

TRÒ CHƠI
TỬ VONG
LUÂN HỒI

Hà Nội Kim Hải Ngọc

TRÒ CHƠI
TỬ VONG
LUÂN HỒI

Hoàng Kim Hải Ngàn

TRÒ CHƠI TỬ VONG LUÂN HỒI

Tác giả: Hoàng Kim Hải Ngạn

Thể loại: Dị năng, Khoa huyền, Vô Hạn lưu, Văn học Phương Đông

Nguồn: truyenyy.vn

dtv-ebook.com

Chương 1: Cái chết siêu nhiên

“Haizz, đầu năm nay, cuộc sống thật khó khăn, thật vất vả ta mới tìm ra công việc một tháng lương hơn một vạn, bây giờ đã không còn nữa... Thực sâu mà!”

Ở trong phòng một tòa chung cư cũ kỹ, một tên thanh niên hai mươi mấy tuổi mặt mày coi như thanh tú, ở trước một tủ rượu nát trống rỗng, vừa uống bia, vừa phàn nàn.

Tô Bằng ngồi ở bên cạnh hắn, ăn thịt bò hun khói trên bàn, vừa nghe người này nói chuyện.

Người thanh niên kia, là Tiểu Lâm, đồng nghiệp trong một phần công việc ngắn hạn của Tô Bằng.

“Công việc mà người tìm kia, không phải rất tốt sao? Cũng là làm việc ở phòng trò chơi, hơn nữa, tiền lương cực cao, sao lại bị sa thải vậy?”

Tô Bằng vừa ăn đồ, uống bia, vừa hỏi Tiểu Lâm.

“Đừng nói nữa, mặc dù lương của công việc này rất cao, nhưng nội dung lại tương đối quý dị... Phải chơi một trò chơi còn chưa đưa ra thị trường, còn phải ký kết một bản hợp đồng rất quý dị... Nhân vật trong trò chơi, không thể tử vong, một lần cũng không được, nếu tử vong, sẽ bị đá ra khỏi phòng làm việc, nhưng mà ta hôm nay, nhân vật trò chơi kia đã chết!”

Tiểu Lâm đã uống hai chai bia, có hơi say.

“Trò chơi gì, yêu cầu nghiêm khắc như vậy?”

Tô Bằng chậm rãi ăn thịt bò, hỏi Tiểu Lâm, không ai chú ý rằng hắn tựa hồ là nói lời khách sáo có ý thức.

“Một trò chơi võ hiệp... Trình độ mô phỏng thực rất cao, tuyệt đối là trò chơi thể kỷ, nói thật, ngoại trừ yêu cầu không thể tử vong ra, trò chơi cho dù từ hình ảnh, hay là từ tính trò chơi mà nói, đều không thể chê, còn cả trang bị trò chơi như khoa học viễn tưởng vậy... Bây giờ ta vẫn còn muốn

tiếp tục chơi ấy, không trả tiền lương cũng được... Nhưng mà ta tra xét, trò chơi kia, ngoại trừ phòng làm việc này ra, căn bản không có bên ngoài.”

Tiểu Lâm nói, nói xong, lặng lẽ rướn người tới, nói với Tô Bằng:

“Tô ca, ta cho người biết, trò chơi kia, có thể là game online tối tân nhất đời, thiết lập bên trong, đều chưa từng thấy qua, lớn siêu cấp... Chi tiết, tỉ mỉ cũng không thể chê, nếu lúc nào đó đưa ra thị trường, Tô ca, người và ta, lại tổ kiến một phòng làm game, chuyên hack trò chơi này, Tô ca người thấy được không?”

“Còn mở phòng làm game?”

Tô Bằng nghe xong, dường như hơi suy tư một lát, nói:

“Ta nghĩ chút đã.”

“Không có Tô ca người thì không được.”

Tiểu Lâm nói, đây không phải khách khí, hẳn biết rõ mấy bản lãnh của Tô Bằng.

Tô Bằng bởi vì “công việc ngắn hạn” mà vào phòng làm game, rất có danh tiếng, gọi là “Niết bàn luân hồi”, Tiểu Lâm thuộc về người chơi trình độ cao, còn Tô Bằng, gia nhập “Niết bàn luân hồi” chưa tới ba tháng lại thành DPS cấp cao, cao thủ số một!

Hơn nữa, nếu không phải bản thân Tô Bằng cực lực từ chối, hẳn thiếu chút nữa đã thành phó hội trưởng của “Niết bàn luân hồi”.

Phòng làm việc “Niết bàn luân hồi” này, mỗi năm thường lui tới trong tất cả các trò chơi có giá trị, có danh tiếng rất cao ở giới game thủ, nhân viên tổng cộng có hơn sáu mươi người, không một ai không phải cao thủ, đều là tinh anh giới trò chơi, mà Tô Bằng, có thể trong vòng ba tháng ngắn ngủi thành cao thủ số một, thì cũng có chỗ hơn người của hắn!

Có một chỗ, chính là chỗ người chơi khác gần như không cách nào đấu thắng Tô Bằng... Tô Bằng ngủ rất ít!

Tô Bằng vào lúc mười mấy tuổi, đã từng bị xe tông một lần, làm não bộ bị thương, tổ chức não bộ của hắn, bởi vì xe tông nên có một điểm tổn thương, dị biến!

Mỗi ngày Tô Bằng chỉ có thể ngủ một giờ, mà chỉ cần ngủ một giờ, hắn có thể khôi phục tinh lực hoàn toàn!

Bác sĩ nói, đây là vì não tuyến yên của Tô Bằng do xe tông mà sinh ra dị biến, có thể thúc đẩy hoocmon phân bố dị thường.

Đây là một chứng bệnh hiếm thấy, nhưng, lại khiến Tô Bằng ở trên con đường chơi trò chơi, có ưu thế vô bì!

Thời gian chơi game vượt những người khác gần gấp đôi, khiến cho Tô Bằng, càng thêm thành thạo với trò chơi.

Cho nên, hắn là cao thủ số một của “Niết bàn luân hồi” !

Công hội trò chơi “Niết bàn luân hồi”, dạo gần đây trong vô số trò chơi miễn phí mọc lên, dần dần xuống dốc, dù sao, thao tác có tốt, kỹ thuật có mạnh hơn nữa, đối mặt với người chơi RMB, cũng không cách nào chống đỡ, mà quyết sách của hội trưởng phòng làm việc cũng liên tục sai lầm, vào hai tháng trước, phong làm việc “Niết bàn luân hồi” giải tán, Tô Bằng cùng Tiểu Lâm, đều tự đi hai công ty, nhắc tới thì, đây là lần đầu tiên gặp mặt sau khi phòng làm game của hai người giải tán.

Thật ra, có một điểm mà Tô Bằng vẫn không nói ra, sở dĩ phòng làm việc của “Niết bàn luân hồi” giải tán, là vì phòng làm việc quyết sách liên tục sai lầm, một tổ chức người chơi RMB đối định không ngờ giống như là biết trước, từng bước vượt lên trước phòng làm việc “Niết bàn luân hồi” ở trong trò chơi, khiến phòng làm việc liên tục sai lầm, còn bồi mất ba mươi mấy vạn đầu nhập giai đoạn trước.

Mà người chơi RMB kia, không ngờ lại là chủ thuê của thám tử tư Tô Bằng!

Có thể nói, công hội “Niết bàn luân hồi” giải tán, ngoại trừ nhân tố trò chơi, không thể nghi ngờ Tô Bằng là động cơ số một.

Trong CASE này, Tô Bằng lấy được phí tổn thuê năm mươi vạn của người chơi RMB kia.

Tiểu Lâm với điểm này, không hề biết chút nào.

Tô Bằng cũng không thể nói cho hắn biết, hắn gia nhập “Niết bàn luân hồi”, mục đích chính là để phòng làm việc này đóng cửa, việc này ở trong lòng Tô Bằng chỉ là một CASE mà thôi, không có chút áp lực tâm lý nào.

Đương nhiên, mối quan hệ và bạn bè làm quen trong “công việc”, là một việc khác.

Tiểu Lâm dần dần uống say, cứ lải nhải cùng Tô Bằng chuyện trong trò chơi, nói hắn luyện cấp không dễ dàng biết bao, cuối cùng lại bị một nhân vật tương tự Mai Siêu Phong, dùng Phân Cân Thác Cốt Thủ cắt đứt tứ chi, sau đó lại dùng Thôi Tâm Chưởng, một chiêu đánh chết mình ngay lập tức.

“Tô... Tô ca, ta... không nên nói nhiều như vậy... Công ty có... có hợp đồng, tiết lộ nội dung trò chơi, phải bồi thường... bồi thường... một trăm ngàn nhân dân tệ, ta chỉ nói một chút với người, người đừng truyền ra bên ngoài nha.”

Tiểu Lâm có hơi xin xắn, vừa rót rượu cho mình, vừa nói với Tô Bằng.

“Ừm.”

Tô Bằng gật đầu nói, lại phát hiện, bia cùng thịt bò hình như cũng không còn nhiều, Tô Bằng nói với Tiểu Lâm”

“Lâm tử, người đợi một lát, ta đi mua ít rượu rồi về.”

Nói xong, Tô Bằng đi ra ngoài.

Tô Bằng đi ra ngoài nhà cũ, bên ngoài sắc trời đã tối, Tô Bằng rung mình một cái, chợt nhớ tới, vừa rồi mình để tiền trong áo khoác ở trong phòng, liền xoay người, lại vào căn hộ cũ.

Vừa mới vào phòng, Tô Bằng chợt nghe tiếng Tiểu Lâm mang theo tiếng la sợ hãi:

“Đừng! Đừng tới đây! Đừng tới gần ta!”

“Đây là nói với ai vậy?”

Tô Bằng nghe xong, hơi nhú mào, sau đó sải bước chạy tới phòng khách!

Vừa chạy đến phòng khách, Tô Bằng thấy, trên mặt Tiểu Lâm đầy vẻ sợ hãi, bản thân núp ở góc tường phòng khách, giống như thấy người nào đó trước mắt, nhưng mà, ở trước mặt hắn, lại không có gì cả!

“Tô... Tô ca! Tô ca, nhanh cứu... cứu ta!”

Thấy Tô Bằng chạy vào, Tiểu Lâm giống như trông thấy cứu tinh, miệng la lớn, thân thể liền lăn một vòng tới bên này!

Nhưng chính vào lúc này, trong phòng, phảng phất có một người trong suốt vô hình, thân thể của Tiểu Lâm bị một cỗ lực lượng nhìn không thấy, áp ở vách tường, sau đó đưa lên theo vách tường!

“Gì?”

Tô Bằng vừa thấy, lập tức cảm giác sau lưng phát lạnh, hắn không thấy bất luận kẻ nào, lại chỉ thấy Tiểu Lâm, tựa hồ bị lực lượng siêu nhiên nào đó giơ lên, thân thể lửng không bay lên vách tường!

“Đừng... Đừng giết ta!” Tiểu Lâm thông khổ la lớn, nhưng không được gì, tứ chi của hắn, bị một cỗ sức lực nhìn không thấy, giống như là bẻ gãy que diêm, vụn mảnh thành góc độ kỳ quái, đã gãy xương!

“A...”

Tiểu Lâm thông khổ kêu to, vào chính lúc này, chỗ tim hắn, đột nhiên lõm xuống, xuất hiện một hình bàn tay, Tiểu Lâm “phốc” nhổ ra một búng máu, thân thể thoáng cái mềm oặt!

“Tiểu Lâm!”

Tô Bằng vừa thấy, quát to một tiếng, hắn đột nhiên đập vỡ một cái ghế gỗ bên cạnh, sau đó túm chân ghế gỗ, chạy về phía Tiểu Lâm!

Tô Bằng cầm chân ghế, không ngừng vung lung tung ở trước người Tiểu Lâm, đánh ở con quái vật không nhìn thấy kia!

Cỗ lực lượng siêu nhiên này, lúc này dường như đã biến mất, thân thể của Tiểu Lâm theo vách tường trượt xuống.

“Tiểu Lâm! Tiểu Lâm!”

Tô Bằng tiến đến trước mặt Tiểu Lâm, dò xét hơi thở Tiểu Lâm, Tiểu Lâm mấp máy môi, tựa hồ muốn nói gì đó.

Tô Bằng dán lỗ tai tới, chỉ nghe trong miệng Tiểu Lâm phát ra mấy chữ như muỗi kêu:

“...”

Nói xong, miệng Tiểu Lâm đột nhiên nhô ra máu đen, dường như còn mang theo một ít vụn tim, sau đó thân thể nghiêng một cái, hoàn toàn tắt thở!

Tô Bằng nhìn thi thể Tiểu Lâm, một cỗ cảm giác lạnh lẽo đột nhiên từ cuối đốt sống truyền lên tận đầu, hẳn nghe rõ ràng, thứ cuối cùng Tiểu Lâm nói là:

“Không nên đụng vào trò chơi kia!”

Chương 2: Cái chết siêu nhiên (2)

Đi ra cục cảnh sát, đã sắp gần 11h đêm, Tô Bằng nheo mắt lại, bô dáng mệt mỏi đau đầu vừa rồi, hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa!

Hắn cũng không thèm để ý việc bị cảnh sát coi là kẻ điên.

Nhưng, Tiểu Lâm chết đi, lại kích thích Tô Bằng.

Cảnh sát cũng không biết, Tiểu Lâm từng có cảm tình lúc làm việc chung với Tô Bằng.

Mặc dù Tô Bằng là vì muốn lật đổ phòng làm việc “Niết bàn luân hồi” mới kết bạn với Tiểu Lâm, nhưng Tiểu Lâm tuổi tương đối nhỏ lại có một loại

cư xử gần như sùng bái với Tô Bằng.

Lúc ấy, bởi vì một số nguyên nhân, Tô Bằng lén thuê một số thanh niên, giả bộ như bị thành viên phòng làm việc khách của “Niết bàn luân hồi” đánh, ở dưới sự điều khiển của hắn, tìm phòng net bọn người Tô Bằng dùng, bao vây mọi người.

Lúc ấy, bản thân Tô Bằng đứng ra trước, bị đập một cái, sau đó Tô Bằng giả bộ như bị thương ngất đi, nhưng không ngờ, là Tiểu Lâm, điên cuồng quơ ghế, tạo ra một con đường, cứu hắn ra khỏi quán net, mà ở bệnh viện lúc đó, miệng vết thương trên trán Tô Bằng, dường như rất nghiêm trọng, chảy rất nhiều máu, Tiểu lâm trên người cũng bị thương, kéo bác sĩ, bảo bác sĩ rút máu của hắn, truyền máu cho Tô Bằng.

Mặc dù trong lòng Tô Bằng lúc ấy giả bộ hôn mê có chút buồn cười, nhưng lại thực sự hơi cảm động.

Đôi mắt với cái chết của Tiểu Lâm, Tô Bằng không thể thờ ơ.

Huống chi, Tô Bằng còn có một lý do, phải tra xét.

“Đây, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

Tô Bằng nhìn ánh trăng trên bầu trời trắng bệch, trước mắt còn hiện lên màn Tiểu Lâm khi chết kia...

Tô Bằng không về nhà, mà lại đi tới một tòa Offices.

Dùng chìa khóa mở cửa thủy tinh của Offices ra, Tô Bằng đi vào, bởi vì đã hơn 12h đêm, Offices đã không còn một ai, tiếng giày da Tô Bằng giẫm ở trên sàn nhà bằng đá cẩm thạch khiến đèn cảm ứng sáng lên, đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh, giống như cảnh trong phim ma.

Tô Bằng đáp thang máy, lên tầng 13, lúc ở trong thang máy tương đối lâu, trong thang máy lại trống rỗng, phản phát gương cũng chiếu vào bóng lưng của Tô Bằng, Tô Bằng nhìn, khóe miệng không khỏi nhếch lên, nói:

“Nếu bóng lưng giờ phút này xoay người lại, chính là phim ma đáng sợ.”

“Đình!”

Đáng tiếc bóng lực Tô Bằng cũng không quay lại, thang máy đã đến tầng 13, Tô Bằng đi ra thang máy, đi phía bên trái đến một phòng cửa có treo bảng “Sở sự vụ”.

Rất kỳ quái, Sở sự vụ này, cũng không có khóa cửa, chỗ vốn nên là tay cầm, là một màn hình tương đối lớn, trên màn hình, là một hình ảnh trò chơi “Sở độc” phức tạp.

Tô Bằng nhìn thoáng qua trò chơi “Sở độc”, nhanh chóng nhập mười con số ở trên bàn phím, rất nhanh, cửa Sở sự vụ mở ra.

Tô Bằng đi vào.

Tiến vào Sở sự vụ, cũng không bật đèn, Tô Bằng thành thạo rót một ly cà phê cho mình, sau đó bung đến trước một bàn làm việc trong Sở sự vụ.

“Người đã trở lại, Apple tiên sinh, chậm hơn nửa giờ so với thời gian ước định.”

Một thanh âm hơi có vẻ khàn khàn vang lên.

Thân thể Tô Bằng khựng một chút, sau đó mỉm cười bung cà phê quay đầu lại, nói:

“Mỗi lần xuất hiện, đều đột ngột như vậy, cà phê của ta thiếu chút nữa đổ rồi.”

“Đây là vấn đề của bản thân người, người thiết lập khóa cửa của Sở sự vụ là trò chơi Sở độc, mặc dù trò chơi Sở độc hiển thị trong mười giây sẽ thay đổi, đổi là người khác, khó khăn không tính là thấp, nhưng người cũng có chút chủ quan rồi, trên thế giới này cũng không thiếu người thông minh.”

Một bóng người ở trong phòng đi ra, một nam nhân mặc áo gió xuất hiện, đầu của hắn giấu ở trong mũ áo gió, không nhìn thấy mặt.

“Cánh cửa kia vốn chưa từng nghĩ sẽ ngăn cản ai cả, nếu có thể ở trong thời gian ta hạn chế hoàn thành trò chơi ta thích, để hắn vào thì có sao đâu? Ở

đây cũng không có thứ gì có giá trị.”

Tô Bằng mỉm cười nói.

“Không lãng phí miệng lưỡi ở sở thích của người nữa, trò chơi ủy thác người tra, tiền triển thế nào rồi?”

Nam nhân mặc áo gió nói với Tô Bằng.

Một tuần trước, người áo đen này đột nhiên xuất hiện ở văn phòng Tô Bằng, trực tiếp đưa cho Tô Bằng năm mươi vạn tiền đặt cọc, muốn hắn tra tư liệu một trò chơi thần bí.

“Manh mỗi tạm thời bị đứt... Ta tìm tất cả trò chơi trên thị trường, cũng không tồn tại trò chơi mà người nói, cho nên có thể nó vẫn chưa đưa ra thị trường, nhưng mà một người chuyên tình báo của ta hình như biết trò chơi này, ta hẹn hắn gặp mặt hôm nay, nhưng mà, hắn chết đi ở trước mặt ta, một cách siêu nhiên.

Tô Bằng trả lời, hắn cũng không nói, Tiểu Lâm không phải người chuyên tình báo cho mình, mà là bản thân do cơ duyên xảo hợp mới biết được nội dung công việc của Tiểu Lâm.

Đây coi như biểu lộ có năng lực, cũng là một loại tự bảo vệ mình, là thủ đoạn nho nhỏ mà thôi.

Lúc này, nụ cười trên mặt hắn càng hiền hòa, đột nhiên hỏi:

“Trò chơi đó và trò chơi này có quan hệ gì sao?”

“Khuyên người biết ít một chút mới tốt.”

Người đàn ông mặc áo gió đưa tay kéo cao cổ áo, nói:

“Khoản tiền cuối một tuần sau ta sẽ đưa cho người, chuyện này coi như xong.”

Nói xong, hắn rời khỏi văn phòng của Tô Bằng.

Tô Bằng nheo mắt lại, uống cà phê trong miệng, nhìn nam nhân mặc áo gió này, rời khỏi phòng làm việc của mình.

...

Bảy ngày sau, từ trong tang lễ của Tiểu Lâm về nhà.

Tiểu Lâm là trẻ mồ côi, cũng không có bao nhiêu bạn bè, cho nên di vật, liền do chủ nhà hăn giao cho Tô Bằng.

Tô Bằng hồi tưởng đến hình ảnh kia, giống như không có cách nào yên tĩnh được, dứt khoát ngồi dậy, mở túi to màu đen kia ra.

Trong túi màu đen kia, có một máy chơi game PS2, mấy cái CD, mấy bộ quần áo, hai cuốn tạp chí, một tờ báo, một cái nhẫn, ngoài ra, không còn gì nữa.

Tô Bằng không có tâm tư động vào máy chơi game kia, hăn lấy hai cuốn tạp chí cùng báo ra ngoài, lật xem thử.

Tạp chí là tạp chí về game, Tô Bằng biết Tiểu Lâm có thói quen mua loại tạp chí này, cũng không để ý lắm, ném sang một bên, sau đó cầm tờ báo lên.

Mở tờ báo ra, lại phát hiện đây là loại báo thông báo tuyển dụng, trên đó có không ít chỗ, có dùng bút dầu vòng lại.

Tô Bằng nhàm chán lật xem, đang nhìn, đột nhiên một tin tức, hấp dẫn Tô Bằng!

“Ồ? Trong này có phòng game thông báo tuyển dụng? Tiền lương cao như vậy?”

Tô Bằng thấy dưới góc phải tờ báo, có một mảng tin tức thông báo tuyển dụng dùng bút dầu gạch, trên đó viết:

“Văn phòng Thiên Nhất thông báo tuyển dụng người test game, điều kiện hậu đãi, tiền lương 8000 trở lên, điều kiện hạn chế: dưới 25 tuổi, có hiểu biết với trò chơi, ưu tiên người có kinh nghiệm làm việc.”

“Đây là văn phòng mà Tiểu Lâm từng làm sao?”

Tô Bằng nhìn, trong lòng không khỏi xao động.

Tô Bằng cảm thấy, công tu này, có lẽ có quan hệ rất lớn với cái chết của Tiểu Lâm.

“Đi xem thử thôi, chuyện này dù sao cũng phải có đáp án!”

Chương 3: Phỏng vấn kiểm tra

Ngày hôm sau tới gần giữa trưa, Tô Bằng đi tới một tòa cao ốc Ma Thiên hai mươi mấy tầng.

“Văn phòng Thiên Nhất, Thiên Bằng Vật Nghiệp tầng 7.”

Tô Bằng nhìn một chút tờ báo trong tay, trên đó ghi địa điểm tuyển dụng, chính là tòa cao ốc này.

“Đúng là giàu có mà... tiền thuê một tầng nơi này, một năm chỉ sợ không phải mấy chục vạn... Văn phòng bình thường, để tiền thuê người không phải tốt hơn sao?”

Tô Bằng nhìn tòa cao ốc trung tâm thành phố này, trong lòng thầm nghĩ, công ty này ngược lại không giống công ty con lừa gạt, Tô Bằng hít một hơi, liền đi vào trong tòa cao ốc Ma Thiên này.

Tiến vào cao ốc, thông qua thang máy đến tầng 7, Tô Bằng vừa ra thang máy, liền thấy một đám người chờ nhau, nôn khan từ trong cửa thủy tinh chống đạn treo biển văn phòng Thiên Nhất phía trước đi ra.

Một cô gái tiếp tân xuất hiện, hỏi Tô Bằng:

“Xin hỏi tiên sinh là tới nhận nộp đơn test game sao?”

“Ừm.”

Tô Bằng gật đầu, cô gái tiếp tân kia vung tay lên, nói:

“Mời vào đây.”

Tô Bằng theo nàng đi vào trong, cô gái tiếp tân dùng chìa khóa mở cửa thủy tinh chống đạn của công ty, Tô Bằng đi vào, phát hiện bên trong, đều là phòng từng gian, cô gái tiếp tân đi đến nơi đây thì dừng lại, nói với Tô Bằng:

“Ở đây chờ một lát, sau đó theo thứ tự đi vào trong phòng tiến hành phỏng vấn, trong lúc đó cấm nói chuyện với những người nộp đơn khác.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, tìm một chỗ ngồi xuống, sau đó quan sát bốn phía.

Chỉ thấy trong hành lang công ty, có không ít bảo an, Tô Bằng thậm chí thấy mấy người ngoại quốc giống như là người Caucasian (da trắng), rất cao, đô con vạm vỡ, khiến người ta vừa nhìn đã cảm thấy vũ lực phi phàm.

“Công ty này, thực lực thật mạnh mẽ...”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ.

Tô Bằng đợi một hồi, ngay khi cảm giác có hơi nhàm chán, cửa phòng phỏng vấn đầu tiên đột nhiên mở ra, bên trong một nam nhân đeo kính mắt đi ra, nhìn thoáng qua Tô Bằng, nói với hắn:

“Người có thể vào được rồi.”

Tô Bằng đi theo người đeo kính này đi vào phòng, chỉ thấy trong phòng có hai cái máy tính.

“Cho ta xem sơ lý lịch đi, trước kia ngươi làm gì ở bên kia.”

Người đeo kính, có điểm giống y sĩ nói, nói xong từ trước một máy vi tính, đưa ra một đề kiểm tra cho Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn một chút, ngoại trừ phải điền vào một số thông tin cá nhân, phần lớn là kiểm tra phương diện tâm lý, còn có một ít báo cáo tình huống sức khỏe, Tô Bằng chưa từng gặp qua đề này bao giờ, nhưng từ cảm giác kiểm tra mà xem, hẳn là đề kiểm tra chuyên nghiệp độ chặt chẽ rất cao.

Ngoại trừ những điều này, còn một bộ phận trắc nghiệm trí lực phức tạp, cùng với kiểm tra sức sáng tạo, khó khăn cũng không nhỏ, nhưng lại khơi dậy dự vọng khiêu chiến của Tô Bằng, nghiêm túc mà làm.

Không ai biết, lần xe tông trước kia, ngoại trừ khiến Tô Bằng có bệnh lạ không cần ngủ ra, còn khiến não bộ hắn sinh ra tổ chức biến dị.

Ở trong đầu của Tô Bằng, có một chỗ tổ chức, chiếu X quang sẽ bị xem là khối u, nhưng, trên thực tế lại là một khối tổ chức biến dị kỳ lạ.

Tổ chức khối não này, có thể làm cho đầu óc Tô Bằng, giống như là một có một khối ổ cứng tư liệu sinh vật, có thể chứa trí nhớ tức thì đại khái 40M.

Cho nên, bình thường kiểm tra về trí lực ký ức với Tô Bằng mà nói không có chút vấn đề gì cả.

Lại thêm trí lực của mình coi như không tệ, Tô Bằng rất nhanh hoàn thành đề kiểm tra này.

Đoạn cuối đề kiểm tra, thì là một phần điều tra, hỏi thăm kinh nghiệm chơi game của người kiểm tra, Tô Bằng không có vấn đề gì, cũng điền cả điều tra.

“235 điểm, điểm rất cao.”

Người đeo kính, tựa y sĩ kia nói như vậy, sau đó nói:

“Sức khỏe người thế nào? Có say xe không? Còn nữa, không ngủ trong thời gian dài, tinh thần có mệt mỏi không? Còn có điều quan trọng nhất, đã từng thể nghiệm linh dị chưa?”

Tô Bằng cảm thấy câu hỏi cuối cùng khá kỳ quái, vào kiểm tra cần thể nghiệm linh dị sao? Dựa vào linh môi sao?

Cân nhắc một chút, hắn đáp:

“Tinh thần thân thể ta đều rất cường tráng, bình thường thức đêm cũng không quá mệt mỏi. Thể nghiệm linh dị sao? Ta cũng muốn thử, nhưng mà chưa gặp lần nào.”

“Tốt, người có thể đi vào phòng phỏng vấn số 2.”

Người như y sĩ này, đưa một tờ đơn cho Tô Bằng, bảo hắn đi phòng phỏng vấn số 2.

Tô Bằng đi vào phòng phỏng vấn số 2, sau khi vào gian phòng này, hắn không khỏi lắp bắp kinh hãi, bởi vì hắn phát hiện ở trong phòng này, có một bộ thiết bị kiểm tra phi công.

“Đây là...”

Cấp hai mà Tô Bằng học, đồng thời là một học viện định kiểm hàng không, lúc trước khi đến trường Tô Bằng cũng từng làm kiểm tra tương tự, thấy bộ thiết bị này cũng không xa lạ gì, hỏi người trong phòng.

“Kiểm tra một số phương diện thể năng, rất đơn giản.”

Người trong phòng nói với Tô Bằng, nói xong tiếp nhận tờ đơn, bảo Tô Bằng ngồi vào những thiết bị này.

Kéo dài hơn nửa canh giờ, Tô Bằng rốt cuộc vượt qua cuộc kiểm tra này.

Cảm giác thăng bằng của hắn rất tốt, hoạt động trong bộ thiết bị này, không có vấn đề lớn, chỉ là khiến trong lòng hắn càng cảm giác quái dị.

“Rốt cuộc là trò chơi gì, cần cảm giác thăng bằng cũng thể năng của phi công chứ...”

Trong lòng Tô Bằng không khỏi hết sức tò mò.

“Tốt lắm, vào phòng kiểm tra số 3 đi.”

Người phòng kia điền một tờ đơn kiểm tra, giao cho Tô Bằng.

Mang theo hiệu kỳ đi vào phòng kiểm tra số 3, lại phát hiện bên trong, có một bộ thiết bị giống kiểm tra X quang, muốn Tô Bằng vào bên trong.

“Đây là kiểm tra áp lực tinh thần, xem người có thể tiếp nhận lượng thông tin này không.”

Nhân viên kiểm tra trong đó nói, nói xong, bảo hấn lên kiểm tra.

Tiến vào dụng cụ, Tô Bằng mới phát hiện, trong dụng cụ, không ngờ là một ống tròn, bên trong toàn là màn hình, Tô Bằng bị cố định ở trên một khung sắt không ngừng quay cuồng xung quanh, không ngừng xuất hiện biến hóa thị giác ba trăm sáu mươi độ toàn bộ phương vị không trung, cực kỳ khiến người ta choáng váng đầu.

Tô Bằng chú ý thử bốn phía, phát hiện chung quanh, không ngờ đều là máy ảnh chụp linh dị.

“Sao lại vô cảm như vậy chứ... Công ty này không phải chuyên công trò chơi khủng bố chứ?”

Trong lòng Tô Bằng thắc mắc, sau đó quan sát chung quanh.

“Lượng thông tin trong màn hình này rất cao...”

Hắn nhớ lại mình từng nghe một cuộc tọa đàm tâm lý học, lúc ấy giáo sư lấy ra một tấm ảnh đa nhân vật phức tạp, cùng một tấm ảnh chỉ có trời xanh mây trắng, sau đó nói: lượng thông tin ẩn chứa trong tấm sau, gấp mấy vạn lần tấm trước.

Mà lúc này thông tin cảnh tượng chung quanh Tô Bằng, căn cứ phán đoán của hắn, đều là loại thông tin dung lượng cao.

Cảm giác này, liền giống như là mấy trăm người đang chuyện ở bên cạnh bạn, đều muốn đem thứ của bọn họ nhét vào đầu óc của bạn.

Có điều, không biết có phải là do não của Tô Bằng kết cấu đặc thù, loại kiểm tra này, không ngờ hấn cảm giác mức áp lực chỉ là mức bình thường mà thôi.

Chỉ là cảm giác quái dị ngày càng thêm dày đặc.

Sau 30 phút, kiểm tra này chấm dứt.

“Người có thể trở về phòng lúc đầu.”

Nhân viên kiểm tra điền một tờ đơn, nói với Tô Bằng.

Sau ba cuộc kiểm tra, Tô Bằng về lại cửa gian phòng kiểm tra số 1 ban đầu, bắt đầu chờ.

Không bao lâu, cửa phòng kiểm tra số 1 mở ra, bảo an gọi Tô Bằng vào.

“Rất tốt Tô tiên sinh, người đã vượt qua kiểm tra của chúng ta, thành tích rất ưu tú, nếu người không có ý kiến khác, người đã trúng tuyển, lương chừng tám ngàn nguyên, mỗi lần giao nộp một số tài sản giả thuyết, người cũng có thể thu được phần thưởng, ký tên vào bản hợp đồng xong, người chính là một nhân viên của công ty.”

Trong phòng, người đeo kính, có khí chất y sĩ kia, đứng lên, bắt tay với Tô Bằng.

Trong lòng Tô Bằng an định lại, bắt tay với y sĩ, sau đó nhận lấy bản hợp đồng y sĩ này mang tới.

“Nhân vật trò chơi không được tử vong, tử vong coi như tự động nghỉ việc, sau khi lĩnh tháng lương cuối liền nghỉ việc rời khỏi công ty.”

“Quyền sở hữu tất cả vật phẩm trong trò chơi đều thuộc về công ty, người chơi chỉ có quyền sử dụng không có quyền sở hữu.”

“Ngoài thời gian làm việc, nhân viên phải hoạt động ở ký túc xá công ty an bài, trừ ngày nghỉ thì không cho phép ra ngoài.”

“Không cho phép cùng người ngoài công việc bàn về trò chơi do công ty tiến hành, người tiết lộ bí mật trò chơi, công ty giữ quyền bồi thường giá trị cao nhất một trăm ngàn nhân dân tệ.”

Chương 4: Đồng nghiệp tương lai!

Tô Bằng nhìn sơ những điều khoản này, dù có chuẩn bị tâm lý, vẫn cảm giác hơi quái dị.

Hắn chỉ vào điều khoản “Không cho phép bàn bạc với người ngoài công việc về trò chơi công ty này tiến hành, người tiết lộ bí mật trò chơi, công ty

đòi quyền bồi thường giá trị một trăm ngàn nhân dân tệ” kia, hỏi y sĩ:

“Bồi thường này cũng hơi quá đi, một trăm ngàn, đem ta bán đi cũng không đủ.”

“Điều khoản này thuộc về điều khoản ràng buộc, bình thường sẽ không bồi thường thật, chỉ là có trong hợp đồng mà thôi.”

Người đàn ông đeo kính đẩy kính mắt nói, sau đó hỏi:

“Ông Tô đồng ý với bản hợp đồng này không? Nếu đồng ý, chúng ta liền ký tên.”

“Được rồi.”

Tô Bằng nhìn thoáng qua hợp đồng, ký tên của mình ở phía trên...

Sau khi Tô Bằng ký tên, tên nam nhân khí chất y sĩ kia mỉm cười gật đầu, thu hồi hợp đồng, sau đó gọi một nam nhân đeo kính đen tới.

Người đàn ông này dáng người không cao, nhưng hết sức rắn chắc, trên người mặc một bộ đồ giản dị, mắt đeo kính râm màu đen, không cần thận phân biệt, còn có thể hiểu lầm hẳn thành bảo vệ bên ngoài.

“Chào ngài, ta là Thời Thiên Quân, tổ trưởng bảo đảm hậu cần ở đây, có việc vặt trong sinh hoạt gì, cũng có thể tới tìm ta.”

Anh trai lạnh lùng đeo kính đen gật đầu, đưa tay ra với Tô Bằng.

“Tốt lắm, ta dẫn ngài đi xem thử chỗ làm việc.”

Sau khi bắt tay, anh chàng lạnh lùng đeo kính đen nói, sau đó mang theo Tô Bằng rời khỏi đại sảnh phòng vấn này.

Hai người đi ra, Tô Bằng phát hiện, ở bên ngoài, còn đứng mấy người dường như cũng là người phỏng vấn lần này.

Trong đó, có một người đàn ông mày rậm mắt to dáng người một mét tám trở lên, một người đàn ông mập vốc người đối lập rõ ràng với người kia, đại

khái chỉ có một mét sáu mấy, tuổi thoát nhìn chừng hai mươi một hai mươi hai tuổi, bộ dáng ranh mãnh, giống như gian thương, cùng một người đàn ông đeo kính, mặc áo thun, thân thể hơi gầy như học sinh.

Trong đó người mặc áo thun đen, như học sinh kia khẽ cười với Tô Bằng, Tô Bằng nhẹ gật đầu, hai người còn lại, chỉ nhìn Tô Bằng hai lần.

“Đi thôi.”

Thời Thiên Quân dẫn đường ở phía trước, sử dụng một cái thẻ, vào thang máy tầng này.

Năm người vào thang máy, Tô Bằng phát hiện, trong thang máy này, không ngờ trực tiếp là từ tầng thứ bảy đến tầng thứ mười tám, căn bản không có nút những tầng khác.

“Thang máy chuyên dụng?”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ.

Thời Thiên Quân nhấn nút tầng mười tám, sau đó, lại trong thang máy, nhấn một khóa mật mã trên đó, đưa mật mã vào.

Thang máy rất nhanh đến một ít tầng trệt, cửa thang máy mở ra, Thời Thiên Quân mang theo mấy người, đi tới tầng này, Tô Bằng chú ý, tầng này, dấu hiệu: tầng 18.

Trước mặt, là một hành lang, trong hành lang là mấy cái sofa, Thời Thiên Quân giới thiệu nói:

“Nơi này là chỗ nghỉ công cộng.”

Nói xong, mọi người lại đi vào bên trong, có ba lối hành lang, phía trước có hai lối một trái một phải, ngoài ra còn có một lối hành lang trực tiếp kéo dài vào bên trong.

“Hành lang bên trái này, là phòng trà, bên trong có các loại đồ uống, còn bóng rổ và bóng bàn mini, là chỗ nhân viên thư giãn, ngoài công việc có thể tới đây nghỉ ngơi.”

Thời Thiên Quân dùng ngón tay chỉ về phía hành lang hơi ngấn này.

“Lối chính giữa vào trong, là khu làm việc, dựa theo nội dung công việc, chia làm bốn tổ, theo thứ tự là tổ Âm Kiều, phụ trách thu thập tin tức, tổ Long Nha tấn công phí bản BOSS tinh anh, tổ Hồ Bí tấn công BOSS dã ngoại, cùng với tổ Xích Vũ phụ trách trang bị hậu cần, có điều người mới tạm thời không phân tổ, các người phải trải qua một tháng thử việc, sau đó xem biểu hiện, cùng cảm giác phát triển như thế nào, sau đó xem tình huống để phân phối vào trong bốn tổ.”

Sau đó, hắn lại phát tay chỉ hướng hành lang bên phải, nói:

“Hành lang bên phải là khu ký túc xá, mỗi người các người đều có một gian phòng riêng, trong phòng có phòng vệ sinh riêng, cuối hành lang hai bên trái phải, cũng có phòng vệ sinh công cộng.”

“Phòng làm việc của ta cũng ở hành lang bên trái, ở chỗ sâu nhất, có vấn đề gì, có thể tới gọi ta.”

“Lúc làm việc cấm lên nói chuyện với nhau, các người cẩn thận một chút, nói cái gì, công ty đều có thể nghe thấy nhìn thấy.”

Nói xong, hắn chỉ chỉ trên đầu, cameras ba trăm sáu mươi độ hình tròn kia.

Nói như những thứ này, Thời Thiên Quân lấy ra bốn cái thẻ, giao cho bốn người Tô Bằng, nói:

“Thẻ này chính là thẻ quét, cũng là thẻ CMND các người, giữ cẩn thận, không có cái này, các người không ra được công ty.”

“Được rồi, không có việc gì nữa, ta rời đi trước.”

Thời Thiên Quân nói với mấy người, sau đó khẽ gật đầu, đi đến văn phòng phía bên trái.

Thấy Thời Thiên Quân đi xa, người đeo kính, như học sinh thè lưỡi nói:

“Quy củ thực nghiêm.”

Nói xong, hắn nhìn về phía mấy người Tô Bằng, nói:

“Các người hay rồi, ta là Tôn Thế Giai, là sinh viên tốt nghiệp đại học thuộc khóa này, lần đầu tới tìm việc làm.”

“Ta tên Phó Khang, hai mươi lăm tuổi... đang làm gì à? Không tiện nói, dù sao cũng có hợp đồng ước thúc.”

Người đàn ông mập lùn kia nói.

“Ta là Quý Minh, hai mươi bốn, nhìn thấy công việc này điều kiện rất hậu đãi, nên mới tới.”

Người đàn ông cao lớn mày rậm mắt to kia nói.

“Ha ha, ta tên là Tô Bằng, hai mươi ba, chào mọi người.”

Trên mặt Tô Bằng mang theo nụ cười cực kỳ hòa khí nói, thấy Tô Bằng hòa khí như vậy, mấy người còn lại cũng nói thêm vài câu với Tô Bằng, thật ra cũng không có gì để nói, trong hợp đồng công ty ghi rõ, cấm lên trao đổi không phải công việc.

“Chúng ta thu dọn chút, liền chuyển vào nhĩ?”

Tô Bằng hàn huyên vài câu, ngay khi bầu không khí nắm giữ chủ động, cười nói với mấy người.

Tôn Thế Giai đeo kính mới tốt nghiệp kia dường như còn ở ký túc xá sinh viên, đáp ứng rất cao hứng.

Mấy người còn lại không có dị nghị, đều tự tìm gian phòng đánh dấu trên thẻ quét.

Tô Bằng tìm tới gian phòng của mình, dùng thẻ quét mở cửa ra, chỉ thấy bên trong là một gian phòng như phòng thương vụ khách sạn, nhà vệ sinh riêng, có vòi sen, bên trong rất không tệ, trên mặt bàn còn bày một laptop Apple, ngoài ra, trong phòng còn có một tủ lạnh nhỏ, Tô Bằng mở ra, chỉ thấy bên trong là các loại cola bia cùng đồ ăn vặt đầy đủ mọi thứ.

“Thoạt nhìn cũng không tệ lắm...”

Tô Bằng nhìn thoáng qua gian phòng, điều kiện ở đây tương đương với khách sạn thương vụ.

...

Tô Bằng chưa trở lại phòng mình thuê, mà đi “Sở sự vụ”, một mực chờ đến 12h.

“Lần này người rất đúng giờ.”

12h vừa mới qua, một tiếng thanh âm hơi khàn khàn lại vang lên trong phòng.

“Mỗi lần đều không biết người vào bằng cách nào.”

Tô Bằng ngồi ở trên phòng bàn làm việc, nói với người mặc áo gió kia.

Người nọ không nói tiếp, tiến lên vài bước, đưa một tờ chi phiếu qua, nói:

“Khoản dư, năm mươi vạn, người kiểm tra thử đi.”

Tô Bằng cười dùng một ngón tay, đem chi phiếu đẩy trở về, nói:

“Cám ơn, chuyện đến đây còn chưa kết thúc.”

“Sao thế?”

Người áo gió hỏi Tô Bằng, Tô Bằng nói:

“Ta đã trà trộn vào công ty khả nghi này, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chưa đến một hai ngày, ta sẽ tiếp xúc đến trò chơi thần bí mà người nói.”

“Cái gì?”

Người mặc áo gió nói một câu trầm thấp, khuôn mặt giấu trong cổ áo giống như lập lòe.

“Ta nhớ người từng nói, đây là một trò chơi rất kỳ lạ, lời của bản thân người, có lẽ sẽ mở ra một thế kỷ mới của nhân loại...”

Tô Bằng nhìn người áo gió giấu mặt ở trong cổ áo, giống như muốn xuyên qua cổ áo tiếp xúc đến tâm mắt của hắn.

“Tốt... vậy thì ủy thác tiếp tục, nếu người có thể từ công tu này, mang ra một bàn máy chủ của trò chơi thần bí mà ta nói, ta sẽ ra ba trăm ngàn để mua...”

Người áo gió nói.

Chương 5: Tiến vào trò chơi

Sáng hôm sau, Tô Bằng dậy rất sớm, thật ra ban đêm, phần lớn thời gian hắn cũng đều nằm ở trên giường, sau khi ngủ một tiếng, liền hoàn toàn không cần ngủ tiếp.

Đêm khuya hôm qua, hắn đã trở lại công ty, tiến vào ký túc xá.

Đi vào phòng ăn, Tô Bằng phát hiện, Tôn Thế Giai, Phó Khang, còn có Quý Minh mày rậm mắt to kia, đều đã ở trong phòng ăn, không ngờ lên còn sớm hơn mình.

Tô Bằng chọn mấy món ăn, thức ăn ở đây cực kỳ phong phú, có thức ăn kiểu tây như Lạp xưởng thơm ngon, chim bồ câu nướng nhũ, sữa, bò bít tết, bánh mì, cũng có thức ăn Trung Quốc như cháo thịt trứng muối, thịt viên, hình thức cực kỳ phong phú.

Sau khi chọn đồ ăn, Tô Bằng bung khay thức ăn, đi tới bàn chỗ bọn người Tôn Thế Giai.

Tôn Thế Giai chào Tô Bằng một tiếng, sau đó tiếp tục thảo luận của bọn họ, Tôn Thế Giai nói:

“Tám ngàn đồng đó, tiền lương cao như vậy, không biết sẽ để chúng ta chơi trò chơi dạng gì.”

“Có thể là trò chơi võ hiệp!”

Phó Khang ục ịch, vẻ mặt khôn khéo, con mắt không ngừng nháy động nói:

“Đừng quên nội dung kiểm tra của chúng ta, còn nữa, ngày hôm qua, ta nghe được đám nhân viên cũ nói chuyện, nội dung bọn họ thảo luận, đều là gì mà Hồng phái trường quyền, Đại Lực Kim Cang Chương, Ngũ Hồ Đoạn Môn Đạo gì đó, nghe, giống như là trò chơi võ hiệp.”

“Ồ? Đó chính là trò chơi trong nước nghiên cứu sao? Trong nước gần đây không có game online võ hiệp gì hay, có lẽ là trò chơi vũ trụ gì cũng không chừng, ngẫm lại kiểm tra của chúng ta đi.”

Tôn Thế Giai nói.

Tô Bằng vừa nghe hai người nói chuyện, vừa nói bóng nói gió vài câu, thu thập tin tức.

Mà Quý Minh tướng mạo rất đoan chính kia, sau khi nghe, khóe miệng đột nhiên nhếch nhếch, nhưng lại không nói gì, ngược lại khiến Tô Bằng nhớ kỹ.

“Quý Minh này, biết cái gì à?”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Quý Minh ở một bên không nói gì, hắn nhấp một hớp sữa đậu nành trong chén, nói:

“Ta ăn xong rồi.”

Nói xong, liền đứng lên, đi ra ngoài.

Nhìn Quý Minh đi ra ngoài rất xa, Tôn Thế Giai mới khẽ lên tiếng:

“Anh Quý Minh này, nhìn tướng mạo rất hòa thuận, không ngờ khó nói chuyện như vậy, hình như không hợp đám lắm.”

Phó Khang cũng nhìn thoáng qua Quý Minh, khẽ gật đầu, sau đó tiếp tục công kích chân gà cola của hắn.

Tô Bằng nhìn thoáng qua bóng lưng Quý Minh, không biết sao, hẳn luôn cảm giác, Quý Minh này, giống như biết ít bí mật gì đó...

Ba người Tô Bằng ăn bữa sáng xong, đi tới đối diện phòng trà, văn phòng của Thời Thiên Quân.

Gõ cửa, sau khi nhận được trả lời chắc chắn, ba người đi vào văn phòng.

Tô Bằng nhìn thấy, Quý Minh cũng ở trong phòng làm việc, có thể là tới sớm hơn một bước so với bọn người Tô Bằng, lúc này thấy Tô Bằng đi vào, Quý Minh mím môi thật chặt, không nói gì cả.

“Đến đông đủ rồi, ta đây giải thích sơ trò chơi trước.”

Thời Thiên Quân nói.

“Trò chơi mà các người sắp chơi, là trò chơi tân thời đại hoàn toàn mới, tên gọi là $\langle \rangle$, là một trò chơi võ hiệp, thiết lập trò chơi có chút đặc thù, nhân vật không thể tử vong, một khi tử vong, số liệu trò chơi cũng sẽ bị về 0... Số tài khoản của trò chơi này rất ít, một tài khoản chỉ có thể thành lập một nhân vật, công ty đã giúp các người thành lập nhân vật, nếu nhân vật tử vong, các người cũng sẽ bị khai trừ, cho nên, nhớ kỹ.”

“Trò chơi này, chọn dùng hình thức trò chơi hoàn toàn mới, sáng tạo hệ thống cảm ứng tín hiệu sinh lý độc đáo, cùng khoang trò chơi sóng não... cũng không phải là thao tác bàn phím cơ, mà là ý thức không chế, cùng với hệ thống sóng điện não miên nghịch hướng, cũng chính là trò chơi chân thật đã nói, mô phỏng chân thật trạng thái sinh lý của các người, đây là trang bị cảm ứng.”

Nói xong, Thời Thiên Quân từ dưới mặt bàn, lấy ra bốn hộp đóng gói màu đen.

Bốn hộp đóng gói này, đều là chất liệu kim loại, có một loại cảm giác kim loại bóng, xem ra, cũng rất quý.

“Cái gì? Trò chơi chân thật?”

Trong lòng mấy người Tô Bằng, vô cùng khiếp sợ!

Mấy người đều là kẻ cuồng game, đương nhiên chú ý trang bị tuyển ngoài của trò chơi.

Trên thị trường bây giờ, trang bị trò chơi trâu nhất, cũng chỉ là bộ khuôn “V” của Nhật, là một bộ trang phục cảm ứng toàn thân, cộng thêm mũ giáp, bao tay, có thể mô phỏng thay đổi nhiệt độ cùng xúc cảm nhất định.

Nhưng bộ khuôn “V” này, cũng chỉ là thăng cấp thể cảm trò chơi hiện hữu, mà vừa rồi, không ngờ Thời Thiên Quân nói, trò chơi này là ý thức không chế.

Phải biết rằng, bây giờ trên thị trường, 99,9% game online, vẫn còn là thao tác bàn phím!

Mấy người đi tới nhìn thử, trên hộp đóng gói, dán ảnh của bốn người.

“Đây là trang bị cảm ứng sinh lý cơ thể con người, có thể cảm ứng tín hiệu sinh lý của một người rất nhiều, lúc chơi game, phải mang theo chiếc nhẫn kia, nếu không số tài khoản sẽ không kích hoạt... Đương nhiên, trong văn phòng các người, cũng có một dụng cụ truyền cảm không lò, đều là chuẩn bị của trò chơi, các người đều mang vào đi.”

Thời Thiên Quân nói với mấy người Tô Bằng, mấy người Tô Bằng đi lên lấy cái hộp, đem nhẫn bên trong lấy ra, đây là một chiếc nhẫn rất xưa cũ, thay vì nói là nhẫn, không bằng nói giống như là ban chỉ, trên đó khắc ký hiệu thần bí.

(Ban chỉ: đồ vật hình trụ thường làm bằng thạch, bao quanh ngón tay có tác dụng bảo vệ ngón tay)

“Thật cao cấp...”

Tôn Thế Giai lấy nhẫn ra, đùa nghịch mấy cái, miệng nói.

Tô Bằng nhìn, trong lòng không khỏi vừa động, chiếc nhẫn kia, cùng một cái nhẫn trong di vật của Tiểu Lâm, cực kỳ giống nhau!

“Bình thường các người đeo nhẫn, có điều ra công ty phải nộp lại, hơn nữa, không thể cho người khác mượn, như vậy sẽ tạo thành số liệu trò chơi hỗn

loạn, nếu tạo thành loại hậu quả này, các người sẽ bồi giao một số tiền lớn có thể cả đời các người đều không bồi nổi.”

Thời Thiên Quân thân nhiên nói, lại làm cho trong lòng mọi người giật thót!

“Nội dung trò chơi cụ thể, ta sẽ tìm chuyên gia thuyết minh.”

Thời Thiên Quân nói xong, ấn xuống một cái nút trên mặt bàn, không lâu sau, một nam nhân thân thể trắng kiện mặc Tây phục đen đi đến.

“Đây là Lôi Minh của tổ Hồ Bí, cũng là tổ trưởng kỳ linh mới các người, hắn sẽ mang các người làm quen với trò chơi, một tháng này, các người cùng với tổ trưởng Lôi Minh làm việc với nhau.”

Thời Thiên Quân nói với bọn người Tô Bằng, nam nhân trắng kiện mặc Tây phục đen gật đầu, phát ra âm thanh ồm ồm, nói:

“Chào các người, ta là Lôi Minh, đi theo ta.”

Bọn người Tô Bằng đi theo Lôi Minh ra khỏi văn phòng Thời Thiên Quân, Tôn Thế Giai đi ở cuối cùng chú ý đóng cửa lại cho Thời Thiên Quân.

Mọi người đi về hướng hành lang bên phải, đầu tiên là tiến vào một gian phòng, bên trong là một số người như bác sĩ y tá.

“Các người làm kiểm tra sức khỏe cơ bản trước, sau khi kiểm tra sức khỏe kết thúc, ta mang các người tới khu làm việc.”

Lôi Minh nói với bọn người Tô Bằng.

Bọn người Tô Bằng gật đầu, đến phía trước theo thứ tự kiểm tra sức khỏe, kiểm tra sức khỏe có chút cẩn thận, hỏi chẩn, kiểm tra thị lực, công năng nội tạng, kiểm tra máu, ngược lại đủ mọi mặt, đều không bỏ sót.

Qua gần nửa tiếng, cuối cùng kiểm tra xong, Lôi Minh gật đầu, mang theo bọn người Tô Bằng, đi đến chỗ sâu trong chính giữa hành lang.

Đi tới một phòng, Lôi Minh đi vào, bọn người Tô Bằng đi vào theo, phát hiện đây là một khu trò chơi rộng lớn có hơn một trăm năm mươi thước

vuông, bên trong có mấy khu vực, đều bị gian ngăn cách.

“Ở đây chính là chỗ làm việc của các người... Tí nữa các người nhận số điện thoại, nơi này là khu vực huấn luyện chuyên dụng của người mới, nhắc nhở một chút, trước khi tiến vào trò chơi phải đeo nhẫn vào tay trước!”

Lôi Minh dùng âm thanh ồm ồm của hắn nói với mấy người Tô Bằng.

Tô Bằng, Phó Khang, còn cả Tôn Thế Giai, vội mở hộp chứa nhẫn ra, lấy nhẫn bên trong ra đeo vào tay, Tô Bằng nhìn về phía Quý Minh, chỉ thấy trên tay hắn đã sớm đeo nhẫn.

“Tốt lắm, phân phối mã số rồi, các người vào máy đi.”

Lôi Minh nói đã phân phối mã số.

Tô Bằng nhìn thử mã số của mình, là máy số 7.

Đi đến phòng kế, Tô Bằng nhìn thử máy móc, là một bàn máy giống như máy CT của bệnh viện, người có thể nằm ở phía trên, lại không có trang bị cố định gì.

“Đây là máy game chủ sao?”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

“Các người nằm trên đó, có thể tiến vào thao tác sơ cấp.”

Tổ trưởng Lôi Minh nói với mấy người.

Nằm ở trên giường máy bằng da kia, Tô Bằng dựa theo nhắc nhở của Lôi Minh khởi động máy, bản thân liền được đưa vào trong khoang trò chơi.

Trong khoang trò chơi cũng không ngột ngạt, bên trong toàn bộ đều là màn hình dạng cong, Tô Bằng phát hiện trên những màn hình 360 độ này đều là trời xanh mây trắng kinh điển của Microsoft, còn có một hình ảnh khởi động trò chơi.

“Lôi tổ trưởng, đây là máy tính sao? Sao trên đó không có IE, máy tính của ta còn có trạm thu hồi mà?”

Bên Tôn Thế Giai, mặc dù đã nằm xuống trong khoang trò chơi, vẫn cất tiếng hỏi.

“Bởi vì số tài khoản của trò chơi này cực kỳ quý giá, khoang trò chơi mặc dù có tất cả công năng của máy tính, nhưng công ty lo lắng có thể bởi vì các người làm thao tác làm cho máy móc vận hành có vấn đề, cho nên cùng bộ phận không quan hệ trò chơi, đã cắt bỏ hoặc là che dấu, thống nhất quản lý, muốn lên mạng có thể dùng laptop trong phòng các người.”

Lôi Minh trả lời, Tôn Thế Giai ồ một tiếng, không hỏi nữa.

“Thứ này thao tác thế nào?”

Phó Khang cũng hỏi.

“Dùng mắt, nhìn chăm chú vào biểu tượng trò chơi trong mười giây, liền tiến vào.”

Thanh âm của Lôi Minh nói.

Tô Bằng nghe xong, ánh mắt để ở trên biểu tượng trò chơi kia.

Có điều mười giây, hình ảnh bốn phía của khoang trò chơi này bắt đầu cháy lên ngọn lửa màu đen!

Tô Bằng đăng nhập trò chơi, phát hiện trên màn hình trước mặt mình có một bàn phím mềm, thử dùng ánh mắt không chế, không ngờ dùng rất tốt, đưa vào số tài khoản trò chơi vừa rồi Lôi Minh cho, rất nhanh, xuất hiện một giao diện đăng nhập!

Tô Bằng nhìn sơ, chỉ thấy trên đó có nhân vật, gần như giống như đúc với mình!

“Ồ? Quả nhiên là trò chơi thời đại mới mà, là công ty dựa theo hình của chúng ta nhân cách hóa xử lý nhân vật?”

Tô Bằng nhìn, không khỏi nở nụ cười.

Sau đó, Tô Bằng thử nhìn thuộc tính nhân vật, chỉ thấy trên đó viết:

“Nhân vật: Tô Bằng

Giới tính: Nam

Chức nghiệp: Dân thường

Thuộc tính cơ bản:

Ngộ tính: 12 — trí nhớ vô cùng tốt, năng lực lý giải tốt, lực lĩnh ngộ tốt.

Lực lượng: 8 — nặng 56 cân, lực công kích 8 (1 điểm lực lượng tương ứng 7 cân, 1 điểm lực lượng tương ứng 1 điểm lực công kích)

Nhanh nhẹn: 8 — tốc độ chạy trốn của người khá.

Sức chịu đựng: 9 — thể lực 90 (1 điểm sức chịu đựng tương đương 10 điểm thể lực, thể lực của người rất tốt)

Căn cốt: 9 — khí huyết giá trị 135 (1 điểm căn cốt tương ứng 15 điểm khí huyết)

Linh hoạt: 10 — hai tay của người rất linh hoạt.

Sức hấp dẫn: 9 — tướng mạo của người cũng không tệ.

Cảm giác: 14 — ý chí của người cực kỳ kiên định, trạng thái tinh thần cực kỳ nhạy bén, có lực quan sát và trực giác rất tốt.

Phúc duyên: 9 — vận khí của người khá hơn người thường một chút, có điều không nên mong trúng giải thưởng lớn.”

Lúc Tô Bằng nhìn thuộc tính nhân vật, khóe miệng hơi giật giật.

Mình từ nhỏ đã có lực quan sát cùng trực giác rất mạnh, điểm này là thứ luôn khiến Tô Bằng lấy làm kiêu ngạo.

Những thuộc tính khác cũng không khác mình là bao... Nhưng mà những thứ này, người tạo nhân vật cho mình, làm sao mà biết được?

“Nếu muốn miễn cưỡng giải thích, cũng chỉ có kiểm tra kia là có thể giải thích, chắc là kiểm tra mang tính giao thoa?”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ, đăng ký trò chơi.

“Xin hãy lựa chọn mức độ chơi: hình thức chơi thấp, hình thức chơi vừa, hình thức chơi cao.”

Trên màn hình xuất hiện ba mục chọn.

“Giải thích một chút: mức chơi thấp chính là hình thức thân thể có thể tự do hoạt động, trò chơi mức vừa thân thể tạm thời không thể hoạt động nhưng có thể nghe được thanh âm bên ngoài, trò chơi mức cao thân thể và tinh thần đều chìm vào trong trò chơi, không nghe được thanh âm bên ngoài... Bộ thiết bị này có thể đi vào điều khiển não sóng, có hiệu quả thôi miên cố định, có thể làm phản hồi rất nhỏ ở trên thân thể, ta đề nghị các người tiến hành mức chơi vừa trước.”

Lôi Minh đề nghị.

Tô Bằng gật đầu, lựa chọn hình thức trò chơi mức vừa.

Trên giao diện vào ảnh động, rất nhanh, Tô Bằng phát hiện, nhân vật mà ý niệm mình không chế, đã xuất hiện ở trên một đường phố mang màu sắc cổ xưa.

“Trò chơi này, hình ảnh giống như ảnh chụp toàn bộ tin tức, nhìn không ra là mô hình đa giác nha...”

Tô Bằng nhìn hình ảnh trò chơi mà nghĩ.

Hình ảnh trò chơi cực kỳ tinh xảo, trò chơi hiện ra rất chi tiết, màu bùn đất cùng trên bầu trời giống như là chụp ảnh, khiến Tô Bằng nhìn, đều cảm giác có thể thấy hoa văn mơ hồ trên làn da.

Nhân vật của mình, dường như đang trong một phố đêm, con phố này cũng bình thường, chỉ là có hương vị cổ xưa, có điểm giống như là phong cách trong năm Đường Tống.

Ý niệm thao tác nhân vật, Tô Bằng đi vào sâu trong con phố, chỉ cảm thấy lúc điều khiển nhân vật, liền như mình thật sự đi lại.

Ở sâu trong con phố, có một cửa hàng, hình như còn mở cửa buôn bán. Đó là một cửa hàng kỳ quái, cửa lắp đặt thiết bị giống như là một đầu lâu của dã thú. Dã thú này mở mồm máu ra, trong mồm chính là cửa vào cửa hàng, giống như là muốn nuốt người vào cửa hàng vậy.

Tô Bằng đi đến trước mặt cửa hàng, nhìn con mắt của đầu lâu dã thú kia, chỉ thấy con mắt của đầu lâu dã thú dường như chớp một cái.

“Có chút thú vị!”

Tô Bằng nhìn, trong lòng không khỏi nghĩ vậy. Con đường này, thứ duy nhất có thể đi vào chính là cửa hàng này, Tô Bằng không chút do dự, trực tiếp quyết định đi vào cửa hàng.

Chương 6: Cửa hàng thần bí

Điều khiển nhân vật, cửa được đẩy mở, trên cánh tay còn có thể cảm giác được lực cản của cánh cửa, trong cảm giác thần kỳ, Tô Bằng bước vào.

“Khục, khục khục,... Hoan nghênh quang lâm.”

Trong âm thanh của trò chơi, xuất hiện một tràng cười kỳ quái, trong cửa hàng kỳ quái này, ông già đáng vẻ giàu có thời xưa, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng bị tiếng cười kia làm cho có chút rét lạnh, hấn lầy bầy một chút, sau đó không khỏi bật cười, người thiết kế trò chơi cũng thật là, một người tiếp dẫn trò chơi thôi, có cần dùng âm thanh ghê rợn như vậy không?

“Lôi tổ trường, làm sao để đối thoại với NPC?”

Tô Bằng hỏi Lôi Minh ở ngoài phòng bên cạnh.

“Hình thức trò chơi tay cũng do bản thân điều khiển, bên cạnh tay người có một quả cầu, đặt lên trên, NPC sẽ nghe thấy người nói chuyện, NPC sẽ căn cứ những lời nói và hành động của người, tự động nảy sinh phản ứng, giật quả cầu ba lần liên tiếp, có thể duy trì giọng nói, giật thêm ba cái nữa, là đóng cửa, ấn mạnh xuống, chính là đăng xuất.”

Lôi Minh nói, hấn đẩy kính râm, nói tiếp:

“Có điều cần thận một chút, những gì các người nói, sẽ ảnh hưởng đến phản ứng của NPC, sẽ trực tiếp ảnh hưởng tới quá trình trò chơi, cho nên hãy cố gắng không được nói ra những lời kỳ lạ, lúc trước cũng có người bởi vì như vậy mà dẫn tới nhân vật mất mạng.”

Tô Bằng nghe xong, khẽ gật đầu, trong lòng lại dao động, có thể trò chuyện với NPC được sao? Là phần mềm tự động đối thoại sao? Hay là con người tạo ra? Cái này cần chi phí khổng lồ đến thế nào đây?

“Trò chơi này, nếu quả thật theo như lời Lôi Minh nói, chi phí ngược lại đáng một trăm ngàn, lên đánh cắp máy chủ... Có lẽ, đây là cuộc cạnh tranh của hai nhà máy trò chơi?”

Trong lòng Tô Bằng thâm đoán.

“Khụ, khụ”

Lúc này, lão gia NPC trước mặt Tô Bằng đột nhiên ho khan một tiếng.

“Lẽ nhiều cũng không thiệt.”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ, điều khiển nhân vật hơi cúi đầu, hành lễ với ông chủ kia, sau đó Tô Bằng sờ tay lên trên quả cầu, nói:

“Xin chào, xin hỏi ngài là vì nào? Tôi đang ở đâu đây?”

“Khục,khục,khục, người ngược lại rất lễ phép, người muốn biết vì sao lại tới đây?”

Ông chủ bộ dạng giàu có này hỏi Tô Bằng.

“Mong ngài chỉ bảo.”

Tô Bằng nhập vào đối thoại, trong lòng hắn đã hiểu rõ, đây là một NPC chỉ dẫn cho người mới, chợt nghe ông chủ giàu có kia nói:

“Hắc... Ta không nói cho người biết.”

Khóe miệng Tô Bằng không khỏi khẽ nhếch lên, người thiết kế trò chơi này, cũng thích chơi khăm người khác ghê, có điều hợp với khẩu vị bản thân.

Ông chủ giàu có kia chợt cười to, nói:

“Gạt ngươi thôi, ta làm sao sẽ không nói cho người biết được chứ? Người sắp phải rời khỏi thế giới bình thường, tiến vào một thế giới mới, nhưng là một thế giới thần bí, thần kỳ,... Trong thế giới này, người sẽ nhận được sức mạnh to lớn, có điều dù là việc gì cũng phải có giá của nó.”

“Chính thức giải thích rồi...”

Tô Bằng nghe xong, trầm nghĩ, vừa rồi cũng không biết do nhân viên nào chơi khăm.

“Tiến vào thế giới kia, người cần vật này.”

Ông chủ giàu có kia, lấy ra một món đồ giống như tấm thẻ, đặt trước người Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn lướt qua tấm thẻ kia, dường như là tấm thẻ rất bình thường, bên trên in một vài tranh vẽ, giống như là người võ lâm đang chém giết.

“Đây là tấm thẻ của thế giới Tử Vong Luân Hồi,... Đừng xem thường nó, đây không phải tấm thẻ bình thường, mỗi một tấm thẻ, đều phải tiêu hao sinh mệnh ba mươi năm trong tương lai của người làm giá cả, đổi lấy ba mươi điểm trò chơi, mỗi một ngày trò chơi, tiêu hao một điểm của số thẻ, nếu điểm thẻ tiêu hao hết rồi, sẽ không thẻ nào tiến hành trò chơi, ba mươi ngày không tiến hành trò chơi, người sẽ chết.”

Ông chủ giàu có, vẻ mặt thành thật nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, không khỏi thích thú, người chế tác trò chơi này thật thú vị, đẩy mạnh tiêu thụ điểm thẻ, đẩy mạnh tiêu thụ trò chơi, còn có khái niệm tử vong thể kia, cảm giác thật kích thích.

“Cẩn thận một chút, đừng tưởng rằng ta đang nói đùa, điểm thẻ là một cái giá lớn, đã nói rõ ràng với người rồi,... Ở trong trò chơi, người sẽ ở thành phố lớn tìm được một vài cửa hàng thần bí giống như vậy, nếu thu được vật phẩm giá trị cao, có thể giao dịch cho cửa hàng thần bí, cửa hàng sẽ cho người đổi thành điểm thẻ, có điều chỉ có tích lũy hoàn chỉnh ba mươi điểm mới có thể trao đổi một tấm thẻ điểm, đồng thời điểm số của thẻ điểm, cũng là tiền tệ nội bộ của người tiến hành một vài giao dịch đặc biệt.”

Ông chủ giàu có giải thích với Tô Bằng, sau đó, chìa tay đưa thẻ điểm ra, nói với Tô Bằng:

“Có nhận thẻ điểm hay không. người có thể lựa chọn cuối cùng.”

Lúc này, bên dưới góc trái tầm mắt, xuất hiện một hình ảnh lựa chọn nhỏ
“Có tiếp nhận thẻ điểm không? Có/ Không.”

“Không tiếp nhận, thì còn chơi gì nữa chứ.”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, điều khiển nhân vật tiếp nhận thẻ điểm, nói:

“Ta tiếp nhận.”

Tô Bằng cầm thẻ điểm, dựa theo ông chủ giàu có nhắc nhở, xé mở thẻ điểm, trên thẻ điểm xuất hiện ánh lửa màu đen, nhanh chóng bao trùm lấy Tô Bằng!

“Khà khà khà... Chúc người ở trong thế giới Tử Vong Luân Hồi, trải qua thật vui vẻ!”

Ánh lửa dần dần bao vây lấy Tô Bằng, màn hình Tô Bằng tối sầm, giống như tiến vào thời gian LOADING.

“Cho dù là điều tra rõ chân tướng cái chết của Tiểu Lâm, hay là lấy trộm máy chủ của trò chơi, cũng không thể hoàn thành trong thời gian ngắn,

ngày đầu tiên, đi vào trong trò chơi trước đã, xem thử trò chơi này rốt cuộc là như thế nào.”

Trong lòng Tô Bằng âm thầm đặt mục tiêu.

Qua một lát, hình ảnh lại phát sáng lên, Tô Bằng phát hiện, mình đã xuất hiện ở một cái trại.

Trong thôn trang, có không ít NPC đang đi lại, trong đó một người già tóc bạc, dường như nhìn thấy Tô Bằng, gọi một tiếng:

“Chào người a tiểu tử!”

Ánh mắt Tô Bằng dừng lại ở trên đầu ông già NPC tóc trắng này, chỉ thấy trên đầu của hắn xuất hiện cái tên: “Trại chủ Hàn đại phu.”

“Xin chào, trại chủ.”

Tô Bằng nói, sau đó đi qua, cùng hắn nói chuyện với nhau, nói:

“Xin hỏi nơi này là nơi nào?”

“Ha ha, nơi này là Thanh Sơn trại, cách quận Giang Ninh không xa, người là thiếu niên mới tới đây, chuẩn bị đi quận Giang Ninh thi triển quyền cước đó sao?”

Hàn đại phu nói với Tô Bằng...

Tô Bằng gật đầu, sau đó hỏi:

“Ta vừa đến nơi đây, không hiểu rõ lắm, có thể giới thiệu tình hình xung quanh một chút được không?”

“Hahaha, đương nhiên có thể.”

NPC kia dường như rất điềm đạm, khẽ mỉm cười gật đầu trả lời:

“Nơi này là Thanh Sơn Trại, cách quận Giang Ninh ba mươi dặm đường, bình thường có những thiếu niên dự định đi quận Giang Ninh thi triển

quyền cước đều xuất hiện ở trong thôn chúng ta, cuộc sống quận Giang Ninh cũng không dễ dàng lắm, không thông thạo nghề nào đó rất khó đặt chân, ta đề nghị người bây giờ đi dạo trong trại, hoặc có thể học được tay nghề nào đó, cũng có thể kiếm ít tiền, cung cấp chi phí sau này người đi quận Giang Ninh.”

“Như vậy à.”

Tô Bằng gật đầu, hỏi:

“Không biết trong trại chúng ta, có công việc gì có thể làm không?”

“Có chứ, vừa rồi ta nhìn thấy Lý đại thẩm trong trại muốn một ít nguyên liệu nấu ăn, người có thể đi hỏi một chút.”

Trại chủ Hàn đại phu nói với Tô Bằng.

“Tạ ơn trại chủ.”

Tô Bằng hành lễ với Hàn đại phu, hỏi rõ địa điểm, NPC rời khỏi nơi này, để lại Tô Bằng một mình ở đó.

“Lôi tổ trưởng, chúng ta bây giờ có thể ra khỏi thôn chứ?”

Thanh âm của Phó Khang đột nhiên vang lên, hỏi Lôi Minh.

“Ra khỏi thôn? Nếu như kỹ thuật của người tốt rồi, cũng không hẳn không thể, đương nhiên, ta không đề nghị các người bây giờ ra khỏi trại quá sớm.”

Thanh âm của Lôi Minh truyền lại, nói:

“Trò chơi này có độ khó rất cao, bên ngoài trại, đại khái là đánh chó hoang, xa hơn nữa là đánh bò, ngựa hoang, xa hơn nữa là đánh sói hoang, bò các người không đánh lại nhưng cũng sẽ không chết, gặp phải sói hoang các người ắt phải chết, một mình đấu chó hoang, nói không chừng có tỷ lệ sáu phần chiến thắng, nhưng chắc chắn sẽ bị thương, nơi này bị thương không phải uống bình máu đơn giản thì đã có thể phục hồi, còn cần chữa trị vết thương, rất phiền phức, ảnh hưởng các người luyện, nâng cao thực lực thêm chút nữa đi rồi hãy ra ngoài.”

“Cái gì??”

Phó Khang nghe xong, không khỏi hô lên một tiếng, có chút bị đả kích.

“Ừm, thực lực nhân vật các người, đại khái không khác mấy so với trong hiện thực của các người, gặp phải quái vật người phải suy nghĩ, ở trong hiện thực người gặp phải chó hoang, bò, sói hoang, đại khái là những con này, thì có thể suy nghĩ có thể đánh hay không. có điều trò chơi này cũng không sống lại, ta không đề nghị các người vượt cấp khiêu chiến, càng vững càng càng tốt, nhiệm vụ bình thường trong trại có thể thăng cấp một vài thuộc tính, học được bản lĩnh tấn công cơ bản, rồi hãy ra khỏi thôn.”

Lôi Minh giải thích xem như kỹ càng, nói với mọi người.

Phó Khang đáp một tiếng, tiếp tục bắt đầu trò chơi.

Tô Bằng đi dạo một vòng trại, trong này khá lớn, phát hiện trong trại, có một nhà dân kiêm cả khách điểm, một tiệm thợ rèn, một xưởng thợ mộc, vài nơi trồng trọt, vài nơi chăn nuôi mô hình nhỏ, còn có rất nhiều dân cư.

Người trong trại, khoảng chừng hai ba trăm người, xem như trại rất lớn, có điều, ngoại trừ bốn người Tô Bằng, dường như đều là NPC.

Lúc này, thời gian tiến hành trò chơi đã hơn mười phút rồi, Tô Bằng chợt thấy, Tôn Thế Giai từ một hướng của thôn đi tới, thở hồng hộc, trên đầu cũng không ít lông gà.

“Làm sao vậy, người đi bắt gà sao?”

Thấy nhân vật Tôn Thế Giai đi đến trước mặt mình, Tô Bằng hỏi.

“Mọi đừng nói nữa, nhiệm vụ quái quỷ gì đây chứ, quả thực là hành chết người, lũ gà rừng kia, không ngờ khí huyết không thấp, hơn nữa vừa đánh đã chạy, còn có thể bay, bay cái liền hơn mười thước,... Ta căn bản đuổi không kịp, hoàn toàn không bắt được con nào cả!”

Tôn Thế Giai nói, sau đó nói:

“NPC kia, một con gà rừng cho mười hai tiền đồng, không ngờ độ khó lại cao như vậy, bỏ đi ta xem thử lại lần nữa.”

Nói xong, nhân vật Tôn Thế Giai bèn đi về hướng dân cư.

“Nhiệm vụ Tân Thủ thôn độ khó cao, hay là Tôn Thế Giai yếu kém?”

Tô Bằng nhìn, thầm nghĩ trong lòng.

“Ha ha, trò chơi này độ khó rất cao, nếu muốn có được tiền tài, hay là nhân được kỹ năng, đều phải bỏ ra cố gắng nhất định,... Nghĩ nhiều, xem nhiều, cố gắng nhiều, cố gắng của người, nhất định sẽ làm cho người cảm thấy vật rất đáng giá.”

Lôi Minh lúc này nói.

Trong lòng Tô Bằng cũng đồng ý những gì Lôi Minh nói, vào lúc này, Tô Bằng chợt thấy một đám tiểu hài tử chơi đùa, đột nhiên vây thành vòng tròn, sau đó, bỗng vàng lên tiếng kêu đau của tiểu hài tử, sau đó truyền đến tiếng khóc, tiểu hài tử kêu lên sợ hãi, chạy loạn tứ tán!

Tô Bằng nhìn thấy, bước nhanh chạy tới, xem thử tình hình như thế nào.

Chỉ thấy, có một đứa bé, ngã sấp xuống dưới gốc cây đại thụ gần bên xưởng thợ mộc, nó khóc thét lên, một con rắn màu đen lốm đốm chấm vàng, đang trườn lên trên chân thẳng bé.

Chương 7: Thuật phi đao!

“Là rắn độc!”

Tô Bằng trông thấy, lập tức nhận ra, lúc còn nhỏ khi về quê chơi có lần lên núi hần đã từng thấy qua loại rắn này, là một loại rắn độc rất độc!

Tô Bằng lập tức đi tới, nhặt cành cây trên mặt đất lên.

Cảm giác truyền đến trên bàn tay, giống như bản thân thật sự cầm một cành cây vậy, thầm nghĩ hệ thống phản hồi của trò chơi này chân thật ghê, Tô

Bằng cầm cành cây, khều lấy con rắn độc dùng cành cây hất con rắn ra khỏi đui của đứa nhỏ.

Vội tiến tới, ôm lấy đứa nhỏ, kéo đứa nhỏ ra khỏi khu vực nguy hiểm.

Nhìn vết thương của đứa nhỏ, chỉ thấy trên đui xuất hiện hai lỗ tròn nhỏ, máu bên trong đã hơi biến thành màu đen.

Tô Bằng gấp rút kéo quần áo của đứa nhỏ này xuống, dùng mảnh vải rách buộc chặt lại cái chân bị rắn cắn.

Ngay sau đó bắt đầu ép vết thương của đứa nhỏ, một ít máu đen bị ép ra ngoài.

“Tào thợ mộc tới rồi! Tào thợ mộc tới rồi!”

Lúc bấy giờ, Tô Bằng chợt nghe tiếng hô của đứa nhỏ, chợt thấy một nam nhân hơn bốn mươi tuổi mặc trang phục thôn trang, nhanh chân chạy lại.

Trên tay người kia, cầm một thanh chủy thủ.

“Véo!”

Chủy thủ ném ra, ghim chặt trên đầu con rắn kia, con rắn này vẫn giãy dụa thân mình kịch liệt, nhưng đầu đã bị ghim cứng trên mặt đất, sau đó nhanh chóng không còn động đậy gì nữa.

Thôn dân chạy tới, cầm lấy thanh chủy thủ, đi đến bên cạnh Tô Bằng.

Cha mẹ của đứa nhỏ, còn có trại chủ Hàn đại phu, đều vội chạy tới đây, đứa nhỏ được Hàn đại phu ôm đi chữa trị, cha mẹ của nó cũng vội vàng đi theo.

Chỉ còn lại có Tô Bằng, còn có người có thể là thợ mộc kia.

Tô Bằng lướt mắt nhìn lên trên đầu của NPC kia, chỉ thấy thể hiện chính là “Tào thợ mộc”.

Tô Bằng nhìn, trong lòng suy nghĩ, đột nhiên trong lòng khẽ động, đi đến trước mặt Tào thợ mộc, hỏi:

“Xin chào Tào sư phụ, ta thấy vừa rồi ngươi ném đao, sử dụng rất là lợi hại đó.”

“Ta quanh năm loay hoay cục gỗ, cũng thích làm điêu khắc gỗ, quen rồi.”

Tào thợ mộc kia, mộc mạc trả lời Tô Bằng.

“Tào sư phụ, có thể dạy cho ta bản lĩnh phi đao này được không?”

“Ngươi muốn học?”

Tào thợ mộc nghe xong, nói:

“Học phi đao, một là mắt phải tinh, hai là phải khéo tay, nếu ngươi thật sự muốn học, ta sẽ dạy cho ngươi.”

“Tốt quá.”

Tô Bằng nghe xong, lập tức chấp nhận.

Chỉ thấy Tào thợ mộc, móc ra một đồng tiền từ trên người, xòe hai tay ở trước mặt Tô Bằng, không ngừng biến ảo, đồng tiền kia, liên tục tung bay ở trong hai tay hắn, tốc độ cực nhanh, khiến người ta nhìn hoa cả mắt!

“Dừng rồi, tiền ở trong tay nào của ta?”

Hai tay múa may bỗng chốc dừng lại, Tào thợ mộc nói với Tô Bằng.

“Tay trái.”

Tào thợ mộc vươn tay trái ra, quả nhiên, đồng tiền kia nằm trong tay trái của hắn.

“Lần đầu có thể là đoán mò, trò chơi này phải chơi ba lần, nếu ngươi đều đoán đúng, ta mới dạy ngươi phi đao.”

Tào thợ mộc nói, sau đó tiếp tục múa may hai tay.

Rất nhanh, Tào thợ mộc dừng tay lại!

“Vẫn là tay trái.”

“Giỏi lắm, đây là lần thứ ba.”

Tay Tào thợ mộc lại bắt đầu động tác, có điều lúc này trong trại dường như nổi gió, một nhánh cò thổi tới trên đầu Tào thợ mộc, hắn dùng tay hất xuống, sau đó tiếp tục loay hoay hai tay.

“Dừng!”

Hai tay Tào thợ mộc ngừng lại, sau đó hỏi Tô Bằng:

“Lần này đồng tiền nằm trong tay nào.”

Tô Bằng nằm trong khoang trò chơi, trong lòng nói:

“Trò chơi này, quả thật mô phỏng y như thật sao? NPC đều thông minh như vậy?”

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Tô Bằng vẫn mỉm cười nói:

“Tào sư phụ, người làm như vậy không đúng rồi, đồng tiền của người, không phải ở trong tóc người sao?”

“Ha ha... Người phát hiện ra rồi.”

Nghe thấy Tô Bằng nói như vậy, Tào thợ mộc dường như có chút xấu hổ cười trừ, hắn duỗi tay, lấy đồng tiền ra khỏi tóc mình!

“Hệ thống nhắc nhở: Nhãn lực của bạn + 1.”

Tô Bằng đột nhiên nhận được nhắc nhở của hệ thống, đang biểu thị ở phía trên.

“Không tồi, tăng thêm một thuộc tính, mặc dù không phải thuộc tính nền tảng.”

Tô Bằng thầm nghĩ, mà lúc này, Tào thợ mộc kia, cũng rút chủy thủ ra, bắt đầu giảng giải với Tô Bằng:

“Phi đao, cần phải mất liền tay tay liền tâm...”

CD đọc hướng dẫn kéo dài đến một phút, Tô Bằng lại nhận được một thông tin:

“Bạn đã học được thuật phi đao sơ cấp, đẳng cấp trước mắt LV 0.”

Tô Bằng nhìn thấy, trong lòng lập tức cảm giác có chút phấn khởi.

Tào thợ mộc dường như đối với việc Tô Bằng phát hiện mình dùng mảnh khố nên có chút chột dạ, sau khi dạy cho Tô Bằng thuật phi đao, còn bảo Tô Bằng đến nhà hắn, sau đó tặng cho Tô Bằng một thanh phi đao, đương nhiên không phải thanh đã giết con rắn độc kia, bây giờ trong túi Tô Bằng, có thêm một thanh phi đao, sau khi Tào thợ mộc tặng phi đao cho Tô Bằng xong, liền bảo Tô Bằng đi đi.

“Rốt cuộc có một kỹ năng rồi...”

Chương 8: Thuật phi đao! (2)

Tô Bằng trầm nghĩ, hắn phát hiện bên mắt phải của mình xuất hiện thêm một cột kỹ năng, hắn trang bị thuật phi đao sơ cấp vào trước cột kỹ năng, sau đó đi đến trước một cây đại thụ trong trại, lấy phi đao trong túi ra, nhắm chính xác vào một điểm trên thân cây, sau đó, Tô Bằng không chế cổ tay phóng một thanh phi đao ra!

“Keng!”

Phi Đao cắm lên trên thân cây, phập vào bên trong.

Tô Bằng phát hiện, hệ thống tấn công của trò chơi này, cũng không phải tấn công tập trung, sau khi phi đao phóng ra, kéo theo một đường chỉ trắng, chỉ thuần túy dựa vào xúc cảm của Tô Bằng, mới phóng lên trên đại thụ kia!

“Trò chơi này, độ khó lớn quá... Hệ thống tấn công, không ngờ không phải tấn công tập trung, cũng không phải không chế ý nghĩ, hoàn toàn dựa vào xúc cảm, xem ra cần phải luyện tập nhiều hơn rồi.”

Tô Bằng suy nghĩ, nhìn nhìn phi đao cắm trên cây, bước lại, nhổ phi đao xuống, thu hồi phi đao trên cây về.

“Cho dù nói sao đi nữa, rốt cuộc học được một kỹ năng tấn công, cũng xem như không tệ rồi.”

Tô Bằng thâm nghĩ trong lòng, sau đó đứng trước đại thụ, lại luyện tập phi đao một hồi, cảm giác có chút cảm giác rồi, liền thu phi đao, rời khỏi nơi này.

Lúc này, Phó Khang đột nhiên hô lên:

“Lôi tổ trưởng, trò chơi này có giới hạn thay đổi chức nghiệp không? Ta vừa mới nhận một nhiệm vụ, bây giờ hệ thống nhắc nhở ta có thay đổi chức nghiệp không.”

“Chức nghiệp sao... Cái này không hề hạn chế, tất cả chức nghiệp trong Tử Vong Luân Hồi, chỉ cần bạn đạt tới yêu cầu, cũng có thể thay đổi chức nghiệp, cho dù thay đổi mười mấy chức nghiệp cũng đều có thể.”

“Tất cả mọi người chú ý, các bạn đã bước vào Trại Tân Thủ rồi phải không? Trong trại, tiếp nhận nhiệm vụ có thể nâng cao mức độ thiện cảm của NPC, mức độ thiện cảm đến mức độ nhất định, có thể thay đổi chức nghiệp... Nói như vậy, người mới trong vòng nửa ngày có thể thay đổi chức nghiệp rồi, cho nên tôi cũng cho các bạn một nhiệm vụ, hôm nay trước khi tan ca, nhân vật của các bạn, nhất định phải thay đổi một chức nghiệp!”

Lôi Minh đột nhiên vỗ tay, nói với mọi người.

“Biết rồi!”

Mọi người trả lời, Tô Bằng cảm giác thấy, bầu không khí dường như có chút khẩn trương, tất cả mọi người có chút ít áp lực!

Tôn Thế Giai lúc này bắt đầu hô to gọi nhỏ, khoa trương nói:

“Phó ca, lợi hại như vậy? Người thay đổi chức nghiệp rồi?”

“Đúng vậy, ở tiệm thợ rèn trở thành đồ đệ.”

Phó Khang nói, hắn cố gắng muốn sử dụng giọng điệu bình thản, nhưng trong giọng điệu vẫn không khỏi lộ ra chút đắc ý khó kiềm nén.

“Lợi hại quá, Phó ca về sau ta mua binh khí người nhớ giảm giá cho ta đó!”

Tôn Thế Giai dùng giọng điệu sùng bái nói, Phó Khang cười to, nói:

“Không thành vấn đề!”

“Đã có người thay đổi chức nghiệp rồi à... Xem ra, ta đạt được một kỹ năng công kích, cũng không thể quá đắc ý.”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng không khỏi trầm tư suy nghĩ, không ngờ Phó Khang bộ dạng hết như gian thương thế kia, khi chơi trò chơi, lại không hề thua kém mình chút nào.

Tô Bằng đi đến khách điểm, phát hiện một nữ NPC hơn bốn mươi tuổi, đang ngồi trên chiếc ghế đầu trước dân cư, nhìn khí trời bên ngoài.

“Chào Lý đại thẩm! Ta được trại chủ giới thiệu tới đây, nghe nói người cần một vài nguyên liệu nấu ăn?”

Tô Bằng tay ấn lên hình cầu, hỏi NPC này.

“Đúng vậy, ta chuẩn bị làm vài con gà rừng hấp muối, nhưng không có nguyên liệu nấu ăn, vừa rồi một tiểu tử nói bắt gà rừng cho ta, nhưng nửa ngày rồi cũng chẳng thấy bóng dáng đâu, haizz, tiểu tử này, quả nhiên làm việc không chắc ăn gì cả.”

Lý đại thẩm này, dùng giọng nói mang theo phân trách móc nói với Tô Bằng.

Tiểu tử mà bà nhắc đến, có thể chính là chỉ nhân vật của Tôn Thế Giai, nghe ngữ khí của NPC này, dường như có ý kiến với Tôn Thế Giai, dựa theo mức độ mô phỏng chân thật của trò chơi này, Tôn Thế Giai muốn nhận được nhiệm vụ nữa ở đây, e rằng rất khó khăn rồi.

“Lý đại thẩm, nếu không thì giao nhiệm vụ này cho ta đi.”

Tô Bằng đánh giá năng lực của bản thân một chút, nói.

“Người? Ngược lại coi như có chút yên tâm hơn tiểu tử vừa rồi, được thôi, người giúp ta bắt mười con gà rừng, trong khu rừng phía đông của trại có đó, ta ra giá mười lăm văn tiền một con.”

Lý đại thẩm nói với Tô Bằng.

Tô Bằng lập tức nhận được nhắc nhở:

“Bạn tiếp nhận nhiệm vụ nguyên liệu nấu ăn của Lý đại thẩm, trong vòng một ngày hoàn thành.”

Tô Bằng xác nhận, sau đó đi về đầu đông của thôn.

Đi đến khu rừng đầu đông của thôn, Tô Bằng quả nhiên phát hiện, trong này có vài con gà rừng đủ loại màu sắc bay tán loạn, phi đao trên trang bị Tô Bằng, thầm nghĩ:

“Xem thử thuật phi đao của ta xem...”

Một thanh phi đao, hóa thành một đường sáng chói lướt qua, xuyên qua thân thể của một con gà rừng, cánh và chân bên trái của con gà rừng đều bị thương, lập tức hô một tiếng muốn bay đi, lại bị một bóng người, bước lên trước tóm lấy, bẻ gãy cổ!

Tô Bằng xách gà rừng trong tay, đây là con gà rừng thứ sáu hắn bắt được, lúc này, đã trôi qua nửa tiếng đồng hồ.

Gà rừng cũng không dễ bắt, tính cảnh giác vô cùng lớn, người đi đến trước mặt, liền bay đi ngay, năng lực hành động và nhanh nhẹn đều mạnh hơn Tô Bằng nhiều, có vài con gà rừng trúng phi đao, còn có thể bay đi, thiếu chút nữa mang phi đao của Tô Bằng đi luôn, có điều, về sau, Tô Bằng vận dụng phi đao, càng lúc càng thuận tay, ngoại trừ vừa mới bắt đầu thường xuyên phóng trật ra ngoài, về sau gần như ném ba lần phi đao, thì có thể trúng mục tiêu một con!

“Còn bốn con!”

Tô Bằng thầm tính toán trong lòng, tiếp tục tìm kiếm gà rừng....

Lại qua hơn mười phút, Tô Bằng rút cuộc bắt được mười con gà rừng, thuật phi đao sơ cấp, cũng thăng cấp lên LV2, độ chính xác và tầm bắn, đều thăng cấp nhất định.

“Hoàn thành nhiệm vụ.”

Nhân vật của Tô Bằng, lau một đầu mồ hôi, trong lòng nói.

Gà rừng cân nặng khoảng chừng năm cân đến sáu cân, mười con gà rừng, vừa vặn hạn mức mang vác cao nhất của Tô Bằng, Tô Bằng lau mồ hôi, đi vào trong thôn.

“Chết tiệt, Tô ca, làm sao ngươi bắt được vậy?”

Vừa vào trong trại, nhân vật của Tôn Thế Giai đang vác một cái cuốc dường như muốn ra ngoài, nhìn Tô Bằng toàn thân treo đầy gà rừng trở về, không khỏi thất thanh hô lên hỏi.

“Phi đao bắt được.”

Tô Bằng nói, sau đó mang theo một thân lông gà, đi vào trong trại, giao nhiệm vụ thôi...

Chương 9: Lời mời của Phó Khang

Mặc cho Tôn Thế Giai vẻ mặt ngạc nhiên khó hiểu, Tô Bằng đẩy người lông gà, mang theo gà rừng đi vào trong trại tới cửa tiệm của Lý đại thẩm.

Lý đại thẩm vẫn ngồi ở cửa tiệm, dường như đang hóng mát.

“Nhanh thật đấy.”

Lý đại thẩm nhìn thấy là Tô Bằng, liền nở nụ cười, nói:

“Có nguyên liệu nấu ăn của ngươi, ta có thể làm gà rừng hấp muối rồi... Không tồi, theo ta đi lấy tiền nào.”

Tô Bằng gật đầu, cùng Lý đại thẩm đi vào trong tiệm, Lý đại thẩm lấy ra một khối bạc vụn cùng năm mươi đồng tiền, đưa cho Tô Bằng.

Hệ thống tiền tệ của Tử Vong Luân Hồi, thấp nhất là tiền đồng, sau đó là bạc, sau nữa là vàng, một trăm văn tiền đồng đổi một lượng bạc, một trăm lượng bạc đổi một lượng vàng.

Sau khi nhận được tiền đồng và bạc vụn, Tô Bằng gõ chữ, nói với Lý đại thẩm một tiếng cảm ơn, đang chuẩn bị bỏ đi, Lý đại thẩm đột nhiên gõ chữ nói:

“Tiểu tử ngươi làm việc rất đặc lực, trái lại ta có thể giới thiệu ngươi đến quầy thịt của Trương đồ tể để làm việc.”

“Ha ha, vậy thì cảm ơn đại thẩm.”

Tô Bằng đáp lại, Lý đại thẩm gật đầu, nói:

“Chỗ của Trương đồ tể cần một người học việc, phải là người đáng tin, người thường ta không giới thiệu, có điều ngươi làm việc coi như ôn hòa... Đi tìm Trương đồ tể đi, ra khỏi cửa quán ta đi về bên phải, nói ngươi do ta giới thiệu cho hắn.”

Trong lòng Tô Bằng hiểu rõ, chỗ của Trương đồ tể, chắc hẳn có một người thay đổi chức nghiệp, chỉ có điều, không đạt tới mức độ quan hệ thân thiết với một vài người trong trại, thì rất khó lòng có thể thay đổi chức nghiệp thành công.

“Có thể ở chỗ của đồ tể thay đổi chức nghiệp, nói không chừng có thể học được kỹ năng liên quan đến đao thuật!”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng.

Tô Bằng lần nữa cảm ơn Lý đại thẩm, lại dùng mười văn tiền, mua mười chiếc bánh bao trong tiệm của Lý đại thẩm, sau đó rời khỏi khách điểm của Lý đại thẩm.

Lúc này, trò chơi đã tiến hành được gần hai giờ rồi, trong hiện thực, thời gian khoảng chừng đã đến khoảng mười một giờ, mặt trời trong trò chơi

cũng sắp treo lên đỉnh giữa bầu trời, Tô Bằng cảm thấy trò chơi mô phỏng chân thật đến vậy, chắc hẳn tồn tại hệ thống âm thực, lướt nhìn xem thử, quả nhiên, trong trò chơi, cũng cần phải ăn phải uống, đến thời gian nhất định phải ăn cơm, bằng không thể lực sẽ giảm xuống, thuộc tính khác cũng sẽ giảm xuống.

Trên đường đi đến nhà Trương đồ tể, Tô Bằng cầm bánh bao bắt đầu ăn, không biết có phải do tác dụng thôi miên hay không, chỉ thấy nhân vật mình điều khiển, vừa đi đường, vừa ăn bánh bao, trong miệng Tô Bằng dường như cũng cảm giác được khẩu vị.

Rất nhanh, hắn đi tới cửa hàng của Trương đồ tể.

Đây là một hàng tiệm thịt mở rộng cửa, trên cửa treo đủ loại thịt, một nam nhân thân thể cường tráng, hai tay để trần, phía dưới buộc một cái tạp dề màu xám loang lổ vết dầu mỡ, đang cầm dao nhỏ trong tay, đứng bên quầy cắt thịt.

“Xin chào, ta do Lý đại thẩm giới thiệu tới, nghe nói ở đây cần một người học việc phải không?”

Tô Bằng chào hỏi, NPC cường tráng bên trong ngẩng đầu, nhìn về phía Tô Bằng, nói:

“Người không phải là thanh niên vừa mới vào trong trại sao? Nhìn vẻ như cũng rất rắn rỏi, cũng có chút sức lực, đi, người vào đây đi.”

Trương đồ tể đặt dao nhỏ xuống, gọi Tô Bằng đi vào quầy thịt.

“Người luyện tay trước đi, giúp ta bán thịt, tiền công một ngày hai mươi văn tiền, ít nhất phải làm ba canh giờ, người đồng ý không?”

Trương đồ tể hỏi Tô Bằng.

Trong lòng Tô Bằng âm thầm suy tính một phen, một ngày hai mươi văn, nhìn vẻ như hơi ít, có điều, về sau, nếu như có thể tu luyện kỹ năng chức nghiệp, cũng không xem như quá thiệt thòi.

Làm ở quầy thịt, không thể nào luôn bán thịt, trước sau gì đồ tể sẽ truyền thụ một vài kỹ năng khác cho mình.

“Được.”

Tô Bằng đáp lại.

Sau đó, Trương đồ tể đưa một thanh đao róc thịt cho Tô Bằng, bảo Tô Bằng học cách róc thịt với hấn.

Sau khi Tô Bằng thành công róc được thịt heo, hấn thay đổi chức nghiệp trở thành đồ đệ của đồ tể, nhận được kỳ năng giải phẫu sơ cấp, đẳng cấp LV 0.

“Được rồi, ngươi đã róc các loại thịt xong cả rồi, giờ ta nói giá thịt cho ngươi biết, tiền bán thịt không thể thiếu của ta một văn.”

Trương đồ tể thấy Tô Bằng học rất nhanh, bàn tay to đầy mồ vổ vổ bả vai Tô Bằng, sau đó đi ra hậu viện đánh một giấc.

“Hả? Tô Bằng? Ngươi đang làm việc ở quầy thịt sao?”

Lúc Tô Bằng đang sửa sang bán thịt, chợt nghe có người hô lên, nhưng là Phó Khang có chút Phó Khang giống thương nhân kia.

“Ừm, vừa thay đổi chức nghiệp.”

Tô Bằng nói, sau đó nói:

“Sao hả, muốn mua thịt không?”

“Muốn, sư phụ muốn ta mua thịt heo cho hấn.”

Phó Khang nói.

“Được, thịt heo tám văn một cân, bán cho ngươi hai miếng.”

Tô Bằng cầm hai miếng thịt heo, đặt lên cái cân bên cạnh, vừa đúng mười cân.

“Ô Bằg, có thể giảm giá chút cho ta được không? Hoặc là sư phụ ta tới hỏi, người nói mười văn một cân, có điều bán riêng tám văn cho ta được không?”

Phó Khang hỏi Ô Bằg.

“Cái này sợ rằng không được, ta vẫn chưa lấy được quyền lợi tự mình định giá, sau này khẳng định không bàn giao được, hưởng hồ trại này không lớn mấy, nếu sư phụ ta phát hiện, ta sẽ không sống nổi trong trại này.”

Ô Bằg nghe xong, trong lòng biết Phó Khang này muốn biến thủ một ít tiền của sư phụ hắn, nhưng mình không thể nào giúp hắn được, bèn nói vậy với hắn.

“Haizz... Vậy thôi đi, đưa thịt cho ta.”

Phó Khang ra vẻ rất thất vọng, đưa tiền lấy thịt.

Chương 10: Lời mời của Phó Khang! (2)

“Đúng rồi Ô Bằg, cũng sắp giữa trưa rồi, ta mang thịt về rồi, chúng ta cùng nhau thoát khỏi trò chơi đi ăn một bữa trước được không?”

Phó Khang nhận thịt rồi, nét mặt như đưa đám vừa rồi dường như lập tức biến mất, lại nói với Ô Bằg.

“Được thôi.”

“Vậy được, người chờ ta một chút, đưa thịt xong sẽ trở lại!”

Phó Khang nói, sau đó liền bỏ đi.

Ô Bằg thoáng nhìn, cũng tạm thời đóng quầy thịt lại, sau đó, thoát khỏi trò chơi ở trong quầy thịt.

“Đi thôi, ăn cơm trưa thôi!”

Không bao lâu, trong hiện thực, Phó Khang hô một tiếng, Ô Bằg đáp một tiếng, đứng lên, ra khỏi phòng kế bên.

“Các người đi trước đi, tôi ta sẽ đi.”

Tôn Thế Giai còn nằm ở trong khoang trò chơi, tập trung tinh thần làm cái gì đó, Phó Khang trông thấy, khước miệng nhếch lên, nói với Tô Bằng:

“Chúng ta đi trước!”

Tô Bằng gật đầu, lướt nhìn qua chỗ ngồi của Quý Minh, lại phát hiện, Quý Minh đã bỏ đi trước rồi.

“Đúng là độc hành hiệp mà...”

Tô Bằng thâm nghĩ trong lòng, sau đó cùng với Phó Khang, đi về phía nhà ăn...

Tô Bằng cùng Phó Khang đi tới nhà ăn, lướt nhìn đồ ăn, chọn một phần bò bít tết, một phần cá nướng, một phần mực ống, còn có một chén canh khổ qua, bung đến một nơi ngồi xuống, chuẩn bị ăn cơm.

Phó Khang cũng chọn vài món ăn, nhưng lại rất nhiều dầu mỡ, hai người cùng làm với nhau, Phó Khang lấy hai cốc coca, đưa cho Tô Bằng nói:

“Lại đây, lúc làm việc ở đây không cho phép uống rượu, vậy hai chúng ta uống chút coca xem như rượu đi.”

Tô Bằng sật đầu, cũng không từ chối, nhận lấy coca, cùng Phó Khang mỗi người uống một ngụm.

“Sảng khoái!”

Phó Khang nói, sau đó chụm đầu tới, giống như nói khẽ:

“Thế nào? Tô Bằng người có cảm giác gì với trò chơi này?”

“Tiềm lực rất lớn, chân thật y như thật, rất có tính giải trí.”

Tô Bằng suy nghĩ một lát, nói với Phó Khang.

“Đúng vậy... Chính là độ khó cũng rất cao, Tô Bằng, chúng ta bận đến tận trưa, dường như chỉ có người và ta thay đổi chức nghiệp ở trong trò chơi thì phải...”

Phó Khang nói, Tô Bằng nghe ý tứ của hắn, dường như còn điều gì đó muốn nói.

Ăn một miếng bít tết thơm ngon, Tô Bằng hỏi:

“Thế nào Phó Khang người có ý kiến gì không?” “Có một chút.”

Phó Khang cũng ăn một miếng thịt kho tàu hắn lấy tới, thấp giọng nói với Tô Bằng:

“Tô Bằng, hôm nay là ngày đầu tiên chơi, nhưng về thực lực cũng có thể nhìn ra một chút manh mối, tiểu tử Tôn Thế Giai kia mồm miệng bốc phét, nhưng thực lực bình thường, bây giờ còn chưa thay đổi chức nghiệp, còn Quý Minh kia, rõ ràng là độc hành hiệp, không chơi cùng chúng ta... Tiếp tục như vậy không được, chủ quản kia cũng nói, trò chơi này, giai đoạn sau khó khăn càng lớn, còn chúng ta tiến vào tổ nào, cũng phải nhìn biểu hiện của bản thân.”

“Ồ? Người muốn thế nào?”

Tô Bằng nghe xong, nhìn về phía Phó Khang hỏi.

Phó Khang quét mắt nhìn bốn phía xung quanh, thấy không có người quen, khẽ sát lại thấp giọng nói khẽ:

“Tô Bằng, bằng không như vậy, hai người chúng ta tạo thành một tổ hợp được không? Phối hợp với nhau một chút, có tin tức gì, ta âm thầm truyền cho người, người cũng truyền lại cho ta, như vậy tốc độ luyện cấp của hai người chúng ta có thể nhanh hơn một chút, chỉ cần vượt qua Tôn Thế Giai và Quý Minh kia, lần này, chúng ta ít nhất có thể tiến vào tổ Dũng Sĩ tìm kiếm một vị trí tốt đẹp.”

Tô Bằng nghe xong, trên mặt vẫn thản nhiên như thường suy nghĩ một lát, sau đó ngẩng đầu lộ ra một nụ cười hết sức vô hại nói:

“Đề nghị này không tồi...”

“Đúng thế!”

Phó Khang nói, sau đó nói tiếp:

“Tôn Thế Giai không biết chừng là một tên phiền phức, còn Quý Minh kia rõ ràng không để chúng ta vào trong mắt, chúng ta bắt tay với nhau, mới có thể tiếp tục chơi tốt trò chơi này được.”

“Ừm, để ta suy nghĩ.”

Tô Bằng nói, trước mắt hẳn muốn biết nhất, là trò chơi này, có liên quan trực tiếp đến cái chết của Tiêu Lâm hay không, đối với loại kết hợp này, thật ra cũng không để tâm lắm.

“Cũng được... ngươi suy nghĩ đi, buổi tối ta sẽ tìm ngươi.”

Phó Khang nói, Tô Bằng gật đầu, hai người bắt đầu ăn cơm, đồ ăn hết sức ngon miệng, không bao lâu, hai người đã ăn xong.

Bởi vì là ngày đầu tiên chơi, bọn họ dự định ra sức lợi dụng nhiều thời gian thêm, sau khi ăn xong, hơi tiêu cơm chút rồi, bèn dự định trở về tiếp tục chơi.

Lúc hai người trở về, Tô Bằng nhìn thấy, Quý Minh kia, đang ngồi trong nhà ăn ăn cơm một mình, Tô Bằng khẽ gật đầu với hắn, Quý Minh chỉ liếc nhìn Tô Bằng một cái, hơi ngó ý một chút, lại tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Tô Bằng và Phó Khang, trở về phòng trò chơi làm việc, phát hiện Tôn Thế Giai vẫn đang nằm trong khoang trò chơi!

“Ai da! Rốt cuộc học được một kỹ năng tấn công rồi!”

Vừa vào trong phòng, Tô Bằng và Phó Khang chợt nghe thấy Tôn Thế Giai hô lớn một tiếng!

Phó Khang sửng sốt một chút, nói:

“Người thay đổi chức nghiệp rồi?”

Chương 11: Người gỗ!

“Ừm, mới vừa thay đổi chức nghiệp... Thay đổi chức nghiệp thành nông phu, lúc này đang chăm chỉ cày ruộng đó, kỹ năng cày ruộng đến LV3, học xong một kỹ năng, tên là Trường binh vũ khí chuyên tinh, bây giờ LV5, học được một kỹ năng công kích, gọi là Tổ loạn vũ.”

Thân thể Tôn Thế Giai cũng không nhúc nhích, nói với Phó Khang.

Nghe xong lời của Tôn Thế Giai, con mắt của Phó Khang lại bắt đầu loạn chuyển, dường như có ý kiến gì đó.

“Tô ca, Phó ca, ta đi ăn cơm đã!”

Lúc này Tôn Thế Giai, rốt cuộc quyết định thoát khỏi trò chơi đi ăn cơm, chào một tiếng với Tô Bằng và Phó Khang, rồi vọt ra khỏi khoang trò chơi xoay người đi ra ngoài.

“Ừ”

Tô Bằng cùng với Phó Khang cũng đáp một tiếng, Tô Bằng thu lại một chút vui sướng sau khi thay đổi chức nghiệp, lên máy đăng nhập tài khoản, tiếp tục ở cửa hàng thịt luyện kỹ năng giải phẫu.

Thời gian rất nhanh liền cứ như vậy trôi qua, Tô Bằng cầm lấy tài liệu liên lạc giải phẫu trong cửa hàng thịt, rất nhanh, kỹ năng giải phẫu cũng thăng cấp đến LV3.

Kỹ năng giải phẫu thăng cấp đến LV3, nhân vật Tô Bằng tăng thêm một điểm linh hoạt, học xong một kỹ năng liên quan “Bác bì”, đồng thời nhận được một kỹ năng là “Đan thủ vũ khí tinh thông”!

Vào lúc này, trong giao diện của trò chơi, Trương đồ tể giống như thật vui vẻ, lại tại hậu viện dạy Tô Bằng một kỹ năng.

“Bạn đã học xong kỹ năng: Đồ tể, cấp bậc trước mặt LV. O”

“Điểm gan dạ sáng suốt của bạn tăng thêm một điểm.”

Hệ thống nhắc nhở Tô Bằng, lại học thêm được một kỹ năng.

“Thợ săn trong thôn có đôi khi sẽ tới nơi này bán những món ăn thôn quê, người cũng thu mua vào, giá cả ta cho người biết, những thứ này đều giao cho người xử lý.”

Trương đồ tể nói, rồi lại nói cho Tô Bằng một chút về giá cả thu mua thịt, rồi trở lại trong hậu viện, một mình đi uống rượu.

Giải phẫu thịt một ngày, thuộc tính của Tô Bằng lại tăng lên.

“Lực tay của bạn tăng lên một điểm, sức mạnh của bạn tăng lên một điểm, lực eo của bạn tăng lên một điểm.”

“Quả nhiên... Chức nghiệp đồ tể, so với chức nghiệp nông phu, điểm gia tăng thuộc tính càng cao hơn.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Đang vào lúc này, Tô Bằng chợt nghe bên ngoài có người gọi Trương đồ tể, sau khi dò xét, phát hiện là Hồ thợ săn trong thôn!

Chẳng qua là, Hồ thợ săn cũng không phải là tới một mình, sau lưng hắn còn có một người đi theo, Tô Bằng nhìn, không khỏi sửng sờ một chút, người này... Chính là độc hành hiệp Quý Minh!

Không biết có phải là độ chân thật trong trò chơi quá cao hay không, trong nháy mắt này Tô Bằng, cũng thấy nhân vật Quý Minh híp mắt lại một chút, giống như rất bất ngờ khi nhìn thấy mình.

“Sur phụ, người đó ta có quen, để ta tới nói chuyện với hắn đi.”

Quý Minh nói với gã Thợ săn bên cạnh, Thợ săn kia nghe xong nói:

“Được, thằng nhóc người nếu biết người ta thì hãy hàn huyên với hắn một chút đi, để bán được giá tốt, Trương đồ tể keo kiệt, chắc chắn sẽ nói giá tiền rất thấp.”

Quý Minh gật đầu, đi tới bên ngoài cửa hàng thịt, nói với Tô Bằng:

“Là Tô Bằng phải không? Người chơi trò chơi rất lợi hại đó, theo ta được biết, ở trong trại, muốn trở thành đồ đệ của cửa hàng thịt, phải có một số điểm danh tiếng, so với nông hộ các loại khó khăn hơn rất nhiều.”

“Ha ha... Người không phải cũng là như vậy sao? Thay đổi chức nghiệp thành Thợ săn à, Thợ săn nhưng thật ra cũng là chức nghiệp tốt, công kích từ xa, không cần lo lắng sự an toàn của bản thân, dù sao sinh mệnh của nhân vật trong trò chơi này cũng chỉ có một lần.”

Tô Bằng nghe xong, nói với Quý Minh, Quý Minh khẽ cười, nói:

“Giai đoạn sau có chút khó khăn, dù sao đây là trò chơi võ hiệp, cùng với võ học cung tiến độ liên quan gần như bằng không.”

“Ồ? Vậy người sao lại lựa chọn cái này?”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi hiếu kỳ hỏi, thấy Quý Minh, không giống như là người thiên cặn mà.

Tuy rằng trò chơi này có thể thay đổi chức nghiệp vô hạn, nhưng dù sao thời gian cùng với của cải mỗi người là có hạn, cung tiến tuy rằng bây giờ nhìn lại tương đối không tệ, nhưng nếu như không có tiếp tục phát triển, cũng làm cho người chơi cảm thấy độ thuần thực tăng lên có chút mất nhiều hơn được.

Quý Minh khẽ cười, không có trả lời vấn đề này, nói sang chuyện khác:

“Ta cùng với sư phụ ở bên ngoài có sẵn được một vài con mèo, người nhìn một chút xem, cố gắng tăng thêm chút giá, sau này ta sẽ đền bù tổn thất lại cho người.”

“Cũng được.”

Tô Bằng gật gù đầu, độ hữu hảo của Trương đồ tể đối với mình tăng lên không ít, cho Tô Bằng quyền định giá đến một trình độ nhất định, đương nhiên, cũng sẽ không được quá mức, chỉ là dao động một chút thôi.

Có điều, Tô Bằng nhìn con mồi Quý Minh mang đến một chút, cùng xem như không tệ, một con lợn rừng nhỏ, mũi tên bắn thẳng vào mắt, da lông được bảo tồn vô cùng tốt, ngoài ra còn có một con rắn lớn, bắn vào đầu rắn, còn có thêm mấy con gà rừng.

“Không tồi, thoát nhìn xem ra chất lượng thịt không tệ, chẳng qua ở đây không thu mua da của động vật, ta giúp người giải phẫu miễn phí đi, da người mang về, thịt xem như tính cho người theo giá của loại thịt thượng đẳng nhất.”

Tô Bằng nói với Quý Minh, thật ra cảm giác của Tô Bằng đối với Quý Minh này cùng không tệ lắm, mặc dù đối phương biểu hiện một chút “độc”, nhưng trực giác của Tô Bằng khiến hắn cảm giác người này tính cách vốn là không phải như vậy, nhưng giống như là có bí mật gì đó, chẳng qua là lúc này độ kết giao còn thấp, cũng không nên miệt mài theo đuổi, nhưng có thể tiếp xúc một chút cũng không có vấn đề gì, tăng thêm một chút thuận tiện, cũng là sự rộng rãi khoáng khái của Trương đồ tề.

“Tốt lắm, cảm tạ.”

Quý Minh nói với Tô Bằng, Tô Bằng sử dụng kỹ năng giải phẫu, rất nhanh, liền đem thịt lợn rừng cùng với thịt rắn lọc xong, da cùng lột ra, mà kỹ năng giải phẫu của Tô Bằng, cũng thăng cấp đến LV. 4... Tô Bằng phát hiện, phân giải những món ăn thôn quê này, kỹ năng giải phẫu có thể tăng nhiều hơn một chút.

“Tổng cộng năm lượng mười lăm đồng, người lấy nè.”

Tô Bằng đem tiền đưa cho Quý Minh, Quý Minh gạt đầu, Hồ thợ săn kia nhìn thấy, không khỏi hết sức vui vẻ, liên tục khen ngợi Quý Minh.

“Đứa nhóc này thật không tệ... Có chút giống nữ đồ đệ ta thu nhận trước kia, ta đã một thời gian dài không gặp nàng, sao nàng lại không đến thăm ta cơ chứ?”

Hồ thợ săn nhận lấy tiền, khen Quý Minh, trong miệng nói.

Không biết có phải là ảo giác hay không, Tô Bằng trong nháy mắt, thấy Quý Minh kia lúc nghe Hồ thợt sẵn nói mấy câu nói đó, sắc mặt nhân vật của Quý Minh có hơi không tự nhiên, có điều rất nhanh đã biến mất.

“Là ảo giác đi... Nào có tân tiến như vậy? Biểu tình của người chơi cũng có thể phản ứng đến được trên người nhân vật chơi sao...”

Tô Bằng trầm nghĩ, cũng không tra cứu nữa.

Chương 12: Người gỗ! (2)

Như vậy, Tô Bằng ở chỗ Trương đồ tể làm việc mấy giờ, mặt trời trong thế giới của trò chơi dần dần lặn về phía Tây, thế giới thực tế, cũng đã hơn bốn giờ chiều.

Thời gian làm việc ở công ty, cùng với công việc bình thường cũng giống nhau, là sáng chín giờ chiều năm giờ, còn có hơn một giờ, cùng sắp phải tan tầm rồi.

Mà Tô Bằng, công việc hôm nay ở chỗ Trương đồ tể cũng làm xong rồi.

Ngay cả lợn rừng Triệu thợt sẵn đưa tới, Tô Bằng cùng đã xử lý hoàn tất, Trương đồ tể cũng uống rượu xong, hỏi Tô Bằng một chút, Tô Bằng báo lại sổ sách, tiền bạc giao hàng, Trương đồ tể gật gật đầu, không nói gì, đại khái là cảm giác thu nhập cũng bình thường, nhưng cũng sẽ không giảm bớt độ hữu hảo.

Tô Bằng từ nhà của Trương đồ tể ra ngoài, mặt trời trong trò chơi đã lặn về phía tây, trong trại không có ai đang làm việc nữa, chỉ có mấy đứa nhỏ đang chơi đùa.

Tô Bằng đuổi cái lưng mệt mỏi, bây giờ hắn đã thay đổi chức nghiệp thành đồ đệ của đồ tể, kỹ năng giải phẫu rớt cuộc cũng thăng cấp đến LV. 5, thêm một kỹ năng bị động “Dịch cốt”, là lúc Tô Bằng xương cốt thì học được, đồ tể cũng thăng cấp đến LV. 3, độ gan dạ sáng suốt lại tăng thêm một điểm, thêm một kỹ năng bị động “Phóng Huyết”, có xác suất kích khởi nhất định, lúc công kích tiến hành công kích lấy máu, một gây sát thương 12-15 điểm, duy trì liên tục ba giây.

“Hôm nay coi như là căn bản đã hoàn thành nhiệm vụ.”

Tô Bằng vặn eo bẻ cổ, lại phát hiện nhân vật trong trò chơi đang đuổi người trong thế giới trò chơi, không khỏi cười một chút, nhìn một chút chiếc nhẫn trên tay.

“Chúng ta chơi trò đánh lộn đi, bắt đầu! Ta ra chiêu thứ nhất, hù!”

Vào lúc này, bên cạnh Tô Bằng, một đám trẻ con chạy tới, trong đó có một đứa bé, miệng hô vang, nói xong làm một tư thế giống như trong phim võ hiệp.

“Được, ta thứ hai, ha!”

Lập tức có đứa trẻ khác tiếp lời, lại bày ra một tư thế khác.

Tô Bằng cười nhìn những đứa bé này ở đó chơi đùa, điều này làm cho hắn nghĩ tới mình khi còn bé, hắn đang muốn thả lỏng một hồi, liền nhìn một lát, nhưng mà, nhìn một lát, hắn vốn có trực giác rất cao, lại phát hiện một ít chuyện.

“Này, nhóc con, những chiêu thức này của các ngươi, là ai dạy cho các ngươi?”

Tô Bằng nhìn một hồi, rốt cuộc không nhìn được, đi thẳng về phía trước, hỏi những đứa bé này.

Bởi vì hắn phát hiện, những đứa bé này, tuy rằng tư thế không tiêu chuẩn, nhưng tư thế kia, rõ ràng không phải là chơi đùa bình thường, cũng không phải là đùa giỡn ngẫu nhiên, mà là có một chút dấu vết của quyền pháp!

Những đứa bé kia nhìn lẫn nhau, bọn hắn có chút sợ người lớn, sau một lúc lâu, mới có một đứa nhỏ hình như là thủ lĩnh của cả đám nói:

“Là học được từ một người nhỏ.”

“Người nhỏ gì? Có thể cho ta xem một chút được hay không?”

Tô Bằng nghe xong, hỏi đứa bé thủ lĩnh kia.

Đứa bé thủ lĩnh nghe xong, nhăn nhó hồi lâu, mới lấy ra từ trong người một người gỗ.

Tô Bằng nhìn một chút, người gỗ này, khắc tương đối thô ráp, nhưng nhìn xem, lại là một tư thế Quyền thuật tiêu chuẩn!

“Này... Là tư thế Quyền thuật tiêu chuẩn sao?”

Tô Bằng nhìn, không khỏi trong lòng suy nghĩ.

“Các người có còn loại người gỗ như này không? Cho ta xem một chút được chứ?”

Tô Bằng ngồi xổm xuống, nói với những đứa trẻ. Đám trẻ nhìn lẫn nhau, đã có nhiều đứa lắc đầu, đứa thủ lĩnh đã đưa người gỗ cho Tô Bằng kia, nhìn cũng giống như muốn há mồm nói chuyện, tựa hồ là muốn đòi người gỗ kia về.

Tô Bằng nhìn, lập tức hiểu rõ, những đứa bé này sợ mình cướp đồ chơi của bọn hắn.

“Ha ha, yên tâm đi, ta có món đồ chơi mới, cho các người chơi đây.”

Tô Bằng nói, nói xong, hắn đi đến bên cạnh, trước mặt một đồng đất, đồng đất này so với bình thường ướt át hơn, là một đồng bùn nhão, ngồi xổm xuống, nâng nâng thổi thổi thành đất sét.

Chỉ thấy tay Tô Bằng động động, không bao lâu, một tượng bùn giống như đúc Shin cậu bé bút chỉ đã được tạo ra.

“Thật đúng là được sao...”

Tô Bằng nhìn nhìn, không khỏi âm thầm lấy làm kỳ lạ, khi còn bé, hắn từ một lão gia gia nhà hàng xóm, học nặn hình người, lúc ấy chẳng qua là cảm thấy chơi thật vui, lão gia gia kia thấy Tiểu Tô Bằng ngộ tính cao, tay cũng khéo léo, liền truyền cho mấy tuyệt chiêu, Tô Bằng cầm lên tượng đất nhỏ, thật cũng rất nhẹ nhàng.

Chẳng qua là không ngờ, thủ nghệ này, cũng có thể sử dụng trong trò chơi.

“A!”

Thấy tượng bunn Shin cậu bé bút chì trong tay Tô Bằng, đứa bé thủ lĩnh kia không khỏi động tâm.

Suy nghĩ một lúc lâu, đứa bé thủ lĩnh này đi tới, nói:

“Thức, búp bê bunn này có thể cho ta không? Ta lấy tượng người gỗ đổi cho ngươi!”

“Được chứ, các ngươi ai có tượng người gỗ, cũng có thể đổi với ta, ta nặn một tượng đất cho các ngươi, loại nào cũng có, một người gỗ đổi một tượng đất.”

Tô Bằng vừa cười vừa nói.

“Được!”

Đứa bé thủ lĩnh đi tới, có chút luyến tiếc tượng người gỗ, nhưng vẫn là Shin cậu bé bút chì có lực hấp dẫn mạnh hơn một chút, hắn đem người gỗ đưa ra, Tô Bằng đưa lại tượng đất Shin cậu bé bút chì cho hắn.

Mấy đứa nhỏ cũng đều là làm theo đám đông, thấy thủ lĩnh của mình đổi, những đứa trẻ khác cũng hô hào bảo Tô Bằng nặn tượng đất cho bọn hắn đổi lấy tượng gỗ, đứa nào không mang người gỗ theo thì chạy về nhà lấy, không bao lâu, đã có được mười mấy tượng người gỗ.

Tô Bằng cũng không ngừng nặn tượng đất, nào là Shin cậu bé bút chì, Ultraman, Doraemon... Đều nhào nặn ra tất, nói chứ, những thứ nhân vật hiện đại này, đều hấp dẫn hết thảy mọi đứa trẻ, tại sao phải sợ bọn hắn không đổi chứ.

Không bao lâu, Tô Bằng đã có được mười tám tượng đầu gỗ.

“Hết rồi...”

Tô Bằng thấy những đứa bé kia, hình như không còn tượng gỗ nữa, lúc này mới phui phui hai tay đầy bụi đất, bảo những đứa bé kia giải tán đi, còn có một vài đứa trẻ, chưa có được tượng đất, ở đó trơ mắt nhìn Tô Bằng.

Tô Bằng dụ dỗ đám trẻ giải tán xong, bắt đầu nhìn lại mười tám tượng người gỗ kia.

Nhìn hồi lâu, Tô Bằng sắp xếp những tượng gỗ này theo một trình tự, nhìn thấy như vậy cảm giác thuận mắt hơn nhiều.

“Những tượng gỗ này, giống như là một bộ quyền pháp...”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, bất tri bất giác, nhìn đến nhập thần.

“Bạn bắt đầu tìm hiểu tượng gỗ... Bạn bắt đầu tìm hiểu Dã cầu Quyền! Muốn lĩnh hội cần phải có 10 điểm ngộ tính trở lên, cần phải có ba trăm điểm kinh nghiệm võ đạo!”

Trên màn hình của Tô Bằng, xuất hiện nhắc nhở, cũng xuất hiện một CD màu lam nhạt (CD - Bảng tiến độ của phó bản)

Chương 13: Cố nhân (1)

CD nhảy không ngừng, Tô Bằng cũng cảm giác được bản thân mình trong ý thức, tựa hồ đã bị tiến vào tri thức gì đó.

CD này, mới chỉ đọc được khoảng một phần sáu, bỗng nhiên liền bị chặt đứt.

Kinh nghiệm võ đạo của bạn là hai mươi lăm điểm, tìm hiểu thất bại... Bạn lĩnh ngộ ba hình thức trước của Dã Cầu Quyền.”

Trên màn hình của Tô Bằng, xuất hiện nhắc nhở như vậy.

Tô Bằng lập tức nhìn thanh kỹ năng của mình một chút, quả nhiên nhiều thêm một trang trên mặt hiện lên dấu hiệu của Dã Cầu Quyền.

Mở ra nhìn một chút, bên trong có ba chiêu thức, trùng bộ pháo quyền, trù đã hoành quyền, tiên thối trắc thích.

Tô Bằng trang bị kỹ năng, sử dụng thử, lập tức, mang theo khí thế đá ra một cước, hình như lực công kích cũng không tệ.

“Coi như cũng được... Kinh nghiệm võ đạo sau này có thể tăng lên, học toàn bộ bộ Dã Cầu Quyền này, cũng chỉ là vấn đề thời gian.”

Trong lòng Tô Bằng nói, cái này coi như là một chút vui mừng nho nhỏ.

Vào lúc này, bên tại Tô Bằng đột nhiên vang lên thanh âm của chuông điện, chính là truyền đến từ trong hiện thực.

tầm, mọi người tìm địa phương an toàn để thoát khỏi

trò chơi đi!”

Lôi Minh vỗ bàn tay nói, bọn người Tô Bằng tuy rằng còn có chút không muốn, nhưng vẫn dùng sức đề quả cầu lớn bên cạnh máy chủ xuống, đợi khoảng ba phút, nhân vật của mình mới biến thành hư ảnh mờ nhạt, biến mất khỏi thế giới trò chơi.

Máy CT kia hình như là máy chủ của khoang trò chơi, bọn người Tô Bằng từ trên khoang trò chơi đi xuống, Tôn Thế Giai nói:

“Lôi tổ trưởng, sau bữa cơm chiều còn có thể vào trò chơi không? Ta còn muốn thăng cấp nghề nghiệp của mình lên.”

“Như vậy không phù hợp với quy định.”

Lôi Minh nói, hắn nhìn Tôn Thế Giai, nói:

“Người mới phải dựa theo quy củ, chỉ có thể vào trò chơi trong thời gian làm việc, muốn làm thêm giờ, chờ trở thành nhân viên chính thức rồi hẵng tính, có thật nhiều phó bản cùng với nhiệm vụ đều cần phải vào trò chơi trong thời gian dài.”

“Như vậy sao... Được rồi.”

Tôn Thế Giai vượt vượt cái mũi, Phó Khang bên cạnh đi qua vỗ hắc một cái, hai người này cùng nhau chuẩn bị rời khỏi căn phòng này.

Trước khi Phó Khang rời đi, quay đầu lại nhìn thoáng qua Tô Bằng, Tô Bằng cũng đúng lúc nhìn về phía hắc, nhẹ gật đầu với Phó Khang, về mặt

Phó Khang lại có vẻ tương đối lạnh lùng, thoáng gật đầu, rồi cùng với Tôn Thế Giai đi ra ngoài trước.

“Ta đắc tội hần sao?”

Tô Bằng thấy một màn như vậy, trong lòng có chút nghi hoặc.

Ngay lúc đó, Quý Minh từ sau lưng Tô Bằng đi tới, nhìn thoáng qua Phó Khang đã rời đi, nói với Tô Bằng:

“Lão thợ săn là sự phụ của ta trong trò chơi kia, gặp người liền khen ta bán đồ vật này nọ bán được giá tốt, cửa hàng thịt có bạn bè, ta nhìn thấy Phó Khang cũng nghe được hần nói như vậy.”

Tô Bằng nghe xong không khỏi thấy buồn cười, cứ tưởng là chuyện gì, hóa ra Phó Khang cảm giác mình ưu đãi cho Quý Minh mà không có ưu đãi cho hần, trong lòng có chút không thoải mái.

“Chuyện nhỏ. Chẳng qua là chuyện nhỏ mới dễ dàng xảy ra vấn đề.”

Tô Bằng nói, nhưng cũng không có ý định giải thích.

“Ăn cơm thôi.”

| 0 Trần Bách Thành

Quý Minh nói, Tô Bằng gật đầu, hai người cùng nhau rời khỏi phòng 8 làm việc.

Trong hành lang, Tô Bằng nói bóng nói gió thử dò xét Quý Minh này một chút, chẳng qua Quý Minh này thật giống như rất ít nói, điểm mấu chốt thì cái gì cũng không nói, cũng không có dò thăm được tin tức gì.

Hai người tới nhà ăn, hôm nay Tô Bằng muốn một phần thức ăn sấy, thấy Tôn Thế Giai cùng với Phó Khang ngồi chung một bàn ăn, vừa ăn vừa sôi nổi thảo luận gì đó, Phó Khang chú ý thấy Tô Bằng nhìn bên này, có điều biểu hiện vẫn lạnh lùng, Tô Bằng thay thế, cũng không có đi tới.

Rất nhanh ăn xong cơm tối, Tô Bằng vừa muốn đi tiêu hóa hết mâm thức ăn vừa rồi, đột nhiên, hắn dừng bước chân lại!

Bởi vì hắn thấy, một nữ nhân mặc quần áo thể thao màu vàng nhạt, tóc đuôi ngựa, lúc này vừa vịn đi vào nhà ăn.

Nữ nhân này có gương mặt trái xoăn tinh xảo, một đôi mắt to cực kỳ linh động, thoát nhìn lấp lánh lấp lánh, bên cạnh nàng còn đang có mấy cô gái vây quanh.

Thấy Tô Bằng nhìn mình chăm chăm, nữ nhân bím tóc đuôi ngựa này cũng nhìn chăm chăm lại.

“Hì hì...”

Thấy Tô Bằng cứ nhìn chăm chăm vào nữ nhân bím tóc đuôi ngựa như vậy, mấy cô gái chung quanh không khỏi cười rộ lên, Tô Bằng quay đầu đi chỗ khác, trong lòng lại hơi kinh ngạc.

“Ha ha...”

Thấy hắn quay đầu đi chỗ khác, mấy cô gái tựa hồ cũng nở nụ cười.

6 ani

Nữ nhân bím tóc đuôi ngựa kia nở nụ cười chiến thắng, cùng với tỷ muội của nàng đi ăn cơm.

Tô Bằng nghe được sau lưng mình, nữ nhân này nói:

“Đồng hồ của ta gần đây không biết như thế nào, luôn luôn dừng ở nửa đêm một giờ, có khi buổi sáng đứng lên đi phòng vệ sinh, thấy đồng hồ còn tưởng rằng chưa tới thời gian, thiếu chút nữa đi làm trễ.”

“Người thật là lười nha.”

Có cô gái bên cạnh nàng vừa cười vừa nói, nói xong một đám cô gái oanh oanh yền yền bước đi ăn cơm.

| Tô Bằng khẽ thở dài một hơi, đi tới đem mâm thức ăn thả vào trong bồn nước, tự mình quay trở về phòng.

Mở Laptop Apple trên bàn của mình ra, Tô Bằng tìm kiếm một số vật mà mình cảm thấy hứng thú.

Chẳng hạn như, tin tức về mô hình V của Nhật Bản, kỹ thuật có thể trải nghiệm trò chơi tốt nhất, thêm cả khoang trò chơi, tin tức về trò chơi các loại.

Kết quả, tin tức về thiết bị trò chơi, cũng chỉ có chừng đó, về phần trò chơi Tử Vong Luân Hồi, ở trên mạng không có chút tin tức nào

Cứ như vậy, Tô Bằng mãi miết xem các websites đến hơn chín giờ, sau đó lại mở một trang web video, tìm mấy cái phim điện ảnh viễn tưởng xem một chút, đến hơn mười một giờ, hình như đã mệt mỏi, cũng chẳng cởi quần áo, liền đã ngã xuống trên giường bắt đầu ngủ.

Đại khái khoảng hơn hai giờ, Tô Bằng vào lúc một giờ đột nhiên thức dậy, duỗi thẳng thân thể, tìm tìm bên cạnh mình, cảm lên một hộp thuốc lá, sau đó mở cửa, đi đến phòng vệ sinh.

Rất nhanh Tô Bằng đã đi đến vệ sinh công cộng ở hành lang phía bên phải, tới gần phòng vệ sinh, Tô Bằng đốt một điếu thuốc, sau đó đi vào.

“Đầu đưa lưng về phía hành lang, chặn lại cửa, nơi này là góc chết của cameras, không thể nào quay đến được.”

Trong phòng vệ sinh công cộng, một giọng nữ vang lên.

Chương 14: Cố nhân (2)

Phòng vệ sinh này chia làm hai gian nam nữ, xài chung bồn rửa tay. Ở bên cửa phòng vệ sinh nữ, một nữ nhân mặc đồ ngủ, đang dựa vào cửa.

Nữ nhân cột tóc đuôi ngựa, đúng vậy chính là nữ nhân mà Tô Bằng đã gặp phải ở trong phòng ăn kia!

“Người như vậy không có cảm giác giấu đầu hở đuôi sao?” | Tô Bằng nhìn nữ nhân kia, tự mình hút thuốc, đưa lưng về phía hành lang nói.

“Ta mỗi ngày đều có thói quen nửa đêm tới phòng vệ sinh hút thuốc lá, người phụ trách quản chế hẳn là đã thành thói quen, ngược lại người, mới dễ dàng bị hoài nghi.”

Nữ nhân tóc đuôi ngựa nói với Tô Bằng.

Nữ nhân trước mặt này, Tô Bằng thật ra rất quen..

Nàng gọi là Ninh Thái.

Tô Bằng khi còn bé, cũng không sống ở tòa thành thị này, mà nữ nhân này, là quen biết lúc sống tại một thị trấn nhỏ trước kia, lại nói tiếp cũng là nghiệt duyên, hai người bọn họ ở thị trấn đó, là hàng xóm, cùng trường, cùng lớp lại còn ngồi cùng bàn.

Cũng như tất cả các câu chuyện thanh mai trúc mã, không thể thiếu đùa giỡn linh tinh, đường phân cách, lấy com-pa đâm vào cánh tay vẫn vân, Tô Bằng khi còn bé thích đùa dai, mà còn nữ nhân này lúc còn nhỏ đã thích đóng vai cảnh sát.

Chuyện xưa hồi hai người bên nhau không ít, chỉ có điều, sau khi lên tới cấp 2, Tô Bằng rời khỏi thị trấn nhỏ, do đó từ biệt, lại không nghĩ rằng gặp lại nhau ở chỗ này.

Chẳng qua là không biết, nàng tại sao lại xuất hiện ở nơi này?

“Người không ngờ cũng hút thuốc lá... Cương Nha muội, tới tìm ta lúc này có chuyện gì?”

Tô Bằng thở ra một ngụm khói thuốc nói.

“Bớt nói nhảm, có hai chuyện, thứ nhất, giả bộ như không biết ta, ta cũng sẽ không thừa nhận là biết người, thứ hai, rời khỏi công ty này, tìm lý do gì cũng được, tai nạn xe cộ, bị u ác tính, hay là thế nào đi nữa, tóm lại, không nên tiếp tục tiếp xúc với trò chơi này.”

“Người biết cái gì sao?”

Tô Bằng nghe xong, hỏi Ninh Thái.

“Đừng hỏi ta, tóm lại đối với người không có hại, lưu lại công ty, có chuyện gì xảy ra, hậu quả ta không chịu trách nhiệm.”

Ninh Thái nói, sau đó nói:

“Hút hết điều thuốc này, người về trước đi, ta mỗi lần ở phòng vệ sinh hút thuốc, ít nhất phải hai điều, mười mấy phút đồng hồ mới trở về nếu không sẽ bị hoại nghi.”.

“Ta sẽ không rời khỏi công ty, có điều cũng sẽ không để lộ là ta quen biết người.”

Tô Bằng nói, sau đó nói:

“Có đôi khi có thể trao đổi, trao đổi cho nhau một chút tin tức, người nhìn chăm chăm ta như vậy là có ý gì? Được rồi, biết người bởi vì ta ra đi không từ biệt mà thương tâm, tạ cáo từ trước đây.”

Tô Bằng đem tàn thuốc ném vào thùng rác, rời khỏi phòng vệ sinh.

“Không ngờ... Nàng cũng ở đây... Xem ra, hình như biết cái gì.”

Sau khi Tô Bằng trở lại phòng, nằm ở trên giường, trong lòng nghĩ ngợi.

Đã qua một giờ, Tô Bằng dù sao cũng ngủ không được, dứt khoát nằm ở trên giường sắp xếp lại một số tin tức về trò chơi trong đầu, từ từ cho hết thời gian.

Rất nhanh, trời đã sáng...

Mấy ngày kế tiếp, Tô Bằng rất bình thường dựa theo điều lệ của công ty tiến hành trò chơi.

Trong trò chơi, Tô Bằng mỗi ngày làm nhiệm vụ nguyên liệu nấu ăn của Lý đại thâm, tích lũy được mười mấy lượng bạc.

Ở cửa hàng thịt học tập được mấy cái kỹ năng, ba ngày sau, Tô Bằng đã luyện tập đến LV.10

Kỹ năng giải phẫu cùng với kỹ năng đồ tể LV.10, không ngờ lại được biến thành một bộ đạo pháp!

Trần Bách

“Giết heo đao pháp, cùng với thao tác giải phẫu đồ tể tinh thâm tới g trình độ nhất định, tự mình ngộ ra võ học, chuyên tấn công những chỗ = yếu hại, thể như gió cuồng, giết heo đao phát trước mắt đạt cấp Nhất = Trọng Thiên.”

Đây là đánh dấu trên thanh kỹ năng của Tô Bằng.

| Mở ra thanh kỹ năng xem xét, bên trong chia làm sáu chiêu thức trăm kiên nhục (chém thịt vai), trăm trưu tử (chém giò), trăm hậu khẩu (chém mông), trăm lạc điều (chém xương sườn), trăm hậu thối (chém chân sau), trăm cốt đầu (chém xương cốt).

Thu hoạch ngoài ý muốn này khiến Tô Bằng dở khóc dở cười.

Sau khi hai kỹ năng mãn cấp, Tô Bằng cũng mất đi hứng thú làm việc ở cửa hàng thịt, ở chỗ thợ rèn mua một thanh cương đao, bắt đầu ra thôn giết chó hoang, đi làm nhiệm vụ nguyên liệu nấu ăn cho Lý đại thẩm.

| Tô Bằng lúc này, cũng cùng với NPC trong thôn rất quen thuộc rồi. Lúc hắn đi làm nhiệm vụ, từng liếc mắt một cái vào nhà của Tào thợ mộc mà mình cảm giác tương đối thần bí, Tào thợ mộc kia đang tưới nước cho cây táo trước cửa nhà, cây táo kia lớn lên hình thù kỳ quái, trên cành cây có nhiều bao lớn, thấy Tô Bằng, Tào thợ mộc ngược lại có phần hơi nhiệt tình, chẳng qua là không biết có phải là ảo giác hay không, Tô Bằng cảm giác được, Tào thợ mộc dường như không thích mình đến gần cây táo kia.

Trong nháy mắt, từ lần đầu tiên vào trò chơi đã năm ngày trôi qua.

Ngày thứ sáu, Tô Bằng cứ theo lệ thường vào trò chơi, trong trò chơi, mấy ngày hôm trước hắn ở chỗ Tào thợ mộc kiêm chức, làm công việc thu thập

gỗ với chẻ củi, ngoại trừ kiếm thêm một chút bạc, còn học tập kỹ năng chẻ củi, chặt cây, rất nhanh thăng cấp đến LV.10, học xong phủ pháp chặt cây cùng với đạo pháp chẻ củi.

Mà đã quái ở cửa thôn, Tô Bằng cũng có thể chém chết chó hoang một cách không có chút nào khó khăn, mang theo cường đao thuốc trị thương, có thể giết bò lọc da thịt để kiếm tiền.

Mỗi lần giết một con chó hoang, Tô Bằng được năm giờ kinh nghiệm thực chiến, một con bò là mười hai giờ kinh nghiệm thực chiến.

Bọn người Quý Minh, Tôn Thế Giai, Phó Khang, hình như cũng thăng cấp không tệ, trong đó, quan hệ của Tôn Thế Giai cùng với Quý Minh càng thêm thân cận.

Một đao bổ về chân trước của con bò, con bò gào một tiếng, xoay đầu lại, sừng nhọn trên đầu đâm đến Tô Bằng!

Tô Bằng dễ dàng nghiêng người tránh thoát, sau đó một đao đút trước ngực con bò!

“Công kích chỗ hiểm! Phát động một kích trí mạng! Phát động kỹ năng lấy máu!”

Bên tại Tô Bằng vang lên nhắc nhở của hệ thống, con bò toàn thân run rẩy, thoáng cái tuôn ra một trăm hai mươi điểm sát thương, sau đó ngã trên mặt đất.

“Bạn đã lấy được mười hai giờ kinh nghiệm thực chiến.” Trên màn hình truyền đến nhắc nhở. Tô Bằng lau mồ hôi, đây là con bò thứ hai hắn giết được hôm nay.

Thuần thực lấy ra đao giải thịt, Tô Bằng sử dụng kỹ năng giải phẫu, rất nhanh đã lột bỏ da bò, cũng cắt được khối thịt tốt nhất của con bò.

Ngoài ý muốn chính là, lúc này từ trong con bò đào được một khối Ngưu Hoàng (một vị thuốc Đông y) rất lớn, Hàn đại phu trong trại thu thứ này với

giá rất cao, Tô Bằng cầm lấy Ngưu Hoàng, cùng với một bao thịt bò to bự, quay lại về trại.

Xa xa, khói bếp trong trại bay lên, không biết nhà ai củi ướt, còn toát ra khói đen.

Mới vừa trở lại trại, Tô Bằng mơ hồ nghe được xa xa, một trận tiếng vó ngựa chạy truyền đến.

“Là cường đạo của núi Thanh Long! Mau đóng cửa trại lại! Đóng cửa trại!”

NPC trong trại, thấy mấy chục con khoái mã nơi xa, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, la lớn!

Chương 15: Cường đạo núi Thanh Long

Mấy chục con khoái mã từ phương xa chạy tới, trong trại loạn thành một đoàn, hai mươi mấy dân trại chạy về phía sau trại, đem cửa lớn làm bằng gỗ đóng lại!

Cửa gỗ lớn là do mấy chục thân cây có kích thước bằng mấy chục cm tạo thành, cao bốn năm mét, lại thêm một số khí giới, những tráng hán trong trại rất nhanh liền đóng cửa trại lại.

Tô Bằng nhìn trại chủ Hàn đại phu từ trong nhà mình đi ra, lên một sườn núi cao trong trại, Quy Minh cùng với người sư phụ Thợ săn kia của hắn, cùng đi theo Hàn đại phu cùng tiến lên sườn núi cao.

Tô Bằng đi theo, đứng ở trên sườn núi cao, nhìn xuống phía dưới, phát hiện bên ngoài cửa trại, đã tụ tập bảy tám chục hán tử cưỡi khoái mã, bọn họ cầm trong tay binh khí, trường thương, khảm đao đều có đủ, phía sau còn có hơn hai trăm lâu la, cầm lấy cương đao, thiết kiếm, hùng hổ đứng ở phía dưới cửa trại.

Trại chủ Hàn đại phu nhìn phía dưới, sắc mặt khó coi, hắn cao giọng hô:

“Lăng trại chủ! Thanh Sơn trại của chúng ta mỗi tháng đều cung cấp đủ mức, lần này Lăng trại chủ mang theo các huynh đệ đến trước trại, là có ý gì?”

Tô Bằng cũng có chút nghi hoặc nhìn phía dưới, Quy Minh ở bên cạnh hẳn, giải thích cho hẳn:

“Thanh Long trại là một đám cường đạo ở giữa Thanh Sơn trại với Quận Giang Ninh, người ở đó đều rất là buh hăn vạm vỡ, bình thời cướp tiền của khách qua đường hoặc thương nhân, cũng tới trại bên này chen ép, phần lớn trại đều đúng hạn giao nạp một khoản tiền, dàn xếp ổn thỏa.”

Tô Bằng nghe xong, gật gật đầu, nhìn về phía những cường đạo cười ngửa ở dưới, chỉ thấy một nam nhân cầm đầu bọn họ, mặc một thân áo giáp màu xanh, có một đầu tóc màu đỏ sậm cười ha ha:

“Ha ha! Hàn trại chủ, trại các ngươi tuy giao nạp tiền tháng rồi, đáng tiếc gần đây địa giới nơi này không quá Thái Bình, vài tên tiểu nhân không có mắt hại dân hại nước gây chuyện, núi Thanh Long chúng ta mấy lần xuất binh mà tiêu diệt, cũng không thể để các huynh đệ đói bụng bảo vệ Thái Bình cho các ngươi chứ? Các ngươi dù sao cũng phải nên biết ý một chút.

Hàn đại phu nghe xong, nhất thời nhíu mày, gần đây phụ cận không yên ổn hẳn cũng biết, có một chút lái buôn vân du bốn phương bị người cướp giết, chẳng qua cũng có thể là tiểu lâu la của núi Thanh Long gây nên, cái gọi là diệt trừ phiến loạn, có thể là vừa ăn cướp vừa la làng, không duyên không có vơ vét một khoản tiền tài của Thanh Sơn trại mà thôi.

Có điều tiền tài cũng không thể không đưa, nếu không đám cường đạo này nói không chừng thật sự trực tiếp tấn công trại.

“Lăng trại chủ! Chỉ là tiền tài, ngươi chờ một lát.”

Hàn đại phu hô lên, sau đó quay đầu lại dặn dò mấy người hậu sinh tinh tráng bên cạnh hẳn, mấy người trại dân hậu sinh này, lộ ra vẻ mặt tức giận không cam lòng, lại bị Hàn đại phu quát bảo ngưng lại, âm ức xoay người rời đi.

Không bao lâu, mấy người hậu sinh này, mang tới một rương không nhỏ lại đây, rương này phía trên có khóa lớn, mấy người hậu sinh đem rương giơ lên, sau đó lại dùng dây thừng đem rương thả xuống.

“Một rương tiền bạc này, coi như là phí tổn cho sự vất vả cực khổ của Lãng trại chủ cùng với các huynh đệ của ngươi!”

Hàn đại phu nói, nói xong khẽ gạt đầu với lão Thợ săn bên cạnh, lão Thợ săn bình thường có chút ỉu xiu ử rữ kia, trong mắt không ngờ lại bắn ra một chút tinh quang, hắn nâng cung tên lên, giương cung liền bắn ra một mũi tên!

“Vút!”

Tô Bằng gần như không thấy được quỹ tích di động của mũi tên, chỉ thấy mũi tên này bắn vào rương, lập tức “ầm” một tiếng, mặt trên của rương mang theo khóa sắt đã bị bắn vỡ tan, mảnh gỗ vụn văng khắp nơi, một đồng đồng tiền còn có ngân lượng bên trong lập tức rơi xuống đất!

“Thật là lợi hại!”

Tô Bằng nhìn bắn về phía không khỏi nhìn thoáng qua lão Thợ săn, một mũi tên này nếu là bắn về phía mình, mình nhất định là tránh không khỏi, nghĩ đến điểm này Tô Bằng lại nhìn thoáng qua Quý Minh sau lưng lão Thợ săn, Quý Minh này, có phải là biết rõ lão Thợ săn là cao thủ thâm tàng bất lộ, nên mới trở thành đồ đệ của hắn?

“Lợi hại!”

Phía dưới, Lãng trại chủ mặc áo giáp tóc đỏ, cũng không khỏi nghiêm mặt, nói:

“Không nghĩ tới, Thanh Sơn trại nho nhỏ, vẫn còn ẩn giấu một sẵn Vương cấp tiền thủ như vậy.... Ta lại xem thường các ngươi rồi.”

“Không dám.”

Hàn đại phu nói, sau đó nói:

“Lãng trại chủ, tiền giúp đỡ diệt trừ phiến loạn chúng ta cũng đã đưa rồi, có thể rời đi hay không?”

“Ha ha ha, Hàn trại chủ để cho sẵn vương thủ hạ xuất thủ, ta sao có thể nhìn một cách không công chứ? Xem mũi tên này của ta!”

Lăng trại chủ lúc này cười to, từ trên thân ngựa tháo xuống một trường cung màu xanh, đặt lên trên một mũi tên, đột nhiên buông dây cung ra, bắn vào trại với vận tốc như điện xẹt!

Lão Thợ săn trong trại, đã sớm vận sức chờ phát động, trên cung sẵn cũng đã đặt một mũi tên dài, lúc này gần như đồng thời bắn ra!

“Oành!”

Hai mũi tên, dường như nhanh không thấy bóng dáng, trên không trung đụng vào nhau, Tô Bằng cảm giác trên mặt mình như có dòng khí co rút lại rất đau đớn, hai người này, không ngờ trên mũi tên đều mang theo nội lực!

Có điều, tài bắn cung của hai người cũng có phân cao thấp, cây tên của lão Thợ săn tuy rằng bắn trúng tên dài của Lăng trại chủ, nhưng lại bị đối phương bắn nát, tên dài của Lăng trại chủ, bắn vào bên trong trại, “oành” một tiếng, bắn nát một cột cờ sau lưng bọn người Tô Bằng!

“Ha ha ha... Một mũi tên này tặng các ngươi! Chúng ta luôn luôn lấy tiền làm việc! Mấy đứa, mang tới cái rương, chúng ta đi!”

Lăng trại chủ ghìim dây cương một chút, nói với đám lâu la sau lưng.

Lập tức, bảy tám tên lâu la, đem tiền bạc tiền vàng trong rương thu vào trong hầu bao, sau đó cường đạo phía dưới núi Thanh Long, giục ngựa rời khỏi sơn trại.

Ánh mắt Tô Bằng nhìn chằm chằm Lăng trại chủ, phát hiện hần lúc rời đi, khóe môi nhếch lên một tia cười lạnh, có chút quay đầu lại lạnh lùng nhìn cửa trại Thanh Sơn trại liếc mắt một cái, trong ánh mắt đó cực kỳ giống như đã thú cướp đoạt thức ăn!

“Không tốt!”

Trong lòng Tô Bằng trầm xuống, hần nhạy cảm cảm giác được người này, động sát tâm!

“Lão Hồ, thế nào?”

Hàn đại phu quav đầu, nhìn về phía cột cờ đã bị đứt rời ở phía sau, hỏi lão Thợ săn.

“Hậu sinh này đủ lợi hại! Hắn chính xác không bằng ta, nhưng mà nội lực so với ta đây mạnh hơn, cung cũng so với ta đây tốt hơn!”

Lão Thợ săn nhìn bóng lưng Lãng trại chủ rời đi, nói với Hàn đại phu.

Về mặt Hàn đại phu u sầu, nói:

“Bọn cường đạo của Thanh Long trại có trại chủ lợi hại như vậy, cuộc sống của chúng ta e là sẽ không dễ sống...”

Tô Bằng cũng nhìn bọn cường đạo của núi Thanh Long rời đi nơi xa xa, trực giác trong lòng hắn cảm giác, chuyện sẽ không kết thúc đơn giản như vậy.

“Đi thôi, người ta đã đi rồi, chúng ta đi xuống nào.”

Quý Minh lúc này vỗ vỗ Tô Bằng, nói với hắn.

Tô Bằng khẽ gật đầu, nhưng mà bất an trong lòng lại không có giảm bớt chút nào.

Bên trong trại, rất nhanh, hết thảy lại được khôi phục lại trật tự vốn có, Tô Bằng trước tiên đi đến cửa hàng thịt, đem thịt bò trên người bán đi, trên người còn có mấy con rắn thuận tay giết chết, nhớ tới Tào thợ mộc trong thôn từng nói qua, muốn ăn thịt rắn, thu mua giá cả xong, Tô Bằng đi đến nhà của Tào thợ mộc.

Mới vừa đi tới khu vực dân cư phụ cận nhà Tào thợ mộc, Tô Bằng chợt nghe, góc rẽ phía trước, vang lên âm thanh cãi vã thấp giọng của hai người.

“Ta không phải là đã nói với ngươi sao? Để các người báo cho mấy người của núi Thanh Long, để cho bọn họ nhanh chóng tới đây mai phục tại phụ cận, thấy ta đưa tín hiệu, buổi tối tới tấn công thôn, ta xem đúng thời cơ mở

cửa trại ra, để bọn họ tiến vào! Nhưng mà bọn Lãng Thiên của Thanh Long núi, sao lại ban ngày đã tới rồi? !!”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi cả kinh, trong trại có nội gián?

“Ta làm sao biết được? Ta cũng chỉ là chịu trách nhiệm liên lạc mà thôi, ai biết người của núi Thanh Long nghĩ như thế nào?” Còn có, tình báo của người chuẩn sao? Vật kia, xác định là ở Thanh Sơn trại?”

“Ta phát giác có một chút dị thường, tám chín phần mười ở Thanh Sơn trại, ta đã xác định thân phận của người này, đêm nay nhất định phải tấn công xong Thanh Sơn trại, nếu không người này liền bỏ chạy, thân phận chân thật của hắn phải...”

Thanh âm hai người đang nói, bỗng nhiên đè thấp, Tô Bằng nghe không rõ lắm, đang định nhích tới gần một chút, dưới chân lại truyền đến một thanh âm rầm rắc vang lên, do không cẩn thận giẫm trúng một đoạn cành khô!

Tô Bằng thầm nghĩ không tốt, quả nhiên, tiếng nói chuyện phía trước, lập tức ngừng hẳn, sau đó liền lặng yên không một tiếng động.

Tô Bằng thầm nghĩ không được, nhanh chóng đi đến căn phòng đó, lại phát hiện, người nói chuyện còn nhanh hơn mình đã nhanh chóng rời đi.

Nhìn dưới chân một chút, Tô Bằng thấy rõ ràng hai dấu chân, Tô Bằng đuổi theo dấu chân, lại phát hiện dấu chân rất nhanh đã không thấy tăm hơi, hai người nói chuyện biến mất không thấy gì nữa.

“Chuyện này, chắc chắn không phải là đơn giản như vậy... Theo như lời hai người này, Thanh Sơn trại dường như có đồ vật gì đó rất có giá trị, khiến cường đạo núi Thanh Long phải đến đây... Thậm chí còn có người trà trộn vào trong thôn nằm vùng!”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Thấy đã không cách nào truy đuổi được hai người nói chuyện kia, Tô Bằng bỏ lại suy nghĩ sau đầu, tiếp tục đi đến nhà Tào thợ mộc.

Rất nhanh đi tới nhà Tào thợ mộc, Tô Bằng đem hai con rắn mình bắt chết bán cho Tào thợ mộc, đồng thời cũng quan sát phản ứng của Tào thợ mộc một chút, mới vừa rời khu dân cư kia, cách nhà Tào thợ mộc rất gần, hai người nói chuyện vừa rồi, chưa chắc không phải là Tào thợ mộc.

Có điều, Tào thợ mộc giống như có uống chút rượu, trên mặt đỏ hồng, đầu lưỡi cũng lớn, kéo Tô Bằng muốn hấn uống rượu với mình, Tô Bằng có một chút thường thức, thấy Tào thợ mộc bộ dạng này, hiển nhiên đã uống rượu một lúc rồi. Hai người mới vừa rời thấp giọng mưu đồ bí mật kia, khả năng là hấn không lớn lắm.

“Không giống như là hấn... Nhưng, hai người kia là ai chứ?”

Tô Bằng suy nghĩ.

Cự tuyệt đề nghị cùng nhau uống rượu của Tào thợ mộc, Tô Bằng bước nhanh đi đến nhà của trại chủ Hàn đại phu.

Tiến vào nhà của Hàn đại phu, lão già này đang ở trong nhà, Tô Bằng lên tiếng chào hỏi, tiến lên nói với Hàn đại phu...

Chương 16: Nội quỷ

Trại chủ, ta cảm thấy lần này cường đạo Thanh Long Sơn tới không đơn giản vì tiền.”

Tô Bằng nói với trại chủ Hàn đại phu.

“Ta cũng nghĩ vậy... Nhưng có thể làm gì chứ? Lẽ nào có thể mời Hắc Thủy Quân của quận Giang Ninh đến trừ tai hoa? Ta nghe nói tiền mà bọn cường đạo Thanh Long Sơn cướp một nửa là chui vào túi của thống lĩnh Hắc Thủy Quân, nên mới cho chúng ở đây. Hôm nay dù có báo Hắc Thủy Quân thì chúng ngoài việc cho một đội nhân mã tới nhìn ngó thì sẽ chẳng làm gì hết. Chúng ta còn phải cho chúng tiền, trong trại cũng không còn bao nhiêu tiền nữa, không gánh nổi đâu...”

Hàn đại phu thở dài.

“Trại chủ, sự việc không đơn giản như vậy đâu. Vừa rồi ta nghe thấy....

Tô Bằng tiến tới kể lại chuyện hấn vừa nghe được.

“Cái gì? Trong trại có nội gián, định mở cửa trại?” Nghe Tô Bằng nói, Hàn trại chủ mặt biến sắc.

“Trại chủ, trong trại có thứ gì quan trọng khiến đám cường đạo đó phải tới cướp?”

Tô Bằng hỏi.

“Theo ta biết thì ngoài tiền bạc của các nhà ra thì không có thứ gì quan trọng. Cường đạo Thanh Long Sơn muốn gì chứ? Người có nghe chính xác không, chúng thật sự muốn tấn công Thanh Sơn Trại? Phải biết là nếu chúng cố tình tấn công thì Hắc Thủy Quân chắc chắn sẽ không ngồi yên không làm gì, phó thống lĩnh cũng không áp chế được việc này. Nếu người nói đúng thì phiền phức lớn rồi.”

| “Trại chủ, ta cảm thấy lúc này vô cùng nguy hiểm. Ta thấy hôm nay nếu chúng ta đóng cửa trại muộn một chút thì có lẽ đám cường đạo đó sẽ tấn công vào trại. Hơn nữa tội gián vẫn chưa loại bỏ, ngộ nhỡ chúng trong ngoài liên thủ thành công thì Thanh Sơn Trại sẽ nguy kịch! Bây giờ chúng ta nên tìm ra nội gián, sao đó...”

Tô Bằng nói nhỏ vào tai Hàn đại phu.

Rất nhanh đã tới chiều tối, đến lúc nổi lửa làm cơm.

Tại một khu dân cư trong Thanh Sơn Trại, một người tầm hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo bình thường như bao hán tử nhà nông khác đang nổi lửa nấu cơm thì đột nhiên của “két” một tiếng mở ra.

“Hò lão ca?”

Hán tử đó nhìn ra, thấy một thợ săn già bước vào, không khỏi kinh ngạc nói.

“Ha, Hứa lão đệ, người còn làm cơm gì nữa? Bồi lão ca ta một chén.”

Gương mặt phong sương đầy sẹo của người thợ săn già nở nụ cười, tay giơ lên một con thỏ, còn cả một hũ rượu, nói với hán tử kia:

“Mấy hôm trước săn được con thỏ bảo chị dâu người quay rồi, trong nhà lại có hũ rượu thế là tìm đệ uống một bữa.”

“Được thôi.”

Hán tử kia nghe thế lau tay vào áo mấy cái rồi đứng dậy cùng người thợ săn vào trong nhà.

Vào trong, người thợ săn xé thịt thỏ, hán tử lấy ra hai chum rượu, người thợ săn rót đầy hai chum, đưa một chum cho hán tử:

Nhoáng một cái Hứa lão đệ đã ở Thanh Sơn ba năm rồi. Nhớ năm xưa ta gặp người trong rừng, hồi ấy người toàn thân đầy máu, cứu người tỉnh lại mới biết người là thương nhân gặp cướp, hàng không còn, tiền cũng mất, ta dẫn người về trại, xây nhà, mở đất cho người. Loáng cái đã ba năm, ta còn định hỏi vợ cho người, người không nói không muốn.”

“Ha ha.”

Hán tử cười hiền, dường như hẳn không giỏi ăn nói, nâng chum rượu lên:

“Đệ không biết ăn nói, kính lão ca một chum.”

Nói rồi hẳn ngửa cổ uống hết.

Thợ săn già lắc đầu không uống, ánh mắt có chút tiếc nuối, nói:

“Ta chỉ nghĩ không thông, trại không bạc đãi người, tại sao người lại làm việc đó?”

Hán tử nghe vậy, dường như hơi sững lại, nói:

“Ta làm gì?”

“Người làm gì tự người biết.”

Lúc này cửa nhà của hán tử mở ra, từ bên ngoài, Tô Bằng, Quý Minh, còn cả Hàn đại phu và mấy hậu sinh tinh tráng bước vào.

“Trại chủ...ta đã làm gì? Tại sao mọi người lại như vậy? Muốn bắt ta sao? Ta đã phạm tội gì?”

Thấy trong tay mấy hậu sinh kia cầm dây thừng, hán tử hét lên.

“Ai, Thanh Sơn Trại ta bạc đãi người sao? Người lại làm nội gián...”

Hàn đại phu thở dài.

“Việc của người đều bị hậu sinh này tra rõ ràng rồi. Bảo hán tử nói đi.”

Nói rồi Hàn đại phu nhìn về phía Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu:

“Hứa Quốc Hán, chuyện người và kẻ đó nói sau khi Thanh Long Sơn bao vây trại ta đã nghe được hết rồi. Đừng phản kháng nữa, hãy đưa tay chịu trời đi.”

“Người nói gì vậy? Ta nghe chẳng hiểu gì cả.”

Hán tử đó hét lên.

“Ha ha...”

Tô Bằng cũng không vội, cười cười rồi mới nói:

“Người còn muốn ăn vạ? Giờ trong ống khói nhà người bốc khói đen đã chứng minh tất cả. Đó chính là tín hiệu liên lạc của người với cường đạo Thanh Long Sơn.”

Quý Minh gật đầu, ở phía sau Tô Bằng nói:

“Ta đã nhìn, cả thôn chỉ có nhà người là khói đen, bay lên rất cao không tan đi.”

“Đùa gì vậy?!”

Hứa Quốc hán nghe thế hét lên:

“Ta không hiểu các người nói gì. Còn nữa, cứ cho các người nói đúng thì việc khói nhà ta đen một chút thì sao, phạm pháp à?”

“Khói đen không phạm pháp, nhưng cho phân sói vào củi thì lạ rồi.”

Tô Bằng nói.

“Lục soát nhà hán xem có phân sói không.”

Mấy hậu sinh lập tức đáp lời, lục tung hết mọi chỗ trong nhà Hứa Quốc Hán một lúc liền có người hô to:

“Ở đây có một đồng phân sói bên dưới củi đốt.”

Sắc mặt Hứa Quốc Hán thay đổi, mãi lúc sau mới nói:

“Nhưng phân sói cũng chẳng thể nói lên điều gì.” Lúc này giọng hán dường như khác lúc bình thường.

“Người thật không thấy quan tài không nhỏ lệ...” Tô Bằng nhìn Hứa Quốc Hán với chút thương hại, nói:

“Hôm nay ta ở gần nhà thợ gỗ nghe thấy một đoạn đối thoại bí mật, chỉ có điều không cẩn thận kinh động tới hai người bọn chúng. Ta không nhìn thấy mặt người nói nhưng lại ngửi thấy một thứ mùi rất hắc đó.”

“Ta vẫn thấy mùi đó rất quen nhưng nhất thời không nhớ ra, nhưng lại phát hiện được một điểm nghi vấn.”

“Trong đoạn đối thoại, có một người phụ trách truyền tin cho cường đạo Thanh Long Sơn. Người trong trại gần như không có khả năng này... Thanh Long Sơn cách nơi này khá xa, đi về cũng mất rất nhiều thời gian, mà trong trại lại không có người khả nghi.”

“Vì thế ta liền nghi ngờ thương nhân đến thôn. Đạo gần đây quanh đây không thái bình, thương nhân qua lại ít, người này lại vẫn buôn bán

quanh đây. Hơn nữa ta đã hỏi Lý đại thẩm ở nhà trọ, thương nhân trong ba năm cách mỗi tháng tới một lần, lần này lại cách bảy ngày đã tới. Hắn là kẻ để truyền tin cho cường đạo Thanh Long Sơn nhất.”

“Nhưng vẫn còn một điểm đáng nghi nữa. Cũng trong đoạn đối thoại người đã nói người đánh tín hiệu cho cường đạo Thanh Long Sơn chứ không phải thương nhân kia. Mà bây giờ trại đang phong bế, ta liền nghi ngờ người sẽ dùng cách nào để truyền tín hiệu?”

Vừa hay lúc đó ta nhớ đến thứ mùi hắc kia là cái gì... là phân sói, là mùi đốt phân sói.”

“Như vậy, mọi việc sau đó rất dễ hiểu rồi... Hai người nói chuyện lúc đó dùng cách gì truyền đạt tín hiệu... chính là khói phân sói. Khói đốt phân sói sẽ có màu đen, lâu tan trong không khí.”

“Trí nhớ của ta rất tốt...nhớ lại lúc trưa ta phát hiện chính là nhà người có thứ khói màu đen đó. Người thường sẽ không chú ý tới nó, cùng lắm tưởng người đốt củi ọt, nhưng chú ý một chút thì sẽ biết người đốt phân sói.”

“Trong trại chỉ có Hồ đại thúc và Quý Minh là dễ có phân sói nhất. Những người còn lại căn bản sẽ không động vào bộn sói. Ta hỏi thì Quý Minh nói mấy ngày trước người nói phân sói chữa được bệnh phong thấp, người đưa tiền bảo hắn đi kiếm không ít.”

| Mùi hắc đó cũng rất dễ hiểu, sau khi người phát tín hiệu thì không ngờ người của Thanh Long Sơn lại tới. Trong lúc cuống người tìm thương nhân kia nhưng lại không ngờ mùi hắc của phân sói trên người mình chưa tan, thế là lộ sơ hở. Nội gián trong Thanh Sơn Trại chính là người!”

Tô Bằng chỉ Hứa Quốc Hán nói.

“Hừ...”

Hứa Quốc Hán hừ lạnh, hắt cầm chum rượu, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng trong ánh mắt đã loé tinh quang.

“Thường xuyên săn bắt chim ưng nhưng không ngờ lại bị ưng mổ mắt... Bị tên hậu sinh người nhìn ra sơ hở rồi... Người... nạp mạng đi!”

Hứa Quốc Hán đột nhiên bật dậy, vung tay ném chum rượu về phía Tô Bằng!

Tốc độ bay của chum rượu cực nhanh, Tô Bằng không kịp phản ứng, chỉ theo bản năng giơ tay lên đỡ. Hắn liền cảm nhận được một luồng lực mạnh mẽ từ chum rượu đó truyền tới như muốn đập gãy cánh tay.

Sức mạnh đó kéo theo cả Tô Bằng bay về phía sau đập vào tường! “Các ngươi đi chết hết đi!” Hứa Quốc Hán lộ vẻ hung hãn, hét lớn.

Chương 17: Nhiệm vụ cầu viện!

“Ừa, nội lực của ta?”

La Trần Bách Thành

Hắn đang định nổi xung thì phát hiện tay chân mình nhũn ra không chút sức lực.

verorg

Lúc ấy một cánh tay khoá chặt cổ Hứa Quốc Hán, một lưỡi dao găm kè vào cổ hắn.

“Lão Hứa, còn động nữa, dao của ta không quen biết người đâu!” Là người thợ săn già, hắn đã khoá chặt được Hứa Quốc Hán.

“Nội lực tiêu tán... Các người đã hạ được trong rượu?”

Cuối cùng Hứa Quốc Hán lộ vẻ kinh hoảng, nói.

“Người tưởng không phải vì hạ được ta sẽ nhiều lời với người vậy sao?”

Tô Bằng xoa xoa người, chỗ bị chum rượu đập phải rất đau, nhưng cũng không có gì đáng ngại, võ công của Hứa Quốc Hán cũng không tồi, nhưng trúng Tán Khí Tán độc môn của Hàn đại phu, thợ săn già đã uống thuốc giải trước nên không sao.

“Trời hắn lại!”.

Hàn đại phu hộ, mấy hậu sinh tinh tráng phía sau liền tiến tới dùng thùng trời Hứa Quốc Hán lại.

Hàn đại phu tiến lại lục soát người Hứa Quốc Hán, tìm được ba quyển sách mỏng, một miếng vàng khoảng ba lượng, còn có một cái mặt nạ quý to cỡ nắm tay, không biết dùng làm gì.

“Nhốt hắn trong nhà lao của trại, hai người canh chừng hắn.”

Hàn đại phu dặn..

Tô Bằng, Quý Minh, thợ săn già và Hàn đại phu cùng trở về nhà Hàn đại phu.

“Lần này tất cả là nhờ Tô tiểu hữu phát hiện được manh mối, vạch trần âm mưu, Hàn mỗ thay mặt mấy trăm nhân khẩu trong trại bái tạ người!”

Hàn đại phu thi lễ với Tô Bằng, hấn vội đỡ Hàn đại phu, Hàn đại phu đứng thẳng, lấy ra ba quyển sách và miếng vàng kia, nói:

“Tô tiểu hữu, thứ này nếu không có người cũng không có được. Vậy ta giao lại cho người.”

Tô Bằng trong lòng rất thoải mái, thù lao tìm được nhiệm vụ ẩn này cuối cùng cũng tới. Hấn nhận lấy ba quyển sách, chỉ thấy bên trên ghi “Hoá Vũ Kinh”, “Mãn Thiên Hoa Vũ”, “Lục Địa Phi Hành Thuật”.

| Lật ra xem một chút, thấy Hoá Vũ Kinh là một môn nội công công pháp, Mãn Thiên Hoa Vũ là thủ pháp về âm khí, Lục Địa Phi Hành Thuật là môn khinh công.

“Lão già ta cái khác thì không được, nhưng nhân lực vẫn có chút. Hoá Vũ Kinh có thể coi là môn nội công không tồi, Mãn Thiên Hoa Vũ và Lục Địa Phi Hành Thuật cũng tốt. Võ công của Võ Quán Giáo ở quận Giang Ninh tuy không kém nhưng cũng chẳng có mấy loại.”

Thợ săn già đứng bên cạnh nói với Tô Bằng.

Tô Bằng mừng trong bụng, ba quyển võ công bí tịch này tuyệt đối là thứ hiếm có trong lúc này. Á

| Tô Bằng từng nghe tổ trưởng Lôi Minh nói, đạo cụ trong trò chơi đều chia thành chín đẳng cấp là ghi, trắng, lam nhạt, lam đậm, bạc, kim, ám kim, kim cương và thái dương.

Trong đó màu ghi là đồ đại chà, bình thường nhất, màu trắng là đồ bình thường, màu lam nhạt khá khó tìm, màu lam đậm là khá tốt, màu bạc chỉ có Boss nhỏ sinh ra, màu kim, ám kim, kim cương, thái dương thì càng hiếm hơn.

Ba cuốn võ công bí tịch này đều là màu lam nhạt rồi.

Mà Sát Trư Dao Pháp mà Tô Bằng lĩnh ngộ được mới chỉ là công pháp màu ghi.

Tô Bằng cất bí tịch đi, nhìn thợ săn già và Hàn đại phu dường như cảm thấy điều gì đó.

“Vàng này cũng nên giao cho tiểu hữu ngươi.”

Hàn đại phu nói rồi đưa ba lượng vàng cho Tô Bằng. Tô Bằng nhận lấy vàng, mỉm cười nói với Hàn đại phu:

“Trại chủ, có phải có việc gì muốn Tô mỗ làm, cứ nói ra, không phải khách khí như vậy.”

“Ha ha, tiểu hữu quả nhiên rất hiểu lòng người.”

Hàn đại phu nghe thế cười lớn, rồi dần trở nên nghiêm túc, nói:

“Lần này cường đạo Thanh Long Sơn tính toán kỹ lưỡng như vậy nhất định có âm mưu, ta cảm thấy chúng sẽ không dễ dàng từ bỏ. Nếu chúng bất chấp thương vong tấn công sơn trại thì ta e khó lòng kháng cự. Tô tiểu hữu, có thể nhờ người xuyên đêm đến quận Giang Ninh mời Hắc Thủy Quân đến diệt phi được không?”

Khi Hàn trại chủ nói câu này, góc dưới bên trái màn hình của Tô Bằng bỗng bật ra nhắc nhở:

“Nhiệm vụ ẩn: Tín sử cầu viện của Thanh Sơn Trại, có tiếp nhận không? Có/Không.”

Tô Bằng nghe xong, nhìn Quý Minh vẫn đang trong phòng, hẳn lúc này dường như đang rất ngưỡng mộ Tô Bằng được ba cuốn bí tịch, ánh mắt rực cháy không biết đang nghĩ gì.

Tô Bằng tâm khế động, nghĩ một chút nói:

“Trại chủ đại nhân, việc này là một mình ta khó lòng hoàn thành, ta muốn tìm một vài người cùng đi.”

“Chỉ cần mời được cứu viện của Hắc Thủy Quân là được, nhưng người quá nhiều sợ sẽ gây chú ý cho cường đạo Thanh Long Sơn nắp đầu đó. Tốt nhất không quá năm người đi cùng.”

“Được.”

Tô Bằng gật đầu, quay sang tiến lại chỗ Quý Minh, nói:

“Thế nào? Cùng đi không?”

“Có lợi ích gì? Ví dụ như nội kinh công pháp của ngươi?”

Quý Minh chớp mắt.

“Cái đó...có lẽ không được. Nói thực, ba cuốn bí tịch này ta không định chia sẻ. Thời gian đầu công pháp lam nhật khá khó kiếm, nhưng vàng thì ta có thể chia. Đương nhiên cũng mong người giữ bí mật, đừng kể việc ta có thêm đạo cụ với người khác.

Tô Bằng nói.

“Cũng được, nhưng vàng thì ta không lấy. Nếu nhiệm vụ Thanh Sơn Trại này có lợi ích gì đặc biệt thì ta phải được ưu tiên.”

Quý Minh nói với Tô Bằng. Tô Bằng có chút ngạc nhiên, dường như điều kiện kinh tế của Quý Minh khá tốt, ngược lại có hứng thú với lợi ích vẫn chưa có hơn.

“Được, nhưng phải nói trước, ta chỉ có thể nhường lợi ích của mọi người chứ không nhường phần ta đáng có.”

Nhiệm vụ ẩn này là do Tô Bằng dẫn ra, sau này khi có đạo cụ hoặc - phần thưởng khác Tô Bằng rất có khả năng sẽ được nhiều hơn người

khác.

“Vậ à...”

Quý Minh nghĩ một chút gật đầu.

“Người vẫn muốn tìm Phó Khang và Tôn Thế Giai cùng hoàn thành nhiệm vụ chứ?”

“Sao lại không?”

Tô Bằng nói.

“Nhiệm vụ này thêm người thì hoàn thành sẽ dễ dàng hơn.”

“Tuỳ người. Nhưng nhận nhiệm vụ có thể sẽ phải làm thêm giờ, phải thông báo cho Lôi Minh.”

Tô Bằng tìm Phó Khang và Tôn Thế Giai nói với họ về nhiệm vụ ẩn lẩn này.

“Lợi hại! Tô ca, nhanh như vậy đã tìm thấy nhiệm vụ ẩn rồi. Cứu viện à, cảm giác phần thưởng nhiệm vụ sẽ không tồi, thế nào cũng phải được một bộ giáp da đấy nhỉ?”

Tôn Thế Giai nghe xoi

it phát sáng, nói.

Sau một thời gian tiếp xúc Tô Bằng cũng hiểu được một chút về Tôn Thế Giai. Cậu học sinh vừa tốt nghiệp này khá mưu mẹo, lại khôn vặt, nhưng cảm giác vẫn còn non, nói khá nhanh, phần lớn xem ra đều là lời thật lòng, không giấu được nhiều chuyện.

Nhưng đây có thể cũng chỉ là hiện tượng bên ngoài, nhưng thái độ hiện nay của hắn khá có lợi cho kế hoạch của Tô Bằng.

Phó Khang ở bên cạnh Tôn Thế Giai nghe vậy, hai con mắt bất giác đảo loạn, khá giận dữ nhìn Tôn Thế Giai, dường như trách hắn tại sao lại thể hiện thái độ nhanh như vậy hiển hắn bị động.

“Vừa rồi ta tìm tổ trưởng Lôi rồi, anh ta đã thỉnh thị Thời Thiên Quân, đồng ý cho chúng ta tăng ca, tổ trưởng Lôi cũng cùng tăng ca với chúng ta.”

Tô Bằng nói với Phó Khang.

“Ta tham gia không vấn đề gì. Nhưng phải nói, nhiệm vụ sau khi hoàn thành, nếu phần thưởng là tiền vàng thì chia sáu phần, ta và Tôn Thế Giai bốn phần.”

Phó Khang mắt đảo một lúc, nói với Tô Bằng.

“Người đẹp hơn người khác sao?” Quý Minh nghe thế, nói.

Phó Khang nghe thế, giận dữ nhìn Quý Minh:

“Là các người tìm ta.”

Tướng mạo hẳn vốn không đẹp lắm, dáng người lại không cao, nghe thế có chút cảm giác động chạm lòng tự tôn.

“Ha, Quý ca, Phó ca không có ý gì khác, chỉ là Phó ca giờ đang cần kỹ năng Thiết Tượng, tiền cần không ít, vì thế...”

Tôn Thế Giai nghe ngữ khí hai người không được thiện cảm, vội dàn hoà. Một mặt hẳn đã quen làm vai trò này, mặt khác hẳn cũng rất mong chờ nhiệm vụ này, nhưng đã có liên minh chặt chẽ với Phó Khang, vì thế không muốn vì một cuộc cãi nhau vô nghĩa mà bỏ lỡ mất cơ hội này.

“Phó Khang, có thể ta nói chưa rõ, nhiệm vụ này là vì chúng ta đều vào trò chơi, Tô Bằng cảm thấy độ khó không cao, hơn nữa có lẽ phần thưởng nhiệm vụ sẽ nâng cao uy tín của chúng ta, nhiều người chia nhau

cũng không sao nên mới gọi người cùng đi, chứ không phải không có 8 người không được. Vì thế yêu cầu chia tiền sáu phần các người bốn

phần là không được.”

Quý Minh nhìn Phó Khang nói.

| Tô Bằng cũng nhìn Phó Khang, từ sau sự việc bán thịt đó, Phó Khang không thật để tâm đến hắn, tuy sự việc rất nhỏ nhưng dường như Phó Khang có chút không hài lòng với Tô Bằng.

Nhưng nghe Quý Minh nói thế, Tô Bằng lập tức hiểu ý hắn, phối hợp

nói:

| “Mỗi người nhường một bước đi, Phó Khang và Tôn Thế Giai cần xung kỹ năng, nhường một chút lợi ích cũng được... Nhưng không thể chia nhiều như vậy mà không có điều kiện gì. Vân là bốn người, mỗi người một phần. Nhưng ta có thể cho các người mượn phần của mình trước khi trả các người phía trả thêm hai mươi phần trăm.”

Thật ra Tô Bằng không bận tâm gì hai mươi phần trăm đấy, nhưng hắn đã có trước ba cuốn bí tịch và ba nghìn lượng vàng, nhưng hy sinh không như thế không phải phong cách của hắn, chỉ là bồi thường một chút mang tính tượng trưng mà thôi.

Tôn Thế Giai lúc này đã động tâm rồi, Nông Phu của hắn giờ là LV.10 rồi, có thể thăng cấp Trường Thương Trại Bình trong trại nhưng đang tiếc phí huấn luyện hắn không trả nổi, nếu cho hắn một món tiền thì hắn tin trong thời gian ngắn có thể nâng cao kỹ năng không ít. Đến lúc đó thực lực đại tăng trả tiền cũng khá đơn giản.

Phó Khang thật ra khá động lòng, tuy phải trả thêm hai mươi phần trăm nhưng giá trị thời kỳ đầu khá cao còn khi thực lực đã tăng thì chút tiền đó chẳng phải rất dễ dàng sao?

Tôn Thế Giai dường như khuyên bảo Phó Khang một chút, hắn chẳng qua chỉ bề ngoài không chịu, sau khi Tôn Thế Giai khuyên cuối cùng bốn người đã thống nhất được lợi tức Tôn Thế Giai và Phó Khang phải trả Tô Bằng là mười lăm phần trăm.

“Đúng là lòng dạ hẹp hòi... Loại người này sẽ chẳng thành được cái gì.”

Quý Minh lạnh tanh nhìn, khi Tôn Thế Giai và Phó Khang đang bàn bạc, nói nhỏ với Tô Bằng.

“Ha ha...”

Tô Bằng cười, đưa mấy người về nhà của trại chủ Hàn đại phu.

Trong nhà trại chủ, hàn đại phu đưa cho Tô Bằng một phong thư, là hấn vừa viết cho điệt tử của hấn ở Hắc Thuỷ Quân, sau đó dặn dò bọn Tô Bằng đi nhanh về nhanh.

“Trại chủ, trong trại còn có một người cần phải chú ý...”.

Tô Bằng tiến lại, nói nhỏ với Hàn đại phu vài tiếng Hàn đại phu nghe xong mặt lộ vẻ kinh ngạc:

“Hấn? Không thể nào, hấn cống hiến cho trại rất nhiều.” “Nói chung, cần thận là trên hết.”

Tô Bằng nói. Hàn đại phu ánh mắt có chút nghi hoặc, chậm rãi gật đầu.

Bọn Tô Bằng từ biệt trại chủ, bắt đầu tiến về quận Giang Ninh.

mọi tai

“Đến quân Giang Ninh có hai đường. Một là đường lớn đi qua bình nguyên, nhưng phải vượt một con sông lớn, nếu vượt sông phải qua phà, đến quận Giang Ninh mất hai ngày. Con đường khác là qua Thanh Long Sơn, đường tắt trong núi, không ít thương nhân đều đi đường này. Họ cống nạp cho cường đạo Thanh Long Sơn định kỳ, đảm bảo an toàn, cũng nhanh chóng. Chỉ mất vài canh giờ là tới quận Giang Ninh... Chúng ta sẽ đi đường nào?”

Ra khỏi Thanh Sơn Trại không xa, Quý Minh lấy ra một tấm bản đồ sơ sài, hỏi.

Chương 18: Vương Nhị Cát thông minh!

“Có những người nhìn thì đẹp đấy nhưng thật ra nào thì phẳng lý.”

Phó Khang hừ lạnh một tiếng, hắn vẫn đang đồ kỵ việc Quý – Minh hót tay trên của mình, nói:

“Không phải đã rõ ràng rồi sao? Trại chủ bảo chúng ta đến quận Giang Ninh ngay trong đêm chính là bảo chúng ta ngày mai phải đưa Hắc Thủy Quân tới. Đi đường xa sao đạt được mục đích đó?”

“O? Người không những đẹp trai mà thính lực cũng hơn người. Hình như ta không nghe thấy trại chủ yêu cầu khi nào thì phải hoàn thành nhiệm vụ. Còn nữa, người đã cảm thấy thế, vậy người đã nghĩ cách làm thế nào để thông qua trạm gác của cường đạo Thanh Long Sơn trên đường chưa?”

Quý Minh hỏi ngược lại. Phó Khang nghe thế hừ một tiếng.

Tô Bằng thấy vậy lắc đầu, Phó Khang đúng là có chút nhỏ nhen, Quý Minh cũng là không nhường nhịn, hai người này ở cùng nhau sớm muộn gì cũng có vấn đề.

Nhưng hôm nay chỉ là tổ đội tạm thời, Tô Bằng hắng giọng nói:

“Mục tiêu của chúng ta là hoàn thành nhiệm vụ, hai con đường đều là lựa chọn, mọi người phân tích lợi hại rồi chọn phương án tốt nhất là được.”

“Rất rõ ràng, đi đường tắt tiết kiệm thời gian nhưng có thể gặp cường đạo Thanh Long Sơn, nếu người của Thanh Long Sơn đã ra ngoài, tìm phục ở nơi nào đó quanh đây còn được, cùng lắm chúng ta gặp một vài trạm gác không mạnh lắm. Nhưng nếu cường đạo Thanh Long Sơn đã trở về trại thì chúng ta đi công cốc, còn phải đi lại đường lớn.”

“Nhưng nếu đi đường lớn, nếu tối nay Thanh Sơn Trại bị đánh úp thì chúng ta không kịp hoàn thành nhiệm vụ, nhiệm vụ sẽ thất bại.”

Quý Minh giải thích.

| “Chúng ta. .. cứ đi đường tắt xem? Ta cảm thấy hôm nay chúng sẽ tấn công, chúng sẽ không dễ dàng bỏ qua vậy đâu. ..”

Tôn Thế Giai lưỡng lự một chút phát biểu ý kiến.

“Ta cũng cho rằng nên đi đường tắt.”

Tô Bằng nói.

“Có ba lý do. Thứ nhất đúng như Tôn Thế Giai nói. Lần này người Thanh Long Sơn có thể đã quyết tâm đánh hạ Thanh Sơn Trại, dường như trong Thanh Sơn Trại có thứ mà chúng nhất định phải có. Thứ hai, chúng đã có nội gián phát tín hiệu thì sẽ không quay về tay không. Thứ ba, nếu hai điểm trên đã có khả năng cao thì nhất định Thanh Long Sơn để lại người không nhiều, hơn nữa sơn trại của Thanh Long Sơn không ở đó, canh gác thông đạo sơn động chỉ là một vài trạm nhỏ. Dù dùng vũ lực chúng ta cũng rất có khả năng đột phá được.”

| Thật ra Tô Bằng còn có lý do thứ tư nữa. Hắn cảm nhận một cách mạnh mẽ rằng tối nay Thanh Sơn Trại sẽ có một trận phòng thủ ác liệt. Đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn không chút do dự mà nhận nhiệm vụ của Hàn trại chủ. Vì hắn không dám khẳng định ở lại trại liệu có bị yêu cầu gác trại không. Mà nếu trại tử bị công phá liệu bọn cường đạo có đồ sát không.

| Trực giác của Tô Bằng rất chuẩn, hắn không dễ sinh dự cảm, nhưng một khi có thì chín trong mười lần là đúng. Bây giờ hắn dường như còn nhìn

thấy ánh mắt của Lãng trại chủ của Thanh Long Sơn trước khi rời đi, cảm giác ấy đúng như bị dẫ thú trong núi ngắm trúng.

“Ta đã nói mà, nhiệm vụ này gấp như vậy, nhất định bắt chúng ta tối nay phải tới quận Giang Ninh.”

Phó Khang hăm hăm nói.

“Ta cũng thấy nên đi đường tắt. Rất rõ ràng, đi đường lớn rất dễ, thậm chí không có nguy hiểm gì. Nếu đã đưa ra nhiệm vụ này, có lẽ việc lựa chọn độ khó của phương thức hoàn thành nhiệm vụ sẽ ảnh hưởng tới phần thưởng cuối cùng.”

Quý Minh cũng nói ý kiến của mình.

“Cái gì? Không phải người nói muốn đi đường xa sao? Cũng đi đường tắt mà người còn nói ta? Người muốn chống đối ta hả?”

Nghe Quý Minh nói, Phó Khang không kìm được kêu lên.

“Hừ. .. Ta nói muốn đi đường xa lúc nào? Chỉ là đưa ra khả năng mà thôi... Đưa ra khả năng và quyết định đi đường xa là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Câu nào phẳng của người ta nghĩ có thể kính trả lại người đấy.”

Quý Minh cười khẩy nhìn Phó Khang.

“Quý Minh dường như không ưa Phó Khang lắm...”

Tô Bằng nghĩ bụng, nhưng vẫn giải hoà:

“Được rồi, mọi người cùng một mục tiêu cả thì vạch kế hoạch thôi.”

Quý Minh không thèm để tâm tới Phó Khang, nói kế hoạch của mình ra. ..

Cuối cùng, bốn người Tô Bằng quyết định đến quận Giang Ninh bằng đường tắt, Quý Minh có bản đồ tóm tắt của khu quanh đây, về đại khái lộ tuyến xong thảo luận gặp trạm canh của địch thì làm thế nào, làm thế nào

tránh những nơi có dã quái mạnh. Sau khi quyết định xong, mọi người nhanh chóng di chuyển.

Trong khi đi Tô Bãng quan sát trang bị của mọi người.

Mỗi người đều có trang bị riêng của mình, Quý Minh đeo một thanh kiếm sắt, ta cầm cung, bên hông là một túi tiền. Dường như ngoài thợ săn ra hẳn còn làm nhiệm vụ cơ bản của kiếm thủ, đánh gần hay xa đều được.

Di

Phó Khang đeo một cây chuỳ sắt, trên người có hai tấm giáp, xem ra gần đây làm học đồ Thiết Tượng cũng không tồi. Tô Bằng vì có kinh nghiệm Sát Trư Đoá Nhục cuối cùng học được võ công màu ghi nên có lẽ Phó Khang cũng có vài chiêu thức võ công ty ngô được.

Sau lưng Tôn Thế Giai lại là một tấm lá chắn tròn bằng gỗ, tay cầm trường thương, dường như không hợp lắm. Tô Bằng đoán lá chắn gỗ kia có được từ nhiệm vụ, có lẽ Tôn Thế Giai cũng có vài món võ công màu ghi.

Có điều, nội lực của hai người này thì đừng nghĩ nữa.

Tô Bằng nhìn lại mình, hắn đang cầm một thanh đao, có thể thi triển Sát Trư Đao Pháp, trên người có áo giáp da, đây là thứ hắn dùng tiền trong nhiệm vụ làm đồ ăn của Lý đại thẩm để mua. Trang bị trắng, cộng ba điểm phòng ngự phổ thông, nhưng quan trọng nhất là áo giáp sau khi được cải tạo, phía dưới lườn có vài cái khe, có thể cất bốn lưỡi phi đao.

Ngoài ra tay trái Tô Bằng còn có một cái Thiết Chi Hồ, là đao cụ có được sau khi hoàn thành nhiệm vụ nhỏ ở Thiết Tượng, +2 phòng thủ, méo mó có hơn không.

Về kỹ năng, Tô Bằng có Sát Trư Đao pháp màu ghi, Dã Cầu Quyền màu trắng, Phi Đao Thuật cũng là kỹ năng trắng. Nhưng luận về công kích thì có thể Sát Trư Đao Pháp công kích nhiều hơn một chút. Nhưng Tô Bằng đã thí nghiệm qua, nếu đánh đúng chỗ quái vật nhiều máu cũng có thể bị bạo kích tất sát.

Còn ba cuốn bí tịch lấy từ Hứa Quốc Hán thì kinh nghiệm võ đạo và kinh nghiệm thực chiến hiện nay của Tô Bằng đều không học được, nhưng cũng không còn xa nữa.

Lúc này trời đã tối, trăng ở thế giới này lớn hơn hiện thực. Bốn người trầm mặc đi trên đường trong đó tốc độ của Quý Minh là nhanh nhất, Tô Bằng và Tôn Thế Giai ở hạng trung, Phó Khang cầm thiết chuỳ là chậm nhất. Con

đường Quý Minh vạch ra cũng không tồi, trên đường chỉ gặp hai con dã lang, rất nhanh đã bị bốn người xử lý.

Như vậy sau ba tiếng thì cuối cùng bốn người cũng tới được trạm gác Thanh Long Sơn cường đạo mà Quý Minh nói.

Mấy người Tô Bằng ở nơi gần đó quan sát thì phát hiện đúng là một nơi dễ thủ khó công

Phía trước địa hình là vách núi có hình chữ V, chỉ có điều vách núi hai mặt nam bắc rất gần nhau. Nơi gần nhất khoảng cách chỉ từ hai đến ba mét. Người trưởng thành nếu chạy lấy đà rồi nhảy có thể nhảy qua. Ngoài chỗ đó ra, khoảng cách giữa hai mép nhanh chóng kéo rộng, nơi rộng nhất phải hơn mười mét.

Vách núi cao vài chục mét, phía dưới là sơn động, đá lởn nhón. Nếu rơi xuống, với võ công của hội Tô Bằng thì chắc chắn là chết.

Tại nơi hẹp nhất có một cây cầu gỗ rộng ba mét, dài bốn mét, vừa hay nối liền hai bên mép vực.

Đối diện cây cầu là một toà kiến trúc gỗ hai tầng giống tháp lầu đơn giản. Vì lý do địa hình, diện tích chỉ khoảng hơn hai chục mét vuông. Vì trắng rất sáng nên gần như không ai phòng ngự.

Cầu phía Tô Bằng, hai bên trái phải của địa hình chữ A không tới ba mươi mét, mỗi bên có hai tháp lầu, trên đó cũng không có người, nhưng đều có một đội ba hoặc bốn người, mỗi bên một đội tuần tra giữa các tháp lầu.

Phía trước cây cầu gỗ là đám lan can gỗ xếp lộn xộn, tháp lầu đối diện cây cầu cũng có lan can gỗ nhưng chỉ cần cẩn thận một chút là có thể vòng qua.

Phía sau tháp lầu bên cạnh mép vực có một con đường nhỏ hướng lên núi, đây có lẽ là đường tới sơn trại Thanh Long Sơn.

Qua khỏi vách núi này thì hai bên đều là rừng, rừng kéo dài tới chỗ màu vàng ở giữa vách núi chữ A. Máy người Tô Bằng lúc này đang nấp trong rừng.

“Khốn, ở đây có canh gác thật!”

Tôn Thế Giai nhìn ba toà tháp phải trước còn có một cây cầu gỗ, không kìm được chair.

Tô Bằng và Quý Minh không nói gì, khoảng năm phú sau Quý Minh nói:

“Trong ba toà tháp có tất cả tám người.”

“Ừm, tháp bên trái có một người, trong năm phát ra ngoài hai lần, dường như là đốc thúc bọn lâu la tuần tra. Hẳn không đi tuần tra, có thể là đầu mục địa vị khá cao. Đương nhiên thực lực cũng có thể cao.”

“Hai cái còn lại đều có một đội tuần tra. Mỗi đội cách ba phút là tuần tra một vòng. Vì địa hình nên chúng không nhìn thấy khu rừng ở giữa.”

“Qua cầu gỗ phía trước là đoạn đường bằng phẳng khoảng hơn hai mươi mét. Phía trước cầu có chướng ngại, có thể vượt qua nhưng thời gian trễ có thể khiến đội tuần tra phát hiện ra chúng ta.”

Tô Bằng nói.

“Vậy làm thế nào? Chúng ta không qua được à? Nhìn trang bị của đám thủ vệ đó điểm võ lực có thể tương đương chúng ta hoặc mạnh hơn, còn có ưu thế địa hình, số người lại gấp đôi chúng ta, còn có tên đầu mục kia, tuyệt đối không thể đánh lại chúng.”

Phó Khang nghe thế không khỏi lo lắng, nói.

“Chúng ta qua cầu khó tránh phải đánh một trận, nhưng đánh thế nào thì có thể suy tính. Chúng ta có thể đánh không lại đám lâu la giữ cầu, nhưng có thể phân hoá để đánh.”

Tô Bằng nhìn trạm gác nói.

“Nói thì dễ, phân hoá kiểu gì? Không phải chúng không có trí thông minh, sẽ không dễ dàng tách ra. Dù chúng ta có một người gây rối loạn nhưng đối phương không ra thì sao? Như vậy chúng ta càng dừng hòng mà qua được.

Hơn nữa, nếu không kéo dài khoảng cách người phân hoá thì vẫn phải đối mặt với tám tên địch!”

Phó Khang nói.

“Ha ha... các ngươi đã nghe câu chuyện về Vương Nhị Cát chưa?”

Tô Bằng nhìn ba toà tháp, bỗng hỏi.

Chương 19: Dự địch

“Vương Nhị Cát? Là sao?”

Phó Khang nghe quay lại hỏi.

BIOWE

“Hồi kháng chiến, tại khu bị Nhật chiếm cứ có một tổ chức sau lưng địch trong đó có một tiểu liên lạc viên tên là Vương Nhị Cát muốn chuyển một tin tức vô cùng quan trọng tới đội du kích. Nhưng muốn truyền tin thì bắt buộc phải từ trong thành đi qua một tháp pháo của địch, phía sau tháp là một cây cầu lớn.”

| “Địch cứ nửa phút là đi tuần một lần, có nửa phút trống không có ai đi qua tháp pháo. Nhưng nửa phút lại không đủ để chạy qua cây cầu. Nếu muốn qua cầu thì Vương Nhị Cát chắc chắn sẽ bị phát hiện, nếu cố tình chạy qua chắc chắn sẽ bị chúng bắn chết.”

“Nhưng Vương Nhị Cát thông minh đã nghĩ ra một cách đã dễ dàng chạy qua, truyền tin tình báo cho đội du kích. Các người đoán xem hắn làm thế nào?”

Tô Bằng cười, nói với mấy người.

Phó Khang nghe nhất thời chưa phản ứng được, nhưng Tôn Thế Giai thì nói:

(“A, ta biết rồi! Hắn nhân nửa phút đó chạy từ trong thành tới cầu, chạy được một nửa thì quay đầu, như vậy tên canh gác sẽ phát hiện hắn nhưng lại nghĩ hắn muốn vào thành vậy là bắt hắn quay lại, như vậy là hắn có thể ra khỏi thành rồi.”

“Rất thông minh.”

Tô Bằng cười bắt ngón cái, nói:

“Chính là như thế. Các người không thấy tình huống của chúng ta rất giống Vương Nhị Cát sao?”

de mo an.

“Ý người là chúng ta học theo cách đo? Nhân lúc chúng không nhìn thấy chúng tachayj tới đầu cầu sau đó quay đầu lại, để khi chúng phát hiện ra thì

tưởng chúng ta từ quận Giang Ninh tới?”

Quý Minh hỏi.

Tô Bằng gật đầu. Phó Khang nghe xong không khỏi khẽ hô lên:

“Không được. Người vừa kể là câu chuyện lừa trẻ con, hiện thực sao có thể thực hiện được? Chưa nói dám cường đạo đó liệu có bị lừa không, nếu chúng không để cho người quay lại mà bắt lại thì sao? Chúng ta có bốn người thôi. Hơn nửa nửa đêm trong rừng thì giải thích thế nào?”

“Ai bảo chúng ta bắt buộc phải cùng qua? Chúng ta chỉ cần một người là đủ. Còn việc chúng không cho quay lại mà định bắt thì cứ để chúng bắt. Chúng ta cũng đâu phải đơn giản, cảm thấy chúng sẽ nghĩ chúng ta đến từ quận Giang Ninh, bắt chúng ta quay về nên mới làm vậy. Nếu có thể giao lưu, chúng ta hoàn toàn có thể khiến chúng hiểu nhầm.”

Tô Bằng nói.

“Ý người là bịa chuyện lừa chúng?”

Quý Minh dường như có hung thú.

“Ừm... Có thể chúng ta không phải đối thủ khi đánh trực diện vì thế phải phân hoá chúng. Hơn nữa kế hoạch ta nói cũng không phải để chúng thả người đó về quận Giang Ninh mà là để chứng minh mình đến từ quận Giang Ninh từ đó dùng thông tin để gây nhiễu. Ví dụ bảo chúng rằng Hắc Thủy Quân đang định qua con đường tắt này trước khi trời sáng để tới Thanh Sơn Trại!”.

Tô Bằng nói.

“Cái gì? Đó không phải tiết lộ tin tức cho bọn cường đạo sao?”

Tôn Thế Giai nghe thế nói.

“Thế không phải sẽ tốt hơn sao? Nếu truyền đạt tin tức giả, hơn nữa lại tới tại quân chủ lực của bọn cường đạo, như vậy sẽ giải trừ được nguy cơ cho

Thanh Sơn Trại. Nếu không được thì chúng ta thực hiện kế hoạch tiếp theo. Giết chết mấy tên lâu la này rồi qua sông.”

Tô Bằng nói.

“Không ổn. nếu bọn chúng nghi ngờ chúng ta sao có được tin tức thì sao?”

Phó Khang nhú mào.

“Có rất nhiều lý do. Ví dụ người có thể nói mình là thợ rèn quận Giang Ninh, vì rèn móng ngựa cho Hắc Thủy Quân nên biết tin, muốn 8 đưa tin cho người nhà ở Thanh Sơn Trại ngay trong đêm, chuẩn bị chút 4 quân nhu phẩm kiểm chút tiền.”

Tô Bằng nói.

“Kế hoạch hoàn chỉnh là gì nói hết ra đi. Tiếp theo làm thế nào?”

Quý Minh hỏi.

Tô Bằng nhìn toà tháp ở đầu cầu, nói:

“Bất luận tin tức của chúng ta thật hay giả thì bọn lâu la gác cầu sẽ đều không thể bỏ qua. Dù gì sự việc vô cùng quan trọng, chúng chắc chắn phải báo cáo cho đầu mục. Nhưng các người nghĩ xem, tin tình báo quan trọng như vậy bọn lâu la kia dám không đích thân thượng báo không?”

Quý Minh nghe thế, nghĩ ngợi một chút, nói:

“Hắn không dám, ở đây chỉ có tám người, nghĩa là việc canh cầu cũng không quá quan trọng, nhưng tin tức giả lại quá quan trọng. Nếu ta là tên đầu mục thì nhất định sẽ tự đi báo cáo thượng cấp. Vì nếu lỡ tin tình báo này thì trách nhiệm sẽ rất nặng nề.”

“Không sai, cường đạo cũng sẽ trốn tránh trách nhiệm, tên đầu mục đó tuyệt đối không dám quyết định. Do tính quan trọng nên hắn cũng không dám để bọn lâu la báo cáo, nếu có vấn đề hắn sẽ không chịu trách nhiệm được. Khả năng lớn nhất là hắn dẫn người đưa tin đi gặp đầu mục cấp trên của hắn. Nhưng cũng sẽ không bỏ canh gác cầu, mà một người áp giải một

người của chúng ta, ít nhất cần hai tên lâu la đi cùng. Ít nhất cũng có thể tách được một nửa đám cường đạo.”

Tô Bằng nói.

“Chỉ có hai đường để dẫn người đi. Một là từ lộ tuyến chúng ta tới đi liên lạc chủ lực ở gần Thanh Sơn Trại. Hoặc đến doanh trại cách đây tám chín dặm. Hai lộ tuyến này chúng ta đều có thể phục kích giữa đường. Chỉ cần chúng không thể ngay lập tức tập hợp để chống lại ta là được. sau khi giết được đám này giết nốt một nửa còn lại để qua cầu.”

“Quá hoang đường! Như vậy chúng ta còn chưa đánh đã mất một người? Sau đó còn không biết chúng đi đường nào? Còn nữa, điểm vô lý nhất trong kế hoạch của người chính là, ai sẽ làm người dự định? Người sao?”

Phó Khang nghe xong không khỏi đè nén giọng mà kêu lên.

“Chúng sẽ tới Thanh Long Sơn.”

Lúc này dường như Quý Minh đã theo được mạch suy nghĩ của Tô Bằng, nói:

| “Địa vị của tiểu đầu mục kia không đủ để biết địa điểm mai phục của trại chủ Thanh Long Sơn. Khả năng lớn nhất là trở về Thanh Long Sơn. Ta nghĩ có lẽ Thanh Long Sơn có một đường gia.”

“Hơn nữa ta cảm thấy kế hoạch này khả thi, người đi dự định chưa chắc đã mất đi chiến lược, thậm chí nếu vận khí tốt một chút binh khí cũng bị giải trừ. Với cả dùng một người có thể mất đi binh khí đôi lấy việc tách một nửa số địch ra, ta cảm thấy cái giá này đáng!”.

“Ngoài ra, nếu chúng ta mai phục trước, có chín phần nắm chắc việc loại bỏ chiến lực của một tên cường đạo.”

Quý Minh tự tin vỗ cây cung của mình, nói. “Ta cũng thấy kế hoạch này được...” Tôn Thế Giai cũng nói. “Được rồi. Cứ cho là khả thi, thế ai đi dự định? Người à?”

Phó Khang thấy ba người đều đồng ý, cũng không phản đối kịch liệt nữa, hỏi.

Quý Minh hừ một tiếng mặc kệ hấn, Phó Khang cười khẩy:

“Ta thấy việc này nên bỏ phiếu quyết định. Ta đề nghị Quý Minh đi, ta thấy hấn phản ứng rất nhanh, chắc chắn có thể nói dối trôi chảy.”

Nói rồi hấn nhìn Tôn Thế Giai, ánh mắt dường như muốn nói “đến lượt người thể hiện thái độ rồi, đồng ý lời ta nói đi!”.

Tôn Thế Giai có chút khó xử nhìn một cái, thật ra hấn không muốn đắc tội ai cả, nhưng việc này để Quý Minh đi đúng là sẽ giảm mức độ rủi ro cho hấn, do dự một lúc lâu cuối cùng cũng nói:

“Ta đồng ý Quý ca đi.”

Phó Khang liền đắc ý, nhìn Tô Bằng như muốn nói, bỏ một phiếu cho Quý Minh cho hấn đi thi người an toàn rồi.

Tô Bằng nhú mày, Phó Khang đưa ra việc bỏ phiếu vốn đã không ổn. Rõ ràng Phó Khang muốn lợi dụng ưu thế liên minh của hấn và Tôn Thế Giai. Nếu lần này bảo Quý Minh đi thì lần sau khi cần tập thể quyết định đối sách sẽ đến lượt hấn.

“Ta cảm thấy cách bỏ phiếu này không công bằng, triệt tiêu lợi ích cá nhân.”

Tô Bằng nghĩ xong nói.

“Vậy người ý kiến thế nào? Hay là người đi đi, dù sao người nhận nhiệm vụ là người, đưa ra kế hoạch cũng là người. Người nói xem có phải không, Quý Minh?”

Phó Khang nghe thế, sự bất mãn vẫn che giấu dường như được bộc lộ.

Tô Bằng nghe thế, nhìn Phó Khang đang cười khẩy một cái.

“Ta có thể bắt chết một người đồng thời biết một con đường nhỏ sau khi qua cầu, sẽ không bị cường đạo Thanh Long Sơn đuổi theo.”

Lúc này Quý Minh lạnh lùng nói.

“Hơn nữa ta cũng không thích cách bỏ phiếu.”

“Rút thăm đi.”

Tô Bằng nhìn qua Phó Khang một cái, đột nhiên nở nụ cười hòa khí.

“Thật ra dự định không quá nguy hiểm, chỉ cần thuận theo bọn cường đạo, biểu hiện giống một người bình thường thì sẽ không nguy hiểm. Dù là khi đột kích, có vũ khí có thể nhanh chóng công kích, không có vũ khí đối phương cũng tạm thời thất thần, nhân lúc đó bỏ chạy cũng được. Nhưng nếu mọi người đã không thích nhiệm vụ này thì đành rút thăm. Thế là công bằng nhất.”

“Ta đồng ý.”

Quý Minh khẽ gật đầu.

“Ta... ta cũng đồng ý.”

Tôn Thế Giai vừa rồi thấy không khí không ổn, không nói gì. Giờ thấy rút thăm hẵn cũng rất tán đồng.

“Rút thăm. .. hừ.”

Phó Khang nghe thế hừ một tiếng. Mục đích không đạt được hẵn rất không vui, nhưng thấy Quý Minh và Tô Bằng cũng dường như đã ngầm kết liên minh hẵn cũng hết cách, đành miễn cưỡng đồng ý.

Tô Bằng nhìn xuống dưới chân, bứt bốn cọng cỏ, xử lý một chút thành ba cọng dài một cọng ngắn, nói:

“Ai rút cọng ngắn thì đi dự địch. Tất cả đều dựa vào vận khí, mọi người không ý kiến gì chứ?”

“Hừ.”

Phó Khang hừ một tiếng, nhưng cũng không nói gì thêm. Quý Minh và Tôn Thế Giai gật đầu.

“Mọi người rút trước, cái cuối cùng là của ta.”

Tô Bằng nói rồi một tay cầm phía dưới của mấy cọng cỏ, phần nhô ra đều cùng một độ dài. Hắn đưa cho Quý Minh trước.

Quý Minh rút một cọng, dài.

| Tô Bằng lại đưa về phía Tôn Thế Giai, Tôn Thế Giai rút một cọng. Dài.

Cuối cùng còn hai cọng cho Tô Bằng và Phó Khang.

Phó Khang hít sâu một hơi, rút một cọng. ..

Ngắn.

“Mẹ kiếp!”

Phó Khang thấy thế không kìm được cười.

Tô Bằng vẻ mặt không chút biểu cảm, lấy tay kia rút cọng còn lại.

Dài.

“Phó Khang, hình như người đi dự địch là người.”

Tô Bằng nói.

Phó Khang nhả một bãi nước miếng, mặt đen sì lại, nhưng vẫn

nhận.

sandaler med

“Phó Khang đợi lát nữa ngươi. .. thế này... nhớ là biểu hiện nghe lời một chút. Chúng sẽ không làm gì ngươi.”

Tô Bằng dặn dò Phó Khang một hồi.

“Biết rồi! Hừ. .. chỉ là dụ địch thôi mà, cùng lắm là nhân vật chết

thôi, có phải ta chết thật đâu. Mẹ kiếp đúng là xui xẻo.”

Phó Khang làm bầm. “Chú ý, bọn cường đạo đã xuất hiện khoảng trống.”

Tôn Thế Giai đang quan sát hai đội tuần tra trên tháp, nói.

Phó Khang liền vác chùy sắt chạy về phía đầu cầu.

Bọn Tô Bằng căng thẳng theo dõi, họ đang ở chỗ gạch ngang trong địa hình chữ A, vì rừng ở giữa, hai đội tuần tra hai bên chỉ có thể nhìn thấy một đường thẳng, không sợ chúng nhìn thấy Phó Khang chạy tới từ bên này.

Phó Khang rất nhanh chạy được một nửa đường, lúc này hai đội tuần tra vẫn đang quay lưng lại với Phó Khang, không chú ý tới hắn.

Cuối cùng Phó Khang chạy tới đầu cầu, ở đó toàn chương ngại, hắn khó khăn vượt qua lan can đầy gai, rồi quay đầu lại giống như từ phía quận Giang Ninh tới.

Lúc ấy hai đội tuần tra đã phát hiện ra hắn.

“Kẻ nào!”

“Đứng im không được động đây!”

“Đứng im!”

Tiếng quát vang lên, hai đội tuần tra nhanh chóng xông tới, không đến sáu bảy giây chúng đã có mặt ở đầu cầu.

Phó Khang làm như bị dọa sợ chết khiếp đứng yên tại đó không động đậy đám lâu la vây lấy hắn.

| Đầu mục đứng trong tháp dường như cũng phát hiện được động tĩnh, tiến lại gần.

Mấy người bọn Tô Bằng đợi thấy phía đầu cầu có tiếng náo loạn, khi đầu lĩnh tiến lại thì yên lặng hơn một chút.

Sau đó là một hồi đối thoại không nghe rõ, giữa chừng còn nghe thấy tiếng kêu của đám lâu la.

Rồi bên đó yên lặng một lúc, dường như đầu mục đang suy nghĩ gì đó.

Sau đó dường như đầu mục đã có kết luận, ba tên lâu la vây lấy Phó Khang, đẩy hắn đi về bên trái.

“Được rồi!”

Tôn Thế Giai căng thẳng nói.

“Đi thôi!”

Trong rừng, Quý Minh giương cung, nói nhỏ.

Bọn Tô Bằng lần đường hướng về phía Thanh Long Sơn, thỉnh thoảng lại quan sát phía sau, chỉ thấy đầu mục cường đạo quả nhiên dẫn theo ba tên lâu la áp giải Phó Khang, thuận theo con đường nhỏ đi về phía Thanh Long Sơn.

Bọn Tô Bằng di chuyển nhẹ nhàng, rất nhanh tìm được nơi mai phục tốt.

“Ở đây.”

Quý Minh nói, Tô Bằng và Tôn Thế Giai gật đầu, Quý Minh tìm được điểm mai phục tốt phía sau một thân cây to bằng ba người ôm, rút ra một mũi tên.

Tô Bằng và Tôn Thế Giai cũng tìm được vị trí ẩn nấp của mình. Ba người cứ nhìn chăm chăm về mấy người bọn đầu mục và Phó Khang đang tiến lên núi.

Rất nhanh chúng xuất hiện trong tầm mắt của bọn Tô Bằng.

Quý Minh lên dây cung. ..

Phó Khang lúc này bị ba tên lâu la áp giải, đi theo đầu mục lên trên đỉnh núi.

Rất may chùy của hắn không bị thu, có thể vì cường đạo thấy hắn rất nghe lời, chùy sắt lại không giống vũ khí, cũng quá nặng nề nên không muốn di chuyển.

Tuy là trò chơi mô phỏng nhưng bản thân Phó Khang cũng đã thấy mồ hôi trên chóp mũi. Nói hắn không căng thẳng là giả, dù gì cũng liên quan tới công việc đãi ngộ tốt.

Biết chắc trên đường này có mai phục nhưng không biết khi nào phục kích, đối với hắn đúng là một kiểu cực hình...

Hắn không kìm được nhìn về phía Lang Nha Bóng mà tên đầu lĩnh đạo tặc đang cầm, nuốt một ngụm nước bọt... Lang Nha Bóng dường như nặng hơn chùy sắt của hắn không ít. Bốn người bọn hắn là đối thủ của tên đầu mục sao?

Đang suy nghĩ lung tung thì đột nhiên hắn thấy một vệt sáng trắng bắn ra từ trong rừng.

Phập!

Một mũi tên lao vút ra cắm thẳng lên vai tên đầu mục.

“Giết!”

Khi bốn tên cường đạo đang kinh ngạc thì có hai bóng người từ trong rừng lao ra.

Chương 20: Cái chết của học đồ thợ rèn!

Trong lúc bốn tên cường đạo đang kinh ngạc thì Tô Bằng và Tôn Thế Giai đã lao ra.

Khi xông ra Tô Bằng đã nhắm một tên lâu la dùng đơn đao, vừa E lao tới vừa ném ra một thanh phi đao.

Một tia bạch quang loé lên, Tô Bằng đã luyện Phi Đao Thuật cơ sở đến LV. 8, lực và độ chính xác được nâng lên rất nhiều. phi đao cắm thẳng vào mép phải cổ tên lâu la đó. Tuy không giết được ngay nhưng cũng đánh ra đòn bạo kích -77!

Tô Bằng cúi thấp người lao về phía trước, dùng đao thi triển chiêu thức Trảm Kiên Nhục của Sát Trư Đao Pháp, nhằm vào cổ của tên lâu la kia mà chém xuống!

Sau khi dùng kỹ năng chiêu thức, thanh đao trong tay Tô Bằng nhanh hơn ít nhất bốn phân, lực đao cũng tăng không ít. Tên lâu la đó trúng phi đao, đao vẫn cắm ở cổ, máu không ngừng chảy ra, nhưng có lẽ là sự trỗi dậy trước khi chết, hấn mặt kệ thương thế, cũng liều mạng chém một đao về phía Tô Bằng.

Xet!

Tô Bằng cảm thấy trước ngực bỗng mát lạnh, tấm giáp trước ngực bị chém một đao. Chiêu Trảm Kiên Nhục của hắn bị lệch một chút, chém trúng vai phải của tên lâu la, bạo kích -34 máu, nhưng may mắn đã phát động kỹ năng bị động Phóng Huyết.

Cổ hắn máu chảy không cầm được, chỗ bị phi đao cắm phải cùng đầy máu nhưng hắn vô cùng dũng mãnh, vẫn không gục ngã, tay cầm đơn đao khua khoắng loạn xạ, dường như đã phát động kỹ năng gì đó.

Tô Bằng nhảy về phía sau, Phóng Huyết và Phi Đao liên tục gây ra tổn thương -19, -18, -20 máu trên người tên lâu la. Hắn không trụ được lâu nữa đâu.

Tô Bằng tính nhầm, khí huyết hiện tại của hắn là 165, có lẽ tên lâu la này không nhiều máu hơn hắn bao nhiêu. Quả nhiên chỉ mấy giây sau tên lâu la do mất máu quá nhiều ngã ra đất, không động đậy được nữa.

Nhưng Tô Bằng không hề chủ quan, lại chém thêm một đao xuống cổ tên lâu la, cuối cùng tên lâu la cũng tử vong.

- Người có thêm 17 điểm kinh nghiệm thực chiến!

Tô Bằng nhận được thông báo, hắn cũng không chú ý lắm, nhìn về phía chiến trường.

Khi hắn và tên lâu la dùng đơn đao kia chiến đấu thì Tôn Thế Giai và Phó Khang cũng không nhàn rỗi. Sau khi cùng Tô Bằng xông ra, Tôn Thế Giai đã trực tiếp phát động một chiêu kỹ năng trường thương!

Trường thương của Tôn Thế Giai như phong ma hươ lên loạn xạ. Đây là công kích AOE, phạm vi tấn công là một hình rẽ quạt phía trước. Hai tên lâu la và tên đầu mục đều bị quét trúng.

“Mẹ kiếp! Sao lại đánh ta?”

Trong lúc hỗn loạn Phó Khang chửi một tiếng. Công kích AOE của Tôn Thế Giai chẳng may đánh trúng hắn, trò Tử Vong Luân Hồi này không có chức năng tránh đánh bằng hữu, hắn cũng bị trúng trường thương, mất hơn hai mươi máu.

Những Phó Khang phản ứng cũng không chậm, khi Tô Bằng và Tôn Thế Giai xông ra hắn đã phóng một kỹ năng, là kỹ năng LV. 10 Thiên Chuỳ Bách Luyện.

Chỉ thấy thiết chuỳ của Phó Khang quét sang hai bên trái phải, động tác tuy chậm nhưng thanh thể cộng với lực ly tâm khá kinh người, suýt nữa đã đánh bay vũ khí của trong tay một tên lâu la cạnh hắn.

Một tên khác bị thiết chuỳ quét qua, bạo kích -53 máu. Hơn nữa còn kèm theo tổn thương độn kích, làm giảm tốc độ tấn công và di chuyển của đối phương, còn gây mất máu liên tục giá trị -8!

“Phó ca cố gắng lên!”

| Tôn Thế Giai hét, kỹ năng trường thương của hắn ngoài việc khua khoắng còn quét ngang một cái, chỉ thấy trường thương xoay vòng sau lưng hắn, lợi dụng lực đòn bẩy, quét ra một thương!

Nhưng trường thương của hắn vừa quét ra thì bị một thứ vũ khí to lớn đánh bật lại.

Là Lang Nha Bồng!

Tên đầu mục cuối cùng cũng tỉnh lại.

“Ta giết các ngươi!”.

Hắn hét lên, vai hắn bị trúng tên nên cầm Lang Nha Bồng không được thuận cho lắm, nhưng vẫn làm gián đoạn được kỹ năng của Tôn Thế Giai.

“Uỳnh!”

Tên đầu mục vùng Lang Nha Bồng nhằm thẳng về phía Tôn Thế Giai, hắn giật mình dùng kỹ năng Lại Lô Đá Côn lăn tránh đòn.

Kỹ năng Lại Lô Đá Côn, giảm 50% phạm vi công kích, tăng 30% tỉ lệ né tránh.

Trước mặt tên đầu mục lúc này chỉ còn Phó Khang. Hắn ta lại vùng Lang Nha Bồng tấn công Phó Khang, lúc này tên lâu la cầm trường thương bên cạnh Phó Khang cũng phóng kỹ năng AOE giống Tôn Thế Giai.

“Mẹ kiếp!”.

Phó Khang chửi một tiếng, mắt thấy không thể tránh nổi Lang Nha Bồng trên đỉnh đầu thì đột nhiên vút một tiếng, từ trong rừng bắn ra một mũi tên mang theo bạch quang, bắn trúng gáy tên đầu mục, bạo kích -102!”

Tên đầu mục loạn choạng, Lang Nha Bồng đánh trượt Phó Khang, lúc này Phó Khang mới thở phào, nhưng đuôi bị tên lâu la kia đâm hai phát, mất 40 máu.

Một tên lâu la dùng đơn đao khác cũng xông tới, hấn vung đao như cũng sử dụng kỹ năng nào đó.

“Mẹ nó, đã xong chưa vậy?”

Phó Khang hét lên, thiết chuy vung lên, tốc độ đột nhiên tăng mạnh, đánh trúng đầu tên lâu la cầm đơn đao.

- 198! Một đòn bạo kích xuất hiện, vũ khí của tên lâu la kia không dài bằng Phó Khang, bị chuy của Phó Khang đập trúng đầu, ngã gục dưới đất.

Chiều này của Phó Khang dường như cũng là kỹ năng, sử dụng xong tiêu hao khá nhiều sức, đứng yên ôm chùy.

Vút!

Từ trong rừng lại bắn ra một mũi tên, bắn trúng cổ tên lâu la cầm trường thương, lúc này Tôn Thế Giai cũng đứng dậy, xông tới đâm một thương trúng tim tên lâu la.

Chỉ còn lại một tên đầu mục.

“Giết!”

yandan

Tên đầu mục găm lên, đám cường đạo này xem ra khá dũng mãnh, tên đầu mục bị trúng tên ở cổ và vai nhưng vẫn rất hung hăng cầm Lang Nha Bông lao tới.

Một tia bạch quang bắn ra, một thanh phi đao cắm trúng tim tên đầu mục, bạo kích -167!

“Á!”

Hắn trúng đao, lắc lư mấy cái, găm lên:

“Ta không cam tâm!”

Rồi đổ rầm ra đất.

“Người có 43 kinh nghiệm thực chiến!”

Tô Bằng nhận được thông báo, tên đầu mục đã chết.

Sau khi trận chiến kết thúc, Phó Khang và Tôn Thế Giai thở dốc, lúc này Quý Minh từ trong rừng mới chậm rãi bước ra.

“Không phải người nói có thể xử được một tên sao? Căn bản người không làm được. Suýt nữa hại chết ta!”

Phó Khang thấy Quý Minh thì nổi điên.

“Không ngờ da của tên đầu mục này lại dày thế.”

Quý Minh nhún vai.

“Vốn định nói ai giết được cường đạo thì chiến lợi phẩm thuộc về người đó. Nhưng dù gì tình hình cũng nằm ngoài dự liệu của ta, ta không chia chiến lợi phẩm nữa.”

“Mẹ kiếp!”

Phó Khang chửi, nhưng hắn cũng không làm gì được Quý Minh, đành chấp nhận.

Tô Bằng cúi xuống thu lại phi đao trên các tên đầu mục, tiện thể lục soát người của đầu mục và tên lâu la dùng đơn đao, lấy được hơn tám lượng bạc.

“Nhanh chóng nghỉ ngơi hồi phục thể lực và khí huyết, bên kia cầu còn có bốn tên lâu la nữa.

Tô Bằng nói.

“Ta mất hơn sáu mươi khí huyết, chân còn bị đâm thương, tạm thời giảm độ nhanh nhẹn.”

Phó Khang kiểm tra thuộc tính xong nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế gật đầu, trò chơi này không đơn giản bị thương là uống bình máu. Tùy thuộc thương thế khác nhau mà sẽ có những vết thương khác nhau do đao chém, tên bắn hay thương đâm, trúng độc, cần phải đến y quán chữa trị hoặc dùng kỹ năng y thuật mới hồi phục được, nếu không sẽ mất thuộc tính.

“Bắt lấy.”

Quý Minh tìm trong túi, lấy ra một cái bình sứ đưa cho Phó Khang. Phó Khang nhận lấy, mở ra ngửi thì nhận ra đó là Kim Sáng Dược của Hàn đại phu.

“Coi như có chút lương tâm.”

Phó Khang hừ một tiếng, một lọ Kim Sáng Dược nửa lượng bạc một lọ, cũng khá đắt. Tuy thương thế của hắn không dùng tới một lọ nhưng Phó Khang đã quyết định lấy luôn một lọ coi như bồi thường cho mình.

“Hừ, nhỏ mọn vẫn là nhỏ mọn.”

Thấy Phó Khang không có ý trả lại thuộc, Quý Minh cũng không định đòi lại, chỉ càng thêm khinh bỉ Phó Khang.

“Mau dọn dẹp đi, kinh động đám cường đạo trong Thanh Long Sơn thì không hay. Chúng ta mau qua cầu.”

Tô Bằng đã hồi phục được một chút thể lực, nói.

Sau trận vừa rồi Tô Bằng cũng đại khái phán đoán được thực lực của đám cường đạo, khí huyết và thuộc tính cơ bản của đám lâu la dường như hơn bọn hắc một chút, thậm chí có kỹ năng nhưng là kỹ năng đơn nhất, sử dụng cũng không linh hoạt lắm. Nhưng dù thế mấy người bọn hắc gặp đám lâu la thì có thể thắng được một tên, chứ đối mặt với hai tên thì không chắc.

Còn tên đầu mục, đại khái bằng hai ba người bên hắc hợp lực lại mới thắng được. Vừa rồi giết hắc khá dễ dàng chủ yếu là vì có Quý Minh tấn công từ xa.

Từ điểm này có thể thấy việc dùng mưu tách lẻ quân địch ra là rất sáng suốt.

Lúc này Phó Khang cũng xử lý qua vết thương, Tôn Thế Giai tiếc nuối nhìn binh khí dưới đất, đơn đao bán ở chỗ Thiết Tượng cũng khá đắt, nhưng hôm nay nhiệm vụ là nhất, không thể lấy chỗ binh khí này đi được.

Bốn người nhanh chóng đến cầu gốc, bốn tên lâu la ở đó tuy nghe thấy tiếng đánh nhau nhưng vì quá xa, lại có nhiệm vụ canh gác, đang đấu tranh không biết có nên đi không thì bọn Tô Bằng đã giết tới. Quý Minh bắn tên cực chuẩn, còn chưa tiếp xúc đã bắn ngã một tên địch. Kỹ năng của mấy người Tô Bằng đến lúc đóng băng, một trận chém giết, giết được bốn tên lâu la giữ cầu khá dễ dàng.

| Lấy được khoảng ba lượng bạc từ người bốn tên lâu la, bọn Tô Bằng đi về phía cầu.

“Các người đợi ta... Vết thương trên đùi ta chưa lành, độ nhanh nhẹn bị giảm, đuổi không kịp!”

Phó Khang chạy phía sau mấy người, hắc vốn mang nặng lại thêm độ nhanh nhẹn bị giảm nên giờ càng mệt hơn.

“Người chậm quá, đợi người sẽ làm giảm tốc độ của bọn ta, hay là người ở lại đây đi. Khi quay lại bọn ta sẽ đón người.”

Quý Minh đã qua khỏi cầu, quay lại nói với Phó Khang.

“Đừng hòng bỏ lại ta, nếu không ta không hoàn thành nhiệm vụ là tại các người.”

| Phó Khang nghiêng răng nhìn Quý Minh, nói. Quý Minh hừ một tiếng, quay lại tiếp tục đi không để ý tới hắn nữa. Phó Khang nghiêng răng đi qua cầu và tháp lầu đuổi theo bọn Tô Bằng.

Tung!

Khi mấy người Tô Bằng đang trên đường đi thì bỗng nhiên nghe thấy một tiếng dây cung rung.

Bum!

se ai dochouy

Ngay đến một tiếng kêu cũng không có, bọn Tô Bằng chỉ nghe thấy tiếng của bộ phận cơ thể nào đó vỡ vụn.

Bọn Tô Bằng quay phắt lại, chỉ thấy Phó Khang há hốc mồm chằm chằm ngoảnh lại phía sau. ..

..

Chỉ thấy trên tháp ở cầu gỗ phía xa lại xuất hiện một tay cung thủ, hắn vẫn giữ tư thế gương cung bắn.

Mấy người Tô Bằng nhìn thấy phía sau gáy của Phó Khang là một mũi tên cắm cả một nửa vào đầu hắn. ..

Chương 21: Hắc Thủy quân quận Giang Ninh!

Ế Tô Bằng và Quý Minh cùng phản ứng lại, Quý Minh giơ tay, gần như - không kịp ngấm đã bắn ra một mũi tên. Trong không trung bắn ra một 8 tia bạch quang, cắm thẳng vào mắt tên cung thủ trên tháp.

Hắn kêu lên một tiếng, ngã từ trên tháp xuống đất, Tô Bằng cũng nhanh chóng chạy tới, trong khi chạy thì phi ra một thanh đao, cắm vào đầu tên cung thủ.

Tên cung thủ hẹ một tiếng rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Lúc này Tô Bằng chạy tới trước mặt Phó Khang thì phát hiện nhân vật trong trò chơi của hắn đã tắt thở.

Vù. .. và... vù. ..

T:

Tiếng ong trầm thấp vang lên trong phòng trò chơi, khoang trò chơi của Phó Khang không ngừng nhấp nháy ánh sáng đỏ, rồi khoang trò chơi bị bật ra.

Nhóm trưởng Lô Minh trong phòng nghe thấy tiếng động thì chau mày, đặt quyển sách đang đọc xuống tiên lại thì thấy Phó Khang mặt ngơ ngơ bị bật ra khỏi khoang trò chơi.

“Không, không phải thật!”

Phó Khang sững người mãi một hồi lâu mới kêu lên. Hắn kích động đến chân tay khua khoảng loạn xạ:

“Đây là âm mưu, nhất định là âm mưu! Là chúng hại ta, cố tình để lọt một tên cung thủ!”

“Phó Khang, nhân vật của người đã tử vong, theo hợp đồng người đã bị đuổi việc!”

Lô Minh nhìn Phó Khang, lạnh nhạt nói, rồi hắn không biết vì sao lại thở dài một hơi, dường như tiếc cho đối phương không trụ được đến khi ký hợp đồng chính thức.

“Người đến chỗ Thời Thiên Quân nhận lương tháng này rồi đi đi.”

Lô Minh nói.

“Đây không phải lỗi của ta. Bọn Tô Bằng phải chịu trách nhiệm, là họ hại chết ta!”

Phó Khang la hét, rồi mất đồ kè, đột nhiên xông tới gian bên cạnh nơi đặt khoang trò chơi của Tô Bằng.

Lô Minh hừ một tiếng, đột nhiên giơ tay, hắn cũng không cao lắm, chỉ cao hơn Phó Khang béo lùn nửa cái đầu, cân nặng chưa chắc nặng hơn. Nhưng hắn chỉ dùng một tay có thể nắm thắt lưng Phó Khang mà nhấc lên.

“Biết điều chút đi!”

Lô Minh ném Phó Khang ra cửa, lúc này cửa mở, ba người bảo vệ cao to bước vào. Lô Minh vỗ tay, nói tiếng Anh với họ:

“Đưa hắn ra ngoài, cho hắn bình tĩnh một chút rồi bảo hắn đi đi.”

Bảo vệ gật đầu, khiêng Phó Khang vẫn đang chửi bới ra khỏi phòng.

“Không sao, các ngực

| Lôi Minh đập đập tay, nói với ba người Tô Bằng, nói rồi quay lại cầm sách lên đọc tiếp, như việc vừa xảy ra chỉ là chuyện nhỏ vậy.

Trong trò chơi Tô Bằng đã rút phi đao ra, nhìn Tôn Thế Giai và Quý Minh. Ba người đều không thể ngờ tự nhiên lại mất đi một người như vậy.

“Tôn Thế Giai, người thu dọn đồ trên người nhân vật của Phó Khang đi. Sau khi người chơi chết, sau hai mươi phút thi thể sẽ biến mất, giờ vẫn có thể tìm được một số đồ.”

Quý Minh nhìn Tôn Thế Giai nói.

“À... ờ, ta đi...”

Tôn Thế Giai vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại, vô thức đáp lại rồi tiến tới chỗ thi thể Phó Khang.

Khi Tôn Thế Giai đi rồi, Quý Minh hạ thấp giọng nói với Tô

Bằng:

“Người không cần phải tự trách mình.”

“Hửm?”

Tô Bằng nghe thế quay sang nhìn Quý Minh.

“Hồi nhỏ nhà ta rất nghèo, lúc nào cũng chơi cùng những đứa trẻ lang thanh, những thứ chúng chơi toàn không cần tiền nhưng cũng không tồi.”

Quý Minh đột nhiên quay ngoắt đổi chủ đề khiến Tô Bằng lại phải nhìn hấn.

Quý Minh dường như không nhìn thấy, lại nói tiếp:

“Trong đó có một đĩa đã dạy ta một cách chơi, có một loại cỏ đại, sau khi khô thân có thể co vào giãn ra, nếu đứt thân của nó vào trong nửa còn lại thì có thể thối ra tiếng.”

Tô Bằng nghe thế nheo mắt lại, hấn đã biết Quý Minh muốn nói gì.

Quả nhiên Quý Minh mỉm cười, nói với Tô Bằng:

“Lúc trước chúng ta rút thăm ta đã phát hiện người dùng loại cỏ ta chơi hồi nhỏ... Nhìn người giống như lấy ba ngọn dài một ngọn ngắn nhưng thật ra khi người chuẩn bị thì đã dùng bàn tay ép nửa trên của ngọn cỏ vào phía dưới thành thăm ngắn, sau đó nằm trong lòng bàn tay, dùng ngón cái đè một đầu của thăm. Khi người khác rút thăm, người dùng bàn tay ấn xuống, rút ra sẽ lại dài ra như cũ, người không ấn thì vẫn là thăm ngắn.”

“Rõ ràng Phó Khang và Tôn Thế Giai đều không chú ý tới. .. Kết quả người để cho Phó Khang rút thăm ngắn, coi như trả mối thù trước đó hấn bảo người đi dự địch.”

Quý Minh bình thản nói, giọng của hấn rất nhỏ, không sợ Tôn Thế Giai cách đó bảy tám mét nghe thấy.

Tô Bằng nghe xong mặt không có biểu cảm gì, chỉ nói:

“Thế nào, người định tố cáo ta sao?”

“Ta không vô vị như vậy.”

Quý Minh nhún vai.

“Nếu Phó Khang đã chết, việc này coi như xong, nói với người chỉ là để người biết ta cũng biết chứ không phải tên ngốc.”

“Chỉ vậy thôi?”

Tô Bằng cười, nhưng hắn cũng không định phải có câu trả lời.

Lúc này Tôn Thế Giai đã lấy được vật phẩm trên thi thể nhân vật Phó Khang, có lọ Kim Sáng Dược mà Quý Minh đưa cho Phó Khang, còn có năm lượng bạc.

Đồng thời Tôn Thế Giai còn cầm một cây cung, là tên cung thủ kia để lại. Hắn nói với Quý Minh:

“Quý ca, cây cung này hình như tốt hơn của người nên ta lấy cho người.”

Quý Minh nhìn cây cung, thuộc tính đúng là mạnh hơn cây cung của hắn một chút, gật đầu cảm ơn Tôn Thế Giai rồi đổi cung mới.

“Đi thôi, đã qua cầu rồi chúng ta au chúng tới quận Giang Ninh xin cứu viện.”

Tô Bằng hít sâu một hơi nói.

C

“Được.”

Hai người còn lại cũng không có ý kiến khác, ba người nhanh chóng rời khỏi đây..

Nửa tiếng sau, mấy người Tô Bằng cuối cùng cũng tới quận Giang Ninh.

Quận Giang Ninh trong đêm vẫn có sự uy nghiêm của một tòa thành lớn. Mấy người Tô Bằng đến quận Giang Ninh thấy riêng tường thành đã cao mười hai mét, hoàn toàn đúc bằng đá, không kìm được kinh thán.

Cổng thành lúc này đã đóng, nhưng trên thành có lính gác, sau khi nghe bọn Tô Bằng khai báo thân phận và mục đích tới thì cổng bên cạnh của thành mở ra. Một vài quân sĩ để bọn Tô Bằng vào trong thành.

Trong thành, bọn Tô Bằng nhìn thấy diệt tử của Hàn trại chủ, tối nay vừa hay hấn gác cổng thành.

“Có chuyện đó sao?”

Diệt tử của Hàn trại chủ là quân trưởng có làn da hơi ngăm đen đọc thư xong chau mày.

Nghe quân sĩ xung quanh xưng hô thì hấn có lẽ tên là Hàn Thác.

“Việc không thể chậm trễ, ta sẽ lập tức bẩm báo đại thống lĩnh. Ba người các ngươi lát nữa cùng ta đi diệt phi!”

Ánh mắt Hàn Thác không giấu được sự hưng phấn và sát khí,

nói.

Hắc Thủy Quân trấn giữ quận Giang Ninh bình thường không có mấy cơ hội lập công, lúc này có cơ hội đương nhiên Hàn Thác vô cùng phấn khích.

Rất nhanh Hàn Thác đã đưa bọn Tô Bằng đến phủ thống lĩnh Hắc Thủy Quân, có được quân lệnh hồ phù, phái Hàn Thác dẫn hai trăm Hắc Thủy Quân tới cứu viện.

Nửa đêm quận Giang Ninh, cổng thành mở ra, hai trăm quân sĩ mặc giáp đen, cưỡi ngựa đen sát khí đằng đằng vô cùng có quy củ xông ra khỏi thành.

Ba người Tô Bằng cũng được ba con khoái mã, trên dưới Hắc Thủy Quân tuyền một màu đen, ngựa cũng rất cao lớn, hơn nữa được huấn luyện chuyên nghiệp, bọn Tô Bằng chưa học cưỡi ngựa nhưng cũng có thể cưỡi.

Dọc đường không ai nói lời nào, Hắc Thủy Quân đi đường tắt mà bọn Tô Bằng tới, nhanh hơn lúc tới hai ba lần.

Không tới hai giờ bọn Tô Bằng đã tới gần Thanh Sơn Trại, nhìn từ xa chỉ thấy quanh Thanh Sơn Trại là một vùng lửa sáng rực.

Bọn Tô Bằng cưỡi ngựa đuổi theo Hàn Thác, lúc này chỉ thấy một binh lính cưỡi khoái mã chạy về, xuống ngựa nói với Hàn Thác.

“Bẩm đại nhân, Thanh Sơn Trại đang bị bọn phi bao vây tấn công. Quan sát đoán chừng bọn chúng có ba trăm người.”

“Ba trăm tên?”

Hàn Thác nghe xong khòe miệng nhếch lên nụ cười tàn nhẫn.

Hắc Thủy Quân

“Khoảng hai đội xung phong là tiêu diệt được. nghe lệnh, theo ta!”

“Ya!”

struyendo

| Hắc Thủy Quân lúc này không cần lo bọn cường đạo phát hiện nữa, tuy số người ít hơn đối phong nhưng không một quân sĩ nào cho rằng bên mình sẽ thua.

Hàn Thác giờ thanh thiết thương lên cao:

“Nghe hiệu lệnh của ta, toàn quân xung phong!”

“Xung phong!”

Hắc Thủy Quân đồng thanh hô, Hàn Thác thúc ngựa xông lên trước tiên.

Chương 22: Là ai giết Hứa Quốc Hán?

Ba người bọn Tô Bằng được bao quanh bởi Hắc Thủy Quân, tuy - không được rèn luyện về chiến trận, nhưng con tuấn mã họ đang cưỡi đã 8 được huấn luyện, tự biết phải xung phong thế nào, cũng không quan

tâm mong muốn của ba người Tô Bằng ra sao, cứ chạy theo Hắc Thủy 8 Quân về phía Thanh Long Sơn.

Hai trăm kỵ sĩ cưỡi tuấn mã đen giống như một dòng chảy sắt thép đen, trận thế nhanh chóng tiến lại gần bọn cường đạo ở phía trước lúc này vẫn chưa kịp phản ứng. Chúng tuy có không ít kẻ cưỡi ngựa nhưng bất luận về kỹ thuật cưỡi ngựa hay khả năng công kích thì đều không sánh được với Hắc Thủy Quân.

“Giết!”

Chỉ nghe Hàn Thác ở phía trước hô lên một tiếng, Tô Bằng thấy vị chiến tướng này cả người lẫn ngựa như được bao bọc trong một thứ nội kình giống như màn sương, tốc độ của chiến mã nhanh hơn ba phần. Hắn giương cây thiết thương nặng nề lên, phía đầu mũi thương dường như xuất hiện cá kình khí hình thành từ nội kình.

Những kẻ chịu trận đầu tiên chính là mấy tên cường đạo không cưỡi ngựa ở hàng đầu tiên. Chỉ thấy bị Hàn Thác cả người lẫn ngựa xông lên như vậy, khoảng hơn chục tên cường đạo phía trước giống như ngòi giấy bị cây thiết thương ném lên trời. Thân thể chúng bị kinh khí cường đại trên cây thương của Hàn Thác xuyên thấu, lộ ra những cái lỗ to bằng đầu người.

“Đây chính là thực lực của bách phu trưởng Hắc Thủy Quân sao? Đám lâu la bị hất lên trời, cảm giác như bị súng bắn tía hạng nặng bắn trúng vậy!”

Ba người Tô Bằng ở phía sau Hàn Thác không xa, chứng kiến cảnh tượng chấn động đó nhất thời sửng sờ.

“Giết!”

Phía sau Hàn Thác, hai trăm Hắc Thủy Quân ai ai cũng mặt không chút cảm xúc giống như một đoàn Sát Thần mặt lạnh. Họ tuy không bằng Hàn Thác nhưng ai cũng thực lực không tồi. Dù là kỹ thuật cưỡi ngựa hay nội kinh đều có thành tựu nhất định. Họ vung vũ khí, không ngừng công kích đám cường đạo ở hai bên.

Bọn Tô Bằng ở giữa Hắc Thủy Quân, không cần đối diện trực tiếp với cường đạo nhưng cũng bị thực lực cường hãn của Hắc Thủy Quân làm cho chấn động.

“Hai trăm người ở đây, mỗi người đều có chiến lực không tầm thường... So với Hắc Thủy Quân, tên đầu mục chúng ta giết ở cầu gô chẳng là gì... Một kỵ sĩ Hắc Thủy Quân bình thường có thể một chọi tám, giết chết bọn cường đạo canh gác ở cầu rồi.”

Tô Bằng nghĩ bụng.

Hắc Thủy Quân mở một đường máu, có lẽ đã giết được sáu bảy chục tên cường đạo đang công kích Thanh Sơn Trại.

Cường đạo Thanh Long Sơn tuy rất dũng mãnh, nhưng đối diện với sự sát phạt gần như là từ một phía thế này cũng có chút hỗn loạn.

“Kẻ nào giết nhị lang của ta?”

Lúc này, từ trong đám cuồng đạo bùng vang lên một tiếng hét, chỉ thấy xuất hiện một võ tướng mặc giáp giáp màu xanh, mái tóc đỏ thẫm, phía sau là bốn chục tên phi tặc bua hãn, tay cầm binh khí mã chiến, khí thế hào hùng nhìn về phía Hắc Thủy Quân.

Hàn Thác hừ lạnh một tiếng, thúc ngựa quay tròn, toàn bộ Hắc Thủy Quân lại di chuyển một vòng, biến thành hình lưỡi đao nhằm thẳng đám cuồng đạo này. Hàn Thác hô lên:

“Thanh Long Sơn Lăng Thiên! Hôm nay chính là ngày người phải chịu tội!”

Vừa hô, Hàn Thác vừa dẫn Hắc Thủy Quân xông tới.

“Đừng tưởng bản trại chủ sợ ngươi!”

Tên Lăng Thiên tóc đỏ hét lên một tiếng, hất giương cung, lấp tên, a bắn về phía Hàn Thác.

Bum!

Tên được bắn ra, dây cung lại phát ra tiếng như tiếng súng Hàn Thác cười khẩy, vung thiết thương lên, với tốc độ không thấy được cả thương ảnh, điểm trúng mũi tên đang lao tới.

Bùm!

Nội tình khiến mũi tên của Lăng Thiên nổ tung thành nhiều mảnh.

Lăng Thiên kêu lên một tiếng quái dị rồi liên tiếp bắn ra ba mũi tên nữa, nhưng đều bị Hàn Thác đánh nổ tung như mũi tên trước.

“Hắn có khả năng đó sao?”

Tô Bằng và Quý Minh thấy thế trong lòng đều chấn động.

“Hôm nay chính là ngày người mất mạng!”

Lúc này Hàn Thác thống lĩnh Hắc Thủy Quân xông về phía bốn chục tên cường đạo với Lăng Thiên là kẻ dẫn đầu, khí thế vô cùng mạnh mẽ.

Lăng Thiên cũng hét lên, cầm một cây trường thương, thúc ngựa dẫn quân lao tới. Khi hai đội quân còn cách nhau hơn chục mét, Lăng Thiên bỗng nhảy khỏi ngựa, một bước nhảy bốn năm mét nhằm thẳng Hàn Thác đâm tới.

Hàn Thác cười khẩy, nội kinh bạo phát, cũng tung người nhảy khỏi ngựa, hai võ tướng số thương trên không trung.

Bọn Tô Bằng ở phía dưới mà cũng cảm giác bị khí kinh tác động đau cả mặt.

Phụt!

Tan

Đầu lĩnh cường đạo Thanh Long Sơn dù gì nội kinh cũng thua một bậc, trên không trung không khổng chế được thân thể, phun ra một ngụm máu bay ngược ra sau.

Còn Hàn Thác thì rơi xuống, vừa hay chiến mã lao tới, hấn đáp xuống lưng ngựa, chiến mã loạng choạng, dường như khá khó khăn.

“Tiếp tục giết!”

Hàn Thác hét lớn, nội kinh rất nhanh đã hồi phục, lại xông lên đầu tấn công bốn mươi tên cường đạo kia...

Trận chiến diễn ra không được bao lâu, cường đạo Thanh Long Sơn tuy hung hãn nhưng chiến lực thực tế lại kém Hắc Thủy Quân quá nhiều.

Nếu nói chiến lực của cường đạo bình thường Thanh Long Sơn là một thì môi Hắc Thủy Quân là mười. Hơn nữa trận thể tạo nên từ hai trăm Hắc Thủy Quân càng không phải thứ đám ô hợp kia chống lại nổi.

Đám cường đạo tấn công Thanh Sơn Trại rất nhanh đã bị Hắc Thủy Quân tiêu diệt sạch sẽ. Lăng Thiên bị Hàn Thác đánh cho thổ huyết nhưng may mắn được bọn cường đạo cưỡi ngựa còn lại cứu thoát. Còn lại ba trăm tên cường đạo bị bỏ lại thì bảy phần bị Hắc Thủy Quân giết, ba phần mất đi sĩ khí, quỳ xuống đầu hàng.

| “Cường đạo đầu hàng cũng là cường đạo, giết, không để lại một tên nào!”

Hàn Thác cũng là kẻ nhẫn tâm khi quân sĩ hỏi hấn xử lý thế nào đám cường đạo kia thì hấn hạ lệnh giết toàn bộ.

Nhưng lúc này cửa trại Thanh Sơn Trại mở ra.

Hơn ba mươi trại dân đi ra, Tô Bằng nhìn thì thấy dẫn đầu là trại chủ Hàn đại phu, phía sau là thợ săn già, Tào thợ mộc, Trương đồ tể, còn một vài hậu sinh, phía sau nữa là một số nông phu.

Hàn Thác thấy thế, thúc ngựa tiến lại, đến trước Hàn đại phu thì nhảy 3 xuống ngựa, hỏi:

“Đại bá vẫn khoẻ chứ?”

“Không sao... nhưng đám cường đạo đáng chết này nửa đêm lại đến đánh lén thật. Còn dùng hoả tiễn đốt trại, may mà công trại đã được xử lý chống cháy, không bị cháy lớn... Nhưng dù thế trại cũng chết mất hơn chục người, đều là bị Lăng Thiên bắn chết. Đáng tiếc quá, họ đều là người giỏi.”

Hàn trại chủ đau đớn nói.

“Bá không sao là tốt rồi. Được rồi, ta đọc thư của bá thấy bảo mọi người bắt được một tên gian tế?”

Hàn Thác hỏi.

“Đúng vậy... Tất cả là nhờ Tô tiểu hữu cảnh giác mới phát hiện được hắc. Nếu không, để hắc mở công trại thì hậu quả khó lường.”

Hàn trại chủ nói. Lúc này ba người Tô Bằng đã xuống ngựa, tiến lại gần, vừa hay nhìn thấy ánh mắt cảm kích của Hàn trại chủ.

“Họ đi ngay trong đêm đến quận Giang Ninh đưa thư bảo ta đưa quân đến cứu viện, cũng coi như có công không nhỏ.”

Hàn Thác nghe xong, quay lại nhìn Tô Bằng, ánh mắt có phần dịu dàng.

“Thác lang, ta đưa người đi gặp tên gian tế kia hỏi cho rõ ràng.”

Hàn trại chủ nói. Hàn Thác gật đầu.

“Ta cũng muốn nắm bảo tượng tặc cho thống lĩnh và thành chủ đại nhân.”

“Chúng ta cùng đi.”

Tô Bằng nói, Hàn đại phu gật đầu, thế là mấy người cùng vào Thanh Sơn Trại.

Mọi người cùng vào nhà của Hàn Quốc Trung, nhưng vừa vào thì sắc mặt Hàn đại phu biến sắc, kêu lên:

“Nguy rồi!”

Mấy người bọn Tô Bằng, Hàn Thác sắc mặt cũng hơi thay đổi. Chỉ thấy tên Hứa Quốc Hán dường như rất ngoan ngoãn toàn thân bị trói như gói bánh chưng. Nhưng lúc này trên cổ hắn lại cắm một con dao găm, bên dưới là một vũng máu, hai mắt hắn trợn lên không cam lòng, hơi thở đã không còn nữa, hắn đã chết rồi!

“Sao lại bị giết... Hắn chính là gian tế, võ công cũng không tồi, sao lại bị giết rồi?”

Hàn trại chủ bắt giác lắm bầm.

“Ngoài hắn ra trong trại còn có kẻ khả nghi.”

Thấy vậy Hàn Thác mặt không chút biểu cảm, nói.

“Đại bá không cho người canh hắn sao?”

Hàn Thác quay lại hỏi Hàn đại phu.

“Ta cho hai hậu sinh trông coi hắn... Nhưng vừa rồi cường đạo Thanh Long Sơn tấn công trại, hai hậu sinh đó chạy ra giúp, không biết tên gian tế này bị kẻ nào giết rồi...”

Hàn đại phu nói, nhưng mắt nhìn về phía Tô Bằng. “Hửm? Vị bằng hữu họ Tô cũng biết chuyện này?”

Hàn Thác thấy ánh mắt Hàn trại chủ có chút kỳ lạ, lập tức ánh mắt trở nên sắc lạnh, nhìn Tô Bằng.

“Không phải vậy, khi Tô tiểu hữu rời khỏi trại đã dặn ta có thể trong trại còn kẻ đáng nghi khác, có thể sẽ giết tên gian tế này, bảo ta ngoài hai người

canh gác trong phòng còn sắp xếp thêm hai người ngầm theo dõi nữa...”

Hàn đại phu trầm ngâm nói.

“Tô tiểu hữu tính toán cũng chu đáo, đại bá có sắp xếp thêm người không?”

Hàn Thác nghe vậy hỏi.

“Khi ấy ta không nghĩ như vậy, nhưng vì Tô tiểu hữu đã đoán đúng nội gián nên ta cũng chú ý hơn... Ta dặn hai đứa trẻ trong khu dân cư bên cạnh. Vị trí của chúng vừa hay nhìn được cửa của căn phòng này, chắc giờ chúng vẫn ở đó. Giờ ta đi hỏi xem sao.”

Hàn đại phu nói.

Nghe thế, sắc mặt của một kẻ phía sau Hàn đại phu sáng tối bất định.

“Trại chủ, để ta đi hỏi hai đứa trẻ đó.”

Trương đồ tể tiến lên nói, không đợi Hàn đại phu trả lời thì thợ rèn họ Tào cũng nói.

“Đề ta đi.”

“Ha, hai vị, mọi người đều không cần đi, vạn nhất kẻ giết người 9 chính là hai vị thì không phải đã để cơ hội cho hai vị chạy trốn hoặc giết

hai đứa trẻ đó sao?”

Hàn Thác cười khẩy, nói với một quân sĩ Hắc Thủy Quân.

“Người đi đi.”

“Vâng.”

Quân sĩ đó nhận lệnh đi ra.

Sắc mặt của hai người họ Trương và Tào lập tức trở nên khó coi, dường như rất giận dữ vì bị nghi ngờ.

Không lâu sau, quân sĩ Hắc Thủy Quân đưa tới hai đứa bé, chúng vừa vào phòng thì nhìn về phía thợ rèn Tào.

“Trại chủ a bá, bọn cháu thấy thợ rèn Tào vào phòng rồi đi ra.”

Một trong hai đứa trẻ chỉ thợ rèn Tào, nói.

“Là người?”

Hàn trại chủ nghe thế chau mày, Trương đồ tể và thợ săn già cũng không tin nổi lùi một bước.

“Ha...thật không ngờ, ẩn cư trong Thanh Sơn Trại mười năm, cuối cùng lại bị một đứa trẻ miệng còn hôi sữa phát hiện!”

Lúc này Tào thợ mộc đột nhiên cười quái dị, quanh người hắn trào ra một thứ khí kinh quỷ dị.

“Người chính là tên nội gián thứ hai... Rốt cuộc người là ai, ta nghĩ giờ người sẽ không nói... Nhưng cũng không quan trọng nữa, trong phòng dụng hình của Hắc Thủy Quân người rất nhanh sẽ nói hết những gì mình biết thôi.”

Mặt Hàn Thác lạnh tanh, nói.

“Dựa vào các người thì không giữ được ta đâu... Mở!”

Tào thợ mộc bỗng vung tay tung một quyền về phía quân sĩ Hắc Thủy Quân đang lao tới. Quân sĩ Hắc Thủy Quân giống như bao cát bị đánh bay ra sau đập thẳng vào tường.

“Không giữ nữa!”

| Tào thợ mộc hét, rồi hai đạo lưu quang lần lượt bắn về phía Hàn Thác và người thợ săn già. Đồng thời thân thể hắn cũng nhanh như chớp lao ra theo đường cửa sổ.

Hàn Thác và thợ săn già đều đưa tay chặn lưu quang, thì ra đó là hai chiếc phi đao.

“Đuổi theo!”

Hàn Thác hét lên, xông ra cửa, phía sau hắn còn có hai Hắc Thủy Quân.

Bọn Tô Bằng cũng đuổi theo, chỉ thấy tên họ Tào tựa con chim lớn, không ngừng nhảy trên nóc nhà, một cú nhảy cũng xa tới sáu bảy mét. Hàn Thác thấy thế, hô lớn:

“Cung!”

| Hắc Thủy Quân phía sau lập tức đưa trường cung và một mũi tên cho hắn. Hàn Thác kéo dây cung, pung một tiếng bắn ra.

“Vút!”

Mũi tên lao đi bắn về phía tên họ Tào hiện đã chạy gần ra khỏi trại. Hắn ta giống như đoán trước được, đầu thậm chí không ngoảnh lại, vung chân đá trúng mũi tên của Hàn Thác.

Chỉ thấy hắn dường như mượn lực của mũi tên đó, nhẹ nhàng bay ra khỏi trại, trong không trung còn vọng lại tiếng của hắn:

“Ta là ai, ta tới làm gì, các ngươi mãi mãi sẽ không biết được, ha ha ha...”

“Hừ!”

Hàn Thác thấy mũi tên của mình không những không có tác dụng mà còn giúp hắn ta chạy thoát, hừ một tiếng ném mạnh cung xuống đất.

“Rốt cuộc hắn là ai? Võ công dường như giỏi hơn cả Lăng Thiên”

Quý Minh, đứng bên cạnh Tô Bằng nói nhỏ.

“Tào thợ mộc ở Thanh Sơn Trại mười năm rồi...có võ công như vậy rốt cuộc hắn vì mục đích gì mà mai danh ẩn tính sống ở Thanh Sơn Trại?”

Thợ săn già nhìn về hướng tên họ Tào chạy trốn, ánh mắt có phần phức tạp, nói.

Tô Bằng nhìn về hướng đó, neho mắt rồi nhìn về phía nhà của tên họ Tào, dường như ở đó giấu một thứ gì đó không tầm thường...

Chương 23: Dược vương y kinh!

“Hắn chạy trốn vội vàng như vậy có thể có vật phẩm gì đó quan trọng còn giấu trong nhà. Các người lục soát nhà hắn xem.”

Hàn Thác lúc này, phân phó nói với thủ hạ của hắn.

Mấy quân sĩ từ ngoài trại tiến vào nhận lệnh, được Trường đồ tể dẫn đến nhà tên họ Tào lục soát.

Tô Bằng thở ra một hơi dài, theo câu chuyện hắn nghe được giữa Hứa Quốc Hán và thương nhân bí mật kia, Tô Bằng đoán rất có khả năng trong thôn có người nào đó là mục tiêu của Hứa Quốc Hán và cường đạo Thanh Long Sơn. Hoặc người đó có thứ gì đó vô cùng giá trị. Nếu không bọn Lăng Thiên không cần thiết phải trả cái giá lớn như vậy để tấn công trại.

Tô Bằng không thể khẳng định thứ có giá trị đó là tin tức hay đồ vật... Nhưng nếu là đồ vật, tuy rất có khả năng là thứ tên họ Tào đem theo người, nhưng cũng có một tỉ lệ nhất định là hắn giấu trong nhà. Tô Bằng vốn định đợi khi mọi người không chú ý tự đi tìm nhưng lại bị Hàn Thác đi trước một bước.

“Lần này nhờ vào Tô tiểu hữu, không phải người dẫn ta sắp xếp thêm người thì đã để hắn lọt lưới rồi... Thật không ngờ, tên họ Tào đây cũng sống ở Thanh Sơn Trại mười năm rồi, không ngờ cũng...”

Trại chủ Hàn đại phu thở dài. Hàn Thác bên cạnh lúc này sắc mặt tốt hơn một chút, an ủi Hàn đại phu:

“Đại bá, lòng người hiểm ác, hắn ban đầu đã có động cơ không tốt, lúc này bị phát hiện, đối với Thanh Sơn Trại chưa chắc đã là xấu.”

“Cũng đúng.”

Hàn đại phu nghe thế sắc mặt cũng khá hơn, rồi như nhớ ra điều gì, lấy từ trong người ra một cái mặt nạ quỷ to bằng nắm tay, nói với Hàn Thác:

“Thác lang, đây là thứ tìm được trên người tên gian tế đã chết. Người có biết nó không?”

“Đây...là tín vật của Bắc Sứ!”

Thấy cái mặt nạ, Hàn Thác có phần kinh ngạc.

“Hàn tướng quân, Bắc Sứ là cái gì?”

Tô Bằng nghe thế, hỏi lại Hàn Thác.

Bắc Sứ là một tổ chức rất thần bí. Người của bọn chúng rải khắp thiên hạ, chủ yếu là mua bán tin tức. Bất luận người là quan hay phi, chỉ cần bỏ tiền là có thể lấy được tin tình báo từ chúng. Vì việc công ta từng tiếp xúc với người của Bắc Sứ, cũng có giao dịch qua mấy lần. Nhưng không ngờ tên gian tế này lại có quan hệ với Bắc Sứ.”

Hàn Thác nhìn phòng của Hứa Quốc Hán, nói với Tô Bằng.

“Hàn tướng quân, tín vật của Bắc Sứ người giữ lại có tác dụng gì không?”

Tô Bằng hỏi. Hàn Thác lắc đầu. /.

“Không. Thứ này chẳng có gì đặc biệt, tìm Bắc Sứ giao dịch thành công cũng được tặng một cái. Lần sau còn có thể dùng tín vật liên hệ với Bắc Sứ. Cái này cao cấp hơn một chút nhưng cũng chẳng có tác dụng gì mấy.”

“Mọi người không cần thì cho ta đi. Sau này ta cần lẫn lộn giang hồ, có thể sẽ cần tới tin tình báo của Bắc Sứ.”

Tô Bằng nói. Hàn Thác cũng không có ý kiến gì, đưa mặt nạ cho Tô

Bằng.

Lại đợi một lúc nữa, các quân sĩ lục soát nhà tên họ Tào quay lại bẩm báo:

“Bẩm báo đại nhân, đã lục soát kỹ nhà của hắn, không có gì đặc biệt | ngoài mười lượng vàng.”

Nói rồi hai tay đưa ra một miếng vàng. Hàn Thác gật đầu, nhận lấy rồi cất vào trong người.

Tô Bằng và Quý Minh thấy thế không khỏi cười thầm. Mười lượng vàng này đương nhiên sẽ vào túi riêng của Hàn Thác.

“Thác lang, lần này Hắc Thủy Quân cứu viện Thanh Sơn Trại vô cùng kịp thời. Đại quân xuất chinh nói gì cũng phải có chút tiền trà nước, không thể để các huynh đệ đi một chuyến không công. Lát người và ta đi lấy chút bạc coi như tiền trà cho các huynh đệ.”

Hàn trại chủ nói với Hàn Thác.

Hàn Thác từ chối mấy lần, nhưng Hàn trại chủ ý đã rõ ràng, thực ra Hàn đại phu nghĩ rất rõ ràng, tuy lần này cường đạo Thanh Long Sơn bị tiêu diệt nhưng sau này Thanh Sơn Trại chưa chắc đã được thái bình. Còn có một Tào thợ rèn không biết vì lý do gì tiềm phục ở đây mười năm, sau này chưa chắc đã không cần tới Hắc Thủy Quân. Giờ kéo quan hệ sau này còn dễ nói. Tuy Hàn Thác là diệt nhi của hắc nhưng Hắc Thủy Quân không phải của nhà hắc, cho các quân sĩ chút tiền Hàn Thác cũng dễ ăn nói.

Hơn nữa, Thanh Sơn Trại tuy không nhiều người nhưng cũng khá dự giả, Hàn đại phu cũng có chút tích lũy, lúc này cũng đánh cắt ruột vậy.

Hàn Thác thấy không từ chối được cũng không miễn cưỡng, Hàn trại chủ nói thêm:

“Lần này nhờ mấy người Tô tiểu hữu. Tô tiểu hữu, các người cũng theo ta đi.”

Mấy người Tô Bằng nghe vậy mừng thầm, đây chính là lúc bạn thưởng nhiệm vụ rồi!

Tô Bằng, Quý Minh, Tôn Thế Giới và Hàn Thác vào nhà của Hàn đại phu. Hàn đại phu vào gian trong tìm một lúc lấy ra một cái túi nhỏ, nói với Hàn Thác:

“Thác lang, đây có mười lượng vàng, cũng bằng một nghìn lượng bạc, là lợi nhuận năm ngoài của cả Thanh Sơn Trại. Chia mỗi quân sĩ được năm lượng, người cầm lấy cho quân sĩ, coi như chút tâm ý của đại bá.”

Hàn Thác nghe thế gật gật đầu. Tuy hắn là bách phu trưởng nhưng thực tế cùng lắm có thể thống lĩnh ba trăm Hắc Thủy Quân, nghe đồn sắp được thăng chức làm phó thống lĩnh. Tuy thăng quan trong quân đội chủ yếu là chiến công, tiếp đến là được thượng quan đánh giá cao, nhưng sự yêu mến của thuộc hạ cũng là tiêu chí đánh giá quan trọng. Mười lượng vàng của Hàn đại phu vừa hay đủ cho hắn mua chuộc lòng người.

“Hàn tướng quân, thi thể đàm phi tặc bên ngoài có thể lục soát xem. Sáng khi chúng đến Thanh Sơn Trại đòi tiền hắn là chưa có thời gian đưa hòm tiền về doanh trại. Tối đến chúng lại tấn công, chắc hắn thủ lĩnh của chúng sẽ phát tiền cổ vũ sĩ khí.”

Tô Bằng ở bên cạnh nói với Hàn Thác.

Hắn nghe thế gật đầu:

“Có lý. Có lẽ quân sĩ dọn dẹp chiến trường cũng đã xong, ta đi xem xem.”

Nói rồi Hàn Thác từ biệt Hàn đại phu, nhận vàng rồi đi ra ngoài.

Tô tiểu hữu, lần này tất cả là nhờ các người kịp thời tới quận Giang - Ninh xin cứu viện. Lão phu không có gì để tạ ơn, đây có năm lượng

vàng, là tích lũy riêng của ta, coi như chút lệ mọn tặng tiểu hữu.”

Sau khi Hàn Thác ra ngoài, Hàn đại phu lại không biết lấy từ đâu một đĩnh kim nguyên bảo nhỏ, nói với Tô Bằng.

Mấy người Tô Bằng khách sáo vài câu rồi nhận lấy.

Hàn đại phu thấy mấy người Tô Bằng nhận vàng, ánh mắt vẫn rất nồng nhiệt, nói:

“Không biết vì sao ta với Tô tiểu hữu mới gặp mà như đã quen từ lâu, dường như đây chính là duyên phận... Lão phu rất muốn cùng Tô tiểu hữu

kết bạn vong niên. Không biết Tô tiểu hữu có nguyện ý không?”

“Đương nhiên.”

Tô Bằng gật đầu, Hàn đại phu cũng gật đầu. Đột nhiên bên tai Tô Bằng vang lên tiếng nói:

“Điểm danh tiếng của người tại Thanh Sơn Trại được một nghìn điểm, đạt tới đẳng cấp tôn kính. Điểm hảo hữu của người và trại chủ Hàn đại phu đạt bảy mươi điểm, đạt đẳng cấp trị giao.”

“Còn có đẳng cấp danh tiếng?”

Tô Bằng khựng người. Đúng lúc ấy Hàn đại phu lấy ra từ trong người một cuốn sách, đưa cho Tô Bằng nói:

“Tô tiểu hữu, lão phu không có lễ vật gì, thứ này ta có được trong một cơ duyên ba mươi năm trước, cũng khá có ích. Giờ ta trao lại cho Tô tiểu hữu coi như lễ vật.”

“Á, ta nào dám nhận.”

Tô Bằng nghe thế, miệng thì từ chối nhưng tay thì đưa ra không chút do dự.

Trước ánh mắt ngưỡng mộ của Quý Minh và Tôn Thế Giai, Tô Bằng nhận lấy cuốn sách, bên trên viết “Dược vương y kinh - Tàn thiện”.

| Tô Bằng mừng rỡ, mở ra thì thấy trang đầu tiên viết: “Dược vương y kinh tổng chú, y kinh giả, nguyên nhân huyết mạch, kinh lạc, cốt tủy, âm dương, biểu lý, dĩ khởi bách bệnh chi bản, tử sinh chi phân, nhi dụng độ châm thạch thang hỏa sở thi...”

Tô Bằng lật nhanh quyển sách, thấy cuốn này có tất cả năm chương, lần lượt là “Bản tạng”, “Nghịch thuận ngũ thể”, “Cửu châm chi luận”, “Ngũ thạch”, “Chẩn kinh”. Bên trong đại khái là những tổng kết chung về thể chất con người, điều lý về nội tạng, thủ pháp châm cứu, còn có kiến thức về dược vật, nói chung khá toàn diện.

“Dược vương y kinh - Tàn thiện, điều kiện sử dụng, ngộ tính từ mười một điểm trở lên.”

Đây là hạn chế của cuốn sách y này.

“Thật tuyệt...có nó sẽ có khả năng hồi phục nhất định, hơn nữa nghề phụ là thầy thuốc thì có khả năng sẽ kiếm được tiền.”

Tô Bằng nghĩ bụng, rồi lại cảm ơn Hàn đại phu.

Lúc này trên người Tô Bằng đã có tám lượng vàng, ba quyển võ công bí tịch, một quyển y thư.

“Vàng lát nữa sẽ chia.”

dan.

Tô Bằng nói nhỏ với Quý Minh và Tôn Thế Giai. Trò chơi này cái gì cũng tốt, chỉ là quá giống thật. Năm lượng vàng chỉ dựa vào Tô Bằng thì không chia được, phải tìm tiệm vàng để chia hoặc đổi thành bạc.

“Tô tiểu hữu, các ngươi vốn định đến quận Giang Ninh sống đúng không? Nếu đã tới đó chỉ bằng ta và diệt nhi cùng gia nhập Hắc Thủy Quân. Có diệt nhi của ta tiến cử, các ngươi rất nhanh có thể đứng vững ở quận Giang Ninh.”

Nghe vậy, ba người đều có vẻ suy nghĩ, dường như cả ba đều có chút 8 động lòng.

“Trại chủ, cho phép bọn ta suy nghĩ một chút.”

| Tô Bằng cung tay nói với Hàn đại phu.

“Ha ha, nên vậy. Nhưng chúng ta đã kết giao vong niên thì đừng gọi ta trại chủ nữa. Cứ gọi là Hàn lão đầu được rồi.”

Hàn trại chủ vuốt râu.

Tô Bằng cười không nói gì, sau đó cùng Quý Minh và Tôn Thế Giai ra chỗ khác, hỏi:

“Hai người muốn gia nhập Hắc Thủy Quân không?”

“Ta cũng muốn...Nghe nói trong Hắc Thủy Quân có người cung thuật rất giỏi, chỉ cần gia nhập Hắc Thủy Quân, có quân công nhất định là có thể học cung thuật, còn được học cưỡi ngựa, kiếm thuật với nhiều thứ khác. Còn có nội công trong quân đội có thể học, sao lại không đi?”

Quý Minh nói.

“Ta...ta cũng muốn gia nhập Hắc Thủy Quân. Hôm nay thấy Hàn Thác một mình một thương hất tung được nhiều tên cường đạo như vậy thật quá hoành tráng! Ta cũng muốn đi theo con đường võ tướng!”

Tôn Thế Giai nói.

“Nếu vậy...chúng ta đồng ý nhé.”.

ói rồi quay lại nói với Hàn đại phu:

“Đa tạ Hàn lão, bọn ta cũng muốn gia nhập Hắc Thủy Quân, mong được Hàn lão tiến cử.”

“Ha ha, không vấn đề gì.”

Hàn đại phu nói rồi dẫn ba người Tô Bằng ra ngoài.

Hàn đại phu nói với Hàn Thác ở bên ngoài qua về ý nguyện của bọn Tô Bằng, Hàn Thác gật đầu:

Không vấn đề gì. Hàng năm Hắc Thủy Quân đều có tuyển người, mấy người các ngươi lần này tuy chưa vào Hắc Thủy Quân nhưng cũng đã có công lao. Ta có thể bảo lãnh tiến cử các ngươi gia nhập. Chỉ cần tiến hành một số bài kiểm tra thể lực theo lệ là được. Ta thấy thể chất của các ngươi cũng không tồi... Hơn nữa vị huynh đệ họ Tô đây dường như rất mưu trí, chiêu mộ các ngươi cũng coi như chiêu nạp nhân tài cho Hắc Thủy Quân.”

“VẬY ta cảm tạ Hàn tướng quân.”

Hàn Thác mỉm cười, nói:

“Sau khi gia nhập Hắc Thủy Quân thì không cần khách sáo quá. Các người đã do Hàn Thác ta dẫn vào Hắc Thủy Quân thì đương nhiên ta sẽ hộ tống các người thượng lộ bình an.”

Mấy người Tô Bằng nghe thế đương nhiên biết Hàn Thác đang chiêu mộ ba người về phía mình, ba người lại tỏ thái độ của mình, Hàn Thác mỉm cười hài lòng.

“Đại nhân, từ thi thể của đám cường đạo kia tìm được tất cả chín trăm lượng bạc.”

Một quân sĩ tiến lại bẩm báo với Hàn Thác. “Chín trăm lượng bạc...” Ht nghe thế có chút thất vọng.

“Hàn tướng quân, nếu muốn có tiền thì còn một nơi nữa...” Tô Bằng tiến lên một bước, nói.

Chương 24: Thấy người có phần!

| “Đám cường đạo này chiếm cứ Thanh Long Sơn nhiều năm, đã cướp 3 bóc của cải của biết bao khách thương thôn trại xung quanh, tích lũy chắc chắn không phải ít. Tại sao tướng quân không tới Thanh Long Sơn

san bằng doanh trại của đám cường đạo đó luôn? Quân chủ lực của E chúng ta đã bỏ mạng tại đây, giữ trại chắc cũng không có bao nhiêu, chúng

ta đang có khí thế, nhân đà tấn công luôn.”

co

Tô Bằng nói với Hàn Thác.

Hàn Thác nghe vậy lập tức hai mắt sáng lên, nói:

“Hay, ta nhất thời lại quên mất. Đã vậy thì không thể chậm trễ nữa, chúng ta lập tức tấn công Thanh Long Sơn!”

“Rồ!”

Quân sĩ phía trước Hàn Thác cùng nhận lệnh. Hàn Thác dẫn dò, ngựa và vũ khí thu được trong trận chiến Thanh Sơn Trại này tạm thời để lại đây, sau khi tiêu diệt cường đạo Thanh Long Sơn sẽ quay lại lấy về.

Ba người bọn Tô Bằng cũng lên ngựa lần nữa, làm người dẫn đường đưa một đội Hắc Thủy Quân tấn công doanh trại Thanh Long Sơn. Mấy người Tô Bằng cũng không có ý kiến gì, lên ngựa, nhanh chóng lao đi, Hắc Thủy quân phía sau nhanh chóng đuổi theo, cùng đi tấn công lên Thanh Long Sơn.

| Lần hành động này nhanh h

p mấy lần lúc đi, không tới một giờ mấy người Tô Bằng đã tới cây cầu gỗ kia.

“Hàn tướng quân, đi theo con đường nhỏ này sáu bảy dặm nữa là tới Thanh Long Sơn... Chủ lực của bọn cường đạo đã chết ở Thanh Sơn Trại, có lẽ ở lại giữ trại chỉ vài chục tên, chắc hẳn tướng quân sẽ dễ dàng công hạ.”

Tô Bằng nói.

van

“Hắc Thủy Quân cũng có huấn luyện cách công thành phá trại, coi như luyện binh thôi.”

Hàn Thác vô cùng tự tin nói. Tất cả rất nhanh đã tới doanh trại của cường đạo Thanh Long Sơn.

Doanh trại của chúng được xây dựng trên vách núi khá hiểm trở, một mặt là rừng rậm, một mặt là vực sâu thẳm. Phía trước chỉ có một con đường cũng coi như khá rộng rãi.

| Cổng trại cao bốn năm mét, lúc này đang đóng chặt. Bọn người Tô Bằng dường như có thể nghe được dường như bên trong trại có tiếng hít thở bất an của ai đó.

“Người trong Thanh Long Sơn nghe đây! Ta là Hắc Thủy Quân quận Giang Ninh. Trại chủ của các ngươi tấn công Thanh Sơn Trại đã thất bại, mau mở cổng trại đón bọn ta vào! Nếu không đừng trách bọn ta san bằng Thanh Sơn Trại!”

Phía trước bọn người Tô Bằng có một người dân đầu chạy vào trong trại hô hoán. Bên trong sơn trại Thanh Long Sơn yên lặng một lúc lâu, rồi bỗng có hai cây đuốc sáng lên, một nam nhân tầm hơn bốn mươi tuổi xuất hiện bên trên trại, nhìn xuống dưới nói lớn:

“Quân gia Hắc Thủy Quân, Thanh Long Sơn bọn ta mỗi năm hai lần đều đưa bạc tới quận Giang Ninh. Từ trước tới giờ chưa bao giờ dám chậm trễ. Hãy nể tình này mà tha cho bọn ta!”

“To gan! Chết đến nơi còn nói nhăng nói cuội! Ta thấy các ngươi không muốn sống nữa rồi!”

Người dẫn đầu phía trước nhìn ánh mắt Hàn Thác quát.

Nam nhân hơn bốn mươi tuổi kia nghe thế chau mày, nói: “Vậy thì cũng hết cách. Bọn ta cũng không thể bó tay chờ chết, đành phải liều chết giữ trại, đá ngọc cùng nát thôi!”

| Đá ngọc cùng nát sao? Cũng phải xem các người có tư cách đó - không đã!”

Bách Thành

| Hàn Thác nghe thế hừ lạnh, vung tay một cái. Phía sau hắn ít nhất | năm mươi kỵ sĩ lập tức chuẩn bị cung tiễn, nhanh như chớp cả năm

mười kỵ sĩ đã sẵn sàng bắn, cũng không nhắm vào doanh trại mà chỉ bắn lên trời.

Bụp bụp bụp...

Tiếng dây cung chấn động vang lên, hơn năm mươi mũi tên bắn lên trời, những người này đều đã được huấn luyện cung thuật. Tuy không phải ai cũng tuyệt đỉnh nhưng điều chỉnh góc độ để mũi tên rơi vào trong trại cũng không thành vấn đề.

Rất nhanh từ trên trời rơi xuống một trận mưa tên, không một cái nào rơi ra bên ngoài trại cả.

| Mấy người Tô Bằng thấy thế không khỏi lạnh người, bụng nhăm tính nếu đối địch với Hắc Thủy Quân thì bản thân sẽ có tỉ lệ sống là bao nhiêu.

“Ta bị bắn trúng rồi!”

“Đầu của ta!”

Trong doanh trại vang lên những tiếng kêu đau đớn. Nghe tiếng thì trong trại chỉ hơn hai chục người là cùng. Hàn Thác vung tay, tiến thủ phía sau lập tức lại giương cung, đồng thời hai Hắc Thủy Quân cầm rìu cán dài cũng thúc ngựa rời khỏi đội hình.

Hai chiến sĩ rìu cán dài nhanh chóng tới phía dưới doanh trại Thanh Long Sơn, ánh mắt lóe hàn quang, gần như cả hai đồng thời vung rìu. Loại rìu này thiết kế rất đặc biệt, tác chiến chính diện có thể coi là rìu, phía sau lưỡi rìu kèm một thứ vũ khí giống lưới liềm. Chém một cái lập tức chém đứt dây thừng buộc chặt cổng trại.

Rầm!

Rầm!

Trong trại liên tiếp vang lên hai tiếng động lớn, Tô Bằng từng đọc tài liệu về thành trại cổ đại biết là bộ phận ròng rọc bị phá vỡ rồi.

“Đi!”

Hàn Thác lại vung tay, tám kỵ sĩ tay cầm binh khí dài chạy ra, tới dưới cổng trại, binh khí không ngừng đâm vào cổng trại, sau đó chiến mã cùng dùng lực lao lên trước. Chỉ nghe trong cổng trại lập tức phát ra tiếng kèn kẹt.

Rắc”

/

Cuối cùng cái chết của cổng trại không chịu nổi lực của tám con ngựa, gãy làm đôi, tám kỵ sĩ kéo mở cổng trại ra.

| Tám kỵ sĩ không vội vào trong, phía sau năm mươi tiên thủ lại bắn một loạt tên nữa. Sau khi thanh trừ quân địch quanh cổng trại, Hàn Thác hạ lệnh:

“Đổi mã chiến binh khí!”

Năm mươi tiên thủ kỵ sĩ móc cung vào ngựa, mỗi người lấy binh khí dùng để chiến đấu trên ngựa như trường thương, mã đao vân vân. Lúc này mới vô cùng có trật tự tiến vào trại Thanh Long Sơn.

| “Thanh trừ cường đạo trong Thanh Long Sơn trại. Phàm những ai tay không vũ khí quỳ dưới đất không giết, có ý kháng cự giết không tha!”

Hàn Thác ngồi trên ngựa hạ lệnh, chúng kỵ sĩ nhận lệnh rồi bắt đầu S truy sát đám cường đạo.

Bách Thành

Hàn Thác phái cả thần binh bên cạnh mình đi, đương nhiên họ có E nhiệm vụ của mình.

Không tới một tuần hương, tình hình trong Thanh Long Sơn đã được khống chế.

“Bấm đại nhân, trong trại ngoài hơn bốn mươi tên cường đạo còn có hơn hai trăm bốn mươi người già, phụ nữ, trẻ con, xem ra là gia quyến của chúng. Xử lý thế nào ạ?”

Một quân sĩ tiến lại, nhảy xuống ngựa bấm báo Hàn Thác. “Áp giải về quận Giang Ninh làm nô lệ, cũng là một món tiền lớn.”

Hàn Thác nói.

“Rõ!”

“Thấy chưa, đều là do người đẩy. Hơn hai trăm người vậy là thành nô lệ.”

Quý Minh ở bên cạnh Tô Bằng, nghe Hàn Thác nói vậy, hạ giọng nói với Tô Bằng.

| “Người thật kỳ lạ, chỉ là NPC mà thôi... Hơn nữa Thanh Long Sơn cũng có chút cơ nghiệp, nếu không tiêu diệt không phải sẽ diệt cỏ mà không diệt tận gốc sao?”

Tô Bằng thản nhiên nói.

“Người đã chơi một tuần rồi, cảm thấy họ giống NPC sao?” Quý Minh cười khẩy. Về mặt Tô Bằng vẫn không có gì thay đổi: “Họ là gì, rồi cũng có ngày ta sẽ biết.” “Ha ha, xem ra người cũng không phải tên ngốc không biết gì.”

Quý Minh nói xong không nói gì thêm.

“Báo! Trong một gian mật thất phát hiện nơi giấu bảo bối của đạo tặc Thanh Long Sơn.”

Đột nhiên một quân sĩ chạy tới bấm báo với Hàn Thác.

Cuối cùng vẻ mặt Hàn Thác có chút thay đổi, thứ hấn cần chính là gia tài của Thanh Long Sơn.

“Dẫn ta tới đó.”

Hàn Thác nói rồi quay sang nhìn Tô Bằng. Quý Minh, Tôn Thế Giai:

“Các người cũng theo ta.”

Ba người Tô Bằng gật đầu. Tô Bằng thấy người tới báo cáo là thân binh của Hàn Thác, khai giáp trên người khác với binh sĩ bình thường.

| Tô Bằng đi theo Hàn Thác và thân binh kia, Thanh Long Sơn trại xây dựa vào núi, có một vài sơn động tự nhiên. Mọi người rất nhanh đã tới trước một sơn động. Bên ngoài là hai trạm gác, hiện có mười quân sĩ đang gác ở đó.

Hàn Thác và mấy người Tô Bằng đi vào, chỉ thấy bên trong sơn động, vách động đã được xử lý, không còn ẩm ướt nữa. Bên trong có bảo rương, còn có một số bảo hiểm, bảo đao. Trong tương đều là bạc, nhìn qua ước chừng đến mấy nghìn lượng.

Mấy người đi tiếp vào trong, phát hiện bên trong sơn động còn có gian khác, thấy bên trong chỉ có một cái hòm.

“Mở ra!”

Hàn Thác nói với thân binh phát hiện nơi này. Hấn mở hòm, xung quanh lập tức được chiếu sáng bởi một màu vàng chói. Là một hòm vàng!

| Tôn Thế Giai thấy vàng không khỏi hoa mắt. Hấn ước lượng bằng mắt thì số vàng được làm thành thỏi và kim nguyên bảo này ít nhất cũng phải ba trăm lượng!

Năm người đều nhìn chăm chăm hòm vàng, nín thở không nói gì. Ngay cả Bách phu trưởng Hắc Thủy Quân là Hàn Thác bất chợt thấy nhiều vàng như vậy tim cũng không khỏi đập thành thịch.

“Bao nhiêu người biết ở đây có vàng?” Hàn Thác đột nhiên lên tiếng.

Thần binh đó tuy cũng cảm thấy miệng khô lại, nhưng nghe thế mỉm cười đầy hàm ý, nói:

“Chỉ có mình ti chức biết. Ti chức biết đây là trọng địa, không cho người ngoài vào.”

“Làm tốt lắm, người rất thông minh, sau này ta sẽ tìm cơ hội nâng đỡ ngươi.”

Hàn Thác nói, rồi quay lại nhìn bọn Tô Bằng:

“Thỏi vàng chắc mười lượng. Mấy người các ngươi mỗi người lấy một thỏi đi.”

Tôn Thế Giai nghe thế lập tức nuốt nước bọt.

Tô Bằng cũng cảm thấy lần này coi như bất ngờ nhặt được của. Mấy ngày nay hắn cũng có cảm giác trực quan đối với giá trị tiền của thế giới này. Một văn tiền có khả năng mua của một tề rưỡi. Mười lượng vàng thì tương đương mười lăm vạn tề.

| Ba trăm lượng vàng đại khái bằng giá trị của bốn trăm năm mươi vạn tề.

Thực tế có thể nhiều hơn, vì thế giới này không có lạm phát, hơn nữa vật tư cơ bản như lương thực đều rất rẻ, khả năng mua của vàng sẽ mạnh hơn.

Đối với bọn Tô Bằng thì đây là một món lớn rồi.

“Vậy bọn ta không khách khí nữa.”

Quý Minh cũng không có biểu hiện gì, tiến lại lấy một thỏi vàng, Tô Bằng cũng tiến tới lấy một thỏi cất vào trong người. Tôn Thế Giai nuốt nước bọt, cũng lấy một thỏi.

Tên thần binh kia tuy cũng rất thèm khát số vàng nhưng hắn biết mình không nuốt nổi, vẫn nên tự lượng sức mình thì hơn, cũng lấy một thỏi.

“Vàng các ngươi đều đã lấy, căn phòng này, cái hòm này tất cả các ngươi quên đi. Nếu nhớ ra chưa biết chừng sẽ có họa xảy ra.”

Mặt Hàn Thác không chút hiềm cảm nói.

Mấy người Tô Bằng biết mười lượng vàng này phí bịt miệng đề Hàn Thác đút túi chỗ vàng này. Hắn lấy vàng rất an tâm đương nhiên cũng sẽ không phá hoại Hàn Thác.

“Hòm vàng này lát nữa các ngươi đưa đi giúp ta. Còn số bạc ngoài kia..Chia thành ba phần. Một phần chia cho các huynh đệ ở đây. Một phần đưa tới phủ của ta. Một phần làm quỹ công Hắc Thủy Quân.”

Hàn Thác nói. Không phải hắn quá tham đến mức không tha cho cả mấy nghìn lượng bạc mà đây là quy tắc phân chia chiến lợi phẩm mặc định. Nếu hắn không làm theo quy tắc có thể sẽ gây nghi ngờ.

Mấy người Tô Bằng đương nhiên không có ý kiến gì, thần binh kia ra trước, không biết tìm đâu ra một cỗ xe ngựa có màn che, có thể là cường đạo Thanh Long Sơn cướp của thương nhân. Rồi mấy người chuyển hòm vàng lên xe, mấy người Tô Bằng ngồi bên trên đánh xe.

Thấy Tôn Thế Giai nhìn hòm vàng như mất hồn, Tô Bằng không khỏi buồn cười. Tiến lại gần vỗ vai hắn:

“Đừng trách người ta, ba trăm lượng vàng chúng ta hiện giờ không nuốt trôi được đâu. Nhưng nếu thực lực, võ công hoặc địa vị của chúng ta cao hơn thì chưa chắc.”

Tôn Thế Giai nghe thế, tỉnh lại đôi chút gật gật đầu, rồi lại ngẩn ngơ nhìn hòm vàng.

Tô Bằng lắc đầu, cùng Quý Minh đánh xe ngựa. Dưới sự hộ tống của thần binh kia, cùng Hắc Thủy Quân áp giải gia quyến cường đạo đi về quận Giang Ninh.

ctr

Còn Thanh Long Sơn trại bị Hắc Thủy Quân cho vài mũi lửa, rất nhanh đã trở thành biển lửa sau lưng bọn Tô Bằng.

Nhìn Thanh Long Sơn trại chìm trong biển lửa, Tô Bằng lắc đầu khẽ thở dài, cùng Quý Minh theo xe của Hắc Thủy Quân, đi về phía quận Giang Ninh...

Chương 25: Vật phẩm thần bí!

Lúc này đã là sáng sớm, Tô Bằng tính thời gian khoảng hai ba giờ sáng, khoảng cuối hạ đầu thu.

Hắc Thủy Quân áp giải gia quyến cường đạo vào thành, còn thân binh được chia vàng thì tách khỏi đội ngũ, cùng bọn Tô Bằng đánh xe đến một khu tiểu viện.

Đây chính là nơi ở của Hàn Thác ở quận Giang Ninh, mấy người Tô Bằng bê hòm vàng xuống mang vào nhà.

“Hàn đại nhân vẫn chưa có gia quyến, bình thường ở đây một mình. Đêm nay ta canh ở đây, thay Hàn đại nhân canh giữ.”

Thân binh kia cười nói với bọn Tô Bằng.

Mấy người Tô Bằng đương nhiên nghe ra ý đuổi khách, Hàn Thác giao chìa khóa cho thân binh này rõ ràng rất tin tưởng hẳn, dù sao ba người Tô Bằng coi như vẫn chưa biết rõ ngọn ngành.

Nhưng thân binh kia nói cũng rất khéo, không khiến bọn Tô Bằng cảm thấy không được tin tưởng, hơn nữa còn đưa cho Tô Bằng một tấm mộc bài:

“Đây là danh bài của Hắc Thủy Quân, dùng nó có thể ở lại trong thành. Trên người các người không có bạc, tìm một nhà trọ ở đi. Mai đến đại doanh huấn luyện Hắc Thủy Quân tìm Hàn đại nhân, nhất định sẽ cho các vị đường ra. Đến lúc đó đều là người nhà cả, mong các vị giúp đỡ.”

“Cảm ơn người.”

| Tô Bằng nhận lấy mộc bài. Hắn cảm thấy thân hình này suy nghĩ rất chu đáo tỉ mỉ, sau này chắc hẳn sẽ có phát triển, liền hỏi tên hắn. Hắn cũng khá hòa khí nói:

“Ta tên Trương Đức, là một trong mười thân binh của Hàn đại nhân.”

“Sau này mong được Trường đại ca chiếu cố.” Tô Bằng khách sáo với Trương Đức vài câu rồi từ biệt.

Ba người bọn Tô Bằng đi trên đường, lúc này phía đông vẫn chưa sáng nhưng trăng đã bắt đầu lặn, tuy có ánh sáng nhưng tối đi nhiều.

Trên đường cũng không có ai qua lại, chốc chốc lại nghe thấy tiếng người gõ chiêng báo giờ giấc. Máy người Tô Bằng cũng thấy buồn ngủ, Tôn Thế Giai nói:

“Muộn thế này rồi nhà trọ chưa chắc đã mở cửa, chúng ta tìm nơi nào đó rồi thoát trò chơi là được.”

“Tùy.”

Quý Minh nhún vai. Tối nay hắn cũng có chút thu hoạch, coi như nhiệm vụ lần này không công cốc.

Tô Bằng cũng không có ý kiến khác, nói:

“Vậy tìm nơi nào không có người đi.. Ta vẫn chưa thử việc online trước nhiều người.”

Tôn Thế Giai và Quý Minh đồng ý xong ba người chỉ đi những con đường khá khuất nẻo, rất nhanh đã tới một con ngõ cụt.

“Hửm?”

Vừa đi vào ngõ Tô Bằng đột nhiên nhìn thấy phía cuối ngõ lại là một cửa tiệm, trước cửa treo hai cái đèn lồng trắng, rất giống đèn lồng quỷ hóa.

“Cái gì vậy...mở cửa tiệm ở đây thì kiếm nổi tiền không?”

Tôn Thế Giai và Quý Minh cũng nhìn thấy. Trên đèn lồng trắng viết chữ Thọ, là tiệm bán quan tài.

“Cửa tiệm này thật tà môn...Chúng ta đang xuất đi Tô Bằng.”

Quý Minh nhìn xong nói.

Tô Bằng nheo mắt, vì hắn phát hiện cửa tiệm này trang trí khá có phong cách. Trên cửa là đầu thú, khiến cả cửa tiệm giống như một con dã thú đang há mồm ra vậy.

“Các người thoát trước đi...ta vào trong xem một chút.”

| Tô Bằng nói, hắn thấy cửa tiệm này rất giống cái trên con đường quỷ dị hắn đi qua khi mới vào trò chơi. Nhưng dường như Tôn Thế Giai và Quý Minh không nhận ra, điều này khiến Tô Bằng thấy kỳ lạ.

“Người muốn đi xem..vậy thì đi đi, bọn ta thoát trước.”

Quý Minh nói rồi khởi động trang bị để thoát.

Chỉ thấy thân thể Tôn Thế Giai và Quý Minh dần trở nên trong suốt... khoảng hai ba phút sau hai người bọn họ biến mất khỏi thế giới trò chơi.

| Tô Bằng thấy hai người đã thoát thì chậm rãi tiến về cửa tiệm quan tài kia.

Tô Bằng nhanh chóng đẩy cửa bước vào trong, hắn phát hiện bên trong đốt nền màu xanh lục.

“Khắc khắc khắc...Chào người, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Trong cửa tiệm, một người giống như Triều Bông đang ngồi uống trà.

“Là ông chủ à. »

Tô Bằng nhìn lập tức nhận ra ngay người này chính là ông chủ mà hắn gặp khi mới vào trò chơi.

“Khắc khắc...đúng vậy, thế nào, chưa tới một tháng người đã cần thẻ thời gian rồi sao?”

Ông chủ giống Triều Bồng hỏi.

“Ha ha...có lẽ vậy. Nhưng ông chủ à, có phải chỉ có ta từng gặp ông và cửa tiệm này không? Tại sao bạn ta dường như không nhận ra?”

Tô Bằng hỏi.

“Không phải ai cũng có tư cách vào trong cửa tiệm này...”

Ông chủ cười thần bí.

“Đã đến rồi thì không thể ra về tay không. Xem đồ của ta đi, có thứ người cần chứ?”

Nói rồi ông chủ giơ ngón tay lên, Tô Bằng phát hiện đầu ngón tay của ông ta xuất hiện một cái bảng lựa chọn bằng lửa xanh. Bên trên là chữ bằng lửa, hiện thị vật phẩm và giá.

“Không phải chứ. Trò chơi này vẫn rất giống thật, lúc này mới giống đang chơi...”

Tô Bằng nghĩ bụng, nhìn các lựa chọn thì thấy không nhiều, chỉ có năm vật phẩm.

Trần Bách Thành

Thẻ thời gian thông dụng 30 điểm”, “Thẻ thời gian chuyên dụng ba | mười điểm”, “Giấy vàng thần bí”, “Giấy phù thần bí”, “Giấy rách cổ”.

Danh sách vật phẩm của ông chủ Triều Bồng chỉ có năm món đó.

Tô Bằng nhìn rồi hỏi:

“Ông chủ, thẻ thời gian thông dụng và chuyên dụng có gì khác biệt?

“Khắc khắc...khi người mới vào trò chơi ta đã từng nói rồi. Một tấm thẻ thời gian là sinh mạng ba mươi năm tương lai của người. Hơn nữa giá trị thẻ thời gian rất cao. Thẻ thông dụng, nghe tên là biết, chính là thẻ thời gian tiêu chuẩn ai cũng có thể dùng. Nhưng giá tiền trao đổi rất đắt. Một người mới tới rất có khả năng không mua nổi. Vì thế mới có thẻ thời gian chuyên dụng... Chính là thẻ thời gian chỉ người mua mới dùng được, rẻ hơn một chút, độ khó có được đại khái tương đương với trình độ của các người. Nếu dùng thẻ chuyên dụng có thể thuận lợi thông qua thời gian tận thủ... Nhưng trong một tháng chỉ được mua một tấm.”

“Hơn nữa, sau khi thực lực các người đạt tới một trình độ nhất định thì sẽ không có thể chuyển dụng nữa, chỉ có thể dùng thẻ thông dụng.”

“Vậ à...Dường như rất phức tạp...”

Tô Bằng nói rồi nhìn giá, hắn không khỏi chép miệng, thẻ thông dụng có giá tới một trăm lượng vàng một tấm, còn thẻ chuyên dụng chỉ mất một lượng vàng.

“Đã đến rồi thì mua một tấm thẻ chuyên dụng vậy.”

Tô Bằng nghĩ, đưa ra một lượng vàng nói. Hắn cảm thấy trò chơi này sẽ không có những sắp xếp mà không có mục đích. Nếu thật sự hắn không đủ thẻ thời gian chưa biết chừng sẽ bị xóa nick.

“Khắc khắc...cầm lấy...”

Ông chủ gật đầu, đưa cho Tô Bằng một tấm thẻ thời gian, Tô Bằng xé ra, thẻ biến thành hỏa quang biến mất trong cơ thể hắn

“Ông chủ, mấy cái còn lại là gì vậy?”

Tô Bằng hỏi.

“Đều là vật phẩm nhỏ buôn bán thôi...nhưng chúng không phải vật phẩm bình thường mà có thể mua được bên ngoài đầu.. Người đọc phần thuyết minh đi.”

Ông chủ nói xong bên ngoài phần giao dịch hiện chữ.

Tô Bằng nhìn, phía sau “Giấy vàng thần bí” có viết:

“Giấy vàng có một chút sức mạnh thần bí, dường như có thể chế tác vật phẩm thần bí cao cấp hơn.”

Giá bán là một lượng vàng một trăm tờ.

“Giấy phù thần bí”:

“Giấy phù thần bí có sức mạnh thần bí khác nhau, một bộ ba tờ, mỗi loại giấy phù có tác dụng cụ thể dựa vào việc người rút được tờ nào.”

Giá bán một lượng vàng một bộ, trong danh sách chỉ còn ba bộ. “Giấy rách cổ” thì viết:

“Giấy dường như có sức mạnh bất phạm, tuy đã cũ nhưng dường như vẫn còn uy lực, bên trên có một vài chữ cổ quái.”

Chỉ có một tờ, giá bán mười lượng vàng.

“Đắt quá...”.

Tô Bằng nói.

“Có lấy không tùy người.” Ông chủ nói.

Tô Bằng nghĩ một chút, hẳn cũng rất tò mò về sức mạnh của giấy phù thần bí.

“Không thể nào lúc nào cũng là đặt bẫy được, hơn nữa giờ tiền cũng đủ, cứ mua một bộ nghiên cứu vậy.”

Tô Bằng nghĩ bụng.

Nghĩ thế hẳn lấy ra một lượng vàng đưa cho ông chủ.

Ông chủ gật đầu, phẩy tay một cái, một cái túi giấy xuất hiện trên tay rồi đưa cho Tô Bằng.

“Mua từng này trước đã.”

Tô Bằng nói, khách sáo vài câu xong cáo từ.

“Lại sắp hết đêm rồi...”

Tô Bằng bước ra ngoài, nhìn ánh trăng trên trời, trong lòng cảm khái rồi thoát trò chơi.

Tô Bằng bật ra khỏi khoang trò chơi, thấy Lôi Minh vẫn ở đó. Thấy Tô Bằng thoát, Lôi Minh nói:

“Hai người họ đã về phòng ngủ rồi, người làm xong nhiệm vụ cũng về ngủ đi...”

Nói rồi Lôi Minh như nhớ ra điều gì, nói:

“Đúng rồi, mai là ngày nghỉ, các cậu có thể ra ngoài, nhưng muốn ra ngoài thì phải báo cáo với Thời Thiên Quân trước.”

“Ừm, tôi biết rồi.”

Tô Bằng đáp rồi rời khỏi phòng.

Tô Bằng về phòng ngủ một tiếng là hồi phục tinh lực. Vì không có việc gì nên chơi một số trò Sudoku, cảm giác thời gian trôi rất chậm, mãi trời mới sáng.

Sáu giờ rưỡi, Tô Bằng tới nhà ăn để ăn sáng thì thấy Quý Minh và Tôn Thế Giai đều ở đó. Vì nhiệm vụ tối qua nên mấy người thân quen hơn nhiều. Tô Bằng lấy cơm xong tiến lại chào, cùng ngồi ăn với hai người họ.

“Ăn xong chúng ta đi gặp Thời Thiên Quân đi. Một tuần rồi không ra ngoài, có chút bức bối.”

Quý Minh nói với Tô Bằng. Tô Bằng gật đầu, ba người dọn khay cơm rồi tới văn phòng của Thời Thiên Quân.

11 Gõ cửa bước vào, Thời Thiên Quân đang trong phòng chơi máy tính, thấy mấy người vào thì hắt gật đầu nói...

Chương 26: Bối cảnh công ty

“Các người đăng nhập trò chơi một tuần rồi, ta biết các người có rất 8 nhiều điều còn chưa rõ, vừa hay hôm nay là ngày nghỉ, có vấn đề gì cứ

hỏi, ta sẽ cố gắng trả lời.”

Thời Thiên Quân nói với mấy người Tô Bằng.

Bọn Tô Bằng nhìn nhau, người mở miệng đầu tiên là Tôn Thế Giai, hắt nói:

“Thời bộ trưởng, trò chơi này...nói thế nào nhỉ, nó quá giống thật, kỹ thuật sử dụng trong đó, và cả mô thức thao tác cảm ứng ý niệm đều là vượt thời đại... Ta muốn biết rốt cuộc trò chơi này là ai nghiên cứu ra? Chắc chắn phải là một công ty lớn đúng không? Còn nữa, trò chơi này bao giờ được đưa ra thị trường?”

“Câu hỏi này đã có rất nhiều người hỏi rồi.”

Thời Thiên Quân nghe xong, cầm bút lên gõ gõ lên mặt bàn nói:

Trò chơi này sử dụng toàn là kỹ thuật tiên tiến nhất thế giới... Nhưng không vượt thời đại quá nhiều. Nếu các người có ấn tượng chắc còn nhớ, vào năm 2000, khi Microsoft cho ra đời hệ thống Windows 2000 đồng thời còn có một tin nữa là Microsoft còn đang nghiên cứu thiết bị cảm ứng sóng não toàn cảnh nữa đúng không?”

“Ừm, ta có ấn tượng.”

Tô Bằng nghe thế khẽ gật đầu:

“Ta từng đọc một bài báo, trong đó ảnh minh họa là một người đội một cái mũ, nằm trên ghế, nhưng trên mũ nổi không ít ống... Hơn nữa bài viết đó nói thiết bị này chỉ chiếu ra được toàn bộ thông tin thị giác và một phần cảm ứng ý niệm.”

“Trí nhớ của người rất tốt.”

Thời Thiên Quân gật đầu, sau đó nói tiếp:

“Năm đó, bộ phim nổi tiếng nhất là Ma trận. Năm 2000, Bill Gates đã mạnh miệng nói, chỉ cần nối mười vạn sợi dây thông tin vào não bộ là ông ta có thể khiến bất cứ ai cũng có thể vào thế giới Ma trận... Khi ấy ông ta dựa vào chính là kỹ thuật cảm ứng toàn cảnh này.”

“Ý Thời bộ trưởng là trò chơi này của chúng ta là do Microsoft nghiên cứu ra?”

Tôn Thế Giai nghe thế nét mặt lộ ra vẻ phấn khích.

“Không phải... Người nghĩ đơn giản quá rồi. Bối cảnh của bên nghiên cứu trò chơi này vô cùng phức tạp. Đây là tập hợp kỹ thuật thôi

miền ngược các nhà tâm lý học hàng đầu của Hội tâm lý học Mỹ, kỹ thuật cảm ứng toàn cảnh của Microsoft, một vài kỹ thuật cảm ứng ý niệm của Nhật Bản, kỹ thuật chế tạo phân cứng của Đức, và một số nhân vật kiệt xuất trên thế giới sáng tạo ra. Phương thức khai thác này chỉ giống với chỉ nghiên cứu chế tạo đạn nguyên tử của các nhà khoa học tập hợp bởi tổng thống Truman năm xưa... Những nghiên cứu này không phải của quốc gia phát động mà là do tổ chức phía sau công ty chúng ta... Đương nhiên, mấy bên nghiên cứu này đều có lợi ích và lời hứa nhất định. Những nhân viên tham gia nghiên cứu cũng đã ký cam kết giữ bí mật với số tiền bồi thường cực lớn. Vì thế với con đường của các người không thể biết được bối cảnh của trò chơi và công ty.”

“Còn về công ty của chúng ta, ta chỉ có thể nói là một công ty lớn hơn các người tưởng tượng. Nhưng là một công ty xuyên quốc gia không chịu sự khống chế của các nước, vì thế công ty mới được sự trợ giúp của các tổ chức nói trên. Còn về bao giờ cho ra mắt... Giờ vẫn đang trong giai đoạn thử nghiệm. Loại trò chơi vượt thời đại này nhất định sẽ phát sinh rất nhiều vấn đề. Các nhà luân lý học và nhân viên nghiên cứu của công ty đang thí nghiệm. Vĩ thể trong vòng ba năm tới sẽ không ra mắt.”

Thời Thiên Quân nói.

Tôn Thế Giai nghe thể gật gù nửa hiểu nửa không. Lúc này Quý Minh hơi nhú mày nói:

“Điều này không đúng lẽ thông thường. Nếu đã là các công ty trên nghiên cứu, tại sao lại là bối cảnh phương Đông mà không phải phương Tây? Dù sao thì người nghiên cứu chủ lực cũng là người phương Tây.”

“Người hiểu nhầm rồi.”

Thời Thiên Quân nghe vậy, quay bút một vòng, nói:

“Bên chế tác ta vừa nói phần lớn là chế tác phần cứng và khai thác điều kiện kỹ thuật. Ví dụ như khoang trò chơi và kỹ thuật thối miên ngược của thế giới trò chơi mà các người đang dùng. Còn phần mềm của trò chơi, khi khai thác vì một số lý do mà tạm thời là thế giới võ hiệp phương Đông.”

“Vì một số kỹ thuật khi khai khác phần mềm trò chơi, nhân viên nghiên cứu phát hiện, bối cảnh thế giới phương Tây có một loại bất định. Dù là hình thái xã hội hay cái gì khác đều sẽ xuất hiện lỗ hổng. Tuy có thể bù đắp trong quá trình thế giới ấy tiếp diễn nhưng về phát triển tổng thể lại là loại phân tán. Còn bối cảnh phương Đông, đặc biệt là bối cảnh Trung Quốc cổ đại lại có tính ổn định cao... Cái này có thể chính là “Đạo” mà người Trung Quốc thường nói. Vì thế khi nghiên cứu trò chơi chúng ta còn mời một vài đại sư huyền học phương Đông tham gia. Kết quả cuối cùng chính là hình thái trò chơi mà các người đã thấy.”

“Không phải công ty không nghĩ tới trò chơi tương tự với bối cảnh phương Tây, chỉ là đến nay vẫn chưa thành công mà thôi.”

Quý Minh nghe thể gật đầu không nói gì.

“Còn người, Tô Bằng, có gì muốn hỏi không?”

Thời Thiên Quân ngẩng lên hỏi.

“Ta muốn hỏi, trí thông minh của NPC trong trò chơi gần giống như trí thông minh nhân tạo, trí lực của họ gần như bằng thậm chí còn hơn người bình thường. Làm thế nào để được vậy? Hơn nữa thế giới trò chơi chân thực

như vậy, máy tính như thế nào mới làm được máy chủ để vận hành trò chơi?”

“Ha ha, cuối cùng cũng có người hỏi vấn đề này.”

Thời Thiên Quân mỉm cười.

Tây

“Về server các người không cần lo... Chắc các người đã nghe nói đến hệ thống nắm bắt toàn cảnh rồi? Thường dùng để vẽ bản đồ chi tiết. - Dùng một loại hệ thống quét đặc biệt quét địa hình rồi chuyển vào máy 8 tính. Cả trò chơi này đều dùng bản nâng cấp của kỹ thuật này quét địa 3 hình của thế giới thật, vì thế đi tới rất nhiều nơi trên thế giới.”

Bách Thành

“Về tính ổn định của server...các người cũng không cần lo, giờ siêu cấp máy tính đã là đời thứ tự rồi. Công ty chúng ta có một chiếc siêu cấp máy tính tên là Tử Quang, lượng tính toán trong mỗi giây vượt xa tưởng tượng của các người. Hơn nữa Tử Quang không có việc khác, tài nguyên tính toán một trăm phần trăm chỉ dùng cho trò chơi Tử Vong Luân Hồi. Hơn nữa còn có hai server dự bị sẵn sàng bất cứ lúc nào.”

Còn trí tuệ của NPC...Thật ra trí thông minh nhân tạo đã rất tiện tiến rồi. Có thể các người không biết, từ ba năm trước kỹ thuật trí thông

minh nhân tạo đã có thể mô phỏng trí thông minh của sinh vật cấp chim ruồi. Thậm chí có người đã chế tạo được trí thông minh nhân tạo có trí tuệ của chó và đại tinh tinh. Trong quá trình khai thác trò chơi, bọn ta vốn cũng định dùng cách dùng số liệu dồi dào để hoàn thành AI của NPC. Nhưng bất ngờ là sau khi dùng siêu máy tính và một vài phương pháp quét đặc biệt lại kích phát sự phát triển của trí thông minh nhân tạo...”

“Trong quá trình khai thác chúng ta cũng tạo ra hai mẫu trí năng là Adam và Eva. Chúng tình cờ có được trí thông minh trong môi trường mô phỏng của trò chơi, nhưng không có nhân tố tính cách khác... Sau đó các nhân viên lập trình đã nghiên cứu ra chương trình bổ sung trí thông minh tập

quán tính cách. Chỉ dùng hai mẫu ban đầu có thể chế tạo ra các NPC với tính cách và thói quen khác nhau. Nhưng trọng tâm vẫn là Adam, Eva.. Cũng có nghĩa là tuy các người thấy rất nhiều NPC nhưng cơ bản vẫn là hai mẫu cơ bản ban đầu, DNA giống như con người... Nhưng đáng tiếc vì nguyên nhân không rõ mà chúng không ý thức được mình chỉ là một nhóm số liệu. Hơn nữa chúng không thể sinh tồn khi rời khỏi môi trường trò chơi, không thể tải chúng xuống những thiết bị khác, vì thế... vẫn phải tiếp tục nghiên cứu.”

Tô Bằng nhú mày, nhưng cũng không nói gì, chỉ gật đầu.

“Tiện đây nói một chút.. trong trò chơi ngoài các người ra còn có người chơi khác, đều có thể coi là nhân viên giống các người. Nhưng vì công ty quá lớn, họ thuộc bộ phận khác, thậm chí có người còn thông qua một số máy chủ lưu truyền ra ngoài bằng con đường đặc biệt để chơi. Vì nguyên tắc bảo mật, công ty không cho phép các người giao lưu với họ, vì thế hãy nhớ cho kỹ.”

“Được rồi, hôm nay nói nhiều như vậy đều là cơ mật của công ty, các người chắc cũng biết đẳng cấp của những bí mật này. Nó thực, ta tuy là bộ trưởng những phòng làm việc của chúng ta đây chỉ là một trong vô số công ty con của tổng công ty. Vì thế những điều ta biết cũng không phải rõ ràng, chỉ vì phụ trách số máy chủ này nên mới biết một vài bí mật. Các người cũng vậy, những điều này không được nói ra ngoài, nếu không sẽ phải trả số tiền bồi thường vi phạm cam kết rất lớn. Hơn nữa ta cũng không dám đảm bảo tổng công ty sẽ dùng biện pháp gì để giữ bí mật.”

Nói tới đây, hắn ta cười đầy thâm ý:

“Phải biết là tổng công ty chúng ta có liên quan tới cả lĩnh vực như quân sự... Với những người gây nguy hiểm cho công ty, ngoài việc phạt tiền ra, sẽ không ngại việc hủy diệt nhục thể...”

Tôn Thế Giai nghe thế sắc mặt lập tức trắng bệch, còn Tô Bằng và Quý Minh thì chẳng thay đổi gì.

“Thôi, các người cũng đừng thấy quá áp lực, không nhắc tới việc này là được. Nếu không còn gì nữa các người ra ngoài đi... À đúng rồi, suýt nữa

ta quên mất, công ty cần có thể tìm thấy các người bất cứ lúc nào nên đã phát cho mỗi người một chiếc điện thoại công việc. Khi ra ngoài mang theo, mở máy 24/24. Có việc người của công ty sẽ gọi. Còn nữa, nhân cảm ứng trò chơi cùng nộp lại đi.”

“Um.”

Mấy người Tô Bằng tháo nhẫn ra, Thời Thiên Quân thu lại rồi đưa cho ba người ba chiếc di động màu đen cao cấp.

“Được rồi, các người có thể đi.”

Bọn Tô Bằng nhận di động rồi rời đi.

Mấy người Tô Bằng rời đi không lâu thì đột nhiên trong phòng Thời Thiên Quân có người bước ra từ gian mật thất.

“Ha ha ha... người nói thật giỏi. Ta ở bên trong nghe mà cũng sững cả người. Hội tâm lý học Mỹ? Còn cả Microsoft? Công ty xuyên quốc gia cấp thế giới? Tổ chức thần bí? Người không sợ nói khoác quá đã bị rút mất lưỡi à?”

Người đi ra mặc bộ quần áo đen có phong cách cổ xưa, tóc ngắn màu đen, đeo kính đen, nói.

, “Ta vui lòng. Không biết à, nói càng mơ hồ thì càng khó bị vạch trần.”

Thời Thiên Quân cười nhẹ, xong đột nhiên cười ha hả, nói:

“Cảm giác dụ người thật sướng khoái.”

“Ha ha...có điều chúng cũng không phải đồ ngốc. Không tới một năm chúng sẽ phát hiện những điều người nói không giống với thực tế, thậm chí bây giờ cũng có thể nghi ngờ.”

Người đàn ông thần bí này nói.

“Chúng nghi ngờ thì sao? Chúng ta chẳng qua chỉ cần chúng làm khoảng một hai năm, sau đó chúng không còn giá trị gì nữa, có thể...”

Ánh mắt Thời Thiên Quân lóe hàn quang. “Trong đợt này có ai cần chiếu cố đặc biệt không?” Người kia nhìn mấy cái nhẫn bọn Tô Bằng để lại, hỏi. “Chú ý tới tên Quý Minh đi. Xen ca hán có chút vấn đề.” “Được, vậy hôm nay ta sẽ chiếu cố tới người ta.”

Người kia gật đầu rồi rời khỏi phòng làm việc của Thời Thiên Quân.

Thời Thiên Quân nhìn hấn đi rồi cười khẩy, cầm tách trà đặt lên miệng, ánh mắt trở nên sâu xa...

Chương 27: Gia tộc tụ hội (Thượng)

Ba người Tô Bằng dùng thang máy chuyên dụng lên tầng bảy, dùng - thẻ công tác ra khỏi phòng làm việc xong lại đi thang máy xuống tầng 8 một, ra khỏi toà nhà Thiên Bằng Vật Nghiệp.

Bách Thành

“Phù...chỉ một tuần mà đã có cảm giác hiện thực không chân thực rồi. Nhìn người đi trên đường mà ta lại muốn tiến lại hỏi có nhiệm vụ gì không.”

Tôn Thế Giai nhìn dòng người trên đường, nói với Tô Bằng và Quý Minh.

“Cũng bình thường, môi trường trò chơi giống thật như vậy, mỗi ngày tám tiếng đăng nhập ta cũng có chút không phân biệt nổi hiện thực và hư ảo rồi.”

Tô Bằng cười. “Có lẽ bên đó chân thực hơn một chút.”

Quý Minh đột nhiên nói. Tô Bằng và Tôn Thế Giai trong lòng có chút cảm xúc, một hồi lâu không nói gì.

“Được rồi, hôm nay nghỉ, mọi người định đi đâu?”

Tô Bằng thấy không khí có phần quái dị, hỏi.

“Ta à, định đi gặp bạn học ăn cơm rồi chiều ra khu trò chơi hoạt hình.”

Tôn Thế Giai có chút ngượng ngùng nói.

“Ha ha, đi gặp bạn gái hả?”

Tô Bằng cười. Tôn Thế Giai gãi gãi đầu cười.

“Hôm nay ta đi thăm mộ một người thân, muộn một chút sẽ về thẳng công ty.”

Quý Minh nói.

Tô Bằng gật đầu, cũng không hỏi

“Anh Tô thì sao?”

Tôn Thế Giai hỏi. Tô Bằng đang định nói mình không có việc gì thì đột nhiên điện thoại đổ chuông.

Tô Bằng cầm điện thoại nhìn số hiển thị thì nhú mày, bắt máy thì nghe là giọng một người trung niên:

“Tô Bằng? Một tuần nay cậu đi đâu? Lần nào gọi cũng ngoài vùng phủ sóng.”

“Chú ba, cháu đang đi làm, công ty quản lý khá nghiêm, chắc là bị chặn. Hôm nay cháu nghỉ, vừa mới ra khỏi công ty.”

Tô Bằng nói. Một tuần qua đúng là hắn không nhận bất cứ cuộc gọi nào, tín hiệu cũng không có.

“Được rồi, cậu không quên hôm nay là ngày gì đấy chứ? Sinh nhật của ông cậu. Trưa này có tiệc gia đình, bình thường cậu lang bạt thì thôi, hôm nay nhất định phải về. Giờ về ngay đi.”

Giọng nói trong điện thoại dường như có chút không hài lòng.

Tô Bằng nghe thế, trong lòng có chút không thoải mái, bình thản nói:

“Sinh nhật ông cháu? Cả năm trời chắc ông ấy cũng chỉ có ngày này là nhớ tới sự tồn tại của đứa cháu này nhỉ?”

Người trong điện thoại trầm mặc một lúc, mới nói:

“Ta cũng không rõ tâm tư của ông ấy, nhưng hôm nay cậu nhất định phải tới. Cậu là trưởng tử trưởng tôn, không đến không được.”

Tô Bằng thở hắt ra một hơi:

“Thôi được rồi ạ, cháu đang ở trong trung tâm thành phố, sẽ tới ngay.”

“Ừm.”

Đầu kia nói cẩn thận một chút rồi tắt máy.

Tô Bằng cắt điện thoại, không phải công ty không thu điện thoại mà là phát cho họ một chiếc khác. Tô Bằng nhún vai, nói với Tôn Thế Giai và Quý Minh:

“Hai người cũng đã nghe rồi, hôm nay ta cũng có chút việc, đại khái đêm nay mới về công ty được.”

“Ừm... Vậy cứ thế đi. Anh Tô, anh Quý, vừa rồi bạn ta nhắn tin giục rồi, ta đi trước đây!”

Tôn Thế Giai nói. Hai người kia gật đầu, Tôn Thế Giai chào tạm biệt, gọi taxi xong rất nhanh đã khuất khỏi tầm mắt của hai người.

“Đơn giản vẫn thật hạnh phúc...”

Quý Minh nhìn chiếc taxi của Tôn Thế Giai đi xa, lẩm nhẩm trong miệng.

“Ha ha, cứ như người phức tạp lắm vậy.”

Tô Bằng cười. Quý Minh lắc đầu nói:

“Người có tin những gì Thời Thiên Quân giải thích không?”

“Như người thôi.”

Tô Bằng nhún vai. Quý Minh bật cười.

“Sự việc rồi cũng sẽ rõ ràng, nhưng người đừng khi sự việc chưa rõ đã toi mạng nha.”

“Đương nhiên đương nhiên.”

Tô Bằng nói. Quý Minh gật đầu. | “Được rồi, vậy cùng cố gắng... Xem xem đây là trò chơi quái quỷ gì.”

“Ừm...Nhưng giờ ta phải đi trước đây.”

Tô Bằng nói, cũng gọi một chiếc taxi rồi đi mất.

“Cậu đi đâu?”

Lái xe hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng nói địa điểm, lái xe nghe thì chép miệng.

“Nơi cậu đến thật không vừa. Ngoài cổng toàn quân lính cầm súng - thật canh gác. Đến đó sao lại tự mình gọi xe vậy? Ít nhất cũng phải ngồi 8 Mercedes chứ!”

| Tô Bằng cười cười không đáp. Lái xe cũng không nói gì thêm, đạp ga 3 lái đi.

Gần nửa tiếng sau xe mới tới địa chỉ Tô Bằng nói. Nơi này đã là gần ngoại ô phía tây thành phố Trung Hà. Chỉ thấy cả khu vực này đều được canh gác nghiêm ngặt, bên trong là một khu viện thự ba tầng, đường vào có trạm gác, bốn binh sĩ mặc quần trang màu xanh, đeo súng bán tự động đứng gác.

Taxi dừng ở trước trạm gác, thanh chắn hạ xuống chặn lại, một binh sĩ đi ra, chào theo quân lễ, nói:

“Chào anh, ở đây không cho phép người xe từ ngoài vào. Xin hỏi anh tìm ai? Hay là chủ hộ ở đây?”

| Tô Bằng gật đầu nói tên mình. Binh sĩ này nghe xong ánh mắt thay đổi, gần như càng thêm tôn kính, bất giác dùng từ ngữ kính trọng hơn, nói xin hãy chờ một chút rồi quay vào gọi điện thoại.

Tô Bằng đợi trong xe một lúc, chưa tới mười phút sau bên trong một con Land Rover đi ra, Tô Bằng trả tiền xe xong đi về phía trạm gác.

Con Land Rover bấm còi hai lần, cửa xe mở ra, Tô Bằng nhìn vào trong, là một nhóc thiếu niên tầm mười sáu mười bảy tuổi.

“Anh Bằng!”

Cậu thiếu niên này mặc áo ba lỗ quân dụng, nhiệt tình gọi Tô Bằng. Tô Bằng cười:

“Sao lại là cậu? Có bằng chưa?”

“Ha ha, xe quân đội, có cảnh sát nào hỏi bằng lái!”

Cậu nhóc trong xe cười.

“Anh Bằng, mau lên xe đi, lứa chúng ta ngoài mấy người nhà tứ phòng thì đều đến hết rồi.”

“Ừm.”

Tô Bằng gật đầu, nhảy lên xe.

Tô Bằng lên xe nói chuyện với cậu nhóc lái xe. Đó là em họ hắn, con trai nhà chú hai, tên là Tô Duy Uy.

Tô Bằng tuy nói chuyện với Tô Duy Uy nhưng tâm tư thì đã lơ đãng rồi.

Thân thế của Tô Bằng, nói theo cách nói phổ biến hiện nay thì chính là ba đời làm quan.

Nhưng hắn có chút đặc biệt, vì rất nhiều nguyên nhân hắn dường như chưa từng hưởng đãi ngộ của đời thứ N, vẫn luôn một mình lặn lội.

Ông của Tô Bằng là đời thứ hai tiêu chuẩn, là con của một đại tướng họ Tô thời khai quốc.

Ông Tô Bằng cũng trực tiếp thừa kế gia nghiệp của cha mình, mười bốn tuổi theo cha gia nhập quân đội, là quân lính trước khi dựng nước. Cuối cùng làm đến tư lệnh Quân khu Trung Hải. Sau đó vào quân uỷ, còn lấy được con gái của một gia tộc chính trị.

Cha Tô Bằng là con trưởng của vị tư lệnh này.

Cha Tô Bằng, mọi việc đều nghe gia đình, theo ý của ông Tô gia nhập quân đội. Chỉ có một việc nói gì ông cũng không nghe theo sắp xếp của gia đình.

Chính là về chuyện tình cảm.

Ông Tô sắp xếp cho cha Tô Bằng một cuộc hôn nhân với con gái của một gia tộc chính trị, vừa hay là liên hôn chính trị, tăng cường mối quan hệ và sức ảnh hưởng của hai nhà. Nhưng không ngờ khi hôn lễ đã chuẩn bị xong hết thì cha Tô Bằng trốn khỏi lễ cưới, đồng thời xin nghỉ ốm dài hạn.

| Nghe đồn khi ấy ông Tô tức đến gần như phát điên, thậm chí còn định sai quân đặc chủng đi bắt cha Tô Bằng về, nhưng cha Tô Bằng trốn đi năm năm liền, đến khi xuất hiện trở lại trước mặt ông Tô thì đã lấy mẹ của Tô Bằng, còn bé thêm Tô Bằng đã ba tuổi để ông Tô gắp cháu trai.

Tất cả đúng là khiêu khích sự uy nghiêm của ông Tô, ông rất coi thường xuất thân thường dân của mẹ Tô Bằng, nhưng cha Tô Bằng không bận tâm, vẫn sống cuộc sống riêng của mình. Chỉ là đến sinh nhật ông Tô hoặc gia tộc họp mặt thì tới.

Nếu chỉ như vậy thì còn được... Nhưng cha của Tô Bằng vào năm Tô Bằng mười một tuổi, trên đường tới thăm ông Tô bị gặp tai nạn, tổn thương não bộ, trở thành người thực vật.

Đó cũng là vụ tai nạn khiến não bộ Tô Bằng sinh ra biến dị.

Ông Tô bị đả kích nặng nề, ông đã gửi gắm rất nhiều kỳ vọng vào cha Tô Bằng nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện này. Ông cố chấp cho rằng mẹ Tô Bằng khắc phu, ngay cả Tô Bằng cũng khiến ông Tô không thích.

Vì thế con cháu Tô gia từ nhỏ đã được gia tộc sắp xếp mọi việc, chỉ riêng trưởng tử trưởng tôn là Tô Bằng, vì ông Tô mà không được ngo ngàng gì tới, tự mình phát triển.

Có thể nói, Tô Bằng không được gia tộc giúp đỡ bất cứ điều gì.

Vì những nguyên nhân này mà người của Tô gia, ngoài ông Tô và số ít người, phần lớn đều thấy tiếc cho Tô Bằng, có chút thương hại hắn. Tô Bằng vẫn luôn rất không thích thái độ đó của họ, quan hệ với các cô chú cũng không nhiều.

Nhưng khá thân thiết với thế hệ sau. Ví dụ như Tô Bằng và Tô Duy Uy, tuy một năm chỉ gặp mặt vài lần nhưng tình cảm vẫn khá tốt.

Trong khi Tô Bằng đang suy nghĩ thì xe đã tới một khu đình viện.

Nơi này khá giống Tứ Hợp Viện, nhưng chỉ có ba mặt, hơn nữa đều là nhà hai ba tầng. Một mặt hướng ra sông, diện tích khá lớn.

Đây là nơi ở của ông Tô ở Trung Hải.

Xe dừng trước cửa, Tô Duy Uy và Tô Bằng xuống xe, rồi trực tiếp vào căn nhà ba tầng cao nhất.

Vừa bước vào trong thì hai người thấy một đám trẻ con đang chơi đùa.

Trong đó có một đứa trẻ tầm tám chín tuổi mắt to đen láy, khi thấy Tô Bằng và Tô Duy Uy thì mắt sáng lên chạy lại...

Chương 28: Gia tộc tụ hội – Trung

“Anh Bằng tới rồi! Gần đây có làm gì hay ho không?”

Tô Bằng nhìn bé trai này bật cười. Đây là con tam phòng Tô gia, em a họ của Tô Bằng.

Ông Tô có tất cả bốn anh em, ông Tô là anh cả, ngoài ra còn có ba em trai nhỏ hơn từ vài tuổi tới hơn mười tuổi.

Bốn anh em họ chia Tô gia thành tứ phòng.

Trong đó đại phòng là ông Tô, cùng chi với Tô Bằng, đều gia nhập quân đội. Thành tựu của ông Tô là cao nhất, cũng là trung tâm của tổ phòng, chấp chương gia nghiệp.

Còn lại, nhị phòng gia nhập hệ thống võ cảnh, tam phòng chính trị, và tứ phòng kinh doanh vật tư quân dụng.

Tứ phòng Tô gia phát triển theo các con đường khác nhau, trong đó lấy trưởng phòng là hạt nhân. Trong đó tứ phòng kinh doanh nhiều năm là giàu nhất.

Còn nhị và tam phòng hơi kém hơn một chút.

Đứa trẻ này là con cháu của tam phòng theo chính trị. Tên rất buồn cười, cũng không biết có phải bố mẹ nó đọc tiểu thuyết cuối đời Thanh nhiều quá không, đặt tên con là Tô Xán, cùng tên với võ trạng nguyên Tô Khất Nhi.

Đứa trẻ này rất hiếu động, rất ham chơi, thứ gì cũng muốn chơi thử, hơn nữa tình cảm với Tô Bằng cũng rất tốt, vì Tô Bằng có khả năng thay đổi trò chơi.

Nhóc này từng được đưa tới sở trình thám của Tô Bằng ở Tả Tự Lâu, từng chơi hệ thống động lực và mô hình máy bay trực thăng không dây của Tô Bằng. Trên máy bay Tô Bằng đã lắp thêm máy chụp ảnh, có thể điều khiển từ xa trong phạm vi bốn trăm mét, còn có thể chụp ảnh trên không. Tô Xán chơi rất thích thú, trở nên vô cùng sung bái người anh họ này.

JMC

“Chỉ biết chơi thôi.”

Tô Bằng nhìn Tô Xán, tâm trạng tốt hơn một chút, xoa đầu Tô Xán, lấy di động của mình ra, nói:

“Anh đã cài đặt lại cái di động này, có thể xem trộm tin hiệu không đây trong vòng năm mươi mét, tuy không chặn được tin hiệu nói chuyện nhưng có người lên mạng không đây thì em có thể chặn một phần thông tin. Cảm mà chơi một lúc.”

“A?”

Tô Duy Uy ở bên cạnh nghe thế mắt sáng lên, trước khi Tô Xán cầm lấy di động đã lấy mất từ tay Tô Bằng, nói:

“Anh à, cho em mượn chơi trước đi. Em rất thích những thứ kỹ thuật cao như vậy. Hì hì, em dùng thử một tí, nếu tốt thì anh làm cho em một cái nhé? Gần đây em thích một nữ quân y, họ thường thích dùng QQ để chat, còn đọc tiểu thuyết, vừa hay em có thể lên xem họ hàng ngày nghiên cứu cái gì...”

“Cậu ấy, theo dõi thành tật rồi à, cứ lên thẳng QQ không phải được 4 sao?”

Tô Bằng nghe thế mắng một câu. Tô Duy Uy cười hì hì.

“Cha em cấm yêu người trong ngành còn gì...”

Tô Bằng lắc đầu cười lớn, Tô Duy Uy không thích học lắm, cấp ba học đến nửa chừng. Cả ngày chỉ theo đám đại ca làm trò càn quấy. Chú hai Tô Bằng thấy không ổn bắt nó nghỉ học luôn, làm thủ tục cho vào quân đội dễ quản hơn. Cũng có hiệu quả thật, sửa được không ít tật xấu, nhưng vẫn rất nghịch ngợm.

“Anh Uy, anh bắt nạt em!”

Tô Xán thấy đồ chơi của mình bị Tô Duy Uy cướp mất, phòng má lên. Tô Duy Uy trợn mắt, còn bẹo má Tô Xán một cái.

Tô Bằng cười nhìn hai người. Nội bộ tứ phòng Tô gia vẫn có thể coi là khá hoà hợp. Cái gọi là tranh đấu gia tộc cũng chỉ xuất hiện ở những đứa trẻ nhỏ từ lớp bảy lớp tám trở xuống. Còn người lớn thật ra đều rất hoà khí, vì mọi người đều biết Tô gia chủ yếu là nhờ có ông Tô tọa trấn nên mới phát triển tốt như vậy, có ông Tô nên cũng không có mấy sự tranh đấu nội bộ.

Vì thế quan hệ của bọn trẻ con trong nhà cũng tốt. Từ nhỏ Tô Duy Uy cũng thường đưa Tô Xán đi chơi, hai người họ chỉ là đùa giỡn mà thôi.

“Tô Xán, ống tay áo của em cứ phồng lên thế kia, giấu gì thế?” Tô Bằng thấy tay phải của Tô Xán dường như to hơn tay phải, hỏi. “Á, bị anh họ phát hiện rồi.”

| Tô Xán lẻ lười, xắn tay áo lên. Tô Bằng nhìn, chỉ thấy một con rắn độc to bằng hai ngón tay người lớn đang quấn lấy cánh tay Tô Xán.

“Khốn!”

Tô Duy Uy thấy thế suýt nữa nhảy dựng lên, hấn không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ rắn.

Tô Bằng cũng giật mình. Con rắn này rõ ràng là rắn độc. “Ha ha, anh Uy thật nhát gan, nó không có răng, bị nhỡ mất rồi.” Tô Xán thấy bộ dạng của Tô Duy Uy thì cười lớn. “Không có răng cũng là rắn độc, em lấy đâu ra đấy?” Tô Bằng chau mày. Và

“Mua chứ đâu... Mấy hôm trước, ở cổng trường có ông già mang một cái giỏ đầy rắn, nói là đã nhỡ hết răng rồi. Hai mươi tệ một con. Em thấy rất thú vị nên mua một con, chơi rất thích. Quấn vào tay mát rượi. Anh Uy có muốn chơi không? Đối với cái di động của anh Bằng.”

Tô Duy Uy nghe thế người run lên: “Thôi xin, nhóc tránh xa anh ra một tí, càng xa càng tốt!”

Lông mày Tô Bằng nhăn tít:

“Tiểu Xán, em chơi rắn cẩn thận, cứ hơn một tháng là nó lại mọc răng, đến lúc đó nó mà cắn thì rắc rối to đấy.”

“Cái gì?”

| Tô Xán giật nảy người, nhưng nghĩ giờ chắc có lẽ rắn chưa mọc răng mới yên tâm một chút.

“Suýt nữa thì bị ông già ấy lừa... Về nhà em tặng nó cho bảo tàng động vật hoang dã.”

Tô Bằng gật đầu, Tô Xán và Tô Duy Uy đều có một ưu điểm, tuy rất hiểu động nhưng người khác nói đều tiếp nhận ý kiến, hơn nữa cũng coi như hiền lành, không thích tự dưng sỉ nhục người khác hoặc sát sinh. Vì thế Tô Bằng mới tiếp xúc với họ.

Tô Xán không có đồ chơi, sung mặt lên chạy ra chỗ khác chơi. Lúc này ngoài cửa lại có mấy người bước vào, là con cháu tứ phòng. Tô Bằng xem giờ cũng sắp tới giờ ăn trưa rồi, liền gọi Tô Duy Uy đang chơi điện thoại cùng lên tầng hai.

Lên đến tầng hai thì là một nhóm người khác rồi, đều là chú thím của Tô Bằng. Ông Tô có ba con trai một con gái, có quan hệ khá thân thuộc với Tô Bằng. Còn lại đều là anh em họ. Số lượng người khá đông, có tất cả hơn ba mươi người, Tô Bằng cũng không biết hết, nhưng sau khi lên tầng hẳn luôn mồm chào hỏi.

“Tô Bằng đến rồi à?”

Một người đàn ông dáng vẻ trầm ổn, mặc quân phục tiến lại. Là chú hai của Tô Bằng, Tô Minh Ly đang ở trong quân đội, quân hàm đại tá, rất có khả năng được thăng là tướng quân trước năm nhăm tuổi. Sau khi cha Tô Bằng thành người thực vật, ông ta chính là người đứng đầu quân đội chỉ sau ông Tô.

“Chào chú hai.”

Tô Bằng chào. Tô Minh Lý gật đầu:

“Vốn bọn trẻ đều chơi dưới tầng, nhưng thứ nhất cháu là trưởng tử trưởng tôn, hai là tuổi cũng không còn nhỏ, không thích hợp ở cùng với đám trẻ con, cháu và Duy Uy cứ ở tầng hai đi.”

Tô Bằng gật đầu, thật ra hẳn cũng không thích không khí hiện tại, tuy đều là người nhà Tô gia, tố chất cũng không tồi, không phải không khí náo loạn, không gian cũng đủ rộng, chỉ tầng hai tầng ba toà nhà này cũng tới ba bốn trăm mét vuông, nhưng Tô Bằng vẫn là không thích lắm.

| Nhưng Tô Bằng cũng không phải đợi lâu, vì rất nhanh đã tới lúc bắt đầu bữa tiệc. Người làm và cả thư ký đời sống gần như quản gia của ông Tô, rất nhanh đã bố trí hội trường, tám chín chiếc bàn được kê ra, bày thức ăn lên.

Tô Bằng biết phụ trách bữa cơm hôm nay đều là đầu bếp trong quân đội chuyên chuẩn bị yến tiệc cho lãnh đạo cao cấp, chắc chắn món ăn sẽ hợp khẩu vị. Nhìn nguyên liệu, tuy không phải hàng sa sỉ định cấp nhưng cũng khá đắt, hải sản, ba ba không thiếu, có thể là do người của tứ phòng đem tới, vì tứ phòng vốn kinh doanh những thứ này.

Người Tô gia khá hiểu ý nhau, tuy người một nhà cũng có thân thiết, xa lạ, căn cứ quan hệ sắp xếp chỗ ngồi, bọn trẻ cũng được gọi lên chuẩn bị nhập tiệc.

Nhưng mọi người đều đứng, không ai ngồi xuống trước, không lâu sau, trên tầng ba vọng tới tiếng bước chân, Tô Bằng nhìn, chỉ thấy bốn người có tuổi nhưng vẫn tràn trề tinh thần, còn có một người phụ nữ hơn năm mươi tuổi đi xuống.

Ngay lập tức phòng vang lên tiếng vỗ tay và tiếng chúc mừng:

“Lão gia sinh nhật vui vẻ!”

Người đàn ông mặc quân trang, râu tóc đều đã bạc nhưng thân thể vẫn khá cường tráng, nghe vậy mỉm cười, vẫy tay với mọi người.

Đây chính là Tô lão gia rồi.

Những người còn lại là anh em và em gái của Tô lão gia... Cha của 8 Tô lão gia, vị khai quốc đại tướng đó, cả đời từng lấy ba bà vợ. Tô lão gia và em trai thứ hai là con của vị phu nhân đầu tiên. Chỉ là bà ấy đã

mất trước khi dựng ngược. Em trai tam phòng là con vị phu nhân thứ hai, nhưng mười mấy năm sau khi dựng nước cũng qua đời. Vị phu nhân thứ ba, cha của Tô lão gia lấy trong những năm loạn lạc, sinh ra em trai tứ phòng và em gái cuối cùng. Người em gái này ít hơn Tô lão gia gần ba mươi tuổi, gả cho con trai tiên bộ trưởng Bộ Y tế, giờ con cũng làm trong bộ Y tế.

Bà ngoại của Tô Bằng đã qua đời, Tô lão gia cũng không đi bước nữa.

Lúc này Tô lão gia đã xuống tầng hai, hai tay đè xuống ra hiệu yên lặng, cả đại sảnh lặng như tờ.

“Mọi người ngồi đi.”

Tô lão gia nói ngắn gọn nhưng rất có sức nặng, mọi người nghe thế mới ngồi theo thân phận.

Bốn anh em Tô lão gia và cả hai con trai của ông, và các trưởng tử của đời thứ hai ngồi ở bàn đầu tiên.

Con cái đời thứ hai khác thì ngồi những bàn còn lại. Tô lão gia khá truyền thống, có phần trọng nam khinh nữ, con gái của ông đều không có tư cách ngồi bàn của ông.

Mấy đứa cháu đời thứ ba ngồi mấy chiếc bàn khác.

Tô Bằng định ngồi cùng mấy người Tô Duy Uy, tuy phần lớn là trẻ con nhưng vẫn thoải mái hơn ngồi ở những bàn khác.

Đúng lúc hần kéo ghế thì thấy chú ba mình, Tô Minh Pháp, cũng mặc quân phục vẫy tay với mình.

Tô Bằng thở dài, tiến lại bàn của Tô lão gia.

“Ông nội, sinh nhật vui vẻ!”

Đến nơi, Tô Bằng nói.

Tô lão gia gật đầu, thật ra ông cũng không phải có ác cảm với Tô Bằng, cũng không phải ghét, chỉ là vì việc của cha hắn mà có chút lạnh nhạt với hắn.

“Tiệc bắt đầu rồi, cậu là trưởng tôn, trưởng tử, ngồi bàn này đi.”

Chú ba nói. Tô Bằng thở dài, tuy chú ba Tô Minh Pháp làm người nghiêm túc, nhưng thật lòng suy nghĩ cho hắn, không chỉ một lần muốn tạo cơ hội hâm nóng tình cảm của hắn với ông nội. Tuy Tô Bằng cũng không bận tâm việc gia tộc lạnh nhạt với mình nhưng hắn cũng cảm ơn tâm ý của chú ba.

Hôm nay chú ba đã gọi hắn tới ngồi đây chắc hẳn đã có sự đồng ý của Tô lão gia.

Quả nhiên Tô lão gia gật đầu. Lúc này Tô Bằng mới phát hiện, bàn trống một chỗ, dường như để dành cho hắn.

| Tô Bằng đột nhiên dâng lên một thứ cảm xúc, không hẳn là xúc động, nhưng có chút cảm giác được sự đầm ấm và quy thuộc..

Hắn ngồi xuống.

Tiệc chính thức bắt đầu.

Tuy mọi người đều chúc thọ Tô lão gia, ông cũng nên nói chút gì đó, nhưng với địa vị của ông trong Tô gia, ông không muốn nói thì cũng không ai dám ép. Vậy là mọi người liên tục bắt đầu ngồi ăn.

Bàn của Tô Bằng, mấy người có tuổi nói chuyện con cái từng nhà, con nhà này lấy con gái của phó chủ tịch tỉnh nào đó, con nhà kia gả cho chủ tịch thành phố nào đó, con gái nhà nọ tốt nghiệp đại học quân y, vân vân.

Tô Bằng im lặng ngồi ăn, mấy người khác cũng biết chút chuyện về Tô Bằng, thấy hôm nay Tô lão gia mặc nhận cho Tô Bằng ngồi bàn này, dường như có ý hâm nóng lại tình cảm hai ông cháu, liền có vô tình hữu ý kéo Tô Bằng vào cuộc nói chuyện.

Trân

Bách Thành

“Tô Bằng à, giờ cháu đang làm gì?”

Bà Năm, em gái cùng cha khác mẹ với Tô lão gia, tiếp nối chủ đề công việc của con trai mình, dân sang Tô Bằng.

“Cháu ạ? Giờ làm nhân viên thử nghiệm ở một công ty trò chơi ạ.”

Tô Bằng đáp. mấy người bọn Tô Xán không hiểu chuyện thì thôi, hẳn cũng không thích người nhà biết thân phận thám tử tư của mình.

“Nhân viên thử nghiệm trò chơi?”

Nghe Tô Bằng trả lời mấy người đều khựng lại, cũng khó trách, người nhà họ Tô không vào quân đội thì làm chính trị, kinh doanh. Còn nhân viên thử nghiệm trò chơi với họ đúng là từ mới.

Không biết có phải ảo giác không, Tô Bằng cảm giác khi mình nói xong, trong mắt Tô lão gia dường như có phần ngạc nhiên rồi ánh mắt trở nên phức tạp. Dường như...dường như ánh mắt ông có thêm chút dịu dàng, và một chút...áy náy.

“Ha ha, nhân viên thử nghiệm trò chơi à...chắc là nghề mới nhỉ? Bọn ta không theo kịp thời đại rồi...Tô Bằng à, cháu có hứng thú cùng kinh doanh với ông Tư không?”

Ông Tư của Tô Bằng tiếp lời.

“Kinh doanh?”

Tô Bằng nghe thế không khỏi ngạc nhiên, bất giác nhìn sang Tô lão gia.

| Người nhà họ Tô đều biết Tô lão gia không thích người trong gia tộc dạn đường sẵn cho hẳn, tất cả đều tự hẳn làm cả. Nhưng hôm nay ông Tư lại hỏi

hắn có hứng thú với việc kinh doanh của gia tộc hay không. Rõ ràng là đã được sự đồng ý của ông hắn, nếu không ông Tứ sẽ không dám đi ngược ý của ông hắn.

Thấy Tô Bằng nhìn mình, Tô lão gia hắng giọng mấy cái, cầm cốc rượu lên uống để lảng tránh ánh mắt Tô Bằng khiến hắn thấy vô cùng kỳ lạ.

“Tạm thời thì không... Cháu rất thích nghề này, hiện tại vẫn muốn làm tiếp.”

Tô Bằng khéo léo từ chối lời đề nghị.

“Ha ha, thanh niên có suy nghĩ riêng cũng tốt. Nhưng Tô Bằng, nếu muốn kinh doanh hoặc làm chính trị có thể tìm mấy người bạn ta bất cứ lúc nào.”

Ông Ba của Tô Bằng dẫn tam phòng phát triển trong hệ thống hành chính, Tô Tham Tỉnh nói.

“Hôm nay sao vậy? Sao lại thay đổi lớn như vậy...”

Tô Bằng thấy khó hiểu, chỉ nói:

“Tạm thời cháu chưa có suy nghĩ đó. Nhưng nếu muốn nhất định cháu sẽ tìm đến các ông giúp đỡ.”

“Ừm, cũng có thể tìm ông Hai ta. Nếu ở Trung Hải xảy ra chuyện gì thì tìm ta, hoặc chú Huy cũng được. Dù sao lấy Trung Hải làm tâm, người nhà họ Tô chúng ta lời nói cũng có trọng lượng trong hệ thống quân cảnh.”

Ông Hai của Tô Bằng là Tô Trọng Đạt nói. “Ừm...”

Trong lòng Tô Bằng càng thấy kỳ quái. Hôm nay sao vậy nhỉ? Không phải Tô lão gia ghét nhất người trong gia tộc dựa vào thế lực gia tộc ức hiếp người khác sao? Sao hôm nay lời của ông Hai dường như có ý nói: Đừng sợ gây chuyện, kẻ nào dám động vào cháu thì cháu cứ xử nó, có ông Hai đây, bốn vạn võ cảnh Trung Hải chống lưng cho cháu!

Tô Bằng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, thậm chí còn nghi ngờ có phải mình xuyên không rồi chẳng? Tô lão gia không nói gì, với lời mấy người kia nói cũng chỉ uống rượu, chỉ thỉnh thoảng nhìn Tô Bằng, không biết có phải ảo giác không mà Tô Bằng cứ thấy trong ánh mắt ấy là sự áy náy.

Bữa tiệc gia đình diễn ra trong không khí hài hòa như vậy, Tô Bằng cảm thấy thấy kỳ lạ, cũng không có nhiều chủ đề nói chuyện chung với mấy ông và các chú. Chú ba Tô Minh Pháp thấy cũng cười thấu hiểu, dù sao thì mục đích hôm nay cũng đạt được rồi, bèn nói với Tô Bằng:

“Tô Bằng, nếu ngồi đây thấy không thoải mái thì sang bàn Duy Uy đi.”

| Tô Bằng như được đại xá, gật đầu, định chào Tô lão gia thì đột nhiên cảm giác có người kéo sau lưng.

Tô Bằng quay lại thì thấy Tô Xán không biết chạy lại từ lúc nào.

“Làm gì thế?”

Cha Tiểu Xán cũng ở bàn này, thấy thế quát.

Tiểu Xán xì mặt, nhìn cha xong nói với Tô lão gia:

“Cháu chào ông.” Rồi kéo Tô Bằng nói nhỏ:

“Anh Bằng, xảy ra chuyện rồi.”

“Hừm? Sao vậy?”

Tô Bằng nghe thế hỏi.

“Con rắn của em mất rồi, ở trong nhà ăn, không biết chạy đâu mất rồi.”

Tiểu Xán nhăn nhó.

“Cái gì?”

| Tô Bằng nghe thế cau mày. Con rắn đây chắc chắn là rắn độc, nhà họ Tô rộng thế này, nếu để nó chui vào nơi nào kín đáo, nấp một hai tháng mọc nanh độc, đến lúc đó cần phải Tô lão gia thì gay go.

“Em cũng không biết sao lại mất... Em cũng không biết nói với ai, bị cha phát hiện thì em toi mất.”

Tiểu Xán gần như sắp khóc đến nơi, nói nhỏ với Tô Bằng.

“Hai người đang nói gì thế?”

Chú Hai Tô Minh Lý nhú mày.

Tô Bằng định giải thích thì bỗng có tiếng khóc bên ngoài nhà ăn.

Tô Bằng giật mình, nhìn sang thì thấy ở bàn ăn của đám trẻ con đời thứ ba, một bé gái tầm sáu bảy tuổi đang khóc.

“Rắn! Rắn!”

Bọn trẻ đều đứng dậy, chạy tán loạn như muốn tránh thứ gì đó.

Người lớn ở những bàn khác cũng đứng dậy, dường như cũng nhìn thấy thứ gì đó đứng dậy tránh né. Nhất thời cả gian phòng náo loạn.

Sắc mặt Tô lão gia có phần không tốt, hai anh em Tô Minh Pháp, Tô Minh Lý cũng chau mày, đứng dậy định xem xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Tô Bằng thở dài biết chuyện gì rồi, hẩn đứng dậy đi về phía nơi hỗn loạn.

Lúc này, mấy người Tô Minh Lý cũng nhận ra ở đây xuất hiện một con rắn độc màu đen to bằng hai ngón tay, dài gần một mét đang bò dưới đất.

“Tô Bằng, cẩn thận!”

Tô Minh Pháp ở phía sau nói với Tô Bằng. Tô Bằng cũng không quay lại, nói:

“Không sao.”

Nói rồi hắn lấy từ giỏ hoa quả một con dao, vung tay một cái, con dao bay đi.

Phập!

Con dao gọt hoa qua tạo thành một vệt sáng trắng bay đi sáu bảy mét, cắm đúng đầu, ghim con rắn xuống đất. Thân con rắn uốn éo, xem ra sắp chết rồi.

Thấy cảnh tượng ấy, cả gian phòng không một tiếng động.

| Tô Minh Pháp và Tô Minh Lý sững người, đến bản thân Tô Bằng cũng sững sờ!

Vừa rồi Tô Bằng có phần hoảng hốt vì những phản ứng khác thường của mấy ông, cộng với uống chút rượu, ý thức không thật tỉnh táo. Thấy con rắn kia Tô Bằng tưởng mình đang trong trò chơi, vẫn còn kỹ năng phi đao.

Giờ hắn mới tỉnh lại, đây là thế giới thực, còn hắn đã quá nhập tâm vào trò chơi rồi...

Nhưng tại sao Phi Đao Thuật trong trò chơi hắn dùng trong hiện thực vẫn có thể cắm chết con rắn độc cách đó sáu bảy mét?

Tô Bằng có chút không hiểu...

Chương 29: Gia tộc tụ hội Hạ

“Anh Bằng?”

La Trần Bách Thành,

Một giọng nói khẽ gọi Tô Bằng tỉnh lại.

Ngẩng lên, là Tô Duy Uy.

Tô Bằng gật đầu, hít sâu một hơi tiến về phía trước. Con rắn không còn động đậy nữa. Tô Bằng tiến lại rút dao ra, nhặt con rắn lên ném vào thùng rác gần đó, gấp con dao lại rồi cũng vứt đi.

“Không sao rồi. Tai nạn nhỏ thôi, mọi người tiếp tục đi.”

Tô Bằng quay lại cười với mọi người. Họ ồn ào một lúc, nhưng thấy không còn vấn đề gì nữa nên cũng ngồi xuống.

“Đây là của nhóc Tô Xán đúng không? Lần này nó gây họa rồi, cha nhóc cũng không cứu được đâu.”

Tô Duy Uy nói, hắn cũng không định giấu, thấy cha mình ở đằng kia vẫn chưa rõ, Tô Duy Uy tiến lại nói nhỏ đại để sự việc.

Tô Bằng vẫn ở trong cảm giác quái lạ, vừa rồi cảm giác ném dao đi vẫn còn. Cảm giác đó giống như trang bị kỹ năng trong trò chơi, có hệ thống gì đó trợ giúp vậy. Chỉ là hắn cảm thấy, nếu làm lại chưa chắc ném được như vậy nữa.

“Lẽ nào chỉ là tình cờ thôi?”

Tô Bằng nghĩ, có cảm giác sự việc không đơn giản như vậy.

Tô Bằng chậm rãi quay lại chỗ ngồi, Tô Duy Uy đã kéo Tô Xán ra ngoài. Tô Xán cúi đầu, rất bất an trước ánh mắt của cha.

“Thôi, trẻ con nghịch ngợm ấy mà.”

Ông Hai của Tô Bằng cười nói. Cha của Tô Xán cũng không định tính toán với trẻ con, nhưng chú Ba của Tô Bằng thì nhìn hắn nói:

“Tô Bằng, từ khi nào cháu luyện được phi dao vậy? Rất lợi hại, mục tiêu nhỏ như vậy, cách đến sáu bảy mét, ngay bộ đội đặc chủng luyện đạo thuật cũng chưa chắc chuẩn và mạnh được như vậy.”

“Ha ha...rảnh rồi không có việc gì nên luyện được thôi ạ.”

Tô Bằng cũng không biết rốt cuộc là sao, chỉ ha ha cười nói cho qua.

“Được rồi, Tô Bằng, mấy đứa về bàn ăn đi.”

Chú Hai Tô Minh Lý nói.

Tô Bằng gạt đầu, cùng Tô Duy Uy, Tô Xán rời khỏi bàn này.

Trong lúc đi Tô Bằng vẫn hồi tưởng lại cú phi dao vừa rồi.

Ăn xong bữa cơm không rõ mùi vị lắm, mấy người Tô lão gia ăn xong trước lên tầng, những người còn lại sau khi ăn xong cũng dần chào ra về. Tô Duy Uy trả di động cho Tô Bằng rồi cũng về.

Trong nhà dần chỉ còn một số người lớn vẫn còn việc. Đúng lúc Tô Bằng đang nhàn rỗi, thấy chú Ba đứng ở cửa vây hãm lại.

Tô Minh Lý gọi Tô Bằng tới một gian thư phòng bên cạnh đại sảnh tầng hai, đóng cửa lại nói:

“Tô Bằng, có lẽ cháu đã nhận thấy cơ hội lần này. Vì một số chuyện 2 mà thái độ của lão gia với cháu không như trước nữa. Cháu hãy nhanh

chóng cải thiện quan hệ giữa hai người.”

Bách Thành

“Ha ha, cơ hội sao...”

Tô Bằng nghe thế cười, lắc đầu nói:

“Chú Ba, việc này cháu rất tò mò, sao ông lại thay đổi nhiều như vậy? Ngay ông hai cũng thay đổi thái độ với cháu. Là chú Ba làm sao? So với việc nắm bắt cơ hội này, cháu lại muốn biết sao chú làm được?”

“Nhóc con...”

Tô Minh Pháp cười.

“Chỉ là gần đây ta có phần hiểu rõ tâm thái của lão gia với cháu, rồi tìm cơ hội nói chuyện để ông ấy gỡ rối khúc mắc. Kết quả là như bây giờ.”

“O? Nói vậy là sao? Cháu rất tò mò.”

Tô Bằng nghe thế, nét mặt như rửa tai lắng nghe.

“Cũng không có gì, chỉ là nói chuyện về khía cạnh tâm lý. Cháu cũng biết, ông cháu là người rất truyền thống, vô cùng coi trọng huyết mạch tử tôn, nhưng thái độ với cháu thì vô cùng kỳ lạ, không cho gia tộc nhúng tay vào sắp xếp con đường cho cháu. Không cho phép gia tộc giúp đỡ cháu. Nhưng đồng thời không hề ghét cháu, mỗi năm sinh nhật, lễ Tết đều gọi cháu về... Điều này rõ ràng mâu thuẫn với thái độ lạnh nhạt đối với cháu.”

“Ta bèn bắt đầu từ đó, phân tích sâu về tình cảm và tâm lý, lão gia chắc hẳn rất xem trọng cháu, nếu không sẽ không gọi đích danh cháu về. Còn những lúc lạnh nhạt với cháu, qua phân tích ta nhận ra không phải tại cháu mà là vì cha cháu.”

“Từ lâu ta đã biết trong lòng lão gia địa vị của ta và anh hai kém xa đại ca. Đừng thấy anh hai giờ đã là đại tá.. Nhưng hôn nhân của đại ca khiến lão gia có cảm giác trắc trở cực lớn. Lão gia vẫn không muốn thừa nhận, nhưng về điểm này ông đã thua trước đại ca. Thậm chí việc đại ca bỏ đi đã khiến lão gia nghi ngờ về độ đúng đắn của bản thân.”

“Lão gia tuyệt đối sẽ không thừa nhận cảm giác ấy. Ông ấy quá hiếu thắng, điều này tạo nên cuộc chiến tranh lạnh trong mấy năm khi đại ca đưa chị dâu và cháu về. Nhưng sự kỳ vọng của lão gia đối với đại ca vẫn không thay đổi. Đại ca hiểu điều đó nên sống rất tốt, không vội vàng... Nhưng tai nạn của đại ca đã vượt xa dự liệu của lão gia, tình cảm và tâm lý của ông chịu đả kích nghiêm trọng, nhưng lại không có chỗ phát tiết... Hối hận, áy náy, thất vọng, đau đớn, đủ mọi loại cảm xúc tạo nên trong ông một môi trường kỳ quái.”

“Sự kỳ vọng với đại ca, sự lạc lõng, nỗi đau đớn, tất cả đã chuyển sang cháu. Ông ấy coi một đứa trẻ như cháu là thế thân của cha cháu. Vì thế mới không cho phép bất cứ ai nhúng tay vào cuộc đời cháu. Không phải ông ấy lạnh nhạt hay ác cảm với cháu mà đó là một loại phản ứng ngược cực đoan. Ông ấy cố gắng khổ chế đại ca nhưng không thành công, sau khi bị phản kích và nỗi đau bất ngờ, ông ấy theo bản năng đối xử với cháu trái ngược hoàn toàn với cha cháu. Chính là cho cháu sự tự do tuyệt đối, không có bất cứ kế hoạch nào, không phải ông ấy từ bỏ cháu mà là trong tiềm thức ông

ấy cho rằng “không chế là hủy diệt một đại ca nữa”, vì thế không lập bất cứ kế hoạch nào cho cháu nữa.”

“Khi ta nói với lão gia như vậy, ban đầu ông ấy giận lắm, nhưng - không lâu sau dường như đã nghĩ thông rồi... Thật ra lão gia hiểu rất rõ a bản thân, ông ấy biết ta nói đúng. Theo tâm lý học, khi sự rối rắm trong a lòng chuyển từ tiềm thức thành ý thức thì những triệu chứng biểu tượng E biến mất, vì thế ông đã chấp nhận lại cháu.”

Tô Minh Pháp nói.

Tô Bằng nghe xong một lúc lâu sau mới nói:

“Chú ba, chú thật không giống những người suy nghĩ rõ được những chuyện này.”

“Hừ, cậu cũng xem thường ta quá đây. Chú ba của cậu cũng nhiều bản lĩnh lắm.”

“Ha ha, chú ba, đừng tự khen mình nữa. Nói thật đi, có phải vừa rồi là thím ba dạy chú không?”

Tô Bằng cười.

“Tiểu tử nhà cậu!”

Pệc lấy

Tô Minh Pháp ngượng quá hoá giận.

Vợ của Tô Minh Pháp, thím ba của Tô Bằng là Tăng Na, là tiến sĩ Tâm lý học và Pháp học từ Mỹ về. Sau khi về nước được gả cho Tô Minh Pháp. Bà là nhà tâm lý rất lợi hại, theo những gì Tô Bằng được biết thì phí tư vấn của thím ba khoảng năm nghìn tệ một giờ.

Tô Minh Pháp chắc chắn không thể nghĩ thông được những điều bất léo này, chín phần mười là do Tăng Na dạy.

Trong nhà Tô Bằng, Tăng Na cũng là người phụ nữ khá tự lập. Đến Tô lão gia trọng nam khinh nữ cũng phải nhìn bằng con mắt khác.

Chỉ là hôm nay thím ba không tới, lúc ngồi ăn nghe nói gần đây bà ấy đi Mỹ tham dự hội nghị tâm lý học.

“Chú ba, dù thế nào cũng cảm ơn chú.”

Tô Bằng cuối cùng hít sâu một hơi, cung kính cúi mình trước Tô Minh Pháp.

“Ha ha, người một nhà cảm ơn gì chứ. Lát nữa cháu đi gặp ông đi. Từ sau khi nghỉ thông, gần đây ông toàn hỏi cháu. Đến cả vết sẹo trên trán năm ngoái của cháu cũng hỏi mấy lần. Ta bảo đấy là do bọn lưu manh đánh, thế là ông ấy lập tức bảo ông hai bảo vệ cháu.”

Tô Minh Pháp cười nói.

Bấy giờ Tô Bằng mới hiểu tại sao ở bàn lại như vậy.

Lúc này Tô Bằng cũng không biết có phải mình bị ảo giác không mà cảm thấy một dòng chảy ấm áp chảy trong cơ thể, giống như có được một nguồn động lực mới vậy. 2

“Ừm, lát nữa cháu gặp ông... Đúng rồi, chú ba, thầy hướng dẫn của thím ba ở trường Harvard hình như là phó hiệu trưởng của hiệp hội tâm lý học Mỹ đúng không ạ?”

Tô Bằng đột nhiên nhớ ra một chuyện hỏi.

“Hình như vậy. Ta nhớ bà ấy có nói một lần.”

Tô Minh Pháp gật đầu.

“Sao, có chuyện gì à?”

dan.

“Chú ba, cháu có một việc muốn nhờ thầy của thím ba tìm hiểu xem có phải hội tâm lý học Mỹ từng tham gia nghiên cứu kỹ thuật gọi là thôi miên ngược không? Việc này rất quan trọng với cháu.”

Tô Bằng nói.

“VẬY Ờ, ĐƯỢC THÔI, TÔI NAY TA VỀ GỌI ĐIỆN CHO BÀ ẤY.”

Tô Minh Pháp gật đầu.

Tô Bằng coi như tạm xong một việc, hấn theo Tô Minh Pháp ra khỏi thư phòng, định lên tầng ba gặp ông thì thư ký đời sống nói ông ấy uống nhiều rượu nên ngủ rồi.

“VẬY Ờ...”

Tô Bằng thở dài, nói.

“Chú ba, công ty có chút việc, cháu về trước ạ.”

“Ừ, ta bảo lái xe đưa cháu đi.”

Tô Minh Pháp nói. Tô Bằng gật đầu xuống nhà rồi lên xe đi.

Chỉ là hấn không để ý khi mình về trên cửa sổ tầng ba có một đôi mắt già nua nhân từ nhìn bóng chiếc xe rời đi.

Tô Bằng không về công ty ngay mà bảo lái xe đưa mình tới Tả Tự Lâu của văn phòng Hữu Gian.

Hấn không sợ có người theo dõi, lái xe là trinh sát quân đội, cảnh giác rất cao, nếu có xe theo dõi rất nhanh sẽ bị phát hiện.

Tô Bằng lên tầng mười ba, lúc này mới hơn năm giờ chiều. Hấn mở một vài khoá độc môn, hoạt động thân thể một chút.

“ĐƯỢC RỒI... HÔM NAY Ở NHÀ DƯỞNG NHƯ ĐƯỢC HẤP THỤ QUÁ NHIỀU NĂNG LƯỢNG, MÌNH CŨNG KHÔNG THỂ THUA ĐƯỢC.”

lầm nhảm, vừa nói vừa tìm một bộ công cụ trong thùng công cụ rồi lấy điện thoại công ty phát ra đặt trên bàn.

Sau hơn hai mươi phút thì chiếc di động của công ty đã bị hấn thập thành nhiều phần.

“Quả nhiên có thứ này...họ đúng là nở bỏ vốn nha.”

Tô Bằng nhìn một miếng nhỏ mảy đen lấy từ trong di động, cười khẩy.

Đây là máy nghe trộm đời thứ sáu, cộng với máy theo dõi. Khi Tô Bằng làm thám tử tư, hắn đã có không ít linh kiện điện tử từ bộ đội đặc chủng. Thứ này hắn cũng từng thấy, đồ quân đội Đức thường dùng, ổn định, nhỏ, hiệu quả cao, thứ bé tí này giá chợ đen cũng nằm vạ.

“Ruột điện thoại cũng vậy...dù không mở máy, thậm chí hoàn toàn hết pin, thiết bị nhiệt năng bên trong cũng có thể tìm ra vị trí của mình trong vòng hai tiếng.”

| Tô Bằng nghĩ bụng, nhưng máy theo dõi bên trong máy không tinh tế bằng thứ hắn đã tháo ra, đại thể chỉ tra được hắn ở gần Tả Tụ Lâu chứ không biết vị trí cụ thể của hắn.

“Cũng may đã từng làm thế này, mình thêm cho nó một tí vậy...”

Tô Bằng nghĩ.

Nửa tiếng sau cuối cùng cũng cải tạo xong cái di động.

Tô Bằng lắp thêm linh kiện điện tử cho thiết bị nghe lén, chỉ cần ấn một nút trên điện thoại là sẽ tạm thời bị tắt.

| Còn thiết bị theo dõi trong di động thì hắn thêm một tấm cách nhiệt, chỉ cần ấn ba lần phím 0 là mất cảm ứng.

Làm xong hắn lắp lại cái di động như cũ.

“Tạm thời như vậy... Nhưng có thủ đoạn thế này, công ty này cũng chẳng phải loại tử tế gì.”

Tô Bằng cũng tạm thấy hài lòng, cất di động rồi bắt xe về công ty.

| Trở lại Thiên Bằng Vật Nghiệp thì đã tám rưỡi tối. Tô Bằng lên tầng bảy, dùng thẻ vào phòng làm việc tầng bảy, rồi dùng thang máy chuyên dụng lên tầng mười tám, báo cáo với Thờ Thiên Quân rồi nhận lại nhân trò chơi.

Vì Tô Bằng thấy cũng sớm, Tô Bằng sang phòng trà bên trái xem có gì giải trí không. Vừa vào thì thấy Quý Minh, chỉ thấy hấn lúc này uể oải ngồi trên sô pha, trên bàn trà cạnh hấn có không ít chai bia.

“Về sớm vậy.” Tô Bằng tiến lại ngồi xuống sô pha.

Quý Minh không nói gì, mở một lon bia đẩy cho Tô Bằng, rồi uống cạn cốc rượu của mình.

“Không vui à?”

Tô Bằng nhận lấy bia, hỏi.

mới hơn CÁC doctruyen.org

“Tô Bằng, tôi hỏi cậu. Nếu cậu một năm kiếm được một triệu tệ, tôi mượn cậu bốn trăm nghìn cậu có cho tôi vay không?”

Quý Minh đột nhiên nhìn Tô Bằng, nghiêm túc hỏi.

Chương 30: Gia nhập Hắc Thủy Quân

“Sao vậy, giờ cậu cần tiền à?”

Tô Bằng cảm thấy lạ hỏi Quý Minh.

“Đừng hỏi vội. Trả lời tôi trước. Nếu một năm kiếm được một triệu, cậu có cho tôi vay bốn trăm nghìn không?”

Quý Minh cố chấp hỏi.

“Câu hỏi của cậu rất lạ, trước tiên thu nhập một năm của tôi chưa được một triệu. Thứ hai có rất nhiều yếu tố ảnh hưởng, đương nhiên, tôi cũng có thể

nói sẽ cho vay, nhưng bản thân điều đó có chút nói cho qua, thiếu trách nhiệm rồi.”

Tô Bằng nhìn Quý Minh nói.

-

“Ha ha, ngay cả cậu cũng không trả lời thẳng, nói thật sao?”

Quý Minh cười ha ha, nói với ngữ điệu rất không phù hợp với hình tượng của hắn.

“Thật ra, nhìn từ góc độ người bình thường, cậu không trả lời tôi cũng biết đáp án. Nếu tôi một năm cũng kiếm được một triệu thì cậu sẽ suy nghĩ xem có cho vay không. Nhưng nếu tôi không nuôi nổi bản thân thì cậu sẽ phải nghĩ nhiều hơn rồi

“Nói vậy thật chẳng thú vị gì, nhưng tôi thừa nhận cậu nói có lý.” Tô Bằng gật đầu, nói.

“Nếu đã biết câu trả lời tại sao còn hỏi?”

“Tự nhiên muốn hỏi thôi.”

Quý Minh lại mở một chai bia, nói

“Con người quan hệ với nhau luôn có suy tính. Ngoài người thân ra, những người khác đều sẽ suy tính cái gọi là giá trị và tiêu chuẩn của mình. Dù không phải vì yếu tố kinh tế cũng sẽ suy nghĩ rất nhiều. Vì thế nhìn từ góc độ này quan hệ giữa người với người thực sự rất phức tạp, rất lạnh nhạt.”

“Tôi không đồng ý với cậu lắm. Tình thân đương nhiên đáng quý, nhưng tôi nghĩ giữa người với người không phải thuần túy là quan hệ lợi dụng lạnh lùng đó. Cũng có rất nhiều sự quan tâm chân thành.”

Tô Bằng nói, mơ hồ tự nhiên trước mắt hiện lên hình ảnh của Cương Nha Muội, chỉnh lại suy nghĩ, hắn nói:

“Có phải đi tảo mộ về hồi tưởng lại việc gì không? Tôi cảm thấy với khí chất và diện tượng này, cậu không giống người tiêu cực như thế. Có sự cảm khái này có lẽ trong cuộc sống đã gặp phải biến cố gì.”

Quý Minh trầm mặc không nói, chỉ uống bia.

Trong khi Quý Minh uống, Tô Bằng phát hiện trên cổ tay phải của Quý Minh có một vết sẹo rất sâu.

Tô Bằng nhú mày, nhìn sang tay trái, cả hai cổ tay của hắn đều giống như bị dao cứa.

“Vết sẹo sâu thật... Dường như vết sẹo này đã cứa tới tủy mạch... Là tự sát sao?”

Tô Bằng nhìn ngĩ bụng.

“Cậu ta không giống người như vậy.”

Tô Bằng nhanh chóng có phán đoán. Lúc này Quý Minh cũng đặt bia xuống, thấy Tô Bằng chú ý tới cổ tay mình, dường như tính lại một chút, kéo tay áo xuống che đi vết sẹo.

“Tôi cũng uống không ít rồi, nên về ngủ thôi. Mai mà không tỉnh rượu thì không thể đăng nhập trò chơi.”

Quý Minh thở dài, đứng dậy nói.

“Ừ, cậu đi đi. Tôi uống thêm một chút.”

Tô Bằng nói. Quý Minh đang đi thì đột nhiên phía sau Tô Bằng nói:

“Thật ra nếu thật sự cậu đang cần tiền thì tôi có thể cho vay một ít. Có thể là có duyên, nếu tôi có một triệu có thể cho cậu vay bốn trăm nghìn.”

“Ha ha.”

Quý Minh nghe thế, dừng bước cười:

“Thôi không cần...Nhưng, cảm ơn cậu.”

Nói rồi hắn cầm áo khoác lên đi ra.

“Tên Quý Minh này chắc chắn có vấn đề. ”

Tô Bằng nhìn Quý Minh, nghĩ...

Cùng lúc đó, trong phòng làm việc của Thời Thiên Quân.

Thời Thiên Quân dùng điều khiển chỉnh cảnh ti vi treo tường, nhìn Quý Minh rời khỏi phòng trà.

“Đã điều tra được điểm bất thường chưa?”

Thời Thiên Quân đột nhiên lẩm nhẩm.

Lúc ấy trong bóng tối ở góc phòng, người thân bí áo đen bước ra:

“Không có gì đặc biệt, mua một bó hoa đến nghĩa trang tảo mộ rồi ngăn người cả buổi sáng. Chiều tới quán bar uống rượu ba tiếng đồng hồ, không nói chuyện với bất cứ ai. Tôi cũng nhìn mộ hắn thăm, có lẽ là cha mẹ.”

“Vậy sao?”

Thời Thiên Quân nhìn Quý Minh trên màn hình đang quay lại phòng, nói:

“Xem ra có vẻ rất bình thường...Cậu vất vả rồi, về nghỉ đi.”

Người kia gật đầu, hắn đứng trong góc phòng, thân hình bỗng trở nên mơ hồ xong hắn biến mất khỏi phòng.

“Quý Minh...”

Thời Thiên Quân cầm bút viết tên Quý Minh lên một tờ giấy trên bàn, gạch chân một cái, phía sau đánh dấu hỏi, sau lại xóa dấu hỏi đi, viết một dấu chấm thay vào...

Đêm trôi qua rất nhanh, rất nhanh đã sang sáng ngày hôm sau.

Tô Bằng, Quý Minh, Tôn Thế Giai và tổ trưởng Lôi Minh đã tới nơi để đăng nhập trò chơi.

Ba người đăng nhập trong quân Giang Ninh, trong trò chơi đã là buổi sáng, ba người vẫn ở trong ngõ cụt.

“Ừa, nhìn kia, cái tiệm kia biến mất rồi???”

Tôn Thế Giai nhìn quanh, chỉ về cuối ngõ nói.

Tô Bằng và Quý Minh nhìn sang, quả nhiên tiệm bán quan tài đặt biệt đó đã biến mất, chỉ còn lại bức tường.

“Đúng là quỷ dị...”.

Quý Minh nói. Tôn Thế Giai nói:

“Có phải có BUG không? Trò chơi lớn thế này xuất hiện BUG cũng là bình thường...”

Chỉ có Tô Bằng sờ túi mình, ở đó vẫn còn bộ giấy phù kia, có nghĩa là đêm đó không phải ảo giác.

“Thôi kệ đi, khi nào rời khỏi trò chơi thì đi nói với Lôi Minh một tiếng là được. Chúng ta đến doanh địa Hắc Thủy Quân trước đã.”

Tô Bằng nói với hai người kia.

Hai người cũng không có ý kiến, cả ba đi về phía tây thành, chưa tới nửa tiếng đã thấy doanh địa Hắc Thủy Quân.

| Quận Giang Ninh có tất cả hai vạn Hắc Thủy Quân, trong đó một vạn hai là chính quy, năm vạn dự bị, ba vạn hậu cần. Đóng quân trên một diện tích khá lớn, không thể đóng quân trong thành nên chia ra ở hai đại doanh đông tây quận Giang Ninh.

Nhờ danh bài Hàn Thác đưa, mấy người Tô Bằng vào trong đại doanh phía tây, nghe nói Hàn Thác đang thương nghị việc quân nên ba người ở ngoài chờ.

| Ba người ngồi chờ trong lều, từ đó nhìn được nơi diễn tập của Hắc Thủy Quân, không ít quân sĩ đang luyện tập, tuần mã xếp đội hình chạy trong trường đua, bộ binh huấn luyện chiến trận, còn cả khu tập bắn cung, tất cả đều có cảm giác vô cùng nghiêm khắc.

Không lâu sau Hàn Thác xong việc, tiến lại lều. Toàn thân hần mặc khôi giáp đen, tuy hôm qua cả đêm không ngủ nhưng vẫn rất tràn đầy sức sống.

“Các người đến rất đúng lúc. Ha ha ha. Gặp chuyện tốt tinh thần cũng tốt. Có chuyện tốt đây, chiến dịch tối qua là công lao hiếm có trong thời gian gần đây của Hắc Thủy Quân, ta được thống lĩnh đại nhân thông báo, không lâu nữa ta sẽ được thăng chức phó thống lĩnh Hắc Thủy Quân! Ha ha ha..”

Hàn Thác gỡ mũ giáp xuống ném cho một thân binh, vô cùng sảng khoái cười nói.

“Chúng mừng Hàn đại quân.”

Mấy người Tô Bằng chúc mừng, tối qua họ và người thân binh kia đã nói chuyện, biết Hàn Thác trong Hắc Thủy Quân cũng là nhân vật thực lực không tồi. Có thể là người võ công cao cường nhất trong số các Bách phu trưởng, tư lịch cũng đủ, chỉ là thiếu quân công. Việc tối qua vừa hay tạo quân công nên việc thăng quan tiến chức là đương nhiên.

“Ừm...thăng chức phó thống lĩnh, thân binh sẽ có gấp đôi hiện nay, các người vừa hay làm thân binh của ta. Ha ha, chỉ cần các người được việc, chắc chắn sẽ được thăng chức rất nhanh.”

Hàn Thác nói.

Mấy người Tô Bằng lại cảm ơn, xong Hàn Thác mới nhớ ra chính sự, đưa cho họ giấy phê chuẩn bảo tới quân vụ quan đăng ký, như vậy sẽ trở thành lực lượng dự bị cho Hắc Thủy Quân.

“Thực lực của các người cần nâng cao một chút. Trong doanh trại có giáo quán, sẽ dạy các người các loại võ công, chiến kỹ mà thân binh cần nắm vững. Đương nhiên một số võ công cao cấp cần có quân công. Không có quân công thì phải dùng tiền mua. Nhưng cũng không tồi, các người đều đủ

tiền. Ngoài ra cũng nên thân cận với giáo quan một chút họ sẽ dụng tâm chỉ điểm cho.”

Hàn Thác nói, Tô Bằng lập tức hiểu đây là Hàn Thác bảo mấy người hẳn hối lộ các giáo quan có lẽ sẽ học thêm được chút gì đó.

“Đa tạ tướng quân chỉ điểm.”

Mấy người Tô Bằng cảm ơn xong đi làm thủ tục.

Hôm nay chỉ đơn giản vậy.

Mấy người Tô Bằng sau khi trở thành lực lượng Hắc Thủy Quân dự bị thì được phát danh bài, dùng nó để đi lại và tìm nơi ở quanh quận Giang Ninh mà không bị quan quân tra xét.

Tại nơi của quan huấn luyện tân binh, mấy người Tô Bằng cuối cùng cũng tìm thấy cảm giác của trò chơi.

| Tân binh có thể luyện “sơ cấp Quân Trung Thương Thuật”, “sơ cấp Quân Trung Dao Pháp”, “sơ cấp Quân Trung Kiếm Pháp”, “sơ cấp Quân Trung Phủ Pháp”, “sơ cấp Cung Thuật”, “sơ cấp Kỹ Thuật”, “sơ cấp Chiến Trận”.

Trong đó Thương Thuật, Dao Pháp, Kiếm Pháp, Phủ Pháp, Cung Thuật đều là kỹ năng màu trắng, còn sơ cấp Kỹ Thuật là cưỡi ngựa tăng tốc độ 185%, sau đó học “sơ cấp Mã Thuật Chiến Pháp” sẽ có 20% công kích cộng thêm.

Sơ cấp Chiến Trận là trận pháp chém giết trong quân đội, trước mắt tân binh chỉ được học Tam Tài Trận, ba người đã luyện trận pháp mới thi triển được. Lực phòng ngự và tấn công tăng 10%.

Tân binh có thể học miễn phí một kỹ năng công kích màu trắng. Muốn học các kỹ năng công kích khác thì cần mười lượng bạc.

Trận pháp thì có thể học miễn phí Tam Tài Trận cơ bản nhất.

Kỹ Thuật là đắt nhất. Trước khi được chọn làm kỵ binh Hắc Thủy Quân, huấn luyện Kỹ Thuật cần một lượng vàng.

Cũng may ba người Tô Bằng đều không thiếu vàng. Ba người chọn một loại võ công và Kỹ Thuật.

Sau đó là huấn luyện tăng điểm học tập.

RADIO Trong trò chơi Tử Vong Luân Hội, nâng cao tầng thứ võ công có hai cách, liên quan đến ba thông số.

Hai cách là giết lấy kinh nghiệm hoặc lĩnh ngộ tu hành. Ba thông số là kinh nghiệm võ đạo, kinh nghiệm thực chiến và điểm học tập.

| Giết lấy kinh nghiệm, nghe tên là hiểu, chính là giết quái NPC tích đủ điểm kinh nghiệm thực chiến là có thể dùng kinh nghiệm thực chiến tăng võ công.

Những phương thức này chỉ thích hợp với những võ công màu trắng hoặc dưới màu lam nhạt. Thường thì một bộ võ công từ cơ sở tới mãn cấp có chín hoặc mười tầng.

Còn kinh nghiệm thực chiến, khi thăng cấp võ công màu trắng hoặc màu lam hạt sẽ gặp cửa ải... Ví dụ Hóa Vũ Công hiện nay của Tô Bằng

tầng thứ tư có một cửa ải, gặp cửa ải thì không thể dụng kinh nghiệm thực chiến để tăng cấp nữa.

Việc này liên quan tới kinh nghiệm võ đạo... Kinh nghiệm võ đạo không phải kinh nghiệm bị mất đi, chỉ cần còn chơi là sẽ không ngừng tăng lên.

Có thể tăng kinh nghiệm võ đạo bằng đánh thực chiến, tự luyện công, người khác chỉ dạy, tự mình lĩnh ngộ đột phá hoặc xem người khác chiến đấu, chỉ là số lượng tăng sẽ khác nhau.

| Thông số này hạn chế việc học một số loại võ công. Vẫn lấy Hóa Vũ Công làm ví dụ, kinh nghiệm võ đạo hiện tại của Tô Bằng không đủ để nâng cấp Hóa Vũ Công, kể cả con ròi mộc nhân trong túi của hắn cũng vậy.

Còn về điểm học tập cũng tương tự kinh nghiệm thực hiện, nhưng không cần giết quái, chỉ cần luyện cũng có thể tăng điểm.

Mấy người Tô Bằng luyện ở đại doanh cả một ngày, kiếm được không ít điểm học tập. Tô Bằng tăng Quân Trung Kiếm Pháp lên tầng thứ ba, Kỹ Thuật cũng đã thành thực, được thêm 5% tốc độ cộng thêm.

“Xem ra chỉ ba bốn ngày là Quân Trung Kiếm Pháp có thể mãn cấp... Dù sao cũng chỉ là võ công màu trắng.”

Tô Bằng nghĩ bụng, lúc này đã sắp tới lúc thoát trò chơi rồi.

Tiếng chuông vang lên, bọn Tô Bằng thoát ra ngoài.

“Lội tổ trưởng, có một việc muốn báo cáo với anh.”

Tôn Thế Giai ra trước, tìm tới Lôi Minh, nói về tiệm quý dị ban sáng với Lôi Minh.

“Cái gì?”

Lôi Minh nghe thế cau mày, hần đầy đầy chiếc kính râm, nói:

“Việc này vượt ngoài phạm vi quyền của tôi. Các cậu theo tôi đi gặp Thời bộ trưởng.”

“Việc này rất quan trọng sao?”

Tôn Thế Giai khựng người, nhưng cũng gật đầu. Tô Bằng và Quý Minh cũng đã thoát ra, nghe Lôi Minh nói vậy cũng cảm thấy dường như chuyện bé xé ra to, nhưng cũng vẫn theo Lôi Minh tới phòng làm việc của Thời Thiên Quân.

“Nói vậy, trong trò chơi các cậu gặp một tiệm quan tài đầu dã thú sau đó sáng nay đã biến mất một cách kỳ lạ?”

Thời Thiên Quân ngồi sau bàn làm việc, hai tay chống cằm, đeo kính râm, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Có gì không ổn à Thời bộ trưởng?”

Quý Minh hỏi.

“Có chút vấn đề... Ừm, các cậu đã gặp thì nói một chút.”

Thời Thiên Quân đây gọng kính, nói.

“Lần trước tôi đã nói với các cậu rồi. Trò chơi của công ty dùng siêu máy tính đòi thứ tự làm server. Nhưng vì lượng tính toán trong trò chơi quá lớn sẽ xuất hiện những số liệu dư thừa... Cửa tiệm các cậu gặp chính là một nhóm số liệu thừa. Đột nhiên xuất hiện, đột nhiên biến mất... Có lúc chỉ có cá biệt một vài người nhìn thấy, còn những người khác lại không.”

Thời Thiên Quân nói.

Chương 31: Tu luyện công pháp bí tịch

“Số liệu dư thừa?”

| Tô Bằng nghe vậy lập tức thấy có điều không ổn trong lời của Thời

Thiên Quân. Khi hắn vào trò chơi, vào cửa tiệm quý dị đó gặp ông chủ 6 Triều Bồng, còn cả tám thẻ thời gian đó, đều là số liệu dư thừa, chỉ mình hắn nhìn thấy?

Nhưng hắn không hỏi thẳng mà chỉ nói:

“Vậy, biểu hiện và hậu quả của những số liệu dư thừa đó là gì? Chúng tôi có cần tránh những cửa tiệm kiểu đấy không?”

“Tránh đi là tốt nhất.”

Thời Thiên Quân gật đầu.

“Những số liệu dư thừa ấy đại thể xuất hiện dưới hình thức cửa tiệm quý dị có thể biến mất bất cứ lúc nào. Chúng sẽ bán một số vật phẩm kỳ quái, nếu dùng chúng sẽ gây hỗn loạn đến số liệu, đồng thời có thể khiến người chơi bị xóa nick. Vì thế tôi khuyên các cậu đừng động vào những thứ trong các cửa tiệm ấy. Khi phát hiện ra lập tức báo cáo với tôi, tôi sẽ cho chuyên gia xử lý.”

“VẬY Ặ...ĐƯỢC, NHƯNG BÁO CÁO CÓ ĐƯỢC THƯỞNG KHÔNG?”

Tôn Thế Giới hỏi.

“XEM TÌNH HÌNH, NẾU SAU KHI BÁO MÀ CHÚNG KHÔNG BIẾT MẮT THÌ SẼ CÓ THƯỞNG CĂN CỨ THỰC TẾ, TỪ VÀI TRĂM TỚI MỘT NGHÌN TỆ.”

| Thời Thiên Quân nói. Tôn Thế Giới nghe vậy dường như hứng khởi hơn.

“LẦN SAU PHÁT HIỆN TÔI SẼ BÁO CÁO NGAY.”

Quý Minh cũng gật đầu.

Tô Bằng cũng gật đầu theo, nhưng trong bụng không đồng ý với cách nói của Thời Thiên Quân. Cửa tiệm đó đúng là hơi kỳ lạ, nhưng dù là ở trí thông minh của ông chủ trong đó hay những đạo cụ được bán đều rất có trình tự, không giống như sổ liệu dư thừa.

Còn việc nick người chơi có thể bị xóa thì Tô Bằng hiểu ra. Điều Thời Thiên Quân nói là về thẻ không gian, có thể khi thẻ không gian dùng hết thì sẽ bị xóa nick thật.

Nhưng về tổng thể thì là hai quy tắc khác nhau của hai hệ thống, không giống sự dựa thừa vô nghĩa.

“Thời Thiên Quân nói không rõ ràng, cứ có cảm giác hấn che giấu thông tin quan trọng.”

Tô Bằng nghĩ bụng, ghi nhớ điểm đáng nghi này rồi nói: “Thời bộ trưởng, không còn việc gì nữa bọn tôi về ăn tối đây.” “Ừm, đi đi.” Thời Thiên Quân gật đầu nói.

Mấy người Tô Bằng rời khỏi phòng làm việc, Thời Thiên Quân nhắc một cái chét bên cạnh mặt bàn, không lâu sau một người phụ nữ đi vào phòng.

“Thời bộ trưởng tìm tôi?”

Thời Thiên Quân tháo kính xuống nói:

“Ninh Thái, việc lần trước cô nói, lão già trong trò chơi và cả cửa tiệm ấy lại xuất hiện rồi...”

“Là cửa tiệm thần bí khiến một người tổ Long Bôn Tổ, hai người tổ Long Nha trong ghi chép của công ty và một người tổ Âm Kiêu của chúng ta bị xóa nick?”

Người phụ nữ bước vào chính là thanh mai trúc mã của Tô Bằng, tình cờ gặp ở công ty, Cương Nha Muội Ninh Thái. Cô dường như khá kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, việc này vẫn cần điều tra thêm... Cô thân là tổ trưởng tổ Âm Kiêu, cần phải điều tra cho triệt để việc này. Còn cả loại cửa tiệm thần bí đó liệu có xuất hiện nữa không, tin tức và người liên quan thì tìm Lôi Minh ở nhóm tân binh. Sau khi điều tra xong báo cáo với tôi. Đương nhiên người của cô đừng vào cửa tiệm, sau khi tra ra quy luật xuất hiện của nó tôi sẽ báo lên cho công ty. Sẽ có chuyên gia tới xử lý.”

Thời Thiên Quân nói.

“Hiểu rồi, nếu không còn việc gì nữa thì tôi xin đi trước.”

Ninh Thái gật đầu nói.

“Đi đi.”

Ninh Thái quay người ra khỏi văn phòng Thời Thiên Quân.

“Đúng là phiền phức...”.

Thời Thiên Quân nhìn người ra ngoài rồi, cười khẩy, cầm cốc cà phê lên...

| Máy người Tô Bằng báo cáo xong đến nhà ăn để ăn tối. Món ăn bữa tối vẫn rất phong phú, đủ cả theo phong cách phương Đông và phương Tây. Ba người Tô Bằng lấy đồ ăn xong thì bắt đầu ăn.

Trong lúc ăn Tô Bằng nói chuyện thăm dò thì xác định Quý Minh và Tôn Thế Giai khi vào trò chơi không gặp cửa tiệm thần bí đó.

SE

Tô Bằng cảm thấy kỳ lạ nhưng tạm thời gác lại cảm giác đó, dù sao vật phẩm của cửa tiệm thần bí đó hẳn vẫn còn, có thể nghiên cứu bất cứ 8 lúc nào.

Ăn xong, Tô Bằng trở về phòng suy nghĩ.

Trong phòng hẳn có thêm một bảng phi tiêu... Loại này dùng phi tiêu = quốc tế để chơi, nhưng bây giờ hẳn lại dùng một con dao gọt hoa quả.

Cảm giác phi dao giết chết con rắn ở nhà họ Tô giờ hẳn vẫn thấy còn như mới. Bảng phi tiêu và dao gọt hoa quả đều lấy từ văn phòng Hữu Gian. Nhưng đáng tiếc suốt từ tối hẳn không tìm lại được cảm giác khi ấy.

Hoặc là chuỗi dao đập vào bảng phi tiêu, hoặc là phi lệch vào tường, thỉnh thoảng vài lần cắm trúng bảng nhưng vị lực quá yếu nên lại rơi.

“Đúng là đau đầu...”

Tô Bằng thử cảm giác tay của mình, nhưng không tìm được thứ cảm giác như có sức mạnh nào đó trợ giúp đó...

Rất nhanh đã qua hai ngày.

Trong hai ngày này, ba người Tô Bằng luôn tu hành trong quân doanh. Trong thời gian đó có người của tổ Âm Kiêu đến hỏi mấy người Tô Bằng, ngoài những câu gặp cửa tiệm đó ở đâu khi nào thì cũng không có câu hỏi gì đặc biệt.

Trong hai ngày này, dùng kinh nghiệm thực chiến và điểm học tập thu được trước kia tu hành được Quân Trung Kiếm Pháp đến tầng mười. Đây là cảnh giới cao nhất của bộ võ công này rồi.

| Từ chỗ Lôi Minh được biết, thường thì võ công màu trắng tu luyện đến tầng mười thì sẽ có hai thứ được nâng cao hơn.

Một là nguyên khí...tu luyện bất cứ loại võ công nào tới mãn cấp cũng làm tăng nguyên khí.

Nguyên khí và kinh nghiệm võ đạo đều liên quan tới cảnh giới. Nghe nói cảnh giới nguyên khí tăng đều sẽ được cộng thêm công thủ.

Ngoài ra, khi một môn võ công tu luyện đến cấp cao nhất đều sẽ xuất hiện tất sát.

Ví dụ bộ Quân Trung Kiếm Pháp của Tô Bằng tu luyện đến tầng mười, xuất hiện một cái tương tự tất sát, gọi là Cực Tốc Khoái Công. Trong vòng năm phút, tốc độ tấn công cực hạn tăng thêm 30%.

Nhưng chỉ có thể dùng chiêu thức tấn công của Quân Trung Kiếm Pháp.

Đây cũng là vì bộ võ công này là màu trắng, võ công cao cấp hơn thì tất sát sẽ hao lệ hơn, lực công kích cũng cao hơn. Dù sao thì Cực Tốc Khoái Công chỉ tiêu hao thể lực chứ không liên quan tới các nhân tố như nội lực.

Ngoài ra, kinh nghiệm võ đạo của Tô Bằng cũng là vì đã tăng cấp cho Quân Trung Kiếm Pháp và nghe giáo quan giảng giải võ đạo, đã tăng đến mức có thể tu hành bí tịch mà hắn có được.

Hóa Vũ Công, Lục Địa Phi Hành Thuật đều có thể tu luyện rồi, chỉ là Mãn Thiên Hoa Vũ cần một loại thủ pháp ám khí cơ sở LV.10. Phi Dao Thuật của Tô Bằng vẫn chưa mãn cấp, tạm thời không thể tu hành, nhưng cũng sắp rồi.

Tối hôm thứ hai, Tô Bằng đã tham ngộ được Hóa Vũ Công và Lục Địa Phi Hành Thuật. Võ công bí tịch sau khi tham ngộ sẽ biến mất, nhưng trong cột kỹ năng của hắn cũng có thêm hai loại võ công.

Hóa Vũ Công, công pháp màu lam nhạt, nội lực giống như mưa xuân, thích hợp kích hoạt loại võ công tinh tế, đặc biệt thích hợp với ám khí. Đẳng cấp hiện tại, tầng thứ nhất, mông mông tế vũ, nội lực 55 điểm (bốn tầng đầu tiên mỗi tầng tăng 10 điểm nội lực, năm tầng sau tăng 15 điểm, có tất cả chín tầng)".

“Lục Địa Phi Hành Thuật, côn pháp màu lam nhạt, một loại khinh công thích hợp đi cho đi đường hơn né tránh trong phạm vi hẹp hoặc bay cao. Cần có nội lực dẻo dai. Đăng cấp hiện tại: tầng thứ nhất, tốc độ tăng 55%, mỗi giờ tiêu hao 45 điểm nội lực (mỗi tầng tăng 5% tốc độ di chuyển, giảm tiêu hao 2 điểm nội lực, có tất cả chín tầng).”

Đây là trạng thái hiện tại của hai loại võ công.

Tô Bằng khá hài lòng với hai loại võ công này. Lục Địa Phi Hành Thuật tu hành đến mãn cấp có thể vượt qua cả tốc độ cộng thêm của sơ cấp Kỹ Thuật. Chỉ là không duy trì được lâu. Hóa Vũ Công tu hành đến tầng chín có tất cả $55 + 40 + 75$ tất cả 170 điểm nội lực, cũng coi như không tồi. Giờ Tô Bằng không có tất sát nào cần tiêu hao nhiều nội lực. Quân Trung Kiếm Pháp thì tiêu hao thể lực là có thể sử dụng rồi.

Hắn cũng khá hài lòng về tốc độ tu hành hiện nay của mình. Ngoài ra Dã Cầu Quyền mười tám thức Tô Bằng cũng đã tham ngộ được hết. Như vậy nếu không có vũ khí hắn cũng có thể dùng quyền cước.

Ngày thứ ba, Tô Bằng lại đăng nhập như bình thường, đột nhiên có một quân sĩ tìm hắn nói là Hàn Thác tìm.

Tô Bằng đến chương của Hàn Thác, Hàn Thác thấy hắn gật đầu nói: “Đến đúng lúc lắm, ta có việc cần nhờ người làm.”

“Tướng quân cứ phân phó.

Tô Bằng cung tay nói. Hàn Thác thấy thái độ của hắn như vậy thì rất hài lòng.

“Cũng không có việc gì lớn, chỉ là lần trước. ”

Chương 32: Suy luận!

“Lần trước chúng ta diệt phi ở Thanh Sơn Trại...để lại rất nhiều 5 chiến mã và binh khí vẫn chưa mang về. Tuy có đại bà trông coi nhưng 9 để ở đó cũng không nên. Người cầm quân lệnh của ta dân mười hắc giáp

ky binh và hai mươi tập binh hậu cần tới Thanh Sơn Trại mang ngựa và 8 binh khí về đi.”

Hàn Thác nói.

nhật ch

Tô Bằng gật đầu, nhận lấy binh phù điều lệnh ra doanh trại điều binh.

nhâbagai doctrine

Ba tiếng sau tại Thanh Sơn Trại.

Tô Bằng dẫn mười kỵ binh Hắc Thủy Quân và hai mươi quân hậu cần đánh xe ngựa tới Thanh Sơn Trại.

Từ sau khi Tô Bằng gia nhập Hắc Thủy Quân, Hàn Thác cũng xin chiến công cho Tô Bằng vì hắn đã kịp thời thông báo quân tình, cộng với Hàn Thác đã thêm vào “tác chiến dũng mãnh”, Tô Bằng đã thành Ngũ trưởng, miễn cưỡng có thể thống lĩnh một nhóm nhân mã. Các hắc giáp kỵ sĩ kia cũng biết hắn là người của Hàn Thác, mà Hàn Thác sớm muộn gì cũng được thăng chức phó thống lĩnh, đương nhiên không ai làm khó hắn.

Khi tới Thanh Sơn Trại đã gần trưa, Tô Bằng nói chuyện với Hàn trại chủ một lúc, việc cùng bắt nội gián ấy ngày trước vẫn còn như mới xảy ra.

Khi nói chuyện cùng Hàn trại chủ trong đầu Tô Bằng bỗng lướt qua một việc, hắn nói với Hàn đại phụ:

“Hàn lão, không biết nhà của thợ rèn Tào ở Thanh Sơn Trại đã có ai chưa?”

“Vẫn chưa, trong Thanh Sơn Trại vốn đã có đủ chỗ ở rồi, nhà của hắn cũng không phải đặc biệt tốt, không ai định lấy nhà hắn. Hơn nữa mục đích của hắn còn không rõ ràng, tiềm phục ở Thanh Sơn Trại mười năm, nào ai dám ở nhà hắn?”

“Vậ à...”

Tô Bằng nghe thế gật đầu, nói:

“Hàn lão, giờ ta ở quận Giang Ninh cũng coi như có chỗ đứng, nhưng dù gì cũng là đi ra từ Thanh Sơn Trại, luôn cảm thấy cội rễ ở đây. Hay là thế này, nếu không ai cần thì ta dùng vàng mua căn nhà của thợ rèn Tào. Sau này nếu không được như ý ta trở về Thanh Sơn Trại vẫn còn chỗ trú chân.”

“Ha ha. Tô tiểu hữu khách khi quá rồi. Nếu đã có ý đó thì cần gì vàng? Chỗ đó lão phu nói một câu là được. Tô tiểu hữu đã cần thì tặng Tô tiểu hữu.”

Hàn đại phu cười lớn. Tô Bằng cũng không ra vẻ, cảm ơn Hàn đại phu. Căn nhà đó cũng không có giấy tờ gì, trực tiếp trở thành của Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn sắc trời, hắc đặng nhập lúc chín giờ, vừa vào là Hàn Thác giao cho nhiệm vụ này. Thời gian hiện thực cũng giống thời gian trong trò chơi, giờ trong trò chơi cũng là buổi trưa rồi.

Tô Bằng gọi một đầu mục của hắc giáp kỵ binh tới, nói:

“Ngô huynh, giờ đã trưa rồi, chắc các huynh đệ đều đã đói. Chị bằng thế này, tiểu đệ mới, Lý đại thẩm ở nhà trọ Thanh Sơn Trại làm cơm rất ngon, mời các huynh đệ cùng ăn một bữa.”

| Cái này không hay lắm thì phải? Hàn tướng quân bảo chúng ta đi sớm về sớm.”

Đầu mục họ Ngô lưỡng lự nói. Hắc cũng hơi đói rồi nên từ chối cũng không cương quyết lắm.

“Trời đánh tránh miếng ăn, có gì ta sẽ nói với Hàn tướng quân.”

Tô Bằng nói. Ngô đầu mục nghe thế cuối cùng cũng gật đầu. Tô Bằng là tâm phúc của Hàn Thác, hơn nữa lần này cũng không phải quân vụ khẩn cấp, mọi người cũng không muốn làm việc khi đang đói.

“Vây cảm ơn hảo ý của Tô huynh đệ!”

Ngô đầu mục gật đầu xong gọi to:

“Các huynh đệ, Tô quân đầu mời cơm chúng ta!”

“Ồ, hay quá!”

Tất cả cùng hô lên.

Rất nhanh chóng quân sĩ đã tới chỗ ở kiêm nhà trọ của Lý đại thẩm. Trong phòng chỉ đủ chỗ cho mười kỵ binh, bên ngoài còn bày hai cái bàn lớn cho quân hậu cần.

“Các vị huynh đệ, hôm nay chúng ta chỉ ăn thịt, rượu thì đừng uống, dù sao vẫn còn phải làm quân vụ. Cần gì cứ tìm Lý đại thẩm. Ta còn chút việc riêng cần bàn với trại chủ, xin cáo từ trước.”

Tô Bằng đứng dậy nói, mọi người đáp lời. Hắc Thuỷ Quân đãi ngộ không tồi cũng chỉ là ăn bánh bao trắng thoải mái, thịt thì cách vài ngày

Ngạn mới được ăn. Bữa cơm này Tô Bằng cũng không tốn bao nhiêu nhưng mua chuộc được lòng người.

là Trần Bách Thành

- Nửa chừng bữa cơm cáo tội xong Tô Bằng một mình tới nhà của thợ 3 rèn Tào.

Trại dân Thanh Sơn Trại rất thuận phác, đêm ngủ không khoá cửa, nhà thợ rèn Tào không khoá, Tô Bằng cũng không vào, chỉ đứng ở sân nhắm mắt lại.

“Không phải ta đã nói với người rồi sao? Bảo các người thông báo cho những đó ở Thanh Sơn Trại, bảo chúng nhanh mai phục gần đây, thấy ta ra tín hiệu là tối tấn công. Ta chọn được thời cơ sẽ mở cổng trại cho! Nhưng bọn Lăng Thiên Thanh Long Sơn sao sáng đã tới rồi?”

“Sao ta biết được? Ta cũng chỉ là phụ trách liên lạc, ai biết người Thanh Long Sơn nghĩ kiểu gì? Còn nữa, tin tình báo của người có chuẩn không? Thứ đó thực sự ở Thanh Sơn Trại?”

“Ta cảm giác có chút bất thường. Đến chín phần là ở Thanh Sơn Trại. Ta đã xác định thân phận hắn, tối nay nhất định phải đánh hạ Thanh Sơn Trại, nếu không hắn chạy mất, thân phận thực sự của hắn là...”

Tô Bằng nhớ lại đoạn đối thoại hôm đó hẳn vô tình nghe được. Ngay cả giọng nói, hoàn cảnh lúc đó vẫn như mới đối với Tô Bằng.

“Giờ thì rõ rồi... kẻ mà Hứa Quốc Hán phải giám sát có lẽ chính là thợ rèn Tào... Lý do giám sát hẳn là vì thân phận thật của tên họ Tào này là người khác... Phải nguy trang là vì một “thứ” nào đó.”

Tô Bằng nhớ lại các manh mối, tổ hợp phân tích lại chúng.

“Đây là những thông tin đã biết... điểm đáng để tìm hiểu sâu hơn chính là thân phận bản thân của họ Tào là gì? Có quang minh chính đại không? Nếu vậy tại sao hẳn trốn trong Thanh Sơn Trại suốt mười năm? Là để tránh hoa sao? Hay là che giấu cái gì đấy?... Còn nữa, thứ mà chúng nói rất cuộc thế nào?”

“Bắt đầu từ thứ mà chúng nói vậy. Rất cuộc nó to hay nhỏ, trông như thế nào? Có tách rời được không? Là báu vật hay tội chúng? Chắc chắn có giá trị, là giá trị kinh tế hay giá trị nào khác?”.

Ban đầu Tô Bằng tưởng tượng thứ kia to bằng cái hòm sắt.

“Nếu to như vậy thì làm thế nào để mang vào Thanh Sơn Trại? Vận chuyển ban đêm sao? Không... như vậy thì với võ công của họ Tào cũng có thể bị bại lộ.. Vậy nó sẽ không to đến mức đó.”

Tô Bằng lại thay đổi một vài phán đoán, nhưng đều bị hắn tự phủ quyết.

“Thứ đó nói chung sẽ không quá lớn, có khả năng là khá nhỏ.. Vậy giờ nó đang ở đâu? Bị đưa đi rồi hay vẫn giấu trong Thanh Sơn Trại? Hoặc ở một nơi nào khác?”

Sau khi suy nghĩ một lượt về các manh mối, hắn loại bỏ khả năng giấu tại một nơi nào đó. Nếu thế thì họ Tào không cần phải trốn trong Thanh Sơn Trại lâu như vậy. Nếu nói là tránh hoa thì Thanh Sơn Trại không phải quá hẻo lánh, người tới người lui cũng không ít, có rất nhiều nơi tương tự, không cần phải ở Thanh Sơn Trại suốt mười năm. Hơn nữa rất có thể họ Tào đã thay đổi dung mạo và ngoại hình, như vậy thì càng không cần phải trốn tại một nơi hẻo lánh.

“Nhất định có liên quan tới địa duyên... Hoặc là một sự kiện gì đó, hoặc là thứ đó chỉ có tác dụng khi ở quanh Thanh Sơn Trại.”

Tô Bằng nghĩ bụng. Vậy thứ đó ở trên người hắn hay ở chỗ nào?”

Tô Bằng tiếp tục suy đoán, hắn coi mình là họ Tào để tưởng tượng.

“Nếu mình là hắn, có thứ quan trọng như vậy chắc chắn hoặc là mang bên người hoặc để ở nơi có thể thấy được. Nếu không thật sự sẽ không ngủ yên.”

Tô Bằng nghĩ, nhưng nhà họ Tào đã bị Hắc Thủy Quân lục soát rồi. Những người đó đều là dân chuyên nghiệp, một số nơi bí mật, bao gồm cả công cụ của họ Tào cũng đều bị tháo ra xem, không có gì lạ thường.

Tô Bằng nghĩ, lại nhắm mắt, tưởng tượng lại vài lần hắn tiếp xúc với tên họ Tào.

Lần đầu tiên là họ Tào phi dao chết một con rắn độc đồng thời dạy cho hắn Phi Dao Thuật.

Lần thứ hai là khi hắn có được con rắn rồi người gõ, đến chỗ họ Tào thỉnh giáo, hắn bảo hắn từng học một số chiêu quyền cước ở quận Giang Ninh...

Lần thứ ba...

Tô Bằng nhắm mắt nhớ lại, không chỉ là những ấn tượng đơn giản, mà hắn đều cố gắng nhớ lại những cảnh tượng khi hắn tiếp xúc với họ Tào, giống như phim vậy, rõ ràng tới từng chi tiết.

Tô Bằng rơi vào một cảnh giới huyền ảo...

Khoảng một tuần hương sau, Tô Bằng bỗng nhiên mở mắt, chậm rãi chuyển động tầm mắt rồi dừng lại ở một ngọn cây táo trong sân nhà...

Chương 33

Lần thứ nhất tại nhà họ Tào, hắn tưới nước cho cây táo.

Lần thứ hai hấn ngắt lá vàng trên cây táo. Lần thứ ba hấn nằm trên ghế nhìn cây táo uống rượu.

Lần thứ tư...

Những cảnh tượng ấy không ngừng lặp lại trong đầu Tô Bằng, tên họ Tào này chẳng có lý do gì để đặc biệt yêu thích cây táo. Nếu buộc phải có lý do thì...

Tô Bằng chậm rãi tiến lại gần cây táo. Nó không hẳn là quá cao, hơn nữa cũng không phải thật sự tươi tốt. Trên thân cây nổi lên ba cái móm kỳ lạ.

| Khẽ chạm vào cây táo Tô Bằng nghĩ, nếu mình là tên họ Tào, nếu thật sự giấu thứ đó gần cây táo...khả năng ở dưới đất không lớn lắm, giấu đồ dưới đất và dưới bất cứ thứ gì cũng như nhau, mà sự chú ý của họ Tào rõ ràng là ở trên thân cây.

Nghĩ rồi hấn khẽ sờ lên ba cái móm nhô ra trên thân cây...

Bụp! Bụp!

Tiếng chặt cây vang lên, Tô Bằng đã lấy công cụ trong nhà tên họ Tào, hấn dùng rìu chặt những móm nổi lên trên thân cây.

Hấn cuối cùng cũng chặt được một cái, bỏ ra thì không thấy có gì bên trong. Giờ chuyển sang chặt cái thứ hai.

“Bụp bụp!”

Từng tiếng chặt cây vang lên, cái móm này cũng bị Tô Bằng bỏ xuống khỏi cây táo khô.

Khi móm này rơi xuống thì trực giác của Tô Bằng cho thấy thứ kia có thể ở trong này.

Dùng rìu bỏ xuống bằm cái móm này ra, Tô Bằng bỗng cảm giác mình đã bỏ phải thứ gì đó rất cứng.

Gỡ hết lớp gỗ đã nát vụn ra, Tô Bằng thấy bên trong là một thứ giống một miếng sắt màu đen.

“Chính là nó rồi!”

. Tô Bằng nghĩ bụng, lấy miếng sắt đó ra nhìn, chỉ thấy nó không to lắm, rộng khoảng ba xăng - ti - mét, dài bốn xăng - ti - mét, được làm từ kim loại màu đen, trọng lượng cũng là của kim loại, nhưng bề mặt lại có một lớp như hoa văn gỗ.

| Thấy những đường hoa văn này có chút quen, Tô Bằng nhìn lên thân cây táo mà mình mới bỏ xuống, rất giống với hoa văn trên đó.

“Chất liệu của miếng sắt này rất đặc biệt, lại mọc vân gỗ...”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, lật mặt kia lên nhìn thì thấy có bốn chữ được viết theo thể chữ Triện.

“Kim Mộc Thuỷ Hoả.”

Ở mặt trên miếng sắt đen này viết rõ ràng bốn chữ triện đó!

“Kim Mộc Thuỷ Hoả? Ngũ Hành sao?”

Tô Bằng nghĩ bụng, nhưng rồi lại phủ định, tấm sắt này không to lắm nhưng vẫn có thể thêm chữ Thổ, nhưng trên này chỉ có bốn chữ.

| Tô Bằng suy nghĩ ý nghĩa của bốn chữ này, nghĩ một lúc trong đầu bỗng loé linh quang.

| “Đội đã...Kim, có thể là chỉ chất liệu của nó. Nó vốn giống như làm từ kim loại... Còn Mộc... tấm sắt này được đặt trong cây táo nên bị lây cả vân cây, giống như gỗ của kim loại chứ không phải được khắc lên. Nếu không thì không thể giống với vân cây như vậy được. Vậy thì Kim Mộc Thuỷ Hoả có phải nói trên tấm sắt này sau khi dung hợp bốn loại nguyên tố thì sẽ xảy ra việc gì đó?”

| Tô Bằng nghĩ bụng, rồi lập tức nghĩ ra, tên họ Tào để tấm sắt này trong thân cây táo chưa chắc là để cất giấu. Có lẽ hắn đã đoán ra hàm nghĩa của

Mộc nên mới làm vậy.

“Rất có khả năng... Vậy Hoa là gì? Là đốt trên lửa sao?”

Thật ra hẳn không biến tên họ Tào mới chỉ nghiên cứu sơ bộ tấm thẻ này, vẫn chưa nghĩ tới mức của hẳn. Tấm thẻ sắt này có ý nghĩa khác.

Nhưng Tô Bằng không biết, hẳn đột nhiên có chút kiềm chế không được, nôn nóng muốn thử nghiệm, xem thử dùng lửa đốt thì sẽ thế nào.

Hắn đi vào nhà của gã họ Tào, nhà của họ Tào so với trong trại cũng coi như giàu có, không thiếu thứ gì. Tô Bằng tạo một đồng lửa trước cửa nhà, dùng củi và than đốt lên, lấy một cái công cụ rèn lấy vài quần lấy tay cầm rồi kẹp miếng sắt kia đặt vào lửa.

Dần dần hẳn cũng phát hiện một vài thay đổi. Chỉ thấy miếng sắt dần đổi màu... không phải thành màu đỏ như bình thường mà là thành màu tím.

Tô Bằng nhận thấy được sau khi biến thành màu tím, bề mặt miếng a sắt xuất hiện đường vân hình lửa, và vân cây cũng không biến mất.

“Xem ra mình nghĩ đúng hướng rồi.”

Tô Bằng thấy thế mừng rỡ, tiếp tục thêm lửa.

Một lúc lâu sau, hẳn thấy màu và vân trên đó không thay đổi nữa, hẳn biết tác dụng của Hoả đã đạt được rồi.

“Còn lại là Thủy... Thủy cũng không có gì rắc rối, có thể chính là cho vào nước.”

Tô Bằng nghĩ, nhớ ra trong lu nước lớn trong phòng đầy nước. Dùng kẹp kẹp miếng sắt biến thành màu tím gần như trong suốt như ngọc này đi vào nhà.

Mở lu nước ra, Tô Bằng cho miếng sắt vào trong, lập tức hẳn nhìn thấy sự khác thường.

Miếng sắt này không hề phát ra tiếng xèo xèo khi kim loại nóng gặp nước hay phát ra, thậm chí nó cũng không chìm xuống mà ngược lại nổi trên mặt nước.

Tô Bằng vô cùng kinh ngạc, mật độ của tấm sắt chắc chắn hơn nước, nhưng giờ đốt một lúc lại có thể nổi trên nước? Đây là thứ năng lượng

gì?

Hắn cũng thả kẹp ra, nhìn miếng sắt nổi trên mặt nước. Chỉ thấy nước trong lu giảm dần, nhưng trong lu có một thứ không phải hơi nước mà giống như ánh cực quang lan rộng.

Tô Bằng há hốc mồm, hắn chăm chú nhìn bên trong, chỉ thấy ánh sáng đỏ lan rộng dần, sau khi tràn qua lu thì không biến mất mà rơi xuống đất, trong không trung xuất hiện một màn sáng giống như trong rạp phim. Trên màn sáng là một nam nhân mặc cảm y, không nhìn rõ mặt mũi, tay cầm phi đao dường như đang dùng võ công gì đó.

Đồng thời bên cạnh người đó bắt đầu xuất hiện hàng nghìn con chữ viết theo thể chữ Lệ. Tô Bằng lập tức rơi vào một thứ cảm giác huyền diệu, giống như lần tham ngộ Da Cầu Quyền vậy.

“Bạn đang tham ngộ võ học Phong Vân Nhất Đao! Phong Vân Nhất Đao là võ học đặc biệt, không cần kinh nghiệm võ đạo, yêu cầu ngộ tính: 14 điểm, yêu cầu cảm tri: 14 điểm. Bạn chưa thỏa mãn yêu cầu. Không thể tìm hiểu...”

| Tô Bằng cảm nhận được tuy mình rõ ràng nhìn thấy người đàn ông nhỏ bằng 1/3 người bình thường trên màn sáng đang biểu diễn phương pháp phi đao, bên cạnh còn có một cuốn bí tịch tâm pháp thủ pháp, nhưng hắn lại không thể đọc được, nhìn xong cũng quên hết.

“Nhắc nhở, tín vật này chỉ có thể lưu trữ tin tức một lần. Sau ba phút sẽ tự động tiêu hủy, tín vật sẽ trở thành tín vật bình thường.”.

| Tô Bằng nghe thấy tiếng nhắc nhở, hắn lại càng thêm cuống, khó khăn lắm mới tự gặp được một lần kỳ ngộ, lẽ nào lại cứ thế bỏ lỡ một cuốn bí tịch

tuyệt thế võ học sao?

| Tô Bằng quyết tâm, bỗng thấy đồng tử hắc nở ra, ánh mắt không ngừng loé dị quang.

Đây...chính là kỹ năng đặc biệt của bản thân Tô Bằng, Ảnh Tượng Ký Ưc!

Trong đầu Tô Bằng có một tổ mảng tổ chức giống như phần cứng sinh vật, bình thường có thể lưu trữ một số tài liệu văn tự, nhưng hắc rất ít khi dùng để ghi lại những gì hắc nhìn thấy, cùng lắm chỉ dùng để lấy một vài tư liệu ảnh.

Vì dùng kỹ năng đặc biệt này chưa chắc mỗi lần đều có tác dụng tốt nhưng đến 50% là khiến hắc như muốn vỡ đầu trong một tiếng.

Nhưng bây giờ gặp một lần kỳ ngộ ngay trước mắt Tô Bằng không thể để ý nhiều nữa.

Bên tai hắc vang lên tiếng nhắc nhở.

“Nhắc nhở...nhắc nhở... Sóng não của nhân vật thay đổi kỳ lạ...tăng kỹ năng chưa biết... kỹ năng chưa biết gọi là “Ký Ưc”...Nhân vật thi triển kỹ năng Ký Ưc, cưỡng ép ghi lại võ học đặc biệt Phong Vân Nhất Đạo... Phong Vân Nhất Đạo đã được ghi lại...”

Khi hồi phục ý thức Tô Bằng thấy mình vẫn ở trong nhà họ Tào, những cảnh tượng vừa rồi đã biến mất.

Xoa xoa đầu mình, cũng không thấy đau lắm, Tô Bằng thấy may mắn, dường như lần này hắc không bị tác dụng phụ.

Nhìn vào lu nước Tô Bằng kinh ngạc khi thấy toàn bộ nước đã biến mất. Miếng sắt đang nằm dưới đáy ly, vân gỗ và vân lửa đều đã biến mất, giờ nó chỉ giống một miếng sắt bình thường.

Tô Bằng đưa tay nhặt miếng sắt lên, lúc này mới nhớ ra cuộn bí tịch Phong Vân Nhất Đạo. Ở

Hắc mở giao diện nhân vật, mở cột kỹ năng thì kinh ngạc khi phát hiện...

Chương 34: Cướp giết!

Trong cột kỹ năng của Tô Bằng, có thêm hai kỹ năng, một trong số S đó gọi là “Phong Vân Nhất Dao”, nhìn bộ dạng biểu tượng, hẳn là thuật

phi đao, nhưng lúc này là màu xám, không sáng lên, cũng không cách nào kéo động, đặt ở ngay trong cột kỹ năng của Tô Bằng.

“Đây là ký ức vừa rồi sao?”

Tô Bằng nghĩ, hẳn lưu ý đến, ngoại trừ thuật phi đao, mình còn có thêm một kỹ năng, gọi là “Ký ức”, trước mắt đang ở thời gian CD, thời gian mới nghĩ tạm chưa đến một phần hai mươi.

“Kỹ năng kia của ta, cũng được ghi vào thể giới trò chơi này?”

Trong lòng Tô Bằng có phần kinh dị, hẳn đứng lên đi ra khỏi nhà Tào thợ mộc, nhìn về phía bầu trời, thấy mặt trời vừa chéch, đại khái là hơn một giờ chiều.

“Xem ra không hôn mê bao lâu.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Lần này tới Thanh Sơn trại, đã lấy được vật phẩm Tào thợ mộc cất giấu, còn có một phen kỳ ngộ, trong lòng Tô Bằng cảm giác có phần thoải mái, hẳn cũng thật không dám dừng lại lâu, không biết sao, có một loại cảm giác nguy cơ luôn luẩn quẩn ở trong lòng Tô Bằng, giống như chỉ cần ở lại Thanh Sơn trại, sau đó không lâu sẽ có chuyện không hay gì xảy ra.

“Thời gian cũng không còn nhiều lắm, nắm chắc thời gian trở lại đại doanh Hắc Thủy quân, người dám đi vào trong đó tìm phiền toái sẽ không quá nhiều đi?”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ vậy, bước nhanh từ trong nhà Tào thợ mộc ra, đi tới cho khách điểm trong trại.

Lúc này, những quân sĩ Hắc Thủy quân kia cũng ăn gần xong, những quân sĩ này đều không uống rượu, ăn đồ cũng không mất quá lâu, Tô Bằng trực

tiếp tìm đến đầu mục họ Ngô kia, nói:

“Ngô huynh, mọi người cũng ăn gần xong rồi, liền trở về đại doanh phục mệnh thôi, ta thấy chân trời có mây đen kéo tới, nếu trì hoãn, sợ là trời sẽ mưa.”

Ngô quân đầu kia nghe xong, cũng nhìn thoáng qua sắc trời bên ngoài, đúng thật, hướng Đông có mây đen kéo tới, hần gật đầu nói:

“Vậy thì nghe theo ý của Tô huynh.”

Nói xong, hần bảo những quân sĩ kia không nên ăn uống nữa, mau đưa vật tư về đại doanh Hắc Thủy quân.

Lần trước, bọn người Hàn Thác đã mang đi một đám ngựa, bây giờ bọn người Tô Bằng chỉ cần lại dân về bốn mươi mấy thớt ngựa trở về là được, mặt khác những quân giới cường đạo thu được kia, tạp binh hậu cần có ba cỗ xe ngựa, vừa vận vận chuyển, trên xe ngựa đều có vải dầu, cho dù trời mưa, cũng không ăn mòn những chiến lợi phẩm này.

Đám quân sĩ ăn no uống say, những quân giới bên ngoài đều đã buộc trên xe, đương nhiên, trong đó trại chủ Hàn đại phu lén lưu lại một số, võ trang cho trang định trong trại, phòng ngừa lại có cường đạo cướp, Tô Bằng cũng không sao cả, dù sao Hàn đại phu là đại bá của Hàn Thác, quân sĩ khác cũng mở một mắt nhắm một mắt, không ai số đo những chuyện này.

Tô Bằng tìm Lý đại thẩm tính đơn, một bữa ăn này Tô Bằng tốn hai mươi lượng bạc, còn ở trong phạm vi có thể tiếp nhận, Tô Bằng cũng lên ngựa chiến, áp ngựa, binh giới trở về hướng quân Giang Trữ.

Thời tiết cuối tháng tám đầu tháng chín, cũng thay đổi bất thường, bọn người Tô Bằng từ sau khi rời khỏi Thanh Sơn trại, chưa đến nửa tiếng, mây đen phương Đông đã kéo tới, đông ngật trên bầu trời,

Ê không ngừng vang lên sấm rền, mấy tia chớp sau khi xẹt qua trên không ở trung, liền mưa xuống.

Mưa này lúc mới đầu chi bình thường, dần dần càng rơi càng e lớn, càng về sau khắp trời đất đều là màn mưa, nhìn ra ngoài cửa sổ, gần

như không nhìn thấy cảnh sắc hơn mười thước, người trong Thanh Sơn 8 trại, cả đám đều giấu ở trong nhà mình, không hề đi ra ngoài. ...

Mà vào lúc này, ở ngoài tường trại Thanh Sơn trại, một thân ảnh quỷ dị, phảng phất điều hâu từ ngoài cọc gỗ tường trại cao bốn năm mét bay vào, ở trong màn mưa, phảng phất một con chim lớn, lặng lẽ lên vào.

Thân ảnh này mục đích rõ ràng, xông thẳng vào trong nhà Tào thợ mộc, rất nhanh liền đã rơi vào trong sân nhà Tào thợ mộc.

Ở trong màn mưa, người này mò tới trước cây táo kia, vừa định làm gì đó, lại khựng người lại!

Thấy mấy còi cây táo kia bị chặt đi, cơ trên mặt người này không ngừng vận vẹo, một loại phần nộ không thể nói rõ từ trong lòng của hắn bạo phát ra!

“Súc sinh!”

Hắn ngửa mặt lên trời phần nộ hô to, vừa vận trong không trung bỏ qua một đạo thiểm điện, đè ép thanh âm tức giận của hắn xuống.

Mà người này cũng tỉnh táo trở lại, hắn kéo khăn trên mặt xuống lộ ra khuôn mặt. .. Chính là Tào thợ mộc!

Chỉ có điều, mặt mũi của hắn so với lúc ở Thanh Sơn trại, có thêm ba phần sắc bén hung ác, cảm giác khí chất đã từ một trại dân sơn trại biến thành một người võ lâm.

“Chắc chắn là bọn họ. .”

Tào thợ mộc ở trong mưa nhanh chóng tỉnh táo lại, miệng nói, sau đó lạnh lùng cười, thân thể lại giống như là chim lớn nhảy lên, bay ra xa sáu bảy thước, đuổi theo với phương hướng bọn người Tô Bằng rời đi. ..

“Các huynh đệ, thêm chút sức!”

Lúc này, mấy người Tô Bằng đã rời khỏi Thanh Sơn trại gần hai tiếng, đã đi được hơn một nửa lộ trình, chỉ có điều, sơn đạo mà bọn người Tô Bằng đi, lúc này bởi vì mưa to mà lầy lội, bánh xe ngựa nhiều lần lâm vào trong nước bùn.

Mà những quân sĩ này, lúc này trên người đều khoác áo tơi. .. Hôm nay lúc đi ra, Tô Bằng thấy sắc trời không quá tốt, đã lĩnh áo tơi từ chỗ quân nhu.

Mười kỵ sĩ, lúc này đội mũ cỏ, mặc áo tơi, chỉ là ngựa lại không có áo tơi, sợ là trở về không xử lý tốt, đều sẽ bệnh.

“Tô quân đầu, mưa quá lớn, hay là chúng ta tìm địa phương tránh một chút đi!”

Trong mưa to, đầu mục họ Ngô nói với Tô Bằng.

“Ở chốn hoang vu này, tránh ở đâu? Hơn nữa còn sét đánh. .. Càng không thể trốn dưới đại thụ quá cao, xin lỗi các huynh đệ, chúng ta thêm chút sức, mau về đại doanh quận Giang Trữ thôi!”

Tô Bằng nhìn bầu trời cùng hoàn cảnh chung quanh, nói với đầu mục họ Ngô.

Đầu mục họ Ngô nhìn thoáng qua bốn phía, phát hiện Tô Bằng nói là sự thật, bắt đầu gật đầu, hô với người đằng sau:

“Nghe Tô quân đầu, chúng ta thêm chút sức!”

| Tô Bằng vừa định cảm ơn người này, lại nghe phía trước trong cơn

mưa dữ dội còn có tiếng vó ngựa.

“Người nào còn lên đường ở trong mưa lớn như vậy?”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng cảnh giác, mười kỵ sĩ kia cũng cảnh giác lên, trong tay nắm chặt vũ khí.

Chỉ thấy trong mưa, chạy tới sáu bảy thớt khoái mã, trên những khoái mã này, thoạt nhìn đều là nhân sĩ võ lâm, Tô Bằng từ trong áo tơi một trong số

người đó, còn chứng kiến một thanh dao nhọn!

Những khách giang hồ trong mưa kia, cũng thấy bọn người Tô Bằng, mấy người này lộ ra ánh nhìn khiến phía sau lưng Tô Bằng run lên một hồi, chỉ là một người trong đó lắc đầu, những khách giang hồ rục rịch này không có dị động, nhanh chóng chạy qua như bay ở bên cạnh bọn người Tô Bằng!

Đợi sau khi những khách giang hồ này đều đi qua, Tô Bằng mới cảm giác mình hình như đồ mồ hôi lạnh, nói với bên cạnh:

“Ngô huynh. .. Người vừa rồi có phát hiện, những khách giang hồ này tựa hồ có địch ý đối với chúng ta không?”

“Ừm... hình như có địch ý với chúng ta... Mặc dù tướng sĩ Hắc Thủy quân đều hết sức kiên cường, những vũ lực cá nhân của những khách giang hồ kia lại tuyệt cường, vượt xa Hắc Thủy quân, chúng ta thực chống lại với bọn họ, có thể phải chết mấy người.”

Đầu mục họ Ngô gật đầu nói, vừa rồi ba mươi mấy người mình, không ngờ thiếu chút nữa bị khí thế mấy khách giang hồ khắc nghiệt chấn nhiếp.

“Cẩn thận một chút, nói không chừng bọn họ sẽ quay đầu giết trở về.”

| Tô Bằng nói với hắn, đầu mục họ Ngô vừa định gật đầu, đột nhiên ánh mắt ngưng tụ, nói:

“Đó là người nào?”

| Tô Bằng cũng quay đầu, lại thấy trong màn mưa, có một đạo thân ảnh, mỗi một lần nhảy lên, đều nhảy lên hơn hai thước, bay vút sáu bảy thước, giống như là một con chim lớn, đang lấy tốc độ cực kỳ nhanh chóng, từ phía sau, giống như đuổi theo bên mình!

“Chú ý! Toàn quân đề phòng!”

Đầu mục họ Ngô hô một tiếng, trường thương trong tay đem ra, Tô Bằng cũng khần trương trong lòng, lấy ra một thanh Tinh Cương trường kiếm!

Phía sau một người võ lâm bay tới, trên mặt che khăn đen, nhìn thấy bọn người Tô Bằng, thân thể bay rất cao, không bao lâu, liền đánh tới!

“Giết!”

Đầu mục họ Ngô thấy người này không có ý tốt, giờ trường thương lên, liền hướng không trung điểm đi, mà chín kỵ Hắc Thủy quân khác, cũng rút binh khí ra, đánh về phía không trung!

“Châu châu đá xe!”

Người giang hồ áo đen này miệng quát, một cước đá tới mũi thương của đầu mục họ Ngô, lập tức, đầu mục họ Ngô cảm giác được trên thiết thương truyền đến một cỗ khí kình cường đại, cơ hồ khiến hắn không cách nào cầm vững thiết thương!

Mà người giang hồ áo đen này, cũng nương lực một cước, bay về phía Tô Bằng!

Tô Bằng trong nháy mắt cảm giác được phía sau lưng run lên, phảng phất bị dã thú hung hãn nào đó nhìn thẳng, hắn dự cảm được, kích tiếp theo của đối phương, tuyệt đối là bẻ gãy nghiền nát, bằng vào năng lực của mình, gần như không ngăn cản được, rất có thể sẽ chết tức thì!

Có điều, sát ý này, thực sự kích phát tiềm lực của Tô Bằng, ánh mắt Tô Bằng đột nhiên lóe lên, hô lớn:

“Ta biết ngươi là ai!”

Đồng thời, Tô Bằng nắm một cái trên phi đao bì giáp, phi đao hóa thành một tuyến trắng, thẳng bay về phía hắc y nhân phi tới!

“Vu!”

Phi đao này bắn vừa nhanh vừa vội, so với phi đao LV. 8 bình thường của Tô Bằng, lực đạo cùng chính xác gần như đề cao gấp đôi, cho dù là hắc y nhân phi đến cũng không ngờ, Tô Bằng lại có thể bắn ra một đao như vậy, chỉ hơi chậm một chút, phi đao vượt qua mặt hắn, kéo một vệt máu trên mặt hắn, hơn nữa giạt bay khăn mặt màu đen của người này!

Chính là Tào thợ mộc!

Lúc này, một kích lẳng không của Tào thợ mộc, bao nhiêu khí thể bị phi đao phá hủy, thực tế phát huy lực công kích không đủ bảy thành, mà Tô Bằng, cũng đã tạo tư thế, tiếp nhận song trảo Tào thợ mộc đánh xuống!

“Phốc!”

Tô Bằng chỉ cảm giác hai tay mình, nóng rất phảng phất bị bẻ gãy, ngực như nhũn ra, hơi nóng lên phát ngọt, một ngum máu tươi của nhân vật trò chơi phun ra!

Tô Bằng trực tiếp từ trên ngựa bay ra ngoài, ngã trên mặt đất!

“Bảo vệ Tổ quân đầu!”

Mười tên kỵ sĩ Hắc Giáp quân lúc này đã toàn bộ cảnh tỉnh, Tô Bằng là tâm phúc của Hàn Thác, nếu chết, vấn đề của bọn họ sẽ lớn!

Mười tên kỵ sĩ Hắc Giáp quân chạy như bay tới, thành lập tức chiến trận, giết về phía Tào thợ mộc!

Mà hai mươi tên tạp binh hậu cần kia, cũng đã chịu qua huấn luyện, người trong thế giới này hết sức dũng mãnh, những tạp binh hậu cần này, cũng cả đám rút vũ khí, xông lên!

Đôi tay của Tào thợ mộc kia ngăn lại hai kỵ binh Hắc Giáp Quân công đánh, trong lòng cũng đang khẩn trương tính toán, mặc dù võ công mình không kém, nhưng ở trước mặt mười kỵ binh Hắc giáp quân kết thành chiến trận cũng chiếm không được quá nhiều tiện nghi, hơn nữa mặt mình trúng phi đao cũng càng ngày càng tê dại, trên phi đao của tiểu tử kia hình như có độc, tiếp tục như vậy mình cũng không hay, huống chi còn có 30 tạp binh, nếu là thời kỳ mình toàn thịnh, liệu mạng có lẽ có thể đem tạp binh diệt toàn bộ, nhưng mà lúc này cộng thêm kỵ binh, những tạp binh này lại phiền toái cực kỳ.

Nghĩ tới đây, Tào thợ mộc quyết định, bắt Tô Bằng đi trước, rồi lại tính sau.

Nghĩ vậy, thân thể hắn hóa thành một con chim lớn nhảy lên, bay đến ngoài bảy tám thước, phi thân qua chỗ Tô Bằng nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, phảng phất đã chết.

Nhưng mà, ngay khi hắn sắp đặt chân lên người Tô Bằng, gần như xách Tô Bằng lên, Tô Bằng trên mặt đất lại đột nhiên xoay người, dùng một loại tốc độ cực kỳ nhanh, ném ra một lá bùa!

“Am!”

Lá bùa kia nhanh chóng thiêu đốt, gần như trong nháy mắt liền tạo thành một quả cầu lửa lớn, cầu lửa kia ở trong màn mưa cũng không tắt, trực tiếp nổ bung ở trên người Tào thợ mộc!

“Ầm!”

Tào thợ mộc lui sáu bảy bước, trên ngực mặt hai tay hắn đều cháy đen, vừa rồi nếu không phải hắn kịp thời dùng nội kính bảo vệ thân thể, mặt bị nổ tung cũng có thể!

“Ta giết ngươi!” Tào thợ mộc giận dữ, phi thân đánh tới Tô Bằng!

Tô Bằng nửa nằm trên mặt đất, thân thể bủn rủn vô lực, bản thân mới ra một lá bài tẩy, tạm thời vô lực công kích. ..

“Ta liền phải chết ở chỗ này sao? Đến đây liền xong rồi sao?” Trong lòng Tô Bằng đột nhiên xuất hiện ý nghĩ này...

Chương 35: Hắc Lang Nhĩ!

“Pất!”

La Trần Bách Thành

mo

org

Ngay khi Tô Bằng cảm giác mình đã vô kế khả thi, đột nhiên ở trong mưa truyền đến một tiếng dây cung bắn ra, một nhánh tên màu E đen phá vỡ màn mưa, bắn về phía Tào thợ mộc phóng trên không trung

cực nhanh!

Tào thợ mộc hú lên quái dị, đưa tay muốn chụp nhánh tên dài phóng tới này, nhưng lúc tay thành trào chụp vào mũi tên này, lại phát hiện một mũi tên này không ngờ hoàn toàn là đúc bằng sắt, vừa trầm vừa nặng, chân khí nội lực trên tên sắt lại rất bá đạo, không ngờ thoáng cái không tháo kính lực được!

“Phanh!”

Có điều chân khí nội lực trên tay Tào thợ mộc, cũng hết sức lợi hại, chụp nhánh tên sắt này ra khỏi quỹ đạo, nhánh tên sắt này bay nghiêng ra ngoài, mang đi một ít huyết nhục ở đầu vai Tào thợ mộc!

“Pắt!”

“Pắt!”

Lại hai tiếng tên liên tục vang lên, hai nhánh tên sắt lần nữa bay tới, trong lòng Tào thợ mộc kia biết hôm nay gặp cao thủ, giết Tô Bằng không được, trong lòng nhân hận, nhưng đầu óc vẫn còn bảo trì tỉnh táo, đột nhiên vội xoay người né mũi tên, bay vào rừng rậm bên đường, nhảy liên tục mấy cái ở trong rừng rậm, thoát khỏi khu vực này.

Tô Bằng trên mặt đất, lập tức có một loại cảm giác sống sót sau tai nạn, hai tay của Tô Bằng vẫn còn cảm giác lửa nóng, có điều hắn còn chưa dứt rời, ngực phát ngọt, nhưng không tạo thành nội thương.

Vào lúc Tô Bằng một tay trường kiếm bằng thép cứng, một tay tay không đón đánh Tào thợ mộc, bởi vì áp lực, không tự giác đã đem nội kinh Hóa Vũ công mới học quán chú lên trên hai tay, nếu không phải như vậy, hai tay

Tô Bằng lúc này chắc chắn sẽ bị phỉ bỏ, mà nội thương cũng sẽ không nhẹ như thế.

Tô Bằng giãy dụa từ dưới mặt đất đứng lên, nhìn về phương xa, chỉ thấy trong màn mưa, hơn ba mươi kỵ kỵ binh từ đó lao đến, người cầm đầu, là một kỵ sĩ có râu quai nón, lúc này, trong tay hắn đang cầm một trường cung màu đen.

“Là Bao Tướng quân?”

Tô Bằng nhìn thấy, lập tức nhận ra người này, người này tên Bao Trạch, cũng là một Bách phu trưởng trong Hắc Thủy quân, võ công có thể yếu hơn Hàn Thác một chút, nhưng lại là cao thủ cung tiễn số 1 trong Hắc Thủy quân, Tô Bằng thấy lúc Quý Minh huấn luyện cung thuật, lúc Bách Khu trưởng này tâm tình tốt, còn có thể xuống sân chỉ điểm một chút.

“Ừm.”

Bao Trạch khẽ gật đầu, nói:

“Gần đây có một số người giang hồ tràn vào quận Giang Ninh, có một nhóm người còn nổi lên xung đột, giết người ở quận Giang Ninh, ta vừa vận phụ trách thủ vệ thành phòng quận Giang Ninh, biết được sau khi bọn họ chạy ra quận Giang Ninh liền đuổi theo, không ngờ gặp phải các ngươi. .. bọn người tập kích các ngươi, là ai?”

Tô Bằng đứng lên, đem chuyện trải qua kể sơ, đương nhiên, lược qua chuyện mình ở trong nhà Tào thợ mộc tìm được thiết bài thần bí kia, Bao Trạch nghe xong, nhíu mày suy tư, nói:

“Gần đây gần quận Giang Ninh, thật sự không quá thái bình. .. Đúng rồi, các ngươi có từng thấy sáu bảy tên khách giang hồ qua đây không?”

Tô Bằng lập tức nhớ tới mấy khách giang hồ vừa đi qua, nói:

“Có thấy, bọn họ tựa hồ là muốn đi về phía Thanh Sơn trại.”

“Đại nhân, chúng ta có đuổi theo không?” Sau lưng Bao Trạch, một tên kỵ sĩ Hắc Thủy quân hỏi.

Bao Trạch thấy mưa to trên bầu trời, nói:

“Khí trời bất thường, không biết mưa bao lâu, nếu bọn họ chạy vào trong núi, mai phục chúng ta ở chỗ nào đó, sẽ khiến chúng ta trở tay không kịp. .. Hơn nữa mũi tên của ta ở trong mưa lâu đạn tính sẽ không nhạy, hôm nay coi như bọn họ may mắn, dù sao bọn họ giết cũng là người giang hồ, liền tha bọn họ một lần, chúng ta cùng những binh sĩ dưới trướng của Hàn Tướng quân trở về đại doanh quận Giang Ninh thôi.”

“Đa!”

Hơn ba mươi tên kỵ sĩ phía sau gật đầu nói, trong lòng Tô Bằng cũng cảm thấy yên ổn, hẳn thật đúng là sợ Tào thợ mộc kia đi mà quay lại, có bọn người Bao Trạch, liền an toàn hơn rất nhiều.

Hai đội nhân mã nhập thành một đội, định chạy tới hướng quận Giang Ninh.

| Trên đường, Tô Bằng giải thích một chút nguyên nhân mình phát ra cầu lửa... Dù sao rất nhiều quân sĩ Hắc Thủy quân đều thấy được.

| “Người là nói, người gặp một đạo sĩ viễn du ở quận Giang Ninh, nói sắp tới người có kiếp nạn, sau đó người liền bỏ tiền, mua mấy lá bùa của hắn?”

Bao Trạch cùng Tô Bằng cưỡi ngựa hành tẩu, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, thật ra, lá bùa kia, cũng là lá bùa trong bộ lá bùa thần bí Tô Bằng thu được ở cửa hàng thần bí.

Hai ngày trước, Tô Bằng đã mở ra bộ lá bùa thần bí mua bằng một lượng vàng này, tổng cộng mở ra ba lá bùa, theo thứ tự là “Liệt Hỏa phù”, “Thiên Linh Phù”, “Hành Quân phù”.

| ” Liệt Hỏa phù, dùng nội kinh phối hợp máu kích phát, có thể bắn ra một quả cầu lửa, lực công kích 120—175, lá bùa là công kích duy nhất, sau khi sử dụng một lần tự động tiêu hủy.”

” “Thiên Linh Phù, lá bùa gia tăng ngộ tính, sau khi sử dụng trong mười hai canh giờ gia tăng hai điểm ngộ tính, lá bùa là lá bùa duy nhất, sử dụng máu

kích phát, sau khi kích phát tự động tiêu hủy.”

” “Hành Quân phù, lá bùa đề cao tốc độ nhanh nhẹn, dán ở trên chân, sử dụng nội lực kích phát, trong sáu canh giờ gia tăng hai điểm nhanh nhẹn, gia tăng 5% hiệu quả khinh công.”

Đây là ba lá bùa mà Tô Bằng rút ra từ trong bộ lá bùa thần bí kia.

Vừa rồi, bởi vì tình huống khẩn cấp, Tô Bằng kích phát “Liệt Hỏa phù”, thương hại Tào thợ mộc, bảo vệ mình một mạng, hơn nữa nghiệm chứng, vật phẩm của cửa hàng thần bí, quả thật có hiệu quả.

Lúc này, hắn còn thừa lại hai lá bùa, chưa sử dụng.

Có điều những chuyện này, tất nhiên không cần nói thật với bọn Bao Trạch, chỉ nói là mua cho đạo sĩ vân du, nếu bọn Bao Trạch muốn tìm đạo sĩ vân du kia, cũng có thể thoái thác là hắn đã sớm rời khỏi quận Giang Ninh.

“Vậ à... cũng là bình thường, giang hồ này, kỳ nhân dị sĩ nhiều vậy, lúc ta còn nhỏ chỉ thấy qua có thể cảm thì nhân có thể sử dụng thi thể, người có thể gặp được đạo sĩ kia, cũng là phúc duyên của người.”

Bao Trạch không ngờ không hoài nghi, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng kinh dị phát hiện, không chỉ là Bao Trạch, đầu mục họ Ngô 5 kia, còn cả những kỵ binh Hắc Thủy quân kia, cũng không ai cảm thấy 8 kinh ngạc, giống như chuyện như vậy rất bình thường.

Tô Bằng cũng không tiện hỏi nhiều, tạm thời cũng không đề cập đề tài này, mọi người đi đường, rất nhanh liền chạy tới đại doanh phía tây quận Giang Ninh - Hắc Thủy quân.

Lúc mọi người đi tới đại doanh phía tây, sắc trời không ngờ cũng sáng lại, mưa ngừng lại, mọi người đi vào trong doanh, đem binh khí cùng ngựa chiến của cường đạo thu được bàn giao, Tô Bằng và Bao Trạch cùng đi gặp Hàn Thác.

Sau khi nhìn thấy Hàn Thác, Tô Bằng kể chuyện gặp phải lần này cho Hàn Thác nghe, Hàn Thác nghe xong, khẽ nhíu mày, nói:

“Gần đây quận Giang Ninh và xung quanh cũng không quá thái bình... Lần này làm khó người rồi, nhớ một công cho người, đi nghỉ trước đi”.

Tô Bằng gật đầu, cáo biệt Hàn Thác, đi ra trường bông, Bao Trạch kia dường như có việc tư gì đó muốn nói với Hàn Thác, nên không cùng ra ngoài.

Trở lại đại trường mình nghỉ ngơi, Tô Bằng ngồi lên giường trong lều, bắt đầu tu luyện “Hóa Vũ công”.

Trong trò chơi tu luyện nội công tương đối đơn giản, chỉ cần mở ra hình thức tu luyện, tất sẽ vận chuyển chu thiên, hơn nữa, sử dụng kinh nghiệm thực chiến cũng có thể dễ dàng chỉ là đến quan ải thì phải tự mình lĩnh ngộ.

Tô Bằng vận chuyển một chu thiên Hóa Vũ công, nhô ra một búng máu, một điểm nội thương cuối cùng của bản thân, cũng được chữa khỏi.

Hơn nữa, không biết có phải là bởi vì ở trong trạng thái cực kỳ mạo hiểm dễ dàng tiềm lực không, Hóa Vũ công của Tô Bằng, cũng không ngờ “Đỉnh” một tiếng tăng lên tới đệ tam trọng!

Nhìn mình đã Hóa Vũ công tam trọng, trong lòng Tô Bằng cảm giác khá vui mừng, mình ở trong lúc nguy nan, còn lĩnh ngộ được một chiêu võ học Nội lực quán chú” !

“Nội lực quán chú”, đem nội lực quán chú ở trong cơ thể, mà dễ dàng các loại thuộc tính, hoặc chống đỡ nội lực sát thương. Nội lực quán chú cực hạn là dung lượng kinh mạch tứ chi, trước mắt nội lực quán chú của bạn cực đại nhất là 25 điểm.”

Đây là thuyết minh của kỹ năng này.

Mặt khác, có thể là vì vật lộn sinh tử, kinh nghiệm võ đạo của Tô Bằng thoáng cái cũng tăng vọt hơn một trăm bảy mươi điểm.

“Hóa Vũ công tăng lên tới đệ tam trọng, đến đệ tứ trọng phải tự lĩnh ngộ, bây giờ kiểm thuật trong quân tu luyện tới đầy cấp, cỡi ngựa cũng sắp đến

đẳng cấp tinh thực, qua một thời gian ngắn đợi đến khi quân công đủ cả, có thể học tập nội công trong quân.”

Trong lòng Tô Bằng phán đoán.

Hắc Thủy quân không phải ai cũng có thể tu hành nội công, quân sĩ bình thường chỉ có thể học tập thể nạp thuật trong quân, có thể sinh ra nội lực lượng nhỏ, chưa tới một phần ba Hóa Vũ công, chỉ có chiến công cùng đẳng cấp trong quân tăng lên tới cấp nhất định, mới có thể học tập niên nội công trong quân, dựa theo phỏng chừng của Tô Bằng, nội công trong quân này, ít nhất là cấp bậc lam nhạt, hơn nữa nghe nói là phân tầng để dậy, nói không chừng mấy tầng đẳng sau, là nội công công pháp màu xanh đậm cũng không chừng.

Mặt khác, Tô Bằng nhìn thử biểu tượng “Phong Vân Nhất Dao” của bản thân, vẫn là màu xám, tạm thời không có cách nào tu hành, Tô Bằng cũng chỉ tạm thời không nghĩ tới, định đem thuật phi đao cơ sở tăng lên tới LV. 10, tiện học tập thủ pháp ám khí(Mạn Thiên Hoa Vũ).

Như vậy, lại một ngày trôi qua.

Ngày hôm sau, lúc Tô Bằng login, Hàn Thác tự mình đến tìm Tô Bằng.

“Hàn Tướng quân, tìm ta có chuyện gì sao?”

Tô Bằng lập tức đứng lên, hỏi Hàn Thác.

“Ha ha, có một việc liên quan tới vấn đề tiền đồ của Tô Bằng ngươi, muốn cùng người tâm sự.”

Hàn Thác nói.

“Hàn Tướng quân xin cứ nói.”

“Là như thế này... Vốn, ta định đem ngươi để bạt thành thủ lĩnh thần binh của ta, nhưng gần đây cho quân Giang Ninh dùng binh thật sự không nhiều

lắm, trở thành thần binh của ta, cơ hội toàn quân công không nhiều lắm. .. Ngược lại có một chỗ khác, là chỗ tốt kiếm toàn quân công.”

Hàn Thác nói với Tô Bằng.

“Ồ, xin hỏi là ở đâu?”

“Phiên tử đội. Tô Bằng người nên biết, tam quân chưa động, tin tức đã đi trước... Trở thành thủ lĩnh phiên tử đội của Hắc Thủy quân, so với làm thần binh của ta, dễ thắng nhanh hơn.”

“Người là nói. .. Để ta làm nhân viên tình báo?” Tô Bằng nghe xong, nhìn về phía Hàn Thác nói.

“Đúng vậy... Ở Thanh Sơn trại nghe đại bá nói, ta cũng cảm giác, Tô Bằng người tư duy kín đáo, làm thu thập tin tức nhất định làm ít công to, nên mới quyết định như vậy, hơn nữa, thể lực khác của Hắc Thủy quân, càng coi trọng tin tức, trở thành người của phiên tử đội, dễ thắng rất nhanh. .. Hơn nữa, trải qua ta tiến cử, người vào nơi đó có thể trở thành đầu mục trung tầng, không cần từ tầng dưới cùng dốc sức làm.”

Đầu óc Tô Bằng chuyển động, rất nhanh liền hiểu rõ, Hàn Thác là định xếp vào một tai mắt của mình ở ngành tình báo, dù sao ngày khác sau khi thăng làm phó thống lĩnh, tại mắt mắt linh là điều Hàn Thác không thể chấp nhận.

Hiểu ý Hàn Thác, Tô Bằng khẽ gật đầu, hấn với điểm này thì sao cũng được, thực lực của mình vẫn chưa tính là lợi hại, lựa chọn cũng sẽ không quá nhiều, nói: 2

“Tốt, tạ ơn Hàn Tướng quân tài bồi.”

Hàn Thác hết sức hài lòng, nói với Tô Bằng:

“Tốt lắm, thu dọn chút đi, ta mang người đi gặp thủ lĩnh của các người.”

Tô Bằng gật đầu, hai người rời khỏi trướng bồng, rất nhanh, đến địa bàn phiên tử đội.

Ngành tình báo của Hắc Thủy quân, gọi là Hắc Lang Nhĩ (tai sói đen), Tô Bằng ở dưới sự tiến cử của Hàn Thác, rất nhanh làm xong thủ tục, lĩnh yêu bài, bởi vì quân công tích lũy lúc trước, lại có nhân tình của Hàn Thác, Tô Bằng không ngờ thoáng cái đã trở thành thủ lĩnh hơn hai mươi phiên tử.

Sau đó Hàn Thác rời khỏi, nội bộ Hắc Lang Nhĩ họp.

“Gần đây, bởi vì nguyên nhân không biết tên, rất nhiều nhân sĩ võ lâm xuất hiện ở quận Giang Ninh, gần đây nhiệm vụ của các người, chính là điều tra rõ mục đích của những nhân vật võ lâm này tụ tập ở quận Giang Ninh!”.

| Đại phiên tử thủ lĩnh Hắc Lang Nhĩ, nói với trung tầng như Tô

Bằng...

Chương 36: Môn phái!

Hội nghị rất nhanh chấm dứt, kể cả Tô Bằng ở bên trong, tổng cộng 2 ba thủ lĩnh phiên tử lĩnh nhiệm vụ điều tra này.

Tô Bằng sau khi từ trong quân doanh ra ngoài, gặp được mấy thủ hạ của mình, chính là thành viên Hắc Lang Nhĩ ăn mặc thành bộ dáng người thường, bọn họ không mặc quân phục, cả đám đều là bộ dáng tiểu thương, hoặc là người thường. .. Dưới chức tư của Tô Bằng, tổng cộng có hai mươi tên phiên tử bình thường, nhưng rất nhiều người đang chấp hành nhiệm vụ trong quân Giang Ninh, cũng không tới.

Làm quen một vài người, Tô Bằng truyền nhiệm vụ xuống, những phiên tử này xác nhận nhiệm vụ, cũng báo cho Tô Bằng một số địa điểm liên lạc, liến vào thành tìm hiểu tin tức.

Mà Tô Bằng, thì đã tìm đến thầy huấn luyện kỹ năng của Hắc Lang Nhĩ.

Trở thành thành viên Hắc Lang Nhĩ, sẽ có kỹ năng đặc thù có thể học, giống như là sau khi trở thành kỵ binh dự bị có thể học tập chiến pháp trên ngựa.

Thầy huấn luyện kỹ năng Hắc Lang Nhĩ kia, giảng giải cho Tô Bằng một phen sử dụng các loại phương pháp thay đổi tướng mạo.

| Tỷ như, dùng một loại thảo dược thông thường, phối hợp thêm một loại thảo dịch, có thể điều chế ra một loại dược vật thay đổi màu tóc, lại có một số thủ đoạn, có thể thay đổi khuôn hình, con mắt lớn nhỏ, thậm chí thay đổi chiều cao một mức nhất định, khiến người ta sinh ra ảo giác cao lên hoặc thấp đi.

Những pháp môn này Tô Bằng học rất chuyên tâm, bởi vì những kiến thức này ở trong mắt Tô Bằng, chưa hẳn chỉ là có thể sử dụng đến trong trò chơi, nói không chừng ở trong hiện thực, cũng có thể dùng đến, vừa vặn hợp với một số thuật dịch dung hiện đại lúc mình làm thám tử tư lại càng tăng thêm sức mạnh, ẩn chứng lẫn nhau.

Ở chỗ thầy huấn luyện kỹ năng này, sau một lúc thăng cấp thuật dịch dung đơn giản, đồng thời học xong lượng lớn tri thức dịch dung, còn có pháp môn nhìn thấu dịch dung.

Tỷ như pháp môn thay đổi màu tóc trước đó, sẽ mang theo một loại mùi vị phảng phất rượu mạnh, nhưng sử dụng một loại dược phẩm khác, liền có thể trung hoà... Đương nhiên, người trong giang hồ, rất nhiều người cũng không biết điểm ấy.

Sau khi học những kiến thức này, đã sắp đến trưa, Tô Bằng nhớ tới những thám tử Hắc Lang Nhĩ kia phỏng chừng cũng đã truyền tin tức tới, hẳn là có chút thu hoạch, liền ở trong quán doanh xin một thớt khoái mã, cười về phía quán Giang Ninh.

Đây là lần đầu tiên Tô Bằng tiến vào quán Giang Ninh ban ngày, cách cục quán Giang Ninh đã được cao nhân xếp đặt, có chút tương tự bốn chín thành thế giới hiện thực của Tô Bằng, tứ tứ phương phương, các khu vực công năng rõ ràng, Tô Bằng cười khoái mã đi tới một khu vực thành động xem như khu buôn bán phồn hoa, xuống ngựa ở trước một tửu điếm tên “Khách tới tửu lâu”.

Có tiểu nhị nhanh nhẹn tiến lên dắt ngựa của Tô Bằng đi cho ăn cỏ khô, liền giống như là người trông xe thời sau, Tô Bằng tiến vào tửu lâu, cũng chẳng lên lầu, ở ghé gần một cửa sổ đại đường lầu một gọi ít đồ ăn.

Không lâu sau, một tên giống như là tiểu thương, không quá thu hút người khác tới ngồi.

| Tô Bằng bắt động thanh sắc cùng người này đôi ám hiệu, biết hắn là một tiểu đầu mục của tổ mình trong quân Giang Ninh, sau khi bị mật cho hắn xem yêu bài của mình, Tô Bằng thấp giọng hỏi:

“Chuyện phía trên muốn tra, các người tra thế nào rồi?”

“Có chút đầu mối, nghe nói chuyện của một số khách giang hồ, hình như có một đại môn phái, muốn tuyển nhận truyền nhân ở gần đây, một số tán khách giang hồ thậm chí muốn thử thời vận, tìm mấy người thu đồ đệ kia, xem thử có cơ hội, được thu vào trong đại môn phái không.”

Tên đầu mục phiên tử này khẽ lên tiếng với Tô Bằng.

Bọn họ mặc dù thân phận là Hắc Thủy quân, nhưng trong quân Giang Ninh có thân phận khác, thậm chí có một số người đều đã lấy vợ sinh con, phụ trách giám thị hướng gió quận Giang Ninh âm thầm, cả đám đều rất cẩn thận.

Tô Bằng khẽ gật đầu, nói:

“Tiếp tục tra kỹ, tốt nhất đem môn phái nào, thời gian gì, ở địa điểm nào, tuyển nhận đệ tử gì đều tra rõ ràng.”

“Khó khăn không nhỏ, có điều thuộc hạ sẽ cố hết sức.”

Tên thám tử này nói, Tô Bằng gật đầu, tên thám tử này, còn nói một số tin tức khác gần đây trong quân Giang Ninh.

“Thật sao? Có người như vậy ở chỗ cửa bắc quận Giang Ninh?”

Tô Bằng đột nhiên từ trong miệng phiên tử này, nghe được một cái tên quen thuộc, hỏi hắn.

“Thiên chân vạn xác, có điều này người của tổ chức luôn luôn trung lập, chúng ta cũng chẳng đi quấy rầy hắn, hắn có thể cũng biết sự

hiện hữu của chúng ta, có chút ăn ý, nước giếng không phạm nước sông. a.. Có điều nếu đầu lĩnh ngài cần, xác thực có thể đi liên lạc bọn họ một 2 chút.”

Phiên tử cấp dưới kia của Tô Bằng nói.

“Ừm, ta biết rồi, người ăn ít rượu và thức ăn, liền mau rời đi.”

Tô Bằng nói với hắn, thuộc hạ này gặt đầu, nhanh chóng ăn một bữa cơm, liền rời khỏi tử lâu.

“Là đại môn phái tuyên nhận đệ tử... Là môn phái nào chứ?”

Trong lòng Tô Bằng cũng nổi lên hiếu kỳ, suy tư.

Ở trong trò chơi cũng đã một thời gian, Tô Bằng đại thể đã nắm rõ địa vị xã hội trong trò chơi này, ở thế giới trò chơi này, giống như là Tô Bằng lúc đầu du đăng ở Thanh Sơn trại, xem như địa vị thấp nhất, tiếp theo là thôn dân, lên nữa là thủ nghệ nhân, tỷ như Trương đồ tể cùng Tào thợ mộc trước khi chưa bị phát hiện thân phận chân thật, trên nữa là thành viên bang phái giang hồ, tỷ như mấy bang là Bài bang cùng Tứ Hải Bang, Tiên bang của quận Giang Ninh, lại trên nữa, là thành viên Hắc Thủy quân biên chế chính thức, phía trên sau đó, là tiểu quan lại, quan lại, bởi vì quận Giang Ninh là quan quản thành thị, cho nên loại thân phận quan quân như Hàn Thác càng ở phía trên quan lại trong thành, sau đó là phó thống lĩnh, thống lĩnh, tầng cao nhất, chính là thành chủ.

Mà đại môn phái nhắc đến vừa rồi, thì lại là một hệ thống siêu nhiên khác.

Trong thế giới này, dựa theo kiến thức Tô Bằng bây giờ, môn phái giang hồ cũng không giống tiểu thuyết võ hiệp bản thân từng xem, nói cách khác, người giang hồ bình thường, hoặc là xuất thân binh nghiệp, hoặc là xuất thân võ quán, hoặc là gia tộc truyền thừa, hoặc là tiêu cục hay là người của Lục Phiến Môn, đại bộ phận, không có cách gì tiến vào môn phái giang hồ.

Môn phái, trong trò chơi luân hồi tử vong, là một tồn tại tương đối cao đoạn, không phải muốn tiến vào thì tiến vào.

JUL Đầu tiên, người phải có từ chất tập võ, sau đó, phải có nhân mạch, sau đó nữa, người phải có lượng lớn tiền tài, hơn nữa mình và người đề cử không có việc xấu, mới có thể đạt tới yêu cầu thấp nhất gia nhập môn phái giang hồ.

| Mà mỗi một lần môn phái giang hồ tuyển đệ tử, càng thanh thế to lớn, có vài tầng quy tắc chọn lựa, vượt qua đồng thời đạt tới thượng đẳng, mới có thể trở thành đệ tử môn phái, nếu không, chỉ có thể là tạp dịch môn phái.

Những môn phái giang hồ này, liền giống như là thế giới đại học của Tô Bằng, nhưng lại nhiều vũ lực cao đoan hơn so với đại học, không thể không nói, thân là đệ tử môn phái, cho dù là võ công phẩm hạnh hay năng lực, cứ cao hơn người khác không ít, thì được cho là nổi tiếng.

Chỉ có tu hành ở trong môn phái đạt tới trình độ nhất định, môn phái mới cho phép đệ tử ra ngoài hành tẩu, người như vậy được xưng là hành tẩu giang hồ, trên cơ bản mỗi người đều có thể nổi danh, những đệ tử này căn cứ trải nghiệm cùng võ công của bản thân, lại xuất hiện một số người mở tiêu cục, thành lập bang phái giang hồ, thậm chí trở thành nhân vật thành chủ một thành.

Tỷ như thành chủ quận Giang Ninh, chính là đệ tử của đại môn phái giang hồ “Phái Thanh Thành”, mặc dù bây giờ đã trở thành chư hầu một phương, nhưng vẫn hết sức cung kính đối với môn phái, phái Thanh Thành có lực ảnh hưởng nhất định với quận Giang Ninh. ..

Tóm lại, đệ tử môn phái chính là một tồn tại siêu nhiên, có điểm tương tự thạc sĩ tiến sĩ trên tiến sĩ của Havard, là chỗ tinh anh cùng tinh hoa của thế giới võ hiệp này, mà môn phái, cũng hết sức siêu nhiên, tổ chức dám ở núi giang hồ xưng “Môn”, “Phái, đều là quái vật không lò, ai cũng đều rất khó chọc.

Mà lần này quận Giang Ninh xuất hiện vô số nhân vật võ lâm, dĩ nhiên là vì đại môn phái tuyển nhận đệ tử, đã có điểm vượt qua ý liệu của Tô Bằng.

“Gần quận Giang Ninh không có môn phái nổi danh giang hồ, đây là nhà ai, tuyển nhận đệ tử ở chỗ này chứ? Thoạt nhìn không có gì sâu xa với thành chủ, nếu không cho dù môn phái nào, chỉ cần không đối lập với phái Thanh

Thành, thành chủ cũng sẽ vui vẻ bán một cái nhân tình, thậm chí trợ giúp bọn họ sàng lọc đệ tử.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

Thời gian cũng đến trưa, Tô Bằng nhanh chóng thoát khỏi trò chơi, vội vàng ăn vài miếng đồ ăn, lại trở về đăng nhập.

Sau khi đăng nhập, Tô Bằng dựa theo địa phương mà thủ hạ kia nói, đi tới cửa bắc quận Giang Ninh.

Chỗ không xa cửa bắc quận Giang Ninh, chính là một con sông lớn, ở ngoài thành còn có một bến thuyền, cửa bắc người đến người đi, không ít người đang vận hàng, Tô Bằng tìm tìm, ở chỗ bốn môn, tìm ra người mà mình muốn tìm.

“Ha ha ha... Vị quân gia này, tìm ta có chuyện gì?”

Người bị Tô Bằng ngăn lại, là một người mặc phục sức dị tộc, kỳ quái trên mặt đeo mặt nạ Thiên Cầu. ..

Chương 37: Lạc Hà Sơn

“O? Cứ như vậy xác định ta là người trong kinh nghiệp?”

Tô Bằng nghe xong thẳng hể đeo mặt nạ Thiên Cầu này nói, không khỏi nở nụ cười, hỏi hần.

Hôm nay Tô Bằng không mặc quân phục, mình ở đại doanh Hắc Thủy quân cũng chẳng mấy ngày, cũng không nhiều khí chất thói quen quân nhân như vậy.

| “Ta đeo mặt nạ Thiên Cầu này, cũng không phải là mang cho vui, mùi binh nghiệp trên người quân gia, tại hạ vẫn ngửi ra.”

Thẳng hể đeo mặt nạ Thiên Cầu này, chỉ vào cái mũi dài quỷ dị trên mặt nạ mình cười.

Tô Bằng lắc đầu khẽ cười, hắn đã chú ý một số tiêu chí đặc thù trên yên ngựa quân mã của mình từ trong Hắc Thủy quân dân ra, nhưng lại tự không cẩn thận, thân phận của mình người sáng suốt liếc mắt liền có thể nhìn ra, thằng hề này cố làm ra vẻ huyền bí.

Có điều Tô Bằng cũng không vạch trần, nói:

“Coi như người nói đúng đi, vị bằng hữu đến từ Bắc Sứ này, gần đây sinh ý ở quận Giang Ninh tốt không?”

“Ha ha...”

Bị vạch trần thân phận tên hề đeo mặt nạ Thiên Cầu này cũng không xấu hổ, nói: “Gần đây sinh ý quận Giang Ninh tương đối khá, hơn nữa đại đa số mua chính là một phần tin tức... Quân gia có muốn một phần không?”

“Nói thử xem đi.”

Tô Bằng nói, tên hề đeo mặt nạ Thiên Cầu kia dựng thẳng một ngón tay:

“canda

“Một tin tức một lượng vàng, tin tức chỉ trả lời câu hỏi, nếu người không có câu hỏi cụ thể, ta cũng sẽ cho ra tin tức gần đây giá trị tương tự.”

| Tô Bằng gật đầu, ném ra một lượng vàng cho thằng hề này, lại từ trên người lấy ra một mặt nạ của thằng hề lớn bằng nắm đấm, cho người của tổ chức Bắc Sứ này nhìn thoáng qua.

| “Ha ha ha. .. Không ngờ, quân gia còn là khách quen của Bắc Sứ chúng ta.”

Thằng hề này cười ha ha, sau đó nói:

“Đây là dấu hiệu thân phận khách quý cao cấp, bình thường tin tức nửa giá, có điều Bắc Sứ cũng không thối tiền, người có thể nghe được hai tin tức.”

“Vậy thì hai, câu hỏi thứ nhất là, tin tức liên quan môn phái gần đây thu đồ đệ ở quận Giang Ninh.”

Tô Bằng nói, đây là ưu thế nắm giữ tổ chức tình báo, Tô Bằng đã nắm giữ tin tức sơ cấp, hẳn không nói danh xưng môn phái thu đồ đệ ở quận Giang Ninh, nếu không tin tức này có thể dờ thành mấy mảnh tin tức.

“Nhìn ra người rất cẩn thận. .. Có điều yên tâm đi, danh dự kinh doanh tin tức của Bắc Sứ người có thể yên tâm, đương nhiên, giá cả cũng... Ha ha, câu hỏi của người, thật ra bao hàm ba câu hỏi, có điều nếu là lần đầu tiếp xúc với ngài, coi như là tặng người miễn phí hai câu

đi.”

Kẻ buôn tin Bắc Sứ này nói, nói xong, hẳn giống như dùng một loại thanh âm khá khác loại, phảng phất cơ giới nói ra mấy từ. ..

“Tử Hà Môn, Lạc Hà Sơn, buổi trưa ngày mai.”

Tô Bằng nghe xong, khẽ gật đầu, tin tức này quả thật khá có giá trị, Bắc Sứ người ta nói mấy từ, chính là tên, địa điểm, còn cả thời gian mà môn phái thu đồ đệ.

“Không sai, hình như ta còn dư một câu, ta không có câu hỏi gì khá đặc thù cả, người cảm thấy gần đây ngoại trừ tin tức Tử Hà Môn, tin tức gì là có giá tiền cao nhất trong vòng một tháng ở gần quận Giang - Ninh thì nói ta biết đi.”

Tô Bằng nói với tên hề đeo mặt nạ Thiên Cầu này.

“Ha ha ha. .. Ngài rất giao hoạt, có điều tin tức Bắc Sứ, giá trị mỗi tin đều tương đối, ta chỉ có thể cho người cái mà ta thấy hợp lý nhất thôi.”

| Thằng hề này cười quái đản nói, sau đó hẳn lại như vừa rồi, thân thể cứng còng, giống như là thanh âm báo thức nói:

“Cổ lão gia của Cổ Kiếm sơn trang muốn tân tiến một đám hàng, đại khái cuối tháng hàng đến, có thể đi qua con đường Thanh Sơn trại kia.”

“Cổ Kiếm sơn trang? Cổ lão gia?”

Tô Bằng nghe xong, lông mày hơi nhú, sơn trang này cùng người kia, mình cũng chưa nghe nói qua, có điều nếu tin tức Bắc Sứ cho mình hắc, Cổ Kiếm sơn trang này, hẳn là địa phương không xa quận Giang Ninh lắm.

Về phần là hàng gì... Tô Bằng cảm giác, hẳn không phải là thứ gì đường hoàng.

“Nếu ngài muốn biết tin tức càng tường tận, có thể mua tin tức cấp hai của chúng ta, tin tức cấp hai, mười lượng vàng một tin.”

Người Bắc Sứ này, cười quái dị hắc hắc, nói với Tô Bằng.

“Bỏ đi, chờ ta phát tài lại tìm các ngươi vậy.”

Tô Bằng nói với Bắc Sứ này, sau đó nhìn thoáng qua sắc trời, nhảy lên ngựa chiến, nói:

“Liên tạm biệt tại đây, sau này có thể còn có chỗ phiên toái cần giao lưu trao đổi với nhau nhiều.”

“Nào có.”

Tên hề đeo mặt nạ Thiên Cầu này khẽ gật đầu, sau đó cười quái dị nói:

“Chỉ cần ngài có thể giao tiền.”

“Ừm, vậy thì tạm biệt.”

Tô Bằng gật đầu, ghim ngựa phi như bay, chạy ra ngoài thành.

Tô Bằng cũng không có chuyện gì ở trong thành, tin tức trong thành chủ yếu là tiểu đầu mục kia phụ trách, mặt khác còn có một tiểu đầu mục, nhưng lại chuyên môn nghe tin tức bang phái, bản thân cũng lẫn vào trong Tiên bang một trong ba bang lớn của quận Giang Ninh Tam, không quá tiện liên lạc, hôm nay Tô Bằng cũng không đi gặp hắc, tự cười tuần mã, một đường về tới đại doanh Thành Tây của Hắc Thủy quân.

Đến đại doanh, Tô Bằng đi vào địa điểm văn phòng Hắc Lang Nhĩ, mấy đầu mục phiên tử cùng thuộc trung tầng như mình cũng không

đó, ngược lại lãnh đạo trực tiếp của mình, phó tổng quản Hắc Lang Nhĩ lại ở đó, Tô Bằng báo một số tin tức mình lấy được, đương nhiên, về môn phái thu đồ đệ là Tư Hà Môn, còn cả thời gian địa điểm thu đồ đệ, Tô Bằng cũng không nói.

Nói giỡn à, đó là tin tức Tô Bằng tự bỏ tiền ra mua được, thế nào cũng không thể còn chưa lĩnh quân lương, bản thân liền ném tiền riêng vào trong đó được!

Những tin tức cụ thể kia, Tô Bằng còn muốn phát huy giá trị lớn nhất trong tay mình.

Nghe xong báo cáo của Tô Bằng, tên phó tổng quản Hắc Lang Nhĩ kia trầm ngâm một hồi, nói:

au

“Đại phái giang hồ thu đồ đệ? Ta sao chưa nghe nói qua việc này? Cũng chẳng có môn phái nào gửi thiệp cho thành chủ đại nhân. .. Việc này có điểm kỳ quặc, chẳng lẽ là những môn phái lánh đời kia muốn thu đồ đệ? Có điều nếu vậy, không đến mức thanh thế to lớn như vậy chứ.”

Tô Bằng thấy rồi, tất nhiên có thể phỏng đoán ra vài phần tâm tư S thượng quan, từ trên môn phái giang hồ mà tính, quận Giang Ninh thuộc 8 về phạm vi thế lực của đại phái giang hồ - phái Thanh Thành, nếu môn

phái khác muốn thu đồ đệ ở đây, ít nhất phải xem mặt mũi phái Thanh Thành, ít nhất cũng biết gặp thành chủ một lần, nếu không chính là vị phạm, không nể mặt Thanh Thành, nhẹ thì xích mích, nếu đối phương là

một môn phái tương đối yếu thế, phái Thanh Thành trực tiếp phái mấy trưởng lão mang theo đệ tử xông tới hỏi tôi cũng có thể.

Môn phái hầu như đều có quy tắc nghiêm bất thành văn, hôm nay việc này, chẳng khác nào vượt qua giới tuyến cướp nhân tài tự nguyện, là chuyện vừa lớn vừa nhỏ.

Đại môn phái đều khá quý lông chim, tùy tính hành sự, cũng chỉ có một số người khác biệt, tương đối rời rạc, nhưng phổ biến mà nói môn phái lánh đời cao thủ cao hơn một chút.

“Đại nhân, tin tức vẫn chưa rõ, thuộc hạ thỉnh lệnh, tự mình đi điều tra chuyện này, nhất định tra ra manh mối.”

Tô Bằng chấp tay, nói với phó tổng quan Hắc Lang Nhĩ này.

“Vậy thì tốt.”

Phó tổng quản này nghe xong, khẽ gật đầu, nói:

“Nếu chuyện này là người tra ra đầu tiên, vậy thì do người phụ trách, ta cho người quyền tùy cơ ứng biến, sau khi tra ra tình huống báo cho ta biết, tra rõ sẽ nhớ một công cho người.”

Tô Bằng gật đầu, lui ra ngoài.

Ngoài cửa, Tô Bằng lắc đầu, thật ra với chuyện Tử Hà Môn thu đồ đệ lần này, hắn cũng rất tò mò, đang muốn mượn cơ hội tiếp xúc thử nhân sĩ môn phái, nếu không hắn cũng sẽ không gánh chuyện này.

Dù sao với kinh nghiệm Tô Bằng mà nói, cho dù tổ chức gì, đều là trung tâm nhân nhĩ tự tại nhất, người càng ở trên thì càng phải gánh quyết sách áp lực, người cơ sở phía dưới phải chịu trách nhiệm chân chạy, trung tầng liên lĩnh mệnh lệnh, đem áp lực thượng tầng thêm cho phía dưới, liên hoàn thành nhiệm vụ của mình, thoải mái tự tại bậc nào.

| Giống như lần này, thật là mình không cần làm gì cả, chỉ là thủ hạ đắc lực, liền giành trước báo cáo tin tức này, nếu không phải mình hiếu kỳ, hơn nữa từ chỗ Bắc Sứ mua sắm được tình báo, vẫn có thể đem nhiệm vụ trao quyền cho cấp dưới, vậy là thích ý bậc nào chứ!

“Làm tốt tiêu trung tầng của ta, sẽ tạo ra một phần tiền đồ tốt.”

Bản thân Tô Bằng hát đùa, rồi đi làm một số công tác chuẩn bị.

Đến tối, Tô Bằng đã lấy được tất cả tin tức mình cần.

Lạc Hà Sơn, là con đường phụ cận quận Giang Ninh, hướng về Thanh Sơn trại kia, sau khi đi qua Thanh Sơn trại lại đi một ngọn núi hai mươi dặm, núi cao hơn ba nghìn mét, ngược lại là một địa phương tươi đẹp, từ phương hướng Thanh Sơn trại nhìn lại, ngọn núi này vừa vặn cản mặt trời Tây, nên đặt tên gọi là Lạc Hà Sơn.

Trên núi này có một công game, giống quảng trường do tự nhiên hình thành, tầm nhìn rất tốt, ngắm cảnh không tệ, chỉ là đường lên núi khá gian nan, lại có hổ lang xà trùng, ngược lại cản trở cước bộ những vị khách rảnh rồi muốn thưởng cảnh đẹp thích dạo chơi kia.

Trong cơ sở dữ liệu của Tô Bằng ở Hắc Lang Nhĩ, rất nhanh tra được những tin tức Lạc Hà Sơn này, tin tức Tử Hà Môn hắn cũng tìm một vài hồ sơ, nhưng không có chút tin tức nào.

| “Xem ra, công tác tình báo của Hắc Thủy quân, so với Bắc Sứ mà nói, kém không chỉ một cấp...”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ đến, thở dài một hơi, tự đến địa phương, lại từ chỗ khách giang hồ khác xem thử có thể nghe ngóng được gì không vậy.

Làm xong thu thập tình báo, Tô Bằng lại tìm một số đạo cụ dịch dung, trước tiên đem tóc của mình nhuộm thành màu hơi vàng, sau đó sử dụng một số đạo cụ hoá trang, rất nhanh, tướng mạo Tô Bằng, dùng gương đồng phòng hóa trang của Hắc Lang Nhĩ nhìn, hình tượng hắn giống như già thêm vài tuổi, khuôn mặt cũng trở thành mặt chữ quốc, lông mi cũng dày thêm vài phân.

Nhìn về phía gương, Tô Bằng cảm giác hình tượng này, chỉ có ba phần bộ dạng mình lúc thường, người chỉ từng thấy mình vài lần, hắn sẽ không nhận ra mình, lúc này mới yên lòng lại.

Hắn sợ chính là, ngày mai lúc mình đi Tử Hà sơn, gặp phải Tào thọt mộc kia, bản thân cải trang một phen, lại đổi quần áo, lại lạng lẽ điếm, tỷ lệ Tào thọt mộc kia nhận ra bản thân bỗng nhiên biến thấp.

“Đêm nay ngược lại nên đi Thanh Sơn trại dừng chân tương đối hợp lý, nhưng đi nơi này, khó tránh khỏi xảy ra cái gì ngoài ý muốn, hôm nay vẫn nên log out trong quân doanh, sau đó nói với Lôi Minh, ngày mai cười khoái mã, dậy sớm một chút đi Lạc Hà Sơn mới tốt.”

_ Trong lòng Tô Bằng vạch kế hoạch,

Chính vào lúc này, Tô Bằng chợt nghe thanh âm chuông điện, hóa ra bắt tri bất giác, đã đến năm giờ chiều.

Tô Bằng vẫn có chút chưa thỏa mãn, có điều vẫn trở lại trường bông của mình log out, sau đó đánh tiếng với Lôi Minh, nói mình tìm một nhiệm vụ, cần năm giờ rưỡi ngày mai liền log in.

“Việc này à, lần trước các người tăng ca nhiệm vụ ta liền có được quyền lợi, có thể an bài các người tăng ca bình thường, năm giờ rưỡi sáng cứ tới đây là

được, sáng sớm ta khởi động máy cho người, đương nhiên, bản ghi chép tăng ca vẫn cần người kí tên, sau đó đưa cho Thời bộ trưởng.”

Lôi Minh gật đầu nói, Tô Bằng gật đầu, cùng Lôi Minh ước định thời gian, liền đi căn tin ăn cơm.

Ở căn tin, Tô Bằng gặp Quý Minh cùng Tôn Thế Giai, cùng ngồi ăn bữa cơm, biết được Quý Minh đã được tuyển vào đội mã cung Hắc Thủy quân, còn Tôn Thế Giai cũng thuận lợi trở thành thương binh, chờ sau khi đăng cấp thương thuật đề cao có thể chuyển chức sang thương kỵ binh.

“Tất cả mọi người đều rất tốt. .”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ vậy, trong lúc bất tri bất giác ba người đều đang phát triển.

Một đêm không nói chuyện.

Ngày hôm sau, Tô Bằng đăng nhập sớm, năm giờ rưỡi đã log in.

Ở trong trò chơi, Tô Bằng muốn một thót tuần mã thu được từ chỗ cường đạo Thanh Long sơn, một đường chạy vội đến Thanh Sơn trại, đã là hơn tám giờ sáng.

Bởi vì lo lắng ngựa ở Lạc Hà Sơn không để gửi, lại làm cho người ta chú ý, Tô Bằng gửi con ngựa này ở chỗ Lý đại thẩm khách điểm Thanh Sơn trại, Lý đại thẩm sừng sốt không nhận ra Tô Bằng, lại làm cho Tô Bằng sinh ra không ít tự tin với thuật dịch dung của bản thân.

Ở Thanh Sơn trại, Tô Bằng thi triển thuật phi hành lục địa đã tu luyện tới tầng thứ ba, một đường muốn tới Lạc Hà Sơn.

Cũng không lâu lắm, Tô Bằng đã đi tới dưới chân núi Lạc Hà Sơn...

Chương 38: Lạc Hà Sơn

Trên đường đi từ Thanh Sơn trại đến núi Lạc Hà, Tô Bằng nhìn thấy hai làn sóng nhân vật võ lâm, cũng không cười ngựa, dùng khinh công gấp rút lên đường, có điều không biết trong lòng ngầm hiểu ý nhau không, hai làn sóng

người này sau khi nhìn thấy Tô Bằng, mỗi người đều đổi hướng đi của riêng mình, hoặc giảm tốc độ, không áp sát lại gần nhau.

Tô Bằng cũng hoàn toàn trải nghiệm cảm giác đã ghiền của khinh công, mặc dù bây giờ tốc độ Phi Hành Lục Địa gia tăng gấp mấy lần, chỉ có điều đem tốc độ của Tô Bằng tăng lên tới một trăm bảy mươi phần trăm, nhưng tốc độ trăm mét bản thân Tô Bằng đã có tốc độ khoảng chừng mười hai mười ba giây.

Sau khi sử dụng thuật Phi Hành Lục Địa, gần như không cảm thấy mệt mỏi, một luồng năng lượng kỳ lạ chống đỡ quá trình lao như bay của Tô Bằng, ngay cả trọng lượng cơ thể dường như cũng nhẹ đi vài phần, Tô Bằng hưởng thụ cảm giác sảng khoái lao như bay, cảm giác không khác gì cưỡi ngựa vút đi.

Sau khi trải qua tăng tốc, trăm mét của Tô Bằng đại khái chỉ cần bảy tám giây, đã là quán quân chạy trăm mét nhanh nhất trên trái đất, đoạn đường hơn hai mươi dặm, chưa tới bốn mươi phút, Tô Bằng đã đến nơi.

Khi đi đến núi Lạc Hà, phát hiện ngọn núi này trái lại có phần dốc đứng, hơn nữa gần như không có đường, chỉ có con đường mòn tiêu phu khai mở đi thông lên núi, hơn nữa, nhân vật võ lâm xuất hiện ở khu vực xung quanh, cũng đã nhiều hơn rất nhiều.

Tô Bằng không muốn quá mức khoa trương, bèn đem mũ trùm trùm lên đầu mình, y phục này là một bộ y phục Mật Bộ hẳn đặc biệt chọn lựa được trong vật tư Hắc Thủy quân, thật không ngờ, lại có thể che dấu bì giáp cầm phi đao của Tô Bằng, khiến người ta không dễ dàng nhận ra được.

Tô Bằng nhanh chóng lên núi, lưng đeo một thanh kiếm sắt, ngược lại cũng giống như người võ lâm, trong quá trình trèo lên núi, Tô Bằng đột nhiên đề phòng, phát hiện đằng sau có một người đang đi lên.

Cước bộ Tô Bằng dần dần chậm lại, muốn để đối phương đuổi kịp hoặc là vượt lên trên trước mình, hẳn không quen đặt bản thân vào vị trí bất cứ lúc nào cũng sẽ bị tập kích, nhưng người ở phía sau, bất chợt sử dụng khinh công, đuổi theo cùng sóng vai đi với Tô Bằng, không tiếp tục gia tăng tốc độ thêm nữa.

“Ha ha, anh bạn trẻ đây, sao hả, cũng tới núi Lạc Hà thử vận may à?”

Người nọ nói với Tô Bằng, Tô Bằng nghiêng mặt nhìn người kia, lại phát hiện dáng vẻ của người kia xem chừng dường như là một tiểu phu khoảng chừng năm mươi mấy tuổi, vác một thanh đao đồn củi, thanh đao đồn củi kia mặc dù thoạt nhìn phần chuôi tả tơi, nhưng trông kỹ, lại có thể phát hiện lưỡi đao của thanh đao kia, có một vài hoa văn hơi chìm, rõ ràng là một thanh đao tốt được chế tạo đặc biệt, chỉ là thoạt nhìn thì hết sức tầm thường mà thôi.

Hơn nữa, cái mũi của Tô Bằng rất thính, mơ hồ ngửi thấy mùi vị máu tanh trên thanh đao đồn củi kia.

Tô Bằng không muốn kiếm chuyện, ừm một tiếng, thấy lão già dáng vẻ như tiểu phu kia dường như không muốn tiếp tục đi về phía trước, bèn gia tăng tốc độ bản thân, càng nhanh chóng đi lên trên núi.

“Anh bạn trẻ, đợi lão hủ chút nào.”

Người võ lâm dáng vẻ như lão tiểu phu này, lớn tiếng hô gọi, vội vàng đuổi theo, lại khiến cho Tô Bằng càng thêm cảnh giác, hấn thuận tay gỡ thanh thiết kiếm đeo sau lưng xuống, cầm ở tay trái, nếu như khác thường, có thể tiết kiệm một giây tốc độ rút kiếm.

“Ha ha, anh bạn trẻ không nên hiểu lầm, lão hủ chỉ là cảm thấy leo núi một mình buồn chán quá thôi, nên muốn tìm người nói chuyện, nếu anh bạn trẻ không muốn nói chuyện với lão hủ, vậy thôi đi, lão hủ cáo từ.”

Lão tiểu phu này, thấy bộ dạng Tô Bằng như vậy, gọi một tiếng rồi nói, sau đó thân mình chậm chậm dừng lại.

“Ai quen biết lão già quái gở nhà ông, nói không có ý đồ gì liệu ai tin chứ?”

Trong lòng Tô Bằng âm thầm oán thán, có điều nếu người kia đã chậm lại, Tô Bằng càng tăng thêm tốc độ, nhanh chóng trèo lên trên đỉnh núi.

Lão già dáng vẻ như tiểu phu ở sau lưng Tô Bằng kia, tốc độ dần chậm lại, sau đó dứt khoát, dừng lại trên đường núi không đi lên nữa.

Chỉ là lúc này, trên mặt hấn càng để lộ sắc thái hung ác nham hiểm.

Không bao lâu, chợt thấy trong rừng rậm phía dưới, bốn nam nữ nhanh chóng đi lên núi, đang nghênh đón lão tiều phu kia.

“Đại ca, tiểu tử kia lai lịch thế nào, đã điều tra rõ chưa?”

Trong bốn người nam nữ, dáng vẻ chia thành một nông, một đạo, một tăng, còn có một nữ nhân trang điểm xinh đẹp, dáng người cực chuẩn lại mang vài nét lẳng lơ hơn ba mươi tuổi, nam nhân hơn bốn mươi tuổi kia, dáng vẻ giống như một lão nông dân, vác một cái cuốc mỏ hạc hỏi.

“Tiểu tử này mồm miệng kín bưng, cái gì cũng không nói, bắt chuyện cũng làm lơ, hơn nữa rất cảnh giác, vừa rồi ta tiếp cận, kiếm của hấn đã nằm trên tay rồi, không biết công phu hấn nông sâu, ta không dám hành động lỗ mãng, chờ các người tới.”

Lão tiều phu nói.

“Đại ca, người xác định khinh công hấn dùng là thuật Phi Hành Lục Địa, không nhìn nhầm chứ? Là võ công của người đối đầu với người kia?”

Nữ nhân trang điểm xinh đẹp đuổi theo, hỏi lão tiều phu.

Lão tiều phu khẽ gật đầu, nói:

“Ta và Trung Diện Quỷ Hứa An đối đầu nhiều năm, võ công của hấn ta có thể nhận ra được, sở trường của thuật Phi Hành Lục Địa chính là lao nhanh trên đoạn đường dài, lưu truyền ra ngoài không phải rất nhiều, trên giang hồ mặc dù rất nhiều khinh công, nhưng ở lân cận quận Giang Ninh, cũng chỉ có kẻ đối đầu với ta kia sử dụng loại khinh công này, ở trong rừng nhoáng thấy bóng dáng của tiểu tử kia, ta mới đoán ra một hai phần.”

“Nếu đã xác định, vậy tiểu tử này, không biết có quan hệ gì với Trung Diện Quỷ Hứa An, rất có thể là sư đồ, nếu hấn xuất hiện, vậy Hứa An có lẽ ở gần đây, chúng ta phải tỉnh táo một chút, đừng để lão già mặt mũi trung hậu nhưng lòng dạ nham hiểm như ác quỷ kia đoạt mất phúc duyên lần này.”

“Tất nhiên!”

Năm người này lại bí mật thì thầm một hồi, rồi mỗi người mới thi triển khinh công, tiếp tục đi lên đỉnh núi.

....

Lúc Tô Bằng đến đỉnh núi, phát hiện nơi đây thật sự là rất lớn, cả một đỉnh núi, giống như bị tiên kiếm nào đó một kiếm gọt phẳng lì, có một không gian bằng phẳng cực lớn hơn bốn trăm mét vuông.

Trên núi cũng mọc thêm vài cây tùng nghiêng nghiêng, có điều tầm nhìn xem như vẫn rõ ràng, Tô Bằng đếm thử, trên núi này, dường như đã tới gần trăm nhân vật võ lâm.

Những nhân vật võ lâm này, hoặc là tốp năm tốp ba, hoặc là một đôi phu thê, hoặc là đơn độc một mình, hoặc là rõ ràng đều cùng một bọn lại tách ra đứng ở những nơi khác nhau, không gian bằng phẳng hơn bốn trăm mét vuông trên đỉnh núi Lạc Hà, không ngờ dường như lại có chút chật chội.

Tô Bằng không muốn khiến người khác chú ý, sau khi đi lên đỉnh núi, bèn trực tiếp tìm một cây tùng nghiêng nghiêng, đứng dựa lưng vào thân cây, đồng thời quan sát những nhân vật võ lâm khác, phát hiện những nhân vật này mặc dù cũng có người tương đối lạng lẽ, nhưng phần lớn lại là những kẻ khoa trương, nghênh ngang có mặt ở đây cũng không phải ít.

Ánh mắt tìm tòi một vòng, Tô Bằng không phát hiện người tựa tựa giống như Tào thợ mộc, trong lòng hơi yên tâm một chút, bắt đầu kiên nhẫn chờ đợi.

Qua không bao lâu, chợt thấy bên dưới, lão tiều phu bắt chuyện với mình kia, cùng một tăng, một đạo, một nông, một phụ nữ xinh đẹp trang điểm rực rỡ đáng vẻ lãng lơ hơn ba mươi tuổi, cùng nhau đi lên núi.

Năm người này vừa lên đến đỉnh núi, tiếng rì rầm xôn xao truyền ra trong đám quần hùng có mặt trên núi:

“Này, này, không ngờ hôm nay, Trúc Lâm Ngũ Hiền cũng tới kìa.”

“Ha ha, ngũ mận? Chỗ nào mận hả? Là phía dưới của nương tử lẳng lơ kia mận sao?” (*)

(*) Hiền và mận đều đồng âm là “xian”

Theo giọng điệu quái đản kia, lập tức có người nói tiếp, lời nói thô tục không thể chịu nổi.

“Hắc hắc hắc hắc...”

Nghe thấy những lời này, không ít nhân vật võ lâm hào sảng trên núi bật ra tiếng cười mờ ám, nơi đây phần lớn là nam nhân, nữ nhân bị gọi là nương tử lẳng lơ kia ngược lại nằm trong số ít vài nữ nhân có mặt ở đây, chỉ có điều, trên mặt vài nữ nhân này, đều lộ ra vẻ mặt không vui.

“Thiết Bối Ngô Công! Con rết thú nhà ngươi cũng dám đùa giỡn lão nương? Lúc đó đáy quần lão nương còn chưa kẹp chặt, ngươi đã tiết ra rồi, còn dám ở đây trêu chọc mẹ ngươi?”

Mỹ phụ xinh đẹp lẳng lơ kia, không ngờ khá là chua ngoa, trực tiếp mắng lại, tên được gọi là Thiết Bối Ngô Công kia, thật ra cũng không giỏi mồm mép, vừa bị nữ nhân này mĩa mai, bản mặt liền trở nên đỏ bừng.

“Ha ha ha...”

Trên núi đều là quần hào võ lâm, lúc này cũng chẳng nề mặt mặt mũi Thiết Bối Ngô Công kia, ầm ỹ cười lớn.

Khóe miệng Tô Bằng thoáng nhếch lên, những nhân vật võ lâm này, mặc dù có chút dung tục, nhưng cũng thật thú vị, ừm, rất thú vị.

“Thiết Bối Ngô Công, ngươi cũng đừng ồn nữa, ngươi nhằm vào Trúc Lâm Ngũ Hiền chúng ta, chỉ là bởi vì mười năm trước khi làm việc cho “vị nào đó”, đoạt đi một chút công lao của ngươi, tìm được “Hỏa Đan Thiên” trước một bước, ngươi trong lòng ghen ghét, có điều thế thì có làm sao chứ? Chúng ta cũng đều không có được “vật kia”, lúc ấy “vị nào đó” đem “vật kia” giao cho Vân Trí Thượng Nhân, nhưng mà chưa đến một tháng, Vân Trí Thượng Nhân đã bị người khác giết hại, “vật kia” từ đó biến mất, bản

lãnh của “vị nào đó” người không phải chưa từng nhìn thấy, muốn giết sạch tất cả mọi người chúng ta ở đây chẳng qua chỉ mất thời gian một chén trà, không có “vật kia”, ai dám nói lúc trước vị kia nhất định sẽ hết lòng tuân thủ lời hứa?”

Lão tiều phu cầm đầu Trúc Lâm Ngũ Hiền kia, đứng ra nói chuyện với hán tử đầu trọc tóc cao lớn, trên đầu xăm một con rết lớn màu đỏ.

“Hừ!”

Hán tử kia hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi chỗ khác không nói lời nào, đồng thời, Tô Bằng đang quan sát tình hình trên đỉnh núi này, phát hiện khi người trên núi, nhắc tới ‘vị kia’ bỗng nhiên không khí nhất loạt đình trệ, ngay cả những người võ lâm thoát nhìn vô cùng kiêu ngạo kia, đều vô thức hơi rụt cổ lại.

“Nghe ẩn ý trong lời nói của những người này, dường như giữa bọn họ phân lớn đều quen biết nhau, hơn nữa mười năm trước, làm việc cho một đại nhân vật, đại nhân vật kia chẳng lẽ thực sự có thủ đoạn thông thiên sao? Nơi này hơn cả trăm nhân vật giang hồ, đều ương bướng bất tuân, uy thế còn sót lại của người kia, không ngờ khiến đám người này hoảng sợ hơn mười năm.”

Tô Bằng nhìn thấy phản ứng của những người này, nghe bọn họ nói chuyện, trong lòng thâm nghĩ.

“Đừng nói mấy lời đó nữa, hôm nay, chính là ước hẹn mười năm, chúng ta vẫn không biết người nọ có trở về hay không, bản thân đánh nhau, chẳng có nghĩa lý gì cả.”

Lại có một người dáng vẻ giống như thư sinh đứng ra nói, trong tay hắn cầm một cây bút, có thể là Phán Quan Bút.

“Người ta đã nói rồi, hắn đến từ môn phái lánh đời Tử Hà môn... Những thế ngoại cao nhân này, xem trọng danh dự nhất, tuyệt đối sẽ không lờ hẹn, ta ta muốn đánh cược một phen, xem thử công trạng lúc trước, có thể mang ta tới Tử Hà môn được không.”

Lúc này nói chuyện, là một người đáng vẻ nha dịch, chỉ là dường như lâu lắm rồi không có thay y phục, phong trần bụi bặm, đeo một thanh đơn đao, mở miệng nói.

“Ừm... Đợi vị cao nhân kia, đương nhiên là mục đích chuyến đi lần này của ta, có điều, cũng có mấy người, chỉ cần bọn họ còn sống trên đời cả người ta liền không thoải mái, Thiết Bối Ngô Công, người mắng người cũng mắng xong rồi, cùng ta đánh một trận thử nào!”

Lúc này, một người tay cầm thiền trượng, giống như cao tăng khổ hạnh cất giọng hô lớn.

“Đến thì đến, ta sợ ngươi chắc?”

Thiết Bối Ngô Công kia giống như cũng có không ít kẻ thù, nhưng lại thích xúc động, cũng không biết giữ gìn thực lực, hoặc là có chỗ dựa khác, lúc này cởi y phục ra, sau lưng lộ ra hình xăm con rết màu đỏ to lớn, chuẩn bị ra trận!

“Đừng lộn xộn nữa! Bây giờ đã sắp tới buổi trưa rồi, cao nhân kia vẫn còn chưa tới... Ta nghĩ, hẳn có khi nào không tới không?”

Nương tử lăng lơ kia lúc này nhìn sắc trời nói.

“Không thể nào... Chúng ta đợi mười năm, hẳn sẽ lỡ hẹn sao?”

Trong đám người, thanh âm hoài nghi càng ngày càng nhiều.

Nương tử lăng lơ kia càng ngày càng cảm thấy có thể như thế lắm, nàng sốt ruột lướt nhìn vị trí mặt trời, muốn xem thử thời gian, vừa nhìn, chợt khiến nàng phát hiện ra gì đó...

“Thấy rồi, đó là gì kia?”

Nương tử lăng lơ đột nhiên chỉ về bầu trời phía tây.

Mọi người trên núi, kể cả Tô Bằng, đều nhìn về phương hướng nương tử lăng lơ kia chỉ, chợt thấy, ở giữa không trung, trong cảnh sắc mặt trời đỏ rực, chân trời phía tây, một con điêu lớn giang cánh gần như mười mét, chơ

một nam nhân lưng mang thiết kiếm, đang từ phía tây tiến lại gần nơi này....

Nhất điều tây lai!

Chương 39: Sư huynh cũng họ Dương sao?

Tô Bằng cũng nhìn theo phương hướng nữ nhân kia chỉ, đại điều xa xa kia đặc biệt thần tuấn, đôi cánh dài e rằng hơn mười mét, có thể so với một máy bay loại nhỏ, nam nhân mang thiết kiếm đứng trên lưng đại điều kia, càng lộ ra phong cách!

“Là vị cao nhân kia? Hẳn đến rồi sao?”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ, nhưng không nghe thấy đám võ lâm hào khách trên núi Lạc Hà lên tiếng, giống như người đến, cũng không phải vị kia mà bọn họ quen biết.

Những nhân sĩ võ lâm trên núi Lạc Hà này, người người đều ngừng thở, nhìn cảnh tượng thần kỳ này.

Tốc độ của đại điều kia rất nhanh, rất nhanh, một người một điều kia, đã bay tới trên đỉnh đầu của đám người Tô Bằng, cự điều kia lượn vài vòng trên bầu trời, phát ra tiếng kêu to rõ giống như chuông đồng, sau đó chậm chậm hạ cánh.

Đỉnh núi Lạc Hà mặc dù thoát nhìn chỉ có hơn bốn trăm mét vuông, nhưng phía dưới nối liền đường núi, vài nơi trên mặt đất còn nhô lên đá tảng, bên trên có thể ngồi không ít người, lúc này thấy cự điều hạ cánh, những nhân sĩ võ lâm ở chính giữa tự giác tránh ra nhường đường, cự điều kia lượn vòng hai cái, đã hạ cánh xuống trên đỉnh núi Lạc Hà.

Ánh mắt tất cả mọi người ở đây, đều tập trung vào người ở trên lưng cự điều kia.

Người trên lưng cự điều kia, võ về đầu lão ung, sau đó nhảy xuống, Tô Bằng lúc này mới chú ý tới, người này hết sức cao lớn, nhìn đáng vẻ, xem chừng cao hơn hai mét ba mươi, hơn nữa không chỉ cao lớn, thân thể của

hắn cực kỳ cân xứng, mỗi một bộ phận thoát nhìn giống như tiêu chuẩn thẩm mỹ cơ thể phù hợp nhất, vai rộng chân dài, chỉ là trên dưới thân thể, từng bộ phận, đều cảm giác lớn hơn một số so với người bình thường.

Đúng, là lớn hơn một số, cho dù là thân cao, ngũ quan, bàn tay to, hay là chân dài, chân to, đều lớn hơn một số so với người bình thường, nhưng không lộ ra vẻ mập mạp ngu ngốc, giống như tiêu chuẩn cơ thể người mẫu phóng đại mấy vòng, mặc dù to lớn nhưng lại vô cùng hài hòa, thậm chí khiến người ta cảm giác được tinh lực vô tận từ trên trực quan.

Một mái tóc dài, đơn giản buộc ra sau đầu, hai bên tóc mai lốm đốm bạc, nửa trên khuôn mặt mang một chiếc mặt nạ bằng sắt, che đi nửa gương mặt, chỉ để lộ đôi mắt, cũng lớn hơn người bình thường rất nhiều, tỏa ra khí tức vô cùng mạnh mẽ.

Sau lưng của hắn, mang một thanh thiết kiếm khổng lồ, thiết kiếm này, ngăm đen nặng nề không mũi nhọn, thay vì gọi là thiết kiếm, chi bằng gọi là một cục sắt lớn dày trục to lớn một mét sáu bảy còn hơn, hơi có một chút kinh nghiệm tính toán xem thử, sợ rằng không dưới ba trăm năm trăm cân.

Ánh mắt hắn quét một lượt xung quanh, những quần hào võ lâm kia, bị ánh mắt hắn bắn tới, đều không tự chủ bị khí thế bức người của hắn dọa sợ, hoặc là cúi đầu hoặc là lùi về phía sau một bước.

“Hình tượng này... đại điều kia... Không phải là tạo hình của nam chính trong bộ tiểu thuyết nào đó sao? Đáng tiếc không gãy tay trái, nếu không thì càng giống rồi... Trò chơi này bối cảnh không rõ ràng, có lẽ có sâu xa gì đó với nhân vật trong tiểu thuyết kia chăng?”

Tô Bằng nhìn thấy, trong lòng thầm nghĩ.

“Dám... dám hỏi vị đại hiệp này, từ đâu tới? Có phải từ Tử Hà môn đến không?”

Lúc này, cách người này gần nhất, chính là lão già đáng vẻ tiều phu lên núi sau cùng kia, hắn cố gắng vượt qua khí thế hùng mạnh vô song của Thần Điều Cự Kiếm xuất hiện thân bí này, cố gắng tiến lên trước một bước hỏi.

Cự kiếm nam tử cười điều mà tới kia chậm rãi quay đầu, nhìn người dáng vẻ như lão tiều phu, mở miệng nói:

“Ta đến từ Tử Hà môn. Mười năm trước ước hẹn cùng các người chính là sư huynh của ta, bởi vì một số chuyện hắc không tới được, ta thay hắc đến đây thực hiện ước hẹn.”

Cự kiếm nam tử nói, thanh âm của hắc trầm mạnh đè thấp, trung khí mười phần, khiến người nghe xong, không tự giác sản sinh một cảm giác kính trọng tin cậy.

“Tôn sư huynh quả nhiên là người giữ chữ tín!”

Tiều phu kia nghe vậy, không khỏi mừng rỡ nói.

“Các người ai có bốn tấm Hắc Thiết lệnh, mang ra đây đi.”

Cự kiếm nam tử kia không lộ ra biểu tình gì, tiếp tục nói.

“Bốn tấm Hắc Thiết lệnh?”

Tô Bằng nghe xong, đột nhiên trong lòng thoáng động, tay sờ lên túi đồ tùy thân trong ngực mình.

Nhưng lão tiều phu kia nghe xong, không khỏi lộ ra vẻ mặt khổ sở, nói:

“Thật là không may... Năm đó tôn sư huynh đem bốn tấm Hắc Thiết lệnh giao cho Vân Trí Thượng Nhân, không lâu sau đó Vân Trí Thượng Nhân đã bị người sát hại, Hắc Thiết lệnh không rõ rơi vào tay ai... Người ở đây, e rằng cũng không có vật này.”

“Ta chỉ mang người có Hắc Thiết lệnh đi.”

Cự kiếm nam tử nói, sau đó quét mắt nhìn bốn phía xung quanh, nói:

“Ta đợi một canh giờ, nếu vẫn không có ai có thể lấy bốn tấm Hắc Thiết lệnh ra, ta sẽ trở về Tử Hà môn, cũng xem như hoàn thành ước hẹn.”

Dứt lời, hai tay khoanh trước ngực, giống như đang ngủ, nhập định ngay trước mặt hàng trăm hào khách giang hồ.

Tô Bằng lúc này, cảm thấy lồng ngực mình “thình thịch” đập mạnh, trực giác cho hắn biết rằng, bốn tám Hắc Thiết lệnh kia, nói không chừng... có thể chính là món đồ kia chẳng.

Hít sâu một hơi, Tô Bằng làm rõ suy nghĩ, chậm rãi di chuyển về phía cự kiếm nam tử kia, chung quanh mặc dù có người nhìn thấy hắn bước tới, cặp mắt nhìn hắn cũng đặc biệt khác thường, nhưng không ai đứng ra ngăn cản hắn.

Rất nhanh, Tô Bằng đi đến bên cạnh cự kiếm nam tử kia, đột nhiên tiến lên một bước, lớn tiếng nói:

“Vị đại hiệp này, ta có một vật, không biết có phải là Hắc Thiết lệnh theo lời đại hiệp nói hay không!”

Nghe thấy lời của Tô Bằng, cự kiếm nam tử mở mắt ra, đồng thời, người võ lâm xung quanh Tô Bằng, thoáng cái giống như nổ nôi.

“Cái gì? Hắn có Hắc Thiết lệnh!”

“Hắn là ai?”

“Hắc Thiết lệnh tại sao lại ở trên người của hắn?”

Sau lưng Tô Bằng, những nhân vật võ lâm kia, người người vô cùng khiếp sợ nhìn Tô Bằng.

Tô Bằng không chút do dự, lập tức từ trong ngực mình lấy thiết bài thần bí đoạt được ở trong nhà Tào thị mộc ra, đưa cho cự kiếm nam tử kia.

Bàn tay to lớn của cự kiếm nam tử tiếp nhận thiết bài, chăm chú nhìn một hồi, nói:

“Đúng vậy, đây chính là lệnh bài kia.”

“Tiểu tặc chịu chết đi!”

Vào đúng lúc này, đột nhiên, trong đám người võ lâm xung quanh, một gã gù mới vừa rồi còn đang cuộn mình, đột nhiên thân hình thẳng tắp, bổ nhào ra ngoài, một trảo chụp lấy Tô Bằng!

Không đợi Tô Bằng phản ứng, cự kiếm nam tử kia đã hừ lạnh một tiếng, Tô Bằng quả thực không thấy rõ động tác trên tay cự kiếm nam tử kia, chỉ cảm thấy mắt hoa lên, một bóng đen vụt qua, sau đó chợt thấy người bổ nhào tới kia, giống như ruồi nhặng bị hất bay, trở thành đường thẳng bay thẳng ra ngoài!

Người kia bay ra hơn mười thước, mới đụng vào một tảng đá, chỉ có điều, nhìn bộ dạng của hắn, không bị trọng thương gì.

“Một kiếm này hắn đã hạ thủ lưu tình, nếu không với trọng kiếm kia, ít nhất đánh người kia thành thịt vụn, làm sao có thể nhẹ nhàng hất văng như vậy thôi chứ.”

Tô Bằng trầm nghĩ.

Mà lúc này đây, một tiếng xé gió vang lên, trong những nhân sĩ võ lâm kia, bất chợt từ bốn phương tám hướng phóng tới hơn hai mươi loại ám khí, từ phi đao phi chấn đến ám thanh tử, thiết tạt lê đều có cả!

Sắc mặt Tô Bằng thoáng biến sắc, đã thấy cự kiếm nam tử kia mặt không đổi sắc, đột nhiên vung một kiếm lên trời!

Tô Bằng lập tức cảm thấy, trên đỉnh đầu mình cảm giác giống như chân không hút không khí, những ám khí từ bốn phương tám hướng bay tới kia, lại bị uy lực một kiếm của trọng kiếm sắt đen kia, thổi bay toàn bộ lên trời!

Cự kiếm nam tử kia tùy ý quét qua, trọng kiếm ba trăm năm trăm cân kia giống như hoàn toàn không nặng nề gì, nhẹ nhàng vạch một đường, Tô Bằng nghe thấy, những ám khí trong không trung kia mỗi loại lập tức phát ra tiếng nổ mạnh, lại bị khí kinh vô hình của một kiếm này gạt ra, toàn bộ cuốn thành bột sắt!

“Hừ... Các người mười năm trước đều đã giúp sư huynh ta, ta không muốn đả thương người, người kia chẳng qua chỉ bị kiếm lực của ta hất ra, tạm thời

bị ta phong bế nội lực mà thôi, nếu như các người quả thật không thức thời...”

Cự kiếm nam tử kia hừ lạnh một tiếng, cự kiếm bỗng nhiên cắm xuống đất, lập tức, nơi cự kiếm cắm xuống, tức thì trời lên tám con thỏ long, bùn đất cuộn cuộn, kiếm khí ở dưới đất âm âm vọt ra bốn phía xung quanh!

“A!”

Nhìn thấy cảnh tượng này, những nhân sĩ giang hồ kia không khỏi rối loạn, người ở trong kiếm khí thỏ long vội vàng sử dụng khinh công bay lên tránh né, cũng có mấy người không kịp tránh né, dưới chân dính vào thỏ long, lại bị trực tiếp đánh bay!

Tám con thỏ long, không ngừng hướng tám phương hướng bay ra xa mười mét, mới dần dần dừng lại, chột để lại tám khe nứt ở dưới mặt đất!

“Đây là sức mạnh gì vậy?”

Tô Bằng trông thấy, không khỏi chặc lưỡi, sức mạnh một kiếm này, đã vượt qua ấn tượng cứng nhắc của Tô Bằng đối với võ công.

Hơn nữa, đây là một đòn tùy ý của cự kiếm nam tử kia!

“Cao thủ! Cao thủ tuyệt đối thế giới!”

Trong lòng Tô Bằng, không ngừng hô to.

Võ lâm nhân sĩ xung quanh, nhìn thấy cảnh tượng này, cũng đều bị kinh sợ.... Lúc này mới hồi tưởng lại, mười năm trước võ công của “người kia” là như thế nào, thậm chí có thể một kiếm san bằng... Trước mắt người này là sư đệ của “người kia”, tất nhiên võ công tuyệt đối cũng vượt qua sức tưởng tượng của mọi người.

Cự kiếm nam tử kia thấy một kiếm khiến cho đám võ lâm nhân sĩ xung quang khiếp sợ, không có người tiếp tục tấn công Tô Bằng, lúc này mới gật đầu, nhìn về phía Tô Bằng, nói:

“Người có Hắc Thiết lệnh bài, dựa theo giao ước, ta có thể mang người đi Tử Hà môn, người có thể bái nhập Tử Hà môn, học được công phu hay không, còn phải đợi sư tôn kiểm tra, nhưng mặc dù không thể nhập môn, cũng sẽ có vài điểm tốt.”

“Như thế, đa tạ vị sư huynh này.”

Tô Bằng nghe xong, dẫn xuống kích động trong lòng, chấp tay nói, nói xong khoé mắt lướt nhìn người vừa mới bị cự kiếm nam tử hất văng, lúc này Tô Bằng đã thấy rõ gương mặt của người kia, không phải Tào thợ mộc thì là ai? Hóa ra không chỉ Tô Bằng giả dạng dịch dung, Tào thợ mộc này cũng hóa trang thành người gù tới đây, chỉ là nhìn thấy Tô Bằng lấy ra Hắc Thiết lệnh kia, Tào thợ mộc nóng vội giận dữ đan xen mới không nhận được ra tay, lại bị cự kiếm nam tử một kiếm hất văng ra ngoài.

“Việc này không nên chậm trễ, nếu tìm được người, thì cùng ta trở về Tử Hà môn thôi.”

Cự kiếm nam tử nói, nói xong hấn tung mình, nhảy lên trên lưng của cự điêu, sau đó phát tay lẳng không chớp lấy, Tô Bằng cảm giác thân thể mình giống như không thể không chế bị chương lực vô hình nâng lên, cũng rơi xuống trên mình cự điêu!

“Cầm Long thủ?”

Võ lâm nhân sĩ bên dưới lại cùng nhau kinh hô, có điều cự kiếm nam tử cùng Tô Bằng cũng không có để ý đến bọn họ, cự điêu giống như tinh thông tính người, biết chủ nhân đã xong việc, thân mình khẽ rung, giang rộng hai cánh, tốc lên gió lốc cực lớn, vọt thẳng lên bầu trời.

Tô Bằng cảm giác bản thân bay lên không trung, hấn vội vàng kẹp chặt hai chân, tay nắm chặt lông chim giống như sắt thép của cự điêu, duy trì thăng bằng.

Cự điêu tăng tốc càng nhanh, Tô Bằng nhanh chóng phát hiện mình đã bay trên không trung ngàn mét, núi Lạc Hà phía sau nhanh chóng biến thành một chấm đen, chỉ là tốc độ cự điêu quá nhanh, kinh phong khiến Tô Bằng không mở được mắt, cũng không nói nên lời.

Lúc này, trên người cự hán đang trước, đột nhiên xuất hiện một dòng nước ấm, phẳng phất như một cái bọc chắn gió, Tô Bằng đột nhiên cảm thấy áp lực giảm nhẹ, cảm giác không ngờ giống như đang ngồi trong khoang máy bay.

“Đa tạ sư huynh.”

Tô Bằng nói, cự hán phía trước vẫn bất động, mở miệng nói:

“Không cần khách sáo.”

Tô Bằng suy nghĩ một lát, rốt cuộc quyết định đem nghi hoặc trong lòng nói ra rõ ràng:

“Xin hỏi huynh đài, có phải họ Dương không? Tôn sư môn, có phải thành lập ở Cổ Mộ không?”

“Ta họ Độc Cô.”

Cự hán phía trước không xoay đầu, đáp.

“Độc Cô?”

Tô Bằng nghe xong, lập tức lại nghĩ tới một người, trong lòng tức thì sinh ra một loại ngưỡng mộ, nghiêm mặt nói:

“Xin hỏi huynh đài có phải tên là Cầu Bại không?”

“Tên ta một chữ Thắng.”

“Ồ...”

Tô Bằng nghe xong, tròn tròn mắt, dường như không phải là người kia, có điều, Độc Cô Thắng? Tên này mặc dù kém một chút ý cảnh so với tên Độc Cô Cầu Bại, nhưng cũng rất khí phách...

Tô Bằng cứ như vậy miên man suy nghĩ, mặc cho cự điều dưới thân mang theo hai người, bay về hướng tây...

Chương 40: Kỳ Môn Độn Giáp Trần Kỳ Trận!

Tô Bằng và Độc Cô Thắng cười cự điều, bay về hướng tây.

Tốc độ của cự điều nhanh chóng khác thường, trên đường đi Tô Bằng chỉ cảm thấy cảnh vật trên mặt đất vùn vụt lướt qua, vài canh giờ như thế, trên không trung cự điều cũng chuyển đổi phương hướng mấy lần, có điều cơ bản vẫn đi về hướng tây.

“Cự điều này thần tuấn như thế, tốc độ e rằng không kém gì máy bay loại nhỏ, bay từ buổi trưa đến bây giờ, chắc rằng đã mấy ngàn dặm rồi chứ?”

Tô Bằng suy đoán trong lòng, có điều chuyến du hành không trung lần này xem như cũng không tồi, Độc Cô Thắng suốt đường đi liên tục phóng ra khí kinh hộ thể, Tô Bằng được khí kinh này bao bọc bảo vệ, giống như ngồi trong khoang máy bay, là một lần du hành kỳ diệu hiếm thấy.

Có điều kỳ diệu thì kỳ diệu, ngồi lâu quá, Tô Bằng cũng có chút nhàm chán, có điều lúc này mặt trời đang ngã về tây, thế giới này cho dù mặt trời hay là ánh trăng đều có vẻ lớn hơn so với trong hiện thực, chỉ thấy đường chân trời một vầng chiều tà đỏ rực dần nghiêng xuống, kèm theo áng mây, chim rừng về tổ, cũng có chút hoành tráng, khiến tinh thần Tô Bằng phấn chấn không thôi.

Còn Độc Cô Thắng ở phía trước Tô Bằng, cũng dùng giọng nói trầm thấp của hần hô một tiếng:

“Đến nơi rồi.”

Không thấy hần ra roi như thế nào, chỉ thấy thần điều cực lớn bọn họ đang cười trên mình cát tiếng kêu lên, lượn vòng trên không trung một lát, bay xuống bên dưới!

Tô Bằng lập tức khôi phục chút ít tinh thần, nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy chỗ cự điều này hạ cánh, là một chân núi, xung quanh núi cao chót vót, từng đỉnh núi một, giống như đột ngột nhô lên từ trên mặt đất, trực tiếp lại bất thành linh bắn vọt lên khỏi mặt đất mấy ngàn thước, bốn phía đều là vách đá dựng đứng, khiến người khác không thể nào leo lên được.

Có điều, lúc này phương hướng cự điều hạ cánh, là một ngọn núi mặc dù cao hơn một chút, nhưng hình như còn có sườn dốc, rừng rậm um tùm, rậm rạp xanh tươi, địa bàn trên đỉnh núi cũng tương đối không nhỏ, trên không trung nhìn, loáng thoáng có thể nhìn thấy một vài đình đài lầu các ẩn bên trong rừng rậm, ngược lại rất có ý cảnh.

“Đây chính là sơn môn của Tử Hà môn sao?”

Tô Bằng nhìn, trong lòng thầm nghĩ, cự điều quanh quần trên không trung ba vòng, sau đó lại kêu to một tiếng, bay xuống phía dưới.

Cự điều rải rộng đôi cánh, giống như tàu lượn hạ cánh, nhanh chóng hạ xuống trên đỉnh núi ước chừng cao khoảng ba ngàn bốn ngàn mét, bởi vì đáp xuống rất vững vàng, Tô Bằng cũng không cảm giác đặc biệt nào, hần quan sát bốn phía, phát hiện nơi cự điều hạ cánh, là một khu rừng trúc, trúc có phần cao lớn, chỉ là trên thân cành lấm tấm chấm tròn, giống như đang rơi lệ.

“Đây là Lệ Trúc lâm của sơn môn, những cây trúc này, phần lớn là do đại sư huynh trồng.”

Độc Cô Thắng nói với Tô Bằng, Tô Bằng nói một tiếng:

“Tôn sư huynh thật tao nhã.”

“Ồ...”

Độc Cô Thắng nghe xong, không khỏi cười khò một tiếng, khiến Tô Bằng cảm thấy có điểm không ngờ, chẳng lẽ đại sư huynh này, Lệ Trúc lâm, còn có câu chuyện nào nữa sao?

“Chúng ta đi xuống đi, lát nữa ta dẫn ngươi đi gặp sư tôn.”

Độc Cô Thắng giống như không muốn nói quá rõ ràng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, mặc dù lên điều do Độc Cô Thắng hút hần lên, nhưng không có nghĩa là lúc xuống cũng phải như thế, thuật Phi Hành Lục Địa của Tô Bằng mặc dù không thiện bay cao, nhưng cũng có một vài hiệu quả, hần

tung người một cách thật đẹp, từ trên cự điều nhảy xuống, Độc Cô Thắng cũng nhảy xuống khỏi cự điều.

Vỗ về đôi cánh của cự điều, Độc Cô Thắng nói:

“Tự ngươi đi kiếm đồ ăn đi.”

Thần điều kia giống như đã tỉnh thông tính người, nhẹ gật đầu, sau đó xoay người lấy đà hai cái, sải cánh tung bay, cuốn theo một trận gió lốc, bay vào trong không trung.

“Độc Cô sư huynh, bây giờ chúng ta đi gặp sư tôn sao?”

Tô Bằng hỏi, mặc dù còn chưa bước chân vào trong cửa Tử Hà môn, nhưng Tô Bằng ngược lại cũng không xem bản thân như người ngoài, sư huynh sư tôn vô cùng thuận miệng.

“Không vội, trước tiên gặp đại sư huynh đã.”

Độc Cô Thắng nói. Tô Bằng nghe xong khẽ gật đầu, nói:

“Trong lòng ta cũng vô cùng ngưỡng mộ phong thái của đại sư huynh, đang muốn gặp mặt.”

Đối với vị sư huynh mười năm trước, vừa ra mắt đã dọa sợ gần trăm võ lâm nhân sĩ, khiến đám người này mặc hấn sai bảo, hơn nữa mười năm không quên uy thế còn sót lại kia cảm thấy hứng thú hơn, vừa rồi trò chuyện với Độc Cô Thắng biết được, Độc Cô Thắng đứng hàng thứ hai trong đệ tử bốn môn, vị sư huynh kia, dĩ nhiên là đại sư huynh.

Nghe Tô Bằng nói, Độc Cô Thắng lại vô thức lắc đầu, thở dài, trong lòng Tô Bằng cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng Độc Cô Thắng vẫn dẫn theo Tô Bằng đi vào nơi sâu trong rừng trúc.

“Đi lại trong rừng trúc, nhất định phải đi cùng với ta, không được rời khỏi phạm vi ngoài ba thước, nếu không rất có thể lạc đường trong rừng trúc, đến lúc đó muốn tìm người rất phiền phức.”

Độc Cô Thắng nói với Tô Bằng, Tô Bằng lại cảm thấy có chút kỳ lạ, cho dù rừng trúc này rậm rạp, cũng sẽ không vượt quá ba mét làm sao mà lạc đường cho được chứ?

Giống như cảm giác được nghi hoặc trong lòng Tô Bằng, Độc Cô Thắng nói:

“Khu rừng trúc này lúc đại sư huynh trông, tiểu sư đệ giúp bố trí một chút, thành tựu kỳ môn độn giáp của tiểu sư đệ rất thâm sâu, một vài trận pháp âm thầm, hôm nay rừng trúc đã thành, nếu như không cẩn thận, ngay cả ta cũng sẽ lạc đường, cả buổi cũng không cách nào rời khỏi.”

Độc Cô Thắng nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, lúc này mới đã hiểu đôi chút, thâm nghĩ kỳ nhân dị sĩ trong Tử Hà môn này cũng không phải ít, không ngờ còn có người tinh thông kỳ môn độn giáp, khu rừng trúc này thôi, lẽ nào không khác gì Đào Hoa đại trận trên Đào Hoa đảo hay sao?

Rất nhanh, Tô Bằng liền phát giác, tiểu sư huynh mình chưa từng gặp mặt kia, thành tựu trên kỳ môn độn giáp, có thể còn lợi hại hơn chút đỉnh so với Hoàng Lão Tà trong tiểu thuyết mình từng đọc.

Sau khi vào trong rừng trúc, mới đi vài bước còn được, nhưng sau khi Tô Bằng tiến sâu vào trong rừng trúc, lập tức cảm thấy rằng, rừng trúc xung quanh, giống như tự mình chuyển động, cho dù là hướng trước hướng sau, bên trái bên phải, hay là nhìn lên trên, rừng trúc này luôn tạo cảm giác bất cứ giờ phút nào đều không ngừng xoay tròn, khiến Tô Bằng lĩnh hội một loại cảm giác mê muội choáng váng hiếm thấy.

Nếu không phải bám theo Độc Cô Thắng đi về phía trước, thân thể của Độc Cô Thắng còn có thể xem như một tọa độ, Tô Bằng cảm thấy bản thân dường như muốn nôn mửa trong cảm giác khó chịu trời đất quay cuồng này, sau đó bất tỉnh, bị người tổng ra khỏi rừng trúc này.

Có điều lúc này, xem như vẫn còn tốt, ít nhiều Tô Bằng có thể cảm giác được Độc Cô Thắng, chỉ muốn nhắm mắt theo đuôi đi theo hắn, loại cảm

giác mê muội biến mất không ít, Tô Bằng một đường đi theo hắn như vậy, đi thẳng về phía trước.

Đi chưa được bao lâu, Tô Bằng đột nhiên cảm giác áp lực giảm hẳn, lúc này mới phát hiện, nước mắt xung quanh bớt đi, ngược lại ở trong rừng trúc, có một cái đình, trong đình có một bàn đá, bốn cái ghế bằng đá tảng, lúc này trên bàn đá kia, bày một bàn lớn toàn sạch buộc chỉ, một nam nhân trẻ tuổi thoát nhìn mới hơn hai mươi, tuổi tác xấp xỉ với mình mặc y phục màu đen, đang gật gù đắc ý, tay trái một bầu rượu, tay phải một quyển sách nhìn vô cùng vui vẻ.

“Tiểu sư đệ.”

Nhìn thấy người này, trên mặt Độc Cô Thắng lộ ra nụ cười, nói với hắn, chỉ là người đọc sách kia vẫn ngây ngốc, Độc Cô Thắng gọi hắn liền ba tiếng, mới kéo tinh thần của hắn ra khỏi quyển sách.

“Ồ! Là Nhị sư huynh!”

Thấy là Độc Cô Thắng, người này gọi một tiếng, liền bước tới, lúc này bầu rượu kia vẫn nằm trên tay trái của hắn, quyển sách bên tay phải vẫn chưa buông xuống, đi đến trước mặt Độc Cô Thắng, nói:

“Nhị sư huynh, chuyện kia của đại sư huynh, đã xử lý xong xuôi rồi.”

“Ừm.”

Độc Cô Thắng khẽ gật đầu, sau đó giới thiệu Tô Bằng cho người này nói:

“Người này chính là Tô Bằng, nếu như không có gì bất ngờ, khả năng trở thành sư đệ mới chúng ta rất lớn.”

“Ha ha ha... Tiểu sư đệ này ta chịu đựng lâu như vậy, cuối cùng cũng có người nhỏ hơn ta rồi!”

Người này nghe xong, lập tức cười ha ha, còn liên tục lộn nhào hai cái.

Độc Cô Thắng mỉm cười nhìn hắn, tiểu sư đệ này của hắn mỗi khi nghiên cứu kỳ môn độn giáp đều giống như học trò chăm chỉ, còn phương diện tính

tình lại chẳng khác nào lãng tử bất kham.

Tô Bằng cũng hơi tò mò nhìn người tương lai có khả năng là tiểu sư huynh này, người này gương mặt hết sức thanh tú, có điều bộ dạng lại có chút mất hồn mất vía, giống như thường xuyên thất thần.

“Ha ha, quên tự giới thiệu, xin chào xin chào, ta tên là Trần Kỳ Trận, về sau gọi ta là Trần sư huynh là được rồi.”

Người này nói, tay phải quơ quơ, quyển sách kia biến mất không thấy đâu, sau đó chìa tay phải nói với Tô Bằng.

“Người này ngược lại không giống những người khác, đi đến thế giới trò chơi này lâu như vậy, lần đầu có người của thế giới này bắt tay chào hỏi ta...”

Tô Bằng trong lòng thầm nghĩ, có điều cũng chẳng nghĩ nhiều, đưa tay ra.

Nhưng mà hai người vừa mới bắt tay với nhau, Tô Bằng đột nhiên cảm giác cánh tay đối phương phát ra âm thanh răng rắc, sau đó nhìn lại, lập tức giật mình, đã thấy cánh tay này của Trần Kỳ Trận, bất chợt rơi xuống khỏi tay hắn!

“A! A! Tiểu sư đệ! Tay của ngươi sao mạnh quá vậy! Kéo rụng luôn tay của sư huynh ta rồi!”

Trần Kỳ Trận này, bộ dạng giống như bị trọng thương, hô to gọi nhỏ, Tô Bằng nhìn lại, chỉ thấy chỗ tay gãy của hắn lòi ra xương trắng dày đặc, giống như thật sự bị đứt tay!

Lúc này trong tay Tô Bằng, lại cầm một cánh tay gãy, đoạn tay gãy này, còn không ngừng lắc lư liên tục, giống như vẫn đang nắm tay cùng với Tô Bằng, thật sự buồn nôn!

“Á...”

Tô Bằng ít nhiều có phần hoảng hốt, có điều theo cảm giác, cánh tay mình đang nắm, dường như trọng lượng không đúng?

“Tiểu sư đệ, Tô Bằng lần đầu đến sơn môn, người cũng đừng dùng mấy màn kỹ xảo của người chọc ghẹo người ta.”

Lúc này, Độc Cô Thắng nói với Trần Kỳ Trận.

“Ha ha... Chê cười rồi chê cười rồi.”

Người trẻ tuổi kia ha ha cười lớn, phát phát tay, chợt thấy lại một cánh tay phải, mọc ra từ chỗ tay gãy của hắn, làm gì có đáng vẻ bị đứt tay chứ?

Tô Bằng lập tức hết nói nổi, bản thân ngược lại nhìn đến có phần trợn mắt há mồm, lại nhìn trong tay mình, làm gì có phải là cánh tay gãy, rõ ràng là một khúc trúc.

“Ha ha, ha ha, Tô Bằng người đừng trách, đùa vui chút thôi, xem như biểu diễn ảo thuật, nhị sư huynh, người đang tìm đại sư huynh sao, ta tìm đường cho người.”

Trần Kỳ Trận hỏi, nói rồi, hắn chỉ tay về một hướng, vỗ tay, trong sự kinh ngạc của Tô Bằng, chợt thấy lệ trúc kia, bất chợt giống như mọc chân, tách ra thành một con đường.

“Ừm, tiểu sư đệ người tiếp tục đọc sách đi.”

Độc Cô Thắng nói, mang theo Tô Bằng rời khỏi, Tô Bằng mặc dù trong lòng tò mò, nhưng nhất thời đành xuống, tạm biệt Trần Kỳ Trận, cùng với Độc Cô Thắng đi vào trong con đường kia.

“Ha ha... Tiểu sư đệ chẳng những tinh thông kỳ môn đệ độ giáp, còn tinh thông ảo thuật, vừa rồi chẳng qua chỉ là chút trò đùa của hắn... Hắn tính tình hoạt bát, bình thường ở đây chỉ có ta, còn có đại sư huynh, còn có một tiểu sư muội... Hắn không dám trêu chọc, bình thường chịu đựng khổ sở, mới vừa thấy người liền đùa một chút.”

Nhìn bộ dạng không nói cười tùy tiện của Độc Cô Thắng, mỉm cười giải thích với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, cơ bản đã hiểu sơ sơ về Trần Kỳ Trận này, có điều cũng hiểu được khía cạnh mà thôi, Tử Hà môn nhân khẩu không nhiều, nhưng

nhìn chung có phần hòa hợp, trái lại giảm bớt lo lắng mình vào trong đại môn phái lục đục với nhau.

Vừa rồi đi qua thạch đình kia, có thể là trận nhãn của trận pháp Lệ Trúc lâm, trải qua điều khiển của Trần Kỳ Trận kia, Tô Bằng và Độc Cô Thắng mới mau chóng rời khỏi rừng trúc.

Tô Bằng quan sát bốn phía xung quanh, nơi này là vách núi bên ngoài rừng trúc, lúc này ánh chiều chỉ còn sót lại vài tia nắng yếu ớt, Tô Bằng nhìn thấy, vẻ mặt Độc Cô Thắng trở nên tương đối cung kính, nhưng không giống như giả vờ, Độc Cô Thắng dẫn Tô Bằng, đi về hướng vách núi, hướng về phía vách núi không người hô:

“Đại sư huynh, mọi chuyện đã giải quyết xong rồi, ta dẫn người mang bốn tấm Hắc Thiết lệnh, đến nơi này rồi đây.”

Giọng nói vang vọng, sau nửa ngày vẫn không có hồi âm, chốc lát sau, phía dưới vách núi mới vang lên tiếng người, nói....

Chương 41: Đại sư huynh chí tình chí nghĩa!

“Sư đệ nhọc lòng vì vi huynh rồi.”

Người nói chuyện, dường như ở nơi vách núi, Tô Bằng nghe thấy, đang lúc tò mò, chợt thấy một người, chậm rãi bay lên từ phía dưới vách núi.

Tô Bằng nhìn thấy, lập tức ngạc nhiên, hắn không thể không ngạc nhiên, cho dù có người từ phía dưới vách núi trực tiếp bò lên cũng sẽ không khiến hắn ngạc nhiên như thế, nhưng mà lúc này đây xuất hiện người này, đúng là chậm chậm “bay” lên!

Rõ ràng không phải là mượn lực tung bay, mà đang thực sự bay lên.

Nhìn bộ dáng kinh ngạc của Tô Bằng, Độc Cô Thắng thấp giọng nói:

“Võ công đại sư huynh đã siêu phàm, ngự khí phi hành ở khoảng cách ngắn, vẫn có thể làm được.”

“Chỉ là ngự khí phi hành thôi sao?”

Tô Bằng nghe xong, vẫn đang đè nén không được rung động trong lòng, không ngờ có thể ngự khí phi hành? Nội gia chân khí này, phải tu luyện tới cảnh giới kinh người như thế nào đây?

Người kia từ dưới vách núi bay lên, cũng không phải có lòng khoe khoang, bay đến bên vách núi, bèn bước lại một bước, đi lên vách núi.

Lúc này, Tô Bằng mới tỉ mỉ nhìn rõ gương mặt của người này, lại phát hiện, mình không cách nào miêu tả chính xác gương mặt của người này.

Cũng không phải đôi phương trường thành không có điểm đặc sắc nào, mà là quá đặc sắc, ngược lại khiến cho Tô Bằng không cách nào miêu tả được.

Chẳng hạn như tuổi tác, người này nhìn sơ qua, cảm giác giống như là khoảng chừng ba mươi tuổi, nhưng nhìn kỹ lại thì thấy, lại cảm giác như ngoài bốn mươi tuổi, nhưng chăm chú cẩn thận quan sát, lại khiến người khác cảm thấy rằng, nếu như người này thật sự cạo râu đi rồi, không quá trên dưới hai mươi tuổi.

Mà khí chất của người này, khiến người khác cảm nhận một loại cảm giác độc đủ mọi thi thư, không giống như là nhân vật võ lâm, trái lại giống như là lão gia tiên sĩ nào đó bụng đầy kinh luân thông suốt thấu đáo.

Nhưng mà khí chất thanh thoả bộc lộ, lại khiến người khác có cảm giác người này căm ghét thế tục.

Thế nhưng mỗi người cũng sẽ không phủ nhận, lúc này thứ hấn mang đến cho người khác, đều là một loại cảm giác lộ ra suy sụp tinh thần, cho dù là từ chòm râu giống như đã lâu rồi vẫn chưa cắt tỉa tỉ mỉ, hay là hồ lô rượu màu tím trong tay, đều là như thế, nhưng một thân y phục của người này, cho dù nhìn cũng không giống mặt hàng cao cấp, nhưng đặc biệt sạch sẽ, khiến người khác cảm giác rằng người này hết sức xem trọng dáng vẻ.

Tóm lại, những điểm xung đột đôi chút mâu thuẫn nhỏ bé thế kia, nhiều vô số kể trên con người này, khiến người khác thấy rằng, không biết nên miêu tả con người này của hắn như thế nào nữa đây.

“Đây là đại sư huynh sao? Trong miệng những người giang hồ kia tuy rằng chưa hẳn tôn kính như thần thánh, nhưng cũng là nhân vật không kém xa lắm chẳng?”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

Lúc này đây, nam nhân kia nhìn thấy Tô Bằng, thoáng gật đầu, nói:

“Có lẽ ngươi chính là người nắm giữ bốn tấm Hắc Thiết lệnh.”

Tô Bằng gật đầu, người này sắc mặt tuy rằng hơi lộ vẻ suy nhược, nhưng trong lời nói lại có một loại cảm giác tĩnh mịch tách biệt, hoàn toàn khác hẳn so với cảm giác giếng nước tĩnh lặng của Độc Cô Thắng, là một mùi vị làm cho người khác cảm thấy huyền diệu khó giải thích, có chút cảm giác kẻ sĩ đạt được mục đích.

Mặc dù lúc này hắn có chút uể oải, nhưng lại khiến cho người khác vẫn không thể nào khinh thường được, cảm giác từng câu từng chữ của hắn giống như phù hợp một loại quy luật huyền diệu nào đó, làm cho người khác không thể nào kháng cự, lại phối hợp không muốn kháng cự.

“Tiểu tử Tô Bằng, bái kiến đại sư huynh.”

Tô Bằng cảm giác người này khí độ bất phàm, lại thêm trình độ võ công cao cường đến mức kinh người, bản thân lạnh lẽo phối hợp một chút cũng không có thiết thời gì, ra mắt chào hỏi người kia.

Người này gật đầu, nói:

“Ta tên là Đạo Kỳ, bốn tấm Hắc Thiết lệnh là ta phát ra, lệnh bài kia đổi với ta... có một chút ý nghĩa kỷ niệm, có thể trả lại cho ta được chứ?”

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu, bước qua đem lệnh bài đưa cho Từ Đạo Kỳ.

Sau khi đưa Hắc Thiết Lệnh kia cho Độc Cô Thắng xem, Độc Cô Thắng đã trả lại cho Tô Bằng, lúc này đại sư huynh Từ Đạo Kỳ kia nói, lại khiến người khác cảm thấy thoải mái, cảm giác một điểm bất buộc cũng không có, khiến người khác cảm thấy trong lòng muốn làm theo những gì hắn nói,

Tô Bằng cảm thấy, mặc dù bản thân nói không, đại sư huynh kia cũng sẽ không miễn cưỡng, nhưng lại có cách khác khiến cho mình lầy ra.

Lúc này, Tô Bằng đi đến bên vách núi, cũng nhìn rõ vừa rồi vị đại sư huynh này ở nơi nào, phía dưới vách núi bốn năm mét, có một hõm đá vươn ra ngoài vách núi, có thể chứa được một người nằm xuống, trên hõm đá kia còn có một phiến đá nhô ra, khiến mưa gió không thể nào xối xuống, ngược lại là một nơi rất tốt, chỉ là người thường không có can đảm ở nơi này uống rượu ngắm mặt trời lặn được.

Đem Hắc Thiết lệnh đưa cho đại sư huynh Từ Đạo Kỳ, Từ Đạo Kỳ nhìn Hắc Thiết lệnh bài, nhìn thật lâu, thở dài một tiếng, sau đó nói:

“Sư đệ, người dẫn Tô Bằng đi gặp sư phụ đi, nói ta cũng tiến cử người này... Chuyện mười năm trước, dù sao cũng liên lụy sư đệ sư tôn hao tâm tổn trí.”

“Sư huynh sao lại nói như vậy.”

Độc Cô Thắng nói, cự hán này dường như vô cùng kính phục Từ Đạo Kỳ, với hiểu biết trong thời gian tiếp xúc ngắn ngủi của Tô Bằng với Độc Cô Thắng mà nói, có thể khiến loại người như Độc Cô Thắng khâm phục, tuyệt đối không chỉ có mỗi võ công cao, đại sư huynh Từ Đạo Kỳ nhất định có phương diện khác khiến người khác bội phục.

Có điều lúc này Tô Bằng cũng không kịp ngẫm nghĩ nữa, cáo từ đại sư huynh Từ Đạo Kỳ, Tô Bằng và Độc Cô Thắng, dọc theo vách núi, tiếp tục đi vào trong núi.

Đi được một đoạn, Tô Bằng mới hỏi Độc Cô Thắng nghi vấn trong lòng, hần nói:

“Độc Cô sư huynh, đại sư huynh dường như có chút uể oải, có phải có chuyện gì thương tâm hay không?”

Độc Cô Thắng một hồi lâu vẫn không thấy trả lời, đi một lúc lâu mới thở dài một tiếng, nói:

“Đại sư huynh mặc dù đã tu luyện được tinh túy của công pháp xuất thế, nhưng đối với tình cảm lại cực tình cực tính, chí tình chí nghĩa, có chuyện thương tâm của chính hắn.”

Sau đó hắn không muốn tiếp tục nói thêm gì nữa.

Tô Bằng nghe xong, biết điều không tiếp tục truy hỏi nữa, có điều cũng biết đại khái rằng, chắc hắn là có liên quan đến nữ nhân nào đó, đối với nhân phẩm của đại sư huynh vừa mới nhìn thấy kia, nói ra ắt hẳn là một câu chuyện tình yêu kinh điển rung động đến tâm can.

Độc Cô Thắng không muốn nói chuyện này, Tô Bằng muốn nói nhưng lại không nói chuyện này, hai người đặc biệt ngầm hiểu nhau, lần mò tiếp tục đi, lại đi qua trận pháp rừng tùng, Tô Bằng rút cuộc đi đến chính điện sơn môn Tử Hà môn.

Chỉ thấy đó là một kiến trúc mang mác đạo quán, chỉ là toàn thân màu tím, Tô Bằng len lén liú lười, phải biết rằng cho dù bây giờ quần hùng cất cứ, nhưng cũng là bối cảnh cổ đại, ít nhiều có chút kiêng kị, không phải công khai tạo phản, vẫn không có mấy người dám đổi nơi ở của mình thành màu tím.

Độc Cô Thắng đối với điều này không để ý lắm, mang Tô Bằng đi vào trong tòa kiến trúc giống như đạo quán này, vào trong điện rồi, bên trong có hai đồng tử, có điều không ăn mặc như đạo đồng, chỉ thoáng gật đầu thi lễ với Độc Cô Thắng, liền vội vàng đi lo chuyện của mình.

Độc Cô Thắng dẫn Tô Bằng tiến vào hậu điện trong điện, bên trong lại là một đại điện giống như đạo trường cực kỳ rộng lớn, ngoại trừ không có thần điêu thần tiên, chỉ có một đạo nhân râu tóc bạc trắng, ngồi bên trên bô đoàn, đang nhắm mắt nhập định.

Độc Cô Thắng cùng Tô Bằng bước tới, Độc Cô Thắng đầu tiên đứng lặng một hồi bên người đạo nhân này, hồi lâu mới nói:

“Bẩm sư tôn, đệ tử đại sư huynh thay mặt sư tôn lựa chọn, đã dẫn tới.”

Tô Bằng nhìn về phía đạo nhân kia, người này râu tóc đã bạc trắng, nhưng trên mặt hồng hào, già nhưng vẫn tráng kiện, cũng không phải dễ dàng phán đoán tuổi tác, có điều Tô Bằng suy đoán, người này ít nhất đã ngoài bảy mươi tuổi.

Lão đạo nhân kia, mở mắt ra, lướt nhìn Tô Bằng, Tô Bằng ngược lại không có cảm giác ánh mắt của đạo nhân này rét buốt đến cỡ nào, ngược lại là một loại cảm giác vô cùng dễ chịu, dâng lên từ đầu đến chân.

“Đạo nhân này tu hành thật thâm hậu! Ánh mắt lạnh lùng, vừa liếc mắt nhìn ta, ta đã cảm nhận được thân thể thông suốt, giống như thay da đổi thịt, đúng là lợi hại!”

Tô Bằng lập tức bừng tỉnh khỏi loại cảm giác này, lại nhìn lão đạo nhân kia, không khỏi có chút kính nể.

“Ha ha, không cần khẩn trương, người tên gì?”

Đạo nhân kia mỉm cười hiền lành, trong lúc nhất thời Tô Bằng cảm giác mình như được tắm gió xuân, hết sức thoải mái, trong lòng âm thầm hô lợi hại, mở miệng đáp:

“Tiểu tử tên là Tô Bằng.”

“Không tồi, có điều vẫn không biết ngươi có ngộ tính tu hành ở núi Tử Hà hay không, mấy hững ngày này cứ ở đây trước đi đã, gần gũi với mọi người nhiều hơn chút đi.”

Lão đạo nhân này gật đầu nói, nói xong, lại nhắm mắt lại.

“Vậy là nhận đồ đệ rồi, hay là chưa?”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ, nhìn về phía lão đạo nhân kia, lại phát hiện, lão đạo nhân này đã nhập định lần nữa.

Độc Cô Thắng cũng có chút hiểu rõ, hẳn biết sư tôn mình có dị năng, hôm nay nói không tồi, chính là chỉ Tô Bằng nhân phẩm không tồi, không phải là người tà, nhưng không quyết định tâm tính ngộ tính tư chất còn lại của Tô Bằng, mấy ngày này, phải kiểm tra nhiều hơn.

Nghĩ đến đây, Độc Cô Thắng khẽ gật đầu, nói với Tô Bằng:

“Đi theo ta.”

Hai người đi ra khỏi kiến trúc này, Độc Cô Thắng dẫn Tô Bằng, đi đến Trúc Lô hai tầng, nói:

“Người trước hết ở nơi này đã, ta ở Mộc Các cách đó không xa, có chi phí gì, tất nhiên sẽ có người đưa cho người.”

Tô Bằng mặc dù vẫn đang nghĩ lại chuyện nhận đệ tử, nhưng nhìn điệu bộ của các sư huynh ở đây, cũng biết đệ tử trong này đều không phải phạm tục, tất nhiên có phương pháp sàng chọn rõ ràng, cũng không nóng vội nhất thời, gật đầu nói:

“Như vậy ta sẽ ở đây.”

Độc Cô Thắng gật đầu, tự mình rời khỏi trước.

Tô Bằng vào bên trong Trúc Lô, phát hiện không gian trong này cũng khá lớn, đặc biệt tĩnh mịch, đẩy cửa sổ ra cảnh sắc cũng khá đẹp, lầu trúc hai tầng có giường, có một cái bàn gỗ đằng, bên trên còn có vài cuốn sách, nhìn sơ qua, cũng không phải hàng thông thường, Tô Bằng không có chuyện gì, bèn ngồi xem một hồi.

Có điều không bao lâu, Tô Bằng liền nhìn thấy một đồng tử ở dưới lầu, là người mình từng thấy trong đạo quán, chợt nghe thấy một âm thanh trong trẻo, đồng tử kia gọi với lên trên lầu....

Chương 42: Ngưu Mao Kim Châm

“Vị khách nhân này, đã đến lúc dùng bữa tối, thỉnh khách nhân đi ăn

là Trần Bách Thành

com.”

| Thanh âm trong trẻo của tiểu đồng tử vang lên từ phía dưới, Tô Bằng gật đầu, đáp lại nói:

“Chờ một chút sẽ tới ngay

Vì vậy Tô Bằng khép quyển sách lại, xuống lầu cùng với tiểu đồng tử này cùng nhau đi ăn cơm.

Ở đó có tuy là một lầu các, nhưng xem ra giống như là trạch viện của một phú hộ bình thường, chẳng qua khí chất cao nhã hơn rất nhiều, ẩn ẩn ở trong rừng, đồng tử này dẫn Tô Bằng tiến vào, đã thấy trong phòng ăn tụ tập vài người rồi.

Bàn ăn lại không giống như là bàn tròn thường xuyên thấy trong trò chơi, mà là một bàn dài, hôm nay Tô Bằng nhìn qua, vị lão đạo nhân có thể là môn chủ Tử Hà môn kia ngồi ở đầu bàn, sau đó hai bên theo thứ tự là Từ Đạo Kỳ, Độc Cô Thắng, còn có Trần Kỳ Trận, ngoài ra, còn có một thiếu nữ mười tám mười chín tuổi, gương mặt trái xoan xinh đẹp, đôi mắt thật lớn, thoát nhìn hết sức tinh quái.

“Tô Bằng, người tới đây ngồi đi .

Thấy Tô Bằng đến đây, Độc Cô Thắng gọi một tiếng, Tô Bằng gật đầu, đi tới.

ITuuen “Vị này chính là Chung Linh Tú, là tiểu sư muội của chúng ta, vị này chính là Tô Bằng, người mà tương lai có thể làm đệ tử của chúng ta do Đại sư huynh tuyển chọn.”

| Độc Cô Thắng giới thiệu một chút về Tô Bằng cho vị thiếu nữ ngồi đây, Tô Bằng gật đầu, chào hỏi người thiếu nữ này.

| ? Nhìn kỹ thì thật giống như võ công không cao lắm... Chơi không có vui, cũng không thể giúp ta làm thí nghiệm... Uy lực quá thấp gì đó ta không thích...”

| Thiếu nữ gọi là Chung Linh Tú này nhìn Tô Bằng liếc mắt một cái, nói với hắn.

“Ha ha, Tiểu Tú sư muội, có phát minh mới gì, đi tìm Nhị sư huynh đi, chờ võ công của Tô Bằng bắt đầu luyện rồi hãy nói sau.”

Lúc này vẻ mặt Trần Kỳ Trận hơi khẩn trương, hơi nịnh nọt Chung Linh Tú mà nói.

“Được... rồi!”

Thiếu nữ thoát nhìn có chút tinh quái này, kéo dài thanh âm gật gật đầu, Tô Bằng đang ngồi ở bên người nàng, nàng lôi kéo tay áo Tô Bằng, nói:

“Người nếu như nhập môn, chính là tiểu sư đệ... Đừng xem tuổi của ta so với người không có lớn hơn, người cũng phải gọi ta là sư tỷ, sư tỷ bây giờ nói cho người biết, phải chăm chỉ luyện công, ta sẽ đốc thúc người, phương pháp đốc thúc nha, Tam sư huynh cũng biết đó.”

Trần Kỳ Trận ngồi ở một bên nàng nghe xong, hắn đang uống rượu giấu ở tay áo, lúc này thiếu chút nữa phun ra một ngụm rượu, không biết nhớ tới cái gì.

“Được rồi, ăn cơm.”

Ngay lúc này, lão đạo nhân ở nơi nào cũng giống như đang nhắm mắt dưỡng thần nhận định, đột nhiên mở mắt, nói một tiếng, người người khắp bàn đáp một tiếng, bắt đầu ăn cơm, mà còn lão đạo nhân kia, thì cứ như là đang ngủ thiếp đi, giống như nhận định.

Tô Bằng cũng theo chân mọi người bắt đầu ăn cơm, Tử Hà môn dường như cũng không giàu mạnh lắm, môn nhân chính thức, chỉ có mấy người, ngoài ra còn có mấy tên đồng tử, với vài đầu bếp và tạp dịch, nhưng không phải là ở chỗ này ăn cơm.

| Tô Bằng mới vừa gấp một miếng măng bỏ vào trong miệng nhưng thiếu chút nữa phun ra khỏi, bởi vì miếng măng này, vừa mặn lại vừa chua, giống như như là bị lợ muối với cả hũ dấm đổ vào vậy, vô cùng quái dị.

Có điều Tô Bằng cường chế nhịn xuống, nhìn về bốn phía lại phát a hiện, Đại sư huynh Tử Đạo Kỳ vẫn đang bình tĩnh như thường mà ăn 8 cơm, Nhị sư huynh Độc Cô Thắng mặt không chút thay đổi, gấp một

miếng lại một miếng, Tam sư huynh Trần Kỳ Trận đang ăn, còn thỉnh 2 thoáng nhìn lên quyển sách đang đặt trên đầu gối, mà còn tiểu sư tỷ 8 Chung Linh Tú, chỉ là gấp từng đĩa thức ăn trong chén, chậm rãi đưa 8 giỡn, giống như đang suy nghĩ gì đó, không có để ý.

“Chẳng lẽ mọi người ở Tử Hà môn này, khẩu vị đều là như thế, có vẻ khẩu vị hơi nặng?”

| Tô Bằng suy nghĩ, nhìn Nhị sư huynh Độc Cô Thắng, thấy hắn ăn rất vui vẻ, Đại sư huynh cũng chẳng có gì khác thường, giống như bình thường đều chính là như vậy?

Nghĩ đến đây, Tô Bằng lại ăn một vài món thức ăn khác, phát hiện cả một bàn đồ ăn này, từ thị giác mà nói cũng không tệ, tạo hình đều hết sức mỹ quan, thoạt nhìn không tồi, nhưng bắt đầu ăn mùi vị như nhau, đều vừa chua lại vừa mặn.

“Có thể là mọi người ở chỗ này đều có loại khẩu vị như vậy... Ta thấy trong Tử Hà Môn đều là kỳ nhân, kỳ nhân nha, cái gì cũng đều kỳ, nói không chừng khẩu vị cũng rất kỳ lạ, hoặc là luyện công cần yêu cầu cũng không chừng.”

Tô Bằng nhìn chung quanh một chút, trong lòng tự khuyên nhủ bản thân mình, vì để dung nhập vào mọi người, mình ăn vài miếng, lại như cũ cảm thấy không cách nào tiếp nhận được.

Đang vào lúc này, sư phụ Tôn lão đạo nhân tùy thời đều giống như đã tiến vào cảnh giới nhận định kia, đột nhiên tựa như tỉnh lại, mở mắt ra, vươn chiếc đĩa gấp một miếng măng, bỏ vào trong miệng ăn một miếng.

Chỉ là, chiếc đĩa gấp măng sau khi bỏ vào miệng, lão đạo nhân này ngưng thần ít nhất một chung trà, sau đó mới đưa chiếc đĩa từ trong miệng lấy ra, đặt ở trên mặt bàn, sau đó hỏi mấy người chung quanh:

“Các ngươi có cảm giác được, thức ăn hôm nay, hương vị tương đối ... có chút đặc biệt hay không?”

Nghe xong lời này của lão đạo nhân, Đại sư huynh phục hồi tinh thần lại, nhìn sư tôn nói:

“Vừa rồi đệ tử thất thần, chẳng qua vừa nghe sư phụ nói, hình như có chút... khác biệt với thường ngày.”

“Sư tôn, ta cũng cảm thấy khác biệt với thường ngày, mùi vị nồng một chút, càng phải ăn với cơm.”

Độc Cô Thắng cũng để chén cơm xuống nói.

“Nhắc tới, hình như thật sự là như vậy, ta ăn vài miếng, cảm thấy cơm tối hôm nay giống như rất độc đáo, mùi vị quý dị, có phong phạm của quý trận đại sư Âu Dương Kỳ...”

Tinh thần của Trần Kỳ Trận cũng dần dần theo trong quyền sách đang nhìn lên phục hồi lại, mở miệng nói.

“A?”

Chung Linh Tú, cũng từ trong suy nghĩ phục hồi tinh thần lại, ăn một miếng đồ ăn nàng gấp được trong bát, sau đó đột nhiên phun ra ngoài, không ngừng quạt quạt chung quanh khuôn miệng anh đào nhỏ nhắn, nói:

“Mùi vị gì vậy? Thật giống như cho luôn cả hũ dấm chua!”

“Đạo trưởng... Chư vị sư huynh, sự tỷ, chẳng lẽ các người bình thường ăn cơm không phải là mùi vị này sao?”

Tô Bằng sững sờ một chút, nhìn mọi người trên bàn cơm.

Mọi người trên bàn cơm đều chỉnh tề cùng nhau lắc đầu, nhìn về phía Tô Bằng.

“Mẹ! Các người sớm nói chu

GuQC

uyen.or

Tô Bằng nói, không khỏi bất đắc dĩ, mình giống như đã suy nghĩ nhiều rồi... Đương nhiên, cái chữ “meokia hấn không có nói ra.

Ngay lúc này, bên ngoài đi tới một tiểu đồng, nhìn mọi người đang ăn thức ăn, không khỏi lộ ra bộ dạng sợ hãi, nói:

| “Hôm nay đầu bếp của môn bị kiệt ly, không có cách nào để nấu cơm, Nhị Tổ sư vừa vặn đi ngang phòng bếp, nói là muốn bộc lộ tài năng thu nghệ cho mọi người xem, là đồ ăn do Nhị Tổ sư làm, cho nên... Vừa rồi Thanh Trúc ăn một ngụm, muốn mà không phun được, nghẹn đến chết ngất, ta mới vừa cứu tỉnh hấn lại, vội vàng đi đến nhắc chuông môn sư tổ cùng với các sư thúc cẩn thận một chút.”

“Thì ra là như vậy...”

Lão đạo nhân kia gật đầu, nhìn về phía một bàn thức ăn, cũng không có động đậy gì.

“Đồ ăn như thế này làm sao mà ăn chứ...”

Chung Linh Tú nhìn cả một bàn đồ ăn, chân mày nhíu lại.

“Đệ tử bất tài, cũng có chút tay nghề chế biến thức ăn, nếu không chế đã mượn, ta liền đi làm một chút món ăn, mọi người đợi lát hấn ăn được không?”

Tô Bằng nói, nghe xong lời của Tô Bằng, chuông môn lão đạo nhân kia gật đầu, nói:

“Vậy thì khổ cực ngươi rồi.”

“Không thành vấn đề.”

| Tô Bằng gật đầu, hấn ngược lại đang thiếu một cơ hội biểu hiện bản thân mình một chút trong Tử Hà Môn, mượn cơ hội này dung nhập vào mọi người trong Tử Hà Môn, làm cơm vẫn có thể xem là một cơ hội tốt.

Tiểu đồng tử kia, dẫn Tô Bằng đi tới phòng bếp, Tô Bằng nhìn nguyên liệu nấu ăn một chút, coi như đầy đủ hết, bởi vì Tô Bằng đã từng sống cuộc

sống độc thân bốn năm năm, thời gian nhiều dùng không hết, đã sớm luyện thành một tay đầu bếp thượng hạng, vốn đã thuần thục, năm món xào tươi ngon, đều làm tốt, lượng thức ăn không nhỏ, một phần cho những đồng tử tập dịch kia, mặt khác cùng với đồng tử kia bung lên bàn ăn cho bọn người Độc Cô Thắng.

Lúc này đây, khẩu vị của mọi người rõ ràng đã được triển khai, bầu không khí trên bàn cơm sinh động, lão đạo nhân kia cũng ăn không ít, mà còn những đồ ăn cũ kia, đã bị mọi người bắt động thanh sắc mà ném vào trong thùng rác cách bàn không xa.

| Còn Tô Bằng, thì đưa mắt nhìn về dưới góc trái tầm mắt, thấy nhắc nhở hiện lên liên tiếp “Độ thiện cảm của Vân Đường với bạn tăng hai điểm”, “Độ thiện cảm của Từ Đạo Kỳ đối với bạn tăng ba điểm”, “Độ thiện cảm của Độc Cô Thắng đối với bạn tăng ba điểm”, “Độ thiện cảm của Trần Kỳ Trận đối với bạn tăng năm điểm”, “Độ thiện cảm của Chung Linh Tú đối với bạn tăng năm điểm”.

“Nấu đồ ăn tốt, còn có thể tăng độ thiện cảm lên sao?”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, cũng đã quyết định, mấy ngày sắp tới, đồ ăn của môn phái cứ để chính mình bao hết.

Bữa tiệc này ăn hơn một canh giờ, cung coi như là ăn xong, tất cả mọi người đều có phần vừa lòng, trong bữa tiệc Tô Bằng cũng cùng mọi người nói mấy câu, hiểu biết nhiều thêm một chút, sự hiện hữu của mình cũng tăng lên một chút, từ trong miệng Trần Kỳ Trận mà biết, tiểu sự muội đối với chế tác kỳ vật, cơ quan học, thậm chí chế tác binh khí, đều có một chút tâm đắc độc đáo.

Cơm tối qua đi, mọi người đều tự trở về nghỉ ngơi, Tô Bằng cũng về lại tiểu trúc lâu của mình.

“Xem ra ta có thể ở lại Từ Hà Môn này một thời gian ngắn.”

Tô Bằng suy nghĩ, một đêm này hẳn là không có việc gì, Tô Bằng logout ngay tại trong trúc lâu, phát hiện trong hiện thực, đã là tám giờ

tôi.

Lôi Minh vẫn chưa đi, ở trong phòng máy chủ chờ mình, Quý Minh = cùng với Tôn Thế Giai đã thoát khỏi trò chơi lâu lắm rồi.

- Tô Bằng báo cáo với Lôi Minh một chút, nói mình nhận được một 2 nhiệm vụ liên tục, mấy ngày nay thời gian trên trò chơi, có thể sẽ không a có quy luật cụ thể, Lôi Minh suy tư một chút, nói với Tô Bằng, cho hắn E thời gian mười ngày, có thể tự quyết định thời gian ở trong trò chơi,

đương nhiên, mỗi một ngày lúc thoát khỏi trò chơi, là phải điền vào báo cáo tăng ca.

Một ngày như vậy rất nhanh đã trôi qua rồi, ngày hôm sau, buổi sáng hơn sáu giờ, Tô Bằng chạy tới phòng trò chơi liền login, sau khi đăng nhập trò chơi, Tô Bằng tiến đến phụ cận Mộc Các đi tìm Độc Cô Thắng.

Đi vào chỗ ở của Độc Cô Thắng, nhưng lại bắt gặp được tiểu sư tỷ Chung Linh Tú, trong tay nàng cầm một hộp sắt màu đen kích thước gần bằng một chiếc điện thoại di động, đang nói chuyện với Độc Cô Thắng.

| “Nhị sư huynh, đây là ám khí ta mới chế tạo ra, tên là Ngưu Mao Kim Châm, ta cảm thấy nó có thể phá vỡ thiên hạ, hộ thể chân khí không ít, Nhị sư huynh giúp ta kiểm tra uy lực của nó một chút có được hay không?”

Chung Linh Tú ở bên cạnh Độc Cô Thắng, nói với hắn.

“Có thể.”

Độc Cô Thắng dường như vĩnh viễn là một bộ trầm tĩnh như vậy, bộ dạng không nói chuyện nhiều lắm, ngắn gọn đáp ứng.

“Tiểu Tô tử ngươi tới cũng đúng lúc, vừa vặn nhìn xem ám khí ta mới nghiên cứu ra.”

Thấy Tô Bằng tới đây, Chung Linh Tú lên tiếng chào hỏi với hắn, ngày hôm qua bởi vì một bữa cơm tối của Tô Bằng, Chung Linh Tú đối với hắn cũng quen thuộc hơn một chút, đã mở miệng kêu lên Tiểu Tô tử.

“Được.”

| Tô Bằng gật đầu, đi tới, ngồi ở trên một tảng đá, nhìn Chung Linh Tú thử nghiệm ám khí.

Chung Linh Tú gật đầu, kéo ra một khoảng cách, đến trước người Độc Cô Thắng chừng bảy tám thước, sau đó đem cái hộp sắt đen kích thước bằng điện thoại di động kia hướng về phía Độc Cô Thắng, sau đó đề cơ quan xuống!

“Rít!”

Tô Bằng chỉ nghe được trong không khí phảng phất một thanh âm yếu ớt giống như tiếng muỗi kêu, sau đó liền thấy trong không trung một chùm tia chớp vàng lất phất bay qua, nghiêng tiếp Độc Cô Thắng.

Độc Cô Thắng bất động như núi, chiến lực bất động, chỉ có một tay lập tức tiến lên phía trước!

Không đến năm giây đồng hồ, ám khí trong hộp sắt đen của Chung Linh Tú đã bắn xong hết rồi, Chung Linh Tú hướng về phía Tô Bằng hộ:

“Tiểu Tô tử, tới giúp ta kiểm tra đi.”

“Chắc...”

Tô Bằng bất đắc dĩ, thiếu nữ này so với mình còn nhỏ hơn vài tuổi... Cái danh xưng Tiểu Tô tử này, giống như bọn thái giám trong cung... Lắc lắc đầu, Tô Bằng đi tới.

Tô Bằng đi qua, nhìn kỹ sau lưng Độc Cô Thắng, không nhìn không biết, sau khi xem xong, Tô Bằng không khỏi há hốc miệng!

Sau lưng Độc Cô Thắng, là một tảng đá xanh lớn, Tô Bằng nhìn kỹ bên trong đá xanh này, thấy được một mảng lớn tràn đầy kim châm rậm rạp giống như lông trâu... Ít nhất phải mấy ngàn Ngưu Mao Kim Châm, không ngờ đều xuyên qua đá xanh đi vào bên trong!

Đây là.... Uy lực cỡ nào cơ chứ?!

Chương 43: Xem kiếm!

Xem qua dấu vết ám khí trên tảng đá, Tô Bằng không khỏi quay đầu lại nhìn Chung Linh Tú, cô nương này, không phải là có cừ oán với Độc Cô Thắng, muốn mượn cơ hội làm thí nghiệm ám khí để giết Độc Cô Thắng đó chứ?

Ngưu Mao Kim Châm nhỏ như vậy lại có lực đạo mạnh như vậy, dựa theo nguyên lý diện tích tiếp xúc càng nhỏ áp lực động lực càng lớn, hộ thể chân khí nào có thể chống lại được?

Tô Bằng suy nghĩ, không khỏi nhìn thoáng qua Độc Cô Thắng, vị đại ca này thân thể không phải là đã trở thành cái sàng, thoáng cái sẽ ngã xuống đất chết bất đắc kỳ tử chứ?

“Tiểu sư muội, ám khí lần này của ngươi uy lực không tệ, thiên hạ hộ thể chân khí nếu không tu luyện tới đỉnh, ít nhất có thể phá được bảy thành, chẳng qua là hơi có vẻ âm độc.”

Ngay lúc này, Độc Cô Thắng bỗng nhiên mở miệng nói.

Tô Bằng thấy Độc Cô Thắng giống như là không có chuyện gì, rất là giật mình, đi tới trước mặt Độc Cô Thắng nhìn thoáng qua, chỉ thấy bãi đất cách hai thước trước mặt Độc Cô Thắng, một đồng Ngưu Mao Kim Châm rơi trên mặt đất, không ngờ chẳng có cái nào đến gần được thân thể của hắn!

“Đúng vậy, ta cũng cảm thấy như thế, nếu như trực tiếp đánh chết cũng thôi đi, nếu như không có chết những châm này đâm vào trong da thịt sẽ đau lắm, còn có thể theo máu chảy vào tim, vừa thử nghĩ cả người ta liền trở nên run rẩy.”

Chung Linh Tú giống như là rất nghe lời nói, sau đó nhìn bộ dạng kinh ngạc của Tô Bằng, nói:

“Không cần phải ngạc nhiên như vậy, Nhị sư huynh tu hành nhiều loại nội công, trong đó có một loại là Vô Cực Nguyên Từ Công, có thể thi triển ra lực trường vô hình, phá hết thủy mọi ám khí bình khí trong thiên hạ.”

“Luyện công cũng có thể luyện ra từ lực sao?”

Tô Bằng nghe xong công pháp này, lại bị chấn động một chút, nghĩ đến ngày hôm qua Đại sư huynh biểu diễn một môn phi hành thần công còn chưa nói, Nhị sư huynh Độc Cô Thắng còn có bản lãnh Vạn Từ Vương, chẳng qua là không biết tu hành đến cực hạn nào mới có thể có Vạn Từ Vương mạnh như vậy?

“Thế nào, cảm thấy uy lực của ám khí do ta làm ra sao?”

Thấy bộ Tô Bằng dáng hơi khiếp sợ, Chung Linh Tú vẻ mặt đặc ý, hỏi Tô Bằng.

“Rất lợi hại, gần như vượt qua cả sự lợi hại của Không Tước Linh trong truyền thuyết...”

Tô Bằng nói, không để ý nhắc đến một loại ám khí tuyệt đỉnh trong tiểu thuyết võ hiệp mà mình nhớ được.

“Không Tước Linh? Đó là cái gì? Ta nghiên cứu ám khí thiên hạ lâu như vậy, vẫn chưa nghe nói qua loại ám khí nào có tên như vậy...”

Chung Linh Tú nghe xong cái tên này, cảm thấy hiếu kỳ nói.

Tô Bằng lúc này mới phát giác chính mình lỡ miệng, chẳng qua cũng không có gì đáng ngại, liền giải thích:

“Không Tước Linh, là một loại ám khí cực kỳ xinh đẹp, cực kỳ lợi hại, trong truyền thuyết, ngoại trừ người có được Không Tước Linh ra, không có ai có thể nhìn thấy được vẻ đẹp của nó, bởi vì, người gặp qua ám khí xinh đẹp này, đều đang trong một giây như không tước xòe đuôi mà chết hết...”

Tô Bằng nói, đem hết thấy những chi tiết liên quan đến “Không Tước Linh” trong tiểu thuyết mà kể ra.

“Thật cảm động... người này cũng thật ngu ngốc...”

Nghe xong Tô Bằng nói qua chuyện về Khổng Tước Linh, nhất thời Chung Linh Tú vẫn còn chìm đắm trong bầu không khí của chuyện xưa, ánh mắt có chút mê ly, sau một lúc lâu mới kịp phản ứng, hỏi:

“Vây cặp kia cuối cùng thế nào?”

“Ta cũng không biết, chẳng qua có thể vẫn còn sống rất tốt cũng nên.”

Tô Bằng nói.

“Quả thật là đáng thương, người yêu mình như vậy, nhưng lại đã chết...”

Chung Linh Tú có chút tiếc nuối nói.

Tô Bằng lắc đầu, hẳn cho tới bây giờ đều có một quan niệm, chính là nữ nhân đều đem tiểu thuyết võ hiệp xem thành tiểu thuyết ngôn tình, nam nhân đều đem tiểu thuyết ngôn tình xem thành tiểu thuyết võ hiệp, quan niệm này lại được xác minh một lần nữa.

“Chuyện xưa này không tệ.”

Ngay lúc này, Độc Cô Thắng vốn vẫn luôn không nói gì, yên lặng mà nghe bỗng mở miệng, nói:

“Vũ khí cường đại nhất của con người, chính là của lòng tin hẳn, lời này rất đúng. Còn có tiểu Vũ kia, cũng rất cao cường, đều không tệ.”

Tô Bằng gật đầu, ngay lúc này, hẳn phát hiện góc trái tầm mắt mình xuất hiện thông báo: “Độ thiện cảm của Chung Linh Tú đối với bạn tăng thêm năm điểm”, “Độ thiện cảm của Độc Cô Thắng đối với bạn tăng thêm bảy điểm.”

“Kể chuyện xưa cũng có thể tăng độ thiện cảm?”

Tô Bằng nhìn thấy, thoáng có chút kinh ngạc, có điều ngẫm lại cũng hiểu được, sách của các bậc tiền bối thời xưa, tuy rằng có chút kỳ bí quỷ dị nhưng vẫn rất có tinh thần và cốt lõi của nghĩa hiệp, bản thân Độc Cô Thắng chính là đại hiệp, nghe xong tất nhiên cảm khái, mà còn Chung Linh Tú nghe xong cũng dung nhập vào câu chuyện, chuyện xưa võ hiệp ở thế

giới võ hiệp giống như là chuyện xảy ra bên cạnh, đương nhiên càng dễ thấm hơn.

“Đợi một chút, ta đã có linh cảm, ta rời đi trước đây.”

Ngay lúc này, Chung Linh Tú đột nhiên giống như là phục hồi tinh thần lại, kêu một tiếng, sau đó tự mình nhảy như bay về chỗ của mình.

“Tiểu sư muội có đôi khi sẽ có những cử chỉ kỳ quái, quen được là tốt rồi.”

Độc Cô Thắng giải thích với Tô Bằng, sau đó nói:

“Ta muốn luyện kiếm.”

“Sư huynh nếu không ngại có thể cho ta đứng xem một chút được không?”

Tô Bằng hỏi Độc Cô Thắng, Độc Cô Thắng gật gật đầu nói:

“Không sao.”

Tô Bằng gật đầu, đi đến một bên tảng đá lớn nhảy lên ngồi, kiếm pháp của Độc Cô Thắng nhất định là tuyệt cao, dù sao quan sát người khác luyện võ cũng có thể tăng kinh nghiệm võ đạo, Tô Bằng dù sao cũng không có việc gì, coi như là tích lũy kinh nghiệm cho mình.

Độc Cô Thắng cũng không thèm để ý Tô Bằng ở một bên quan sát hẩn, bắt đầu luyện kiếm.

Hôm nay hẩn không có sử dụng trọng kiếm mà Tô Bằng nhìn thấy của ngày hôm qua, mà là cầm một thanh trường kiếm bằng thép cứng bình thường, chẳng qua là trường kiếm này ở trong tay Độc Cô Thắng, hơi có vẻ nhỏ một chút.

Độc Cô Thắng cầm trường kiếm, thông thả thi triển một bộ kiếm pháp.

Tô Bằng ở trên tảng đá lớn, nhìn Độc Cô Thắng luyện kiếm, chỉ cảm thấy bộ kiếm pháp kia, hết sức huyền diệu, bản thân mình tuy rằng không thể hiểu thấu đáo, nhưng Độc Cô Thắng luyện vô cùng chậm, giống như đang bày ra kiếm ý, dần dần, bản thân Tô Bằng tựa hồ cũng dung nhập vào trong

đó, mặc dù không hiểu nguyên do, nhưng nhìn từ từ cũng cảm thấy được một loại cảm giác huyền diệu, bất tri bất giác, ý niệm của Tô Bằng đã sát nhập vào vào đó, thậm chí đến quên mất cả thời gian.

...

Khi Tô Bằng từ trong trạng thái lĩnh hội sự huyền diệu khôi phục lại, mới giật mình quá lạ phát giác, thời gian đã đến lúc mặt trời chiều ngã về tây, bản thân mình bất tri bất giác, không ngờ xem người khác luyện kiếm xem đến nhập định!

Tô Bằng kiểm tra kinh nghiệm võ đạo của mình một chút, không nhìn không biết, lúc này vừa nhìn khiến hắn sợ hết hồn hết vía, kinh nghiệm võ đạo của mình, không ngờ lại trong lúc bất tri bất giác, từ hơn ba trăm bay mười điểm tăng tới hơn sáu trăm điểm rồi!

“Ngày hôm nay, việc ta không ngờ lại được nhiều như vậy?”

Tô Bằng không khỏi kinh ngạc, nếu như nói đây là xem Độc Cô Thắng luyện kiếm liên tăng nhiều điểm như vậy, thật sự là quá khoa trương rồi.

Cẩn thận suy tư lại, Tô Bằng nhìn về phía Độc Cô Thắng, chậm rãi lĩnh ngộ ra, có thể là Độc Cô Thắng cố ý triển lộ kiếm ý, là kiếm ý của đối phương dẫn dắt tinh thần của bản thân, thay vì nói là bản thân mình ngộ kiếm, không bằng nói là Độc Cô Thắng sử dụng kiếm ý để uy chiêu cho mình, tăng cảnh giới kiếm đạo của mình lên.

Hiểu rõ ràng điểm này, Tô Bằng nghiêm nghị cung kính, truyền công là đại ân, Tô Bằng thi lễ một cái với Độc Cô Thắng.

Độc Cô Thắng cũng biết Tô Bằng đã tỉnh táo lại, cũng không khách khí, gật gật đầu, nói:

“Ta đến sơn tuyến tẩy rửa một lát, hẹn gặp lại lúc ăn cơm.”

Tô Bằng gật đầu, tạm thời cáo biệt với Độc Cô Thắng, Tô Bằng nhắm mắt, nhớ lại một chút thành quả của hôm nay, cảm giác một ngày hôm nay, về phương diện võ đạo được lợi không ít.

Từ từ, Tô Bằng đi vào phòng bếp, bệnh kiếtbeenhjcuar đầu bếp kia còn chưa khỏe, Tô Bằng hôm nay vẫn định làm cơm tiếp, nhưng mà, khi hắn vừa tới phòng bếp, lại phát hiện một lão nhân tràn đầy khí chất cao thủ, đang đứng ở cửa phòng bếp!

Người này, râu xám trắng, một đôi mắt như sơn dương, đầu cột mảnh khăn của đầu bếp, thân khoác tạp dề, chân mang một đôi giày màu đen, ngửa đầu bốn mươi lăm độ nhìn trời, toàn thân đều là dáng điệu của một cao thủ, từ trong lỗ mũi phát ra hơi thở của một loại khinh thường, nhìn Tô Bằng, sau một lúc lâu mới nói:

“Ta nghe nói Tử Hà Sơn mới có một cao thủ đến, là cao thủ làm bếp, hôm nay đợi hồi lâu, chẳng lẽ chính là tiểu tử nhà ngươi?”

Tô Bằng nhìn người này, đây là ai vậy?

Có điều tâm tư Tô Bằng chuyển động cực kỳ nhanh chóng, lập tức liên tưởng tới một người, chấp tay nói:

“Tiền bối chẳng lẽ chính là Nhị sư tổ Tử Hà Môn, sư đệ của chương môn, Phạm lão tiền bối?”

“Hừ! Trong lúc này không có sư đệ của chương môn gì cả, cũng không có gì gọi là sư tổ, chỉ có... Đầu bếp! Ta hôm nay thật ra muốn cùng ngươi so tài, xem tài nấu nướng của ai mạnh hơn!”

Vị lão nhân này, thời râu, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, không khỏi lộ ra một nụ cười, ngày hôm qua hắn nghe Tam sư huynh Trần Kỳ Trận nói qua, chương môn sư tôn còn có một vị sư đệ, ở cùng với mọi người trên Tử Hà Sơn, vị Nhị sư tổ này tinh thông độc dược, còn rất thích nghiên cứu thân thể con người, nhưng việc thích nhất chính là làm cơm, chỉ tiếc thiên phú thật sự là... Thật sự là thuộc về số âm, ai cũng không chịu ăn đồ ăn do ngài làm.

Lúc này, Tô Bằng thấy vị Nhị sư tổ này tới khiêu chiến mình, ghen ngào cười nói:

“Nhị sư tổ nếu có nhã hứng này, cũng được, chúng ta cùng nhau trao đổi tài nấu nướng một chút cũng rất tốt.”

“Lời này nghe còn được...”

Lúc này Nhị sư tổ mới gật gật đầu, thần sắc hòa hoãn lại, sau đó lại cảm thấy mất thân phận, sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn nói:

“Cũng được, hôm nay ta liền chỉ điểm cảnh giới nấu nướng cho hậu bối các ngươi một chút.”

Tô Bằng nhin cười, cùng với lão nhân kia tiến vào phòng bếp.

“Hôm nay ta sẽ để cho ngươi làm một ván, cho ngươi làm cơm trước, ta sẽ đứng xem thử, ngươi có tuyệt kỹ gì!”

Nhị sư tổ nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, cũng không già mồm cãi láo, rất nhanh làm lên ba món ăn.

“Tục tăng! Bình thường! Tục tăng!”

Lão nhân này nhìn đồ ăn Tô Bằng làm xong hết sức lắc đầu xem thường mà nói:

“Kỹ thuật xắt rau thật sự là quá kém, quá kém, quá kém! Căn bản không cách nào so sánh được với ta! Món ăn có hình thù như vậy mà cũng có thể ăn sao? Còn chưa ăn đã khiến cho người ta mất hết cả hứng thú!”

Nói xong, hắn đẩy Tô Bằng ra, còn mình đến trước thớt, một trận khoái đao, phải gọi là hoa cả mắt, ngay cả tỏi được vận chuyển từ dưới chân núi lên đều bị hắn khắc thành đóa hoa, Tô Bằng xem mà hoa cả mắt, há hốc mồm, thầm nghĩ thủ pháp điêu khắc này, nếu áp dụng vào võ lâm, cũng xem như là đao pháp nhất đẳng đi? Chỉ tiếc áp dụng ở phương diện nấu ăn...

“Thấy sao? Đây mới là tài nấu nướng!”

Lão giả này điêu khắc hết một trăm ba mươi chín củ tỏi, trên mỗi một củ tỏi đều được khắc thành một con rồng một con phượng, tổng cộng chưa tới thời gian một chung trà, công phu dùng dao quả thật là rất cao siêu, sau đó, hắn đem những củ tỏi này thả vào trong nồi bắt đầu xào lên.

Xào mấy cái, những củ tỏi này liền đã bị lấy ra, Tô Bằng nhìn, không khỏi kêu lên:

“Tiền bối, tỏi còn chưa có chín mà...”

“Người biết cái gì? Nếu xào tiếp nữa, những thứ đã được khắc này sẽ mất hết, làm sao mà cho vào miệng được nữa?”

Lão giả này răn dạy Tô Bằng, sau đó đem tỏi trang trí lên đĩa, lại xào thêm vài món thức ăn rồi mới dừng lại.

Tô Bằng lắc đầu, từ chối cho ý kiến, lão giả này, giống như đem nấu com trở thành điêu khắc.

Sau đó, hai đồng tử đi tới, đem đồ ăn Tô Bằng cùng với lão giả này đều bung lên nhà ăn.

“Người không thể đi! Đây là trận quyết đấu lần thứ nhất của chúng ta, phải xem thử kết quả như thế nào!”

Lão giả này, giữ chặt Tô Bằng đang muốn rời khỏi lại mà nói.

Tô Bằng bất đắc dĩ, đành phải không thể làm gì khác hơn là chờ đợi, sau một lúc lâu, có một đồng tử trở về bẩm báo kết quả cho hai người.

Đồng tử này, cũng là đồng tử ngày hôm qua ăn phải đồng thức ăn khẩu vị nặng mà nghẹn ứ đó, chỉ thấy hắn ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp nhìn Nhị sư tổ một cái, sau đó nói:

“Nhị sư tổ, đồ xào của Tô tiên sinh đã được mọi người ăn hết toàn bộ, còn đồ xào của ngài, mọi người... đều ném vào trong thùng nước.”

Lão giả kia nghe xong, nhất thời ngây ra như phỗng, một hồi lâu sau bỗng nhiên hét lớn một tiếng, tạp dề cùng với khăn đầu bếp cuốn trên đầu bị nội

kình cường đại phá vỡ thành phần vụn, sau đó hấn... Không ngờ lại nhảy qua cửa sổ mà đi rồi!

Nhìn cửa sổ bị gãy nát trên mặt đất, Tô Bằng một trận im lặng, không có ai chặn cửa chính lại mà, không nhảy qua cửa sổ thì người ta không biết là ngày đang xấu hổ sao? Giờ phải sửa chữa lại nữa...

Mà lúc này đây, Tô Bằng bỗng nhiên phát góc trái tầm mắt mình xuất hiện một hàng thông báo: “Độ thiện cảm của Phạm Kiến đối với bạn giảm xuống năm điểm...”

Chương 44: Thí nghiệm sinh hóa của Phạm Kiến!

“Quả thật là tai bay vạ gió.”

Tô Bằng lắc đầu, mình vốn là muốn cùng tất cả mọi người trong Tử Hà Môn tạo quan hệ tốt, lại không nghĩ rằng ừ ừ cạc cạc như vậy lại khiến cho vị Phạm sư tổ này rụng mất năm điểm thiện cảm.

“Thời gian cũng không sớm... Ta cũng đi ăn cơm đây.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, tiểu đồng tử kia cáo từ Tô Bằng rồi rời đi, Tô Bằng ngay tại phòng bếp của Tử Hà Môn tạm thời logout, bởi vì lo lắng hôm nay có thể tăng ca, Tô Bằng từ trong gian phòng của mình lấy một chút bánh mì với sữa tươi đặt ở trong phòng máy, qua loa ăn một bữa, sau đó tiếp tục vào trò chơi.

Sau khi vào trò chơi, Tô Bằng đi tới nhà ăn của Tử Hà Môn, bọn người Độc Cô Thắng đang ăn cơm, hoặc là ăn một lượng rất lớn, hoặc là nhai từ từ chậm rãi nuốt, ăn rất chậm, lúc này bàn ăn mới tiến hành được một nửa, Tô Bằng cũng ngồi xuống bên cạnh mọi người, bới thêm một chén cơm nữa bắt đầu ăn.

Không biết có phải do kỹ thuật nhân tạo quá lợi hại, lúc ăn cơm Tô Bằng cho dù là khẩu vị hay cảm giác, vẫn cảm thấy được cơn đói của mình đã giảm đi phân nửa, chỉ là không biết ăn được một bữa này thì thân thể trên thực tế có nhận được chất dinh dưỡng nào không.

“Nghe nói, mới vừa rồi Nhị sư thúc đi tìm người?”

Thấy Tô Bằng tới đây, Tam sư huynh Trần Kỳ Trận tương đối hoạt bát hỏi Tô Bằng.

“Dạ, muốn luận bàn tài nấu nướng một chút với ta, chẳng qua cuối cùng hình như đã bị đá kích.”

Tô Bằng thành thật trả lời nói, Chung Linh Tú bên cạnh nghe xong, dùng chiếc đũa gỗ gõ chén của mình, nói:

“Thật ra thì đầu bếp trong môn cũng tu hành một chút công phu đơn giản, hẳn là không đến mức một lần tiêu chảy kéo dài tận hai ngày chứ?”

“A! Ta hiểu rồi!”

Trần Kỳ Trận bỗng nhiên ngẩng đầu nói:

“Ta dường như đã nghĩ thông suốt rồi, chẳng lẽ lần này đầu bếp bị tiêu chảy, là do Nhị sư thúc dùng thuốc, mục đích chính là để đầu bếp không thể làm cơm vài ngày, cho ngài có cơ hội biểu hiện một chút?”

Nghe xong lời của Trần Kỳ Trận, chiếc đũa của Độc Cô Thắng đang gấp thức ăn dừng một chút, nói:

“Ta cảm thấy được như thế rất hợp lý.”

“Đúng vậy! Chính xác là như thế!”

Chung Linh Tú nghe xong, không khỏi kêu lên nói:

“Nhị sư thúc thiếu chút nữa đã độc chết chúng ta! May mắn có Tiểu Tô tử đi vào sơn môn, bằng không chúng ta mấy ngày nay cũng khó mà qua nổi!”

Mà ở chính vị của bàn ăn, vị lão đạo nhân thường xuyên nhập định kia nghe xong, cũng không khỏi gật đầu, nói:

“Phân tích như vậy, hết sức có lý... Hôm nay sau bữa cơm chiều. Các người ai đi nói một câu với Nhị sư đệ đi, nếu thật là như thế, liền bảo hắn đưa giải

được cho đầu bếp.”

Nghe xong lời của chương môn Vân Đạo Tử, tất cả mọi người không hề phản ứng, Đại sư huynh vẫn còn đang hồn vía lên mây, Nhị sư huynh không ngừng ăn cơm, Trần Kỳ Trận vò đầu bứt tai, Chung Linh Tú giống như là không nghe thấy tự mình đùa giỡn đồ ăn trong chén.

Tô Bằng thấy vậy, thở dài một tiếng, thâm nghĩ Phạm Kiến này trong môn nhân duyên cũng thật không tốt, chẳng qua đây đúng là lúc để mình biểu hiện, liền nói:

“Nếu mấy vị sư huynh sư tỷ sau khi ăn xong còn có việc phải làm, không bằng để ta đi gặp vị sư thúc này, giải thích với ngài một chút.”

“Như thế cũng tốt.”

Vân Đạo Tử gật đầu, sau đó vươn đũa gấp thức ăn, nói:

“Ăn cơm.”

...

Lại qua hơn nửa canh giờ, một bữa này mới tính là ăn xong, Tô Bằng theo Trần Kỳ Trận hỏi rõ vị Phạm Kiến sư thúc này ở đâu, mặc dù đang ở phía sau núi, lại không có kỳ môn trận pháp phòng hộ, xuyên qua một rừng cây chính là phòng của hắn.

Lúc này trăng sáng rõ lại còn có các vì sao, nhờ có chút ánh trăng, Tô Bằng cũng không cần thắp đèn lồng, dựa theo chỉ dẫn của Trần Kỳ Trận, đi vào phía sau núi.

Đi hơn hai mươi mấy phút đồng hồ, Tô Bằng tiến vào một rừng cây, vừa vào rừng cây, Tô Bằng cũng cảm giác được một loại cảm giác không quá thoải mái, giống như là bị cái gì đó đang nhìn chăm chăm vào mình.

“Là mình thân kinh quá nhạy cảm hay sao?”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, thâm nghĩ đây là sau núi Tử Hà Môn, dã thú to lớn hẳn là đã bị bọn nhị sư huynh Độc Cô Thắng thanh lý sạch sẽ rồi, hẳn

là không có cái gì nguy hiểm tồn tại đâu, nhưng mà vì sao bản thân mình cảm giác, sau lưng phảng phất như có cái gì đó làm cho mình nổi cả da gà chứ?

Tô Bằng cũng không dám xem thường, bởi vì trực giác của mình luôn luôn hết sức chuẩn, đã có loại cảm giác này, tám chín phần mười thật sự đang có cái gì đó.

Hơn mười phút đồng hồ trôi qua, Tô Bằng chú ý cẩn thận đi lại ở trong rừng này, thanh kiếm làm bằng thép cứng đã bị hắt để ở trong trúc lâu, lần này trên người lúc chỉ có bốn thanh Phi Dao tùy thân, Tô Bằng ở trong rừng cảm giác càng thêm bất an, rút ra một thanh Phi Dao, cầm trong tay.

Vừa lúc đó, Tô Bằng chợt nghe một tiếng dã thú gầm rú, tinh thần của Tô Bằng đột nhiên căng thẳng, bỗng nhiên cảm giác phía sau lưng mình có một cái gì đó bổ nhào xuống!

Hắn cũng coi như là phản ứng thần tốc, bên cạnh rừng cây có một khe hở, Tô Bằng cũng bất kể là có dễ nhìn hay không, nhào lộn ngay tại chỗ một cái, chỉ cảm thấy vật kia sau lưng, không còn bổ nhào nữa, Tô Bằng vội vàng đứng lên, nhìn lại nơi đó!

“Không phải chứ...”

Vừa nhìn thấy đã khiến cho Tô Bằng thiếu chút nữa kinh hãi kêu ra tiếng!

Chỉ thấy, tập kích mình, là một con Hắc Báo... Chẳng qua nếu là Hắc Báo bình thường, Tô Bằng cũng không đến nỗi giật mình như thế.

Hắc Báo này, làn da toàn thân phần lớn đã bị thối rữa, một nửa thân thể lộ ra da thịt màu đỏ sậm bên trong, dường như vẫn còn dính với da lông, hai mắt vô thần, miệng rách nát, nếu là tình huống bình thường thì đã sớm chết, nhưng mà, lúc này nó vẫn còn đang sống tốt thậm chí còn từ trên cây nhảy xuống tập kích Tô Bằng!

Mà lúc này đây, sau lưng Tô Bằng, cũng vang lên thanh âm ừng ực, Tô Bằng quay đầu lại, thấy ba con dã lang thân thể cũng đều đang tróc ra, dùng con mắt đỏ ngầu nhìn mình, ba con dã lang này, so với chó đại bị lây nhiễm

bệnh độc T mà Tô Bằng từng xem trong một bộ phim khoa học viễn tưởng cũng không khác nhau là bao.

“Các người đi nhằm nơi rồi đúng không? Nơi này là trò chơi võ hiệp, không phải là trò chơi sinh tồn đâu...”

Trên đầu Tô Bằng chảy mồ hôi lạnh, trong miệng khẽ nói, trong tay bắt lấy Phi Dao cầm chặt hơn.

“Rống!”

Ngay bây giờ, con Hắc Báo giống như thầy ma kia gầm nhẹ một tiếng, đánh tới Tô Bằng!

Tô Bằng giơ tay cho một đao, thuật Phi Dao của hắn rốt cuộc đã được hắn tăng lên tới LV. 10, mặc dù không có xuất hiện Tất sát, nhưng thuật Phi Dao LV. 10 được thêm một cái kỹ năng, gọi là Chuyên Chú Đầu Trịch, có thể tăng cường lực đạo cùng với độ tinh chuẩn của Phi Dao lên rất lớn, chẳng qua thể lực tiêu hao cũng so với thuật Phi Dao bình thường nhiều gấp đôi, lúc này Tô Bằng chẳng những phát động Chuyên Chú Đầu Trịch, thậm chí còn sử dụng thêm một điểm nội lực!

“Rống...”

Hắc Báo này cũng xui xẻo, một cái Phi Dao đó, lúc nó đang phi tới thì đón đầu của nó bắn tới, trực tiếp bắn trúng mắt của nó, lưỡi đao của Phi Dao rất dài, từ trong hốc mắt phá hủy đầu, con Hắc Báo thầy mà này ngã trên mặt đất, gầm nhẹ quẫy người một cái, liền bất động.

“Đầu là nhược điểm!”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, ngay lúc này, ba con dã lang không da phía sau mình cũng bay tới đánh!

Tay trái tay phải của Tô Bằng đều rút ra hai thanh Phi Dao, liên tục bắn ra, đây là thủ pháp ám khí Mạn Thiên Hoa Vũ hắn tu hành được, có thể dùng uy lực mỏng manh cắt gọt liên tục hoặc là phóng ra ám khí nhiều lần, hai

thanh Phi Dao bay ra, một cái bắn trúng vào hốc mắt một con dã lang không da, một cái khác thì bắn vào trong mồm con còn lại!

Con dã lang không da bị bắn trúng hốc mắt cũng giống như con Hắc Báo kia, ngã trên mặt đất rất nhanh liền bất động, nhưng, con dã lang bị trúng Phi Dao vào miệng, không ngờ lại nhai hai cái đem Phi Dao nuốt xuống, sau đó cùng với một con còn lại giống như dã lang thầy ma đem Tô Bằng bỏ nhào xuống đất!

“Mạng ta xong rồi sao?”

Tô Bằng cảm giác lúc hai dã lang này bỏ nhào vào người mình, hơi có mùi vị cơ thể kích thích khứu giác của mình, mà hai con dã lang, không biết có phải là bởi vì thầy ma hóa hay không, lực lượng được tăng cường rất nhiều, bản thân mình không thể nào giãy dụa được.

“Không! Ta còn có một chiêu!”

Tô Bằng tuy rằng bị bỏ nhào xuống đất, nhưng vẫn còn tỉnh táo!

Mình còn có một tuyệt chiêu chưa dùng, Nội Lực Quán Chú!

Lúc Tô Bằng đang tính toán nổ tung nội lực, làm một cái tuyệt địa phản kích cuối cùng, hai con dã lang thầy ma đang đè nặng trên người kia bỗng nhiên ngao ô một tiếng, ngã trên mặt đất, thoáng cái không còn hơi thở nữa.

“Ai nha... Phân lượng hạ dược của ta còn chưa đủ...”

Ngay lúc này, bên tai Tô Bằng, vang lên một thanh âm tự trách mình.

...

Hai mươi phút sau, phía sau núi Tử Hà Môn, một chỗ trong thạch động.

“Nói như vậy, mấy thứ này đều là vật thí nghiệm của Phạm sư thúc?”

Tô Bằng ở trong thạch động, nhìn Hắc Báo tróc da, dã lang thầy ma bày ra trên bệ đá trong động, không khỏi tỏ vẻ khinh khỉnh, nhìn người trước mắt nói.

Người trước mắt hẳn, chính là người hôm nay đã gặp qua ở phòng bếp...
Phạm Kiến.

Phạm Kiến lúc này, đang vênh râu bạc, trên tay mang bao tay làm bằng vải dầu, dùng một Tiểu Đao sắc bén, giải phẫu thân thể mấy con dã thú như trúng bệnh độc T trước mắt, vừa giải phẫu vừa nói:

“Ai nha, chuyện này không ngờ đã hù người, ta đang nghiên cứu một loại thuốc bột, có thể làm cho một ít sinh vật đã chết đi còn lưu lại hơi thở, khiến chúng nó sau khi chết còn có thể di động, đã có chút thành quả, chẳng những có thể khiến chúng nó hoạt động, còn có thể trên một trình độ nhất định khống chế bọn nó, ta mấy ngày qua liền làm vài con vật như vậy để thử hộ nơi này cho ta, thật không ngờ lại bị người đụng phải.”

Tô Bằng tức giận không nói nên lời, Phạm Kiến này, tại trong trò chơi bối cảnh võ hiệp, lại làm thí nghiệm sinh hóa thì cũng kệ đi, lại còn đem mình liên lụy vào, không hiểu được cách khống chế vật thí nghiệm sao? Nếu như mình bị chết thì phải làm sao? ?

“Ta nói, Phạm Kiến sư thúc, người muốn làm thí nghiệm sinh hóa thì cũng được đi, sao lại làm phía sau núi Tử Hà Môn? Những vật thí nghiệm này của người rất ảnh hưởng đến lòng người đó... Người không biết cho rằng nhìn người như vậy, nói không chừng còn nghĩ là ma môn của Tử Hà Môn cũng nên, ta mới vừa rồi cũng thiếu chút hiểu lầm, còn cho là thật ra nơi này là một căn cứ của tổ chức âm mưu nào đó.

Tô Bằng mới vừa rồi kinh hãi chưa định, miệng cũng bắt đầu không đề ý đến ai, không còn duy trì tôn nghiêm của vị Phạm sư thúc này nữa, gọi thẳng cái đại danh rất đặc sắc kia, chẳng qua Phạm sư thúc này ngược lại cũng tính tình tốt lắm, nói:

“Thí nghiệm sinh hóa? Tên rất hay... Sinh mà còn hóa, thí đi đôi với nghiệm... Từ nay về sau ta gọi cái này là thí nghiệm sinh hóa đi... Lần này coi như là ta không đúng, sư huynh cũng nói ta nhiều lần rồi, chỉ là của ta không nhận được muốn... Thí nghiệm thuốc bột của mình một chút. Hôm nay người trở về, không cần phải nói chuyện này với sư huynh, ta tự có báo đáp.”

Nghe xong lời của Phạm Kiến, Tô Bằng suy nghĩ một lát, cảm giác mình cáo trạng chuyện này thì cũng sẽ không có lợi gì, mới từ từ gật gật đầu, nói:

“Được rồi, vậy thì thay người giấu diếm một lần vậy.”

“Hừm, như thế ta muốn cảm ơn người.”

Phạm Kiến nói, Tô Bằng chú ý góc trái tầm mắt mình xuất hiện một hàng chữ nhỏ: “Độ thiện cảm của Phạm Kiến đối với bạn tăng lên ba điểm.”

“Mới ba điểm thôi sao?”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, chẳng qua nhìn vị sư thúc này loay hoay đùa nghịch thi thể dã thú, Tô Bằng cũng vô lực oán thán, nói:

“Đúng rồi, còn có một việc...”

Đem chuyện đầu bếp nói cho Phạm Kiến, Phạm Kiến gãi gãi đầu, nói:

“Sư huynh quả nhiên cơ trí, phát hiện là ta ra tay, được rồi, ngày mai, ta sẽ giải độc cho đầu bếp kia.”

“Thật đúng là người làm...”

Tô Bằng đã đối với vị sư thúc tương lai này của mình không biết nói gì nữa.

Vào lúc này, Phạm Kiến hình như đã hoàn thành việc giải phẫu, chỉ thấy hắc đột nhiên dừng lại, ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng nói:

“Đáng tiếc thuốc bột của ta đây, tốt nhất vẫn là dùng trên thân người mới phù hợp với ý tưởng của ta... Nhưng ta dù sao cũng không phải là người trong Ma môn, cũng không muốn bất kính với thi thể của con người, mượn những dã thú này để thí nghiệm một chút, ai... Chẳng qua là không biết, thể chất của người có thật nhiều loại, thuốc bột này của ta, ở trên dã thú thành công, không biết ở trên cơ thể người có thành công hay không...”

Dừng một chút, hắc lại nói:

“Nghe nói sự giải thích chuẩn xác nhất đối với thân thể con người là một bộ sách thuốc gọi là Dược Vương y kinh, chỉ tiếc là ta vô duyên thấy được...”

Lỗ tai Tô Bằng, đột nhiên dựng đứng...

Chương 45: Ta hiểu rồi!

Trong ngực Tô Bằng có một quyển y thuật, tên là “Dược Vương y kinh - tàn thiên”, vừa vặn làm sao, có ghi lại một bài “Nghịch thuận ngũ thể thiên” về thể chất của thân thể con người.

“Dược Vương y kinh - tàn thiên” là y thuật, cũng không phải là bí tịch, cùng với bí tịch “Hóa vũ công” mà Tô Bằng đã dùng qua rất khác biệt, Tô Bằng đã tìm hiểu bộ y kinh này, nhưng y kinh cũng không biến mất, vẫn đang mang theo bên người Tô Bằng.

Lập tức, Tô Bằng bắt đầu tính toán, quyển sách trên người mình này tám chín phần mười là cái mà Phạm Kiến cần, nếu cho Phạm Kiến, độ thiện cảm chắc chắn sẽ tăng lên, nói không chừng còn có những thứ tốt khác.

Về phần Phạm Kiến làm thí nghiệm sinh hóa sẽ làm ra hậu quả gì, đã không còn ở trong sự tính toán của Tô Bằng, Tô Bằng xoay người lại, từ trong lòng ngực lấy ra một quyển sách hơi mỏng, nói với Phạm Kiến:

“Phạm sư thúc, Dược Vương y kinh như lời người nói, có phải là quyển này hay không?”

“Cái gì? Trên người người có Dược Vương y kinh?”

Phạm Kiến nghe xong, không khỏi kêu lên một tiếng, nhìn về phía quyển sách thật mỏng trong tay Tô Bằng kia, đưa tay bắt lấy.

Tô Bằng cũng chẳng có nắm chặt, để Phạm Kiến lấy đi, Phạm Kiến mở ra nhanh chóng nhìn qua vài chương, lập tức cười ha ha, nói:

“Tuyệt vời! Tuyệt vời! Xa tận chân trời gần ngay trước mắt, Dược vương y kinh không ngờ lại ở trong tay người!”

“Đây là một người bạn vong niên vốn là đại phu trong sơn trại, tặng cho văn bối, Phạm sư thúc, y kinh này đối với ta mà nói, cũng rất quan trọng.”

Tô Bằng khẽ cúi đầu xuống, nói với Phạm Kiến.

Phạm Kiến mặc dù có chút si mê, nhưng cũng không phải là người ngu ngốc, đạo lý đối nhân xử thế vẫn hiểu được một chút, nghe xong lời của Tô Bằng, không khỏi hơi chút trầm ngâm, cảm thấy nên cho Tô Bằng một chút đền bù tổn thất.

“Như vậy, y kinh này ở trong tay ngươi, cũng chỉ là phí của trời mà thôi, ngươi nhiều nhất chỉ có thể thành một lang băm mà thôi, đến trong tay ta nha, giá trị liền sẽ biến lớn...”

Phạm Kiến nói, sau đó trầm ngâm một hồi, nói:

“Mấy ngày nay, ta còn có một nghiên cứu, gần thành công rồi, sau khi thành công, ta sẽ đem thành quả nghiên cứu của ta cho ngươi một phần, coi như là đền bù tổn thất cho quyền Dược Vương y kinh được không?”

“Hả? Tiền bối xác định, thành quả nghiên cứu của ngươi không phải là loại vật này chứ?”

Ánh mắt Tô Bằng quét một vòng xuống đám thi thể dã thú mà Phạm Kiến đã giải phẫu kia, hỏi Phạm Kiến.

Phạm Kiến lắc đầu, nói:

“Là một ít đồ chơi có tính thực dụng, đến lúc đó ngươi sẽ biết, giá trị tuyệt đối sẽ không thấp hơn Dược Vương y kinh của ngươi đâu.”

“Như thế được rồi, bảo kiếm tặng liệt sĩ mỹ nữ xứng anh hùng, y thư này vậy cứ giao cho sư thúc đi, cũng có thể khiến nó dùng được hết giá trị của mình.”

Tô Bằng gật đầu nói, có thể sử dụng một quyền y thuật đã học qua đổi lại một lời hứa hẹn, đã khiến hắn cảm thấy có lời rồi.

“Ừm, được, được.”

Phạm Kiến cầm lấy y thư, liên tục gật đầu nói.

Ngay lúc này, Tô Bằng thấy dưới góc trái tầm mắt truyền đến nhắc nhở: “Độ thiện của của Phạm Kiến đối với bạn tăng lên mười điểm.”

“Tăng lên mười điểm?” Thật đúng là nhiều ghê...”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Phạm Kiến nóng lòng đọc Dược Vương y kinh tàn thiên, Tô Bằng đã có được lời hứa hẹn, cũng không định lưu lại nữa, bèn quay về chính điện Tử Hà Môn.

Trong đạo quán, Tô Bằng bẩm báo với Vân Đạo Tử một chút, Vân Đạo Tử gật đầu, bảo Tô Bằng lui xuống, đồng thời, Tô Bằng nhận được độ thiện cảm của Vân Đạo Tử đối với mình tăng lên hai điểm.

Bởi vì không có gì làm, Tô Bằng trở lại phòng trong trúc lâu của mình, sau khi tổng kết thành quả một ngày của mình, Tô Bằng đăng xuất khỏi trò chơi.

Sau khi đăng xuất, Tô Bằng thế nhưng cảm giác mình một trận sáng khoái tinh thần, cũng không biết có phải là do hôm nay ngộ được kiếm ý của Độc Cô Thắng, gián tiếp tăng lên điểm tinh thần của mình hay không.

Chẳng qua là, sau khi Tô Bằng đăng xuất, cũng không sót ruột ra khỏi khoang trò chơi này, mà là rất bình tĩnh, trượt một cái thẻ bên trong dây lưng của mình ra.

Làm xong động tác bí ẩn này, Tô Bằng từ trong khoang trò chơi nhảy ra ngoài, duỗi lưng một cái, trong phòng máy lúc này chỉ còn có một mình hắn, hắn điền vào bảng tăng ca, giả vờ giống như muốn về phòng của mình, nhưng đang ở cửa gian phòng thì đã dừng bước chân lại.

Sờ lên túi tiền, vẻ mặt của Tô Bằng thật giống như mất đi đồ vật gì đó, lại trở về phụ cận khoang trò chơi.

Ở chung quanh khoang trò chơi, Tô Bằng cẩn thận quan sát hồi lâu, còn dùng tay di chuyển mấy cái khoang trò chơi, cuối cùng, giống như ở bên

trong một khoang trò chơi phát hiện ra thẻ phòng của mình, sau khi nhặt được liền ra khỏi phòng máy, trở lại gian phòng của mình.

Sau khi trở lại phòng của mình, Tô Bằng ngồi ở trước bàn, nhìn bộ dáng thì là đang xem websites, thật ra thì trong đầu đang suy nghĩ về tin tức vừa rồi.

“Khoang trò chơi là cố định ở trong phòng, trừ phi sử dụng thiết bị cắt không lồ, nếu không không cách nào có thể đem khoang trò chơi chuyển ra khỏi phòng máy.”

“Vừa rồi nhìn khoang trò chơi một chút, còn lắc lư một chút, nguyên liệu được sử dụng dường như cao siêu hơn cả dự đoán, bộ phận lắp ráp bên trong cũng nhẹ hơn dự tính của mình, giống như cũng không phải là cả khoang trò chơi đều là bộ phận mấu chốt, hẳn là có mấy cái bộ phận quan trọng mà thôi.”

“Trước mắt không biết một phần bên trong khoang trò chơi đúng là không thể chia tách hay là như thế nào khác, nhưng trực giác cho biết, bộ phận mấu chốt bên trong hẳn là không lớn lắm.”

“Nói lên một loại khả năng, bản thân khoang trò chơi có thể là để che dấu tai mắt người khác về một thứ gì đó hay không? Mà còn tác dụng chân chính của bộ trò chơi này là cái gì?”

Trong đầu Tô Bằng, không ngừng phân tích tin tức mới thu được vừa rồi, còn có các loại khả năng, cuối cùng ghi lại mấy điểm mấu chốt, sau đó Tô Bằng mới tắt websites, lên giường nằm.

...

Một đêm không lời.

...

Ngày hôm sau, Tô Bằng từ trong phòng tỉnh dậy, ngày hôm qua hẳn cũng chỉ ngủ được một giờ, thời gian còn lại không ngừng nhớ lại một số kiến thức học được trong trò chơi, trình độ mô phỏng của trò chơi này đặc biệt

cao, một số kiến thức học tập được trong trò chơi, có lẽ trong hiện thực có thể sử dụng được.

Sau khi đứng lên, hắn đi vào nhà ăn, thấy Quý Minh cùng với Tôn Thế Giai vẫn còn đang ngồi ăn, liền đi tới.

“Ô ca! Nghe nói ngươi hôm qua tăng ca thêm một ngày?”

Tôn Thế Giai nói với Tô Bằng, Tô Bằng khẽ gật đầu, ngày hôm qua dạ ngày nghỉ, nhưng là bởi vì vấn đề về nhiệm vụ, hắn vẫn tăng ca thêm một ngày không có đi ra ngoài.

“Ô ca, xem ra ngươi đã tìm được một nhiệm vụ không tệ đi? Ta thấy có một quy luật thế này nè, nhiệm vụ càng phức tạp khó hoàn thành thì phần thưởng cũng càng cao, Ô ca nhiệm vụ này ngươi làm lâu như vậy, phần thưởng nhất định rất phong phú.”

Tôn Thế Giai cười nói với Tô Bằng.

“Ha ha, nói đùa sao?”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi cười cười, nói:

“Không phải là nhiệm vụ to tát gì, ta gia nhập ngành tình báo Hắc Lang Nhĩ của hắc thủy quân, có một nhiệm vụ truy tìm, mấy ngày qua không thể gián đoạn.”

Lời này của Tô Bằng thật thật giả giả, hắn quả thật đang làm nhiệm vụ của Hắc Lang Nhĩ, nhưng việc hắn làm bây giờ không quan hệ gì với lợi ích của hắc thủy quân, Tôn Thế Giai tuy rằng đã làm chung với Tô Bằng vài cái nhiệm vụ, nhưng bây giờ cũng là không thể tin tưởng, Tô Bằng muốn đem sự tồn tại của Tử Hà Môn giấu đi, làm lá bài tẩy của mình.

“Như vậy sao, vậy Ô ca ngươi cố gắng lên nhé, mới vừa rồi trò chuyện với Quý ca, Quý ca đã tiến vào đội kỵ binh của hắc thủy quân.”

Tôn Thế Giai nói với Tô Bằng, Tô Bằng nghe xong nhìn Quý Minh, Quý Minh khẽ gật đầu, nói:

“Thêm một tuần nữa là có thể học được nội công trong quân đội rồi.”

“Không tệ đó!”

Tô Bằng làm ra vẻ vui mừng nói, Quý Minh cười cười, Tô Bằng nói với Tôn Thế Giai:

“Còn người?”

“Hắc hắc, cuối tuần này ta cũng có thể đi vào đội kỵ binh súng rồi, không sai biệt lắm cuối tháng có thể học tập nội công trong quân đội.”

Tôn Thế Giai nói, Tô Bằng gật đầu, nói:

“Đều cố gắng lên, cùng nhau cố gắng.”

Ba người cơm nước xong, hôm nay Tô Bằng còn muốn sớm xem Độc Cô Thắng luyện kiếm, liền cáo biệt hai người trước, bản thân mình đi trước một bước đến phòng máy.

“Người đã đến rồi, kiếm của ngày hôm nay người hẳn là cũng nên xem, chú ý xem đi.”

Độc Cô Thắng nhìn thấy Tô Bằng, gật gật đầu, Tô Bằng bò lên trên tảng đá lớn mà ngày hôm qua đã ngồi, tiếp tục xem Độc Cô Thắng luyện kiếm.

Hôm nay, Tô Bằng phát hiện, Độc Cô Thắng thay đổi một thanh trường kiếm khác, thanh kiếm này, so với kiếm bình thường ngắn đi một phần ba, mảnh bớt một phần ba, Độc Cô Thắng cầm lấy thanh kiếm này, khí tức phát ra so với ngày hôm qua cũng không giống nhau.

Nếu như nói, Độc Cô Thắng của ngày hôm qua lộ ra khí chất giống như là rượu ngon thuần hậu, khí chất của ngày hôm nay giống như là gió rét trên núi băng, khiến người ta có cảm giác không rét mà run.

Độc Cô Thắng làm một chiêu mở đầu, sau đó bắt đầu múa kiếm.

Tô Bằng nhìn, chậm rãi sinh ra một chút cảm giác.

Nếu như nói kiếm pháp của Độc Cô Thắng ngày hôm qua, khiến Tô Bằng bất tri bất giác say mê vào trong đó, thì kiếm của Độc Cô Thắng hôm nay, lại làm cho Tô Bằng tỉnh thoảng kinh hồn bạt vía!

Tô Bằng nói không nên lời kiếm pháp này huyền diệu ở chỗ nào, nhưng, mỗi lần mình cảm giác bình thản thì Độc Cô Thắng giống như biết được tâm ý của hắn, chém ra một chiêu làm cho lòng người kinh lạnh, một kiếm nguy hiểm tới cực điểm, một kiếm này, hoàn toàn cắt đứt loại cảm giác phảng phất như dòng nước chảy chậm, róc rách, như văn chương êm tai của ngày hôm qua, mà là cảm giác lạnh lùng mạo hiểm, như gió gào trước dốc đứng, làm cho người ta kinh tâm động phách, giống như là đang xem một bộ phim cực kỳ mạo hiểm, khiến người ta như bị kinh hãi đến thở không ra hơi, khiến cho adrenalin của con người cũng tăng lên cao!

Tô Bằng cứ như thế, Độc Cô Thắng cũng không lâu lắm, Tô Bằng liền cảm giác tinh thần của mình lại bị kiếm ý của Độc Cô Thắng bắt lấy, mình ở trong kiếm pháp của Độc Cô Thắng, thân thể tựa hồ cũng nóng lòng muốn thử, vẫn mãi ở trong một loại trạng thái cực kỳ khẩn trương, muốn ngừng mà không được, thần kinh căng thẳng gắt gao, giống như tùy thời đều có thể đứt được.

Tô Bằng lần này xem kiếm, xem đến nghiêng răng nghiêng lợi, dường như đôi phương có thể tác động đến tâm tình của mình, đợi đến khi hắn thanh tỉnh lại, mới phát hiện, mặt trời đã lặn về Tây, lại là một ngày trôi qua.

Lúc này Tô Bằng, xem kiếm không ngờ toàn thân lại khẩn trương đến đổ mồ hôi, thân thể bởi vì căng thẳng cương cứng nên giờ hết sức mệt mỏi, giống như bản thân đã trải qua một trận đại chiến, bây giờ còn đang đau nhức.

“Có thể đuổi kịp sao?”

Ngay lúc này, Độc Cô Thắng hỏi một tiếng, khiến Tô Bằng từ trong cảm giác khẩn trương giải thoát ra ngoài.

“Tạm được...”

Tô Bằng lau lau mồ hôi lạnh trên đầu nói, kiếm pháp của Độc Cô Thắng quá kinh khủng, không ngờ có thể khống chế tinh thần của người khác, có điều, Tô Bằng mở thuộc tính của mình ra nhìn kinh nghiệm võ đạo một chút, lại phát hiện, kinh nghiệm võ đạo của mình, đã từ hơn sáu trăm lên đến hơn một ngàn một trăm.

“Nếu còn có thể đuổi kịp, ngày mai lại đến xem ta luyện kiếm.”

Độc Cô Thắng nói, sau đó nói:

“Ta đi rửa kiếm, chờ ta ở nhà ăn.”

Tô Bằng miễn cưỡng gật đầu, trước mắt hắn dường như vẫn còn phảng phất kỳ chiêu nguy hiểm của Độc Cô Thắng, từng cái từng cái như gió cuốn nổi lên, ở trong đầu mình quanh quẩn không đi.

...

Tô Bằng cứ thần sắc hoảng hốt như vậy ăn một bữa cơm, lúc ăn cơm, Tô Bằng nhiều lần thất thần, đem đôi đũa trong tay mình coi như kiếm của Độc Cô Thắng, không ngừng khoa tay múa chân trong hư không.

Mấy người của Tử Hà Môn cũng đều thấy bộ dạng dị thường của Tô Bằng, nhưng ai cũng không nói gì, chỉ là yên lặng ăn cơm.

Tô Bằng cứ hồn vía lên mây như vậy mà thoát khỏi trò chơi, sau khi rời trò chơi, trong đầu Tô Bằng vẫn còn đầy kiếm chiêu của Độc Cô Thắng, hỗn loạn trở lại trong phòng, nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, không cách nào ngủ không được, đầy trong đầu đều là Độc Cô Thắng đang múa kiếm.

Như vậy mà qua một đêm, Tô Bằng miễn cưỡng ngủ một giờ, ngày hôm sau, hồn vía lên mây mà ăn cơm, lại không thể chờ đợi được giống như là nghiện mà đi tìm Độc Cô Thắng, nhìn hắn luyện kiếm.

Ngày hôm nay, lúc Tô Bằng leo lên tảng đá, lại phát hiện, Độc Cô Thắng cầm lấy một thanh kiếm, nhưng là một thanh so với trường kiếm trường kiếm dài hơn một phần ba, rộng thêm một phần ba.

“Hôm nay là cửa hiểm, xem thử ý chí của ngươi ra sao.”

Độc Cô Thắng nói, nói xong, lại bắt đầu múa kiếm...

Tô Bằng hoảng hốt nhìn kiếm pháp của Độc Cô Thắng hôm nay, kiếm pháp hôm nay, dường như sóng lớn biển khơi, vô cùng mênh mông hùng hồn, lấy thế đè người, Tô Bằng dần dần cảm giác, kiếm pháp của Độc Cô Thắng, giống như biến hoá huyền ảo thành một biển cả cuộn cuộn, đè xuống bản thân mình!

Tô Bằng hoảng hốt một cái, kiếm pháp như sóng cuộn kia biến hoá khôn lường đánh vào Tô Bằng, Tô Bằng sửng sờ lão đảo, thiếu chút nữa đã từ trên tảng đá lặn xuống, lại phát hiện, Độc Cô Thắng đang múa kiếm vẫn đang cách mình sáu bảy trượng!

“Công lực của ta chẳng lẽ kém cỏi như vậy sao? Ngay cả kiếm ý của Độc Cô Thắng đang luyện kiếm cũng không thể kháng cự sao?”

Trong lòng Tô Bằng, đột nhiên hiện lên một tia cảm xúc suy sụp tinh thần.

“Người còn có thể xem được không?”

Độc Cô Thắng hỏi Tô Bằng, Tô Bằng vừa định theo bản năng lắc đầu, đột nhiên, linh quang như tia chớp lóe sáng trong đầu Tô Bằng!

“Ta hiểu rồi!”

Chương 46: Kiếm của kiếm ma!

Giữa điện quang hỏa thạch, trong đầu Tô Bằng xuất hiện một tia ngộ ra!

“Nhị sư huynh luyện kiếm, cũng không phải tự luyện cho bản thân xem, mà là cho ta!”

“Nhị sư huynh, chỉ dùng để một loại công pháp đặc thù, đem kiếm chiêu kiếm ý của hần, lộ ra cho ta xem!”

“Kiếm ý thuần hậu ngày đầu tiên kia, chỉ là cho ta một cơ sở, hoặc là... giống như là thôi miên dẫn đạo, để ta đuổi kịp kiếm ý của hần! Mà ngày hôm sau, cũng chỉ là một thí luyện bình thường, để kiếm ý của hần khắc ở trong óc của ta, giống như gia tăng thôi miên!”

“Cho nên hôm qua hấn mới nói, ta vẫn đuổi kịp được! Hôm nay, thì có điểm động thật!”

“Kiếm ý của hấn, giấu ở trong kiếm chiêu, nếu ta không làm gì cả, sẽ phảng phát như đứng bất động, bị kiếm ý của Độc Cô sư huynh gây thương tích, nếu ta không chống đỡ nổi hôm nay, ngày mai không thể tới xem kiếm, mà khảo thí tố chất của ta, liền dừng ở đây, ta cũng chỉ có thể học tập loại kiếm chiêu bình thường này!”

“Muốn học tập loại kiếm chiêu kia của Độc Cô sư huynh, nhất định phải vượt qua khảo nghiệm này! Đây cũng không phải trùng hợp cho ta xem... mà để gắng gượng qua hôm nay, ta phải đề trong ý niệm, sử dụng kiếm chiêu, đối kháng kiếm ý của Độc Cô sư huynh hôm nay!”

“Mà chiêu số bản thân ta biết thật sự quá yếu, Độc Cô sư huynh mới cho ta cơ sở hai ngày, ta bây giờ, nên dùng kiếm ý kiếm chiêu của Độc Cô sư huynh hai ngày hôm trước hôm qua, phá giải kiếm chiêu hôm nay của hấn!”

Tô Bằng trong nháy mắt, chỉ cảm giác đầu óc mình rõ ràng, trong nháy mắt, giống như có một vùng trời đất mở ra trong ý nghĩ của mình!

Ý thức của hấn cũng không phải đần độn nữa, mà đã thoáng cái rõ ràng, hôm trước, còn cả hôm qua, mấy kiếm chiêu kia của Độc Cô Thắng, phảng phát cuốn phim chiếu lại ở trong đầu Tô Bằng, hấn ngưng thần chuẩn bị, dốc hết tinh thần, ở trong ý thức, sử dụng kiếm chiêu kiếm ý đối kháng với kiếm chiêu kiếm ý của Độc Cô Thắng hôm nay!

Quả nhiên, Tô Bằng làm như vậy, liền giống như từ một người chỉ biết bị động bị đánh, có năng lực phản kháng nhất định, trong ý thức Tô Bằng, phảng phát một thanh tâm kiếm dần dần thành hình từ trong thức hải, dần dần đấu với Độc Cô Thắng.

Chỉ thấy trước chòi gỗ này, Độc Cô Thắng múa kiếm mình tựa như tiêu sái, nhẹ nhàng thoải mái vùng kiếm chiêu, mà Tô Bằng ngồi ở trên tảng đá lớn, thì tập trung tinh thần, toàn thân căng cứng, không ngừng ngưng mắt nhìn kiếm chiêu của Độc Cô Thắng.

Dần dần, Tô Bằng đã tìm ra cảm giác, tinh thần của mình, giống như liêu mạng với ảo giác kiếm thế như biển rộng của Độc Cô Thắng, chiêu kiếm của mình khi thì kỳ quặc, khi thì phảng phất thủ thi, thậm chí thỉnh thoảng một chiêu, học tập kiếm chiêu của Độc Cô Thắng bây giờ, mang ra khí thế như biển rộng.

Cứ như vậy, kiếm chiêu Tô Bằng ở trong thức hải tinh thần, cùng Độc Cô Thắng liêu mạng một ngày.

Khi mặt trời chiều ngã về tây, Độc Cô Thắng dần dần ngừng múa kiếm, nhìn Tô Bằng, chỉ thấy Tô Bằng mở lớn hai mắt, toàn thân lại giống như từ trong nước lao ra ngoài, cả người ướt sũng, quần áo đều là mồ hôi.

“Ta đi tắm rửa, nếu còn có tinh thần, ngày mai lại đến.”

Độc Cô Thắng vẫn nói như bình thường, xem ra cũng không mệt mỏi hơn hôm qua.

Mà Tô Bằng, thì cảm giác thân thể mình phảng phất đã tinh bì lực tẫn, không nháy nổi nữa, miễn cưỡng từ trên tảng đá lớn bò xuống, thân thể đau đớn phảng phất kim đâm.

“Thực còn mệt hơn đánh với ngươi một trận...”

Tô Bằng cảm giác thân thể ướt sũng của mình đang nói, miễn cưỡng đi đến chỗ khe suối, tẩy rửa thân thể, thuận tiện nhìn thử kinh nghiệm võ đạo của mình.

Không xem thì thôi, vừa xem Tô Bằng sợ hãi kêu lên một tiếng, kinh nghiệm võ đạo của mình, từ hơn 1100, thoáng cái tăng lên hơn 2400.

“Nhiều như vậy?”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, có điều ngẫm lại cũng phải, mặc dù thân thể mình vẫn chưa sử dụng được loại kiếm chiêu này, nhưng mà trong ý thức, các loại kiếm chiêu huyền diệu, khiến Tô Bằng gần như cảm thấy không phải bản thân có thể nghĩ ra được.

“Gánh áp lực... Ngày mai lại đến!”

Trong lòng Tô Bằng thầm suy nghĩ.

...

Đặng xuất khỏi trò chơi, Tô Bằng mới phát hiện, mình trong hiện thực, cũng là một thân mồ hôi, quần áo cơ hồ đều ướt đầm.

“Tinh thần tiêu hao quá lớn...”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, lúc đi đường, đều có điểm hư thoát tập tễnh, Tô Bằng miễn cưỡng đến căn tin ăn cơm, trở lại gian phòng, trong óc, đều là kiếm chiêu của Độc Cô Thắng.

...

Ngày hôm sau, lúc Tô Bằng lại log in lần nữa, lập tức lại đi tìm Độc Cô Thắng, nhìn hẩn luyện kiếm, chỉ là hôm nay, Tô Bằng phát hiện, Trần Kỳ Trận cùng Chung Linh Tú, đều ở trong này.

“Sư huynh sư tỷ, các người sao tới đây?”

Tô Bằng hỏi hai người.

“Nói nhảm, còn không phải không yên tâm người sao?”

Chung Linh Tú liếc xéo Tô Bằng một cái, nói.

“Người không phát hiện sao? Bản thân người đều gây đi.”

“Ồ, thật sao?”

Tô Bằng nghe xong, sờ sờ mặt của mình, quả nhiên, gò má gây đi không ít.

“Không có cách gì... Cho dù là gây thành bộ xương khô, ta cũng phải xem Độc Cô sư huynh luyện trọn một bộ kiếm pháp.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, Chung Linh Tú nghe xong, muốn nói gì đó, lại bị Trần Kỳ Trận kéo qua, Trần Kỳ Trận lắc đầu, thở dài, nói.

“Lúc này nói hấn cũng vô dụng, người đã quên Nhị sư huynh năm đó...”

Nghe xong lời của Trần Kỳ Trận, Chung Linh Tú cũng trầm mặc, không nói gì, sau đó nhìn thoáng qua Tô Bằng, nói.

“Tự chú ý thân thể.”

“Dạ.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, trong lòng lại có một dòng nước ấm chảy qua, sau đó lại bò lên trên tảng đá lớn.

Tô Bằng nhìn về phía Độc Cô Thắng, chỉ thấy Độc Cô Thắng hôm nay, cầm hai thanh kiếm!

Một thanh kiếm ngắn giống như Ngư Tràn, thanh kiếm còn lại, so với trường kiếm ngày hôm qua, còn dài hơn một phần ba.

“Chuẩn bị xong, liền bắt đầu đi, tự lượng sức mà làm, nếu thật không được thì nhắm mắt lại.”

Âm thanh trầm thấp của Độc Cô Thắng nói, Tô Bằng gật đầu, tinh thần lại ngưng tụ.

Độc Cô Thắng bắt đầu múa kiếm!

Tinh thần Tô Bằng lại dần dần dung nhập vào, hấn kinh ngạc phát hiện, kiếm pháp hôm nay, lại mỗi ngày khác biệt.

Mấy ngày hôm trước kiếm pháp của Độc Cô Thắng, chỉ khiến tinh thần Tô Bằng chìm vào, hoặc là mang đến ảo giác, nhưng kiếm pháp hôm nay, mỗi một kiếm, đều có thể kéo cảm xúc của Tô Bằng!

Tô Bằng nhìn song kiếm dài ngắn trong tay Độc Cô Thắng, liền giống như là hai người kể chuyện xưa, không ngừng kể cả đám chuyện xưa, những chuyện xưa kia, phảng phất không có, nhưng mà cảnh từng màn, cùng tình cảm, lại trực tiếp khắc ở trong ý thức của Tô Bằng!

Luống cuống, nổi giận, thương tâm, cuồng hỉ, bi hối, kinh hãi, mừng rỡ, đau thương, thống khổ, hậm hực, ủy khuất, sợ hãi...

Mỗi một loại tình cảm, đều truyền đạt tới rõ ràng như vậy.

Tô Bằng chưa bao giờ trong thời gian ngắn như vậy, cảm thụ qua nhiều tâm tình như vậy, hần một mặt bức bách trong ý thức mình làm ra phản ứng với kiếm chiêu của Độc Cô Thắng, một phương diện, lại còn phải đối mặt với tâm tình của mình, tư vị trong đó, khó có thể nói rõ.

Rốt cuộc, một ngày vừa dài dằng dặc lại ngắn ngủi này, cũng trôi qua.

Khuôn mặt Tô Bằng có chút ngốc trệ, bị Chung Linh Tú dưới tảng đá kéo kéo, mới tỉnh lại.

“Tô Bằng, ngươi hôm nay thật dọa người, trên mặt không ngừng thể hiện các loại biểu lộ, dường như rất thống khổ, rất bi phần, dường như muốn giết người, lại sợ người đột nhiên tự sát.”

Chung Linh Tú nói với Tô Bằng.

Tô Bằng có chút mờ mịt gật đầu, nói một cách máy móc.

“Ta đi tắm...”

Sau đó, Tô Bằng lão đảo, rời khỏi chòi gỗ.

Thấy bộ dạng Tô Bằng thất hồn lạc phách, Chung Linh Tú cắn răng, quay đầu lại nói với Độc Cô Thắng.

“Nhị sư huynh! Hắn sắp choáng váng rồi! Còn bảo hắn nhìn người luyện kiếm!”

“Tiềm lực của hắn không chỉ như thế.”

Độc Cô Thắng lắc đầu, thanh âm của hắn vẫn như giếng nước yên tĩnh, nói.

“Không có áp lực, không thể khai phá ra tiềm lực lớn nhất của hắn.”

“Tam sư huynh, Nhị sư huynh còn nói như vậy, người khuyên nhủ hẩn đi!”

Chung Linh Tú lại quay đầu lại, nói với Trần Kỳ Trận.

Trần Kỳ Trận cũng lắc đầu, nói.

“Năm đó, Đại sư huynh, còn cả Nhị sư huynh, cũng đều là như vậy mà ra...”

“Các người đều là kẻ điên, kẻ điên! Không để ý tới các người nữa.”

Chung Linh Tú kêu to, sau đó xoay người, chạy mất.

...

Tô Bằng thất hồn lạc phách mà logout, mờ mịt vô ý thức đi tới nhà ăn, Tôn Thế Giai cùng Quý Minh vẫn chưa đi, hai người vọt lên chào hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng mờ mịt đáp lại, bắt đầu ăn cơm, sau nửa ngày, mới phát hiện có người đang nói chuyện với chính mình.

“Tô ca, Tô ca? Người rốt cuộc phục hồi tinh thần lại rồi... Ta đi, Tô ca, người làm sao vậy? Chẳng những người gầy hơn, hơn nữa vừa rồi lúc ăn cơm, thỉnh thoảng giống như là khóc thỉnh thoảng như là cười, ta còn tưởng rằng người mê muội rồi.”

“Không kém là bao...”

Tô Bằng nói, hơi hoảng hốt, trước mắt đã hãm nhập trong kiểm ý của Độc Cô Thắng.

Lắc đầu, cố gắng làm cho mình tỉnh táo, Tô Bằng cũng không ăn cơm, nói.

“Có thể là hai ngày này ngủ không ngon, ta đi ngủ.”

Nói xong, lão đảo đi ra nhà ăn, còn thiếu chút nữa đụng ngã hai người.

Trong đêm này, Tô Bằng ở trên giường, làm thế nào cũng không có cách gì chìm vào giấc ngủ, không ngừng hồi tưởng lại kiểm ý của Độc Cô Thắng

hôm nay.

“Không được... Ta vẫn phải trở về!”

Nằm trên giường chừng một giờ sáng, trong ý niệm Tô Bằng, xuất hiện một nguyện vọng mãnh liệt như vậy.

Nghĩ vậy, Tô Bằng đứng lên, đi đến phòng log in.

Bởi vì Tô Bằng nói muốn làm nhiệm vụ, Lôi Minh mở phòng log in ra, không cần chìa khóa, chỉ cần thẻ quét của Tô Bằng liền có thể mở ra, Tô Bằng lao đảo đi vào phòng log in, mở máy ra, mình nằm trên đó đăng nhập trò chơi.

Tiến vào trò chơi, bầu trời đen kịt, chẳng những đêm khuya, dường như còn tụ tập lượng lớn mây đen, mây đen muốn trĩu xuống.

Tô Bằng đi thẳng đến chòi gỗ, đi tới trước chòi gỗ, lại phát hiện, Độc Cô Thắng, đang đứng ở dưới chòi gỗ, trên người hắn đeo thanh trọng thiết kiếm mà lần đầu tiên Tô Bằng nhìn thấy hắn.

“Ta chờ đợi ngươi ở chỗ này đã lâu, nếu đêm nay ngươi không tới đây, ngươi liền không phải là một kiếm thủ hợp cách, cũng không có tư cách xếp vào Tử Hà Môn.”

Âm thanh Độc Cô Thắng trầm thấp nói.

Nói xong, hắn tháo trọng thiết kiếm sau lưng xuống, nói.

“Mấy ngày hôm trước, chỉ là cười ngửa xem hoa mà thôi, hôm nay, ta sẽ lấy ra toàn bộ bản lãnh của ta, ngươi sẽ không khống chế nổi mình, nhận lấy cái này.”

Độc Cô Thắng phát phát tay, một thanh trường kiếm bằng thép cứng phổ thông, ném ở dưới chân Tô Bằng.

Tô Bằng nhặt thiết kiếm lên, trong lòng mình giống như cảm nhận được gì đó, nhìn Độc Cô Thắng.

Độc Cô Thắng cầm trọng thiết kiếm trong tay, nói.

“Nếu muốn động, liền động đi, ta bắt đầu đây.”

Nói xong, hắn bắt đầu múa kiếm.

Tô Bằng vào lúc Độc Cô Thắng bỏ ra kiếm đầu tiên, cũng cảm giác khác biệt.

Đó là một loại tuyệt vọng, hoàn toàn tuyệt vọng, thâm trầm tuyệt vọng!

Trước kiếm của Độc Cô Thắng, hữu ý vô ý, sẽ làm Tô Bằng mơ hồ rơi một khái niệm, mình là người nghênh đón kiếm ý của Độc Cô Thắng, hay là người lĩnh ngộ kiếm ý của Độc Cô Thắng.

Nhưng mà bây giờ, Tô Bằng lại trở thành người thừa nhận kiếm ý của Độc Cô Thắng hoàn toàn.

Tuyệt vọng, hoàn toàn tuyệt vọng!

Khi Độc Cô Thắng cầm lấy thanh thiết kiếm này, ở trong mắt Tô Bằng, hắc chính là ma, một... Kiếm ma không thể phỏng chừng chém chết bản thân!

Hoàn toàn áp chế, không cách nào hô hấp, không cách nào hành động, chỉ có thể bị kiếm ý chà đạp!

Đủ loại tâm tình vào ban ngày, lần nữa bao phủ Tô Bằng, Tô Bằng, lý trí thần kinh bản thân, đã nhanh bị chìm ngập!

Không, là đã bị bao phủ! Tô Bằng cảm giác, thân thể của mình không chịu khống chế, cuồng loạn múa may, những kiếm chiêu ẩn nhập trong ý thức mình rõ ràng thân thể nội lực của mình không cách nào sử dụng, không ngờ không cần tiền cũng dùng được!

Chỉ là, đây hoàn toàn không bị lý tính khống chế!

Thân thể của Tô Bằng tự nhúc nhích, không ngừng múa may điên cuồng, hắc bây giờ, đã trở thành một máy kiếm, tất cả ý chí, đều là để thoát khỏi Độc Cô Thắng, kiếm ý phảng phất ma quỷ vực sâu vô tận kia!

Nhưng mà... cho dù Tô Bằng đã điên cuồng, hắc có thể thoát khỏi kiếm ý kia sao?

“Àm!”

Trên bầu trời phát ra một tiếng sấm rền, mưa, rơi xuống..

Chương 47: Một kiếm nâng từ trong tâm hải!

Trời vẫn mây đen cuộn cuộn, sấm rền từng trận, mưa rơi xuống liên miên không dứt.

Lúc này, đã đại khái là giữa trưa, cơn mưa này, vẫn không có ý dừng lại.

Trước chòi gỗ Tử Hà sơn.

Trong màn mưa, Chung Linh Tú cầm cây dù, trước mắt lo lắng nhìn đất trống trước chòi gỗ.

Nơi đó có một người, đang trong màn mưa, cầm trong tay một trường kiếm bằng thép cứng, không ngừng nghiêng răng nghiêng lợi, khi thì rống giận, sử kiếm ở trong màn mưa.

Ở bên cạnh Chung Linh Tú, Trần Kỳ Trận, Độc Cô Thắng, còn cả Đại sư huynh Từ Đạo Kỳ, đều đang trong mưa, nhìn người sử kiếm kia.

Người sử kiếm kia, chính là Tô Bằng!

“Nhị sư huynh, Tô Bằng hắn đã múa kiếm như vậy sắp nửa ngày, tiếp tục như vậy, hắn sẽ tinh bì lực tẫn, bệnh nặng một trận! Quả thật không có vấn đề sao?”

Chung Linh Tú không đành lòng nhìn Tô Bằng không ngừng múa kiếm trên đất trống, hỏi Độc Cô Thắng.

Độc Cô Thắng đứng ở trong mưa, chỉ là mưa rơi ở ngoài một thước bên cạnh hắn, cũng sẽ bị chân khí hộ thể cường đại làm bắn tung tóe, giống như có ô che, hắn lắc đầu, nói.

“Hắn đã lâm vào ảo cảnh tâm ma, không đến lúc tinh bì lực tẫn thì không sẽ dừng lại, hơn nữa, ở trong huyền cảnh tâm ma, thứ hắn có thể nhìn thấy chỉ có bóng dáng của ta, còn cả kiếm của ta, nếu người tiến lên ngăn cản hắn, hắn cũng sẽ xem người trở thành ta, vùng kiếm chém người.”

“Đại sư huynh, như vậy quả thật không có vấn đề sao?”

Ở một bên, Trần Kỳ Trận, cũng hơi lộ vẻ lo lắng nhìn Đại sư huynh của mình.

Từ Đạo Kỳ dường như đứng ở trong mưa như vậy, nhưng nhìn kỹ mới có thể phát hiện, mưa rơi xuống người hắn, không ngờ giống như có một lớp màng mỏng vô hình, toàn bộ chảy xuôi xuống, không cách nào thấm ướt Từ Đạo Kỳ, Từ Đạo Kỳ ngửa đầu, dùng hồ lô màu tím kia tưới vào miệng một ngụm rượu, nói.

“Nhị sư đệ gieo xuống hạt giống kiếm đạo ở trong lòng hắn trước, lại dùng kiếm ý dẫn động tâm ma của hắn, lúc này chính là lúc nhìn ý chí ngộ tính linh tính của hắn, nếu ngộ tính linh tính ý chí của hắn đầy đủ, chính là một bước thành Phật, nếu không thành... vậy, chính là thành ma, thành Phật thành ma, hay là thành quỷ, liền xem ý niệm của hắn.”

Trần Kỳ Trận nghe xong, lông mày vẫn nhú lại, nhìn về phía Tô Bằng trong sân.

...

Lúc này Tô Bằng, đã không còn khái niệm thời gian, trước mắt của hắn, cũng đều là bóng dáng của Độc Cô Thắng!

Thậm chí, ngay cả bóng dáng của Độc Cô Thắng, cũng đã mơ hồ, trong mắt hắn, thứ hắn đối mặt, là một kiếm ma cầm thanh kiếm khổng lồ, sát ý ngập trời, hắn, đang quyết đấu với kiếm ma!

Tô Bằng hao hết tâm thần xuất ra mỗi một chiêu kiếm chiêu, nhưng mà, kiếm ý giống kiếm ma của Độc Cô Thắng kia, thật sự quá khiến người ta tuyệt vọng, khiến Tô Bằng sinh ra một loại cảm giác quả thực không cách nào chống đỡ.

Mỗi một chiêu của bản thân, tựa hồ đều bị nhìn thấu, bị hóa giải dễ dàng, cho dù là từng đường kiếm đạo mà mình sử dụng ngày đầu tiên, hoặc là kiếm thuật biến hoá kỳ quỷ ngày hôm sau, hoặc là kiếm thể cuộn cuộn ngày thứ ba, hoặc kiếm pháp dẫn động nhân tình ngày thứ tư, đều không thể thủ thắng, hoàn toàn không nhìn thấy hi vọng.

Bóng dáng Độc Cô Thắng, sử dụng trọng kiếm khiến người ta tuyệt vọng, phảng phất một ngọn núi lớn lồng lộng, trấn áp tinh thần Tô Bằng, lại

phảng phất Minh vương trấn ngực, trấn áp Tô Bằng trong Địa ngục không cách nào siêu sinh.

“Ta không cam lòng!”

Tô Bằng rống to, thế kiếm trong tay, càng hung hiểm hơn!

...

Mà lúc này, bọn người Chung Linh Tú, cũng phát hiện biến hóa của Tô Bằng.

Chỉ thấy, Tô Bằng từ không ngừng múa loạn, thân thể dần dần chậm lại, mỗi một động tác, đều giống như là động tác chậm, thông thả thi triển ra, nhưng mà, nhìn hình dạng của hắn, so với vừa rồi động lại ngàn vạn lần, áp lực giống như càng gia tăng vô số lần!

“Kẻ này ngộ tính quả nhiên không tầm thường, không ngờ ở dưới áp lực tiến vào Ngụy Nhập Vi cảnh giới.”

Từ Đạo Kỳ nhìn Tô Bằng trong sân, cảm thấy kinh ngạc nói.

Độc Cô Thắng cũng khẽ gật đầu, là một người người từng trải, Độc Cô Thắng biết, lúc này Tô Bằng, kiếm ý trong ý thức đã vượt qua thân thể, thậm chí vượt qua thời gian trên trình độ nhất định, động tác thông thả ở trong hiện thực, ở trong thế giới Tô Bằng, lại cực kỳ liên mạch nhanh chóng, bây giờ loại tương phản này, chỉ là một loại ý thức sau khi bị áp bức đến cực hạn cảm giác thời gian cùng phản ứng không phối hợp.

Dựa theo tâm lý học hiện đại mà nói nói, ý thức của Tô Bằng đã bị áp bách một phần vào trong tiềm thức, dưới loại tình huống này thời gian thực tế cùng thời gian ý thức đã xảy ra mâu thuẫn, cho nên sinh ra một số dị thường.

Chỉ thấy, động tác Tô Bằng càng ngày càng chậm, giống như thả chậm gấp trăm lần...

...

Trong ý thức, Tô Bằng cùng bóng dáng của Độc Cô Thắng, cũng đang chiến đấu đến hồi gay cấn, Tô Bằng cảm giác kiếm ý của Độc Cô Thắng vẫn làm cho mình tuyệt vọng như vậy, nhưng, ở biên giới tuyệt vọng, dường như, hắn thấy được một tia hi vọng, liền giống như là ở trong mây đen cuộn cuộn đầy trời, ngẫu nhiên thấy một tia nắng từ trên cao chiếu xuống.

Tô Bằng hao hết thể võ toàn thân, muốn bắt được tia nắng này, lại không ngờ, càng tiếp cận ánh mặt trời kia, mây đen tuyệt vọng lại càng dày, quay cuồng phảng phất biến rộng, tựa hồ muốn thổi hắn vào trong biển giận tuyệt vọng, bao phủ!

Cứ như vậy, Tô Bằng càng ngày càng cảm giác được kiếm ý của bóng dáng Độc Cô Thắng, làm cho mình hít thở không thông, nhưng mà, bản thân chỉ còn thiếu chút nữa là nắm được tia nắng kia, nhưng ở trước hi vọng này, phải tuyệt vọng bỏ mình sao?

Tô Bằng cảm giác, hô hấp của mình càng ngày càng nặng, tâm ý cũng càng ngày càng ngưng trọng, không khí trong miệng mũi, nặng nề gần như hít thở không thông...

Trước chòi gỗ, bọn người Chung Linh Tú, thấy động tác Tô Bằng, từ thật chậm, chậm rãi, không ngờ đọng lại kết thành một tư thế, sau đó cứng lại phảng phất pho tượng, luôn không nhúc nhích.

“Đến thời điểm quyết định rồi!”

Trần Kỳ Trận nhìn, không khỏi nắm chặt nắm đấm, nhìn Tô Bằng!

Mà lúc này, mưa trên không trung, dường như đột nhiên tăng lớn...

Mà lúc này, Từ Đạo Kỳ vẫn uống rượu, đột nhiên sắc mặt nghiêm trọng quát to một tiếng.

“Một kiếm nâng từ trong tâm hải, vừa chém người kia vừa chém ta!”

“Àm!”

Vào chính lúc này, bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm!

Tiếng hô của hắn, nương theo tiếng sấm này, vang lên bên tai Tô Bằng!

Tô Bằng lâm vào sâu trong ý thức, đột nhiên cũng tựa như nghe được tiếng sấm, Những lời của Từ Đạo Kỳ vang lên bên tai Tô Bằng, Tô Bằng đột nhiên tinh thần chấn động, mây đen do kiếm ý khiến người ta tuyệt vọng của bóng dáng Độc Cô Thắng kia, tựa hồ bị những lời này đánh toác một lỗ hổng, đột nhiên khiến tia nắng bắn xuống!

Tô Bằng ở trong điện quang hỏa thạch chỉ thấy, đột nhiên trong lòng nhấp nháy một ánh rạng đông!

“Một kiếm nâng từ trong tâm hải, vừa chém người kia vừa chém ta!”

Trong nháy mắt, minh ngộ tràn ngập trong lòng Tô Bằng!

Ngay khoảnh khắc Tô Bằng minh ngộ, trực giác của hắn giống như nắm được gì đó, ở trong ý nghĩa nắm chắc linh cảm vừa lóe lên, ở trong chiến trường ý thức của hắn, một luồng kiếm khí dạt dào tràn ngập thiên địa ý thức của hắn đột nhiên tạo ra, dùng thế bẻ gãy nghiền nát, đem kiếm ý của Độc Cô Thắng cùng bản thân Tô Bằng càn quét không còn!

“Àm!”

Lúc này, trên bầu trời vừa vãn nở một tia chớp màu trắng, Tô Bằng phảng phất cố định trước chòi gỗ, thì trong nháy mắt này, chém ra một chiêu một kiếm tuyệt đối vượt xa năng lực bản thân của hắn!

Một đạo kiếm quang phảng phất tia chớp trước chòi gỗ phảng phất đông lại chém ra từ trong tay Tô Bằng!

Ba cây cỏ thụ cách Tô Bằng hơn ba bốn trượng, đồng thời run lên, mặc dù chúng vẫn bất động, nhưng trên thực tế bên trong đã bị kiếm khí một chiêu Tô Bằng phát huy vượt xa người thường này chặt đứt sinh cơ!

“Răng rắc!”

Tô Bằng chỉ cảm thấy, phảng phất có một hàng rào vô hình nào đó bị mình chém đứt, ý thức của mình thoáng cái liền trở lại trước mắt, sau khi hắn chém ra một kiếm kinh thể hải tặc này, thụ lực không yên, lão đảo đi ra

ngoài vài bước, lúc này mới phát hiện, mình đang đứng ở trong mưa trước chòi gỗ, cách đó không xa, Từ Đạo Kỳ, Độc Cô Thắng, Trần Kỳ Trận, Chung Linh Tú đều đang nhìn chăm chú vào mình.

“Chúc mừng người đột phá tâm ma! Từ nay về sau, Tử Hà Môn lại có thêm một vị sư huynh đệ!”

Từ Đạo Kỳ nhìn Tô Bằng, trên mặt gần đây mắt hờn mắt vía lộ ra nụ cười, Nhị sư huynh Độc Cô Thắng cho tới bây giờ bắt đầu ngôn tiếu, cũng mặt lộ vẻ mỉm cười...

...

Mưa, dần dần ngừng.

Nhắc tới cũng kỳ, không biết có phải là thiên thời, thiên nhân cảm ứng, sau khi Tô Bằng ở trong tia chớp chém ra một kiếm kinh thế hãi tục kia, mây đen trên bầu trời không biết bao lâu mới có thể tiêu tan, không ngờ đã tan chỉ trong một chén trà, lộ ra bầu trời vô cùng trong xanh.

Mà Tô Bằng, cũng khôi phục ý thức.

“A... Chúc mừng người Tô Bằng, từ bây giờ trở đi, người chính là tiểu sư đệ của chúng ta.”

Đại sư huynh Từ Đạo Kỳ, nói với Tô Bằng.

“Ta... coi như đã gia nhập Tử Hà Môn sao?”

Tô Bằng còn có chút mờ mịt, hỏi.

“Người đã tiếp nhận khảo nghiệm nhập môn của Tử Hà Môn, là đệ tử chánh thức của Tử Hà Môn, tiểu sư đệ.”

Nhị sư huynh Độc Cô Thắng lại khôi phục bộ dạng như giếng nước yên tĩnh, nói với Tô Bằng.

Tiếp theo hắn lại nói.

“Người bây giờ nên thay quần áo, đi gặp sư tôn một lần, sư tôn sẽ giải thích kỹ càng với người.”

Tô Bằng mờ mịt gật đầu, chỉ là mờ mịt bây giờ cùng hôm qua hoàn toàn bất đồng, là một loại mờ mịt sau khi nhẹ nhàng khoan khoái, lúc này Tô Bằng, không biết có phải là ảo giác, cảm giác tâm tri tinh thần của mình, đều được đề thăng rất lớn.

Thay đổi một bộ quần áo, Tô Bằng đi chủ điện Tử Hà Môn giống đạo quán, tìm Vân Đạo Tử.

“Dem chuyện phát sinh mấy ngày nay của người, kể kỹ càng một chút, càng kỹ càng càng tốt, kể cả cảm thụ của bản thân người.”

Vân Đạo Tử giống như biết hần sắp sửa đến, ngồi ở trên bồ đoàn, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nhẹ gật đầu, sắp xếp lại suy nghĩ, đem mấy ngày nay quan sát Độc Cô Thắng luyện kiếm lần lượt nói một lần.

Tô Bằng kể vô cùng kỹ càng, kể cả loại linh ngộ thoải mái ngày đầu tiên kia, kỳ quỷ ngày hôm sau, chống cự ý thức ngày thứ ba, cảm xúc mê mang cùng áp lực ngày thứ tư, tuyệt vọng ngày cuối cùng, cùng với tình huống kỹ càng lúc đột phá cuối cùng, kể cả kiếm ý dạt dào của Độc Cô Thắng từ phía trên đến phá hủy ý thức bản thân, cùng một kiếm kinh thể mình chém ra trong thực tế của trò chơi mình.

“Ta đã biết được đại khái...”

Vân Đạo Tử nghe xong, con mắt thoáng nheo lại, nói.

“Võ công trong Tử Hà Môn, có chút đặc thù, khác với nhà khác, muốn tu hành kiếm pháp trung tâm của Tử Hà Môn môn, đầu tiên phải tu hành kiếm ý, chỉ có tu hành ra kiếm ý, mới có thể tiếp tục tu luyện.”

“Thắng nhi lần đầu tiên bảo người xem kiếm, chính là sử dụng bí truyền Tử Hà Môn ta, ở trong ý thức của người, gieo xuống hạt giống kiếm đạo, đồng thời bảo người lĩnh ngộ kiếm pháp chính đạo của kiếm đạo cơ bản, ngày

hôm sau, thì lại diễn luyện kiếm ý kỳ kiếm, để người lĩnh ngộ kiếm pháp kỳ quý khác biệt, ngày thứ ba, là để người hiểu rõ kiếm thể, ngày thứ tư, sử dụng chính là Thất Tình Kiếm pháp.”

“Bốn ngày trước đây, đều là chôn ở trong lòng người đủ loại hạt giống kiếm đạo, cũng đề đề cao, mà ngày cuối cùng, Thắng nhi lại sử dụng kiếm ý của bản thân hắn, động đến tâm ma của người, để người cùng cảm xúc do Thất Tình Kiếm một ngày trước dẫn động tự sinh ra tâm ma.”

“Mà mục đích làm như vậy, chính là để người nhìn thấu tâm ma, tìm kiếm ý bản tâm, bốn ngày trước để người xem kiếm, là để người không đến mức trở thành bèo trôi trên nước, cây không có rễ, tạo cơ sở kiếm đạo tốt cho người, là chất dinh dưỡng, cũng là áp lực, người thành hay không, liền xem ngộ tính cùng tâm chí bản thân người.”

“Có điều rất tốt, người đã đột phá tâm ma, rốt cuộc cô đọng ra một tia kiếm ý của mình.”

“Mà ngưng tụ ra kiếm ý... Người liền xếp vào môn tường của Tử Hà Môn, trở thành đệ tử nhỏ nhất của Tử Hà Môn.”

Vân Đạo Tử nói với Tô Bằng, mặc dù có mấy chỗ nói không rõ ràng lắm, nhưng Tô Bằng kết hợp cảm thụ của mình, đã minh bạch tám chín phần.

“Đồ nhi bá kiến sư phụ!”

Tô Bằng đầu tiên là cung kính dập đầu lạy ba cái với Vân Đạo Tử, xem như lễ bá kiến, sau đó ngẩng đầu, hỏi.

“Sư phụ, nếu đệ tử không thành công chém chết tâm ma, thì sẽ như thế nào?”

“Nếu người thành công chém chết tâm ma, liền ngưng tụ hạt giống của kiếm ý kiếm thân, như Đại sư huynh của người, nếu người bị tâm ma đánh bại... Có hai loại khả năng, một loại là người hóa thân thành ma, ngưng kết hạt giống của kiếm ý kiếm ma... loại khác, thì sẽ tạm thời mất đi ý chí, trở thành... kiếm quỷ!”

Vân Đạo Tử nói với Tô Bằng!

Chương 48: Kiếm quỷ - ám diện - kiếm ý!

“Kiếm quỷ?”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi lộ vẻ kinh dị.

“Đúng vậy, nếu tâm ma của người bị dẫn ra, hoặc là, tinh thần ý chí kiếm pháp của bản thân người trong nháy mắt linh quang thoáng hiện, chiêu chiêu vượt qua mình, thắng được tâm ma, chém chết tâm ma, người lúc đó, đã vượt qua người bình thường, khoảnh khắc đó, là hạt giống Kiếm Thần; hoặc là, người hoàn toàn ngộ kiếm ý của tâm ma, dần dần, kiếm ý người sử dụng giống như đúc với tâm ma, như vậy người sẽ phát hiện mình biến thành tâm ma, còn cái tôi của người liền ở đối diện người, chém cái tôi này, người sẽ hóa thân tâm ma, là hạt giống kiếm ma”.

“Nhưng, nếu người vừa không cách nào chém tâm ma, cũng không có cách gì học được tất cả kiếm chiêu kiếm ý của tâm ma, liền sẽ bị tâm ma chém chết, bị nhốt trong tâm ma, như vậy, người sẽ thành một con rối sử kiếm, kia... Chính là kiếm quỷ”.

Vân Đạo Tử giải thích với Tô Bằng.

“Tử Hà Môn ta, mỗi một vị đệ tử chánh thức, đều phải tiến hành thí luyện... Tam sư huynh của người, còn cả tiểu sư tỷ, bởi vì đều có bản lĩnh kỳ dị, khảo nghiệm khác biệt với người, nhưng, đệ tử chủ tu kiếm đạo võ đạo, đều phải trải qua thí luyện, phải qua ải nhập môn, chính là ngưng kết kiếm ý, mỗi người đều phải được tiền bối sư huynh dùng kiếm ý bản thân mở “Kiếm khiêu”, lĩnh ngộ kiếm ý mới có thể tu hành. “Kiếm khiêu” của Đạo Kỳ, là ta mở cho hắn, còn “Kiếm khiêu” của Thắng nhi, thì do Đạo Kỳ mở, bây giờ có thêm một người, cũng là Nhị sư huynh người dẫn người vào trong môn tường chân chính của bốn môn”.

Tô Bằng nghe xong, trong đầu lập tức xuất hiện hai khuôn mặt quen thuộc, nói.

“Sur tôn, Đại sư huynh có phải là tu hành hạt giống Kiếm Thần, còn Nhị sư huynh... thì là tu hành hạt giống kiếm ma?”

“Đúng vậy... Đạo Kỳ hấn thiên tư kinh tài tuyệt diễm, tâm thần trầm tĩnh, linh quang lóe ra, thần hồn cường đại, vượt qua mình, chém tâm ma ta để lại cho hấn, tu thành hạt giống Kiếm Thần, còn Thắng nhi, đối mặt chính là tâm ma Đạo Kỳ để lại cho hấn, trong lòng Thắng nhi cô sơ trầm ổn, tâm tính nặng như đất, nhưng không cách nào siêu thoát, chém tâm ma mà Đạo Kỳ để lại cho hấn, nhưng ngộ tính tuyệt hảo, lĩnh ngộ kiếm ý tâm ma, chém cái tôi, thành hạt giống kiếm ma”.

Vân Đạo Tử gật đầu nói.

“Như vậy, sư phụ, một khắc cuối cùng của ta, cũng là một cỗ kiếm ý tràn trề trong thiên địa thức hải dâng lên, chém ta và tâm ma, đây là hạt giống gì?”

Tô Bằng nghe xong, hỏi Vân Đạo Tử.

“Ha ha... Mặc dù tình huống ngươi tương đối hiểm thấy, nhưng cũng không phải là không có, ngươi ngưng kết lại là hạt giống Thần Ma, cho dù kiếm pháp tâm pháp của con đường hạt giống kiếm thần, hoặc là kiếm pháp tâm pháp của hạt giống kiếm ma, ngươi đều có thể tu hành”.

Vân Đạo Tử cười vuốt râu, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, trong lòng luôn luôn trầm tĩnh, không ngờ có thêm một tia “Ý dân”.

” Chẳng lẽ tư chất của ta còn tốt hơn hai vị sư huynh? “

“Nhìn dáng vẻ của ngươi, tựa hồ suy nghĩ nhiều rồi”.

Vân Đạo Tử thấy bộ dạng Tô Bằng, không khỏi cười nói.

“Ta giải thích cho ngươi, cho dù là hạt giống kiếm thần, hay là hạt giống kiếm ma, hay là hạt giống Thần Ma, vốn không ưu khuyết, chỉ là hạn chế một số phương hướng tu hành, hạt giống kiếm thần chú trọng tu kiếm pháp xuất thế, dùng thần hồn siêu thoát, không chế kiếm trong tay, kiếm ý lãng liệt tiêu sái, hạt giống kiếm ma, chú ý nội tâm thân xuất chân ngã kiếm ý,

bá đạo trương dương, hạt giống Thần Ma kiêm cả hai thứ, cũng không cao hơn hai thứ đó”.

“Cho dù chém tâm ma, chém cái tôi, hay là chém cả tâm ma cái tôi, ưu khuyết của kiếm ý tu hành ra đều giống nhau, chỉ là cơ duyên tâm tính quyết định phương hướng tu hành, nếu cố nói xem có gì khác, thì chính là kiếm pháp và tâm pháp của hạt giống Thần Ma trước khi chưa đại thành có nhiều lựa chọn hơn thôi, nhưng nếu so sánh với hai loại kiếm ý khác, thì phải xem tu hành cụ thể của mỗi người”.

Vân Đạo Tử giải thích với Tô Bằng.

Tô Bằng khẽ gật đầu, hẳn có chút cơ sở tâm lý học, đôi một góc độ tâm lý học tham chiếu, đã hiểu lời Vân Đạo Tử nói.

Hạt giống kiếm thần, liền giống như là siêu ngã của người, chủ yếu là tu luyện thần hồn (đạo đức) vượt qua bản năng, vượt qua cái tôi, lại chém (áp chế) bản năng bản ngã, dùng lực thần hồn khai phá tiềm năng của mình, hành kiếm siêu thoát thế gian.

Hạt giống kiếm ma, liền giống như là bản ngã của người, chủ yếu là khai phá bản năng, cũng là cường hóa lợi dụng tiềm năng này, chém trói cái tôi, dùng hạch tâm sinh mệnh chân thành nhất cảm ngộ kiếm đạo, hành kiếm bá đạo duy nhất của ta.

Hạt giống thần ma, liền giống như là quét chướng ngại cái tôi, trên liền vượt qua ta, dưới thì khai phá tiềm năng bản năng, hành kiếm hợp nhất.

Mặc dù nghe dường như hạt giống thần ma lợi hại hơn, thật ra ba loại phương pháp, luyện đến cực hạn, đều là giống nhau.

Tô Bằng đã hiểu rõ những thứ này, sau đó lại nói.

“Sur tôn, như vậy... nếu không trảm tâm ma, lại không chém cái tôi, trở thành kiếm quý... vậy sẽ là bộ dạng như nào?”

“Vậy à...”

Vân Đạo Tử nghe xong, trên mặt không khỏi lộ ra một tia thương xót, nói.

“Cái tôi không cách nào trăm trù, lại bị tâm ma áp đảo, sẽ thành nô lệ của tâm ma... phải xem tu vi người để lại tâm ma cho hấn sâu cạn, nếu người để lại tâm ma cho hấn, tu vi còn chưa tới mức cao thâm, vậy kiếm quý có thể thất thường ba năm tháng, mỗi ngày cuồng loạn múa kiếm, kiệt lực thì ăn ngủ, khôi phục lại múa kiếm, sau ba năm tháng thần chí mới khôi phục một chút, có thể sẽ cứng nhắc ghi nhớ kiếm chiêu của tâm ma, có mấy thành năng lực của tâm ma, nhưng kiếp này hết hi vọng vượt qua người để lại cho tâm ma cho hấn, hơn nữa với người kia sinh ra đủ loại tâm tình cực đoan như sùng bái, sợ hãi khác thường với người kia, nhưng nếu tu vi kiếm quý quá kém, mà tu vi người để lại tâm ma cho hấn lại quá cao, kiếm quý sẽ hoàn toàn biến thành một con rối, trăm phần trăm chấp hành chỉ lệnh của người để lại tâm ma cho hấn”.

Tô Bằng nghe xong, không khỏi trầm mặc một trận, xem ra vận khí của mình cũng thật tốt, đi qua cửa ải này, lại có bao nhiêu người, có loại vận khí tốt này chứ?

Trầm mặc một hồi lâu, Tô Bằng lại nghĩ tới một vấn đề, vừa muốn đặt câu hỏi, Vân Đạo Tử dường như biết trước, nói.

“Bồn môn luôn nhân khẩu không thịnh vượng, cũng là vì cửa thứ nhất thật sự hung hiểm, không muốn thu đồ đệ tùy tiện, thứ hai có tổ huấn của sư môn, đệ tử một thế hệ, không thể vượt qua mười người, thế hệ của vi sư, chỉ có bảy sư huynh đệ, còn thế hệ các người, tính cả người, sư huynh muội tổng cộng chỉ có năm người, có điều... mặc dù bồn môn ẩn cư tị thế, cũng thường có người tìm, người có ý chí có thành ý, ta cũng nhận một số, chỉ là bọn họ tuyệt đại đa số không cách nào vượt qua ải tâm ma, Đại sư huynh của người, liên bồi dưỡng hai kiếm quý, còn Nhị sư huynh người, cũng có ba kiếm quý, kiếm quý coi như là thành viên bồn môn, chỉ là không xếp vào môn tường chính thức thôi...”

Tô Bằng trầm mặc, mấy ngày nay mình chưa từng thấy “Kiếm quý” nào, xem ra, đây là mặt ngầm của Tử Hà Môn, nếu không phải mình chính thức xếp vào môn tường, sợ là vĩnh viễn sẽ không được biết những chuyện này.

“Được rồi, thắc mắc của người ta đã giải thích đại khái, người lui xuống trước đi, nghỉ ngơi một hồi, đợi sau này, ta sẽ xem người luyện kiếm, xem

tư chất ngộ tính của người, tìm một bộ kiếm pháp tâm pháp thích hợp cho người”.

Vân Đạo Tử nói.

“Đệ tử tuân lệnh”.

Tô Bằng gật đầu, lui ra đạo quán.

Đi ra đạo quán, Tô Bằng nhìn bầu trời sáng sủa, không ngờ giống như tái thể làm người.

Hít sâu một hơi, Tô Bằng đi tới chòi gỗ, hần muốn cảm ơn hai vị sư huynh Từ Đạo Kỳ và Độc Cô Thắng.

Tới trước chòi gỗ, Tô Bằng phát hiện, Độc Cô Thắng vẫn còn đang luyện kiếm, nhưng mà người còn lại, đã tản đi.

Nhìn thấy Tô Bằng đến đây, Độc Cô Thắng thông thả luyện kiếm hơi gật đầu, Tô Bằng cũng gật đầu, hần bây giờ nhìn kiếm pháp của Độc Cô Thắng, lại cảm giác trời cao mây trắng, mình phẳng phất vượt ra một mảng lớn, không bị kiếm ý nhập vào tinh thần nữa.

Độc Cô Thắng luyện một hồi, hoàn thành trọn bộ kiếm pháp, liền thu kiếm thể, cất trường kiếm, Tô Bằng nhân cơ hội đi tới.

“Thứ sư tôn nên nói, hần đều đã nói với người”.

Tuyên âm thanh trầm thấp của Độc Cô Thắng nói, Tô Bằng gật đầu nói.

“Thật cảm tạ sư huynh mở ” Kiếm khiếu” cho ta, có điều, nhị sư huynh, ta vẫn có mấy chỗ không hiểu, đều là vấn đề kiếm đạo, muốn thỉnh giáo người”.

“Cứ nói đừng ngại”.

Độc Cô Thắng bỏ trường kiếm vào trong túi kiếm của mình, nói với Tô Bằng.

“Bồn môn nhập môn cần mở kiếm khiếu, ngưng kết kiếm ý, nhưng mà kiếm ý này, để làm gì?”

Tô Bằng hỏi Độc Cô Thắng.

“Cái này à, không tiện giải thích, người xem cái này”.

Hai ngón Độc Cô Thắng thành kiếm, đâm về trán Tô Bằng!

Tô Bằng đứng yên bất động, mặc cho Độc Cô Thắng đâm tới, hai ngón kia, dừng lại ở một tấc trên trán Tô Bằng.

“Có cảm giác gì?”

Độc Cô Thắng hỏi, Tô Bằng nói.

“Kiếm ý của một kiếm bình thường, muốn đâm ấn đường ở giữa trán ta, kiếm ý xâm nhập ba tấc trong đầu ta”.

“Đúng vậy, người bây giờ, có thể cảm giác được kiếm ý của ta, cho nên có thể nói tùy tiện như chuyện thường, nhưng với người chưa từng tu hành kiếm ý, nói ví dụ như trẻ con, ta vừa một chiêu kiếm ý, đã lấy đi tính mạng của hắn”.

“Lợi hại như vậy?”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi há to mồm kêu lên, vừa rồi một ngón tay của Độc Cô Thắng mặc dù mau lẹ, nhưng không hề mang nội lực mà!

“Đúng vậy, bởi vì thần hồn của trẻ con, hoàn toàn không biết phòng ngự, chỉ có chân ngã, không có cái tôi chống cự, không có thần hồn phòng ngự, người trưởng thành bình thường mặc dù có vỏ cứng của mình chống cự, lại có chút thần hồn mỏng manh, nhưng không ibeest chủ động thuyên chuyển, cao thủ kiếm ý, tùy tiện không dùng bất kỳ chiêu kiếm ý nội lực nào công kích, giết người mặc dù không thể, nhưng có thể dễ dàng giết thức hải người thường thành kẻ ngốc!”

“Thật lợi hại!”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi lộ vẻ ngưỡng mộ, nói.

“Nhị sư huynh, người tính là cao thủ kiếm ý không?”

“Cảnh giới ta đến gần viên mãn, nhưng vẫn thiếu chút thành tựu”.

Độc Cô Thắng đáp.

“Vậy... Đại sư huynh thì sao?”

Tô Bằng lại nghĩ tới Đại sư huynh thực lực sâu không lường được Từ Đạo Kỳ, hỏi.

“Đại sư huynh, đã tu hành đến cảnh giới kiếm ý viên mãn... ta cảm giác, hần hần là đã mò tới mép cảnh giới Kiếm Hồn”.

Độc Cô Thắng nói.

“Cảnh giới Kiếm Hồn?”

“Ừm, kiếm ý sau khi tiến thêm một bước ngưng kết, sẽ hình thành Kiếm Hồn, Kiếm Hồn do mỗi người ngưng kết đều không giống nhau, mà chỉ có thể ngưng kết một loại Kiếm Hồn, Đại sư huynh đại khái mười năm trước đã tới đỉnh phong cảnh giới kiếm ý, bây giờ hẳn là ngưng kết Kiếm Hồn bước đầu đi”.

Độc Cô Thắng hơi ngửa đầu, có chút ngưỡng mộ nói.

“Cảnh giới Kiếm Hồn? Vậy có bao nhiêu lợi hại?”

Tô Bằng hỏi.

Độc Cô Thắng hơi suy tư, tựa hồ đang suy nghĩ giải thích thế nào, chợt thấy một vật, nói với Tô Bằng.

“Người nhìn ba cây cổ thụ kia”.

Tô Bằng theo ánh mắt Độc Cô Thắng nhìn lại, lại thấy, trước chòi gỗ, có ba đại thụ chọc trời, mỗi một gốc đều ba bốn người ôm hết, lúc này, lại hiện ra

một loại khí tức khác thường!

“Đại thụ này... Không ngờ phía trên hoàn toàn chết rồi?”

Tô Bằng ngưng thần nhìn một hồi, đột nhiên sợ hãi kêu.

Tô Bằng cảm giác được, ngoài một thước rưỡi quanh đại thụ kia, không ngờ hoàn toàn đoạn tuyệt sinh cơ, nhìn bộ dáng vẫn phồn thịnh, nhưng mà thực tế đã bị đoạt sinh cơ đồng loạt ở một thước rưỡi, không đầy bảy ngày, ba gốc đại thụ này sẽ biến thành ba gốc cây khô!

“Đó là lúc người phá tâm ma cái tôi, đồng thời chém ra một kiếm, kiếm ý dung hợp nội lực, với tu vi của người, liền hoàn toàn chém đoạn sinh cơ đại thụ ngoài mây trượng, gần như là kiếm ý đã tiếp cận cảnh giới tiểu viên mãn, cũng gọi là hư kiếm cảnh giới, còn Đại sư huynh, nếu tu luyện tới Kiếm Hồn, chính là sơ bộ cảnh thật, với tu vi uyên bác của Đại sư huynh, toàn lực thi triển, gần như...”

Độc Cô Thắng nói đến đây, giống như là tính toán trong lòng, một lúc sau, hắn mới dùng cách khác nói.

“Gần như có thể gọt một ngọn núi lớn xuống”.

“...”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi im lặng, đột nhiên, hắn giống như nghĩ tới lúc Lạc Hà Sơn quân hùng tụ hội, một người nói nửa câu, ““Người kia” năm đó, ban đầu một kiếm gọt sạch...”

Lúc ấy Tô Bằng nghe người này nói chuyện không rõ, không nghe rõ nửa câu sau, bây giờ nhớ tới, chẳng lẽ hắn nói, là hai chữ “Ngọn núi”?

Vậy, quả thật trâu bò rồi...

Không, là sơn bảo rồi, quả thật ghê gớm...

Đó cũng là chuyện mười năm trước rồi...

Lúu lười hồi lâu, Tô Bằng hỏi.

“Nhị sư huynh, một kiếm toàn lực của ngươi...”

“Công pháp tu hành khác biệt, ta cho dù cảnh giới cao hơn nữa cũng không gột được ngọn núi, nhưng nếu toàn lực tỷ thí với Đại sư huynh, ta tự tin trong vòng ba ngày sẽ không bị thua”.

Độc Cô Thắng dường như suy tư nghiêm túc một chút, sau đó nói.

“Hóa ra các ngươi đánh một trận đều là ba ngày trở lên...”

Tô Bằng oán thâm.

“Thì ra là như vậy, vậy dưới Kiếm Hồn, còn có cảnh giới không?”

Lòng hiếu kỳ của Tô Bằng bị câu dẫn, lại hỏi.

“Còn một cảnh giới, là cảnh giới Kiếm Thần, có điều, cảnh giới này sư huynh ở trong ba mươi năm, đoán chừng cũng không thể nào đạt tới, trên Kiếm Thần, ta không biết, có lẽ sư tôn biết, còn cảnh giới cao hơn đi”.

Độc Cô Thắng nói.

Dừng một chút, hắn bổ sung một điểm.

“Cảnh giới Kiếm ý, cũng không phải tương đương thực lực, có thể thực lực ngươi rất cao, nhưng tu hành kiếm ý không cao, cũng có thể kiếm ý rất cao, thực lực bình thường, nhưng nếu kiếm ý dung hợp vào trong thực lực, sẽ rất đáng sợ”.

Tô Bằng im lặng một hồi lâu, đang tiêu hóa tin tức Độc Cô Thắng cho mình, một hồi lâu hắn mới khôi phục lại.

Sau khi tỉnh lại, phản ứng đầu tiên của Tô Bằng chính là hỏi.

“Sư huynh, ngươi mới vừa nói một kiếm ta chém ra lúc bài trừ tâm ma, đã đến cảnh giới kiếm ý tiểu viên mãn? Vậy há không phải vô địch ở trong các kiếm thủ bình thường? Đối chiến với ngươi, ta chỉ cần một chiêu kiếm ý chém sinh cơ hắn, hắn chết cũng không biết chết như thế nào?”

“A... Người còn kém xa lắm, vào lúc đột phá tâm ma, trong phần lớn đệ tử chánh thức Tử Hà Môn đều chém ra một kiếm vượt qua cảnh giới kiếm ý của mình rất nhiều, từ một kiếm này, đại thể nhìn ra tiềm lực của người này, nhưng sau đó muốn chém ra nữa, phải từ từ tu hành, cùng cơ duyên xảo hợp”.

“Ồ...”

Tô Bằng nghe xong, khẽ gật đầu, thầm nghĩ.

“Ta nói mà, cũng biết thăng cấp không dễ vậy mà”.

Có điều, Tô Bằng lập tức lại nghĩ tới một chuyện, hỏi Độc Cô Thắng.

“Nhị sư huynh, lúc ngươi và Đại sư huynh đột phá, một kiếm chém ra, đều là cảnh giới gì?”

Độc Cô Thắng nghe xong, nhíu mày, nghĩ nửa ngày, sau nửa ngày mới giãn ra, vào lúc lòng hiếu kỳ Tô Bằng sắp bùng nổ, nói câu như vậy.

“Vì giữ lòng tin luyện kiếm của ngươi, ta vẫn nên không nói đi...”

Chương 49: Bán Thức Kiếm Pháp!

Nghe những gì Độc Cô Thắng nói xong, Tô Bằng trong lòng không khỏi oán thầm một câu, ngươi nói như vậy chẳng những đả kích ta, đồng thời cũng chẳng thỏa mãn được lòng hiếu kỳ của ta đó nha!

Vừa nghĩ muốn tiếp tục hỏi khi nào, lại nhìn thấy Độc Cô Thắng thân hình bất chợt thẳng tắp, cúi người hành lễ sau lưng Tô Bằng, trong miệng gọi.

“Sư tôn.”

Tô Bằng quay đầu lại, nhìn thấy Vân Đạo Tử không biết từ lúc nào đã đến đây, đang đứng sau lưng hai người.

Tô Bằng vội vàng thi lễ, Vân Đạo Tử xua xua tay, nói.

“Tô Bằng thể lực của người hần là đã khôi phục lại được chút ít rồi phải không, Thắng Nhi, đưa cho tiểu sư đệ của người một thanh trường kiếm bình thường đi, để hần biểu diễn một chút kiếm pháp.”

Độc Cô Thắng gật đầu, tìm kiếm một hồi trong bao kiếm, rút ra một thanh Tinh Cương trường kiếm dài ngắn rộng mảnh bình thường, đưa cho Tô Bằng.

Tô Bằng tiếp nhận trường kiếm, Vân Đạo Tử nói.

“Người cứ tùy ý thi triển một chút kiếm pháp, tất cả đều lấy theo tự nhiên trôi chảy, bản thân múa kiếm thoải mái là được rồi.”

Nghe những gì Vân Đạo Tử nói xong, Tô Bằng gật đầu, thiết kiếm cầm trong tay, bắt đầu hươ kiếm thi triển kiếm pháp.

Ở trong suy nghĩ của hần, phần lớn đều là kiếm pháp mấy ngày hôm trước Độc Cô Thắng biểu diễn cho mình xem, Tô Bằng chậm rãi thi triển toàn bộ những chiêu thức của bộ kiếm pháp này ra, có điều tốc độ không nhanh, Vân Đạo Tử nhìn một hồi, khẽ gật đầu, nói.

“Bây giờ tưởng tượng, Nhị sư huynh người là đối thủ của người, tiến hành tập luyện.”

Tô Bằng gật đầu, trong ý thức nhớ lại kiếm pháp Độc Cô Thắng thi triển ngày thứ năm, lập tức cảm giác áp lực tăng gấp bội, động tác lại chột chậm lại, chậm rãi múa kiếm, trầm tư.

Vân Đạo Tử đứng trước người Tô Bằng, nhìn Tô Bằng múa kiếm, vẫn cứ tiếp tục nhìn như vậy hơn nửa canh giờ.

“Tốt lắm, có thể dừng lại.”

Vân Đạo Tử mở miệng nói.

Tô Bằng dừng lại kiếm pháp trong tay, nửa canh giờ, đã làm cho hần cả người một thân mồ hôi nhễ nhại, chỉ thấy Vân Đạo Tử bước lên phía trước vài bước, nói.

“Tư chất đường kiếm của ngươi, ta đã có một lý giải đại khái rồi.”

Dừng lại chốc lát, Vân Đạo Tử nói.

“Xem đường kiếm của ngươi, mỗi khi ngươi gặp phải cường địch, đường kiếm trong tay, đều thuận theo đường kiếm của đối phương trước tiên, tranh thủ chậm rãi đứng ở thế bất bại, sau đó từ từ suy nghĩ, hoặc dùng trực giác của mình, tìm kiếm sơ hở trong kiếm pháp của đối phương cái gọi là trước thuận sau nghịch, trước lập sau phá, kiếm pháp này có thể có liên quan đến tính cách của bản thân ngươi.”

Nghe Vân Đạo Tử nói xong, Tô Bằng khẽ gật đầu, đường kiếm của mình dường như quả thật như thế kiếm pháp này hoàn toàn khác với Độc Cô Thắng, kiếm pháp của Độc Cô Thắng, lộ ra một loại bá khí, bất kể ngươi sử dụng võ công gì đi chăng nữa, kiếm của hắn đều có thể lấy thế phá hủy, rất có cảm giác dồn hết sức lực giáng xuống vào trong một chiêu, nhưng không phải chỉ có mỗi sức mạnh, trong đó nhanh nhẹn linh hoạt, trong thô có tinh tế, thật sự có thể gọi là đại xảo không công, đại trí giả ngu.

Loại đường kiếm này, đại khái có liên quan đến tính cách trời sinh của một người.

“Sur phụ, đường kiếm này của ta, có kiếm pháp tương đối thích hợp không?”

Tô Bằng hỏi Vân Đạo Tử, Vân Đạo Tử gật đầu, nói.

“Tử Hà môn thành lập cũng có một ngàn mấy trăm năm, các thời kỳ không thiếu tiền bối kinh tài tuyệt đỉnh, võ công lưu truyền tới nay nhiều không kể xiết, với tính cách đường kiếm của ngươi, có một bộ kiếm pháp, vô cùng thích hợp với tính cách của ngươi.”

“Ồ? Kiếm pháp gì vậy?”

Tô Bằng hỏi.

Vân Đạo Tử không nói tiếp, nói với Tô Bằng.

“Đưa kiếm cho ta.”

Tô Bằng nghe vậy, xòe mở tay cầm kiếm, còn chưa ném ra, thanh kiếm kia giống như bị vật gì đó nâng lên, bay vào trong tay của trong tay Vân Đạo Tử.

Vân Đạo Tử cầm Tinh Cương trường kiếm trong tay, làm một thế khởi đầu, sau đó chậm rãi bắt đầu vung kiếm thi triển kiếm pháp.

Tô Bằng nhìn bộ kiếm pháp kia, vốn đã lĩnh ngộ được kiếm ý của hắn, không ngờ ngoài ý muốn lại tiến vào trạng thái dẫn dắt tinh thần, giống như bị kiếm pháp của Vân Đạo Tử thu hút toàn bộ tinh thần.

“Mười năm rèn kiếm cũng bình thường, ẩn dật nhàn nhã thật như không. Ai từng nắm được kiếm tâm, giữ sương trên kiếm chưa từng thử. Chân đạo mai khi chợt hiểu ý, hổ gầm rồng ngâm sáng thế gian, bắt hết yêu tà quét sạch địa vông, hốt kẻ gian lọt lưới trời!”

Chỉ nghe trong miệng Vân Đạo Tử một bên ngâm nga câu kiếm quyết, một bên múa kiếm.

Tô Bằng chỉ cảm thấy lượng lớn thông tin truyền vào bên trong ý thức của mình, cổ tay thân thể của mình, đã bắt đầu rục rịch.

Đại khái thời gian trôi qua khoảng chừng ba tuần hương, Vân Đạo Tử rút cuộc múa xong bộ kiếm pháp này, làm tư thế thu chiêu lại, sau đó cầm kiếm đứng thẳng.

“Như thế nào, Tô Bằng, người lĩnh ngộ được điều gì chưa?”

Vân Đạo Tử nhìn Tô Bằng, thăm dò hỏi hắn xem sao.

Tô Bằng suy nghĩ trong chốc lát, mới mở miệng nói.

“Đệ tử xem bộ kiếm pháp này, nhìn thì giống như thô sơ bình thường, thậm chí có chút tầm thường, nhưng nếu dùng kiếm ý để xem xét, thì lại có một loại kiếm lý ở bên trong hết sức huyền diệu, kiếm pháp cổ sơ, nhưng mà bên trong nó lại ẩn chứa biến hóa vô vàn, hơn nữa trong bộ kiếm pháp này dường như ẩn chứa một loại sinh mệnh lực lượng sinh mệnh lực giống như

âm thầm ẩn mình, giống như kiếm pháp của kẻ địch mang đến áp lực càng lớn, tiềm lực của bộ kiếm pháp này lại càng có thể phát huy.”

“Trẻ nhỏ dễ dạy.”

Vân Đạo Tử nghe xong, trên mặt lộ ra nụ cười, gật đầu nói.

“Quả thật như thế, bộ kiếm pháp này, đại khái bảy trăm năm trước, do một vị tiền bối của bốn môn sáng lập ra, vị tiền bối này tính cách không màng danh lợi, không thích tranh giành cùng người khác, lại càng không thích tổn hại người khác, nhưng võ công trác tuyệt, gần như vô địch đương thời, đáng tiếc vận mệnh trên người, khoảng thời gian đó, bởi vì chuyện trong sư môn, không ngừng thi đấu cùng với người khác, vị tiền bối này cảm giác sâu sắc võ công bốn môn vô cùng bá đạo, thắng rồi không chừa lại mặt mũi cho người khác, thắng quá tuyệt đối, trải qua mười năm thi đấu, mới sáng tạo ra bộ kiếm pháp này.”

“Bộ kiếm pháp này vốn dĩ không có tên gọi, nhưng được các vị tiền bối đời sau trải qua quá trình tu luyện bèn đặt một cái tên, gọi là “Bán Thức Kiếm Pháp”, cái gọi là Bán Thức Kiếm Pháp, chính là lấy ý của một chiêu nửa thức, chỗ kỳ diệu của bộ kiếm pháp này, chính là cho dù cùng kiếm pháp hạ đẳng đối chiến, hay là cùng kiếm pháp đứng đầu thiên hạ, kẻ cả kiếm pháp cao cường hơn nữa đối chiến, kết quả cuối cùng, đều giống như hết sức miễn cưỡng, có thể thắng một chiêu nửa thức, cho nên được các vị tiền bối trong sơn môn, nói đùa gọi là Bán Thức Kiếm Pháp.”

“Ta thấy đường kiếm của ngươi, trước thuận sau nghịch, trước lập sau phá, vô cùng thích hợp để luyện bộ Bán Thức Kiếm Pháp này, bởi vậy ta bèn đem bộ kiếm pháp này truyền cho ngươi, để ngươi tập trung tu luyện kiếm pháp này.”

Vân Đạo Tử nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, ít nhiều cũng có chút không biết nói sao... Bộ võ công này nói mạnh, dường như không quá mạnh, thoạt nhìn rất bình thường, giống như kiếm pháp hạ đẳng cũng phải miễn cưỡng lắm mới thắng được.

Nhưng mà nói không mạnh, nhưng nghe sư phụ nói rõ xong xuôi, vị tiền bối sáng tạo kiếm pháp này, là siêu cấp cao thủ thắng đến mức không còn muốn thắng nữa, thắng đến mức nhàm chán, nếu không cũng sẽ không sáng tạo ra bộ kiếm pháp này, hơn nữa không nghe những gì sư phụ vừa mới nói đó sao? Kể ra kiếm pháp đứng đầu thiên hạ, bộ Bán Thức Kiếm Pháp này cũng có thể phá giải dễ dàng được.

Cho nên bộ kiếm pháp này, thật ra nằm giữa cực mạnh và tầm thường.

“Được rồi, thích hợp là tốt nhất rồi.”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ, sau đó nói với Vân Đạo Tử.

“Xin sư phụ truyền thụ kiếm của bộ kiếm pháp này cho đệ tử!”

Vân Đạo Tử nghe xong, khẽ gật đầu, vuốt vuốt chòm râu nói...

...

Trong một canh giờ buổi chiều, Tô Bằng đã học xong bộ Bán Thức Kiếm Pháp này.

Võ công kiếm pháp của Tử Hà môn, trước tiên đều bắt đầu luyện từ kiếm ý, Tô Bằng đã nắm vững kiếm ý căn bản, Vân Đạo Tử nhanh chóng, đem kiếm của bộ Bán Thức Kiếm Pháp này truyền cho Tô Bằng.

Vân Đạo Tử cũng trở về đạo quán, chỉ bảo Tô Bằng sau khi rèn luyện kiếm pháp, lại đến chỗ của hắn một lần, còn có một bộ nội công tâm pháp muốn truyền thụ.

Tô Bằng trải qua một canh giờ học tập, đã nắm giữ được Bán Thức Kiếm Pháp, nhân lúc không có ai, Tô Bằng lướt nhìn kỹ năng và thuộc tính của mình.

Không nhìn không biết, vừa nhìn liền giật nảy cả mình, kinh nghiệm võ đạo của Tô Bằng, trải qua loại bỏ tâm ma, kinh nghiệm võ đạo của mình trực tiếp tăng hơn chín ngàn bảy trăm, thiếu điều đột phá một vạn rồi.

Thế nhưng mà ngộ tính của bản thân, còn có cảm giác, đều tăng một điểm.

Tô Bằng cũng biết, hai thuộc tính nền tảng là ngộ tính và cảm giác, là tất cả nền tảng trong thuộc tính, khó tăng cao nhất, nhưng lúc này nhân duyên may mắn, mà được tăng lên.

Bán Thức Kiểm Pháp này, Tô Bằng cũng luyện tập được tầng thứ nhất, Tô Bằng phát hiện, bộ kiểm pháp này, vốn dĩ là kiểm pháp cấp Âm Kim!

Hơn nữa, võ công được thuyết minh, càng khiến người cảm thấy kinh dị!

“Bán Thức Kiểm Pháp, chậm rãi hấp thu áp lực tấn công kiểm pháp đối phương truyền lại, chuyển đổi thành kiểm pháp sát chiêu của bản thân, lấy lực phòng ngự cùng với lực thích ứng của kiểm pháp làm sở trường đặc biệt, đối với nội kiểm, có thể cảm ứng uy lực kiểm pháp của đối phương, cũng phản hồi tỉ lệ phần trăm sát thương, tầng thứ nhất Bán Thức Kiểm Pháp, tỷ lệ phòng ngự hấp thu 75% kiểm pháp hoặc lực công kích của binh khí, 105% sát thương, 35% sát chiêu, đối chiến sau một giờ tự lực sát chiêu, phản hồi hấp thu tổng lực tấn công của đối phương trong nửa giờ, khiến cho đối phương đánh mất năng lực tấn công. Mỗi khi tăng lên được một tầng, gia tăng 5% hấp thu lực tấn công, rút ngắn thời gian tự lực sát chiêu năm phút, tăng giảm sát chiêu phản hồi toàn bộ hấp thu tổng lực tấn công của đối phương, gia tăng 5% sát chiêu tạo thành tỷ lệ khiến cho đối phương đánh mất năng lực tấn công.”

“Còn nói mạnh sao....”

Tô Bằng xem thuyết minh của Bán Thức Kiểm Pháp, tinh thần không khỏi chấn động!

“Hấp thu sát thương, phản hồi sát thương, sát chiêu tất sát... Tổng thể mà nói mức độ mạnh mẽ cũng không xem như quá cường điệu... Hơn nữa một khi đánh nhau với người khác, ít nhất cần một giờ tự lực sát chiêu, điều này thật sự phiền phức.”

Trong lòng Tô Bằng thâm suy tính.

Tiến hành trò chơi lâu như vậy,

“Sư đệ, người trước đi đến chỗ của sư tôn trước đi, đừng để sư tôn đợi quá lâu.”

Lúc này, Độc Cô Thắng đến nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, đem thiết kiếm giao trả cho Độc Cô Thắng, còn mình tự đi đến đạo quán.

Vào trong đạo quán, Tô Bằng đi tới trước mặt Vân Đạo Tử đang ngồi trên bồ đoàn, chỉ thấy trước mặt Vân Đạo Tử, đã sắp xếp hai quyển sách.

“Người tới thật đúng lúc, một loại thân pháp, một loại công pháp này, thực sự có phần thích hợp với người.”

Vân Đạo Tử nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, nhìn về phía hai quyển bí tịch kia, chợt thấy trên một quyển bí tịch viết 《 Dung Nham Kính Hồ tâm pháp 》

Chương 50: Sắp rời khỏi

Bên trên quyển bí tịch thân pháp khinh công kia, rõ ràng viết bốn chữ lớn 《 Thần Hành Bách Biến 》 .

“Thần Hành Bách Biến? Là khinh công Vi tước gia đã từng học đó sao?”

Tô Bằng xem xét, trong lòng rung động.

Chỉ nghe Vân Đạo Tử nói với Tô Bằng.

“Vừa rồi lúc truyền cho người Bán Thức Kiếm Pháp, chợt nghĩ nên cho người nội công tâm pháp nào để phối hợp tốt cùng với thân pháp, nghĩ tới nghĩ lui, nhưng vẫn cảm thấy hai quyển bí tịch này đặc biệt thích hợp với người.”

“ 《 Dung Nham Kính Hồ tâm pháp 》 này, cũng là một bộ tâm pháp tiên bối lưu truyền tới nay, năm đó có một vị tiên bối trong môn phái, ẩn cư dưới chân núi lửa không hoạt động ba mươi năm, ngọn núi lửa không hoạt động

kia có một hồ nước tự nhiên, mặt hồ phẳng lặng như gương, không gió không dao động, vị tiên bối này yêu thích hưởng thụ suối nước nóng của nơi đó, nào ngờ đột nhiên một ngày, khi đang hưởng thụ ấm áp của suối nước nóng, đột nhiên núi đồi lung lay mặt đất rung chuyển, vị tiên bối này vội vàng thoát khỏi chỗ nguy hiểm, chạy được một nửa chột quay đầu nhìn lại, thì bỗng phát hiện, ngọn núi lửa đã tắt kia bất ngờ hoạt động trở lại, cột lửa bụi mù bao trùm trời đất, vị tiên bối này chạy một ngày một đêm, mới ra khỏi phạm vi ảnh hưởng.”

“Sau khi trở về sơn môn, vị tiên bối này cảm nhận được năng lượng đất trời núi lửa mang lại, không ngờ rằng bản thân ở bên bờ sinh tử xem hồ núi lửa ba mươi năm, trải qua thời gian ba năm, sáng tạo ra bộ tâm pháp Dung Nham Kính Hồ, bộ công pháp bất động này trong lòng giống như mặt hồ phẳng lặng như gương, phản chiếu tất cả, là công pháp tu tâm tốt nhất, nhưng mà một khi bộc phát, lại như núi lửa dâng trào, uy lực vô cùng, vừa vận phối hợp Bán Thức Kiếm Pháp của người, như mặt hồ có thể quan sát kiếm pháp kẻ địch, bộc phát hàng phục đối phương.”

“Còn như thân pháp Thần Hành Bách Biến này, là một vị sư thúc sáu mươi năm trước của ta, tìm kiếm phát hiện trong một ngôi cổ mộ, bộ thân pháp này được viết trên một miếng giấy thếp vàng dường như mãi mãi không hư hại, sư thúc chép một phần mang trở về, bộ thân pháp này lực hành động rất cao cường, lại ứng biến linh hoạt, đặt tên là Thần Hành Bách Biến, hôm nay cùng với bộ tâm pháp Dung Nham Kính Hồ này, đều truyền thụ cho người cả.”

Vân Đạo Tử nói, sau khi nói xong, cầm hai bản bí tịch lên, Tô Bằng vội vàng vươn hai tay ra, tiếp nhận bí tịch từ trong tay Vân Đạo Tử.

“Cảm ơn sư phụ truyền công.”

Tô Bằng tiếp nhận bí tịch, cúi đầu cảm ơn Vân Đạo Tử lần nữa.

“Người được liệt vào là đệ tử của bản môn, đương nhiên cần phải nhận những thứ này... Còn có một chuyện, lát nữa lúc ăn cơm, ta sẽ tuyên bố, đến lúc đó người cũng tới, không được tới trễ.”

Tô Bằng gật đầu, cất giữ hai bản bí tịch, cáo từ Vân Đạo Tử.

Ra khỏi đạo quán, Tô Bằng nóng lòng không thể chờ đợi để luyện tập hai quyền bí tịch này, hai quyền bí tịch này có hạn chế cố định, Dung Nham Kính Hồ yêu cầu ngộ tính mười một, căn cốt mười, cảm giác mười một, Thần Hành Bách Biến ngộ tính mười, căn cốt mười, nhanh nhẹn chín, cảm giác mười hai. Thuộc tính của Tô Bằng đều vượt qua một chút, có thể lập tức luyện tập.

Sau khi học xong hai loại bí tịch này, bí tịch hóa thành bụi mảnh biến mất, trong cột kỹ năng của Tô Bằng xuất hiện thêm hai loại kỹ năng công pháp.

“Tâm pháp Dung Nham Kính Hồ, một loại tâm pháp chú trọng nội lực, bộc phát, và lòng sáng tỏ. Đẳng cấp trước mắt. Tầng thứ nhất, giá trị nội lực 165, hiệu quả chia làm hai bộ phận, hiệu quả Kính Hồ. Lòng như mặt hồ phẳng lặng không gợn sóng, trong trạng thái Kính Hồ, tốc độ phản ứng gia tăng 15%, tốc độ di chuyển công pháp gia tăng 15%, tốc độ phản hồi nội lực tự nhiên gia tăng 0.5 phút. Hiệu quả Dung Nham, gia tăng sức bật 25%, kèm theo tính chất dương cương gia tăng uy lực, nội lực công phá tính chất âm độc, tu luyện tới cấp cao sẽ có năng lực nung chảy sắt thép, nâng cao nội lực quán chú hiệu quả cao nhất 15 điểm. Hiệu quả đặc thù của toàn bộ công pháp. Tích lũy nội lực bộc phát, nội công Dung Nham Kính Hồ tầng thứ nhất, mỗi ngày có thể vượt mức tích lũy 15 điểm nội lực, trong trạng thái bình thường không thể nào vận dụng, tích lũy tối đa ba mươi ngày, chỉ có sử dụng kỹ năng đặc biệt Bộc Phát, chỉ có khi bộc phát nội lực cất giữ ra ngoài, tiến hành một điểm công kích hiệu quả gấp năm lần nội lực, kỹ năng Bộc Phát trong vòng mười ngày không thể liên tục thi triển hai lần. Luyện đến tầng thứ ba, mỗi lần tăng thêm một tầng đẳng cấp tâm pháp, tăng lên 35 điểm nội lực, 5% tốc độ phản ứng, 5% tốc độ di chuyển, gia tăng 0.2 mỗi phút phản hồi nội lực tự nhiên, gia tăng 5% sức bật, gia tăng nội lực quán chú hiệu quả cao nhất 3 điểm. Đặc biệt còn tích lũy thêm 3 điểm nội lực trong một ngày, gia tăng tích lũy tối đa mười ngày.”

Đây là số liệu của tâm pháp Dung Nham Kính Hồ, đẳng cấp công pháp này là vàng thẫm.

Tô Bằng xem một lát, cảm thấy bộ công pháp này thật sự lợi hại, tầng thứ nhất tăng nội lực, chính là trị số Hóa Vũ Công gần như mãn cấp, hơn nữa vài điểm hiệu quả đặc thù cũng... cũng rất lợi hại.

“Hiệu quả định mức tích lũy nội ngoại lực kia quả thật không tồi...”

Tô Bằng suy nghĩ, có kỹ năng này rồi, bản thân không cần sợ những cuộc chiến đấu tiêu hao lớn, cho dù hiệu quả hạn chế mười ngày, nhưng cũng không sao cả.

Lại xem thử thân pháp Thần Hành Bách Biến khác, dường như số liệu cũng không tồi.

“Thần Hành Bách Biến, một loại thân pháp tránh né sát thương, bèn bỉ tấn công chớp nhoáng, di chuyển trong phạm vi nhỏ và tung người bay cao đều biểu hiện không tầm thường, tương đối tiêu hao ít nội lực. Trước mắt đẳng cấp tầng thứ nhất, tốc độ gia tăng 95%, mỗi giờ tiêu hao 95 điểm nội lực, tung người bay cao giới hạn hai trượng. Hiệu quả đặc biệt. Không xem trọng quán tính hướng về phía trước tiến hành xoay người, khi sử dụng thân pháp gia tăng tỷ lệ tránh né 35%. Thân pháp mỗi khi tăng lên một tầng, gia tăng 25% tốc độ hành động, giảm bớt tiêu hao ba điểm nội lực mỗi giờ, gia tăng 0.5 mét độ cao tung người bay cao.”

“Cũng không tồi.”

Tô Bằng nhìn thân pháp Thần Hành Bách Biến, trong lòng thoải mái.

Nhìn xem thử số liệu của mình, bây giờ số liệu của Tô Bằng là.

Nhân vật. Tô Bằng

Giới tính. Nam

Nghề nghiệp / Thân phận. Thủ lĩnh phiên tử Hắc Thủy quân quận Giang Ninh, đệ tử nhập thất thứ năm của Tử Hà môn, kiếm thủ.

Thuộc tính căn bản.

Ngộ tính. 13 —— Khả năng ghi nhớ rất tốt, năng lực lý giải tốt, năng lực lĩnh ngộ rất tốt, chúc mừng ngươi, đã chạm đến cánh cửa thiên tài.

Sức mạnh. 14 —— Mang nặng 98 cân, lực công kích 14 (1 điểm sức mạnh tương ứng với 7 cân nặng, 1 điểm sức mạnh tương ứng với 1 điểm lực công

kích)

Nhanh nhẹn. 11 —— Tốc độ chạy của bạn rất nhanh

Sức chịu đựng. 14 —— Thể lực 140 (1 điểm sức chịu đựng tương ứng với 10 điểm thể lực, thể lực của bạn rất tốt)

Căn cốt. 10 —— Giá trị khí huyết 150 (1 điểm căn cốt tương ứng với 15 điểm giá trị khí huyết)

Khéo léo. 10 —— Hai tay của bạn rất khéo léo

Sức hấp dẫn. 9 —— Tướng mạo của bạn cũng không tồi

Cảm giác. 15 —— Ý chí của bạn cực kỳ kiên định, trạng thái tinh thần cực kỳ nhanh nhẹn, có lực nhìn thấu và trực giác vô cùng tốt, cho dù là núi lửa phun trào hay là động đất, bạn đều có thể dự cảm được sớm hơn những người khác.

Phúc duyên. 9 —— Vận may của bạn tốt hơn người thường một chút, có điều không nên trông chờ trúng thưởng lớn.

Võ công/ thân pháp/ tâm pháp/ các kỹ năng khác.

Màu xám. Sát Trư Dao Pháp LV. 4, Dao Pháp Đồn Củi LV. 3

Màu trắng. Dã Cầu quyền LV. 3, kiếm pháp trong quân LV. 10, căn cơ Phi Dao thuật LV. 10

Màu lam nhạt. Hóa Vũ công tầng thứ bốn, thuật Phi Hành Lục Địa tầng thứ bốn, thủ pháp Mạn Thiên Hoa Vũ tầng thứ hai

Màu vàng. Thân Hành Bách Biến tầng thứ nhất

Vàng thẫm. Tâm pháp Dung Nham Kính Hồ tầng thứ nhất, Bán Thức Kiếm Pháp tầng thứ nhất.

Kỹ năng khác. Thuật Dịch Dung sơ cấp, Y Kinh tàn thiên Dược Vương tu hành sơ cấp.

Đặc thù. Phong Vân Nhất Đạo (không thể sử dụng), kiếm ý (mới nhập cảnh), trí nhớ.

Cái này, có kiếm pháp, có công pháp, cho dù thân pháp đánh cận chiến hay là chạy trốn giữ mạng đều có cả, Tô Bằng cảm thấy trong lòng hết sức sung sướng, có những thân pháp này rồi, bản thân tu hành một thời gian ngắn, ắt hẳn đã có thể hành tẩu giang hồ.

Chỉ là, Tô Bằng không ngờ, thời gian mình hành tẩu giang hồ, lại sớm hơn dự định như vậy.

Đến lúc ăn cơm, ở trên bàn cơm, chương môn Vân Đạo Tử Tử Hà môn, tuyên bố hai tin tức.

Tin tức thứ nhất, Tô Bằng chính thức trở thành đệ tử nhập thất Tử Hà môn, đệ tử Tử Hà môn đời này, đã có năm người.

Tin tức thứ hai, chính là qua ngày mai, Tô Bằng pahri rời khỏi Tử Hà môn, bước vào trong hồng trần giang hồ để rèn luyện bản thân.

Tô Bằng, sắp xuống núi rồi.

Nghe thấy tin tức này, Tô Bằng ít nhiều cảm thấy có chút đột ngột, hần hỏi.

“Sự phụ, không phải ta nên ở trên núi tu luyện một thời gian ngắn, rồi mới xuống núi sao?”

“Công pháp Tử Hà môn, chủ yếu tu hành ở trên kiếm ý, nhưng trong hồng trần, là nơi tốt nhất để rèn luyện kiếm ý tâm ý, bất kể là đại sư huynh của ngươi, hay là nhị sư huynh, lúc trước đều là vừa mới có chút căn cơ, đã được ta đuổi xuống núi, tiến hành tu hành Hồng Trần rồi.”

Vân Đạo Tử dường như biết Tô Bằng sẽ hỏi câu thế này, bởi vậy dù vội nhưng vẫn ung dung giải đáp.

Tô Bằng nhìn về phía Tử Đạo Kỳ cùng Độc Cô Thắng, chỉ thấy hai người đều khẽ gật đầu.

“Bây giờ nghĩ lại, sau khi vào môn phái học kiếm, trải qua những ngày tháng không lo không nghĩ nhất, có lẽ chính là khoảng thời gian kiếm pháp mới thành, xuống núi rèn luyện này đây.”

Độc Cô Thắng giống như hồi tưởng lại chuyện gì đó, trên gương mặt ngày thường không thể hiện quá nhiều cảm xúc, bất chợt lộ ra nụ cười mỉm.

Còn Từ Đạo Kỳ, thì lại thở dài một tiếng, giống như nhớ tới gì đó.

“Tô Bằng, sau khi người xuống núi, không được tự xưng là môn đồ của Tử Hà môn, cũng không được quay về trong Tử Hà môn lần nữa, chỉ khi người tu hành thành công, ở trong, hồng trần, tu hành đến cảnh giới kiếm ý tiểu viên mãn, cũng chính là cảnh giới hư kiếm, lúc đó người mới được trở về trong môn, đến lúc đó, mới cho phép người quay về trong môn tu hành, sau đó lần nữa xuống núi, người mới có thể tự xưng môn đồ Tử Hà môn.”

Vân Đạo Tử lại nói với Tô Bằng.

“Hư kiếm sao...”

Tô Bằng trầm ngâm, bây giờ hắn vẫn còn chưa cụ thể được cái gì, kiếm ý làm sao có thể nhanh chóng tăng lên được, cảnh giới hư kiếm, đối với hắn mà nói cũng còn rất mơ hồ.

“Tô Bằng người không cần lo lắng, người chỉ cần ở trong hồng trần, làm mọi việc theo tâm ý của mình, sẽ nhanh chóng chạm đến pháp môn tu hành, đại sư huynh, chỉ dùng một năm, thì đã hoàn thành thí luyện Hồng Trần, mấy năm sau đó lại du lịch vài năm, nhị sư huynh, dùng năm năm thời gian, cũng hoàn thành thí luyện Hồng Trần, hơn nữa còn đạt được cảnh giới cao hơn cảnh giới hư kiếm... Nếu như người, ta nghĩ, trong vòng mười năm cũng có thể hoàn thành thí luyện thôi.”

Ở bên cạnh Tô Bằng, tiểu sư tỷ Chung Linh Tú an ủi Tô Bằng.

“Ta...”

Tô Bằng nghe xong, lập tức hết lời, đây mà cũng là an ủi sao? Nghe thế nào, nghe thế nào cũng cảm thấy vị tiểu sư tỷ này cảm giác mình tư chất

không cao...

“Ha ha, không cần nghe Linh Tú nói xằng, nếu thuận lợi, trong vòng ba năm năm năm người cũng có thể hoàn thành thí luyện, trở về trong môn rồi, Thăng Nhi thật ra cũng có thể trong vòng một hai năm hoàn thành thí luyện, chỉ là hấn kết giao vài người bằng hữu trong hồng trần, đây đưa một số chuyện, cho nên chậm trễ, nhưng những năm rèn luyện này, lại khiến hấn nhận được không ít hiệu quả, còn như Kỳ Trận và Linh Tú, bọn nó tu hành không phải võ đạo trong môn, cho nên không cần trải qua thí luyện này.”

Vân Đạo Tử mỉm cười, giải thích cho Tô Bằng.

Tô Bằng nhẹ gật đầu, nói.

“Như thế, đệ tử cần tuân mệnh lệnh của sư phụ, qua ngày mai, liền vào trong hồng trần thí luyện.”

“Tốt, ngày mai chính là ngày cuối cùng người ở trong môn, gần gũi hơn chút nữa với các vị sư huynh sư tỷ đi.”

Vân Đạo Tử gật đầu nói với Tô Bằng, sau đó lấy ra chiếc đĩa nói.

“Ăn cơm.”

Mọi người bắt đầu ăn cơm, Trần Kỳ Trận nháy mắt ra hiệu với Tô Bằng, Tô Bằng nhìn khẩu hình của hấn, dường như đang nói, lúc gần đi, hấn có đồ tốt tặng cho mình...

Chương 51: Đưa tiễn

Sau khi ăn cơm xong, đương nhiên có tạp dịch thu dọn những cơm thừa canh cặn này, bọn người Tô Bằng, đều tự lui đi.

Tô Bằng trở về tiểu trúc lâu của mình, xem sách một hồi, thấy chuyện gì đó, bèn logout.

Đăng xuất khỏi trò chơi, Tô Bằng bước ra khỏi khoang trò chơi, từ trên máy móc đi xuống, hoạt động gân cốt cơ thể một chút, lúc vừa mới chuẩn bị rời khỏi, cửa đột nhiên mở ra, Tô Bằng ngẩng đầu, chỉ thấy Lôi Minh đi vào.

“Lôi tổ trưởng.”

Tô Bằng lên tiếng chào hỏi, Lôi Minh khẽ gật đầu, hỏi.

“Nhiệm vụ của người tiền hành đến đâu rồi?”

“Chỉ còn lại giai đoạn kết thúc công việc.”

Tô Bằng trả lời lại cho Lôi Minh, Lôi Minh ừ một tiếng, nói.

“Sắp kiểm tra cuối tháng rồi, người không nên kéo dài tiến độ quá nhiều.”

“Ừm, không sao đâu.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, tạm biệt bỏ đi, lúc sắp đi, nhìn thấy Lôi Minh tìm kiếm máy móc, dường như chuẩn bị đăng nhập vào trò chơi.

“Hắn không đăng nhập ở tổ Dũng Sĩ, đến nơi đây đăng nhập làm gì?”

Trong lòng Tô Bằng có chút nghi hoặc, có điều lúc này cũng không phải lúc tìm hiểu kỹ càng do đó Tô Bằng rời khỏi phòng log in.

Ăn một bữa tối ở nhà ăn, Tô Bằng trở về phòng của mình, suy nghĩ lại chuyện của hôm nay, cảm giác thật sự giống như đang nằm mơ.

“Ngày hôm qua ta đúng là quá mê muội, không ngờ lại bị trò chơi ảnh hưởng đến mức độ đó... Có điều cũng không phải là không có thu hoạch, rốt cuộc lĩnh ngộ được kiếm ý, đã trở thành đệ tử chính thức của Tử Hà môn, hơn nữa võ công cũng tăng lên đến mức này rồi... Bây giờ với thực lực chân thật của ta, tiến vào tổ nào cũng đều không thành vấn đề.”

Tô Bằng thầm nghĩ trong lòng, đối với chuyện phân tổ vào cuối tháng, tổ hắn mong muốn tiến vào nhất chính là tổ Âm Kiêu, bởi vì tin tức nắm giữ tương đối nhiều, tương đối phù hợp mục đích mình tiến vào công ty này, lựa chọn thứ hai còn lại là tổ Long Nha, đây đơn giản chỉ xuất phát từ lòng tò mò mà thôi, sau khi Tô Bằng tiến vào trò chơi, vẫn chưa từng gặp được một nhân vật tương đối giống BOSS, tiến vào tổ Long Nha, ngược lại có thể thử nghiệm cảm giác khai hoang một chút.

Còn việc liên quan đến đến ủy thác trị giá ba trăm ngàn kia, trong lòng Tô Bằng cũng chậm rãi bắt đầu thay đổi, nếu có thể, lựa chọn đầu tiên của Tô Bằng là tính toán chính mình làm ra một cái máy chủ để cho tự mình sử dụng, nếu như còn dư, lại suy nghĩ bán cho người áo xám kia.

Suy nghĩ, Tô Bằng vô thức cầm con dao gọt trái cây trong phòng, mấy ngày hôm trước hẳn mỗi ngày đều thử luyện tập phi đao, trong vô thức, Tô Bằng nâng tay phóng dao gọt trái cây đi.

“Phập!”

Một tiếng vang vọng lại kéo ý thức của Tô Bằng đang miên man suy nghĩ trở về với hiện thực, chỉ thấy... con dao gọt trái cây kia, kiên cố vững chắc, xuyên qua chính giữa bảng phóng phi tiêu cách Tô Bằng khoảng chừng ngoài năm mét!

“Hử?”

Tô Bằng không khỏi thu hồi ý thức trở về, kinh ngạc nhìn một đao mình phóng ra này, con dao gọt trái cây kia, vững vàng cắm lên chính giữa bia phi tiêu kia, Tô Bằng không khỏi sửng sò, vừa rồi bản thân trong vô thức, giống như lại thi triển một lần thuật phi đao thần kỳ!

“Chẳng lẽ... chỉ khi ý thức ta ngẩn ngơ, hoặc là lúc không tập trung, mới có thể phóng ra một đao như vậy?”

Trong lòng Tô Bằng ngạc nhiên nghi ngờ, đi qua đi lại, con dao gọt trái cây kia cắm vào bia phi tiêu rất sâu, Tô Bằng tốn một chút sức lực, mới có thể nhổ con dao gọt trái cây kia xuống khỏi bia phi tiêu.

Tô Bằng nhổ con dao gọt trái cây xuống, lại quay về chỗ mình vừa đứng ban nãy, cố gắng để cho mình lại rơi vào trạng thái ngẩn ngơ, nhưng thử nghiệm liên tục mấy lần, dao gọt trái cây đều phóng trượt, thậm chí ngay cả bia phi tiêu cũng không đụng vào được.

“Đúng là quá kỳ lạ...”

Tô Bằng lẩm nhẩm trong lòng, thử mấy lần cũng đều không có kết quả gì, Tô Bằng tạm thời gạt chuyện này sang bên, xem thử lần sau có thể nắm bắt mấu chốt, hiểu rõ thuật phi đao này được hay không.

Lúc này thời gian cũng sắp đến hơn mười giờ đêm rồi, Tô Bằng mở máy tính, xem hai ba bộ phim võ hiệp mới ra, rồi mới đi ngủ.

Trong lúc nằm mơ, Tô Bằng dường như lại mơ thấy kiếm chiêu của Độc Cô Thắng, còn có Bán Thức Kiếm Pháp Vân Đao Tử truyền cho mình...

Miên man nằm ngủ được một giờ, Tô Bằng thì tỉnh dậy.

“Thật kỳ lạ... Mấy ngày nay, tại sao ta luôn nằm mơ chứ?”

Lúc Tô Bằng tỉnh lại, rất là kỳ lạ.

Lần tông xe kia, thay đổi kết cấu tổ chức não bộ của Tô Bằng, giấc ngủ một giờ của Tô Bằng, là một giấc ngủ cực kỳ sâu, thậm chí bên cạnh có người mở âm hưởng đến âm lượng to nhất, mở nhạc rock, Tô Bằng cũng sẽ không tỉnh lại, bác sĩ giải thích, đây là một loại cơ chế bảo vệ bản thân của nhân thể, bởi vì phân bố hoóc-môn của não bộ rất đặc biệt, chỉ có thể ngủ một giờ, để bảo đảm thân thể nhận được tu dưỡng đầy đủ, lúc Tô Bằng ngủ sẽ tiến vào giấc ngủ cực kỳ sâu, thân thể cũng sẽ tiến vào trạng thái thả lỏng nghỉ ngơi hết sức, như vậy, mới có thể đảm bảo khí quan của hãn tràn ngập sức sống, sẽ không suy kiệt.

Loại cơ chế này, giống như bên ngoài rất nóng tiến vào gian phòng rất lạnh, lỗ chân lông thít chặt nổi lên lớp lớp da gà mà thôi.

Số lượng giấc mơ của Tô Bằng mỗi năm, đại khái một bàn tay là có thể đếm hết, nhưng hai ngày nay... Hãn nằm mơ suốt mấy ngày liên tục, còn nhớ rất rõ ràng, đều là đang luyện đang luyện kiếm, khiến Tô Bằng hết sức ngạc.

“Chẳng lẽ thân thể xảy ra tình trạng gì rồi sao? gần đây tìm thời gian, phải đi gặp bác sĩ xem sao mới được.”

Mà lúc này, đã là năm giờ rưỡi, Tô Bằng hoạt động gân cốt cơ thể một chút, vào trong phòng tắm tắm rửa một hồi, thay đổi quần áo xong xuôi thì đi ra ngoài, nhà ăn mở cửa rất sớm, đã có đủ loại cháo và các loại đồ ăn sáng cung cấp đầy đủ, Tô Bằng lấy một chén cháo Bát Bảo, cùng một vài món ăn sáng, chuẩn bị ăn cơm.

Vào chính lúc này, Tô Bằng chợt thấy Lôi Minh cũng đi vào nhà ăn, Tô Bằng để ý một chút, chỉ thấy Lôi Minh vẫn mặc quần áo ngày hôm qua, chỉ là khí tức mang đến cảm giác cho người khác kia, khiến người khác cảm thấy có chút mệt mỏi.

“Chẳng lẽ hẳn cả đêm không ngủ, ở trong phòng log in suốt cả một đêm sao?”

Tô Bằng nhìn thấy, trong lòng không khỏi trầm nghĩ.

Lôi Minh sau khi lấy vài món đồ ăn sáng, nhìn thấy Tô Bằng, có phần hơi sửng sốt một chút, sau đó khẽ gật đầu, xem như chào hỏi, liền ngồi xuống một chỗ khác ăn sáng, không bao lâu, Tô Bằng nhìn thấy, một người đàn ông khác mái tóc hơi dài, khoảng chừng một đề xi mét, mặc áo khoác, cũng đi vào trong nhà ăn, quét mắt nhìn một vòng chợt nhìn thấy Lôi Minh, đi qua ngồi xuống đối diện với Lôi Minh, dường như thấp giọng nói gì đó với Lôi Minh.

“Là đồng nghiệp tổ Dũng Sĩ của Lôi Minh sao?”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, liếc nhìn mấy lần, Tô Bằng cảm thấy Lôi Minh dường như trở nên rất nghiêm túc, cơm cũng không ăn, ngắn gọn nói đôi ba câu, người đàn ông có mái tóc dài khoảng chừng một đề xi mét kia im lặng một hồi, gật đầu, sau đó bỏ đi.

“Xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, trong lòng thoáng tò mò, nhưng cũng không đặc biệt để ý.

Sau khi ăn xong bữa ăn sáng, Tô Bằng trực tiếp đi vào phòng log in, đăng nhập vào trong trò chơi.

Sau khi đăng nhập vào trong trò chơi, Tô Bằng mới từ tiểu lâu ra ngoài, lại nhìn thấy Tam sư huynh Trần Kỳ Trận đang đi về phía tiểu lâu.

“Sư huynh tìm ta có việc gì?”

Nhìn dáng vẻ Trần Kỳ Trận giống như đang lén la lén lút, Tô Bằng có chút buồn bực nói với hắn.

“Suyt! Nói nhỏ chút, bị tiểu sư muội nghe được sẽ không tốt.”

Trần Kỳ Trận nhìn chung quanh một chút, thấy không có người, mới hơi yên lòng, nói.

“Tiểu sư đệ qua tới hôm nay, ngươi liền phải rời khỏi Tử Hà môn, sư huynh cũng không có vật gì khác, vật phẩm này, tặng cho tiểu sư đệ.”

“Ồ? Vật gì vậy?”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi cảm thấy tò mò, vị tam sư huynh Trần Kỳ Trận này, những thứ quen thuộc, đều là kỳ môn độn giáp, mặc dù võ công cầu thả bình thường, nhưng bản lĩnh có được lại gần như yêu di, hôm nay mình sắp phải xuống núi rồi, không biết hắn có thể tặng cho mình thứ gì đây.

Trần Kỳ Trận lại nhìn trái nhìn phải, thấy không có người, liền lấy ra một túi gấm nhỏ khoảng chừng một lòng bàn tay, đưa cho Tô Bằng nói.

“Tiểu sư đệ, lần này rời khỏi phải mấy năm cũng không gặp mặt, ta cũng không có thứ gì có thể tặng cho ngươi được, túi gấm này, tặng cho ngươi này.”

“Ồ...”

Tô Bằng cầm túi gấm nhỏ trong tay, bóp bóp thử xem thế nào, bên trong trống rỗng, không có gì cả, lập tức cảm giác có chút hết nói, sau nửa ngày mới nói.

“Sư huynh đây không phải túi tiền đó sao? Ngươi tặng cho ta để làm gì vậy... Ta nhớ đây là vật nam nữ trong tiểu thuyết thoại bản khi sắp chia xa

bằng lòng tặng cho nhau, sư huynh tặng cho ta cái này, khiến ta cảm thấy có chút kỳ lạ.”

“Này! Món này, túi tiền tầm thường khác làm sao có thể so bì được hả? Ta xem xem... Người mang hòn đá to kia qua đây xem thử coi.”

Ánh mắt Trần Kỳ Trận nhìn thấy một hòn đá màu đen to bằng đầu người sau lưng Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng mờ mịt khó hiểu, có điều nếu sư huynh có lệnh... Vậy thì bèn đi thôi, nâng hòn đá to bằng đầu người kia lên, hòn đá kia cũng không phải nhẹ,, sợ là có hai mươi ba mươi cân.

“Người nhìn này.”

Trần Kỳ Trận nói, nói xong đoạt lại túi gấm nhỏ trong tay Tô Bằng kia, sau đó mạnh mẽ kéo mở miệng túi ra, chỉ thấy túi tiền kích cỡ bằng lòng bàn tay kia, không ngờ bỗng nhiên bị kéo ra thành kích cỡ một đầu người, ngược lại khiến Tô Bằng có phần ngạc nhiên, thậm nghĩ túi tiền này vẫn co dẫn được.

Trần Kỳ Trận cầm hòn đá kia, kéo mở túi tiền, xem chừng, sẽ nhét hòn đá to này vào bên trong.

Chuyện xảy ra khiến Tô Bằng há hốc mồm...

Chỉ thấy, túi tiền này, sau khi nhét thêm một hòn đá to cỡ đầu người kia vào, kích cỡ... không ngờ vẫn khoảng chừng lòng bàn tay!

“Đạo Cụ Không Gian!”

“Đạo Cụ Không Gian gì cơ?”

Trần Kỳ Trận cảm giác khó hiểu, có điều hắn cũng không chú ý cho lắm, ném túi tiền lại cho Tô Bằng, nói.

“Người xem thử trọng lượng xem.”

Tô Bằng tiếp nhận túi tiền, ước lượng, phát hiện túi tiền có đựng hòn đá có thể nặng khoảng chừng hai mươi ba mươi cân kia, chỉ có trọng lượng một hai cân.

“Hiểu rồi chứ?”

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Tô Bằng, Trần Kỳ Trận đắc ý mỉm cười, giải thích nói.

“Ta ở trong sách cổ xem thấy, Thượng Cổ có một loại côn trùng đặc biệt, tên là Lâu Sắt, lúc bình thường, chỉ khoảng chừng bằng con thỏ, nhưng sau khi căng phồng, lại lớn bằng mấy tòa lâu, chuyên môn hút huyết dịch của cự thú Hồng Hoang thời Thượng Cổ, hơn nữa, cho dù Lâu Sắt này hút bao nhiêu máu chẳng nữa, trọng lượng chỉ có nặng một phần mười huyết dịch nó chân chính hút vào, Thượng Cổ có người, dùng da của Lâu Sắt chế tạo túi Bách Bảo túi Càn Khôn, có thể cất giữ nhiều vật phẩm của mấy tòa lâu lặn, hơn nữa cho dù nhét vào bao nhiêu, nặng nhất sẽ không vượt qua mười cân...”

“Ta vốn tưởng rằng trên sách cổ chỉ là những lời đồn nhảm sai lầm, nhưng lúc đại sư huynh ra ngoài, ở trong một mật cảnh kỳ dị, không ngờ quả thật phát hiện một đám dị trùng còn nhỏ, cũng giết chết vài con mang về, ta lập tức nhận ra đây chính là Lâu Sắt, lúc đó hưng phấn không thôi, bởi vì trên sách cổ cũng có pháp môn dùng Lâu Sắt chế tạo túi Càn Khôn... Trải qua thí nghiệm, ta làm ra vài cái túi Càn Khôn, có điều... bởi vì trên sách cổ kia cũng chỉ giảng giải sơ lược, hiệu quả túi Càn Khôn ta làm ra không tốt bằng trên sách ghi lại như vậy, chỉ có thể chứa được vật thể có kích thước dài nửa trượng, rộng nửa trượng, cao nửa trượng mà thôi, hơn nữa sức nặng giảm bớt, không giống nhau lắm, nhiều nhất không đủ một phần ba mươi.”

“Sư đệ cái túi gấm ngươi cầm này, chính là ta một trong những túi Càn Khôn ta chế tạo được, đại khái có thể giảm bớt trọng lượng khoảng chừng một phần hai mươi, sư đệ ngươi dùng không được chán ghét đó.”

Trần Kỳ Trận rung đùi đắc ý, nói với Tô Bằng.

“Như thế cũng tốt... Như thế cũng tốt...”

Tô Bằng làm sao lại chán ghét chứ? Hẳn thí nghiệm cách dùng của túi Càn Khôn này, dường như không khác biệt mấy so với những túi tiền thông thường, chỉ là miệng của cái túi này cực kỳ co dãn, có thể kéo mở thật lớn, sau khi lấy vật phẩm ra, trọng lượng liền phục hồi lại nguyên trạng, Tô Bằng nghĩ làm thế nào, cũng không nghĩ ra được nguyên lý của nó.

“Như vậy, Tô Bằng cảm ơn tam sư huynh... Chỉ là, tam sư huynh, sao người tặng cho ta túi Càn Khôn này, đáng vẻ lại lén la lén lút giống như kẻ trộm vậy?”

Tô Bằng không hiểu hỏi Trần Kỳ Trận.

Trần Kỳ Trận nghe xong, lập tức lộ ra vẻ mặt cười khỏ, nói.

“Lúc ấy, đại sư huynh tổng cộng chỉ đem về tám cái xác ấu trùng Lâu Sắt, cái đầu tiên đã bị ta làm hỏng rồi, tổng cộng làm thành bảy cái, ta cho sư phụ một cái tốt nhất, sau đó ta, đại sư huynh, nhị sư huynh, tiểu sư muội mỗi người một cái, Phạm sư thúc không biết nghe được ở đâu, cũng đến chỗ ta lục lọi yêu cầu một phen, như vậy chỉ còn lại một cái cuối cùng, sau khi tiểu sư muội có được, vô cùng yêu thích, còn muốn nghiên cứu thêm một cái nữa, mà ta muốn tự dùng một cái, giữ lại một cái để nghiên cứu, đạo lý Lâu Sắt này có thể giảm nhẹ trọng lượng thể tích ta vẫn chưa nghiên cứu hiểu rõ được, sợ rằng tiểu sư muội sẽ phá hỏng mất, bèn nói dối là đã không còn nữa, hôm nay cho người một cái cuối cùng, bị tiểu sư muội phát hiện, sẽ mắng ta keo kiệt.”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi có chút cứng họng, không biết tại sao, Trần Kỳ Trận giống như hết sức sợ tiểu sư tỷ Chung Linh Tú của mình, vừa nhìn thấy, bộ dạng liền giống như chuột trông thấy mèo vậy.

“Sư đệ, sau khi cầm túi Càn Khôn này, thì lặng lẽ cất giữ, đừng để tiểu sư muội trông thấy, nếu như nàng lại đến tìm ta đòi, ta không thể nào giữ nổi, Lâu Sắt này e rằng là thần loại Hồng Hoang, đại sư huynh cũng là cơ duyên xảo hợp mới gặp được, gặp lại lần nữa, e rằng khó hơn lên trời.”

Trần Kỳ Trận dặn dò.

“Ừm, Tô Bằng hết lòng cảm ơn sư huynh.”

Tô Bằng gạt đầu, đem túi Càn Khôn Lâu Sắt cất vào trong ngực.

“Như thế rất tốt, sư huynh còn có một trận pháp chưa nghiên cứu hiểu rõ, đi trước đây nhé.”

Trần Kỳ Trận nói, Tô Bằng bèn nói.

“Sư huynh đi thông thả.”

Trần Kỳ Trận gạt đầu cáo từ, rất nhanh biến mất ở trong rừng.

“Không ngờ, còn có thể nhận được Đạo Cụ Không Gian...”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, đang suy nghĩ, chợt nghe thấy một giọng nói cất lên.

“Tiểu Tô Tử, làm gì vậy?”

Tô Bằng quay đầu nhìn lại, lại thấy tiểu sư tỷ Chung Linh Tú của mình, từ một con đường khác bước lại đây, hô gọi mình.

“Ha ha, không có gì, bởi vì hôm nay có thể sắp phải đi rồi, muốn nhìn kỹ nơi này, ghi nhớ một chút thôi.”

Tô Bằng nói, Chung Linh Tú nghe xong, cười hì hì một tiếng, nói.

“Nơi này có cái gì tốt để nhớ chứ.”

Nói xong, nàng hoạt bát chạy tới trước mặt hắn, sau đó giơ tay, giống như đang làm ảo thuật lấy ra một vật thể, đưa cho Tô Bằng nói.

“Tặng cho ngươi này!”

Tô Bằng giơ tay lên, tiếp được đồ gì đó do Chung Linh Tú ném tới, cầm vào tay có chút nặng, nhìn một chút, Tô Bằng có chút vui mừng hỏi.

“Ngươi Mao Kim Châm?”

“Ừ.”

Chung Linh Tú gật đầu, sau đó nói.

“Ngày hôm qua nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy võ công của ngươi vẫn còn quá kém, chưa có đánh thắng được ta, tiến vào giang hồ có thể gặp phải nguy hiểm, cũng không thể để tiểu sư đệ của ta chưa xuất sư mà đã bỏ mình rồi được, vật này, cho ngươi dùng để hộ thân.”

“Tạ ơn sư tỷ.”

Tô Bằng nói, Chung Linh Tú gật đầu, nói.

“Vật này rất đơn giản, chỉ cần mở cơ quan ra, sau đó đè xuống cái nút này Chung Linh Tú, cho dù là cao thủ hạng nhất trong chốn giang hồ, nếu như sau khi Ngưu Mao Kim Châm bắn ra thì cho dù có tránh né cũng không còn kịp nữa, có điều bọn hắc đại đa số có thể tránh né trước, cao thủ vượt qua hạng nhất thậm chí có thể không để cho ngươi có cơ hội lấy vật này ra đã giết ngươi rồi, cho nên không nên chỉ dựa vào cái này, vẫn phải tôi luyện võ công của mình.”

“Ha ha, dạ.”

Tô Bằng cười cười, lí do thoái thác lần này của Chung Linh Tú, cũng rất có vẻ thuyết giáo.

“Ngưu Mao Kim Châm này đại khái có thể sử dụng ba lượt, chẳng qua nhờ vào cực kỳ phiên toái, ngươi cũng chưa chắc có thể tìm được những cái châm vừa cứng lại được mài sắt được, cho nên sau khi dùng xong đại khái cũng không còn nữa... Vốn là ta nghĩ muốn cho ngươi cái Khổng Tước Linh mà ngươi đã nói kia, đáng tiếc ta còn chưa có chế tạo ra, lần sau trở lại môn, ta sẽ cho ngươi.”

Chung Linh Tú nói với Tô Bằng, Tô Bằng gật đầu, nói.

“Ta sẽ nhớ lời của tiểu sư tỷ, được rồi, tiểu sư tỷ ngươi có chuyện gì muốn ta làm hay không? Ta tiện thể xuống núi làm luôn.”

“Cái này sao...”

Chung Linh Tú nghe xong, dùng ngón tay điểm điểm một bên mặt, nghiêng đầu một hồi, nói.

“Nếu tiện thì người giúp ta tìm một quyển sách cổ tên là “Lỗ công di thư” đi, nghe nói là do Lỗ Ban bí truyền, đều là kỳ tài dị bảo, ta đã muốn nó lâu rồi.”

“Lỗ công di thư? Nhớ rồi.”

Tô Bằng gật gật đầu với Chung Linh Tú.

“Tốt lắm, cũng không có chuyện gì nữa, lúc người rời đi ta sẽ đi tiễn.”

Chung Linh Tú nói, Tô Bằng gật đầu, Chung Linh Tú sôi nổi rời khỏi chỗ này.

“Xem ra nhân duyên của ta cũng coi như không tệ... Tam sư huynh cùng với tiểu sư tỷ đều đến tặng lễ vật chia tay cho ta, so với Phạm sư thúc kia, tốt hơn không ít...”

Tô Bằng cầm lấy Ngưu Mao Kim Châm trong tay, trong miệng lẩm bầm.”

“Choảng.”

Tô Bằng mới vừa nói xong, chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng tựa hồ như có vật gì đó rơi xuống đất.

“Ai?”

Tô Bằng cảnh giác quay đầu lại, lại thấy một lão giả thoạt nhìn rất có phong phạm của cao thủ... Chẳng qua là vô ý rơi xuống từ cây khô, đang xoa eo của mình đứng lên.

“Phạm Kiến sư thúc?”

Tô Bằng nhìn, không khỏi, đây chính là vị khách khó mời mà, Tô Bằng đi qua, nghênh đón.

“Tiểu tử Trần Kỳ Trận kia, để bắt chim mà dám ở chỗ tiểu lâu này bày một tấm lưới, thiếu chút nữa đã khiến ta rớt vào rồi, eo của ta ai... Khụ khụ... Nghe nói ngươi muốn đi?”

Phạm Kiến sửa sang lại một thân y phục dính đầy tro bụi một chút, nói với Tô Bằng.

“Dạ, đại khái ngày mai, hoặc là đêm nay liền rời đi.”

Tô Bằng gật đầu, Phạm Kiến gật đầu, nói.

“Tiểu tử ngươi tuy rằng tới đây không bao lâu, nhưng ta xem ngươi rất thuận mắt... Đúng rồi, ta còn thiếu nợ ngươi một cái nhân tình, vừa vận nghiên cứu của ta cũng đã đại công cáo thành, liền đem một phần thành quả đưa cho ngươi luôn.”

Nói xong, Phạm Kiến sờ sờ trên người, móc ra một quyển sách, còn có một cái hộp nhỏ.

“Đây là cái gì?”

Tô Bằng nhận lấy quyển sách, mở ra nhìn thoáng qua lại vừa nhìn phía dưới thì ánh mắt đã không cách nào dời đi được.

“Thế nào, không tệ chứ?”

Phạm Kiến cười hắc hắc, hỏi Tô Bằng.

“Chẳng qua... Quả thật không tệ.”

Tô Bằng gật đầu nói.

Bên trong quyển sách mỏng này, chính là nghiên cứu về dịch dung, nội dung chủ yếu là sử dụng kim châm cứu với nội công, thời gian thay đổi khuôn mặt của một người tương đối dài, nhưng có thể khống chế có tính cố định, có thể làm cho mặt mũi của mình cải biến thành một người khác trong một thời gian dài, bên trong đủ loại phương pháp dùng châm, còn có vận dụng nội công, cũng đều ghi lại vô cùng kỹ càng.

“Cái này không thua gì thần khí mặt nạ trà trộn chốn giang hồ...”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, nếu như nói mình ở trong hắc thủy quân học được trình độ sơ cấp của thuật dịch dung, quyền sách này đã đạt đến trình độ cấp cao đại thành.

“Tiểu tử ngươi trà trộn giang hồ, chắc chắn có rất nhiều thời điểm không tiện để lộ thân phận, có phần thành quả nghiên cứu này của ta, cũng giảm bớt cho ngươi biết bao nhiêu phiền toái đúng không? Còn có trong hộp gấm kia, là một bộ kim châm ta dùng năm xưa, trải qua nước thuốc do ta ngâm nhiều năm, cho dù là dịch dung hay là thi triển thuật kim châm cứu, đều so với kim châm bình thường mạnh hơn mấy lần, có câu người thợ muốn làm việc cho khéo, thì trước hết phải làm khí cụ của mình cho sắc bén. Hôm nay tặng nó cho ngươi vậy.”

Phạm Kiến nói với Tô Bằng, trong lòng Tô Bằng có một chút cảm động, thầm nghĩ Phạm Kiến sư thúc này mặc dù là người cổ quái một chút, nhưng cũng là đối với hậu bối rất có tâm.

Có điều đột nhiên, Tô Bằng lại nhớ tới một chuyện, ngẩng đầu nhìn Phạm Kiến, nói.

“Phạm sư thúc... Ngươi chuyên dùng độc được đúng không? Nghe nói trong độc dược, có một loại gọi là Hóa Thi tán, nếu rắc lên thi thể của người, không đến một thời ba khắc, liền có thể đem thi thể hóa thành nước vàng, có loại dược như vậy sao?”

“Nha? Làm sao ngươi biết ta có vật này?”

Phạm Kiến nghe xong, không khỏi kinh ngạc nói, Tô Bằng nghe xong trong lòng hô một tiếng trùng độc đặc rồi...

“Ngài thật sự có sao? Không bằng cho sư điệt một gói đi, dù sao trà trộn trong giang hồ, nói không chừng sẽ có lúc phải dùng đến.”

Tô Bằng nói, Phạm Kiến nghe xong, lập tức lộ ra vẻ rất rối rắm, sau một lúc lâu, mới nhần nhần nhó nhó từ trong một túi gấm, lấy ra một bao gì đó, đưa cho Tô Bằng.

“Đây chính là Hóa Thi Tán, dính vào máu sẽ ăn mòn thi thể, có điều qua một thời ba khắc sẽ đem thi thể hóa thành nước vàng, những thứ nước vàng kia để phơi khô dưới ánh mặt trời, liền trở lại là Hóa Thi Tán, người lúc sử dụng phải nhớ rõ dùng nước rửa trôi, ta không muốn thuốc này lưu truyền ra quá nhiều.”

Phạm Kiến cẩn thận đem bao đồ đó giao cho Tô Bằng.

“Đa tạ sư thúc.”

Tô Bằng gật đầu tiếp nhận bao dược này, thầm nghĩ bảy đại lợi khí, chủ thủ, bảo y, độc dược, mộng hãn dược, ngân phiếu, Song nhi, khinh công Thần Hành Bách Biến của Vi tước gia mình đã thu được hai trong số đó, từ nay về sau nói không chừng còn có thể đi theo lộ tuyến của Vi tước gia...

“Nếu Hóa Thi Tán này cho người, người cũng phải giúp ta làm một chuyện, Dược Vương y kinh của người, chẳng qua chỉ là tàn thiên (phần cuối), người lần này xuống núi, phải nghĩ biện pháp tìm đầy đủ toàn bộ Dược Vương y kinh cho ta.”

Phạm Kiến giống như là đang làm ăn trả giá, nói với Tô Bằng.

“Nếu như có cơ hội, tất nhiên sẽ tìm cho sư thúc.”

Tô Bằng đáp ứng chuyện này, Phạm Kiến lúc này mới hài lòng, nói.

“Ta đi đây!”

Nói xong, hắn như một Đại Điều tung cánh bay vào rừng.

Tô Bằng lại nghĩ tới một chuyện, cao giọng hô.

“Sư thúc, người có mang theo xuân dược bên người không?”

“Ai nha!”

Nghe được những lời này của Tô Bằng, Phạm Kiến vốn đang hạ cánh một cách tuyệt mỹ xuống một nhánh cây liền một cước giẫm hụt, lại rơi xuống đất...

...

Sau khi Phạm Kiến rời đi, đồng tử phục vụ ở đạo quán của Vân Đạo Tử lại gọi Tô Bằng đến, nói là Vân Đạo Tử có chuyện tìm hần.

Tô Bằng đến đạo quán, Vân Đạo Tử tặng cho Tô Bằng mấy thứ để hành tẩu giang hồ, để một đồng tử tên là Thanh Mai dẫn Tô Bằng đi lát một bộ thanh sam, một thanh cổ kiếm, cùng với mười lượng hoàng kim.

Thanh sam thoát nhìn tính chất không tệ, cũng có chức năng kỳ lạ, thanh sam này, sẽ không nhiễm tro bụi, không cần phải giặt, đồng thời tương đối bền chắc, có thể phòng ngừa công kích của đao kiếm bình thường, hiệu quả so với áo giáp còn tốt hơn, đồng thời cũng không thấm nước thấm lửa.

Còn thanh cổ kiếm này, gọi là Vô Phong Kiếm, quả nhiên vô phong (không có mũi nhọn), không sắc bén lắm, nhưng nghe Thanh Mai nói, chỗ tốt của thanh kiếm này nằm ở chỗ dù là thần binh lợi khí cũng chém không đứt, độ cứng có thể xếp vào một trong ba bảo kiếm của môn.

Về phần hoàng kim, thật ra thì trong môn còn có một chút, nhưng mà dựa theo lời của Vân Đạo Tử nói, thí luyện hồng trần cũng không phải là hưởng thụ, có để tiêu dùng cơ bản là được rồi, cho nên chỉ lấy mười lượng.

Nhận được ba món đồ này, Tô Bằng thay đổi y phục tại chỗ, quần áo thanh y, quả nhiên lộ ra vẻ tuấn lãng bất phàm.

Cầm Vô Phong Kiếm cùng với hoàng kim, Tô Bằng cáo biệt Vân Đạo Tử, đi đến mộ các của Nhị sư huynh, dự định nhìn Độc Cô Thắng một chút.

Đi tới trước cửa mộ các, Tô Bằng phát hiện, Độc Cô Thắng vẫn còn đang luyện kiếm.

“Người đã đến rồi.”

Độc Cô Thắng nói với Tô Bằng, coi như là bắt chuyện, Tô Bằng gật đầu, chỉ nghe Độc Cô Thắng nói.

“Xem bộ kiếm pháp này của ta.”

Nói xong, Độc Cô Thắng liền bắt đầu biểu diễn một bộ kiếm pháp.

Tô Bằng đứng yên một bên, vừa mới bắt đầu còn chưa cảm thấy được gì, nhưng khi nhìn một hồi, cũng cảm giác bộ kiếm pháp này cùng với kiếm pháp mà Độc Cô Thắng sử dụng lúc bình thường có sự khác biệt, sát ý phi thường, sát khí tung hoành, giống như không giết chết mười mấy người thì sẽ không thu tay lại.

Mặc dù trải qua sự tôi luyện của kiếm ý, Tô Bằng vẫn cảm giác mình mồ hôi ướt đầm, bản thân chưa từng thấy qua kiếm pháp có sát ý đến như thế, so với kiếm pháp này, kiếm pháp trong quân đội quả thực giống như là người chơi uống rượu.

Qua thời gian khoảng ba nén hương, bộ kiếm pháp này của Độc Cô Thắng rốt cuộc đã thi triển xong.

Động tác của Độc Cô Thắng lúc này mới chậm dần lại, một thế thu kiếm, đứng lại ở đó, nói.

“Nửa chiêu kiếm pháp mà Sư tôn truyền cho ngươi, cũng là kiếm pháp nhất đẳng trong môn, chẳng qua là bộ kiếm pháp kia cũng có chỗ tai hại của nó, chính là sát khí không đủ, nếu gặp phải lúc nguy hiểm, hoặc là bị nhiều người vây công, hoặc là trong trận chiến, liền lộ ra vẻ có chút dùng không đủ, kiếm pháp ta mới vừa biểu diễn, tên là “Sát kiếm”, là kiếm pháp thuần túy sát ý, ngươi ở trong giang hồ, tu chủ yếu là nửa chiêu kiếm pháp của sư tôn truyền cho, nhưng thời điểm gặp phải nguy hiểm, có thể sử dụng bộ “Sát kiếm” này.”

Tô Bằng nghe xong, nghiêm nghị gật đầu, trong lòng biết đây cũng là lễ vật chia tay của Độc Cô Thắng, nghiêm túc nói.

“Sư đệ nhớ kỹ.”

“Tốt, ta hiện tại truyền cho ngươi kiếm ý của bộ “Sát kiếm” này, ngươi cảm thụ tốt lắm...”

Độc Cô Thắng nói...

...

Một canh giờ sau, Tô Bằng rút cuộc lãnh hội được kiếm ý của bộ “Sát kiếm” này.

Chẳng qua là, không biết do nguyên nhân gì, khiến bản thân hần lúc thi triển luôn luôn không có biện pháp nào thi triển hoàn toàn ra được kiếm ý kiếm chiêu của bộ kiếm pháp này.

Len lén nhìn thoáng qua thanh kỹ năng của mình, phát hiện bộ kiếm pháp gọi là “Sát kiếm” này vẫn còn là màu xám, không thể sử dụng, cũng không nhìn thấy thuyết minh, chỉ có một hàng chữ “Giá trị Sát ý của người chưa đạt tới đạt tới”.

“Bộ sát kiếm này, bây giờ người có thể không dùng được, nhưng lúc người chân chính gặp phải nguy hiểm, tự nhiên sẽ lĩnh ngộ được kiếm ý trong đó.”

Độc Cô Thắng nói với Tô Bằng.

Trong kiếm đạo, Độc Cô Thắng là đại sư chân chính, Tô Bằng tất nhiên tin tưởng lời hắn nói.

“Được rồi... Thời gian cũng không sớm, ta hôm nay liền đem người đến thành thị gần nhất, để cho người tiến hành thí luyện hồng trần.”

Độc Cô Thắng nói, nói xong, hần từ trong lòng ngực, lấy ra một tờ giấy, còn có một thiết bài, đưa cho Tô Bằng.

Tô Bằng cầm lấy tờ giấy, phát hiện trên mặt giấy là một số tổ chức và thành thị, đằng sau là mấy cái địa danh, tên người, mà còn trên thiết bài là một bức Lạc Hà, sau khi xem qua hần có chút hoang mang, hỏi Độc Cô Thắng.

“Sư huynh, đây là...”

“Đây là lễ vật chia tay Đại sư huynh đưa cho người, thành trấn cùng với tên người ở phía trên, đều là tổ chức bên ngoài của Tử Hà Môn chúng ta, nếu quả thật gặp phải đại sự bản thân mình không cách nào giải quyết được, hoặc là liên quan đến môn phái, có thể tìm bọn họ để liên lạc, thiết bài là tín vật, Tử Hà Môn của chúng ta mặc dù là môn phái xuất thế (xa lánh sự đời),

nhưng cũng là có tai mắt ở khắp nơi, chẳng qua người không thể quá mức lệ thuộc vào, cũng không thể vùi tiền với những tổ chức này.”

Độc Cô Thắng nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, không khỏi nghiêm nghị, nói.

“Sự đệ ghi nhớ.”

“Như thế là tốt...”

Độc Cô Thắng nghe xong, có chút gật đầu, sau đó dừng một chút lại nói.

“Đại sư huynh bởi vì một số chuyện, không thể tới tiền người... Lúc người đang thí luyện, nếu phát hiện có địa bảo thiên tài (bảo vật thế gian) mà có hai loại thuộc tính băng hỏa, hoặc là kỳ độc dị độc, nếu không có gì trở ngại thì thu thập nhiều một chút, Đại sư huynh hẳn có thể cần dùng đến.”

“Dạ.”

Tô Bằng đáp ứng, mặc dù không biết Đại sư huynh dùng những vật này để làm cái gì, nhưng mình cũng nên đáp trả.

“Tốt... Người chuẩn bị một chút đi. Một canh giờ nữa, ta sẽ đưa người đi đến thành thị gần nhất, bắt đầu cuộc thí luyện hồng trần của người!”

Độc Cô Thắng nói...

Chương 52: Hải Khách Cư

Ngày hôm sau khi mặt trời chiều ngã về tây, nương theo ánh chiều tà, Tô Bằng một người một kiếm, đã tiến vào trong thành Tân Hải.

Sau khi truyền thụ sát kiếm cho Tô Bằng, Tô Bằng vẫn ở lại núi Tử Hà một đêm, xế chiều ngày hôm sau, Độc Cô Thắng ở sau núi gọi Cự Điều, Trần Khởi Trinh cùng với Chung Linh Tú đều đến đây cáo từ, Tô Bằng cáo từ hai người, hơn nữa còn đáp ứng sẽ giúp Trần Kỳ Trận tìm kiếm kỳ vật thiên hạ, liền theo Độc Cô Thắng, cười Cự Điều ra khỏi núi Tử Hà.

Cự Điều bay không tới ba mươi phút, đã đem hai người đưa đến một địa điểm, Cự Điều hạ xuống, Đốc Cô Thắng nói cho Tô Bằng biết, nơi này là phụ cận thành Tân Hải ở Đằng Châu, sau khi bảo Tô Bằng hãy bảo trọng liền cười Cự Điều bay đi.

Tô Bằng đi đường một thời gian ngắn, lại đón một chiếc xe ngựa đi thành Tân Hải, đi hơn hai canh giờ Tô Bằng đã đến thành Tân Hải.

“Tiền xe của ngươi.”

Tô Bằng đem mấy chục đồng tiền ném cho xa phu xe ngựa, từ trên xe ngựa nhảy xuống, nhìn tình hình của tòa thành trì này.

Tòa thành trì này, là một thành thị cảng khẩu đạt tiêu chuẩn, nơi này là một cửa biển nhập vào nội hải, trong thành phần lớn là khách thương lui tới, tràn ngập không khí biển cả, người đi lại trên đường phố, chẳng những có thị dân bình thường, còn có các loại thủy thủ, thậm chí có một số người bộ dáng giống như là người Hồ thậm chí người da trắng cũng có, Tô Bằng hiếu kỳ hỏi thăm trên đường một chút, nghe được là những người này đa số đến từ Đại Thực (Ả Rập) và Ba Tư.

“Thậm chí còn có thiết kế người nước ngoài nữa... Không biết nếu cứ đi thuyền ra biển như vậy, có thể đến các đại lục phương Tây hay không đây.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Có điều hấn cũng không phải thật sự phải ra biển thám hiểm, việc cấp bách trước mắt là tìm được khách thuyền, trở về quận Giang trử, dù sao kỳ sát hạch cuối tháng phải cử hành ở phụ cận quận Giang Ninh, mình mình cũng không thể lấy cớ rời đi xa như vậy.

Ở trên đường hỏi thăm một chút, Tô Bằng nghe được có một nhà sông cho thuê làm phường hội của khách thuyền, tại đó có thể tìm tới các loại thuyền bè đi thông khắp các vùng trong nội địa.

Ở chỗ phường khách thuyền tìm một vòng, Tô Bằng tìm được một con thuyền, là đi vào trong lục địa, vừa vắn đi ngang qua quận Giang trử, có thể đi chuyển đó.

Trao đổi với chủ thuyền, thuyền này vừa may là thuyền cho thương nhân và khách bình thường ngồi, chẳng qua là tiền đi thuyền có hơi đắt một chút, một hành khách phải hai lượng hoàng kim.

Mặc dù cảm giác hơi đắt, nhưng thay vào đó đây là thương thuyền duy nhất đi qua quận Giang trử, Tô Bằng cũng đành bất đắc dĩ, rốt cuộc là phải đưa ra hai lượng hoàng kim tiền đi thuyền, đặt một gian phòng trên thuyền.

Chiếc thương thuyền này, đang chờ một số hàng hóa, phải ngày hôm sau mới có thể khởi hành, chủ thuyền đề cử một cái khách điểm, báo cho Tô Bằng biết, khách điểm này cùng với khách thuyền đều là sản nghiệp của cùng một lão bản, nói chung hành khách hai ngày nữa muốn lên thuyền đều đang ở lại khách điểm này.

Tô Bằng nghe xong liền có chút suy tính, muốn sớm kết bạn một chút với những người đồng hành trên khách thuyền lần này, liền đi đến khách điểm đó.

Khách điểm này, tên là “Hải Khách Cư”, chương quây lại là một người Đại Thực, Tô Bằng tiến vào khách điểm, năm lượng bạc đặt một gian phòng ở lầu hai, trong lúc rảnh rỗi, bèn đi xuống lầu một, muốn tìm một chút rượu và thức ăn, dự định nếm thử mùi vị thức ăn ở thành Tân Hải này.

Tuy rằng trong trò chơi không thể bổ sung dinh dưỡng thật, nhưng trò chơi này ngay cả vị giác cũng đều mô phỏng hết sức như thật, Tô Bằng thấy trên chiêu bài của khách điểm này có mấy thứ hải sản, cảm thấy khẩu vị bắt đầu dậy lên, liền không có logout sớm như vậy, dự định ở khách điểm này ăn một bữa đã.

Đồ ăn đều đang được làm ở phía sau, Tô Bằng ngồi xuống độc chiếm một bàn, đem Vô Phong Kiếm đặt ở trên mặt bàn, đánh giá những khách nhân khác trong hành lang.

Chỉ thấy, một bàn sau lưng mình, có một người ba mươi mấy tuổi, bộ dáng khá nghèo túng, ăn mặc kiểu văn sĩ, cũng một mình chiếm một bàn, đang nhìn thức ăn, uống rượu một mình, thấy ánh mắt Tô Bằng nhìn qua, người này khẽ gật đầu, hơi nâng chén chào, sau đó tự mình lại uống một hớp.

Tô Bằng thấy văn sĩ này tuy rằng quần áo có chút cũ, nhưng cử chỉ tiêu sái, mặt mũi mập mạp, mơ hồ có một loại khí chất phú quý, cũng không giống là người đã nghèo túng từ lâu, sinh lòng thiện cảm, cũng khẽ gật đầu chào hỏi.

Khách điểm này mang thức ăn lên tương đối mau, mấy thứ hải sản của Tô Bằng cũng được đưa lên, Tô Bằng cầm chén rượu, cũng uống một mình, vừa quan sát người trong khách điểm này.

Đang ăn, chợt nghe một tiếng giống như kim thạch, tiếng nói có chút bén nhọn hô.

“Tiểu nhị, bung lên bàn này tất cả những món ăn đắt tiền nhất, một bình rượu ngon nhất, bạc không thành vấn đề, bung lên cho ta.”

Tô Bằng nhìn lại, một nam nhân khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, một đầu tóc đỏ, bộ dáng có chút ngang ngược càn rỡ, mang theo trường đao, đi vào khách điểm nói.

“Vâng vâng.”

Tiểu nhị hô, người nọ đi đến một cái bàn bên cạnh Tô Bằng, nghênh ngang ngồi xuống, nhìn bốn phía như hổ đói vô mồi, tửu khách trong điểm thấy điệu bộ của người này, cũng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, người này thấy vậy, không khỏi cười ha ha.

Chẳng qua là chỉ có hai người ngoại lệ, không có trốn tránh ánh mắt của nam tử tóc đỏ này, một người chính là Tô Bằng, Tô Bằng nhìn ra người này là nhân vật võ lâm, có chút hiếu kỳ, kể từ khi rời núi học nghệ từ Tử Hà Môn, tâm thái của Tô Bằng cũng đã có chút biến hóa, dường như có một loại cảm giác mình cũng có một nửa là người võ lâm, lúc này ngược lại có phần muốn tiếp xúc một chút với các loại nhân vật trong chốn võ lâm.

Một người khác không có gì biến hóa, chính là văn sĩ đang uống rượu dùng bữa, cũng không biết hắn có phải là có công phu gì đặc biệt giỏi không, thấy vị võ lâm tóc đỏ này, cũng chỉ là khẽ gật đầu, làm bộ mời rượu, rồi lại tự mình uống một chén.

Ánh mắt của nam nhân tóc đỏ này quét qua Tô Bằng một cái, ánh mắt lại dừng ở trên Vô Phong Kiếm mà Tô Bằng đặt ở trên mặt bàn, lại nhìn lướt qua văn sĩ kia, cười ha ha, nói.

“Xem ra một phòng đầy người này, cũng chỉ có hai vị là có chút can đảm.”

Tô Bằng vừa định đáp lời, lại nghe được ngoài phòng một trận âm ỉ, liền đem ánh mắt nhìn ra ngoài phòng, lại thấy tám chín hiệp nữ thiếu hiệp thân mang binh khí, đi vào trong phòng.

“Tiểu nhị, tìm cho chúng ta một chỗ, bung lên một ít rượu và thức ăn nữa!”

Mới vừa vào phòng, đã có người trong bọn thiếu hiệp hiệp nữ này hô lên.

“Cái này... Máy vị khách quan, tiểu điểm không lớn, có lẽ không đủ chỗ, các người xem...”

Tiểu nhị kia vừa vặn mới bung lên món ăn cho vị tóc đỏ kia, nghe xong lời của vị giang hồ thiếu hiệp này, không khỏi khó xử nói.

Đám kia thiếu hiệp hiệp nữ nhìn vào trong điểm một chút, quả nhiên, bàn nào cũng có người ngồi rồi, không còn một chỗ trống nào cả.

“Hoặc thiếu hiệp, người xem...”

Vị thiếu hiệp mở miệng lúc trước kia, nhìn xong nhất thời chân chờ, nhìn về phía một người sau lưng.

Tô Bằng lúc này cũng quan sát bên ngoài, tám chín thiếu hiệp hiệp nữ này, hình như lấy một thiếu hiệp áo lam làm trung tâm, người này đại khái khoảng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, coi như tuấn lãng, chẳng qua là hai đầu lông mày có chút ngạo khí, xách theo một thanh trường kiếm tạo hình theo phong cách cổ xưa, hoa văn trên đó rất độc đáo lí thú, chung quanh còn có hai hiệp nữ muội muội mắt lấp lánh làn thu thủy nhìn người này, đám người còn lại cũng đại khái xem người này như Thiên Lô sai đâu đánh đó.

Thiếu hiệp áo lam này ngạo khí nhìn trong điểm một chút, thoáng cái liền chú ý tới ba cái bàn của nam nhân tóc đỏ kia, Tô Bằng, còn có văn sĩ nọ, ba cái bàn này đều khá lớn, lại đều bị một người chiếm dụng.

Sau khi suy tư một chút, thiếu hiệp áo lam này liền đã quyết định, hần sai bước, đi đến bàn Tô Bằng, thi lễ một cách tượng trưng thiếu điều có chút không thể nhận ra, nói.

“Vị bằng hữu này, có thể mời người nhường bàn lại được không, cho mấy người chúng ta một chỗ ngồi? Một bàn thức ăn này của người, xem như là ta mời người.”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi im lặng một hồi, sao vậy, ta lớn lên trông giống như rất dễ bắt nạt sao? Sao không tìm tới người khác mà tìm ta?

Tô Bằng nghĩ đến điều này, nhìn không được cười lên, nói.

“Vị bằng hữu này, làm sao người cảm thấy ta sẽ nhường cái bàn này vậy? Người là vị nào?”

Người này nghe xong, vẻ mặt đột nhiên lộ ra một chút kiêu ngạo, nói.

“Tại hạ đệ tử chính thức của Hằng Sơn, Hoắc Tư Kiệt.”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi lại vui vẻ, mình hỏi người là vị nào, chỉ đơn giản là trêu chọc đối phương một câu, không ngờ đối phương thật sự nghĩ là thật, còn tự giới thiệu thú như vậy cái rắm vậy, đệ tử môn phái thì sao? Hơn nữa đối phương bộ dạng như cái rắm thú kia, thật làm cho người ta không nhìn được muốn giẫm giẫm mấy cái nha.

“Đệ tử của môn phái thì rất lợi hại sao? Đệ tử Hằng Sơn ít nhất mấy trăm người, Hoắc Tư Kiệt lại là người nào? Lão đại nhà người là ai?”

Tô Bằng không khỏi sinh lòng trêu chọc, ngồi hỏi người nọ.

Người nọ nghe xong, không khỏi nhìn thoáng qua Tô Bằng, lấy kinh nghiệm của hần mà xem xét, loại giang hồ lãng khách như Tô Bằng, tuy rằng miệng chưa hần phục tùng, nhưng thấy bản thân là đệ tử môn phái, phần lớn đều là nể vài phần mặt mũi, hơn nữa nơi này cách Hằng Sơn không tính là quá xa, thuộc về phạm vi cai quản của thế lực Hằng Sơn phái, Tô Bằng lại dám dùng giọng điệu như thế, lại hỏi lão đại nhà mình, cũng làm cho hần cảm thấy kinh ngạc.

Chẳng qua, Tô Bằng lúc này vừa hỏi, như gãi đến chỗ ngứa của hắn, hắn càng thêm kiêu ngạo mà trả lời.

“Gia huynh Hoắc Tư Hiền, giang hồ thập tiểu kiếm đứng hàng thứ sáu, chẳng lẽ bằng hữu quen biết gia huynh?”

Tô Bằng nghe xong, một ngụm rượu thiếu chút nữa phun ra, bản thân mình trêu chọc hỏi một câu lão đại của hắn là ai, hắn thật đúng là tuôn ra một cái tên nữa mới ghê.

“Chưa nghe nói qua, giang hồ thập tiểu kiếm là cái gì?”

Tô Bằng thuận miệng nói ra những lời này.

Những lời này vừa mới thoát khỏi miệng, bọn thiếu hiệp hiệp nữ này đều đồng loạt biến sắc, nhìn Tô Bằng như một kẻ điên.

“Ha ha ha... Giang hồ thập tiểu kiếm cũng không phải là thứ gì cả, một đám tôm tép nhãi nhép tài nghệ chưa tinh nhạy ra lừa đời lấy tiếng thôi, bản thân mình lừa gạt mấy tay mơ giang hồ còn chưa tính, lại có người lấy cái danh hiệu thập tiểu kiếm gì đó giả danh lừa bịp nơi nơi, thật sự là buồn cười buồn cười mà, ha ha ha ha...”

Ngay lúc đó, nam tử tóc đỏ bên cạnh Tô Bằng kia, nghe xong không khỏi cười ha ha.

“Hai vị không cảm thấy khẩu khí của mình quá lớn sao?”

Thiếu hiệp tự xưng là Hoắc Tư Kiệt kia, nghe xong lời của nam nhân tóc đỏ, không khỏi sắc mặt rét run, tay không tự chủ vuốt chuôi kiếm, nói.

Hắn sờ dĩ tới xin Tô Bằng nhường bàn, đó là tự giữ thân phận danh hiệu, văn sĩ kia thoát nhìn không phải là người giang hồ, sợ là không biết sâu cạn không nể tình, nam nhân tóc đỏ kia thoát nhìn liền biết không dễ nói chuyện, nếu làm mất mặt nhau cũng không nên, mới đi đến hỏi người có vẻ như là “Người giang hồ bình thường” - Tô Bằng, tưởng rằng lấy danh hiệu Hằng Sơn cùng với ca ca của mình đối phương có thể nể mặt, lại không

nghĩ rằng, hai người này quét sạch mặt mũi của mình, không chút nào lưu tình.

Nhưng trong lòng hắn cảm thấy tức giận, muốn giáo huấn hai người này một chút, chẳng qua là nếu chỉ vì vậy mà động thủ, ngược lại ra vẻ mình chuyện bé xé ra to, không độ lượng, làm hắn có chút khó xử.

Nếu để cho Tô Bằng biết được ý nghĩ của hắn, tất nhiên sẽ cười mắng một câu, cái gọi là tiện nhân, chính là già mồm cãi láo.

Tô Bằng nghe xong, cười nhạt một tiếng, cũng không để ý đám thiếu hiệp hiệp nữ này nữa, tiếp tục ngồi uống rượu.

Hoắc thiếu hiệp kia vừa định nổi giận, lúc này tiểu nhị kia đã nhìn ra mùi thuốc súng, vừa vặn có một bàn khách nhân đã ăn xong, tiểu nhị kia vội vàng lấy khuôn mặt tươi cười nghênh đón nói.

“Mấy vị khách quan, có chỗ rồi, mời ngồi bên này.”

Hoắc Tư Kiệt kia đang do dự có nên động thủ làm tình thế trở nên nghiêm trọng hay không thì lúc này lại có người cho hắn một bậc thang, hắn hừ lạnh một tiếng, mang theo đám thiếu hiệp hiệp nữ sang ngồi bên kia.

Trong khách điếm, dường như đã khôi phục lại sự yên ả, nam tử tóc đỏ kia, nâng chén với Tô Bằng, giống như cảm thấy câu “Thập tiểu kiếm là cái gì?” kia của Tô Bằng rất hợp ý mình.

Vào lúc này, cửa điếm lại một trận rộn ràng, bọn người Tô Bằng nhìn lại, chỉ thấy có gần hai mươi người, cũng đều là thương gia phú quý, vây quanh một hòa thượng lông mi trắng râu bạc trắng đang đi đến.

Những người này đi tới, cũng không ngừng lại, cùng nhau đi đến hậu viện của khách điếm.

Mà còn hòa thượng này sau khi đi qua, chỉ nghe các lữ khách khác trong điếm thấp giọng nghị luận, Tô Bằng ngưng thần nghe một chút, chỉ nghe có khách nhân nói.

“Thấy không? Vị đại sư mới đi qua vừa rồi, chính là cao tăng của thiền tự Phù Đồ Sơn Đại Không, nghe nói, hần là sư huynh của thánh tăng Thích Đạo Tín.”

“Thánh tăng Thích Đạo Tín? Là vị quốc sư đương triều Thích Đạo Tín kia sao? Thánh tăng Thích Đạo Tín có đại pháp lực, vì bách tính mà bỏn tẩu đó sao?”

Một khách nhân khác nghe xong, không khỏi cảm thấy kính nể.

“Đúng vậy, đúng vậy... Trừ hần ra còn có người nào khác sao?”

Hai người này bắt đầu nói chuyện ồn ào lên, Tô Bằng nghe một chút, đại thể thì là một số truyền kỳ năm xưa, chẳng hạn như nơi nào đó đại hạn bảy năm, Thích Đạo Tín tới đó niệm kinh một canh giờ, sau đó liền trời đổ mưa to, lại có thành chủ của một thành trì nào đó phạm tai họa, thích giết chóc thành tính, Thích Đạo Tín đi đến, trải qua ba ngày niệm kinh, lập tức đem thành chủ kia cảm hóa, quy theo ngã phật, giải cứu bách tính một thành vân vân.

Tô Bằng nghe xong đồng tin đồn càng ngày càng không có cơ sở, không khỏi dần dần cau mày, Thích Đạo Tín này nghe ra không giống như là cao tăng đắc đạo đứng đắn, mà giống như là thần côn được thần hóa mới đúng.

“Hoắc thiếu hiệp, những người này nghe sai đồn bậy, đem thánh tăng Thích Đạo Tín đường đường là một trong tam thánh tăng-đạo-ni đồn đãi thành gần như là thần, nhưng không biết, Thích Đạo Tín là truyền nhân của một thế hệ Phù Đồ Sơn, võ công đã tuyệt hảo, bản về thanh danh, không chỉ là một trong tam thánh tăng-đạo-ni, mà còn là đứng đầu giang hồ thập đại kiếm nữa.

Ở bàn của vị Hoắc thiếu hiệp kia, một vị thiếu hiệp nói.

“Nhưng cho dù là như thế, thánh tăng Thích Đạo Tín thật sự là vì thiên hạ muôn dân mà bỏn tẩu, thật sự là trách trời thương dân, tấm lòng từ bi chân chính như thế, là tấm gương chí nghĩa của một đời hiệp nghĩa của ta.”

Hoắc thiếu hiệp nghe xong, gật đầu nói.

“Hừ, chó má, miệng đầy chó má!”

Ngay lúc này, nam tử tóc đỏ kia há miệng mắng, sau đó nói.

“Ta đời này nam nhi chi chí, làm việc thì tùy tâm sở dục, không chỗ nào gò bó, cứ tùy tâm mà làm, há lại bị muôn dân chó má làm liên lụy? Ta xem Thích Đạo Tín kia, chẳng qua đạo danh thiên hạ, chỉ là một con chó lấy thiên danh, vô cùng dối trá, ta thấy thiên hạ tăng chúng, không việc ác nào không dám làm, rõ ràng hành khát thiên hạ lại bày ra vẻ mặt từ bi, thật là đáng ghê tởm, nếu như võ công của ta luyện đến vô địch thiên hạ, thì sẽ một mình diệt cả tăng đạo trong thiên hạ, để các tăng chúng trong chùa chiền khắp thiên hạ đều chạy về làm ruộng, nếu không theo ý ta, ta liền lần lượt giết hết!

“Nói năng bậy bạ!”

Nghe xong những lời mỉa mai của nam tử tóc đỏ này, một bàn thiếu hiệp hiệp nữ của Hoắc thiếu hiệp kia không khỏi đều nổi giận, Hoắc thiếu hiệp vỗ mặt bàn quát lên.

“Tăng đạo tồn tại khắp thiên hạ mấy ngàn năm, há lại để người nói diệt liền diệt? Lại không bàn về những cái khác, Thiện Tự Phù Đồ Sơn Đại Không, đúng là một trong những môn phái danh vọng lớn nhất trong võ lâm, xưng tụng là đứng đầu chính đạo, nhiều năm tích thiện, công đức của người người có thể vọng luân sao? Nội tình võ công của người là thứ người có thể đo lường được sao? Người miệng đầy vọng ngôn, đến tốt cùng là có mục đích gì?”

Nam tử tóc đỏ kia cười lạnh, không để ý tới Hoắc Tư Kiệt Hoắc thiếu hiệp, mà là quay đầu hỏi Tô Bằng.

“Vị bằng hữu này, người cảm thấy hai chúng ta, ai nói đúng hơn?”

Tô Bằng không ngờ nam tử tóc đỏ này lại đem lửa chiến đốt tới chỗ mình, có điều nếu đã bị hỏi, cũng không thể không trả lời, nói.

“Trong cửa Phật môn, cũng không phải không có các cao tăng đại đức...”

Nghe xong lời của Tô Bằng, Hoắc Tư Kiệt kia liền hô.

“Có lý!”

Lại không nghĩ rằng, Tô Bằng tiếp tục nói.

“Chẳng qua là cao tăng đại đức, cũng không phải là dễ tìm thấy như vậy, nếu thật sự là người tu hành có đức hạnh như vậy thì cũng được thôi, nếu như là Phật hiệu không tinh, lừa đời lấy tiếng, còn không bằng về nhà trồng trọt.”

Tô Bằng ngược lại là đang nghĩ đến những hòa thượng của thời hiện đại, thỉnh thoảng truyền ra lời gièm pha, người tu hành lại tranh đoạt lợi ích, so với người trong hồng trần còn quá mức hơn, nói đúng hơn, điều này cũng là lời trong lòng của hắn.

“Ha ha ha! Có lý!”

Nam nhân tóc đỏ cười to, vỗ tay hoan nghênh, sau đó nói.

“Ta là người Khai Phong, Âu Dương Khánh, bằng hữu ngươi rất hợp ý ta, ngươi tên là gì?”

“Ta là người Giang Ninh, Tô Bằng.”

Tô Bằng chấp tay nói, Âu Dương Khánh cười to, nói.

“Ta liền xem ngươi là bằng hữu, uống rượu!”

Mà còn bàn của Hoắc Tư Kiệt, nghe đến danh hào của Âu Dương Khánh, không khỏi khí thế ngưng trệ, tựa hồ Âu Dương Khánh này ở trên giang hồ cũng là có danh tiếng.

Vào lúc này, bỗng nhiên văn sĩ một mình một bàn kia đột nhiên thở dài một tiếng, trong miệng ngâm nói.

“Ngọc điện cao đường còn chưa đủ, bát vàng cá bạc tiếng tụng kinh. Cao đường chưa báo ân đã đoạn, buồn xo ngời niệm Phật chưa sâu. Đáng thương con nhỏ nhiều bạc mệnh, vô tình nhất thị người xuất gia.”

(Cao đường = phụ mẫu)

Chương 53: Phó Khang chết rồi?

Sau khi văn sĩ nghèo túng này đem bài thơ này ngâm xong, trong khách điếm một mảnh lặng ngắt như tờ.

Vốn lực chú ý của mọi người, đều tập trung ở mấy người Hoắc Tư Kiệt, tóc đỏ Âu Dương Khánh, còn có Tô Bằng, văn sĩ này không giống như là người trong võ lâm, ngược lại bị người không để mắt đến, lại không nghĩ rằng hắn đột nhiên nhập cuộc, hơn nữa còn ngâm bài thơ này, hơi hiểu văn chương là có thể nghe được, bài thơ này châm biếm hòa thượng.

Chẳng qua là bài thơ này có chút kỳ quái, dường như là không phải là bài thơ thông thường, cũng không có được tính phổ biến, mà trái ngược lại, giống như là đặc biệt chỉ một số người nào đó, hoặc là người nào đó, nghe giống như có chút câu văn không thuận, nhưng cẩn thận ngẫm nghĩ lại, dường như âm thầm cất dấu một chuyện xưa gì đó không chừng.

Mọi người trong khách điếm, đều đang âm thầm nghiên cứu ý vị của bài thơ này, tạm thời quên mất cả nói chuyện, khiến trong khách điếm nhất thời bốn bề lặng ngắt như tờ.

Tô Bằng là người kịp phản ứng trước tiên, hắn nghe bài thơ này, giống như không phải là đặc biệt dùng để giễu cợt hòa thượng, mà giống như là bộc phát tức thời, không khỏi chấp tay hỏi.

“Xin hỏi tiên sinh, bài thơ này dường như vẫn ý chưa thỏa mãn, mà chỉ là ý có mục đích, không biết tiên sinh có đang ám chỉ điều gì không?”

“Ha ha, một kẻ thư sinh như ta, có thể ám chỉ cái gì, chẳng qua là nghe các người nói một chút chuyện trong chốn võ lâm, nhớ tới một chuyện xưa trước kia từng nghe qua, nên mới cảm xúc chợt sinh ra mà thôi.”

Văn nhân nghèo túng này lắc đầu, hơi mỉm cười nói, chẳng qua là Tô Bằng thấy nụ cười của hắn, tựa hồ là có ý khác.

“Chư vị hiệp sĩ, ta không phải là người trong chốn võ lâm, không nói với các người nữa, ta đây ăn xong một ít món ăn, ta liền trở về phòng ngủ, người ở chỗ này, đại đa số là đang chờ khách thuyền, ta xem khí trời, ngày mai nhất định sẽ có mưa to, thuyền có lẽ sẽ không rời bến, chúng ta sẽ cùng nhau đợi đến ngày kia, cùng tiến lên thuyền nào.”

Văn sĩ này chấp tay nói với bốn phía.

Tô Bằng nghe xong, không khỏi nhìn sâu vào hai mắt văn sĩ này, bản thân mình không nhìn ra ngày mai sẽ có mưa to, văn sĩ này không ngờ lại giỏi về nghiên cứu hiện tượng thiên văn sao? Tuy rằng thiên văn địa lý cũng là những thứ văn sĩ vốn nên nắm vững, chẳng qua là, người này nói một cách chắc chắn như thế, cũng có chút khác với người bình thường.”

“Người cho người là ai? Ông trời có mưa hay không, người cũng có thể biết được?”

Ở bàn của Hoắc Tư Kiệt, rốt cuộc cũng có người kịp phản ứng, nghe ra bài thơ này của vị văn sĩ là châm biếm tăng ni, cảm thấy chính là bác bỏ lời nói của Hoắc thiếu hiệp, một hiệp nữ liền lớn tiếng quát văn sĩ này.

Văn sĩ nghèo túng này bồi dưỡng phẩm chất đức hạnh vô cùng tốt, chỉ là lắc đầu cười cười, lại tiến vào hình thức tự mình uống rượu, không để ý đến mọi người nữa.

Tô Bằng ngược lại cảm thấy văn sĩ nghèo túng này sẽ không bắn tên không nhắm đích, suy nghĩ một lát, ngày mai có vẻ như là ngày nghỉ, mình vào trò chơi sớm một chút, nếu quả thật đúng theo như lời văn sĩ nghèo túng này nói trời sẽ đổ mưa, thì sẽ rời khỏi trò chơi, xin nghỉ phép ra ngoài một ngày, vừa lúc trong hiện thực có một ít chuyện mà bản thân mình cần phải xử lý.

“Tạm thời cứ nghe lời ấy của tiên sinh, để xem thử thời tiết ngày mai đã.”

Tô Bằng chấp tay nói, nếu văn sĩ nghèo túng này đã tự xưng mình không phải là người võ lâm, cũng không dẫn đến rắc rối gì, Tô Bằng cũng không quấy rầy nữa, tự mình gấp thức ăn của mình.

Ăn hơn nửa canh giờ, Tô Bằng cảm thấy đã hưởng qua hải sản nơi này rồi, liền vén màn, đi lên lầu của mình.

Sau khi đi vào phòng, Tô Bằng đăng xuất khỏi trò chơi.

...

Ngày hôm sau, Tô Bằng ra ngoài thật sớm, hơn năm giờ còn chưa ăn cơm, đã tự mình một người tới trước phòng máy, đăng nhập vào trò chơi.

Vừa mới đăng nhập vào trò chơi, Tô Bằng liền phát hiện ngoài cửa sổ mây đen vần vũ, mưa to không ngừng trút xuống, xuống lầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy bên trong tầng một của khách điểm dân bố cáo, trên đó bảo hôm nay có thể mưa to suốt một ngày, thuyền sẽ xuất phát trễ một ngày.

“Quả nhiên chuẩn xác.”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ, lại thêm coi trọng vị văn sĩ nghèo túng kia.

Nếu không thể xuất phát, Tô Bằng cũng xin nghỉ một ngày, trở lại gian phòng ở lầu hai, Tô Bằng đăng xuất khỏi trò chơi, nhìn đồng hồ, cũng chỉ là mới hơn sáu giờ mà thôi.

Đến nhà ăn, Tô Bằng ăn một bữa điểm tâm, cũng vừa hay nhìn thấy Tôn Thế Giai cùng với Quý Minh, Quý Minh hôm nay không có ý định đi ra ngoài, mà còn Tôn Thế Giai, thì muốn đi thăm bạn gái của hắn.

“Lát nữa chúng ta cùng đi đến chỗ Thiên Quân giao cái nhẫn đi.”

Tô Bằng nói với Tôn Thế Giai, Tôn Thế Giai gật đầu đồng ý.

Ăn xong điểm tâm, Tô Bằng cùng với Tôn Thế Giai đi tới chỗ Thiên Quân, không có gì trở ngại, hai người để lại nhẫn, cùng nhau đi ra ngoài.

Ở dưới lầu của công ty, Tô Bằng đón một chiếc tắc xi, bảo tắc xi chạy về nhà trọ mình thuê lúc trước.

Tiến vào trong căn hộ, Tô Bằng phát hiện trong thùng thư tích lũy không ít báo chí, đều là nhật báo trong nước mình đặt mua, liền cầm xuống toàn bộ.

Trở lại trong phòng, Tô Bằng mở máy tính ra, mở hình thức mã hóa ra, lên một trang web rất ít người biết đến, gửi mấy cái tin tức, sau đó nhập vào một trình tự, máy tính tự động vận hành, Tô Bằng thì lật báo chí xem một chút.

Trên báo không tin tức gì có giá trị, phần lớn là các loại tin tức như “Người mẫu tranh nhau tham gia yến tiệc của Hải Thiên”, “Một cô gái đưa một phụ nữ có thai về nhà ngược lại bị sát hại.”, “Cư dân mạng bắt nam vì chuyện ăn đào có gọt vỏ hay không mà khởi xướng lên một cuộc khẩu chiến”, “Một vị luật sư cho rằng phụ nữ hầu rượu bán dâm gây nguy hại cho xã hội”.... Tô Bằng nhìn lướt qua.

Đang lật qua lật lại tờ báo, đột nhiên, một tin tức đập vào mắt Tô Bằng.

Con người của Tô Bằng đột nhiên co rút lại một chút, tay cũng dừng lại việc lật báo.

Hắn rút ra một trang báo, chỉ thấy trên tiêu đề của trang báo này viết. “Ông chủ tiệm Internet đã bị sát hại bí thảm, cung tên không biết từ đâu bắn vào đầu chết thảm, nghi là xã hội đen chủ nợ trả thù”.

Sau đó, phía dưới tiêu đề là một tấm ảnh không nhỏ, là một nam nhân mập lùn gục xuống trên mặt đất trong phòng vệ sinh, miệng vết thương hình cái dùi đâm đĩa ở sau gáy, óc não trắng trắng đỏ đỏ chảy ra.

Ánh mắt Tô Bằng không khỏi ngưng trệ, bởi vì hắn phát hiện, người đàn ông này, cho dù là dáng người, hay là quần áo mặc trên người, cũng đều chứng tỏ rằng, người này chính là đồng nghiệp Tô Bằng đã từng làm việc trong một thời gian ngắn ngủi...

Phó Khang!

“Phó Khang đã chết?”

Trong lòng Tô Bằng dường như bị búa tạ nện cho một cái, không phải bởi vì cảm tình giữa hắn và Phó Khang, mà là một loại sợ hãi đánh úp tới, Tô Bằng trong nháy mắt này dường như thấy Tiểu Lâm chết ở trước mặt mình, thấy hình ảnh Tiểu Lâm nôn ra trái tim của mình...

...

...

Tô Bằng không phí bao nhiêu sức lực đã tìm được chỗ kinh doanh Internet kia của Phó Khang.

Hắn là thông qua tòa soạn báo tìm được nơi này, trên tin tức của bài báo có ghi lại tên của ký giả với phóng viên chụp ảnh, Tô Bằng gọi điện thoại cho tổng đài tòa soạn báo, trực tiếp hỏi tên của ký giả, sau đó nói với vị ký giả phỏng vấn kia mình là bạn học của Phó Khang, đọc báo cảm thấy hình như người đó là bạn học của mình, xin vị ký giả này xác nhận một chút (trong bài báo không có tiết lộ tên của Phó Khang), đối phương xác minh một số thông tin cơ bản, cảm thấy không có gì khả nghi, Tô Bằng nói muốn gặp mẹ của bạn học, liền rất đơn giản nhận được địa chỉ nhà kinh doanh Internet kia của Phó Khang.

Bắt một chiếc xe, tìm khoảng ba mươi phút, Tô Bằng đã đi tới chỗ ghi trong địa chỉ, cũng chính là tiệm Internet kia của Phó Khang.

Tô Bằng ở dưới lầu nhìn một chút, thật lâu sau mới nhận ra nhà Internet kia ở đâu, nhìn khu nhà lầu cũ nát, Tô Bằng trầm nghĩ.

“Ở chỗ này mà kinh doanh Internet có thể kiếm tiền được mới là lạ, thật sự có người đến đây sao?”

Đi vào tòa nhà cũ nát này, Tô Bằng phát hiện lầu hai, lầu ba của tiệm Internet cũng không có khóa, liền đi vào.

Sau khi đi vào, Tô Bằng phát hiện tiệm Internet này cơ bản không có người, bên trong cho dù là cái ghế, cái bàn hay là máy tính cũng đều có chút cũ nát, vô cùng thô thảm đến không nỡ nhìn, thật sự khiến người ta hoài nghi phẩm chất của tiệm Internet này, có điều mở tiếp cánh cửa khác, lúc này một nữ nhân hơn năm mươi tuổi, dáng người hơi khô gầy ốm, hai mắt vô thần Internet bên trong tiệm Internet, trên cánh tay của bà, còn đeo một miếng vải đen mang ý có người thân qua đời.

“Chào bà, xin hỏi...”

Tô Bằng hỏi nữ nhân này, tinh thần của nữ nhân này hết sức suy sụp, không đợi Tô Bằng nói hết câu, chỉ lắc đầu nói.

“Nơi này không buôn bán nữa.”

“Ta không phải là đi chơi net, ta...”

Tô Bằng vừa muốn nói tiếp, nữ nhân kia đột nhiên như lên cơn điên, ngắt đầu thét to.

“Các người còn không chịu buông tha cho chúng ta sao? Con ta cũng chết rồi, các người còn không chịu buông tha cho chúng ta sao?”

Tô Bằng có chút khó hiểu, vừa muốn nói gì đó, chỉ thấy trong phòng đột nhiên nhảy ra một tiểu tử mười bảy mười tám tuổi, trong tay còn cầm lấy một cây gậy, quát.

“Thím! Những tên kia lại tới nữa sao? Để ta đánh chết bọn họ!”

“Cái gì chứ?”

Tô Bằng nhú mày, có thể là có hiểu lầm gì đó rồi, bỗng nhiên hắn nghĩ đến trong bài báo có ghi một câu. “Nghĩ là xã hội đen hoặc chủ nợ đến trả thù”, bọn họ không phải là hiểu lầm hắn đó chứ?

Nghĩ tới đây, Tô Bằng giơ tay lên, nói.

“Đừng hiểu lầm, ta là bạn bè của Phó Khang, thấy trên báo nói hắn đã xảy ra chuyện, muốn tới đây nhìn một cái xem Phó Khang là chuyện gì đã xảy ra.”

“Người đang lừa dối ai đó?”

Nhóc con thoát nhìn rất hung dữ kia vừa quát lớn, vừa làm bộ muốn xông tới, vào lúc này, trong phòng lại lao ra một nữ nhân quần khăn đen, ôm lấy thằng nhóc kia, nói.

“Hồ Tử! Đừng đánh người!”

...

...

Trải qua một phen giải thích, Tô Bằng cuối cùng tránh khỏi một trận đánh nhau vô vị.

Hóa ra lão thái thái hấn gặp lúc trước, là mẫu thân của Phó Khang, nữ nhân kia, là thê tử của Phó Khang, vậy thằng nhóc hung dữ này, là em trai của vợ Phó Khang.

Phó Khang xác thực là đã chết, mẹ của hấn bởi vì con trai của mình đã qua đời nên bị chút kích thích, giờ có chút điên điên khùng khùng, lúc này Tô Bằng được quả phụ của Phó Khang kéo vào phòng trong nghỉ ngơi, được quả phụ cùng với em vợ của Phó Khang tiếp đãi.

“Ta là đồng nghiệp lúc trước của Phó Khang, tuy rằng nói như vậy có chút không có tình người, nhưng các người có thể kể lại một chút chuyện đã xảy ra được hay không? Ta có người quen biết trong bộ máy vũ trang, các người nói kỹ càng một chút, ta mới có thể giúp các người được.”

Tô Bằng nói với quả phụ của Phó Khang, một nữ nhân có chút béo nhưng trắng nõn.

Hai mắt của nữ nhân này kể từ khi gặp nàng đều vẫn cứ sưng đỏ, hấn là nước mắt vẫn chưa có ngừng lại, lúc này nghe xong lời của Tô Bằng, con mắt lại bắt đầu đỏ lên.

“Tỷ! Người trước tiên đừng khóc nữa, người kể lại chuyện gì đã xảy ra đi! Vị đại ca này nói hấn có người quen, nói không chừng cũng có thể đến giúp người, bằng không anh rể chết không rõ ràng, không thể nhắm mắt được!”

Thằng nhóc tên gọi là “Hổ Tử” nói với người quả phụ.

Nữ nhân kia nghe xong, khẽ gạt đầu, nói với Tô Bằng...

Chương 54: Mưu sát

Trải qua sự kể lại của quả phụ nhà Phó Khang, Tô Bằng đã biết một cách đại khái.

Phó Khang, năm xưa không ngờ lại là lẩn lộn trong giới xã hội đen một đoạn thời gian ngắn, sau đó coi như là hoàn lương, ở trong khu Hải Thị mở một quầy thực phẩm nhỏ, cưới người vợ này.

Một cơ hội tình cờ, Phó Khang có được một tin tức mà hắn cảm thấy có thể tin tưởng được, đại học khoa học kỹ thuật của Hải Thị sắp sửa chuyển đến khu công nghiệp cũ gần nhà hắn, nhận được tin tức này, Phó Khang rất mừng rỡ, ở chỗ mà theo tin tức thu được đại học khoa học kỹ thuật hải thị sẽ chuyển về đó, thuê cái nhà lâu hai ba tầng này, mở một tiệm Internet.

Máy móc ở nơi này, cũng đều đã cũ nát, bây giờ nhìn lại không có lợi nhuận gì, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì đầu ra đầu vào, nhưng trong lòng Phó Khang cũng là có tính toán, hắn ký một lần hợp đồng thuê phòng ốc mười năm, cũng xin luôn giấy phép kinh doanh Internet, bởi vì hắn biết rõ, chỉ cần đại học khoa học kỹ thuật chuyển về đây, tiệm Internet này của bọn họ sẽ đắt khách, không đề cập tới tiền vốn bỏ ra, về sau cũng sẽ không có cơ hội thuê nhà dễ dàng như vậy.

Chỉ là tiền vốn của hắn không đủ, mặc dù đem nguyên tiệm thực phẩm nhỏ trong nội thành của hắn bán đi, cũng còn thiếu bốn mươi vạn tiền vốn, hắn cũng gan lớn, tìm chỗ “bạn bè” trước kia, hiện tại chính là xã hội đen, mượn bốn mươi vạn.

Sau khi mở ra tiệm Internet, Phó Khang lại cảm thấy còn thiếu một số tiền lắp đặt thiết bị cùng với mua máy móc mới, nhưng trước mắt tiệm Internet này cũng đã có thể đi vào hoạt động, dựa vào mẹ cùng với vợ và em vợ của hắn, có thể duy trì tiệm Internet này rồi, trong lúc chờ đại học khoa học kỹ thuật Hải Thị chuyển đến, sợ là còn phải đợi một năm nữa, hắn liền suy nghĩ tiếp, muốn tìm một công việc phụ thêm vào chi phí trong nhà, liền tìm đến một công ty nhỏ làm một công việc tạm thời.

Chẳng qua là, làm việc chưa được một tháng, hắn đã bị sa thải, mà hơn nữa, ủy ban xây dựng tuyên bố một tin tức, trường học mới không có xây dựng ở chỗ này.

Tin này không khác gì sấm sét giữa trời quang, đã vay nặng lãi, đầu tư làm ăn lại thất bại, công việc lại không có, toàn bộ áp lực đè nặng lên vai Phó Khang, những “bạn bè” kia, cũng biết tin tức này, cảm thấy nên đòi lại tiền, mỗi ngày đều tới đây quấy rối, đem những khách hàng vốn đã không nhiều đều bị quấy rối cho trốn đi sạch.

Phó Khang vừa mới về nhà, liền đã bị bọn họ uy hiếp, nếu trong vòng một tháng không trả lại tiền, sẽ cho Phó Khang biết mùi.

Người một nhà cứ như vậy lo lắng hãi hùng, Phó Khang vì để trông tiệm, cũng đến ở nơi này, kết quả ngày hôm sau, vợ hắt từ nhà đi đến tiệm để thay Phó Khang trông tiệm, lại phát hiện, Phó Khang đã chết ở trong phòng vệ sinh của tiệm Internet, trên đầu còn có một cái lỗ thủng to.

Tô Bằng nghe xong lời kể có chút tường lược của vị quá phụ, nhìn vừa nói xong đã đã muốn khóc này, không khỏi nhúu mày.

“Thật có lỗi, ta còn muốn hiểu rõ cụ thể hơn nữa... Người là nói, Phó Khang là chết vào hôm sau cái ngày từ công ty về nhà đúng không?”

Tô Bằng hỏi nữ nhân hơi mập này.

“Phải... Lúc trước hấn tìm được một công việc, thần thần bí bí, cũng không nói là làm gì, nhưng mà ngày đó hấn trở về, tâm tình xem ra thật không tốt, còn nói hấn bị người ta hãm hại... Buổi tối hôm đó, những tên xã hội đen đó lại tới nữa, Phó Khang cùng bọn họ cãi nhau một trận, ngày đó tiểu Hồ không có ở đây, Phó Khang sợ bọn họ đập tiệm, nên đã ở lại canh tiệm, nhưng mà, nhưng mà không ngờ... Hấn làm sao lại đi như vậy chứ...”

Nữ nhân không nhịn được lại khóc lên.

“Người khoan khóc đã, pháp y nói Phó Khang chết như thế nào? Vì nguyên nhân gì?”

Trong lòng Tô Bằng chỉ quan tâm đến một việc, truy vấn có chút không hợp tình người.

“Pháp y nói, hắn là bị một mũi tên bắn xuyên qua gáy... Nhưng mà ở hiện trường cảnh sát tìm khắp nơi, căn bản không có tìm ra mũi tên nào cả, hơn nữa ngày đó tiệm Internet không có buôn bán, bởi vì sợ lưu manh đến đập tiệm, Phó Khang đã khóa trái cửa tiệm, căn bản không ai có thể đi vào... Hơn nữa Cảnh sát cũng nói, mũi tên hắn là từ chỗ cao bắn tới, nhưng chung quanh cũng không còn tòa nhà nào khác, cửa sổ của phòng vệ sinh cũng đang đóng... Căn bản tìm không được địa điểm đã bắn ra mũi tên này, cảnh sát cũng không điều tra ra cái gì... Cuối cùng quyết định trước tiên bắn chết rồi sau đó cái xác mới được di chuyển, hung thủ có thể là đột nhập từ cửa sổ đem Phó Khang... Sau đó lại trốn thoát từ cửa sổ, nhưng mà trên bề cửa sổ... cũng không có phát hiện ra dấu chân nào.”

Nữ nhân tựa hồ bị ngữ khí lạnh lùng của Tô Bằng làm cho kinh sợ, không dám khóc nữa, nói một cách đứt quãng.

“Nói như vậy, là giết người trong phòng kín?”

Tô Bằng nói.

Nói xong câu này, Tô Bằng nhíu mày thật chặt, trong đầu hắn không ngừng suy tư, suy tính đến các khả năng.

“Có lẽ, đây chỉ là một việc ngoài ý muốn? Có thể là trên thực tế có ai đó dùng mũi tên bắn chết Phó Khang, bởi vì sợ từ hung khí tìm được manh mối nên sau đó đã xử lý mũi tên đi?”

Trong lòng Tô Bằng suy đoán, đây là một suy nghĩ tương đối bình thường, cũng là suy nghĩ tầm thường của đám cảnh sát.

Nhưng mà, mặt khác một loại ý nghĩ đồng thời xuất hiện ở trong đầu Tô Bằng.

Cái chết siêu tự nhiên của Tiểu Lâm kia, lại xuất hiện ở trong đầu Tô Bằng, mà còn Phó Khang...

Tô Bằng dường như đang thấy, Phó Khang đang ở phòng vệ sinh tiểu tiện, nhưng mà, sau lưng hắn, đột nhiên xuất hiện một thứ gì đó thần bí tồn tại vô hình, giờ lên mũi tên vô hình, lạnh lùng nhắm chuẩn vào cái gáy của Phó

Khang, sau đó... Buông lỏng dây cung ra, cứ như vậy mũi tên xuyên qua đầu của Phó Khang.

Tô Bằng đột nhiên một trận lạnh run người, cái liên tưởng này, khiến thân thể hắn phát lạnh.

Thoáng lắc đầu, Tô Bằng trầm nghĩ.

“Bất kể như thế nào đi nữa, Phó Khang trên thực tế là bị người giết chết, sau đó đối phương đã mang hung khí đi, là suy luận phù hợp với Logic thực tế nhất... Đây là khả năng phù hợp nhất.”

Thở ra một hơi, Tô Bằng đứng lên, nói với nữ nhân kia.

“Chị dâu, ta đại khái cũng biết một số chuyện, ta còn có một chút quan hệ ở trong hệ thống quân cảnh, sẽ cố gắng liên hệ với bọn họ một chút, cho các người một câu trả lời thỏa đáng.”

“Vậy... Thật cảm ơn người, Phó Khang hắn chết không rõ ràng, chết không nhắm mắt...”

Nữ nhân đỏ hồng mặt nói.

“Ừm... Đúng rồi, chị dâu, tờ ngân phiếu này, trong đó có mười vạn nguyên, mặt mã là sáu số sáu, Phó Khang mới vừa đi, số tiền các người cần dùng hẳn nhiều lắm, có số tiền này có thể tạm thời chi trả một vài khoản.”

Tô Bằng từ trên người lấy ra một tờ chi phiếu, đưa cho nữ nhân kia.

“Cái này... Đây làm sao có thể...”

Nữ nhân này nghe xong, không khỏi sửng sốt một chút, gần đây cũng không phải không có người đến thăm bọn họ, tất cả cũng để lại một ít tiền, nhưng phần lớn là ba trăm, năm trăm, người cho một nghìn đồng cũng không nhiều lắm, vậy mà người này, thế nhưng lại cho những mười vạn!

“Người cứ nhận đi, ta cũng coi như tính là giàu có, quan hệ giữa ta cùng với Phó Khang cũng không tệ, coi như là một phần tấm lòng, nếu các người cảm thấy bất khoản, thì cứ coi như là ta cho người mượn.”

Tô Bằng nói, lời tuy hiền hoà, nhưng lại lộ ra một loại cảm giác không thể cự tuyệt, đây là thái độ ông nội hấn hay nói chuyện.

“Tỷ, trong nhà đã thành như thế rồi, đại ca đây đã có lòng, người cứ nhận đi!”

Thằng nhóc Hồ Tư nói, nữ nhân kia nghe xong, sự cự tuyệt cũng không còn kiên quyết nữa, ồm ồm, cuối cùng cũng nhận lấy.

Tô Bằng cũng không định ở lại thêm, liền từ biệt, lúc gần đi, thằng nhóc Hồ tư muốn lưu lại số điện thoại của hắn, Tô Bằng hơi do dự, sau đó cho hắn một số điện thoại di động mà bản thân không thường dùng.

...

Từ tiệm Internet đi ra, Tô Bằng đi tới dưới lầu, không khỏi thở dài ra một hơi.

Mình và Phó Khang lúc làm việc chung, ở chung không tính là quá hòa hợp, Tô Bằng cảm thấy Phó Khang quá mức so đo tính toán, chỉ biết khôn vặt không có gì gọi là có trách nhiệm, có chút theo bản năng mà xem thường hắn, chỉ là không ngờ, người này lại có một người như vậy chuyện cũ như vậy, gánh vác trách nhiệm nuôi gia đình, một người như vậy đã chết như thế.

Những năm gần đây này Tô Bằng làm thám tử tư, ngoại trừ chi phí tiêu xài, cũng còn lưu lại khoảng hai trăm sáu mươi, hai trăm bảy mươi vạn, hôm nay đưa cho vợ của Phó Khang mười vạn, coi như một chút tình nghĩa cho đồng nghiệp đi.

Điều chỉnh tâm tình một chút, Tô Bằng vừa định đi đến Sự Vụ Sở ngồi một chút, bỗng nhiên điện thoại vang lên.

Nhìn dãy số một chút, tinh thần của Tô Bằng chấn động, nhận điện thoại, nói.

“Alo, là Tam thẩm sao?”

“Đúng vậy, là ta, ta mới từ Hoa Kỳ trở về, nghe Tam thúc người nói, người có chuyện tìm ta?”

Bên kia điện thoại, truyền đến một giọng nói hiền hoà, khiến người ta theo trong thanh âm, cũng cảm giác được một loại khí chất khiến người ta an tâm, cảm giác đối phương hoàn toàn có thể tin tưởng được.

“Dạ, Tam thúc, ta muốn nhờ người cố vấn một hạng mục nghiên cứu, người đã từng nghe nói qua kỹ thuật thôi miên nghịch hướng chưa?”

Tô Bằng sắp xếp lại suy nghĩ, vừa hỏi với người ở đầu dây bên kia.

“Thôi miên nghịch hướng? Đó là dịch sang tiếng Trung tiêu chuẩn sao, ta chưa từng nghe qua... Có điều có rất nhiều nghiên cứu tâm lý học hiện tại, từ tên tiếng Anh dịch sang tên tiếng Trung rất khó đúng được... Như vậy, nếu người muốn hỏi, thì đi đến phòng làm việc của ta đi, qua điện thoại khó mà nói hết được.”

Giọng nói tình cảm dạt dào của nữ nhân truyền đến qua điện thoại.

“Dạ, được, khoảng bốn mươi phút sau ta sẽ tới ngay.”

Tô Bằng đáp.

“Được, đến rồi thì gọi điện thoại cho ta.”

Nữ nhân kia nói, sau đó hai người đã cúp điện thoại.

Tô Bằng thở phào một hơi, đợi một chiếc tắc xi, báo địa chỉ, tắc xi đi vào nội thành.

Tắc xi chạy khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu phút, sau đó ở một đoạn bị kẹt xe nên tắc lại.

Tô Bằng nhìn bên ngoài một chút, nơi này cách mục đích của mình không tính là quá xa, đi qua một cầu vượt lại đi thêm một đoạn đường là tới ngay, liền không chờ nữa, đưa tiền xe taxi, Tô Bằng xuống xe, đi đến cầu vượt.

Dưới cầu xe tắc vô cùng nghiêm trọng, nhưng trên cầu ngược lại rất thông thoáng, Tô Bằng từ biển xe đi lên cầu, lại phát hiện, bên bờ cầu vượt này, có không ít người yêu thích chim chóc, mang theo ống nhòm cùng với máy ảnh, đang quay chụp quan sát cái gì đó, Tô Bằng cũng không lấy làm kỳ quái, loại người yêu thích thứ gì đó này thường xuyên có thể bắt gặp được, liền tiếp tục đi qua cầu.

Đang đi tới, đối diện Tô Bằng bỗng nhiên có một người đi qua, trên mặt biểu tình trên mặt người đó có chút khẩn trương, lúc đi qua bên người Tô Bằng, thiếu chút nữa đã đụng vào hắn.

Tô Bằng sau khi nhìn thoáng qua người nọ, đột nhiên lông mày nhăn lại một chút, trí nhớ rất tốt khiến Tô Bằng cảm thấy người này nhìn hết sức quen mắt.

Hơi suy nghĩ một chút, Tô Bằng lập tức nhớ tới, người này, không phải là tổ trưởng ngày hôm trước, ở trong phòng ăn công ty, tóc dài đến một đề-xi-mét, nói chuyện mấy câu với tổ trưởng Lôi Minh sao?

“Là người trong công ty, tổ dưỡng sĩ?”

Tô Bằng quay đầu lại, nhìn người nọ, người nọ đi đường vô cùng mau lẹ, rất nhanh đã xuống cầu, Tô Bằng đứng lặng ở trên cầu, nhìn hắt xuyên qua biển người, đi đến một bãi có có suối phun cách cầu vượt gần trăm mét.

Ở đó, có một người, đang chờ tại đó, hai người gặp nhau, đứng ở bên dưới suối phun đó, bắt đầu trò chuyện về cái gì đó.

Tô Bằng thấy người đứng chờ là một nam nhân tóc dài, không khỏi nhíu mày.

Nhìn bốn phía một chút, Tô Bằng tìm được một người giống như là cho thuê ống nhòm, đưa gã mười tệ, ống nhòm nhìn về phía hai người đang nói chuyện với nhau kia.

“Quả nhiên...”

Tô Bằng thông qua ống nhòm, trong miệng không khỏi thốt lên... Bởi vì, người hắt nhìn qua ống nhòm, một thân áo gió màu xám, cổ áo dựng cao, tuy rằng chưa hẳn là người áo xám nói chuyện với mình ở trong Sự Vụ Sở, nhưng qua trang phục, khiến cho người ta cảm thấy hai người này là một.

“VẬY người áo xám kia, hẳn là đại biểu cho một tổ chức... Người tóc dài này, chẳng lẽ giống như ta, cũng là điệp viên của bọn hắt ở trong công ty?”

Trong lòng Tô Bằng, không khỏi suy đoán.

“Oành...”

Vào lúc này, Tô Bằng chợt nghe một tiếng vang lớn, hắt hạ ống nhòm xuống, ngẩng đầu lên, chỉ thấy...

Một chiếc xe tải lớn đột nhiên từ bên trong đường xe chạy lao ra, lao đến suối phun ở bãi cỏ kia!

“Răng rắc...”

Một thanh âm va chạm đột nhiên vang lên, Tô Bằng trợn mắt há hốc mồm, chỉ thấy xe tải kia, không ngờ lại trực tiếp đụng phải nam nhân tóc dài của công ty kia, nghiền người này ở dưới bánh xe, hai lớp xe khổng lồ kia giống như đang ép dưa hấu, đem nam nhân tóc dài của công ty kia nghiền nát ở phía dưới, Tô Bằng nhất thời thấy ruột của người nọ bị nghiền ra, máu chảy đầy đất, mắt nhìn thấy đúng là không còn sống nữa!

Mà còn nam nhân áo xám kia, vào lúc xe tải kia xông đến đã miễn cưỡng tránh được, lúc này vẻ mặt khiếp sợ nhìn hiện trường.

Tô Bằng ngây người, sau đó phản ứng đầu tiên là đem ống nhòm đặt ở trước mắt, nhắm ngay cửa xe của xe tải kia!

Chỉ thấy, cửa xe của chiếc xe tải kia được mở ra, một người đàn ông mặc trang phục màu đen, mang theo kính râm màu đen, tóc húi cua nhảy xuống, trên mặt lộ ra một nụ cười tàn khốc, sau đó từ trong dây lưng rút ra một thanh nhuyễn kiếm sáng loáng, phóng về phía người áo xám kia!

Chương 55: Trảm thủ

Kẻ áo xám thấy gã đàn ông áo đen đeo kính râm liền không nói hai lời, quay đầu bỏ chạy.

Tốc độ của người này cực kỳ nhanh, không thua gì vận động viên điền kinh 100 mét, không đến năm sáu giây đã chạy được bốn mươi năm mươi mét!

Thế nhưng tốc độ của gã đàn ông áo đen tóc húi cua mang kính râm lại còn nhanh hơn hẳn!

Chỉ thấy gã bắt đầu sai bước, thoát nhìn như không hề dùng sức, nhưng mỗi một bước đều phóng xa tới bảy tám mét, tựa như một cái bóng đen bay lượn chiếu trên mặt đất, rất nhanh đã đuổi kịp kẻ áo xám kia.

Chính lúc này, thân hình hai người đều khựng lại, Tô Bằng dùng ống nhòm cũng không thể nhìn rõ, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một trận chiến, hai kẻ đó dường như cũng có chút công phu.

Chẳng qua... Chưa đến mười giây, hai bên cũng đã phân được cao thấp.

Mười mấy giây sau, kẻ áo xám kia đã gục xuống, mà gã đàn ông áo đen đó cũng cúi người xuống làm gì đó, sau đó gã từ vị trí che khuất tầm nhìn chậm rãi bước ra, trên tay gã còn cầm theo một vật...

Là đầu của kẻ áo xám!

Đồng tử Tô Bằng nhất thời co lại, hấn nhờ vào ống nhòm mà thấy được trong tay gã đàn ông áo đen tóc húi cua mang kính râm kia cầm theo một cái đầu người, đầu người kia vừa mới bị chặt xuống. Phía dưới vẫn còn chảy xuống từng giọt máu đỏ và dịch thể mờ màu vàng cùng một đoạn xương sống dường như là bị kẻ khác cưỡng ngạnh rút ra từ trong thân thể, hơn một mét xương sống đều lộ ra ngoài, đôi mắt trên đầu lâu kẻ áo xám kia trợn to, tựa như chết không nhắm mắt!

“Thật quá tàn độc...”

Chúng kiến một màn vừa rồi khiến lòng bàn tay Tô Bằng cũng ứa đầy mồ hôi...

Gã áo đen kia đi đến trước một thùng rác, vung tay ném đầu người áo xám vào trong, sau đó hấn đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía cầu vượt.

Tô Bằng cũng nheo mắt nhìn, khắc sâu hình dáng áo đen này vào trong đầu của hấn. Mà đồng thời, trên cầu vượt, những người thích loài chim kia dù có người bị dọa đến ngồi sụp xuống nhưng đa số vẫn nắm lấy thời khắc này, ống kính máy ảnh không ngừng hoạt động, chớp lấy hình ảnh gã đàn ông áo đen kia.

Khóe miệng khép kín của gã đàn ông áo đen lộ ra một nụ cười lạnh, sau đó lại thi triển thân pháp nhanh đến không giống người kia hướng phương xa lao đi.

Tô Bằng hít một hơi thật sâu, nhìn chăm chú vào hướng gã đàn ông áo đen rời đi...

...

Dưới chân cầu vượt đã muốn loạn thành một đoàn, Tô Bằng không muốn chờ cảnh sát đến, bản thân cũng nhanh chóng rời đi.

Sau khi đi được hơn 10 phút, Tô Bằng đã tới trước Lâu Vũ, là một tòa nhà không cao lắm, điều chỉnh tâm trạng một chút rồi tiến vào trong.

Bên trong người đi lại không ít, đại đa số trong tay họ đều cầm mấy quyển sách không khác nhau lắm, nhìn kỹ thì chủ yếu là sách tâm lý học, tòa kiến trúc này có một phòng họp lớn, hình như đang tiến hành toạ đàm gì đó, Tô Bằng cũng chẳng dừng lại, trực tiếp đi về phía trước, bước lên lầu năm.

Từ cầu thang tới lầu năm, cách trang hoàng có chút thay đổi, so với tầng một, tầng năm trang hoàng rõ ràng đẹp hơn một chút, rất cầu kì, khiến người ta đồng thời có một loại cảm giác sang trọng và thoải mái.

Tô Bằng dọc theo hướng hành lang đi tới trước một văn phòng gỗ cửa.

” Cửa không khóa, mời vào. ” Trong phòng truyền đến giọng nữ nhỏ nhẹ khiến người khác an tâm, Tô Bằng đẩy cửa ra đi vào.

Văn phòng trang trí rất tinh tế, được bày trí theo lối trang nhã, vách tường có treo mấy bức tranh chữ, ngoài một bàn làm việc còn có một cái bàn trống, một cái ghế dựa thoạt nhìn qua cảm thấy rất êm ái, trên bàn làm việc có vài cái chặn giấy không biết là bằng Phỉ Thúy hay bằng ngọc, phía sau có một cái kệ đa công năng, bày bố một số tác phẩm nghệ thuật, bên kia còn có một giá sách, bên trên đặt vài quyển sách, sau bàn làm việc là một nữ bác sĩ có gương mặt hồng hào xinh đẹp, dáng người cao gầy đầy đặn đang ngồi dường như cô ta đang đọc một quyển sách bằng tiếng anh.

“Chào thím ba, thím ngày càng có khí chất, ừm, nói theo lời của thím là ngày càng có khí tràng đó.”

Tô Bằng cười nói với nữ bác sĩ.

Nữ bác sĩ khẽ cười, nói.

“Khí tràng của cháu lại có chút rối loạn, thế nào, vừa rồi gặp phải chuyện gì sao?”

Tô Bằng bội phục nói.

“Thím ba, nếu không phải biết rõ thím làm về tâm lý, cháu còn tưởng rằng thím học qua bói toán nữa đấy... Vừa rồi bên ngoài xảy ra tai nạn xe cộ, vừa hay cháu tận mắt chứng kiến.”

Nữ bác sĩ khẽ gật đầu nói.

“Trước tiên ngồi xuống bình tâm lại đã.”

Tô Bằng gật đầu, ngồi xuống cái ghế tựa thoạt nhìn vô cùng êm ái kia.

Nữ bác sĩ cũng chỉ lặng lẽ ngồi đó, Tô Bằng có cảm giác rất thoải mái, dường như áp lực của mấy ngày qua, cái chết thần bí của bạn thân, áp lực của việc thâm nhập công ty nằm vùng, lại còn cái chết của Phó Khang và những gì vừa chứng kiến đều dần biến mất khiến Tô Bằng cảm thấy ngày càng thoải mái...

Khi Tô Bằng giật mình thức dậy vì nhớ ra mình đến nơi này không phải để ngủ thì mới phát hiện giờ đã là xế chiều.

“Thật ngại quá... Cháu lại ngủ thiếp đi, thím ba, cháu ngủ bao lâu rồi?”

Tô Bằng vừa tỉnh dậy liền cử động thì lại phát hiện thân thể mình hết sức thoải mái như thể vừa được thư giãn rất sâu.

“Một tiếng, bây giờ khí tức của cháu tốt hơn nhiều rồi, thắc mắc chuyện gì thì hỏi đi.”

Nữ bác sĩ vẫn nở nụ cười hòa ái mà nhàn nhạt nói với Tô Bằng.

Tô Bằng lắc lắc đầu, bản thân mỗi ngày trừ việc cần ngủ một tiếng ra thì chưa từng ngủ gật, nhưng mà mỗi lần tới chỗ tam thẩm, tâm tình hẳn đều

được thả lỏng mà thiếp đi một tiếng, mà giấc ngủ này cũng không giống với mọi khi, thật là một giấc ngủ thoải mái.

Hắn lắc lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ linh tinh kia đi rồi nói.

“Thím ba, thím có nghe qua kỹ thuật phản thôi miên chưa? Cụ thể là...”

Tô Bằng miêu tả sơ hiệu quả khoảng trò chơi trong công ty, sau đó có nhắc tới một số giải thích của Thời Thiên Quân cho bọn họ, kể cả phần thuyết từ như hội tâm lý học toàn mỹ.

Tăng Na lắng lắng nghe, cũng không cắt lời hắn, chờ Tô Bằng nói xong, Tăng Na im lặng một hồi rồi mới lên tiếng.

“Thím biết vài nghiên cứu về một kỹ thuật tương tự với thứ cháu nói, nhưng vẫn là ở thời kì đầu, vẫn chưa đạt tới trình độ hoàn thiện, hơn nữa theo thím được biết, giáo sư hướng dẫn của thím cũng từng nói rằng có tham gia vào đề tài tương tự, theo thím thì dù là từ góc độ kỹ thuật hay góc độ chính trị thì tất cả những nghiên cứu đối phương đề ra đều có chút không thực tế.”

Tô Bằng nghe xong trầm mặc một hồi. Đáp án này cũng không ngoài dự liệu của hắn.

Một hồi sau, Tô Bằng lại nghĩ tới một việc, hỏi.

“Thím ba, thím từng nói đã nghiên cứu rất sâu về thuật thôi miên. Nếu thôi miên đủ sâu thì có thể đạt được trạng thái này không...”

Tô Bằng cân nhắc một chút, đem tình trạng Tiểu Lâm lúc chết miêu tả lại.

“Hiện nay thuật thôi miên vẫn chưa thể đạt đến hiệu quả như vậy”

Tăng Na nghe xong, chỉ lắc đầu nói.

“Đây là một loại thủ đoạn thôi miên được thần thoại hóa hoặc ma mị hóa, tuy giới tâm lý học cũng có số lượng không ít nghiên cứu phản ứng sinh lý của thôi miên đối với thân thể người nhưng cũng chưa đạt đến điểm này, chuyện cháu nói có chút cảm giác giống phim kinh dị đấy.”

“Vâng... Giống như... Lục Hầu Tử (1).”

Tô Bằng vừa nghĩ đến một bộ phim vừa nói.

Mọi vấn đề trong lòng đều có được câu trả lời, Tô Bằng đứng lên nói.

“Thím ba, cháu hỏi xong cả rồi, công ty còn chuyện phải làm, cháu về trước đây.”

” Được.”

Tăng Na gật đầu nói. nói.

“Công việc rất quan trọng, nhưng không phải là tất cả, rảnh rồi thì thường xuyên về thăm nhà một chút.”

“Vâng.”

Tô Bằng gật đầu chào Tăng Na rồi ra ngoài.

Từ trong lâu, Tô Bằng nhìn qua di động, đã hơn năm giờ chiều, Tô Bằng không khỏi có chút nghi hoặc, hể hể hai ba giờ chiều đã đến đây, vừa rồi cũng chỉ ngủ khoảng một tiếng, sao giờ đã trễ thế này?

“Chắc là lẫn lộn giờ giấc rồi...”

Tô Bằng cười cười, cũng không để tâm, giờ này cũng đã hết kẹt xe, Tô Bằng gọi một chiếc taxi đến công ty.

Đi vào Thiên Bằng Building, từ tầng bảy tiến vào công ty rồi dùng thang máy chuyên dụng đến tầng mười tám, Tô Bằng trước tiên đến nhà ăn ăn cơm, sau đó đi đến phòng nghỉ ngơi, Tôn Thế Giai cùng Quý Minh đều đang ở đây. Tô Bằng cầm chai bia ngồi ở ghế sa * xem hai người bọn họ đánh bi-a.

Trong văn phòng Thời Thiên Quân, trên vách tường video giám thị được mở ra, hình ảnh trên video chính là phòng nghỉ ngơi của Tô Bằng.

Thời Thiên Quân ngồi sau bàn làm việc, bên cạnh hắn... Một gã đàn ông mặc áo đen mang kính râm đang đứng ở đó.

Hắn... Đúng vậy, chính là kẻ ngày hôm nay đã chém chết người áo xám!

“Chính là hắn, tại hiện trường nhiệm vụ ta thấy hắn ở trên cầu vượt, dường như hắn cũng đã thấy ta.”

Gã đàn ông áo đen mang kính râm nhìn vào hình ảnh từ camera nói với Thời Thiên Quân.

Thời Thiên Quân nhìn Tô Bằng qua hình ảnh từ camera khẽ gật đầu nói.

“Biết rồi, ông nghỉ ngơi một chút đi.”

Gã đàn ông áo đen gật đầu, thối lui đến góc tường như một bóng ma, thân ảnh mờ hồ dần, sau đó từ từ biến mất ở đó.

Còn Thời Thiên Quân thì nhấn một cái nút trên mặt bàn, sau đó nói.

” Lôi Minh, gọi Tô Bằng trong nhóm người mới đến chỗ tôi một chút...”

~~~

(1) Bộ phim kinh dị Nhật. “Thôi miên”

Chương 56: Mạng người giá một ngàn đồng

Khi bị Lôi Minh gọi vào văn phòng của Thời Thiên Quân, Tô Bằng đã chuẩn bị xong, thậm chí “Tới rồi”!

Vào lúc thấy người áo xám, đồng nghiệp công ty tóc dài kia bị mưu sát, trong đầu Tô Bằng đã hiện lên vô số ý niệm.

” Kẻ tóc dài phải chăng cũng giống mình, là nội gián của người áo xám? Người áo xám này liệu có cùng tổ chức với người gặp mình không? Là kẻ nào ra tay? Người của công ty Người của công ty sao? Hắn và Lôi Minh có quan hệ sao? Vậy Lôi Minh đóng vai trò gì trong này?”

Một đồng câu hỏi lẫn lẫn trong đầu Tô Bằng, hắn không ngừng tự hỏi, cũng tìm ra được một vài đáp án.

” Nếu kẻ giết người đúng là người của công ty, hắn hình như đã thấy mình, như vậy sau khi trở lại công ty, mình có thể sẽ bị tra hỏi... Vai trò của Lôi Minh trong chuyện này quả thật rất mập mờ. Hắn và người bị giết kia có chút qua lại... Không, cũng có thể là tiếp xúc thông thường trong công việc, nhưng cũng không loại trừ việc hắn có liên quan, công ty biết những chuyện này chưa? Hắn được công ty tín nhiệm, hay đã tham gia vào vụ mưu sát này rồi?”

Khi bị gọi đi, Tô Bằng vẫn đang nhìn Lôi Minh đang đi trước mình, trong lòng trầm nghĩ.

Thông tin hắn nắm giữ vẫn còn quá ít, phỏng đoán như vậy cũng không nghĩa lý gì, chỉ có thể đợi sau này có thêm thông tin khác mới lại có thể phỏng đoán tiếp.

Nghĩ vậy, Tô Bằng tiến vào văn phòng của Thời Thiên Quân.

Trong văn phòng, Thời Thiên Quân đang ngồi sau bàn làm việc, hắn nhẹ gật đầu với Lôi Minh, nói.

“Tôi có chút chuyện muốn hỏi Tô Bằng, cậu lánh ra ngoài chút đi.”

Lôi Minh gật đầu, bước ra khỏi văn phòng rồi đóng cửa.

Thời Thiên Quân thấy Lôi Minh ra ngoài rồi, ánh mắt chuyển sang người Tô Bằng, khẽ gật đầu với hắn.

” Tô Bằng, cậu gia nhập công ty cũng được một thời gian rồi, cảm thấy công ty thế nào?”

“Tất cả đều rất tốt, công việc rất thú vị, công ty cũng rất trật tự.” Tô Bằng nói, hắn biết rõ đây chỉ là màn mở đầu, kịch hay chân chính vẫn còn ở phía sau.

Thời Thiên Quân khẽ gật đầu, nói. nói.

” Nghe Lô Minh nói, cậu gần đây làm một nhiệm vụ liên hoàn, thế nào rồi? Có theo kịp kì kiểm tra cuối tháng không?”

” Nhiệm vụ cũng hoàn thành rồi, mấy ngày nay đã chấm dứt rồi, kiểm tra cuối tháng có thể sẽ vượt quá.”

Tô Bằng trả lời, Thời Thiên Quân không nói gì, cầm lấy tách trà nhấp một ngụm, nói.

” Sự chăm chỉ của cậu tôi đều thấy được, gần đây thời gian log in cũng rất dài, có những lúc còn không kịp ăn cơm, cũng phải chú ý thân thể. Đúng rồi xảy ra chuyện gì khí sắc của cậu có chút không tốt, hôm nay ở bên ngoài xảy ra chuyện gì sao?”

” Tới rồi!”

Trong lòng Tô Bằng lập tức cảnh giác, bất luận kẻ sát nhân áo đen hôm nay có phải là người của công ty hay không, cho dù gã có nhận ra hắn hay không, Thời Thiên Quân cũng không thể trực tiếp hỏi chuyện bản thân đã biết, chỉ có thể nói chuyện phiếm để dẫn đến chính sự này. Giờ phải xem bản thân làm sao ứng phó.

Suy nghĩ một chút, Tô Bằng quyết định thử dò xét xem, hắn nói.

“Có chút không tốt, chiều nay tôi đi thăm một trưởng bối, nhưng không ngờ mục kích một cuộc mưu sát... Tôi thật bị dọa không nhẹ.”

” Ô? Mưu sát?”

Thời Thiên Quân nghe xong, tựa như cảm thấy hứng thú, nói.

” Chuyện gì xảy ra? Loại chuyện này quả rất khó gặp phải.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, liền đem chuyện mình thấy trên cầu vượt kể qua, chỉ là giấu đi chuyện hắn đã nhận ra gã đàn ông tóc dài kia rồi nói.

” Lúc ấy tôi muốn đi thăm trưởng bối trong nhà, nhưng không ngờ lại gặp phải chuyện như vậy, quả là một kẻ điên không ngờ Trung Hải cư nhiên lại phát sinh ra chuyện này.”

“Đúng là một vụ án rất nghiêm trọng.”

Thời Thiên Quân gật đầu, Tô Bằng nhìn chăm chú mắt hấn, lại không phát hiện dao động gì đặc biệt.

“Từ nay về sau ra ngoài phải cẩn thận... Đúng rồi, Tô Bằng, cậu đã ở tổ người mới gần một tháng rồi, cảm thấy tổ trưởng Lôi Minh của các cậu như thế nào? Có cảm tưởng gì về hấn không, nói xem xem.”

Thời Thiên Quân đột nhiên chuyển chủ đề, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, trong lòng hơi nghi ngờ, vốn cho rằng trọng điểm cuộc nói chuyện là vụ mưu sát, thế mà giờ lại nói đến cảm nhận của mình đối với Lôi Minh.

“Bọn họ đang hoài nghi Lôi Minh sao?”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ nhưng cảm giác dường như không phải thế, hấn cân nhắc một chút rồi nói.

“Tổ trưởng Lôi làm việc rất chăm chỉ, những gì chúng tôi không hiểu tổ trưởng cũng kiên nhẫn giải thích, thật là một tổ trưởng không tồi, về phương diện cá nhân, tôi cùng tổ trưởng Lôi không tiếp xúc nhiều lắm, cũng không có ý kiến gì.”

“Ừm, được rồi, không có chuyện gì nữa, cậu về trước đi, về sau chú ý thời gian log in một chút, bảo trọng thân thể, ra ngoài gọi Lôi Minh vào đây một chút.”

Thời Thiên Quân nói với Tô Bằng nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, trong lòng lại có phần nghi hoặc, hấn đối với suy nghĩ kẻ ra tay giết người áo xám cùng sát thủ tóc dài đều là người của công ty càng nghi ngờ hơn, chỉ là không ngờ Thời Thiên Quân nói chuyện lung tung, dường như không có trọng điểm.

Tô Bằng đi ra bảo Lôi Minh đang đứng ngoài cửa vào trong, còn hấn liền đi về phòng của mình...

Lôi Minh tiến vào văn phòng của Thời Thiên Quân.

Lôi Minh, cậu báo cáo chuyện kia rất kịp thời, tránh được tổn thất cho công ty, làm rất tốt, tiền thưởng tháng này tăng thêm 1000 tệ.”

Thời Thiên Quân nói với Lôi Minh.

Lôi Minh nghe xong khẽ gật đầu nói.

“Tiền thưởng là chuyện nhỏ, có ích cho công ty là tốt rồi.”

Sau khi kết thúc đoạn nói chuyện không quá rõ ràng này, Thời Thiên Quân nói tiếp.

“Lôi Minh, cậu đảm nhiệm đảm người mới cũng gần một tháng rồi, cậu cảm thấy Tô Bằng thế nào?”

“Tô Bằng à...”

Lôi Minh sờ sờ kính râm trên sống mũi, nói.

“Tiểu tử này cũng không tệ, kinh nghiệm phong phú, người cũng khôn ngoan, trong thời gian ngắn ngủi khai quật ra không ít nhiệm vụ, thành tích của bản thân trong trò chơi cũng không nhỏ, có thể tăng cường bồi dưỡng, có lẽ sẽ trở thành chủ lực của tổ Dũng sĩ hoặc tổ Long Nha.”

“Biểu hiện cá nhân thì sao?” Thời Thiên Quân lại hỏi.

“Cái này... tôi cùng cậu ta ngoài công việc cũng không tiếp xúc nhiều lắm, không biết khả năng thế nào, có điều cậu ta có thể vì còn trẻ, tinh lực hết sức dư thừa, có thể log in thời gian rất lâu, không cần nghỉ ngơi cũng không biết mệt, thực sự là một kẻ tinh lực dư thừa.”

Lôi Minh trả lời.

Thời Thiên Quân nghe xong không ý kiến gì, nhẹ gật đầu nói. “Tôi biết rồi, không có chuyện gì nữa, cậu về nghỉ ngơi đi.”

Lôi Minh gật đầu, xoay người rời khỏi văn phòng Thôi Thiên Quân đóng cửa lại.

Trong góc phòng, thân ảnh gã áo đen kia chậm rãi xuất hiện.

“Ha... Lôi Minh này không quá thành thật rồi, rõ ràng chính là báo cáo của hắn, để chúng ta tìm được nội gian ở máy chủ công ty, tuy rằng ta là kẻ động thủ, nhưng để Thôi Hạo tổ Dũng sĩ chết, công đầu còn phải ghi tên Lôi Minh này lên trên, không ngờ ông còn thưởng cho hắn một nghìn tệ, mạng Thôi Hạo kia chỉ đáng giá một nghìn thôi sao?”

Gã áo đen nhìn nơi cửa cười lạnh, dường như có thể nhìn xuyên qua Lôi Minh vừa rời đi.

Thôi Thiên Quân không đáp, sau một lúc lâu mới lên tiếng.

” Lôi Minh vẫn đáng tin nhiệm, cuối tuần phiên ông để mắt người mới tên Lôi Bằng kia một chút.”

“Biết rồi, chẳng qua đừng nói ta không nhắc nhở ông, ta cảm thấy Lôi Minh đã phát giác ra một vài thứ rồi.”

Bóng đen nói, sau đó nhìn camera bên trong, đi đến gian phòng của Tô Bằng cùng phòng nghỉ ngơi của Lôi Minh....

...

Sau khi Tô Bằng trở lại phòng của mình liền mở máy tính trang web video, dường như đang xem phim khoa học viễn tưởng Mỹ.

Nhưng trong đầu hắn, dòng suy nghĩ lại không ngừng chuyển động.

“Dù không xác định Lôi Minh có tham dự chuyện này hay không... Nhưng trực giác cho mình biết, Lôi Minh trong chuyện này sắm một vai trò âm mưu.”

” Nhưng... Lôi Minh cuối cùng là người phe nào? Công ty có đáng tin không? Hay vẫn còn ngấp nghé người tổ chức trò chơi luân hồi tử vong, hay chỉ làm công việc của mình?”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

Suy nghĩ một hồi, Tô Bằng cảm thấy mình dường như có chút suy nghĩ lung tung rồi, nhưng trực giác cho hắn biết, Lôi Minh thật rất đáng ngờ.

“Trong trường hợp bảo vệ bản thân an toàn, có thể tiếp cận Lôi Minh thử dò xét một chút... Chỉ là vốn cho rằng tới công ty là đánh cắp cơ mật buôn bán bình thường, bây giờ xem lại, không cẩn thận sẽ phải nộp mạng...”

Tô Bằng nghĩ.

Có điều mặc dù tỉ lệ nguy hiểm đột nhiên gia tăng Tô Bằng lại không muốn lùi bước ngược lại còn khơi dậy ý chí chiến đấu ý chí chiến đấu của hắn.

Nếu thật là mang được máy chủ trò chơi ra ngoài, mình phải đòi thêm tiền mới được...”

...

Ngày hôm sau phòng ăn Tô Bằng vẫn như cũ, thức dậy từ rất sớm, lúc ăn cơm ở nhà ăn, Tôn Thế Giai đang ở đó, Tô Bằng liền ngồi cùng hắn hàn huyên vài câu.

“Tô ca, xem ra tôi hắn là phải vào tổ Dũng sĩ rồi.” Tôn Thế Giai nhìn xem chung quanh không ai liền khẽ nói với Tô Bằng.

”Ồ, cậu đã nghe được phong thanh rồi sao?” Tô Bằng nghe xong tò mò hỏi.

”Không phải phong thanh... Chính là mấy ngày hôm trước tiếp xúc một vài tiền bối, hàn huyên vài câu, đại khái biết được nếu tu luyện võ công còn có thể, nhưng nếu không có sở trường đặc biệt, đa số đều bị điều đến tổ Dũng sĩ, tôi tuy rằng bây giờ là kỵ binh dùng thương, nhưng mà võ công quả thật bình thường, đoán chừng không vào được tổ Long Nha, tôi cũng không dám nghĩ đến tổ Âm Kiêu, kỹ năng không tăng, cho nên Xích Vũ cũng chẳng dám đùa, đoán chừng sẽ gia nhập tổ Dũng sĩ, nhưng anh thì có thể gia nhập tổ Long Nha, hắn tìm được cung tiễn đặc biệt lợi hại ở Hắc Thủy quân, truyền thụ cung thuật gia truyền của hắn, có lẽ đã lên tới cung thuật trung cấp LV. 6 rồi, hắn là thừa sức vào tổ Long Nha.”

“Là vậy sao...”

Tô Bằng nghe xong khẽ gật đầu, đột nhiên trong đầu hắn lóe lên một ý nghĩ, bản thân thử dò xét Lôi Minh nhưng bản thân cũng quá quá sức rồi, nếu như có thể thông qua Tôn Thế Giai gián tiếp nghe ngóng tin tức hoặc để hắn làm tai mắt cho mình cũng không tồi.

Nghĩ rồi Tô Bằng nói với Tôn Thế Giai.

“Vậy không phải rất tốt sao? Tổ trưởng của chúng ta chẳng phải cũng ở tổ Dũng sĩ sao? Cậu cùng anh ta thân nhau vậy, có lẽ vào tổ Dũng sĩ, anh ta có thể giúp đỡ cậu.”

“Ồ? Tôi làm sao lại quên mất chuyện này được nhỉ!”

Tôn Thế Giai nghe xong không khỏi nhẹ giọng la lên.

” Tô ca, anh nói không sai, hôm nay tôi phải cùng tổ trưởng hàn huyền một chút.”

” Ừ.”

Tô Bằng gật đầu, tiếp tục ăn cơm.

Ăn cơm xong cũng tầm 6h30, Tô Bằng thầm nghĩ mình còn đang chờ thuyền trong trò chơi, liền đi trước, tới phòng log in, tiến vào khoang trò chơi,, tiến hành đăng nhập...

Chương 57: Trăm vàng cứu con rùa

Tô Bằng đăng nhập trò chơi, login ở tầng hai Hải khách cư.

Từ trong tầng hai đi ra, vừa hay nhìn thấy tầng một có bố cáo, chiếc thương thuyền kia chính thức lên thuyền giờ mọo canh ba, Tô Bằng tính tiền phòng, từ khách điểm Hải Khách Cư đi ra, tới cảng chuẩn bị đi thuyền.

Mới ra khỏi cửa, Tô Bằng đã thấy tám chín hiệp nữ thiếu hiệp cầm binh khí phía trước hành tẩu ở trước mình, cũng là nhóm người Hoắc Tư Kiệt, đám hiệp nữ thiếu hiệp này cũng không quá hiểu chuyện, đại đa số bậc cha chú

đều là người có chút danh vọng trong giang hồ, lúc này đều mới ra đời, định kiếm chút danh hiệu, nhưng không biết phương hướng, liền đi lang thang trong giang hồ, lần này hướng đi của bọn họ, cũng là hướng cảng.

Tô Bằng và bọn họ không có tiếng nói chun với, không muốn đi cùng bọn họ, liền thả chậm cước bộ, chính vào lúc này, Tô Bằng chợt phát hiện, văn sĩ trung niên chán nản kia, cũng từ trong khách sạn đi ra, người kia cũng nhìn thấy Tô Bằng, hơi gật đầu coi như là bắt chuyện qua.

Đối với văn sĩ này, trong lòng Tô Bằng vẫn có thiện cảm, người này thoát nhìn rất có khí độ, nhãn lực coi như là phi phàm, có lẽ trò chuyện sẽ thú vị, Tô Bằng liền đi tới, chấp tay nói.

“Tiên sinh chào ngài, ta chính là Tô Bằng Giang Ninh, hôm trước Kiếm tiên sinh đáng vẻ uy nghi, trong lòng ngực tựa hồ có văn chương cảm tú, có chút khâm phục... Tiên sinh bây giờ định tới cảng lên thuyền sao? Không bằng đồng hành, thế nào?”

Văn sĩ kia nghe xong, cười nhạt một tiếng nói.

“Khen trật rồi, ta là Phó Dịch Lương Châu, một thư sinh chán nản, làm sao đảm đương nổi khen ngợi như thế? Có điều ta cũng đi cảng, vậy xin đồng hành”.

“Vậy thì tốt”.

Tô Bằng gật đầu, liền cùng văn sĩ Phó Dịch này đi tới cảng.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, Tô Bằng và Phó Dịch này nói chuyện phiếm, lại cảm thấy người này hào hoa phong nhã, lại kiến thức uyên bác, rất có kiến giải, cũng là một đồng bọn nói chuyện phiếm không tệ, còn vị Phó Dịch này cảm giác Tô Bằng ăn nói kiến thức tựa hồ hết sức mới lạ, luôn có ý kiến mới lạ độc đáo, cũng rất có thiện cảm với Tô Bằng.

Thường xuyên qua lại, hai người đều cảm giác được trò chuyện rất hợp, quan hệ kéo gần không ít.

Hai người đang đi, chợt thấy phía trước tựa hồ tụ tập không ít người, Tô Bằng thị lực vô cùng tốt, nhìn thoáng qua nói.

“Ồ? Kia không phải đại sư ở Đại Không Tự của Phù Đồ Sơn ở Hải Khách Cư hôm trước sao? Còn cả những người chung quanh kia, hình như đều là phú thương gặp qua ngày đó, bọn họ ở đó làm gì vậy?”

Phó Dịch cũng thấy những người này, nói.

“Không ngại thì tới xem thử”.

Tô Bằng gật đầu, hai người chậm rãi đi tới.

Đi tới mới phát hiện, người vây quanh đây đúng là không ít, sợ là có mấy chục người, nhóm hiệp nữ thiếu hiệp Hoắc Tư Kiệt kia cũng vây ở đó xem náo nhiệt, Tô Bằng và Phó Dịch đi vào, chỉ thấy giữa đám người, có một người xấu xí, thoạt nhìn bộ dáng cũng có chút giảo hoạt chua ngoa, mặc một bộ quần áo cũ rách như ngư dân, đang ở đó tranh chấp với người khác, mà ở trước mặt hắn, có một con rùa rất lớn, nấp trong mai rùa.

Con rùa lớn kia, chỉ sợ người ta đứng trên mai rùa, con rùa này cũng có thể không biết bò đi, mai rùa cũng rất dày, có màu xanh, không có hoa văn, cao gần đến cằm chân.

“Con rùa thật to, không biết đã sống bao lâu”.

Trong người vây xem chung quanh, có người nói.

Mà trong đám người, đám phú thương kia, đang tranh chấp gì đó với người xấu xí, bộ dáng chua ngoa kia.

Nghe xong một hồi, Tô Bằng đại khái đã hiểu, người xấu xí này, tự xưng là ngư dân, đánh cá ở biển vớt được một con rùa lớn, cảm thấy có thể bán được giá cao, nên bắt tới chợ bán, nhưng nửa ngày không ai mua con rùa của hắn, người này nóng nảy, lấy ra một cây đao nói muốn giết con rùa lấy máu, tự làm súp uống, mà lúc này, vừa vận thiền sư của Đại Không Tự Phù Đồ Sơn kia cùng chúng phú thương đi ngang qua, thiền sư Đại Không Tự cảm thấy con rùa này đã sống lâu, sống đến bây giờ không dễ, muốn người

bán hàng rong kia thả con rùa này một con đường sống, mà người bán hàng rong kia nhất định không chịu, vì vậy các phú thương “fans” của thiền sư kia liền cãi nhau với hắn.

Lúc này, chỉ nghe người bán hàng rong kia hô.

“Con rùa này là ta vớt lên, chính là ta, ta muốn giết nó uống canh thì uống canh, muốn ăn thịt thì ăn thịt, các người dựa vào cái gì ngăn cản ta? Là các người vớt lên à?”

“Người người bán hàng rong này sao không giảng nhân tình từ bi như thế? Thiền sư của Đại Không Tự dạy người hướng thiện, sao người không nghe? Đúng là không có tuệ căn!”

Một tên phú thương, chỉ vào lỗ mũi người bán hàng rong ngư dân kia nói.

“Hừ! Chẳng qua cả đám các người đều là phú thương lớn ở cảng này, không biết khó xử của ta, một năm ta có thể ăn thịt mấy lần? Từ bi là cơm ăn? Không được!”

Ngư dân xấu xí kia la lớn.

“A di đà phật...”

Thiền sư lông mi trắng nghe nói là đến từ Đại Không Tự kia, lúc này niệm Phật hiệu một tiếng, nói.

“Chúng sinh đều bình đẳng, con rùa này lại có lỗi gì, mà phải bị kiếp nạn này? Ta thấy con rùa này, sợ là có tuổi thọ trăm năm, thật sự không dễ, không đành lòng để nó gặp họa lần này... Sinh mệnh như thế, nên thả về biển rộng, thả nó một con đường sống”.

“Đại sư bi thiên mẫn nhân, ban từ bi tới vạn vật, quả nhiên cao tăng đặc đạo!”

Ở xung quanh thiền sư lông mi trắng này, cả đám phú thương không khỏi đều khen, Tô Bằng ngược lại từng nghe Phó Dịch nói, những người này đều là thương nhân gần Tân Hải thành này, thường xuyên chạy mậu dịch ở sông ở biển, đều hết sức giàu có, mấy ngày hôm trước không biết tại sao tiếp xúc

với thiền sư lông mi trắng của Đại Không Tự kia, tựa hồ nghe thiền sư kia kể Phật hiệu đến mê mẩn, đám người này chẳng những thuê hạ viện ở Hải Khách Cư cho thiền sư lông mi trắng kia không nói, còn mỗi ngày nghe thiền sư lông mi trắng giảng đạo, giống như là đệ tử phụng dưỡng thiền sư kia.

“Người người bán hàng rong kia, cũng quá không biết tốt xấu rồi, thiền sư Đại Không Tự người ta cũng đã nói chuyện, người còn không nhân cơ hội này, kết thiện duyên, phóng sinh con rùa lớn này?”

Trong hiệp nữ thiếu hiệp vây xem kia, có người nhìn không được, Đại Không Tự Phù Đồ Sơn địa vị đặc thù ở trong võ lâm, dù không nói rõ, nhưng mơ hồ là đứng đầu chính đạo, đệ tử Đại Không Tự đến môn phái chính đạo nào, đều được người ta trọng đãi, những hiệp nữ thiếu hiệp đó bị bậc cha chú tiêm nhiễm thành quen, trong lòng đã sớm đứng bên thiền sư lông mi trắng, lúc này liền mở miệng phụ họa.

Ngư dân kia nghe xong lời này, lập tức mặc kệ, nói.

“Con rùa mà ta hao hết khí lực vớt, các người nói thả thì thả? Các người tỏ vẻ các người từ bi? Từ bi thì đổi được gì? Muốn làm người tốt... Cũng được, đưa tiền đây, mua con rùa này của ta, tự phóng sinh đi!”

“Người này, thiệt mồm mép!”

Hiệp muội vừa mới mở miệng, lập tức cảm thấy tức giận, mở miệng nói.

Hoắc Tư Kiệt đứng ở trong đám thiếu hiệp hiệp nữ này, lại nổi lên tâm tư, thầm nghĩ đệ tử của Đại Không Tự Phù Đồ Sơn cũng không dễ gặp, nhìn bộ dáng của thiền sư này, sợ là bối phận không thấp, mình học nghệ mới thành, hành tẩu giang hồ để có danh tiếng, kết giao cao nhân chính phái cũng là một con đường để nổi danh, mình cũng có tâm kết giao vị thiền sư này, chi bằng bỏ chút tiền, mua con rùa này.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi tiến lên một bước, cao giọng nói.

“Con rùa này của người bao nhiêu tiền, ta mua!”

“Người? Người mua nổi sao?”

Người bán hàng rong xấu xí này nghe xong, lập tức hô một tiếng.

“Một con rùa thôi, còn có thể bán bao nhiêu tiền?”

Hoắc Tư Kiệt kiêu ngạo cười một tiếng, hắn cũng rất lo lắng vì thân gia của mình, lần này hành tẩu giang hồ, thúc thúc hắn lên cho hắn năm mươi lượng hoàng kim, đề tiêu xài, năm mươi lượng hoàng kim, nếu đề cho phương pháp của Tô Bằng tính thử, liền tương đương với bảy mươi lăm vạn nhân dân tệ, ở trong trò chơi xã hội nông nghiệp này, coi như là tài sản kếch xù!

“Ta muốn một trăm lượng hoàng kim!”

Người bán hàng rong xấu xí kia, gân cổ, giống như là hát hí, một tiếng này ngược lại có phần vang dội, dư âm chấn triệt bốn phía.

“Một trăm lượng hoàng kim?”

Những lời này vừa nói ra, chung quanh lập tức im lặng, có điều cũng không lâu lắm, nghị luận khiêu khích như thủy triều liền dâng lên.

“Người này muốn tiền đến điên rồi, một con rùa già mà thôi, đòi một trăm lượng hoàng kim? Không tiền mà cả tâm cũng bị điên rồi à!”

“Nếu ta là thiền sư này, liền chưởng một cái, đúng là lừa người mà!”

“Nhìn đi, ta thấy nếu thiền sư kia thật từ bi, đòi một trăm lượng cũng có thể đưa ra, nếu không chính là giả từ bi”.

“Thiếu hiệp kia thì sao? Nhìn nói rất hùng hổ, có thể lấy ra một trăm lượng hoàng kim không?”

Lần này Hoắc Tư Kiệt sắc mặt hơi đỏ lên, hô hấp cũng hơi khó khăn, mình tưởng rằng người bán hàng rong này bán con rùa này, chỉ mấy chục lượng bạc, cùng lắm là một lượng hoàng kim, mua được kết giao với cao tăng Đại Không Tự coi như có lời, nhưng mà không ngờ, ngư dân điên khùng này, mở miệng chính là một trăm lượng hoàng kim.

Mặc dù muốn kết giao với thiền sư Đại Không Tự, nhưng mà một trăm lượng hoàng kim cũng quá đắt đi? Có tiền kia còn không bằng trực tiếp đi hiến cho Đại Không Tự, còn có thể được thiện công bài, tên khắc vào tấm bia công đức, trăm lượng hoàng kim Hoắc Tư Kiệt hoàn toàn không nỡ, hơn nữa, toàn bộ thân gia của hắn mới năm mươi lượng hoàng kim, nào lấy ra thêm được nữa?

“Đồ con buôn nhà nguoi, muốn tiền muốn điên rồi!”

Những thiếu hiệp hiệp nữ kia, thấy Hoắc Tư Kiệt kinh ngạc, không khỏi đồng khí liên chi, mắng ngu dân kia.

“Nguoi điên rồi? Một con rùa già đòi một trăm lượng hoàng kim? Ta thấy một trăm đồng cũng không tới!”

Trong phú thương, cũng có người mắng ngu dân kia.

Ngu dân kia chớp mắt, nói.

“Thì sao? Ta còn ngại bán rẻ đó, các nguoi chưa nghe nói qua rùa già sinh châu sao? Rùa già sống quá một trăm tuổi, trong sườn mai rùa sẽ sinh ra bảo châu, con rùa này sợ là đã hơn một trăm năm, nếu thật giết đào ra hạt châu, một trăm lượng vẫn còn rẻ đó!”

Nghe thấy những lời này, đám phú thương kia nhất thời câm nín, bọn họ đều là người ở lâu trên biển, quả thật nghe qua truyền thuyết tương tự, nếu thật như vậy, đào ra mấy viên Dạ Minh Châu, một trăm lượng hoàng kim quả thật không bằng.

“A di đà phật... Bần tăng muốn thí chủ thả con rùa này, nào ham bảo châu gì? Đây là thương cho con rùa này thôi...”

Thiền sư lông mi trắng kia, lại niệm Phật hiệu một tiếng, sau đó nhìn con rùa, hai mắt khép hờ, tựa hồ cực độ thương tâm.

Còn những phú thương đó, thấy bộ dáng bi thương của thiền sư Đại Không Tự này, cả đám hai mặt nhìn nhau, không biết làm sao mới được.

Tô Bằng và Phó Dịch, vây xem ở chung quanh một hồi lâu, thấy một màn này, trên mặt Tô Bằng, hơi nở nụ cười nghiền ngẫm, nói với Phó Dịch một bên.

“Phó tiên sinh, nhìn ra chút môn đạo gì không?”

“Nhìn cờ không nói mới là quân tử”.

Phó Dịch khẽ mỉm cười, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, thầm nghĩ Phó Dịch này quả nhiên cũng là người sáng suốt, liền cái gì cũng không nói, tiếp tục xem diễn.

“Đại sư thương tâm rồi! Chúng ta thật có lỗi! Ta chịu mười lăm lượng hoàng kim! Mọi người bỏ tiền, mua con rùa này, phóng sinh cho đại sư!”

Vào chính lúc này, một tên phú thương đột nhiên mở miệng hô.

Nghe xong lời của phú thương này, những người xung quanh hắn, lập tức tỉnh ngộ, lại có người hô.

“Ta bỏ mười lượng hoàng kim!”

“Ta bỏ hai mươi lượng hoàng kim!”

Những phú thương này, cả đám không ngờ giống như là đua nhau, lớn tiếng hô, đương nhiên, cũng có mấy người keo kiệt, cân nhắc một chút lùi về sau.

“nếu ở chỗ chúng ta, há lại có thể khiến đại sư thương tâm? Trăm lượng hoàng kim mặc dù không ít, nhưng cũng không phải là giá trên trời gì, chúng ta nhiều người như vậy còn không lấy ra được sao? Liền góp cho hắn một trăm lượng hoàng kim, phóng sinh cho đại sư!”

Phú thương thủ lĩnh Tả Cố Hữu Thiên kia, nói, sau đó còn ném ánh mắt về hướng Hoắc Tư Kiệt, nói.

“Vị thiếu hiệp kia, ngươi vẫn bỏ tiền chứ?”

“Ta...”

Hoắc Tư Kiệt nghe xong, không khỏi cảm giác nhức đầu, suy nghĩ nửa ngày, nhin đau lòng, nói.

“Ta bỏ ba lượng hoàng kim...”

“Mới ba lượng?”

Phú thương kia nghe xong, không khỏi khinh bỉ nhìn thoáng qua Hoắc Tư Kiệt, thầm nghĩ người đứng là dạng chó hình người, hóa ra cũng là quỷ nghèo, không khỏi chặn tay lại nói.

“Ba lượng cũng chẳng ích gì, người giữ lại tự xài đi”.

Sau đó người này lại lẩm bẩm một câu.

“Hóa ra là quỷ nghèo, không có tiền mà đòi mặt mũi...”

Những lời này nói không lớn không nhỏ, nhưng hoàn toàn để đám thiếu hiệp hiệp muội sau lưng Hoắc Tư Kiệt đều nghe được, những người này không khỏi đều nhìn về Hoắc Tư Kiệt, Hoắc Tư Kiệt lúc này hận đến độ sắp cắn đến bật máu, nếu để cho những đồng bạn kia tưởng mình là một người keo kiệt, hiệp danh bản thân còn truyền đi thế nào?

“Ta... người... người nghe lầm, ta nói ta bỏ mười lượng hoàng kim”.

Lòng Hoắc Tư Kiệt đang nhổ máu, hăn nhin đau lòng nói.

“Tốt! Vị thiếu hiệp này bỏ mười lượng vàng!”

Phú thương này lập tức lớn tiếng giao hảo, Hoắc Tư Kiệt đâm lao phải theo lao, trong lòng oán hận.

“Hai vị hiệp sĩ kia, không bỏ tiền sao?”

Vào chính lúc này, ánh mắt phú thương kia, đột nhiên rơi vào Tô Bằng và Phó Dịch, nói với hai người.

Tô Bằng nghe xong, không khỏi nở nụ cười, không ngờ phân chia đến đầu mình?

“Ha ha, người xem trang phục của tại hạ cũng biết trong tay ta không dư dả, nên hỏi thử vị thiếu hiệp kia đi”.

Phó Dịch mỉm cười nói, sau đó lui nửa bước, nhường để Tô Bằng nói.

Tô Bằng lập tức có chút tức giận, nhìn Phó Dịch này tựa hồ nghiêm chỉnh, nhưng trong xương lại rất có khí đùa bỡn, còn chưa thâm giao đã bán mình trước, có điều hắn cũng không tức giận thật, lắc lắc đầu nói.

“Bản thân hành tẩu giang hồ, kiếm tiền không dễ, cũng cảm thấy ăn cơm quan trọng hơn thả rùa chút, vàng này không bỏ”.

“Cũng là kẻ keo kiệt”.

Phú thương kia sắc mặt lập tức trở nên mất nhiệt tình, lặp lại chiêu cũ, nói thầm.

Tiếc rằng Tô Bằng mặc kệ hắn, coi bộ như không nghe được.

Phú thương kia thấy Tô Bằng giả bộ thế, thầm nghĩ người này nhìn như không lớn nhưng thật giống người từng trải, không ngờ mấy người bên kia, nhìn lợi hại nhưng lại kém, liền không quấy rầy Tô Bằng nữa, tự đi kiếm thiện khoản.

Hoắc Tư Kiệt lúc này, nhin đau bỏ ra mười lượng hoàng kim, lại thấy Tô Bằng “Không tổn thương một cọng lông tóc nào”, trong lòng nổi lên hận ý, hôm trước ở trong tiệm đã cảm thấy người này đáng ghét, lúc này càng cảm thấy mặt mũi khó ưa, muốn kéo Tô Bằng xuống nước, trong miệng nói.

“Người bên kia, người cũng xem náo nhiệt lâu rồi? Không ngờ không có chút thiện tâm? Hay là người chính là một kẻ keo kiệt, người Giang Ninh đều keo kiệt như ngươi sao?”

“Người Giang Ninh ta có tiền thích cứu những người cần cứu trợ thật, không thích cứu con rùa. Có điều Hoắc thiếu hiệp có tiền, tất nhiên không phân người rùa, đều cứu cả”.

Tô Bằng hờ hững nói.

Vừa nói vậy, có phần hơi phá bầu không khí, chỉ là lúc này bầu không khí những phú thương đó đang nồng, lời này của Tô Bằng bị bỏ qua.

Rốt cuộc, đám phú thương kia, lại thêm Hoắc Tư Kiệt cống hiến mười lượng hoàng kim, rốt cuộc kiếm đủ một trăm lượng hoàng kim, đều đặt ở trong một cái túi, phú thương thủ lĩnh kia đưa cho ngư dân, nói.

“Hoàng kim của ngươi!”

Ngư dân kia thấy, không nói hai lời tiến lên cầm túi tiền, sau đó nhanh chóng tiến vào trong đám người, đảo mắt đã không thấy bóng dáng.

Còn thiền sư lông mi trắng kia, rốt cuộc mở mắt ra, ngồi xổm xuống, một tay, liền nâng con rùa lớn sợ là mấy chục cân này.

“Hay!”

Thấy công phu của thiền sư lông mi trắng kia, những phú thương đó không khỏi đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Người giang hồ như Tô Bằng và Hoắc Tư Kiệt, ngược lại không kinh ngạc mấy, tùy tiện quán chú nội lực, liền có thể trong thời gian ngắn cầm cân nặng gấp ba năm lần mình, Tô Bằng cũng có thể dễ dàng làm được, nếu vị thiền sư Đại Không Tự này làm không được, mới là kỳ.

“Chúng ta lên thuyền, theo đại sư phóng sinh đi!”

Các phú thương hô hào, sau đó theo thiền sư lông mi trắng kia, đi tới cảng.

“Chúng ta cũng đi thôi, cũng sắp tới thời gian chạy thuyền rồi”.

Phó Dịch mỉm cười, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, cũng cười nói.

“Cũng được, màn diễn này hình như còn chưa xong, chúng ta xem thử tiếp, có thể ra kết cục gì”.

Nói xong, hai người cũng đi tới cảng...

Chương 58: Biện giải của kinh Phật

Hai người Tô Bằng và Phó Dịch, rất nhanh đi vào cảng.

Thành Tân Hải là thành thị gần biển, là nơi xoay chuyển mầu chốt từ sông lớn đổ vào biển, bến cảng đương nhiên phồn vinh, bến cảng bến tàu, nhân khẩu đông đúc, khắp nơi đều là thủy thủ hải viên tốp năm tốp ba, hoặc là những người khổ công bán sức lao động đang xếp thành một hàng dỡ hàng từ trên thuyền xuống, cũng có bọn thương nhân chỉ huy dỡ hàng, nhân viên quan phủ tuần tra bờ biển, đặc biệt khách đi thuyền giống như là Tô Bằng và Phó Dịch thì lại càng nhiều.

Hai người Tô Bằng cùng Phó Dịch, tương đối thoải mái tìm được con thuyền nhanh đi về hướng nội địa, đó là một con thuyền phúc, thuyền cao như tòa lâu, cột buồm cao ngất, có lẽ cũng có hai mươi mấy mét, thân thuyền dài hơn bốn mươi mét, rộng mười hai mười ba mét, trước nhọn sau vuông, nhìn thân tàu có lẽ được chế tạo bằng đầu gỗ Chương cứng cáp, vừa có thể chắt hàng lại vừa có thể chở người, con thuyền này, chắc rằng có thể chở được hơn trăm người, lại chứa thêm mấy trăm thạch hàng hóa.

Ở đầu thuyền, có một ký hiệu vuông tròn, chính là ký hiệu kinh doanh buôn bán của chủ thuyền Tô Bằng trước đây đã từng nhìn thấy qua, tương tự nhân hiệu cá nhân, ở Hải Khách cư cũng nhìn thấy dấu hiệu này, hai người Tô Bằng và Phó Dịch, vừa nhìn thấy dấu hiệu này, liền có thể nhận ra con thuyền mình muốn ngồi lên.

Lúc này, trên thuyền phúc sắp xếp con thuyền ba lá này, để cho người từ trên bờ lên thuyền, Lúc này, trên thuyền phúc sắp xếp con thuyền ba lá này, để cho người từ trên bờ lên thuyền, có một thuyền viên đang ở bên dưới thuyền ba lá kiểm tra căn cứ lên thuyền của người thương thuyền.

Hai người Tô Bằng nhìn thấy, nghe nói là thiền sư mây trắng đến từ Đại Không tự kia và một đám phú thương cũng cùng chen chúc lên thuyền phúc, phía sau, Hoắc Tư Kiệt Hoắc thiếu hiệp của phái Hằng Sơn, dường như sẵn lòng dùng bất cứ giá nào cũng phải mắc nối được quan hệ với lão hòa thượng mây trắng kia, mà những hiệp nữ thiếu hiệp này, ngoại trừ hai người đứng dưới thuyền có thể là người bản địa đến đây tiễn biệt, những người còn lại cũng đều lên thuyền phúc.

“Hai người chúng ta cũng lên thuyền thôi chứ.”

Phó Dịch nói với Tô Bằng, Tô Bằng gật đầu, hai người cũng đưa ra căn cứ, bước lên trên chiếc thuyền phúc kia.

Sau khi lên thuyền, Tô Bằng cảm giác tầm nhìn rộng lớn không ít, thân thuyền của con thuyền này bản thân đã không thấp, loại thuyền phúc này, cũng giống như tòa lâu cao, khoang thuyền phân cách bên trong rất nhiều, nếu như đi du lịch cũng tuyệt lắm đấy, chỉ là giá tiền có hơi mắc một chút.

“Tô tiểu hữu, ta ở khoang thứ ba phòng chữ Giáp đó, đến khoang thuyền cất đồ tùy thân xuống trước đã, sau đó nghỉ ngơi một lát, thuyền cũng sắp rời bến rồi, người nếu như buồn chán, sau cơm trưa ta người lại ra ngoài trò chuyện một hồi người thấy thế nào hả?”

Phó Dịch sau khi lên thuyền, hỏi Tô Bằng.

“Cũng được.”

Tô Bằng gật đầu, hẳn ở khoang thứ bảy phòng số bảy, cũng không xa Phó Dịch là bao.

Phó Dịch liền cáo từ trước, đi xuống khoang thuyền, Tô Bằng ở sau lưng hắn, nhìn bóng lưng Phó Dịch tiến vào thuyền lâu, vừa rồi hắn lại chú ý đến một chi tiết rất nhỏ bé.

Số khoang thuyền của con thuyền này đều có phân chia đẳng cấp, phòng chữ Giáp đều ở bên trong thuyền lâu, có thể nhìn thấy ánh mặt trời, gian phòng cũng lớn hơn đôi chút, có điều giá tiền cũng chẳng rẻ tí nào...

Phòng chữ Ất thì lại ở bên trong thân thuyền, khoang thuyền cũng nhỏ, nhưng giá tiền rẻ hơn phân nửa, ngoại trừ gian chữ Giáp và chữ Ất này thì còn lại có gian phòng chữ Bính nằm chung một chiếc giường lớn...

Bởi vì có người chê phòng chữ Giáp quá đắt, vừa lên thuyền đã mất những hai lượng vàng, cho nên đổi khoang chữ Ất, mới còn dư ra một gian phòng chữ Giáp. Phó Dịch này, nhìn như nghèo túng, không ngờ có thể chi trả chi phí khoang thuyền chữ Giáp...

Hắn đến rất sớm, không giống như là không đặt được khoang thuyền đẳng cấp khác, vậy thì chỉ có thể là bởi vì không thích khoang thuyền Ất Bính mà thôi, xem ra hắn cũng là một người thích ra vẻ giàu có, e rằng không như vẻ ngoài nghèo túng hắn thể hiện ra ngoài mặt thể kia.

Có điều, chỉ là như thế, cũng không ảnh hưởng toàn cục, người nào cũng đều có thể có chút bí mật không muốn cho người khác biết, có lẽ người ta chỉ là muốn ra ngoài thử nghiệm cuộc sống.

Tô Bằng cũng chẳng quá mức để tâm, bèn đi xuống khoang thuyền của mình.

Phòng chữ Giáp số bảy của Tô Bằng, ở tầng chính giữa thuyền lâu, khoang thuyền không xem như quá nhỏ, có một chiếc giường lớn, còn có một cái bàn dùng đinh đóng chặt cố định trên sàn thuyền, đệm chăn trên giường đều mới toanh, không khí trong phòng cũng xem như tốt lành, Tô Bằng đánh giá sơ lược khẽ gật đầu, thật không uống mình đã tốn hai lượng vàng.

Tô Bằng cũng không có đồ gì cần đặt trong phòng, đang muốn ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, con thuyền đột nhiên dừng đưa, quả thật đang thu neo chuẩn bị xuất phát.

Tô Bằng từ cửa sổ nhìn cảnh sắc bên tàu bên ngoài chậm chậm lùi dần về phía sau, tâm tình có phần thoải mái khoan khoái, dù sao cũng đang là lúc rảnh rỗi, bèn ngồi ở trong khoang thuyền trên thuyền, lặng lẽ tu luyện nội công.

Dần dần, Tô Bằng tiến vào trạng thái nhập định, hắn đang tu luyện tâm pháp Dung Nham Kính Hồ, bộ tâm pháp này có rất nhiều phương pháp tu luyện, có thể dựa vào ngồi thiền vận hành Chu Thiên thăng cấp dần dần, cũng có thể dùng kinh nghiệm thực chiến để thăng cấp, lúc này Tô Bằng không tìm được nơi nào để rèn luyện kinh nghiệm thực chiến, bèn thành thành thật thật ngồi thiền điều tức.

Tô Bằng nhắm mắt, trong lòng tưởng tượng sự vận hành của núi lửa, tưởng tượng mặt hồ phẳng lặng trên núi lửa, đồng thời vận hành nội tức.

Vừa ngồi xuống, đã trôi qua những hai canh giờ, tâm pháp Dung Nham Kính Hồ vận hành ba Đại Chu Thiên, Tô Bằng mới mở mắt, cảm giác tinh thần mình sáng khoái dễ chịu, tinh thần tỉnh táo lên rất nhiều, liếc nhìn thông báo võ công, nội công tâm pháp của mình, lại tăng thêm 2 đến 3% rồi.

“Mặc dù ngồi thiền có thể thăng cấp nội công tâm pháp, nhưng tốc độ vẫn quá chậm, cứ tiếp tục như vậy tăng thêm một tầng nữa cũng cần ít nhất thời gian một tháng... Có điều, cũng có thể là do bản thân tâm pháp Âm Kim tốc độ thăng cấp tương đối chậm, giống như Hóa Vũ công, có điều ba ngày đã thăng cấp lên được một cấp rồi...”

Tỉnh táo lại, Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng.

“Nhưng cứ tiếp tục như thế này thì, tiến độ vẫn là quá chậm... Không được, sau khi đến Giang Ninh, phải tìm một nơi, kiếm một ít kinh nghiệm thực chiến, gia tăng tốc độ thăng cấp đẳng cấp nội công, mặc dù kinh nghiệm thực chiến không cách nào đột phá bình cảnh võ công, nhưng lại có thể tiết kiệm khá nhiều thời gian tu luyện.”

Trong lòng Tô Bằng, đã cân nhắc suy nghĩ xong xuôi cả rồi.

Đang nghĩ ngợi, Tô Bằng nghe thấy bên ngoài cửa có tiếng bước chân, có người đi đến gõ cửa trước khoang thuyền, nhưng là đưa cơm trưa tới... Khách thuyền của khoang thuyền chữ Giáp, là tạp dịch trên thuyền đưa cơm, khoang chữ Ất thì phải đi xuống khoang thuyền tầng cuối ăn chung nồi lớn, còn về phần giường chung lớn khoang chữ Bính... tự chuẩn bị lương thực, đại khái không có hầu hạ.

Tô Bằng nhận hộp cơm, nhìn thấy bên trong hai món ăn một chay một mặn, một chén canh cá một chén cơm, xem như cũng được, nhưng không quá mức muốn ăn, bèn đặt sang một bên, bản thân đăng xuất khỏi trò chơi, đi nhà ăn ăn một bữa, lại lần nữa đăng nhập vào trò chơi.

Một buổi chiều, Tô Bằng lại đang trải qua quá trình tu luyện, có điều cố gắng không phải không có thu hoạch, tâm pháp Dung Nham Kính Hồ, rốt cuộc được hần thăng cấp đến sáu, bảy phần trăm của một tầng.

Lúc này, Tô Bằng cũng ngồi đến chán rồi, hần nhìn ra ngoài cửa sổ khoang thuyền, chỉ thấy tà dương đỏ chói, thuyền phốc lướt nhanh trên con sông lớn, mặt sông bị ráng chiều tà nhuộm màu đỏ nhạt, xa xa chim chóc bay lượn, thật sự có chút cảm giác “Lạc hà dữ cô vũ tề phi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc” (Ráng chiều với cánh vịt trời cô đơn cùng bay, nước thu trộn lẫn bầu trời xa một sắc).

Nhìn thấy cảnh đẹp này, Tô Bằng tâm tình thật tốt, cũng không ngồi mốc một chỗ trong khoang thuyền, mở cửa phòng, đi ra thuyền lâu, đi lên phía trên boong tàu.

Chỉ thấy lúc này bên thuyền có thêm hai nhóm người, đang đứng không ăn nhập gì với nhau, ngược lại đều đang thưởng thức cảnh đẹp.

Ở nơi đuôi thuyền, một đám hiệp nữ thiếu hiệp cùng đi chung với Hoắc Tư Kiệt, đang đứng xem hoàng hôn, ríu rít vô cùng náo nhiệt, nhưng không thấy bản thân Hoắc Tư Kiệt đâu cả. Mà hai người khác, lại là Phó Dịch cùng Khai Phong Âu Dương Khánh tóc đỏ kia, nhìn bộ dạng, hai người này nói chuyện ngược lại có chút rất hợp ý với nhau.

“Âu Dương huynh, ngươi cũng ở trên thuyền này sao? Lúc trước còn chưa nhìn thấy ngươi đâu.”

Nhìn thấy Âu Dương Khánh đứng đó, Tô Bằng lên tiếng chào hỏi, bước lại chỗ hai người.

“Ha ha, là Giang Ninh Tô tiểu huynh đệ, chúng ta đều ngồi trên con thuyền này, đúng là duyên phận thật đấy, nào nào, lại đây nói đôi ba câu chuyện phiếm nào.”

Âu Dương Khánh dường như rất vừa mắt Tô Bằng, nhiệt tình vẫy tay, Tô Bằng mỉm cười bước tới.

“Phó huynh, ta ở bên trong tu luyện võ công, thật sự không để ý đến thời gian, thuyền đã đi xa lắm rồi sao?”

Tô Bằng chấp tay, hỏi Phó Dịch.

“Thuyền này thuận gió lướt sóng, đã đi được một trăm bốn mươi dặm rồi, thêm một lát nữa, sẽ tiến vào thủy vực hồ Phàn Dương, đêm nay có lẽ phải cập bến hồ Phàn Dương một đêm, đổi chút hàng hóa sau đó lại tiếp tục hành trình.”

Phó Dịch nói, dường như hắn đã nói chuyện với chủ thuyền rồi.

“Tốc độ cũng không nhanh mấy...”

Tô Bằng nói, với khinh công đi đường, bản thân có lẽ còn đi nhanh hơn ngồi thuyền, chỉ là trên đường địa hình phức tạp, chi bằng đi đường thủy tiện lợi hơn.

Vừa muốn tiếp tục nói gì đó, Tô Bằng chợt nghe nơi đuôi thuyền có tiếng người hô lên không nhỏ.

“Nhìn bên kia, đây không phải Thiết Công Kê Giang Ninh sao? Sao lại xuất hiện ở đây?” (Thiết Công Kê ý chỉ keo kiệt, bủn xỉn)

Tô Bằng nghe thấy, quay đầu lại lướt nhìn, nhưng đám hiệp nữ thiếu hiệp kia, trong đó có một nữ hiệp, đang nhìn Tô Bằng bằng ánh mắt khinh thường.

“Ồ? Người có được nhả hào này từ khi nào vậy hả?”

Âu Dương Khánh liếc nhìn Tô Bằng, hỏi hắn.

Tô Bằng mỉm cười lắc đầu, dùng đôi ba câu đơn giản kể lại chuyện đã xảy ra lúc ban sáng, nói.

“Chính là như vậy đó, ta không bỏ tiền phóng sinh lão rùa cho cao tăng kia, liền khiến cho bọn họ tóm đến đau cả chân!”

“Không cho cũng phải thôi!”

Âu Dương Khánh nghe xong, khinh thường nhìn cả đám hiệp nữ thiếu hiệp bên kia, nói.

“Mọi người ăn không đủ no, còn đi cứu cái đồ con rùa ấy làm quái gì? Nếu là ta, liền bắt con rùa kia, lấy máu hầm ăn.”

“Cũng được lắm.”

Tô Bằng nghe vậy không khỏi bật cười.

“Hừ, hạng người thiện cận, thô lỗ bất nhã!”

Ba người đang nói, đột nhiên sau lưng truyền đến một tiếng hừ lạnh, trong giọng nói mang theo ý ngạo mạn khinh thường.

Ba người Tô Bằng quay đầu lại, nhưng lại thấy, trong thuyền lâu, Hoắc Tư Kiệt cùng hòa thượng mây trắng kia, còn có đám phú thương, đang cùng nhau bước ra.

Chỉ thấy trong tay hòa thượng mây trắng kia, còn cầm một con rùa lớn.

“Ha ha, ta nói thế nào, thứ mà Tô hiền đệ vừa nói kia, chính là con rùa này sao?”

Âu Dương Khánh nghe thấy sắc thái ngạo mạn trong giọng điệu của Hoắc Tư Kiệt kia, cười lạnh một tiếng, phản bác lại nói.

Tô Bằng lập tức mỉm cười, miệng lưỡi Âu Dương Khánh này quả nhiên âm độc, Hoắc thiếu hiệp vừa mới bước ra, đã bị mắng thành con rùa, mơ hồ liên quan còn kéo luôn cả hòa thượng mây trắng vào bên trong.

Có điều Tô Bằng cũng nhìn Hoắc Tư Kiệt kia không vừa mắt cho lắm, thuận miệng nói.

“Đúng là con rùa này.”

“Tên kia, ngươi đang nói năng bậy bạ gì đó?”

Trong đám phú thương, cũng có người nghe thấy mùi vị không phải đùa giỡn trong lời nói của Tô Bằng và Âu Dương Khánh, mở miệng quát hỏi.

“Ta nói bậy cái gì? Tuy rằng ta đọc sách không nhiều nhưng cũng biết vật hợp theo loài, người sống theo bầy, rùa tìm rùa, khốn kiếp tìm khốn kiếp thôi, các người cùng đi ra chung với một con rùa, người cảm thấy ta sẽ nghĩ thế nào đây?”

Âu Dương Khánh nào có để ý đến cái gì chứ, vẫn sang sảng tiếp tục nói.

“A di đà Phật, thí chủ nên tích chút khẩu đức, trên kinh Tam Sinh Nhân Quả đã nói rất rõ ràng, vọng ngôn vũ nhục, xuống địa ngục sẽ bị rút lưỡi.”

Hòa thượng mày trắng nhíu mày, miệng niệm một câu Phật hiệu nói.

“Những lời này của thiền sư, ta cũng không dám đồng ý.”

Tô Bằng nghe xong, lắc đầu nói.

“Trong kinh Tam Sinh Nhân Quả, ta cũng đã từng đọc qua, chỉ là kẻ hèn học vấn không mấy uyên sâu, có một chỗ không hiểu, mong thiền sư giải thích một chút giúp cho kẻ hèn, trong đó đại ý bảo rằng kẻ kiếp trước làm ác, kiếp này trời sinh sẽ thấp bé, còi cọc, đau đớn, không thể nói, mù quáng trời sinh bệnh hiểm nghèo, nhưng Tô Bằng mặc dù không dám khoe khoang lòng dạ từ bi, nhưng cũng biết rằng, trên đời này cũng có những người tàn tật, vốn đã đủ thê thảm rồi, thế nhưng trong kinh Phật lại nói tình cảnh khốn khổ của bọn họ đều do kiếp trước tạo nghiệt, ngược lại đem lỗi của ông trời đổ hết lên trên người của những người đáng thương này, có phải là càng có chút tàn nhẫn hơn không? Có phải là đã ức hiếp những người trời sinh tàn tật, tình cảnh đã đủ khốn khổ rồi, không thể nào biện hộ vì bản thân được, lại càng bị chụp cái mũ nhất định tự tác nghiệt kia hay không?”

“A di đà Phật.”

Thiền sư mày trắng nghe xong, phản ứng đầu tiên là giật mình, dường như không ngờ rằng Tô Bằng có thể nói ra được vấn đề như thế này, sau đó hai hàng mày nhíu chặt, giống như có chút không vui, nói.

“Phật Đà chính là Thánh nhân, lời của Thánh nhân nói, người nghe là được, làm là được, sao còn dám có lời dị nghị?”

“Nói vậy không đúng rồi, những gì Tô tiểu hữu nói, ngược lại có phần thâm ý mới mẻ, trong kinh Phật cũng có nói rằng, người tích đức kiếp trước có diện mạo đẹp, người không tích đức tướng mạo hèn mọn bỉ ổi, vốn dĩ lúc đọc kinh Phật không cảm thấy gì cả, nhưng ngày hôm nay nghe Tô tiểu hữu giảng giải, lại khiến Phó mỗ có được cách nghĩ mới mẻ, nếu như trước tiên không suy nghĩ có tồn tại nhân quả báo ứng hay không, chỉ nói hiện tại, lại cảm thấy những lời trong kinh Phật có chút mưu lợi, trời sinh tướng mạo đường đường thân thể cao lớn chính là kiếp trước tích đức, trời sinh tướng mạo thân thể không tốt chính là kiếp trước tạo nghiệp, kinh Phật này ngược lại có phần nghi ngờ thế gian này lòng người dễ thay đổi tô vẽ cho bản thân mình.”

Phó Dịch đứng bên cạnh, dường như đang suy tư điều gì đó, mở miệng nói.

Phó Dịch còn được, quan điểm của hắn chẳng qua là có đôi chút cứng nhắc, Âu Dương Khánh kia, thì lại không hề sợ hãi kiên kị, bản thân có phần hơi cực đoan lại thêm có chút thành kiến với đạo Phật, nghe thấy những lời này, không khỏi ha ha cười lớn, nói.

“Ha ha ha! Ta vẫn luôn cảm thấy đám hòa thượng các người xảo trá, thế nhưng không nhìn ra duyên cớ vì sao, không ngờ hai vị huynh đệ này của ta lại có thể nhìn thấu một cách rõ ràng thế, hóa ra Phật đạo các người tu hành, đều là thế lực bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, tô vẽ cho bản thân mình.”

Chương 59: “Không bằng cho ta ăn!”

Thiền sư mày trắng và Hoắc Tư Kiệt cùng những phú thương kia nghe thấy, lập tức tím tái mặt mày, cái gọi là làm mất mặt ngay trước mặt, cái gọi là trước mặt hòa thượng mắng trọc đầu, không ngoài như vậy.

“Bộ dạng thô lỗ không học thức như ngươi kia, hiểu Phật pháp gì chứ? Ngươi cũng có thể xem hiểu kinh Phật sao?”

Trong đám phú thương, người dẫn đầu quyền tiền buổi sáng kia, lúc này dùng ngón tay chỉ vào Âu Dương Khánh, rít giọng quát lớn.

Âu Dương Khánh cười lạnh một tiếng, hai tay khoanh trước ngực, ngược mắt nhìn trời, giống như không thèm nói chuyện với người này.

Khỏe miệng Tô Bằng không khỏi nhếch lên một chút, thật ra theo Tô Bằng, trong Phật pháp mặc dù có những chỗ đáng để tranh luận, nhưng càng có nhiều chỗ đáng để tiếp thu học hỏi, cho dù là một tôn giáo, hay là một môn học vấn, càng đi sâu mày mò, càng nhận được nhiều lợi ích, cũng không phải luôn luôn nói nhân quả báo ứng gì đó.

Vốn dĩ, người ta tồn tại ngàn năm, đương nhiên cũng có đạo lý.

Chỉ là Tô Bằng cũng không nâng Phật giáo lên cao đến mức độ quỳ lạy cúng bái, bình thường xem kinh thư, cũng có suy nghĩ của riêng mình, hôm nay chưa nói đến Kim Cương Kinh Lăng Nghiêm kinh, nhưng lại nói về Tam Thế Nhân Quả kinh có phần bị lên án, trái lại cũng có chút mưu lợi, có chút hạ thấp Phật pháp.

Nhưng mà, theo như lời của Âu Dương Khánh, từ trên ý nghĩa nào đó để mà giảng giải, lại cũng là nhắm thẳng vào sự thật, cho dù sự thật vẫn nằm trong trò chơi, tính thế tục tính công danh lợi lộc của tăng đạo ngược lại đều có phần bị người đời lên án mỉa mai, cũng hết cách rồi, hòa thượng cũng phải ăn cơm mà.

Lúc này nghe những gì Âu Dương Khánh nói, mặc dù là cực đoan chê xấu, nhưng ở một phương diện khác, trên mức độ nào đó nhắm thẳng vào ý muốn lúc đầu, chẳng lẽ cực đoan nham hiểm này cũng là một loại pháp môn xuyên qua hiện tượng nhìn thấy bản chất sao? Tô Bằng không khỏi hứng thú thâm nghĩ.

Lúc này, ánh mắt Tô Bằng nhìn về phía thiền sư mày trắng nọ, xem xem phản ứng của ông ta như thế nào.

Chẳng qua là, thiền sư mày trắng này, thiền lý dường như cũng không có nghiên cứu thông suốt như trong tưởng tượng của Tô Bằng, cả người chỉ biết run rẩy, nhất thời lại không nói được gì.

“Đại sư! Những người này căn bản chính là cố tình gây sự! Bôi nhọ Phật pháp như vậy, sau khi chết chắc chắn phải xuống địa ngục, ắt gặp phải báo ứng! Chúng ta không cần để ý đến hắn, chúng ta đi phóng sinh chúng nó thôi.”

Phú thương dẫn đầu kia, giống như đang giải vây nói với thiền sư mây trắng.

“Ha ha, còn phóng sinh? Ta xem thường nhất đám người giả nhân giả nghĩa như các người, nghe nói các người mua con rùa này, tốn những một trăm lượng vàng? Trăm lượng vàng thả một con rùa, số tiền không nhỏ chút nào nhỉ... Nếu như thực sự có thiện tâm, nhiều người chết đói chết nghèo như vậy tại sao các người không đi cứu bọn họ? Chẳng lẽ mạng người không bằng mạng của con rùa đó sao?”

Âu Dương Khánh cười lạnh một tiếng, nói với đám người kia.

“Năm nay lưỡng châu Giang Hoài lũ lụt, Lương Châu đại hạn, ngược lại rất nhiều người chết đói.”

Phó Dịch nhìn như lơ đãng nói.

“Đúng là một tay quạt gió mát, một tay đốt lửa lớn.”

Nghe Phó Dịch nói xong lời này, trong lòng Tô Bằng không khỏi dựng ngón tay cái, vừa rồi lúc mình nói chuyện không cảm thấy, lúc này tạm thời đứng ngoài cục diện, lại phát hiện Phó Dịch này, đúng là một người khuấy động không khí không lường trước được...

Vừa rồi chính là hấn chỉ ra chỗ không hài hòa trong kinh Phật, bây giờ còn nói câu này, mỗi một câu đều như dao sắc, trái lại không biết quăng “thiện tâm” của những người trước mắt này vào chỗ nào?

Lời này vừa nói ra, đám phú thương này còn có Hoắc Tư Kiệt lập tức ghen hống, đây quả thực là chỗ thiếu hụt trong logic “thiện tâm” của bọn họ, ai nghe xong cũng đều nghi ngờ, có một trăm lượng vàng này, cứu người chết đói gặp thiên tai không phải tốt hơn sao?

Những phú thương đang đứng ở đây lúc này bỗng nảy sinh lòng nghi ngờ chính bản thân mình, phú thương dẫn đầu kia lại hét lớn một tiếng nói.

“Các người làm sao có thể cảm nhận được lòng từ bi của đại sư? Chúng sinh bình đẳng, các người hiểu sao? Người là mạng, rùa không phải cũng là

mạng sao? Hơn nữa Giang Hoài Lương Châu cách chúng ta ở ngoài ngàn dặm, con rùa này ở ngay trước mặt chúng ta, đương nhiên phải cứu cái nào rồi.”

Nghe xong những lời này của phú thương, những người khác, xem như tìm được một lý do cho hành vi của mình, đều gật đầu, nhưng mà trong mơ hồ, rồi lại cảm thấy những lời này dường như có chút gì đó không đúng.

“A di đà Phật.”

Thiền sư mây trắng kia đột nhiên niệm một câu Phật hiệu, thoát cái sải bước đi nhanh, cầm con rùa kia, đến bên cạnh mạn thuyền.

Các phú thương không ngờ đại sư mây trắng thậm chí giải thích cũng không giải thích, tất cả đều sửng sốt, nhìn về phía đại sư mây trắng.

Thiếu hiệp Hoắc Tư Kiệt kia, lúc này cảm thấy trong đầu hồ hết loạn lên, vốn dĩ đang mơ hồ, lại chợt cảm thấy những gì Âu Dương Khánh nói dường như cũng có lý, nhưng bản thân đã bỏ vàng ra rồi, còn kết giao được với thiền sư mây trắng của Đại Không tự, nếu lần phóng sinh này quả thật ngu xuẩn không chút ý nghĩa, vậy những gì bản thân đã làm chẳng lẽ cũng trở nên vô nghĩa sao? Thằng hề trong trò cười sao?

Hoắc Tư Kiệt rất đề cao bản thân hơn nữa mong muốn nổi danh trên giang hồ, vô thức gạt bỏ cách nghĩ này, hắn vội vàng cần phải tìm cho mình một lý do có ý nghĩa, chứng minh việc phóng sinh của đại sư mây trắng là có ý nghĩa... Hoặc là nói, hành vi của mình là có ý nghĩa, đúng vậy, có giá trị!

Giờ phút này, hắn nhìn thấy thiền sư mây trắng đi về hướng mạn thuyền, dường như đang muốn phóng sinh, đầu óc hỗn loạn đột nhiên lóe lên suy nghĩ, nói.

“A! Ta hiểu rồi! Đại sư đang dùng hành động này để nói cho chúng ta biết, nguy hiểm nhiều hơn nữa, cũng không bằng một hành động tốt thực tế, chỉ cần chúng ta làm việc thiện, bất kể là cứu người hay là cứu rùa, đều là việc thiện, bọn họ có nguy hiểm hơn nữa, không làm gì vẫn là không làm gì mà thôi!”

“Có lý!”

“Đúng là như vậy! Đại sư quả nhiên thiên lý sâu xa!”

Đám phú thương kia nghe xong, người người không khỏi hiện ra sắc mặt bỗng chột hiều ra.

Tô Bằng nhìn bộ dạng này của bọn họ, thiếu chút nữa không có phật cười, Hoắc Tư Kiệt này, giống như rơi vào một loại tâm lý, cảm thấy người nào đó cảnh giới cao, ngay cả nhìn người ta tùy tiện làm gì đó, cũng đều cảm thấy vô cùng sâu xa.

Có điều, đây cũng có thể hiểu được, giống như dì ba Tăng Na của Tô Bằng thường xuyên nói, tâm lý của loài người rất kỳ lạ, thà rằng tự mình gặt mình, cũng không chịu tin rằng bản thân đã bị gặt.

“Có lý, quả nhiên có lý, thiên sư đánh rắm, cũng đều là thiên lý.”

Âu Dương Khánh nghe xong, không khỏi cười nhạt.

Đại sư mày trắng kia, dường như nghe thấy những gì Hoắc Tư Kiệt bên này nói xong, giống như nhận được khích lệ, đưa tay ra, muốn đem con rùa lớn này thả vào trong nước phóng sinh.

“Chậm đã.”

Tô Bằng đang nhìn, hô to một tiếng.

Thiên sư mày trắng nghe thấy, ngược lại thoáng khựng người, trong mắt ẩn chứa sự tức giận, nói.

“Người lại muốn làm gì?”

Tô Bằng mỉm cười, đi tới, nói.

“Nếu như đại sư muốn phóng sinh con rùa này vào trong nước, không bằng cho Tô mỗ, để Tô mỗ thịt rồi hầm một nồi canh rùa đi, cũng để cho mọi người thưởng thức chút đồ tươi, bồi bổ chút ít.”

“Con người người đúng là quá mức đáng khinh! Con rùa này chúng ta mua những trăm lượng vàng, cho dù vì để cứu một sinh mạng, người lại muốn giết nó đi sao? Vậy thì có khác gì bán hàng rong ngoài đường kia? Hết sức xác xược! Quả thực là yêu cầu ngu ngốc!”

Hoắc Tư Kiệt vừa rồi luân phiên nhục mạ, những lời của Âu Dương Khánh và Tô Bằng càng khiến cho hắn cảm thấy hành vi hôm nay của bản thân giống như thằng ngốc, Hoắc thiếu hiệp cũng không phải là một người giỏi suy ngẫm, nảy sinh tâm tình bản thân giống như tên ngốc khiến hắn tức giận, nóng lòng trút hết lên đầu người khác, lúc này nghe Tô Bằng nói như thế, lập tức cảm thấy đã tìm được cơ hội, lập tức mở miệng quát mắng.

“Yêu cầu ngu ngốc!”

“Làm sao có thể cho người ăn được?”

“Đại sư mau mau phóng sinh!”

Những phú thương kia, lúc này giống như cũng đã tìm được chỗ để giải tỏa tâm tình, đồng loạt quát lớn với Tô Bằng.

Thiền sư mày trắng kia, hôm nay bị mả mai cũng đã đủ bực bội rồi, lúc này giống như cũng sắp tức giận, sẵn giọng quát.

“Con người người thật sự cứng đầu ngu xuẩn! Cứng đầu ngu xuẩn! Không có lòng từ bi, chưa nói ta sẽ không đưa con rùa này cho người, ta hôm nay nhất định phải bảo vệ tính mạng con rùa này! Người hôm nay cho dù không giết con rùa này, trong lòng cũng đã động sát niệm, nhất định rơi xuống địa ngục!”

Tô Bằng lắc đầu, nói.

“Địa ngục không địa ngục ta không biết, ta chỉ biết là, nếu như đại sư muốn phóng sinh con rùa này vào trong nước, không bằng để lại cho ta, để ta giết nó ăn.”

“Ngu xuẩn! Ngu ngốc! Tàn độc! Hèn mọn như đám tiểu thương!”

Hoắc Tư Kiệt nghe xong, không khỏi lạnh lùng nhìn Tô Bằng, biểu tình khinh thường, sau đó bước qua, nói với thiền sư mày trắng.

“Đại sư, chúng ta không cần để ý tới hắn, con rùa này chúng ta phóng sinh nó đi!”

“Đúng vậy, đại sư, chúng ta phóng sinh đi!”

Những phú thương kia, cũng cùng nhau bước qua, đại sư mày trắng hít sâu một hơi, miệng tụng Phật hiệu nói.

“A di đà phật, chúng ta cùng nhau phóng sinh.”

“Được!”

“Cùng nhau phóng sinh!”

Những phú thương kia, còn có Hoắc Tư Kiệt, mỗi người đưa tay ra, sau đó cùng nhau đẩy con rùa này, con rùa lớn này, cuối cùng từ trong tay thiền sư mày trắng, được đẩy xuống, rơi vào trong nước.

“A di đà phật, thiện tai thiện tai...”

Nhìn con rùa rơi xuống nước, thiền sư mày trắng nhắm mắt, trong miệng niệm một tiếng Phật hiệu, bộ dạng từ bi, còn những phú thương kia, còn có Hoắc Tư Kiệt, đều cảm giác thân thể nhẹ nhõm, toàn thân sáng khoái, trên mặt lộ ra biểu tình công đức viên mãn không tự kiềm chế được.

“Haizz... Rốt cuộc để cho các người thả nó lại vào trong nước rồi...”

Tô Bằng nhìn, không khỏi thở dài một hơi, nói.

“Còn không bằng làm thịt nó đi...”

“Ngươi ngươi... Chúng ta phóng sinh con rùa này, chính là việc thiện! Ngược lại là ngươi, trong lòng lại chỉ muốn ăn uống, ngập tràn ác niệm, cho dù không thật sự giết rùa, trong ý niệm đã giết rồi, cũng là sát sanh, Phật tổ chắc chắn cho ngươi báo ứng!”

Hoắc Tur Kiệt lúc này, thấy Tô Bằng cực kỳ khó chịu, nói với hắn.

“A di đà phật, kinh Phật cho dù cũng có nói vậy, động sát niệm, cũng chính là sát sanh, sẽ gặp báo ứng.”

Thiền sư mày trắng giống như cũng rất khó chịu, lúc này mở miệng nói.

“Haizzz.... Ta lại cảm thấy, ngược lại là các ngươi, sẽ gặp báo ứng.”

Tô Bằng thở dài một tiếng, thương cảm nhìn bọn người Hoắc Tur Kiệt.

“Vớ vẩn! Chúng ta phóng sinh làm việc thiện, làm sao lại gặp báo ứng chứ?”

Hoắc Tur Kiệt nghe xong, không khỏi quát mắng nói.

Tô Bằng nghe xong, bước đến phía trước vài bước, nhìn nơi con rùa rơi xuống nước kia, tiếc hận thở dài một tiếng, nói.

“Haizz... Các vị, Tô Bằng ta mặc dù đọc sách cũng không coi là nhiều mấy, nhưng ngược lại cũng có chút nhãn lực, con rùa các người thả, mai rùa ửng xanh, lại không có hoa văn, thân nhỏ chân cao thấp... Loại rùa này, gọi là rùa cạn, không thể xuống nước được, các người thả nó vào trong nước, chưa tới một giờ ba khắc nó đã quy thiên gặp Phật tử rồi, cũng là chết, chi bằng để Tô Bằng này giết, tốt xấu còn có thể làm vài món ăn, xem như tận dụng mọi vật, cũng không đến mức giết uống một mạng.”

Tô Bằng thở dài nói.

Lời này vừa nói ra, khiến thiền sư mày trắng, còn có thiếu hiệp Hoắc Tur Kiệt, cùng cả đám phú thương, không khỏi ngậy ra như phồng.

“Ha ha ha ha... Đám người các ngươi giả nhân giả nghĩa! Ta lại thiếu chút nữa thực sự cho rằng các ngươi hành thiện, hóa ra là sát sanh à! Thật đúng là ngu ngốc, con rùa này có thể xuống nước hay không cũng không biết, để các ngươi dìm chết nó rồi! Ha ha ha ha! Đây là chuyện cười nực cười nhất hôm nay ta nhìn thấy! Đúng là “hạng người lương thiện”, “cao tăng đắc đạo” nha!”

Âu Dương Khánh cười ha ha bước lại, Phó Dịch cũng ở bên kia vờ râu mỉm cười.

Lúc này, đám người thiền sư mây trắng mới kịp phản ứng, Hoắc Tư Kiệt lúc này then thùng thiếu chút nữa muốn từ trên thuyền nhảy vào trong nước, thiền sư mây trắng kia, cũng không cách nào duy trì hình tượng cao tăng đắc đạo, vẻ mặt đỏ bừng xấu hổ và giận dữ, còn những phú thương kia, người người gần như then quá hoá giận, rốt cuộc sinh ra một tia không tin tưởng đối với thiền sư mây trắng này, nghi ngờ nhìn thiền sư mây trắng.

“Đừng nghe bọn họ nói bậy! Rùa đều ở trong nước, làm gì có phân biệt rùa cạn rùa nước chứ? Bọn họ đang muốn bôi nhọ thiền sư...”

Phú thương dẫn đầu kia, hô to nói.

“Con mẹ nó!”

Âu Dương Khánh rốt cuộc không kiên nhẫn nghe nữa, tiến lên đập một cước, đem tên phú thương dẫn đầu kia đá ra thật xa.

“Ha ha... Vị đại sư này, bình thường nhìn không thấy rõ lắm, lúc này sắc mặt ngài đỏ như cái mông khi thế kia, thật sự khiến người ta cảm thấy, râu và lông mày của ngài, dường như hơi giả...”

Tô Bằng ha ha cười, nhìn thiền sư mây trắng kia.

“Chính là giả đó mà!”

Âu Dương Khánh nghe xong, một phen tóm lấy lông mày và râu thật dài của thiền sư mây trắng kia, sau đó giật mạnh xuống một cái!

Chỉ thấy lông mày và râu của “Thiền sư” kia, không ngờ bị giật xuống! Thiền sư vốn mặt mày hiền lành từ bi, sau khi râu và lông mày bị giật xuống, không ngờ lại lộ ra bộ dạng hòa thượng trẻ tuổi có chút tuổi trẻ!

“Hả?”

Phú thương chung quanh bất thành linh nhìn thấy biến đổi này, không khỏi đồng thời kinh hô!

“Bàn tăng mắng tổ tông nhà ngươi!”

Thiền sư trẻ tuổi lộ ra bộ mặt thật, lúc này rốt cuộc không nhịn được nổi giận, điệu bộ cao tăng đại đức thoáng cái quét sạch, mặt đầy tức giận, một chưởng đánh về phía Âu Dương Khánh!

“Đến hay lắm!”

Âu Dương Khánh lộ ra vẻ mặt gần như nhe răng cười, một chưởng đánh ra, Tô Bằng ở bên cạnh hắn, không ngờ cảm nhận cảm giác giống như sắc bén nóng bỏng quét qua trên mặt!

“Phụt!”

Hòa thượng trẻ tuổi này, sau khi cùng Âu Dương Khánh đọ một chưởng, lập tức phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra ngoài, chỉ thấy khi hắn bay ra khỏi thuyền, đột nhiên xoay người giẫm mạnh một cước vào mép thuyền, sau đó hệt như một con chim lớn phi mình vào trong hồ...

Chương 60: Trên giường có một nữ nhân

Sau khi hòa thượng trẻ tuổi bị Âu Dương Khánh giật lông mày và râu giả xuống bị một chưởng đánh bay, không ngờ ở trên không trung xoay người một cái, sau đó đột nhiên một cước đạp trên mép thuyền.

Chợt thấy hắn giống như một con chim lớn bỗng nhiên bay lên, không ngờ thoáng cái bay vút ra ngoài sáu bảy mét, lúc ở trên không trung giống như không chỗ mượn lực, chân trái hắn bỗng nhiên giẫm lên lưng chân phải, mượn lực lần nữa, tiếp tục phi mình ra ngoài sáu bảy mét!

Thuyền phúc lúc này đã chạy vào thủy vực hồ Phàn Dương, trên đường thủy còn có vài chiếc thuyền đánh cá nhỏ, chỉ thấy hòa thượng trẻ tuổi này đáp xuống trên một con thuyền, lại mượn lực lần nữa, lần nữa bay ra ngoài sáu bảy mét, cứ như vậy ở trên mấy con thuyền đánh cá cách nhau không xa liên tục mượn lực, cuối cùng mượn lực giẫm lên trên bàn chân, giống như một con chim lớn, đáp xuống trên bờ.

“Người này nội lực bình thường, thế nhưng kinh công xuất sắc.”

Tô Bằng nhìn, trong lòng cũng không khỏi thâm hô một tiếng khinh công giỏi.

Hòa thượng trẻ tuổi đáp xuống trên bờ, quay đầu lại ánh mắt oán hận quét mắt nhìn mọi người trên thuyền phúc, sau đó bay vút đi cực kỳ nhanh chóng, rời khỏi trên bờ.

Cả đám phú thương trên thuyền, bị cảnh tượng này hù đến mức nói không ra lời được, đúng là không biết phản ứng như thế nào.

“Hừ! Chạy một tên, vẫn còn một tên!”

Âu Dương Khánh hừ lạnh một tiếng, tiến lên vài bước, từ trên mép thuyền tóm lấy tên phú thương dẫn đầu quyền tiền mới vừa rồi bị hấn một cước đập ngã lảo ở trên bong thuyền, phú thương kia tức thì ánh mắt xoay chuyển, giãy dụa dữ dội, muốn vịn mép thuyền nhảy xuống thuyền bỏ chạy.

“Quay lại đây!”

Âu Dương Khánh là người như thế nào chứ. Tất nhiên sẽ không để người này trốn thoát, thoáng cái ấn hấn xuống lại trên đất, không nói hai lời, tay nắm tay mười tám liền sáu cái!

Sáu cái bạt tai giáng xuống mặt hấn, đều mang theo nội lực hùng hậu, “phú thương dẫn đầu” kia miệng đầy máu tươi, mặt xung phù cả lên, răng cũng bị rụng nửa miệng.

“Ta hỏi ngươi nói, tốt nhất ngươi nên thành thật trả lời, đương nhiên ngươi cũng có thể không cần nói thật, thật ra ta lại rất chờ mong ngươi làm như vậy.”

Âu Dương Khánh lộ ra sắc mặt cười gằn, phú thương kia lập tức ỉu xiu, chỉ biết máy móc gật đầu.

...

Sau một lát, Âu Dương Khánh đã từ trong miệng phú thương này hỏi rõ sự tình đại khái.

Hóa ra, thiền sư mày trắng kia, phú thương này, còn có ngư dân bán hàng rong mặt mũi xấu xí lúc trước gặp ở thành Tân Hải kia, là một đám giang hồ lừa đảo, cầm đầu, chính là hòa thượng trẻ tuổi đã chạy thoát kia.

Hòa thượng kia, dường như vẫn luôn sử dụng tên tục gia, tên là, Diêu Thông, bản thân cũng có võ công, còn phú thương này, vốn là lừa đảo hoạt động mạnh mẽ ở lân cận châu phủ, nhưng bởi vì lần trước sau khi lừa gạt thành công lại phân chia không đồng đều với đồng bọn, thiếu chút nữa bị người giết, may mắn có phần nhanh trí trốn thoát, không dám ở lại chỗ kia thêm nữa bèn ra ngoài tránh nạn, sau đó lẫn lộn giang hồ sử dụng vài mảnh khoé lừa người.

Trong một lần ngoài ý muốn gạt phải Diêu Thông đáng vẻ giống như hòa thượng này, bị Diêu Thông nhìn thấu, không ngờ không những không dạy dỗ một trận, ngược lại bàn bạc với hắn một phen, phú thương này mới phát hiện Diêu Thông kia cũng là bọn bịp bợm giang hồ, hai người ăn khớp với nhau, cùng nhau nhập bọn, quyết định đến thành Tân Hải gạt một mối lớn.

Còn như người bán rong xấu xí kia, là một người bộ dạng như tôi tớ do Diêu Thông dẫn tới, không biết Diêu Thông sử dụng thủ đoạn gì không chế được người này, người bán hàng rong dường như hết sức nịnh nọt trung thành với hòa thượng giả Diêu Thông kia, lúc ba người ở lân cận thành Tân Hải, ngẫu nhiên thấy một người đang bán rùa, Diêu Thông tâm tư suy nghĩ, liền nghĩ ra âm mưu này.

Sau đó bọn họ thông qua đủ mọi con đường, thành công khiến phú thương kia nguy trang trở thành thương nhân trong quận, qua đóng kịch giở thủ đoạn và mấy ngày tiêu xài nhìn như hào phóng, giành được tin tưởng của những phú thương Tân Hải chính thức này, sau đó để cho Diêu Thông đóng giả thành thiền sư của Đại Không tự, tiến hành âm mưu.

Người bán hàng rong xấu xí kia sau khi gạt được hoàng kim, sẽ ngồi con thuyền khác đi tới hồ Phàn Dương chia chiến lợi phẩm, Diêu Thông kia có bản lĩnh gì có thể không chế được người bán hàng rong kia, tự tin người nọ sẽ không cuồn hoàng kim chạy mất.

....

Hỏi rõ sự tình trải qua, những phú thương kia người người không khỏi rũ tay giậm chân, vô cùng tức giận.

“Người này cho các người, trời lại dẫn đi quan phủ hay là tự các người chìm hẳn xuống sông, các người thương lượng đi, ta không quan tâm nữa.”

Âu Dương Khánh sau khi hỏi xong đầu đuôi mọi chuyện, cũng mất đi hứng thú với tên bịp bợm không phải người võ lâm, cũng không biết chút võ công này, sau đi đá cho hắn một cú liền nói với đám phú thương kia.

Đám phú thương kia nghe thấy, quần chúng lập tức hăm hở, cả đám người xông lên tức giận vây đánh tên lừa đảo kia.

Tô Bằng nhìn đám phú thương kia, biết rằng con thuyền này nhiều người như vậy, những người này cũng không đến mức thật sự chìm tên lừa đảo này xuống sông, nhiều nhất đánh đập một trận rồi giải lên gặp quan, mình cũng không cần để ý người không có võ công này.

Bên cạnh phú thương, Hoắc Tư Kiệt Hoắc thiếu hiệp bỏ ra mười lượng hoàng kim làm việc thiện, mặt mũi đỏ ngầu, thầm nghĩ bản thân hành tẩu giang hồ, vừa mới bắt đầu không ngờ đã gặp phải lừa đảo, truyền ra ngoài thế nào cũng trở thành trò cười, hành vi vừa rồi của mình, lúc này chẳng khác gì là một tên ngu ngốc, giống như bị người hung hăng tát một bạt tai, trong mắt oán hận, không biết trút giận như thế nào, cũng muốn tiến tới nện tội tên lừa đảo này, báo thù cho mười lượng hoàng kim của mình, tuy rằng như thế thì cũng rất mất mặt.

Lúc này nhìn thấy Tô Bằng dường như đang liếc nhìn mình, Hoắc Tư Kiệt hừ lạnh một tiếng, phát tay áo bỏ đi, lúc gần đi liếc xéo nhìn Tô Bằng, trong mắt tràn đầy oán độc.

Tô Bằng khẽ mỉm cười, người có thể sẽ không ghi hận người lừa gạt mình, nhưng sẽ vô cùng hận người vạch trần bản thân ngu xuẩn, Hoắc Tư Kiệt Hoắc thiếu hiệp này chính là giận chó đánh mèo.

“Socrates chính là chết như vậy...”

Trong lòng Tô Bằng tự giấu một câu, lại không để ý tới Hoắc thiếu hiệp nữa.

“Đáng tiếc, ta không cầm đao, nếu không vừa rồi một đao đã có thể bỏ đôi hòa thượng giả kia.”

Lúc này, Âu Dương Khánh cảm giác có phần đáng tiếc, xoa xoa cổ tay nói.

“Hòa thượng giả kia mặc dù võ công không cao, nhưng kinh công ngược lại có thể nói là tuyệt vời, trên giang hồ chắc hẳn sẽ không thầm lặng vô danh, có lẽ có chút danh tiếng, Âu Dương huynh có từng nghe qua người này hay chưa?”

Tô Bằng bước lên một bước, hỏi Âu Dương Khánh.

Âu Dương Khánh khẽ lắc đầu, dường như không biết, vào lúc này, Phó Dịch đứng bên xem kịch hay, đột nhiên đi tới, nói.

“Vừa rồi nhìn thấy người này, lại làm cho ta nghĩ tới mấy năm trước du lịch đến lân cận Đại Không tự núi Phù Đồ, nghe được một vụ án phức tạp.”

“Ồ? Phó tiên sinh biết người này sao?”

Tô Bằng nghe xong, nhìn về phía Phó Dịch.

“Đúng vậy... Đại khái bốn năm trước, ta du lịch đến vùng núi Phù Đồ, quan phủ vốn dĩ nể Đại Không tự bảy phần, làm sao có thể phát lệnh truy nã hòa thượng trong chùa? Bèn hỏi thăm một chút, lại hỏi thăm ra được vài chuyện.”

“Ta đúng lúc gặp phải một hòa thượng mua sắm của Đại Không tự, mời hắn ăn một bữa chay vô cùn thịnh soạn, dò la được tin tức, hòa thượng Diêu Thông kia, vốn là một thiếu niên lỗ mảng lân cận dưới núi Phù Đồ, cha mẹ mất sớm, gia nghiệp bình thường mấy năm đã bị hắn tiêu sạch sẽ, đến bước đường cùng, bèn bán nhà cửa của mình, hối lộ hòa thượng chấp sự Đại Không tự, vào Đại Không tự làm một tiểu hòa thượng, nhưng lại không thể tập võ, chấp sự thấy hắn thông minh, liền bảo hắn làm vị sư tiếp khách, nhưng Diêu Thông này có chút tâm cơ, lại thêm miệng lưỡi ngọt xớt, lại

hay rình trộm các sư huynh trong môn luyện võ, thậm chí trong thời gian mấy năm học trộm một thân võ nghệ, không có bị người Đại Không tự phát hiện, cũng không có chuyện gì, nhưng có một lần xảy ra tranh chấp với mấy người võ tăng Đại Không tự mới nhập môn học võ, lại đánh đũa bọn họ trọng thương, bị Giới Luật viện Đại Không tự điều tra được, muốn phê võ công của hắn.”

“Nhưng mà ai ngờ, Diêu Thông kia lấy ra hai trăm lượng hoàng kim, nói là di sản thúc phụ đã qua đời để lại cho mình, muốn đóng góp cho chùa, cũng bồi thường cho mấy vị sư huynh bị thương, van xin Giới Luật viện không phê võ công của hắn, trở thành đệ tử ký danh bên ngoài Đại Không tự. Giới Luật viện niệm tình hắn vốn là người của Đại Không tự, thứ học trộm lại là võ công nhập môn sơ cấp, đóng góp hai trăm lượng hoàng kim xem như có thành ý, bèn chỉ đánh ba mươi trượng, rồi thả hắn đi, sau đó qua vài ngày, còn để hắn chính thức quy y, ban cho pháp danh Diêu Thông, thật không ngờ...”

“Không ngờ cái gì?”

Âu Dương Khánh nghe xong, hỏi tiếp.

“Không ngờ, Diêu Thông quy y không tới mười ngày, người trong quan phủ dưới núi Phù Đồ nhận được có người báo quan, tố cáo phu nhân mới của một thân sĩ phú ông tái giá, dùng thạch tín hạ độc giết chết chồng mình, quan huyện bắt nữ nhân hạ độc giết chết chồng mình kia, lên đại hình, nữ nhân kia không chịu nổi thụ hình, thú nhận tình hình thực tế, hóa ra lúc nàng cùng phú ông lên núi Phù Đồ bái Phật, nhìn thấy kia vị sư tiếp khách thấy kia tuần tú, liền liếc mắt đưa tình với nhau, cấu kết thông gian, bắt đầu thông dâm, sau đó lúc gian tình nồng nhiệt, vị sư tiếp khách kia nói hắn có thể phạm vào đại sự, xin nàng cho hắn hai trăm lượng hoàng kim, lại đem chuyện thông dâm uy hiếp nàng, người đàn bà kia sốt ruột, lại không có tiền, lại bị vị sư tiếp khách kia xúi giục, hạ độc giết chết phú ông cao tuổi kia, còn đưa thạch tín cho nàng, người đàn bà kia quả thật làm vậy... Còn vị sư tiếp khách kia, chính là Diêu Thông.”

“Haha... Ta nói cái chỗ Đại Không tự kia, chẳng qua là nơi chôn cất ô uế, còn nuôi cả đám tham vàng thích bạc, nam trộm nữ dâm!”

Âu Dương Khánh nghe xong, không khỏi hắc hắc cười lạnh, hắn dường như có thành kiến rất sâu đối với Phật đạo, đối với những chuyện tổn hại danh dự Đại Không tự, rất thích nghe ngóng.

Phó Dịch không tiếp lời hắn, chỉ mỉm cười, nói tiếp.

“Sau khi xảy ra vụ án, quan phủ suy nghĩ hết lần này đến lần khác vẫn lên Đại Không tự đòi người, nghe nói kinh động đến chương môn phương trượng Đại Không tự, nhưng lúc muốn bắt Diêu Thông kia, lại không thấy bóng dáng hắn đâu... Diêu Thông này rất giáo hoạt, nghe thấy động tĩnh sớm đã cao bay xa chạy rồi.”

“Chuyện này tổn hại danh dự Đại Không tự, âm ỉ một hồi thì xẹp xuống, lúc ta rời khỏi núi Phù Đồ, cáo thị và hình cáo thị đã được gỡ xuống, chỉ là vừa nhìn thấy hòa thượng chạy trốn kia, lại phát hiện hắn và hòa thượng Diêu Thông năm đó ta nhìn thấy trên cáo thị, có sáu bảy phần giống nhau.”

“Chính là hắn!”

Âu Dương Khánh đột nhiên cao giọng nói, giống như nhớ tới gì đó, nói.

“Mấy năm trước lúc ở Khai Phong, nghe mấy người bằng hữu trên giang hồ nói qua, có mấy hòa thượng Đại Không tự, đến Khai Phong, giống như đang lùng tìm một nghịch Đại Không tự tên là Thông gì đó, nói là phạm vào giới luật, nhưng lại không nói chi tiết, bằng hữu của ta không bị hòa thượng Đại Không tự lường gạt, tổn thêm chút sức lực, lại nghe ngóng được lân cận Khai Phong xuất hiện một hòa thượng dâm tặc, chuyên môn ra tay với những tiểu thư được cung chiều, sau khi gây án nhiều ít vẫn giữ lại chút vàng bạc, khi đang chuẩn bị điều tra người kia dường như lại cảm thấy phong thanh bên chạy trốn khỏi Khai Phong, sau khi ta nghe có chút ấn tượng, bây giờ nghĩ lại, có thể chính là Diêu Thông kia, người này về sau có thể lại có kỳ ngộ nào đó, học được một thân khinh công đỉnh cao, cũng không phải dễ tóm như vậy.”

Tô Bằng nghe xong, âm thầm gật đầu, trong lòng đã có chút ấn tượng ban đầu với Đại Không tự, Đại Không tự núi Phù Đồ này, mặc dù là thủ lĩnh chính đạo, nhưng có thể dễ xảy ra loại chuyện này, e rằng bên dưới tiếng tăm vang lừng kia, cũng có nhiều chỗ uẩn khúc.

Đang nghĩ ngợi, Tô Bằng lại phát hiện thủy thủ trên thuyền phúc bắt đầu quay trở lại, đã đến thành trấn ven hồ vùng lân cận...

Không đến hai mươi phút, thuyền phúc cập bến một thành trấn bên hồ Phàn Dương, bắt đầu tháo dỡ một ít hàng hóa, lần cập bến này, phải sáng mai mới lái thuyền, những người đi thuyền cũng có bộ phận xuống thuyền, ăn cơm đi dạo ở xung quanh thành trấn.

Ba người Tô Bằng nhìn đám phú thương kia áp giải tên lừa đảo kia lên gặp quan, Phó Dịch đề nghị nói trên thuyền tương đối ngọt ngào, không bằng lên bờ đi dạo một chút, nếu có thể trực tiếp tìm một khách điểm nghỉ qua đêm ở trên bờ, dù sao ngủ trên thuyền cũng không thoải mái lắm.

Âu Dương Khánh không có ý kiến khác, Tô Bằng vốn muốn logout, thế nhưng vẫn ở lại, hai người kia hết sức vui vẻ, cũng không muốn để lộ sự đặc biệt, bèn cùng nhau lên bờ, đi được một khoảng thời gian ngắn, tìm một tửu lâu gồm cả khách điểm nhìn đáng đáp cũng được được, đặt phòng xong, lại gọi một bàn thức ăn ở dưới lầu.

Lúc ăn cơm, đám người Hoắc Tư Kiệt Hoắc thiếu hiệp kia, cũng đi tới căn tửu lâu khách điểm này, nhìn thấy Tô Bằng, Hoắc thiếu hiệp không khỏi liên tục hừ lạnh, không đáp lời, tự mình đi xem gian phòng của riêng mình, một hồi đám thiếu hiệp này lại xuống, cũng lại đến dùng cơm.

Tô Bằng cũng không để ý tới bọn họ, tự mình uống rượu ăn cơm từ cùng Phó Dịch Âu Dương Khánh, vào lúc này, đột nhiên thấy ngoài cửa, một đám người đáng đáp giống như bộ khoái tiến vào trong.

Dẫn đầu, không ngờ lại là một thiếu nữ nhìn như mười sáu mười bảy tuổi, mặc bộ váy màu vàng nhạt, trong dáng vẻ thanh tú còn mang theo một loại khí chất anh vũ.

Chỉ thấy sau khi nàng dẫn đầu vài tên bộ khoái tiến vào tửu lâu, quét mắt nhìn mấy lượt, sau đó cao giọng nói.

“Chư vị bằng hữu! Có một việc muốn nói cùng với mọi người, gần đây khu vực hồ Phàn Dương không yên bình cho lắm, xuất hiện một tên hái hoa đạo tặc, chẳng những gây án với nữ nhi xinh đẹp, cũng trộm cắp cướp bóc tài

vật phú thương, hôm nay đã có một khổ chủ báo án, nói là thiên kim trong nhà mất tích, sợ là bị đạo tặc này bắt đi rồi, mong chư vị đồng hành có bằng hữu nữ quyền dẫn dò người nhà chú ý, càng cẩn thận tài vật của mình, nếu phát hiện người khả nghi, liền tới quan phủ báo án.”

“Cái gì? Bên Hồ Phàn Dương này không yên bình đến thế sao?”

“Hái hoa đạo tặc sao... Ta phải dẫn lão bà của ta cẩn thận một chút mới được.”

“Thôi đi, lão bà ngươi bộ dạng như con cọp cái, hái hoa đạo tặc có thể dễ mất tới sao?”

Nghe thiếu nữ này nói xong, trong tửu lâu không khỏi cười ầm một trận.

Mà đám hiệp nữ thiếu hiệp Hoắc Tư Kiệt kia, càng kích động không thôi.

“Nghe thấy rồi chứ? Khu vực hồ Phàn Dương này, lại xuất hiện cường đạo hái hoa, chúng ta là nhân sĩ võ lâm chính phái, làm sao có thể ngồi yên không đoái hoài tới được? Hoắc thiếu hiệp, chúng ta có nên giúp đỡ quan phủ bản địa, truy tìm một chút manh mối hay không?”

Một thiếu hiệp, lúc này hỏi Hoắc Tư Kiệt, vẻ mặt người này hưng phấn đến đỏ bừng, giết đâm tặc, chính là đường tắt thành danh nhanh nhất của thiếu hiệp giang hồ.

“Chúng ta nên như thế!”

Hoắc Tư Kiệt cũng cảm thấy hưng phấn, nói.

“Chúng ta đi người đông, thì rất chậm, không bằng chia làm mấy tổ, chia ra điều tra nghe ngóng.”

“Như thế rất tốt.”

Các hiệp nữ thiếu hiệp đều nói được, lúc này phân ra mấy tổ, đều tự ra ngoài điều tra dân tặc.

Ba người Tô Bằng, ngược lại đều không mấy hứng thú với cái này, Tô Bằng lúc này thấy ăn cũng được rồi, nhưng bản thân trong hiện thực vẫn còn chưa ăn cơm, nhân tiện nói.

“Ta có chút mệt mỏi, ta đi nghỉ ngơi trước đây.”

Phó Dịch Âu Dương Khánh gật đầu cáo từ, Tô Bằng đi đến tiểu lâu hậu viện, ở trong phòng của mình logout.

Sau khi đăng xuất, Tô Bằng trước tiên đi đến nhà ăn, ăn xong bữa cơm tối, nghỉ ngơi một hồi, ước chừng có ba mươi bốn mươi phút, đang muốn trở về phòng, lại đột nhiên cảm giác thấy, lúc này hăng còn sớm, cũng không vội đi ngủ, chỉ bằng lại login thêm lần nữa, tu luyện nội công một lúc cũng tốt.

Nghĩ như vậy, Tô Bằng bèn trở lại phòng log in, đăng nhập vào trò chơi.

Sau khi đăng nhập vào trong trò chơi, Tô Bằng xuất hiện phía trước cửa sổ tiểu lâu hậu viện tửu lâu hồ Phần Dương, hấn quay đầu lại, vừa định ngồi xuống tu hành nội công một lúc, nhưng mà vừa quay đầu lại, Tô Bằng không khỏi nhất thời sửng sốt.

Trên giường có một nữ nhân.

Lúc này rơi vào mi mắt, chính là thân thể trần truồng của một nữ nhân...

Chương 61: Mỹ nữ lửa thân chết trên giường

Trong tiểu lâu này giường rất lớn, thậm chí hai người nằm cũng còn dư, lúc này nữ nhân kia, đang nằm úp sấp trên giường, hai chân hơi có chút tách ra, cái mông cao cao vểnh vểnh, vị trí đối diện cửa sổ, từ góc độ của Tô Bằng nhìn lại, hoàn toàn không nhìn thấy diện mạo của nàng, Tô Bằng vẫn như cũ chắc chắn nàng là nữ nhân, bởi vì thân thể của nàng không có gì che chắn, lộ ra hai đùi trắng nõn cùng với cái mông, bộ vị nhạy cảm giữa đùi cũng nhìn một cái không sót gì cả.

“Vị cô nương này?”

Tô Bằng sau khi kinh ngạc xong, lập tức theo bản năng nhắm hai mắt lại, trong miệng gọi một tiếng.

Nhưng mà nữ nhân trên giường kia hoàn toàn không có phản ứng, mà Tô Bằng cũng kịp phản ứng lại, trong lòng cảm giác không đúng, tại sao có thể có một nữ nhân, toàn thân trần truồng, dùng tư thế cảm thấy thẹn này mà nằm úp sấp ở trên giường mình?

Tô Bằng hít sâu hai cái, quyết định không tránh né nữa, mở hai mắt ra.

Chỉ thấy nữ nhân này vẫn không nhúc nhích, không phản ứng chút nào.

Tô Bằng nhú mào, chậm rãi đi tới, dần dần đến gần nữ nhân này, eo của nàng, lưng, cánh tay, đầu, chậm rãi đi vào trong mắt Tô Bằng, nữ nhân này thật đúng là toàn thân trần trụi!

Có điều Tô Bằng cũng không có suy nghĩ vẩn vơ gì, trong lòng lại dần dần căng thẳng nặng nề, nữ nhân này, hơn phân nửa đã gặp phải bất hạnh.

Đợi đến khi Tô Bằng hoàn toàn đến gần nữ nhân này, đã thấy được gương mặt của nữ nhân này, tuy rằng thoát nhìn đúng là mỹ nữ, nhưng lúc này hai mắt trợn tròn, tròng trắng mắt đã phần đã hóa xanh, mặt đầy hoảng sợ cứng lại trên gương mặt vốn là xinh đẹp, trên cổ một cặp dấu tay màu tím, giống như là có người mạnh mẽ bóp chặt cổ, hít thở không thông dẫn tới chết.

Trong lòng Tô Bằng lại càng lạnh cả người, hắn vươn ra một ngón tay đụng vào nữ nhân này một chút, phát hiện cơ thể của nàng đã căng cứng, có điều trên thi thể cũng không có xuất hiện thi ban (các đốm chấm xuất hiện trên thi thể sau một thời gian dài) tuy rằng lạnh cả người, nhưng vẫn còn một chút độ ấm, giống như vừa mới chết không lâu, mà phía dưới làn da mơ hồ thấy được một số điểm máu ửng hồng, trên người có mùi tinh đàn, có vẻ như trước khi chết đã trải qua chuyện tình dục, Tô Bằng giờ phút này cũng không tị hiềm gì nữa, quay đầu lại nhìn thoáng qua, phát hiện chỗ tư mật của nàng dính không ít chất bản màu trắng đục.

“Cuồng gian rồi giết chết!”

Trong lòng Tô Bằng lập tức có phán đoán, nghi vấn lập tức xuất hiện, nàng tại sao lại xuất hiện ở phòng này, lại còn trên giường của mình?

Tô Bằng cau mày, quay đầu lại quét mắt nhìn cái cửa, tự hỏi vừa rồi mới xảy ra chuyện gì.

“Ta ở trong trò chơi ăn cơm xong lên lầu đăng xuất, đến bây giờ đăng nhập vào trò chơi, đại khái đã hơn bốn mươi phút, mà lúc đăng xuất trên giường không có người này, cho nên nữ nhân này, đích thị là xuất hiện trong khoảng thời gian đó... Người chết sẽ không biết đi, mà đem chân trên giường của ta lại chỉnh tề, như vậy chỗ giết người đầu tiên cũng không phải ở trong phòng của ta, thi thể của cô gái này là bị dời đến đây.”

“Chốt của cửa phòng vẫn còn khóa, cũng không giống bị ai mở qua, mà tiểu lâu này không chỉ một mình ta ở lại, cùng tầng còn có mấy người, không giống như là được chuyển vào từ cửa phòng... Ngược lại cửa sổ vẫn luôn mở ra, từ cửa sổ đi vào, chẳng những có thể thấy phòng không có người nào ở, tầng hai cũng không cao, người biết một chút khinh công, liền có thể đi vào.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng cũng không quay đầu lại nhìn ngoài cửa sổ, chỉ là hồi tưởng trong trí nhớ, nhớ lại những địa điểm nào ngoài cửa sổ có thể thấy được bên trong phòng.

“Hung thủ thật sự sau khi giết chết nữ nhân này, lại đem thi thể đưa vào phòng của ta, mà không có đụng loạn bố trí trong phòng, suy đoán có thể là giả họa... Hung thủ một khi đã tinh táo mà hành sự, tất nhiên sẽ không chỉ làm như vậy, nếu ta là hung thủ, nói không chừng sẽ ẩn núp ở phụ cận, nhìn vào gian phòng này... Người bình thường gặp phải loại chuyện trong phòng đột nhiên xuất hiện một xác nữ trần truồng như này, sợ là lập tức kinh hoảng, chuyện như vậy rơi xuống đầu ai cũng là trăm miệng cũng không thể bào chữa, tất nhiên sẽ không để kéo dài, mười người cũng có chín người sẽ nghĩ đến làm sao để thoát khỏi hiềm nghi... Khả năng lớn nhất, chính là đem thi thể cô gái này ném và chỗ nào đó chỗ không có người, thế là xong hết mọi chuyện.”

Tô Bằng tiếp tục phân tích, sau đó tiến thêm một bước nghĩ đến.

“Nếu ta là hung thủ kia, nếu là giá họa, ta ở phụ cận chờ đợi thời cơ, ẩn núp ở chung quanh, nếu thấy ta vút xác, liền lần theo dấu vết đến, tìm được nhân chứng, cùng nhau bắt quả tang ta, như vậy ta liền thật là hết đường chối cãi.”

Tô Bằng nghĩ đến những điều này, cũng không có chút nào bối rối, mà là một ý nghĩ nảy lên trong lòng.

“Nếu hung thủ kia có thể đang giám thị ta, ta sao không tương kế tựu kế, giả vờ vút xác, nhưng thực ra là đang dẫn hắn tới?”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ.

Càng nghĩ như thế, Tô Bằng càng cảm thấy kế này có thể dùng được.

“Cứ làm như thế!”

Trong lòng Tô Bằng đã lập kế hoạch, lập tức xoay người quay đầu lại, về mặt giả vờ bối rối, đóng cửa sổ lại.

Sau đó, Tô Bằng đi tới trước giường, nhìn thi thể nữ nhân trên giường kia, thở dài, mặc dù túi Càn Khôn của mình cũng có thể miễn cưỡng cất nạng vào, Tô Bằng cũng không muốn làm như vậy, cứ giữ hiện trường như vậy đi, Tô Bằng đưa tay, lấy cái rèm trên giường xuống, như vậy bên ngoài liền không nhìn thấy được thứ trên giường.

Sau đó Tô Bằng nhìn quét qua gian phòng, thấy trong phòng, có một cái rương đựng đồ, liền cười to cái này có thể chứa thi thể của cô gái này, liền mở ra, bên trong đúng lúc là trống không, Tô Bằng thâm nghĩ chính là nó rồi, sau khi đẩy xuống nắp rương, vác lên lưng, sau đó mở cửa sổ ra, mang cái rương nhảy ra ngoài.

Vị trí của tiểu lâu này là dựa vào tường của hậu viện tử lâu, ngoài cửa sổ là một cái sân khác, Tô Bằng lưng vác rương lớn nhảy ra khỏi cửa sổ của tiểu lâu, bên ngoài chính là một cái ngõ tối, lúc này trời đã tối đen, trong ngõ không có người nào, chạy theo hướng đến đường thủy.

Tô Bằng cố ý chậm dần lại tốc độ, vác cái rương hướng đến đường thủy ở hồ Bà Dương, một bên cảnh giác bốn phía.

Ngõ tối này, càng là đi vào bên trong càng bùn lầy u ám hôi thối, hai bên đường đều là tường cao, ngõ tối này lại quanh co vòng vèo, cuối cùng đã đi đến chỗ bờ hồ Vô Nhân thông với Động Đình hồ, Tô Bằng rất nhanh đi tới bờ hồ Vô Nhân kia, lại vẫn chưa có thấy ai đuổi theo.

“Chẳng lẽ là ta nghĩ lầm rồi?”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, nhưng một khi đã diễn trò như vậy, sẽ phải làm thật một chút, hắn ở chỗ này làm bộ tìm kiếm, giống như đang tìm kiếm một chỗ thích hợp để vứt xác.

“Người nào đang ở đó! Người đang làm gì đó?”

Vào lúc này, bỗng nhiên một tiếng quát vang lên sau lưng Tô Bằng!

Rốt cuộc đã có người xuất hiện, là hung thủ kia sao?

Nhưng Tô Bằng nghe xong giọng nói này, lại nhú mào, hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa, một thiếu nữ anh khí tuấn tú mặc váy quần màu vàng nhạt, không biết khi nào thì xuất hiện, lúc này đang dựng thẳng hai hàng nhà quát lên rất có đặc sắc, quát lên với mình!

Nhưng người này Tô Bằng ở trong tửu lâu đã gặp qua một lần, chính là thiếu nữ áo vàng thủ lĩnh bộ khoái.

“Tại sao là ngươi?”

Tô Bằng thấy thiếu nữ anh khí này, không khỏi nghi ngờ nói.

“Ta tại sao cái gì? Ngược lại ngươi, đêm hôm khuya khoắt không ngủ, mang theo một cái rương ra ngoài làm gì? Trong rương là đựng cái gì?”

Thiếu nữ áo vàng nghiêm khắc nói.

“Ra ngoài đi dạo một chút thôi...”

Trong lòng Tô Bằng suy tính, thiếu nữ áo vàng này sao lại xuất hiện ở chỗ này? Chẳng lẽ là nàng có quan hệ với hung thủ? Nàng tất nhiên không thể nào là hung thủ... Nhưng nàng có quan hệ với hung thủ hay không? Nếu thật có liên quan, vậy thì có chút phức tạp.

“Ăn nói lung tung! Người hết sức khả nghi, cho ta xem trong rương là đựng cái gì, sau đó cùng ta đi đến quan phủ một chuyến!”

Thiếu nữ áo vàng kia hoàn toàn không tin Tô Bằng, nàng từ vỏ đao nắm trong tay rút ra một thanh đoản đao tạo hình hơi có vẻ kỳ lạ, nói với Tô Bằng.

Mà lực chú ý của Tô Bằng lại toàn bộ không có ở trên người nàng, chỉ là quan sát bốn phía xem có thể tìm ra người bí mật khả nghi không.

Bỗng nhiên, Tô Bằng đột nhiên phát hiện, sau một cây đại thụ cách nơi này đại khái mấy chục mét, dường như thấp thoáng có một người đang núp ở phía sau, đầu của người này dưới ánh trăng lại có vẻ sáng lóa vô cùng.

““Là người? !”

Thị lực của Tô Bằng vô cùng tốt, tuy rằng chỉ là một cái liếc mắt, nhưng lập tức nhận ra ngay, cái đầu bóng lưỡng như cái gạo kia, chính là Hoa hòa thượng Diêu Thông! (Hoa hòa thượng = chỉ hoà thượng không giữ giới quy, như uống rượu, ăn thịt)

Diêu Thông phía sau cây nơi xa, cũng không khỏi cả kinh, mình đuổi theo Tô Bằng đi ra ngoài một hồi, mới vừa thấy trò hay, có chút xuất thần, không tự giác muốn nhìn nhiều thêm một tí, lại không nghĩ rằng nhãn lực của Tô Bằng tốt đến như thế, không ngờ lại phát hiện ra hắn!

Hòa thượng này cũng rất quyết đoán, lập tức xoay người bỏ chạy!

Tô Bằng cũng chẳng nói nhảm bảo hắn đứng lại, mà là ném cái rương đi, thi triển thân pháp Thần Hành Bách Biến, đuổi theo hòa thượng Diêu Thông kia.

“Đứng lại!”

Thiếu nữ áo vàng kia, ngay lập tức tiến lên, một cước đẩy cái rương lên, phát hiện bên trong trống không, không khỏi chửi bậy một tiếng.

“Đáng giận!”

Sau đó cũng thi triển khinh công, đuổi theo hướng của Tô Bằng...

Chương 62: Có chút phức tạp

Tô Bằng thi triển khinh công Thần Hành Bách Biến, truy kích hòa thượng giả đầu trọc lóc Diêu Thông kia.

Khinh công của hòa thượng giả Diêu Thông kia ngược lại cũng rất cao, tiến lên phía trước vun vút, mỗi lần nhảy lên hạ xuống, cũng phải là sáu bảy thước, mà hơn nữa còn thay đổi hướng cũng rất linh hoạt, những chỗ nào không tiện nhảy xuống thì dùng chân điểm lên cây khô trên mặt đất một chút, là có thể dễ dàng mượn lực, tốc độ thật sự không tầm thường.

Mà còn nhìn Tô Bằng, thì cực ít nhảy, hai chân giống như là dính trên mặt đất, nhưng từng bước chân tỉ mỉ liên tục, thân hình mờ nhạt, tốc độ kinh người.

Vốn thuộc tính nhanh nhẹn của Tô Bằng cũng không tính là thấp, cao chín điểm, sau lại làm các loại nhiệm vụ, thuộc tính đã lên tới mười một điểm, cho dù không cần khinh công, tốc độ chạy trăm mét cũng xê xích cỡ mười giây, mà còn thân pháp Thần Hành Bách Biến, tuy rằng chẳng qua là chỉ là tầng thứ nhất, nhưng cũng tăng tốc độ lên 0.95, tốc độ của Tô Bằng gần như tăng lên gấp đôi, đạt tới trình độ một trăm mét khoảng năm sáu giây, cũng có thể đuổi theo Diêu Thông đang ở phía trước kia.

Trái lại sau lưng Tô Bằng, thiếu nữ váy vàng nhạt đang đuổi theo kia, tuy rằng thoát nhìn khinh công không tồi, nhưng vẫn là kém hơn Tô Bằng rất nhiều, không bao lâu, liền đã dần dần bị bỏ rơi.

Tô Bằng toàn lực truy kích Diêu Thông kia, chỉ thấy cây cối trong rừng cây ven hồ không ngừng gào thét ở bên cạnh mình, tốc độ của mình đã rất là bất phàm, nhưng Diêu Thông này thật sự nhanh nhẹn, nhất thời nửa khắc đuổi không kịp.

Nhưng Tô Bằng đã quyết định, Diêu Thông cùng với Âu Dương Khánh từng đấu qua, Âu Dương Khánh đánh giá khinh công Diêu Thông là hạng nhất, nội lực nếu muốn hạng hai thì còn kém một chút, mà còn Tô Bằng học chính là nội công hạng nhất, cho dù là tăng một cũng sẽ không kém Diêu Thông là bao, cùng lắm thì đuổi theo mấy giờ, cũng làm hấn mệt chết.

Diêu Thông phía trước, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Tô Bằng, cũng là vừa giận vừa sợ, hấn không ngờ khinh công của Tô Bằng cũng là cao siêu như vậy, sợ là nhất thời chạy không xong, sau khi suy tư, hấn cười một tiếng, sau đó lại đột nhiên tăng thêm một chút tốc độ, chui vào trong rừng ven hồ, giống như muốn mượn địa hình phức tạp trong rừng để vút bỏ Tô Bằng.

Nhưng cái này cũng không dễ dàng, thân pháp Thần Hành Bách Biến của Tô Bằng càng thích hợp loại địa hình phức tạp này, tốc độ căn bản không có yếu bớt, ngược lại còn phát huy ra ưu thế.

Hai người người truy ta đuổi, tại nơi này tạo thành vòng tròn...

...

Một màn đuổi theo này, đuổi theo hơn nửa canh giờ, hai người Tô Bằng đã đi hơn mười dặm đường, đã quẩn nhau ra khỏi cánh rừng phụ cận, hướng về bên trong rừng rậm.

Tô Bằng đuổi theo cũng có chút nôn nóng, Diêu Thông kia, tuy rằng nội công bình thường, nhưng không ngờ rất có tính kiên nhẫn, đến bây giờ còn chưa có lộ ra vẻ mệt mỏi, Tô Bằng tuy rằng cũng còn có thể chống đỡ lâu thêm nữa, nhưng chẳng lẽ tối nay muốn lãng phí hết thời gian cho cái gã hòa thượng giả này?

Đang lúc Tô Bằng suy nghĩ, có nên tiếp tục cùng Diêu Thông đông dài thêm nữa hay không, địa hình phía trước đột nhiên biến đổi, phía trước xuất hiện một khe sâu không lớn, khe sâu mặc dù không lớn, nhưng ngoại trừ con đường đến đây, những chỗ còn lại giống như là không có đường, mà cái khe sâu này, dường như phía trước rất sáng tỏ thông suốt.

Diêu Thông chạy ở phía trước nhìn thấy, lập tức tinh thần chấn động, hấn đến khe sâu, có một con sông rộng chừng mười hai mười ba thước, sau lưng kinh công của người đang đuổi theo hấn kia, xem bộ dáng hình như giỏi về ẩn nấu di chuyển, cũng không giỏi về bay lượn leo trèo, chạy đến con sông này, Diêu Thông chỉ cần thi triển pháp môn kinh công mượn lực bay lên, là có thể vứt bỏ người phía sau rồi.

Nghĩ đến đây, Diêu Thông không khỏi lên tinh thần, thân hình tựa hồ lại nhanh hơn vài phần.

Mà còn Tô Bằng sau lưng hấn, cũng đã thấy nhánh sông này, không khỏi nhú mày, mình có cần phải đuổi theo người này tiếp không?

Lúc này Diêu Thông, đã chạy vào khe sâu kia, hấn thấy chạy trốn có hi vọng, lập tức vừa chạy trốn vào bên trong vừa cười ha ha, giống như đã sắp chạy thoát!

Tô Bằng phía sau nhưng lại hết sức không cam lòng, nhưng lúc này xem ra, đúng là không có cách nào ngăn cản Diêu Thông kia chạy thoát...

“Vù!”

Ngay khi Diêu Thông đang đắc ý cười to, bỗng nhiên một tiếng xé gió vang lên, trong lòng Diêu Thông căng thẳng, trong lòng thầm kêu một tiếng không tốt, lại thấy hai phát ám khí, mang theo kinh phong, bay tới trước mặt hai chân mình!

Diêu Thông không kịp chuẩn bị, chỉ kịp nâng lên một chân, đã có ám khí bắn trúng bắp chân của hấn, là một cục đá mang theo nội lực.

“A!”

Diêu Thông kêu một tiếng, lập tức cảm giác kinh mạch trên chân không thuận, nội lực truyền không được đến đùi, lão đảo một cái rơi xuống mặt đất, mà lúc này, một thân ảnh màu trắng, từ tảng đá ở một chỗ bên khe sâu nhảy lùi lại, thân ảnh kia trong tay cầm một cành cây khô, hướng về phía Diêu Thông!

Diêu Thông vùng tay, muốn ngăn trở cành cây khô này, lại phát hiện cành khô kia lập tức sinh ra biến hóa huyền diệu, Diêu Thông nhất thời cảm giác hoa cả mắt, trên người đau đớn liên tục, cũng liên tiếp bị điểm trúng mấy chỗ đại huyết.

Lập tức, huyết mạch Diêu Thông không thông, thân thể chết lặng, ngã trên mặt đất.

Mà lúc này, Tô Bằng cũng đã đuổi theo đến nơi này, nhìn người đã bắt Diêu Thông lại, con ngươi của Tô Bằng không khỏi trợn lớn hơn một chút, nói.

“Là người sao? Phó tiên sinh?”

Chỉ thấy, người dùng cành khô để bắt được Diêu Thông, chính là Phó Dịch một đường trò chuyện hòa hợp với Tô Bằng!

Phó Dịch thấy Diêu Thông đã ngã, nhìn về phía Tô Bằng, khẽ cười cười, nói.

“Ta vô tình lừa người, ta cũng quả thật đã lâu không đi lại trong giang hồ, đã không còn xem như là người giang hồ... Nhưng là quả thật biết chút võ nghệ thô thiển ngẫu nhiên thấy người này dường như muốn hãm hại Tô tiểu huynh đệ, thật sự không muốn nhìn người bị hãm oan, liền không nhịn được mà ra tay.”

“Ồ? Phó tiên sinh, người đã thấy được hành vi gian ác của tên này?”

Tô Bằng nghe xong, đối với việc Phó Dịch nói, hắn cũng không phải quá kinh ngạc về chuyện Phó Dịch biết võ công, các loại dấu hiệu trên đường đã sớm khiến Tô Bằng cảm thấy Phó tiên sinh này không phải là văn sĩ bình thường, biết võ công cũng không khiến Tô Bằng kinh ngạc.

Phó Dịch gật đầu, kể lại cho Tô Bằng...

Hóa ra hôm nay Tô Bằng, sau khi ăn xong cơm tối ở trong tửu lâu, Âu Dương Khánh cùng với Phó Dịch đã sớm rời khỏi.

Chẳng qua là Phó Dịch, lúc tiến vào hậu viện, lại hết sức cảnh giác, dưới ánh trăng ngẫu nhiên nhìn thấy được, có một bóng dáng người đầu trọc,

lưng đeo một bao bố, từ sau viện vượt tường lại đây, Phó Dịch cũng không có lập tức lộ ra, bản thân mình ẩn núp trong bóng tối, nhìn gã đầu bóng lưỡng đang làm gì đó.

Chỉ thấy gã đầu trọc kia, tiến vào trong sân phía sau tửu lâu, nhảy thẳng vào tầng hai của một tòa tiểu lâu, Phó Dịch lại biết căn phòng này đúng là nơi Tô Bằng ở, liền sinh ra sự hiếu kỳ, muốn nhìn một chút tên đầu trọc này tới đó làm gì.

Chưa tới chốc lát sau, gã đầu trọc kia lại từ cửa sổ lầu hai nhảy ra, nhưng không thấy bao bố đó nữa, sau đó nhảy mấy cái, nhảy lên trên mái hiên của một gian phòng bỏ trống, dường như đang quan sát gì đó, Phó Dịch cũng không có rời khỏi, ngay tại một chỗ tối trong sân, nhìn gã đầu trọc đó đến tột cùng là muốn gì.

Lúc sau, Phó Dịch thấy Tô Bằng mang theo một cái rương, từ trong cửa sổ nhảy ra, giống như muốn đi đâu đó, đầu trọc kia ở nóc phòng xa xa theo dõi Tô Bằng, đuổi theo tới, tình cờ lộ ra khuôn mặt, chính là Diêu Thông ban ngày đào tẩu khỏi thuyền.

Phó Dịch trong lòng biết có chút vấn đề, hắn vốn đã ẩn dấu võ công, nhưng khinh công cũng không yếu chút nào, nhảy vào trong phòng Tô Bằng, nhìn một chút, lại phát hiện thi thể nữ nhân trên giường, hơi suy nghĩ một chút, Phó Dịch đã đoán được một cách đại khái, lại đuổi theo, chẳng qua là biết rõ khinh công của Diêu Thông kia rất tốt, sợ là kinh động đến hắn, liền đuổi theo Diêu Thông xa xa.

Lúc sau, Phó Dịch thấy Tô Bằng phát hiện Diêu Thông, sau đó hai người truy đuổi, Phó Dịch đánh giá, khinh công của mình cùng với hai người bọn họ cũng không sai biệt nhiều lắm, ngược lại hắn chưa chắc có thể bắt được Diêu Thông kia, chẳng qua là mấy năm trước hắn đã từng tới hồ Phàn Dương, thấy phương hướng mà mấy người Tô Bằng đang đi đến, hình như phải đi qua khe sâu này, mà hắn lại biết một đường tắt đi thông ở chỗ này, liền không có đi theo phía sau hai người Tô Bằng nữa mà là từ đường tắt đuổi đến nơi đây mai phục, nhưng mà hắn không mang binh khí chỉ đành nhặt tạm một đoạn cành khô, để chế phục Diêu Thông này.

“Đa tạ Phó tiên sinh, nếu không có Phó tiên sinh xuất hiện tức thì, ta sợ đã không cách nào bắt giữ được kẻ ác này.”

Tô Bằng nghe xong, lần nữa chấp tay, tạ ơn Phó Dịch.

Phó Dịch mỉm cười, nói.

“Thật ra thì nếu như người này chỉ là một gã giang hồ mảnh khoé bịp người tầm thường, ta cũng chưa chắc đã ra tay, nhiều nhất chỉ là miệng lưỡi vạch trần sơ sơ một chút, nhưng mà người này chẳng những đi lừa gạt, lại còn giết người giá họa, ta không đành lòng thấy Tô tiểu hữu vô tội bị người hãm hại, liền đuổi theo.”

“Phó tiên sinh lòng dạ tốt bụng.”

Tô Bằng nghe xong, trong miệng nói, sau đó Diêu Thông, nói.

“Hành vi của người này đã chạm đến ranh giới của ta, mặc dù không giết hắn, cũng phải cho hắn gặp quan.”

“Oan uổng!”

Diêu Thông kia đã ngã xuống đất, mặc dù thân thể không thể hành động được nhưng tai mắt vẫn còn dùng được, nghe được Tô Bằng nói muốn giết hắn, không khỏi kêu to lên, nói.

“Ta thật sự là oan uổng! Tại hạ mặc dù có háo sắc cường đoạt nương tử xinh đẹp, nhưng mà từ trước tới nay chưa hề sát sinh, Tiểu nương tử đã chết kia, mặc dù là Diêu Thông ta bắt cóc, nhưng không phải là do Diêu mỗ giết chết, anh hùng đừng có giết ta, nếu không Diêu Thông quả thật là chết oan uổng!”

“Ồ? Ngươi còn có lí do gì để thoái thác đây?”

Tô Bằng nghe xong, đi tới, lật Diêu Thông kia lên lại, hỏi hắn.

“Ta oan uổng mà! Mấy vị đại hiệp sau khi bóc trần ta tại trên khách thuyền kia, tiểu tăng liền chạy trốn tới một thành trấn ở gần hồ Phàn Dương, tìm một cái khách sạn để đặt chân, chỉ là cảm thấy trong lòng buồn bực, muốn

tìm một Tiểu nương tử để vui vẻ một phen, đúng lúc sau khi vào khách điểm thấy có một Tiểu nương tử, dường như đang tìm gì đó, Diêu mỗ thấy bốn phía không có người nào, liền điểm hôn huyết của nàng, bắt đến trong phòng độc viện của Diêu mỗ ở khách điểm, chuẩn bị làm việc...”

“Chẳng qua là Tiểu nương tử kia sớm liền tỉnh lại, liều mạng chống cự, không muốn thành toàn chuyện tốt của Diêu mỗ, mà Diêu mỗ cảm thấy nếu đánh bất tỉnh nàng thì lúc làm việc thật sự không có tình thú, vừa hay trên người Diêu mỗ, có mấy cành hương thoi tình đến từ Tây Vực, một lượng hoàng kim một cành đó, liền lột sạch Tiểu nương tử kia đến lúc chỉ còn áo lót, sau đó trời tứ chi của nàng lại, chặn miệng, đốt hương liệu thoi tình đó lên, mà hương liệu kia thật sự bá đạo, Diêu mỗ sợ bản thân mình chịu không nổi, liền đóng cửa sổ, còn mình ra ngoài đi dạo một hồi, chờ Tiểu nương tử kia động tình, lại không ngờ rằng nhìn thấy mấy vị anh hùng, liền đi theo tới đây, chú ý mấy vị anh hùng...”

“Ta thấy anh hùng dùng cơm xong trở về tiểu lâu, nhớ kỹ gian phòng của anh hùng, mới chợt nhớ tới Tiểu nương tử trong phòng ở khách điểm, may mà hai nhà khách điểm cách nhau không xa là bao, Diêu mỗ liền chạy trở về, nhưng trở lại trong phòng kia của ta, Diêu mỗ lại phát hiện, Tiểu nương tử kia, đã chết trên giường của Diêu mỗ... Nhưng giống như là bị người cường gian rồi giết chết, nhưng mà có trời chứng giám, thật sự không phải là Diêu mỗ làm... Diêu mỗ cho tới bây giờ đều là tiếc hoa như mạng, sao lại cam lòng giết mỹ nhân cho được?”

“Trong lòng Diêu mỗ kinh hãi, không biết nên xử lý như thế nào, đột nhiên như bị ma quỷ ám ảnh, nhớ tới anh hùng... Liền từ cửa sổ nhảy ra, hai nhà khách điểm cách nhau không xa, chỉ cách ngõ tối hơn mười thước, ta nhìn thấy trong phòng anh hùng dường như không có ai, liền nổi lên tà tâm, dùng bao bố ôm thi thể của Tiểu nương tử, đặt ở trên giường của anh hùng... Nhưng mà anh hùng mình xét, chuyện giết người quả thật không phải là ta làm đâu!”

Diêu Thông cảm giác một câu nói của mình nói ra có cái gì đó không đúng, tại nơi có thể trở thành chỗ chôn thân của mình, tánh mạng quan trọng nhất, mồm miệng của hắn đặc biệt minh mẫn, đem những chuyện mình biết nói rất rõ ràng.

Tô Bằng nghe xong, lại cũng hiểu được Diêu Thông này không giống như là đang nói dối, hẳn nói cực kỳ liên mạch, hoàn toàn không giống là giả bộ.

“Tô tiểu hữu, Phó mỗ từng học qua một số kỹ thuật tra khảo, vừa rồi nghe lời của người này nói, cũng không giống như là nói dối.”

Lúc này Phó Dịch, bỗng nhiên mở miệng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, trực giác của bản thân mình cũng cảm giác được, Diêu Thông này không giống như là đang nói dối.

“Vậy thì kì quái, người giết nữ nhân kia là ai chứ?”

Tô Bằng không khỏi suy tư.

“Tình huống có chút phức tạp...”

“Tô tiểu hữu, cho dù Diêu Thông này không có giết người, hẳn cũng có hiềm nghi lớn, chúng ta liền dẫn hắn đến gặp quan phủ của hồ Phàn Dương đi.”

Phó Dịch nói, Tô Bằng gật đầu, hắn tiến lên trước sờ trong ngực Diêu Thông một chút, lấy ra một túi tiền, bên trong có mười hai mươi ba lượng hoàng kim cùng với tán bạc vụn, còn có hai khúc hương liệu màu vàng, chính là hương liệu thôi tình từ Tây Vực theo lời Diêu Thông nói.

Tô Bằng kéo Diêu Thông, vừa định áp hắn đến hồ Phàn Dương, đột nhiên Diêu Thông kia vốn giống như là một đồng thịt mềm, không ngờ lại mạnh mẽ quát to một tiếng, thân thể thể nhưng đã khôi phục lại năng lực, một chưởng quét tới Tô Bằng!

“Người dám!”

Tô Bằng phản ứng không chậm, tuy rằng chuyện phát sinh bất ngờ, nhưng vẫn kịp xuất chưởng cùng với Diêu Thông chạm nhau một chưởng, chẳng qua là trong lúc vội vã, đòn chưởng không có rót nhiều nội lực, có chút chịu thiệt.

Diêu Thông kia chạm nhau một chưởng, không nói hai lời, quát to một tiếng, thân thể bay lên trời, sau đó liền chạy vào con sông lớn ở trước mặt.

“Tặc tử nguoi dám!”

Phó Dịch thấy thủ pháp điểm huyết Diêu Thông của mình không ngờ lại bị giải bỏ, để Diêu Thông kia chạy trốn còn đánh Tô Bằng một chưởng, không khỏi có chút nổi giận, đưa cánh khô trên tay lên coi như kiếm xuất ra một chiêu!

Một đạo kiếm khí vô hình bắn ra, quét trúng Diêu Thông đã nhảy ra bốn năm thước, Diêu Thông lập tức phun ra một búng máu, nhưng thể đi không giảm, liên tục tung ra mấy cái, ra khỏi khe sâu, trước mặt con sông đang chảy đột nhiên nhảy lên, bay lên sáu bảy mét, sau đó từ không trung mượn lực, bay qua con sông dài mười một mười hai mét này!

Tô Bằng không khỏi nhú mày, hần tự hỏi khinh công bây giờ của mình không biết có thể nhảy qua được nhánh sông này hay không, đành buông tha cho việc truy kích.

Phó Dịch cũng cau mày, nhìn Diêu Thông kia chạy đi mất, nói.

“Người này không ngờ lại nhanh chóng phá được thủ pháp phong huyết của ta, nội lực không ngờ lưu loát như thế.”

“Không phải là phá.”

Tô Bằng nhìn bóng lưng của Diêu Thông đã đi xa, nói.

“Lúc ta lục soát trên người hắn, cảm giác bên trong hắn còn mặc cái gì đó, có thể là nhuyễn giáp bên người, chống đỡ kinh khí phong mạch của Phó tiên sinh.”

“Có thể là như thế.”

Phó Dịch nghe xong, cũng gật đầu nói.

“Phó tiên sinh, chúng ta ra ngoài cũng đã lâu rồi, nhanh chóng chạy trở về thôi, trong phòng ta còn có... Nếu là bị người khác thấy được, cũng thật là

phiền toái.”

Tô Bằng nói với Phó Dịch.

Phó Dịch gật đầu, nói.

“Nếu là thật sự bị người phát hiện, ta có thể làm nhân chứng cho người, chứng minh sự trong sạch của người.”

Trong lòng Tô Bằng hơi có chút cảm động, người này bèo nước gặp nhau lại vì mình mà giúp đến như vậy đã là không tệ lắm rồi, liền gật đầu nói.

“Đa tạ.”

Phó Dịch gật đầu, hai người thi triển khinh công, quay trở về thành trấn hồ Phàn Dương.

Sau khi trở lại khách điểm, Tô Bằng cùng với Phó Dịch cùng nhau đến tiêu lâu khách điểm mà Tô Bằng ở lại, chẳng còn có thi thể của nữ nhân đó nữa.

Chẳng qua là lúc hai người lên lầu, lại phát hiện cửa phòng Tô Bằng đã đóng cả đám người tụ tập lại đang đợi.

Tô Bằng lập tức nhíu mày, nhìn một chút, một đám thiếu hiệp hiệp nữ bọn Hoắc Tư Kiệt cùng với Âu Dương Khánh đang ở cửa phòng Tô Bằng cãi vã, còn có mấy bồi bàn với chủ quán đang hoà giải.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Tô Bằng thấy vậy liền lên tiếng hỏi.

Những hiệp nữ thiếu hiệp kia thấy Tô Bằng, lập tức có mấy người rút bội đao bội kiếm trên người ra kêu “choang choang”, nghe được một tên thiếu hiệp quát.

“Tên dân tộc cường gian rồi giết chết nữ tử, nhanh chóng cúi đầu chịu trói!”

Chương 63: Xác chết biết đi

Tô Bằng nghe xong, không khỏi nheo mắt lại, hỏi.

“Con mắt nào của người nhìn thấy? Có hiểu cái gì gọi là phi báng hay không?”

“Dân tộc còn dám giao biện, người dám mở cửa ra, để ta lục soát gian phòng của người một chút không?”

Tên thiếu hiệp này, trường kiếm trong tay nghiêng nghiêng chỉ vào Tô Bằng mà nói, mấy hiệp nữ thiếu hiệp chung quanh cũng chĩa binh khí với Tô Bằng.

Tô Bằng không thèm để ý tới bọn họ, nhìn thoáng qua tư thế của Âu Dương Khánh giống như đang cố thủ trước cửa phòng mình, nói.

“Âu Dương huynh, đây là có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Những tên giang hồ này, không biết ở đâu đào ra cái tin, nói là trong phòng người có một cái xác nữ nhân, phải lục soát phòng của người, ta thấy được liền ngăn bọn họ lại, chính là những người này còn muốn cậy mạnh, nếu người còn chưa có trở lại, ta sợ là ta cũng sắp động thủ.”

Âu Dương Khánh nói, đột nhiên lộ ra một nụ cười không rõ ý tứ hàm xúc, nháy mắt mấy cái với Tô Bằng.

Tô Bằng thấy Âu Dương Khánh giống như là đang ám chỉ mình cái gì đó, không khỏi nhíu mày, Âu Dương Khánh cũng biết cái gì sao?

“Người tên là Tô Bằng phải không? Mau mau mở cửa phòng, để cho chúng ta lục soát một chút!”

Hoắc Tư Kiệt lúc này nhìn Tô Bằng, nói với hắn.

Tô Bằng nhìn thoáng qua Hoắc Tư Kiệt, không biết có phải là mới vừa rồi mọi người xô đẩy hay không, Hoắc thiếu hiệp lúc này có chút y quan (áo mũ) không ngay ngắn, cũng không biết có phải hay không là không biết có phải là hưng phấn hay không, sắc mặt hắn ửng hồng, trên đầu còn có mồ hôi, kỳ quái chính là môi lại có chút trắng nhợt.

“Hoắc thiếu hiệp này, người chẳng lẽ là bị bệnh sốt rét, môi sao lại trắng nhợt như vậy?”

Âu Dương Khánh kia nhìn Hoắc Tư Kiệt, cười hắc hắc nói với hắn.

“Ít nói nhảm! Có người thấy tên người Giang Ninh người trong phòng cất đầu một xác nữ, người nọ nhất gan không dám báo quan, liền báo cho Hoắc thiếu hiệp, Hoắc thiếu hiệp tìm bọn ta, chính là để điều tra gian phòng dâm tặc này một chút, không có lửa làm sao có khói, nếu trong lòng hắn không then, sẽ không sợ chúng ta lục soát phòng đúng không?”

Một hiệp nữ bên trong đám Hoắc Tư Kiệt nói.

“Thật sao? Nội tâm không then là có thể lục soát phòng của người khác, ta đây không dậy nổi sắc tâm có phải là có thể cùng với người sinh hoạt vợ chồng?”

Âu Dương Khánh cười nhạo, nói với hiệp nữ này.

“Người... Người tên gì đây!”

Hiệp nữ kia nghe xong, lập tức nhục nhã mặt đỏ bừng, gờ kiểng lên nói với Âu Dương Khánh.

“Chư vị đại hiệp... Chư vị đại hiệp... Nghe lão hủ nói một câu, chúng ta kinh doanh tiểu điểm không dễ dàng, chư vị đại hiệp cũng đừng có náo loạn nữa, cùng lắm lão hủ giảm ba phần tiền phòng cho chư vị, cũng đừng có lục soát gian phòng kia nữa đi!”

Lão bản của khách điểm, lúc này cũng ở bên ngoài phòng lầu hai này, không ngừng thở dài nói với đám người hai bên.

Trong lòng Tô Bằng đã có chút hiểu rõ suy nghĩ của lão bản khách điểm này, nếu như không có phát hiện ra xác nữ nào thì cũng còn đỡ, vạn nhất mở cửa ra thật sự phát hiện một xác nữ, việc làm ăn của hắn ở đây có thể sẽ phải xuống dốc. Lão bản của khách điểm này, cũng bất kể là dâm tặc có ở ngay tại chỗ này của hắn hay không, chỉ cần đem chuyện này mơ mơ hồ hồ gạt qua là tốt rồi, chẳng qua là không có ai để ý đến hắn.

Vào lúc này, phía dưới tiểu lâu, không ngờ lại đi tới mấy người.

Cầm đầu mấy người đi lên lầu kia, nhìn thấy Tô Bằng, không khỏi quát một tiếng.

Tô Bằng quay đầu lại, lại thấy chính là thiếu nữ váy vàng nhạt kia, lúc này đi theo phía sau nàng còn có ba gã bộ khoái, đang đi lên.

“Người Quan phủ đến!.

Thấy được thiếu nữ kia, đám thiếu hiệp hiệp nữ lại om sòm, lớn tiếng nói.

“Vị nữ hiệp này, chúng ta nhận được có người tố cáo, nói là người tên Tô Bằng này, chính là dâm tặc, trong phòng của hắn có một cái xác nữ, nhưng người này cùng với đồng bạn của hắn, cũng không cho chúng ta lục soát!”

Lúc này, bộ dáng Hoắc Tư Kiệt giống như trả lời bình thường, nói với cô gái bộ khoái kia.

“Ta đã biết rồi, bộ dạng của tên này khả nghi, ta hoài nghi hắn đã vút xác không để lại dấu vết, nếu nói trong phòng hắn có thể có dấu xác nữ thì phải kiểm tra, các người hãy canh giữ người này, chớ để cho hắn chạy thoát.”

Thiếu nữ áo vàng nhạt, lời của nàng đại biểu cho thái độ của quan lại, những hiệp nữ thiếu hiệp kia lúc này hưng phấn, thoáng cái làm thành một vòng tròn, đem Tô Bằng vây vào giữa.

Tô Bằng mặt không chút thay đổi, ánh mắt lại dần dần híp lại, trong phòng của mình thật sự có một xác nữ, nếu như là bị phát hiện, bản thân mình tránh không được phải bị giữ lại ở Hồ Phàn Dương, mặc dù có Phó Dịch làm chứng, nhưng độ thuyết phục của chứng cứ thật sự không cao, nói không chừng thân còn phải hãm trong nhà tù, Tô Bằng đã quyết định, nếu một hồi mở cửa thật sự phát hiện thấy xác nữ, mình đành phải hy sinh một ít danh dự, cũng phải phá vòng vây rời khỏi nơi đây.

Nghĩ đến điều này, Tô Bằng không khỏi đưa tay sờ chuôi kiếm Vô Phong Kiếm sau lưng.

Nhưng vào lúc này, Tô Bằng lại thấy Âu Dương Khánh kia, đang liên tục nháy nháy mắt với mình, lại tựa hồ như tự nói với mình không nên vọng động.

Tô Bằng nghi hoặc nhìn về phía Âu Dương Khánh, chỉ thấy Âu Dương Khánh làm hình dáng của miệng khi phát âm nói ra ba chữ, hình như là “xem kịch vui”.

Bộ khoái sau lưng thiếu nữ áo màu vàng nhạt kia tiến lên đẩy cửa phòng Tô Bằng một chút, lại phát hiện cửa đúng là khóa từ bên trong, không khỏi nhìn thoáng qua Tô Bằng, nói.

“Cửa đã khóa ở bên trong.”

“Quả nhiên là dâm tặc! Cửa nếu là khóa, tất nhiên hẳn là từ cửa sổ ra ngoài, người tốt ai sẽ đi cửa sổ mà không đi cửa chính chứ?”

Bên trong đám thiếu hiệp, có người hô.

“Ta tới!”

Hoắc Tư Kiệt Hoắc thiếu hiệp, đột nhiên rút trường kiếm trong tay ra, một kiếm chém xuống, một kiếm này, trực tiếp bổ cánh cửa ra, cái chốt cửa của cửa phòng Tô Bằng cũng bị một kiếm chặt đứt!

Hoắc thiếu hiệp một cước đá văng, Hoắc thiếu hiệp đầu tàu gương mẫu, đi đến cái giường đang được che bằng rèm vải kia của Tô Bằng...

Tô Bằng nhú mày, tay khoác lên trên chuôi kiếm, tùy thời chuẩn bị xuất thủ.

Nhưng Âu Dương Khánh, lại lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường, lắc đầu với Tô Bằng...

Hoắc Tư Kiệt một kiếm đẩy ra rèm trên giường Tô Bằng, lập tức, hấn phát hiện...

Giường, đúng dạ trống không!

“Tại sao có thể là trống không?”

Hoắc Tur Kiệt nhìn, không khỏi kinh hãi kêu lên.

Tô Bằng nghe xong, cũng đi đến, phát hiện... Trên giường quả nhiên là trống không, trừ bỏ cái đệm ra quả nhiên không có gì cả.

Mà còn thiếu nữ váy màu vàng nhạt kia, cũng đi đến, nhìn giường trống trơn, một đôi lông mày rất xinh đẹp cũng nhăn lại.

Tô Bằng cùng với Âu Dương Khánh cũng đi đến, Tô Bằng thấy trên giường trống trơn, không khỏi cũng hơi ngạc nhiên, chẳng qua, hắn nhìn thoáng qua Âu Dương Khánh bên cạnh, giống như đã nghĩ tới điều gì.

“Ồ? Hoắc thiếu hiệp, người giống như rất chắc chắn trong phòng này phải có một cái xác nữ nhĩ...”

Âu Dương Khánh đi tới, nhìn thoáng qua Hoắc Tur Kiệt sắc mặt có hơi trắng bệch, nói.

Sau đó hắn nhìn thoáng qua mấy người bộ khoái trong phòng, trong miệng nói.

“Bản thân ta đã từng nghe qua một câu nói, gọi là vừa ăn cướp vừa la làng. Hoắc thiếu hiệp đối với việc tróc nã dân tộc này đau lòng như thế, có phải là chứng tỏ Hoắc thiếu hiệp cũng là có một chút chột dạ đúng không? Hơn nữa ta cảm thấy, việc lục soát phòng của vị bằng hữu kia của ta chỉ vì có người nói trong phòng của hắn có dấu một cái xác nữ... Như vậy ta cảm thấy, cũng có thể lục soát phòng của Hoắc thiếu hiệp được chứ, ta nhìn thấy phòng của Hoắc thiếu hiệp dường như có giọng nói của nữ tử, dân tộc kia, nói không chừng chính là Hoắc thiếu hiệp cũng nên!”

Hoắc Tur Kiệt nghe xong, sắc mặt càng trắng bệch, giờ kiếm hướng về phía Âu Dương Khánh nói.

“Người nói bậy bạ gì đó?”

“Ta lại cũng cảm thấy hắn là nên như thế, bằng không bản thân không duyên không cớ bị người oan uổng, cảm thấy hết sức bất công... Nếu

chuyện này đúng là Hoắc thiếu hiệp gây nên, vậy nhất định cũng phải kiểm tra phòng của Hoắc thiếu hiệp một chút, ta mới cam tâm chịu phục.”

Tô Bằng giống như lĩnh ngộ được gì đó, mở miệng nói.

Thiếu nữ váy màu vàng nhạt kia nghe xong, nhìn thoáng qua Tô Bằng, lại nhìn thoáng qua Hoắc Tư Kiệt, nói.

“Lời ấy cũng coi như có lý.”

“Hừ! Ta quang minh chính đại, không sợ để các người lục soát!”

Hoắc Tư Kiệt nghe xong, nghiêm nghị lớn tiếng nói, sau đó khoanh tay đứng ở chỗ này.

“Vậy liền đi nào.”

Phòng của Hoắc Tư Kiệt, cũng là vừa vặn ở trong tiểu lâu, đám thiếu hiệp cùng với chủ quán mờ mịt khó hiểu, còn có bộ khoái, Tô Bằng, bọn người Âu Dương Khánh, đều đi đến phòng của Hoắc Tư Kiệt, thiếu nữ váy màu vàng nhạt đẩy cửa phòng của Hoắc Tư Kiệt ra, trong nháy mắt, đồng thời đi vào cùng với thiếu nữ váy màu vàng nhạt này còn có một thiếu hiệp nữ hiệp cũng vào cùng, không khỏi đồng thời cả kinh kêu lên!

Chỉ thấy... Một nữ nhân trần truồng, hoặc nói đúng hơn là cái xác nữ, cái mông quang lỏa không chút nào che đậy, quỳ gục ở trên giường Hoắc Tư Kiệt...

Chương 64: Ngọn nguồn chân tướng

Nhìn thấy xác nữ trên giường của Hoắc Tư Kiệt, nhất thời, biểu tình của mọi người cực độ đặc sắc.

Thiếu nữ bộ khoái áo vàng cầm đầu kia, khuôn mặt đầu tiên là ứng đỏ lên, quay đầu đi chỗ khác, nhưng nghĩ đến bản thân mình vẫn là bộ khoái, lại lập tức xoay đầu lại, đám thiếu hiệp nữ kia đều kinh hãi, không ít người còn hét thất thanh, mấy hiệp muội không khỏi thét chói tai, mà mấy thiếu hiệp đứng với nhau, ánh mắt không thể nào tin nổi, đồng loạt nhìn lại Hoắc Tư Kiệt.

Giờ phút này sắc mặt của Hoắc Tư Kiệt trắng bệch, trong nháy mắt không còn huyết sắc, trong miệng thâm thì.

“Không có khả năng... Không có khả năng... Rõ ràng ở trong phòng của hắn... Rõ ràng ở trong phòng của hắn...”

Mà lão bản với hỏa kế của khách điểm, sắc mặt của cả đám so với Hoắc Tư Kiệt cũng không tốt hơn bao nhiêu, nhìn cái xác nữ trên giường, mắt trừng lú lú, lão bản trung niên kia mặt xám như tro tàn, ngón tay run rẩy, muốn nói cái gì đó nhưng lại nói không nên lời.

“Người nọ là hiềm nghi lớn nhất, không thể để cho hắn chạy thoát!”

Sau lưng Hoắc Tư Kiệt, lúc này một tiếng khiển trách của Âu Dương Khánh vang lên, cũng đã làm kinh động đến thiếu nữ váy vàng nhạt cùng với những bộ khoái, ba người bộ khoái rút đao đeo ở thắt lưng ra, đứng ở phía trước phía sau Hoắc Tư Kiệt, chuẩn bị vây bắt hắn.

Các thiếu hiệp nữ hiệp xung quanh đều nghen ngào, hai nữ hiệp vừa mới thét chói tai xong, gương mặt có chút ửng đỏ, lại có chút trắng bệch, vẻ mặt không dám tin mà nhìn Hoắc Tư Kiệt, trong mắt toát ra đủ loại khiếp sợ, cũng không biết là sợ hãi, hay là thanh âm rơi vỡ của hình tượng nam thần thần tượng trong suy nghĩ của mình.

Hoắc Tư Kiệt ngơ ngác ngây ngốc, nhìn ánh mắt hai hiệp muội bên cạnh đang nhìn mình vừa xa lạ vừa tràn đầy sợ hãi kia, ánh mắt này trong mắt Hoắc Tư Kiệt, mang theo nỗi thất vọng thật sâu, Hoắc thiếu hiệp tuy rằng bình thường giống như không thèm để ý đến tình cảm của hai hiệp muội này, lúc này lại dường như đánh một quyền đả kích mạnh mẽ vào trong lòng hắn... Nhưng bản thân hắn cũng là trong lòng có quỷ, không dám nhìn thẳng cái xác nữ trên giường kia.

“Người có hiềm nghi lớn nhất, theo ta đến nha môn một chuyến!”

Thiếu nữ áo vàng nhạt kia, lúc này cũng kịp phản ứng, quay đầu lại, rút ra thanh đoản đao được tạo hình có hơi chút kỳ lạ kia, nói với Hoắc Tư Kiệt.

“Không... Ta...”

Hoắc Tur Kiệt giống như rơi vào đấu tranh tư tưởng kịch liệt, một mặt giống như là muốn chống lại chạy trốn, về mặt khác, lại như kèm thêm một ít sợ hãi, tựa hồ là sợ thanh danh của mình cứ như vậy sẽ quả thật bị phá hủy!

Tô Bằng thấy một màn như vậy, chen lời nói.

“Mọi người cẩn thận, Hoắc Tur Kiệt cường gian rồi giết chết cô gái này chính là đệ tử chính thức của phái Hằng Sơn, võ công không kém, không nên để hắn làm bị thương!”

Nghe xong lời của Tô Bằng, mấy người bộ khoái chung quanh mặt liền biến sắc, bọn họ không ngờ nghi phạm này lại là đệ tử chính thức của một đại môn phái, đệ tử chính thức của một đại môn phái đó, không những nổi danh mà còn có quan hệ vững chắc lợi hại, trong lòng không khỏi cẩn thận, đều tự mình lùi nửa bước.

“Các người đừng vội nghe hắn nói bậy... Ta... Ta là vô tội!”

Hoắc Tur Kiệt nghe xong, không khỏi càng thêm lo sợ không yên, la lớn, nhưng vẫn nắm lấy chuôi kiếm trong tay!”

“Cẩn thận! Hoắc tặc tử này sắp ra tay đả thương người!”

Âu Dương Khánh lửa cháy thêm dầu, ở một bên la lớn.

Đám bộ khoái nghe xong, lập tức khẩn trương lên, cả đám cùng nhìn chăm chăm vào Hoắc Tur Kiệt, sợ hắn ngay sau đó liền đả thương người khác.

“Các người không nên nghe những người này nói bậy! Hoắc thiếu hiệp là đệ tử danh môn chính phái, sao lại có thể làm ra loại chuyện không bằng cầm thú này? Đích thị là bị người hãm hại! Chúng ta nên tỉnh táo lại, sau khi điều tra rõ ràng rồi lại nói sau!”

Một thiếu hiệp bên trong đám người của Hoắc Tur Kiệt, hiếm thấy có được đầu óc suy nghĩ, cũng là biết rõ nếu Hoắc Tur Kiệt thật sự động thủ, liền chết với tội danh cường gian rồi giết chết nữ tử nhà lành, công khai chống lại lệnh bắt, đả thương bộ khoái, bỏ trốn tội danh, không khỏi la lớn.

Hoắc Tur Kiệt Hoắc thiếu hiệp kia, cũng không phải là hoàn toàn ngu xuẩn, nghe xong một tiếng này của đồng bạn, không khỏi tỉnh táo lại, biết mình lúc này nếu động thủ, mới là thật sự hết rồi, lúc này nếu theo người ta điều tra, đối phương sẽ xem thân phận đệ tử chính thức của phái Hằng Sơn của mình, sẽ không bị đắc tội quá lớn, cho dù bị giam cầm, người của phái Hằng Sơn cùng với ca ca của mình biết chuyện này, cũng nhất định sẽ tới giải cứu mình, tính toán rõ ràng xong, tay của hắn chậm rãi buông khỏi chuôi kiếm, tuy rằng trên mặt vẫn còn là trắng bệch giống như tro tàn, nhưng vẫn khắc chế được sự sợ hãi của bản thân, nói.

“Ta... Ta là oan uổng, ta nguyện ý đi đến quan phủ, hiệp trợ điều tra.”

“Như thế là tốt nhất.”

Thiếu nữ áo vàng nhạt kia thấy Hoắc Tur Kiệt dường như không có ý định chống cự nữa, mới yên lòng, dẫn dò hai gã bộ khoái bên cạnh nói.

“Tháo bội kiếm của hắn ra.”

Hai gã bộ khoái cẩn thận đi lên phía trước, Hoắc Tur Kiệt thấy thế, thở dài một tiếng, cũng không chống cự, đem bội kiếm trên người đưa cho bộ khoái, mình cũng thuận theo, bị ba người bộ khoái vây vào giữa.

“Chư vị hiệp sĩ, nơi này là hiện trường quan trọng, trước tiên phải giữ cho chỗ này không được để người làm lộn xộn, ta đem nghi phạm này giải đến nha môn trước, lát nữa sẽ có bộ khoái và ngũ tác đến khám nghiệm tử thi, lão bản, trách nhiệm duy trì hiện trường liền giao cho ngươi.”

Thiếu nữ áo vàng nhạt nói với bốn phía, sau đó đưa mắt nhìn thoáng qua Tô Bằng, trong lòng Tô Bằng không then, cùng nàng mặt đối mặt, thiếu nữ này nhìn một hồi, ánh mắt dời đi, sau đó cùng với ba người bộ khoái kia, kẹp lấy Hoắc Tur Kiệt Hoắc thiếu hiệp dẫn đi.

“Ha ha ha ha... Đúng là hả lòng hả dạ quá mà!”

Âu Dương Khánh thấy vậy, cười ha ha, dẫn đến mấy người thiếu hiệp kia trợn mắt nhìn, Âu Dương Khánh lại hoàn toàn không thèm để ý tới, vẫn cười hết sức khoái trá.

Tô Bằng thấy không có người chú ý hẳn, mới kéo ống tay áo Âu Dương Khánh một chút, hỏi Âu Dương Khánh.

“Âu Dương huynh, cuối cùng là đã có chuyện gì xảy ra? Tiểu đệ vẫn còn không hiểu ra sao...”

“Chúng ta xuống lầu đi, ta sẽ kể lại tỉ mỉ cho ngươi...”

Âu Dương Khánh cười hắc hắc, thấp giọng nói với Tô Bằng...

...

Chương quay của khách điểm này ngược lại xui xẻo cùng cực, khách trọ nghe nói khách điểm xảy ra án giết người đều rối rít tiến đến yêu cầu trả phòng, chương quay của khách điểm cũng bắt đầu dãn, chỉ đành phải lần lượt trả lại tiền, trong lòng đem tám đời tổ tông của Hoắc thiếu hiệp ra ân cần thăm hỏi một lần.

Lúc này, lại nói đến ba người Tô Bằng, Âu Dương Khánh còn có Phó Dịch sau khi xuống lầu, đi trên đường cái ở bên ngoài, Âu Dương Khánh liền chuyện đã xảy ra tối nay nói lại một lần.

Hóa ra, sau khi dùng xong cơm tối, Tô Bằng đầu tiên là trở lại phòng, người thứ hai ăn xong chính là Âu Dương Khánh, Phó Dịch bởi vì vốn chú trọng dưỡng sinh ăn chậm nhai kỹ, nên là người ăn chậm nhất, do đó chưa có rời bàn.

Mà Âu Dương Khánh trở lại gian phòng của mình, mở cửa sổ ra để hóng mát, phòng của hắn vừa vặn cùng một tầng lầu với phòng của Tô Bằng, bởi vì góc độ mở cửa sổ, có thể nhìn ra xa xa, vừa vặn có thể thấy cái ngõ tối kia.

Vừa mới mở cửa sổ ra, Âu Dương Khánh đột nhiên phát hiện, hơn mười thước bên ngoài cửa sổ, giống như cũng là một cái tiểu lâu trong khách điểm, cửa sổ đột nhiên mở ra, sau đó, một người bối rối sử dụng khinh công, từ trong cửa sổ nhảy ra, hoảng hốt chạy bừa, trốn chạy theo một hướng.

Mà người này, chính là Hoắc thiếu hiệp của phái Hằng Sơn, Hoắc Tư Kiệt.

Lúc này Âu Dương Khánh nổi lên lòng hiếu kỳ, Hoắc thiếu hiệp này cũng đặt phòng ở cùng khách điểm này với mình, mà không phải mới vừa nói đi lục soát dân tộc sao? Sao lại xuất hiện ở trong phòng tầng hai của khách điểm kia vậy, còn phải phá cửa sổ mà chạy, bối rối như thế?

Khinh công của Âu Dương Khánh cũng không phải là kém, lúc này từ cửa sổ nhảy ra ngoài, vun vút mấy cái, liền từ cửa sổ nhảy vào trong tiểu lâu mà Hoắc Tư Kiệt đã chạy ra kia.

Vừa tiến vào, Âu Dương Khánh đã phát hiện, trên giường phòng này, có một nữ tử thân thể trần truồng, chết ở trên giường, Âu Dương Khánh tiến lên xem xét, thân thể cô gái này ửng hồng, nhiệt độ cơ thể vẫn còn giống như người bình thường, nhưng đã chết đi, hạ thể chảy ra tinh dịch, cổ tựa hồ bị người bóp chặt nên hít thở không thông mà chết.

Kinh nghiệm giang hồ của Âu Dương Khánh phong phú đến mức nào chứ, lập tức suy đoán ra, đây là cường gian rồi giết chết, hung thủ kia, tám chín phần mười dạ Hoắc thiếu hiệp.

Thật ra thì dựa theo bản tính của Âu Dương Khánh, mấy chuyện thế này thật ra thấy cũng không có gì, nếu là thật sự lên cơn động dục, bắt hai Tiểu nương tử tới vui chơi cũng không có gì là không thể, chuyện này đối với hắn mà nói cũng không phải là chuyện gì không thể tha thứ được, chẳng qua là bản thân Âu Dương Khánh không yêu thích phương thức này lắm mà thôi, nhưng lúc này người cường gian rồi giết chết chính là đệ tử chính thức của danh môn chính phái, lại làm cho Âu Dương Khánh nổi lên hứng thú, năm xưa Âu Dương Khánh đã từng bãi sư danh môn chính phái rồi bị cự tuyệt, hơn nữa còn ngang ngược nhục nhã hắn, nói hắn không phải là kỳ tài luyện võ, về sau lại cơ duyên xảo hợp mới thu được một thân võ nghệ, trong lòng đối với danh môn chính phái một chút thiện cảm cũng hoàn toàn không có, bình sinh thích nhất thấy những đại môn phái này bị chê cười, lúc này nổi lên hưng trí bừng bừng, từ trong cửa sổ nhảy ra ngoài, đuổi theo Hoắc Tư Kiệt kia.

Chẳng qua là Hoắc Tư Kiệt kia giống như thất hồn lạc phách, ở trong trấn Hồ Phàn Dương mò mẫm như con ruồi không đầu, Âu Dương Khánh đi

theo một hồi liền mất kiên nhẫn, buông tha cho gã, trở lại tử lâu.

Nhưng mới vừa trở lại tử lâu, chợt nghe lão bản khách điếm kia hỏi Âu Dương Khánh có phải là Hoắc Tư Kiệt Hoắc thiếu hiệp hay không, Âu Dương Khánh cảm thấy kỳ quái, liền giả mạo nói là bạn tốt của Hoắc Tư Kiệt, chường quầy liền đưa cho Âu Dương Khánh một phong thư, nói là có người đi đường nhận ủy thác của người khác đưa tới, Âu Dương Khánh mở phong thư ra, thấy bên trong ghi.

“Hoắc thiếu hiệp, trong phòng tên Tô Bằng người Giang Ninh kia, có một xác nữ bị bóp chết, xin nhanh chóng báo quan đến điều tra.”

Lúc này Âu Dương Khánh cảm giác có vấn đề, đem thư thả lại trong phong thư, còn mình đi tới phòng của Tô Bằng, dùng đao đẩy cái chốt cửa của phong Tô Bằng ra, sau khi đi vào, quả nhiên phát hiện một cái xác nữ, chính là xác nữ tử xinh đẹp chết ở trong phòng mà Hoắc Tư Kiệt chạy ra chỗ khách điếm mà hắn đã nhìn thấy kia, lại bị xếp đặt bày ra một tư thế cực kỳ cảm thấy thẹn.

Âu Dương Khánh đang cảm thấy ngạc nhiên, lúc này lại nghe được trong sân có dị động, hắn liền ẩn thân ngoài cửa, để lại một cái khe hở nhằm quan sát, thấy một người từ cửa sổ nhảy vào, sau khi nhìn một vòng, người nọ lại nhảy cửa sổ đi ra, Âu Dương Khánh thấy rõ ràng, người nọ chính là thiếu hiệp phái Hằng Sơn Hoắc Tư Kiệt!

Câu chuyện tiếp theo đã đơn giản hơn rất nhiều, Âu Dương Khánh thấy Hoắc Tư Kiệt nhảy khỏi cửa sổ đi rồi, liền ôm cái xác nữ đó chuyển qua đến giường trong phòng của Hoắc Tư Kiệt, sắp đặt lại đúng theo nguyên dạng, sau đó dùng nội lực đem cái chốt cửa phòng Tô Bằng kéo lên lại, sau đó liền trở lại trong phòng của mình để chờ... Quả nhiên chưa bao lâu, Hoắc Tư Kiệt liền dẫn theo một nhóm người đi lên, Âu Dương Khánh liền ra cửa ngăn lại, sau đó, Tô Bằng trở lại, chuyện đã xảy ra mọi người cũng đã biết.

Tô Bằng nghe xong, không khỏi âm thầm lú lười, lại không nghĩ rằng, vụ án này có nhiều rối rắm đến như vậy.

Phó Dịch nghe xong, cũng khẽ vuốt chòm râu, nói.

“Nói như vậy, tuy rằng vụ án rắc rối, nhưng nàng kia lại thật sự là Hoắc Tư Kiệt cưỡng gian rồi giết chết!”

“Tất nhiên là đúng như vậy! Ha ha ha, ta đã nói sao ấy nhỉ? Những gã tự xưng là danh môn chính phái này, chính là một lũ che giấu chuyện xấu xa dơ bẩn, dưỡng lên cũng là một đám hèn hạ!”

Hôm nay Âu Dương Khánh nhìn Hoắc Tư Kiệt bị quan phủ bắt giữ, dáng vẻ bệ vệ toàn bộ đều bị tiêu tán, không khỏi hết sức khoái trá, cười ha ha, nói.

Lúc này Tô Bằng, ở trong lòng tự mình sửa sang lại một số tin tức vừa biết được.

“Dựa theo trình tự thời gian, hẳn là đầu tiên Hoa hòa thượng Diêu Thông bắt nữ tử xinh đẹp kia, sau đó ở trong phòng ý đồ bất chính, nhưng gặp phải chống cự, cảm thấy không có tình thú, liền trói nàng kia lại, đốt chút mê hương, còn bản thân mình thì rời đi, sau đó ở trên đường đi dạo gặp phải chúng ta, ta cùng với Phó Dịch, Âu Dương Khánh đến khách điểm ăn cơm, từ đó biết được chuyện dâm tặc từ chỗ thiếu nữ bộ khoái kia, bọn người Hoắc Tư Kiệt ra ngoài dò xét, có thể Hoắc Tư Kiệt tra được đầu mối gì đó, đã tìm đến khách điểm mà Diêu Thông ẩn thân, nhưng mà sau khi tiến vào... Đúng lúc thấy nữ tử bị hại kia, lúc ấy trong phòng đang đốt hương liệu thôi tình bá đạo của Tây Vực, bản thân Hoắc Tư Kiệt kia có thể bị nhiễm khói mê, lại thêm có thể bị nàng kia lung lạc ý chí, liền cùng với nàng kia hoan lạc một hồi.”

“Sau đó, có thể là cửa sổ mở ra, hương mê giảm bớt, nữ tử đó cũng lấy lại được ý thức, lại phát hiện bị Hoắc Tư Kiệt cướp lấy trinh tiết liền kêu to, Hoắc Tư Kiệt kia cũng khôi phục lại ý thức, dưới trạng thái kích động đã bóp chết nữ tử này, sau đó hốt hoảng chạy trốn, vừa lúc bị Âu Dương Khánh thấy được, liền dẫn đến những chuyện sau này.”

“Sau đó nữa, Diêu Thông trở về khách điểm, nhìn thấy thi thể của nữ tử kia thì kinh hãi, nhưng lại nghĩ đến muốn hãm hại ta, lúc này ta đã ăn cơm xong trở về phòng logout, Diêu Thông thấy phòng ta không có người, liền đem cái xác nữ đó chuyển vào phòng của ta, lại bị Phó Dịch nhìn thấy... Trong lúc đó có lẽ Diêu Thông tranh thủ viết một phong thư thêm mấy

lượng bạc nhờ một người qua đường đến tửu lâu chỗ chúng ta trú lại, tìm Hoắc Tư Kiệt, nhưng không biết Hoắc Tư Kiệt lại chính là hung thủ.”

“Lại sau đó nữa... Chính là chuyện đã xảy ra sau khi ta login...”

Sau khi sắp xếp lại trình tự thời gian của những chuyện này, Tô Bằng không khỏi có chút im lặng, chuyện này nhưng thật ra phát sinh có phần hơi phức tạp.

Chẳng qua cũng may, cuối cùng chính chủ giết người đã bị bắt được... Có lẽ còn có một tên hái hoa đạo tặc ở Hồ Phàn Dương không có bị bắt, nhưng dù sao cũng với bọn hắn cũng không có quan hệ.

“Thật đúng là xui xẻo, gặp phải loại chuyện này, có điều, may mắn nhờ được Âu Dương huynh cùng với Phó huynh giúp đỡ, mới khiến cho tiểu đệ thoát khỏi trận nguy hiểm tai bay vạ gió này.”

Tô Bằng chấp tay, nói với Âu Dương Khánh và Phó Dịch.

Âu Dương Khánh cười ha ha, nói là không có gì, ngày mai mời hắn uống rượu là tốt rồi, Phó Dịch cũng mỉm cười, khoát khoát tay áo.

“Được rồi, náo loạn cả đêm như vậy, ta cũng có chút mệt mỏi, hôm nay nếu khách điểm không ở được, ta đành đi tìm một chỗ ngủ tạm, hai người các ngươi thì sao?”

Âu Dương Khánh duỗi thân thể một chút, hỏi Tô Bằng với Phó Dịch.

Tô Bằng vừa định nói mình cũng trở về, Phó Dịch lại mở miệng nói trước.

“Hai người chúng ta thấy ánh trăng tối nay không tệ, định đi đến ven hồ Hồ Phàn Dương ngắm trăng thả câu uống rượu, đại khái tối nay sẽ về lại thuyền.”

“Ha ha, các ngươi thật có nhã hứng, có điều ta phiền nhất mấy chuyện câu cá ngắm trăng các loại, sẽ không đi cùng với các ngươi đâu, cáo từ trước!”

Âu Dương Khánh nói, nói xong chấp tay, sau đó thi triển khinh công rời đi.

Mà Tô Bằng cảm thấy khó hiểu, không biết Phó Dịch tách khỏi Âu Dương Khánh muốn làm cái gì, lại nghe Phó Dịch nói.

“Tô tiểu hữu, cùng ta đi đến ven hồ nhé.”

Tô Bằng mặc dù không lí giải nổi, nhưng Phó Dịch đối với mình coi như bạn tốt, chắc sẽ không vừa nãy mới giúp mình giờ lại muốn gây bất lợi cho mình đâu nhỉ? Liên đồng ý đi với Phó Dịch.

Hai người đi chưa bao lâu, liền đi tới chỗ ven hồ mà Tô Bằng đã từng giả vờ vứt xác, Phó Dịch đi tới đó, nhìn bầu trời một chút, nói.

“Ánh trăng tối nay không tệ, lại bôn tẩu vài chục dặm, vừa lúc hoạt động thư giãn gân cốt... Tô thiếu hiệp, rút kiếm đi, cùng với Phó mỗ đánh một trận nào!”

Chương 65: Đẳng cấp thực lực của Tô Bằng!

Tô Bằng nghe vậy không khỏi kinh ngạc, nói với Phó Dịch.

“Phó tiên sinh, Tô mỗ có chỗ nào làm sai sao? Tại sao nói đánh là đánh?”

“Ha ha... là Bác mỗ chưa nói rõ.”

Phó Dịch bật cười.

“Phó mỗ những điểm khác thì bình thường, nhưng với nhãn lực thì khá tự tin. Ta thấy những thiếu hiệp kiểu như Hoắc Tư Kiệt tuy hành động nông thôn, binh khí cũng rất tốt, nhưng nhìn kỹ ra thì trường kiếm binh khí của chúng chỉ để ngắm là chính chứ không thực dụng. Chỉ binh khí của Hằng Sơn Hoắc Tư Kiệt còn khá một chút, nhưng cũng chỉ thượng phẩm của binh khí môn phái mà thôi.

Ngược lại nhìn Tô tiểu hữu, thanh trường kiếm của ngươi tuy nhìn đơn giản nhưng Phó mỗ đã nhìn kỹ, phát hiện đó thật là bảo kiếm. Bất luận là về chế tạo, mài giũa hai chất liệu của kiếm đều hơn đám người kia...

Từ đó có thể thấy Tô tiểu hữu nhất định là người hiểu kiếm, nếu đã dùng thanh bảo kiếm như vậy thì công phu kiếm đạo chắc chắn không tồi chút

nào. Bác mỗ hành tẩu giang hồ mấy năm nay với thân phận văn sĩ, đã ba bốn năm không động thủ với ai. Chuyển đi hôm nay lại có chút ngứa ngáy, nhìn Tô tiểu hữu cầm bảo kiếm dường như có võ nghệ kinh người, không kìm được muốn cọ xát với Tô tiểu hữu xem sao. Mong Tô tiểu hữu thành toàn”.

Tô Bằng nghe vậy bật cười, thì ra Phó Dịch mấy năm nay giả vờ làm người tốt lâu quá, bất ngờ ra tay lại có cảm giác chưa đã.

Đó cũng là bình thường, người biết võ công thì phần lớn thời gian là tu hành, sợ còn chăm chỉ tu hành hơn cả ăn cơm. Một cao thủ đạt chuẩn, võ đạo đã dung hợp vào cuộc sống. Vài năm không động thủ cũng giống như kẻ háo sắc vài năm không động nữ sắc vậy, không gặp kích thích còn được, vừa rồi Phó Dịch động thủ bắt Đào Thông, e là đánh vẫn chưa thoả mãn, nên lúc này tìm tới Tô Bằng hấn.

Nhưng việc này cũng hợp ý của Tô Bằng... Hấn học được kiếm thức kiếm ý của bán thức kiếm pháp ở Tử Hà Môn, còn chưa động thủ với người trong giang hồ. Tuy biết kiếm pháp lợi hại chưa định vị được cụ thể thực lực của nó trong giang hồ. Hấn rất muốn được đấu vài trận để xác định thực lực của mình. Mà rõ ràng võ công của Phó Dịch không hề kém, là đối thủ tốt, lại không phải chiến sinh tử, vừa hay có thể kiểm chứng thực lực. Lúc này Phó Dịch đưa ra yêu cầu so kiếm, thật đúng ý Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu.

“Vậy Tô Bằng cung kính không bằng tuân lệnh... Nhưng Phó tiên sinh, ta thấy ngươi không mang binh khí, so kiếm thế nào?”

“Không vấn đề gì.”

Phó Dịch nói rồi nhìn xung quanh, nhắm một cành cây, dùng hai ngón tay chặt đứt cành cây, tuốt hết cành lá thừa thành một cái gậy gỗ dài bằng trường kiếm của Tô Bằng.

“Ta dùng cành cây thay kiếm. Hai bên chạm vào được đối phương là được. Ngươi còn rất trẻ, hơn nữa thấy ngươi thi triển khinh công nội lực dường

như vẫn chưa tu luyện đến đỉnh cấp, ta cũng không dùng nội lực ức hiếp người. Ta chỉ dùng một tầng nội lực tỉ thí với người. Thế nào?”

“Một tầng nội lực sao?”

Tô Bằng nghe thế liền có cảm giác bị coi thường, nhưng hắn vốn chỉ muốn kiểm chứng võ công, cũng không tức giận.

“Nếu vậy, Tô Bằng sẽ có lợi hơn rồi.”

“Được, vậy giờ chúng ta bắt đầu? Tô tiểu hữu, rút kiếm đi, Phó mỗ tới đây!”

Phó Dịch nói rồi cầm cành cây vung một đường kiếm coi như khởi động.

Tô Bằng rút kiếm, để bao trên một tảng đá lớn.

“Ta tới đây!”

Xong hắn chĩa thẳng mũi kiếm lao tới.

“Hay lắm!”

Phó Dịch kêu lên, khí thế liền thay đổi, Tô Bằng đột nhiên cảm giác cơ thể Phó Dịch cao lớn hơn rất nhiều, cành cây trong tay hắn biến thành vô số điểm sáng.

Tô Bằng bỗng sử dụng kiếm chiêu kiếm ý của bán thức kiếm pháp đấu với Phó Dịch.

Hai người đấu qua đấu lại trên hồ, chớp mắt đã mười bảy mười tám chiêu.

Sau khi dùng bán thức kiếm pháp Tô Bằng liền cảm thấy áp lực từ công kích của đối phương không lớn. Dường như mấy chiêu này chỉ đang thăm dò, khởi động mà thôi, liền nói.

“Phó tiên sinh không cần nương tay, kiếm lộ của Tô mỗ gặp mạnh càng mạnh. Mời Phó tiên sinh cứ yên tâm tấn công, Tô mỗ vẫn chống đỡ được.”

“Gặp mạnh càng mạnh sao? Vừa hay kiếm lộ của Phó mõ cũng vậy. Thế ta không khách khí nữa.”

Phó Dịch nói rồi công thế thay đổi, nháy mắt đã tung ra mười mấy kiếm.

Tô Bằng cảm giác áp lực bỗng chốc tăng mạnh, hơn nữa nhìn kiếm thuật của Phó Dịch có một loại khí trường dần lan toả, trong mấy kiếm này Tô Bằng dường như cảm giác có một tấm lưới kiếm thế đang triển khai ụp lấy hắn.

“Quả nhiên là một cường giả!”

Tô Bằng nghĩ bụng, tiếp tục dùng bán thức kiếm pháp. Kiếm ý kiếm chiêu dần triển khai chống lại kiếm thế của Phó Dịch, tuy nhìn có vẻ yếu thế nhưng dần dần phá được kiếm thế của Phó Dịch.

“Cẩn thận, đây mới chỉ là bắt đầu thôi.”

Phó Dịch nói, ánh mắt hần lạnh dần, nhưng không phải lãnh khốc mà vào trạng thái vô cùng lý trí, kiếm thế cũng dần được triển khai.

Tô Bằng chống trả vài chiêu thì phát hiện kiếm của Phó Dịch không đơn giản như vậy...

“Không đúng, kiếm pháp của hắn nhìn giống như một tấm lưới ập tới nhưng bán thức kiếm pháp của mình là Âm Kim Kiếm Pháp, có vẻ yếu ớt nhưng lại vô cùng cứng rắn, có thể dần dần phá vỡ chiêu thức của Phó Dịch. Nhưng mấy chiêu sau đó của Phó Dịch lại giống như kiếm nọ nối tiếp kiếm kia. Kiếm thế trước đó như tùy ý nhưng lúc này dường như đó lại trở thành màn chuẩn bị để giờ dần không chế kiếm lộ của Tô Bằng... Giống như trong một ván cờ vây, mấy nước đầu tựa như tùy tiện, nhưng rồi liên kết thành một thế cờ huyền diệu bao vây lấy hắn, sau khi rơi vào đó kiếm thế của đối phương ngày một kỳ ảo, nhìn đơn giản nhưng lại ảo diệu, người ngoài cuộc không thể lĩnh hội được. Chỉ dựa vào kiếm thuật này, Phó Dịch có thể được gọi là đại sư!”

Tô Bằng càng đấu càng kinh ngạc.

Mà Phó Dịch cũng rất ngạc nhiên.

“Ta thấy Tô Bằng này còn nhỏ tuổi, nội công cũng chưa thuần thực, dường như cũng không phải đệ tử của danh môn đại phái. Tuy có bảo kiếm, có lẽ có một hai loại kiếm chiêu kỳ diệu, vì thế mới so kiếm với hã... Nhưng giờ thật sự rất bất ngờ, kiếm pháp của hã nhìn qua có vẻ tầm thường, tiến thủ không vững, nhưng để ý kỹ sẽ thấy vô cùng tinh tế, hợp lý mà cũng vô cùng kiên nhẫn... Kiếm thuật của hã có lẽ không ở dưới ta... Chỉ là xem ra thời gian tu hành kiếm thuật của hã còn ngắn, chưa lĩnh hội hết chân ý của kiếm pháp, ta dùng nhiều hơn vài tầng công phú xem thực lực của hã đến đâu.”

Phó Dịch nghĩ bụng, rồi kiếm pháp càng thêm huyền diệu, tuy không dùng tới nội công lợi hại nhưng kiếm pháp càng thêm phức tạp huyền diệu, giống như cao thủ cờ vây, chiêu thức biến hoá đa đoan, tầng lớp vô cùng, thâm ý sâu xa, một chiêu đầy ngụ ý, đúng là kiếm pháp huyền diệu.

Mà kiếm pháp của Tô Bằng nhìn có vẻ tầm thường, ứng phó khó khăn, nhưng thực chất phòng ngự rất kín kẽ, nhìn có vẻ sơ hở đầy rẫy nhưng thực chất không chút sơ hở. Bất kể kiếm pháp Phó Dịch huyền diệu mức nào cũng không thể làm khó hã. Không hổ là kiếm pháp bí truyền Âm Kim của Tử Hà Môn.

Hai người giống như hai kỳ thủ đấu cờ, một người liên tục xuất kỳ chiêu, một người dường như đi những nước bình thường chẳng có gì lạ. Nhưng nhìn kỹ sẽ thấy dường như những nước bình thường kia lại vừa hay hoá giải được kỳ chiêu. Thật sự là kỳ phùng địch thủ.

Cứ thế, hai người giao đấu bất giác đã vài trăm chiêu nhưng vẫn không phân được cao thấp.

Cả hai đều thầm cảm thấy kinh ngạc. Tô Bằng cảm thấy kiếm pháp lúc này của đối phương so với ban đầu mạnh hơn vài lần, hơn nữa càng đấu kiếm chiêu càng mạnh, cảm giác như có thể gấp lần lên vô hạn.

Còn Phó Dịch hã cũng biết kiếm pháp của mình càng về sau càng mạnh. Kiếm ý của hã lúc này cũng đã tới đỉnh điểm, cứ cách một lúc là kiếm chiêu lại tạo ra gấp đôi áp lực. Nhưng kiếm pháp bình thường của đối

phương dường như sinh mệnh lực rất mạnh, cảm giác như kiếm chiêu của mình càng mạnh thì đối phương cũng mạnh hoen vậy. Khiến Phó Dịch thấy tò mò xem đối phương có thể chống đỡ được bao lâu, rốt cuộc tiềm lực của bộ kiếm pháp đó mạnh đến mức nào.

Hai người không ngừng giao đấu, chớp mắt đã hơn bốn mươi phút, hai người vẫn không có dấu hiệu mệt mỏi, mà lúc này vũ khí của hai bên đã rất ít tiếp xúc. Hai người đều thường tung kiếm về hư không như rất vô nghĩa rồi lập tức thu về. Người không phải trong nghề sẽ không thấy, nhưng chỉ hai người trong cuộc biết họ đang tranh đoạt kiếm thế kiếm lộ, giống như việc tranh giành “thế” trong cờ vây vậy. Trận đấu bình thường đã được nâng lên một tầm cao mới rồi.

Chỉ là bán thức kiếm pháp của Tô Bằng lúc này dường như không còn ổn định nữa, như sắp bị kiếm pháp của Phó Dịch công phá. Dù không bị phá cũng bị áp chế rơi vào thế yếu.

Nhưng lúc này Phó Dịch cũng không nhẹ nhàng gì, kiếm pháp Tô Bằng giống như một khúc xương cứng, thực sự rất khó gặm, tuy kiếm pháp của hắn nếu được kiếm pháp thượng đẳng kích phát thì dường như có thể dùng chiêu thức huyền diệu hơn. Nhưng lúc này áp lực của Phó Dịch cũng không nhỏ. Tuy đối phương nhìn như sắp thua nhưng lại không thua, còn hắn cũng mơ hồ cảm nhận được trong kiếm thế của đối phương ẩn tàng một thứ sức mạnh khủng bố, dường như chỉ cần lơ là một chút là đối phương sẽ phản kích như núi lửa phun trào.

Còn áp lực của Tô Bằng cũng hề nhỏ, hắn dùng bán thức kiếm pháp, cảm giác giống như một quả bóng cao su độ đàn hồi cực tốt, đối phương càng tạo áp lực thì phản lực lại càng mạnh. Nhưng nếu đối phương mạnh hơn khả năng chịu đựng của hắn thì quả bóng cao su của hắn sẽ bị phá vỡ.

Nhưng Tô Bằng vẫn còn một tuyệt chiêu!

Trận tỉ thí đã được hơn bốn mươi phút, Tô Bằng cảm giác sát chiêu của bán thức kiếm pháp đã tụt đủ lực rồi!

Cảm giác này giống như thổi bóng, khi đủ hơi thì tay sẽ có cảm giác.

Lúc này, kiếm pháp mạnh dần của Phó Dịch đột nhiên xuất hiện cao trào, liên tục mấy chiêu nữa đều có thể trở thành kiếm chiêu của thần, áp lực đè lên Tô Bằng tăng mạnh.

Nhưng đúng lúc Tô Bằng cảm giác không thể chống đỡ được mấy chiêu này nữa thì đột nhiên nghe “keng” một tiếng.

“Tự lực sát chiêu đã đầy!”

Tô Bằng mừng rỡ, nhưng vẫn không quên mình đang cầm kiếm thật, lên tiếng nhắc nhở Phó Dịch.

“Phó tiên sinh cẩn thận đấy!”

Vút!

Một đường kiếm quang chói loà bắn ra từ tay Tô Bằng.

Nhìn có vẻ như đó chỉ là một kiếm bình thường của Tô Bằng, nhưng Phó Dịch có chút thất thần lại cảm thấy kiếm ý trong nó dường như không cách nào để chống đỡ.

Nhưng đúng lúc đó, Phó Dịch bỗng huýt lên một tiếng dài.

“Thắng rồi!”

Tô Bằng tung sát chiêu, đồng thời với một kiếm này là sự tự tin chắc chắn rằng kiếm này sẽ thắng!

Nhưng đúng lúc ấy đột nhiên Phó Dịch huýt một tiếng dài.

Đột nhiên uy lực của cành cây trong tay Phó Dịch tăng lên gấp ba lần. Hắn thi triển vài chục kiếm, tựa tinh đầu trên không trung, lấp lánh nối liền nhau giống như một bàn cờ tuyệt thế, chống đỡ kiếm quang của Tô Bằng. Rồi mấy chục kiếm đó đột nhiên hợp lại thành một, lao thẳng tới kiếm của Tô Bằng.

Tô Bằng cảm giác tay như bị sét đánh, suýt chút nữa không cầm nổi kiếm, còn cành cây trong tay Phó Dịch, khi lao vào kiếm của Tô Bằng thì gãy làm

đôi.

Hai người đều dừng tay lại.

Mãi lúc lâu, Phó Dịch mới lắc đầu cười khở, ném đi một nửa cành cây, nói.

“Trận này ta thua rồi. Ta không làm theo giao ước, đã dùng tới ba tầng nội lực, để Tô tiểu hữu chê cười rồi.”

“Không có gì.”

Cảm giác tê rần ở tay của Tô Bằng lúc này mới tan dần, hắn thu kiếm về, nói.

“Trận đấu vừa rồi ta có chút cảm giác, nếu ta đoán không nhầm thì kiếm pháp của Bác tiên sinh lấy cơ sở là nội lực. Nội lực càng mạnh thì kiếm chiêu càng mạnh... Còn kiếm pháp của ta không có yêu cầu quá cao về nội lực, như vậy cũng có chút lợi thế. Nếu Bác tiên sinh dùng dưới bảy tầng nội lực thì ta chưa chắc đã chống đỡ quá ba mươi chiêu.

“Kiếm pháp của ta đúng là như vậy...”

Phó Dịch gật đầu, rồi lại lắc đầu, nói.

“Nhưng trận này đúng là ta đã thua, ta đã giao ước trước nhưng lại chính mình phá vỡ giao ước.”

“Ha ha, Phó tiên sinh là quân tử nên mới nghĩ vậy.”

Tô Bằng cười, nói rồi nhặt bao kiếm lên cất Vô Phong Kiếm đi.

Cất kiếm xong Ninh Tiểu Xuyên quay lại, cung tay nói với Phó Dịch.

“Phó tiên sinh võ nghệ như vậy chắc chắn không phải vô danh trên giang hồ. Hắn là cũng gặp rất nhiều nhân vật võ lâm. Tô Bằng mới vào giang hồ không lâu, mong được chỉ giáo... kiếm pháp của ta so với Thập Tiểu Kiếm giang hồ thì như thế nào?”

“Thập Tiểu Kiếm giang hồ à? Ta cũng không tiếp xúc nhiều, chỉ từng thấy cái xếp hạng nhất. Ta thấy kiếm pháp của hiền đệ chỉ luận kiếm pháp thì hơn hết tất cả Thập Tiểu Kiếm...Chỉ là nội lực kém một chút. Nếu là thực chiến, tham chiếu một vài tin đồn giang hồ, có lẽ Tô tiểu hữu có thể dễ dàng thắng được từ người thứ sáu trở xuống trong Thập Tiểu Kiếm. Hạng bốn và năm thì có chút vất vả, nhưng vẫn có thể thắng. Còn ba người hạng đầu thì có thể giao đấu trong thời gian dài, có bảy phần thắng, nhưng nếu nội lực tiêu hao hết trước lúc đó thì khó nói.”

Tô Bằng nghe thế, suy nghĩ một chút cũng nắm được đại khái, từ hạng tư trở xuống không nói nữa, ba hạng đầu có lẽ tương đương thực lực màu lam mãn cấp hoặc công pháp màu bạc tầng sáu bảy. Nhưng chắc chắn nội lực là màu bạc tầng bảy tám. Nếu hấn gặp, chỉ cần không tiêu hao hết nội lực thì có khoảng bảy phần thắng.

Nghĩ tới đây Tô Bằng bất giác coi thường giang hồ Thập Tiểu Kiếm. Tuy kiếm chiêu và nội lực của hắn đều là ám kim nhưng ba hạng đầu của Thập Tiểu Kiếm cũng tương đương hắn, chẳng trách mà Âu Dương Khánh nói đó toàn là bọn học nghệ không tinh loè thiên hạ.

Nghĩ một chút Tô Bằng lại hỏi.

“Ta nghe mấy người Hoắc Tư Kiệt nói, còn có Thập Đại Kiếm giang hồ, ta so với họ thì sao?”

“Ha ha, không phải đả kích Tô tiểu hữu, kẻ đứng đầu Thập Tiểu Kiếm cũng không thể đuổi kịp cường giả hạng chót của Thập Đại Kiếm. Gặp Thập Đại Kiếm, người không thể thắng nổi một ai đâu... Nhưng kiếm pháp của người rất đặc biệt, từ hạng sáu tới hạng mười của Thập Đại Kiếm tuy người không thắng được nhưng cũng chưa chắc đã thua. Nhưng họ có thể khiến người tiêu hao cạn nội lực của người. Nếu là trận đấu sinh tử thì tốt nhất người hãy bỏ chạy, khinh công của người khá tốt, một nửa Thập Đại Kiếm sẽ không đuổi kịp người. Nhưng nếu gặp ba người hạng đầu thì người không có nổi cơ hội bỏ chạy.”

Tô Bằng nghe thế, cúi đầu suy nghĩ. Như Phó Dịch nói thì trên giang hồ khinh công là khá hiếm có. Kinh công màu kim tầng một của hắn đã hơn được năm trong Thập Đại Kiếm, nhưng thực lực lại thua rất xa... Như vậy,

Thập Đại Kiếm đại khái là võ công màu bạc mãn cấp, hoặc cao hơn một chút.

“So với Âu Dương huynh thì sao?”

Tô Bằng hỏi.

“Thực lực của Âu Dương Khánh có thể toàn thắng Thập Tiểu Kiếm, có thể thắng người hạng cuối Thập Đại Kiếm, còn đến hạng tám chín thì chỉ có thể duy trì không thua.”

Tô Bằng gật đầu, hẳn cũng có cảm nhận về thực lực của Âu Dương Khánh.

“Vậy...so với Thích Đạo Tín của Đại Không Tự thì sao?”

Tô Bằng đột nhiên nhớ tới một người, hỏi.

Chương 66: Bạch Hồ

Khi hẳn nhắc tới Thích Đạo Tín thì Phó Dịch bất giác nhíu mày.

“Nếu gặp Thích Đạo Tín...phải xem hẳn có ra tay toàn lực không, nếu toàn lực thì có lẽ đến cơ hội rút kiếm người cũng không có.”

Phó Dịch nghĩ một chút, đáp.

Nghe thế, Tô Bằng bất giác trùng xuống, Phó Dịch đánh giá nghe khá đau lòng, võ công hiện tại của Tô Bằng hẳn hiện tại trước mắt Thích Đạo Tín cũng không có cơ hội sao?

“Nhưng người cũng không cần phải tự ti, Thích Đạo Tín đã hơn ba mươi, mà người thì chắc cũng chỉ hai mươi, đến khi hơn ba mươi võ công người chưa chắc đã không bằng Thích Đạo Tín. Kiếm pháp và khinh công của người đều là hiếm thấy trên giang hồ. Hiện tại người tu hành còn chưa lâu, khi tu hành tới cao thâm thì sẽ không thua Thích Đạo Tín bao nhiêu.”

Phó Dịch có lẽ thấy mình nói hơi nặng nên cổ vũ Tô Bằng, nhưng cũng không phải nói bừa. Tô Bằng chưa thể hiện nội lực nhưng kiếm pháp và khinh công của hẳn thật sự khiến Phó Dịch đánh giá cao.

Tô Bằng gạt đầu, bán thức kiếm pháp và thân pháp Thần Hành Bách Biến của hắn, một là cấp ám kim, một là cấp hoàng kim, nội công cũng là ám kim. Còn Thích Đạo Tín không tới mức có võ công cấp kim cương chứ? Cùng lắm là một thân công pháp cấp ám kim, chưa biết chừng cũng chỉ là công pháp hoàng kim luyện tới cao thâm.

“Như vậy Tô Bằng cũng hiểu đại khái về thực lực của mình, đa tạ Phó tiên sinh đã giải thích.”

Tô Phong cung tay thi lễ, nói.

“Ha ha, không có gì. Những điều này các người đi lại trên giang hồ một thời gian sẽ cảm nhận được thôi.”

Phó Dịch mỉm cười, nói.

“Chúng ta ở ngoài cũng lâu rồi, trời cũng về đêm, ngày mai còn phải lên đường, chúng ta về thuyền nghỉ ngơi đi.”

Tô Bằng gạt đầu, hôm nay thu hoạch được không ít, đeo Vô Phong Kiếm lên, hắn cùng Phó Dịch quay lại cảng, dùng kinh công nhảy lên thuyền, tìm một căn phòng rồi nghỉ ngơi.

Phó Dịch đi ngủ, Tô Bằng cũng không có tâm tư tu hành nội công nên thoát khỏi trò chơi.

Nhìn đồng hồ đã là một giờ đêm rồi, Tô Bằng trở về phòng, xem phim một lúc xong đi tắm rồi ngủ.

Ngày hôm sau.

Tô Bằng thức dậy, tắm xong thay quần áo, khi tới nhà ăn thì thấy Tôn Thế Giai và Lôi Minh đang ăn ở đó rồi. Tôn Thế Giai đang không ngừng cười nói với Lôi Minh điều gì đó. Lôi Minh gạt đầu, xem ra hai người giao lưu cũng rất tốt.

“Khả năng giao tiếp của Tôn Thế Giai không tồi..”

Tô Bằng nghĩ bụng, hẳn cũng tới làm phiền, lấy đồ ăn nhìn quanh thì phát hiện Quý Minh đang ngồi ăn một mình liền tiến lại.

“Có cảm giác mấy ngày rồi không gặp.”

Tô Bằng đặt đồ xuống nói.

Quý Minh ngẩng lên, thấy là Tô Bằng thì gật đầu, nói.

“Thật ra ngày nào cũng thấy cậu ở phòng đăng nhập, chỉ là cậu quá chuyên chú không nghe thấy bọn tôi nói chuyện thôi.”

“Ừm, gần đây làm nhiệm vụ, có chút lơ là những việc khác.”

Tô Bằng gật đầu, ăn chút cháo xong ỏi.

“Nhân vật của cậu phát triển thế nào rồi?”

“Có chút rắc rối, Bách phu trưởng Bao Trạch của Hắc Thủy Quân nhìn tôi rất thuận mắt, định nhận tôi làm đồ đệ, sau này nhận chức trong đội cung thủ Hắc Thủy Quân, ta cũng muốn đi, chỉ là Hàn Thác không thả người.”

Quý Minh nói.

“Sự phiền não hạnh phúc.”

Tô Bằng cười.

“Nhân tài đi đâu cũng là nhân tài.”

“Hơ hơ, câu này nói ra từ miệng cậu sao tôi cứ có cảm giác bị nói kháy nhỉ?”

Gần đây Quý Minh cũng thân thiết hơn Tô Bằng, nghe Tô Bằng nói vậy bật cười.

Sau đó Quý Minh hạ thấp giọng nói.

“Mấy hôm trước tôi nghe được một tin, nhóm Long Bôn hình như có người mất tích một cách thần bí.”

“Sao các cậu thông tin nhanh nhạy thế?”

Tô Bằng nói. Xem ra ngoài Tôn Thế Giai ra, Quý Minh cũng đã dần thành lập các con đường thu thập tin tức rồi, hình như mình hẳn là kém thông tin nhất.

“Là vì cậu quá chuyên tâm vào trò chơi, dành chút thời gian để ý tới việc ở công ty đi. Sự việc trong hiện thực vẫn là quan trọng nhất.”

Quý Minh nói nhỏ.

“Tôi ăn xong rồi.”

Nói xong bụng khay cơm đi.

Tô Bằng vừa ăn cháo vừa nghĩ những điều Quý Minh nói. Người của nhóm Long Bôn mất tích một cách thần bí, có khả năng là người mà hắn đã tận mắt nhìn thấy bị xe tải đâm chết đó.

“Chết một người mà không có cảnh sát tới điều tra, cũng không biết công ty bảo mật tốt, hay là...”

Tô Bằng ngẫm nghĩ.

“Nhưng dù thế nào cũng không phải việc mình cần đối mặt. Trước tiên phải đảm bảo tiến độ trong trò chơi, tranh thủ thời gian trở về quận Giang Ninh trước buổi sát hạch cuối tháng đã.”

Tô Bằng nghĩ bụng.

Ăn xong bữa sáng, Tô Bằng liền tới phòng đăng nhập vào trò chơi.

Sau khi đăng nhập, Tô Bằng xuất hiện trên thuyền, lúc này hàng hóa cũng đã xếp xong, chuẩn bị rời bến.

Tô Bằng nhìn ra ngoài khoang thuyền thì phát hiện một người vốn không nên xuất hiện trên thuyền lúc này lại đang đứng bên mép thuyền nhìn bờ xa dần.

“Sao cô ta lại lên thuyền?”

Tô Bằng không khỏi thắc mắc, thấy người đó dường như tạm không muốn vào trong khoang thuyền, Tô Bằng đi ra tiến về phía đó.

“Cô nương, xin chào.”

Tô Bằng đến gần tới nơi thì lên tiếng chào. Người đó quay lại, chính là thiếu nữ bỏ khoái mặc váy vàng đó.

Cô gái này dung mạo khá...xinh trai, đặc biệt là hàng lông mày, không phải lông mày lá liễu như các cô gái khác, mà lại giống như lông mày lười mác của nam tử, nhưng mảnh hơn không ít. Đôi lông mày này ở trên gương mặt cô không hề phá vỡ sự hài hòa mà ngược lại còn điểm thêm vài phần mạnh mẽ.

Thấy Tô Bằng, thiếu nữ bỏ khoái khẽ gật đầu coi như đáp lại, nói.

“Xin chào, ta là Lăng Tiêu Vũ, hôm qua đắc tội rồi.”

“Không có gì.”

Tô Bằng gật đầu, thấy bên cạnh còn trống chỗ liền tiến lại.

“Lăng cô nương, không phải cô nương làm bỏ khoái ở địa giới Bà Dương Hồ sao? Sao lại ngồi thuyền cùng bọn ta rồi đi vậy?”

Lăng Tiêu Vũ mỉm cười.

“Ai nói tôi là người ở đây? Với cả ai bảo giúp người bắt đạo phỉ nhất định là bỏ khoái?”

“Ồ, thì ra Lăng cô nương cũng là nữ hiệp giang hồ...”

Tô Bằng nghe vậy nói, nhưng lại nghe sau lưng có tiếng cười ha hả.

“Ha ha ha... Tô tiểu huynh đệ vẫn là chưa đủ kinh nghiệm giang hồ, ngay con gái của Thần Bồ Lãng Truy cũng không nhận ra sao?”

Tô Bằng và Lãng Tiêu Vũ cùng quay lại, thấy Âu Dương Khánh và Bắc Đầu Thất Phong cùng tiến lại.

“Âu Dương huynh.”

Tô Bằng lên tiếng chào, đôi mắt trong veo của Lãng Tiêu Vũ cũng nhìn về Âu Dương Khánh, quan sát một lát rồi nói.

“Vị tiền bối đây nói vậy lẽ nào biết gia phụ? Hơn nữa vị huynh đệ này gọi tiền bối là Âu Dương huynh, không lẽ là tiền bối Âu Dương Khánh, Cuồng Sa Xích Phát Kỳ Dao trên giang hồ?”

“Ha ha ha, không ngờ lại bị tiểu nha đầu ngươi nhận ra. Không sai, chính là ta, nhưng ta không phải Cuồng Sa Kỳ Dao gì cả, giang hồ đều gọi ta là Cuồng Sa Tà Dao.”

Âu Dương Khánh cười lớn, nói.

Tô Bằng nghe vậy toát mồ hôi, hắn và Âu Dương Khánh quen biết mấy ngày rồi còn chưa biết ngoại hiệu, vị cô nương này mới gặp lần đầu đã biết rồi.

Âu Dương Khánh giải thích cho Tô Bằng một chút, thì ra phụ thân của Lãng Tiêu Vũ là nhân vật rất nổi tiếng trên giang hồ, tên là Lãng Truy, giang hồ gọi là Thần Bồ. Cũng là nhân vật người người đều kính ngưỡng. Lãng Truy sống tại địa giới Trung Châu, là người trong nha môn, nhưng vang danh tứ hải. Tất cả là vì, trên giang hồ bất luận là tà hay chính, là giang hồ đại phái hay hắc đạo bang phái, là người võ công kinh người hay chỉ tàng tàng, chỉ cần gây ra án ở Trung Châu là Lãng Truy nhất định sẽ điều tra bắt kẻ phạm tội về quy án. Hơn nữa còn liệt kê ra tội trạng rõ ràng, những kẻ bị bắt nhất định đã phạm phải thập ác bất dung, khiến người khác thấy bắt và giết kẻ đó rất hợp thiên lý cũng như nhân tâm.

Lãng Truy thành danh đã hơn hai mươi năm. Trong hai mươi năm này có lẽ hắn đã bắt vài trăm nhân vật giang hồ. Theo lý thì sẽ đắc tội với không ít

người, nhưng trước giờ hắn luôn công bố tội trạng của kẻ bị bắt cho giang hồ, tội ác của chúng thật sự đáng chết. Hơn nữa Lăng Truy hàng sự công minh, sẽ không vì bối cảnh của kẻ nào đó mà thiên vị, uy tín trên giang hồ rất tốt, vì thế rất ít người báo thù.

Đương nhiên cũng có vài thân hữu của tội phạm tìm đến, nhưng võ công của Lăng Truy rất cao cường, những người tìm tới tất cả đều không một ai trở về. Lâu dần giang hồ đồn Lăng Truy là đệ tử của môn phái giang hồ ẩn thế nào đó, võ công thực ra đã là Hóa Cảnh, chỉ đang tu luyện nơi hồng trần, sư môn cũng rất lớn, không chán sống thì tốt nhất đừng đi. Vì thế sau này thân hữu của người trên giang hồ mà bị Lăng Truy bắt thì cũng chỉ biết coi như xui xẻo chứ không nghĩ tới chuyện báo thù. Gần mười năm nay Lăng phủ không có ai tìm tới trả thù rồi.

Lăng Truy cũng trở thành tiêu biểu cho võ lâm Trung Châu, là nhân vật tựa thần trong mắt bổ khoái toàn thiên hạ, thậm chí có bổ khoái còn lập miếu thờ Lăng Truy tôn hắn là Bồ Thần, cầu Lăng Truy phù hộ.

Trong võ lâm Lăng Truy cũng có thanh danh tốt, ngay bọn Âu Dương Khánh cũng rất khâm phục, định tìm cơ hội tới Trung Châu tìm hắn chào hỏi.

Tô Bằng nghe thế thì hiểu ra, chẳng trách mà ở Bà Dương Hồ, Lăng Tiêu Vũ lại có thể sai khiến bổ khoái nha môn, thì ra có cha là Bồ Thần, cộng với kiến thức gia học, thấy án Lăng Tiêu Vũ cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn, đương nhiên sẽ nhúng tay vào.

“Vậy không biết Lăng cô nương muốn tới đâu?”

Tô Bằng hỏi.

“Ha ha, ta muốn tới quận Giang Ninh, nửa tháng nữa là sinh nhật ngoại công ta rồi. Phụ mẫu ta đang có việc công không thể về, liền bảo ta tới chúc thọ.”

Lăng Tiêu Vũ mỉm cười, bỏ qua việc cô là con gái của Thần Bồ và sự nghiêm túc khi làm án ra thì cô vẫn là tiểu cô nương rất dễ nói chuyện.

“Giang Ninh? Đó không phải chỗ của Tô tiểu hữu sao?”

Bắc Đẩu Thất Phong nghe thế nói.

“Ừa? Ngươi cũng tới Giang Ninh?”

Lăng Tiêu Vũ nghe thế chớp mắt nhìn Tô Bằng.

“Ừm...ta vốn là người Giang Ninh, chỉ vì một vài việc mà xuất môn, giờ đang định quay về... Ngoại công của Lăng cô nương cũng là người trong võ lâm. Dám hỏi là vị tiền bối nào vậy, không biết Tô mỗ có biết không?”

Tô Bằng hỏi.

“Ngoại công ta là Thanh Thành đệ tử... Nhưng đã lâu không hành tẩu giang hồ, sợ là không ai còn nhớ lão nhân gia nữa. Nhưng cừu cừu ta chính là thành chủ quận Giang Ninh, tôn danh Mạc Thiên Kinh.”

Lăng Tiêu Vũ cũng không giấu diếm.

“Thành chủ quận Giang Ninh?”

Tô Bằng nghe thế không khỏi khựng người, rồi quan sát Lăng Tiêu Vũ một chút. Không ngờ mình lại gặp Bạch Phú Mỹ đời thứ hai..

Tô Bằng bất giác cảm khái một chút, nhưng dù thế nào hắn cũng không nghĩ nhiều, chỉ là thầm quyết định dừng tùy tiện đắc tội tiểu cô nương này là được... Cừu cừu của cô ta là cấp trên của cấp trên của cấp trên hắn....

...

Thuyền đi được hai ngày, không qua cảng nào cả, đều là đi thông đêm, mưa thuận gió hòa, hai ngày đã đi được gần nghìn dặm.

Tô Bằng cũng không có việc gì khác, chỉ ở trong khoang thuyền tu luyện nội công. Đến tối thì thoát, thỉnh thoảng ra ngoài nói chuyện với Âu Dương Khánh và Lăng Tiêu Vũ. Tuy kiến thức uyên thâm, nhưng dù sao Lăng Tiêu Vũ vẫn chỉ là thiếu nữ mười sáu mười bảy, bình thường cũng hoạt bát,

nhanh nhẹn, Tô Bằng tuổi cũng không phải cao, hai người coi như có tiếng nói chung, mấy ngày qua nhìn chung cũng thân thiết hơn nhiều.

Đến tối ngày thứ hai, thuyền dừng tại một bến cảng. Bắc Đẩu Thất Phong đến nơi liền từ biệt Tô Bằng và Âu Dương Khánh. Hai bên hẹn có duyên sẽ gặp lại, rồi một mình lên bờ, ngồi lên xe ngựa tới Lương Châu.

“Người này họ Bác, nhưng không phải Phó Dịch, tên hán hêm một chữ, là Bác Tử Dịch.”

Nhìn Phó Dịch lên bờ, Âu Dương Khánh đột nhiên nói.

“Ồ, vậy là sao?”

Tô Bằng quay lại nhìn Âu Dương Khánh, dường như Âu Dương Khánh đã nhận ra lai lịch của Phó Dịch rồi.

“Những người sử dụng kiếm trên giang hồ có Thập Tiểu Kiếm, Thập Đại Kiếm. Thập Tiểu Kiếm thì không cần nói, một đám hề. Còn Thập Đại Kiếm... tuy đức hạnh chưa chắc đã tốt, nhưng võ nghệ thì vẫn có, không thẹn với danh hiệu Thập Đại Kiếm.”

“Nhưng trên Thập Đại Kiếm còn có Tứ Tuyệt Kiếm, Lưỡng Ma Kiếm, lần lượt gọi là Lạc Tinh Kiếm Lưu Tinh, Âm Kiếm Ninh Vô Nhật, Trảm Thủy Kiếm Đỗ Thu, còn có một người nữa, chính là Dịch Kiếm Thuật Bác Tử Dịch.”

“Ồ, ý huynh là.. Phó tiên sinh chính là Bác Tử Dịch trong tứ tuyệt kiếm?”

Tô Bằng nghe vậy hỏi.

“Ban đầu gặp hán không mang kiếm, ta tưởng mình nhận nhầm.. Nhưng mấy hôm trước thấy thấy trận đấu kiếm của hai người bên hồ thì ta khẳng định hán chính là Dịch Kiếm Thuật Bác Tử Dịch, tức một trong Tứ Tuyệt Kiếm, cũng là hậu nhân của tể tướng tiền triều, cũng là Bác Tử Dịch, đương kim cao thủ cơ vậy.”

“Cao thủ cơ vậy? Hậu nhân tể tướng tiền triều?”

Tô Bằng không khỏi kinh ngạc, nhìn về hướng Phó Dịch...à không, Bác Tử Dịch rời đi.

Mãi lâu sau Tô Bằng mới tỉnh lại, nói với Âu Dương Khánh.

“Âu Dương huynh đã thấy hai bọn ta đấu kiếm tối hôm đó sao?”

“Ta không phải tên ngốc, Bác Tử Dịch đuổi khéo ta đi đương nhiên ta biết. Cảm thấy các người có gì đó nên mới đi theo... Nhưng sau đó có lẽ hẳn cũng phát hiện ra ta. Chỉ có người là nghĩ ta chẳng biết gì.”

Âu Dương Khánh hừ mũi nói.

Tô Bằng cảm giác mình là người biết ít nhất...

“Xem ra phải tăng cường tính cảnh giác một chút...”

Tô Bằng nghĩ bụng.

Thuyền lại đi tiếp một ngày một đêm, đến chiều tối ngày hôm sau bọn Tô Bằng tới một tiểu trấn bên sông.

“Ha, Tô tiểu đệ, đây là trạm cuối cùng đến quận Giang Ninh, phải dừng lại một đêm, qua đây đi tiếp ba ngày ba đêm thì tới quận Giang Ninh. Người không xuống đi loanh quanh xem chút à?”

Âu Dương Khánh trên mũi thuyền hỏi Tô Bằng.

“Đúng là ngồi thuyền mãi buồn chân lắm rồi. Thế nào, Âu Dương huynh cũng xuống thuyền chứ?”

Tô Bằng hỏi.

“Ta thì thôi, mấy ngày gần đây ngồi trên thuyền nhìn mặt trời lặn mà lại có chút cảm ngộ về võ đạo. Đang tranh thủ nắm bắt cảm giác, xem có thể tăng đạo pháp lên một tầng không.”

Âu Dương Khánh lắc đầu.

“Vây chúc Âu Dương huynh đột phá thành công! Ta xuống thuyền đây. Hy vọng mai sẽ nghe tin tốt của huynh!”

Tô Bằng nói.

“Ha ha, mong là vậy!”

Âu Dương Khánh gật đầu, rồi tiếp tục ngồi thuyền ngắm mặt trời lặn.

Tô Bằng xuống thuyền đi về phía thành trấn, định tìm quán ăn.

Đang đi thì hăn đột nhiên nhìn thấy phía trước có một thân ảnh quen thuộc đang đứng trước một sạp bán động vật.

“Lăng cô nương.”

Tô Bằng chào. Lăng Tiêu Vũ quay lại, thấy Tô Bằng thì vây vẫy tay.

“Tô đại ca lại đây nhìn này.”

Tô Bằng tiến lại thì thấy Lăng Tiêu Vũ đang xem những con vật nhỏ của một người giống như thợ săn bán. Dưới chân người thợ săn có một cái lồng, trong đó là một con cáo trắng...

Chương 67: Phóng sinh

Tô Bằng nhìn xuống cái lồng tre dưới chân người thợ săn, chỉ thấy con cáo trắng trong đó không lớn lắm, hình như chưa trưởng thành, nhưng toàn thân lông trắng như tuyết, không pha chút màu tạp nào. Hình như chân trái sau của nó bị thương, có dấu máu đỏ. Lúc này con cáo dường như đang rất sợ hãi, lê cái chân bị thương lòng vòng trong lồng đầy vẻ lo lắng bất an.

“Không ngờ ở nơi này mà cũng thấy được con cáo trắng có bộ lông đẹp như vậy... Vừa hay mẫu thân đang có chiếc áo đông lông cáo, nhưng lại thiếu áo khoác vai, mua nó về lột da cũng làm được một chiếc không tồi tặng mẫu thân.”

Lăng Tiêu Vũ nhìn con cáo trắng, nói.

“Ừm, tiểu thư nói chí phải. Ta đi săn nhiều năm vậy cũng chưa từng thấy con cáo nào đẹp như thế. Lần này đúng là may mắn, nếu không phải ta vào nhầm vùng đầm lầy Thiên Nhân thì cũng không bắt được nó, cũng coi như đáng... Giết nó đủ làm một chiếc áo khoác vai.”

Người thợ săn nghe vậy nói.

Tô Bằng nhìn con cáo nhỏ trong lồng cảm thấy dường như nó có linh tính, nghe hiểu lời Lăng Tiêu Vũ và người thợ săn nói vậy, lập tức trở nên càng lo lắng, không ngừng huých thân mình vào thành lồng. Nhưng đáng tiếc lồng quá chắc, nó không thể làm được gì.

“Ồ, con cáo này không tồi, mua về có thể làm một cái mũ da, mùa đông đội cũng rất đẹp.”

Đúng lúc đó, đột nhiên sau lưng Tô Bằng và Lăng Tiêu Vũ có người nói.

Hai người quay lại, chỉ thấy bốn nam tử giữa lông mày dường như có tà khí tiến lại. Bốn người này một người cầm đao, một người cầm móc, một người cầm gậy, một người cầm chùy.

“Con cáo này bao nhiêu tiền? Giá hợp lý thì ta mua.”

Người cầm trường đao vừa nói vừa làm vẻ móc tiền.

“Nếu các vị thực lòng muốn mua, chỉ cần ba lượng rưỡi vàng là được.”

Người thợ săn thấy có khách thì rất nhiệt tình, nói.

“Ba lượng rưỡi vàng? Sao người không đi cướp đi?”

Nghe thế, tên thấp lùn cầm chùy kêu lên, tên cầm đao kia cũng dừng lại động tác.

“Không đắt, không đắt... ngay da cáo bình thường, loại thượng đẳng hoàn hảo cũng đã bảy lượng bạc trắng. Mà con cáo này trong hàng nghìn hàng vạn con cũng chưa chắc có, quý hơn năm mươi lần. Hơn nữa nó là ta mạo hiểm tính mạng vào đầm lầy Thiên Nhân mới may mắn săn được. Không

biết phải mấy chục năm nữa mới gặp được con khác, không phải ba lượng rưỡi vàng ta chắc chắn không bán.”

Người thợ săn lắc đầu, nói.

“Ồ, không ngờ người còn vào đầm lầy Thiên Nhân... Lẽ nào cũng đi thử vận may tìm bảo tàng mộ cổ?”

Bốn người kia nghe thế bất giác phải nhìn hẩn.

“Ta đâu dám... Chỉ là đuổi theo một con mồi, không cẩn thận đi vào thôi.”

Người thợ săn vội lắc đầu.

“Ông chủ, con ccaos này ba lượng rưỡi vàng thật sự không đắt, ta mua.”

Lúc ấy, Lăng Tiêu Vũ đột nhiên nói, rồi định lấy túi tiền.

Tô Bằng không thấy lạ, ngay hẩn giờ cũng có ba mươi lượng vàng. Mà cha Lăng Tiêu Vũ là nhân vật nổi danh giang hồ, dù là công chính liêm minh, nhưng nhiều năm như vậy, dù là uy tín, võ công hay thanh danh trên giang hồ, chắc chắn cũng phải vài đến vài chục vạn lượng bạc trắng.... Ngay dựa vào thanh danh trong dân gian xử lý một số việc, phí công chính có lẽ không chỉ có vậy.

Vì thế Lăng Tiêu Vũ dùng ba lượng vàng mua một con cáo trắng hoàn toàn trong dự liệu. Cự cụ của người ta là thành chủ của một thành, tiêu tuý tiện cũng vài nghìn, vài vạn lượng bạc, đương nhiên người thường không thể sánh được.

Bốn người kia nghe thế cảm giác như vừa bị Lăng Tiêu Vũ vượt mặt. Người trong giang hồ thu nhập cũng không quá cao, nếu đằng sau không có thể lực bang phái, lại không có uy tín, thanh danh tự mình gây dựng sản nghiệp, lại không đi cướp bóc, thu nhập một tháng được vài lượng vàng đã là nhiều rồi. Bốn người này rõ ràng là không dư dả gì, thấy Lăng Tiêu Vũ hào phóng như vậy không khỏi kinh ngạc.

Nhưng Lăng Tiêu Vũ sờ mãi túi tiền bên hông mà nhíu mày, sao không thấy gì cả.

“Ha ha, ta nói không biết tiểu thư nhà phú quý nào đi hành tẩu giang hồ, thì ra cũng là loại nghèo rớt mồng tơi.”

Thấy thế mấy người kia thở phào, tên cầm móc nói với ngữ khí quái dị.

Lăng Tiêu Vũ tuy là con gái của thân bồ, nhưng dù gì kinh nghiệm giang hồ vẫn ít, nghe chúng nói thế thì chau mày, cảm giác thật mất mặt, rồi tìm lại trong túi, lần này lấy ra một tờ giấy màu vàng.

“Ừa?”

Nhìn thấy tờ giấy đó, bốn người kia đều hít vào một hơi sâu, không nói gì.

Tô Bằng cũng nhú mày, hắn từng thấy tờ giấy tương tự, hắn thấy khi thân binh của Hàn Thác đổi ba trăm lượng vàng mà cường đạo Thanh Long Sơn giao nộp tại tiền trang quận Giang Ninh thành kim phiếu, sau đó giao cho Hàn Thác. Đây là kim phiếu của Thông Vân tiền trang khá có tiếng trên giang hồ. Một tờ trị giá ít nhất một trăm lượng vàng, chất liệu cũng không phải giấy thường mà được làm từ chất liệu đặc biệt nằm giữa vàng và giấy. Bên trên theo một lớp kim tuyến dày đặc, có thể chịu nước, chịu lửa mức độ nhẹ, giá trị bất phàm. Kim phiếu từ một trăm lượng vàng trở lên của Thông Vân tiền trang đều được làm từ chất liệu này.

Tờ giấy Lăng Tiêu Vũ đang cầm chính là kim phiếu của Thông Vân tiền trang, giá trị ít nhất là một trăm lượng vàng. Lăng Tiêu Vũ giơ lên, Tô Bằng tinh mắt thấy trên đó viết “Ba trăm lượng vàng Thông Vân tiền trang lập đoái”.

“Thật không may... Ta không có bạc lẻ, chỉ còn tấm kim phiếu này... Tô đại ca, ngươi có ba lượng rưỡi không? Tạm cho ta vay, đến chỗ có thể đổi kim phiếu ta trả.”

Lăng Tiêu Vũ cất tờ kim phiếu đi, hỏi Tô Bằng.

“Hừ... Có tiền thì giỏi lắm sao?”

Bốn người kia lúc này mới tỉnh lại, nháy mắt ra hiệu với nhau, tên cầm đao nói rồi bốn người bỏ đi.

Tô Bằng thầm thở dài, không cần nhìn cũng biết chúng đã có ý đồ rồi. Dù sao Lăng Tiêu Vũ cũng chỉ là tiểu cô nương mười sáu mười bảy tuổi, kinh nghiệm giang hồ không nhiều, đến việc không được để lộ tài sản cũng không hiểu.

Hắn tìm trong người lấy ra ba lượng ruối vàng, đưa cho người thợ săn, nói.

“Bọn ta mua con cáo này.”

“Ha ha, đa tạ hai vị hiệp sĩ, đa tạ!”

Người thợ săn nhận vàng, vô cùng vui mừng, nói cảm ơn luôn mồm rồi đưa lông cáo cho Tô Bằng, tặng kèm luôn cả lông.

“Quá tốt rồi, Tô đại ca, chúng ta tìm xem trong trấn có đồ tể, thợ da gì đó. Giết con cáo này rồi thuộc da nó. Sau đó ta tìm dịch trạm gửi tấm da cáo này về nhà ở Trung Châu. Nhà ta có thợ tay nghề rất giỏi, may tấm da cáo này thành áo khoác vai, coi như báo chút hiếu cho mẫu thân.”

Lăng Tiêu Vũ vui vẻ nói.

Tô Bằng không nói gì, đột nhiên tim khẽ đột, nhìn con cáo trong lông.

Con cáo trắng dường như nghe hiểu, nghe Lăng Tiêu Vũ nói vậy, dường như biết chắc mình sẽ chết, không làm loạn nữa, chỉ là thân thể run lẩy bẩy, đôi mắt dường như tràn ngập sợ hãi. Thấy Tô Bằng nhìn, ánh mắt như thêm vài phần bi thương như đang cầu xin Tô Bằng đừng giết nó.

Tô Bằng nhìn ánh mắt đó của con cáo bất giác tim rung động, bỗng chốc nó như không còn là cáo nữa mà là một đứa trẻ đang dùng ánh mắt khẩn cầu xin hắn tha cho một mạng, cho nó cơ hội được sống vậy...

Tô Bằng bất giác thất thần.

“Tô đại ca, Tô đại ca sao thế?”

Lăng Tiêu Vũ thấy Tô Bằng như vậy cảm thấy không ổn, hươ hươ tay trước mặt hắn.

“Hả... à không có gì.”

Tô Bằng tỉnh lại, đáp.

Nhưng nghĩ một chút Tô Bằng cảm thấy mình vẫn không thể quên được ánh mắt của con cáo trắng đầy linh tính kia, trong lòng bỗng thấy không nỡ, không nỡ để một tiểu sinh mệnh có linh tính đó biến thành cái áo.

“Lăng cô nương... có chuyện này ta muốn thương lượng với cô.”

Tô Bằng đột nhiên ngẩng lên nói.

“Chuyện gì? Tô đại ca cứ nói, làm được thì Tiêu Vũ sẽ cố gắng.”

Lăng Tiêu Vũ nói, tuy ban đầu quen biết Tô Bằng là vì một sự hiểu nhầm, nhưng mấy ngày tiếp xúc ấn tượng với Tô Bằng đã thay đổi, cảm thấy hắn cũng không tồi. Nghe Tô Bằng dường như có chuyện muốn nhờ liền nói.

“Không phải việc gì to tát... Chỉ là vừa rồi Tô mỗ cảm thấy con cáo trắng này dường như khá có linh tính, trong lòng thấy không nỡ, không muốn giết nó. Vì thế mong Lăng cô nương cho ta thả nó đi, coi như làm một việc thiện.”

Tô Bằng cung tay nói.

“Vậ à...”

Lăng Tiêu Vũ nghe thế nghiêng đầu nghĩ.

“Tuy ta muốn tặng mẫu thân một chiếc áo da cáo, nhưng cũng không phải nhất thiết phải có... Nếu Tô đại ca có lòng thì cứ phóng sinh đi. Dù sao nó cũng là mua bằng tiền của Tô đại ca. Nhưng Tô đại ca làm vậy không phải sẽ như tên phú thương và hoà thượng giả từng mắng đó sao?”

Tô Bằng nghe thế hơi khựng người, hai ngày trên thuyền hắn đã kể cho Lăng Tiêu Vũ nghe chuyện của bọn hoà thượng giả Đào Thông coi như truyện cười. Lúc này hành vi của hắn nghĩ kỹ đúng là cũng gần giống với đám người đó.

Khựng một chút hấn bật cười.

“Ha ha...không ngờ ta cười sự giả từ bi của kẻ khác, đến mình cũng chẳng khác mấy.”

“Ha ha, chưa hẳn. Tô đại ca là xuất phát từ chân tâm, không giống như bọn họ chỉ vì cái danh hão.”

Lăng Tiêu Vũ nghe vậy, tay che miệng khẽ cười.

“Hi, không phải an ủi ta, ta một lần giả làm người lương thiện vậy.”

Tô Bằng mỉm cười rồi cầm lồng cáo cùng Lăng Tiêu Vũ vào sâu trong trấn.

Hai người đi được một lúc lâu thì đến một khu rừng ngoài phạm vi trấn. Lúc này xung quanh không còn người, Tô Bằng lo con cáo di chuyển bất tiện sẽ bị người khác bắt lại, liền đi tiếp một đoạn nữa mới mở lồng bế con cáo ra đặt dưới đất, nói.

“Người tự về nhà đi. Dưỡng thương cho tốt, cẩn thận, đừng để bị bắt lần nữa.”

Con cáo dường như nghe hiểu, gật đầu ba cái, ánh mắt như rung rung nhìn từ biệt, càn nhắc đi vào trong rừng.

Tô Bằng vừa định quay người rời đi thì Lăng Tiêu Vũ nói.

“Tô đại ca nhìn kia.”

Hắn quay sang nhìn thì thấy con cáo đã đi được hơn hai mươi mét, đột nhiên quay lại, đứng bằng hai chân sau, cúi mình với Tô Bằng như con người.

“Đúng là kỳ diệu...”

Tô Bằng thăm thấy ngạc nhiên, gật đầu với nó, nói.

“Đi đường cẩn thận, đừng để bị bắt nữa!”

Nó lại cúi lạy ba cái rồi mới quay người đi.

“Nó đúng là thông linh... Lần đầu tiên ta thấy một con cáo biết cảm ân như vậy. Còn hơn một số người, may mà không giết nó.”

Lăng Tiêu Vũ tiến lại chỗ Tô Bằng cảm thán.

“Thế giới rộng lớn, có vô số điều kỳ lạ. Ai nói quỷ hồ bất thông nhân tình?”

Tô Bằng nói.

“Đi thôi, cũng không sớm nữa, chúng ta tìm quán trọ dừng chân.”

Lăng Tiêu Vũ gật đầu, hai người lại trở về trấn.

Tô Bằng và Lăng Tiêu Vũ cảm giác ở đây có gì đó không bình thường. Trấn này không rộng nhưng dọc đường hai người gặp ít nhất tám chín nhóm người giang hồ, ai nhìn cũng rất thần bí, dường như có chuyện gì đó đã xảy ra.

“Trấn này có gì đó kỳ lạ. E là việc gì đó đã xảy ra. Có quá nhiều người trong võ lâm.”

Tô Bằng nhìn những người đi lướt qua mình, nói với Lăng Tiêu Vũ.

“Ừm, đúng rồi, lúc mua con cáo kia nghe ở đây có đầm lầy Thiên Nhãn, hình như ở đó có cổ mộ gì đấy, có phải liên quan tới nó không?”

Lăng Tiêu Vũ hỏi.

“Rất có khả năng có liên quan...Chúng ta tìm quán trọ nghỉ tạm đã rồi thăm dò tin tức.”

Tô Bằng nói, Lăng Tiêu Vũ gật đầu.

Hai người tìm trong trấn một lúc, tìm tới quán trọ lớn nhất trấn là Vân Khứ Vân Lai. Chủ là một đại thẩm, Tô Bằng hỏi, cũng không xảy ra trường hợp kinh điển là chỉ còn lại một phòng. Hiện còn thừa một tiểu lâu, hai tầng, chỉ

là giá khá cao, khách chê quá đắt nên không ai thuê. Tô Bằng và Lăng Tiêu Vũ không thiếu tiền nên thuê tiểu lâu đó.

Hai người không vội nghỉ ngơi mà ra sảnh lớn gọi một bàn ăn trước, đồng thời quan sát mọi người trong sảnh. Thì thấy trong quán trọ nhỏ thế này cũng có tới mười ba mười bốn nhân vật trong võ lâm, đều ba bốn người một bàn đang thì thầm to nhỏ gì đó.

Tô Bằng cũng chưa tiện hỏi han, chỉ cùng Lăng Tiêu Vũ vừa ăn vừa nói chuyện. Đang ăn thì thấy một người trẻ tuổi dáng vẻ thư sinh nhưng lại đeo trường kiếm sau lưng bước vào. Người này gương mặt hòa khí, dường như cũng đọc sách vài năm, vào thì thấy hết chỗ ngồi.

Tô Bằng thấy thế, liền đứng dậy gọi thư sinh đó.

“Vị bằng hữu đây nếu không còn chỗ ngồi thì lại đây ngồi cùng đi.”

Chương 68: Bảo tàng cổ mộ

Thư sinh kia nhìn về phía Tô Bằng thì mắt cũng sáng lên.

Tô Bằng vốn khá anh tuấn, nhìn lại rất hiền hòa, dễ gần, khiến người ta có thiện cảm, hơn nữa Lăng Tiêu Vũ cũng tuấn tú, ai nhìn cũng thấy dễ chịu.

Thư sinh đó đã tới mấy quán trọ đều đã hết chỗ, cũng không muốn đi tiếp nữa, thấy hai người Tô Bằng và Lăng Tiêu Vũ dễ gần, lại có lời mời mình, liền cung tay.

“Vậy ta làm phiền rồi.”

Rồi tiến lại gần.

Lăng Tiêu Vũ biết Tô Bằng đang muốn thăm dò tin tức, nhi nữ giang hồ cũng không bận tâm tiểu tiết, đứng dậy khẽ gật đầu với thư sinh kia. Hắn cung tay.

“Tiểu sinh Trương Tiến, là người bản địa, không biết hai vị từ đâu tới? Xem ra hai vị là huynh muội?”

Tô Bằng cười, gương mặt hần và Lãng Tiêu Vũ đúng là có vài phần giống nhau, thấy Trương Tiến hiểu nhầm cũng không giải thích, thuận miệng nói.

“Ta là Tô Bằng ở Giang Ninh, đây là xá muội, Tô Tiểu Vũ, tới từ Đằng Châu, Tân Hải Thành. Trên đường tới đây, gặp huynh đài phong thần tuần lã, lại dường như chưa tìm được nơi nghỉ chân, nên mời huynh đài qua ngồi. Có gì đường đột mong huynh bỏ qua.”

Lãng Tiêu Vũ nghe Tô Bằng nói vậy cũng không tức giận, có thân phận huynh muội cũng bớt được phiền phức, vì thế không nói gì, cung tay coi như làm quen với Trương Tiế.

Thư sinh nghe Tô Bằng nói vậy, rõ ràng là Tô Bằng muốn mời khách lại nói vô cùng khiêm tốn, trong lòng thấy thoải mái, cười nói.

“Trương Tiến có tài đức gì, Tô huynh xem trọng như vậy...Hôm nay làm phiền Tô huynh rồi.”

Hai người khách sáo một vài lời rồi cùng ngồi xuống.

Trương Tiến cũng không phải nhiều tuổi, chỉ tương đương Tô Bằng. Vốn thấy Tô Bằng cũng tuần lã, rất khách khí, lại như đã từng đọc sách, rất có thiện cảm, cộng với việc Tô Bằng chủ động kết giao, không lâu sau cũng gọi huynh đệ.

Nói chuyện một lúc, Tô Bằng cũng bắt đầu hạ giọng hỏi.

“Ta và xá muội tới trấn này, dọc đường thấy không ít người trong giang hồ, ai cũng rất thần bí khiến huynh muội ta rất hiếu kỳ. Ta thấy Trương huynh cũng là người trong giang hồ, không biết Trương huynh có biết điều gì chẳng kể ta nghe cho bớt mơ hồ.”

“Hai huynh muội huynh không phải vì biết chuyện bảo tàng trong đầm lầy Thiên Nhân mà tới đây sao?”

Trương Tiến nghe thế thì ngạc nhiên, suy nghĩ một chút cảm thấy đây cũng chẳng phải bí mật gì, mà thêm hai người có lẽ sẽ có thêm trợ giúp, liền nói.

“Đúng rồi, huynh nói huynh từ Tân Hải Thành tới bằng thuyền, không biết cũng không có gì lạ. Những người này, tám chín phần là vì bảo tàng cổ mộ...”

“Ồ? Bảo tàng?”

Tô Bằng nghe vậy dường như có hứng thú, nói.

“Trương huynh mời nói kỹ.”

“Là thế này...”

Trương Tiến cũng không giấu giếm gì, liền kể cặn kẽ. Tô Bằng và Lăng Tiêu Vũ chăm chú lắng nghe.

Nghe Trương Tiến nói Tô Bằng và Lăng Tiêu Vũ mới biết, hơn hai mươi dặm về phía đông trấn có một khu rừng đầm lầy, bên trong là đầm lầy vô số, cực kỳ khó đi, dã thú độc hoang cực nhiều, người thường không dám vào, người đời gọi địa giới đó là đầm lầy Thiên Nhân.

Địa hình trong đó phức tạp, lại nhiều đầm lầy, không cẩn thận bước vào đầm lầy chỉ e xác cũng không nhặt về được, nên bình thường gần như không một bóng người... Có điều, không lâu trước đây có một vài người trong võ lâm vì lợi ích của giữa các bang phái đã hẹn tử chiến ở gần đầm lầy Thiên Nhân.

Hôm đó đúng ngày mưa lớn, những người đó trong trận đấu không biết di chuyển thế nào vào trong đầm lầy Thiên Nhân, một nhóm người lạc đường trong đó, không tìm được lối ra.

Ai ngờ, khi họ vào sâu trong đầm lầy không biết có phải vì mưa to không lại phát hiện một ngôi mộ cổ xuất hiện trong một cái đầm lớn.

Những người này đều không sợ trời không sợ đất, thấy kỳ quan như vậy, trực giác đều mách bảo có thể có bảo vật, là đại cơ duyên, liền tạm thời từ bỏ chiến đấu, đi vào mộ cổ.

Ngôi mộ cổ này thật không khiến người ta thất vọng, tuy dường như đó chỉ là một mộ phụ bồi táng, và khu thăm dò được cũng chỉ là một phần, nhưng

vô cùng nguy hiểm, cơ quan trong mộ đã giết chết không ít người.

Nhưng những người này đều có võ nghệ cao siêu, rất nhanh đã phá giải được một cái mộ thất, lấy được lượng lớn vàng bạc châu báu. Ai cũng lấy đi rất nhiều, chỉ là mưa dầm tạnh, ngôi mộ lại bắt đầu chìm xuống đầm lầy. Họ sợ bị chôn sống nên vội chạy ra ngoài.

Sau đó là một màn tử chiến, tàn sát lẫn nhau để tranh đoạt kho báu, lại chết thêm không ít...

Nhưng cũng có một vài người thoát được ra ngoài, cũng mang theo châu báu ra ngoài.

Nghe nói số châu báu mỗi người mang ra đều từ vài chục tới hàng trăm lượng vàng. Tin tức về mộ cổ trong đầm lầy Thiên Nhân cũng truyền đi điên cuồng, không lâu sau người giang hồ quanh đây cũng biết tin.

Những người trong giang hồ bọn Tô Bằng thấy hôm nay đều là người từ các thành trấn xung quanh tới tìm kho báu, đều đợi mộ cổ xuất hiện lần nữa.

Nhà Trương Tiến vốn là gia tộc văn võ truyền gia, phụ thân là cử nhân, cũng là nhân sĩ võ lâm, cũng là hương thân, Trương Tiến từ nhỏ đã được phụ thân rèn giũa, đã đọc sách, cũng từng luyện võ, coi như là một nửa trong võ lâm. Nghe tin này lập tức muốn thử, bèn lấy lý do đi ngao du rồi tới đây.

“Thì ra là vậy...”

Tô Bằng xoa cằm.

“Ca...ca ca, nghe thì có vẻ trong bảo tàng có khá nhiều châu báu, đáng để chúng ta đi xem xem.”

Lúc này, Lăng Tiêu Vũ từ nãy chỉ ăn cơm không nói đột nhiên ngẩng lên nhìn Tô Bằng với ánh mắt lấp lánh.

Tô Bằng thấy thế nghĩ bụng, không hay rồi... Những thiếu hiệp mới ra giang hồ mong đợi nhất là những kỳ ngộ. Dù chỉ có được chút râu ria sau này cũng là có cái để kể với bằng hữu. Tuy Lăng Tiêu Vũ có thể được dạy

đỗ tốt nhưng cũng khó tránh được sự hấp dẫn của thông tin này, dường như rất muốn vào thăm lầy Thiên Nhân xem thế nào.

“Hai vị nếu muốn đi thì hôm nay là cơ hội tốt... Ta vừa xem thời tiết, thấy phía xa có mây đen đang di chuyển về hướng này. Có lẽ tối nay sẽ mưa lớn. Bảo tàng trong mộ cổ nghe nói chỉ xuất hiện vào ngày mưa to. Hôm nay đi là vừa đúng lúc, chỉ là nếu muốn đi thì cần chuẩn bị một thứ.

Trương Tiến thấy Lăng Tiêu Vũ có ý muốn bèn nói.

“Ồ? Phải chuẩn bị thứ gì?”

Tô Bằng hỏi.

“Cái này.”

Trương Tiến nói rồi lấy ra một cái bọc giấy dầu, đặt lên bàn rồi mở ra.

“Gạo nếp?”

Tô Bằng nhìn liền nhận ra ngay là gạo nếp bình thường vẫn dùng gói bánh chưng.

“Mang nó đi làm gì? Đâu phải Tết Đoan Ngọ...”

Lăng Tiêu Vũ thấy lạ.

“Hai vị không biết.. Theo những người thoát ra nói, trong bảo tàng có quái vật bảo vệ bảo tàng, có vẻ như là cương thi trong truyền thuyết, gần như đao thương bất nhập, chính loại quái vật đó đã giết không ít người lần đầu tới đó tìm kho báu. Vì thế những ai có tin nội bộ đều chuẩn bị gạo nếp, truyền thuyết nói cương thi sợ gạo nếp nên ta chuẩn bị một túi.”

Trương Tiến nhìn xung quanh xong nói nhỏ.

“Vậ à... Còn có loại quái vật cương thi sao?”

Tô Bằng nói với vẻ khó tin.

“Nếu Tô huynh không tin, những Mô Kim Hiệu Úy thường xuyên gặp thứ này, chúng là do sát khí của người chết tích tụ không tan, chỉ có những vật dương cương mới khắc chế được. Thư sinh bọn ta tuy cũng có dưỡng khí Hạo Nhiên nhưng gặp thứ ô uế như cương thì vẫn kém một chút. Phải chuẩn bị một số thứ, ngoài gạo nếp ra nghe nói móng lừa đen cũng có thể khắc chế được. Chỉ là móng lừa đen khá khó kiếm, hiện chỉ tìm được gạo nếp. Những việc này thà tin là có chứ không thể không tin.”

Trương Tiến rất nghiêm túc nói.

Lăng Tiêu Vũ nghe xong gật gù, Tô Bằng thì không nói gì, xem ra trí tò mò của Lăng Tiêu Vũ đã bị kích thích rồi, nếu không đi chắc hẳn sẽ vô cùng khó chịu.

“Tiểu muội, ngày mai chúng ta còn phải lên thuyền, đừng nên gây chuyện.”

Tô Bằng nhắc nhở, còn Lăng Tiêu Vũ chỉ gật đầu vô thức, hoàn toàn không nghe thấy gì. Có lẽ tâm trí đã bị lấp đầy bởi chuyện thần kỳ kia, chắc cương thì cũng không dọa được cô.

“Chúng ta ăn nhanh lên, tí còn kịp mua đồ chống mưa như đầu lạp. Tối nay nhất định ta phải tới đầm lầy Thiên Nhãn.”

Trương Tiến nói, Tô Bằng gật đầu.

Mấy người vội ăn cơm, Trương Tiến ăn xong liền đi mua đồ, còn Tô Bằng và Lăng Tiêu Vũ cũng về tiểu lâu nghỉ ngơi. Trước khi về Lăng Tiêu Vũ còn lên mua hai gói gạo nếp từ chủ quán, cất trong người không cho Tô Bằng biết.

“Xem ra tối nay lại không thoát được như thường ngày rồi...”

Tô Bằng cảm thán, cùng Lăng Tiêu Vũ về tiểu lâu.

Tô Bằng ở tầng dưới còn Lăng Tiêu Vũ tầng trên, bên ngoài trời đã tối, Tô Bằng ngồi trên giường tu luyện nội công. Không lâu sau thì nghe trên lầu có tiếng động khẽ, dường như là tiếng mở cửa rồi nghe tiếng khinh công.

Một lát sau, trong sân lại có động tĩnh, có không ít tiếng khinh công vang lên quanh tiêu lầu.

Tô Bằng mở mắt, nghĩ một chút rồi cầm Vô Phong Kiếm đi ra ngoài, cũng dùng khinh công nhảy ra ngoài tường.

Chương 69: Đầm lầy nghìn mắt

Thời gian trong trò chơi hôm nay là cuối tháng âm lịch, trăng không lớn, chỉ là một vầng lưỡi liềm, lúc này gần như bị mây che khuất. Trong đêm gió lạnh không ngừng thổi, Tô Bằng cầm Vô Phong Kiếm, thi triển khinh công di chuyển về hướng đầm lầy Thiên Nhân mà Trương Tiến nói.

Vì lo Lăng Tiêu Vũ không đi theo đường này, Tô Bằng không đi quá nhanh, chỉ sợ vượt qua mất Lăng Tiêu Vũ, nên hắn chỉ di chuyển với tốc độ bình thường, cũng phát hiện thấy có không ít người đi cùng hướng.

Nhìn trời thì chắc chắn đêm nay sẽ có mưa lớn. Tô Bằng chỉnh lại áo, bộ thanh sam có từ Tử Hà Môn này có thể chống bụi, chống nước, cũng có thể làm áo mưa, chỉ là nếu biết phải tới đầm lầy Thiên Nhân thì nên mua một cái đầu lạp.

Trong bụng nghĩ vậy nhưng chân vẫn di chuyển không ngừng nghỉ, đi liên bốn mươi phút cuối cùng đã thấy đầm lầy Thiên Nhân.

Địa hình ở đây rất rõ ràng, khắp nơi là cây cỏ thấp lùn, đi vài bước lại thấy một vũng nước, bên trong giống như bán đầm lầy vài chục dặm, những nơi mắt nhìn thấy được còn có thể nhìn thấy dạ điều trên không trung phía xa.

Tô Bằng nhìn bốn phía xung quanh, tuy bầu trời không có nguồn chiếu sáng nhưng thấp thoáng có thể nhìn thấy, gần đầm lầy Thiên Nhân đã tụ tập không ít người trong võ lâm, đều đang thăm dò chuẩn bị vào trong.

“Nếu Lăng Tiêu Vũ đã tới, một mình cô ta không quen địa hình, chưa biết chừng sẽ tìm một vài người quen biết, Trương Tiến nói nhất định tối nay sẽ tới, chưa biết chừng hai người sẽ gặp nhau.”

Tô Bằng nghĩ bụng rồi nhảy lên một ngọn cây không quá cao nhìn ra xung quanh.

Chỉ là, trong bóng đêm cũng khó nhìn rõ được. Tô Bằng thở dài, nghĩ bụng, Trương Tiến ăn cơm xong không về quán trọ, có lẽ đã vào đây từ lâu, Lăng Tiêu Vũ chưa biết chừng cũng vào rồi, chắc mình phải vào trong tìm xem.

“Cứ vào vậy, chưa biết chừng vận khí tốt, không những tìm được Lăng Tiêu Vũ mà còn được nhìn thấy cổ mộ.”

Tô Bằng nghĩ, hít sâu một hơi rồi tiến về đầm lầy đầy cây cỏ.

“Người vào đầm lầy Thiên Nhân, được 25 điểm kinh nghiệm thực chiến, đây là khu vực phụ bản dã ngoại, nên cẩn thận hành sự.”

Đi được không lâu thì góc dưới bên trái tầm mắt hần xuất hiện một hàng chữ thông báo.

“Ừa? Khu vực phụ bản dã ngoại?”

Tô Bằng thấy thế tinh thần không khỏi rung động.

Hần từng nghe Lôi Minh vô tình nhắc tới, nhiệm vụ chủ yếu của nhóm Long Bôn là làm các loại phụ bản dã ngoại, hoặc các phụ bản ngẫu nhiên. Vào bản đồ của những phụ bản này sẽ có thông báo. Thường thì trong những khu vực này đều có quái vật hoặc NPC hình người có thuộc tính gần giống nhau. Hơn nữa có tỷ lệ rất cao xuất hiện boss dã ngoại. Nhóm Long Bôn đánh các loại boss dã ngoại này nên có được nhiều đạo cụ quý, nộp lên công ty có thể được phân thưởng thêm.

Còn nhóm Long Nha chuyên làm các phụ bản ở khu vực phong bế đặc biệt. Thường thù boss trong các phụ bản như vậy mạnh hơn boss dã ngoại một cấp, đồng thời chiến lợi phẩm cũng tốt hơn, vì thế địa vị của Long Nha hơn Hồ Bôn.

Những điều này đều là hần vô tình nghe được khi Lôi Minh hướng dẫn bọn Tô Bằng hần đăng nhập, nhưng hần chưa từng gặp.. Có thể doanh trại cường đạo Thanh Long Sơn chính là một khu vực phụ bản. Nhưng khi ấy

cùng với bọn Hàn Thác, chiến lược cũng không phải của bọn Tô Bằng là chính, coi như là lướt qua tình tiết đó. Khi ấy Tô Bằng lần đầu tiên tiếp xúc với tình tiết như vậy cũng khá kích động, không để ý thông báo của hệ thống.

Nhưng giờ, vừa vào khu vực đầm lầy Thiên Nhân Tô Bằng đã nhận được thông báo phụ bản, tinh thần lập tức cảnh giác.

Nhìn thông báo, Tô Bằng phát hiện chỗ thông báo đây là khu vực phụ bản đã ngoại, đằng sa có bốn ngôi sao bạc.

“Khu vực cấp bốn sao bạc...”

Tô Bằng thấy thế thở phào. Theo hắn biết, khu vực phụ bản cũng chia thành chín cấp từ màu ghi cho tới thái dương.

Hơn nữa những khu vực này còn có chia cấp nhỏ nữa.

Phụ bản màu ghi và trắng không có cấp sao, màu lam nhạt cao nhất ba sao, lam đậm cao nhất năm sao, màu bạc cao nhất bảy sao, màu kim tám sao, ám kim chín sao, kim cương mười sao, thái dương chưa rõ.

Mỗi màu thấp nhất là phụ bản một sao, mỗi khi tăng một cấp sao thì độ khó cũng tăng một cấp.

Ví dụ, phụ bản màu ghi và trắng không có cấp sao, có thể chỉ là một căn phòng, một cái hầm, còn phụ bản ba sao như màu lam nhạt, lam đậm có lẽ là địa hình rộng cỡ một thôn. Phụ bản Thanh Long sơn có thể tính là phụ bản màu bạc. Phụ bản ở đây là màu bạc bốn sao, có lẽ độ khó cao hơn phụ bản doanh trại Thanh Long Sơn một chút, nhưng có thể vì địa hình ở đây phức tạp.

Cấp sao của phụ bản cho thấy độ khó, còn màu đại khái ám thị đẳng cấp của boss mạnh nhất hoặc phần thưởng có thể có của khu vực đó.

Phụ bản màu bạc bốn sao, với Tô Bằng mấy tháng trước có lẽ là khó hơn lên trời, nhưng với hắn bây giờ thì chỉ cần cẩn thận, hơn nữa đây không

phải phụ bản dịch bao vây dày đặc như Thanh Long sơn nên cũng không quá nguy hiểm.

Nhưng Tô Bằng vẫn dốc hết tinh thần, rút Vô Phong Kiếm khỏi bao nắm trong tay, thận trọng tiến vào đầm lầy Thiên Nhân.

...

“Uỳnh... uỳnh...”

Bất tri bất giác đã qua một tiếng, lúc này tuy vẫn chưa mưa nhưng đã có có tiếng sấm, không khí cũng trở nên ẩm hơn, cũng đã có gió lạnh, có thể mưa lớn bất cứ lúc nào.

Tô Bằng cầm Vô Phương Kiếm, đế giày đã bị dính bùn bần, mấy vết bùn khô trên thanh xam chưa rơi xuống, thần sắc trên mặt có chút thảm hại.

Trong một giờ đó Tô Bằng đã từ vùng ngoài tới vào tới khu vực giữa đầm lầy Thiên Nhân, người cũng ít dần, vẫn chưa thấy tung tích của Lăng Tiêu Vũ mà chỉ gặp hai con cá sấu đầm lầy, một con trần nước tiềm phục dưới đầm lầy, trùng độc và rắn nhỏ thì vô số.

Hai con cá sấu kia da thực sự rất dày, Vô Phong Kiếm của Tô Bằng không có ưu thế gì với loại sinh vật này. Hắn cũng không dây dưa gì với nó, cứ tránh được qua là được.

Con trần nước thì nấp chỗ rất nông, khi Tô Bằng đi qua thì đột nhiên lao lên quấn lấy một chân hắn sau đó trường lên người, há mõm nhắm vào đầu hắn mà cắn.

Cũng may Tô Bằng phản ứng thần tốc, Vô Phương Kiếm vung lên xuyên qua đầu nó rồi dùng nội lực miễn cưỡng chống lại được lực quấn của con trần để gỡ nó xuống.

Chỉ là như vậy khiến Tô Bằng nhìn có chút thảm hại.

Với con trần kia, Tô Bằng nghĩ bụng huyết dịch và lớp da có lẽ đáng chút tiền, hoặc có thể làm thuốc, nhưng không kịp xử lý, chỉ đành để đó cho các sinh vật khác ăn vậy.

Tô Bằng khá khó khăn mới tới được gần khu trung tâm đầm lầy Thiên Nhân. Hắn lúc này cũng không hy vọng nheifufu có thể tìm thấy Lăng Tiêu Vũ, chỉ mong tìm được cỗ mộ, ở gần đó đợi Lăng Tiêu Vũ vậy.

“Phụ bản đã ngoại màu bạc bốn sao đã khiến mình thảm hại thế này, đúng là đã coi thường chỗ này rồi... Hơn nữa đi lâu như vậy vẫn chưa thấy chỗ của boss, không biết nó thế nào.”

Tô Bằng nghĩ bụng.

Đúng lúc đó, trên trời bỗng ọp ọt một tiếng có chớp loé lên, bầu trời sáng trưng, tiếp đó là tiếng sấm, rồi mưa bắt đầu rơi.

“Cuối cùng cũng mưa rồi.”

Tô Bằng ngẩng lên nhìn trời, kéo lại cổ áo, tiếp tục tiến vào sâu trong đầm lầy.

Mưa càng ngày càng to, ban đầu chỉ lất phất, nhưng chỉ sau hai phút đã mưa như trút. Tô Bằng đi trong mưa, càng đi địa hình càng phức tạp, chỉ không cẩn thận một chút là có thể rơi xuống đầm lầy. Trong đêm, trời lại mưa nên tầm nhìn rất hạn hẹp, gần như không quá hai mươi mét.

Cũng may khinh công của Tô Bằng có hiệu quả thêm là khiến thân thể nhẹ hơn, nên hắn không dễ bị lún xuống đầm lầy, nhưng nhìn cũng khá thảm hại rồi. Tìm một chỗ tránh mưa trong đầm lầy Thiên Nhân này là cực khó.

Nhưng khi hắn đang nghĩ xem có nên từ bỏ việc tìm kiếm Lăng Tiêu Vũ không thì đột nhiên thấy thấp thoáng trong màn mưa có một người mặc y phục màu nâu đang đi.

Nhìn y phục thì người đó giống nhân sĩ võ lâm, trên lưng còn đeo vũ khí, có thể là vì bị lún chân dưới đầm lầy, người đó buộc phải nhảy liên tục để rút chân khỏi bùn.

Tô Bằng thấy thế tim khê động.

“Người này nhìn giống như người trong võ lâm đi tìm bảo tàng, tuy ở đây rất khó tin người, nhưng chỉ là hỏi xem có nhìn thấy ai giống nhưw Lăng

Tiêu Vũ chắc không vấn đề gì.

Tô Bằng nghĩ vậy liền phát lực thi triển khinh công Thần Hành Bách Biến lại gần người kia.

“Vị bằng hữu xin hãy đợi một chút!”

Tô Bằng gọi lớn, nhưng không biết có phải tiếng sấm quá lớn, hay mưa quá to, người kia không quay lại mà vẫn tiếp tục đi.

“Vị bằng hữu gì ơi!”

Tô Bằng lại hét lên, lúc này hắn đã tới khá gần, phát hiện người này dường như có chút không ổn.

“Quần áo quá rách rưới...”

Tô Bằng nghĩ bụng, người này nhìn gần mới thấy toàn thân y phục dính đầy bùn đất, cứ như vừa bò dậy khỏi vũng bùn vậy.

Hơn nữa Tô Bằng thấy người này đi mà gối không cong, cứ thẳng tưng như vậy nhấc lên đặt xuống.

Tô Bằng đang nhìn thì người đó đột nhiên dừng lại.

“À... người có nghe thấy ta gọi không?”

Tô Bằng thấy người đó đứng lại, hỏi.

Thân thể cứng đờ của người đó từ từ quay lại, Tô Bằng nhìn thấy một gương mặt trắng bệch, lộ cả xương. Trên mặt còn mọc cả lông trắng, cộng với đôi mắt trắng dã và hai cái răng nanh to gấp mấy lần răng người thường... Lúc này, hắn... à không, là nó, hai mắt nó trợn ngược, há cái mồm đỏ lòm nhìn Tô Bằng.

“Tôn dung của huynh đài, tại hạ thực sự không dám khen.”

Tô Bằng miệng nói, tay rút Vô Phong kiếm.

Grào!

Cương thi ăn mặc như nhân sĩ võ lâm kia gầm lên một tiếng rồi lao về phía Tô Bằng.

Chương 70: Chân ý của bán thức kiếm pháp.

Tô Bằng cũng cầm Vô Phương Kiếm đâm tới.

Chỉ là khi bảo kiếm đâm trúng cương thi, Tô Bằng có cảm giác như đâm trúng gỗ cứng. Thân thể cương thi giống như khối gỗ cứng, Vô Phương Kiếm chỉ có thể cắm vào một chút.

Tô Bằng nhanh chóng xoay người, thân pháp Thần Hành Bách Biến nhanh hơn cương thi nhiều, Tô Bằng chuyển hướng khác, lại đâm một kiếm.

Từ đầu cương thi bắn ra chữ - 9, một kiếm này với nó không đau không ngứa.

Tô Bằng thấy thế trong lòng chìm xuống, bản thân cương thi có kháng tính đối với đao kiếm, Vô Phương Kiếm của hắn lại không phải quá sắc bén, hơn nữa rất rõ ràng toàn thân nó không tìm được nhược điểm, thể chất nếu đoán không nhầm thì hơn người sống rất nhiều... e là không dễ đối phó.

Nheo mắt nhìn đỉnh đầu cương thi, Tô Bằng thấy có một dòng chữ màu lam nhạt.

“Cương thi tông trung”.

“Tên cũng hay thật...”

Thấy thế Tô Bằng cũng yên tâm hơn, nếu chỉ là quái vật màu lam thì có lẽ hắn đối phó cũng không quá vất vả.

Nghĩ thế hắn cố gắng giữ bình tĩnh, xử xong cương thi này rồi tính tiếp.

Tô Bằng di chuyển linh hoạt quanh cương thi, Vô Phương Kiếm hết đâm, chém, chọc trên người cương thi, sát thương - 7, - 8, cao nhất cũng chỉ là - 10.

Còn cương thi không ngừng lao tới, tuy lực lớn thể mạnh nhưng thiếu linh hoạt nên không chạm được tới Tô Bằng.

Sự chấn kinh khi mới gặp cương thi của Tô Bằng cũng dần được thay thế bằng sự bình tĩnh, hẩn dẩn quan sát và tính kế.

“Sức mạnh của cương thi rất lớn, dù là hai cánh tay mình cộng với nội lực, thì sức mạnh của nó dường như vẫn lớn hơn mình... Xông thẳng tới mình có thể miễn cưỡng chống đỡ nhưng nói cho cùng nó vẫn mạnh hơn mình.”

“Tốc độ nó bình thường... hơn nữa đầu gối cứng ngắc, tốc độ triển khai hết sức cũng chỉ bằng Lục Địa Phi Hành tầng ba tầng bốn. Không đánh lại được mình có thể chạy được... Chỉ là địa hình ở đây phức tạp, nó rất mạnh, dường như không sợ bị đầm lầy giữ chân. Tuy mình có thể chạy thoát nhưng không biết nó có đuổi theo được không... Nhưng mình cũng không thật sự nguy hiểm.”

“Mỗi khi tiếp cận là tốc độ của nó sẽ đột ngột tăng gấp hai gấp ba lần... Nhưng dựa vào Thần Hành Bách Biến, chỉ cần nội lực không tiêu hao hết thì nó căn bản chỉ có thể hít bụi của mình.”

“Phương thức công kích cũng rất đơn giản, tất cả có bốn chiêu, bay lên lao xuống, xông tới từ phía trước, tay giang thẳng vùng ngang, đập dọc, còn không thể dùng chân đá.”

“Nhưng thể chất của nó không tồi... Có lẽ huyết khí không một nghìn thì cũng bảy trăm... Mỗi nhát kiếm của mình đều chỉ mất số máu một chữ số, ngay tụ lực của bán thức kiếm pháp cũng không biết bao giờ mới thi triển được.”

Tô Bằng lúc này đã nhận ra nhược điểm của bán thức kiếm pháp. Bán thức kiếm pháp chủ yếu nhằm vào chiến đấu trong giang hồ, đặc biệt là thuộc tính hấp thụ công kích và tuyệt sát phản chế, gần như là thứ vũ khí vô địch trong đấu đơn.

Nhưng khuyết điểm của bộ kiếm pháp này rất rõ ràng, chính là hiệu quả không cao nếu không phải chiến đấu với nhân vật võ lâm.

Ví dụ như bây giờ Tô Bằng đấu với cương thi, tuy không nguy hiểm ngay đến tính mạng nhưng nếu muốn dùng bán thức kiếm pháp để hạ gục nhanh đối phương thì không thể.

Dù sao cương thi công kích không có quy luật, càng không phải võ công cao thâm tuy khả năng phòng ngự của bán thức kiếm pháp rất biến thái, hơn nữa uy lực tuyệt sát kinh người, nhưng võ công của đối phương càng cao thì sát thương phản xạ mới càng cao. Kiểu công kích bừa bãi này của đối phương dù có tạo thành tuyệt sát thì uy lực cũng không cao.

Chẳng còn cách nào, dù sao thì khi tạo ra bán thức kiếm pháp cũng không phải cho tình huống này, mà mục đích cũng chỉ là để hơn đối phương một chút chiêu thức mà thôi.

“Sau này có cơ hội sẽ học một bộ kiếm pháp bất cứ lúc nào cũng có thể tạo ra sát thương lớn... Giờ dùng kiếm pháp ám kim giết cương thi, mà nhất nào cũng mất máu với một chữ số số thể thật ức chế chết mất!”

Tô Bằng thâm hạ quyết tâm.

Tuy nghĩ vậy nhưng Tô Bằng vẫn tiếp tục tấn công cương thi.

Tuy thân thể cương thi cứng như gỗ, nhưng cũng khó chịu nỗi tấn công liên tiếp của Tô Bằng. Hai bên đấu hơn chục phút, cương thi bị Tô Bằng đánh mất gần ba trăm máu, bộ y phục nâu của nó cũng đã rách tả tơi, trên bề mặt lớp thịt thôi rửa cũng đầy vết kiếm.

Tô Bằng giờ đã bình tĩnh, cỗ cương thi kia chỉ được cái bề ngoài đáng sợ, thực lực thì bình thường, người có thân pháp kém một chút sẽ gặp rắc rối, có thể sẽ chết mất mấy người, nhưng thân pháp ám kim của Tô Bằng hẳn thì khắc chế được nó, chỉ cần kiên nhẫn đánh nó giảm dần máu là được.

Nhưng... sẽ đơn giản vậy sao?

Đúng khi Tô Bằng lại một kiếm đâm trúng cương thi bạo kích - 16 máu thì đột nhiên nó bay lên trời, há cái mồm đỏ lòm rống lên một tiếng.

Rắc rắc!

Cương thi bỗng phình to, trên người không ngừng mọc ra lông trắng, chớp mắt đã dài một thốn, người nó to lên gấp đôi, tốc độ tăng mạnh lao về phía Tô Bằng.

Tô Bằng giờ kiếm đỡ, nhưng không ngờ bị nó huých lùi về sau nửa bước. Tô Bằng thầm kinh hãi, nhìn đỉnh đầu cương thi thì thấy tên nó đã biến thành màu lam đậm.

“Hình thái thứ hai?”

Tô Bằng căng thẳng, đây là sự biến thân sang hình thái thứ hai mà chỉ boss mới có.

Cương thi không cho Tô Bằng thời gian phản ứng, lại lao tới.

Áp lực của Tô Bằng đột ngột tăng lên, hắn dùng bán thức kiếm pháp, hy vọng nó có thể phát huy tác dụng phòng ngự biến thái.

Công kích của cương thi càng ngày càng lợi hại, tốc độ nhanh hơn ít nhất ba lần, dần cũng có bài bản hơn, dường như có linh trí hơn lúc ban đầu.

“Sức mạnh quá biến thái!”

Tuy dùng bán thức kiếm pháp nhưng Tô Bằng vẫn cảm thấy áp lực không hề giảm bớt. Sức mạnh thân thể của cương thi quá lớn, lại không bận tâm vết thương, luôn liều mình xông vào giữa những chiêu kiếm của Tô Bằng, dù có bị trúng kiếm cũng phải tóm được Tô Bằng. Kiểu đánh này còn tạo áp lực lớn hơn khi đấu kiếm với Bác Tử Dịch.

Tô Bằng cảm giác bán thức kiếm pháp giống như quả bóng cao su của mình rất nhanh bị công thể của cương thi cán bẹp, hơn nữa, sau khi cương thi tiếp cận thì tốc độ bạo tăng, không cho Tô Bằng có cơ hội quay người rút bảo bối ra.

“Phòng ngự sắp bị phá rồi!”

Sức mạnh của cương thi quá lớn, dường như gấp mấy lần Tô Bằng, hắn cảm giác kiếm thể của mình dường như không thể thi triển trước kiểu đánh liều mạng căn bản không có chiêu số của cương thi.

“Đây là thực lực của quái vật màu lam đậm? Kiếm pháp ám kim không thể khắc chế?”

Tô Bằng kinh ngạc, đúng lúc đó, cương thi đột nhiên lao tới trước mặt hắn...

Ting!

Đột nhiên Tô Bằng có linh cảm.

Tinh thần hắn lúc này hoàn toàn tập trung vào cỗ cương thi đang lao tới, nghe thấy âm thanh kia liền vô thức vùng kiếm...

Màn mưa bị một chiêu của Tô Bằng đánh tan, một kiếm dường như bình thường của hắn đánh trúng cỗ cương thi, nó lao tới với lực mạnh thế lớn nhưng không trúng Tô Bằng mà bản thân bay ngược ra sao, trên đầu bắn ra bạo kích đỏ - 124.

“Cái này...”

Tô Bằng đánh ra một kiếm mà bản thân cũng sửng người. Vừa rồi là tuyệt sát của bán thức kiếm pháp sao? Mình và cương thi đấu chưa được một giờ, sao lại có tất sát?

Cương thi vùng vẫy một lúc lại đứng dậy, nó không có chút sợ hãi lao tới lần nữa.

Tô Bằng vội thu lại tinh thần, lại dùng tới bán thức kiếm pháp để phòng ngự.

Chống đỡ hai ba phút hắn lại cảm giác phòng ngự của mình sắp bị phá vỡ... Nhưng đúng lúc ấy, trong tim Tô Bằng như có một tia điện loé lên, nháy mắt lại có linh cảm.

Lại một kiếm bình thường đâm ra, cương thi lại bay đi, chỉ là lần này bạo kích không cao bằng lần trước, chỉ - 78.

“Cái này... lẽ nào..”

Tô Bằng dường như nắm bắt được điều gì đó.

Cương thi lại đứng dậy, lắc lư thân người xong lại xông tới.

Còn Tô Bằng dường như lĩnh ngộ được điều gì đó, tiếp tục dùng bán thức kiếm pháp phòng ngự.

Lần này, cương thi dường như yếu hơn một chút, thời gian phòng ngự của Tô Bằng dài hơn một chút, khoảng tám chín phút, nhưng hình như sức lực của cương thi cũng dần hồi phục, kiếm thế phòng thụ lại bị nó phá vỡ.

Đúng lúc phòng ngự của Tô Bằng bị phá vỡ, tim hắn đột nhiên lại rung lên, hét lớn.

“Đi chết đi!”

Vút!

Tô Bằng đâm ra một kiếm, màn mưa phía trước mũi kiếm giống như bị xuyên thành một xiên, cương thi đang lao tới, đầu bị mũi kiếm Tô Bằng đâm trúng. Vô Phong Kiếm xuyên qua đầu nó, chỉ nghe bụp một tiếng, trên đầu nó bắn ra bạo kích - 328, đồng thời đầu nổ tung, dịch não bắn ra.

Bịch!

Thân thể cương thi ngã ngửa ra sau, không động đậy nữa.

Tô Bằng nhìn cương thi nằm dưới đất thì ngửa mặt cười lớn.

“Ha ha, mình hiểu rồi, hiểu rồi!”

“Bán thức kiếm pháp không vô dụng như mình nghĩ trước đây. Công kích càng mạnh thì áp lực bán thức kiếm pháp gặp phải càng lợi hại, càng có thể kích phát sức mạnh tiềm tại của bộ kiếm pháp này... Tuyệt sát trong một tiếng chỉ là giới hạn về con số mà thôi.”

“Sử dụng bán thức kiếm pháp, chỉ cần bị ép tới tuyệt cảnh, kiếm thế bị phá, bán thức kiếm pháp lập tức sẽ bật ra sát chiêu. Tuy chưa phải sát chiêu hoàn

chỉnh nhưng có thể lập tức phản kích... Tuy uy lực không bằng tuyệt sát hoàn chỉnh nhưng căn bản không bị hạn chế thời gian.”

“Cũng có nghĩa là chỉ cần đối phương công kích đủ mạnh, bản thức kiếm pháp có thể liên tục sử dụng hiệu quả tương tự tất sát. Tất sát vô hạn...đây à hiệu quả đáng nể đến mức nào chứ? Trước đây mình hiểu sai hết về bộ kiếm pháp này rồi.”

Tô Bằng sáng khoái cười trong mưa.

Một phút sau, hắn cúi xuống nhìn cương thi.

Cỗ cương thi này sau khi chế lông trắng chui vào trong cơ thể hoặc đã rụng hết, cơ thể cũng thu nhả lại... Giờ nhìn chỉ giống một cỗ thi thể bình thường.

“Quái vật màu lam sẫm, tuyệt đối không có được thực lực này... Hoặc quái vật này là mẫu chốt nào đó?”

Tô Bằng nghĩ.

Hắn cúi xuống soát người cỗ cương thi.

...

“Đúng là không khiến mình thất vọng...”

Nhìn thứ tìm được, Tô Bằng nói.

Vài vòng trang sức vàng, nhìn rất cổ xưa.

“Có lẽ cương thi này là người giang hồ trước đây vào mộ cổ tìm kho báu. Số vàng này là đồ bồi táng mà hắn lấy được, chỉ là không biết vì lý do gì lại biến thành cương thi...”

Tô Bằng nghĩ, xong cất chỗ đồ này vào túi Càn Khôn, chúng cũng phải đáng giá vài chục lượng vàng.

Rồi hắn nhìn một thứ hình ngũ giác, giống như một tấm lệnh bài.

“Đây là cái gì?”

Thứ này màu đỏ thẫm, bên trên khắc một cái thổ tính phức tạp, đại thể có thể nhìn ra là ký hiệu tượng hình của lửa, mặt trời, rắn.

“Dường như là biểu tượng của tông giáo nào đó...”

Tô Bằng cầm trên tay ước lượng, nặng như vàng, nghĩ bụng.

“Dù là gì thì cứ cất đi trước đã. Quái vật cương thi này cổ quái như vậy, đồ trên người chắc chắn có tác dụng.”

Nghĩ vậy Tô Bằng lại cất vào túi Càn Khôn.

Cất xong, khi hắn đang định xem xem còn sót thứ gì không thì đột nhiên nghe thấy cách đó không xa có tiếng người hô hoán.

“Ai?”

Tô Bằng lập tức cầm Vô Phong Kiếm đứng dậy, nhìn về phía đó.

Chỉ thấy dường như có sáu người từ phía xa chạy lại.

Khi nhìn rõ được thì Tô Bằng mừng rỡ, gọi.

“Tiêu Vũ! Trương Tiến!”

Hai người chạy phía trước chính là Lăng Tiêu Vũ và Trương Tiến. Trương Tiến dường như bị thương ở tay, thấy có vết máu. Lăng Tiêu Vũ dìu Trương Tiến chạy về phía này.

“Chạy đi!”

Lăng Tiêu Vũ cũng thấy Tô Bằng, nhưng sắc mặt không hề mừng rỡ, vẻ mặt đầy sợ hãi, hướng về phía hắn ra hiệu.

Tô Bằng chau mày, nhìn về phía sau hai người thì thấy có một dáng người cao khoảng hai mét, cánh tay xuyên qua tim một người chạy phía sau Lăng Tiêu Vũ và Trương Tiến.

Grào!

Bóng người cao lớn đó gầm lên một tiếng, lúc này Tô Bằng mới nhìn rõ mặt hắn... Chỉ thấy đó là một cỗ cương thi mọc lông xanh lục dài lê thê, trên đầu có chữ màu bạc “Thi tướng”.

Chương 71: Kế hãm thi tướng.

“Quái vật màu bạc?”

Tô Bằng lập tức tỉnh ngộ, nếu không có gì bất ngờ thì cỗ cương thi lông xanh này chính là boss của phụ bản đầm lầy Thiên Nhãn rồi!

Lúc này, chỉ thấy cương thi lông xanh trên đầu có tên Thi Tướng màu bạc một tay xuyên qua ngực một người chạy phía sau Lăng Tiêu Vũ và Trương Tiến. Tay nó sắc như đao, đâm xuyên được qua người kia, nhưng hắn chưa chết ngay, vừa rống lên vừa quăn quại như muốn thoát khỏi tay cương thi.

Grào!

Cương thi lông xanh gầm lên, rồi há cái mồm đỏ lòm cắn cổ người kia. Lập tức cả một mảng thịt lẫn huyết quản bị cắn phăng ra. Tô Bằng thậm chí còn nhìn thấy lộ ra cả xương cổ trắng hếu, máu tươi tuôn ồ ạt.

“Tô đại ca! Mau chạy đi!”

Lúc này, Lăng Tiêu Vũ đã chạy qua Tô Bằng hét lên. Tô Bằng cũng căng thẳng, nếu cỗ thi thể màu lam sẫm kia đại diện cho thực lực quái vật lam sẫm thì dù hắn có lĩnh ngộ được chân ý của bán thức kiếm pháp cũng không thể địch lại nổi cương thi lông xanh màu đẳng cấp màu bạc này.

Hơn nữa, giờ Tô Bằng đã thấy rõ, phía sau cương thi lông xanh không xa còn có hai cỗ cương thi nữa. Hình như là màu lam nhạt, cũng đang đuổi về phía này.

“Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách!”

Tô Bằng nghĩ bụng, thi triển Thần Hành Bách Biến chạy theo Lăng Tiêu Vũ.

Khinh công của Lăng Tiêu Vũ kém hơn Tô Bằng không ít, hơn nữa còn diu cả Trương Tiến bị thương, không lâu sau Tô Bằng đã đuổi kịp. Hắn từ đằng sau đỡ lấy Trương Tiến, nói.

“Có bị sao không? Có bị nó cắn phải không?”

“Không sao... chỉ là Trương đại ca vì bảo vệ ta, tay bị hai cỗ cương thi kia cắn. Có thể bị trúng thi độc, nếu không kịp thời chữa trị sợ là không gượng được.”

Sắc mặt Lăng Tiêu Vũ lúc này đỏ phùng phùng, cũng vì sợ mà tái trắng, nửa đỏ nửa trắng, nói.

Tô Bằng nhìn Trương Tiến, quả nhiên thấy sắc mặt hắn hơi đen, xem ra như bị trúng độc, ý thức dường như cũng không tỉnh táo nữa, nhưng vẫn có thể chạy. Chỉ là vừa chạy vừa không ngừng nói.

“Tô huynh, Tô cô nương, buông Trương Tiến ra đi, ta có lẽ không thoát được kiếp nạn này rồi, để ta đổi phó cương thi, dù thế nào cũng kéo dài chút thời gian cho Tô cô nương.”

“Huynh hiệp nghĩa thật, nhưng ta sẽ không để huynh chết đâu.”

Tô Bằng nói xong quay sang Lăng Tiêu Vũ.

“Hai người có gạo nếp không? Có lẽ thứ đó có thể giải thi độc.”

“Ta...Ta lại quên mất!”

Lăng Tiêu Vũ nghe thế phần chân hấn.

“Gạo nếp của Trương đại ca ném vào cương thi kia rồi nhưng chẳng có tác dụng gì, chỉ chọc giận nó. Ta còn hai túi gạo nếp, nhưng giờ chúng ta không có tay rảnh.”

“Đừng cuống, bình tĩnh lại, chắc chắn có đường sống.”

Tô Bằng vừa chạy vừa nói, đột nhiên lúc này Trương Tiến lại loạng choạng ngã ra đất.

“Cẩn thận!”

Tô Bằng đỡ Trương Tiến dậy, nhìn về sau thì thấy đường như cổ cương thi lông xanh đã uống huyết dịch của người đã chết kia, ném thi thể sang một bên rồi đuổi theo hướng này.

Nhìn tốc độ của nó mà Tô Bằng giật mình. Chỉ thấy sức mạnh của cương thi đó rất lớn, nhưng cũng biết cách khống chế. Mỗi bước nhảy chỉ hơn nửa mét nhưng bay được năm sáu mét, hơn nữa tiết tấu cũng rất nhanh. Nếu hấn toàn lực thì triển Thần Hành Bách Biến thì có thể cho nó rút lại phía sau, nhưng Lăng Tiêu Vũ và Trương Tiến thì chắc chắn không thoát được hai cương thi phía sau, cũng không biết tại sao chúng lại chạy tới nơi này.

“Tô huynh, bỏ lại tiểu sinh đi. Khinh công của huynh trác tuyệt, chỉ đem theo Tô cô nương có lẽ sẽ thoát khỏi đây.”

Trương Tiến quỳ dưới bùn nói.

“Trương Tiến, huynh đừng dễ dàng tư bỏ. Ta sẽ tìm được cách đưa được cả hai ra ngoài bình an.”

Tô Bằng nói, mắt nhìn về cổ thi thể lông xanh.

“Tô đại ca, chúng ta phải làm sao? Lần này chắc chắn không chạy được rồi, hơn nữa ở đây toàn là đầm lầy ngậm, không cẩn thận có thể bị lún xuống. Chỉ chậm trễ một chút thì không ai trong chúng ta thoát được.”

Lăng Tiêu Vũ lo lắng nói với Tô Bằng. Cô cũng nghĩ, ngoài Tô Bằng ra không ai có tốc độ nhanh hơn cương thi lông xanh. Cứ thế này thì chắc chắn sẽ bị đuổi kịp.

“Đầm lầy ngậm?”

Tô Bằng đang nghĩ đối sách nghe thế đột nhiên lóe linh quang.

“Đúng rồi, không phải chúng ta đang trong đầm lầy sao? Địa hình này là điểm yếu nhưng cũng là ưu thế của chúng ta, phải xem dùng nó thế nào.”

Tô Bằng nhanh chóng có đối sách.

“Tiêu Vũ, mau nhìn xung quanh xem có đầm lầy nào sâu không.”

Tô Bằng nói.

“Đầm lầy.. đầm lầy...đúng vậy”

Lăng Tiêu Vũ không phải ngốc, ngược lại còn vô cùng thông minh, chỉ là nhất thời căng thẳng không nghĩ được gì. Nghe Tô Bằng nói thì lập tức phản ứng lại.

“Tô đại ca, phía sau cách chúng ta không xa có một đầm lầy ngầm bán kính khoảng ba mét.”

Lăng Tiêu Vũ mắt rất tinh, quét một vòng lập tức hét lên.

“Vậy là đủ. Tiêu Vũ, có hiểu ý ta không? Đưa Trương Tiến tới bên cạnh đầm lầy đó.”

Tô Bằng hét lên, Lăng Tiêu Vũ đáp lại, cố gắng kéo Trương Tiến tới bên cạnh đầm lầy.

Tô Bằng rút Vô Phong Kiếm, nhìn chăm chăm cổ cương thi lông xanh đang thần tốc lao tới, trong lòng bắt đầu tính kế.

“Hai cổ cương thi phía sau, ít nhất cũng là lam nhạt, không biết có biến thân lần hai không... Nhưng tốc độ kém cương thi lông xanh nhiều, với cự ly hiện tại, mười giây sau mình sẽ đối diện với cương thi lông xanh, nhiều nhất hai mươi giây sau hai cổ cương thi kia sẽ đuổi tới.”

“Dù là thân pháp hoàng kim ta cũng không thể thoát được sự bao vây của ba cổ cương thi. Chỉ e Trương Tiến cũng sắp mất khả năng di chuyển rồi... Vì thế có thành hay không chỉ dựa vào mười giây giao chiến ngắn ngủi... Bán thức kiếm pháp à, đừng có phụ sự kỳ vọng của ta!”

Tô Bằng tay cầm Vô Phong Kiếm, tinh thần tuy căng thẳng nhưng cũng vào trạng thái vô cùng tập trung. Toàn bộ sự chú ý của hắn đều đặt tại cổ cương thi lông xanh kia.

Không biết có phải do tinh thần căng thẳng không mà Tô Bằng cảm giác dường như tốc độ rơi của hạt mưa bắt đầu chậm lại...

Grào!

Tô Bằng nhìn xung quanh dường như chậm hơn một nhịp, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng cương thi lông xanh đã tới phạm vi bảy mét, chỉ thấy nó đột nhiên nhảy lên cao ba bốn mét, móng vuốt vẽ lên một đường cong rồi đánh xuống về phía hắn.

Trong mắt Tô Bằng hiện rõ mòn một lông xanh dài thượt, lớp thịt thối rữa, đôi mắt trắng dã, đôi răng nanh nhọn hoắt trên mặt cương thi. Hắn lúc này vô cùng bình tĩnh như mặt nước. Bất tri bất giác hắn đã rơi vào cảnh giới Kính Hồ được miêu tả trong Dung Nham Kính Hồ tâm pháp, tốc độ phản ứng đã tăng lên!

Tô Bằng nghiêng người, Vô Phong Kiếm vẽ ra một nửa đường tròn nhằm vào cổ cương thi đang lao tới. Tư thế có chút kỳ quái này khiến Tô Bằng có thể chống lại nhiều nhất lực của cương thi, đồng thời lực trường của kiếm thể phòng ngự của bán thức kiếm pháp cũng được triển khai.

Bình!

Cương thi lông xanh lao xuống, hai cánh tay tiếp xúc với Vô Phong Kiếm của Tô Bằng, từ Vô Phong Kiếm truyền tới một luồng lực khiến Tô Bằng gần như phải buông tay. Nhưng về mặt Tô Bằng vẫn không chút biểu cảm, với trạng thái của tâm pháp Kính Hồ, Tô Bằng gần như không có bất cứ dao động cảm xúc nào, phản xạ thần kinh tăng lên, mọi thứ đều như chập một nhịp. Hắn cảm giác được rõ ràng luồng lực truyền tới từ Vô Phong Kiếm gần như đánh bay hắn, nhưng chỉ thay đổi liên ba phương vị dùng lực khi cầm kiếm theo lý tính, dùng kỹ xảo chống đỡ sức mạnh cường hãn của cổ cương thi.

Grào!

Cương thi lông xanh không đánh bay được Tô Bằng, vung tay nhằm hắn đập xuống. Vô Phong Kiếm đón lấy cánh tay cương thi, đúng lúc chạm vào thì đột nhiên xoay một vòng nhỏ, thuận theo phương hướng của cánh tay

dùng lực vẽ một nửa đường tròn nhận lực của cú vung này, đồng thời thân thể Tô Bằng cũng cúi thấp, xoay một cái, vung kiếm từ một góc độ khác dưới sườn rồi đâm tới.

Cương thi lông xanh tiến lên một bước, thân thể chặn mũi Vô Phong Kiếm, phát ra tiếng kim loại va chạm, mũi kiếm của Tô Bằng trượt đi, xuất hiện tổn thương - 6.

Cương thi lại há mồm gầm một tiếng, hai tay kẹp về phía Tô Bằng, tiếng gầm đó trong tai Tô Bằng lại như một loạt dao động sóng âm, hấn vẫn không chút biểu cảm, thu kiếm về đâm một cái. Vô Phong Kiếm đem kiếm ý kiếm thể của bán thức kiếm pháp, quanh người hấn như có một tầng khí trường phòng ngự vững chãi, nhưng một đòn này của cương thi suýt nữa đã phá vỡ khí trường đó của hấn.

Lúc này, cương thi bỗng lao tới, lực đạo cực mạnh, Tô Bằng rút vñ về, lại một chiêu phòng ngự, nhưng lần này, kiếm thể phòng ngự của hấn như sắp bị cương thi phá vỡ rồi.

“Chính là lúc này!”

Mắt Tô Bằng bỗng nhiên lóe tia điện, hấn xoay người, một kiếm nhằm thẳng lưng cương thi đâm tới.

Keng!

Một cú đâm tưởng chừng như không có gì đặc biệt lại dường như lại không thể ngăn chặn, đâm vào thẳng lưng cương thi, bạo kích - 42 máu.

Chỉ là, vết thương này đối với cương thi chỉ như muối cắn... Tô Bằng chỉ dựa vào một kiếm này sao?

Đúng vậy!

Chỉ thấy một kiếm này tuy không gây mức sát thương cao nhưng lại có lực mạnh dị thường, cổ cương thi bị bay tít về phía sau.

Tùm!

Nơi cương thi rơi xuống chính là đầm lầy mà Lăng Tiêu Vũ ban nãy phát hiện ra.

“Giết!”

Tô Bằng lúc này nhảy vút lên, cũng không dùng kiếm ý của bán thức kiếm pháp, chỉ dùng thân pháp màu kim Đề Tùng Thuật nhảy lên bốn năm mét rồi lộn người, đầu chúc xuống, hai tay cầm kiếm nhắm thẳng cương thi dưới đầm lầy mà đâm tới.

Cương thi nặng hơn người bình thường rất nhiều, rơi xuống đầm lầy liền chìm đến bắp chân, vẫn còn không ngừng lún xuống. Mà nó vẫn chưa kịp phản ứng lại một kiếm bất ngờ của Tô Bằng, thân thể còn đang chìm dần. Tô Bằng lúc này tấn công từ trên không xuống, nó chỉ vung hai tay lên chặn.

Keng!

Kiếm của Tô Bằng chỉ tạo được sát thương - 2, nhưng thế năng trọng lực của hắn đã khiến cương thi chìm xuống đến thắt lưng.

Tô Bằng mượn lực phản chấn lộn người nhảy sang một bên, rồi bỗng thấy một bóng áo vàng nhảy lên, một đao chém xuống đỉnh đầu cương thi.

Cương thi chịu một đao bổ xuống, đưa tay định tóm lấy Lăng Tiêu Vũ nhưng không ngờ khinh công của Lăng Tiêu Vũ di chuyển trên đường không xuất sắc nhưng trên không trung lại vô cùng linh hoạt. Mượn lực đao chuyển hướng, cương thi bắt hụt, thân thể lại chìm xuống tới ngực.

Grào grào!

Cương thi này trí tuệ không cao, không ngừng giãy giụa thân mình thì càng chìm xuống sâu, rất nhanh chìm ngấm dưới đầm lầy...

Lúc này, đã là hơn hai mươi giây sau khi Tô Bằng nghênh chiến cương thi lông xanh thì hai cương thi lam nhạt phía sau mới đuối ới.

“Tiêu Vũ, Trương huynh, chúng ta nghênh chiến hai cỗ cương thi kia!”

Tô Bằng hô lên...

Chương 72: Thạch động kinh hồn

Mưa vẫn đang rơi, Tô Bằng cầm kiếm đứng trong mưa, Lăng Tiêu Vũ và Trương tiến đều có chút mệt mỏi ngồi dưới đất, trước mặt ba người lúc này là hai cổ cương thi.

Chúng không hề xuất hiện hiện tượng biến thân như cương thi Tổng Trung trước đó, chỉ là quái vật lam nhạt bình thường, cũng không biết có phải vì Tô Bằng đã lĩnh ngộ được chân ý kiếm thuật không mà giết hai cổ cương thi này dễ dàng hơn nhiều.

Vừa rồi Lăng Tiêu Vũ và Trương Tiến cũng chiến đấu với một cổ cương thi. Tuy Trương Tiến trúng độc nhưng miễn cưỡng vẫn có thể chuyển động, phối hợp với Lăng Tiêu Vũ giữ chân một cổ cương thi. Tô Bằng thì dùng một chút thời gian lo liệu đầu kia, xong ba người hợp lực giết chết cổ cương thi cuối cùng.

Tô Bằng trước sau giết chết ba cổ cương thi, được tất cả gần chín trăm kinh nghiệm thực chiến.

Chỉ là cương thi không bắn ra bất cứ đồ gì quý giá, trên người cũng không có gì.

Hai người Lăng Tiêu Vũ và Trương Tiến vì trước đó sợ hãi, cộng với việc chạy trốn sự truy sát của cương thi lông xanh nên tiêu hao quá độ, lúc này vô cùng mệt mỏi.

“Đừng nghỉ ở đây, quá nguy hiểm, chưa biết chừng còn gặp cương thi. Chúng ta rời khỏi đây trước, tìm một nơi tránh mưa.”

Tô Bằng kéo Lăng Tiêu Vũ và Trương Tiến dậy nói.

Lăng Tiêu Vũ gật đầu, gượng đứng dậy, còn Tô Bằng đỡ Trương Tiến. Lăng Tiêu Vũ lấy ra một cái túi giấy dầu đựng gạo trắng. Tô Bằng giúp Trương Tiến rịt vết thương, nhất thời không thấy hiệu quả, nhưng cũng không có

thời gian xử lý kỹ. Tô Bằng đỡ Trương Tiến đi, Lăng Tiêu Vũ theo phía sau, từ trong đầm lầy Thiên Nhân tìm nơi tránh mưa.

Trên đường đi Tô Bằng hỏi đại khái tình hình, Lăng Tiêu Vũ sau khi từ quán trọ tới bên ngoài đầm lầy thì thấy Trương Tiến, hai người đều có võ công không tồi liền cùng nhau vào trong đầm lầy. Tìm một lúc thì họ thấy mộ cổ thật, chỉ là cửa nó nửa đóng nửa mở, xung quanh còn có vài người giang hồ khác cũng tìm đến, hai bên đều dè chừng nhau.

Sau hai người họ thương lượng với những người giang hồ kia cùng vào mộ cổ, nhưng họ còn chưa kịp vào thì từ trong mộ đã nhảy ra cổ cương thi lông xanh và ba cương thi ăn mặc như người giang hồ. Tất cả cố gắng giết được một cổ cương thi, còn cương thi lông xanh quá cường hãn, họ không phải đối thủ của chúng, chỉ có thể bỏ chạy.

Trên đường chạy trốn cương thi lông xanh đã giết mấy người, cũng là tạo cơ hội cho hai người Lăng Tiêu Vũ chạy trốn. Đến nơi này vừa hay gặp Tô Bằng, sau đó Tô Bằng đã chôn cương thi lông xanh dưới đầm lầy, nếu không phải như thế thì chắc chắn hai người đã chết.

Tô Bằng hỏi Lăng Tiêu Vũ thấy mộ cổ ở chỗ nào, Lăng Tiêu Vũ miêu tả vị trí thì Tô Bằng cũng hiểu được tám phần, cũng cách đây không xa lắm, đi vào sâu hai mươi phút thì có thể tới.

Tô Bằng thầm ghi nhớ, trí nhớ của hắn cực tốt, những nơi đã đi qua đều nhớ trong đầu. Nếu quay lại thì chắc tám phần có thể tìm được mộ cổ. Chỉ là hôm nay hắn thực sự không muốn thám hiểm nữa, chỉ dìu Trương Tiến định cùng Lăng Tiêu Vũ ra khỏi đầm lầy.

Đi khoảng hơn ba mươi phút, cuối cùng ba người cũng ra khỏi vùng đầm lầy, xung quanh bắt đầu có cây cao và đá.

“Tô đại ca, đằng kia hình như có sơn động.”

Lăng Tiêu Vũ chỉ một khu núi đá.

Tô Bằng cũng nhìn thấy bèn đỡ Trương Tiến đi về phía đó.

Ba người đi vào sơn động, Lăng Tiêu Vũ có que đánh lửa, lấy ra chiếu sáng sơn động.

Tô Bằng nhìn vào trong, chỉ thấy sơn động rất sâu, lại quanh co, bên ngoài sơn động rộng khoảng hơn bốn chục mét vuông, vào trong một chút, giữa các tầng đá có một khe hở lớn đủ một người đi qua. Trong sơn động tối om, không biết có những gì.

“Nghỉ tại đây trước đã. Trương Tiến không đi đc.”

Tô Bằng nói rồi tìm một chỗ khô ráo đặt Trương Tiến nằm xuống. Trương Tiến lúc này đã mất ý thức, cơ thể chuyển màu đen, xem ra trúng độc khá nặng.

Lăng Tiêu Vũ tiến lại, lấy gạo nếp ra rắc lên vết thương cho hần.

“Chúng ta đã ra khỏi khu vực đầm lầy, chỉ không biết ở đây cách trần bao xa?”

Tô Bằng nghĩ, có lẽ lúc này sắp mười hai giờ đêm rồi.

Đang nghĩ đột nhiên hần thấy trong màn mưa dường như có bóng người đang tiến tới chỗ này.

“Không phải lại là cương thi chứ?”

Tô Bằng căng thẳng, quay lại ra hiệu Lăng Tiêu Vũ đừng gây tiếng động, Lăng Tiêu Vũ hiểu ý đỡ Trương Tiến đi vào trong.

“Thời tiết chết tiệt... Không phải nói có mộ cổ với cương thi gì đó sao? Sao đến cái bóng cũng không thấy?”

“Hừ... Nếu thấy cương thi, lão đại sẽ một đao trước chém nó ngất đi, ta sẽ dùng móc treo ngược nó lên, rồi lão nhị đánh một gậy, cuối cùng lão tứ một chùy đập bẹp đầu nó!”

“Đập bẹp thì chúng ta tìm ai đòi tiền? Quái nhân đó không phải đã nói rồi, tìm được một cương thi sẽ cho chúng ta ba mươi lượng vàng...”

“Mau quay lại đi...Không biết quái nhân đó có còn ở đấy không. Nể tình mấy huynh đệ chúng ta vất vả có khi cho chút tiền bồi dưỡng...”

Tô Bằng nghe thì cảm thấy có chút quen thuộc, giọng nói mấy người này sao lại giống mấy người giang hồ muốn mua con cáo trắng khi hắn mới xuống thuyền thế nhỉ?

Mà lúc này mấy kẻ đó đang đi về phía sơn động này. Tô Bằng nhú mào, lùi vài bước đứng chắn trước mặt Lăng Tiêu Vũ và Trương Tiến.

Mấy người kia tiến gần sơn động, hán tử cầm đao là thủ lĩnh đi vào trước tiên.

“Ừa?”

Vừa bước vào hắn bắt giác kêu lên, lửa của Lăng Tiêu Vũ vẫn chưa tắt, trong sơn động có ánh lửa, kẻ đó lập tức thấy Tô Bằng và hai người Lăng Tiêu Vũ.

Một trong những kẻ còn lại cũng đánh lửa, Tô Bằng nhìn rõ, chính là bốn kẻ cầm đao, gậy, móc, chùy gập ở trần.

Bọn chúng cũng thấy mấy người Tô Bằng, bắt giác khựng người.

“Ha ha, các huynh đệ mau nhìn này, ông trời lại tặng bốn huynh đệ chúng ta hậu lễ!”

Tên cầm đao bỗng cười lớn, hô lên.

Mấy tên phía sau thấy thế cũng cười nham hiểm.

“Hề hề...cô gái trắng trẻo xinh đẹp, lại có ba trăm lượng kim phiếu... Tên mặt trắng này nhìn thì chả có công phu gì, hay là chúng ta xử chúng luôn ở đây, kim phiếu sẽ là của chúng ta rồi.”

Tên cầm chùy cười gằn.

Lăng Tiêu Vũ phía sau lưng Tô Bằng nghe thế mặt tái đi, cô đi đường lại phải chiến đấu với cương thi, cũng tiêu hao không ít thể lực, nội lực, lúc

này đã kiệt sức rồi. Tô Bằng cũng chau mày, nội lực hắn tiêu hao không ít, ở đây lại không rộng lắm, không có ưu thế thân pháp. Nếu bị bốn tên kia bao vây thì cũng khó ứng phó... Bán Thức Kiếm Pháp của hắn còn chưa từng đánh quần chiến, không biết có chống lại được không.

“Tiêu Vũ, mang Trương Tiến vào sâu bên trong, lát nữa rồi ra.”

Thấy bốn người không có ý tốt, Tô Bằng rút Vô Phong Kiếm, nói với Lăng Tiêu Vũ ở phía sau.

Bên trong sơn động còn có một cái nội động, rất hẹp, vừa đủ một người, cũng có thể dùng phòng ngự, chỉ là Tô Bằng không muốn bị bốn người chặn trong này.

“Tô đại ca cẩn thận.”

Lăng Tiêu Vũ thầm hận mình tại sao lại để lộ tiền tài, tự nhiên gây rắc rối, nhưng biết giờ mình không giúp được gì cho Tô Bằng, bèn gật đầu, đỡ Trương Tiến vào bên trong.

“Xem ra mấy vị lòng dạ không tốt, Tô mỗ không thể không dạy bảo một chút.”

Tô Bằng cầm kiếm, tên cầm đao định nói gì đó thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài động có tiếng gầm lớn.

Tô Bằng nghe thế giật mình nhìn ra cửa động thì thấy một thân hình cao lớn đang xông vào trong động, tóm lấy tên cầm gậy đứng sau cùng.

“Á!”

Hắn kêu lên thảm thiết, chỉ thấy một cánh tay bay ra, thân hình cao lớn kia đã đánh bay tay của tên kia.

Tô Bằng dựa vào chút ánh sáng cũng nhìn rõ vừa xông vào động lại là một cỗ cương thi lông xanh toàn thân đầy bùn đất.

“Nó bò ra được khỏi đầm lầy!”

Tô Bằng thấy thế căng thẳng vô cùng, lùi về phía sau.

“Cương thi, cương thi!”

“Lão nhị, ngươi còn sống không?”

“Đánh đi!”

Cửa động một trận hỗn loạn, ánh lửa rất nhanh bị dập tắt, Tô Bằng thót tim, biết bốn kẻ kia không chặn được cương thi hắn lùi về sau chui vào trong nội động.

Quả nhiên ngoài cửa động phát ra những tiếng kêu thảm thiết, dường như có một người thoát được ra ngoài, nhưng cương thi không đuổi theo mà xông vào trong động.

Tô Bằng càng căng thẳng hơn, chỉ thấy cương thi không ngừng gầm gào lao vào trong.

Rầm!

Nó vừa đuổi vào trong nội động đâm sầm vào vách sơn động.

“Nó quá to, không vào được.”

Tô Bằng nói. Cương thi lông xanh thể hình quá lớn, mà đường vào nội động quá hẹp, nó không thể chui vào được.

Cương thi lông xanh dường như không cam tâm, điên cuồng gầm lên mấy tiếng, huých vài cái, chỉ khiến vách động rơi xuống đá vụn chứ không thể vào được bên trong.

“Tô đại ca, nó không vào được đúng không?”

Lăng Tiêu Vũ đang đỡ Trương Tiến nói. Cô cũng thấy cương thi không vào được nhưng vẫn muốn hỏi để yên tâm hơn.

“Không được, nham thạch ở đây dường như phần lớn là lớp bề mặt, nếu nó huých nhiều hơn chưa chắc đã không sập. Đến lúc đó chúng ta bị nhốt trong

này, hoặc nó đào được nham thạch, vào đây giết chúng ta.

Câu trả lời của Tô Bằng không có chút gì gọi là an ủi.

“VẬY...VẬY PHẢI LÀM SAO?”

Lăng Tiêu Vũ dù sao cũng là thiếu nữ, nghĩ đến việc chết trong mồm cương thi, chưa biết chừng bị hút máu, bản thân cũng biến thành cương thi không khỏi sợ hãi.

“Trời không tuyệt đường của con người... Sẽ có cách.”

Tô Bằng nói, cũng thầm nói với mình.

“Bình tĩnh, nhất định sẽ có cách!”

Lúc này cương thi lông xanh lại xông tới, lần này nội động rung chuyển, cảm giác như sắp sập tới nơi.

Tô Bằng cũng ở nhìn cương thi ở khoảng cách gần, chỉ thấy ngực nó bị đao kiếm chém không ít vết, chảy ra dịch thể không biết là nước mưa hay thi thủy, vô cùng buồn nôn.

“Vết thương? Đúng rồi, nó là cương thi, cũng là một loại tử thi!”

Tô Bằng đột nhiên loé linh quang.

“Tiêu Vũ! lát nữa cảnh tượng có thể sẽ rất kinh khủng, tốt nhất hãy nhắm mắt lại!”

Tô Bằng nói, đồng thời lấy từ trong túi Càn Khôn ra một cái túi giấy...

Tô Bằng mở túi giấy đổ ra, đồng thời dùng nội lực đánh chưởng phong, bột trong túi bay ra về phía vết thương trên ngực cương thi.

Xẹt xẹt!

Rồi nghe có tiếng như lửa lưu huỳnh cháy, cương thi hét lên một tiếng, rồi đâm đầu vào vách.

Đó là...

Hoá Thi Phần!

Hoá Thi Phần mà Tô Bằng có được từ chỗ sư thúc Phạm Kiến.

Thứ này Tô Bằng biết rất quý, chỉ sợ dễ bị ướt mất tác dụng, tất cả có bốn bao, lúc này đã hết một bao.

Chỉ thấy Hoa Thi Phần rơi vào vết thương trên ngực cương thi lập tức chảy nước màu vàng. Thứ dịch đó không ngừng nổi bong bóng như phản ứng hoá học. Cương thi không ngừng kêu thảm, huých người vào vách động.

“Á? Thứ gì vậy?”

Lăng Tiêu Vũ nhìn qua khe thấy vậy kêu lên.

Tô Bằng cũng ở bên trong nhìn cương thi phát điên, nó không biết trúng tà gì mà không chịu lùi ra ngoài, vẫn không ngừng huých người tới, dịch thể màu vàng kia càng lan rộng thì phản ứng càng mạnh, một lát sau cương thi đã có một mảng bị rữa ra.

Hai ba phút sau, cương thi đã không còn hình dạng gì nữa, nửa người trên đã mất hai phần ba, chỉ còn lại xương, thịt rụng rời, xương đầu cũng bị ăn mòn, dịch não nổi bong bóng, chỉ còn hai cái chân là còn hoàn chỉnh.

“Hoá Thi Phần nếu dùng với thi thể của người thì sẽ không có tác dụng như vậy, chắc chắn là thể chất của cương thi đặc biệt bị Hoá Thi Phần khắc chế nên mới có phản ứng thể này.”

Tô Bằng nghĩ, còn Lăng Tiêu Vũ đã bị dọa cho không dám nhìn rồi.

Ba phút sau, cương thi lông xanh cao hơn hai mét, nửa thân trên đã bị ăn mòn chỉ còn xương sống và xương đỉnh đầu. Chỗ thắt lưng bị gãy, đùi cũng đã bị ăn mòn, chỉ còn lại hai cái bắp chân hoàn chỉnh, những bộ phận khác đều biến thành chất dịch màu vàng.

“Tiêu Vũ, không sao rồi... Chúng ta ra ngoài xem.”

Tô Bằng nhìn cương thi ở bên ngoài đã không còn động tĩnh gì nữa, nói.

Lăng Tiêu Vũ run rẩy, tạm thời đặt Trương Tiến trong nội động, cùng Tô Bằng đi ra ngoài.

Cô vẫn còn có que đánh lửa, lấy ra một cái chiếu sáng. Tô Bằng nhìn, trong vũng nước vàng có vài cái xương biến thành màu đen, mấy mẫu xương này không giống như của người bình thường, có hình dạng thành từng miếng, cứng không tan, hơn nữa có lẽ là ở xương đầu của cương thi, còn có một vài viên ngọc đen, không lớn lắm chỉ bằng móng tay cái.

Tô Bằng nhìn xong ra cửa động, ở đó máu thịt lẫn lộn, Tô Bằng cầm cái móc của người đã chết lên, lấy áo trên người họ rồi quay lại.

Dùng móc nhắc mấy miếng xương và ngọc lên, hất dùng áo người chết lau đi, gấp hai lớp áo nhặt hai thứ lên.

“Người lấy được Cương Thi Cốt, người lấy được Bách Uế Châu.”

Tô Bằng đột nhiên thấy góc dưới bên trái có thông báo.

“Lại là hai đạo cụ à...”

Tô Bằng thấy lạ.

Cương thi lông xanh là quái vật màu bạc, cơ bản có thể khẳng định là boss gần đầm lầy Thiên Nhân, trên người không có thứ gì khác, thứ sinh ra chắc sẽ không phải tôi.

Tô Bằng dùng áo người chết lau sạch viên ngọc đen, chuẩn bị cất vào túi Càn Khôn.

“Tô đại ca... sao... sao ta chóng mặt quá.”

Lúc này Lăng Tiêu Vũ đột nhiên nói, nói xong loạng choạng ngã ra đất.

“Chắc cô suy nhược quá, nghỉ ngơi một chút... Ủa?”

Tô Bằng đột nhiên cũng cảm thấy chóng mặt, đứng cũng không vững nữa, ngã ra đất.

Lúc này Tô Bằng mới cảm thấy không ổn, chỉ thấy trong không khí ở sơn động này có mùi thoang thoảng...

Lúc này trong nội địa đột nhiên vọng ra tiếng động, hắn cô gắng nhìn về phía đó, thấy có một người đi ra.

“Ha ha... vốn chỉ nghe nói gần đây có cương thi, định tới lấy vài cái thi thể tốt... Không ngờ lại gặp con cá to... Vốn định sống tạm trong động này, thuê vài NPC tìm cương thi, không ngờ lại gặp người chơi... Chỉ có thể nói vận khí của ngươi quá kém.”

Một người mặc trường bào đen bước ra, ánh mắt hắn nhìn Tô Bằng đầy sự phản kích.

“Ngươi... là người chơi?”

Tô Bằng vẫn chưa hoàn toàn mất đi ý thức, hắn nhìn người kia, khó khăn nói...

Chương 73: Cứu tử... vô sinh?

“Không sai, ta chính là người chơi... Ta không nghe nói gần đây có tổ chức người chơi nào. Xem ra ngươi là người chơi lẻ rồi. Ha ha, vừa hay lợi cho ta rồi. Ta còn chưa thử giết người chơi bao giờ, cũng rất muốn biết giết người xong làm thành hành thi thì sẽ thế nào.”

Nam tử mặc hắc bào kia nhìn giống thầy tế hơn là nhân sĩ giang hồ, cười nham hiểm nhìn Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn Lăng Tiêu Vũ, thấy cô đã mất ý thức, có thể là do thứ mê hương gì đó của tên mặc hắc bào kia quá bá đạo cộng với bản thân Lăng Tiêu Vũ đã tiêu hao hết nội lực.

“Vừa rồi trong nội động ta đã thấy rất tốt, ngươi là một người chơi lại bảo vệ NPC... đúng là khiến người ta thấy hiệp nghĩa đến buồn nôn. Ha ha ha... Ngươi yên tâm, NPC nữ này đã vào tay ta thì ta không khách khí mà nhận.

Trò chơi này đúng là không tồi, chi tiết người trưởng thành cũng chân thực như vậy. Ta sẽ chăm sóc tốt cho cô ta, ha ha ha.. Kim phiếu trên người cô ta ta cũng lấy luôn.”

Nam tử kia vô cùng đắc ý cười lớn nói.

Tô Bằng lạnh băng nhìn hắn.

“Trong hiện thực chắc chắn ngươi cũng là một tên biến thái.”

“Hiện thực ta thế nào không cần ngươi quan tâm.”

Câu nói của Tô Bằng dường như đã chọc đúng nỗi đau của đối phương, hắn quát lên, rồi lại nhìn Tô Bằng cười lạnh.

“Đến nước này còn cứng mồm... Nếu ngươi khóc lóc xin ta đừng giết có lẽ ta có thể mở đường...”

“Có gì to tát?”

Tô Bằng phì cười.

“Chẳng qua là trò chơi, cùng lắm giờ ta thoát ra, thân thể trong trò chơi ngươi thích giết thì giết, có thể làm gì ta?”

“Hửm?”

Hắc bào nhân nghe thế, ánh mắt lộ sự ngạc nhiên, nhìn Tô Bằng một lúc đột nhiên cười sặc sụa.

“Ha ha ha... thì ra là một con cá ngu ngốc, đến chân tướng của trò chơi này mà cũng không biết.”

“Chân tướng?”

Tô Bằng nghe thế không khỏi giật mình, nhìn hắc bào nhân.

“Trò chơi này không đơn giản như ngươi tưởng đâu... Có muốn biết chân tướng không? Sợ ngươi biết rồi sẽ phát khóc ấy chứ...”

Ánh mắt hắn dường như mang sự thương hại đầy châm chọc nhìn Tô Bằng, sau đó lăm bắm.

“Giờ ta cho ngươi biết...hay là cứ để ngươi hồ đồ như vậy, đến cuối cùng, chết trong sự sợ hãi đến vãi ra quần và trong sự hối hận vô hạn? Ha ha... nghĩ thôi cũng thấy hưng phấn rồi.”

Hắc bào nhân cười điên cuồng, phấn khích mà rung cả người.

“Biến thái...”

Tô Bằng nói, nhưng hắn cũng cảm thấy dường như có gì đó không ổn.

“Biến thái thì biến thái... Dù sao không chỉ mình ngươi gọi ta như vậy. Ta nghĩ kỹ rồi.. Cứ để ngươi thành con quỷ hồ đồ đi. Ngươi chết rồi cũng không hiểu tại sao, ha ha ha, cứ thế đi!”

Hắc bào nhân nói.

Nói rồi hắn cúi người, dùng tay sờ ngực Tô Bằng.

“Cũng khá cường tráng...Nếu đã giết ngươi thì ta cũng cho ngươi biết tí nữa sẽ xảy ra chuyện gì. Ta sẽ dùng dao khê rạch huyết quản trên cổ ngươi, ngươi sẽ cảm giác được máu chậm chậm chảy ra, toàn thân ngươi sẽ ngứa ngáy, tê dại, ý thức ngươi sẽ dần trở nên mơ hồ, sau đó là sợ hãi, mất rõ ràng mở to nhưng lại không nhìn thấy gì...”

“Yên tâm, thế vẫn chưa hết. Nhìn thấy cương thi đằng kia không? Nó vẫn còn răng, ta sẽ cắm răng nó lên cổ ngươi, không lâu sau ngươi sẽ phát thi độc, cộng với sự thúc đẩy của ta, ngươi sẽ biến thành một cỗ cương thi... Ta dùng bột thuốc ngươi sẽ thành cương thi bị ta khống chế. Sau này chỉ nghe hiệu lệnh của ta. Ha ha ha... Nghĩ tới việc một người chơi sống sờ sờ bị ta biến thành cương thi là ta thấy hưng phấn rồi.”

Tô Bằng nhìn thấy một chỗ nào đó trên người kẻ kia nhô lên dưới lớp áo.

“Đúng là buồn nôn...”

Tô Bằng nghĩ bụng, nhưng thân thể hắn hiện không còn chút sức lực nào.

Đúng lúc ấy Tô Bằng đột nhiên cảm giác tay trái của mình nóng giã, đau nhói, giống như bị miếng thép bị nung nóng ấn vào bàn tay vậy.

“Thứ gì vậy?”

Tay trái hắn cố gắng ấn xuống thì ấn phải một thứ tròn tròn.

“Là viên ngọc trong não của cương thi lông xanh! Hình như tên là Bách Uế Châu.”

Trong đầu Tô Bằng lập tức hiện ra viên ngọc đen dường như mang chút tà khí.

Lúc này hắn cảm giác bàn tay trái của mình, chỗ chạm vào Bách Uế Ngọc có cảm giác nóng, nhưng khi cảm giác ấy lan rộng thì cánh tay hắn dần hồi phục sức lực và tri giác.

“Thứ này...có thể giải độc?”

Tô Bằng tim khẽ run lên, dường như Bách Uế Châu có thể trung hoà thứ mê hương mà hắn hít phải.

“Không được...cần thời gian mới hồi phục được khả năng cử động toàn thân.”

Tô Bằng nghĩ, bắt đầu tìm đối sách.

“Nhưng ngươi cũng rất cừ.. Cổ cương thi này là màu bạc mà ngươi giết được... Tuy là ngươi nhờ thứ bột thuốc đặc biệt nào đó, nhưng không thể không nói nó rất bá đạo.

Hắc y nhân cuối cùng ngừng cười, nhìn Tô Bằng nói.

Cơ mặt Tô Bằng khẽ động một chút, làm vẻ mặt thăm dò, nhìn hắc bào nhân nói.

“Người không tò mò vừa rồi ta đã dùng thứ bột gì giết cổ cương thi đó sao? Nếu người tha cho ta, ta có thể cho người biết.”

“Ồ? Không phải người không sợ ta giết... nhân vật của người sao?”

Hắc y nhân nghe thế thích thú nhìn Tô Bằng, hỏi.

“Ta luyện một nhân vật cũng không đơn giản... Giữ được nó đương nhiên là tốt nhất. Ta cho người biết, ta là đệ tử đích truyền của một môn phái ẩn thế. Trên người có rất nhiều đồ tốt từ môn phái. Ngoài thứ bột thuốc đó ta còn có vàng và võ công bí tịch cấp ám kim... Ta còn biết một cái bảo tàng, và có thể tiến cử người gia nhập môn phái. Nếu người tha cho ta, ta có thể suy nghĩ cho người hết những thứ đó.”

Tô Bằng thấy đối phương có chút hiếu kỳ, liền nói với vẻ dụ dỗ.

“Môn phái ẩn thế?”

Hắc bào nhân nghe thế động tác có chút lưỡng lự, dường như đang tính toán gì đó.

Một lúc sau hắc y nhân mới cười lạnh.

“Người tưởng ta dễ mắc lừa vậy sao? Người không hận ta mới là lạ. Sao có thể thực hiện lời hứa. Hơn nữa nếu người chết rồi những thứ đó vẫn thuộc về ta, việc gì phải mạo hiểm?”

“Hừ... Người không hiểu. Võ công của môn phái ta không phải người thường có thể dễ dàng lĩnh hội. Nếu không có bí quyết tâm pháp nhập môn thì căn bản không thể dùng bí tịch tham ngộ võ công. Nếu người đồng ý tha cho ta, ta sẽ cho người một bộ bí tịch nội công tâm pháp ám kim, đồng thời cho người biết bí quyết nhập môn, người dùng xong, chúng ta sẽ thương lượng tiếp có dùng thứ còn lại không, đổi lấy sự an toàn cho nick này của ta.”

Tô Bằng nói.

Hắc bào nhân có chút lưỡng lự, hắn coi như cũng là người chơi lão luyện, biết một số môn phái đúng là có hạn chế về tu hành như vậy. Nếu không biết tâm pháp nhập môn thì có bày bí tịch ra trước mặt cũng không học được. Vì thế võ công tuyệt học của môn phái rất ít khi bị lưu truyền ra ngoài. Bản thân hắn tuy có rất nhiều pháp môn âm độc nhưng nội công vẫn luôn là điểm yếu, nếu là tâm pháp ám kim thì cũng khiến hắn động lòng.

“Bí tịch của người ở đâu? Nếu người nói thật ta có thể suy nghĩ tha cho người.”

Hắc bào nhân nói, trong lòng lại nghĩ, kiếm pháp thì thôi, nếu có được nội công tâm pháp ám kim thì đến lúc đó giết người cũng chưa muộn.

“Ồ ngay trên người ta.”

Tô Bằng nói. Hắc bào nhân nghe thế cũng không sinh nghi. Trong trò chơi có một số võ công bí tịch cần nhiều thời gian ham ngộ, không phải dùng xong là biến mất, nếu thật sự là bí tịch ám kim thì giấy trong người cũng là bình thường.

Hắn cúi xuống thò tay chuẩn bị soát người Tô Bằng.

“Đúng rồi, vẫn chưa thỉnh giáo, người là người tổ chức nào?”

Tô Bằng nửa nằm trên đất, đột nhiên nói.

“Ta? Nói cho người cũng được, ta là Độc Thủ Cốc...”

Hắc y nhân đáp.

“Chết đi!”

Đúng lúc đó, tay phải tụ lực rất lâu của Tô Bằng túm được cái móc bạc dưới đất, vung móc lên, thân móc như kiếm ngay lập tức chém vào cổ hắc bào nhân.

Phập!

Cổ hắn lập tức toé máu, thân móc chọc vào cổ, hắn trợn mắt rống lên một tiếng, rồi gần như đồng thời tung ra một chiêu.

Cả bàn tay hắn là một màu đen, tạo ra chiêu phong tàn ảnh đen đánh trúng giữa ngực Tô Bằng.

Tô Bằng học máu, nhưng tay cầm móc vẫn không hề buông lỏng. Người hắn bay ngược về sau, móc bạc cũng bay theo, đầu móc sắc bén móc chặt lấy cổ tên hắc bào nhân, chỉ nghe phụt một tiếng, đầu của hắn ta bị móc bay.

Bịch!

Thân thể không đầu của hắc bào nhân quỵ dưới đất, máu từ cổ bắn ra tung toé, rồi cả thân người đổ ập xuống đất, máu không ngừng chảy.

Còn đầu hắn thì lăn lông lốc tới bên cạnh Tô Bằng, mắt trợn tròn lòi cả ra ngoài, dường như kinh ngạc sao mình có thể chết trong tay một kẻ không thể động đậy, đến chết vẫn không tin nổi.

Lúc này Tô Bằng toàn thân mềm nhũn nằm ra đất, miệng không ngừng ho ra máu. Một chiêu trước khi chết của hắc bào nhân khiến hắn bị thương không nhẹ, lúc này hắn không thể động đậy gì nữa rồi.

“Khụ...khụ...cuối cùng cũng...giết được hắn... Lần này nguy hiểm thật... Nhưng vẫn may...cố gắng tới khi mê hương hết tác dụng là được cứu rồi...”

Tô Bằng nằm dưới đất, miệng ho ra máu nhưng tâm trạng rất thoải mái, cuối cùng lại thoát được một kiếp nạn.

Tô Bằng nằm dưới đất, vì thương thể không nhẹ, tư duy cũng có chút tản mạn, nhớ lại hôm nay có tới mấy lần suýt nữa mất mạng ở đây rồi.

“Cũng may là không sao... Ủa? Đó là ai?”

Tô Bằng đang định thả lỏng thì đột nhiên nhìn thấy trong nội động có một thân ảnh lão đạo chui ra.

“Trương huynh?”

Tô Bằng gượng đầu dậy nói, người đó nhìn rất giống Trương Tiến đang hôn mê.

Người đó tiến lại, Tô Bằng dựa vào ánh lửa le lói còn lại nhìn thấy đúng là Trương Tiến.

Nhưng hần dần thấy căng thẳng...

Grừ... grào...

Trương Tiến không ngừng phát ra tiếng gừ, Tô Bằng lạnh băng, hần thấy toàn thân Trương Tiến biến thành màu đen, mặt mọc đầu lông trắng.

“Thi biến!”

Tim Tô Bằng hoàn toàn lạnh ngắt...

“Lẽ nào hôm nay thập tử nhất sinh, cuối cùng lại chết trong tay một cương thi mới bị thi biến sao?”

Tô Bằng không khỏi bi ai nghĩ.

“Ta không cam tâm!”

Tô Bằng đột nhiên hét lên, vung cái móc trong tay lên.

Nhưng móc chỉ bay được hai ba mét thì rơi xuống đất.

Còn cương thi do Trương Tiến biến thành thi bị tiếng động thu hút, lắc lư tiến lại chỗ Tô Bằng.

Uỳnh!

Khi Tô Bằng sắp tuyệt vọng thì ở cửa động đột nhiên có một quả cầu lửa bay vào.

Ai?

Chương 74: Nghĩa hồ

Quả cầu đem theo lân quang bay vào bắn trúng người Trương Tiến.

Grào!

Trương Tiến kêu lên một tiếng, không ngừng lao lung tung, quả cầu lửa đó không phải miinh hỏa mà là một thứ gần như quỷ hỏa, có tác dụng đặc biệt đối với Trương Tiến bị thi biến. Chỉ thấy Trương Tiến kêu gào thảm thiết, đâm tới đâm lui trong động, cuối cùng dường như tiêu hao hết sức lực, ngã ra đất, nhưng lửa trên người không tắt, cứ đốt như thế.

“Chuyện gì vậy?”

Tô Bằng nhìn mà sửng người, khi đó đột nhiên cảm giác cánh tay mình có cảm giác tiếp xúc với lông ấm áp. Cúi nhìn thì thấy là một con cáo trắng đang không ngừng cọ người vào tay hắn. Miệng nó ngậm một loại cây bầy lá màu lục thẫm.

“Là người?”

Tô Bằng nhận ra đó là con cáo trắng hôm nay hắn phóng sinh. Vết thương ở chân sau của nó đã khỏi hoàn toàn, lớp lông ở đó vẫn còn vết máu nhưng đã tốt hơn khi phóng sinh rất nhiều.

Nó đang cọ người vào tay Tô Bằng, cái mũi nhỏ đen tuyền không ngừng phát tiếng kêu như muốn biểu đạt điều gì đó.

“Ý người là bảo ta ăn thứ này?”

Tô Bằng thấy thế, hiểu ý của nó hỏi. Con cáo trắng như nghe hiểu, không ngừng gật đầu.

“Hình như con cáo này đã thông linh. Lúc này có tội tệ hơn thì có thể đến mức nào? Trước đây đọc tiểu thuyết cổ đại cũng có chuyện nghĩa hồ báo ơn. Có lẽ con cáo này sẽ không hại mình.”

Tô Bằng nghĩ, lúc này hắn không chỉ trúng mê hương mà còn trúng một chương của hắc bào nhân. Hơn nữa cánh tay trái chạm vào Bách Uế Châu

cũng đau rất, sung tấy, dường như trúng một loại độc tính nào đó, không thể cử động được. Hắn liền nghiêng đầu há mồm. Cáo trắng thấy thế liền tiến tới đặt loại cây kia vào miệng Tô Bằng.

Tô Bằng vẫn cử động được miệng, nhai vài cái, cảm giác thứ cây này vừa vào miệng là tan, vị giống như nước gạo, ngọt thanh, không giống có độc, liền nuốt xuống. Lập tức hắn cảm thấy ý thức trở nên mơ hồ, giống như uống rượu vậy, rồi chìm vào giấc ngủ...

...

Khi Tô Bằng tỉnh lại, cảm thấy toàn thân không chút sức lực, toàn thân ướt đầm, dường như cơ thể thải a không ít tạp chất dịch thể màu đen, hoặc là độc tố.

Trong động vẫn tối đen, cách đó không xa là một thi thể bị lửa thiêu cháy nằm yên bất động, lửa chiếu sáng một phần động, chính là Trương Tiên bị thi biến.

“Đây... vẫn là thạch động?”

Tô Bằng gượng mình, phát hiện mình không có thể cử động rồi, nhưng vẫn rất vô lực. Hắn cố ngồi dậy thì thấy trước mặt có hai thân ảnh màu trắng.

Trước mặt hắn là hai nữ tử một lớn một nhỏ đang nhìn hắn.

Nữ tử lớn tuổi hơn nhìn cũng chỉ khoảng hai bảy hai tám tuổi, khí chất thanh lệ bất phàm, nhưng lại có dáng vẻ của thiếu phụ, hơn nữa trong sự lạnh lùng điềm lệ lại mang chút gì đó cô đơn khó tả. Còn nữ tử nhỏ hơn thì chỉ mười một mười hai tuổi, nhìn rất xinh xắn, cũng có thể đoán chắc sau này sẽ là mỹ nhân. Hai người đều mặc y phục tuyền một màu trắng, đứng trước mặt Tô Bằng.

Tô Bằng giật mình một chút xong bình tĩnh lại, hỏi.

“Hai người là người hay quỷ?”

Nữ tử dáng thiếu phụ nói.

“Thiếp thân Bạch Tố, cùng tiểu nữ Bạch Linh, cảm tạ ân công!”

Nói rồi thiếu phụ bạch y cùng cô bé kia cúi người thi lễ với Tô Bằng.

“Các người là...”

Tô Bằng thấy vậy nói.

“Vừa rồi khiến ân công hoảng sợ rồi, mong ân công đừng trách. Chỉ là, thân phận hai bọn ta đặc biệt, không dám dùng bản tôn gặp ân công sợ ân công sợ hãi... đành biến hình như vậy cảm tạ ân công.”

Thiếu phụ nói.

“Hai người là...”

Tô Bằng dường như hiểu ra điều gì, hẩn quan sát kỹ, thiếu phụ thì không có gì, chỉ thấy cô bé áo trắng kia hai bên đầu có nhô lên hai cái gì đó. Tô Bằng nhìn kỹ thì thấy là tai cáo màu trắng. Cô bé cũng không ngừng tránh né như giấu thứ gì sau lưng. Nhãn lực của Tô Bằng không tồi, phát hiện đó là đuôi cáo trắng.

Tô Bằng thấy vậy bất giác nhìn chân trái của cô bé, quả nhiên chỗ mắt cá chân cô bé có vết máu nhuốm đỏ gấu váy.

“Thì ra là người.”

Tô Bằng thầm hiểu ra, nói với cô bé.

Cô bé cười ngượng rồi cúi mình với Tô Bằng.

“Ân công có lẽ đoán ra bọn ta không phải con người... Ta và tiểu nữ là cáo tu hành trong đầm lầy Thiên Nhân.”

Thiếu phụ vừa nói vừa nhìn vào mắt Tô Bằng như muốn xem phản ứng của hắn.

Chỉ thấy đôi mắt Tô Bằng vẫn trong veo, không hề có chút sợ hãi, nhìn thẳng vào mắt thiếu phụ.

“Ân công, ngài không sợ bọn ta sao?”

Thấy biểu hiện đó của Tô Bằng, thiếu phụ không kìm được hỏi.

“Ha ha, hôm nay gặp cả cương thi rồi, tại sao lại sợ người? Hơn nữa các người có thể nói chuyện, có gì khác với con người? Tại sao ta phải sợ?”

Tô Bằng nói.

Thiếu phụ bạch y nghe vậy khẽ thở dài.

“Nếu ai cũng nghĩ như ân công thì thiếp thân đâu cần trốn trốn tránh tránh như vậy.”

Tô Bằng cười không nói, chỉ thấy thiếu phụ kia thì lễ xong nói.

“Thiếp thân trước tiên xin cảm tạ ân công cứu tiểu nữ. mấy ngày trước tiểu nữ ham chơi chạy khỏi bên cạnh thiếp thân, không ngờ lại bị người thợ săn trong đầm lầy Thiên Nhãn bắt. May mắn được ân công cứu, thiếu nữ trở về đầm lầy đã kể ta nghe. Ta vô cùng muốn báo đáp ân tình này, chỉ là không biết tìm ân công ở đâu...”

“Tôi qua tiểu nữ tình cờ thấy ân công vào đầm lầy, còn chiến đấu với tà vật trong đầm lầy. Tà vật thực lực rất mạnh, hai mẹ con ta đều không phải đối thủ chỉ có thể đứng từ xa quan sát. Sau thấy ân công dùng kế đánh bại được nó bọn ta rất mừng. Nhưng không lâu sau nó lại bò khỏi đầm lầy, dường như đuổi theo hướng của ân công. Hai mẹ con ta lo ân công gặp nguy hiểm nên đuổi theo. Chỉ là vừa rồi gặp chút trở ngại đến chậm, khi tới đây thì thấy ân công bị kẻ khác tính kế, suýt nữa bị cương thi hại. Thiếp thân liền thi triển một chút phép thuật có chút hiệu quả, tiểu nữ thì đem được thảo có thể khắc chế thi độc mọc gần đây cho ân công.”

Tô Bằng nghe vậy chậm rãi gật đầu, nhìn cô bé cáo, trong bụng nghĩ, vẫn nói thiện ác tương báo, thiện niệm nhất thời của mình đã cứu con cáo trắng này, không ngờ lại có cơ duyên như vậy. Nếu không nhờ thiện tâm lúc đó, có lẽ nick này của mình mất rồi.

“Bạch Tổ phu nhân, quả cầu lửa thiêu cháy cương thi kia là phép thuật của người? Đúng là lợi hại, ta cũng đã đấu với cương thi biết rõ sự lợi hại của nó, không ngờ phép thuật của phu nhân có thể giết chết cương thi.”

Tô Bằng nhìn về phía Trương Tiến lúc này vẫn bị lửa thiêu, nói với Bạch Tổ.

“Ân công đánh giá cao ta rồi... Không phải phép thuật của thiếp thân lợi hại mà là thi thể thi biến vừa rồi vẫn chưa là cương thi, chỉ là có chút bản năng khát máu còn lại, nếu để chúng hút máu người thì mới sẽ biến thành cương thi... Quả cầu lửa âm hỏa của thiếp thân chỉ có thể làm yếu đi sức sống của người sống.. Nếu là người bình thường trúng phải pháp cầu của ta chỉ yếu đi một chút. Còn thi thể bị thi biến, chỉ còn lại một chút sức sống, bị pháp cầu của thiếp thân tiêu diệt toàn bộ sức sống còn lại.. Nếu là người luyện võ có thành tựu, huyết khí dồi dào, có lẽ chỉ hét một tiếng cũng có thể hóa giải pháp thuật của thiếp thân.”

Bạch Tổ nhìn Tô Bằng, nói.

“Thì ra là vậy...”

Tô Bằng nghe thế, suy nghĩ một chút cảm thấy có lẽ là vậy, quả cầu lửa lân quang đó vốn cho người khác cảm giác không được lợi hại lắm.

Nhưng dù vậy hẳn vẫn có hứng thú với quả cầu lửa vừa rồi, hỏi.

“Bạch Tổ phu nhân, pháp thuật của người tu luyện thế nào? Con người có thể tu luyện không?”

“Ân công, nếu nói tu luyện, trong vạn loài, con người vẫn là giỏi nhất. Người luyện võ nếu dưỡng khí nội công đại thành, tinh khí có thể trực xung vân tiêu, thiếp thân hồi nhỏ từng thấy một hòa thượng ở Đại Không Tự đạt tới cảnh giới này. Đến nhìn một cái cũng sợ sẽ bị hỏng mắt, càng không cần nói tới biến hóa hình thể dùng phép thuật nữa... Ngay đến một người bình thường khỏe mạnh e là phép thuật của thiếp thân cũng không có tác dụng. Thiếp thân chỉ mong có ngày tu thành hình người thật sự, như vậy mới có thể tiếp tục tu luyện chính pháp nhân gian, sao dám dạy ân công thoát ly đại đạo?”

Bách Tổ nghe ra ý của Tô Bằng, nói.

Tô Bằng nghe vậy cảm thấy có chút ngại ngùng, cười khan, nói.

“Phép thuật lại tệ đến vậy thật sao?”

“Cũng có điểm lợi hại.”

Bách Tổ nghĩ một chút nói.

“Thiên hạ yêu tu có Tề Thiên Lục Thánh là sáu quái tu luyện thành hình người... Tề Thiên Lục Quái không những thuật pháp tinh thâm, còn tinh thông cả võ công, truyền thuyết nói đã thông huyền... phép thuật trong tay những người như vậy mới lợi hại, nhưng không biết con người có tu luyện được không.”

“Tề Thiên Lục Thánh...”

Tô Bằng trầm ngâm, không biết sao hăn đột nhiên có cảm giác dường như đã gặp ở đâu rồi.

“Thật ra ân công không cần phải bận tâm về thuật pháp. Nếu võ công luyện tới mức cao thâm thì không hề thua kém thuật pháp. Thiếp thân cầu hóa thành người nhưng không được, thấy khí tức ân công dường như cũng là tu luyện tâm pháp dưỡng khí lợi hại, ân công hà tất phải bỏ gần cầu xa?”

Thấy Tô Bằng dường như còn canh cánh về thuật pháp, Bách Tổ nói.

“Cũng là vậy, nghe nhị sư huynh nói, đại sư huynh một chiêu toàn lực có thể san bằng một ngọn núi. Võ công như vậy đã không thua bất cứ thuật pháp ào, ta hà tất phải miễn cưỡng?”

Tô Bằng cuối cùng cũng nghĩ thông, cười nói.

Thấy Tô Bằng nghĩ đã thông suốt, Bách Tổ cũng mỉm cười, rồi đột nhiên như nhớ ra điều gì, nói.

“Thiếp thân có đồ phải đưa cho ân công, suýt nữa thì quên mất.”

Nói rồi Bạch Tố vung tay lên, một thứ gì đó khá cũ kỹ hiện ra trong tay...

Chương 75: Giấy cổ cũ kỹ

Trong tay Bạch Tố đột nhiên có thêm một tờ giấy cũ kỹ, trên đó dường như có hình vẽ gì đó.

Tờ giấy đó mang một luồng khí tức thần bí cổ xưa mà cường đại, lập tức khiến tinh thần Tô Bằng bị chấn động.

“Đây là...”

Tô Bằng nhìn tờ giấy.

“Ân công, khoảng ba năm trước, không biết vì lý do gì, trong đầm lầy Thiên Nhân mỗi khi có mưa to là có một ngôi mộ cổ chồi lên. Thiếp thân cũng đã từng thấy vài lần, sau đó không tìm được tò mò đã vào trong xem...Chỉ là, trong mộ cổ quả thực nguy hiểm, ngoài các loại cơ quan nguy hiểm ra còn có cương thi bảo vệ. Thiếp thân vào mấy lần nhưng nhiều nhất chỉ vào tới mộ phụ bồi táng, đã lấy được tờ giấy này tại đó...”

“Thiếp thân lĩnh hội được một số phương pháp tu hành, sau khi thấy tờ giấy này, lập tức cảm thấy nó không tầm thường... dường như bên trong hàm chứa thứ sức mạnh to lớn nào đó, nghìn năm không vụn. Chỉ là có thể chủ nhân ngôi mộ không biết sức mạnh của nó, chỉ để trong mộ thất bồi táng. Thiếp thân nhất thời nổi lòng tham nên mang nó ra ngoài.”

“Mấy năm nay thiếp thân nhiều lần nghiên cứu tờ giấy cổ này chỉ cảm thấy khí tức của nó cao thâm khó đoán. Thiếp thân đoán có thể nó là một phần trong công pháp bí tịch thời thượng cổ. Nhưng ta chỉ là hồ ly, không thể tu hành, chỉ có thể động tâm, cũng nhờ nhàn mát không ít thời gian tu hành của thiếp thân.”

“Mấy lần cũng muốn hủy nó đi nhưng lại không nỡ, không biết xử lý thế nào. Hôm nay gặp ân công, thiếp thân cảm thấy nếu tờ giấy cổ này thật sự là pháp môn tu hành của đấng đại năng thời thượng cổ, chỉ bằng đưa cho ân công. Một là để chấm dứt những suy nghĩ không cần thiết của thiếp thân,

hai là có lẽ ân công có thể có cơ duyên, có được truyền thừa thượng cổ, cũng là báo đáp ân tình của ân công.”

Bạch Tổ nói.

Tô Bằng nghe thế mỉm cười nói.

“Bạch Tổ phu nhân hôm nay cứu Tô Bằng khỏi độc thủ của cương thi đã là báo đáp ân tình rồi, sau này đừng nhắc chuyện này nữa.”

Bạch Tổ mỉm cười.

“Ân một phải báo mười.”

Tô Bằng nghe vậy thán thốt, hồ nữ Bạch Tổ này còn hiểu đạo nghĩa hơn con người.

“Nếu vậy Tô Bằng không khách sáo nữa.”

Tô Bằng nói, nhận lấy tờ giấy cổ.

Chỉ là, nhận lấy tờ giấy nhìn những hình vẽ trên đó, còn cả những văn tự thần bí, một lúc sau hần bỗng ủa lên một tiếng, hần càng nhìn càng thấy quen.

“Ân công sao vậy?”

Bạch Tổ thấy thế hỏi.

“Hình như ta thấy thứ này ở đâu rồi...”

Tô Bằng cúi đầu trầm ngâm, rồi bỗng chốc nhớ lại.

“A, đúng rồi, trong cửa tiệm thần bí ở quận Giang Ninh ta từng thấy ông chủ bán những tờ giấy thế này. Văn tự và hình vẽ trên đó cũng tương tự, hình như là những trang khác nhau của một cuốn sách cổ. Hồi đó chủ tiệm bán mười lượng vàng, ta thấy đắt nên không mua.”

“Mười lượng vàng cũng không đắt, nếu thu thập đủ thành một cuốn thì e là trăm lượng vàng cũng không bán,”

Bạch Tổ nghe thế, nói.

Tô Bằng gật đầu, hẳn cũng thấy tò mò, tờ giấy cổ này rốt cuộc là vật phẩm gì, không những xuất hiện trong cửa tiệm thần bí quận Giang Ninh mà còn xuất hiện ở mộ cổ như vật bồi táng?

Ngón tay chạm vào tờ giấy, Tô Bằng cảm giác nó giống như được làm từ da của loài thú nào đó. Cảm giác ngón tay chạm rất kỳ lạ, giống như trên tờ giấy có khí tức lưu động. Tô Bằng đột nhiên truyền một chút nội lực lên tờ giấy.

Chú!

Tô Bằng vừa dùng nội lực kích thích tờ giấy thì nó đột nhiên bắn ra một tia điện quang màu lam bắn lên ngón tay hẳn.

Tô Bằng lập tức thu ngón tay về, trong lòng thầm thấy kỳ lạ. Không biết tờ giấy này được xử lý thế nào mà lại có phản ứng thần kỳ đến vậy.

“Đa tạ Bạch Tổ phu nhân đã tặng Tô Bằng...tờ giấy cổ này. Sau này nếu Tô mỗ may mắn thu thập đủ bộ nhất định sẽ quay lại tìm để phu nhân được thấy diện mạo toàn bộ của nó.”

Tô Bằng cất tờ giấy cổ vào túi Càn Khôn, cung tay nói.

“Ân công không cần khách khí... Ân công, ta và tiểu nữ đã biến thân cũng lâu rồi, xin được cáo biệt ân công tại đây. Sau này có duyên sẽ gặp lại.”

Bạch Tổ lại cúi người nói.

“Bạch Tổ phu nhân và lệnh thiên kim đi cẩn thận. Tô Bằng vẫn chưa hồi phục, xin không tiễn. Sau này có duyên ắt gặp lại.”

Tô Bằng cũng cung tay chào Bạch Tổ.

Bạch Tổ gật đầu, dắt con gái đi ra ngoài cửa động rồi “bay” đi.

Tô Bằng thấy hai người đã ra khỏi động, đang định hồi tưởng lại những gì vừa nói chuyện, thì thấy cô bé kia bỗng chạy vào, tới trước mặt Tô Bằng thì nhét một thứ gì đó vào tay hắn.

Tô Bằng nhìn thì thấy vẫn là ngọn cây bảy lá trước đó, có thể dùng để giải thi độc. Cô bé nhìn Tô Bằng cười rồi nhìn về Lăng Tiêu Vũ đang hôn mê.

Chỉ thấy cô bé chạy lại chỗ Lăng Tiêu Vũ rồi cách một lớp áo cắn vào vai Lăng Tiêu Vũ một cái!

Lăng Tiêu Vũ đang hôn mê hự một tiếng, dường như bị đau, sau đó cô bé kia đứng dậy chạy ra ngoài. Khi ra tới cửa động quay lại cúi mình với Tô Bằng rồi mới chạy đi.

“Ach...”

Tô Bằng thấy thế khựng người một chút rồi bật cười. Tiểu bạch hồ này còn ghi hận Lăng Tiêu Vũ từng nói muốn lột da nó, vì thế mới cắn Lăng Tiêu Vũ một cái trả thù.

“Còn bé thế đã biết ân oán phân minh rồi... Sau này nhất định là một nhân tài...à không, là cáo tài.”

Tô Bằng ánh mắt hàm ý cười, lắc lắc đầu lẩm bầm.

Hai mẹ con hồ ly đã rời đi, Tô Bằng đột nhiên cảm thấy một chút hoảng hốt, rồi tinh thần mới trở lại tỉnh táo. Ngẩng lên nhìn, Trương Tiến bị thi biến vẫn đang cháy, Lăng Tiêu Vũ vẫn đang hôn mê, còn hắc bào nhân, người một nơi đầu một nẻo, máu đã chảy hết.

Tô Bằng nhìn hắc bào nhân thở dài, tiến lại lục soát thi thể hắn.

Một lúc sau hắn tìm được sáu bảy cái lọ, hai quyển sách, còn có một túi tiền, trong có mười hai mươi ba lượng vàng.

Quan sát một chút, những cái lọ kia dường như đựng toàn thứ không tốt. Có thể là các loại độc dược, hoặc bột thuốc không chế cương thi, nhưng cũng may bên ngoài đều ghi tên.

Trong số đó Tô Bằng tìm được một lọ ghi Thập Hương Nhuyễn Cân Phấn. Căn cứ vào tên thì thứ này giống thứ mê hương mà hắn và Lăng Tiêu Vũ trúng phải.

Ngoài ra còn có một lọ sứ giống hệt Thập Hương Nhuyễn Cân Phấn. Cảm giác cầm không giống độc dược, Tô Bằng đoán nếu không nhầm thì có lẽ là thuốc giải Thập Hương Nhuyễn Cân Phấn.

Mở ra, bên trong là một thứ dạng cao màu đen, mùi rất hắc. Tô Bằng ngửi một cái là hắt xì. Quả nhiên cảm giác tê dại dần biến mất.

Tô Bằng gật gù, cất chỗ lọ này vào túi Càn Khôn, thuận tiện nhìn thuộc tính vật phẩm Thập Hương Nhuyễn Cân Phấn.

Trò chơi này có chút kỳ lạ, không phải mọi vật phẩm đều xem được thuộc tính. Thường chỉ có vật phẩm màu ghi và trắng mới xem được thuộc tính, còn lại vật phẩm từ lam nhạt trở lên muốn xem được phải đáp ứng hai điều kiện.

Một là “kiến thức giang hồ” và “nhãn lực” của người chơi phải đủ cao. Ngoài ra là bản thân người chơi phải từng sử dụng vật phẩm đó

Thuộc tính “kiến thức giang hồ” của Tô Bằng bình thường, “nhãn lực” không thấp cũng không cao. Nhưng vừa rồi lại trúng một lần Thập Hương Nhuyễn Cân Phấn, lại dùng một lần thuốc giải coi như đã sử dụng một lần vật phẩm một cách hoàn chỉnh, vì thế có thể thấy thuộc tính của hai vật phẩm này.

“Thập Hương Nhuyễn Cân Phấn, đạo cụ lam nhạt, mê hương, hiệu quả. Gây hôn mê cho nhân vật có nội lực dưới 100, thể chất dưới 100. Gây hư nhược cho nhân vật có nội lực cao hơn 100, thể chất dưới 280. Mức độ hư nhược bằng nội lực * (nội lực hiện tại + tổng điểm nội lực)/3* tham số thể chất quyền trọng. Gây vi nhược cho nhân vật có nội lực hơn 280.”

“Đạo cụ lam nhạt, cũng không tồi.”

Tô Bằng nhìn thuộc tính khá hài lòng.

Rồi hắn nhìn hai quyển sách, một quyển là Cẩn Thi Bí Thuật, một quyển là Thiên Cổ Trùng Thuật. Tô Bằng định xem một chút nhưng không có kỹ năng nên không đọc được, không thể dùng bí tịch. Nhưng hai cuốn này đều là bí tịch màu bạc.

“Bối cảnh của trò chơi này dường như phức tạp hơn mình tưởng. Không những có hồ yêu mà còn có Cẩn Thi Thuật và Cổ Thuật.. Nhưng nghe Bạch Tổ nói thì đại thể ta mình cũng cảm nhận được thế giới quan của thế giới này. Con đường võ giả vẫn là chính đạo, tà thuật khác chỉ là thứ yếu. Võ công tu luyện đến cực điểm thì chẳng có gì phải sợ.”

Tô Bằng nghĩ bụng, rồi cất hai quyển bí tịch đi.

Cuối cùng Tô Bằng lấy hai miếng vải trên người người chết nhặt Bách Uế Châu lại.

Vừa rồi cũng coi như sử dụng một lần Bách Uế Châu, Tô Bằng giờ cũng có thể xem thuộc tính của nó.

“Bách Uế Châu, đạo cụ màu bạc, kỳ vật, hiệu quả. chuyển hóa mọi loại độc vật độc tố thành thi độc. Hiệu quả chuyển hóa bằng quyền trọng phẩm cấp của độc vật được chuyển hóa* 30+ 10 phút.”

Tô Bằng thấy thế hiểu ra. Lúc trước hắn giết được hắc bào nhân đều là vì được tính của Bách Uế Châu chuyển hóa thành thi độc. Hắn trúng thi độc lại có thể miễn cưỡng cử động, bất ngờ giết chết hắc bào nhân, xong lại được dược thảo của tiểu bạch hồ giải thi độc.

Tô Bằng dùng vải bọc kỹ Bách Uế Châu cất vào túi Càn Khôn.

Tô Bằng cũng xem thuộc tính của ngọn cây mà tiểu bạch hồ đưa.

“Hắc Ngọc Lan, dược thảo lam nhạt, sau khi dùng, trong một phút hồi phục 70 điểm nội lực. Hiệu quả đặc biệt. trung hòa thi độc.”

“Quả nhiên vạn vật tương sinh tương khắc. Nghe Bạch Tổ nói Hắc Ngọc Lan mọc gần mộ cổ, phạm là tà vật, trong vòng bảy bước ắt có khắc tinh.

Hắc Ngọc Lan chỉ là dược thảo lam nhạt nhưng có thể giải thi độc, đúng là thần kỳ.”

Tô Bằng nhìn dược thảo trong tay, nghĩ.

Rồi hắn lại lấy vải bọc một miếng xương cương thi lớn cất vào túi Càn Khôn. Vật phẩm trong thạch động này Tô Bằng đã dọn dẹp được kha khá.

Nhìn thi thể Trương Tiên vẫn đang cháy, Tô Bằng thở dài, xong hắn dùng thuốc giải Thập Hương Nhuyễn Cân Phần cứu tỉnh Lăng Tiêu Vũ.

“Tô đại ca...a, ta đau quá...”

Lăng Tiêu Vũ ngửi mùi thuốc giải hắt xì hai cái thì tỉnh lại. Vừa ngồi dậy thì ôm vai nói.

“Vừa rồi, ngươi bị...một con chuột to cắn.”

Tô Bằng thấy thế nhin cười nói.

“Á!”

Lăng Tiêu Vũ nghe thế nhảy lên hét lớn, xoa xoa vai, nhưng lúc ấy lại nhìn thấy thi thể Trương Tiên lại sợ quá hét thêm tiếng nữa.

“Á! Đây không phải... không phải Trương đại ca sao?”

Lăng Tiêu Vũ kinh hãi nhìn thi thể Trương Tiên, lửa trên thi thể của Trương Tiên rất quý dị, chỉ thiêu thi thể không thiêu y phục, hơn nữa ngọn lửa còn màu xanh lá cây.

Tô Bằng gật đầu, cũng không định kể về cáo trắng, chỉ nói là hắc bào nhân định giết hắn nhưng lại bị Trương Tiên bị thi biến gây rối. Trương Tiên ị hắc bào nhân dùng pháp thuật quý dị thiêu chết, còn Tô Bằng hắn nhân lúc đó giết hắc bào nhân.

Lăng Tiêu Vũ cũng không nghi ngờ gì, chỉ nhìn thi thể Trương Tiên có phần thương cảm.

“Trương đại ca cũng là vì bảo vệ ta mới chết..”

“Chỉ có thể nói là số trời thôi. Gạo nếp hai người mang đi không khắc chế được cương thi.”

Tô Bằng nói. Lăng Tiêu Vũ nghe vậy đột nhiên kêu lên lấy ra một túi giấy.

“Ta vẫn còn nửa gói gạo nếp...”

Lăng Tiêu Vũ nói rồi mở túi.

Tô Bằng nhìn rồi nhú mày.

“Đây đâu phải gạo nếp, không phải là gạo Giang Nam bình thường sao? Hôm qua vội không kịp nhìn, người bị chủ quán trọ lừa rồi.”

Lăng Tiêu Vũ nghe thế lại kêu lên. Ở nhà cô là đại tiểu thư chưa từng làm việc nhà, đúng là không phân biệt được gạo thường với gạo nếp, nhưng cũng tin Tô Bằng.

“Đáng ghét! Dám lừa ta! Cái chết của Trương đại ca một nửa là tại đám người trong quán trọ đó. Xem ta về dỡ quán của chúng!”

Lăng Tiêu Vũ mặt đỏ phừng phừng, xiết chặt đấm nói.

“Giờ chúng ta nên tranh thủ trở về thôi. Trời sắp sáng rồi, chúng ta chỉnh trang một chút cũng vẫn kịp lên thuyền về quận Giang Ninh.”

Tô Bằng nói.

“Thế...thi thể của Trương đại ca?”

Lăng Tiêu Vũ không nỡ nhìn thi thể Trương Tiến.

Tô Bằng thở dài.

“Ngọn lửa đó rất quý dị, hơn nữa không biết thi thi biến khi bị đốt có độc hay không, chúng ta đừng động vào thì hơn. Chúng ta xử lý một chút chỗ này rồi đi thôi.

Nghe vậy Lăng Tiêu Vũ rất thương cảm, nhưng cũng không tìm được lý do phản đối.

Tô Bằng dùng đất trong động phủ lên vũng dịch thể Hóa Thi Cốt đã làm tan chảy cương thi lông xanh, để những người khác có tới cũng không chiếm được tiện nghi. Thi thể những người khác hai người họ cứ để đấy vậy.

“Đi thôi, chúng ta về trấn.”

Tô Bằng nói.

Lăng Tiêu Vũ cắn môi, gật đầu rồi chạy vào trong vái ba vái với thi thể Trương Tiến rồi cùng Tô Bằng về trấn...

Chương 76: Khác thường

Bên ngoài động đã tạnh mưa, bầu trời đêm trong veo, sao giăng đầy trời.

Trên trời cũng thấy sao Bắc Đẩu, Tô Bằng nhận được phương hướng, dẫn Lăng Tiêu Vũ về trấn.

Khi hai người trở về thì chắc cũng là ba bốn giờ sáng, đường chân trời đã có ánh trắng.

Lăng Tiêu Vũ xông vào quán trọ, phần nộ đập cửa, tiểu nhị mắt nhắm mắt mở ra mở cửa thì bị Lăng Tiêu Vũ đẩy ngã.

Tiểu nhị sợ hãi tưởng bị cướp, Lăng Tiêu Vũ đâm cho hắn mấy phát, hỏi tiểu nhị tại sao gạo nếp lại biến thành gạo thường.

Tiểu nhị lắp ba lắp bắp mãi mới nói được. Thì ra gạo nếp trong quán đã hết sạch, mà Lăng Tiêu Vũ lại đưa không ít tiền, tiểu nhị tham số tiền đó, lại thấy Lăng Tiêu Vũ dường như không biết hàng nên lừa cô.

Lăng Tiêu Vũ nghe xong tức giận nhưng lại không thể giết tiểu nhị báo thù cho Trương Tiến, đành kìm nén đánh cho tiểu nhị một trận.

“Lăng cô nương, đừng đánh nữa, chúng ta ở ngoài cả đêm, người cũng bẩn rồi, tranh thủ còn ở đây tắm qua cho sạch sẽ mai còn lên thuyền.”

Tô Bằng ngăn Lăng Tiêu Vũ lại.

Lăng Tiêu Vũ vẫn chưa hết tức, lại đá tiểu nhị một cái, tay cầm đoản đao.

“Sau này người còn dám gạt người, ta mà biết thì chém chết người!”

Tiểu nhị mặt sưng vù, vẫn chưa hiểu tại sao hai túi gạo mà khiến vị nữ hiệp này lại tức giận đến vậy, cũng không dám đắc tội người trong giang hồ, đành đau khổ nói.

“Tiểu nhân không dám nữa.”

Lăng Tiêu Vũ lúc này mới thở hắt ra, đá tiểu nhị thêm một cái xong mới lên lầu.

Tô Bằng lắc đầu, ném cho tiểu nhị năm lượng bạc.

“Người cầm lấy đi trị thương, tiện thể lấy hai thùng nước cho bọn ta.”

Tiểu nhị lúc này vẫn mơ hồ chưa hiểu gì, chỉ biết gật đầu, cất bạc đi than thở mình xui xẻo rồi đi chuẩn bị nước.

Tô Bằng về tiểu lâu, không lâu sau thì nước tắm đã tới, Tô Bằng liền tắm, nước tắm có màu đen nhạt, không biết có phải thi độc tiết ra không.

Kiểm tra thân thể, Tô Bằng thấy không có vấn đề gì lắm. Chỉ là giữa ngực có dấu chườm ần mờ mờ, đó là do hắc bào nhân đánh trước khi chết. Tô Bằng cũng không bận tâm, cho rằng là vết thương do nội lực tạo thành, sau một thời gian chỉ cần luyện nội công là tự nhiên sẽ hết.

Bộ thanh sam đêm qua mặc Tô Bằng cũng giặt, nó cũng rất dễ giặt, chỉ nhúng qua nước là sạch, hơn nữa lại không bị ướt, giữ giữ mấy cái là mặc được.

Chỉ là Tô Bằng có tính sạch sẽ, không mặc bộ thanh sam này mà thay bộ lúc trước mặc, cất thanh sam đi rồi đi ra ngoài.

Lăng Tiêu Vũ cũng đã thu dọn xong xuôi, cô thay bộ y phục màu đỏ nhạt, hai người ở lại quán trọ cũng chẳng có việc gì, liền ra cảng tìm thuyền.

Khi hai người tới cảng thì vừa hay phía đông đã hừng sáng, hai người định lên thuyền thì đột nhiên nghe thấy trên thuyền có người cười lớn.

Tô Bằng nghe ra đó là tiếng của Âu Dương Khánh, hẳn thi triển nội công nhảy lên thuyền, chỉ thấy trên mũi thuyền Âu Dương Khánh cầm trường đao thi triển một bộ đao pháp.

Thấy thế Tô Bằng biết có lẽ Âu Dương Khánh đã đột phá, lúc này đang tổng kết cảm ngộ, cũng không tiến lại gần mà chỉ đứng đó nhìn.

Tô Bằng cách Âu Dương Khánh ít nhất ba bốn mét, nhưng Âu Dương Khánh vung đao một cái là tạo thành dòng nhiệt nóng như cuông sa đại mạc thổi lên mặt. Tô Bằng thầm khâm phục, Âu Dương Khánh cái khác không nói, nhưng nội công chắc chắn hơn hẳn.

Khoảng một tuần hương Âu Dương Khánh mới dần dừng lại.

“Chúc mừng Âu Dương đại ca!”

Tô Bằng cung tay nói.

“Ha ha ha! Tô tiểu huynh đệ, đêm qua ta nhìn mặt trời lặn, trong lòng có chút cảm ngộ, ngồi tĩnh tâm một đêm cuối cùng khi mặt trời ló dạng đã lĩnh ngộ được. Võ công lại tiến bộ một bước rồi!”

Âu Dương Khánh cười sảng khoái.

Âu Dương Khánh cười một lúc lâu, nhìn cách ăn mặc của Tô Bằng, rồi lại nhìn thần sắc hắn, nói.

“Ừa, sao thần sắc Tô tiểu huynh đệ có phần mệt mỏi? Lẽ nào gặp chuyện gì? Giao đấu với người ta sao?”

Tô Bằng gật đầu rồi kể lại chuyện vừa xảy ra. Lăng Tiêu Vũ lúc này cũng đã lên thuyền, cảm xúc của cô lúc này không tốt, chào Âu Dương Khánh một tiếng rồi về khoang của mình ngủ bù.

“Thật không ngờ hai người hôm qua lại gặp kỳ ngộ như vậy. Ta có chút hối hận không cùng hai người lên bờ.”

Âu Dương Khánh nghe xong chép miệng nói.

“Hôm qua võ công Âu Dương huynh có đột phá là chuyện đáng mừng hơn kỳ ngộ này.”

Tô Bằng mỉm cười.

“Ha ha ha...đúng vậy... Tô tiểu huynh đệ, trời cũng sắp sáng, người một đêm không ngủ, giờ đi nghỉ đi.”

Âu Dương Khánh cười xong nói.

“Đúng là tiểu đệ mệt rồi, vậy ta vào nghỉ.”

Tô Bằng cung tay, chào Âu Dương Khánh rồi về khoang của mình.

Tô Bằng về khoang thuyền, vươn mình một chút, tối qua thực sự quá nhiều sự việc xảy ra, dù là tinh thần hay thể xác thì hắn cũng mệt rồi, nhìn xung quanh không có ai hắn liền thoát khỏi trò chơi.

Ra khỏi khoang trò chơi, Tô Bằng đứng dậy nhìn đồng hồ, đã là bốn giờ năm phút sáng rồi. Hắn xoa người xong dùng thẻ mở cửa đi ra.

Đến hành lang, Tô Bằng không về phòng mà ra nhà vệ sinh ở bên trái hành lang, định hút thuốc thư giãn một chút.

Vào trong nhà vệ sinh, Tô Bằng châm một điếu thuốc, khi sắp hút hết đột nhiên thấy bên trong nhà vệ sinh có một người đi ra.

“Thời bộ trưởng?”

Tô Bằng nhìn, thì ra là bộ trưởng bộ hậu cần, Thời Thiên Quân.

Thời Thiên Quân thấy Tô Bằng, gật đầu nói.

“Lôi Minh nói quả không sai, tinh lực người rất dồi dào, sớm như vậy đã dậy rồi.”

Tô Bằng nghe thế nhú mày, hấn biết bình thường Thời Thiên Quân sống ở văn phòng, trong văn phòng có căn phòng riêng. Nhưng trong văn phòng có một màn hình rất lớn có thể quan sát toàn bộ công ty, bao gồm cả phòng đăng nhập trò chơi của người mới. Hấn ta đi nhà vệ sinh từ lúc nào? Không thấy Tô Bằng hấn trong phòng đăng nhập sao?

Nhưng Tô Bằng cũng không nói gì, chỉ làm như vô ý nói.

“Người cũng dậy sớm thật.”

Thời Thiên Quân gật đầu.

“Cũng như người thôi, ngày nào cũng dậy rất sớm, khoảng ba giờ là dậy rồi, ngồi trong văn phòng một lát thì đi vệ sinh.”

Tô Bằng nghe thế càng thấy nghi hoặc, nhưng cũng không nói gì, chỉ gật đầu.

Thời Thiên Quân dường như cũng không nghĩ nhiều, lấy ra bao thuốc, châm một điếu hút. Tô Bằng hút cũng gần hết rồi, ném đầu lọc đi nói.

“Ta đi trước.”

“Ừ, ngoài công việc cũng nên chăm sóc bản thân một chút.”

Thời Thiên Quân khẽ gật đầu.

Tô Bằng đi ra khỏi đó trong lòng đầy nghi hoặc, nghĩ bụng.

“Hấn ta không có lý do gì lừa mình. Nếu ba giờ đã ở văn phòng thì không lý gì lại không thấy mình trong phòng. Lẽ nào máy quay trong phòng có vấn đề?”

Nghĩ thế Tô Bằng đột nhiên có suy nghĩ gì đó, hấn không về phòng mình và quay lại phòng đăng nhập.

Vừa mở cửa thì thấy trong phòng có một người ở phía dưới máy điều hòa, là vừa lắp điều hòa.

“Ai?”

“Ai?”

Tô Bằng và người đó cùng hô lên.

“Là người à..”

Người kia thấy Tô Bằng, sự căng thẳng dường như giảm đi, Tô Bằng cũng nhận ra người đó, nói.

“Nhóm trưởng Lôi, sao người dậy sớm vậy?”

“Ừm...”

Người kia chính là nhóm trưởng nhóm người mới, Lôi Minh. Hắn ta gật đầu, đi tới trước mặt Tô Bằng, Tô Bằng phát hiện trên trán hắn ta có mồ hôi.

“Ta tới xem người đã thoát chưa, nhưng lại thấy điều hòa hình như hỏng nên sửa một chút, sửa được rồi.”

Lôi Minh vừa nói vừa lấy tay quạt mồ hôi.

“Lôi Minh dường như rất căng thẳng, nhưng cố tình tỏ ra bình thường... lẽ nào hắn ta có vấn đề?”

Tô Bằng thấy thế nghĩ, nhưng mặt không có biểu hiện gì. Rồi nghĩ tới vừa nãy gặp Thời Thiên Quân, cuộc đối thoại không hợp lý lắm ban nãy, hỏi Lôi Minh thăm dò.

“Nhóm trưởng Lôi, hôm qua ta đăng nhập cả đêm, vừa rồi thoát đi vệ sinh thì thấy Thời bộ trưởng... Hình như hắn ta không biết hôm qua ta thức đêm.”

“Ồ, vậy à...”

Lôi Minh nghe thế gỡ kính đen xuống, cúi đầu như suy nghĩ điều gì, một lúc sau ngẩng lên.

“Cũng bình thường thôi, Thờì bộ trưởng không phải hai tư giờ đều nhìn máy quay, có thể không chú ý tới người. À đúng rồi, Thờì bộ trưởng từng nói với ta người chơi mới không được chơi qua đêm... Tối qua người vi phạm quy định, có thể sẽ bị trừ lương...”

“Vậy sao? Sẽ trừ lương? Trừ bao nhiêu?”

Tô Bằng nghe thế liền tỏ ra rất căng thẳng như một nhân viên bình thường khi nghe bị trừ tiền.

“Cái này còn tùy... Nhưng vừa rồi người nói Thờì bộ trưởng không biết người chơi cả đêm?”

Lôi Minh ngẩng lên nhìn Tô Bằng.

“Đúng vậy... Ta cũng không nói...”

Tô Bằng gật đầu, không biết có phải ảo giác không mà Tô Bằng thấy dường như Lôi Minh thở phào một cái. Chỉ nghe Lôi Minh như nghĩ cho Tô Bằng, nói.

“Trò chơi này rất giống thật, không ai đảm bảo Thờì bộ trưởng lại không biết khi có người chơi cả đêm. Ta cũng không làm tiểu nhân, người vẫn chưa điền vào bảng tăng ca đúng không? Lát đi điền thì người chỉ viết tới trước mười hai giờ là được. Ta cũng không hỏi thêm, cứ thế thôi, tránh việc người bị trừ lương, người mới cũng không dễ dàng gì.”

“Vậy à... Vậy cảm ơn nhóm trưởng Lôi.”

Tô Bằng nghe thế làm như suy nghĩ một chút rồi nói.

Lôi Minh gật đầu, tìm tờ ghi tăng ca, đưa cho Tô Bằng.

Tô Bằng viết theo ý của Lôi Minh, nghĩ bụng.

“Sự việc khác thường chắc chắn có vấn đề. Thái độ Lôi Minh rất mơ hồ... máy quay trong phòng chắc chắn có vấn đề, là Lôi Minh giờ trò sao? Mục đích của hắn ta là gì?”

Chương 77: Chưởng ấn

“Có lẽ tôi sẽ đăng nhập một lúc, cậu không phải cả đêm chưa ngủ sao? Giờ về đi ngủ hay thức luôn?”

Lôi Minh nhìn Tô Bằng ký xong bảng tăng ca, gật đầu hỏi.

“Vẫn còn thời gian, tôi về ngủ hai tiếng rồi lên sau.”

Tô Bằng nói. Lôi Minh gật đầu. Rồi Tô Bằng dùng thẻ mở cửa và đi ra ngoài.

Đi trên hành lang, Tô Bằng ngẩng lên nhìn máy quay phía trên, nghĩ bụng.

“Giờ máy quay có hoạt động bình thường không nhỉ? Vừa rồi nhìn thì rõ ràng anh ta đã làm cái gì đấy ở chỗ điều hòa. Nhưng mình chắc máy quay trong phòng đó còn có tác dụng. Nếu không thì có thể xem xem thế nào... Chỉ là, nếu vừa rồi chính là Lôi Minh khôi phục lại máy quay thì mọi việc mình làm đều nằm trong sự giám sát của Thời Thiên Quân, như vậy rất bất lợi cho mình...”

Nghĩ một lúc, Tô Bằng quyết định tạm thời không vạch trần Lôi Minh, cũng không động vào bí mật dưới điều hòa. Quan sát Lôi Minh trước, đến khi có đủ thông tin thì hành động cũng chưa muộn.

“Xem ra, mấy hôm nữa phải tiếp xúc với Tôn Thế Giai rồi, gần đây hình như cậu ta và Lôi Minh quan hệ không tồi. Lôi Minh có nhiều điểm khả nghi, chưa biết chừng cũng là người của công ty khác cài cắm vào. Chỉ cần anh ta có mục đích thì nhất định sẽ có hành động. Chỉ cần có hành động thì mình chắc chắn sẽ nắm được đuôi.”

Tô Bằng nghĩ.

Xác định xong, Tô Bằng cũng không vội, trở về phòng trước đã.

Đêm qua không ngủ Tô Bằng cũng thấy mệt, tắm xong nằm xuống giường là ngủ.

Một tiếng sau.

Tô Bằng ngủ một giấc say gần như hôn mê, một tiếng sau tỉnh dậy thoải mái hơn nhiều. Nhìn di động, giờ là năm rưỡi sáng.

Ngồi dậy, hấn lại đi tắm cho tỉnh táo.

Tắm xong, đứng trước gương, dùng khăn tắm lau gương nhìn mình trong gương.

“Ừa, tới đây một tháng, cũng không tập luyện gì, nhưng hình như thân thể cường tráng hơn không ít...”

Tô Bằng nhìn mình trong gương, trước không để ý kỹ, lúc này thấy trong gương là một cơ thể khác cường tráng, nửa thân trên hình tam giác, cơ bắp rõ ràng, nhìn giống như vận động viên đấm bốc.

Tô Bằng thấy thế không khỏi ngạc nhiên... Hấn nhớ thể hình của mình lúc mới vào công ty, tuy không phải gầy như cái que, cũng có da thịt, nhưng chắc chắn không cơ bắp thế này. Mỗi lần tắm hấn đều vội vàng nên không soi gương. Cơ bắp thế này là ở đâu ra vậy?

“Một tháng này phần lớn thời gian là đăng nhập trò chơi. Lẽ nào chơi có thể rèn luyện cơ thể?”

Tô Bằng nhìn lại mình trong gương.

Một lúc sau cũng hết hứng thú, hấn không phải tự sướng, tuy có chút kỳ lạ nhưng cũng không phải chuyện gì to tát. Cứ tạm gác sang một bên, thay bộ quần áo mới rồi ra khỏi phòng.

Công ty lúc này đã có không ít người thức dậy, những món điểm tâm sáng đặc sắc ở nhà ăn tuy chưa có nhưng cũng đã có các món thông thường, Tô Bằng liền đi về phía nhà ăn.

Vào nhà ăn, Tô Bằng thấy hai người Tôn Thế Giai và Quý Minh đang ngồi với nhau, liền lấy một ít đồ ăn xong tiến lại đó.

“Anh Tô!”

Tôn Thế Giai thấy Tô Bằng thì nhiệt tình chào hỏi, Quý Minh cũng gật đầu coi như chào.

“Hôm nay sao dậy sớm thế?”

Tô Bằng gật đầu, hỏi.

“Tôi và anh Quý đều nhận được một nhiệm vụ, gần đây toàn làm nhiệm vụ, đã xin nhóm trưởng Lôi rồi, có thể đăng nhập sớm, thoát muộn một chút.”

Tôn Thế Giai nói. Tô Bằng gật đầu rồi nhìn Tôn Thế Giai, nói.

“Thế nào? Gần đây thấy cậu và nhóm trưởng Lôi có vẻ thân thiết, quyết định gia nhập nhóm Long Bôn à?”

“Hi hi, chắc vậy... Nhóm Long Bôn tuy không phải hàng đầu trong bốn nhóm, nhưng cũng được. Hàng ngày đánh boss dã ngoại thu hoạch cũng không ít. Một tháng lương thưởng nghe nhóm trưởng Lôi nói bình quân cũng có thể tới vạn ba vạn bốn. Với tôi như vậy là không tồi rồi.”

Tô Bằng gật đầu.

“Thật ra tôi đang nghĩ, nhân vật của mình hiện đang tu luyện hơi lệch, như thế liệu có không vào được nhóm khác, cũng vào Long Bôn không?”

Tô Bằng nói vậy một là để thăm dò Tôn Thế Giai, hai là hẳn cũng đã tính toán xong, che giấu thuộc tính nhân vật của mình và thân phận đệ tử Tử Hà Môn coi như dự báo trước một chút.

“Không phải chứ? Anh Tô không phải đã làm một nhiệm vụ liên hoàn rất dài đó sao? Giờ không ở quận Giang Ninh.. sau lại có tình huống này?”

Tôn Thế Giai nghe thế dường như rất quan tâm hỏi.

Tô Bằng cố ý thờ dài.

“Là nhiệm vụ khá dài, nhưng chỉ thưởng có một bộ khinh công màu bạc, và một bộ kiếm pháp không rõ đẳng cấp. Vì làm nhiệm vụ này thuộc tính cơ

bản tăng không nhiều, hơn nữa đẳng cấp võ công cũng không cao, vì thế mới lo lắng.”

Hắn cũng cố tình che giấu phẩm cấp võ công của mình.

“Vậ à... Thế thì cũng hơi nguy hiểm... Nhưng anh Tô cũng thật lợi hại. Giờ đã học tới kinh công màu bạc rồi? Giờ đẳng cấp võ công cao nhất của tôi mới là lam nhạt. Hình như anh Quý có một kỹ năng lam đậm rồi. Nhưng trình độ tu hành không cao, đúng không anh Quý?”

Tôn Thế Giai nhìn Quý Minh.

Quý Minh gật đầu.

“Trung cấp Tiên Thuật của tôi bảy tầng đầu là lam nhạt, ba tầng cuối là lam đậm, giờ tôi vẫn chưa tu luyện.”

“Đều không tồi... đúng rồi Tôn Thế Giai, cậu và nhóm trưởng Lôi coi như cũng đã thân, có biết nhân vật trong trò chơi của anh ta tu luyện võ công gì không? Giờ là thân phận gì rồi?”

“Anh ấy cũng từng nói với tôi... Hình như nhân vật của anh ấy có thân phận ở quận Giang Ninh. Để tôi nhớ lại xem.. Đúng rồi, hình như là một đường chủ của Tứ Hải Bang hay khách khanh gì đấy. Khá tự do, đãi ngộ không tồi.”

“Tứ Hải Bang sao?”

Tô Bằng nghe thế trầm ngâm.

Quận Giang Ninh có ba bang phái khá lớn, là Tứ Hải Bang, Bài Bang và Tiên Bang.

Trong đó Tiên Bang chủ yếu kinh doanh, ví dụ như kinh doanh ngân lều, tiền trang, thanh lều, sở quản, là bang giàu có nhất. Bài Bang không chế các khu cảng, bang chúng phần nhiều là người tầng lớp dưới.

Còn Tứ Hải Bang bản thân là một tổ chức rất lớn. Bang phái này trải khắp mọi nơi ở toàn quốc. Phạm là những châu phủ thành thị lớn một chút đều có

thể thấy bang hội phân đà của chúng. Kinh doanh cũng rất hỗn tạp, từ cho vay đến buôn lậu, việc gì cũng nhúng tay vào một ít. Một số nghiệp vụ cũng trùng với Bài Bang và Tiền Bang.

Tứ Hải Bang ở quận Giang Ninh cũng là một phân đà, nguồn kinh tế chủ yếu là buôn lậu muối bằng đường sông... Trong thế giới trò chơi, bề ngoài là bán muối dưới sự quản chế của triều đình nhưng thực tế sức ảnh hưởng của triều đình rất có hạn. Chỉ có một vài nơi gần Trung Châu. Phàm là người có chút bối cảnh đều gần như không coi cấm lệnh của triều đình là cái gì cả.

Tứ Hải Bang cũng vậy, quận Giang Ninh khá sâu trong đất liền, xung quanh không có chỗ sản xuất muối, muối dùng trong thành tám phần là do Tứ Hải Bang vận chuyển lậu tới. Tuy lợi nhuận buôn muối lậu rất lớn, nhưng thành chủ Mạc Thiên Kinh lại không thể tự mình tổ chức vận chuyển. Mà phân đà chủ của Tứ Hải Bang ở quận Giang Ninh cũng là người rất có năng lực, không biết đã trả giá bao nhiêu cuối cùng cũng lấy được đặc quyền cung cấp muối cho Giang Ninh.

Muối Tứ Hải Bang mua từ nơi khác tới, một phần lớn sẽ được thành chủ Giang Ninh mua lại rồi nâng giá cung cấp vào thành. Trong đó có một phần cũng tuần ra các thành thị khác.

Mà đặc quyền của Tứ Hải Bang chính là có thể mua bán một phần muối lậu, đồng thời bang chúng cũng tương tự Bài Bang, địa vị giang hồ cao hơn nửa cấp.

Còn Tiền Bang, tuy cũng là một tổ chức mang tính toàn quốc, nhưng ở quận Giang Ninh lại rất âm thầm, nếu không phải liên quan đến lợi ích thì không dễ dàng động thủ. Tô Bằng không biết nhiều về tổ chức này.

Sau khi nhớ lại những thông tin này, Tô Bằng thở dài.

“Xem ra công ty chúng ta kinh doanh ở quận Giang Ninh cũng không tồi. Tứ Hải Bang là ở Giang Ninh là phân đà, dưới đà chủ cũng không có nhiều đường chủ. Mà nhóm trưởng Lô trong Long Bôn tuy thực lực cũng không tồi nhưng đã dẫn dắt chúng ta thì có lẽ không phải hàng đầu. Còn không

nói còn có người của Âm Kiều, Long Nha. So sánh như vậy, e là cả Giang Ninh đều bị người công ty thâm nhập rồi.”

“Ừm. Giang Ninh là đại bản doanh của công ty trong trò chơi. Đương nhiên phải kinh doanh cho tốt.”

Tôn Thế Giai gật đầu nói.

Tô Bằng gật gù, cúi xuống húp cháo, trong đầu nghĩ.

“Tuy không có thông tin gì mấu chốt nhưng cũng hiểu được Lôi Minh trong hiện thực dường như rất cẩn thận, chưa chắc đã như sáng nay thấy hắn có hành động gì đó. Chắc chắn hắn cũng sẽ cẩn thận hơn, như thế nếu mình theo dõi động tĩnh của hắn trong trò chơi, mình không tin hắn có thể cảnh giác 24/24.”

“Dường như cậu rất quan tâm tới nhóm trưởng Lôi?”

Tô Bằng đang suy nghĩ thì Quý Minh như vu vơ hỏi.

Tô Bằng nghe thế trong lòng khẽ giật mình, nhưng mặt không thay đổi, nói.

“Khi là người mới anh ta là cấp trên của chúng ta. Nếu sau này được phân vào Long Bôn thật tôi vẫn mong có người chiếu cố nên hỏi han vậy thôi.”

“Không giống tính cách của cậu lắm.”

Quý Minh nói, nhưng cũng chỉ vậy, không tiếp tục chủ đề này nữa.

Tô Bằng thâm thở phào. Tôn Thế Giai và Quý Minh cũng đã ăn xong, liền đến phòng đăng nhập trò chơi. Tô Bằng một lúc sau xong cũng tới đó.

Lúc này Lôi Minh đã thoát trò chơi, đang ngồi đọc sách ở bàn làm việc. Tô Bằng chào một tiếng, kìm nén sự hoài nghi trong lòng, đăng nhập trò chơi.

Sau khi vào trò chơi, thuyền đã khởi hành. Lăng Tiêu Vũ vẫn đang ngủ trong khoang thuyền. Cũng không thấy Âu Dương Khánh đâu. Tô Bằng thấy khá buồn chán, liền ở trong khoang thuyền tu luyện nội công. Dù sao cũng còn ba ngày nữa, cố gắng một chút là qua.

Tô Bằng bắt đầu tu luyện, nhưng chưa tới hai tiếng thì hắc đột nhiên mở mắt, tay ôm ngực.

“Chuyện gì vậy? Mới được hai vòng, nhưng mỗi lần nội tức đi qua đàn trung ở ngực là cảm thấy như bị tắc nghẽn, dù có đi qua cũng thấy rất đau?”

Tô Bằng nhú mày, hắc cởi áo ra thì thấy ngực mình không biết từ bao giờ lại có một dấu tay màu đen nhạt.

“Đó là một chuồng của hắc bào nhân trước khi chết?”

Tô Bằng lập tức nhớ lại, vị trí của chuồng ấn này ở chính giữa ngực, đúng là nơi hắc bào nhân kia phản kích.

“Lẽ nào... một chuồng đó không đơn giản như vậy?”

Tô Bằng cúi nhìn ngực, vết chuồng ấn này không rõ lắm, nhưng hôm qua dường như đã biến mất, giờ lại xuất hiện. Hơn nữa còn đen và sâu hơn hôm qua.

“Người chơi mặc hắc bào đó cổ quái, võ công thì thâm độc, không biết có để lại hậu họa gì không... Nhưng mấy ngày tới thuyền sẽ không dừng lại, hơn nữa trên thuyền cũng không có thầy thuốc, có lẽ tạm thời không thể chữa trị.”

Tô Bằng nghĩ, xong hắc dùng một kỹ năng Y Thuật từ phần còn lại của Dược Vương Y Kinh.

“Kỹ năng Y Thuật của ngươi chưa đạt đến đẳng cấp yêu cầu, không thể chẩn đoán trị liệu.”

Góc dưới bên trái tầm nhìn của hắc hiện thông báo.

“Lại không trị liệu được... Mình dùng Y Thuật của Dược Vương Y Kinh, uy lực của kỹ năng có thể cao hơn đại phu bình thường, nhưng lại không có tác dụng... Có lẽ không phải nội thương bình thường. Xem ra sau khi về Giang Ninh phải tới gặp Hàn đại phu... Tuy không biết đẳng cấp uy thuật của hắc nhưng chắc chắn cao hơn mình.”

Tô Bằng nghĩ vậy, cũng tĩnh tâm được một chút.

Lúc ấy, tu hành nội lực sẽ gặp cảm giác đau, không thể tu hành tiếp. Tô Bằng tạm thời nghỉ, sợ sẽ kích thích vết thương trên ngực. Nhưng thế thì khá nhàm chán.

Cũng may đến chiều Âu Dương Khánh và Lăng Tiêu Vũ đều ra ngoài. Tô Bằng trò chuyện với hai người một lúc, nghe được rất nhiều câu chuyện giang hồ từ Âu Dương Khánh. Tăng 30 điểm kiến thức giang hồ, cũng coi như không lãng phí thời gian.

Rất nhanh đã tới tối, trên thuyền cũng chẳng có việc gì, Tô Bằng trở lại khoang thuyền, thoát khỏi trò chơi, xuống nhà ăn ăn cơm rồi về phòng.

Ngày hôm sau lại qua như vậy, Tô Bằng cũng thoát trò chơi sớm về phòng, cũng là sự nhàn nhã hiếm có.

Chỉ là vết chườm ấn trên ngực lại đen hơn một chút, dường như cũng sâu hơn một chút khiến Tô Bằng vô cùng u ám.

“Ngày mai là về tới Giang Ninh rồi...”

Trong đêm, Tô Bằng nằm trên giường xem hai bộ phim. Ngày mai hẳn sẽ về quận Giang Ninh, đồng thời cũng là những ngày sát hạch cuối tháng. Lôi Minh bảo mấy người sáng mai đăng nhập sớm một chút, có thể có việc cần làm.

Tô Bằng ngồi dậy đi tắm.

Trong nhà tắm, dòng nước nóng vừa đổ xuống lưng, Tô Bằng đột nhiên hự một tiếng, rồi ngã ra đất.

Nước nóng vẫn chảy lên người hắn, Tô Bằng giống như bị ngất đi vậy, không hề động đậy.

Khoảng hơn chục phút sau thân thể hắn đột nhiên rung lên, Tô Bằng dần mở mắt, gượng đứng dậy rồi lập tức dựa vào bồn cầu không ngừng ho.

“Khụ...khụ...”

Tô Bằng ho dữ dội mấy cái mới dần tỉnh lại.

Hắn nhìn vào bồn cầu thì thấy vừa rồi mình đã ho ra máu.

“Mình...mình bị sao vậy?”

Tô Bằng hoảng hốt, vội đứng dậy. Lúc này hắn cảm giác trước ngực rất đau...

Tô Bằng tiến lại trước gương, dùng tay lau lớp hơi nóng.

Nhìn mình trong gương, Tô Bằng sửng người.

Chỉ thấy chính giữa bờ ngực cường tráng của mình là một dấu chương ấn màu đen.

Chương 78: Trở về quận Giang Ninh

Dấu tay này to bằng tay người bình thường, màu hơi đen.

Tô Bằng lập tức nhận ra dấu tay này giống hệt với dấu tay hắc y nhân trong trò chơi gây ra trên ngực hắn.

Tô Bằng đứng trước gương lắc mạnh đầu rồi dùng tay lau gương, phát hiện mình không nhìn nhầm. Hắn cúi nhìn ngực mình, dấu tay đó in trên ngực hắn như dấu tay của quỷ vậy!

Tô Bằng bỗng nhiên choáng váng, hắn cố chịu đựng, tắt nước nóng, lau người, mặc áo choàng tắm vào rồi ra phòng ngủ, ngồi đó ngẩn người nhìn dấu tay trên ngực.

Vào khoảnh khắc này, trong đầu hắn đột nhiên hiện lên rõ mồn một Tiêu Lâm bị giết chết một cách thần bí và cả tử trạng thê thảm của Phó Khang khi bị tên bắn xuyên gáy.

Day day trán, Tô Bằng cố bắt mình bình tĩnh lại, suy nghĩ cho rõ ràng.

“Vừa rồi...ngay sau khi mở nước nóng ngực mình giống như chịu tác động mạnh. Sau đó ngực rất đau, có cảm giác bị tắc nghẽn, không thể thở được...”

Sau đó dường như ngất đi, sau khi tỉnh lại thì trước ngực xuất hiện dấu tay... Mình có thể chắc chắn trước khi hôn mê ngực không có thứ này.”

Tô Bằng ngồi trên giường cố gắng suy nghĩ, hần ngẩng lên nhìn đồng hồ, đã là hai giờ đêm.

“Hai giờ à.. Khi mình tắm là một giờ rưỡi. Vậy thì dấu tay này xuất hiện trong nửa tiếng đó.”

Nghĩ đến đây Tô Bằng ấn lên ngực mình thấy hơi đau. Điều này khiến hần thở phào một chút, vì hần phát hiện dấu tay này có màu sẫm như vậy phần lớn là vì tụ máu. Ngực hần dường như bị tác động mạnh, còn dấu tay này là vết tụ.. Nếu chỉ là vết tụ máu thì hần thấy đỡ lo hơn.

“Khoảng mười lăm hai mươi phút mình mất đi ý thức. Dấu tay này chắc xuất hiện trong thời gian đó. Sau khi tỉnh lại mình thấy cổ họng có vị ngọt, dường như ngực bị đánh mạnh rồi ho ra máu.. Từ đó có thể thấy có lẽ mình bị đánh mạnh rồi.”

“Giờ điều quan trọng là vết thương này đột nhiên xuất hiện hay khi mình hôn mê bị kẻ nào đánh.”

Tô Bằng nghĩ, rồi đứng dậy đi vào nhà tắm nhìn chỗ mình vừa nằm ngất.

“Khi tỉnh dậy, mặt mình gần miếng gạch chống nước, tư thế dường như bị người nào đó di chuyển.”

Nhớ lại một chút Tô Bằng lại kiểm tra cửa, rồi nghĩ.

“Cửa trong công ty đều là cửa thép từ, phải có thép từ có thông tin thân phận mới mở được. Phòng mình ngoài mình có thể ra chỉ có Thời Thiên Quân là có thể dự phòng... Cửa cũng không có dấu hiệu phá hoại. Khả năng Thời Thiên Quân đột nhiên đến phòng tắm của mình, tình cờ thấy mình hôn mê, đánh mình một chưởng, dường như là không thể. Vậy dấu tay này có lẽ là tự nhiên xuất hiện.”

Nghĩ đến đây Tô Bằng lại ấn lên ngực một cái, đau đến méo mặt.

“Ngực chịu một sức mạnh thể này tương đương với bị dụng cụ phá cửa của cảnh sát đập phải. Nếu không phải vì thân thể đột nhiên khỏe hơn trước, có lẽ xương sườn cũng gãy. Sức mạnh thể này mình ngất đi cũng là bình thường.”

Tô Bằng nghĩ bụng, rồi lẩm bẩm.

“Điểm mấu chốt là vết thương trên ngực mình giống hệt trong trò chơi, rốt cuộc có phải trùng hợp không?”

Nói xong hắn bắt đầu đặt ra các khả năng.

Khả năng 1, vết thương này không liên quan tới trò chơi, là một sự bất ngờ thần bí nào đó.

Khả năng hai, vết thương này liên quan tới trò chơi, là biểu hiện trực tiếp khi bị thương trong trò chơi. Nhưng nếu vậy thì mọi việc xảy ra như thế nào?

Tô Bằng nhanh chóng loại bỏ khả năng thứ nhất vị trí của dấu tay này thật sự quá “chuẩn”, khiến hắn ngoài việc liên tưởng đến một chương của hắc y nhân trong trò chơi ra thì không còn khả năng nào khác.

Vậy nếu nghĩ theo khả năng thứ hai thì lại xuất hiện câu hỏi rồi...

Câu hỏi thứ nhất, nếu vết thương này liên quan tới trò chơi thì mọi thứ phát huy tác dụng kiểu gì? Một loại sức mạnh thần bí sao? Nó là gì?

Câu hỏi thứ hai, nếu thực sự tồn tại sức mạnh thần bí, mình không phải lần đầu bị thương trong trò chơi, tại sao lần này lại phản ứng?

Câu hỏi thứ ba, loại phản ứng thần bí này là ngẫu nhiên hay tất nhiên? Chỉ mình mình có hay những người chơi khác cũng sẽ trải qua?

Câu hỏi thứ tư, Tiêu Lâm và Phó Khang chết có liên quan tới việc này không? Công ty liệu có biết chuyện này?

Cuối cùng, hậu quả của việc này là gì? Mình có thể có đối sách gì?

Khả năng đầu tiên Tô Bằng nghĩ tới đó là thôi miên.

“Nếu nói phản ứng này mọi người chơi đều sẽ trải qua thì cái chết của Tiêu Lâm và Phó Khang đều có thể giải thích...”

Cảnh trí và mọi tín hiệu phản hồi trong trò chơi đều quá giống thật... Nếu có người bảo với Tô Bằng bị thương trong trò chơi cũng sẽ có phản ứng lên cơ thể thật thì Tô Bằng cũng tin tám phần.

Nhưng đến câu hỏi thứ hai, mình không phải bị thương lần đầu, tại sao trước đó không có phản ứng gì?

Hơn nữa còn có hai bằng chứng bất lợi cho suy đoán này, một là tam thẩm Tăng Na từng nói, thôi miên ở trình độ đó rất khó đạt được. Hai là, Tô Bằng đột nhiên nghĩ tới cái chết của Tiêu Lâm, hẳn đã tận mắt chứng kiến cả quá trình, Tiêu Lâm là bị một thứ sức mạnh thần bí “nhắc” lên trên không trung đập vào tường. Tô Bằng không nghĩ sức mạnh thôi miên lại ảnh hưởng tới quy tắc vật lý

Hoặc đó là một thứ sức mạnh thần bí?

Tô Bằng lắc đầu, đánh một dấu hỏi cho suy đoán này, tạm thời để nó sang một bên. Nếu có thể là sức mạnh thần bí thì với hắn mà nói là một loại sức mạnh không thể kháng cự, có nghĩ cũng vô ích.

Hắn bắt đầu suy nghĩ tại sao trước kia mình không bị thương.

Rất nhanh hắn đã có kết luận.

“Thời gian... và cả hồi phục, mấy lần bị thương trước mình đều lập tức xử lý, tuy trong trò chơi giống thật nhưng tốc độ hồi phục thương thể nhanh hơn rất nhiều ngoài hiện thực. Có lẽ đó là nguyên nhân những lần trước thân thể không có biểu hiện.”

“Còn lần này, cũng khoảng bốn tám giờ kể từ khi mình bị thương trong trò chơi rồi. Có lẽ thời gian là điểm mấu chốt.”

“Còn liệu có phải phản ứng ngẫu nhiên hay không, chỉ cần thử nghiệm xem thương thể trong trò chơi có mang ra hiện thực không”

Tô Bằng lúc này đã dần bình tĩnh.

Đồng thời hắn cũng nghĩ tới, nếu đây không phải ngẫu nhiên thì phần lớn những nhân viên cũ trong công ty chắc cũng nhận ra... Dù sao nếu vết thương chỉ trong bốn tám tiếng không xử lý là xuất hiện phản ứng trên cơ thể thì người trong công ty có quá nhiều cơ hội phát giác ra điều kỳ lạ. Nhưng nhìn biểu hiện thì dường như không phải như vậy.

Còn về hậu quả...

Hậu quả nghiêm trọng nhất chính là chết. Nhưng thương thể trong trò chơi không khiến mình chết, nếu vết thương này thật liên quan tới trò chơi thì trong hiện thực mình cũng không đến nỗi chết nhanh như vậy.

Còn về đối sách, nếu trong trò chơi trị khỏi thương thể thì rất có khả năng ngoài hiện thực vết thương cũng biến mất.

Nghĩ thông điều này, cuối cùng Tô Bằng cũng bớt lo lắng.

“Nghĩ vậy cũng có ích một chút. Còn phải thí nghiệm trong trò chơi hoặc tìm được cách xử lý vết thương trong trò chơi.””

Cũng đã muộn, Tô Bằng nhìn dấu tay trên ngực, tạm thời không nguy hiểm tới tính mạng, hắn cũng bình tĩnh lại nằm xuống ngủ...

...

Không lâu sau Tô Bằng tỉnh lại, nhìn ngực thì dấu tay nhạt hơn nhiều, giống như mấy tiếng sau khi trúng chưởng vậy

“Nếu tối nay nó lại đen hơn thì có thể cơ bản xác định là phản ứng của vết thương trong trò chơi.”

Tô Bằng nghĩ, hắn vào rửa mặt xong ngồi yên một tiếng sắp xếp lại mọi việc đã xảy ra xong đến nhà ăn.

Lúc này khoảng năm giờ sáng, công ty đã có người dậy, ăn xong bữa sáng hắn tới phòng đăng nhập.

Chỉ thấy Lôi Minh ngồi sau bàn làm việc, thấy Tô Bằng thì gật đầu nói.

“Chào buổi sáng, cậu đến đúng lúc lắm, có một số bảng cần cậu điền.”

Tô Bằng gật đầu lại gần, thấy đó một số bảng điều tra nhân vật trong trò chơi. Phải điền thuộc tính, trang bị, kỹ năng, thân phận hiện tại, còn cả những nhiệm vụ đã hoàn thành của nhân vật.

Tô Bằng điền đúng thuộc tính nhân vật, còn kỹ năng thì đổi Thần Hành Bách Biến thành Thần Hành Thuật, đẳng cấp cũng đổi thành màu bạc tầng ba, còn bán thức kiếm pháp điền thành Vô Danh Kiếm Pháp, đẳng cấp không biết. Còn Dung Nham Kính Hồ Tâm Pháp hẳn không điền, chỉ viết Hóa Vũ Công tầng bốn, Vô Phong Kiếm cũng viết thành trường kiếm phổ thông, đạo cụ trong túi Càn Khôn hẳn cũng giấu không ít.

Còn những phần khác Tô Bằng cũng điền theo sự thật, chỉ là không viết thân phận đệ tử Tử Hà Môn.

Điền hết cũng nửa tiếng, Lôi Minh gật đầu, cất tư liệu của Tô Bằng đi, nói.

“Hôm nay là ngày cuối tháng rồi, lát hai người còn lại điền xong tư liệu tôi sẽ đưa cho Thời bộ trưởng. Khoảng chiều tan lam là các cậu sẽ biết mình được phân đến nhóm nào.”

Tô Bằng gật đầu, cười nói.

“Có lẽ tôi sẽ vào nhóm Hồ Bôn, đến lúc đó mong nhóm trưởng Lôi chiêu cố.”

“Ha ha, dễ nói thôi. Cậu rất nhanh nhẹn, chơi cũng không tồi, tôi đánh giá cậu rất cao.”

Lôi Minh cười.

Khách sáo vài câu với Lôi Minh, Tôn Thế Giai và Quý Minh cũng tới, điền vào bảng của mình.

Tô Bằng thì đăng nhập trò chơi.

Trong trò chơi, Tô Bằng xuất hiện trong khoang thuyền của mình, chiều là thuyền sẽ tới Giang Ninh.

Việc đầu tiên khi đăng nhập vào trò chơi là Tô Bằng cởi áo ra nhìn ngực.

Quả nhiên dấu tay trên ngực vẫn còn đó, hơn nữa màu hình như đậm hơn. Tô Bằng cũng cảm thấy hơi tức ngực, khí huyết không thông, miệng cũng có vị tanh tanh của máu.

“Mong là nhanh chóng tới Giang Ninh tìm Hàn đại phu, y thuật của hắn có lẽ có thể chữa được.”

Tô Bằng nghĩ.

...

Cả buổi sáng Tô Bằng cũng không tu luyện nội công được, liền cùng Âu Dương Khánh và Lăng Tiêu Vũ trò chuyện, cuối cùng cũng đến chiều.

“Nhìn kìa Tô đại ca, chúng ta đến cảng Giang Ninh rồi.”

Lăng Tiêu Vũ đứng trên mũi thuyền, quay lại nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn, chỉ thấy bên đố ở ngay trước mắt không xa nữa rồi, phía sau bên không xa là tòa thành hùng vĩ.

“Cuối cùng cũng về rồi...”

Tô Bằng cảm khái.

Thuyền giảm tốc độ, chậm rãi cập bờ, có người lấy ván gỗ ra nối thuyền với bờ.

“Ha ha, Tô tiểu huynh đệ, cuối cùng ngươi cũng về nhà rồi. Còn ta phải sáu bảy ngày nữa mới tới được nơi cần tới. Chúng ta từ biệt tại đây nhé.”

Âu Dương Khánh đứng trên thuyền cung tay nói.

“Dọc đường nhờ Âu Dương huynh chiếu cố, tiểu đệ trong thời gian ngắn sẽ không rời khỏi Giang Ninh, nếu có việc gì huynh cứ liên hệ với dịch trạm.”

Tô Bằng cũng cung tay nói.

“Ta biết rồi. Lần này ta tới đại mạc tây bắc, có lẽ sẽ không trở lại trong một thời gian. Nếu tiện ta sẽ viết thư những gì gặp trên đường cho ngươi. Chỉ là đừng cười chê chữ ta xấu là được. Ha ha ha! Thôi, giang hồ nhi nữ cũng không cần dài dòng, từ biệt tại đây là được rồi!”

“Được, chúc Âu Dương huynh chuyến đi đại mạc này võ công sẽ tăng tiến. Ta cáo từ!”

Tô Bằng cũng tay chào, rồi cùng Lăng Tiêu Vũ xuống thuyền.

“Ừa, sao ở đây nhiều quan quân vậy?”

Hai người xuống thuyền, Lăng Tiêu Vũ nhìn xung quanh nói. Tô Bằng cũng nhìn, quả nhiên có không ít người của Hắc Thủy Quân.

Lúc này, ba quân sĩ Hắc Thủy Quân tiến tới trước mặt hai người Tô Bằng. Người đứng đầu khẽ gật đầu nhìn Tô Bằng, nói.

“Hai vị, cho ta xem lộ dẫn của hai vị. Chúng ta cần kiểm tra, hy vọng hai vị hợp tác.”

Tô Bằng và Lăng Tiêu Vũ gật đầu, lấy lộ dẫn ra. Cái của Tô Bằng vẫn là của Hắc Thủy Quân của Hàn Thác đưa. Tô Bằng lấy ra hỏi.

“Mấy vị, quận Giang Ninh xảy ra chuyện gì vậy? Sao lại kiểm tra nghiêm ngặt thế?”

“Đúng là có một vài chuyện... Hửm? Ngươi là Tô Bằng? Hắc Thủy Quân của quận Giang Ninh? Đây là lộ dẫn của ngươi?”

Quân sĩ kia nhìn lộ dẫn của Tô Bằng liền ngẩng lên.

“Chính là của ta. Có vấn đề gì sao?”

Tô Bằng thấy sắc mặt người đó thay đổi liền hỏi.

“Người là Tô Bằng, lại là người quận Giang Ninh... vậy thì không sai rồi... Người đâu! Hung phạm Tô Bằng ở đây, mau bắt lấy hắn!”

Quân sĩ này đột nhiên rút đao hô lớn.

Tô Bằng giật mình, chỉ thấy trên bờ có khoảng hơn trăm Hắc Thủy Quân rút vũ khí tràn về phía này bao vây lấy hắn.

Chương 79: Hung án

Trên bến tàu vốn có một tiểu đội Hắc Thủy Quân khoảng năm mươi người tập trung tại một chỗ, ngoài ra có hơn năm mươi người khác kiểm tra giấy thông hành của những người xuống thuyền. Lúc này nghe quân sĩ kia vung tay hô một tiếng, lập tức hơn một trăm Hắc Thủy Quân được huấn luyện bài bản, chỉ mấy giây sau đã rút ra binh khí bao vây lấy Tô Bằng và Lăng Tiêu Vũ, đem chu vi vây chặt đến mức nước chảy không lọt.

“Các người làm gì vậy?”

Lăng Tiêu Vũ thấy thế không khỏi lớn tiếng hét lên. Tô Bằng cũng chau mày, cao giọng nói.

“Ở đây do ai phụ trách? Ta là Tô Bằng, cũng là người của Hắc Thủy Quân, mời ra đây nói chuyện, cho Tô mỗ biết rốt cuộc là thế nào?”

Nghe Tô Bằng hét lên như vậy Hắc Thủy Quân cũng không hành động thiếu suy nghĩ, xông tới bắt hắn mà nhìn về phía sau, chỉ thấy một Bách phu trưởng mặc trọng giáp đi ra.

“Người chính là Tô Bằng sao? Người cũng to gan thật, giết nhiều phú thương quận Giang Ninh như vậy mà còn dám hoạt động quanh đây với thân phận thật. Ta chính là Bách phu trưởng Hắc Thủy Quân, Lý Thanh, hôm nay ta đợi ở bến tàu này chính là để tìm ra hung thủ giết người!”

Bách phu trưởng Lý Thanh nhìn Tô Bằng, hông đeo một thanh trường đao rút trong bao đen, nói.

“Ô đại ca, thế này là sao?”

Lăng Tiêu Vũ nghe thế không khỏi nghi hoặc nhìn Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế chau mày hỏi.

“Dám hỏi Lý tướng quân, người nói ta giết người ở quận Giang Ninh, xảy ra từ bao giờ? Tại hạ vừa mới từ Đằng Châu Tân Hải Thành về quận Giang Ninh, mấy ngày này đều ở trên đường đi, có khách trên thuyền có thể làm chứng. Tô mỗ không có mặt ở Giang Ninh thì sao giết được người?”

“Người không ở Giang Ninh?”

Lý Thanh nhìn Tô Bằng, ánh mắt có chút nghi hoặc, lúc này người vừa kiểm tra giấy thông hành của Tô Bằng tiến lại nói nhỏ.

“Tướng quân, đúng là ta đã thấy Tô Bằng và nữ tử này từ thuyền xuống, mà thuyền cũng mới cập bến. Ta đã hỏi thuyền chủ, đúng là từ Đằng Châu Tân Hải Thành tới.”

“Cái gì?”

Lý Thanh nghe thế không khỏi chần chờ trầm mặc một lúc lâu, nhìn Tô Bằng, nói.

“Người không biết sao? Khoảng nửa tháng trước Giang Ninh trước sau đã xảy ra vài vụ án mạng, những người chết đều là phú thương có tiếng ở Giang Ninh. Chết tất cả bốn người, hiện trường mỗi vụ án đều có người dùng máu của nạn nhân viết ‘kẻ giết người là Gianh Ninh Tô Bằng’. Việc này đã chấn động toàn thành, thậm chí kinh động cả thành chủ đại nhân. Đại nhân hạ lệnh phá án, tra được trong Hắc Thủy Quân có tên người, vừa hay mấy ngày nay người lại biến mất khỏi Giang Ninh, người trong phủ thành chủ liền xác định người là hung phạm, truy nã toàn thành.”

“Có việc này sao?”

Tô Bằng nghe thế vô cùng ngạc nhiên. Trong đầu suy nghĩ cực nhanh bỗng nghĩ tới một người.

Chỉ là lúc này hấn cũng không tiện giải thích kỹ, chỉ nói.

“Lý tướng quân mình xét, hơn mười ngày trước ta đang ở Đằng Châu, cách Giang Ninh gần hai nghìn dặm, làm sao có thể gây án? Ta nghĩ nhất định án này là do kẻ thù của ta mạo danh ta gây ra.”

“Đúng vậy, ta có thể chứng minh Tô đại ca mấy ngày nay đều ở trên thuyền, căn bản không thể ở Giang Ninh gây án. Các người mau lui đi.”

Lăng Tiêu Vũ nói với Lý Thanh.

“Nha đầu người có thân phận gì, làm thế nào chứng minh được sự trong sạch cho hấn?”

Lý Thanh nghe xong lời của Lăng Tiêu Vũ, không khỏi lạnh giọng nói.

Lăng Tiêu Vũ nghe thế không khỏi có cảm giác bị coi thường, nhướn mày nói.

“Đây là quận Giang Ninh? Phụ thân ta chính là Thần Bổ Lăng Truy, cữu cữu ta là thành chủ Giang Ninh, Mạc Thiên Kinh. Lần này ta tới để chúc thọ ngoại công, người nói xem thân phận của ta có thể làm chứng cho Tô đại ca không?”

“Cái gì?”

Lý Thanh nghe thế bất giác nhíu mày. Hấn biết sắp tới đúng là lễ mừng thọ của phụ thân thành chủ đại nhân. Mà hấn cũng có nghe muội muội của thành chủ đại nhân gả cho Thần Bổ Lăng Truy. Nghĩ rồi nhìn Lăng Tiêu Vũ, dung mạo dường như có nét giống thành chủ đại nhân, không khỏi lưỡng lự.

Nếu là giang hồ hiệp nữ thông thường thì hấn sẽ không bận tâm. Quận Giang Ninh tự thành hệ thống có vài vạn tinh binh, nếu không phải đệ tử đại phái, người giang hồ bình thường sao có thể gây được sóng gió gì? Nhưng thiếu nữ này nói mình là cháu ngoại của thành chủ, khiến Lý Thanh rất e dè.

Tuy thành chủ đại nhân bình thường rất nghiêm minh, nhưng liên quan tới người nhà, xử lý không tốt sẽ hậu hoạ vô cùng. Thấy thiếu nữ tự xưng cháu ngoại thành chủ đại nhân này có ý bảo vệ Tô Bằng, nhất thời không biết quan hệ giữa hai người là gì. Nếu là tình lang của cô ta... Lý Thanh còn muốn làm vài năm nữa, cầu chức vị cao hơn một chút, thực sự không muốn rơi vào mớ bòng bong này.

Nghĩ thế Lý Thanh không khỏi thấy khó xử, nhưng đúng lúc đó đột nhiên có tiếng võ ngựa, hấn quay lại nhìn thì mừng rỡ, nghĩ bụng cứu tinh tới rồi.

Tô Bằng cũng thấy người đó, tinh thần phấn chấn hẳn, chỉ thấy mấy người cưỡi ngựa tới là Hàn Thác, còn có cấp trên ở Hắc Lang Nhĩ của Tô Bằng, ngoài ra có một vài thân binh, bộ khái giáp của Hàn Thác có chút thay đổi, dường như thăng quan rồi.

Chỉ thấy Hàn Thác và phú chủ quản Hắc Lang Nhĩ thúc ngựa chạy tới, người của Hắc Thủy Quân lập tức nhường đường. Mấy người đó tới trước mặt Tô Bằng và Lăng Tiêu Vũ, Hàn Thác nhìn Tô Bằng xong quay sang nhìn Lăng Tiêu Vũ, nói.

“Tô Bằng, mấy vụ án gần đây ở Giang Ninh có phải do ngươi làm?”

“Oan quá!”

Tô Bằng nói lớn, rồi nói lại những lời vừa nói lúc nãy.

“Phó thống lĩnh đại nhân, vị cô nương đây nói mình là cháu của thành chủ đại nhân, đến đây để chúc thọ lão đại nhân.”

Lý Thanh ở bên cạnh cũng lập tức thi lễ với Hàn Thác, nói.

Hàn Thác nghe vậy khẽ gật đầu, nhảy xuống ngựa, nói với Lăng Tiêu Vũ.

“Vị cô nương đây là con gái của Thần Bỏ Lăng Truy? Đúng là ta có nghe nói có một vị tiểu thư sẽ tới Giang Ninh, là người sao?”

“Là ta, giấy thông hành của ta người kia đang cầm.”

Lăng Tiêu Vũ gật đầu, nhìn quân sĩ vừa kiểm tra nòng với Tô Bằng, nói với Hàn Thác.

Quân sĩ bên cạnh tiến lại đưa giấy thông hành lên, Hàn Thác xem xong gật đầu trả lại cho Lăng Tiêu Vũ, nói.

“Quả nhiên là tiểu thư, lão đại nhân nhắc đến tiểu thư rất lâu rồi. Mời đi giá về thành chủ phủ.”

“Ta không đi, Tô đại ca không giết người, các người không được bắt huynh ấy.”

Lăng Tiêu Vũ cũng rất nghĩa khí, đứng đó nói lớn. Dọc đường Tô Bằng chăm sóc cô, còn từng cứu mạng cô, trong lòng đã nhận định Tô Bằng là người tốt, tuyệt đối không muốn Tô Bằng chịu thiệt.

“Tiêu Vũ, người về thành chủ phủ trước đi, Hàn Thác tướng quân ta biết, làm người chính trực thanh minh, tuyệt đối không đổ oan cho ta đâu.”

Tô Bằng nói. Nghe thế Lăng Tiêu Vũ lưỡng lự một chút rồi gật đầu nói.

“Tô đại ca, ta gặp được cữu cữu rồi sẽ minh oan cho huynh, chắc chắn sẽ không để huynh bị oan đâu.”

“Đa tạ!”

Tô Bằng gật đầu. Lăng Tiêu Vũ thấy Tô Bằng đã nói hẳn không có chuyện gì, liền lên ngựa cùng mấy thân binh kia rời đi. Trên ngựa thỉnh thoảng lại ngoái lại nhìn Tô Bằng.

Mắt tiền Lăng Tiêu Vũ rời đi, Hàn Thác quay sang Tô Bằng, nói.

“Ta sẽ không tha cho kẻ ác, nhưng cũng không đổ oan cho người tốt. Tô Bằng, ta biết dường như người có oan tình, nhưng tạm thời người phải chịu thiệt thòi rồi, đến phủ nha cùng ta trước rồi nói cụ thể sau.”

Tô Bằng gật đầu, tuy hẳn tiếp xúc với Hàn Thác chưa lâu nhưng cảm giác vẫn là khá đáng tin, hẳn cũng không lý do hại mình. Hơn nữa mình còn có Lăng Tiêu Vũ đảm bảo phía sau, có lẽ sẽ không có xảy ra chuyện gì ngoài ý

muốn, nên cũng không kháng cự, giao ra Vô Phong Kiếm cho Hắc Thủy Quân cầm. Người của Hắc Thủy Quân cũng không trói hấn, chỉ có mấy người kèm, Hàn Thác lên ngựa, nửa đội Hắc Thủy Quân cùng đi về phủ nha.

Hắc Thủy Quân rất nhanh chóng đã tới phủ nha quận Giang Ninh, cũng không đánh trống, Hắc Thủy Quân liền tràn vào khiến nha dịch bị hù đến náo loạn. Không lâu sau, quận doãn bên trong phủ nha hoảng loạn chạy ra, thấy Hàn Thác thì không khỏi khựng người rồi cung tay hỏi.

“Đây không phải tân phó thống lĩnh Hắc Thủy Quân, Hàn đại nhân hay sao? Ngài... ngài chiếm phủ nha của ta là vì sao?”

Hàn Thác thậm chí không thèm liếc mắt, chỉ cung tay theo lễ tiết.

“Bọn ta bắt được nghi phạm Tô Bằng của những vụ án mạng gần đây, mượn tạm phủ nha của người dùng một lát, đợi ta thẩm tra xong nghi phạm sẽ trả lại cho người.”

Quận doãn nghe thế sắc mặt lập tức thay đổi. Quận doãn hấn nghe có vẻ to nhưng thật ra quyền lực cực ít. Trên đầu có thành chủ đại nhân, ngoài thành lại có Hắc Thủy Quân trấn áp, hấn cũng chỉ quản được một số chuyện nhỏ như cướp gà trộm chó, dân chúng cãi vã. Còn những việc quan trọng hơn một chút ví dụ như án giết người, căn bản đều là do Hắc Thủy Quân quản. Nói chung hấn chính là một nhân viên công vụ cao cấp của quận Giang Ninh, chứ không phải chủ nhân. Chưa nói Hàn Thác giờ là phó thống lĩnh Hắc Thủy Quân, dù chỉ là một Bách phu trưởng cũng có thể qua mặt hấn.

Lúc này Hàn Thác muốn dùng phủ nha đương nhiên hấn vạn lần không muốn, cảm thấy thật mất mặt, nhưng lại không thể thốt ra được chữ không. Thân phận của hấn so với thường dân là rất cao nhưng với Hàn Thác thì thấp hơn mấy cấp.

Nghĩ mãi, cuối cùng hấn không thể làm gì khác hơn là phải nhin, cung tay nói.

“VẬY HÀN THỐNG LĨNH CỨ DỪNG ĐI, BẢN QUAN CÓ CẦN ĐỨNG BÊN NGHE KHÔNG...”

“Người cứ lui đi.”

Hàn Thác phẩy phẩy tay, quận doãn khó chịu như ngáp phải ruồi nhưng cũng không nói được gì, đành lui xuống. Hàn Thác lại nói với Hắc Thủy Quân trên công đường.

“Các người cũng lui đi, việc này chỉ ta và Từ chủ quản thẩm vấn là được.”

Hắc Thủy Quân nghe thế cũng lui ra, trong phòng chỉ còn Tô Bằng, Hàn Thác và một phó chủ quản của Hắc Lang Nhĩ.

Tô Bằng nhìn hai người trên công đường, chỉ thấy đột nhiên phó chủ quản của Hắc Lang Nhĩ đội nhiên thi lễ với Hàn Thác, nói.

“Chủ quản đại nhân, ta có cần cũng tránh đi không?”

“Chủ quản?”

Tô Bằng nghe thế không khỏi nhìn thoáng qua Hàn Thác. Cấp trên của hắn trong Hắc Lang Nhĩ lại không gọi Hàn Thác là phó thống lĩnh mà gọi chủ quản?

“Lẽ nào Hàn Thác cũng là người của Hắc Lang Nhĩ?”

Trong lòng Tô Bằng không khỏi suy đoán.

“Người không cần lui xuống, cũng làm người làm chúng luôn.”

Hàn Thác nói với người kia trong Hắc Lang Nhĩ, sau đó nhìn về phía Tô Bằng, nói.

“Người cũng đừng kinh ngạc, ta vốn muốn nói cho người biết, ta chính là một trong những chủ quản của Hắc Lang Nhĩ trong Hắc Thủy Quân.”

“Thì ra là vậy.”

Tô Bằng nghe thế thì hiểu ra.

Thống lĩnh của Hắc Thủy Quân không phải thành chủ kiêm nhiệm mà là người khác.. Nhưng Hắc Thủy Quân thuộc quân đội riêng của thành chủ, đương nhiên sẽ không yên tâm giao hết vào tay người ngoài.

Hắc Lang Nhĩ đại khái được thành lập để thành chủ tiện không chế Hắc Thủy Quân, giám sát tình hình trong quân đội...

Ngoài loại sai dịch bất phạm nhân như Tô Bằng, trong Hắc Thủy Quân còn có mật đàm chức vị cao hơn, chưa biết chừng có thể trực tiếp nắm bảo tin tức cho thành chủ. Hàn Thác chắc chắn là một trong số đó.

“Chẳng trách Hàn Thác ở trong hắc thủy quân lại thăng chức nhanh đến vậy. Có lẽ là vì nguyên nhân này... Hắc chắc rất được thành chủ tín nhiệm.”

Tô Bằng nghĩ bụng, đồng thời cũng suy nghĩ lại về iệc Hàn Thác muốn hắt vào Hắc Lang Nhĩ. Hồi đó hắc nghĩ Hàn Thác chỉ là sắp xếp tai mắt tình báo, giờ xem ra chưa hẳn là vậy. Có thể Hàn Thác thật sự coi Tô Bằng hẳn là thân tín, bồi dưỡng thành trợ thủ hoặc người kế nhiệm.

“Tô Bằng, ta đã tra ra, nửa tháng trước ngươi tới Lạc Hà Phong, ở đó có gần trăm người trong võ lâm tụ hội. Lúc đó có một người cười cợt điệu đưa một người đi. Người đó có phải ngươi? Những ngày vừa qua ngươi đã trải qua những việc gì, kể tường tận ra.”

Hàn Thác nhìn Tô Bằng đứng dưới công đường, hỏi...

Chương 80: Độc chương

Nghe Hàn Thác hỏi vậy Tô Bằng cũng không có chút hoảng hốt nào.

Trên đường trở về hắc đã chuẩn bị hết mọi đôi sách, đều là những phương án dự phòng để đối phó khẩn cấp với các tình huống xảy ra sau khi về đến quận Giang Ninh.

Trong đó, căn cứ vào những thông tin Hắc Thủy Quân có thể nắm được, Tô Bằng đã chuẩn bị mấy phương án. Tình huống hôm nay tuy có đôi chút khác biệt với những gì đã tính toán nhưng cũng không phải là vấn đề gì lớn.

Chỉnh lý lại suy nghĩ, Tô Bằng bắt đầu nói.

Hắn không giấu giếm việc tìm được thẻ bài bằng sắt thần bí tại Thanh Sơn Trại.

Nhưng Tô Bằng giấu chi tiết tìm tới Bắc Sứ ở Giang Ninh mua tin tức, chỉ nói trong khi điều tra nhân vật giang hồ vô tình nghe thấy họ nhắc tới Lạc Hà Phong.

Sự việc sau đó Tô Bằng đoán Hàn Thác đã nghe ngóng được một vài điều từ Hàn đại phu và những sai dịch khác. Huống hồ lần tụ hội này có hơn một trăm người, tuy hắn có nguy trang nhưng Hàn Thác căn cứ tin tức từ Hàn đại phu là có thể suy đoán ra người Lạc Hà Phong đưa đi chính là hắn, vì thế hắn cũng không giấu làm gì.

Nhưng trọng điểm thu nhận đồ đệ ở Tử Hà Môn, Tô Bằng đã thêm thắt không ít.

“Ý ngươi là ngươi bị kẻ thần bí cướp cự điều đó bắt đi, bay thẳng tới Đằng Châu, sau đó hắn đưa ngươi tới gặp một người thần bí khác?”

Hàn Thác nghe thế, không khỏi nhú mày hỏi.

“Đúng vậy, thực lực của người đó mạnh kinh người, ta không có bất cứ cơ hội phản kháng nào cả, bị hắn bắt đi như vậy rồi ngồi cự điều bay rất lâu. Sau đó ta mới biết trong một đêm cự điều đã đưa ta đi hơn nghìn dặm.”

Tô Bằng nói.

“Hắn đưa ngươi tới đó đã hỏi ngươi những gì? Hoặc đã làm gì ngươi?”

Hàn Thác hỏi.

“Hắn đưa ta tới đó gặp một người, người này tướng mạo kỳ lạ, đại khái là...”

Tô Bằng miêu tả đại sư huynh Từ Đạo Kỳ già hắn hai mươi tuổi, rồi miêu tả sư phụ Vân Đạo Tử trẻ hơn hai mươi tuổi, vừa hay trung hoà hư cấu thành một nhân vật mới.

Miêu tả xong người này, Tô Bằng nói.

“Người cười cự điều kia đưa ta tới trước mặt người đó, gọi người đó là tôn giả, rồi bảo ta trả lời câu hỏi của người đó.”

“Tôn giả đó hỏi ta hai câu hỏi.”

“Câu hỏi thứ nhất là ‘Người biết Vân Trí Thượng Nhân không?’, ta đáp ‘Ta không biết người đó’.”

“Câu hỏi thứ hai ‘Người có biết việc của mười năm trước không?’, ta đáp ‘Không biết’.”

“Sau tôn giả đó trầm mặc hồi lâu rồi như tự nói với mình. ‘Vân Trí Thượng Nhân chết rồi, trước đó ta từng muốn thu nhận hắn, nhưng giờ xem ra hết cơ hội rồi’. Sau đó lại nói với ta ‘Ta sẽ không để người đi mất công, người trả lời ta hai câu hỏi, ta sẽ có truyền cho người hai thứ’. Rồi hắn hỏi ta luyện công phu gì, ta bảo ta từng luyện khinh công, kiếm thuật. Thế là hắn truyền cho ta một bộ kiếm pháp, ngoài ra còn một bộ khinh công thân pháp. Tiếp đó là hắn bay đi mất.”

“Sau nữa ta nghe người cười cự điều thở dài nói. ‘Cơ duyên của người không đủ, sau này không thể làm sư huynh đệ rồi’. Rồi ta cảm thấy người tê rần, mất đi tri giác, đến khi tỉnh lại thì thấy mình ở trên một đỉnh núi hoang vu. Mất mấy ngày mới tới được thành thị mới biết mình ở Đằng Châu. Đợi thuyền mấy ngày rồi ngồi thuyền về Giang Ninh.”

Tô Bằng nói. Những lời này chín thật một giả, Hàn Thác và phó chủ quản Hắc Lang Nhĩ đều nghiêm túc lắng nghe, Tô Bằng nhìn sắc mặt của hai người, dường như đều không nhận ra sơ hở gì.

“Người và Lăng Tiêu Vũ Lăng tiểu thư sao lại quen nhau?”

Hàn Thác nhớ ra một việc, hỏi.

Tô Bằng bèn kể việc gặp phải ở Phàm Dương Hồ, chỉ là bớt đi một chút nội dung, chỉ nói đến hiểu lầm với Lăng Tiêu Vũ.

Nghe xong, Hàn Thác trầm mặc một lúc, cuối cùng lại cười.

“Người đúng là có cơ duyên tốt, vị tôn giả người gặp có lẽ là tiền bối cao nhân trong giang hồ, chỉ là người không nắm bắt cơ hội bá nhập môn phái.”

“Có thể là phúc duyên của ta không đủ. Nhưng có được hai bộ võ công ta cũng cảm thấy đủ rồi.”

Tô Bằng đáp, xem ra Hàn Thác không nghi ngờ gì.

“Người biết đủ sẽ luôn vui vẻ.”

Hàn Thác gật đầu.

“Nếu vậy, người đúng là không có thời gian gây án ở Giang Ninh. Vậy người có manh mối gì về hung thủ không?”

“Thuộc hạ cảm thấy có một người khả nghi.”

Tô Bằng dừng một chút nói.

“Thông lĩnh hắc còn nhớ thợ rèn Tào bỏ chạy ở Thanh Sơn Trại không? Miếng thẻ sắt ta lấy được chính là từ nhà hắn. Trên Lạc Hà Sơn ta cũng nhìn thấy hắn khi nguy trang. Hắn còn đánh thuộc hạ một chưởng. Thuộc hạ coi như cướp cơ duyên của hắn, có thể hắn ghi hận trong lòng, hơn nữa cũng biết tên ta. Ta nghĩ chín phần hắn là kẻ gây án, hãm hại thuộc hạ.”

“Cũng có khả năng này...”

Hàn Thác nghe thế, trầm tư suy nghĩ.

Đúng lúc ấy một thân binh dẫn theo một người giống như quản gia đi vào.

“Không phải nói các người đừng vào sao?”

Hàn Thác nhíu mày.

“Thông lĩnh đại nhân, vị đây là chấp sự của thành chủ phủ, tới truyền lời của thành chủ phu nhân.”

Thân binh đó khó xử nhìn Hàn Thác.

Hàn Thác nghe vậy liền hiểu thân binh kia sợ mình đắc tội với người của thành chủ phủ, sau này sẽ thiệt thòi, liền gật đầu nói với chấp sự.

“Phu nhân có lời gì muốn truyền đạt?”

Vị chấp sự khoảng bốn mươi tuổi tiến lên một bước ngẩng đầu lên nói.

“Phu nhân nói, thành chủ đại nhân hành sự nghiêm minh, tuyệt đối không để người tốt chịu oan uổng. Vì thế Hàn tướng quân hãy điều tra kỹ lưỡng việc của Tô Bằng, nếu người ta trong sạch thì đừng đổ oan.”

“Cái này ta hiểu.”

Hàn Thác gật đầu, nhưng vẫn thấy chấp sự đứng đó, nói.

“Còn gì nữa không?”

Chấp sự nhìn quanh phủ nha, cuối cùng dừng lại trên người Tô Bằng.

“Phu nhân còn nói, nếu rảnh thì bảo người tên Tô Bằng tới phủ. Phu nhân muốn xem Tô Bằng là nhân tài thế nào mà tiểu thư chỉ gặp vài ngày đã toàn nói tốt cho hắn rồi.”

Nghe thế, ánh mắt Hàn Thác và phó chủ quản Hắc Lang Nhĩ có phần mờ ám phức tạp nhìn Tô Bằng.

Tô Bằng cũng bối rối, không kịp được ho hắng mấy tiếng. Hắn và Lăng Tiêu Vũ chẳng có gì, có lẽ Lăng Tiêu Vũ sợ hắn ở phủ nha chịu khổ, nói hơi quá một chút khiến thành chủ phu nhân hiểu nhầm gì đó.

“Được rồi, ta đã chuyển lời thành chủ phu nhân xong. Hàn tướng quân tiếp tục thẩm án đi.”

Chấp sự nói xong chuẩn bị rời đi.

“Đợi đã.”

Hàn Thác gọi lại, chấp sự quay lại.

“Ngài đã tới thì cùng nghe đi, đề về bẩm báo thành chủ, phu nhân và tiểu thư.”

Hàn Thác nói với chấp sự rồi nhắc lại lời Tô Bằng nói ban nãy. Cuối cùng nói.

“Giờ tuy mọi chứng cứ đều cho thấy người gây án ở Giang Ninh không phải Tô Bằng. Nhưng sự việc dù sao cũng do người, ta cho người lấy công chuộc tội, phục hồi chức vị của người trong Hắc Thủy Trại, đồng thời có quyền nhờ đồng僚 hỗ trợ điều tra. Trong vòng mười lăm ngày nhất định phải bắt cho được thủ phạm thật sự, nếu không mọi việc sẽ chỉ hỏi tới người!”

Tô Bằng nghe thế cũng yên tâm, lần này không những không bị tội gì mà còn thành ra quyền hạn được nâng cao một cấp. Tuy có hạn mười lăm ngày tra án nhưng Tô Bằng cũng không bận tâm, vì hắn đã có một số manh mối.

“Nếu vậy, Tô Bằng xin nhận lệnh.”

Tô Bằng cung tay nói.

Chấp sự nghe thế cũng gật đầu, hắn rất hài lòng với kết quả này, nói với Hàn Thác.

“Như vậy là tốt nhất, ta về sẽ báo cáo lại với phu nhân.”

Hàn Thác gật đầu, đưa tay mời chấp sự về.

Tô Bằng cũng tiến lên vài bước, thấy Hàn Thác lấy ra một miếng yêu bài đưa cho Tô Bằng.

“Nửa tháng này người dùng yêu bài của ta điều tra vụ án. Nhớ kỹ ta rất kỳ vọng vào người, đừng để ta thất vọng.”

“Vâng, thống lĩnh đại nhân.”

Tô Bằng làm vẻ như cảm kích nói, trong bụng thì nghĩ, thật không hổ với tốc độ thăng tiến của Hàn Thác. Hắn xử thế chu toàn, công lao chiếm được, lợi ích cũng có được, tính cách cũng không câu nệ, thủ cựu. Hơn nữa vừa rồi không những thể hiện là tôn trọng thành chủ phu nhân, còn lấy được lòng Lăng Tiêu Vũ, còn ban được ơn cho Tô Bằng hắn. Nếu hắn không phải người chơi thì chưa biết chừng đã cúi mình trước bá khí của Hàn Thác, tự nhận làm tiểu đệ tôn Hàn Thác là lão đại rồi.

“Từ phó chủ quản, ngươi về điều tra xem Vân Trí Thượng Nhân là ai, còn cả mười năm trước ở Lạc Hà Phong đã xảy ra chuyện gì?”

Hàn Thác nói, phó chủ quản gật đầu nhận lệnh.

Tô Bằng nhìn phó chủ quản, sở dĩ Hàn Thác để người này nghe là để tránh bị hiềm nghi. Xem ra vị phó chủ quản này chưa biết chừng là tay trong thành chủ cài trong Hắc Lang Nhĩ.

“Vốn nghĩ thành chủ giao chức thống lĩnh cho người ngoài là không sáng suốt, giờ xem ra phát hiện trong đó có nhiều điều uẩn khúc. Thành chủ đại nhân cũng thật lợi hại...”

Tô Bằng nghĩ bụng.

“Tô Bằng, ngươi còn ở đây làm gì? Mười lăm ngày không dài đâu, ngươi mau điều tra đi.”

Hàn Thác thấy Tô Bằng không động đậy, nói.

Tô Bằng gật đầu, rời khỏi phủ nha nhìn mặt trời, khoảng hai ba giờ chiều, liền dùng yêu bài của Hàn Thác lấy lại Vô Phong Kiếm rồi mượn một con tuấn mã, cưỡi ra khỏi thành, đi về Thanh Sơn Trại.

Khoái mã chạy hơn một tiếng thì Tô Bằng tới Thanh Sơn Trại, vào bên trong rất nhanh tìm được Hàn đại phu.

“Tô tiểu hữu à, mấy ngày nay xảy ra chuyện gì vậy? Nghe các khách thương tới trại nói Giang Ninh xuất hiện một kẻ chuyên giết phú thương cũng tên là Tô Bằng?”

Hàn đại phu thấy Tô Bằng, hỏi.

“Nói ra thì dài... Hàn lão, ta có chuyện gấp, ngươi nhìn một chút.”

Tô Bằng nói.

“Chuyện gì vậy?”

“Vào phòng Hàn lão đã rồi nói.”

...

Sau một tuần hương, trong phòng Hàn đại phu.

Hàn đại phu nhíu mày, nhìn vết chưởng ấn trước ngực Tô Bằng, tay phải bắt mạch cho hắn.

Một lúc sau hắn lắc đầu, nhìn Tô Bằng, Tô Bằng thấy dường như hắn đã có kết luận, hỏi.

“Thế nào?”

“Là độc chưởng, cũng không biết ngươi tại sao lại trúng. Chưởng lực vô cùng âm độc, hơn nữa khi tu luyện chắc chắn phải dùng độc dược ngâm tay. Chỉ là bị nội kinh của ngươi miễn cưỡng áp chế... Nội kinh của ngươi từ khi nào lại lợi hại như vậy? Tuy nội khí không tuyệt cường nhưng lại vô cùng bá đạo, áp chế được thương thế của ngươi. Nếu không giờ ngươi đã chết rồi.”

Hàn đại phu vuốt râu nói.

“Lợi hại như vậy?”

Tô Bằng nghe thế không khỏi giật mình, hắn biết thương thế này không tầm thường nhưng cũng không ngờ lại lợi hại như vậy.

“Đúng vậy... nhưng tạm thời cũng không vấn đề gì. Nội tức của ngươi hình như tu luyện chưa cao thâm, chỉ là dựa vào bản tính bá đạo áp chế độc tính của độc chưởng. Giờ ta cũng không biết làm thế nào giúp ngươi, chỉ có thể

kê đơn cho người giải độc, có thể từ ngoại lực hoãn giải thương thế, chỉ có thể không khuếch tán, mà người muốn trừ thật gốc hoặc là nội lực phải mạnh hơn mười lần, có thể cưỡng chế trừ độc, hoặc tìm người đánh người bắt hãn đưa ra cách phá giải, nếu không ta cũng không có cách nào trị tận gốc.”

Hàn đại phu lắc đầu nói.

Tô Bằng nghe thế lòng trùng xuống, nhưng rồi chớp mắt cũng loại bỏ cảm xúc đó, nói.

“Thương thế không nặng hơn vẫn tốt hơn không có cách nào.”

Hàn đại phu gật đầu, tìm một tờ giấy viết đơn thuốc đưa cho Tô Bằng.

Tô Bằng nhận lấy, nghĩ bụng.

“Vốn tích lũy được hơn hai nghìn điểm kinh nghiệm thực chiến, vừa hay dùng thẳng một cấp võ công. Vốn còn do dự thẳng cấp kiếm pháp hay cái khác, giờ xem ra đành phải thẳng cấp Dung Nham Kính Hồ Tâm Pháp vậy, dù sao cái mạng vẫn là quan trọng nhất.”

Cất đơn thuốc đi, Tô Bằng nói với Hàn đại phu.

“Hàn lão còn nhớ thợ rèn Tào trong thôn có tiếp xúc với ai ở quận Giang Ninh không?”

Chương 81: Phân tổ

“Thợ rèn Tào sao?”

Hàn đại phu nghĩ một chút, nói.

“Số người hãn tiếp xúc không nhiều, trong thôn cũng không đặc biệt thân với ai, chỉ là giao tình thông thường. Nhưng tay nghề của hãn rất tốt, trong quận Giang Ninh cũng có người nhờ hãn làm các loại dụng cụ. Cứ cách một hai tháng thì có bốn năm ngày hãn đi Giang Ninh.”

“Vậy sao?”

Tô Bằng nghe vậy, thầm tưởng tượng đại khái cuộc sống của họ Tào. Nếu hung thủ thật sự là hắc thì hắc rất có khả năng sẽ có nơi dừng chân ở Giang Ninh. Còn việc hắc có quen những phú thương kia không thì hiện chưa rõ được. Vì từ những thông tin Tô Bằng biết thì bốn phú thương bị chết đều là người có tiền hàng đầu Giang Ninh. Tay nghề của họ Tào chỉ thuộc hạng trung, người giàu bình thường còn có thể dùng hắc, còn những nhà đại phú hào thì chưa chắc.

Có điều, Tô Bằng cũng có chút manh mối, theo hắc suy đoán, tên họ Tào đã thường tới quận Giang Ninh bốn năm ngày không về thì chưa chắc đã đều vì công việc. Hoặc có thể ở Giang Ninh hắc có cứ điểm, hoặc có việc gì không thể cho người khác biết, chỉ tiện hành động ở đó.

“Hắc sẽ không ở nhà quá lớn, nhưng chắc chắn phải là nhà riêng biệt. Như thế bất luận hắc luyện võ hay làm việc gì khác cũng tiện hành động. Nơi đó sẽ không ở nơi thành thị náo nhiệt, như vậy không tiệnm cũng sẽ không quá phức tạp. Vì khu dân nghèo Giang Ninh tuy loạn nhưng cũng có thể coi là khá hẻo lánh, hơn nữa giữa các hộ dân cũng khá hiểu nhau.. Như vậy khu vực có thể cho họ Tào dừng chân sẽ thu hẹp lại.”

Tô Bằng rút ra kết luận, thầm ghi nhớ để sau khi tới Giang Ninh sẽ dần tìm những điều khớp với suy luận, chú ý xem có người nào đáng nghi không.

“Xem ra phải mau chóng về Giang Ninh thôi.”

Tô Bằng nghĩ bụng, bèn đứng dậy nói với Hàn đại phu.

“Hàn lão, vội vàng tới không kịp đem gì, hơn nữa còn có việc gấp phải quay về, ta không thể ở lại đây rồi.”

“Đi đi, người trẻ tuổi bận rộn một chút thì tốt hơn.”

Hàn đại phu mỉm cười, cũng không để bụng Tô Bằng vội đi như vậy, nhưng cũng nhắc nhở.

“Nhớ phải uống thuốc, chỉ cần đều đặn uống thuốc thì thương thể sẽ không biến xấu.”

“Ta biết rồi.”

Tô Bằng gật đầu rồi cáo từ Hàn đại phu, lên ngựa vội về Giang Ninh.

Đến Giang Ninh, nửa vầng mặt trời đã chìm dưới đường chân trời, chỉ còn lại chút tàn dương. Tô Bằng vội tới đại doanh Hắc Thủy Quân, đến địa điểm làm việc của Hắc Lang Nhĩ, vừa hay gặp một vài mật thám thủ hạ.

“Trong vòng một giờ giúp ta tìm cách liên lạc với các đầu lĩnh của Tứ Hải Bang và Bài Bang.”

Tô Bằng nói với mấy mật thám vẫn còn ở tổng bộ Hắc Lang Nhĩ. Họ tuy không biết Tô Bằng muốn làm gì nhưng hắn là cấp trên, mệnh lệnh của hắn dù hiểu hay không cũng phải chấp hành, liền bắt đầu vào thành tìm kiếm thông tin.

Tô Bằng biết trong một hai tiếng sẽ không thể có tin tức, vừa hay đang đói liền định thoát ra đi ăn, nhưng đột nhiên nghe thấy có tiếng chuông trong hiện thực.

Hắn thoát khỏi trò chơi, người bật ra khỏi khoang, chỉ thấy Lôi Minh, Tôn Thế Giai và cả Quý Minh đều ở quanh mình.

“Cậu không quên hôm nay là sát hạch cuối tháng đấy chứ? Hôm nay phân nhóm người mới rồi.”

Quý Minh nhìn Tô Bằng nói.

“Suýt thì quên... gần đây tập trung quá.”

Tô Bằng nói, Quý Minh nghe thế không khỏi lắc đầu.

“Được rồi, ba người các cậu đã có mặt đủ, chắc cũng đã phân tích xong bảng tư liệu, tôi đưa các cậu đi gặp Thời bộ trưởng, nghe một chút việc phân nhóm sau này.”

Lôi Minh vỗ tay vào nhau nói.

Mấy người gật đầu rồi cùng đến văn phòng của Thời Thiên Quân.

Bốn người tới văn phòng, Lôi Minh gõ cửa bước vào, chỉ thấy Thời Thiên Quân đang đọc tài liệu trên bàn, thấy mấy người Tô Bằng thì gật đầu.

“Các cậu đến đúng lúc lắm.. Tài liệu của các cậu đã được chuyên gia xử lý qua. Trước tiên chúc mừng ba vị, nhân vật trong trò chơi phát triển rất tốt, có khả năng trở thành nhân viên chính thức.”

“Đương nhiên, với các cậu mà nói chắc là dễ dàng hoàn thành. Giờ việc cần làm là phân các cậu vào nhóm chính thức để phát huy tối đa khả năng của các cậu.”

“Tài liệu về các cậu đều được chuyên gia phân tích đưa ra các số liệu, theo phân tích thì...Tôn Thế Giai!”

“Có!”

Nghe thấy tên mình, Tôn Thế Giai tiến lên một bước.

Thời Thiên Quân nói.

“Các kỹ năng võ công của cậu phát triển rất đồng đều, nhưng không có điểm nổi bật. Trong giai đoạn người mới đã hoàn thành ba nhiệm vụ khá quan trọng, nhưng hai trong số đó là do người khác tìm, cậu trợ giúp hoàn thành...Căn cứ sự trưởng thành của nhân vật của cậu, và biểu hiện của cậu trong một tháng vừa rồi, cậu được phân về nhóm Long Bôn.”

“Quả nhiên là Long Bôn!”

Tôn Thế Giai nghe thế khẽ hô lên, điều này không nằm ngoài dự tính của cậu ta.

“Tôi biết rồi.”

“Quý Minh, trong một tháng này cậu đã hoàn thành hai nhiệm vụ quan trọng, đều là trợ giúp hoàn thành, dường như cậu hơi yếu về khai thác nhiệm vụ. Nhưng nhân vật của cậu phát triển rất tốt, các phương diện đồng đều, đều khá ốt. Hơn nữa có sở trường tấn công tầm xa, trung cấp Cung Thuật, rất có khả năng trưởng thành hơn nữa. Là DPS hỗ trợ tầm xa không tồi. Cậu được gia nhập nhóm Long Nha.”

Nghe thế, Quý Minh gật đầu không nói gì. Tô Bằng nhìn hấn, cũng không có gì bất ngờ.

“Cuối cùng, còn lại là Tô Bằng..”

Thời Thiên Quân cầm một tờ giấy xem một lúc nói.

“Biểu hiện của cậu là nổi bật nhất. Nhân vật trưởng thành rất tốt, có ba kỹ năng lam nhật, phát hiện được một nhiệm vụ ẩn tại trấn Thanh Sơn, sau đó một mình phát hiện được nhiệm vụ liên hoàn. Hơn nữa trong thời gian đầu không dựa vào người khác trợ giúp, dựa vào nhiệm vụ liên hoàn đó có được một kỹ năng bạc và kỹ năng chưa biết đẳng cấp... Hơn nữa khả năng khai thác nhiệm vụ của cậu rất xuất sắc, nhưng có chút đáng tiếc, nếu kỹ năng bạc là về kỹ năng công kích thì gia nhập Long Nha không vấn đề gì, nhưng nó lại là khinh công...”

“Thời bộ trưởng, ý anh là...”

“Ừm, cuối cùng suy nghĩ tới khả năng khai thác nhiệm vụ ẩn của cậu, cậu tạm thời gia nhập nhóm Âm Kiêu.”

Thời Thiên Quân đặt tờ giấy xuống nói.

Tô Bằng nghe thế gật đầu. Nếu chỉ nhìn theo góc độ trò chơi, hấn gia nhập Long Nha hay Âm Kiêu đều có thể chấp nhận. Nhưng nhìn theo góc độ lấy thông tin và mục đích vào công ty thì có lẽ vào Âm Kiêu sẽ có lợi hơn.

“Phân nhóm tạm thời như vậy... Ngày mai nghỉ đúng không? Nếu không có việc gì quá quan trọng thì mai các cậu không cần đăng nhập nữa. Nghỉ ngơi một hôm, sáng thứ hai lên cũng được. Lôi Minh sẽ dẫn các cậu tới gặp nhóm trưởng rồi nhóm trưởng sẽ phân công công việc cụ thể cho các cậu.”

Thời Thiên Quân nói, mấy người Tô Bằng nói đã hiểu, Thời Thiên Quân gật đầu.

“Không còn việc gì nữa, các cậu về đi.”

Mấy người Tô Bằng ra khỏi văn phòng Thời Thiên Quân, Tôn Thế Giai và Quý Minh đều đã hoàn thành hết nhiệm vụ, lúc này định đi chơi bi-a thư

giãn, gọi Tô Bằng đi cùng.

“Các cậu đi trước đi, tôi đi ăn đã.”

Tô Bằng nói. Hai người kia đi rồi, hắn nói với Lôi Minh.

“Nhóm trưởng Lôi, nhiệm vụ của tôi còn chút việc cần chưa xử lý nốt, tối nay có thể đăng nhập từ phòng cho người mới không?”

“Được thì cũng được thôi...”

Lôi Minh đẩy gọng kính râu, nói.

“Nhưng tốt nhất đừng qua đêm. Ngày nghỉ sẽ có nhân viên bảo trì và vệ sinh khoang đăng nhập. Hơn nữa, nếu nghiêm ngặt thì sau hôm nay cậu không phải người mới nữa, theo quy định không được sử dụng phòng cho người mới.”

“Trước mười hai giờ tôi nhất định xử lý xong.”

Tô Bằng nói. Lôi Minh trầm ngâm rồi gật đầu.

“Được, nhưng cậu nhất định phải thoát trước mười hai giờ. Nếu không thể từ cửa cậu sẽ không mở được cửa đâu.”

“Được.”

Tô Bằng gật đầu rồi chào Lôi Minh đi nhà ăn ăn qua loa một bữa rồi đăng nhập.

Sau khi đăng nhập, Tô Bằng đoán có thể những mật thám kia cũng có tin tức rồi, liền cưỡi một con ngựa không có dấu hiệu của Hắc Thủy Quân tới Giang Ninh.

Tô Bằng cưỡi ngựa tới một cửa tiệm phía đông Giang Ninh, xuống ngựa đứng một lúc thì có một người ăn mặc bình thường đi vào cửa tiệm. Trước khi vào còn lướt qua chạm nhẹ vai Tô Bằng.

Tô Bằng dắt ngựa đi về phía trước một đoạn mới mở tờ giấy người đó nhét vào tay. Trên đó viết. Tứ Hải Bang Đường Côn đang ở nhã gian tầng hai Tuý Tiên Lầu. Bài Bang Tôn Hải Triều ba khắc sau tại Xuân Hương Viện.

Cầm tờ giấy trong tay, Tô Bằng bất giác lắc đầu cười.

“Những mật thám này đúng là làm thám tử lâu rồi, hành động gì cũng thần bí, lại hiểu nhầm ý mình. Nhưng thôi, tự mình đi một chuyến vậy.”

Nghĩ rồi Tô Bằng cười ngựa đi về Tuý Tiên Lầu.

Đến nơi hắn lên thẳng tầng hai.

Chỉ thấy nhã gian tầng hai được chắn bởi một bức bình phong, bên ngoài ghi bốn chữ, Nhất Tự Bài Khai.

Không cần hỏi Tô Bằng cũng biết người mình tìm ở đâu. Hắn đi thẳng vào nhã gian...

Chương 82: Điện thoại di động

Trước cửa nhã gian có bốn đại hán cầm binh khí đứng đó. Thấy Tô Bằng, hai người tiến về trước chặn đường hắn.

“Đứng lại, đây là nơi người có thể tới à? Biết cái này không?”

Đại hán chặn đường Tô Bằng khoanh tay trước ngực, kẹp một thanh trường đao, lúc này hắn nhún nhún vai nói.

“Thứ đó ta biết, nhưng ngươi có biết cái này không?”

Tô Bằng nói rồi lấy yêu bài của Hàn Thác ra giơ trước mặt hai đại hán kia.

Đại hán cầm đao thấy yêu bài thì khựng lại quay sang nhìn huynh đệ mình, người kia cũng không biết nên làm thế nào.

“Vương Long, Triệu Hồ, bên ngoài là ai?”

Lúc này, dường như người bên trong nghe thấy tiếng động, một giọng nói ồ ồ vọng ra.

“Hồi Côn gia, là một vị quân gia một gặp ngài, hẳn cảm yêu bài của phó thống lĩnh Hắc Thủy Quân.”

“Phó thống lĩnh?”

Người trong nhĩ gian nghe thế dường như lưỡng lự một chút rồi nói.

“Mời vị quân gia vào nói chuyện.”

Đại hán kia nghe vậy, nhường đường, đưa tay mời nói với Tô Bằng.

“Mời ngài.”

Tô Bằng gật đầu, hẳn cũng coi như lần đầu tiên gặp người trong bang phái, nhưng cũng không quá bận tâm. Vào trong nhĩ gian, chỉ thấy có bốn người, hai trong số đó giống như thương nhân, đứng hai bên một nam tử khoảng hơn bốn mươi tuổi, mặc áo khoác ngắn tay người luyện võ có thể mặc, tay cầm hai hòn bi sắt. Ngoài ra còn một nữ tử xinh đẹp ngồi trong lòng nam tử đó.

“Vị đây chính là Đường Côn, đường chủ Tứ Hải Bang?”

Tô Bằng nhìn thì biết hai thương nhân kia có việc cần nhờ tới Đường Côn nên bày Long Môn Trận ở đây. Tô Bằng trực tiếp bỏ qua hai người đó, hỏi nam tử cầm bị sắt.

“Chính là Đường mỗ, vị quân gia đây đã tìm tới Tuý Tiên Lâu, chắc hẳn có việc gấp cần tìm ta? Cứ nói xem Đường mỗ có thể giúp gì.”

Đường Côn tay ôm người đẹp, nói.

“Là vậy thì tốt nhất. Vậy ta nói thẳng. Ta là Tô Bằng, thừa lệnh của phó thống lĩnh Hắc Thuỷ Quân, điều tra những vụ án mạng các phú thương gần đây. Nhận được một số tin tình báo, hung thủ có thể ở trong quận Giang Ninh, Tô mỗ không đủ người, nên muốn mượn Đường đường chủ một số người, giúp ta tìm kẻ khả nghi.”

Tô Bằng nói.

“Mượn người à...”

Đường Côn ngẩng lên nhìn Tô Bằng. Nhìn hẳn thì có vẻ như đã biết vụ việc, cũng biết hung thủ để lại tên là Tô Bằng. Hắn đang nghĩ, người tự xưng Tô Bằng này không biết có phải bối cảnh đáng nể thật, dù có bị hãm hại vẫn có thể nhận lệnh tra án.

Nghĩ một chút Đường Côn nói.

“Tô quân gia, đã mượn người của tại hạ thì có vài lời cần nói rõ. Ta là đường chủ Tứ Hải Bang, nhưng Tứ Hải Bang cũng không phải của nhà ta, trên có phân đà chủ, dưới có các huynh đệ cần cơm ăn. Quân gia muốn ta làm việc cũng được thôi, nhưng tại hạ có thể để bụng đói giúp người, chứ các huynh đệ thì không thể không ăn cơm. Còn phải bầm báo với phân đà chủ. Quân gia đây có thể thể hiện chút thực lực, thành ý để Đường mỗ có giúp cũng yên tâm hơn?”

“Muốn tiền?”

Tô Bằng nghe thế thậm cười khẩy.

“Đường Côn đường chủ, ngài nói vậy là không đúng rồi. Ngài cũng là người của Giang Ninh, Giang Ninh là quê hương của Hắc Thủy Quân, Hắc Thủy Quân là chủ nhân của Giang Ninh. Ngài có khi nào nghe chủ nhân muốn người dưới làm việc lại phải trả tiền chưa?”

Tô Bằng không chút khách khí với Đường Côn.

“Quân gia nói vậy thì thứ cho Đường mỗ không thể giúp. Không tiền.”

Đường Côn cụp mi, nói.

“Vậy sao...ta nghe nói gần đây ở thành tây không biết người ở đâu lại có xích mích không ít với người của Bài Bang... Ta thấy người Bài Bang cũng khổ, e là bị kẻ khác ức hiếp, hạch sách. Vừa hay thuộc hạ Tô mỗ có một vài huynh đệ Hắc Thủy Quân thấy bất bình liền không chịu được mà muốn quản một chút. Chỉ bằng ngày mai tới thành tây xem là kẻ nào không có đạo nghĩa lại đi ức hiếp những người cực khổ đó.”

Tô Bằng không vội, ngồi xuống rót cho mình chén rượu, làm như tiện mồm nói.

Đường Côn lập tức mở mắt giận dữ nhìn Tô Bằng.

“Người có ý gì?”

Đường Côn chột dạ, phía tây thành Giang Ninh một năm gần đây mở rộng thêm mấy nghìn hộ. Tứ Hải Bang và Bài Bang đang tranh giành quyền khống chế một khu vực mới nổi. Đường Côn được phái đi tranh khu vực này, gần đây tranh chấp ác liệt với Bài Bang, hàng ngày đều có một hai người chết. Hắn cũng sốt ruột, đánh cũng tương đối, sắp có thể đàm phán với đầu mục Bài Bang rồi. Nếu Tô Bằng nhúng tay vào, bắt thủ hạ của hắn thật thì khu vực đó phải hai tay dâng cho Bài Bang. Như thế thì hắn sẽ mang tội lớn rồi.

“Chẳng có ý gì cả, ta chỉ nói cho đường chủ Tứ Hải Bang Đường gia ngài, có lẽ ta không tiện bắt ngài nhưng Giang Ninh vẫn là địa bàn của Hắc Thủy Quân, tuy tiện tìm một lý do ta có thể khiến mấy trăm bang chúng Tứ Hải

Bảng vào đại lao. Hơn nữa ngài cũng đừng nghĩ tới việc động thủ, động thủ chính là làm phản, có tin trực tiếp khiến cả Tứ Hải Bang biến mất không?”

“Người dám?”

Đường Côn nghe thế tức giận đập bàn.

“Ta vốn là dám. Không tin thì ngài cứ thử xem. Nhưng ngài có choidc không?”

Tô Bằng cười khẩy. Đường Côn ghen lời, chắc chắn hẳn không dám gánh cái tội lớn đó, còn việc Tô Bằng có dám làm thật không thì hẳn không biết.

Không khí nhất thời ngưng đọng.

Tô Bằng cười, cầm hũ rượu rót ra chén uống một ngụm, sắc mặt bình tĩnh, ngữ khí hài hoà nói.

“Được rồi, Đường gia, tại hạ chỉ nói đùa thôi, xem ngài nghiêm túc chưa kìa. Nhưng ngài cũng biết rõ tại Giang Ninh thành chủ đại nhân mới là người có quyền cao nhất. Mà Hắc Thủy Quân chính là quyền thế của thành chủ đại nhân. Mọi người đều nằm dưới một chướng, tiện cho người thì cũng tiện cho mình. Nếu ngài chịu giúp sau này nếu cần Tô mỗ, Tô mỗ nhất định sẽ dốc hết sức. Là bằng hữu hay kẻ địch, thì phải xem Đường gia nghĩ thế nào. Thật ra việc này cũng chỉ cần một câu của Đường gia thôi, không phải sao?”

Nói rồi Tô Bằng đặt một tờ giấy lên bàn, đẩy về phía Đường Côn, nói.

“Đặc điểm và trọng điểm của người ta cần điều tra đều viết ở đây, thế nào Đường gia, cho ta một câu đi.”

Đường Côn nhắm mắt lại, mí mắt giật giật mấy cái cuối cùng mở ra, nhận lấy tờ giấy, nói với giọng trầm thấp pha chút phẫn nộ.

“Đường mỗ dám không làm sao? Lâu nhất ba ngày sẽ có tin.”

“Như vậy là tốt nhất, Đường gia quả nhiên là người trong giang hồ, Tô mỗ khâm phục. Tô mỗ còn việc gấp, xin cáo từ. Đường gia có tin tức sai người

tới đại doanh Hắc Thủy Quân tìm Tô mỗ là được.”

Tô Bằng gật đầu, đứng dậy, cung tay cáo từ.

Ánh mắt Đường Côn có sự phần nộ, tay bóp mạnh ngực mỹ nhân trong lòng. Nữ nhân kia chỉ thấy ngực như bị kéo ra, không kìm được kêu lên một tiếng. Đường Côn vẫn tiếp tục dùng lực, mạnh đến mức khiến nữ nhân kia ngất đi...

Tô Bằng ra khỏi Tuý Tiên Lầu, lắc đầu mỉm cười, hàng phục một đầu mục bang phái không khiến hắn đắc ý. Loại đầu mục này có lẽ là nhân vật lớn đối với người thường, nhưng Tô Bằng là Hắc Thủy Quân. Cái này buồn cười như xã hội đen đối kháng với quân đội chính quy vậy, ức hiếp hẳn chẳng có cảm giác thành tựu gì. Nụ cười của Tô Bằng chính là tự cười mình.

“Không ngờ mình cũng có thể ỷ thế ức hiếp người. Chỉ trách thời gian tìm hung thủ của nhiệm vụ này gấp quá. Nếu không cũng không cần đến người của bang phái. Thôi, vẫn còn một nơi nữa.”

Tô Bằng lên ngựa đi tới Xuân Hương Viện.

Cũng với phương pháp đó, Tô Bằng đã giải quyết xong với đường chủ Bài Bang Tôn Hải Triều. Hai bang phái có số người đông nhất thành, mấy ngày này đều làm việc cho Tô Bằng, toàn lực truy tìm kẻ khả nghi. Việc tìm kiếm này có vẻ khả quan hơn Hắc Thủy Quân kiểm tra ở bên cạnh.

Tô Bằng thì tìm một nơi để thoát trò chơi, nhìn giờ thì đã hơn tám giờ tối.

Vương vai một chút, Tô Bằng cảm thấy mệt, nhớ lại lúc này Tôn Thế Giai và Quý Minh có bảo chơi bi-a, nghĩ bụng mấy ngày này cũng căng thẳng, giờ thư giãn một chút cũng được.

Thế là Tô Bằng liền rời khỏi phòng đánh ngáp.

Đến phòng nghỉ ngơi, Tô Bằng mới phát hiện, có thể vì hôm nay là ngày trước ngày nghỉ, trong phòng rất đông người, chỗ cùng gần hết rồi. Tô Bằng

thấy Tôn Thế Giai đang ngồi ở sô pha uống nước, nhìn Quý Minh chơi với một người trong công ty nhưng không quen.

Tô Bằng ra quầy lấy một chai bia rồi đặt trên bàn Tôn Thế Giai.

“Anh Tô!”

Tôn Thế Giai thấy Tô Bằng thì chào.

Tô Bằng nói.

“Không chơi à?”

“Không đủ bàn, bọn tôi chơi luân lưu, ai thua thì ra. Ván trước tôi thua, đợi cậu ta đánh xong thì tôi vào.”

Tôn Thế Giai nói, sắc mặt hơi đỏ, xem ra uống cũng không ít.

“Ừm.”

Tô Bằng gật đầu, ngồi cạnh Tôn Thế Giai. Tôn Thế Giai định nói gì đó nhưng đột nhiên trên người phát ra tiếng tí tí.

Tôn Thế Giai sờ túi, lấy di động ra, là chiếc công ty phát cho. Cậu ta cầm bấm bấm một lúc, hình như trả lời tin nhắn, rồi nhìn Tô Bằng cười.

“Điện thoại của tôi ở công ty không có tín hiệu, còn không lên được mạng. Thế là dùng cái này. Cái này cũng rất tốt, chỉ là hơi to.”

Tô Bằng gật đầu, thấy Tôn Thế Giai đặt di động lên bàn, hắn cũng lấy ra một chiếc y hệt, đặt lên bàn, nói.

“Đúng là hơi to, dùng không tiện.”

Trong bụng thì hắn cười thầm, không to như thế thì sao đặt các loại thiết bị vào được.

“Đúng vậy...”

Tôn Thế Giai nói. Lúc này đột nhiên nghe Quý Minh gọi, Tôn Thế Giai liền đứng dậy.

“Tôi đây.”

Rồi di động cũng không cất liên đi luôn.

Tô Bằng uống bia, nhìn hai người họ chơi. Tôn Thế Giai lại thua, hấn lắc đầu.

“Không được rồi, hoa mắt quá, anh Tô, hai người chơi đi, tôi về ngủ cái.”

“Ừm.”

Tô Bằng đáp, Tôn Thế Giai cầm di động trên bàn rồi đi.

Tô Bằng không định chơi bi-a, uống bia tiếp, đột nhiên hấn nghe thấy tiếng di động trên bàn, títtítít.

“Ừa.”

Tô Bằng cầm điện thoại lên, thì thấy điện thoại đăng nhập QQ, giờ mới biết không phải của mình mà là của Tôn Thế Giai.

“Cầm nhầm rồi...”

Tô Bằng nghĩ, nhưng cũng không vội đi lấy lại cái của mình. Tuy cái của hấn đã được lắp lại, nhưng nhìn bên ngoài không phát hiện được, trọng lượng cũng như nhau, Tôn Thế Giai sẽ không phát hiện được ngay.

Cầm điện thoại của Tôn Thế Giai, Tô Bằng đột nhiên nghĩ, mở giao diện QQ ra xem nội dung trò chuyện.

Hấn đọc một lúc, lông mày dần chau lại...

Chương 83: Âm hiệu

Tô Bằng cầm lấy di động của Tôn Thế Giai, lật xem bản ghi chép chat QQ trong điện thoại của hấn, nhưng càng xem càng không đúng.

Cấp QQ của Tôn Thế Giai, chỉ có cấp 3, Tô Bằng tra thử thời gian đăng kí, đại khái là đăng ký một tuần trước khi vào công ty, trên đó bạn tốt không nhiều không ít, đều đặt ở trong cột “Bạn tốt của tôi”, có chừng năm mươi người.

Nhưng Tô Bằng mở trong QQ này ra, sau khi tra ghi chép chat của mấy bạn tốt này, lập tức phát hiện không đúng.

Tô Bằng phát hiện, trong mười mấy người bạn tốt mà mình tra, đều không tồn tại bản ghi chép chat, nhiều nhất, là mấy tin đơn giản như “Chào cậu”, “Có đó không?“, hoàn toàn không giống QQ người thường.

QQ của người thường, cho dù ít chat hơn nữa, cũng có mấy bạn tốt, nhưng trên điện thoại di động của Tôn Thế Giai này, Tô Bằng đến bây giờ, vẫn chưa phát hiện có người quen của Tôn Thế Giai.

“Xem ra... hình như là sau khi chuẩn bị vào công ty, mới đăng kí QQ, hơn nữa bạn tốt đều là thêm bậy?”

Tô Bằng vừa nghịch di động, vừa nghĩ.

Đây có thể suy xét là bản ghi chép chat đều ở trên máy tính, nhưng mà, Tôn Thế Giai đã gia nhập hội viên VIP, có thể offline chat tuần tra, nhưng phía trên này vẫn không có bất kỳ tin tức gì, Tô Bằng tra thử thời gian viết bạn tốt gia nhập trong hệ thống tin tức này.

Những thứ này đều coi như là tiểu tiết, vốn vẫn không khiến Tô Bằng hoài nghi, nhưng sau khi hần mở tin tức bạn tốt QQ của Tôn Thế Giai, lại phát hiện một số chỗ càng khiến hần cảm thấy dị thường.

Tô Bằng phát hiện, bạn tốt tên “Tiểu tiểu” này, là bạn tốt duy nhất có hai trang ghi chép chat trong điện thoại di động của Tôn Thế Giai, thời gian gia nhập, cũng sớm hơn các bạn tốt khác nửa tháng.

Vừa rời bạn tốt tên “Tiểu Tiểu” này, gửi tin cho Tôn Thế Giai là.

““Người không lờ tiến công tập 4, cập nhật tại web, mười giờ” “.

Tô Bằng nhớ lại, mặc dù hẳn không chú ý nhiều về phương diện ACG, nhưng cũng biết, “Người khổng lồ tiến công” là bộ Anime gần đây khá hot, Tô Bằng cũng từng xem hai tập đầu, bầu không khí xây dựng không tệ, chỉ là sau đó một tuần mới cập nhật một lần, Tô Bằng liền không xem nữa.

Lúc thấy tin này, giống như là một người bạn yêu thích Anime gửi tin tức nhắc nhở tới, nhưng Tô Bằng lật phía trước, lại càng xem càng không đúng.

Ngày 13 tháng 7.

Gia Niên Hoa. “Học viên Mặc Kỳ Lục tập 9 cập nhật, 9. 30, trạm A”.

Tiểu Tiểu. “Biết rồi”.

Ngày 19 tháng 7.

Gia Niên Hoa. “Cung à, nhớ người, hôn một cái”.

Tiểu Tiểu. “... Đừng làm loạn, người khổng lồ tiến công tập 11, 9. 30 cập nhật”.

Ngày 22 tháng 7.

Gia Niên Hoa. “Người khổng lồ tiến công tập 6 10. 30 cập nhật, trạm A”.

Tiểu Tiểu. “Biết rồi”.

Ngày 3 tháng 8.

Tiểu Tiểu. “Nhớ người”.

Gia Niên Hoa. “Học viên Mặc Kỳ Lục tập 1 9. 30 cập nhật, trạm A”.

Vừa nãy.

Gia Niên Hoa. “Nhớ người”.

Tiểu Tiểu. “Người khổng lồ tiến công tập 4, cập nhật ở web, mười giờ”.

Bản ghi chép chat với Tiểu Tiểu này trên điện thoại di động của Tôn Thế Giai, thoát nhìn tựa hồ là bạn gái của Tôn Thế Giai, đồng thời là người yêu thích Anime gửi tới nhắc nhở cập nhật Anime, lại làm cho Tô Bằng nhúm mày.

Bình thường lúc Tô Bằng rảnh rỗi, thích xem mấy tiết mục tường thuật trực tiếp, hoặc đọc một số bộ sách chuyên môn, hắn từng có một đoạn ám hiệu liên hệ thời kì chống địch chiếm cứ, sinh ra hứng thú, thuê mấy phim phóng sự lưu truyền con đường đặc thù, hắn còn nhớ rõ, ở chiến tranh thế giới thứ 2, gián điệp nước Anh, từng dùng công báo giao dịch đệ nhị thế chiến truyền ám hiệu tin tức, mà ở đẳng bí mật thời kỳ chiến tranh, cũng có đảng viên bí mật làm việc ở rạp chiếu phim, dùng buổi chiếu phim truyền ám hiệu đặc biệt.

Đồng thời, Tô Bằng cũng từ chỗ tam thức của mình, lấy được một số sách đặc thù về quản chế bộ đội, chính là về phá giải ám hiệu, bên trong nhắc tới một số quy luật.

Lúc này, Tô Bằng nhìn bản ghi chép chat nhìn như bình thường của Tôn Thế Giai, trong lòng hiện lên một loại cảm giác, đây không giống như là chat bình thường, ngược lại giống như là tin tức đặc thù đã ước định sẵn.

Tỷ như, tin tức Tôn Thế Giai truyền lại cho Tiểu Tiểu, đều có một cái trạm A, còn Tiểu Tiểu lại không có tên trạm này, từ mặt nào đó mà nói, cũng có thể là phản ứng trạng thái của Tôn Thế Giai, có lẽ, ý trạm A, là đại biểu “An toàn” sao?

Lúc Tô Bằng đang suy nghĩ, chợt nghe sau lưng tựa hồ có người đứng phải những người khác, giọng nói “Xin lỗi” của người kia, Tô Bằng lập tức nghe ra, là thanh âm của Tôn Thế Giai.

Bất động thanh sắc, Tô Bằng tắt đi tin tức di động của Tôn Thế Giai, thuận tay đặt ở trên bàn trà, mình giả bộ như uống bia, còn Tôn Thế Giai, cũng từ phía sau đi tới.

“Tô ca... Người vẫn còn ở đây à, đây là điện thoại di động của người nhĩ? Hình như ta cầm nhầm”.

Tôn Thế Giai từ sau lưng Tô Bằng đi tới, trong tay lắc lắc di động Koichi nói với Tô Bằng, mặt của hắn vẫn ửng đỏ, không biết là uống nhiều rượu quá, hay là vừa rồi có dao động cảm xúc gì.

“Ừm, vừa rồi ta mới nghe điện thoại di động của người có tin nhắn tới, liền cầm lên nhìn thử, mới phát hiện người cầm nhầm, cũng mới phát hiện vừa này, định đi tìm người đây”.

Tô khẽ gật đầu, nói với Tôn Thế Giai.

“Vậ à... Ha ha, điện thoại di động của chúng ta đều là công ty phát, giống như đúc, không chú ý quả thật dễ dàng cầm nhầm”.

Tôn Thế Giai nghe xong, cười hì hì, sờ tóc, sau đó thả di động của Tô Bằng lại mặt bàn, cầm lại di động của bản thân hắn.

“Đúng vậy, lần sau chú ý một chút, nếu không thì mang dây đeo di động vào”.

Tô Bằng coi như không thêm đề ý, Tôn Thế Giai gật đầu, nói.

“Được rồi, Tô ca người chơi tiếp đi, ta về đây”.

“Ta gần xong rồi, đợi lát nữa cùng về”.

Tô Bằng nói, Tôn Thế Giai gật đầu, cầm di động đi về.

Tô Bằng hơi nghiêng đầu, nhìn Tôn Thế Giai rời đi, quan cảm trong lòng lại sinh ra một loại biến hóa.

Cho tới nay, ấn tượng của Tô Bằng với Tôn Thế Giai, chính là một học sinh mới ra đời, có chút non nớt, bụng dạ không sâu cũng không đủ lão đạo, dễ dàng bị người ta ảnh hưởng, cho nên tiềm thức, không chú ý nhiều.

Nhưng, tin tức trên điện thoại di động vừa rồi, lại làm cho Tô Bằng cảnh giác, có lẽ, đây chẳng qua là một tảng ngụy trang của người trẻ tuổi này?

Hắn có giống như Lôi Minh, hoặc là giống mình, có một tầng thân phận ngụy trang khác không?

Trong lòng Tô Bằng, không khỏi sinh ra hoài nghi nghiêm trọng.

Tùy ý hoài nghi như vậy, mà không làm gì, không phải tính cách của Tô Bằng, hắn uống xong một ngụm bia cuối cùng, cầm lấy di động, đi tới gian phòng của mình.

Rất nhanh, Tô Bằng về tới gian phòng, hắn mở máy tính ra, tìm chữ “Người khổng lồ tiến công tập 4, trạm A” trên máy tính.

Kết quả tìm kiếm rất nhanh phản hồi, tìm tòi thấy trên kết quả phản hồi, biểu hiện ra tin tức.

“Người khổng lồ tiến công tập 14 hồi mới, shoutbox AGFUN”

“Shoutbox?”

Tô Bằng nhìn, nhúu mày, sau đó dùng Google wiki tra trang web AGFUN thử.

Kết quả rất nhanh phản hồi, Tô Bằng có hiểu biết đại khái về shoutbox, chính là lúc xem phim, trên màn hình sẽ xuất hiện trang web tin tức tức thời, mà trang web AGFUN, là một trong hai shoutbox anime lớn trong nước.

Tô Bằng có chút hiểu ra, từ trên websites kích vào trang web AGFUN, hơi suy tư, tìm học viên Mặc Kỳ Lục tập 1 trên websites đang nhảy ra.

Tổng cộng nhảy ra ba trang kết quả tìm kiếm, Tô Bằng theo thứ tự lật thử, nhưng không phát hiện dị thường gì.

Nhúu mày, Tô Bằng mở Google ra, tìm “AGFUN, học viên Mặc Kỳ Lục tập 1, Gia Niên Hoa”, rất nhanh, lại nhảy ra một số phản hồi tìm kiếm.

“Quả nhiên có, tìm ra người rồi...”

Tô Bằng xem, trên tìm kiếm của Google, kết quả thứ hai, là một kết quả video, trang web là trang web AGFUN, người phát video, là người tên Gia Niên Hoa, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chính là bản thân Tôn Thế Giai.

Tô Bằng kích chuột vào.

“Video bạn tìm không tồn tại, hoặc đã bị người gửi hoặc nhân viên quản lý xóa”.

Sau khi kích mở, Tô Bằng nhìn thấy là một thông báo sai link.

Mặc dù không xem được video, nhưng Tô Bằng cũng không uể oải, hắn đã đoán được video có thể đã bị xóa, cơ chế tìm kiếm hệ thống của google là mỗi websites sau khi mới xây mấy phút đều có hệ thống lưu lại, đây chỉ là dấu vết lưu lại mà thôi.

Nhưng, tin tức này cũng không phải vô nghĩa, ít nhất Tô Bằng biết, Tôn Thế Giai quả thật từng gửi một video như vậy.

Nhìn đồng hồ, thời gian bây giờ, đã là chín giờ bốn mươi, Tô Bằng suy nghĩ một lát, rời khỏi máy tính, từ trong áo của mình, lấy ra di động của mình.

Tô Bằng mở di động ra, di động của hắn khá cao cấp, tính năng gần như có thể sử dụng như IPAD, bên trong chứa mấy thứ Tô Bằng tự viết, cùng phần mềm máy tính lấy được từ con đường đặc biệt, Tô Bằng kích mở một trong số đó.

Di động vốn không có tín hiệu, đột nhiên màn hình biến đổi, xuất hiện tìm kiếm tin tức hệ thống WIFI gần đó, rất nhanh, xuất hiện mấy tên người sử dụng.

“Tìm người sử dụng WIFI gần đó, 08153,08154.08152.08151.08155...”

Trên màn hình điện thoại di động của Tô Bằng, phản hồi ra những người sử dụng internet này.

“Tốt lắm... Khu ký túc xá, quả nhiên dùng đều là máy từ đường vô tuyến, bây giờ chỉ còn lại người sử dụng mật mã... Phòng của ta đánh số là 08152, phòng của Tôn Thế Giai, cách hai phòng, hắn là 08155, chỉ cần phá giải mật mã vô tuyến của hắn, là có thể đăng nhập internet”.

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, sau đó lại kích mở một phần mềm máy tính trong di động.

Phần mềm máy tính này, là Tô Bằng mua từ trong tay một hacker cực kỳ lợi hại, là thần khí phá internet vô tuyến của bản thân, lúc này vừa vận dùng đến, kích internet vô tuyến của người sử dụng 08155.

Trải qua một phút đồng hồ phá giải, di động Tô Bằng liền nối với internet của người sử dụng 08155.

Tô Bằng không dừng lại, tiếp tục sử dụng một phần mềm máy tính, phần mềm máy tính này là tra dấu vết lên mạng COOK, Tô Bằng đưa vào một từ khóa tìm kiếm, sau đó bắt đầu kiểm tra COOKING trang web đang đăng ký của phòng Tôn Thế Giai.

Bảy tám phút, trình tự trộm mật mã phản hồi kết quả.

“AGFUN... USER. 56214532S... MM. 56741369SSJ”

Ở trong một dãy chữ số, hiển thị tin tức như trên.

“Tìm ra mật mã rồi...”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Lúc này, Tô Bằng nhìn thử thời gian, chính là mười giờ tối.

Mà trên phần mềm trộm mật mã, lại nhảy ra một mật mã.

“MM. 532136SLS”.

Tô Bằng tìm kiếm trang web, rất nhanh, xuất hiện một video, người không lồ tiến công tập 4, người tạo. Gia Niên Hoa, mà video mang mật mã.

Tô Bằng khẽ cười, nhanh chóng đăng kí trang web AGFUN, sau đó cài đặt toàn bộ trạm ẩn thân, kích mở video kia, dùng mật mã vừa lấy được vào trong trang web AGFUN, trong video cực có khả năng là Tôn Thế Giai thành lập.

Vào trong video, Tô Bằng phát hiện, ở trong video này, chỉ có hai người đang online, đang sử dụng shoutbox để chat.

“Tin tức Phó Khang trong hiện thực đã tra được, đã xác nhận tử vong, là bị một mũi tên mở một lỗ lớn sau đầu, phù hợp với tin tức lấy được trước đó”.

“Thật sao...”

“Bây giờ ta có hơi sợ, sợ ta ngày nào đó giống với Phó Khang, không cẩn thận mà chết trong trò chơi, có lẽ trong hiện thực, ta cũng...”

“Nhớ kỹ thân phận của ngươi, hơn nữa, chuyện này rất nhanh sẽ kết thúc”.

“Ta biết... Trong cục sắp có hành động nhỉ? Xin mau mau”.

“Biết rồi, tuần này đến ngày nghỉ của các ngươi, có thể gặp không?”

“Không được... ta nắm được một số manh mối, Lôi Minh trong công ty có vấn đề, ta vừa tiếp xúc hắn...”

Có lẽ ta có thể lấy được tin nhiệm của hắn”.

“Cẩn thận làm việc, nhớ kỹ, ngươi phải cố gắng mang ra mấy máy chủ game, đó là sứ mạng của ngươi”.

“Ta biết rồi... đúng rồi, tra thử Tô Bằng kia, ta cảm thấy hắn hoài nghi Lôi Minh, có lẽ còn cả ta...”

Trên video anime, hiện lên đối thoại như vậy... Chân mày Tô Bằng, không khỏi nhíu lại...

Chương 84: Quản chế

Hai người sử dụng shoutbox trao đổi, đối thoại vẫn tiếp tục.

“Tô Bằng? Ngươi không phải nói hắn tương đối bình thường, chỉ là một thành viên công ty bình thường sao?”

“Ta là gần đây mới phát hiện dị thường của hắn, tóm lại tra thử đi.”

“Ta nhớ rồi, còn chuyện gì không?”

“Có, ta xin trong cục súng lục, cuối tuần đi nhận, bây giờ ta không có cảm giác an toàn hết sức... Lôi Minh nói, có một người của tổ Hồ Bí, có thể chết ngoài ý muốn, hẳn có thể cũng nhìn ra ta hình như biết chân tướng trò chơi này, cho nên là ám chỉ ta, người kia có thể là công ty đã hạ thủ”

“Súng lục không mơ tưởng, cục trưởng sẽ không phê chuẩn. Còn nữa, chuyện người nằm vùng, chỉ có hai người ta, cục trưởng biết, không tiện phát súng ống. Nên nhớ kỹ lời của người, nhớ kỹ thân phận của người.”

“... Ta biết rồi, thời gian sắp tới, ta out đây.”

“Chú ý, cuối tuần giữ liên lạc.”

“Biết rồi.”

“Đúng rồi, còn có một việc, cục trưởng muốn ta cho người biết...”

Tô Bằng đang nhìn đối thoại trên màn hình, nhưng mà, đột nhiên trong lúc đó, video phát hình, đột nhiên đóng lại.

“Chuyện gì xảy ra?”

Tô Bằng cả kinh, cho rằng bị người ta phát hiện, nhưng ngay sau đó phát hiện, chỉ thấy trên màn hình hiển thị.

“Video người quan sát không tồn tại, hoặc bị người phát hoặc nhân viên quản lý xóa.”

Tô Bằng nhìn thử thời gian, 10. 16, mà video ảnh động là hai mươi bốn phút, còn tám phút.

Hơi suy nghĩ một chút, Tô Bằng nở nụ cười, thần kinh mình quá khẩn trương, quên đây là shoutbox, không phải tin tức tức thời, Tôn Thế Giai cùng “Tiểu Tiểu” kia là tiến vào nói chuyện sớm hơn so với mình quan sát video, thứ mình xem chỉ là video lưu lại, bây giờ bọn họ hẳn đã trao đổi xong rồi, mà video, hẳn cũng bị người gửi xóa.

“Thực là một loại phương thức trao đổi không tệ, dùng shoutbox của trang web video trao đổi, thế mà bọn họ cũng có thể nghĩ ra, loại shoutbox này rõ

ràng cho thấy không lưu dấu vết, xóa nguyên video thì cái gì cũng nhìn không ra, mà muốn từ trên máy vi tính Tôn Thế Giai truy tra dấu vết, ít nhất phải chính xác đến mức nhận từng COOK, công ty mặc dù có quản chế, nhưng cũng chẳng tinh tế đến mức này, hơn nữa từ máy giám thị mà xem, Tôn Thế Giai chỉ là dùng máy tính xem phim hoạt hình, đây quả thật xem như là một loại phương thức truyền tin rất bí ẩn.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, có điều cơ duyên xảo hợp, mình lại vừa hay phá giải loại phương thức truyền tin này.

“Vừa rồi trong trao đổi, rõ ràng có thể nhận ra một người là Tôn Thế Giai, thực không ngờ, hắn còn có thân phận khác... Hơn nữa, bọn họ nhắc tới mấy từ mấu chốt, “Trong cục”, “Sứ mạng”, “Xin súng lục”, không giống như là người ngoài luồng, chẳng lẽ là người của chính phủ? Trong cục, là cục nào chứ? Cục công an?”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, lại cảm giác chuyện càng thêm phức tạp, nếu Tôn Thế Giai đúng là người của chính phủ, như vậy chúng tổ chính phủ đã tham dự sao? Là phương quan tham gia, hay là những người khác “Trong cục” đây?

“Bất kể như thế nào, trước mắt xem ra, thế lực đại biểu sau lưng Tôn Thế Giai, cũng không định dùng vũ lực cướp đoạt máy chủ, có lẽ bọn họ là người chính phủ, nhưng không có lý do chính đáng cưỡng chế tiến vào công ty Thiên Nhất, mà Tôn Thế Giai nhắc đến cái chết của Phó Khang, hắn cũng nghĩ giống ta sao?”

Trước mắt Tô Bằng hiện lên Tiểu Lâm chết đi, còn cả Phó Khang, cùng với chương ấn màu đen trên ngực mình, chẳng lẽ, ý của Tôn Thế Giai là.. nhân vật trong trò chơi tử vong, mình trong hiện thực, cũng sẽ chịu ảnh hưởng sao?

Tư duy của Tô Bằng là khuynh hướng suy ngẫm sự thật, vô thức bài xích một số nhân tố siêu nhiên, nhưng, các loại dấu hiệu liên tiếp xuất hiện, đã không cho phép hắn tiếp tục tư duy theo quán tính của bản thân, loại tư duy siêu nhiên này tiến vào trong ý thức của hắn.

“Loại khả năng này không thể bảo là không lớn... Có lẽ ta phải làm mấy thí nghiệm, nếu đây là thật, như vậy ý nghĩa trò chơi này mang cho ta, liền hoàn toàn bất đồng... Nhưng ở trước đó, ta phải xử lý chuyện trong hiện thực trước.”

“Thế lực Tôn Thế Giai đại biểu, cùng bản thân Tôn Thế Giai, đã bắt đầu hoài nghi ta... Thân phận của ta không thể điều tra, bọn họ rất nhanh sẽ tra được bối cảnh gia đình của ta, ta cũng không cách nào che giấu, dù sao ta dùng đều là tên thật... Tiếp tục như vậy, thân phận bối cảnh của ta, là một loại kinh sợ với bọn họ, hay sẽ mang đến những phản ứng dây chuyền khác?”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, bối cảnh thân phận của mình, là một cửa ải không mở được.

“Có điều đây cũng không phải là chuyện xấu hoàn toàn, hoặc là, ta có thể thông qua phản ứng của đối phương, đề dự đoán bối cảnh của bọn họ, nếu đối phương là hành động chính phủ thuần túy, bọn họ rất nhanh liền có thể tra được bối cảnh của ta, có lẽ sẽ thông qua người nhà của ta yêu cầu ta cho một số phối hợp, ngược lại, nếu không phải bối cảnh chính phủ, vậy phản ứng của bọn họ, sẽ mập mờ...”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, trong lòng dần dần yên ổn, mình có thể quản chế máy tính Tôn Thế Giai, mà Tôn Thế Giai không phòng bị, từ điểm đó mà nói, mình chiếm được ưu thế tin tức nhất định, có thể lợi dụng điểm này làm rất nhiều thứ.

“Vấn đề cuối cùng chính là liên quan đến Lôi Minh, Tôn Thế Giai cũng phát hiện Lôi Minh có một vài vấn đề, hình như còn rõ hơn ta, Lôi Minh xem ra cũng từng ám chỉ Tôn Thế Giai, xem cách làm người của Lôi Minh, nhất định là có kế hoạch gì, ta quản chế Tôn Thế Giai, như vậy rất có thể cũng truy xét được Lôi Minh, dạng này tính là một mũi tên trúng hai con nhạn... Có điều, hình như hơi khúc chiết.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, hần vô thức mò thuốc lá trong túi áo, rút ra một điếu, mới phát hiện đang ở trong gian phòng của mình.

“Hình như phải đi buồng vệ sinh...”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, nhưng đột nhiên, thân thể hắn dừng lại!

Trong lòng Tô Bằng, đột nhiên linh quang lóe lên, nghĩ một khả năng...

“Ta sao quên cái này!”

Trong lòng Tô Bằng, nghĩ một khả năng, trong lòng không khỏi mẩn một tiếng mình thật đần, sao lại quên cách này?

“Đại bộ phận máy tính công ty, đều sử dụng máy vô tuyến, như vậy, máy tính văn phòng Thời Thiên Quân cũng rất có thể là như thế này, nếu ta có thể xâm nhập máy tính Tôn Thế Giai, như vậy khả năng rất lớn cũng có thể xâm nhập vào trong máy vi tính của Thời Thiên Quân, mà máy tính của Thời Thiên Quân có khả năng rất lớn nối liền cả hệ thống quản lý của công ty, gián tiếp như vậy, ta liền nắm giữ tin tức video cả công ty!”

Trong ý nghĩ Tô Bằng, lập tức hiện lên tia linh quang này.

Càng nghĩ, Tô Bằng càng cảm thấy có khả năng, bởi vì hắn phát hiện bảo mật trong hệ thống mạng trong công ty cũng không phải quá tốt, có thể là do cảm thấy máy tính các gian phòng, đều đang quản chế, mà lại không thể sử dụng thiết bị internet bên ngoài mang vào.

Nhưng di động Tô Bằng cải trang qua, lại đúng lúc là sát thủ internet vô tuyến, vừa vặn nhằm vào nhược điểm phòng hộ của công ty.

Tô Bằng nghĩ tới đây, không khỏi có chút gấp gáp, nếu có thể dùng di động xâm nhập vào máy tính của Thời Thiên Quân, trộm lấy tin tức cả hệ thống quản chế của công ty, như vậy nguồn tin tức mình nắm giữ, sẽ nhiều lắm.

Tô Bằng là một người nghĩ sẽ hành động, hắn đã sốt ruột muốn được nghiệm chứng thử suy nghĩ của mình.

Có điều, khu ký túc xá của Tô Bằng, hình như cách văn phòng Thời Thiên Quân khá xa, ở đây không có cách gì tìm thấy được tín hiệu gian phòng Thời Thiên Quân.

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng rời khỏi từ internet vô tuyến của Tôn Thế Giai trước, sau đó mặc áo khoác vào, bỏ điện thoại di động ở trong áo khoác, đi

ra ngoài.

Tô Bằng tới trước phòng nghỉ, lấy một bao thuốc lá ở quầy bar, sau đó tiếp tục đi vào sâu trong phía bên trái mép hành lang.

Đi đến cuối hành lang, Tô Bằng vào buồng vệ sinh, miệng ngậm một điều thuốc, tiến vào trong một gian phòng vệ sinh.

“Cameras công ty, sẽ không quản chế trong nhà vệ sinh.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, trong nhà cầu, để nắp bồn cầu xuống, ngồi lên trên đó, từ trong áo khoác lấy điện thoại di động của mình ra, bắt đầu tìm kiếm.

Chỉ một lát sau, trên mặt Tô Bằng lộ ra nụ cười.

“Đã tìm ra... Người sử dụng 180001!”

Trên điện thoại di động Tô Bằng, xuất hiện một mục chọn người sử dụng vô tuyến.

Kích mở trình tự phá giải, Tô Bằng vào người sử dụng internet 180001, đồng thời, Tô Bằng sử dụng một phần mềm máy tính phá giải người sử dụng máy chủ, đồng thời mở ra màn hình quản chế.

Qua vài phút, trên màn hình điện thoại di động của Tô Bằng, xuất hiện một mảng lớn màn hình quản chế phân cách.

“Chính là cái này!”

Tô Bằng gần như muốn gõ thử vách phòng bên cạnh chúc mừng, hẳn rất cuộc xâm nhập được tin tức phòng quản chế của văn phòng Thời Thiên Quân.

Lúc Tô Bằng từ trong hưng phấn tỉnh táo lại, từ trong màn hình thấy được hệ thống quản chế bản thân trong văn phòng Thời Thiên Quân.

Tô Bằng phóng màn hình lớn, chỉ thấy trong màn hình...

Thời Thiên Quân, đang nói chuyện với một người đàn ông mang một bộ trang phục đen, đeo kính đen, cắt đầu đinh.

“Đợi một chút... Người này... là..”

Chương 85: Bình kịch

Trên màn hình điện thoại di động của Tô Bằng, biểu hiện trong văn phòng Thời Thiên Quân, người áo đen đang cùng Thời Thiên Quân nói chuyện, chính là...

Chính là người đàn ông mặc áo xám mà Tô Bằng từng mục kích lái xe tải giết chết nam nhân tóc dài tổ Hồ Bí kia, đồng thời chém đầu một cấp dưới tổ chức nào đó!

“Là hử! Ta tuyệt không nhận làm! Hử ở ngay trong văn phòng của Thời Thiên Quân?”

Tô Bằng nhìn hình ảnh hệ thống giám sát hiển thị trên màn hình điện thoại di động, nhíu mày.

Mặc dù trước đó, Tô Bằng từng cân nhắc người áo đen kia có phải là người của công ty không, chỉ có điều không hoàn toàn chắc chắn, bởi vì Tô Bằng luôn cảm giác, người của công ty chưa hẳn phát rõ như vậy.

Nhưng mà, lúc này nhìn tin tức trong màn hình điện thoại di động, Tô Bằng lại cảm giác lạnh sống lưng một trận, không thể không phủ nhận, thủ đoạn của người áo đen kia mặc dù tàn nhẫn, nhưng lại chần nhiep rất tốt, Tô Bằng cũng không ngờ hử lưu lại trong lòng mình ấn tượng sâu sắc như vậy.

Nhìn trong màn hình điện thoại di động, Thời Thiên Quân đang nói gì đó với nam nhân áo đen đầu đinh kia, nam nhân áo đen đầu đinh không ngừng gật đầu, đột nhiên, áo đen đầu đinh kia đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng máy giám thị trong phòng Thời Thiên Quân.

“Bị phát hiện rồi sao?”

Trong lòng Tô Bằng hơi kinh, nhưng lập tức khôi phục lại, mình là cách máy giám thị nhìn nam nhân kia, hẳn không thể nào thông qua máy giám thị thấy mình.

Nếu hắn có cảm giác, chỉ có thể nói, người này... giống như có trực giác của dã thú.

Có điều, Tô Bằng cũng chẳng tiếp tục mạo hiểm, hắn xác định di động mình quả thật có thể xâm nhập vào trong máy vi tính Thời Thiên Quân, lại nhìn chằm chằm màn hình một hồi, phát hiện nam nhân áo đen đầu đinh kia thu hồi ánh mắt, Tô Bằng cũng thở phào một cái, văn phòng Thời Thiên Quân tựa hồ chỉ trang bị máy giám thị, không trang bị máy nghe trộm, Tô Bằng không nghe được bọn họ đang nói cái gì, nếu chuyện xâm nhập máy giám thị xác định, Tô Bằng cũng không mạo hiểm nữa, di động rời khỏi phòng internet của Thời Thiên Quân.

Sau đó, Tô Bằng quay đầu lại, ấn nút xả nước của bồn cầu mình ngồi một cái, bỏ điện thoại di động vào ở trong túi áo khoác, từ trong nhà vệ sinh đi ra, đi về phòng mình.

...

Gian phòng của Thời Thiên Quân, mười mấy giây trước.

“Người đang nhìn gì vậy? Nơi đó có vấn đề gì sao?”

Thời Thiên Quân ngồi ở phía sau bàn làm việc, hỏi người áo đen đối diện không ngừng ngẩng đầu, nhìn một chỗ trên vách tường trong văn phòng.

“Không có việc gì... luôn có một loại cảm giác bị nhìn trộm, có thể là thần kinh ta mãi cảm đi.”

Người áo đen nhìn vị trí cameras giấu ở trong vách tường, nói với Thời Thiên Quân.

“Ồ, nơi đó có một hệ thống cameras giám sát, vốn ta không có ý định trang bị trong phòng, nhưng sợ có người thừa dịp ta không chú ý đi vào phòng,

nên cũng trang bị một cái, nhưng không trang bị nghe lén, nên vừa rồi thứ người cảm giác chính là ông kính giám thị đấy.”

Thời Thiên Quân cũng không để ý, nói với người áo đen.

“Có thể là như thế đi...”

Người áo đen khẽ gật đầu, không nhìn đó nữa, loại cảm giác bị giám thị kia của hắn lúc này cũng đã biến mất.

“Thế thì như vậy đi, chuyện giám thị Tô Bằng ngày mai, liền giao cho người.”

Thời Thiên Quân nói với người áo đen.

“Được, cho dù hắn là thân phận gì, ta đều sẽ khiến hắn lộ ra nguyên hình.”

Áo đen khẽ gật đầu, xác định nói...

...

Tô Bằng về tới phòng, trong lòng suy tư.

Điện thoại di động của mình, giám sát Tôn Thế Giai chắc không có vấn đề gì, nhưng muốn lấy được cả quyền hạn giám sát của công ty, công suất di động của mình tựa hồ vẫn chưa đủ.

“Muốn bất kỳ thời điểm nào đều lấy được quyền hạn video giám thị văn phòng Thời Thiên Quân, có hai biện pháp có thể làm, thứ nhất là tiếp tục cải tiến di động, tăng công suất di động của mình, thứ hai, là ở trên máy vi tính của Thời Thiên Quân cắm một cửa ngầm, khiến lúc máy tính Thời Thiên Quân khởi động, nhảy đến trên máy vi tính những người khác, hoặc là chuyển nhảy nhiều lần, sau đó lại nhảy về trên điện thoại di động của ta, lại giám sát tín hiệu... Biện pháp đầu tạm thời không làm được, bây giờ di động giả của mình đã tài liệu cực hạn, công suất lớn nữa dễ bị người ta phát hiện, cách hai... Ngược lại có thể cân nhắc, nhưng trước tiên phải tìm được hai người thường xuyên sử dụng máy tính, còn phải về nhà, từ trên máy vi tính download một phần mềm máy tính thật gà.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, nếu kế hoạch rõ ràng, trong lòng hắn liền an định lại, hơn nửa đêm này, Tô Bằng luôn mở di động ra, nếu từ trên máy giám thị nhìn thì hắn giống như đang chơi di động, thật ra hắn là đang xem người chung quanh, ai thích mở máy tính ra, sử dụng internet vô tuyến trường kỳ.

Rất nhanh, một đêm trôi qua.

Sáng hôm sau, Tô Bằng, Tôn Thế Giai còn cả Quý Minh, đều đi vào văn phòng Thời Thiên Quân nộp nhẫn trò chơi, sau khi ra ngoài, Tôn Thế Giai nói hắn hôm nay không quá thoải mái, muốn nghỉ ngơi một ngày ở công ty, Quý Minh muốn ra ngoài giải sầu, Tô Bằng liền tạm biệt Tôn Thế Giai, có hơi ý vị thâm trường vô vô bả vai Tôn Thế Giai, nói.

“Cố giữ sức khỏe.”

“Cám ơn Tô ca.”

Tôn Thế Giai tựa hồ cảm động vừa cười vừa nói, Tô Bằng khẽ cười, lại biết hắn là đang diễn trò, trong lòng sớm đã không còn loại khinh thị vô thức trước kia, chỉ là cảm thấy hắn tuổi còn trẻ, nhưng vẫn là phái hành động, cảm thấy bội phục.

Cáo từ Tôn Thế Giai, Tô Bằng kêu một chiếc xe taxi dưới lầu, tới căn hộ mình thuê, trên máy vi tính của mình, còn mấy tin tức chưa nhận.

Hắn không chú ý đến, sau xe taxi hắn, một cỗ xe tải đen nhìn như bình thường, có nước bùn dính ở bảng số xe, đi theo ở đằng sau xe taxi, mà trong phòng điều khiển của xe tải, có một người đàn ông áo đen đầu đinh đang ngồi...

Sau khi Tô Bằng trở lại nhà trọ của mình, đi vào phòng, mở máy tính ra trước, sau đó lấy USB trên người ra.

Tô Bằng luôn mang theo một USB bên người, cái USB này, đã chứa một số phần mềm máy tính, tin tức thường dùng, đồng thời cũng là một chìa khóa, máy tính trong căn hộ hắn, đại bộ phận phần mềm máy tính vượt mật, đều chọn dùng một loại kỹ thuật phân hợp, một văn kiện, bị tách thành hai phần, giống như là hai khối mảnh ghép, khi USB cùng tin tức trong phần cứng

máy tính nối liền, mới có thể sử dụng, đây cũng là một biện pháp giữ bí mật của Tô Bằng, để phòng máy tính hoặc là USB mất đi ngoài ý muốn.

Mở máy tính ra, Tô Bằng cắm USB vào, sau đó lấy một mục số liệu, lại hóa trang cho điện thoại di động của mình một game bắt gà, cùng một phần mềm kiểm tra độ an toàn của hoàn cảnh internet, nếu như từ bên trong có thể tránh khỏi bức tường lửa liên tiếp, lại download hai phần mềm dự bị, mới rút điện thoại di động ra.

Sau đó, Tô Bằng đăng nhập trạm trung chuyển tin tức mà người khác rất ít dùng đăng ký trong vòng một tuần, chỉ thấy nơi đó có một bức bưu kiện internet.

Tô Bằng kích mở, chỉ thấy trong bưu kiện viết.

“Đã nhận được thỉnh cầu của người, chúng ta trải qua thảo luận, quyết định có thể trả giá mà người nói, chỉ là cá nhân ta thấy đáng tiếc, không ngờ người cũng là người tham lam như thế... Đừng tưởng rằng chúng ta chỉ có thể thuê người, thì có thể không chút kiêng sợ, nhớ kỹ, đây là yêu cầu lần cuối mà người đưa ra, nếu lại đưa ra yêu cầu không an phận, chúng ta liền tự ngưng hẳn hợp tác.”

Nhìn nội dung bưu kiện, trên mặt Tô Bằng lộ ra nụ cười, tự nhủ.

“Các người đồng ý trả giá một cái giá lớn, quả thật không nhỏ...”

Trạm trung chuyển tin tức kia, là một loại phương thức liên lạc khác mà người áo xám cung cấp cho Tô Bằng, bức bưu kiện mang tính dò xét mà Tô Bằng gửi hơn một tuần, chứng tỏ hẳn đã có một số tiến triển, chỉ cần thời cơ, có thể mang ra một cái máy chủ, chào giá tận 100 triệu nhân dân tệ, hoặc là hai ngàn vạn đô la, không ngờ, đối phương cũng chỉ là “Thảo luận” không chút uy hiếp, liền đồng ý.

“Ba loại khả năng, một loại khả năng là, máy cơ của trò chơi này quả thật rất trọng yếu với bọn người áo xám, loại thứ hai... Là bọn họ căn bản không muốn trả thù lao, cho nên bao nhiêu đều không sao cả, về phần loại thứ ba, là hai người cùng lợi.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, hơi khẽ cười, đóng bu-rơ kiện, xóa một số dấu vết, sau đó rút USB ra, đóng máy tính, sau đó ra cửa, thẳng đến bệnh viện...

...

Khi đến sáu bảy giờ tối, Tô Bằng trở về công ty.

Bởi vì ngày mai mới có thể thống nhất lĩnh nhận trò chơi, Tô Bằng cũng không đi phòng nghỉ, uống bia, xem người ta đánh bi-a, bắt tri bắt giác hơn một giờ trôi qua.

Trong văn phòng Thời Thiên Quân, hiển thị trên máy giám thị chính là phòng nghỉ của Tô Bằng.

Nam nhân áo đen đầu đinh, đeo kính râm, trong tay cầm một túi tiền màu đen, bên trong tựa hồ chứa cái gì, lúc này hắn đang đối mặt với Thời Thiên Quân.

“Người là nói, hôm nay hắn trở về nhà trọ hắn thuê, chưa được một giờ đã ra, sau đó đi bệnh viện, kiểm tra thân thể, sau đó, lại đi thử trung y?”

Thời Thiên Quân nhìn màn hình giám thị, hỏi người áo đen.

“Đúng vậy, ta tra thử kiểm tra mà hắn đã làm, là kiểm tra sức khỏe, X quang, máu thường quy bình thường, kết quả ta cũng nhận được một phần, không có chỗ gì khác biệt, chỗ trung y ta không tiện tự vào tra hỏi, nhưng quan sát xa xa, cũng chỉ là hỏi chẩn, và bắt mạch bình thường.”

“Như vậy, người đã tra trong căn hộ hắn chưa?”

“Đã tra, không có chỗ nào đặc biệt đáng chú ý, ngoại trừ một bàn máy tính, sau khi hắn trở lại công ty, ta lại tới nhà trọ hắn, tìm thử, không chỗ nào bỏ sót, nhưng máy tính của hắn tựa hồ có chút vấn đề, ta mở ra xem, rất nhiều văn kiện đều dùng tên viết tắt, ta xem không hiểu, cũng rất nhiều văn kiện mở không ra, bởi vì cảm giác có vấn đề, ta liền dỡ máy chủ xuống, nhưng lúc dỡ không biết tại sao màn hình cùng CPU đều phát nổ, ta ngay trang thành kẻ trộm đi vào, phần khác của máy tính ta ném cả, phần cứng ở trong túi này.”

Người áo đen nói xong, đem gói to màu đen đặt ở trên mặt bàn Thời Thiên Quân.

“Biết rồi, người vất vả rồi, ta sẽ tìm chuyên gia khôi phục số liệu ổ cứng, cho dù hắn là thân phận gì, chỉ cần hắn để lại dấu vết ở trên này, chúng ta đều có thể điều tra ra.”

“Hiểu rồi, nếu hắn thực có vấn đề, ta sẽ phụ trách xử lý hắn.”

Người áo đen làm dấu cắt yết hầu!

Thời Thiên Quân gật đầu, nói. “Khôi phục tin tức, đại khái cần hai ba tiếng, đến lúc đó lại nói, người đi nghỉ trước đi.”

...

Lúc này Tô Bằng cũng biết Thời Thiên Quân đã có được phần cứng máy tính của mình, hắn ngồi một thời gian ngắn ở phòng nghỉ, liền rời đi, trực tiếp vào wc bên văn phòng Thời Thiên Quân.

Ở trong WC cách gian, Tô Bằng ngồi ở trên nắp bồn cầu, tay thao tác liên tục.

Rất nhanh, Tô Bằng trước hết xâm lấn máy tính văn phòng Thời Thiên Quân, hơn nữa dùng phần mềm kiểm tra ra hoàn cảnh an toàn của bộ hệ thống internet trong công ty.

“Chương trình bảo vệ internet cũng không tệ... Ít có thể từ bên ngoài xâm nhập, nhưng, bên trong cục Area Network, lại tồn tại mấy lỗ thủng, quả nhiên như ta suy nghĩ, phòng ngự internet của công ty đều là ngoài mạnh trong yếu.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, đồng thời mở phần mềm bắt gà của mình, thông qua lỗ thủng máy tính của Thời Thiên Quân, nhảy tới máy máy vi tính khu ký túc xá gần đây.

Trong đó hai thịt gà trong đó, là gian phòng ở biên ký túc xá, vừa vặn đủ khoảng cách vô tuyến, hai thịt gà khác, một là một thành viên công ty

thường xuyên lên mạng sau nửa đêm, một cái khác, là máy tính của Tôn Thế Giai.

Đây cũng là Tô Bằng cố ý, nếu xuất hiện chuyện xấu, bản thân không những có thể thông qua công ty thử bối cảnh của Tôn Thế Giai, đồng thời có thể giở trò, khiến người của công ty truy xét đến Tôn Thế Giai.

Như vậy, trên lý thuyết, chỉ cần gian phòng ngoài cùng của ký túc xá cùng Thời Thiên Quân đồng thời mở máy tính ra, Tô Bằng có thể theo dõi tình huống máy giám thị cả công ty, mà hai người cuối cùng của khu ký túc xá kia, gần như mỗi ngày lên một lượt đến một hai giờ đêm.

Mà Tô Bằng, chỉ cần ở trên giường trong phòng mình xem di động, là có thể thấy tất cả mà Thời Thiên Quân nhìn thấy.

“Tạm thời cứ vậy đi... Không biết một tuần này, sẽ mang đến cho ta kinh hỉ dạng gì.”

Sau khi Tô Bằng trở lại gian phòng của mình, nằm ở trên giường, nhìn màn hình máy giám thị trong điện thoại di động, trong lòng nghĩ...

...

Sáng hôm sau, Tô Bằng, Tôn Thế Giai, còn cả Quý Minh, vào văn phòng của Thời Thiên Quân, nhận nhận trò chơi, Lôi Minh cũng ở đó.

“Xem ra các người nghỉ ngơi cũng không tệ, vậy thì Lôi Minh, người liền mang bọn họ đi mấy phân tổ đi, giao bọn họ cho tổ trưởng của bọn họ.”

Thời Thiên Quân nói với Lôi Minh.

Lôi Minh gật đầu, mang theo bọn người Tô Bằng đi khu làm việc.

Lôi Minh lần lượt, dẫn Tôn Thế Giai cùng Quý Minh tới khu vực làm việc riêng, cuối cùng mới dẫn Tô Bằng, đi tới trước một gian phòng.

Gõ cửa, Lôi Minh dẫn Tô Bằng đi vào phòng, nói.

“Ninh tổ trưởng, người mới cho người tới rồi!”

“Tổ trưởng, có người mới kìa!”

Nghe được Lôi Minh nói chuyện, tiểu cô nương mở cửa la lớn, Tô Bằng theo ánh mắt nàng nhìn vào gian phòng, chỉ thấy, thanh mai trúc mã trước kia của mình, Ninh Thái, đang ở trong phòng, chung quanh của nàng, vây quanh một đám người, lúc này đều nhìn về mình...

Chương 86: Tán nhân

“Chào ngươi, ta là Tần Tiểu Nguyệt”.

Cô gái trẻ tuổi trông cửa, đưa tay ra với Tô Bằng, Tô Bằng bắt lấy bàn tay nhẵn nhụi trắng nõn của nàng, nói.

“Ta là Tô Bằng, chào ngươi”.

“Ngươi vào đi, chúng ta thường mở họp vào sáng sớm, mỗi tuần đều 30 phút”.

Tần Tiểu Nguyệt nói với Tô Bằng, Tô Bằng gật đầu, đi theo Ninh Thái vào, còn Lôi Minh khẽ gật đầu, tự đi.

“Chào mọi người, ta là Tô Bằng, tất cả mọi người là tiền bối của ta, xin chiếu cố nhiều hơn”.

Tô Bằng nhìn thử chung quanh nói, chung quanh có chừng hơn hai mươi người, vây quanh ở Ninh Thái ngồi ở sau bàn công tác, trong căn phòng này có chừng hai trăm bốn mươi năm mươi thước vuông, bên trong đều là gian ngăn log in, bên ngoài còn có một bàn làm việc, còn có một tấm bảng đen.

Mọi người trong phòng đáp lại Tô Bằng, Ninh Thái cầm một tá bảng kê gật đầu, tựa hồ không quá chú ý hắn, tiếp tục chủ trì hội nghị.

“... Tin tức giang hồ ở quận Giang Ninh phải tiếp tục gia tăng, chuyện hôm nay gần xong rồi, hôm nay là thứ hai, cũng là đầu tháng, tất cả mọi người báo thử tích phân mục tiêu của mình tháng này đi”.

“Hai trăm phân”.

“Một trăm tám mươi phân”.

“240 phân”.

Người chung quanh Ninh Thái, đều tự báo con số của mình, Tô Bằng có chút nghi hoặc, nhưng cảm giác có người thọc khuỷu tay mình, chỉ thấy tiêu cô nương Tần Tiểu Nguyệt mở cửa cho mình nói khẽ với mình.

“Người là người mới, không hiểu nhiều về cái này, tổ Âm Kiêu chúng ta, đều là áp dụng cách công hiến tích phân, mỗi tháng nộp lên tin tức có giá trị, còn cả khai phá nhiệm vụ, thậm chí nộp lên vật phẩm trò chơi, đều tương đương tích phân nhất định, nếu như là một tiểu đoàn đội hoàn thành nhiệm vụ, trong đoàn đội căn cứ phân công bất đồng nhận được tích phân bất đồng, mỗi người đầu tháng, đều phải báo một số tích phân hoàn thành tháng đó, coi như là mục tiêu và công trạng tháng”.

“Ừm, cảm ơn”.

Tô Bằng nghe xong, hiểu đại khái, gật đầu nói với Tần Tiểu Nguyệt, đây giống như là một số chế độ tiêu thụ môn điểm, không ngờ Ninh Thái lại mang vào trong trò chơi.

“Tổ trưởng, tháng này ta báo bốn trăm phân, nếu ta có thể hoàn thành, có thể cho ta vị trí một tán nhân không?”

Đột nhiên, một nam nhân tuyến âm thanh hơi trầm, nói với Ninh Thái.

Tô Bằng nhìn thử người này, là một nam nhân tóc hơi dài, chẻ mái giữa, sắc mặt hắc không tốt lắm, hơi có chút cảm giác tử sắc quá độ.

“Không được, Lưu Phong, công trạng của ngươi tháng trước, bảy thành là phối hợp với đoàn đội mà thu được, không giống với Bành Chân, Triệu Thu, nếu ngươi muốn làm tán nhân, ít nhất phải báo sáu trăm tích phân, đồng thời một mình hoàn thành tám phần trở lên”.

Ninh Thái lắc đầu, nói với người đẽ mái giữa.

“Đáng ghét...”

Nam nhân tên Lưu Phong, không khỏi nện vào vách tường sau lưng, buồn bực nói.

“Tháng này ta bảy trăm phân”.

Lúc này, nam nhân ở sau lưng Lưu Phong, vóc người lùn thấp, cười hắc hắc, mở miệng nói.

“Ừm, Bành Chân, nhất định phải hoàn thành, không thể hoàn thành, sẽ khấu trừ tiền thưởng của người”.

Ninh Thái trả lời, nam nhân lùn thấp này đắc ý khẽ cười với Lưu Phong, giống như đang trào phúng Lưu Phong.

“Ta chín trăm phân”.

Vào chính lúc này, đột nhiên lại một thanh âm vang lên, nam nhân tên Bành Chân kia nghe xong, sắc mặt lập tức cứng đờ.

Tô Bằng nhìn về phía nam nhân nói chuyện, chỉ thấy một nam nhân vóc người rất tuyệt, chừng hơn mét tám, cột tóc đuôi ngựa nói, mặt mũi nam nhân này rất anh tuấn, nhưng rất lạnh, trong tay còn cầm một bầu rượu nhỏ, đang tự uống rượu.

“Giờ làm việc mà uống rượu? Người này hình như rất có địa vị ở tổ Âm Kiều...”

Tô Bằng nhìn người này cùng hồ rượu của hắn, lại thấy người xung quanh tập mãi thành thói quen đối với loại hành vi này của hắn, không khỏi nghĩ.

“Quả nhiên là tán nhân số 1, chín trăm phân, nhớ kỹ, hi vọng tháng này người có thể hoàn thành vượt mức, Triệu Thu”.

Ninh Thái xoay xoay bút, nói với nam nhân đuôi ngựa này.

“Tổ trưởng, vị trí của Tô Bằng còn chưa an bài, Tô Bằng cũng còn chưa báo phân mà!”

Thấy phần lớn tích phân tháng này trong tổ Âm Kiêu đã báo lên, Tần Tiểu Nguyệt kia đột nhiên giờ tay nói.

“Ừm, tư liệu người mới ta đã xem, tháng này hẳn tạm thời làm tán nhân đi”.

Ninh Thái thân nhiên nói.

“Huýt~”

Nghe thấy những lời này, mấy người lâu năm của tổ Âm Kiêu chung quanh, không khỏi đều huýt sáo.

“Không ổn sao?”

Tô Bằng thấy, nói khẽ với Tần Tiểu Nguyệt bên cạnh tựa hồ nói rất nhiều.

“Tán nhân! Người biết không, tổ Âm Kiêu chúng ta, phần lớn mọi người là đoàn đội tác chiến, cùng chung tin tức, cũng cùng chung tích phân, nhưng đều phải tuân thủ kỷ luật tổ chức... Nhưng trong tổ lại có vị trí đặc thù, chính là tán nhân... làm tán nhân, tất cả thời gian trò chơi đều là tự do không chế, không cần phối hợp những người khác, độc lập khai phá nhiệm vụ, không biết tiêu dao cỡ nào...”

“Đương nhiên, nghĩa vụ tương ứng cũng rất lợi hại, làm tán nhân, mỗi tháng ít nhất phải hoàn thành nhiệm vụ sáu trăm tích phân, nếu cần phối hợp tin tức của thành viên khác, liền cần thêm tích phân cho hẳn, nếu làm không được, sẽ bị hạ vị trí tán nhân... Bây giờ tổ Âm Kiêu đã hai tán nhân, một là Bành Chân, một là Triệu Thu, hai người người đều gặp qua... Đúng rồi, còn có Lưu Phong có chút đáng ghét kia, hẳn một mực muốn làm tán nhân, mà làm không được”.

“Ta không phục!”

Đang lúc nói chuyện, Lưu Phong tựa hồ có điểm tử sắc quá độ, đột nhiên há mồm kêu to, chỉ vào Tô Bằng nói.

“Dựa vào cái gì? Mỗi tháng ta bình quân công trạng gần bốn trăm phân, cũng không đảm đương nổi tán nhân, một tân nhân như hẳn, vừa tới liền có thể làm tán nhân?”

“Quyết định của ta, không cần giải thích với người”.

Ninh Thái lãnh đạm nhìn thoáng qua Lưu Phong, nói với hắn.

“Lưu Phong, đại nam nhân đừng la hoảng hô loạn như cô nương, hắn là người mới, tổ trưởng muốn kiểm tra thử năng lực của hắn, nếu năng lực của hắn không đủ, vẫn có thể bị đá xuống”.

Sau lưng Lưu Phong, Bành Chân thấp lùn kia nói với Lưu Phong.

Lưu Phong nghe xong, tựa hồ yên tĩnh một chút, nhưng vẫn có chút tức khí, liếc nhìn Tô Bằng một cái.

“Tô Bằng, người báo bao nhiêu phân?”

Tần Tiểu Nguyệt Tần Tiểu Nguyệt hỏi Tô Bằng.

“Ta à... vừa rồi có người chơi tán nhân báo chín trăm phân, ta cũng chín trăm phân là được”.

Tô Bằng nhìn thoáng qua Triệu Thu cầm bầu rượu, trong miệng nói.

Nghe Tô Bằng nói như vậy, người chung quanh không khỏi một hồi kinh hô, Tần Tiểu Nguyệt le lưỡi, thấp giọng nói.

“Người thật không biết sâu cạn, không ngờ so với Triệu Thu”.

“Chín trăm phân, không hoàn thành người liền rời khỏi vị trí tán nhân, cứ vậy đi, đã đến giờ, tất cả mọi người log in, Tần Tiểu Nguyệt, ở đây người hoạt bát nhất, người mang người mới, cho hắn biết quy củ trong tổ”.

Ninh Thái để bút trong tay xuống, nói với mọi người.

Mọi người đáp dạ ầm ầm, đều đi log in, còn Tô Bằng cũng bị phân phối đến bảng log in của mình, số 5 khu C.

“Ngay bên cạnh ta!”

Tần Tiểu Nguyệt nhìn, miệng kêu lên, địa phương tổ Âm Kiêu không nhỏ, tổng cộng chia làm bốn khu vực, khu C là điểm thấp nhất.

“Xin chiếu cố nhiều”.

Tô Bằng nói với Tần Tiểu Nguyệt, Tần Tiểu Nguyệt làm dấu tay chữ V, gật đầu, nói.

“Không thành vấn đề”.

Lúc hai người đi vào trong, Tần Tiểu Nguyệt nói mấy địa chỉ trong trò chơi với Tô Bằng, đều là cứ điểm bí mật của tổ Âm Kiêu trong quận Giang Ninh, cùng thân phận một số người trong tổ trong quận Giang Ninh.

Sau khi giới thiệu, hai người đã đến khu log in, Tần Tiểu Nguyệt nói.

“Được rồi, không nói nhiều nữa, có tin tức gì cần lại gọi ta nha”.

“Được”.

Tô Bằng gật đầu, liền log in, đăng nhập trò chơi.

...

Tô Bằng đăng nhập trò chơi, bản thân vẫn trong quận Giang Ninh, thời gian hẳn là vào buổi sáng.

“Xem ra phải thêm chút sức, tháng này còn nhiệm vụ chín trăm phân, có điều, nói tới thì, ta vẫn là người mới tiếp xúc được người chơi trong game...”

Tô Bằng nhìn đủ loại người đi lại trong quận thành Giang Ninh, trong lòng thâm nghĩ.

Lắc đầu, Tô Bằng đem tạp niệm bài trừ khỏi đầu, đi tới một địa điểm liên hệ của Hắc Lang Nhĩ trong thành.

Đi vào cửa hàng bữa sáng của địa điểm liên hệ kia, Tô Bằng ngồi xuống, gọi một lồng bánh bao, bắt đầu ăn, không bao lâu, một người mặc áo vải

màu xám, mang theo nam nhân khăn trùm đầu tầm thường, cũng đi tới, ngồi ở đối diện Tô Bằng, gọi một lồng bánh bao, bắt đầu ăn.

Vào lúc người kia sắp ăn xong, đột nhiên lau lau miệng, thấp giọng nói.

“Đường Côn Tứ Hải Bang báo cho Hỏa Lang, đã phát hiện nghi phạm, hẩn ở...”

Chương 87: Tróc nã

“Hẩn ở ngõ Tứ Đức Lý Thành Tây, người của chúng ta đã đi qua đó rồi.”

Sau khi người ăn bánh bao này nói xong nhưng những lời trên, liền chùi miệng, rời khỏi nơi này.

Bản thân Tô Bằng ngồi ở trong tiệm, ăn chiếc bánh bao cuối cùng, hẩn ở Hỏa Lang Nhĩ từng thấy bản đồ khu vực quận Giang Ninh, khu vực kia trong Tứ Đức Thành Tây hẩn biết, trước khi Thành Tây được xây dựng rộng hơn, khu vực kia chính là kẻ sát chỗ tường thành, nhà cửa ở chỗ này có không ít, nơi đó là nơi ở của tầng lớp nhân sĩ trung đẳng quận Giang Ninh, không xem như quá quý củ, cũng không xem như quá hỗn loạn.

Trong đầu nhớ lại những những tin tình báo kia một chút, Tô Bằng nhét chiếc bánh bao cuối cùng vào trong miệng, sau đó ném lại mấy đồng tiền, bản thân đi về phía địa chỉ kia ở Thành Tây.

Khi Tô Bằng đi đến ngõ Tứ Đức Lý kia, phát hiện đó là một nơi giao thông hết sức dễ dàng, khắp nơi đều là ngõ nhỏ đường nhỏ đan chéo khắp nơi, hai bên đường, phần lớn là nhà nhỏ độc môn độc viện, mỗi một căn tổng diện tích bình quân khoảng sáu mươi bảy mươi đến một trăm hia mươi, xem như tập trung quy hoạch, chẳng chịt hấp dẫn, Tô Bằng vừa đi vào bên trong, vừa để ý những đầu ngõ này.

Cuối cùng, Tô Bằng đi đến cửa một gia đình trong ngõ hẻm, chỉ thấy trên cổng nhà này có treo một chùm thảo dược nhỏ đặc sản địa phương, bèn đi tới, ở trên cửa một nhà, ba nhanh, hai chậm, hai nhanh, lại hai chậm gõ liên chín cái.

Không bao lâu sau, cánh cửa căn nhà kéo kẹt một tiếng mở ra, một nam nhân mặc áo vải màu xám chạy ra mở cửa, nhìn Tô Bằng, khẽ gật đầu, để Tô Bằng vào trong.

Tô Bằng đi vào sân nhỏ của ngôi nhà này, chỉ thấy trong sân đặt một cái bàn, có tám chín người ngồi vây quanh cái bàn đang thấp giọng thảo luận gì đó, lúc này thấy Tô Bằng, những người này đồng loạt gật đầu, xem như chào hỏi với Tô Bằng.

“Hỏa Lang Tông quản sự, nơi này không tiện hành lễ, đã vãn an ngài rồi.”

Một người đứng đầu trong đó, đi tới nói với Tô Bằng, sau đó lấy ra một chiếc ghế, để Tô Bằng ngồi xuống.

Sau khi ngồi vào chỗ, Tô Bằng chỉ thấy trên mặt bàn trải một tấm bản đồ vùng lân cận, hỏi.

“Thế nào rồi?”

“Hỏa Lang Tông quản sự, đêm qua trên mặt bàn Đường Côn của Tứ Hải Bang sai người đưa tin tức tới, nói là nơi này phát hiện người mà ngài miêu tả, chúng ta dò hỏi người phát hiện tình hình, là một tiểu đầu mục của Tứ Hải Bang, khoảng thời gian trước, đi đến nơi này đòi nợ của người khác, phát hiện người nợ, người nợ cao bảy thước ba tấc, mũi ưng, môi mỏng, mặt rất bình thường, còn người mắc nợ kia cách một căn nhà là hàng xóm với hắn, dựa theo hắn nói, người này cứ hai tháng mới đến nơi này ở lại bốn năm ngày, lúc đến căn bản ban ngày trong sân cũng không có tiếng động, ngẫu nhiên buổi tối có âm thanh giống như luyện võ, vừa vặn phù hợp đặc trưng người mà ngài muốn tìm, chúng ta bèn tìm đến đây.”

“Bây giờ căn nhà chúng ta đang ở, chính là trung dụng căn nhà của tên thieus nợ kia, nghi phạm bây giờ không ở trong nhà, dựa theo hắn nói, khoảng thời gian này nghi phạm đều vào lúc buổi chiều khi mặt trời sắp xuống núi mới trở về, chúng ta vẫn còn có thời gian thông thả sắp xếp, lúc đang bàn bạc, thì ngài tới.”

Tô Bằng gật đầu, người ở đây cũng không hoàn toàn là thuộc hạ của hắn, còn có thuộc hạ của người khác trong Hắc Lang Nhĩ, có điều lúc này trong

thành toàn lực điều tra hung thủ thật sự giết chết phú ông, liền tạm thời nghe mình điều khiển.

“Các người làm rất tốt, các người lập tức kiểm chứng hàng xóm chung quanh lần nữa, đồng thời để các huynh đệ thân thủ tốt đi vào trong căn nhà kia kiểm tra một lần.”

Tô Bằng nói, trong lòng hắn có loại trực giác, người lần này mình tìm được, chính là Tào thọt mộc.

Đám trinh sát thuộc hạ của Tô Bằng gật đầu, mỗi người đều tự làm việc của mình, không bao lâu, khẩu cung của các hộ gia đình xung quanh đã điều tra được hết, hoàn toàn không giống những gì người trong làng này nói.

Còn người lên vào trong căn nhà này, từ trong nhà, lục soát ra được một thanh đao thép cứng dính máu, giống như chính là hung khí.

“Đại nhân, như vậy xem ra, người trong nhà kia, đích thị là hung phạm không thể nghi ngờ!”

Đứng bên cạnh Tô Bằng, tiểu đầu mục trinh sát kia nói.

Tô Bằng gật đầu, từ bên hông gỡ tấm lệnh bài xuống, đưa cho người kia, nói.

“Đích thị là người này không sai, người cầm tấm lệnh bài của Hàn phó thống lĩnh này, đi vào trong Hắc Thủy quân tìm Hàn phó thống lĩnh và tướng quân Bao Trạch, khẩn cầu bọn họ đến giúp đỡ một tay, bắt hung phạm!”

“Tuân lệnh!”

Tiểu đầu mục nhận lấy lệnh bài, đi ra khỏi căn nhà mọi người lấy làm cứ điểm.

...

Thời gian thấm thoát trôi đi, đã gần tới hoàng hôn, hôm nay sắc trời có phần âm đạm, trên bầu trời không ít mây đen, nhìn không thấy mặt trời lặn về

phía tây, từng cơn gió mát, chắc rằng sau đó không lâu trời sẽ đổ mưa thôi, dân chúng bận rộn trong thành, mỗi người cũng đều chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi.

Ở trong ngõ hẻm Tứ Đức Lý, trong căn nhà ban ngày Tô Bằng bước vào kia, Hàn Thác một thân thường phục, tay cầm một cây thiết thương, ngồi thẳng trong sân, Tô Bằng ở bên cạnh hắn, sau lưng mang Vô Phong kiếm, ngoài ra còn có hai ba trinh sát, hai mươi mấy Hắc Thủy quân cưỡi bò quân phục, nấp ở trong sân căn nhà, còn chỗ cửa, có hai trinh sát đang khăn trương thông qua khe cửa, quan sát tình hình bên ngoài.

“Tô Bằng, người xác định đúng là người này?”

Ngồi ở trong sân, Hàn Thác dùng một miếng vải trắng lau chùi thiết thương, thanh âm trầm thấp hỏi Tô Bằng.

“Đúng thế, nếu không thuộc hạ cũng không dám làm phiên tướng quân.”

Tô Bằng gật đầu, thấp giọng trả lời Hàn Thác.

Hàn Thác xua xua tay, nói.

“Hi vọng như thế, lần này bốn tướng quân cùng tướng quân Bao Trạch đều đến đây, gần như là để giúp đỡ cho người, tốt nhất đừng để cho chúng ta đi một chuyến vô ích.”

Tô Bằng gật đầu, thật ra hắn vẫn không sai khiến được Hàn Thác, chỉ là Hàn Thác vừa vặn là chủ sự thành chủ uỷ nhiệm điều tra hung án sát hại phú ông trong thành, trong lòng rất đề ý, mới có thể sau khi nhận được tin tức của Tô Bằng, tự mình chạy đến đây, còn Bao Trạch, thì lại được Hàn Thác mượn tới, dẫn theo ba mươi Hắc Thủy quân, ẩn nấp ở một khoảng sân khác trong chỗ ở của nghị phạm chờ điều động, còn trong chỗ ở của chính nghị phạm, cũng ẩn nấp hai mươi Hắc Thủy quân và bách phu trưởng Lý Thanh.

Đang lúc Tô Bằng còn muốn nói thêm vài điều với Hàn Thác, bỗng chợt nhìn thấy trinh sát ghé người bên cửa đột nhiên đưa ra ám hiệu.

“Nghỉ phạm tới rồi!”

Tô Bằng thâm nghĩ trong lòng, tiến lên hai bước, tới gần cửa, xuyên qua khe cửa cố ý để lộ ra nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy, ở đầu hẻm Tứ Đức Lý, một người cơ thể còng xuống, cầm cái bọc màu xanh thật dài, đang chậm rãi đi tới.

Tô Bằng xuyên qua khe hở nhìn người nọ, mặc dù người nọ cố ý còng người xuống, che giấu thân hình, nhưng Tô Bằng vẫn nhìn ra một tia cảm giác quen thuộc, đến khi nhìn thấy gương mặt của người kia, lập tức nhận ra, người này, chính là Tào thợ mộc.

Chỉ thấy trong tay hắn mang theo một cái bọc màu xanh, thông thả đi đến bên đầu hẻm.

Tô Bằng chậm rãi gở xuống Vô Phong kiếm từ sau lưng, còn Hàn Thác vốn đang ngồi ở trong sân, cũng đã đứng lên.

Tô Bằng từ trong khe hở nhìn thấy, Tào thợ mộc đóng giả thành người gù, cơ thể còng xuống, chậm rãi đi đến đầu ngõ, đột nhiên, hắn dừng lại.

“Hắn phát hiện manh mối gì sao?”

Trong lòng Tô Bằng âm thầm suy nghĩ, trong lòng có phần bức bối, lại thấy Tào thợ mộc kia dừng một chập, lại bắt đầu đi vào bên trong.

Tô Bằng, chậm rãi tuốt Vô Phong kiếm ra khỏi vỏ kiếm...

...

Lúc này, Tào thợ mộc giả dạng thành người gù kia, đi vào trong ngõ Tứ Đức Lý, không biết tại sao, trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một tia bất an.

“Nơi này yên tĩnh quá chẳng...”

Nhìn một hồi lâu, Tào thợ mộc rút cuộc tìm được nguyên do bất an, trong ngõ không thấy bóng người nào, trong lòng cảm thấy khác thường, bình

thường, nơi này hẳn phải có một vài đứa nhóc chơi đùa, còn có một vài ông cụ đang đánh cờ, hôm nay lại chẳng thấy bóng người nào.

Lướt nhìn sắc trời, trong lòng Tào thợ mộc thả lỏng một chút, trời cũng sắp mưa rồi, có lẽ bọn họ đã về nhà tránh mưa.

Thế nhưng, không biết vì sao, trong lòng Tào thợ mộc, vẫn có một tia bất an quanh quẩn.

“Cảm giác này... giống như mười năm trước...”

Tào thợ mộc đột nhiên có chút hoảng hốt, hẳn nhớ tới chuyện của mười năm trước, khi đó, mình và muội muội, quen biết tên mặt người dạ thú kia...

Trong, hốt hoảng và tức giận, Tào thợ mộc đã chạy đến bên cửa nhà mình, vừa định mở khóa vào trong nhà, chợt nghe góc đường vang lên từng đợt âm thanh.

Tào thợ mộc quay đầu nhìn lại, lại nhìn thấy, là một đứa bé từ ngoài ngõ nhỏ chạy vào, Tào thợ mộc không khỏi cười cười, đứa nhỏ này hẳn biết, chính là ở trong ngõ nhỏ, mình còn từng cho nó kẹo.

Lúc hắn đang vừa định vào trong nhà mình, đột nhiên, cánh cửa một nhà khác bật mở, thiếu phụ trung niên thân thể thô kệch xông ra ngoài, một phen ôm đứa nhỏ kia, Tào thợ mộc biết, đó là mẹ của đứa trẻ kia, hắn vừa định lên tiếng chào hỏi, lại nhìn thấy thiếu phụ trung niên kia ôm lấy đứa nhỏ, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ nhìn mình, thoáng cái đã ôm đứa nhỏ vào trong nhà nàng, sau đó lập tức nghe thấy âm thanh cài chốt cửa.

Trong lòng Tào thợ mộc lập tức đè nặng, hẳn dường như đã hiểu được, bất an của mình đến từ đâu...

“Không hay!”

Tô Bằng ở trong căn nhà gần đó, nhìn thấy cảnh này, trong lòng không khỏi hô to một tiếng không hay.

Trên mặt của Tào thợ mộc đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó lộ ra kinh hãi, Tô Bằng liền biết, xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi.

“Rầm!”

Đúng vào lúc này đây, cánh cửa căn nhà Tào thợ mộc, đột nhiên bị người một cước đạp mạnh, một tấm lưới lớn, bao trùm trời đất bay ra, trùm lên đầu Tào thợ mộc!

Chương 88: Chuyện cũ của Tạ An

Một tấm lưới lớn tung cao ba bốn thước, bao trùm trời đất chụp xuống đầu Tào thợ mộc, đồng thời, bách phu trưởng Lý Thanh nấp sau cánh cửa căn nhà kia chợt quát một tiếng, cầm lấy trường đao nhảy ra ngoài nghênh chiến với Tào thợ mộc!

Phản ứng của Tào thợ mộc cũng không chậm, mặc dù khắp tấm lưới lớn kia đều là móc câu lưới câu sắc bén, còn được rút thêm nội kinh, khí thế gấp rút, nhưng Tào thợ mộc vẫn nhanh chóng lăn một vòng, tránh thoát khỏi tấm lưới lớn kia.

Lúc này đây, trường đao của bách phu trưởng Lý Thanh cũng bổ về phía Tào thợ mộc!

“Giết!”

Tô Bằng cùng Hắc Thủy quân còn có trinh sát nấp ở hai bên nhà, cùng nhau xông ra vây giết.

Tào thợ mộc lăn lộn trên mặt đất, đột nhiên xoay tròn, thân thể bật dậy khỏi mặt đất, nhảy về phía sau, tránh né một đao khí thế kia của Lý Thanh, nhưng lúc này, hai người Tô Bằng, Hàn Thác, đã cùng đám Hắc Thủy quân xông ra.

“Cầu tặc, ngày chết ngươi đến rồi!”

Hàn Thác thấy Tào thợ mộc, lập tức nhận ra hấn, hét lớn một tiếng, nhảy lên cao hơn ba thước, thiết thương liên tiếp đâm liên ba bốn nhát vào không trung, đâm xuống dưới.

Thân thủ Tào thợ mộc vô cùng không tồi, dưới tình huống như vậy nhưng vẫn có thể đánh trả, chợt thấy hắc vậy mạnh bọc dài màu xanh vốn ở phía sau, một thanh trường đao đột nhiên xuất hiện, vạch một đường giữa không trung, bổ vào trên mũi thương của Hàn Thác!

“Keng!”

Tô Bằng chỉ nghe thấy âm thanh từng đợt khí kinh va chạm mạnh liệt vào nhau, nội kinh của Hàn Thác, đại khái là nội công mãn cấp xanh thẫm, còn Tào thợ mộc dường như cũng không kém là bao, chợt nghe thấy một tiếng inh tai nhức óc, Tô Bằng cảm giác trên mặt bị khí kinh bùng nổ quét tới làm cho bỏng rát, còn Tào thợ mộc, giống như không địch lại uy lực thiết thương của Hàn Thác, lùi về sau hai bước.

“Giết!”

Lý Thanh lúc này bỗng chợt ra tay, mạnh mẽ bổ thẳng một đao, bổ về phía Tào thợ mộc, Tào thợ mộc sợ mà không loạn, dựng thẳng trường đao, làm tư thế giảm bớt lực.

“Không hay! Cầu tặc muốn chạy!”

Tô Bằng trông thấy, lập tức nhận ra một chiêu này chủ yếu là vì mượn lực, quả nhiên, chỉ thấy một đao mang theo nội kinh của Lý Thanh sau khi bổ tới, Tào thợ mộc kia, không ngờ giống như tờ giấy mỏng bị đánh bay, cũng không phải do công lực Lý Thanh hùng hậu như thế, mà là Tào thợ mộc mượn lực, muốn bay ra ngoài.

“Pung!”

Vừa lúc đó, sau lưng bọn người Tô Bằng, vang lên tiếng dây cung chấn động, lại là một mũi tên do bách phu trưởng Bao Trạch bắn ra.

Tào thợ mộc thâm hô trên không trung, trường đao trong tay nhanh chóng bổ xuống, chém vào mũi tên màu đen kia, chỉ nghe một tiếng “phập” chấn động, mũi tên màu đen kia miễn cưỡng bị chém ra bên cạnh một chút, bắn vào trên bức tường, cắm sâu vào tường đá xanh sáu bảy tấc!

“Võ công giỏi! Xem Liên Châu tiên pháp của ta đây!”

Bao Trạch hét lên một tiếng, bỗng nhiên rút ra ba mũi trường tiễn sắt cứng, hai tay sử dụng thủ pháp đặc thù kéo mở dây cung, ba tiếng “pung pung pung” chấn động liên tiếp phát ra, ba mũi trường tiễn thép cứng, liên tục bắn ra theo hình tam giác.

Trường tiễn thép cứng nháy mắt đã bắn tới trước người Tào thợ mộc, nhưng Tào thợ mộc này thân pháp quả thật quá cao, trên không trung bất ngờ gấp cong người, ba mũi trường tiễn thép cứng kia, sượt qua thân mình hắn, thật không ngờ có thể tránh né toàn bộ.

“Đa tạ lót đường cho ta, ta đi đây!”

Tào thợ mộc kia, thân pháp so với võ công dường như càng cao hơn một bậc, thân thể hình cong bật mình trong không trung, giẫm lên trường tiễn thép cứng bắn vào trong tường, bất thành linh lại bay lên cao bốn năm mét, dường như muốn nhảy ra khỏi nhà, chạy thoát khỏi vòng vây nơi này.

“Pung!”

Đột nhiên, bên dưới căn nhà Tào thợ mộc lướt qua, đột nhiên lại vang lên âm thanh tên rời khỏi dây cung, Tào thợ mộc kinh hô một tiếng, vung đao ngăn cản, nhưng vẫn bị một mũi tên màu đen bắn trúng bả vai!

“Nỏ tiễn?”

Tào thợ mộc lão đảo rơi xuống nóc nhà, trong miệng kinh hô.

Bên dưới lại vang lên âm thanh nỏ tiễn liên tiếp bắn ra, chỉ thấy Tào thợ mộc kia lặn lộn trên nóc nhà, tránh thoát hai mũi nỏ tiễn, sau đó tung người, bỏ chạy về một hướng.

“Đáng chết! Nhiều người như vậy, điều cả quân nữ, vẫn để cho hắn chạy thoát!”

Lý Thanh thấy, không khỏi tức giận gầm lớn.

“Ta đuổi theo hắn!”

Tô Bằng vẫn chưa ra tay, đột nhiên nhảy lên, nhảy lên trên nóc nhà, tung mình hai cái, liền biến mất ở trong tầm mắt bọn người Hàn Thác!

...

Tô Bằng nhảy lên nóc nhà, chỉ thấy phía trước đường rút của Tào thợ mộc cũng không có cao tới cao lui, mà lại nhảy xuống, liên tục tung mình trên đường cái, một mạch chạy về cổng thành phía tây.

Chỉ cần không phải tung mình lên xuống liên tiếp, vượt qua những căn nhà này, Tô Bằng đối với khinh công của mình vẫn rất có lòng tin, Tô Bằng thi triển thân pháp Thần Hành Bách Biến, đuổi theo Tào thợ mộc kia.

Tào thợ mộc kia thân pháp thật sự là lợi hại, dường như so với dân tộc Diêu Thông Tô Bằng từng gặp kia tốc độ còn nhanh hơn gấp mấy lần, rất nhanh liền chạy tới cửa thành, những binh sĩ gác thành kia căn bản còn chưa kịp đóng cửa thành, hắn đã vọt ra ngoài rồi.

Tô Bằng càng đuổi càng kinh hãi, Tào thợ mộc phía trước thân pháp thật sự quá kinh khủng, không ngờ còn nhanh hơn mình một bậc.

“Lần này đuổi không kịp hắn, về sau sợ rằng không còn cơ hội bắt được hắn, hắn cũng bị thương, đúng là thời cơ tốt để bắt hắn, đành dùng món đồ kia vậy.”

Trong lòng Tô Bằng tính toán, sau đó vung tay lên, rút ra một lá bùa từ trên người hắn, Tô Bằng nhanh chóng dán lá bùa kia lên trên chân của mình.

Là Thần Hành Phù có được ở chỗ cửa hàng thần bí kia!

Đột nhiên trong lúc đó, Tô Bằng cảm giác tốc độ của mình tăng lên một phần, gia tăng khinh công, tốc độ nhanh hơn, đã tiếp cận tốc độ của Tào thợ mộc phía trước.

“Hôm nay nhất định phải bắt người về quy án!”

Tô Bằng thâm nghĩ trong lòng, thi triển khinh công, đuổi theo Tào thợ mộc kia!

...

Tào thợ mộc cùng Tô Bằng hai người người truy ta đuổi, tốc độ đều cực nhanh, rất nhanh đã chạy được hơn mười dặm, tiến vào trong khu rừng hoang gần quận Giang Ninh.

Tốc độ của Tô Bằng cực kỳ ổn định, duy trì ở tốc độ nhất định, nhưng Tào thợ mộc phía trước, trên vai trúng một mũi nỏ tiễn, gần như đã bị thương đến xương cốt, chẳng những đau đớn, còn mất máu, tốc độ dần dần chậm lại, khoảng cách giữa hắn và Tô Bằng, không ngừng kéo gần.

Tào thợ mộc phía trước, cũng biết tình hình này không ổn, chỉ thấy hắn đột nhiên đổi hướng, chạy về một hướng khác, trong lòng Tô Bằng âm thầm tính toán, không sợ hắn giả vờ, một đường đuổi theo tới cùng.

Không bao lâu, hai người đã đuổi đến bên vách núi, trên vách núi, là một khoảng đất trống không.

Tào thợ mộc chạy đến nơi đây, cơ thể đột nhiên khựng lại, một tay nắm chặt trường đao, quay đầu, lạnh lùng nhìn sau lưng.

Tô Bằng cũng đã đuổi đến nơi đây, nhìn thấy Tào thợ mộc căm phẫn nhìn mình, khẽ mỉm cười, nói.

“Không chạy nữa sao?”

“Ta bị thương, tốc độ ngươi cũng không chậm, tiếp tục chạy nữa đối với ta vô cùng bất lợi, chi bằng ở nơi này giải quyết mọi chuyện với ngươi, ta biết ngươi, một tháng trước, căn bản còn không biết võ công...”

Tào thợ mộc nhìn Tô Bằng, mở miệng nói.

“Ồ? Hôm nay ngươi còn cảm thấy ta dễ ức hiếp như vậy nữa không?”

Tô Bằng nghe thế, không khỏi càng cười rộ hơn, Vô Phong kiếm trong tay tà tà chỉ về phía trước.

“Ta chỉ hận trước đây, trước đây đã quá coi thường ngươi, mới rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay, chỉ là ta đã thu liễm tâm tính, còn ngươi... Cho dù

có kỳ ngộ, thời gian nửa tháng, làm sao có thể có được công phu như thế này?”

Tào thợ mộc hừ lạnh, răng cắn đơn đao, đưa tay lên chỗ mũi tên, trên tay dùng chút nội lực, bẻ gãy nỏ tiễn cắm ở sau vai, rút đao từ trên miệng xuống, cầm đao chỉ vào Tô Bằng.

“Vậy thì thử chút xem.”

Tô Bằng cười nhạt nói, hăn cũng không nóng vội ra tay, thời gian càng lâu, đối với chính mình càng có lợi.

Nhưng mà Tào thợ mộc cũng biết tâm tư của Tô Bằng, không cho Tô Bằng cơ hội khiến thương thế của mình trở nên trầm trọng hơn, cầm đao hét lớn, đánh tới Tô Bằng!

Tô Bằng cầm kiếm, bày ra kiếm thế, quanh thân lập tức giống như xuất hiện lực trường phòng ngự, ngăn cản đao ảnh cuộn cuộn Tào thợ mộc bổ tới, dù bận vẫn ung dung, nhìn như chỉ là phòng ngự, thật ra bản thân đang âm thầm tụ lực sát chiêu.

Hai người, triển đấu với nhau...

...

Bốn mươi phút sau.

“Ầm... ầm...”

Trên bầu trời không ngừng vang lên tiếng sấm rền, từng hạt mưa lớn không ngừng trút xuống, ở bên vách núi, Tô Bằng cầm kiếm, nhìn Tào thợ mộc trước mắt.

Tào thợ mộc lúc này, đầu vai bên trái trúng nỏ tiễn máu đã thấm ướt một mảng, cánh tay phải của hăn, vừa rồi còn bị tụ lực sát chiêu Bán Thức Kiếm Pháp của Tô Bằng đả thương, Tào thợ mộc lúc này, sắc mặt như tro tàn.

Tô Bằng cầm kiếm nhìn Tào thợ mộc, Bán Thức Kiếm Pháp của mình lại lần nữa bộc lộ vào chỗ không đủ, Bán Thức Kiếm Pháp tấn công cường

địch còn được, nhưng gặp phải kẻ địch hơi yếu, dường như vẫn không đủ sức bèn, đánh bốn mươi phút, một lần ngụy tất sát không có tự lực thành công, vẫn là dựa vào sát chiêu cuối cùng thành công, mới khiến cho Tào thợ mộc mất đi chiến lực.

“Tào thợ mộc, ngươi còn có gì muốn nói không? Lát nữa ta sẽ bắt ngươi về quận Giang Ninh tổng vào đại lao, cho dù ngươi muốn nói, cũng không có ai muốn nghe.”

Tô Bằng chĩa kiếm vào người Tào thợ mộc, nói với hắn.

“Đây cũng là võ công ngươi học được từ Tử Hà môn sao? Quả nhiên lợi hại... Có thể khiến cho người nửa tháng trước vẫn không biết võ công, đánh thắng ta khổ tu hai mươi năm! Nếu ta có võ công như thế, tội gì báo thù không thành!”

Tào thợ mộc bởi vì mất máu đã có chút hoảng loạn, lúc này sắc mặt tái nhợt, trong miệng lầm bầm.

“Báo thù? Báo thù gì? Ngươi học võ công, là để sát hại những phú ông kia sao? Ta nhìn không ra, không ngờ ngươi còn căm thù kẻ giàu có như thế.”

Tô Bằng nhìn Tào thợ mộc, khinh thường nói.

“Ngươi biết cái gì? Ta giết những kẻ kia, đều là đại gian đại ác, chết chưa hết tội! Ngươi biết cái gì?”

sắc mặt Tào thợ mộc gần như điên cuồng, nói với Tô Bằng.

“Dường như hắn có nỗi khổ tâm nào đó?”

Tô Bằng nhìn bộ dạng Tào thợ mộc, tâm tình giống như không giống như là giả vờ, trong lòng dường như có chút thay đổi, chẳng lẽ hắn còn có chuyện cũ gì đó hay sao?

“Ngươi nói bọn họ đại gian đại ác... Vậy ngươi nói thử xem, rốt cuộc bọn họ đã làm chuyện gì khiến người người oán trách?”

Tô Bằng nhìn Tào thợ mộc, nói với hắn.

“Nếu như ta nói, bản thân ngươi đặt mình vào trong đó, ngươi dám nghe sao?”

Tào thợ mộc ngẩng đầu, nhìn về phía Tô Bằng, hai mắt giống như đang chất vấn Tô Bằng.

“Ha ha, cái khác ta không dám nói, lá gan ta vẫn lớn lắm, ngược lại ngươi nói thử xem, ngươi có nổi khỗ tâm gì.”

Tô Bằng nói với Tào thợ mộc.

“Vậy được... Dù sao ta cũng sẽ chết, vậy thì nói cho ngươi nghe cũng không sao... Thật ra ta không phải họ Tào, ta họ Tạ, tên là Tạ An...”

Tào thợ mộc, hay phải gọi là Tạ An, chậm rãi mở miệng kể.

Tô Bằng chăm chú lắng nghe, tinh thần của hắn chăm chú hơn vừa rồi rất nhiều, bởi vì, góc trái dưới tầm mắt của mình, phát hiện một thông tin hệ thống thông báo.

“Bạn khởi động nhiệm vụ manh mối “Chuyện xưa của Tạ An”...”

Chương 89: Huyết yến

“Àm àm!”

Tiếng sấm rền vang trên bầu trời, mưa đã bắt đầu trút xuống.

Tô Bằng nhìn Tào thợ mộc trước mắt... Cũng chính là Tạ An, chỉ nghe hắn đột nhiên nói.

“Ngươi biết ngươi biết Cổ Kiếm sơn trang và chủ nhân Cổ Kiếm sơn trang chứ?”

“Cổ Kiếm sơn trang?”

Tô Bằng nghe thế, nhớ lại một chút, nhớ tới tình báo tùy cơ mình có được ở chỗ Bắc Sứ, có một tin tức chính là “Cuối tháng Cổ lão gia Cổ Kiếm sơn trang có một lô hàng đến”.

Đang suy nghĩ tin tình báo mình tra được từ chỗ Hắc Lang Nhĩ, Tô Bằng nói.

“Cũng từng nghe nói, chủ nhân Cổ Kiếm sơn trang tên Cổ Kiếm, năm nay bốn mươi lăm, là đệ tử phái Thanh Thành, dường như là đồng môn sư huynh đệ với thành chủ quận Giang Ninh Mạc Thiên Kinh.”

“Hừ... Những tin tức người biết chỉ là bề ngoài mà thôi, nhưng người biết, Cổ Kiếm, Cổ lão gia này, là một gã mặt người dạ thú như thế nào không?”

Tạ An nói, tâm tình của hắn đột nhiên kích động, mạch máu trên cánh tay đều hắn cả lên, tay phải còn có thể dụng lực nắm chặt bùn đất trên mặt đất, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Hắn làm sao? Người nói rõ xem nào.”

Tô Bằng nghe thế, dự cảm được có một chút manh mối, nói với Tạ An...

....

Tạ An ổn định tâm tình một chút, mới mở miệng, chậm rãi nói.

“Tên thật của ta, là Tạ An, cha mẹ của ta cũng đều là nhân vật giang hồ, đã từng có danh tiếng trong chốn võ lâm, về sau trở thành đôi phu thê trong giang hồ, bèn thoái ẩn giang hồ, ẩn cư ở một trấn nhỏ, đồng thời liên tiếp có hai đứa con một trai một gái, lớn hơn chút chính là ta, nhỏ hơn chút là muội muội của ta, tên là Tạ Tuyết Như.”

“Phụ mẫu ta mặc dù ẩn cư, nhưng cũng không vứt bỏ võ công, cũng đem một thân công phu, toàn bộ truyền hết cho hai huynh muội chúng ta, hai người chúng ta căn cơ rất là vững chắc, tuổi còn nhỏ, đã có một thân võ công không tồi, sớm ngày mong muốn lẫn lộn giang hồ một phen, chỉ là phụ mẫu song thân biết rõ giang hồ hiểm ác cỡ nào, muốn ràng buộc chúng ta trong nhà, không cho hai người chúng ta hành tẩu giang hồ.”

“Chỉ là không ngờ, năm đó ta hai mươi tuổi, châu quận cha mẹ ẩn cư, xuất hiện ôn dịch, cha mẹ ta tấm lòng nhân hậu, lại hiểu biết chút ít y thuật, đi đến cứu tế nạn dân, nhưng không ngờ ngược lại bị nhiễm phải ôn dịch, song

song qua đời, ta cùng muội muội sau khi mai táng cha mẹ xong, cũng vút bỏ ràng buộc, không cam lòng sống một cuộc sống bình lặng ở quê hương, ta bèn bán hết nhà cửa sản nghiệp cha mẹ để lại, cùng với muội muội, cùng nhau hành tẩu giang hồ.”

“Võ công phụ mẫu ta truyền thụ cho hai huynh muội chúng ta, quả thực không tồi, lại thêm ta tuổi trẻ, tích góp cha mẹ để lại không ít, dùng tiền hào phóng, không qua mấy năm, đã nổi danh cùng với muội muội, những năm trẻ tuổi đó, trong lòng thầm nghĩ hành hiệp trượng nghĩa, trong giang hồ, đặc biệt cứu nguy giải khổ... Nào ngờ trong một ngày của mười lăm năm trước...”

Nói đến đây, trong ánh mắt Tạ An toát ra hồi hận sâu sắc, nói.

“Mười lăm năm trước, lúc ta và muội muội đi qua phủ Từ Châu, dừng chân ở một căn khách điểm trong thôn nhỏ, nhìn thấy chủ quán khiêng một tên bị bệnh ra, chúng ta nhất thời tò mò, tiến lại hỏi thăm, nghe chủ quán nói, người này bị bệnh ở trong khách điểm của bọn họ, nhưng mà bạc trên người hình như bị trộm mất, bệnh tình lại trầm trọng, gần như không còn ý thức, người khách điểm sợ hấn bệnh chết ở chỗ này, bèn dự định ném hấn vào trong núi hoang mặc hấn tự sinh tự diệt...”

“Lúc ấy hai người huynh muội chúng ta còn quá trẻ, động lòng trắc ẩn, bèn ra bạc, mời đại phu cho hấn, chẩn bệnh cho hấn, hơn nữa muội muội của ta, còn tự mình chăm sóc cho người này.”

“Khoảng chừng ba năm ngày sau, bệnh tình người này chuyển biến tốt đẹp, tỉnh táo trở lại, nói lời cảm ơn hai huynh muội bọn ta, ta nhìn tướng mạo và quần áo của hấn, không giống như là người quanh năm khổ khổ, hỏi rõ thân phận của hấn, mới biết được hấn là đệ tử phái Thanh Thành, lần này ra ngoài làm việc cho môn phái, không ngờ túi tiền bị trộm mất, cũng nhiễm phải bệnh nặng, chán nản ở lại thôn nhỏ đó, sau đó được hai huynh muội bọn ta cứu giúp...”

“Người kia nhìn qua thì chỉ lớn hơn chúng ta khoảng chừng bảy tám tuổi, trong ngôn ngữ lại vô cùng thành thực nghiêm chỉnh, ta và muội muội kinh nghiệm giang hồ không nhiều, nhưng lại cảm thấy hấn hợp ý, ta đã xem hấn là hảo hữu chí giao, còn muội muội của ta, dường như có tình ý với hấn, về

sau chúng ta đều có việc của riêng mình, ta bèn tặng cho hắn lộ phí ba trăm lượng bạc, còn hắn, thì nói cho chúng ta biết, hắn tên là Cổ Kiếm, nếu sau này đến gần vùng quận Giang Ninh, có thể tới Cổ Kiếm sơn trang tìm hắn.”

“Cổ Kiếm? Chính là chủ nhân Cổ Kiếm sơn trang?”

Tô Bằng nghe thế, bèn hỏi hắn.

“Chính là hắn... Chính là tên đại ác nhân đó...”

Tạ An nghiêng răng ken két, hồi lâu sau, mới khôi phục lại bình tĩnh, tiếp tục nói.

“Ta và muội muội, vẫn không có cơ hội đến Tô Châu quận Giang Ninh, mãi đến khi ba năm sau... Ba năm sau, ta cùng muội muội trong một cơ hội tình cờ, thăm dò được một địa điểm bảo tàng cất giấu kho báu tiền triều, ở lân cận Tô Châu, bèn cùng nhau ngồi thuyền đến nơi đó... Lúc đi ngang qua quận Giang Ninh, đúng lúc nghe nói người giang hồ nhắc tới Cổ Kiếm sơn trang, ta cùng muội muội Tuyết Như bỗng chợt nhớ tới chuyện của Cổ Kiếm năm xưa, muội muội Tuyết Như của ta trong lòng dường như vẫn luôn nhớ tới tên cầm thú kia, liền muốn cùng ta đi thăm Cổ Kiếm mấy năm này như thế nào, chúng ta, bèn cùng nhau đi tìm Cổ Kiếm sơn trang, nhưng không ngờ rằng...”

Tô Bằng nghe đến tình tiết này, đã dự đoán được điều gì đó, muội muội Tạ An sợ là... Nhưng Tô Bằng lại không nói gì thêm, lẳng lặng nghe Tạ An nói tiếp.

“Chúng ta đi đến Cổ Kiếm sơn trang, quả thật nhìn thấy Cổ Kiếm kia, người này ba năm không gặp, xem ra càng giàu có cũng rất có phong độ, thấy hai người chúng ta, dường như nhiệt tình xuất phát từ đáy lòng, đêm đó thiết yến khoản đãi hai người bọn ta, ta uống đến choáng váng hoa mắt, nhất thời nhanh miệng, đem chuyện bản đồ kho báu nói ra, Cổ Kiếm kia nghe thế, lúc đó không có điều gì khác thường, chỉ nói trong sơn trang của hắn, có một lô rượu nho Tây Vực mới đến, muốn mời huynh muội bọn ta thưởng thức một phen xem sao, ta không có nghĩ nhiều, bèn đồng ý với hắn, quả nhiên hắn lấy ra một bình rượu nho ngon lành, ta tham lam uống thêm mấy chén, nhanh chóng đã không còn biết chuyện gì.”

“Nhưng lúc ta tỉnh lại... ta phát hiện, ta đã ở trong địa lao, hai tay hai chân đều bị khóa sắt khóa chặt, trói lại trong địa lao... Còn bình khí tùy thân của ta, võ công bí tịch phụ thân truyền cho ta, còn có bản đồ kho báu trên người, đều không thấy nữa... Ta thật sự quá mức ngu xuẩn, thậm chí không kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì, chỉ khi ta nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của Cổ Kiếm xuất hiện ở trong địa lao, ta mới hiểu được...”

“Hắn bỏ thuốc mê, ngươi đã trúng bẫy của hắn, ngươi không ngờ, hắn sẽ lấy oán báo ân như vậy đúng không.”

Tô Bằng nghe vậy, hỏi Tạ An.

“Đúng vậy... Nhưng, đây không phải tất cả... không phải tất cả...”

Tạ An nói, nói đến đây, thân thể của hắn bắt đầu run rẩy, không biết có phải là phản ứng do tâm tình kích động đến cực điểm hay không, hắn nói.

“Ta ở trong địa lao, bị giam ba ngày... Có một tên tra khảo, luôn luôn tra khảo ta, tra khảo về chuyện kho báu... Ba ngày đó xảy ra chuyện gì, ta vĩnh viễn không muốn nhắc lại, ba ngày đó, là ba ngày nhục nhã nhất của ta trên thế gian này...”

“Ngươi giết hắn.”

Tô Bằng nghe thế, nói với hắn.

“Đúng vậy... Người kia không ngờ rằng, mẹ ta từ nhỏ đã dạy cho ta một môn nhu thuật tên là Súc Cốt Công... Ta trước nay vẫn cho là ta vĩnh viễn sẽ không dùng đến nó, nhưng nó lại cứu mạng ta... Ba ngày sau, nội công của ta khôi phục một ít, thừa dịp tên tra khảo ta ngủ say, ta liền rút xương ra khỏi xích sắt khóa ta, sau đó, dùng một chiếc đũa, đâm xuyên qua lỗ tai của kẻ tra khảo ta, cắm vào đầu của hắn...”

Tạ An mặt mày dữ tợn nói, phảng phất như bây giờ hắn đang giết chết kẻ tra khảo kia.

“Muội muội của ngươi thì sao?”

Tô Bằng đột nhiên mở miệng hỏi.

Tạ An nghe thế, thân thể đột nhiên run lên, nói.

“Muội muội của ta... Muội muội của ta...”

Tô Bằng phát hiện, khi Tạ An nói tới muội muội của hắn, hai mắt đột nhiên đỏ ửng, chỉ nghe Tạ An run rẩy nói.

“Ta từ trên người tên kia tìm được chìa khóa, chạy ra khỏi địa lao, muốn tìm kiếm muội muội Tuyệt Như của ta... Nhưng rất nhanh, thi thể của tên kia ở trong địa lao, bị người của Cổ Kiếm sơn trang phát hiện, trong sơn trang bắt đầu lùng bắt khắp bốn phía, ta hốt hoảng chạy loạn, chạy vào trong một gian phòng trong sơn trang, không ngờ lại tỉnh cờ, vào trong con đường thông gió của mật thất... Nhưng mà, phía cuối con đường thông gió kia, ta lại nhìn thấy chuyện tàn nhẫn nhất đời này...”

“Xảy ra chuyện gì?”

Tô Bằng nghe đến đó, cảm giác chuyện Tạ An miêu tả, dường như đã đến phần mấu chốt, liền truy hỏi hắn.

Tạ An lúc này, hai mắt hoảng hốt, giống như người lạc vào cảnh giới kỳ lạ, trong miệng thì thảo nói.

“Ta đi đến cuối con đường thông gió kia, lại nhìn thấy, dưới mặt đất có một gian mật thất.... Ở trong mật thất đó, người trong phòng... tất cả đều trần như nhộng, phần lớn là phụ nữ, còn có vài thiếu niên, cũng có một vài đứa trẻ... Những nữ nhân kia và tiểu hài tử, hoặc là bị nhốt ở trong lồng bị treo lên, hoặc là bị trói trần truồng, hai mắt bị bịt chặt... Nữ nhân cùng hài tử, đại khái hơn hai mươi người... Nhưng mà, có sáu nam nhân! Sáu nam nhân kia, cả người trần truồng, trên đầu đội thứ gì đó giống như vương miện, cứ trần truồng thế kia, đi vào trong... Bọn chúng không phải người... không phải là người...”

“Người có thể tưởng tượng nổi không? Những người kia đã làm gì không? Dùng tưởng tượng độc ác nhất của ngươi đi!”

Tạ An giống như phát điên, hét lớn với Tô Bằng.

Tô Bằng lắc đầu, nói.

“Ta không nghĩ ra được.”

“Người đương nhiên không nghĩ ra được... Giới hạn người nghĩ tới là gì? Là dâm yểm hoang dâm sao? Không... bọn chúng tiến hành, bữa tiệc địa ngục...”

“Người biết không? Bọn chúng hoàn toàn không coi bọn họ là người... Bọn họ đã không thoả mãn được dục vọng bình thường của bọn chúng... Người có thể nghĩ được không? Mẫu thân ở trước mặt hài tử bị... còn hài tử, ở trước mặt mẫu thân, bị tàn sát, bị lấy máu, thân thể bị xé toạc, bị xuyên lên cây trúc, tiếng gào rít cổ họng của người mẹ kia từ lúc mới bắt đầu, dần dần chết lặng, tuyệt vọng, ánh mắt đỏ... còn những gã đàn ông kia bọn chúng làm gì? Bọn chúng đang cười! Đang cười!”

“Người có thể tưởng tượng nổi không, thân thể của thiếu niên bị kẹp ở trong đá mài, bọn chúng nâng cao đầu hấn, để thiếu niên kia trông thấy, cơ thể của mình dần dần bị đá mài mài thành máu loãng thịt băm... Thiếu niên đang gào khóc, cầu xin bọn chúng dừng tay, bọn chúng làm gì? Bọn chúng đang cười! Đang cười! Đang cười nhìn thiếu niên bị nghiền thành thịt băm máu loãng!”

“Người có thể tưởng tượng nổi không... Trong một cái hồ, toàn bộ đều máu tươi của con người, còn có thịt người nát vụn... Bọn chúng đang làm gì? Bọn chúng đang tắm! Đang tắm đó!”

Tạ An nói xong, mặc dù chuyện đã qua mười năm, nhưng mà hình ảnh hấn miêu tả, dường như vẫn đang trước mắt, đột nhiên, “ọe”, hấn không nhịn được nôn thốc.

Tô Bằng lúc này lắng nghe những gì Tạ An nói, đột nhiên cũng cảm giác được một loại cảm giác buồn nôn nghẹt thở khó lòng hít thở, một loại cảm giác khiến người khác khó chịu dâng lên.

Tạ An nôn khan hồi lâu, mới ngồi dậy, nói.

“Ta nôn... Ta ở cửa thông gió kia, nhìn bọn chúng, ta nôn, còn bọn chúng vẫn đang giết, giết, giết... Ta vẫn nôn, nôn đến khi không nôn ra được gì, ta vẫn nôn... ta muốn xông ra giết bọn chúng, nhưng ta không dám, ta không dám xuống dưới, ta nhìn thấy, Cổ Kiếm cũng có mặt trong đám người kia, võ công của hắn lợi hại hơn ta, ta không phải là đối thủ của hắn... Ta sợ, ta sợ bản thân ta, cũng trở thành vật hi sinh trong bữa tiệc địa ngục này...”

“Bữa tiệc địa ngục kia tiến hành được hơn hai canh giờ, cuối cùng,, ngoại trừ sáu nam nhân trong mật thất kia, đã không có người sống... Đột nhiên, bọn chúng dừng lại, sau đó năm người cùng nhau bước tới, quỳ xuống bên bờ hồ bọn chúng dùng máu người để tắm, sau đó Cổ Kiếm đứng ở trước mặt bọn chúng, trong miệng dường như niệm một loại thần chú ta nghe không hiểu ngôn ngữ, huyết trì không ngừng truyền đến âm thanh máu chảy, ta nhìn thấy, một đồ đằng bay vọt ra khỏi bên trong...”

“Đó là một đồ đằng màu đỏ của máu, bên trên, là một con rắn, còn có một mặt trời, mặt khác có một con quái điều bay lượn... Bọn chúng không ngừng nói gì đó, giống như là đang cầu nguyện, ta nhìn thấy trên đồ đằng kia, giống như có hắc khí hiện lên, sau đó Cổ Kiếm dẫn bọn chúng cùng nhau quỳ lạy... Cuối cùng, bọn chúng hoàn thành nghi thức nào đó, liền rời khỏi mật thất giống như địa ngục này...”

“Đồ đằng rắn, mặt trời, quái điều?”

Tô Bằng nghe đến đó, chợt nhớ tới trong ngực mình, năm lệnh bài lấy được ở trên người cương thi đầm lầy Thiên Nhân màu xanh lam kia, giữa hai người này có quan hệ gì sao?

“Sau đó thì sao, người trốn ra sao?”

Tô Bằng điều chỉnh suy nghĩ một chút, liếc nhìn Tạ An, tiếp tục hỏi hắn.

“Ta vào trong... Lúc đó ta vẫn còn một chút may mắn, muốn xem thử có thể cứu được một người ra không, sẽ có người còn sống hay không... Nhưng mà ta không nên xuống dưới, không nên xuống dưới...”

“Muội muội của ngươi...”

“Đúng vậy... Muội muội của ta... Ta ở trong huyết trì, phát hiện khúc chân gãy của một thi thể... Trên mắt cá chân của khúc chân kia, buộc một chiếc chuông... chiếc chuông đó, là mẫu thân của ta mang lên chân cho muội muội của ta... Muội muội của ta lúc nhỏ thân thể yếu đuối, mẫu thân bèn cầu một cái chuông phép, đeo lên chân muội muội, để nó có thể đập âm quỷ, nhưng mà, ta không ngờ trên khúc chân kia trong huyết trì, nhìn thấy chiếc chuông này...”

Tinh thần Tạ An dường như đã sụp đổ, không ngờ thì thảo nói.

Một cảm giác đè nặng trong lòng Tô Bằng truyền đến, hắn đã biết chuyện gì xảy ra.

Tô Bằng lúc này, trên mặt biểu tình bình lặng, trong lòng lại dâng trào tức giận không thể kiềm nén.

Điều này đã chạm tới ranh giới cuối cùng nhất trong lòng Tô Bằng.

Tô Bằng tự hỏi, mình không phải là người tốt, cũng không phải người xấu, chỉ là người phạm, mục đích của hành động đều vì ích lợi, lúc trước là vì công việc, hắn không phải chưa từng làm một số chuyện đen tối, thế nhưng, Tô Bằng lại không cho rằng, mình là người không có ranh giới.

Bản thân Tô Bằng cảm thấy, ranh giới của mình đã dần xuống mức rất thấp, nhưng, cho dù thấp hơn nữa, ranh giới của hắn cũng sẽ không thấp hơn vị trí được gọi là “tôn nghiêm của con người”.

Nhân sinh trên đời, khó tránh khỏi các loại vướng mắc lợi ích, có đôi khi không nói rõ được ai đúng ai sai, chỉ có thể nhận rõ mục tiêu, định ra nguyên tắc, phân rõ đạo nghĩa, mới có thể biến tiền lùi, mà nguyên tắc này, chính là tiêu chuẩn đạo đức cơ bản của con người.

Không đến mức độ bất đắc dĩ cuối cùng không còn cách nào khác, Tô Bằng tuyệt đối không muốn giết người, nhưng mặc dù giết người, cũng tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ giết người, chứ đừng nói gì đến hành hạ người khác đến chết.

Nhưng tất cả những chuyện Tạ An miêu tả, đã vượt ngoài giới hạn “người” có thể tiếp nhận, rơi xuống mức độ “thú”, thậm chí còn hơn thế nữa.

Đây đã là bất cứ một người đã cho rằng mình là người, không thể nào tiếp nhận được.

Trên bầu trời vang lên tiếng sấm rền, Tô Bằng ở trong màn mưa hít sâu một hơi, đè nén phần nộ trong lòng, nói.

“Sau đó ngươi thế nào? Tại sao lại ẩn cư ở Thanh Sơn trại? Làm sao lại lấy được lệnh bài tín vật của Tử Hà môn?”

Tạ An lúc này, vẻ mặt hồi hận, hồi lâu sau, mới đáp lời nói.

“Ta lúc ấy mất hết can đảm, vốn định kết liễu bản thân ở trong mật thất địa ngục đó, nhưng ta thật sự không thể buông bỏ mối thù hận này... Ta mang theo chiếc chuông kia, trốn ra khỏi Cổ Kiếm sơn trang, nhưng thân thể của ta đã đến cực hạn, bất tỉnh trong một ngôi miếu cổ.”

“Đợi đến khi ta tỉnh lại, phát hiện bản thân được một đám người cứu... Người cứu ta không ngờ rằng là Sát Nhân danh y Lục Tam Bình vô cùng nổi danh trên giang hồ, lúc ấy, hắn đang xử lý vài thi thể vừa mới chết, dường như muốn thí nghiệm đổi mặt gì đó.”

“Ta nghe Sát Nhân danh y Lục Tam Bình nói, hắn đang nghiên cứu một loại y thuật mới, lột bỏ da mặt của người mới chết, có thể cấy ghép lên trên gương mặt của một người khác, lúc đó ta nghĩ, ta nhất định không thể chết, ta phải báo thù cho muội muội, khiến mọi người đều biết chuyện cực kỳ bi thảm của Cổ Kiếm sơn trang, nhưng ta không có chứng cứ, Cổ Kiếm nhất định cũng sẽ truy sát ta, nhưng nghe những gì Lục Tam Bình nói, ta đột nhiên dấy lên lòng quyết tâm, ta quỳ xuống dập đầu cầu xin Lục Tam Bình, nói cho hắn biết, ta bằng lòng giúp hắn làm thí nghiệm này, xin hắn đem mặt của ta, đổi thành mặt của thương nhân vân du bốn phương đã chết trong ngôi miếu hoang kia, Lục Tam Bình đồng ý với ta, hắn dùng dao, bóc da mặt của ta xuống... Lúc đó, ta rất đau... Nhưng nghĩ đến mối huyết hải thâm cừu của ta, ta đều nhẫn nhịn chịu đựng... để Lục Tam Bình giúp ta đổi mặt.”

“Lục Tam Bình y thuật quả thật rất cao, không ngờ hắc thành công, mặt của ta đã được thay đổi, trở thành đáng vẻ như bây giờ... Khoảng chừng nửa tháng sau, mặt của ta hoàn toàn biến thành gương mặt mới, còn ta, cũng từ Tạ An, trở thành Tào An...”

“Lục Tam Bình nhìn thấy thí nghiệm thành công, liền bỏ đi, ta ở trong ngôi miếu hoang, không dám ra ngoài, thế nhưng, vào một buổi tối trời mưa to, một hòa thượng cầm thiền trượng, bỗng chợt xông vào trong ngôi miếu hoang...”

Chương 90: Giải cứu

“Vân Trí hòa thượng?”

Tô Bằng nghe thế, liền hỏi Tạ An.

“Chính là hắc... Chỉ là lúc ấy ta không biết, hắc trúng một đao, trên người lại trúng nội thương, ta không biết chuyện gì xảy ra, nhưng không muốn vướng vào phiền phức, liền nấp sau bức tượng thần trong ngôi miếu hoang, tiếp tục quan sát.”

“Vân Trí hòa thượng kia bị trọng thương, sau đó giống như lấy một gói thuốc trị thương, bôi lên vết thương, nhưng mà thuốc trị thương kia dường như có độc, Vân Trí hòa thượng bôi lên người, sắc mặt biến thành màu đen, sau đó ngất đi... Ta vừa muốn đi ra ngoài, chợt nhìn thấy bên ngoài miếu hoang có một người đi vào, cười ha ha, người này người cũng quen biết, chính là Hứa Quốc Hán các ngươi bắt được ở trên Thanh Sơn trại... Hắc cười lớn, nói cái gì mà Vân Trí Thượng Nhân có chết cũng không ngờ rằng, là hắc đã khiêu khích bọn người Trúc Lâm Ngũ Hiền ra tay với Vân Trí Thượng Nhân, lại đổi thuốc trị thương của hắc thành thuốc độc, tén vật Tử Hà môn, bị hắc đoạt đi.”

“Hứa Quốc Hán kia đi đến bên cạnh Vân Trí Thượng Nhân, giống như muốn mò cái gì đó, nhưng Vân Trí không ngờ đột nhiên xoay người, giáng một chưởng xuống Hứa Quốc Hán, Hứa Quốc Hán tưởng rằng Vân Trí Thượng Nhân lừa hắc, thân lại trúng một chưởng, bị nội thương, liền bỏ chạy trôi chết, còn ta ở trong miếu, nhìn thấy Vân Trí Thượng Nhân kia, sau

khi đánh cho Hứa Quốc Hán một chưởng, bản thân chẳng qua chỉ còn một hơi thở cuối cùng, liền phát độc, thật sự bỏ mạng.”

“Ta nghe những gì Hứa Quốc Hán nói, ở trên người Vân Trí Thượng Nhân kia, dường như có tín vật đặc biệt hơn người nào đó, bèn tìm kiếm một hồi, liền tìm được Hắc Thiết lệnh bài, ta không dám ở lại, nhanh chóng rời khỏi ngôi miếu hoang kia...”

“Về sau, ta đi tới Thanh Sơn trại, cảm thấy nơi này cách quận Giang Ninh và Cổ Kiếm sơn trang cũng không xa mấy, vừa vận định cư tại nơi này, giám thị kỹ càng Cổ Kiếm sơn trang, mưu đồ báo thù, sau đó lại tổn một phen quanh co, ta nghe được, lệnh bài kia là tín vật của môn phái lánh đời Tử Hà môn, lại nghe được ước hẹn mười năm... Đè nén tâm tư, yên ổn ở trong Thanh Sơn trại, đồng thời bắt đầu thẩm tra người năm đó ta nhìn thấy trong địa ngục nhân gian kia, có bối cảnh như thế nào... Thoáng cái, đã trôi qua mấy chục năm... Chuyện sau này, người cũng biết cả rồi.”

Nghe Tạ An rút cuộc giải nghĩa rõ ràng chuyện của mình, Tô Bằng im lặng một hồi, nói.

“Nói như vậy, người giết những phú hào kia, đều là do năm đó...”

“Đúng vậy, bốn người ta giết, đều là những người năm đó tham gia bữa tiệc địa ngục kia, chỉ là còn có một người năm đó đeo mặt nạ, ta không điều tra ra được đó là ai... Bốn phú hào đã chết kia, mặc dù đều có hộ vệ võ công không tồi, nhưng thời gian mười năm, ta sớm đã điều tra được thói quen của bọn chúng, đều giết từng kẻ một... kể cả hận người đoạt mất cơ duyên tiến vào Tử Hà môn học võ công của ta, bèn giả họa cho người.”

Tạ An không chút e dè, nói thẳng với Tô Bằng.

“Hôm nay, ta rơi vào bước đường này... Người thấy rồi đó, muốn chém muốn giết, tùy ý người.”

Tạ An rút cuộc nói xong, nhắm mắt lại nói với Tô Bằng.

Tô Bằng im lặng một hồi lâu, hẩn mớ hồ cảm thấy, Tạ An nói nhiều như vậy, tuyệt đối không phải dễ dàng hiểu rõ được như vậy.

Suy nghĩ chốc lát, Tô Bằng hé miệng nói.

“Người đi đi.”

“Đi?”

Tạ An nghe thế, mở to mắt, trong màn mưa ngạt nhiên nhìn Tô Bằng, nói.

“Người để ta đi sao?”

“Đúng vậy... Mặc dù ta bị người giá họa, nhưng nghe những gì người nói, ta không có cách nào trách được người, người giết rất đúng, ta cũng sẽ làm vậy... Nếu tổng người vào trong đại lao quận Giang Ninh, với quan hệ của thành chủ cùng Cổ Kiếm, chưa chắc thật sự sẽ làm gì hấn, đại ác nhân như vậy còn không bằng cầm thú, không ai biết tội nghiệt hấn phạm phải cả.”

Tô Bằng nhắm mắt, nói với Tạ An.

Tạ An đầu tiên giống như không dám tin, sau đó giãy dụa đứng dậy, giống như muốn rời khỏi, nhưng đi được hai bước, lại quay đầu lại nói.

“Vậy người...”

“Ta tự có cách của mình.”

Tô Bằng nói, sau đó nói.

“Người đi nhanh đi, đừng đợi ta thay đổi chủ ý.”

“Người...”

Tạ An muốn nói gì đó, rồi lại lắc đầu, nói.

“Ta nhận ân tình này! Sau này còn gặp lại!”

Nói xong, hấn liền nhanh chóng chạy vào phía trong rừng rậm.

Tô Bằng không quay đầu lại, đứng ở nơi đó, nhìn như vẫn không nhúc nhích, nhưng lại chú ý lắng nghe phía sau, trong lòng thâm niệm.

“Mười, chín, tám, bảy...”

Khi Tô Bằng niệm đến ba, đột nhiên trong rừng rậm, Tạ An đột nhiên lại quay lại, nhìn bóng lưng Tô Bằng, hô.

“Tô Bằng!”

“Cuối cùng đã trở lại!”

Tô Bằng thâm nghĩ trong lòng, hẩn tính toán rất chính xác, Tạ An chôn giấu câu chuyện này mấy chục năm như vậy, sớm đã cảm thấy đặc biệt buồn khổ, hôm nay bộc bạch mọi chuyện ra với mình, bản thân lại tỏ vẻ đồng tình thả hẩn đi, nếu như mình là Tạ An, chín phần mười sẽ muốn tiến thêm một bước tiếp xúc với mình.

Tô Bằng chậm rãi quay đầu lại, đối mặt với Tạ An, quát hẩn.

“Người quay lại làm gì? Không sợ ta thay đổi chủ ý sao?”

“Người không phải là loại người này...”

Tạ An mở miệng nói, sau đó hô.

“Hai ngày sau, thủ hạ của Cổ Kiếm muốn chuyển một đám người đến Cổ Kiếm sơn trang, rất có thể lại là vật hi sinh... Ta không cách nào ngồi nhìn các nàng trở thành vật tế, nhưng một mình ta không làm được gì, người có thể tìm được người, cùng ta chặn lại đám người này hay không?”

Tô Bằng lúc này, nhìn thấy bên dưới tầm mắt trái của mình, đột nhiên xuất hiện một dòng tin tức thông báo.

“Bạn nhận được lời mời nhiệm vụ Giải cứu “món hàng” của Cổ Kiếm sơn trang, có tiếp nhận hay không?”

Tô Bằng trầm ngâm một chút, sau đó nói.

“Đạo nghĩa giang hồ, Tô Bằng việc đáng làm thì phải làm.”

“Như vậy, buổi trưa hai ngày sau, dẫn người đến đường tây Thanh Sơn trại, nơi đó là con đường người Cổ Kiếm sơn trang nhất định phải đi qua, cáo từ!”

Tạ An gật đầu, biến mất trong màn mưa rừng rậm.

Còn Tô Bằng, thì nhìn thấy góc trái dưới tầm mắt mình, xuất hiện một dòng thông báo.

“Bạn tiếp nhận nhiệm vụ Giải cứu “món hàng” của Cổ Kiếm sơn trang, độ hảo cảm của Tạ An đối với bạn tăng thêm mười lăm điểm.”

Tô Bằng hít sâu một hơi, mặc cho nước mưa rơi xuống trên mặt mình, phảng phất như để cơn mưa này gột rửa đi loại cảm giác âm u đè nén trong lòng, hồi lâu sau, Tô Bằng cảm giác tâm tình tinh thần mình lại lần nữa nhẹ nhàng khoan khoái, hít sâu một hơi, thì triển khinh công, chạy về lại đại doanh Hắc Thủy quân.

...

Khi Tô Bằng trở lại đại doanh phía tây Hắc Thủy quân, Hàn Thác, Bao Trạch, còn có Lý Thanh, đều đã về tới trong doanh.

Ở đại trường nhìn thấy Hàn Thác, Tô Bằng chấp tay xin lỗi nói.

“Thuộc hạ vô năng, không thể đuổi kịp tặc tử kia, bị hấn bỏ lại.”

“Cũng không trách được ngươi, khinh công kẻ đó quả thật lợi hại, chúng ta căn bản đuổi không kịp hấn, ngươi bị hấn bỏ rơi, cũng rất bình thường.”

Hàn Thác xua tay nói, sau đó bảo.

“Trong nhà tặc tử này, chúng ta đã tìm được một thanh cương đao dính máu, đúng là hung khí, đã có thể xác định, hung phạm sát hại phú ông, chính là người này, Tô Bằng, hiềm nghi của ngươi đã được rửa sạch... Còn về hung phạm này, đoán chừng đã rời khỏi phạm vi quận Giang Ninh, ta sẽ thông báo cho quận nha, khoái mã đi châu phủ lân cận, dán cáo thị khắp nơi truy bắt tên tội phạm này, kỳ hạn phá án trong mười lăm ngày của ngươi, xem như ngươi đã hoàn thành rồi.”

“Tạ ơn tướng quân.”

Tô Bằng chấp tay nói.

“Như thế, hai người bọn ta cũng đi thôi.”

Bao Trạch cùng Lý Thanh nghe thế, thấy không có chuyện gì khác, liền chấp tay nói với Hàn Thác.

“Nhị vị tướng quân mời!”

Hàn Thác gật đầu, hai người này vừa đi, Tô Bằng liền đứng dậy cũng muốn bỏ đi, lại thấy Hàn Thác đột nhiên đứng lên, nói với Tô Bằng.

“Tô Bằng, người có quen biết Thanh Phong kiếm Hoắc Tư Hiền phái Hằng Sơn được xếp thứ sáu trong giang hồ thập tiểu kiếm hay không?”

“Giang hồ thập tiểu kiếm Hoắc Tư Hiền?”

Tô Bằng nghe đến cái tên này, lập tức nhớ tới Hoắc Tư Kiệt Hoắc thiếu hiệp kia, ca ca hần không phải được xếp hàng thứ sáu trong giang hồ thập tiểu kiếm đó sao? Lúc này gật đầu nói.

“Ta mặc dù không quen biết Thanh Phong kiếm Hoắc Tư Hiền gì đó kia, nhưng ta đã từng gặp đệ đệ của hần Hoắc Tư Kiệt.”

“Vậy thì được rồi.”

Hàn Thác nghe thế, gật đầu, nói.

“Người có thể không biết, hôm nay trong phủ thành chủ có người thông qua bồ câu đưa thư ở dịch trạm truyền đến bái thiếp, nói là một chấp sự trưởng lão của phái Hằng Sơn, còn có Thanh Phong kiếm Hoắc Tư Hiền kia muốn tới quận Giang Ninh mừng thọ phụ thân của thành chủ đại nhân, trong thư có nhắc tới người, nói đồng thời muốn gặp mặt Tô Bằng quận Giang Ninh, nhưng lại nói không tỉ mỉ, thành chủ đại nhân có chút nghi hoặc, dò hỏi ta, ta không biết người bọn họ nói có phải là người hay không, bèn tạm thời nói để kiểm tra thử, nhưng không ngờ thật sự đúng là người.”

“Ca ca Hoắc Tư Kiệt sao?”

Tô Bằng suy nghĩ, nghĩ tới nghĩ lui, quan hệ của mình và Thanh Phong kiếm Hoắc Tư Hiền kia, chỉ là bởi vì đệ đệ của hắn mà thôi, e rằng Âu Dương Khánh ở hồ Phàn Dương làm Hoắc Tư Kiệt bề mặt, người ta không tìm được Âu Dương Khánh, bèn tới Giang Ninh thay đệ đệ Hoắc thiếu hiệp của hắn lấy lại danh dự.

“Sợ là lai giả bất thiện.”

Tô Bằng kể sơ lược chuyện xảy ra ở hồ Phàn Dương với Hàn Thác, Hàn Thác nghe xong, gật đầu nói.

“Cũng không có gì cả, bọn họ mặc dù là khách từ xa tới, nhưng chuyện này không có liên quan gì đến ngươi, ngươi không cần phải sợ.”

Tô Bằng gật đầu, Hàn Thác cũng không có chuyện gì khác, Tô Bằng bèn rời khỏi trước.

Vừa rời khỏi đại doanh Hàn Thác, trở lại trong doanh trướng của mình, Tô Bằng bên tai nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo, hôm nay đã đến giờ tan ca.

Tô Bằng thở phào một hơi, đăng xuất khỏi trò chơi, từ khoang trò chơi bật người ra ngoài.

“Hôm nay thế nào?”

Tần Tiểu Nguyệt log in ở bên cạnh Tô Bằng, cùng vừa mới thoát khỏi trò chơi, hỏi Tô Bằng.

“Cũng không tồi lắm... Ta đi ăn cơm trước.”

Tô Bằng nhìn thời gian một chút nói, hắn cũng không phải đói, chỉ là muốn tìm hai người.

Nói xong Tô Bằng cũng chẳng chờ Tần Tiểu Nguyệt, tự mình rời khỏi phòng log in trước, đi về phía nhà ăn.

Ở trong nhà ăn, Tô Bằng muốn một bàn đồ chay, ngồi xuống ăn cơm, không bao lâu, nhìn thấy hai người Quý Minh và Tôn Thế Giai, Tô Bằng vẫy tay, gọi hai người lại đây.

Hai người Tôn Thế Giai và Quý Minh gọi đồ ăn xong liền đi tới, ngồi xuống cùng một bàn với Tô Bằng, Tôn Thế Giai mỉm cười hì hì, nói.

“Anh Tô hôm nay thế nào?”

“Ta ngược lại muốn hỏi thử hai người các người như thế nào, bởi vì ta có chuyện muốn nhờ các người.”

Tô Bằng sau khi nhét một miếng đậu hũ vào miệng, ngẩng đầu nói với hai người.

“Võ công của mỗi người các người như thế nào? Có quen biết đồng nghiệp thực lực không tôi không? Ta có nhiệm vụ, cần các người giúp...”

Chương 91: Trợ giúp

“Tô ca, nhiệm vụ gì vậy? Người mới vừa gia nhập tổ Âm Kiêu, liền đã bắt đầu đến nhận nhiệm vụ? Thật là lợi hại!”

Tôn Thế Giai bộ dạng giống như thật kinh ngạc, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng khẽ cười cười, hẳn đã thích ứng phương thức nói chuyện đầy vẻ bảo hộ này của Tôn Thế Giai, nói.

“Là một nhiệm vụ liên tục, ta nghĩ nhiệm vụ cuối cùng kia tôi thiểu cũng không thấp hơn bốn sao bạc...”

Nói xong, Tô Bằng đem tin tức mình lấy được từ chỗ Tạ An, nói cho Quý Minh cùng với Tôn Thế Giai.

“Ách... Bọn họ dùng người... Thật ghê tởm...”

Tôn Thế Giai đồ ăn, sắc mặt cổ quái, hẳn cúi đầu nhìn thức ăn trong đĩa mình, phần lớn là thịt để ăn, khiến hắn liên tưởng đến Tô Bằng nói cái gì máu loãng thịt nát, lập tức không còn cảm giác thèm ăn nữa.

Quý Minh nhìn như không có biến hóa gì, nhưng mà quan sát cẩn thận, sẽ nhìn thấy hắn không có động đến mấy món thịt trong đĩa đồ ăn, chỉ nghe hắn nói.

“Nếu thật sự là như thế, như vậy cảnh tượng cuối cùng của cái nhiệm vụ liên tục này, 90% chính là công phá cổ kiếm sơn trang... Đây tương đương với cảnh tượng tiến công chiếm đóng BOSS, quả thật ít nhất phải là nhiệm vụ cấp màu bạc, hơn nữa tám phần rơi vào trên đầu tổ Long Nha của chúng ta.”

Tô Bằng gật đầu, dùng chiếc đũa chọn thức ăn chay trong đĩa, nói.

“Ừm... Nhưng cũng có điều kiện tiên quyết, chính là ngày kia, chúng ta phải chặn lại đợt “hàng” của cổ kiếm sơn trang kia, đó là những nữ nhân cùng với những đứa trẻ bị bắt hoặc là mua được từ những địa phương khác, chúng ta chỉ có chặn lại những người này, mới có chứng cứ đi quận Giang trử báo quan, cho dù không thể vạch trần hành vi của bọn người cổ kiếm sơn trang, ít nhất có thể chứng thực bọn họ có buôn bán người, như vậy người của tổ Long Nha mới có lý do đi tấn công cổ kiếm sơn trang, nếu không vô duyên vô cớ tấn công sơn trang, trừ phi phải hành động một cách vô cùng bí mật, đem người của cổ kiếm sơn trang một mẻ hốt gọn, nếu không, người nào tham dự việc tấn công sơn trang sẽ không có cách gì ở lại quận Giang Ninh.”

“Đúng là như vậy, nghe nói quan hệ của Thành chủ của quận Giang Ninh cùng với chủ nhân của cổ kiếm sơn trang không phải là hòa hợp, cần phải có một lý do xác đáng.”

Quý Minh cũng gật đầu đồng ý. Tô Bằng nói.

“Cái này cần các người... Các người cũng tiến vào phân tổ của riêng mình, đều có chế độ tích điểm - phần thưởng tương tự chứ?”

“Đúng vậy, chúng ta sử dụng chế độ DKP, ta là người mới còn không có quyền nói chuyện đâu.”

Tôn Thế Giai nghe xong gật đầu, Quý Minh cũng khẽ gật đầu, nói.

“Tổ Long Nha cũng sử dụng chế độ DKP, tích điểm Đồ Long, ta là người mới, tích điểm không được bao nhiêu. Tạm thời cũng không lấy được trang bị tốt.”

“Chúng ta cũng không khác nhau lắm... Nếu ta đem nhiệm vụ này giao cho người của tổ Âm Kiêu, có thể sẽ phải phân mỏng tích điểm cống hiến của ta... Mà còn nếu như là ta một mình làm nhiệm vụ này, nộp lên một nhiệm vụ cấp bốn sao bạc, đại khái sẽ có bốn trăm đến năm trăm điểm tích điểm, cho nên ta không định tìm người của tổ Âm Kiêu... Mà các người nếu như có thể tìm được người đáng tin, không bằng cùng ta làm nhiệm vụ được phân này trước, ta cảm thấy nhiệm vụ “Giải cứu” này độ khó khăn sẽ không quá cao, có thể lấy được một số Chiến lợi phẩm, mà trong báo cáo ta viết. Cũng sẽ nhắc tới các người, cho các người thu được một phần quyền ưu tiên phân phối Chiến lợi phẩm, ít nhất, nhiệm vụ này làm xong. Danh vọng kiếm được tuyệt đối không có ít.

Tô Bằng nói với hai người Quý Minh và Tôn Thế Giai.

Hai người Quý Minh và Tôn Thế Giai nghe xong, không khỏi lâm vào suy tính, bọn họ đều đang tính toán. Làm như vậy, lợi ích có xứng đáng hay không.

“Người là nói, đoàn người kia là mua bán nữ nhân cùng với tiểu hài tử. Làm giống như nghi thức hiến tế tế phẩm của tà giáo?”

Quý Minh mở miệng trước, hỏi Tô Bằng.

“Đúng vậy... Nhưng ta đoán chừng, chí ít có một bộ phận nữ nhân cùng với tiểu hài tử, là trực tiếp bị người của cổ kiếm sơn trang bắt tới, dù sao nếu như là tế phẩm, thì từ lần biến mất này, cổ kiếm sơn trang nếu như chỉ có vào mà không có ra, nhất định sẽ dẫn tới sự hoài nghi của một số người, hay hoặc là cổ kiếm sơn trang ngầm tiến hành mua bán người, đem những người bị biến mất này giấu ở trong đó.”

Tô Bằng trả lời Quý Minh, Quý Minh nghe xong, gật gật đầu, nói.

“Nếu chỉ có nhiệm vụ này, nếu như bọn họ đúng là mua bán người, ta cảm thấy ta có thể thuyết phục hai người trong tổ, lúc ta chưa đi gia nhập vào tổ

Long Nha, ở phòng nghỉ đã theo chân bọn họ tán gẫu, hai người này thực lực không tệ, nhưng đều cũng thiếu tiền, mà còn mua bán người, không có khả năng có việc ghi nợ, phần lớn đều là giao dịch bằng tiền mặt, chúng ta có lẽ sẽ thu được một vài Chiến lợi phẩm.”

Tôn Thế Giai cũng gật đầu, nói.

“Ừm... Chẳng những có Chiến lợi phẩm, ta nghĩ, cũng có thể kiếm được không ít danh vọng, Tô ca, Quý ca, ta hiện tại đang suy nghĩ cẩn thận, lúc ở trong tổ, nếu muốn dựa vào điểm nhiệm vụ được phân phối lúc tham gia với tổ Dũng sĩ, thì sẽ không kiếm được cái gì cả, nếu nhiệm vụ của người an toàn lại dễ dàng kiếm được vật phẩm với danh vọng, ta sẽ tìm hai đại ca quen biết trong tổ Dũng sĩ, bọn họ phỏng chừng cũng suy nghĩ giống như ta, cùng nhau chặn lại bọn người mua bán “hàng” kia!”

Tô Bằng gật đầu, hắn tính toán một chút, mình, Tạ An, Tôn Thế Giai, Quý Minh, lại thêm bốn người mà Tôn Thế Giai cùng với Quý Minh tìm đến, cộng lại tám người, hắn là có thể chặn lại đoàn xe kia, cố kiếm sơn trang mạnh đến đâu, cũng không phải là được như mấy đại môn phái như phái Thanh Thành các loại, một đám người vận chuyển, có thể có bao nhiêu cao thủ ở bên trong chứ.

“Tốt lắm, các người liền đi liên hệ đi, trước tối hôm sau nhất định phải cho ta tin tức, thuận tiện nói một chút, nếu có Chiến lợi phẩm, chúng ta là dựa theo tỉ lệ cống hiến sức lực để tiến hành phân phối.”

“Ừm, đã biết rồi, chuyện này cứ giao cho chúng ta đi.”

Tôn Thế Giai gật đầu, hắn giống như coi cái này là là một cơ hội, Quý Minh cũng khẽ gật đầu.

Tô Bằng thấy nhân thủ đã tạm ổn, trong lòng cũng an tâm, lại cùng với hai người hàn huyên hai câu, ăn cơm tối xong, suy nghĩ một lát, lại nhớ tới phòng máy của tổ Âm Kiêu.

Sau khi trở thành nhân viên chính thức, cùng với thời kỳ làm người mới có khác biệt rất lớn, chẳng hạn như thời gian trên máy, sau khi trở thành thành viên chính thức của tổ Âm Kiêu, sẽ không có bị hạn chế thời gian vào trò

chơi, hai mươi bốn tiếng đồng hồ đều có thể ở trong trò chơi, nếu tự mình tăng ca, chỉ cần điền vào bảng biểu tăng ca mà thôi.

Tô Bằng trở lại tổ Âm Kiều, phát hiện người của tổ Âm Kiều, hơn phân nửa đã đi trước, chỉ còn lại có rải rác mấy người chưa đi, Tô Bằng cũng lơ đãng, định trở lại khu vực đăng nhập trò chơi trên máy của mình.

“Lưu Phong! Ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi, không cần phải giống như con sên dính lấy ta! Ta đối với người không có cảm giác, người bớt khoe khoang những chuyện kia đi!”

Tô Bằng đang đi tới, chợt nghe một giọng nói có vẻ tức giận truyền đến, mà hình như là truyền đến từ khu vực phòng máy, hình như là giọng của Tần Tiểu Nguyệt, Tô Bằng nhíu mày, bước nhanh tiến lên vài bước.

Đi vào khu vực phòng máy của mình, Tô Bằng chỉ thấy vẻ mặt giận dữ của Tần Tiểu Nguyệt đang nhìn Lưu Phong tóc dài bỏ luống, Lưu Phong kia một tay nắm lấy tay của Tần Tiểu Nguyệt, thật giống như muốn nói gì đó, nhưng mà nghe được sau lưng có người, liền quay đầu lại.

Thấy là Tô Bằng, sắc mặt Lưu Phong lập tức không dễ xem là bao, nói.

“Là tên người mới người sao?”

“Buông ra.”

Lúc này, Tần Tiểu Nguyệt cũng phát tay, đem tay Lưu Phong vút xuống, sau đó có chút chán ghét lấy ra một cái khăn tay, lau lau tay mình, Tô Bằng khẽ gật đầu với Tần Tiểu Nguyệt, nói.

“Người không sao chứ?”

“Còn tạm.”

Tần Tiểu Nguyệt gật đầu, Lưu Phong thấy hai người nói chuyện với nhau, trong lỗ mũi hừ lạnh một tiếng, nói.

“Người chỉ là một tên người mới, cẩn thận một chút, đừng có chưa tới một tháng, nhân vật đã chết trong trò chơi.”

Nói xong, hắn cười nhạo một trận sau đó xoay người rời đi khỏi khu vực phòng máy mà Tô Bằng và Tần Tiểu Nguyệt đang đứng.

“Hắn có làm gì người không vậy?”

Tô Bằng thấy vẻ mặt lộ ra chán ghét của Tần Tiểu Nguyệt đối với Lưu Phong, hỏi nàng.

“Không có chuyện gì, chẳng qua may mắn nhờ người đã đến... Nếu không gã nam nhân ghê tởm kia...”

Tần Tiểu Nguyệt rút cuộc đã chà lau hết tay của mình, thở nhẹ một hơi nói.

“Người với hắn đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Bằng quay đầu lại nhìn thoáng qua hướng Lưu Phong rời đi, hỏi Tần Tiểu Nguyệt...

...

Tần Tiểu Nguyệt là một cô nương nhanh mồm nhanh miệng, Tô Bằng hỏi hai lần, nàng liền đem hết tiền căn hậu quả nói ra.

Hóa ra là, Tần Tiểu Nguyệt dừng nhìn tuổi tác không lớn lắm, những cũng là nhân viên từ những ngày đầu, đại khái một năm trước đã gia nhập vào tổ Âm Kiêu, mà còn Lưu Phong, là nửa năm trước mới tiến vào tổ Âm Kiêu.

Thái độ làm người của Tần Tiểu Nguyệt rất hoạt bát, lúc Lưu Phong mới vừa gia nhập tổ Âm Kiêu, nàng cũng nghĩ giao thiệp như đối với Tô Bằng, chiếu cố Lưu Phong rất nhiều, thật ra thì không có suy nghĩ gì khác, đơn thuần là xuất phát từ lòng hiếu kỳ cùng với chiếu cố người mới.

Nhưng mà Lưu Phong kia hình như hiểu làm cái gì, cho rằng Tần Tiểu Nguyệt đối với hắn có ý tứ đặc biệt gì, một lần, hai người đều đang tăng ca buổi đêm ở tổ Âm Kiêu, hai người nửa đêm thoát khỏi trò chơi, Lưu Phong không ngờ lại ôm lấy Tần Tiểu Nguyệt, còn dùng tay sờ bộ ngực của nàng.

Lúc ấy Tần Tiểu Nguyệt bị dọa cho hoảng sợ, nàng không ngờ Lưu Phong có gan lớn như vậy, lại dám ở công ty công khai làm loại chuyện này, Tần

Tiểu Nguyệt phải vừa đánh vừa hét mới đẩy lùi Lưu Phong, nhưng mà khi đó Tần Tiểu Nguyệt cũng phát giác Lưu Phong này cũng không phải là người tốt gì cho cam.

Tần Tiểu Nguyệt nghe những đồng nghiệp khác nói, lúc Lưu Phong cùng với bọn họ thường xuyên nói khoác lịch sử truy đuổi bạn gái của hắn, giống như lấy việc đùa giỡn con gái tạo sự vẻ vang, mà hắn còn đem Tần Tiểu Nguyệt trở thành mục tiêu, Tần Tiểu Nguyệt sau khi nghe xong, hết sức ghê tởm thái độ làm người của Lưu Phong, tính toán cách hắn xa một chút.

Nhưng mà không ngờ, Lưu Phong kia không biết trúng phải cái gì, lại cứ dây dưa mãi không buông với nàng, Tần Tiểu Nguyệt vẫn luôn trốn tránh hắn, lại không nghĩ rằng, hắn càng ngày càng quá mức.

Mới vừa rồi, Lưu Phong kia thấy Tần Tiểu Nguyệt ở nơi này còn chưa có rời đi, liền lại tới đây dây dưa, Tần Tiểu Nguyệt cùng với hắn xảy ra tranh chấp, bị hắn cầm lấy tay, lúc đó Tô Bằng trở về liền gặp được sự tình vừa rồi.

“Hóa ra Lưu Phong là loại người như thế...”

Tô Bằng nghe xong, vẻ mặt giật mình nói với Tần Tiểu Nguyệt.

“Ừm... Chẳng qua, người cũng không nên nói ra chuyện này, như vậy ta ở trong công ty cũng không tiện làm việc, mấy việc buôn chuyện trong công ty rất đáng sợ.”

Tần Tiểu Nguyệt nói với Tô Bằng, sau đó lại hơi khẩn trương.

“Không có gì, ta sẽ không nói ra đâu, sẽ giữ bí mật cho người, người rất chiều cô ta mà.”

Tô Bằng cười cười, nói với Tần Tiểu Nguyệt.

Tần Tiểu Nguyệt nhìn, cũng nở nụ cười, trong lòng Tô Bằng cũng mỉm cười, nếu lúc này đặt ở trong trò chơi, sẽ là cảnh độ thiện cảm của Tần Tiểu Nguyệt đối với người tăng lên năm điểm.

Tần Tiểu Nguyệt nhìn đồng hồ, định đi ăn cơm, Tô Bằng tạm biệt nàng, vào máy, đăng nhập vào trò chơi.

Tô Bằng vừa đăng nhập vào trò chơi, tại đại doanh phía tây quận Giang trử không lâu, liền có một quân sĩ tiến vào, chấp tay nói với Tô Bằng.

“Tô Quân đầu, ngoài đại doanh, có một cô gái nói muốn tìm người...”

Chương 92: Tình báo

“Cô gái?”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng nói tại quận Giang Ninh người quen biết không nhiều lắm, nếu tới tìm mình, ngoại trừ Ninh Thái, Tần Tiểu Nguyệt, cũng chỉ còn lại có...

Nghĩ đến đây, Tô Bằng gật đầu, nói.

“Ta lập tức đi ra đây.”

Nói xong, hắn đi theo người quân sĩ này, cùng nhau ra khỏi doanh trường, đi tới cửa doanh của đại doanh phía tây.

“Tô đại ca!”

Thấy ngoài cửa, một thiếu nữ mặc quần áo màu hồng phấn đang hướng về phía Tô Bằng phát tay.

“Đúng là Tiêu Vũ rồi.”

Tô Bằng thầm nghĩ quả nhiên là nàng, đi ra, cười với Lăng Tiêu Vũ hỏi.

“Mấy ngày trước không thấy ngươi trang điểm, hôm nay đến quận Giang trử, dùng một chút phấn trang điểm, quả nhiên càng đẹp mắt.”

Lăng Tiêu Vũ nghe xong lời của Tô Bằng, mặt cười không khỏi đỏ lên, nói.

“Ta vốn là không cần mấy thứ này, chẳng qua là ở trong phủ của cậu, mọi muốn trang điểm cho ta, nên trang điểm một chút.”

“Ha ha, càng xinh đẹp, thế nào, tìm ta có chuyện gì sao?”

Tô Bằng cười, nói với Lăng Tiêu Vũ.

“Tô đại ca, nghe nói ngươi đã thoát khỏi hiềm nghi, ta thật vui vẻ, liền đến xem một chút, còn có... Không biết Tô đại ca ngày mai có rãnh rỗi hay không? Tại Giang Ninh Quận này người ta quen biết không nhiều lắm, tuổi tác tầm tầm lại càng ít, ngày mai nếu Tô đại ca có rãnh rỗi, có thể cùng ta đi chơi một chuyến ở quận Giang Ninh này không?”

Lăng Tiêu Vũ nói, lúc nói những lời này sắc mặt có chút đỏ lên, cũng không biết có phải là má hồng tô thắm hay không.

Nhìn vẻ mặt Lăng Tiêu Vũ mang theo sự chờ đợi, trong lòng Tô Bằng khẽ động, hẳn cũng trải qua một số chuyện tình, trạng thái của Lăng Tiêu Vũ bây giờ, dường như có chút... Chẳng qua, Tô Bằng cũng không phải là quá mức để ý, liền nói.

“Chuyện lần trước, còn cần phải đa tạ ngươi, ta ngày mai không có chuyện gì, có thể đi chơi với ngươi một ngày, nhưng buổi tối thì bận một số việc.”

“Như vậy sao... Vậy thì một ngày cũng tốt lắm rồi.”

Lăng Tiêu Vũ nghe xong, cũng không để bụng, mà là hết sức vui mừng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng cảm giác mình một tháng này hết sức căng thẳng, ngày mai cùng Lăng Tiêu Vũ đi dạo phố xá một chút, coi như là một loại nghỉ ngơi, đang nghĩ ngơi đột nhiên trong lòng Tô Bằng nghĩ đến.

“Tiêu Vũ, ta từ khi gặp ngươi đến nay vẫn chưa từng thấy ngươi chính thức ra tay. Ở đầm lầy Thiên Nhân, bởi vì ngươi lúc ấy bảo hộ Trương Tiến, cũng chẳng phát huy ra toàn bộ công phu, không biết công phu chân thật của ngươi phải chăng rất lợi hại?”

Tô Bằng đột nhiên hỏi Lăng Tiêu Vũ.

“Tô đại ca sao lại đột nhiên hỏi điều đó?”

Lăng Tiêu Vũ có chút kỳ quái cũng chẳng suy nghĩ nhiều, trả lời.

“Công phu của ta cũng có thể coi là tạm được, ít nhất phụ thân ta nói, công phu của ta đối phó với giang hồ hại dân hại nước bình thường là không thành vấn đề, gặp phải người xếp hạng cuối cùng của giang hồ thập Tiểu Kiếm... Ta đại khái có thể đánh ngang tay.”

“Như vậy sao...”

Trong lòng Tô Bằng tính toán, Phó Tử Dịch nói công phu của mình đại khái là có thể đánh ngang tay với hạng ba của thập Tiểu Kiếm. Như vậy Lăng Tiêu Vũ đại khái kém hơn mình một hai bậc gì đó, cũng không tính là tầm thường, so với Tôn Thế Giai có thể còn mạnh hơn không ít.

“Tiêu Vũ, có chuyện này. Ta muốn nói với ngươi một chút...”

Tô Bằng kéo Lăng Tiêu Vũ qua, đề thấp âm thanh nói với nàng...

“Cái gì? Ngày kia, sẽ có một nhóm người buôn lậu. Buôn bán nữ tử cùng với trẻ con?”

Lăng Tiêu Vũ nghe xong, cũng lấp bắp kinh hãi, mặc dù thế giới này là cảnh tượng một mảnh chư hầu cắt cứ, nhưng cũng chỉ là trên mặt chính trị tương đối loạn thôi, các chư hầu lãnh chủ tương đối coi trọng việc ổn định địa bàn của mình, những chuyện giang hồ chém giết việc ác xấu xa cũng không nhiều lắm, buôn bán người ngược lại cũng không phải là chuyện nhỏ.

“Đúng vậy, một bằng hữu trong giang hồ của ta đã cho ta tin tức đó, nói là có người buôn bán người, bảo ta đi trước chặn lại để giải cứu nhóm người đáng thương này, ta cũng đã hẹn vài bằng hữu, nhưng nhân thủ vẫn sợ là không đủ, Tiêu Vũ võ công của người nếu không tệ, có thể đủ để tự bảo vệ mình, không bằng đi một chuyến cùng chúng ta đi.”

Trong đầu Tô Bằng đang cân nhắc kể lại một phần tin tức mà Tạ An cho hắn nói với Lăng Tiêu Vũ.

Lăng Tiêu Vũ cúi đầu suy nghĩ một lát, nói.

“Ta cùng đi với các người! Buôn bán con người khiến bao nhiêu thân nhân cốt nhục phải li biệt, tuyệt không thể buông tha, giải cứu nhóm người này, cho dù từ đạo nghĩa hay là phương diện nào khác, cũng đều là giang hồ nhi nữ không thể chối từ, là việc cần phải làm, chẳng qua là chuyện này không cần đi báo quan nơi huyện nha quận Giang Ninh sao?”

“Sợ là không thể báo quan.”

Tô Bằng lắc đầu, nói với Lăng Tiêu Vũ.

“Nếu đôi phương dám buôn lậu người, chính là đã có chỗ dựa vững chắc, nếu báo quan, khó tránh khỏi đả thảo kinh xà, để cho bọn họ nghe được tin gì... Nhưng nếu muốn cứu khổ chủ trước, thì phải có nhân chứng, đến lúc đó báo quan mới dễ thành công hơn.”

Nghe xong lời của Tô Bằng, Lăng Tiêu Vũ suy nghĩ một lát, gật đầu nói.

“Tô đại ca nói cũng phải, như vậy ngày kia ta sẽ đi cùng với Tô đại ca.”

“Như thế thì tốt quá.”

Tô Bằng gật đầu, hắn kéo Lăng Tiêu Vũ vào chuyện này chính là coi trọng thân phận lai lịch của Lăng Tiêu Vũ, chuyện Cổ Kiếm Sơn Trang, Tô Bằng không biết thành chủ của quận Giang Ninh Mạc Thiên Kinh có biết rõ hay không, nếu hành vi buôn lậu người, đã được Mạc Thiên Kinh ngầm đồng ý, nhóm bọn hắn cũng lật vụ này không được, nhưng nếu có thêm Lăng Tiêu Vũ thì có khác biệt rất lớn.

Không bàn đến Lăng Tiêu Vũ là cháu ngoại gái của Mạc Thiên Kinh, chỉ cần biết phụ thân của Lăng Tiêu Vũ là Thần Bộ Lăng Truy, giang hồ đồn đãi là một người trong mắt không chứa được hạt cát, cho dù người lai lịch to lớn ra sao nếu đi van xin Lăng Truy buông tha cho tội ác của thân nhân bằng hữu của mình, đều không thấy được Lăng Truy chấp thuận, danh tiếng chính trực nghiêm minh lan xa trong chốn giang hồ, nếu để cho Lăng Tiêu Vũ biết rõ chuyện của Cổ Kiếm Sơn Trang, tuyệt sẽ không bỏ qua cho được.

Sau khi ước định chuyện này với Lăng Tiêu Vũ, trong lòng Tô Bằng càng yên tâm hơn, cất bước tiến Lăng Tiêu Vũ, Tô Bằng nhìn thời tiết, thi triển khinh công, đi đến thành quận Giang Ninh.

Tại tiệm thuốc Hồi Xuân Đường trong thành của quận Giang Ninh, Tô Bằng muốn thảo dược của Đại Tiên, cũng là phương thuốc khắc chế độc chưởng mà mình trúng phải của Hàn đại phu, sau khi Tô Bằng uống xong vị thuốc đắng này, thử vận một chút tâm pháp Dung Nham Kính Hồ của mình, cảm giác trước ngực mình chẳng còn đau đớn nữa.

Tâm pháp Dung Nham Kính Hồ Tô Bằng kinh nghiệm thực chiến đã tăng lên tới tầng thứ hai, tổng giá trị nội lực trừ đi trạng thái bộc phát tăng lên tới hai trăm, cũng coi là một sự đột phá, thử vận công pháp, cũng rõ ràng có thể cảm giác được đau đớn ần ần ở lòng ngực.

“Tuy rằng bây giờ tạm thời có thể chế trụ độc chưởng, có điều vẫn không thể phớt lờ, càng sớm đem tai họa ngầm trong độc chưởng giải trừ khỏi mình càng tốt.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Nhìn sắc trời một chút, mặt trời đã hoàn toàn xuống núi, đại khái là đã hơn bảy giờ tối, trong lòng Tô Bằng nhớ tới một chuyện, nhưng không biết người mình muốn tìm, có còn ở đó hay không.

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng vẫn từ Hồi Xuân Đường đi tới thành bắc.

Quận Giang Ninh buổi tối cũng hết sức náo nhiệt, khách điếm tửu quán hai bên đường phố đều sáng đèn lung linh mời chào khách nhân, một số người bán hàng rong thì buôn bán trước những tửu điếm cửa hàng này, cũng không hề vắng lặng, Tô Bằng một đường hành tẩu, rất nhanh liền đến cửa thành bắc, dừng chân nhìn quét qua như muốn tìm kiếm cái gì.

“Thật chuyên nghiệp... Muộn như vậy vẫn còn đứng đó.”

Tô Bằng nhìn một hồi, liền phát hiện một người mang mặt nạ Thiên Cầu đứng ở phụ cận cửa thành bắc, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ mỉm cười, đi tới.

“Chào ngươi. Bắc Sứ các ngươi thật đúng là cần cù.”

Tô Bằng đi đến trước mặt người mang mặt nạ Thiên Cầu kia, nói với hắn.

“Hắc hắc hắc... Chăm chỉ cùng với lợi nhuận luôn có quan hệ trực tiếp... Ta còn nhận ra ngươi, ngươi là khách quý của Bắc Sứ, như thế nào, muốn tình báo gì sao?”

Tiểu Sứ mang mặt nạ Thiên Cầu cười hắc hắc, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng ném qua một lượng hoàng kim, nói.

“Ta muốn tin tức của Độc Thủ Cốc.”

“Tin tức của Độc Thủ Cốc? Tin tức cấp một. Cũng chỉ có một tin tức tổng hợp...”

Tiểu Sứ mang mặt nạ Thiên Cầu nhận lấy hoàng kim, trong miệng lại xuất hiện thanh âm máy móc này, nói.

“Độc thủ cốc. Là một tổ chức sát thủ quái dị, võ công của các thành viên cũng không quá lợi hại, nhưng tinh thông độc, cổ, Vu thuật, mục đích tồn tại không rõ, nhưng cũng không đơn thuần vì tiền tài. Quan hệ của tổ chức rất quái dị, cạnh tranh cực kỳ kịch liệt thậm chí tàn sát lẫn nhau, nhưng lúc đối mặt với kẻ địch bên ngoài là rất nhất trí, vị trí của tổng bộ hình như ở phía nam.”

Sau khi nói xong, hắn liền dừng lại, khôi phục thanh âm bình thường, nhìn Tô Bằng nói.

“Tin tức cấp một cũng chỉ có chừng này, tình báo của hắn là tình báo cao cấp hơn, một lượng hoàng kim thì nghe không được.”

“Nếu ta hỏi người vị trí cụ thể của Độc thủ cốc thì cần bao nhiêu tiền?”

Tô Bằng hỏi bọn người Bắc Sứ.

“Vị trí cụ thể của Độc thủ cốc...”

Tiểu Sứ mang mặt nạ Thiên Cầu tựa hồ suy tư một hồi lâu, mới nói.

“Tin tức người muốn là tin tức cấp ba, một trăm lượng hoàng kim mới có thể nhận được, tín vật thượng khách của người là tín vật cấp hai, chỉ có thể ưu đãi đến tin tức cấp hai.”

“Thôi bỏ đi.”

Bây giờ tuy rằng Tô Bằng cũng coi như con người giàu có, nhưng một trăm lượng hoàng kim cũng không nghĩ sẽ tiêu xài vì chuyện này, tin tức về Độc Thủ Cốc mới mua được cảm giác có chút qua loa, nhưng là cũng xem như hiểu thêm được một chút thông tin của kẻ địch.

“Ngài còn giữ tín vật thượng khách cấp hai, cho nên còn có một tin tức tặng kèm, ngài muốn tin tức ngẫu nhiên gần đây hay là tin tức chỉ định?”

Tiểu Sứ mang mặt nạ Thiên Cầu hỏi Tô Bằng.

“Tin tức ngẫu nhiên đi.”

Tô Bằng nói, hẳn không có tin nào khác muốn đặc biệt tìm hiểu, mà còn tin tức gần đây có thể giúp mình nắm thế cục trong tay.

“Danh y giết người Lục Tam Bình đã lên khách thuyền tới quận Giang Ninh, có thể là tới xem bệnh cho phụ thân của đại nhân thành chủ quận Giang Ninh, hôm nay sắp đến rồi.”

Tiểu Sửu nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, khẽ nhú mày.

“Lục Tam Bình? Chính là người kia đã đổi mặt cho Tạ An đó sao?”

Trong lòng Tô Bằng âm thầm ghi nhớ, nói.

“Cảm tạ, ta cáo từ trước, chúc người làm ăn phát đạt.”

“Hắc hắc... Chúc ngài thuận buồm xuôi gió.”

Tiểu Sửu mang mặt nạ Thiên Cầu cười hắc hắc hai tiếng, tiếp tục đứng ở nơi đó chờ đợi khách hàng của hắn.

“Danh y giết người Lục Tam Bình sắp sửa đến quận Giang Ninh... Nghe nói Lục Tam Bình, y thuật cực kỳ cao minh, trong hoàn cảnh cổ đại này thế nhưng có thể làm giải phẫu ngoại khoa... Có lẽ phương pháp giải độc của độc chưởng trong người ta chính là ở trên người Lục Tam Bình kia, chẳng qua là nghe nói hắn tính cách quái dị, chỉ xem bệnh cho người mà mình muốn, người được hắn chữa trị cũng phải thiếu nợ hắn một cái nhân tình, làm một việc cho hắn, không biết hắn có thể chữa trị được độc chưởng cho ta hay không...”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Chẳng qua, chuyện hôm nay phải làm, cũng đã làm không tệ lắm.

Tô Bằng tìm tìm bốn phía, tìm được một nơi không người, thấy bốn phía không có người nào liền đăng xuất khỏi trò chơi.

...

Một đêm không lời

...

Ngày hôm sau, buổi sáng đúng tám giờ rưỡi Tô Bằng đăng nhập trò chơi, sau khi đăng nhập, Tô Bằng trực tiếp đi đến nơi đã hẹn với Lăng Tiêu Vũ vào ngày hôm qua.

Đến chỗ ước hẹn, Tô Bằng thấy Lăng Tiêu Vũ, hôm nay nàng không có trang điểm, nhưng lại càng lộ vẻ sức sống của nàng thiếu nữ cùng với sự xinh đẹp tự nhiên, nhìn thấy Tô Bằng, Lăng Tiêu Vũ liên tục ngoắc ngoắc, bảo hân tới đây.

Tô Bằng cười cười, đi tới, hàn huyên một hai câu với Lăng Tiêu Vũ, cùng nàng đi dạo.

Hai người dọc theo con phố buôn bán phồn vinh trong quận thành Giang Ninh, nhìn các loại cửa hàng bán đồ vật gì đó, Lăng Tiêu Vũ mua một ít quà vật, Tô Bằng mỉm cười phụng bồi nàng, có cảm giác như cùng bạn gái đi dạo trên đường dành riêng cho người đi bộ ngoài đời thực.

“Tô đại ca, nhanh nhanh đến bên này nhìn xem thử, có cá vàng nha!”

Lăng Tiêu Vũ đi tới phía trước, thấy được một gian hàng vớt cá vàng, liền hô với Tô Bằng.

Tô Bằng lúng túng, mình tại sao lại có cảm giác như đang lừa gạt tiểu cô nương vớt cá vàng vậy nè.

Vừa định bảo Lăng Tiêu Vũ đổi sang chơi trò chơi khác, Tô Bằng chợt nghe đối diện có người nói.

“Ồ? Đây không phải là Tiêu Vũ sao? Người tại sao lại ở chỗ này?”

Tô Bằng ngẩng đầu nhìn lại, thấy ba người nam tử áo xanh cao lớn đang đứng ở trước mặt Lăng Tiêu Vũ..

Chương 93: Trước trận chiến

Tô Bằng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trước mặt Lãng Tiêu Vũ là ba người nam tử áo xanh, đều là vai rộng lưng thẳng, vừa thấy đã biết là người trong võ lâm, trong đó người đứng đầu, dáng vẻ đường đường chính chính, mũi cao môi mỏng, dáng người cũng cao, cổ chùng tám thước, trong tay xách một thanh bảo kiếm phong cách cổ xưa, lúc này đứng ở trước quán cá vàng nhìn Lãng Tiêu Vũ, nói với nàng.

“Biểu ca?”

Lãng Tiêu Vũ thấy vậy, đứng lên, nói với nam tử áo xanh.

Tô Bằng nghe xong, trong lòng kinh ngạc, được Lãng Tiêu Vũ xưng là biểu ca, lại đang ở trong quận thành Giang Ninh này, chẳng lẽ hẳn là...

“Tiêu Vũ, ngươi đang đi dạo trong thành quận sao không bảo ta... Trong thành ngươi không quen biết ai cả, đi dạo còn có gì vui?”

Nam tử áo xanh đứng đầu kia, nói với Lãng Tiêu Vũ, Lãng Tiêu Vũ khoát khoát tay, nói.

“Biểu ca, ta là đi cùng với người này nè, Tô đại ca!”

Nói xong, Lãng Tiêu Vũ quay đầu lại nhìn Tô Bằng, trong lòng Tô Bằng cảm thán một tiếng, đi tới.

“Vị này là...”

Nam nhân được Lãng Tiêu Vũ xưng là biểu ca, nhìn về phía Tô Bằng, trong miệng nghi hoặc hỏi, dường như cho rằng Tô Bằng là thiếu hiệp ở nơi nào.

“Biểu ca, vị này chính là Tô Bằng Tô đại ca... Là ta quen biết trên đường đến quận Giang Ninh, Tô đại ca, vị này chính là biểu ca của ta, Mạc Tông Đường.”

Lãng Tiêu Vũ giới thiệu đơn giản cho Tô Bằng cùng với nam nhân kia.

“Hóa ra là Tô huynh... Chào ngươi. Không biết Tô huynh là nhân sĩ ở nơi nào, làm nghề nghiệp gì?”

Mạc Tông Đường áo xanh kia nghe xong lời của Lăng Tiêu Vũ, hơi chút cảnh giác nói với Tô Bằng.

Tô Bằng thấy ánh mắt của hắn, cũng cảm giác được một tia địch ý mơ hồ, Tô Bằng chấp tay đáp.

“Vị này chính là Mạc Thiếu chủ sao? Ta bây giờ đang nhậm chức trong hắc thủy quân.”

“Ồ, hóa ra là hắc thủy quân...”

Mạc Tông Đường nghe xong, dường như thoải mái không ít, ánh mắt nhìn Tô Bằng cũng không còn coi trọng như vậy, chẳng qua là suy nghĩ thoáng qua, sau đó quay đầu nói với Lăng Tiêu Vũ.

“Tiêu Vũ, mấy người chúng ta còn có chuyện. Hôm nay không thể giúp ngươi, có điều ngươi cũng không nên luôn đi chung với người xa lạ, ai biết người bên ngoài có tâm tư gì đâu chứ.”

Nói xong, hắn hơi khinh thường nhìn thoáng qua Tô Bằng, ngụ ý không nói mà hiểu rõ.

Lăng Tiêu Vũ nghe xong, lông mày nhíu lại, kéo Tô Bằng một chút, nói.

“Là ta hẹn Tô đại ca ra đây.”

“Vậy ngươi càng phải cân nhắc tự trọng của bản thân một chút.”

Mạc Tông Đường nói, nói xong nhìn thoáng qua Tô Bằng, nói.

“Ngươi cũng tự giải quyết cho tốt đi.”

Nói xong. Hắn và hai gã nam tử cũng mặc áo xanh sau lưng kia cùng nhau tiếp tục đi trước, lướt qua Lăng Tiêu Vũ cùng với Tô Bằng, lúc ba người đi qua bên cạnh Tô Bằng, Tô Bằng còn nghe được nam tử áo xanh sau lưng Mạc Tông Đường hỏi hắn.

“Tô Bằng kia có địa vị như thế nào?”

“Chỉ là gia nô mà thôi.”

Tô Bằng nghe được Mạc Tông Đường nói sau lưng mình, thanh âm không lớn không nhỏ, nhưng giống như nói cho mình nghe.

Tô Bằng nghe xong, chân mày khẽ động hai cái, sau đó cười nhạt một tiếng.

Mình cũng không có lỗi gì với hắn. Hắn đối với mình địch ý như thế, đơn giản có thể là bởi vì Lăng Tiêu Vũ, thời cổ đại biểu huynh muội kết thân vô cùng nhiều, có lẽ Mạc Tông Đường có chút tình cảm với Lăng Tiêu Vũ.

Lòng dạ của Mạc Tông Đường này cũng không quá sâu. Bởi vì một chút chuyện tranh giành tình nhân mà nói ra lời hạ thấp người khác, thật sự không giống nhân vật trí dũng kiệt xuất, Tô Bằng nghĩ đến chuyện này. Cũng không quá đem hắn để ở trong lòng.

“Tô đại ca, thật xin lỗi... Biểu ca hắn nói chuyện có đôi chút như vậy... Như vậy...”

Lăng Tiêu Vũ cũng nghe được lời của Mạc Tông Đường. Trong lòng cảm giác hết sức ngượng ngùng, xin lỗi Tô Bằng.

“Không liên quan đến ngươi, ta cũng chẳng để ở trong lòng, chúng ta tiếp tục đi dạo phố đi.”

Tô Bằng cười cười, nói với Lăng Tiêu Vũ.

Lăng Tiêu Vũ nghe xong, mới lộ ra một nụ cười ngượng ngùng, tiếp tục cùng cùng với Tô Bằng đi dạo phố...

...

Một ngày nay, Tô Bằng cùng với Lăng Tiêu Vũ đi dạo một ngày ở quận Giang Ninh, Tô Bằng thừa dịp thời gian nghỉ ngơi tương đối này, cũng đem những chuyện gần đây sắp xếp lại trong lòng một chút, cảm giác mình vẫn còn đang không chế thế cục trong tay.

“Cám ơn ngươi, Tô đại ca, hôm nay ta rất vui vẻ.. Ừm, đúng rồi, ngày mai ta sẽ đến tìm ngươi, sau đó cùng với ngươi đi đến đó.”

Lúc mặt trời gần lặn, tại cửa thành phía Tây của Quận Giang Ninh, Lăng Tiêu Vũ nói với Tô Bằng.

“Ừ, ngày mai ta ở trong đại doanh chờ ngươi.”

Tô Bằng gật đầu, Lăng Tiêu Vũ lưu luyến không rời cáo từ với Tô Bằng, Tô Bằng khẽ cười cười.

Ngày này cũng không phải là phụng bồi Lăng Tiêu Vũ một cách vô ích, độ thiện cảm của Lăng Tiêu Vũ đối với Tô Bằng lại tăng lên năm điểm, đã đạt tới bảy mươi lăm điểm, xem như độ thiện cảm rất cao rồi.

Tô Bằng chạy về đại doanh phía tây thành, mới vừa trở lại doanh trường của mình, chợt nghe âm thanh chuông điện trong hiện thực.

“Tan tâm rồi...”

Tô Bằng nhìn sắc trời, thời gian cũng không sai biệt lắm, liền đăng xuất khỏi trò chơi, mình nhảy ra khỏi khoang trò chơi.

Nhìn một chút, Tần Tiểu Nguyệt bên cạnh vẫn còn đang ở trong trò chơi, hình như còn có nhiệm vụ chưa hoàn thành, Tô Bằng cũng không có đợi nàng, tự mình đi đến nhà ăn.

Đi vào nhà ăn không lâu sau, Tôn Thế Giai cùng với Quý Minh cũng tiến vào nhà ăn, hai người bọn hắn thấy Tô Bằng cũng bụng mâm thức ăn đi tới.

“Tô ca, chuyện ngươi nói ta đã chuẩn bị chu đáo, ta đã tìm được hai tiền bối trong tổ Dũng sĩ, mười giờ sáng ngày mai sẽ chạy tới Thanh Sơn trại mà ngươi nói tụ hợp với ngươi, đến lúc đó ta cũng đi.”

Tôn Thế Giai ngồi xuống trước, giống như tranh công mà nói với Tô Bằng.

“Ừm, đã biết, Quý Minh còn ngươi thì sao?”

Tô Bằng gật đầu, quay đầu hỏi Quý Minh.

“Ta bên kia xảy ra vấn đề, chỉ có một người của tổ Long Nha đồng ý tham gia với chúng ta, một người khác tạm thời có việc... Nhân số của chúng ta

không có vấn đề gì chứ?”

Quý Minh có chút ngượng ngùng hỏi Tô Bằng.

“Chắc không có vấn đề gì, ta tìm được một NPC nữ gia nhập trận hành động vào ngày mai, nàng là một nhân vật mấu chốt, có thể liên quan đến nhiệm vụ phía sau... Đúng rồi, các người cũng nói một chút với người của các người, không cần phải ở trước mặt nàng lộ ra chuyện chúng ta là người chơi, lúc nói chuyện nhớ chú ý.”

Tô Bằng nói với Tôn Thế Giai và Quý Minh.

“Hắc, Tô ca cái này người cứ yên tâm, chúng ta cho dù ở trước mặt nàng nói chuyện trong hiện thực, nàng cũng nghe không hiểu, hệ thống sẽ tự động đem lời của chúng ta biến thành tiếng lóng giang hồ, nàng sẽ nghe không hiểu đâu.”

Tôn Thế Giai cười hắc hắc nói với Tô Bằng, Tô Bằng nghe xong gật đầu, nói.

“Như vậy thì ta an tâm.”

“Như vậy liền hẹn rồi nhé, trước mười giờ ngày mai tập hợp ở phía Tây Thanh Sơn trại.”

Quý Minh nói, Tô Bằng gật đầu, nói.

“Chúng ta tốt nhất nên đến sớm, chín giờ rưỡi là được rồi.”

“Được.”

“Đã nhớ.”

Quý Minh cùng với Tôn Thế Giai gật đầu, chuyện này xem như là đã xác định, Tô Bằng cũng yên lòng, tiếp tục ăn cơm.

..

Một đêm không lời.

...

Ngày hôm sau, Tô Bằng đã vào game trước một canh giờ, không lâu lắm Lăng Tiêu Vũ liền đến đại doanh hắc thủy quân tìm hắn, Tô Bằng mượn hai con khoái mã, chạy ra doanh trại, cùng với Lăng Tiêu Vũ một người một ngựa nhanh chóng chạy tới Thanh Sơn trại.

Khoảng một canh giờ sau, hai người đã xuất hiện ở Thanh Sơn trại, Tô Bằng tiến vào trại, đem ngựa giao cho Hàn đại phu giữ, liền cùng với Lăng Tiêu Vũ thi triển khinh công. Đi đến chỗ hẹn.

Khi Tô Bằng cùng với Lăng Tiêu Vũ đi đến đó, nơi đó đã có năm người.

Tôn Thế Giai một thân áo giáp, cầm trường thương, còn có Quý Minh bên cạnh mặc áo giáp, cầm trường cung gỗ mun, ngoài ra còn có ba người, đang ngồi xuống đất nhắm mắt nghỉ ngơi dưỡng sức.

Tô Bằng mang theo Lăng Tiêu Vũ đi qua nhìn một chút, ba người kia cũng đồng thời mở mắt, nhìn lại đây.

Chỉ thấy, hai người trong đó. Đúng là cách ăn mặc của võ lâm nhân sĩ, đều là trang phục màu đen, một người vóc dáng thô cao, trên mặt đầy râu quai nón. Lưng đeo một thanh đại đao cửu hoàn, một người khác lại thân hình gầy còm. Giống y chang cây gậy trúc, vũ khí cũng là một gậy trúc màu đen, chẳng qua là đầu gậy trúc này là một lưỡi dao sắc bén.

Mà còn một người khác, cùng với hai người trang phục màu đen kia có chút chênh lệch, hắn mặc một thân vải bố màu xám, trên người khoác áo choàng giống như cái lưới đánh cá không rõ công năng, đầu tóc buộc lại dựng thẳng lên lên, sau lưng đeo một thanh binh khí nhưng nhìn không ra là đao hay là kiếm, so với kiếm bình thường thì to hơn nhưng so với đao lại nhỏ hơn, còn dài như nhau, lúc này đang làm một tư thế, xem ra đang tu hành nội công.

“Tô ca, ngươi đã đến rồi!”

“Ngươi đã đến rồi.”

Nhìn thấy Tô Bằng, Tôn Thế Giai đứng lên trước, Quý Minh cũng dừng lại việc tu sửa cung tiền, nói với Tô Bằng.

“Ừm... Có thể giới thiệu cho ta ba vị đồng nghiệp này xung hô như thế nào hay không?”

“À, Tô ca, đây là tiền bối trong tổ Dũng sĩ của ta, Ngụy Sơn cùng với Hoàng Yên Quân, vị kia là Quý ca tiền bối của tổ Long Nha, hình như tên là Long Tuấn... Các vị đại ca, vị này chính là người mở ra nhiệm vụ này Tô Bằng Tô ca.”

Tôn Thế Giai giới thiệu mấy người xong, Tô Bằng cùng với ba người kia gật đầu với nhau, coi như là chào hỏi, Tô Bằng cũng giới thiệu Lăng Tiêu Vũ một chút, cũng nói ra thân phận của nàng một chút.

“Tô đại ca, bằng hữu của ngươi đều là người của lục lâm hắc đạo sao? Làm sao nói gì cũng đều là tiếng lóng, ta nghe không hiểu lắm, chỉ có thể nghe bọn hắn gọi tên của ngươi.”

Sau lưng Tô Bằng, Lăng Tiêu Vũ nhìn thấy không có người chú ý liền kéo y phục Tô Bằng nói nhỏ.

“Cái này... Bọn họ lúc trước cũng là làm qua lục lâm hắc đạo, nhưng đều là hành cướp của người giàu chia cho người nghèo các loại, không phải là loại người giết người không chớp mắt như ngươi nghĩ đâu, hơn nữa cũng đều đã rửa tay gác kiếm... Tuy rằng bọn họ đã làm không ít chuyện, nhưng tất cả đều là hán tử hiệp nghĩa, sẽ không xảy ra vấn đề gì.”

Tô Bằng nghe xong, cảm thấy có chút nhức đầu, bịa ra một chút lí do thoái thác nói với Lăng Tiêu Vũ.

Lăng Tiêu Vũ nghe xong “Ồ” một tiếng, nửa tin nửa ngờ nhìn ba người kia một chút, Ngụy Sơn tráng kiện sử dụng đại đao cửu đầu kia nặn ra một nụ cười cho Lăng Tiêu Vũ, Lăng Tiêu Vũ bị nụ cười kia của hắn làm cho xấu hổ trốn sau lưng Tô Bằng, khiến Ngụy Sơn dở khóc dở cười.

Tô Bằng nhìn mặt trời một chút, cũng khoảng hơn mười giờ rồi nhưng vẫn còn chưa thấy Tạ An.

Đang lúc hoài nghi liệu Tạ An có tới hay không, đột nhiên Tô Bằng nghe được một tiếng chim hót, phụ cận trong rừng bay ra không ít cánh chim hoảng sợ, sau đó một thân ảnh màu xám nhảy ra từ trong rừng.

“Người đã đến rồi!”

Tô Bằng nhìn người nọ, đúng là Tạ An, cũng không biết hắn sử dụng phương pháp thu hồi gì, tựa như đã xử lý tốt kiếm thương cùng với nỗ lực của mấy ngày hôm trước, lúc này sau lưng của hắn đeo một thanh trường đao, xuất hiện ở trong rừng.

“Người dẫn theo không ít người...”

Tạ An nhìn mọi người bên cạnh Tô Bằng, chần chờ nói.

“Đều là bằng hữu trong giang hồ, ta mời tới giúp đỡ.”

Tô Bằng nói với Tạ An, Tạ An nghe xong, gật đầu, nói.

“Đi theo ta.”

Nói xong, tung người tiến đến trong rừng.

“Đi!”

Tô Bằng gọi một tiếng, bọn người Tôn Thế Giai, phấn chấn tinh thần, theo sau Tô Bằng, đuổi theo hướng Tạ An đã chạy đằng trước kia...

Chương 94: Đánh cướp – Thượng

Tạ An cũng không thi triển khinh công, chỉ là đi rất nhanh ở phía trước, bọn người Tô Bằng bọn người Tô Bằng cũng vượt đến, không bao lâu đã cùng hắn đi tới một xa đạo (đường dành cho xe chạy) trong rừng.

Đi đến nơi đây, Tạ An dừng bước lại, nói.

“Nơi này chính là con đường phải qua nếu muốn đến Cổ Kiếm Sơn Trang, dựa quan đạo từ thành Tô Dương đến quận Giang Ninh, cách Cổ Kiếm Sơn

Trang khoảng hai mươi lăm dặm, những người đó, nhất định sẽ đi qua nơi này, chúng ta có thể phục kích ở chung quanh đây.”

Tô Bằng nhìn địa thế chung quanh một chút, hai bên xa đạo này đều là cánh rừng, không tính quá rậm rạp nhưng phía sau cây vẫn có thể che giấu mọi người.

“Vậy ở chỗ này đi... Tạ An, người nhận được chiếc xe chở người của bọn họ không? Không nên bắt nhầm người.”

Tô Bằng nói với Tạ An, Tạ An gật đầu, nói.

“Người của những Cổ Kiếm Sơn Trang dù có hóa thành tro ta cũng nhận ra được.”

Bọn người Tôn Thế Giai, Quý Minh ở phía sau, nghe Tạ An nói như thế, cũng gật đầu, đều tự tìm chỗ ẩn thân của riêng mình, núp ở trong rừng.

Mọi người chờ đợi một thời gian ngắn, giữa chừng có hai chiếc xe ngựa đi qua, nhưng lại là thương nhân bình thường, vẫn chưa thấy được người của Cổ Kiếm Sơn Trang.

Ngay khi Ngụy Sơn cùng với Hoàng Yên Quân đợi chờ có chút không kiên nhẫn nữa rồi thì đột nhiên Tạ An huyết nhẹ một tiếng như chim hót, mọi người theo ánh mắt của hắn, chỉ thấy trên con đường đến Thanh Sơn trại, một đoàn xe đang chạy đến đây.

Tinh thần của mọi người chấn động, biết rõ đây chính là đoàn xe của Cổ Kiếm Sơn Trang.

Thị lực của Tô Bằng không tệ, nhìn lại đoàn xe đang đi tới bên này, thấy đó là một đội đoàn xe gần bốn mươi người, giống như tiêu cục chuyển tiêu, có hơn ba mươi người mặc trang phục đoàn đả (quần áo chèn mà diễn viên mặc trong các tuồng đấu võ) thống nhất, giống như là người biết võ hiểu chút quyền cước, áp giải hai bên bảy cỗ xe ngựa to bốn con ngựa kéo, là sáu người khác, cưỡi con ngựa cao to, trong đó có một người hình như là người đứng đầu.

“Tới rồi!”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, chẳng qua là nhìn nhân số của đối phương, trong lòng có chút căng thẳng, nhân số của đối phương nằm ngoài dự đoán của mình.

“Sao lại nhiều người như vậy?”

Ngụy Sơn ở phía sau một cây đại thụ đằng trước Tô Bằng, trong miệng cũng thấp giọng thì thào, tay của hắn không khỏi sờ lên đại đao cửu hoàn sau lưng.

“Tô ca, bọn họ nhiều người như vậy, giờ phải làm sao?”

Vị trí ẩn thân của Tôn Thế Giai ở sau một thân cây cách Tô Bằng không xa, lúc này hắn hỏi Tô Bằng.

“Ta, Ngụy Sơn còn có Hoàng Yên Quân, trước xung phong liều chết một trận, sau đó dẫn bọn họ vào trong rừng, phân tách để tiêu diệt bọn họ.”

Tô Bằng nói, sau đó nhìn Quý Minh đã nhảy lên một cây đại thụ, thấp giọng nói.

“Quý Minh. Lát nữa cần nhờ mũi tên của người bắn chết vài người.”

Quý Minh gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, những người còn lại cũng đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Đoàn xe gần bốn mươi người kia, rất nhanh đã đi tới quan đạo này, đi ở phía đầu, là một người cưỡi ngựa lớn, hai người đi theo phía sau hắn là trang chủ của Cổ Kiếm Sơn Trang, giống như là đang mở đường, trang chủ đứng đằng sau áp giải xe ngựa đi theo phía sau.

“Thả người phía trước đi, đợi đến khi xe ngựa đi đến chỗ trung gian thì triển khai công kích.”

Tô Bằng khẽ lên tiếng, Tôn Thế Giai gật đầu. Hướng về phía mấy người khác làm cái thủ thế.

Đoàn xe kia, dần dần đi vào chỗ mai phục của bọn người Tô Bằng, người phía trước vừa mới đi qua, Tô Bằng đột nhiên quát một tiếng.

“Động thủ!”

“Vút!”

“Vút vút!”

Lời của Tô Bằng còn chưa dứt. Quý Minh đứng trên tàng cây đã bắn ra mưa tên, cung thuật của hắn là được truyền thừa từ Bách phu trưởng Bao Trạch. Kỹ xảo sử dụng lúc này giống như lúc Bao Trạch bắn Tạ An, dùng thủ pháp bắn ra ba mũi tên liên tiếp, chẳng qua là khoảng cách có chút xa, trở thành bắn ra liên tục ba đợt mưa tên!

“A!”

“Phụt!”

“A!”

Ở trong đội xe, ba gã trang chúng bình thường, kêu thảm thiết ba tiếng, ba gã trang chúng liền cứ như vậy ngã xuống đất.

Trong lúc nhất thời, đoàn xe của Cổ Kiếm Sơn Trang kia đại loạn, những người này trong khoảng thời gian ngắn không có kịp phản ứng, mà còn Tô Bằng, Ngụy Sơn nắm lấy đại đao cửu hoàn, còn có Hoàng Yên Quân cầm lấy kiếm trúc, đã xông ra ngoài.

“Giết!”

Tô Bằng hô to một tiếng, ba người trực tiếp xông vào trong đội xe, Ngụy Sơn hét lớn, chạm mặt liền chém một tên trang chúng, Hoàng Yên Quân nắm kiếm trúc công phu dưới tay cũng không kém, hai cái đã bạo kích chỗ hiểm trên người một tên trang chúng tuôn ra - 146, giết xong một người.

Tô Bằng thì thi triển kiếm pháp bán thức, tiếc rằng năng lực cường công của kiếm pháp bán thức thật sự không cao, chẳng qua là đánh cho một tên trang chúng - 45 điểm thương tổn, vẫn giết được.

“Địch tập kích! Không cần phải sợ! Bao vây bọn chúng!”

Lúc này, người của Cổ Kiếm Sơn Trang dường như cũng đều đã phản ứng lại, một tên thủ lĩnh ngồi trên lưng ngựa la lớn, hấn giục ngựa đi tới bọn người Tô Bằng bên này, đồng thời, mấy gã cưỡi ngựa khác, còn có trang chúng áp giải xe ngựa, đều muốn lại đây vây quanh bọn người Tô Bằng.

“Đi!”

Tô Bằng lại thêm một kiếm, cho trang chúng phía trước một chiêu sát thương - 43, la lớn, Ngụy Sơn hét lớn một tiếng, Khai Sơn Đao đột nhiên múa ra một màn đao ảnh, thi triển một trận quần công, quét sạch hai ba trang chúng ở phía trước, Hoàng Yên Quân cũng bỏ xuống hai đao, ngay sau đó lập tức đi theo Tô Bằng phóng về phía trong rừng.

“Còn muốn chạy?”

Ngay lúc này, Tô Bằng chợt nghe sau lưng có một tiếng quát lớn, Tô Bằng cảm giác phía sau có tiếng xé gió, Vô Phong Kiếm vội vàng thi triển một kiếm thế phòng ngự về phía sau, ngăn cản một kích đánh úp lại từ phía sau này.

“Bịch!”

Tô Bằng cảm giác Vô Phong Kiếm mình nắm trong tay, suýt nữa đã bị rút khỏi tay, đối phương không ngờ lại sử dụng binh khí mã chiến dùng trong quân đội, là một thanh đại đao cán dài, Tô Bằng suýt chút nữa đã đỡ không được thế công của đối phương.

Người nọ, cũng là một trong những người cưỡi ngựa trong đội xe.

“Lực Phách Hoa Sơn!”

Ngay lúc này, Ngụy Sơn sau lưng Tô Bằng đột nhiên hét lớn một tiếng, nhảy lên hào quang lóng lánh trên đại đao cửu hoàn lập tức bỏ về phía gã kia!

“Được!”

Gã đó hô lớn một tiếng, đột nhiên xách đao quay về, bổ vào đại đao cửu hoàn của Ngụy Sơn, một đao kia mượn sức ngựa, lực đao mười phần, lại sử dụng một phương pháp xảo diệu giảm bớt lực, Ngụy Sơn cũng đã thấy được xuất ra một chiêu mang kỹ năng công kích, không ngờ lại bị hấn phá giải, hơn nữa cả người cũng bị trường đao của gã cưỡi ngựa kia quét về phía trang chúng.

Những trang chúng kia đều đã phản ứng lại, đều tự cầm lấy binh khí của riêng mình, thấy Ngụy Sơn từ phía trên bị đầu lĩnh của bọn hấn đánh ngã xuống, lập tức một mảnh binh khí xông lên.

“Ngụy Sơn!”

Hoàng Yên Quân thấy vậy, quát to một tiếng, đột nhiên nhảy lên cao hơn hai thước, sau đó trên không trung, kiếm trúc trong tay hóa thành một mảnh ánh sáng mờ mịt, trong miệng hô.

“Tiêu tương dạ vũ!”

Tô Bằng nhìn thấy, trang chúng trong vòng hai thước xung quanh Hoàng Yên Quân, trên người trên mặt, không ngừng xuất hiện vết thương do kiếm gây ra, có người bị trúng chiêu rất nặng, thịt trên mặt sợ là đều bị gọt sạch hơn phân nửa.

“Lợi hại đến như vậy sao? Là tuyệt chiêu công kích võ công cấp mười đó sao?”

Mà lúc này, Ngụy Sơn rơi trên mặt đất, cũng đã hồi khí trở lại, chỉ thấy hấn hét lớn một tiếng, hô.

“Hồi Long tuyền!”

Hai tay nắm lấy đại đao cửu hoàn, đột nhiên xoay tròn giống như là gió lốc, trang chúng chung quanh hấn không kịp phòng bị, nhất thời bốn năm người bị hấn chặn ngang người chém đứt đoạn.

Tô Bằng nhìn thấy, trong lòng không khỏi sợ hãi than, chiêu mới vừa rồi của mới vừa rồi, cũng là một chiêu tuyệt sát, tổng số công kích phát ra,

phỏng chừng phải có tám trăm chín trăm, thậm chí thậm chí quá một ngàn!

“Người đang nhìn gì vậy?”

Vào lúc này, Tô Bằng cảm giác áp lực trên đầu trầm xuống, chỉ thấy trên đầu đại đao cán dài kia lại đón đầu bổ xuống.

Chẳng qua là lúc này, Tô Bằng đã có chuẩn bị, vận khởi kiếm pháp bán thức chính diện, Vô Phong Kiếm trên không trung xoay tròn một vòng, áp vào đầu đao của thanh đại đao cán dài này, khéo léo đem chuôi đại đao này hất ra!

Đồng thời, linh cảm trong lòng Tô Bằng vừa động, đã tự lực được một cái nguy tất sát, chỉ thấy Tô Bằng phát tay, một kiếm này, liền đâm ra ngoài!

Chương 95: Cướp giết (hạ)

Một kiếm này của Tô Bằng, không lập tức đâm về nam nhân nắm đại đao cán dài, mà là đâm về thót ngựa hấn cười.

“Hí ~ “

Thót ngựa màu đen mà đầu mục Cổ Kiếm sơn trang này cười, lập tức ngửa đầu lên, đầu nhúc dưng dậy, thiếu chút nữa đem người cười ngựa ném đi, chỉ là người trên ngựa kia rất cao, nắm chặt dây cương, không chế được thót ngựa.

Lúc này, Hoàng Yến Quân cùng Ngụy Sơn, cũng đã từ trong vòng vây trang chúng thoát thân ra ngoài, mà phía sau, mấy đầu mục khác, đều cỡi thót ngựa, đã đến bên này, Tô Bằng không hề ham chiến, la lớn.

“Đi!”

Nói xong, Tô Bằng thi triển khinh công, liền vọt vào trong rừng.

“Muốn chạy?”

Đầu mục nắm đại đao cán dài kia, lúc này đã không chế được ngựa, chỗ mà một kiếm kia của Tô Bằng đâm là bộ ngực của ngựa, nơi đó thịt dày, sát

thương tạo thành không tính là quá lớn, hắc mã kia lại huấn luyện đến tốt cùng, rất nhanh khôi phục bình thường, ở dưới ngọn roi của đầu mục này, truy kích vào trong rừng.

Mà phía sau, mấy tên đầu mục khác, cũng đều đuổi đến, theo đầu mục nắm đại đao cán dài, cùng một số trang chúng, cùng xông vào trong rừng.

Đầu mục bị Tô Bằng làm bị thương ngựa, nhìn chăm chăm Tô Bằng, một mục đuổi theo.

Đang ở vào chính lúc này, không trung đột nhiên hiện lên một đám mây màu hồng, một người trên không trung, phảng phất phi điều hồng nhật, xoay tròn chém một đao tới tên đầu mục kia!

Đầu mục nắm đại đao cán dài vội vàng không kịp chuẩn bị, chỉ có thể dựng thẳng chuôi trường đao của mình lên, cúi ở không trung, ngăn lại một chiêu, lại bị người kia trả ngược một chiêu, lại chém bị thương phía sau lưng.

Tô Bằng quay đầu lại, thấy người bay trên không trung đoản đao làm bị thương tên đầu mục này, chính là Lăng Tiêu Vũ.

“Tô đại ca, ta tới giúp ngươi!”

Lăng Tiêu Vũ hô. Thân pháp của nàng mặc dù không thích hợp bay khoảng cách xa, nhưng lại đặc biệt thích hợp địa hình hơi có vẻ phức tạp giống như trong rừng này, hai chân dẫm trên cành cây, trở ngược đánh tới người kia!

“Tốt!”

Trong miệng Tô Bằng hô một tiếng, đồng thời vọt tới trước, Vô phong kiếm trong tay xẹt qua một đao quỹ tích nửa vòng tròn, đâm tới người cuối ngựa kia.

Thủ cước của đầu lĩnh này lập tức có chút hoảng loạn lên, hắc tựa hồ là xuất thân binh nghiệp, am hiểu đại khai là cách chém giết trên chiến trường, cũng không quá thích ứng chém giết phạm vi nhỏ trong giang hồ. Bị Lăng Tiêu Vũ cùng Tô Bằng đồng thời quán lên, có chút bối rối, có điều phản ứng của hắn coi như nhanh nhạy, trường đao trong tay vung mạnh một vòng

tròn, chuôi đao hướng về phía Lăng Tiêu Vũ không trung, đầu đao lại hướng xuống phía dưới chém về phía trường kiếm Tô Bằng đâm tới.

“Keng!”

Một chiêu này của hắn, chặn đoản đao Lăng Tiêu Vũ trên không trung, nhưng mà phía dưới, bán thức kiếm pháp Tô Bằng thi triển lại xảo diệu gạt một nửa vòng tròn. Suốt qua lưỡi đao, một kiếm chọc ngang hông của hắn.

“A!”

Người này kêu lên một tiếng đau đớn, đã chịu thiệt, Tô Bằng thấy tuôn ra một bạo kích sát thương - 76. Trong lòng biết đắc thủ, cũng không tham công, triệt hồi về phía sau.

Người này bị Tô Bằng cùng Lăng Tiêu Vũ vây công, đã biết trong rừng có mai phục. Không muốn ham chiến, ý định giục ngựa trở về ra quan đạo bên ngoài, như vậy mới dễ thi triển. Hắn đang giục ngựa trở lại, đột nhiên “Vù” một tiếng, một chùm mưa tên phá không phóng tới, xuất tại trên cổ mặt của hắn, lập tức tuôn ra một cái bạo kích chỗ hiểm - 165, người này quát to một tiếng, từ trên ngựa ngã xuống đất.

Tô Bằng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên cây cách đó không xa, Quý Minh làm một thủ thế đối với chính mình, hiểu rõ Quý Minh đây là bắt giặc phải bắt vua trước, trước đem người thoát nhìn võ công tốt nhất này đánh ngã, sau đó lại nói cái khác.

Một khi đã như vậy, Tô Bằng cũng ra sức đánh chó rơi xuống nước, tiến lên một cước đạp trên người kẻ này, lại đâm một kiếm vào cổ của hắn, Vô phong kiếm đâm vào phần gáy hắn, lộ ra từ cổ họng, không ngờ xỏ xuyên qua cổ hắn.

“- 217”

Trên thân người này, lập tức tuôn ra một cái sát thương chỗ hiểm, người này giãy dụa bụm lấy cổ, nhúc nhích hai cái, sau đó đã không còn khí lực, ngã trên mặt đất, Tô Bằng cũng nhận được hai trăm sáu mươi điểm kinh nghiệm thực chiến.

“Tiêu Vũ, chúng ta đi giúp những người khác!”

Tô Bằng hô với Lăng Tiêu Vũ, Lăng Tiêu Vũ quay lại, đi theo Tô Bằng chạy về phía chiến đoàn trong rừng.

Trong lúc Tô Bằng chạy trốn, nhìn thử chiến cuộc chung quanh, Ngụy Sơn cùng Hoàng Yên Quân là bạn nối khố, hai người bọn họ cũng Tôn Thế Giai, quần chặt hai gã đầu mục trên ngựa, mà Long Tuấn tổ Long Nha, một thanh trường đao giống như kiếm cũng thi triển ra, đao khí tung hoành, một người vững vàng chiến hai gã đầu mục, còn thừa một tên đầu mục tựa hồ muốn chạy trốn, lại bị Tạ An một tay cầm đao cuốn lấy, võ công Tạ An vốn không tệ, còn có Quý Minh thỉnh thoảng bắn ra tên lén, vững vàng không chế đầu mục này.

Tô Bằng nhìn sau, không tiến lên giúp Tạ An, mà lại mang theo Lăng Tiêu Vũ, nhảy vào chiến đoàn Tôn Thế Giai, Ngụy Sơn cùng Hoàng Yên Quân ưu thế lớn nhất, cùng Ngụy Sơn hợp lại, vây công tên đầu mục trên ngựa kia.

Vốn Ngụy Sơn đã chiếm thượng phong, lúc này tăng thêm Tô Bằng cùng Lăng Tiêu Vũ bay trên không trung, còn có Tôn Thế Giai nhân cơ hội sửa mái nhà đột, không bao lâu tên đầu mục trên ngựa này liền liên tiếp bị thương, hấn quát to một tiếng, trong tay nắm lấy Bàn Long côn quét một vòng với chung quanh, bức lui bọn người Tô Bằng, vừa muốn chạy trốn, đột nhiên không trung bay tới một mũi tên bắn lén, đem đầu mục này bắn xuống ngựa.

Tô Bằng quay đầu lại nhìn thoáng qua, vẫn là Quý Minh, hấn bò lên trên cây không tính là quá thấp, cành lá lại tươi tốt kia, liên tục đánh lén đắc thủ.

Lúc này, Lăng Tiêu Vũ, Ngụy Sơn, còn cả Tôn Thế Giai, Hoàng Yên Quân, toàn bộ hợp lực công kích tên đầu mục còn lại, chưa bao lâu, con ngựa kia đã bị Ngụy Sơn chém đứt chân, đầu mục trên đó ngã xuống, bị một trận loạn binh Tôn Thế Giai cùng Hoàng Yên Quân chém chết.

“Ngụy Sơn! Không nên chém đuôi ngựa! Đây đều là chiến lợi phẩm, là tiền!”

Hoàng Yến Quân đâm chết đầu mục trên mặt đất, hô về phía Ngụy Sơn, Ngụy Sơn cười hắc hắc, tỏ vẻ mình bạch.

Kế tiếp chiến đoàn, gần như không lo lắng, mọi người tập hợp ưu thế, đem đầu mục trên ngựa lần lượt chém chết, còn lại đều là trang chúng bình thường, không bao lâu, đã bị bọn người Tô Bằng giết tận, bọn người Tô Bằng lại phần lớn có khinh công, đuổi theo đem những trang chúng này xử lý.

Làm bỏ những người này, bọn người Tô Bằng đi về hướng xe ngựa, nhắc mở cửa xe một chiếc xe ngựa, chỉ thấy trong xe ngựa, mấy nữ nhân cùng tiểu hài tử đang lạnh run trong xe, hiển nhiên là thông qua khe hở xe ngựa thấy bọn người Tô Bằng cướp giết vừa rồi, xem bọn người Tô Bằng là cường đạo.

“Không cần sợ, bọn người là từ chỗ nào tới? Là bị cường bắt, hay bị buôn bán?”

Tô Bằng hỏi một cô nhóc trong xe, nhưng sau nửa ngày không ai đáp lời, về sau vẫn là Ngụy Sơn dụ dỗ, mới hàm hồ hỏi ra thân thế những người này.

Hóa ra những người này, đều là nhân khẩu buôn lậu phía nam bán cho người Cổ Kiếm sơn trang, đã được người ta dạy dỗ. Nếu phản kháng, sẽ phải chịu đói bị đánh, người gan lì sợ là đều bị đánh chết, còn lại những người này, đều phải khúm núm, nhận mệnh, lúc này được bọn người Tô Bằng cứu, vẫn không thể tin được, tưởng đã rơi vào tay một nhóm cướp khác.

Tô Bằng liên tục hỏi những người bị buôn bán trên hai xe này, tuy nhiên cũng không hỏi ra gì. Không khỏi lắc đầu, nói.

“Những người này nô tính đã sâu, chúng ta xem ra không thể hỏi ra cái gì, chỉ có thể áp tải xe ngựa hướng quận Giang Ninh, đưa vào trong quận nha.”

“Cũng tốt, đây không phải cũng là suy nghĩ ban đầu của chúng ta à.”

Hai người Quý Minh cùng Tôn Thế Giai, đã ở bên cạnh Tô Bằng, gật đầu đồng ý.

“Mấy vị, trước đó. Chúng ta có phải là nên quét dọn chiến trường, nhìn xem có chiến lợi phẩm gì, sau đó lại phân phối một chút?”

Thấy bọn người Tô Bằng ở bên cạnh nói nhỏ, Ngụy Sơn xách Cửu Hoàn đại đao, hỏi bọn người Tô Bằng.

“Ha ha, sẽ không quên phần của ngươi.”

Tô Bằng đầu, nói.

“Chúng ta đi quét dọn chiến trường thôi.”

...

Sau khi quét sạch chiến trường, bọn người Tô Bằng tổng cộng từ trên thân người nhóm Cổ Kiếm sơn trang này, thu được tài hóa giá trị mười lượng hoàng kim, còn lại hơn ba mươi binh khí cùng mấy đầu mục cưỡi ngựa, cũng bị tính làm chiến lợi phẩm.

“Ở đây còn có bảy chiếc xe ngựa. Chúng ta kiểm tra thử, xem có vấn đề không, chúng ta liền đem những vật này, mang đến quận Giang Ninh.”

Tô Bằng nói với mấy người, mọi người gật đầu, hai người Hoàng Yên Quân cùng Ngụy Sơn, xách binh khí, lần lượt kiểm tra xe ngựa.

Tô Bằng đi theo Hoàng Yên Quân, cùng đi đến một xe ngựa, sau khi Hoàng Yên Quân đi đến thùng xe ngựa, nói.

“Ngươi không cần đi theo ta, thực có tài vật gì, ta cũng sẽ không nuốt riêng, chắc chắn lấy ra, mọi người phân phối dựa theo xuất lực bao nhiêu.”

“Không phải không tin Hoàng ca, chỉ là sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hai người luôn ôn hòa hơn chút.”

Tô Bằng nói, Hoàng Yên Quân nghe xong quả thật không tin, vừa đưa tay đi mở cửa xe, vừa nói.

“Cũng đã tiến hành đến vậy, có thể có ngoài ý muốn gì... A!”

Ngay trong nháy mắt khi hấn mở thùng xe ngựa ra, một thanh nhuyễn kiếm, trực tiếp từ ở bên trong chiếc xe ngựa đâm ra ngoài!

Hoàng Yến Quân quát to một tiếng, mặc dù vội vàng không kịp chuẩn bị, nhưng hấn vẫn còn chút phản ứng, nghiêng người tránh khỏi vị trí trí mạng, lại bị chuôi nhuyễn kiếm này đâm xuyên thịt cánh tay!

“Hô!”

Trong xe, một người mặc bào phục màu xanh chui ra, rút nhuyễn kiếm về, cũng không để ý Hoàng Yến Quân như thế nào, trực tiếp thi triển khinh công, bay vút giống như là đại điều, muốn chạy khỏi nơi này.

“Luu lại!”

Tô Bằng thấy, lập tức phát tay, hai thanh phi đao bị hấn lấy xuống, sau đó vung tay lên, hai thanh phi đao dùng thủ pháp ám khí bay ra, bắn về phía hậu tâm người kia.

Người từ trong xe ngựa thoát ra này, mặc dù thừa dịp Hoàng Yến Quân chưa chuẩn bị đâm hấn một kiếm, nhưng kỳ thật khinh công võ công đều bình thường, trong lúc bối rối, chỉ vung kiếm quét trúng một thanh phi đao, thanh còn lại, lại cắm ở trên cánh tay của hấn, khiến hấn kêu lên một tiếng đau đớn, nhưng hấn không dám dừng lại chút nào, liền mang theo chuôi phi đao này, muốn mạnh mẽ thi triển khinh công thoát đi nơi này.

Chỉ thấy hấn bay vút hơn hai thước, một lướt ba bốn mét, vừa định từ trong vòng vây bốn người Tô Bằng thoát ra, đột nhiên phía trước vang lên ba tiếng dây cung chấn động, cũng là Quý Minh phát hiện dị trạng bên này, trực tiếp thi triển cung thuật, ba mũi tên thành hình chữ phẩm bắn tới.

Ở không trung người này không chỗ mượn lực, càng không có khinh công cùng phản ứng của Tạ An, chỉ miễn cưỡng chém ra một kiếm đẩy một mũi tên bắn về phía bên hông hấn, hai mũi tên khác, một mũi tên cắm trên bắp chân phía bên phải hấn, một mũi tên khác cắm trên bắp chân trái hấn, người này kêu lên một tiếng đau đớn, trực tiếp từ không trung ngã mặt ngã xuống đất.

Tô Bằng ngay lập tức tiến lên, một cước đá văng nhuyễn kiếm trong tay hắn, sau đó đập ở lồng ngực của hắn, Vô phong kiếm gần sát cổ của hắn, nói.

“Đừng nhúc nhích, ngươi là ai?”

“Các người cắt hàng của Cổ lão gia, không sợ bị đuổi giết cả nhà sao?”

Người mặc thanh bào này, thấy Vô phong kiếm của Tô Bằng nhắm cổ họng mình, không khỏi có chút sợ, nhưng vẫn hỏi một câu, mà khuôn mặt lộ ra vẻ quyết tuyệt, nhưng Tô Bằng nghe, lại ngoài mạnh trong yếu.

“Vậy ta trước tiêu diệt ngươi lại tính!”

Sau lưng Tô Bằng, Hoàng Yến Quân cánh tay trúng một kiếm đã đi tới, kiếm thương trên cánh tay hắn nứt toác, máu tươi đầm đìa, có thể thấy thịt ở cánh tay, rất khủng bố, diện mục hắn dữ tợn, đã đi tới, tay xách kiếm trúc của hắn, không nói hai lời, cắt ba ngón tay phải của người mặc thanh bào này xuống trước.

“A... Tay của ta!”

Biểu lộ quyết tuyệt trên mặt người mặc thanh bào lập tức suy sụp, quay cuồng vịn vẹo thân thể, giờ phút này hắn quả thực không tin ngón tay mình cứ như vậy bị chặt đứt.

“Hỏi ngươi một câu nói một câu, chúng ta đều sẽ tra thuật nói, nói sai một câu cắt một ngón tay, ta xem ngươi có bao nhiêu ngón tay có thể cắt.”

Tô Bằng dùng Vô phong kiếm vạch vạch tay phải của hắn, lại đặt ở cổ họng hắn, nói với hắn.

“Ta nói... Ta nói... Ta là Nhị quân gia của Cổ Kiếm sơn trang, hảo hán không nên, thứ ta biết sẽ nói ra toàn bộ...”

Người này cuộn người, khóc rống lên, cầu xin tha thứ với Tô Bằng...

Chương 96: Bảo tàng Lý công

Nhị quản gia của Cổ Kiếm sơn trang là kẻ nhát gan, mới bắt đầu còn thấy biểu lộ diễn xuất chết không sồn sau khi bị một kiếm của Hoàng Yên Quân chặt đứt ba ngón tay không còn sót lại chút gì, với vấn đề mà Tô Bằng đề cập quả nhiên là tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn, rất nhanh liền nói hết ra.

Người này thật đúng là Nhị quản gia của Cổ Kiếm sơn trang, bởi vì làm việc coi như cơ trí, thời gian hầu hạ ở sơn trang cũng lâu, có phần được Cổ Kiếm tín nhiệm, được ban cho tên Cổ Dũng, mấy năm gần đây thường xuyên được cắt cử tiến hành một số mua bán không thể lộ ra ngoài ánh sáng, lần này chính là thay trong trang làm việc, lên phía nam từ trong tay bọn buôn người mua nhóm phụ nữ trẻ em này.

Hắn cũng không phải lần đầu tiên làm loại sự tình này, Cổ Kiếm sơn trang đều sáng tỏ, Cổ lão gia lên làm chính là sinh ý mua bán nhân khẩu, địa đầu các nơi đều mua chuộc cả, cũng chẳng ai tra bọn họ, lần này ở phía nam có bốn mươi năm mươi người vào, đang định đưa vào trong sơn trang lại dạy dỗ một phen, rồi bán cho phú hộ hoặc là kỹ viện trong Tô Dương thành cùng quận Giang Ninh, lại không ngờ bị bọn người Tô Bằng cắt đứt.

Tô Bằng lại hỏi hai lần, Hoàng Yên Quân kia hận người này đâm mình một kiếm, thiếu chút nữa phé bỏ cánh tay, lại chém hắn hai ngón tay, Nhị quản gia Cổ Dũng này khóc rống lên, miệng liên tục nói mình không nói gì, Tô Bằng ngăn lại Hoàng Yên Quân có chủ tâm trả thù, giải thích của Cổ Dũng này hắn không có vấn đề gì.

Tạ An cũng ở bên cạnh, nghe xong giải thích của người này, không ngừng nháy mắt với Tô Bằng, tựa hồ có chuyện muốn nói với Tô Bằng.

Tô Bằng hiểu ý, tránh ra để Ngụy Sơn không chế người này trước, mình và Tạ An đi sang một bên.

“Tô Bằng, bây giờ những chuyện này truy tra xuống, chỉ có thể không cáo một người Cổ Kiếm sơn trang buôn lậu mua bán nhân khẩu, nhưng mà Cổ Kiếm sơn trang làm rất nhiều năm như vậy, người quận Giang Ninh chưa hẳn cũng không biết, có lẽ cũng là cá mè một lứa, người báo lên cũng không có hiệu quả gì, nếu không thể truy xét đến sự kiện ta và người nói kia, căn bản chẳng có ích gì, mà người không có cho thấy làm sao biết bọn họ buôn bán nhân khẩu. Lại đoạn tiếp.”

Tạ An nói với Tô Bằng, Tô Bằng nhú mày, gật đầu, nói.

“Là ta nghĩ đơn giản, nếu chỉ bằng chuyện này, sợ là không cách nào vận ngã bọn người Cổ Kiếm của Cổ Kiếm sơn trang.”

“Đúng vậy... Lần trước ta rời đi, cũng nghĩ đến đoạn này, vì vậy làm một chuẩn bị ở sau.”

Tạ An nói, nói xong, hất từ trong túi phía sau lấy ra hai cuốn vải, đưa cho Tô Bằng, nói.

“Ngày ấy sau khi ta rời đi, liền làm cái này, ngươi thấy thế nào?”

Tô Bằng mở ra xem, cũng là hai kiện đồ vật giống nhau, đều là trạng trần tình, trên đó viết những gì Tạ An biết về chuyện năm đó, chỉ là một phần văn bình thường. Phần còn lại thì là huyết thư.

“Cái này... Không tệ, có cái này, ta có thể giúp người trình lên phủ nha Giang Ninh phủ, cộng thêm người chặn lại lần này. Có thể khiến phủ nha quận Giang Ninh hạ mệnh áp chế.”

Tô Bằng xem, trong lòng cảm thấy buồn lòng, nói với Tạ An.

Không ngờ Tạ An nghe xong, lại lắc đầu liên tục, nói.

“Ta mấy năm nay ẩn cư, bởi vì nhìn không ít chuyện tầng dưới chót, đã sớm mất đi tin tưởng với quan phủ ngang ngược. Người đưa đi như vậy, mười phần ** đá chìm biển rộng, ta cho người cái này, là để người giúp ta làm một chuyện khác.”

“Ồ? Chuyện gì?”

Tô Bằng nghe xong, cảm thấy nghi hoặc, hỏi Tạ An.

Chỉ nghe Tạ An nói.

“Ta muốn người giúp ta phát giang hồ lệnh, đem chuyện ta nhìn thấy, chia khắp đồng đạo giang hồ, thậm chí danh môn đại phái, để chúng môn phái

biết sự tình này, sau đó tập hợp nghĩa sĩ giang hồ, cùng san bằng Cổ Kiếm sơn trang!”

“Giang hồ lệnh?”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi trầm ngâm, nói.

“Với thân phận địa vị của ta, sợ là phát ra cái này, cũng không ai tin? Dù sao bản thân Cổ Kiếm, chính là Đại đệ tử trên phái Thanh Thành, danh vọng trong giang hồ mạnh hơn ta nhiều lắm.”

“Ta cũng vốn không muốn đi đường này, phải đi năm đó ta sớm đã đi... Năm đó, ta một là sợ bị Cổ Kiếm đuổi giết, thứ hai, ta vừa mới trải qua kịch biến, không biết trong giang hồ ai có thể tin cậy, sợ bị người ta bán đứng lần nữa, nên không dám mở miệng... Nhưng ta thấy ngươi, lại có cái khác biệt.”

Tạ An nói, nói xong, hắn nhìn thoáng qua bốn người Cổ Dũng Ngụy Sơn, Long Tuấn khảo vẫn ở bên kia, nói.

“Ta đem chuyện của Cổ Kiếm sơn trang báo cho ngươi biết chưa tới hai ngày, ngươi đã có thể tập kết nhiều hiệp sĩ giang hồ như vậy, mặc dù ta thấy những người này tựa hồ không giống đến từ đường ngay, nhưng cả đám ít nhất đều là cao thủ giang hồ, ta và ngươi đều minh bạch, tiến vào giang hồ nhiều nhất một tháng, có thể ở trong thời gian ngắn có lực ảnh hưởng này, đơn giản vì hai chuyện, thứ nhất, ngươi quả thật rất lợi hại, nhưng ta thoát nhìn không giống, vậy thì chỉ có thể là thứ hai, đó chính là hậu đài sau lưng ngươi, có một thế lực hoặc là tổ chức rất lớn, khiến ngươi có thể trong thời gian ngắn tụ tập được người.”

Nghe xong lời của Tạ An, Tô Bằng nheo mắt lại, nhìn về phía Tạ An, nói.

“Ngươi quan sát ngược lại cẩn thận.”

“Ngươi không nên hiểu lầm, ta không muốn nhắm vào ngươi cái gì, ta chỉ cầu báo thù, chỉ cần có thể đạt thành mục tiêu này, ta cũng không ghen ghét ngươi đoạt cơ duyên của ta nữa.”

Tạ An thấy sắc mặt Tô Bằng có biến, lập tức giải thích, sau đó nói.

“Nếu sau lưng ngươi có tổ chức, ta nghĩ thế lực sẽ không quá nhỏ, mà Cổ Kiếm sơn trang, tổ chức nhiều năm như vậy, rất có vốn, nếu lần này, ngươi có thể thông qua thế lực sau lưng ngươi, hoặc là tự ăn sạch, hoặc là liên lạc nghĩa sĩ giang hồ, cùng tấn công Cổ Kiếm sơn trang, thanh danh hoặc ích lợi thu hoạch được, tuyệt sẽ không ít... ta làm hai phần trạng trần tình, một phần là để ngươi giao cho phủ nha ứng phó, phần huyết thư kia, thì là xin ngươi cho chư vị nghĩa sĩ mời đến xem.”

Tô Bằng nghe xong, nhìn thoáng qua Tạ An, thấy ánh mắt hắn kiên định, tựa hồ rất rõ ràng đối với việc mình làm, gật đầu nói.

“Ngươi đã nhìn ra, ta cũng không phủ nhận... Không sai, sau lưng ta có một thế lực, nhưng ta giúp ngươi, cũng phải hao phí một số tư nguyên, chúng ta vô duyên cớ phải gánh nguy hiểm, ngươi định đền bù tổn thất cho ta thế nào?”

“Nếu ngươi chịu giúp ta, để ta loại trừ kẻ thù không đội trời chung Cổ Kiếm này, Tạ An sau này nguyện ý làm trâu làm ngựa, tôn ngươi là chủ, làm một số chuyện không tiện ra tay cho ngươi.”

Tạ An nghe xong, đầu tiên là trầm mặc một hồi, sau đó nói ra những lời này.

“Không đủ. Không phải ta không tin ngươi, ai có thể bảo chứng, ngươi giải thù hận, sẽ không thả hết thảy trong lòng, cứ như vậy biến mất? Còn nữa, ta cũng chẳng định xưng vương xưng bá, muốn thủ hạ ngươi, thì có ích lợi thực tế gì?”

Tô Bằng nghe xong, lắc đầu, nói với Tạ An.

Tạ An nghe xong, không khỏi nghiến răng, do dự mấy lần, đột nhiên lại nói.

“Nếu Tô công tử có thể giúp ta báo thù, ta nguyện ý giao cơ quan bí pháp mở ra bảo tàng tiền triều cho Tô công tử ngươi!”

“Ồ?”

Tô Bằng nghe xong, sinh ra một số hứng thú, nói.

“Bản đồ kho báu kia của ngươi, không phải đã rơi vào trong tay Cổ Kiếm sao? Việc này đều đã hơn mười năm, cho dù có bảo tàng gì. Sợ là cũng bị dùng không còn một mảnh nhỉ?”

“Công tử không biết.”

Tạ An nghe vậy, lắc đầu, nói.

“Bảo tàng kia của ta, là Lý Công Tán trong loạn thế tiền triều lưu lại, năm đó ba mươi sáu lộ phản Vương Bình khởi Thần Châu, hoàng thất không có cự kim trọng bảo nên không chiêu mộ được binh, hoàng thượng muốn thoát khỏi đế đô, lại không muốn để tài phú đế đô cho phản vương, liền đem quốc khố tích súc trăm năm, giao cho lão thần ba triều, thái phó hai triều Lý Công Tán mang khỏi kinh đô, bí mật chôn khỏi nguồn long mạch thái tổ triều này, chuẩn bị để tương lai dùng, ai ngờ Hoàng đế mới ra đế đô đã bị người giết, mà Lý Công Tán đã già, sau khi hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng liền đi đời nhà ma, từ đó về sau bảo tàng không rõ tung tích, ta năm đó cùng muội muội, bởi vì cơ duyên xảo hợp, mới từ trong sách vở của một cổ mộ tìm ra manh mối, mới tìm tới Tô Châu...”

“Mà nơi chôn dấu bảo tàng kia, cực kỳ phức tạp, ngoại trừ bảo tàng, còn có các loại cơ quan bí thuật, phải biết được toàn bộ, mới có thể tiến vào trong bảo tàng... Cổ Kiếm từ trên người ta lục lợi bản đồ kho báu, chỉ là một số bản ghi chép đại khái. Còn có một ít mấu chốt, ta nhớ ở trong đầu, chưa từng nói với hắc. Hắc mới bởi vậy giữ ta một mạng... Ta thấy Cổ Kiếm sơn trang, mười mấy năm qua là dựa vào mua bán nhân khẩu duy trì tiêu dùng của sơn trang, hoàn toàn không giống đã tìm ra bảo tàng, nếu không chỉ bằng bảo tàng của Lý Công Tán kia, liền đủ để hắc trở thành thổ vương, sao phải tốn công tốn sức kiếm tiền như vậy?”

Tạ An nói với Tô Bằng, Tô Bằng nghe xong, gật đầu, nói.

“Nói thế thì, bộ dạng hắc cũng không giống đã tìm ra bảo tàng.”

“Đúng là như thế.”

Tạ An gật đầu, nói.

“Trong lòng ta sớm đã như tro tàn, tuyệt không để ý bảo vật trọng kim trong bảo tàng... Chỉ cầu kiếp này có thể báo được thù này, không cho Cổ Kiếm kia chết già, chỉ cần Tô công tử người giúp ta, ta sẽ đem pháp môn như cơ quan bí thuật liên quan đến đến bảo tàng, toàn bộ hiến cho Tô công tử người.”

Tô Bằng nghe xong, trầm ngâm một lát, hắn vốn chắc chắn phải làm nhiệm vụ này, lúc này tỏ thái độ một chút, chính là muốn từ chỗ Tạ An ép ra một số giá trị thặng dư, lại thật không ngờ, đã lấy được tin tức lớn như vậy, nếu tin tức của Tạ An là thật, nhiệm vụ bảo tàng Lý Công Tán kia, cũng không biết so với Cổ Kiếm sơn trang cao hơn bao nhiêu cấp bậc.

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng nói.

“Tốt, người đã nói như thế, ta liền tin người, ta liền vận dụng quan hệ tổ chức của ta, liên lạc người giang hồ, cùng tấn công Cổ Kiếm sơn trang.”

“Bái tạ!”

Tạ An nghe xong, hành lễ với Tô Bằng.

Tô Bằng vừa định trấn an Tạ An vài câu, chợt nghe Tôn Thế Giai phía sau hô.

“Tô ca! Người tới xem! Trong xe ngựa này có một nữ nhân!”

Tô Bằng nghe xong, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tôn Thế Giai đang ở trước xe ngựa mà Cổ Dũng xông tới vừa rồi, đang nhìn cái gì ở bên trong.

“Nữ nhân gì?”

Tô Bằng nghe xong, đi tới, đi đến trước xe ngựa, theo ánh mắt Tôn Thế Giai nhìn vào trong xe ngựa, quả nhiên, ở trong xe, một nữ nhân ăn mặc giống như hiệp nữ giang hồ, coi như có chút tư sắc, đang nằm trong xe ngựa, quần áo trên người nàng bị cởi sạch một nửa, lộ ra áo lót màu hồng phấn bên trong, trên tay mang theo khóa sắt, bị trói trên thùng xe tại xe

ngựa, trên hai chân, cũng bị mảnh khóa sắt khóa hai chân, lúc này lâm vào trong hôn mê.

“Đi hỏi thử Cổ Dũng kia, nữ nhân kia là sao thế.”

Tô Bằng xoay người, nói với Tôn Thế Giai, Tôn Thế Giai gật đầu, đi đến khảo vấn Cổ Dũng.

Sau khi Hoàng Yến Quân lại cắt đứt hai đầu ngón tay của Cổ Dũng, khiến Cổ Dũng nửa đời sau nếu còn có thể sống được, chỉ có thể có ba đầu ngón tay để dùng, Tô Bằng cũng nhận được tin tức mà bản thân muốn, nữ nhân hôn mê trên xe ngựa này, quả thật là một hiệp nữ giang hồ, bọn người Cổ Dũng lúc mua những phụ nữ trẻ em bị buôn bán ở phía nam, bị hiệp nữ này do thám biết được, tìm tới, đáng tiếc nữ nhân này lòng hiệp nghĩa thì đủ, mà võ công ngược lại lơ lửng, bị bọn người Cổ Dũng bắt được, thấy nữ nhân này tư sắc coi như không tệ, liền cùng mang lên xe, định vận đến Cổ Kiếm sơn trang dạy dỗ, nữ hiệp nha, cũng coi như đầu cơ kiếm lợi.

Trên đường nữ hiệp kia vừa gào vừa hô, nên bị dùng khóa sắt khóa lại, còn chuốc mê được, mà Cổ Dũng kia, cũng không phải mặt hàng tốt gì, võ công không được tốt lắm, lại rất thích nữ hiệp này, mấy ngày nay luôn trên chiếc xe ngựa, dâm loạn với nữ hiệp này.

“Cũng may, Cổ Dũng kia nói còn chưa làm gì thật với nữ hiệp kia.”

Tôn Thế Giai nói với Tô Bằng, Tô Bằng gật đầu, nói.

“Vừa hay, hỏi những phụ nữ trẻ em kia không được gì, nữ hiệp này, cứu tỉnh, là một nhân chứng tốt.”

Dứt lời, Tô Bằng liền gọi Lăng Tiêu Vũ lên xe ngựa, cứu tỉnh nữ hiệp này.

Lăng Tiêu Vũ vừa mới lên xe ngựa, đột nhiên gọi một tiếng, nói.

“Tô đại ca người xem, nơi này có một cái hộp, hình như chứa thứ gì quý trọng...”

Chương 97: Báo cáo nhiệm vụ

Lăng Tiêu Vũ từ trong xe ngựa phát hiện một cái tráp gỗ, chất liệu gỗ không tồi, xem ra cũng tương đối quý giá, hơn nữa cũng tương đối nặng. Lăng Tiêu Vũ dùng một tay cầm cũng không nổi, phải dùng cả mới có thể cầm lên.

“Ồ? Tráp gì vậy? Lấy ra xem thử!”

Lúc này, Ngụy Sơn ở bên kia tra hỏi Cổ Dũng cũng vừa đi tới, vừa hay nhìn thấy Lăng Tiêu Vũ tay cầm tráp, lập tức phản chấn đi đến hỏi.

Trong lòng Tô Bằng thở dài một hơi, nếu để Ngụy Sơn này phát hiện thì bản thân hẳn cũng không được gì cả, đành nói.

” Tiêu Vũ đem tráp lấy đây, xem thử bên trong là cái gì.”

“Được.”

Lăng Tiêu Vũ gạt đầu, đem tráp gỗ kia ra ngoài đưa cho Tô Bằng.

Tô Bằng rút niêm phong ở mặt trên ra, chỉ thấy một nửa bên trong đều là vàng, một nửa kia là bột phấn phát xanh trong đồng trắng, dường như là dược phẩm.

“Là vàng!”

Ngụy Sơn vừa thấy liền lớn tiếng kêu lên. Phía sau, ngoại trừ Tôn Thế Giai đang khống chế Cổ Dũng, bọn người Hoàng Yên Quân, Long Tuấn, Quý Minh nghe được, đều chạy qua đây.

Tô Bằng vươn tay ra, lấy toàn bộ vàng trong tráp ra ngoài, tổng cộng có mười mấy đĩnh vàng, nhìn qua đều là phương thức chế tạo đĩnh vàng nhỏ, năm lượng một đĩnh, đây có khoảng tám mươi lượng.

“Ha ha, không bỏ qua xe ngựa này quả thật đúng đắn, như vậy tiền lời của chúng ta ít nhất tăng gấp đôi!”

Thấy số vàng này, Ngụy Sơn không khỏi lớn tiếng cười vang.

“Người là Tô Bằng sao? Ở nhà ăn công ty ta đã gặp qua người, nếu chuyện lần này là người tổ chức, người nói xem, số vàng này làm sao chia ra đây?”

Nam nhân sau lưng Tô Bằng là Long Tuấn hỏi hần.

Tô Bằng nhìn số vàng, phía trước thật ra cũng không thiếu tiền, nhưng lợi ích ngay trước mắt, không chia một chén canh thì sẽ bị người khác hoài nghi, suy nghĩ một lát nói không nên lời Tô Bằng nói.

” Lần này tất cả mọi người đều cùng ra sức, không nói được là người nào quan trọng hơn, mà ở đây vừa hay có tám người, tám mươi lượng vàng này chia đều ra, mỗi người mười lượng.”

” Cái gì?”

Nghe xong lời Tô Bằng, Hoàng Yên Quân đang dùng tay đè chặt lấy cánh tay bị thương kia có chút không vừa ý ngẩng đầu nhìn Tạ An và Lăng Tiêu Vũ nói.

” Hai NPC này cũng phải chia vàng?”

Tô Bằng nghe xong, nhìn về phía Lăng Tiêu Vũ và Tạ An, thấy hai người vẻ mặt mờ mịt, tựa hồ là nghe không hiểu lời của Hoàng Yên Quân liền biết hệ thống xử lý những lời đó thành ám ngữ, trong lòng mới hơi yên ổn chút, nói.

“Trò chơi này mô phỏng cực kỳ chân thật, nếu hai người bọn họ tham dự, tự nhiên phải được chia một phần.”

“Lão Hoàng, lần này coi như xong, dù sao chúng ta thu hoạch cũng không tồi, phân chia vàng, lại bán số binh khí và ngựa này ít nhất không ai có thể chia mười bảy mươi tám mươi bảy mươi tám lượng vàng, chúng ta ở tổ Long Nha, lượng nhiệm vụ một tháng cũng chỉ có gần hai mươi lượng vàng, lần này có thể thu được những thứ này là tốt rồi, cứ như vậy đi.”

Sau lưng Hoàng Yên Quân, Ngụy Sơn khuyên hần, nói.

Hoàng Yên Quân kia vốn vì bị thương mà tâm tình khó chịu, muốn được đền bù tổn thất nhiều một chút, nhưng bạn nói khổ Ngụy Sơn cũng đã nói

như thế, mà bọn người Long Tuấn, Quý Minh cũng như đã đồng ý biện pháp phân chia của Tô Bằng, hẳn cũng không làm náo lên nữa, chỉ hừ một tiếng không nhiều lời nữa.

Tô Bằng thấy mọi người không có dị nghị gì liền đem tám mươi lượng vàng phân thành tám phần, mỗi người mười đĩnh, sau khi phân chia vàng, hắn nhìn lại bên trong cái tráp gỗ, bên dưới chỗ để vàng còn có một quyển sổ, mở xem thì đúng là ghi chép giao dịch mua bán nhân khẩu, cái này có thể để làm bằng chứng trình về sau, Tô Bằng liền thu vào, còn lại số bột phấn phát xanh trong đồng trống kia không biết là gì, Tô Bằng cũng không dám ném bậy, bèn nói với Quý Minh.

” Đền hỏi Cổ Dũng kia xem bột phấn này là gì?”

Quý Minh gật đầu đi tới, Hoàng Yến Quân kia hình như còn chưa cảm thấy hả giận, tay trái cầm kiếm trúc đi qua, hình như muốn chặt ngón tay của Cổ Dũng, Tô Bằng vội vàng ngăn hắn lại, Cổ Dũng kia chỉ còn lại ba ngón tay, nếu còn chặt nữa, nửa đời sau của hắn xem như hết.

Cổ Dũng đã muốn mềm nhũn thành một đồng, hỏi gì đáp nấy, Quý Minh lập tức mang đáp án về.

“Cái gì Thứ này chính là ngũ thạch tán?” Nghe xong lời của Quý Minh, bọn người Tô Bằng không khỏi đem ánh mắt tập trung ở thứ bột phấn trong hộp.

“Đúng vậy, cái này cũng như thuốc phiện thời cổ đại, không ít sĩ phu đều thích hút cái này... Nghe Cổ Dũng kia nói, trên dưới Cổ Kiếm sơn trang còn có không ít bạn của Cổ lão gia, cũng đều thích thứ này... Thứ này quả có thể sánh với vàng, không, so với vàng còn... Dù cùng khối lượng nhưng giá trị cao hơn vàng đến năm lần, nghe nói đây là thứ quan trọng để Cổ Kiếm Cổ lão gia không chế thủ hạ kết giao phú hộ.”

Quý Minh nhìn bột phấn kia nói với mọi người.

“Hà... Tô ca, nghe Quý ca nói như vậy, ta thật muốn thử xem ngũ thạch tán này ra sao... Ở hiện thực ta cũng không dám hít thuốc phiện, sợ phá hỏng thân thể hẳn là chẳng qua bây giờ trong trò chơi, thử một chút hẳn là không

sao. Ta vô cùng tò mò, thứ này đến tột cùng có ma lực gì lại có thể khiến người ta nghiện chứ!”

Tôn Thế Giai nhìn thứ bột trong hộp kia, chau mũi nói với Tô Bằng.

”Người tốt nhất không nên thử thứ này, thuốc phiện đều gây nghiện, chủ yếu là tâm nghiện, cho dù người đang ở trong trò chơi, không có hậu quả gì xấu, nhưng lỡ như trong hiện thực người cũng muốn thử nghiệm một lần thì không phải nguy rồi sao?”

Tô Bằng nói với Tôn Thế Giai, nói xong dán lại niêm phong hộp tráp, nói.

“Thứ này coi như là bằng chứng để trình báo, cho dù ở nơi nào cũng đều cấm sử dụng ngũ Thạch tán này, nếu bắt giao cho nha môn quân thì sẽ là tội trạng hàng đầu.”

“A... Vậy cũng tốt.”

Tôn Thế Giai thấy thế bèn gãi gãi đầu, đành phải thôi.

“Được rồi, chúng ta cũng xử lý chiến trường gần xong rồi, ở đây có bảy chiếc xe ngựa, chúng ta có tám người, vừa vặn đủ nhân lực đem số xe ngựa tới quận Giang Ninh, một người khác đem mấy con ngựa kia đưa trở về đi, sau đó ta cùng với Tiêu Vũ cùng nhau đem chứng cứ giao cho nha môn quận Giang Ninh.”

Tô Bằng nhìn hiện trường, dường như không còn gì đáng giá để thu thập, liền đem Cổ Dũng kia trói lại, ném lên một con ngựa rồi tất cả vội vàng theo hướng quận Giang Ninh đánh xe đi.

Trên đường đi, nữ hiệp được Lăng Tiêu Vũ cứu tỉnh lại, nữ hiệp này tính cách cũng coi như cương liệt, sau khi được Lăng Tiêu Vũ dùng chìa khóa tìm ra trên người Cổ Dũng mở khóa gông xiềng không hề khóc, cũng chẳng làm náo loạn lên, chỉ rút đoản đao của Lăng Tiêu Vũ, nhảy xuống xe, chém đứt ba ngón tay còn lại của Cổ Dũng, mười ngón tay của Cổ Dũng đáng thương kia, rốt cuộc đến một ngón giữ được.

Vị nữ hiệp này sau khi chém ngón tay Cổ Dũng xong, nghe bọn người Tô Bằng nói rõ nguyên nhân mới đồng ý làm chứng, đến nha môn quận tố cáo người của Cổ Kiếm sơn trang.

Bọn họ mất hai ba tiếng mới đến được quận Giang Ninh, Tạ An không tiện vào thành liền đi trước, còn lại bọn người Tô Bằng tìm đến được trước nha môn quận, Tô Bằng mở cửa xe mấy chiếc xe ngựa ra, để những cô gái cùng bọn trẻ bị bắt đi bán kia vừa xuống xe, bọn người Hoàng Yến Quân, Ngụy lại đánh xe ngựa, còn hai người Tô Bằng cùng Lăng Tiêu Vũ liền đánh trống kêu oan ở nha môn quận.

Tiếng trống chưa dứt, một toán nha dịch đã chạy ra tới, Tô Bằng cao giọng nói.

” Bọn ta có oan tình, xin được gặp quận doãn lão gia.”

...

Trong phủ nha môn, quận doãn lão gia đêm qua cùng tiểu thiếp triền miên đến đêm khuya, lúc này, quận doãn lão gia hai mắt vẫn còn vết quầng thâm ngáp liên tục mà thẳng đường. Vừa ngồi xuống quan vị, thấy phía dưới là Tô Bằng thì không khỏi kêu lên.

“Lại là ngươi! Ngươi không phải... Không phải là Tô Bằng kia sao?”

“Phủ doãn lão gia trí nhớ thật tốt, chính là Tô mỗ.”

Tô Bằng chấp tay nói, sống lâu trong Hắc Thủy quân, hẳn cũng không quá để ý quận doãn lão gia này, nói.

“Quận doãn đại nhân, ta có một oan tình huyết án bẩm báo với ngài, kính xin quận doãn đại nhân giải oan.”

“Thật là xúi quẩy mà, chỉ cần dính vào ngươi thì tất cả đều là án mạng.”

Quận doãn đại nhân lăm bầm một câu, nói.

“Có nhân chứng vật chứng gì?”

...

Nhìn Tô Bằng trần tình tình trạng của Tạ An, lông mày quận doãn đại nhân chau lại.

Quận doãn đại nhân ngậy người một hồi lâu mới đặt bản trần tình kia xuống, nói.

“Người nói... Trang chủ Cổ Kiếm của Cổ Kiếm sơn trang buôn người, tàng trữ ngũ thạch tán tán, hơn nữa... còn là tổ chức tà giáo, hành hạ lương dân đến chết?”

Tô Bằng gật đầu, vẻ mặt quận doãn đại nhân có phần khó coi.

Chuyện Cổ Kiếm sơn trang buôn người hần sớm đã biết đến, hơn nữa còn nhân việc này mà thu về không ít lợi ích, lúc này thiên hạ tuy rằng nhìn như thái bình, nhưng thực tế ám lưu đã bắt đầu khởi động, quần hùng cát cứ, pháp luật và kỷ luật tuy không nói là đổ nát, nhưng có vô số lỗ hổng có thể luồn lách, buôn người nhìn chung không phải là chuyện gì nghiêm trọng, quận doãn đại nhân cũng là mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng tổ chức tà giáo, hành hạ lương dân đến chết không phải chuyện hần có thể gánh vác được, hơn nữa Cổ Kiếm cùng thành chủ đại nhân là đồng môn đồng môn, hần không biết thành chủ đại nhân tỏ thái độ ra sao, lại càng không dám tự tiện làm chủ.

So đo nửa ngày, hần rốt cuộc nhớ ra, không phải hần chính là quận doãn có thể tạm ngưng vụ án sao, bèn nói.

“Người chờ một chút, ta nhanh chóng viết một phong thư gửi đến phủ thành chủ, xem thử thành chủ đại nhân lão nhân gia ngài nói sao.”

Nghe những lời này, Lăng Tiêu Vũ nói.

“Nếu ông là tìm cứu cứu của ta thì cũng đem lời khai của ta viết vào trong đó, xin cứu cứu định đoạt.”

Quận doãn đại nhân thế mới biết tiêu cô nương phía dưới chính là biểu tiêu thư mới tới quận Giang Ninh, hần cảm giác được, án này càng thêm phức

tạp, không dám che giấu, hết thấy đều lấy quyết định của thành chủ đại nhân làm chuẩn vậy.

Sư gia bên dưới rất nhanh đã viết xong án quyền, quận doãn thấy không có vấn đề gì liền sai người mang đến phủ thành chủ.

Tô Bằng cùng Lăng Tiêu Vũ đợi khoảng nửa canh giờ thì thủ dụ của thành chủ đại nhân truyền đến.

“Hạn cho Tô Bằng trong nửa tháng trình ra chứng cứ xác thực, án tình nếu là thật thì ra soát Cổ Kiếm sơn trang, án tình nếu là giả thì trừng phạt Tô Bằng thật nặng.”

Quận doãn đại nhân nhìn thủ dụ của thành chủ, chân mày lập tức giãn ra, nói.

“Tô Bằng, bản phủ hạn ngươi trong vòng nửa tháng tìm được chứng cứ tội trạng thiết thực của Cổ Kiếm sơn trang, nếu không sẽ nghiêm trị ngươi!”

Tô Bằng nghe xong những lời này, bên mắt trái lập tức xuất hiện dòng nhắc nhở nhiệm vụ.

“Tra rõ tội trạng Cổ Kiếm sơn trang.”

Hắn muốn chính là cái này, lúc này mới chấp tay nói.

“Tô Bằng lĩnh mệnh!”

...

Từ trong nha môn đi ra, sắc trời cũng đã chạng vạng, Tô Bằng nhìn sắc trời, nói với Lăng Tiêu Vũ.

“Tiêu Vũ, hôm nay vất vả cho cô rồi, nhất định phải tiến vào sơn trang mới có thể tra ra tội trạng của Cổ Kiếm sơn trang, có thể không bao lâu nữa ta phải mời họp mặt giang hồ đồng đạo chính phái tra rõ án tình này, đến lúc đó, mời cô cùng đi.”

“Được, Tô đại ca, đây là hành hiệp trượng nghĩa, về sau ta nhất định đến.”

Lăng Tiêu Vũ nói với Tô Bằng, Tô Bằng gật đầu, nói thêm hai ba câu rồi cùng nàng chia tay.

Lăng Tiêu Vũ vừa đi, bên tai Tô Bằng chợt nghe được tiếng chuông điện thoại trong hiện thực truyền đến, liền đăng xuất khỏi trò chơi.

Sau khi từ khoang trò chơi thoát ra, Tô Bằng xoay người, đi về phía tổ Âm Kiều.

Chỉ thấy sau bàn công tác, Ninh Thái đang sửa sang lại một số giấy tờ, Tô Bằng đi tới nói.

” Tổ trưởng, ta có một nhiệm vụ bản sao muốn báo cáo, ít nhất cũng phải là đẳng cấp màu bạc...”

Chương 98: Danh vọng giang hồ

“Bản sao màu bạc? Người xác thực không có nói sai?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, Ninh Thái ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Cũng không trách Ninh Thái kinh ngạc, bản sao hiện nay tổ Âm Kiều đưa cho công ty phần lớn đều là bản sao màu bạc, mà mỗi bản sao khai thác được đều do thành viên cả đội hợp lực tác chiến, thống nhất tổng hợp tin tức, tiến hành tìm cách, ít nhất nửa tháng mới có thể khai phá thành công một bản sao, còn Tô Bằng tuy rằng rất có tên tuổi nhưng dù sao cũng chỉ là người mới, làm sao có thể chỉ mới ở trong đó vài ngày đã có thể khai phá ra một bản sao màu bạc?

“Không sai, là bản sao màu bạc.”

Tô Bằng gật đầu, hắn cảm thấy thái độ của Ninh Thái có chút kì quái bèn nói.

“Là trước kia ta cũng làm nhiệm vụ ấy, bây giờ làm được đến giai đoạn cuối rồi, sao thế, biểu hiện của cô cứ như rất kinh ngạc?”

Ninh Thái nghe xong, không khỏi tức giận tuôn một tràng dài.

“Người không biết chúng ta phải tốn bao nhiêu tinh lực vì một bản sao màu bạc sao? Quên đi, người nói xem, là bản sao gì, đừng đem bản sao của nhiệm vụ trước đây hay các bản sao đẳng cấp khác làm thành bản sao của bản thân đây.”

Tô Bằng nghe rồi khẽ gật đầu, đem nhiệm vụ Cổ Kiếm sơn trang kể lại một lượt cho Ninh Thái nghe.

Ninh Thái nghe xong, nhắm mắt lại suy tư một hồi mới mở mắt ra nhìn Tô Bằng một cách lạ lẫm.

“Dường như không sai, nếu điều người nói đều là thật, đây quả đúng là bản sao màu bạc, hơn nữa tinh cấp cũng không thấp.”

“Này, cũng không cần nhìn ta như thế có được không? Còn khiến ta cho rằng cô như đang nhìn ta nhớ về tình cũ vậy!”

Tô Bằng thấy không có người liền nói với Ninh Thái.

“Đi chết đi! Ta không phải nói với người rồi sao? Ở công ty không được tỏ ra chúng ta quen biết nhau!”

Ninh Thái nghe xong thấp giọng nói rồi nhìn quanh một chút, cũng may không có ai quanh đây.

Nàng dùng đôi mắt đẹp trừng Tô Bằng một cái, sau đó nói.

“Ta cần kiểm tra một chút, bây giờ người có rảnh không? Đợi lát nữa cùng ta log in, cho ta xem bằng chứng nhiệm vụ một chút.”

Yêu cầu này coi như là hợp tình hợp lý, Tô Bằng đáp ứng, Ninh Thái trước, đưa Tô Bằng tới một khu log in.

” Login đi, sau đó tới cửa thành phía Tây quận Giang Ninh chờ ta.”

Ninh Thái nói với Tô Bằng rồi cũng liền log in trò chơi.

Tô Bằng ở bên cạnh nàng log in sau khi đăng nhập trò chơi thì đi tới cửa thành phía Tây quận Giang Ninh, cũng không lâu lắm cũng không lâu lắm

liền thấy nhân vật trong trò chơi của Ninh Thái chạy tới.

“Cô mặc đồ cổ trang, bộ dáng thật không tồi đâu.”

Tô Bằng nhìn Ninh Thái huyết sáo, lúc này đây, nàng xuất hiện ở cửa thành phía Tây, một thân trang phục màu sắc rực rỡ, trang phục cổ trang mặc trên người nàng cảm giác thật thời thượng, hơn nữa tuy rằng rực rỡ nhưng không dung tục, phối hợp cùng kiểu tóc cổ, lại cộng thêm khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp có thể sánh với ngôi sao điện ảnh, so với thực tế còn đẹp hơn đến 3 lần.

“Ít nói nhảm, bằng chứng nhiệm vụ ở đâu?”

Nhân vật của Ninh Thái liếc xéo Tô Bằng một cái, nàng đối với những thành viên khác của tổ Âm Kiêu cũng chẳng hà khắc như vậy, hình như chỉ với một mình Tô Bằng mới như thế.

“Ở chỗ này.”

Tô Bằng vừa nói vừa đem huyết thư của Tạ An ra, còn có công văn có thể tự động khám xét chứng cứ của nha môn quận Giang Ninh đưa cho Ninh Thái, sau đó nói.

“Ta còn có một nhân chứng, chính là khỏ chủ đã chứng kiến thảm án Cổ Kiếm sơn trang, khi em gái hắn bị hành hạ đến chết vào mười mấy năm trước, ở thời điểm máu chót có thể cho gọi hắn đến, hơn nữa võ công hắn cũng không yếu, coi như là một trợ thủ vậy, hắn đến cầu xin ta là muốn ta cho hắn vật phẩm tương tự như giang hồ lệnh, tụ tập nghĩa sĩ giang hồ bao vây tấn công Cổ Kiếm sơn trang.”

Ninh Thái không nói gì, thận trọng nhìn Tô Bằng xuất ra huyết thư cùng chứng từ của nha môn quận Giang Ninh, nhìn rõ một hồi, nàng mới thở phào nói..

“Cũng không biết có phải là người may mắn không, không ngờ nhiệm vụ này người đánh bậy đánh bạ mà lại khai quật được nó, nhiệm vụ này quả thật hoàn thành rồi, thật đúng là phải phát ra giang hồ lệnh rồi.”

“Ồ? Sao lại thế?”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi cảm thấy nghi hoặc bèn hỏi Ninh Thái.

“Người không biết giang hồ danh vọng sao?”

Ninh Thái liếc Tô Bằng, Tô Bằng gật đầu nói.

“Có biết thuộc tính này, cái này cùng giang hồ lệnh có quan hệ gì?”

“Mệt cho người chơi được đến bây giờ, đến cái này mà cũng không hiểu.”

Ninh Thái dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Tô Bằng, nhưng vẫn giải thích.

“Thuộc tính Giang hồ danh vọng này rất hữu dụng, nếu giang hồ danh vọng cao, như vậy trong trò chơi, người kết giao một vài bằng hữu giang hồ, gặp phải vài chuyện đều có thể truyền lại cho người, báo cho người các sự kiện xảy ra gần đó, nếu giang hồ danh vọng cao, còn có thể không cần cố gắng gì, trực tiếp từ bằng hữu trong giang hồ nhận được nhiệm vụ.”

“Lợi hại vậy sao?”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi có chút kinh ngạc, bản thân giang hồ danh vọng không tính là quá cao, chỉ là lúc kết bạn cùng Phó Tử Dịch, Âu Dương Khánh và Lăng Tiêu Vũ có tăng lên một chút, về sau không thể nào tăng cao thêm nữa, bây giờ cũng chỉ hơn một trăm điểm, vốn tưởng rằng là một thuộc tính yếu, không ngờ tác dụng lớn như vậy.

“Kỳ thật người không biết thì coi như là thôi đi... Thật ra công ty cũng vốn không có mấy người biết, có điều nửa năm trước có một người dạy cho chúng ta bài học này.”

Ninh Thái nói, sau đó hỏi.

“Người có biết Triệu Thu không? Chính là người người gặp ấy.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, Ninh Thái nói..

“Hắn gia nhập công ty khoảng mười tháng, là người mới được phân đến tổ Âm Kiêu, ba tháng đầu hắn vốn biểu hiện bình thường, ta không hề chú ý đến hắn, kết quả đến tháng thứ tư, công trạng của hắn đột nhiên tăng mạnh, mỗi tháng đều báo tích phân trên tám trăm chín trăm cũng đều có thể hoàn thành, chuyện đó thật làm chấn động cả tổ Âm Kiêu, thậm chí trong công ty cũng nổi lên một hồi phong ba. Chúng ta cũng không biết bí quyết của hắn, ta về sau lại hỏi nữa, hắn chịu không nổi ta làm phiền nên mới nói, hóa ra ba tháng đầu, hắn một bên hoàn thành nhiệm vụ trong tổ, một bên nâng cao giang hồ danh vọng, đến tháng thứ ba, giang hồ danh vọng của hắn đã muốn hơn hai vạn.”

“Dựa theo hướng dẫn trong trò chơi, trong giang hồ hắn đã là hiệp khách có chút danh tiếng, quận Giang Ninh còn có NPC Tô Dương, người có biết hắn không? Có chuyện gì đều đến trạm dịch tìm hắn ra mặt, thanh thế của hắn rất to lớn, như vậy hắn không cần cố gắng nhiều, một tháng là có thể nhận được lượng lớn nhiệm vụ... Hắn cứ như vậy nâng cao danh vọng, chẳng những nộp đủ tích phân mà bản thân nhân vật trò chơi còn phát triển cực nhanh, thậm chí hai tháng gần đây đã có NPC trong trò chơi Phi giang hồ đến tìm hắn hỏi chuyện đây.”

Ninh Thái nói với Tô Bằng, Tô Bằng khâm phục nói.

“Không ngờ hắn lợi hại như vậy, thật là có tầm nhìn mà... Sau khi hắn thành công không có người bắt chước hắn sao?”

“Là có thì có, nhưng tỷ lệ thành công không cao.”

Ninh Thái thở dài nói.

“Lúc ấy quanh quận Giang Ninh, hiệp khách thành danh không tính là nhiều lắm, cơ hội phân phối nhiệm vụ đến mỗi người cũng nhiều, Triệu Thu nhân cơ hội nâng cao giang hồ danh vọng, nhưng về sau mọi người đều biết biện pháp này, nhiệm vụ cũng không đủ nữa... Hơn nữa muốn tăng cường giang hồ danh vọng không phải cứ đi đánh mấy cái bản sao là có thể, còn phải triển khai hoạt động, phải hiểu trò chơi, hiểu giang hồ, thân thủ cũng không thể yếu, không thể không nói Triệu Thu này rất có thiên phú, những thứ này đều làm rất tốt, hơn nữa năm đó hắn có thể gia nhập tổ Long Nha, cũng có thể gia nhập tổ Âm Kiêu, thân thủ cũng không tồi nên mới thành

công, cuối cùng những người học theo hắn chỉ có một mình Bành Chân coi như là bắt chước thành công...”

“Ồ đúng rồi, còn có kẻ bắt chước thành công một nửa chính là Lưu Phong... Nhưng mà người giang hồ ở quận Giang Ninh đều đã nhận thức Triệu Thu cùng với Bành Chân. NPC có nhiệm vụ đề tìm hai người bọn họ, cho nên tốc độ quét khởi của Lưu Phong rất chậm, thậm chí ngay cả tích phân cũng không đạt được.”

Ninh Thái đem tình hình nói với Tô Bằng.

“Hiệu ứng Mathew.”

Tô Bằng nghe xong lời của Ninh Thái gật đầu nói, đây chính là cái gọi là hiệu ứng người nghèo càng nghèo, người giàu càng giàu, nhớ tới tình cảnh ngày đầu tiên, Tô Bằng càng hiểu rõ thêm vài phần, Lưu Phong kia vội vã hướng đến vị trí cao hơn, nhưng mà địa vị ở quận Giang Ninh đã bị Triệu Thu và Bành Chân chiếm trước nên không cách nào thăng tiến được, thật ra không phải Lưu Phong kia năng lực tồi, mà là bị người chiếm tiên cơ.

“Nhiệm vụ giang hồ danh vọng xung quanh quận Giang Ninh đều đã bị Triệu Thu và Bành Chân độc chiếm, muốn tăng cường trừ phi đến những nơi khác nếu không thì đừng mong có cơ hội... Nhưng nếu phải nói thì chính là người nộp nhiệm vụ bản sao màu bạc này lên.”

Ninh Thái lại chuyển về chủ đề lúc mới bắt đầu.

“Ồ? Nhiệm vụ Ngân sắc có thể tăng giang hồ danh vọng sao?”

Tô Bằng nghe xong, tinh thần tỉnh táo, hỏi Ninh Thái.

“Nhiệm vụ ngân sắc khác có lẽ không được, nhưng cái này của người tiêu diệt tà giáo, diệt trừ kẻ tra tấn và giết lương dân ở Cổ Kiếm sơn trang, tuyệt đối có thể tăng cường lượng lớn giang hồ danh vọng, giang hồ chính là giang hồ, chính là nơi tất cả mọi người đạp trên huyết nhục mà tiến tới, nếu có người có thể phá được cổ kiếm, danh tiếng của hắn nhất định sẽ trong khoảng thời gian ngắn nâng cao vô kể, lại thêm triển khai hoạt động cả tổ

Ám Kiêu, trực tiếp tái tạo thì dù thêm một Triệu Thu cũng là chuyện bình thường.”

Ninh Thái nhìn hai bằng chứng trong tay nói.

“Nếu có cơ hội như vậy, tự nhiên là không nên cho người ngoài được lợi, ha ha ta nộp nhiệm vụ này lên, danh vọng thế nào cũng do ta hưởng phải không?”

Tô Bằng nghe xong cười nói với Ninh Thái.

Ninh Thái liếc xéo Tô Bằng nói.

“Ta sợ người càng lún càng sâu thôi...”

“Không sợ, không sợ, chân ta đã sớm hãm sâu trong bùn rồi.”

Tô Bằng nghe xong, bày ra vẻ mặt âu yếm, “Dịu dàng thăm thiết” nhìn Ninh Thái.

“Đi chết đi!”

Ninh Thái phun một câu, dùng chân đá Tô Bằng một cước, sau đó nói.

“Được rồi, bằng chứng ta nhận, sáng sớm ngày mai nhớ đến sớm một chút, ta sẽ cùng nhân viên có liên quan mở một cuộc họp nhỏ, quyết định người làm sao báo cáo nhiệm vụ này.”

Tô Bằng gật đầu, Ninh Thái mang hai bằng chứng vội vàng rời đi, Tô Bằng thì tìm chỗ không có người đăng xuất trò chơi.

Sau khi Tô Bằng đăng xuất ra thì thấy Ninh Thái vẫn chưa tắt máy, biết nàng ở trong trò chơi có một số chuyện phải xử lý nên cũng không đợi nàng, tự mình đi nhà ăn ăn cơm.

Sau khi ăn cơm xong, Tô Bằng cảm thấy di động trong túi áo rung lên, lấy ra xem thì hóa ra là Ninh Thái sử dụng phần mềm máy tính nội bộ gửi tin nhắn bảo người tổ Ám Kiêu sáng sớm ngày mai chuẩn bị họp.

Biết chắc chắn chuyện này, Tô Bằng cũng yên lòng, sau đó trở về phòng, tiếp tục việc của bản thân.

... Ngày hôm sau, 7. 30 Tô Bằng đã đến phòng log in của tổ Âm Kiêu, phát hiện mọi người đã đến gần đủ.

Mới vừa đi vào, Tô Bằng chợt phát hiện toàn bộ đồng nghiệp tổ Âm Kiêu ở chỗ này đều quay đầu lại nhìn hắn.

“Làm sao vậy?”

Tô Bằng thấy ánh mắt mọi người, không khỏi có chút nghi hoặc.

” Tô Bằng, ngươi thật là lợi hại mà! Tần ngần tần ngần thế kia mà không ngờ lại khai quật được một ngân sách nhiệm vụ!”

Người đầu tiên mở lời là Tần Tiểu Nguyệt luôn luôn hoạt bát, sau những lời này, người chung quanh cũng đều hướng Tô Bằng tỏ vẻ chúc mừng, có người còn vỗ tay.

” Không đến mức đó đâu...”

Tô Bằng nhìn cảnh tượng này không khỏi nở nụ cười.

” Tô Bằng, ngươi báo cáo nhiệm vụ này lên trên, ta ước chừng sẽ thấp hơn nhiệm vụ ngân sách ngũ tinh, tích phân đầy đủ thấp hơn 500 điểm, về sau Tinh cấp tăng thêm hơn năm mươi điểm mỗi lần, tạm thời tính cho ngươi bảy trăm năm mươi điểm một mình ngươi khai phá ra, công trạng tháng này cho ngươi tăng thêm bảy trăm năm mươi điểm.”

Ninh Thái nói với Tô Bằng vừa nói vừa quay lại, sau khi viết tên Tô Bằng lên bảng đen ở sau lưng thì viết tiếp. 750/900.

Tô Bằng khẽ cười, nhìn về phía mọi người, phát hiện biểu hiện của mọi người coi như bình thường, chỉ có sắc mặt Lưu Phong hình như khá khó coi.

Đợi đến khi tiếng vỗ tay cùng âm thanh chúc mừng của mọi người ngưng rồi, Ninh Thái mới cầm lấy sổ ghi chép nói.

“Bên dưới chính là phân bổ thao tác nhiệm vụ, chúng ta không nên lãng phí một cơ hội tốt như vậy...”

“Tổ trưởng, danh vọng nhiệm vụ lần này là thuộc về ai?”

Ngay khi Ninh Thái đang phân bổ nhiệm vụ, Lưu Phong đột nhiên mở miệng hỏi, cắt ngang lời nói của n

Chương 99: Cầu y

“Còn cần phải nói sao? Nhiệm vụ này là do Tô Bằng khai phá ra được, đương nhiên phải để cho Tô Bằng nhận danh vọng nhiệm vụ phó bản này!”

Tần Tiểu Nguyệt đứng bên nghe vậy, lập tức mở miệng nói với Lưu Phong.

Lưu Phong hừ lạnh một tiếng, nói.

“Chúng ta đều làm việc ở công ty, chứ không phải tự bản thân cho rằng mình đang chơi trò chơi thú vị, đừng quên điểm này! Nếu như chúng ta đều là vì ích lợi của công ty, vậy thì phải suy nghĩ từ góc độ ích lợi lớn nhất, Tô Bằng hẳn là người mới, danh vọng giảng hồ không có bao nhiêu, còn danh vọng giảng hồ của ta, mặc dù không bằng Bành Chân Triệu Thu, nhưng mà cũng có cơ sở cố định, nếu như lấy danh nghĩa của ta hoàn thành nhân vật này, ta có thể nâng cao danh vọng đạt đến mức độ của Triệu Thu, như vậy tổ Âm Kiêu sẽ có ba Tán Nhân, còn tốt hơn nhiều hai tên gà mờ.”

“Người nói cái gì? Người rõ ràng là giành giật ích lợi cho mình, còn nói quang minh chính đại như vậy!”

Tần Tiểu Nguyệt nghe thế, giống như là Lưu Phong muốn tranh giành thanh danh của nàng vậy, đứng lên tranh cãi vì Tô Bằng.

“Không nói chuyện với người, tổ trưởng, người nói làm sao bây giờ? Người nên biết, những gì ta nói phù hợp với thực tế hơn, cũng phù hợp lợi ích công ty.”

Lưu Phong biết ý kiến của Tần Tiểu Nguyệt không có gì, chủ yếu vẫn là coi Ninh Thái nói như thế nào, quay đầu nhìn Ninh Thái nói.

Ninh Thái sắc mặt không chút biểu cảm, nhắm mắt, giống như đang suy nghĩ, nghĩ một lát, nằng mở mắt, hỏi Tô Bằng.

“Tô Bằng, người xem chuyện này nên thế nào, dù sao cũng là nhiệm vụ người báo lên, đáng ra cũng nên trung cầu ý kiến của người một chút.”

“Ha ha...”

Tô Bằng nghe thế, đầu tiên là cười lớn, sau đó nói.

“Thật ra ta là người mới, có rất nhiều thứ vẫn chưa học hỏi được, dựa theo nguyên tắc mà nói, dường như nên để lão luyện trong tổ...”

Nghe những gì Tô Bằng nói, Lưu Phong ha ha bật cười, nói.

“Không sai! Người khá lắm, rất biết điều... Rất biết suy nghĩ cho công ty, ta xem trọng người rồi đây.”

“Tại sao người nói như thế...”

Tần Tiểu Nguyệt nghe thế, biểu hiện trên mặt có chút thất vọng, kéo góc áo Tô Bằng nói khẽ.

“Ta vẫn chưa nói xong, nhưng mà...”

Trong lòng Tô Bằng buồn cười nhìn Tần Tiểu Nguyệt, mở miệng nói.

“Nhưng mà... Mọi việc đều có nhưng mà, mặc dù khiêm tốn rất tốt, nhưng mà vẫn có câu việc nhân đức không nhường cho ai... Ta cũng nghe ngóng tình hình trong tổ, Lưu Phong tiền bối mặc dù danh vọng giang hồ cao hơn ta, nhưng dường như sáu tháng vẫn chưa đạt được điểm tích lũy cần có của Tán Nhân, ta bây giờ đã có bảy trăm năm mươi điểm, tháng đầu tiên đã vượt qua điểm tích lũy này, cho nên ta cảm thấy ta có thể càng thích hợp với thân phận Tán Nhân này, còn thân phận này, cần danh vọng giang hồ, dường như tất cả mọi người đều biết điểm này... Cho nên, ta hi vọng, có thể đem danh vọng nhiệm vụ lần này trả lại cho ta.”

“Người!”

Nghe Tô Bằng nói như thế, Lưu Phong không khỏi trợn mắt nhìn về phía hắn, hắn gần như sáu tháng cũng không đạt tới điểm tích lũy thấp nhất của Tán Nhân, đã là một vết sẹo trong lòng, nay nghe Tô Bằng nhắm vào đó mà xỉa xói mình, vạch trần vết sẹo của hắn.

“Tô Bằng người giỏi lắm!”

Tần Tiểu Nguyệt nghe Tô Bằng nói vậy, lập tức mặt mày hớn hở, nói với Tô Bằng.

Ninh Thái nghe thế, khẽ gật đầu, nói.

“Đây cũng là một cách nghĩ khác... Xem ra trước mắt, tiềm lực của Tô Bằng dường như cao hơn chút, nhiệm vụ cũng do hắn khai phá, như vậy nếu cân nhắc thì...”

Nói đến đây, Ninh Thái chợt dừng lại, sau đó nhìn Triệu Thu cầm bầu rượu bằng bạc đứng sau lưng, nói.

“Danh vọng nhiệm vụ lần này, nên thuộc về Triệu Thu và Tô Bằng.”

Nghe thấy những lời này, Tô Bằng nhìn thoáng qua Triệu Thu, Ninh Thái tựa hồ sợ Tô Bằng hiểu lầm, nói.

“Tô Bằng, tổ Âm Kiêu của chúng ta nếu muốn hoàn thành nhiệm vụ lần này, kiếm được danh vọng, phải mời một vài NPC trên giang hồ gia nhập vào trong nhiệm vụ này, mà trong tổ quen biết nhân vật giang hồ nhiều nhất, chất lượng cao nhất chính là Triệu Thu, cho nên người phát động chủ yếu là hắn, có điều có thể do hắn tiên cử người ra, thậm chí người có thể nhận được bao nhiêu danh vọng, thì phải xem biểu hiện của người trong nhiệm vụ.”

Tô Bằng nghe vậy, khẽ gật đầu, Triệu Thu thành danh sớm hơn mình ở trong trò chơi, quan hệ rộng rãi hơn mình, lần này tập hợp mời những nghĩa sĩ giang hồ, chủ yếu do hắn dẫn đầu, phân chia một phần danh vọng cho hắn cũng là chuyện không còn cách nào khác, ai bảo hắn phát hiện cơ hội sớm hơn mình cơ chứ.

“Được thôi, ta sẽ mời những bằng hữu trong trò chơi, cùng đến giúp đỡ một tay.”

Triệu Thu ngửa đầu uống một ngụm rượu từ trong bầu rượu bằng bạc, gạt đầu nói.

Tô Bằng nghe thế, cảm thấy lời của Triệu Thu nói dường như rất khó hiểu.

“Hắn dùng “bằng hữu”, chứ không phải là “NPC” sao?”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng.

Có điều, Tô Bằng cũng không xoắn xít cho lắm, nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ này, nghe Ninh Thái sắp xếp.

Ninh Thái chia ra phân phối nhiệm vụ cho các thành viên khác tổ Âm Kiêu, ví dụ như thu được tin tức nhân viên Cổ Kiếm sơn trang và thu thập bản đồ kiến trúc bên trong, Tô Bằng lẳng lặng đứng ở bên cạnh nhìn, lúc này hắn mới phát hiện. Ninh Thái thật sự có chút ít thay đổi, trong công việc cực kỳ giỏi giang, không ngờ khiến người khác có một loại cảm giác nàng tỏa ra ánh sáng lấp lánh trong công việc.

“Được rồi, cơ bản thì cứ như vậy...”

Ninh Thái phân phối xong công việc, sau đó nhìn đồng hồ một chút, kim đồng hồ vừa vặn chạy đến tám giờ rưỡi, nàng nói.

“Thời gian cũng không sớm, tất cả mọi người log in, công việc cố gắng hoàn thành nội trong vòng một ngày, sau này còn phải báo tư liệu cho tổ Long Nha.”

Mọi người nhận lệnh, lần lượt đi về khu vực log in của mình.

Tô Bằng cùng Tần Tiểu Nguyệt cũng đi về phía khu vực log in của mình, lúc Tô Bằng bước vào trong khoang trò chơi, nhìn thấy Tần Tiểu Nguyệt đứng đứng một ngón tay cái, nháy mắt một cái, nói với hắn.

“Làm tốt lắm!”

Tô Bằng mỉm cười, biết rằng bản thân hoàn toàn không để lại chút mặt mũi nào cho Lưu Phong, khiến Tần Tiêu Nguyệt rất sung sướng, cũng không quan tâm nữa, khẽ gạt đầu với nàng, bản thân liền log in đăng nhập vào trò chơi.

Trong thế giới trò chơi, cũng là sáng sớm, trong khung cảnh phồn vinh của quận thành Giang Ninh, Tô Bằng bỏ ra vài đồng mua một chút điểm tâm để ăn, đi về hướng phủ thành chủ.

Hắn hỏi thăm Lãng Tiêu Vũ, từ trong miệng nàng thăm dò thử thành chủ quận Giang Ninh Mạc Thiên Kinh có phản ứng gì đối với chuyện ngày hôm qua, dùng chuyện này xác định Mạc Thiên Kinh ở trên Cổ Kiếm sơn trang biết được bao nhiêu.

Dù sao, nếu như Mạc Thiên Kinh biết chuyện Cổ Kiếm sơn trang hành hạ ngược đãi lương dân như thế, chuyện này sẽ trở nên rất phức tạp.

Tô Bằng vừa rồi đi đến phủ thành chủ vị trí trung tâm nhất của quận Giang Ninh, không đợi tìm người thông báo, chợt nhìn thấy Lãng Tiêu Vũ, có chút tức giận từ trong phủ thành chủ đi ra.

“Tiêu Vũ!”

Tô Bằng nhìn Lãng Tiêu Vũ, gọi nàng qua đây.

“Tô đại ca!”

Nhìn thấy Tô Bằng, Lãng Tiêu Vũ sắc mặt vui vẻ, vội bước lại.

“Hạt dẻ rang đường mang cho người, mua ở cửa thành thành tây, mùi vị tương đối chính tông.”

Tô Bằng chìa một bọc giấy, đưa cho Lãng Tiêu Vũ, tiểu cô nương trông thấy, nụ cười trên mặt ngọt ngào đón nhận.

“Vừa rồi làm sao vậy? Trông người dường như có chút bức mình.”

Tô Bằng hỏi Lãng Tiêu Vũ.

Nghe Tô Bằng hỏi vậy, sắc mặt Lăng Tiêu Vũ lại có chút sầu não, nói.

“Còn không phải biểu ca kia của ta, sau khi hấn đón một người tên là Sát Nhân Danh Y trở về, bèn nói chuyện gặp được chúng ta ở trên đường với cậu của ta, cậu nghe vậy, giáo huấn ta một phen.”

Tô Bằng nghe thế, không khỏi bật cười, hóa ra là vì vậy, hấn lắc đầu, điểm chú ý chuyển đến một tin tức khác trong lời nói của Lăng Tiêu Vũ, nói.

“Sát Nhân Danh Y Lục Tam Bình? Hấn đến quận Giang Ninh?”

“Phải... Hôm trước đã tới rồi, đêm qua cậu gặp hấn, bảo hấn khám bệnh cho ông ngoại, người kia thật kỳ lạ, ánh mắt nhìn người không muốn nhìn người, giống như là... giống như là thú săn nhìn thấy con mồi vậy, đồ tể nhìn miếng thịt trên thớt, khiến người khác không thoải mái... Có điều y thuật dường như quả thật rất cao minh, ông ngoại mấy ngày hôm trước vẫn còn ho khan, thầy thuốc trong thành cũng không có cách gì, vậy mà Lục Tam Bình kia chỉ kê một thang thuốc đã khiến ông ngoại khỏe hơn rất nhiều.”

Lăng Tiêu Vũ cầm túi đựng hạt dẻ rang đường, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, nhẹ gật đầu, trong lòng lại thầm nghĩ chương ấn màu đen trước ngực mình.

“Mặc dù bây giờ nội công cũng có thể không chế được thương thế độc chương... Nhưng rốt cuộc cũng không phải là cách, càng nhanh chóng xử lý chuyện này càng tốt, bây giờ mỗi ngày thoát khỏi trò chơi nhìn thấy mình trong gương, chương ấn màu đen kia dường như ngày càng đậm màu.”

Tô Bằng thầm nghĩ trong lòng, nghĩ tới điểm này, Tô Bằng hỏi Lăng Tiêu Vũ.

“Lục Tam Bình kia trên giang hồ rất có danh tiếng, ta cũng đang định gặp hấn thử, lúc trước bị thương, muốn xin hấn khám thử.”

“Tô đại ca bị thương?”

Nghe Tô Bằng nói như vậy, Lăng Tiêu Vũ buông đầu ngón tay đang vò hạt dẻ rang đường, nhìn Tô Bằng nói.

“Vậy nhất định phải khám, bằng không để lại di chứng sẽ không hay đâu... Nhưng Lục Tam Bình kia tính cách cổ quái, mời hắn xem bệnh, dường như không dễ, ngay cả cậu ta, cũng trả một khoản tiền rất lớn mới mời được hắn đến đây, với tính tình Lục Tam Bình kia, hắn chưa chắc sẽ xem bệnh cho Tô đại ca ngươi...”

“Ha ha, ta thử xem sao, không thử làm sao biết được không thể?”

Tô Bằng cười nói.

Nói xong câu này, Tô Bằng với Lăng Tiêu Vũ trò chuyện một hồi phản ứng của thành chủ Mạc Thiên Kinh đối với chuyện hôm qua, Lăng Tiêu Vũ ngẫm lại, nói cho Tô Bằng, cậu nàng giống như không khác gì ngày thường, không có phản ứng khác thường nào, chỉ là nói cho Lăng Tiêu Vũ, không nên tham dự quá nhiều vào chuyện mạo hiểm giang hồ, nếu không bị thương rồi không biết ăn nói thế nào với cha mẹ của nàng.

Nghe Lăng Tiêu Vũ nói thế, Tô Bằng cảm thấy không có vấn đề gì, bèn cùng Lăng Tiêu Vũ đi dạo một hồi, thuận tiện nghe ngóng được chỗ ở của Sát Nhân Danh Y Lục Tam Bình.

“Ồ! Không đề ý đã đến trưa rồi... Hôm nay mợ có nói, ta nhất định phải về phủ ăn cơm.. Tô đại ca, thật sự xin lỗi... Ta phải về đây.”

Lúc đi dạo đến gần trưa, Lăng Tiêu Vũ lướt nhìn mặt trời, nói với Tô Bằng.

“Không sao, bản thân ta còn chút chuyện, ngươi về trước đi.”

Tô Bằng nói với Lăng Tiêu Vũ, Lăng Tiêu Vũ áy náy gật đầu.

Đưa mắt nhìn Lăng Tiêu Vũ trở về, Tô Bằng ngẩn ngơ đứng yên một hồi, sau đó đi đến chỗ ở của Lục Tam Bình mà Lăng Tiêu Vũ nói.

Chỗ ở của Lục Tam Bình, là khách điểm đất đỏ gần phủ thành chủ, xem như khách điểm cao cấp của quận Giang Ninh, sân trong không nhỏ, bên ngoài còn có Hắc Thủy quân canh phòng, Tô Bằng đưa ra lệnh bài Hắc

Thủy quân của mình, mới đi vào được khách điểm, dựa theo những gì Lăng Tiêu Vũ nói, đi về sương phòng phía tây.

Căn khách điểm đất đỏ này, là tám gian Tứ Hợp Viện sâu lồng sâu, Tô Bằng đi đến hai sân nhỏ bên tây, đi đến dưới tiểu lầu tây sương, thoáng dừng chốc lát, sau đó bước qua gỗ cửa tiểu lầu.

“Vào đi, cửa không có khóa.”

Trong tiểu lầu truyền ra giọng nói của một nam nhân trung niên, Tô Bằng bèn đẩy cửa vào phòng, chỉ thấy trong phòng, một nam nhân khuôn mặt cứng nhắc nghiêm túc, để một chòm râu dê thừa thớt, đang nhìn mình...

Chương 100: Vết thương ngầm.

“Ngài chính là danh y Lục Tam Bình Lục tiên sinh sao?”

Tô Bằng nhìn thấy trung niên nam nhân cầm để chòm râu dê ngắn ngủn, trong tay còn cầm một quyển sách nói, diện mạo người này trời sinh nghiêm túc, trán rộng mặt vuông, nhìn bộ dạng có vẻ khá nghiêm túc.

“Ồ? Người tìm Lục Tam Bình có chuyện gì?”

Người này hơi nheo mắt lại, không đáp mà hỏi lại, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng mỉm cười, khừu giác hần nháy bén, vừa vào nhà đã ngửi thấy trên người người này có một mùi vị giống như Formalin, mơ hồ còn có mùi máu tanh, theo trong miêu tả của Tạ An biết được, người này dường như có một chút bản lĩnh giải phẫu ngoại khoa, lại thêm thích chơi đùa thi thể, có lẽ từ nơi nào đó đạt được một chút truyền thừa của nước khác, tìm được thứ gì đó tương tự Formalin, khi người này nghe thấy Tô Bằng nhắc đến Lục Tam Bình, ánh mắt bất động, hơn nữa hơi ngẩng cằm, từ trong đủ mọi chi tiết, Tô Bằng đã nhìn ra hần chính là Sát Nhân Danh Y, chỉ là người này tính cách có thể cẩn thận, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mới dùng câu hỏi này hỏi lại mình.

Tô Bằng cũng không vạch trần, chấp tay nói.

“Tại hạ là Tô Bằng Hắc Thủy quân quận Giang Ninh, nghe bằng hữu nói thành chủ đại nhân mời danh y Lục Tam Bình Lục tiên sinh đến quận Giang Ninh, đúng lúc Tô mỗ có bệnh trong người, tìm danh y khắp nơi nhưng không thể được, bèn lỏ mãng từ chỗ bằng hữu hỏi thăm chỗ ở của Lục tiên sinh, tìm đến thỉnh cầu Lục tiên sinh cứu chữa.”

“VẬY sao...”

Nam nhân râu dê trước mặt Tô Bằng kia cũng không nói ra thân phận của mình, trầm ngâm nói.

“Tin tức Lục Tam Bình đến quận Giang Ninh có lẽ chưa rò rỉ quá nhiều, người biết nơi hẩn ở cũng chỉ mấy người trong phủ thành chủ, người nói từ chỗ bằng hữu của người có được tin tức này, thành chủ đại nhân quản thuộc hạ rất nghiêm, nếu hẩn đã dám nói với người, chắc hẩn không thể nào là hạ nhân... Bằng hữu của người, là công tử hay là tiểu thư phủ thành chủ?”

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi nhú mày, người này đến bây giờ vẫn chưa thừa nhận mình là Lục Tam Bình, ngược lại dò hỏi mình đến đây, Tô Bằng thả lỏng hai tay, nói.

“Xin lỗi, bằng hữu của ta nếu lén nói cho tại hạ tin tức, Tô mỗ tất nhiên không tiện nói cho ngài biết hẩn là ai, có điều tiên sinh ngài ở trong phòng của Lục đại phu, lại dò hỏi Tô mỗ nhiều vấn đề như vậy, không biết tiên sinh là ai?”

“Ha... Tiểu tử đừng bức mình, mặc dù ta không phải Lục Tam Bình, nhưng cũng có bản lĩnh khám bệnh, ta thấy sắc mặt tiểu huynh đệ thoát nhìn giống như hồng hào, nhưng ấn đường mơ hồ lại có hắc tuyến, giọng nói lại có chút đặng chất, có phải là... đã trúng độc có hay không, đồng thời cũng đã bị nội thương, hoặc là cả hai đều có?”

Người này tường tận xem xét mặt mày Tô Bằng, hỏi Tô Bằng.

“Các hạ đúng là tuệ nhãn như đũa!”

Tô Bằng nghe thế, không khỏi khen lớn một tiếng, người này trước mắt mặc dù ra sức phủ nhận mình là Lục Tam Bình, nhưng phân y thuật này, đã

bán đứng hấn rồi.

“Ha ha... Tiểu tử, ta xem sắc mặt của ngươi, chắc hẳn dùng loại thuốc nào đó để ức chế độc tố, chắc hẳn do cao thủ điều chế, áp chế độc tố của ngươi... Bản thân ngươi có lẽ cũng tu hành nội công bá đạo, cho nên ở hai bên đường hắc tuyến giữa ấn đường kia, lại có hai đường màu hồng xanh loáng thoáng áp chế, ta suy đoán chính xác chứ?”

Tô Bằng nghe thế, cảm giác người trước mắt này khoan nói những điểm khác, chỉ riêng nhãn lực cũng đủ khiến hắn cảm thấy lợi hại!

“Tiên sinh giống như thần nhân vậy!”

Tô Bằng trước kia đọc trong tiểu thuyết xuất hiện câu này, cảm thấy rất có ý nghĩa, không ngờ hôm nay lại dùng đến, hắn nói.

“Kính mong Lục tiên sinh khám bệnh giúp ta, trừ tận gốc căn bệnh này!”

“Ta đã nói rồi... Ta không phải là Lục Tam Bình, hơn nữa độc thương của ngươi tuy rằng nghiêm trọng, nhưng đã được khống chế... Nhưng mà ngoài ra dường như vẫn còn vết thương ngầm, ngươi không kiêng kỵ ta lại gần chẩn đoán cho ngươi chứ?”

Người này nói, Tô Bằng cảm thấy có chút kỳ lạ, gương mặt người này nhìn vẻ như rất cứng nhắc, ngữ khí lại tương đối nhẹ nhàng, không chút phù hợp với gương mặt, nhưng cũng không nghĩ nhiều nói.

“Tiên sinh mời bắt mạch.”

Nói xong, hắn vươn tay ra, đưa cho người này.

Người này đưa tay, sờ lên mạch môn Tô Bằng, qua sau nửa ngày, hắn buông ngón tay ra, chỉ giờ mí mắt Tô Bằng, trên mặt vẫn là biểu tình cứng nhắc không thay đổi, nhưng giọng điệu lại chăm chú rất nhiều, nói.

“Đúng là kỳ lạ, ngươi làm sao mà sống được đến hôm nay?”

“Sao vậy?”

Tô Bằng nghe thế, cảm thấy nghi hoặc, hỏi.

“Tiên sinh phát hiện được điều gì?”

Người này nghe vậy, dùng tay vuốt râu, nói.

“Mạch tượng của ngươi vô cùng kỳ quái, đại phu bình thường không thể nhìn ra nổi, cũng may ta cũng không phải người bình thường... Ta xem mạch tượng của ngươi, Tam Tiêu Kinh hỗn loạn, tim thận gần như khô cạn, ngũ tạng tổn thương, lại nhìn trong mắt ngươi, giống như bùn đất bị tổn thương, bất cứ lúc nào cũng có thể chết, nhưng hết lần này tới lần khác sức sống dồi dào, đều là dựa vào một hơi dương khí, nếu như là người bình thường có mạch tượng như ngươi, chắc chắn ngày ngày đêm đêm không thể vào giấc ngủ, không quá bảy ngày sẽ suy kiệt mà chết, ta thấy ngươi mắc phải căn bệnh này khoảng chừng mấy chục năm rồi, tại sao hiện tại vẫn có thể nhảy nhót sống đến ngày hôm nay?”

Tô Bằng nghe thế, lại không khác gì sấm sét giữa trời quang!

Theo những gì hần nói... Không phải là tình huống của bản thân trong hiện thực sao?

Chứng bệnh của bản thân trong hiện thực, người này cũng có thể nhìn ra được? Phải biết rằng, đây chỉ là ở trong trò chơi mà thôi!

Tô Bằng kiềm chế tinh thần chấn động, chấp tay cung kính nói với người này.

“Tiên sinh, nếu ngươi đã chẩn đoán ra được, có thể nhìn ra, chứng bệnh này đối với ta mà nói, có ảnh hưởng gì không?”

“Ảnh hưởng nhất định là có... Mặc dù ngươi sức sống dồi dào, toàn thân tràn ngập dương khí khác thường, duy trì mạng sống của ngươi, nhưng dù sao cơ quan nội tạng làm việc lâu dài, tiêu hao quá mức, không quá ba năm, ngươi thoát nhìn có thể hết sức tốt đẹp, nhưng có một ngày sáng sớm thức dậy sẽ đột nhiên chết bất đắc kỳ tử.”

Nam nhân gương mặt cứng nhắc để chòm râu dê ngắn ngắn này nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, chỉ cảm giác sau lưng mình mồ hôi lạnh chảy ròng...

Nhưng cho dù tình huống của mình trong hiện thực phản ứng thế nào trong trò chơi, người trước mắt này chẩn đoán quá mức chính xác, mười lời trúng chín, cũng không phải lời lẽ hoang đường.

Tô Bằng tự hỏi, bản thân cũng không sợ chết, nhưng ít ra muốn chết có ý nghĩa, mình còn có rất nhiều chuyện vẫn chưa hoàn thành, chưa kết hôn, chưa có gia đình, chưa có con cái, chưa thưởng thức đồ ngon rượu ngon nhiều hơn, phần lớn những nơi trên thế giới này vẫn chưa đi qua, làm sao có thể chết đi như thế được?

“Tiên sinh, ta có cách cứu chữa không?”

Tô Bằng sắp xếp lại tâm tình, hỏi người kia.

“Quái bệnh này của ngươi, đáng lẽ đã chết từ sớm, nhưng hết lần này tới lần khác sống đến bây giờ, đó chính là mạng chưa đến đường cùng, khẳng định đường sống cho ngươi, chỉ là bây giờ ta có chút việc gấp, lập tức phải rời khỏi đây, không thể khám chữa kỹ càng cho ngươi... Như vậy đi, ba ngày sau, ngoài năm mươi dặm hướng đông quận Giang Ninh, có một ngôi miếu hoang, giờ Dậu canh ba ban đêm, ta ở đó gặp ngươi, đến lúc đó ta chắc chắn chữa bệnh cho ngươi, nhưng hãy nhớ, không được nói cho người khác biết giao hẹn của ta và ngươi.”

Người này nói, nói xong chấp tay, không ngờ đẩy cửa bỏ đi.

Tô Bằng nhìn hắn rời đi, trong lòng phập phồng, mặc kệ thân thể của mình bởi vì nguyên lý nào lại lẫn lộn vào trong trò chơi, nhưng những gì người này nói, có lẽ không sai.

Bản thân Tô Bằng cũng khó hiểu, thân thể của mình, tại sao một ngày đều chỉ cần ngủ một giờ, hiện tại xem ra, chắc chắn không phải là chuyện gì tốt.

“Ba ngày sau, cho dù như thế nào, cũng phải đến đó gặp hắn một lần.”

Trong lòng Tô Bằng thầm suy nghĩ.

Vào chính lúc này, Tô Bằng nhớ tới, mình tới tìm Lục Tam Bình, người nợ tự xưng không phải là Lục Tam Bình, vậy Lục Tam Bình ở đâu?

Nghĩ tới đây, Tô Bằng nhìn lên trên lầu, hẩn theo cầu thang, chậm rãi đi lên, vừa đi vừa nói.

“Lục tiên sinh có ở đây chứ?”

Bước lên mấy bậc tam cấp, Tô Bằng chợt phát hiện có chút không đúng, trên lầu dường như mơ hồ truyền đến âm thanh “tí tách, tí tách” giống như tiếng nước nhỏ, ngoài ra còn có mùi vị máu tanh, lượn lờ trên lầu.

Tô Bằng lập tức cảnh giác, hẩn rút ra bội kiếm từ phía sau, sau đó vài bước đi lên lầu, chợt phát hiện, trên lầu, một người mặc áo bào màu lam, đã ngã xuống trong vũng máu!

“Chết người rồi?”

Tô Bằng trong lòng căng thẳng, hẩn bước lên trên lầu, cẩn thận đi đến trước mặt thi thể, khẽ lật thân thể người kia ra, nhìn thấy gương mặt người ngã gục trong vũng máu kia.

Vừa nhìn, lại khiến cho Tô Bằng hít một hơi khí lạnh...

Khuôn mặt người này, không ngờ cùng với người tự xưng không phải là Lục Tam Bình vừa mới bỏ đi kia, giống nhau như đúc!

Khi Tô Bằng vẫn còn đang hoảng loạn, đột nhiên trong sân, truyền đến tiếng áo giáp va chạm giống như quân sĩ chạy đến.

Một tiếng hét to vang lên dưới lầu.

“Ta chính là thủ lĩnh cấm vệ phủ thành chủ Cát Ninh, phụng mệnh của thành chủ, truy bắt lang băm giết người Lục Tam Bình!”

Chương 101: Triệu Thu.

Tô Bằng nghe thấy tiếng binh sĩ xông vào tiểu lâu, nhưng mà khi quân sĩ xông lên lầu, lại nhìn thấy Tô Bằng đứng ở bên cạnh thi thể.

“Người là ai? Trên đất là ai, là Lục Tam Bình sao? Người đã làm gì hắn rồi?”

Một tên quân sĩ dẫn đầu quát hỏi Tô Bằng...

...

“Tướng quân, chúng ta lên tiểu lâu, phát hiện Lục Tam Bình đã bị người giết chết rồi, trên này chỉ có một thanh niên, hắn tự xưng là Hắc Thủy quân, tên là Tô Bằng, trên lầu ngoại trừ hắn ra, cũng chỉ còn lại mỗi thi thể của Lục Tam Bình, trong tay người này còn cầm binh khí... Hắn không thừa nhận người do hắn giết, còn muốn gặp mặt tướng quân.”

Dưới lầu, một tên quân sĩ chạy xuống, bẩm báo lại với tướng quân Cát Ninh dưới lầu kia.

“Cái gì? Lục Tam Bình bị giết chết rồi?”

Tướng quân Cát Ninh ở bên dưới, là một trung niên mặc áo giáp để râu quai nón, lúc này nghe nói Lục Tam Bình bị giết, không khỏi chấn động, tự mình nhanh chóng bước lên trên lầu.

Lên trên lầu rồi, ánh mắt đầu tiên của Cát Ninh liếc nhìn người nằm trong vũng máu kia, mặt khác còn có một người trẻ tuổi bị quân sĩ trên lầu vây quanh một góc, trước đó hắn cũng không chú ý người này, nhưng khi bước lại, lật mình người nằm ở trong vũng máu kia ra, quả nhiên chính là Lục Tam Bình mà mình đã từng gặp, ngực hắn dường như bị trúng một đao, máu tươi tuôn trào từ vết thương ở lồng ngực.

Cát Ninh không khỏi nhíu chặt mày, xoay đầu lại, nhìn về phía người trẻ tuổi kia, nói.

“Người nói người là Tô Bằng? Hắc Thủy quân Tô Bằng? Là người trong vụ án giết người âm ỉ trước kia?”

Tô Bằng lúc này không có ý định động thủ cũng không muốn bỏ chạy, ngoan ngoãn hợp tác đứng im tại chỗ, nghe thủ lĩnh râu quai nón kia nói, bèn khẽ gật đầu, nói.

“Chính là Tô mỗ, có điều vụ án giết người đó, đã được chứng minh là hiểu lầm... Ta cũng là vừa mới đến, vừa đến lại phát hiện chỗ này đã như vậy rồi.”

“Đó là do tự ngươi nói, ai sẽ tin đây?”

Cát Ninh nghe thế, nhướn mày, đi đến trước mặt Tô Bằng, nói.

“Tại sao ngươi lại đến đây? Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, những gì ngươi biết, hãy nói hết cho ta nghe!”

Trong lòng Tô Bằng không then, bèn đem những chuyện vừa rồi nói ra một lượt, nhưng lại giấu đi chuyện Lăng Tiêu Vũ nói chỗ ở cho mình biết, cũng không nói giao hẹn giữa mình và người có gương mặt trông giống hết như Lục Tam Bình đã chết.

“Người có gương mặt giống như tên lang băm Lục Tam Bình kia, đã rời khỏi đây? Ngươi đang lừa gạt bốn tướng quân sao?”

Cát Ninh nghe thế, hai mắt tròn lớn, đôi mắt giống như chuông đồng trừng trừng nhìn Tô Bằng, giống như đang đe dọa Tô Bằng, trong lòng Tô Bằng không sợ, nhìn thẳng lại hắn.

Hai người giằng co trong ba năm giây, tướng quân Cát Ninh kia mới hừ lạnh một tiếng, dừng nhìn bộ dạng của hắn giống như một tên lỗ mãng mà nhảm, tướng quân Cát Ninh này tâm tư tinh tế, vừa rồi đối mặt với Tô Bằng, phát hiện hai mắt Tô Bằng sáng sủa, không giống như đang nói dối, trong lòng trái lại tin lời của Tô Bằng bảy phần.

“Người đâu, mau chóng truy đuổi quanh đây, xem thử có người nào có ngoại hình giống Lục Tam Bình chạy ra khỏi đây không, nếu có, lập tức bắt trở về, nếu kháng lệnh, giết chết không cần hỏi!”

Cát Ninh cao giọng quát, lập tức có quân sĩ lĩnh mệnh đi lục soát.

“Vị tướng quân này, Lục Tam Bình không phải là khách quý thành chủ đại nhân mời đến sao? Tại sao tướng quân ngược lại muốn bắt hắn?”

Tô Bằng thấy người này dường như đã tin tưởng mình, bèn nói ra nghi ngờ trong lòng mình.

“Khách quý? Quý cái đầu hắn chứ khách quý cái nổi gì!”

Cát Ninh nghe vậy, lập tức cảm thấy bức tức, mắng lớn một tiếng, lăm bằm trong miệng.

“Tên khốn kiếp Lục Tam Bình này thanh danh trên giang hồ rất lớn, nhưng lại là tên lang băm mè quào, ngày hôm qua kê một đơn thuốc cho lão đại nhân, uống thuốc xong giống như khỏe lên, nhưng sáng sớm hôm nay, lão đại nhân đứng dậy đã ho ra máu, sau đó liền hôn mê, lại mời đại phu khác, nói đơn thuốc hôm qua Lục Tam Bình kê chính là thuốc kích thích tiềm lực thân thể con người, nhưng tạo thành tổn thương khá lớn, lão đại nhân bị như vậy, e rằng không sống qua được mấy ngày, thành chủ đại nhân giận dữ, mắng ta một trận, bảo ta đến bắt Lục Tam Bình, nếu lão đại nhân có chuyện gì bất trắc, sẽ giết tên lang băm này đền mạng cho lão đại nhân!”

Tô Bằng nghe thế, nhú mày, y thuật của Lục Tam Bình kém đến mức này sao? Nghe Tạ An nói, đó là một cao nhân có thể phẫu thuật chỉnh hình thay đổi gương mặt thời cổ đại.

“Tiểu tử ngươi, khí số cũng đen đui ghê, dường như đi tới đâu là nơi đó có người chết, cho dù có phải người giết Lục Tam Bình hay không, đều phải bắt người về tróc đã, chờ bọn tướng quân tra rõ ngọn nguồn câu chuyện, lại thả người trở về!”

Cát Ninh quét mắt liếc nhìn Tô Bằng, sau đó phất tay, nói.

“Dẫn đi, giải vào đại lao quận nha!”

...

Sau hai canh giờ, trong đại lao phủ nha.

Tô Bằng ngồi ngay ngắn ở trong đại lao, trên mặt đất đều là cỏ tranh, có một giường đất, bên trên phủ quần áo của một người, ở bên cạnh hắn, vài tên lưu manh du côn và đám người bang phái mặt mũi bầm dập hì hì cười bời với hắn.

“Đại gia, có cần mấy người bọn ta đấm bóp cho ngài không?”

Một tên lưu manh hộc mắt bầm tím, đầu tóc rối bời nịnh nọt hỏi Tô Bằng.

“Bỏ đi, các người đừng quấy rầy ta, ta muốn suy nghĩ vài chuyện.”

Tô Bằng nói, hai canh giờ trước, hắn đã bị giải vào đại lao, mấy tên này đều là bạn tù của hắn, muốn “dạy dỗ” Tô Bằng một chút, nhưng lại bị Tô Bằng dạy dỗ ngược lại, đương nhiên trở thành thủ lĩnh phòng giam này, chỉ là Tô Bằng đối với danh hiệu thủ lĩnh này cũng không hề hứng thú, hắn đang suy nghĩ chuyện gặp phải ban ngày.

“Ta đi tìm Lục Tam Bình, hoàn toàn là ý nghĩ nhất thời, cho nên không dính líu nhiều đến ta, chỉ có thể là ngoài ý muốn... Nhưng người ta gặp phải dưới lầu kia, là ai?”

“Mặc dù người kia tự xưng không phải là Lục Tam Bình, nhưng tướng mạo lại giống y hệt người chết, huống hồ y thuật vô song, nếu như nói người trên lầu chính là người hại chết phụ thân của thành chủ, còn người dưới lầu kia, ngược lại mới là Lục Tam Bình chân chính... Có phải là hắn giết người trên lầu không, hơn nữa tại sao lại ra tay?”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

“Đối với chuyện biết tin tức không nhiều lắm, cũng không nên suy đoán bừa bãi, có điều người kia hẹn ta ba ngày sau gặp mặt ở ngôi miếu hoang phía đông nam quận Giang Ninh, đến lúc đó có thể hỏi rõ ràng... Đến lúc đó nếu như còn chưa ra khỏi ngục, phải nghĩ vài cách đặc biệt thôi.

Tô Bằng thâm nghĩ trong lòng, đang nghĩ ngợi, chợt nghe thấy bên ngoài phòng giam có âm thanh vọng vào, sau đó cửa phòng giam truyền đến tiếng huýt sáo và tiếng la mắng của lao đầu, nghe âm thanh của những phạm nhân kia, dường như là có nữ nhân tới.

Tô Bằng ngẩng đầu, không bao lâu, chỉ thấy một thân ảnh quen thuộc xuất hiện ở phía sau lao đầu, chính là Lăng Tiêu Vũ.

“Tô đại ca!”

Lăng Tiêu Vũ cũng nhìn thấy Tô Bằng, hô.

Nghe thấy âm thanh của nàng, Tô Bằng đứng dậy, đi đến bên cửa phòng giam, chỉ thấy ngực tốt mang theo một xâu chìa khóa, bước lại, mở cửa lao, nói.

“Tô Bằng, ngươi có thể ra ngoài rồi.”

Tô Bằng xoa xoa cổ tay, đi ra ngoài, chỉ thấy Lăng Tiêu Vũ y phục màu đỏ, trong tay còn cầm một thanh kiếm, chính là Vô Phong kiếm của mình đã bị Cát Ninh lấy đi, nàng đem kiếm đưa lại cho Tô Bằng.

“Tiêu Vũ, chuyện gì xảy ra vậy? Là ngươi thỉnh cầu thành chủ, để hắn thả ta ra sao?”

Tiếp nhận Vô Phong kiếm, Tô Bằng hỏi Lăng Tiêu Vũ.

“Ừm... Trải qua chuyện này, thủ lĩnh Cát Ninh đã bẩm báo cho cậu của ta, cậu rất tức giận... Ta sợ hãi vì chuyện của ông ngoại mà giận chó đánh mèo trút hết lên trên người ngươi, bèn mở miệng khuyên can... Có điều cũng may, mặc dù cậu rất giận, nhưng vẫn giữ một tia bình tĩnh, làm việc nghiêm minh, nghe xong mọi chuyện, cũng hiểu được ngươi không thể nào là hung thủ được, nhưng ấn tượng đối với ngươi có phần không tốt lắm, nói ngươi...”

“Nói ta thế nào?”

Tô Bằng nghe thế, liền hỏi.

“Nói ngươi giống như là sao chổi, hề là liên quan đến ngươi, sẽ có người chết, đi đến chỗ nào chết ở chỗ đó...”

Lăng Tiêu Vũ nhìn nhìn Tô Bằng, sợ hãi tức giận, cẩn thận nói.

“Một đời đại hiệp, giết người như ngóc.”

Tô Bằng thuận miệng nói, sau đó quăng ra lời này, nói.

“Cậu của ngươi còn nói gì nữa không?”

“Cậu nhìn rõ mọi việc, nói ngươi không có khả năng là hung thủ, nhưng nếu đã dính vào chuyện này, thì phải có trách nhiệm, muốn ngươi giúp đỡ điều tra, nếu nửa tháng không có kết quả, phải phạt nặng ngươi.”

Lăng Tiêu Vũ nói với Tô Bằng, Tô Bằng nghe thế, không khỏi lắc đầu, nói.

“Trở lại quận Giang Ninh, ta giống như lại trở về nghề chính, thành trình thám... Có điều, cũng không khác nhau là mấy.”

“Tô đại ca ngươi định làm như thế nào?”

Lăng Tiêu Vũ hỏi Tô Bằng.

“Ta đi tìm vài bằng hữu, nhờ bọn họ thu thập một vài tin tức, xem thử có đầu mối gì hay không, hôm nay cảm ơn ngươi, Tiêu Vũ, có điều ta hôm nay không thể đi với ngươi, gần đây có quá nhiều chuyện, ta phải xử lý một chút.”

Tô Bằng có phần áy náy nói với Lăng Tiêu Vũ, Lăng Tiêu Vũ nghe thế, nhẹ gật đầu, nói.

“Tô đại ca cứ tự nhiên.”

...

Tô Bằng rời khỏi đại lao quận nha, vừa mới đi lên trên đường, chợt nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang bên tai.

Thở dài một tiếng, Tô Bằng tìm một con ngõ nhỏ không người, đăng xuất khỏi trò chơi.

“Người có liên quan đến nhiệm vụ Cỏ Kiếm sơn trang, tới họp!”

Vừa mới thoát khỏi trò chơi, Tô Bằng liền nghe thấy ở ngoài cửa, có người thông báo.

Tô Bằng đứng lên khỏi khoang trò chơi, đi đến chỗ bàn họp, Ninh Thái cùng một số người đã ngồi quanh bên bàn.

“Mọi người đều chia hai phần văn kiện, tổ chức nhân viên Cổ Kiếm sơn trang, còn có bản đồ kết cấu, xem thử có cái gì bổ sung không, nếu không có, ngày mai những bản vẽ này, sẽ được chuyển cho người của tổ Long Nha... Thời gian tấn công cụ thể, sẽ vào buổi tối ngày kia.”

Ninh Thái vỗ một chồng văn kiện trên mặt bàn, nói với mọi người chung quanh.

Tô Bằng đi tới, cầm một phần bản vẽ và văn kiện, lướt nhìn, thở một hơi nói.

“Nhân viên Cổ Kiếm sơn trang này sắp xếp thật cao cấp... Có điều, có cần thiết phải vội vàng như vậy không?”

“Không vội không được, loại nhiệm vụ này rất dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sớm hoàn thành thì sớm nhận được phần thưởng.”

Ninh Thái nói, Tô Bằng khẽ gật đầu, đột nhiên cảm giác có người đến bên cạnh mình.

Quay đầu nhìn lại, chính là Triệu Thu Tán Nhân đầu tiên trong tổ, chỉ thấy hắn đứng bên cạnh Tô Bằng, cũng cầm một phần bản vẽ, xem xét.

“Triệu Thu, chuyện của ngươi làm đến đâu rồi? Đề thông báo cho NPC trong trò chơi rồi chứ?”

Thấy Triệu Thu tới, Ninh Thái ngẩng đầu, hỏi hắn.

“Nên báo đều đã báo rồi, cũng không gửi thư cho phái Thanh Thành, nếu để cho người của phái Thanh Thành biết, nhiệm vụ này sẽ trở thành bọn họ thanh lý môn hộ.”

Ánh mắt Triệu Thu nhìn bản vẽ trên tay, nói với Ninh Thái.

“Được rồi, trước buổi tối ngày kia tập hợp những NPC kia đến Thanh Sơn trại, không có vấn đề gì chứ?”

Triệu Thu gật đầu, Ninh Thái xác định xong xuôi, nói.

“Được rồi, nếu không có vấn đề gì, mang theo một phần bản vẽ, ngày mai báo cáo tin tức cuối cùng, ngày một, rốt cuộc tấn công.”

Mọi người gật đầu tán ra, Tô Bằng cũng cầm bản vẽ, sau đó vừa đi, vừa nhìn, đi ra khỏi phòng log in của tổ Âm Kiêu.

“Tô Bằng?”

Lúc này, Tô Bằng chợt nghe đằng sau có người gọi mình, vừa quay đầu lại, nhìn thấy Triệu Thu Tán Nhân đầu tiên trong tổ.

“Hửm, có chuyện gì sao? Triệu ca?”

Trên mặt Tô Bằng lộ ra nụ cười hòa nhã trước sau như một, đứng lại hỏi hần.

Triệu Thu mấy bước đã đi đến trước mặt Tô Bằng, nói.

“Đừng gọi ta như vậy, ta cùng lắm hơn người mấy tuổi, gọi là là Triệu Thu đi... Người chơi tốt lắm, mấy tháng trước ta ở tổ Âm Kiêu, không có thuận lợi như ngươi vậy.”

“Đều cũng có kinh nghiệm của các tiền bối.”

Tô Bằng mỉm cười nói, trong lòng lại nghĩ Triệu Thu tại sao gọi mình?

“Đêm nay ăn cơm xong rồi, đến phòng nghỉ, cùng nhau uống chút bia nha, trò chuyện chút.”

Triệu Thu giống như không để ý tự đắc đề nghị nói.

“Được.”

Tô Bằng gật đầu, hắn cũng muốn gần gũi với Triệu Thu này, Triệu Thu khẽ gật đầu, nói.

“Ta ở phòng nghỉ chờ người.”

Nói xong, hắn khẽ gật đầu, đi trước một bước.

“Hắn tìm ta có chuyện gì?”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ, mình cũng cần tư liệu, đi về phía nhà ăn.

Chương 102: Tập kết

Ăn xong cơm tối, Tô Bằng trở về phòng chuyển giao giấy tờ, sau đến phòng nghỉ, nhìn một chút, người quen biết không nhiều lắm, mà người đang ngồi trên ghế sa * bên cạnh một bàn trà bên trong là Triệu Thu.

Tô Bằng tới quầy bar gọi một chai rượu tây, cầm hai cái ly đi tới, đem rượu đặt ở trên bàn trà, nói.

“Tới đã lâu chưa? Ăn cơm chưa?”

“Ta một ngày chỉ ăn hai bữa cơm.”

Triệu Thu nói, nói xong nhìn Tô Bằng lấy ra chai rượu tây, nói.

“Không có dụng cụ mở chai sao?”

“Đúng vậy, nhân viên công tác nói mới vừa rồi có người đã lấy đi khỏi quầy bar, không biết để ở nơi đâu, hi vọng một hồi bọn họ sẽ tìm về được, nếu không cũng chỉ có thể uống bia.”

Tô Bằng nói, lại nghe Triệu Thu nói.

“Không cần.”

Nói xong, tay của Triệu Thu đặt ở cổ chai rượu, sau đó ngón cái hướng lên thuận thế bắn ra, Tô Bằng nghe được “Bịch” Một tiếng, nắp chai rượu này đã bị ngón cái của hắn bắn văng ra.

“Thật là lợi hại...”

Tô Bằng thấy vậy, chân thành nói, nắp chai rượu tây này không có dễ mở như là chai bia, không ngờ Triệu Thu lại chỉ cần dùng lực của ngón tay đã mở ra được, khiến người ta liên tưởng đến, nếu như lực ngón tay đó mà bắn ra ở trên thân người, nhất định sẽ rất đau.

“Tập quen mà thôi.”

Triệu Thu nói, nói xong rót cho Tô Bằng một phần ba ly, cũng tự rót cho mình.

Sau khi uống hết rượu, Triệu Thu quét mắt liếc Tô Bằng một cái, nói.

“Vóc người của người không tệ nhỉ.”

Tô Bằng cười cười, hắn mới vừa mới phát hiện mình chỉ còn lại hai kiện T-shirt, sau khi mặc vào lại có vẻ so với trước kia chặt hơn rất nhiều, ngược lại do mình cường tráng to con, cơ thể không khỏi hiện lên sau lớp quần áo.”

“Thế nào, Triệu Thu người nếu như tới nơi này tìm ta, không phải chỉ là đơn thuần uống chút rượu như vậy chứ?”

Tô Bằng cầm ly rượu qua, hỏi Triệu Thu.

“Đơn thuần uống rượu có cái gì không được sao?”

Triệu Thu hỏi, sau khi uống một ngụm rượu, tiếp tục nói.

“Chẳng qua, lần này tới tìm người, quả thật là có chuyện.”

“Mời nói.”

Tô Bằng nói, Triệu Thu khẽ gật đầu, hỏi Tô Bằng.

“Người cảm thấy trò chơi của công ty như thế nào?”

“Rất chân thật... Có chút thời điểm khiến người ta phân biệt không được đâu mới là hiện thức.”

Tô Bằng không có suy nghĩ gì, cứ thế mà trả lời.

“Đúng vậy...”

Triệu Thu giống như tràn đầy cảm xúc, trong miệng nói, sau đó bỗng nhiên nói.

“Người đối với tiền thù lao mà công ty đưa ra có hài lòng không?”

“Tiền thù lao? “

Tô Bằng nghe xong, suy nghĩ một lát nói.

“Coi như cũng được, tiền lương khoảng một vạn không tính là ít, nếu tính cả tiền thưởng của công ty sẽ càng nhiều hơn, Triệu Thu người mỗi tháng cũng có thể kiếm được khoảng hai vạn mà, không tính là ít đi.”

“Nếu ta nói, người có thể thu được tiền lương cao hơn bây giờ gấp trăm lần, thì người nghĩ sao?”

Triệu Thu lắc đầu, hỏi Tô Bằng.

“Gấp trăm lần?”

Tô Bằng nghe xong, cảm giác câu hỏi của Triệu Thu có chút quái dị, nói.

“Ta đương nhiên vui lòng tiếp nhận, nhưng thu hoạch cùng với cái giá phải trả đều có quan hệ trực tiếp, tiền lương dâng lên gấp trăm lần, cái giá phải trả có lẽ cũng phải tăng lên gấp trăm lần đúng không?”

“Có cái gì so với sinh mệnh cao hơn sao?”

Triệu Thu nghe xong, đột nhiên bật cười lạnh, Tô Bằng trong lòng chấn động, nhìn về phía Triệu Thu, lại phát hiện hắn dường như không phải là châm chọc mình mà nói những lời này.

“Được, Tô Bằng, hỏi người một câu, người đối với mấy loại chuyện như siêu năng lực cảm thấy thế nào?”

Triệu Thu bỗng nhiên thay đổi đề tài, hỏi sang cái khác thật nhanh.

“Siêu năng lực sao... Ta lên mạng đọc tiểu thuyết thường xuyên thấy được, ngẫu nhiên cũng sẽ ảo tưởng một chút mình sau khi có siêu năng lực sẽ có biến hóa như thế nào... Tuy rằng lý trí nói cho ta biết, nếu như là đối với ta mà nói, biến hóa sẽ không quá lớn, nhưng trên thực tế vẫn có cảm giác muốn thử một chút, nhưng sự thật là không có khả năng.”

“Khí công thì sao? Người tin tưởng khí công, công năng đặc biệt không? Vô công thì sao?” Triệu Thu lại hỏi (khí công= một cách rèn luyện sức khỏe và chữa bệnh ở Trung Quốc)

Tô Bằng nghe xong, không khỏi nở nụ cười, nói.

“Khi còn bé ta cũng mê võ hiệp, thật ra thì bây giờ cũng có đôi khi ảo tưởng bản thân mình trở thành nội công cao thủ, nhưng trên thực tế người cũng thấy đấy, trên thực tế cái gọi là khí công đại sư, chẳng hạn như bọn người Vương Lâm, chỉ là một số kẻ lừa đảo, cái gọi là khí công, chỉ là ma thuật nhập môn mà thôi... Mà còn võ công, nhìn những người trên mạng chơi đại hội võ lâm Thiên Sơn đó cũng biết, gần như trở thành võ thuật, trò khôi hài. Thuần chất là lấy năng lực đánh nhau mà nói thành, tán đả (đánh lẹ), thái quyền có lẽ khá hơn một chút, bản thân ta cũng học qua một chút thuật cách đấu (đánh nhau kịch liệt), nếu có đại sư võ thuật truyền thống Trung Quốc

chân chính, ta cũng muốn học một ít, nhưng những đại sư quốc nội kia thì coi như xong.”

Triệu Thu nghe xong, khẽ gật đầu, nói.

“Suy nghĩ bình thường, thật ra thì ta cũng là kẻ yêu thích cách đấu.”

Nói xong, Triệu Thu bỗng nhiên sờ sờ túi áo của hắn, lấy ra một tờ giống như danh thiếp gì đó, đưa cho Tô Bằng, ánh mắt nhìn Tô Bằng hỏi dò, hắn nói.

“Nơi này là một đạo trường tư nhân ta thường xuyên đi đến, có đài quyền anh, có sân cách đấu, sân cũng không tệ, nếu có hứng thú, ngày nghỉ có thể đi đến nơi này vui đùa một chút, cứ nói là do ta giới thiệu.”

Tô Bằng nghe xong, gật đầu, nhận lấy tấm danh thiếp này, phát hiện là một thẻ hội viên hay cái gì đó tương tự, đằng sau còn có chữ ký của Triệu Thu.

“Được rồi, hôm nay cũng không có chuyện gì, cảm ơn người đã cùng uống rượu với ta...”

Triệu Thu sau khi đưa tấm thẻ kia cho Tô Bằng liền đứng lên, sau đó vuốt vuốt cái trán, giống như là nhớ tới cái gì, nói với Tô Bằng.

“Đúng rồi, Tô Bằng, lúc người còn là người mới, có người nào nói cho người biết lúc vào game, hình thức tiến hành trò chơi tốt nhất là sử dụng trình độ trung đẳng chưa?”

Tô Bằng gật đầu, nói.

“Đã có người nói qua.”

“Ta đây đề nghị, từ hôm nay trở đi, người có thể thử nghiệm sử dụng hình thức trò chơi trình độ có chiều sâu một chút, có lẽ, người đã có “Thế nghiệm Trò chơi” mới cũng không chừng.”

Triệu Thu có chút ý tứ hàm xúc mà nói, nói xong phát phát tay, rời khỏi phòng nghỉ.

“Hình thức trò chơi có chiều sâu?”

Tô Bằng tay cầm ly rượu, nhìn bóng lưng Triệu Thu hôm nay không rõ vì sao tìm mình nói mấy vấn đề khó hiểu, có chút nhú mày.

“Nghe lời của hần, tựa hồ là đã biết một tin tức gì đó mà ta không biết, chẳng qua là, hần tại sao phải tìm ta nói?”

Tô Bằng chậm rãi uống một ngụm rượu, trong lòng suy nghĩ.

...

Một đêm trôi qua rất nhanh, hôm sau Tô Bằng vào trò chơi cũng không có việc lớn gì, chỉ là tu luyện nội công một ngày, đảo mắt đã đến xế chiều thứ bảy.

Tối ngày hôm qua, tình báo của tổ Âm Kiêu về Cổ Kiếm Sơn Trang lần này cũng đã truyền cho tổ Long Nha, hôm nay đã chiếm được Hồi Qũy, tổ Long Nha phái một một tổ nhỏ mười một người, tham gia phó bản Cổ Kiếm Sơn Trang lần này.

Đồng thời, Triệu Thu liên lạc với nhân vật giang hồ trong trò chơi, cũng đã có tin tức, Triệu Thu tổng cộng liên lạc với chín gã nhân vật thành danh trong giang hồ, cũng sẽ vào đêm nay tụ tập đến Thanh Sơn trại.

Tăng thêm Triệu Thu trực tiếp tham gia nhiệm vụ, Tô Bằng, còn có Tạ An... Lần này người tham dự cường công Cổ Kiếm Sơn Trang, tổng cộng đạt đến hai mươi ba người.

...

“Người vẫn còn thiếu một chút.”

Ở trong thế giới trò chơi, trong một Tứ Hợp Viện không tính là thu hút mắt người trong quận Giang Ninh, Tô Bằng ngồi bên một cái bàn, nhìn bản đồ Cổ Kiếm Sơn Trang đang mở ra ở trước mặt mình, khẽ nhú mày nói.

Bốn phía xung quanh bàn, có Triệu Thu, Ninh Thái, còn có Tần Tiểu Nguyệt đang ngồi, nơi này là một cứ điểm bí mật của tổ Âm Kiêu tại Quận

Giang Ninh.

“Quả thật có chút ít, nhưng nhân lực coi trọng chất lượng chứ không phải số lượng, mỗi người này đều có lực chiến đấu không tầm thường.”

Ninh Thái cũng nhìn bản đồ kết cấu của Cổ Kiếm Sơn Trang, nói với Tô Bằng.

“Nhưng mà... Tỷ lệ đối mặt với kẻ địch của mỗi người chúng ta quá lớn, người của Cổ Kiếm Sơn Trang trên dưới cũng phải từ hai trăm năm mươi hai đến hai trăm sáu mươi người, trừ đi năm mươi người là phụ nữ lão bộc, phần lớn là thanh niên tập dịch biết võ công, nhiều người như vậy, chúng ta hai mươi mấy người chắc chắn không đủ,,, càng đừng nói bên trong sơn trang khắp nơi đều có thể gặp phải cơ sở ngầm, có thể như là tiểu lâu tháp tên.”

Tô Bằng vẫn nhíu mày, lắc đầu nói.

“Không có biện pháp nào khác... Tổ Long Nha tổng cộng mới mười bảy người, ngoại trừ mười một người tham gia nhiệm vụ, sáu người kia tiến hành một nhiệm vụ liên tục khác, thật sự không có cách gì bứt ra được, người của tổ Dũng sĩ phần lớn đang làm một nhiệm vụ khác, một nửa không có ở phụ cận Giang Ninh, những người còn lại cũng phần lớn đã có việc, mà điều bọn họ tới là vượt qua việc hợp tác chức năng giữa các tổ, không dễ phối hợp, nhiệm vụ đẳng cấp bậc này lúc Thiên Quân chưa phê chuẩn, tạm thời chỉ có thể như vậy.”

“Ít nhất phải mang Bành Chân thêm vào, hoặc là Lưu Phong cũng có thể gia nhập.”

Tô Bằng nói, Ninh Thái lắc đầu, nói.

“Cái này cũng không có khả năng, hai người bọn họ tuy rằng võ công cũng không kém, nhưng Bành Chân lần trước lúc làm nhiệm vụ đã bị nội thương, bây giờ còn chưa có khôi phục như cũ, chỉ có sáu thành thực lực, bản thân Lưu Phong thực lực cũng bình thường, hơn nữa nếu người không đem danh vọng nhường lại, hẳn sẽ không tiếp nhận sứ sắp xếp này đâu, dù sao thành

viên của tổ Âm Kiêu cũng không có nghĩa vụ cường công phó bản, ta cũng không thể miễn cưỡng hẳn.”

“Người quá lo lắng rồi, hai mươi ba người, vậy là đủ rồi.”

Triệu Thu ở một bên, cầm lấy một hồ lô rượu trong trò chơi uống, thản nhiên nói.

Tô Bằng nhú mày, hẳn luôn cảm giác, lần này tấn công Cổ Kiếm Sơn Trang, không có khả năng đơn giản như vậy đã bắt được.

“Được rồi, thời gian không còn nhiều, các người mang theo bản đồ cùng với tín vật bằng chứng, đi Thanh Sơn trại đi, tối nay đã xin chỉ thị của Thiên Quân, tập thể được kéo dài thời gian trong trời chơi, ngày mai là ngày nghỉ, nếu thật sự không tiến công chiếm đóng được, cũng có thể tiếp tục làm tiếp nhiệm vụ, nhưng ta không hy vọng các người kéo dài tới lâu như vậy.”

Ninh Thái cuộn bản đồ lại, nói với hai người.

Tô Bằng nghe xong, không khỏi thở dài ra một hơi, xem ra gia tăng nhân thủ, dường như là không thể nào, bản thân mình chỉ có thể cẩn thận làm việc.

Thu hồi bản đồ cùng với huyết thư bằng chứng, Tô Bằng cùng với Triệu Thu cáo từ, Ninh Thái và Tần Tiểu Nguyệt đi xử lý những chuyện khác, Tô Bằng cùng với Triệu Thu đi ra, bên ngoài đổi hai con ngựa, hai người nhảy lên, hướng đến Thanh Sơn trại.

Khi hai người tới Thanh Sơn trại, phát hiện nơi này đã rất náo nhiệt, Thanh Sơn trại nhỏ nhỏ đã tới không ít người.

Thấy hai người cưỡi ngựa vào trại, đầu tiên là chào đón, một nam nhân hơn ba mươi tuổi, tay chân dài thông, mặc một thân võ phục màu đen, thoát nhìn hết sức cường hãn can đảm, thấy Triệu Thu cùng với Tô Bằng xuống ngựa, hẳn nói.

“Triệu Thu, lần này lại là người mở ra nhiệm vụ? Vị bên cạnh này là?”

“Nhiệm vụ không phải là ta mở ra, là vị này, Tô Bằng.”

Triệu Thu lắc đầu, dẫn Tô Bằng ra, nói.

“Ồ? Tô Âm Kiêu lại có thêm một nhân vật lợi hại mới?”

Người nọ nói chuyện nhìn về phía Tô Bằng, nói.

“Chào người, ta là tổ trưởng Long Nha Vạn Phong, người là?”

“Tô Bằng, xin chào Vạn tổ trưởng.”

Tô Bằng chào hỏi, Vạn Phong khẽ gật đầu, nói.

“Các người tới đúng lúc, tổ Long Nha chúng ta mới vừa tập hợp, Triệu Thu, NPC giảng hồ các người hẹn cũng đều đã tới rồi chứ? Còn cần người tập hợp bọn họ.”

Triệu Thu gật đầu, đúng lúc này, thấy bên ngoài Thanh Sơn trại, truyền đến tiếng vó ngựa vội vã, ba con khoái mã, nhanh chóng từ bên ngoài lao nhanh tới...

Chương 103: Chuẩn bị tấn công sơn trang

Ba con khoái mã chạy vào Thanh Sơn trại, trực tiếp xông vào Triệu Thu, nhưng mà ngay khi khoảng cách còn mười bước trước người Triệu Thu, ba gã kỵ sĩ đột nhiên đồng thời kéo dây cương, ba con khoái mã đồng thời ngửa đầu, đứng lên.

“Hí hí hí...”

Trong đó khoái mã của một tên kỵ sĩ, lại bị ghìm xiết chặt một lúc sau, thân thể đột nhiên mềm xuống, ngựa thoáng cái lật nghiêng ngã trên mặt đất, kỵ sĩ lập tức như diều hâu xoay người, nhảy xuống dừng ở trước mặt Triệu Thu.

Hai tên kỵ sĩ khác, cũng miễn cưỡng không chế được ngựa, Tô Bằng nhìn thoáng qua, phát hiện hai con ngựa kia cũng đều miệng sùi bọt mép cả, thân ngựa đỏ mồ hôi, không ngừng run rẩy, xem ra là đã trải qua một đoạn đường dài chạy thật nhanh.

“Ha ha ha! Mưu Dương Cung Cửu ra mắt Triệu huynh!”

Kỵ sĩ cầm đầu kia, sau khi nhảy xuống cũng không để ý con ngựa chết bất đắc kỳ tử ở sau lưng, đứng dậy liền làm một đại lễ với Triệu Thu.

“Làm sao dám!”

Triệu Thu thấy vậy, tiến lên một bước đỡ lấy người nọ, Tô Bằng nhìn thoáng qua, người này chẳng qua hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, mặt đầy phong trần mệt mỏi, nhìn như đã chạy rong ruổi một đoạn đường dài để đến đây vậy.

Triệu Thu đỡ lấy người này, nâng hẳn dậy, rồi chấp tay với hai người sau lưng hắn, nói.

“Thập Tam, người ở Mưu Dương đến đây, lộ trình tám trăm dặm làm sao bây giờ đã đến rồi?”

“Ha ha, ta ở Mưu Dương, hôm qua mới nhận được thư của Triệu huynh do chim bồ câu trạm dịch truyền đến, lập tức ngày đêm đi gấp, chạy một ngày một đêm, rốt cuộc không phụ sự nhờ vả của Triệu huynh, tức thời đuổi đến nơi đây, đây đã là con khoái mã bị mệt mỏi gục chết thứ hai.”

Người tự xưng là Cung Cửu kia phát tay tùy ý chỉ chỉ con ngựa chết đi ở phía sau mình, nói với Triệu Thu, Triệu Thu lộ vẻ xúc động, nói.

“Làm phiền huynh đệ, ca ca các người vẫn khỏe chứ?”

“Có gì đâu, chúng ta huynh đệ Thập Tam Ứng đều nhớ đến Triệu ca ca, không phải là Triệu ca ca trượng nghĩa cứu giúp, đại ca của chúng ta sợ là đã chết tại quận Giang Ninh... Triệu ca ca, ta lần này mang theo Thập đệ cùng với Thập Nhất đệ đến đây, hai người này tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng công phu dưới tay quả thật không tồi, đại ca cũng từng nói mười năm sau sợ là thành tựu sẽ vượt qua chính bản thân hắn.”

“Như thế thì xin đa tạ!”

Triệu Thu chấp tay, nói với Cung Cửu.

Tô Bằng thấy mấy người này đang nói chuyện, xa xa lại có khoái mã tiến đến, đoán cũng là bằng hữu NPC Triệu Thu kết bạn trong trò chơi, quả nhiên, lại là một đám nhân vật giang hồ tiến đến.

Không bao lâu, tại quận Giang Ninh này, nhân vật giang hồ mà Triệu Thu mời cũng đều đã chạy tới nơi này, từng người lúc tới đều làm lễ ra mắt với Triệu Thu, khiến Tô Bằng trực tiếp cảm nhận được, Triệu Thu lúc trước đánh thắng hệ thống danh vọng là chân thực đến cỡ nào.

Bất kể những người đó là giết chết mấy con ngựa vì mỗi mệ, hay là chạy gấp rút mấy trăm dặm đến đây, hoặc là mời trợ thủ đến đây gặp Triệu Thu, đều không phải cố ý bán nhân tình cho Triệu Thu, mà là nể mặt, như vậy là đủ rồi.

Cuối cùng, Tô Bằng tính toán, người Triệu Thu mời họp mặt đã tới mười một người, trong đó có ba người huynh đệ Thập Tam Ưng, một tên đại hán đầu bóng lưỡng dùng búa hai lưỡi, một tên sư phụ dẫn theo hai gã đệ tử của Nam Trang Long thành võ quán, một tên thư sinh ba mươi tuổi, một đôi phu thê kiếm thủ, một tên đầu lĩnh dùng xích thương, so với dự tính nhiều hơn hai người, mà nhóm người này, đa số là người trẻ tuổi, không có ai vượt quá ba mươi tuổi.

Lúc hắn đang chú ý, sau lưng Tô Bằng, đột nhiên một thanh âm cất lên nói.

“Cái gọi là giang hồ người mới chôn người cũ, nhóm người này của Triệu Thu mời đến, đều không có lai lịch danh môn đại phái, lại là nhân vật thanh danh vang dội trong giang hồ, lần này tấn công Cổ Kiếm Sơn Trang, bọn họ bán mặt mũi cho Triệu Thu, đồng thời còn có thể vớt được không ít lợi ích thực tế, nên đây chính là một mũi tên bắn trúng hai con chim.”

Tô Bằng nghe xong, quay đầu nhìn lại, thấy người nói chính là Quý Minh, lúc này hắn lưng đeo một cái cung sắt, mang theo hai lọ đựng mũi tên, đứng sau lưng mình.

“Hai ngày không gặp, người đã đổi trang bị rồi... Về phần Triệu Thu người hỏi thăm cũng rõ ràng nhĩ.”

Tô Bằng nghe xong, cười nói với Quý Minh, Quý Minh nghe xong mỉm cười, nói.

“Nhân vật nổi danh trong công ty, ta đương nhiên phải lưu ý nhiều một chút.”

Hai người đang nói chuyện, lại nghe bên trong đám nhân vật giang hồ Triệu Thu mời đến, một người đầu trọc lưng đeo cái búa lớn hai mặt đao mở miệng nói.

“Triệu huynh, lần này người gửi thư hẹn bọn ta đến đây, nội dung trong thư cũng không rõ lắm, Triệu huynh có thể giải thích kỹ càng hơn cho chúng ta hay không, nói rõ nguyên nhân lần này tấn công Cổ Kiếm Sơn Trang.”

“Đúng là nên phải như thế, chuyện này, lại phải nói đến một vị huynh đệ của ta...”

Triệu Thu gật đầu nói, sau đó quay đầu lại hướng về phía Tô Bằng hô.

“Tô huynh đệ, mời đến đây.”

Tô Bằng cười một tiếng, trạng thái của Triệu Thu bây giờ đã thay vào nhân vật trong trò chơi, nói chuyện so với bình thường ở trong công ty cũng khác biệt, hẳn đi tới.

“Vị này chính là Tô Bằng, là huynh đệ sinh tử của ta, chính là hắn, dò xét được tình huống Cổ Kiếm Sơn Trang, để hắn nói một chút cho mọi người.”

Triệu Thu phát tay, nói với Tô Bằng.

Nhân vật giang hồ xung quanh, đều hoặc gật đầu, hoặc chấp tay ý chào với Tô Bằng, Tô Bằng chấp tay, nói.

“Chuyện trải qua là như thế này...”

Tô Bằng một chút chuyện trong nhiệm vụ mình phát hiện được kể ra, nhưng không nhắc đến tên của Tạ An, chẳng qua là nói có một người may mắn còn sống sót mười năm trước, lại gia nhập nhóm của mình đến dò xét Cổ Kiếm Sơn Trang vân vân.

“Đây là huyết thư, xin mời mọi người xem qua... Mặt khác ta tra được việc làm ăn mười năm gần đây của Cổ Kiếm Sơn Trang, phát hiện hẳn là thương nhân buôn lậu người lớn nhất phụ cận quận Giang Ninh, trong đó không ít cô gái trẻ con đều biến mất ở Cổ Kiếm Sơn Trang, từ chỗ này bóc hơi luôn.”

Tô Bằng lấy ra huyết thư của Tạ An, đưa cho mọi người thấy.

Những người giang hồ này lần lượt xem huyết thư, không khỏi đều lộ vẻ xúc động, sau khi truyền đến người cuối cùng, một người ba mươi tuổi trong đám người giang hồ này, một người dáng dấp thư sinh nghèo túng chấp tay với Tô Bằng, nói.

“Tô huynh đệ cam nguyện một mình xông vào nguy hiểm, dò xét tin tức bí mật như thế này, thật sự khiến người ta bội phục, nếu không phải như thế, bọn ta còn tưởng rằng Cổ Kiếm Sơn Trang kia thật sự là nhân sĩ hào hiệp được người người trong giang hồ kính ngưỡng, lại không nghĩ rằng, hẳn có thể làm chuyện mất nhân tính tàn nhẫn bi thảm như thế.

Mấy nhân vật giang hồ xung quanh cũng tỏ vẻ ngưỡng mộ Tô Bằng, Tô Bằng mỉm cười chấp tay, lúc này, hẳn phát hiện góc trái dưới tầm mắt mình truyền đến thông báo. “Độ thiện cảm của XX đối với bạn tăng lên năm điểm, danh vọng giang hồ của bạn tăng lên 100, Độ thiện cảm của XX đối với bạn tăng lên..., danh vọng giang hồ của bạn tăng lên bảy mươi điểm” một loạt tin tức.

“Đúng rồi, còn chưa giới thiệu cho các ngươi, bên này là giang hồ hiệp sĩ Tô huynh đệ mời đến, tổng cộng mười một người, sẽ cùng chúng ta đi đến Cổ Kiếm Sơn Trang.”

Triệu Thu phát tay, chỉ vào bọn người Vạn Phong, Quý Minh, những giang hồ hiệp sĩ kia lập tức xem trọng Tô Bằng, bọn người Quý Minh vừa thấy đã biết là công phu cao trong giang hồ, có thể tụ họp được những người này, xem ra nhân duyên của Tô Bằng cũng rất rộng lớn.

Tô Bằng kinh ngạc phát hiện, trải qua sự giới thiệu này, danh vọng giang hồ của mình lại tăng lên hơn hai trăm điểm.

Nhìn thoáng qua mặt trời xuống núi, Tô Bằng nói.

“Chư vị, thời gian cũng không còn sớm, chúng ta cách Cổ Kiếm Sơn Trang còn có khoảng ba mươi dặm đường, không bằng trước tiên chạy tới phụ cận Cổ Kiếm Sơn Trang, sau đó tính toán tiếp, thế nào?”

Mọi người không có ý kiến gì, bọn người Vạn Phong đưa bản đồ phụ cận cho đám người giang hồ này, những người này hoặc cưỡi ngựa hoặc dùng khinh công cùng nhau tiến đến Cổ Kiếm Sơn Trang.

..

Khi mặt trời hoàn toàn lặn về phía Tây, mọi người đã đến phụ cận Cổ Kiếm Sơn Trang, địa điểm Tô Bằng ước định ở chung quanh đây, nhìn thấy Tạ An, giới thiệu với mọi người, bảo hẳn cũng là nhân vật mình mời tới, mọi người cũng không có nghi ngờ gì.

Mọi người tụ tập ở một sườn núi cao cách Cổ Kiếm Sơn Trang ba dặm về phía Tây Nam, từ trên sườn núi nhìn xuống, vừa vặn có thể thấy được Cổ Kiếm Sơn Trang ở xa xa.

Tô Bằng từ trên người lấy ra tờ giấy đã được gấp lại, mở ra để trên mặt đất, nói.

“Đây là bản vẽ của Cổ Kiếm Sơn Trang, ở chỗ này...”

Chương 104: Tiến công!

Mọi người vây quanh ở bản vẽ mà Tô Bằng mở ra, Triệu Thu bên kia cũng lấy một bản vẽ đồng dạng để trên mặt đất, nếu không thật không đủ chỗ cho mọi người quan sát.

“Cổ Kiếm Sơn Trang chiếm diện tích rất lớn, bên trong trang và bên ngoài trang chia làm hai bộ phận, chúng ta sau khi tiến vào sơn trang, đầu tiên là gặp phải một thành lũy phòng ngự, bảo vệ bộ phận bên trong trang, trong thành lũy này bốn phương tám hướng mỗi phương hướng đều có bốn cái tháp canh, bình thường mỗi cái tháp canh sẽ có một đến hai gã cung thủ ở phía trên, phòng ngừa nô lệ được chuyển vào Cổ Kiếm Sơn Trang bỏ trốn,

bên ngoài trang cũng có một số tráng đình đứng gác, bãi đất rộng phía chính diện có một sân luyện võ, bên trong là nơi cho các tráng đình luyện tập quyền cước, lúc chúng ta đi vào phải cố gắng hết sức tránh khỏi chỗ này.”

“Qua khỏi vòng ngoài trang, chính là bên trong trang, làm thành hình tứ phương, nơi này chính là chỗ của các nhân vật trọng yếu của Cổ Kiếm Sơn Trang, cùng với một số nữ quyền, và các nô lệ bị bắt giữ, trên bản vẽ có vị trí của mấy cơ quan ám khí bảo vệ, chúng ta phải tránh đi, nhưng không biết là còn có thêm cơ quan ám khí nào nữa không... Mà vị trí trung tâm, chính là đại sảnh trang chủ của Cổ Kiếm Sơn Trang, là nơi để cổ kiếm, mục tiêu của chúng ta chính là chỗ này, địa ngục mất tất tào sát điên cuồng, kia chính là nơi này.

“Kế hoạch của chúng ta, là đánh bất ngờ tiến vào Cổ Kiếm Sơn Trang, sau đó chạy thẳng tới đại sảnh trang chủ, bắt giữ cổ kiếm, sau đó khiến các tráng đình khác không đánh mà lui, rồi bảo cổ kiếm mở ra mật thất dưới mặt đất, vào đây thu thập chứng cứ.”

“Về phần trang chúng được an bài của Cổ Kiếm Sơn Trang, chúng ta có có tin tức khác, tổng cộng là...”

Nói xong, Tô Bằng đem tình huống của trang đình thuộc hạ của Cổ Kiếm Sơn Trang nói một chút.

“Chúng ta hiểu rõ, có điều, danh tiếng của Cổ Kiếm Sơn Trang trên giang hồ thật sự rất vang dội, nghe nói trang chủ Cổ Kiếm chiêu nạp không ít nhân sĩ giang hồ vì hấn mà bán mạng, nhất là những kẻ cùng đường trên giang hồ lại có võ công cao cường, những người này trong trang có bao nhiêu người? Nếu quá nhiều, vậy khốn chúng ta lại, vậy thì không dễ.”

Sau lưng Tô Bằng, vị Hứa thư sinh ba mươi tuổi kia nói với Tô Bằng.

“Không tính là nhiều lắm, mấy tên tương đối khó giết quyết của Cổ Kiếm Sơn Trang tuyệt đối không quá hai mươi người, hơn nữa lúc trước, chúng ta tập kích bất ngờ một đoàn xe buôn bán nô lệ của Cổ Kiếm Sơn Trang, giết chết sáu tên cao thủ, có lẽ là người của Cổ Kiếm Sơn Trang, đại khái chỉ còn cỡ mười tên cao thủ khó đánh nữa thôi, hơn nữa cũng không ở cùng một chỗ, cho nên kế hoạch của chúng ta tỷ lệ thành công rất lớn.”

Mọi người nghe xong lời của Tô Bằng, tính toán một phen, cảm thấy quả thật như lời hắn nói, gãi dùng búa lớn hai mặt kia gặt đầu nói.

“Được rồi, Tô huynh đệ người nói xem, chúng ta khi nào tấn công đánh Cổ Kiếm Sơn Trang thì tốt đây?”

“Lúc mặt trời hoàn toàn xuống núi, chính là thời cơ chúng ta động thủ.”

Tô Bằng nói với mọi người, mọi người gặt đầu.

Lập tức, có thức ăn do bọn người Vạn Phong chuẩn bị, tất cả mọi người ăn một chút bánh bao thịt khô nước trong các loại, bổ sung một chút sức lực, sau đó phân phát một số dược vật, đều là dược vật chữa thương do tổ Xích vũ của công ty thần tốc chế luyện, mọi người thu xếp thỏa đáng, sắc trời cũng dần dần tối xuống.

Tô Bằng cùng với Cổ Kiếm Sơn Trang, thấy sắc trời đã tối đen liền bắt đầu đi đến Cổ Kiếm Sơn Trang, tuy rằng lúc trước chưa từng hợp tác với những nhân vật giang hồ này, nhưng đi lại trong võ lâm đã lâu, đều có một vài sự ăn ý hiểu ngầm biết cái gì là cường công đột kích, cả đám đều không một tiếng động nào.

Cửa chính của Cổ Kiếm Sơn Trang ở hướng Nam Bắc triều (Tên gọi chung của Bắc Châu, Bắc Tề, Bắc Ngụy, sau phân thành Đông Ngụy và Tây Ngụy), vị trí mà bọn người Tô Bằng lựa chọn là từ phía Tây Cổ Kiếm Sơn Trang đánh vào, mọi người lặn hơn nửa vòng đã đến phía tây Cổ Kiếm Sơn Trang, lúc này mặt trời đã hoàn toàn lặn xuống, tối nay trời không sao, cũng âm đạm không ánh sáng, bọn người Tô Bằng không cần phải mặc y phục màu đen dạ hành, chỉ cần y phục tối màu là được, trong bóng đêm này cũng không dễ dàng phát hiện, ngoài Cổ Kiếm Sơn Trang cũng không có trăng định tuần tra, bọn người Tô Bằng rất nhanh mò tới phía dưới góc tường phía tây của tường vây bên ngoài sơn trang, tường ngoài của Cổ Kiếm Sơn Trang cao hơn một trượng, trong bọn người Tô Bằng có vài người khinh công bình thường, liền để những người khinh công tốt nhảy vào trước, sau đó vút qua một sợi dây thừng, hơn hai mươi người nhanh chóng tiến vào Cổ Kiếm Sơn Trang.

Tô Bằng cũng thi triển khinh công tiến vào, trong sơn trang, vị trí chỗ tường vây cũng không có cây đuốc nào cả, muốn vào bên trong lại phải đi một hồi, mới có thể thấy một tổ trảng đình năm người đi tuần tra, còn nội bộ bên trong sơn trang, cách Tô Bằng đại khái mấy chục mét, có một tiểu lâu rất cao, có thể mơ hồ thấy được người trên tiểu lâu đang cầm cung tiễn nhìn xuống phía dưới, tiểu lâu như vậy tổng cộng có bốn cái, hai ngoài hai trong, vừa vặn tạo thành một mạng lưới giám thị chằng chịt, người ở trên lầu nhìn xuống phía dưới đều là hướng về bên trong sơn trang, chủ yếu là để cho nô lệ trong sơn trang không có nhân cơ hội chạy thoát nên cũng không chú ý đến Tô Bằng ở bên này.

Lúc này Tô Bằng, cùng với Triệu Thu, Vạn Phong tụ tập cùng một chỗ, Triệu Thu chỉ chỉ một tiểu lâu, làm một cái thủ thế với Vạn Phong, lúc này Vạn Phong hiểu ý, gật gật với Quý Minh ở phía trước.

Quý Minh gật đầu, hắn hôm nay mặc một thân trang phục màu đen, Thiết thai cung cũng là màu đen, quan sát một hồi, Quý Minh chú ý tới quy luật hành động của trang đình phía dưới, làm vài cái thủ thế, bảo mọi người đi theo sau lưng hắn, dò dẫm đi về phía trước.

Mục tiêu của kế hoạch của bọn người Tô Bằng là cố gắng hết sức nhanh chóng đánh bất ngờ vào đại sảnh trang chủ, cho nên có thể không kinh động đến đối phương bên ngoài là tốt nhất, nhưng nếu thật sự không được cũng có thể cường công, bây giờ nhiều thêm một số đường, đi, đợi lát nữa thiết bót đi một ít vật cản, mà Quý Minh thì lại là mấu chốt của mọi người khó mà bị trang đình phát hiện.

Chỉ thấy Quý Minh, từ trong lọ mũi tên đeo bên trái của mình rút ra một cây trường tên màu đen, đầu tên của trường tên này cũng đã biến thành màu đen, vừa nhìn liền biết nó có mang độc dược, tất cả đều là do nhân viên hậu cần của tổ Xích vũ chuẩn bị cho, Quý Minh đặt mũi trường tên màu đen này vào cung, sau đó nhắm vào tên trang đình đang cầm cung tiễn đưa lưng về phía mọi người đứng trên tiểu lâu kia, sau đó buông lỏng dây cung ra!

“Vút”

Một âm thanh truyền ra do chấn động dây cung không lớn lắm, mũi tên màu đen kia bắn ra, tên này hình như là đặc chế, lúc bắn ra gần như không mang

theo tiếng gió gì, chỉ thấy ở giữa không trung đêm đen như có cái gì bay ra, sau đó lại thấy trên cổ cung tiễn thủ trang đình đứng trên tiêu lâu kia nhiều thêm một mũi tên màu đen, sau đó hần bùm lầy cái cổ, chưa kịp nói gì cả đã trực tiếp ngã xuống đất.

Bọn người Tô Bằng thấy trang đình này đã bị thu phục, trang đình phía dưới còn chưa đi tới đây, liền men theo góc tường, nhanh chóng bước đi vào bên trong trang.

Quý Minh cùng với ba người khác của tổ Long Nha thì dọc theo tường ngoài đi theo một hướng khác, vị trí trong trang mà bọn người Tô Bằng tính toán tiến vào còn đang ở trong tầm mắt của một tiêu lâu canh gác khác, Quý Minh phải đi bắn chết một cung tiễn thủ trên tiêu lâu hình tháp khác.

Nhìn lại bản vẽ tổ Âm Kiêu cung cấp cho, đây là kho hàng đựng gạo và mì của trang, mọi người ở phía dưới nhanh chóng đi qua, nhưng mà lúc mọi người vừa mới đi lại được gần tường vây bên trong trang, cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng chó sủa, bọn người Tô Bằng không khỏi mặt biến sắc.

“Bên trong trang có nuôi chó? Tin tức này sao không có ai báo?”

Triệu Thu nghe xong, khẽ lên tiếng.

Mà vào lúc này, bọn người Tô Bằng nghe được trên lầu tháp cách đó không xa, truyền đến một tiếng gõ đồng la vang dội, phát ra mấy tiếng “Loảng xoảng loảng xoảng”!

“Người nào!”

lúc này âm thanh đồng la này cùng với tiếng chó sủa phía dưới đều nhanh chóng đuổi theo bên này!

“Bại lộ rồi! Nhanh chóng tiến vào bên trong trang, chuẩn bị cường công!”

Nghe xong thanh âm này, Vạn Phong rút binh khí ra, thấp giọng hô!

“Keng keng keng keng keng keng...”

Lúc Vạn Phong thấp giọng rút binh khí ra hô cường công, từ phương xa bên trong Cổ Kiếm Sơn Trang, đã nổi lên từng trận tiếng đồng la, tiếng chó sủa cùng với âm thanh hô quát của tráng đinh liên tiếp nhau, mà còn bọn người Tô Bằng, cũng thấy ba người kia che chở Quý Minh chạy tới, lúc chạy đến trước mặt Vạn Phong, một người nhanh chóng bẩm báo tình huống, nói.

“Lúc Quý Minh bắn chết cung tiễn thủ kia vốn đã thành công, nhưng mà không ngờ trên người cung tiễn thủ kia lại giắt theo đồng la, ngã xuống đất liền bị mấy người còn lại trong các tiểu lâu khác phát hiện!”

“Đã biết, giờ đây đang chuẩn bị cường công! Các người bảo vệ cung thủ, chúng ta nhanh chóng tiến vào bên trong trang!”

Lúc này, Vạn Phong cũng không ần núp nữa, rút binh khí ra nói, người của tổ Long Nha còn có những nhân sĩ giang hồ này thêm bọn người Tô Bằng cũng đều rút binh khí ra, bắt đầu nhanh chóng vượt qua tường thành!

Vách tường bên trong trang, so với tường vây bên ngoài cao hơn một thước, hơn nữa trên đầu tường cắm đầy chông sắt, chỉ có hai người khinh công khá tốt nhảy qua, nhưng mà mới vừa nhảy qua đã nghe thấy hai người kia kinh hô kêu một tiếng, sau đó bên trong trang truyền ra tiếng nổ lớn!

“Cẩn thận! Bên kia tường có cạm bẫy, còn có dây kềm gai cột chuông đồng!”

Người ở bên trong hô cho bên ngoài, mà lúc này, bên trong trang cũng truyền đến thanh âm của trang đinh.

“Bọn họ ở đó!”

Bên ngoài, hướng vào chỗ của bọn người Vạn Phong, đã có một đội đại khái khoảng hai mươi trang đinh, mang theo lang khuyến, phát hiện bọn người Tô Bằng, một tên thủ lĩnh cầm đầu, cầm trong tay một cây đại đao, hô to một tiếng, vọt tới bọn người Tô Bằng.

“Giết bọn họ trước rồi chúng ta đi vào!”

Trong đám người giang hồ mà Triệu Thu hện tới có một người hô lên.

“Rống!”

Tên tráng hán đầu trọc lưng mang búa lớn hai mặt kia lập tức hét lớn một tiếng, tháo búa lớn sau lưng xuống, xoay tròn, liền bắt đầu chạy ra phía ngoài đuổi theo hai mươi mấy tên trang đinh đang chạy đến kia.

Vạn Phong cùng những người chơi trong tổ Long Nha nhìn thấy, không khỏi lập tức mắng to trong lòng, lúc này người của Cổ Kiếm Sơn Trang đã bị giật mình, càng phải nhanh chóng đột nhập vào đại sảnh trang chủ, để có thể giảm bớt tổn thất, tiểu tử dùng rìu này không ngờ lại nhiệt huyết dâng lên, chạy tới chặt trang đinh?

Có điều, nhiệm vụ Cổ Kiếm Sơn Trang lần này, kiếm danh vọng cũng là một phương diện quan trọng, những nhân vật giang hồ này nếu chết thảm, điểm danh vọng sẽ giảm xuống một phần rất lớn.

“Mấy người qua đó giúp hấn giết đám trang đinh đó đi!”

Vạn Phong hô, vừa hô vừa bảo các thành viên tổ Long Nha ở dưới góc tường dùng dây thừng treo qua tường thành.

Những nhân sĩ giang hồ này, ba người trong Thập tam ung đi theo hán tử đầu trọc dùng rìu kia, Long Tuấn trong tổ Long Nha, mang theo hai gã tổ viên cũng vọt tới, Quý Minh đứng ở tường vây, không ngừng kéo cung bắn tên, thỉnh linh bắn chết những trang đinh cùng với đám lang khuyển, Tô Bằng đứng ở dưới tường cầm kiếm, bán thức kiếm pháp của hấn không thích hợp với loại cường công này nên sẽ không xông lên.

Không thể không nói, đám nhân vật giang hồ này công phu so với bọn trang đinh mạnh hơn không ít, tám người này, nhảy vào trong đội ngũ hơn hai mươi người trang đinh, trực tiếp giết cho bọn trang đinh tan tác, nhất là tráng hán cầm lấy cái rìu hai mặt kia, kỹ thuật võ thuật triển khai rộng lớn, trang đinh bị hấn quét trúng đều hoặc là “máu chảy đầu rơi” hoặc là bị chặt đứt ngang thân, hết sức có hiệu quả thị giác, còn có Long Tuấn kia, công phu của hấn rõ ràng có thể nhìn ra là đứng đầu nhóm người này, hai cái ba cái liền có thể chém chết một trang đinh, sát thương tuôn ra chưa bao giờ thấp hơn một trăm hai mươi, có thể thấy được nội công cùng với chiêu thức của hấn đều hết sức lợi hại.

Đầu lĩnh trong đám trang đình này, chính là đầu lĩnh sử dụng đại đao kia thấy tình thế không ổn, hú lên một tiếng quái dị, liền chạy lui về phía sau, tránh hán đầu trọc dùng rìu hai mặt kia đang hưng phấn bừa bừa muốn chém giết còn định đuổi theo, lại bị Long Tuấn hô trở về.

“Giặc cùng đường chóe đuổi giết!”

Xa xa bên ngoài trang còn có trang đình không ngừng chạy đến, Vạn Phong quát to một tiếng.

“Không cần phải ham chiến, tiến vào bên trong trang!”

Mà lúc này, bên trong trang, người khinh công tốt nhảy vào trước đã cùng trang đình bên trong trang chạy tới giao chiến, mà còn chông sắt cây thương gì đó cũng đã bị triệt tiêu hết, bọn người Long Tuấn nhanh chóng chạy đến, cả đám đều dùng dây thừng nhảy vào bên trong trang.

Tô Bằng cũng sử dụng khinh công nhảy vào, ai ngờ, mới vừa nhảy vào bên trong trang, chợt nghe được một tiếng xé gió, một mũi tên phóng tới đầu Tô Bằng!

Chương 105: Trong trang

Tô Bằng phản ứng không chậm, Vô phong kiếm trong tay nâng lên, nhanh chóng đâm lên, nhánh tên kia theo Vô phong kiếm của Tô Bằng, đã bị hất khỏi quỹ đạo vốn có, từ bắn về phía mặt Tô Bằng, biến thành bay về phía không trung.

Nhưng Tô Bằng cũng không thoải mái, chỉ cảm thấy tay cầm Vô phong kiếm còn có cảm giác rung động lắc lư, một mũi tên này của đối phương, dĩ nhiên là đòn không ít nội lực, không phải trang đình tầm thường bắn ra.

Tô Bằng nhìn về hướng nhánh tên này phóng tới, lại thấy một người quen, là nam nhân trên đầu cột khăn trùm đầu màu đỏ, cũng chính là đại thủ lĩnh cường đạo Thanh Long sơn đoạn thời gian trước vây công Thanh Sơn trại, Lăng Thiên!

“Ta nhận ra ngươi! Chính là ngươi ở Hắc Thủy Cầu Quân từ quận Giang Ninh!”

Lăng Thiên cũng thấy Tô Bằng, nghiêng răng nghiêng lợi với Tô Bằng hô.

“Ta nói ngày đó Hắc Thủy quân không giết chết ngươi, ngươi chạy đi nơi đâu, hóa ra là bị Cổ Kiếm thu lưu làm chó!”

Tô Bằng cười lạnh một tiếng, với Lăng Thiên hô.

Lăng Thiên nghe xong, lập tức tức giận, đưa tay vừa định bắn tên, đột nhiên một nhánh tên nhắm Lăng Thiên vọt tới, Lăng Thiên bối rối lăn trên mặt đất, mới miễn cưỡng né được mũi tên này, một mũi tên này, cũng là do Quý Minh bắn ra.

Tô Bằng quay đầu lại, phát hiện người phe mình đều đã tiến vào trong trang, mà đối diện, đại khái đã tụ lại hơn ba mươi tên trang đỉnh, chỉ nghe Vạn Phong hô to một tiếng.

“Chư vị hiệp sĩ, chúng ta xông!”

Người tổ Long Nha còn cả những người giang hồ này, cùng hét lớn một tiếng, phóng về phía những trang đỉnh này.

Tô Bằng cũng xông theo những người này, ở bên trái Tô Bằng là hán tử đầu bóng lưỡng dùng búa hai mặt do Triệu Thu mời đến kia, bên phải là Long Tuấn, Tô Bằng và hai người, cùng xông vào trong trang đỉnh.

Thân pháp Long Tuấn rất nhanh, lập tức vọt tới trước mặt một tên tiểu đầu mục, trường đao trong tay giống như kiếm đầu tiên là vẽ nửa vòng tròn trên không trung rồi vỗ thẳng xuống, trang đỉnh cầm đao đối diện kia miễn cưỡng ngăn trở, lại bị bổ lảo đảo một cái, mà trên tay Long Tuấn tựa hồ hào quang lóe lên, trường đao trong tay đột nhiên quét một quỹ tích, bổ tới, một đao gọt đầu tên trang đỉnh kia xuống.

“- 425 -”

Ở trên người tên trang đỉnh kia, lập tức tuôn ra một điểm công kích chỗ hiểm, nhưng thoáng cái giảm bớt nhiều lượng máu như vậy, thấy khiến

người ta lú lỏi.

Mà bên trái Tô Bằng, đại hán sử dụng búa hai mặt kia, uy lực thì triển ra càng kinh người, gào thét dùng búa bổ về phía người nọ trước người, trang đình kia cầm trong tay một thanh trường thương, không ngờ không thì triển ra, không biết đầu óc hấn nghĩ như thế nào, không ngờ giờ cán trường thương lên đình đỡ một búa này, lại nghe rằng rắc một tiếng, trường thương từ giữa bị chém đoạn, mà đầu của tên trang đình, cũng giống như là chém dưa hấu, bị chém thành hai khúc, bị miều sát rồi.

“Giết!”

Long Tuấn cũng cầm binh khí trong tay giết lên, binh khí của hấn khác biệt với người bình thường, là một đôi đoản kích, trên đó có móc dao như trắng lưỡi liềm, song kích xê dịch, liền móc được binh khí một tên trang đình, đồng thời ở trên yết hầu đối phương cắt một tuyến máu, khiến người này mất mạng.

Tô Bằng đi theo mọi người, cùng giết tới, lúc này cảm giác được rõ ràng vũ lực đoàn người mình chiếm ưu thế, không lâu sau, những trang đình Cổ Kiếm sơn trang kia, không ngờ giống như là mỡ bò bị bàn ủi in dấu, bị giết sụp đổ, tứ tán.

“Ha ha ha! Đã lâu không thống khoái như vậy!”

Tên đại hán nắm lấy búa hai mặt kia ngửa mặt lên trời gào to, đang định tiếp tục giết lên, lại đột nhiên phát hiện, trước người mình đột nhiên vung đánh tới một Lang Nha bổng màu đen, hấn vội vàng định bổ tới, búa chém trúng Lang Nha bổng, Lang Nha bổng bị chấn bay một đoạn ngắn về phía sau, mà tên kia, cũng rút lui bốn năm bước, cảm giác hai tay run lên.

“Hừ! Đồ khốn các ngươi! Cổ Kiếm sơn trang không phải các ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi!”

Một thanh âm có chút ồm ồm vang lên, Tô Bằng nhìn thoáng qua, đã thấy tráng hán cỡi trần, thân thể cực vạm vỡ, không biết từ nơi nào chạy tới, mà ở không xa sau lưng tráng hán này, còn có một tên nam nhân thấp lùn, trên tay mang theo bao tay phảng phất lợi trảo, cùng một nữ nhân trên roi có

thiết châm, còn có một tên hán tử sử dụng đồng giản màu vàng, cùng với một nam nhân cầm một đôi chùy đồng, từ trong Cổ Kiếm sơn trang vọt ra.

“Mọi người cẩn thận một chút! Điểm căn của Cổ Kiếm sơn trang xuất hiện rồi!”

Tô Bằng hô to một tiếng, lực chú ý của bọn người Vạn Phong cũng thay đổi, đổi thành ngoài biên, Lăng Thiên vốn cầm cung bắn tên kia, cũng không biết ở đâu cầm một thiết thương, di động đến bên người hán tử sử dụng Lang Nha bổng kia.

Quy định chuẩn của Cổ Kiếm sơn trang, cũng tụ tập càng ngày càng nhiều, trong trang khắp nơi là thanh âm chiêng đồng, những trang đỉnh đã ngủ say kia, còn cả trang đỉnh tuần tra ở địa phương khác, đều chạy đến bên này, Vạn Phong quát to một tiếng.

“Trước hết giết mấy kẻ này, sau đó lại tiếp tục kế hoạch! Không nên để bị vây công!”

Tổ Long Nha âm âm đáp lại, mà những người giang hồ đó, cũng cao giọng đáp lời, bày tỏ đã nghe thấy.

Bên này, tên thư sinh trung niên kia, còn cả phu thê kiếm thủ kia, di động về phía Tô Bằng, đại hán cầm trong tay búa hai mặt cũng hét lớn một tiếng, vọt tới người nắm lấy Lang Nha bổng kia.

“Tới hay lắm!”

Đại hán nắm lấy Lang Nha bổng hét lớn một tiếng, vung Lang Nha bổng trong tay, lại đấu với đại hán cầm búa hai mặt kia.

Mà ở sau lưng hai người này, Lăng Thiên nắm lấy thiết thương, còn cả nam nhân xông vào đầu, sử dụng bao tay lợi trảo phảng phất giống như con khi lùn tựa hồ sợ đại hán vạm vỡ kia bị vây công, cũng vọt lên, Tô Bằng, với phu thê kiếm thủ kia, còn cả thư sinh trung niên, cũng cùng lao đến.

“Lăng Thiên, chiến theo ta!”

Tô Bằng hô, kiếm pháp của hắn mặc dù đối với giao tạp binh xa chưa nói tới sắc bén, nhưng đối chiến dạng tiểu đầu mục này, lại đã chiếm tiện nghi, lúc này hô với Lăng Thiên, Lăng Thiên đã sớm hận Tô Bằng đến ngứa răng, lúc này quát to một tiếng, lao đến, thiết thương đâm về phía Tô Bằng!

Tên thư sinh khoảng 30 tuổi kia, vọt tới bên cạnh Tô Bằng, cùng Tô Bằng hai người vây công Lăng Thiên, mà vợ chồng kiếm thủ kia, cũng nam nhân gầy thấp sử dụng bao tay lợi trao quần đấu.

Tô Bằng sử dụng bán thức kiếm pháp, kiếm thế phảng phát lực tràn phòng ngự triển khai, công kích của Lăng Thiên kia lập tức trì trệ, phảng phát công kích là một trái bóng cao su, thiết thương hắn cho dù múa vung cao thấp, nhưng không cách nào đột phá phòng ngự của Tô Bằng, ngược lại bị trường kiếm của thư sinh bên cạnh Tô Bằng kia bức bách hết sức nguy cơ, mấy lần đều suýt trúng kiếm.

Mà thư sinh kia, tựa hồ nếm được ngon ngọt, cùng Tô Bằng phối hợp, cảm giác kiếm pháp phòng ngự của Tô Bằng không chê vào đâu được, lập tức lòng tin tăng cao, trường kiếm trong tay cơ bản bỏ phòng ngự, toàn bộ là chiêu thức sắc bén, hoàn toàn không có khí nho nhã bản thân hắn biểu hiện ra, Lăng Thiên kia liên hồi khiển trách, cũng không cách nào đột phá phòng ngự của Tô Bằng, trong nháy mắt, đã bị thư sinh kia đâm mấy lỗ trên người.

Mà phía sau, Long Tuấn còn cả ba bốn tên thành viên tổ Long Nha, cũng xử lý trang đình phụ cận, chạy tới, dùng ưu thế nhân số vây đánh mấy nhân vật cấp đầu lĩnh trước, rồi lại tiến công đại sảnh trang chủ.

Long Tuấn nhìn qua, trực tiếp gia nhập chiến đoàn của Tô Bằng, lập tức, chiêu thức của Lăng Thiên kia liền loạn cả lên.

Chương 106: Đại sảnh trang chủ 1

Kiểm đao Long Tuấn tràn ngập lực lượng, lại đầy đủ lăng liệt, mặc dù là Lăng Thiên một chọi một, cũng chưa chắc có thể đánh thắng được Long Tuấn, lúc này bị ba người Tô Bằng Long Tuấn cuốn lấy, lập tức hoảng loạn lên, toàn thân sơ hở, đảo mắt khiến cho thư sinh kia thừa dịp loạn lại đâm hai kiếm!

“Còn nhìn cái gì? Mau tới giúp đỡ!”

Lăng Thiên bối rối nắm lấy thiết thương, càng đánh càng lui về phía sau, vừa lớn tiếng gọi vào, lúc này, chỉ nghe sau lưng hắn, vang lên một thanh âm của nữ nhân, nói.

“Người bình thường không phải mắt cao hơn đầu sao? Bây giờ cũng có lúc cầu đến chúng ta?”

Nói chuyện, chính là nữ nhân vừa vịn chạy đến, trong tay nắm lấy cái roi đầy gai nhọn kia.

“Đã là lúc nào? Còn đấu võ mồm! Thứ Xà, đi giúp Lăng Thiên!”

Sau lưng nữ nhân, tên nam nhân cầm trong tay đồng giản kia hô to, người này tựa hồ rất có uy tín trong Cổ Kiếm sơn trang, nữ nhân kia nghe xong, hừ một tiếng, mặc dù biểu đạt bất mãn, nhưng vẫn cầm roi dài trong tay vùng trước, cuốn lấy thư sinh chừng 30 tuổi kia.

Thư sinh này vùng kiếm, đẩy roi dài ra, lại cảm giác roi dài này nặng hơn roi thường không ít, không giống như là roi da ngược lại giống như là kim loại, mà gai nhọn bên ngoài, cũng cạ trường kiếm trong tay mình rung động sa sa, nếu không phải quán chú nội lực cầm trường kiếm này, thật đúng là dễ dàng bị roi dài kia đoạt kiếm từ trong tay đi.

Cảm giác được điểm này, hắn cũng không dám xem thường nữ nhân kia, miệng gọi một tiếng.

“Yêu nữ nhận lấy cái chết!”

Liền xách trường kiếm, vọt tới nữ nhân kia, muốn cận thân thủ thắng.

“Người hơi lui chút, ta muốn dùng Áo Nghĩa.”

Long Tuấn cùng Tô Bằng phối hợp công kích Lăng Thiên, đột nhiên nói, kiên nhẫn của Lăng Thiên kia rất mạnh vượt ngoài ý liệu, hai người mặc dù mỗi lần làm bị thương hắn, nhưng lại không thể khiến hắn mất đi chiến lực, lúc này Long Tuấn thấp giọng nói với Tô Bằng một tiếng.

Tô Bằng nghe xong, lập tức nghĩ tới hai ngày trước khi giết đoàn xe Cổ Kiếm sơn trang, Ngụy Sơn cùng Hoàng Yên Quân xuất ra đao pháp kiếm pháp loại phạm vi sát thương lớn kia, lập tức hiểu ý, chân khựng lại, lui về phía sau hai bước.

Long Tuấn thấy, đột nhiên trong tay vung đao lên, kiếm đao cầm trong tay cắm vào trong vỏ đao, lộ ra không môn phía sau lưng, cho Lăng Thiên kia.

Lăng Thiên thấy, mặc dù cảm giác có chút dị thường, nhưng rõ ràng lúc này là một cơ hội công kích cực tốt, ngăn lại cũng sử dụng một chiêu, chỉ thấy trường thương trong tay hấn vung mạnh, phát ra thanh âm gào thét, khiến người ta mơ hồ có một loại cảm giác độc xà sắp sửa cắn người, sau đó quát một tiếng.

“Độc Long thứ!”

Theo tiếng nói, cả người hấn đều nhảy đến không trung, người thành một tuyến thẳng tắp, từ không trung cực tốc đâm về phía Long Tuấn!

“Tam yển hồi tường trăm!”

Vào lúc thiết thương của Lăng Thiên sắp đâm vào trên người Long Tuấn, Long Tuấn đột nhiên từ trong vỏ đao rút kiếm đao ra, Tô Bằng chỉ thấy không trung hiện lên một đao bắn tia lửa hình tròn, Long Tuấn quay người rút một đao, đã bổ vào trên mũi thương của thiết thương Lăng Thiên.

“Người xong rồi!”

Lăng Thiên nhe răng cười lớn, thân thể của hấn càng thêm phát lực, đột nhiên xoay tròn, lực lượng đầu thương bởi vì thân thể hấn xoay tròn càng hung hiểm hơn, một đao kia của Long Tuấn tựa hồ không thể mở thế công của hấn.

Nhưng mà, công kích của Long Tuấn cũng không dừng lại!

Người bình thường sau khi bổ ra một đao, cước bộ đều khựng lại, nhưng mà sau khi Long Tuấn bổ ra một đao kia, không ngờ tiến lên nửa bước, quay người lại bổ ra một đao.

Một đao kia, không biết là nguyên lý gì, mà còn mạnh hơn cả đao đầu tiên, một tia lửa hiện lên, thân hình Lăng Thiên bay trên không trung, lại bị bổ trở về!

Lúc này còn chưa chấm dứt, thân thể Long Tuấn lại tiến lên nửa bước, vóng sáng xẹt qua trên đao của hắn còn chưa tiêu tán, liền phản phương hướng lại bổ ra một đao.

“A!”

Lăng Thiên bị quét trên không trung, chỉ có thể vội vàng dựng thẳng cán thiết thương ngăn cản kiếm đao Long Tuấn hạ xuống, nhưng mà thiết thương kia, không ngờ rắc một tiếng bị đoạn, có điều Lăng Thiên kia lại sử dụng khinh công tránh né về phía sau một chút, chỉ nghe hắn kêu thảm một tiếng, mặc dù tránh được vận mệnh bị chặt đứt đôi, nhưng thân thể lại không ngừng đổ máu, hắn kêu to, thi triển khinh công, liền bỏ chạy ra sau trang.

“Hắn bị thương rất nặng?”

Tô Bằng ở sau lưng Long Tuấn, hỏi hắn, Long Tuấn gật đầu, nói.

“Hắn nửa đời sau, đều không thể làm nam nhân nữa.”

Triệu Thu mời họp mặt nhân sĩ giang hồ, còn cả thành viên tổ Long Nha, dần dần chiếm thượng phong, áp chế cao thủ trong Cổ Kiếm sơn trang, bức bọn họ không ngừng tới giữa Cổ Kiếm sơn trang, trên mặt đất, đã nằm xuống ba bốn mươi cỗ thi thể, đều là trang đinh của Cổ Kiếm sơn trang.

“Kiên trì! Sử dụng trường thương, bày trận đón đánh những kẻ khôn này!”

Đại hán đầu mục cầm trong tay đồng giản của Cổ Kiếm sơn trang kia, la lớn, trang đinh Cổ Kiếm sơn trang còn đang không ngừng ủa lên, chỉ là những người này tới bây giờ, cũng không phải quân lính tàn bạo đơn thuần, mà là một tổ bảy người năm người, mỗi tổ chỉ ít có ba trang đinh nắm lấy trường thương, còn có hai người nắm lấy đoản đao, tạo thành trận thế, từ xa đã dùng trường thương đâm tới bọn người Tô Bằng, bọn người Tô Bằng nếu lần thân công kích khoảng cách gần, hai người sử dụng đoản đao kia sẽ

tiến lên chém, sau đó lại dọn ra khoảng cách, khiến quân trường thương lần nữa nắm giữ tiết tấu công kích.

“Đây là Kháng Oa trận của Uy Kế Quang?”

Tô Bằng thấy, lập tức nhớ tới chiến pháp này, mặc dù không biết thể giới này có giặc Oa và Uy Kế Quang hay không, bây giờ trận pháp mà những trang đỉnh này dùng, lại chính là loại biến chủng của trận pháp kháng Oa nổi danh.

Trận pháp này vừa ra, tình huống lập tức nghịch chuyển, bọn người Tô Bằng, không còn biện pháp xông lên dễ dàng nữa, mà trận pháp võ công của những trang đỉnh này đều từng luyện tập, phối hợp vô cùng ăn ý, khiến bọn người Tô Bằng không cách nào nhanh chóng phá vỡ trận thế bọn họ.

Tô Bằng nhìn thoáng qua, người phe mình, đã có người trên thân có không ít vết thương, có điều trong trò chơi, nội lực chỉ cần không hao hết, thể lực mọi người vẫn có thể giữ rất lâu, tạm thời không sa sút.

Phe Tô Bằng tiến công, còn cả kháng Oa trận do trang đỉnh tạo thành, không ngừng tiến hành đánh giăng co, trong lúc nhất thời ai cũng không làm gì được được ai.

“Tổ Long Nha chuẩn bị! Gần được liền phóng Áo Nghĩa!”

Vạn Phong la lớn, người tổ Long Nha gật đầu, không ít người bắt đầu nhắm cơ hội, chuẩn bị phóng Áo Nghĩa tất sát.

“Long Tuấn! Ngươi còn Áo Nghĩa không? Kiểm pháp của ta lực phòng ngự không tệ, gần như có thể khiến ngươi đột tiến vào trong trận thế của những trang đỉnh đó!”

Tô Bằng nhìn tình huống, hô với Long Tuấn bên cạnh.

“Ừm! Ta còn ba bốn Áo Nghĩa chưa phóng, nếu ngươi có thể phòng ngự trường thương của bọn họ, ta liền đột tiến đi phóng Áo Nghĩa tất sát.”

Long Tuấn đáp lại, Tô Bằng la lớn.

“Tốt!”

Chương 107: Đại sảnh trang chủ 2

Nói xong, liền sử dụng Bán Thức kiếm pháp, đột ngột xông vào kháng Oa trận do trang đình Cổ Kiếm sơn trang tạo thành.

Lực phòng ngự của Bán Thức kiếm pháp của Tô Bằng có thể nói trác tuyệt, mặc dù không phải một chọi một, đối mặt bốn năm thanh trường thương của đối phương, vẫn như cũ có thể làm chủ phòng ngự, bán kính phòng ngự của Bán Thức kiếm pháp rất lớn, thành hình tròn, phòng ngự trường thương đối phương, mà Long Tuấn, cầm trong tay trường đao, nhanh chóng xông vào.

Tô Bằng cũng tiến lên cận thân, đao của hai trang đình sử dụng đoản đao trong trận thế đối phương đã chém tới, Tô Bằng thi triển kiếm pháp ảo diệu, dám gánh cả vũ khí của bảy người đối phương.

“Phong quyền tàn vân!”

Vào chính lúc này, Long Tuấn chợt quát to một tiếng, chỉ thấy kiếm đao của hắn phảng phất lốc xoáy, đại khai đại hợp, Tô Bằng có thể nhìn qua, chỉ là ánh đao đầy mắt, những ánh đao này, một mảnh nối thành một mảnh, giống như là một đám mây đao do ánh đao tạo thành, xông vào trong trận thế do bảy tên trang đình tạo thành.

Lập tức, chỉ thấy huyết quang đầy trời, còn cả phần cụt tứ chi bay lên không trung, sau đó chính là bốn trang đình rú thảm, đợi đến khi Áo Nghĩa của hắn phóng thích xong, Tô Bằng nhìn lại trên mặt đất, chỉ thấy đầy đất đều là tay cụt chân gãy, còn có một hai trang đình chưa chết hẳn, dùng thân thể không còn cánh tay chống trên mặt đất, tựa hồ còn muốn thoát đi.

Tô Bằng thấy cảnh như vậy, không khỏi thở dài, tiến lên hai kiếm, kết liễu tánh mạng của hai trang đình này, đồng thời cũng thu hoạch hơn một trăm điểm kinh nghiệm thực chiến.

Mà đổi thành mấy chỗ khác, người tổ Long Nha liên tục thi triển Áo Nghĩa, vài tổ trang đình biết sử dụng Kháng Oa trận đều bị đồ sát hầu như không

còn, mà cũng không phải tất cả trang đình Cổ Kiếm sơn trang đều biết dùng loại trận thế này, trang đình đằng sau một mặt có lẽ không biết dùng trận thế này, mặt khác cũng là bị giết bề mặt, mặc dù có một số cao thủ đầu lĩnh trong trang quát lớn khiến bọn họ vọt lên trước, những trang đình này vẫn chậm rãi lui về phía sau cả đám, rất nhanh, đội ngũ bọn người Tô Bằng, đã đẩy mạnh đến gần đại sảnh trang chủ của Cổ Kiếm sơn trang.

Từ khu vực này đẩy mạnh đến gần đại sảnh trang chủ, mọi người đột nhiên cảm giác phía trước trở nên thoáng đãng, hóa ra trước đại sảnh trang chủ của Cổ Kiếm sơn trang, có một sân rộng diện tích gần bốn năm trăm thước vuông, có thể là để trang chủ Cổ Kiếm bình thường dùng luyện võ, lúc này bọn người Tô Bằng đẩy mạnh đến nơi đây, lập tức cảm giác được áp lực thoáng cái nói lòng không ít.

“Cung tiễn thủ đâu! Bắn bọn họ!”

Ở trong cao thủ Cổ Kiếm sơn trang, tên cao thủ dùng đến đồng giản kia là lớn, võ công hẳn không kém, một người gánh hai ba tên cao thủ tổ Long Nha, mà chỉ thu một chút vết thương nhẹ mà thôi, lúc này hẳn là lớn.

Phía sau, có chừng hai mươi người của Cổ Kiếm sơn trang, cầm mũi tên trong tay, chạy tới, ở phía xa liền nhắm bọn người Tô Bằng mở cung bắn tên, cũng không để ý còn có một số trang đình thôn trang đang cùng bọn người Tô Bằng dây dưa, chỉ nghe tiếng kêu loạn, nhóm cung tiễn thủ này làm bị thương hai nhân sĩ giang hồ, còn ngộ sát mấy tên trang đình, có điều tổ Long Nha thường xuyên tấn công phó bản, đối phó loại công kích từ xa này sớm đã có kinh nghiệm, lại không có người bị thương, Vạn Phong tổ chức người thành một đoàn, cùng phòng ngự mũi tên phóng tới.

Tên mà đám cung tiễn thủ kia mang tựa hồ cũng không nhiều, bắn một hồi, thấy hiệu quả quá nhỏ, cao thủ sử dụng đồng giản kia hô một tiếng.

“Ngừng bắn! Chỉ ngắm chuẩn bọn họ là được!”

Trang đình cung tiễn thủ phía sau, lại bắn rải rác mấy mũi tên, liền ngừng bắn, mũi tên khoát lên trên dây, ngắm chuẩn bọn người Tô Bằng.

Hai bên trong lúc nhất thời, lâm vào giằng co.

Trong nhân sĩ giang hồ mà Triệu Thu mời đến, người cầm trong tay búa lớn hai mặt kia, trùng sát mạnh nhất, xuất lực nhiều nhất, nhưng khinh công thân pháp lại không quá tốt, vừa rồi trong một hồi bắn loạn, sau vai cánh tay hắn đều trúng một mũi tên, có điều người này dũng mãnh, bảo thư sinh kia đem hai mũi tên bỏ xuống, vẫn xách búa lớn, lúc này chỉ nghe hắn cao giọng quát.

“Cầu tặc Cổ Kiếm! Ra ngoài nhận lấy cái chết!”

Ngay khi hai bên giằng co, Tô Bằng thấy, đại sảnh trang chủ mà những trang đinh cao thủ Cổ Kiếm sơn trang thủ hộ, cửa đột nhiên kết một tiếng mở ra, chỉ thấy trong đó đi ra hai người, một trong số đó hai mắt sáng ngời, nhìn bọn người Tô Bằng phía dưới, người kia nói.

“Người nào, cũng dám xông vào Cổ Kiếm sơn trang ta!”

Chương 108: Cổ Kiếm

Từ trong đại sảnh trang chủ đi ra hai người, một là trung niên nhân hơn bốn mươi tuổi, thoát nhìn có một cổ cảm giác uy nghi, đúng là tướng mạo đường đường, một người khác, toàn thân hắc y, trên mặt còn che một cái khăn đen, hai người này đồng thời đi ra.

“Kẻ nào ngạo sống dai? Dám tới Cổ Kiếm sơn trang ta giường oai?”

Nam nhân hơn 40 tuổi kia, nhìn bọn người Tô Bằng, miệng lớn tiếng quát.

“Cổ Kiếm!”

Thấy người này, Tạ An cùng người của tổ Long Nha đi chung lập tức kèm nén không được, rống lớn.

“Cổ Kiếm! Người hành hạ lương dân, tổ chức chuyện tà giáo, đã bại lộ, mau mau bỏ tay chịu trời!”

Đại hán nắm búa hai mặt kia hô, nghe thấy những lời này trong lòng bọn người Tô Bằng không khỏi thán mắng, huynh đệ này mặc dù người rất mạnh, nhưng đầu óc tựa hồ có điểm góc ghech, nói chuyện vậy cũng quá thẳng đi? Trực tiếp đem mục đích của mọi người nói ra.

“Hửm? Cổ Bí Truyện, ngươi không phải nói, chuyện ngươi ở đây, không ai biết sao? Bọn họ đây là từ nơi nào biết?”

Nghe xong lời mà đại hán sử dụng búa hai mặt kia hô lên, người mặc hắc y, cùng Cổ Kiếm đi chung không khỏi quay đầu lại, nhìn về phía Cổ Kiếm, hỏi Cổ Kiếm.

Cổ Kiếm tựa hồ hết sức để ý hắc y nhân này, lập tức chú ý nói.

“Tả sứ đại nhân quá lo lắng, những người này không biết ở đâu nghe tin tức phong phanh, nếu quả thật tin tức để lộ, tới chính là Hắc Thủy quân... Có lẽ bọn họ tin đồn thất thiệt, biết gì đó, có điều ta lập tức sẽ đem bọn họ xử lý.”

“Ngươi tự xử lý đi.”

Hắc y nhân này hừ một tiếng, nói.

“Ta thấy ngươi ở đây cũng không tính an toàn, thánh vật lần này liền không thông qua nơi ngươi, ta đi trước, nếu như ngươi có thể xử lý những người này, lại hãy tới tìm ta.”

“Việc này...”

Cổ Kiếm tựa hồ rất khó khăn, nhưng lại không dám ngăn cản người mặc hắc y này, đành phải gật đầu, nói.

“Tốt, Tả sứ đại nhân đi thông thả.”

Hắc y nhân kia khẽ gật đầu, sau đó thoáng cái nhảy lên, không ngờ trực tiếp thi triển khinh công đi.

Cổ Kiếm vẫn duy trì tư thế hành lễ, mãi đến khi hắc y nhân kia rời đi từ đại sảnh trang chủ, lúc này mới khôi phục trạng thái bình thường, xoay đầu lại nhìn bọn người Tô Bằng, hừ lạnh một tiếng.

“Các ngươi những người này, dám phá hư chuyện tốt của ta!”

“Cổ Kiếm, ngươi nạp mạng đi!”

Đại hán sử dụng búa hai mặt kia gầm rú một tiếng, cũng không để ý kiếm thương trên người, búa lớn đánh tan trang chúng phía trước, liền phóng về phía Cổ Kiếm!

“Phan đại ca chú ý!”

Ở sau lưng đại hán này, đôi phu thê kiếm thủ kia, cùng hô về phía đại hán sử dụng búa hai mặt phía trước, chỉ là đại hán phía trước nóng lòng kiến công lập nghiệp, không ngờ sử dụng một chiêu thức tương tự Áo Nghĩa Tát sát, đột nhiên nhảy lên trên không trung chừng ba thước, sau đó búa giống như là một Phong Hỏa Luân, xoay quanh trên không trung công kích xuống phía dưới.

“Trang chủ chú ý!”

Ở phía dưới, cao thủ sử dụng đồng giản kia lớn tiếng hô về phía Cổ Kiếm, nhưng Cổ Kiếm kia chỉ cười lạnh một tiếng, miệng nói.

“Đồ hữu kỳ biểu.”

Nói xong, thân hình Cổ Kiếm không biết chuyện gì xảy ra, rõ ràng là đứng ở nơi đó, tựa hồ không di động, không ngờ lẳng không lướt ngang một khoảng cách, một chiêu không trung của đại hán, tất cả đều chém vào không trung, chỉ ở trên bậc thang đá cẩm thạch lưu lại một vết ngấn búa thật sâu.

“Mạng của ngươi lấy ra đi.”

Cổ Kiếm nói, nói xong vung tay lên, từ trong tay trang đỉnh phía sau cầm một thanh trường kiếm, sau đó thân hình cũng không di động, cứ như vậy trực tiếp dờn hơn hai thước, một kiếm đâm về phía đại hán sử dụng búa hai mặt kia.

“Hoắc! ! !”

Đại hán kia hét lớn một tiếng, búa hai mặt vung, bổ về phía Cổ Kiếm, nhưng mà, trong trường kiếm nắm lấy trong tay Cổ Kiếm, cũng không biết sử dụng kỹ xảo gì, cả trường kiếm đều quán chú nội lực, rõ ràng là trường

kiếm yếu ớt, một kiếm điểm ở phía trên búa lớn hai mặt kia, lại đánh nứt búa.

Một kiếm của Cổ Kiếm liền nhắm đầu lâu của đại hán cầm trong tay búa hai mặt đâm tới, đại hán kia tựa hồ còn chưa hồi lực, tránh né không kịp, mắt thấy sắp bị trường kiếm xuyên não, phía sau đột nhiên xuất hiện một đôi trường kiếm, cũng là vợ chồng kiếm thủ kia song song xuất kiếm, đem Cổ Kiếm trường kiếm ngăn cản.

“Phốc...”

Với nội lực kiếm chiêu của vợ chồng kiếm thủ kia, rõ ràng không thâm hậu sắc bén như Cổ Kiếm, mặc dù ngăn cản một chút, lại không hoàn toàn phong bế, chỉ nghe từng tiếng vang lên, trên lỗ tai lớn của đại hán nắm lấy hai mặt búa kia tuôn ra tia máu, hấn a a kêu to lui ra, không ngờ một lỗ tai bị Cổ Kiếm gọt xuống.

“Mọi người chú ý, chuẩn bị nghênh chiến BOSS!”

Thấy một màn như vậy, Vạn Phong hướng về phía người của tổ Long Nha, cao giọng hô.

Nghe xong lời của Vạn Phong, người của tổ Long Nha lập tức khẩn trương lên, những người này làm thành trận thế hai nửa vòng tròn, đứng ở đó, tùy thời chuẩn bị tiến lên công kích.

“Là Huyền Vũ trận?”

Tô Bằng nhìn bộ dáng trận thế này, lập tức nhớ tới tri thức về trận pháp biết từ Hắc Thủy quân, đây cũng là một loại trận thế, là năm đến bảy người một tổ, một loại trận pháp hình thành lực phòng ngự rất mạnh, Tô Bằng nhớ bản thân từng xem lực phòng ngự gia thành của loại trận pháp này, tựa hồ là thành viên trong trận thế gia tăng lực phòng ngự 15%.

“Hừ, ta nói tới Cổ Kiếm sơn trang ta giết người là anh hùng hảo hán gì, hóa ra cũng chỉ là mấy con rùa rụt đầu!”

Thấy bọn người Vạn Phong tạo thành Hạc Dực trận, Cổ Kiếm hừ lạnh một tiếng, miệng nói.

Hai vợ chồng kiếm thủ kia, sau khi chấn một kích của Cổ Kiếm, cũng không dám phách lối, dắt hán tử cầm trong tay búa lớn hai mặt, lui về phía sau, về tới sau trận thế bọn người Vạn Phong, những nhân vật giang hồ Triệu Thu mời đến này, cũng nhanh chóng hợp thành mấy tam tài trận cỡ nhỏ, chuẩn bị đối kháng người của Cổ Kiếm sơn trang.

Lúc này, trang đình Cổ Kiếm sơn trang có thể chiến đấu, đại khái đều đã chạy đến, trang đình đã bị đoàn người Tô Bằng Vạn Phong giết chết hơn tám mươi người, nhưng vẫn có hơn trăm trang chúng của Cổ Kiếm sơn trang, ba tầng trong ngoài đem bọn người Tô Bằng vây vào giữa, trong những trang đình này có không ít người từng được huấn luyện trận pháp, cũng không dễ đối phó, bọn người Tô Bằng, thoáng cái lâm vào hoàn cảnh xấu.

“Các ngươi không phải động thủ, cứ xem ta, làm sao diệt sạch những người không ngờ dám cả gan xâm chiếm Cổ Kiếm sơn trang này... Ta sẽ để các ngươi biết, cái gì gọi là sống không bằng chết!”

Cổ Kiếm nhìn bọn người Tô Bằng, hừ lạnh nói, tay hán tử cầm trường kiếm, đột nhiên thân hình lại như quỷ dị di chuyển vị trí song song, liền di động tới đám nhân vật giang hồ phòng ngự không quá nghiêm mật kia.

Những nhân vật giang hồ kia lập tức cảnh giác, đều sử dụng đao kiếm làm ra tư thái phòng ngự, vị trí mà thân hình quỷ dị của Cổ Kiếm di chuyển, đột nhiên di động đến chỗ biên, trước mặt tên võ sư kia mang theo hai đồ đệ, sau đó một kiếm đâm về võ sư kia.

“Tới hay lắm!”

Võ sư kia quát to một tiếng, kim bối đại đao trong tay bổ về phía trường kiếm của Cổ Kiếm, hơn nửa hai gã đệ tử chung quanh hắn, cũng đều nắm lấy trường đao trong tay, chém tới Cổ Kiếm.

“Chú ý! Nội lực của hắn rất cổ quái!”

Người chồng trong đôi phu thê đôi kiếm mấy chiêu với Cổ Kiếm, hô về phía ba thầy trò võ sư kia.

Nhưng mà, ở trước khi võ sư kia kịp phản ứng, trường kiếm của Cổ Kiếm đã cùng đao kiếm bọn họ tương giao, lập tức, ba người kia đồng thời cảm giác, nội lực bám vào trên binh khí mình giống như không bị khống chế kích phát lung tung, binh khí trong tay không ngờ khống chế không nổi, bị trường kiếm Cổ Kiếm hất chếch, thậm chí còn kích lẫn nhau.

“Keng!”

Kim bối đại đao của võ sư chém trúng hai thanh trường đao của đồ đệ hần, ba người đồng thời chân động, mà trường kiếm của Cổ Kiếm đột nhiên quay về quỹ đạo, kiếm phong không ngờ trong nháy mắt vạch qua cổ hai đồ đệ.

“Phốc!”

“A!”

Hai đồ đệ của võ sư này, một người động mạch trên cổ bị cắt vỡ, máu tươi lập tức ** ra xa ba thước, sau đó quỳ trên mặt đất, ngã trên mặt đất, mà người còn lại, thì tay thả trường đao, lấy tay che cổ, yết hầu cũng bị mở một lỗ hồng lớn.

“A a a!”

Nhìn thấy một màn này, võ sư kia không khỏi giận dữ kêu to, kim bối đại đao trong tay trong nháy mắt xuất hiện một ánh đao sáng chói như kim hoa, đem Cổ Kiếm bao ở trong đó, nhưng mà Cổ Kiếm chỉ dễ dàng một kiếm đâm ở trong ánh đao, thân thể liền bay về sau.

“Long nhi, Sơn nhi, các ngươi không sao chứ?”

Võ sư kia thấy Cổ Kiếm thoái lui, cũng không thêm truy kích, đỡ lấy hai đồ nhi ngã xuống đất, một trong số đó động mạch cổ đã bị cắt đứt, máu tuôn ra như suối phun, đã không gì cứu được, người còn lại bùm lấy yết hầu, không ngừng thở dốc, nhưng hô hấp trì trệ, dưỡng khí không có cách gì hút vào,

võ sư sử dụng kim bối đại đao kia, vội thay một đồ đệ che động mạch đứt rồi, nhưng mà máu vẫn trào ra, mạch đập của đồ đệ kia đã gần như không còn, võ sư kêu to, sau đó thay đồ đệ bị cắt vỡ yết hầu che yết hầu, nhưng vẫn như cũ không có cách gì khiến hãn hít được không khí.

Những nhân sĩ giang hồ kia, thấy một màn như vậy, không khỏi người người biến sắc, ba người trong thập tam ưng nhanh chóng đi qua, hai người giúp võ sư kia đỡ lấy đồ đệ đã sắp chết, một người lấy ra thuốc trị thương, bôi lên cổ đồ đệ bị cắt kia, nhưng hiệu quả quá mức bé nhỏ.

“Trang chủ uy vũ!”

Thấy một kích của Cổ Kiếm lập công, trang đỉnh chung quanh vây quanh Cổ Kiếm sơn trang, lập tức lớn tiếng hô lên.

“Hừ... Đây chỉ là mới bắt đầu.”

Cổ Kiếm cầm trong tay trường kiếm, lạnh lùng nhìn người giang hồ loạn thành một đồng, miệng lạnh lùng nói.

“Khinh công của BOSS ít nhất là thuộc về cấp bạc, đẳng cấp võ công cũng sẽ không thấp hơn bạc... Nhất là tựa hồ có nội công cổ quái gì đó, có năng lực phá giải dẫn dắt nội lực người khác, thoát nhìn thật không dễ đánh!”

Bọn người Vạn Phong thấy một màn như vậy, một người của tổ Long Nha, nhanh chóng báo ra số liệu đánh giá.

“Phải cẩn thận một chút, tận lực cho hãn vây nhập trong trận thế, không nên cho hãn từng cơ hội đánh bại.”

Vạn Phong xách song kích, nói với người của tổ Long Nha.

Tô Bằng nhìn màn này, trong lòng cũng có chút căng thẳng, Cổ Kiếm này, thật không hổ là như vậy một nhân vật cấp BOSS phó bản màu bạc, cho dù là võ công bản thân, hay là phán đoán đối với tình thế, đều hết sức cặn kẽ.

Rõ ràng, bọn người Vạn Phong còn có tổ chức, cũng khó đối phó hơn, Cổ Kiếm kia liền tìm đám nhân vật giang hồ kia lập uy trước, hơn nữa giết hết trước, có thể chính là hai nhân vật giang hồ yếu nhất trong đám này, áp chế

sĩ khí bọn người Tô Bằng nghiêm trọng, mà từ võ công hấn triển lộ để xem, đây cũng là một ngạnh thủ không tầm thường.

“Rốt cuộc có chút thú vị...”

Ở trước người Tô Bằng, Triệu Thu một mực không ra tay mấy, trong ánh mắt lộ ra tia nhìn như sói, nhìn Cổ Kiếm kia, miệng nói...

Chương 109: Dị trạng

Triệu Thu này giờ vẫn chưa ra tay bỗng nhiên như một com rắn, phóng về phía Cổ Kiếm!

“Triệu Thu! Không được kích động!”

Thấy Triệu Thu đột nhiên phóng tới trước, Vạn Phong không khỏi hô to.

Thế nhưng Triệu Thu hoàn toàn không hề để ý, phương pháp cầm kiếm của hấn hết sức đặc thù, một tay xách ngược chuôi trường kiếm, chuôi kiếm vung tay xuất kiếm, chỉ thấy hấn trở tay vung một kiếm, hướng chém ngang về phía Cổ Kiếm.

“Kĩ thuật thật đặc biệt.”

Cổ Kiếm khinh thường hừ một tiếng, ra một kiếm rất bình thường về phía Triệu Thu, tựa hồ hấn đối với kiếm pháp của mình tràn đầy tự tin, giống như một kiếm phá vỡ kiếm thế kiếm thể của Triệu Thu.

Nhưng mà khiến người ta không tưởng tượng được chính là một kiếm chém về phía Cổ Kiếm của Triệu Thu ngay lúc này... Hấn thế nhưng lại buông tay! ?

Tô Bằng thấy Triệu Thu đột nhiên thả tay nắm chuôi kiếm ra, sau khi trường kiếm kia rời khỏi tay Triệu Thu lại phẳng phát như được một bàn tay vô hình không chế, xoay tròn ngược lại, như là bánh xe, chém về phía Cổ Kiếm, đồng thời Triệu Thu tiếp tục tiến về phía trước.

“Ly thủ kiếm?”

Nhìn thấy một kiếm này của Triệu Thu, trong đám nhân vật giang hồ phía sau có người kinh hô!

Cổ Kiếm rõ ràng không dự liệu được một chiêu này của Triệu Thu, hấn có chút bối rối bèn nhanh chóng lùi về phía sau một bước, sau đó trường kiếm trong tay dựng thẳng lên, muốn đỡ ly thủ kiếm của Triệu Thu.

Nhưng ly thủ trường kiếm xoay tròn kia thanh tựa như được một cỗ Hồi Toàn Kinh khống chế, thân kiếm lượn quanh người hấn, lại tiếp tục bay đến phía Cổ Kiếm, mà vào chính lúc này, Triệu Thu cũng phóng tới trước Cổ Kiếm, sau đó bỗng nhảy vọt lên, thân hình thẳng tắp, sau đó không ngừng xoay tròn, kiếm quang tựa như phi long!

“Long Tường Trảm!”

Cùng với tiếng hô lên cái tên Áo Nghĩa Tất sát của Triệu Thu, thân thể hấn như một con rồng bay vút lên không trung, đánh bật Cổ Kiếm ra ngoài.

Hai người cứ như vậy, một đường bay bảy tám thước về phía sau, cuối cùng Triệu Thu rơi trên mặt đất, Cổ Kiếm thì bay ngược ra ngoài, đụng nát cánh cổng, ngã vào trong đại sảnh sơn trang.

“Không ngờ hấn lại có kiếm pháp này!”

Thấy một màn như vậy, Tô Bằng cùng bốn người Vạn Phong đều cảm giác có chút khó tin.

Dù sao, Triệu Thu cũng là thành viên tổ Âm Kiêu, nhưng mà thực lực biểu hiện ra ngoài so với thành viên chủ lực tổ Long Nha còn lợi hại hơn một chút, mặc dù đây rõ ràng là Áo Nghĩa Tất sát, nhưng có Áo Nghĩa Tất sát uy lực này, ít nhất là sau khi mãn cấp Thâm Lam mới xuất nị, thực lực võ công của mãn cấp thâm lam đã là vượt qua cực hạn của con người rất nhiều.

“Hay!”

Thấy một màn như vậy, đám nhân vật giang hồ kia không khỏi cùng vang lên một tràng khen ngợi, điều này khiến sĩ khí lập tức dâng lên.

Nhưng Tô Bằng lại chú ý tới Triệu Thu ở cửa đại sảnh sơn trang, sắc mặt của hắn xem ra không tốt lắm.

“Cẩn thận một chút! Cổ Kiếm kia hoàn toàn không bị thương!”

Triệu Thu đột nhiên la lớn.

Gần như trong nháy mắt, ngay lúc hắn hô lên, trong đại sảnh sơn trang, một đạo nhân ảnh quỷ mị phòng ra, trong nháy mắt, trường kiếm trong tay liền đâm về Triệu Thu!

Triệu Thu chỉ vừa giơ trường kiếm lên đã bị nội lực dồi dào của đối phương đánh bật, phải thối lui liên tục bảy tám bước.

Thanh âm ủng hộ của đám người giang hồ đó lập tức im bật, bọn họ nhìn thấy Cổ Kiếm kia cắm trong tay trường kiếm, đứng ở đằng kia, trừ bỏ ống tay áo có chút rách ra thì không có chút gì chập vạt cả.

“Các người xem! Trên mặt Cổ Kiếm hình như có hắc khí!”

Trong đám người giang hồ, một người của Thập tam ung chỉ vào Cổ Kiếm nói.

Tô Bằng cũng nhìn lại, quả nhiên mặt Cổ Kiếm thế nhưng lại xuất hiện một tia hắc khí, những hắc khí kia những hắc khí kia cũng không phải ở dưới làn da mà là từ trên thân thể của hắn chảy ra phía ngoài, dưới ánh lửa của ngọn đuốc gần đó càng lộ ra vô cùng rõ ràng.

” Chuyện gì thế này?”

Trong Tổ Long Nha cũng có người nhìn ra, hỏi. Vạn Phong cũng là cũng là lần đầu thấy loại dị trạng này, cũng không biết xử lý như thế nào.

“Long Tuấn, tiêu tổ các người thử dò xét hắn một chút!”

Vạn Phong nói với tổ của Long Tuấn, thành viên tổ Long Nha tạo thành Huyền Vũ trận.

Long Tuấn đáp một tiếng, năm người bọn họ vẫn duy trì trận thế hướng phía Cổ Kiếm phóng đến.

“Sức mạnh của ta là do thần linh ban cho, các người há có thể ngăn cản!”

Trên mặt Cổ Kiếm không ngừng có hắc khí trào ra, chỉ nghe hắc hừ lạnh một tiếng, thân hình bỗng nhiên biến ảo, trực tiếp thuần di, di chuyển vị trí, song song với hướng di chuyển của Long Tuấn.

Phía sau Long Tuấn, có thành viên tổ Long Nha đâm ra hai thanh kiếm, nghênh lấy một kiếm này của Cổ Kiếm, chỉ là ngay lúc binh khí của hai người giao kích với trường kiếm của Cổ Kiếm, thân thể họ đột nhiên như gặp phải Lôi Phệ, binh khí trong tay thiếu chút nữa cũng không cầm nổi.

Thấy tình huống này, Long Tuấn hét lớn một tiếng, vung đao lên đón đòn của Cổ Kiếm, nhưng lúc này, thân thể Cổ Kiếm lại như chợt biến mất rồi lại xuất hiện ngay bên cạnh Long Tuấn, sau đó lại một kiếm vào hắc.

Lần này Long Tuấn sớm đã có phòng bị, hồi đao ngăn một kiếm này, nhưng phía trên trường kiếm của Cổ Kiếm lại quanh quẩn một đoàn hắc khí, đao của Long Tuấn vừa tiếp xúc với hắc khí kia, hắc liền cảm giác được đao như chém trúng dòng điện cao thế, nội lực tựa như dòng điện không ngừng truyền đến, đồng thời hắc khí kia hết sức quỷ dị, khiến thân thể hắc không còn chút khí lực nào.

“Không ngờ hắc có thể ăn mòn thể lực tinh thần!”

Long Tuấn kinh hãi, cũng may nội lực của hắc cũng coi như thâm hậu, hắc hét lớn một tiếng, vận nội lực đẩy một kiếm này của Cổ Kiếm ra, nhưng mà một thành viên tổ Long Nha bên cạnh hắc lại không may mắn như thế, bị nội lực cổ quái của Cổ Kiếm tác động đến, thân thể tê liệt, không thể lui về theo trận thế liền bị Cổ Kiếm đâm trúng một kiếm vào vai.

“Vai của ta!”

Thành viên kia tổ Long Nha kêu lên thảm thiết, hắc cũng sử dụng kiếm, chỉ thấy hắc nhin đau, một tay cầm kiếm, bỗng nhiên hào quang trên trường kiếm chợt lóe lên, trường kiếm trên tay phải tuôn ra một đoàn kiếm hoa, tựa

như ngàn vạn tinh hỏa, không ngờ hấn thể nhưng lại sử dụng Áo Nghĩa Tắt sát với Cổ Kiếm ở khoảng cách gần như vậy!

Y phục trên người Cổ Kiếm lúc này bị Áo Nghĩa chém rách không ít, lúc này trên thân toàn bộ, toàn bộ y phục đã muốn rách nát, lộ ra tứ chi, thể nhưng không ngờ Áo Nghĩa này lại không tạo thành sát thương lớn nào với thân thể Cổ Kiếm.

“Đó là cái gì?”

Nhãn lực Tô Bằng thật không tồi, nhìn thấy trên người Cổ Kiếm hiện đầy từng dãy văn tự thật nhỏ dựng thẳng, những văn tự kia tựa như những con kiến, phủ đầy thân thể hấn, mà ở trên những văn tự này, không ngừng có hắc khí tuôn ra, thành viên tổ Long Nha bị hấn đâm thủng vai xuất ra một Áo Nghĩa không ngờ thể nhưng không đả thương được thân thể phủ đầy văn tự quý dị của hấn một chút nào!

“Thần ban cho ta thân thể này, phạm phu tặc tử các ngươi há có thể gây tổn thương cho ta?”

Lời nói Cổ Kiếm mang theo ngữ khí coi thường, nói xong, trường kiếm trong tay hấn rung lên, chỉ nghe răng rắc một tiếng, thân thể thành viên tổ Long Nha bị hấn đâm xuyên bả vai bỗng nhiên chia năm xẻ bảy, văng ra tung tóe!

Chương 110: Không chế

Thành viên tổ Long Nha kêu thảm một tiếng, thân thể chia năm xẻ bảy, bay về bốn phía!

Tô Bằng cùng Triệu Thu đồng thời mở to hai mắt, Tô Bằng đã có chút phỏng đoán về chân tướng của trò chơi này, người này chết thảm như vậy, thể thì trong hiện thực...

“Triệu Thu!”

Vạn Phong thấy thế, không khỏi tròn tròn đôi mắt, hét lớn một tiếng.

“Chúng ta lên!”

Nói xong, tay hắn cầm song kích, xông lên phía trước, thành viên tổ Long Nha còn lại vây xung quanh hắn, cũng kẻ vai sát cánh xông lên cùng hắn.

Vạn Phong dẫn đầu xông lên, vừa tiến lên, đã ỷ bản thân kỹ năng võ công mạnh mẽ, liền phóng ra một chiêu chí mạng, chỉ thấy hai thanh song kích xoay tròn trong tay hắn, giống như hai bánh xe, hắn siết chặt hai bánh xe này trong tay xông thẳng về phía Cổ Kiếm.

“Kích Loạn Càn Khôn!”

Vạn Phong cũng hô lên tên gọi của chiêu thức này, Cổ Kiếm sắc mặt lạnh lùng, trên da dẻ thân thể của hắn xuất hiện những văn tự màu đen, không ngừng bốc lên khí tức màu đen, trên mặt của hắn, còn có trên trán, cũng loáng thoáng xuất hiện loại văn tự này, có điều lại nhạt hơn, chỉ thấy hắn sử dụng trường kiếm, che chắn gương mặt của mình, không để kỹ năng của Vạn Phong trực tiếp đánh trúng trên mặt mình, trên cơ thể lại hoàn toàn từ bỏ phòng ngự.

Một chiêu này của Vạn Phong, phần lớn đánh trúng vào trên người Cổ Kiếm, nhưng mà, thân thể của Cổ Kiếm, bất chợt lại phát ra âm thanh kim loại va chạm, thân thể của hắn, cứng rắn giống như kim cương, song kích của Vạn Phong đánh trúng trên người hắn, không ngờ không có chút hiệu quả nào.

“Chỉ có chút bản lĩnh thế thôi sao? Nếu đã thế thì, các ngươi đều phải chôn thây ở đây!”

Cổ Kiếm cười lạnh, không biết có phải do ảo giác hay không, mọi người nghe giọng cười của thanh âm của Cổ Kiếm, thậm chí có cảm giác ồm ồm, giống như âm thanh kim loại phát ra, khiến người khác cảm giác không rét mà run.

“Long Quyền kích!”

“Nhất Tự Điện Thiểm!”

Ngay khi thế tấn công của Vạn Phong ngày càng yếu dần, hai thành viên tổ Long Nha ở bên cạnh hắn, đồng thời sử dụng chiêu chí mạng, một người

cuộn tròn thi triển thế kiếm giống như rồng cuộn mình, người còn lại thân thể hết như con rắn nước luồn lách tấn công nhanh như thoi đưa, không ngừng tấn công Cổ Kiếm!

Thế nhưng, thân thể của Cổ Kiếm, quả thật giống như được kim cương bảo vệ, ngập tràn cảm nhận kim loại, hấn chỉ dùng kiếm bảo vệ gương mặt của mình, thân thể lại hoàn toàn để mặc cho hai người tổ Long Nha tấn công, không ngừng phát ra âm thanh kim loại va chạm, chiêu chí mạng của đám người Vạn Phong, không ngờ không gây ra chút sát thương chân chính nào cho hấn.

“Không được, phòng ngự của hấn quá biến thái! So với Kim Chung Tráo còn biến thái hơn!”

Trong tổ Long Nha có người hô lên, hai thành viên tổ Long Nha sử dụng chiêu chí mạng kia cũng đã trở thành kiếm thế cuối cùng, nhưng vẫn không gây ra chút thương tổn nào cho Cổ Kiếm, thân thể của Cổ Kiếm, đột nhiên di chuyển song song, nháy mắt đã vọt ra xa hơn hơn hai thước, di chuyển đến trước mặt một thành viên tổ Long Nha, sau đó đâm một kiếm, tay trái đồng thời biến thành trảo, bắt lấy.

Thành viên tổ Long Nha kia, thi triển kiếm chiêu, khóa chặt trường kiếm của Cổ Kiếm, nhưng toàn thân chấn động, bị loại sức mạnh kỳ lạ khó hiểu trấn áp khiến cho bản thân không tài nào vận dụng nội lực, cơ thể đông cứng, lại bị Cổ Kiếm một trảo Cổ Kiếm vượn ra kia chộp lấy bờ vai bên phải, lập tức, thành viên tổ Long Nha giống như bị gấu lớn đập một chưởng, máu tươi điên cuồng phun ra khỏi miệng, bay vọt về phía sau.

“Long Tuấn! Đi chăm sóc Lý Trí!”

Trông thấy cảnh tượng như vậy, Vạn Phong có chút nóng nảy, hấn vẫn còn một chiêu chí mạng chưa tung ra, hấn hét lớn một tiếng, vọt lên xông về phía trước, song kích thi triển một thức mở đầu, giống như đang muốn tung ra chiêu chí mạng.

Nhưng mà, đúng lúc này, Cổ Kiếm kia, không ngờ trong nháy mắt lại thi triển bộ pháp quỷ dị, thân thể gần như trong nháy mắt vọt tới trước người Vạn Phong, Cổ Kiếm vươn tay, chộp lấy đoạn kích của Vạn Phong, Vạn

Phong lập tức cảm giác có một luồng nội lực kỳ quái ăn mòn dần, đoản kích trong tay gần như có thể đoạt được, trong lòng hắn hoảng hốt, bộc phát một luồng nội lực, cưỡng ép khống chế đoản kích trong một tay khác của mình đánh về phía Cổ Kiếm!

“Keng!”

Đoản kích trong tay phải của hắn, nện trúng bờ vai Cổ Kiếm, nhưng cảm giác lại giống như chém trúng một khối sắt, hoàn toàn không giống thân thể con người, Vạn Phong hoảng hốt, Cổ Kiếm đột nhiên dùng sức, hất tung Vạn Phong lên trên không trung.

“Đi chết đi!”

Cổ Kiếm hất tung Vạn Phong, trường kiếm trong tay còn lại, đồng thời, cũng được hất tung lên trên không trung, đâm thẳng về phía trái tim của Vạn Phong.

Trông thấy cảnh tượng này, người của tổ Long Nha lập tức kinh hô sợ hãi, Vạn Phong vừa rồi xông lên quá gần, thành viên tổ Long Nha phía sau, cũng không có thời gian giúp đỡ, bản thân Vạn Phong, còn bị sức mạnh kỳ lạ kia khống chế, thân thể không cách nào di động trên không trung, mắt nhìn bản thân sắp bị thanh trường kiếm này đâm thủng nội tạng!

“Keng!”

Vào đúng lúc này, một bóng người chọt lóe lên, một kiếm đánh bay trường kiếm trong không trung!

“Tô Bằng? !”

Nhìn thấy người này, Quý Minh phía sau, còn có Triệu Thu, đồng thời kêu lên.

Chỉ thấy, người đánh bay trường kiếm sắp sửa đâm thủng trái tim Vạn Phong, chính là Tô Bằng, vừa rồi hắn đã thấy có điều bất ổn, bèn xông lên phía trước, vừa vặn xông đến bên cạnh không xa Vạn Phong, lúc này nhìn thấy Cổ Kiếm quăng mạnh trường kiếm ra, Tô Bằng lập tức thi triển khinh

công nhảy lên, đồng thời sử dụng Bán Thức Kiếm Pháp, đánh bay trường kiếm đâm về phía Vạn Phong.

Lúc này, Vạn Phong mới từ không trung rơi xuống, thân thể của hắn vừa mới khôi phục khổng chế, vẫn còn chút rã rời, sau khi rơi xuống đất lùi về sau mấy bước, thần sắc trên mặt sớm đã thay đổi, nếu không phải Tô Bằng ra tay kịp thời, nhân vật trò chơi của hắn e rằng đã tiêu tùng ở nơi này rồi.

“Cảm ơn, nợ người một lần.”

Vạn Phong ánh mắt trông trọc nhìn Cổ Kiếm, trong miệng lại nói với Tô Bằng.

Tô Bằng khẽ gật đầu, sau đó nắm Vô Phong kiếm, nói với Cổ Kiếm.

“Trang chủ Cổ Kiếm sơn trang võ công quả nhiên bí hiểm, thân còn có kỳ công, tại hạ muốn lĩnh giáo một phen.”

“Tô Bằng! Đừng xúc động! Cổ Kiếm này rất tà môn!”

Nghe Tô Bằng nói như vậy, Triệu Thu sau lưng hắn, lập tức lo lắng gọi.

Nhưng Tô Bằng lại khẽ xua tay về phía sau, vừa rồi, Tô Bằng cũng không phải đang xem náo nhiệt, nhìn những người này đối chiến với Cổ Kiếm, Tô Bằng đã rút ra được tin tức nhất định.

Thân pháp Cổ Kiếm rất kỳ lạ, giống như hết sức am hiểu di chuyển cự ly ngắn, đại khái cự ly hai đến bốn thước, gần như với tốc độ trong nháy mắt đã có thể xông tới, chỉ lưu lại tàn ảnh ở vị trí cũ, nhưng mà, thân pháp này, cũng không phải không có sơ hở...

Ví dụ như, Tô Bằng quan sát đánh giá, mỗi lần Cổ Kiếm dịch chuyển, chân trái đều sẽ giẫm một bước nhỏ trước tiên, không biết là thói quen, hay là loại thân pháp này cần phải như thế, đồng thời, sau khi dịch chuyển, cũng có không chấm mấy giây nhỏ nhoi dừng lại, không thể nào xuất chiêu.

Bản thân Cổ Kiếm, lại sở hữu một loại nội lực kỳ lạ, có thể kích động nội lực trong cơ thể con người hắn, đồng thời kiếm pháp không kém, hẳn là kiếm pháp màu bạc trở lên.

Chỗ mạnh mẽ nhất, chính là hình xăm màu đen chữ màu đen thần bí của hắn, không ngừng tỏa ra khí tức màu đen, khí tức này giống như kim cương hộ thể, khiến thân thể của hắn cứng rắn giống như vàng đá.

Nhưng mà, Tô Bằng âm thầm tính toán, những điều này, bản thân tương đối có thể khống chế.

Bán Thức Kiểm Pháp của mình, mới có thể khắc chế kiểm chiêu của đối phương, kiểm chiêu của đối phương không thể xem như là hàng nhất đẳng, cùng lắm chỉ là sắc bén một chút, nhưng chỗ đặc biệt, chính là nội lực kỳ lạ của hắn.

Nội lực bản thân Tô Bằng, là cấp bậc vàng nhạt, những ngày này Tô Bằng thu thập tư liệu trò chơi, phát hiện tin tức một vài cấp bậc võ công tiềm tàng, đều có dấu vết mà lần theo.

Ví dụ như, nội công có tác dụng đặc biệt, khi đối mặt nội công phẩm cấp càng cao, hoàn toàn có thể bị áp chế hiệu quả.

Tâm pháp Dung Nham Kính Hồ của Tô Bằng, là đẳng cấp màu vàng nhạt, có lẽ đẳng cấp nội công của Cổ Kiếm kia, kỳ lạ thì kỳ lạ, nhưng ắt hẳn không đến mức vượt qua vàng thẫm, như vậy rất lớn có thể, Tô Bằng sẽ không chịu ảnh hưởng nội công của đối phương.

Còn thân thể phòng ngự kỳ quái kia của đối phương, cũng không phải là không có nhược điểm, ít nhất Tô Bằng quan sát được, mỗi lần Cổ Kiếm bị người khác tấn công, đều che chắn gương mặt, chính là đầu củ hắn, vẫn là nhược điểm, bản thân chỉ cần kích phát Bán Thức Kiểm Pháp ngự sát chiêu và sát chiêu tấn công phần đầu của hắn, vậy thì bản thân sẽ có cơ hội thắng.

Suy nghĩ cẩn thận, Tô Bằng cũng không cảm thấy Cổ Kiếm đáng sợ đến cỡ nào, hôm nay kết quả tồi tệ nhất chính là tấn công sơn trang thất bại, nếu như vậy người khác thì khó nói, bản thân có nội công màu vàng, chạy trốn vẫn rất dễ dàng, về điểm này, Tô Bằng chiếm được ưu thế nhiều hơn so với đám người trong tổ Long Nha.

“Người là người phương nào? Dám đơn đả độc đấu với ta, ta khâm phục dũng khí của người, trước khi giết chết, ta muốn biết tên của người!”

Cổ Kiếm đưa tay về phía sau, có một tên trang đinh dũng cảm tiến lên cung kính dâng một thanh trường kiếm, Cổ Kiếm cầm trường kiếm trong tay, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng mỉm cười, lần tấn công sơn trang này, không lâu sau đó sẽ được nhân vật giang hồ truyền bá trên giang hồ, đây cũng là đường tắt để bản thân khuếch trương danh vọng, Tô Bằng nói.

“Ta là Giang Ninh Tô Bằng.”

Nói xong, thân thể Tô Bằng lướt qua tàn ảnh, xông lên tấn công Cổ Kiếm!

“Cẩn thận!”

“Cẩn thận nội lực của hân!”

Quý Minh cùng Triệu Thu, ở sau lưng Tô Bằng đồng thời nhắc nhở, sắc mặt Tô Bằng vẫn không thay đổi, Vô Phong kiếm quét một đường quỹ đạo nửa vòng tròn, đâm thẳng trước mặt Cổ Kiếm.

“Hừ!”

Cổ Kiếm thấy Tô Bằng xông tới, đã tấn công nhược điểm của mình, không khỏi hừ lạnh một tiếng, đồng thời xuất kiếm, trường kiếm trong tay giao kích với Tô Bằng.

Vô Phong kiếm của Tô Bằng va chạm với trường kiếm của Cổ Kiếm, lập tức cảm giác dường như có một luồng điện yếu ớt truyền từ cổ tay tới, khiến tay mình cảm giác hơi tê rần, phản ứng tuy rằng không mãnh liệt giống như đám bọn người Vạn Phong.

“Thú vị! Nội lực của ta có thể khắc chế nội kinh kỳ lạ của hân!”

Tô Bằng thử dò xét, quả nhiên không ngoài dự đoán của bản thân, trong lòng tinh thần phấn khởi, thi triển Bán Thức Kiếm Pháp, bắt đầu chiến đấu với Cổ Kiếm.

Bọn người Vạn Phong, quan sát ở sau lưng Tô Bằng, không phải bọn họ không động thủ, thế nhưng mấy trăm trang đỉnh Cổ Kiếm sơn trang vẫn còn vây quanh, nếu bọn họ nhúng tay vào, những trang đỉnh kia tất nhiên đồng loạt xông lên, đến lúc đó cục diện sẽ khó lòng thu dọn, bọn người Triệu Thu Vạn Phong lòng bàn tay mướt đầy mồ hôi, cũng khó trách bọn họ không xem trọng Tô Bằng, Tô Bằng là người mới vừa mới gia nhập công ty một tháng, đồng thời còn không phải là thành viên tổ Long Nha chủ yếu công thành, vô ý bọn họ đều không xem trọng thân thủ của Tô Bằng.

Biểu hiện của Tô Bằng, nhất trí với cách nghĩ của bọn họ, kiếm pháp hoàn toàn không nói lên được cao thâm, thoát nhìn đúng quy đúng cách tiến triển thuận lợi, nếu như đánh giá là “bình thường” cũng không xem là hạ thấp, thoát nhìn giống như bất cứ lúc nào cũng sắp bị Cổ Kiếm đánh tan, chém chết Tô Bằng, nhưng mà, hết lần này tới lần khác thân hình Tô Bằng vững chắc, sẽ không bị phá vỡ mạng kiếm phòng ngự.

Vạn Phong, Triệu Thu, Quý Minh, còn có những người giang hồ kia, thấp thỏm hồi hộp, giống như Tô Bằng bất cứ lúc nào cũng đều sẽ bị Cổ Kiếm chém chết, thế nhưng hết lần này tới lần khác Tô Bằng đều có thể vào thời khắc mấu chốt, đột nhiên xuất ra một kiếm chiêu ngoài dự đoán của mọi người, mặc dù chưa nói tới thay đổi Tô Bằng, tuy rằng yếu thế, nhưng vẫn có thể tiếp tục chiến đấu với Cổ Kiếm.

Thấy hai người đánh tới đánh lui hơn mười phút như vậy, một thành viên tổ Long Nha bên cạnh Vạn Phong, nói với Vạn Phong.

“Đại ca, Cổ Kiếm kia không phải đang nhường đó chứ? Sao mà ta cứ có cảm giác, không cần Áo Nghĩa, vẫn có thể trong mười chiêu đánh bại Tô Bằng, nhưng mà Cổ Kiếm kia hết lần này tới lần khác vẫn không tài nào thắng được?”

“Chẳng lẽ Tô Bằng thất bại là tốt sao? Người đi nói với BOSS xem, xem hắn có nhường cho người không?”

Vạn Phong trừng mắt nhìn người bên cạnh, người kia chặc lưỡi rụt đầu, Vạn Phong lại trừng hắn một lát, mới nhìn vào trong sân, có điều, lúc này trong lòng Vạn Phong cũng nghi hoặc, bản thân hắn cũng có loại cảm giác này, nếu như mình xông lên, trong vòng năm chiêu tất nhiên có thể đánh bại

Tô Bằng, nhưng mà, trong hai chiêu kia Cổ Kiếm thiếu chút nữa đã giết chết mình, không ngờ lại vô hiệu với Tô Bằng...

“Tiểu tử chết bầm, kiếm pháp chết bầm, chịu chết đi!”

Trong lúc Vạn Phong vẫn còn trăm mối không hiểu, Cổ Kiếm đột nhiên quát một tiếng, trường kiếm trong tay hắn, không ngờ biến thành một vòng kiếm luân, bộc phát dị trạng, chém tới Tô Bằng!

Chương 111: Thăng cấp kiếm ý

Trường kiếm trên tay Cổ Kiếm, xẹt qua một đường quỹ đạo, trong quỹ đạo khi hắn xuất kiếm, vô số tàn ảnh trường kiếm bám sát lập lòe, khiến người khác không biết cái đó mới là trường kiếm chân chính, cái nào mới là tàn ảnh.

Tô Bằng lập tức cảm giác áp lực lớn dần, Bán Thức Kiếm Pháp của mình, cũng không cảm giác được kiếm trong tay Cổ Kiếm đâu mới là trường kiếm chân chính, chỉ có thể dựa vào cảm giác phòng ngự, đồng thời, Cổ Kiếm ý vào thân thể của mình giống như đúc bằng sắt, không sợ Vô Phong kiếm của Tô Bằng, cứ thế xông thẳng đến sát bên người Tô Bằng, một bên thi triển trường kiếm mang theo tàn ảnh chém tới Tô Bằng, tay trái đồng thời tung trào, chớp lấy Tô Bằng, cùng một chiêu vừa rồi đánh trúng Lý Trí thành viên tổ Long Nha kia.

Dưới sự công kích đồng thời của đôi phương, Tô Bằng cảm giác áp lực đột nhiên tăng lớn, nhưng Bán Thức Kiếm Pháp, chính là áp lực kẻ địch mang lại càng lớn, càng có thể kích phát được tiềm lực kiếm pháp, giờ khắc này, tinh thần Tô Bằng vô cùng chăm chú, áp lực khổng lồ, không ngờ khiến cho Tô Bằng thi triển ra nguy tất sát, trong lòng nháy mắt xoẹt qua một tia sáng tỏ, xuất kiếm đâm thẳng vào trong trùng trùng kiếm ảnh của Cổ Kiếm, đồng thời tay trái cũng thi triển một quyền, nghênh đón một trào kia của Cổ Kiếm.

Trường kiếm của Tô Bằng, giống như bình thân đâm ra, lại giống như cực kỳ trùng hợp, vừa vặn đâm trúng một kiếm chân chính trong trùng trùng kiếm ảnh kia, đồng thời, một quyền tay trái của Tô Bằng, cùng đôi đầu với một trào của Cổ Kiếm.

Một kiếm kia, lúc Vô Phong kiếm của Tô Bằng đánh trúng trường kiếm của đối phương, liền phá vỡ tàn ảnh trường kiếm của đối phương, nội lực kia cũng không tạo nên tổn thương bao nhiêu cho Tô Bằng, nhưng mà, trong lòng Tô Bằng lại chấn động, thậm chí hô một tiếng không xong!

Kiểm thể của Cổ Kiếm giống như thi triển Áo Nghĩa tất sát, thể nhưng chỉ là hư chiêu, chiêu thức chân chính mới là một trảo này.

Nắm đấm Tô Bằng, lúc giao kích với một trảo này của Cổ Kiếm, lập tức cảm nhận kinh lực và nội lực kỳ lạ trên tay Cổ Kiếm truyền đến, so với vừa rồi mãnh liệt không chỉ gấp đôi, Tô Bằng cảm giác cổ họng ngòn ngọt, thiếu chút nữa đã phun ra một búng máu tươi, cơ thể giống như bị voi đá một phát, trực tiếp vọt ra ngoài.

“Nộp mạng đi!”

Cổ Kiếm tung người vọt ra, hắn cũng bị Tô Bằng làm cho tức giận, phi thân vọt lên, một chiêu kiếm thể bỏ thẳng xuống Tô Bằng!

Nhìn thấy cảnh tượng này, Vạn Phong, Triệu Thu, hai người tổ Long Nha, còn có ba nhân vật giang hồ đứng ở phía sau, đồng thời vọt lên, miệng hô lớn, nhào tới ngăn cản một kiếm Cổ Kiếm truy sát Tô Bằng.

Giữa không trung lập tức vang lên âm thanh kim loại va chạm, Vạn Phong gần nhất bị đánh ngã xuống trước, ôm ngực rút lui, sắc mặt Triệu Thu cũng khó coi, người thứ hai bị kiếm thể của Cổ Kiếm bức lui xuống, người của tổ Long Nha càng không chịu nổi, bất ngờ phun ra một búng máu.

Ba gã nhân vật võ lâm còn lại, chính là một người trong Thập Tam Ưng, võ sư sử dụng đại đao màu vàng, còn có một thư sinh dùng kiếm, ba người hợp lực tấn công, thể nhưng người trong đích Thập Tam Ưng và thư sinh dùng kiếm kia trước sau đánh trúng thân thể Cổ Kiếm, thể nhưng không tài nào phá nổi hắc khí hộ thể quý dị của hắn, võ sư dùng đại đao màu vàng, còn hứng chịu uy lực tấn công một chiêu cuối cùng của Cổ Kiếm, hét thảm một tiếng, tay phải cầm đại đao màu vàng bay thẳng ra ngoài, không ngờ bị Cổ Kiếm chặt đứt cổ tay tay phải!

Tô Bằng lúc này, nội công toàn thân vẫn vận chuyển khó khăn, nhưng bởi vì những người trước mắt giành được tia cơ hội hồi khí, chỉ cần có thêm một hơi thời gian, liền có thể hồi khí trở lại, nhưng mà, Cổ Kiếm cho Tô Bằng cơ hội này sao?

Chỉ thấy Cổ Kiếm hạ xuống đất, sau khi chém bay cổ tay tay phải của võ sư kia, không có dấu hiệu dừng lại, kiếm quang lại lóe lên, giống như lại bộc phát một chiêu tất sát, kiếm phong kéo theo sát khí dày đặc, chém tới Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn một kiếm phi đến này, trong khoảng thời gian ngắn, thân thể không cách nào cự quấy, nháy mắt trên tinh thần, bất chợt rơi vào cảm giác gần như tuyệt vọng khi đối diện với sư huynh Độc Cô Thắng của mình.

“Không!”

Tinh thần Tô Bằng đè nặng, đột nhiên đến điểm giới hạn, bất chợt, thân thể của mình trong khoảnh khắc đó bỗng bộc phát một luồng sức mạnh mới mẻ, đánh tan sức mạnh khổng chế kỳ quái, bên tai Tô Bằng cũng vang lên một tiếng “đỉnh”, thời gian tụ lực tất sát tới rồi.

Chỉ thấy Tô Bằng, trong nháy mắt nâng cao kiếm trong tay phải, sau đó bỏ dọc xuống một kiếm không hề có chút biến hóa nào, một kiếm này, cũng không mang theo bao nhiêu sức mạnh, giống như một chiêu bình thường của người không biết võ công.

Thế nhưng, Cổ Kiếm bay vút lên cao, toàn thân tản mát khí tức giống như sát thần, bỗng chốc thân hình đột nhiên khựng lại, giống như là bị người từ giữa không trung kéo mạnh xuống dưới đất, đồng thời, trên mặt của hắn, biểu hiện hết sức ngoan ngoãn, khuôn mặt vận vẹo, tựa như mặt quỷ.

“A... A...”

Cổ Kiếm đột nhiên há miệng, phát ra một tiếng hét thảm, trong nháy mắt, chỉ thấy những thứ giống như hình xăm văn tự màu đen trên người Cổ Kiếm, kịch liệt tỏa ra khói đen, giống như có thứ gì đó, vận vẹo giãy dụa thoát ra khỏi trong người hắn.

Vẫn tự màu đen trên người Cổ Kiếm bất chợt chậm rãi tan biến, Tô Bằng mơ hồ trông thấy, thậm chí có một hình người màu đen, giống như ma quỷ, từ trên người Cổ Kiếm bay ra, gương mặt ma quỷ này trùng khớp cùng Cổ Kiếm, sau đó giấy dựa xông ra, thân thể của nó, bất chợt chia làm hai nửa.

“Giết!”

Bọn người Vạn Phong sau lưng Cổ Kiếm, cũng nhìn thấy dị trạng trên người Cổ Kiếm, Vạn Phong Triệu Thu cũng không phải kẻ ngu ngốc, nhìn thấy vẫn tự màu đen trên người Cổ Kiếm biến mất, trong lòng cảm giác năng lực phòng ngự của Cổ Kiếm đã giảm xuống không ít, hai người lập tức siết chặt song kích và trường kiếm, đồng thời chém xuống sau lưng Cổ Kiếm!

“Phập!”

“Phập!”

“Phập!”

Chỉ nghe thấy âm thanh thân thể liên tục bị vũ khí sắc bén đâm vào người, trường kiếm của Triệu Thu, còn có song kích của Vạn Phong, tất cả đều đâm vào sau lưng Cổ Kiếm, trường kiếm của Triệu Thu, còn đâm xuyên qua ngực của Cổ Kiếm.

Cổ Kiếm cúi đầu nhìn, vẻ như khó tin nhìn lưỡi dao sắc bén trước ngực mình, miệng phun ra một ngụm máu tươi, nhìn Tô Bằng trước mắt, khó khăn nói.

“Làm sao có thể... Không ngờ người giết được Thần Sử trong cơ thể ta...”

“Trong địa ngục hãy nói tại sao đi!”

Tô Bằng nói, đồng thời vung một kiếm, dốc nội lực vào Vô Phong kiếm chém bay đầu của Cổ Kiếm, chỉ thấy máu tươi vọt ra khỏi cổ, đầu đã bay ra xa, trên người Tô Bằng, bị máu tươi bắn lên không ít.

Tô Bằng mặt không biểu tình, ngoại trừ chính hắn, không ai biết được, vừa rồi trong nháy mắt, bên trái tầm mắt của Tô Bằng, xuất hiện dòng chữ “Cấp

bạc kiếm ý của bạn được thăng cấp”.

“Trang chủ!”

“Hắn giết trang chủ rồi!”

Nhìn cảnh tượng này, trang chúng Cổ Kiếm sơn trang xung quanh, cùng lúc sùng sốt.

Lúc này, hảo thủ Cổ Kiếm sơn trang sử dụng đồng giản kia phản ứng nhanh nhất, chỉ nghe hân giơ cao đồng giản hô.

“Bọn chúng giết trang chủ, chúng ta giết hắn, báo thù cho trang chủ!”

“Báo thù cho trang chủ!”

Không biết Cổ Kiếm bình thường cho những trang đình này ân huệ bao nhiêu, hay là có cách tẩy não, những trang đình những Cổ Kiếm sơn trang này, không ngờ cực kỳ trung thành với Cổ Kiếm, lúc này thấy Cổ Kiếm bị chém đầu, tâm tình kích động, cả đám ánh mắt như trào máu, đồng loạt xông lên!

Không ai chú ý, hảo thủ sử dụng đồng giản kia, lại thừa dịp chậm rãi lùi về phía sau, sau đó tìm thời cơ không ai để ý, cứ vậy mà chuồn mất.

Bọn người Tô Bằng bị đám trang đình ủa lên vây công, lập tức cảm giác áp lực mạnh mẽ, mỗi người đều phải đối mặt với năm sáu trang đình, lập tức trở nên hỗn loạn.

Tô Bằng trong hỗn loạn, dường như giẫm phải gài đó, sau một kiếm chặt đứt trường thương mộc côn trang đình đâm tới, Tô Bằng thuận thế dùng mũi kiếm hất lên, khẽ tung vật kia lên, lại phát hiện đó là một chiếc chìa khóa.

Ngay vào lúc này, Tô Bằng nghe thấy sau lưng có người, cầm kiếm ngoái lại nhìn, chính là Tạ An.

“Cảm ơn Tô công tử thay ta báo được đại thù! Tô công tử đi theo ta, ta biết Cổ Kiếm có một mật thất, ở gần đây, bên trong hắn cất giấu không ít...”

Tạ An nhìn thấy Cổ Kiếm chết, vành mắt kích động đỏ ngầu, nhưng vẫn còn lý trí, thấp giọng khẽ nói bên người Tô Bằng, Tô Bằng nghe thế, trong lòng khẽ động, nhìn mọi người khác, đều thân mình lo chưa xong, bèn gật đầu, nói.

“Người cùng ta xông ra ngoài đi!”

Tạ An gật đầu, cầm đao cùng Tô Bằng xông ra đến nơi trang đình yếu thế nhất, hai người đều là hảo thủ khinh công, thấy người khác không chú ý, đồng thời nhảy lên, từ trên đầu những trang đình này, tung người xông ra ngoài....

Chương 112: Mật thất bảo tàng

Hai người Tô Bằng cùng Tạ An từ chỗ đại sảnh trang chủ vượt qua hai bức tường vây, lập tức, trang đình xung quanh đã bớt đi rất nhiều.

“Tô công tử, bên này!”

Tạ An khẽ gọi, Tô Bằng đi theo Tạ An, cùng nhau đi vào trong một gian kiến trúc.

Hai người đi đến trước gian kiến trúc này, Tạ An dừng bước, nói.

“Nơi này là biệt viện trang chủ của Cổ Kiếm, những năm này ta cũng thám thính được tin tức, lại thêm bức hỏi từ miệng của mấy tên phú thương có tham gia bữa tiệc huyết tinh năm đó mà ta giết biết được, Cổ Kiếm đã giết không ít nữ tử hài đồng không chịu khuất phục hắn ở nơi này, hơn nữa, phía dưới, dường như có một gian mật thất, là nơi Cổ Kiếm cất giấu một ít trân quý nhiều năm nay.”

Nghe Tạ An nói đến đây, Tô Bằng nhẹ gật đầu, quan sát tòa kiến trúc này, so với đại sảnh trang chủ còn phần nhỏ hơn chút, nhưng lại là một gian biệt lập, so với các kiến trúc khác nhìn thấy xung quanh lại càng thêm biệt lập, Tô Bằng cùng Tạ An thi triển khinh công, nhảy qua sân nhỏ bên ngoài, đi vào trong biệt trang chủ này.

Hai người đặt chân vào trong biệt viện, Tô Bằng đi theo Tạ An vào, vòng qua vài căn phòng, đi vào một gian thư phòng, Tạ An thoáng nhìn bên trong căn phòng, nói.

“Ta tra khảo phú thương có giao tình thâm sâu với Cổ Kiếm, nghe hần nói Cổ Kiếm đã từng dẫn hần vào trong này, không biết khởi động cơ quan gì, liền lộ ra một thông đạo bí mật, chúng ta có thể tìm thử một chút, mới có thể tìm được cách mở mật thất.”

“Được, ta và ngươi chia nhau tìm.”

Tô Bằng nói với Tạ An, Tạ An gật đầu, hai người bắt đầu lùng sục mọi thứ bên trong thư phòng.

Tô Bằng lục tung một hồi, mò đến phía trước giá để đa dụng, cái giá này dựa sát vào tường, bên trên có vài thư tịch khổ sách cỡ lớn còn có chút cũ kỹ, chậu cảnh, Tô Bằng quan sát chốc lát, đột nhiên cảm thấy có quyển sách nhỏ lộ ra hơi quá, bèn đi qua, đặt tay lên quyển sách.

“Ồ?”

Tô Bằng trên tay dùng thêm chút lực, nhưng không mở được quyển sách này, quyển sách này cố định ở trên kệ sách, Tô Bằng dịch chuyển quyển sách sang trái sang phải một chút, lập tức, chợt nghe thấy giá sách bên cạnh truyền đến âm thanh cơ quan, giá sách đầy ắp sách đột nhiên tách ra hai bên, để lộ một con đường.

Tô Bằng gọi Tạ An, nói.

“Ta và ngươi xuống dưới, bên trong ắt có kỳ quái.”

Tạ An gật đầu, phía trước, Tô Bằng theo ở phía sau, chỉ thấy lối đi này thông thẳng xuống bên dưới, không ngờ rất sâu, hai người Tô Bằng một trước một sau đi xuống, khoảng chừng đi được hơn ba mươi bậc thang, chợt phát hiện bên dưới là bình đài, chính giữa bình đài, có một cánh cửa đá, phong tỏa nơi này.

“Nơi đây có thể chính là mật thất của Cổ Kiếm.”

Tạ An quay đầu lại, nói với Tô Bằng, cánh cửa đá trước mắt này, vô cùng dày nặng, dựa vào ngoại lực rất khó mở ra, bên trên có một lỗ chìa khóa, dường như dựa vào cơ quan mới có thể mở được cánh cửa đá này.

Tô Bằng bước lại xem xét, chợt nhớ tới, chiếc chìa khóa mình nhặt được ở trước đại sảnh trang chủ của Cổ Kiếm, dường như cũng không khác mấy so với cái lỗ chìa khóa trên cánh cửa đá này, giống như là cơ quan để mở cửa đá.

Tô Bằng nghĩ đến tình tiết này, bèn lấy chìa khóa ra, có lẽ trước nay vẫn luôn ở trên người Cổ Kiếm, sau khi quần áo Cổ Kiếm bị chém nát, từ trên người hắn rớt xuống, Tô Bằng thăm dò cắm chìa khóa vào cửa đá, dùng sức vặn, quả nhiên, trong cửa đá vang lên âm thanh cơ quan, thời gian mấy giây, cửa đá đã tự động mở ra, để lộ một gian mật thất bên trong.

Tô Bằng và Tạ An đưa mắt nhìn nhau, Tạ An khẽ gật đầu, đi vào trong mật thất trước, Tô Bằng cũng lập tức đi vào theo.

Hai người vào trong mật thất xem xét, phát hiện trong mật thất, cũng bố trí giống như thư phòng, chỉ là căn phòng nhỏ hơn rất nhiều, chỉ có một cái bàn, một cái giá sách, hai thùng gỗ.

Tô Bằng đưa mắt nhìn trên kệ sách trước tiên, phát hiện năm thanh binh khí, trong đó có một thanh đoản đao, hai thanh trường kiếm, một móc câu, còn có một thanh chủy thủ.

Bước qua nhìn, Tô Bằng gỡ thanh trường kiếm kia xuống, rút ra khỏi vỏ, vừa rút trường kiếm ra khỏi vỏ, lập tức cảm thấy lỗ chân lông khít chặt, tóc gáy dựng đứng, một luồng sát ý lạnh lẽo xộc thẳng vào tim gan.

“Thanh kiếm này sát ý quá nặng...”

Tô Bằng tra kiếm lại vào trong vỏ, mở miệng nói.

“Đúng vậy... Ta cách năm bước, đã cảm nhận được luồng hàn ý này... Phải giết bao nhiêu người mới có sát ý này đây...”

Tạ An cũng nhìn thanh kiếm kia, nói.

Tô Bằng gạt đầu, hiệu quả của thanh kiếm này quả thật giống như điều hòa, rút ra một cái lập tức có gió mát.”

Sau đó Tô Bằng lại nhìn vài thanh binh khí khác, binh khí Cổ Kiếm cất giấu ở nơi này, đều là bảo khí thiên hạ hiếm có, đều sắc bén dị thường, có lẽ còn có một chút lai lịch.

Chỉ có điều những vật này không dễ mang, Tô Bằng chỉ rút một thanh chủy thủ, khẽ quẹt một góc bàn, góc bàn lập tức giống như miếng đậu hủ bị cắt xuống, là một thanh chủy thủ chém sắt như chém bùn.

Tô Bằng vẫn ung dung thản nhiên, cầm chủy thủ trong tay, lại nhìn về phía hai thùng gỗ kia.

Bước qua, Tô Bằng dùng chủy thủ chém vào ổ khóa thùng gỗ, ổ khóa bằng sắt kia tức thì răng rắc đứt đoạn, Tô Bằng tháo khóa xuống, mở thùng gỗ đầu tiên.

Mở thùng gỗ ra, bên trong là một lớp chống ẩm, Tô Bằng xóc lớp kia lên, chỉ thấy bên trong tràn đầy một rương bột phấn màu xanh.

“Ngũ Thạch Tán!”

Tô Bằng nhìn, lập tức nhận ra, đây chính là Ngũ Thạch Tán lần trước mình giải cứu những nô lệ mua từ phương nam kia, mà có được.

“Rương Ngũ Thạch Tán này, e rằng có hai mươi cân, dựa theo tỉ lệ một năm với hoàng kim, chính là một trăm cân hoàng kim... Cũng chính là ngàn lượng vàng...”

Tô Bằng nhìn, trong lòng tính toán giá trị, những Ngũ Thạch Tán này, nếu như buôn bán ra ngoài, chính là ngàn lượng hoàng kim.

Tô Bằng nhìn nhìn, tạm thời thu hồi dục vọng, những thứ này cho dù lấy rồi, cũng không dễ ra tay.

Quan sát một hồi, Tô Bằng dời ánh mắt sang một cái thùng khác, dùng chủy thủ chặt đứt ổ khóa, nhìn đồ vật bên trong.

Phía trên cùng, chính là hai tấm kim phiếu tiền trang Thông Vân, Tô Bằng đã từng thấy.

Cầm ra, Tô Bằng chỉ thấy trên đó viết “Phiếu đổi ba trăm lượng hoàng kim tiền trang Thông Vân”, Tô Bằng thuận tiện lấy ra, lướt nhìn, cất vào trong người.

Tạ An mặc dù nhìn thấy Tô Bằng làm vậy, nhưng cúi đầu, chăm chăm nhìn chân mình, coi như không phát hiện... Giống như hắn vẫn nhớ rõ lời thề của mình, nếu như Tô Bằng giúp đỡ giết chết Cổ Kiếm, hắn bằng lòng nửa đời sau làm trâu làm ngựa cho Tô Bằng, cam nguyện làm nô bộc.

Tô Bằng quét mắt nhìn Tạ An, thấy hắn dường như quả thật đối với tiền tài này không quá mức tham lam, trong lòng không khỏi an tâm, hắn vẫn luôn đề phòng Tạ An một tầng, nhưng hôm nay thấy phản ứng của Tạ An, dường như không hắn không thể thu phục làm thuộc hạ của mình.

Đây chỉ là một suy nghĩ, Tô Bằng cúi đầu, nhìn những thứ còn lại trong rương.

Quan sát một hồi, Tô Bằng ở trong rương, lại tìm được mười đỉnh năm lượng vàng, xem ra đây là tiền cấp bách Cổ Kiếm cần dùng vào bất cứ tình huống nào, đặt ở trong rương.

Lại nhìn vào trong rương, Tô Bằng nhìn thấy một cái hộp nhỏ, còn có một bình sứ, lấy ra, phát hiện trong bình sứ, là một chất lỏng mùi vị ngọt ngào, không biết là vật phẩm gì, bèn tạm thời cất vào trong túi Càn Khôn, trong cái hộp nhỏ kia, là một vật phẩm hình tròn óng ánh sáng long lanh.

“Xá lợi tử?”

Tô Bằng thấy, không khỏi giật mình nói, thứ này hắn đã từng thấy ở trên mạng, không phải là xá lợi tử của cao tăng đắc đạo sau khi hỏa táng đó sao?

“Tô công tử... Không, chủ thượng, ta nghe nói, nuốt được xá lợi tử của cao tăng, có thể trấn áp tà khí, có thể tăng cường nội lực.”

Tạ An cách Tô Bằng ngoài ba thước, nhìn thấy món đồ trong hộp Tô Bằng cầm trên tay, đột nhiên mở miệng nói.

Tô Bằng nghe thế, trong lòng chấn động, sau đó gật đầu nói.

“Biết rồi.”

Cái rương này, lúc này đã nhìn thấy đáy, Tô Bằng lại cẩn thận tìm tòi bên dưới, nhưng ở phía dưới rương, ngoài ra phát hiện một ngăn tối, Tô Bằng rút chiếc hộp trong ngăn tối ra, chỉ thấy bên trong có hai quyển bí tịch.

Tô Bằng lấy ra, nhìn thấy trên một bản bí tịch viết 《Di Hình Hoán Vị》, một quyển khác viết 《Kim Canh Ngân Thần Sử Tỏa Thần Văn》.

“Hai quyển này, chẳng lẽ chính là thân pháp quý dị của Cổ Kiếm kia, còn có công pháp văn tự màu đen trên người hắn?”

Tô Bằng nhìn, trong lòng không khỏi nghĩ đến.

Mở trang sách xem thử, quyển 《Di Hình Hoán Vị》 kia quả thật là một môn thân pháp, cũng bổ sung thêm một phương pháp sử dụng nội kinh kỳ lạ, quyển 《Kim Canh Ngân Thần Sử Tỏa Thần Văn》, là một loại ngôn ngữ bản thân xem không hiểu, chữ viết nguệch ngoạc, ngoài trừ bìa ngoài, ý nghĩ gì bên trong cũng đều xem không hiểu, Tô Bằng lắc đầu, cũng không vội trong nhất thời có thể tìm hiểu được bí mật bên trong, cất hai quyển sách vào trong túi Càn Khôn.

Sau đó, Tô Bằng quay lại trước giá, nhìn một lát, đem thanh đoản đao, hai thanh trường kiếm kia, trực tiếp bỏ vào trong túi Càn Khôn, cũng không kiêng dè Tạ An ở trong này, Tạ An mặc dù thấy ngạc nhiên, nhưng cũng không dị nghị hỏi nhiều.

Thanh loan câu kia, không có vỏ binh khí, Tô Bằng sợ để vào trong túi Càn Khôn sẽ làm rách túi, bèn vứt lại, sau đó, ánh mắt Tô Bằng chú ý đến trên bàn kia.

Trên mặt bàn không có vật gì khác, chỉ có một khối ngọc bội, một quyển sổ sách, một quyển 《Ghi chú của Cổ Kiếm sơn trang》, một quyển 《Bút ký Cổ Kiếm》.

Tô Bằng lật xem thử, bên trong sổ sách đều là một vài tiền tài tới lui, còn 《Ghi chú của Cổ Kiếm sơn trang》, là một vài ghi chép công việc trong sơn trang, trong, 《Bút ký Cổ Kiếm》, là nhật ký cá nhân của Cổ Kiếm đã bị chặt đầu kia.

“Từ những vật này nhất định có thể suy đoán, phân tích ra một ít tin tức, chỉ là bây giờ không phải thời gian xem xét...”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, thuận tay đem ngọc bội bút ký kia bỏ vào trong. Túi Càn Khôn.

Một rương Ngũ Thạch Tán còn lại, Tô Bằng thật sự không có tâm tình mang ra ngoài lại tự mình buôn bán, bèn để nó lại chỗ này.

Xong xuôi mọi chuyện, khi Tô Bằng vừa định nói gì đó với Tạ An, đột nhiên hai người đồng thời nghe thấy bên trên mật đạo, dường như có âm thanh nào đó truyền xuống.

“Có người!”

Tô Bằng lập tức cảnh giác, Tạ An cũng dựng lỗ tai, Tạ An ra khỏi mật thất trước, sau đó Tô Bằng cũng theo sau, hai người đồng thời chạy lên phía trên.

Hai người từ trong mật đạo trở lại thư phòng Cổ Kiếm, đều nhìn thấy ngoài cửa dường như có người lướt qua, Tạ An muốn đuổi theo, nhưng bị Tô Bằng giữ lại, nói.

“Có thể là người nào đó của Cổ Kiếm sơn trang, hẳn không nhìn thấy chúng ta, không cần đuổi theo hẳn.”

Nói rồi, Tô Bằng xoay người, nhìn mật đạo, nói với Tạ An.

“Trước tiên chúng ta thu thập thỏa đáng nơi này đã.”

...

Sau khi xử lý xong dấu vết có người đã tới, Tô Bằng cùng Tạ An, đồng thời thi triển khinh công, lao trở về đại sảnh trang chủ Cổ Kiếm sơn trang...

Chương 113: Địa lao

Hai người không có sử dụng khinh công leo tường tiến vào đại sảnh trang chủ của Cổ Kiếm Sơn Trang, mà là từ biệt viện đi vòng theo cửa bên tiến vào chỗ này, hai người sau khi tiến vào xem xét thì phát hiện nơi đây đã thành cảnh tượng thây ngang khắp đồng, gần hai trăm trang đỉnh, không ngờ đã chết hơn bảy mươi người, số trang đỉnh còn lại cũng không còn ý chí chiến đấu như mới vừa rồi, nhất là sau khi phát hiện cao thủ trong trang đều tròn không còn một mống... Chỉ có mấy chục người vẫn còn đang cố gắng chống chọi lại, số trang đỉnh còn lại hoặc là chạy trốn chết hoặc là lòng tham trời dấy, chạy thẳng tới khổ phòng của Cổ Kiếm Sơn Trang, nhìn xem thử có thể vớ được thứ gì đó rồi sau đó chạy ra khỏi sơn trang hay không.

Hai người Tô Bằng cùng với Tạ An, di chuyển đến vị trí chính sảnh trang chủ, bốn người Vạn Phong đã đem những trang chúng ngoan cố chống lại dồn đến góc tường của sân viện, hơn ba mươi người còn lại, hoàn toàn không phải là đối thủ của bốn người Triệu Thu, Vạn Phong, rất nhanh cứ như dùng đao chặt dưa lần lượt chém ngã xuống đất.

“Tô Bằng!”

Lực chú ý của Triệu Thu nhạy bén, thấy được Tô Bằng với Tạ An chạy đến đây, Tô Bằng gật đầu, nói.

“Mới vừa rồi bị trang đỉnh tách ra.”

“Ừm.”

Triệu Thu khẽ gật đầu, cũng chẳng để ý nữa, tình thế vừa rồi đặc biệt hỗn loạn, bị tách ra cũng là chuyện có thể.

“Thế nào? Có thu hoạch được cái gì không?”

Tô Bằng đứng ở trước mặt Triệu Thu, hỏi hẩn.

“Chúng ta lục soát trên thi thể của Cổ Kiếm được một túi gấm hầu bao, bên trong có một tờ kim phiếu năm trăm lượng, còn lại không thấy thêm cái gì cả... Những bằng hữu ta mời tới đã tiến vào trong đại sảnh trang chủ lục soát, có lẽ một hồi có thể lục soát ra đầu mối gì đó.”

Tô Bằng gật đầu, quay đầu lại nhìn đại sảnh trang chủ của Cổ Kiếm Sơn Trang, ở trên thềm đá chỗ cửa đại sảnh, võ sư cổ tay đứt rời kia đang nằm ở đó, tay của hẩn được người khác băng bó đơn giản một chút, dùng vải bố cầm chặt, ngoài ra còn bôi thêm một chút thuốc cầm máu, đã cầm máu rồi, đôi vợ chồng kiếm thủ kia, hình như lòng dạ có chút lương thiện, hoặc là có quan hệ cá nhân với người này, ở bên cạnh chăm sóc hẩn.

Sau đó trong đại sảnh trang chủ Cổ Kiếm Sơn Trang, các nhân vật giang hồ còn lại đều đang lục soát ở bên trong, những người này đối với việc lục soát mật thất to như vậy rất có lòng, có lẽ không lâu lắm sẽ có kết quả.

Quả nhiên, không bao lâu, bọn người Tô Bằng đã nghe được trong đại sảnh trang chủ truyền đến tiếng huýt sáo kéo dài, Triệu Thu, Vạn Phong cùng với bọn người tổ Long Nha đã xử lý những trang đình còn ngoan cố chống lại cuối cùng của Cổ Kiếm Sơn Trang, ngoại trừ lưu lại mấy người ở lại canh giữ ngoài cửa đại sảnh trang chủ, những người còn lại đều tiến vào trong đại sảnh.

Tô Bằng cùng với Tạ An cũng đi theo vào, nghe một người trong Thập Tam Ứng hô.

“Triệu ca ca, người nhìn bên này.”

Triệu Thu đi trước một bước, vòng qua bình phong bằng đá ở bên trong, sau khi tiến vào đại sảnh, vượt qua một số cơ sở trong đại sảnh, đi tới hậu đường, lại phát hiện trong hậu đường, có một rương đã được dời đi, phía dưới là một đường hầm.

“Chúng ta vào xem đi.”

Triệu Thu nói, người nọ trong Thập Tam Ứng gật đầu, Vạn Phong nhìn xung quanh, nói.

“Một nửa bảo vệ lối vào, chúng ta cũng đi theo xem xem.”

Mọi người dời cái rương kia ra hoàn toàn, mở tấm ván gỗ vốn là cửa mật đạo ra, từng bước từng bước theo thứ tự tiến vào bên trong.

Mọi người đi ở trong mật đạo, cảm giác trong mật đạo dường như có gió mát, giống như độ thoáng khí không tệ lắm, nhưng vẫn mơ hồ cảm thấy phía dưới có từng trận mùi hôi thối truyền đến, không ít người đã phải che mũi miệng lại.

Cứ như vậy, bọn người Tô Bằng đốt hộp quẹt, đi tới tầng dưới chót nhất.

Nơi này tựa hồ là một gian tù thất khổng lồ, ở phía ngoài tù thất, có sân, còn có cây đuốc, bởi vì tất cả mọi người đều cảm giác có gió thổi qua, biết rõ nơi này có chỗ thông gió, không lo lắng bị thiếu dưỡng khí mà chết, liền đốt ngọn lửa lên, còn tô Long Nha, từ trên người lấy ra một đồ gì đó giống như là cái chìa khóa, loay hoay phía trước tù thất một hồi, liền mở được cửa tù thất ra.

Mọi người đi đến bên trong, vừa bước vào nơi này, đột nhiên ánh lửa bên trong tự bùng sáng lên, khiến bọn người Tô Bằng cả kinh, nhưng bên trong cũng không có người nào cả.

Một người trong Thập Tam Ứng, dẫn đầu đi vào tù thất này, mới vừa vào liền phát hiện một vật gì đó được treo đang bay tới mình.

Lúc này người trong Thập Tam Ứng theo bản năng đẩy một cái, lại cảm thấy tay dính đầy dầu mỡ, nhìn kỹ thấy thứ bay tới là gì, vị hán tử tinh anh này không ngờ lại kêu lên một tiếng thất thanh “A”!

Chỉ thấy, mới vừa rồi đụng vào hắn, là một cái xác nữ bị treo lên... Chỉ là, da trên xác chết của cô gái này, thế nhưng lại đều bị lột đi hết rồi, một nửa thân thể cũng đã bị hư thối, còn lại thì bình thường, lộ ra thứ mỡ trơn ngấy màu vàng, theo ánh lửa bên trong phòng, có thể thấy một chân của thi thể cô gái này dường như còn bị đốt qua.

“Nôn...”

Thành viên trong Thập Tam Ưng này, thiếu chút nữa đã nôn ra thịt khô mà mình ăn trước khi vào trang, vội vàng lấy tay cố gắng che miệng lại, nhưng mà đang vừa mới che miệng lại phát hiện tay dính đầy mỡ trơn ngấy, lập tức nhớ tới đây là mới vừa rồi đụng đến mỡ người trên cái xác nữ bị treo kia, hần nhất thời không cách nào nhịn được liền “Nôn...” một tiếng phun ra.

Triệu Thu cũng cau mày, nhìn thoáng qua cái xác nữ này, nói.

“Nữ nhân này... Hẳn là lúc còn sống bị người ta lột sạch da, lại bị đốt chân phải, thiêu thật lâu rồi mới chết đi.”

Các thành viên tổ Long Nha phía sau, sắc mặt cả đám cũng hết sức khó nhìn, ở trong trò chơi giết người này, các thành viên tổ Long Nha này, trên tay mỗi người cũng có hơn mười mấy mạng người, nhưng mà cũng đều là tình thế bức bách, còn chưa bao giờ tiến hành qua cái loại hành hạ đến chết này.

“Chúng ta vào bên trong xem một chút đi.”

Vạn Phong ở phía sau nói, Triệu Thu tuy rằng sắc mặt cũng khó coi nhưng vẫn gật đầu, mọi người đi tiếp vào bên trong cái nhà lao này.

Sau khi đi vào, mọi người mới phát hiện, cái gì gọi là địa ngục nhân gian... bốn năm người bị đốt thịt bị một cái gậy trúc sắc nhọn xuyên thành một chuỗi, đang sống sờ sờ bị đốt cho đến chết, còn có bị cái cối đá nghiền sống cho đến chết, ở bên trong cũng có thể thấy dường như nơi này trước đó không lâu vừa mới tiến hành qua quá trình hành hạ đến chết, còn chưa có hoàn toàn rửa sạch.

Bọn người Tô Bằng, càng xem sắc mặt càng khó coi, không ít người có chút ghê tởm nôn khan, không ngờ, nhân tính của bọn người Cổ Kiếm lại có thể bị mất đến trình độ như vậy.

“Chúng có vô cùng xác thực, có cái địa lao này, việc ác của Cổ Kiếm liền đã rất rõ ràng rồi, cho dù là phái Thanh Thành cũng không thể bảo vệ được

hắn.”

Nhìn nơi này một lúc, Triệu Thu nói.

Tô Bằng đứng sau lưng Triệu Thu, nhìn một hồi lâu, hắn đột nhiên nói.

“Các người không cảm thấy kỳ quái sao? Nơi này rất nhiều người bị chết, cũng đều là chết một thời gian rất lâu rồi, nhưng thân thể cùng với nội tạng lại vẫn tương đối hoàn hảo, không có bị hư thối sinh giòi, đây không phải là chuyện rất kỳ quái sao?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, bọn người Vạn Phong và Triệu Thu cũng lập tức giật mình, xác chết trong địa lao này thật sự là được bảo tồn quá hoàn hảo...

Vào lúc này, bọn người Tô Bằng chợt nghe trong địa lao dường như truyền đến tiếng động kỳ lạ, mọi người đồng thời quay đầu lại, liền thấy trong địa lao, một cái hồ được chế tạo từ một tảng đá dường như có cái gì đó đang nổi lên.

Mọi người nhìn thấy, lập tức có một loại cảm giác nổi cả da gà, bởi vì thứ nổi lên trong cái hồ đó mà bọn họ thấy được, là một pho tượng bằng đá toàn thân màu đen, mà pho tượng này, dĩ nhiên là...

Chương 114: Pho tượng

Bọn người Tô Bằng thấy, mặt thất dưới mặt đất kia hẳn là ao máu, không ngờ lúc này lại hiện ra một pho tượng bằng đá đen bóng, mà gương mặt của pho tượng này thế mà lại là một khuôn mặt còn sống sờ sờ, một mặt người sinh trưởng ở trên pho tượng đá đen bóng này.

Thấy bọn người Tô Bằng, cái mặt sinh trên pho tượng kia, trong miệng phát ra một trận ngôn ngữ mà tất cả mọi người đều nghe không hiểu, thanh âm kia dường như là chú ngữ, khiến cho người ta có cảm giác loại ngôn ngữ này bản thân nó vốn đã mang theo một loại khí tức tà ác.

“Cái gì vậy?”

Người tuổi trẻ cầm đầu trong Thập Tam Ưng kia nhìn thấy, cho dù nhân số xuống dưới đây rất nhiều, cũng không khỏi cảm giác được rét lạnh cả lưng, một trận khí lạnh dâng lên, hấn vung tay lên, từ trên người rút ra một loại ám khí, bắn tới gương mặt trên pho tượng kia.

“Ngao!”

Ám khí kia, vừa vắn đánh vào trên mặt của pho tượng, chỉ nghe pho tượng này kêu thảm một tiếng, bỗng nhiên trong pho tượng lúc này bay ra một trận khói màu đen, quanh quẩn trong toàn bộ không gian.

“Cẩn thận! Có thể có độc!”

Triệu Thu nhìn thấy một màn này, lớn tiếng hô.

Mọi người thấy vậy, lập tức cũng đều tự bịt miệng mũi mình lại, bắt đầu thối lui chạy tới cửa ra vào của địa lao.

Một tên thành viên của tổ Long Nha vừa mới thối lui đến nơi cửa của địa lao, đột nhiên cảm giác sau lưng hình như là có người ôm mình lại, cái tay kia hình như có chút nhơ nhớp, thành viên tổ Long Nha này vốn tưởng rằng người cùng tổ, vừa định bảo đối phương buông tay, lại nhưng đột nhiên giật mình, thành viên trong tổ Long Nha không thể nào có người chơi đùa giống kiểu này được.

Hắn đột nhiên quay đầu lại, lại thấy một mặt người không có da mặt, trên khuôn mặt kia còn sinh đầy giòi bọt!

“Á!”

Dù là thành viên tổ Long Nha này kinh nghiệm tác chiến phong phú, nhưng loại tình huống khủng bố tinh thần này vẫn là lần đầu tiên trong đời gặp được, hắn không khỏi lớn tiếng kinh hãi kêu lên, nhưng mà đồng thời, tứ chi của hắn, bị thứ gì đó khóa lại.

Tô Bằng sau khi nghe được tiếng kêu sợ hãi kia, xoay đầu lại, phát hiện thành viên tổ Long Nha kia vốn đã thối lui đến cửa địa lao nhưng mà thân thể lại bị cái xác nữ không da ở gần cửa kia ôm lấy, các xác nữ không da kia

thể nhưng lại giống như là sống lại, nàng há cái miệng lộ ra hàm răng, dùng hai chân khóa lại thành viên tổ Long Nha kia.

“Yêu quái gì vậy?”

Vạn Phong thấy một màn như vậy, cũng há to miệng, thành viên kia trong tổ Long Nha cũng coi như là không kém, nhưng mà dù có dùng sức giãy dụa đến đâu đi nữa cũng giãy dụa không ra được sự kìm kẹp của hai chân xác nữ này.

Đồng thời, ngay lúc này, các thi thể khác trong phòng, giống như là trong nháy mắt đều được truyền cho sức sống tà ác, cho dù là mấy cái thi thể đã bị xuyên đốt thành chuỗi kia, hay là những thi thể chỉ còn dư lại nửa thân thể, hoặc các thi thể thiếu niên ở bên trong cối đá đều đồng thời di động.

“Chuyện gì đang xảy ra thế này?”

Thấy được một màn này, Vạn Phong cũng lông tóc dựng đứng, bối cảnh của trò chơi Tử Vong Luân Hồi là loại võ hiệp, xuất hiện loại cảnh tượng kỳ dị này hẳn vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

Những nhân sĩ giang hồ kia cũng bị hù dọa không nhẹ, loại cảnh tượng quý mị kỳ dị này cũng không phải ai cũng có thể gặp được, một người trong Thập Tam Ứng, chạy thoát đến gần cái cối xay lại bị một thi thể thiếu niên chỉ còn lại có nửa thân thể ôm trụ, một trong những Thập Tam Ứng này cũng là tuổi trẻ khí tráng, cổ lấy dũng khí, trường đao trong tay chém ra, chặt xuống trên thi thể của thiếu niên chỉ còn một nửa kia, chém vỡ đỉnh đầu của thi thể ấy.

Một nửa thi thể của thiếu niên kia gặp phải một đòn nghiêm trọng này lập tức bất động, thành viên này của Thập Tam Ứng thấy thi thể bất động, mới thu hồi lại trái tim vốn bị dọa sợ cho chết khiếp, há mồm hô.

“Thứ này rất yếu, chỉ cần chém rơi đầu... A!”

Ngay khi hắn vừa mới nói xong câu đó, đột nhiên, hắn kêu to lên, chỉ thấy nửa cái đầu của thi thể thiếu niên vốn đã thối rữa kia lại động đậy, bò lên

phía trước, lấy tay kéo lại bắp chân của người này, lộ ra nảo trắng lòa, liền đã tiến lên hướng về phía bắp chân của người này cắn một cái.

Nhất thời trong nháy mắt cả địa lao đại loạn, các loại thanh âm la lên nhất thời dồn dập.

Ngay khi bọn người Triệu Thu, Vạn Phong còn cuống quít không có đối sách, Tô Bằng đột nhiên quay đầu lại, nhìn pho tượng bằng đá đen bóng đầy quỷ dị trong ao máu kia.

““Là người giờ trò quỷ!”

Trong miệng Tô Bằng hét lớn một tiếng, khi nói chuyện liền từ bên trong cái giáp ở khuỷu tay rút ra một thanh Phi Dao, đột nhiên chém ra, Phi Dao xẹt qua một tia màu bạc, bắn thẳng vào cái mặt người trên pho tượng kia.

“Keng!”

Phi Dao trực tiếp bắn trúng trên trán của cái mặt người ở pho tượng đá đen bóng kia, phát ra thanh âm như chém vào quả bí đao, pho tượng đá đen bóng đó hét thảm một tiếng, đồng thời trên mặt phát ra sương mù màu đen, giống như là lập tức tiêu tán.

“Răng rắc...”

Sau khi Tô Bằng Phi Dao trúng cái đầu pho tượng này, toàn bộ pho tượng đá đen bóng cũng đồng thời vỡ vụn, biến thành đá vụn, ngã ở trong ao máu.

Trong nháy mắt pho tượng đá đen bóng này vỡ vụn, những thi thể trong địa lao cũng đồng thời phát ra tiếng rú bi thảm, trong thân thể tản mát ra sương mù màu đen, đồng thời nhanh chóng đã bị hư thối, sinh giòi, rất nhanh liền biến thành một bãi xương trắng.

Mọi người trong địa lao, thấy một màn như vậy đều kinh hồn chưa định, hai mặt nhìn nhau...

...

“Những cái này đều do nguyên nhân gì làm ra, phía trên còn có một cái mặt người, không biết nguyên nhân gì, suy nghĩ của tảng đá này trở thành có khuynh hướng cảm xúc như người bình thường, tựa hồ là tảng đá thân thể hóa.”

Thấy trong địa lao đã tạm thời an toàn, Vạn Phong chỉ thị hai thành viên tổ Long Nha, đi đến ao máu đem đầu của pho tượng đá đen bóng kia lấy đến đây, cùng với Tô Bằng và Triệu Thu nhìn hồi lâu.

“Có lẽ cái này chính là nguyên nhân thân thể Cổ Kiếm không e ngại đao kiếm, hiện tại xem ra có lẽ thật sự có một chút tà thần hoặc là tà linh, yêu cầu những máu thịt thân thể này hiến tế hơn nữa còn dâng sức mạnh cho Cổ Kiếm.

Tô Bằng nhìn cái đầu này, nói với Triệu Thu và Vạn Phong.

“Có lẽ là như vậy... Có điều, chuyện này đã vượt ra khỏi phạm vi phó bản tiến công chiếm đóng Cổ Kiếm Sơn Trang lần này của chúng ta, chỉ có thể mang về, giao nộp cho tổ Âm Kiêu của các người để nghiên cứu, có lẽ vẫn còn một nhiệm vụ cao cấp hơn.”

Vạn Phong nhìn cái đầu trong tay này, suy nghĩ một chút nói với Tô Bằng.

“Có lẽ là vậy...”

Tô Bằng phụ họa theo đuôi, nghĩ đến quyển nhật ký của Cổ Kiếm còn có bút ký của sơn trang ở trong túi Càn Khôn của mình, có lẽ có thể từ nơi đó tìm ra được một số tin tức của Tà Thần này.

Lúc này Triệu Thu đã xoay người lại, đi xem xét tình hình thương thế của các bằng hữu giang hồ của hắn, thành viên họ Cung của Thập Tam Ưng kia, chân bị cái thi thể sống lại cắn một cái, lúc này sưng lên một chút, nhưng không thấy có bị lây nhiễm gì.

“Chuyện của Cổ Kiếm Sơn Trang, cứ để kết thúc như vậy đi, chúng ta thu dọn Cổ Kiếm Sơn Trang một chút, nhìn xem thử có cái Chiến lợi phẩm gì đáng giá không thì mang đi, sau đó chuyện liền giao cho tổ Âm Kiêu kết thúc công việc đi.”

Vạn Phong có chút mệt mỏi nói, trận chiến hôm nay đã khiến cho tổ Long Nha tổn thất một thành viên, thân làm tổ trưởng, trong lòng Vạn Phong không thể không có cảm xúc gì.

...

Bọn người Vạn Phong, lục soát bên trong Cổ Kiếm Sơn Trang một phen nữa, cuối cùng tìm ra một kho phòng nhỏ được che giấu, bên trong có một vạn lượng bạc trắng cùng với một trăm lượng hoàng kim, mà ở trong một địa lao khác, đã tìm được hơn bốn mươi nữ tử và đứa trẻ.

“Như vậy đi, tối nay, đã kết thúc...”

Sau khi lục soát hết thấy, hơn nữa đã có người logout báo cho tổ Âm Kiêu với tổ Dũng sĩ lại đây giao nhận nhiệm vụ, Tô Bằng, Triệu Thu, còn có Vạn Phong, đứng ở đại sảnh trang chủ, đồng thời thở phào nhẹ nhõm...

Tô Bằng đăng xuất khỏi trò chơi, lúc này trong phòng máy của tổ Âm Kiêu, các thành viên khác đều đang bận rộn tiến hành công việc, đều đang ở trong trò chơi, lúc này thoát khỏi trò chơi chỉ có hai người Tô Bằng cùng với Triệu Thu.

Hai người buông lỏng thân thể có chút mệt mỏi, cùng nhau đi tới cửa, nhìn vào nhau, cười khò với nhau một tiếng, không ngờ, nhiệm vụ phó bản hôm nay, vượt quá dự tính tiêu hao tiêu hao tâm lực.

“Cũng đã một giờ sáng rồi... Ngày mai người vẫn thức dậy sao?”

Triệu Thu nhìn thoáng qua thời gian, nói với Tô Bằng.

“Ta gần đây tinh lực dư thừa.”

Tô Bằng trả lời, Triệu Thu gật đầu, nói.

“Nếu đã có tinh lực như vậy đi ngủ bù một giấc đi, ngày mai đi đến nơi ta đã nói với người đi.”

Nói xong, hần nhẹ gật đầu với Tô Bằng, liền rời khỏi phòng máy của tổ Âm Kiêu.

“Võ quán đó sao?”

Tô Bằng vân vê cái thẻ hội viên vẫn còn để trong túi áo kia, nhìn bóng lưng Triệu Thu rời đi, trong lòng suy tư...

Chương 115: Hội quán

Tô Bằng trở lại phòng của mình, từ trong túi áo, lấy ra thẻ hội viên mà Triệu Thu đã đưa cho mình, trong đầu suy tư về chuyện mới vừa xảy ra.

“Tổ Long Nha lại chết một nhân vật trong trò chơi.. Nếu suy đoán của ta lúc trước là chính xác, vậy thành viên trong tổ Long Nha bị chết đi kia, không lâu sau, cũng sẽ...”

Trong lòng Tô Bằng suy tư, cái chết của thành viên tổ Long Nha kia vô cùng thể thảm, thân thể giống như là bị phanh thây, nếu quả thật giống như mình suy đoán, như vậy không đến mấy ngày...

“Mấy loại chuyện như vậy cuối tuần nên chú ý tin tức trong báo Hải Thị một chút... Nếu, người nọ quả thật giống như mình đoán, chết trong hiện thực, hơn phân nửa cũng sẽ giống như là Tiểu Lâm, Phó Khang, tình trạng chết giống như trong trò chơi, xem bộ dạng hấn chết yếu trong trò chơi, căn bản không khác gì phanh thây, chuyện lớn như vậy, trên báo chí không thể không đăng lên.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, nghĩ đến đây, hấn lấy ra điện thoại di động nói đến thiết bị theo dõi trong công ty.

Có thể là bởi vì ngày mai là ngày nghỉ, nên chưa có ngủ, máy tính vẫn còn đang mở, lúc Tô Bằng dùng di động nhập vào máy tính của Thiên Quân, điều tra video theo dõi trên phòng máy của tổ mới rồi, điều chỉnh một hồi, vừa hay nhìn thấy đồng nghiệp công ty vừa mới có nhân vật chết đi trong trò chơi kia vẻ mặt xui xẻo bị bảo tiêu đưa đến văn phòng của Thiên Quân, qua hai mươi phút sau cầm một phong thư đi ra ngoài, có thể là tiền lương bồi thường của ba tháng sau mà công ty cho hấn, sau đó người này cũng chẳng thu dọn gì, từ trong phòng mình chụp lấy một cái áo khoác, sau đó đã bị bảo an đưa ra khỏi công ty.

“Xem tình hình thì Thiên Quân đã sớm có chuẩn bị, cho dù như thế nào cũng không thể để cho người này chết ở công ty...”

Trong lòng Tô Bằng hiểu rõ, đóng di động lại.

Sau đó, Tô Bằng lấy ra thẻ hội viên mà Triệu Thu đã đưa, nhìn một hồi, chỉ thấy trên đó viết “Hội quán Long Lang”, sau đó là địa chỉ, còn có chữ ký của Triệu Thu.

“Từ khâu khí ngày đó Triệu Thu đến tìm mình nói chuyện mà xem xét, hẳn hình như cũng biết một số manh mối... Xem ra, ta hẳn là nên tiếp xúc với hắn một chút, dò xét lai lịch của hắn, nói không chừng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn... Ngày mai cái hội quán này hẳn là phải đi rồi.”

Trong lòng Tô Bằng suy ngẫm, xác định lịch trình của ngày mai.

...

Ngày hôm sau, Tô Bằng từ sớm đã tỉnh lại, vọt đi tắm nước lạnh, hẳn cảm giác tổ chất của thân thể mình càng ngày càng tốt, cho dù là dưới loại thời tiết này mà tắm nước lạnh hẳn cũng sẽ không có cảm giác gì cả, ngược lại còn có cảm giác tinh lực càng lúc càng dư thừa.

Thấy thời gian còn sớm, Tô Bằng liền mở máy tính lên, tra một chút về hội quán Long Lang này, lại không thấy xuất hiện bất kỳ cái tin tức hữu dụng gì.

“Có vẻ rất thần bí...”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Sau đó xem thêm một số tin tức, ăn xong điểm tâm, sau khi đem nhẫn trò chơi giao cho Thiên Quân, Tô Bằng ra khỏi công ty, lúc này đã là tám giờ rưỡi sáng, Tô Bằng kêu một chiếc xe taxi, lên xe báo địa chỉ của hội quán Long Lang, tài xế đạp van xuống, xuất phát đến đó.

Qua hơn bốn mươi phút, Tô Bằng đã đến hội quán, sau khi trả tiền xe Tô Bằng xuống xe, nhìn qua bảng tên bằng gỗ không lớn lắm, cực kỳ lạng lã, trên đó viết bốn chữ to bằng bút lông “Hội quán Long Lang”.

“Thư pháp không tệ.”

Tô Bằng nhìn thoáng qua, cảm thấy chữ viết trên chiêu bài của hội quán này rất có nghệ thuật, nhưng cũng không có để ý nhiều, đi vào trong quán.

Tiến vào cửa của hội quán này, Tô Bằng mới phát hiện, hội quán này không ngờ là được xây dựng dưới mặt đất, hơn nữa lối đi vào là một cái thông đạo rất chật hẹp, thậm chí chỉ có thể cho một người đi.

“Hình như có chút chật hẹp... Không giống như là hội quán cao cấp lắm...”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, đang nghĩ ngợi, đột nhiên phía trước xuất hiện một lan can lưới sắt làm bằng inox, một giọng nói từ bên trong truyền ra, nói.

“Người là ai? Nơi này là hội quán tư nhân, không tiếp khách lạ.”

“Ta là người do Triệu Thu giới thiệu tới.”

Tô Bằng đã thấy, thanh âm được truyền tới từ một cameras cùng với máy biến điện năng thành âm thanh được lắp đặt trên hàng rào, hần ngẩng đầu hướng về phía cameras mà nói, nói xong từ trong túi áo lấy ra thẻ hội viên mà Triệu Thu cho mình, quơ quơ lên.

“Triệu Thu giới thiệu tới?”

Người phía sau máy giám thị dường như có chút ngoài ý muốn, Tô Bằng nghe thấy phía sau hàng rào inox truyền đến tiếng mở khóa, sau đó, từ một bên thông đạo không ngờ lại mở ra một cánh cửa ngầm, một người mặc y phục không phân biệt được màu sắc tiến đến.

Tô Bằng nhìn thoáng qua người này, lập tức cảm giác có chút không tầm thường, người này mặc y phục màu sắc loang lổ, tuy rằng có chút giống như công nông dân làm trong các công trình dưới đất hay mặc, nhưng với nhãn lực của Tô Bằng không khó nhận ra đây là quân phục tiêu chuẩn của chiến đội hải lục quân Hoa Kỳ, chất lượng so với những thứ hàng khác là không thể so sánh nổi, giá tiền cũng xa xỉ... Theo giá trên mạng, một bộ quân phục như vậy ít nhất cũng phải sáu ngàn nhân dân tệ.

Một bộ y phục như vậy mặc ở trên người một tên có thể là làm chức vụ giữ cửa kia, nhiều ít cũng lộ ra vẻ có chút khiến người ta kỳ quái, nhưng đồng thời, cũng làm cho Tô Bằng cảm giác được cái chỗ này có thể không đơn giản giống như bề ngoài.

“Người là người do Triệu Thu giới thiệu tới? Thẻ hội viên đâu?”

Người giữ cửa này nhìn thoáng qua Tô Bằng, hỏi hẩn.

Tô Bằng đem thẻ hội viên cầm trong tay đưa tới, người này cúi đầu nhìn thoáng qua, sau đó nhìn Tô Bằng, mới gật gật đầu, mở cửa sắt inox ra.

Tô Bằng đi vào, người này đem thẻ hội viên trả lại cho Tô Bằng, Tô Bằng khẽ gật đầu, liền đi xuống phía dưới.

Tô Bằng đi đến tận cùng của cái thông đạo này, phát hiện có một cánh cửa, đưa tay đẩy cửa ra, trong giây lát, Tô Bằng cảm giác được cái gì gọi là bỗng chốc sáng sủa.

Chỉ thấy đằng sau cánh cửa này, diện tích trước mặt đột nhiên mở rộng, xuất hiện một gian phòng rộng chừng hai trăm mét vuông, nhưng chỉ là một đại sảnh mà thôi, hơn nữa được lắp đặt thiết bị cực kỳ xa hoa, trên mặt đất trải thảm đỏ, trên vách tường đều được ốp gạch, còn có hai bên trang trí đầu dã thú, một sói một gấu treo trên vách tường.

Hai đầu thú này đều đang há rộng miệng, giống như đang gặm hết, dường như vẫn uy mãnh tàn khốc giống như lúc còn sống, khiến người ta nhìn liền có một loại cảm giác gia tăng adrenalin, Tô Bằng nhìn mấy lần, càng thêm xác định nơi này không phải là chốn tầm thường.

Đang nhìn, đột nhiên từ trong phòng có một người đi ra, diện mạo của người này có chút khiến người ta ôm bụng cười, tuổi tác mặc dù không lớn, nhưng má đầy thịt béo lại còn nhiều ngấn mỡ, thoạt nhìn giống như là một con chó Nhật, trên ngực mặc một bộ vest bồi bàn, bên tai đeo một bộ ống nghe điện thoại bluetooth, cách ăn mặc giống như là quản gia hoặc là quản lý đại sảnh khách sạn vân vân

Hắn cũng nhìn thấy Tô Bằng, đi tới, đầu tiên là nở nụ cười khiến người ta có cảm giác hơi khiêm tốn, nói.

“Chào ngài, ta là quản lý nơi này Cáp Ngọc Lâm, nhìn tiên sinh rất lạ mặt, là lần đầu tiên tới sao?”

“Ừm.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, Cáp Ngọc Lâm này thoát nhìn bộ dáng khôi hài, nói chuyện tiếp đãi người khác thì cũng ổn lắm.

“Tiên sinh lần đầu tiên tới đây, nhưng có chút không khéo... Hôm nay không có thi đấu lô đài... Có điều một số giải trí thông thường vẫn có, ngài có định tham quan khu vật lộn một chút, hay là đi chơi vài ván bài thử vận may một chút không?”

Cáp Ngọc Lâm vẫn nở nụ cười nhìn Tô Bằng, chẳng qua là không thể không nói, hắn không cười cũng còn đỡ, vừa cười lên lập tức khiến người ta có cảm giác nịnh nọt.

“Sòng bạc ngầm dưới đất?”

Tô Bằng nghe thấy những lời này, lập tức liên tưởng tới loại đó, trong lòng cảm thấy giật mình, Tô Bằng lắc lắc đầu, nói.

“Ta tạm thời không muốn đi đánh bài, ta đi tham quan khu vật lộn một chút vậy.”

“Được, ngài chờ giây lát.”

Cáp Ngọc Lâm cười híp mắt nói, sau đó đi xuống nút cười tùm tùm trên ống nghe điện thoại bluetooth, nói.

“Tiểu Ngọc, tìm một người ra ngoài tiếp đãi khách đi tham quan khu vật lộn.”

Trong tai nghe ồn ào một trận, dường như có người đang đáp lời, không bao lâu, một cô gái bên trong mặc áo sơ mi trắng, thắt nơ đỏ, bên ngoài mặc áo

com lê màu rượu đỏ, mặc quần dài màu đen mang giày cao gót đi ra, cười dịu dàng nghênh tiếp Tô Bằng, nói.

“Ông chủ, xin mời đi bên này.”

Nói xong liền đi về phía bên trái.

Tô Bằng gật đầu, cùng với cô gái phục vụ này đi về phía bên trái, thông qua một cánh cửa, lại đi qua hai cái hành lang, rốt cuộc đi tới một không gian thật lớn.

“Ồ, nơi này thật là rộng rãi.”

Tô Bằng đi vào, phát hiện nơi này như là cái động thiên (chỉ nơi ở của Thần Tiên), nơi hai người đang đứng là một không gian giống như hầm trú ẩn cực lớn, trần nhà cách mặt đất ít nhất phải đến tám chín mét, không gian này sợ là phải hơn một ngàn mét vuông, mà ở bốn phía chỗ này có rất nhiều lôi đài, còn có thính phòng.

“Đúng vậy tiên sinh, nơi này vốn là một hầm trú ẩn, được ông chủ của chúng tôi mua lại cải tạo thành bộ dạng bây giờ, nơi này dù chứa mấy trăm người cũng hoàn toàn không thành vấn đề, mỗi tháng ở chỗ này sẽ cử hành thi đấu lôi đài trên bốn sân.

Nữ phục vụ phía trước quay đầu lại cười nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, quét nhìn một vòng, hần nhãn lực không tệ đã thấy được Triệu Thu.

Chỉ thấy, trên một lôi đài không xa ở phía trước, Triệu Thu đang mặc một thân trang phục đời Đường đang động thủ cùng với một nam nhân thân cao khoảng một mét chín toàn thân đầy cơ bắp, đánh cũng coi như kịch liệt.

“Cám ơn, có điều ta muốn tự mình đi tham quan, không cần cô đi cùng.”

Tô Bằng phát hiện Triệu Thu, nói với nữ phục vụ trước mắt.

Nữ phục vụ kia nghe xong, cũng không thấy kỳ quái, chỉ là lại giới thiệu nói.

“Được, nơi này là khu vật lộn, bên phải đại sảnh chính là phòng giải trí, có rất nhiều hạng mục tiêu khiển vui chơi có thể giải trí, ông chủ nếu xem chán, có thể đi qua nơi đó thử vận may một chút.”

Tô Bằng gật đầu, nữ phục vụ kia liền đi ra ngoài.

Tô Bằng thấy nữ phục vụ kia đã đi xa, tự mình chậm rãi đi qua lối đi kia, chỉ thấy chung quanh đài đã có đông đúc người vây quanh lấy, lại không muốn chen chúc vào, trên thân thể cả đám đều là cơ bắp cuộn cuộn, có mấy người cơ thể giống như là măng xà cơ bắp quấn quanh ở trên người, những người này đều đang tập trung tinh thần nhìn hai người đang thi đấu trên lôi đài.

Tô Bằng cũng nhìn về phía lôi đài, chỉ thấy Triệu Thu mặc trang phục đời Đường trên lôi đài đối mặt với đối thủ thân cao hơn hẳn mười phân, cường tráng to lớn giống như voi châu Phi, vóc người so với hắn to hơn ba lần, bộ dạng còn giống như là rất thành thạo, đối phương không ngừng vung quyền, chân đá tay đấm, xem ra rất có sức mạnh, rất cương mãnh, cũng có bản lĩnh vật lộn cố định, nhưng vẫn mãi không đụng đến được Triệu Thu, thân hình của Triệu Thu linh hoạt giống như là một con rắn, không một tiếng động đã di chuyển đến sau lưng đối phương.

Lúc này, Triệu Thu trên lôi đài, vẫn có thừa lực quan tâm đến dưới đài, hắn dường như đã thấy Tô Bằng đến rồi, có chút gật gật đầu, mà lúc này, đối thủ giống như voi châu Phi kia đánh mãi không đụng đến được Triệu Thu, không khỏi tức giận, gầm rú một tiếng, thân thể giống như là một chiếc xe tăng xông qua.

Triệu Thu nhưng không có chút nào để ý, chỉ là khóe miệng lộ ra vẻ mỉm cười, sau đó thân thể đột nhiên vút lên trời cao, hai tay bắt được trên đầu voi châu Phi kia, sau đó đứng chổng ngược trên không trung rồi trở mình đứng sau lưng voi châu Phi, nhẹ nhàng đá một cước vào sau đầu gối của người nọ, voi châu Phi kia lập tức gọi một tiếng quỳ gối trên lôi đài, sau một chiêu này của Triệu Thu, voi châu Phi này kêu lên một tiếng đau đớn liền ngã ở trên lôi đài, mất đi ý thức.

Người vây xem xung quanh vang lên tiếng vỗ tay rả rích, Tô Bằng cũng vỗ tay theo.

Triệu Thu nhưng lại hết sức bình tĩnh, đi đến bên cạnh lôi đài, tay dựa ở trên vòng bảo hộ, từ trong lòng ngực móc ra bầu rượu màu bạc của hắn, mở nắp ra uống một ngụm, sau đó nói với Tô Bằng.

“Tới rồi sao, thế nào, có hứng thú cùng ta chơi một ván không?”

Chương 116: Người là ai?

“Ta liền không được, mặc dù ta không quá thích tự coi nhẹ mình, nhưng nhìn chiêu thức vừa rồi của ngươi, cũng biết không phải cùng một cấp bậc với ngươi.”

Tô Bằng khẽ cười, ở dưới lôi đài nói với Triệu Thu.

“Đừng mất tin tưởng với bản thân, tiềm lực của người nói không chừng lúc nào đó sẽ bạo phát ra, đi lên thử chút, ta sẽ không xuất toàn lực, chỉ là trao đổi.”

Triệu Thu phát phát tay, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, khẽ cười, nói.

“Tốt, nếu ngươi muốn thu thập ta, ta cũng chỉ đành phụng bồi, chờ chút.”

Nói xong, Tô Bằng nhìn thử bốn phía, phát hiện bên cạnh có một cái bàn, liền đem áo khoác của mình đặt ở trên mặt bàn, đồng thời cầm một bộ bao tay trên mặt bàn, mang trên tay, vừa hít.

Làm nóng thân thể, Tô Bằng đi vào góc lôi đài, tay vịn ở một góc trụ của lôi đài, sau đó thả người, thân thể chống trụ lôi đài, xoay người nhảy lên lôi đài.

“Tốt! Thân thủ rất linh hoạt!”

Triệu Thu nhìn thấy, cổ vỗ tay, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng hơi khẽ gật đầu, bản thân hắn từng qua huấn luyện thuật vật lộn, học chính là mấy thứ như tán đả, quyền anh, còn cả Quân Thể quyền, với năng lực độ sức vật lộn của bản thân có tin tưởng cố định, vừa rồi thấy thân

thủ Triệu Thu, hẳn là tương đối khá, ngấm lại lên lời đài chơi một chút, cũng sẽ không phải sinh tử tương bác, vừa vặn cũng thử xem bản lĩnh Triệu Thu, liền lên lời đài.

“Thế nào? Không cần làm nóng người nữa sao?”

Triệu Thu thấy Tô Bằng đã lên lời đài, lại uống một ngụm rượu, sau đó đưa hẳn ném bầu rượu xuống bàn dưới đài, quay đầu lại nói với Tô Bằng.

“Không cần, thân thể của ta tùy thời bảo trì một trạng thái rất tốt.”

Tô Bằng phát phát tay cánh tay, đánh hai chiêu quyền anh, nói với Triệu Thu.

“Tốt, đến đây đi.”

Triệu Thu cũng giãn giãn người, chậm rãi đi tới bên Tô Bằng.

Tô Bằng vung hai quyền, tìm một số cảm giác, chân lập tức đập lên bộ pháp quyền anh, vọt về phía Triệu Thu, sau đó tay trái tựa hồ không khom cánh tay, trực tiếp đánh hai quyền với Triệu Thu.

Hai quyền này, cũng có chú trọng... Người thường lúc đánh nhau, lúc đánh người đều là vô ý thức thu khuỷu tay, sau đó lại vung quyền ra ngoài, cảm giác giống như là có thể tăng lớn lực sát thương, thật ra hiệu quả rất không rõ ràng, người ngoài nghề còn dễ bầm tím khuỷu tay, mà hai quyền của Tô Bằng, lại trực tiếp đâm ra, giữ một “Quyền hình” đầy đủ, lại giảm bớt động tác rút khuỷu tay, nhưng thứ quyền trong quyền anh, làm phải đúng lúc, nếu người thường, gặp phải loại công kích này, sẽ không kịp phòng ngự, trực tiếp trúng quyền.

Nhưng mà Triệu Thu cho thấy rõ một thân công phu trong người, chân điểm nhẹ hai cái, liền bay ra sau, thân hình rất là tiêu sái.

Tô Bằng liên tục hai quyền không đánh trúng Triệu Thu, nhưng cũng trong dự liệu, chỉ thấy chân hắn phát lực, xông về trước hai bước, sau đó một cước làm trực, chân cao liền co lại đá qua.

Triệu Thu lại lui về phía sau một bước, không gian sau lưng hắn đã không còn hơn, nhưng Triệu Thu cực kỳ linh hoạt, thấy Tô Bằng tựa hồ có xoay người một cái, giống như lộ ra khe hở, liền giẫm một cước về phía sau, thân thể phóng tới trước, tựa hồ muốn một quyền đánh ngã Tô Bằng.

Nhưng mà không ngờ chính là, thân thể Tô Bằng xoay nửa vòng, quay người lại hất chân sau đá ra ngoài, chân này mang theo lực lượng xoay người lại, còn lớn hơn lực chân đầu, độ cao này vừa vặn có thể trúng mặt Triệu Thu, nếu trúng mặt, sau này khuôn mặt Triệu Thu cũng không cần nhìn nữa.

“Tốt!”

Triệu Thu gặp một cước đột ngột này, không có chút kinh ngạc nào, ngược lại kêu một tiếng tốt, chỉ thấy hắn đột nhiên dựng thẳng một cánh tay, tựa hồ muốn lấy tay ngăn lại công kích này.

Tô Bằng khoe mắt dư quang thấy phản ứng của Triệu Thu, trong lòng đã xác nhận, một cước này chỉ sợ cũng sẽ làm Triệu Thu mất đi sức chiến đấu, hai chân này mặc dù thoát nhìn bình thường, nhưng là mình từng khổ luyện, tiết tấu lực đạo trong đó đều cực kỳ cương mãnh, người bình thường cho dù tránh thoát cước thứ nhất, cũng sẽ bị cước thứ hai đá trúng, nếu bằng vào phản ứng bản năng, dùng cánh tay để ngăn cản, vậy thì cánh tay kia hơn phân nửa sẽ bị đá phé, không gãy xương cũng ít nhất bị sưng, không thể dùng.

Nhưng mà, ngay khi Tô Bằng cho rằng cú đá này đã kết thúc thời điểm chiến đấu, trên chân của mình lại truyền đến một loại xúc cảm khác thường.

Chân của Tô Bằng rút cước đá vào trên cánh tay Triệu Thu, nhưng mà, Tô Bằng cảm giác, cũng không như đá trúng cơ thể người, ngược lại giống như là đá trúng một cây trụ sắt, hơn nữa còn là trụ sắt có điện, chẳng những cứng rắn dị thường, còn có một cỗ lực lượng chấn động, một cỗ lực lượng phản chấn mãnh liệt, khiến thân thể Tô Bằng trực tiếp bay rút ra ngoài, hạ xuống xong, hai chân Tô Bằng dẫm nát trên lôi đài liên tục lui lại mấy bước, mới giảm bớt lực lượng phản chấn này.

Một chân Tô Bằng đứng ở trên lôi đài, một chân khác không ngừng dùng cước chưởng giẫm trên mặt đất không ngừng vặn vẹo, lực lượng phản chấn trên cánh tay Triệu Thu, bây giờ còn lại kinh lực còn chưa tiêu trừ, trên chân giống như là bị điện giật, hơn nữa còn giống như bị kim đâm, hết sức khó chịu.

Sau khi rơi xuống đất, Tô Bằng không công kích cũng chẳng né tránh, mà nhìn Triệu Thu, trong mắt nghi hoặc hỏi.

“Người đây là...”

“Ha ha, có lẽ người đoán chính xác.”

Triệu Thu hơi khẽ cười nói, Tô Bằng cũng không nói hết, nhưng Triệu Thu lại nghe hiểu, bởi vì, loại dị trạng vừa rồi, chỉ có trong trò chơi luân hồi tử vong, kỹ năng thi triển “Nội lực quán chú”, mới có hiệu quả.

Lúc trong lòng Tô Bằng còn kinh nghi bất định, Triệu Thu thấp giọng quát.

“Chú ý, ta tiến công đây!”

Nói xong, chân hần liền bày bộ pháp, hai chân giống như là cái chổi quét rác, quét lấy mặt đất, công kích về phía Tô Bằng.

Tô Bằng giữ vững tinh thần, đạp mạnh hai chân, chân kia cảm giác khôi phục một ít, hai tay hấn dựng thẳng lên, bày tư thế, chuẩn bị đón đánh công kích của Triệu Thu.

Triệu Thu nhào người lên, hai tay không ngừng công kích, phương thức công kích sử dụng, không phải tán đả cũng không phải quyền anh, mà giống như là tán thủ, Tô Bằng cảm giác có chút là lạ, luôn cảm giác phương thức công kích của Triệu Thu, có chút quen mắt.

Tô Bằng sử dụng mấy giá thức cách đầu, sau khi đỡ công kích của Triệu Thu, lại cảm giác hai tay có chút đau đớn, trên hai tay Triệu Thu, còn lực đạo quý dị vừa rồi ngăn chặn cú đá của mình, va chạm cơ thể với hấn, Tô Bằng cảm giác mình ăn không ít thiệt thòi.

“Cẩn thận!”

Vào chính lúc này, Triệu Thu đột nhiên vẻ mặt biến đổi, trong lòng Tô Bằng cả kinh, hấn thấy biểu lộ của Triệu Thu, giống như là cực kỳ chăm chú, hơn nữa, một chiêu kế tiếp, cũng cực kỳ âm độc, chỉ thấy Triệu Thu hoành quyền đánh tới, sau khi bị Tô Bằng lấy tay đỡ, đột nhiên quay người lại, thân thể cúi thấp, đột nhiên trở ngược một trào, liền hướng dưới đũng quần Tô Bằng chộp tới!

Trong nháy mắt, Tô Bằng cảm giác một cỗ khí lạnh từ dưới đốt xương của mình trực tiếp xông lên trán, một chiêu này của Triệu Thu lực độ không nhỏ, mình bị hấn chụp dưới đũng quần, tính phúc đời này coi như giao lại đây, Tô Bằng trong nháy mắt, giống như là mèo bị người dẫm vào đuôi, lập tức lỗ chân lông toàn thân đều co rút nhanh, thân thể không biết lực lượng từ đâu ra, đột nhiên luồn lên, cú nhảy này không tầm thường, không ngờ nhảy lên hai ba mét, từ trên đầu Triệu Thu, trực tiếp nhảy qua.

Tô Bằng nhảy lên trên không trung, mới giật mình phát hiện, sao mình nhảy lên cao như vậy? Vận động viên nhảy cao Jordan, cũng chưa chắc nhảy cao như mình bây giờ, mà chưa hết, liền trên không trung, lực lượng khó hiểu xuất hiện trong thân thể Tô Bằng thoáng cái biến mất, hấn giống như là trên không trung đột nhiên mất đi động lực, ngã xuống.

Có điều cũng may, thân thể Tô Bằng coi như linh hoạt, sau khi mất đi động lực trên không trung, kịp thời điều chỉnh tư thế rơi xuống, sau khi rơi xuống trực tiếp lặn một vòng, hóa giải lực đạo, miễn làm bị thương đầu gối, mà Triệu Thu, cũng chẳng tiếp tục truy kích.

Tô Bằng lặn lộn một chút, lập tức ngồi chồm hồm, cảnh giác nhìn Triệu Thu, vừa rồi Triệu Thu kia, nếu đánh thực, mình gần như sẽ đoạn tử tuyệt tôn, không thể nói đối phương ra tay không âm độc.

“Ha ha... Quả nhiên, “Tiềm năng” của người, luôn ở lúc gặp nguy hiểm mới có thể bạo phát ra.”

Triệu Thu lúc này, cười ha hả quay đầu lại nhìn Tô Bằng, giống như vừa rồi không phải hấn ra tay.

“Triệu Thu... trò đùa này hơi quá đó...”

Tô Bằng nói với Triệu Thu, Triệu Thu nghe xong lắc đầu, nói.

“Nếu không phải đem người bức đến tình huống vô thức bản thân cũng cảm giác được sẽ gặp nguy hiểm, người có thể phát huy ra năng lực tiềm lực vượt xa thân thể người sao? Vừa rồi người nhảy lên rất cao? Hai mét? Hay là ba mét?”

Trong lòng Tô Bằng cũng kinh dị, mình vừa rồi trong nháy mắt đó, không ngờ giống như đã tìm đến cảm giác thi triển khinh công ở trong trò chơi, dưới lòng bàn chân thoáng cái liền sinh ra lực lượng, lặn không còn có lực đạo duy trì, chỉ là sau khi giật mình lấy lại tinh thần, hết thấy liền khôi phục bình thường.

Tô Bằng chậm rãi đứng lên, nói với Triệu Thu.

“Người... biết thứ gì sao? Hoặc là, chuyện vừa rồi, ở trong dự liệu của người?”

“Ha ha... Có một số chuyện muốn cùng người nói...”

Triệu Thu nhún nhún vai, nói.

“Ở đây không tiện trò chuyện, ra sau đi.”

...

Hai người Tô Bằng cùng Triệu Thu xuống lôi đài, Tô Bằng mặc áo khoác, cùng Triệu Thu đi đến góc sân.

“Tô Bằng, ngươi có biết ngươi cách tử vong, chỉ còn thời gian hai tuần không?”

Đi ra sau, câu nói đầu tiên mà Triệu Thu mở miệng, liền ngửi khí kinh người.

“Hửm?”

Tô Bằng nghe xong, ánh mắt không khỏi nhìn thẳng vào Triệu Thu.

“Ha ha... Chớ có trách ta dọa ngươi, đối với chuyện của ngươi, ta biết rất nhiều... Tỷ như, ta biết ngươi trong mấy tuần trước, mắt thấy một tên thành viên tổ Dũng sĩ chết ở trước mặt ngươi, kẻ giết người, là một hắc y nhân tóc ngắn đầu cua, đúng không?”

Triệu Thu lại nói với Tô Bằng.

Tô Bằng lần này nghe xong, lập tức cảm giác được trên người có chút âm lãnh, hắn nhìn về phía Triệu Thu, nói.

“Làm sao ngươi biết?”

“Việc này không trọng yếu... Ta còn tin tức mà ngươi không biết, tỷ như, ta biết phần cứng máy tính trong nhà ngươi, bị người cầm lấy, mang đến công ty... Không biết trong ổ cứng của ngươi có bí mật gì không, nếu có... Có lẽ, sát thủ hắc y kia, không bao lâu nữa, liền sẽ xuất hiện ở nhà của ngươi, khiến ngươi chết oan chết uổng.”

Triệu Thu tiếp tục nói.

“Ngươi đến tột cùng là ai?”

Tô Bằng rút cuộc nghe đến chấn động dây cung mẫn cảm trong lòng, quay đầu, nói với Triệu Thu!

Chương 117: Mời kết minh

“Ta bây giờ chẳng qua là muốn giữ mạng của mình, hơn nữa muốn tương lai có cuộc sống tốt hơn.”

Triệu Thu thấy ánh mắt Tô Bằng tựa hồ muốn xuyên thấu bản thân, lắc đầu, hần than nhẹ một tiếng, nói.

“Nói ra người có thể không tin, ta không có chỗ dựa gì, cũng không có bối cảnh gì, ta có, chỉ là mấy người bạn mà thôi... Về chuyện công ty và trò chơi, ta biết cũng không nhiều, có điều vừa hay minh bạch một chút tin tức mà thôi, ta cũng xem người thành bạn bè, không đành lòng nhìn người cứ như vậy không minh bạch mà chết đi, nếu tin tưởng ta, có thể thương lượng với ta khả năng hợp tác tương lai.”

Tô Bằng nhìn Triệu Thu, hần thông qua ánh mắt Triệu Thu quan sát cảm xúc dao động của Triệu Thu, sau nửa ngày, Tô Bằng rút cuộc đưa ra một kết luận, nếu lời nói này không phải Triệu Thu chân tâm thật ý nói, vậy hần nhất định chính là diễn viên cấp Ảnh Đế.

Đồng thời, Tô Bằng cũng đang suy tư, từ tin tức Triệu Thu nói ra, tựa hồ tin tức cũng không phải dùng góc độ của bản thân lấy được, trái lại, càng giống như từ Thời Thiên Quân hoặc là trong hắc y nhân tóc húi cua kia lấy được tin tức.

Suy tư một chút, Tô Bằng mở miệng hỏi.

“Người ở văn phòng Thời Thiên Quân để máy nghe trộm, có thể trộm nghe đối thoại của bọn họ?”

Triệu Thu nghe xong, nhìn thoáng qua Tô Bằng, cũng chẳng phủ nhận, qua một lát, mới lên tiếng.

“Tư duy người rất linh mẫn.”

“Mục đích của người là gì? Còn nữa, sao tìm tới ta? Sao tín nhiệm ta?”

Tô Bằng chăm chú nhìn Triệu Thu, hỏi hẩn.

Thấy Tô Bằng nhìn chăm chú, Triệu Thu cũng không tránh né, nghênh tiếp ánh mắt, nói.

“Mục đích của ta rất đơn giản, thu được một máy chủ trò chơi, sau đó rời khỏi công ty... Ta có thể thêm một tin tức cho người, ta có một số con đường, có thể gia nhập những tổ chức trò chơi khác... Nhưng cũng không phải tổ chức như công ty, hơn nữa chúng ta có lựa chọn ở mức nhất định, hoặc là có thể trở thành cấp dưới của tổ chức trả thù lao hợp lý hơn, nếu vậy thì, như ta từng ám chỉ với người trước kia, có thể thu được món tiền lớn, để mạo hiểm của chúng ta có hồi báo, hoặc là gia nhập tổ chức rồi rạc vài người bạn của ta, tuy không có tiền để lấy, nhưng lại hơn ở chỗ tiêu điều tự tại.”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng đã liên lạc với một số manh mối, nói.

“Người nói mấy tổ chức kia, đều là bạn bè người quen trong trò chơi? Nói thí dụ như, người chơi tán nhân hoạt động ở gần quận Giang Ninh, hoặc là người chơi tổ chức khác?”

“Ta đã nói rồi, người rất nhạy cảm.”

Triệu Thu gật đầu, xem như cam chịu, sau đó nói.

“Người biết, bạn bè của ta ở trong trò chơi rất nhiều, cho nên tình huống tin tức mà ta biết, càng nhiều hơn người bình thường một chút, người hẩn đã đoán được, chân tướng trò chơi này, nếu tử vong, vậy thì, trong hiện thực, người cũng sẽ tử vong...”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng run lên kịch liệt, hẩn mặc dù đoán được tình huống này, lại lần đầu nghe được có người cũng biết tình huống này, cũng nói ra chắc chắn, tâm lý có phần chịu trùng kích.

Có điều, tâm lý Tô Bằng coi như không tệ, ở bề ngoài, Triệu Thu chỉ cảm giác ánh mắt của Tô Bằng đột nhiên lóe lên một chút, liền khôi phục bình thường.

“Về chân tướng trò chơi, người biết bao nhiêu?”

Tô Bằng hỏi Triệu Thu.

“Biết không nhiều lắm, ngoại trừ chút địa phương quan trọng, địa phương khác cũng không biết... Nguyên lý không rõ, tình huống kỹ càng không rõ... Còn một điều, chính là một số năng lực trong trò chơi, có thể xuất hiện trong hiện thực, nhưng cũng không phải luôn dùng tốt.”

Triệu Thu nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, cảm giác lần nữa gặp trùng kích, cùng giống vừa rồi, mặc dù những chuyện này mình đều đã nghĩ đến một ít, nhưng từ trong miệng một người khác nói ra, vẫn khiến mình cảm giác chấn động.

“Người không sợ lộ hết lá bài tẩy của mình à? Mà ta đáng để tin tưởng vậy sao?”

Tô Bằng nhìn Triệu Thu, lần nữa hỏi hần.

“Ha ha... Ta cũng là tình thế bức bách, mới kể một ít với người thôi, công ty của chúng ta, cũng không phải như Thời Thiên Quân nói, là trò chơi luân hồi tử vong này khai phá người... Nhưng, ít nhất công ty của chúng ta là một thế lực rất lớn, đã nắm giữ bộ phận chân tướng trò chơi, mà chúng ta chỉ là một phân bộ, ở quốc gia khác trên thế giới, góc khác, vẫn có phân bộ công ty khác, nhưng đồng thời, cũng có không ít tổ chức khác, cùng người chơi tán nhân, trong trò chơi này.”

“Trong trò chơi nhân vật mà chết, chúng ta liền chết thật... Nhưng, cũng không phải tất cả người chơi đều biết chuyện này, tổ chức cùng cá nhân chính thức biết, đều dùng một loại tâm tính càng cẩn thận đối với trò chơi này.”

“Không nên nghĩ từ nay về sau không chơi trò chơi này nữa, ta được một số tin tức, như vậy sẽ mang đến đủ loại di chứng... Nhưng, cũng đừng vọng tưởng công ty sẽ với mở lưới với chúng ta, đại khái một năm đến hai năm, nhân vật trò chơi của chúng ta, đều bị thượng tầng công ty dùng các loại có xảo diệu, an bài tử vong.”

“Đường ra duy nhất, chính là thu được một máy chủ của game, sau đó từ trong công ty xa chạy cao bay... Cho dù trở thành người chơi tán nhân, hay là người chơi tổ chức khác, đều phải có một máy chủ riêng, một số tin tức cho thấy, máy chủ của trò chơi luân hồi tử vong cũng không thể thu được, trừ công ty của chúng ta, thành viên tổ chức khác đều là tự chuẩn bị máy chủ, một máy chủ, ở trong chợ đêm một số game thủ trao đổi, không ngờ có thể bán ra với giá cao ngất ngưỡng mà người không cách nào tin nổi.”

“Ta sở dĩ tin tưởng người, chính như lời người nói, ta nắm giữ một số tin tức của Thời Thiên Quân cùng hắc y nhân kia... Từ bọn họ nói chuyện với nhau, ta nghe được bọn họ có thể muốn diệt trừ người, cho nên ta xác định, người tuyệt đối không phải người phương diện công ty, cũng sẽ không biến thành người phương diện bọn họ, vậy là một cực kỳ tính bài ngoại tổ chức... Một phương diện khác, ta cũng biết một số tin tức của người, người tựa hồ cũng không phải đơn thuần tới làm việc, mà là ôm mục đích khác tới nơi này... Ta đoán chúng ta có thể liên hợp không, sau khi tiếp xúc mấy lần, trực giác nói cho ta biết người vẫn có thể tin tưởng, hơn nữa, cho dù ta nói cho người chân tướng, người cũng không thể nào đi công ty cắn ngược lại ta một ngụm, như vậy quá ngu xuẩn, người sẽ bị diệt khẩu trực tiếp.”

“Bỏ đi điểm băn khoăn này, ta phát hiện lập trường chúng ta tựa hồ rất giống nhau, cũng cần một máy game chủ của công ty... Mà ta trải qua cân nhắc, phát hiện ta không có cách nào dựa vào một mình mình trộm lấy máy móc, ta cần một sự hợp tác... Một hợp tác cho dù là trong trò chơi, hay là trong hiện thực, đều phải phối hợp ăn ý.”

“Mà người, rất phù hợp với yêu cầu của ta.”

Triệu Thu nói một mạch rất nhiều, sau khi nói xong, hắn tựa hồ cũng có chút kích động, trên mặt vốn tuấn bạch cùng bên tai mang theo vẻ ửng hồng do chút kích động mang đến.

Tô Bằng nhắm mắt lại, tựa hồ đang suy nghĩ tính chân thật của lời Triệu Thu nói, lo lắng một hồi, Tô Bằng mở mắt ra, hỏi.

“Người không nghĩ tới tìm những người khác sao? Người đã có thể phát hiện những chân tướng này, những người khác cũng chưa chắc không biết,

nói thử xem, người cảm thấy trong công ty, còn có người nào biết chân tướng trò chơi?”

” Lôi Minh của tổ Long Nha có thể biết, Vạn Phong cũng có thể biết một ít, có điều ta nghĩ có thể là suy đoán chiếm đa số, tổ Âm Kiều bởi vì thường xuyên tiếp xúc các loại tin tức, người biết nội tình có thể sẽ nhiều hơn một chút, Bành Chân hẳn biết, nhưng biết ít hơn ta, có thể hẳn vẫn chưa rõ lắm nhân vật trò chơi tử vong sẽ tử vong thật, nhưng biết chuyện tổ chức khác; Lưu Phong cũng biết một ít.”

Triệu Thu nói, sau đó dừng một chút, lại nói.

“Còn có một người, ta cảm giác nàng biết, nhưng ta vẫn nhìn không thấu nàng... chính là tổ trưởng Ninh Thái của tổ Âm Kiều chúng ta, nàng biểu hiện vô cùng bình thường, nhưng ta luôn cảm giác nàng là lạ ở chỗ nào, mà nói không nên lời... Tóm lại, nàng ở giữa biết và không biết, ta cảm thấy bối cảnh của nàng sẽ không đơn giản... Mà Bành Chân ta cùng hẳn rất khó hợp tác, cũng không dám chắc hẳn có thể bán đứng ta không, Lưu Phong... người kia coi như xong, đó là một tiểu tử nhận tiền không nhận người, ta hợp tác với hẳn sớm muộn cũng bị hẳn bán, về phần Ninh Thái, ta luôn cảm giác bối cảnh nàng quá sâu, không dám chọc nàng, mấy người tổ khác, lại càng không tiện liên lạc, cho nên vẫn không tìm được hợp tác.”

“Còn ta liền tiến vào tầm mắt của ngươi?”

Tô Bằng nghe xong, nhìn về phía Triệu Thu.

“Xem như thế đi... Ta cũng có chút nóng nảy, thế nào, thứ có thể nói, ta đều nói cả, ngươi cân nhắc thế nào, có nguyện ý hợp tác với ta không?”

Triệu Thu nhìn Tô Bằng, hỏi hẳn.

Tô Bằng nhìn Triệu Thu sau nửa ngày, đột nhiên cười, nói.

“Ngươi tìm tới ta, ở mức nhất định là xem ta thuận mắt... Đúng lúc ta thấy ngươi không tồi, tạm thời bất luận nội dung hành động cụ thể, ta cũng đồng ý cùng ngươi kết thành một liên minh rời rạc.”

Nói xong, Tô Bằng đưa tay ra.

Nhìn động tác Tô Bằng, Triệu Thu cũng cười, vươn tay ra, bắt tay với Tô Bằng.

“Đúng rồi, người nói kỹ năng trong trò chơi, có thể đưa vào trong hiện thực, người là sao học được? Vừa rồi lúc chúng ta đánh nhau, người dùng là nội lực quán chú à?”

Tô Bằng bắt chặt tay Triệu Thu, sau đó buông ra, hỏi Triệu Thu.

“Kia cần rèn luyện... Ta ở trước khi tiến vào công ty, đã từng luyện võ thuật truyền thống Trung Quốc, từng đánh quyền chợ đêm, về sau bị thương, mới định tìm một phần công việc... Nhưng ta vẫn không bỏ luyện quyền, ở trên lôi đài, ta phát hiện một bí quyết, chính là càng tiếp cận tuyển sinh tử, lại càng dễ dàng khai phá ra một số tiềm năng.”

Triệu Thu nói, sau đó chỉ chỉ lôi đài, nói.

“Những công phu hiện giờ của ta, đều là ở trên lôi đài bức ra, hơn nữa, ta phát giác sau khi trải qua rèn luyện có thể dùng được kỹ năng phát ra trong trò chơi, thậm chí ở trên nhà cao tầng, tiến hành huấn luyện cùng loại, cuối cùng mới đưa một bộ phận khinh công, kích hoạt ra ngoài, nhiều lần, ta đều thiếu chút nữa ngã chết.”

Tô Bằng nghe xong, nhìn thêm Triệu Thu hai lần, không ngờ, dưới vỏ bọc bình tĩnh của người này, lại là kẻ điên cuồng như vậy.

“Nhưng cũng không phải là không có thu hoạch... Ta có ý thức rèn luyện, nội công trong trò chơi, còn cả khinh công, được ta khai phá ra mức bốn năm mươi phần trăm, hơn nữa ta đánh quyền thu thương cũng từ từ tốt hơn, bây giờ, người thấy đó, nếu ta toàn lực xuất kích, siêu nhân thì chưa nói tới, nhưng đánh mười mấy bộ đội đặc chủng vương bài trong bộ đội, vẫn không thành vấn đề.”

“Mặt khác, còn một điều... năng lực trong trò chơi, không phải tùy thời đều dùng tốt, tỷ như ta, thường xuyên uống rượu, không phải ta thích uống rượu, mà ta phát hiện, chỉ có giữ trạng thái ngà ngà, mới dễ kích phát năng

lực của mình nhất, như vậy... Nhưng tình huống của người lại khác ta, nghe người chơi khác nói, mỗi người khai phá năng lực trò chơi, đều chưa hẳn là cùng trạng thái đồng dạng, mới có thể kích hoạt năng lực, có lẽ, ngà ngà đối với người mà nói, không chừng là trở ngại kích phát năng lực cũng nên.”

Triệu Thu nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu, suy nghĩ một lát, nói.

“Hôm nay người báo cho ta rất nhiều tin tức ta không rõ lắm, có qua có lại, ta cũng có thể tặng lại một ít... Không biết người có biết không, di động trong công ty, có hệ thống định vị truy tung cùng nghe trộm rất mạnh, không cẩn thận, cũng sẽ bị định vị.”

“Thật sao?”

Triệu Thu nghe xong, khẽ nhú mày, rồi giãn ra, nói.

“Cũng không có vấn đề gì, tín hiệu ở đây che đây rất mạnh, cho dù là tín hiệu di động hay là internet đều bị ngăn cách, chỉ có thể sử dụng điện thoại bàn. Nếu người đã biết điểm ấy, nên chuẩn bị tốt, hẳn hoài nghi không đến chúng ta.”

“Ừm... Ngoại trừ việc đó thì cũng không có gì, nếu có kế hoạch gì, không ngại nói chút với ta, hôm nay ta còn có một số chuyện khác, không cùng người hàn huyên lâu.”

Tô Bằng nói với Triệu Thu, Triệu Thu gật đầu, nói.

“Một khi ta đã xác định kế hoạch, sẽ tìm đến người.”

Tô Bằng mỉm cười, gật đầu cáo biệt Triệu Thu, bản thân rời khỏi sân đấu, lên trên mặt đất.

Vừa đi ra hội quán tư nhân này, sắc mặt của Tô Bằng lập tức trở nên hơi âm trầm.

“Không ngờ, Triệu Thu nói với ta nhiều như vậy... Tư thái của hắn rất khiêm tốn, ra bộ công bằng, nhưng, hắn thân là tam nhân của tổ Âm Kiêu,

tổ chức tin tức, lợi dụng năng lực của tin tức, sẽ không thấp hơn ai, sao lại dựa vào xúc động nhất thời tìm ta liên minh? Mặc dù nói rất nhiều tin tức với ta, nhưng lại không nói tới kế hoạch cụ thể, rõ ràng hẳn còn đang thử ta... Đừng thấy hẳn nói rất hay, nhưng nhất định là thâm lưu át chủ bài.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, hồi tưởng biểu hiện Triệu Thu vừa rồi, nhìn như công bằng, lại mơ hồ hơn bản thân.

“Hắn biết rất rõ ta sẽ lo lắng an toàn tánh mạng của mình, ném ra tin tức hắc y nhân... Hay là đang gây áp lực cho ta, lo lắng lớn nhất của Triệu Thu, hẳn là công ty vô đến, nói cho ta biết điểm ấy, chính là tuyệt ý niệm ta mật báo với công ty, mà lời ngoài miệng, tựa hồ rất nhiều, nhưng căn bản không có tin tức quá thực chất, tỷ như tin tức cụ thể, phương thức liên lạc của tổ chức khác, còn cả vấn đề đãi ngộ có tính thực tế... Rõ ràng hẳn đã nắm được ưu thế tình báo, bắt được nhược điểm của ta, hợp tác à? Có lẽ, hẳn chỉ xem ta là một cục đá dò đường, người này, ráp tâm nhưng chưa tính là quang minh chính đại.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, Triệu Thu tựa hồ cho thấy mình không có biểu tượng có tâm cơ, nhưng trên thực tế, không chỗ nào không lộ sơ hở, hơn nữa tin tức cấp cho Tô Bằng, đại bộ phận cũng không có cách gì nghiêm chứng.

“Có điều cũng có một điểm có thể xác định, Triệu Thu hẳn không phải người phương diện công ty, công ty muốn giết ta, trực tiếp phái hắc y nhân kia là đủ rồi, không cần phải vất vả như vậy, mà Triệu Thu là kẻ nằm vùng, khả năng định đem nội gián trong công ty một mẻ hốt gọn, không thể nói không có, nhưng khả năng không lớn, có điều cũng không thể không phòng.”

“Thu hoạch thực tế duy nhất, chính là biết kỹ năng trong trò chơi có thể thu được ở trong hiện thực không... phương pháp Triệu Thu nói chưa hẳn đáng tin, nhưng biết đại khái vậy, thì có thể tìm ra một số cách khai phá.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Suy tư một hồi, Tô Bằng kêu một chiếc xe taxi, hẳn chạy về nhà trọ mình thuê trước, nhìn xem có đúng như lời Triệu Thu nói, phần cứng máy tính

bản thân bị trộm hay không.

Đi vào nhà trọ, Tô Bằng phát hiện ổ khóa tựa hồ hoàn hảo, mở cửa, lại phát hiện trong phòng một mảnh bừa bộn, tựa hồ bị trộm ghé nhà, nhất là máy tính, bị mang đi sạch.

“Trên máy vi tính của ta sử dụng một số hệ thống khóa phần cứng, nếu không dựa theo thủ pháp đặc thù mở ra, di động, sẽ tự động thiêu hủy, phần cứng cũng có thể có hư hao ở mức nhất định, nhưng Thời Thiên Quân không chắc sẽ tìm được chuyên gia gì tới, thủ pháp ta xử lý còn chưa đủ chuyên nghiệp, nói không chừng sẽ bị bọn họ khôi phục tin tức phần cứng, nhưng phỏng chừng cũng không phải một tuần hai tuần mới hoàn thành, hơn nữa tin tức mẫn cảm trên phần cứng, ta đều đã mã hóa, bọn họ muốn phá giải, ít nhất phải nửa tháng sau.”

“Mặt khác, cho dù xảy ra điều gì ngoài ý muốn, bọn họ cũng sẽ không giết người trong công ty, tổng hợp lại, ít nhất trong vòng một tháng, ta trong công ty vẫn an toàn.”

“Nhưng, thời gian của ta có lẽ cũng chỉ thừa một tháng cuối cùng... Trong một tháng, nếu ta không thể thành công lấy được một máy chủ, tỷ lệ ta gặp nguy hiểm, sẽ tăng vọt...”

Tô Bằng ngồi trên ghế máy tính ở trong phòng bừa bộn, nhìn mặt bàn trống trơn, trong lòng tính toán nguy hiểm của bản thân.

“Trong một tháng, cho dù thế nào, phải thu được ít nhất một máy chủ.”

Trong lòng Tô Bằng âm thầm hạ mục tiêu, đột nhiên đứng lên, đóng cửa, đi ra ngoài.

...

Tô Bằng là năm giờ chiều trở lại công ty, bởi vì lo lắng mình có thể còn đang bị theo dõi, Tô Bằng không đi Sở Sự Vụ, cũng không đi địa phương khác, chỉ ở một số siêu thị, mua một số sản phẩm điện tử nhìn như tùy tiện, liền trở về công ty.

Trở lại công ty, Tô Bằng trước tiên ở chỗ Thời Thiên Quân lĩnh lại nhẫn trò chơi, lại đi tới phòng nghỉ xem thử, thấy trong phòng nghỉ, Lôi Minh cùng Tôn Thế Giai ngồi ở mép bàn trà, đang thấp giọng trò chuyện gì đó, nhưng không thấy được Quý Minh cùng Triệu Thu.

“Tôn Thế Giai... Tuyến của hắc, cũng sắp động nhĩ.”

Tô Bằng yên lặng đem hai người Lôi Minh cùng Tôn Thế Giai thu vào trong mắt, sau đó rời khỏi phòng nghỉ, đi vào phòng log in của tổ Âm Kiêu.

Mặc dù hôm nay chiếm được rất nhiều tin tức, Tô Bằng ở trong trò chơi vẫn còn một việc, hôm nay là thời gian ước định gặp mặt của mình và nam nhân giống Lục Tam Bình kia trong game, thương ân trên người mình, cũng là một việc cực kì quan trọng, Tô Bằng login, chính là muốn gặp kẻ thần bí kia.

Ở khu máy của tổ Âm Kiêu, Tô Bằng đăng nhập trò chơi, địa phương hắc logout lần trước, chính là từ Cổ Kiếm sơn trang ra ngoài, ở gần quận Giang Ninh, lúc này đăng nhập trò chơi, phát hiện bầu trời có ánh trắng tàn, có mấy ánh sao, rất có cảm giác quý dị âm u, công thêm gió lạnh từng trận, người nhát gan sợ là không dám hành tẩu vào ban đêm.

Có điều Tô Bằng có tâm sự, cũng chẳng quá chú ý những việc này, nhớ tới địa điểm ước định, liền hướng Đông Nam mà đi.

Cước trình Tô Bằng bây giờ, khoảng cách năm mươi dặm chỉ là chuyện chưa tới 30-40 phút, chưa tới 40 phút, Tô Bằng đã chạy tới địa phương ước định.

Chỉ thấy, ở trong bóng đêm, trong một tòa miếu đồ nát hoang phế, mơ hồ có ngọn đèn, Tô Bằng hít sâu một hơi, đi vào trong miếu đồ nát...

Chương 118: Bàn luận ban đêm ở miếu cổ

Trong miếu đồ nát, mơ hồ lộ ra ngọn đèn, tựa hồ có bóng người chớp động, người không đủ dũng khí, có lẽ tưởng đám lửa ma trời, không dám tới gần.

Có điều Tô Bằng cùng người thần bí kia hẹn rồi, hôm nay gặp nhau lúc này, tất nhiên biết, có thể là người thần bí kia đi tới nơi này sớm, chỉ là không biết hắn làm gì ở bên trong.

Tô Bằng hít sâu một hơi, đi vào trong miếu đồ nát.

Đẩy ra cửa miếu đồ nát, Tô Bằng đi vào, đã thấy một người, thấp hai chén đèn dầu, đặt trên bàn xập xệ, hắn mặc quần áo màu xám, trên tay còn cầm vật gì đó, đang tập trung tinh thần nghiên cứu vật gì đó trên mặt bàn.

Nghe được thanh âm mở cửa, người này cũng chẳng quay đầu lại, nói một tiếng.

“Là tiểu ca gặp ngày đó à? Chờ một chút, ta đang xử lý một bước cuối cùng.”

Tô Bằng nghe xong, biết chính là người thần bí nhìn thấy ngày đó, nhẹ gật đầu, đứng ở cửa.

Chỉ thấy trong tay người kia, cầm thứ giống như cái nhíp, đang khâu điểm cuối cùng của cái gì đó, chung quanh tựa hồ có chút vết máu, sau nửa ngày, hắn mới làm xong công việc trong tay.

Tô Bằng chỉ nghe người này thở nhẹ một hơi, nói.

“Vẫn không được... Mặc dù cuối cùng khâu cơ thể con ếch này lại, nhưng vẫn không sống nổi, xem ra vẫn do công lực không đủ?”

Tô Bằng nghe vậy, trong lòng vừa động, nói.

“Người có phải đang làm thí nghiệm sinh vật, làm giải phẫu động vật?”

“Ồ? Người biết từ giải phẫu này à? Cũng tinh thông đạo này?”

Người kia nghe xong, không khỏi quay đầu lại, Tô Bằng thấy mặt hắn, chính là người thần bí gặp qua ngày đó, lúc này trên mặt hắn bịt một lớp khẩu trang, có điểm giống bác sĩ ngoại khoa, nhưng càng giống đồ tể che mặt hơn, bộ dáng quái dị dị thường.

“Người đang làm gì đó? Dùng ếch giải phẫu luyện đao?”

Tô Bằng lúc này cũng thấy trang bị trong tay hắn, là một cái nhíp nhỏ, kim khâu, còn cả dao mổ sắc bén, thoạt nhìn hắn vừa mới giải phẫu một con ếch, con ếch kia bị thương, ngửa cái bụng trắng, nằm ở trên mặt bàn, mang theo khí tức yếu ớt, nướng ánh lửa yếu ớt, còn có thể thấy cái bụng nó đánh tung tung, giống như chưa hoàn toàn tắt thở.

“Đúng vậy, giải phẫu người cũng hiểu? Ta hơn mười năm trước, lúc hành tẩu vùng duyên hải, cứu một hòa thượng phiên bang mắt xanh tóc vàng, hắn biết ta là thầy thuốc, dạy ta rất nhiều y thuật phiên bang, cái gì mà giải phẫu, lấy máu nắn xương, hắn còn nói, trên thuyền hắn gặp một dị nhân giới y thuật phương Tây, có thể thay thế tứ chi, thậm chí da mặt cho người, ta nghe xong cảm thấy hết sức hứng thú, nghiên cứu mười mấy năm, chỉ là số lần thành công tương đối ít, bây giờ miễn cưỡng có thể thay máu nội tạng động vật, nhưng mà sau thay luôn hoại tử tử vong phần lớn cả, về phần con người, ta cũng chỉ từng thành công duy nhất hai lần mà thôi.”

Người này cầm trong tay nhíp nhỏ đặt trên túi vải bên cạnh, kéo khâu trang trên mặt xuống, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng thấy chính là người mình nhìn thấy ngày đó, khẽ lắc đầu, nói.

“Điều kiện của người không được, dao của người xem ra chưa tiêu độc, hơn nữa tro bụi cổ miếu này cũng nhiều, bệnh khuẩn quá nhiều, điều kiện vệ sinh không hợp cách, hơn nữa khí quan nội tạng sinh vật khác nhau có phản ứng bài xích, nhóm máu cũng bất đồng, người không nghiên cứu qua, tất nhiên xác suất thành công thấp... Còn đèn của người nữa, làm sao thấy được bộ vị hạ đao... Bây giờ cần người làm một cái đèn mổ cũng là làm khó người, nhưng ít nhất người phải tìm một ngọn đèn sáng, để đặt ở trong phòng, mới có thể có tầm nhìn tốt, bây giờ người ở con đường này, có thể thành công một lần cũng là quá ngoài ý muốn rồi.”

“Hmm? Tiểu huynh đệ không ngờ còn tinh thông y đạo Tây Dương? Ta đúng là bất ngờ, vẫn xin dạy ta.”

Người này nghe Tô Bằng nói những thứ này, cũng không tức giận, ngược lại bộ dạng khiêm tốn thỉnh giáo, chấp tay nói với Tô Bằng.

Tô Bằng thở nhẹ một tiếng, nói với hấn một số khái niệm y học hiện đại đơn giản, tỷ như bệnh khuẩn, nhóm máu, vô khuẩn vân vân... Đối phương nghe đến độ hoa mắt chóng mặt, miệng liên tục xưng hay.

“Hay... Hay! Hóa ra còn có học thuyết như thế, hóa ra trong không khí, đều đầy ắp vi khuẩn mắt người không nhìn thấy, chưa từng nghĩ sẽ sinh vi khuẩn, vì vậy miệng vết thương liền lây nhiễm... Trong cơ thể người cũng có các loại vi khuẩn, thấy không vừa mắt, liền cắn lên, tứ chi liền tê đi... Hóa ra là vậy!”

Người này nghe hoa chân múa tay vui sướng, rung đùi đắc ý vuốt râu, thoát nhìn nghe hết sức say mê nhập thần.

“Không nói đến cái này.”

Sau khi Tô Bằng nói những khái niệm y học này, đột nhiên lời nói xoay chuyển, nói.

“Ta lần này tới cũng không phải phổ cập thường thức y học cho ngươi, lần trước tiên sinh gọi ta lại, nói trong thân thể ta có ẩn thương, không biết tiên sinh có cách cứu trợ không?”

Tô Bằng trước không đề cập tới người chết trên lầu ngày đó, mà hỏi người này vấn đề bản thân quan tâm nhất.

Người này ngẩn người, mới từ trong suy nghĩ của mình phục hồi tinh thần lại, nói với Tô Bằng.

“Thiếu chút nữa quên việc này... Đúng vậy, lần trước ta thấy mạch tượng của ngươi, thân thể của ngươi đã đến mức giới hạn, toàn bộ dựa vào một ngụm dương khí chống đỡ, nếu không điều chỉnh, tất sống không quá ba năm.”

“Xin hỏi tiên sinh ta nên nên điều trị như thế nào, cứu trị như thế nào?”

Tô Bằng nghe xong, tiến lên một bước, hỏi người này.

“Cứu trị... Nói khó cũng không khó, nói dễ cũng không dễ.”

Nhắc đến chuyện mình am hiểm, người này rớt cuộc cũng phục hồi tinh thần lại, nghiêm mặt nói.

“Xin tiên sinh dạy ta.”

“Ta xem mạch tượng của ngươi, giống như từng bị trọng thương, sản sinh biến hóa, thân thể của ngươi cùng người thường, đã có hơi khác... Được vật y lý bình thường, đối với ngươi mà nói, tác dụng không lớn... Có điều, ta lại có hai biện pháp, có thể giúp ngươi khôi phục trạng thái bình thường.”

“Hai cách gì?”

Tô Bằng nghe vậy, lại tiến lên một bước hỏi.

“Thứ nhất, là hóa giải... dương cương dị thường trong cơ thể của ngươi, người bình thường, sợ là đã chết sớm... Nhưng vì ngươi tựa hồ từng bị trọng thương, vừa vận dương cương này, đền bù chỗ trí mạng không đủ chức năng của ngươi, chỉ là ngũ tạng ngươi không gánh nổi vất vả nhiều năm mà sinh bệnh, nên mới xảy ra vấn đề, cho nên phương pháp châm đối, một mặt hóa giải dương khí quá mức trong cơ thể ngươi, một mặt là khôi phục công năng nê hoàn, khôi phục công năng nội tạng của ngươi... Muốn làm được hai điểm này, tất phải có hai kiện vật phẩm cần thiết.”

“Thứ nhất, là ngươi tìm nội công siêu phẩm thiên hạ ít có điều hòa âm dương, như vậy có thể giúp ngươi hóa giải dương khí quá mức trong cơ thể, đồng thời đem dương khí điều chỉnh để tẩm bổ ngũ tạng nội khí, thứ hai, là cần một loại thiên tài địa bảo tác dụng thần tủy, để chữa trị cung Nê Hoàn bị hao tổn của ngươi.”

“Theo ta được biết, nếu ngươi đi con đường đầu, có lẽ nội công tâm pháp trấn trụ của Đại Không Tự - thần công Lục Hoa Thiên Bảo Lưu Ly, có thể trợ giúp ngươi điều hòa thân thể, hoặc là bí mật bất truyền của Đạo gia - Trường Sinh Quyết, cũng có thể giúp ngươi điều trị âm dương.”

“Mà thiên tài địa bảo có thể tác dụng thâm thúy nê hoàn, ta biết cũng không nhiều, nhưng có thể trị liệu chứng bệnh Nê Hoàn cung của ngươi, ít nhất là dạng vật phẩm truyền thuyết thần thoại như máu phượng tủy rồng, vật phẩm tâm thường, sợ là hiệu quả không lớn.”

Tô Bằng nghe xong lời của người này, không khỏi nhú mảy, bí tịch tuyệt thế của Đại Không Tự, dễ học vậy sao? Còn thiên tài địa bảo trị liệu thần tủy, càng khó tìm.

“Khó khăn hơi lớn, còn biện pháp khác không?”

Tô Bằng nói ra ý nghĩ của mình với người kia.

“Cách đầu tiên xem như phương pháp điều chỉnh vương đạo... Có điều cũng quả thật hơi khó khăn, nếu thật sự không có cách gì đạt thành, có thể đi đường tà đạo.”

Người này nghe xong, vờ râu trầm ngâm, nói.

“Người bây giờ, trong khắp cơ thể dựa vào một ngum dương khí chống đỡ, dương cương dị thường... Nhưng dương khí này, tựa hồ rất có ích đối với người, con đường thứ hai, ta liền đề nghị người, lần nữa gia tăng dương khí trong cơ thể người, tu hành nội công cương mãnh thuần dương, dùng các loại dược vật để tăng dương khí, cộng thêm một số phương pháp điều trị của ta, sẽ cải tạo kinh mạch người thành người thuần dương chính tông, hình thành thân thể Cửu Dương, một khi thành công, trong cơ thể người Cửu Dương tương sinh, các bệnh không tiện nói tự nhiên tiêu tan... Hơn nữa, bây giờ người tu hành, chính là một loại nội công cực kỳ dương cương, mặc dù nội công dương tính siêu phẩm càng tốt với người hơn, nhưng bây giờ cũng không tồi, cộng thêm khí dương cương của bản thân người, ngược lại có sáu bảy phần nắm chắc thành công.”

“Tu hành thân thể thuần dương?”

Tô Bằng nghe xong, suy nghĩ một lát, tựa hồ con đường này không tệ.

Có điều, hẩn từ trong lời nói của đối phương, tựa hồ nghe được hàm ý trong đó.

Tô Bằng ngẩng đầu, nhìn người này, miệng nói.

“Tiên sinh ngày ấy ở Xung Biệt viện Giang Ninh, điểm tỉnh Tô Bằng, khiến Tô mỗ biết bệnh ẩn trên người, hôm nay lại vạch đường sáng cho Tô mỗ...”

Chỉ là Tô mỗ vẫn không rõ, tiên sinh cầu cái gì? Cũng sẽ không phải là thầy thuốc tâm phụ mầu chứ... Tiên sinh nhắc tới phương pháp điều trị, có thể điều chỉnh kinh lạc người, chắc chắn cũng là bí pháp bất truyền, nếu định giao cho Tô Bằng, ta sẽ không mong gì hơn, mà ngày ấy sau khi tiên sinh rời đi, Tô Bằng ở lầu hai của Biệt viện, cũng phát hiện một sổ dị thường, tỷ như người nào đó nằm trong vũng máu, tất cả đều làm cho Tô mỗ sinh lòng nghi kị, kính xin tiên sinh chỉ rõ Tô Bằng, làm tất cả là có so đo gì không, để Tô Bằng an tâm.”

“Ha ha... Người rốt cuộc nhắc tới việc này.”

Người kia nghe xong, cười ha hả, sau đó hai tay vuốt nhẹ hai má của mình, nói với Tô Bằng.

“Tiểu huynh đệ mời xem.”

Tô Bằng nhìn chăm chú người này, chỉ thấy hắn bóp nhẹ bộ mặt một hồi, da trước mặt hắn tựa hồ có biến hóa, nhú lại, sau đó người kia như ảo thuật, nắm lên mép mặt da, sau đó lột một cái, khuôn mặt giống y Lục Tam Bình, liền từ trên mặt của hắn lột xuống, lộ ra một khuôn mặt tuần tú chừng ba mươi tuổi, có vẻ trẻ tuổi.

“Mặt nạ da người?”

Tô Bằng nhìn thấy, không khỏi kêu lên, chuyện này mình nghe nhiều rồi, nhưng vẫn là lần đầu nhìn thấy, có người đổi mặt ở trước mặt mình!

“Ha ha... Chính là vật ấy, Tô tiểu huynh đệ không nên kinh hoảng, đây mới là khuôn mặt thật của ta.”

Người hơn ba mươi tuổi này, mỉm cười nói với Tô Bằng.

“Người đây là sao... Người đến tốt cùng là Lục Tam Bình, hay là người nào khác?”

Tô Bằng dần xuống kinh ngạc trong lòng, hỏi hắn.

“Ta họ Tôn, tên Nhất Kiêu, Lục Tam Bình chỉ là một thân phận ta mượn thôi, không nên gấp, nghe ta nói rõ đã...”

Trên mặt người này nở nụ cười, nói với Tô Bằng...

Người này ngay trước mặt Tô Bằng, từ từ kể ra...

...

Nghe xong người này tự xưng Tôn Nhất Kiêu, Tô Bằng cũng đã hiểu đại khái

Tôn Nhất Kiêu này, cũng là đệ tử một môn phái lánh đời, tên của môn phái kia là Huyền Hồ Tế Thế (hành y tế thế), là một môn phái dùng y đạo nhập võ đạo, chú ý cứu người, cứu thế, cứu thiên hạ.

Mà Tôn Nhất Kiêu này, là đệ tử trẻ tuổi nhất trong môn phái, rất có thiên phú y đạo, hai mươi một tuổi đã học thành bản lĩnh, vào đời tu hành.

Nhưng mà sau khi vào đời, Tôn Nhất Kiêu này lại nhiều lần vấp phải trắc trở, lại vì tuổi hấn quá nhỏ, y thuật không được người ta tin nhiệm, mà một số ý kiến trong lòng hấn, cũng chẳng ai coi trọng.

Tôn Nhất Kiêu này có chút bất đắc dĩ, có điều lúc hấn xuống núi, tiền bối trong môn phái, từng tặng cho hấn một mặt nạ da người, chính là tấm hấn cầm trên tay này.

Rơi vào đường cùng, Tôn Nhất Kiêu thường xuyên mang mặt nạ này hành nghề y, nhưng mà trong một lần hồi hương hành nghề y, hấn gặp một tên nông thôn lang băm, cuộc gặp này lại làm cho hai người sợ hãi.

Bởi vì tên nông thôn lang băm kia, khuôn mặt với mặt nạ mà Tôn Nhất Kiêu đeo, thật sự quá giống.

Quả thực là một khuôn mẫu khắc ra, hoặc là huynh đệ song sinh... Khiến người ta không phân biệt rõ.

Tôn Nhất Kiêu nhìn thấy, không khỏi liên hô tạo vật thần kỳ, hấn vốn đã có một suy nghĩ, mặc dù hấn biết chút võ công, nhưng cũng không đến tình trạng đại thành, đã có một phen lý niệm, lý niệm của hấn chính là, dùng y thuật cứu người có thể cứu trong thiên hạ, sau đó giết hết ác nhân thiên hạ,

vốn hấn không có ý gì, nhưng sau khi thấy nông thôn lang băm này, chợt ý tưởng lóe lên, đã có kế hoạch.

Tôn Nhất Kiêu thi triển một phen thủ đoạn, không phí khí lực gì, liền đem nông thôn lang băm thu làm thủ hạ, biết được người này, tên là Lục Tam Bình.

Từ đó về sau, hấn liền dùng tên giả Lục Tam Bình, mang theo nông thôn lang băm này, làm nghề y trong giang hồ, chuyên cứu các loại đại hiệp..., chậm rãi lập danh tiếng.

Mà hấn cũng đã định ra quy củ, phạm là người mời hấn trị liệu, đều phải thiếu nợ hấn một nhân tình, vì hấn làm một việc.

Kể cả giết người.

Bởi vì quan hệ thầy thuốc, cùng những người thiếu nợ nhân tình của hấn, Tôn Nhất Kiêu dần dần nắm giữ rất nhiều hệ thống tin tức cùng nhân mạch của hào cường giang hồ, lại biết một số ác đồ làm nhiều việc ác, tội ác tày trời, hấn liền điều dụng nhân mạch trong tay, tru sát ác đồ.

Chỉ là những tin tức này, đều giấu rất kỹ, thường thường có người cầu hấn không biết vì sao phải giết người, người bị giết cũng có người cảm thấy oan uổng, dần dần, người giang hồ đều cho là hấn trời sinh thích giết chóc, liền truyền ra ngoại hiệu “Danh y giết người”.

Mà bản thân của hấn, thì ẩn nấp hóa thân thành tay chân Lục Tam Bình, âm thầm khống chế tất cả.

...

“Một khi đã như vậy, vì sao ngươi không tiếp tục nữa? Nghe như lời ngươi nói, ngươi bên ngoài dùng Lục Tam Bình làm ngụy trang, mình tự giả trợ thủ, một mặt đeo mặt nạ da người, khám và chữa bệnh cho người ta, che dấu cũng coi như rất tốt, không ai biết Lục Tam Bình là cái bóng của ngươi, sao lại ngưng tất cả?”

Tô Bằng nghe xong lời của Tôn Nhất Kiêu, hỏi hấn.

“Ha ha... Lúc mới đầu, người thiếu nợ nhân tình chúng ta còn cảm thấy ta không có gì ước thúc, giúp ta giết người chỉ là khoản trả chẵn kim, có một số người dứt khoát nói không giữ lời, sau khi chữa khỏi bọn họ liền xem ta như không có gì... Nhưng sau khi thực hành như thế hơn mười năm, nhân mạch ta tích lũy dần dần sâu, dần dần danh vọng giang hồ cùng áp lực vô hình tăng lên, người thiếu nợ nhân tình của chúng ta, đã không dám không giết người cho ta, bởi vì bọn họ sợ bệnh nhân trước đó hoặc sau đó của ta, bị sai khiến tới giết hấn... Người trong giang hồ, cũng càng phát ra kính sợ kiêng kị đối với ta, bởi vì ta làm nghề y mười năm, tin tức, nhân mạch lực lượng thu được, hay là người thiếu nợ nhân tình của ta, đều đạt tới một mức khủng bố.”

“Mấy năm gần đây, ta đã không cần ra mặt xem bệnh... Chỉ bằng một số vận tác giao dịch của nhân tình, có thể khiến ta thu được nhân lực cùng tư nguyên cuộn cuộn không ngừng... Đương nhiên, đây thoạt nhìn là chuyện tốt, nhưng ở mức nào đó, thực sự mang đến cho ta không ít phiền toái.”

“Theo ta biết, đã có ba tổ chức giang hồ trở lên, đem ánh mắt tập trung ở trên người của ta... Nếu không tìm kiếm biện pháp thoát thân, hoặc là sẽ bị bức bị hấp thu vào tổ chức nào đó, hoặc là bị giết người diệt khẩu... Những người thiếu nợ nhân tình chúng ta, bị ta nắm giữ bí mật, cũng rục rịch, ta bắt đầu dĩ, mới dùng chiêu kim thiền thoát xác, đem Lục Tam Bình chân chính kia, an trí đến một thôn nhỏ, cho hấn một số tiền tài, để hấn ở trong đó sống nốt quãng đời còn lại, mà bản thân ta, mười năm hành y tế thế, cũng biết suy nghĩ của mình năm đó có phần ngây thơ, mười năm nay ta hành y tế thế, tru sát ác nhân, tích lũy công đức kinh nghiệm cũng đủ rồi, chờ ta về môn phái học được võ công cao thâm, lại dùng diện mạo của mình hành tẩu giang hồ...”

“Tiếc rằng tâm tràng của ta quá mềm yếu, lúc ấy không giết Lục Tam Bình, lại không ngờ đuôi to khó vẫy... Chờ ta sau khi từ trong môn phái trở về, mới biết được hấn chịu không nổi tịch mịch, dùng danh hiệu của ta, giả danh lừa bịp trên giang hồ, có điều mười năm này hấn cùng ta học mấy môn y thuật, cũng được một ít tay nghề, chứng bệnh tâm thường còn chữa được, lúc ta tìm được tin tức về hấn, mới biết được hấn đã bị chủ thành quận Giang Ninh Mạc Thiên Kinh tìm tới xem bệnh, liền một đường mò theo.”

“Chuyện sau đó người cũng gần như đã rõ, ta đi tìm hấn, muốn hấn đi theo ta, ta làm một cuộc giải phẫu đổi da mặt cho hấn, khiến hấn đổi thân phận, làm một tên nhà giàu, hấn lại không bỏ được danh lợi, cầm đoản đao trong tay định giết ta, ta nhất thời thất thủ, đem hấn giết, đang lúc muốn rời đi, thì gặp người, liền có chuyện sau đó.”

Tôn Nhất Kiêu nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, suy nghĩ một lần, mặc dù quá trình ly kỳ, nhưng cũng hợp tình hợp lý, đồng thời đã giải thích vì sao một đơn thuốc của Lục Tam Bình kia hại chết phụ thân chủ thành quận Giang Ninh, trong xương cốt người kia vẫn là một nông thôn lang băm, chỉ học được một ít tay nghề của Tôn Nhất Kiêu, đánh lừa khắp nơi, cha của thành chủ cũng xui xẻo, bị lừa uống một đơn thuốc, kết quả uống chết.

“Như thế... hiểu rồi, có điều, Tôn tiên sinh, người nói muốn cứu trị ta, không biết ta phải giao ra giá gì?”

Sau khi Tô Bằng nghe rõ, khẽ gật đầu, lại ngẩng đầu, nhìn về phía Tôn Nhất Kiêu hỏi.

Nếu người này có thể sử dụng y thuật kinh doanh ra tư nguyên nhân mạch phong phú như vậy, xem ra chỉ số thông minh cũng không tính quá thấp, loại người này, hơn phân nửa đều có nguyên tắc làm việc riêng, vô duyên cớ mà giúp người, rất không có khả năng.

“Không có gì, vẫn yêu cầu cũ, bảo người giúp ta giết một người mà thôi.”

Tôn Nhất Kiêu khẽ cười, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, trầm mặc xuống, mới nói.

“Giết ai?”

“Đại thống lĩnh Hắc Thủy quân quận Giang Ninh, Lô Khiếu Thiên!”

Đồng tử Tô Bằng co rút lại một chút.

Đại thống lĩnh Hắc Thủy quân quận Giang Ninh, Lô Khiếu Thiên, không phải là cấp trên của cấp trên mình, đại thủ lĩnh Hắc Thủy quân sao?

Trầm mặc sau nửa ngày, Tô Bằng mở miệng hỏi.

“Hắn có tội trạng đáng chết gì?”

“Tham gia tà giáo, hành hạ lương dân, vậy còn chưa đủ sao?”

Tôn Nhất Kiêu cười lạnh, nói.

“Mười năm trước, ta cùng Lục Tam Bình đã tới quận Giang Ninh, lúc ấy cũng là ở trong miếu đồ nát này, ta cứu một nam nhân toàn thân là thương, hắn nói cho ta một chuyện cực kỳ bi thảm... Sáu nam nhân, không ngờ ở trong Cổ Kiếm sơn trang không xa chỗ này, hành hạ lương dân... Ta vốn cũng bán tín bán nghi, bởi vì người kia khẩn cầu, ta làm một cuộc giải phẫu đổi mặt cho người kia, đó cũng là lần đầu tiên trong hai lần thành công duy nhất, sau mười năm, ta chưa từng tới quận Giang Ninh, nhưng lại thu thập được không ít bằng chứng, quả thật có chuyện này, mà một trong những người tham gia năm đó, chính là đại thống lĩnh Hắc Thủy quân quận Giang Ninh, Lô Khiếu Thiên!”

Tô Bằng vừa nghe, trong nháy mắt hiểu ra, người nọ mà hắn cứu, không phải là Tạ An sao...

Chương 119: Ước hẹn một năm

Tôn Nhất Kiêu không biết suy nghĩ của Tô Bằng, tiếp tục nói.

“Ta vốn muốn để người tru sát trang chủ Cổ Kiếm của Cổ Kiếm sơn trang, hắn cũng tham gia trong vụ hành hạ người khác đến chết kia, nhưng không ngờ trưa hôm nay ta lại nhận được tin tức Cổ Kiếm sơn trang bị người đánh lén ban đêm, Cổ Kiếm cũng chết trong trang, bị bêu đầu... Còn những kẻ tham gia vào vụ án đó đều bị kẻ ta cứu được năm đó giết rồi, còn lại cũng chỉ có đại thống lĩnh Hắc Thủy quân kia. Lô Khiếu Thiên.”

“Ồ? Tôn tiên sinh cùng người được cứu năm đó có liên hệ gì?”

Tô Bằng nghe xong, bất động thanh sắc hỏi Tôn Nhất Kiêu, Tôn Nhất Kiêu này âm thầm tìm suy nghĩ, nếu vậy Tạ An lén lút cùng Tôn Nhất Kiêu này lui tới, lại không báo cho hắn. Vậy người hầu kia không cần phải nghĩ.

“Cũng không phải Cũng không phải, ta tự có mạng lưới tin tức của mình, không phải là Tôn mỗ kiêu ngạo, kinh doanh kinh doanh mấy năm nay, cho dù không dùng thân phận của Lục Tam Bình, mạng lưới tin tức của ta so với người khác cũng mạnh gấp mười lần.”

Tôn Nhất Kiêu cười ngạo nghễ nói với Tô Bằng.

Tô Bằng khẽ gật đầu, giờ mới thôi hỏi nữa, hết thấy đều đúng rồi.

Khi Tạ An cùng hắn nói rõ tình huống năm đó cũng nhắc tới trong số những kẻ tham gia hành hạ, giết người tại mật thất ở địa lao năm đó có một người mang mặt nạ, không biết là kẻ nào, bây giờ nhìn lại, kẻ đó hẳn chính là đại thống lĩnh Hắc Thủy quân. Lô Khiếu Thiên.

“Thế nào, ta xem ở tuổi của ngươi không ngờ lại có nội công như thế, xem ra cũng không phải người thường, mà ta không tiện dùng nhân mạch của danh hào Lục Tam Bình thu được đi giết người, trước mắt chỉ có một mình ngươi cần cầu cạnh ta, ta đành nhờ cậy ngươi chuyện này, nếu ngươi có thể giết chết Lô Khiếu Thiên Lô Khiếu Thiên, liền giao pháp môn làm sao tu thành thân thể Thuần Dương cho ngươi.”

Tôn Nhất Kiêu nhìn Tô Bằng nói.

Tô Bằng nghe xong, trong lòng suy tư.

Nếu chỉ cứu trị bệnh tình của mình trong trò chơi thật ra không ý nghĩa gì mấy... Nhưng đã biết chân tướng trò chơi lại càng làm Tô Bằng lo lắng nhiều hơn

Nếu trong trò chơi tử vong, trong hiện thực cũng sẽ chết thật... Thế thì suy nghĩ ngược lại, trong hiện thực có bệnh gì, có lẽ cũng sẽ truyền vào trong trò chơi.

Chứng bệnh của hắn có lẽ là đã tồn tại trong hiện thực nhưng không bị phát hiện, nhưng Tôn Nhất Kiêu nói lại hết sức chính xác. Nếu không chữa trị, e rằng sau ba năm, vào một ngày nào đó tỉnh dậy trong hiện thực liền sẽ đột tử trên giường.

Trong hiện thực, nếu bác sĩ không không không kiểm tra ra, vậy phỏng chừng hi vọng chữa khỏi bệnh của bản thân cũng không lớn, như vậy hi vọng cũng chỉ có thể ký thác vào ký thác vào trò chơi này.

Tô Bằng nghĩ đến thân thể cường tráng của mình rất có thể là tin tức phản hồi của trò chơi gửi đến hiện thực...

Mà Triệu Thu còn nói qua, năng lực thu được trong trò chơi có thể mang ra đời thực, vậy trong trò chơi trị lành bệnh tiềm ẩn thì liệu trong hiện thực có thể cũng hết bệnh hay không?

Nghĩ đến đây, Tô Bằng không khỏi nhìn thoáng qua lồng ngực của mình, nơi đó có một độc chướng chướng ẩn đen kịt, nếu có thể giải quyết, khả năng rất lớn sẽ đại biểu cho bệnh tiềm ẩn của bản thân đã được chữa khỏi trong trò chơi, vậy trong hiện thực cũng sẽ khỏi hẳn.

Tôn Nhất Kiêu nhìn theo ánh mắt Tô Bằng, thấy Tô Bằng nhìn về phía lồng ngực mình hắn không khỏi nở nụ cười, nói.

“Ừm... Ta thiếu chút nữa quên, ngươi vẫn còn trúng độc chướng... Có điều độc chướng kia nếu tìm đến thầy thuốc thông thường có lẽ hoàn toàn không có biện pháp, tuy trong mắt ta chỉ là việc rất nhỏ, nếu ngươi không tin lời hứa của ta, trước tiên ta có thể trị liệu độc chướng cho ngươi, ta hành châm xong, không đến ba ngày toàn bộ dư độc trong độc chướng của ngươi sẽ được bài trừ.”

“Thật vậy sao?”

Tô Bằng nghe xong, tinh thần chấn động, cũng hay, để Tôn Nhất Kiêu trị liệu, thử xem y thuật của hắn ra sao, thứ hai cũng là thí nghiệm một chút, xem thử trị liệu tốt thương thế trong trò chơi có phản hồi đến thực tế hay không.

“Vậy mời Tôn tiên sinh hành châm.”

Tô Bằng nói...

...

Tô Bằng ở trong cổ miếu, cởi bỏ y phục trên người đến bên hông, Tôn Nhất Kiêu xuất ra kim châm tùy thân, ở bộ vị thân thể Tô Bằng đâm bảy tám mũi.

Tô Bằng cảm giác được bộ vị thân thể bị kim đâm vào có chút nhức mỏi, nhưng có một loại cảm giác sảng khoái, Tôn Nhất Kiêu kia rõ ràng dùng một loại thủ pháp đặc thù, thúc giục nội tức của bản thân hắn, Tô Bằng cảm giác tốc độ vận hành nội lực của mình so với bình thường tăng gấp đôi.

Tôn Nhất Kiêu lại đâm vài châm trên người Tô Bằng nữa, cuối cùng ở độc chưởng trên ngực Tô Bằng lại đâm thêm một châm, lập tức Tô Bằng cảm giác nội lực vận chuyển tới trước ngực mình. Từng giọt máu màu đen không ngừng chảy ra từ kim châm kia.

Cứ như vậy khoảng 20 phút, huyết châu màu đen kia nhỏ tầm hơn hai mươi giọt, ấn ký độc chưởng trước ngực Tô Bằng mờ đi rất nhiều, máu từ màu đen cũng biến thành màu đỏ nhạt, Tô Bằng mặc dù là kẻ ngoại đạo trong y thuật cũng biết được độc tố của độc chưởng trong cơ thể mình hẳn là bị bài trừ hơn phân nửa.

“Như vậy là được rồi... Còn có một chút dư độc, chẳng qua cho người phương thuốc là một cao thủ, người dựa theo phương thuốc trước đây, khoảng nửa tháng, dư độc liền có thể tiêu trừ.”

Tôn Nhất Kiêu vừa rút kim châm trong cơ thể Tô Bằng ra vừa nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, kim châm trên người hắn toàn bộ được rút ra, Tô Bằng mặc quần áo vào, hít sâu một hơi, nói.

“Mặc dù khó khăn một chút, nhưng ta sẽ tận lực hoàn thành phó thác của Tôn tiên sinh... Chỉ là sau khi chuyện thành công, ta đi nơi nào tìm Tôn

tiên sinh?”

“Ta còn có một số chuyện, không thể ở quận Giang Ninh lâu được... Nếu người thật giết được Lô Khiếu Thiên, vậy phỏng chừng người cũng không thể ở lại quận Giang Ninh, nếu không ngại thì đi Lương Châu tìm ta, người chỉ cần Lương Châu châu phủ Nhất Xuân Đường...”

Tôn Nhất Kiêu cho Tô Bằng phương thức liên lạc, Tô Bằng ghi nhớ kĩ.

“Người giết Lô Khiếu Thiên, ta tự nhiên sẽ biết người đặc thủ... Mà bệnh của người, không sống được quá ba năm, quá trình chữa trị yêu cầu ít nhất một năm, cho nên chúng ta ước hẹn một năm đi, trong vòng một năm người hoàn thành ước định liền đi Lương Châu tìm ta, ta cũng ở đó chờ người một năm, nếu đến lúc đó còn bất vô âm tín, liền rời đi, vân du khắp chốn, còn bệnh của người, nếu quá một năm không chữa trị, ta cũng không có biện pháp nào.”

Tôn Nhất Kiêu nói với Tô Bằng, Tô Bằng nghe vậy khẽ gật đầu.

“Một năm... Hẳn là đủ rồi.”

Tô Bằng âm thầm suy tư, thật ra thì hẳn tính toán tệ nhất là một tháng.

Thời gian một tháng vừa vặn mình có thể trộm máy chủ, vừa vặn đủ thời gian thoát khỏi công ty... Quận Giang Ninh là đại bản doanh của công ty, nếu trộm máy chủ, bản thân nhân vật trò chơi vẫn còn lưu quận Giang Ninh, rất có thể đã bị người của công ty chém phanh thây trong trò chơi.

“Được, như vậy cũng không cần nhiều lời, Tôn mỗ cáo từ.”

Tôn Nhất Kiêu chấp tay, cười nói.

“Có điều vẫn phải đa tạ lý luận y học phiên bang của người, để ta có được ích lợi không nhỏ, cáo từ.”

“Cáo từ.”

Tô Bằng chấp tay, cáo biệt Tôn Nhất Kiêu, Tôn Nhất Kiêu đẩy cửa ngói miếu đồ nát đi ra ngoài, lưu lại một mình Tô Bằng ở trong miếu suy tư...

Chương 120: Bối cảnh của Cổ Kiếm sơn trang

Tô Bằng cũng không vội vã bỏ đi, mà lại điều tra hệ thống chọn lựa của mình đơn giản xem một chút.

Vài tin tức gần đây, là nhiệm vụ ám sát thống lĩnh Lư Tiểu Thiên của Hắc Thủy quân vừa mới tiếp nhận, thông báo đã hoàn thành phó bản Cổ Kiếm sơn trang, còn có... thông báo thăng cấp kiếm ý của mình.

“Thăng cấp kiếm ý... Lúc ở Tử Hà môn, nghe nhị sư huynh nói, kiếm ý chỉ trong quá trình rèn luyện không ngừng, mới có thể thăng cấp... Bây giờ, kiếm ý của ta đã đạt đến cấp độ nào rồi? Nếu như có thành tựu kiếm ý như hai vị sư huynh, thì nhiệm vụ ám sát Lư Tiểu Thiên quả thực vô cùng đơn giản.”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, sau đó kiểm tra kiếm ý của mình sau khi thăng cấp.

“Cấp bậc kiếm ý của bạn, đã đạt đến bước đầu Trảm Hư, có thể giết chết tồn tại hư ảo không thực thể, hoặc là nhắm vào tinh thần, khí trường của người khác, tiến hành ra tay.”

Tô Bằng nhìn thấy trên kỹ năng kiếm ý của mình, có một dòng thông báo như vậy.

“Trảm Hư? Là hư kiếm sao?”

Trong lòng Tô Bằng trầm suy nghĩ, nghĩ ngợi một hồi, cảm giác lần thăng cấp kiếm ý này, ắt hẳn không cùng một cảnh giới với một kiếm mình vừa mới loại bỏ tâm ma chém ra kia, bởi vì một kiếm kia, ba cây đại thụ, hoàn toàn không tiếp xúc, đều dựa vào kiếm ý, đã chặt đứt đường sống của đại thụ kia, còn lần này đạt tới cảnh giới Trảm Hư, dường như không mạnh mẽ như thế.

Có điều, cho dù cảnh giới Trảm Hư, Tô Bằng dường như cũng loại bỏ hình xăm màu đen thần bí trong thân thể Cổ Kiếm, loại bỏ thân thể bất hoại của hắn, Tô Bằng hồi tưởng một kiếm lúc đó, trong lòng có chút hiểu.

“Lúc đó, Cổ Kiếm sử dụng năng lực phòng ngự gần như kim cương bất hoại, hoàn toàn không giống năng lực của bản thân hắn, lại thêm sau đó, bí tịch có được trong mật thất ở biệt viện, đều cho thấy, Cổ Kiếm kia ắt hẳn đã sử dụng một loại công pháp tà đạo gì đó, thậm chí là thuật Giáng Thần, có chút giống cầu thần, phong ấn tại năng lực của ác linh tà thần lên trên thân thể mình, còn kiếm ý của ta bị kích thích, đạt đến cảnh giới Trảm Hư, chắc là vừa vặn là khắc chế của thứ không có thực thể, tựa như quỷ thần này, cho nên, mới có thể phá vỡ công pháp hộ thân của hắn, giết chết được hắn.”

Tô Bằng suy nghĩ một lát, có lẽ là như vậy, thật ra, suy luận này cũng tiếp cận đáp án chính xác.

“Sau khi thăng cấp kiếm ý, không biết có cách dùng thực tế hơn nữa không.”

Tô Bằng suy nghĩ, nghĩ đến đây, đột nhiên rút Vô Phong kiếm ra, hồi tưởng cảm giác một kiếm chém ra vào lúc đó, quét ngang đường kiếm.

Chỉ thấy đường kiếm vung ra, ánh lửa ngọn đèn không khỏi lay động, kéo theo bóng của Tô Bằng cũng dao động theo, nhưng không có sát thương thực chất.

“Được rồi, cảnh giới Trảm Hư này, ta cũng không biết cách dùng thực tế, trước cứ vậy thôi, sau này từ từ mày mò.”

Tô Bằng suy nghĩ, tra Vô Phong kiếm về lại trong vỏ.

Sau đó, Tô Bằng lại từ trong túi Càn Khôn, lấy ra hai quyển bút ký lấy được trong biệt viện trang chủ Cổ Kiếm sơn trang, tự mình xem một lát.

Trong ghi chép, ghi lại đều là những chuyện của Cổ Kiếm sơn trang, còn có một vài bản ghi chép buôn bán người số lượng lớn, cùng với bản ghi chép giao dịch tiền tài, thậm chí có vài chỗ, chỉ ra không rõ nghi thức bí mật Cổ Kiếm tiến hành.

Tô Bằng từ đầu tới cuối nhanh chóng lật xem, trái lại phát hiện một vài chuyện khá thú vị.

“Cổ Kiếm sơn trang, tiền lời giao dịch nô lệ mỗi một năm, không ngờ cao tới bốn ngàn lượng hoàng kim?”

Tô Bằng xem, không khỏi hít một hơi lạnh, chuyện buôn bán người của Cổ Kiếm sơn trang, kiếm được nhiều tiền thế này sao?

Cẩn thận xem xét, Tô Bằng mới phát hiện, hóa ra dựa theo ghi chép của Cổ Kiếm, Cổ Kiếm sơn trang, không ngờ độc quyền buôn bán nô lệ cả vùng Tô Châu, hơn nữa cùng vài kẻ quận Giang Ninh, thành Tô Dương, cùng với một vài thế lực trong vùng Tô Châu, đều từng lui tới với nhau...

Những nô lệ được cứu ra khỏi Cổ Kiếm sơn trang, chỉ là một ít hàng thượng đẳng, còn có không ít lao động khỏe mạnh, và nữ nhân nhan sắc bình thường, đã được dạy dỗ chút ít, hoặc là trực tiếp qua tay, đã bán đến nơi khác, cứ như vậy, thu nhập mỗi một năm của Cổ Kiếm sơn trang, không ngờ đạt đến bốn ngàn lượng hoàng kim đáng kinh ngạc thế này.

“Bốn ngàn lượng hoàng kim... Ta tính xem... Đại khái là sáu trăm ngàn nhân dân tệ, trong xã hội nông nghiệp ở đây, đã là một khoản tài chính khổng lồ.”

Tô Bằng nhìn những con số này, trong lòng thâm nhảm.

Xem đến đây, Tô Bằng không khỏi sinh lòng hoài nghi, chỉ dựa vào mỗi Cổ Kiếm, có thể thao túng địa bàn lớn như vậy được sao?

“Trong vùng Tô Châu, tạm thời không bàn đến quận Giang Ninh thành Tô Dương, chỉ nói nếu là thế lực siêu cấp, có hai thế lực... một là phái Thanh Thành, chính là thế lực đằng sau của quận Giang Ninh, còn lại chính là phái Không Động... Cũng là danh môn đại phái, có điều vẫn không xem là người Tô Châu được, là đại phái giao nhau giữa Tô Châu và Hoài Châu... Ở trong phủ Tô Châu, nếu như không có hai siêu cấp đại phái này gật đầu, Cổ Kiếm buôn người, e rằng cũng không thể làm lớn như vậy.”

Suy nghĩ, Tô Bằng so sánh ghi chú và sổ sách Cổ Kiếm sơn trang, phát hiện vài khoản buôn người số lượng lớn, dĩ nhiên là trực tiếp cướp bóc nhân công những châu quận khác, trong đó có một bản ghi chép buôn bán đặc biệt, là người toàn bộ hai thôn trang, bị bán đến quận Giang Ninh, người hai

thôn trang này, đều là nhân công chế tạo binh khí áo giáp, nhóm người này, sau khi đi vào quận Giang Ninh nháy mắt đã biến mất không thấy đâu.

Tô Bằng thoáng cái liên tưởng tới, chính là áo giáp không tòi mà tất cả quân sĩ chính thức của Hắc Thủy quân, quận Giang Ninh đều có.

“Xem ra, thành chủ Mạc Thiên Kinh quận Giang Ninh, còn có phái Thanh Thành, đối với hành vi của Cổ Kiếm, có lẽ không phải hoàn toàn không hay biết, thậm chí có thể, bọn họ là cá mè một lứa, Cổ Kiếm đã làm không ít chuyện cho Mạc Thiên Kinh và phái Thanh Thành... Nhưng mà, nhìn dáng vẻ của Mạc Thiên Kinh, giống như tùy tiện bán đứng Cổ Kiếm, rốt cuộc vì sao? Con cò Cổ Kiếm này, đã không còn hữu dụng nữa sao?”

Nghĩ tới đây, Tô Bằng lại giở hai bản ghi chú, cẩn thận đọc tiếp, dần dần, hắn phát hiện một ít manh mối.

“Đúng rồi... Cổ Kiếm sơn trang mặc dù hàng năm thu vào lợi nhuận không lồ, nhưng cũng không phải hoàn toàn thuộc về Cổ Kiếm chi phối... Xem nhật ký của Cổ Kiếm, hắn thường xuyên bắt măn, ám chỉ muốn đem khoản tiền lớn này áp tải đưa ra ngoài, đều ở đâu thì lại không nói rõ, nhưng xem ra, từ một năm trước mới dừng lại, những khoản tiền lớn từ việc buôn người này, phần lớn đều rót vào trong túi phái Thanh Thành, Cổ Kiếm chỉ là nửa bề mặt của phái Thanh Thành, con tốt kinh doanh buôn bán không quá sáng chói mà thôi...”

“Con tốt này đã không nghe lời, trong nhật ký của Cổ Kiếm, đã mấy lần viết, người bên trên bắt măn đối với hắn, lại có người dòm ngó vị trí kiếm tiền của hắn, dường như có người muốn thay hắn...”

Tô Bằng sau khi xem hai bản ghi chép này, tổng kết ra được tin tức trên.

Mặt khác, còn có một chút thu hoạch, ví dụ như lai lịch tượng thần trong địa lao dưới mặt đất kia, trong nhật ký cũng có ghi lại.

Hóa ra khi Cổ Kiếm còn bé, là con trai của một phú ông Tô Châu, bản thân phú ông kia chính là đại hào giang hồ, đệ tử phái Thanh Thành, kinh doanh nhiều năm, tích lũy được vô số tiền tài.

Mẫu thân Cổ Kiếm mất sớm, phụ thân của hắn tái giá cưới một thê tử, khi Cổ Kiếm hơn mười tuổi, vốn dĩ đều rất bình thường, nhưng mà, phụ thân của Cổ Kiếm, có một năm, đột nhiên bị người không biết tên trả thù, một đêm tỉnh dậy, đã mất đầu.

Cổ Kiếm khi đó tuổi còn nhỏ, gia sản đều do kế mẫu của hắn nắm trong tay... Kế mẫu của hắn, lòng dạ cũng thâm độc, muốn độc chiếm gia sản phụ thân Cổ Kiếm, thấy Cổ Kiếm tuổi nhỏ, mặc dù không dám giết hắn, lại sử dụng các loại thủ đoạn, ngược đãi tra tấn Cổ Kiếm, muốn bức hắn rời khỏi nhà.

Những thủ đoạn kia, nói ra đều có chút nghe rợn cả người... Nhưng địa vị mẫu thân hắn cũng không nhỏ, trong nhà không ai dám nói, Cổ Kiếm cũng có chút cứng cỏi, nhất quyết không chịu đi, nếu không phải thân thể Cổ Kiếm căn cơ vững chắc, sớm chừng đã bị hại chết rồi.

Ngay khi Cổ Kiếm sắp bị kế mẫu hành hạ đến chết, hảo hữu chí giao của phụ thân hắn ở phái Thanh Thành, đột nhiên đến nhà Cổ Kiếm làm khách, nghe thấy những chuyện này, cũng không nhiều lời, chỉ mang Cổ Kiếm đi, mang hắn lên phái Thanh Thành, tu luyện võ công.

Nhoáng một cái, mười năm trôi qua, Cổ Kiếm đã xuống núi, chuyện đầu tiên hắn làm, chính là che mặt cải trang, đêm khuya lẻn vào trong gia trang, hành hạ đến chết kế mẫu và đệ đệ cùng cha khác mẹ của mình.

Sau đó, hắn lại quang minh chính đại quay lại gia trang, kế thừa sản nghiệp phụ thân, bán một ít ruộng đất đổi lấy tiền mặt, sau đó ở lân cận quận Giang Ninh khởi công xây dựng Cổ Kiếm sơn trang.

Sau vài năm tiếp theo, khả năng hắn thông qua một vài quan hệ, tổ chức buôn người.

Thế nhưng, khi hắn hoàn thành những chuyện này, lại xuất hiện tất xấu... Không biết có phải do bóng đen lúc nhỏ hay không, hay là lúc hành hạ kế mẫu cùng đệ đệ mình đến chết tìm được khoái cảm gì đó, hắn mỗi năm, đều muốn hành hạ một vài nô lệ hắn buôn lậu, thỏa mãn tâm lý biến thái.

Sau đó... Hắn bị một người của tổ chức thần bí tìm tới cửa.

Tổ chức này, không biết là làm sao biết chuyện hấn thích hành hạ người khác đến chết, khiến Cổ Kiếm gần như muốn giết người diệt khẩu, nhưng đối phương võ công rất cao, còn có thủ đoạn thần kỳ, khiến hấn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tổ chức kia yêu cầu cũng rất đơn giản, giao cho Cổ Kiếm một nghi thức kỳ quái, để Cổ Kiếm khi hành hạ người khác, dựa theo nghi thức này, tế bái Tà Thần, chỉ cần như vậy, chẳng những sẽ không vạch trần Cổ Kiếm, còn có thể cho Cổ Kiếm một vài công pháp tu luyện thần kỳ.

Những công pháp kia, thoát nhìn tà môn, nhưng rất có hiệu quả, dần dần, Cổ Kiếm đắm chìm trong những công pháp này, lập trường cũng có chút thay đổi, tự mình từ trong lợi nhuận trong sơn trang, vạch ra một khoản tiền, giúp đỡ tổ chức thần bí kia, đồng thời mở rộng một vài thành viên tổ chức.

Mãi đến khi, bọn người Tô Bằng tìm đến tận nơi, phá huỷ Cổ Kiếm sơn trang của hấn.

Tô Bằng xem đến đây, khép hai bản ghi chú lại, trong lòng lại vô cùng hoảng sợ.

“Thật không ngờ, vốn tưởng rằng Cổ Kiếm sơn trang chỉ là một giang hồ đại hào vơ vét của cải cho bản thân, nhưng không ngờ rằng, sau lưng che giấu bao nhiêu chuyện...”

Tô Bằng sau khi khép lại ghi chú, hít một hơi thật sâu.

“Từ manh mối hiện tại xem ra, tổ chức sau lưng Cổ Kiếm sơn trang, chỉ ít có hai thế lực... Một chắc hẳn là phái Thanh Thành, cũng là nơi mỗi năm Cổ Kiếm sơn trang đổ vào ít nhất ba vạn lượng hoàng kim, còn một thế lực, chắc hẳn là tổ chức tà giáo thần bí kia.”

“Phái Thanh Thành nói cho cùng, là giang hồ đại phái... Nếu ta nắm giữ hai bản ghi chú này truyền ra ngoài, vương phủ phiền phức không nhỏ, bị giết người diệt khẩu cũng nói không chừng, dù sao thành chủ quận Giang Ninh xuất thân từ phái Thanh Thành, tổ chức tà giáo kia... Bản ghi chép của Cổ

Kiểm, ở trong thành Tô Dương, có cứ điểm của bọn chúng, không biết có phải là một nhiệm vụ ân hay không...”

Suy nghĩ đến đây, Tô Bằng dùng ngón tay gõ nhẹ lên trán mình, tự nhủ.

“Ta có nên đem bản ghi chú này, giao cho tổ Âm Kiêu, để bọn họ xem thử hay không...”

Chương 121: Mảnh khoe của Lôi Minh

Tô Bằng suy nghĩ cả buổi, trong lòng đã có tính toán, thổi tắt ngọn đèn, bản thân đi về quận Giang Ninh.

Hơn nửa canh giờ, Tô Bằng đi tới ngoài thành quận Giang Ninh, cũng chưa vào thành, trực tiếp đăng xuất khỏi trò chơi ở lân cận cửa thành.

Tô Bằng từ trong khoang trò chơi bước ra ngoài, hắn nghe theo đề nghị của Triệu Thu, gần đây đăng nhập vào trò chơi, đều sử dụng phương thức chiều sâu.

Hoạt động thân thể một chút, Tô Bằng nhìn thời gian, đã hơn mười hai giờ, cũng sắp gần một giờ rồi, thở dài một hơi, Tô Bằng thoát khỏi trò chơi, đi về phòng của mình.

Vừa mới ra khỏi căn phòng, Tô Bằng chợt thấy, một bóng dáng quen thuộc, đi ra khỏi phòng log in tổ người mới cách đó không xa.

“Hửm? Là Lôi Minh?”

Tô Bằng trông thấy, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, lúc Lôi Minh phụ trách người mới, mới có thể sử dụng card của mở phòng log in tổ người mới, bây giờ hắn còn có thể đi vào phòng kia nữa sao?

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng mở miệng gọi.

“Lôi tổ trưởng!”

Lôi Minh phía trước, nghe thấy thân thể sững lại, quay đầu nhìn, thấy là Tô Bằng, cơ thể mới thả lỏng một chút.

“Là Tô Bằng sao, thế nào? Nghe nói người ở tổ Âm Kiêu rất tốt, đã mở ra được một phó bản màu bạc phải không?”

Thấy Tô Bằng đi tới, Lôi Minh hỏi Tô Bằng.

“Ha ha, cũng may, đều là may mắn... Lôi tổ trưởng, vừa rồi người vào tổ người mới?”

“Phải... đúng vậy, lần trước ta có đánh rơi một thứ ở phòng log in tổ người mới, đi vào lấy.”

Lôi Minh mang kính râm mỉm cười, duỗi cái lưng mỏi nhừ, rồi ngáp một tiếng, nói.

“Thời gian cũng không sớm, ta hơi mệt chút, về trước ngủ đây.”

“Ta cũng muốn đi ngủ.”

Tô Bằng cười cười, khẽ gật đầu tạm biệt Lôi Minh, nhanh chân đi về căn phòng của mình.

Sau khi quay về phòng mình, Tô Bằng lại luôn cảm thấy biểu hiện vừa rồi của Lôi Minh có chút kỳ lạ.

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng rút điện thoại di động của mình ra, những người khác vẫn còn chưa ngủ, Tô Bằng thông qua máy tính trong phòng bọn họ, xâm nhập máy tính văn phòng Thời Thiên Quân.

Tô Bằng từ trong folder lưu trữ, tìm được video lưu trữ trong phòng tổ người mới, xem xét thử.

Điều tra video mấy giờ trước, Tô Bằng phát hiện, Lôi Minh dường như vào trong phòng, sau đó tìm máy chủ trò chơi, nằm xuống đăng nhập vào trong trò chơi, sau đó, ngay cả chút phản ứng cũng không có.

“Dường như có chỗ nào đó không đúng...”

Tua nhanh gấp năm lần xem đoạn video đại khái có ba tiếng đồng hồ này, lại luôn thấy rằng, có chỗ nào đó không đúng.

“Suốt ba giờ... Lôi Minh dường như không hề động đậy gì, hẳn sử dụng phương thức chiều sâu sao?”

Tô Bằng xem trong video, rút cuộc phát hiện chỗ khiến cho mình cảm thấy nghi ngờ, đó chính là sau khi Lôi Minh nằm xuống, dường như chẳng khác gì người chết, luôn không động đậy, một chút thay đổi cũng không có.

Tô Bằng nhớ tới, Lôi Minh trước kia cũng từng đăng nhập ở phòng log in người mới, nhưng trước nay sử dụng phương thức và mức độ trung đẳng, sẽ không giống như bây giờ, sử dụng phương thức chiều sâu.

Nhưng cũng chỉ có như vậy, nếu như nói điểm đáng ngờ khác, dường như cũng không có.

Khi Tô Bằng còn đang thắc mắc, có phải tinh thần mình nhạy cảm quá mức không, Lôi Minh trong video đột nhiên cử động, vọt ra khỏi khoang trò chơi của máy chủ, dường như đăng xuất từ máy chủ.

Nhìn thời gian, chính xác là vừa rồi, Tô Bằng thở phào một hơi, là bản thân quá nhạy cảm rồi...

Đợi đã!

Ngay khi Tô Bằng dự định tắt đoạn video này, một chi tiết nhỏ tầm thường, đột nhiên chiếu vào trong tầm mắt Tô Bằng.

Chỉ thấy, trong, phòng log in của người mới, vì để làm sạch không khí, có đặt một chậu hoa ở gần sát bên tường, lúc này, một chiếc lá, bỗng nhiên xuất hiện bên dưới chậu hoa.

Đúng vậy, không phải là rơi xuống, là đột nhiên xuất hiện ở bên dưới chậu hoa.

“Là ta hoa mắt sao?”

Tô Bằng nhìn, dụi dụi mắt mình, replay video lại, xem lại lần nữa.

Lần này, Tô Bằng mở to hai mắt, xác định bản thân không hoa mắt... Khi Lôi Minh từ trong khoang trò chơi đăng xuất, chiếc lá kia, không phải rơi

xuống, mà là đột nhiên xuất hiện ở bên dưới chậu hoa.

“Có vấn đề!”

Tô Bằng lại kéo lùi video, sử dụng tua chậm, xem xét cả quá trình.

Khi video ghi hình chạy đến 0.21.24, Lôi Minh ra khỏi khoang trò chơi, đồng thời một giây này, chiếc lá đột nhiên xuất hiện ở bên dưới, không phải rơi, mà là đột nhiên xuất hiện.

Tô Bằng nhú mày, tua lại xem đoạn video này đến hai lần, rốt cuộc xác định một việc...

“Video này bị người khác xử lý rồi! Ta quan sát trong vòng ba tiếng Lôi Minh đăng nhập vào trò chơi, video đã bị phần mềm hay là thiết bị nào đó khóa lại rồi, cho nên nhìn về như Lôi Minh hoàn toàn bất động... Sau đó, Lôi Minh dường như sử dụng mảnh khoé mở khóa video bị khóa, như vậy, hắn mới cử động, nhưng mà, hắn không chú ý tới, chậu hoa trong phòng, có một chiếc lá rơi xuống trong ba tiếng này, cho nên chiếc lá kia, mới đột nhiên xuất hiện!”

Trong lòng Tô Bằng, lập tức thông suốt video vừa rồi tại sao xuất hiện tình trạng như vậy.

“Ai đã xử lý video này? Dựa theo lý lẽ mà nói chắc hẳn là Lôi Minh... Nhưng mà hắn ở phòng log in tổ người mới, có lẽ không phải thông qua máy tính sửa đổi video, có lẽ là mảnh khoé bên ngoài nào đó, có thể khiến hắn khóa hình ảnh camera của công ty một khoảng thời gian, hắn nắm bắt điểm này, không biết giờ trò gì trong phòng log in người mới nữa...”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng.

“Mục đích của hắn là gì? Trong phòng log in của người mới, có giá trị duy nhất, chính là những máy chủ trò chơi kia... Hơn nữa, dựa theo biểu hiện lúc trước của Lôi Minh, có thể khẳng định tám phần chắc chắn, dường như hắn cũng đi ra khỏi máy chủ trò chơi... Chẳng lẽ hắn cũng muốn trộm vài máy chủ trò chơi ra ngoài sao?”

Trong lòng Tô Bằng âm thầm suy nghĩ.

“Hắn và Tôn Thế Giai cũng qua lại không ít thời gian... Có lẽ Tôn Thế Giai biết điều gì đó, vốn có thể trực tiếp theo dõi máy tính Lôi Minh, nhưng mà vài ngày trước thông qua xâm phạm vô tuyến biết được, Lôi Minh cơ bản không sử dụng máy tính, cho nên không thể nào giám sát, chỉ có thể từ camera của công ty, và phản ứng của Tôn Thế Giai, để phỏng đoán Lôi Minh rốt cuộc muốn làm gì...”

Tô Bằng âm thầm suy nghĩ.

....

Ngày hôm sau, khi Tô Bằng thức dậy, đã là sáu giờ sáng.

Đêm qua, Tô Bằng dự đoán khả năng của Lôi Minh, lại xem vài băng hình giám sát của công ty, lúc ngủ đã là hơn bốn giờ năm mươi sáng, ngủ chừng một tiếng đồng hồ, vừa mới tỉnh lại.

Tô Bằng vào toilet tắm rửa, lúc dội nước, Tô Bằng đột nhiên phát hiện...
Chường ấn màu đen trước ngực mình, đã dần dần biến mất.

Nhìn trong gương, nơi lồng ngực của mình, chỉ có một dấu vết hình bàn tay màu đỏ nhàn nhạt, so với chường ấn màu đen trước đó, tốt hơn không ít.

“Quả nhiên... Ở trong trò chơi chữa khỏi thương thế, cũng sẽ phản ứng vào trong hiện thực...”

Tô Bằng dùng tay vuốt lồng ngực ửng đỏ của mình, trong lòng thầm nghĩ.

...

Sau khi ăn sáng, Tô Bằng đi vào tổ Âm Kiêu, tranh thủ buổi họp sáng sớm bắt đầu tuần mới của tổ Âm Kiêu.

“Tô Bằng, người đã đến rồi, cấp bậc phó bản Cổ Kiếm sơn trang cuối cùng xác định, là phó bản màu bạc sáu sao, điểm tích lũy tháng này của người lại tăng thêm năm mươi điểm.”

Ninh Thái nhìn Tô Bằng, nói.

Tô Bằng gật đầu, điểm tích lũy tháng này của mình, như vậy sắp đủ rồi.

Ở bên khác, Lưu Phong nghe Ninh Thái nói vậy, vô cùng khó chịu hừ lạnh một tiếng, Triệu Thu lại khẽ gật đầu với Tô Bằng.

“Được rồi, chúng ta cũng không có chuyện gì khác, tuần này tiếp tục khai mở nhiệm vụ... Thuận tiện, tìm hiểu phó bản Cổ Kiếm sơn trang một chút, ai còn lấy được manh mối mới nào, trước khi tan ca hôm nay đều phải tổng kết báo cáo.”

Ninh Thái nói với mọi người, mọi người gật đầu.

Tô Bằng lúc này, chợt nhớ tới hai bản ghi chú mình lấy được trong trò chơi...

Chương 122: Quyền hạn

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng bây giờ vẫn không nói ra chuyện hai bản ghi chú, dù sao kết thúc nhiệm vụ cũng phải đến tối nay, đến lúc đó mang ra cũng không muộn.

“Ninh tổ trưởng, lần này chúng ta ở trong Cổ Kiếm sơn trang lợi ích nhận được như thế nào?”

Tô Bằng đột nhiên hỏi vấn đề này.

“Mức độ ích lợi không nhỏ... Tổng cộng nhận được vật tư và kim phiếu gần sáu trăm lượng hoàng kim, vàng, bạc, ngoài ra thu hoạch lớn nhất, chính là ở trong mật thất Cổ Kiếm sơn trang tìm được ước chừng hai mươi cân Ngũ Thạch Tán... Món đồ này có thể giao cho tổ Xích Vũ chế tạo một ít thuốc kích thích tiềm lực, cũng có thể làm thuốc nhanh chóng phục hồi tinh lực, thậm chí làm thuốc cầm màu, xem như là thu hoạch lớn rồi, chỉ có điều, có thể là một vài tàn dư của Cổ Kiếm sơn trang, đã vào trong mật thất trước một bước, có vài vật phẩm sớm bị người mang đi, nếu không thu hoạch sẽ càng lớn hơn.”

Ninh Thái không nghi ngờ gì, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, không khỏi sờ sờ mũi, chuyện này đánh chết cũng không thể nói cho Ninh Thái biết, người vào mặt thất trước một bước kia, chính là mình được.

“Được rồi, không có chuyện gì, thì tan họp thôi, mọi người đăng nhập đi.”

Ninh Thái vỗ tay, nói với mọi người.

Mọi người giải tán, Tô Bằng cùng Tần Tiểu Nguyệt, cùng nhau đi đến khu log in, Tô Bằng log in trước, chợt nhớ tới một chuyện, hỏi Tần Tiểu Nguyệt.

“Tiểu Nguyệt, nếu như ta dự định sử dụng tin tức trong tổ, điều tra người khác, thì phải làm thế nào?”

“Phải xem người làm nhiệm vụ phân công trong tổ, hay là làm nhiệm vụ của mình... Nếu như là làm nhiệm vụ phân công, tất cả tin tức trong tổ đều là dùng chung, nhưng nếu người làm nhiệm vụ Tán Nhân của mình, như vậy phải bỏ ra điểm tích lũy quy định, mua tin tức từ trong tổ, dù sao điểm tích lũy nhiệm vụ Tán Nhân là các người giữ lấy một mình, người trong tổ cũng sẽ không làm không công cho các người.”

Tần Tiểu Nguyệt nói, nói đến đây, dùng tay gõ trán nói.

“Đúng rồi, nếu người muốn mua tin tức, có thể đến tìm ta trước, ta cũng có rất nhiều tin tức duy nhất của mình, nếu như người thật sự cần, giao điểm điểm tích lũy cho ta là được, như vậy chúng ta coi như là cùng có lợi giúp đỡ lẫn nhau.”

Tô Bằng nghe thế khẽ gật đầu, hình thức giao dịch này rất công bằng, bèn nói.

“Một lát ta đăng nhập, liền đến điểm liên lạc tìm người.”

“Được.”

Tần Tiểu Nguyệt gật đầu, Tô Bằng ừ một tiếng, bản thân đăng nhập vào trò chơi.

Sau khi tiến vào trò chơi, Tô Bằng vẫn đang ở ngoài thành quận Giang Ninh, tiến vào cửa thành, Tô Bằng trực tiếp muốn đến điểm liên lạc tổ Âm Kiều tìm Tần Tiểu Nguyệt.

Đến nơi rồi, Tô Bằng dùng thủ pháp ám hiệu gõ cửa, Tần Tiểu Nguyệt mở cửa, nàng một thân cổ trang, so với trang phục hiện đại xem như đẹp hơn một chút.

“Thế nào, Tô đại Tán Nhân của ta, có tin tức gì người cần gấp nào? Ở trong trò chơi cũng có tin tức lưu trữ, đúng lúc ta quản lý, chính là ở bên trong căn nhà này.”

Tần Tiểu Nguyệt mỉm cười nhìn Tô Bằng, nói với hắn.

“Ừm, ta cần tư liệu của Lư Khiếu Thiên đại Hắc Thủy quân thống lĩnh quận Giang Ninh, chỗ người có không?”

“Đám người quan trọng như vậy, làm sao có thể không có được, có điều phải thu phí tin tức ba mươi điểm tích lũy, nếu đồng ý ta sẽ tìm cho người.”

Tần Tiểu Nguyệt nói với Tô Bằng, Tô Bằng gật đầu đồng ý, hắn bây giờ ở tổ Âm Kiều có tám trăm điểm tích lũy, cũng không tiếc gì ba mươi điểm này.

Tần Tiểu Nguyệt thấy Tô Bằng đồng ý, bèn đi vào trong phòng, không bao lâu tìm một phần tài liệu ra ngoài, đưa cho Tô Bằng.

Tô Bằng tiếp nhận tài liệu, mở ra nhìn một chút, tổng cộng có bốn trang giấy, lượng tin tức cũng không xem là nhỏ.

“Lô Khiếu Thiên này, là sư phụ thân cận nhất của thành chủ Mạc Thiên Kinh quận Giang Ninh ở phái Thanh Thành, đồng thời có tài năng quân sự, không lấy vợ sinh con, võ công cao cường, gần như chỉ kém thành chủ Mạc Thiên Kinh một đường ranh?”

Tô Bằng nhìn những tài liệu kia, không khỏi nheo mắt lại.

“Đúng vậy, võ công của Lô Khiếu Thiên có lẽ rất cao, trong Hắc Thủy quân, người võ công đứng thứ hai hắn là một người tên là Hàn Thác, bây

giờ từ Bách phu trưởng thăng chức đến phó thống lĩnh, võ công đứng đầu, chính là Lô Khiếu Thiên này, dựa theo so sánh giang hồ, hẳn thậm chí có trình độ của giang hồ thập đại kiếm, đương nhiên rồi, giang hồ thập đại kiếm càng nhiều hơn chính là công phu tỉ thí giang hồ, Lô Khiếu Thiên này càng am hiểu chiến trận tấn công.”

Tần Tiểu Nguyệt rõ ràng đối với tư liệu tin tức của đám người trong quận Giang Ninh đều vô cùng hiểu rõ, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng trầm ngâm một hồi, nói.

“Vốn nghĩ rằng thành chủ quận Giang Ninh đem chức vị thống lĩnh Hắc Thủy quân giao ra quả thực không khôn ngoan, nhưng trước đó thấy tầng tầng lớp lớp tổ chức Hắc Lang Nhĩ cản trở, giám thị lẫn nhau, Lô Khiếu Thiên lại đều là đệ tử phái Thanh Thành với Mạc Thiên Kinh, phái Thanh Thành không hy vọng quận Giang Ninh nổi loạn, Lô Khiếu Thiên tất nhiên cũng không thể nào phản nổi, chẳng trách Mạc Thiên Kinh tin cậy hẳn như thế, hóa ra là có mối quan hệ sư huynh đệ này, sau lưng lại là cùng lấy thế lực.”

“Đúng như vậy... Có điều, Tô Bằng, người tìm tư liệu của Lô Khiếu Thiên để làm gì vậy?”

Tần Tiểu Nguyệt hỏi Tô Bằng.

“Không có gì, chỉ là ta ở trong Hắc Thủy quân, cần tìm hiểu Lô Khiếu Thiên một chút, để sau này thăng chức cũng dễ làm hơn chút.”

Tô Bằng nói, sau đó nói với Tần Tiểu Nguyệt.

“Phần tư liệu này ta có thể sao chép lại một phần không?”

“Có thể... Bản gốc không thể mang đi, nhưng có thể sao chép, có muốn ta giúp ngươi một tay hay không? Cho ta mười điểm tích lũy tiền công là được rồi.”

Tần Tiểu Nguyệt giống như đùa giỡn nói với Tô Bằng.

Tô Bằng cũng không quan tâm mười điểm tích lũy kia, qua tháng này những điểm tích lũy đó đều là phù du, Tần Tiểu Nguyệt cười nói.

“Quả nhiên là Tô đại Tán Nhân, của cải giàu có.”

Nói xong vào nhà, lại lấy ra một phần tài liệu, nói.

“Đây là bản phụ, người cầm đi đi.”

“Hóa ra là có sẵn!”

Tô Bằng nghe thế, giả vờ tức giận, Tần Tiểu Nguyệt rụt cổ cười hì hì.

“Được rồi, ta còn có việc, lần sau cần tin tức sẽ tìm người.”

Tô Bằng nói với Tần Tiểu Nguyệt, tiểu cô nương khẽ gật đầu, tiễn Tô Bằng ra khỏi cứ điểm tổ Âm Kiêu trong tại quận Giang Ninh.

Sau khi ra khỏi cứ điểm tổ Âm Kiêu, Tô Bằng trực tiếp đến tiền trang Thông Vân, đem hai tấm kim phiếu ba trăm lượng trên người mình, đổi thành ba tấm kim phiếu một trăm lượng và sáu tấm năm mươi lượng, cũng tính toán thử xem giá trị của bản thân, xem ra, Tô Bằng toàn thân vàng bạc, khoảng chừng sáu trăm bảy mươi lượng.

Sáu trăm bảy mươi lượng, đại khái tương đương với vốn liếng hơn một nghìn vạn nhân dân tệ, xem như một khoản tiền lớn, Tô Bằng cảm giác giá trị con người của mình rốt cuộc thăng được một cấp, sau này cho dù rời khỏi công ty, rời khỏi quận Giang Ninh, cũng xem như đủ tiền để xài rồi.

Ôm kim phiếu, Tô Bằng ra khỏi thành, thi triển khinh công đi về đại doanh phía tây Hắc Thủy quân.

Tiến vào đại doanh phía tây, Tô Bằng trực tiếp tìm được đại trưởng của Hàn Thác, Hàn Thác cũng đang ở trong đại trưởng, đang xem một quyển binh thư.

“Ồ? Là người sao, hôm qua ta nghe nói, người tìm một vài hiệp sĩ giang hồ, tiêu diệt toàn bộ Cổ Kiếm sơn trang, có việc này không?”

Nhìn thấy Tô Bằng bước vào, Hàn Thác đặt bình thư xuống, nói với Tô Bằng.

“Quả thật như thế... Có điều cũng có phần mạo hiểm, Cổ Kiếm kia toàn thân tà thuật, ta thiếu chút nữa đã toi đời ở đó.”

Tô Bằng gật đầu thừa nhận, chỉ thấy Hàn Thác khẽ nhú mày, nói với Tô Bằng.

“Theo ta được biết, bối cảnh Cổ Kiếm sơn trang không hề đơn giản, người tiêu diệt sơn trang này, cũng phải cẩn thận trả thù.”

“Vâng, đa tạ Hàn thống lĩnh quan tâm.”

Tô Bằng nói, sau đó đề cập vào chuyện chính, nói.

“Thống lĩnh đại nhân, tại hạ có một việc, thỉnh cầu thống lĩnh đại nhân, cho ty chức quyền lợi.”

“Ồ? Người muốn quyền lợi gì?”

Thấy Tô Bằng nói chân thành, Hàn Thác có chút hứng thú, hỏi hần.

“Dư nghiệt Cổ Kiếm sơn trang, chạy trốn ra ngoài không ít, ta nghĩ bọn chúng rất có thể đều chạy đến quận Giang Ninh, ngồi thuyền đi đến châu quận khác, ty chức muốn điều tra những người này, cho nên muốn xin vài nhân thủ, theo dõi những người khả nghi, đồng thời muốn có được quyền lợi điều tra thư từ tới lui của dịch trạm, có thể kiểm tra thư từ tới lui trong dịch trạm, tìm kiếm manh mối khả nghi.”

Tô Bằng chấp tay, nói với Hàn Thác.

Hàn Thác nghe thế, không khỏi thâm ý sâu sắc liếc nhìn Tô Bằng, thỉnh cầu đầu tiên của Tô Bằng mặc dù có chút quá đáng, nhưng vẫn nằm trong phạm vi hợp lý, nhưng yêu cầu thứ hai, rõ ràng quá mức quá đáng.

Thư từ dịch trạm, là hệ thống riêng tư, theo lý thuyết không thể kiểm tra, dù sao bên trong liên quan đến hàng loạt tin tức bí mật, nhưng quận Giang Ninh, dù sao cũng là Hắc Thủy quân đứng đầu, bộ phận tình báo Hắc Lang

Nhĩ của Hắc Thủy quân, quyền lợi bí mật rất lớn, nếu như muốn điều tra thư từ dịch trạm, cũng không phải không thể, chỉ cần không phát sinh quá đáng thì được rồi.

Nhưng chuyện này cũng phải giao trách nhiệm nhất định, Tô Bằng sở dĩ đến xin Hàn Thác, cũng là bởi vì biết hắn là thủ lĩnh giấu mặt Hắc Lang Nhĩ của Hắc Thủy quân, lời nói buông xuống, hơn phân nửa có quyền lợi này.

Tô Bằng nhìn Hàn Thác hồi lâu không nói lời nào, cũng không lên tiếng, bèn nâng tay, trong tay liền trượt ra một tấm kim phiếu năm mươi lượng, không chút sơ hở nhét vào trong tay Hàn Thác, nói.

“Đây là chút tang vật ty chức kiếm được ở Cổ Kiếm sơn trang, mời Hàn thống lĩnh xem qua.”

Hàn Thác đưa tay, nhìn xem con số kim phiếu trong tay, thở ra một hơi, nói.

“Chức quyền của bản thống lĩnh dường như vẫn không đủ nặng...”

Tô Bằng nghe thế, trong lòng thở dài một hơi, trên mặt làm ra vẻ đau đớn, dường như đang đấu tranh, nhưng vẫn vươn tay, trượt ra một tấm kim phiếu năm mươi lượng, nhét vào trong tay Hàn Thác, nói.

“Xém tí nữa đã quên, còn một chứng cứ phạm tội, mời Hàn thống lĩnh xem qua.”

Hàn Thác lại nhìn số tiền, trong lòng cảm giác đã thoả mãn, lập tức cảm giác phân lượng chức quyền đủ nặng rồi, gật đầu nói.

“Người chờ chút, ta lấy một tấm lệnh bài và giấy chứng minh cho người.”

Nói xong, hắn quay đầu đi, viết một tờ giấy, lại lấy một tấm lệnh bài ở bên hông, đưa cho Tô Bằng.

Tô Bằng tiếp nhận lệnh bài, trong lòng lại âm thầm oán trách.

Bắt đầu từ khi Hàn Thác nuốt riêng kim ngân tài bảo của cường đạo núi Thanh Long, Tô Bằng đã biết Hàn Thác cũng không phải hạng tốt lành gì, nếu không lần này cũng sẽ không tìm đến hắn.

Có điều chuyện Tô Bằng phải làm bây giờ, lại không thể thiếu sự giúp đỡ của Hàn Thác, cần quyền hạn thật lớn... Xem xét thư tín dịch trạm, cũng là quyền lực cao nhất của Hàn Thác, hắn cũng không phải không mạo hiểm, lại thêm mượn người, còn có vài chuyện về sau, Tô Bằng cũng không thể nhịn đau chia tiền, lấy ra một trăm lượng hoàng kim, chính là mua quyền hạn.

“Tô Bằng, giấy chứng minh này của ta, đã đem chức vị của ngươi thăng lên tới phó chủ quản Hắc Lang Nhĩ, chỉ có điều chỉ chịu trách nhiệm một mình ta, ngươi tự thu xếp ổn thoả, đừng có gây thêm rắc rối gì đó.”

Hàn Thác đem hai món đồ kia giao cho Tô Bằng, nói.

Tô Bằng gật đầu, lại không ngờ rằng, bản thân hồi lộ một trăm lượng hoàng kim, ngược lại thăng quan hai cấp, cũng coi như có chút xứng đáng.

“Vậy thì, ngươi đi đi, quyền hạn của ngươi, chỉ có mười ngày, hết mười ngày này, ta e rằng cũng không giúp được ngươi.”

Hàn Thác xong xuôi mọi việc, cất kim phiếu vào trong túi, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, cáo từ Hàn Thác, ra khỏi đại trướng của hắn, sau đó đi thẳng đến tổng bộ Hắc Lang Nhĩ.

Ở tổng bộ Hắc Lang Nhĩ, Tô Bằng cảm lệnh mới, tìm vài tên cao thủ trong thám tử, nhưng lại tỏ rõ thân phận, hình dáng trong trò chơi của hai người Lôi Minh, Triệu Thu, sau đó dẫn dò mấy người kia theo dõi gắt gao, còn mình lại dẫn theo hai tên thám tử, cười khoái mã, đi về phía quận Giang Ninh.

Ba người chạy tới dịch trạm quận Giang Ninh, Tô Bằng ở trong dịch trạm trao đổi với dịch thừa, đưa thủ lệnh của Hàn Thác cho hắn xem, sau đó nói.

“Thư từ tới lui gần đây của quận Giang Ninh, có phải để ở đây không?”

Chương 123: Thư tín

Nghe xong lời của Tô Bằng, mặt của dịch thừa trạm dịch lập tức biến thành như trái khô qua.

Dưới tình huống bình thường, loại địa phương như trạm dịch này hẳn là phải trực thuộc quốc gia, tài chính cũng là trực thuộc trung ương cấp phát, cũng không cần phải xem sắc mặt địa phương, nhưng mà vận mệnh thế giới trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi chính là rất hỗn loạn, lực không chế của chính quyền trung ương rất yếu ớt, hoàn toàn thu không được thuế má của địa phương, nhưng các nơi lại đều cần phải có trạm dịch, cho nên tổ chức vẫn là lưu lại bảo vệ, người trả thù lao lại là cường hào khắp nơi.

Dịch thừa của trạm dịch quận Giang Ninh cũng là như thế, Tô Bằng đưa ra chứng minh thư của Hàn Thác, cho nên hẳn không dám đắc tội, không thể không cho Tô Bằng quyền kiểm tra Tô Bằng, nhưng, nếu thư tín mất đi hoặc là bị Tô Bằng làm hư hao thì lại là trách nhiệm thuộc về hẳn, cho nên nỗi buồn khổ trong lòng hẳn quả thực rất to lớn.

Tô Bằng cũng sẽ không rảnh quan tâm đến cảm xúc của dịch thừa, bảo dịch thừa mang theo mình cùng với hai gã phiên tử đến thương khó để thư tín, lại bảo hẳn mang thư tín qua lại nửa năm gần đây hoặc là bản ghi chép các vật phẩm khác đến đây, Tô Bằng trực tiếp đem bản ghi chép ném cho một tên phiên tử, nói cho hẳn phải chú ý Triệu Thu, Lôi Minh, còn có mấy cái tên của người chơi trong công ty có quan hệ với Tô Bằng, để cho bọn họ kiểm tra xem nửa năm qua này, những người này có phải có thông qua trạm dịch gửi thư tín không.

Đồng thời, Tô Bằng bảo một phiên tử khác, cẩn thận kiểm tra người gửi thư tín đặt ở trong phòng, cùng với người thu thư tín từ ngoại địa đến bản địa có phải là mấy người giống như lời hẳn nói không.

Mà còn bản thân Tô Bằng, thì tìm một cái ghế, ngồi xuống đó chờ kết quả của hai người thủ hạ báo về.

Tô Bằng tiêu phí một trăm lượng hoàng kim mua được quyền lực quyền hạn này cũng không phải là để truy xét dư nghiệt của Cổ Kiếm Sơn Trang gì cả, mục đích của hẳn là tìm xem thử Triệu Thu, Lôi Minh hoặc là một số người trong công ty có sự đáng ngờ tương đối cao khác ở trong trò chơi, có phải là có lui tới với những người khác hay không.

Những người khác này là chỉ ngoại trừ các nhân vật trò chơi của công ty, thì là công hội của những địa phương khác, ba người, hoặc là các tổ chức

người chơi khác.

Ý nghĩ của Tô Bằng là, ở trong hiện thực, công ty có di động có thể thấy vị trí của từng đồng sự trong công ty, thậm chí nhất định có chức năng nghe trộm, hiển nhiên, trong hiện thực lực khống chế khá lớn, trong công ty cho dù có người nào đó có tâm tư đặc biệt cũng khó mà liên lạc.

Nhưng trong trò chơi, vây cánh cùng với độ mạnh yếu của công ty đã yếu đi rất nhiều.

Quận Giang Ninh đã hoàn toàn bị văn phòng Thiên Nhất khống chế, một khi có người chơi từ vùng khác tới đây sẽ dễ dàng biết được, Tô Bằng mặc dù không biết rõ phương pháp phân chia, nhưng có một số người trong công ty lại có thể rất rõ ràng tra được ai là người chơi, ai là NPC, nếu như là người chơi của công hội ở vùng đất khác, hoặc là người chơi đơn độc đến quận Giang Ninh sẽ rất là chói mắt.

Loại tình huống như vậy, bọn người Triệu Thu, Lôi Minh không có khả năng liên lạc với bọn người đó trong quận Giang Ninh.

Nhưng, thông qua trạm dịch thì lại có thể truyền thư, tin tức cho những người chơi ở công hội khác và ngược lại.

Chẳng hạn như lần trước, Triệu Thu chính là sử dụng hệ thống dùng bồ câu đưa tin của trạm dịch báo cho NPC giang hồ ở phụ cận đến đây vây công Cổ Kiếm Sơn Trang.

Tô Bằng nghĩ đến một chuyện, người, chẳng hạn như Triệu Thu với Lôi Minh, ít nhiều cũng có một chút điểm mù quán tính trong tâm lý, tại các trò chơi khác, sử dụng trạm dịch nghĩa là đồ vật người muốn truyền trăm phần trăm có thể truyền lại đến trong tay người người muốn truyền.

Nhưng trò chơi Tử Vong Luân Hồi, rõ ràng không phải là một trò chơi đơn giản như vậy... Thư của trạm dịch, cũng có thể giữa đường bị hủy đi, đọc qua, thậm chí là đánh tráo.

Tô Bằng liền nhìn trúng điểm này, tiêu phí một trăm lượng hoàng kim mua được quyền có thể điều tra tin tức của trạm dịch này.

Nếu vận khí may mắn, Tô Bằng hoặc là có thể từ trạm dịch tra ra một số dấu vết để lại, cứ như vậy từ tin tức trên, Tô Bằng đã nắm giữ thế chủ động.

Không thể không nói, ý nghĩ này không tệ lắm... Hơn nữa, vận khí của Tô Bằng xem ra thật sự không kém.

“Đại nhân, ta có phát hiện ra cái này!”

Tô Bằng đang ngồi ở trên ghế suy tư, bỗng nhiên, tên phiên tử xem xét bản ghi chép thư tín truyền lại nửa năm gần đây trong trạm dịch đột nhiên nói với Tô Bằng.

“Ồ? Phát hiện cái gì?”

“Đại nhân, hai người Triệu Thu, còn có Lôi Minh mà người nhắc tới, ta đều đã phát hiện một số thư tín lui tới... Chẳng hạn như Triệu Thu, trong vòng sáu tháng gần đây, hắn thông qua trạm dịch gửi đi bốn mươi sáu phong thư, trong đó cũng không thiếu các thư là dùng bồ câu đưa tin, còn có một số khác là vật phẩm ký gửi.

Phiên tử kia lấy ra sổ ghi chép, chỉ cho Tô Bằng xem.

Tô Bằng nhìn mấy chỗ đánh dấu trong bản ghi chép mà gã phiên tử kia đưa cho mình, coi qua phần lớn là liên lạc với thành thị châu quận phụ cận, trong lòng phỏng đoán đại khái, Triệu Thu nếu kiếm được danh vọng giang hồ nhiều như vậy, tất nhiên cùng với người trong giang hồ có liên lạc cố định, những thư tín này đại khái cũng đều là hắn gửi cho bằng hữu giang hồ, còn có một chút lễ vật.

Có điều, khi Tô Bằng nhìn kỹ xuống dưới, lại phát hiện một số chỗ không bình thường.

“Lương Châu Lý Mục? Người này, Triệu Thu tổng cộng phân năm lần gửi thư cho hắn, tựa hồ là một người liên lạc hết sức thường xuyên...”

Tô Bằng nhìn, trong lòng thầm suy nghĩ.

Có điều Tô Bằng không có hỏi ra ngoài, mà là hỏi phiên tử kia.

“Như vậy Lôi Minh thì sao?”

“Số lần Lôi Minh sử dụng trạm dịch tương đối ít, nhưng cũng có chín lần.”

Phiên tử nói, sau đó đưa bản ghi chép về việc Lôi Minh truyền tin qua trạm dịch cho Tô Bằng nhìn một chút.

Tô Bằng nhìn một chút, Lôi Minh sử dụng trạm dịch truyền tin tổng cộng có chín lần, nhưng, chín lần này đều là gửi thư cho cùng một địa chỉ.

“Đại khái từ tám tháng trước, Lôi Minh này, mỗi tháng, đều gửi thư cho người này?”

Tô Bằng nhìn, lập tức phát giác có chút điểm đáng ngờ.

“Chỗ này là địa chỉ của Trung Châu... Trong công ty, cũng không có người ở Trung Châu, mà Lôi Minh, mỗi một tháng đều gửi thư cho chỗ này ở Trung Châu, là cùng người nào liên lạc sao?”

Tô Bằng suy nghĩ một lát, Lôi Minh đang ở tổ Dũng sĩ, hình như không có cơ hội gì để liên lạc với nhân vật trò chơi ở Trung Châu, trừ phi...

“Trừ phi, bọn họ ở trong hiện thực, đã có một chút liên hệ!”

Trong lòng Tô Bằng thâm suy nghĩ.

“Đại nhân, ta phát hiện hai phong thư, là của hai người Triệu Thu cùng với Lôi Minh, một người một phong!”

Ngay bây giờ, một phiên tử khác cũng chạy tới nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, nói với người xem xét bản ghi chép.

“Người tra xem địa chỉ ở Trung Châu kia, còn có Lý Mục của Lương Châu, có thư tín hoặc là vật phẩm gì khác gửi đến đây không, sau đó nói lại cho ta biết.”

Sau khi căn dặn thủ hạ, Tô Bằng đi đến chỗ của phiên tử kia, chỉ thấy người nọ tìm ra hai phong thư.

Tô Bằng nhìn thư, đều đã dán kỹ, có điều Tô Bằng cũng không thèm để ý, cùng lắm thì đổi lại một bì thư khác, lại dán lại việc này Hắc Lang Nhĩ làm rất quen thuộc, Tô Bằng dùng hơi lửa hơi qua, sau đó rút ra thư của Lôi Minh trước.

“Ta đã có được vật mà các người nói, hết thấy đều dựa theo kế hoạch, cuối tháng này ta sẽ dẫn ra ít nhất ba máy chủ, các người chuẩn bị cho tốt sáu trăm ngàn đô la, ta chỉ muốn chi phiếu tiền mặt ở ngân hàng liên hợp Thụy Sĩ.”

Cái này là nội dung bức thư của Lôi Minh.

Chương 124: Người đến không tốt

Sau khi Tô Bằng thấy phong thư này, lập tức tinh thần chấn động.

Phong thư này đúng là thứ mình phải tìm, chứng cứ Lôi Minh liên lạc với tổ chức hoặc là công hội khác, không ngờ lại thuận lợi tìm được như vậy.

Địa chỉ liên lạc ở Trung Châu trên phong thư này hẳn là vị trí của tổ chức hay người chơi đó ở trong trò chơi, ý nghĩ của Lôi Minh với suy đoán của Tô Bằng giống nhau, không có liên lạc trong hiện thực mà là lựa chọn sử dụng trạm dịch liên lạc trong trò chơi.

Tô Bằng nhìn địa chỉ trên phong thư này, là thành Thông Nguyên Trung Châu, địa chỉ của một tiệm bán thuốc.

“Lôi Minh quả nhiên có vấn đề... Hẳn hẳn là đã sớm theo dõi máy chủ trò chơi của công ty, muốn trộm ra ngoài mấy bộ, dù sao tiền lương của công ty, mỗi tháng tính toán đâu ra đấy chỉ có hơn ba vạn, nhưng ba chiếc máy chủ giá trị đại khái phải đến ba trăm triệu.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, sau đó ghi nhớ kỹ địa chỉ trên phong thư này, khắc sau ở trong lòng, sau này tất sẽ có chỗ hữu dụng.

“Người tra thế nào rồi? Có tìm được địa chỉ của châu này không, còn có bản ghi chép của thư tín do Lương Châu Lý Mục gửi tới?”

Tô Bằng quay đầu, nói với tên phiên tử tra xét bản ghi chép thư tín kia.

“Hồi bẩm đại nhân, có bản ghi chép... Lương Châu Lý Mục, gửi qua bảy phong thư cho Triệu Thu mà đại nhân đã nhắc đến, đồng thời, còn có hai phong thư gửi cho một người trong quận Giang Ninh, tên là Ninh Thái.”

Phiên tử kia trả lời Tô Bằng, Tô Bằng nghe xong, lại cau chặt chân mày, nói.

“Ninh Thái?”

“Đúng vậy, mặt khác địa chỉ ở Trung Châu kia, cũng gửi qua chín phong thư cho Lôi Minh ở quận Giang Ninh, đều là ký gửi còn lại không có thêm gì cả, trong bản ghi chép cũng không có gửi thư cho người khác.”

Tên phiên tử xem xét bản ghi chép thư tín kia, cầm lấy bản ghi chép nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, trong lòng dường như đã hiểu được Lôi Minh, hẳn dường như dùng cách thức truyền tin của dịch trạm, mắc nối với tổ chức nào đó của Trung Châu, mà còn Triệu Thu... Hẳn ngược lại có chút phức tạp, người liên lạc với hắn, không biết là người chơi, hay là NPC giang hồ bình thường.

“Không ngờ Ninh Thái cũng tham gia vào chuyện này... Có chút phức tạp.”

Trong lòng Tô Bằng không khỏi nghĩ đến khả năng xấu nhất, là Ninh Thái cùng với Triệu Thu là một bọn, mà mình bị bọn họ coi là đối tượng lừa gạt, nếu quả thật là như vậy, Tô Bằng về phương diện cảm tình có chút không tiếp thụ được.

“Còn có một phong thư của Triệu Thu, nhìn xem thử bên trong nói gì đi.”

Tô Bằng cầm một phong thư khác trong tay, dùng hộp quạt hơ qua, rút thư ra.

“Triệu lão đệ, ba tháng sau, thủ đô Canberra ở Úc có một buổi tụ hội người chơi cá nhân, đến lúc đó người mang theo máy chủ cũng có mặt, sẽ giới thiệu người đó với ngươi, phương thức liên lạc mới của ta meiyoun603@gmail.com.”

Đây là nội dung bên trong thư gửi cho Triệu Thu, cũng là một phong thư ngắn gọn.

Nhìn các chữ màu đỏ này, dùng bút lông viết, lại có một địa chỉ email hiện đại, khiến Tô Bằng một loại có cảm giác không hài hòa... Có điều lập tức giảm đi, Tô Bằng chú ý tin tức mà phong thư này tiết lộ.

Lật lại nhìn chỗ ký tên người gửi, viết là “Huynh Từ Khản”, không có để lại địa chỉ.

Tô Bằng nhìn, đem phong thư ném cho tên phiên tử vẫn còn đang kiểm tra bản ghi chép, nói với hắn.

“Điều tra thêm, xem có thể tra được phong thư này là từ đâu gửi tới hay không.”

Sau đó, Tô Bằng cầm lấy lá thư trong tay, xem nội dung.

Phong thư này vô cùng đơn giản, nhưng lại để lộ ra một số tin tức, xem nội dung trong thư, hắn là Triệu Thu ở trong trò chơi kết bạn với người chơi cá nhân, nếu không phải là người của tổ chức thì đã không cần phải bảo Triệu Thu đi đến buổi tụ hội của người chơi cá nhân kia.

Mà còn địa chỉ, cũng để lộ ra một số tin tức, thủ đô Canberra của Úc? Nói như vậy, người chơi của trò chơi Tử Vong Luân Hồi, cũng không phải là giới hạn tại trung quốc, mà là phân bố ở các nơi trên thế giới, nếu có thể tạo thành một buổi tụ hội, như vậy những người chơi cá nhân kia cũng không phải là số ít.

“Có thể ghi nhớ những tin tức này, còn có địa chỉ hòm thư... Đến lúc đó, nói không chừng có thể tra được một số tin tức hữu dụng.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

“Đại nhân, tra được rồi, phong thư này là từ Trung Châu gửi đến... Có điều địa chỉ cụ thể thì không tra được, chỉ là trạm dịch có bản ghi chép mà thôi.”

Phiên tử kia cũng đã tra được lai lịch của phong thư trong tay Tô Bằng, Tô Bằng nghe xong, chân mày bỗng nhúc nhích.

“Cũng là Trung Châu? Có quan hệ với đám người mà Lôi Minh liên lạc kia sao?”

Tô Bằng suy nghĩ một lát, cuối cùng cảm thấy, Triệu Thu cùng với Lôi Minh, hẳn không phải là câu kết với nhau, nếu không có rất nhiều chuyện hai người bọn họ liên thủ là làm được tốt hơn nhiều rồi, Lôi Minh cũng không có cần thiết phải tiếp xúc Tôn Thế Giai.

“Được... Hai người các người cũng đều là người có năng lực trong Hắc Lang Nhĩ, ta nếu có cơ hội sẽ cất nhắc hai người các người.”

Tô Bằng khích lệ hai người này một chút, hai người này không khỏi vui mừng lộ rõ trên nét mặt, có thể tăng lên một cấp, từ phiên tử bình thường biến thành đầu lĩnh, đối với bọn họ mà nói chính là một sự tiến bộ không ít.

Có điều Tô Bằng cũng chỉ là khích lệ mà thôi, không nói đến một mình hẳn có quyền lợi cất nhắc nhân sự với phó chủ quản phụ trách Hắc Lang Nhĩ là Hàn Thác hay không, bản thân hẳn trong một tháng, gần như có thể phải làm rụng Lô Khiếu Thiên, đến lúc đó, những thành viên được mình cất nhắc lên Hắc Lang Nhĩ sẽ có kết cục ra sao, ngược lại cũng rất đáng giá suy nghĩ.

Tô Bằng lại nhìn hai phong thư, ghi nhớ tin tức trong đó, sau đó nói với hai người kia.

“Các người dán lại phong thư, sau đó đem hai phong thư này cất vào lại chỗ cũ, nhớ kỹ phải không được nhầm lẫn, hơn nữa, những thứ nhìn thấy hôm nay đều phải giữ kín như bưng.”

“Dạ, chúng tiểu nhân đều chưa từng tới nơi này.”

Hai gã phiên tử vội vàng nhận mệnh, Tô Bằng khẽ gật đầu, đem hai phong thư này giao cho bọn họ xử lý, bản thân hẳn lại ra ngoài, uy hiếp đe dọa dịch thừa một chút, khiến người này cũng phải giữ bí mật.

Làm xong những việc này, Tô Bằng đi ra khỏi trạm dịch, thở ra một hơi thật dài, trong lòng nói.

“Hôm nay tuy rằng trả giá một trăm lượng hoàng kim, nhưng coi như là cũng thắng lợi trở về, biết được một số tin tức của Triệu Thu với Lôi Minh... Coi như là đáng giá.”

Nghĩ đến đây, trong lòng Tô Bằng đột nhiên xẹt qua một tia suy nghĩ, chính là nhớ tới Ninh Thái, không biết Ninh Thái trong chuyện này sắm vai trò gì, là bị tổ chức lôi kéo mượn sức, hay là đứng ở cùng một trận tuyến với Triệu Thu.

“Thật không muốn cùng nàng đứng ở phía đối lập... Hi vọng nàng chỉ là người ngoài cuộc.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, thở dài một tiếng, dẫn ngựa chạy đến đại doanh phía tây.

Vừa tới được cửa đại doanh phía tây, Tô Bằng chợt thấy một người quen thuộc, cũng đã vài ngày không gặp, Lăng Tiêu Vũ.

“Tiêu Vũ!”

Tô Bằng gọi một tiếng, từ trên ngựa lập tức nhảy xuống, dắt ngựa đi đến Lăng Tiêu Vũ.

“Người đến đây lúc nào?”

Tô Bằng hỏi Lăng Tiêu Vũ, vẻ mặt Lăng Tiêu Vũ ảm đạm, cố gắng cười cười, nói.

“Vừa tới không lâu, Tô đại ca, người lần này coi như là nổi danh giang hồ rồi, mang theo giang hồ hào kiệt, tấn công Cổ Kiếm Sơn Trang, chém chết Cổ Kiếm, ta ở trong thành chủ phủ đều nghe nói đến.”

“Thật sao?”

Tô Bằng không ngờ tin tức truyền nhanh như vậy, xem ra là Ninh Thái của tổ Âm Kiều cố ý lan truyền, để cho mình thu được nhiều danh vọng giang hồ, có điều Tô Bằng cũng không thèm để ý những thứ này, ánh mắt của hắn thấy Lăng Tiêu Vũ hôm nay mặc một bộ quần áo màu lam không thường

mặc, trên cánh tay còn mang theo một mảnh lụa đen, lập tức kịp phản ứng, nói.

“Ông ngoại người...”

Lăng Tiêu Vũ không nghe câu này còn đỡ, nghe được, đôi mắt lập tức đỏ lên, nói.

“Ngoại công ta đem qua không ngừng ho ra máu, cuối cùng... Vẫn là...”

“Cố nén bi thương, ai cũng phải đến lúc.”

Trong lòng Tô Bằng thở dài một tiếng, vô ý thức vỗ vỗ bả vai Lăng Tiêu Vũ.

Lăng Tiêu Vũ cảm giác được bàn tay của Tô Bằng, thân thể không khỏi khẽ run lên, có điều lập tức khôi phục lại bình thường, nằng ngẩng đầu, dùng đôi mắt rõ ràng đã khóc có chút sưng đỏ nhìn thoáng qua Tô Bằng, cố gắng cười cười, nói.

“Ta không sao... Ông ngoại đã bảy mươi tư, không tính là chết trẻ... Chẳng qua là Lục Tam Bình kia thật đáng hận... Quả thật là tiện nghi cho hắn.”

Trong lòng Tô Bằng nghe xong, không khỏi thở dài một tiếng, thành chủ Mạc Thiên Kinh vốn là tìm danh y cho phụ thân để kéo dài mệnh, lại không nghĩ rằng gặp phải lang băm Tôn Nhất Kiêu, vô tình hại chết ông ngoại Lăng Tiêu Vũ.

Chẳng qua lão gia kia cũng hơn bảy mươi tuổi rồi, hơn nữa vốn là đã có bệnh, ngày giờ không nhiều, sớm đi một bước cũng vậy dù sao mọi người cũng đã chuẩn bị tâm lý.

“Đúng rồi, Tiêu Vũ, trong thành chủ phủ bây giờ nhất định rất loạn... Người không ở trong phủ, tới tìm ta là có việc gấp gì sao?”

Tô Bằng hỏi Lăng Tiêu Vũ, Lăng Tiêu Vũ nhẹ nhàng gật đầu, nói.

“Sáng sớm hôm nay, trong phủ có một khách nhân tới, là một trưởng lão họ Ngô người Đảng Châu phái Hằng Sơn, còn có một tên gọi là Hoắc Tư Hiền

trong giang hồ thập Tiểu Kiếm đứng hàng thứ sáu, có quan hệ với Hoắc Tư Kiệt hung thủ vụ án mạng hư hư thực thực ở Hồ Phàn Dương mà chúng ta đã gặp kia, đến đây tiếp bái cậu của ta.”

“Trưởng lão họ Ngô kia đều là dựa theo giang hồ lễ tiết mà tới, lấy ra bái thiếp của phái Hằng Sơn, muốn bái lạy truy điệu ông ngoại của ta... Nhưng, mục đích của bọn họ cũng không phải là như thế.”

“Sau khi bái tế, bọn họ liền muốn cậu ta giới thiệu, muốn gặp Tô đại ca, đoạn thời gian trước xảy ra không ít chuyện, cậu còn nhớ rõ người, đối phương lại bày đủ thành ý, cậu cũng muốn nhìn người một chút rốt cuộc để xem người là bộ dáng gì, biết rõ ta và người tương đối quen thân, bảo ta đi báo cho người một tiếng, ngày mai là đại tế của ông ngoại ta, người cũng phải tham gia.”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi nhú mày... Hoắc Tư Kiệt? Không phải là Lăng Tiêu Vũ nhắc tới, Tô Bằng cơ hồ đã quên mất người này, dựa theo cách nói của Âu Dương Khánh cùng với Phó Tử Dịch, ngày đó ở Hồ Phàn Dương, người cường gian rồi giết chết tiểu thư nhà phú ông kia, quả thật chính là Hoắc Tư Kiệt, không ngờ ca ca hần cùng với người của phái Hằng Sơn cũng đủ bản lĩnh đã cứu hần ra.

Tô Bằng cũng sẽ không cho rằng đối phương là bởi vì trong đường đi nhận biết mình nên cố ý tới tiếp bái, tám chín phần mười là ca ca của hần cùng với trưởng lão của phái Hằng Sơn muốn mang Hoắc Tư Kiệt tới rửa sạch, thậm chí có thể là muốn cho mình gánh lấy tội danh cường gian rồi giết chết cô gái kia.

“Người đến không có ý tốt, người có ý tốt thì không đến... Nhưng mà ta cũng không phải là kẻ sợ phiền phức, nếu hần muốn gặp, vậy thì cứ gặp đi.”

Tô Bằng nói.

Trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, võ phong thịnh hành, một ít tập tục dân gian cũng bị phai nhạt đi rất nhiều, thành chủ Mạc Thiên Kinh cũng không hi vọng tang lễ của phụ thân kéo dài quá lâu, ngày mai cử hành đại tế, qua thêm một thời gian ngắn liền đưa ma, cũng coi là bình thường, duy nhất

phải ứng phó chính là Hoắc Tư Kiệt, Hoắc Tư Hiền cùng với trưởng lão phái Hành Sơn kia làm khó dễ.

“Được, Tiêu Vũ, ngày mai ta sẽ theo người đi tham gia đại tế... Bản thân ta muốn nhìn bọn người phái Hằng Sơn kia có thể đưa ra biện pháp gì!”

Tô Bằng gật đầu, nói với Lăng Tiêu Vũ...

Chương 125: Đại thống lĩnh

Sau khi Lăng Tiêu Vũ báo cho Tô Bằng biết tin tức này, cũng ước định thời gian ngày mai tham gia đại tế, liền rời đi, còn lại một mình Tô Bằng.

“Ngày mai không thể thiếu một trận tranh đấu... Thật đúng là thời buổi rối loạn.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Khẽ thở dài một cái, Tô Bằng trở lại tổng bộ của Hắc Lang Nhĩ, hắn trở về là muốn nghe một chút tin tức về một số nhân vật mục tiêu mà hắn giao cho thuộc hạ của Hắc Lang Nhĩ giám thị kia.

Sau khi trở lại tổng bộ Hắc Lang Nhĩ, lại gặp phải phó chủ quản họ Từ mà lúc trước Tô Bằng đã từng nhìn thấy qua kia, hắn thấy Tô Bằng liền gọi hắn lại, ánh mắt hắn nhìn Tô Bằng có chút phức tạp, hắn đã từ trong miệng những phiên tử kia, biết được tin tức Tô Bằng được Hàn Thác tạm thời đề bạt, đồng thời cũng biết Lăng Tiêu Vũ cùng với Tô Bằng quan hệ tương đối chặt chẽ.

Vị phó chủ quản họ Từ này ngấm lại bản thân mình nhiều năm như vậy mới ngồi được đến địa vị hiện tại, tiểu tử này không ngờ lại vô cùng đơn giản trèo lên tiểu thư của thành chủ, cộng thêm dựa thế ngôi sao mới chói mắt nhất trung hắc thủy quân - Hàn Thác, liền lẫn lộn đến trình độ như hiện tại, nhất thời cảm giác được một sự không công bằng.

Tô Bằng đương nhiên không biết vị trước mặt này đang ghen tị với mình, nhìn thấy người này, Tô Bằng vẫn thi lễ như trước, xem xét cho mặt mũi của đối phương, nói.

“Từ chủ quản tìm ta có chuyện gì?”

Thấy Tô Bằng coi như nề tình, Từ chủ quản lúc này tâm tình cũng khá hơn một chút, có điều vẫn có chút ghen tị, hẩn nhìn Tô Bằng, có chút chua nói.

“Tô Bằng không ngờ người tâm phúc của người gần đây lại được bổ nhiệm làm phó chủ quản của Hắc Lang Nhĩ... Hơn nữa, Thống lĩnh đại nhân cũng biết người... Mới vừa rồi Thống lĩnh đại nhân cố ý phái thân binh, đến nơi đây tìm người.”

“Thống lĩnh đại nhân tìm ta?”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng rung động, Đại thống lĩnh của hắc thủy quân, không phải là mục tiêu mình phải tru sát, Lô Khiếu Thiên sao?

“Hẩn tìm ta có chuyện gì?”

Trong lòng Tô Bằng suy tư, lại nghĩ nếu Lăng Tiêu Vũ cũng biết là mình dẫn người tiêu diệt Cổ Kiếm Sơn Trang, như vậy Đại thống lĩnh của Hắc thủy quân không có lý do gì không biết tin tức này.

Mà còn Lô Khiếu Thiên, thì lại là một trong sáu người tham gia huyết tinh yến hội Cổ Kiếm Sơn Trang, đồng thời cũng là sư huynh đệ của Cổ Kiếm, nếu như mình là hẩn, như vậy lo lắng nhất hẩn là nhược điểm của mình có bị bọn người Tô Bằng biết được hay không.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng không khỏi rất nhanh đã nắm trong lòng bàn tay, trong lòng tính toán, Lô Khiếu Thiên kia sẽ trực tiếp bảo mình đi sau đó giết người diệt khẩu hay không?

“Sẽ không đâu, ngày ấy đi tấn công Cổ Kiếm Sơn Trang cũng không phải chỉ có một mình ta, nhiều NPC giang hồ như vậy, còn có Ninh Thái cùng với tổ Âm Kiêu trợ giúp, ta tại phụ cận Quận Giang Ninh hẩn là nhiều người như vậy, hẩn cho dù giết ta cũng ngăn không được lời đồn đãi của nhiều người như vậy, chỉ tổ dẫn đến hiềm nghi mà thôi.”

“Còn nữa, ta là người mà Hàn Thác đã đề bạt lên, mà Hàn Thác rõ ràng là thân tín của thành chủ Mạc Thiên Kinh, Mạc Thiên Kinh ở trong hắc thủy

quân đã đề bạt Hàn Thác như thế, nhất định không phải chỉ là đơn thuần, nếu ta suy đoán không sai, hẳn là muốn bồi dưỡng Hàn Thác, có lẽ là bồi dưỡng hẳn thành tân thống lĩnh của hắc thủy quân, lại thêm thân phận tại Hắc Lang Nhĩ của Hàn Thác, xem ra tên thành chủ đại nhân kia với Lô Khiếu Thiên chưa hẳn đã không có hoài nghi.”

“Nếu Lô Khiếu Thiên giết ta, sẽ mang đến phản ứng dây chuyền liên tiếp, với địa vị hiện nay của Lô Khiếu Thiên, hẳn sẽ không vọng động như thế.”

Hiểu rõ ràng những thứ này, Tô Bằng thả lỏng một chút, buông lỏng bàn tay đang nắm chặt ra.

“Thân binh của Thống lĩnh đại nhân ở nơi nào?”

Tô Bằng hỏi Từ phó chủ quản trước mặt mình.

Những suy tư vừa rồi cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, trong mắt Từ phó chủ quản, Tô Bằng chẳng qua là vẻ mặt có chút biến hóa, không ngờ Tô Bằng đã suy tư hết những chuyện trên, hẳn nói.

“Thân binh kia thấy người không có ở đây, liền đi đến chỗ Hàn Thác để tìm người, hơn nữa báo cho ta biết, nếu nhìn thấy người thì bảo người lập tức đi đến đại trưởng của thống lĩnh.”

Tô Bằng gật đầu, vừa muốn rời đi, lại nghe thấy Từ phó chủ quản nói chuyện hơi chút chua cay.

“Tô chủ quản đúng là người không tầm thường, trong khoảng thời gian ngắn đã khiến cho Thống lĩnh đại nhân chú ý, ngày sau nếu như được thăng chức lên cao đừng quên diu dắt ta một chút nha.”

Nghe thấy những lời này, Tô Bằng không khỏi nở nụ cười, trong lòng hẳn suy nghĩ, nếu vị phó chủ quản đại nhân này biết mình trong lòng đều là trăm phương ngàn kế nghĩ cách làm sao giết chết thống lĩnh hắc thủy quân Lô Khiếu Thiên, không biết vẻ mặt sẽ như thế nào.

Có điều trong lòng tuy rằng nghĩ như vậy, Tô Bằng vẫn chấp tay nói.

“Đâu có, đâu có.”

Nói xong, Tô Bằng rời khỏi tổng bộ Hắc Lang Nhĩ, trước khi đi còn nghe được bên trong hình như truyền đến thanh âm tức giận.

“Hừ! Đúng là đặc chí liền càn rỡ!”

Tô Bằng cũng không thèm để ý những thứ này, đi ra cửa, hai đại trưởng đại doanh thống lĩnh của hắc thủy quân đều đặt ngay giữa quân doanh, hết sức dễ tìm, Tô Bằng trực tiếp đi tới.

Rất nhanh sau đó, Tô Bằng đã đi tới đại trưởng của thống lĩnh, ngoài trưởng, có một trăm lính của hắc thủy quân canh gác bốn phía xung quanh đại trưởng, thủ lĩnh là một tên Bách phu trưởng, cũng là đội trưởng thân binh của thống lĩnh hắc thủy quân Lô Khiếu Thiên.

Tô Bằng đi tới, bị mấy tên quân sĩ ngăn lại, Tô Bằng đưa Yêu Bài ra, nói.

“Thống lĩnh đại nhân truyền kiến.”

Tên Bách phu trưởng kia đi tới, hỏi rõ thân phận của Tô Bằng, nói.

“Đi theo ta, người quả thật là mặt mũi thật lớn, để Thống lĩnh đại nhân phải chờ tên tiểu tử người.”

“Chẳng những khiến hãn chờ ta, ta còn muốn hãn chờ ta giết hãn nữa chứ.”

Trong lòng Tô Bằng nói, trên mặt cũng không thay đổi biểu tình, đi theo tên Bách phu trưởng này cùng với hai gã thân binh đi về hướng đại trưởng của thống lĩnh.

Đại trưởng thống lĩnh này so với quân trưởng của Hàn Thác lớn hơn gấp ba lần, doanh trưởng màu đen, nghe nói toàn bộ doanh trưởng đều là dùng Da sói đen để chế thành, hết sức làm nổi bật thân phận của thống lĩnh đại nhân.

Tô Bằng cùng với tên Bách phu trưởng kia và hai gã thân binh đi vào, chỉ thấy trong trướng, một nam nhân mặt hình chữ điền, sắc mặt như đồng cổ, để râu, mặc một bộ tào giáp tinh chế, đang ở trong trướng, nhìn một quyển sách.

“Sao đều là diễn xuất như thế này... Lần trước đi xem Hàn Thác, hắn cũng đang đọc binh thư, vị này cũng như vậy...”

Tô Bằng thấy người này, trong lòng biết hắn hắn là Đại thống lĩnh hắc thủy quân, Lô Khiếu Thiên!

“Đại thống lĩnh, Tô Bằng đã tới.”

Tên Bách phu trưởng kia nói với người trong trướng, người này gật đầu, nói một câu vô nghĩa.

“Người là Tô Bằng?”

“Đúng vậy.”

Tô Bằng chấp tay hành một lễ trong quân đội nói.

“Người khá lắm, gần đây rất nổi danh nha, khắp quận Giang Ninh, các đại án trong một tháng này đều có liên quan với người... Vốn tưởng rằng người có ba đầu sáu tay, hôm nay xem ra cũng chỉ là người bình thường.”

Lô Khiếu Thiên nhìn Tô Bằng, một đôi mắt hẹp dài sắc bén ánh sáng mờ ảo nhìn Tô Bằng nói.

Ánh mắt này tựa hồ như muốn dùng ánh mắt mà nghiền nát Tô Bằng ra.

“Không dám, thuộc hạ chỉ là vừa may gặp duyên mà thôi, có lẽ năm nay bất lợi, mới liên tục gặp phải đủ loại vụ án.”

Tô Bằng đầu cúi thấp trả lời, tuy rằng nhìn như cung kính, ngữ khí giọng nói cùng với nội dung lại không kiêu ngạo cũng không hèn mọn.

“Hừ!”

Lô Khiếu Thiên hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

“Lớn mật, dám nói như thế với Thống lĩnh đại nhân!”

Nhìn thấy Lô Khiếu Thiên dường như rất bất mãn, cái tên Bách phu trưởng bên cạnh không khỏi hét lớn một tiếng, quát Tô Bằng.

Tô Bằng mặt không chút thay đổi, tư thế vẫn cung kính như cũ, nhưng không thấy nói xin lỗi.

Lúc này, Lô Khiếu Thiên kia khoát khoát tay, nói.

“Miêu Thần, các ngươi lui xuống trước đi, ta hỏi hấn một chút sự tình.”

“Dạ.”

Tên Bách phu trưởng kia lĩnh mệnh lui ra, trước khi đi còn hung hăng liếc Tô Bằng một cái.

Tô Bằng lẳng lặng đợi đến những thân binh kia đều rời đi khỏi đại trướng thống lĩnh, mới ngẩng đầu nhìn Lô Khiếu Thiên, lúc này, Tô Bằng mới thấy rõ tướng mạo của Lô Khiếu Thiên.

Không thể không nói, tướng mạo của Lô Khiếu Thiên rất không tệ, một khuôn mặt hình chữ điền, phôi nắn thành màu đồng cổ, tuy rằng chưa nói tới anh tuấn nhưng hết sức có uy thế uy nghiêm, thân cao chừng một mét tám, trên người mặc Tỏa Tử Giáp nhìn không ra hình thể cụ thể, nhưng lại khiến người ta có cảm giác nhất định sẽ hết sức kiện mỹ, hai mắt hẹp dài, râu ngắn, thoạt nhìn tinh lực hết sức dư thừa, lộ ra vẻ dương cương.

“Người này đứng lên chính khí đầy người, thật đúng là nhìn chưa ra là hung phạm hành hạ lương dân đến chết.”

Trong lòng Tô Bằng âm thầm đánh giá.

Đang lúc Tô Bằng suy tư, Lô Khiếu Thiên bỗng nhiên mở miệng, nói.

“Tô Bằng, ngươi có biết hay không, giờ phút này ta rất muốn giết ngươi?”

Tô Bằng nghe vậy, dù là đã chuẩn bị tâm lý thật tốt nhưng trong lòng cũng cả kinh!

Có điều, Tô Bằng lại lập tức đề xuống nỗi khiếp sợ, nếu Lô Khiếu Thiên muốn giết mình thì đã trực tiếp bảo một trăm tên đao phủ mai phục mình, việc gì phải vất vả gọi mình đến nơi đây để nói riêng?

Nghĩ đến đây, hần mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn về phía Lô Khiếu Thiên, nói.

“Đại thống lĩnh có gì lại nói ra lời ấy? Tô Bằng mặc dù bất tài, nhưng cũng tự giác được bản thân ngay thẳng, có gì không đúng kính xin Đại thống lĩnh chỉ dạy!”

“Hừ... Giỏi cho một câu ngay thẳng, giỏi cho một Tô đại hiệp hành hiệp trượng nghĩa... Người có biết, Cổ Kiếm dưới lưỡi đao của người là như huynh trưởng thân sinh của ta sao?”

Lô Khiếu Thiên bỗng nhiên hừ lạnh, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, trong đầu lập tức suy tư rất nhanh, Lô Khiếu Thiên đang muốn cho ta thấy lập trường của hắn?

Hắn quả thật có giao tình với Cổ Kiếm đến mức nào mà phải khiến hắn không thêm đề ý tới hậu quả muốn tự tay chém chết mình ở chỗ này?

Sẽ không!

Trong lòng Tô Bằng nhanh chóng phán đoán, trực giác tự nói với mình, Lô Khiếu Thiên không phải người thuần túy vì cảm tình như vậy.

Nhưng Tô Bằng cũng không nói gì, chẳng qua là lẳng lặng khoanh tay đứng ở nơi đó, một bên chuẩn bị nghe Lô Khiếu Thiên nói tiếp, một bên lại luôn luôn chuẩn bị ra tay phản kích.

Trong phòng tràn ngập một cỗ áp khí cực thấp, Lô Khiếu Thiên mắt lộ ra hàn quang nhìn Tô Bằng, mà Tô Bằng thì trầm mặc đứng yên, hai người đều không nói lời nào, bầu không khí dần dần khàn trượng.

Ngay khi Tô Bằng đang suy nghĩ có phải là nên rút kiếm không để cho tiên hạ thủ vi cường thì Lô Khiếu Thiên bỗng nhiên thở dài một tiếng, mở miệng nói chuyện.

“Người có biết không, ta cùng với sư huynh Cổ Kiếm cùng nhau học nghệ ở phái Thanh Thành... Đệ tử đích truyền của Thanh Thành, không phải là võ lâm thế gia thì cũng là gia cảnh cực phú, hoặc là rất có thế lực, hoặc là thiên tử xuất sắc... Chỉ có ta là đệ tử dân nghèo... Nếu không phải bởi vì cha ta vô tình cứu được một trưởng lão bị trọng thương của phái Thanh Thành, khiến hấn thiếu nợ một cái nhân tình, ta căn bản không có khả năng đến Thanh Thành học nghệ được.”

“Nhưng mà ta tư chất bình thường, lại không có gia cảnh thế lực, trưởng lão kia sau khi thu ta vào môn phái, chỉ là để trả nợ nhân tình mà thôi, không thêm quan tâm ta, lúc ấy tất cả sư huynh sư đệ đều xem thường ta, thậm chí sỉ nhục ta, chỉ có Cổ Kiếm sư huynh cùng với Thiên Kinh sư huynh... Vẫn luôn chiếu cố ta, ra mặt giúp ta, ở trong lòng ta, Cổ Kiếm sư huynh cùng với Thiên Kinh sư huynh, chính là thân huynh trưởng của ta.”

“Nhưng mà người, thế nhưng lại bêu đầu Cổ Kiếm sư huynh (hình phạt thời xưa, chém đầu rồi treo lên), người có biết ta bây giờ muốn chém đầu người trên cổ của người xuống lắm không? !!”

Lô Khiếu Thiên nói đến đây, tay nắm lấy trường đao bên hông, dường như lập tức sẽ rút đao giết người!

Chương 126: Đề thăng võ công

Trường đao Lô Khiếu Thiên rút ra một nửa, mang theo đao khí rét lạnh, trong lòng Tô Bằng lập tức dâng lên xúc động, tựa hồ muốn lập tức rút kiếm cùng Lô Khiếu Thiên đối chiến, nếu không bản thân liền bị chém chết!

Nhưng mà, Tô Bằng lại cố áp chế cổ xúc động này xuống, áp chế xúc động rút kiếm của mình, chỉ lẳng lặng nhìn Lô Khiếu Thiên.

Sau nửa ngày...

Lô Khiếu Thiên không động chút nào, chỉ nhìn Tô Bằng, nhưng không giết qua

Trong lòng Tô Bằng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cười lạnh.

“Quả nhiên đoán không sai, Lô Khiếu Thiên này, căn bản chính là muốn giết ta thật... Chỉ là, hắn tìm không ra cái cơ hợp lý, nếu vừa rồi ta rút kiếm, phỏng chừng hắn sẽ liều mạng tự chịu một kiếm, sau đó gọi thân binh thuộc hạ, vài trăm người đem ta loạn đao phân thân, nhưng nếu ta không rút vũ khí, hắn sẽ không giết ta.”

Trong lòng Tô Bằng giống như gương sáng, vừa rồi, Lô Khiếu Thiên cố ý phóng ra sát khí để kích thích mình, chính là để kích thích mình phản kháng, đến lúc đó hắn tùy tiện xếp vào cho mình một tội danh gì đó, đều dễ làm.

“Khá lắm... Ngươi khá lắm...”

Lô Khiếu Thiên thấy Tô Bằng đứng yên thật lâu, nhưng không một tia phản kháng, miệng nói, trường đao trong tay, đã từ từ đặt về vỏ đao.

Trong lòng Tô Bằng cười lạnh, nhìn hắn biểu diễn.

Lô Khiếu Thiên nhìn chằm chằm Tô Bằng, trong lòng lại hết sức khó chịu, hắn quả thật động sát ý giết chết Tô Bằng, nhưng không nghĩ ra cơ, đồng thời cũng cố kỵ võ công Tô Bằng, dù sao hắn và Cổ Kiếm là sư huynh đệ, võ công sàn sàn nhau, mạnh cũng không mạnh hơn bao nhiêu, nếu lời đồn Tô Bằng có thể chém chết Cổ Kiếm, phỏng chừng cũng không yếu hơn mình mấy phần.

Hắn vốn định, là chờ sau khi Tô Bằng rút kiếm, mình bị chém một kiếm, lại trong đây đủ tin tưởng có thể tự bảo vệ mình, sau đó gọi vệ binh bên ngoài, chém chết Tô Bằng, ai ngờ Tô Bằng bảo trì bình thân như thế này, không ngờ không chút nhúc nhích, khiến hắn tạm thời cũng vô kế khả thi.

“Hừ... Ngươi nhất định phải nói ra một lý do cho ta, nếu không, ta vẫn muốn chém ngươi như cũ!”

Lô Khiếu Thiên rút cuộc đem trường đao thu vào vỏ đao, hừ lạnh nói với Tô Bằng, chỉ là bây giờ, khí thế lại yếu hơn không ít.

“Đại thống lĩnh, ta không quá rõ xuất thân của Cổ Kiếm, nhưng đối với một số chuyện hắn làm, thì lại biết.”

Tô Bằng nói, nói xong, liền giả bộ như không biết Lô Khiếu Thiên cũng là một người trong yến hội máu tanh kia, nói qua với Lô Khiếu Thiên.

“Tà giáo? Hành hạ lương dân đến chết? Người làm sao biết những tin tức này?”

Lô Khiếu Thiên nghe xong, trên mặt nhìn không ra biểu lộ, hỏi Tô Bằng.

“Là một tên trang đình còn có lương tâm trong Cổ Kiếm sơn trang báo cho, trang đình này ngoài ý muốn đã tìm đến miệng thông gió của địa lao mà Cổ Kiếm hành hạ lương dân đến chết, thấy được một màn thảm kịch này, lương tâm trong lòng chưa mất, không cách nào an tâm, ta ngoài ý muốn kết bạn với hắn, nghe hắn nói những chuyện này, cảm thấy việc làm của Cổ Kiếm, táng tận thiên lương, cho nên liền họp mặt đồng đạo giang hồ, cùng nhau tới Cổ Kiếm sơn trang, quả nhiên đã tìm đến nơi này.”

Tô Bằng trả lời Lô Khiếu Thiên.

Trên mặt Lô Khiếu Thiên âm tình bất định, cũng không biết hắn nghĩ cái gì, sau nửa ngày, hắn hỏi.

“Nói vậy thì, ngược lại ta oan uổng người, thực không ngờ, Cổ Kiếm sư huynh lại làm ra chuyện như thế, như vậy, nếu là tổ chức tà giáo, hắn liên lụy rất nhiều, các người trong Cổ Kiếm sơn trang, có tìm ra những vật chứng khác không?”

Tô Bằng nghe xong, đã hiểu rõ, ý của Lô Khiếu Thiên, lúc này, Tô Bằng lắc đầu, nói.

“Lúc ấy cục diện có chút hỗn loạn, sau khi ta phát hiện địa lao, liền một mực canh ở cửa địa lao, địa phương khác, đều là đồng đạo giang hồ tìm tòi, ta lúc ấy bị thảm trạng trong địa lao chấn động, cũng chẳng để ý thứ khác, không biết đồng đạo giang hồ có phát hiện gì hay không.”

“Như thế, có thể là tà giáo kia là do Cổ Kiếm tạo ra, chỉ có một số người tham gia, hoặc đều là người trong Cổ Kiếm sơn trang, bị các người giết gần hết rồi.”

Nghe thế, Lô Khiếu Thiên giành trước mà nói.

Trong lòng Tô Bằng không khỏi cười lạnh, Lô Khiếu Thiên này, là nóng lòng thanh minh cho mình.

“Đúng rồi, các người đều là ai, đã tham dự hành động của những ngày kia?”

Lô Khiếu Thiên lại hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng liền nói ra hết về ngày đó, tên của nhân vật giang hồ mà Triệu Thu tìm đến, về phần người của tổ Long Nha, thì nói những người này là bằng hữu tới tìm bạn, mình cũng không biết là ai, không biết lai lịch.

Mà Triệu Thu, hắn ở quận Giang Ninh thật sự nổi danh, Lô Khiếu Thiên cũng từng nghe tới hắn, Tô Bằng cũng chẳng giấu diếm, nói ra cả hắn.

“Ta biết rồi.”

Lô Khiếu Thiên nghe xong, nhẹ gật đầu, nói.

“Tô Bằng, mặc dù người nói có thể là sự thật, nhưng Cổ Kiếm dù sao cũng là sư huynh của ta, tay người đâm hắn, ta có thể trực tiếp nói cho người biết, ta tràn đầy ác cảm đối với người, có điều người cũng có lập trường của người, mặc dù ta không thích người, cũng sẽ không làm cái gì đối với người, hi vọng người sau này, tự giải quyết cho tốt.”

Lô Khiếu Thiên trầm mặc ngắn ngủi một hồi, sau đó nói với Tô Bằng.

Sau đó, hắn phát phát tay, nói.

“Người lui ra đi.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, lui ra ngoài.

Sau khi đi ra ngoài, Tô Bằng cười lạnh, hôm nay nếu không phải mình xem thời cơ, Lô Khiếu Thiên kia, nói không chừng thực sẽ chém chết mình.

“Xem ra, mình dù sao cũng có chút phân lượng, có thể khiến những đại nhân vật này cố kỵ.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Từ đại trưởng trung ương đi ra, Tô Bằng nhìn sắc trời, đã đến buổi chiều, đại khái là hơn hai giờ.

Tô Bằng nhớ lại thử đạo cụ vật phẩm trên người mình, cẩn thận cân nhắc một chút hai bản ghi chú lai lịch trên tay, quyết định tạm thời vẫn không nên giao cho Ninh Thái, đến lúc đó không tiện giải thích lai lịch, nói không tốt, khiến Ninh Thái cảm thấy thứ tốt của biệt viện trang chủ Cổ Kiếm sơn trang, đều là mình lấy đi, sẽ không hay.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng quay trở về ở trong doanh trưởng phía tây đại doanh của mình, ở trong doanh trưởng, Tô Bằng lấy ra đạo cụ mà mình lấy được ở biệt viện trang chủ Cổ Kiếm sơn trang.

Ngoại trừ hai bản ghi chú cùng vàng, Tô Bằng còn lấy được hai bản bí tịch, hai thanh bảo kiếm, một thanh đoản đao, một thanh chủy thủ, một viên xá lợi, một bình sứ, chất lỏng bên trong không rõ công hiệu, mặt khác, còn có một miếng ngọc bội.

Tô Bằng lấy ra hai bản bí tịch, xem thử bí tịch thân pháp 《 Di hình hoán vị 》 trước, phát hiện, bản bí tịch này, là một thân pháp dạng phụ trợ, hiệu quả là phát lực vô cùng nhỏ dời đi vị trí không chút dấu hiệu, xê dịch phạm vi nhỏ trong lúc đánh nhau, là một loại thân pháp cao cấp, đẳng cấp là cấp bạc.

Bản bí tịch này, có thể trực tiếp sử dụng.

Mà bí tịch 《 Kim Canh Ngân Vũ Thần Sử Tỏa Thần Văn 》, lại hiển thị là không cách nào đọc, không cách nào sử dụng, đồng thời, đẳng cấp cũng không ghi rõ, thoát nhìn rất thần bí.

Tô Bằng không do dự, di hình hóa vị kia cũng là thân pháp không tệ, chưa tính là khinh công đơn độc, có thể bù đắp thiếu khuyết của khinh công Thần Hành Bách Biến của mình, liền trực tiếp sử dụng học tập.

Một tia sáng hiện lên, bí tịch thân pháp 《 Di hình hoán vị 》 hóa thành một điểm sáng biến mất, mà Tô Bằng đã học được thân pháp này.

“Còn có thứ gì đó...”

Tô Bằng lại lấy ra hai thanh bảo kiếm kia rút ra nhìn thử.

Hai thanh bảo kiếm này, đều rất sắc bén, một thanh trong đó sau khi rút hàn khí bức người, thanh còn lại, sau khi rút, mang theo từng luồng khí nóng. Tô Bằng dùng tốc thử hai cái, tin tức nhắc nhở liền đã cho thấy danh xưng của hai thanh bảo kiếm, một thanh tên Bằng Hồ Hàn Sương kiếm, một thanh tên bảo kiếm Tử Viêm.

“Bằng Hồ Hàn Sương kiếm, vật phẩm màu bạc, bảo kiếm, công kích 47, hiệu quả đặc thù. Lúc sử dụng công pháp trung tính hoặc là thuộc tính âm hàn không chế bảo kiếm này, tỏa ra kiếm khí sương lạnh, có thể tạo thành đóng băng kinh mạch đối thủ. Lúc nội lực trung tính quán chú kiếm khí sương lạnh có được hiệu quả 2* 2 mét phạm vi thực tế, cứ cách thân kiếm một mét, hiệu quả băng sương giảm phân nửa, nội lực âm hàn quán chú kiếm khí sương lạnh hiệu quả tác dụng là 3* 3 mét, cứ cách thân kiếm một mét, hiệu quả băng hàn suy yếu 30.”

“Tử Dương kiếm, vật phẩm màu bạc, bảo kiếm, công kích 48, hiệu quả đặc thù, Tử Dương kiếm khí, lúc sử dụng nội công dương tính thúc dục bảo kiếm, có tỷ lệ nhất định kích hoạt thuộc tính hỏa của bản thân bảo kiếm, tạo thành thêm 10~15 điểm công kích Hỏa Diễm.”

Đây là thuộc tính của hai thanh bảo kiếm.

“Cũng không tệ lắm... Đây là vật phẩm cấp bạc, có điều, cấp sao mới chỉ là cấp bạc, hình như còn không cao cấp bằng Vô phong kiếm?”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, Vân Đạo Tử miêu tả, đẳng cấp của Vô phong kiếm là màu vàng, tạo thành sát thương lý nên nhiều hơn hai thanh bảo kiếm này mới phải, nhưng mà biểu hiện của Vô phong kiếm... Chỉ có thể nói là trường kiếm bình thường hơi cùn.

“Vô phong kiếm, nhất định là có thuộc tính đặc thù chưa mở ra.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, hai thanh bảo kiếm này Tô Bằng không biết có lai lịch hay không, ở gần quận Giang Ninh không dám tùy tiện sử dụng,

trước hết bỏ vào trong Đại Càn Khôn.

Mặt khác, Tô Bằng đem ánh mắt quăng về phía viên xá lợi này.

Xá lợi này đặt ở trong hộp gấm, bóng loáng mượt mà, phảng phất một viên bảo thạch, nhưng Tô Bằng lại không nhìn thấy thuộc tính của nó, cũng không biết đẳng cấp, chỉ biết, thứ này cực kỳ trân quý.

“Vật này... giữ lại đã, xem tiểu thuyết võ hiệp, các đại hiệp dùng thứ như xá lợi, công lực đều tăng vọt, nhưng ta không biết thứ này dùng như thế nào, là vận công hấp thu hay là trực tiếp ăn cũng không biết, trước hết để tại bên người, chờ sau khi gặp được Tôn Nhất Kiêu, hỏi thử hần, hần hần biết dùng như thế nào.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, lại nhìn về phía bình sứ nhỏ này.

Trong bình sứ này, chứa chính là chất lỏng, ngửi thấy hết sức ngọt ngào, thoát nhìn, thì lại màu đỏ, mà chất lượng tựa như không nhẹ, một bình nhỏ có không ít, nhưng nhãn lực thuộc tính của Tô Bằng vẫn chưa vượt ải, ngay cả thứ này là độc dược hay là thuốc bổ tạm thời đều không phân rõ, tất nhiên không dám tùy tiện động vào, nên tạm thời để ở một bên.

Chuyển thủ cùng đoản đao, Tô Bằng cũng nhìn thử, hai thứ này đều là vật phẩm màu bạc, nhưng ngoại trừ sắc bén, không có thuộc tính đặc thù.

Cuối cùng, chỉ còn lại có một miếng ngọc bội, Tô Bằng vẫn chưa xem.

Trong tay Tô Bằng, vuốt vuốt ngọc bội kia, bộ dáng ngọc bội này không tệ, là làm thành hai hình âm dương, hai đầu đuôi đụng vào nhau, thành bộ dáng một hình tròn.

Ngọc bội kia cầm trong tay, Tô Bằng lập tức cảm giác được một cỗ mát lạnh truyền tới, trong lòng đột nhiên một mảnh yên tĩnh thanh minh.

“Ồ? Chẳng lẽ ngọc bội này, còn có công năng khác?”

Tô Bằng cảm giác được tia mát lạnh, không khỏi nghĩ trong lòng, lúc ấy hần nghĩ ngọc bội này chính là đồ chơi Cổ Kiếm vuốt vuốt, chỉ là ôm tâm

tính không muốn trắng tay nên cất vào Đại Càn Khôn, nhưng lúc này, thoát nhìn lại có ích.

Tô Bằng cảm giác được, lúc cầm ngọc bội kia trong tay, tựa hồ nội tức của mình vận hành càng trôi chảy, trong lòng vừa động, thử thăm dò đem một tia nội tức, truyền vào trong ngọc bội.

Lập tức, góc trái thị giác của Tô Bằng, truyền đến hệ thống nhắc nhở.

“Song ngư bội âm dương hợp khí, cấp bậc, đạo cụ quý hiếm, bình tâm tĩnh khí, giúp người nhập định, hiệu quả đặc thù. Tu hành nội công, trấn áp tâm ma, gia tăng phần trăm hiệu quả tu hành nội công 15, đeo trên người, giảm hiệu quả tâm tình mặt trái như hoảng sợ, bi thương, sợ hãi.”

“Không tệ... là tiểu cực phẩm!”

Sau khi xem thuộc tính của ngọc bội kia, Tô Bằng lập tức cảm giác hết sức thoải mái, ngọc bội kia, chính là tiểu cực phẩm hiếm thấy.

Cái gọi là tiểu cực phẩm, Tô Bằng nghe Tần Tiểu Nguyệt nói qua, chính là một đạo cụ cấp bậc nào đó, mang vật phẩm hậu tố như quý hiếm, duy nhất, đặc biệt, từ mặt bản chất mà nói, công hiệu phát ra là hiệu quả đặc trưng, không biến chất, nhưng lúc dùng, so với đạo cụ ngang cấp, tốt hơn không ít.

Tô Bằng trực tiếp mang song ngư bội Âm dương hợp khí này ở trên người, lập tức cảm giác mát mẻ không ít, ngay cả suy nghĩ đều càng thêm rõ ràng.

“Không tệ...”

Tô Bằng vui sướng, trong lòng nghĩ.

“Trang bị cuối cùng đã tăng lên một cấp bậc... Hai thanh bảo kiếm ngược lại có thể sử dụng ở thời khắc mấu chốt, dù sao thuộc tính của Vô phong kiếm ta vẫn chưa tương tận, giai đoạn hiện giờ vẫn là bảo kiếm càng sắc bén đối với ta càng hữu lực, nhưng không thể sử dụng ở gần quận Giang Ninh, ai biết hai thanh kiếm này có lai lịch gì không, bị người ta đoán được mình vơ vét bảo tàng Cổ Kiếm sẽ không tốt.”

Tô Bằng nghĩ, chủ thủ cũng giống vậy, chỉ có thể sử dụng vào thời khắc mấu chốt.

“Mặt khác, ngày mai còn phải tham gia đại tế ngoại công của Lăng Tiêu Vũ, chắc chắn sẽ bị Thập Tiểu Kiếm giang hồ gì đó khiêu khích, mặc dù không sợ bọn họ, nhưng vẫn nên chuẩn bị trước.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, nghĩ tới đây, hắn tra xem kinh nghiệm thực chiến của bản thân.

“Cái gì? Không ngờ có nhiều kinh nghiệm thực chiến như vậy?”

Nhìn thử kinh nghiệm thực chiến của bản thân, Tô Bằng không khỏi ngây ngốc một chút, kinh nghiệm thực chiến của bản thân, không ngờ đột phá năm nghìn, tổng cộng có hơn 6347.

“Sao có nhiều kinh nghiệm như vậy?”

Trong lòng Tô Bằng hồi tưởng, đoạn thời gian trước mình cướp giết đoàn xe Cổ Kiếm sơn trang, không giết được bao nhiêu người, đại khái lao được ba bốn trăm kinh nghiệm, mà ở Cổ Kiếm sơn trang, bởi vì lực công kích của Bán Thức kiếm pháp bình thường, kinh nghiệm mình giết còn chưa nhiều như Triệu Thu, tối đa ba trăm kinh nghiệm là nhiều rồi, sao bây giờ, có hơn sáu nghìn kinh nghiệm thực chiến?

Tô Bằng cảm thấy không thích hợp, mở ra hệ thống tin tức gần đây, kiên nhẫn xem hết cái này tới cái khác, cuối cùng, hắn phát hiện, một ngày ở phó bản Cổ Kiếm sơn trang kia, mình thậm chí có một cái kinh nghiệm 3300, còn có một kinh nghiệm nhập hạng 2383.

“Nhiều như vậy?”

Thấy hai kinh nghiệm nhập hạng này, Tô Bằng không khỏi há to miệng.

Nhìn thử nguồn kinh nghiệm, kinh nghiệm 2383 biểu hiện là “Hợp tác tru sát BOSS Cổ Kiếm màu bạc” thu hoạch được, một kinh nghiệm 3300 khác, là kinh nghiệm “Độc lập tru sát BOSS ma linh”.

“Song BOSS?”

Trong lòng Tô Bằng, lập tức nhớ tới ngày đó, trước khi giết chết Cổ Kiếm, ở trên thân thể của Cổ Kiếm, xuất hiện đoàn sương mù màu đen kia.

“Vật kia, tên ma linh?”

Tô Bằng hồi tưởng, lúc ấy thấy trên thân thể Cổ Kiếm xuất hiện hắc vụ, ngược lại rất giống hình dạng một người.

“Có thể chính là... độ khó của phó bản Cổ Kiếm sơn trang, là sáu sao bạc, cường độ đại biểu bản thân Cổ Kiếm đại khái chính là sáu sao bạc, ma linh kia, có thể là BOSS khác phụ thuộc, chỉ có điều cuối cùng hai người hợp nhất, lợi hại hơn. Bản lĩnh của Cổ Kiếm, hẳn lợi hại hơn so với cương thi lông xanh ngàn mắt trong ao đầm kia, chỉ là trong lúc bất ngờ bị ta phá vỡ tà công hộ thân của hắn, không kịp phản ứng, mới bị tru sát.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, nhớ tới sự lợi hại của cương thi lông xanh, trong lòng Tô Bằng không khỏi thầm kêu may mắn.

“Về phần giết chết cương thi lông xanh kia mới được hơn một ngàn kinh nghiệm, có thể là vì thủ đoạn ta giết chết nó là mưu lợi... Nếu không cũng là hơn ba nghìn kinh nghiệm, xem ra, trò chơi này, còn phải hoàn thành độ phán đoán, nếu ta kích sát càng đẹp, hoặc dùng thủ đoạn chính xác đánh chết quái vật, như vậy kinh nghiệm lấy được, sẽ nhiều hơn...”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Quái vật trong trò chơi luân hồi tử vong, không giống Game Online khác có thể tùy thời đổi mới, đại đa số đều là nhân vật NPC trong trò chơi, lâu la bình thường coi như xong, kinh nghiệm mà BOSS cho, lại rất hậu hĩnh, nếu không người chơi quả thật rất khó thăng cấp.

“Chừng 6600 kinh nghiệm, là kinh nghiệm của ba loại võ công, tăng lên cái gì mới tốt đây?”

Trong lòng Tô Bằng, đột nhiên phiến não...

Nghĩ một lát, Tô Bằng có cân nhắc, thầm nghĩ. “Cứ như vậy đi...”

Chương 127: Nhược điểm của Lưu Phong

Thoáng suy tư một chút, Tô Bằng dùng kinh nghiệm thực chiến, đem thân pháp Thần Hành Bách Biến tăng lên hai cấp, lại tăng Bán Thức kiếm pháp lên một cấp.

Tăng lên như thế, Tô Bằng cũng có suy nghĩ ở trong đó, mình tối đa một tháng, liền phải rời khỏi quận Giang Ninh, nếu như mình trộm máy chủ thành công, có lẽ sẽ bị công ty đuổi giết, trong công ty ngọa hổ tàng long, nói không chừng sẽ có cao thủ nào đó.

Mà Tô Bằng muốn đào thoát thành công, cũng không nhất định phải đánh thắng bọn họ... Đánh không lại bọn họ, ít nhất chạy qua bọn họ là đủ rồi.

Thần Hành Bách Biến là công pháp khinh công cấp vàng, căn cứ lúc báo cho công ty, phản ứng trong công ty, liền biết, trong công ty, người đặc biệt tốt khinh công, hẳn không nhiều lắm.

Mà lúc Tô Bằng báo lên, còn ẩn dấu một phẩm cấp, nói khinh công là công pháp cấp bạc, mặc dù như vậy ở trong công ty cũng đã là người giỏi khinh công, càng đừng nói đó là thân pháp cấp vàng.

Tô Bằng có lòng tin, Thần Hành Bách Biến sau khi tăng lên tới tầng thứ ba, vòng vây người trong công ty có thể đuổi giết mình, trên cơ bản không có mấy người.

Mà kinh nghiệm còn dư, đề thăng Bán Thức kiếm pháp, chứ không phải tăng tâm pháp Dung Nham Kính Hồ, cũng là vì như thế.

Tô Bằng coi trọng chính là hấp thu công kích của Bán Thức kiếm pháp, bởi vì dù sao có thể gặp ngoài ý muốn, mình phải bảo đảm năng lực sinh tồn của bản thân, Bán Thức kiếm pháp cường công không được tốt lắm, nhưng phòng ngự hấp thu tuyệt đối là nhất lưu, sau khi tăng lên một bậc, cho dù lại gặp phải BOSS cấp bạc như Cổ Kiếm hoặc là cương thi lông xanh hoặc là cường giả công ty chính diện, cũng không nhanh chóng bị thua, có cơ hội chạy trốn.

Như vậy, trong tương lai có thể trong đuổi giết, Tô Bằng liền có đầy đủ dư âm cứu vãn tự bảo vệ mình.

Về phần tế diện phụ thân thành chủ Mạc Thiên Kinh ngày mai, ngược lại là chuyện nhỏ, Tô Bằng có phần tin tưởng phán đoán của Phó Tử Dịch, Bán Thức kiếm pháp cấp một đối chiến Hoắc Tư Hiền của Thập Tiểu Kiếm giang hồ, cũng sẽ không bị thua, chớ nói chi là Bán Thức kiếm pháp nhị cấp.

Cứ như vậy, Tô Bằng lựa chọn đem hai dạng võ công này tăng lên, tốc độ di động của Thần Hành Bách Biến gia tăng, lần nữa tăng thuộc tính nhanh nhẹn của bản thân 50%, mà hấp thu công kích của Bán Thức kiếm pháp, cũng tăng lên.

Mặc dù là kiếm pháp màu vàng, kinh nghiệm thực chiến cần cũng không tính quá nhiều, đem Bán Thức kiếm pháp tăng lên một cấp dùng 2200 kinh nghiệm, tăng thân pháp Thần Hành Bách Biến đến tầng thứ hai dùng 1800 kinh nghiệm, cấp 2 đến cấp 3 dùng 2200 kinh nghiệm, như vậy thì, Tô Bằng còn dư 400 kinh nghiệm thực chiến.

“Tạm thời như vậy, cũng coi như là có lực tự bảo vệ, phải xem ngày mai, huynh đệ Hoắc Tư Hiền kia, còn cả trưởng lão phái Hằng Sơn, có thể làm ra trò gì.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ...

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, Tô Bằng thăng cấp võ công của mình không lâu sau, đã tới lúc tan việc hôm nay.

Tô Bằng từ trong khoang trò chơi bắn ra, hoạt động thân thể có hơi cứng ngắc một chút, sau đó định đi nhà ăn ăn cơm, lúc này, vừa vặn thấy Tần Tiểu Nguyệt cũng từ trong khoang trò chơi ra ngoài.

Tô Bằng nhìn nàng, trong lòng đột nhiên dâng lên một ý niệm trong đầu, Tần Tiểu Nguyệt mặc dù tuổi không lớn lắm, nhưng lại là nhân viên lâu năm, mình bạch với công ty nhất định là vượt xa bản thân, hơn nữa còn chương quản phòng hồ sơ tổ Ám Kiêu ở trong trò chơi này, biết tin tức màn trong nhất định không ít, sao mình không thân cận với nàng, tìm hiểu thử tin tức chứ?

Nghĩ tới đây, Tô Bằng nhìn về phía Tần Tiểu Nguyệt, mang theo nụ cười nói.

“Tần Tiểu Nguyệt, có rảnh không? Cùng đi nhà ăn ăn cơm được không?”

“Ồ? Hôm nay sao lại chờ ta? Trước kia ngươi không phải vừa logout liền biến mất sao?”

Nghe Tô Bằng nói như vậy, Tần Tiểu Nguyệt giống như rất ngạc nhiên, hỏi Tô Bằng.

“Ha ha, đoạn thời gian trước áp lực có hơi lớn, muốn làm ra một phen thành tích, giữ vị trí tán nhân này, không muốn mất mặt ở trong tổ, có điều bây giờ làm nhiệm vụ Cổ Kiếm sơn trang, thoáng cái áp lực liền nhỏ đi rất nhiều, người cũng buông lỏng, nhớ tới lúc ta vào tổ Âm Kiêu người cũng ủng hộ ta không ít, nên muốn ăn một bữa cơm với ngươi, để cảm ơn.”

Tô Bằng mỉm cười nói với Tần Tiểu Nguyệt.

“Ô ô ô, ngươi thực khôn khéo, ăn cơm trong công ty cũng không cần ngươi xài tiền, một bữa cơm miễn phí đã định thoái thác nhân tình à?”

Tần Tiểu Nguyệt lè lưỡi, lấy tay ép khuôn mặt, giống như tiểu hài tử làm biểu lộ tu tu nói với Tô Bằng, Tô Bằng khẽ cười, nói.

“Thời gian chúng ta không phải không tiện nha, nếu ngươi muốn, ngày nghỉ mời ngươi ăn món ăn Pháp cũng được.”

“Tốt, có điều ngày nghỉ phải ăn, hôm nay cũng phải ăn.”

Tần Tiểu Nguyệt nói, tính cách nàng vốn đã sinh động, hơn nữa tâm tư cũng không tính quá sâu, nói với Tô Bằng.

“Ừm, đi thôi.”

Tô Bằng nói với Tần Tiểu Nguyệt, Tần Tiểu Nguyệt gật đầu, đi theo Tô Bằng cùng đi ra khu log in.

Tô Bằng rút cuộc vẫn không đem hai bản ghi chú Cổ Kiếm giao cho Ninh Thái, mà là cùng Tần Tiểu Nguyệt, cùng đi đến nhà ăn.

Hôm nay thực đơn chính của nhà ăn là đồ nướng, hai người gọi một số chế phẩm để nướng, lại gọi hai phần món chính, tìm một cái bàn, mặt đối mặt ngồi xuống.

“Nói đi, người có tâm tư xấu gì, có phải là nhắm vào vào tình báo trong trò chơi?”

Vừa mới ngồi xuống, Tần Tiểu Nguyệt liền híp mắt, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, không khỏi bật cười, xem ra Tần Tiểu Nguyệt cũng không phải người ngu.

“Nào có, chỉ là muốn mời người ăn cơm là chính.”

Tô Bằng nói, sau đó nói tiếp.

“Có điều, nhìn dáng vẻ của người, giống như rất quen thuộc, có phải là thường xuyên có người mời người làm khách không.”

“Tất nhiên.”

Trong tay Tần Tiểu Nguyệt vung vẩy đồ ăn, nói.

“Từ sáu tháng trước, sau khi ta chuyển quản phòng hồ sơ tổ Âm Kiều, người xum xoe với bản tiểu thư càng ngày càng nhiều, cũng dường như thông qua phương thức tiện nghi thu phục ta, sau đó thu được tin tức, nhưng mà bản tiểu thư là ai? Cho nên người cũng đừng si tâm vọng tưởng, bản

tiểu thư có nguyên tắc vô cùng, muốn tin tức cũng được, có điều phải dùng tích phân để đổi.”

Tô Bằng nghe xong, khẽ cười, nói.

“Vậy xem ra ta đi nhầm cửa rồi...”

“Hừ, tất nhiên, có điều nhìn người vẫn không tính là rắp tâm bất lương, bốn tiểu thư cho người một cơ hội, dù sao mấy ngày qua ta đối với người cũng coi như chiếu cố, người mau ca ngợi bốn tiểu thư thiện lương và xinh đẹp, nói không chừng ta vui vẻ, sẽ chiếu cố người một chút đó.”

Tần Tiểu Nguyệt nói, sau đó làm bộ dạng cao quý lãnh diễm, nhưng mà biểu lộ này chưa tới hai giây, bản thân nàng không nhịn được trước, bật cười khì khì.

Tô Bằng cũng cười theo, tính cách này của Tần Tiểu Nguyệt rất khiến người ta yêu thích, ở chung với nàng, bất giác thoải mái hơn.

“Hừ! Ta nói sao người làm hư chuyện tốt của ta, hóa ra là người với nàng cầu kết lại!”

Chính lúc này, Tô Bằng chợt nghe cách đó không xa, có người hừ lạnh, âm dương quái khí nói.

Tô Bằng nghe được thanh âm này, khẽ nhú mày, lại thấy là Lưu Phong tỏ Ám Kiêu, hẳn cũng bùng một khay thức ăn, tựa hồ muốn ngồi ở vị trí bên cạnh, lại thấy mình và Tần Tiểu Nguyệt.

Tần Tiểu Nguyệt thấy Lưu Phong, sắc mặt lập tức thay đổi, có vẻ hết sức không vui, Tô Bằng nghe thanh âm âm dương quái khí của Lưu Phong, cũng cảm thấy không thoải mái, mở miệng nói.

“Lưu Phong, có phải là chuyện gì trong mắt người, đều là bỉ ổi không chịu nổi như vậy không?”

“Đừng giả mù sa mưa, người muốn, chẳng qua cũng là phòng hồ sơ nàng quản lý thôi, ta cho người biết, không cần diễn.”

Lưu Phong cười khẩy một tiếng, nói với Tô Bằng.

“Lưu Phong!”

Tần Tiểu Nguyệt nghe xong, không biết sao thoáng cái tức giận, quyền mềm tức giận đập bàn một cái, đứng lên.

“Hôm nay không có thời gian cãi nhau với các ngươi, các ngươi tiếp tục thông đồng đi.”

Lưu Phong cười lạnh một tiếng, bụng chén đĩa rồi rời khỏi đây.

Tần Tiểu Nguyệt nghe lời của Lưu Phong, ngực nghẹn một cỗ lửa giận, sau nửa ngày, mới hừ một tiếng dùng sức ngồi xuống, sau đó hung hăng nhét đồ ăn vào miệng, thiếu chút nữa bị sặc.

“Đừng nóng giận, vì hắn không đáng.”

Tô Bằng an ủi Tần Tiểu Nguyệt, Tần Tiểu Nguyệt ho khan vài tiếng, mới khôi phục bình thường, vẫn rất giận, nói.

“Hắn cho rằng mỗi người đều giống như hắn, cũng là vì ích lợi sao?”

“Sao nói như thế?”

Tô Bằng hỏi Tần Tiểu Nguyệt, Tần Tiểu Nguyệt quay đầu lại, chán ghét nhìn thoáng qua Lưu Phong, nói.

“Hắn tiếp cận ta, còn có một mục đích, chính là vì phòng hồ sơ ta chương quản, hắn muốn sử dụng miễn phí tư liệu nơi đó... Hắn người này, vì tiền, cái gì đều có thể làm được.”

Ngừng một lát, Tần Tiểu Nguyệt nói.

“Ngươi biết không? Ta nghe người khác nói, Lưu Phong chẳng những mặt cảm tình rất tệ, còn cờ bạc chả ra gì... Hình như còn thiếu vay nặng lãi, đồng nghiệp khác ngày nghỉ cùng hắn đi quán bar, thiếu chút nữa bị cho vay nặng lãi đánh... Hắn chính là kẻ tệ hại, nghe đồng nghiệp nói, lúc ấy Lưu Phong tìm hắn vay tiền, còn nói, cho hắn tiền, hắn liền đem bạn gái

trước giới thiệu cho đồng nghiệp kia, còn nói rất nhiều lời rất hạ lưu... Người như vậy, sao không sớm bị xe đụng chết chứ.”

Tô Bằng nghe xong, nhìn Lưu Phong ngồi xa xa, mình trước kia thật đúng là không nhìn ra, hẳn là người như vậy.

“Nhược điểm của hắn quá rõ ràng, vì tiền, cho dù là bán đứng cha mẹ của hắn, ta nghĩ hắn đều làm ra được, người như vậy, ai dám kết giao?”

Tần Tiểu Nguyệt cuối cùng giống tổng kết, nói.

Tô Bằng nghe câu như thế, lông mày đột nhiên giật giật.

“Nhược điểm rõ ràng? Vậy đại biểu, chính là dễ không chế... Chỉ cần nắm giữ nhược điểm của hắn, liền có thể làm được rất nhiều chuyện...”

Trong lòng Tô Bằng, đột nhiên dâng lên ý nghĩ này...

Bữa cơm cùng Tần Tiểu Nguyệt này, bỏ qua đoạn không hài hòa Lưu Phong này, ăn rất vui vẻ, có điều cũng là vì Lưu Phong cắt đứt, khiến Tô Bằng không tiện nghe tin tức, chỉ hàn huyên một số chuyện nhảm trong công ty.

Có điều, thu hoạch lấy được ngoài ý muốn, là minh bạch của Tô Bằng với Lưu Phong kia càng nhiều thêm một bước, Tô Bằng vốn đang có chút mơ hồ kế hoạch trộm máy chủ, tựa hồ vì vậy, rõ ràng không ít.

Ăn cơm xong, Tô Bằng chia tay Tần Tiểu Nguyệt, quay về phòng trước.

Lúc trở lại phòng, di động Tô Bằng đột nhiên vang lên thanh âm “Tít tít”.

Nghe được thanh âm này, Tô Bằng ngay lập tức lấy di động ra, đây là một phần mềm hacker hắn lắp đặt ở trên máy vi tính của Tôn Thế Giai, lúc Tôn Thế Giai tiến hành thao tác đặc biệt, di động Tô Bằng sẽ có phản ứng.

Mở ra di động, Tô Bằng nhìn thử, là trang web động lần trước của Tôn Thế Giai.

“Lại muốn liên lạc với Tiểu Tiểu kia sao?”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, cưỡi xe nhẹ đi đường quen, Tô Bằng mở máy tính ra, rất nhanh xâm nhập máy tính Tôn Thế Giai.

Chỉ thấy, trên website động kia, lại truyền đến tin tức hai người nói chuyện phiếm.

“Ta đã lấy được tín nhiệm của Lôi Minh, trước ngày nghỉ cuối tuần, ta sẽ cùng Lôi Minh, thu được máy chủ công ty.”

Website động, biểu hiện tin tức như trên...

Chương 128: Dự Đoán

Trên màn hình máy tính Tô Bằng, biểu hiện tin tức nói chuyện phiếm của web động.

“Lôi Minh có thể tín nhiệm không? Thời gian cụ thể là gì? Kế hoạch là cái gì?”

“Không rõ lắm, ta vẫn không biết, Lôi Minh chỉ báo ta theo hắn cùng hành động, nhưng về kế hoạch cụ thể, không nói cho ta biết quá nhiều.”

“Nghĩ cách biết được kế hoạch cụ thể của hắn, nếu không trong cục không có cách nào phối hợp hành động của người.”

“Đã là cục hạn, hỏi Lôi Minh quá nhiều, hắn sẽ không nói bất luận chuyện gì, ngược lại sẽ phòng bị ta, đây là cơ hội duy nhất ta có thể gia nhập kế hoạch của hắn.

Đầu mối duy nhất, chính là Lôi Minh tựa hồ có biện pháp tập trung thiết bị giám thị của công ty, có thể là trang bị gián điệp gì đó.”

“Người như vậy quá nguy hiểm, hơn nữa không bảo đảm an toàn.”

“Ta biết, cho nên ta lần nữa xin sủng lục.”

“Ta biết rồi, ta sẽ đi tới chỗ cục trưởng xin cho người, chú ý làm việc.”

“Tốt, tuần này ta sẽ đi kfc số 3085 đường Quế Lâm chờ người.”

“Chú ý làm việc, nếu ta mười giờ chưa đến, chính là xin súng lục thất bại, người đến lúc đó liền rời khỏi.”

“Biết rồi, hôm nay chỉ nói đến đây.”

“Tốt, ta sẽ đem tình huống phản ứng của người cấp cho cục trưởng, chú ý an toàn.”

Tô Bằng nhìn tin tức nói chuyện phiếm trên web động, tin tức nói chuyện phiếm một ngày này, đặc biệt ít, chỉ có chừng đó.

“Lôi Minh trước ngày nghỉ tuần sau, sẽ triển khai hành động?”

Sau khi biết được tin tức này, lông mày Tô Bằng không khỏi nhú lại.

Hôm nay là thứ hai, cách ngày nghỉ cuối tuần, chỉ có thời gian mười ba ngày, thời gian ngắn ngủi như vậy, bản thân có một số chuyện, vẫn không làm được, thật sự là quá bức bách.

Có điều, Tô Bằng cũng không phải là không có ưu thế, hẳn có thể thông qua máy tính Thời Thiên Quân, giám thị cả công ty, đồng thời có thể vào máy tính Tôn Thế Giai xem xét tin tức, đều là ưu thế trước mắt.

Nhưng hoàn cảnh xấu cũng rất rõ ràng, bây giờ, Tô Bằng vẫn không biết an bài cụ thể của Lôi Minh, Lôi Minh tựa hồ có thủ đoạn tránh thoát máy giám thị, như vậy ưu thế của Tô Bằng liền giảm một nửa.

Ngón tay Tô Bằng điểm trán, bắt đầu tự hỏi, Lôi Minh sẽ dùng kế hoạch gì, từ trong công ty mang máy chủ ra.

“Địa phương mà Lôi Minh muốn động thủ trộm máy chủ, nếu không ngoài ý muốn, hẳn là phòng log in của người mới... Gần đây trong công ty không có người mới, ở đó trộm máy chủ, ít nhất không gặp chuyện như mấy tổ khác có người tăng ca đêm.”

“Thời gian trộm, nếu không đoán sai, hẳn là thứ bảy cuối tuần, bởi vì những lúc khác, cho dù là trộm, bản thân bọn họ cũng không thể nào từ trong công ty ra ngoài, bảo vệ công ty là cực kỳ nghiêm khắc... Ban ngày bọn họ lại

càng không dám động thủ, chỉ có đêm khuya thứ bảy, mới bảo đảm nhất, xác xuất thành công cao nhất, thời gian ngày hôm sau cũng tiện đào thoát.”

“Nếu là đêm khuya, vì bài trừ ngoài ý muốn, Lôi Minh cùng Tôn Thế Giai có hai loại khả năng... Loại thứ nhất là tìm vận may, có người trao đổi, bảo đảm không ai thấy máy chủ trò chơi bị bọn họ chở đi, một khả năng khác, bọn họ có thể sử dụng một loại dụng cụ quấy nhiễu khí điện tử, hoặc là xâm nhập hệ thống cảnh vệ, khóa mỗi cửa phòng, khiến hành lang trong thời gian nhất định ở trạng thái không ai quấy nhiễu.”

“Nhưng, bọn họ có thủ đoạn này, lén vào hệ thống cảnh vệ sao? Nếu như có thể làm được đến mức đó, trực tiếp khóa cứng cửa phòng tất cả mọi người, kể cả Thời Thiên Quân, bọn họ trực tiếp có thể đem máy chủ cưỡng chế mang ra ngoài... Nhưng hệ thống cảnh vệ của công ty, không phải dễ phá giải như vậy, sử dụng thang máy vào tầng bảy, lại có bảo vệ...”

“Suy đoán này không ổn, nếu như bọn họ có thể khóa cứng tất cả cửa phòng, Lôi Minh hoàn toàn có thể trực tiếp tìm tổ chức hắc liên lạc từ ngoại bộ cưỡng chế đột phá công ty, không cần phải tìm Tôn Thế Giai hợp tác rồi.”

Tô Bằng chối bỏ suy đoán này của bản thân.

Tô Bằng nghĩ tới đây, đột nhiên cảm giác mình có thể lâm vào một lối nhầm lẫn tư duy.

“Đúng rồi! Trong tự hỏi của ta vừa rồi, toàn bộ là giả thiết bọn họ phải tự mình mang máy chủ mới có thể đem máy chủ ra, nếu, bọn họ tìm biện pháp gì đó, bản thân không cần mang máy chủ ra ngoài thì sao?”

Lúc suy tư đến đây, Tô Bằng đột nhiên hồi tưởng lại, mình trước kia, ở phòng log in người mới quan sát qua khoang trò chơi, khi đó bản thân từng hoài nghi, máy chủ trò chơi chưa chắc là lớn như bây giờ, nói không chừng bộ vị mấu chốt, là một trang bị tương đối nhỏ bé.

Hơn nữa, về sau, Quý Minh cũng cùng mình nói ra suy đoán đồng dạng.

“Nếu máy chủ rất nhỏ...”

Lúc Tô Bằng nghĩ đến điểm này, đột nhiên trong óc linh quang vừa hiện!

“Ông rác!”

Tô Bằng chợt nhớ tới, đồng rác ở buồng vệ sinh cuối văn phòng mình!

“Đúng! Chính là chỗ đó!”

Tô Bằng thoáng cái nhảy dựng lên, vỗ ót mình, vì phỏng đoán của bản thân mà tung tăng không thôi.

“Nếu Lôi Minh tìm Tôn Thế Giai liên thủ, như vậy khả năng rất lớn, thủ đoạn sử dụng liền không phải thủ đoạn bạo lực cường chế trộm lấy, mà nếu máy chủ mình chính là cả khoang trò chơi lớn như vậy, bọn họ căn bản không trộm được, như vậy, khả năng rất lớn, chính là bộ phận mấu chốt của bản thân máy chủ không tính quá lớn!”

“Như vậy mà nói, Lôi Minh cùng Tôn Thế Giai, rất có thể sử dụng một loại phương pháp, đem bộ phận mấu chốt của máy chủ dỡ xuống, nhưng bọn họ dỡ xuống cũng không hữu dụng, bộ phận mấu chốt kia mặc dù không lớn như khoang trò chơi, nhưng hẳn cũng sẽ không quá nhỏ, bọn họ không mang ra được.”

“Mà bọn họ muốn rời khỏi công ty, không thể cùng ra với máy chủ, phải tách ra để rời khỏi công ty.”

“Phòng của cả công ty, đều dạng nửa phong kín... Căn bản không có cách từ cửa sổ, hoặc là sân thượng, đem máy chủ trò chơi đi...”

“Nhưng công ty cẩn thận mấy cũng có sơ sót... Tòa cao ốc này, có một thiết kế trên kết cấu, là không có cách gì đóng cửa, chính là ống rác! Ống rác tầng mười tám, liền có thể trực tiếp ném rác xuống dưới!”

“Loại thiết kế ống rác của cao ốc này, đại bộ phận là hơi mang dạng hình trụ xoắn, sẽ không thẳng từ trên xuống dưới không giảm xóc, chỉ cần nhét đồ không phải quá lớn, lại làm tốt biện pháp bảo vệ, sẽ không ngã quá nghiêm trọng, vẫn có thể dùng.”

“Mà như vậy, Lôi Minh cùng Tôn Thế Giai, có thể ở ngày nghỉ sau khi rời khỏi công ty, thông qua thủ đoạn nào đó, lại thu rác về, mà Lôi Minh lại nắm chắc về máy giám thị, như vậy sau khi bọn họ rời khỏi, chuyện máy chủ phòng log in của người mới bị trộm, mới bị phát hiện.”

Tô Bằng nghĩ tới đây, đã cảm giác đầu óc hết sức rõ ràng, trong lòng hần tuôn ra một loại dự cảm, suy đoán của mình, hần trúng tám chín phần với kế hoạch của Lôi Minh.

Bởi vì từ mặt Logic, chỉ có một loại giải thích này, mới có thể giải thích tất cả tin tức đang biết hiện nay, mà lại không có mâu thuẫn.

Không thể không nói, phỏng đoán này, rất có sức tưởng tượng, đây đã là kế hoạch tốt nhất có thể nghĩ từ tất cả tin tức đã biết.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng lập tức hành động, hần thông qua việc nhảy máy tính, xâm nhập một bàn thịt gà trong máy tính trước đó, đồng thời thông qua mô phỏng điện thoại trong di động của mình, giả thuyết một số điện thoại internet, sau đó gõ số điện thoại quản lý có được mấy ngày trước.

Sau khi điện thoại vang lên vài tiếng, đã có người tiếp nghe, bên kia nói.

“Chào ngài, nơi này là phòng quản lý của cao ốc Thiên Bằng.”

“Chào người, ta là công ty thiết kế Mỹ Ảnh của tầng tám.”

Tô Bằng nói, báo tên một công ty của tầng tám trên bản đồ kết cấu cao ốc trong trí nhớ, sau đó nói.

“Ta xin hỏi một chút, ông rác cao ốc hư rồi à? Rác chỗ chúng ta ném không rơi xuống, bị mắc kẹt ở đâu rồi.”

“Ngài chờ chút.”

Điện thoại bên kia vang lên thanh âm, sau nửa ngày, thanh âm kia trả lời.

“Chào ngài, chúng ta đã tra thử hệ thống cảm ứng của ống rác, không có tình huống tắc ứ xảy ra, ngài vừa rồi ném thứ gì quá lớn phải không ạ?”

“Không thể nào... Có phải là ống rác tầng dưới kẹt không? Đúng rồi, rác của cao ốc mỗi ngày thường dọn lúc nào vậy, có phải là ngày hôm qua không dọn rác không?”

Tô Bằng cầm điện thoại, hỏi phòng quản lý đồ vật.

Chương 129: Bị cản ngược

“Sẽ không đâu tiên sinh, rác thải của Thiên Bằng Building mỗi sáng 6. 30 đều có xe rác chuyên biệt phụ trách thu gom chở đi đổ, tuyệt đối sẽ không xuất hiện loại tình huống ngài nói.”

“Vậy à...”

Tô Bằng trầm ngâm nói nhỏ trong miệng, sau đó nói.

“Vậy thôi, có thể thứ ta cần hơi lớn, không có chuyện gì nữa rồi, cảm ơn người.”

“Không có gì, đây là chuyện chúng ta phải làm.”

Người ở phòng quản lý vật nghiệp bên kia điện thoại không hề hoài nghi, Tô Bằng lại nói cảm ơn rồi liền cúp điện thoại.

Kết thúc cuộc nói chuyện, Tô Bằng càng cảm thấy suy đoán của mình là chính xác.

“Nếu như là công ty rác thải cố định đến thu gom rác, vậy càng phù hợp với ý muốn của Lôi Minh, đến lúc đó chỉ cần bỏ ra chút tiền, mua chuộc tài xế phụ trách lái xe rác này thì đã có thể thần không biết quỷ không hay đem máy chủ đi, rồi sau khi thông qua thang máy rời khỏi công ty thì đi tìm xe rác, như vậy là có thể thu được máy chủ.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ tới kế hoạch này, cảm giác vô cùng hợp lý.

“Đây là biện pháp khả thi nhất... Hi vọng Lôi Minh cũng nghĩ giống mình... Có điều hành động của mình cũng không thể ở trên cái này dựa vào biện pháp này, biết đâu phía Lôi Minh và Tôn Thế Giai có chút thay đổi, dù sao mình cũng chỉ là phỏng đoán, tình huống cụ thể thì phải xem phản ứng

tiếp theo Lôi Minh và Tôn Thế Giai, sắp tới lưu tâm hai người bọn họ nhiều một chút vậy.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, dù sao tin tức mình nắm giữ cũng không hoàn toàn đầy đủ, đa số phải dựa vào suy đoán của bản thân để bổ sung, cho dù bản thân đánh giá cao hay xem nhẹ Lôi Minh thì kết quả đều không giống nhau.

“Trước mắt cũng chỉ có thể làm vậy, suy đoán kiểu khác cũng không có căn cứ gì, thử xem xem, có thể nhìn từ góc độ khác hay không, tỷ như góc độ kỹ thuật, đoán xem bọn Lôi Minh còn có thể có những thủ đoạn gì.”

Trong lòng Tô Bằng chợt nghĩ ra.

Nhĩ đến kỹ thuật, Tô Bằng chợt nhớ tới tam thức của hắn.

Tam thức Tô Minh Pháp của Tô Bằng là quân trình sát bộ đội đặc chủng. Bản thân cũng có nền tảng kỹ thuật, mà kỹ thuật Lôi Minh dùng để làm cho bộ phận camera của công ty tê liệt có chút tương tự phương pháp của gián điệp, nói không chừng tam thức của hắn biết một số tin tức kỹ thuật có liên quan phương diện này.

Nhĩ tới đây, Tô Bằng lục điện thoại một chút, muốn gọi điện thoại cho Tô Minh Pháp, ngẫm lại lại cảm thấy không ổn, vì thế đổi thành đăng nhập vào QQ.

Sau khi đăng nhập, Tô Bằng phát hiện hình đầu chim cánh cụt của tam thức Tô Minh Pháp vẫn đang sáng, liền gửi một tin nhắn đến.

“Tam thức, đang làm gì vậy? Có chuyện thỉnh giáo thúc.”

Qua nửa phút, avatar của Tô Minh Pháp nhấp nháy lên, Tô Bằng kiểm tra tin nhắn, chỉ thấy trên đó viết.

“Đang bàn luận về quân sự, có chuyện gì?”

“Tam thức, hiện nay có loại thiết bị gì có thể phá hỏng hệ thống giám sát dân dụng không?”

Tô Bằng miêu tả ngắn gọn, tóm tắt hiệu quả cụ thể của phương pháp Lôi Minh sử dụng. Sau đó trên QQ hỏi Tô Minh Pháp.

“Có thể có loại thiết bị gián điệp đạt tới hiệu quả kỹ thuật này không?”

“Cái người nói sao nghe giống như sóng khóa camera maku301 của Nhật Bản vậy?”

“Cụ thể thế nào? Có thể nói rõ chút không?”

Tô Minh Pháp gửi tin nhắn tới.

“Người có biết mật độ camera của cái nước Nhật Bản khi gió kia đứng đầu thế giới không hả? Đến đi tiêu cũng có vidoe ghi lại, bình thường chuyện vụng trộm không dễ làm, cuối cùng có mấy tay cao thủ tạo ra maku301 này.

Nguyên lý là dùng xung mạch điện từ đặc thù liên tiếp trong nháy mắt làm chập mạch camera. Toàn bộ nội dung giám sát liền dừng ở nháy mắt mạch xung phát ra, được sử dụng rộng khắp cho phạm tội công nghệ cao, trộm cướp. Tổ chức trộm xe trong nước cũng được truyền nhập vào, một thiết bị khoảng trên dưới mười vạn tệ.

Vật này sau khi lắp đặt sẽ có hiệu quả đặc thù, tỷ như phát xung mạch lần nữa sẽ khôi phục khóa video vân vân, hiệu quả loại kỹ thuật người nói thực rất giống loại trang bị này.”

Tô Bằng xem xong lại hỏi về kích thức trang bị này, được cho biết nó không lớn, loại nhỏ kích cỡ như đèn pin cầm tay, hoàn toàn có thể giấu trong tay áo.

Tô Minh Pháp quả thật là rất có bản lĩnh ở lĩnh vực kỹ thuật, Tô Bằng hết sức tin tưởng phán đoán của ông, nếu không ngoài dự liệu, thứ Lôi Minh sử dụng có lẽ chính là đồ vật này.

“Tam thúc, làm sao phá giải hiệu quả của thứ này?”

Sau khi nhận được tin nhắn về kỹ thuật, Tô Bằng hỏi.

“Cũng đơn giản, khi khởi động lại hệ thống giám sát, nguồn điện sẽ khởi động lại, nói đơn giản chính là tắt nguồn điện rồi mở lại.”

“Như vậy nếu muốn đạt tới một loại hiệu quả, ví dụ như muốn cho camera giám sát máy chủ bị khóa, sau đó có thể tiếp tục giám sát máy nội bộ không?”

“Cái này cũng đơn giản như thế, khởi động lại nguồn điện camera nhưng không khởi động lại hệ thống máy chủ camera, sau đó dùng máy nội bộ mở hệ thống máy chủ là được... Tiểu tử ngươi không phải là muốn đi chỗ nào thâm vật gì đó chứ?”

Tô Minh Pháp nói tới đây, bỗng nhiên ngộ ra, lại gửi tin nhắn hỏi.

“Ồn thật, trực giác thực quá nhạy rồi...”

Trong lòng Tô Bằng xuất hiện một biểu tình muốn nuốt cả lưỡi, nghĩ bản thân cũng không phải là muốn trộm đồ sao?Ồ, đúng là muốn trộm đồ của kẻ đã trộm nó đi.

Có điều hắn đương nhiên không thể nói vậy với Tô Minh Pháp, chỉ nói là.

“Đang cùng người khác tranh luận, tranh thủ trợ giúp kỹ thuật.”

“Tiểu tử ngươi thật biết cách đó... Thôi bỏ đi, tới đây siêng về nhà thăm ông của ngươi một chút.”

Tô Minh Pháp nói một câu, Tô Bằng đáp lại đi xuống sau đó avatar của hắn liền tới đi.

Điện thoại trong tay Tô Bằng vẫn sáng, tâm tình hết sức không tồi, thủ pháp kỹ thuật Lôi Minh sử dụng, bản thân hắn cũng đã rõ ràng.

“Phương pháp phá giải kỹ thuật tam thức nói trên, ta có thể đợi, nắm được cơ hội phải làm thử, xem thử Lôi Minh kia có phải là dùng cái này không...”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Làm xong những thứ này, một tâm sự trong lòng Tô Bằng cũng được buông xuống. Mặc dù không dễ dàng nhưng hành động trong tương lai cũng đã có kế hoạch...

Sáu giờ hôm sau, Tô Bằng tới tổ Âm Kiều log in trước.

Sau khi đăng nhập trò chơi, Tô Bằng cười một con ngựa, phi đi hướng Giang Ninh quận thành, đi tìm Lăng Tiêu Vũ.

Giang Ninh quận thành, phụ cận phủ thành chủ hôm nay có không ít Hắc Giáp quân, khôi giáp màu đen lựa trắng đều quần quanh một vòng lựa trắng, Tô Bằng nhìn thấy liền biết đây là đội nghi trượng đại tể.

Đến đây, Tô Bằng cũng không cười ngựa

nữa, lập tức nhảy xuống, dùng yêu bài thông qua đám quân sĩ xung quanh đang ngăn lại, đi vào phủ thành chủ trước mặt.

Tại đây, Tô Bằng thấy không ít nhân vật giang hồ đều ở đây, mà tại cửa chính phủ thành chủ cũng tụ tập không ít người.

Tô Bằng đoán chừng những người này đều là được mời tham gia sinh nhật nhưng lại trở thành lễ tang.

Còn Lăng Tiêu Vũ đang ở trong đó, hôm nay nàng một thân áo tơ trắng, đang cùng một số người nói cái gì đó.

Chỗ Tô Bằng đứng rất dễ trông thấy, Lăng Tiêu Vũ cũng nhìn thấy, chỉ thấy Lăng Tiêu Vũ nói mấy câu, để những nhân vật giang hồ giống như tới phúng viếng này tiến vào rồi liền đi tới.

“Tô đại ca, thật xin lỗi, hôm nay thật sự chiếu cố không được đầy đủ, cũng phải để tang, không thể bồi người nhiều. Hôm nay chỉ có thể để người ở cùng tân khách đến phúng viếng ở phía sau.”

Lăng Tiêu Vũ áy náy nói với Tô Bằng.

“Ta hiểu. Khách khí với ta làm gì.”

Tô Bằng gật đầu nói.

“Tiêu Vũ, người cùng người kia nói gì vậy? Còn không tiếp đón tân khách?”

Vào lúc này, bỗng nhiên một giọng nói vang lên, tựa hồ mang theo chút không vui.

Tô Bằng nhìn lại. Chỉ thấy đúng là Mạc Tông Đường - thiếu chủ quận Giang Ninh trước đây đã gặp qua, vẻ mặt hắn không vui nhìn về phía này.

“Xin lỗi Tô đại ca, ta đi trước.”

Lăng Tiêu Vũ áy náy nhìn thoáng qua Tô Bằng. Tô Bằng gật đầu, nàng liền rời đi trước, trở lại trong phủ thành chủ.

Còn Mạc Tông Đường cũng nhìn thấy Tô Bằng. Chỉ thấy hắn sắc mặt không sợ hãi đi đến.

“Lại là ngươi! kẻ nhiều chuyện!”

Mạc Tông Đường bước đến, hắn cao hơn Tô Bằng một chút. Ánh mắt hắn mang theo tia coi thường nhìn Tô Bằng nói

“Đừng tưởng hưởng được chút ánh sáng từ Tiêu Vũ mà cậy thế, tuy rằng phụ thân đại nhân cũng đã biết, nhưng đối với người ác cảm vẫn hơn thiện cảm, nếu người có si tâm vọng tưởng gì, đối với người chẳng có kết cục tốt đâu, đến lúc đó đừng nói là không nhắc nhở ngươi.”

“Mạc thiếu chủ nghĩ nhiều rồi. Tô mỗ mặc dù phúc duyên nông cạn, không có ơn phước tổ tiên, nhưng đường đường chính chính, cũng là bằng bản lĩnh mà kiếm cơm.

Tô Bằng nở một nụ cười mà vừa nhìn là đã biết giả tạo, nói với Mạc Tông Đường.

Mạc Tông Đường thấy nụ cười này của Tô Bằng, lại nghe câu “ơn phước tổ tiên”, mặt hắn không khỏi không khỏi nhăn lại. Tô Bằng đây rõ ràng đang

nói hấn là con quý vì cha, kiêu cưỡi kia nhìn sao cũng thấy sắc mùi giễu cợt.

“Hừ, không biết thân phận, người cứ kiêu ngạo nhất thời đi, để xem sau này người làm sao thu tràng.”

Nghe xong lời của Tô Bằng, Mạc thiếu chủ không khỏi cười lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi, cũng không có tại chỗ phát tác.

Tô Bằng nhìn bóng lưng hấn rời đi, trong lòng có thể đoán ra, mình là ở chỗ cha hấn kiếm cơm, còn hấn tất nhiên sẽ thừa kế sản nghiệp của thành chủ, bản thân mình lại đắc tội với hấn, quả thật là tự hủy tiền đồ, là chuyện vô cùng thiên cận, khó trách hấn lộ ra vẻ mặt khinh bỉ.

Có điều Tô Bằng cũng không quá để ý, dù sao nếu rời khỏi quận Giang Ninh, cộ xát nhỏ này cũng có thể hiểu là trẻ tuổi khí thịnh, càng khiến bản thân Mạc Tông Đường khinh bỉ, tương lai hấn trả thù, đến lúc đó, Tô Bằng đã sớm biến mất rồi.

Đưa mắt nhìn Mạc Tông Đường rời đi, bản thân Tô Bằng đi đến chỗ một đám người giang hồ, tìm chỗ đứng, chuẩn bị đại tể.

...

Bên trong thế giới tử vong luân hồi, phong trào luyện võ cực thịnh, ngược lại những thứ lễ nghi phiền phức tương ứng khác thì rất ít, lễ truy điệu tuy rằng trang nghiêm túc mục nhưng quá trình cũng không rườm rà, chỉ là xuất quan, đưa lên xe chở linh cữu, ra khỏi thành, pháp đàn ở ngoài thành có vài cái, tân khách phúng viếng, sau đó lại tiễn đưa linh cữu đến phần mộ mà thôi, về phần hạ táng thì phải sau cúng bái hành lễ vài ngày.

Mặc dù không coi là rườm rà nhưng cũng là cả một quá trình, đã đến giữa trưa, cho dù là người đưa linh cữu đi hay là tân khách đều có chút đói bụng.

Cũng may chỗ dừng chân là biệt viện sơn trang khác của thành chủ, đã có người chuẩn bị yến tiệc.

Cha của thành chủ đã quá bảy mươi tuổi, dựa theo phong tục quanh đây là làm hỉ tang, phải mở tiệc chiêu đãi tân khách, hơn nữa lần này người đến rất nhiều, cũng đều là nhân vật nổi danh trên giang hồ, cũng không thể bỏ đãi người ta, theo thường lệ vẫn là chiêu đãi một chút.

Chẳng qua là mức độ chiêu đãi lại bất đồng, bên ngoài sắp đặt hơn mười mấy bàn tiệc lộ thiên, mà trong đại sảnh biệt viện thành chủ còn có một bàn tiệc, đặc biệt chiêu đãi nhân vật có thân phận, danh vọng, địa vị nhất định.

Bản thân Tô Bằng đúng là không hề không có tư cách vào bàn tiệc kia, đang lúc định ở bên ngoài lẫn vào đám đông thì có một tên thân cận của thành chủ đi ra hỏi.

“Ai là Tô Bằng? Thành chủ đại nhân có lệnh, truyền Tô Bằng vào trong!”

“Rốt cuộc đã tới sao?”

Trong lòng Tô Bằng khẽ động, đứng dậy nói.

“Là ta.”

“Người đi theo ta”

Kẻ thân cận kia nhìn Tô Bằng, nói.

Tô Bằng đi theo kẻ kia vào bên trong, chỉ thấy trong bàn tiệc có chừng ba mươi người, phân hai bên trái phải mà ngồi, trước mặt mỗi người đều có một bàn tiệc nhỏ, ngồi trên là một trong có diện mục uy nghiêm, lúc thấy Tô Bằng tiến vào, ánh mắt mọi người ở đó đồng loạt rơi ở trên người Tô Bằng.

“Chính là hắn, người này chính là kẻ ta nói đến! Người này chính là kẻ ở hồ Phàn Dương cưỡng gian rồi giết chết tiểu thư nhà phú gia rồi giá họa cho ta!”

Nhìn thấy Tô Bằng tiến vào, một kẻ ngồi ở dãy trái bữa tiệc mà Tô Bằng nhìn có phần hơi quen đứng lên, chỉ vào Tô Bằng nói.

Người này chính là kẻ từng có duyên đồng hành với Tô Bằng, Hoắc thiếu hiệp Hoắc Tư Kiệt của phái Hằng Sơn...

Chương 130: Hành động ngu xuẩn

“Người chính là Tô Bằng?”

Thấy Tô Bằng đi vào trong phòng, người mặt rộng chữ điền ngồi ghế thủ lĩnh kia, đưa mắt nhìn hẩn, hỏi.

Người này còn cách Tô Bằng một khoảng, ấy vậy mà thanh âm lại cực kỳ vang vọng, vô cùng khỏe mạnh, âm thanh lọt vào trong tai ong ong cộng hưởng, nghe ra thân thể cực kỳ cường tráng.

Tô Bằng biết, người này, chính là thành chủ Mạc Thiên Kinh quận Giang Ninh.

“Chính là thuộc hạ.”

Tô Bằng mắt nhìn thẳng, đi đến vị trí chính giữa, hành lễ với Mạc Thiên Kinh.

“Người chắc hẳn đã biết ta là ai, ta đã từng nghe nói về người, không ngờ người cũng có bản lĩnh lắm, vốn tưởng rằng chỉ ở trong tại quận Giang Ninh này, người đi tới chỗ nào hung án án mạng liền theo đó mà xảy ra, thật không ngờ, trước khi người tới quận Giang Ninh, hung án án mạng, cũng đã như hình với bóng.”

Mạc Thiên Kinh nhìn Tô Bằng đứng thẳng phía dưới nói.

“Thuộc hạ năm nay khí số không tốt, đi đến đâu cũng đều gặp phải vài kẻ tiểu nhân gian nịnh, kéo thuộc hạ vào trong vũng bùn, thực sự không phải bản thân Tô Bằng mong muốn.”

Tô Bằng cũng không luống cuống, hùng hồn đáp lời lại.

“Người đang nói ai là tiểu nhân gian nịnh?”

Nghe thấy những lời này, Hoắc Tư Kiệt bây giờ vẫn đang đứng, ánh mắt giống như tóe lửa, trừng mắt nhìn Tô Bằng, giống như dùng ánh mắt là có thể thiêu cháy hắn.

“Tô mỗ có sao nói vậy, Hoắc thiếu hiệp tại sao tự mình đã ngồi vào ghế rồi?”

Tô Bằng dường như rất kỳ lạ, hỏi ngược lại.

“Tư Kiệt, ngươi tạm thời ngồi xuống đi, Mạc thành chủ đang dạy dỗ thuộc hạ, đợi lát nữa, chúng ta nói rõ chuyện ở hồ Phàn Dương ra, đòi lại lễ phải.”

Ngồi bên cạnh Hoắc Tư Kiệt, là một nam nhân khoảng chừng ba mươi tuổi, cầm đề bộ râu ngắn được cắt sửa cẩn thận, thoạt nhìn rất có cảm giác thành thực, gương mặt của người này, dường như có sáu bảy phần giống với Hoắc Tư Kiệt.

Hoắc Tư Kiệt nghe thế, hít sâu một hơi, trợn mắt nhìn về phía Tô Bằng, trừng mắt liếc hắn một cái, sau đó chậm rãi ngồi xuống, ánh mắt vẫn hung hăng chòng chọc nhìn Tô Bằng.

“Tô Bằng, ngươi đến đây.”

Mạc Thiên Kinh ngồi ghế chủ tọa, nói với Tô Bằng, Tô Bằng tuân lệnh tiến tới, đi lên phía trước, lúc này hắn mới tỉ mỉ quan sát vị hoàng đế thực chất của quận Giang Ninh này, thành chủ Mạc Thiên Kinh.

Chỉ thấy Mạc Thiên Kinh này, khuôn mặt hết sức rộng, mặt mày dày đậm uy nghiêm, mơ hồ có sắc tím ẩn hiện trên gương mặt, giống như biểu hiện tu hành nội công cao thâm, bởi vì ngồi ở chỗ đó hắn không nhìn ra vóc người, nhưng có thể cảm giác được, dáng người của hắn nhất định rất tuyệt, dường như đang độ tuổi trẻ trung.

Phía bên dưới hắn không xa, chính là Mạc Tông Đường, lúc này trên mặt Mạc Tông Đường cười lạnh, nhìn Tô Bằng, hiển nhiên là đang xem náo nhiệt.

Hoắc Tur Kiệt, còn có người dáng vẻ giống hần kia, vỗ vào chiếc ghế thứ tư thứ năm nằm bên trái Mạc Thiên Kinh, phía trước hai người, còn có lão già đầu tóc bạc trắng, bộ dạng dường như năm mươi mấy tuổi, y phục có phần tương tự Hoắc Tur Kiệt.

Thấy Tô Bằng đi đến phía trước, tên kia cùng với nam nhân hơn ba mươi tuổi thoát nhìn dáng vẻ giống Hoắc Tur Kiệt, thẳng người đứng dậy, chấp tay nói với Mạc Thiên Kinh.

“Mạc tiên bối, lần này vẫn bối Hoắc Tur Hiền theo trưởng bối trong nhà đến đây, là vì đệ đệ không ra gì của ta, ở hồ Phàn Dương, đệ đệ của ta Hoắc Tur Kiệt bị lừa gạt oan ức, người gây ra mọi chuyện, hình như chính là thuộc hạ của ngài, vị Tô Bằng này.”

“Hồ Phàn Dương xảy ra chuyện gì, đệ đệ của ngươi trước đó không nói rõ ràng, ta cũng nghe không hiểu, lúc này Tô Bằng đến rồi, ngươi ở đây nói lại lần nữa xem.”

Mạc Thiên Kinh mặt không biểu tình nhìn xuống dưới, nói với Hoắc Tur Hiền.

“Được, chuyện là như thế này...”

Hoắc Tur Hiền này, ăn nói hết sức dứt khoát, đem chuyện đã xảy ra ở hồ Phàn Dương, kể lại một lượt, nhưng trong ngôn từ lại miêu tả đệ đệ của hần Hoắc Tur Kiệt Hoắc thiếu hiệp cực kỳ vô tội, đi ngang qua hồ Phàn Dương nghe nói có dân tặc, gặp chuyện bất bình muốn truy bắt dân tặc, lại bị dân tặc hãm hại.

Sau đó lời nói xoay chuyển, bắt đầu nói ra các loại dấu hiệu, thể hiện mâu thuẫn giữa Tô Bằng và Hoắc Tur Kiệt, lại đủ loại ám chỉ, mặc dù không chỉ chính xác Tô Bằng ở hồ Phàn Dương cưỡng gian rồi giết chết tiểu thư nhà giàu có kia, nhưng lại khiến người khác nhìn không được mà liên tưởng đến phương diện này.

Tô Bằng nghe những lời vu khống như vậy, không khỏi âm thầm bội phục miệng lưỡi của vị thiếu hiệp vị Hoắc Tur Hiền này, từng câu từng chữ rõ ràng nói mình hung thủ cưỡng gian rồi giết chết, nhưng lại khiến người

nhìn không được suy nghĩ theo phương diện này, đúng là cao thủ kể chuyện, không đi làm dẫn mỗi luật sư thì đúng là uổng phí nhân tài.

“... Mọi chuyện chính là như vậy, gian phòng của đệ đệ ta bỗng dưng xuất hiện một cỗ thi thể, bỗng dưng bị nghi oan, may nhờ quan phủ địa phương xem như vẫn còn hiểu lí lẽ, phát hiện trong này có nhiều điểm đáng nghi, đồng thời liên lạc phái Hằng Sơn chúng ta, ta và Ngô trưởng lão trong bốn phái cùng nhau tới đây, mới đến nhà giam hồ Phàn Dương gặp được hấn, từ đó phát hiện nhiều chỗ khả nghi, để rửa oan cho đệ đệ, và thanh danh phái Hằng Sơn, một đường đến thẳng quận Giang Ninh, tìm kiếm vị Tô Bằng này.”

Hoắc Tư Hiền đem toàn bộ quá trình giảng giải xong xuôi, cho dù chính đương sự như Tô Bằng nghe xong, cũng cảm thấy đối phương thật sự là không ít kỹ xảo ngôn ngữ, nhưng mọi người xung quanh nghe thấy, lại đều nghe ra vài ý vị sâu xa.

Tô Bằng liếc mắt nhìn phản ứng khách khứa trái phải trong đây, đều đang lẳng tai theo dõi, sau khi Hoắc Tư Hiền nói xong, ánh mắt nhìn về phía Tô Bằng đều có chút khác thường, xem ra đã bị Hoắc Tư Hiền lừa gạt rất nhiều.

“Theo như lời Hoắc thiếu hiệp nói, chuyện này e rằng đúng là do Tô Bằng làm...”

“Ta cũng nghĩ vậy, đường đường đệ tử chính thức phái Hằng Sơn, nếu muốn nữ nhân ở đâu không có, cần gì phải cưỡng gian phạm vào tội giết người?”

“Đúng thế, thiếu niên mới ra giang hồ, đều một lòng kiến công lập nghiệp, đệ tử chính thức phái Hằng Sơn, sao có thể làm chuyện tự hủy tương lai của mình?”

“Xem xem kìa, nghe thử Mạc thành chủ nói như thế nào.”

Mạc Thiên Kinh trên ghế chủ, im lặng nghe Hoắc Tư Hiền kể xong mọi chuyện, quét mắt nhìn đám khách khứa bên dưới, đám khách khứa này, dường như cũng đang âm thầm bàn tán xôn xao.

Mạc Thiên Kinh lúc này, trong lòng cũng có chút khó chịu, hắt bỏ ra ngàn vàng cầu y cho phụ thân, lại rơi vào tình cảnh tiệt thọ trở thành tang lễ, vốn dĩ trong lòng đã không vui, không ngờ rằng đám người phái Hằng Sơn này, lại không có mắt như vậy, vào đúng lúc này muốn truy xét thuộc hạ mình.

Nhưng đối phương làm đủ quy củ giang hồ, trường hợp lựa chọn lại nhằm vào lúc có nhiều khách quý ở đây để nói ra như vậy, danh dự môn phái chuyện này không thể bảo là không lớn, cho nên Mạc Thiên Kinh cũng đành phải để bọn họ làm, nhưng trong lòng cực kỳ không vui.

Còn về Tô Bằng thuộc hạ, gần đây hắn mới có ấn tượng, gần đây gắn liền với cái tên của người này gần như đều rất nhạy cảm, hơn nữa dường như còn giết chết sư đệ Cổ Kiếm của mình...

Mặc dù Mạc Thiên Kinh đối với tất cả hành vi của Cổ Kiếm có nghe thấy, ở trong môn phái quan hệ với Cổ Kiếm cũng chỉ là bình thường, chưa nói tới vô cùng ấn ý, nhưng cũng biết Cổ Kiếm thay phái Thanh Thành làm một vài mối làm ăn không thể lộ ra ngoài ánh sáng, chỉ là gần đây chán ghét môn phái, trường bối trong môn phái cố ý thanh lý môn hộ, thông báo mình cứ mặc cho bọn người Tô Bằng mở rộng tra xét, Cổ Kiếm sơn trang mới bị bọn người Tô Bằng diệt trừ, nhưng dù sao Tô Bằng giết một người trong phái Thanh Thành, trong lòng Mạc Thiên Kinh, cũng có phần không thích Tô Bằng.

Cho nên, Mạc Thiên Kinh đối với Tô Bằng, cũng không bảo vệ lắm, nếu thật sự hắn làm ra chuyện hay ho kia ở hồ Phàn Dương, mình cùng lắm thì sai thuộc hạ đánh chết hắn ngay tại đây, với địa vị giang hồ Mạc Thiên Kinh, tất cả mọi người sẽ nói hắn công bằng nghiêm minh.

Nghĩ tới đây, trong lòng Mạc Thiên Kinh đã có đánh giá.

“Tô Bằng, theo như lời Hoắc thiếu hiệp nói ngươi đã nghe rõ chưa? Ngươi có gì để giải thích không, nói đi. Mặc dù ta sẽ không vu oan cho người tốt, nhưng nếu như chứng minh chuyện xảy ra ở hồ Phàn Dương là đúng, quả thực do ngươi làm, hôm nay, ta sẽ trừng trị ngươi, đòi lại thanh danh cho thiếu hiệp phái Hằng Sơn.”

Mạc Thiên Kinh nhìn Tô Bằng, thản nhiên nói.

“Ha ha, nghe vị thiếu hiệp phái Hằng Sơn này nói, trong lòng Tô Bằng chỉ có một câu. Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do?”

Tô Bằng nghe thế, làm ra dáng vẻ bi phẫn, lớn tiếng hỏi.

Nói xong, Tô Bằng nhìn về phía Hoắc Tư Kiệt, liếc mắt nhìn hắn, lớn tiếng nói.

“Hoắc Tư Kiệt Hoắc thiếu hiệp, ngày đó ta chỉ là tình cờ, ở trên thuyền lâu làm người mất mặt, người cũng muốn khiến Tô mỗ cũng rơi vào con đường bất nghĩa sao? Nếu như là vậy, người đúng là điên cuồng rồi!”

“Người nói cái gì?”

Hoắc Tư Kiệt nghe thế, trong lòng nảy sinh một trận tức giận, “vụt” một tiếng đứng phắt dậy.

Tô Bằng lại nghiêng đầu đi, không thèm nhìn hắn, mà nhìn xung quanh, sau đó lại nhìn Mạc Thiên Kinh, chấp tay cao giọng nói.

“Chư vị khách quý đang ngồi ở đây, thành chủ đại nhân, ta cùng với Hoắc thiếu hiệp đồng hành trên đường đi, chỉ là biết một vài chuyện ngu xuẩn của vị thiếu hiệp Hoắc Tư Kiệt này, khiến cho Hoắc thiếu hiệp ghen ghét, thật sự oan uổng!”

“Ồ? Hoắc thiếu hiệp làm chuyện ngu ngốc gì? Hai người các người không phải ở trong khách sạn chột có chút hiềm khích khắc khẩu sao, chẳng lẽ còn chuyện gì khác?”

Mạc Thiên Kinh nghe thế, đột nhiên mở miệng nói.

“Đúng vậy! Chuyện là như thế này...”

Tô Bằng mở miệng, nói đến chuyện Hoắc Tư Kiệt trên đường đi gặp phải hòa thượng giả Diêu Thông, sau đó kết giao hòa thượng giả kia, lại bị gạt mười lượng vàng, lần lượt kể từng chuyện.

Nghe Tô Bằng nói như vậy, Hoắc Tư Kiệt vội đứng dậy, trong lòng xấu hổ khó chịu, sắc mặt tức đến đỏ bừng, chuyện bị hòa thượng giả kia lừa, là một

chuyện sau khi vị Hoắc thiếu hiệp này xuống núi, bản thân cảm thấy ngu xuẩn nhất, không còn chút thể diện nào, nếu bị người nghe thấy, khó tránh khỏi cười nhạo, lúc này bị Tô Bằng vạch trần, khiến cho hắn hết sức xấu hổ.

Tô Bằng cũng không để ý chuyện này, đem mọi chuyện nói ra rõ ràng, lúc nói không khỏi tăng thêm bút pháp tiểu thuyết, cường điệu khắc họa hình tượng Hoắc Tư Kiệt Hoắc thiếu hiệp muốn dựa vào Đại Không tự, cũng cường điệu phác họa lúc bản thân vạch trần hòa thượng giả kia, Hoắc thiếu hiệp then quá hoá giận, lời nói ác ý đều nhắm vào mình.

Có điều, thân phận của Phó Dịch, còn có sự tồn tại của Âu Dương Khánh, còn có suy đoán thân phận của hòa thượng giả Diêu Thông kia, Tô Bằng kể rất nhạt nhòa, không hề đề cập tới.

“Chính là như vậy, Hoắc Tư Kiệt thiếu hiệp sau đó, hận ta làm hắn mất mặt, căm ghét ta, Hoắc thiếu hiệp có thật sự cưỡng gian giết chết tiểu thư nhà giàu kia không, Tô mỗ không biết, nhưng hắn lúc này cắn ta một phát như thế, có lẽ là bởi vì chuyện này, bởi vì tại hạ khiến Hoắc thiếu hiệp xấu mặt.”

Tô Bằng đem toàn bộ câu chuyện kể xong, bèn không lên tiếng nữa.

Khách khứa giang hồ, lúc này nghe thế Tô Bằng nói, lại cảm giác hứng thú, không ngờ, còn dây dưa cả một câu chuyện thú vị thế này.

“Hoắc Tư Kiệt phái Hằng Sơn này, khoan bàn nhân phẩm như thế nào, có phạm phải đại tội hay không, nói về độ thông minh trước, cũng khiến người sầu não nha.”

“Quả thật như thế, mảnh khoé lừa bịp giang hồ đơn giản như thế, không ngờ cũng mắc mưu, thật là ngu ngốc.”

“Có thể phái Hằng Sơn đời này, cũng chỉ dạy cho bọn họ võ công, quên mất truyền thụ một vài kinh nghiệm giang hồ, không được, sau khi ta trở về phái Thanh Thành, nhất định phải nắm bắt vấn đề trải nghiệm giang hồ của các đệ tử.”

Nghe những tiếng xì xào bàn tán trong tiệc, Hoắc Tư Kiệt mặt đỏ bừng như sắp rỉ máu, chính là bởi vì cảm thấy mình bị lừa cực kỳ ngu xuẩn, những

chuyện này, ngay cả ca ca của mình hẳn cũng không dám nói, chính là sợ đánh giá và phê bình tiêu cực.

Bây giờ tốt rồi, có những đánh giá này, con đường giang hồ của mình tương lai, đủ loại cười nhạo cản trở khó lòng tránh khỏi, ít nhất những lời nhận xét ca ngợi như là mục quang như đuốc nhìn rõ mọi chuyện đã hoàn toàn vô duyên với mình, sau này sợ rằng phải nỗ lực gấp mười lần, mới có thể đổi lại danh dự này.

Hoắc Tur Hiền nhìn đệ đệ mình, không khỏi tròng hai mắt, loại chuyện này, không ngờ hẳn không hề nói gì với mình!

Tròng mắt mấy lần, trong lòng Hoắc Tur Hiền thở dài, đệ đệ của mình xét toàn diện cũng không tồi, có điều vừa bước chân vào gang hồ đã nóng nảy bộp chộp, về sau sợ rằng nhuệ khí sục giảm mất... Có điều, đây cũng chưa chắc không phải là chuyện tốt, nếu như sau này hẳn có thể trở mình lần nữa, như vậy không hẳn không phải một cách rèn luyện.

Về phần Tô Bằng, Hoắc Tur Hiền cũng không mấy quan tâm, một tên quân sĩ bán mạng cho địa phương ngang ngược có thể phát triển năng lực bao nhiêu, làm sao có thể xem như giống nhau với đệ đệ mình được, có điều, Tô Bằng hôm nay ngôn từ lợi hại cũng nằm ngoài dự đoán của bản thân, nhưng cũng không phải không thể khống chế.

Bởi vì, Hoắc Tur Hiền tự cảm thấy mình đang nắm một con bài tẩy trong tay.

Lúc này nên lật bài rồi... Hoắc Tur Hiền nghĩ như vậy, chợt nghe hẳn đột nhiên mở miệng, nói.

“Chuyện này, tạm thời bỏ qua không bàn tới, Mạc tiên bối, ta từ chỗ bộ khoái nha môn hồ Phàn Dương biết được tin tức, lúc ấy con gái của thần bộ Lăng Truy, cũng có mặt ở hồ Phàn Dương, lúc đó, nàng từng nói với những bộ khoái nơi đó, tận mắt nhìn thấy một việc kỳ lạ...”

Chương 131: Quyết đấu

“Ồ? Tiêu Vũ cũng dính dáng đến chuyện này?”

Nghe Hoắc Tur Hiền nói vậy, Mạc Thiên Kinh lần đầu tiên nhú mày.

Lăng Tiêu Vũ là cháu ngoại của Mạc Thiên Kinh, Mạc Thiên Kinh rất coi trọng muội phu của hần thần bộ Lăng Truy, hết lòng thương thức người này, đối với muội muội mình cũng có cảm tình rất sâu, cho nên tất nhiên hết sức bảo vệ Lăng Tiêu Vũ.

Trong, suy nghĩ của Mạc Thiên Kinh, Lăng Tiêu Vũ thông minh ngoan ngoãn, nếu như có thể lấy con trai mình, trái lại cũng không tồi, hết sức phù hợp hình tượng con dâu lý tưởng trong suy nghĩ của mình.

Lúc này, nghe thấy Lăng Tiêu Vũ cũng liên quan đến vụ án cường gian không về vang gì này, Mạc Thiên Kinh không khỏi hết sức khó chịu, đối với người của phái Hằng Sơn và Tô Bằng, lại có thêm một phần ác cảm.

“Đúng thế, Mạc tiên bối, con gái của thần bộ Lăng Truy, cũng có chút dính dáng đến chuyện này, có điều xét về quan hệ chính diện, cũng giống như đệ đệ của ta, gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, giúp đỡ nha môn hồ Phàn Dương truy đuổi hung phạm.”

Hoắc Tur Hiền nghe ra Mạc Thiên Kinh không vui, bèn giải thích nói.

Mạc Thiên Kinh nghe thế, sắc mặt hơi chút hòa hoãn, nhẹ gật đầu, nói.

“Người nói tiếp đi.”

Hoắc Tur Hiền khẽ gật đầu, tiếp tục nói.

“Ta nghe bỏ khoái hồ Phàn Dương nói, lúc đó Lăng tiểu thư điều tra hung án, từng đề cập với bọn họ, ở một nơi vắng vẻ bên bờ hồ Phàn Dương, nhìn thấy Tô Bằng vác một cái bao lớn có thể chứa được một người, Lăng tiểu thư hoài nghi Tô Bằng đang vút xác, đuổi tới nơi, Tô Bằng lại chạy mất, sau đó, Lăng tiểu thư không đuổi kịp, bèn dẫn theo bộ khoái, đi đến khách điểm bắt Tô Bằng.”

Dừng lại chốc lát, Hoắc Tur Hiền liếc nhìn Tô Bằng, nói.

“Khi đó, Lăng tiểu thư dẫn theo bộ khoái đến khách điểm, vốn chính là muốn bắt Tô Bằng về quy án... Hần lại vác theo một cái rương lớn, cho nên

ta có lý do hoài nghi, chính là do Tô Bằng, cường gian giết chết nữ tử nhà giàu kia, sau đó vu oan giá họa cho đệ đệ Hoắc Tư Kiệt của ta, còn về cái rương kia, chính là bằng chứng rõ ràng hắc trong lúc hoảng loạn muốn hủy diệt chứng cứ!”

Nghe thấy những lời này, khách khứa bàn tán càng sôi nổi hơn, không ngờ Hoắc Tư Hiền này còn có quan hệ với cả con gái của thần bộ Lăng Truy. Nên biết rằng thần bộ Lăng Truy trong giang hồ danh tiếng cực kỳ vang dội, có người ghét hắc, cũng có người thưởng thức hắc, nhưng bất luận là người nào, đều thừa nhận danh dự nhân phẩm của Lăng Truy, lúc này liên quan đến con gái của hắc, ngược lại có phần khiến người chú ý.

Nghe Hoắc Tư Hiền nói như thế, chẳng những Mạc Thiên Kinh, còn có Mạc Tông Đường ngồi bên phải, lông mày cũng nhíu chặt, Mạc Tông Đường vốn đang xem kịch hay của Tô Bằng, lúc này nghe thấy Hoắc Tư Hiền nhắc tới Lăng Tiêu Vũ, lập tức cũng không chịu nổi. Dù sao Lăng Tiêu Vũ cũng là chọn lựa thê tử tốt nhất trong lòng hắc.

Có điều, mặc dù trong lòng Mạc Thiên Kinh không vui, nhưng chuyện đã đến nước này, hắc cũng chẳng có lý do ngăn cản xảy ra, đành phải mở miệng nói.

“Người đâu, đến hậu đường, gọi biểu tiểu thư ra đây.”

Thân vệ nhận mệnh lui xuống. Hôm nay khách khứa trong tiệc, toàn bộ đều là nam nhân, Lăng Tiêu Vũ không tiện xuất hiện, bèn ở hậu đường ngồi cùng thành chủ phu nhân.

Không bao lâu, Lăng Tiêu Vũ một thân váy trắng bước ra với thân vệ, đám khách khứa đều khẽ gật đầu với nàng, xem như nể mặt phụ thân nàng, Mạc Thiên Kinh nói với Lăng Tiêu Vũ.

“Tiêu Vũ, gọi người ra đây là có một số việc, người nghe Hoắc thiếu hiệp phái Hằng Sơn này hỏi đi.”

Hoắc Tư Hiền gật đầu, hỏi Lăng Tiêu Vũ.

“Lăng cô nương, người ở hồ Phàn Dương, có phải trong đêm, nhìn thấy Tô Bằng từng vác một cái rương lớn có thể chưa được một người, giống như đang muốn vứt bỏ phải không?”

Lăng Tiêu Vũ chần chờ một chút, nói.

“Ta nhìn thấy, nhưng đó là Tô đại ca...”

“Lăng cô nương, chỉ cần trả lời câu hỏi của ta.”

Hoắc Tư Hiền ngắt lời nàng nói.

“Tiêu Vũ, trả lời câu hỏi là được rồi. Những chuyện khác không cần quan tâm.”

Mạc Tông Đường ngồi bên phải, ho khan một tiếng, nói với Lăng Tiêu Vũ.

Lăng Tiêu Vũ hơi cau mày, liếc mắt nhìn Mạc Thiên Kinh, Mạc Thiên Kinh lại lắc đầu.

“Lăng cô nương, người có phải từng dẫn bộ khoái vào trong khách điếm, mục đích chính là truy bắt Tô Bằng không?”

Hoắc Tư Hiền lại hỏi, Lăng Tiêu Vũ cảm thấy những câu hỏi này thật kỳ quặc, nhưng chuyện này quả thật cũng đã xảy ra, bèn trả lời.

“Có chuyện này, nhưng mà...”

“Được rồi, ta không còn câu hỏi nữa, Lăng tiểu thư mời vào trong.”

Hoắc Tư Hiền mở miệng lần nữa ngắt lời Lăng Tiêu Vũ.

“Đây chỉ là hiểu lầm, ta tin tưởng Tô đại ca là trong sạch...”

Lăng Tiêu Vũ không cam lòng giống như đang chỉ ra chứng cứ tố cáo Tô Bằng, mở miệng tranh cãi.

“Tiêu Vũ, trả lời câu hỏi là được rồi, những việc không cần thiết không cần tự tiện nhận xét! Người quay lại hậu đường trò chuyện với mợ đi.”

Mạc Thiên Kinh đột nhiên mở miệng, nói với Lăng Tiêu Vũ.

Mạc Thiên Kinh ngăn cản nàng nói chuyện cũng là dĩ nhiên, bởi vì dùng góc độ khách quan làm chứng là một chuyện, đứng ra chứng minh Tô Bằng trong sạch lại là một chuyện khác, Mạc Thiên Kinh không hi vọng đứa cháu gái này của mình, con dâu lý tưởng, lại dính líu quá sâu với vấn đề này như vậy.

Lăng Tiêu Vũ có phần không cam lòng, nhưng lại vô cùng kính sợ cậu của mình, chỉ có thể áy náy nhìn Tô Bằng, sau đó bị thân binh dẫn vào hậu đường.

“Chuyện đã rất rõ ràng, mọi người nghĩ thử cũng đã biết, một người đang yên đang lành, tại sao phải đem một cái rương có thể chứa được một người đi vứt bỏ? Tất nhiên là trong lòng của hắn có quỷ, trong rương kia, vô cùng có khả năng chứa thi thể, Tô Bằng sinh lòng áy náy, không dám để cái rương từng đựng thi thể, hãm hại đệ đệ của ta lại trong phòng, mới phải vứt bỏ, để tránh trong lòng bất an, lại bị Lăng tiêu thư bắt gặp, trong lúc vội vàng chột dạ bỏ chạy, sau đó lại dùng lời ngon tiếng ngọt, lừa gạt Lăng tiêu thư! Mọi người nghe thử xem, có phải đạo lý như vậy không?”

Thấy nhân chứng xuất hiện, lời khai cũng xem như vô cùng xác thực, tiếng tranh luận xôn xao của tân khách, toàn bộ đổ ngược về hướng Hoắc Tư Hiền.

Mạc Thiên Kinh nghe thế, nhìn về phía Tô Bằng, nói.

“Tô Bằng, ngươi có gì giải thích không?”

“Ha ha... Ta thật không ngờ, huynh đệ Hoắc gia phái Hằng Sơn các ngươi, không ngờ coi thường sự trong sạch của ta đến vậy... Ta vốn không muốn nói, nhưng trong tình hình này, ta cũng không e dè điều gì, vậy ta sẽ đem những gì ta biết, thành thật nói hết ra!”

Tô Bằng nhìn lướt qua Hoắc Tư Hiền, thầm nghĩ ta đã cho các ngươi cơ hội, vừa rồi nếu như các ngươi thông minh, theo ám hiệu của ta, đem chuyện này đổ lên đầu hòa thượng giả Diêu Thông kia, cũng không chỉ

trừng trị hấn đến cùng, nhưng mà hai người các người đã điên rồ như vậy, thì cũng đừng trách bản thân ta.

Sắp xếp mạch suy nghĩ, Tô Bằng mở miệng nói.

“Lúc Tô Bằng ở khách điểm hồ Phàn Dương, có hai vị bằng hữu, trong đó một người, nhìn thấy Hoắc Tư Kiệt phái Hằng Sơn, cưỡng gian rồi giết chết tiểu thư nhà giàu có kia!”

Ngón tay Tô Bằng, chỉ thẳng vào Hoắc Tư Kiệt nói.

“Người ngậm máu phun người!”

Hoắc Tư Kiệt nghe thế, sắc mặt đỏ ngầu, lập tức la lớn, bộ dáng giống như hận không thể cắn chết Tô Bằng.

“Hoắc thiếu hiệp, ta đều có chứng cứ chứng minh tất cả, chỉ là liên quan đến hai vị bằng hữu của ta, ta không tiện kể rõ ràng, bản thân người biết là được rồi, cũng giữ lại chút ít thể diện cho phái Hằng Sơn của người, bằng không ta vạch trần chuyện này ra. Không chỉ mỗi mình người, danh dự cả phái Hằng Sơn, cũng đều bị hủy trong tay người.

Tô Bằng nhìn Hoắc Tư Kiệt, lạnh lùng nói.

“Gian tặc nhà người! Không ngờ dám sỉ nhục ta, vu cáo ta ngay tại đây, có thể nhịn không thể nhịn! Người có dám quyết đấu với ta không? Hôm nay không giết chết người, ta đây không tên là Hoắc Tư Kiệt!”

Hoắc thiếu hiệp kia vô cùng kích động. Mặc dù hấn không biết những gì Tô Bằng nói có chứng cứ rõ ràng hay không, nhưng bản thân có tật giật mình, bị lên án ngay tại chỗ, không nhịn được then quá hóa giận đứng phắt dậy nói.

“Hôm nay là đại tể của lão đại nhân, ta không định quấy rối, thế nhưng nếu như thành chủ đại nhân đồng ý. Ta cũng không ngại tỉ thí một phen với người, lĩnh giáo xem thử kiếm thuật Hằng Sơn của các người như thế nào... Hừ, người cũng gây khó dễ cho ta mấy lần, chẳng lẽ cho rằng ta dễ ức hiếp hay sao?”

Tô Bằng nghe xong, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Hoắc Tư Kiệt, cười lạnh bảo.

Hoắc Tư Hiền ở bên cạnh, thấy đệ đệ mình như vậy, trong lòng mơ hồ cảm giác không đúng, dáng vẻ của Tô Bằng, dường như thực sự nắm được điểm yếu, nếu như thật sự để hắn buột miệng nói gì đó, đối với danh dự phái Hằng Sơn, cũng không tốt.

Hôm nay nghe những gì Hoắc Tư Kiệt nói, dường như cũng không hiểu rõ tường tận những gì mình nói. Nếu như lại làm lớn chuyện, bản thân cũng khó lòng thu xếp.

Còn về tỉ thí, Hoắc Tư Hiền trái lại cảm thấy cũng được, nếu Hoắc Tư Kiệt có thể giết chết Tô Bằng, vậy thì dễ nói rồi, tất cả đều đổ lên trên đầu người chết, cũng sẽ không có ai đứng ra đòi lại công bằng cho người chết. Vừa hay tiếp tục khuấy đảo dòng nước bản thế cục không rõ này.

Suy nghĩ một lát, Hoắc Tư Hiền đột nhiên đứng dậy, khom người nói với Mạc Thiên Kinh.

“Mạc tiên bối, xá đệ từng nói với ta rằng, hắn và Tô Bằng vừa mới bắt đầu đã xung đột với nhau, bởi vì Tô Bằng đã từng xuất khẩu cuồng ngôn, mở miệng xem thường giang hồ thập tiểu kiếm, nay thấy hắn, quả nhiên hết sức cuồng ngôn, ta muốn xin Mạc tiên bối đồng ý, hôm nay có thể không giải thích rõ được, mong để xá đệ tỉ thí một phen với người này, xem thử hắn có tài cán kinh người gì!”

Nghe thấy lời này của Hoắc Tư Hiền, khách khứa trong tiệc lập tức vô cùng hưng phấn, người người đều rất háo hức chờ mong.

Chuyện trong giang hồ, vốn dĩ cho dù chuyện mơ hồ, đạo lý không rõ ràng, vậy thì xem võ công ai cao cường, ai mạnh hơn ai, người chết đương nhiên không có lý để nói.

Mà Mạc Thiên Kinh nghe thấy những lời này, trong lòng cũng đồng ý, mặc dù đây là tang lễ của phụ thân hắn, có điều đối với người giang hồ mà nói, chẳng qua chỉ là hình thức mà thôi, tỉ thí cũng thuộc vào trong phạm vi giải quyết mọi chuyện bình thường, Mạc Thiên Kinh nhìn Tô Bằng và người

phái Hằng Sơn cũng không thuận mắt, đánh chết một tên, mọi chuyện cũng coi như xong.

“Tô Bằng, ngươi có dám tỉ thí không?”

Mạc Thiên Kinh nhìn xuống bên dưới, hỏi Tô Bằng.

“Tô Bằng bằng lòng lĩnh giáo kiếm thuật của Hoắc thiếu hiệp phái Hằng Sơn.”

“Được, vậy ta cho phép hai người các người quyết đấu ngay tại đây.”

Mạc Thiên Kinh mở miệng nói.

Thành chủ đại nhân đã mở kim khẩu, khách khứa bên trong lập tức có người thích chí hô lên.

“Đã từng nghe kiếm pháp phái Hằng Sơn linh động thần kỳ, chưa từng thất bại, hôm nay trái lại đã có thể mở mang tầm mắt.”

“Không sai, Hoắc Tư Kiệt kia, mặc dù đầu óc vẻ như có hơi ngu ngốc, nhưng trẻ như vậy đã có thể xuống núi, võ công ắt hẳn không tồi, xem ra Tô Bằng gặp nạn rồi.”

“Tiền cược đặt thế nào đây? Ta cược Tô Bằng, trong vòng ba mươi chiêu, lập tức bị đánh bại.”

Tô Bằng thính lực rất tốt, nghe thấy xì xào bàn tán của đám khách khứa chung quanh này, nhưng đều xem thường hấn, cũng chẳng trách được bọn họ, người trong giang hồ, đều ngầm thừa nhận võ công đệ tử môn phái cao cường hơn nhiều so với khách giang hồ bình thường, lại thêm trước đó Mạc Thiên Kinh từng nhắc qua, Tô Bằng chỉ là quân sĩ bình thường trong Hắc Thủy quân, càng khiến cho đám khách khứa này nhìn bằng nửa con mắt.

Mà bên kia, Hoắc Tư Kiệt hít sâu một hơi, dường như đang đè xuống tức giận của mình, loại đệ tử môn phái chính thức như hấn, đều được các tiền bối dạy dỗ một vài kinh nghiệm lâm trận đối địch, biết bình tâm tĩnh khí mới là trạng thái đối địch tốt nhất, công phu của hấn đương nhiên không tồi, trong thời gian hít thở, đã bình phục trở lại.

Chỉ thấy hắn bước lại, trong tay cầm trường kiếm phái Hằng Sơn, chậm rãi rút ra, mũi kiếm chỉ thẳng Tô Bằng, nói.

“Có lẽ ngươi miệng lưỡi linh hoạt, đáng tiếc, ngươi bây giờ vẫn là một quân sĩ bình thường, võ công nghệ cũng đã biết, hôm nay, ta phải chém chết cái đồ miệng lưỡi giảo hoạt nhà ngươi! Trong vòng ba mươi chiêu, ta phải khiến ngươi toi mạng dưới kiếm của ta!”

“Tô mỗ tự thấy võ công bình thường, có điều đối phó Hoắc thiếu hiệp cũng xem như dư sức, đao kiếm không có mắt, Hoắc thiếu hiệp nếu thân thể có mắt bị bộ phận nào, cũng đừng trách Tô mỗ không nể tình.”

Tô Bằng nói, xẹt một tiếng, tuốt kiếm ra khỏi vỏ.

“Tur Kiệt! Không được khinh địch, dùng võ công rèn luyện trong môn phái, thi triển toàn bộ ra đi!”

Hoắc Tur Hiền nhắc nhở đệ đệ của hắn.

“Hai người các ngươi có thể bắt đầu rồi.”

Chủ tọa bên trên, Mạc Thiên Kinh dùng một tay đỡ đầu, nhìn xuống bên dưới nói.

Người khác có lẽ hết sức coi trọng Hoắc Tur Hiền, nhưng Mạc Thiên Kinh lại có cách nghĩ của riêng mình, người khác không biết, thế nhưng Mạc Thiên Kinh rất hiểu, võ công sư đệ Cổ Kiếm phái Thanh Thành của mình cũng hết sức cao cường, ấy vậy vẫn bị chính tay Tô Bằng chém đứt đầu, võ công của Tô Bằng như vậy, ắt hẳn không hề thua kém Hoắc Tur Kiệt.

Mạc Thiên Kinh lúc này cũng hơi cảm thấy hứng thú, võ công của thuộc hạ mình, sẽ có trình độ thế nào đây?

Lúc này, trong sảnh không biết tại sao nổi lên một cơn gió kỳ quái cuốn vào từ bên ngoài, cuốn bay màn lụa trong sảnh, cuốn bay dây lụa trang trí được treo lên, hắt tung giá cắm nến bằng đồng vẫn chưa đốt đèn, hắt ngã giá nến xuống đất, phát ra âm thanh loảng xoảng chói tai.

Vào lúc này, Hoắc Tur Kiệt vẫn luôn bày ra thế kiếm, đột nhiên nhún người, dưới chân dồn dập giẫm hai cái, giống như chim nhận, cầm chiếm phi thân bổ về phía người Tô Bằng!

Chương 132: Xin đừng giấu dốt

Nhìn thấy một kiếm này của Hoắc Tur Kiệt, mọi người trong sảnh, lập tức cảm giác được, đệ tử phái Hằng Sơn, e rằng thực lực nằm ngoài mức bình thường.

Một kiếm này, đã tiếp cận tinh túy nhanh chuẩn ổn độ, căn cơ hiển nhiên hết sức vững chắc, lại thêm kiếm thế và pháp môn nội lực phái Hằng Sơn, khiến cho một kiếm này, giống như du long nhào tới, tựa hồ đối thủ chỉ cần yếu một chút, đã có thể bị đâm thủng ngay lập tức.

Còn Hoắc Tur Kiệt, cũng cảm thấy bản thân vì một lòng quyết tâm phải giết bằng được Tô Bằng, cho nên một kiếm nay vẻ như trước nay chưa từng có, không ngờ trong lúc bất tri bất giác nâng cao trình độ khi luyện kiếm ở trong môn phái.

“Hay!”

Ca ca của hần Hoắc Tur Hiền nhìn, trong lòng cũng không khỏi trầm trồ khen ngợi, thiên phú trên phương diện võ học của đệ đệ mình cũng không tồi, vốn cho rằng hần dùng một nửa thực lực bản thân, nhưng khi nhìn một kiếm này, võ công của Hoắc Tur Kiệt, có lẽ đã dùng đến sáu bảy phần thực lực.

Trong lòng Hoắc Tur Kiệt chỉ muốn một kiếm giết chết Tô Bằng, nếu như hần phản ứng chậm một chút, kiếm này có lẽ trực tiếp đâm thẳng vào lồng ngực Tô Bằng!

Nhưng mà, khiến hần không ngờ chính là, kiếm thế như cầu vòng của mình vừa mới đâm ra, lại cảm giác phía trước giống như có một lực trường dẻo dai cực mạnh, dường như đang ngăn cản một kiếm của mình...

Tô Bằng sử dụng Bán Thức Kiếm Pháp của mình, một kiếm ngăn cản không có gì đặc biệt, sau đó kéo theo kiếm của Hoắc Tur Kiệt, thân thể xoay

chuyển một vòng, kéo Hoắc Tư Kiệt về phía mình.

Mọi người quan sát xung quanh nhìn thấy, Tô Bằng giống như sử dụng một kiếm hết sức bình thường, sau đó, kiếm thế như cầu vòng của Hoắc Tư Kiệt, giống như bị trệch hướng, đâm lệch đi chỗ khác.

Trong lòng Hoắc Tư Kiệt lúc này rất khó chịu, chỉ cảm giác một chiêu chí mạng này của mình, giống như đánh vào cục bông, không bị tổn thương gì cả.

Có điều nội công Hoắc Tư Kiệt quả thật cũng khá vững chắc, đột nhiên trở người, thi triển kiếm pháp Hằng Sơn, đánh về phía Tô Bằng.

Còn Tô Bằng, đã triển khai kiếm thế, Bán Thức Kiếm Pháp cùng tâm pháp Dung Nham Kính Hồ của hắn đều đã cấp hai, lúc thi triển chẳng những gia tăng phản ứng thần kinh, khí trường kiếm thế càng cứng cáp. Nhìn như kiếm chiêu bình thường, nhưng lại chặn đứng kiếm pháp của Hoắc Tư Kiệt, không thể khiến đối phương tấn công tiếp được.

Hai người người tới ta lui, đảo mắt đã qua năm sáu chiêu rồi.

Hai người Tô Bằng và Hoắc Tư Kiệt thi đấu trong đại sảnh, tân khách chung quanh lúc mới bắt đầu còn có phần hứng thú, nhưng nhìn một hồi, lại đều cảm thấy buồn chán tẻ nhạt.

Kiểm pháp phái Hằng Sơn mà Hoắc Tư Kiệt tu luyện kiếm ý vững chắc, trong linh hoạt còn mang theo biến ảo khác thường, nhưng mà, Hoắc Tư Kiệt lại giống như đang biểu diễn kiếm pháp vậy, mặc dù kiếm pháp thoát nhìn sắc bén chớp nhoáng, thế công vô cùng mạnh mẽ, nhưng, vẫn không tài nào làm được gì kiếm pháp nhìn như hết sức bình thường của Tô Bằng.

“Hoắc Tư Kiệt này, có phải chỉ học được một mỗi kiếm pháp Hằng Sơn không vậy? Trông khá mà không dùng được nha? Thấy kiếm pháp của hắn, trong ba chiêu năm chiêu đã có thể dồn Tô Bằng vào đường chết, ấy vậy mà đánh được bao lâu rồi? Tại sao vẫn không nhìn thấy tia hi vọng chiến thắng nào cả thế?”

Một tân khách trong tiệc, không nhìn được thấy nhàm chán, nói với người bên cạnh.

“Có thể chỉ học được chút võ vẽ của kiếm pháp Hằng Sơn... Hai người này không phải đã trở thành kẻ thù không đội trời chung rồi sao? Có gì đánh đến nổi mũi thuốc súng cũng chẳng thấy đâu? Hoắc thiếu hiệp kiếm pháp sử dụng không tồi, nhưng hiệu quả lại giống như đang luyện kiếm với đồng môn, cứ đánh tiếp như vậy, thật chẳng có gì thú vị.”

Người bên cạnh hần nói, cũng đã có chút nhàm chán, mở miệng nói.

Hoắc Tư Hiền cũng thấy kỳ lạ, hần nhìn kiếm pháp Tô Bằng, nếu như mình đứng ra tỉ thí. Phòng chừng trong vòng ba chiêu, đã có thể giết chết hần, cho dù là đệ đệ mình thận trọng, trong mười chiêu cũng nên kết liễu Tô Bằng rồi chứ, tại sao lại trở thành kết quả như bây giờ?

Nghĩ tới đây, Hoắc Tư Hiền lớn tiếng hô.

“Tỉ thí sống chết, không cần nương tay! Tư Kiệt, không cần hạ thủ lưu tình!”

Hoắc Tư Kiệt nghe thấy ca ca nói vậy, hần trái lại muốn một kiếm chém chết Tô Bằng, nhưng mà người ở bên trong, hần có nỗi khổ khó nói.

Đối diện với kiếm pháp của Tô Bằng. Nhìn như đặc biệt bình thường, quái lạ ở chỗ mang theo một loại lực trường phòng ngự giống như keo dán cứng ngắc, kiếm chiêu của mình có sử dụng thế nào, không phải bị phủ kín, chính là bị dẫn chệch hướng, đối phương chính là một con nhím, không thể nào tóm lấy trong tay, thật sự không thể công phá được lực trường phòng ngự của Tô Bằng.

Nhưng hần không biết, Bán Thức Kiếm Pháp của Tô Bằng, là một môn kiếm pháp cao siêu đến độ người thường đều nhận không ra được, trong mọi người ở đây, dường như không ai có thể nhận ra, đây là một bộ dung nhập kiếm đạo vào trong cái bình thường, không hề mang theo khói lửa tranh đấu, phẩm cấp lại vượt qua kiếm pháp phi phàm của tất cả mọi người có võ công cao nhất ở đây.

Nhưng mà Tô Bằng đánh, cũng có chút nhảm chán, áp lực Hoắc Tư Kiệt gây cho mình, dường như còn không bằng cương thi màu lam nhạt, kiếm chiêu thậm chí không có năng lực kích thích bản thân sử dụng ra Ngụy Tất Sát... Hoắc có lẽ là kết quả sau khi Bán Thức Kiếm Pháp của mình được nâng cao một cấp, cứ đánh tiếp như vậy, Tô Bằng cũng không hứng thú.

Hoắc Tư Kiệt đánh rồi đánh, trong lòng có phần nóng nảy, chiêu thức sử dụng toàn bộ đều là chiêu thức tấn công, thế nhưng chỉ công chứ không phá vỡ được phòng ngự của Tô Bằng, vô cùng bức mình.

Trong lòng nóng nảy, Hoắc Tư Kiệt liền để lộ ra sơ hở, lại bị Tô Bằng tóm được, đâm ra một kiếm, kiếm phong xoẹt trúng cánh tay trái Hoắc Tư Kiệt.

Cánh tay trái Hoắc Tư Kiệt bị thương, trong lòng kinh ngạc, kiếm thế núi non trùng điệp, che kín lộ tuyến tấn công của Tô Bằng, nhảy lùi về sau nửa bước.

Tô Bằng cũng không truy đuổi, trở tay cầm Vô Phong kiếm, nói với Hoắc Tư Kiệt.

“Thế nào, Hoắc thiếu hiệp muốn nhận thua, điểm đến là dừng à?”

“Hừ!”

Hoắc Tư Kiệt hừ lạnh một tiếng, hấn nhanh chóng lướt nhìn thương thế trên cánh tay trái của mình, chỉ là bị thương ngoài da mà thôi, không có vấn đề lớn, không ảnh hưởng hành động.

Có điều, trong lòng Hoắc Tư Kiệt, lại cảm thấy hết sức bức bối, kiếm chiêu của Tô Bằng thoát nhìn bình thường đến cực điểm, nhưng hết lần này tới lần khác khắc chế bản thân, khiến cho hấn không cách nào tấn công nổi.

“Tiếp tục như vậy không được! Ta hôm nay nhất định phải giết chết hấn dưới kiếm này, nếu không hấn thực sự có chứng cứ gì đó, vạch trần mọi chuyện, tiền đồ của ta coi như xong!”

Trong lòng Hoắc Tư Kiệt trầm nghĩ, nghĩ tới đây, hấn âm thầm hạ quyết tâm, mở miệng nói.

“Đừng tưởng rằng ngươi vừa rồi đánh trúng ta một kiếm, thì đã có thể xem thắng... Võ công của ta, còn chưa chính thức thi triển!”

“Ồ? Hoắc thiếu hiệp còn chưa sử dụng toàn lực sao? Vậy ngàn vạn lần đừng nên giấu dốt, ngươi toàn lực ra tay đi!”

Tô Bằng thản nhiên nhìn Hoắc Tư Kiệt, nói với hắn.

“Được... Ngươi chuẩn bị chịu chết đi!”

Hoắc Tư Kiệt quát lớn, sau đó, chỉ thấy tóc của hắn, dường như đều đột nhiên dựng thẳng đứng!

Tư Kiệt muốn dùng chiêu đó?”

Nhìn thấy biểu hiện của Hoắc Tư Kiệt, ca ca của hắn lập tức nghĩ tới công pháp tuyệt sát bí truyền của phái Hằng Sơn.

Trong lòng Hoắc Tư Kiệt cũng là có chút thấp thỏm, hắn có một con át chủ bài, là tuyệt kỹ bí truyền sư phụ truyền cho mình, dùng để giữ mạng, bản thân thi triển chỉ có thể thi triển bảy tám phần, chưa từng hoàn toàn thành công, nhưng hôm nay tình thế bức bách, sợ là không thể không liều mạng.

Chỉ thấy đột nhiên hắn hai tay cầm kiếm, mái tóc dựng đứng, đột nhiên lại duỗi thẳng ra, sau đó, làn da dường như có chút ửng đỏ.

“Hào Quang Thiên Trượng!”

Hoắc Tư Kiệt cứ như vậy, đột nhiên nhảy lên, thân thể vung vẩy bảo kiếm trong tay, mang theo mang theo một mảnh kiếm quang!

“Dường như cũng bình thường!”

Tô Bằng nói, thi triển Bán Thức Kiếm Pháp, sẵn sàng nghênh đón!

Kiểm quang hai bên vừa tiếp xúc, Tô Bằng chợt phát hiện, nội lực trên thân kiếm Hoắc Tư Kiệt không ngờ tăng vọt gấp đôi so với vừa rồi!

Tầm mắt cả hai đồng thời nhìn nhau, Tô Bằng nhìn thấy trong mắt Hoắc Tư Kiệt, đều là dáng vẻ “Ngươi trúng kế rồi!”

“Tam Điệp Chương!”

Kiểm quang của Hoắc Tư Kiệt bỗng chốc dữ dội, cho dù là kiếm thể, kiếm ý, hay là nội công, bỗng chốc tăng lên gấp bội, gần như bộc phát.

Sau đó, thân thể hắn xoay tròn, lần nữa bộc phát kiếm thể!

Thực lực gia tăng gấp bội!

Đây cũng là tuyệt chiêu liều mạng sư phụ dạy cho hắn, Dương Quan Tam Điệp, dùng nội lực kích thích tiềm lực, sẽ để lại sát thương nhất định cho cơ thể, nhưng có thể trong một kiếm chiêu, liên tục gia tăng thực lực ba lần, dựa vào một chiêu này, sư phụ hắn đã chém bay đầu vô số cường địch!

Thể nhưng lần này, có thể là một lần Hoắc Tư Kiệt thi triển tốt nhất, kiếm thể của chiêu này, triển khai mười phần, cho dù là nội lực hay là chiêu thức, đều là đỉnh cao!

Giờ khắc này, Hoắc Tư Kiệt tuyệt đối tự tin, có thể giết chết Tô Bằng dưới kiếm mình!

Công kích hai kiếm trước của Hoắc Tư Kiệt, Tô Bằng cũng đều đỡ được, nhưng lúc hào quang trường kiếm cuối cùng Hoắc Tư Kiệt tung ra, Tô Bằng đã cảm giác áp lực tăng lên tám lần, Bán Thức Kiếm Pháp của mình, dường như có một loại cảm giác sắp bị phá vỡ.

Tô Bằng lúc này, lại vô cùng quen thuộc cảm giác dồn dập này, một chiêu Ngụy Tất Sát của mình đã được kích thích, thân thể đột nhiên vọt tới trước, Vô Phong kiếm cầm trong tay, chém thẳng vào trong kiếm quang của Hoắc Tư Kiệt.

Thân thể hai người giao phong lẫn nhau, trong đại sảnh truyền đến âm thanh binh khí sắc bén va chạm còn để lại, sau đó, chỉ thấy máu tươi tung tóe bắn vọt ra ngoài, dường như có vật gì đó bay ra!

Thứ kia, bay đến trước mặt một tân khách, tân khách kia mở to mắt nhìn, bấy giờ mới thấy rõ.

Chỉ thấy, đó là một đoạn tay cầm kiếm!

“Tay của ta!”

Lúc này, tiếng kêu gào thảm thiết tuyệt vọng vang lên, chỉ thấy Hoắc Tur Kiệt thiếu hiệp phái Hằng Sơn, quỳ trên mặt đất... Cổ tay của hắn, bất chợt bị chặt đứt!

Chương 133: Gặp được kỳ ngộ không bắt buộc phải là nhân vật chính

Hoắc Tur Kiệt ngã xuống đất, rốt cuộc chịu đựng không nổi thống khổ, tru lên như khóc, thân thể quay cuồng lăn lộn, không ngừng giãy dụa trên mặt đất!

“Tur Kiệt!”

Thấy Hoắc Tur Kiệt như thế, Hoắc Tur Hiền ở trong bữa tiệc lập tức nhin không được, chỉ thấy tay hắn đập xuống bàn một cái, thân thể như một con chim lớn từ không trung thoáng cái bay đến Tô Bằng, đồng thời đá một cước vào Tô Bằng.

Tô Bằng thấy thế, cũng không khách khí nâng tay một kiếm đâm về không trung, nếu đâm trúng thì một chân này của Hoắc Tur Hiền e là cũng không giữ được!

Nhưng mà, ngay khi mũi kiếm của Tô Bằng tiếp xúc đến một chân của Hoắc Tur Hiền, Tô Bằng nhất thời cảm thấy được một loại cảm giác kỳ dị, một cước này của Hoắc Tur Hiền không ngờ lại giống như là mang theo một lực trường quỷ dị, khiến mũi kiếm trong tay mình như đi vào lỗ đen, tựa như nội lực của bản thân đều chảy vào trong lỗ đen kia!

Cảm giác được sự khác thường này, Tô Bằng nhất thời cảm giác không ổn, nội lực đột nhiên bộc phát, mới thoát khỏi kinh lực quỷ dị từ một cước này của Hoắc Tur Hiền, thế nhưng cũng bị Hoắc Tur Hiền đá trúng mặt bên của trường kiếm.

Sức mạnh của một cước này không thể bảo là không lớn, cánh tay Tô Bằng nhất thời cảm giác tê dại, thuận thế rút trường kiếm về.

Lúc này, Hoắc Tư Hiền mới rơi xuống mặt đất, nhất thời tân khách chung quanh bỗng nhiên tuôn ra một trận thanh âm trầm trồ khen ngợi.

“Quả nhiên là đệ tử cao đồ của phái Hằng Sơn, nhân tài mới xuất hiện trong chốn giang hồ, võ công quả nhiên không phải chỉ là nói chơi, khinh công này quá tuyệt diệu! Có điều nhìn không giống như là khinh công với chiêu thức mà đệ tử của phái Hằng Sơn thường dùng?”

Tô Bằng nghe được phía sau mình cách đó không xa, một tân khách hình như đang tự hỏi.

Mà còn Hoắc Tư Hiền kia, sau khi rơi xuống đất, cũng không tiếp tục công kích Tô Bằng, mà là ngồi xổm xuống, gắt gao nắm lấy cổ tay phải bị đứt của Hoắc Tư Kiệt, sau đó liên tục điểm mấy cái huyết đạo mấu chốt của Hoắc Tư Kiệt, máu của Hoắc Tư Kiệt lúc này mới ngừng chảy ra.

Chẳng qua là, ngay lúc này, Hoắc Tư Kiệt kia cũng sớm đã đau nhức đến bất tỉnh nhân sự. Đã bất tỉnh.

Hoắc Tư Hiền nhìn Hoắc Tư Kiệt nằm trên mặt đất, nhanh chóng lấy ra thuốc trị thương bôi ở cổ tay bị đứt của hắn, thời đại bên trong trò chơi này cũng không có kỹ thuật tái ghép, Hoắc Tư Kiệt này nửa đời sau nhất định là phải tàn phế.

Nghĩ đến đây, Hoắc Tư Hiền luôn luôn suy nghĩ bình tĩnh đột nhiên tức giận như núi lửa bùng nổ sôi trào, hắn và đệ đệ Hoắc Tư Kiệt cảm tình vô cùng tốt, lại là cùng làm môn hạ của phái Hằng Sơn, cùng một vị sư phụ dạy bảo, tình cảm sâu đậm này thật sự là người ngoài khó có thể lý giải được, bản thân hắn cũng kỳ vọng cực cao đối với đệ đệ của mình. Bây giờ nhìn thấy đệ đệ cả đời tàn phế, trong lòng sinh ra phần nộ đối với Tô Bằng, đây là điều có thể hiểu được.

Mà còn Tô Bằng, trường kiếm cầm trong tay lúc này vẫn còn cảm giác có một chút chết lạng, mới vừa rồi chặt đứt cổ tay của Hoắc Tư Kiệt cũng là kiếm thế đến. Không thể không ra chiêu, toàn bộ áp lực trong lòng Tô Bằng

ngược lại là do thực lực mà Hoắc Tur Hiền biểu hiện ra, khiến hấn cảm thấy kinh ngạc.

“Phó Tử Dịch không phải nói giang hồ thập Tiểu Kiếm võ công chẳng qua là khá hơn nhân vật giang hồ bình thường một chút thôi sao? Vì sao mới vừa rồi tự thể nghiệm áp lực mà Hoắc Tur Hiền cho ta lại đến mức không ngờ như vậy?”

Trong lòng Tô Bằng bắt đầu không ngừng suy tư, nhưng có lẽ, Phó Tử Dịch thân là một trong giang hồ tứ tuyệt kiếm. Ánh mắt phán đoán có lẽ không kém cỏi như thế, mà nội lực, khinh công, còn có kiếm pháp bán thực của bản thân mình, đều so với kiếm của Phó Tử Dịch mạnh hơn một cấp bậc, không có lý do thiếu chút nữa bị một cước của người xếp hạng thứ sáu trong giang hồ thập Tiểu Kiếm đá bay trường kiếm trong tay chứ?

“Chẳng lẽ là Hoắc Tur Hiền này có cái kỳ ngộ gì khác?”

Nhìn phía trước mình. Hoắc Tur Hiền ôm lấy đệ đệ đã chết ngất, trong lòng Tô Bằng suy nghĩ như vậy.

Nhưng mà. Hoắc Tur Hiền này không hồ là thiếu hiệp thành danh chốn giang hồ, chỉ thấy hấn hít sâu một hơi, thần sắc tức giận bị áp chế xuống dưới, hấn nửa ôm nửa vịn Hoắc Tur Kiệt, quay đầu, nói với Mạc Thiên Kinh đang ngồi trên chủ tọa.

“Mạc thành chủ, đệ đệ của ta tài nghệ không bằng người, phái Hằng Sơn của chúng ta tự biết, có điều lúc này xá đệ thương thể nghiêm trọng, khó có thể hành động, dưới tay Mạc thành chủ nhất định có thầy thuốc tài giỏi, kính xin Mạc thành chủ chữa trị cho đệ đệ của ta một chút.”

Mạc Thiên Kinh nghe xong, gật đầu nói.

“Giang hồ thi đấu, khó tránh khỏi có chỗ đả thương, lần này trong đám người đi theo ta, có một thầy thuốc tinh thông y thuật, đem đệ đệ của người giao cho bọn họ xử trí, có thể tin tưởng được.”

Hoắc Tur Hiền khẽ gật đầu, hai gã vệ sĩ của Mạc Thiên Kinh ở phía sau đi qua, đỡ Hoắc Tur Kiệt, hai người vịn Hoắc Tur Kiệt đang hôn mê đi về phía

hậu đường.

Hoắc Tur Hiền đưa mắt nhìn theo đệ đệ mình được vệ sĩ mang đi khỏi đại sảnh, trong ánh mắt mang theo bi phẫn, lại chấp tay nói với Mạc Thiên Kinh.

“Mạc tiên bối, tại hạ có một yêu cầu quá đáng... Xá đệ cùng với Tô Bằng đây ban đầu gặp nhau đã có thù hận, nhưng mà bởi vì danh tiếng tại giang hồ của tại hạ vô năng... Bây giờ, xá đệ chẳng những bị vu oan, còn bị Tô Bằng chém một bàn tay, tiền đồ bị hủy trở thành tàn phế... Về tình về lý, Hoắc Tur Hiền tại hạ khó có thể mà bàng quan đứng nhìn, xin Mạc tiên bối cho phép ta cùng với Tô Bằng này so kiếm, để giải quyết dứt điểm mối ân oán giang hồ này!”

Nói xong, hắn thi lễ cúi đầu một cái.

“Đệ đệ không được, ca ca phải lên thôi...”

Nghe xong lời này của Hoắc Tur Hiền, trong tâm khách phía sau có một người mở miệng nói.

Điều này cũng đại biểu suy nghĩ trong lòng một số tân khách ở đại sảnh này, vốn là vừa rồi Hoắc Tur Kiệt tỷ đấu với Tô Bằng chính là vì giải quyết ân oán giang hồ, lại không nghĩ rằng người được người người coi trọng như Hoắc Tur Kiệt lại bị chém đứt cổ tay, trở thành tàn phế, mà Hoắc Tur Hiền lại còn muốn tự mình lên trận.

Cái này khiến người ta có cảm giác ân oán mãi không dứt, cho nên có chút tân khách không nhịn được nói giúp Tô Bằng.

“Lời này của Hoắc thiếu hiệp cũng có lý, chuyện có đầu có đuôi, lúc trước nghe chư vị phái Hằng Sơn kể lại, tựa hồ là Tô Bằng này cuồng ngạo trước, mới dẫn đến những chuyện này, bây giờ Hoắc thiếu hiệp tự thân xuất chiến, cũng là điều đúng đắn thôi.”

Lại có tân khách khác phát biểu ý kiến, chính là những người có chút quan hệ với phái Hằng Sơn, hoặc là thương cảm với Hoắc Tur Kiệt mới vừa rồi bị chặt đứt một tay.

“Đúng vậy, hôm nay khó được có cơ hội, liền để thiếu hiệp của phái Hằng Sơn đem ân oán giải quyết triệt để đi, vừa vặn cũng để hiểu thêm một chút về võ công của phái Hằng Sơn, kiếm pháp của Hoắc Tur Kiệt mới vừa rồi dường như còn chưa đạt được tinh túy của phái Hằng Sơn!”

Có người hát đệm phụ họa, nhưng cũng kẻ e sợ cho thiên hạ bất loạn, thích xem náo nhiệt.

Tô Bằng cầm kiếm, lắng lắng nghe những tân khách này nghị luận, ánh mắt nhìn Hoắc Tur Hiền.

“Chộc tới đệ tử môn phái thì đây chính điều khiến cho người ta phiền lòng nhất, võ công của các đệ tử môn phái nổi danh võ công cao cường là một mặt, mặt khác, chộc tới đệ tử một môn phái liền giống như chui vào một tổ ong vô vẽ, bị cả môn phái như sư huynh đệ sư thúc sư bá như ong vỡ tổ tìm tới gây sự, thật đúng là mãi không dứt.”

Trong lòng Tô Bằng, không khỏi sinh ra ý nghĩ này.

Có điều đồng thời, hắn cũng có một chút khát vọng, muốn nhìn một chút đứng hàng thứ sáu của giang hồ thập Tiểu Kiếm này. Hôm nay võ công của Hoắc Tur Hiền vẫn biểu hiện hết sức thâm trầm thuần thực, đến tốt cùng là cao cường đến đâu, cũng đúng lúc xác minh một chút võ công của mình, để có sự phán đoán đối với mình.

“Tốt nhất có thể đánh một trận, thuận tiện để hiểu rõ sự tình.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Suy tư đến đây, Tô Bằng trở tay đem kiếm nhắc trong tay, nói với Hoắc Tur Hiền.

“Hoắc thiếu hiệp, người của phái Hằng Sơn các người nếu như đều giống như người vậy, Tô Bằng thật sự có chút đau đầu, đệ đệ của người bị thương, người muốn đánh với ta, trong đám người các người tới lần này, còn có một vị là trưởng lão của phái Hằng Sơn, nếu ta lại làm người bị thương, có phải là trưởng lão của phái Hằng Sơn các người cũng muốn cả đám lại đến tìm

Tô mỗ gây sự không? Nếu như vậy, Tô mỗ thật sự không thể trêu vào các người nổi.”

Tô Bằng lời này của Tô Bằng, Hoắc Tư Hiền quay đầu lại nhìn Tô Bằng một cái, trong mắt để lộ ra hàn quang. Nói.

“Các hạ không cần phải lo lắng như thế, chỉ dựa vào Tô mỗ người, một người Hoắc mỗ cũng đủ để làm cho người từ nay về sau không có cơ hội ồn ào cuồng ngạo nữa.”

“Người chưa trả lời vấn đề của ta.”

Tô Bằng nhìn Hoắc Tư Hiền nói.

Ngay lúc này, vị trưởng lão họ Ngô của phái Hằng Sơn ngồi ở ghế thủ tịch bên cạnh Hoắc Tư Hiền vẫn mãi không có mở miệng nói chuyện, cảm giác tồn tại hơi có vẻ không được mạnh kia, đứng thẳng dậy. Nói.

“Điểm này người có thể yên tâm, ta thay mặt cho danh dự của phái Hằng Sơn cam đoan, nếu người có thể thắng Hoắc Tư Hiền môn hạ đệ tử Hằng Sơn, phái Hằng Sơn hiển nhiên bàn về công và tư đều sẽ không tới tìm Tô Bằng người gây phiền toái.”

“Chỉ hy vọng như thế.”

Tô Bằng nói, trưởng lão của một phái đã là một chức vị rất cao, mà hôm nay hấn trước mặt các giang hồ hào hiệp đã hứa hẹn như thế, như vậy từ nay về sau tuy rằng trả thù sau lưng thì không nắm chắc nhưng mà ít nhất ở ngoài sáng, Phái Hằng Sơn cũng sẽ không tiếp tục hành động trả thù gì nữa.

Có điều, từ điểm này có thể nhìn ra, vị trưởng lão họ Ngô kia đối với Hoắc Tư Hiền hết sức có lòng tin, dường như cảm thấy được hấn nhất định có thể đánh chết Tô Bằng.

“Như vậy, hai người các người liền so kiếm đi, có điều bàn về thắng bại, đây chính là trận thi đấu cuối cùng của hôm nay, cho dù ai thua ai thắng cũng không thể tiếp tục trả thù.”

Mạc Thiên Kinh khẽ gật đầu, nói với phía dưới.

“Được, ta liền lĩnh giáo một chút tuyệt kỹ phái Hằng Sơn của Hoắc thiếu hiệp đây!”

Tô Bằng nâng kiếm, nói với Hoắc Tur Hiền.

Hoắc Tur Hiền lạnh lùng nhìn Tô Bằng, ánh mắt kia, tựa hồ là đang nhìn người chết.

Người bình thường đều cho rằng, Hoắc Tur Hiền hẳn chẳng qua là đứng hàng thứ sáu của giang hồ thập Tiểu Kiếm, coi như là nhân tài trong chốn giang hồ, võ công có thể nói là không tệ, nhưng mà vẫn chưa đạt tới một độ cao đặc thù, lại không có người nào biết rõ, Hoắc Tur Hiền này biến mất một năm trong giang hồ, đã có kỳ ngộ kinh người.

Một lần trong một trận tranh đấu giang hồ, Hoắc Tur Hiền lúc truy kích đối thủ, vì địch nhân quá mạnh nên đã liều mạng đồng quy vu tận, cùng nhau rơi xuống vách núi.

Đối thủ kia của hắn trực tiếp ngã chết ở dưới mặt đất, mà còn Hoắc Tur Hiền lại có vận khí hết sức tốt, bắt được một mỏm núi đá mọc dài ra ở vách núi, chẳng những không có ngã chết, sau khi thăm dò một chút lại phát hiện ở vách núi có một động phủ bí ẩn.

Hoắc Tur Hiền thăm dò động phủ kia, lại phát hiện trong động phủ, có một bộ xương khô cùng với mấy quyển bút ký.

Đọc bút ký, Hoắc Tur Hiền biết được, trong động phủ này là chốn ẩn cư của một vị giang hồ ẩn sĩ.

Vị tiên bối giang hồ kia, mặc dù là lãnh khách giang hồ nhưng thực lực cao tuyệt, chẳng qua là chán ghét phân tranh chốn giang hồ, liền ở nơi phía dưới vách đá này xa lánh thế giới, vào lúc tọa hóa (thuật ngữ trong đạo Phật chỉ Hoà thượng ngồi chết) cách đây trăm năm, trước lúc lâm chung đã để lại bí tịch võ học tu hành cả đời này.

Hoắc Tur Hiền sau khi nhặt được chí bảo này, các võ học bí tịch này so với võ công học được ở phái Hằng Sơn của hắn cao thâm hơn rất nhiều, mà có thể trực tiếp tu hành, mà hắn trong thời gian ngắn cũng không tìm được

biện pháp ra khỏi vách núi núi, liền ở trong sơn cốc dưới vách núi đi săn cáo thỏ, ngắt lấy quả đại, đồng thời tu hành võ công.

Một năm trôi qua, Hoắc Tư Hiền chẳng những thực lực trở nên cao cường, thêm cả thanh tâm quả dục, cảnh giới tâm tính tu hành cũng được đề cao không ít, về sau tu hành khinh công thành công, lại dùng dây leo bền chắc kiếm được trong cốc bện lại thành dây thừng, cuối cùng đã rời khỏi được sơn cốc.

Sau khi xuất cốc, Hoắc Tư Hiền hùng tâm tráng chí, tự đánh giá võ công không còn ở dưới giang hồ thập đại kiếm nữa, vốn muốn làm vài đại sự trong giang hồ để làm rạng uy danh, nhưng sau khi dùng bồ câu đưa tin liên hệ với môn phái mới biết đệ đệ mình gặp chuyện không may, một đường tìm được Hồ Phán Dương, gặp được trưởng lão họ Ngô do phái Hằng Sơn phái ra, nghe đệ đệ mình tố khổ liền cùng với Ngô trưởng lão mang theo Hoắc Tư Kiệt tìm đến quận Giang Ninh.

Nhưng mà, lại không nghĩ rằng chuyện oan uổng của đệ đệ mình không những không được giải quyết ngược lại còn bị Tô Bằng kia chém đứt một bàn tay, bảo Hoắc Tư Hiền làm sao có thể không giận dữ, chẳng qua là hấn trong quá khứ đã có một năm tu tâm dưỡng tính, cho nên có thể kiềm chế lửa giận trong lòng.

Lúc này, nghe được Tô Bằng dường như khiêu khích bản thân mình, trong lòng Hoắc Tư Hiền cười lạnh, võ công của mình, không phải chỉ một quân sĩ Giang Ninh là có thể ngăn cản được, có điều thôi được, để báo thù đệ đệ bị đứt tay, mượn Tô Bằng này tế kiếm cho mình!

Nghĩ đến đây, Hoắc Tư Hiền không nói chuyện nữa, bước mấy bước, đi tới trước chỗ ngồi của một tân khách, cầm lên bàn tay đang nắm kiếm đã bị đứt của đệ đệ mình, mở ra từng khớp ngón tay, cầm lấy trường kiếm của Hoắc Tư Kiệt, nói.

“Để ta dùng bảo kiếm của đệ đệ ta, chém hai tay ngươi báo thù cho hấn, lại giết ngươi tế kiếm sau!”

Nói xong, Hoắc Tư Hiền xoay người lại, trường kiếm nhắm thẳng vào Tô Bằng!

Chương 134: Đối thủ mạnh

“Hoắc thiếu hiệp xin mời!”

Tô Bằng nói, mũi kiếm vẽ nên một kiếm hoa, nói với Hoắc Tur Hiền.

“Hôm nay ta sẽ chém tên cuồng vọng là ngươi này!”

Hoắc Tur Hiền hừ lạnh một tiếng, thân thể đột nhiên nhảy lên hơn hai thước, từ không trung huy kiếm, liền muốn chém tới Tô Bằng!

Nhìn chiêu mở đầu của Hoắc Tur Hiền, tân khách chung quanh nhất thời không khỏi phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Luận về kiếm chiêu, phần lớn là muốn lấy thân pháp phối hợp, nhưng mọi người đều biết, trên không trung, chỗ có thể mượn lực đương nhiên không bằng đứng trên mặt đất, nhìn thấy một kiếm này của Hoắc Tur Hiền thân hình trực tiếp nhảy lên, mọi người không khỏi đều cảm giác hơi kinh dị.

Tô Bằng cầm kiếm rút lui nửa bước, nhưng cũng không dám thả lỏng, Hoắc Tur Hiền này bàn về kinh nghiệm hay là tâm trí đều mạnh hơn đệ đệ của hắn không biết bao nhiêu lần, lúc này nếu dám dùng loại chiêu thức công kích này, tất nhiên hắn đã có sự nắm chắc, Tô Bằng không dám khinh thường, cẩn thận vận chuyển kiếm pháp bán thức, đón đánh Hoắc Tur Hiền.

Thân thể của Hoắc Tur Hiền trên không trung, sau khi nhảy lên hơn hai thước, đột nhiên hạ xuống, thân thể giống như là điều hâu từ không trung sà xuống vô thỏ hoang, vút lên trời cao một kích, uy lực bất phàm.

Kiểm thế của Tô Bằng xẹt qua một đường nửa vòng tròn, đón đánh một kiếm Hoắc Tur Hiền đâm tới từ không trung, trong nháy mắt, trường kiếm của hai người đã giao nhau.

“Không ổn!”

Mũi kiếm trong tay Tô Bằng vừa mới tiếp xúc đến trường kiếm của Hoắc Tur Hiền lập tức cảm giác được dị thường, giống như mới vừa rồi mình đón đánh một cước từ trên không trung đá xuống của Hoắc Tur Hiền kia, Tô Bằng cảm giác, trên thân kiếm của Hoắc Tur Hiền, thế nhưng mang theo

một lực trường quý dị, giống như lỗ đen, nội lực của mình tựa hồ cũng bị trường kiếm của đối phương hút vào bên trong, bản thân mình cũng bị dẫn dắt đi thẳng về phía trước.

Cảm nhận được kinh lực quý dị này, trong lòng Tô Bằng kinh hãi, nhưng lại kinh mà không loạn, dựa theo kinh nghiệm tránh thoát một cước vừa rồi của Hoắc Tư Hiền, nội lực bơm vào trên mũi kiếm đột nhiên tăng cường, muốn tránh thoát sự hút vào của một kiếm này.

Cứ như vậy, quả nhiên hữu hiệu, Tô Bằng cảm giác mình giống như là trở thành mũi kiếm. Dời đi khỏi cường lực của một khối nam châm, mặc dù không dễ dàng, nhưng cũng không phải là không thể làm được.

“Chịu chết đi!”

Nhưng mà, Hoắc Tư Hiền trên không trung, một chiêu này chẳng qua là chiêu mở đầu mà thôi, chỉ thấy sau khi trường kiếm của hắn cùng với mũi kiếm của Tô Bằng giao nhau, thân thể thế nhưng lại đột nhiên giống như là đã lấy được điểm mượn lực. Trên không trung thay đổi phương hướng, hơn nữa còn đột nhiên gia tốc, lại một kiếm từ góc độ khác chém tới bên vai trái của Tô Bằng.

“Đây là loại võ công gì? Thế nhưng lại có thể từ trong nội lực của ta mà mượn lực, từ trên không thay đổi phương hướng công kích?”

Trong lòng Tô Bằng cảm thấy kinh ngạc, có điều vẫn thi triển kiếm thế của kiếm pháp bán thức. Đón đánh phòng ngự với một kiếm từ không trung này.

Trường kiếm của hai người lại một lần nữa giao nhau, trên thân kiếm của Hoắc Tư Hiền lại truyền đến loại kinh lực hút vào như lỗ đen này, có điều Tô Bằng đã có chuẩn bị, lần nữa mạnh mẽ dùng nội lực cường chế tránh thoát được lực hấp dẫn của mũi kiếm, đồng thời xoay người lại đâm một kiếm với Hoắc Tư Hiền.

Mà Hoắc Tư Hiền, tốc độ của cơ thể lại thay đổi, trên không trung lại chuyển hướng một lần nữa, lần này là từ sau đâm đến Tô Bằng.

Cứ như vậy, hai người liều mạng bốn năm kiếm, thân hình của Hoắc Tur Hiền mới rơi xuống mặt đất, tạm thời ngưng công kích.

Tô Bằng cũng cầm kiếm, giằng co với Hoắc Tur Hiền, trong lòng đối với kiếm pháp của Hoắc Tur Hiền cũng có chút hiểu rõ.

“Võ công của đôi phương, tuyệt đối không phải là xếp thứ sáu trong giang hồ thập Tiểu Kiếm! Mới vừa rồi cùng hãn tương giao mấy kiếm, trong kiếm thể của hãn dường như có thể tạo nên một lực trường giống như lỗ đen, hút lấy nội lực của ta, sử dụng loại lực trường này, hãn chẳng những có thể chuyển đổi phương hướng trên không, hơn nữa còn có thể gia tốc thân pháp của mình. Còn làm lệch thể kiếm của ta, loại kiếm chiêu này, tuyệt đối là đẳng cấp màu vàng trở lên!”

Trong lòng Tô Bằng âm thầm suy tính.

Còn bên kia, Hoắc Tur Hiền nhìn Tô Bằng, trong lòng cũng không khỏi coi trọng hơn.

“Tô Bằng này quả nhiên có cổ quái! Chiêu kiếm của hãn thoát nhìn rất bình thường, nhưng mà sau khi đối chiến lập tức có cảm giác trong kiếm thể của hãn lại mang theo một loại lực phòng ngự cổ quái, thật giống như cao su khó mà chặt được, thể kiếm của ta thể nhưng lại không thể phá vỡ thể kiếm của hãn, chẳng lẽ võ công của hãn, cũng là một loại kiếm pháp siêu phẩm? Tô Bằng này, chẳng lẽ có lai lịch bất phàm gì?”

Trong lòng Hoắc Tur Hiền không ngừng suy tư, có điều chỉ là suy nghĩ một lát, hãn đem ý nghĩ này áp chế xuống dưới, trong lòng thầm nghĩ.

“Không có khả năng! Ta là gặp phải kỳ ngộ mới thu được bộ kiếm pháp cùng với nội công tâm pháp này, Tô Bằng này nếu có cơ duyên như vậy, làm sao có thể ở nơi quận Giang Ninh này làm một quân sĩ bình thường, vâng lệnh người khác? Chỉ là kiếm pháp của hãn quả thật có chút cổ quái... Ta không thể xem thường, cần phải nghiêm túc thêm một chút.”

Nghĩ đến đây, Hoắc Tur Hiền mở miệng nói.

“Không nghĩ tới một quân sĩ bình thường của quận Giang Ninh, cũng có loại võ công này, nhưng lại chịu làm một binh sĩ bình thường, ngấm lại thật khiến cho người ta ngạc nhiên.”

Tô Bằng nghe xong, khước miệng lộ ra nụ cười lạnh, Hoắc Tư Hiền này lại đang sử dụng biện pháp tấn công tâm lí, rõ ràng là đang châm ngòi Mạc Thiên Kinh để sinh ra cảm giác không tín nhiệm đối với mình, cũng muốn thông qua điểm này để khơi dậy sơ hở cảm xúc của mình, bắt lấy sơ hở ấy mà công kích.

“Hoắc thiếu hiệp cũng không đơn giản, đứng hàng thứ sáu của giang hồ thập Tiểu Kiếm đã có loại võ công này, đến đâu cũng bị người trong thiên hạ khinh thường, có điều xem ra võ công của Hoắc thiếu hiệp không giống như là võ công của phái Hằng Sơn, có phải là có kỳ ngộ khác, phát hiện bảo tàng bí tịch gì kinh người? Chẳng qua là không biết Hoắc thiếu hiệp đã báo lên cho phái Hằng Sơn chưa?”

Ánh mắt của Tô Bằng chăm chú nhìn Hoắc Tư Hiền, trong miệng nói.

Lời này khiến đồng tử của Hoắc Tư Hiền thoáng co lại, hẳn thật ra đã nói một chút với Ngô trưởng lão về kỳ ngộ mà bản thân mình đã trải qua, dù sao mình một thân công phu vượt bậc kinh người, lại thêm không lâu sau có thể sẽ vang danh giang hồ, hẳn là giấu không được, nhưng hẳn cũng không định đem bí tịch võ công mà mình lấy được giao ra hết.

Đồng thời, hẳn ở trong sơn động, quả thật đã lấy được một số tài bảo khác, những vật này hẳn cũng không có ý định giao ra.

Những lời này của Tô Bằng, cũng giống như hẳn đang làm trò trước mặt Ngô trưởng lão, châm ngòi khiêu khích nói hẳn đối với môn phái cũng không phải là chân thành như vậy.

Hai người cầm kiếm đối mặt nhìn nhau, đều cảm giác ý chí của đôi phương kiên định, lời lẽ sắc bén lợi hại, thoát nhìn xem ra không dễ đối phó.

Mà còn Mạc Thiên Kinh trên chỗ chủ tọa cùng với Ngô trưởng lão kia, nhìn hai người, lấy trí lực của hai người bọn họ đương nhiên biết rõ đây là Tô Bằng với Hoắc Tư Hiền dùng lời lẽ sắc bén để đấu nhau, cũng không quá

để ý, chẳng qua là trong lòng Mạc Thiên Kinh lần đầu tiên sinh ra một tia thương thức với Tô Bằng.

“Tô Bằng này mặc dù thật giống như sao chổi, người lại cuồng ngạo một chút, nhưng võ công dường như không tệ... Tuy rằng kiếm pháp của hắn nhìn như bình thường, nhưng nếu như là bình thường như vậy thì sớm đã bị Hoắc Tư Kiệt kia giết chết rồi, mà ở dưới kiếm pháp không tầm thường của Hoắc Tư Hiền đây cũng không lộ ra dấu hiệu bị thua nào, thực sự cũng coi là lợi hại.”

“Nếu điều tra rõ lai lịch của người này, hơn nữa có thể khống chế ở trong tay. Mà bớt đi tính tình cuồng ngạo của hắn, nói không chừng sẽ trở thành một tên thủ hạ đắc lực, tương lai có lẽ sẽ để lại cho Tông Đường làm phụ tá.”

“Hoắc Tư Hiền kia cũng không tệ, tuy rằng xếp hạng trong chốn giang hồ chỉ là thứ sáu trong thập Tiểu Kiếm, nhưng hôm nay võ công tâm trí phô ra đã vượt qua danh vọng của bản thân hắn... Chỉ có điều người này là đệ tử trọng yếu của phái Hằng Sơn. Không thể cho ta dùng được, thật là đáng tiếc.”

Mạc Thiên Kinh một tay chống cằm, nhìn hai người trong đại sảnh, trong lòng suy nghĩ.

Ngô trưởng lão kia nhìn Hoắc Tư Hiền, trong lòng cũng đang suy tư.

“Võ công của Hoắc Tư Hiền vốn là không tệ, trong một năm này lại có kỳ ngộ giang hồ, thoát nhìn xem ra là càng trầm ổn có thể trọng dụng, hơn nữa còn là đích truyền của chương môn, bản về trong giang hồ hay là trong môn phái, đều là tiềm lực cực lớn...”

“Có lẽ. Ta nên đề nghị để hắn đến Diên Hình Đường, tôi luyện nhiều hơn nữa, như thế khoảng ba năm sau, hắn chắc chắn còn có tiến bộ, có lẽ... Chúc chương môn tương lai của phái Hằng Sơn, hắn cũng có hi vọng.”

Nghĩ đến đây, trong ánh mắt Ngô trưởng lão lộ ra thần sắc thương thức. Lại nhìn thoáng qua Tô Bằng, trong lòng suy nghĩ.

“Tô Bằng này, có thể so đấu cùng Hoắc Tur Hiền đến chỗ này, cũng coi như là một người mới, đáng tiếc xuất thân không tốt, nếu không hành tẩu một phen trong giang hồ thì trong giang hồ nhất định lại có thêm một nhân vật tài xuất. Nhưng nếu đã đắc tội phái Hằng Sơn của ta thì chết ở chỗ này là tốt nhất.”

Suy tư tới đây, Ngô trưởng lão mở miệng nói.

“Tur Hiền, không cần nương tay. Dem tất cả võ công mình có được triển lộ một chút đi!”

Hoắc Tur Hiền nghe xong, vẻ mặt nghiêm túc lại, Ngô trưởng lão này đi cùng mình lần này, tuy rằng trong giang hồ danh tiếng không cao, nhưng bản thân hẳn lại biết, Ngô trưởng lão là ở trong trường lão điển hình có trách nhiệm đuổi bắt đệ tử phản bội cùng với xử lý những việc liên quan đến danh dự môn phái của phái Hằng Sơn, có thể nói là một trong những người có võ công cao nhất, mình coi như chiếm được bí tịch truyền thừa, nhưng tu hành trước khi đến đại thành, có thể còn chưa phải là đối thủ của Ngô trưởng lão này.

Mà lúc này, Ngô trưởng lão này bảo mình toàn lực ra tay, đại khái là nhìn ra đầu mối gì đó, có thể Tô Bằng trước mắt mình đây ở trong mắt Ngô trưởng lão, võ công cũng tương đương mình sau khi thu được bí tịch kia.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Hoắc Tur Hiền dần dần còn thật sự nghiêm túc, nói với Tô Bằng.

“Người là một quân sĩ, có thể ta ra tay toàn bộ, coi như là cũng có bản lĩnh... Hừ, ta vốn định để lúc đối chiến giang hồ thập đại kiếm mới sử dụng những chiêu thức này, có điều thôi cũng được hôm nay ta cũng sẽ không nương tay.”

“Ồ? Hoắc thiếu hiệp, có phải thiếu hiệp của phái Hằng Sơn các người, đều là đánh không lại người xong liền nói một câu như vậy? “Ta vừa rồi không có toàn lực ra tay”?”

Tô Bằng làm ra vẻ nghi ngờ, nói với Hoắc Tur Hiền, sau đó nói.

“Đệ đệ ngươi nói như vậy, ngươi cũng nói như vậy... Lỗi tại ta nghe đến mức có chút sắp đóng thành kén rồi, vẫn là câu nói kia, xin đừng giấu dốt... Có điều...”

Dừng một chút, Tô Bằng nói.

“Có điều đệ đệ của ngươi nói những lời này, liền rụng mất một cái tay, ngươi nói những lời này, đừng để rụng mất cái đầu trên cổ ngươi!”

Hoắc Tư Hiền nghe được Tô Bằng nhắc tới vụ đứt tay của đệ đệ mình, rốt cuộc sự bình tĩnh trong lòng cũng không khỏi bộc phát sự tức giận, trong miệng hét lớn.

“Đồ tiểu nhân ngông cuồng!”

Đồng thời, trường kiếm của hắn cũng di động, muốn đâm tới Tô Bằng!

Mà gần như đồng thời, Tô Bằng cũng di động, thi triển kiếm thế của kiếm pháp bán thức, nghênh hướng Hoắc Tư Hiền!

“Keng!”

“Keng!”

“Keng!”

Trong nháy mắt, Tô Bằng cùng với Hoắc Tư Hiền giao nhau ba kiếm!

Kiểm thế của Hoắc Tư Hiền hết sức quỷ dị, mỗi lần giao kích với Tô Bằng đều mang theo lực trường giống như lỗ đen quỷ dị kia, dường như hút vào một phần nội lực của Tô Bằng, tuy rằng sử dụng một một thanh trường kiếm bình thường, nhưng mà nội lực mà thân kiếm mang theo lại giống như càng ngày càng mạnh.

Trên kiếm của hắn, giống như là mang theo một lỗ đen mà còn kiếm pháp bán thức của Tô Bằng thì mang theo một lực phòng ngự.

Ở một mặt nào đó không nhìn thấy được, Tô Bằng chỉ cảm thấy lực phòng ngự của mình trong mỗi một kiếm đều bị lực trường quỷ dị trong lỗ đen của

đối phương dẫn dắt, khiến lực phòng ngự của mình bị biến hình, mỗi một kiếm giao nhau, áp lực từ lực trường trên thân kiếm của đối phương càng nặng thêm một phần!

Rốt cuộc, lực trường quỷ dị trên thân kiếm của Hoắc Tư Hiền, cuối cùng đã tới một trình độ phá vỡ sự phòng ngự của kiếm pháp bản thức của Tô Bằng!

Hoắc Tư Hiền lại thêm một kiếm, mà Tô Bằng trong nháy mắt này, cũng cảm giác được mình kích động kiếm pháp bản thức đến trình độ Ngụy Tất Sát!

Trong mắt Tô Bằng bỗng nhiên trở nên sáng ngời, một kiếm đâm ra ngoài, đúng vậy chính là một kiếm Ngụy Tất Sát!

Chương 135: Cái giá không gì sánh được!

Tô Bằng bởi vì cảm nhận được áp lực từ kiếm pháp của Hoắc Tư Hiền, rốt cuộc kích thích kiếm pháp bản thức, sử dụng một chiêu Ngụy Tất Sát.

Chỉ thấy mũi kiếm trong tay Tô Bằng đột nhiên đâm ra như bình thường, một kiếm cực kỳ bình thường đâm tới Hoắc Tư Hiền, tất cả tân khách đang ngồi đều cảm giác, một kiếm này cho dù một đứa trẻ non nớt mới học võ công hai ba tháng đều có thể tránh thoát được.

Nhưng, đây chỉ là cảm giác của các tân khách này, Hoắc Tư Hiền đang đối chiến với Tô Bằng lại cảm giác một kiếm này, dường như trong nháy mắt đã phong kín tất cả phương hướng tiến công của bản thân, cho dù là mình động hay không động, một kiếm này đều trăm phần trăm đâm trúng người mình.

“Được!”

Hoắc Tư Hiền quát to một tiếng, trường kiếm của phái Hằng Sơn trong tay đột nhiên cũng đâm ra, trên mũi kiếm của hắn mơ hồ mang theo một tầng lốc xoáy trong suốt do không khí tạo thành.

Mũi kiếm của chiêu Ngụy Tất Sát mà Tô Bằng đâm ra gặp phải trường kiếm của Hoắc Tư Hiền, nhất thời, Tô Bằng cảm giác được một chiêu này

của mình dường như gặp phải một luồng khí xoáy khổng lồ, luồng khí xoáy này sau khi phòng ngự chiêu Ngự Tất Sát của mình, lại thể hiện ra đặc tính kiếm pháp của Hoắc Tur Hiền, giống như lỗ đen hấp thu nội lực mà mình xuất ra!

Mà Hoắc Tur Hiền, cũng cảm giác tay mình tê rần, một chiêu này của Tô Bằng nhìn như một kiếm bình thường, cũng đã làm cho hắn nhận lấy sự chấn động rất lớn.

“Phốc...”

Lúc mũi kiếm hai người giao nhau, thế nhưng lại xuất ra một cỗ kinh phong trong suốt, sóng gió nổi lên bốn phía, dao động lướt qua tóc Tô Bằng cùng với tóc của Hoắc Tur Hiền, tóc của hai người đều bay lên về phía sau, sau đó cỗ kinh phong này dao động trong phạm vi bốn năm thước chung quanh, mấy chén rượu nhạt của các tân khách xung quanh hai người cũng lay động tạo nên từng trận gợn sóng.

“Nội lực thật mạnh!”

Trong lòng Hoắc Tur Hiền cùng với Tô Bằng đồng thời đều chấn động với nội lực của đối phương, nội lực này có lẽ giá trị tuyệt đối không cao, nhưng cường độ cùng với độ dũng mãnh đều có chút ít tương tự.

Sau khi Hoắc Tur Hiền ngăn lại một kiếm này của Tô Bằng, đột nhiên biến đổi kiếm thế, chỉ thấy trên không trung lại bị hắn kéo ra một chiêu kiếm hoa sáu đóa, tạo thành một mảnh điểm tới Tô Bằng, bên trong kiếm hoa này, Tô Bằng gần như phân biệt không nổi đâu là trường kiếm chân chính, đồng thời trên mũi kiếm kia, cách xa xa liền đã có thể cảm giác được một lực hút từ lỗ đen.

“Hay cho một chiêu Mai Khai Lục Độ!”

Trông thấy một chiêu này của Hoắc Tur Hiền. Ngay cả Ngô trưởng lão của phái Hằng Sơn vẫn luôn trầm mặc cũng nhìn không được nữa kêu một tiếng “Hay!”, một chiêu này là một chiêu thức bình thường bên trong một bộ kiếm pháp của phái Hằng Sơn, lúc này Hoắc Tur Hiền sử dụng, bàn về thời cơ, góc độ, sức mạnh, tốc độ... Đều có thể nói là hoàn mỹ.

Mà còn Hoắc Tư Hiền, giờ phút này hết sức nghiêm túc. Một chiêu Mai Khai Lục Độ này, mặc dù là kiếm pháp của phái Hằng Sơn, nội lực sử dụng lại là nội lực đẳng cấp cao hẳn thu được trong sơn động kia, một năm trước kia của hắn đã đem kiếm pháp của phái Hằng Sơn cùng với bí tịch mà hắn thu được dung hợp một cách hoàn mỹ, bây giờ kiếm pháp của phái Hằng Sơn sử dụng ra, uy lực không chỉ thắng hơn một bậc.

Trái lại Tô Bằng, cũng cảm giác được uy lực của một kiếm này, lúc này trên kiếm phong của Hoắc Tư Hiền mang theo nội kinh quý dị kia, dường như phong bế một quả cầu đá khổng lồ đang sắp lăn xuống một con dốc, mỗi một lần mũi kiếm mình cùng với trường kiếm của Hoắc Tư Hiền giao nhau, trên thế kiếm của đôi phương đều mang theo loại lực hấp dẫn quý dị này giờ lại tăng thêm một phần, lúc này, Tô Bằng một lần nữa lại xuất ra chiêu Ngụy Tất Sát.

Chỉ thấy Tô Bằng xoay người lại, đột nhiên đưa lưng về phía Hoắc Tư Hiền. Từ dưới xương sườn mình trở tay đâm ra một kiếm, một kiếm này cùng với vừa rồi giống nhau, đều nhìn qua giống như chỉ là một kiếm bình thường, nhưng lại không có đối diện Hoắc Tư Hiền, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy, một chiêu này của Tô Bằng cũng bị Hoắc Tư Hiền đâm thủng.

Nhưng mà một kiếm này từ dưới xương sườn đâm ra của Tô Bằng giống như là có mắt ở đằng sau, cứ như vậy điểm trúng trường kiếm bên trong kiếm hoa sáu đóa do Hoắc Tư Hiền tạo nên, “Keng” Một tiếng. Nội lực tạo thành kiếm phong lại lần nữa tuôn ra, quét qua túi áo cùng với đầu tóc của hai người.

Mà còn Hoắc Tư Hiền cũng chẳng dừng lại, áp lực từ thế kiếm của hắn dường như càng tăng lên, một lần nữa lại tấn công, mà Tô Bằng, lại lần nữa xoay người lại, mũi kiếm lại đâm vào trường kiếm của Hoắc Tư Hiền.

Như vậy, Tô Bằng cùng với Hoắc Tư Hiền kiếm đối kiếm, mỗi một lần, đều là kiếm phong chặn nhau, sau đó lại buộc phải xuất ra chiêu tiếp theo.

“Hai người này đều là có nội lực tốt!”

Một tên tân khách ở gần Tô Bằng và Hoắc Tư Hiền, hắn có một chòm râu đẹp dài hơn một xích, lúc này không ngừng bị kiếm phong của Tô Bằng cùng với Hoắc Tư Hiền thổi bay lên, điều này làm cho vị tân khách này không khỏi có chút im lặng, trong lòng suy nghĩ, cho dù là hai người này đang đối kiếm cũng chưa chắc có thể có loại nội lực này, mang theo kiếm phong lớn như vậy.

Mà còn Tô Bằng, đã có loại hương vị khổ chỉ có mỗi mình biết.

Tô Bằng mới vừa rời dưới áp lực từ kiếm thế của Hoắc Tư Hiền, thậm chí ngay cả ra đến mười chiêu Ngụy Tất Sát, lại phát hiện, kiếm pháp của Hoắc Tư Hiền, thế nhưng lại không thua kém chỉ mình, kinh lực từ lỗ đen của hắn dường như có thể không ngừng tích lũy sức nén, khiến một kiếm của hắn kiếm sau hung ác hơn kiếm trước, chiêu của mình, thật giống như lửa cháy đổ thêm dầu cho đối phương, gia tăng sức lực, càng về sau áp lực của mình lại càng lớn.

“Kiếm pháp của hắn, hoặc là kiếm pháp cấp bậc màu vàng luyện đến tầng bốn năm hoặc là kiếm pháp vàng thâm giống như ta... Thực lực chân thật của người này, tuyệt đối không dưới ta!”

Trong lòng Tô Bằng phán đoán.

Nhưng, Tô Bằng cũng biết, thực lực đối phương cũng không cao hơn mình bao nhiêu, đây là một trận đối đầu thực lực tương đương!

Đồng thời, trong lòng Tô Bằng bộc phát ra chiến ý, lần đầu tiên mình gặp phải một đối thủ so với thực lực của chính mình bất phân thắng bại, đúng là một cơ hội tốt để mình tôi luyện.

Tiến vào cái trò chơi này đến nay, Tô Bằng còn chưa có gặp phải loại chiến đấu kiểu này, đối thủ hoặc là võ công cao hơn mình không ít, hoặc là kẻ hoàn toàn yếu kém không đáng kể, lúc mình đối phó với kẻ mạnh, đều có một chút thủ đoạn nhanh nhẹn linh hoạt, còn đối với kẻ yếu thì lại đều không có kinh nghiệm thực chiến nhiều lắm.

Ngày hôm nay đụng phải Hoắc Tư Hiền, lại là người có thực lực gần với thực lực của mình nhất.

“Hôm nay chẳng những là tỷ thí võ công, mà còn là so đấu tâm trí cùng với kinh nghiệm, xem chúng ta người nào có thể thắng được người nào!”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Nghĩ đến đây, Tô Bằng vừa vận lại tụ lực toàn lực đâm ra một chiêu Ngụy Tất sát.

“Tới hay lắm!”

Hoắc Tư Hiền nhìn thấy kiếm này, từ không trung quát to một tiếng, trường kiếm của hắn lần này cũng vô cùng hoa lệ rực rỡ, trực tiếp thành một đường thẳng tắp lại đây, giao nhau với kiếm của Tô Bằng.

“Hô...”

Tô Bằng chỉ cảm thấy, lực hấp dẫn từ lỗ đen trên thân kiếm của đối phương dường như lại gia tăng gấp đôi, kiếm trong tay mình dường như muốn bị hút đến mức sắp rời khỏi tay.

Thân thể của Tô Bằng cũng trong lúc nhất thời không chế không nổi, đi về phía trước hai bước, lực phòng ngự của kiếm pháp bán thức dường như cũng bị dẫn dắt gần như sắp bị phá vỡ.

Vào lúc này, trong mắt Hoắc Tư Hiền kia. Đột nhiên tuôn ra một tia sáng hung ác, đồng thời, trường kiếm trên tay hắn, đột nhiên tuôn ra một trận ánh sáng chói mắt, dường như từ không trung xuất hiện một quả cầu ánh sáng, trong nháy mắt Tô Bằng bị bao phủ ở trong kiếm thể của hắn!

Mà còn Tô Bằng, đột nhiên cảm giác được. Bên trong quả cầu ánh sáng do kiếm quang kia tạo thành, có một loại lực hấp dẫn vô cùng lớn, lôi kéo thân thể của mình đi vào, nếu như mình không có phản ứng sẽ bị hút vào trong quả cầu ánh sáng này, bị khuấy đảo thành từng khối vụn!

Tinh thần của Tô Bằng nhất thời căng thẳng đến một trạng thái tột cùng. Mà ở cùng thời khắc đó, bên tai của hắn vang lên một tiếng “Đinh”!

“Tuyệt Sát tụ lực được rồi!”

Tinh thần của Tô Bằng lập tức chấn động, mũi kiếm trong tay trực tiếp đâm ra!

Trong nháy mắt ngay khi mũi kiếm của Tô Bằng đâm ra, ở trên kiếm của hắn, xuất hiện một đóa hoa sen trong suốt chỉ có Tô Bằng cùng với Hoắc Tư Hiền có thể nhìn thấy được, đóa hoa này là Liên Hoa Kiếm Ý. Bao lại kiếm chiêu tạo thành quả cầu ánh sáng của Hoắc Tư Hiền kia.

“Oành!”

Trường kiếm của hai người giao kích, không ngờ lại bộc phát ra một tiếng nổ lớn, kiếm thế của Tô Bằng cùng với Hoắc Tư Hiền thế nhưng lại chôn vùi lẫn nhau.

“Chỉ có thể ngăn lại được chiêu kiếm của hắn, không có làm thương tổn được hắn sao?”

Tô Bằng thấy Hoắc Tư Hiền phía trước, lại thấy tay cầm kiếm của hắn, tất cả đều là máu tươi, dường như một chiêu vừa rồi đã khiến hắn hết sức chật vật.

Nhưng đây chỉ là bề ngoài, Hoắc Tư Hiền nhìn như bị thương rất nặng, nhưng đều là bị thương ngoài da, bị kiếm khí của kiếm ý đâm bị thương làn da, cũng không đủ thương đến xương cốt, chẳng qua là kiếm chiêu bị Tô Bằng phá vỡ. Nhưng không gặp thương tổn thật chất, hơn nữa, trên mặt Hoắc Tư Hiền dường như lộ ra một nụ cười hung ác. ” Tô Bằng cảm giác, trường kiếm của Hoắc Tư Hiền mang theo kiếm thế giống như lỗ đen kia vẫn chưa hoàn toàn được bài trừ, trên kiếm của hắn, lại dẫn theo loại lực hấp dẫn như lỗ đen chém tới Tô Bằng!

Giờ phút này trong lòng Tô Bằng thoáng cái chìm vào đáy cốc, chiêu phản kích Tuyệt Sát mạnh nhất của mình lại không có xử lý được Hoắc Tư Hiền, còn đối phương không ngờ lại tiếp tục chém ra một kiếm mạnh nhất từ trước đến nay!

Mà còn Tô Bằng, trong khoảng thời gian ngắn tuy không thể sử dụng kiếm chiêu Tuyệt Sát một lần nữa, chẳng qua là một chiêu Ngụy Tất sát thì có thể

xuất được, chỉ là chiêu Ngụy Tất sát này tuyệt đối đỡ không nổi một kiếm này của Hoắc Tư Hiền!

“Không có cách gì khác sao?”

Trong lòng Tô Bằng hiện lên một ý tưởng, nhưng mà trong nháy mắt đã bị hấn loại bỏ khỏi đầu, trong đầu hấn, trong nháy mắt hiện lên một số biện pháp để ứng phó.

“Kiếm chiêu Tuyệt Sát là phương thức tấn công mạnh nhất của ta... Còn có chiêu nào mạnh hơn nó nữa sao? Không có! Ta không có biện pháp nào để đỡ được một kiếm này sao? Không! Nhất định có biện pháp!

Vài ý tưởng bay lên trong óc Tô Bằng.

Đột nhiên, một ý tưởng như sấm chớp điện giạt chợt lóe lên trong đầu Tô Bằng.

“Đúng rồi! Ta còn có một chiêu chưa sử dụng... Nhưng mà, một chiêu này có hiệu quả không đây?”

Trước khi cảm giác thân thể của mình sắp bị một kiếm của Hoắc Tư Hiền đâm tới hút đi, Tô Bằng lập tức có quyết định.

“Một chiêu kia, có thể coi như là chiêu át chủ bài cuối cùng của ta, còn việc có tác dụng hay không, chỉ có thể đánh cuộc một trận, ta đã không có lựa chọn nào khác!”

Nghĩ đến đây, Tô Bằng không chần chờ thêm nữa, hấn thuận thế sử dụng Ngụy Tất sát, nhìn như là chém ra một kiếm siêu cấp bình thường.

Hoắc Tư Hiền nhìn một kiếm chém ra này, không khỏi cười lạnh, tay phải cầm kiếm của hấn nhìn thì máu tươi đầm đìa, kỳ thật thương tổn thực chất không nghiêm trọng lắm, hấn đã tin tưởng mình đã chạm đến thực lực chân chính của Tô Bằng rồi.

“Rốt cuộc vẫn là chiêu cũ! Lại là loại kiếm chiêu nhìn như bình thường nhưng lại rất âm hiểm này... Có điều, vẫn không ngăn nổi một kiếm cuối cùng này của ta đâu!”

Trong lòng Hoắc Tư Hiền suy nghĩ, hắn hết sức tự tin, bởi vì chiêu hắn sử dụng lúc này, là kết hợp Dương Quan Tam Điệp Tâm Pháp kích thích tiềm lực của phái Hằng Sơn với công pháp đặc dị của bí tịch mà mình thu được, dung hợp cùng với kiếm chiêu mạnh nhất, đây chính là một kiếm mạnh nhất mà hắn có thể làm được, chiêu Tuyệt Sát của Tô Bằng vừa rồi là cơ hội cuối cùng, nhưng lại không giết chết được hắn, Hoắc Tư Hiền gần như đã chắc chắn, Tô Bằng tuyệt đối không còn cách nào đỡ được một kiếm mạnh nhất này của mình.

Nhưng mà, lúc trong lòng hắn tràn ngập tin tưởng, hắn đột nhiên cảm giác thân thể mình chợt lạnh đi, sau đó, bản thân mình hình như bị bay lên rất cao...

“Ta không có nhảy lên mà...”

Trong lòng Hoắc Tư Hiền nghi hoặc suy nghĩ, nhìn xuống phía dưới, lại phát hiện mình không ngờ lại thấy được hạ thân của mình, bị chặt đứt ngang, hai chân vẫn còn tiếp tục vọt về phía trước, mà phần trên của mình đã bị chém khỏi thân thể, bay lên!

“Ta... Chém ngang lưng? Ta đã chết?”

Hoắc Tư Hiền giống như giờ suy nghĩ cẩn thận về vấn đề này, đột nhiên một loại sợ hãi đau đớn vô cùng to lớn nảy lên trong đầu của hắn, hắn không khỏi kêu to một tiếng “A!”

Nhưng mà, sau lúc đó, hắn đột nhiên cảm giác tinh thần rung động kịch liệt, bỗng nhiên hình ảnh chợt lóe, mình giống như là đang nằm mơ, phát giác nửa thân trên của mình vẫn còn ở trên người!

“Ta không có chết! ??”

Hoắc Tư Hiền nhìn, tinh thần lại rung mạnh một lần nữa. Nhưng mà ngay khi hắn đang ngây người, lại phát hiện, một trường kiếm thoát nhìn không sắc bén lắm, đang xẹt qua ngực của mình...

“Bụp!”

Từ không trung phun ra một ngụm máu, Hoắc Tư Hiền miệng phun máu tươi bay ngược ra ngoài, chính là bị một kiếm của Tô Bằng chém ngang ngực, sau đó bị quán tính của nội lực đánh bay.

“Hoắc Tư Hiền bị đánh bại?”

Tân khách ngồi xem xung quanh, còn có Mạc Thiên Kinh trên vị trí chủ tọa, cùng với Ngô trưởng lão cách đó không xa đều sững sờ ngây người.

Trận đánh nhau của Tô Bằng với Hoắc Tư Hiền, so với trận vừa rồi với Hoắc Tư Kiệt đặc sắc phần khích không ít, chỉ ít những tân khách này đều xác định kiếm pháp của Tô Bằng sử dụng có thể là một loại kiếm pháp rất lợi hại, là loại kiếm pháp không hiển sơn lộ thủy.

Bởi vì từ võ công của của Hoắc Tư Hiền mà xem, liền có thể nhìn ra kiếm pháp của Hoắc Tư Hiền tuyệt đối vượt qua sự đánh giá của giang hồ dành cho hắn, Tô Bằng lại cùng với hắn có đại thù, Tô Bằng có thể ở dưới kiếm pháp của đối phương kiên trì được đến đây đã đại biểu cho thực lực của hắn tuyệt đối không phải là loại bình thường như lúc mới nhìn qua.

Nhưng, cho dù là Mạc Thiên Kinh, Ngô trưởng lão hay là những tân khách này, đều cảm giác Hoắc Tư Hiền vẫn mạnh hơn một bậc, bởi vì xét về cục diện vẫn luôn là Hoắc Tư Hiền nắm giữ lấy thế chủ động, Tô Bằng coi như là bị động phòng ngự.

Nhất là một kiếm cuối cùng. Người hơi có chút nhãn lực, đều cũng nhìn ra Tô Bằng dường như đã không thể tiếp tục, mà còn Hoắc Tư Hiền tuy rằng bị một chút vết thương nhẹ, nhưng khí thế lại giống như cầu vòng, một kiếm cuối cùng cũng hết sức huyền diệu, dường như lập tức có thể chém chết Tô Bằng dưới kiếm.

Nhưng mà, ở trong mắt mọi người vây xem. Hoắc Tư Hiền kia không biết là trúng phải tà bệnh gì, lúc hắn đang nắm giữ thế cục tốt, lúc vọt tới trước mặt Tô Bằng lại đột nhiên thân thể tạm dừng một hai giây. Chính là vào lúc một hai giây này để cho huy kiếm, chém bay Hoắc Tư Hiền, thắng trận này.

Trong suy nghĩ của những tân khách vây xem hai người Hoắc Tư Hiền cùng với Tô Bằng thi đấu này căn bản không thể nào biết được lúc Hoắc Tư Hiền

chuẩn bị chém Tô Bằng đã gặp phải loại ảo giác kinh khủng nhất kiếp này...

Tô Bằng xách kiếm, chính là muốn tiếp tục tiến lên trực tiếp giết Hoắc Tư Hiền này, đột nhiên Ngô trưởng lão của phái Hằng Sơn đột nhiên quát một tiếng.

“Không ai có thể đả thương đệ tử phái Hằng Sơn của ta!”

Vị trí của hắn cách Tô Bằng cùng với Hoắc Tư Hiền cũng không xa, chỉ thấy hắn bay vút một cái, liền thi triển khinh công dừng lại trước mặt Tô Bằng, chặn lại Hoắc Tư Hiền phía sau.

Tô Bằng thấy vậy, trong lòng âm thầm kêu một tiếng đáng tiếc, mới vừa rồi lúc mũi kiếm của mình dừng lại trên ngực Hoắc Tư Hiền, xúc cảm truyền đến cho Tô Bằng biết rõ, Hoắc Tư Hiền kia có mặc thiếp thân nhuyễn giáp, hơn nữa năng lực phòng ngự không thấp, không có biện pháp chém chết hắn, chỉ là làm cho đối phương nhận một chút đả thương.

Có điều, Hoắc Tư Hiền kia trúng một kiếm “Gia Liêu” của Tô Bằng, chỉ sợ là cực kỳ không dễ chịu...

...

Thời gian quay trở lại sáu giây trước khi Tô Bằng chém ra một kiếm kia.

“Ta còn có một tuyệt chiêu chưa dùng! Chính là... Kiếm ý!”

“Đẳng cấp kiếm ý của ta đã thăng cấp đến trình độ trăm hư, mặc dù không biết rõ năng lực cụ thể của cấp độ này, nhưng mà, kiếm ý trên lý thuyết, nói là có thể tiến hành công kích vào tâm trí tinh thần của người khác.”

“Nếu Ngụy Tất sát của ta bám vào trên kiếm ý thì sẽ như thế nào đây?”

Tô Bằng nghĩ tới đây, liền lúc đang thi triển Ngụy Tất sát thì tăng thêm công kích của kiếm ý.

Mà một chiêu này cũng đã không phụ sự kỳ vọng của Tô Bằng, lúc một chiêu Ngụy tất sát này chém ra, thân thể của Hoắc Tư Hiền cùng với kiếm

thể tạm dừng một hai giây, cho Tô Bằng cơ hội chuyển bại thành thắng!

...

Lúc này, Tô Bằng nhìn Hoắc Tư Hiền đã ngã xuống đất hình như đang hôn mê này, trong lòng một trận vui sướng.

Vui sướng của hắn, không chỉ là đến từ việc mình chiến thắng một đối thủ thực lực không kém mình là bao, mà là ở chỗ hắn rốt cuộc đã tìm được một phương thức thi triển kiếm ý chính xác.

Võ công của Tử Hà Môn đều là dựa trên kiếm ý... Thí luyện của Tô Bằng cũng là tu hành kiếm ý đến cảnh giới viên mãn, liền có thể trở về môn phái.

Lúc trước, Tô Bằng vẫn luôn rơi vào trạng thái người mù sờ voi, bản thân mình chẳng qua là sờ bậy sờ bạ, nhưng mà trận chiến ngày hôm nay đã khiến Tô Bằng trực tiếp cảm nhận được sức mạnh của kiếm ý.

“Lần trước chém chết Cổ Kiếm, sau khi ta chém ra một kiếm kia, Cổ Kiếm cũng là có một hai giây thất thần, ta vốn tưởng rằng là ta chém vào tà linh bám trên người hắn, khiến cho hắn chết lặng, bây giờ nhìn lại, tình huống chính xác phải là kiếm ý của ta chém tổn thương tinh thần của hắn, khiến hắn mất đi không chế hai giây, mới bị người từ phía sau đánh lén, hơn nữa còn bị ta chém đầu.”

“Từ trận đấu với Hoắc Tư Hiền có thể thấy được, trình độ chém hư của kiếm ý dường như có thể trực tiếp tác động đến tinh thần người khác...”

“Vừa rồi Hoắc Tư Hiền có thể phá vỡ tầng thứ hai kiếm pháp bán thức của ta, chỉ có thể trình độ tu vi kiếm pháp của hắn cao hơn ta, hắn có lẽ đã đem võ công cấp bậc vàng luyện đến tầng năm trở lên, lại có pháp môn tiềm tạng thúc dục, cho nên kiếm pháp bán thức tầng hai không thể áp chế nổi hắn, cũng không phải võ công của ta quá yếu, mà là Hoắc Tư Hiền hữu danh vô thực này quá lợi hại... Bị đánh giá thấp một cách nghiêm trọng!”

“Mà ta lại ngay cả hắn cũng chiến thắng được, ta biết được cách dùng chính xác của kiếm ý, lại có kiếm pháp bán thức với lực phòng ngự gần như mạnh nhất, như vậy kết quả lấy được... Quả là không gì sánh được!”

Trong lòng Tô Bằng nhất thời tuôn ra một trận đắc ý, khiến hắn muốn ngửa mặt lên trời cười to!

Có điều Tô Bằng cũng biết, lúc này nếu làm như vậy có vẻ là bất lợi đối với sự phát triển sau này của hắn, hắn cố gắng đè xuống sự xúc động muốn cười vang, nhìn về phía Ngô trưởng lão bên kia, nói.

“Thương thế của Hoắc thiếu hiệp hắn là không nặng, liền có thể tỉnh lại ngay, có điều, hôm nay hôm nay lại là các người thua. Từ nay về sau ân oán giữa ta với phái Hằng Sơn có phải đã được giải quyết hết rồi không?”

Ngô trưởng lão mặt không biểu tình, hắn vừa mới kiểm tra thương thế của Hoắc Tư Hiền, quả thật không tính là quá nghiêm trọng, Hoắc Tư Hiền có mắc thiếp thân nhuyễn giáp, chất lượng cũng cực kỳ tốt, hoàn toàn chặn lại một kiếm kia của Tô Bằng, Hoắc Tư Hiền lúc này, chẳng qua là ngực gặp phải một đòn nghiêm trọng, chỉ là không biết vì sao bây giờ còn chưa có tỉnh lại.

Nghe xong lời của Tô Bằng, Ngô trưởng lão chậm rãi đứng dậy, nói.

“Phái Hằng Sơn của ta nói lời sẽ giữ lấy lời, lúc trước các hạ vũ nhục đệ tử phái Hằng Sơn của chúng ta còn có mối vừa rồi chém một bàn tay của đệ tử phái Hằng Sơn, tất cả những chuyện này đều đã được giải quyết.”

“Hi vọng người nói lời giữ lấy lời.”

Tô Bằng gật đầu nói, nhưng mà, Ngô trưởng lão này lại mở miệng, nói.

“Tuy rằng hai chuyện đó đã được giải quyết, nhưng đệ tử của phái Hằng Sơn chúng ta bị án oan ở Hồ Phàn Dương lại là một chuyện khác, lần này ta xuống núi chính là vì điều tra rõ chuyện này, đem lại sự trong sạch cho đệ tử phái Hằng Sơn của chúng ta, không thể bởi vì lán luận võ này để cho các hạ coi bỏ được hiềm nghi trong chuyện này.”

“Không phải nói đánh xong coi như xong sao? Đây không phải là mãi không chịu dứt hả?”

Nghe xong những lời này của Ngô trưởng lão, lập tức phía dưới có tân khách bắt mắt nói, phái Hằng Sơn đã liên tục đấu hai trận với Tô Bằng còn chưa chịu chấm dứt hết sự tình, đã khiến trong lòng các tân khách có chút khinh bỉ, đồng thời càng có khuynh hướng đồng tình với phía Tô Bằng.

“Ngô trưởng lão, ý của người không phải là chỉ cần Tô mỗ không thừa nhận án mạng cưỡng gian rồi giết chết ở Hồ Phàn Dương là do Tô mỗ làm thì người sẽ không ngừng cần ta?”

Tô Bằng nheo mắt lại, nói với Ngô trưởng lão.

“Ta không có nói như vậy, nhưng, chuyện này không thể làm qua loa, cho dù người so kiếm thắng cũng chỉ nói lên võ công của người trác tuyệt, mà võ công trác tuyệt chưa hẳn nhân phẩm sẽ không có chút tỳ vết như bản nào, chưa chắc sẽ không phạm phải sai lầm, các hạ trước mắt vẫn còn là người chịu hiềm nghi lớn nhất trong hung án ở Hồ Phàn Dương, muốn rửa sạch mình phải xuất ra chứng cứ, nếu không người vẫn là người có hiềm nghi lớn nhất.”

Ngô trưởng lão mặt không biểu tình nói.

Nghe xong lời này của hắn, tân khách trong đại sảnh không khỏi có một số người phát ra thanh âm than thở, có người giọng không lớn không nhỏ, nói.

“Chuyện phái Hằng Sơn làm hôm nay quả thật là không biết xấu hổ.”

Mấy người bên cạnh hắn cũng phụ họa theo đuôi gật đầu đồng ý.

“Ha ha ha... Ta muốn lưu lại cho các người mấy phần mặt mũi, ta vốn tưởng rằng, phái Hằng Sơn các người danh môn đại phái, đều là người thông minh biết lí lẽ, lại không nghĩ rằng các người lại muốn cần chết Tô mỗ không tha, quả thực khinh người quá đáng... Cũng được, chuyện kéo dài cho tới bây giờ ta cũng không phải là vì suy nghĩ cho thể diện của mấy đại phái các người sao? Đừng trách ta Tô mỗ vô tình, là người bức ta.”

Tô Bằng nhìn Ngô trưởng lão một cái thật sâu, sau đó bỗng nhiên quay đầu lại, nói lớn.

“Ta có một chuyện lạ, muốn kể ra với các vị đang ngồi đây!”

Chương 136: Á khẩu không trả lời được

“Ồ? Có chuyện lạ gì, người hãy kể nghe thử.”

Mạc Thiên Kinh ngồi ở ghế chủ, một tay chống mặt của mình, nói với Tô Bằng.

“Là Tô Bằng cùng bằng hữu mục kích một kiện án mạng!”

Tô Bằng nói.

Nói xong, Tô Bằng từ từ kể, cơ bản không có che dấu gì, kể toàn bộ vụ án mạng ly kỳ ở hồ Bà Dương kia.

“Lại còn có loại chuyện này?”

Nghe xong Tô Bằng kể, không chỉ có tân khách đang ngồi, thậm chí, Mạc Thiên Kinh cũng lộ làm bộ ngạc nhiên.

Tô Bằng đem sự tình từ đầu chí cuối nói ra, chỉ là một số chỗ liên quan đến mình và Phó Tử Dịch, Âu Dương Khánh, thoáng xử lý một chút, đồng thời giấu việc Âu Dương Khánh chuyển nữ thi đến gian phòng Hoắc Tư Kiệt, cùng với chuyện nữ thi đã từng tự xuất hiện ở gian phòng, mà là hơi thay đổi, đã thành bị bằng hữu của mình thấy Diêu Thông kia đem nữ thi chuyển dời đến trong phòng một người khác của khách điểm này.

Mà bản thân sở dĩ đeo thùng gỗ ra ngoài, cũng bị Tô Bằng giải thích thành, bằng hữu của mình sau khi phát hiện chuyện này, kêu mình, bảo mình giả trang người gian phòng kia, đi đưa Diêu Thông.

Mạc Thiên Kinh và cả chúng tân khách nghe xong chuyện Tô Bằng kể, đều bừng tỉnh đại ngộ, cảm giác những chỗ khó hiểu kia, đã đã thông.

“Thì ra là thế! Không ngờ đúng là đệ tử phái Hằng Sơn kia cưỡng gian rồi giết chết thiên kim nhà giàu này, có điều cũng là trúng xuân dược...”

“Trúng xuân được cũng không được! Giải thích như vậy, mặc dù làm ra một số chuyện khinh thường, có lẽ có nguyên do, nhưng sau đó, khổ chủ kia lại cực có khả năng là bị Hoắc Tư Kiệt phái Hằng Sơn kia bóp chết, đây là án mạng ván đã đóng thuyền!”

“Nếu như thế, đệ tử phái Hằng Sơn này... Hắc...”

Chậm rãi, ánh mắt mọi người, đều đã rơi vào trên người Ngô trưởng lão phái Hằng Sơn kia.

Biểu lộ trên mặt Ngô trưởng lão này không ngừng giật giật. Hắn tuyệt đối không ngờ, lại xảy ra chuyện như vậy.

Trong lòng Ngô trưởng lão lập tức cảm giác được áp lực cực lớn, lần này mình xuống núi, chính là vì xử lý chuyện có thể ảnh hưởng nghiêm trọng danh dự giang hồ của phái Hằng Sơn này.

Từ sau khi nhìn thấy Hoắc Tư Kiệt, biểu hiện của Hoắc Tư Kiệt kia vẫn là hết sức phẫn nộ, không ngừng tố rằng mình oan uổng, mà chuyện Hoắc Tư Kiệt kể, đều là nữ thi kia tiến vào gian phòng của mình, mình bị oan.

Từ một mức nào đó mà nói, lời của Hoắc Tư Kiệt cũng chẳng sai. Nữ thi trong phòng của hắn, xác thực là Âu Dương Khánh bỏ vào, từ điểm này hắn xác thực oan uổng.

Mà Ngô trưởng lão này, luôn luôn khôn khéo cùng suy đoán lí lẽ, từ lời kể của Hoắc Tư Kiệt, còn cả phản ứng để xem, hắn cũng cảm giác đệ tử phái Hằng Sơn mình bị oan uổng, lại cộng thêm Hoắc Tư Hiền đuổi tới đó, đưa cho đệ đệ mình thư bảo đảm. Nhất định không phải đệ đệ của hắn làm, Ngô trưởng lão mới làm ra phán đoán sai lầm, cho rằng chuyện này, nhất định cùng Tô Bằng Giang Ninh kia có liên quan trọng đại. Mới không xa ngàn dặm, cùng huynh đệ hai người Hoắc Tư Hiền Hoắc Tư Kiệt, cùng đi quận Giang Ninh hạ thiếp mời.

Tất cả, đều thành lập khi hắn quả thật cho rằng Tô Bằng có hiềm nghi trọng đại. Hơn nữa trên cơ sở hãm hại Hoắc Tư Kiệt, làm phản ứng cũng là thủ đoạn bình thường, mục đích chính là ở trước mặt mọi người rửa sạch trong sạch cho phái Hằng Sơn cùng Hoắc Tư Kiệt.

Nhưng mà hắn tuyệt đối không ngờ. Ở đây, Tô Bằng lại nói ra một đoạn chuyện như vậy, với kinh nghiệm Ngô trưởng lão hắn, sau khi Tô Bằng đem chuyện nói ra, hắn liền trực giác cảm giác, chín phần trở lên, lời của Tô Bằng, liền là sự thật chân chính.

Giờ phút này, trong lòng Ngô trưởng lão quả thật âm thầm hận Hoắc Tư Kiệt kia, hắn hận không phải Hoắc Tư Kiệt cường gian rồi giết chết tiểu thư phú gia kia, mà là hận Hoắc Tư Kiệt không nói thật với hắn, trải qua như vậy, làm cho mình lâm vào cục diện cực kỳ bị động.

Mục đích duy nhất của Ngô trưởng lão, chính là giữ gìn danh dự của phái Hằng Sơn, mà giờ khắc này, mặc dù hắn cảm thấy chuyện có thể đúng như lời của Tô Bằng, cũng không khỏi không chọi cứng đến cùng.

Nghĩ tới đây, hắn đau khổ suy tư, rốt cuộc nghĩ ra vài điểm có thể nghi vấn Tô Bằng.

“Tô Bằng, ta có vài điểm nghi vấn không rõ, miệng ngươi nói bằng hữu của ngươi phát hiện chuyện của Diêu Thông cùng chuyện của Hoắc Tư Kiệt, vậy tên của hai vị bằng hữu ngươi, ngươi lại không nói, có phải là ngươi bịa đặt không? Nếu không, há có thể trùng hợp như vậy, hai người tùy tiện nhận thức trên đường, võ công liền tốt như vậy, còn có loại rãnh rỗi để ý chuyện giang hồ?”

Ngô trưởng lão nghi vấn một điểm trước, nói với Tô Bằng.

“Ha ha ha... Hai bằng hữu kia của ta, trong giang hồ, cũng tiếng tăm lừng lẫy, chỉ là Tô mỗ trước đó, không muốn liên quan đến bọn họ, sợ mang đến phiền não vô vị cho bọn họ, có điều chuyện nếu đã nói đến đây, ta cũng chỉ có thể quấy rầy đến hai người bọn họ, người mục kích cao đồ phái Hằng Sơn ngươi cường gian rồi giết chết, là Cuồng Sa Kỳ Dao, Âu Dương Khánh!”

Tô Bằng đem danh hiệu hai vị bằng hữu mình nhận thức trong giang hồ, báo ra ngoài.

“Cuồng Sa Tà Dao Âu Dương Khánh?”

Ngô trưởng lão nghe xong, hừ lạnh một tiếng.

“Người này trời sinh tính cuồng ngạo, nhìn các môn phái không vừa mắt, tạm thời bất luận ngươi có phải là nhận thức hẳn thật không, cho dù là hẳn làm chứng, cũng chưa chắc có thể chứng minh ngươi nói là sự thật.”

“Một nhân chứng còn chưa đủ sao? Vậy còn một người... người khác chứng kiến chuyện này, là truyền nhân Dịch Kiếm Thuật, Phó Tử Dịch!”

Nghe được lời của Tô Bằng, tân khách chung quanh lập tức nghị luận.

“Là Dịch Kiếm Thuật của Tứ tuyệt kiếm Phó Tử Dịch, còn cả Cuồng Sa Tà Dao Âu Dương Khánh! Hai người này trong giang hồ đều là người có danh hiệu, nếu Tô Bằng này nhắc hai người, lời hẳn, hẳn đúng.”

“Đúng vậy, mặc dù Phó Tử Dịch kia trên giang hồ thần long thấy đầu không thấy đuôi, còn Cuồng Sa Tà Dao Âu Dương Khánh lại có chút khó có thể tiếp cận, nhưng danh dự hai người này đều không có vấn đề, nếu là hai người bọn họ, chỉ cần chuyện này truyền ra ngoài, không bao lâu nữa sẽ tìm được xác nhận, bằng hữu theo lời Tô Bằng này là hai người bọn họ, hẳn không phải giả bộ.”

Nghe được những người chung quanh nghị luận, trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ, muốn chính là hiệu quả này, có câu người có tên cây có bóng, chuyện này nếu nói thành một mình mình mục kích, sức thuyết phục không đủ, nhưng mà tăng thêm hai người này, sức thuyết phục liền tăng vọt.

Về phần tạo thành phiên toái cho hai người này... Tô Bằng ngược lại cảm thấy cực kỳ bé nhỏ, dù sao hai người này quả thật mục kích được, với tính cách hai người này, cũng đều không phải kẻ sợ chuyện, nhất định sẽ thừa nhận, tuyệt đối sẽ không trách mình.

Sắc mặt của Ngô trưởng lão càng khó coi hơn, hẳn vốn định từ điểm này đặt nghi vấn Tô Bằng, lại không ngờ, bạn của Tô Bằng, lại là Phó Tử Dịch có trong Tứ tuyệt kiếm!

Âu Dương Khánh thì cũng thôi, nhưng thanh danh Phó Tử Dịch trong giang hồ, lại rất kiên định, có Phó Tử Dịch làm chứng, chuyện này ở trong mắt

người khác, chính là sáng tỏ chắc chắn như ván đã đóng thuyền, là Hoắc Tur Kiệt làm.

“Hừ... Ta vốn không muốn hủy trong sạch của phái Hằng Sơn các ngươi, chuyện này, ta cảm thấy sau khi đem Hoắc Tur Kiệt kia tổng quan, là được rồi... Nhưng mà, không ngờ, phái Hằng Sơn các ngươi khinh người quá đáng, chẳng những quý biện vì hung thủ thật sự, còn muốn đem tội này đổ lên đầu ta, ta thật sự không thể nhìn được nữa, mới nói ra...”

Ai thật ai giả, các vị tân khách vừa nghe liền biết, các ngươi đây là tự làm tự chịu, làm cho môn phái mình bị gièm pha, tự biểu hiện cùng thiên hạ!”

Tô Bằng nói, biểu lộ trong ngôn từ, toàn bộ là biểu lộ dạng “Ta vốn vì muốn tốt cho các ngươi, nhưng mà chính các ngươi không lĩnh tình!”

“Làm như vậy, đều là do các ngươi bức của ta!”

Nhìn bộ dạng của Tô Bằng, Ngô trưởng lão bị đè nén gần như muốn thổ huyết, người này, rõ ràng là muốn hôm nay bản thân phái Hằng Sơn xấu mặt, thế mà còn giả bộ lòng đầy căm phẫn... Đúng là hận chết người!

“Phái Hằng Sơn này à, cũng là đại phái, nhưng mà giáo dưỡng đệ tử này...”

“Đúng vậy, người phái Hằng Sơn, cũng quá không biết khiêm nhường rồi...”

Thấy bộ dạng Tô Bằng, nghe lời hần nói, tân khách ở đây, ngược lại có hơn phân nửa khá tán thành lời của Tô Bằng là sự thật, còn lại bộ phận nhỏ có bạn cũ cùng phái Hằng Sơn, đều ngậm miệng không nói, yên lặng uống rượu.

Ngô trưởng lão nhìn bốn phía, trong lòng cấp bách, nhiệm vụ của mình, chính là vấn hồi danh dự phái Hằng Sơn, lại không ngờ, ngược lại khiến danh dự phái Hằng Sơn bị đả kích thêm.

Suy nghĩ một lúc, Ngô trưởng lão dù sao vẫn là trưởng lão một phái, hôm nay muốn chỉ ra và xác nhận Tô Bằng, đã rất không có khả năng, hần cảm thấy lúc này nên tận lực làm nhạt chuyện này, mở miệng nói.

“Lời Tô Bằng người nói, đầu tiên vẫn chưa được hai người người nói xác nhận, không thể phán đoán thật giả... Tiếp theo, cho dù người nói có chút chân thật, trong chuyện này cũng có rất nhiều điểm đáng ngờ, tỷ như Diêu Thông mà người nói... Không có chứng cứ cho thấy, có phải là Diêu Thông kia cưỡng gian rồi giết chết thiên kim nhà giàu của hồ Bà Dương kia, cho nên chuyện này, hẳn phải tra rõ ràng, rồi mới tính tiếp.”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng không khỏi cười lạnh, thầm nghĩ các người sớm chuyện đề, thì há tới mức hôm nay? Nhưng chuyện đã tới mức này... Xin lỗi, đã muộn rồi!

Vào chính lúc này, Tô Bằng há có thể không ra sức đánh chó xuống nước? Chỉ nghe Tô Bằng cười lạnh liên tục, nói.

“Lúc hoài nghi ta, liền không cần tra rõ, không ngại ngàn dặm một mạch đuổi tới quận Giang Ninh, bây giờ đệ tử môn hạ Hằng Sơn người làm ra án mạng, bằng chứng vô cùng xác thực, thì lại muốn tra rõ... Đúng là hay cho phái Hằng Sơn quang minh chính đại, công bình nghiêm chính, không hết hi vọng, thủ vững mà không từ bỏ!”

Nghe xong lời tràn đầy châm chọc của Tô Bằng, Ngô trưởng lão lập tức á khẩu không trả lời được.

Lời lẽ của hắn vốn không quá mức sắc bén, mà thiếu hiệp Hoắc Tư Hiền có thể nói nhất của phái Hằng Sơn vẫn còn hôn mê trên mặt đất, trong lúc nhất thời, Ngô trưởng lão liền nghẹn lời.

“Được lắm, Tô Bằng, lời người nói có lẽ là thật, nhưng chuyện này liên quan đến danh dự phái Hằng Sơn, người cũng tạm lui một bước, chờ chuyện điều tra rõ rồi nói sau.”

Nghe xong lời của Tô Bằng, thủ tọa Mạc Thiên Kinh nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nói với Tô Bằng.

Người ở chỗ này, đều biết Mạc Thiên Kinh là định bán nhân tình cho phái Hằng Sơn, để chuyện này tạm thời bỏ qua, đám tân khách không khỏi đều cảm khái, vẫn là Mạc thành chủ hiểu đại thể, có thể ủy khuất thuộc hạ của mình, không đến mức khiến đại phái Hằng Sơn quá mức khó khăn.

Nghe xong lời của Mạc Thiên Kinh, Tô Bằng không khỏi oán thầm một câu.

“Người ngược lại làm tốt mua bán.”

Có điều, dù sao hôm nay chuyện đều đã làm rõ, đem chuyện của phái Hằng Sơn xử lý, cũng coi như viên mãn, hơn nữa mình đã lĩnh ngộ cách dùng thực chiến của kiếm ý, tâm tình cũng không tệ, liền tạm thời tha phái Hằng Sơn này một lần cũng không phải là không thể.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng hít sâu một hơi, nói.

“Ngô trưởng lão, hôm nay thành chủ đại nhân đã nói, ta sẽ không tiếp tục truy cứu chuyện hủy danh dự ta của phái Hằng Sơn các người, ta chỉ hỏi người, ân oán giữa ta và người phái Hằng Sơn, đến bây giờ, có tính là giải rồi không?”

Chương 137: Tiền thưởng

Ngô trưởng lão trầm mặc một hồi lâu, hẳn vẫn còn định đính chuyện này lên trên người Tô Bằng, nhưng tình thế hôm nay, có thể giải vây thay Hoắc Tư Kiệt, đã là một chuyện có chút xa vời, lúc này lại trèo cấn Tô Bằng, cũng chỉ lộ vẻ không thức thời.

Cắn chặt răng, Ngô trưởng lão mở miệng nói.

“Ân oán của phái Hằng Sơn với Tô Bằng người, hôm nay coi như xong”.

“Tốt!”

Tô Bằng cũng chờ những lời này của hắn, gật đầu nói.

“Tốt lắm, chuyện này, ta cũng không muốn tham dự nữa, sau này làm thế nào, phái Hằng Sơn các người tự xử lý đi”.

Nói xong, Tô Bằng cũng chấp tay với bốn phía, coi như là tạ ơn mọi người bốn phía.

“Được, chuyện hôm nay cũng xem như đã rõ, Tô Bằng, người đi xuống trước đi, tí nữa cùng ta hồi phủ, ta còn một số chuyện hỏi người. Về phần mấy vị phái Hằng Sơn, đã có người bị thương, trước hết dưỡng thương ở biệt viện đi, chờ thương thế ổn định, rời khỏi quận Giang Ninh cũng không muộn, cũng không thể để người khác bảo ta lạnh nhạt với khách”.

Mạc Thiên Kinh mở miệng nói, Tô Bằng gật đầu, nhìn thoáng qua Ngô trưởng lão tựa hồ còn rất không cam lòng, nói.

“Tô Bằng cáo lui”.

Nói xong, Tô Bằng thu Vô phong kiếm vào vỏ, xoay người rời khỏi đại sảnh.

Đi ra đại sảnh, Tô Bằng mới phát hiện, ngoài trời không ngờ đã tan mây đen, nơi xa tựa như đã mưa, nhưng vẫn có ánh mặt trời từ trong không trung chiếu xuống, gợn lên chút gió, đem những mây đen kia, dần dần thổi tan.

“Khí trời, cũng thật phù hợp tâm cảnh của ta”.

Tô Bằng nhìn về phía bầu trời bên nắng, bên mưa, trong lòng nghĩ, thời tiết lúc này, đúng như tình cảnh của mình, mặc dù thế cục chính thể tựa hồ sóng gió, nhưng các phương diện đều phát triển theo hướng tốt, giống như nửa bầu trời trong vắt kia, hơn nữa mây bị thổi đi, nửa bầu trời còn lại, tựa hồ cũng sắp trong...

Lắc đầu, Tô Bằng đề suy nghĩ của mình xuống, lúc này bầu trời biệt viện cũng không mưa. Tô Bằng liền tìm một cái ghế lộ thiên, tùy tiện ăn chút gì đó, mặc dù trên thực tế không thể no bụng thật, nhưng có thể tạm thời tiêu trừ cảm giác đói bụng của mình.

Trong bữa tiệc, Tô Bằng phát hiện bên trái thị giác của mình có nhắc nhở, nhìn thử, Tô Bằng phát hiện. Danh vọng giang hồ của mình, vừa rồi không ngờ tăng hơn chín trăm.

“Danh vọng giang hồ, thoáng cái đã tăng nhiều như vậy?”

Tô Bằng xem, trong lòng không khỏi ngạc nhiên.

Hắn từng hỏi Triệu Thu, danh vọng giang hồ đều là khi sự kiện dẫn phát, sau theo thời gian chuyển dời. Còn có thể tăng trưởng... Tỷ như chuyện của Cổ Kiếm sơn trang, Tô Bằng mới chỉ tăng danh vọng trực tiếp bảy trăm tám mươi, nhưng sau đó, ảnh hưởng sự kiện không ngừng khuếch tán ra ngoài, Tô Bằng mỗi một ngày, đều tăng bốn năm trăm danh vọng, đến bây giờ, tích lũy danh vọng đã gần ba nghìn.

Loại danh vọng này chính là khuếch tán sau ảnh hưởng, mặc dù theo thời gian chuyển dời sẽ càng ngày càng ít, nhưng luôn có một ít.

Mà lần so kiếm này, danh vọng giang hồ trực tiếp của Tô Bằng tăng hơn chín trăm, như vậy danh vọng sau đó, có thể là vượt qua chuyện của Cổ Kiếm sơn trang, sợ là sẽ có năm sáu ngàn kinh nghiệm.

Có điều mặc dù như thế, suy nghĩ một lát, Tô Bằng cũng bình thường trở lại, chuyện của Cổ Kiếm sơn trang, là rất nhiều người chia sẻ danh vọng, hẳn dĩ nhiên là sẽ phân ít hơn một chút, còn nhân vật giang hồ Triệu Thu mời, địa vị lực ảnh hưởng chắc chắn không bằng những tân khách như Mạc Thiên Kinh, mà lần này hắn lại chém cổ tay một đệ tử phái Hằng Sơn. Hoắc Tư Hiền xếp thứ sáu trong Thập Tiểu Kiếm giang hồ, thực lực vượt xa, danh vọng nhiều hơn chút, cũng là có thể nghĩ.

“Nghe Triệu Thu nói, hai vạn danh vọng giang hồ là một mức, đợi đến khi danh vọng đến trên hai vạn, sẽ có thể kích khởi sự kiện giang hồ, không biết có phải thật không... xem thử đã”.

Tô Bằng vừa uống rượu, vừa nghĩ.

...

Thời gian bữa tiệc này, đại khái đã tiến hành nửa canh giờ, sau đó, nội dung đại tế hôm nay, coi như là đại bộ phận đã tiến hành xong.

Tô Bằng và bộ phận tân khách, theo bọn thành chủ Mạc Thiên Kinh, đường cũ quay trở về quận Giang Ninh, về tới phủ thành chủ, Tô Bằng ở phủ thành

chủ, được một tên thân vệ thành chủ, dẫn tới thư phòng, để hẩn chờ, sau đó thân vệ kia liền rời đi.

Bản thân Tô Bằng trong thư phòng, có hơi nhàm chán, nhìn một số tàng thư trong thư phòng, lại thấy điển tịch Nho gia tương đối ít, càng nhiều là một số văn tập kinh lược thực vụ, còn có một ít sách sử, truyện ký nhân vật, bút ký tiền nhân, cương luận võ học, cũng có phần phù hợp thân phận của Mạc Thiên Kinh.

Xem qua tên của những sách này, trong lòng Tô Bằng nghĩ.

“Từ tàng thư gian phòng này mà xem, Mạc Thiên Kinh cũng là một người khá thiết thực, rất ít những cuốn sách giảng đạo lý trống rỗng, có lẽ người này, xử lý chuyện, phương thức tư duy nhất định rất thực tế”.

Đang nghĩ tới đây, Tô Bằng chợt nghe phía sau mình có người ho khan một tiếng, Tô Bằng vội vàng quay đầu lại, thấy Mạc Thiên Kinh, từ bên ngoài đi vào.

“Ra mắt thành chủ đại nhân!”

Tô Bằng nhìn thấy, khom người thi lễ nói, Mạc Thiên Kinh khẽ gật đầu, đi đến.

“Người cũng đã đợi một lúc rồi nhỉ... Thư phòng của ta, bình thường đều là chỗ xử lý việc chính vụ, cũng không phải tùy tiện ai vào cũng được”.

Mạc Thiên Kinh nhìn như tùy ý đi đến cạnh bàn, thản nhiên nói.

Trong lòng Tô Bằng lại như gương sáng, vị thành chủ đại nhân này nói những lời này, là đề bày ân.

Có điều Tô Bằng cũng không quá mức phối hợp, chỉ nói một tiếng thuộc hạ sợ hãi.

Mạc Thiên Kinh cũng không có đề ý thái độ Tô Bằng, câu vừa nãy, chỉ là thủ đoạn ngụ hạ hẩn từng dưng.

“được rồi, không cần sợ hãi gì cả, Tô Bằng, người ngược lại là một người có phần khiến ta ngoài ý muốn, ban đầu nghe tên người, vốn tưởng rằng người là một người không may mắn, tên luôn dính với án mạng, nhưng hôm nay mới biết, hóa ra người còn có võ công không tệ, khó trách có thể xông qua nhiều tai họa như vậy”.

Mạc Thiên Kinh đi đến trước bàn sách, khoanh hai tay, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng cúi thấp đầu, phân biệt ý đồ của Mạc Thiên Kinh này, trong ngữ khí của hắn tự hồ chỉ là nói chuyện bình thường, còn mang theo một tia khôi hài ở bên trong, nhưng nghe cũng không có ác ý.

Nghĩ đến đây, Tô Bằng nói.

“Võ công của thuộc hạ thật sự không đáng nhắc đến, may mắn thắng hai vị Hoắc thiếu hiệp phái Hằng Sơn mà thôi, thật sự thành phần may mắn chiếm đa số”.

“Người cảm thấy ánh mắt ta không tốt như thế à? Kiếm pháp kia của người, nhìn như bình thường, nhưng mà kiếm pháp của Hoắc Tư Hiền, lại là nhất đẳng, người có thể đánh bại hắn, chứng tỏ võ công bản thân người, đã đến một cảnh giới”.

Mạc Thiên Kinh nói, mặc dù giống như là chất vấn, nhưng không chờ Tô Bằng đáp lời, tiếp tục nói.

“Có điều nhắc tới thì, ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy kiếm pháp kỳ quái như người, mặc dù thoát nhìn hết sức bình thường, lại có thể Hoắc Tư Hiền mờ ảo thượng phẩm thậm chí siêu phẩm vật lộn lâu như vậy, hơn nữa còn thắng... người là học từ đâu?”

Tô Bằng nghe xong, liền mở miệng, đem giải thích với Hàn Thác lần trước, lại trần thuật lần nữa.

“Người thật may mắn...”

Nghe xong lời của Tô Bằng, Mạc Thiên Kinh không nghi ngờ gì, gật đầu nói.

Sau đó, Mạc Thiên Kinh lại hỏi Tô Bằng một vài vấn đề, nhưng lại không đến nơi đến chốn, Tô Bằng cẩn thận đáp, cũng không để ra sơ suất gì.

“Ừm... Hôm nay chỉ hỏi thử người một số chuyện bình thường, người đi xuống trước đi, đúng rồi, người ở trong bữa tiệc này so kiếm thắng, cũng tặng một ít thẻ diện cho ta, đi khổ phòng lĩnh năm lượng hoàng kim, coi như là ta thưởng cho người đi, đi trước đi”.

Mạc Thiên Kinh cuối cùng nói những lời này, Tô Bằng gật đầu, xoay người đi ra khỏi thư phòng.

“Tô Bằng này, xem ra thân thể coi như trong sạch, cũng có thể cân nhắc, đề bạt hẳn, lại tôi luyện, sau này có thể trọng dụng... Dù sao, cách thời điểm kia, cũng sắp đến rồi, vẫn thiếu nhân tài...”

Mạc Thiên Kinh nhìn Tô Bằng rời đi, trong lòng nghĩ như vậy...

Tô Bằng ra khỏi nơi này, trong lòng với câu hỏi của Mạc Thiên Kinh cũng có ấn tượng đại khái, giống như hệ thống câu hỏi trước khi cán bộ cơ quan lên chức?

“Xem ra võ công ta triển lộ, khiến Mạc Thiên Kinh chú ý tới ta rồi, tựa hồ muốn đề bạt ta, chỉ là lúc trước điều tra... Xem ra không tính là chuyện xấu, chỉ là không nên ảnh hưởng kế hoạch của ta là tốt rồi”.

Trong lòng Tô Bằng thâm suy nghĩ.

Về phần năm lượng hoàng kim kia, không lĩnh thật không phải, Tô Bằng liền cầm hoàng kim, sau đó đi ra khỏi phủ thành chủ.

Vừa đi ra phủ thành chủ, Tô Bằng đã thấy cách đó không xa, một trong hai gã phiên tử Hắc Lang Nhĩ cùng mình tra trạm dịch mấy ngày hôm trước, đang đứng sột ruột ở góc đường.

Thấy Tô Bằng ra ngoài, người này chạy tới, thi lễ với Tô Bằng, sau đó tới bên tai Tô Bằng, nói nhanh thứ gì đó.

“Ừm? Người thường xuyên liên lạc với Triệu Thu, lại gửi thư tới?”

Tô Bằng nghe xong, miệng không khỏi nói.

Chương 138: Quỹ tích

Phiên tử này, là người Tô Bằng để ở trạm dịch giám thị thư từ qua lại ở quận Giang Ninh gần đây, sau khi Tô Bằng kiểm tra vật phẩm thư tín lui tới trạm dịch, bởi vì nghĩ gần đây nói không chừng còn có thư từ của nhân vật mình hoài nghi phải qua trạm dịch xử lý, Tô Bằng liền để lại một người ở đó.

Chỉ là không ngờ, chuyện phát triển thuận lợi vượt quá tưởng tượng, mới một ngày, đã lại có phát hiện.

“Mang thư tới không?”

Tô Bằng hỏi phiên tử kia, người kia sốt ruột tranh công, đã sớm mang thư ở trên người, lúc này lấy ra ngoài giao cho Tô Bằng.

Nhìn xung quanh, cảm thấy ở đây không phải chỗ, Tô Bằng liền cùng phiên tử này đi đến một chỗ rẽ tương đối ít người gần đó, Tô Bằng nhìn thử thư tín, phiên tử này để Tô Bằng tiện xem, đã mở dấu.

Tô Bằng rút giấy ra, chỉ thấy số lượng từ trên phong thư này cũng không tính quá ít.

Chỉ thấy trên đó viết.

“Triệu lão đệ, từ biệt đã năm tháng, vi huynh suy nghĩ kết giao cùng người lúc đó, càng cảm thấy ngươi là một nhân tài.

Ở chỗ công ty Thiên Nhất này, quá ủy khuất ngươi, một tháng chỉ tiền lương một vạn, bây giờ thì đủ làm gì chứ?

Không bằng nghỉ việc ở công ty của các ngươi, gia nhập nghiệp đoàn của ta, cái khác không dám nói, một tháng tiền lương một trăm năm mươi vạn, ta vẫn trả nổi.

Ta hứa hẹn, ở trong nghiệp đoàn của ta, ngươi nhất định có một vị trí tốt, chúng ta cũng sẽ bảo vệ an toàn của thành viên thích đáng, tuyệt sẽ không giống công ty của ngươi, đem nhân viên chơi game nguy hiểm tính mạng, coi như nô lệ.

Hơn nữa ta không cần ngươi tự mang máy chủ, chỗ ta, sẽ cung cấp một máy chủ riêng cho ngươi.

Thực lực của ta, danh dự của ta. Ngươi nên biết, ta đã hứa, sẽ trăm phần trăm thực hiện.

Là ở lại công ty Thiên Nhất, sống cuộc sống ăn bữa hôm lo bữa mai, hay là kiếm tiền lương trăm vạn, lại có cuộc sống an toàn, chọn cái nào, ta nghĩ, không cần ta nhiều lời, người cũng có thể rõ đi.

Biết tâm tư người có chút nặng nề, ta chờ người một tháng, nếu đã nghĩ kỹ, thì tới đây...”

Đến chỗ này viết xong một trang giấy, Tô Bằng cầm lấy trang kế tiếp, thấy trên đó viết một địa chỉ. Là địa chỉ một quán bar Nam Tề Sơn Đông, phía sau ghi chú rõ tìm người nào đó của quán bar này.

“Cơ bản là vậy.

Ngoài ra. Trong thư người từng nhắc Ninh Thái kia, ta cũng đã gửi thư cho cô ta, mời cô ta gia nhập nghiệp đoàn, nhưng cô ấy không đáp ứng, lại dùng tên khác gửi một bức thư. Muốn tìm hiểu địa chỉ liên lạc của chúng ta, ta cảm giác có chút không đúng, liền ngừng liên hệ với cô ấy, người cũng cẩn thận cô ta một chút, trong thư để lộ ra một số tin tức. Cô ta có thể sẽ không đơn giản.

Huynh. Lý Mục”.

Đến đây, phong thư này đã hết.

Tô Bằng xem, không khỏi làm bầm lâu bầu một câu.

“Không ngờ Triệu Thu này, quả thật nổi tiếng... người chơi tán nhân mời hẳn, cái này, cũng mời hẳn... Một trăm năm mươi vạn không cần mang máy chủ, ta cũng muốn đi thử đó”.

Phiên tử ở trước mặt Tô Bằng, nghe xong lời của Tô Bằng, lập tức cảm thấy không hiểu, cảm giác người lãnh đạo trực tiếp của mình nói giống như thổ ngữ chỗ nào đó, tựa hồ từng chữ mình đều có thể nghe hiểu, nhưng kết hợp lại thì lại chẳng biết có ý gì.

Tô Bằng cũng không thèm đề ý, chỉ là ở trong lòng, suy nghĩ về chuyện của Triệu Thu.

“Từ phong thư này mà xem, hẳn là nhân vật cấp hội trưởng của công hội lớn ở ngoài, mời Triệu Thu gia nhập liên minh bọn họ, xem ra, nghiệp đoàn này, bàn về ở trong hiện thực, hay trong game, thế lực đều hẳn rất khổng lồ, nếu không Lý Mục này không có khẩu khí lớn như vậy... Một người một tháng tiền lương liền một trăm năm mươi vạn? Hơn nữa không cần mang máy chủ? Đây đại biểu rằng, bản thân Lý Mục này, hoặc là thế lực sau lưng hẳn, ít nhất có tư sản hơn mười trăm triệu, hơn nữa có nguồn máy chủ”.

“Trước đó bản thân Triệu Thu cũng ngầm lộ, hẳn có một lần uống rượu từng hỏi ta, là gia nhập công ty ngoài một tháng tiền lương trăm vạn, hay là làm một tán nhân tự do, lúc ấy ta không nghĩ kĩ, hiện tại xem ra, người chơi tán nhân trước đó liên lạc Triệu Thu, còn cả Lý Mục này, đều là thứ khiến Triệu Thu dám rời khỏi công ty”.

Nghĩ đến đây, biểu lộ trên mặt Tô Bằng, đột nhiên trở nên có chút giễu cợt.

“Lý Mục và Triệu Thu liên lạc không chỉ một lần, Triệu Thu nhất định biết trong công hội kia, không thiếu máy chủ, Triệu Thu trước đó nói với ta, lại không giống vậy, như vậy giống như là không có máy chủ trò chơi hẳn sẽ không... Nhưng sự thật hiển nhiên không phải như vậy, căn cứ biểu hiện của hẳn, suy đoán tâm lý của hẳn, lo lắng số 1 của người này hẳn là tự mang máy chủ ra ngoài, như vậy chẳng những tự do, hơn nữa máy chủ còn có thể bán không ít tiền, mà nếu không trộm được, đối với hẳn cũng chẳng tổn thất lớn, hẳn cùng lắm thì gia nhập nghiệp đoàn của Lý Mục này”.

“Đúng là tính toán tốt...”

Nghĩ đến đây, trong lòng Tô Bằng cười lạnh, Triệu Thu hợp tác với mình, nói là trộm máy chủ, nhưng trên thực tế, cho dù không có được máy chủ, ảnh hưởng với hẳn cũng không lớn, mà về chuyện của Lý Mục, hẳn cũng chẳng nhắc với mình, hiển nhiên là không muốn mang mình cùng đi, tính đi tính lại, Triệu Thu không có tổn thất gì, mà mình, lại phải gánh vác tình cảnh một khi không thu được máy chủ.

Nghĩ kỹ điểm này, trong lòng Tô Bằng cũng xác định suy nghĩ, ban đầu, mình và Triệu Thu liên chưa nói tới thâm giao, chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi, trước đó có lẽ còn với “Công bằng” của Triệu Thu có chút thiện cảm,

nhưng thông qua tin tức hôm nay, Tô Bằng đã đặt Triệu Thu vào dạng “Tùy thời có thể lợi dụng hy sinh”.

Theo ý nghĩ này, trong lòng Tô Bằng thông thuận, định vị vị trí Triệu Thu.

“Chỉ là... Ninh Thái, Ninh Thái nàng cũng liên lụy ở trong này, trong này, nàng lại sắm vai gì đây?”

Tô Bằng đột nhiên nghĩ tới một người khác Lý Mục nhắc tới trong thư, cảm thấy đau đầu.

Ninh Thái ở trong lòng Tô Bằng, đại biểu cho cuộc sống ưu lự đơn thuần của mình trong tiểu trấn ban đầu kia, là vòng sáng lúc nhỏ của mình, Tô Bằng thật sự không hi vọng, ở trong việc này, Ninh Thái đứng phía đối lập với mình.

Nhưng mà nếu Ninh Thái thật đứng ở phía đối lập với mình, Tô Bằng tự hỏi, mình có thể ra thủ đoạn gì đối phó nàng không, nhưng kết quả tự hỏi, cũng là một mảnh cảm xúc mờ mịt.

Thở sâu một hơi, Tô Bằng làm cho mình tỉnh táo lại. Trong lòng thâm suy nghĩ.

“Bất kể như thế nào, phải tra rõ trước, lập trường của Ninh Thái ở trong chuyện này, hi vọng, nàng không phải người của công ty”.

Tô Bằng kéo tinh thần vào trong trò chơi, thấy phiên tử kia vẫn cúi đầu ở đó, Tô Bằng khẽ gật đầu, vỗ vai hắn, nói.

“Làm không tệ, dán lại dấu của phong thư này, sau đó để lại trong trạm dịch, khiến người biết rõ việc này cam miệng, chờ chuyện lần này kết thúc, chính là lúc ngươi tăng chức”.

“Tạ ơn chủ quản!”

Phiên tử này nghe xong, hưng phấn vô cùng, Tô Bằng lại cổ vũ hắn hai câu, rồi bảo hắn giữ bí mật, để hắn tiếp tục đi trạm dịch giám thị.

Vào chính lúc này, Tô Bằng chợt nghe thanh âm chuông điện, gần đây hẳn đều thiết kế hình thức trò chơi mức cực sâu, chỉ cài chuông điện trực tiếp truyền vào trong game, để biết là tan tầm.

Lắc đầu, Tô Bằng tìm chỗ không ai, đăng xuất khỏi trò chơi.

...

Từ trong khoang trò chơi ra, Tô Bằng động nhẹ người, có chút nhức mỏi, mình gần đây sử dụng đều là hình thức trò chơi cực sâu, thân thể ít động. Năm mười mấy tiếng, quả thật có điểm khó chịu.

Nhìn thử bốn phía, Tô Bằng phát hiện Tần Tiểu Nguyệt đã rời khỏi khu log in, liền đi ra.

“Tô Bằng”.

Vừa đi hai bước, Tô Bằng nghe phía sau có người gọi mình lại, cũng là Triệu Thu.

“Ừm, thế nào?”

Thấy Triệu Thu, Tô Bằng không lộ ra tâm tình của mình khi biết hẳn chỉ lợi dụng mình, hỏi hẳn.

Triệu Thu thấy người bốn phía cũng không chú ý tới đây, tiến lên hai bước, thấp giọng nói.

“Chuyện máy chủ, ta có chút đầu mối, hai ngày nữa nói cho người biết kế hoạch của ta”.

“Được”.

Tô Bằng khẽ gật đầu, sau đó nói.

“Ta đi ăn cơm đã, để tránh hiềm nghi, mấy ngày nay chúng ta không có việc gì không nên thường liên lạc”.

“Nên vậy”.

Triệu Thu cũng thấp giọng nói, sau đó khẽ gật đầu, đi trước.

“Triệu Thu cũng muốn hành động... Không biết có phải là có liên quan với bọn Lôi Minh”.

Tô Bằng nhìn thoáng qua bóng lưng rời đi của Triệu Thu, trong lòng nghĩ.

Đang nghĩ ngợi, Tô Bằng chợt thấy thân ảnh Ninh Thái, xuất hiện ở phía trước, nàng ngăn cản Triệu Thu, giống như nói hai câu, Triệu Thu không ngừng gật đầu, tựa như đáp lại gì đó.

“Ninh Thái...”

Trong lòng Tô Bằng đột nhiên có chút phiền não, lắc lắc đầu, ném những cảm xúc này ra ngoài não, Tô Bằng đi ra ngoài.

Ở nhà ăn, Tô Bằng ăn một bữa tối coi như thịnh soạn, sau đó liền về gian phòng của mình.

Sau khi trở lại phòng, Tô Bằng mở máy tính ra, đăng ký trạm xã giao trong trường nào đó.

Sau khi nhanh chóng đăng kí một số tài khoản, Tô Bằng nhập địa chỉ tiểu học và cấp 2 của mình, rất nhanh tìm ra mấy cái tên quen thuộc.

Chỉ là, trong đó không có tên Ninh Thái.

“Nàng không đăng ký trạm xã giao trong trường?”

Không có nhíu mày, có điều vậy cũng không làm khó được hẳn.

Tô Bằng thêm một phần tử hết sức sinh động cùng lớp với mình ở tiểu học và cấp hai, người này vừa vắn login, Tô Bằng liền gửi một tin qua.

“Người là Tô Bằng? Ta ngất! Mười một năm rồi, vẫn không có tin tức của ngươi, nghĩ ngươi biến mất rồi!”

Người này rất nhanh gửi một tin lại, người này năm đó coi như là bạn thân của Tô Bằng.

Xã giao một chút, Tô Bằng đi thẳng vào vấn đề, tìm hiểu tin tức của Ninh Thái từ hắc, nhưng không có kết quả, Tô Bằng không từ bỏ, hỏi điện thoại của giáo viên tiểu học của mình.

“Ninh Thái từ nhỏ đã có quan hệ không tệ với những giáo viên này, có lẽ nàng có chút liên lạc với giáo viên, có lẽ ta có thể từ mặt này, tra được ít quỹ tích cuộc sống nàng”.

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Hai cuộc điện thoại trôi qua, Tô Bằng rốt cuộc không phụ kỳ vọng, dùng lý do nhớ giáo viên, từ trong chủ nhiệm lớp cấp 2 mà mình đã quên, thuận miệng tán gẫu chiếm được tin tức của Ninh Thái.

“Nó à, trung học đã dọn nhà, có điều có liên lạc với ta, sau khi nó thi đại học từng nói chuyện với ta, tựa hồ thi đậu một học viên cảnh sát, ta cũng không ngờ... đúng rồi, Tô Bằng à, bây giờ còn nhớ nó à, có phải có ý gì với nó? Có cần ta liên lạc giúp ngươi không?”

Nghe lời của giáo viên cấp 2 của mình, Tô Bằng dở khóc dở cười, mình cấp 2 chỉ ở thành phố đó nửa học kỳ, nhưng cũng nhớ giáo viên này bắt yêu sớm lợi hại nhất... Nhưng mà hơn mười năm qua đi, cũng thích làm bà mai sao?

Uyển chuyển từ chối, Tô Bằng lại hỏi thêm mấy tiếng, sau khi hứa mình sẽ không quên thăm tét, liền cúp điện thoại.

Lúc này, về mặt Tô Bằng, có hơi biến đổi.

“Ninh Thái. Học viện cảnh sát?”

Chương 139: Bắt cóc

Ninh Thái thi cao đẳng, không ngờ lại thi đậu học viện cảnh sát, cái này cũng vượt ngoài dự liệu của Tô Bằng.

Tính thời gian thì Ninh Thái hẳn là đã tốt nghiệp, mà tốt nghiệp đại học cảnh sát, khả năng lớn nhất tất nhiên là làm cảnh sát rồi.

“Ninh Thái... Không ngờ lại có thể là cảnh sát!”

Tô Bằng bỗng nhiên cảm giác chuyện có chút phiền phức.

Lúc trước Tô Bằng không chỉ một lần suy nghĩ về thân phận của Ninh Thái, theo người hợp tác của Triệu Thu, nội gián nằm trong các nhân viên công ty, hẳn đều đã từng nghi ngờ qua, nhưng chưa từng nghĩ tới Ninh Thái lại có khả năng là cảnh sát!

“Có điều ngẫm lại... Vẫn không thể loại bỏ khả năng này, Ninh Thái mới đến nay, biểu hiện trong công ty khiến một số người có cảm giác có chút gì đó không thích hợp.... Nhưng không có bằng chứng chứng minh cô ấy là nội gián... Nhưng nếu cô ấy thật sự là người của công ty, lúc trước mình nhắc nhở sao lại lộ ra vẻ có chút không đúng.”

Trong lòng Tô Bằng suy tư, chợt nhớ tới tính cách của Ninh Thái khi còn bé, bản thân hẳn thường xuyên làm vài trò đùa dai, xem như đóng vai tội phạm trong lớp đi, còn Ninh Thái khi còn là một cô bé đã có một tinh thần trượng nghĩa quá mức, luôn muốn bắt lấy hắn, tính cách này được phát triển đến tận giờ, quả thật nàng chạy đi làm cảnh sát cũng không hẳn không có khả năng.

“Không biết có phải là trong lòng ảnh hưởng không, sao càng nghĩ càng giống vậy chứ...”

Tô Bằng kết hợp với biểu hiện của Ninh Thái, cảm thấy quả thật khả năng nàng là cảnh sát cũng không nhỏ.

“Trước tiên tạm dừng lại đã, tiếp tục như vậy, mình sẽ suy đoán sai lầm mất.”

Tô Bằng hít một hơi thật sâu, ngưng dòng suy nghĩ miên man của bản thân.

“Tóm lại đây xem như là một thông tin đi, cứ đặt giả thuyết Ninh Thái là cảnh sát thì nàng ở trong công ty với kế hoạch của mình cùng tin tức mình nắm giữ có ảnh hưởng gì đây.”

Tô Bằng rất nhanh liền tỉnh táo lại, dù sao, Ninh Thái là cảnh sát, nàng ở công ty nằm vùng, như vậy nàng chính là ở phía đối lập với hắn.

“Đầu tiên, nếu Ninh Thái đúng là cảnh sát, như vậy phải nghĩ xem công ty có bị cơ quan chính phủ chú ý đến không.”

Tô Bằng thâm nghĩ, nếu cơ quan quốc gia can dự vào chuyện này, vậy hắn cần phải cẩn thận hơn nhiều, mục đích của hắn là trộm một bộ máy chủ, nhưng nếu chính phủ chú ý tới chuyện công ty, như vậy theo như lời Triệu Thu, trò chơi này mà thật quý giá như vậy, chính phủ sẽ nghiêm khắc hạn chế người chơi, nói không chừng mình cũng bị bắt đi làm chuột trắng thử nghiệm.

Có điều suy nghĩ về khả năng chính phủ có thể tham gia vào vụ này vừa thoáng qua liền bị Tô Bằng phủ định.

Cũng không phải là Ninh Thái đơn độc dẫn thân vào chuyện này, nếu chính phủ thật sự có những tin tức này thì cũng sẽ có hàng nghìn thủ đoạn thâm nhập, cũng không phải như bây giờ, dù sao giá trị nghiên cứu khoa học của trò chơi này quá lớn.

“Như vậy nếu Ninh Thái đúng là cảnh sát, nàng có thể biết được một vài nghi vấn khác, nhưng còn chưa đến mức được công khai hoặc là chỉ những người cấp cao mới biết rõ, hơn nữa còn thiếu chứng cứ cần thiết.”

Trong lòng Tô Bằng đưa ra phán đoán đầu tiên.

“Vấn đề thứ hai, giữa Ninh Thái và Tôn Thế Giai có quan hệ gì?”

Tô Bằng nhớ lại biểu hiện của Tôn Thế Giai trong công ty, Tô Bằng từng một lần hoài nghi Tôn Thế Giai là người của cục công an hoặc là cảnh sát, bởi hắn đã từng nhắc tới việc xin súng lục vài lần, nhưng nhưng Ninh Thái đúng là cảnh sát thì phán đoán này lại tựa hồ sẽ bị phủ định.

Bởi nếu cùng là người bên phía cảnh sát nằm vùng thì không lý nào Tôn Thế Giai lại không biết Ninh Thái cũng là “Đồng chí”, dù sao công ty cũng nhiều người như vậy, nếu Tôn Thế Giai và Ninh Thái có mục đích giống

nhau, dù là giúp nhau che giấu thân phận hay là phối hợp cũng đều dễ dàng đạt được mục đích.

Đương nhiên cũng có thể là hệ thống hai người nằm vùng độc lập bên phía cảnh sát, nhưng dựa theo phong cách hành sự của bên phía cảnh sát, Tô Bằng phán đoán khả năng này hết sức nhỏ.

Trừ phi có khả năng, chính là Ninh Thái không được phía cảnh sát tín nhiệm thì mới thể được.

Nhưng trong lúc nói chuyện với nhau, Tôn Thế Giai cùng “Tiêu Tiêu” không hề đề cập tới Ninh Thái, hình như bọn họ cũng không biết thân phận của Ninh Thái.

“Suy đoán này cho ra ba kết luận. Thứ nhất, Tôn Thế Giai không phải là người của cục công an mà thuộc tổ chức khác. Hoặc là Ninh Thái có thể không phải là cảnh sát; hoặc là Ninh Thái và Tôn Thế Giai đều không biết sự tồn tại của đối phương.”

Tô Bằng nghĩ lại nghĩ, bằng chứng không có, suy đoán nữa có thể sẽ sai đường, hắn đành tạm dừng những phân tích theo hướng đó.

Sau đó, Tô Bằng tự hỏi một chút đối về sự tồn tại của Ninh Thái, về ảnh hưởng của những người khác ở công ty, cuối cùng đưa ra được kết luận, xem biểu hiện trước mắt của Ninh Thái, tuy rằng tựa hồ sẽ không tạo thành ảnh hưởng đặc biệt lớn với bất luận kẻ nào, nhưng một khi Ninh Thái hành động lại có thể nhắm vào một người bất kỳ.

“Ha ha... Không nghĩ tới cô vẫn vẫn còn che giấu thật sâu.”

Tô Bằng nghĩ về khi còn bé Ninh Thái, rồi bộ dạng cảnh sát bây giờ, khẽ bật cười.

...

Mặc kệ thân phận của Ninh Thái là gì, Tô Bằng cũng đã nắm giữ được một số tin tức và suy đoán, vì tương lai của chính mình, vạch ra kế hoạch, tránh để bị đánh không kịp trở tay.

“Đến đi, chúng ta cùng chơi một trận xem sao, đến tốt cùng ai là người chiến thắng cuối cùng.”

Tô Bằng thăm nghĩ đến trong một đến hai tuần sau, bản thân hẳn, Tôn Thế Giai, Lôi Minh, Triệu Thu, công ty, thậm chí cả Ninh Thái sẽ cùng nhau đánh một ván cờ...

Ngày hôm sau, Tô Bằng login bình thường, ở trong trò chơi bốn tuần một ngày, xử lý một số chuyện, cũng rút khỏi một số thiết lập, một mực bận đến hơn bốn giờ chiều.

Thấy sắc trời trong trò chơi cũng đã tới giờ tan việc, Tô Bằng liền chạy về đại doanh Thành Tây, mới vừa vào cửa đại doanh liền bị một tên lính canh gác gọi lại.

“Tô đầu, hôm nay có một người đưa phong thư này cho ngươi, bảo là muốn ngươi tự mình mở ra, trong thư còn có thứ gì đó.”

Quân sĩ Hắc Thủy quân kia lấy ra một phong thư lớn đưa cho Tô Bằng.

“Ồ?”

Tô Bằng cầm phong thư, là một phong thư giấy cứng lớn, sờ bên trong, hình như có một vật gì đó tựa như đồ trang sức.

Tô Bằng mở phong thư ra, một chiếc vòng tay liền rơi ra ngoài, sau khi Tô Bằng thấy vòng tay này, sắc mặt lập tức biến đổi.

“Đây là vòng tay của Lăng Tiêu Vũ!”

Hắn lập tức nhận ra nhận ra đây là vòng tay Lăng Tiêu Vũ thường xuyên mang theo trên tay.

Trong lòng Tô Bằng dâng lên dự cảm bất hảo. Hắn rút lá thư bên trong ra.

“Tô Bằng Quận Giang Ninh, ngươi hẳn có thể nhận ra vòng tay này là của ai, Lăng Tiêu Vũ Lăng Tiêu Vũ trong tay chúng ta, nếu muốn cứu cô ta, ngay giờ tỵ một khắc tối nay, đến gặp nhau tại ba mươi dặm ngoài rừng cây Thành Tây quận Giang Ninh, không nên vọng tưởng liên lạc với Mạc Thiên

Kính, trong phủ thành chủ có người của chúng ta. Nếu biết được người liên lạc phủ thành chủ hoặc người trong Hắc Thủy quân, cứ đợi nhận được từng phần thi thể của Lăng Tiêu Vũ đi.”

Đây chính là nội dung lá thư.

Chân mày Tô Bằng chau lại, nhìn nội dung lá thư này, toàn bộ chữ đều viết bằng máu tươi, vẫn còn mang theo mùi máu mớ hờ. Không xác định được là máu của người nào.

Tô Bằng cẩn thận quan sát, phát hiện chữ trên thư bị lệch sang phía bên phải một chút, căn cứ kinh nghiệm giám định bút tích của bản thân, những chữ này hẳn là viết bằng tay trái, kẻ này tương đối cẩn thận, ở trên phong thư không hề lưu lại điểm đáng ngờ gì.

Trầm mặc hồi lâu, Tô Bằng kêu tên lính canh gác kia, hỏi.

“Phong thư này là ai đưa tới có đặc điểm gì?”

“Một người bình thường đưa tới. Khẩu âm Giang Ninh, hẳn là người địa phương, hẳn cũng tự xưng là giúp người khác truyền tin... Diện mạo cũng vô cùng bình thường, ăn mặc cũng thế, ta không nhớ rõ bộ dạng hẳn ra sao.”

Tên lính kia gãi đầu nói.

“Vậy sao... Ta biết rồi.”

Tô Bằng gật đầu, cho hắn trở về.

“Lăng Tiêu Vũ bị bắt cóc? Hơn nữa nguyên nhân bị bắt cóc là bởi vì ta?”

Trong lòng Tô Bằng nhanh chóng phân tích.

“Lăng Tiêu Vũ là cháu Mạc Thiên Kinh, thành chủ quận Giang Ninh, đối phương biết rõ điểm này vẫn dám động thủ, nhất định là có chỗ dựa, hoặc là hoàn toàn không quan tâm, hay hoặc là kẻ có thù với thành chủ... Rốt cuộc là kẻ nào?”

Trong đầu Tô Bằng nhanh chóng nhớ lại người có hiềm nghi.

“Kẻ có khả năng nhất chính là dư nghiệt của Cổ Kiếm sơn trang... Dù sao ta với Lăng Tiêu Vũ cùng nhau ngăn chặn vụ án bán buôn nô lệ của Cổ Kiếm sơn trang kia mới tìm được manh mối điều tra Cổ Kiếm sơn trang, mà người biết chuyện này lại rất nhiều... Thật sự là đám dư nghiệt kia trả thù sao?”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

“Tóm lại hôm nay nên đi xem một chút...”

Mặc dù đây là một trò chơi nhưng, thế giới này cũng sinh động như người thật, tiểu cô nương Lăng Tiêu Vũ kia rất tốt, nếu quả thật nếu quả thật rơi vào trong tay trong tay dư nghiệt dư nghiệt Cổ Kiếm sơn trang, sự tình quả không ổn...

“Bây giờ nên xác định Lăng Tiêu Vũ có quả thật bị bắt cóc... Nhưng Nhưng bản thân lại không thể đi hỏi, nếu là thật như lời trong thư, trong thành chủ phủ có tai mắt của chúng thì thật không xong.”

Tô Bằng nghĩ.

Bỗng nhiên, vào lúc này, chuông điện thoại Tô Bằng vang lên bên tai.

Tiếng chuông điện thoại thế nhưng lại nhắc nhở Tô Bằng, hắn đột nhiên nghĩ đến.

“Đúng rồi! Lúc trước khi cùng Tần Tiểu Nguyệt tán gẫu biết được một đồng nghiệp trong tổ Âm Kiêu có chức vụ trong phủ thành chủ, có thể thông qua hắn hỏi một chút.”

Nghĩ đến đây, Tô Bằng liền không chậm trễ lập tức đăng xuất.

Vừa ra khỏi khoang trò chơi, Tô Bằng thấy Tần Tiểu Nguyệt cũng vừa tắt máy, Tô Bằng chống người đứng lên, kéo lại Tần Tiểu Nguyệt đang muốn đi ra ngoài.

“Làm gì vậy?”

Tiểu Nguyệt không hề phòng bị, bị hù giật ình, Tô Bằng cũng không cùng nàng giải thích cụ thể, nói.

“Tiểu Nguyệt, giúp ta một việc, ta có nhiệm vụ cần người trợ giúp...”

Tô Bằng cùng Tiểu Nguyệt trao đổi, nói bản thân đang làm nhiệm vụ, cần phải biết tung tích Lăng Tiêu Vũ ngay, Tần Tiểu Nguyệt nghe xong gật đầu nói.

“Không thành vấn đề, có điều đồng nghiệp kia cũng tan việc rồi... Người rất gấp sao?”

“Rất gấp.”

Tô Bằng gật đầu nhấn mạnh, Tần Tiểu Nguyệt nói.

“Được rồi... Thấy người van xin như vậy, ta đi hỏi hẩn giúp người một chút.”

“Cám ơn nhiều.”

Tô Bằng gật đầu, nhìn Tần Tiểu Nguyệt hăng hái đi tìm đồng nghiệp ấy.

...

Nửa giờ sau, Tô Bằng rút cuộc xác nhận được, hôm nay Lăng Tiêu Vũ sau khi ra ngoài từ buổi sáng quả thật chưa trở về.

Sau khi biết được tin này, Tô Bằng vô thức siết chặt nắm tay...

Chương 140: Thật không ngờ được

Bất tri bất giác, đã đến hơn mười giờ đêm, bóng dáng Tô Bằng, lập lòe không ngừng trong rừng, tốc độ của hẩn cực kỳ nhanh chóng, sau lưng gần như đều là tàn ảnh.

Khoảng thời gian ngắn trước đó, Tô Bằng từ chỗ đồng nghiệp và Tần Tiểu Nguyệt, xác nhận tin tức, biết được Lăng Tiêu Vũ mãi cho đến trước bảy giờ đêm, vẫn chưa trở về phủ thành chủ.

Đồng thời Tần Tiểu Nguyệt cũng giúp Tô Bằng tìm được tin tức bản đồ lân cận Giang Ninh, Tô Bằng cũng từ trên bản đồ tìm được nơi mà bọn cướp yêu cầu mình đến.

Tần Tiểu Nguyệt thấp thoáng cảm giác được điều gì đó, sau khi cho Tô Bằng những tin tức này, sắc mặt nghiêm túc hiếm thấy nói với Tô Bằng.

“Tô Bằng, mặc dù không biết những tin tức này người lấy đi làm gì, nhưng ta có một lời khuyên ta phải nhắc nhở người, tốt nhất không nên nảy sinh tình cảm với nhân vật trong trò chơi... Ta biết trò chơi này mô phỏng như thật, nhưng dù sao cũng không phải thật sự, hi vọng người có thể xử lý tốt.”

Tô Bằng nghe thế, trong lòng khẽ run lên, bản thân dường như quả thật trút rất nhiều cảm tình vào trong trò chơi này, bất luận là tấm lòng chân thành ẩn giấu trong vẻ cuồng ngạo của Âu Dương Khánh, hay là Phó Tử Dịch giống như một đại ca tốt tận tâm dạy bảo mình, hay là sư phụ, sư thúc, sư huynh, sư tỷ trong Tử Hà môn, đều làm cho mình không biết từ bao giờ trút tâm tư tình cảm vào trong đó.

Loại chuyện này, trong “công việc” trước kia của mình, rất ít khi xuất hiện.

“Có lẽ, bởi vì vô thức cho rằng đây là trò chơi, không cần nghiêm túc, không giống như những “công việc” khác cố ý gò bó tình cảm của mình, cho nên ngược lại nảy sinh cảm tình chân thật sao?”

Trong lòng Tô Bằng, tự khuyên nhủ bản thân như vậy.

Có điều, Tô Bằng không quá muốn thừa nhận là đúng. Bản thân quả thật trên mức độ nhất định, đã bị trò chơi này ảnh hưởng.

Chẳng hạn như, từ góc độ của một người chơi đơn thuần mà nói, bản thân cũng không cần mạo hiểm, đi giải cứu một cô gái giống như là NPC cơ chứ, hơn nữa, bản thân cũng không phải không biết, trò chơi này, một khi không cẩn thận, sẽ thật sự mất mạng!

Người chơi nào sẽ mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng trong hiện thực, chỉ là vì một NPC đây?

Thế nhưng, giờ phút này Tô Bằng lại biết rằng, không thể nào xem Lăng Tiêu Vũ như là NPC, một cụm số liệu, Lăng Tiêu Vũ giống như là tiểu muội nhà bên, đối với mình có bao nhiêu thiện cảm và quyến luyến, còn Tô Bằng đối với nàng cũng không phải đều là thiện cảm.

Tô Bằng thật sự không thể ngồi nhìn, tiểu muội nhà bên bị phan thanh thành từng mảnh như vậy được, hơn nữa, chuyện này có thể bởi vì mình mà nảy sinh ra, mục tiêu của kẻ bắt cóc, rất có thể là mình.

Nghĩ tới những điều này, Tô Bằng dần biết rõ có thể là cái bẫy, nhưng vẫn không quay đầu bước tiếp.

Nhưng mà, Tô Bằng cũng không phải ngu ngốc lấy trứng chọi đá, hắn cũng có bản lĩnh của riêng mình.

Bán Thức Kiểm Pháp, tâm pháp Dung Nham Kính Hồ, còn có khinh công Thần Hành Bách Biến... Ba môn võ công siêu phẩm này, khiến cho Tô Bằng yên tâm không ít.

Hơn nữa, trong túi Càn Khôn của Tô Bằng, còn có hai thanh bảo kiếm... còn có Ngưu Mao Kim Châu quan trọng nhất!

Tô Bằng đã âm thầm hạ quyết tâm, hôm nay tình huống xấu nhất, chính là liều mạng tiêu hao toàn bộ Ngưu Mao Kim Châu, cũng phải cứu cho bằng được Lăng Tiêu Vũ.

Dựa theo suy đoán của Tô Bằng, kẻ bắt cóc Lăng Tiêu Vũ, có lẽ không nhiều lắm... Mặc dù trên thư kẻ kia không ngừng tự xưng chúng ta, nhưng theo Tô Bằng thấy, lại giống như đang nói dối.

“Chỉ cần trong khoảng ba người... Ta có thể nắm chắc phần thắng.”

Tô Bằng trầm ngâm trong lòng, tiếp tục gia tăng tốc độ của mình.

...

Khi Tô Bằng chạy tới địa điểm theo như trong bức thư, đại khái đã khoảng mười một giờ, chính là giờ Tý trong bức thư.

Lúc này, ánh trăng bầu trời, chỉ còn lại nửa vầng trăng, ánh sáng vàng nhạt rọi xuống bên dưới, lại có phần tiêu điều thê lương, cánh rừng mà đám người bắt cóc kia cùng hện gặp mặt với Tô Bằng, lộ ra màu sắc tái nhợt giống như thi thể chết đuối.

Tô Bằng chậm rãi thả chậm tốc độ, hẩn hành tẩu trong rừng, quan sát bốn phía, quan sát tình huống bốn phương tám hướng.

“Người đến rồi.”

Đột nhiên, từng đợt âm thanh, vọng lại cách đó không xa ở sau lưng Tô Bằng.

Tô Bằng lập tức quay đầu, nhưng nhìn thấy dưới ánh trăng ảm đạm, trong rừng, một người áo đen, đang đứng ở đó.

Dáng người hẩn trung bình, trên mặt, mang một chiếc mặt nạ quỷ quái hung dữ dính máu, trong khu rừng ánh trăng nhợt nhạt, người không chú ý đến hẩn bất chợt trông thấy, nhát gan có lẽ có thể trực tiếp bị hù chết.

Thanh âm của hẩn cố ý trải qua thay đổi, khiến người khác không nghe ra âm thanh gốc của hẩn, nhưng Tô Bằng cũng có thể cảm giác được, tuổi tác đối phương không nhỏ.

“Không cần giả thần giả quỷ.... Các hạ chính là người bắt cóc, ta đúng hện tới rồi, Lăng Tiêu Vũ ở đâu?”

Tô Bằng nhìn người kia trong rừng, hỏi hẩn.

Người đeo mặt nạ quỷ quái kia, không nói gì, cánh tay giật một phát, lúc này Tô Bằng mới phát hiện, trên tay kẻ kia đang túm một sợi dây thừng bôi màu đen, chỉ thấy dây thừng dường như buộc một nút thắt, Tô Bằng nhìn thấy, trên gốc cây đại thụ gần đó, thân thể của Lăng Tiêu Vũ bị trói, treo bên dưới.

“Tiêu Vũ! Người sao rồi?”

Tô Bằng nhìn thấy, quát lớn hô, người mặt quỷ kia lắc đầu, nói.

“Không cần gọi, nàng ta bị điểm huyết đạo, trong vài canh giờ sẽ không tỉnh lại đâu.”

Tô Bằng nhìn thấy Lăng Tiêu Vũ còn sống, chuyện xấu nhất đã không xảy ra, rốt cuộc yên lòng, trở lại bình tĩnh, nhìn người mặt quỷ kia, nói.

“Các hạ rốt cuộc có ý đồ gì?”

“Yêu cầu của ta rất bình thường, chỉ cần bây giờ ngươi ném bội kiếm của ngươi, sau đó đi đến trước mặt ta hai trượng là được rồi.”

Người mặt quỷ nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, đầu tiên là im lặng.

Chuyện đôi phương yêu cầu mình vứt lại vũ khí, nằm trong dự tính của Tô Bằng, hẳn đã sớm nghĩ đến khả năng này, có điều đây cũng không phải chuyện lớn, thậm chí còn là ưu thế của mình.

Mặc cho người khác kinh nghiệm giang hồ phong phú hơn nữa, cũng sẽ không ngờ rằng, trên người mình, thậm chí tồn tại một túi Càn Khôn, bên trong còn có hai thanh bảo kiếm, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy ra sử dụng.

Đội một lát mình ném kiếm đi, khiến cho người mặt quỷ này lo là cảnh giác, cho dù có để lộ trên người mình có dị bảo, cũng phải dùng ra tay bất ngờ, trong chớp mắt dùng kiếm thế mạnh nhất tấn công người mặt quỷ này, sau đó cứu Lăng Tiêu Vũ.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng chậm rãi tháo kiếm trên người mình xuống, sau đó đưa tay, tùy ý thả Vô Phong kiếm rơi xuống đất, sau đó đi đến trước mặt người mặt quỷ.

Tô Bằng chậm rãi đi đến khoảng chừng sáu mét trước người mặt quỷ, dừng lại, nhìn người mặt quỷ kia, nói.

“Thế nào, ngươi hài lòng rồi chứ?”

“Rất tốt... Có điều ta không ngờ, ngươi thật sự nghe lời như vậy, không ngờ quả thật vứt bảo kiếm lại.”

Người mặt quỷ nói, hắn chậm rãi thả tay ra, thân thể của Lăng Tiêu Vũ chậm rãi rơi xuống, cuối cùng đọng đưa cách mặt đất hai ba thước, mới dừng lại.

Tô Bằng im lặng hồi lâu, nhìn người mặt quỷ, đột nhiên, hắn cũng mở miệng, nói.

“Ta cũng không ngờ rằng, đường đường trưởng lão phái Hằng Sơn, cũng làm chuyện bắt cóc nữ tử như vậy.”

Người mặt quỷ nghe thế, lập tức trầm mặc, sau đó, hắn dùng tay chậm rãi tháo mặt nạ quỷ trên mặt mình xuống, bên dưới mặt nạ, chính là Ngô trưởng lão phái Hằng Sơn mà Tô Bằng đã từng gặp trong đại tế của phụ thân thành chủ!

Chương 141: Tiên thoái lưỡng nan

Nhìn Ngô trưởng lão lộ ra gương mặt thật trước mắt mình, Tô Bằng khẽ lắc đầu, nói.

“Ta từng nghĩ, rốt cuộc là ai bắt cóc Lăng Tiêu Vũ, trong suy đoán, ta từng nghĩ là dư nghiệt của Cổ Kiếm sơn trang, từng nghĩ tới kẻ thù của thân bộ Lăng Truy, còn từng nghĩ một vài khả năng khác... Chỉ là thật sự không ngờ, không ngờ lại là ngươi.”

Thật ra, Tô Bằng cũng nghĩ tới là người phái Hằng Sơn làm, chỉ có điều, bởi vì khả năng quá thấp, bị tạm thời loại bỏ.

Dừng lại chốc lát, Tô Bằng tiếp tục nói.

“Ta không ngờ, phái Hằng Sơn các ngươi, có lý do gì để ra tay với Lăng Tiêu Vũ... Chỉ là bởi vì ta sao? Chuyện của ta và phái Hằng Sơn các ngươi, gần như đã giải quyết xong rồi, trong đó không liên quan gì với Lăng Tiêu Vũ, hơn nữa, phụ thân của nàng là thân bộ Lăng Truy, nếu như nàng xảy ra vấn đề gì, với bản lĩnh của Lăng Truy, rất có thể phát hiện khác thường, đến lúc đó, phái Hằng Sơn các ngươi gánh chịu, e rằng không chỉ là tổn thất danh dự.”

“Tổn thất của canh bạc này... Vồn vẹn, là bởi vì cái gọi là danh dự của phái Hằng Sơn các ngươi sao? Ta thật sự có chút nghĩ không hiểu.”

Tô Bằng nhìn Ngô trưởng lão, hỏi hần.

Ngô trưởng lão nghe thế, im lặng một hồi, lắc đầu, nói.

“Ngươi không hiểu trách nhiệm ta gánh trên vai, phái Hằng Sơn lập phái hơn sáu trăm năm, xưa nay vẫn luôn là chính phái trong võ lâm, trong đó gian nan xây dựng danh dự, ngươi không thể tưởng tượng được, danh dự một đại phái, là tích lũy từng chuyện từng chuyện một, tích lũy đến ngày hôm nay, đã không phải là một hai chuyện ầm ỹ trong giang hồ có thể thay đổi được.”

“Chuyện ngươi chỉ chứng Hoắc Tư Kiệt, nói ra, mặc dù là thật, đối với phái Hằng Sơn mà nói, chỉ cần dựa theo môn quy xử trí hần, cũng chỉ là một chuyện bình thường, đối với danh dự phái Hằng Sơn ta, không tạo nên bao nhiêu ảnh hưởng.”

“Vậy ta không hiểu được, ngươi cam lòng chịu mạo hiểm lớn như vậy, bắt cóc Lăng Tiêu Vũ, rốt cuộc động cơ là gì?”

“Haizzz....”

Ngô trưởng lão thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn ánh trăng treo lơ lửng trên cánh rừng, nói.

“Chỉ là đệ tử bình thường, lần này ta trở về môn phái dựa theo môn quy xử trí hần là xong... Chỉ là, trách chỉ trách đệ tử này, lại là Hoắc Tư Kiệt.”

“Cả đời Ngô Hạo ta, trung thành với phái Hằng Sơn, không có con trai nối dõi, cũng không có tích lũy tài sản gì hoặc là địa vị chí cao. Nhưng cả đời ta, lại tự hỏi không thua bất kỳ người nào, bởi vì ta có một bằng hữu tâm giao duy nhất, cũng là ân nhân từng cứu mạng ta, cả đời Ngô Hạo ta, có một tri kỷ này thôi cũng đã đủ rồi.”

“Bằng hữu tâm giao kia của ta, mặc dù cũng không có con trai nối dõi, nhưng lại có hai đồ đệ xem như con trai, một trong số đó, chính là Hoắc Tư

Kiệt.”

Tô Bằng nghe đến đó, cơ bản hiểu được phần nào. Thăm nghĩ.

“Thì ra là thế, huynh đệ Hoắc Tư Hiền Hoắc Tư Kiệt hóa ra là đồ đệ của lão chí cốt của Ngô trưởng lão...”

Lúc này, chợt thấy Ngô Hạo thu hồi ánh mắt nhìn bầu trời cao thăm thẳm, nhìn về phía Tô Bằng, nói.

“Lão chí cốt của ta, tài trí võ công phẩm chất hơn ta gấp mười gấp trăm lần, trong môn phái danh vọng cũng rất cao, bây giờ sau khi chương môn thoái vị, chí ít có bảy phần có thể để hãn kè nhiệm chức vị chương môn, ta vốn muốn âm thầm giúp đỡ hãn ngòi lên bảo tọa này, nhưng không ngờ, Hoắc Tư Kiệt ở hồ Phàn Dương làm ra chuyện đó, nếu chuyện đó là thật, phải bắt Hoắc Tư Kiệt về môn phái xử tử, nếu như vậy, chẳng những khiến hãn đau lòng, còn ảnh hưởng tương lai hãn trở thành chương môn phái Hằng Sơn, đây là điều ta không muốn nhìn thấy.”

“Vì vậy, ta tự đứng ra, xuống núi xử lý chuyện Hoắc Tư Kiệt, đã quyết tâm, thay Kiệt nhi rửa sạch tội danh, có điều, thật không ngờ, không ngờ lại gặp phải ngươi... Còn ngươi, lại nắm bắt nhiều chuyện không nên biết như vậy, cho nên...”

“Cho nên, ngươi dự định tiêu diệt ta, bảo vệ cho danh dự của Hoắc Tư Kiệt kia, và bằng hữu của ngươi?”

Tô Bằng nghe đến đó, cũng đã hiểu được, hỏi lại Ngô trưởng lão.

“Đúng vậy, đúng là như thế, về phần Lăng Tiêu Vũ, ta cũng là bất đắc dĩ thôi, trong lúc cấp bách, ta không có tin tức gì, chỉ biết nữ tử này qua lại thân thiết với ngươi, bèn lợi dụng năng, dẫn dụ ngươi ra đây, kết quả, đúng là ngươi đã tới.”

Ngô trưởng lão gật đầu nói.

“Ngươi nói nhiều với ta như vậy, chẳng lẽ đã xác định, có thể giết chết ta ở đây sao?”

Tô Bằng nhìn Ngô trưởng lão, hỏi hần.

“Tất nhiên ta dùng diện mạo thật của mình gặp ngươi, thì đã không sợ ngươi chạy thoát.”

Ngô trưởng lão gật đầu nói, sau đó nói.

“Hôm qua ở trong tiệc, ta đã quan sát thân pháp võ công của ngươi, có lẽ rất cao minh, đáng tiếc vẫn thiếu một chút trình độ, Ngô mỗ ta bất chấp mặt mũi, bày ra ván cờ này, tự thấy bản thân công lực năm sáu chục năm, vẫn có thể giải quyết gọn nhẹ được ngươi, há lại để ngươi hôm nay chạy mất lần nữa?”

Dứt lời, Ngô trưởng lão vung tay lên, ném mặt quỷ cầm trong tay ra phía sau, từ bên người rút ra một thanh trường kiếm, nói.

“Tô Bằng, mặc dù võ công tính cách của ngươi cũng không tệ, đợi một thời gian, chưa hẳn không thể dương danh trong võ lâm, chỉ là đáng tiếc, vận khí ngươi không tốt, làm trở ngại kế lớn của bằng hữu ta, hôm nay, ta cũng không thể không diệt trừ ngươi... Có điều yên tâm, ta sẽ xử lý ôn hòa thi thể của ngươi, chôn cất ngươi tử tế.”

“Chi bằng để ta giết ngươi rồi, sau đó chôn cất ngươi tử tế thế nào hả?”

Tô Bằng nói, tay chậm rãi sờ túi Càn Khôn bên hông.

Ngô trưởng lão lại không nói chuyện, đột nhiên, tay hần vung lên, vỏ kiếm trong tay, đột nhiên giống như là ám khí bay thẳng ra, đánh thẳng về hướng Tô Bằng.

Tô Bằng trong nháy mắt có phản ứng, hần thi triển khinh công nhảy lên, phi thân vọt người sang bên.

“Ngươi trúng kế rồi!”

Ngô trưởng lão thấy Tô Bằng nhảy lên, trong miệng hô lên, sau đó đột nhiên kéo thứ gì đó bên cạnh mình

“Bùm!”

Tô Bằng chỉ nghe trong không gian bốn phía, giống như có thứ gì đó bắn ra, dưới chân lại cảm giác không đứng, lập tức nhảy lên lần nữa.

Chỉ thấy, không trung trên trời dưới đất, còn có hai bên trái phải, đồng thời vọt ra bốn bóng đen lớn, đón đầu xông tới Tô Bằng.

Hóa ra Ngô trưởng lão này, không ngờ đã sắp xếp cạm bẫy đâu vào đấy, đồng thời sơn màu đen lên trên mặt vải, sau đó dùng dây thừng màu đen khởi động.

Dây thừng kia, ở sau lưng Ngô trưởng lão, vừa rồi hắn ném ra vỏ kiếm chỉ là hư chiêu, sát chiêu chính thức chính là bốn mặt lớn này!

Tô Bằng vừa thấy, lập tức trong lòng thầm kêu không hay. Nếu như bị bốn tấm vải lớn này trói lại, hôm nay bản thân sẽ toi đời ở đây mất. Lúc này cũng không kịp rút bảo kiếm từ trong túi Càn Khôn ra, vội vàng thay đổi nội lực trong cơ thể, thân thể hoành ngang chui qua khe hở của bốn tấm vải lớn.

“Xoẹt!”

Ngay khi Tô Bằng mạo hiểm từ trong vòng vây khó khăn lắm mới thoát ra được, thân thể của Ngô trưởng lão cũng vọt lên, chỉ thấy trường kiếm trong tay hắn bắn ngược vào ánh trắng nhàn nhạt trên không trung, ngay khi Tô Bằng vừa nhảy ra bên hông liền trúng một kiếm!

Tô Bằng vừa mới thoát ra khỏi vòng vây, đúng lúc thân pháp trên không trung cực kỳ hạn chế, không có chỗ mượn lực. Ngô trưởng lão cũng vừa vặn chém một kiếm tới, Tô Bằng thuận thế cuộn người trong không trung, giảm bớt mức độ lớn nhất lực đạo một kiếm này của Ngô trưởng lão, đồng thời trên thân sử dụng nội lực quán chú, chân đá một cước lên người Ngô trưởng lão ở trên không trung.

Thân thể Ngô trưởng lão trên không trung thoáng thay đổi quỹ đạo, một kiếm này, rốt cuộc vẫn chém lên bên hông Tô Bằng!

Nhưng mà bởi vì một cước kia của Tô Bằng, tư thế của Ngô trưởng lão cũng có chút thay đổi, không chém thực, mà Tô Bằng, nương nhờ một cước

và một kiếm này, lại tung lực lần nữa, lắc mình một cái, bay vọt ra ngoài.

Còn Ngô trưởng lão, rơi xuống mặt đất, cũng không truy kích.

Tô Bằng lúc này đáp xuống đất, lùi về phía sau hai bước. Cảm giác bên hông có chút lạnh người, còn có chút đau nhức.

Cúi đầu quét mắt nhìn, Tô Bằng phát hiện bên hông mình, đã chảy không ít máu tươi, chỉ là dường như thương thế cũng không nặng lắm, chỉ là vết thương ngoài da.

“Thật không ngờ, quân sĩ nho nhỏ như ngươi, lại có thứ bảo bối giống như nhuyễn giáp hộ thân.”

Một kiếm vừa rời của Ngô trưởng lão vẫn chưa dùng hết lực, cũng không đuổi theo, cầm kiếm đứng yên, nhìn Tô Bằng nói.

Hôm nay Tô Bằng mặc thanh sam trong Tử Hà môn, bình thường còn chưa cảm thấy gì, hôm nay, không ngờ lại cứu Tô Bằng một mạng!

Vừa rời một kiếm của Ngô trưởng lão, nếu như Tô Bằng mặc quần áo bình thường, e rằng nửa bên thân đã bị rách toạt, nội tạng sớm vọt ra ngoài, nhưng lúc này, cơ bụng bên trái Tô Bằng chẳng qua là bị rách một lỗ hồng sâu hai phân mà thôi, cũng không nguy hại đến nội tạng, thanh sam này, chính là đệ nhất công thần.

Tô Bằng dùng tay ôm phần hông của mình, trong lòng lại có đôi chút rét lạnh.

Không phải là vì trúng một kiếm vừa rời kia, nếu chỉ trúng một kiếm, chỉ cần không chết, Tô Bằng vẫn có hi vọng gỡ vốn.

Chuyện khiến Tô Bằng rét lạnh, chính là túi Càn Khôn của là của hắn, để ở bên hông trái, vừa rời một kiếm của Ngô trưởng lão, chẳng những chém rách thanh sam của hắn, còn chém rơi túi Càn Khôn.

Túi Càn Khôn làm bằng thi thể của Lâu Sát, bản thân đặc biệt cứng kiên cố, bảo binh bảo kiếm cũng chém không rách, cũng không lo lắng Ngô trưởng lão hủy nó, nhưng mà đây lưng thắt túi Càn Khôn, lại là tơ lụa bình thường,

vừa rồi một kiếm của Ngô trưởng lão, đúng lúc chém rơi dây buộc túi, túi Càn Khôn lúc này đã rơi xuống bên trong bốn tấm vải lớn kia.

Tô Bằng lúc này, chỉ cảm thấy thân thể có chút rét run, một mặt bởi vì mất máu, một mặt khác, pháp bảo có thể khiến mình chuyển bại thành thắng, toàn bộ nằm trong túi Càn Khôn.

Hai thanh bảo kiếm, còn có Ngưu Mao Kim Châm... đều ở bên trong.

Ánh mắt Tô Bằng, không ngừng quét mắt nhìn chỗ đó, Ngô trưởng lão, lúc này cũng đang đứng ngay tại chỗ.

Chỉ thấy, Ngô trưởng lão đột nhiên buông kiếm, sau đó nhảy lên, hất túi Càn Khôn của Tô Bằng lên trên tay nói.

“Một kiếm này, không chém người thành hai mảnh, xem như người may mắn, thứ này của người... Ta giữ thay người trước, chờ người sau nhất thời nửa khắc chết rồi, ta sẽ hợp táng người với nó.”

Tô Bằng chòng chọc nhìn, trong lòng không khỏi đè nặng, mình vừa rồi vẫn đang tính toán làm sao dẫn dụ Ngô trưởng lão bỏ đi, đoạt lại túi Càn Khôn, nhưng mà Ngô trưởng lão này, ma xui quỷ khiến thế nào, lại cầm mất túi Càn Khôn của mình.

Còn như hợp táng hay gì đó, chỉ là thủ đoạn công tâm của Ngô trưởng lão mà thôi.

Tô Bằng một tay ôm chặt vết thương, trong lòng lại hiểu rõ ý định của Ngô trưởng lão.

Xem ra, Ngô trưởng lão này, đối với võ công của mình, cũng không nắm chắc, giờ phút này, thấy mình bị thương, hẳn cũng không mạo hiểm, cứ để cho mình tiếp tục mất máu quá nhiều, ý định tiêu hao thể lực, đợi đến khi mình suy yếu, là lúc tốt nhất để giết chết mình.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng mở miệng, nói.

“Trong tay ta không có binh khí, hơn nữa còn bị thương, chẳng lẽ người còn sợ ta sao?”

“Ta đương nhiên phải cẩn thận một chút, những chuyện làm hôm nay, truyền ra ngoài, hậu quả khó lường, các hạ không cần cầu may mắn, người hôm nay chắc chắn chôn thây nơi này, cũng đừng hòng nghĩ cách chạy trốn.... Những năm gần đây ta đuổi bắt phản đồ phái Hằng Sơn, không nói võ công, khinh công ngược lại tuyệt đối tự tin, cho dù người có khinh công siêu quần, ta tự tin, trong vòng mười hơi thở cũng đuổi kịp người.”

“Huống hồ, ta còn có một con tin...”

Trên mặt Ngô trưởng lão lộ ra nụ cười lạnh lùng, nói.

“Nếu người không trốn, sau khi người chết, ta sẽ đem Lăng Tiêu Vũ thả về quận Giang Ninh, nàng không biết ai bắt nàng, thả cũng vậy... Nhưng nếu người trốn, sau khi ta giết người, chẳng những người phải chết, Lăng Tiêu Vũ này, cũng sẽ bị ta phanh thây...”

“Là tự mình chết, hay là để người kéo theo tiêu cô nương này chết chung, đều do tự người mình lựa chọn, ta nghĩ, trong lòng người ắt đã có nhận định.”

Ngô trưởng lão lộ ra vẻ mặt đặc ý, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng yên lặng nhìn Ngô trưởng lão, cách làm của hắn có thể nói hèn hạ, nhưng Tô Bằng thực sự không định nói gì cả... Có đôi khi, nói đối thủ mình ti tiện, ngược lại là một loại khích lệ đối với hắn.

Lúc này, Tô Bằng phát hiện, bản thân lâm vào một một hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Trốn? Lời của Ngô trưởng lão, chưa hẳn là giả, khinh công đối phương chưa chắc không bằng mình, còn mình thương tích trong người, chưa chắc có thể chạy thoát khỏi hắn.

Hơn nữa, như vậy, nếu như bị bắt lại, còn có thể liên lụy đến Lăng Tiêu Vũ.

Không trốn? Vậy không được, mảnh khóc lật bài của mình, bảo kiếm và Ngưu Mao Kim Châm, đều nằm hết trong túi Càn Khôn, thế nhưng nó lại đang nằm trong tay Ngô trưởng lão.

Trốn và không trốn, dường như đều tránh không được cái chết... Bất kể lời Ngô trưởng lão nói có thật hay không, ít nhất, lúc chạy trốn, Lăng Tiêu Vũ, cũng trở thành áp lực trong lòng mình.

Thật sự là ở thế khó xử, dường như, lựa chọn thế nào cũng đều là đường chết...

Chẳng lẽ chỉ có thể chết ở đây?

Hay là...

Có con đường thứ ba?

Đầu óc Tô Bằng nhanh chóng xoay chuyển, đột nhiên, một ý niệm chợt lóe lên trong đầu Tô Bằng...

Chương 142: Nhất Dao Phong Vân

“Có lẽ bây giờ... cũng không phải là đường cùng!”

Một suy nghĩ chợt lóe lên trong ý thức của Tô Bằng.

“Sao nào? Chẳng lẽ ngươi còn cất giấu thủ đoạn nào sao? Hay là, ngươi có thể cho ta mở mang tầm mắt, kiếm thủ tay không có kiếm, làm sao có thể thắng được ta.”

Ngô trưởng lão cầm trường kiếm trong tay, nói, theo lời hắn nói, hắn bắt đầu chậm rãi chuyển động.

Còn Tô Bằng, dưới chân cũng bắt đầu di chuyển.

“Dựa vào trạng thái bây giờ của ta, lại không có bảo kiếm, căn bản đánh không lại hắn... Có lẽ chạy trốn cũng là một cách, nhưng như vậy, lại không đạt được mục đích của ta, cũng có thể bị hắn đuổi kịp, từ phía sau dễ dàng giết chết.”

Trong lòng Tô Bằng, nhanh chóng tính toán.

“Vị trí của Vô Phong kiếm, đúng lúc bị hấn chắn ở phía sau, ta không cách nào trở lại phía sau đoạt lấy Vô Phong kiếm, Nguru Mao Kim Châm, còn có hai thanh bảo kiếm, ta cũng không thể nào đoạt được, hiện tại xem ra, ở trước mắt ta, có lẽ tuyệt đối là một ván cờ chết...”

“Trò chơi này, nếu như chết trong trò chơi, vậy trong hiện thực cũng sẽ chết, hôm nay nếu ta bị Ngô lão tặc phái Hằng Sơn giết chết, trong hiện thực, không bao lâu nữa, ta cũng sẽ chết...”

“Cho nên tuyệt đối không thể chết được!”

Trong lòng Tô Bằng, ý niệm muốn sống càng gia tăng mãnh liệt.

Dưới chân hấn bắt đầu di chuyển, dường như đang muốn... chạy trốn sao?

“Ta nói rồi, không nên vọng tưởng sử dụng khinh công bỏ chạy, tốc độ của ngươi, tuyệt đối sẽ không nhanh hơn ta.”

Thấy Tô Bằng di chuyển, Ngô trưởng lão đột nhiên mở miệng nói, nhưng dưới chân hấn vẫn không ngừng lại, chậm rãi di chuyển đến.

Tô Bằng nhìn Ngô trưởng lão, ý niệm trong lòng, lại càng lúc càng rõ ràng!

“Không! Ta sẽ không chết ở chỗ này! Bởi vì... ta còn át chủ bài!”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng.

Tô Bằng đột nhiên dừng bước, tay sờ vào trong ống tay áo, một phi đao, đột nhiên nhoáng hiện lên trước mắt Tô Bằng.

Nhìn thấy động tác của Tô Bằng, Ngô trưởng lão cũng đột nhiên dừng bước, nhìn về phía Tô Bằng.

“Võ công người này khác thường, nói không chừng có thủ đoạn đặc biệt nào đó, vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn, nếu phải ra tay, cần phải một đòn giết chết hấn!”

Ngô trưởng lão trong lòng suy nghĩ như thế, hấn dừng bước, nhìn phi đao trong tay Tô Bằng, nói.

“Thế nào, người chẳng những kiếm thuật cao siêu, phương diện ám khí, còn có công phu lợi hại sao?”

“Công phu ám khí của ta như thế nào, người có thể ném thử xem sao.”

Tô Bằng mặt không biểu tình, nói với Ngô trưởng lão.

“Phô trương thanh thế!”

Ngô trưởng lão hừ lạnh một tiếng, trong miệng nói, bước chân vẫn đông cứng tại chỗ không nhúc nhích.

Tô Bằng tay cầm phi đao, nhìn Ngô trưởng lão.

Át chủ bài của hần, là phi đao này sao?

Không!

Người khác không biết, bản thân Tô Bằng hiểu rất rõ, phi đao của mình chỉ tu luyện đến LV. 10 nên tầng thuật phi đao, nhiều nhất lai thêm tầng thứ năm thủ pháp Mạn Thiên Hoa Vũ, có thể liên tiếp phóng ra ba phi đao.

Cái này đối phó với tiêu lâu la tầm thường có thể còn được, nhưng đối phó với Ngô trưởng lão, liệu có được sao?

Đương nhiên không được.

Võ công của Ngô trưởng lão, đại khái nằm vào giữa màu bạc năm sao và màu bạc bảy sao, cũng chính là đẳng cấp mạnh yếu chênh lệch không lớn lắm với cương thi lông xanh gặp phải ở đầm lầy Thiên Nhân, Cổ Kiếm lại thêm tà linh gặp phải ở Cổ Kiếm sơn trang khai, nếu không, hần cũng không làm được trưởng lão một đại phái, Tô Bằng suy đoán như vậy.

Cho dù là cương thi lông xanh, hay là Cổ Kiếm, thực lực chân thật đều vượt qua Tô Bằng không ít, chỉ là kiếm pháp của Tô Bằng, còn có vật phẩm có chỗ đặc biệt, mới liên tục giết được hai BOSS này.

Nhưng mà, Tô Bằng lúc này căn bản không có bảo kiếm, đạo cụ vật phẩm lại nằm trong túi Càn Khôn, bị Ngô trưởng lão đoạt đi, căn bản không thể

dựa vào bất cứ thứ gì.

Chỉ là Ngô trưởng lão, trời sinh tính tình hết sức cẩn thận, không chịu mạo hiểm, chỉ một khi nắm chắc phần thắng, mới sẽ ra tay, cho nên để Tô Bằng tranh thủ thêm được một chút thời gian mà thôi.

Nếu đã như thế, nên tảng thuật phi đao LV. 10, căn bản không làm hấn bị thương được, tranh thủ thêm thời gian một chiêu mà thôi.

Như vậy, Tô Bằng làm thế, là phô trương thanh thế sao?

Dường như không phải!

Chỗ dựa của Tô Bằng, là thứ nằm bên trong lòng ngực hấn.

Ngô trưởng lão thấy Tô Bằng lấy ra phi đao không nhúc nhích, dựa vào trực giác cảm nhận, Ngô trưởng lão cảm giác áp lực Tô Bằng mang đến cho mình không lớn, phi đao kia, có lẽ là phô trương thanh thế.

Nghĩ tới đây, bước chân của Ngô trưởng lão, lại bắt đầu chậm rãi di chuyển về phía Tô Bằng.

Nhưng vào lúc này, hấn lại phát hiện, Tô Bằng lại làm một động tác.

Chỉ thấy, Tô Bằng đưa tay luôn vào trong ngực, sau đó, lấy ra...

Hấn lấy ra một tờ giấy vàng!

Đó là một lá bùa.

“Ồ? Ngươi định mời âm binh quỷ quái sao?”

Nhìn thấy lá bùa kia, Ngô trưởng lão không khỏi cười nhạt một tiếng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng không nói gì, tay trái chậm rãi chà lên trên mũi đao của phi đao, cắt đứt ngón tay, dùng máu cầu hấn, một phần nhỏ lên trên lá bùa...

“Hô!”

Đột nhiên không hề có điềm báo, lá bùa trong tay Tô Bằng kia đột nhiên bốc cháy.

Nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị này, bước chân Ngô trưởng lão lại hơi khựng lại, lá bùa kia bốc cháy ở ngay trong tay Tô Bằng, nhưng không hề khiến Tô Bằng bị phỏng.

Trong lúc đột ngột, Ngô trưởng lão lại phát hiện, ánh mắt của Tô Bằng đột nhiên sáng ngời, ở trong bóng đêm phản xạ hào quang lấp rục rỡ, một loại áp lực khiến người khác cảm thấy khó chịu, chậm rãi tích lũy không ngừng ở trên cánh tay Tô Bằng cầm phi đao kia!

Trên bầu trời, vẫn là ánh trăng khuyết, ánh trăng vẫn một màu trắng bạch, trong rừng vẫn luôn yên tĩnh như trước...

Nhưng mà, dường như có gì đó không giống lúc trước!

Ngô trưởng lão đột nhiên cảm giác, bầu không khí trong rừng, bỗng chốc chợt thấy xuất hiện một loại cảm giác mơ hồ khó hiểu, dường như trong không trung có một con mắt đang chăm chăm nhìn mình, bầu không khí bỗng chợt trở nên khẩn trương, giống như nước trong bình đang dần dà bốc hơi, không khí khẩn trương như vậy, càng lúc càng nồng đậm.

Ngô trưởng lão hít sâu một hơi, cảm giác quái lạ này, toàn bộ, toàn bộ, tất cả nguồn gốc áp lực, đều đến từ bàn tay Tô Bằng cầm phi đao giờ lên kia, tập trung ở bên trên lưỡi đao!

“Vừa rồi vẫn còn rất tốt, đã xảy ra chuyện gì?”

Ngô trưởng lão trong lòng đột nhiên hết sức lo lắng, thậm chí có một tia sợ hãi, nhìn phi đao trong tay Tô Bằng, nhưng cũng không cách nào di chuyển tầm mắt được nữa.

...

Tô Bằng một tay giờ phi đao, thân thể giống như là điêu khắc bất động tại chỗ. Nhìn như thoải mái đôi mắt nhìn Ngô trưởng lão.

Nhưng mà, ngoại trừ Tô Bằng, không ai biết rằng, lúc này, nội lực, tinh thần, còn có thể lực trên bảy mươi phần trăm toàn thân Tô Bằng, đều giống như gió cuốn mây bay ào ào tuôn trào vào trong phi đao mình đang cầm trong tay!

Phi đao kia, giống như một cái hố đen, điên cuồng cắn nuốt nội lực, tinh thần, thể lực của Tô Bằng... từng giờ từng khắc.

Tô Bằng lúc này, tinh hoa cả người, giống như đều bị yêu ma quỷ quái cắn nuốt hết tinh túy linh hồn, tinh hóa của cả người hắn, đều đang điên cuồng rót vào trong phi đao đang cầm trên tay.

Đây... chính là kỹ năng Nhất Dao Phong Vân Tô Bằng sớm học được ở trong Thanh Sơn trại, nhưng vẫn không có cách nào mở ra!

Nhất Dao Phong Vân, khi xưa ở Thanh Sơn trại, sau khi Tô Bằng phá giải được bí mật thiết bài có được trong cây táo trước nhà Tạ An, bèn học theo đó, chỉ là, bởi vì chiêu này yêu cầu ngộ tính phải đạt trên mười bốn điểm, cho nên Tô Bằng trước nay vẫn chưa thể thi triển.

Thuộc tính ngộ tính bản thân Tô Bằng, sau khi trải qua chuyện ở Tử Hà môn, đã đạt tới mười ba điểm, khoảng cách học Nhất Dao Phong Vân, chỉ chênh lệch một điểm.

Tô Bằng vẫn luôn không nghĩ ra được một điểm ngộ tính này làm sao tăng lên, mãi cho đến lúc vừa rồi.

Vừa rồi, Tô Bằng bị Ngô trưởng lão đẩy vào tình cảnh đánh cũng không được mà chạy cũng không xong. Đầu óc điên cuồng xoay chuyển, đang suy nghĩ bản thân không có vũ khí, không có đạo cụ, làm sao có thể trở bại thành hấn.

Vốn dĩ ván cờ này gần như là đường chết, cho đến sau khi Tô Bằng đột nhiên nhớ tới một vật, trở thành ván cờ sống!

Vật kia, chính là lá bùa có thể tăng lên hai điểm ngộ tính Tô Bằng mua được ở trong một cửa hàng thần bí ở quận Giang Ninh vào một tháng trước!

Tô Bằng chợt nhớ tới, lúc đó ở cửa hàng thần bí tốn hết một lượng vàng mua ba lá bùa, dường như cũng có công dụng đặc thù, một tấm có thể bắn cầu lửa đã được dùng để đối phó với Tạ An trước khi mình đến Tử Hà môn học võ công, một tấm khác chính là Thần Hành Phù, cũng đã được dùng lúc truy đuổi Tạ An.

Nhưng mà, còn có một tấm bùa trong hai ngày tăng hai điểm ngộ tính nhìn vẻ như vô dụng, bản thân vẫn chưa sử dụng.

Bởi vì tính đặc thù của lá bùa kia, mình vẫn luôn mang nó theo bên mình, lúc này nằm trong ngực mình!

Tô Bằng đột nhiên nghĩ đến, lá bùa này, mặc dù không thể tăng thuộc tính ngộ tính của mình vĩnh cửu, nhưng mà, có thể giúp mình thi triển được Nhất Dao Phong Vân!

Chỉ cần thuộc tính ngộ tính trong thời gian ngắn tăng lên mười bốn điểm, có thể sử dụng được võ công này.

Mà Nhất Dao Phong Vân, nhìn từ độ khó bản thân đạt được, cùng với hạn chế của võ công, tuyệt đối không phải là một võ công phẩm cấp rất thấp, có lẽ, cũng đủ giết chết Ngô trưởng lão.

Vì vậy, mới có một màn vừa rồi...

Sau khi Tô Bằng sử dụng lá bùa gia tăng ngộ tính, quả nhiên, biểu tượng kỹ năng của Nhất Dao Phong Vân lập tức phát sáng lên, thời gian đầu tiên Tô Bằng phải lựa chọn sử dụng.

Chỉ là, Tô Bằng thật sự không ngờ, võ công này bá đạo đến thế kia... Bá đạo đến mức bản thân vừa mới thi triển, sáu mươi phần trăm nội lực, thể lực, còn có tinh thần của mình, không ngờ đều tràn vào trong phi đao kia.

Tô Bằng cảm giác, phi đao mình cầm trên tay, dường như cũng mang theo hơi thở và sinh mạng của mình, bản thân vào giờ phút này, thậm chí ngay cả rút phi đao đi cũng không thể, chỉ có thể mặc cho nó điên cuồng hấp thụ sức mạnh tinh túy bên trong cơ thể mình...

“Như vậy không được... Cứ tiếp tục như vậy, còn chưa giết được kẻ địch, bản thân đã bị hút cạn rồi!”

Trong lòng Tô Bằng, cũng sinh ra cảm giác khủng hoảng, nhưng mà, đừng thấy hắn bây giờ giống như đã khống chế được phi đao, nhưng mà trên thực tế, hắn đang bị phi đao điều khiển, bản thân chỉ là theo bản năng uy hiếp Ngô trưởng lão.

Tô Bằng phát hiện, bản thân ngay cả ném phi đao hiện tại, cũng không thể được, phi đao này, dường như vẫn đang hấp thu năng lượng, giờ phút này năng lượng không đủ, căn bản không cách nào ra tay.

“Rốt cuộc muốn bao nhiêu nội lực mới đủ đây!”

Tô Bằng trong lòng điên cuồng hò hét, nhưng mà kỹ năng bá đạo này, đã chiếm giữ phần lớn tinh thần hắn, khiến hắn thậm chí ngay cả mở miệng nói chuyện cũng không thể.

Ngay khi Tô Bằng nghi ngờ, bản thân có thể cầm cự được tiếp hay không, đột nhiên, phi đao này bỗng phát sinh biến hóa.

Ngay khi nội lực sức mạnh tinh túy của Tô Bằng bị phi đao hấp thu đại khái trên chín mươi phần trăm, Tô Bằng đột nhiên cảm thấy, phi đao trong tay mình, bất chợt truyền đến một luồng năng lực kỳ lạ, nối liền với tinh thần của mình.

Lập tức, Tô Bằng cảm giác trong đầu một mảng mát lạnh, năng lượng phi đao trong tay truyền đến, không ngờ dường như cũng có ý thức của chính mình, trợ giúp Tô Bằng cưỡng ép nâng cao tinh thần lên không biết bao nhiêu cảnh giới!

Tô Bằng cảm giác, tinh thần của mình, chưa bao giờ tập trung tỉnh táo giống như giờ phút này, dường như trong khu rừng, cho dù một chiếc lá rơi, một tiếng gió thổi, hay là một con giun đào đất trong bùn, đều không thoát khỏi nắm bắt của mình.

Trong nháy mắt, tinh thần Tô Bằng giống như gia tăng gấp mấy lần, Tô Bằng có một cảm giác, trong phạm vi trăm trượng, bản thân chính là thần

thánh không gì không biết!

Cho dù là sức gió, hay là tất cả, mình cũng có thể cảm nhận được, giống nhịp đập tinh thần của mình đã hòa thành một thể với khu rừng này!

Tất cả phản ứng của Ngô trưởng lão trước mặt, cũng đều nằm trong lòng bàn tay của Tô Bằng.

Ngô trưởng lão lúc này, trên trán, sau lưng, đều đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Từ sau khi Tô Bằng đốt cháy lá bùa kỳ lạ kia, Ngô trưởng lão cũng cảm giác được, dường như Tô Bằng đã thay đổi thành một người khác.

Không! Không phải là Tô Bằng thay đổi, mà là thanh phi đao hắc đang cầm trên tay kia thay đổi!

Nó không phải là phi đao!

Trong ý thức của Ngô trưởng lão, thanh phi đao kia, dường như là một sinh vật kỳ dị, giống như trong lúc bất ngờ, nó đã có được ý thức và hơi thở của chính mình vậy.

Trong nháy mắt sản sinh loại cảm giác này, thanh phi đao kia, đã trở thành hắc và Tô Bằng... Không, là trung tâm của cả không gian.

Dường như, phạm vi trăm trượng đều lấy thanh phi đao này làm trung tâm, cả không gian, đều lay động tùy theo hơi thở của thanh phi đao này.

Ngô trưởng lão chỉ nhìn thoáng qua phi đao kia, thì đã không thể nào dời tầm mắt đi được, hắc cảm giác, thanh phi đao kia giống như một con quái vật, điên cuồng phát triển. Dường như bất cứ lúc nào cũng đều có thể bắn ra khỏi tay Tô Bằng, lao vào cắn xé mình.

Mặc dù cách Tô Bằng còn có bảy tám thước, nhưng uy hiếp của thanh phi đao kia, lại giống như hiển hiện rõ ràng trước mắt mình, bất cứ lúc nào cũng có thể xuyên thủng trán mình.

Đã bao lâu không cảm nhận được loại cảm giác sợ hãi này?

Ngô trưởng lão không ngừng tự hỏi, lần trước mình cảm giác được loại sợ hãi giống như bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng này, dường như là ba mươi năm trước...

Đúng rồi, lúc đó sư phụ mình, mang theo mình, tham gia hành động võ lâm cực kỳ to lớn, vây bắt người trong ma giáo.

Lúc ấy, giáo chủ ma giáo hai mắt đỏ ngầu, giống như thấp hơn Ma Thần, trường đao màu máu trong tay hắn, mỗi một đao, đều chém chết mọi người một môn phái, cũng không thất bại, cho dù rất xa, đều đều khiến người ta có cảm giác run sợ đao tiếp theo, sẽ chém đứt mình!

Đúng, chính là loại run sợ này... Không ngờ nay lại tái hiện trên phi đao trong tay thiếu niên trước mắt này?

Ngô trưởng lão cảm giác được áp lực tinh thần rất lớn, mồ hôi không theo không chế, trong nháy mắt, đã ướt đầm quần áo của hắn.

Tô Bằng nhìn Ngô trưởng lão, Tô Bằng nhìn thấy, Ngô trưởng lão dường như bắt đầu chuyển động.

Hắn chuyển động, chỉ có điều, ở khoảng cách cách Tô Bằng bảy thước, giống như có một cái hào rộng, khoảng cách bảy thước giữa Tô Bằng và Ngô trưởng lão, giống như núi đao biển lửa, cho dù như thế nào, hắn cũng không dám tiến tới.

Bước chân Ngô trưởng lão bắt đầu nhanh lên, giống như hắn đang luẩn quẩn trong vòng tròn của mình, mong muốn xâm nhập lại gần Tô Bằng.

Nhưng mà, mỗi khi ánh mắt của mình nhìn về phía, hắn lại giống như giẫm phải lõi mìn, lập tức lui ra ngoài bảy thước... Khoảng cách bảy thước này, mặc dù không có bất luận trở ngại gì, nhưng đối với Ngô trưởng lão mà nói, chẳng khác gì rạch trời, không tài nào vượt qua được!

Ngô trưởng lão cũng có nỗi khổ của bản thân mình, hắn chỉ cảm thấy chỉ cần mình tiến vào trong bảy thước quanh thân Tô Bằng, giây tiếp theo, tất nhiên sẽ bị phi đao giết chết.

Trong bảy thước, dường như là vùng cấm kỵ của thượng đế!

Gió... nổi lên rồi.

Không biết có phải cảm ứng phi đao trong tay Tô Bằng hay không, gió bắt đầu nổi lên trong khu rừng.

Gió, càng lúc càng gấp gáp.

Tô Bằng nhìn thấy, thân pháp của Ngô trưởng lão, cũng càng lúc càng nhanh, gần như mang theo tàn ảnh, nhưng mà vẫn không dám tiến vào bảy thước xung quanh mình... Thậm chí, khoảng cách này, càng lúc càng lớn!

“Hắn không có nói dối!”

Tô Bằng thầm nghĩ trong lòng, thân pháp của Ngô trưởng lão, quả thật rất nhanh, thậm chí còn nhanh hơn cả mình, nhưng mà, lúc này, hắn lại không có cách nào tiến vào bất kỳ một địa phương nào trong phạm vi bảy thước xung quanh mình.

Tùy theo sự gia tăng năng lượng kỳ dị truyền đến từ phi đao, Tô Bằng cảm giác ý thức của mình đang gia tăng thêm một bước, cảm giác không chế mọi thứ xung quanh, càng lúc càng mạnh.

“Chỉ có một đao! Đao này nếu ta không giết được hắn, bản thân ta cũng sẽ hết sức...”

Tô Bằng thầm nghĩ trong lòng.

Cho dù là gió, hay là lá rụng, hay là Ngô trưởng lão cả người tuôn đầy mồ hôi lạnh, bản thân cũng rõ ràng cảm nhận được từng cái một... Hơn nữa, loại cảm giác biết hết mọi chuyện này, còn không ngừng khuếch tán.

Tô Bằng cảm giác được, phạm vi bản thân có thể nắm bắt, càng lúc càng rộng... Ngô trưởng lão kia, cũng càng ngày càng cách xa mình.

Ngô trưởng lão, giờ phút này dường như đã điên cuồng, hắn vốn định tìm kiếm sơ hở của Tô Bằng, nhưng mà lúc này, áp lực phi đao lạ lùng kia, lại càng ngày càng mãnh liệt!

“Lùi! Lùi! Lùi!”

Trong đầu Ngô trưởng lão, tràn đầy ý niệm này, chỉ cảm giác mình bản thân còn không lui nữa, lập tức bỏ mạng ở nơi đây.

Rốt cuộc, hấn chịu không được áp lực tinh thần khổng lồ này, đột nhiên quát to một tiếng, không ngờ xoay người, giống như đang chạy trốn trời chết.

Nhưng mà, ngay khi hấn xoay người ý định bỏ đi, ý thức của Tô Bằng cũng gia tăng đến cực hạn, đột nhiên, Tô Bằng cảm giác nội lực tinh thần toàn thân mình, đều tuôn trào mãnh liệt về phía phi đao trong tay.

Trong nháy mắt, Tô Bằng căn bản không có ấn tượng, mình phóng phi đao như thế nào, chỉ thấy điểm sáng huyền lệ, đã biến mất không thấy gì nữa.

Điểm sáng này, dường như là trung tâm không gian xung quanh, mang theo một điểm ngưng tụ, trong nháy mắt vạch ra một đạo quang mang, chớp mắt hào quang bộc phát, sau đó, biến mất ở trong rừng...

Tô Bằng trong nháy mắt kiệt sức, hai đầu gối mềm nhũn ngã ngổ trên mặt đất, ngây dại trong khoảnh khắc, sau đó mới lần nữa có lại chút sức lực, hấn ngẩng đầu, nhìn về phía Ngô trưởng lão.

Chỉ thấy, Ngô trưởng lão vẫn đang duy trì tư thế xoay nửa mình, chỉ là trên mặt hấn, toàn bộ đều là vẻ mặt mờ mịt không thể tin vào mắt mình.

“Phập!”

Bỗng chốc, trước cổ họng hấn, phọt ra chùm máu tươi.

Sau đó, Ngô trưởng lão thẳng đờ ngã xuống trên mặt đất.

Trị số tấn công chí mạng “- 2247” màu đỏ lượn lò trên đầu hấn, mới vừa xuất hiện!

Chương 143: Thuộc tính của Nhất Đao Phong Vân

Thấy cổ phun ra một búng máu, sau đó Ngô trường lão ngã xuống đất, còn có trên đầu của hắn trị số thương tổn hơn ba nghìn, Tô Bằng không khỏi thất thần một chút.

Tô Bằng đã từng đánh ra công kích cao nhất, đại khái chỉ được bạo kích hơn hai trăm, phải biết rằng, lượng máu cao nhất của người bình thường cũng chỉ khoảng một trăm sáu mươi một trăm bảy mươi.

Chỉ có người có võ công nội lực tu hành tới trình độ nhất định, thể chất mới có thể dần dần tăng trưởng, có điều cũng giới hạn, chẳng hạn như bản thân Tô Bằng chính là lượng máu cao nhất khoảng hơn hai trăm hai mươi, mà Triệu Thu cũng đã từng trò chuyện qua với Tô Bằng, khí huyết của hắn trị giá khoảng hơn hai trăm sáu mươi.

Ngô trường lão này, cho dù tính toán theo BOSS, nhiều nhất cũng chỉ là khí huyết cỡ bốn trăm thôi, BOSS nhân vật giang hồ hình người tương đối lợi hại ở chỗ là có thể né tránh cao (khinh công), phòng ngự cao (nội lực bơm vào cùng với công pháp hộ thân), mà không phải là cỡ lượng máu cao.

Mà công kích vừa rồi của Tô Bằng, không ngờ lại đánh ra hơn ba nghìn điểm thương tổn... Mặc dù là bạo kích chỗ hiểm, công kích gấp bội, nhưng lúc này quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Tô Bằng lúc này, cảm giác trong giai đoạn ngắn ngủi đầu óc trống rỗng vừa rồi thì triển một đao phong vân dường như đã nằm mộng một cái gì đó, giống như đã từng có thể nghiệm gì đó vượt xa người thường, cẩn thận nhớ lại thì lại nghĩ không ra cái gì.

Ngồi dưới đất, Tô Bằng nghỉ ngơi, một ít ký phi đao vừa rồi đã khiến hắn tiêu hao quá nhiều tinh lực, cho dù là nội lực hay là thể lực, đều cứ như bị Phi Đao mang toàn bộ ra khỏi cơ thể, bây giờ có chút suy yếu.

Nghỉ ngơi hơn mười phút, hắn mới có khí lực để đứng lên.

Chuyện làm thứ nhất sau khi Tô Bằng khôi phục một phần thể lực chính là mở ra thanh kỹ năng của mình, nhìn một chút phân giải thích của kỹ năng Nhất đao phong vân.

Mở ra thanh kỹ năng, Tô Bằng thấy biểu tượng của Nhất Dao Phong Vân đã được sáng lên.

“Nhất Dao Phong Vân, cấp bậc không biết, cái gọi là “nhất đao” chính là không cần phải ra tay lần thứ hai. Nếu một đao giết không chết đối thủ, như vậy cũng không cần phải ra đao thứ hai. Cho nên, một đao kia chắc chắn ngưng kết thi triển toàn bộ kỹ năng thực lực của người.

Miêu tả kỹ năng. Người thi triển mang toàn bộ tinh lực của kỹ năng ngưng kết trở thành một thanh Phi Dao, sau khi thi triển Nhất Dao Phong Vân, xét thực lực của người sử dụng, có thể không ngừng đem nội lực, thể lực, tinh thần của bản thân ngưng tụ ở trên Phi Dao. Tiến hành công kích.

Xuất đao của Nhất Dao Phong Vân, phải xúc động “Hiếu ý” kỹ năng bị động, “Hiếu ý”. Trong lòng ngầm hiểu mọi điều thông, tâm không thấu rõ mọi cách đều vô ích. Tỷ lệ kỹ năng bị động tùy theo tỷ lệ ngộ tính hiếu ý, lấy trạng thái huyền diệu không chế Phi Dao, đem tinh thần dung hợp trong không gian phụ cận, tiến hành nắm giữ, không chế xuất đao Phi Dao.

Nếu như ngộ tính quá thấp. Không thể khởi động kỹ năng bị động hiếu ý. Sau khi kỹ năng Phi Dao rút nội lực ra thì sẽ thất bại.

Mà kỹ năng này vì không biết cấp bậc võ công, không cách nào thăng cấp, nhưng có cảnh giới Phi Dao cấp 5. Cảnh giới Phi Dao không phải là kinh nghiệm tăng lên liên tăng lên, mà là cùng với thực lực, tinh thần, nội lực của người sử dụng, trạng thái, hoàn cảnh thậm chí là nhân tố đối thủ làm ảnh hưởng.

Hiệu quả của kỹ năng. Tổng thương tổn của kỹ năng = (giá trị nội lực cao nhất của người sử dụng kỹ năng x 0.05 + giá trị nội lực trước mặt x 0.15 + ngộ tính x 1.2 + cảm giác x 0.8) x hệ tham chiếu trạng thái x 3 x tham số cảnh giới Phi Dao.

Hiệu quả đặc biệt. Trong cảnh giới phi đao cấp 5, cảnh giới Nhất Sinh Tử là cảnh giới đặc thù trong phi đao. Sau khi Phi Dao bắn ra, không cần chú ý đến trạng thái phòng ngự, chỉ có hai loại kết quả, một là mục tiêu chết luôn hai là không có chút thương tổn nào.

Ghi chú. Ngoại trừ chủ nhân của Phi Dao, không có ai từng nhìn thấy người sử dụng Nhất Dao Phong Vân, bởi vì người gặp được đều đã chết hết.”

Tô Bằng nhìn công thức sát thương của Nhất Dao Phong Vân một chút, không khỏi hít một hơi thật sâu.

Dựa theo công thức kia, sát thương mình mới vừa tạo thành lúc nãy hẳn là hơn một ngàn một chút, mà sát thương tuôn ra hơn ba nghìn, là bởi vì công kích chỗ hiểm, nên sát thương x 2.5 lần.

“Cũng thật lợi hại... Sát thương hơn một ngàn, cho dù đánh ở chỗ nào cũng đủ lấy mạng người, chẳng qua là, thời gian chuẩn bị một chiêu này quá dài, hơn nữa, chỉ có cơ hội một lần, nếu một chiêu này không trúng, quả thật sẽ không còn cơ hội lật lại, chỉ thích hợp với đánh giết một người, không thể sử dụng trong chiến đấu quần công, nếu không ra xong một đao, trúng hay không trúng, mình cũng đều bị mặc người chém giết.”

Hít một hơi thật sâu, Tô Bằng đã tính toán tốt rồi, từ nay về sau Nhất Dao Phong Vân chính là át chủ bài bảo vệ tánh mạng cuối cùng của mình.

“Mình giờ đây, vẫn chỉ có thể dựa vào lá bùa để kích phát kỹ năng của Nhất Dao Phong Vân, ngộ tính không có đạt tới trình độ thấp nhất mà năng lực của bản thân có thể thi triển, điều cũng không quá tốt, nếu muốn lấy chiêu này làm át chủ bài, tối thiểu nhất cũng phải tăng ngộ tính của mình lên 14 điểm.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Lúc này, thể lực cùng với nội lực của Tô Bằng đều đã khôi phục được một chút một số, hẳn đầu tiên là đứng dậy đi đến dưới tàng cây, Lăng Tiêu Vũ lúc Ngô trưởng lão buông tay đã rơi xuống dưới tàng cây, Tô Bằng nhìn một chút, Lăng Tiêu Vũ không có bị thương, hô hấp cũng coi như vững vàng, chẳng qua là có thể bị điểm huyết đạo, Lục Thức bị phong bế, bây giờ còn đang mê man.

Tô Bằng lại không đi gọi Lăng Tiêu Vũ tỉnh lại trước mà là nhìn thoáng qua Ngô trưởng lão cách đó không xa, đi tới.

Đi đến trước mặt Ngô trưởng lão, Tô Bằng nhìn một chút, hắn ngoại trừ cổ động mạch và cổ họng bị Phi Dao cắt ra, chỗ của ngày hôm trước ngược lại cũng không có vết thương gì, lúc này vẻ sợ hãi, khiếp sợ, không chịu tin trên mặt hắn vẫn còn thể hiện cứng lại toàn bộ trên mặt của hắn.

Tô Bằng thở dài, ai có thể nghĩ được đường đường trưởng lão của phái Hằng Sơn lại chết ở chỗ này?

Có điều trong lòng Tô Bằng cũng không thương cảm gì, là hắn gieo gió gặt bão, Tô Bằng ngồi xổm xuống ở trên người Ngô trưởng lão móc móc những nơi có thể chứa đồ vậy.

Đầu tiên tìm thấy túi Càn Khôn của mình, túi Càn Khôn may mà không tổn hao gì, chẳng qua là dây lụa cột túi đã bị chém đứt, trong lòng Tô Bằng thảm than, mình thiếu chút nữa đã giống như hai sợi dây lụa nhỏ nhỏ này rồi.

“Từ nay về sau nhất định phải bảo quản chặt chẽ.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, đem túi Càn Khôn nhét vào trong ngực.

Sau đó Tô Bằng lại từ thi thể của Ngô trưởng lão lấy ra một vài đồ vật này nọ.

Ngô trưởng lão này có lẽ giống như lời hắn nói, thật là đối với tiền tài không có hứng thú gì, từ trên người hắn, Tô Bằng chỉ tìm được hai lượng hoàng kim, tuy rằng đối với người bình thường không tính là ít, nhưng lại không hợp với thân phận của Ngô trưởng lão.

Ngoài ra, Tô Bằng lại tìm ra hai bản bí tịch, một tấm lệnh bài, còn có một phong thư, một bình sứ nhỏ.

Hai bản bí tịch, lần lượt là “Dao Quang Lạc Ảnh Kiếm Pháp” cùng với khinh công “Phi Vân Hoàn Đệ” của phái Hằng Sơn, kiếm pháp cấp màu bạc, khinh công cũng là cấp màu bạc.

Tô Bằng nhìn nhưng hứng thú cũng không lớn... Bởi vì hắn nhìn thông báo một chút, hai bản bí tịch này yêu cầu phải có tâm pháp trụ cột của phái

Hằng Sơn mới có thể tu luyện được. Nếu không trừ phi kinh nghiệm võ đạo của mình đạt tới trình độ cực cao, có thể sửa đổi điểm cốt yếu của bí tịch, nếu không thì không thể tu luyện được.

Giá trị của thứ này không tính là quá lớn, tuy rằng bí tịch màu bạc rất hấp dẫn, bí tịch của môn phái cũng nổi trội hơn bí tịch giang hồ, nhưng phải dựa vào tâm pháp trụ cột nên làm khó không ít người, hơn nữa cũng không tiện ra tay, dễ khiến cho người ta chú ý.

Nhưng Tô Bằng cũng không có ý định lãng phí, dù sao túi Càn Khôn lớn như vậy, vẫn còn dư rất nhiều chỗ trống. Không bằng cứ lấy đi, về sau chờ cơ hội thì sẽ thử xem.

Đem hai bản bí tịch kia bỏ vào túi Càn Khôn, Tô Bằng lại nhìn lệnh bài một chút.

Lệnh bài này, là dùng bạc tinh khiết chế tạo ra, phía trước có hình mặt trời mọc ngọn núi và biển trời, phía sau có một chữ “Hình”, xem ra hẳn là lệnh bài Hình đường của phái Hằng Sơn, hơn nữa nếu được làm ra từ bạc tinh khiết, như vậy thân phận đại diện cũng sẽ không thấp. Có thể phải là trưởng lão mới có thể có được.

Vật này cùng với hai bản bí tịch kia cũng giống nhau, đều là không biết xử lý sao mới tốt, không có tác dụng đặc biệt gì, Tô Bằng cũng không thể đem nó làm lại thành bạc mà xài. Cho nên cũng giống như bí tịch, bị bỏ vào trong túi Càn Khôn, tạo thời cơ đi cái đã.

Cuối cùng, vật phẩm còn dư lại là một phong thư.

Phong thư rất lớn, xem ra giấy viết thư bên trong không ít, cũng đã mở sẵn rồi. Mang theo thật không mấy thuận tiện, nhưng nếu Ngô trưởng lão đã đem theo phong thư này ra ngoài, nhất định là khá quan trọng.

Tô Bằng mở ra xem, chỉ thấy bên trong đều là một số công vụ, nhìn nhìn lại chỗ đề tên, là do thủ tọa Hình đường phái Hằng Sơn tự tay viết, nhìn sơ qua thấy nội dung viết trong thư là một số chuyện trong Hình đường gần đây, một số tin tức truy đuổi phản đồ của môn phái.

Tô Bằng nhìn dường như có chút kỳ quái, nội dung trong thư không quan trọng đến mức Ngô trưởng lão phải mang theo bên người, chẳng lẽ thư tới quá vội, hẳn chưa kịp xử lý đã đi giết mình?

Tô Bằng vừa nghĩ vừa lật đến mặt sau, thấy hai trang cuối cùng của bức thư, Tô Bằng mới bừng tỉnh đại ngộ.

Hai trang cuối cùng của bức thư, là vị thủ tọa Hình đường kia dẫn dò Ngô trưởng lão thay mặt hắn dò xét tin tức của mật thám cùng với các phân đà bí mật tại châu quận phụ cận quận Giang Ninh của phái Hằng Sơn, cũng sử dụng một số tiếng lóng tương tự mật mã nói một ít địa điểm bí mật cùng với người liên lạc ở phụ cận quận Giang Ninh.

Sau khi Tô Bằng xem xong phong thư này liền suy đoán người đưa tin cho Ngô trưởng lão hôm nay, có lẽ chính là người liên lạc bí mật của phái Hằng Sơn tại phụ cận quận Giang Ninh.

“Kì quái, phái Hằng Sơn cách Tô Châu những mấy ngàn dặm, sao lại phải phái mật thám tới đây? Chẳng lẽ là có chuyện gì xảy ra?”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, nhưng chỉ dựa vào nội dung trong phong thư này, sự tình không được nói đầy đủ, rất khó để suy đoán.

“Tạm thời không nên suy nghĩ nữa.”

Trong lòng Tô Bằng tự nhủ, sau đó cũng cất phong thư này đi.

Cuối cùng bên trong một bình sứ nhỏ, chứa một chút bột phấn màu trắng, cũng không biết là để làm gì, Tô Bằng cũng thu vào luôn.

Xử lý xong những chuyện này, Tô Bằng nhìn thoáng qua thi thể của Ngô trưởng lão, suy nghĩ nên xử lý thế nào đây.

Thoáng suy tư một chút, Tô Bằng quyết định không thêm xử lý, xoay người lại đi đến chỗ Lăng Tiêu Vũ, giúp nàng cởi bỏ dây thừng, bây giờ nội lực của Tô Bằng đã khôi phục được một chút, hẳn xuất ra nội lực giúp Lăng Tiêu Vũ giải các huyết vị, rất nhanh Lăng Tiêu Vũ đã từ từ tỉnh lại.

“Tiêu Vũ, Tiêu Vũ, ngươi tỉnh chưa?”

Tô Bằng dìu Lãng Tiêu Vũ, nói với nàng.

“... Tô đại ca? Ta làm sao vậy? Đây là nơi nào?”

Lãng Tiêu Vũ từ từ tỉnh lại, hỏi Tô Bằng.

“Người có biết mình ngất đi ở chỗ nào không?”

Tô Bằng thấy Lãng Tiêu Vũ đã tỉnh dậy, hỏi nàng.

Lãng Tiêu Vũ đầu óc mờ mịt, sau một lúc lâu mới tạm khôi phục lại, kể lại chuyện mình bị bắt đi.

Hôm nay nàng vốn đang đi dạo trong thành, đột nhiên bị một cái tiểu cô nương đụng phải, lập tức nàng phát giác túi tiền của mình đã bị tiểu cô nương kia lấy đi rồi bèn bắt cô bé kia lại.

Nhưng mà tiểu cô nương kia lại hết sức đáng thương, nước mắt lã chã nói nàng là bị một tên ác ôn khống chế, nếu không ăn trộm thứ gì đó sẽ bị đánh, hơn nữa muối muối nàng vẫn còn đang ở chỗ tên ác ôn đó, nếu mình không trộm được tiền, hai tỷ muối sẽ phải bị đánh.

Lãng Tiêu Vũ nghe xong trong cơn giận dữ liền đi theo tiểu cô nương kia đi tìm tên ác ôn đó để tính sổ, mình với tiểu cô nương kia vừa tiến vào sân liền cảm giác được tay bị tiểu cô nương kia đâm một cái, sau đó nàng liền mất đi ý thức.

“Châm thuốc mê?”

Tô Bằng nghe xong lập tức hiểu rõ, nàng bị mật thám của phái Hằng Sơn tính kế.

Tô Bằng thấy ý thức của nàng đã được khôi phục một chút, kể lại cho nàng chuyện Ngô trưởng lão bức hiếp bản thân mình ra sao.

Lãng Tiêu Vũ nghe xong, giờ mới hiểu được chuyện nghiêm trọng đến mức nào, tuy rằng nhìn Tô Bằng đang ở trước mắt mình nhưng vẫn là hết sức khẩn trương, hỏi.

“Tô đại ca, người không có chuyện gì chứ?”

“Ta không sao.”

Tô Bằng gật đầu, sau đó nói.

“Tiêu Vũ, người theo ta đi xem người đã bắt cóc người nào...”

Chương 144: Mua tin tức

Tô Bằng cùng với Lăng Tiêu Vũ đi tới trước mặt Ngô trưởng lão đã chết, Lăng Tiêu Vũ thấy thi thể trên mặt đất, không khỏi bụm miệng lại, nói.

“Không ngờ là hắn!”

“Ừm, ta cũng không ngờ, đường đường là trưởng lão của phái Hằng Sơn, không ngờ lại có thể làm ra loại chuyện này.”

Tô Bằng nói với Lăng Tiêu Vũ.

“Thật đáng ghê tởm! Ta nhất định phải nói cho cậu biết để danh dự của phái Hằng Sơn này đi quét rác luôn!”

Lăng Tiêu Vũ tức giận bất bình, nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn nói với Tô Bằng.

“Tiêu Vũ, cái này tốt nhất không nên báo cho cậu của người biết.”

Tô Bằng nói với Lăng Tiêu Vũ, nhìn vẻ mặt nàng có chút nghi hoặc khó hiểu, Tô Bằng nói.

“Phái Hằng Sơn là đại phái trong võ lâm, chuyện ngày hôm nay chúng ta không có chứng cứ xác thực gì chứng minh người bắt cóc người đúng là hắn, mà cậu của người ảnh hưởng đối với phái Hằng Sơn không tính là quá lớn hơn nữa còn là người thân của người, thân là người trăm công nghìn việc luôn luôn phải suy nghĩ công vụ, phái Hằng Sơn cho dù cách Giang Ninh rất xa nhưng lực ảnh hưởng của nó ở trong giang hồ không hề nhỏ, cậu của người nhất định cũng không muốn cùng bọn họ có xích mích gì,

cho nên không cần phải đem nói ra, rước thêm phiền não cho cậu của người.”

“Cứ như vậy mà bỏ qua sao?”

Lăng Tiêu Vũ nghe xong lại cảm giác hết sức tủi thân, nàng từ nhỏ đến lớn còn chưa có gặp phải loại chuyện này.

“Cũng không hẳn vậy, người sau khi về nhà nói chuyện đã xảy ra với phụ thân người một chút, ta nghĩ phụ thân người hẳn là sẽ có biện pháp lấy lại công đạo bên phái Hằng Sơn, nếu không lấy thân phận của cậu người, dưới tình huống không có chứng cứ xác thực khó mà mở miệng nói chuyện này với phái Hằng Sơn được.”

Tô Bằng nói với Lăng Tiêu Vũ.

Trong chuyện này quả thật có suy nghĩ cho Lăng Tiêu Vũ, nhưng cũng có một chút suy xét đến bản thân Tô Bằng.

Thực lực chân chính của mình vẫn nên che dấu một chút thì tốt hơn, nếu không để cho Mạc Thiên Kinh biết mình có năng lực giết chết Ngô trưởng lão, cho dù là công hay tư đối với hành động tương lai của mình đều là một chuyện xấu.

Huống chi, giết một trưởng lão của phái Hằng Sơn, cho dù là xuất phát từ nguyên nhân gì, có lẽ phái Hằng Sơn cũng sẽ không ngồi yên không quan tâm. Tô Bằng ở trong giang hồ, vẫn còn trong giai đoạn thời kỳ đầu đang lớn dần, loại phiền toái này nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Lăng Tiêu Vũ nghe xong, cũng suy tư, nàng cũng không phải là loại cô gái được chiều chuộng không thông hiểu đạo lý đối nhân xử thế, suy nghĩ một lát, cảm thấy lời của Tô Bằng quả thật hết sức hợp tình hợp lý, nếu như mình báo cho cậu Mạc Thiên Kinh biết, hẳn thật đúng là không nhất định sẽ tìm phiền toái với phái Hằng Sơn. Nói không chừng còn bắt mình giấu diếm.

Nếu như vậy, mình và cậu có thể sẽ sinh ra một chút khoảng cách, đối với mình không tốt mà còn có thể ảnh hưởng đến quan hệ của phụ thân mẫu

thân cùng với cậu, như vậy còn không bằng mình về nhà báo cho phụ thân biết.

“Tô đại ca, ta nghe lời người.”

Nghĩ thông suốt điềm này, Lăng Tiêu Vũ nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu. Nói.

“Nếu như vậy chúng ta trước tiên đem thi thể của Ngô trưởng lão này xử lý một chút đi.”

...

Tô Bằng từ đằng xa nhặt Vô Phong Kiếm về, sau khi trở về, dùng trường kiếm của Ngô trưởng lão. Vứt bỏ quần áo trên thân thể của hắn đi, sau đó ở trên thi thể của hắn vẽ lên mấy đường máu.

Sau đó Tô Bằng từ bên trong túi Càn Khôn, lấy ra một bọc phấn Hóa Thi... Lúc trước Phạm Kiến cho Tô Bằng phấn Hóa Thi được chia thành bốn bao, giết cương thi lông xanh sử dụng một bao. Còn có ba bao.

Bởi vì Lăng Tiêu Vũ ở trong sơn động của đầm lầy Thiên Nhân đã thấy Tô Bằng sử dụng phấn Hóa Thi, cho nên Tô Bằng cũng không tránh nạng, đem phấn Hóa Thi rắc trên vết thương của Ngô trưởng lão.

Không bao lâu, toàn thân Ngô trưởng lão đã bắt đầu xuất hiện nước mủ màu vàng, nước mủ này giống như acid sulfuric đổ trên thân thể của con người, năng lực ăn mòn so với acid sulfuric còn mạnh hơn nhiều, không ngừng phân giải thi thể của Ngô trưởng lão.

Lăng Tiêu Vũ thấy thế có chút khó chấp nhận được, tuy rằng Ngô trưởng lão đã bắt cóc nạng, nhưng lúc này thấy thân thể của hắn bị phân hóa, vẫn có chút không thể nhìn được liền xoay người đi, Tô Bằng thì nhìn chằm chằm vào thi thể đang bị phân hóa.

Sau một giờ, Ngô trưởng lão trên mặt đất đã hóa thành một bãi nước vàng, cho dù là xương cốt da thịt đều đã biến mất không thấy gì nữa.

Tô Bằng thấy vậy, thở dài một tiếng, dùng trường kiếm của Ngô trưởng lão đào một cái hố, đem đồng nước vàng này chôn dưới đất.

Ngoài ra, Tô Bằng lại tìm một chỗ, dùng trường kiếm một cái hố đất nhỏ hơn, sau đó đem quần áo của Ngô trưởng lão thả vào đó, dùng hộp quẹt trên người thiêu đốt.

Không bao lâu y phục trên người của Ngô trưởng lão cũng đã bị đốt sạch.

Dem tro tàn vùi lấp lại, bây giờ di vật của Ngô trưởng lão chỉ còn lại có một thanh trường kiếm.

Thanh trường kiếm này không có gì đặc biệt, không phải là bảo kiếm được chế tạo riêng biệt của phái Hằng Sơn, mà là một thanh kiếm bình thường có thể mua được ở bất kỳ tiệm thợ rèn nào trong thành Giang Ninh.

“Hủy thi diệt tích, trò này ta càng ngày càng thuần thục rồi...”

Trong lòng Tô Bằng tự giễu một tiếng, sau đó nói với Lăng Tiêu Vũ.

“Tiêu Vũ, đi thôi.”

Tô Bằng cùng với Lăng Tiêu Vũ thi triển khinh công, không bao lâu sau đã về tới ngoài cửa thành của quận Giang Ninh.

Thanh trường kiếm của Ngô trưởng lão kia lúc ở nửa đường đã bị Tô Bằng ném vào một vách núi, lúc này ngoại trừ Lăng Tiêu Vũ trông thấy ra, không ai biết là Ngô trưởng lão đã bị giết.

“Tiêu Vũ, sau khi trở về cứ theo lí do kia mà giải thích là được.”

Tô Bằng nói với Lăng Tiêu Vũ, hắn vừa rồi giúp Lăng Tiêu Vũ soạn ra một lí do, Lăng Tiêu Vũ nghe xong cũng chẳng cảm giác có sơ hở gì, một hồi trở lại phủ thành chủ liền cứ nói như vậy với bọn người Mạc Thiên Kinh.

“Dạ, Tô đại ca, ta đi về trước đây, ngươi cũng cẩn thận.”

Lăng Tiêu Vũ nói với Tô Bằng, Tô Bằng gật đầu, hai người chia ra.

Thấy Lăng Tiêu Vũ rời đi, trong lòng Tô Bằng thở phào một cái, rốt cuộc đã xử lý thỏa đáng chuyện này.

Tô Bằng cũng chẳng dừng lại, liền tìm một chỗ đăng xuất khỏi trò chơi.

...

Từ trong khoang trò chơi đi ra, Tô Bằng nhìn thời gian một chút, đã là đêm khuya rạng sáng hai giờ.

Đưa tay ra vỗ vỗ cái lưng mỏi, Tô Bằng đứng lên, trên phòng máy của tổ Âm Kiều đã không có người nào ở lại, chỉ là biết có người đang tăng ca, có vài ngọn đèn vẫn đang sáng, Tô Bằng đi ra ngoài, dùng thẻ phòng mở cửa đi ra ngoài.

Tô Bằng vừa mới đi ra khỏi phòng máy của tổ Âm Kiều, chợt thấy phía trước tại phòng máy của nhân viên mới truyền đến tiếng đóng cửa, dường như có ai đó mới vào phòng máy của nhân viên mới.

“Chẳng lẽ là Lôi Minh?”

Tô Bằng tinh thần thoáng cái hưng phấn, mới vừa rồi người nọ rõ ràng không có chú ý tới mình, mình chỉ thấy một bóng lưng đi vào, nhìn dáng dấp giống như là Lôi Minh.

“Đã trễ như vậy hẳn còn đi vào phòng máy của nhân viên mới... Chẳng lẽ là chuẩn bị trộm gì đó?”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, nghĩ đến đây hắn bước nhanh đi đến phòng của mình.

Tô Bằng rất nhanh đã về tới phòng của mình, sau đó lấy ra di động của mình, tra tín hiệu một chút, thế mà lại có một máy tính chưa có đóng lại, Tô Bằng chuyển vào, phát hiện máy tính kia đang tải một bộ phim điện ảnh.

“Muộn như vậy còn tải AV sao...”

Tô Bằng nhìn công cụ quản lý của máy tính kia một chút không khỏi im lặng, nhưng mà cũng không có quan tâm gì nhiều, dùng máy tính này

chuyển qua máy vi tính trong phòng làm việc của Thời Thiên Quân.

Thuần thực xâm nhập máy giám thị trên máy tính của Thời Thiên Quân, Tô Bằng phát hiện, trên máy vi tính của Thời Thiên Quân, trong công cụ quản lý chỗ phòng máy của nhân viên mới lại không có bất kỳ người nào cả.

“Vừa rồi tuyệt đối không phải là mình bị hoa mắt... Như vậy, rất có thể Lôi Minh lại dùng bộ thiết bị kia, khóa lại máy giám thị của công ty.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Có điều hẳn đã có cách phá giải thủ đoạn của Lôi Minh.

Ở điện thoại di động của hắn đã thu được một cấp quyền hạn khác của video giám thị tại máy tính của Thời Thiên Quân, chính là mật mã phân hệ thống, Tô Bằng khởi động lại chương trình tải về, sau khi tải xong thông qua điều khiển hệ thống máy giám thị trong phòng máy, trong nháy mắt khởi động lại nguồn điện.

Dựa theo phương pháo của tam thức Tô Minh, như vậy, hệ thống chủ trên máy vi tính của Thời Thiên Quân vẫn bị khóa hình ảnh, nhưng mình có thể thấy máy giám thị trong phòng máy của nhân viên mới.

“Quả nhiên...”

Tối hôm qua sau khi máy giám thị trong phòng máy người mới bị tắt và khởi động lại, trong nháy mắt hình ảnh giám thị trên điện thoại di động của Tô Bằng đột nhiên biến đổi, xuất hiện một người mặc vest đen. Đang ngồi xồm ở chỗ máy điều hòa, hình như đang xử lý vật gì đó.

Tô Bằng điều chỉnh máy giám thị một chút, để có thể thấy rõ hơn, chỉ thấy Lôi Minh đang ngồi dưới máy điều hòa, ở chỗ lắp đặt máy điều hòa cẩn thận đặt hai chai nhựa.

“Cái chai này là để làm gì?”

Tô Bằng nhìn, trong lòng tò mò, nhưng góc độ của máy giám thị có hạn, thật sự thấy không rõ được trong bình kia là vật gì.

Chỉ thấy Lôi Minh đứng ở chỗ đó khoảng năm phút, làm xong lại lắp điều hòa lại như cũ, sau đó dùng thẻ khóa phòng mở cửa phòng máy của nhân viên mới ra, rồi đi.

Mà máy giám thị ngoài cửa, Tô Bằng cũng khởi động lại thấy Lôi Minh trực tiếp trở lại phòng mình.

Không bao lâu, Tô Bằng phát hiện hình ảnh trên máy giám thị hơi rung rung, trong lòng Tô Bằng suy nghĩ lần nữa lại xâm nhập máy tính của Thời Thiên Quân, phát hiện hình ảnh trong máy giám thị ở máy vi tính hình như đã khôi phục lại bình thường.

“Thật đúng là có thể dùng thiết bị mạch xung (sự thay đổi lên xuống của dòng điện) khóa hệ thống giám thị...”

Tô Bằng nhìn, trong lòng suy nghĩ.

“Không biết, Lôi Minh đã cất giấu thứ gì ở máy điều hòa trong phòng máy của nhân viên mới...”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Bản thân Tô Bằng không có nhiều cơ hội đi vào phòng máy của nhân viên mới, chỉ có thể xem tương lai Lôi Minh này làm ra trò gì.

“Ngược lại Thời Thiên Quân này, nhìn như nắm giữ toàn bộ sự giám sát và điều khiển của công ty, nhưng từ điểm này cho thấy hẳn ngược lại còn bị đùa giỡn...”

Nhìn trong máy giám thị ở trong văn phòng Thời Thiên Quân đang ngủ trên ghế sa *, trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

...

Một đêm trôi qua rất nhanh, đã đến lúc làm việc vào ngày hôm sau.

Tô Bằng sau khi ăn xong bữa sáng, liền trực tiếp đến phòng máy của tổ Âm Kiều, hôm nay hẳn không đi nơi nào khác mà là trực tiếp đến cứ điểm bí

mật tại quận Giang Ninh của tổ Âm Kiều, tìm Tần Tiểu Nguyệt quản lý hồ sơ tin tức.

“Làm sao vậy? Hôm nay không có chuyện gì định ở trong này nguyên ngày luôn sao?”

Ở tổ Âm Kiều Tần Tiểu Nguyệt bung một bình trà xanh tới đây, đặt ở trên bàn nhìn Tô Bằng đang xem Tư liệu nói.

“Ừm, ta cảm thấy thời gian mình tiến vào trò chơi vẫn có chút ngắn, nên hiểu biết thêm nhiều tình báo về quận Giang Ninh hoặc là phụ cận Tô Châu thì đối với ta mới có lợi.”

Tô Bằng mỉm cười, nói với Tần Tiểu Nguyệt.

“Có điều ngươi cũng thật là, vốn là tích điểm nhiều như vậy, tùy tiện làm mấy cái nhiệm vụ, thì tháng này ngươi đã tích đủ điểm làm người chơi cá nhân, vậy mà không ngờ giờ này ngươi lại tiêu phí ba trăm điểm mua nhiều Tư liệu như vậy, không muốn làm người chơi cá nhân sao?”

Tần Tiểu Nguyệt ngồi ở bên cạnh Tô Bằng, chống cằm nói với hắn.

“Mài đao tốt mới không tổn công đồn củi.”

Tô Bằng nói.

Thật ra điểm trong tổ Âm Kiều này đối với hắn giữ lại cũng vô dụng, dù sao không tới mười ngày hắn sẽ rời khỏi đây, không bằng bây giờ đổi lấy một số tình báo hữu dụng.

“Bỏ đi, chả có gì thú vị, ta cũng đi làm việc đã.”

Tần Tiểu Nguyệt nói, nói xong nàng như làm ảo thuật lấy ra một bình sứ, sau đó lại lấy ra một chồng thư tín.

“Hử?”

Ngay khi Tần Tiểu Nguyệt lấy ra bình sứ kia, không lâu sau Tô Bằng bỗng nhiên ngửi thấy được một mùi vị đặc biệt, hắn đột nhiên ngừng đầu nhìn

Tần Tiểu Nguyệt, hỏi nàng.

“Tiểu Nguyệt, trong bình sứ kia của ngươi là cái gì vậy?”

Chương 145: Mật thư

“Bình sứ này?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, Tần Tiểu Nguyệt ngưng công việc đang làm, cầm lấy bình sứ kia hỏi.

“Đúng vậy, chính là cái phát ra mùi vị đặc thù này.”

Tô Bằng nói với Tần Tiểu Nguyệt.

Hắn mới vừa rồi đang xem Tư liệu, lại ngửi thấy một mùi đặc biệt, đột nhiên cảm thấy quen thuộc, lập tức hắn hồi tưởng lại, mùi này tựa hồ là ngày hôm qua...

“Cái này sao, là dung dịch rửa ảnh đó, là dùng để đọc thư được mã hóa. Có một vài nhân vật giang hồ có liên lạc với tổ chức của chúng ta, sử dụng trạm dịch lại lo lắng bị người xem được nội dung trong thư liền dùng nước thuốc đặc thù ghi lại, bình thường xem ra như thư bình thường, nhưng dùng dung dịch rửa ảnh bôi ở phía trên sẽ biến thành một phong thư khác.

Tần Tiểu Nguyệt nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, lập tức nhớ tới, ngày hôm qua mình từ trên người Ngô trưởng lão của phái Hằng Sơn thu hoạch được cái bình sứ nhỏ bên trong chứa thuốc bột màu trắng kia, cũng là có mùi vị đặc thù tương tự, chẳng lẽ...

“Tiểu Nguyệt, hỏi ngươi một chút, loại dung dịch rửa ảnh này có dạng thuốc bột sao?”

Tô Bằng hỏi Tần Tiểu Nguyệt, Tần Tiểu Nguyệt gật đầu, nói.

“Loại dung dịch rửa ảnh này, ta là bởi vì bây giờ muốn dùng mới điều chế nó thành dạng lỏng, bình thường đều là cất chứa ở dạng thuốc bột, hơn nữa

thuốc bột dùng để rửa ảnh có thể cho thêm một số cách pha chế khác, cách điều chế bất đồng chỉ có nước thuốc viết thư đặc biệt mới có thể rửa ảnh được, nếu dùng sai nước thuốc thư viết ra sẽ biến mất, đây cũng là một số thủ đoạn mã hóa thư từ trong các tổ chức giang hồ.”

“Như vậy sao... Người có thể nói cho ta biết cách dùng của những thuốc phần kia không?”

Tô Bằng gật đầu, hần nhớ tới thư của Ngô trưởng lão còn có bình thuốc bột mình đang cất giữ kia, trong lòng đã có tính toán.

“Rất đơn giản, cho vào chút nước là được rồi, một nắm thuốc bột liền đủ hòa ra rất nhiều dung dịch rửa ảnh.”

Tần Tiểu Nguyệt trả lời.

“Tiểu Nguyệt những tài liệu ta cần này người giúp ta cất lại trước, ta ra ngoài một hồi. Lập tức quay lại ngay.”

Tô Bằng nghe xong gật đầu, nói với Tần Tiểu Nguyệt, Tần Tiểu Nguyệt không có hoài nghi cái gì, đáp một tiếng, Tô Bằng liền rời đi khỏi phòng hồ sơ của tổ Âm Kiêu.

Ra khỏi viện này, Tô Bằng xuyên qua mấy cái ngõ hẻm, đi tới một viện không mấy nổi bật.

Dùng thủ pháp gõ cửa đặc thù, lúc này trong viện có một người phụ nữ trung niên ra mở cửa, nhìn thấy Tô Bằng cũng chẳng kinh ngạc chút nào, để Tô Bằng tiến vào viện. Nhượng lại cái buồng trong, sau đó phụ nữ viện này liền đi đến trong sân, giống như là đi hái rau.

Tô Bằng thì tiến vào buồng trong, nơi này là một cứ điểm bí mật trong thành của Hắc Lang Nhĩ, người phụ nữ trung niên bên ngoài kia cũng là mật thám của Hắc Lang Nhĩ.

Tô Bằng ở trong phòng, tìm một chậu đồng nhỏ, sau đó đổ vào một chút nước. Bưng đến trên bàn, sau đó từ trong túi Càn Khôn lấy ra bình sứ nhỏ

ngày hôm qua thu được từ trên người Ngô trưởng lão, đem bột phấn màu trắng bên trong đổ một chút vào trong chậu đồng.

Một lát sau, nước trong chậu đồng có chút màu tím nhạt, cũng xuất hiện mùi vị không khác mùi của dung dịch rửa ảnh mà Tần Tiểu Nguyệt sử dụng.

Tô Bằng tìm trên bàn sách trong phòng một cây bút lông sạch sẽ, ở trong chậu đồng nhúng một chút dung dịch rửa ảnh. Sau đó lấy ra bức thư thu được từ chỗ Ngô trưởng lão, sau đó dùng bút lông đã nhúng nước thuốc quét lên.

Bút lông đã nhúng nước thuốc bôi trên thư, rất nhanh chữ trên tờ giấy kia đã bắt đầu biến hóa, vốn là chữ màu đen đã bắt đầu biến mất, sau đó từ phía dưới, chữ màu lam nhạt bắt đầu hiện lên.

“Quả nhiên là mật thư!”

Tô Bằng nhìn, trong lòng không khỏi kêu một tiếng.

“Ngô Hạo bạn ta, người đi quận Giang Ninh, vì liệt đồ mà bọn ba, ta trong lòng rất là bất an...”

Tô Bằng bôi hết năm trang giấy, phát hiện hai tờ trước là mật thư.

Từ giọng điệu trong bức mật thư này, hẳn là sư phụ của huynh đệ Hoắc Tư Hiền, Hoắc Tư Kiệt; cũng chính là người xưng là bạn thân của Ngô trưởng lão, chẳng qua là không biết vì sao thế nhưng lại cùng gửi thư trên một trang giấy của thủ tọa Hình đường.

Nội dung cũng không có gì đặc biệt, chẳng qua là nói về chuyện Hoắc Tư Kiệt, ngôn từ lời nói có phần nặng về công bình, nói nếu như là Hoắc Tư Kiệt làm ra thì đưa hắn về phái Hằng Sơn quản giáo, nếu không phải thì truy cứu cho rõ ràng.

Mà còn trên tờ giấy thứ ba, người viết thư này đột nhiên bút chuyển chủ đề, nhắc tới một chuyện khác.

“Ngô Hạo bạn ta, nhớ người với ta hơn hai mươi năm trước từng đi theo trưởng bối môn phái đến Tô Châu một lần, bao vây tiêu diệt người trong ma giáo, sự bi hùng vô cùng ngày đó đến nay ký ức có lẽ vẫn còn mới như ngày hôm qua, mỗi khi nhớ lại đều mồ hôi ướt đầm. Đảo mắt hơn hai mươi năm đã trôi qua, chuyện mà ma đầu đó đã nói ngày hôm ấy cũng đã sắp tới thời hạn rồi “Ma sát hàng thế, ngoạn vật tiêu vong” (Ma quỷ đến thế gian vạn vật đều tiêu vong). Lời tiên đoán trong miệng ma đầu đó nói trước khi chết năm ấy, không biết là nói bậy nói bạ hay là ám chỉ điều gì? Khiến ta mỗi ngày trôi qua đều khó có thể bình an được.

Mà trong truyền thuyết, trước khi ma sát đến thế gian sẽ có điềm báo kỳ dị, cũng có bảo vật thiên hạ nhận mệnh trời xuất thế, khắc chế ma sát, người đi Tô Châu, liệt đồ là chuyện nhỏ, nhưng chuyện ma sát đến thế gian thì cần phải điều tra rõ.

Ta biết quận Giang Ninh các Hằng Sơn ngàn dặm, dùng người không tiện, nhưng sư tôn hơn hai mươi năm trước đã ở Tô Châu mai phục các ám thủ, bồi dưỡng các phân đà, lúc này cánh chim đã cứng cáp có thể nhờ sự giúp đỡ của người các phân đà đó.

Cuối thư có kèm theo cách liên lạc với người trong các phân đà cả thủ pháp liên lạc mới nhất của môn, tất cả đều có ở trong thư.

Hi vọng hiền đệ sớm ngày tra rõ.”

Tờ thứ ba sau khi bôi dung dịch rửa ảnh đã hiện lên nội dung như vậy.

“Ma đầu? Ma sát?”

Tô Bằng nhìn, phát hiện hai danh từ mới lạ, trước kia mình quả thật chưa từng nghe nói qua.

Lại nhìn hai trang cuối cùng, chính là thủ pháp liên lạc với phân đà của phái Hằng Sơn ở phụ cận Tô Châu, còn có phương thức qua lại thư từ mới nhất của phái Hằng Sơn.

Tô Bằng nhìn, nhiều ít cũng cảm thấy có chút vui mừng, những thủ pháp này bất luận người sử dụng là ai, chỉ cần dựa theo thủ pháp này truyền tin

tức ra ngoài, đệ tử phái Hằng Sơn khắp nơi có nghĩa vụ trợ giúp người truyền tin tức điều tra rõ tin tức, là một loại quyền hạn cao cấp chỉ có trưởng lão trở lên của phái Hằng Sơn mới có được.

“Ngô trưởng lão chết tại Quận Giang Ninh, trong thời gian ngắn sẽ chưa có ai biết, như vậy chính là nói ta tạm thời sử dụng thân phận của Ngô trưởng lão, sử dụng con đường truyền tin của phái Hằng Sơn... Như vậy không tệ, sau khi ta rời khỏi quận Giang Ninh ở trong trò chơi không đến mức biến thành kẻ điếc người mù.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Ghi nhớ các thủ pháp ám hiệu nói trên thư kia xong, Tô Bằng đứng dậy, cắt kỹ giấy viết thư lại, sau đó đem dung dịch rửa ảnh trong chậu đồng mang đi giội trong sân.

Sau đó, Tô Bằng ở trong viện đợi gần hai mươi phút, ngoài cửa truyền tới tiếng gõ cửa, cũng sử dụng tín hiệu của Hắc Lang Nhĩ.

Tô Bằng đi tới mở cửa, người tiến vào chính là một thủ hạ của mình, hẳn trước tiên thi lễ với Tô Bằng, sau đó từ trong lòng ngực móc ra sáu bảy phong thư, đưa cho Tô Bằng, nói.

“Chủ quản đại nhân, việc mà ngài sai thuộc hạ làm, thuộc hạ đã làm xong.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, nhìn mấy phong thư một chút, sáu bảy phong thư này đều là được phân phát cho nhân vật giang hồ các nơi.

Mà người gửi thư đều là một người “Giang Ninh, Triệu Thu.”

Rút ra thư trong phong thư, Tô Bằng nhìn một chút, nội dung đều là ””” Triệu Thu” mời các nhân vật giang hồ ở phụ cận đến họp mặt, nói phát hiện một dư nghiệt của Cổ Kiếm Sơn Trang ẩn núp bên trong quận Giang Ninh, hi vọng giang hồ đồng đạo cùng nhau tới đây bao vây tiêu diệt.”

Mà còn nét chữ tất cả đều là bắt chước chữ của Triệu Thu, ít nhất Tô Bằng không nhìn ra chút sơ hở nào.

“Khá lắm, tối nay sẽ để cho người của trạm dịch phát đi, nhớ rõ thời gian ước định, đều là bảy ngày sau, tụ họp tại bốn mươi dặm phía đông quận Giang Ninh.”

Tô Bằng nói với thuộc hạ của Hắc Lang Nhĩ này.

Tên thám tử này gật đầu rời đi.

Những phong thư vừa rời đều là Tô Bằng bảo một tên thủ hạ giỏi về bắt chước bút tích của mình dựa theo chữ của Triệu Thu, viết gửi cho nhân vật giang hồ ở phụ cận, địa chỉ của những nhân vật giang hồ kia cũng đều là căn cứ theo bản ghi chép liên lạc ghi lại ở chỗ trạm dịch.

Nội dung trong thư là để cho bọn họ bảy ngày sau đi đến phụ cận quận Giang Ninh tụ họp với Triệu Thu.

Mà mục đích của Tô Bằng thì lại là... Đại thống lĩnh hắc thủy quân của Quận Giang Ninh, Lô Khiếu Thiên!

Kể từ khi Tô Bằng đoán ra được Triệu Thu đối với mình chẳng qua là lợi dụng quan hệ, kế hoạch này liền chậm chậm sinh ra trong lòng.

Kế hoạch này rất đơn giản, nhược điểm của Lô Khiếu Thiên rất rõ ràng, hắn tuyệt đối không muốn có người biết chuyện hắn ở Cổ Kiếm Sơn Trang hành hạ dân thường đến chết, mà bản thân mình lại trùng hợp biết rõ những chuyện hắn làm, đến lúc đó, chỉ cần một phong thư nặc danh, tám phần mười có thể câu Lô Khiếu Thiên ra ngoài.

Mà còn Triệu Thu, còn có nhân vật giang hồ phụ cận, ai cũng sẽ không nghĩ tới mình từ trạm dịch xâm nhập mạng lưới liên lạc của bọn họ, chỉ cần giả mượn tên của Triệu Thu, đem những người võ lâm này, thậm chí là bản thân Triệu Thu hẹn đến chỗ Lô Khiếu Thiên xuất hiện, chuyện sau đó, chính là ngồi xem kịch vui.

Đến lúc đó lại trải qua sự an bài, để cho bọn người Triệu Thu cùng với Lô Khiếu Thiên sống mái với nhau một phen, mình mới xuất hiện ám sát Lô Khiếu Thiên, như vậy tỷ lệ thành công ít nhất mạnh hơn tự mình giết Lô Khiếu Thiên nhiều.

“Nếu ngộ tính của mình bây giờ đã lên đến mười bốn điểm thì đã tốt rồi... Như vậy, Nhất Dao Phong Vân lúc nào cũng có thể sử dụng thành công được, chứ không phải giống như bây giờ chỉ có thể dựa vào sự kích phát của vật khác.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Có điều chuyện đến bây giờ cũng chỉ có thể sắp xếp như thế, Tô Bằng điều chỉnh tâm tình một chút, rời khỏi cứ điểm này.

Đến buổi trưa, Tô Bằng lại đi tới chỗ của Tần Tiểu Nguyệt.

“Đi làm cái gì mà vội vã như vậy chứ?”

Tần Tiểu Nguyệt đã làm xong công việc của mình, thấy Tô Bằng trở về liền hỏi hân.

“Chợt nhớ tới một chút chuyện, liền đi một lát... Đúng rồi, Tiểu Nguyệt có một chuyện muốn thỉnh giáo ngươi, ngươi có biết làm cách nào để tăng ngộ tính lên không?”

“Tăng ngộ tính lên?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, Tần Tiểu Nguyệt nghiêng đầu, nói.

“Cái này... Ta thật sự không biết, có điều ta biết ngộ tính cùng với cảm giác hình như là hai thuộc tính khó tăng lên nhất trong trò chơi, nhưng hai thuộc tính này cũng tương đối hữu dụng, cảm giác ảnh hưởng đến tính ổn định công kích sau khi bị thương cùng với trình độ suy yếu, ngộ tính ảnh hưởng đến tiến độ học tập võ công cùng với kinh nghiệm cần thiết để thăng cấp võ công, đều có chỗ dùng đặc biệt, nhưng ta cũng không biết làm thế nào để tăng lên...”

“Vậy ngươi có biết ai có thể biết được điều này không?”

Tô Bằng hỏi Tần Tiểu Nguyệt, Tần Tiểu Nguyệt suy nghĩ một lát, nói.

“Ngươi đi hỏi Triệu Thu cùng với Ninh tử xem sao, hai người bọn họ có thể biết đấy...”

Chương 146: Kế hoạch của Triệu Thu cùng nhiệm vụ ẩn.

“Ninh Thái cùng Triệu Thu?”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng thầm kêu thú vị, mình trong kế hoạch, chỉ muốn ám toán Triệu Thu, không ngờ còn phải thỉnh giáo hắn... làm vậy hình như không quá chân chính.

“Có điều, ta thích”.

Tư tưởng ác vị trong lòng Tô Bằng bắt đầu hiện lên, dù sao Triệu Thu cùng mình đều là quan hệ lợi dụng lẫn nhau lợi dụng lẫn nhau, so ai hại ai càng nội hàm, dường như cũng không tệ.

“Triệu Thu bình thường ở địa phương gì?”

Nghĩ tới đây, Tô Bằng hỏi Tần Tiểu Nguyệt.

“Triệu Thu thân long thấy đầu không thấy đuôi, ta cũng không biết... Có điều, lúc hắn rảnh, có thể sẽ đi Thu Nguyệt lâu, uống rượu nghe nhạc”.

Tần Tiểu Nguyệt nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, hỏi rõ địa chỉ, cáo biệt Tần Tiểu Nguyệt, đi Thu Nguyệt lâu.

Thu Nguyệt lâu cũng ở trong vùng buôn bán của quận Giang Ninh, Tô Bằng rất nhanh tìm ra, gian lầu ba tầng này, nghe Tần Tiểu Nguyệt nói, Triệu Thu thường ở nhả gian lầu hai uống rượu nghe khúc, Tô Bằng liền trực tiếp tìm đến lầu hai.

Đến lầu hai, Tô Bằng nhìn quét, phát hiện Triệu Thu kia thật ở đây, trước người hắn bày biện một bàn rượu và thức ăn, nghe một lão ông cùng một thiếu nữ hát khúc xưa, Tô Bằng trực tiếp đi tới, ở bên cạnh Triệu Thu kéo một cái ghế ngồi xuống, nói.

“Người cũng thật sướng”.

“Ha ha, tạm kiếp phù du rồi rảnh nửa ngày thôi”.

Triệu Thu khẽ cười, nói.

“Sao người tìm tới nơi này? “

Tô Bằng nhớ tới lần trước Triệu Thu nói mấy lời với mình, nói.

“Người không phải nói người đã có kế hoạch sao? Ta luôn chờ, máy giám thị trong công ty quá nhiều, vẫn là trong trò chơi nói chuyện thuận tiện hơn, sao. Nói đi, người có kế hoạch gì?”

“Ha ha. Người cũng thật nóng vội.”

Triệu Thu khẽ cười, nhìn quét xung quanh, đột nhiên hạ giọng nói.

“Không nói gạt người, ta kiếm ra một thiết bị, là hệ thống quấy nhiễu cường từ, có khả năng nhiễu của quét của công ty, ta định cưỡng chế khóa cửa quét các phòng khác của công ty, sau đó cưỡng chế mang ra mấy bộ thiết bị”.

“Cưỡng chế mang một bộ thiết bị ra ngoài?”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi ngẩn người, hẳn không ngờ, thủ đoạn của Triệu Thu, lại trực tiếp như vậy.

Chờ phục hồi tinh thần lại, Tô Bằng không nhịn được hỏi.

“Cho dù người có thể thu phục người tầng này của công ty, vậy tầng 7 sao người ra ngoài? Tầng 7, có không ít bảo vệ ở đó”.

“Không cần lo lắng. Người quên ta từng nói với người sao? Chuyện kỹ năng trong trò chơi”.

Triệu Thu hơi khẽ cười, nói.

“Những bảo vệ trong công ty kia, có thể đều giao cho ta... ta có thể bảo đảm, những bảo vệ kia ta có thể ứng phó, theo ta được biết, chỉ có bảo vệ tầng này của công ty. Có ba người có mang giấy dùng súng, bọn họ mang theo súng, nhưng buổi tối bọn họ cũng cần nghỉ ngơi, chỉ cần ta khóa cửa quét của công ty, bọn họ sẽ không làm gì được.

Thang máy ta cũng có biện pháp thu phục. Về phần những người kia của tầng bảy công ty, đều không có súng. Một mình ta, có thể thu phục bọn họ.”

Tô Bằng nghe xong lông mày cau chặt, hẳn không có cảm giác tín nhiệm với thủ đoạn cường chế bạo lực này.

“Về cảnh sát thì sao? Còn cả bảo vệ thì sao? Còn nữa, chúng ta đem máy chủ mang ra ngoài, sao tránh được lòng bắt sau đó?”

Tô Bằng hỏi Triệu Thu.

“Cái này người không cần lo lắng, chỉ cần chúng ta khóa cứng cửa quét công ty, mang máy chủ ra ngoài, tất nhiên có người tiếp ứng chúng ta... Biết ta ở trong trò chơi có mấy bằng hữu chứ? Bọn họ sẽ trợ giúp chúng ta.”

Triệu Thu nói, sau đó nói.

“Về phần cảnh sát, càng không cần lo lắng bọn họ, máy chủ công ty đều không thể lộ ra ngoài ánh sáng, bọn họ sẽ không dễ dàng để cảnh sát tham gia chuyện này, cho dù chúng ta sử dụng thủ đoạn bạo lực, ở chỗ cảnh sát, cũng không có chuyện gì, cần lo lắng, chính là người công ty phái ra mà thôi, tỷ như, hắc y nhân mà người từng gặp kia”.

“Có điều ta cũng tra hiểu rõ một số chuyện, hắc y nhân kia, bình thường nghỉ ngơi trong văn phòng Thời Thiên Quân, mà cửa phòng công ty, bạo lực rất khó phá vỡ, chỉ cần ta khóa cứng cửa quét của công ty, chúng ta luôn an toàn”.

Tô Bằng nghe xong, không khỏi một hồi lâu không nói gì.

Trầm mặc sau nửa ngày, Tô Bằng mở miệng, nói.

“Nghe thì như là vậy, nhưng mà ta không rõ, cứ như vậy, một mình người là có thể làm xong, gọi ta tựa hồ không cần thiết”.

“Người suy nghĩ nhiều rồi, chúng ta từ trên máy chủ công ty dỡ máy chủ trò chơi chính thức, còn tận lực mang thêm một số máy chủ ra ngoài, cũng phải cần nhân thủ, người giúp ta cầm máy chủ, có thể khiến ta không hề cố kỵ đối chiến bảo vệ trong công ty, sao có thể nói không chỗ hữu dụng chứ?”

Triệu Thu lắc đầu, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, cũng không nói gì, khẽ gật đầu, nói.

“Cũng đúng, có điều, ta hi vọng thời gian hành động của ngươi là sau cuối tuần, bởi vì ta đang làm một nhiệm vụ mấu chốt trong trò chơi, nếu chúng ta mang ra máy chủ, có thể sẽ ảnh hưởng ta”.

“Chuyện này ngược lại không thành vấn đề, ta cũng cần trừ bị một thời gian ngắn, có điều, chậm nhất sẽ không vượt qua một tháng, ta hi vọng ngươi chuẩn bị sẵn sàng”.

Triệu Thu nói với Tô Bằng, Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu.

“Đúng rồi, thiếu chút nữa quên.”

Tô Bằng đột nhiên mở miệng, hỏi Triệu Thu.

“Triệu Thu, ngươi có biết làm sao tăng thuộc tính ngộ tính không? Ta làm nhiệm vụ, cần ngộ tính cao, nghe Tần Tiểu Nguyệt nói ngươi biết pháp môn phương diện này?”

“Đề cao ngộ tính? Ta quả thật biết một ít.”

Triệu Thu dùng ngón tay điểm trán, nói.

Lúc ta vừa vào trò chơi, giá trị ngộ tính bình thường, có một số võ công không đạt tới yêu cầu, lúc ấy ta nghĩ, hình như Phật gia chú trọng ngộ tính nhất, vì vậy ta liền đi Phổ Đà tự thành nam quận Giang Ninh, xem thử có thể tìm phương pháp gì đề cao ngộ tính không”.

“Sau đó quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, ta dâng hương ở Phổ Đà tự, hơn nữa quyên hiến, tổng cộng xài gần năm lượng vàng, chủ trì có một ngày đột nhiên nói chuyện với ta, bàn Phật với ta, chủ trì kia thật ra rất thế lực, đạo lý Phật hiệu cũng tầm thường, có điều lại biết một pháp môn... Hắn nói cho ta biết, mỗi ngày chỉ cần tắm rửa thay quần áo, tĩnh tâm uống trà, sau đó lại mua đàn hương chân chính, sau khi đốt trong phòng xem kinh Phật kết duyên, là có thể đề cao ngộ tính”.

“Ta thử, quả nhiên có thể, có điều chỉ đề cao chút ngộ tính trong mười hai tiếng đồng hồ mà thôi, sau đó sẽ khôi phục bình thường”.

“Chỉ có thể tạm thời đề cao ngộ tính sao?”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi nhú mày, mình muốn cũng không phải là loại biện pháp tạm thời này.

“Hãy nghe ta nói xong.”

Triệu Thu tựa hồ không hài lòng lắm khi Tô Bằng cắt đứt hần, hần dùng ngón tay gõ mặt bàn, nói.

“Lúc ấy ta cũng hiểu được biện pháp này không ổn, mặc dù lĩnh ngộ kỹ năng thành công, nhưng vẫn không dùng được, ta liền đi Phổ Đà tự tiếp, xem thử có cách gì tăng lên ngộ tính vĩnh cửu không”.

“Nhưng mà ta lại quyên hương khói, cũng không ích gì, chủ trì kia cũng chỉ tâm sự bình thường, không có lợi gì, lúc ta đang định bỏ, đột nhiên Phổ Đà tự xuất hiện một hòa thượng điên đạo chơi”.

“Hòa thượng kia điên điên khùng khùng, thấy ta liền hỏi ta một số vấn đề ù ù cạc cạc, ta cũng chẳng xem là thật, thuận miệng nói bậy, hần đột nhiên nói ta nói rất hay, sau đó uống rượu với ta... Lúc ấy ta cũng thanh nhàn, lại thêm nói bậy với hần rất thoải mái, liền mua cho hần một bầu rượu, sau đó nói bậy với hần suốt một buổi chiều, đến buổi tối, hòa thượng điên này uống rượu say, nằm ở trên đường chính ngủ, ta cũng định đi, nhưng đứng dậy, đột nhiên nhận được nhắc nhở... Ngộ tính của ta, không ngờ đề cao một ít”.

“Người là nói, đây là nhiệm vụ ản?”

Tô Bằng nghe xong, nhãn tình sáng lên, hỏi Triệu Thu.

“Ừm, có thể... Ta cảm thấy lai lịch hòa thượng điên kia không đơn giản, vốn định khai phá, xem có phải là có nhiệm vụ ản để nhận không, nhưng mà không ngờ, lúc lại tới chỗ hần, hần nói trên người ta có mùi thú có công, không thú vị, mặc dù rượu hần vẫn uống, nhưng không nói gì với ta”.

Triệu Thu khẽ gật đầu, nói với Tô Bằng.

“Không ngờ có chuyện như vậy... tốt, ta đi thử, đa tạ”.

Tô Bằng gật đầu, nói với Triệu Thu.

Triệu Thu khẽ cười, nói.

“Người đi làm nhiệm vụ đi, ta hành động trước, sẽ lại liên lạc của người.”

“Ừm”.

Tô Bằng gật đầu, đứng dậy cáo biệt Triệu Thu.

Tô Bằng đi đến lầu một, ngẩng đầu nhìn sàn gác trên đầu.

“Triệu Thu nhiệt tình với ta, rõ ràng không còn bộ dạng lúc đầu trước kia, xem ra, hắc tử hồ đã tìm ra cường viện... Về kế hoạch của hắc tử, đánh giá bốn chữ,, đơn giản thô bạo. Ta cũng là một phần tử có cũng được mà không có cũng không sao, hoàn toàn không phải nể trọng ta như lời hắc tử nói”.

“Làm người vẫn nên dựa vào chính mình... Triệu Thu không đáng tin cậy, hi vọng bọn Lôi Minh sớm động thủ, ta tiện đi trước bọn họ một đoạn, nếu không, tất cả mọi người cùng động thủ, chuyện sẽ phức tạp”.

Trong lòng Tô Bằng nghĩ...

Chương 147: Hòa thượng điên (thượng)

Lầu một Thu Nguyệt lâu, cũng bán rượu, Tô Bằng dùng hai mươi hai lạng bạc, mua một bình rượu ngon “Hoàng Phong” “Hoàng Phong” ủ đặc biệt của Thu Nguyệt lâu, xuống lầu liền theo chỉ điểm của Triệu Thu mà đi.

Đi đại khái nửa giờ, Tô Bằng đi tới gần Phổ Đà tự thành nam.

Ở trong thế giới trò chơi luân hồi tử vong, cũng có truyền thuyết Phật tổ, tương ứng, cũng có chuyện xưa tương tự ngựa trắng vào kinh.

Tổng thể mà nói, Phật giáo ở trong thế giới tử vong luân hồi phát triển rất tốt, phần lớn thiên hạ đều xây dựng miếu thờ.

Mà quận Giang Ninh, người nghèo khổ cực đoan mặc dù không nhiều, nhưng cho dù là bách tính bình thường gia cảnh bình thường cầu bình an, hay là đại gia phú hộ cầu bản thân thêm phúc, người cần có tâm lý vẫn không ít, lại thêm thành chủ quận Giang Ninh Mạc Thiên Kinh tựa hồ cũng có một chút sâu xa với Phật đạo, cho nên liền ở thành nam, để trống một vùng, xây chùa.

Đây là Phổ Đà tự quận Giang Ninh.

Kết cấu của Phổ Đà tự, chưa nói tới rộng rãi, nhưng chiếm diện tích cũng không nhỏ, trong miếu đại khái cũng có ** mươi tầng chúng, chủ trì Phật hiệu trong sân, lại giỏi về kinh doanh, người địa phương cho dù là cầu tiêu tai giải nạn, làm tang lễ làm pháp hội, hay là cầu con cầu phúc, đều tới nơi này, cho nên coi như là hương khói cường thịnh. Bình thường, Phổ Đà tự cũng có một số hòa thượng ngủ lại chùa khác ngủ lại chùa khác, chủ trì Phổ Đà tự mặc dù Phật hiệu hơi yếu, nhưng lại khôn khéo giỏi về kinh doanh, lại có một điểm tốt, chính là đối với mấy hòa thượng chùa khác dạo chơi ngủ lại khá khoan dung, tương truyền vị chủ trì này trước kia cũng từng chán nản, dạo chơi thiên hạ ăn trăm miếu cơm, cho nên lập chí nguyện to lớn, nguyện ý tiếp tế tăng lữ thiên hạ.

Mà hòa thượng điên mà Triệu Thu nói, rất có thể cũng là hòa thượng tới Phổ Đà tự này ăn cơm trắng.

Tô Bằng không quá tin tưởng. Tùy tiện tán gẫu với hòa thượng điên kia, sẽ tăng ngộ tính... Vậy thì ngộ tính lấy được cũng quá tiện nghi, địa phương này, sớm nên thành địa phương tập thể người trong công ty lấy ngộ tính.

Mà Triệu Thu, ở sự tình này, hẳn cũng không có lý do gì lừa gạt mình, bằng không cứ nói là không biết thì được rồi.

“Xem ra Triệu Thu cũng là phải đánh bậy đánh bạ, không biết sao lại làm được nhiệm vụ. Tăng chút ngộ tính, nhưng mà sau đó cách làm không đúng, nên không mở được nhiệm vụ sau đó”.

“Ta phải chú ý một chút, khai phá nhiệm vụ hòa thượng điền có thể tăng ngộ tính, nói không chừng còn là nhiệm vụ thuộc tính, nếu có thể tăng một ít thuộc tính trụ cột, đó là không thể tốt hơn”.

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Thuộc tính trụ cột trong trò chơi, ngoại trừ nhiệm vụ cuộc sống lúc ban đầu, có thể tăng một ít, sau đó đề thăng, càng ngày càng khó.

Điều này cũng khá dễ giải thích, dù sao trò chơi luân hồi tử vong giữa hiện thực và thiết kế. Người làm nhiệm vụ sinh hoạt như trâu như bò, có bao nhiêu chứ?

Thuộc tính trụ cột của người bình thường, đại khái từ bảy điểm đến chín điểm, một khi thuộc tính đạt tới chừng mười bốn điểm, muốn tăng nữa sẽ cực khó khăn. Chỉ có khi nào dùng một số thiên tài địa bảo, hoặc là luyện một số võ công khổ luyện, mới có thể tăng nữa, hoặc là tu hành nội lực cấp vàng, cũng sẽ từ từ thay đổi thể chất một người.

Thuộc tính trụ cột của Tô Bằng bây giờ, ngoại trừ cảm giác và ngộ tính, linh hoạt, cơ bản cũng không tính là quá cao, nếu như nhiệm vụ thuộc tính, có thể làm thì làm, tương lai khẳng định có chỗ dùng.

Đang nghĩ ngợi, Tô Bằng đã chạy tới địa phương đó.

Phổ Đà tự liền ở phía trước, điêu khắc La Hán hai bên cửa khắc đã ánh vào trong mắt, không ngừng có người ra vào Phổ Đà tự, đều là thiện nam tín nữ quận Giang Ninh.

Tô Bằng cũng thấy người mình muốn tìm, chỉ thấy ở dưới điêu khắc La Hán ở cửa Phổ Đà tự, có một hòa thượng quần áo rách nát, thân thể béo mập như phật Di Đà, đang ngồi dựa ở đó, trong tay phe phẩy một quạt hương bồ cũ nát, đang nhàm chán ngáp.

Tín đồ ra vào Phổ Đà tự chung quanh, đều có chút khinh bỉ nhìn hòa thượng này, có ít người còn che miệng mũi lại, từ bên cạnh hắn đi vòng qua, tựa hồ là khó chịu với hòa thượng miệng không niệm Phật, không tu công đức này, mặt khác có mấy đứa bé nghịch ngợm, không ngừng vui cười gần hòa

thượng này, có mấy đứa lớn mật, còn ném đá vào hắn, hòa thượng kia cũng lơ đãng, ngồi bệch ở đó.

Thị lực Tô Bằng rất tốt, đã nhìn ra một ít manh mối.

“Hòa thượng diên này nội lực thật thâm hậu! Cục đá của những đứa bé kia, xem ra giống như đập lên người hắn, nhưng khi nhìn quỹ tích rơi xuống, rõ ràng là bị chân khí cường đại hóa giải... Đây có thể không phải chân khí hộ thể cố ý thi triển, mà là chân khí trong cơ thể tự phản ứng...”

Thấy hòa thượng diên kia cách đó không xa, trong lòng Tô Bằng không khỏi âm thầm lắp bắp kinh hãi.

“Hòa thượng diên này tuyệt đối không đơn giản, ta đi qua nói chuyện với hắn”.

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Tô Bằng vội đi qua.

“Ồ? Rượu? Mùi rượu? Mùi vị kia, giống như là rượu lâu năm Hoàng Phong nha”.

Tô Bằng vừa mới đi tới, liền thấy hòa thượng diên kia đột nhiên mở mắt, nói với bản thân.

“Ha ha, đại sư mũi thật thính, tại hạ vừa vặn mang theo một bình rượu Hoàng Phong, nếu đại sư ngửi thấy, cùng tại hạ nhấp nhấp thử đi”.

Tô Bằng cười nói, sau đó lấy ra rượu Hoàng Phong của Thu Nguyệt lâu.

Hòa thượng diên kia cười ha ha, từ trên mặt đất nhảy dựng lên, nói.

“Dù là Linh Sơn thiên Phật hội, cũng không bằng một trận say nhân gian, cho ta rượu”.

Nói xong, chỉ thấy hắn vươn tay ra, Tô Bằng chỉ cảm thấy trên tay chột nhẹ, rượu trong tay hồ đã bị hòa thượng diên cầm lấy, hòa thượng diên này ngửa đầu, rượu trong bầu liền tưới ừng ực vào.

Tô Bằng ở bên cạnh, lẳng lặng nhìn hòa thượng điên này rót rượu, thẳng thấy hắt một hơi nửa bầu, lúc này mới dừng lại.

“Chào đại sư, tại hạ Tô Bằng, nghe bằng hữu Triệu Thu nói về ngài.”

Thấy hòa thượng điên một ngụm uống cạn, Tô Bằng nói.

“Ngươi tại hạ? Vậy ta tại thượng sao? Ta là đại sư, ngươi chính là tiểu sư sao?”

Hòa thượng điên thấy Tô Bằng nói chuyện, đột nhiên nói.

Tô Bằng nghe xong, lập tức kịp phản ứng, nói.

“Ta là Tô Bằng, không biết ngài xưng hô như thế nào?”

“Tên chỉ là danh hiệu, ngươi muốn gọi ta là gì thì cứ gọi vậy, ngươi là ai?”

Hòa thượng điên đột nhiên lại hỏi Tô Bằng.

“Tô Bằng”.

Tô Bằng trả lời, thầm nghĩ vị đại sư này chẳng lẽ trí nhớ không tốt?

“Vậy trước khi ngươi là Tô Bằng thì là ai?”

Hòa thượng điên bỗng nhiên lại hỏi.

Tô Bằng sững sờ, vị đại sư này chẳng lẽ là đang trêu mình?

Suy tư một chút. Tô Bằng trả lời.

“Đại sư nói đùa, ta bây giờ chính là Tô Bằng. Cho nên ta biết chính là chuyện Tô Bằng biết, Tô Bằng trước là ai, ta không biết.”

“Ngươi không hiểu, ta lại hiểu, ta nói, ngươi trước khi trở thành Tô Bằng, là một con chó!”

Hòa thượng điên cười ha ha, chỉ vào Tô Bằng nói.

Tô Bằng nghe xong, nhú mảy nhìn hòa thượng điên này.

Hắn nheo mắt lại, nhìn hòa thượng điên, nói.

” Hư Nguyệt đại sư, người có gì nói ra lời ấy? Tại hạ tính tình tự hỏi không tệ, nhưng cũng không phải người tùy tiện trêu đùa, nếu người không nói rõ nguyên do, ta cũng sẽ không vô duyên để người mắng đâu”.

“Người không phải không biết người trước khi là Tô Bằng thì là ai sao? Thế sao không thể là một con chó? Phật nói. Vạn vật đều có Phật tính, chó cũng là vạn vật, người có Phật tính, chó cũng có Phật tính, người trước khi là Tô Bằng, vì sao không thể là một con chó?”

Hư Nguyệt hòa thượng nhìn Tô Bằng, miệng nói một tràng, nhưng mà lúc nói lời này, hắn không giống như là nói xạo, ngược lại giống như là đề ra nghi vấn.

“Chẳng lẽ lời điên khùng mà hòa thượng điên này nói như lời Triệu Thu, là chỉ cái này?”

Tô Bằng nghe xong, đột nhiên nghĩ.

“Đúng rồi, hắn là như thế... Hòa thượng này điên khùng nói lời điên khùng. Mở miệng liền giống như là mắng chửi người, ta nghĩ người bình thường cũng sẽ không nói nhiều với hắn, chỉ là ngày đó Triệu Thu không biết nào bị rút gân thế nào, mới hàn huyên một ngày với hắn... Nếu không tất cả mọi người phát hiện hòa thượng điên này không ổn, hắn sớm đã thành công cụ tăng ngộ tính rồi”.

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Trong lòng bởi vì có phán đoán này, Tô Bằng cũng chẳng tức giận, thâm nghĩ.

” Người này có lời phi thường, tất không phải người phi thường, ta không thể dùng phương thức tầm thường đối với hắn, không bằng ta cũng mắng hắn, xem hắn phản ứng thế nào”.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng nói.

“Nếu nói như vậy, Hư Nguyệt đại sư người, còn cả Triệu Thu kia, tựa hồ cũng khác gì con chó, dù sao đều có phật tính, thậm chí Phật cũng là chó, dù sao đều có phật tính mà.”

“Dựa theo lời Phật tổ, hình như là thế, nhưng mà ta hỏi người, con chó kia có phật tính sao?”

Hư Nguyệt hòa thượng lắc đầu, lại nói với Tô Bằng.

“Không.”

Tô Bằng trực tiếp trả lời.

Nói giỡn, nếu nói có, hôm nay há không phải là bị mắng đúng?

“Ha ha, Phật tổ cũng đã nói “Chúng sinh đều có phật tính”, chó cũng là chúng sinh, sao không có phật tính? Con kiến, con giun đều có phật tính, ngay cả quỷ thần cũng có phật tính, chó cầu đương nhiên cũng có phật tính? Nhưng mà sao người nói chó không có phật tính chứ? Người đây không phải vi phạm cách dạy của Phật đà sao?”

Hư Nguyệt hòa thượng cười to, hỏi Tô Bằng, nhìn như đề ra nghi vấn, lại tựa hồ không tức giận.

“Ta cũng không phải Phật tổ, ta làm sao biết?”

Tô Bằng nghe xong, giần hai tay mỉm cười nói.

“Ha ha ha! Hay cho câu chó không có phật tính! Nếu nó không có phật tính, ăn nó cũng được! Hôm nay có rượu không thịt, vẫn còn có chút không thoải mái, ngày mai nếu người có tâm, thì lại tới, mang cả thịt chó và rượu ngon, mua tới cùng ăn với ta”.

Hư Nguyệt hòa thượng cười ha ha, nói với Tô Bằng.

Sau đó, bản thân Hư Nguyệt hòa thượng lại ngồi dưới đất, không ngừng uống một hai ngụm rượu Hoàng Phong, không nói gì nữa.

Tô Bằng nghe xong, khẽ nhíu mày, hôm nay tựa hồ không đạt được mục đích.

“Có điều nếu hòa thượng diên này còn nói chuyện với ta, xem ra nhiệm vụ hẳn không thất bại, ngày mai tiếp tục đến xem”.

Tô Bằng nghĩ, đồng thời, hắn cũng thấy, góc trái thị giác của mình, xuất hiện một cái nhắc nhở.

Thiện cảm của Hư Nguyệt hòa thượng đối với người tăng lên năm điểm”.

“Xem ra hôm nay chỉ có thể làm tới đây, ngày mai tiếp tục qua xem.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, chấp tay cáo biệt Hư Nguyệt hòa thượng, bản thân rời khỏi Phổ Đà tự.

Sau đó, Tô Bằng lại đi tìm Ninh Thái, nghe chuyện ngộ tính.

Lấy được kết quả, lại làm cho Tô Bằng cảm thấy ngoài ý muốn, Ninh Thái không ngờ cũng tăng ngộ tính ở Phổ Đà tự kia.

Căn cứ Ninh Thái nói, lúc ấy nàng đi Phổ Đà tự dâng hương, mới vừa hết hương, liền thấy hòa thượng diên kia, nàng liền hàn huyên một hồi với hắn, sau đó không biết sao, ngộ tính liền tăng một điểm.

Sau đó Ninh Thái cũng tìm một số người tổ Âm Kiêu thử nghiệm, nhưng mà những người kia cũng không có cách gì từ chỗ hòa thượng điên, tăng ngộ tính, về sau không tìm được quy luật, chuyện của hòa thượng điên, liền không giải quyết được gì.

“Xem ra, hòa thượng điên này tuyệt đối là một nhiệm vụ tăng điểm, chỉ là không biết, ta có thể khai phá nhiệm vụ này không...”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ...

Chương 148: Hòa thượng điên (hạ)

Sau khi Tô Bằng logout, ăn một bữa cơm qua loa ở trong phòng ăn, liền trở lại trong phòng, mở máy tính ra, tuần tra tư liệu.

Bởi vì ở trong trò chơi, đối thoại giữa mình và Hư Nguyệt hòa thượng, rất giống hỏi đạo, Tô Bằng liền tìm tòi thử tin tức phương diện này.

Kết quả tìm kiếm máy tính trả về ngược lại rất nhiều, Tô Bằng nhìn một hồi, không khỏi nhíu mày.

Đáp án phản hồi, nói lan man, Tô Bằng nhìn thoáng qua, không có thứ gì quá hữu dụng, ngược lại có không ít ví dụ.

Nhìn những ví dụ kia, khóe miệng Tô Bằng không khỏi giật giật, những thiên sư nổi danh trong lịch sử, ngược lại làm gì cũng có, có dùng gậy đánh người, có đi tiểu trước tượng Phật, có cởi áo quần trước mặt mọi người.

Tư tưởng bản thân Tô Bằng, không quá cảm thức niệm hỗn độn trong Phật giáo, nhìn những ví dụ này, càng thêm ấn tượng sâu sắc phương diện này, nếu không nói những đại sư hỏi đạo này là thiên sư, những người này hơn phân nửa là phải đưa vào bệnh viện tâm thần, nhưng người ta là thiên sư, người xem không hiểu là người ngộ tính không đủ, không phải bọn thiên sư cũng thế.

“Đám thiên sư này, suy nghĩ của ta không thể kết nối với bọn họ”.

Tô Bằng xem xong, lắc đầu. “Nếu hòa thượng điên kia cũng là chút bản lãnh đó, vẫn thì xong, ta không bồi hấn điên à, nghĩ biện pháp khác tăng

ngộ tính vậy, có điều hòa thượng kia điên thì có điên chút, nhưng luôn thấy hẩn hình như có ám chỉ, chưa chắc như những người này”.

“Nghe lời của hòa thượng điên kia, tựa hồ có chút ly kinh phản đạo, chỉ bằng tìm ít tư liệu phương diện này, có lẽ ngày mai dùng được”.

Mang suy nghĩ này, Tô Bằng lại tìm tòi không ít tư liệu.

...

Rất nhanh đến ngày hôm sau, Tô Bằng ăn cơm xong log in, rất sớm đã đi mua một bình rượu ngon, đồng thời tới chỗ bán thịt trong thành mua hai đùi thịt chó, dùng giấy gói lại,, đi vào Phở Đà tự.

Hư Nguyệt hòa thượng kia, vẫn là bộ dạng hôm qua, ngồi ở cửa Phở Đà tự, chỉ là hôm nay hẩn thay đổi tư thế, tựa vào mặt khác của La Hán.

Tô Bằng đi qua, mỉm cười nói.

“Đại sư, thịt chó và rượu của người ta đã mang tới rồi”.

“Ha ha ha... mau đem tới”.

Hư Nguyệt hòa thượng cười to, Tô Bằng đem rượu thịt lấy ra, Hư Nguyệt hòa thượng một tay đã bắt một chân chó, sau đó liền bắt đầu ăn thịt uống rượu.

Lúc này gần Phở Đà tự có không ít người đi qua, thấy cách ăn của Hư Nguyệt hòa thượng này, không ít người lộ ra vẻ mặt chán ghét.

Tô Bằng nhìn Hư Nguyệt hòa thượng ăn sạch một đùi chó, mới ợ một cái, ngừng ăn uống.

Nhìn Hư Nguyệt hòa thượng, Tô Bằng mở miệng nói.

“Đại sư, ngày hôm qua ta nói chó không có phật tính, người nói hay, nhưng mà đại sư người dù sao cũng là người trong Phật giáo, ta nói chó không phật tính còn được, người cũng có thể nói sao? Còn uống rượu ăn thịt?”

“Ha ha. Chó có phật tính không, vậy cần Phật nói mới tính, Phật nói đều là đạo lý, nhưng mà đạo lý trong thiên hạ, lại luôn nói rõ à?”

Hư Nguyệt hòa thượng lắc đầu, lại nói.

“Đạo lý thế gian, nào nói rõ vậy? Có điều cá lớn nuốt cá bé, cũng là chân lý thế gian mãi mãi không thay đổi. Cho nên ta ăn thịt chó, chứ không phải chó ăn ta... Nhưng ta hỏi người một câu, người nếu mạnh hơn người. Có thể ăn thịt người không?”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi liếc nhìn Hư Nguyệt hòa thượng một cái, theo lời hòa thượng này, tựa hồ ám chỉ...

Nhưng Hư Nguyệt hòa thượng không chờ Tô Bằng trả lời, tiếp tục nói.

“Trong Phật đạo, có thuyết thiện sát, nếu giết người đúng phương pháp, giết người cũng là thiện, cũng có thuyết pháp mang lòng từ bi ăn chó, nhưng có thể từ bi ăn chó, liền có thể từ bi ăn thịt người sao?”

“Người ăn thịt chó, ta lại cảm thấy thiên kinh địa nghĩa, nhưng mà nếu thân làm người, sao không nên ăn thịt người, đây là điểm mấu chốt nhất”.

Tô Bằng nói.

Hư Nguyệt hòa thượng không nói gì, tựa hồ hắn cũng không nghĩ ra đáp án, lời nói xoay chuyển, tiếp tục nói.

“Thế tôn ở trên Linh Sơn hội, Niêm Hoa thị chúng, là lúc chúng đều im lặng, duy Già Diệp tôn giả cười mỉm. Đây cũng là chuyện cũ về cười Niêm Hoa”.

Không đợi Tô Bằng đáp lời, chỉ nghe Hư Nguyệt hòa thượng này tiếp tục nói.

” Về chuyện xưa này, thế nhân đều biết Già Diệp tôn giả thấy thế tôn Niêm Hoa mỉm cười ngộ đạo, thừa truyền y bát, nhưng mà không ai biết, đệ tử Phật tổ Kim Thiên Tử từng ở sau khi pháp hội kết thúc nói với Già Diệp tôn giả. ” Người vì mình ngộ đạo Phật tổ Niêm Hoa mà mỉm cười, nhưng đã quên thiên hạ còn cả ngàn ngàn vạn vạn người cười không nổi”. Sau đó

nữa, Kim Thiên Tử liền bị đánh xuống thế gian, luân hồi chuyển thế, sau đó nữa, liền có truyền thuyết Phù Đồ Sơn”.

Tô Bằng ngồi thuyền trở về quận Giang Ninh, lúc đi đường từng xem một vài bản ghi chép truyền thuyết điển cố thế giới này, đệ tử Phật tổ thế giới này vẫn là mấy người kia, chỉ là Đường Tăng thế giới này không gọi Đường Tăng, xuất thân cũng không phải Kim Sơn tự, mà là Đại Không Tự Phù Đồ Sơn, hơn nữa, thứ từ Thánh Địa Phật giáo phương xa mang về cũng không chỉ là kinh Phật, còn có bí tịch võ công.

Nhưng vị thánh tăng học hỏi kinh nghiệm kia, trong truyền thuyết, lại là Kim Thiên Tử chuyển thế.

“Nói rất hay! Hắc... đúng là không nề tình!”

Tô Bằng miệng nói.

Tô Bằng nghe Hư Nguyệt hòa thượng nói đến đây, vừa chú ý biểu lộ của Hư Nguyệt hòa thượng.

Bởi vì Tô Bằng đột nhiên nghĩ một khả năng, một thân nội lực của Hư Nguyệt hòa thượng này đáng sợ như thế, mà trong chốn võ lâm, chùa miếu có thể xuất thân loại cao thủ này, không phải là Đại Không Tự Phù Đồ Sơn sao?

” Nghĩ Phật tổ sư, Kim Thiên Tử chuyển thế, mười đời tây hành, minh tu chính đạo, dễ vậy sao? Phật tổ sư dùng thành tựu tu vi mười đời tây hành, khiến người trong thiên hạ nghe thấy Phật hiệu, rõ Phật lý, tà ma không tới gần, ý nghĩ xằng bậy tiêu tán, làm kim thân bất diệt, được chính quả Phật hiệu, nhưng mà những hậu nhân kia, lại mất hết thể diện tổ sư”.

Hư Nguyệt hòa thượng, nói tới chỗ này, tựa hồ tâm tình hơi có kích động, miệng nói.

“Chẳng lẽ đại sư là môn hạ Phù Đồ Sơn?”

Tô Bằng nghe được Hư Nguyệt hòa thượng nói tới chỗ này, không nhịn được hỏi.

“Nếu người nghĩ vậy, thì chính là vậy”.

Hư Nguyệt hòa thượng cũng chẳng phủ nhận, chỉ rót cho mình một ngụm rượu nâng đầu lên.

“Người hôm nay nói rất nhiều với ta, cũng coi như hữu duyên, ta nghĩ có một chuyện muốn nhờ người”.

Hư Nguyệt hòa thượng, đột nhiên lời nói xoay chuyển, nói với Tô Bằng.

“Ồ? Đại sư mời nói, Tô Bằng nếu có thể làm được, liền làm giúp đại sư”.

“Cũng không phải đại sự gì, ta muốn người đi Đại Không Tự Phù Đồ Sơn, gặp một người trong chùa, hỏi hắn một câu...”

“Nói cái gì, đại sư người nói.”

“Người nói với hắn, mấy năm nay Hư Nguyệt hòa thượng ta dạo chơi tứ phương bên ngoài, tình cờ ở một thôn nhỏ gặp một pho tượng giống Bồ Tát ngồi, người liền hỏi người kia, Bồ Tát ngồi này, có ý gì?”

Hư Nguyệt nói với Tô Bằng.

“Cũng không phải đại sự gì...”

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu, lại hỏi.

“Nhưng bảo ta hỏi ai đây?”

“Một đại thánh tăng trên Phù Đồ Sơn, Hư Không!”

Trong ánh mắt Hư Nguyệt tựa hồ lóe ra hào quang gì đó, nói.

Đồng thời, dưới góc trái thị giác Tô Bằng, xuất hiện nhắc nhở.

“Người tiếp nhận nhiệm vụ. Hư Nguyệt hòa thượng hỏi”.

Chương 149: Tăng ngộ tính

“Ngộ tính không tăng, ngược lại tiếp nhận một nhiệm vụ ần?”

Thấy nhắc nhở này, Tô Bằng lắc đầu.

Đến tìm Hư Nguyệt hòa thượng, chủ yếu chính là vì tăng ngộ tính, nhưng mà không ngờ, ngộ tính này không gia tăng, ngược lại tiếp nhận nhiệm vụ này.

“Có lẽ là ngộ tính bản thân ta liền cao hơn Triệu Thu cùng Ninh Thái một chút sao?”

Trụ cột ngộ tính của Triệu Thu, là chín điểm, Ninh Thái là mười điểm, sau đó đều không thể tăng thêm, mà ngộ tính của mình bây giờ, hiệu quả đề thăng lá bùa hai ngày còn chưa mất, là mười lăm điểm, có lẽ đây là mấu chốt.

Đang lúc Tô Bằng tự hỏi, đột nhiên ngoài Phở Đà tự, đi tới một hòa thượng.

“Lại là ngươi! Ngươi người này, bất kính phật ta, không biết tụng kinh niệm Phật, còn uống rượu ăn thịt, ta đã sớm muốn chủ trì đem ngươi đuổi ra Phở Đà tự, nhưng mà chủ trì có lòng từ bi, không làm gì đối với ngươi, ngươi hôm nay, cũng dám công khai ăn thịt uống rượu ở cửa tự miếu?”

Từ bên ngoài đi tới hòa thượng, mặc tăng y màu đất vàng, có chút trẻ tuổi, đang là lúc một người đã tâm bùng bùng, đặc biệt chú ý tới những người chán chường kia, thấy Hư Nguyệt hòa thượng như vậy, không nhịn được tức giận, đi lên quát Hư Nguyệt hòa thượng.

“Ngươi cũng quá không thông đạt! Phở Đà tự quận Giang Ninh này, là chùa duy nhất cả địa giới, tiền nhan đèn nhất định rất nhiều, ngươi phụ trách thu mua, trên đầu nhất định dư dả vô cùng, mau mau mau, không bằng lấy tiền nhan đèn ngươi thu được ra, cùng ta uống rượu ăn thịt, tiêu diêu tự tại.”

Hư Nguyệt hòa thượng bị quát mắng, cũng không giận, kéo hòa thượng trẻ tuổi tăng bào màu vàng đất nói.

“Cút! Ta thật xấu hổ vì ngươi cùng nghề! Cút ra Phở Đà tự, đừng ăn uống chùa ở chỗ này!”

Hòa thượng trẻ tuổi tựa hồ giận dữ. Đột nhiên đập Hư Nguyệt hòa thượng một cước.

Hư Nguyệt hòa thượng không biết có phải là uống nhiều quá, chân khí hộ thân trên người không kích phát. Thân thể mập mạp của hắn giống như là một viên thịt lăn ra ngoài, chỉ là rượu trong tay vẫn còn, Tô Bằng vừa định đi nâng hắn đứng lên, đã thấy Hư Nguyệt hòa thượng kia, không ngờ cười ha ha, lăn trên đất, hát ca.

“Trời đất có ích gì? Không thể trái nằm, gió trăng có ích gì? Không thể ăn uống. Trần thế có ích gì? Vạn vật trong đó, biến hóa có ích gì? Đạo pháp tự thành...”

Tô Bằng nghe tiếng ca này, cảm giác có một loại tang thương, đột nhiên cảm giác mũi ngứa, lại phát hiện chẳng biết lúc nào, trong thành không ngờ nổi gió, không biết bao nhiêu lá vàng rơi, rơi ngập toàn thành.

“Vách đá có ích gì? Không thấy cuộn cuộn, công án có ích gì? Lớn để làm gì, sinh ta có ích gì? Không thể cười vui, diệt ta có ích gì? Không giảm cuồng kiêu...”

“Đạp ca nhi hành bát hoang lộ... Vật ngã lưỡng vong cửu tiêu du... Mang hài đầu lạc thiên niên tẩu... Vạn cổ trường không nhất triêu hữu du... Ha ha ha, tự tại tiêu dao... Thần tiên lão tử không xen vào! Ha ha ha ha...”

Hư Nguyệt hòa thượng này, miệng hát giống như là ca đạo từ. Lăn người trên đất, thoáng cái đứng lên, vừa cười ha ha, vừa chạy ra đầu đường, giày rơm trên chân đều mất, vẫn không phát hiện.

Tô Bằng nghe xong tiếng ca của Hư Nguyệt hòa thượng này, trong lúc nhất thời cảm giác trong lòng của mình tựa hồ rộng mở thoáng đạt.

“Diệt ta có ích gì? Không giảm cuồng kiêu! Diệt ta có ích gì? Không giảm cuồng kiêu!”

Trong lòng Tô Bằng yên lặng nhớ kỹ câu này. Trong lòng trong giây lát, chỗ bị nghẹn dường như thoáng cái rộng mở, cảm giác sáng khoái trong nháy mắt phun lên trong lòng, sinh ra một loại vui sướng khó nói lên lời.

“Người tiến vào trạng thái đốn ngộ... ngộ tính của người, tăng lên một điểm.”

Liền ở vào chính lúc này, một tiếng nhắc nhở vang lên.

Ngộ tính tăng lên!

Nhưng mà Tô Bằng lúc này, suy nghĩ trong lòng, lại không phải so đo tăng một điểm ngộ tính, loại cảm giác khai ngộ khiến người ta tỉnh ngộ, vẫn như cũ quanh quẩn ở trong lòng...

Hư Nguyệt hòa thượng chạy ngược lại cực nhanh, lúc này, hắn đã nhanh chóng biến mất ở trong tầm mắt Tô Bằng.

Tô Bằng lúc này mới đột nhiên bừng tỉnh, nhớ tới còn một việc chưa hỏi hắn, há miệng hô.

“Đại sư! Sau khi ta hoàn thành ủy thác của người đi đâu tìm người?”

“Thiên hạ to lớn, không phải hữu duyên không thể gặp lại, nếu người gặp người nọ, tất nhiên rất nhanh sẽ gặp được ta, chúng ta hữu duyên lại gặp!”

Thanh âm của Hư Nguyệt hòa thượng từ xa truyền đến, cuối cùng, hòa thượng này rốt cuộc biến mất ở trong tầm mắt Tô Bằng...

...

Tô Bằng thật lâu, mới từ trong loại vui sướng đốn ngộ khôi phục lại, lúc này hắn nhìn thử, giá trị ngộ tính bản thân, đã tạm thời đạt đến mười sáu điểm.

Lúc này, Tô Bằng tựa hồ phát giác, thế giới chung quanh, tựa hồ không giống bình thường, mình vẫn ở trên đường gần Phố Đà tự, ở trên phố là cửa hàng rong bán thức ăn chay hương nền vật Phật, hết thấy tựa hồ đều bình thường như vậy.

Nhưng mà, trong cảm giác Tô Bằng vào lúc này, tựa hồ có một chút cảm động bình thường không cảm ngộ nổi, dâng lên trong lòng, ở trong mắt hắn, nhìn hết thấy chung quanh, tựa hồ đều có một loại huyền diệu huyền bí

trong đó, đã huyền diệu dị thường, lại súc tích đơn giản như vậy, cho dù là người hay vật, tựa hồ cũng tràn đầy một loại mỹ diệu trong đó.

Tô Bằng vươn tay ra, vê một nắm lá vàng trong gió trong tay, trong lòng không ngờ sinh ra một loại cảm động.

“Kỳ quái... Ta trước kia sao không phát giác, thế giới chung quanh, lại đẹp như vậy?”

Tô Bằng tay vê lá vàng, trong lòng nghĩ.

Tùy tâm mà động, Tô Bằng thuận tay bắn ra phiến lá rụng trong tay mình, phiến lá vàng kia bắn ra, tựa hồ không mang chút nội lực, tuy nhiên nó lại huyền diệu dị thường đánh trúng một phiến lá vàng khác, hai phiến lá đồng thời chấn động, không ngờ vỡ thành vài miếng, tan đi trong gió.

“Người lĩnh ngộ Hội Tâm Nhất Kích, Hội Tâm Nhất Kích, cảm động lĩnh ngộ trong nháy mắt phát ra công kích, kỹ năng bị động, kích phát xác suất nhỏ, gặp hoàn cảnh, tâm tình, không khí, khí tràng, ảnh hưởng kẻ địch, hiệu quả công kích. Gấp đôi đến gấp ba công kích, có tỷ lệ kích phát coi thường phòng ngự.”

Trong hệ thống nhắc nhở của Tô Bằng, lại xuất hiện nhắc nhở này.

Hệ thống nhắc nhở này Tô Bằng cũng nhìn thấy, trong lòng không khỏi vui vẻ, nhưng mà không biết có phải là vì tâm tính dao động, ở trong nháy mắt này, Tô Bằng từ trong loại cảm động cùng ý cảnh huyền diệu rơi ra ngoài, cảnh sắc chung quanh tựa hồ đột nhiên biến đổi, lại biến thành bộ dáng bình thường nhìn qua mỗi ngày.

Nhìn thấy sự vật chung quanh, tựa hồ lại khôi phục bộ dạng bình thường, trong lòng Tô Bằng không khỏi dâng lên một cỗ mất mát, cảnh giới huyền diệu vừa rồi, liền giống như là một mộng cảnh rõ ràng, sự vật tầm thường cũng làm cho mình cảm động, tựa hồ vạn vật đều tràn ngập ý nghĩa. Bây giờ thoáng cái khôi phục trạng thái bình thường, khiến người ta cảm giác trong lòng tựa hồ có chút mất mát.

Chỉ là có cảm giác mất mát này, càng ảnh hưởng tâm tình, khiến Tô Bằng thời gian ngắn, càng không cách nào tiến vào loại ý cảnh đó, Tô Bằng bắt đầu dĩ, đành phải thở hắt một hơi, về tới hiện thực.

“Tốt lắm, lần này tìm hòa thượng điền này, ngược lại không mất công. Một điểm ngộ tính đã tăng... Bây giờ trụ cột ngộ tính của ta đã đạt đến mười bốn điểm, kích phát Phong Vân Nhất Dao, hẳn không có vấn đề gì.”

“Nhiệm vụ đặt câu hỏi của Hư Nguyệt hòa thượng, sau này có cơ hội đi Đại Không Tự Phù Đồ Sơn, lại làm vậy... Có lẽ nếu Hư Không kia được xưng là đại thánh tăng, vậy thì địa vị chắc chắn không thấp, đơn giản nên không thấy được không thể gặp được dễ dàng. Đợi đến khi ta càng có danh vọng trong giang hồ, lại tới Phù Đồ Sơn thử.”

Tô Bằng quyết định, sửa sang lại suy nghĩ, liền đi tới chỗ Tàn Tiểu Nguyệt.

...

Như vậy lại một ngày trôi qua, thứ bảy Tô Bằng lại chỉ tu hành nội công một hồi, hơn nữa xem thử tư liệu tin tức phụ cận ở chỗ Tàn Tiểu Nguyệt.

Thứ đáng giá là, buổi tối thứ bảy, Tô Bằng lại kiểm tra được một cuộc trò chuyện của Tôn Thế Giai cùng Tiểu Tiểu kia, trò chuyện rất ngắn gọn.

“Bảy ngày sau, tức tối thứ sáu, ta cùng Lôi Minh hành động.”

Tô Bằng thấy cái này, trầm nghĩ trong lòng cái gì phải tới rồi cuộc đã tới, mình cũng nên chuẩn bị sẵn sàng.

Ngày hôm sau, lại đến ngày nghỉ.

Ngày nghỉ hôm đó, buổi sáng Tô Bằng đem trò chơi nhân giao cho Thời Thiên Quân, mà bản thân, sau khi ra khỏi công ty, liền bắt taxi tới một khu mua sắm phương tiện giải trí khá nhiều gần đó.

Ở khu mua sắm này, Tô Bằng sử dụng phím di động che đây truy tung công ty của mình, tạm thời che đây truy tung công ty, sau đó vào trong một cửa hiệu Internet.

Ở trong Internet, Tô Bằng đăng ký một trang web buôn bán cổng game, ở trên website, phát ra vài phần đơn đặt hàng.

Sau khi làm xong tất cả, Tô Bằng đi vào WC Internet, sau khi xác định không có ai, Tô Bằng lấy ra điện thoại di động của mình, bấm một dãy số.

Điện thoại sau khi vang lên vài tiếng, có người bắt, là một thư ký.

Tô Bằng báo tên, thư ký này rất nhanh nổi tuyến vào thẳng.

“Ha ha, là tiểu Bằng người à, sao, nhớ Nhị gia gia người à?”

Thanh âm trong điện thoại, là một thanh âm cường tráng rất có tinh thần, là Nhị gia gia của Tô Bằng, đại lão trong hệ thống vũ cảnh Trung Hải Thị.

“Chào Nhị gia gia.”

Tô Bằng cười đáp lại.

“Sao, tiểu Bằng, người có chuyện gì à? Đúng không? Ta đoán người không có chuyện, chắc sẽ không tìm Nhị gia gia người.”

Điện thoại bên kia, thanh âm rất hiền hòa nói.

“Dạ, Nhị gia gia, ta có một chuyện, có thể cần chú Huy giúp, muốn tìm Nhị gia gia nói với chú Huy trước.”

“Ồ? Chuyện gì? Rất nghiêm trọng à?”

Nhị gia gia của Tô Bằng nghe xong, hỏi Tô Bằng.

“Không nghiêm trọng, chỉ là...”

Tô Bằng đem chuyện mình yêu cầu nói đại khái một chút, hấn sợ đối phương hiểu lầm, cho là mình đã xảy ra đại sự gì.

“Như vậy à, tốt, người trực tiếp tìm chú Huy của người là được, chuyện này cũng không tính là đại sự.”

“Dạ.”

Tô Bằng lại nói vài câu với Nhị gia gia mình, liền cúp điện thoại, gọi điện cho chú họ Tô Huy của mình.

“Tôi thứ bảy tuần sau, bắt đầu từ đêm khuya, ở khu cao ốc thương nghiệp Thiên Bằng thiết lập trạm gác, ngăn tất cả xe rác đi qua?”

Nghe xong yêu cầu của Tô Bằng, Tô Huy cũng có chút kỳ quái.

Nhưng, bây giờ hẳn cũng xem Tô Bằng thành người lớn, cảm thấy Tô Bằng đã có yêu cầu như vậy, tất có lý do của hắn, liền đồng ý nói.

“Được, chuyện này không tính là đại sự, cũng không phải là giới nghiêm phong tỏa, chỉ là chặn xe rác, rất đơn giản, ta làm cho người... Có điều người cũng thật là, tìm một người đường đường đại đội trưởng đại đội cảnh vệ như ta, chỉ vì chuyện như vậy?”

“Chú Huy, người nhất định phải lưu tâm, việc này nói nhỏ thì thật đúng là không nhỏ.”

Tô Bằng nghe xong, vội vàng nói, hắn chỉ sợ Tô Huy chủ quan, nếu để rò chiếc xe nào, sẽ không tốt với mình.

“Cũng đúng... Dù sao ta đang định làm diễn tập trong đại đội, liền thêm chuyện người coi như một phần diễn tập vậy, vừa hay thời gian chúng ta dự định diễn tập cũng là trong tối thứ bảy, đến lúc đó người điện thoại cho ta.”

Tô Huy đáp ứng, Tô Bằng lúc này mới thở ra một hơi.

Đã cúp điện thoại, Tô Bằng đi ra bên ngoài logout, đi ra khỏi tiệm internet này.

Thật ra trong lòng Tô Bằng, rất không muốn đem chuyện công ty, dính tới người trong nhà.

Dù sao, với tin tức trước mắt đến xem, trò chơi luân hồi tử vong này, ngược lại rất quý giá...

Nếu như mình đem chuyện trò chơi cùng công ty, nói với người trong nhà, có lẽ dựa theo mức tiếp nhận của đám tam thúc mình, chưa hẳn không tiếp nhận được.

Nhưng như vậy, bọn họ nhất định sẽ tìm gia gia mình, đem chuyện này nói cho gia gia.

Dựa theo tính tình gia gia mình, tuyệt đối sẽ không đem chuyện này ép xuống, 90%, sẽ đăng báo quốc gia.

Như vậy sẽ có điểm phiền toái.

Ai biết, người tham gia trò chơi như mình, là hậu quả gì?

Cho dù có bối cảnh gia gia mình, khả năng mình bị biến thành chuột bạch không tính quá cao, nhưng khả năng rất lớn, từ nay về sau mất đi tự do, ít nhất là một bộ phận tự do, thành nhân viên thí nghiệm trò chơi này vì quốc gia, hoặc là bị nhét vào tổ chức bị giám thị nào đó, đều không phải không thể.

Nếu như vậy, Tô Bằng thật không thể chấp nhận, còn không bằng mình thành làm một người chơi tán nhân, tiêu điều tự tại.

Đương nhiên, đây là ở tình hình mình có thể xử lý chuyện này, nếu như mình thật xác định, dựa vào năng lực của mình, không cách nào thu được máy chủ, như vậy Tô Bằng cũng sẽ xem xét, đem chuyện này báo với gia gia, để lực lượng quốc gia tham gia.

Tóm lại, tình hình bây giờ chính là, dựa vào chính mình, có thể nhiều tự do một chút, nếu mình thật sự không chống đỡ nổi, vậy thì không có cách gì, lại nghĩ cách ở nhờ lực lượng quốc gia vậy.

Tô Bằng đang suy nghĩ, đột nhiên, hắn nghe phía trước, tựa hồ truyền đến thanh âm đánh nhau.

“Có người đánh nhau?”

Nghe xong thanh âm này, Tô Bằng có điểm hiếu kỳ, hắn thấy rất nhiều người đều nhìn về một hướng.

Chỉ thấy, phía trước không xa, ** nam nhân, đang đuổi theo một người tuổi còn trẻ, những nam nhân kia cầm trong tay dao găm côn sắt, bộ dạng cùng hung cực ác, mà người trẻ tuổi kia, trên người dường như trúng hai chiêu, lão đảo chạy về phía này.

Tô Bằng vốn không muốn để ý việc này, chỉ là, hắn nhìn thoáng qua người bị truy đánh kia, lông mày hơi nhướng lên.

Người này, Tô Bằng biết.

Người trẻ tuổi... Không phải là em trai của vợ Phó Khang?

Chương 150: Trọ thủ

Mặc dù cậu trai trẻ này cách Tô Bằng một khoảng, nhưng Tô Bằng vẫn nhận ra, người này chính là em vợ của Phó Khang, đã từng gặp mặt trong quán Internet Phó Khang thuê trước đó, dường như là người này tên là Hồ Tử.

“Tại sao hắn bị truy đuổi?”

Nhìn thiếu niên trẻ tuổi mặc dù lão đảo, nhưng tốc độ cũng nhanh chóng chạy đến bên kia, Tô Bằng thấy hắn xuyên qua đám người bên kia, sau đó chạy vào con hẻm nhỏ phía sau.

“Tại sao lại chạy vào nơi đó?”

Tô Bằng nhìn thấy, không khỏi nhíu mày, địa hình Hồ Tử chạy vào, chính là hẻm sau của một dãy cửa hàng và quán ăn trong con phố buôn bán lân cận, chỗ này vừa rồi Tô Bằng đã từng đi qua kiểm tra thử, cùng với đường phố xung quanh tạo thành tam giác góc tù, còn con hẻm Hồ Tử kia chạy vào, là một bên dài nhất trong địa hình tam giác góc tù này.

“Các người tiếp tục đuổi theo, chúng ta đi bên kia chặn hắn lại!”

Nhìn thấy thiếu niên trẻ tuổi chạy vào trong địa hình này, người truy đuổi sau lưng hắn, cũng đều quen thuộc địa hình, lập tức có mấy người hô, chia ra bốn người, chạy về phía tương đối ngắn trong địa hình góc tù hình tam giác.

Tô Bằng nhú mảy, em vợ của Phó Khang, rõ ràng là không quen thuộc địa hình nơi đây, bị người tóm gọn.

“Không được, nếu như đã nhìn thấy, không thể nhìn hấn bị đánh chết được!”

Trong lòng Tô Bằng sản sinh ý nghĩ này, cũng chạy theo.

Đợi đến khi Tô Bằng chạy đến ngõ nhỏ bên kia, đúng lúc nhìn thấy Hồ Tử đang bị truy binh chia làm hai nhóm bao vây chặt chẽ ở bên trong, đám lưu manh này cũng không vội, từng người từng người chậm rãi bước lại gần phía Hồ Tử.

“Phì! Mẹ nó không phải có thể đánh có thể chạy được sao? Tiếp tục chạy đi!”

Một tên lưu manh tay cầm chủy thủ bao vây Hồ Tử, phun ra một bãi nước bọt, tay ôm xương sườn của mình thở dốc, quát mắng Hồ Tử đang bị vây chặt cứng kia.

“Khôn kiếp!”

Em vợ Phó Khang bị bao vây ở bên trong, nhìn thấy bản thân bị vây kín, cũng không hề mở miệng cầu xin tha thứ, ngược lại dùng sức quơ lấy chiếc ghế đầu bằng gỗ của quán ăn trong con hẻm sau này. Sau đó ném mạnh về phía đám lưu manh mà Tô Bằng đang đứng, ý đồ định xông ra.

“Đừng để hấn xông ra! Cứ để hấn ném, đợi lát nữa thôi sẽ nhanh chóng kiệt sức!”

“Người ném đi!”

Đám lưu manh kia, kinh nghiệm tác chiến cũng coi như phong phú, cũng không xông lên liều mạng, hai tên lưu manh người xông lên một bước, ta xông lên một bước, dụ dỗ oắt con Hồ Tử kia ném băng ghế gỗ ra, khiến hấn dùng sức cả hai bên, nhưng không đánh được vào ai.

“Tiểu tử này bị đám người kia bao vây, nhưng vẫn kiên cường như vậy, quả nhiên có chút cứng cỏi...”

“Nhưng mà tình huống của hắn không tốt, hắn rõ ràng chưa từng luyện tập, thể lực cũng chỉ tốt hơn người bình thường một chút, đều ỷ vào tuổi trẻ, toàn bộ dựa vào hỏa lực súng măn kia mà thôi, nhưng mấy tên lưu manh này đang tiêu hao thể lực của hắn, không bao lâu nữa, thể lực của hắn sẽ cạn kiệt. Đến lúc đó, đám lưu manh kia không phải vung gậy thì cầm chủy thủ, nói không chừng hắn sẽ bỏ mạng ở nơi này mất!”

Em vợ của Phó Khang quả nhiên không chống cự được lâu, qua một lúc thể lực đã tiêu hao gần hết. Tốc độ ném ghế rõ ràng chậm lại, hơi thở nặng nhọc, đám lưu manh kia nóng lòng muốn nhào lên, muốn đợi hắn kiệt sức, rồi xông lên giết chết hắn.

Nhìn đến đây, Tô Bằng thở dài một tiếng, cũng không chờ đợi thêm. Nhanh chân xông vào bên trong con hẻm.

Lực chú ý của những tên lưu manh kia, đều tập trung lên trên người em vợ Phó Khang, sau lưng không chú ý có người đến, trong con hẻm nhỏ này, có không ít thùng bia đã uống hết đặt ở bên ngoài của mấy quán ăn, Tô Bằng thuận tay hai tay cầm hai chai bia, xông lên phía trước, đập vào sau ót của hai tên lưu manh!

“Xoảng!”

“Xoảng!”

Âm thanh loảng xoảng vỡ vụn vang lên, hai tên lưu manh này, một tên trực tiếp bị đập trúng đầu ngã vật ra đất, một tên khác thì lảo đảo hai bước, ngã xuống đất.

Lúc này, những tên lưu manh còn lại mới kịp phản ứng, nhưng mà lưu manh bao vây em vợ Phó Khang bên này, chỉ còn lại có hai tên.

Em vợ Phó Khang cũng nhìn thấy cơ hội, rống lớn một tiếng, xông mạnh ra bên này, băng ghế trong tay điên cuồng ném mạnh về phía hai tên lưu manh kia, khiến hai tên lưu manh sợ hãi ôm đầu xoay người, để lộ ra khe hở, em vợ Phó Khang nhân cơ hội này xông ra ngoài.

Tô Bằng cũng nhanh tay ném đi miệng chai bia vỡ nát sau khi đập vào đầu hai tên lưu manh kia, thuận tay quơ lấy cây sào treo khăn lau phía sau một quán ăn, thuận tay tiến lên, giống như trường kiếm đâm vào một tên lưu manh cầm chủy thủ đang muốn đuổi theo.

Lưu manh tay cầm chủy thủ kia vừa muốn nhào tới, trong lòng Tô Bằng đột nhiên nảy sinh, gậy sắt trong tay vạch nửa vòng tròn, bất chợt sử dụng kiếm ý giống như Bán Thúc Kiếm Pháp, lưu manh kia mu bàn tay đau buốt, không cách nào cầm nổi, chủy thủ tuột ra khỏi tay bay đi.

Tô Bằng đột nhiên tiến vào một loại trạng thái kỳ diệu, mặc dù là ở trong hiện thực, nhưng mà cảm giác giống như vẫn ở trong trò chơi, thuận thế dùng gậy quét ngang, chủy thủ rơi xuống đất bị Tô Bằng hất lên trong tay, tay phải Tô Bằng cầm gậy sắt, tay trái cầm chủy thủ, sau đó tay trái vung lên, chủy thủ vạch ra đường đao màu trắng, thẳng tắp bắn vào trong bả vai một tên lưu manh đuổi theo, tên lưu manh kia kêu thảm một tiếng, xoay người ngã xuống đất.

Tay phải Tô Bằng cầm gậy sắt, tiến vào cảnh giới huyền diệu, giống như ý thức của mình duy trì trong một cảnh giới, dường như người đang đánh nhau không phải là chính mình, giống như người đang ở trên không trung nhìn xuống bên dưới.

Tô Bằng lúc này, chỉ cảm thấy ý thức của mình hết sức rõ ràng, giống như đối với tốc độ đôi phương xông tới, đều trở nên chậm dần.

Đây là tâm pháp Dung Nham Kính Hồ, thể hiện hiệu quả Kính Hồ!

Lại thấy một tên lưu manh xông tới, Tô Bằng cảm giác trong tay phải của mình dường như tuôn ra luồng nhiệt lưu, luồng nhiệt lưu này giống như kéo dài cánh tay của mình, trút vào trong gậy sắt cầm trong tay phải, Tô Bằng thuận thế đâm về phía trước, gậy sắt đánh vào xương bả vai tên lưu manh chạy tới kia.

“A!”

Tên lưu manh kia, lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết giống như mỏ heo, Tô Bằng cảm nhận được xúc cảm truyền đến từ trên gậy sắt, một đòn vừa

rồi kia, bản thân dường như đã đánh gãy xương bả vai của đối phương.

Có thể do chiêu vừa rồi, đã dọa sợ đám lưu manh đuổi tới, kể cả tên lưu manh vừa rồi bị Tô Bằng và em vợ Phó Khang đánh ngã, bây giờ dù đã đứng bật dậy đuổi theo, nhưng cũng sợ hãi, nhất thời không dám xông lên.

Tô Bằng múa may hai cây gậy sắt, lùi dần đến đầu ngõ, sau đó vung tay, ném gậy sắt về phía đám lưu manh kia, đồng thời, kéo lấy cánh tay em vợ Phó Khang, chạy như điên đi.

Mặc dù kéo theo một người, nhưng mà Tô Bằng lúc này, cảm giác trong thân thể mình không ngừng có dòng sức nóng tuôn trào ra bên ngoài, kéo theo một người, cũng không hề tốn chút sức lực nào, còn tốc độ bỏ chạy của bản thân, còn nhanh hơn nhiều một vài vận động viên chạy trăm mét.

Đồng thời, dòng sức nóng bên trong cơ thể kia, không ngừng bổ sung thể lực cho Tô Bằng, Tô Bằng cũng không cảm thấy mệt mỏi, chỉ cảm thấy, chỉ cần dòng sức nóng bên trong cơ thể kia không tiêu tan, bản thân cũng có thể cứ tiếp tục chạy một mạch như vậy.

Bỏ chạy được khoảng chừng bốn năm phút đồng hồ, khi Tô Bằng đang đắm chìm trong cảm giác sung sướng thể lực gần như vô hạn này, bỗng chợt cảm thấy có người không ngừng kéo cánh tay của mình.

Tô Bằng quay đầu lại, lại phát hiện, em vợ Phó Khang, sắc mặt tím tái, không ngừng kéo tay mình.

“Hắn chịu không nổi rồi sao?”

Nhìn thấy sắc mặt em vợ Phó Khang, Tô Bằng biết hắn có thể đã chạy kiệt sức rồi, còn mình bốn năm phút này, ít nhất chạy được hai ba cây số, sớm đã vút lại đám lưu manh kia ở đằng sau.

Tô Bằng bước chân chậm lại, sau đó dừng lại, lúc này hai người đã chạy đến gần một tiểu khu dân cư.

Em vợ Phó Khang, đợi đến khi Tô Bằng dừng lại, hai chân đã mềm nhũn không đứng dậy nổi, quỳ sụp xuống đất, hai tay chống mặt đất, không

ngừng nôn khan.

Tô Bằng nhìn hấn, chậm rãi qua hai ba phút, hấn mới hồi phục được chút ít.

“Ai... ai nha mẹ của ta ơi, đại ca... Người chạy dữ quá, ta sốc hết cả hông, mệt sắp chết rồi...”

Tên này vịn gốc cây nhỏ xanh hoá, chậm rãi đứng dậy, lúc này, trên mặt hấn vẫn còn chút tím ngắt.

“Vết thương trên người người, đi bác sĩ khám chút đi.”

Tô Bằng nhìn hấn, trên trán mấy cục u xanh tím, trên vai còn đang chảy máu.

...

Hai người tìm được một phòng khám bệnh gần khu vực này, bác sĩ phòng khám xử lý đơn giản cho em vợ Phó Khang, vết thương của hấn nhìn về như ghê gớm, nhưng chỉ là vết thương ngoài da, thoa chút nước thuốc băng lại là không sao rồi.

Bác sĩ phòng khám vốn muốn báo cảnh sát, nhưng được Tô Bằng nhét cho năm trăm đồng, nói là xã hội đen đánh nhau, bản thân không thể trêu vào được, bác sĩ kia nhìn tới nhìn lui em vợ Phó Khang, rồi lại nhìn tiền trong tay, rốt cuộc không báo cảnh sát, chỉ dặn hấn ở trong phòng tuyến dịch của phòng khám nghỉ ngơi một lát để quan sát thêm.

Tô Bằng đi theo hấn vào bên trong ngòi quan sát, thấy hấn cơ bản đã hồi phục bình thường, Tô Bằng rút điều thuốc ném cho hấn, nói.

“Tại sao lại bị người khác đánh đuổi?”

“Đại ca, đừng nói nữa.”

Em vợ Phó Khang vừa rồi cũng hết sức chật vật, bây giờ tay còn run rẩy, không phải là nhát gan, mà là di chứng do cơ thể tiết ra adrenalin quá nhiều, hấn lấy bấy châm thuốc, rít một hơi sâu, phả ra một hơi thuốc lá, bắt đầu kể lại mọi chuyện cho Tô Bằng nghe.

Tô Bằng nghe hẳn thuật lại mọi chuyện, cơ bản cũng hiểu được chuyện đã qua.

Tiểu tử này tên là Lương Hồ, em vợ của Phó Khang, quê ở Thẩm Dương, được Phó Khang gọi lên đây giúp hẳn trông coi quán Internet, thế nhưng quán Internet chưa làm xong, Phó Khang đã xảy ra chuyện rồi.

Lần trước Tô Bằng Tô Bằng hỏi thăm vợ Phó Khang, còn để lại chút tiền, nhưng vẫn nợ tiền của xã hội đen, còn chưa trả đủ.

Những tên lưu manh kia, dường như đến quấy rồi, vợ của Phó Khang, còn có mẹ của hẳn, cũng không buông tha.

Vợ của Phó Khang không làm chủ được chuyện này, còn mẹ của hẳn tinh thần lại chịu chút kích động, cũng không thể làm chủ, vì vậy Lương Hồ đành đứng ra làm chủ, dự định đem bán hết tài sản cố định của Phó Khang, sau đó dẫn mẹ mẫu thân của Phó Khang và chị gái mình trở về quê hương Đông Bắc.

Vốn dĩ chuyện này xem như xử lý xong xuôi, nhưng mà sau đó, tin tức không biết làm sao lọt ra ngoài, bị đám xã hội đen kia biết, đám người này, nhân lúc hẳn bán tài sản ra ngoài, chạy tới quấy rồi, không những không bán được nhà, chị của hẳn còn bị đánh đến vào bệnh viện.

Lương Hồ ngày đó không có ở nhà, chị hẳn bị đánh, tiểu tử này trở về nghe nói chuyện này, lập tức nổi giận.

Tiểu tử này cũng có chút tài giỏi, tự mình dò la được nơi đám xã hội đen kia thường xuyên đánh bài, bèn mang theo hai con dao phay, muốn giết chết bọn chúng.

Kết quả, chính là như Tô Bằng nhìn thấy... Sau khi hẳn chém ngã hai người của đối phương, đám lưu manh kia kịp phản ứng lao hết ra ngoài, hẳn thấy đánh không lại, bèn ném dao phay lại, tự mình chạy thực mạng, sau đó, thì gặp phải Tô Bằng.

Nghe Lương Hồ kể xong, Tô Bằng liếc nhìn hẳn, như cười như không cười nói.

“Người cũng gan dạ thật đấy... Cầm dao phay xông đến cửa nhà người ta giết người, nếu để người ta bắt được, không cần biết làm gì người, chỉ cần trực tiếp tố người lên đồn công an, chính là vào nhà hành hung, chắc chắn ngồi tù mười năm, khu vui chơi của người ta đều có gắn camera đó.”

“Hắc hắc, đại ca, hù dọa ta sao... Trước khi đi ta đã nghe ngóng kỹ rồi, sòng bài của đám lưu manh kia, không có gắn camera.

Lương Hồ nghe thế, lộ ra nụ cười ngây ngô.

“Được, không phải chỉ được cái dừng...”

Tô Bằng nghe thế, không khỏi bật cười.

“Lão Hồ, người và chị người, còn đủ tiền chi tiêu không?”

Tô Bằng đột nhiên chuyển chủ đề, hỏi Lương Hồ.

Lương Hồ vừa nghe, gãi gãi đầu nói.

“Nói thế nào nhỉ, nếu như bán nhà ở Trung Hải, trở về Đông Bắc mua nhà vẫn đủ, nhưng chị ta và bác gái, dường như tinh thần bị kích động rất lớn, sau khi khám bác sĩ xong nói phải nhập viện, tiền nhập viện đắt chết được, một ngày hơn những ba trăm, cũng không biết bao lâu mới có thể chữa trị khỏi.”

“Như vậy sao...”

Tô Bằng nghe thế khẽ gật đầu, sau đó ngẩng đầu, lấy ra một thẻ ngân hàng, nói với Lương Hồ.

“Lão Hồ, trong thẻ ngân hàng này còn có mười vạn, người cầm trước đi.”

“Cái gì vậy?”

Lương Hồ nghe thế, không khỏi hô lên.

“Không phải là cho không người.”

Tô Bằng nghe vậy, mỉm cười nói.

“Hỗ Tử, người bây giờ chưa tìm được việc phải không? Biết lái xe không? Trước hết làm trợ thủ cho ta đi, gần đây đúng lúc ta có chút việc, đang cần dùng người.”

Lương Hồ nghe thế, ánh mắt không khỏi xoay tròn tròn, hồi lâu sau, ghen ngào nói.

“Ca, người nói thật với ta đi, có phải muốn ta vận chuyển ma túy không?”

“Vận chuyển ma túy?”

Tô Bằng nghe thế, không khỏi phụt cười, nói.

“Chỉ là cần người giúp ta lái xe mà thôi, người hãy nghe ta nói...”

...

Tô Bằng trò chuyện nửa tiếng đồng hồ với Lương Hồ, sau đó ra khỏi phòng khám.

“Ca, ta biết rồi, vậy ta làm theo những gì người nói.”

Lương Hồ nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, nói.

“Di động chuẩn bị thêm vài cục pin, bất cứ lúc nào cũng phải mở máy.”

“Biết rồi.”

Lương Hồ gật đầu, tạm biệt Tô Bằng ở đây.

Nhìn Lương Hồ ra về, trong lòng Tô Bằng lại an tâm một chút, bản thân vốn thiếu một người tiếp ứng hành động cho mình, không cần đối phương biết bao nhiêu, chỉ cần nghe lời phối hợp hành động là được rồi, bây giờ Lương Hồ xuất hiện, đúng lúc đã giải quyết được.

Hít một hơi thật sâu, Tô Bằng lại nghĩ đến những gì vừa rồi trải qua.

Vừa rồi mình vốn muốn sử dụng kỹ xảo vật lộn, vật ngã đâm lưu manh kia xuống, nhưng không ngờ rằng, lúc ra tay, trong cơ thể giống như đã tuôn trào một dòng nhiệt lưu, hơn nữa, lúc mình sử dụng gậy sắt, giống như còn mang theo kiếm ý Bán Thức Kiếm Pháp.

“Đây chính là như những gì Triệu Thu nói kỹ năng trong trò chơi cũng sẽ xuất hiện trong hiện thực sao?”

Tô Bằng hồi tưởng cảm giác vừa rồi, dường như, cảm giác khẩn trương phân bố tuyến thượng thận, dường như càng có thể bộc phát tiềm lực của mình.

“Điểm này Triệu Thu quả nhiên nói không sai... Khẩn trương, phân bố adrenalin, quả nhiên có thể kích thích năng lực bản thân nhận được trong trò chơi... Chỉ là, năng lực của ta, vẻ như thức tỉnh thuận lợi hơn Triệu Thu, hoặc là, do hắn che giấu thực lực?”

Tô Bằng thầm nghĩ trong lòng.

Có điều, Tô Bằng cũng không có thời gian xác minh từng suy nghĩ trong đầu, hắn bắt một chiếc taxi, đi đến ngân hàng, sau đó dùng hai tấm chứng minh nhân dân khác hắn có được, làm vài tấm thẻ ngân hàng.

Trong mấy tấm thẻ ngân hàng này, sau Tô Bằng khi chia ra mỗi tấm thẻ cất giữ bao nhiêu tiền, liền ra khỏi ngân hàng, ngồi xe trở về công ty.

....

Chớp mắt, lại bắt đầu một tuần.

Sau khi tham dự cuộc họp thường lệ của tổ Âm Kiều, Tô Bằng bắt đầu log in.

Sau khi đăng nhập vào trò chơi, Tô Bằng đầu tiên ở trong trò chơi, liên lạc với thám tử Hắc Lang Nhĩ, tìm hiểu một chút tin tức người phái Hằng Sơn.

Kết quả trả lời, là Ngô trưởng lão phái Hằng Sơn, dường như mất tích, thương thế của Hoắc Tư Hiền đã hồi phục rồi, đang ở trong thành không ngừng tìm kiếm Ngô trưởng lão, nhưng vẫn chưa tìm được kết quả, dường như trong phái Hằng Sơn truyền ra tin tức quan trọng, trong buổi sáng hôm nay, dẫn theo đệ đệ Hoắc Tư Kiệt bị đứt một tay, lên thuyền trở về Hằng Sơn.

“Người của phái Hằng Sơn đi cả rồi sao?”

Có được tin tức này, đôi mắt Tô Bằng không khỏi rục sáng...

Chương 151: Đà chủ Âm Đà

“Thư mật trước đó lấy được ở trên tay Ngô trưởng lão, bây giờ có thể phát huy tác dụng rồi, trong đó có ghi chép tin tức người trong phân đà phái Hằng Sơn ẩn nấp trong quận Giang Ninh, đúng lúc có thể lợi dụng chút ít.”

Nếu sư phụ của Hoắc Tư Hiền và Hoắc Tư Kiệt là người đưa thư mật cho Ngô trưởng lão, như vậy bọn người Hoắc Tư Hiền ắt hẳn cũng không biết nội dung thư mật, lúc này bọn người Hoắc Tư Hiền bỏ đi, mình cũng không sợ bại lộ, không bằng định ngày hẹn gặp mặt người của Âm Đà phái Hằng Sơn ẩn nấp ở trong quận Giang Ninh.

“Có điều cũng không thể dùng hình dạng gương mặt hiện tại mà gặp bọn họ được...”

Tô Bằng ở trong quận Giang Ninh, cũng xem như một nhân vật không lớn cũng chả nhỏ, gương mặt này của mình, khó tránh khỏi đã bị ai đó trong Âm Đà phái Hằng Sơn nhận ra, để cho chắc chắn, vẫn nên cải trang một chút thì tốt hơn.

Có điều, người Âm Đà phái Hằng Sơn, cũng không phải trực tiếp gặp mặt, trước hết mình để lại ám hiệu gặp mặt, ắt cũng không có vấn đề gì.

Nghĩ đến đây, Tô Bằng rời khỏi địa bàn của Hắc Lang Nhĩ, hết ngoặc rồi rồi, đi vào một khu dân cư thành Tây, ở một góc căn nhà, nhân lúc chung quanh không có người, cầm mấy viên đá xanh, đặt thành một phương vị, sau đó Tô Bằng bỏ đi.

...

Sau khi qua hơn một canh giờ, một người bán hàng rong giống như bán bánh rán, đi đến con đường này, giống như mắc tiểu chạy đến góc nhà này, nhưng không thật sự đi tiểu, mà lại xem xét đá xanh trên mặt đất, sau đó dùng chân đá đi.

...

Còn Tô Bằng, sau khi rời khỏi khu dân cư, tìm một căn khách điểm ở gần đó, ném ra một lượng bạc, muốn một gian phòng.

Sau khi vào phòng, Tô Bằng từ trong túi Càn Khôn của mình lấy ra một cái hộp nhỏ, mở ra, bên trong chính là một hộp kim vàng.

Tìm kiếm một lát, Tô Bằng tìm được một tấm gương đồng ở trong phòng, rút ra một cây kim vàng, nhìn trong gương, muốn đâm lên gò má mình.

Kim vàng đâm lên mặt, Tô Bằng không hề cảm thấy đau đớn, có thể nguyên nhân bởi vì kim châm đâm vào huyết vị của mình.

Có điều, kim châm cũng đâm không sâu bao nhiêu, Tô Bằng đã cầm cây thứ hai lên, đâm vào một huyết vị khác.

Cứ như vậy, trên mặt Tô Bằng đâm năm cây kim châm, Tô Bằng lặng lẽ dùng nội lực của mình, di chuyển từng điểm trên gương mặt.

Lập tức, khuôn mặt Tô Bằng liền có thay đổi. Chiếc cằm vốn rộng nhanh chóng trở nên nhọn hoắt, cơ thịt bên dưới gò má cũng bắt đầu thay đổi, khiến gương mặt xem như vuông vức của Tô Bằng bỗng chốc biến thành cằm nhọn.

Đồng thời, khóe mắt Tô Bằng cũng bắt đầu bởi vì dẫn dắt của cơ thịt, trở nên trùng xuống dưới, từ đôi mắt ngời sáng, trở thành con mắt hẹp dài nhỏ.

Những biến hóa này, dần dần hiển lộ, chậm rãi, sau đó mới cố định lại.

Tô Bằng nhìn trong gương, lấy kim châm trên mặt xuống, nhìn nhìn gương mặt hiện tại của mình.

Chỉ thấy trong gương, xuất hiện một người mặt gầy, cằm nhọn, đôi mắt hẹp dài nho nhỏ, khuôn mặt gần như thay đổi bình thường một chút, khí chất lại vẻ như tinh anh hơn. Nhưng không nhìn ra đáng vẻ lúc trước.

“Cũng không tệ lắm... Bản gốc tốt, đổi thế nào cũng không thành xấu được.”

Tô Bằng nhìn gương, cười hắc hắc, bản thân cảm thấy có phần mới mẻ, không ngừng ngắm nghía.

Năng lực thay đổi gương mặt này, chính là thành quả nghiên cứu của sư thúc Phạm Kiến Tử Hà môn, có thể sử dụng kim châm và nội lực thay đổi khuôn mặt, nguyên lý chỉ dùng kim châm đâm vào huyết đạo, thay đổi một vài cách thức động tác cơ mặt, sau đó dùng nội lực củng cố thay đổi, hơn nữa cố định lại, hiện tại xem ra, hiệu quả hết sức tốt đẹp.

Xoa xoa gương mặt mình, Tô Bằng cảm giác gương mặt mình bây giờ hết sức cứng ngắc, không dễ dàng thể hiện sắc mặt phức tạp, có điều cũng tốt, bản thân đóng vai một nhân vật cao thâm khó dò, cũng không cần phải biểu hiện cái gì.

“Trên sách Phạm Kiến sư thúc có viết rõ, loại cải trang này thời gian dài nhất không thể vượt quá hai mươi ngày, nếu không cơ thịt dễ cố định chặt chẽ, về sau gương mặt sẽ trở thành như vậy... Đó vẫn là tốt nhất, nếu như không có nước thuốc và kim châm độc môn của hãn kích thích huyết vị, cơ thịt trên mặt còn dễ thoái rữa, da dễ sẽ lõm xuống, vậy thì hủy mất gương mặt rồi... Xem ra thay đổi khuôn mặt, đúng thật là mạo hiểm.... Nếu không, đến hiện thực với tay nghề của đám người chinh dụng kia, cũng là tay nghề giỏi.”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, có điều cũng biết chuyện này là không thể nào, sau mỗi lần thay đổi gương mặt, còn phải dùng thủ pháp độc môn Phạm Kiến nghiên cứu để mát xa cơ mặt, bằng không lần sau thay đổi, sẽ để lại đầy nếp nhăn trên mặt.

Có điều, mặc dù sử dụng không thuận tiện cho lắm, nhưng xét tổng thể thì, tay nghề thay hình đổi dạng này, cũng là hiện tại biết được, ngoại trừ mặt nạ da người giống như Tôn Nhất Kiêu, mảnh khỏe che giấu hành tung tốt nhất.

Tô Bằng thay đổi khuôn mặt, vẫn còn cảm thấy chưa đủ, lại từ trong túi Càn Khôn lấy ra một bộ quần áo chuẩn bị sẵn, thay vào, cởi bộ quần áo kia xuống.

Thanh sam có tác dụng chống nước phòng lửa còn có tác dụng như áo giáp hộ thân của Tử Hà môn kia, bởi vì phần hông bị Ngô trưởng lão chém một kiếm, bây giờ vẫn chưa sửa xong, Tô Bằng tạm thời gói kỹ đặt ở trong, túi Càn Khôn, tạm thời không mặc nữa.

Thay quần áo xong, Tô Bằng nhìn mình trong kính, đã nhìn không ra dáng vẻ vốn có của mình, tuổi tác dường như cũng lớn hơn mười tuổi, trong lòng cảm thấy hài lòng.

Nhìn đồng hồ, cách lúc mình dùng ám hiệu hẹn gặp với người Âm Đà phái Hằng Sơn hãy còn sớm, Tô Bằng bèn vào trong phòng tìm bút mực và tờ giấy, viết một bức thư.

Chưa tới mười phút, Tô Bằng đã viết thư xong, thổi khô mực, xem lại nội dung trong thư, không có lỗ hổng nào, mới bỏ vào trong bì thư, để trong người.

Thời gian còn lại cũng không ít, Tô Bằng cũng không muốn lãng phí, ở trong phòng ngồi trên giường, tu luyện nội công.

...

Trong nháy mắt, đã đến lúc mặt trời lặn.

Tô Bằng ở trong phòng, bỗng mở to hai mắt, tạm dừng nội công vận chuyển.

“Thời gian dường như đến rồi.”

Tô Bằng thâm nghĩ trong lòng, hẩn đứng lên, đi xuống lầu.

Lúc đi ngang qua đại sảnh bên ngoài khách điếm, ông chủ khách điếm và đám tiểu nhị, nhìn thấy trong phòng Tô Bằng đi ra một người lạ mặt, cảm giác có chút kinh ngạc, nhưng nhìn thấy người này giống như là nhân vật võ lâm, cả đám đều cố gắng nhin xuống hoài nghi trong lòng.

Đầu năm nay, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Tô Bằng cũng chẳng để ý bọn họ, trực tiếp ra khỏi khách điếm, đi về phía gần thành Tây.

Trong trò chơi, cũng đã đến tiết thu phân, sắc trời càng lúc càng mau tối, chẳng qua mới năm sáu giờ tối, bầu trời đã tối sầm, Tô Bằng ở khu vực dân cư chậm rãi thả bộ, đôi mắt thỉnh thoảng nhìn hai bên.

Đột nhiên lúc này, Tô Bằng nhìn thấy cửa chính một nhà dân mở ra, treo đèn lồng màu đỏ, bên trên đèn lồng kia, còn buộc một nhánh cây, nhánh cây kia, là nhánh chính chia ra thành ba nhánh.

“Chính là nhà này rồi!”

Tô Bằng thầm nghĩ trong lòng, đi đến trước cửa, dựa theo thủ pháp ám hiệu, gõ cửa.

Sau khi sử dụng thủ pháp ám hiệu để gõ cửa, Tô Bằng đứng ở ngoài cửa, cũng không lâu lắm, cánh cửa kéo kẹt vang lên, Tô Bằng lướt nhìn, người mở cửa, là một nha đầu mười ba mười bốn tuổi.

Nhìn thấy Tô Bằng, trong ánh mắt nha đầu kia giống như hiện lên tia cảnh giác và đăm đuôi, có điều chỉ thoáng qua rồi biến mất, chợt thấy nàng lộ ra nụ cười ngại ngùng, nói.

“Vị đại ca này, ngươi tìm ai sao?”

“Mãi mãi trong lòng ta.”

Tô Bằng liếc nhìn tiểu cô nương này, không có bị tuổi tác của hấn mê hoặc, nói ra một câu ám hiệu.

“Giống như núi nặng.”

Tiểu cô nương kia nghe thế, trong ánh mắt lóe lên tia sáng, miệng đáp lại một câu ám hiệu.

Tô Bằng khẽ gật đầu với nàng, tiểu cô nương nghiêng người nhường đường, để Tô Bằng đi vào, sau đó quan sát ngoài cửa, trái phải không có ai, liền đóng cửa lại.

“Đi theo ta.”

Sau khi vào trong sân, tiểu cô nương kia đi trước dẫn đường, dẫn Tô Bằng tới trước cửa căn phòng, dùng thủ pháp ám hiệu gõ vài cái lên cửa.

Lúc này, trong phòng kia, mới có ánh đèn sáng lên, cánh cửa kéo kẹt một tiếng, bên trong đi ra hai người, nhưng là một nam một nữ, tuổi tác đều khoảng chừng bốn mươi tuổi.

Sau khi hai người này đi ra, cũng có chút cảnh giác nhìn Tô Bằng, nữ nhân trung niên kia mở miệng, nói với tiểu cô nương kia.

“Đà chủ, tại sao lại là người lạ...”

“Ngậm miệng lại!”

Nghe nữ nhân trung niên kia nói, tiểu cô nương kia lông mày dựng đứng, quát nàng.

Nữ nhân trung niên nghe thấy, lập tức ngậm miệng, giống như hết sức kiêng nể sợ sệt tiểu cô nương này.

Tô Bằng nhìn thấy, trong lòng quả thật cảm thấy ngạc nhiên, cái gì, đà chủ Âm Đà phái Hằng Sơn, không ngờ là tiểu cô nương còn chưa trưởng thành đứng trước mặt này sao?

Đột nhiên chợt thấy thấy, Tô Bằng nhớ tới trong bức thư kia của Ngô trưởng lão, trước khi phá giải, thủ tọa Hình đường đã từng loáng thoáng nhắc tới, đà chủ Âm Đà phái Hằng Sơn ở quận Giang Ninh, tên là Hồng Anh, dường như có quan hệ gì đó với thủ tọa Hình đường.

“Chẳng lẽ, Hồng Anh phái Hằng Sơn kia, chính là thiếu nữ này? Nhưng mà, trong thư rõ ràng nhắc tới, Hồng Anh kia đã ở tại quận Giang Ninh mấy chục năm còn thiếu nữ này nhiều lắm chẳng qua mười ba mười bốn tuổi, chẳng lẽ ba tuổi nàng đã tới nơi này làm đà chủ rồi sao?”

Trong lòng Tô Bằng, không khỏi dấy lên nghi vấn.

“Hai người các ngươi lui ra đi, ta tự mình tiếp đãi vị “khách quý” này.”

Thiếu nữ kia, thấy nữ nhân và nam nhân trung niên kia xem như vẫn nghe lời, bình ổn tâm tình, nói với hai người này.

Nàng vốn là đối với người lạ đến viếng thăm, có chút nghi ngờ, vốn muốn dùng thân phận của mình kiểm tra Tô Bằng một chút, nhưng không ngờ bị nữ nhân kia một câu phá hỏng, khiến nàng rất tức giận, nhưng mà dù sao nhân thủ có thể dùng được trong Âm Đà quận Giang Ninh cũng không nhiều lắm, nàng cũng không muốn bởi vì chuyện này trách móc quá mức nặng nề thuộc hạ mình, bèn dịu lại cơn giận, bảo nữ nhân kia lui xuống.

Có điều, thân phận đà chủ của nàng đã bại lộ, tất nhiên cũng không thể kiểm tra Tô Bằng, bèn muốn trực tiếp nói chuyện với nhau.

Tô Bằng mặt không biểu tình, thật ra có sắc mặt gì thì cơ mặt cũng không tài nào nhúc nhích được, đi vào trong phòng cùng tiểu cô nương này.

Sau khi vào phòng, tiểu cô nương kia dường như thả lỏng một chút, bất chợt thở dài một tiếng, sau đó phát tay, ý bảo mời Tô Bằng ngồi xuống.

Tô Bằng nhìn, không khỏi âm thầm ngạc nhiên, vừa rồi lúc ở bên ngoài, còn cảm thấy tiểu cô nương này rất bình thường, nhưng bây giờ thấy diễn xuất của nàng, làm gì giống một đứa trẻ? Ngữ khí thần thái kia, giống như nữ tử hai mươi.

Có điều Tô Bằng mặc dù cảm thấy khó hiểu, trên mặt vẫn không thay đổi, chỉ gật đầu, ngồi xuống.

“Không biết sư huynh xưng hô như thế nào? Vì sao lần này không phải là Ngô Hạo trưởng lão đến, mà lại là sư huynh người đến?”

Tiểu cô nương kỳ lạ này, ngồi ở một đầu khác, hỏi Tô Bằng....

Chương 152: Lời tiên đoán Ma Sát

Nghe thấy thiếu nữ này nói như vậy, Tô Bằng cũng không hề bối rối, vẫn ung dung đáp.

“Ngô trưởng lão có nhiệm vụ khác, sớm ngày đã đi trước rồi, huynh đệ Hoắc Tư Hiền cũng lên đường trở về phái Hằng Sơn, người liên hệ ở quận Giang Ninh, tạm thời do ta thay mặt làm chủ.”

“Thì ra là thế...”

Thiếu nữ kia trầm ngâm chốc lát, hỏi.

“Sư huynh xưng hô như thế nào? Trong phái là chức vụ gì? Lúc trước dường như chưa từng nghe nói đến sư huynh.”

Tô Bằng nghe thế, trong lòng giật mình, đưa tay mò vào trong ngực, lấy lệnh bài bằng bạc đoạt được trên người Ngô trưởng lão mà mình đã chuẩn bị sẵn, đóng đưa trước mặt.

“Hóa ra sư huynh là trưởng lão trong môn phái, thật sự không ngờ, với tuổi tác của sư huynh đã làm được trưởng lão trong phái, tiền đồ không thể đoán trước được.”

“Trước nay làm việc trong bóng tối, người chưa nghe nói qua ta cũng là bình thường, ta lên Áo, gọi ta là Áo Đặc Man là được.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, bình tĩnh nói với nàng.

Thiếu nữ khẽ gật đầu, nói với Tô Bằng, sau đó lại nói.

“Họ của Áo sư huynh cũng thật hiếm thấy... Lần này Áo sư huynh từ trong môn phái đến đây, có phải đã từng gặp sư phụ của ta không, lão nhân gia ngài vẫn khỏe chứ?”

Nghe thiếu nữ này nói thế, trong lòng Tô Bằng không khỏi hốt hoảng, mình làm sao biết sư phụ của nàng là ai chứ?

Trầm ngâm một hồi, Tô Bằng trả lời.

“Ta lần này không phải từ trong môn phái đến, trong môn phái, cũng nhiều ngày chưa trở về rồi, không biết sức khỏe của lệnh sư tôn như thế nào.”

Thiếu nữ nghe vậy, cũng hơi im lặng, sau đó cầm chén trà, giống như muốn uống trà.

Tô Bằng nhìn, trong lòng âm thầm cảm thấy không tốt, thiếu nữ này có thể là đã có chút hoài nghi mình rồi sao?

Đột nhiên, Tô Bằng chợt nảy lên một suy nghĩ, tên trên bức thư thủ tọa Hình đường phái Hằng Sơn gửi cho Ngô trưởng lão, từng nhắc tới tên của Hồng Anh, nói người này làm nội ứng ở tổ chức Âm Đà trong quận Giang Ninh đã được mười năm rồi, còn mơ hồ nhắc tới một chuyện cũ mười năm trước, giống như nói Hồng Anh này từng phạm phải sai lầm gì đó, liên lụy sư phụ mình, mới bị môn phái trừng phạt phái đến quận Giang Ninh làm nội ứng.

Mặc dù thiếu nữ trước mắt này, thoát nhìn chưa tới mười ba mười bốn tuổi, nhưng Tô Bằng trực giác cảm thấy, số tuổi thật sự của người này chắc chắn không dừng lại ở mấy tuổi này, dù sao vài tâm tính còn có hành vi cử chỉ, không đến độ tuổi đó, có thể nào cũng nhìn không giống, nghĩ tới đây, trong lòng Tô Bằng rục rịch.

“Hồng Anh sư muội, sau chuyện mười mấy năm trước kia, ngươi bị phái đến quận Giang Ninh làm nội ứng. Lệnh sư tôn cũng hứng chịu vài liên lụy, trong môn phái có chút buồn bực, có điều những năm nay đã tốt hơn nhiều rồi, lúc ta rời khỏi môn phái, bà đã trở nên vui tươi hơn chút, những năm nay, càng nhìn càng thêm cởi mở.”

Tô Bằng vuốt chén trà nhỏ trên mặt bàn của mình, nói với thiếu nữ này.

Hắn đã chuẩn bị đầu vào đây, nếu như mình ứng phó sơ suất, lập tức ném chén trà này đi, sau đó bản thân miễn cưỡng bỏ chạy, dù sao đây là trong quận Giang Ninh, bọn họ không dám làm càn. Võ công của đối phương có lẽ cũng không quá cao cường.

Nhưng như vậy, sẽ tổn thất nguồn gốc tin tức có ích, mục đích mình đến đây cũng không đạt thành, như vậy thật đáng tiếc biết bao.

Tô Bằng đối diện thiếu nữ kia, nghe hần nói thế, đột nhiên, vành mắt thiếu nữ bỗng ửng đỏ.

“Thật sự là Hồng Anh làm liên lụy sư tôn! Mười năm trước, Hồng Anh trẻ người non dạ, ham chơi dùng nhâm đan dược bí chế của trưởng lão trong phái, kết quả không những làm hại bản thân, thân thể từ mười tám tuổi biến thành bộ dạng như bây giờ, hơn nữa lại cũng không cách nào lớn lên, còn làm liên lụy đến sư tôn... Vốn dĩ sư phụ tiếp nhận chức vị chương môn của sư bá, cũng có khả năng, nhưng bây giờ... Lại không để ý chuyện trong môn phái, bản thân ở sau núi thanh tu, đều do ta hại sư phụ.”

Thiếu nữ này khi nhắc đến sư tôn của mình, đôi mắt ửng đỏ, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, trong lòng lại hơi yên tâm, nghi hoặc cũng có giải thích, quả nhiên, thiếu nữ trước mắt này chính là Hồng Anh, hơn nữa theo như lời nàng nói, tuổi của nàng hẳn phải là hai mươi tuổi, chỉ là bởi vì ăn nhâm đan dược, cho nên đến bây giờ, thân thể vẫn duy trì hình dáng ở mười ba mười bốn tuổi.

“Không biết đan dược kia được làm bằng gì? Lại có hiệu quả thần kỳ như vậy... Nếu như có thể tìm được cách điều chế, hơn nữa chế tạo thành công ở trong hiện thực, không biết có bao nhiêu người sẽ điên cuồng đây?”

Trong lòng Tô Bằng âm thầm tò mò, phần lớn sự việc trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, cũng có thể tái hiện trong hiện thực, nếu như cách điều chế đan dược này có thể đưa ra ngoài hiện thực, những gã giàu có kék sù, giới chính trị người có máu mặt, các ngôi sao ca sĩ không phải đều điên cuồng muốn có sao?

Có điều Tô Bằng cũng không hiểu nhiều lắm chuyện của Hồng Anh và sư phụ của nàng, thậm chí ngay cả sư phụ của nàng rốt cuộc là ai cũng không biết, tất nhiên không thể nói tiếp, vì vậy nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nói.

“Hong Anh cô nương, ta lần này đến đây, là vì chuyện kia ở trong quận Giang Ninh, mắt thấy đã sắp đến thời gian chuyện trọng đại kia gần định đoạt rồi, các người có tin tức gì càng chính xác tỉ mỉ hơn không?”

“Thiếu nữ” Hong Anh nghe thế, lắc đầu nói.

“Sur huynh, ta cũng luôn thu thập tin tức chuyện này, đáng tiếc tiến triển không lớn, năm đó cửu đại môn phái bao vây tiêu diệt ma môn, mặc dù hiệu quả rõ rệt, nhưng dù sao cũng không hoàn toàn thắng lợi, lúc ấy Băng Hỏa Điện Sương Phong Lôi sau đại trưởng lão ma môn cũng không có mặt trong môn, mặt khác một vài môn phái phụ thuộc dựa vào trong ma môn, cũng không hoàn toàn tiêu diệt sạch sẽ, chỉ dựa vào nội ứng cấp cao trong ma môn, do thám biết được chỗ ở của ma đầu ma môn, cao thủ ẩn thế của đại phái liên hợp diệt trừ, mới miễn cưỡng giết được ma đầu kia, nhưng mà...”

“Nhưng mà, ma đầu kia trước khi chết, có để lại lời tiên đoán “Ma Sát hiện thế, vạn vật tiêu vong”.”

“Năm đó, sau khi chín đại phái liên hợp diệt trừ ma đầu ma môn, phát hiện được bí mật nơi ở của ma đầu ma môn kia, chẳng qua chỉ là một phân đà, nhưng cũng có rất nhiều chỗ tinh tú, chẳng hạn như phòng nghiệm đan, những chỗ quan trọng khác cũng không có trong phân đà đó, chỉ là lấy được phần tư liệu... Sur huynh nếu biết chuyện mười năm trước, chắc cũng biết, ta uống nhầm thuốc, chính là đan dược Vạn Thọ Trường Thanh đan do phái Hằng Sơn mô phỏng theo mà chế tạo lại, nhưng không ngờ rằng, rốt cuộc vẫn không bằng ma môn nghiên cứu thâm sâu, thành phẩm duy nhất mười năm nghiên cứu chế tạo lại bị ta ăn nhầm, gây ra đáng vẻ hiện tại của ta...”

“Lời tiên đoán của ma đầu ma môn, lại liên quan đến bí ẩn ma môn, năm đó lực lượng phân lớn ma môn vẫn đều giữ vững, chỉ là bởi vì rắc rối đầu, tự mình nội loạn, nhưng trong truyền thuyết, hai mươi năm sau ai tìm được Ma Sát, khả năng rất lớn sẽ được kế thừa vị trí đứng đầu ma môn, cho nên người của ma môn cũng rất quan tâm chuyện Ma Sát hiện thế lần này.”

“Còn cửu đại môn phái, những năm qua cũng âm thầm dò hỏi tin tức tổng đà chân chính của ma môn, bởi vì trong, tổng đà ma môn, có phần lớn tư liệu, cho dù là võ học hay là đan dược hoặc là truyền thừa thần bí, đều giúp ích rất lớn cho cửu đại môn phái, có lẽ, ai tìm được những vật này, xác

minh huyền môn chính tông. Có lẽ có thể vượt qua khỏi giới hạn giữa thần và người, thân thể thành thánh trong truyền thuyết, mà môn phái, cũng có thể trở thành bá chủ võ lâm chân chính.”

Hồng Anh thuật lại mọi chuyện với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, trong lòng âm thầm tiếp nhận những tin tức này, phần lớn có một ấn tượng.

“Xem ra, đại khái hai mươi năm trước, cái gọi là cửu đại môn phái giang hồ đã từng đoàn kết vây đánh ma môn một lần, mặc kệ khẩu hiệu hiên ngang thế nào, trên thực tế ắt hẳn là bởi vì một vài tài nguyên của ma môn. Kết quả cuối cùng, bọn họ giết chết lão đại ma môn, nhưng tư liệu lại chỉ lấy được một vài bộ phận không trọn vẹn.”

“Thân thể của Hồng Anh, có thể chính là kết quả vật phẩm thần bí của những tài liệu này kia... Chỉ là dường như bất chước không thành công, bởi vì lão đại ma môn bị giết, người bên dưới đều không phục lẫn nhau, cho nên chia rẽ.”

“Nhưng lão đại ma môn kia, trước khi chết để lại một lời tiên đoán, lời tiên đoán này vô cùng quan trọng. Còn thời gian ứng nghiệm, đại khái là gần đây, Ma Sát theo lời hắc nói, rất có thể xuất hiện ở trong Tô Châu này.”

Trong lòng Tô Bằng, dần dần sắp xếp những tin tức này.

“Đáng tiếc, ta sắp rời khỏi Giang Ninh, hơn nữa, theo như những gì Hồng Anh nói. Chuyện Ma Sát hiện thế, một khi xác nhận, dù người xuất hiện, đều là cao thủ đứng đầu trong môn phái, thực lực trước mắt của ta chưa hẳn góp thêm nào nhiệt... Vẫn là chờ đợi thực lực của ta tiến bộ hơn, nếu có thời gian, trở về xem thử coi sao.”

Nghĩ tới đây, trong lòng Tô Bằng đã có tính toán, khẽ gật đầu, nói.

“Chuyện này không gấp được, người chỉ cần làm tốt chuyện của mình là được rồi, nếu như người có thể nắm bắt cơ hội lần này, lấy công chuộc tội, trở về Hằng Sơn, là chuyện nằm trong tầm tay.”

Hồng Anh nghe thế, nhẹ gật đầu, nói.

“Ta không cầu gì khác, chỉ mong trong môn phái có thể lấy được bí mật phương thuốc chân chính của Vạn Thọ Trường Thanh đan, giải thoát ta khỏi gông xiềng của cơ thể này, để ta trở về phụng dưỡng thật tốt cho sư tôn là được rồi.”

“Hi vọng như thế.”

Tô Bằng đáp lại, sau đó nói.

“Đúng rồi, lần này tới tìm Hồng Anh sư muội, không chỉ là bởi vì chuyện của Ma Sát, còn có một việc, cần người của Âm Đà giúp ta xử lý.”

“Ồ, chuyện gì vậy? Sư huynh mời nói.”

Hồng Anh nghe thế, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng từ trong ngực, lấy ra phong thư buổi trưa mình viết trong khách điểm, đưa cho Hồng Anh, nói.

“Phong thư này, xin Hồng Anh sư muội, nhất thiết phải trong vòng hai ngày, giao đến tận tay của Lô Khiếu Thiên đại thống lĩnh Hắc Thủy quân.”

“Lô Khiếu Thiên?”

Hồng Anh nghe thế, khẽ nhú mày, nói.

“Người này là đệ tử phái Thanh Thành, phái Thanh Thành, cũng là một trong chín đại phái năm đó tiêu diệt ma giáo, lần trước Ngô trưởng lão, cố ý dẫn dò ta phải chú ý người của phái Thanh Thành, bọn họ mơ ước bí bảo của ma giáo nhiều năm, hơn nữa chương môn của bọn họ đã tâm to lớn, một lòng muốn làm chủ thiên hạ... Lô Khiếu Thiên là môn hạ phái Thanh Thành, giao cho hắn quả thật không có vấn đề sao?”

“Đây cũng là một phần trong kế hoạch.”

Tô Bằng nói, nhưng không nói phần kế tiếp.

Hồng Anh nhú mảy, giống như đang tự hỏi gì đó, qua hồi lâu, nàng mới gật đầu, nói.

“Nhiệm vụ này cũng không mấy khó khăn, cứ giao cho ta.”

“Vậy thì làm phiền rồi.”

Tô Bằng nói với Hồng Anh, sau đó nói.

“Hôm nay thời gian cũng không còn sớm, ta còn có chuyện phải xử lý, không thể nán lại lâu ở chỗ người được.”

“Như thế cũng tốt, ta vốn không ở chỗ này, người bên ngoài đều nói ta là cháu gái của chủ nhà này, hôm nay sư huynh liên lạc vội vàng, ta mới tự mình đến đây, vốn tưởng rằng là Ngô trưởng lão có việc gấp tìm ta... Chờ sư huynh đi rồi, ta cũng rời khỏi đây.”

Hồng Anh nói với Tô Bằng.

“Được, như thế cáo từ trước.”

Tô Bằng nói, sau đó tự mình đi ra bên ngoài.

Lưu lại Hồng Anh trong phòng, ánh mắt của nàng, lại dừng xuống trên bức thư cầm trên tay...

...

Tô Bằng rời khỏi địa điểm liên lạc của Âm Đà phái Hằng Sơn, chậm rãi bước đi trong con phố.

Hắn cũng không sợ Hồng Anh xem trộm nội dung trong thư mình gửi cho Lô Khiếu Thiên, bên trong mình dùng phần lớn là tiếng lóng, chỉ có người tham dự bữa tiệc huyết tinh như Lô Khiếu Thiên xem mới hiểu được, người ngoài đọc được, cũng chẳng khác gì lạc trong sương mù.

“Chuyện giết chết Lô Khiếu Thiên, chính là ba ngày sau.... Hi vọng tất cả thuận lợi, chỉ là, nếu như có thêm vào con át chủ bài, ta càng thuận lợi hơn.”

Tô Bằng vừa đi, vừa suy nghĩ.

Đang lúc đi đường Tô Bằng chợt nhìn thấy, trong một ngõ hẻm mình đi qua, dường như lóe lên ánh sáng xanh.

“Hửm?”

Tô Bằng dừng bước, quay đầu nhìn ánh sáng màu xanh kia, chỉ thấy một cửa hàng quan tài, đèn lồng màu xanh đang sáng, ở nơi sâu nhất trong ngõ này, mở cửa buôn bán...

Chương 153: Giám định

“Cửa hàng thần bí?”

Thấy ánh sáng từ đèn lồng màu xanh biếc vô cùng thâm thúy của cửa hàng này, ngược lại rất là quen thuộc, không phải là cửa hàng thần bí mà Tô Bằng đã từng đi vào sao?

“Vào xem đi, Thời Thiên Quân nói, cái cửa hàng thần bí này là bug trong trò chơi, nhưng trên thực tế hoàn toàn không giống như vậy, vật phẩm thần bí mà bọn họ bán rất hữu dụng... Chẳng qua là, cửa hàng này tại sao lại xuất hiện ở nơi này?”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, đồng thời cước bộ giống như là bị từ lực hấp dẫn, đi tới ngõ nhỏ kia.

Tiến vào trong ngõ nhỏ này, Tô Bằng mới phát hiện, ngõ nhỏ này là một cái ngõ cụt, mà còn cửa hàng thần bí kia ở nơi tận cùng bên trong nhất của ngõ cụt.

Hít sâu một hơi, Tô Bằng đẩy cửa đi vào.

“Ha ha ha... Hoan nghênh quý khách.”

Mới vừa đi vào phòng, Tô Bằng thấy ở trong phòng có một bà lão tóc hoa râm, lưng còng, mặt mũi nhưng thật ra hết sức hòa ái, chống một quả trượng đứng ở nơi đó.

“Chào bà... Nơi này là cửa hàng phải không? Ta nhớ lần trước, là một lão bá ở chỗ này, sao lại thay người rồi?”

Thấy lão bà trong cửa hàng kia, Tô Bằng có chút chần chờ, hỏi bà.

“Ồ, người nói hần sao... Lão bá trong lời người nói kia là cấp trên của ta, chỗ khác có một số việc, hần đã đi đến đó xử lý, cửa hàng ở quận Giang Ninh liền do ta tạm thời quản lý, thế nào, tiểu tử người cần gì sao?”

Tô Bằng khẽ gật đầu, đi tới hỏi.

“Lá bùa thần bí lần trước còn có bán sao?”

“Có... Ha ha, đúng rồi thẻ điểm chuyên thuộc của người cũng còn thừa lại không nhiều lắm, không bằng mua một số thẻ điểm đi.”

Lão bà này hai tay chống quải trượng, nói với Tô Bằng.

“Đúng rồi còn có chuyện thẻ... Người không nói ta cũng đã quên.”

Tô Bằng nói, hần chợt nhớ tới còn có chuyện thẻ điểm chuyên thuộc.

Lão bà kia nghe xong, cười gật gật đầu, sau đó phát tay một cái. Ở trước mặt Tô Bằng xuất hiện một tờ danh sách.

“Thẻ điểm chuyên thuộc. ba mươi lượng Hoàng kim? Lá bùa Thần bí, ba lượng hoàng kim một bộ, một bộ ba tờ?”

Tô Bằng nhớ lại tờ danh sách hần thấy lần trước, lông mày lập tức chớp chớp, nói.

“Lão bà này, người đây là tăng giá sao, lần trước ta thấy thẻ điểm chuyên thuộc chỉ là một lượng hoàng kim, lá bùa thần bí cũng chỉ là một lượng hoàng kim ba tờ. Sao lần này tới người lại tăng nhiều như vậy?”

“Ha ha ha... Người hần là nên vui mừng đi, tiểu tử.”

Lão bà này nghe xong, mặt lộ đầy nếp nhăn nở nụ cười, nói.

“Thẻ điểm chuyên thuộc là biến hóa dựa theo thực lực của người chơi, người chơi thực lực càng mạnh thì tiền để mua thẻ điểm chuyên thuộc càng nhiều... Mà khi người đạt đến hạn độ thấp nhất, thẻ điểm chuyên thuộc sẽ biến thành thẻ điểm thông dụng. Ta nói cho người biết trước, chờ đến lúc đó, người sẽ có phát hiện kinh người.”

“Phát hiện kinh người?”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng rung động. Hỏi.

“Về phương diện nào?”

“Không phải là chuyện xấu... Bối cảnh của trò chơi này vượt quá sức tưởng tượng của người rất nhiều, chúng ta cũng chỉ là dẫn đường cho người chơi chân chính càng tiếp cận được trò chơi đích thực này mà thôi. Ta đề nghị người tốt nhất nên mua thẻ điểm đi, nếu không bỏ lỡ cái gì ta nghĩ người sẽ cảm thấy hối hận đó.”

Lão bà chống quải trượng, nói với Tô Bằng.

“Lúc này... Chuyện thẻ điểm tạm thời không nói đến, vậy giá cả của lá bùa thần bí kia sao cũng tăng lên gấp ba?”

“Ha ha ha, đó là bởi vì người người lần trước gặp phải, thích nhất là trợ giúp người mới trong trò chơi... Ta chỉ là một bà chủ cửa hàng bình thường, nhưng lại không có quyền hạn của hắc giảm giá cho người, sau này người mua vật phẩm đều là giá cả này.”

Tô Bằng nghe xong, nhíu mày một hồi, đến bây giờ, hắn còn không biết thẻ điểm này đến tột cùng có tác dụng gì, nhưng lại phải bỏ ra không ít tiền tài.

Nhưng theo như lời lão bà này nói, đợi đến khi mình đạt tới giai đoạn nhất định, hình như sẽ có biến hóa gì đó.

“Thôi xem như là đầu tư đi, nếu xuất hiện cửa hàng thần bí như vậy, hơn nữa chỉ có ta có thể được... Như vậy nhất định là có nguyên nhân, cứ tiếp tục đầu tư có khi sẽ xuất hiện kết quả gì đó.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, chậm rãi gật đầu nói.

“Được, ta mua một thẻ điểm chuyên thuộc, mặt khác mua năm bộ lá bùa thần bí.”

“Được, tổng cộng bốn mươi lăm lượng hoàng kim.”

Lão bà nói, Tô Bằng nén nhin sự thương xót, từ trong lòng ngực lấy ra mấy lượng hoàng kim, còn có một tờ kim phiếu, đưa cho lão bà.

“Ha ha ha, không cần phải chỉ vì một chút tiền tài này mà không vui, thứ người thu được từ trong cửa hàng này, nhất định sẽ vượt xa cái giá mà người đã đưa ra.”

Lão bà thu kim phiếu cùng với vàng xong, lại nở nụ cười, sau đó nói.

“Đúng rồi, lần này so với lần trước, có nhiều thêm mấy thứ vật phẩm, người có muốn mua hay không?”

“Ừm, ta đã thấy.”

Tô Bằng gật đầu, hẩn nhìn tờ danh sách của lão bà, phát hiện có hai thứ mà lần trước không có.

Một loại vật phẩm tên là “Ngư nhãn lệ”, công dụng là bôi ở trên mắt có thể tạm thời thấy được linh thể, hiệu quả một canh giờ, một lọ có thể sử dụng ba lần, mỗi bình ba lượng hoàng kim.

Ngoài ra một vật phẩm khác là một dây chuyền hộ thân, công dụng là mỗi ngày có thể phòng ngự ba lần công kích đến từ tinh thần, linh thể, giá bán ba mươi lượng hoàng kim.

“Đạo cụ có thể nhìn thấy linh thể sao?”

Tô Bằng nhìn thoáng qua, cảm thấy có chút ngạc nhiên.

Thế giới Tử Vong Luân Hồi, không chỉ là thế giới võ hiệp, lúc trước Tô Bằng đã gặp phải các loại yêu quái, cương thi thần dị quỷ quái gì đó... Cái thế giới này giống như không chỉ là có loài người không thôi.

“Sau này hình như chưa chắc không gặp được đối thủ là ma quỷ, nghe một số người hắc thủy quân nói, trên thế giới này, cũng không thiếu mấy thủ đoạn thao túng ma quỷ công kích người, không thể không phòng... Thứ này cũng mới ba lượng hoàng kim, không bằng mua về dự trữ trước.”

“Về phần dây chuyền hộ thân, giá cả đắt hơn một chút, hơn nữa ta tạm thời không có đối thủ đặc biệt, mua đạo cụ có thể nhìn thấu linh thể cũng chỉ là đồ dự bị, ba mươi lượng hoàng kim mua một dây chuyền hộ thân cũng có chút lãng phí tiền bạc.”

Suy nghĩ đến đây, Tô Bằng mở miệng nói.

“Vậy cho ta hai chai ngư nhân lệ, dây chuyền hộ thân tạm thời chưa mua.”

“Được.”

Lão bà phát tay, giống như trực tiếp từ trong tờ danh sách kia lấy ra hai cái bình nhỏ, đưa cho Tô Bằng.

Tô Bằng đưa tiền, nghĩ tới một chuyện, hỏi.

“Đúng rồi, lần trước ở trong cửa hàng, còn thấy một vật phẩm giấy cổ tên là Phá Cự (cũ rách), lần này sao không thấy nữa?”

“Ha ha ha... Đã bị người mua mất rồi, người mua được món đồ này chính là nhặt được một món hời lớn.”

Lão ẩu thần bí vừa cười vừa nói.

Tô Bằng lại nhớ tới, ở đầm lầy Thiên Nhân kia, mẹ con hồ ly trắng đã đưa cho mình một tờ giấy cổ thần bí, hình như có năng lực cường đại gì đó ở bên trong.

“Bỏ đi, lần đầu tiên đã không mua hẳn là không có duyên phận, hơn nữa ta cũng không biết nó dùng để làm gì, sau này gặp được rồi nói sau.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

“Tiểu tử, trên người người nếu có đạo cụ nào không rõ cách dùng, hoặc là đạo cụ trên quý bị hư hại, cũng có thể ở chỗ này giám định hoặc tu bổ.”

Trước khi Tô Bằng rời đi, lão bà kia đột nhiên mở miệng nói.

“Ồ? Còn có chức năng này sao?”

Tô Bằng nghe xong. Lập tức hai mắt tỏa sáng, đạo cụ không rõ cách dùng trên người mình còn có mấy thứ, lại thêm kiện thanh sam thu được từ Tử Hà Môn cũng bị hư hại, cửa hàng này không ngờ còn có chức năng giám định và sửa chữa nữa, đương nhiên không thể bỏ qua một cách vô ích.

“Đương nhiên, tất nhiên phải lấy tiền.”

Thấy ánh mắt Tô Bằng hơi hưng phấn, lão bà bỏ thêm một câu.

“Có thể, có điều thu phí cũng phải có lí nha, quá mắc thì ta không trả nổi đâu.”

Tô Bằng nói. Nói xong từ trên người lấy ra mấy thứ.

Trong đó, có dược phẩm thu được trên người Hắc bào nhân biến thái kia ở đầm lầy Thiên Nhân, còn có lệnh bài thần bí thu được trên người cương thi Tổng Trung, cốt cương thi thu được trên người cương thi lông xanh, giấy cổ thần bí thu được từ chỗ hồ ly cái kia, còn có chất lỏng màu đỏ trong bình sứ thu được ở Cổ Kiếm Sơn Trang không biết là để làm gì nọ.

“Giấy cổ kia tạm thời giám định không được. Những vật phẩm khác, phí giám định là chín lượng hoàng kim.”

Lão bà thu những vật kia để ở trên mặt bàn, nói với Tô Bằng.

“Mắc như vậy?”

Tô Bằng nhú mày, phí giám định hình như có chút quá mắc.

Nhưng, nếu phí giám định mắc như vậy... Từ một góc độ khác cũng nói rõ rằng giá trị của những vật này hẳn sẽ không phải bình thường.

Đây cũng là kinh nghiệm chơi trò chơi của Tô Bằng, dù sao phí giám định hẳn là sẽ không thu bậy, cùng với vật phẩm được giám định sẽ có giá trị tương đương.

“Bỏ đi... Những vật này nếu không biết là làm gì thì cũng vô ích, ta cũng không dám sử dụng, nếu như có thể giám định được, như vậy chỉ cần có một hai cái có tác dụng, ta cũng thu về được số vốn bỏ ra rồi.”

Nghĩ đến điều này, Tô Bằng quyết tâm nói.

“Được, giám định đi.”

Lão bà khẽ gật đầu, quải trượng trong tay nhẹ nhàng phát một cái trên những vật phẩm đặt ở bàn, lập tức, những vậy phẩm này đều lóe ra một tầng ánh sáng màu vàng nhàn nhạt.

“Được rồi, người xem đi.”

Lão bà gật đầu, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nửa tin nửa ngờ cầm lên những vật phẩm đó, lại phát hiện những vật phẩm này sau khi cầm lên mình có thể thấy được thuộc tính.

Mấy bình thuốc bột thu được trên tay Hắc bào nhân biến thái tác dụng cũng biến thái không kém, tên là cương thi tán, câu hồn dẫn, tảo hồn thủy.

Hiệu quả của ba loại này là, cương thi tán nếu cho người bình thường ăn vào sẽ làm người đó dần dần mất đi ý thức, biến thành người giống cương thi, tuy rằng không đến mức như thầy ma nhưng sẽ làm người ta mất đi ý chí và ý thức.

Tảo hồn thủy thì lại là đồ phụ thêm cho người sử dụng cương thi tán, bởi vì cương thi hình người thuần túy mất đi ý thức thì giới trị lợi dụng không quá lớn, nhưng nếu người đó không có hoàn toàn mất đi ý thức mà kèm thêm sử dụng tảo hồn thủy, người bị khống chế thì sẽ không hoàn toàn mất đi ý thức nhưng ý thức của mình sẽ bị quấy nhiễu nghiêm trọng, lúc đó nếu tiến hành ám hiệu với người này thì họ sẽ giống như là một cỗ máy nghe lệnh của mình.

Câu hồn dẫn, thì là một loại thủ đoạn tăng cường củng cố, giống như là thí nghiệm phản xạ có điều kiện của Ivan Pavlov, câu hồn dẫn được coi như là phần thưởng, người bị cương thi hóa một nửa, hơn nữa còn sử dụng tảo hồn thủy, đến giai đoạn sau sẽ không có gì khác biệt với người bình thường, giống như còn có suy nghĩ của mình, nhưng một khi bị sử dụng câu hồn dẫn, lập tức giống như là kẻ nghiện, ngoại trừ cái này dẫn này ra đối với hết thảy những thứ khác đều không để ý không quan tâm, mà còn người nào cho người bị khống chế câu hồn dẫn, hửn hoặc là nàng liền sẽ nghe lệnh người đó, cho dù là mệnh lệnh gì cũng sẽ được hoàn thành.

Ba loại vật phẩm này, liên hợp lại chính là thủ đoạn khống chế người vô cùng ác độc.

Nhìn công dụng của ba loại vật phẩm này, Tô Bằng không khỏi rùng mình một cái, lúc trước nếu như Hắc bào nhân kia thật sự dùng cái này để đối phó với mình thì bản thân mình chưa hẳn đã chống cự được.

Có điều vật này cũng có nhược điểm, chính là đối với người bình thường tương đối hữu hiệu, nhưng đối với cao thủ nội công cao thì hiệu quả có hạn, nội lực càng cao thì hiệu quả của mấy vật phẩm này lại càng nhỏ.

Chương 154: Vào tròng

Cốt cương thi thu được trên người cương thi lông xanh là một loại nguyên vật liệu, có thể chế tạo ra vũ khí độc tính, có thể chế thành chủy thủ bằng hài cốt, có thể phụ trợ công kích thi độc, coi như là một nguyên liệu không tệ.

Chất lỏng màu đỏ trong bình sứ thu được ở Cổ Kiếm Sơn Trang, tên là “Huyết tinh túy”, là một loại dược phẩm khôi phục với hiệu suất cao, chỉ cần uống một giọt là có thể ở trong thời gian ngắn bổ sung nội lực, thể lực, thậm chí chữa trị vết thương trên thân thể, đối với nội thương cũng có tác dụng rất mạnh, là đạo cụ màu bạc, thuyết minh cuối cùng còn viết. “Người sẽ không muốn biết nó được luyện chế như thế nào đâu.”

“Có vật phẩm này, nếu gặp phải loại tác chiến tiêu hao cao, cũng có thể chống đỡ một chút.”

Tô Bằng cầm lấy bình sứ, được phẩm khôi phục nhanh chóng trên người hẳn không tính là quá nhiều, được phẩm do nhà bào chế thuốc tổ Xích vũ của công ty cao nhất chỉ là phẩm cấp lam nhạt, cùng với vật phẩm đại thuốc bổ phẩm cấp màu bạc này đúng là không thể so sánh nổi.

Cuối cùng còn dư lại cái lệnh bài thu được trên người cương thi Tổng Trung kia, thông báo hiện ra. “Hình như là chìa khóa mấu chốt của địa điểm thần bí, có thể mở cơ quan.”

Sau đó liền không còn gì nữa.

Tô Bằng nhìn những vật phẩm này, trong lòng thâm suy nghĩ chín lượng hoàng kim tiêu xài coi như có giá trị.

Chỉ riêng cái vẩy phẩm bình sứ “Huyết tinh tú” này trong lòng Tô Bằng đánh giá giá trị của nó cũng phải vượt qua một trăm lượng hoàng kim.

“Huyết tinh tú” có chừng bảy tám chục giọt, nếu mỗi một giọt đều có hiệu quả như thuyết minh, giá trị không thể đo lường.

“Cốt cương thi này... Bây giờ giao cho công ty chế tạo vật phẩm có vẻ như không còn kịp rồi, hơn nữa rất có thể bị công ty cưỡng chế thu mua lại, giao cho bọn họ cũng chẳng có ích gì, sau này gặp được thợ thủ công tay nghề nào giỏi thì đem nguyên liệu giao cho đối phương chế tạo đi.”

Trong lòng Tô Bằng tính toán sau đó thu những vật phẩm này vào.

“Lão bà bà, ta còn có một vật phẩm, muốn sửa chữa.”

Tô Bằng nói xong, từ trong túi Càn Khôn lấy ra thanh sam của Tử Hà Môn, lần trước bị Ngô trưởng lão chém một kiếm, chỗ dưới xương sườn của thanh sam này đã bị chém rách hơn một xích rồi.

“Được.”

Lão bà nhận lấy thanh sam, đặt ở trên bàn, trong miệng niệm niệm thành tiếng, Tô Bằng chỉ thấy một vầng ánh sáng màu xanh biếc rơi xuống trên mặt thanh sam kia, ánh sáng màu xanh kia thể nhưng lại đọng lại kết thành mấy con tằm tỏa sáng màu xanh biếc nhúc nhích ngo ngoay trên thanh sam.

Tô Bằng thấy, những con tằm kia đang phun những sợi tơ màu xanh từ trong bụng lên thanh sam của mình, rất nhanh đã đem những chỗ hư hại trên thanh sam của mình vá lại tốt lắm.

Lão bà lại phát tay một cái, những con tằm màu xanh biếc kia lại hóa thành những điểm sáng nhỏ vụn rồi biến mất, mà còn thanh sam của Tô Bằng lại khôi phục lại trạng thái như chưa bao giờ bị hư tổn. Hình như còn thêm sáng bóng hơn.

“Được rồi... Phí tu bỏ là mười lượng hoàng kim.”

Lão bà nói với Tô Bằng, Tô Bằng hít sâu một hơi, phí tu bỏ này cũng không có rẻ chút nào.

Có điều Tô Bằng cũng biết, kiện thanh sam của mình cũng coi như là một kiện y phục bảo bối, nếu bán đấu giá sợ là có thể bán được mấy trăm lượng hoàng kim. Phí tu bỏ mười lượng hoàng kim mặc dù không rẻ nhưng vẫn là không tính quá mắc.

“Cứ như vậy đi.”

Tô Bằng đem tiền đưa cho lão bà. Sau đó nói.

“Được rồi, nếu không có chuyện gì nữa, ta xin cáo từ.”

“Ha ha ha... Tiểu tử, nhớ kỹ ngàn vạn lần đừng tiêu hao thẻ điểm đến hết sạch, nếu không ngươi sẽ bỏ qua những thứ hết sức khó lường... Chờ thực lực của ngươi cường thịnh trở lại, đừng quên quay lại tiệm này, lúc đó sẽ có bất ngờ đang chờ ngươi.”

Lão bà nói với Tô Bằng, Tô Bằng gật gật đầu, rời khỏi cửa hàng thần bí.

...

Tô Bằng mới từ cửa hàng thần bí kia ra ngoài, liền cảm giác sau lưng mình có biến hóa, quay đầu nhìn lại, phía sau mình rõ ràng chỉ là một vách tường bị lấp kín, nơi nào còn có cửa hàng gì?

“Quả thật đủ thần bí...”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, thở dài rồi rời đi.

...

Trong nháy mắt, đã qua ba ngày, ngày này đã đến thứ sáu.

Ngày này, Tô Bằng ở trong công ty âm thầm lưu ý mấy người then chốt, trong sự quan sát âm thầm, Tô Bằng phát hiện, Tôn Thế Giai cùng với Lôi Minh không hề ngồi ăn cơm chung, nhưng vẫn gặp nhau, hai người đều biết dùng ánh mắt đặc thù để chào hỏi lẫn nhau.

Mà còn Triệu Thu, giống như cũng có chút không yên lòng, uống hoài bầu rượu làm bằng bạc kia của hắn, không ngừng ngăn người.

Về phần Ninh Thái, vẫn giống như thường ngày, nhân duyên cực kỳ tốt, mỗi một lần ra vào nhà ăn đều có một đám tỷ muội đi theo, nhìn chưa ra có cái gì đặc biệt.

Quý Minh lúc trước có chút dị thường, gần đây thì lại an tĩnh hơn rất nhiều, mỗi lần đều thấy hắn và mấy người trong tổ Long Nha cùng ra cùng vào, có đôi khi vẫn cùng Tô Bằng gật đầu chào hỏi.

Bản thân Tô Bằng, thì vẫn yên lặng chờ đợi thời cơ.

Thứ sáu, buổi tối bảy giờ.

Sau khi nghỉ ngơi đầy đủ, Tô Bằng từ trong phòng của mình đi đến phòng máy của tổ Âm Kiêu.

Trên đường đi, Tô Bằng thấy Triệu Thu một bên uống bình rượu màu bạc của hắn, một bên cũng đi đến chỗ phòng máy của tổ Âm Kiêu, hắn cũng từ trong tiếng bước chân ở phía sau chú ý tới Tô Bằng.

“Ồ? Ngươi cũng tăng ca sao?”

Thấy Triệu Thu nhìn thấy mình, Tô Bằng đi tới hỏi hắn.

“Ừm, hôm nay có một cuộc hẹn.”

Triệu Thu gật gật đầu, nói với Tô Bằng.

“Vừa vặn, ta cũng có một nhiệm vụ phải làm... Hôm nay có thể phải bận rộn đến 0 giờ.”

Tô Bằng khẽ cười cười, nói với Triệu Thu.

“Cũng tốt...”

Triệu Thu nói, sau đó chú ý tới chung quanh không có người, thấp giọng nói.

“Mau chóng làm xong nhiệm vụ này đi, tuần sau ta muốn ra tay.”

“Ừm.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, lại cùng với Triệu Thu tùy ý hàn huyên vài câu, hai người cùng nhau tiến vào phòng máy của tổ Âm Kiêu.

Hai người tách ra, đều tự tìm tới khoang trò chơi của chính mình, đăng nhập vào trò chơi.

Tô Bằng đăng nhập trò chơi liên chạy tới phía đông quận Giang Ninh, đến địa điểm đã ước định trong mấy bức thư mà hắn phát ra kia.

Lúc trước, Tô Bằng đã từng lấy danh nghĩa của Triệu Thu, thông qua trạm dịch tra được địa chỉ, hẹn mấy tên nhân vật giang hồ đến nơi này, hơn nữa cũng sử dụng thủ pháp đồng dạng hẹn Triệu Thu ra đây.

Đồng thời, mấy ngày hôm trước hắn cũng bảo Hồng Anh giao cho Lô Khiếu Thiên một bức thư, cũng là ước định ngày giờ đó, cũng địa điểm đó, bảo Lô Khiếu Thiên mang theo một ngàn lượng hoàng kim kim phiếu, gặp nhau ở chỗ này.

Lúc này, trong trò chơi cũng đã vào đêm, Tô Bằng đã muốn dùng thủ pháp kim khâu đặc biệt. Thay đổi mặt mũi, lúc này, khuôn mặt của hắn cùng với Hồng Anh đã chủ của ám đà (phân đà bí mật) phái Hằng Sơn gặp mấy ngày hôm trước giống nhau như đúc.

Tô Bằng đến địa điểm mà mình đã xếp đặt, bí mật trốn trên một tán cây đại thụ tươi tốt, nhìn cách đó không xa, tình hình ở mảnh đất trống ngoài ngôi miếu đồ nát kia.

Chờ đợi khoảng nửa giờ, thấy được phụ cận miếu cổ, có thanh âm gào thét, mấy bóng người lần lượt rơi vào phạm vi kia.

“Hắn là một vài nhân vật võ lâm mà Triệu Thu quen biết.”

Nhìn thấy những bóng người kia, trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, trong thư hẳn gửi cho những người đó vì sợ những người này không đến, cho nên so với thời gian ước định bên Lô Khiếu Thiên và Triệu Thu thì sớm hơn một khắc.

Loáng thoáng bên trong Tô Bằng nghe được thanh âm nói chuyện với nhau của những nhân vật giang hồ đã đến kia.

“Lần này Triệu Thu ở Giang Ninh gửi thư tín hẹn chúng ta đến đây, trong thư nói lần trước ở Cổ Kiếm Sơn Trang còn có dư nghiệt chưa có thanh trừ sạch, chẳng qua là người này ở trong Giang Ninh có địa vị cao, Triệu huynh sợ lấy sức của một người thì không thể nào giết chết được liên hẹn chúng ta đến đây, Tôn phu thê các người cũng là như thế sao?”

“Đúng là như thế, hai vợ chồng ta cũng nhận được thư do Triệu Thu gửi. Lần trước, ở Cổ Kiếm Sơn Trang hai vợ chồng ta tận mắt nhìn thấy trong sơn trang kia, dân thường bách tính bị hành hạ đến chết, cực kỳ bị thảm, táng tận thiên lương, tuyệt không thể để cho loại ác nhân làm hại nhân gian thế này tiếp tục sinh tồn trên thế giới này.”

Ở phía xa, thanh âm mấy người nói chuyện phớt dần dần truyền đến, Tô Bằng ở xa xa nghe được, có mấy thanh âm hết sức quen thuộc, hình như là vợ chồng kiếm thủ lần trước.

Lúc sau, Tô Bằng lại thấy có người thi triển khinh công dừng ở vị trí kia, sau đó chợt nghe được những người kia cũng báo danh cho nhau, đều là một vài giang hồ hiệp sĩ.

“Trận chiến ở Cổ Kiếm Sơn Trang trên giang hồ đã sớm truyền ra, đồng đạo trong chốn giang hồ cũng đều tán dương Triệu Thu Giang Ninh cùng với chư vị hiệp sĩ không sợ hãi thế lực phái Thanh Thành của Cổ Kiếm kia, dám làm dám chịu, ta đã sớm đặt chí hướng trong lòng, mỗi lần đều cảm thán lúc ấy Triệu hiền đệ vì sao không tìm ta cùng nhau đến trợ giúp, không ngờ lại vẫn còn có dư nghiệt của Cổ Kiếm Sơn Trang ở thế gian này, vừa vặn cho ta một cơ hội, đối với ác tặc lần này cần phải diệt cỏ tận gốc!”

Lại là một âm thanh lạ lẫm vang lên, Tô Bằng cũng không phân biệt ra là ai.

Đang lúc Tô Bằng cảm giác có chút nhàm chán, chợt thấy dưới ánh trăng, từ hướng quận Giang Ninh, một đạo thân ảnh giống như rắn ở trong rừng không ngừng chớp động, đi tới chỗ hẹn những nhân vật võ lâm kia.

“Triệu hiền đệ!”

“Triệu đại ca!”

“Triệu huynh!”

Nhìn thấy người này, những nhân vật giang hồ tụ tập ở đây không hẹn mà cùng lên tiếng.

Người tới chính là Triệu Thu.

Tô Bằng từ trong khe hở của tán cây, cũng nhìn thấy Triệu Thu, chỉ thấy hắn hôm nay mặc một thân võ phục màu xám, lưng đeo một thanh trường kiếm, bên hông mang theo hồ lô rượu trong trò chơi của hắn, xuất hiện ở phụ cận ngôi miếu cổ kia.

Triệu Thu nhìn thấy rất nhiều người trước mắt, đi ra, chấp tay nói.

“Chư vị bằng hữu, Triệu Thu dựa theo ước định đến đây, Thạch huynh, ta nhận được thư của ngươi, nói ngươi biết được Cổ Kiếm Sơn Trang có một dư nghiệt ẩn núp tại bên trong Quận Giang Ninh, nhưng không biết đó là ai?”

“Ồ? Triệu hiền đệ, không phải là ngươi hẹn ta tới nơi này sao? Ta còn muốn bảo ngươi nói cho ta biết ác tặc kia là ai nữa chứ!”

Nói chuyện với Triệu Thu, là một nam tử bộ dáng hết sức hào phóng thân thể cũng hết sức cao lớn, nam tử này trong tay cầm hai quả cầu sắt, mặc trang phục võ giả, để râu quai nón ngắn, nghi ngờ hỏi Triệu Thu.

“Ta hẹn Thạch huynh sao?”

Triệu Thu nghe xong, cũng không khỏi ngẩn người, trong miệng nói.

“Thạch huynh, thư người gửi ta ta vẫn còn mang theo bên người, không phải là người hẹn ta sao?”

“Cái gì? Có loại chuyện này sao?”

“Triệu huynh, chúng ta đều là nhận được thư của người mới chạy đến đến! Sao lại thế này?”

“Chẳng lẽ là có vấn đề?”

“Tất cả mọi người đừng loạn! Đem thư lấy ra nhìn xem thử liền biết!”

Lúc này Triệu Thu đột nhiên có chút dự cảm bất hảo, nói với các nhân vật võ lâm chung quanh.

Nghe xong lời của Triệu Thu, những người võ lâm này đều có chút nghi hoặc, thật nhiều người mang theo thư do “Triệu Thu” gửi đến trong người, lấy ra đưa cho Triệu Thu xem.

Triệu Thu nhìn những bức thư này, quả thật đều là được gửi từ quận Giang Ninh, hơn nữa kí tên, còn có chữ viết đều là giống mình như đúc!

“Ta tuyệt đối không có phát ra bức thư này, hơn nữa ta cũng là nhận được bức thư giống như thế nên mới tới đây.”

Triệu Thu nói xong, đồng thời từ trên người tự mình lấy ra một phong thư, đưa cho mọi người xem qua.

Xem xong thư, những nhân sĩ võ lâm kia cũng đều trầm mặc.

“Ta tin tưởng lời của Triệu hiền đệ... Nhưng mà lúc này là chuyện gì đang xảy ra? Chẳng lẽ... Đây là một cái bẫy rập?”

Người chồng trong đôi vợ chồng kiếm thủ kia, xem xong thư nói với mọi người.

Những người này nghe xong, không khỏi một trận trầm mặc.

Vào lúc này, đột nhiên trong rừng chim kinh hãi bay loạn, một bóng người từ trong rừng đi ra.

Tô Bằng ẩn thân trên tán cây, còn có những nhân vật võ lâm kia cùng với Triệu Thu đều đồng loạt nhìn lại.

Chỉ thấy, một nam nhân vóc người cao lớn, eo đeo trường đao, trên mặt nhưng lại che một khối vải đen, từ trong rừng đi ra, bọn người Triệu Thu, nói.

“Các người chính là người viết thư cho ta, muốn uy hiếp ta sao?”

Chương 155: Lô Khiếu Thiên tàn nhẫn

“Người là người phương nào?”

Thấy người to cao che mặt bằng miếng vải đen kia, Triệu Thu cùng với những nhân vật giang hồ này lập tức cảnh giác, bọn người Triệu Thu mới vừa rồi không ngờ lại không có phát hiện người này lên vào với khoảng cách gần như thế, trong lòng không khỏi đối với người này có chút kiêng kỵ.

“Các người hẹn ta ra ngoài này, bảo ta chuẩn bị một ngàn lượng hoàng kim, chẳng lẽ đã quên rồi sao?”

Nam nhân che mặt kia, trong miệng cười lạnh, hẩn nhìn Triệu Thu nói.

“Người chính là hiệp sĩ giang hồ mới nổi danh trong quận Giang Ninh, tên gọi là Triệu Thu đúng không? Cổ Kiếm Sơn Trang là do mấy người các người hủy diệt... Chẳng qua là không ngờ, nhất thời không cẩn thận lại bị các người bắt được điểm yếu... Có điều cũng thật sự là buồn cười!”

Nói xong, người bịt mắt này đưa tay chỉ vào Triệu Thu, nói.

“Các người trên giang hồ tự xưng là hiệp sĩ, đúng là quá dối trá, rõ ràng chính là vì tiền tài danh tiếng, nhưng lại giả vờ mình thật sự là đại hiệp giang hồ... Các người muốn ta mang đến một ngàn lượng hoàng kim, ta đã mang đến, đồ mà ta muốn đang ở đâu?”

“Một ngàn lượng hoàng kim?”

Bọn người chung quanh Triệu Thu nghe xong, nhất thời ghé mắt nhìn về phía hắn.

Triệu Thu nhú mày nói.

“Các hạ chẳng lẽ chính là dư nghiệt của Cổ Kiếm Sơn Trang?”

“Hừ... Thân phận của ta người còn chưa rõ ràng sao?”

Người mang khăn đen hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm che dấu nữa, đưa tay kéo miếng vải đen trên mặt mình xuống.

“Lô Khiếu Thiên? !!”

Thấy người này, vẻ mặt Triệu Thu biến đổi, hắn đã từng được người tiến cử, từng ở trên yến hội thượng tầng gặp qua Lô Khiếu Thiên, biết rõ hắn chính là thống lĩnh của quận Giang Ninh.

“Hóa ra là ngươi! Thống lĩnh hắc thủy quân của Quận Giang Ninh!”

Triệu Thu nhìn thấy hắn, lại thêm lời nói lúc trước của hắn, trong lòng đã hiểu rõ, Lô Khiếu Thiên này e chính là dư đảng của Cổ Kiếm Sơn Trang.

“Hắn là thống lĩnh hắc thủy quân của quận Giang Ninh?”

Nghe xong lời của Lô Khiếu Thiên, một số nhân vật giang hồ chung quanh, trong lòng đều hơi có vẻ bối rối.

Tô Bằng ở trên cây phía xa, nhìn chuyện phát sinh nơi này. Không ngờ Lô Khiếu Thiên lại xuất hiện trực tiếp như vậy, hơn nữa còn không thèm che

dấu dung mạo của mình.

Không nói những thứ khác, hắc thủy quân của quận Giang Ninh, ở toàn bộ Tô Châu đều có uy danh hiển hách, những nhân vật giang hồ này vì danh tiếng ích lợi có thể không sợ Cổ Kiếm có lai lịch từ núi Thanh Thành, bởi vì dù sao núi Thanh Thành là tổ chức giang hồ, vẫn còn phải tuân theo một chút quy củ đạo nghĩa giang hồ.

Nhưng hắc thủy quân thì có hơi khác, hắc thủy quân là tổ chức bạo lực trắng trợn, tuy rằng đều là có phái Thanh Thành chống lưng phía sau, nhưng vũ lực của nó vốn phi phạm, mà còn liên quan đến lợi ích của quận Giang Ninh, hắc thủy quân chính là không giảng đạo lý, mọi người giang hồ tuy rằng đều có chút xem thường nhân sĩ xuất thân từ nghề binh, nhưng đối với quân chính quy chân chính thì trong lòng vẫn có kiêng kỵ.

Dù sao, võ công cao tới đâu, nếu còn chưa đạt tới cảnh giới siêu phạm nhập thánh, đối đầu với quân chính quy đều là không có biện pháp gì. Võ công cao tới đâu, bị một đồng người chồng chất thì đều có thể đè chết.

Mà lúc này, dư đảng của Cổ Kiếm Sơn Trang hư hư thực thực này lại chính là Đại thống lĩnh của hắc thủy quân, khiến mọi người tại đây không khỏi hoài nghi, chung quanh có phải là đang an bài một ngàn hắc thủy quân, trực tiếp quần công vây giết!

“Lô Khiếu Thiên dễ dàng lộ ra gương mặt thật như vậy, chẳng lẽ là có chuẩn bị gì ở sau, đã nắm chắc giết chết toàn bộ người ở chỗ này nên hẳn mới không sợ đề lộ tin tức?”

Tô Bằng trên tàng cây bên kia thấy chuyện đang xảy ra, không khỏi nhú mày.

“Hừ... Yên tâm đi, chuyện ngày hôm nay ta cũng không muốn cho nhiều người biết, không có mang theo bất kỳ tên thuộc hạ nào, hơn nữa, một ngàn lượng hoàng kim kim phiếu, ta cũng đã mang theo trên người, Triệu Thu, nơi này là địa giới của Giang Ninh, hẳn là chuyện này cũng do ngươi khởi phát, tới đây đi, lấy kim phiếu về này.”

Lô Khiếu Thiên đứng ở nơi đó, nói với Triệu Thu đứng trước mặt.

Nghe xong lời của Lô Khiếu Thiên, những người võ lâm chung quanh lại lần nữa đem ánh mắt tập trung ở trên người Triệu Thu.

Tô Bằng nhìn xa xa, thị lực của hắn không tệ, thấy trên môi Triệu Thu hé hé khấp khấp hình như đang thấp giọng nói cái gì đó với mấy người võ lâm chung quanh, nhưng khoảng cách quá xa, hoàn toàn nghe không rõ.

Qua một lát, người võ lâm chung quanh Triệu Thu dường như đã đạt được ý kiến chung gì đó.

“Lô Khiếu Thiên, đem kim phiếu ném ở trên mặt đất đi, chúng ta đi lấy.”

Người đứng bên cạnh Triệu Thu, được hắn gọi là Thạch đại ca kia mở miệng nói, sau đó, những nhân vật võ lâm này lấy Triệu Thu làm trung tâm, chậm rãi hướng đến Lô Khiếu Thiên.

Lô Khiếu Thiên hừ lạnh một tiếng, chỉ thấy hắn đưa tay ra, trên tay của hắn mang theo một cái bao tay màu đen có tác dụng bảo vệ tay, từ trong lòng ngực lấy ra hai tờ ngân phiếu định mức, ném xuống mặt đất sau đó lui về phía sau hai bước.

Lúc này trên bầu trời ánh trăng sáng tỏ, Tô Bằng nương theo ánh trăng, có thể thấy trên mặt đất hình như đúng là hai tờ kim phiếu.

“Lô Khiếu Thiên kia đến tột cùng là có ý định gì? Không phải là quả thật cho rằng đưa tiền thì sẽ giải quyết được sự tình chứ?”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, nhưng nghĩ như thế nào đều cảm giác được Lô Khiếu Thiên kia sẽ không có chuyện ngoan ngoãn như vậy, nhất định còn có chiêu sau.

Triệu Thu cùng với những người võ lâm kia, đi đến trước hai tờ kim phiếu kia, người họ Thạch nọ đưa tay nhặt hai tờ kim phiếu lên, cầm đưa cho mọi người xem.

“Xác thực là đúng một ngàn lượng hoàng kim.”

Gã nhân sĩ võ lâm họ Thạch gật đầu nói, Triệu Thu gật đầu, nhìn Lô Khiếu Thiên đứng đối diện cách đó không xa, nói.

“Lô Khiếu Thiên, đồ của ngươi, ngay tại trên người ta, nếu đã đưa kim phiếu thì tới đây đi, ta đưa đồ ngươi muốn cho ngươi.”

Tô Bằng cách đó không xa nghe xong, trong lòng lại sáng tỏ, trên người Triệu Thu tất nhiên không có thứ đồ mà Lô Khiếu Thiên muốn, bây giờ hắn nói như vậy hẳn là muốn động thủ với Lô Khiếu Thiên, một kích đánh hạ hắn.

Nhưng mà, Lô Khiếu Thiên lúc này lại đứng ở nơi đó không hề nhúc nhích.

“Sao vậy, Lô thống lĩnh, ngươi không muốn lấy đồ của ngươi sao?”

Thấy Lô Khiếu Thiên đứng bất động ở nơi đó, Triệu Thu lớn tiếng.

“Ha ha ha... Các ngươi quả nhiên thật đúng là ham tiền tài, đáng tiếc, tiền của Lô Khiếu Thiên ta cầm trong tay nhưng cũng có thể phò tay đó!”

Lô Khiếu Thiên bỗng nhiên mở miệng nói.

“Cái gì?”

Triệu Thu nghe xong, mở miệng nói, nhưng đồng thời, gã nhân sĩ võ lâm họ Thạch ở bên cạnh hắn vốn là một người rất hào sảng, giờ phút này thế nhưng lại giống như con khỉ, không ngừng xoa xoa tay gãi cổ của mình.

“Tay của ta... thật ngứa!”

Họ Thạch lúc này rốt cuộc không nhịn được lớn tiếng kêu lên.

“Ngứa?”

Triệu Thu nghe xong, quay đầu lại nhìn người này, lúc này vừa thấy trong lòng liền hoảng hốt, chỉ thấy trên cánh tay của gã họ Thạch còn có trên mặt mũi đều xuất hiện những chấm đen hình tròn kích thước đường kính khoảng một tấc, mới vừa rồi còn tốt bây giờ lại giống như con báo bị hư thối. Thật giống như cả người đều nổi thi ban!

“Kim phiếu có độc! Mau ném kim phiếu xuống!”

Thấy một màn này, Triệu Thu rớt cuộc phản ứng lại, la lớn.

Họ Thạch này nghe xong lời của Triệu Thu, mới tỉnh ngộ lại, nhưng mà lúc này ý thức của hắn đã trở nên mơ hồ, cảm giác được không cách nào hô hấp, sau đó ý thức bỗng nhiên hỗn loạn, liền ngã rầm xuống đất.

“Đây là loại độc được gì? Mạnh như vậy?”

Thấy chuyện này ngay cả Tô Bằng núp ở trên cây cũng không khỏi khiếp sợ!

Lô Khiếu Thiên kia, hắn là đã dùng độc mãnh liệt ngâm kim phiếu, mới khiến cho trên kim phiếu mang theo độc tính như thế, nhưng độc này cũng quá bá đạo, họ Thạch kia từ lúc cầm lấy kim phiếu đến khi ngã xuống chỉ có hơn hai mươi giây, hiệu quả này quả thật có thể so với kịch độc hít phải khí Clo ở hóa học.

Hơn nữa, kim phiếu kia chỉ là tiếp xúc thông qua da...

Tô Bằng quả thực có chút không dám tưởng tượng, nếu là mình trực tiếp hẹn với Lô Khiếu Thiên, bản thân mình có thể cũng trúng phải chiêu này hay không... Độc này cũng quá bá đạo, khó lòng phòng bị.

“Lô Khiếu Thiên!”

Thấy gã họ Thạch kia ngã xuống đất, bọn người Triệu Thu đều hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, Triệu Thu mặt lộ vẻ giận dữ lớn tiếng quát lên.

“Cùng tiến lên nào! Giết hắn báo thù cho Thạch đại ca!”

Những nhân vật giang hồ kia cũng đều rút ra binh khí của riêng mình, chuẩn bị xông đến Lô Khiếu Thiên.

“Ngu xuẩn!” Mấy người các ngươi quả thật cho rằng ta sẽ không có chút chuẩn bị nào mà đã đến chỗ hẹn với các ngươi sao?”

Lô Khiếu Thiên cười lạnh một tiếng, tay trái vẫn luôn đặt ở sau lưng của hắn đột nhiên giơ ra trước mặt mọi người.

Bọn người Triệu Thu thấy trong tay hấn cầm một bình nhỏ mà nắp bình đã được mở ra.

“Triệu Thu... Các người có cảm giác được mình bây giờ đầu có chút choáng váng, chân có chút mềm nhũn, nội lực có chút không chế không được hay không?”

Lô Khiếu Thiên nhìn bọn người Triệu Thu, thanh âm có chút đặc ý hỏi bọn họ.

Bọn người Triệu Thu nghe xong lời của Lô Khiếu Thiên, vội vàng vận nội lực, lúc này vừa thử lập tức bọn người Triệu Thu đều cảm giác được nội lực của mình thể nhưng lại bị suy yếu hơn năm thành rồi, còn có chút không thể khống chế.

“Đây là... Bi Tô Thanh Phong?”

Kinh nghiệm trên giang hồ của Triệu Thu không cạn, cẩn thận hít thử hương vị trong không khí, lập tức ngửi được một mùi vị giống như là bơ liền mở miệng hỏi.

“Ha ha ha... Chính xác, tuy rằng ta không có được Bi Tô Thanh Phong chân chính, nhưng cũng nhận được tinh phẩm phỏng chế được bảy thành, mấy người các người hôm nay đều phải chết ở chỗ này!”

Lúc này lúc này thấy bọn người Triệu Thu đều bị trúng độc, bản tính điên cuồng lập tức hiển lộ ra, hấn càn rỡ cười to nói với bọn người Triệu Thu!

“Mọi người không nên vận công lực vào lúc này! Bi Tô Thanh Phong này nội lực càng được nâng lên thì độc tính càng lợi hại, mọi người mau lui lại! Không cần phải ham chiến! Chạy thoát trước đã tặc tử này không dám sử dụng thủ đoạn độc ác đâu! Trước tiên lui ra khỏi phạm vi của Bi Tô Thanh Phong!”

Triệu Thu la lớn, sau khi hấn nói xong liền đưa tay bắn ra ám khí về phía Lô Khiếu Thiên, sau đó thân thể nhanh chóng thối lui về phía sau.

Những người giang hồ chung quay, lần này trong lòng tuy rằng hoảng sợ nhưng vẫn còn bảo trì một chút lý trí tỉnh táo, biết rõ Lô Khiếu Thiên kia nhất định đã sử dụng giải dược của Bi Tô Thanh Phong, nội lực không chịu ảnh hưởng, ở chỗ này cùng với hấn tác chiến thật sự là làm nhiều công ít, cũng không cần Triệu Thu tổ chức, lập tức những người giang hồ này đều tự phát lực của mình, chia ra các phương hướng bỏ chạy.

“Các ngươi cho rằng đã biết bí mật của ta, hôm nay còn có thể sống sót rời khỏi sao?”

Lúc này bộ mặt của Lô Khiếu Thiên trở nên dữ tợn, thoát nhìn cứ như là Ma Thần, hấn thoáng cái rút trường đao bên hông ra, thân thể giống như điều hâu bay lên bay xuống mấy cái liền đã bay đến sau lưng một nhân sĩ võ lâm, tàn nhẫn xuất thủ!

Nhân sĩ võ lâm kia rút ra Ngân Câu mang bên người, ngăn cản hai cái, nhưng mà lúc này người đó nội lực võ công của bản thân vốn đã không bằng Lô Khiếu Thiên, lúc này nội lực còn bị suy yếu năm thành, càng không phải là đối thủ của Lô Khiếu Thiên, chỉ ngăn cản được hai cái, cánh tay cầm Ngân Câu liền đã bị đánh bay!

“A!”

Người này kêu thảm một tiếng, nhưng vẫn còn bảo trì ý chí muốn sống, cánh tay cầm vũ khí bị đánh bay trên không trung, hấn xoay người bỏ chạy, giống như muốn giành lấy một phần cơ hội sống còn!

Lô Khiếu Thiên sắc mặt dữ tợn, từ sau lưng hấn thi triển khinh công, một bước liền đã đuổi theo được, đồng thời trường đao vung lên, một cái đầu liền bay lên trong không trung!

Cứ như vậy, bộ mặt Lô Khiếu Thiên dữ tợn thật giống như một sát thần, bay lên bay xuống mấy cái liền đã có bốn người lần lượt bị hấn đuổi kịp hoặc khoét tim hoặc bêu đầu, không thì là chém ngang lưng, tất cả đều bị giết chết!

Lúc này, chỉ còn lại có Triệu Thu và đôi vợ chồng kiếm thủ, vùng vẫy mỗi người một phương chạy trốn chết.

Sau đó Lô Khiếu Thiên giống như âm thanh của ác ma, phát ra tiếng kêu gào dữ tợn vọt tới ba người này!

Tô Bằng trên tàng cây nhú mây, bởi vì phương hướng ba người Triệu Thu chạy trốn chết tới đây... Chính là nơi mình ẩn thân!

Chương 156: Ra tay

“Tô Bằng thấy, Triệu Thu cùng đôi phu thê kiếm thủ kia, hoảng hốt chạy bừa về phía đại thụ ẩn thân Tô Bằng.

Bởi vì ba người đều thân trúng Bì Tô Thanh Phong, cho nên không dám thuyên chuyển nội lực, chỉ có thể bằng vào thể lực bản thân để chạy trốn, nhưng dù là thể lực, cũng bị Bì Tô Thanh Phong kia suy yếu không ít, cho nên chạy lão đảo.

Tốc độ của ba người, đều là tốc độ của con người bình thường, làm sao bỏ lại Lô Khiếu Thiên? Chỉ nghe tiếng cười càn rỡ của Lô Khiếu Thiên phía sau bọn họ càng ngày càng gần, không bao lâu sẽ đuổi kịp.

“Chúng ta không cần chạy! Tiếp tục như vậy, cũng không chạy hơn hần... Không bằng thừa dịp còn có thể điều động một số nội lực, cùng hần liễu cá chết lưới rách!”

Trượng phu trong phu thê kiếm thủ, phát hiện tốc độ bọn họ, cho dù chạy như thế nào cũng không bỏ lại Lô Khiếu Thiên, miệng nói.

Triệu Thu cùng phu nhân kiếm thủ kia nghe xong, cũng đều ngừng lại.

Tô Bằng trên tàng cây, biết đại khái suy nghĩ của bọn họ.

Bì Tô Thanh Phong, Tô Bằng cũng đã được nghe nói, là độc dược nổi danh trên giang hồ, sát thương tạo thành với người cũng không phải nhiều, nhưng thứ này có một đặc tính, chính là càng sử dụng nội lực, kinh lạc bị xâm hại sẽ càng nhiều, nội lực sẽ suy yếu càng nhiều.

Lúc này, ba người có thể sử dụng nội lực, chỉ ba bốn thành bình thường, dưới tình huống như vậy, làm sao đều đánh không lại Lô Khiếu Thiên kia.

Nhưng bây giờ, đã xem như đến thời điểm quan trọng, một mạch chạy trốn, kết cục cũng là một chữ chết, không bằng bây giờ thừa dịp có lực lượng cuối cùng, liều mạng giết chết Lô Khiếu Thiên, nói không chừng còn có một tuyến sinh cơ.

Nghĩ rõ điểm này, ba người Triệu Thu, trong tay nắm lấy trường kiếm. Sắc mặt quyết tuyệt, nhìn Lô Khiếu Thiên đuổi theo phía sau.

Nhìn thấy ba người Triệu Thu ngừng lại. Tốc độ của Lô Khiếu Thiên, cũng giảm chậm lại, hắn đã đuổi tới chỗ chừng mười mét sau lưng ba người, trong tay nắm lấy trường đao, nhìn ba người Triệu Thu.

“Chuyện hôm nay... Đừng trách ta, đều là chính các ngươi tham lam, các ngươi quả thật nghĩ ta sẽ mặc các ngươi, biết bí mật của ta sao?”

Lô Khiếu Thiên nhìn ba người Triệu Thu, miệng nói.

“Có điều, ta cho các ngươi một cơ hội cuối cùng... Đem ghi chú của Cổ Kiếm giao cho ta, ta có lẽ có thể cho các ngươi thống khoái, nếu không, đừng trách ta dùng cách nặng tay, đem các ngươi làm nhục, đến lúc đó, các ngươi có lẽ, sẽ khóc bảo ta giết chết các ngươi.”

Lô Khiếu Thiên lúc này, đã cảm giác nắm chắc thắng lợi trong tay, cũng không vội giết chết bọn người Triệu Thu, nói với ba người.

“Ghi chú mà ngươi nói, căn bản không ở trên tay chúng ta!”

Triệu Thu nghe xong, lắc đầu nói.

“Ồ? Không phải các ngươi hẹn ta ở đây sao? Trong thư các ngươi gửi cho ta, rõ ràng tự xưng nhắc đến ghi chú Cổ Kiếm, đồng thời bảo ta mang một ngàn lượng hoàng kim tới, nếu ghi chú kia không có ở trên tay các ngươi, sao ngươi biết rõ ràng như vậy?”

Lô Khiếu Thiên đem trường đao xách nghiêng trong tay, hỏi Triệu Thu.

“Chúng ta cũng nhận được thư, nói là quận Giang Ninh có dư đảng Cổ Kiếm sơn trang tồn tại. Người kia bắt chước bút tích của ta, gửi cho những bằng hữu trong giang hồ này, mà ta cũng là bị thư lừa gạt, mãi đến khi đến

nơi này, gặp được người, mới biết được cái gọi là dư nghiệt Cổ Kiếm sơn trang, chính là người...”

Triệu Thu xách kiếm, nói với Lô Khiếu Thiên, khi nói chuyện, hắn tựa hồ làm rõ một số ý nghĩ, nắm chắc được mấu chốt gì đó.

“Nếu ta đoán không lầm, Lô Khiếu Thiên hẳn là cũng bị người ta dùng thư hẹn ra... Nhưng người hẹn hắn ra không phải ta, bây giờ ngẫm lại, chuyện tựa hồ đã minh bạch, người hẹn hắn ra tới, cũng là một người hoàn toàn khác, có lẽ cùng người lừa gạt chúng ta tới đây, là một người... Chúng ta đều bị tính kế, mục tiêu của hắn, có thể chính là khiến chúng ta tàn sát, hắn tiện trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi!”

Triệu Thu cũng rất có trí kế, đến bây giờ, hắn cũng coi như nghĩ rõ một số sự tình.

Nhưng mà, hắn lại không nói ra.

“Nếu ta là người tính kế Lô Khiếu Thiên cùng ta, đã định ra kế sách hay, tất nhiên sẽ không mặc kệ phát triển như vậy, nói không chừng ở chỗ nào đó chú ý đến chúng ta, nếu vậy, nói không chừng hắn ở sát gần đây... Mục tiêu có thể là chúng ta, cũng có thể là... Lô Khiếu Thiên!”

Nghĩ điềm này, trong lòng Triệu Thu đột nhiên sinh ra một ánh rạng đông.

Ba người mình, đã biết được chuyện Lô Khiếu Thiên chính là dư nghiệt Cổ Kiếm sơn trang, Lô Khiếu Thiên chắc chắn sẽ không bỏ qua cho mình, nhưng, người âm thầm kia, nếu mục tiêu là Lô Khiếu Thiên, lúc này, cũng sắp đến lúc ra tay, nếu người kia ra tay, mấy người mình, chưa hẳn không còn cơ hội sống!

“Người nọ, có ở chung quanh đây không?”

Triệu Thu nghĩ đến đây, ánh mắt không khỏi nhìn khắp bốn phía, đang tìm người âm thầm kế hoạch tất cả này.

Mà Lô Khiếu Thiên, lúc này cũng cảnh giác, không ngừng nhìn về bốn phía.

Hắn thân là đại thống lĩnh Hắc Thủy quân quận Giang Ninh, trí năng tất nhiên cũng không tệ, vừa rồi theo lời Triệu Thu nói, hắn nghe không giống như là giả bộ, tất nhiên, hắn cũng đánh thức ý thức, phát giác chuyện hôm nay, có thể là có người đang ở phía sau màn giờ trò!

Ngay khi hắn cảnh giác, lưu ý chung quanh, đột nhiên, một thân ảnh, từ trên đại thụ cách trước người hắn không xa, không tiếng động hạ xuống.

“Người nào? ! !”

Nhìn thấy bóng người này, Lô Khiếu Thiên không khỏi hét lớn một tiếng.

Bọn người Triệu Thu, cũng đồng thời quay đầu lại, nhìn về phía người bên cạnh gốc đại thụ kia.

Chỉ thấy, trong ánh trăng, một nam nhân khuôn mặt gầy gò, con mắt ti hí mang theo tinh quang, biểu lộ lại nghiêm túc cứng nhắc, mặc thanh sam chừng 30 tuổi, chẳng biết lúc nào hạ xuống đất.

Mà hắn vừa mới hạ xuống đất, trong tay, phóng ra một thanh phi đao, ánh mắt nhìn thẳng Lô Khiếu Thiên.

Triệu Thu cùng đôi phu thê kiếm thủ kia, mới ban đầu còn chưa kịp phản ứng, nhưng mà đột nhiên trong lúc đó, bọn họ tựa hồ phát hiện một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm, ở trên phi đao kia lan tràn.

Người này, dĩ nhiên là Tô Bằng đã thay đổi khuôn mặt!

Tô Bằng từ trên cây hạ xuống, trước tiên, liền triển khai kỹ năng “Phong Vân Nhất Đao”.

Lập tức, không gian quanh mình, phẳng phất đều bị co rút ở phía trên phi đao trên tay Tô Bằng, nội lực, tinh khí, thể lực toàn thân hắn, đều tuân xuống tay phải nắm lấy phi đao của hắn.

Trong nháy mắt, loại cảm giác chúa tể không gian phẳng phất là phương viên trăm mét, lại xuất hiện ở trong ý thức của Tô Bằng.

Trong nháy mắt này, Tô Bằng tựa hồ có thể cảm giác được, tất cả phản ứng thân thể của Triệu thu, đôi phu thê kiếm thủ kia, còn cả Lô Khiếu Thiên phía trước...

...

Khi người trên cây hạ xuống, đồng thời ở trong tay cầm một thanh phi đao, Lô Khiếu Thiên lập tức cảm giác được một loại nguy hiểm.

Phi đao trong tay người kia, mặc dù cũng không bắn ra, nhưng Lô Khiếu Thiên lại loáng thoáng sinh ra một loại ảo giác, giống như phi đao kia tùy thời đều có thể từ trên tay kia bắn ra, xuyên qua cổ họng của mình.

Loại cảm giác này, liền giống như là dự cảm sắp gặp tử vong, không ngừng kích thích thần kinh Lô Khiếu Thiên.

Trong ánh mắt của hắn, toàn bộ là phi đao kia, phảng phất thị lực bản thân bị từ lực hấp dẫn, không cách nào đem con mắt rời khỏi tay nắm phi đao kia!

Mà lúc này, cảm giác bọn người Triệu Thu, cũng hết sức không tốt.

Lúc này bọn họ, mặc dù biết rõ Bi Tô Thanh Phong đã khắc chế thân thể nội lực cùng thể lực của mình, nhưng, bây giờ bọn họ, nội lực trong cơ thể, lại không tự chủ được vận chuyển lại.

Bọn họ mặc dù không phải mục tiêu tập trung của phi đao kia, nhưng ở trong khí tràng Phong Vân Nhất Đao, vẫn cảm giác sợ hãi như cũ.

Loại cảm giác này, liền giống như là một động vật ăn cỏ, ở đỉnh đối mặt chuỗi thực vật, bị người săn thịt hai mắt nhìn chăm chăm, tùy thời có thể bị thôn phệ.

Bọn họ lâm vào trong một loại giằng co, hoặc chiến, hoặc trốn, chỉ có hai loại thanh âm ở trong lòng bọn họ, ở trong loại lo lắng vô cùng này, nội lực của bọn hắn, vô thức vận chuyển cực tốc.

“Đông!”

Đột nhiên, thê tử trong phu thê kiếm thủ kia, đột nhiên hai chân mềm nhũn, ngã trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự!

Triệu Thu cùng trượng phu của nữ kiếm thủ kia, lập tức cả kinh, lúc này mới phát hiện, bọn họ vô thức chỉ thấy tăng vận chuyển nội lực, lại khiến hiệu quả Bi Tô Thanh Phong tăng vận hành rất nhiều lần, đến cực hạn thừa nhận của thân thể.

“Như Vân!”

Trượng phu của nữ kiếm thủ kia, ra sức không chế thân thể bủn rủn của mình, muốn nâng thê tử mình dậy.

Mà hành động này của hắn, lập tức phá vỡ cân đối không ổn định của hiện trường kia.

Lô Khiếu Thiên, vào giờ khắc này, đột nhiên hét lớn một tiếng, thân thể động.

Mà ở trong nháy mắt này, tay phải cầm phi đao của Tô Bằng, cũng như gió nhẹ nhàng nhúc nhích...

Chương 157: Đánh chết Lô Khiếu Thiên

Tay của Tô Bằng, phảng phất thuận thế trong gió, dung nhập trong gió, nhẹ nhàng nhúc nhích như vậy.

Trong nháy mắt, giống như gió nhẹ phật qua, giống như không có cái gì xảy ra.

Nhưng mà, ở thời khắc này, lại chỉ thấy, Lô Khiếu Thiên mở to hai mắt, giống như nhìn thấy chuyện quỷ dị nhất trên đời, hắn đột nhiên vượt cổ họng của mình, mà chỗ cổ họng của hắn, vốn tựa hồ giống như là hoàn hảo không tổn hao gì, nhưng, lúc tay của hắn đụng vào, chỉ thấy cổ họng của hắn,, đột nhiên tách ra một đường máu, cả yết hầu tách ra, không ngừng có máu tươi tuôn ra khỏi hầu quản của hắn.

Hắn mặt đầy ngạc nhiên, hoàn toàn không thể tin tưởng, vừa rồi tựa hồ chỉ là gió mát phật qua, sao, cổ họng của mình, lại nứt ra như vậy...

“Keng!” một tiếng, trường đao tay hắn cầm rơi xuống đất, mà Lô Khiếu Thiên, thì hai đầu gối quỳ trên mặt đất, hai tay bụm lấy yết hầu không ngừng đổ máu của mình, sau đó bỏ nhào xuống đất.

“Cái gì?”

Thấy một màn như vậy, Triệu Thu và cả trượng phu trong đích phu thê kiếm thủ kia, lập tức toét mắt, không tin mà nhìn cảnh trước mắt.

Võ công Lô Khiếu Thiên biểu hiện ra trước đó, ở trong mắt bọn người Triệu Thu, cho dù mọi người không trúng độc, chiến lực đơn thể cũng không bằng Lô Khiếu Thiên này, nhưng mà người thần bí trước mắt này, không ngờ một thanh phi đao vô cùng đơn giản, đã giết chết Lô Khiếu Thiên...

Trên giang hồ, người có thể dùng một chiêu đòi mạng Lô Khiếu Thiên, sợ là không nhiều lắm.

Tô Bằng giờ phút này, cảm giác ngón tay của mình, tựa hồ còn có chút run rẩy, một đao kia vừa rồi, mình kích phát cảnh giới phi đao, tựa hồ khác biệt với cảnh giới phi đao đã chém chết Ngô trưởng lão lần trước, mang đến hiệu quả cũng bất đồng.

Lần trước một đao bắn chết Ngô trưởng lão, là một đao mang theo bá đạo vô tận, đồng thời, áp bức với thân thể Tô Bằng cũng cực kỳ lợi hại, ban đầu lúc bắn ra một đao kia, thân thể Tô Bằng gần như hoàn toàn thoát lực, gần như không cách nào đứng thẳng.

Mà bây giờ một đao kia, lúc bắn ra, cũng không bá đạo phảng phất như rút không gian như lần trước, nhưng lại mang theo cảm giác như gió, tốc độ tựa hồ nhanh hơn lần trước. Bản thân Tô Bằng cũng không thấy quỹ tích phi đao.

Từ hiệu quả mà xem, tựa hồ cùng lần trước không kém là bao, mà bản thân Tô Bằng lại có thể cảm giác rõ, thể lực của mình, tựa hồ còn thừa lại 20%.

Hít một hơi thật sâu, Tô Bằng đưa tay thò vào trong ngực, lấy ra bình “Huyết tinh túy” thu được ở Cổ Kiếm sơn trang kia. Mở ra nắp bình, đổ một giọt vào trong miệng mình.

Lập tức, Tô Bằng cảm giác trong cổ họng mình, một cổ cảm giác cực kỳ ngọt mát đậm đà dâng lên, theo giọt chất lỏng màu đỏ kia trôi vào trong dạ dày, Tô Bằng cảm giác nội lực và thể lực cả người mình, nhanh chóng được bổ sung.

Mà lúc này, sau lưng Tô Bằng, Triệu Thu cùng nam kiếm thủ kia nhìn thấy động tác Tô Bằng, không khỏi đồng thời liếc nhau một cái.

Ý nghĩ của hai người bọn họ đều nhất trí thần kỳ, người thần bí này, mặc dù giết chết Lô Khiếu Thiên, nhưng chưa hẳn có thiện ý với bọn họ.

Mà bây giờ, rất rõ ràng, người thần bí này sau khi giết chết Lô Khiếu Thiên, bản thân cũng lâm vào trạng thái suy yếu, nếu không sẽ không trực tiếp dùng được vật ở trước mặt hai người bọn họ, hai người Triệu Thu trao đổi ánh mắt, là đang nghĩ, có nên nhân cơ hội hiếm hoi này, giết hoặc bắt giữ người thần bí này.

“Hai người các ngươi không nên vọng động, cho dù bây giờ ta không phải trạng thái toàn thịnh, cũng có thể thoải mái chém giết các ngươi, thực lực của các ngươi, còn có thể còn lại một thành sao?”

Tô Bằng không quay đầu lại, nhưng đã đoán được mờ ám của hai người sau lưng, hắn cố ý khàn khàn thanh âm, nói với hai người sau lưng.

Nói xong, Tô Bằng chậm rãi quay đầu lại.

Lúc này, hiệu lực huyết tinh túy kia, phát huy hơn phân nửa, Tô Bằng cảm giác thể lực cùng nội lực của mình, đều đang bổ sung cuồn cuộn không ngừng.

“Người đến tột cùng là người phương nào? Đem chúng ta lừa gạt đến tận đây, chính là ngươi à?”

Triệu Thu thấy Tô Bằng quay đầu lại, miệng lớn tiếng hô với hắn.

Tô Bằng sử dụng kim châm thay đổi khuôn mặt, thay đổi hết sức triệt để, trên cơ bản nhìn không ra khuôn mặt ban đầu của mình, hơn nữa lại cải biến thanh âm, khiến Triệu Thu nhất thời không phân biệt ra được.

“Ta là ai?”

Tô Bằng nghe xong, miệng lặp lại.

Triệu Thu mặc dù chỉ gút mắc ích lợi với mình, nhưng còn chưa tới mức vật lộn sinh tử, Tô Bằng cũng không muốn giết hắn.

Chỉ là, ít nhất vào hôm nay, cũng không thể để hắn hoài nghi lên trên người mình.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tô Bằng vừa động, sờ tay vào trong sờ tay vào ngực, lấy ra một tấm lệnh bài, quơ quơ ở trước mặt Triệu Thu, nói.

“Lệnh bài này, các người biết chứ?”

“Đây... Là lệnh bài phái Hằng Sơn?”

Thị lực Triệu Thu không tệ, thấy lệnh bài trong tay Tô Bằng, miệng không khỏi nói.

Tô Bằng gật đầu, hắn sắp rời khỏi quận Giang Ninh, chuyện lần này chấm dứt, mình có thể rất lâu sẽ không về, mà phái Hằng Sơn đã kết thù với mình, Tô Bằng không ngại hãm hại bọn họ trước khi đi.

“Ha ha ha... Nói cho các người cũng không sao, ta chính là Âm Đà trưởng lão của phái Hằng Sơn... Lô Khiếu Thiên này, ta muốn giết lâu vậy, chỉ là gần đây mới có cơ hội giáo huấn, người tên Triệu Thu nhỉ? Thật đáng tiếc, các người hôm nay phải hợp táng cùng Lô Khiếu Thiên này!”

Tô Bằng miệng nói, nói xong, rút ra bảo kiếm sau lưng.

Bảo kiếm Tô Bằng mang hôm nay, là ở một trong hai thanh bảo kiếm thu được ở Cổ Kiếm sơn trang, không lo bị Triệu Thu nhận ra, nhào người tới trước, liền công tới Triệu Thu.

Triệu Thu cùng nam kiếm thủ kia, vừa rời ở dưới áp lực phi đao của Tô Bằng, nội lực cực tốc vận chuyển, khiến hiệu quả Bi Tô Thanh Phong kia càng sâu, bây giờ nội lực thể lực còn chưa tới một phần mười, nào là đối

thủ của Tô Bằng? Mặc dù ra sức chống cự, còn chưa bao lâu, đã bị Tô Bằng đánh đến choáng váng.

Nhìn Triệu Thu cùng nam kiếm thủ kia ngã xuống đất, Tô Bằng cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Người chơi ở trong trò chơi bị quân địch đánh choáng váng, sẽ xuất hiện hiệu quả cưỡng chế đẩy ra và đăng xuất, nhưng trong trò chơi thân thể lại không biến mất, ở trong giai đoạn hôn mê, đều tồn tại ở trong thế giới trò chơi.

Triệu Thu bây giờ, trong hiện thực hẳn bị bắn ra khỏi trò chơi, nhưng thân thể của hắn còn ở thế giới này, chỉ khi nào hiệu quả hôn mê qua đi, thêm nửa canh giờ, nếu hắn không đăng nhập lại, thân thể mới có thể biến mất trong trò chơi.

Mà trước đây, nếu hắn đăng nhập ở trạng thái hôn mê, thì lại vào trong trạng thái không cảm giác, mà cưỡng chế đẩy ra.

“Bây giờ nếu giết Triệu Thu ở trong trò chơi, không tới hai mươi bốn tiếng, hắn sẽ chết ở trong hiện thực”.

Tô Bằng thấy Triệu Thu trước mắt, trong lòng nghĩ.

Nhưng mà, mình và hắn cũng không có đại thù, đơn giản là lợi dụng lẫn nhau, Tô Bằng cũng không định vì chút nguyên nhân này, muốn hắn một mạng.

“Xem như người may mắn đi”.

Tô Bằng nghĩ, đem Triệu Thu, với phu thê kiếm thủ kia kéo tới dưới đại thụ, rồi không để ý bọn họ nữa.

Sau đó, Tô Bằng đi tới gần thi thể của Lô Khiếu Thiên.

Kiểm tra một chút thi thể của Lô Khiếu Thiên, cổ họng của hắn bị cắt một nửa, cả cổ có một phần ba bị phi đao mở ra, đã sớm chết ngắt, Tô Bằng chú ý kiểm tra thử thi thể của hắn, từ trên người hắn, lấy ra ba cái bình, còn ba viên gió đỏ như thiết đảm chừa một nắm tay.

Tô Bằng cẩn thận cầm ba bình này, nhìn thử, trên bình thậm chí có nhãn, một cái viết “Độc tận xương”, hai bình còn lại, một viết “Bi Tô Thanh Phong”, một viết “Giải”.

“Độc tận xương kia, chính là mãnh độc độc chết người giang hồ kia sao? Độc dược này thật lợi hại, chỉ nhiễm da, đã có thể thể độc chết một người... Hai bình còn lại, hẳn là Bi Tô Thanh Phong, và giải dược, Bi Tô Thanh Phong kia, giống như là dạng tinh dầu, mặc dù có thể đánh vào bình, nhưng mở ra liền tan, giải dược còn lại, ngược lại không biết là cái dạng gì.”

Tô Bằng nhìn, đem hai bình độc tận xương cùng Bi Tô Thanh Phong bỏ cẩn thận vào trong Đại Càn Khôn.

Mặt khác, Tô Bằng lại nhìn ba thứ như thiết đảm, thứ này hẳn chưa từng thấy.

“Thứ này, thoạt nhìn giống như là ám khí, có điều hẳn không phải. Thiết đảm bình thường, nếu không với sự tàn nhẫn của Lô Khiếu Thiên, không cần thiết cất giấu bên người trịnh trọng như vậy, nhất định có cơ quan khác, bây giờ mặc dù còn không rõ lắm, có điều không sao, sau này gặp lại cửa hàng thần bí, có thể tìm có thể tìm lão bà bà nơi đó xem thử”.

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, thu ba thứ như thiết đảm này.

Sau đó, Tô Bằng dùng bảo kiếm cắt bỏ một miếng áo choàng sau lưng Lô Khiếu Thiên, sau đó cầm giải dược Bi Tô Thanh Phong, đi tới chỗ những người giang hồ mà Lô Khiếu Thiên vừa giết...

Một phen vơ vét, Tô Bằng từ trên người người giang hồ nơi này, thu thập được không ít thuốc trị thương, vàng bạc ngược lại không có bao nhiêu, nhưng Tô Bằng không quan tâm.

Mà ở trên người người giang hồ họ Cổ bị mãnh độc của Lô Khiếu Thiên độc chết, Tô Bằng đã tìm ra hai tờ kim phiếu kia, cẩn thận dùng áo choàng của Lô Khiếu Thiên gói mấy tầng, sau đó, Tô Bằng mới bỏ vào trong Đại Càn Khôn.

Dù sao, một ngàn lượng hoàng kim, coi như là một số tiền lớn, Tô Bằng không biết mình sau này còn có thể dùng tiền ở đâu, tạm thời giữ lại.

Về phần mảnh độc trên đó... Tô Bằng cũng không quá để ý, cùng lắm thì lại dùng nước rửa, nếu vẫn không được, mình không phải còn một viên Bách Uế Châu sao? Dùng Bách Uế Châu có thể chuyển hóa độc tính của mảnh độc kia thành thi độc, hóa giải thi độc, dễ hơn xử lý mảnh độc này nhiều.

Làm xong những việc này, Tô Bằng cũng chẳng xử lý thi thể khác ở hiện trường, dù sao mình không giết Triệu Thu cùng đôi phu thê kiếm thủ kia, bọn họ xem như người chứng kiến, những thi thể ở đây, sẽ để lại cho bọn họ xử lý.

Sửa sang lại vật phẩm lấy được một phen, Tô Bằng thu thập xong hành trang, sau đó thi triển thân pháp Thần Hành Bách Biến, nhanh chóng chạy tới thành Tô Dương, thành thị gần quận Giang Ninh...

...

Tô Bằng không toàn lực chạy, tốn gần hai tiếng, rốt cuộc chạy tới gần thành Tô Dương.

Thành Tô Dương ở ngoài hơn một trăm dặm phía tây quận Giang Ninh, là phạm vi thế lực một môn phái khác của Tô Châu phái Không Động, người quận Giang Ninh, cũng sẽ không giống trổng khua chiên lục soát đến nơi đây, nhiều nhất chính là Mạc Thiên Kinh gửi người nắm quyền thành Tô Dương một phong thư, bảo người nắm quyền thành Tô Dương nể mặt, hiệp trợ điều tra mà thôi.

Tô Bằng cho là mình xử lý dấu vết cũng không tệ lắm, trong thời gian ngắn, hẳn không ai phát hiện mình đã rời khỏi quận Giang Ninh, cũng sẽ không ai phát hiện là mình giết chết Lô Khiếu Thiên, mà chờ bọn họ cảm thấy, mình đã sớm trốn xa.

“Với trí tuệ của Triệu Thu, trong vòng một ngày hẳn không thể nghĩ tới là ta động tay động chân ở trong trạm dịch, chỉ cần sống quá ngày mai, chờ

bọn Lôi Minh trộm máy chủ, ta từ đó chặn giữa, là có thể từ trong công ty, toàn thân trở ra...”

Tô Bằng nhìn tường thành thành Tô Dương xa xa, trong lòng nghĩ...

Chương 158: Máy chủ trò chơi chính thức

Ở trong trò chơi sau khi chạy tới thành Tô Dương, Tô Bằng cũng không vào thành, mà lại đăng xuất trò chơi.

Sau khi từ trong khoang trò chơi bắn ra, Tô Bằng thư giãn gân cốt, đi ra ngoài ra ngoài.

Đúng lúc, hắn thấy được Triệu Thu vẻ mặt nôn nóng, đang không ngừng đi qua đi lại ở khu vực log in của hắn.

“Triệu Thu, sao vậy?”

Thấy bộ dạng của Triệu Thu, trong lòng Tô Bằng buồn cười, thời điểm mình đánh ngất Triệu Thu dùng sức khá lớn, mặc dù không chết, nhưng trong trò chơi, phỏng chừng hắn còn phải đợi chút thời gian mới có thể tỉnh lại, lúc này Triệu Thu, với sinh tử mình trong trò chơi không rõ, hắn lại biết mình tử vong trong trò chơi thì bản thân trong hiện thực cũng sẽ tử vong thật, tất nhiên hết sức bất an.

“Không có... Không có gì, xảy ra chút ngoài ý muốn... Người xong rồi? Về trước ngủ đi.”

Triệu Thu cũng nhìn thấy Tô Bằng, nói với hắn, có điều hắn lúc này tựa hồ còn chưa hoài nghi Tô Bằng cái gì, lại có hơi không kiên nhẫn, Tô Bằng thầm nghĩ tâm lý hắn cũng coi như không tệ, sinh tử trong trò chơi không rõ, trong hiện thực lại vẫn giữ tỉnh táo cơ bản.

“Người không có việc gì cũng đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai gặp.”

Tô Bằng nói với Triệu Thu, sau đó khẽ gật đầu, rời khỏi phòng log in tổ Âm Kiều.

...

Trong nháy mắt, đã đến thứ bảy.

Ngày này, Tô Bằng dậy rất sớm, buổi tối hôm nay, chính là lúc bọn người Lô Minh hành động, mình tất nhiên phải tinh thần một chút.

Đi vào phòng log in tổ Âm Kiêu, Tô Bằng đầu tiên nhìn, là Triệu Thu hai mắt đỏ bừng, đang cùng Ninh Thái nói gì đó.

Rất rõ ràng, Triệu Thu hẳn là một đêm không ngủ. Nhưng phỏng chừng, nhân vật hẳn ở trong trò chơi đã tỉnh lại. Hắn bây giờ tìm Ninh Thái, hẳn là cảm giác giết chết Lô Khiếu Thiên, quan hệ trọng đại, bản thân xử lý không được, tìm Ninh Thái để kiếm trợ giúp của công ty.

“Lô Khiếu Thiên chết, không phải việc nhỏ... Hơn nữa ngày hôm qua cũng không phải chỉ có một mình hắn chứng kiến, trừ phi hắn tâm ngoan thủ lạt đem phu thê kiếm thủ kia giết luôn, nếu không chuyện sẽ truyền đi. Hắn là đang dự đoán làm chuẩn bị...”

Có điều hẳn cũng đủ xui, cũng sắp mưu phản công ty, lại xảy ra chuyện như vậy, không biết là có làm rối loạn trình tự của hắn hay không.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, sau đó làm bộ như không thấy gì, tự đi khu vực log in, đến trước máy chủ bản thân đăng nhập trò chơi.

Tiến vào trò chơi, Tô Bằng xuất hiện ở gần thành Tô Dương, Tô Bằng trực tiếp vào thành, cũng chẳng dừng lại nhiều, hỏi thăm vị trí chợ, mua một con ngựa, sau đó mang đủ lương khô, bản thân liền cỡi ngựa ra thành, giục ngựa chạy tới biên giới Tô Châu cùng Từ Châu.

Tô Bằng không có ý định đi lấy nước đường, lỡ như trong Hắc Thủy quân có người tài, phát hiện bản thân là người giết chết Lô Khiếu Thiên, nói không chừng người quận Giang Ninh quả thật nảy sinh ác độc, bài xuất thuyền nhanh đuổi theo thuyền đường thủy, nếu như bị vây chặn ở trên đường thủy, mình muốn chạy cũng chạy không được.

Đi đường bộ, lựa chọn liền nhiều hơn rất nhiều...

Lộ tuyến Tô Bằng lựa chọn, là từ biên giới phía tây Tô Châu, tiến vào Cống Châu, sau đó lại đi Lương Châu, đi tìm Tôn Nhất Kiêu.

Mình trợ giúp Tôn Nhất Kiêu giết chết Lô Khiếu Thiên, có lẽ Tôn Nhất Kiêu kia cũng sẽ hết lòng tuân thủ hứa hẹn, trợ giúp mình hoàn thành chuyển biến Cửu Dương Chi Thể.

Cứ như vậy, Tô Bằng giục ngựa rong ruổi một ngày, chỉ ở giữa trưa đặt chân ở một thôn xóm dã ngoại, để ngựa nghỉ ngơi một chút, cho ăn một số cỏ khô, sau đó buổi chiều, tiếp tục lên đường.

Đến buổi tối, Tô Bằng đã lên Tô Châu đến đại lộ Cống Châu, lại giục ngựa đi thêm nửa ngày, có thể ra Tô Châu, tiến vào Cống Châu.

Có điều, Tô Bằng lúc này cũng không nóng nảy, ở gần quan đạo, tìm một khách sạn, ở tạm, nuôi ngựa, mà lúc này, cũng đến thời gian logout hôm nay, Tô Bằng đúng giờ logout.

Bởi vì ngày mai chính là ngày nghỉ, trong tổ Ám Kiêu cũng không nhiều người tăng ca, đại đa số mọi người đều thả lỏng vào đêm trước ngày nghỉ, mà Ninh Thái, Tần Tiểu Nguyệt, còn cả Triệu Thu, tựa hồ cũng xử lý chuyện của Lô Khiếu Thiên, đều logout đi nghỉ ngơi.

Tô Bằng ở trong nhà ăn chút đồ ăn, ở trong nhà ăn, Tô Bằng thấy được Tôn Thế Giai cùng Lôi Minh, hôm nay hai người lại ngồi chung, tựa hồ đang tiến hành trao đổi hành động cuối cùng.

“Đến đi... Tối nay, chính là ngày cuối cùng lá mặt lá trái trong công ty... Tôn Thế Giai, Lôi Minh, các người đến tốt cùng là vì cái gì tới công ty, tổ chức sau lưng là cái gì, đều làm đến cùng đi!”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Trở lại gian phòng của mình, Tô Bằng mở máy tính bản thân ra, giống như mở nhạc, sau đó, bản thân nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, trong lòng hồi tưởng kế hoạch của mình có bất kỳ bỏ sót nào hay không.

Tôn Thế Giai cùng Lôi Minh, sẽ không động thủ vào chính lúc này, ít nhất, bọn họ là muốn vào buổi tối đêm dài người tĩnh, mới có thể động thủ, Tô Bằng còn có rất nhiều thời gian nghỉ ngơi.

Tô Bằng cứ như vậy, cũng không ngủ được, nằm ở trên giường, chờ chờ đợi đợi, rốt cuộc, đã đến khoảng 12h đêm.

“Hắn gần tới rồi.”

Vào chính lúc này, Tô Bằng đột nhiên mở con mắt ra, hắn mở điện thoại di động của mình ra, bấm mấy dãy số.

“Là chú Huy sao? Ta là Tô Bằng... Chú Huy, chuyện ta nhờ ngươi, thế nào rồi?”

“Đều làm tốt rồi, bây giờ cho đến bảy giờ sáng ngày mai, sẽ không có chiếc xe rác nào tiến vào gần Thiên Bằng Vật Nghiệp... Đúng rồi, ngươi từng nói, còn phải thả một chiếc xe rác vào là sao?”

“Ừm, đến lúc đó, ta sẽ điện thoại cho ngươi.”

“Được rồi, tiểu tử ngươi, hành động thật giống đặc công, chuyện này sau khi kết thúc, ngươi phải kể từ đầu chí cuối chuyện này cho ta đó, nếu không lòng hiếu kỳ của ta rất mạnh, sẽ ngủ không yên.”

“Không thành vấn đề.”

Tô Bằng cúp cú điện thoại đầu tiên, phong tỏa xe rác chung quanh Building Thiên Bằng, đã xác định.

Sau đó, hắn gọi cuộc điện thoại thứ hai.

“Lão hồ, ngươi đến địa phương ta nói chưa?”

“Đại ca, ta đến rồi... Có điều nơi này có cảnh sát, đang chặn đường, nói có xe rác đè chết người, gây chuyện mà chạy, bây giờ không cho phép bất luận xe rác nào tiến vào chỗ ngươi nói...”

“Không cần để ý hấn, người lái chiếc xe tìm, cứ đậu ở chỗ này, chờ ta điện thoại.”

Tô Bằng nói với bên kia.

“Được rồi, đại ca người nói làm sao thì ta làm đó.”

Điện thoại bên kia chính là Lương Hồ, hấn đáp dạ. Tô Bằng ừ một tiếng, sau đó lại dặn dò hai câu, rồi cúp điện thoại.

“Chuẩn bị bên ngoài đều đã làm xong, Lôi Minh, Tôn Thế Giai, đến đây đi, ngàn vạn lần đừng để ta thất vọng.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Thiết kế điện thoại di động thành nguồn điện tự động, Tô Bằng mở di động ra, thông qua chuyển nhảy, xâm nhập máy tính Thời Thiên Quân. Từ trong điện thoại di động, nhìn nội dung máy giám thị.

Hấn điều chỉnh máy giám thị có số lần quyền hạn trên di động mình thành cứ hai phút một lần lại khởi động lại, như vậy, nếu Lôi Minh sử dụng thiết bị có thể khóa máy giám thị của hấn, mình cũng có thể ở dưới tình huống không kinh động Thời Thiên Quân, trong hai phút thấy động tác của bọn người Lôi Minh cùng Tôn Thế Giai.

Còn lại, chính là kiên nhẫn nghiên cứu.

Tô Bằng cứ nhìn chăm chăm di động như vậy, di động bây giờ nguồn điện ngoại tiếp, cũng không sợ không có điện, ánh mắt của hấn gần như cũng không chớp, nhìn tin tức giám thị trên điện thoại di động.

30,1h, 1h30...

Thời gian cứ nhích từng chút một.

Tô Bằng không có chút mệt mỏi nào, cứ nhìn như vậy... Rốt cuộc, biểu lộ của Tô Bằng biến hóa!

Thời gian là 2h07” sáng, Tô Bằng rút cuộc thấy máy giám thị trong điện thoại di động xuất hiện dị động.

Thời gian là 2h07”, trên máy giám thị đột nhiên nháy lên một cái. Vốn trong hành lang không có ai, hai bóng người chợt xuất hiện.

Tô Bằng thấy rõ, hai người kia, là trực tiếp xuất hiện ở trong máy giám thị, mà hai người này, chính là Tôn Thế Giai cùng Lôi Minh.

Hai người một trước một sau, dường như rất cẩn thận, đi tới phòng log in người mới, sau đó, Lôi Minh sử dụng một cái thẻ, tiến vào phòng log in người mới, Tôn Thế Giai cũng đi vào theo.

Tô Bằng vội vàng điều chỉnh máy giám thị trên điện thoại di động, điều chỉnh đều ở trong phòng log in người mới.

Chỉ thấy, hình ảnh giám thị trong phòng log in người mới chuyển tới, xuất hiện thân ảnh hai người Lôi Minh cùng Tôn Thế Giai.

“Lôi Minh đang làm gì vậy?”

Thông qua máy giám thị, Tô Bằng thấy, Lôi Minh đầu tiên là đến chỗ điều hòa, tháo quạt điều hòa xuống, sau đó từ trong quạt gió điều hòa, cẩn thận lấy ra hai chai nhựa.

“Hắn định làm gì?”

Nhìn động tác của hắn, Tô Bằng cảm thấy có chút lẩn lộn, tiếp tục xem tiếp.

Chỉ thấy Lôi Minh, cực kỳ cẩn thận cầm hai cái chai kia, sau đó, đi tới phía dưới một bàn khoang trò chơi, ngồi chồm hồm xuống, đầu tiên là dùng một giác mút hút ở phía dưới khoang máy chủ, sau đó mở chai nhựa kia ra, sau đó, ở phía trên nổi một cái ống rất nhỏ.

Sau đó, Lôi Minh bóp chai nhựa kia, thông qua cái ống rất nhỏ này, không ngừng có chất lỏng phun ở trên kết cấu sắt thép phía dưới khoang trò chơi.

Chưa tới ba phút, hắn liền phun kết cấu sắt thép phía dưới khoang trò chơi kia một vòng, sau đó chờ nửa phút, lòi giác mút kia ra.

Chỉ thấy, một khối kết cấu sắt phía dưới máy chủ của khoang trò chơi, lại bị hẫng thoáng cái kéo xuống!

“Hóa ra là vậy!”

Nhìn đến đây, trong lòng Tô Bằng linh quang lóe lên, biết trong hai chai nhựa kia là cái gì.

“Là máy cắt hóa học!”

Tô Bằng lập tức nhớ tới nội dung mình đã từng đọc ở trên một số diễn đàn công nghiệp.

Cái gọi là máy cắt hóa học, cũng không phải máy cắt chính quy, mà là ở một số chỗ máy cắt kim loại không tiện sử dụng, dùng phương pháp thủ đoạn hóa học, cắt kim loại hoặc là vật chất khác.

Dựa theo kiến thức của Tô Bằng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trong hai chai nhựa của Lôi Minh, hẳn là axit flohydric!

Đây là một loại axit mạnh, chỉ cần số lượng lớn đủ, có thể hòa tan kim loại, thủy tinh, gốm sứ... Thậm chí là thân thể của người, tỷ như da thịt cùng xương cốt, hơn nữa cũng tìm không được thông tin Dna.

Loại axit này, dùng để hủy thi diệt tích cũng được, nhưng nó có một loại đặc tính, chính là không thể hòa tan chế phẩm plastic propylene C₃H₆ cao tụ, chai và ống dẫn mà Lôi Minh chứa thứ này, hẳn chính là loại plastic đó.

Tô Bằng cũng là từ hai bình plastic của Lôi Minh, cùng hiệu quả trên, liên tưởng đến dạng vật này.

“Thì ra là thế, muốn thu được máy chủ trò chơi chính thức, phải cắt kim loại bên ngoài khoang trò chơi, nhưng sử dụng máy cắt bình thường, đầu tiên là không mang vào được, thứ hai tạp âm quá lớn, sẽ gây chú ý, vì vậy Lôi Minh này, đầu tiên chuẩn bị thủ đoạn cắt hóa học, chính là để thu được máy chủ!”

Thấy động tác Lôi Minh trước mắt, Tô Bằng đã hiểu trước kia tại sao hẳn phải lên vào phòng log in người mới.

Tô Bằng tiếp tục nhìn chăm chăm máy giám thị, chỉ thấy Lôi Minh, mang theo bao tay plastic, đưa tay thăm dò vào trong máy chủ trò chơi bị ăn mòn một mảng sắt lớn.

Qua hơn mười giây, tay Lôi Minh thu về, mà trên tay hắn, thì cầm một thứ không quá lớn giống như là hộp đen máy bay...

“Đây... chính là máy chủ trò chơi chân chính sao?”

Tô Bằng nhìn hắn lấy ra thứ phẳng phất hộp đen kia, trong lòng chấn động!

Chương 159: Ngoài ý muốn

Trong camera, Lôi Minh lấy ra hộp đen từ phía dưới khoang trò chơi, dài chừng 20 cm, rộng khoảng 10 cm, cao ** cm, Tô Bằng nhìn thông qua camera giám sát không quá rõ ràng, nhưng từ vẻ bề ngoài mơ hồ có thể nhìn ra, có chút giống như

Vật này hẳn là không nhẹ, Tô Bằng thấy Lôi Minh dùng hai tay đưa hộp đen này đặt vào bên người, vật này có chút giống như gỗ hoặc kim loại.

Mà Tôn Thế Giai đang ở sau lưng hắn thì lấy ra một cái ba lô lớn, bỏ máy chủ trò chơi Lôi Minh lấy được vào trong.

Lôi Minh lau trán, hình như là lau mồ hôi, sau đó hắn lại chuyển đến dưới một bàn máy chủ khác, tiến hành thao tác.

Tô Bằng nhìn hai người trong video, đồng thời mở chức năng thu lại video, vốn camera giám sát sẽ lưu video giám sát trên ổ cứng, nếu không có gì khác thường, sau bảy mươi hai tiếng sẽ tự động xóa bỏ.

Nhưng camera giám sát máy tính của Thời Thiên Quân hiện đã bị khóa, Tô Bằng liền thông qua đó chuyển video lên máy tính, sau đó gửi đến máy tính trong phòng của mình.

Thông qua camera, Tô Bằng thấy hiệu suất làm việc của Lôi Minh càng lúc càng nhanh càng lúc càng nhanh, rất nhanh hắn đã xử lý xong thêm mấy cái máy chủ của khoang trò chơi khác, lấy ra từ bên trong tổng cộng năm cái hộp đen.

Nhưng khi hắn tiến hành đến máy chủ trò chơi thứ sáu, làm được một nửa, hai chai thuốc hóa học của hắn dường như đã hết, máy chủ kia kia cắt được một nửa thì dừng lại.

“Cũng xấp xỉ rồi... Năm máy chủ, đủ cho các người dùng rồi, làm người cũng không thể lòng tham chưa đầy đâu...”

Tô Bằng nhìn hình ảnh từ camera giám sát trong điện thoại di động, trong miệng lầm bầm tự nói.

Trong camera, Lôi Minh cũng chú ý tới hóa chất của mình đã sử dụng hết, bèn dứt khoát ngưng việc cắt máy chủ trò chơi, hắn phát tay một cái, Tôn Thế Giai lại lấy ra một cái túi lớn, từ bên trong lôi ra một túi nhựa lớn.

Lôi Minh cẩn thận bỏ hai chai hóa chất kia vào trong túi nhựa, sau đó bỏ vào ba lô, hơn nữa đem hộp đen trên mặt đất chia làm hai phần, bản thân hắn giữ hai cái, ba cái kia đặt trong ba lô của Tôn Thế Giai.

Sau đó Lôi Minh quay lại chỗ điều hòa ra dấu với Tôn Thế Giai rồi sử dụng card mở cửa, rời khỏi phòng log in của người mới.

” Bọn họ thành công rồi! Sau 9. 30 ngày mai, mới có nhân viên vệ sinh tới quét dọn phòng log in của người mới, mà bọn họ tầm bảy giờ là có thể rời khỏi công ty, chỉ cần có thể đem ba lô ra ngoài, bọn họ liền đại công cáo thành, từ nay về sau chính là đá chìm đáy biển, công ty muốn tìm bọn họ cũng tìm không được.”

Tô Bằng thấy Tôn Thế Giai và Lôi Minh đi ra phòng log in của người mới, trong lòng thầm nghĩ.

Đồng thời, Tô Bằng chuyển hình ảnh từ camera giám sát trong điện thoại di động sang chỗ hành lang, thấy cả hai vẫn mang balo đi trên hành lang, hướng về WC của phòng log in.

“Vậy là thành công sao?”

Tô Bằng nghĩ hai người này dường như đã tập luyện qya rất nhiều lần, đến bây giờ hình như vẫn chưa xảy ra bất cứ sơ suất gì.

Tô Bằng cứ vậy nhìn Tôn Thế Giai và Lôi Minh đi vào nhà vệ sinh cuối hành lang, sau đó không hề không có thêm chuyện gì phát sinh.

Qua năm phút, Tô Bằng còn đang suy nghĩ xem bọn họ có phải thành công, đem những máy chủ đó xử lý xong rồi không thì có biến phát sinh!

Chỉ thấy trong camera, bỗng nhiên xuất hiện một người từ trong phòng vệ sinh ở hành lang phóng nhanh ra, mà hắn vừa mới chạy ra, chỉ thấy Lôi Minh dùng tốc độ không phải của con người đột nhiên xuất hiện đuổi theo, giống như một con báo săn nhào tới sau lưng, áp đảo người này!

Mắt Tô Bằng tròn to, hắn nhìn về phía người bị áp trên mặt đất kia, là người hắn biết! Là một đồng nghiệp của hắn trong tổ Âm Kiều.

Chỉ thấy đồng nghiệp tổ Âm Kiều này há miệng ra, muốn la lên nhưng lại bị Lôi Minh đè ở phía sau, hai tay đánh mạnh vào gáy của hắn.

Đồng nghiệp tổ Âm Kiều này nằm trên đất, không nhúc nhích.

Sau đó Lôi Minh kia trực tiếp siết chặt cả vạt trên cổ đồng nghiệp tổ Âm Kiều kia, không ngừng dùng sức siết mạnh, tựa hồ muốn siết chết hắn.

Tô Bằng nhìn hình ảnh từ nhìn, không khỏi sửng sốt mất mấy giây.

” Đây là mưu sát!”

Vài giây sau Tô Bằng mới kịp phản ứng, phản ứng đầu tiên của hắn chính là nhanh chóng mở cửa chạy ra ngoài!

Bây giờ nếu bản thân ra ngoài ngăn cản, nói không chừng có thể ngăn được cái chết của đồng nghiệp kia.

Tô Bằng mặc dù cũng từng là gián điệp thương mại, tất nhiên chủ dừng lại ở mặt ích lợi, hơn nữa thủ pháp của Tô Bằng luôn luôn là sử dụng các loại thủ đoạn lợi dụng, hoặc thu mua, hoặc bán tống, nhưng chỉ là công kích trên mặt kinh tế và đánh cờ mà thôi, về phần giết người đối với Tô Bằng mà nói, căn bản không trong các thủ đoạn hắn chọn lựa.

Mà Lôi Minh kia không ngờ lại vì ích lợi mà giết người... Chuyện vừa xảy ra trong nháy mắt khiến cho Tô Bằng vẽ nên phân cách giới hạn giữa bản thân cùng.

Làm người, Tô Bằng không cách nào có mắt không trông, thấy một người vô tội bị giết, thế nên phản ứng đầu tiên của hắn chính là mở cửa xông ra ngoài.

Nhưng mà ngay khi Tô Bằng chạy đến trước khúc quanh ở khu làm việc, cước bộ bỗng nhiên chậm lại.

“Ta đi rồi sẽ phát sinh biến hóa gì?”

Trong lòng Tô Bằng không khỏi dâng lên thắc mắc này.

Bản thân mình có thể làm gì? Quát bảo Lôi Minh dừng lại sao?

Nếu như mình cũng bị Lôi Minh phát hiện, Lôi Minh sẽ giở trò gì? Tiếp tục giết người diệt khẩu?

Kỹ năng và võ công bản thân có được theo trong trò chơi chưa chắc đã đảm bảo, cũng là lúc linh lúc mất linh, mà thân thủ Lôi Minh vừa rồi tựa hồ võ công chính mình thức tỉnh rồi, đối mặt với Lôi Minh, bản thân mình sẽ bị giết sao?

Nghĩ tới những thứ này, cước bộ không khỏi chậm lại.

Đang lúc Tô Bằng có chút dằn vặt do dự, chợt thấy phía trước một người từ chỗ rẽ xuất hiện.

“A! Tô ca! Ngươi làm gì đó?”

Thấy Tô Bằng, người kia hơi có vẻ cường điệu hô tên Tô Bằng, không ngờ đó lại là Tôn Thế Giai.

Ánh mắt Tô Bằng hơi phức tạp nhìn về phía Tôn Thế Giai, hắn vừa rồi cùng Lôi Minh ở cùng nhau nhưng lại không ngăn cản Lôi Minh giết người, bối cảnh của hắn quả thật là thuộc tổ chức quốc gia sao?

Trên mặt của Tôn Thế Giai lúc này còn có chút ửng hồng, giống như vừa rồi cứng rắn kiềm chế cảm xúc kích động.

“Ta à, gần đây có chút mất ngủ, vốn đã mua thuốc mất ngủ, nhưng mà tìm không thấy, ta nghĩ có thể là rơi ở phòng máy của tổ Âm Kiêu, ta tới phòng log in tổ Âm Kiêu xem một chút, xem có thể tìm được hay không.”

Tô Bằng cũng dần dần tỉnh táo lại, nói với Tôn Thế Giai.

“Thật sao? Tô ca, vừa lúc ta mới từ phòng log in tổ Hồ Bí ra ngoài... Đúng rồi Tô ca, ngươi có giấy không? Ta bị tiêu chảy, trở về lấy giấy sợ không kịp, có thể lấy giúp ta không?”

Tôn Thế Giai làm bộ ôm bụng nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn Tôn Thế Giai, không thể không nói Tôn Thế Giai quả thật rất có thiên phú làm diễn viên, thần thái lúc này quả thật giống hệt bị tiêu chảy. Tô Bằng sờ sờ trên người, lấy ra một bao khăn giấy đưa cho Tôn Thế Giai, Tôn Thế Giai gật đầu, quay lại nói.

“Ta liền đến WC ở khu làm việc, cũng gần đây... Tô ca, ta nhịn không được rồi, phải đi đây.”

“Ừm.”

Tô Bằng gật đầu, Tôn Thế Giai cầm lấy gói khăn giấy kia chạy tới chính giữa khu làm việc.

Còn Tô Bằng, thoáng do dự liền tiêu thất, cuối cùng vẫn quyết định không thể để cho một người vô tội như vậy chết, hấn tiến về phía trước, chuyển hướng tới khu làm việc.

Mới vừa đi tới hành lang khu làm việc, Tô Bằng phát hiện cuối hành lang, vốn phải là chỗ Lô Minh vừa siết cổ đồng nghiệp tổ Âm Kiêu kia đã không còn người nào.

“Người bị kéo đến nhà vệ sinh công cộng của khu làm việc rồi sao?”

Tô Bằng dừng chân, trầm nghĩ.

Vừa rồi Tôn Thế Giai nhất định là ra ngoài dò đường, còn Lôi Minh biết mình đi về phía này cho nên kéo đồng nghiệp tổ Âm Kiêu kia vào.

Mình không thể để lộ ra khiến đi đám người Thời Thiên Quân phát hiện bọn người Lôi Minh có vấn đề, nếu như mình đi vào trong đó, nói không chừng Lôi Minh cũng siết chết mình.

Bây giờ đi kích động bọn họ, ngược lại càng dễ dàng khiến bọn họ siết chết đồng nghiệp kia.

“Không thể cứ như vậy nhìn một người vô tội chết đi... Ta ít nhất phải ít nhất phải làm gì đó!”

Tô Bằng một bên không lộ vẻ gì, đi đến phòng log in tổ Âm Kiêu, còn mặt khác, trong lòng hẩn lại không ngừng suy tư.

Cà thẻ mở cửa phòng log in tổ Âm Kiêu ra, Tô Bằng đi vào trong đóng cửa lại.

Nhưng Tô Bằng không tìm cái gọi là thuốc ngủ, mà là lấy điện thoại di động của mình ra, nhanh chóng chuyển vào máy tính, đăng nhập vào hệ thống máy tính, xác nhận một số tin tức.

Sau đó không ngờ Tô Bằng thế nhưng lại đăng nhập vào giao diện Internet Banking, sau đó dùng tốc độ thật nhanh lấy một tờ chi phiếu mười vạn tệ dùng giấy căn cước của người khác làm, gửi vào một tài khoản.

Sau khi làm xong hết thấy, Tô Bằng hít sâu, chờ trong 30 giây, sau đó đăng ký một tài khoản QQ.

QQ trên điện thoại hẩn gửi đi một tin nhắn.

“Xem tin nhắn trên di động của ngươi, ngươi hẩn đã nhận được nhắc nhở của ngân hàng, tài khoản ngân hàng của ngươi đã nhận được mười vạn tệ.”

Một lát sau, Tô Bằng nhận được tin nhắn từ QQ, tin nhắn có nội dung.

“Phong lưu trả lời tin nhắn của bạn. Ngươi là ai? Vì sao chuyển mười vạn tệ vào tài khoản của ta?”

“Không cần biết ta là ai, bây giờ cho người một tin tức, người theo lời ta nói mà làm, chuyện này cực kỳ đơn giản, sau khi hoàn thành, sẽ có thêm mười vạn nữa chuyển vào tài khoản của người.”

“Phong lưu trả lời tin nhắn của bạn. Người rút cuộc là ai? Tại sao ta phải nghe lời người?”

“Không cần biết ta là ai, người chỉ cần thiết tiền chuyển vào tài khoản của người là thật thì được rồi, đây là nhiệm vụ, bây giờ người đến WC của khu làm việc công ty, sau khi tiểu tiện thì trở về, sau đó sau đó nhắn tin cho ta, sau khi hoàn thành sẽ có thêm mười vạn nữa được chuyển vào tài khoản của người.”

“Phong lưu trả lời tin nhắn của bạn. Người có bị bệnh không vậy? Cho ta Cho ta mười vạn để ta đi tiểu? Người biến thái hả?”

” Làm thì có mười vạn, có thể lấy tiền hưởng thụ, tương lai còn có thể lấy được nhiều hơn; không làm người chỉ có thể luyến tiếc mười vạn ấy, đây cũng là vận may cuối cùng của người. Đây là một cơ hội, có thể nắm chắc hay không đều xem lựa chọn của người, bây giờ, yes/no?”

Tô Bằng lại gửi tin nhắn thêm lần nữa...

Chương 160: Đắc thủ

“Tin nhắn Lưu Phong trả lời bạn. Mẹ nó, ta tin người một lần, nếu như dám đùa giỡn ta, ta nhất định sẽ tìm ra người! Còn nữa, mười vạn kia đừng mong lấy về!”

Sau đó, đôi phương không có gửi tin nhắn nữa.

Tô Bằng cầm điện thoại di động, nhanh chóng cắt đôi mặt biên camera, chỉ thấy, quả nhiên, ở trong hành lang khu ký túc xá, cánh cửa của một căn phòng đột nhiên mở ra, sau đó, một người bước ra ngoài.

Người này, chính là Lưu Phong!

“Có một nhược điểm lộ lộ, thật sự dễ dàng không chế rồi...”

Tô Bằng nhìn thấy Lưu Phong bước ra khỏi căn phòng, trong miệng thì thầm tự nói gì đó.

Hắn lúc trước, đã từng xâm nhập máy tính của Lưu Phong, biết Lưu Phong có một thói quen, vào lúc buổi tối, có đôi khi rất thích chat sex.

Bởi vì Lưu Phong muốn trả tiền cho cô gái kia qua mạng, cho nên Tô Bằng biết được tài khoản ngân hàng của hắn, Tô Bằng vốn định cất giữ tin tức này, nhưng thật không ngờ rằng hiện tại không cần dùng nữa rồi.

Lưu Phong này, quả nhiên vì tiền, có thể làm mọi việc... Bản thân bỏ ra mười vạn cũng thôi đi, thật không ngờ hắn quả thật ngoan ngoãn nghe lời đi đến nhà vệ sinh của khu phòng làm việc.

Tô Bằng trong ý nghĩ không ngừng tự hỏi, vốn dĩ, Lưu Phong này, làm sao để lợi dụng, mới có thể phát huy giá trị lớn nhất.

Nhìn Lưu Phong trong camera, đi tới nhà vệ sinh khu phòng làm việc, bước vào, Tô Bằng hít sâu một hơi, nếu như là Lưu Phong đụng phải đám người Lôi Minh, bọn người Lôi Minh có khi nào lại diệt khẩu lần nữa không?

Tô Bằng cảm giác khả năng này không cao, bởi vì Tôn Thế Giai biết mình cũng ở trong khu phòng làm việc, hắn không dám khẳng định khi nào mình sẽ ra ngoài, thậm chí có đi vệ sinh hay không, như vậy nếu diệt khẩu Lưu Phong, như vậy đối mặt với nguy hiểm gấp hai, thậm chí gấp ba lần, nếu Lôi Minh cùng Tôn Thế Giai còn có lý trí, sẽ không làm như vậy.

Khả năng lớn nhất, là hai người mang đồng nghiệp tổ Ám Kiêu bị đánh ngất, giấu vào chỗ nào đó trong nhà vệ sinh.

Quả nhiên, chưa đến hai phút, Lưu Phong ra khỏi nhà vệ sinh khu phòng làm việc, dường như không phát hiện có gì khác thường, trong miệng còn hùng hùng hổ hổ, không biết đang nói cái gì.

Tô Bằng hít sâu một hơi, chờ Lưu Phong trở lại phòng của mình.

Một phút sau, Lưu Phong quay về phòng mình, QQ di động Tô Bằng không lâu sau truyền đến tin nhắn.

“Luu Phong trả lời bạn. Con mẹ nó, người còn muốn ta làm sao nữa?”

“Ba mươi giây sau mười vạn sẽ được chuyển vào tài khoản, xem điện thoại chờ tin tức đi.”

Tô Bằng gửi tin nhắn xong, sau đó, lại nhanh chóng chuyển mười vạn vào trong tài khoản của Luu Phong.

“Luu Phong trả lời tin nhắn của bạn. Mẹ nó, người thật sự chuyển sao? Người không phải là người chơi? Người có mục đích gì? Không không cho ta những hai mươi vạn?”

“Đây chỉ là kiểm tra mà thôi, người đã hoàn thành kiểm tra ban đầu, không được tắt máy tính, đợi tin tức tiếp theo đi.”

Tô Bằng gửi tin nhắn, ava QQ Luu Phong không ngừng nhấp nháy, gửi đến một loạt tin nhắn, nhưng Tô Bằng cũng không nhìn lại.

“Hai mươi vạn đã ném đi rồi... Cho dù ta cũng có chút xót ruột, có điều, nếu đã vung ra, thì phải có chút giá trị của nó... Giá trị của Luu Phong ở chỗ, chính là một con cờ có ích, cho dù ta rời khỏi công ty, ở đây sắp đặt một con cờ như vậy, cũng vô cùng có lợi, hai mươi triệu này, xem như là đầu tư bước đầu.”

Nhìn thấy Luu Phong nhìn thấy tiền, không ngờ nghe lời như thế, trong lòng Tô Bằng âm thầm suy nghĩ, người này, có lẽ còn có thể ép ra được chút lợi ích khác.

Dù sao so với hai mươi vạn, mấy chủ trò chơi mình sắp có được, chỉ ít cũng phải có giá trị năm trăm vạn nhân dân tệ.

Sau đó, Tô Bằng chuyển đổi màn hình điện thoại sang camera, tiếp tục theo dõi nhà vệ sinh phòng làm việc.

Chỉ thấy sau sáu bảy phút, Tôn Thế Giai bước ra đầu tiên, nhìn bốn phía xung quanh, thấy dường như không có người, sau đó đi ra, nhanh chân đi đến góc ngoặt hành lang phía trước.

Sau đó, Lôi Minh xuất hiện trong camera, hấn thò người ra thăm dò trước tiên, thấy Tôn Thế Giai ra hiệu không có người, sau đó, bắt chọt vác theo một người, từ trong nhà vệ sinh đi ra.

Trên lưng hấn, chính thành viên tổ Âm Kiêu trước đó hấn muốn bóp chết.

Tôn Thế Giai, mở đường ở phía trước, Lôi Minh vác theo một người, dường như lại hết sức thoải mái, nhanh chóng lao ra đi đến phòng log in làm việc của người mới.

Sau đó, Tôn Thế Giai dùng card cửa, mở cửa phòng log in của người mới.

Người Lôi Minh vác trên lưng không biết sống chết thế nào, đi vào trong phòng log in người mới.

Tô Bằng nhanh chóng chuyển màn hình vào trong phòng log in người mới, chỉ thấy Lôi Minh đem người đang vác kia thả xuống, người này thân thể xụi lơ, cũng không biết có phải đã chết hay không, còn Lôi Minh, nhanh chóng từ trên người lấy ra một sợi dây thừng, quấn quanh cổ người tổ Âm Kiêu kia, giống như vẫn muốn tiếp tục siết chết hấn.

Nhưng mà lúc này, Tôn Thế Giai đột nhiên đi tới, kéo Lôi Minh ra, sau đó, trên hình ảnh, dường như Lôi Minh và Tôn Thế Giai đang thấp giọng tranh chấp với nhau.

Lông mày Tô Bằng khẽ nhướng lên, xem ra, Tôn Thế Giai dù sao vẫn chưa mất hết lương tâm, hấn có lẽ là không đồng ý giết chết người vô tội này.

“Xem thử kết quả như thế nào.”

Nhìn hình ảnh trong camera, cuối cùng, Tôn Thế Giai dường như thuyết phục được Lôi Minh, Lôi Minh gật đầu, sau đó, lấy dây thừng trên cổ thành viên tổ Âm Kiêu xuống.

Cuối cùng, Lôi Minh từ trong ngực mình, lấy ra thứ gì đó giống như bình sắt, vẩy hai cái lên người nằm trên đất kia, sau đó dùng dây thừng kia, trói hấn lại, đồng thời dùng vải bịt kín miệng hấn.

Nhìn thấy như vậy, Tô Bằng xem như thả lỏng được một hơi... Nếu như đã trói người này lại, thì tạm thời, người này cũng sẽ không có nguy hiểm tính mạng.

Sau đó, Tôn Thế Giai cùng Lô Minh, trước sau rời khỏi phòng log in của người mới, nhưng cũng không đi về nhà vệ sinh phòng làm việc, mà lại trở về ký túc xá, mỗi người tự đi vào phòng của mình.

“Sau khi bọn họ từ nhà vệ sinh phòng làm việc đi ra, hai cái balo trên người, hình như đều trống rỗng?”

Tô Bằng để ý, balo trên người hai người bọn họ, đều đã trống rỗng.

“Nói như vậy, suy đoán của ta chắc hẳn chính xác... Bọn họ thật sự lợi dụng đường đổ rác, ném những máy chủ thật sự xuống bên dưới, sau đó đợi đồng bọn công ty xử lý rác thải lấy về!”

Lúc này, trong lòng Tô Bằng xác định điểm này.

Tô Bằng lẳng lặng chờ đợi, qua mười phút, hai người Tôn Thế Giai và Lô Minh, vẫn không ra khỏi phòng mình.

Cảm thấy lúc này thời cơ đã đến rồi, Tô Bằng đi ra khỏi phòng log in tổ Âm Kiều, đi đến nhà vệ sinh phòng làm việc.

Bước vào nhà vệ sinh, Tô Bằng ở trong nhà vệ sinh, lần lượt tìm kiếm một hồi, vẫn không thấy nơi có thể cất giấu máy chủ trò chơi thật sự kia.

“Có lẽ đã vứt đi rồi.”

Xác định điểm này, Tô Bằng mở di động, nhấn phím gọi cho Tô Huy.

“Chú Huy, thả chiếc xe đổ rác đi vào khu vực phong tỏa, biển số của xe đổ rác kia là...”

Tô Bằng gọi điện cho chú họ Tô Huy của mình.

Sau khi trò chuyện với Tô Huy, Tô Bằng lại gọi điện cho Lương Hồ.

“Lương Hồ, làm theo những gì ta căn dặn trước đó, đừng quên, là đường đồ rác tòa A lầu 5...”

Sau khi gọi xong hai cuộc điện thoại, Tô Bằng lại điều chỉnh đến camera phòng làm việc Thời Thiên Quân.

Camera phòng làm việc Thời Thiên Quân, vẫn giữ ở trạng thái khóa. Tô Bằng biết đây là là bọn người Lôi Minh động tay động chân từ xa, dù sao bọn họ không khẳng định mình có phải đã rời khỏi phòng log in tổ Âm Kiều hay không.

Tô Bằng nhanh chóng từ nhà vệ sinh phòng làm việc đi ra ngoài, trở về khu ký túc xá, sau đó đi vào phòng của mình.

Sau khi vào trong phòng, Tô Bằng cảm sặc điện thoại, tiếp tục theo dõi tình hình trong camera.

Đại khái sau mười lăm phút, camera trong công ty đột nhiên giật mạnh một hồi, khôi phục trạng thái bình thường.

Ngoại trừ camera phòng log in người mới, vẫn duy trì trạng thái khóa, những nơi khác đều đã khôi phục bình thường.

“Kết thúc rồi sao...”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, trong lòng vẫn như trước có chút lo lắng, không biết Lương Hồ có thể dựa theo căn dặn của mình, hoàn thành nhiệm vụ không.

Cứ như vậy, Tô Bằng vẫn theo dõi camera đến bốn năm giờ sáng, rốt cuộc, đã có không ít đồng nghiệp sáng sớm, hoạt động trong phạm vi công ty.

Còn Tô Bằng, cũng nhận được điện thoại của Lương Hồ.

“Đại ca, những gì người nói ta đã làm cả rồi. Xe đỗ ở nhà xe chỗ này sao?”

“Phải, tạm thời người không cần vội vàng, về nhà trước đã, lúc có việc ta sẽ gọi người.”

Tô Bằng nhận điện thoại của Lương Hồ, nói với hắn, sau khi xác nhận tất cả đều hoàn thành theo như kế hoạch, Tô Bằng cúp máy.

Lúc này, trong hành lang công ty, đã có không ít người, Tô Bằng xác nhận, Lôi Minh và Tôn Thế Giai đã không còn thời cơ giết người, trong lòng mới yên tâm.

Đóng lại hệ thống xâm nhập theo dõi máy tính Thời Thiên Quân, Tô Bằng từ trên máy tính của đồng nghiệp thức đêm cày AV khác, có được video tối qua mình thu được, cop vào trong usb.

Mặt khác, Tô Bằng nhanh chóng thu dọn tất cả đồ vật quan trọng mình cho rằng cần mang đi, xác định không bỏ sót, toàn bộ bỏ vào trong mỗi túi trên người, laptop phòng mình, Tô Bằng cũng xử lý xong xuôi mọi dấu vết, hơn nữa không để lại dấu vết cho những máy khác của công ty xâm nhập máy tính, để lại cửa ngấm cho mạng lưới bên ngoài.

Xong xuôi mọi việc, Tô Bằng lấy điện thoại di động ra, lại phát hiện, QQ trên di động của mình, vẫn không ngừng nhấp nháy.

“Còn muốn ta làm gì nữa?”

“Còn muốn ta làm cái gì nữa hả?”

“Người chết rồi sao?”

“Người rớt cuộc là đang làm gì? Có phải là gián điệp thương mại không?”

“Người muốn ta làm gì?”

“Con mẹ nó, người, bảo ông đây đợi, còn người lại ra ngoài nói chuyện sao!”

“Không nói lời nào thì rút đi, ông đây đi ngủ, mẹ nó.”

“Người rớt cuộc muốn làm gì?”

“...”

“ ... ”

Ava QQ của Lưu Phong, không ngừng nhấp nháy, hắn không biết đã gửi bao nhiêu tin rác, Tô Bằng lướt nhìn, không có gì có giá trị.

Chỉ là, Lưu Phong này, nói là không thêm đề ý đến mình, nhưng mà mười giây trước, vẫn gửi một tin nhắn cho mình, rõ ràng cho thấy đối với mình, hoặc là tiền của mình vẫn rất quan tâm.

“Kiểm tra tạm thời đến đây, ta có thể tiết lộ một chút, chúng ta là tổ chức hùng mạnh, bằng không cũng sẽ không tìm được tài khoản và tin tức cá nhân của người, việc người cần làm chính là, tạm thời ẩn nấp trong công ty Thiên Nhất, chờ đợi liên lạc của chúng ta. Nhớ kỹ, người đã tiếp nhận công việc của chúng ta rồi, tổ chức của chúng ta coi trọng tin tức của người, sẽ mua tin tức có giá trị người cung cấp. Dãy số liên lạc này không được vứt bỏ, chúng ta sẽ thông qua dãy số này, tiến hành hợp tác với người trong thời gian dài. Tin tức = tiền tài, phong cách làm việc của tổ chức chúng ta người chắc hẳn biết rồi, mong chờ lần hợp tác tiếp theo với người. Tạm biệt.”

Khóe miệng Tô Bằng khẽ nhếch lên, sau khi gửi cho Lưu Phong tin nhắn này, liền mở cửa, ra khỏi phòng...

Chương 161: Năm cái gói

Mang theo tâm tình lộ rõ thoải mái, gìn giữ thần thái trước sau như một, Tô Bằng đi ra khỏi phòng mình.

Vừa mới ra khỏi phòng, Tô Bằng nhìn thấy, Tôn Thế Giai xồng xộc đi tới, sắc mặt hắn bây giờ vẫn còn chút đỏ bừng, đôi mắt cũng đỏ ngầu, dường như cả đêm qua không ngủ.

Tô Bằng mỉm cười lên tiếng chào hỏi hắn, nói.

“Sao vậy, người ngày hôm qua ngủ không ngon sao?”

“Đúng vậy, ngày hôm qua không phải gặp được Tô ca sao? Tối qua bụng ta làm ầm ĩ cả đêm, đi muốn rụng rời luôn, cả đêm có ngủ được miếng nào đâu.”

Tôn Thế Giai nghe thế, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nói với Tô Bằng.

“Ừm, cẩn thận cơ thể mình chút, đừng làm việc quá mệt.”

Tô Bằng gật đầu, nói với Tôn Thế Giai, Tôn Thế Giai khẽ gật đầu, nói.

“Tô ca, người chuẩn bị ra ngoài sao?”

“Phải, hôm nay có chút việc, muốn ra ngoài một chút, ta đi tìm Thời bộ trưởng giao nhân.”

Nhẹ gật đầu, Tô Bằng nói với Tôn Thế Giai.

Nhưng mà không ngờ, nghe nói như thế, sắc mặt của Tôn Thế Giai đột nhiên thoáng chốc thay đổi, nói.

“Ai da, Tô ca, ta lại bị tiêu chảy rồi, ta về phòng trước đây.”

“Đi đi.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, lại có chút tò mò, Tôn Thế Giai nghĩ tới cái gì mà lại hoảng hốt lo sợ như vậy.

Có điều, Tô Bằng cũng không có để ý lắm, trước tiên đi đến văn phòng của Thời Thiên Quân.

Xem thời gian, Tô Bằng phát hiện giờ là sáu rưỡi sáng, trong lòng nghĩ bây giờ đi tìm Thời Thiên Quân bỏ đi, dường như có chút dễ khiến người khác chú ý, bèn đi đến phòng nghỉ trước, dự định ngồi đợi mười mấy phút, sau đó mới đi.

Nghỉ ngơi được hai mươi mấy phút, đến bảy giờ, Tô Bằng thấy có người đi vào văn phòng Thời Thiên Quân nộp lại nhẫn trò chơi, mình mới đi vào bên trong.

Sau khi vào trong văn phòng Thời Thiên Quân, Tô Bằng đột nhiên phát hiện, Lôi Minh cũng ở trong phòng làm việc, hắn còn mang theo kính râm, không nhìn ra được sắc mặt thế nào.

“Người này, ngược lại là một nhân vật nguy hiểm, một khi kế hoạch của hắn gặp cản trở, hắn sẽ không sợ mà giết người.”

Tô Bằng thông qua video theo dõi hôm qua, đã có chút hiểu biết với Lôi Minh, trong lòng mình, đem người này liệt vào trong danh sách những nhân vật nguy hiểm.

“Tô Bằng, ngươi cũng tới nộp nhẫn trò chơi sao?”

Nhìn thấy Tô Bằng, Thời Thiên Quân hỏi.

“Ừm.”

Tô Bằng gật đầu, tiến lên, đặt nhẫn trò chơi xuống mặt bàn.

“Được, ta ghi tên, ngươi có thể rời khỏi công ty.”

Thời Thiên Quân gật đầu, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng đáp một tiếng, lúc chuẩn bị đi, còn xoay người mỉm cười với Lôi Minh, sau đó rời khỏi văn phòng của Thời Thiên Quân.

Ra khỏi văn phòng Thời Thiên Quân, tay Tô Bằng đặt vào trong túi quần áo mình, trong túi hắn, là một chiếc nhẫn trò chơi, đang được Tô Bằng vuốt ve.

Vừa rời chiếc nhẫn giao nộp lại, cũng không phải là nhẫn trò chơi của bản thân Tô Bằng.

Trò chơi này nếu như máy chủ thật sự cũng không phải khoang trò chơi mình đã trông thấy kia, như vậy phương thức khởi động trò chơi, đáng để suy nghĩ rồi.

Tô Bằng lo lắng chính là, chiếc nhẫn trò chơi này, là một đạo cụ mấu chốt giống như máy chủ trò chơi sao, nếu như không có nhẫn, có xuất hiện chuyện trò chơi không thể đăng nhập khởi động hay không.

May mà, trong tay Tô Bằng còn có một chiếc nhẫn trò chơi khác... Trong di vật của Tiểu Lâm, cũng có một chiếc nhẫn như vậy...

Mặc dù Tô Bằng không biết Tiểu Lâm làm sao đem chiếc nhẫn này ra ngoài công ty, nhưng không có gì trở ngại hấn dùng chiếc nhẫn này để treo đầu dê bán thịt chó.

Ra khỏi văn phòng Thời Thiên Quân, Tô Bằng đột nhiên nghĩ, Tôn Thế Giai vừa rồi tại sao sắc mặt thay đổi lớn như vậy.

“Hắn không phải là xem nhẹ chiếc nhẫn trò chơi đấy chứ?”

Trong lòng Tô Bằng, đột nhiên sinh ra ý nghĩ này.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng lại cảm thấy cực kỳ có thể, Tôn Thế Giai sau khi nghe nói mình muốn giao nộp lại nhẫn trò chơi, mới xuất hiện phản ứng này, lúc ấy mấu chốt mình trò chuyện, quả thật chính là chuyện chiếc nhẫn trò chơi.

Khả năng rất lớn, chính là Tôn Thế Giai cùng Lôi Minh xem thường chiếc nhẫn trò chơi này.

Hoặc là, Lôi Minh cố ý bỏ sót điểm này?

“Bản thân Lôi Minh rất có thể cũng có hai chiếc nhẫn... Hôm qua, hấn đã đánh ngất một đồng nghiệp tổ Âm Kiêu, người kia, có lẽ còn ở trong phòng log in tổ người mới, nhưng nhẫn trò chơi của hấn, rất có thể đã nằm trong tay Lôi Minh, hấn hoàn toàn có thể đem chiếc nhẫn này giao nộp lại cho Thời Thiên Quân, sau đó mang nhẫn của mình ra khỏi công ty....”

“Nhưng mà Tôn Thế Giai thì thâm rồi, đồng bọn công ty xử lý rác, có lẽ không phải người hấn quen biết, hấn cũng không có nhẫn trò chơi dự phòng để nộp lại, mà phòng log in tổ người mới, còn có một đồng nghiệp tận mắt thấy gương mặt hấn bị trói lại, nhưng hấn đã không còn đường lui... Nhưng lại không dám bây giờ trở mặt với Lôi Minh, như vậy hấn sẽ càng chết nhanh hơn.”

“Tôn Thế Giai sao lại ngốc đến thế? Hấn bị Lôi Minh lừa giỡn rồi? Hay là hấn cũng có đường rút cho riêng mình?”

Trong lòng Tô Bằng, không ngừng suy nghĩ.

Có điều, những chuyện này, có thể tạm thời từ từ nói tiếp, nhiệm vụ quan trọng của mình, là rời khỏi công ty.

Hít một hơi thật sâu, sau khi Tô Bằng đi đến thang máy chuyên dụng của công ty, vào trong thang máy, quẹt thẻ thân phận của mình, ấn vào vị trí tầng 7.

Rất nhanh, thang máy đến tầng 7, Tô Bằng ra khỏi thang máy, là văn phòng nội bộ của Thiên Nhất.

Ra khỏi thang máy, Tô Bằng lặng lặng nhìn đám bảo vệ da trắng thân thể cơ bắp đặc biệt cao to bên ngoài cửa công ty kia, bản thân dựa theo bước đi của mình, không nhanh không chậm từ từ đi đến cửa thủy tinh chống đạn của công ty, sau đó dùng thẻ công tác quẹt mở cửa thủy tinh chống đạn.

Sau đó, Tô Bằng lần nữa tìm kiếm thang máy dùng chung bình thường, bản thân từ trong thang máy, đi xuống tầng một.

Sau khi ra khỏi Thiên Bằng Vật Nghiệp, Tô Bằng dõi mắt nhìn mặt trời vẫn chưa nhô lên cao, trong lòng liền có cảm giác thông thoáng thoải mái.

“Cảm giác này... được lắm, rốt cuộc tự do rồi!”

Tô Bằng hết sức hưởng thụ loại cảm giác này, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu.

“Có điều, vẫn còn chưa xác định, máy chủ trò chơi đến được tay mình không, bây giờ quan trọng nhất, là tìm được máy chủ trò chơi thật sự.”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, đầu tiên hẳn bấm nút chặn tín hiệu phát sóng điện thoại công ty của mình, sau đó ném vào trong thùng rác bên cạnh, lại bắt một chiếc xe taxi, đưa địa chỉ ngoại ô phía bắc thành phố Trung Hải cho tài xế, để tài xế chở mình đến nơi đó.

Taxi chạy được gần nửa tiếng đồng hồ, Tô Bằng mới đi đến nơi mình muốn tìm.

Nơi này, là khu mở mạng kỹ thuật tân tiến của thành phố Trung Hải. Xem như một nửa khu công nghiệp, một nửa địa phương,, đều là các nhà xưởng

kỹ thuật tân tiến.

Bước xuống khỏi taxi, Tô Bằng trả tiền taxi gần năm mươi đồng

Sau đó, Tô Bằng lại đợi một lúc ở trên đường, bắt một chiếc taxi khác, lại đi hơn mười phút, mới đến được nơi mình muốn tìm.

Nơi này, là một kho hàng to lớn, gần đó, đều là một vài kho hàng chứa nguyên liệu công nghiệp, Tô Bằng bảo taxi dừng ở đây, tự mình đi vào khu vực này.

Đi được một hồi, Tô Bằng rốt cuộc tìm được nhà kho kia.

Trong nhà kho kia, một chiếc xe rác kiểu dáng không nhỏ, đang lặng lẽ đỗ bên trong.

“Chính là người rồi!”

Tô Bằng nhìn thấy chiếc xe rác này, cho dù là hấn, trong lòng xưa nay luôn bình tĩnh cũng không nhịn được có chút kích động.

...

Vào khoảng mười hai giờ trưa, Tô Bằng lái xe rác, đi đến một vị trí phía bắc ngoại ô thành phố, một nhà xưởng nhỏ độc lập không người sử dụng.

Sau khi Tô Bằng đến nơi này, gọi một cú điện thoại, bên trong nhà xưởng, một người đội mũ lưỡi trai bước ra ngoài.

Hắn đi đến dưới xe, gõ cửa xe, Tô Bằng nhảy xuống, cười nói với hắn.

“Đã lâu không gặp, thẩm mỹ trang phục của người vẫn chưa được nâng cao sao.”

“Không có giống người, mặc đồ những mấy ngàn lại đi lái xe rác, thật sự là xe rác.”

Nam nhân đội mũ lưỡi trai kia phản bác, sau đó ném một chùm chìa khóa qua, nói.

“Đây là chìa khóa nhà xưởng, trong này xem như là nhà xưởng mới, có điều bởi vì giá cả nguyên vật liệu tăng lên, chủ xưởng không làm được gì, công nhân đều xa thải, bây giờ hoang phế một nửa rồi, tạm thời do ta trông coi, xem tình hình trong vòng nửa năm cũng không có ai đến đây, có chuyện gì thì xử lý ở đây đi, đây là chìa khóa nhà xưởng.”

Nói xong, hắn lại lấy ra một chùm chìa khóa tương đối nhỏ, đưa cho Tô Bằng, nói.

“Đây là chìa khóa xe người cần, tài liệu liên quan ta để trong xe, đến lúc đó đừng quên trả xe.”

“Biết rồi.”

Tô Bằng nhận lấy hai chùm chìa khóa kia, sau đó ném ra một tấm thẻ ngân hàng nói.

“Bên trong là mười lăm vạn, mật mã sáu số 0.”

Nam nhân đội mũ lưỡi trai kia, khẽ gật đầu, ước chừng thẻ ngân hàng, xoay người đi đến trước chiếc Passat đỗ trước cửa nhà xưởng, mở cửa lên xe bỏ đi.

Đưa mắt nhìn chiếc Passat kia đi rồi, trong lòng Tô Bằng dần dần yên tâm, người này là bạn bè quen biết trong “công việc” trước kia của mình, cũng chính là “nhân mạch” của mình, bình thường thay người khác xử lý một vài chuyện trên trời dưới đất, cũng là người hàng năm nhận được trên một hai trăm vạn, người này ngoại trừ xử lý mọi chuyện rất đặc lực, còn có một điểm khác, chính là cực kỳ nghiêm túc, đáng để tin tưởng.

Tô Bằng dùng chìa khóa mở cửa phân xưởng nhỏ này, lái xe rác vào bên trong.

...

Trên mặt đất nhà xưởng nhỏ, đều là rác, Tô Bằng mặc trang phục công nhân bảo vệ môi trường màu vàng khè, đầu đầy mồ hôi xử lý những thứ rác này.

Lựa chọn những thứ mình cần, cũng không phải một việc thoải mái, Tô Bằng cũng không dám để cho người khác giúp, chỉ có thể tự mình tốn công thu dọn.

Có điều cũng may, xe rác này, phần lớn là rác văn phòng, không có buồn nôn như thế, phân loại hơn tiếng đồng hồ, Tô Bằng rốt cuộc tìm được thứ mình mong muốn.

Bốn viên cầu bọt biển màu đen, có đường kính ba mươi lăm centimet, đã được Tô Bằng lựa ra.

“Cái này... Không phải là chất dẻo xốp mức độ an toàn phòng cháy rất cao do cục phòng cháy chữa cháy Mỹ nghiên cứu phát minh ra, có thể vào lúc hoả hoạn, cứu một vài tài sản có giá trị quan trọng đó sao? Bình thường là hình dáng chiếc đĩa, ở trên đĩa đặt thứ muốn bảo vệ, sau đó đè xuống khỏi động chốt khóa, trong vòng ba giây sẽ giãn nở thành một quả cầu dẻo xốp màu đen, quả cầu nhựa này có thể chế tạo sản phẩm thủy tinh đặc ruột từ trên độ cao hơn chín mươi mét vẫn có thể giữ nguyên vẹn... Kênh discovery còn phát sóng một kỳ trong tài liệu công trình vượt bậc.

Tô Bằng nhìn năm quả cầu trước mắt, trong lòng trầm nghĩ.

“Thứ này ở trong nước vẫn không mua được, Lôi Minh này cũng là kẻ tầm thường, không ngờ tìm được thứ này, còn khóa những video kia, trình độ khoa học kỹ thuật trong hành động của hắn cũng không thấp...”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ như vậy, nhưng mà cái này cũng không ảnh hưởng người thắng cuối cùng vẫn là mình.

“Xem như làm một bộ đồ cưới cho ta đi.”

Nghĩ tới đây, Tô Bằng khẽ cười, bắt đầu tìm kiếm dao rọc những plastic bọt biển cường độ cao này.

Lại trải qua cố gắng tiếng đồng hồ, Tô Bằng rốt cuộc, lấy ra được năm cái máy chủ trong năm quả cầu chất dẻo xốp màu đen.

Chỉ thấy, năm cái máy chủ trò chơi dài cỡ khoảng hai mươi centimet, rộng mười centimet, giống như bánh mì nướng cháy đen xuất hiện ở trước mặt Tô Bằng.

Tô Bằng quan sát nửa ngày, đột nhiên mở miệng hét.

“Cái gì máy chủ trò chơi, thứ này, không phải là cái gối màu đen thôi sao?”

Chương 162: Sự thật

Trước đó, khi Tô Bằng ở trong camera thấy Lôi Minh lấy ra máy chủ thật sự này, nhìn cũng không rõ lắm, chỉ biết nó hình dạng giống như ổ bánh mì nướng màu đen.

Còn bây giờ, quan sát khoảng cách gần như vậy, Tô Bằng phát hiện, máy chủ thật sự này, không ngờ lại là... cái gối?

Không có bất kỳ căn cứ chính xác nào để phủ nhận niềm nhận thức này... Năm chiếc máy chủ trước mắt hắn, nhìn kỹ, đều là cái gối sử dụng một loại chất liệu khiến Tô Bằng cũng có chút phân biệt không rõ là gỗ hay là kim loại...

Trên những vật màu đen hình vuông này, còn có còn có còn có một lớp lót êm bằng da, nhưng rõ ràng, thứ này không có đầy đủ chức năng của máy chủ, mà chỉ khiến người gối êm ái càng thoải mái hơn chút mà thôi.

Tô Bằng cầm một cái máy chủ thật sự lên, thứ này trọng lượng cũng không hẳn nhẹ, hoảng chừng hơn hai ký không đến ba ký, năm cái, tổng cộng nặng mười ký.

“Thứ này.... Chẳng lẽ là cần người gối lên trên giường sao?”

Phát hiện hình dạng thật sự của máy chủ, Tô Bằng không khỏi có chút không biết cảm thán thế nào.

Cẩn thận quan sát trên những máy chủ này, mặt bên một cái gối màu đen, Tô Bằng tìm được công tắc, dường như có thể nhấn xuống.

Có điều, Tô Bằng không động vào những thứ này, mà đem năm cái máy chủ, bỏ vào trong một cái túi, sau đó cởi bỏ quần áo vệ sinh trên người mình, mang túi, đi đến khu ký túc xá trong nhà xưởng, chảy thử máy chủ.

Tô Bằng lựa chọn nơi nghỉ ngơi, là phòng bảo an trong công xưởng này, bởi vì, công xưởng này mặc dù hơi nhỏ, nhưng dụng cụ đầy đủ, trong phòng này, còn có camera toàn bộ nhà xưởng.

Lướt nhìn camera trong các phòng của công xưởng, dường như không có gì đặc biệt, Tô Bằng mới yên lòng.

Có điều hẳn cũng không vội xử lý những máy chủ này, mà lấy một cái túi khác ra.

Đây là một vài thứ người bạn cung cấp nhà xưởng tạm thời mua mình mua, Tô Bằng mở túi ra, bên trong có hai chiếc di động, hai chiếc laptop, card mạng không dây, còn có mấy cục pin sạc điện cho di động và laptop.

Mặt khác, còn có một bộ thiết bị điện tử không xem là quá lớn, không rõ công dụng.

Tô Bằng kết nối laptop với nguồn điện, sau khi khởi động máy, sử dụng usb mình mang theo bên người, sau mấy quá trình cài đặt, đăng ký từng bước từng bước trang web trung chuyển.

“Ta đã có được máy chủ trò chơi, chú ý mọi tin tức đường đi, ta bất cứ lúc nào cũng sẽ liên lạc với các người. Tiến hành giao dịch, chuẩn bị xong tiền, ta chỉ tiếp nhận phương thức giao dịch như sau...”

Tô Bằng đầu tiên là thông qua trang web trung chuyển, gửi một tin nhắn ra ngoài.

“Chuyện của công ty, tạm thời đã xong, nhưng lại lịch đám người áo xám, vẫn chưa xác định, trong tay ta có năm cái máy chủ trò chơi, trái lại có thể dùng một máy chủ, thăm dò bọn họ xem sao.”

Sau khi sắp xếp xong mọi chuyện, Tô Bằng mở điện thoại, gọi một cú điện thoại cho Lương Hồ.

“Đại ca, người tìm ta sao?”

Bên kia điện thoại truyền đến âm thanh của Lương Hồ. Tô Bằng ừ một tiếng, nói.

“Lão Hồ, tranh thủ thời gian chớp mắt đi, tối nay có thể còn có việc. Phải luôn mở điện thoại, chuẩn bị thêm vài cục pin, bất cứ lúc nào ta cũng sẽ gọi điện cho người.”

“Được rồi.”

Lương Hồ đáp ứng nhanh chóng, Tô Bằng ừ một tiếng, cúp máy.

“Mau chóng cùng đám người áo xám kia tiến hành giao dịch, nếu như giao dịch gấp rút bọn chúng có thể có rất ít thời gian chuẩn bị, tỷ lệ xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng giảm đến mức thấp nhất.”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng.

Xử lý xong hai chuyện này, Tô Bằng mới thở dài một hơi, từ trong túi lấy ra một máy chủ, ý định chạy thử xem sao.

Tô Bằng lần nữa quan sát máy chủ này, xem xét tổng thể, tạo hình của vật này hoàn toàn đóng kín, chất liệu giống như kim loại lại giống như gỗ thực.

“Loại chất liệu này ta chưa từng trông thấy, có lẽ cũng là mẫu chốt phát huy tác dụng của máy chủ cũng không chừng.”

Tạm thời ghi nhớ cách nghĩ này, Tô Bằng lại quan sát mẫu nổi, cái gổ màu đen này, không ngờ không có dấu của mẫu nổi, giống như là chính thể nặn ra hình thái này.

Lắc lư xem thử, Tô Bằng không cảm giác thấy bên trong có cảm giác linh kiện gì, đồng thời, cảm thấy thứ này khối lượng phân bố đồng đều, cảm giác trên tay không giống như thiết kế chân không.

“Trong này, dường như không phải bản mạch điện đặc biệt gì, cân nặng không đúng.... Nhưng khối lượng đồng đều thế này, chẳng lẽ là đặc ruột sao?”

Trong lòng Tô Bằng có chút nghi ngờ suy nghĩ.

Sau đó, Tô Bằng lại dùng vài thứ cứng rắn thử xem độ cứng vỏ ngoài của máy chủ này, cuối cùng phát hiện, cho dù mình dùng đồ giữa trong nhà xưởng đè xuống máy chủ này, bên ngoài máy chủ thậm chí một vết xước nhỏ cũng không có.

“Thật cứng cáp, như vậy có thể không cần lo lắng, ta còn tưởng rằng thứ này là dụng cụ tinh vi, đụng cái liền hư ngay, xem ra thô bạo chút nữa cũng không thành vấn đề.”

Sau khi nghiên cứu xong tính chất vật lý của những máy chủ này, Tô Bằng quan sát máy chủ, người tạo hình tổng thể của cái này, sau đó mặt bên bên trái, có một thứ giống như công tắc.

Nếu như nghiên cứu đã tiến hành đến đây, Tô Bằng cũng không quan tâm, bật công tắc lên.

Sau khi bật công tắc, máy móc cả cái máy không hề có bất kỳ phản ứng nào, nhưng không có âm thanh vận hành máy móc, cũng không chớp nháy ánh sáng gì.

“Nhiên liệu của cái này là từ đâu? Ta không thấy có thứ gì cắm vào nguồn điện... Chẳng lẽ cứ như vậy trực tiếp sử dụng?”

Trong lòng Tô Bằng nghi hoặc, dù sao, trong khoang trò chơi công ty, vẫn có nguồn điện, còn cái hộp đen này, dường như chẳng có gì.

“Còn nữa, nếu như đây chính là máy chủ, như vậy thiết bị video thì làm sao đây? Công ty còn có khoang trò chơi trực tiếp phát sóng video, còn cái thứ gối đầu màu đen này, chẳng lẽ còn có thể trực tiếp nằm xuống ngủ luôn sao?”

Trong lòng Tô Bằng oán thâm, có điều, hắn ngược lại không ngờ, hắn bực tức trái lại đã gần tiếp cận đến chân tướng sự thật...

Thử thăm dò, hắn đem cái thứ giống như cái gối này áp sát lại gần lỗ tai của mình, muốn nghe thử có âm thanh kỳ lạ gì bên trong không.

“Ong...”

Ngay khi đầu Tô Bằng dán lên bên cạnh gói đầu màu đen này, đột nhiên lúc đó, Tô Bằng cảm giác trong ý thức của mình, đột nhiên thất thần hoảng loạn phút chốc.

Thấy có khác thường, Tô Bằng ngay lập tức đem gói đầu màu đen này rời khỏi đầu của mình.

“Vừa rồi là gì vậy?”

Trong lòng Tô Bằng, có chút kinh ngạc, vừa rồi, ý thức của mình giống như đều bay vọt ra ngoài, dường như linh hồn của mình giống như vùng vẫy thoát khỏi thân thể.

“Chẳng lẽ... thứ này, thật sự có thể nằm xuống ngủ sao?”

Tắt đi công tắc của hộp đen này, Tô Bằng lại tựa đầu thăm dò, lần này không có bất kỳ phản ứng nào.

“Trong này không có người... có điều có thể thử xem.”

Suy nghĩ một lát, rốt cục vẫn là lòng hiếu kỳ chiếm ưu thế, Tô Bằng quyết định kiểm tra thử gói đầu màu đen này.

Tô Bằng tìm thấy chiếc giường trong phòng bảo an, đặt máy chủ màu đen này lên trên đầu giường.

Sau đó, Tô Bằng nằm xuống, nhấn xuống công tắc bên cạnh gói đầu.

“Ong...”

Tô Bằng nằm trên cái hộp màu đen này, cảm giác ý thức của mình, phẳng phát chìm vào trong hồ nước, trong nháy mắt, hấn mất đi cảm giác với hiện thực, chìm vào một mảnh đen kịt.

Cảm giác bóng đen này, không biết qua bao lâu, Tô Bằng đột nhiên cảm giác được phía trước có chút ánh sáng, ý thức của mình, giống như cũng tỉnh táo thêm chút.

Vô thức, ý thức của Tô Bằng, hướng về phía ánh sáng kia.

Khi ý thức của Tô Bằng đi đến vị trí ánh sáng kia, Tô Bằng nhìn thấy, ánh sáng kia, không ngờ là một chiếc nhẫn phát sáng khổng lồ, lơ lửng trong không trung màu đen.

“Đây là...”

Tô Bằng nhìn chiếc nhẫn này, đột nhiên phát hiện, chiếc nhẫn này, cùng với chiếc nhẫn trò chơi trên tay mình, không ngờ giống nhau như đúc.

Bên trên chiếc nhẫn khổng lồ trước mắt mình này, Tô Bằng thậm chí nhìn thấy chữ tiếng Trung.

“Đăng nhập - Đăng xuất... Tổng cộng hai lựa chọn...”

Tô Bằng nhìn thấy chiếc nhẫn chói rọi khổng lồ này, bên trên hiện ra hai lựa chọn.

Tô Bằng cúi đầu quan sát chiếc nhẫn của mình, phát hiện trên ngón tay của tự mình, chiếc nhẫn trò chơi kia cũng đang phát ra ánh sáng rực rỡ.

Thăm dò xem sao, ngón tay của hắn ấn lên trên mặt nhẫn, chợt thấy trên mặt nhẫn hào quang to lớn, chữ đăng nhập đột nhiên lóe sáng.

Lập tức, Tô Bằng cảm giác được, thân thể của mình, phảng phất bị lực hấp dẫn cực lớn thu hút, lại lần nữa mất đi ý thức...

...

Đợi đến khi ý thức Tô Bằng dần dần khôi phục, hắn chợt phát hiện, mình đang ở trong một khách điểm.

“Đây...”

Tô Bằng lập tức chống người ngồi dậy, nhìn khắp bốn phía, lại phát hiện hoàn cảnh chung quanh, đúng là khách điểm trong cái thôn hoang vu mình trở lại, lúc mình đăng xuất khỏi trò chơi.

Tô Bằng đôi chút không dám tin, vươn ra ta, để trước mặt mình.

Tay vẫn là tay hần... Chỉ là trên tay hiện tại, ngoại trừ nhẫn trò chơi, còn có một bao tay vải thô, đây là cái bao tay võ thuật do mình mua trong trò chơi, bởi vì muốn cưỡi ngựa đường dài, lại lo lắng tay mình bị dây cương làm rách.

Dùng ngón tay lộ ra, vuốt ve bên lông trên bao tay thô ráp này, Tô Bằng thậm chí có thể cảm giác, xúc cảm những đường may vải bố thật nhỏ kia.

“Đây... là đang nằm mơ? Hay là linh hồn xuyên qua rồi?”

Tô Bằng có chút hoảng loạn, lúc trước ở công ty, mặc dù xúc cảm và cảm giác phản hồi khác đều vô cùng chân thực, nhưng dù sao vẫn sử dụng video khoang trò chơi, vẫn có chút chênh lệch nho nhỏ với hiện thực, nhưng tình hình hiện tại, lại dường như hết sức chân thật.

Bây giờ, thế giới chung quanh, đã không thể dùng phỏng theo thật và độ phân tích để bàn luận nữa, nơi này, chính là hết sức chân thật.

Loại cảm xúc khiếp sợ này, quanh quẩn thật lâu trong lòng Tô Bằng, mới chậm rãi giải tỏa chút ít.

Nhưng cảm giác hoảng loạn của Tô Bằng, vẫn còn tiếp tục tồn tại.

“Đúng rồi, lựa chọn hệ thống.... Hiện tại sử dụng máy chủ trò chơi như vậy, còn có thể nhìn thấy lựa chọn của hệ thống không?”

Tô Bằng nghĩ đến đây, lập tức gọi chọn lựa hệ thống.

Thử hai lần, đều không thành công.

Chẳng lẽ hệ thống máy chủ thật sự không mang lựa chọn hệ thống sao?

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

“Đúng rồi, khi tiến vào trò chơi, là thông qua chiếc nhẫn tiến vào... Có thể gọi hệ thống hay không.”

Tô Bằng nghĩ tới đây, lập tức ấn xuống chiếc nhẫn trò chơi trên tay mình, gọi lựa chọn hệ thống.

Quả nhiên, trên mặt nhẫn trò chơi của Tô Bằng nhoáng lên tia sáng, xuất hiện lựa chọn đăng xuất hệ thống, nhưng cũng là hình dạng một chiếc nhẫn.

“Chiếc nhẫn trò chơi này, quả nhiên là mấu chốt....”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng.

“Không thể thử quá lâu, trong hiện thực vẫn còn chuyện cần phải giải quyết, đăng xuất trước đã.”

Nghĩ đến đây, Tô Bằng lựa chọn đăng xuất hệ thống.

Lần này, Tô Bằng không hề có cảm giác sức mạnh giống như thu hút linh hồn cực đại, chỉ là cảm giác, ý thức của mình dần dần bắt đầu mơ hồ.

Đợi đến khi hần mở mắt lần nữa, lại phát hiện mình vẫn ở trong phòng bảo an của nhà xưởng nhỏ ngoại ô thành phố.

Tô Bằng đỡ thân thể của mình, từ trên giường quay đầu nhìn lại máy chủ trò chơi màu đen kia, trong lòng ngạc nhiên lại nghi ngờ.

“Đây... là di chuyển ý thức sao? Nguyên lý làm việc của máy chủ là gì?”

Đủ loại nghi vấn, lập tức hiển hiện trong lòng Tô Bằng.

Nhưng mà, Tô Bằng tò mò cái này cũng không lâu, lực chú ý lại bị chuyển sang cái khác.

Bởi vì, lúc hần quay đầu, đột nhiên nhìn thấy, một bóng người ăn mặc quần áo thể thao, đang từ trên bức tường vây của nhà xưởng nhỏ này trèo lên tường, tiến vào trong.

Mà người mặc quần áo thể thao kia, để lộ nửa bên mặt, Tô Bằng liền nhận ra hần.. Người này, chính là Tôn Thế Giai ban sáng mình vẫn còn gặp ở trong công ty....

Chương 163: Tôn Thế Giai Chiêu Hàng

“Tôn Thế Giai? Không ngờ hắn lại xuất hiện ở nơi này.”

Tô Bằng thấy hình ảnh trong máy giám thị, có chút giật mình.

“Quá chủ quan rồi! Cũng biết hắn không có dễ đối phó như vậy, hắn nhất định là còn lưu lại một đường, có thể là trang bị thiết bị theo dõi ở những đồ hoá trang bỏ đi đó, cho nên tìm được tới chỗ này!”

Trong lòng Tô Bằng, trong nháy mắt đã có suy đoán.

Nhưng, lúc này khiến hắn khẩn trương, không phải là Tôn Thế Giai, mà là một người khác.

“Lôi Minh cũng đi theo phải không?”

Tô Bằng giờ phút này chuyện muốn biết nhất, chính là Lôi Minh có đi theo Tôn Thế Giai đến chỗ này hay không?

Nói thật ra, ở trong lòng Tô Bằng, uy hiếp của Tôn Thế Giai cũng không phải là quá lớn.

Bởi vì Tôn Thế Giai, tuổi thọ của hắn đã là một vấn đề, cho dù hắn báo cáo lão số tuổi, tuổi của hắn cũng có thể không cao hơn mình bao nhiêu.

Người còn trẻ như vậy, tương đối dễ đối phó một chút, bởi vì bọn họ lòng dạ độc ác còn chưa đủ.

Từ chuyện rạng sáng hôm nay cũng có thể thấy được, cuối cùng Tôn Thế Giai ngăn cản Lôi Minh giết chết thành viên của tổ Âm Kiêu kia, mà còn nếu đối lại là Tô Bằng, nếu không lo lắng có một ngày có thể sẽ bị pháp luật trừng phạt thì ngay tình huống lúc đó, giết chết thành viên của tổ Âm Kiêu kia có lẽ là quyết định tốt nhất.

Dù sao, từ góc độ của Lôi Minh mà nói, hắn vô cùng rõ ràng, công ty tuyệt đối sẽ không cho phép các ngành có liên quan vào công ty điều tra, mà một khi trong công ty truyền ra án mạng, như vậy chính là cho các ngành có liên quan có lý do tham gia chuyện này, nhất định sẽ đến chỗ công ty điều tra,

như vậy bí mật của công ty rất khó được che dấu, đây là chỗ công ty không có thể cho phép.

Kể từ đó, cho dù Lôi Minh giết người, khả năng lớn là công ty thay Lôi Minh nhận cái đồng này, mặc dù không phải xuất phát từ nguyện vọng của mình nhưng vẫn có thể xử lý sạch dấu vết giết người của Lôi Minh.

Từ điểm này mà nói, việc giết người của Lôi Minh chỉ trả một cái giá rất nhỏ, cái giá của giết người rất thấp. Cho nên, Tô Bằng nếu bỏ qua yếu tố tình cảm, đặt ở góc độ của Lôi Minh mà thấy, cũng có thể lựa chọn giết chết đồng nghiệp ở tổ Âm Kiều kia.

Tôn Thế Giai cũng chưa chắc không nghĩ tới điểm này, nhưng hắn vẫn ngăn Lôi Minh ra chiêu kết liễu lại, từ góc độ nào cũng thấy được là hắn biểu hiện không đủ độ tàn nhẫn lão luyện.

Người như vậy, đối phó tương đối dễ dàng hơn, cho dù hắn có một khẩu súng.

Tô Bằng khẩn trương nhìn qua máy giám thị, nhìn chăm chú vào máy giám thị chung quanh nhà xưởng.

Chỉ thấy, Tôn Thế Giai từ trên tường trở mình, sau khi đi vào cũng không có đồng bọn khác tiến vào cái công xưởng này.

Nhìn đến đây, trong lòng Tô Bằng có chút ghen nhõm.

Hắn bây giờ kiêng kỵ nhất chính là Lôi Minh, bởi vì gã Lôi Minh kia, lòng dạ độc ác nếu cần giết người hắn sẽ không chút do dự mà giết người.

“Không biết lúc trước Lôi Minh là làm gì, có lẽ là từ trong trò chơi đã luyện ra sự quyết đoán chẳng? Có điều loại tàn nhẫn này so với Tôn Thế Giai thì khó xử lý hơn gấp chục lần... Hơn nữa, trình độ giác ngộ võ công của Lôi Minh hắn là cũng không nhỏ, cho dù nhìn từ phương diện nào cũng đều là đối thủ đáng sợ, cũng may hắn không có đi cùng.”

Sau khi xác định chỉ có một mình Tôn Thế Giai lẻ vào nhà xưởng, trong lòng Tô Bằng thở phào một cái.

Tô Bằng thấy, Tôn Thế Giai dọc theo bức tường của nhà xưởng đi xuống, đang lục mò một nhà kho ở trong đó.

“Chỗ hắn đi đó, không phải là nơi mình để những chất dẻo xốp cường độ cao kia sao?”

Tô Bằng nhìn vậy, lập tức kịp phản ứng hắn đi đến chỗ nào.

“Xem ra thiết bị theo dõi mà hắn sử dụng là một loại kim thám thính, đâm vào bên trong những chất dẻo xốp kia, thiết bị truy tìm kia nhất định không lớn, mình vừa rồi xé ra những vật này cũng không có nhìn thấy.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Tô Bằng nhìn bên ngoài một chút, bây giờ là hơn năm giờ chiều, bởi vì là cuối mùa thu, trời tối tương đối sớm, mặt trời bên ngoài đã muốn lặn về phía Tây, chỉ còn một ít ánh chiều tà, thoạt nhìn trong công xưởng, ánh sáng cũng đều là đã mơ mơ hồ hồ.

“Ta đi gặp hắn.”

Thấy chỉ là một mình Tôn Thế Giai, trong lòng Tô Bằng có tự tin giải quyết Tôn Thế Giai, hắn nhanh chóng đem năm cái máy chủ đặt ở trong túi du lịch, nhét vào dưới giường, sau đó tự mình đi ra ngoài.

Tô Bằng đi ra bên ngoài, cố ý mà giả vờ vô tình, hắn thấy Tôn Thế Giai lên vào một nhà xưởng, nơi đó chính là kho hàng của nhà xưởng kia.

Không có phát ra thanh âm gì, Tô Bằng giống như con mèo đi theo Tôn Thế Giai, từ từ đi đến kho hàng kia.

Tô Bằng thấy Tôn Thế Giai tiến vào bên trong nhà kho kia cũng bắt đầu mò mẫm tìm kiếm, chỉ thấy trong tay Tôn Thế Giai cầm một cái gì đó giống như máy thu thanh, vừa đi vừa xem xét.

Vật kia trong tay hắn không ngừng phát ra tiếng “tít tít tít”, thanh âm không tính lớn nhưng càng ngày càng dày đặc.

“Cái này hắn là thiết bị theo dõi...”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, sau đó hắn thấy Tôn Thế Giai đi tới một cái xe ba gác, tìm được đồng chất dẽo kia.

Tôn Thế Giai ngồi chồm hồm xuống, nhìn chăm chú vào những chất dẽo này.

“Đây là thời điểm để hỏi thân phận chân thật của người rồi.”

Tô Bằng ở tại cửa của kho hàng, trong lòng suy nghĩ.

Nghĩ đến đó, tay của Tô Bằng ấn xuống công tắc điện ở cửa.

“Tạch! Tạch! Tạch!”

Trên đỉnh kho hàng, không ngừng có đèn chân không sáng lên, nhất thời trong nháy mắt trong kho hàng hơn hai trăm mét vuông này trở nên sáng sủa rực rỡ.

Tôn Thế Giai không kịp phòng bị, bị ánh đèn làm chói mắt một chút, hắn đưa một bàn tay che ở trước mắt, thích ứng với ánh đèn, sau đó đột nhiên xoay người lại, nói.

“Là ai?”

“Ồ, mới một ngày không gặp đã không nhận ra ta sao?”

Tô Bằng khẽ mỉm cười, đứng ở cửa kho hàng, nói với Tôn Thế Giai.

“Tô ca... Tô Bằng?”

Con mắt mới thích ứng của Tôn Thế Giai nhìn thấy Tô Bằng đang đứng ở cửa, trong ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc cùng với nghi hoặc nói.

“Đúng vậy, là ta, cảm thấy thật bất ngờ sao?”

Tô Bằng khẽ cười cười, nói với Tôn Thế Giai.

Trên mặt Tôn Thế Giai nhất thời vẻ mặt có chút phức tạp, tâm tình bất định, sau một lúc lâu biểu lộ của hắn rốt cuộc mới khôi phục, nhưng lại trở nên

có chút lạnh lùng, nói.

“Người chính là đồng bọn chân chính của Lôi Minh?”

Tô Bằng nghe xong, khẽ nhú mày, hơi suy nghĩ một chút mới nghĩ thông suốt ý tứ mà hắn nói.

Đối với Tôn Thế Giai mà nói, hắn vẫn là đang hợp tác với Lôi Minh ăn cắp máy chủ, nhưng Lôi Minh cũng không hoàn toàn tín nhiệm hắn, hắn cũng không hoàn toàn tín nhiệm Lôi Minh, cho nên Lôi Minh có thể không có nói cho Tôn Thế Giai, xe đổ rác bên ngoài là ai tiếp ứng, mà còn Tôn Thế Giai cũng vụng trộm bỏ một thiết bị theo dõi trên một số máy chủ.

Mà Tôn Thế Giai lúc này, có thể là không có ở cùng với Lôi Minh, tự mình đi theo dõi những tín hiệu này, một người chạy tới, hắn không biết Tô Bằng đã biết chuyện ăn cắp máy chủ của Lôi Minh, trong ấn tượng của hắn, đến lấy máy chủ hắn là đồng bọn của Lôi Minh, cho nên tất nhiên Tô Bằng chính là đồng bọn của Lôi Minh.

Sau khi đã hiểu rõ, Tô Bằng gật đầu nhanh chóng suy nghĩ, đang suy nghĩ có nên đâm lao phải theo lao hay không, nhưng suy nghĩ một lát, cảm thấy dễ dàng khiến cho mọi chuyện trở nên phức tạp, mà bản thân bây giờ đã sắp thoát khỏi công ty, mục tiêu kế tiếp là truy xét toàn bộ chân tướng sự tình, không có cần thiết phải đem chuyện này quấy cho đục hơn.

Suy tư đến đây, Tô Bằng lắc đầu, nói.

“Không phải là đồng bọn của Lôi Minh, ta chỉ là làm việc vì bản thân mình, có thể nói thật cho người biết ngay từ đầu tiến vào công ty, một trong những mục đích của ta chính là thu được một cái máy chủ của trò chơi.”

“Máy chủ của trò chơi? Nói như vậy người là gián điệp của tổ chức nào đó?”

Tôn Thế Giai nghe xong không có buông lỏng cảnh giác, truy vấn Tô Bằng.

Tô Bằng lắc đầu, nói.

“Ta nói rồi, ta chỉ là vì mình mà làm việc, ta sở dĩ tiến vào công ty này, là bởi vì một người bạn tốt của ta bởi vì việc ngoài ý muốn nào đó, người hiểu rõ cái loại kia mà, chết ở trước mắt ta, ta đi đến công ty Thiên Nhất, chính là bởi vì bằng hữu của ta lúc trước là làm việc tại công ty Thiên Nhất này. Ta chỉ muốn điều tra ra chân tướng, về chuyện máy chủ, là sau lại mới có suy nghĩ đó, ta đi đến nơi này chính là do trong lúc vô tình đã lấy được kế hoạch hành động của Lôi Minh cùng với người cho nên tương kế tựu kế mà thôi.”

Nghe xong lời của Tô Bằng, Tôn Thế Giai nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Tô Bằng, thật giống như đang phân biệt thật giả, trong lòng Tô Bằng bằng phẳng, rất thản nhiên cùng hắn đối mặt nhìn nhau.

Sau một lúc lâu, Tôn Thế Giai giống như xác nhận lời của Tô Bằng là sự thật, rõ ràng thoải mái hơn không ít, thở phào một cái.

“Người không phải là những người đó thì tốt rồi.”

“Ồ? Người là nói những người nào? Còn có, Tôn Thế Giai chúng ta cũng coi như có tình nghĩa đồng nghiệp, bây giờ ta đã thẳng thắn nói rõ lai lịch cùng với mục đích của ta nói cho người biết, thẳng thắn thành khẩn có thể nói người là vì ai làm việc được hay không?”

Tô Bằng mở miệng, nói với Tôn Thế Giai.

“Người không cần biết ta vì ai mà làm việc, chẳng qua là, Tô ca, ta nếu gọi người một tiếng Tô ca cũng là lo lắng cho người, ta khuyên người một câu, một mình không phải là có thể chơi được trò chơi này, nếu người là loại người vì mình mà làm việc, ta khuyên người một câu, thu tay lại đi, đem máy chủ giao cho ta, để ta mang cho lãnh đạo của ta, đây đối với người có lẽ sẽ tốt hơn.”

Tôn Thế Giai lắc đầu, nói với Tô Bằng.

“Người cảm thấy ta sẽ đi nương nhờ một tổ chức không chịu cho thấy thân phận thật sự, hơn nữa còn nghe theo đề nghị của người không rõ thân phận như người sao?”

Tô Bằng nghiêng đầu, nhìn Tôn Thế Giai nói.

“Ta không phải là tổ chức lai lịch không rõ, nhưng ta có thể nói cho người biết, ta đại diện cho lợi ích của quốc gia... Nhưng thân phận cụ thể liên quan đến một ít chuyện, không tiện nói ra... Nếu người không yên tâm về sự trả thù của công ty, ta có thể bảo đảm tổ chức của ta sẽ bảo hộ cho người, bảo đảm tính mệnh của người an toàn.”

Tôn Thế Giai chân thành nói với Tô Bằng.

“Đầu tiên, trước khi có căn cứ chính xác thiết thực sẽ không tin lời người nói, người bây giờ, cũng chỉ là một gián điệp mà thôi, thứ hai,, cho dù người nói là sự thật, tổ chức của người chẳng qua là bảo đảm an toàn cho tính mạng của ta sao? Như vậy, tự do, còn có quyền lợi biết rõ chân tướng thì nói thế nào?”

Tôn Thế Giai nghe xong, ngừng lại một chút mới lên tiếng.

“Không dám cam đoan hai thứ người nói ở đằng sau, nhưng ta cảm thấy chân tướng nhất định sẽ được đưa ra ánh sáng... Nhưng, hôm nay ta nhất định phải mang máy chủ này đim cái này là nhiệm vụ của ta, cũng là sự mạng của ta.”

Nói xong, ánh mắt Tôn Thế Giai có chút áy náy nói.

“Xin lỗi Tô ca, ta là đang thi hành nhiệm vụ.”

Nói xong tay của hắn đột nhiên sờ bên hông, ngay sau đó một khẩu súng ngắn màu đen xuất hiện ở trong tay Tôn Thế Giai, hắn đem hòng súng chỉ vào Tô Bằng, nói.

“Tô Bằng, đem chỗ để máy chủ nói cho ta biết!”

Chương 164: Biểu Tượng Tám Khiên Và Bông Lúa Mạch

Nhìn thấy Tôn Thế Giai từ bên hông rút súng lục ra, chỉ vào mình, Tô Bằng không có chút nào cảm giác bất ngờ.

Lúc trước trong công ty, Tô Bằng đã giám thị Tôn Thế Giai cùng với nói chuyện phiếm về cái video “tiểu tiểu” kia, biết rõ Tôn Thế Giai có mang theo súng lục bên người.

Nhưng đối mặt với hòng súng, Tô Bằng không có chút nào sợ hãi.

Tô Bằng không nói lời gì, nhưng mà thân thể lại chuyển động, nện bước không nhanh không chậm đi tới Tôn Thế Giai.

“Đứng lại! Nếu không đứng lại ta sẽ nổ súng!”

Tôn Thế Giai la lớn, nhưng mà Tô Bằng lại không có một chút ý định dừng lại nào vẫn cứ như vậy bước về phía hắn.

Tôn Thế Giai vốn hắn nên chiếm hết ưu thế, giờ phút này lại giống như bị áp lực thật lớn, hắn cắn hàm răng, trên trán toát ra một đầu mồ hôi, quát với Tô Bằng.

“Đứng lại!”

Tô Bằng lại hoàn toàn không để ý tới hắn, cứ như vậy đi tới, ngược lại Tôn Thế Giai cứ không ngừng lui về phía sau.

Tô Bằng cứ như vậy dựa theo bước đi của mình, rút cuộc đi tới trước mặt Tôn Thế Giai, khoảng cách với hắn chỉ còn có một bước.

Giờ phút này, hòng súng đen ngòm đang ở trước mặt Tô Bằng chưa tới mười phân, nhưng mà Tô Bằng vẫn cứ mang theo nụ cười mỉm, nhìn Tôn Thế Giai!

“Ta nói lại lần cuối... Không được đến gần thêm nữa, nếu không dừng lại đừng ép ta...”

Tôn Thế Giai nắm súng nhưng lại giống như đang phải chịu một áp lực thật lớn, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng mỉm cười, cũng không có nói bất cứ điều gì.

Tôn Thế Giai cắn răng nhìn Tô Bằng, đang muốn cảnh cáo lần nữa, đột nhiên chỉ kịp thấy một đạo hư ảnh, thoáng cái giữ tại súng lục trong tay mình.

Là tay trái của Tô Bằng! Tay trái của Tô Bằng đang nắm lấy tay cầm súng của Tôn Thế Giai!

Tôn Thế Giai kinh hãi, hấn bắt chấp tất cả theo bản năng mà bóp cò!

Nhưng mà... Súng lại không vang lên.

Lúc này, Tôn Thế Giai mới nhìn thấy, tay trái của Tô Bằng, bàn tay nắm thật chặt nòng súng của mình, mà ngón cái của hắn đã đẩy cái kim hỏa của súng, đồng thời ngón trỏ đã đè chốt an toàn trong tay mình xuống.

Ngay khi Tôn Thế Giai ngây người một lúc, Tô Bằng bỗng nhiên tiến về phía trước một bước, hai tay cầm lấy tay cầm súng của Tôn Thế Giai, ngón cái tay phải đặt ở đốt sau xương ngón tay ngón giữa trên mu bàn tay cầm súng của Tôn Thế Giai, nhấn xuống!

Tôn Thế Giai lập tức cảm giác được tay của mình đột nhiên đau nhức một chút, phản xạ có điều kiện thân thể chúi về phía trước, đồng thời buông lỏng tay ra, lại cảm giác được một lực mạnh mẽ, khiến mình ngã văng ra ngoài.

“Bịch!”

Tôn Thế Giai ngã trên mặt đất, mà lúc này Tô Bằng đã đoạt được súng của hắn, sau đó nhanh chóng mở chốt an toàn, chỉ vào Tôn Thế Giai!

“Không được nhúc nhích!”

Tô Bằng quát với Tôn Thế Giai.

“Người...”

Tôn Thế Giai nhất thời có chút há hốc mồm nhìn vào hòng súng đen ngòm của mình.

Tô Bằng nhìn Tôn Thế Giai trước mắt, khẽ cười cười mới vừa rồi hấn lợi dụng khoảnh khắc Tôn Thế Giai thất thần. Lấy tay đoạt lấy khẩu súng này, đồng thời dùng ngón cái để ở kim hỏa cùng với sử dụng ngón trỏ gây chốt an toàn ở tay cầm súng xuống, khiến khẩu súng lục này không cách nào bắn được.

Sau đó, Tô Bằng lại dùng một đoạn lưỡi dao, đem tay cầm súng của Tôn Thế Giai vặn bung ra, đoạt lấy súng, sau đó dùng thuật quăng té trong Judo ném Tôn Thế Giai xuống đất.

Lúc này Tôn Thế Giai mới kịp phản ứng.

Ánh mắt hấn chăm chú nhìn Tô Bằng, nhìn một hồi lâu mới lên tiếng.

“Người vừa rồi sao lại có lòng tin ta sẽ không bắn chết người như vậy?”

“Bởi vì nhược điểm của người rất rõ ràng, khiến người ta không nhìn được mà lợi dụng.”

Tô Bằng nhìn Tôn Thế Giai trên mặt đất, hòng súng chỉ vào hấn, nói.

“Lúc trước bởi vì một ít chuyện ta thấy được người cùng với Lôi Minh ở trong công ty, người đang ngăn cản Lôi Minh đi giết người trong tổ Âm Kiêu, thông qua điểm này ta đại khái nắm chắc được yếu điểm của người.”

“Bản thân người cũng nói qua, tổ chức của người là đại biểu cho lợi ích của quốc gia... Nhưng mà nếu người chân chính là người của quốc gia cũng sẽ đại biểu cho hành động của người không thể nào không có sự kiêng kỵ gì cả, luôn sẽ phải có chút cố kỵ.”

“Mà thông qua việc người ngăn cản Lôi Minh hôm nay, ta cảm thấy được điểm yếu của người là ở chỗ sẽ cố gắng hết sức không để cho người vô tội dính líu đến chuyện này để phải mất mạng... Nếu không, giết chết người của tổ Âm Kiêu kia, đối với người với Lôi Minh mà nói sẽ an toàn hơn.”

“Mà còn ta, đối với người mà nói hấn là chỉ là một người ngoài ý muốn liên lụy đến việc điều tra của người, nói chung là người vô tội, căn cứ vào hành động biểu hiện ra ngoài của người trước đây, ta phán đoán hơn 90% là

ngươi sẽ không nổ súng... Đồng thời, từ một số bằng chứng trên cho thấy, ngươi cũng không giống là người thường xuyên xuất ngoại, dùng súng cũng rất lúng túng.

“Dưới loại tình huống này, ta càng phán định ngươi sẽ không dễ dàng nổ súng, thậm chí chẳng qua là cầm súng chĩa vào người ta cũng đã tạo thành áp lực lớn cho tâm lý của ngươi. Từ những điều đó tổng hợp lại, ta cảm thấy tỷ lệ thu phục ngươi vô cùng lớn... Nếu không, ta cũng sẽ không tới gặp ngươi như vậy, đương nhiên nếu người tới là Lôi Minh, ta sẽ xử trí bằng một loại phương thức khác.”

Tô Bằng dùng súng chỉ vào Tôn Thế Giai, chậm rãi nói với hắn.

“Vẫn là bởi vì... Ta không đủ hung ác, không đủ quyết đoán sao?”

Tôn Thế Giai nghe xong, thở phào một cái, nói với Tô Bằng, nói xong hắn giật giật thân thể trên mặt đất.

“Ta xin khuyên ngươi một câu, không nên đem thủ đoạn ta đã dùng qua dùng lại lần nữa với ta, ta sẽ không để mình bị xoay vòng vòng, thứ nhất,, năng lực vật lộn của ta là siêu việt hơn xa ngươi, ngươi không có khả năng đoạt lấy súng đâu, thứ hai, nếu ta cảm thấy nguy hiểm ta sẽ không chút do dự mà nổ súng bắn thương ngươi, thậm chí là bắn chết ngươi cho dù ngươi có thân phận gì đi nữa.”

Tô Bằng tiếp tục nói, có điều nửa câu sau chỉ là vì uy hiếp.

Quả nhiên, có thể là cái chữ bắn chết này chói mắt quá, Tôn Thế Giai nuốt nước bọt, nhưng cũng không động đậy nữa.

“Bây giờ, đến phiên ta hỏi, nên nhớ quyền chủ động vẫn ở trong tay ta, ta hỏi ngươi, ngươi đến tột cùng là người của tổ chức gì? Có biện pháp nào chứng minh không?”

Thấy Tôn Thế Giai hình như biết rõ tình hình, Tô Bằng cầm súng lục hỏi hắn.

“Ta không thể nói... Nhiệm vụ mà ta phải chấp hành là nhiệm vụ phải giữ bí mật, tin tưởng ta, biết được thì đối với người hay đối với ta điều không có lợi gì cả.”

Tôn Thế Giai nói với Tô Bằng.

“Ồ? Người đã không phối hợp vậy thì xin lỗi rồi, xem ra ta cần phải đánh ngất xỉu người, sau đó tự mình lục soát trên người người một chút, xem có thể tìm được đầu mối gì không.”

Tô Bằng lắc đầu nói, nói xong liền đi tới Tôn Thế Giai đang ngồi trên mặt đất.

Tôn Thế Giai giống như là đã từ bỏ chống cự ngồi ở chỗ kia, ngay khi Tô Bằng đi đến trước mặt hắn khoảng một mét, Tôn Thế Giai đột nhiên nhảy lên, đưa tay bắt lấy súng lục trong tay Tô Bằng!

Mà còn Tô Bằng, chỉ là sử dụng một kỹ xảo đơn giản bắt lấy liền đã đem thân thể của Tôn Thế Giai lật lại. Sau đó hai tay sử dụng chiêu khóa chữ thập ghìm chặt ở cổ Tôn Thế Giai.

Lúc sử dụng chiêu khóa chữ thập, Tô Bằng vươn ngón cái tay phải đè lại một động mạch trên cổ Tôn Thế Giai, Tôn Thế Giai lập tức giãy dụa kịch liệt.

Có điều cũng chỉ là vùng vẫy mười mấy giây đồng hồ, sau đó thân thể của hắn dần dần nhũn ra, trước mắt biến thành màu đen mất đi khí lực... Cuối cùng đã hôn mê.

“Đã sớm nói cho người rồi, năng lực đánh nhau của người quá nghiệp dư.”

Tô Bằng nhìn Tôn Thế Giai bởi vì đầu thiếu dưỡng khí mà hôn mê, nói.

Đem Tôn Thế Giai đã hôn mê thả xuống mặt đất, Tô Bằng trước tiên kiểm tra súng lục trong tay một chút, là sản phẩm trong nước, súng ngắn kiểu 54.

“Súng của cảnh sát?”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Đè chốt an toàn xuống, lấy băng đạn ra, Tô Bằng phát hiện, trên chuôi súng lục này có một viên đạn, bên trong băng đạn có bảy viên đạn đã bắn.

Định thần lại, Tô Bằng cất kỹ khẩu súng này, sau đó ở trong kho hàng tìm một sợi dây thừng, trói chặt Tôn Thế Giai lại.

Sợi dây thừng này buộc vô cùng có kỹ xảo, bảo đảm Tôn Thế Giai không cách nào có thể dựa vào tự bản thân mình mà trốn đi được đồng thời cũng hạn chế năng lực hành động của hai chân hắn.

Mà còn Tôn Thế Giai, thì còn chưa có tỉnh lại, Tô Bằng liền lục soát người hắn.

Từ trên người của hắn, Tô Bằng tìm được một máy di động, một băng đạn dự bị cho súng 54 để lắp đạn. Một ít hộp đạn mười lăm viên, còn có một giấy chứng nhận.

Thấy biểu tượng tám khiên và bông lúa mạch trên giấy chứng nhận kia, lại mở ra bên trong, thấy ảnh chụp cùng với tên của Tôn Thế Giai, Tô Bằng vuốt vuốt cái trán, lẩm bầm.

“Hóa ra là cái ngành này sao...”

Giấy chứng nhận này, đúng là giấy chứng nhận cục an toàn quốc gia của Hải Thị.

Tô Bằng xoa xoa đầu, suy nghĩ một lát những tin tức mà mình biết về cái ngành này.

Trong ấn tượng của dân chúng, ngành này giống như 007 hoặc đặc công, tràn đầy sự thần bí, giống như đang ẩn núp trong bóng đêm, một ngành rất thần bí.

Nhưng Tô Bằng cũng nhiều ít biết rõ một số tình huống thực tế.

Trên thực tế cái ngành này ở thời đại hòa bình, cũng không thần bí như người ta vẫn tưởng như vậy, cũng giống như những ngành khác, đều đi làm, thậm chí so với một số ngành khác mà nói còn tốt hơn nhiều.

Người trong ngành này, lúc bình thường không có chuyện gì làm cầm tiền lương không ít, thành viên trong ngành bình thường mỗi ngày đều có rất nhiều thời gian sống phóng túng, trên thực tế không ít người cũng làm như vậy, tóm lại xem như là một ngành tiêu xài rất xa hoa trong chính phủ.

Em họ Tô Duy Uy của mình năm đó có một ý định là tiến vào ngành này sống phóng túng xa hoa, kết quả lão tử của hắn không đồng ý, liền quấy rối giấy thông báo tuyển dụng của hắn khiến hắn đi vào bộ đội.

Trong bằng hữu của Tô Duy Uy, có mấy người là người trong ngành này, Tô Bằng cũng nghe được Tô Duy Uy không ít lần khoác lác, cho nên biết được một số tình huống.

Nhưng đây chỉ là mặt ngoài.

Chân chính của ngành này tuyệt đối rất cường đại, nhất là ở dân gian lại càng có các loại hào quang thần bí.

Tin tức mà Tô Bằng biết về ngành này phần lớn đều là từ Tô Duy Uy mà ra, đối với mấy cái tình hình thực tế đằng sau những tin đồn này, hiểu biết cũng không phải là nhiều lắm.

Nhìn Tôn Thế Giai, nhìn nhìn lại giấy chứng nhận biểu tượng tâm khiên và bông lúa mạch trên tay mình, Tô Bằng lắc đầu, sau một lúc lâu nói ra một câu.

“Đặc công sao, cuối cùng lại bắt được một con còn sống...”

...

Từ trên người Tôn Thế Giai, sau khi đã lấy được giấy chứng nhận, Tô Bằng cũng mất đi hứng thú tiếp tục đề ra nghi vấn với Tôn Thế Giai, giấy chứng nhận này không giống như là giả, Tô Bằng cũng chẳng có suy nghĩ làm chút chuyện xúc phạm người có quyền thế lớn nhất là đối với cơ quan bạo lực của quốc gia, người này bây giờ tương đối giống như củ khoai lang nóng phỏng tay, cho nên Tô Bằng liền thả lại giấy chứng nhận vào người hắn, giả bộ như không thấy được, sau đó đem hắn ném vào trong kho hàng, tự mình trở lại phòng bảo vệ, đi nghiên cứu máy chủ.

Trở lại phòng bảo vệ, trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

“Tôn Thế Giai này, lại là người trong ngành này... Nói như vậy, thì là lực lượng của quốc gia đã tham dự hay sao? Hay là hành động cá nhân của một số người trong ngành này?”

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng vẫn không có đưa ra kết luận, nhưng bây giờ thật sự không tiện hỏi Tôn Thế Giai, nếu hấn quả thật chứng tỏ thân phận, mình nên phối hợp với hấn hay là không phối hợp đây?

Tóm lại, không thể đem hấn diệt khẩu nhỉ?

Củ khoai lang nóng phồng tay này, Tô Bằng đã không có ý định xử lý, Tô Bằng thậm chí đang nghiêm túc tự hỏi có nên đem chuyện này nói cho ông nội của mình, thế cục bây giờ, có chút phức tạp.

Vào lúc này, trên Laptop của Tô Bằng chợt hiện lên một tiếng títtít.

Tô Bằng xoay người, tra một chút tin tức trong máy vi tính.

“Tiền người muốn cùng với phương thức trả tiền chúng ta đã chuẩn bị xong, khi nào thì xác định giao dịch?”

Trên máy vi tính truyền đến tin tức như trên.

“Những người áo xám này thật sự rất gấp gáp nha...”

Nhìn tin tức trên máy vi tính, Tô Bằng lẩm bẩm nói...

Chương 165: Giao Dịch

Đối với những người áo xám này, Tô Bằng cũng có chút tò mò.

Mình chính mắt thấy cái chết của Tiểu Lâm, lúc đầu chính là một trong những người áo xám kia xuất hiện ở trong phòng làm việc của mình, cho mình tin tức để mình truy xét trò chơi này.

Từ nơi này bắt đầu, Tô Bằng mới tiếp xúc đến công ty Thiên Nhất, dần dần cách chân tướng càng ngày càng gần.

Mà đồng thời, Tô Bằng đối với thân phận của mấy người áo xám này cũng bắt đầu suy đoán.

“Những người này, có thể điều động được ngân này tiền, hơn nữa xem ra giống như là một tổ chức nghiêm mật, sau lưng của bọn hắn có lẽ còn có ai đó?”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Thật ra thì theo tình huống hiện tại nhìn lại, Tô Bằng lại không hẳn muốn bán một cái máy chủ cho những người áo xám này, bởi vì bây giờ thế lực dính líu ở trong chuyện này càng ngày càng nhiều, càng ngày càng phức tạp, nếu không cẩn thận dễ dàng khiến mình bị vây ở bên trong.

Kể từ khi biết được thân phận của Tôn Thế Giai, Tô Bằng đã bắt đầu có khuynh hướng thoát ra khỏi chuyện này.

Nói thật ra, Tô Bằng không có tự tin có thể đối kháng với bộ máy bạo lực của quốc gia.

Nhưng làm thế nào để đi ra, trước tiên đem bí mật giao cho ai, cũng đều là đáng phải suy tư.

Suy nghĩ của Tô Bằng là cố gắng có càng nhiều lợi thế càng tốt, trên người mình bây giờ có máy chủ, đồng thời có phương thức liên lạc với người áo xám, có lẽ, có thể trước tiên truy xét lai lịch của những người áo xám này, như vậy lúc mình nói cho ông nội cũng chủ động thêm một chút.

Hôm nay hẹn người áo xám ra ngoài, nguyên nhân một phần chính là Tô Bằng đang suy nghĩ, có thể bán đứng bọn họ hay không.

Về phần máy chủ, chỉ coi như là một mối câu mà thôi.

Nhưng có một điểm, Tô Bằng bây giờ không xác định rõ bọn người áo xám đối với trò chơi đã hiểu rõ tới trình độ nào.

Trừ mình sử dụng máy chủ ra, mấy cái máy chủ khác cũng không có nguyên bộ nhân trò chơi, mà từ hiệu quả khi Tô Bằng tiến vào trò chơi xem

xét, nếu như không có nhần trò chơi kia, hẳn là không có cách nào đăng nhập vào trò chơi.

Từ điểm này nhìn lại, trên tay mình, có thể nói có một cỗ máy chủ đầy đủ.

Có điều điểm này những người áo xám kia biết hay không thì mình vẫn chưa xác định được.

“Nhìn thử xem, tiếp xúc bọn họ một chút, thăm dò xem bọn họ rốt cuộc là gì, hoặc là trực tiếp bán đứng bọn họ cũng chưa chắc là không thể.”

Đây là suy nghĩ bây giờ của Tô Bằng.

Sau khi xác định chuyện này, Tô Bằng đi tới trước máy vi tính, gõ vào một dãy số điện thoại di động.

Sau đó, Tô Bằng đem cái máy chủ này bỏ vào trong túi du lịch của mình, lại thu dọn lại những thiết bị khác, mang xuống ô tô dưới lầu.

Dưới lầu, ô tô mà bạn của Tô Bằng chuẩn bị cho hẳn là một chiếc xe Pentium có rèm che, giá trị đại khái khoảng mười ba mươi bốn vạn, không tính là quá lớn, miễn cưỡng đủ dùng.

Tô Bằng đem những thiết bị để trên ghế đằng sau vị trí lái. Lại đem máy chủ đặt ở trên ghế lái phụ, lái xe ô tô đi đến Hải Thị.

Ở trên đường, Tô Bằng gọi một cú điện thoại cho Lương Hồ, bảo hẳn ở nơi nào đó đợi mình.

Sau đó, Tô Bằng lại gọi điện thoại cho thúc thúc Tô Huy của mình.

Buổi tối không có kẹt xe như ban ngày, trải qua nửa giờ lái xe, Tô Bằng đã đi tới chỗ hẹn với Lương Hồ.

Lương Hồ cũng đã chạy tới nơi đó. Nơi này là một chỗ gần khu cư dân, Lương Hồ lái một chiếc xe gắn máy Yamaha, đây là trong kho hàng của xe rác lúc trước Tô Bằng thông qua bằng hữu để lại cho mình.

Buông cửa kính xe xuống, Tô Bằng gọi điện thoại cho Lương Hồ kêu lại đây.

“Lão Hồ, chuyện hôm nay phải làm có chút nguy hiểm, nói không chừng đến an toàn của bản thân cũng phải gặp uy hiếp, người dám đi sao?”

“Cầu phú quý trong nguy hiểm mà, đại ca chuyện người làm tuy rằng ta không biết là chuyện gì, nhưng nhìn về mặt người hẳn là rất lợi hại, tiền kiếm được cũng nhiều, cùng lắm thì ta làm xong chuyện này thì không làm nữa.”

Lương Hồ ngược lại tỏ vẻ không sao cả nói với Tô Bằng.

“Như vậy là tốt rồi, làm xong chuyện ta cho người 30 vạn... Có điều, nguy hiểm hôm nay phần lớn là bề ngoài, chỉ cần hai người chúng ta không phải ra mặt, nguy hiểm cũng sẽ giảm xuống.

Tô Bằng nói, nói xong xoay người lại lấy ra một balo nhỏ.

Trong balo nhỏ này đựng một cỗ máy chủ.

Đem cái balo nhỏ này giao cho Lương Hồ, Tô Bằng nói.

“Cái này chính là đồ vật cần giao dịch lần này, đợi lát nữa ta cho người một chiếc di động, người cầm di động cùng ta trò chuyện liên lạc, ngoài ra cái này cũng mang theo.”

Nói xong Tô Bằng xoay người lại, từ phía sau xe lấy ra một cái gì đó giống như ống kính camera thu nhỏ lại, nói.

“Cái này người để ở đâu đó trên người đều được, để ống kính lộ ở bên ngoài, ta thông qua cái này có thể nhìn xem nơi người đang đi đến, như vậy chúng ta một bên giữ trò chuyện, một bên tiến hành quay chụp giao dịch, còn có cái Laptop này, người cũng mang theo, đến lúc đó giao dịch dùng là được.”

Tô Bằng đem những thiết bị này giao cho Lương Hồ, Lương Hồ đem mấy thứ này đều để hết lên trên người, lập tức từ một gã thanh niên biến thành một nhà văn nghệ mê du lịch.

“Được rồi, trên xe ta có bản đồ GPS, có thể thấy được tình huống phụ cận, cái thiết bị chụp ảnh trên người người kia cũng có thể cho biết người đang ở đâu, nghe chỉ thị của ta đến địa điểm giao dịch là được rồi.”

“Đã biết đại ca.”

Lương Hồ gật gật đầu, hắn cũng bị loại trận thế này làm cho kinh sợ không ít, biết rõ chuyện ngày hôm nay có thể không phải chuyện đùa, gật đầu nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, hôm nay hắn cũng không phải quá lo lắng bọn người áo xám diệt khẩu, mình chỉ cần không bị bọn họ bắt được liền có cơ hội xoay chuyển rất lớn, dựa theo phong cách trước sau như một của những người áo xám này, chắc sẽ không làm cái gì với Lương Hồ đâu.

Những thứ này trang bị cho Lương Hồ xong, Tô Bằng khởi động ô tô chậm rãi chạy về một vị trí đỗ xe bí ẩn trong vùng phụ cận khu dân cư, đồng thời dùng di động, thiết bị giám thị dùng trên tay theo dõi hành động của Lương Hồ, nói cho hắn biết đi đến nơi nào.

Sau đó, Tô Bằng lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho người áo xám.

Sau khi điện thoại được nối máy, đối diện vang lên thanh âm của người áo xám đã từng nói chuyện với Tô Bằng.

“Chờ điện thoại của người đã lâu, tiền chúng ta đã chuẩn bị xong, người xác định người đã mang ra máy chủ?”

“Xác định, có điều ngoại hình không quá giống mà thôi... Hi vọng các người thật sự có phương pháp nhất định của mình, chúng ta ban ngày đã ước định gặp nhau ở số 5 khu Tây, bây giờ các người đi đến chỗ giao nhau giữa đường Hồng Ba với đường số 5 đi, các người sẽ nhìn thấy máy chủ ở đó.”

Tô Bằng gọi điện thoại, nói với đối phương.

“Hi vọng người không có lấy chuyện này mà nói giỡn, năm phút đồng hồ sau chúng ta sẽ đến nơi đó.”

Người áo xám nói, Tô Bằng đáp một tiếng. Sau đó cúp điện thoại.

Bộ thiết bị này của Tô Bằng cũng là thông qua bằng hữu làm cho, công suất không lớn không nhỏ, có thể quan sát được hình ảnh quay chụp của cameras trong phạm vi hai cây số, cameras có mang chức năng hồng ngoại, có điều tốc độ truyền có chút vấn đề, vượt ra ngoài năm trăm mét thì bị chậm một đến ba giây.

Nhưng Tô Bằng cũng chẳng yêu cầu cao đến như vậy. Đại khái có thể thấy được tình hình ở Lương Hồ là được rồi.

Điều khiển Lương Hồ từ xa, Tô Bằng bảo hấn đi tới địa điểm mình và người áo xám hẹn giao dịch, sau đó bảo hấn đem camera hướng về phía đầu phố.

Quả nhiên, không tới ba phút, hai cỗ xe Santana có rèm che không chút nào thu hút cùng với một chiếc xe Red có rèm che đang lái đến nơi này.

Con đường mà Tô Bằng chọn là một phố quý nổi danh trong Hải Thị, sau tám giờ tối không biết nguyên nhân gì, cho dù là xe hay là người đi đường đều cực kỳ thưa thớt, lúc này ba chiếc xe có rèm che kia mặc dù không có gì thu hút, nhưng vẫn khiến cho Tô Bằng chú ý tới.

Ngay sau đó, Tô Bằng thấy, từ trên ba chiếc xe có rèm che kia đi xuống bảy người, cũng đều là những người mặc áo gió màu xám.

Tô Bằng cầm lên điện thoại giữ trò chuyện với Lương Hồ, nói.

“Lương Hồ, thấy ba chiếc xe có rèm che kia không? Chúng ta chính là giao dịch với bọn họ, người đi tới, để cho bọn họ nghe điện thoại.”

“Đã biết thưa đại ca.”

Lương Hồ gật đầu, ở ngã tư đường không có xe, hấn trực tiếp băng qua đường, đi đến những người áo xám này.

Tô Bằng từ trong video thấy những người áo xám kia cực kỳ cảnh giác nhìn Lương Hồ, mà còn Lương Hồ cùng bọn họ nói cái gì đó, sau đó liền đưa

điện thoại di động cho tên cầm đầu, cũng chính là người áo xám đã từng cùng mình tiếp xúc qua.

“Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ tự mình giao dịch.”

Trong điện thoại của Tô Bằng truyền đến thanh âm hơi khàn khàn của người áo xám kia.”

“Cẩn thận vô hại.”

Tô Bằng cười cười, nói với hắn.

“Ngươi nhìn thấy đấy, đây là người thay mặt ta, mà còn máy chủ các ngươi muốn, ở ngay trong balo mà hắn đang đeo, có điều ta khuyên các ngươi tốt nhất không nên động thủ sử dụng bạo lực.”

Trong máy giám thị ở trên người Lương Hồ, Tô Bằng thấy được người áo xám kia nhìn về phía Lương Hồ, sau đó mới cùng với Tô Bằng trò chuyện tiếp, nói.

“Chúng ta tôn trọng đạo đức giao dịch... Nhưng ngươi đã nói, ngươi lấy được ba chiếc máy chủ, lần này, hắn mang đến mấy cái?”

“Đương nhiên không phải là toàn bộ, giao dịch lần này, chỉ có một chiếc.”

Tô Bằng nói với người áo xám này, sau đó nói.

“Giao dịch lớn như vậy, ta cảm giác mình phải cẩn thận một chút, hôm nay chúng ta chỉ giao dịch một chiếc máy chủ, xác định hôm nay thành công thì sẽ bàn về hai chiếc còn lại sau... Ta hi vọng ngươi có thể tuân thủ đạo đức giao dịch, các ngươi hẳn là có biện pháp xác định máy chủ có phải là thật hay không chứ? Bây giờ đem điện thoại giao cho người thay mặt ta, bảo hắn nghe điện thoại.”

Sau khi người áo xám nghe những lời này, lại nhìn thoáng qua Lương Hồ, không biết nghĩ cái gì, suy nghĩ một lát sau, hắn đem điện thoại đưa cho Lương Hồ.

Thấy Lương Hồ trong máy giám thị đã nhận lấy điện thoại, Tô Bằng nói với hắn.

“Lão Hồ, bây giờ đem thứ đồ trong balo người lấy ra, để cho bọn họ xác định một chút máy chủ có phải là thật không, nói cho bọn hắn biết hành động của người.”

Lương Hồ nghe xong, trước tiên để điện thoại xuống, nói gì đó với bọn người áo xám, sau đó mở ba lô ra, từ bên trong lấy ra cái máy chủ màu đen kia.

Bọn người áo xám lập tức vây quanh lại đây, sau khi thấy cái máy chủ này, dường như có mấy người lộ ra vẻ mặt có chút nghi hoặc, có điều một người trong số đó, từ trên ghế xe của chiếc xe RED lấy ra một dụng cụ thoát nhìn xem ra rất công kênh, sau đó bỏ trên cái máy chủ màu đen kia, Tô Bằng thông qua máy giám thị của Lương Hồ thấy được, trên dụng cụ kia không ngừng nhảy lên mấy con số bằng đèn led màu xanh màu đỏ.

Qua hơn một phút đồng hồ, kiểm tra dừng lại, người phụ trách kiểm tra kia nhẹ gật đầu.

“Lương Hồ, nói cho bọn hắn biết hắn là nên đưa tiền rồi, đem Laptop đặt ở trên xe bọn họ, trên laptop ta đã gõ vào tài khoản ngân hàng liên hiệp Thụy Sĩ của ta, bảo bọn họ gửi tiền vào tài khoản đó của ta, sau đó đưa điện thoại đi động cho gã cầm đầu của bọn hắn.

Tô Bằng nói với Lương Hồ.

Lương Hồ nghe theo căn dặn của Tô Bằng, từ trên người lấy ra Laptop, mở ra trên một chiếc xe có rèm che, sau đó đem điện thoại giao cho người áo xám đã tiếp xúc qua với Tô Bằng.

“Các người hắn là đã kiểm tra được rồi chứ, bây giờ có thể đưa tiền được chưa, một trăm triệu nhân dân tệ, chuyển qua USD gửi vào trong tài khoản ngân hàng liên hiệp Thụy Sĩ của ta.”

Tô Bằng nói với người áo xám kia.

Mà còn người áo xám kia, ở trong máy giám thị cau mày, sau đó đột nhiên nở nụ cười, nói với Tô Bằng.

“Tô tiên sinh, thứ mà chúng ta muốn chính là cái máy chủ này, bây giờ máy chủ đã trong tay chúng ta, người cảm thấy ta sẽ dựa vào cái gì mà đưa tiền cho người chứ?”

“Ha ha...”

Tô Bằng nghe xong lời trở mặt của người áo xám kia, nhẹ nhàng cười cười, nói.

“Sớm biết rằng các người sẽ không thành thật như thế, nhưng mà người lại cảm thấy ta sẽ trực tiếp đưa cho người máy chủ đầy đủ sao?”

Chương 166: Quân Đội

“Máy chủ đầy đủ? Người có ý gì?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, đầu mục áo xám kia nhú mày, nói với Tô Bằng.

“Hiểu biết của người với máy chủ trò chơi còn chưa đủ sâu... Một bộ máy chủ này, chia làm hai bộ phận, bộ phận đầu tiên, chính là những máy chủ giống cái gối này, mà bộ phận còn lại, thì là một chiếc nhẫn, chỉ có mang chiếc nhẫn kia, mới có thể mở ra máy chủ bình thường”.

Tô Bằng cảm điện thoại, nói với đầu mục áo xám.

“Cái gì?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, người áo xám kia không khỏi sững sờ một chút.

“Người bây giờ đã hiểu chưa? Máy chủ trên tay các người, chỉ là một nửa trong một bộ có hai kiện vật, không có nhẫn trò chơi, máy chủ kia, các người có thể sử dụng như gạch”.

Tô Bằng nói với đầu mục áo xám.

Người này trầm mặc sau nửa ngày, cầm điện thoại, nói với Tô Bằng.

“Người nhận một nửa còn lại, để ở chỗ nào?”

“Bây giờ còn chưa thể nói cho người biết, bởi vì người không trả tiền.”

Tô Bằng hờ hững nói, sau đó nói.

“Bây giờ bảng giá là một trăm hai mươi triệu, hai mươi triệu trong đó là thu phí trưng phạt mang tính trả thủ người, người cần đem hai mươi triệu đô la mỹ chuyển vào tài khoản của ta, sau đó, ta sẽ nói chỗ cất nhẫn cho người biết... Không nên cùng ta cò kè mặc cả, là các người không tuân thủ đạo đức giao dịch trước, ở mặt này, ta chiếm được ưu thế.”

“Đồng thời, người cũng không cần bắt người đại diện ta uy hiếp ta, người có thể hỏi thử hần, số lần ta và hần gặp mặt, tổng cộng không vượt bốn lần... Hần không phải người trọng yếu gì của ta, các người muốn bắt cóc hần, hay là làm gì hần, tùy các người, kết quả duy nhất các người có thể lấy được, chính là ta lại nâng giá mà thôi, nếu không tin các người đại khái có thể hủy hần thành mấy khối, có điều vì thế các người càng phải trả giá nhiều hơn”.

Tô Bằng giữ thanh âm hờ hững, nói với đầu mục áo xám này.

Giờ phút này, càng ra vẻ không quan tâm Lương Hồ, ngược lại Lương Hồ càng an toàn.

Đầu mục áo xám, trầm mặc sau nửa ngày, mới nói.

“Ta tín nhiệm lời người nói là thật. Vì hành vi mới vừa rồi, ta bày tỏ xin lỗi”.

“Ta hi vọng nhìn qua là hành động, máy tính liên ở chỗ của người, giao tiền đi, đừng nói các người chưa chuẩn bị xong tài chính, hôm nay ta đã nói trước với các người rồi, chính là giá ba máy chủ. Trong tay các người, chỉ ít có ba trăm triệu”.

Người áo xám lần nữa trầm mặc, qua một hồi lâu, hần mới lên tiếng.

“Ta làm sao tin người, người không phải đang lừa ta?”

“Không có gì bảo đảm, chỉ xem quyết đoán của người. Người nếu tin tưởng ta, liền giao tiền, sau đó thu được của máy chủ đầy đủ, nếu không, liền mang theo cục gạch vô dụng rời đi”.

Tô Bằng nói.

Từ một số dấu vết để lại trên, Tô Bằng cảm giác được, tổ chức người áo xám nhu cầu với máy chủ khá cấp bách. Tô Bằng suy đoán, có thể bọn họ cũng gặp phải áp lực nào đó ở Trung Hải, chỉ có thể thu được máy chủ trong một thời gian nào đó.

Nếu vậy, lợi thế bản thân sẽ càng có trọng lượng.

Người áo xám kia tự hỏi một hồi, mới chậm rãi nói.

“Ta tin tưởng người một lần, nhưng, nếu người lựa chọn lừa gạt chúng ta, như vậy đã kích mang tính trả thù gặp phải sau này, có lẽ bao gồm cả làm người biến mất khỏi thế giới này, hi vọng người có thể nhìn thẳng vào điểm này.”

“Ta sẽ xem xét.”

Tô Bằng ừ một tiếng, sau đó nói.

“Một phút cuối, lựa chọn có giao tiền không”.

Lúc nói những lời này, Tô Bằng cũng đang nhìn đồng hồ, đồng thời, sờ một bộ di động khác, nhanh chóng gửi một tin nhắn cho chú mình Tô Huy.

Máy giám thị trên người Lương Hồ hiển thị, người áo xám kia, rút cuộc lựa chọn đi ở xe tải đài Hồng Kỳ kia, máy vi tính trên xe, nhập số tài khoản mật mã và tiền.

Tô Bằng cũng mở ra một notebook khác trong xe, đang xem thông tin ngân hàng của mình, hai mươi giây sau, notebook của Tô Bằng cho thấy nhắc nhở, hai mươi đô la mỹ, chuyển vào tài khoản của mình.

“Tốt lắm, bây giờ thả người đại diện ta, mặc dù thời khắc mấu chốt có thể hy sinh hẳn, nhưng nếu có thể, ta cũng muốn tận lực giữ sự an toàn của hẳn, năm phút sau khi thả người đại diện của ta, ta sẽ cho người vị trí đặt nhẫn trò chơi kia”.

Thấy tiền chuyển vào tài khoản, Tô Bằng vẫn chưa yên lòng hoàn toàn, nói với người áo xám trong điện thoại.

Đầu mục áo xám, phát phát tay, có người thả Lương Hồ.

Lương Hồ mới vừa rồi bị hai trong những người áo xám này khống chế, bây giờ khôi phục tự do, hẳn hoạt động bả vai, làm ra biểu lộ hung dữ với hai người áo xám kia, sau đó cầm lấy laptop, liền định rời khỏi.

“Bọn chú Huy sao còn chưa tới?”

Tô Bằng lúc này, lại có hơi sốt ruột, vì bản thân có gọi điện với Tô Huy trước, bảo hẳn biết địa phương này đêm nay sẽ có một trường giao dịch phi pháp, bảo hẳn mang người đến bắt, sau khi bắt được những người áo xám này, Tô Bằng liền định để hẳn mang theo những người này, đi nói thẳng với ông mình.

Nhưng mà bây giờ, không biết có phải là xảy ra điều gì ngoài ý muốn, Tô Huy không điện thoại trả lời hẳn, hơn nữa cũng không nhìn thấy người đến.

Đang lúc Tô Bằng do dự có phải là nên tự gọi điện thoại cho Tô Huy, hẳn đột nhiên thông qua máy giám thị trên người Lương Hồ, thấy hai bên con đường này, đột nhiên có ô tô lái tới!

Đó là mấy chiếc ô tô che rèm, Tô Bằng nhìn, trong lòng hơi yên ổn, có lẽ đây là người Tô Huy mang tới.

Nhưng mà lòng của hẳn vừa để xuống, đột nhiên, dị biến phát sinh!

Chỉ thấy, ô tô kia chạy tới chỗ Lương Hồ và người áo xám vừa giao dịch, hai chiếc ô tô phanh gấp ngừng lại, trong nháy mắt sau đó, phía sau liền nhảy ra một số quân nhân súng vác vai, đạn lên nòng.

“Là người của quân đội? Không phải cảnh sát?”

Tô Bằng từ trong máy giám thị thấy nhảy xuống, toàn bộ là người cầm súng trường kiểu 56 phảng phất súng tự động AK47 sản phẩm trong nước, quần áo trên người bọn họ, không phải trang phục tác chiến thường quy của bộ đội cảnh sát, mà là quân phục, chỉ là trên những quân phục này, cũng không có bất kỳ dấu hiệu huy chương gì.

“Chú Huy tìm bọn Tam thúc (chú ba) ?”

Thấy những người này, ấn tượng đầu tiên trong đầu Tô Bằng là vậy.

Nhưng mà, những người này vừa mới nhảy xuống, nói cái gì cũng không nói, liền thấy bọn họ nâng họng súng lên, ngay cả cảnh cáo bắn ra cũng không nói, trực tiếp bắt đầu nổ súng!

“Phanh phanh phanh!”

Di động trong tay Lương Hồ, còn giữ khởi động máy, ở trong điện thoại di động của Tô Bằng, không ngừng truyền tới tiếng súng tự động.

Ở trong máy giám thị, Tô Bằng trong nháy mắt cũng cảm giác được hình ảnh xóc nảy, giống như là Lương Hồ đang lảo đảo. Nhưng mà chưa chạy được mấy bước, hắn đã ngã xuống đất, trên ống kính máy giám thị, nhiễm lên vết máu màu đỏ.

“Lương Hồ!”

Tô Bằng hét to một tiếng, nhưng mà di động Lương Hồ sau khi ngã, ngoại trừ tiếng súng vang lên không ngừng, hoàn toàn nghe không được thanh âm nào khác.

Mà địa phương Lương Hồ ngã xuống, thì là hướng người áo xám. Tô Bằng thấy, những người áo xám đó, có bốn năm tên dùng xe hơi làm công sự che chắn, đồng thời lấy ra súng tĩa, không ngừng nổ súng về phía quân nhân từ xe kia tới, mà đầu mục áo xám kia, thì mang theo máy chủ, nhảy lên xe rèm Hồng Kỳ, phát động ô tô chạy trốn.

Nhưng, Tô Bằng thấy, một phương hướng khác của con đường này, cũng có ba bốn chiếc quân xa, không ngừng có quân nhân từ phía trên nhảy xuống,

không ngừng dùng súng máy bắn tự động trong tay bắn phá.

Sau đó, Tô Bằng liền thấy chiếc xe hồng kỳ kia, cũng không biết là né đạn, hay là người điều khiển trúng đạn, xiêu xiêu vẹo vẹo lái ra phạm vi video của máy giám thị. Nhưng mà trong điện thoại di động, không ngừng truyền đến thanh âm nổ súng.

Sắc mặt Tô Bằng trở nên khó coi.

“Những người này là ai? Tuyệt đối không thể nào là chú Huy... Hắn không sẽ trực tiếp hạ lệnh nổ súng. Những người này, thoát nhìn giống như là quân nhân, hơn nữa là quân nhân trải qua thực chiến, hơn nữa mục tiêu hành động ban đầu, liền không phải nhắm về tội phạm, mục đích bọn họ xem ra là toàn diệt người nơi này”.

“Lương Hồ... hắn đã chết? Lại một người vô tội tử vong...”

“Những quân nhân này, rốt cuộc là thủ hạ của ai? Chú Huy đâu? Mà những người này, sao lại biết địa điểm người áo xám giao dịch với ta?”

Trong lòng Tô Bằng nhanh chóng nghĩ. Phản ứng đầu tiên của Tô Bằng, là cảm di động lên, chuẩn bị bấm gọi Tô Huy.

Nhưng mà, hắn lại lập tức ngừng lại.

Hắn đầu tiên bài trừ là khả năng Tô Huy bán đứng bản thân, bởi vì vậy quá không có khả năng, Tô Huy cho dù từ bất kỳ một phương diện nào, không có bất kỳ ích lợi gì để phản bội mình.

Vậy suy đoán có khả năng nhất, chính là Tô Huy cũng bị khống chế.

Mà ở trong mảnh đất Trung Quốc này, không thể nào xuất hiện tổ chức hỏa lực mạnh như vậy, mà từ quyết đoán của những người này, cùng với khí chất và trang phục mang lại, những người này, nhất định là thuộc về quân chính quy của Trung Quốc.

Như vậy thế lực sau lưng bọn họ, chỉ có thể là cơ quan vũ lực quốc gia, hoặc là vị trí cực cao trong cơ quan vũ lực này, có thể điều khiển nắm chắc tất cả người ở đây.

Tỷ như người tựa ông mình.

Có điều, chuyện này tuyệt đối không thể nào là ông mình làm, vì mình từng nói với Tô Huy, mình sẽ xuất hiện ở hiện trường giao dịch kia.

Ông của mình, không thể nào điều động quân đội, tới thất cổ mình.

Không phải người phe mình làm, mà có thể ở Trung Hải điều động quân lực mức này, lực ảnh hưởng của hắn, hoặc là lực lượng sau lưng, ít nhất là ngang cấp ông mình.

Nghĩ tới đây, sau lưng Tô Bằng không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, Tô gia mình, tựa hồ bị một thế lực không kém gì nhà mình, âm thầm theo dõi.

Nếu không, Tô Huy sẽ không xuất hiện sai lầm này, cũng sẽ không thiếu chút nữa chết ở dưới loạn súng.

Tô Bằng trong nháy mắt bừng tỉnh, bây giờ cách suy đoán chính xác nhất trong suy nghĩ của hắn, chính là dùng tốc độ nhanh nhất, nói chuyện này từ đầu chí cuối cho ông mình.

Nếu không, Tô gia đột nhiên gặp đả kích của kẻ địch không rõ lai lịch như vậy, kể cả ông mình, đều có thể gặp nguy hiểm.

Nghĩ xong điểm này, trên người có chút run rẩy, hắn không chế tâm tình của mình, nhanh chóng phát động ô tô.

Vào chính lúc này, Tô Bằng nghe được không trung tựa hồ có tạp âm gì, cẩn thận nghe ngóng, Tô Bằng phát giác, thanh âm trên không trung, hắn là thanh âm phi cơ trực thăng.

“Ta ngất! Dùng cả phi cơ trực thăng?”

Trung Hải là khu cấm bay, không cho phép phi cơ trực thăng bình thường phi hành, có thể bay, chỉ có máy bay phòng vấn bỏ dân dụng như đài truyền hình, mà còn phải trình báo sớm, dựa theo thời gian bây giờ, tuyệt đối không có khả năng.

Khả năng còn lại, chính là máy bay của quân đội.

Bây giờ chung quanh đây xuất hiện phi cơ trực thăng, như vậy khả năng lớn nhất, là giống người trong quân đội đột nhiên xuất hiện kia, là vì tìm nhân viên giao dịch gần đó.

Trên đầu Tô Bằng chảy mồ hôi, hần từ từ phát động ô tô, dùng một loại tốc độ xe bình thường, từ từ chạy ra tiểu khu này, tận lực không làm cho phi cơ trực thăng không trung chú ý.

Cứ như vậy, Tô Bằng chạy hơn mười phút đồng hồ sau, mới ra khỏi khu vực này, tiến vào dòng xe cộ ban đêm của thành phố Trung Hải.

Tô Bằng lúc này, mới dám chạy tốc độ lớn nhất trong mức hạn chế, nhanh chóng lái tới biệt thự ngoại ô phía tây thành phố Trung Hải...

Chương 167: Nhảy Lên

Xe của Tô Bằng vừa sát nhập vào trong dòng xe cộ ban đêm của Trung Hải, lúc đang sốt ruột lái về khu biệt thự ngoại ô phía tây, đột nhiên,, điện thoại của hần vang lên.

Tô Bằng một tay tiếp tục lái, sau đó cầm di động vị trí tay lái phụ, mở ra xem, là điện thoại của tam thúc Tô Minh Pháp.

Nhìn thấy là hần, Tô Bằng trực tiếp tiếp điện thoại.

“Tam thúc, ta là Tô Bằng, người đang ở biệt thự của ông sao? Ta có chuyện, nói với người và ông...”

Tô Bằng cầm điện thoại, nói với Tô Minh Pháp.

“Cái gì? Ta vừa vặn cũng định tìm người, ta hỏi người, hôm nay có phải người xuất hiện ở trong một nhà xưởng nhỏ ở ngoại ô phía bắc? Còn gặp một người cục quốc an?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, Tô Minh Pháp không có trả lời, mà hỏi Tô Bằng dồn dập.

Tô Bằng nghe xong sững sờ, quả thật mình vào lúc tối từng gặp Tôn Thế Giai ở nhà xưởng nhỏ ngoại ô phía bắc, mà Tôn Thế Giai bị mình đánh ngất xỉu, liền cột trong nhà xung, nhưng mà sao Tô Minh Pháp biết?

“Tam thúc, ta quả thật từng gặp, sao thế?”

Biết mình Tam thúc nếu vội vã hỏi mình như vậy, tuyệt đối không phải bắn tên không đích, Tô Bằng trả lời.

“Hắn đã chết, bị bắn chết”.

Thanh âm của Tô Minh Pháp, thoáng cái trở nên trầm thấp, nói với Tô Bằng.

Nghe thấy những lời này, trong lòng Tô Bằng run lên.

“Tôn Thế Giai chết?”

Trong lòng Tô Bằng, lập tức nổi lên sóng gió, người chết trong nhà xưởng nhỏ kia, chính là Tôn Thế Giai sao?

“Ta cũng không biết nhiều lắm, vào buổi tối, ta bị người cục quốc an tìm gặp, sau đó hỏi một số tin tức về ta, sau đó ta mới được cho biết, trong nhà xưởng ở ngoại ô phía bắc đã chết một nhân viên ngoại cần cục quốc an. Là bị người bắn chết, đầu trúng một phát, trước khi trúng đạn, bị người ta cột trong nhà xưởng... Khu nhà xưởng có người nói từng thấy người, hơn nữa ở trong nhà xưởng phát hiện vân tay của người. Bây giờ hết thấy chứng cứ đều chỉ hướng người... Đồng thời người kia nói, trên người người chết có một khẩu súng cùng đạn không thấy, bây giờ, bọn họ đang tìm người khắp Trung Hải”.

Tô Minh Pháp nói một hơi thiệt nhiều, nhưng cũng nói chuyện rất rõ ràng.

Khi Tô Minh Pháp nói xong, trong lòng Tô Bằng lập tức cảm giác một trận nặng nề.

“Người chết rốt cuộc có phải là Tôn Thế Giai? Nghe lời của bọn họ nói. Hắn chính là hắn... Nhưng là ai giết hắn chứ? Có ai biết hắn đi công xưởng kia? Là Lôi Minh? Hay là khác người nào?”

Tô Bằng cảm giác suy nghĩ có chút loạn, hít một hơi thật sâu, Tô Bằng cầm lấy điện thoại nói với Tô Minh Pháp bên kia.

“Tam thúc, chuyện này rất phức tạp, trong điện thoại nói không rõ ràng, có điều có một điểm có thể chắc chắn. Ta không giết người... Ta bây giờ lái xe tới biệt thự của ông, ta sẽ đem chuyện từ đầu đến cuối kể với người và ông, bối cảnh chuyện này rất sâu, nói không chừng còn có người âm thầm ra tay với Tô gia chúng ta”.

“Ta tin tưởng người không giết người, có điều có gì quan trọng, không nên nói trong điện thoại... Mau tới đây, bây giờ ta đang trong biệt thự. Người đến nơi đây, gặp ta xem người nói là chuyện gì”.

Tô Minh Pháp nói với Tô Bằng, Tô Bằng gật đầu, sau đó đã cúp điện thoại. “Chuyện càng ngày càng phức tạp, người chết trong nhà xưởng rốt cuộc là ai? Là Tôn Thế Giai sao?” Mang theo những nghi vấn này, Tô Bằng tăng ga, đi tới ngoại ô phía tây.

Đại khái lại mất gần nửa tiếng, Tô Bằng chạy tới ngoại ô phía tây.

Tô Bằng lái xe đến cửa khu biệt thự, trạm gác trước cửa ngăn cản hẳn.

“Xe chưa đăng ký, không cho phép vào khu biệt thự”.

Quân nhân trạm gác bên ngoài, ngăn cản Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn thử hai quân nhân trạm gác, vẫn là người lần trước, trí nhớ những quân nhân này hẳn không tệ, hẳn biết mình, nhưng ở đây quả thật quy củ khá nghiêm. Xe chưa đăng ký, không cho phép tiến vào, Tô Bằng cũng không có thời gian tranh cãi với hắn, tự cầm túi du lịch xuống xe, đi vào trong khu biệt thự.

Từ nơi này, đi đến biệt thự của ông, cần hơn hai mươi phút, Tô Bằng đeo túi du lịch chứa máy chủ, tăng nhanh cước bộ, đi vào trong.

Nhưng mà, đi tới đi tới, Tô Bằng đột nhiên cảm giác, bầu không khí trong tiểu khu này có hơi không ổn.

“Không đúng... sao im lặng vậy?”

Tô Bằng đi trong tiểu khu, chợt phát hiện, trong tiểu khu này, yên tĩnh vượt quá ý liệu.

“Không đúng! Sao đi xa vậy, lại chỉ có thể nhìn thấy ánh đèn của đèn đường trong tiểu khu, mà không nghe chút thanh âm? Nhiều biệt thự như vậy, sao căn bản không có mấy ánh đèn?”

Thấy trên đường mình đi qua, căn bản không có mấy biệt thự lộ ánh đèn, Tô Bằng không khỏi cảnh giác.

Đang nghĩ ngợi, di động Tô Bằng đột nhiên rung lên.

Tô Bằng cảm giác được di động rung, từ trong túi áo lấy điện thoại di động ra, chỉ thấy trên QQ di động của mình, một avatar giống như đang rung lên.

“Bằng ca! Ta là Tô Xán! Người chạy mau! Trong biệt thự đại gia gia xuất hiện rất nhiều binh cầm súng, nói là tạm thời bảo vệ an toàn của ông, giam lỏng cả ông và chú Minh Pháp chú Minh Lý, còn đoạt cả điện thoại di động, di động của ba ta cũng bị lấy đi, ta ở WC không ai chú ý tới ta, ta nghe được ngoài cửa có người nói, nhìn thấy người, sẽ bắn chết người!”

Tô Bằng thấy tin tức này, lưng lập tức đổ mồ hôi lạnh!

Người gửi tin cho mình, chính là Tô Xán... Tin tức này không phải là giả, Tô Xán không thể nào dám giỡn như vậy, mà nếu kẻ địch của mình có thể nghĩ dùng QQ một đứa bé gửi tin tức không chế mình, vậy mình sẽ nhận ra.

“Ông đã bị người ta không chế?”

Tô Bằng nghe thấy những lời này, lập tức cảm giác da đầu tê dại.

Hắn ngàn nghĩ vạn nghĩ, thật không ngờ, đối phương cũng dám trực tiếp động binh đối phó ông mình ở Trung Hải này.

Nhưng mà, đây cũng không phải là không có khả năng, mặc dù Trung Hải cũng là quân khu, nhưng bên trong cũng phe phái như rừng, mấy năm trước còn nhiều lần đối hai tư lệnh viên quân khu Trung Hải, trong quân đội lưu lại người các phe phái rất nhiều, đối phương quả thật bí ẩn điều động quân đội, cũng không phải không có khả năng.

Mặc dù vậy, nhưng an toàn của ông mình, hẳn không có vấn đề... Dù sao đến mức đó, xảy ra chuyện gì, cũng sẽ gây chấn động cho thượng tầng trong quân, đối phương chỉ cần vẫn là người ở trong hệ thống quốc gia, sẽ không thể nào không dự tính tới.

Thứ duy nhất có thể hắt ngả ông mình, cũng chỉ có chuyện phương diện chính trị.

“Bây giờ tính mạng của ông không có vấn đề... Chỉ là có thể sẽ gặp phiền toái gì đó”.

“Đối phương tổn sức vậy, thậm chí không tiếc trực tiếp vận dụng quân cờ trong quân dấu điểm ở Trung Hải bức vua thoái vị, bọn họ chắc chắn không phải kẻ điên... Mà sở dĩ làm như vậy, là vì bọn họ thấy cái giá đó nhỏ hơn ích lợi, mà không làm như vậy, nhất định có đả kích lớn hơn với bọn họ”.

“Bản thân ta không thể nào có năng lượng lớn như vậy, bọn họ để ý, hẳn là máy chủ của ta, có lẽ còn cả chuyện xảy ra trong công ty... Không được, chuyện quan trọng nhất của ta bây giờ, là bảo đảm an toàn cho tính mạng mình! Sau đó bảo vệ tốt máy chủ!”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, hắn không hề do dự nữa, đeo túi chứa máy chủ, xoay người chạy tới cửa ra vào tiểu khu.

Nhưng mà, vào chính lúc này, Tô Bằng chợt nghe, phía mình tiến đến, đột nhiên có tiếng ô tô truyền tới, mà không xa, hướng biệt thự của ông, tựa hồ cũng truyền đến thanh âm.

Tô Bằng ngừng lại một chút, chưa tới mười mấy giây, đã có hai chiếc quân xa, từ hướng cửa ánh vào trong tầm mắt Tô Bằng.

Đồng tử của hắn co rút lại, bởi vì Tô Bằng nhận ra, hai chiếc quân xa này, đều là ô tô hiện giải phóng, mà đáng dáp, chính là hai chiếc xe hơi bản chất Lương Hồ trong thành phố vừa rồi!

Lập tức, Tô Bằng không có suy nghĩ thứ hai, đeo túi du lịch, lập tức chạy tới bên bãi cỏ của khu biệt thự.

Người điều khiển trong quân xa kia, rõ ràng thấy được Tô Bằng, quân xa trong nháy mắt lại tăng ga, hơn mười giây sau đã chạy đến chỗ Tô Bằng vừa đứng. Phút chốc, hai chiếc quân xa liền ngừng lại.

Nhất thời, quân nhân trên người không có dấu hiệu gì từ trên xe nhảy xuống, có người chiếu sáng phương hướng Tô Bằng chạy trốn, những quân nhân kia lập tức chạy theo!

Tô Bằng đeo túi du lịch, nhanh chóng chạy theo hướng bãi cỏ khu biệt thự.

Hắn là từ cửa chính tiến vào khu biệt thự, cửa ra vào khu biệt thự là hướng về phía đông, mà phương hướng Tô Bằng chạy trốn bây giờ, là phương bắc.

Ở ngoài nơi đó, là một rừng cây nhỏ, lại hướng ra phía ngoài, là một lưới điện, sau đó lại hướng ngoài, là một ngọn núi nhỏ.

Thông qua ngọn núi kia, có thể ra khỏi khu vực này, bên ngoài là quốc lộ Trung Hải thông hướng những thành thị khác.

Tô Bằng chỉ cần có thể vượt qua lưới điện kia, liền có thể thu được an toàn trình độ nhất định.

Tô Bằng lúc này, chỉ cảm thấy tuyến a-đrê- na-lin của mình phân bố không ngừng, bởi vì hắn biết, những truy binh đằng sau, tùy thời đều có thể nổ súng.

Hơn nữa, bọn họ quả thật nổ súng!

“Phanh phanh phanh!”

Bọn quân nhân truy kích Tô Bằng phía sau, giống với bọn họ bắn Lương Hồ và người áo xám, không có bất kỳ cảnh cáo, trực tiếp nổ súng với Tô Bằng!

Có điều, bây giờ phương thức chạy trốn của Tô Bằng, là chạy một hồi liền đổi phương vị một chút, mà quân nhân nổ súng phía sau, cũng đồng thời đang chạy, độ chính xác không quá cao, cho nên không bắn trúng Tô Bằng.

Nhưng mà, Tô Bằng cũng nhìn thấy những viên đạn kia, bắn vào nơi xa cách mình bảy tám thước.

Tinh thần Tô Bằng, càng thêm căng thẳng, bây giờ quân nhân đuổi theo vẫn chưa nhiều, nếu chờ những quân nhân này lượng lớn đuổi theo, đến lúc đó không cần gì khác, trực tiếp bắn bậy, mình liền chết chắc rồi.

“Mau lên! Mau nữa!”

Trong lòng Tô Bằng, không ngừng nói với bản thân.

Tô Bằng trong lúc cấp bách, đột nhiên cảm giác được, một cỗ năng lượng kỳ dị, từ trong bụng của mình dâng lên, thể lực đã có chút tới giới hạn của mình, đột nhiên được bổ sung.

“Nội lực?”

Tô Bằng cảm giác được loại nội lực này, cùng nội lực mình sử dụng trong trò chơi, là giống nhau.

Đồng thời, Tô Bằng cảm giác trong thân thể của mình, một số ký ức tựa hồ đang thức tỉnh.

Không tự giác, phương thức chạy trốn của Tô Bằng, liền biến thành một loại thân pháp cực kỳ ảo diệu, không ngừng chuyển đổi phương vị, nhưng tốc độ cũng không vì thế liên lụy, mà trong nháy mắt tăng lên gấp đôi.

Là thân pháp Thần Hành Bách Biến!

Quân nhân phía sau, không có tốc độ như Tô Bằng, bọn họ trơ mắt nhìn tốc độ của Tô Bằng càng lúc càng nhanh, mắt thấy đã đuổi không kịp.

Mà Tô Bằng, cũng chạy tới trong rừng cây mép tiểu khu này, phía trước cách đó không xa chính là khu hàng rào điện.

“Giữ vững, giữ vững... nhảy qua, nhảy qua!”

Trong lòng Tô Bằng, không ngừng thôi miên bản thân... Một số quân nhân sau lưng hắn, phát hiện đuổi không kịp hắn, đã ngừng chạy, mà ngồi xổm xuống xác định địa điểm bắn, tốc độ bắn đột nhiên tăng, nếu không phải Tô Bằng thân pháp quý dị, bọn họ đã bắn trúng Tô Bằng!

Mà Tô Bằng, cũng đã thấy hàng rào điện phía trước.

“Nhảy qua đi!”

Tô Bằng nhìn lưới điện cao gần ba mét, trong lòng rống giận, đột nhiên, hắn lại đột nhiên gia tốc!

“Rống! ~ “

Tô Bằng hét lớn một tiếng, đột nhiên nhảy lên, thân thể của hắn, so với vận động viên nhảy lợi hại nhất trên thế giới còn cao hơn, chân cách cách mặt đất, không ngờ hơn bốn mét!

Chỉ thấy, Tô Bằng xệt qua một quỹ tích, đã rơi vào trong rừng ngoài hàng rào điện, sau đó lão đảo hai bước, khôi phục thăng bằng, sau đó cũng không quay đầu lại, căng chân chạy như điên...

Chương 168: Chạy Trốn

Sau khi Tô Bằng nhảy vọt qua lưới điện kia, cũng không quay đầu lại, nhanh chóng phóng về phía dưới núi nhỏ phương bắc.

Mà quân nhân truy kích phía sau, còn đang trong rừng cây nhỏ mặt khác của lưới điện, có mấy người hành động nhanh chóng chạy tới gần lưới điện, nhưng lúc đó Tô Bằng đã chạy ra ngoài hơn bốn trăm mét, mắt thấy sắp biến mất trong tầm sát thương năm sáu bộ súng trường.

Tô Bằng nghe được, sau lưng không ngừng truyền đến tiếng súng trường tấn công, nhưng đạn rơi gần mình càng ngày càng ít, có điều thả lỏng, nội lực bổ sung thể lực của Tô Bằng, hấn dùng một loại tốc độ vượt xa vận động viên trăm mét trên tinh cầu này, nhanh chóng phóng về phía dưới núi nhỏ.

Từ trong trạng thái vừa rồi, Tô Bằng tựa hồ lĩnh ngộ một điểm gì đó, tựa hồ tiềm năng mình mang ra từ trong trò chơi, cứ mỗi lần ở dưới tình huống a-đrê-na-lin tăng vọt, lại thêm bản thân không ngừng từ tự thôi miên, là có thể mở ra.

Hơn nữa trình độ mình mở ra, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tựa hồ còn nhiều hơn cả Triệu Thu, bởi vì Triệu Thu từng nói, hấn chỉ khai phá ra một nửa năng lực trong trò chơi, mặc dù hấn nói có thể không phải là thật, nhưng trạng thái khai phá của Tô Bằng bây giờ, đại khái là ngang mức trong trò chơi, hấn là đạt được nhiều năng lực hơn so với Triệu Thu.

Cứ như vậy, Tô Bằng một đường chạy như điên, chạy về phía quốc lộ thành phố Trung Hải ở mặt khác ngọn núi nhỏ.

Tô Bằng nghĩ kỹ, coi bộ mình không thể nán lại ở thành phố Trung Hải, người ta đã giết thẳng tới biệt thự của ông mình rồi, Trung Hải giới nghiêm như vậy, phong tỏa các phương hướng ra Trung Hải, bố trí điểm kiểm tra, đều là chuyện rất dễ dàng.

Mình bây giờ, nên thừa dịp thành phố Trung Hải còn chưa bị phong tỏa hoàn toàn, mau chạy ra, sau đó tìm cơ hội, liên lạc với đám tam thúc của mình. Sau đó trao đổi với bọn họ, xem thử cụ thể rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Nhưng trước đó, nhất định phải bảo đảm tánh mạng của mình...

Bởi vì rất rõ ràng, đối phương tuyệt không để ý tánh mạng của mình, vừa gặp chính là súng trường bắn chết. Có lẽ đối phương cho rằng, mình chết đi so với mình còn sống còn có giá trị hơn, hoặc là càng có thể giữ bí mật hơn.

Nghĩ thông suốt những điểm này, Tô Bằng cũng xác định mục đích.

Mục đích của hắn, là Trần Trang.

...

Tô Bằng chạy như điên một hồi trên đường lớn ra thành phố Trung Hải, bây giờ sắp tới 11h đêm. Lúc này, dòng xe cộ ra Trung Hải không phải quá nhiều, trong đêm khuya, cũng không có bao nhiêu người chú ý tới, trên đường lớn này có một quái nhân đeo túi du lịch, nhưng tốc độ chạy trốn đã đạt 60km/h tồn tại.

Ở trên đường, Tô Bằng gặp hai điểm kiểm tra thiết lập tạm thời để kiểm tra, phỏng đoán hắn là xế chiều hôm nay lúc người chết bị phát hiện trong nhà xưởng nhỏ, đã bố trí chướng ngại vật, nếu không không thể nào thời gian ngắn như vậy, lập trạm ở đây.

Từ bộ phận hai bên quốc lộ, vượt qua điểm kiểm tra, Tô Bằng chạy như điên về hướng Trần Trang.

Trần Trang, là một thôn cách thành phố Trung Hải không xa, coi như là thành vệ tinh của Trung Hải... Có điều lại không có vùng như nhà xưởng di chuyển tới đây.

Bởi vì ở đây cầu khá nhiều, coi như là thành trấn vùng sông nước nổi danh, là điểm du lịch có chút danh tiếng trong nước, người tới đó du lịch, cũng không ít.

Tô Bằng sở dĩ lựa chọn đi vào trong đó, thứ nhất là vì mình từ ngọn núi ở khu biệt thự nhảy xuống, chạy qua mấy quốc lộ chính là quốc lộ hướng Trần Trang. Thứ hai vì,, ở Trần Trang, hắn còn có một điểm dừng chân tạm thời.

Nghề nghiệp của Tô Bằng lúc trước, xem như là gián điệp buôn bán, bởi vì quan hệ nghề nghiệp, Tô Bằng cũng sẽ xem xét đến đả kích và trả thù phải đối mặt sau khi nhiệm vụ thất bại.

Cho nên, Tô Bằng dựa theo trí tuệ cổ nhân, tiến hành sách lược gọi là thỏ khôn có ba hang.

Sách lược này, là ở thành phố Trung Hải, Tô Bằng có hơn bốn điểm dừng chân, nhà trọ bị trộm phần cứng kia, còn có văn phòng, hai phòng cho thuê khác, đều là địa phương Tô Bằng đặt chân.

Trừ những chỗ đó ra, Tô Bằng bởi vì cân nhắc tới người mình đặc tội, có lẽ là thế lực lớn Trung Hải, có thể lật khắp Trung Hải, cho nên ở gần Trần Trang, cũng thuê một chỗ, làm chỗ tránh nạn bên ngoài cho mình.

Ở đây, Tô Bằng còn giấu không ít thiết bị và công cụ sinh hoạt, còn cả tiền tài khẩn cấp và một số phương thức liên lạc bí mật, bây giờ, vừa vận dùng đến nơi này.

Tô Bằng một đường chạy như điên, cước trình ở mỗi tiếng đồng hồ chừng 50km đến 60km, rút cuộc vào khoảng 1h, tới Trần Trang.

Vào địa giới Trần Trang, Tô Bằng phát hiện, ở đây cũng không có bất kỳ lực lượng cảnh giới nào, có thể là bản thân kẻ địch, cũng không ngờ mình có thể chạy ra từ trong Trung Hải tầng tầng kiểm tra, hoặc là có lòng tin bắn chết mình, cho nên điều tra cũng không lan đến đây.

Hơn nữa, Trần Trang là điểm cảnh trú danh, du khách các nơi cả nước rất nhiều, không phải nguyên nhân rất dễ khống chế sao.

Nhưng lúc này, Tô Bằng cũng không quản được những thứ này, hấn nhanh chóng tiến vào Trần Trang, sau đó đi tới một hướng.

Rất nhanh, hấn đi vào trong sân một nhà trệt ngoài Trần Trang.

Ở đây, đã ra khỏi phạm vi vùng sông nước, chỗ ở cũng không phải những nhà cũ lâu năm của Trần Trang, mà là thôn dân chung quanh về sau thấy

gần đó làm ăn tương đối khá, tự xây nhà và sân, đại đa số là kiến trúc không chính quy.

Tô Bằng đi vào một sân nhỏ, là một sân không tính lớn, chừng hơn một trăm hai mươi mét vuông, nhưng lại là nhà đơn.

Ở đây ngược lại có chút giống như là dân cư của quận Giang Ninh trong trò chơi... Bởi vì mặc dù trên danh nghĩa ở phạm vi Trần Trang, nhưng đã ra khỏi điểm du lịch rất xa, cho nên tiền thuê cũng coi như khá rẻ.

Tô Bằng sử dụng chìa khóa dự bị trên người mình, vào trong nhà dân này.

Địa phương này, hẳn một hơi thuê tận ba năm, chính là định làm chỗ tránh nạn tạm thời khi xảy ra chuyện, bây giờ rốt cuộc có tác dụng.

Vào sân này, Tô Bằng vào trong phòng chính, bắt đầu lật xem đạo cụ dự bị của mình.

Trong đó chủ yếu là một cái Laptop, mặt khác có một trăm ngàn nhân dân tệ tiền mặt, giấu chỗ kín đáo trong phòng, còn hai tờ CMND giả mạo.

Hai tờ CMND kia là cao thủ Tô Bằng tìm, dùng thân phận thật sự chứng minh sửa đổi, tin tức thân phận trên đó đều là trong hộ tịch tồn tại chân chính, chỉ có điều đều là nhân khẩu mất tích, thông qua một số thủ đoạn, đem ảnh chụp trên đó đổi thành bộ dáng Tô Bằng, một trong số đó, thậm chí ngay cả tư liệu hộ tịch đều sửa lại.

Đây đều là CMND lúc trước sửa thành đời hai, Tô Bằng dự đoán sẽ chừa một đường lui, vào lúc đầu quản lý còn chưa nghiêm ngặt.

Cầm hai tờ CMND này, Tô Bằng lấy cả tiền ra ngoài, mang theo Laptop, mặt khác tìm một cái di động chứa rất nhiều phương thức liên lạc.

Làm xong những việc này, Tô Bằng tìm một cái gương trong phòng, sau đó từ ngực mình, lấy ra một cái hộp nhỏ.

Trong hộp, đều là ngân châm dùng để châm cứu.

Mấy thứ này, là trước kia Tô Bằng mua ở cửa hàng bên ngoài vào ngày nghỉ.

Lấy ra ngân châm, Tô Bằng nhìn mình trong gương.

Bây giờ, cảm giác có được nội lực trong thân thể hần, còn chưa biến mất, Tô Bằng cảm giác, mình có thể khống chế được những nội lực này.

Sau đó, Tô Bằng lấy ra chứng minh thân phận giả mình làm mấy năm trước, nhìn lên trên đó.

Ở trong trò chơi, Tô Bằng từ chỗ Phạm Kiến học phương pháp có thể thay đổi dung mạo, cũng không phải hoàn toàn thay đổi khuôn mặt, mà phải có đủ thuyết minh, kích thích ở đâu, sử dụng châm pháp gì, dùng lực đạo như thế nào, có thể mang đến thay đổi ra sao.

Mà dạng này, Tô Bằng không thể nào hoàn toàn biến thành khuôn mặt một người khác, nhưng, tiến hành thay đổi trên diện mạo cũ của mình, thì cũng khá nhẹ nhàng.

Tô Bằng nhìn vào gương, trong lòng khẽ nhảm.

“Nếu kỹ năng có thể sử dụng ở trong hiện thực... vậy thì hi vọng những kiến thức này cũng có thể dùng”.

Nghĩ vậy, hần liền cầm ngân châm, ghim vào một huyết vị trên mặt mình...

...

Hơn hai mươi phút đồng hồ sau.

Trong gương Tô Bằng, đã biến thành một bộ dạng khác.

Bộ dạng này, có chút thú vị.

Rất nhiều người đều có thể nghiệm như vậy, chính là ảnh chụp trên CMND, nhiều ít sẽ có hơi không giống mình.

Mà Tô Bằng bây giờ, xem ra, lò mờ có thể nhìn ra bóng dáng ảnh chụp trên CMND mấy năm trước, sau khi cố ý cải trang, nhưng cùng mình vừa nãy, lại có khác biệt rất lớn.

Tỷ như, Tô Bằng mấy năm trước, bởi vì vẫn chưa hoàn toàn phát dục thành thực, khuôn mặt và ánh mắt đều có hơi khác, lại thêm Tô Bằng lúc chụp ảnh có hơi trang điểm, càng hơi khác.

Mà Tô Bằng lúc này, thì lại dùng thuật kim châm đổi mặt cho mình, mặc dù có thể nhìn ra có phần tương tự mấy năm trước, nhưng lại khác mình lúc nãy rất nhiều, giống như khuôn mặt một người phát triển mấy năm này chệch ra con đường khác.

Làm xong những việc này, Tô Bằng nhìn mặt của mình, hẳn là không có vấn đề gì, lại thu thập chút những thứ trong chỗ trọ có thể bại lộ tin tức mình, sau đó mang theo mấy chủ trong túi du lịch, xách Laptop, đi ra chỗ trọ này.

Gần Trung Hải tạm thời không thể dừng lại, nếu đối phương có thể làm ra chuyện tuyệt tình như vậy, vậy nhất định chính là đã chuẩn bị kỹ, khả năng mình có thể gặp ông mình trong thời gian ngắn không phải quá lớn.

Tô Bằng định đi vùng khác tránh một chút, đợi đến khi thăm dò rõ ràng tình huống, lại vội trở về, đem chuyện xảy ra với mình, báo cho ông mình biết.

“Rời khỏi chỉ là tạm thời, đây là dời đi mang tính chiến lược... bảo tồn bản thân trước”.

Tô Bằng thầm nói với mình, sau đó đeo túi du lịch, đi tới điểm du lịch của Trần Trang.

Trần Trang, mặc dù không có hệ thống đường sắt, nhưng gần điểm du lịch này, lại có một trạm xe khách đường dài đi thông toàn quốc.

Mà rất nhiều ô tô, đều khởi hành rạng sáng hoặc là đêm khuya, tình huống mua vé nửa đêm, cũng khá bình thường.

Tô Bằng suy tư một chút, quyết định đi Nam Tề Sơn Đông, nguyên nhân có hai, một là ở trong trò chơi, Tô Bằng đã từng nhận được một tin, chỗ Nam Tề, tựa hồ cũng có một tổ chức người chơi, mình sống ở đó, ít nhất không quá xuất chúng.

Một nguyên nhân khác, chính là Tô Bằng biết mấy con đường nhập cư trái phép, địa điểm liên hệ đều gần đó, có mấy trạm trung chuyển còn thông qua Sơn Đông.

Trong lòng Tô Bằng đã giác ngộ, nếu chuyện hết sức nghiêm trọng, mình, có lẽ cân nhắc nhập cư trái phép ra nước ngoài tránh đầu ngọn gió.

Cứ như vậy, Tô Bằng đi ô tô đường dài tới Nam Tề Sơn Đông...

Chương 169: Liên Lạc

Tô Bằng trên ô tô đường dài trước khi đến Nam Tề, lại gửi cho Tô Xán hai tin tức, nhưng tư liệu sống lại không trả lời.

“Bị phát hiện rồi sao?”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ, nhưng hắn cũng không lo lắng cho sự an toàn của Tô Xán.

Với tình huống đấu tranh trong nước cộng hòa bây giờ, cho dù là có thể lực cường hãn tiến vào, cũng không thể nào xuất hiện chuyện diệt môn, huống chi, ông của Tô Bằng còn chưa ngã xuống.

Ô tô đường dài rút cuộc lăn bánh, Tô Bằng mang theo thân thể có chút mỏi mệt, nghỉ ngơi trên ô tô.

...

Đây xem như là lữ hành đường dài khá nhợt nhạt, Tô Bằng mỗi ngày nhiều nhất chỉ có thể ngủ một tiếng, lúc khác cũng không thể ngủ giống người còn lại trên xe, may là laptop của hắn còn mấy cục pin dự trữ, lại có thể net vô tuyến, cũng có thể lên mạng gián đoạn xem tin tức.

Tô Bằng ở trên xe, tìm đọc tin tức thành phố Trung Hải ngày hôm qua, trong tin tức không đề lộ ra tin tức đặc biệt gì, thậm chí không có nói tới những quân nhân kia đêm qua, về phần Lương Hồ đã chết, càng không nói tới một chữ.

Mà Tô Bằng khá để ý, về chuyện thành phố Trung Hải có xảy ra thay đổi nhân sự phi thường quy không, cũng không hề có tin tức và manh mối, giống như chuyện ngày hôm qua chưa từng xảy ra.

“Không biết là thế lực đối địch không có chứng cứ xác thực và nắm chắc ông, hay là đã có hành động, mà lại phong tỏa tin tức”.

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Có điều, dựa theo tin tức Tô Bằng biết, Tô gia ở mặt hành sự luôn khá cẩn trọng, không có chuyện gì khác người, cho nên đối phương muốn đả kích Tô gia, cũng không có chỗ nào để nắm, nhiều nhất từ buôn bán tứ phòng của Tô gia, làm ra một số vấn đề mặt kinh tế.

Vậy không thể hất ngã Tô gia, hơn nữa bên lão đại kia cũng không phải phe Tô gia, dễ khiến nhân vật khác đả thương hấn, khiến người công kích lâm vào cục diện bị động, dù sao đại gia tộc quyền thế, có ai dám nói mình cho tới bây giờ không từ trong quyền thế của mình thu chút ưu đãi chứ?

“Nếu như là nhân sự cấp ông có biến động, ít nhất sẽ có tin tức truyền ra ngoài. Mặc dù khả năng bị truyền thông lờ đi, nhưng nhất định sẽ xuất hiện... Chỉ cần không từ trong truyền thông thu được tin tức ông từ chức, Tô gia cũng sẽ không ngã xuống chân chính”.

Trong lòng Tô Bằng có niềm tin này, ngày hôm qua kẻ địch tới quá nhanh, xem như là một cuộc tập kích bất ngờ có dự mưu, như vậy Tô gia trở tay không kịp. Đợi đến khi người Tô gia kịp phản ứng, đầu sức sau đó mới bắt đầu.

“Tóm lại, ta không thể xảy ra vấn đề, xem ra, đối phương rất có thể muốn có cửa đột phá từ trên người ta”.

Cứ như vậy, Tô Bằng ômà đủ loại suy nghĩ, ngồi xe khách đường dài tới Nam Tề.

Buổi chiều ngày thứ ba sau khi lên xe, Tô Bằng đi tới Nam Tề.

Tô Bằng đeo túi du lịch, từ xe khách đường dài xuống xe, đi ra khỏi trạm xe khách đường dài Nam Tề dòng người đông đúc.

Cuộc du lịch lần này, Tô Bằng cũng từng gặp tốp cảnh sát tỉnh khác một lần, nhưng chưa chắc truy xét mình, Tô Bằng sử dụng giấy chứng nhận giả không khác gì với CMND thật, hữu kinh vô hiểm đạt đến mục đích.

” Quán bar Quang Lam ở Nam Tề”.

Tô Bằng còn nhớ rõ trong trò chơi, trong thư Lý Mục Lương Châu gửi cho Triệu Thu, biết địa chỉ quán bar kia, có lẽ là một nơi hoạt động của tổ chức người chơi trong nước.

Có điều Tô Bằng cũng chẳng vội đi vào đó, mà tìm một gian nghỉ trong quán rượu, vào ở.

Có CMND giả của Tô Bằng, Tô Bằng vào ở không có vấn đề gì, ở trong phòng, Tô Bằng tắm rửa sạch sẽ, xóa đi mệt mỏi phong trần trước.

Xong việc, Tô Bằng kết nối Laptop với internet, bắt đầu đăng ký một tài khoản mSn.

“Căn cứ tình huống gặp chuyện không may đêm hôm đó, lúc ấy chú Huy, tam thúc, còn cả biệt thự của ông đều bị người ta khống chế được. Từ thủ pháp của đối phương mà xem, hẳn đã khống chế hành động nhân vật chủ yếu trong nhà, nhưng bây giờ đã qua mấy ngày, khống chế bọn họ chưa hẳn nghiêm mật, tuy là bọn tam thúc có thể vẫn bị hạn chế tự do, nhưng người bên cạnh bọn họ mà chưa chắc như vậy”.

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ, sau đó hắn kích vào một avatar, quả nhiên, hiển thị trên laptop hắn, avatar mSn của tam thúc mình - Tăng Na vẫn sáng.

Tô Bằng biết, tam thẩm mình Tăng Na bởi vì trị liệu tâm lý, sẽ lưu một số hiệu hòm thư người bệnh từng trị liệu ở trên mSn, sau đó tiến hành trao đổi thêm, vì vậy hẳn gửi một đoạn tin tức.

“Tùng là bác sĩ sao? Ta là người bệnh của người, thời gian trước, ta từng ở phòng người, cố vấn một số chuyện thôi miên nghịch hướng”.

Nói xong, Tô Bằng đem tin tức nói chuyện phiếm với Tăng Na lần trước, kể đại khái.

Một lát sau, thấy avatar của Tăng Na chớp động, đối phương nói.

“Là Nguyệt Nguyệt sao? Ta là Tăng Na, xin lỗi, gần đây trong nhà xảy ra một số chuyện, tạm thời ta không thể cố vấn, nếu có thắc mắc gì, có thể gửi bưu kiện vào trong hộp thư, sau này ta tiện sẽ tiến hành giải đáp vấn đề của người, gây bất tiện cho người, thật xin lỗi, ta sẽ nhanh trả lời cho người”.

Nói xong, Tăng Na gửi một địa chỉ hòm thư cho Tô Bằng.

Thấy cái này, Tô Bằng đã hiểu, đối phương hẳn là Tăng Na thật, vì vậy bản thân số tài khoản mSn không bình thường, mà trong cảm giác của Tô Bằng, giám thị hẳn không nghiêm mật, không đến mức điều tra cả tin tức này.

Nhưng xem tình huống bây giờ, tam thẩm mình tựa hồ cũng gặp giám thị trình độ nhất định, nếu không sẽ không rõ ràng biết là mình, còn dùng Nguyệt Nguyệt gọi mình, rõ ràng cho thấy đang ám thị mình, nhưng hẳn không phải giám thị như giam lỏng, cho nên thẩm vẫn có cơ hội tiếp nhận tin tức mình muốn truyền đạt cho thẩm.

Nghĩ rõ hai tình huống này, Tô Bằng thở phào một hơi, xem ra kẻ địch vẫn chưa biết bối cảnh kia, cũng không phải giám sát tất cả mọi thứ với gia tộc mình, cũng không nhỗ tận gốc, bởi vậy, chỉ cần ông không ngã, có cơ hội giảm xóc, gia tộc của mình còn cơ hội.

Nghĩ rõ điểm ấy, Tô Bằng không do dự nữa, đầu tiên đăng ký một trang web nhỏ nước ngoài, trang web này là một trang web mã hóa nước ngoài, cung cấp một loại phục vụ, chính là từ trang web này có thể sử dụng một loại Email mã hóa duy nhất, dùng trang web này, có thể tạo một địa chỉ

hòm thư giả thuyết, sau đó gửi đi bưu kiện cho bất kỳ địa chỉ hòm thư nào, đối phương sau khi xem bưu kiện này, sẽ lập tức tự động tiêu hủy.

Sau khi đăng ký trang web này, Tô Bằng viết một bức bưu kiện điện tử, thử dò xét. Chỉ là viết một số tin tức bình thường, hỏi thử trong gia tộc hai ngày gần đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì, đồng thời sử dụng một số tiếng lóng chỉ có Tăng Na có thể xem hiểu xác nhận thân phận của đối phương.

Sau đó, Tô Bằng bắt đầu chờ.

Đợi gần bốn mươi phút sau, hòm thư giả lập của Tô Bằng nhận được một phong thư.

Kích vào xem, là Tăng Na hồi âm cho mình.

“Tiểu Bằng? Người bây giờ an toàn chứ? Tạm thời không nên về nhà, trong nhà gần đây xảy ra chuyện, tam thúc và nhị thúc người đều bị khống chế, mặc dù ta không bị khống chế, nhưng gần đây ta luôn cảm giác bị người theo dõi, hơn nữa điện thoại di động của ta và máy tính cũng hoài nghi bị người ta xâm nhập theo dõi. Không nên gọi điện thoại cùng phương thức liên lạc khác với ta. Ta vứt bỏ người theo dõi ta, bây giờ đang ở một quán Internet, bây giờ người sao rồi? Ta biết không nhiều, chỉ nghe một số chiến hữu của tam thúc tiết lộ, nói tam thúc và Nhị thúc người bị người vu hãm tội danh, có chuyện cùng tổ chức ngoại cảnh âm mưu phản động. Người có biết chuyện này không?”

Trong bưu kiện Tăng Na gửi tới, đầu tiên là nhắc lại tiếng lóng của Tô Bằng, nội dung sau đó mang theo một số cảm xúc sốt ruột ở bên trong, Tô Bằng xem phong bưu kiện này, trong lòng cũng cảm thấy, tam thẩm mình bình thường hết sức tỉnh táo, bây giờ cũng có chút bối rối.

“Tam thẩm, bây giờ ta vẫn an toàn, chuyện Nhị thúc Tam thúc hoàn toàn là vu oan, ta không tin bọn họ sẽ làm ra chuyện như vậy, nhưng chuyện này có quan hệ nhất định với ta, tam thẩm, những chuyện sau đây, có thể có chút khó tin khó có thể tiếp nhận, nhưng ta muốn người tin, sau đó báo chuyện này cho ông, dù sao, bây giờ người là người nhà duy nhất ta vẫn liên lạc được, chuyện là như vậy...”

Tô Bằng đem cái chết của Tiểu Lâm, chuyện công ty, còn cả nội dung chân tướng một phần trò chơi, nhanh chóng viết thành một phong bưu kiện.

Ở cuối bưu kiện, Tô Bằng viết.

“Chuyện này mặc dù rất khiến người khác khiếp sợ, nhưng đúng là thật, đôi thủ gia tộc, rất có thể cũng vì sự kiện mà tìm tới, tam thẩm, nhất định phải nói chuyện này cho ông, để ông có chuẩn bị và phán đoán, sau đó mới có thể tìm ra kẻ địch của chúng ta, sau khi phong bưu kiện này gửi đi sẽ tự động tiêu hủy, tam thẩm bản thân người cẩn thận một chút, nếu đối phương biết người biết tin tức này, có thể sẽ hạ độc thủ với người, cẩn thận, cẩn thận! Nhớ lấy, nhớ lấy!”

Viết xong, Tô Bằng lựa chọn kích gửi.

Qua chừng mười phút, máy tính bên kia mới gửi hồi âm.

“Tiểu Bằng, chuyện người nói, quả thật khó có thể khiến người ta tin tưởng... Nhưng ta tin tưởng người. Được, ta sẽ nói chuyện này cho ông của người, bản thân người thì sao? Nếu người nói là thật, đối phương nhất định sẽ lòng bắt người, hơn nữa, bây giờ người tựa hồ cũng bị coi là nghi phạm giết người”.

“Ta xem thử tình hình, tạm tránh nguy hiểm ở trong nước, nếu quá nguy hiểm, ta chọn xuất ngoại một thời gian ngắn, không cần lo lắng cho ta, bản thân ta có thể xử lý chuyện bên mình, tiền cũng đủ dùng, tam thẩm, giữ liên lạc, nếu chuyện có cơ hội xoay chuyển, ta sẽ lại liên lạc với người”.

“Biết rồi, chỗ ta không tiện, nên không nhớ phương thức liên lạc của người, người có chuyện gì, thông qua mSn báo ta trước, sau đó gửi bưu kiện tới hòm thư này là được”.

“Ừm, lần này tạm tới đây, ta out đây, tam thẩm, bình tĩnh, đối phương sẽ không kiên nại lâu đâu”.

“Ta biết, tạm biệt”.

“Tạm biệt”.

Tô Bằng gửi phong bưu kiện cuối cùng cho Tăng Na, sau đó nhanh chóng xóa hòm thư ảo của mình.

“Chuyện còn chưa tới mức xấu nhất...”

Trong lòng Tô Bằng âm thầm suy tư, ông mình không sao, chính là chỗ dựa lớn nhất của gia tộc mình, chờ người dựa vào ông mình kịp phản ứng, gia tộc của mình, sẽ từ từ phản kích.

“Thu thập một chút, nên đi quán bar Quang Lam kia xem thử”.

Tô Bằng thầm nghĩ, hắn để túi du lịch chứa máy chủ ở trong gian nghỉ tạm, bản thân móc ra súng lục 54 thu được từ chỗ Tôn Thế Giai, kiểm tra thử đạn trong súng, sau đó rời khỏi phòng quán rượu...

Chương 170: Cảm Giác Giàu Sang

Ở trong khu vực nội thành, Tô Bằng gọi một chiếc taxi, đi tới chỗ trong trò chơi trong thư Lý Mục Lương Châu cho Triệu Thu, theo như lời thì là quán bar Quang Lam.

Đến nơi rồi, Tô Bằng xuống xe, quan sát quán bar Quang Lam kia, rồi lại phát hiện, bây giờ đã sắp đến hơn năm giờ chiều, quán bar Quang Lam vẫn chưa có mở cửa.

Tô Bằng quan sát, có chút nhú mày, hắn dự định giả làm khách hàng bình thường để vào trong quán bar Quang Lam này, nhưng thật không ngờ chỗ này căn bản không buôn bán.

Quét mắt nhìn bên cạnh, Tô Bằng tìm được một nơi bán thức uống, đi tới, mua một chai nước uống, sau đó hỏi thăm bà chủ quán.

“Dì ơi, dì có biết quán bar Quang Lam khi nào thì khai trương không? Quán bar này lúc này có lẽ nên mở cửa rồi chứ.”

Tô Bằng hỏi chuyện bà dì bán đồ uống kia.

Bà dì kia liếc nhìn quán bar, nói.

“Chỗ đó hả? Không nên vào... Không phải là nơi tốt lành gì đâu, còn buôn lậu thuốc phiện, còn nữa nha, mấy ngày hôm trước có một xe quân đội, đến đây truy quét, còn dẫn đi không ít người.”

“Quân đội?”

Tô Bằng nghe thế, lập tức cảnh giác.

Lúc ấy người bắn chết Lương Hồ ở Trung Hải, phá hủy giao dịch giữa mình và người áo xám, chính là quân đội.

Dừng lại chốc lát, Tô Bằng hỏi.

“Di ơi, di nói buôn lậu thuốc phiện là chuyện gì vậy?”

“Đây không phải là rõ ràng rồi sao? Vì sao xung quanh nhiều quán bar như vậy lại không kiểm tra, lại kiểm tra đúng quán bar đó? Còn dẫn đi nhiều người như vậy? Không phải là buôn lậu thuốc phiện thì làm gì? Cần ta nói không, bình thường ỷ vào thân thể khỏe mạnh, không biết bảo vệ thân thể, uống nhiều chút cũng được, còn rượu bọn họ uống kia đất chết được. Người bên trong nhất định không đứng đắn...”

Bà di này mở miệng nói luyên thuyên, chuyện gì cũng đổ lên đầu quán bar này, giống như chuyện quán bar Quang Lam bị truy quét là một chuyện hết sức đáng vui đáng mừng với bà.

Tô Bằng nghe thế, suy nghĩ cũng nhiều hơn.

Bà di này nói buôn lậu thuốc phiện, có thể chỉ là bản thân tự tưởng tượng, hưng quân đội từ chỗ này dẫn đi không ít người, thì lại là chuyện thực tế xảy ra.

Nghe thời gian bà nói, ngày đó, đúng lúc là ngày mình mang máy chủ ra khỏi công ty... Có phải chuyện ở Trung Hải, cũng có mối liên hệ dính líu nhất định không?

Ít nhất Tô Bằng chỉ biết, nơi này và công ty Trung Hải giống nhau, đều là nơi tập trung không ít người chơi.

“Có lẽ bàn tay đen đứng đằng sau kia, đã ra tay với người ở đây?”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng.

Nghĩ đến điểm này, Tô Bằng cũng không muốn ở lại lâu, nói một tiếng tạm biệt với bà dì xong liền bỏ đi, bà dì kia, dường như vẫn còn chưa thỏa mãn, thiếu chút nữa gọi Tô Bằng lại nói thêm một trận nữa.

Rời khỏi nơi này, Tô Bằng đi đến con đường gần đó, bây giờ nhìn lại tình hình quả thật Nam Tế cũng không mấy sáng sủa... Tiếp tục như vậy, quả thật phải vượt biên xuất ngoại.

“Chậm trễ không bằng sớm một chút, dù sao đã đến đây rồi, tìm người liên lạc trước hết đã.”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, thở dài một tiếng, gọi một chiếc taxi, đi chợ hải sản thành phố Nam Tế.

Ngồi xe đi vào khu chợ, nơi này mặc dù là chợ, nhưng vẫn rất có quy củ, mỗi cửa hàng có một căn tiệm, cũng không lộn xộn lắm.

Tìm một vòng, Tô Bằng đã tìm được một cửa hàng tên là Hải sản Hiểu Ái, bước vào trong.

Đi vào trong cửa hàng này, Tô Bằng nhìn thấy một nữ nhân hơn bốn mươi tuổi, ngồi trong quán, đang tính sổ sách.

Nhìn thấy Tô Bằng đi vào, nàng ngẩng đầu lên, nói với Tô Bằng.

“Mua gì đó?”

“Ta tìm Ngô tử, có phải là người không? Ta là Triệu Hiểu giới thiệu tới.”

Tô Bằng quan sát người này, nói.

Nghe Tô Bằng nói vậy, nữ nhân đang tính sổ sách lập tức cảnh giác, nàng đứng dậy, đi ra bên ngoài nhìn xung quanh xem có ai không, sau đó quay lại vào trong, nói với Tô Bằng.

“Triệu Hiểu nào?”

“Là người có quan hệ buôn bán qua lại với người ở Trung Hải.”

Tô Bằng nói, sau đó nói tiếp.

“Người chính là Ngô tử sao? Ta muốn rời khỏi đây, người có thể tìm được người cho ta không?”

Người tên là Ngô tử kia nghe thế, nhìn nhìn Tô Bằng, người nghe hẳn nói quả thật dường như là người mình quen biết, lắc đầu nói.

“Không được, bây giờ việc này, kiểm tra rất nghiêm ngặt, ta bây giờ cũng không làm được, Nam Tề lúc này cũng không mấy ai dám làm...”

“Ta đây mặc kệ, tóm lại Triệu Hiểu bảo ta tới tìm người, người phải nghĩ cách để đưa ta rời khỏi đây.”

Tô Bằng lắc đầu, giả như yêu râu xanh, nói với Ngô tử này.

“Cái này...”

Ngô tử nhìn Tô Bằng nửa ngày, không nhìn ra sơ hở gì, sau đó nói.

“Đi, người đi theo ta.”

Nói xong, nàng cầm một cái túi ra ngoài, Tô Bằng đi ra ngoài với nàng, dùng khóa từ xa đóng cửa hàng lại, hai người đi về một hướng khác bên ngoài chợ.

Hai người đi đến một con đường, lúc Ngô tử đang đi chợt gọi điện thoại, sau đó hai người đến bên dưới đèn đường gần một trường tiểu học, đợi hơn tiếng đồng hồ, một người mặc áo jacket chậm rãi đi tới.

“Lão Lang, người này muốn rời khỏi đây.”

Ngô tử nói với người kia, sau đó vỗ vỗ bả vai người kia, tự mình đi trước.

Tô Bằng cũng không quan tâm, hắn biết Ngô tử chỉ là mối lái, lợi nhuận phí giới thiệu chính là mấy vạn đến mấy chục vạn, còn người mặc áo jacket này mới là chính chủ.

“Thật ra ta tới sớm, ở bên kia nhìn người hơn hai mươi phút, người ngược lại không giống như là cảnh sát, có điều điện thoại di động của người phải cho ta xem tin nhắn.”

Tô Bằng thản nhiên rút điện thoại di động ra, đây là di động dự phòng của hắn, bên trong cũng không có ghi chép tin nhắn.

Nam nhân mặc áo jacket mở điện thoại ra, không có sơ hở gì, trả điện thoại về lại cho Tô Bằng, nói.

“Người muốn đi đâu? Châu Âu mười tám vạn, Nhật Bản Hàn Quốc mười bốn vạn, Hoa Kỳ năm mươi vạn, còn nữa, người đi công hay đi riêng?”

“Tại sao lại phân chia như vậy?”

Tô Bằng hỏi hắn.

“Đi công giao tiền mọi chuyện chúng ta bao trọn hết, đi riêng tự mình phụ trách vé máy bay và những thứ khác, trước tiên người có thể gửi tiền, cũng có thể đến đây làm việc trả cho bọn ta, có điều phải thu lợi tức, cho dù đi như thế nào, đều cần bản photo chứng minh nhân dân và một vạn tiền đặt cọc.”

Nam nhân mặc áo jacket nói.

Tô Bằng khẽ gật đầu, mạng lưới này người bạn mình quen biết ở Trung Hải giới thiệu cho hắn, cũng có danh dự bảo đảm, những người này, kinh doanh nhiều năm ở Nam Tế, cho dù là phía chính phủ, cảnh sát, hay là thế lực bóng tối, thậm chí hắc bang nước ngoài, đều có mắc nối làm ăn với nhau.

Không nói nhảm, Tô Bằng rút một vạn từ trên người, đưa cho người này, nói.

“Đã thanh toán một vạn tiền đặt cọc rồi, bản photo lát nữa ta và người cùng đi đến quán photo gần đây là được rồi, mục đích của ta chính là Úc.”

“Úc?”

Nghe Tô Bằng nói như thế, người tên Lão Lang này cũng người chốc lát, Tô Bằng hỏi.

“Sao vậy?”

“Không có gì, con đường này vốn không được ưa chuộng cho lắm, nhưng gần nhất lại có khá nhiều người đi, đúng lúc các người có thể gom lại thành một chuyến, nhưng nói rõ với người, muốn đi châu Úc phải trung chuyển một lần, trạm đầu tiên có thể người sẽ được chuyển đến Đức hoặc là Italia, người cần phải đợi một thời gian, mới có thể tiếp tục đi châu Úc.”

Lão Lang nói, sau đó nói thêm.

“Được rồi, tiền ta đã nhận đủ, mọi chuyện cứ giao cho ta xử lý, buổi chiều hai rưỡi hai ngày sau, ở... làm thủ tục máy bay, cố gắng mang theo ít đồ thôi.”

“Một túi du lịch mà thôi.”

Tô Bằng nói, hắn và Lão Lang trò chuyện đôi ba câu, ở quán photo gần trường tiểu học photo chứng minh nhân dân giả của hắn, sau đó giao cho Lão Lang, hai người trao đổi số điện thoại, đến đây tạm thời tạm biệt.

Một mình Tô Bằng bắt xe về khách sạn Khoái Tiệp mình trọ, chuyện vượt biên xem như đã giải quyết xong.

Đây cũng không giống như là một vài bộ phim điện ảnh, phức tạp đến vậy, trên TV nếu diễn trường hợp này, đều là không cho tin tức thân phận hợp pháp, hoặc là người có án mạng trong người chuẩn bị, đi Vân Nam thông qua Myanmar nhập cư trái phép, còn con đường Tô Bằng đi, lại là nguy trang trở thành du khách hợp pháp, làm hành khách chính quy, đầu tiên đến Thái Lan, Singapore, Malaysia, sau đó lại đổi hộ chiếu giả, giả thành người Nhật hoặc là người Hàn Quốc, đi đến các quốc gia Đông Âu như là Đức, sau đó lại thông qua đường sắt đi đến Châu Âu.

Tô Bằng có ưu thế của mình, cũng là bởi vì trí nhớ của hắn vượt xa người thường, đối với ngôn ngữ hắn có chút ưu thế tự nhiên, người thường học từ vựng đầu đầu không thôi còn đối với hắn mà nói thì lại chẳng khác gì uống nước, cho dù là tiếng Anh, tiếng Nhật, hay tiếng Hàn, Tô Bằng đều hiểu biết chút ít, thực tế trình độ tiếng Anh cao nhất, không cần lo có cạm bẫy gì.

Những điều này không có vấn đề, còn lại chính là qua được hải quan, bốn máy chủ của Tô Bằng, nếu đã thông qua được kiểm tra của bốn xe, thì thông qua hải quan, xem như là gói bảo vệ sức khỏe, vấn đề cũng không lớn lắm.

...

Ngày hôm sau, Tô Bằng cũng không rảnh rỗi, hắn đi ngân hàng, rút tiền trong thẻ ngân hàng của mình.

Tài khoản của Tô Bằng, trên dưới hai trăm vạn... Lúc ở Trung Hải, cho Lương Hồ, tìm bạn bè làm việc, hơn nữa cho Lưu Phong hai mươi vạn, còn lại khoảng một trăm năm mươi vạn, chia ra ở bảy tám cái thẻ, Tô Bằng đến vài ngân hàng Nam Tế, rút ra ba mươi vạn.

Tô Bằng biết chợ đen của Nam Tế, trước tiên ngoại tệ dùng tỉ lệ cao đôi không đến hai vạn, tổn hơn mười vạn, còn lại, một phần là chi phí vượt biên, phần dư còn lại cũng không nhiều.

Sau đó, Tô Bằng trực tiếp đi đến cửa hàng trang sức đắt đỏ trong thành phố Nam Tế, mua một sợi xích vàng rất có phân lượng, và hai chiếc nhẫn kim cương, sau đó mua một chiếc đồng hồ Vacheron Constantin hơn sáu mươi vạn.

Đây cũng không phải Tô Bằng trước khi xuất ngoại muốn phung phí một phen, mà những vật có giá trị cao lại thông dụng này, ra nước ngoài rồi có thể cầm hoặc bán đi đổi tiền, hơn nữa cũng rất thuận tiện, bất cứ lúc nào cũng có thể để bên mình, xem như Tô Bằng mang tiền theo sát bên mình.

Mặc dù có chút cảm giác giàu có, nhưng cũng là hết cách rồi, bằng không làm chi phiếu du lịch hoặc là visa thời gian càng lâu không nói, còn cần các

loại thủ tục, cũng không phải Tô Bằng bây giờ có thể làm, mà nếu mang một lượng lớn tiền mặt ra ngoài, lại dễ xảy ra vấn đề.

Cho nên cho dù tốn cao một chút, Tô Bằng cũng vẫn lựa chọn những thứ này.

Xong xuôi rồi, tiền mặt còn lại, ngoại trừ đủ tiền vượt biên, khoảng chừng mười vạn còn lại, đây là mức có thể chấp nhận được, mặt khác Tô Bằng còn lại hai tấm thẻ, số tiền hơn ba mươi vạn, tiền trong hai tấm thẻ này, Tô Bằng không có ý định tiêu hết, những số tiền này về sau trở về nước cũng sẽ dùng đến.

Mặc dù trong tài khoản ngân hàng liên doanh Thụy Sĩ của Tô Bằng, còn có hai mươi triệu USD, nhưng những số tiền kia không dùng được trong nước, hơn nữa nếu như vượt biên, ai biết chuyện gì sẽ xảy ra, Tô Bằng mang theo những thứ này, có xảy ra vấn đề cũng xem như có bảo đảm căn bản.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ, lại nghỉ ngơi một ngày, cuối cùng đã tới ngày hẹn với người tên Lão Lang kia.

Tô Bằng vác hành lý của mình, xuất phát tới chỗ hẹn.

Chương 171: Một Đám Giàu San

Lúc Tô Bằng đi đến chỗ hẹn, Lão Lang kia đã đợi sẵn ở đó.

“Mới đến? Thời gian có chút gấp gáp... Đây là hộ chiếu và vé máy bay của ngươi, ngươi đều hiểu dùng như thế nào chứ?”

Lão Lang lấy một cái túi nhỏ cho Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, từ trong túi nhỏ lấy vé máy bay và hộ chiếu ra xem thử, phát hiện những thứ này, chính là hàng thật giá thật, không có chút dấu vết làm giả.

Vé máy bay là sân bay Nam Tế đến sân bay Băng Cốc Thái Lan.

“Những thứ này ở trong nước đều có thể làm được, không cần thiết phải làm giả... Chúng ta đi đến Thái Lan trước, sau đó ở Băng Cốc hai ngày, đợi

người đến đưa hộ chiếu, lại giả làm du khách Hàn Quốc đến Đức, sau đó lên xe lửa đưa các người đi Italia...”

Lão Lang nói với Tô Bằng, sau đó nói tiếp.

“Lần này, trong đoàn chúng ta tổng cộng có hai mươi sáu người, ngoại trừ hai người dẫn đầu, mười người đến Italia, ba người còn lại, và người đều là đến Úc, các người phải đợi hơn một tháng ở Italia, mới có thể có người đến đón các người lên máy bay đi châu Úc... Tiền của người đã chuẩn bị xong cả chưa?”

Tô Bằng khẽ gật đầu, đem balo bỏ tiền vượt tiền đưa cho hắn, Lão Lang xem xét tiền trong túi, rút một tờ ra xem thật giả thế nào, sau đó khẽ gật đầu, nói.

“Đi thôi, xe buýt đi sân bay sắp chạy rồi, trên đường các người phải hết sức ít nói chuyện với nhau, có thể bớt được vài chuyện ngoài ý muốn.”

Nói xong, hắn dẫn Tô Bằng, đi về một hướng khác.

Tô Bằng cùng Lão Lang đi đến bên dưới một khách sạn, nhìn thấy phía dưới có một đám người, Lão Lang khẽ gật đầu với một người trong đám dẫn đầu kia, dẫn Tô Bằng đi tới.

Tô Bằng cùng hắn đi đến chỗ đám người kia, quan sát một chút đám người chuẩn bị đồng hành cùng mình kia.

“Ừm? Mười mấy người này, dường như cũng rất có gia thế...”

Vừa rồi đi qua, Tô Bằng liền phát hiện, đám người vượt biên này dường như có gì đó khác thường.

Chỉ thấy, trong đám người hơn hai mươi đợi ở bên dưới khách sạn này, trong đó có mười người, gương mặt cũng không đặc biệt, giống như người qua đường tùy ý liền có thể thấy.

Nhưng có mười ba mười bốn người, lại có vẻ như không bình thường lắm, mỗi người bọn họ vóc dáng phi phàm cho dù cách lớp quần áo, cũng có thể nhìn ra đường nét cơ bắp nổi trội dưới lớp quần áo, hơn nữa rõ ràng quen

biết, năm ba người tụ tập thấp giọng nói chuyện, nhìn thấy Tô Bằng tới, những người này đồng loạt liếc mắt nhìn Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn thấy, một người dẫn đầu đám người kia, là một đại hán để râu quai nón, người này xấp xỉ một mét tám sáu, cắt đầu đinh, trên người mặc âu phục, Tô Bằng không nhận ra nhãn hiệu, nhưng nhìn tính chất cảm giác giá cả ít nhất hơn vạn.

Nhìn thoáng qua, Tô Bằng giống như cũng đã đoán được vài phần, không tiếp tục quan sát những người này nữa, những người này cũng không phát hiện Tô Bằng có gì khác thường, bèn tiếp tục nói chuyện của mình.

Nhưng mà, Tô Bằng liếc mắt nhìn, trong lòng lại có chút kinh sợ.

Bởi vì trên người những người này, Tô Bằng nhìn thấy, những người bình thường này đều khoác lên mình trang phục hàng hiệu giá cả đắt đỏ, rẻ nhất cũng không thấp hơn năm ngàn. Hơn nữa, liếc mắt ngấn ngùn vừa rồi, Tô Bằng nhìn thấy, trên người mười mấy người này, có sáu người đeo nhẫn đá quý, bảy người có xích vàng thô to, hai người đeo đồng hồ Patek Philippe hơn một trăm hơn bốn mươi vạn, bốn người đeo đồng hồ vàng Rolex.

“Không phải chứ... Chẳng lẽ đụng phải đám giàu có à?”

Tô Bằng liếc nhìn trận thế này, lập tức hiểu được, khả năng những người này cũng là nhà giàu khoe khoang không lớn, mười phần hết chín phần, có cùng suy nghĩ như mình, mua vật phẩm sa hoa đem theo bên mình, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Tô Bằng mặc dù chỉ liếc mắt nhìn bọn họ, nhưng cũng đã thu hút sự chú ý của người dẫn đầu mười mấy người kia, đang đứng trong đám người.

Một nam tử râu quai nón cao hơn tám mươi mét, để đầu đinh, ánh mắt cũng nhìn chỗ cổ tay Tô Bằng, Tô Bằng không đặc biệt che giấu đồng hồ trên cổ tay mình, mặc dù không đắt tiền như đồng hành của nam nhân này, nhưng cũng là Vacheron Constantin hơn sáu mươi vạn, lại thêm xích vàng thấp thoáng trên cổ và nhẫn kim cương trên ngón tay, cũng khiến nam tử này nổi lên suy đoán trong lòng.

Lúc này, tâm tư của hắn và Tô Bằng đều giống nhau....

“Người vượt biên, phần lớn không phải chạy ra nước ngoài tìm việc kiếm tiền sao? Tại sao đôi phương nhìn vẻ như, ngược lại giống như ông chủ than trong nước đi du lịch vậy?”

Suy nghĩ như nhau, dấy lên trong lòng Tô Bằng và nam nhân râu quai nón kia.

Tô Bằng đứng một hồi, quay đầu lại lướt nhìn đoàn người đứng sau lưng nam nhân râu quai nón kia, lại lần nữa phát hiện một đặc điểm, chỉ thấy đám người này, rất nhiều người đeo balo hai quai giống của con gái, balo này dù rằng cũng không phải hàng hiệu, nhưng mười mấy người, mặc dù không đeo balo hai quai, cũng đeo balo du lịch, lại có phần khiến người khác chú ý.

Gã râu quai nón kia, cũng nhìn thấy balo du lịch của Tô Bằng, đồng thời chú ý tới ánh mắt của Tô Bằng, ánh mắt hai người giao nhau phút chốc, sau đó hai người cố gắng dời tầm mắt sang nơi khác.

“Đám người này, rốt cuộc lai lịch thế nào?”

Tô Bằng quay đầu đi, giống như nhìn xe khách du lịch đợi trên đường phố, trong lòng lại âm thầm suy nghĩ.

“Tiểu tử này lai lịch ra sao?”

Trong lòng gã râu quai nón kia, cũng suy nghĩ tương tự.

“Lý ca, người xem tiểu tử kia, có phải là người của bên kia không?”

Lúc này, một nam nhân đứng gần bên gã râu quai nón, mang mắt kính gọng vàng, cũng chú ý tới Tô Bằng, bước lên một bước, thấp giọng nói với gã râu quai nón.

Nam nhân cao lớn được gọi là Lý ca này nhìn bóng lưng Tô Bằng, nói.

“Không phải, người bên kia làm gì sẽ đeo Vacheron Constantin hơn sáu mươi vạn, lại đeo dây chuyền vàng và nhẫn kim cương đi làm nhiệm vụ? Có thể

giống như chúng ta, xảy ra chuyện chạy trốn, thứ ở trên thân đều là vật phòng thân.”

“Ừm, cũng phải.”

Nam nhân đeo mắt kính gọng vàng nghe thế, cảm thấy lời của Lý ca nói rất có lý, khẽ gật đầu, nhưng vẫn không nhìn được liếc nhìn Tô Bằng.

Còn Tô Bằng, đứng ở đằng kia, trực giác cảm thấy phía sau có người nhìn mình, hơi chút khó chịu, nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh như thường, nhìn xe khách du lịch trên đường phố.

Đúng lúc này, trên đường phố đằng xa xuất hiện một chiếc xe buýt, lập tức nam nhân dẫn đầu kia liền giơ cờ nhỏ bảo.

“Đến rồi, xe đến rồi, chuẩn bị lên xe!”

...

Bọn người Tô Bằng đi lên chiếc xe du lịch này, hẳn không chọn ngồi phía trước, trái lại tìm một vị trí ở sau cùng ngồi xuống.

Nam nhân râu quai nón kia và đồng hành của hắn, cũng lên xe, cũng không đặc biệt lựa chọn chỗ ngồi gì, tùy tiện ngồi xuống, ngược lại khiến Tô Bằng tương đối dễ quan sát.

Đáng tiếc trên đường đi, những người này cũng không có hành động kỳ lạ gì, Tô Bằng cũng chẳng quan sát được gì, chỉ là nghe khẩu âm những người này, có lẽ là người Sơn Đông.

Sau một tiếng ngồi xe đã đến phi trường quốc tế Nam Tế, người dẫn đầu phía trước thúc giục mọi người xuống xe, Tô Bằng ở phía cuối đuôi đoàn người vượt biên này, vị trí tương đối dễ quan sát, theo người dẫn đầu đi vào trong phòng chờ.

Cách giờ máy bay cất cánh còn một khoảng thời gian, bọn người Tô Bằng nghỉ ngơi qua loa, liền bắt đầu kiểm tra làm thủ tục.

Tô Bằng đứng ở cuối đuôi trong đoàn du lịch, nhìn những người đằng trước kiểm tra làm thủ tục.

Không biết có phải ảo giác hay không, Tô Bằng cảm thấy, gã râu quai nón phía trước kia, khi làm thủ tục, đặc biệt căng thẳng.

“Bọn họ mang cái gì sao?”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, bốn năm khẩu súng lục của hắn, đã được xử lý xong xuôi dầu vân tay, lúc đi ra đã ném vào trong thùng rác, trên người mình ngoại trừ bốn cái máy chủ, cũng không có thứ gì đáng giá cần lo lắng.

Còn gã râu quai nón đằng trước, không biết bởi vì sao lại có vẻ bồn chồn và lo lắng, thật sự khiến Tô Bằng tò mò.

Híp mắt lại, Tô Bằng dựa vào thị lực tốt của mình, nhìn đám người phía trước, rốt cuộc mang theo thứ gì.

Nhưng mà, khi Tô Bằng nhìn thấy nhân viên kiểm tra hải quan, cầm lên thứ đồ nọ bên trong túi du lịch của gã quai nón kia, không khỏi ngẩn người...

....

“Đây là cái gì?”

Nhân viên kiểm tra hải quan, nhìn thứ có hình bán nguyệt nằm trong balo của gã râu quai nón kia, liền hỏi gã.

“Gối bảo vệ sức khỏe, thứ này nghe nói rất hiệu quả đối với người có bệnh đau cổ, cho nên ta mua, định mang tặng người khác. Không chỉ có ta, bạn ta mỗi người đều có một cái.”

Nam nhân râu quai nón sắc mặt xem như bình tĩnh, trả lời rành mạch với nhân viên kiểm tra hải quan.

Nữ kiểm sát viên buộc tóc đuôi ngựa, nhìn vật trong tay, thứ này nói kim loại cũng không phải kim loại, nói gỗ cũng không phải gỗ, thực sự không nhìn ra là chất liệu gì.

Nhưng mà, thứ đồ hình bán nguyệt này, cũng phù hợp cấu tạo cơ thể người, giống như là gói đầu thật, hơn nữa bên trên còn có một lớp đệm da êm ái màu đen.

Hơn nữa, vật này, máy kiểm tra vật phẩm nguy hiểm của hải quan cũng không biểu hiện bên trong thứ này có độc phẩm, vật nguy hiểm như xăng dầu, quét mắt nhìn nam nhân râu quai nón, cảm thấy không phát hiện sơ hở nào, bèn khẽ gật đầu, biểu thị đã kiểm tra xong.

Nam nhân râu quai nón kia nhìn, khẽ gật đầu, trong lòng lại thở phào một hơi...

...

“Tại sao lại là thứ này?”

Nhìn thấy thứ gã râu quai nón bị kiểm tra, Tô Bằng không khỏi sửng sốt chốc lát.

Bởi vì, thứ kia, nhìn chất liệu, là cùng một chất liệu với bốn cái máy chủ mình đang mang trên người!

Khác nhau duy nhất, chính là đạo cụ kia của gã râu quai nón, là hình bán nguyệt, dường như phù hợp kết cấu con người, nhưng Tô Bằng vẫn có thể liếc mắt nhận ra, thứ kia ngoại trừ hình dạng không giống như máy chủ của mình ra, còn lại có lẽ đều như nhau.

“Bọn họ tại sao có thể có máy chủ?”

Đầu óc Tô Bằng nhanh chóng xoay chuyển, bắt đầu không ngừng tự hỏi.

“Bọn họ là khẩu âm Sơn Đông... Bọn họ có máy chủ trò chơi... Quán bar Quang Lam Lương Châu Lý Mục kinh doanh bị quân đội niêm phong... Vượt biên... Dùng hàng đặt bên phòng thân....”

Những manh mối này nhanh chóng hiện lên trong đầu Tô Bằng, Tô Bằng đột nhiên nhìn về phía gã râu quai nón kia, trong lòng rút ra được một kết luận!

“Chẳng lẽ, người này, chính là Lương Châu Lý Mục mà Triệu Thu mời tới sao? Còn đám người này, là những người chơi lọt lưới trong quán bar Quang Lam kia, không có bị người của quân đội bắt đi, cảm thấy tin tức không đúng, giống như ta vượt biên ra nước ngoài?”

Nghĩ đến khả năng này, Tô Bằng càng cảm thấy rằng, rất có khả năng này.

Từ hàng hóa đắt tiền trên người thành viên của đối phương, lại thêm có mấy chủ trò chơi, bọn họ rất có khả năng là người trong nước, cũng rất có thể là người của kẻ địch, trong khu vực Nam Tế, lại có được nhiều máy chủ như vậy, còn có tổ chức nhiều người như thế, dường như cũng chỉ có Lương Châu Lý Mục kia.

“Thật trùng hợp... Không ngờ đụng mặt tại đây...”

Trong lòng Tô Bằng không khỏi thâm than một tiếng, đây chính là không phải là oan gia không gặp mặt, mình và người có khả năng là Lý Mục này, chẳng biết là bạn hay thù?”

“Hành khách phía sau xin bước tới kiểm tra.”

Vào lúc này, kiểm sát viên hải quan phía trước dùng loa phát thanh yêu cầu những người phía sau, Tô Bằng nhìn nhìn phía trước, người đồng hành cùng nam nhân râu quai nón kia theo thứ tự bước lên kiểm tra.

“Xem ra, nếu như đã có duyên chung đường, vậy xem thử các người rốt cuộc là thần thánh phương nào...”

Tô Bằng thâm nghĩ trong lòng, hần sải bước đi đến chỗ kiểm tra...

Chương 172: Lý Mục

Đến lúc Tô Bằng kiểm tra hành lý, Tô Bằng mở túi du lịch ra, lộ ra bốn máy chủ bên trong.

“Cũng là gói bảo vệ sức khỏe sao?”

Nữ kiểm sát viên nhìn Tô Bằng, hỏi hần.

“Phải, ta thích đồ vật có nét cổ xưa một chút.”

Tô Bằng khề gật đầu, nữ kiểm sát viên kia quan sát Tô Bằng, lại kiểm tra một vài thứ đồ khác của hắn, bèn cho hắn qua.

Bởi vì Tô Bằng là người cuối cùng ngoại trừ người dẫn đầu làm nhiệm vụ phó đoàn trưởng của đoàn vượt biên này, cho nên người phía trước cũng không chú ý đến máy chủ của Tô Bằng, Tô Bằng cầm túi du lịch, tiến đến làm thủ tục.

...

Thời gian máy bay bay từ Nam Tế đến Băng Cốc cũng không dài, đại khái ba giờ đồng hồ, máy bay đã đáp xuống phi trường quốc tế Băng Cốc.

Bọn người Tô Bằng xuống máy bay, sau khi trải qua kiểm tra, người dẫn đầu đợi ở ngoài phi trường.

Qua không bao lâu, lại có một chiếc xe buýt chạy đến, nhưng có vẻ như khá cũ kỹ, chiếc xe buýt này chở bọn người Tô Bằng, đi về hướng thành phố Băng Cốc.

Hơn năm mươi phút đồng hồ sau, bọn người Tô Bằng đi tới một nơi giống như nhà xưởng.

“Xuống xe đi, hai ngày này không ở khách sạn, để an toàn cho nên phải ở trong ký túc xá của nhà xưởng này, các người cũng không được đi đâu lung tung, chỉ được hoạt động gần đây, đợi hai ngày sau, có người đưa tới hộ chiếu mới, mấy ngày này sẽ có người đưa cho các người sổ tay tiếng Hàn, các người tốt nhất học vài câu đối thoại cơ bản tiếng Hàn đi.”

Người dẫn đầu đoàn người dặn dò mọi người.

Bên dưới thừa thớt vài tiếng đáp lại, Tô Bằng chú ý phần lớn đều là những người không có bối cảnh gì đáp lại, còn đám người chơi của trò chơi, thì đều đáp không lớn.

“Được rồi, dẫn các người đến nơi ở của mình.”

Người dẫn đầu nói, nói rồi bèn dẫn bọn người Tô Bằng, đi đến nơi tá túc.

...

Nhắc đến vùng duyên hải Đông Nam Trung Quốc, rất nhiều người đều biết đó là công xưởng to lớn nổi tiếng thế giới, nhưng những năm gần đây, công xưởng lớn nhất trên thế giới đã không còn là của Trung Quốc nữa. Mà nó đã chuyển hướng sang Thái Lan, Việt Nam.

Bởi vì các loại biện pháp của chính phủ Trung Quốc, đãi ngộ công nhân nhà máy Trung Quốc đều được tăng lên nhất định, lại thêm giá cả nguyên vật liệu tăng mạnh, khiến thành phẩm của nhà máy Trung Quốc nâng cao không ít, thêm nữa khủng hoảng kinh tế tàn quét cả thế giới, khiến nhập khẩu của những quốc gia phát triển kia giảm dần, dẫn đến nhà máy chế tạo của Trung Quốc ngày càng phá sản.

Còn Thái Lan, Việt Nam, thì lại bởi vì nhân công giá rẻ, chiếm được không ít thị trường.

Nhưng chi trả cho mọi điều này, chính là đãi ngộ công nhân của Thái Lan, so với trong nước, còn thấp hơn một bậc.

Nơi đám người Tô Bằng đi vào, cũng không phải ký túc xá bốn năm người chen chúc trong một phòng như nhà máy trong nước, ở đây một nửa là nhà xưởng máy móc của nhà máy, một nửa còn lại chính là giường khung sắt hai tầng. Bên trên lót một tấm ra giường đơn giản, miễn cưỡng có thể ở, nhưng nơi này căn bản không có bất kỳ không gian gì.

Nơi này dường như ngay cả WC cũng không có, góc phòng chỉ có vài cái xô sắt, dường như là để chứa mấy thứ không hay ho, lò mờ còn ngửi thấy một mùi khó chịu phả tới.

“Cái gì? Để cho chúng ta ở cái chỗ này sao?”

Nhìn thấy nơi này, một người trẻ tuổi trong bọn gã râu quai nón, không khỏi thốt lên.

“Chỗ này ngay cả nơi đi tiểu cũng không có, bảo chúng ta làm sao mà ở? Còn có cái chần này, vừa bẩn vừa vàng, bao lâu rồi không giặt hả? Mỗi người chúng ta bỏ ra nhiều tiền như vậy, liền để chúng ta rúc vào cái xó này sao?”

Nhìn cơ sở trong này, nhóm người này lại có người hô lên.

“Ở không quen cũng phải ở! Người cho rằng đang du lịch sao? Các người đều đang vượt biên đó! Hộ chiếu của các người, chỉ có thể ở lại nơi này vài ngày, nếu ở khách sạn, còn gặp phải cảnh sát Thái Lan kiểm tra phòng, hơn nữa ở khách sạn mục tiêu lớn, bị người theo dõi thì làm sao đây?”

Người dẫn đầu kia, bực mình hét lớn với đám người này.

“Vậy cũng không thể cho chúng ta ở trong cái ổ chó này! Người nhìn chần mền chiếu gối này đi, ai biết có tiểu ở trên hay không? Có mùi gì này!”

Nói rồi thanh niên đeo dây chuyền vàng, nhắc cái chần rách nát kia lên, dí vào người dẫn đầu nói.

“Chuyện gì thế hả?” (nói bằng tiếng Thái)

Đang tranh cãi, cửa nhà máy, đột nhiên xuất hiện một người thoát nhìn không giống người Trung Quốc cho lắm, xông vào trong quát.

“Tụi này lắm lời, dạy dỗ chúng đi!” (nói bằng tiếng Thái)

Người dẫn đầu kia quay lại, quát một tiếng.

Người ngoài cửa kia dường như là người Thái Lan, nghe vậy gật đầu, sau đó phát tay một cái.

Chỉ thấy từ ngoài cửa nhà máy, bỗng đi vào trong mấy nam nhân tay cầm gậy gỗ và dao găm, xem bộ dáng, đều không giống người bản địa lắm.

“Các người muốn làm gì?”

“Muốn đánh nhau?”

Nhìn thấy những người này xông vào, người trong đám gã râu quai nón, hoảng cái nhảy dựng lên.

“Phương Khôn, đừng xúc động, ai biết bọn họ nói cái gì?”

Người râu quai nón cầm đầu kia, thấy tình hình không ổn, giống như hai bên bất cứ lúc nào cũng có thể đánh nhau, vươn bàn tay to cản người phía sau lại, bảo hấn kiềm nén một chút, sau đó nói với người phía sau.

Người đứng phía sau hấn hai mặt nhìn nhau, những người này lại không người nào hiểu tiếng Thái.

Tô Bằng trông thấy tình cảnh này, tiến lên một bước, đứng chắn giữa người dẫn đầu và gã râu quai nón kia, nhẹ nhàng ho khan một tiếng để cho mọi người chú ý, sau đó nói.

“Ta biết tiếng Thái, người ngoài cửa kia hỏi bên trong có chuyện gì, tên dẫn đầu nói có người muốn gây sự.”

Nhìn thấy Tô Bằng đứng ra, gã râu quai nón và tên dẫn đầu kia đều có chút bất ngờ, gã râu quai nón thật không ngờ Tô Bằng kéo chuyện lên mình, còn tên dẫn đầu kia không ngờ Tô Bằng lại biết tiếng Thái.

Tô Bằng dùng tiếng Thái nói chuyện với đám người Thái Lan mới xông vào kia, liên tục quát hai tiếng, những người Thái Lan đó dường như cũng có chút nghi hoặc, bước chân khựng lại.

Tô Bằng quay đầu lại, nhìn tên dẫn đầu và gã râu quai nón kia, nói.

“Tất cả mọi người bình tĩnh chút đi, chúng ta ra ngoài lần này, đều bởi vì có chuyện, không ai muốn bên trong lại xảy chuyện ngoài ý muốn, ta và vị đại ca kia giống nhau, cũng không muốn làm gì cả, nhưng mà, vị đại ca dẫn đầu này, người cũng thấy đấy, trong này điều kiện thật sự quá kém, chúng ta không thể nào ở lại được, ở một đêm như vậy cũng dễ xảy ra chuyện.”

“Điều kiện như vậy thật sự quá kém... Cho dù không thể đổi nơi khác, ít nhất để tự chúng ta đến nơi quanh đây mua vài cái ra giường, đồ dùng sinh hoạt gì đó chứ, vừa rồi lúc ngồi xe ta có thấy, gần đây vẫn có khu dân cư,

cũng có cửa hàng, chúng ta mua ra giường, ráng nhin cũng có thể ở một đêm.”

Tô Bằng nhìn thử người hai bên, nói với người của hai bên.

Hai bên nghe Tô Bằng nói thế, đều cảm thấy nói rất hợp tình hợp ý, mục đích của tên dẫn đầu kia là đưa những người này an toàn đến đích, tình hình bọn họ bây giờ, ít nhiều nói chút danh dự, không muốn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Còn bọn người gã râu quai nón, cũng là trừ chuyện này, bước tiếp theo bọn họ muốn tới châu Úc, có chuyện quan trọng cần làm, cũng không thể trì hoãn được, không phải vạn bất đắc dĩ, bọn họ cũng không muốn động tay động chân.

Vừa rồi hai bên giường cung bạt kiếm, tình cảnh căng thẳng, là vì bên gã râu quai nón ngôn ngữ bất đồng, hơn nữa mang theo rất nhiều thứ quý giá, cho rằng tên dẫn đầu muốn gây bất lợi cho bọn họ, có thể muốn lật lọng chơi đùa bọn họ, mới chuẩn bị động võ, bây giờ nghe Tô Bằng phiên dịch, biết chuyện không nghiêm trọng như vậy, cũng dần dần tỉnh táo lại.

Tên dẫn đầu liếc nhìn Tô Bằng, lại nhìn thử bọn người râu quai nón đằng sau, chậm rãi nói một câu, nói.

“Nếu không phải trong các ngươi còn có người hiểu chuyện, ta nhất định cho các ngươi đẹp mặt.”

Nói xong, hắn quay đầu lại, nói gì đó với đám người Thái Lan kia, đám người kia, cũng bình tĩnh lại, chậm chậm buông thứ trong tay xuống.

Gã râu quai nón kia, nhìn thấy mọi chuyện đại khái lắng xuống, đưa tay tháo kính râm đeo trên sống mũi, nói với tên dẫn đầu kia.

“Ta và huynh đệ của ta không muốn làm lớn chuyện, nhưng nếu thật sự ầm ĩ, bên hơn chưa chắc là các ngươi, hôm nay vị huynh đệ kia nói rất có lý, coi như xong, nhưng đừng tưởng rằng chúng ta dễ bắt nạt.”

Nói xong, bàn tay to túm lấy khung giường bằng sắt bên cạnh, sau đó dụng lực vặn một phát, chỉ thấy khung sắt phát ra âm thanh ken két, nhanh chóng bị hấn bóp đến biến dạng.

Tên dẫn đầu kia lộ rõ sự sốt, khung sắt này mặc dù có chút rỉ sắt, nhưng cũng cực kỳ cứng rắn, vừa rồi còn rộng năm centimet, dày hai milimet, gã râu quai nón này không ngờ bóp một cái liền biến hình, là đủ nói rõ lực tay hấn rất khủng bố.

Có điều, hấn lập tức thu lại vẻ mặt hoảng sợ, hừ lạnh một tiếng, không quan tâm bọn người Tô Bằng, tự mình đi lại với đám người Thái Lan kia.

Gã râu quai nón nhìn bóng lưng rời đi của tên dẫn đầu kia cười lạnh hai tiếng, cũng không nhìn hấn nữa.

Quay đầu lại, mỉm cười biểu đạt thiện ý với Tô Bằng, sau đó vươn tay ra, nói.

“Vị bằng hữu này xin chào, vừa rồi cảm ơn người phiên dịch, ta là Lý Mục, xin hỏi người là...”

Tô Bằng nghe thế, trong lòng chấn động, người này, đúng là Lý Mục!

Có điều Tô Bằng bề ngoài cũng không thay đổi gì, khẽ mỉm cười, đưa tay bắt tay cùng với đối phương, nói.

“Ta tên là Tề Dã.”

Tề Dã, chính là tên trong chứng minh nhân dân giả của Tô Bằng.

Hai người nắm tay, tuy nhiên cũng phát hiện, lực tay của đối phương đều hơn người.

“Anh bạn, người lần này là đến Italia, hay là...”

Tô Bằng và Lý Mục râu quai nón tách khỏi tay nhau, hấn nhìn đồng hồ trên tay Tô Bằng, hỏi Tô Bằng.

“Có thể ở lại Italia, cũng có thể sẽ đi châu Úc.”

Tô Bằng nói, trên thực tế mục đích cuối cùng của Tô Bằng, chính là đi Canberra của Úc, bởi vì thông qua chặn tin nhắn của Triệu Thu hần biết, hơn hai tháng sau, ở Canberra Úc sẽ có một buổi off của người chơi Tán Nhân, mục đích của Tô Bằng, chính là tham gia buổi off này, để có được một vài tin tức.

“Thật trùng hợp, chúng ta cũng đi Úc, xem ra còn đồng hành với nhau lâu rồi.”

Lý Mục nhìn Tô Bằng, trong miệng nói, ánh mắt lại liếc nhìn túi du lịch Tô Bằng đeo.

Tô Bằng lại giống như không hề phát hiện, chỉ là khẽ gật đầu.

Khi hai bên đều đang suy nghĩ, bước tiếp theo thăm dò như thế nào, đột nhiên có một người Thái Lan, đi tới.

Người này nói một câu tiếng Thái, nhìn thử mọi người, xoay lưng bỏ đi.

“Hắn nói cái gì vậy?”

Người của Lý Mục và những người còn lại, đều không hiểu tiếng Thái, nhìn về phía Tô Bằng hỏi.

“Hắn chuyển lời thay cho tên dẫn đầu kia, nói chúng ta có thể cử vài người đi mua chút đồ dùng sinh hoạt, nhưng nếu đi mất hoặc là tìm không thấy thì đừng trách hắn vứt chúng ta lại đây.

Tô Bằng nói với Lý Mục.

“Cũng được thôi.”

Lý Mục khẽ gật đầu, chỉ vài người ở sau lưng, sau đó nói.

“Đi, chúng ta đi mua đồ.”

Nói xong, hắn vỗ trán một cái, giống như quên cái gì đó, nói.

“Thiếu chút nữa đã quên rồi, chúng ta cũng đều không hiểu tiếng Thái... Người anh em, có thể giúp đỡ không, cùng chúng ta ra ngoài một chuyến?”

Chương 173: Gặp Nạn

Tô Bằng khẽ nheo mắt lại, nhìn thoáng qua Lý Mục, trong lòng biết rõ hẳn muốn nhân cơ hội để truy được lai lịch của mình, có điều Tô Bằng cũng không đặc biệt để ý, những người này khả năng sử dụng bạo lực với mình cũng không cao, nhiều nhất chỉ là thăm dò, Tô Bằng cũng đúng lúc muốn nghe ngóng tin tức của bọn họ, liền gật đầu.

“Vâng tạ ơn Tạ huynh đệ.”

Lý Mục gật đầu, sau đó kêu mấy người huynh đệ của hắn cùng với Tô Bằng cùng nhau đi ra ngoài.

Tô Bằng cùng với một nhóm năm sáu người bên Lý Mục đi ra khỏi cái nhà xưởng này, cái nhà xưởng này là nằm trong một khu nhà xưởng ở biên giới Bangkok, nhà xưởng không tính là ít, cũng giống như là các khu sinh hoạt trong thành thị hoặc các thành phố lớn trong nước, bọn người Tô Bằng đi không đến mười phút liền đã tìm được một khu sinh hoạt.

Nơi này hơi có chút hỗn loạn, có chút giống như chợ đêm trong nước, thiết kế ngã tư đường tương đối hỗn loạn, nhưng không ít đèn neon, bảng hiệu, ánh sáng màu hồng thoạt nhìn có chút mập mờ, có không ít cô gái quần áo thiếu vải ngồi ở bên ngoài, ngược lại có chút cảm giác giống như là đi tới Đông Hoàn Trung Quốc.

“Lý ca, những cô gái này có phải là đều ra ngoài bán dâm không?”

Thấy những cô gái này, trong đó có có vài người có chút sắc đẹp, một trong những người đi ra cùng với Lý Mục bị những cô gái đó đi theo, nhìn qua những cô gái kia nói với Lý Mục.

“Người muốn chơi nữ nhân cũng đừng tìm ở chỗ này, đến mấy chỗ Italia, Úc ta tìm cho người, ở chỗ này cố gắng ít gây chuyện đi.”

Lý Mục nghe xong, quay đầu lại trừng mắt liếc hẳn một cái nói.

Người nọ nghe xong, không khỏi rụt đầu lại một chút, cười hắc hắc.

“Phục vụ tình dục ở Thái Lan trên quốc tế cũng nổi tiếng, một mặt là bởi vì rẻ, nghe nói ở đây mỗi lần phục vụ tình dục giá cả bình quân là hai mươi bốn tệ, rất nhiều người đi tới Thái Lan du lịch chính là vì tiêu tiền vào phục vụ tình dục này, rất nhiều cơ quan du lịch trong nước cũng triển khai dịch vụ này dưới mặt đất, người quen đến nơi này tìm một người bản địa rồi bắt đầu mua xuân, ngay cả cơ quan du lịch bản địa cũng có rất nhiều cô gái làm hướng dẫn du lịch kiêm luôn loại phục vụ này...”

“Có điều ở một phương diện khác, tính an toàn cũng rất có vấn đề, nghề mại dâm ở Thái Lan, theo công tác thống kê đại khái mỗi một trăm người phục vụ tình dục thì có 6.4 người là bị AIDS, cho dù không phải là bị HIV thì cũng có ít nhất 20% kỹ nữ là mang theo các loại bệnh lây qua đường sinh dục trên người.”

Tô Bằng cũng thấy những cô nàng Thái Lan ăn mặc thiếu vải kia, nói với người trẻ tuổi ở sau lưng.

“Ngất, đây chẳng phải là bay hai lần thì có khả năng trúng một rồi à?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, người nọ không khỏi sợ hãi kêu lên một tiếng.

“Nghe thấy chưa? Không muốn tiêu tử của người nát ở đây thì đừng có suy nghĩ bậy bạ.”

Lý Mục nghe xong, nói với người trẻ tuổi ở đằng sau kia.

Người đằng sau nghe xong cũng có chút thành thật, ánh mắt tuy rằng vẫn còn hướng tới những cô gái đó mà nhìn ngấm nhưng cũng đã không nói đến chuyện đi mua xuân nữa.

Mà còn Lý Mục thì quay đầu lại, thấy Tô Bằng nói.

“Tề huynh đệ, người giống như rất hiểu rõ Thái Lan nhỉ?”

“Ba năm trước đây ta đã tới đây một lần, chỉ là đi cùng người khác, vội vàng ba bốn ngày rồi rời đi, những kiến thức này của ta là do hướng dẫn du lịch lúc trước nói cho ta biết, ha ha ta còn nhớ rõ một chút.”

Tô Bằng nói, hẳn thật ra cũng không có nói láo, ba năm trước đây một vụ “làm ăn” có chủ thuê muốn đến Thái Lan ăn chơi. Tô Bằng liền phụng bồi người nọ tới đây một lần, chẳng qua là lúc trở về nước, người kia đã bị mắc bệnh hoa liễu.

“Hóa ra là như vậy, huynh đệ cũng là người đi bốn biển sao.”

Nghe xong lời của Tô Bằng, Lý Mục khẽ gật đầu, sau đó hỏi.

“Người huynh đệ bình thường liền có thể xuất ngoại, lần này thì thế nào...”

Tô Bằng cười cười. Nói với Lý Mục.

“Đại ca, lời này của người có chút... Ta xem quần áo chi tiêu của đại ca và mọi người cũng không giống như là người bình thường, này cũng không giống như ta...”

“Ha ha, là ta không đúng, lời này của ta đúng là không có khí chất bốn ba khắp bốn phương rồi, người nào cũng có lúc khó khăn mà.”

Nghe xong lời của Tô Bằng, Lý Mục cười ha hả, nói.

“Không có gì, nếu đại ca muốn hỏi ta cũng có thể nói một chút, thật ra thì ta là thám tử tư, chính là loại thám tử trợ giúp mấy bà vợ nhà giàu muốn ly hôn, chụp một chút chuyện ông xã ra ngoài vụng trộm, khiến cho trong lúc quan tòa xử lý hôn sẽ được phân nhiều tiền hơn một chút... Lần này ra ngoài, là bởi vì có một vụ làm ăn đã đắc tội đại nhân vật, không thể không trốn chạy ra ngoài tránh đầu sóng ngọn gió.”

Tô Bằng khẽ cười cười, hờ hững nói với Lý Mục.

Hắn biết rõ, Lý Mục vẫn đang cảnh giác phòng bị với mình, cùng với việc cứ để hắn hoài nghi như vậy không bằng trực tiếp nói ra, từ ý nào đó mà nói Tô Bằng không có chút nào là nói dối, nhưng tính chất công việc thì có chút dối gạt.

Nghe xong lời của Tô Bằng, chân mày Lý Mục đầu tiên là nhăn lại một chút, giống như đang tự hỏi, sau đó lập tức giãn ra, nói.

“Ha ha ha, người huynh đệ người cũng thật là thẳng thắn, hóa ra là như vậy... Ta còn chưa có dịp gặp được thám tử tư đây.”

“Đại ca các người lần này ra ngoài là làm gì vậy? Ta xem quần áo trên người các người còn có những đồ trang sức đồng hồ kia cũng không giống như người bình thường.”

Tô Bằng gật đầu, hần trước tiên là nói ra lai lịch của mình, xem như công bằng, bây giờ hỏi lại Lý Mục liền xem hần trả lời thế nào.

“Ai, thực không dám giấu diếm, ta cùng những huynh đệ này của ta cũng xem như là một nhóm, vốn là ở Nam Tế mở quán bar, nhưng đặc tội vài người, khiến cho bị hãm hại rượu của chúng ta bị cảnh sát tra ra có bạch phiến, chúng ta cũng không có cách gì cho nên chỉ có thể mang theo các huynh đệ ra ngoài tránh giông tố.”

Lý Mục thở dài một tiếng, nói với Tô Bằng.

“Ồ? Lý đại ca rượu của người nhất định rất có lợi nhuận nhỉ?”

Tô Bằng nghe xong, khẽ cười nhìn đồng hồ trị giá một trăm bốn mươi năm mươi vạn trên cổ tay Lý Mục một chút, nói.

“Cũng đủ sống, lần này đi châu Úc cũng là nương nhờ bè bạn... Cũng không biết tương lai ra sao đây, đừng nhìn những thứ đồ đắt tiền mà chúng ta đang mang trên người này, đây đều là vật bên thân, tiền trong nước cũng không dùng được, đến châu Úc rồi phải sống sao đây còn phải trông chờ vào sự chiếu cố của bè bạn.”

Lý Mục nói tới chỗ này dường như có chút cảm xúc dâng trào thở dài một tiếng.

“Ừm, ta đến châu Úc bên kia cũng là nương nhờ bằng hữu... Tính ra cũng đều là ăn nhờ ở đậu.”

Tô Bằng gật gật đầu, nói với Lý Mục.

“Có điều chuyện gì rồi cũng sẽ qua, đoán chừng qua hai ba năm nữa, sóng gió cũng gần hết rồi, đến lúc đó chúng ta lại trở về nước, ta lại muốn nhìn

đến tốt cùng là ai dám hãm hại Lý Mục ta!”

Bên trong ánh mắt Lý Mục tựa hồ mang theo một chút lệ khí, giống như nghĩ tới người nào đó, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng không có trả lời lại câu này của hắn, mà là chỉ vào một cửa hàng ở phía trước, nói.

“Tới rồi, đó chính là siêu thị.”

...

Siêu thị này tuy rằng diện tích không tính là lớn lắm, nhưng đồ vật này nó cũng coi như là đầy đủ, mọi người mua một ít đệm chăn, lại thêm mấy loại đồ uống, còn có thuốc lá, mì ăn liền vân vân, thoạt nhìn xem ra không ít nhưng trên thực tế đến lúc thanh toán mới chỉ khoảng ba nghìn hai trăm Bạt Thái mà thôi.

Tỉ suất của Bạt Thái so với Nhân dân tệ khoảng năm Bạt bằng một tệ, ba nghìn hai trăm Bạt Thái chỉ là hơn sáu trăm bốn mươi tệ, hơn nữa rất nhiều địa phương ở Thái Lan đều trực tiếp lấy nhân dân tệ, lão bản biết nhân dân tệ, trên người bọn Lý Mục cũng mang theo một ít liền trực tiếp trả tiền, lão bản kia thậm chí còn sai một nhân viên lái xe ba bánh đưa hàng đến tận cửa cho bọn người Tô Bằng.

“Những đồ này thật rẻ... Trong nước mua mấy mấy thứ này ít nhất phải một ngàn năm, một ngàn sáu...”

Nhìn hơn mười giường đệm chăn, còn có thuốc lá, đồ uống, mà chỉ một ít tiền như vậy, một thanh niên đi cùng trong nhóm Lý Mục không khỏi cảm khái.

“Mức sinh hoạt của Thái Lan tương đối thấp, có chút tiền liền đã có thể sống tốt, ở đây tám trăm nhân dân tệ một tháng là đã hơn cuộc sống ba nghìn nhân dân tệ một tháng ở trong nước rồi... Đương nhiên, đây cũng là bởi vì chúng ta ở biên giới Bangkok, ở trung tâm chợ bên kia có thể sẽ đắt hơn một chút.”

Tô Bằng nói, bản thân hắn cũng mua một chút thực phẩm và thuốc lá, tổng cộng không đến hai trăm nhân dân tệ.

“Ừ, xong rồi, lúc trở về mọi người có thể đỡ được một chút, cũng mua một bộ bài tú lơ khơ đi, cho có chút giải trí.”

Lý Mục khẽ gật đầu, đoạn đường này, hắn tuy rằng chưa hẳn hoàn toàn tin tưởng lời của Tô Bằng, nhưng cũng ít nhiều cảm thấy được đối với hắn có chút hiểu biết, không giống như lúc đầu đề phòng như vậy.

“Đi thôi, về nào.”

Lý Mục nói một tiếng, mọi người bắt đầu đi đến chỗ nhà xưởng.

Tô Bằng theo bọn họ đi đến chỗ nhà xưởng làm chỗ dừng chân tạm thời kia, chợt phát hiện, hai người trong đám người Lý Mục mũi bị sưng to, đang ngồi ở trong nhà xưởng, người mang mắt kiếng gọng vàng kia đang hỏi bọn họ cái gì đó.

“Xảy ra chuyện gì?”

Thấy tình huống này, Lý Mục nhất thời nhíu mày, nói với người mang mắt kiếng gọng vàng kia.

“Lý ca, bọn Tào Thiên cùng với Lý Kiến mới vừa rồi có chút bức mình, nói là ra ngoài đi một chút, kết quả vừa ra khỏi cửa liền gặp phải một đám lưu manh Thái Lan, bốn năm tên trong đó đánh ngã hai người bọn họ, ngoài ra những tên đó còn cướp đi balo của Lý Kiến rồi bỏ chạy...”

Dừng một chút, hắn nói tiếp.

“Trong ba lô của Lý Kiến có một chiếc kia...”

“Cái gì?”

Nghe thấy những lời này, vẻ mặt Lý Mục lập tức biến đổi.

Lần này, hắn ra đi vội vàng, bốn mươi năm mươi chiếc máy chủ thu được mấy năm nay chỉ mang theo mười sáu chiếc, lợi nhuận rất lớn, những chiếc

máy chủ này hẳn hết sức coi trọng, tiền tài của hắn đều là đến từ những chiếc máy chủ này... Có những chiếc máy chủ này hẳn mới có thể chiêu binh mãi mã, Đông Sơn tái khởi.

Lúc này là lúc hắn suy yếu nhất, nhưng, chỉ cần những huynh đệ này dưới tay hắn vẫn còn trụ lại, còn có những chiếc máy chủ này, bằng vào kinh nghiệm của hắn, rất nhanh liền có thể quét khởi lần nữa, đó chính là vốn liếng của hắn.

Cho nên, hắn đối với mấy cái máy chủ này hết sức quan tâm, nhưng bây giờ lại bị mấy tên lưu manh Thái Lan cướp đi một chiếc, hỏi sao hắn không giận dữ được đây?

Chỉ thấy Lý Mục hít một hơi thật sâu, giống như đang đè sự tức giận xuống.

“Thái Lan hẳn là không loạn đến như vậy, chúng ta đi tìm một tên đầu sỏ ở xung quanh đây mới có thể tìm được đầu mối, có lẽ còn có thể truy xét ra máy chủ... Dù sao còn phải ở chỗ này nghỉ ngơi hai ngày, có thời gian để truy xét, chúng ta cũng không phải là bọn bất tài!”

Lý Mục nói, nói xong hắn chỉ tên mấy người.

“Phương Khôn, Lữ Lương, các người đi theo ta.”

Mấy người bị hắn đọc tên kia, đều gật đầu đứng lên, Tô Bằng nhìn về phía mấy người này, phát hiện khí tức của mấy người này dường như so với những người khác thì càng thâm trầm hơn một chút.

“Tề huynh đệ, thật xin lỗi lần này đành làm phiền ngươi, chúng ta không hiểu tiếng Thái, tìm đồ vật này nọ chắc chắn không quá thuận tiện, xin ngươi hãy thay chúng ta làm phiên dịch, tìm người, đương nhiên tuyệt đối sẽ không bắt ngươi làm việc không công.”

Sau khi gọi mấy người đó, Lý Mục xoay đầu lại, nói với Tô Bằng...

Chương 174: Quán Bar Phật Đài

Nghe xong lời của Lý Mục, Tô Bằng suy tư một chút.

Bây giờ là đang ở nước ngoài, Tô Bằng thật ra là không muốn dính phải chuyện gì cả nhưng bây giờ cũng không tiện cự tuyệt lắm.

Đồng thời, Tô Bằng cũng muốn nhìn một chút, phương thức làm việc của Lý Mục này, xem hắn xử lý chuyện này như thế nào, dùng chuyện này phán đoán thực lực Lý Mục này một chút.

Cân nhắc một chút, Tô Bằng khề gật đầu, nói.

“Cũng tốt.”

“Sẽ không để cho người huynh đệ làm không công đâu, cái đồng hồ này người cứ cầm lấy trước đi.”

Lý Mục nói xong giơ cánh tay lên, định tháo cái đồng hồ hiệu Patek Philippe trên tay xuống.

Tô Bằng lắc đầu, duỗi tay đè chặt lại tay của hắn, nói.

“Đi xa đều có chút khó khăn, không cần phải khách khí, tìm được đồ đặc của các người rồi lại nói sau.”

“Như vậy cũng được, nếu Tề huynh đệ cũng đến châu Úc, ta xem có thể thông qua người bạn ở châu Úc của ta giúp người giải quyết một vài vấn đề hay không, bằng hữu của ta ở châu Úc cũng coi như có thể lực cố định, đến đó nhất định sẽ hậu tạ cho huynh đệ.”

Lý Mục thấy Tô Bằng từ chối, cũng không còn quá mức khách khí, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe hắn nói chuyện, cũng không phải giống như là ra vẻ hào sảng mà là tựa hồ đối với chính mình cực kỳ có tự tin, nghe hắn nói như vậy, Tô Bằng gật gật đầu, nói.

“Nếu như đến được châu Úc vậy làm phiền bạn của Lý đại ca chiếu cố một chút.”

“Ừm, được rồi, chúng ta trước tiên đi tìm tên trùm ở đây, hỏi chuyện hắn một chút, đây là cách dễ tìm người nhất.”

Lý Mục nói với Tô Bằng.

Tô Bằng đi theo những người này đến chỗ bọn trùm sò ở bên, đó là một phân xưởng hơi nhỏ một chút, bên trong dọn dẹp so với chỗ ở của bọn người Tô Bằng sạch sẽ hơn một chút, tên trùm kia đang cùng với những người Thái Lan đó uống rượu, trên mặt đất cũng không thiếu mấy thứ đồ ăn...

Thấy bọn người Lý Mục và Tô Bằng tiến đến, tên trùm kia không khỏi sắc mặt có chút không vui, đứng lên nói.

“Không phải là đã nói cho các người biết, muốn đi đâu thì đi, không cần phải làm chậm trễ chuyến hai ngày sau là được. Tại sao lại tới rồi?”

Nam nhân đeo mắt kiếng gọng vàng đứng sau lưng Lý Mục đem chuyện kia kể lại một lần cho tên trùm nghe, sau đó hỏi hẩn.

“Vị lão Đại này, người có thể lực ở Thái Lan, nếu đã đem chúng ta đến nơi đây thì hẳn là cũng biết người nào chịu trách nhiệm ở khu này chứ? Có thể giới thiệu cho chúng ta một chút người phụ trách ở đây là ai hay không? Đồ chúng ta bị cướp đó rất quan trọng, nhất định phải tìm trở về.”

“Các người muốn tìm người đứng đầu ở nơi này?”

Nghe xong lời của người đàn ông đeo mắt kiếng gọng vàng, lông mày của tên trùm này nhăn thật chặt, nói.

“Nói cho các người biết cũng không sao, thế giới ngầm ở khu vực này đều là nghe lệnh của một người tên là Tang Khôn, có điều người kia bình thường chỉ ở trong quán bar của mình, các người không thấy được đâu... Hơn nữa bọn họ cùng chúng ta là nước giếng không phạm nước sông, lúc này là vấn đề của các người, chúng ta chắc chắn sẽ không ra mặt.”

“Biết tìm ai là tốt rồi, người của ta sẽ tự mình đi làm chuyện này, lão Đại người nói cho chúng ta biết làm sao tìm được Tang Khôn là được rồi.”

Lý Mục nghe xong, nói với tên đó.

“Các người tốt nhất nên suy nghĩ lại cho kỹ, Tang Khôn kia cho dùng là chúng ta cũng không dám động vào, chứ đừng nói gì đến mấy người đang chạy trốn như các người. Hơn nữa các người nếu có xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ không phụ trách đâu, nếu đuổi không kịp được chuyển bay hai ngày sau thì ta cũng sẽ không chờ các người.”

Tên trùm nói, có điều vẫn đưa ra một địa chỉ.

“Được, cảm ơn. Chúng ta làm xong chuyện này sẽ trở về lại.”

Lý Mục nói, nói xong hắn gọi các huynh đệ của mình cùng với Tô Bằng đi khỏi nhà xưởng.

Địa chỉ mà tên trùm đưa cho là gần một ngã tư đường, bọn người Tô Bằng đi một đoạn đường, thấy ở khu sinh hoạt có người chạy xe ô-m, liền kêu bảy tám chiếc xe máy, Tô Bằng bảo bọn họ chạy tới địa chỉ mà tên trùm đã đưa.

Xe máy chạy khoảng mười ba mười bốn phút đã tới nơi, nơi này tương đối gần nội thành, hoàn cảnh chung quanh cũng nhiều ít có chút cảm giác đô thị, không giống như chỗ mang mùi nông thôn mà bọn người Tô Bằng đang ở lại kia.

Trên đường phố có không ít người đi đường, trong đó không ít là du khách ngoại quốc, người địa phương cũng không thiếu.

Mà còn bọn người Tô Bằng đi vào một quán bar, bảng hiệu cũng không lớn, chỉ là một cái bảng hiệu nhiều màu ở trong ngõ tối, nhưng mà người nơi này ra vào lại không ít.

“Chính là chỗ này, quán bar Phật Đài.”

Đến nơi, Tô Bằng nhìn cái hình Phật đà đang ngồi được tạo thành từ đèn nê-ông chớp lóe chớp lóe ở trước quán bar kia, nói với Lý Mục.

“Đi thôi, vào xem.”

Lý Mục nói, nói xong cùng với mọi người đi xuống xe máy, cùng nhau đi vào bên trong.

Ở cửa quán bar có mấy người bảo vệ, nhưng khi nhìn bọn người Lý Mục ăn mặc đều không phải tầm thường, cả đám lại rất vạm vỡ, lại thêm Lý Mục còn ném cho bọn hăn một đồng nhân dân tệ, liền không có tiền lên ngăn cản lại, để cho bọn người Tô Bằng đi vào trong quán rượu.

Quán bar này, tầng thứ nhất là mở ở dưới mặt đất, bọn người Tô Bằng theo bậc thang đi xuống phía dưới vào bên trong quán rượu, lại phát hiện người trong quán bar không phải đang nhảy nhót, cũng không phải đang nghe nhạc, mà là không ngừng gào thét, lấy sàn nhảy ở chính giữa tạo thành một vòng tròn.

Người ở bên trong không ngừng gào thét, cả đám người dường như đang vô cùng hưng phấn.

Bọn người Tô Bằng không nhìn thấy bên trong, tuy nhiên có người thấy được bọn họ, một người Thái Lan đội mũ lưỡi trai, chỗ hông đeo một túi tiền đi tới, trong tay cầm tờ giấy màu trắng, nói với bọn người Tô Bằng.

“A vụ phan nô? A vụ phan nô?”

“Hăn nói cái gì vậy?”

Lý Mục nhìn về phía người này hỏi.

“Hỏi chúng ta có đánh cược không.”

Tô Bằng nói, sau đó nhìn đám người đang vây thành một vòng tròn, nói.

“Có thể là thi đấu ngầm cái gì đó, không ít quán bar ở Thái Lan có loại tiết mục này.”

Nói xong, Tô Bằng tiếp tục hỏi mấy câu với người này.

Người bán phiếu cược nghe xong lời của Tô Bằng, không ngừng lắc đầu, sau đó ngón tay chỉ vào tầng hai trên đầu, trong miệng không ngừng nói gì đó.

Tô Bằng nghe xong, lắc đầu, sau đó buông hăn ra, quay đầu lại nói với Lý Mục.

“Nơi này xác thực là quán bar của Tang Khôn, có điều người này không biết Tang Khôn có ở đây hay không, hơn nữa còn nói Tang Khôn sẽ không gặp chúng ta, hẳn nói nếu Tang Khôn có ở đây thì sẽ ngồi trên lầu hai xem người phía dưới đánh quyền, nhưng muốn gặp hẳn, chỉ có người thắng cuộc thi đấu đêm nay mới có thể nhìn thấy hẳn mà thôi.”

“** , làm cao như vậy sao?”

Có mấy tên tiểu tử sau lưng Lý Mục, hình như nổi giận đùng đùng, nghe thấy những lời này trong miệng không khỏi hùng hùng hổ hổ nói.

Lý Mục nhíu mày, suy nghĩ gì đó, Tô Bằng thì lại phóng tầm mắt, nhìn tên bán phiếu cược kia đang vừa quay đầu lại, vừa đi về phía cổng quán bar, đi đến bên mấy người xem ra giống như là bảo vệ.

“Chú ý một chút, người đến bên kia hẳn là thủ hạ của Tang Khôn.”

Tô Bằng chỉ vào bên kia, nói với Lý Mục.

Chỉ thấy, bốn năm gã đàn ông mặc áo đen đi theo sự chỉ dẫn của tên bán phiếu cược kia mà đi tới đây.

Người đi tới trước, mở miệng nói một chuỗi tiếng Thái, Tô Bằng nghe xong, cũng nói với hẳn một tràng lại.

Người này nhìn thoáng qua bốn người Tô Bằng, theo trên người lấy ra bộ đàm, giống như đang trò chuyện với người nào đó.

Tô Bằng thừa dịp lúc này, nói với Lý Mục.

“Ta nói với bọn họ chúng ta có việc làm ăn cần tìm Tang Khôn. Đối phương nói Tang Khôn có ở đây nhưng chưa chắc sẽ gặp chúng ta, đang trò chuyện với bảo vệ của Tang Khôn trên lầu.”

Lý Mục gật gật đầu, vào lúc này, chợt nghe đám người trong cái vòng tròn ở sàn nhảy có người lớn tiếng quát lên.

Ánh mắt của bốn người Tô Bằng nhìn sang, chỉ thấy một gã đàn ông vác một người lên, giờ phút này miệng đang hô máu lại còn bị người ta quăng

lên hai ba thước cao. Sau đó những người khách trong quán cũng đều né tránh ra, người đàn ông đó bị quăng ngã trên mặt đất, trong miệng lập tức hộc máu. Mà còn những khách vây xem kia cũng tránh ra thành một lối đi.

Sau đó, bọn người Tô Bằng thấy một người da trắng đầu trọc cao gần hai thước cởi áo trên người xuống. Từ bên trong đi ra, những người khách kia cũng đều đang vây xem tên da trắng này, chỉ thấy hắn vọt tới trước mặt gã đàn ông Thái Lan đang ngã trên mặt đất. Cũng không để ý người này đang hộc máu, hung hăng giẫm đạp hai cái!

“Bịch!”

“Bịch!”

Lực đạo của hai cước này không nhỏ, bọn người Tô Bằng đứng cách người này cũng phải bốn năm mét mà cũng cảm giác được nền đất xi măng như đang rung đưa, mà còn quyền thủ người Thái Lan trên mặt đất kia không ngừng gãy dựa, bị giẫm hai cái này liền lập tức bất tỉnh, trên mặt đều là máu, không biết chết sống ra sao.

“Tích Mã!”

“Tích Mã!”

Khách trong quán rượu thấy tình hình này, nhất thời không ngừng có người lớn tiếng hô lên.

Mà còn trong quán rượu, đi ra hai tên bảo an, đem quyền thủ Thái Lan ở trên mặt đất không biết sống chết kia kéo xềnh xệch ra ngoài.

“Người nọ hình như đã chết... Phun ra nhiều máu như vậy, còn bị giẫm mấy cước, nhất định là nội tạng vỡ nát rồi.”

Nam nhân đeo mắt kiếng gọng vàng kia, nâng mắt kiếng, trong miệng nói.

Mà lúc này, bảo an quán bar nói chuyện với bọn người Tô Bằng kia cũng đã kết thúc cuộc trò chuyện với người trên lầu, sau đó xoay đầu lại nói với Tô Bằng một câu.

“Hắn nói cái gì?”

Lý Mục hỏi Tô Bằng, Tô Bằng chỉ chỉ cái sàn nhảy kia, nói.

“Hắn nói đại nhân Tang Khôn không biết mấy người các người, cũng không có ý định làm ăn với chúng ta, nhưng đại nhân hắn thích đánh quyền, nếu chúng ta có thể đánh thắng quyền thủ da trắng kia thì sẽ cho hai người trong chúng ta đi lên nói chuyện với hắn một chút.”

“Thật sao? Xác định là cái điều kiện này?”

Lý Mục nghe xong, ánh mắt lộ ra một tia tàn nhẫn, nhìn trên lầu, hỏi Tô Bằng.

“Tô Bằng lại nói vài câu với tên bảo an kia, sau đó gật đầu, nói với Lý Mục.

“Xác nhận.”

“Lý ca, để ta tới đi, cũng rất lâu không có động thủ.”

Nghe thấy những lời này, nam nhân đeo mắt kiếng gọng vàng vẫn luôn đứng sau lưng Lý Mục kia, nói lỏng cổ áo sơ mi, nói với Lý Mục.

“Được, cẩn thận một chút.”

Lý Mục nói với hắn, nam nhân kia khẽ gật đầu, tháo mắt kính xuống, lại cởi áo khoác ra, giao cho một thanh niên phía sau, còn mình đi đến sàn nhảy, chỉ chỉ người da trắng cao lớn kia, nói.

“You! Fight with me!” (Mày! Đánh với tau!)

“Yellown monkey!” (Khỉ lông vàng!)

Tên da trắng kia nhìn dáng người gầy còm của nam nhân này, lập tức phát ra một tiếng cười giễu cợt, nói với nam nhân kia.

Nam nhân này không nói gì, chỉ dựng thẳng ngón giữa lên, chỉ chỉ vào tên da trắng.

“** you!”

Quyền thủ da trắng này nhất thời bị chọc giận, rống lên, mà còn trong đám người có một người có vẻ như là trọng tài đi ra khỏi, đứng giữa hai người, dùng tiếng Thái đang nói gì đó.

Tô Bằng nhìn người nam nhân này, nam nhân đeo mắt kiếng gọng vàng, để tóc hai mái, đầu tóc không ngắn thoát nhìn nhả nhận tư tư vắn vắn, thân thể cũng gầy còm, Lý Mục không ngờ lại yên tâm để hắn xuất chiến, có thể thấy được người này tất có chỗ hơn người.

Chỉ thấy, nam nhân gầy còm này bỗng nhiên giơ lên một chân, hai bàn tay nắm lại vươn ra hai ngón trỏ.

“Đường Lang quyền?”

Tô Bằng nhìn thấy vậy mắt sáng rực lên.

“You will dead!” (Mày sẽ chết!)

Vào lúc này, quyền thủ da trắng kia cũng đã bắt đầu rống lên, hắn sải bước nhanh xông về phía người nam nhân này!

Chương 175: Bạo Lực Trần Trụi

Quyền thủ người da trắng rống giận hướng người nam nhân kia đánh tới, mà còn người nam nhân kia lại không loạn chút nào, chỉ là lúc quyền thủ người da trắng kia đang bỏ nhào vào thì thân thể đột nhiên dịch chuyển.

Chỉ thấy thân thể của hắn ngay khi quyền thủ người da trắng xông lên thì đã né qua đứng phía sau hắn.

Đồng thời, hai ngón tay của hắn nhanh chóng đánh vào cánh tay của quyền thủ người da trắng kia.

“Oh!”

Quyền thủ người da trắng lập tức kêu một tiếng, ôm chặt lấy cánh tay của mình, chỉ thấy trên cánh tay của hắn xuất hiện hai cái lỗ có bán kính nửa

centimet, rộng bằng một ngón tay, máu thịt đều bị móc đi.

“Hửm?”

Tô Bằng nhìn thân pháp của người này, lại có chút cảm giác.

“Thân pháp của người này, cùng người khác giao chiến trong nháy mắt đột nhiên tăng tốc... Tốc độ này, so với người bình thường siêu việt hơn nhiều lắm, chẳng lẽ cũng là kỹ năng từ trong trò chơi mang theo?”

Tô Bằng nhìn nhìn, trong lòng thầm nghĩ, đồng thời hẩn nhớ lại, Triệu Thu đã nói qua với hẩn, hẩn sợ dĩ biết kỹ năng trong trò chơi có thể mang theo ra ngoài là do bằng hữu trong trò chơi nói cho hẩn biết, chẳng lẽ bằng hữu bên trong trò chơi này chính là chỉ nhóm người Lý Mục?

“You keep knife!” (Mày có dao!)

Lúc này, quyền thủ người da trắng kia nhìn hai cái lỗ máu trên cánh tay mình, nói với nam nhân đeo mắt kiếng gọng vàng kia.

“Ta không có giấu dao, chỉ có điều ngươi không đánh được nữa đâu... Đi xuống đi ngươi có thể kết thúc được rồi.”

Nam nhân dùng Đường Lang quyền trên sàn nói, Anh văn của hẩn đại khái dừng lại trình độ hội thoại đơn giản, nói mấy chuyện phức tạp cũng lười phiên dịch trực tiếp dùng tiếng Trung để nói.

Quyền thủ người da trắng hú lên một tiếng quái dị, lại sải bước nhanh xông tới!

Mà nam nhân dùng Đường Lang quyền kia, thân hình lại lần nữa nhoáng lên một cái, sau đó ngón trở tay phải đặt ở đằng sau gõ vào cái gáy của quyền thủ người da trắng này.

“Bịch!”

Tô Bằng cũng có thể nghe được, ngón tay kia tuy rằng rất nhỏ, nhưng đập vào sau ót của người da trắng này lập tức mang theo một tiếng rất giòn tan. Quyền thủ người da trắng kia toàn thân chấn động, xoay đầu lại nhìn nam

nhân này, sau đó ánh mắt trở nên trắng dã, thân thể lung la lung lay liền đã ngã xuống.

Bọn khách đánh cược trong sân không có nhìn rõ, thấy trọng tài tiến lên, vượt mạch đập ở cổ tên da trắng, mới kịp phản ứng người này đã bị đánh ngất, lập tức lại có người hưng phấn hét âm lên.

Nam nhân dùng Đường Lang quyền kia, quơ quơ thân thể, theo trong sân nhảy đi ra. Đi tới bọn người Lý Mục.

“Đánh không tệ, không có giết chết người nọ chứ?”

Lý Mục vỗ vỗ bả vai nam nhân này, nói với hắn.

“Không có, ta có lưu lại một chút lực tay, có điều hắn từ nay về sau trí lực sẽ bị hao tổn... Chẳng qua cũng không sao cả, dù sao loại người này cũng không cần trí lực gì cho lắm.”

Người nam nhân này nói xong nhận lấy áo khoác mặc vào, lại đeo cho mình cái mắt kiếng gọng vàng.

Tô Bằng nhìn về phía mấy người bảo an bên trong kia, dùng tiếng Thái hỏi bọn hắn một câu.

Mấy người bảo an kia cũng có hơi bất ngờ, một người trong nhóm Lý Mục lại có thể nhanh như vậy đánh bại quyền thủ người da trắng kia. Có điều vẫn có người cầm lấy bộ đàm, cùng với người trên lầu trò chuyện, sau đó một tên dẫn đầu truyền đạt tin tức.

“Bọn họ nói, Tang Khôn cho chúng ta đi lên. Có điều chỉ giới hạn hai người.”

Tô Bằng nghe bọn hắn nói xong, nói với Lý Mục, sau đó nói.

“Lý đại ca, ta cùng ngươi đi lên là được rồi. Bọn họ chưa hẳn có người hiểu tiếng Trung.”

“Vậy làm phiền huynh đệ.”

Lý Mục gật đầu, Tô Bằng nói hai câu với tên bảo an kia, bảo an kia gật đầu. Có một người ngoắc Tô Bằng với Lý Mục, hai người đi theo người này, đi tới một chỗ kia.

Lối đi lên tầng hai trong quán bar rất nhỏ hẹp, hai người sóng vai đều sẽ cảm giác được chật vật, Tô Bằng đoán chừng nơi này là để khỏi cho có người xông lên gây bất lợi cho Tang Khôn nên mới cố ý thiết kế như vậy.

Tô Bằng cùng với Lý Mục một trước một sau, đi theo bảo an phía trước đi đến tầng hai, lúc này mới phát hiện nơi này khá rộng rãi, chẳng qua là hai người không thể trực tiếp nhìn thấy Tang Khôn, tầng này còn có một cái phòng, trước cửa có mấy người bảo tiêu, phát tay với Tô Bằng với Lý Mục ý bảo dừng lại.

“Cái này các người không thể kiểm tra.”

Tô Bằng thấy mấy người bảo an kia làm bộ muốn sờ túi du lịch của mình, đẩy ra hai người này, nói với bọn họ, mà còn hai bảo an kia trong miệng không ngừng nói cái gì đó, tình hình thoáng cái lại khẩn trương lên.

Mà lúc này đây, cửa phòng bên trong đột nhiên được mở ra, một người trên đầu cột sợi dây màu đỏ, nhìn ở ngoài cửa một chút, dùng tiếng Thái nói mấy câu.

Hai tên bảo an kia bị giáo huấn, mới dừng tay lại, sau đó người Thái Lan bộ dáng tháo vát kia làm một cái dấu tay ý bảo mời, sau đó nhìn Lý Mục cùng với Tô Bằng.

“Đi thôi, hần nói Tang Khôn đang chờ hai người chúng ta.”

Tô Bằng nói, sau đó lưng đeo túi du lịch, cùng với Lý Mục cùng nhau đi vào.

Hai người mới vừa đi vào, liền thấy trong phòng, ngoại trừ tên đầu cột dây màu đỏ cùng với bốn tên bảo an kia ra thì còn có hai người đang ngồi.

Một người nam nhân trong đó hơn bốn mươi tuổi, bề kiêu tóc rất giống như máy nhà xí nghiệp ở nông thôn Trung Quốc, mặc một thân phục sức dân tộc

Thái Lan, đang cầm một cây tẩu hút thuốc phiện, không biết là đang hút thuốc Lào hay là nha phiến, một bên nhìn Tô Bằng với Lý Mục.

Mà còn một người khác, thoạt nhìn xem ra không giống như là người Thái Lan, mặc một thân đồ vest, cũng đang cầm một cây tẩu hút thuốc phiện ngồi trên ghế sa * bên cạnh, lúc này cũng đang nhìn hai người.

Hai người Tô Bằng cùng với Lý Mục, sau khi đi vào phòng lại đồng thời sững sờ một chút.

Bởi vì hai người phát hiện, trên bàn trà ở giữa nam nhân Thái Lan và nam nhân mặc tây trang kia đang bày một đồ vật hình bán nguyệt, chính là máy chủ trò chơi mà bọn người Lý Mục vừa bị cướp đi!

“Người đang bề bộn, thật xin lỗi, sau khi ta lấy tiền hàng xong sẽ mang cái máy chủ này đi, không để cho người thêm phiền toái nữa.”

Đang lúc Tô Bằng cùng với Lý Mục sững sờ, lại nghe được người nam nhân mặc Tây phục kia, trong miệng nói ra một chuỗi tiếng Nhật, đối với người đàn ông đang hút nha phiến kia nói.

“Wait wait” (Đợi chút)

Người kia hút một hơi rồi lắc đầu, dùng tiếng Anh nói với hắn.

Sau đó, người Thái Lan hút thuốc kia ngẩng đầu dùng tiếng Thái hỏi Tô Bằng.

“Các người là ai, muốn tìm ta có chuyện gì?”

“Chuyện bây giờ rất đơn giản, cái kia là đồ của chúng ta, không biết là thủ hạ nào của người cướp lấy ba lô của người của chúng ta, đoạt đi vật này, bây giờ chúng ta muốn đem nó về!”

Lý Mục tháo kính râm xuống, nhìn máy chủ trò chơi trên mặt bàn, nói với nam nhân này.

Tô Bằng biết người kia có thể là người Nhật Bản, có thể sẽ hiểu tiếng Anh, có vẻ như là người của Tang Khôn, không muốn làm cho người Nhật Bản

kia biết mình đang nói cái gì, liền cũng dùng tiếng Thái, đem lời của Lý Mục nói cho người Thái Lan kia.

Nghe xong lời của Tô Bằng, nam nhân người Thái Lan này nhất thời phát ra tiếng cười ha ha, hần lần này chuyển thành nói tiếng Anh, lớn tiếng nói.

“Cái này là đồ của các ngươi? Cho dù là của các ngươi, bây giờ đã là đồ của ta... Hơn nữa, vị Hoàn Cương tiên sinh này nguyện ý ra giá ba trăm triệu Yên Nhật mua cái máy này, các ngươi có thể trả giá cao hơn sao?”

“Hần nói cái gì?”

Lý Mục không hiểu ngoại ngữ, quay đầu lại nói với Tô Bằng.

“Hần nói, vật này chúng ta không có quyền mang đi, người Nhật Bản kia đã ra giá ba trăm triệu yên Nhật muốn mua thứ này về, chúng ta nếu muốn lấy về lại cũng phải đưa tiền ra mua.”

Tô Bằng nhìn máy chủ trên mặt bàn. Sau đó nhìn thoáng qua cái người được gọi là Hoàn Cương tiên sinh trong phòng kia, nói với Lý Mục.

“Mua con mẹ ngươi ấy!”

Lý Mục nghe xong, mắng to một tiếng, sau đó sải bước đi thẳng về phía trước, tựa hồ là đang muốn cưỡng chế đoạt lại máy chủ.

Bốn người bảo tiêu mặc đồ đen phía sau thấy thế lập tức hô lên một tiếng, bọn họ lấy súng ra, tiến về phía trước, giống như muốn vây Lý Mục lại.

Nhưng mà Lý Mục cao hơn một mét tám mươi, giờ phút này lại giống như là máy ủi đất vậy, có hai bảo tiêu đã nhào tới phía sau lưng hắn, nhưng mà Lý Mục lại giống như là không có cảm giác, sau đó quăng hai cánh tay, liền đem hai người này vứt xuống như phôi ruồi bọ.

Tô Bằng thấy Lý Mục giống như muốn động thủ, lập tức lui về phía sau một bước, hần ở nơi này không có ai chú ý nên cũng không có vấn đề gì.

Mà còn nam nhân đang hút thuốc phiện kia, không nghĩ tới Lý Mục lại dám động thủ ở trên địa bàn của hần, lập tức nổi giận. Cầm tẩu thuốc phiện trong

tay chỉ vào Lý Mục, trong miệng quang quác quang quác nói gì đó.

“Con mẹ nó!”

Lý Mục mắng to một tiếng, một cước đá vào ghế sa * Tang Khôn đang ngồi trên, nhất thời ngay cả Tang Khôn và người đang ngồi trên ghế sa * đều lật nhào ngã xuống đất.

Bảo tiêu phía sau cũng đều kêu lên, có hai người từ phía sau lấy ra súng ngắn, hướng về phía Lý Mục nổ súng!

“Đoàng!”

“Đoàng!”

Hai phát súng này đều bắn trúng Lý Mục, nhưng mà Lý Mục lại giống như không có chuyện gì, chỉ thấy hắn một phát bắt được cái máy chủ trên bàn trà, sau đó một tay che lại mắt mình, để tránh đạn bắn trúng mắt, sau đó trong miệng gầm rú một tiếng, xông về phía bốn tên bảo tiêu này.

Bốn tên bảo tiêu kia chưa từng gặp qua loại hoàn toàn không biết sợ này, nhất thời ngây người, chỉ biết không ngừng bắn vào Lý Mục, nhưng mà viên đạn bay tới trên người Lý Mục thì lại ngay cả máu cũng không thấy có, rất nhanh liền đã bị Lý Mục xông đến trước mặt.

Lý Mục lúc này giống như là xe tăng hình người, sức mạnh của hắn vượt qua người bình thường nhiều lắm, chỉ thấy hắn tiện tay đánh mấy quyền liền đã đem bốn tên bảo tiêu đánh ngã xuống đất hộc máu, không có cách nào chiến nữa.

“Á!”

Ngay lúc này, tên người Thái Lan đầu cột dây màu đỏ kia, từ phía sau vọt lên, từ trên không bay lên, sau đó hai khuỷu tay đột nhiên tấn công xuống phía dưới, là chiêu đánh bằng khuỷu tay bên trong Thái quyền.

“Bịch!”

Hai khuỷu tay của người Thái Lan này thật sự đã đánh vào trên đầu Lý Mục, nhưng mà Lý Mục lại không có phản ứng gì, mà là thuận tay liền bắt được đai lưng của người Thái Lan này, sau đó đột nhiên vung tay lên ném hấn té ngã ở trên tường.

Quyền thủ người Thái Lan kia sau khi bị ném vào tường, thế nhưng lại giống như là bị treo ở đó, dừng lại một hai giây mới rơi xuống, có thể thấy được sức mạnh của Lý Mục vượt quá mức tưởng tượng.

“Vụt!”

Mà lúc Lý Mục đang đề tâm đối phó với quyền thủ Thái Lan kia, người Nhật Bản tên Hoàn Cương đó vốn đang ngồi ở chỗ đó giống như im lặng chờ đợi đột nhiên cúi đầu lao đến, chỉ thấy trong tay hấn không biết từ lúc nào đã cầm một thanh đoản đao, sau đó trở tay cầm đao hướng về phía bên hông Lý Mục chém một nhát!

Lần này hết sức âm độc, nếu như là người bình thường lúc này bị thanh đoản đao như vậy chém xuống, bụng cũng sẽ bị lưỡi đao sắc bén xé ra, ruột nội tạng cũng phải lòi ra ngoài.

Nhưng mà Lý Mục, chỉ là nhe răng một chút, sau đó cái tay kia trông không thuận thế đập xuống phía dưới, đập trúng cái ót của người Nhật Bản kia, lập tức người Nhật Bản này như chó chết bị nện gục trên mặt đất, không biết là đã chết hay chỉ là hôn mê.

“Mahler Gobi đó, bộ quần áo này của lão tử giá sáu vạn rưỡi đó!”

Lý Mục nhìn quần áo của mình bị chém rách một đường ở ngực, trong miệng không khỏi mắng to một tiếng.

Tô Bằng thấy, bụng của Lý Mục căn bản không có xuất hiện vết cắt gì, chỉ là mơ hồ có thể thấy được một đường màu trắng ở bụng.

“Các người chết chắc rồi! Các người chết chắc rồi!”

Mà lúc này, gã Tang Khôn lúc đầu bị ngã xuống đất kia đã bò lên ra ngoài, sớm đã không còn làm ra vẻ ưu việt như lúc ban đầu nữa, tay hấn run rẩy,

không ngừng chỉ vào Tô Bằng cùng với Lý Mục, trong miệng nói.

Lúc này Tô Bằng chậm rãi từ từ đi tới, thuận tay từ trên bàn trà cầm lấy một cái gạt tàn thuốc, sau đó đập xuống đầu Tang Khôn một cái.

Tang Khôn quát to một tiếng, bị nện ngã xuống mặt đất, một đầu máu tươi.

Tô Bằng đứng ở trước mặt hắn, một chân giẫm lên tay của Tang Khôn, cái gạt tàn thuốc trên tay đập vào hắn mấy cái, làm cho người này bể đầu chảy máu sau đó hình như bị đập mãi cũng trở nên thành thật hơn một chút, Tô Bằng mới há miệng dùng tiếng Thái hỏi.

“Nói một chút đi, làm sao ngươi biết cái máy này có thể bán được tiền, người Nhật Bản kia là ai?”

Chương 176: Đầu Rắn Bi Thôi Nhất Trong Lịch Sử

“Tê huynh đệ, ngươi?”

Thấy hành động của Tô Bằng, Lý Mục có chút kinh ngạc, hắn vốn tưởng rằng Tô Bằng giờ phút này sẽ bị hù không nhẹ, lại không ngờ Tô Bằng cũng lên.

“Ta cảm thấy chuyện này có điểm không đúng lắm, Lý đại ca các ngươi vừa rồi bị mất đồ, đã có người tới chỗ hắn mua, nhất định có vấn đề, ta hỏi thử xem là chuyện gì xảy ra.”

Tô Bằng nói với Lý Mục.

“Vậy thì... Ngươi hỏi đi, có điều nhanh lên, gian phòng kia mặc dù hiệu quả cách âm rất tốt, nhưng người ở bên ngoài cảm thấy không ổn, cũng có thể đi vào, những huynh đệ của ta vẫn sợ sủng lục.”

“Ừm, biết rồi.”

Ứng phó xong Lý Mục, chân Tô Bằng tăng lớn lực lượng, lập tức giẫm ngón tay Tang Khôn phát ra tiếng rắc rắc.

Tang Khôn này, trước kia cũng là một kẻ hung ác, chỉ là về sau phát đạt, dần dần có điểm âm no dân dục, cổ ngoan kinh kia chỉ còn lại với kẻ ác khác, đối mặt với chính mình ngược lại không ác nổi nữa, lúc này bị Tô Bằng thiếu chút nữa giẫm nát ngón tay, lập tức kêu lớn lên.

Tô Bằng dùng gạt tàn thuốc gõ mặt của hắn, dùng tiếng Thái nói với hắn.

“Nói ra tình hình, sẽ không làm gì ngươi cả, nếu không ngón tay của ngươi, ta một gậy đập nát.”

“Á thái nhĩ mẽ! Á thái nhĩ mẽ!”

Tang Khôn lúc này, rốt cuộc biết tình thế mạnh hơn người, mở miệng nói chuyện.

Tô Bằng không ngừng hỏi vấn đề, rất nhanh, biết đại khái.

Người đoạt máy chủ của thủ hạ Lý Mục, chính là người phía dưới Tang Khôn, nhưng cũng không phải hắn cố ý chỉ thị, cướp bóc chỉ là ngoài ý muốn.

Nhưng, hai năm trước đã từng có người đi tìm Tang Khôn, muốn thông qua thế lực của hắn, ở trên chợ đêm Thái Lan tìm loại máy chủ này, Tang Khôn lúc ấy cho thủ hạ mình xem ảnh, mà đầu mục những tiểu lưu manh cướp bóc kia, cũng đang từng xem ảnh của máy chủ này. Liền đưa máy chủ trực tiếp đến chỗ Tang Khôn.

Mà người lúc ở Thái Lan tìm tòi loại máy chủ này, chính là người Nhật Bản kia, người đó tên Hoàn Cương Do Kỷ Phu, giống như là một đại lý của tài phiệt Nhật Bản, mà Tang Khôn có điện thoại của hắn, liền gọi điện thoại, muốn hắn tới kiểm hàng.

Sau khi Hoàn Cương tới, xác định giá trị máy chủ, đưa ra giá cả ba trăm triệu yên Nhật, lúc đang bàn giao dịch chi tiết, bọn người Lý Mục tìm tới, thủ hạ của Tang Khôn nhận ra bọn người Lý Mục có thể là một nhóm du khách nước ngoài tới cướp máy chủ. Tang Khôn này, vốn nghĩ là nhìn thực lực bọn người Lý Mục, đang cân nhắc là để bọn họ chuộc máy chủ hay là lại đoạt một phen, liền để Lý Mục đi lên.

Nhưng mà chiến lược Lý Mục vượt xa người thường quá mức, người trong gian phòng hẳn, đều là cao thủ. Bốn bảo vệ đều là tay súng rất lợi hại, mà kia người đầu buộc dây cột tóc hồng thì là Hồng Côn Đả Thủ nổi danh trong chợ quyền ngầm cả thành phố Băng Cốc, Hoàn Cường Do Kỷ Phu cùng mình giao dịch cũng là một tên cao thủ kiếm đạo Nhật Bản, Tang Khôn vốn tràn đầy tự tin, có thể ăn Lý Mục, định bắt giữ hẳn rồi lại bắt bọn người mắt kiếng gọng vàng phía dưới.

Nhưng chiến lược Lý Mục lại làm cho chuyện diễn biến thành như bây giờ.

“Hỏi ra gì chưa?”

Lý Mục đứng ở chỗ cửa sổ, hẳn xuyên qua thủy tinh gian phòng, nhìn phía dưới, không ít người của Tang Khôn vây quanh huynh đệ của hắn, trong lòng hơi có nôn nóng, nói với Tô Bằng.

“Bọn họ từng thấy đồ của các người, hai ba năm trước đã có người ở chợ đêm Thái Lan ra giá cao thứ này, người Nhật Bản này cũng là một người ra giá lúc trước, đồ của các người bị nhận ra, Tang Khôn gọi điện thoại cho người Nhật Bản, sau đó chúng ta liền tới.”

Mặt tình báo của chuyện này không có chỗ nào gian lận, Tô Bằng gần như trả lời chi tiết.

Lý Mục nghe xong, nhẹ gật đầu, nhưng không lộ ra vẻ ngoài ý muốn, chỉ miệng mắng một tiếng.

“Tên Nhật này, còn chưa từ bỏ ý định.”

Tô Bằng lại lưu ý những lời này, tựa hồ Lý Mục đã từng cùng người Nhật Bản tiếp xúc? Chỉ là xem tình huống, kết quả bọn họ tiếp xúc tựa hồ không quá đẹp tốt.

“Tề huynh đệ, nếu chúng ta ra ngoài như vậy, thông đạo bên ngoài quá chật, ta không có cách nào bảo vệ người, bọn họ gần như đều mang theo súng, ta sợ người xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Lý Mục nhìn cửa chính, nói với Tô Bằng.

“Không sao, bây giờ không phải có thể trực tiếp xuống dưới sao.”

Tô Bằng khẽ cười, chỉ chỉ tường thủy tinh lầu hai phản hướng tầm mắt kia nói.

“Ha ha ha, ta lại quên nơi này rồi, tốt, ta...”

Lý Mục đang định nói gì đó, đột nhiên, người Nhật Bản trên mặt đất vốn hần bị nện ngất kia, đột nhiên gầm rú một tiếng nhào tới, nắm lấy đoản đao trong tay đâm về bụng Lý Mục.

“Mẹ ngươi!”

Lý Mục vội vàng không kịp chuẩn bị, bị đâm một đao, nhưng lưỡi đao kia tự hồ chỉ tiến vào thân thể hần chưa tới nửa centimet đã bị cơ thể kẹp lấy, Lý Mục một tay bắt lấy cổ người Nhật Bản này, sau đó đột nhiên ném đi, người Nhật Bản này đã bị quăng, đâm vào trên thủy tinh lầu hai, thủy tinh phát ra thanh âm vỡ vụn, người Nhật Bản này từ lầu hai ném xuống dưới lầu.

“Sao rồi?”

Tô Bằng thấy thế, hỏi Lý Mục, Lý Mục lắc đầu nói.

“Không có việc gì, bị thương ngoài da, ta mang người nhảy xuống.”

“Thân thủ của ta tạm ổn, có thể tự nhảy xuống, Lý đại ca chú ý mình là được.”

Tô Bằng nói với Lý Mục, Lý Mục khẽ gật đầu, nói.

“Nếu vậy thì ta đi xuống trước!”

Nói xong, hần hét lớn một tiếng, hai tay bảo vệ đầu mình, đột nhiên húc vào những miếng thủy tinh kia, mang theo vô số miếng thủy tinh nhảy xuống phảng phất một khối sắt.

Tô Bằng đeo túi du lịch, lúc này cảm giác được a-đrê- na-lin trong thân thể lại bắt đầu phân bố, cổ nội lực quen thuộc kia lại dừng mảnh vào thân thể

mình, lều hai chùng bốn mét, chút khoảng cách này Tô Bằng cũng không quan tâm, theo Lý Mục phá mở con đường, bản thân cũng nhảy xuống.

Bọn người mắt kiếng gọng vàng phía dưới, thấy Tô Bằng cùng Lý Mục từ phía trên nhảy xuống, chỉ nghe Lý Mục hô to.

“Tới đây! Đánh bọn cháu nội này!”

Những huynh đệ của Lý Mục, lập tức cũng sinh động, đánh về phía bảo vệ lao ra.

Tô Bằng từ lều hai nhảy xuống, nội lực kéo khinh công trong thân thể, đáp đất bay bổng, không chút thương tổn, hẩn nhìn về phía thế cục chung quanh, phát hiện những người mà Lý Mục mang ra, tựa hồ cũng có công phu, cả đám thoải mái đánh bốn năm bảo vệ.

Mà trong tràng diện, rất là hỗn loạn, không biết chuyện gì xảy ra, ngọn lửa nổi lên bên trong, những tử khách đỏ khách kia, lúc này cũng đều hét ầm lên, không ngừng tuôn ra phía ngoài!

“Đừng ham chiến! Trên người bọn họ có súng! Rút lui theo những vị khách này!”

Tô Bằng la lớn, nói xong tìm một khe hở, đi theo những tử khách kia liền chạy ra ngoài.

Các huynh đệ Lý Mục, cũng vừa đánh vừa lui, dù sao những hộ vệ kia ngăn không được tử khách chạy trời chết ra ngoài, liền cùng những người này chạy ra.

Tô Bằng chạy ra bên ngoài, lúc này đã là bảy tám giờ tối, sắc trời bên ngoài đã đen lại, thấy bọn người Lý Mục chạy ra, Tô Bằng phát phát tay, gọi bọn họ chạy vào ngõ nhỏ.

Sáu bảy người này theo Tô Bằng chạy ra, bên ngoài là một con phố, trên đường phố không ngừng có các loại cỗ xe lui tới.

Tô Bằng đứng ở nơi đó, chặn một chiếc xe tải pickup, chủ nhân xe tải pickup kia dừng xe lại, sau đó hạ cửa sổ xe miệng dùng tiếng Thái chửi loạn

một hồi.

Lý Mục đằng sau xông lại đưa tay vào trong ngực, thoáng cái lấy ra hơn một vạn nhân dân tệ, vung tay lên theo cửa sổ xe ném vào trong chỗ điều khiển, đập vào mặt tài xế kia.

Tài xế kia vẻ mặt ngạc nhiên, Tô Bằng đi qua, dùng tiếng Thái nói.

“Đưa chúng ta đến đường công xưởng Mã Thái.”

Nói xong, cũng không để ý lái xe này ngạc nhiên. Đưa tay từ cửa sổ xe thò vào mở cửa xe, sau đó cùng Lý Mục chen vào, đằng sau cả đám huynh đệ Lý Mục đều nhảy lên toa xe pickup, Tô Bằng báo ra địa chỉ, cộng thêm ánh mắt hung dữ của Lý Mục, lại thêm lại một đồng tiền mặt đập vào mặt hắn, khiến lái xe này chết lặng lái xe dựa theo địa phương mà Tô Bằng nói...

...

Xe tải pickup không ngừng lái đi, Tô Bằng thì cùng Lý Mục hàn huyên.

“Mẹ kiếp, đã tìm ra đồ, đáng tiếc y phục hơn sáu vạn của ta.”

Bộ đồ Tây trên người Lý Mục, chỗ bụng đã bị rạch một dao, lại thêm trên người còn không ít vết đạn, đã không thể mặc nữa.

“Người không sao chứ? Thấy người đã trúng đạn?”

Tô Bằng nói với Lý Mục.

“Viên đạn tốc độ ban đầu bắn thấp hơn một ngàn hai trăm mét, với ta mà nói đều chỉ đau nhức không thương, đám người kia dùng là súng ngắn, tốc độ ban đầu không vượt qua năm trăm mét, không có đại sự gì. Ta từng thử rồi.”

Lý Mục lắc đầu nói, nói xong cơ thể dùng sức, lập tức trong phòng điều khiển truyền đến thanh âm cách rất nhỏ, giống như là thanh âm đem đầu đạn khảm trong cơ thể ép ra ngoài, rơi trong xe.

Tô Bằng nghe xong, cảm thấy chấn động. Đây nếu như là kỹ năng hộ thân mà Lý Mục mang ra từ trong trò chơi, như vậy tối thiểu là đây cấp bạc hoặc là vàng chưa đầy.

“Ta nghe nói võ thuật luyện đến cốt tủy, không sợ đạn súng lục, Lý ca người luyện đây là võ thuật truyền thống Trung Quốc?”

Tô Bằng nhìn Lý Mục, thử hỏi hần.

“Ta không muốn gạt ngươi, nhưng chuyện này thực không tiện nói, ngươi giải thích như vậy cũng đúng, công phu ta luyện liền giống như là Thiết bổ sam Ngạnh Khí Công, đương nhiên, cũng không phải vô địch hoàn toàn, nếu đạn bắn vào người nhiều, cũng có thể phá khí công.”

Lý Mục điều chỉnh thân thể một chút, tựa hồ viên đạn khảm trên người đều bị ép ra, miệng hần nói.

Nói xong, hần quay đầu lại nhìn Tô Bằng, nói.

“Huynh đệ được lắm, chẳng những đầu óc linh hoạt, biết nhiều ngôn ngữ như vậy, thân thủ không tồi, cũng đủ nghĩa khí... Hay là sau này đi theo ta đi, cái khác không dám cam đoan, đến châu Úc, không phải khoe khoang, mỗi làm ăn của ta ba tháng là có thể vào quỹ đạo, đến lúc đó một tháng một hai trăm vạn nhân dân tệ, đều chỉ là chuyện nhỏ.”

“Ồ? Lý ca làm buôn bán gì? Có lợi nhuận như vậy? Không phải đầu cơ trục lợi súng ống đạn dược, bán bạch phiến chứ?”

Tô Bằng nghe xong, giả bộ như dậy hứng thú, nói với Lý Mục.

“Chính là vật này!”

Lý Mục quơ quơ máy chủ trò chơi trong tay, nói.

“Thứ này, nếu biết cách, còn kiếm được tiền hơn cả bán súng ống đạn dược, bạch phiến!”

“Đây là...”

Tô Bằng kéo dài thanh âm hỏi.

“Trò chơi!”

Lý Mục tựa hồ trải qua sự kiện này, sinh ra một số tín nhiệm với Tô Bằng, cũng tựa hồ khá thưởng thức Tô Bằng, cũng chẳng giấu diếm, miệng nói.

Tô Bằng không nói chuyện, đang suy nghĩ mình đáp lại thế nào, xe hơi ngược lại đã ngừng lại, Tô Bằng cùng Lý Mục nhìn ra ngoài, đã đến nhà xưởng bọn họ dung thân.

“Tiền tự giữ đi, chúng ta đi.”

Tô Bằng nói với lái xe đang chết lặng, sau đó cùng Lý Mục nhảy xuống phòng điều khiển xe tải pickup, các huynh đệ Lý Mục trên toa xe đằng sau cũng nhảy xuống.

“Lý đại ca, trở về tìm các huynh đệ của ngươi, chúng ta phải đổi chỗ, Tang Khôn ở gần đây có thể khá có thể lực, rất có thể truy ra, bị bọn họ chặn trong này thì không tốt lắm.”

Tô Bằng nói với Lý Mục, Lý Mục gật đầu, chỉ là máy chủ bọn họ cùng một số huynh đệ còn ở khu ký túc xá nhà xưởng, phải tìm bọn họ trước.

Tô Bằng cùng bọn người Lý Mục nhanh chóng về tới khu ký túc xá nhà xưởng, thấy Lý Mục y phục rách rưới, có huynh đệ lưu thủ của hắn lại cầm một bộ quần áo cho hắn thay, Lý Mục thay quần áo miệng nói một tiếng.

“Đã tìm máy chủ về, có điều chúng ta cũng phải đổi chỗ, đi, chúng ta đi tìm một khách sạn ở thành phố Băng Cốc ở lại tạm, rời khỏi đây trước”.

Những người này lập tức thu dọn đồ đạc, đেম chặn mua vừa rồi cũng đều vút lại chỗ này, đang lúc bọn người Tô Bằng muốn rời đi, chợt nghe cửa nhà xưởng một đoàn thanh âm kêu la.

Nam nhân mắt kiếng gọng vàng kia, cầm một cây thiết côn rỉ sắt trên giường chọc phá thủy tinh, bọn người Tô Bằng nhìn ra ngoài, chỉ thấy ngoài nhà xưởng, chí ít có ba bốn trăm người Thái Lan, trong tay cầm các loại hung khí như khảm đao thiết côn, hùng hổ dũng mãnh vào nhà xưởng.

Chỉ là, bọn họ tràn vào trước, không phải chỗ thương khổ bọn người Tô Bằng, mà là xưởng nhỏ đầu rấn cùng một số tay đâm Thái Lan chắn ở cửa, Tô Bằng nghe được bên trong kêu loạn, sau đó chỉ thấy đầu rấn mang nhóm người mình tới, không ngừng dùng tiếng Thái nói gì đó, từ trong công xưởng nhỏ kia lao ra ngoài.

Nhưng mà, không đợi hắn nói xong, chỉ thấy trong người Thái Lan tràn vào nhà xưởng, có một người Thái Lan tết tóc bằng dây đỏ, cầm trong tay một thanh khảm đao, chém một đao xuống cổ hắn!

Sau đó, đầu rấn này chưa kịp kêu thảm thiết, liền mấy trăm người Thái Lan bao phủ, vô số khảm đao còn bỗng đánh về phía hắn và đồng bọn của hắn, rất nhanh, những người này liền bị chìm ngập.

“** , liền chết như vậy?”

Thấy một màn như vậy, mắt kiếng gọng vàng cùng mấy người trẻ tuổi bên cạnh hắn đều có hơi ngơ ngác, bọn người đầu rấn kia dùng bản thân thuyết minh rõ hai chữ như thế nào là chà đạp, phỏng chừng bị chà đạp một lần như vậy, cái mạng này cơ bản là không giữ được.

“Đừng xem nữa! Không muốn chết thì chạy mau!”

Tô Bằng gọi một tiếng, đeo túi du lịch, liền phóng về phía hướng khác của nhà xưởng này...

Chương 177: Hai Loại Khả Năng

Thấy Tô Bằng vừa chạy như vậy, đám Lý Mục cũng đều phản ứng lại.

Những người này có lẽ chiến lực rất trâu, nhưng dù sao song quyền khó địch tứ thủ, bên ngoài người Thái Lan quá nhiều, bây giờ tràn vào nhà xưởng gần có ba trăm người, nghe tình huống bên ngoài, tựa hồ còn có bốn xe tải cùng xe máy chạy đến cuồn cuộn không ngừng, đến lúc đó có thể tụ tập hơn ngàn người, bọn Lý Mục cho dù có thể đánh, cũng sẽ bị chìm ngập trong này.

Huống chi, trong bọn họ còn cả tồn tại chiến lực tương đương với người thường, thậm chí còn không bằng chiến ngũ, nhiều người như vậy Lý Mục cũng không bảo vệ bọn họ được, bị bao vây thì tiếp theo chỉ có chết ở chỗ này.

Còn lại mấy khách nhập cư trái phép bình thường kia, cũng không phải người ngu, bọn họ mặc dù không biết xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn tình thế này, cũng biết không ổn, theo bọn người Tô Bằng cũng cùng chạy.

Trong kho hàng nhà xưởng có một cửa sau, lúc này dùng xích sắt lớn bằng ngón cái khóa lại, Tô Bằng chạy tới đó, thấy bên cạnh có một côn sắt, liền cầm vào trong xích sắt, dùng sức nạy ra, phá khóa cửa, bọn người Lý Mục đằng sau cũng chạy tới, cả đám nối đuôi nhau từ cửa sau chạy ra ngoài.

Tô Bằng mang theo những người này, chạy tới hậu viện nhà xưởng, đằng sau một mảnh cỏ dại, rõ ràng cho thấy rất lâu không ai lui tới ở đó, phía trước sáu bảy mét có một tường vây cao hơn ba mét, Tô Bằng nhìn thấy, lập tức vọt tới chỗ đó.

Vọt tới chỗ góc tường, Tô Bằng một cước giẫm trên đồng tường, để ý góc tường nơi đó tạo góc vuông trái phải, mượn lực giẫm hai chân, liền xông lên. Hắn không có chạy trước, mà lại đứng ở trên tường đem từng người phía dưới Lý Mục kéo lên.

Mấy tiểu tử bò lên trên tường, cả đám cũng đem người phía dưới kéo lên, thuận tiện cũng đem những khách nhập cư trái phép bình thường kia kéo lên, mặc dù những khách nhập cư trái phép bình thường này đều không có quan hệ với bọn người Tô Bằng Lý Mục, nhưng dù sao cũng là người Trung Quốc. Đại bộ phận là người dân bình thường, Tô Bằng cùng Lý Mục cũng không nhịn được bọn họ bị những người Thái Lan đó loạn đao chém chết, bọn liền kéo lên cả.

Mặt khác của tường, có một sườn đất, phía dưới là một khe nước thối, cách đó không xa có một cầu sắt bắc qua khe nước thối. Qua cầu sắt này, đối diện chính là một dãy nhà xưởng, thoát nhìn địa hình rất phức tạp.

Tô Bằng nhìn lướt qua, hô một tiếng.

“Đi theo ta.”

Sau đó liền nhảy xuống, nghe hắn nói như vậy, Lý Mục còn cả những khách nhập cư trái phép bình thường kia cũng nhảy xuống theo, theo Tô Bằng xông qua kia.

Mà lúc này, mấy người Thái Lan trong nhà xưởng đều tràn vào kho hàng bọn người Tô Bằng vừa ẩn thân, có người sau khi thấy cửa mở ra, kêu to đuổi theo.

Tô Bằng mang theo mọi người, ở trong ngõ nhỏ phức tạp phía sau trái chui phải quẹo, chỉ chạy hơn mười phút, trước mắt mọi người mới thoáng đãng. Chỉ thấy Tô Bằng dẫn tất cả tới một quốc lộ.

Đám người Lý Mục có hai người trẻ tuổi định lên đường, lại bị Tô Bằng dắt trở về, chỉ chỉ trên đường lớn, hai người trẻ tuổi kia bình tĩnh một chút mới nhìn rõ, chỉ thấy trên đường lớn không ít đèn của xe máy còn cả các loại xe khác, người Thái Lan trên đó cầm đủ loại hung khí cao giọng kêu to, đang chạy tới nhà xưởng hơn một trăm mét.

“Chúng ta đi chưa bao xa, mới hơn mười phút đã tới đường này, trên đường này đều là người Thái Lan, có thể là Tang Khôn kia đã phản ứng lại, điều người hướng tới đây”.

Tô Bằng nói.

“Có thể, Tang Khôn này cũng coi như có bản lĩnh, có thể gọi tới hơn ngàn người... Đồng đảng mức này, ta chỉ mới thấy qua lúc ở nhà xưởng trong thôn phía nam.”

Lý Mục nhìn người Thái Lan không ngừng tụ tập, nói.

“Làm sao đây? Những người Thái Lan Đằng sau rất nhanh liền có thể đuổi kịp. Đám người này không ít người đều có phương tiện giao thông, chúng ta không chạy bằng bọn họ.”

Mắt kiếng gọng vàng nhìn bên ngoài nói, thật ra chênh lệch tướng mạo người Thái Lan cùng người Trung Quốc vẫn rất rõ ràng, bọn người Lý Mục

lại là gương mặt phương bắc Trung Quốc điển hình, quần áo cũng kém hơn rất nhiều, rất dễ bị nhận ra.

Tô Bằng cùng Lý Mục đều không nói chuyện, vào chính lúc này, chỉ thấy một chiếc xe tải cũ kỹ kéo hơn hai mươi người, từ trên đường cái nhảy xuống, đứng cạnh ngõ nhỏ này.

Chỗ bọn người Tô Bằng thò đầu ra lúc này, là một ngõ tắt, những người Thái Lan đó không chú ý, cầm khảm đao thiết côn liền nhảy xuống xe, lái xe cũng cầm một ống cờ-lê xông lên theo, cửa xe ô tô cũng không đóng.

“Thực may mắn! Đi, ta lái xe này đi.”

Tô Bằng nói một tiếng, nói xong cúi người chui tới xe tải kia.

Đằng sau hai người Lý Mục cùng mắt kiếng gọng vàng, cũng chạy tới theo Tô Bằng.

Đi đến dưới ô tô, Tô Bằng mới chú ý, vừa rồi xuống xe không phải tất cả, ở trên xe tải, còn có một người, đang ngồi ở vị trí tài xế, hút thuốc.

Tô Bằng đột nhiên xông lên, một phát bắt được cổ áo người này, người này còn chưa kịp phản ứng, thanh âm cũng không kịp phát ra, đã bị Tô Bằng từ trong phòng điều khiển lôi ra ngoài.

Hắn vừa bị túm ra phòng điều khiển, đằng sau Lý Mục một phát bắt được hắn, liền cùng hắn một cái, người Thái Lan này bị đụng một chút, thân thể đột nhiên quơ quơ, hai mắt trắng dã, liền ngã xuống đất ngất đi.

Tô Bằng không nói lời thừa, trực tiếp nhảy lên xe tải, Lý Mục thì ngồi ở trên vị trí tay lái phụ, mấy nam nhân mắt kiếng gọng vàng liền nhảy lên thùng xe phía sau xe tải, Tô Bằng chuyển xe, vòng ngược chiếc xe này tới đầu ngõ.

“Lên, lên! Lên nhanh một chút!”

Mắt kiếng gọng vàng ở trên thùng xe phía sau thấp giọng nói không ngừng, sau đó kéo lên nhiều thanh niên thân thủ không tệ, những người này, lại kéo cả huynh đệ Lý Mục còn cả khách nhập cư trái phép bình thường lên cả.

“Đều nằm trong xe! Nếu không liền cúi đầu xuống! Đừng lộ đầu ra!”

Mắt kiếng gọng vàng hô, thấy người đều lên xe cả, ra hiệu với phía trước.

Tô Bằng từ kính chiếu hậu thấy thế tay của hắn, lập tức khởi động xe tải, vòng lại, lên quốc lộ kia, Tô Bằng còn nhớ rõ mình làm sao trở về nội thành, nhắm phương hướng trung tâm thành phố Băng Cốc, lái xe tải...

Xe tải chạy hơn ba mươi phút, bọn người Tô Bằng đã vào trung tâm thành phố Băng Cốc, tòa nhà chung quanh dần dần nhiều hơn.

“Xem như tránh thoát một kiếp... Huynh đệ nói thử, bước tiếp theo chúng ta có chú ý gì?”

Lý Mục hỏi Tô Bằng.

“Tìm một chỗ trước, để những người thường kia xuống xe trước, chúng ta không mang nổi bọn họ... Để bọn họ tìm đại sứ quán. Nếu không mình tìm một nơi đợi tạm hai ngày, sau đó chúng ta tìm khách sạn ở, thế lực Tang Khôn cũng chỉ khá lớn ở chỗ biên giới Băng Cốc, Băng Cốc dù nói thế nào cũng là đô thị mang tính thế giới, đến trung tâm thành phố, thế lực nhân vật như Tang Khôn sẽ không chen vào được.”

Tô Bằng lái xe, nói.

Sau đó hất một tay lục túi quần mình, nói.

“Hộ chiếu của chúng ta vẫn ở trên người, bây giờ chúng ta dùng là hộ chiếu du lịch Trung Quốc, ít nhất còn có thể ở đây bảy ngày, ta còn giữ số điện thoại với đầu rấn liên hệ ta ở nội địa, nói với hân chuyện ở đây. Chuyện sau đó có hai hướng phát triển, hướng tốt là bọn họ coi như vẫn chú trọng danh dự, lại tìm một người dẫn đội ra ngoài, dẫn đường cho chúng ta, hướng xấu, là bọn họ cùng Tang Khôn đạt thành hiệp nghị. Bán chúng ta... Nhưng chuyện tuyệt đối sẽ không phát sinh chính là đem chúng ta bán cho chính phủ, như vậy cũng sẽ có ảnh hưởng với bọn họ.”

“Nếu như là về trước, chúng ta liền tiếp tục đi lộ tuyến nhập cư trái phép của chúng ta, nếu như là về sau, chuyện nếu không quá âm ỉ, liền ở Băng Cốc một thời gian ngắn, tìm thử bọn rấn độc bản địa. Xem có cách xuất cảnh không, nếu không được, liền xử lý Tang Khôn, dù sao lộ tuyến nhập cư trái phép Thái Lan đi Malaysia có rất nhiều, trước nhập cư trái phép đến Malaysia hoặc là quốc gia khác, rồi sẽ tìm biện pháp đi châu Úc... Dù sao xem ra, tiền của chúng ta tạm thời vẫn đầy đủ.”

Tô Bằng vừa lái xe, vừa nói với Lý Mục.

Lý Mục nghe xong, khẽ gật đầu, nói.

“Cũng là ý hay, chúng ta làm như vậy trước.”

Tô Bằng gật đầu, tiếp tục lái xe.

Lại lái hơn mười phút, cỗ xe tải này dừng lại ở gần một phố xá sầm uất của Bằng Cốc.

Tô Bằng cùng Lý Mục xuống xe, sau đó bảo mắt kiếng gọng vàng bỏ cửa chắn của thùng xe xuống, sau đó để những người nhập cư trái phép bình thường kia xuống.

“Các người không may mắn lắm. Lần này nhập cư trái phép xảy ra điểm ngoài ý muốn, đầu rắn chết, các người cũng biết, chúng ta cũng là nhập cư trái phép giống như các người, nhưng chúng ta cũng không thể chiếu cố quá nhiều người, bây giờ cho các người hai con đường, một là ở tại chỗ này, chờ đầu rắn đón các người, một con đường khác, chính là tự đi tìm lãnh sự quán chính phủ Trung Quốc, đưa các người về.”

“Điện thoại của đầu rắn nếu các người có thì cùng bọn họ liên lạc, nhưng nếu không có cũng không thể cho các người số điện thoại, bởi vì không biết trong các người, có người sẽ thông báo cho cảnh sát hay không, chuyện này chúng ta nhiều nhất chính là cho các người một số tiền khẩn cấp.”

Tô Bằng nói, nói xong nhìn thoáng qua Lý Mục.

Lý Mục hiểu ý, nhẹ gật đầu với phía sau, một huynh đệ của hắn lấy ra hơn năm ngàn nhân dân tệ, Tô Bằng tiếp nhận nhân dân tệ, cho một người thoát nhìn hơn 40 tuổi trong số đó.

“Chúng ta làm đến đây cũng coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ, các người tự cầu thêm phúc đi.”

Tô Bằng nói, nói xong khẽ thở dài một cái, huynh đệ Lý Mục lần nữa nhảy lên xe tải, Tô Bằng cùng Lý Mục cũng lên phòng điều khiển, sau đó rời khỏi đây.

Vận mệnh của những người này, Tô Bằng thật sự không quan tâm nổi, có điều chỉ cần không bị người Tang Khôn bắt được, nên không có đại sự gì, phương diện đầu rấn vẫn rất trọng danh dự, những người này nếu bị trục xuất về nước, chỉ cần không khai đầu rấn ra, tiền nhập cư trái phép vẫn có thể được trả lại, nói không chừng còn có một món tiền an ủi, hoặc là lại đưa đi miễn phí lần nữa.

Chẳng qua nếu như không hiểu quy củ, kết cục thế nào liền khó mà nói.

Thả những người thường kia xuống xe, Tô Bằng lái xe, tiến vào thành phố Bằng Cốc.

Càng đi khu trung tâm, dòng xe cộ chung quanh càng nhiều, kiến trúc cũng càng cao càng phồn hoa, lái đến nơi đây, hai mặt phố đã có một số cảm giác đô thị lớn hiện đại hoá.

Lái xe tải đến gần một khách sạn thoát nhìn quy cách không thấp, Tô Bằng đỗ xe, cửa khách sạn có hai người giữ xe, thấy Tô Bằng lái xe tải tới, không khỏi mở to hai mắt nhìn, há to miệng, cảm thấy kinh ngạc.

Chỉ là mười mấy người từ trên xe tải nhảy xuống, thoát nhìn ăn mặc đều rất không tồi, những người giữ xe này hai mặt nhìn nhau, không biết nói gì.

Tô Bằng đem chìa khóa rút từ trên xe tải xuống ném cho một trong số đó, lại quãng năm trăm nhân dân tệ qua, dùng tiếng Thái nói.

“Xe này vút bao xa thì vút, tóm lại đừng để chúng ta lại thấy nó.”

Người kia tiếp nhận chìa khóa, hơn nửa ngày mới kịp phản ứng, gật đầu đi.

Mà bọn người Tô Bằng, thì tiến vào khách sạn này...

...

Khách sạn này phần lớn các phòng đã đầy khách, chỉ còn lại có hai gian phòng cao cấp, bọn người Tô Bằng cũng không chê đắt, thuê hai ngày.

Tô Bằng, Lý Mục, mắt kiếng gọng vàng, còn cả hai huynh đệ khác của Lý Mục, đều ở trong phòng này, tiến vào phòng, mọi người đều thở phào nhẹ

nhõm.

Trong phòng tổng cộng có ba buồng tắm rửa, hai huynh đệ Lý Mục cùng mắt kiếng gọng vàng hôm nay đều đắm mồ hôi, đi tắm, Lý Mục đang kiểm tra máy chủ bản thân, Tô Bằng thì đi đến trước cửa sổ thủy tinh ngắm cảnh đêm Băng Cốc, lấy điện thoại ra, điện thoại di động của hắn là nổi cả quốc tế, không cần thay đổi thẻ, gọi một cú điện thoại cho lão lang trong nước.

Điện thoại vang lên nửa ngày, mới truyền ra thanh âm mệt mỏi khó chịu của lão lang, nói.

“Ai đó? Biết bây giờ mấy giờ rồi không?”

“Ta là Tề Dĩ, chính là người làm giấy chứng nhận đi châu Úc kia... Chúng ta ở Băng Cốc, xảy ra chuyện, đầu rấn dẫn đội của các người bị người ta chém chết.”

Tô Bằng cầm điện thoại, nói với hắn...

Chương 178: Một Năm Làm Ăn Lờ Hai Ba Tỷ

“Cái gì?”

Thanh âm lão Lang bên kia điện thoại, lập tức giật mình một cái, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng đem chuyện đã trải qua kể một lần với hắn, sau đó nói.

“Chuyện đại khái chính là như vậy, đầu rấn dẫn đội của các người bị Tang Khôn chém chết, những đồng bọn hợp tác Thái Lan kia phỏng chừng cũng chết gần hết rồi, người bây giờ định xử lý như thế nào?”

“Người đã gây họa! Người gây đại họa!”

Lão Lang thanh âm hỏn hển nói, sau nửa ngày cũng không nói ra cái gì, cuối cùng chỉ nghe điện thoại bên kia có tiếng hơi thở nặng nề, sau đó nói.

“Việc này một mình ta xử lý không được, ta phải nói cho người phía trên, các người bây giờ ở đâu?”

“Chúng ta bây giờ vẫn coi như an toàn, có điều không quá tiện nói, người nếu không làm chủ được, trước hết báo lên, ra kết quả lại gọi điện thoại cho chúng ta, được rồi, chúng ta cũng không tiện, liền tạm nói tới đây.”

Tô Bằng nói, nói xong cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, lão Lang kia lại gọi hai cuộc điện thoại, Tô Bằng biết lão Lang là định nghe địa chỉ của mình, cũng không để ý tới hấn, định đợi đến ngày mai lại liên lạc hấn thử.

“Làm xong rồi?”

Lý Mục đằng sau, từ trong tủ lạnh nhỏ trong lấy ra hai *bia*, đưa cho Tô Bằng một .

Tô Bằng nhận lấy, uống một ngụm, sau đó cùng Lý Mục ngồi vào ghế sa *, nói.

“Hấn muốn đợi cấp trên hấn xử lý, ta phỏng chừng sớm nhất cũng phải ngày mai mới có thể thương lượng ra kết quả, hôm nay chúng ta ở tạm trong này một đêm, thế lực Tang Khôn hấn không tìm thấy nơi này, lực lượng bảo vệ của quán rượu này cũng không yếu.”

“Đúng vậy, một gian phòng một đêm tiền phòng liền hai vạn sáu.”

Lý Mục nghe xong, lộ ra một nụ cười nói.

Tô Bằng cũng khẽ cười, vào chính lúc này Lý Mục hỏi Tô Bằng.

“Tề huynh đệ ta xem người luôn đeo túi này, rất quan trọng sao?”

“Đúng vậy, đồ vật bên trong rất đáng tiền. Không dám rời khỏi thân thể.”

Tô Bằng nghe xong, khẽ cười nói, hấn cũng coi như hiểu sơ về tính tình Lý Mục, người đàn ông này tính cách mặc dù trong thô có tinh tế, nhưng tổng thể là hào sảng. Hấn không ở mặt tiền tài làm ra chuyện gây bất lợi cho mình, mình nói rõ đồ vật bên trong rất đáng tiền, hấn ngược lại sẽ ngại nghĩa khí cùng thể diện, không động tới.

Lý Mục quả nhiên không tiếp tục truy vấn, mà lại nói đến một vấn đề khác.

“Huynh đệ, chuyện hôm nay ta cùng ngươi đã nói ngươi nghĩ thế nào? Ngươi tuyệt đối là một người mới. Không bằng gia nhập chúng ta đi.”

Lý Mục động động thân thể, rất nghiêm túc chân thành mà nói với Tô Bằng.

Thấy bộ dạng Lý Mục, Tô Bằng khẽ cười, không thể không nói, hán tử này mà chân thành thật có sức cuốn hút, nhưng bản thân Tô Bằng lại có bí mật, khả năng gia nhập bọn họ thật sự không cao.

Tô Bằng không trả lời, hỏi ngược lại.

“Lý ca, ngươi còn chưa nói qua các ngươi kiếm tiền ra sao, cũng chỉ là chơi game à? Ta nghe nói qua trong thẻ trò chơi có một triệu mười triệu, nhưng mà ngoại trừ người của công ty trò chơi, thì chưa từng thấy qua một trò chơi nhiều người như vậy có thể một tháng lợi nhuận một hai triệu.”

“Vậy phải xem là trò chơi gì... Trò chơi của chúng ta, không giống trò chơi bình thường. Hôm nay chúng ta xem như bạn cùng chung hoạn nạn, cũng không sợ nói cho ngươi biết, trò chơi mà chúng ta chơi, tên là trò chơi luân hồi tử vong, là một trò chơi chân thật.”

Lý Mục nói, nói xong, hắn liền bắn lia lịa, đem nội dung trò chơi này, nói ra với Tô Bằng.

Khi Lý Mục nói xong, bọn người mắt kiếng gọng vàng cũng tắm rửa xong. Thấy hai người nói chuyện phiếm, mấy người trẻ tuổi kia muốn tới đây nghe thử, nhưng mà mắt kiếng gọng vàng biết Lý Mục đang mời chào nhân tài, đánh mắt với hai người kia, bảo bọn họ đừng quấy rầy hai người.

“... Huynh đệ. Chuyện chính là như vậy, đừng bảo ca ca không nói cho ngươi biết, trò chơi này, coi như là trò chơi rất nguy hiểm, người chết ở trong trò chơi, liền chết thật... Nhưng tiền lời bên trong, lại hậu hĩnh đến mức ngươi không thể tưởng tượng nổi.”

Lý Mục đem cả trò chơi nói một lần với Tô Bằng, ngay cả chuyện sẽ chết, cũng không kiêng kị mà nói ra.

Tô Bằng nghe xong, không nói gì, suy tư.

Lý Mục cho là hắn đang tiêu hóa những tin tức này, không quấy rầy Tô Bằng, ở một bên lẳng lặng chờ Tô Bằng nói chuyện.

Mà vấn đề Tô Bằng suy tư, lại không phải những thứ Lý Mục nghĩ.

“Hắn cứ như vậy mà nói ra? Ngược lại có phần thẳng thắn thành khẩn... Hơn nữa xem bộ dáng, chân tướng trò chơi này, huynh đệ của hắn dường như cũng biết, nhưng biết rồi còn đi theo ủng hộ Lý Mục, có thể thấy được lực ngưng tụ của những người này không tầm thường, đoàn đội chỉ thấy dường như rất chân thành, ít nhất so với công ty gì đó đều dễ gọt hơn nhiều.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ những chuyện này.

Để xác nhận, Tô Bằng ngẩng đầu hỏi.

“Lý đại ca, người nói những việc này, huynh đệ của người cũng biết?”

“Cũng biết, có điều cũng giới hạn trong những huynh đệ hạch tâm này của ta, nhân viên bên ngoài chỉ biết da lông, nhưng một khi được chúng ta khảo sát tiếp nạp, sẽ thông báo tình hình thực tế... Chuyện này người nghe xong, cũng sẽ hiểu, người thường nghe xong, sẽ nghĩ chúng ta bị bệnh tâm thần, nhưng tình huống thực tế chính là như vậy, không gọt người, lúc ta ở quốc nội, mở chính là văn phòng trò chơi luân hồi tử vong này, một năm cái khác không dám nói, hai tỷ mấy vẫn có thể kiếm được.”

“Hai tỷ mấy?”

Nghe thấy những lời này, Tô Bằng không khỏi ngẩng đầu, lợi nhuận này hình như quá hậu hĩnh đi? Một tập đoàn ngoại hạng trong nước một năm lợi nhuận thực tế có một nửa này sao?

“Huynh đệ người không biết, nếu biết cách, một năm hai tỷ mấy đều là lợi nhuận nhỏ, hạch tâm huynh đệ của ta, mỗi tháng tiền lương cứng một triệu,

mặt khác có công hiến đặc thù, hoặc là nộp vật phẩm lên trên, đều có thể thu được chia hoa hồng mấy trăm ngàn, mấy triệu, lúc ở quốc nội, chỉ là một mình ta, giá trị bản thân đã một tỷ, những huynh đệ này không có ai giá trị thấp hơn hai mươi triệu.”

Lý Mục tự hào nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, tựa hồ đang tự hỏi, sau nửa ngày, hần ngẩng đầu, hỏi Lý Mục.

“Lý ca, đừng trách ta hỏi sâu một chút, ta tạm coi chuyện ngươi nói là sự thật, nhưng mà một trò chơi, các ngươi làm sao sáng tạo lợi nhuận thực tế? Dù sao cũng phải có người trả thù lao chứ, số tiền kia là từ đâu ra?”

Nói xong, Tô Bằng bổ sung một câu, nói.

“Đừng trách ta hỏi sâu, ta biết không đáp ứng vào gia nhập liên minh Lý ca, hỏi mấy chuyện này không tốt lắm, liên quan đến một số bí mật, nhưng ta thật sự hiếu kỳ.”

Lý Mục đang trầm ngâm, có điều hần quả thật rất thương thức Tô Bằng, suy nghĩ một lát, Lý Mục quyết định lại nói thêm chút.

“Ta biết, người bình thường nghe đến trò chơi này, đều không tiếp thụ, càng không tin có thể lợi nhuận nhiều như vậy, sẽ nói chúng ta muốn tiền đến điên rồi. Là bệnh tâm thần, nhưng xác thực là thật, thủ đoạn chúng ta kiếm tiền rất đơn giản, chính là mua bán vật phẩm trò chơi.”

Nói xong, hần bổ sung.

“Vật phẩm cao cấp.”

“Cách đầu cơ trục lợi thế nào? Trò chơi này dù sao cũng nhỏ, chẳng lẽ có người chơi phú ông điên cuồng, mê trò chơi này?”

Tô Bằng nghe xong, nói với Lý Mục.

Lý Mục lắc đầu, nói.

“Không phải như vậy, chúng ta là đem đạo cụ trong trò chơi, lấy ra trong hiện thực để bán!”

“Đạo cụ trong trò chơi, lấy ra trong hiện thực để bán?”

Tô Bằng nghe xong, trong suy nghĩ giống như vang lên tiếng sấm, hấn đỡ trán, nói.

“Nghe ý của các người, trò chơi này không phải chỉ là trò chơi rất giống thật thôi sao? Sao, chẳng lẽ địa điểm trong trò chơi tồn tại thật?”

“Thế giới trong trò chơi có tồn tại chân thật hay không chúng ta không biết. Nhưng chúng ta biết, đạo cụ trong trò chơi, xác thực có thể mang ra!”

Hắn nhìn ra chân động của Tô Bằng, nói tiếp.

“Chỉ là... Chúng ta chỉ xác định, đạo cụ có thể mang ra, nhưng cụ thể mang ra như thế nào, chúng ta cũng không biết. Cho nên, chúng ta tìm đến người đổi.”

“Người đổi?”

“Đúng vậy... nói sơ với người về cách kiếm tiền của chúng ta đã, đạo cụ trong trò chơi là có thể mang ra, mà thế giới trò chơi luân hồi tử vong kia, có khác biệt rất lớn với thế giới của chúng ta, có một số đạo cụ khá thần kỳ.

Chúng ta phải dựa vào việc săn những đạo cụ này, sau đó đưa tới thế giới hiện thực, để đổi lấy tiền tài.”

“Nhưng chúng ta không tự mang được, cũng không biết nguyên nhân gì, có một phần nhỏ người gia nhập trò chơi này, hoặc là trời sinh, hoặc là đã trải qua gì đó, sẽ sinh ra năng lực mang vật phẩm trong trò chơi ra khỏi trò chơi, loại người này, liền gọi là người đổi... Đáng tiếc, trong đoàn đội của ta không có ai có loại năng lực này, chúng ta chỉ có thể dùng tiền, tìm người có loại năng lực này trong trò chơi.”

“Rất may mắn, lúc ta chơi trước kia, quen một người đổi rất có danh tiếng, thông qua hắn, chúng ta có thể trả cho hắn 30% giá trị vật phẩm mang ra, để hắn đưa vào trong hiện thực, sau đó, hắn sẽ thông qua phương thức gửi bưu

điện đem vật phẩm gửi cho chúng ta, sau đó, do chúng ta, bán trao tay cho người mua.”

“Mặc dù không biết nội dung cụ thể, nhưng ta mơ hồ biết một điểm, người đổi mang đạo cụ ra, cũng cần một cái giá nhất định, số tiền kia, ta cảm thấy tốn hao coi như đáng giá, vận khí chúng ta coi như không tệ, người đổi hợp tác rất có đạo đức, thu phí cũng không cao, nghe nói có người đổi của công hội hợp tác, thủ tục phí cao trên 70%.”

“Hạng mục đạo cụ game mà công hội chúng ta làm, có khoảng hai loại, một loại là loại hình nguyên vật liệu, tỷ như đóa hoa kỳ dị làm nam nhân biến thành nữ nhân, không phải biến đổi mặt tâm lý, mà là hoàn toàn biến thành nữ nhân mặt sinh lý, thậm chí sẽ có năng lực sinh dục, sau khi ăn quả của loại hoa này, sẽ làm nam nhân biến thành nữ nhân kia lần nữa khôi phục thành nam nhân, hoặc là thực vật kéo dài tuổi thọ con người, hoặc là khoáng thạch chất lượng kỳ dị, loại khoáng thạch này làm ra hợp kim, trong hiện thực cho dù là ngàn năm cũng không thể làm nổi, đây là một loại hạng mục trong đó.”

“Loại còn lại, chính là thu được đạo cụ thần kỳ, tỷ như ngọc bội sau khi đeo, liền khiến người ta vĩnh viễn không cần ngủ cũng có thể tỉnh lực dư thừa, đây là kỳ vật, cũng là phạm vi công việc của văn phòng chúng ta.”

“Tìm được bảo vật cùng vật tư quý, chúng ta sẽ tìm người đổi, hoặc là trực tiếp giao dịch với hội trân bảo... Cái gọi là hội trân bảo, là một tổ chức trong người chơi toàn thế giới, chuyên làm việc như tìm người mua đạo cụ trong game, bọn họ tìm người mua có hai loại, một loại là công ty lớn, đại tập đoàn, hoặc là sở nghiên cứu nước ngoài, bọn họ cảm thấy rất hứng thú với những đạo cụ tài liệu kia.”

“Loại còn lại, chính là thông qua hội đấu giá kỳ vật ngăm vô cùng cao cấp trong hiện thực, đấu giá những kỳ vật có công năng đặc thù kia.”

“Thu nhập hai thứ này, đều là dùng trăm triệu làm đơn vị tính toán, hơn nữa đơn vị là đôla... Không dối gạt huynh đệ người, văn phòng của ta lúc mới khởi bộ, đã từng bán một loại thực vật có thể tăng tuổi thọ con người cho tập đoàn Mitsubishi Nhật Bản, chúng ta tìm sở nghiên cứu ngăm, gửi số liệu thí nghiệm thực vật cùng một bộ phận thực vật qua, kết quả tập đoàn

Mitsubishi thiếu chút nữa phát điên, ra ba trăm triệu đô la mỹ, tìm chúng ta khắp thế giới, cuối cùng tìm không ra, mới ra năm triệu đô la mỹ, từ trong tay Lý ca người mua ba phần cây cùng hạt giống thực vật đó qua, đây cũng là món tiền lớn đầu tiên của ta.”

“Thực vật có thể làm cho nam nhân biến thành nữ nhân lại biến về kia, bị ta ném cho hội trân bảo giao dịch, về sau nghe nói được một kẻ có tiền mua, bán hai triệu đô la, tên biến thái kia chính là vì thể nghiệm hoàn mỹ khoái cảm thân là nữ nhân **, có điều, hội trân bảo cũng thu tiền thuê 15%.”

“Sao? Huỳnh đệ, người vẫn có thể tiếp nhận chứ? Lý ca người, chính là phát lên từ đó, trò chơi này, liền giống như là khai quật mỏ vàng vô tận, dám đi theo ta, tài sản hơn một chục triệu, hơn tỷ, đều là chuyện từng phút, muốn gia nhập chúng ta không?”

Lý Mục nói rất cao hứng, lớn tiếng hỏi Tô Bằng...

Chương 179: Mai Phục

Tô Bằng trầm mặc một hồi, sau một lúc lâu, hần ngẩng đầu nói.

“Lý ca, nếu những gì người nói đều là thật, người có nghĩ qua rốt cuộc chân tướng trò chơi này là gì hay không?”

“Không biết, trước kia muốn biết, nhưng bây giờ, tâm này đã phai nhạt.”

Lý Mục lắc đầu, sau đó hần đứng lên nói.

“Ta cũng từng nghĩ qua, thế giới trong trò chơi đó thật sự tồn tại sao? Vậy nó ở nơi đâu? Là giống như thế giới khác trong tiểu thuyết thường nói đến sao, hay là chỗ nào khác? Thậm chí ta còn nghĩ qua, khi quốc gia, các khoa học gia biết bí mật này, liệu có thể tìm được phương pháp để chân chính đi đến thế giới kia hay không? Sau đó sẽ như thế nào? Xảy ra chiến tranh sao? Thực dân sao?”

“Nhưng mà thử ngẫm lại xem, ta giữ tâm này làm gì? Ta cũng không phải là nhà khoa học, cũng không phải người lãnh đạo quốc gia, ta chỉ muốn sống tốt cuộc đời của chính mình là tốt rồi, ta biết con đường có thể kiếm hơn hai

tỷ mỗi năm từ trong trò chơi này, có thể cùng các anh em có cuộc sống giàu có hơn 99.9% người trên thế giới này là được rồi.”

“Thế nào người anh em? Gia nhập cùng bọn ta chứ?”

Lý Mục lại một lần nữa chân thành mời Tô Bằng.

Tô Bằng tựa như suy tư một hồi, sau đó sau đó ngẩng đầu nói với Lý Mục.

“Lý ca, cho ta thời gian suy nghĩ về những gì người nói... Hơn nữa, lần này đi châu Úc, ta cũng có chuyện quan trọng, không chắc có thể ở cùng các người... Nhưng Lý ca có thể cho ta một phương thức liên lạc được không? Chờ ta xử lý xong chuyện bên này, ta sẽ liên lạc các người, xác định có gia nhập hay không.”

Nghe Tô Bằng nói như thế, Lý Mục cũng có thể hiểu được, người bình thường có thể không chỉ vào mặt bảo bọn họ là đồ điên cũng đã may lắm rồi.

“Cũng được, lát nữa ta cho người một địa chỉ mail, người suy nghĩ kỹ rồi thì liên hệ với chúng ta.”

Lý Mục nói với Tô Bằng, Tô Bằng gật đầu nói.

“Lý ca, nghe các người nói vào trò chơi này thì không được sử dụng máy chủ, ta không có máy chủ cũng có thể gia nhập gia nhập cùng các người sao?”

“Chuyện này không thành vấn đề, trong tay ta còn có ba máy chủ, có thể cho người sử dụng... Chờ ta đến châu Úc rồi, những anh em này dần xếp xong là có thể tiếp tục kiếm tiền trong trò chơi. Đến lúc đó, tiền quả thật chính là cuộn cuộn không dứt, có thể mua máy chủ.”

“Ồ? Còn có thể mua được máy chủ sao?”

Nghe thấy những lời này, Tô Bằng lộ ra thần sắc kinh ngạc, nói.

“Ừm, kỳ thật một nhóm người chơi đầu tiên đều là bạn bè giúp đỡ lẫn nhau, gửi qua đường bưu điện, căn bản không cần gì tiền cả... Có điều bản thân ta

khi đó cũng không nằm trong đây, cũng chỉ là nghe từ một số người chơi từ xưa nói lại.”

Lý Mục nói, hắn cũng nổi hứng trò chuyện lên. Tiện thể cũng muốn thân thiết hơn với Tô Bằng.

“Ta là ngoài ý muốn mới lấy được máy chủ thứ nhất, sau khi ta vào trong trò chơi còn có thu thập trong thực tế, mua không ít tin tức mới dần dần hiểu rõ được.”

“Thời điểm trò chơi này xuất hiện trên thế giới là khoảng năm năm trước, cũng không biết làm thế nào xuất hiện nữa. Từ việc chỉ lưu truyền ở Trung Quốc, nó bắt đầu lan rộng trên khắp Bắc Mỹ và châu Âu, ba trăm ngàn hay bốn trăm ngàn bảng Anh là có thể mua được một máy chủ.”

“Càng sớm hơn nữa là một truyền thuyết được đồn đại ngầm. Hình như những người chơi đầu tiên cũng chỉ tùy hứng lưu truyền trò chơi này, cũng không ngờ là thu được lợi, bọn họ có một nguồn máy chủ bí ẩn, chỉ cần người trong nội bộ đề cử liền có thể gửi máy chủ qua bưu điện.”

“Nhưng mà về sau hình như pahst sinh biến hóa gì đó, có thể là vì xuất hiện người thay thế khiến cơ hội kinh doanh trò chơi này xuất hiện, rất nhiều người chơi ban đầu đã dần thu được lợi nhuận, khaongr hơn bốn năm trước, giá tiền máy chủ này cũng tăng vọt, rất nhanh đã tăng tới 100 triệu USD một cái.”

“Về sau nữa, trên thị trường bỗng nhiên xuất hiện chế phẩm máy chủ đời đầu, chắc hẳn không phải do người người đầu tiên phát triển máy chủ làm, giá cả máy chủ bắt đầu giảm xuống, nhưng lại có lời đồn chế phẩm là sản phẩm sản phẩm lỗi, tỉ lệ thay thế người của người sử dụng máy chủ chế phẩm là cực kỳ thấp, gần như không có.”

“Nhưng chế phẩm cũng không dễ dàng có được, giá tiền không ngừng dao động, cuối cùng ngừng lại ở mức trên dưới một trăm triệu nhân dân tệ, nguyên nhân nó rẻ như vậy là chế phẩm rất khó biến đổi người so với máy chủ đời đầu.”

Nói tới đây, Lý Mục chỉ máy chủ hình bán nguyệt đặt ở trên tay hắn nói.

“Cái này chính là chế phẩm đời thứ hai, chúng ta không có khả năng có được máy chủ đời đầu, chỉ là ta thông qua nhân vật thay thế trong trò chơi tìm được một con đường mua chế phẩm, chúng ta dùng đạo cụ trò chơi, nhân lực trong trò chơi, tài nguyên và tiền trong hiện thực mua máy chủ trò chơi... Đỉnh cao là khi trong tay ta tổng cộng có năm mươi ba máy chủ, đương nhiên, bây giờ ta chỉ có mười mấy cái.”

“Số tiền quả thật vô cùng lớn.”

Tô Bằng gật đầu nói, trong lòng lại đang suy tư, trên tay mình bây giờ có bốn máy chủ, là máy dòng đầu hay là chế phẩm vẫn chưa rõ.

Suy nghĩ một hồi, Tô Bằng cảm thấy hẳn là chế phẩm, dù sao máy chủ trong công ty số lượng không ít, máy chủ đời đầu hẳn không nhiều đến vậy đâu.

“Lý ca, nghe người nói vậy, trừ văn phòng các người còn có văn phòng khác không?”

Tô Bằng nhớ tới chuyện công ty bên thử dò xét Lý Mục.

“Có, trong nước ta biết Trung Hải ít nhất có một cái... Có điều chỗ kia quá nguy hiểm, mạo hiểm cuộc sống của họ trong trò chơi này, bọn họ sẽ được cung cấp khoảng mười ngàn một tháng, trong thực tế, chúng ta gọi họ là những ổ kiến.”

“Ổ kiến, sao nói thế?”

Tô Bằng nghe xong, có chút nghi hoặc.

“Ý của Lý ca nói ổ kiến, chính là tổ chức của bọn họ giống như con kiến, người làm việc không đáng tiền, rất nhiều nhân viên cũng không biết chân tướng trò chơi, nhân viên cấp thấp, liền giống như là kiến thợ, không ngừng sáng tạo cơ sở tài phú trong trò chơi, sau đó đời những đạo cụ tài phú này cho thành viên trung tâm chân chính của bọn họ, đám người này chính là kiến binh, nhưng kể cả những người này, cũng đều có thể hy sinh, trọng yếu nhất, có một boss lớn nhất, coi như kiến chúa, chúng ta nghe nói qua người này, nhưng không biết”.

Sau lưng Tô Bằng vang lên thanh âm, là nam nhân mắt kiếng gọng vàng không biết khi nào thì đi tới đây.

“Đúng vậy, công ty kia rất bí mật, có điều thuộc hạ vẫn có mấy người lợi hại, ta vốn định chiêu mấy người qua, nhưng vẫn chưa thành công, chỗ chúng ta đã xảy ra chuyện”.

Lý Mục khẽ gật đầu, miệng nói.

Tô Bằng biết hẳn nói có thể là Triệu Thu, nhưng đương nhiên không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ nhẹ gật đầu.

“Tề lão đệ, hôm nay nói với người nhiều như vậy, vẫn là câu kia, nghĩ kỹ, có thể liên lạc chúng ta, tí nữa ta cho người một hòm thư bí mật, sau khi người xử lý chuyện bản thân liền liên lạc với chúng ta”.

Lý Mục nói với Tô Bằng, Tô Bằng cũng đứng lên, nói.

“Được”.

Lý Mục khẽ gật đầu, liền đi tắm.

Mà nam nhân đang mắt kiếng gọng vàng kia, thì đi tới ngồi ở đối diện Tô Bằng, cầm lấy một * bia mở ra, uống một hớp nói.

” Bây giờ chúng ta cũng coi như hỏ lạc đồng bằng... Ban đầu ở Nam Tề, Lý ca trực tiếp mua cao ốc lớn sa hoa cho chúng ta làm việc, có đại sảnh. Mỗi người một gian phòng tư nhân 230m. Tầng hầm ngầm dưới lầu, bình thường đều để một 100 triệu tiền mặt dự phòng... Khi đó, đúng là người thường không thể tưởng tượng”.

“Đúng vậy, nghe, liền có một loại cảm giác huyền hoặc”.

Tô Bằng khẽ gật đầu, chuyện suy tư, lại nhiều hơn...

Một đêm trôi qua.

Đêm này, Tô Bằng xem như an tâm, Lý Mục và huynh đệ của hắn rất trọng nghĩa, quả nhiên không động tới túi du lịch của Tô Bằng, Tô Bằng

an ổn ngủ một đêm, ngày hôm sau, mọi người cũng chẳng ra ngoài, trực tiếp gọi đưa cơm, sau khi ăn cơm xong, Tô Bằng bấm gọi lão Lang trong nước kia.

Sau khi điện thoại thông, bên kia vang lên thanh âm hết sức khó chịu của lão Lang, nói.

“Có biết không? Hôm qua ta gọi người cả đêm, không dưới hai trăm cuộc điện thoại”.

Tô Bằng khẽ cười ha hả, hôm qua hắn trực tiếp tắt máy, bây giờ mới mở ra, hắn nói.

“Sao, người trên người thương lượng ra kết quả gì chưa?”

“Tổn thất của chúng ta rất lớn, đã chết một người có kinh nghiệm không nói, người bên hợp tác Thái Lan cũng chết, bây giờ có một số vết rạn với chúng ta. Chuyện này, các người có trách nhiệm rất lớn”.

Lão Lang nói, Tô Bằng khe khẽ thở dài nói.

” Bây giờ không phải vấn đề trách nhiệm hay không, là bước kế tiếp phải làm sao? Các người định buông tay mặc kệ sao?”

“Chúng ta vẫn trọng chữ tín và danh dự... Ngày hôm qua cấp trên của ta thương nghị nửa đêm, cuối cùng quyết định, chúng ta sẽ tiếp tục phái người đưa hộ chiếu giả qua cho các người, nhưng chuyện nhập cư trái phép tiếp theo, cũng sẽ không ai mang các người, sau khi đưa hộ chiếu cho các người, các người tiếp tục đi Châu Âu, nhưng ta nói rõ chút, lực lượng bản thổ chúng ta không tới Châu Âu, ở đó chỉ là đồng bọn hợp tác Châu Âu của chúng ta, chúng ta sẽ cho người một số điện thoại, người đến Châu Âu tự liên hệ bọn họ, chuyện sau đó, chúng ta liền mặc kệ”.

Nghe lão Lang báo kết quả thương nghị của bọn họ cho mình biết, Tô Bằng cảm giác vậy còn có thể chấp nhận, nói.

“Cũng được, khi nào thì đưa hộ chiếu tới?”

“Xế chiều hôm nay đi, các người hẳn vẫn ở Băng Cốc, đến địa phương mà ta nói...”

Lão Lang cho Tô Bằng một cái địa chỉ, lại cho Tô Bằng hai số điện thoại di động, một là di động người đưa giấy chứng nhận giả hôm nay, một là điện thoại liên lạc của đồng bọn hợp tác khác.

Nói xong những việc này, lão Lang tựa hồ ghét bỏ bọn Tô Bằng xui xẻo, nói hai câu, liền cúp di động.

“Thế nào, huynh đệ?”

Bọn người Lý Mục đều nhìn Tô Bằng, Tô Bằng đem lời lão Lang nói lại lần nữa.

“Kết quả này vẫn có thể chấp nhận, hôm nay chúng ta liền đi lấy hộ chiếu giả thôi”.

Lý Mục nghe xong, nói.

“Tốt nhất giảm đi mấy người, bởi vì cho dù lão Lang nói như vậy, cũng chưa chắc sẽ không bán đứng chúng ta, giảm bớt mấy người mục tiêu tương đối nhỏ, nhưng cần thân thủ tốt, nếu bị bắt dễ phá vòng vây”.

Tô Bằng nói với Lý Mục, Lý Mục gật đầu, nói.

“Hôm nay liền đi ba người, Tề huynh đệ người, ta, còn cả Quách Phong”.

Quách Phong, chính là nam nhân mắt kiếng gọng vàng.

“Tốt, tí nữa ta viết giấy cho các người, nếu tẩu tán, liền tìm một taxi, đưa giấy cho bọn họ rồi bắt xe về khách sạn”.

Tô Bằng nói.

Bọn người Lý Mục không có ý kiến, Tô Bằng xử lý chuyện vụn vặt, liền cùng Lý Mục và Quách Phong, đi ra khỏi cửa.

Địa phương mà Tô Bằng và lão Lang ước định, là một trung tâm nghỉ dưỡng trong trung tâm mua sắm ở giữa thành phố Bằng Cốc, ba người ngồi xe taxi, rất nhanh đến địa phương ước định.

Tô Bằng ở đây, gọi điện cho lão Lang, chỉ thấy một nam nhân đội mũ lưỡi trai ở trung tâm nghỉ dưỡng đã tìm đến ba người Tô Bằng, cái gì cũng không nói, chỉ để lại hai cái túi trước mặt ba người, rồi bỏ đi.

Quách Phong mở hai túi ra, Tô Bằng lấy đồ vật bên trong nhìn thử, quả nhiên là hộ chiếu, dựa theo nhãn lực của Tô Bằng, những hộ chiếu giả này làm rất giống thật, ngoại trừ tên là giả, còn lại đều không có gì khác thật, giống như chính là từ chính phủ.

Tô Bằng khẽ gật đầu, bảo hai người còn lại yên tâm, lòng của Lý Mục cũng thả lỏng, lúc vừa định đi, Tô Bằng đột nhiên nhíu mày.

“Sao thế?”

Lý Mục cách hẩn tương đối gần, nói với Tô Bằng đang cau mày.

“Nơi này có mai phục.”

Tô Bằng nhìn bốn phía, nói với hai người...

Chương 180: Ba Hai Một, Đừng Mà!

Lý Mục nghe thế, đôi mắt lập tức quét nhìn người nhân nhả ở giữa, nơi này là một quảng trường khá rộng, vị trí đám người Tô Bằng đang đứng là một quầy hàng giải khát, cách đó không xa còn có quán game, tiệm ăn, còn có rạp chiếu phim, lưu lượng người xung quanh rất nhiều.

“Làm sao thấy được?”

Lý Mục quét mắt nhìn, không phát hiện vấn đề nào quá lớn, liền hỏi Tô Bằng.

“Tần số qua lại của mọi người xung quanh... Lý ca người chú ý xung quanh chút đi, phần lớn người đi đường tốc độ đều cùng một tần số, những

người này có thể là người bản địa Thái Lan, nhưng có ba bốn mươi người tốc độ đi đường, lại không giống như những người xung quanh.”

Tô Bằng liếc mắt nhìn xung quanh, nói.

Lý Mục nghe thế, dựa theo lời của Tô Bằng bắt đầu chú ý, quả nhiên phát hiện, trong đám người đi lại xung quanh, dường như có ba bốn mươi người, tốc độ hành động không giống nhau lắm, ánh mắt tiếp xúc, ánh mắt những người này còn trốn tránh ánh mắt Lý Mục.

Bên trong cẩn thận quan sát một chút, nói.

“Người anh em, những người này giống như không phải là người Thái Lan.”

Tô Bằng gật đầu, người Thái Lan xương gò má và màu da, đều có chút khác biệt so với người của các quốc gia xung quanh, còn có một điểm, chính là không biết có phải bởi vì cuộc sống dễ dàng hay không, khí chất và hành động của người Thái Lan tương đối chậm rãi, nhưng những người Tô Bằng chỉ kia, từ tư thế đứng thẳng, và sắc mặt cẩn thận tỉ mỉ, cùng với hành động bước đi, đều có chút khác biệt.

“Bọn họ đang bao vây chúng ta... Tên cầm đầu kia quả nhiên không hề đơn giản như vậy, bọn chúng bán đứng chúng ta rồi!”

Tô Bằng mở miệng nói.

“Làm sao bây giờ? Bây giờ đi?”

Nhìn người chung quanh, Quách Phong vuốt vuốt ngón tay, hỏi Tô Bằng và Lý Mục.

“Xem ý tứ bọn chúng hôm nay, dường như muốn ra tay... Có điều những người này nếu không giống như là người địa phương Thái Lan, như vậy khả năng là người bên chính phủ Thái Lan không cao, bọn họ cũng có lo lắng, lát nữa nếu quả thật ra tay, cứ việc làm loạn nơi này lên. Chúng ta nhân cơ hội hỗn loạn bỏ chạy, nơi này nhiều người như vậy, cho dù bọn họ có súng, cũng chưa chắc dám nổ súng.”

Tô Bằng nhìn thoáng qua chung quanh, nói với Lý Mục và Quách Phong.

Lý Mục và Quách Phong nghe thế, khẽ gật đầu, Tô Bằng nói.

“Chúng ta bây giờ liền đi đi thôi, đừng đi thang máy, đi thang bộ.”

“Được.”

Lý Mục gật đầu, Quách Phong nắm chặt balo hai quai để vé máy bay và chứng minh nhân dân đeo trên lưng. Ba người nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nhìn thấy hành động của ba người, người giám thị đang nhân nhả đứng giữa quảng trường, cũng bắt đầu động đậy.

Ba người Tô Bằng càng đi càng nhanh, đám người vây quanh bọn họ không ngờ bọn họ hành động nhanh nhẹn như thế, trong lúc nhất thời đuổi theo không kịp, không ít người mai phục ở gần đó, đều bắt đầu hành động theo ba người.

“Anh gì ời, đợi đã!”

Ba người đi ở phía trước, người mai phục ở phía sau, đuổi theo không kịp hẳn, phía sau đã có người, mở miệng hô lên gọi ba người Tô Bằng.

Ba người Tô Bằng, đầu cũng không ngoảnh lại, đã bắt đầu chạy.

“Bọn họ phát hiện rồi, đuổi theo!”

Nhìn thấy ba người Tô Bằng bắt đầu chạy, người mai phục rút cuộc phát hiện bản thân đã bại lộ, bọn họ cũng không cố ý che dấu thêm. Có người bắt đầu hô lớn, một vài người khác, đã dùng bộ đàm mang theo bên người nhanh chóng liên lạc với đồng bọn của mình. Bằng bất cứ giá nào cũng phải chặn bọn người Tô Bằng lại!

Ba người Tô Bằng, đã đi đến chỗ thang cuốn, thang cuốn đang đi xuống phía dưới, ba người nhảy lên thang cuốn, không ngừng nhảy xuống dưới.

“Tomare!”

Quảng trường đi bộ, nằm ở tầng bốn của trung tâm thương mại, bọn người Tô Bằng từ thang cuốn chạy xuống tầng ba, bên dưới xuất hiện sáu bảy nam nhân mặc Âu phục màu đen nhưng không đeo cà vạt, bọn chúng cầm trong tay đoản đao Nhật Bản, cao giọng quát ba người Tô Bằng trên thang cuốn.

“Người Nhật Bản?”

Nghe thấy sáu bảy nam nhân này mở miệng, Tô Bằng lập tức nghe ra là tiếng Nhật, hắn không ngờ, nhóm người mai phục mình hôm nay, hóa ra lại là người Nhật Bản.

“Năm xuống hết đi!”

Lý Mục hét lớn một tiếng, dưới chân đột nhiên dùng lực, thang cuốn cách lầu ba còn có độ cao ba bốn mét, nhưng mà Lý Mục giẫm mạnh một cái đã nhảy vọt xuống dưới, từ từ không trung bay xuống, hoàn toàn không thèm để ý đoản đao trong tay những người kia, nhào vào trong bọn chúng.

Người Nhật Bản bên dưới hét lớn, những người này không hề nương tay chút nào, cầm đoản đao, đâm vào Lý Mục ở giữa lưng chừng trời.

Thân thể Lý Mục giống như là nham thạch cứng rắn, từ không trung rơi xuống, ba thanh đoản đao đâm vào người hắn, lại giống như đâm vào khối sắt lớn, bị trọng lực thể năng rơi xuống của Lý Mục bẻ gãy lưỡi đao.

“Mẹ nó, quần áo của ta, mẹ nó những tám vạn đó!”

Lý Mục rơi xuống, quần áo trên người lại bị rách nát, chỉ nghe hắn rống giận quát, đưa tay tóm lấy đầu hai người Nhật Bản đập vào nhau, sau đó hai quyền một cước, lại đánh ngã ba người cầm đoản đao khác, làm cho bọn họ học máu, chỉ còn lại một tên mặc Âu phục màu đen vẫn đứng đó, bị hắn đá ngang hông, sau đó văng xa sáu bảy mét ngã xuống đất không cựa quậy được nữa.

“A!”

Nhìn thấy cảnh tượng này, đã có du khách nữ trong trung tâm thương mại, hoảng sợ hét ầm ĩ, trên thang cuốn không ít người bắt đầu nhanh chóng

chạy ngược lại, giống như muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Còn Tô Bằng cùng Quách Phong, cũng đã đến tầng ba.

Tô Bằng thuận theo thang cuốn nhìn xuống phía dưới, nhìn thấy tầng hai, có không ít người đang xông lên bên này, nói.

“Bọn chúng không ít người, cẩn thận một chút.”

Lý Mục gật đầu, hắn vừa muốn nói gì đó, chợt nghe “pằng” một tiếng, tia lửa tóe lên trên một cái thùng rác bên cạnh hắn và Quách Phong trong trung tâm thương mại.

“Mẹ nó!”

Tô Bằng không khỏi ngạc nhiên, còn Quách Phong kia lại càng bị dọa cho một trận, ba người đồng loạt ngẩng đầu, nhìn thấy những người mai phục trên tầng bốn kia xông xuống, hai người tay cầm súng trong tay chạy đến trước mặt, nổ súng về phía đám người Tô Bằng.

“Điên rồi!”

Quách Phong nhìn, không khỏi mắng to một tiếng, quay đầu bỏ chạy, hắn không giống như Lý Mục có công pháp hộ thân cao cấp, đầu hắn mà bị trúng một phát đạn, thì coi như tiêu tùng.

Tô Bằng cũng chạy theo, hắn cũng gánh không nổi một viên đạn.

Ba người nhanh chóng chạy xuống dưới, Lý Mục dẫn đầu xông lên phía trước, người mai phục tầng hai, cũng có hai ba người mang theo súng lục, nổ súng vào ba người trên thang cuốn, Tô Bằng cùng Quách Phong cũng nhanh nhẹn, lập tức ngồi xổm xuống, để Lý Mục chắn ở phía trước, Lý Mục đứng thẳng, một tay chắn trước mắt, đề phòng bị mảnh vỡ đạn lạc bắn vào mắt, sau đó uốn người bảo vệ hai người phía sau.

Mấy người bên dưới kia, đều sử dụng súng lục băng đạn dung lượng nhỏ, bắn được bảy tám phát, băng đạn đã hết sạch, Lý Mục thấy cơ hội đã đến, giẫm mạnh hai bước từ thang cuốn nhảy xuống tầng hai, vọt vào trong những người kia bắt đầu quyền đấm cước đá.

Tô Bằng cùng Quách Phong cũng xông xuống, Tô Bằng bây giờ adrenalin đặc biệt phân bố, cảm giác nội lực lại dâng lên, thân thể giống như mang theo thể lực tinh lực vô hạn, có điều hiện trường không cần hắn ra tay, hắn và Quách Phong hai người chỉ cần mang balo có hộ chiếu và vé máy bay chạy trốn mà thôi.

Lý Mục tả xung hữu đột một hồi, đánh ngã hai ba người, đoạt lấy một khẩu súng, cũng chạy xuống theo Tô Bằng, ba người rất nhanh từ thang cuốn nhảy xuống tầng một, sải bước chạy ra bên ngoài.

Phía sau, những nam nhân mặc áo vest dường như là người Nhật Bản kia, cũng đuổi đến, những người này vô cùng to gan, gây chuyện ở Băng Cốc còn không ngừng nổ súng, du khách khu vực này lập tức hỗn loạn, trên đường cũng rối loạn.

Lực chân của ba người Tô Bằng rõ ràng nhanh hơn không ít với những người phía sau kia, chạy một hồi, đã kéo giãn được một khoảng cách với phía sau, gần như đã cách xa nửa con phố, chỉ cần thêm chút sức là có thể hoàn toàn vứt bỏ đám người phía sau.

“Chạy chậm chút, tìm nơi nghỉ thở!”

Tô Bằng bỏ chạy, quay đầu lại quan sát sau lưng, đột nhiên nói một câu.

Lý Mục quay đầu lại liếc nhìn truy binh sau lưng, hiểu rõ ý của Tô Bằng, những người phía sau kia, chỉ có một vài người đuổi theo thể lực dồi dào, dẫn đầu không quá bốn năm người, ý của Tô Bằng chính là bắt vài người bọn chúng, để làm rõ là ai mai phục bọn họ.

Lý Mục dẫn đầu, giảm dần tốc độ, sau đó liền chui vào một nơi xung quanh xem ra tương đối ít người qua lại.

Người truy đuổi phía sau, quả nhiên mắc lừa, cho rằng bọn người Tô Bằng thể lực chống đỡ hết nổi, có thể là súng đạn mang lại tự tin cho bọn chúng, những người này không ý thức được ý đồ của bọn người Tô Bằng, rất nhanh đuổi kịp.

Cứ như vậy đuổi theo hai con đường, bọn người Tô Bằng tìm được một chỗ rẽ ngoặt qua con đường nhỏ hẹp tương đối vắng vẻ, đứng yên nơi đó, người truy đuổi phía sau không hề nghi ngờ, lúc đuổi theo vào con đường nhỏ hẹp, Lý Mục đột nhiên xông ra, trước tiên bẻ gãy tay của một người cầm súng, sau đó húc mạnh vào hai tên cầm súng khác, một cước đá văng một tên cầm súng học máu, sau đó dùng Cầm Nã Thủ, dí tên còn lại xuống đất.

Còn Quách Phong, cũng đánh ngất xỉu một tên khác, Tô Bằng cũng đá ngất xỉu tên bị bẻ gãy tay kia, Lý Mục dùng thân thể đè lên gã vẫn còn ý thức này, hỏi.

“Các người là ai?”

Người trên mặt đất, vẫn chưa ý thức được tình hình, không ngừng rống giận giãy dụa, lại bị Lý Mục dùng sức đè mạnh xuống đất không thể cự quậy được.

Tô Bằng nhặt súng lục hắn đánh rơi lên, chĩa vào trán của hắn, dùng tiếng Nhật hỏi.

“Các người là ai? Ai phái các người tới?”

Người này nhìn súng lục dí lên trên đầu mình, trên mặt lộ ra cười nhạt, một câu không nói, ngược lại giống như một nghĩa sĩ khẳng khái bỏ mình vì nghĩa.

Tô Bằng thấy người này dường như rất cứng đầu, giống như tra hỏi bình thường không cách nào hỏi ra được gì, nhưng Tô Bằng cũng không định dùng phương pháp tra hỏi bình thường, mà lại rút khoát đem súng lục dòi xuống, để ở giữa háng người, sau đó nả một phát súng.

“Pằng.”

Viên đạn sượt qua chân bắn vào bùn đất, Tô Bằng nhìn thấy thân thể nam nhân trên mặt lộ ra vẻ nghĩa sĩ này đột nhiên run rẩy, sắc mặt trắng bệch, giống như bị dọa không nhẹ.

“Ta biết người nghe hiểu được tiếng Nhật, vừa rồi chỉ là cảnh cáo, nếu người còn muốn làm đàn ông, ta hỏi gì người đều phải trả lời.”

Tô Bằng dờ súng lục lên trên, chỉ vào bộ phận quan trọng của người này, nói với hắn.

“Đếm đến ba, suy nghĩ nói hay không nói, ta sẽ không giết người, nhưng người có thể phải ở nơi Thái Lan này làm giải phẫu thay đổi giới tính rồi.”

Tô Bằng nói, sau đó đếm.

“Ba, hai...”

“Dừng!” (nói bằng tiếng Nhật)

Người đàn ông này, rốt cuộc chịu đựng không nổi sợ hãi lớn nhất gặp phải trong đời một người đàn ông, hoảng hốt hét vang, sau đó trong miệng phun ra một chuỗi tiếng Nhật.

Tô Bằng nhú mày, nghe hắn nói xong, chờ hắn nói xong, Tô Bằng hỏi một câu, sau khi nghe được câu trả lời, lục soát được vật gì đó giống như thẻ công tác trên người gã đàn ông này.

“Thế nào?”

Lý Mục hỏi Tô Bằng.

“Làm rõ rồi, người của tập đoàn Mitsubishi.”

Tô Bằng nói, sau đó ném thẻ công tác cho Lý Mục.

Lý Mục cầm thẻ công tác, hắn không biết tiếng Nhật bên trên, nhưng nhận ra được ký hiệu của tập đoàn Mitsubishi.

“Mẹ nó!”

Lý Mục mắng một tiếng, trong lòng cảm thấy tức giận, một cước đá vào đầu gã nằm trên đất này, người kia rên cũng không rên, bị đá lăn sang chỗ khác.

Chương 181: ICPO

Thấy đá ngất người trên đất, Tô Bằng nhìn Lý Mục, nói.

“Ngày hôm qua Lý ca người đã nói, các người đã từng bán một vài thực vật đặc biệt trong trò chơi cho tập đoàn Mitsubishi Nhật Bản, xem ra bọn họ vẫn luôn tìm các người, có thể cũng đang tìm kiếm người chơi khác, cũng có khả năng người Nhật Bản hôm qua ở chỗ Tang Khôn, đã thông báo tin tức các người có máy chủ cho người của tập đoàn Mitsubishi.”

“Rất có thể như vậy, đám Nhật Bản này!”

Lý Mục hừ lạnh một tiếng, nhìn người nằm trên mặt đất, rất khó chịu nói.

Tô Bằng lướt nhìn balo hai quai Quách Phong đeo trên lưng, nói.

“Có điều hộ chiếu giả của chúng ta có lẽ không sao, ta nghĩ, tên dẫn đầu chúng ta tìm, có lẽ đưa hộ chiếu giả cho chúng ta, xem như hoàn thành nghĩa vụ của bọn chúng, cũng bàn giao lại được cho bọn người Tang Khôn, nhưng hộ chiếu có lẽ là thật, sử dụng những hộ chiếu này, mới có thể thuận lợi rời khỏi Thái Lan.”

“Vậy được... vừa rồi mới nhìn những vé máy bay kia, đều đến Đông Đức, buổi sáng ngày mai đã bay, chúng ta trở về khách sạn, hôm nay cũng đừng ra ngoài nữa, sáng sớm ngày mai, trực tiếp đi đến sân bay ngồi máy bay đi Đông Đức!”

Lý Mục nói, Tô Bằng gật đầu, Lý Mục dùng quần áo trên người lau đi dấu vân tay trên súng lục, sau đó ném lên trên người người Nhật Bản nằm sóng xoài dưới đất, ba người quay đầu rời khỏi.

...

Một ngày không nói chuyện, bọn người Tô Bằng thuận lợi trở lại khách sạn, không hề có chuyện gì đặc biệt xảy ra.

Sáng ngày hôm sau, đám người Tô Bằng tổng cộng mười bốn người, phân phát hộ chiếu cùng vé máy bay, mỗi người mang theo đồ của mình, gọi bốn chiếc taxi, đi đến sân bay Băng Cốc.

Sau khi đến sân bay, cũng sắp đến thời gian lên máy bay, Tô Bằng quan sát tình hình chung quanh, nhìn thấy có một nhân viên tuần tra sân bay dường như đang chú ý bên này, nói.

“Lý ca các người lên máy bay trước đi, ta lên sau cùng, bên kia dường như có chút không ổn, xem thử có cái đuôi nào không.”

“Cũng được.”

Lý Mục cũng chẳng nghĩ nhiều, mấy ngày nay, hẳn đối với Tô Bằng cũng sinh ra một chút tin tưởng. Bản thân hẳn dẫn theo anh em, kiểm tra lên máy bay trước.

Tô Bằng ngược lại không phải muốn cản ở phía sau, chỉ là trong túi du lịch trên người hẳn còn có bốn máy chủ, bây giờ không tiện để lộ, hẳn chỉ muốn né tránh tai mắt của đám người Lý Mục.

Ngồi chờ ở phòng chờ khoảng chừng ba phút, Tô Bằng mới kiểm tra lên máy bay.

Ngay khi Tô Bằng vừa qua khỏi kiểm tra an ninh, hẳn nghe thấy lối vào phòng chờ máy bay, dường như vang lên tiếng người tranh cãi, quay đầu nhìn lại, lại phát hiện là bảy tám người đàn ông Châu Á mặc Âu phục màu đen, đang tranh cãi gì đó với bảo an, nghe tiếng nói của bọn họ, giống như là người Nhật Bản.

Tô Bằng chỉ liếc mắt nhìn bọn họ, không để ý thêm nữa, xách túi du lịch đi lên máy bay đi nước Đức.

Chờ lên máy bay, tìm được chỗ ngồi của mình, Tô Bằng phát hiện, bọn người Lý Mục rải rác ngồi trên vị trí của mình trên máy bay, chỗ ngồi vé máy bay cũng không phải số liền.

Còn chỗ Tô Bằng ngồi, bên cạnh là một cô gái Châu Á gương mặt xinh đẹp.

Vóc dáng của nàng xem ra khoảng chừng một mét sáu lăm gì đó, bên trong mặc áo somi gấm màu đỏ, bên ngoài khoác áo khoác xinh đẹp thời trang, bên dưới mặc quần dài màu đen.

Mặc dù ăn mặc cũng không phải lộ liễu, nhưng có thể nhìn ra vóc người đáng kiêu ngạo của nàng, cúc áo chỗ ngực đều mở phanh hai cúc, mặc dù như vậy áo somi màu đỏ bên trong vẫn giống như giữ không nổi muốn nổ tung.

Cô gái này có chút nhìn không ra tuổi tác, nói nàng mới hai mươi tuổi cũng được. Nhưng thỉnh thoảng lộ ra vẻ thành thực, lại giống như là bộ dạng hai mươi bảy hai mươi tám.

Mái tóc của nàng, rất mềm mại, cũng không ngắn, tùy ý cột thành đuôi ngựa sau đầu.

Nhìn thấy Tô Bằng, nàng mỉm cười một chút, sau đó mở miệng hỏi.

“Chinese? Japanese? Korean?”

Tô Bằng dáng vẻ thành thực mỉm cười, nói.

“Người Hàn Quốc, làm việc ở Trung Quốc.”

Trên hộ chiếu của hắn ghi quốc tịch là Hàn Quốc, bởi vì không muốn phiền toái, Tô Bằng bèn tự xưng là người Hàn Quốc.

Không ngờ, cô gái này lại mỉm cười, ngôn ngữ thay đổi thành tiếng Hàn nói.

“Thật sao, như vậy xin chào, đồng hành cũng là một loại duyên phận, không phải sao?”

Trình độ tiếng Hàn của Tô Bằng, đại khái là tiêu chuẩn đối thoại hằng ngày, chỉ là trên phương diện một vài khẩu ngữ quen dùng không bằng người Hàn Quốc, nhưng thính lực rất tốt, nghe giọng điệu nói chuyện của cô gái này, lại có hương vị Hàn Quốc chính tông, trong lòng Tô Bằng có chút ngạc nhiên, dùng tiếng Hàn nói.

“Người cũng người Hàn Quốc?”

“Không, trên huyết thống mà nói thì là Hoa kiều, quốc tịch Hoa Kỳ... Ta là Aida Vương.”

Cô gái này mỉm cười nhàn nhạt, sau đó vươn tay ra.

Tô Bằng thấy, không thể từ chối, liền vươn tay bắt tay với nàng.

Cô gái tên là Aida Vương kia khẽ bắt tay với Tô Bằng, sắc mặt lại có chút thay đổi.

Sắc mặt Tô Bằng cũng có chút khác thường, bởi vì hắn cảm giác lúc bắt tay cô gái này khẽ vuốt bụng ngón tay ngón trỏ của mình một cái.

Nếu như là người bình thường, giờ phút này nghĩ đến có thể là cuộc hành trình tươi đẹp... Nhưng mà, Tô Bằng giờ phút này, lại chợt cảnh giác.

“Vừa rồi, dường như đang khiêu khích ta, nhưng mà chỗ ngón tay nàng lướt nhẹ qua, lại là lòng bàn tay và bụng ngón tay ngón trỏ, hai nơi này... Dường như là vết chai của người thường xuyên cầm súng trong tay.”

Trong lòng Tô Bằng âm thầm cảnh giác.

Trong cuộc sống thám tử của mình, Tô Bằng đã từng mua không ít băng đĩa ngầm lưu hành không thể nào mua được ở ngoài, đương nhiên không phải là yêu thích phim hành động nào đó, mà là một vài kiến thức có liên quan đến “công việc” của mình.

Trong đó, Tô Bằng đã từng xem qua một phần khoa tình báo dạy cho người mới bắt đầu tuần ra từ bộ môn tình báo Nhật Bản, như thế nào từ đặc trưng cơ thể mục tiêu suy đoán được tin tức.

Chiều cao, màu da, chất lượng chất lượng nước da, màu sắc, mức độ lỏng lẻo căng cứng của cơ bắp, lưng cong bình thường hay là sống lưng thẳng tắp, có dấu hiệu chinh hình hay không, hình dạng đôi mắt, hình dáng khớp xương ngón tay, có vết chai hay không, mùi cơ thể...

Thông qua tất cả những chi tiết biểu hiện thân thể này, nhân viên tình báo có kinh nghiệm, sẽ có thể đoán ra được rất nhiều tin tức qua trọng.

Nếu như lấy được báo cáo của thợ massage của mục tiêu nhiệm vụ, càng có được nhiều hoạt động lớn hơn.

Cho nên Tô Bằng vẫn luôn khá chú ý tin tức cơ thể mình để lộ, đồng thời có dây thần kinh cảnh giác.

Vừa rồi cô gái này lướt qua lòng bàn tay và ngón tay của mình một chút, người bình thường cho rằng là may mắn trên máy bay, nhưng mà phản ứng đầu tiên của Tô Bằng, lại là cô gái này đang thăm dò mình, đang nhìn mình có phải thường xuyên dùng súng không.

Suy nghĩ đến đây, Tô Bằng có chút cảnh giác.

Cô gái tên Aida Vương này, vẫn chưa dừng lại, ánh mắt của nàng đảo qua cổ tay Tô Bằng, nói.

“Thật là không ngờ, ta cho rằng người ít nhất sẽ ngồi khoang thương mại chứ.”

Tô Bằng nghe thế, liếc nhìn đồng hồ Vacheron Constantin trên cổ tay mình, biết ý của Aida Vương này là mình đeo đồng hồ như vậy, xem chừng năng lực kinh tế không thấp, không nên ngồi khoang bình thường này.

Vé máy bay Lão Lang cho Tô Bằng, đều là vé máy bay khoang phổ thông bình thường, hết cách rồi, người ta vượt biên cũng phải tiết kiệm chi phí, hơn nữa khoang phổ thông nhiều người, không khiến ta người chú ý lắm.

Nhưng Tô Bằng lúc này lại không dễ giải thích được, cũng may hắn cũng không có ý định giải thích, nói với Aida Vương này.

“Ta cũng có nghi vấn tương tự, một cô gái như cô hẳn nên ngồi ở khoang cao cấp.”

Bởi vì hắn chú ý tới quần áo của Aida Vương, Tô Bằng mặc dù không biết hết các nhãn hiệu nổi tiếng, nhưng lại có thể chính xác từ tính chất và thủ công phán đoán giá trị, quần áo và giày của Aida Vương này, Tô Bằng đoán chừng sẽ không thấp hơn tám ngàn đôla, cũng chính là giá trị năm mươi ngàn nhân dân tệ.

“Có lẽ là Thượng Đế muốn ta quen biết một người đàn ông có mị lực.”

Aida Vương vẫn mang theo nụ cười trả lời...

Tô Bằng có điểm 𠂇, lúc này hẳn cảm giác như bị đùa giỡn, đang định nói gì đó, tiếp viên hàng không đã dùng tiếng Anh nhắc nhở. Muốn các hành khách mang balo bên mình để vào trong chỗ để hành lý, hơn nữa thắt chặt dây an toàn.

“Ta giúp ngài.”

Aida Vương nhìn Tô Bằng ngồi bên trong, mở miệng nói, nhìn thấy đối phương phóng khoáng như vậy, Tô Bằng khẽ gật đầu, đưa túi du lịch cho Aida Vương.

Cô gái này bỏ túi du lịch của Tô Bằng vào trong chỗ để hành lý, thuận tiện sờ vào thứ bên trong túi du lịch.

Máy bay lúc này, cũng sắp sửa cất cánh...

...

Máy bay rút cuộc cất cánh bình thường, Tô Bằng cảm thấy cô gái bên cạnh này giống như có chút vấn đề, không muốn tiếp xúc quá nhiều, bèn mỉm cười giả vờ xin lỗi, nói.

Thật ngại quá, ngày hôm qua không ngủ ngon, có thể muốn ngủ một lát.”

“Cứ tự nhiên.”

Aida Vương mỉm cười nói, sau đó bắt đầu xem một quyển tạp chí mới nàng mang theo.

Tô Bằng mặc dù không có buồn ngủ, nhưng cũng mang bịt mắt...

...

Trải qua bảy tiếng đồng hồ đường bay dài, máy bay rút cuộc hạ cánh xuống sân bay Brandenburg.

Tô Bằng từ lúc bốn giờ trước, đã kết thúc giả vờ ngủ, trái lại cùng trò chuyện với cô gái bên cạnh.

Aida Vương tự xưng là làm vài chuyến buôn bán giữa Hàn Quốc, Thái Lan, Nhật Bản, Đức, Hoa Kỳ, còn Tô Bằng thì không che giấu, nói mình mở một văn phòng thám tử tư.

Hai người nói chuyện phiếm xem như rất hợp, mà Tô Bằng, trước khi máy bay hạ cánh mười lăm phút, có được tờ giấy viết số điện thoại của Aida Vương.

“Chẳng lẽ thật sự do ta nhạy cảm, đây chỉ là đoạn nhạc xen giữa chuyến hành trình tươi đẹp thôi sao?”

Trong lòng Tô Bằng có một chút nghi hoặc, nhưng máy bay đã hạ cánh, cô gái Aida Vương này, hẳn cũng không có tâm tình tiếp tục liên lạc.

Tùy ý nhét tờ giấy vào trong người, Tô Bằng đáp lại một cái nháy mắt cho Lý Mục phía trước, bản thân lấy túi du lịch, xuống máy bay...

Bọn người Tô Bằng, rời khỏi sân bay rất thuận lợi, bởi vì cô ý đi một cửa kiểm tra an ninh khác, cũng không ai chú ý đến máy chủ trong túi du lịch Tô Bằng, mười bốn người ra khỏi sân bay, bắt bốn chiếc taxi, đi đến khách sạn Brandenburg.

Sau khi bọn người Tô Bằng rời khỏi mười phút, cô gái tên Aida Vương kia, mới đi ra khỏi sân bay.

Ở bên ngoài, một chiếc SUV có rèm che đang đậu sẵn ở chỗ đó, một nam một nữ hai người đều mặc áo vest đen, người da trắng đeo kính râm đang đứng bên cạnh chiếc xe, gọi Aida Vương, hai người bước lên đón.

“Vương thám viên?”

Gã đàn ông da trắng mặc vest đen kia, hỏi Aida Vương.

“Ừm, là đồng nghiệp ICPO (cảnh sát hình sự quốc tế)

“Đúng vậy, ta là Wolfgang phân bộ Đức, nghe nói người vừa rồi vừa rời Nhật Bản tiến hành điều tra tập đoàn Mitsubishi, đến Đức báo cáo công tác, tổ chức phái chúng ta đi đón người.”

“Thật sự không xem như công việc vui vẻ.”

Vương Ngải Đạt khẽ cười, sau đó giống như thỏa mãn nói.

“Có điều, lại có chút thú vị nho nhỏ.”

Gã đàn ông tên là Wolfgang kia không truy hỏi lời Vương Ngải Đạt nói rốt cuộc có ý nghĩa gì, khẽ gật đầu, nói.

“Mời lên xe.”

Vương Ngải Đạt thuận tiện lên xe, chỉ là, sau khi lên xe, nàng lấy ra một dụng cụ giống như tai nghe điện thoại tinh xảo, đeo lên lỗ tai.

...

Lúc này ở Tô Bằng ngồi trên xe taxi, không chú ý rằng, trong miệng túi túi du lịch của hắn, có một viên bi màu đen kích thước bằng hạt gạo, đang lấp lóe ánh sáng...

Chương 182: Florence

Bọn người Tô Bằng, đầu tiên ngồi taxi đi đến khách sạn gần sân bay Brandenburg.

Tìm một khách sạn bốn sao gần đó, Tô Bằng cũng biết được một ít tiếng Đức, ở trước quầy phục vụ dùng hộ chiếu giả đặt hai phòng.

Trên người bọn Lý Mục, ngoại trừ nhân dân tệ, còn có không ít tiền Euro đổi từ chợ đêm, tiền Úc và USD, tiền trả taxi và tiền ở khách sạn coi như cũng đủ.

...

Trong phòng, bọn người Lý Mục đang ăn cơm tối Tô Bằng gọi tới, trên máy bay mặc dù cũng cung cấp đồ ăn Trung Quốc, nhưng đều không thỏa mãn được dạ dày của mấy vị hán tử này, Tô Bằng gọi điện cho phục vụ phòng gọi không ít đồ ăn, phần lớn là một chút thịt, còn có rau dưa hoa quả salad.

Có điều bản thân Tô Bằng lại không ăn cơm, hắn gọi điện cho Lão Lang bảo hắn cho mình số điện thoại của người liên lạc ở Đông Đức.

“Werbistdu?”

Gọi điện thoại xong, bên kia truyền tới giọng nói của nam nhân trung niên nói tiếng Đức.

Tiếng Đức của Tô Bằng bình thường, chỉ có thể đối thoại bình thường, nhưng trình độ này không làm khó được hắn, hắn dùng tiếng Đức nói.

“Chúng ta là khách du lịch Trung Quốc đến, “Lang” có lẽ đã thông báo với các người. Là những người khách đang rắc rối...”

Nghe Tô Bằng nói, nam nhân bên đầu dây kia dùng tiếng Đức trả lời.

“Các người đang ở đâu?”

Tô Bằng suy nghĩ một chút, cảm thấy khả năng những người này gây bất lợi cho tự mình là không cao, bèn nói ra tên của khách sạn.

Gã người Đức kia, nghe xong tên của khách sạn hừ hai tiếng, dường như đang có vẻ rất ngạc nhiên, sau đó nói.

“Xem ra tình hình kinh tế của các người khá lắm... Được rồi, bây giờ nói chuyện chính, chúng ta có thể hoàn thành chuyện mà “Lang” chưa thể làm xong, nhưng vì lần này không thể từ chối “Lang” nhận được lợi lộc gì, mỗi người các người phải giao ra mười ngàn Euro, cộng thêm 30% tiền đặt cọc lần đầu hợp tác, ta sẽ dẫn các người đến Italia, sau đó sẽ có người mang bọn người đi Úc.”

Bên kia, Lý Mục đã ăn xong, nhìn thấy Tô Bằng đang gọi điện thoại, đi đến trước mặt Tô Bằng, Tô Bằng che điện thoại, nói.

“Hắn muốn tăng giá, tiền đặt cọc mỗi người mười ba ngàn Euro, đến Italia trước.”

“Trả lời hắn, chuyện mà tiền có thể giải quyết đều không là vấn đề.”

Lý Mục nói, Tô Bằng buông ống nói, trả lời bên kia.

“Rất tốt, ngày mai người của ta sẽ đi khách sạn tìm các người. Nghe người nói là mười bốn người? Như vậy phải dùng một số tiền chẵn mới được, hai trăm ngàn Euro, giao năm mươi ngàn cho chúng ta trước, đến nơi rồi, giao một trăm năm mươi ngàn còn lại, ta chỉ cần tiền mặt, hơn nữa chỉ nhận Euro.”

Gã người Đức ở đầu dây bên kia nói, nói xong đôi phương cúp điện thoại.

Tô Bằng cũng cúp máy, sau đó nói điều kiện cùng Lý Mục.

“Đôi phương có lẽ là xã hội đen của Đức.”

“Tiền dù sao cũng không phải vấn đề, lần này ra ngoài, mặc dù tiền mặt chủ yếu mang theo là nhân dân tệ, chỉ đổi vài ngàn Euro, nhưng trên người chúng ta cũng mang theo không ít món ngon.”

Lý Mục nói, nói xong gỡ đồng hồ của mình xuống, lại tháo chiếc nhẫn trên tay xuống.

Tô Bằng nhận đồng hồ, hàng hiệu Patek Philippe, trên nhẫn còn có một viên Ruby rất lớn, Tô Bằng đoán giá chiếc nhẫn này giá cả cũng sẽ không ít hơn một triệu nhân dân tệ.

“Ở gần Brandenburg có cửa hàng cầm đồ trang sức, có điều đồng hồ của Lý ca có hóa đơn không? Nơi này bề ngoài tương đối quy củ, không có giấy chứng nhận chỉ có thể bán với giá của chợ đêm.”

“Mang theo hết, lúc ấy ở Nam Tế đi gấp, đổi nhiều ngoại tệ ở chợ đêm như vậy, nhưng hóa đơn lúc mua những thứ này đều có.”

Lý Mục nói, nói xong từ trong balo moi ra một sấp giấy tờ.

“Tốt, những thứ này đều dùng được.”

Tô Bằng nói...

....

Tô Bằng, Lý Mục, còn có Quách Phong ba người, ở cửa tiệm cầm đồ trang sức Brandenburg bán đồng hồ đeo tay và nhẫn có đính Ruby, đều trực tiếp bán đi, đồng hồ bán được một trăm ngàn Euro, nhẫn Ruby chỉ bán được tám mươi sáu nghìn Euro.

Những số tiền này, đều trực tiếp do người của cửa hàng cầm đồ trang sức đưa cho tiền mặt.

“Lỡ những bảy tám trăm ngàn... Có điều cân nhắc tình hình hiện tại, giá này cũng xem như có thể chấp nhận.”

Tô Bằng nói với Lý Mục và Quách Phong.

Những số tiền này, lại thêm tiền bọn người Lý Mục mang theo bên mình, đã đủ để chi phí vượt biên đưa cho đám người xã hội đen Đức kia.

...

Ngày hôm sau, bọn người Tô Bằng, gặp được thành viên xã hội đen Đức đến đón bọn họ.

Đó là ba bốn người thanh niên Đức hơn hai mươi tuổi, để tóc ngắn, ăn mặc áo dạ màu đen, ngoài ra có một gã đàn ông hơn ba mươi tuổi, vác theo cái bụng bia to đùng tới.

Sau khi hai bên gặp mặt nhau, gã bụng bia kia bảo bọn người Tô Bằng lên một chiếc xe buýt, sau đó đi đến nhà ga Brandenburg...

...

Bọn người Tô Bằng sử dụng vé tàu hỏa liên vận liên minh Châu Âu, khoảng mười bốn tiếng đồng hồ, từ Brandenburg ngồi xe lửa đi tới Florence của Italia.

Nơi đây chính là nơi khởi nguồn của văn hoá Phục Hưng, thiên đường của tác phẩm nghệ thuật, thành phố sân nhà của đội bóng đá Florence.

Xuống xe lửa, bọn người Tô Bằng không khỏi cảm giác nơi đây đúng là thật lộn xộn phức tạp, nếu không phải xung quanh đều là người ngoại quốc

da trắng sống mũi cao, thiếu chút nữa khiến bọn người Tô Bằng cho là mình đã đi đến thành phố nào đó của Trung Quốc.

“Nước ngoài có một Trung Quốc, gọi là Italia...”

Tô Bằng không khỏi nhớ tới câu nói trước kia trong phim ngắn Italia trên internet, bây giờ nhìn thấy, dường như đã khẳng định điều này.

Không có cơ hội thưởng thức cảnh đẹp gì, bọn người Tô Bằng bị những người xã hội đen Đức đó, dẫn tới một khu dân cư vùng ven nội thành, sau đó đi vào trong một nhà máy không có công nhân.

“Còn có một tuần, các người ở lại đây đi, sẽ có người chuẩn bị thức ăn cho các người, nếu như không có chuyện gì, tốt nhất đừng có đi ra ngoài, người nơi này tính tình không tốt lắm, cho nên đề nghị các người nếu đã không có chuyện cũng đừng đi gây chuyện với bọn họ.”

Gã đàn ông Đức dẫn bọn người Tô Bằng đi đến Florence nói với Tô Bằng.

Nhìn gã đàn ông người Đức nói chuyện vài câu với những người Italia, Tô Bằng không khỏi cười khỏ, cuối cùng đã tới lúc ngôn ngữ bản thân yếu kém rồi, Tô Bằng biết ngôn ngữ địa phương của các nơi Trung Quốc, tiếng Anh, tiếng Nhật, tiếng Hàn, tiếng Thái, tiếng Tây Ban Nha, còn biết một chút tiếng Đức, nhưng mà chính là không biết tiếng Ý, lần này đến nơi này, rốt cuộc phải nếm trải mùi vị không thể hiểu được nhau rồi.

“Hi vọng nơi này có người biết tiếng Anh...”

Tô Bằng nghĩ, sau đó đem số tiền dư đưa cho gã đàn ông người Đức kia, trả về lại cho bọn người Lý Mục, nói rõ tình hình.

“Cũng được rồi, người anh em người đã rất lợi hại rồi, lúc nhỏ nghe nói thủ tướng Chu biết tám ngôn ngữ, ta đã cảm thấy rất lợi hại, người anh em người có thể nói ngoại ngữ, cũng gần được tám tiếng, giống như nhân vật thủ tướng Chu rồi.

Lý Mục nói với Tô Bằng.

“Xem ra thì, trước đó không ngờ mình sẽ đến Italia, xem thử có cơ hội tìm một nhà sách ở lân cận mua một vài giáo trình thông dịch Ý - Anh mới được.”

Tô Bằng nói.

...

May mắn chính là, trong đám người xã hội đen Italia này, có mấy người hiểu được tiếng Anh.

Tô Bằng còn có thể cùng người trẻ tuổi kia trò chuyện với nhau, mặc dù người kia nhìn vẻ như tương đối lạnh nhạt, nhưng ít nhất Tô Bằng hỏi gì sẽ đáp nấy.

Thông qua một ít hỏi lộ, Tô Bằng từ trên tay người này, có được một vài dụng cụ có thể kết nối internet.

Trong nhà máy này có nguồn điện, Tô Bằng hành động ít nhiều gặp phải hạn chế, đăng ký internet, bắt đầu kiểm tra những chuyện đã xảy ra trong nước mấy ngày này.

Tìm kiếm một hồi, Tô Bằng không phát hiện tin tức của ông nội liên quan đến mình, mới xem như yên tâm được chút.

Còn thím ba Tăng Na, còn có QQ, MSN của người nhà, đều đang offline, email Tô Bằng viết cho Tăng Na, hôm nay vẫn chưa nhận được hồi đáp.

Rơi vào đường cùng, Tô Bằng đăng ký một QQ dự phòng cho mình, xem thử có tin tức gì không.

Sau khi đăng ký xong, ánh mắt Tô Bằng đột nhiên sáng lên, bởi vì hắn phát hiện, trên QQ này, có một người mình đang cần tìm, ava vẫn đang phát sáng...

Chương 183: Lại Vào Trò Chơi

Trên Laptop của Tô Bằng có một cái avatar sáng lên, là một người đã từng là đồng nghiệp trong tổ Âm Kiều ở công ty của hắn, Lưu Phong.

Người này thu của Tô Bằng hai mươi vạn tệ, sau đó Tô Bằng vẫn không có liên lạc với hắn, bây giờ lại thấy avatar ở QQ của hắn sáng lên.

“Người này online? Không biết tình hình trong công ty thế nào...”

Tô Bằng thấy hắn, trong lòng suy nghĩ, sau đó liền di chuyển con chuột click vào avatar của hắn, gửi qua một tin.

“Lưu Phong, còn nhớ ta không? mấy ngày nay không có liên lạc với các người, nếu như không có những tin tức mà chúng ta đang nắm trong tay, công ty của người hắn là đã xảy ra một vài vấn đề.”

Sau khi gõ xong, Tô Bằng gửi qua cho Lưu Phong.

Cũng không lâu lắm, avatar của Lưu Phong chớp động, Tô Bằng click vào mở ra, chỉ thấy hắn phát lại một tin.

“Các người vẫn còn định liên lạc với ta sao? Có biết chuyện phát sinh ở công ty hay không? ! Bây giờ ta ngay cả tự do thân thể cũng trở thành vấn đề! Các người có thể cứu ta ra với được không? Ta con mẹ nó không muốn bị vây hãm ở nơi này!”

Tô Bằng nhìn, mày nhíu lại một chút, gửi qua một tin.

“Công ty của các người đã xảy ra chuyện gì, kể lại kỹ càng một chút đi.”

“Đã xảy ra chuyện lớn! Mấy ngày hôm trước, trong một ngày nghỉ, vào buổi đêm, trong công ty đột nhiên xuất hiện một đám quân nhân đem nơi này khống chế lại, chúng ta bị khóa ở trong phòng không được đi đâu, qua hơn hai giờ, những người trong công ty đều bị những quân nhân kia cho đội túi giấy, sau đó bị những quân nhân kia áp giải đưa ra ngoài.”

“Sau đó chúng ta đi lên một xe quân sự, đi được mấy giờ rồi mới được xuống xe, bị kéo đến một nơi giống như căn cứ quân sự, bọn họ phân phối chúng ta đến chỗ ký túc xá quân đội, sau đó ở cửa mỗi phòng đều có hai người đứng gác, con mẹ nó ai nấy đều cầm súng chia chia vào chúng ta!”

“Có điều uống nước ăn cơm, đi vệ sinh coi như còn tự do, nhưng phải bị đối phương áp đi, sau đó, bọn họ tụ tập chúng ta tại một căn phòng hội nghị. Có

một thiếu tá nói chuyện với chúng ta, nói công ty của chúng ta bị tình nghi là tổ chức hoạt động xuyên biên giới, tạm thời phải cách ly giam giữ xét duyệt chúng ta.”

“Lại sau đó, chúng ta lại bị phân tổ, để chúng ta làm việc... Đám quân nhân kia hình như cũng mang theo hết mấy cái máy chủ trò chơi ở công ty, còn có một vài cái máy mới, đều để ở chỗ này, sau đó cho chúng ta xuất toàn bộ sức mạnh bồi dưỡng một đám người mới, những người chơi mới kia cũng đều là quân nhân quân đội!”

“Chúng ta bây giờ liền đã bị vây ở chỗ này, cũng không cho ra ngoài, con mẹ nó chả khác gì ngồi chồm hổm trong ngục giam cả, đã vậy còn không trả tiền!”

Lưu Phong thoáng cái gửi qua nhiều tin tức cho Tô Bằng như vậy.

Tô Bằng nhìn, nhíu mày suy tư, sau đó gửi lại một tin tức.

“Hiện tại người làm sao lên mạng được?”

“Bọn họ dùng máy chủ của công ty, mà máy chủ của công ty tuy đã ẩn chức năng của IE đi nhưng ta biết cách vượt tường lửa, ta là thông qua máy chủ trong trò chơi để lên mạng. Bọn họ toàn bộ dựa theo sự điều chế xếp đặt những máy chủ này như trong công ty, hợp với đường mạng lưới, nhưng mà không có chú ý tới mấy thứ này.”

“Nhưng mà ta cũng không dám cầu cứu, vô dụng. Còn sợ chọc bọn hắn chú ý, như vậy ta liền thật không có cách gì thoát khỏi chỗ này, nhưng mà ta còn nhớ rõ các người, mỗi ngày sau khi lên máy đều tìm một thời gian ngắn onl QQ chờ các người liên lạc, các người thật đúng là đã tìm ta, các người biết đây là chuyện gì xảy ra sao? Có thể cứu ta ra ngoài hay không?”

Lưu Phong gửi tin qua, Tô Bằng thấy thông báo không ngừng nhấp nháy, phía dưới cũng đều là tin hỏi mình có thể cứu hắn ra ngoài hay không.

“Công ty... Cũng bị người ta bùng rồi sao?”

Tô Bằng trầm tư sau một lúc lâu, mới gửi tin qua.

“Người phụ trách công ty của người cũng bị bắt rồi sao?”

“Người là nói Thời Thiên Quân? Hẳn không có... Ít nhất ta không có thấy hắn tại căn cứ quân sự này, cũng không ít đồng nghiệp không gặp được.”

Lưu Phong đáp lời.

“Ừm, được, tiếp tục giữ trò chuyện, chúng ta đang thu thập tư liệu về mảng này, thời cơ chín muồi có lẽ sẽ có hành động.”

Tô Bằng hỏi rõ ràng chuyện mình muốn biết xong, sau đó gõ chữ gửi qua.

“Mẹ nó! Người hỏi nhiều như vậy, câu đầu tiên liền đem ta đuổi đi? Có tin chính xác hay không? Khi nào thì có thể cứu ta ra ngoài? Mẹ nó! Người đâu rồi? Đáp lời đi chứ!”

Avatar của Lưu Phong không ngừng chớp động, Tô Bằng lại không có tiếp tục trò chuyện.

“Công ty bị người động thủ rồi... Thoạt nhìn cùng với người giết chết Lương Hổ, giam lỏng ông nội hắn là cùng một nhóm người, nhưng lai lịch của nhóm người này vẫn còn chưa xác định được, bọn họ là người của quốc gia hay là tổ chức cá nhân, vì lợi ích và ý chí của bản thân mà hành động hay sao?”

Trong lòng Tô Bằng hơi có chút nghi ngờ.

...

Một tuần trôi qua rất nhanh, cũng đã đến lúc những người Italia kia cho bọn người Tô Bằng lộ tuyến đi châu Úc.

Những người Italia đó tìm cho bọn người Tô Bằng một chiếc xe buýt, xe này chạy mười mấy giờ sau đó đi tới một bến cảng.

Một tên người Italia hiểu tiếng Anh, dẫn bọn người Tô Bằng tới một con thuyền chở hàng, sau khi nói chuyện với thợ lái chính trên thuyền một hồi, dùng tiếng Anh nói với Tô Bằng.

“Lên thuyền đi, con thuyền này có thể mang bọn người đến nước Úc.”

“Ngồi thuyền sao?”

Lý Mục bên cạnh Tô Bằng, nhìn con thuyền chở hàng trọng tải không nhỏ kia, nói.

“Có chút quá chậm đi?”

Tô Bằng cũng nhú mào, nói một chút với người Italia kia.

“Các người còn muốn thế nào nữa? Phải biết rằng các người đều không có hộ chiếu chân chính, chúng ta không có cách gì cho các người thị thực ở Italia được, bởi vì hộ chiếu mà các người tới đây cũng là đồ giả, chỉ có thể ngồi thuyền đi... Có điều cũng không cần phải lo lắng, con thuyền này chạy tốt lắm, đi qua ngọn hải đăng là chạy thẳng tới Úc, cũng không đến hai mươi ngày đâu.”

Nam nhân người Italia nhún nhún vai nói.

“Các người nên lên thuyền đi, trên đó còn có hai mươi ngăn tủ, đủ cho các người dùng.”

Lái chính trên thuyền nói với bọn người Tô Bằng, lái chính hẳn không phải là người Italia, cũng dùng tiếng Anh.

“Không có biện pháp, người ở dưới mái hiên... Chúng ta trước hết cứ ngồi con thuyền này đi.”

Tô Bằng nhìn con thuyền này, nói với Lý Mục.

Bọn người Lý Mục cũng không có cách nào khác, đành phải gật đầu.

Người Italia kia lái xe rời đi, bọn người Tô Bằng đi theo lái chính lên thuyền, những thuyền viên khác trên thuyền một chút cũng không kinh ngạc, giống như bọn người Tô Bằng không có tồn tại.

Tô Bằng biết rõ, mua bán nhập cư trái phép này không phải là lái chính làm, mà là bao gồm cả thuyền trưởng và tất cả thuyền viên đều có chia lãi.

Đem bọn người Tô Bằng dẫn tới một khoang thuyền, rồi phân phối phòng cho mọi người, ngay lúc này bọn người Lý Mục mới biết cái gọi là ngăn tủ có hàm nghĩa gì.

Ở nơi này, thay vì nói là phòng, thật ra là một ngăn tủ không quá năm mét vuông, bên trong có một cái cửa gỗ cố định trên khoang thuyền, một cái cố định ở ngăn tủ đối diện. Phía dưới có một tủ giày nối liền đồng thời đóng vai trò làm cái bàn luôn, trong phòng ngoại trừ một chén nước thì không còn vật gì khác.

Bọn người Lý Mục thấy mấy thứ này không khỏi im lặng một hồi, nhưng cũng không có biện pháp khác, nơi này không giống như là Thái Lan, cũng không cách nào yêu cầu điều kiện tốt hơn.

Sau đó, người lái chính này đem mười bốn người Tô Bằng an bài gặp những thuyền viên trong khoang thuyền. Thấy Tô Bằng hiểu được tiếng Anh, dặn dò Tô Bằng, báo cho biết đồ ăn sẽ có người đưa tới, bảo bọn họ cố gắng không nên đi lại trên boong tàu, bởi vì có đôi khi sẽ có nhân viên kiểm tra đi tuần.

...

Tô Bằng đi vào khoang của mình, tuy rằng nơi này đơn sơ một chút những được cái kín đáo, bên ngoài cũng không nhìn thấy được bên trong, như vậy Tô Bằng cũng có một không gian tư nhân.

“Trần trọc nhiều ngày như vậy. Rốt cuộc đã có một chỗ riêng biệt, có thể đăng nhập vào trong trò chơi rồi.”

Trong lòng Tô Bằng cũng ít nhiều an tâm một chút, những thứ khác coi như xong, mình đã hơn nửa tháng không có đăng nhập vào trò chơi. Không biết trong trò chơi đã thành như thế nào rồi.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng khóa kỹ cửa khoang, sau đó từ bên trong túi du lịch lấy ra một cái máy chủ, đặt ở trên giường gỗ, còn mình thì nằm xuống.

Sau đó, Tô Bằng ấn vào chót mở trên máy chủ.

...

Sau khi trải qua không gian hư vô kia, Tô Bằng khôi phục ý thức. Mở mắt phát hiện mình còn tại trong phòng ở khách điểm trong dã thôn kia.

Chẳng qua là trong phòng đã được quét dọn một lần, đệm chăn cũng đã thu thập xong.

Tô Bằng nhìn thoáng qua đồ bày biện chung quanh, hết thấy đều chân thật như vậy, cứ như đây là một hiện thực khác.

Nhìn thoáng qua thời tiết bên ngoài, bên trong cái trò chơi này dường như cùng với trong hiện thực chỗ Tô Bằng có chút lệch múi giờ, trong trò chơi hẳn là mới sáng sớm tám giờ rưỡi.

Tô Bằng sửa sang lại quần áo một chút, đi ra khỏi phòng của mình.

Lúc đi ra bên ngoài, sự xuất hiện của Tô Bằng làm cho lão bản của lữ điểm sợ hết hồn, hẳn thấy Tô Bằng đầu tiên là quát to một tiếng, sau đó ngã hai bước về phía sau, rồi ôm lấy ngực mình, nhìn Tô Bằng.

“Chủ quán, làm sao vậy?”

Tô Bằng thấy phản ứng của lão bản này cảm thấy rất buồn cười, hỏi hẳn.

“Khách... Khách quan, ngươi không phải là hơn mười ngày trước đã rời khỏi tiểu điểm rồi sao? Lúc ấy vợ ta quét dọn gian phòng đã không thấy tăm hơi khách quan, ta còn đang suy nghĩ ngựa của khách quan còn chưa dắt mà sao đã đi rồi... Nhưng mà, làm sao ngươi lại đột nhiên xuất hiện? Thật sự là đã hù dọa chết lão đây.”

Chương quầy của khách điểm này là một ông lão khoảng chừng năm mươi, cửa hàng nhỏ thêm một Hỏa Kế, lão bản kiêm chức đầu bếp, vợ của lão bản cũng làm một chút công việc như thu dọn quét tước.

“Ta chỉ là đi ra ngoài làm một ít chuyện, con ngựa kia của ta ngươi không có bán đi rồi chứ?”

Tô Bằng thấy, cười với lão bản này nói.

“Không có, không có, còn nuôi ngựa cho ngài càng thêm xinh đẹp mập mạp trắng kiện ấy chứ, vẫn ở bên ngoài kia.”

Lão bản này thấy Tô Bằng muốn ra ngoài, cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng khẽ gật đầu, thanh toán tiền chăm sóc ngựa mấy ngày qua, đi ra bên ngoài lên ngựa tiếp tục lên đường.

Lúc này Tô Bằng đã ở biên giới giữa Tô Châu và Cống Châu, tối nay liền đã có thể đi vào địa giới của Cống Châu.

Một ngày đi nhanh, đến bốn năm giờ đồng hồ xế chiều trong trò chơi, Tô Bằng rốt cuộc đã thấy được cột mốc biên giới giao tiếp giữa hai châu Tô - Cống, mình đã tiến nhập vào địa giới Cống Châu.

Đi về phía trước hơn mười dặm, Tô Bằng thấy một thôn nhỏ, bên trong có khách điểm, Tô Bằng liền chạy đến.

Khách điểm này không tính là quá nhỏ, hơn nữa còn có hai tầng, Tô Bằng buộc ngựa ở ngoài rồi tiến vào khách điểm, nhìn thấy bên trong đã có khách nhân, ngồi ba bàn, trong đó một bàn bốn người, quan sát cách ăn mặc quần áo hình như là người trong giang hồ.

Những người này cũng chú ý tới Tô Bằng, nhưng ánh mắt cũng chỉ là dừng lại vài giây rồi quay đầu đi, tiếp tục uống rượu nói chuyện với nhau.

Bản thân Tô Bằng tìm một cái bàn ngồi xuống, gọi Hỏa Kế cho chút thức ăn thêm một bầu rượu, lại bảo hãnh cho ngựa của mình ở bên ngoài thêm chút cỏ khô.

Tiểu nhị vàng dạ, không bao lâu rượu và thức ăn đã được làm xong, bùng lên cho Tô Bằng, rồi vội vàng ra ngoài cho ngựa ăn, Tô Bằng nhẹ nhàng động đũa, nhưng mà lực chú ý dần dần bị chủ đề của một bàn gần đó hấp dẫn.

Chương 184: Tin Đồn Ma Quái

Chỉ nghe mấy người giang hồ ở bàn đó đang hăng say đàm luận, nói về tin đang nổi nhất trong chốn giang hồ gần đây.

“Thật không nghĩ tới, Đại thống lĩnh của hắc thủy quân quận Giang Ninh đã phát hiện bị người giết chết, hiện trường cũng không thiếu thi thể của mấy người giang hồ, hình như là giang hồ sống mái với nhau.”

Một tên hán tử khoảng ba mươi tuổi mặc võ giả màu xám nói.

“Ôi chao, cái này ngươi chưa biết rõ rồi, có nghe nói tin tức trong giang hồ không? Đoạn thời gian trước, trang chủ Cổ Kiếm của Cổ Kiếm Sơn Trang bị người lật ra nội tình, người này ra vẻ đạo mạo, không ngờ sau lưng lại buôn bán con người, không chỉ như thế còn tổ chức trận yểm huyết tàn nhẫn, hành hạ dân thường đến chết, lại bị hiệp sĩ Triệu Thu mới nổi danh ở quận Giang Ninh phát hiện, triệu tập hảo hán giang hồ, san bằng Cổ Kiếm Sơn Trang, trong đó có một thiếu hiệp mới lên tên là Tô Bằng, đã chặt đầu Cổ Kiếm kia, cái này đã nghe nói rồi chứ?”

Một tên nam nhân hình dáng có chút phúc hậu, mặc một thân bào phục rộng thùng thình giống như bên trong cát dẫu không ít thứ ngồi cùng bàn nói với hắn.

“Đương nhiên là đã nghe nói rồi, sao, có liên quan gì sao?”

“Đương nhiên là có, ta nghe nói, Lô Khiếu Thiên thống lĩnh hắc thủy quân quận Giang Ninh kia, chính là người được Cổ Kiếm mời tham gia yểm huyết, mà còn Triệu Thu của quận Giang Ninh, từ trong Cổ Kiếm Sơn Trang tìm ra manh mối, mời giang hồ đồng đạo họp mặt, đem Lô Khiếu Thiên kia hẹn ra ngoài, muốn hỏi rõ, lại không nghĩ rằng Lô Khiếu Thiên kia đột nhiên thi triển thủ đoạn độc ác, giết không ít người, nhưng cuối cùng vẫn là bị Triệu Thu giết chết.”

Người hơi béo này rung đùi đắc ý nói, giống như rất hài lòng kiến thức uyên bác của mình.

“Ồ? Thật sự có chuyện này sao? Triệu Thu kia quả thật là sống không nổi rồi, bản thân hắn không phải là người quận Giang Ninh sao? Thành chủ

quận Giang Ninh có thể bỏ qua cho việc hấn giết trợ thủ đắc lực của mình sao?”

Ngồi cùng bàn với bọn họ, một tên mặt có chút phát tím, tay chân kèn càng hỏi.

“Tất nhiên không biết, ta nghe được tin này là do song kiếm Linh Trùng nổi danh trên giang hồ kể cho, nghe nói hấn cũng cùng Triệu Thu cùng nhau đối chiến Lô Khiếu Thiên này, hơn nữa may mắn còn sống sót... Người của hắc thủy quân tại Giang Ninh Quận ngay lúc đó đều đang lòng bắt Triệu Thu, chẳng qua là người này cũng đã nửa tháng không thấy bóng dáng, có thể là đã trốn đi xa rồi.”

“Thật sự là hảo hán, chính là tấm gương của những người giang hồ chúng ta mà.”

“Đúng vậy đó, ta đợi ngày sau cũng nhất định phải làm ra một số chuyện kinh thiên động địa, để cho người trong giang hồ nhớ kỹ tên bốn người Tô Dương chúng ta mới được.”

Tô Bằng nghe bốn người này nói chuyện, ý trong đó là Triệu Thu kia hình như chưa có mang chuyện người bí ẩn giết Lô Khiếu Thiên là mình nói ra, mà là bản thân gánh luôn?

Có điều sau đó Tô Bằng liền đã hiểu ra, sau khi trải qua chuyện đêm đó, Triệu Thu chỉ thời gian một ngày để vào trò chơi, còn lúc sau theo lời của Lưu Phong nói, công ty đã bị người trong quân đội canh giữ, mà còn bọn người Lý Mục có liên hệ với Triệu Thu đã xảy ra chuyện.

Bây giờ Triệu Thu, hoặc là ở trong căn cứ quân sự mà Lưu Phong nói kia, hoặc là, cho dù không ở công ty nhưng lại tìm không được máy chủ nên không có cách nào để đăng nhập vào trò chơi.

Về phần mấy lời đồn đãi giang hồ này, có thể là nghe nhầm đồn bậy truyền đến bây giờ đã có chút sai lệch.

“Có điều cũng tốt, Triệu Thu gánh chuyện này, hắc thủy quân tạm thời lục soát không đến người mình, có thể yên tâm một chút.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Bốn người bên kia vẫn còn đang lớn tiếng uống rượu nói chuyện với nhau. Chỉ là rượu giống như không đủ, một người trong đó quát to một tiếng.

“Tiểu nhị thêm một vò Lão Tửu lại đây!”

Tiểu nhị đã cho ngựa ăn trở về, nghe mấy người giang hồ này kêu lên như thế. Không khỏi cười tiến lên phía trước nói.

“Mấy vị khách quan, rượu trong điểm tuy rằng còn nhưng mấy ngài tốt nhất là đừng uống nữa.”

Nam nhân mặc võ giả màu đen kia nghe xong, lập tức giận dữ nói.

“Thế nào? Sợ chúng ta không đủ tiền uống rượu sao?”

“Không phải là vậy ạ, chẳng qua là khách quan không biết, Lão Tửu trong điểm này của chúng ta tác dụng chậm, các người hôm nay uống nhiều quá, ngày mai sợ là dậy sớm không nổi, như vậy sẽ không có cách nào lên đường được.”

Tiểu nhị bồi cười nói.

“Cái này thì có gì phải lo, cùng lắm thì chúng ta đi muộn nửa ngày, có sao đâu?”

Người hơi mập kia cũng nhìn về phía tiểu nhị hỏi hẩn.

“Khách quan có chỗ không biết, chúng ta đây là nơi tiếp giáp giữa Tô Cống, khách điểm này của chúng ta là nhà cuối cùng ở bên phía Tô Châu, tiếp tục đi đến Cống Châu sẽ không có khách điểm nào nữa, nếu canh tư không khởi hành thì đến lúc đêm sẽ phải đi ngang qua thôn hoang vắng kia, tìm không được khách điểm khác, như vậy thì lớn chuyện rồi.”

Nói xong, tiểu nhị tiến lên phía trước đi sát vào một bước, giống như đang nói chuyện bí mật gì đó, hơi chút hạ giọng nói.

“Chư vị không biết sao? Cống Châu bên kia đi hơn một trăm dặm đường, vốn có mấy thôn lớn, chỉ là mấy năm trước ở nơi đó có ôn dịch, mọi người chết hết, tạo thành Tử thôn Quỷ Vực, có khách thương nửa đêm đi vào đó, vốn định ở trong thôn hoang phế này dùng chân lại không nghĩ rằng ngày hôm sau đã phải chết ở chỗ đó!”

“Lúc đó truyền lên lời đồn, bởi vì ôn dịch nơi đó hồn ma các thôn dân bị chết oan chiếm lấy, nếu không phải là đi đến đó vào ban ngày mà là đi vào ban đêm thì không phải là chết cũng điên điên khùng khùng, sẽ bị hồn ma đoạt mệnh đó!”

Con mắt của tiểu nhị quay tít, nói sinh động như thật, kể lại cho mấy giang hồ hiệp khách kia nghe.

Nghe xong tiểu nhị nói như vậy, mấy người giang hồ kia nhìn nhau một chút.

Thế giới này, thế giới loài người cùng với hồ tiên, quỷ quái... vách ngăn tồn tại cũng không rõ ràng lắm, cho nên người của thế giới này đối với mấy cái truyền thuyết kiểu vậy vẫn rất dễ ý.

“Có lẽ có gì đó không sạch đi, chẳng qua người bình thường khí huyết không thịnh, gánh không được âm hồn quỷ quái, chúng ta đều là người tập võ, dương khí tràn đầy, những thứ quỷ quái kia làm sao dám tìm tới chúng ta?”

Trầm mặc sau một lúc lâu, nam nhân hơi mập kia nói.

“Đúng thế, ta thấy thay vì sợ lệ quỷ, không bằng sợ mấy tên cường đạo cướp đường kia, có lẽ những khách thương kia là bị cường đạo giết chết cũng không chừng.”

Hán tử mặt tím kia cũng nói.

Tiểu nhị nghe xong, cũng ha ha cười làm lạnh, chẳng qua là một bàn người này cũng không hề gọi thêm rượu nữa.

Tô Bằng ở một bên nghe xong, trong lòng âm thầm ghi nhớ, thế giới này cùng với thế giới thực tế không quá giống nhau, đã có cương thi hồ tinh, thì chưa chắc đã không có quỷ quái chân chính.

Vào lúc này, ba người ngồi một bàn khác, người cầm đầu một trong số đó đứng lên, đi tới bàn của bốn người giang hồ kia, chấp tay thi lễ, sau đó nói với bốn người giang hồ này.

“Chư vị đại hiệp, ta chính là khách thương từ Tô Châu, dẫn theo một xe ngựa hàng hóa đi Cống Châu buôn bán, lại là lần đầu tiên nghe nói về chuyện ma quái ở thôn hoang vắng phía trước... Tại hạ cũng cảm thấy có thể là có cường đạo giả thành ma quỷ đánh cướp, trong lòng có chút bất an, thấy mấy vị đây đều là nhân vật có võ nghệ cao cường, ta có một yêu cầu quá đáng, có thể mời mấy vị hộ tống thương đội của chúng ta đi qua đoạn đường phía trước này được hay không? Đương nhiên tại hạ nhất định sẽ có hậu đãi.”

Mấy người võ lâm kia nghe xong, nhìn xem lẫn nhau, bọn họ cũng không phải là người quá hào phóng, tất nhiên sẽ không bỏ qua mấy chuyện có thể kiếm lợi nhuận như này, hơn nữa dù sao bọn họ cũng phải đi đường này.

Nam nhân hơi béo kia, tựa hồ là người dẫn đầu những người này, hắn đứng lên chấp tay, nói.

“Việc này bọn ta cũng đồng ý, như vậy ngày mai hẹn cùng vị lão bản này cùng nhau dậy sớm đi phủ thành Cống Châu vậy.”

“Như vậy xin đa tạ.”

Người này chấp tay, còn nói thêm vài câu rồi liền trở về bàn của mình bên kia.

“Bằng hữu bên kia có phải cũng muốn kết bạn đi cùng không?”

Thấy vị lão bản kia trở về, người hơi béo đó nhìn về phía Tô Bằng bên này, hỏi Tô Bằng...

Chương 185: Đêm Ở Thôn Hoang

Thấy người này hỏi, Tô Bằng khẽ lắc đầu, nói.

“Hảo ý của huynh đài tại hạ xin nhận, có điều ta quen một mình hành tẩu, sẽ không quấy rầy chư vị.”

Tô Bằng cũng thật sự không muốn cùng bọn họ đi chung, như vậy bản thân mình hành động không linh hoạt, trong lúc nói chuyện với nhau cũng dễ lộ ra hành động.

Người hơi mập kia cũng thấy Tô Bằng giống như là người trong giang hồ, nghĩ nếu gặp phải bọn cướp cũng có thể có thêm một trợ thủ, có điều nếu Tô Bằng vô tình không muốn kết bạn với hắn thì người này cũng chỉ đành từ bỏ.

Bàn này lại ăn thêm một hồi khách thương rồi liền lên lầu trên nghỉ ngơi, một bàn ba người khách thương kia cũng đi lên lầu nghỉ ngơi.

Tô Bằng lại ăn thêm một hồi, cũng muốn thuê một gian khách phòng nghỉ ngơi.

Ở trong hiện thực cũng không có chuyện gì, Tô Bằng liền ở trong phòng trên lầu, tu hành nâng cao nội công.

Lúc trước giết Ngô trưởng lão, còn có Lô Khiếu Thiên, lại cho Tô Bằng hơn bốn nghìn kinh nghiệm, Tô Bằng đem kiếm pháp bán thức cùng với Thần Hành Bách Biến đều tăng lên một cấp bậc, như vậy kinh nghiệm cũng đã dùng hết bảy tám phần.

Lúc này, kiếm pháp bán thức của Tô Bằng đã lên cấp ba, khinh công Thần Hành Bách Biến lên cấp bốn, tâm pháp Dung Nham Kính Hồ thì vẫn còn là cấp hai.

“Công pháp phòng ngự đạn ở trong hiện thực của Lý Mục hẳn là công pháp bá thể hộ thân, cái này cũng hết sức có ích, nếu ta có thể thu được một bộ công pháp loại này, có thể phòng ngự đạn của súng ngắn bình thường, từ nay về sau cũng có ích lợi.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, mình lúc ở dưới núi Tử Hà, sư phụ cho kiếm pháp và nội công thân pháp, nhưng không có công pháp hộ thể, thật là có chút tiếc nuối.

“Xem thử đến Lương Châu, tìm được Tôn Nhất Kiêu, xem thử có thể từ chỗ của hắn thu được một số tin tức của công pháp bá thể hay không, hơn nữa cứ điểm của bọn Lý Mục ở trong trò chơi cũng là Lương Châu, có thể tiếp xúc với bọn họ ở trong trò chơi một chút, nhìn xem thử có thể thu được một số tin tức gì hay không.”

Bởi vì lệch múi giờ, Tô Bằng biết bây giờ trên tàu chở hàng đã vào lúc ăn điểm tâm, liền đăng xuất ra khỏi trò chơi.

Đăng xuất khỏi trò chơi, Tô Bằng nhìn một chút thời gian trên đồng hồ đeo tay. Bây giờ là hơn sáu giờ sáng, đợi khoảng mười mấy phút đồng hồ thì có người gõ cửa đưa tới cho Tô Bằng thức ăn của một ngày, nhìn một chút, một chút bánh mì pho mát mỡ bò còn có một món cá, Tô Bằng cũng không kén ăn. Sờ sờ cầm lấy một vài món bắt đầu ăn.

Sau khi ăn xong, bắt đầu yên lặng cân nhắc, con đường tương lai của mình nên đi như thế nào.

“Bây giờ tình cảnh của mình chính là có nhà mà không thể về... Chuyện tương lai, quan trọng nhất là điều tra rõ người đã hạ độc thủ với gia tộc của mình là thế lực phương nào, đồng thời ta cũng có thể gia nhập, hoặc là tổ chức cho mình một cái thế lực.”

Sau khi tạm thời an toàn, Tô Bằng bắt đầu suy tư về tương lai.

Lúc trước, Tô Bằng không biết tiềm lực của cái trò chơi này, nhưng mà từ khi nghe Lý Mục nói qua cơ hội tiềm năng vô hạn của trò chơi Tử Vong Luân Hồi này, Tô Bằng cũng có chút động lòng.

Bởi vì trong trò chơi này có được thế lực của mình, hơn nữa tìm được người hoán đổi liền đã tương đương với việc có được một khoản tiền tài lớn. Mọi người đều biết, tiền tài cũng là một loại sức mạnh, khi nhiều tiền tới một trình độ nhất định, cho dù mục tiêu của người này là cái gì thì cũng đều so với những người khác dễ dàng đạt thành hơn.

Nếu như có thể từ trong trò chơi thu được một khoản tiền tài lớn, Tô Bằng có thể bảo đảm an toàn của mình ở bên ngoài, cũng có thể thông qua giao dịch cùng với tổ chức kia của hắn, hợp tác các loại. Thu được sức mạnh cùng với tin tức trong hiện thực, như vậy sau này cho dù là phát triển ở nước ngoài hay là trở lại đối phó với thế lực thù địch kia, đều là có sự trợ giúp.

Lần đầu tiên, Tô Bằng nghiêm túc tự hỏi, mình có nên học hỏi Lý Mục. Tổ chức cho mình một phòng làm việc...

Sau khi ăn xong thức ăn, Lý Mục tới một lần nữa, Tô Bằng đem máy chủ thả vào trong túi du lịch, để Lý Mục đi vào.

Lý Mục chẳng qua chỉ là tìm Tô Bằng hỏi một chút dự định sau khi đến châu Úc, Tô Bằng suy nghĩ một lát cũng chẳng giấu diếm gì, nói với Lý Mục.

“Lúc trước, trong công việc của ta ở quốc nội, có quen được hai người, bọn họ di dân đến châu Úc, ta muốn đi gặp bọn họ trước, xem có thể lấy được một thân phận hợp pháp hay không, sau đó còn có một buổi tụ hội đối với ta rất quan trọng, ta muốn đi một lần.”

“Như vậy cũng tốt, sau khi chúng ta đến Sydney có thể sẽ phải tách ra, đến lúc đó liên lạc qua email nhé.”

Lý Mục thấy Tô Bằng tạm thời quả thật chưa có suy nghĩ cùng đi với bọn họ, có chút tiếc nuối, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng đồng ý, Lý Mục cáo từ, tiễn bước Lý Mục xong, Tô Bằng tranh thủ thời gian ngủ một canh giờ.

Khi Tô Bằng thức dậy, nhìn thời gian, lấy ra máy chủ, đăng nhập vào trò chơi.

Sau khi tiến vào trong trò chơi, Tô Bằng đăng nhập ở trong khách phòng, sau khi đứng dậy hắn đẩy ra cửa sổ khách phòng, chỉ thấy bên ngoài ngoài trừ phương Đông có một tia mặt trời, phần lớn bầu trời vẫn còn là ánh đêm đen.

Có điều, dưới lầu ba người khách thương kia đã lên xe ngựa, chuẩn bị rời khỏi, mà còn bốn nhân vật võ lâm kia cũng cưỡi bốn con ngựa đi theo đoàn khách thương cùng nhau rời khỏi.

Tô Bằng không muốn đi cùng bọn họ, liền ở phòng mình tu hành nội công, đại khái hơn một canh giờ sau hẳn mới xuống lầu.

Mang theo thịt bò cùng với một bầu rượu mua ở khách điểm này, Tô Bằng cưỡi ngựa của mình hướng đến Châu phủ Cống Châu mà đi.

Một ngày này, Tô Bằng bởi vì không muốn qua đêm ở tại thôn hoang vắng kia, nên đi hết tốc độ mà con ngựa có thể chịu được, toàn lực hành tẩu.

Trên đường xá, phần lớn là núi rừng hoang dã, không có gặp được thôn trấn gì, Tô Bằng một ngày ở trong trò chơi, buổi trưa vẫn thoát khỏi trò chơi ăn một số thức ăn, đến chạng vạng, lúc sắc trời bắt đầu tối, mới đi ra khỏi chỗ núi rừng này, nương nhờ ánh sáng mờ ảo hướng đến phương xa mà nhìn, hình như có một cánh đồng, tựa hồ có mấy thôn xóm.

Mấy cái thôn xóm này từ trên núi nhìn lại, đều cách nhau không xa, gần như liền cùng một chỗ, nhưng Tô Bằng tham khảo góc độ của mình biết rõ ba cái sơn thôn này cũng cách xa nhau ít nhất một cây số.

“Hôm nay không có tiết kiệm sức ngựa, đã phi hành tẩu, chỉ là trên đường gặp phải núi đá rớt xuống đường xá bị chặn lại, vất vả thật lâu mới tìm được một cái đường nhỏ khác để đi qua, chỉ đi được hơn trăm dặm, mà đây chẳng lẽ chính là thôn hoang vắng trong câu chuyện ma quái trong lời kể của tiểu nhị kia?”

Nương nhờ ánh chiều tàn còn sót lại, Tô Bằng nhìn về cánh đồng ở phương xa kia, trong lòng suy nghĩ.

Tô Bằng cũng không muốn nhiều chuyện, nhanh chóng thúc giục ngựa chạy, định mau chóng đi khỏi chỗ này.

Cái gọi là nhìn núi làm ngựa chết, khi Tô Bằng giục ngựa đi đến chỗ cánh đồng kia thì sắc trời đã hoàn toàn đen lại.

“Nơi này quả nhiên là một thôn hoang vắng.”

Tiến vào khu vực này, Tô Bằng nhìn đồng ruộng bốn phía, còn có thể nhìn ra những bờ ruộng ngăn cách nhưng hình như đã thật lâu không có người gieo trồng, bên trong cỏ hoang dài ra, ruộng đồng bỏ hoang thành như vậy, tự nhiên là không có ai.

Mà phía trước không xa là một thôn xóm, nương nhờ ánh sáng nhạt trong bóng đêm thấy trong đó cũng là một mảnh xám xịt u tối.

Nhưng con đường này phải cắt ngang qua thôn, Tô Bằng mặc dù không tình nguyện lắm nhưng cũng đành phải đi qua cái thôn hoang vu này.

Có chút bất đắc dĩ, Tô Bằng giục ngựa đi đến thôn đó.

Lúc này thời gian trong trò chơi đại khái là hơn bảy giờ tối. Chẳng qua là trong trò chơi lúc này đã cuối mùa thu, trời mau tối sớm. Bây giờ không tiện đi tiếp được nữa.

“Chẳng lẽ thật sự phải ở lại một đêm chỗ thôn hoang vắng này sao?”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ, hắn cũng không phải quá để ý, mặc dù có truyền thuyết quỷ quái nhưng mà nếu mình trực tiếp logout. Vậy kia cũng không làm gì được hắn, chẳng qua là con ngựa này có chút không biết xử lí làm sao.

Trong lúc Tô Bằng đang suy tư có nên ở lại cái thôn hoang vắng này không, con ngựa hắn cưỡi kia đột nhiên ngửa đầu lên, trong miệng hí vang.

Tô Bằng thiếu chút nữa bị ngựa nhảy lên làm cho ngã xuống, hắn dùng lực trấn an ngựa lại, lại phát hiện con ngựa vàng này toàn thân có chút run rẩy, thở hổn hển giống như cực kỳ bất an.

“Sao lại thế này? Chẳng lẽ trong thôn này quả thật có cái gì không sạch sẽ sao?”

Trong lòng Tô Bằng căng thẳng một chút, nhìn lại trong thôn.

Chỉ là hôm nay cũng là mùng một, trên trời không có ánh trăng, bầu trời tối om, ngay cả ánh sao cũng không nhìn thấy. Tầm nhìn chung quanh cực thấp, Tô Bằng không có phát hiện được cái gì.

Tô Bằng nhìn về bốn phía, cũng chỉ có thể thấy trong phạm vi hơn hai mươi thôi, cũng không có phát hiện ra cái gì, Tô Bằng vừa định thở phào một hơi, nhưng mà đột nhiên trong lúc đó phía trước Tô Bằng chừng hai mươi mấy mét, có một thân ảnh màu đỏ đột nhiên xẹt qua!

“Ai!”

Tô Bằng nhìn thấy vậy, la lớn, ánh mắt nhìn về phía nơi đó.

Nhưng mà lúc nhìn kỹ lại, nơi này hình như không có cái gì cả.

Lúc này thân thể của Tô Bằng nhưng lại có chút rét run, bởi vì hắn vừa rồi có thể chắc chắn mình nhìn thấy một hồng sắc thân ảnh màu đỏ không biết từ nơi nào hiện lên, tốc độ cực nhanh, cơ hồ là bay vút qua, hơn nữa màu đỏ trong không trung kia giống như là tàn ảnh, gần như có thể nhìn xuyên qua.

“Có chút cổ quái...”

Tô Bằng bắt đầu cảnh giác, hắn không chế ngựa, muốn đi về phía trước nhìn kỹ một chút.

Nhưng mà, con ngựa hắn đang cưỡi lại giống như cực kỳ không tình nguyện đi về phía trước, thân thể ngựa uốn éo vẫn bất động, giống như phía trước có cái gì đó rất khủng bố.

Tô Bằng nhú mày, nhảy xuống ngựa, đang nghĩ ngợi có nên mặc kệ con ngựa còn mình đi về phía trước một đoạn xem sao không thì chợt nghe từ phương xa hình như có tiếng ngựa hí vang.

“Có người?”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, lúc này trong thôn hoang vắng, trừ mình ra hình như còn có những người khác nữa.

Tiếng ngựa hí kia càng ngày càng gần, Tô Bằng mắt nhìn phía trước, chỉ thấy từ chỗ cửa thôn, có một con ngựa màu xám không có chở ai cả đang chạy đến.

Trên lưng con ngựa màu xám này không có bất kỳ người nào, nhưng mà ngựa này giống như bị sợ hãi, không ngừng hí vang, còn vừa chạy trốn vừa giẫy dụa đầu, thân ngựa còn không ngừng run rẩy.

Chỉ thấy con ngựa này chạy đến trước mặt mình cách đó không xa, bỗng nhiên mất đà quỵ ngã trên mặt đất, sau đó co quắp hai cái liền bất động.

“Ư ~ hoắc hoắc!”

Ngay lúc này, con ngựa Tô Bằng đang cầm cương bỗng nhiên mãnh liệt xoay người, dây cương giấy thoát khỏi tay Tô Bằng, xoay người hướng ra phía ngoài thôn mà chạy đi.

“Súc sinh này!”

Tô Bằng thấy vậy, cảm giác bất đắc dĩ nhưng mà con ngựa kia chạy vô cùng nhanh, Tô Bằng cũng không muốn đuổi theo nó, liền không đi trông nom nó nữa.

Chẳng qua là nhìn con ngựa màu xám ngã lăn trước mặt, trong lòng Tô Bằng càng cảm thấy căng thẳng, chuyện này dấu hiệu càng ngày càng quái dị.

Đi về phía trước vài bước, Tô Bằng nhìn thoáng qua con ngựa màu xám này, lại sờ sờ lông bờm của nó.

Trong miệng của con ngựa này không ngừng sùi bọt mép, trên lông bờm đều là mồ hôi, sờ lại hơi lạnh, thân thể cứng còng, không giống như là vừa mới ngã lăn, mà giống như đã chết một thời gian ngắn hơn.

“Ngựa không giống như là bị mệt chết, ngược lại có vẻ như là bị kinh sợ mà chết, nghe nói có vài lúc tiếng hổ gầm có thể khiến ngựa bị hù chết, trong thôn này có cái gì đó khủng bố vậy sao?”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, vào lúc này, hắn đột nhiên cảm giác bên trái thân thể của mình có cái gì đó không đúng.

“Thân thể bên này sao lại lạnh như vậy?”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ, đột nhiên trong lúc này hắn cảm giác bên trái thân thể của mình, dường như có cái gì đó lạnh buốt phun khí vào trên cổ mình!

“Đó là cái gì vậy?”

Hắn đột nhiên quay đầu lại, nhưng mà lúc này vừa nhìn thấy lại làm cho trái tim Tô Bằng đột nhiên nhảy dựng lên.

Chỉ thấy một khuôn mặt xám xịt bản thủ, không có hơi thở của sự sống đột nhiên xuất hiện ở bên trái mình, ánh mắt đang nhìn mình, trong nháy mắt lại đột nhiên biến mất...

Chương 186: Thôn Quỷ 1

Tô Bằng vô thức ngửa người về phía sau, nhưng mà khuôn mặt tối tăm bản thủ kia, đột nhiên không thấy.

Lúc này Tô Bằng, còn có thể cảm giác khí tức lạnh lẽo bên trái mình.

“Đây là thứ gì?”

Một cỗ hàn ý từ trong lòng Tô Bằng dâng lên, loại tình huống này, hắn chưa bao giờ gặp.

Tô Bằng lấy tay, đem Vô phong kiếm từ trên lưng mình tháo xuống, đem kiếm rút ra vỏ kiếm, cảnh giác nhìn bốn phía.

Trong đêm tối, trong thôn hoang vắng không ngừng truyền đến từng luồng gió mát, khiến Tô Bằng cho dù là tâm lý hay thân thể, đều có cảm giác lạnh buốt.

“Vừa rồi tuyệt đối không phải là cảm giác sai! Là mặt của một trung niên nhân, giống như đang nhìn ta...”

Cầm Vô phong kiếm trong tay, Tô Bằng không ngừng nhìn quét bốn phía, trong lòng nghĩ.

Ở đáy lòng hắn, một số ký ức âm u lúc nhỏ, tựa hồ phun lên trong lòng.

Tô Bằng trước kia, là ở một trong thành thị ba mặt toàn núi, Tô Bằng trước kia, trong trí nhớ, liền có một số ký ức khủng bố.

Hắn tựa hồ còn nhớ rõ, lúc mình ở nhà trệt kia, có lúc, mình tắt đèn, ở trong phòng ngủ, hoặc là lúc mở ra đèn bàn đọc sách, ngẫu nhiên nhìn lại, luôn có thể thấy một gương mặt ở ngoài cửa sổ... Những gương mặt kia, chính là u ám, nhìn không ra đặc sắc, cũng không lộ vẻ gì, vào lúc mình chú ý tới nó, những gương mặt kia sẽ lập tức rời đi, nhưng mà đi cũng không nhìn thấy thân thể của bọn họ.

Mà lúc Tô Bằng đến trường tiểu học, trường học ở gần một ngọn núi nhỏ, trên núi kia có không ít phân mộ, Tô Bằng thỉnh thoảng sẽ cùng nhóm nhỏ lên núi chơi, Tô Bằng còn nhớ rõ, có một lần mình đi trên núi giữa trưa trời đầy mây, lúc đi ngang qua phần mộ, chợt thấy sau một thân cây, có một nam nhân khuôn mặt xám xịt đang nhìn mình, mình nhìn hắn một cái, hắn liền vọt ra phía sau cây, khi mình nhìn thêm lần nữa, thì không còn phát hiện nữa.

Những ký ức u ám này, ở sau khi Tô Bằng trưởng thành, thì không xảy ra nữa, nhưng mà bây giờ...

Khuôn mặt vừa rời, nhanh chóng phóng tới, mặc dù không tạo thành sát thương với Tô Bằng, nhưng lại làm dấy lên những ký ức u ám trong lòng hắn.

Chỉ là Tô Bằng bây giờ, tâm trí trầm ổn, cũng không phải khi còn bé có khả năng bằng được.

“Thứ mới bây giờ là gì?”

Tô Bằng cầm kiếm, mặc dù con mắt quan sát bốn phía, nhưng trong lòng lại tương đối yên ổn.

Nơi này là trong trò chơi luân hồi tử vong, mặc dù vô cùng giống sự thật, nhưng ít nhất vẫn khiến người ta có giảm xóc tâm lý, dù sao đây chỉ là trò chơi.

Hơn nữa, Tô Bằng cũng nghe vậy Hồ Tiên Bạch Tố nói qua, chỉ cần khí huyết người thịnh vượng, quỷ quái bình thường, sẽ không gây thương tổn người, nhiều nhất chỉ kinh hãi một phen, hại bệnh nặng một hồi mà thôi, võ giả khí huyết càng thịnh vượng hơn người bình thường. Thậm chí có một số lúc quỷ vật còn phải trốn tránh.

Trong thôn hoang này, cho dù quỷ vật so với quỷ quái tầm thường mạnh hơn một chút, cũng vẫn tuân thủ quy luật này, Tô Bằng yên lặng gia tăng vận hành nội lực trong người mình, quả nhiên, cảm giác âm lãnh giảm bớt một ít, khiến Tô Bằng cảm giác tốt lên rất nhiều.

“Ở đây có thể có thứ bản, có điều vẫn có thể có người... Thót ngựa này chính là chứng cứ. Thấy thót ngựa này, ngược lại có chút quen mắt, hình như là thót ngựa của một trong bốn người giang hồ rời khỏi khách sạn sáng nay.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Nghĩ tới đây, hắn đã quyết ý, đi tìm thử chủ nhân thót ngựa này trước, sau đó lại xem bước tiếp theo.

Tô Bằng cầm trong tay bảo kiếm, chậm rãi đi vào chỗ sâu trong thôn.

...

Thôn khu vực này, trên thực tế là ba thôn, nhưng cách nhau không tính quá xa, từ trên đường nhỏ trong thôn này, chỉ cần đi thêm 1km, liền gần như có thể tới thôn sau.

Thấy chỗ thót ngựa màu xám này tới, từ địa phương ban đầu truyền đến tiếng ngựa hí, hắn là thôn giữa trong ba thôn cách nơi này hơn 1km.

Tô Bằng ở trong bóng đêm, thân hình dần dần nhanh lên, hắn thi triển thân pháp, chạy về phía thôn phía trước.

Rất nhanh, Tô Bằng chạy ra khỏi cái thôn này, hắn không chú ý đến chính là, sau khi hắn rời khỏi thôn này, trong bóng đêm ở thôn này, trong một số phòng, mấy trăm bóng dáng càng sâu càng đen hơn cả bóng đêm, dần dần hiện ra...

...

Chương 187: Thôn Quỷ 2

Tô Bằng thi triển thân pháp, chưa đến hai phút, liền đã đi tới thôn giữa trong ba thôn.

Mới vừa vào thôn, Tô Bằng đã ngửi được một cỗ mùi máu tươi.

“Có người đang động thủ ở đây?”

Lập tức, trong lòng Tô Bằng cảnh giác lên, tay hắn xách Vô phong kiếm, thả chậm tốc độ, thử vào thôn.

Tiến vào thôn không lâu, Tô Bằng mơ hồ thấy trên mặt đất phía trước, nằm một người.

Càng then cẩn thận, Tô Bằng đi tới, lại thấy, người nằm trên mặt đất, không ngờ mình biết, chính là nhi tử của khách thương ngày hôm qua mời người giang hồ bảo vệ, một hậu sinh mười bảy mười tám tuổi.

Dùng Vô phong kiếm đẩy thân thể người này, Tô Bằng phát hiện người này hình như đã tắt thở, nhìn gần một chút, thân thể người này cứng ngắc, cả khuôn mặt đều biến thành màu xanh, toàn thân lạnh buốt, quả thật đã chết rồi, nhưng không nhìn thấy ngoại thương.

“Tà môn...”

Thấy bộ dáng hắn, trong lòng Tô Bằng càng thêm căng thẳng.

Nhìn thử phương vị hắn ngã xuống, mặt là hướng về phía cửa thôn, biểu lộ trên mặt dường như rất khủng bố, giống như là gặp phải chuyện đáng sợ gì, sau đó lao ra ngoài thôn.

Tô Bằng nhú mảy, sau đó ngửi hai cái trong không khí, mùi máu tươi từ trong thôn tiếp tục truyền tới.

Hắn đứng lên, nhìn trong thôn, chỉ thấy trong thôn cách đó không xa trong một gian phòng hoang phế, tựa hồ loáng thoáng có ánh lửa chớp động.

“Có người?”

Tô Bằng nghĩ, nghĩ vậy, đi nhanh tới gian phòng kia.

Đi đến gian phòng kia, Tô Bằng lên tiếng hô.

“Có người không?”

“Có người không?”

Tô Bằng hô liên hai lần, nhưng không thấy hồi âm, lại có một cỗ máu tươi nồng đậm từ trong phòng này truyền đến.

Thấy vậy, Tô Bằng cũng không đợi nữa, tiến về phía trước một bước, đi vào phòng.

Mới vừa vào phòng, một cỗ máu tươi mãnh liệt lập tức tiến vào xoang mũi Tô Bằng, Tô Bằng che miệng mũi của mình, nhìn trong phòng, một cỗ cảm giác chán ghét, đột nhiên từ dạ dày truyền đến.

Chỉ thấy trong phòng, tổng cộng có năm cỗ thi thể nát bấy.

Hai cỗ thi thể trong đó, coi như đầy đủ, Tô Bằng nhận ra, chính là thương nhân mời bốn giang hồ bảo vệ ở trong khách sạn ngày hôm qua, còn cả phu xe đánh xe ngựa cho hắn.

Mà ba cỗ còn lại, lại vô cùng thê thảm.

Trong đó, một cỗ thi thể, hẳn là người khá trầm mặc trong bốn nhân vật giang hồ, thi thể của hắn, xem như bị loạn đao phân thân, bụng bị xé ra hoàn toàn, ruột kéo ra ngoài, một cỗ mùi thối tràn ngập trong phòng, hai vai hắn, cũng bị bổ xuống, đầu bị cắt rụng, con mắt lòi ra, chết không nhắm mắt mà nằm ở đó.

Mà hai cổ thi thể khác, thì là hai người hán tử mặt tím và nam nhân trang phục võ giả màu xám, trên bụng nam nhân trang phục võ giả màu xám, cầm một thanh trường kiếm, trường kiếm xuyên qua hán tử, mà người này về mặt dữ tợn, hai tay bóp cổ hán tử mặt tím, chỗ cổ họng hán tử mặt tím, bị người ta rạch nát hoàn toàn, lộ ra yết hầu cùng da thịt.

Hai người này, xem ra là đồng quy vu tặc.

“Cuối cùng là sao thế này?”

Tô Bằng nhìn màn này, người run lên, trong lòng nhanh chóng phân tích suy tư.

Vào chính lúc này, trong thôn, đột nhiên truyền đến một tiếng thét lên, Tô Bằng chỉ nghe được thanh âm một người nam nhân điên cuồng kêu lên ở trong thôn. “Ta không sợ người! Ta không sợ người! Tới đi! Tới đi! Ta không sợ người!”

Tô Bằng nghe xong thanh âm này, lập tức từ trong phòng chui ra, chạy tới chỗ phát ra âm thanh!

Chương 188: Quỷ Đào Tường

Tô Bằng tiến đến chỗ phát ra tiếng kêu sợ hãi trong thôn.

Cước lực hán tử không tệ, rất nhanh liền đi vào trong thôn trang này, vừa đến chỗ này, chợt nghe không ngừng có tiếng ám khí phá không.

Tô Bằng thả chậm cước bộ, nương bóng đêm, nhìn phía trước, một bóng người đang điên cuồng động đậy thân thể, còn không ngừng phóng ra ám khí khắp bốn phía.

Cẩn thận nhìn thử, đợi cho con mắt thích ứng một chút, Tô Bằng nhìn rõ, một địa phương giống như chuồng ngựa trong thôn, người không ngừng nhảy múa cuồng loạn, chính là người giang hồ hơi mập nhìn thấy ngày hôm qua.

Người giang hồ này không ngừng từ trong áo choàng trên người móc ám khí ra, sau đó phóng khắp bốn phía chẳng có mục đích, miệng còn không

ngừng kêu to.

“Người này... mất lý trí rồi sao?”

Nhìn bộ dạng điên cuồng của người giang hồ hơi mập, trong lòng Tô Bằng không khỏi nghĩ.

Bởi vì đây là ban đêm, người kia lại không ngừng bắn ám khí, Tô Bằng đi qua dễ dàng ngộ thương bản thân, nên dừng lại không đi tiếp, người giang hồ kia bắn ám khí một hồi, cuối cùng đem vật nhỏ mang theo trên người mình đều ném ra ngoài, không móc ra được đồ gì nữa.

“Tay của ta... Tay của ta... Các ngươi không ngờ đem tay của ta...”

Người này sau khi phóng ra tất cả ám khí, đột nhiên giơ hai tay lên, Tô Bằng nhìn ở trong bóng đêm, hai tay của hắn hắc hắc không có vấn đề gì, nhưng người hơi mập kia, lại giống như thấy chuyện khủng bố gì, mặc dù giơ hai tay lên, cổ tay lại rũ xuống mềm nhũn.

“Ta... Ta cho dù không có ám khí, cũng sẽ không sợ các ngươi! A... !”

Người giang hồ hơi béo, đột nhiên trong giây lát giống như nẩy sinh ác độc, mở miệng ra, một ngụm cắn ở trên cổ tay chính mình, sau đó không ngừng điên cuồng xé rách, Tô Bằng thấy, một mảng lớn huyết nhục từ trên cổ tay mọt mà kia bị cắn xuống.

Người giang hồ hơi béo này, giống như hóa thân thành dã thú, không ngừng cắn cổ tay của mình, cắn không biết mấy ngụm, rốt cuộc ngừng lại.

“Ha ha... Ha ha ha... Cuối cùng đem các ngươi cưỡng chế di dời... Ha ha, ha ha ha...”

Trong miệng hắn không ngừng cười điên cuồng, sau đó đột nhiên cúi đầu, miệng cười dài, liền đâm tới tường đá trong chuồng ngựa!

“Dừng!”

Tô Bằng thấy thế, hô to một tiếng, tùy cơ nhảy lên. Trên không trung xẹt qua sáu bảy mét, phi thân về phía người giang hồ này.

“Đồng!”

Nhưng mà, Tô Bằng vẫn chậm một bước, người giang hồ này, đầu đập vào tường chuồng ngựa do đá tạo thành, phát ra một tiếng trầm muộn. Sau đó người liền ngã xuống.

Lúc này Tô Bằng mới hạ xuống chuồng này, nhưng người giang hồ kia, hồng bạch trong đầu đều chảy ra, người cũng nằm trên mặt đất, tắt thở.

Tô Bằng hít một ngụm khí lạnh, hần ngồi xồm xuống, nhìn thoáng qua thi thể người giang hồ này.

Chỉ thấy, cổ tay chỗ hai tay của hần, lại bị bản thân hần cắn thấy cả xương cốt, mạch máu đều vỡ ra, đầu cũng húc của ra lỗ lớn, không ngừng có máu trọt óc chảy ra, chỗ cổ tay cũng không ngừng tuôn máu ra.

“Thấy thế nào, người này đều giống như gặp ma... Cộng thêm tử trạng mấy người nhìn qua trước đó, trong thôn này nếu thật sự có quỷ quái, chưa chắc là trực tiếp sát thương, nhưng có thể khiến người ta mê muội, tàn sát lẫn nhau!”

Trong lòng Tô Bằng đã có phán đoán.

“Trong thôn bây giờ, ngoại trừ ta ra hần không còn người sống... Ở đây thức sự quá cổ quái, không nên ở lâu, trước ra khỏi đây rồi tính!”

Trong lòng hần nghĩ, nghĩ tới đây, rốt cuộc không ngừng lại, vận chuyển thân pháp, liền phóng ra ngoài.

Bởi vì Tô Bằng chạy tới thôn chính giữa, tiến tới hay ra sau đều là khoảng cách như nhau. Hần quyết ý xông qua phạm vi ba thôn này trước, trực tiếp tiến lên, lại đi đường suốt đêm, hoặc là ở hoang dã ăn ngủ một đêm, tóm lại không thể ngừng ở địa phương nguy hiểm quỷ dị này.

Thi triển Thần Hành Bách Biến, Tô Bằng nhanh chóng chạy tới thôn kế tiếp, chui vào trong bóng đêm.

Mấy thôn này, liền nhau chừng 1km, Tô Bằng phi nhanh chưa tới một phút đồng hồ, liền đi tới thôn kế tiếp.

Nhưng mà, Tô Bằng mới vừa tiến cửa vào thôn, lại ngây ngẩn cả người.

Bởi vì, hắn phát hiện, mình căn bản không đi thôn thứ ba, mà lại về tới thôn đầu tiên mình xuyên qua.

“Không thể nào! Ta rõ ràng là nhầm cửa thôn khác, sao lại trở về nơi này?”

Trong lòng Tô Bằng nhớ lại, mình tuyệt đối không đi sai, nhưng mà bây giờ, ngay cả phương vị hành động liền qua rồi.

Loáng thoáng, Tô Bằng giống như nghe được trong thôn này, giống như có thanh âm rì rào, thanh âm lại giống như tùy thời sẽ tiêu tán.

“Quỷ vật... Là quỷ đào tường? !”

Tô Bằng chợt nhớ tới danh từ trong truyền thuyết này, mình xác định không có hành động sai phương vị, nếu xảy ra vấn đề, như vậy chỉ có khả năng này.

“Trước mặc kệ, nếu lại tới đây, xem có thể từ chỗ mình ban đầu vào thôn để đi ra ngoài hay không!”

Trong lòng hắn nghĩ như vậy, nghĩ tới đây, thi triển thân pháp, nhanh chóng xuyên qua thôn.

Sau khi xuyên qua nửa cái thôn, Tô Bằng xác định ở đây chính là thôn hoang đầu tiên mình vừa mới trải qua, bởi vì trên mặt đất, thi thể thối ngựa màu xám kia chính ở chỗ này.

Tô Bằng nhanh chóng chạy tới cửa thôn, từ cửa thôn ra thôn.

Sau khi ra khỏi thôn, Tô Bằng chạy như bay, tiếng rít vang lên bên tai, nhưng mà, trong gió, tựa hồ có tiếng cười nữ tử, không ngừng truyền đến, tiếng cười kia âm trầm khủng bố, giống như tùy thời sẽ từ sau lưng Tô Bằng bổ nhào qua, xông lại tự đắc.

Tô Bằng không để ý tới tiếng cười kia, chạy trốn một hồi, phát hiện phía trước, lại là cửa vào một thôn.

“Lại quỷ đào tường?”

Nhìn cửa vào thôn phía trước, Tô Bằng không khỏi hừ lạnh một tiếng, hắn đã ngừng lại cước bộ ở cửa thôn.

Nếu như là tình huống bình thường, bản thân bây giờ hắn là ở chỗ Lâm Điền Sở Tại, lại chạy trốn một hồi, hắn sẽ vào sơn đạo mà mình vừa qua lúc tới, nhưng mà bây giờ, lại là một thôn hoang vắng cản phía trước mình.

Tô Bằng nhìn về phía thôn hoang này, cửa thôn treo đèn lồng, đèn lồng này trước kia có thể là màu đỏ, nhưng gió táp mưa sa đã mất màu, biến thành trắng bệch, rồi lại giống như có vết máu hờ hững nhuộm ở phía trên, bên trong cũng không có ánh nến, liền treo ở cửa thôn như vậy, giống như là cờ chiêu hồn.

Mà cả thôn hoang, cũng giống như là một con dị thú, cửa thôn liền giống như mở miệng ra, chuẩn bị đem người nuốt vào.

“Cửa thôn này chưa từng thấy, không phải thôn đầu tiên, cũng không phải thôn thứ hai, chẳng lẽ là thôn thứ ba?”

Tô Bằng nhìn, trong lòng nghĩ, chỉ là lúc này, trong tiếng gió phía sau mình, thanh âm cười thầm của nữ nhân kia càng ngày càng gần. Tô Bằng nhú mày, trong lòng trầm nghĩ.

“Thôn này vẫn chưa vào, lại dò xét thử, xem thử có thể tìm ra manh mối không.”

Nghĩ vậy, Tô Bằng rút kiếm, liền xông vào trong thôn này.

Chỉ là, vừa tiến vào thôn này, Tô Bằng liền cảm giác trong thôn càng âm lạnh hơn so với bên ngoài, đành phải vận công ngăn cản, Tô Bằng biết, cảm giác này là vì trong thôn nhất định có vật âm tà gì đó, mới có thể khiến mình như thế.

Chạy xuyên qua thôn, Tô Bằng lần nữa ra thôn, lại chạy trốn một hồi, liền phát hiện, phía trước vẫn là một thôn.

Chỗ này, cũng là cửa vào thôn chính giữa kia.

“Chắc chắn không nghi, ở đây, tuyệt đối là quỷ đào tường!”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Đang nghĩ ngợi, Tô Bằng đột nhiên theo trực giác cảm giác được, một đoàn vật chất âm lãnh phía trước, tựa hồ đánh thẳng tới mình.

Tô Bằng vội vàng nghiêng người tránh thoát, nhưng mà vừa mới tránh thoát, tay trái đột nhiên lại có vật chất âm lãnh gì đánh tới, Tô Bằng trốn tránh không kịp, tay trái bị đoàn vật chất âm lãnh kia quần lầy!

Lập tức, Tô Bằng cảm giác được một loại băng lãnh thẳng vào cốt tủy, cả nửa người trái, đều lạnh giống như là đông cứng, quả thực sẽ mất đi không chế, Tô Bằng kinh hãi, vội vàng vận chuyển nội lực trong cơ thể, đem cảm giác lạnh như băng này áp chế xuống.

Mà ngay khi nửa người trái Tô Bằng chết lặng, hắn nghe được trong tiếng gió sau lưng mình truyền đến thanh âm cười thầm của nữ tử, càng lúc càng lớn.

“Không thể để cho con quỷ này đụng phải thân thể của mình. Vừa rồi đụng một cái, thân thể gần như có cảm giác mất đi không chế, bị những thứ dơ bẩn này đụng thêm, nói không chừng trực tiếp bị quỷ nhập vào thân.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ. Mà hai luồng âm lãnh bổ nhào tới bên cạnh mình lại vật chất vô hình, ở trong trực giác của Tô Bằng, lại xoay người đánh tới.

Tô Bằng cũng không nghĩ nhiều, hắn đột nhiên hoành kiếm, trong nháy mắt tiến vào ý cảnh kiếm ý, vung ngang một kiếm.

Một đạo kiếm ý vô hình hoành đăng xuất ra ngoài, Tô Bằng giống như nghe được một tiếng kêu thảm thiết như có như không, sau đó trước người đột nhiên xuất hiện một trận gió lạnh.

Tô Bằng bằng vào trực giác siêu nhân, cảm giác được trước người mình, hai luồng vật chất âm lãnh nhìn không thấy kia, một luồng bị một kiếm của mình giết chết, hóa thành gió lạnh tiêu tán, một luồng khác tựa hồ cũng bị trọng thương, không dám nhích lại gần mình, thối vào trong thôn.

“Quả nhiên là quỷ sao?”

Trong lòng nghĩ như vậy, Tô Bằng lại càng thêm cảnh giác.

Vội lui về phía sau mấy bước, lui ra khỏi phạm vi cửa thôn, trong trức giác, liền không cảm giác được sự tồn tại của những vật chất âm lãnh kia nữa.

“Những thứ này, phạm vi hoạt động tựa hồ là thôn? Chỉ là không nhìn thấy bọn họ... vậy làm sao đây?”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Đang ở vào lúc này, tầm mắt của hắn, đột nhiên đã rơi vào dưới góc trái thị giác của mình.

“Người giết oan hồn, lấy được 195 kinh nghiệm?”

Thấy hệ thống nhắc nhở dưới góc trái thị giác của mình, Tô Bằng không khỏi sững sờ.

Trước kia Tô Bằng giết chết quái vật bình thường, cũng có hệ thống nhắc nhở, chỉ là Tô Bằng vô thức không đếm xỉa tới.

Những quái vật bình thường kia, giá trị kinh nghiệm cũng không cao, chưa từng có ba con số... Không có tác dụng gì quá lớn.

Nhưng mà, bây giờ Tô Bằng lại phát hiện, vừa rồi mình diệt vật chất âm lãnh kia, chỉ là một mà thôi, liền cho mình gần hai trăm kinh nghiệm thực chiến!

“Xác định là thứ như quỷ hồn, hơn nữa bằng vào kiếm ý của ta, có thể sát thương... Hơn nữa, giá trị kinh nghiệm rất hậu hĩnh!”

Tô Bằng nhìn thấy cái này, trong lòng liền động.

“Vừa rồi trong thôn, liền xuất hiện hai thứ này, cộng thêm trước đó từng thấy thứ màu đỏ cả cả mặt người màu xám, quỷ ở trong thôn hẳn không ít, nếu có thể lần lượt đánh chết...”

Nghĩ tới đây, Tô Bằng cảm thấy cảm giác khủng bố trong lòng mình biến mất không ít, đồng thời nghe thanh âm cười thầm của nữ tử từ trong gió đêm truyền tới kia, tựa hồ cũng dễ nghe một chút.

“Chỉ là không nhìn thấy những oan hồn này, dường như khó làm... Trong đêm tầm mắt cũng quá không tốt, cũng không thể nhờ trực giác toàn bộ được?”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, nhưng mà vào chính lúc này, hắn chợt nhớ tới, trên người mình còn có một vật.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng đưa tay vào trong Đại Càn Khôn lục lợi một hồi, rất nhanh, lấy ra một bình sứ.

Chương 189: Một Tiếng Thở Dài

Bình sứ ở trên tay Tô Bằng, là Ngưu Nhân Lệ do hắn giả trang sứ giả phái Hằng Sơn tiếp xúc Hồng Anh đêm đó, mua ở trong cửa hàng thần bí.

Tác dụng của Ngưu Nhân Lệ, là bôi ở trên mắt, trong một canh giờ có thể thấy linh thể, mỗi một bình có thể sử dụng ba lượt.

Tình cảnh bây giờ, không dùng đạo cụ này, còn đợi tới khi nào?

Mở nắp bình Ngưu Nhân Lệ ra, bôi vật chất dạng cao trong suốt bên trong lên mắt mình, lập tức, Tô Bằng cảm giác trên mắt giống như thuốc nhỏ mắt mát lạnh, ánh mắt cũng xảy ra biến hóa.

Cả thế giới trong mắt, giống như là bông tuyết tạo thành, phẳng phát quan sát xuyên qua thấu kính tam lăng.

Loại cảm giác này kéo dài không đến ba giây, những Ngưu Nhân Lệ kia dần dần sát nhập vào trong mắt, phía trước thế giới cũng rõ ràng lên.

Từ trước người hắn xem, có thể thấy ánh mắt của hắn lóe sáng, giống như bao hàm nước mắt, ở trong mắt Tô Bằng, bóng đêm phẳng phát cũng sáng lên, hắn lúc này giống như mang theo kính nhìn đêm.

Lúc này, hắn thấy rõ, trong cửa thôn thôn hoang phía trước, hai u hồn u ám hơi thành màu đen, trôi lơ lửng ở không trung, mặt đây về oán độc nhìn mình.

“Đây... Chính là oan hồn?”

Ở trong mắt Tô Bằng, chỉ thấy những linh thể ở cửa thôn này, mỗi con đều cỡ người bình thường, cả người là màu u ám xám xịt, hai chân cách mặt đất chừng một mét, trên mặt của linh thể, tràn đầy oán độc, còn có công kích

**. .

Những linh thể này, đều bị trói buộc ở trong thôn, cửa thôn liền phảng phát có một đạo giới hạn vô hình, khiến bọn nó không có cách gì lao tới.

“Ra không được... Vừa vặn tiện nghi cho ta!”

Thấy chuyện tiện nghi như vậy, Tô Bằng tất nhiên sẽ không khách khí, hắn đi về phía trước hai bước, trong ý thức tiến vào cảnh giới kiếm ý, tiện tay vung một kiếm về phía hai oan hồn ở cửa thôn.

“A...”

Tô Bằng nghe trong miệng oan hồn kia phát ra một tiếng hét thảm, sau đó thân thể liền vỡ thành hai mảnh, oan hồn bị chia thành hai mảnh kia, không giống như là thi thể trực tiếp chết đi, mà là hai nửa thân thể không ngừng cố gắng liền mạng nối liền với nhau. Nhưng cố gắng sau nửa ngày, vẫn như cũ không cách nào liền mạng ghép lại.

Phảng phát đã đến đại nạn của nó, oan hồn kêu thảm một tiếng, hai mảnh thân thể đều trong nháy mắt thu nhỏ lại, hóa thành một luồng gió mát thổi khắp bốn phía, Tô Bằng cảm giác được lạnh cả người.

“Người giết chết oan hồn, thu được 184 điểm kinh nghiệm thực chiến.”

Ở dưới góc trái thị giác Tô Bằng, lại truyền đến nhắc nhở như vậy.

Tô Bằng nhìn, lòng sợ hãi lập tức hóa thành hư ảo, đồng thời trong lòng mừng rỡ, oan hồn này, không ngờ là bảo bối tốt tăng kinh nghiệm.

Một con oan hồn do thôn dân bình thường chết oan biến thành, dường như không có lực công kích gì, lại cấp gần hai trăm kinh nghiệm, dường như, rất không hợp lý.

Nhưng nghĩ đến người giang hồ tầm thường, căn bản không có thủ đoạn công kích được linh thể, nếu không nắm thời cơ, trực tiếp vọt vào trong thôn, bị những oan hồn này cuốn lấy. Hoặc là thân thể rét lạnh, giống như con ngựa kia hoặc là hài tử c khách thương kia, trúng tà chết đi, hoặc là, liền giống như những người giang hồ kia, trúng ma chứng, tàn sát lẫn nhau.

Nếu từ điểm đó mà nói, một con oan hồn cho kinh nghiệm hậu hĩnh như vậy, dường như cũng chỉ một phần.

Tô Bằng thấy mình quả thật giết chết một con oan hồn, mừng rỡ trong lòng, chiêu thức công kích của kiếm ý, chỉ cần tinh thần lực đầy đủ, ngược lại có thể thi triển vô hạn, chỉ là mặt uy lực có chút chênh lệch.

Tô Bằng phỏng chừng mình liên tục thi triển, nhiều nhất ra hai mươi mấy kiếm, tinh thần sẽ rơi vào mỗi mệt.

Có điều mỗi mệt cũng không lo, trên người Tô Bằng còn có dược vật như huyết tinh túy, chỉ cần có thứ này, có thể trong thời gian ngắn khôi phục tinh thần.

“Oan hồn ở đây, coi như làm bảo bối tăng kinh nghiệm đi.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, hắn vẫn luôn không tìm được địa phương xuất hiện quái, vốn đang nghĩ có phải là tìm một phó bản cường đạo sơn trại để huyết tẩy không, ngược lại không ngờ, trong này, đụng phải một phó bản oan hồn giống như tự nhiên chuẩn bị vì mình.

“Nên cẩn thận một chút thì tốt hơn... Oan hồn ở đây, hắn không cách nào phá tan cửa thôn, thấy tới nơi này có hạn chế gì đó, ta tận lực dẫn một số oan hồn ra ngoài đến cửa thôn, sau đó dùng hạn chế ở đây giết cả đám. Lúc

dẫn quái phải cẩn thận, đồng thời cũng phải chú ý... Ta ở phía trước cửa thôn nhìn thấy gương mặt màu xám kia, có thể chính là oan hồn chỗ này, thân ảnh màu đỏ là cái gì, ta vẫn chưa biết.”

Trong lòng Tô Bằng suy tư, nghĩ vậy, hắn chậm rãi bước chân vào trong thôn.

Sau khi bước vào thôn, Tô Bằng phát hiện, cả trong thôn, có không ít loại oan hồn này, bảo thủ phỏng chừng một thôn này có hơn hai trăm, nhưng cũng không ở một địa phương, mà lại phân tán ở trong các góc thôn.

Tô Bằng thử thăm dò vào bên trong, những oan hồn kia, giống như có thị lực cố định, hoặc là trực tiếp cảm giác được khí tức của Tô Bằng, một số oan hồn cách Tô Bằng không xa, đều chậm rì bay qua.

Tốc độ của chúng cũng không nhanh, đại khái chính là tốc độ đi lại của người thường.

Tô Bằng cũng không dám khinh thường, bởi vì tốc độ của hai luồng oan hồn cửa thôn vừa đánh về phía mình cũng không chậm, thứ này, có lẽ là loại hình có thể tăng tốc sau khi cận thân.

Quả nhiên, khi Tô Bằng ở cửa thôn hành tẩu sáu bảy mét, sau khi đem oan hồn phiêu đảng cách phòng hai bên cửa thôn hấp dẫn tới, oan hồn cách hắn chừng bốn năm mét, đột nhiên tăng tốc, đánh tới!

Liên tục nhảy lên hai lần, Tô Bằng tránh né những oan hồn này, tốc độ của chúng bây giờ đã không chậm, nhưng cũng chỉ nhanh hơn so với tốc độ chạy của người bình thường một chút, Tô Bằng trốn tránh hai lần, lại nhảy dựng về phía sau, liền nhảy ra cửa thôn.

Bên trong có chừng ** oan hồn, bay tới theo.

Chỉ là, vừa đến cửa thôn, những oan hồn này dường như lộ ra thần sắc sợ hãi, không hề tiến lên, lúc nhìn về phía Tô Bằng, trên mặt còn mang theo oán độc, cũng không dám ra thôn, cũng không muốn buông tha Tô Bằng.

“Bọn nó quả nhiên ra không được!”

Thấy tình hình này, trong lòng Tô Bằng cảm giác vui sướng, tiến lên thì triển kiếm ý, liên tục chém ra mấy kiếm.

Vô Phong kiếm của Tô Bằng, mang ra kiếm ý vô hình, lại có thể chém chết linh thể, bốn năm kiếm hạ xuống, chín oan hồn này, đã có tám con bị chém vỡ thành gió lạnh tiêu tán, mà Tô Bằng, cũng đã lấy được hơn một ngàn năm trăm kinh nghiệm.

“Sướng!”

Dưới góc trái thị giác không ngừng xuất hiện nhắc nhở đôi kinh nghiệm thực chiến, khiến Tô Bằng lập tức cảm giác được một loại thư sướng từ đầu đến chân, từ khi vào trò chơi này, chưa từng có kinh nghiệm nhẹ nhàng thuận lợi như vậy.

Mà con oan hồn cuối cùng kia, cũng bị chém một kiếm, nhưng không tiêu vong, thân thể cắt thành hai đoạn lại dung hợp cùng một chỗ, sau đó giống như linh trí bị hao tổn, không ngừng xoay vòng tròn ở cửa thôn, không biết là muốn chạy trốn hay là lao tới.

Tô Bằng nhìn thấy, cũng chẳng ra tay giết chết nó. Mà lại đi về phía trước một bước, dùng Vô Phong kiếm dò trên người nó, thọt nó.

Oan hồn này cho Tô Bằng cảm giác, liền giống như là không khí đông lại, đụng vào có chút xúc cảm, chỉ là hơi dùng sức, liền đứt vào, trực tiếp xuyên thấu thân thể của nó.

“Xem ra tựa hồ là hư thể... Không phải tồn tại thật sự.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, trên thân Vô Phong kiếm truyền đến một luồng âm lãnh, phải dùng một số nội lực mới có thể xua tan.

Oan hồn này, dường như cũng có cá tính, giống như không chịu nổi Tô Bằng “Vũ nhục”, đột nhiên gào một tiếng không tiếng động. Chợt vọt ra ngoài cửa thôn.

Nhưng mà, nó vừa vọt tới cửa thôn, lập tức, cửa thôn đột nhiên xuất hiện một luồng sương mỏng màu đen, u hồn này, liền giống như là bị nước sôi

hòa tan băng tuyết, chốc lát liền tan rã ở trong sương mù màu đen kia, biến mất không thấy nữa.

“Quả nhiên có thiết lập!”

Tô Bằng nhìn thấy, không khỏi nhìn về phía hai bên cửa thôn, ở đây giống như có một lá chắn vô hình, đem những oan hồn kia ngăn cản ở bên ngoài.

“Vừa hay, mặc dù không biết nguyên lý tác dụng của thứ này, nhưng có thể dùng để làm lá chắn, dẫn thêm mấy oan hồn, tăng kinh nghiệm trong này!”

Tô Bằng nghĩ, khôi phục một chút tinh thần thể lực, lần nữa tiến vào trong thôn...

Cứ như vậy, Tô Bằng mỗi một lần đều chỉ dẫn hơn mười con oan hồn, sau đó chặn ở cửa thôn, dùng kiếm ý khảo sát.

Mấy lần qua đi, Tô Bằng cũng trở nên thuần thục, dần dần hẳn có một loại cảm giác quen thuộc.

Cảm giác này, liền giống như là hắn đã từng chơi một trò chơi tên Sinh hóa nguy cơ 4, oan hồn liền giống như là cương thi biến chủng trong trò chơi kia, tốc độ không chậm, tính công kích tương đối mạnh, trí năng cũng không giai.

Mà bản thân, liền giống như là diễn viên, công kích oan hồn như những thầy ma này.

Nếu như mình ở trong thôn, bị oan hồn bao vây, như vậy cho dù có kiếm ý, cũng rất nguy hiểm, những oan hồn kia thật giống như thầy ma biến dị mang theo bệnh độc, tốc độ không chậm, hơn nữa có độc, mình không cẩn thận sẽ trúng độc.

Nội lực thể lực cũng có hạn, liền giống như là lượng máu của nhân vật chính trò chơi, mặc dù hữu dụng nhưng ngăn cản những u hồn này hiệu quả có hạn.

Cho nên, Tô Bằng chỉ có thể áp dụng biện pháp tiêu diệt từng bước, từng bước một đem những oan hồn này kéo lại từ từ giết chết.

May mắn chính là, cửa thôn của thôn này, có một thứ che dấu pháp trận, có thể khắc chế oan hồn, khiến chúng không cách nào ra ngoài, Tô Bằng chỉ cần lúc dẫn quái cẩn thận một chút là tốt rồi.

Tô Bằng, cứ như vậy tiến hành hơn mười lần dụ dỗ, kích sát, oan hồn chết ở trên tay hắn, đã vượt qua hơn một trăm con.

Mà kinh nghiệm thực chiến của Tô Bằng, cũng tăng tới trên hai vạn.

“Sưóng!”

Lúc này Tô Bằng, mặc dù có chút mệt nhọc, ý niệm lại vô cùng rõ ràng.

Hơn hai vạn kinh nghiệm, gần như có thể đem hai võ công vàng thẳm thăng cấp đến cấp sáu bảy.

Ba cấp đầu của võ công vàng thẳm, giống võ công bình thường, đều cần hơn hai ngàn kinh nghiệm liền có thể thăng cấp, nhưng cấp bốn đến cấp sáu, kinh nghiệm thực chiến cần thiết lập tức tăng vọt.

Nói cách khác, Tô Bằng cần hơn một vạn hai ngàn kinh nghiệm, mới có thể đem bản thức kiếm pháp hoặc là tâm pháp Dung Nham Kính Hồ tăng lên tới cấp sáu.

Mà cấp sáu hoặc là cấp bảy, là một đường ranh giới, trong này, có một lát léo, không thể trực tiếp dùng kinh nghiệm thực chiến để tăng lên, mà cần lĩnh ngộ tinh túy, sau khi lĩnh ngộ, mới có thể tiếp tục thăng cấp.

Bây giờ Tô Bằng, giết một nửa oan hồn xung quanh thôn này, liền đã được đến hơn hai vạn kinh nghiệm thực chiến, nếu đem tất cả oan hồn trong ba thôn đều giết chết, có thể có hơn mười vạn kinh nghiệm thực chiến!

Khắc chế một chút tâm tình kích động, Tô Bằng lấy ra huyết tinh túy, uống một ngụm, sau khi cảm giác được tinh thần khôi phục không ít, tiếp tục tiến vào thôn, định kiếm oan hồn.

Oan hồn nửa thôn đã bị dẫn đi, Tô Bằng đang định đi thôn khác lại tìm tiếp, lúc hắn đang đi ở trong thôn, đột nhiên chỉ thấy, nghe được một tiếng thở dài hồ hững.

“Haizz...”

“Người nào?”

Tô Bằng nghe xong, xách bảo kiếm, đột nhiên quay đầu lại, hần nghe được tiếng thở dài kia, chính là từ căn phòng khá sạch so với những phòng khác truyền tới.

“Haizz...”

Ngay khi Tô Bằng cảnh giác nhìn căn phòng kia, bên trong căn phòng kia lại truyền đến một tiếng thở dài của nữ nhân.

Ngay sau đó, chỉ nghe trong căn phòng kia truyền đến một thanh âm yếu ớt.

“Vị công tử bên ngoài kia, giết những hồn phách người đáng thương này cũng mệt mỏi nhỉ, có thể tiến vào trò chuyện với thiếp thân một lúc không?”

Chương 190: Ủy Thác Nhiệm Vụ

Ở trong thôn này không ngờ vẫn có thể bảo lưu thần chí?”

Nghe xong thanh âm nữ nhân trong phòng, Tô Bằng không khỏi có chút kinh ngạc.

Lập tức, hần liền khôi phục bình thường, ở ngoài cửa gian phòng nói.

“Người là người hay quỷ? Lại là thân phận gì? Ta tại sao phải nghe lời của người?”

Hần nói vào trong phòng, nhưng không từ chối ngay, ở trong mắt Tô Bằng, có linh trí, có thể trao đổi, ít nhất mạnh hơn so với oan hồn chỉ có tâm tình oán độc kia.

“Thiếp thân... đã không còn là thân người, nhưng ít nhất bảo trì thần chí, thấy công tử trong thôn cũng đã giết không ít... Không ít hồn phách những người đáng thương đó, nên có một chút cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, chỉ là thiếp thân bị hạn chế, không cách nào rời khỏi cái nhà này, nếu

lòng công tử có lo lắng, ta cũng không có biện pháp gì, nhưng mong rằng có thể nghe lời kể của thiếp thân.”

Tô Bằng nghe ngôn ngữ này, tựa hồ mềm mỏng muốn nhờ, coi như rõ ràng mạch lạc, xem ra đối phương còn giữ linh trí rất tốt.

Hơn nữa, Tô Bằng phỏng chừng, tạm thời không có nguy hiểm gì, nếu nữ quý kia có thể làm gì mình, sợ là đã sớm làm.

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng chậm rãi đi thẳng về phía trước, tay trái dùng vỏ kiếm của Vô phong kiếm kích vào cửa nhà.

Mượn hiệu quả từ Ngưu Nhân Lệ, Tô Bằng chạy tới, ở trong phòng, một nữ tử mang theo hào quang hờ hững, đang ở trong phòng.

“Đa tạ công tử bằng lòng gặp thiếp thân một lần... Thiếp thân ở trong thôn này hành động bị hạn chế, không cách nào ra khỏi gian phòng này, nên không đa lễ.”

Bên trong hôn phách nữ tử hơi cúi thấp người, nói với Tô Bằng.

“Người thoát nhìn dường như suy nghĩ khá rõ ràng, nói đi, gọi ta có chuyện gì? Còn nữa, thấy thời gian người ở trong này làm... quý hình như cũng không ngắn, nói thử cho ta nghe thôn này, đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra?”

Tô Bằng nói với bóng nữ tử hờ hững kia.

“Công tử cho dù không hỏi, ta cũng muốn nói... Công tử chậm rãi nghe ta nói.”

“Ta vốn họ Điền, chính là người Lương Châu, là cùng ca ca du y thiên hạ. Đồng thời còn biết một ít đạo môn pháp thuật đuổi quỷ thông linh, nguyên do ở chỗ phụ thân ta... phụ thân mất tích của ta, trầm mê đạo thuật, nhiều năm si mê, lúc ta còn ở trong tã lót, đã bỏ ta cùng ca ca, đi làm đạo sĩ. Hơn mười năm không tin tức, mẹ cũng mất sớm, là ca ca nuôi lớn ta, gian khổ của hai cô nhi, có lẽ công tử cũng có thể tưởng tượng.

“Nhưng năm ta mười ba tuổi, trong nhà có một đạo sĩ vân du tới xin cơm. Trong nhà của chúng ta lúc ấy không có gì cả, nhưng cũng mời hắn cùng huynh muội chúng ta ăn chút cơm canh, đạo sĩ kia vào lúc ra đi, dạy chúng ta mấy thủ đoạn đạo môn, lại để lại hai cuốn bí thuật thông linh, mười lượng hoàng kim, liền biến mất... Ca ca biết chữ, nên đọc hiểu bí thuật thông linh kia, học một số thủ đoạn phi thường, cũng dạy cho cả ta.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, nói.

“Đạo nhân kia, là các người...”

“Đúng vậy, về sau ta cùng ca ca suy tư, rồi mới nghĩ, đạo nhân vân du bốn phương kia, lại có hơi giống phụ thân mất tích của ta... Hắn không nhận chúng ta, nhưng lại dùng những thủ đoạn này để trở về, rồi lại vứt bỏ chúng ta mà đi.”

“Sau khi chúng ta đạt thành tài nghệ, nhân duyên trùng hợp, lại được một quyền y kinh, học được một số y thuật, đi theo ca ca hành tẩu trong giang hồ. Lại có một số thủ đoạn chữa bệnh nhỏ, vốn cuộc sống có gặp ghềnh, nhưng coi như thuận ý, lại không ngờ, lúc ở khu rừng gần Trương gia thôn này, bị cường đạo bắt cóc, ca ca vội vàng không kịp chuẩn bị, bị tên bắn lên mà chết, mà những cường đạo đó vốn định vũ nhục ta, ta không cam lòng bị vũ nhục, liền từ vách núi nhảy xuống, vốn tưởng chết, lại không ngờ chỉ bị trọng thương, được Trương Mộc Sinh của Trương gia thôn cứu.”

“Ta ngoại trừ một phụ thân không rõ tung tích, chỉ có một người thân là ca ca, ca ca chết đi, ta không còn gì dựa dẫm trên thế gian, vốn cả cõi lòng đều chết, nhưng lại được Trương Mộc Sinh dốc lòng chiếu cố đả động, sau khi thương thế lành, gả cho hắn, định cư ở Trương gia thôn này.”

“Chỉ là, ta cũng ở Trương gia thôn này phát hiện một số chỗ bất thường...”

Tô Bằng nghe nữ quý nói tới chỗ này, trầm nghĩ trọng điểm tới rồi, nói.

“Người kể tiếp đi.”

“Dạ... Nguyên nhân khởi nguồn là thôn dân ở Trương gia thôn, vào lúc trồng trọt, ngoài ý muốn ở trong ruộng, khai quật ra một người đá chỉ một

mắt, còn cả bảy bộ phận thạch quan...”

“Thiếp thân vốn hiểu một số thuật phong thủy, lúc ấy nghe xong bố trí này, cũng cảm giác không đúng.”

“Một người đá một mắt, bảy bộ phận thạch quan, căn cứ thiếp thân biết, hẳn là một thiết kế trấn áp phong thủy, người đá hẳn ở phía trên thạch quan, ngụ ý khởi độc trấn thất sát, loại cách cục này, hẳn là cách cục trấn áp hung địa cục ác.”

“Trải qua nhắc nhở này, ta thăm dò một chút cách cục Trương gia thôn, mới phát hiện, Trương gia thôn, không ngờ là hung địa cục âm thất tuyệt thất sát, âm sát tụ tập!”

“Dựa theo loại cách cục này, ở đây hẳn là địa phương hoang sơn dã lĩnh, không có một ngọn cỏ, dễ nuôi ra hung thần ác quỷ, nếu an táng tổ tiên trong này, hậu bối hẳn cả đời âm sát quấn thân, sẽ đoạn tuyệt hậu duệ.”

“Nhưng người Trương gia thôn, mấy đời sinh hoạt ở đây, lại không phát hiện bất cứ dị thường nào, mộ địa gia tộc cũng ở đây nhiều, lại không xảy ra chuyện gì, thiếp thân đoán rằng, là vì có cao nhân dùng thạch quan người đá trấn áp, mới có hiệu quả như vậy.”

“Hơn nữa, bảy bộ phận thạch quan một người đá chắc chắn không đủ, đáng ra phải gấp bảy lần này mới đúng.”

“Ta đem điều này báo cho chồng ta, hẳn lại vì là người có tiếng nói nhẹ trong thôn, không được thôn trưởng tin tưởng, ta lại là một nữ nhân...”

“Mà vào chính lúc này, trong thôn lại xuất hiện một nhóm người, tuyên bố ra giá cao thu mua người đá thạch quan kia.”

“Ồ?”

Tô Bằng nghe xong, mơ hồ đoán được một ít, nói.

“Chẳng lẽ nhóm người này, là làm cho sau này...”

“Ân công tuệ nhân, ta lúc ấy cảm giác bọn họ không đúng, lại vô lực ngăn cản, dưới trọng thưởng, ba thôn trước sau của Trương gia thôn đã bắt đầu tìm kiếm người đá thạch quan, cuối cùng, để bọn họ tìm ra hai nơi khác.”

Tô Bằng lắc đầu, nói.

“Bảy chỗ trấn áp vật khai quật ra ba chỗ, cao nhân cao tới đâu pháp trận cũng không dùng được nữa.”

“Ừm, vào chính lúc này, trong thôn, đột nhiên xuất hiện dị thường.”

“Bất ngờ, trong ba thôn, đều bộc phát một loại ôn dịch, bệnh đó cực kỳ lợi hại, nhiễm chưa tới hai ngày, sẽ nằm trên giường không dậy nổi, bảy ngày sau, sẽ mất mạng.”

“Thiếp thân bởi vì học qua y thuật, không đành lòng để hương thân chịu ách nan này, liền làm một số trị liệu, nhưng ôn dịch kia quá mức lợi hại, ta rất nhanh cũng ngã bệnh, thuật thông linh của ta cũng không giúp được ta, bảy ngày sau đó, liền...”

“Người trong thôn thiêu tất cả thi thể người bệnh, thân thể của ta cũng bị hoả táng... Tro cốt được trượng phu đặt ở trong nhà, cũng đem một khối ngọc bội ta đeo khi còn sống để vào trong hũ tro cốt. Lại không ngờ, thuật thông linh mặc dù không cứu được ta, lại làm cho hồn phách linh trí sau khi ta chết không mất đi, dần dần rõ ràng.”

“Ta vốn muốn cáo biệt lần cuối với trượng phu, liền nhập vào luân hồi, nhưng ta thân trong thôn, lại kinh hãi phát hiện, thôn này chẳng biết lúc nào, không ngờ tràn đầy khí âm sát, hồn phách căn bản không cách nào tiến nhập vào luân hồi. Mà gặp một cỗ ấn tượng khí âm sát hung lệ, hóa thành oan hồn!”

Nghe thấy những lời này, Tô Bằng nhú mày, hỏi.

“Là cách cục phong thủy đất âm sát?”

“Không phải như thế, nhưng là **... sau khi ta trở thành linh thể, mắt thấy cả ba thôn Trương gia, không ngờ trong vòng một tháng, người người mắc

ôn dịch, trở thành một mảnh tử vực, mà những hồn phách hương thân chết đi kia, cũng không vào được luân hồi, ngược lại không ngừng gặp âm sát ảnh hưởng, mất đi linh trí, biến thành u hồn, du đãng trong thôn không tiêu tan, ngay cả trượng phu của ta, cũng bệnh chết.”

“Chính xác trong thôn, chỉ có ta vì tu hành bí thuật, giữ thần chí, mà ngọc bội trong hũ tro cốt kia, là năm đó đạo sĩ vân du kia để lại, có công hiệu thần kỳ, khiến linh thể ta tránh được một kiếp.”

“Khi người cả Trương gia thôn sắp chết hết, đám người đã từng giá cao thu mua người đá thạch quan kia, lần nữa tiến đến... Lần này, bọn họ mới lộ ra mục đích thực sự.”

Tô Bằng nghe xong, nói.

“Chẳng lẽ là bọn họ hạ độc?”

“Đúng vậy... Bọn họ ở cả trong ba thôn Trương gia, không ngờ bày ra pháp trận ác độc. Dưới tác dụng của pháp trận ác độc kia, tất cả hồn phách, đều không thể rời khỏi thôn, ngoại trừ việc đó, còn có thể luyện hóa lực âm sát kia thành khí thể hung ác, cực kỳ ác độc, nếu bọn họ thành công, u hồn cả Trương gia thôn không cách nào tiến nhập luân hồi sẽ có bộ phận rất lớn chuyển biến thành hung thần.”

“Ta có bảo ngọc bảo vệ, không bị bọn họ phát hiện, lại nghe được một số chuyện bọn họ nói, mới biết được, là bọn họ, trong thôn trong giếng thả mầm bệnh độc, trước thu mua người đá, mục đích chính là phá cách cục trận pháp của cao nhân bảo vệ thôn, lợi dụng lực thất tuyệt thất sát ở đây, đem người bị chết trong thôn đều biến thành hung thần, sau đó bọn họ tiện bắt, giúp bọn họ làm việc ác.”

“Đáng tiếc, sau khi ta biết, lại bất lực... Những người này bố trí pháp trận cực ác độc, liền rời đi, có thể là pháp trận này phải ba năm năm, mới có thể thành công, bọn họ không thể thủ tại chỗ này, nhưng, lại mua thêm một số kỳ môn pháp trận, có thể biến Trương gia thôn vào ban đêm biến thành quỷ vực, trở thành tử địa vĩnh viễn không thể ra được.”

Nghe đến đó, Tô Bằng gật đầu, nói.

“Ta bây giờ, gặp phải chính là kỳ môn pháp trận này à, có điều, nhiều năm như vậy, oan hồn ở đây sao còn chưa bị hóa thành hung thần vậy?”

“Trời có mắt... Ta bị pháp trận ác độc này vây hãm trong thôn... hồn phách hương thân trong thôn, càng ngày càng hung bạo, theo lý thuyết sớm phải hóa thành hung thần, nhưng khi cao nhân năm đó lưu lại pháp môn trấn áp, đã có chuẩn bị ở sau, khi lực âm sát ở đây càng ngày càng lợi hại, ta cảm giác được gần đó, còn có một cỗ lực phản chế, nhưng là thứ những ác nhân kia không ngờ đến, khắc chế lực âm sát.”

“Công hiệu bảo vệ của bảo ngọc ta, chỉ ở phạm vi hơn một trượng, nếu ta ra ngoài, sẽ gặp oan hồn bị mất đi linh trí công kích, như thế... Ta ở chỗ này một nhọc ba năm, thấy không ít người xông lầm vào trong thôn chết thảm, lại không có biện pháp, cũng không biết khi nào thì giải thoát.”

“Nhưng mà, vừa rồi ta nhìn thấy công tử, chẳng những có thể thấy linh thể, còn có thủ đoạn đánh chết tiêu tán, cho nên thiếp thân mạo muội mở miệng xin công tử nghe ta một lần, chỉ là muốn cầu công tử một việc, có thể phá pháp trận ác độc trong thôn không?”

Nữ quý họ Trương Điền này rút cuộc kể tiền căn hậu quả rõ ràng.

Mà dưới góc trái thị giác của Tô Bằng, xuất hiện một dòng nhắc nhở.

“Có tiếp nhận ủy thác nhiệm vụ “Giải cứu oan hồn” Trương gia thôn của họ Trương Điền hay không?”

Tô Bằng nhìn thấy, trong lòng vừa động, bèn suy tư.

“Mặc dù có câu gọi là bịa đặt lung tung, nhưng nữ quý này nói, ngược lại có phần phù hợp tiền căn hậu quả, mà ta cảm giác khí tức trên người nàng, quả thật có thêm chút khí thanh linh, giống như là thủ đoạn Đạo gia, mà lời nói cũng không giống nói dối, cần phải chú ý, chỉ là hậu quả.”

Nghĩ tới đây, Tô Bằng hỏi nữ quý này.

“Ta hỏi ngươi, nếu ta phá hủy pháp trận ác độc kia, oan hồn trong thôn này sẽ như thế nào? Không có hạn chế, bọn họ há không phải du đãng đến các

nơi?”

“Không có pháp trận ác độc không chế, hồn phách các hương thân đều cảm nhận được luân hồi mạnh mẽ, lại thêm ở đây còn pháp môn trấn áp âm sát không trọn vẹn, khả năng rất lớn sẽ chống đỡ lực âm sát, trực tiếp tiến nhập vào trong luân hồi.”

Nữ quý họ Trương Điền nói, Tô Bằng nghe xong trầm ngâm một chút, mấy thôn này ít nhất mấy trăm oan hồn, kia đều là giá trị kinh nghiệm nha...

Thấy bộ dáng Tô Bằng tựa hồ có hơi không quá tình nguyện, nữ quý kia lại nói.

“Công tử, nếu như có thể khiến hồn phách các hương thân được yên nghỉ, ta nguyện ý đem bí thuật thông linh mà bản thân tu hành truyền cho công tử, hơn nữa bảo ngọc trong hũ tro cốt của thiếp thân, cũng xin công tử cầm lấy, thiếp thân thành quý lâu như vậy, cũng đã cô độc đủ rồi, nếu như công tử có thể phá mở pháp trận ác độc trong thôn, ta liền cùng oan hồn trượng phu, tiến nhập luân hồi.”

Tô Bằng nghe xong những lời này, trong lòng tự cân nhắc.

“Phần thưởng nhiệm vụ rất rõ ràng. Chính là hai cuốn thông linh bí thuật, còn thêm một khối ngọc bội có công năng thần bí, tựa hồ hơi rẻ một chút, mà nếu ta giết chết những oan hồn kia, ít nhất có thể kiếm được chừng mười vạn kinh nghiệm thực chiến, như vậy hình như không quá lời...”

Từ góc độ tiền lời mà nói, hai cuốn bí thuật thông linh không biết công dụng cụ thể... Nghe họ Trương Điền nói nàng cùng ca ca của nàng chết dễ dàng như vậy, hẳn không phải thuật thông linh công kích rồi... Cộng thêm một bảo vật có thể hữu dụng, quả thật không có lợi ích thực tế bằng mười vạn kinh nghiệm thực chiến.

“Có điều cũng không thể tính như vậy... Dựa theo kinh nghiệm nhiệm vụ trước kia, phần thưởng nhiệm vụ trong trò chơi này, ít nhất sẽ không để người chơi chịu thiệt, mà nghe nữ quý kia nói như vậy, bây giờ điều kiện của nhiệm vụ giải cứu oan hồn Trương gia thôn cũng rất hà khắc. Ít nhất phải có thể đối phó được oan hồn bình thường, mới có thể đến nơi đây, còn

phải có thể nhìn thấy nữ quỷ họ Trương Điền, mới có thể tính tiếp, nói như vậy, nhiệm vụ tình huống như vậy, phần thưởng đều nhiều hơn so với phần thưởng trực tiếp giết quái...”

Dựa theo kinh nghiệm chơi game của Tô Bằng, điều kiện gây ra càng hà khắc, càng có lý do, càng là nhiệm vụ khúc chiết, phần thưởng lại càng dày, nhất là một số nhiệm vụ liên tục.

Tô Bằng suy tư, đột nhiên, hai mắt hắn tỏa sáng.

“Nghĩ theo hướng khác, kinh nghiệm chưa hẳn chỉ có giết quái mới được... Nếu ta quả thật bài trừ trận pháp ác độc trong thôn này. Mấy trăm oan hồn một lần nữa tiến nhập luân hồi, đây có thể tính là một loại tinh lọc... Tinh lọc mấy trăm oan hồn, có phải là sẽ cho người thao tác thực tế như ta kinh nghiệm không chứ? Còn cả người không rõ lai lịch bố trí trận pháp, không chừng sẽ kích phát những nhiệm vụ khác ấy?”

Nghĩ đến sau đó, Tô Bằng cảm giác ý nghĩ của mình trong nháy mắt rõ ràng.

Hít sâu một hơi, Tô Bằng nhìn về phía linh thể họ Trương Điền kia, nói.

“Làm chuyện này, sẽ không đơn giản như vậy, nói thử xem, sẽ có nguy hiểm gì cản trở?”

Chỉ nghe linh thể họ Trương Điền kia nói.

“Ta mặc dù bị nhốt ở đây, nhưng linh nhãn lại có thể quan sát gần thôn xóm. Thiếp thân trước tạ ơn công tử trượng nghĩa cứu giúp... pháp trận âm độc kia rất phức tạp, nhưng mất trận, lại là mười ba phân thạch quan mà những ác nhân kia một lần nữa mang về trong thôn, lần lượt ở trong ba thôn, trong hai thôn đầu đều có ba phần, chính giữa thôn có bảy bộ phận thạch quan. Đây là chỗ mất trận, có điều ân công chú ý, những năm gần đây, mặc dù hồn phách hương thân đại bộ phận chỉ biến thành oan hồn, nhưng vẫn có mấy hồn phách bị lực âm sát biến thành hung thần, hết sức khó đối phó, công tử phải phòng bị nhiều hơn.”

“So với oan hồn thì như thế nào?”

“So với oan hồn thì tốc độ nhanh hơn, ương ngạnh hơn, mà có thể ở khoảng cách nhất định ảnh hưởng tinh thần ý thức con người, khiến người ta lâm vào trong cơn ác mộng khủng bố... Chỉ là, công tử tựa hồ thể chất đặc thù, ta cảm giác dương khí trong cơ thể công tử cường cang dị thường, theo ta được biết, loại thể chất này của công tử rất có năng lực chống đỡ với thuật hút hồn của hung thần, hơn chín phần sẽ không bị khống chế, cộng thêm kiếm thuật kỳ dị của công tử, dễ thắng một con hung thần, hai con cũng có thể đối phó, ba con trở lên sẽ không hay.”

“Có điều công tử yên tâm, khác biệt giữa hung thần và oan hồn bình thường, chỉ gửi trong pháp khí tại thạch quan giấu ở mắt trận, chỉ cần không phải một lần phá hủy quá nhiều thạch quan, thì sẽ không gặp hai con trở lên.”

Tô Bằng suy nghĩ một lát, dựa theo năng lực đối lập với oan hồn, cùng năng lực của hung thần tồn tại một khu vực hơn nữa còn là tồn tại đa số sẽ không thái quá, tính toán thử được mất, cảm thấy hồi báo tiềm tàng của nhiệm vụ này, rất đáng để bản thân mạo hiểm một lần, mà thành công chắc chắn không nhỏ.

Nghĩ tới đây, hắn nói.

“Như thế, giúp ngươi một lần cũng không phải là không thể, ta cần làm sao mới có thể phá hủy pháp trận ác độc trong ba thôn trang?”

“Thiếp thân có một số pháp thuật nhỏ, đem vị trí mắt trận báo cho công tử.”

Linh thể họ Trương Điền kia nói, nói xong, chỉ thấy trên người nàng bắn ra một đạo quang mang, rơi vào người Tô Bằng.

Tô Bằng trong nháy mắt, đều cảm giác trong ý thức biết được mười ba chỗ thạch quan, đồng thời biết được phương pháp phá giải.

Tô Bằng khẽ gật đầu, nói.

“Ta tự sẽ cẩn thận.”

Dứt lời, Tô Bằng hít sâu một hơi, liền tiến đến mắt trận trong thôn này.

Thôn chỗ họ Trương Điền, có ba bộ thạch quan, dựa theo tin tức nàng truyền lại cho Tô Bằng, ba bộ thạch quan này, lần lượt ở hai cửa ra của thôn, cùng ở giữa thôn.

Tới gần cửa ra vào bên này, Tô Bằng đã thanh lý qua một lần, không có bao nhiêu oan hồn, Tô Bằng dễ dàng tìm tới phần thạch quan đầu tiên.

Thạch quan này đặt ở trong phòng đầu tiên của thôn, sau khi Tô Bằng tiến vào, quả thật phát hiện, ở đây chính là chỗ pháp trận.

Chỉ thấy một quan tài dài hai thước rưỡi, rộng một màn bạt, lặng lẽ nằm ở trong căn phòng này, tại chung quanh thạch quan này, có một pháp trận hình tròn, pháp trận này không biết làm sao bố trí thành, vòng tròn trên mặt đất, đều là ký hiệu Tô Bằng xem không hiểu.

“Ồ?”

Nhìn ký hiệu trên mặt đất, mặc dù Tô Bằng xem không hiểu, nhưng lại cảm giác có chút quen thuộc.

Nhớ lại ký ức thoáng qua trong óc, trong kho ký ức của hắn, đột nhiên xuất hiện trong Cổ Kiếm sơn trang, quyển sách tà linh nhập thân do Cổ Kiếm mời thu được từ mật thất kia, cùng những hình xăm giống văn tự trên người Cổ Kiếm.

Thấy những cái này, Tô Bằng lại tin lời kể của họ Trương Điền thêm một phần.

“Đây... Chẳng lẽ lại là kiệt tác của nhóm người kia? Cũng là thủ pháp của bọn hắn...”

Nhìn ký hiệu pháp trận trên mặt đất, trong lòng Tô Bằng nghĩ như vậy.

Chương 191: Song Sát

Quan tài đá ở dưới trận pháp, Tô Bằng trải qua phân biệt kỹ lưỡng, đã có thể xác định là thể lực thần bí sau lưng Cổ Kiếm vẽ nên.

Phương pháp phá hỏng trận pháp này cũng rất đơn giản, chính là giải quyết xong xuôi những ký hiệu dưới chân này, sau đó mở quan tài đá.

Quan tài đá dưới sự khống chế của trận pháp tà ác nơi đây, tụ tập lực âm sát, khởi động trận pháp, thật ra trên lý thuyết cũng giống như viên pin lớn, cung cấp năng lượng cho trận pháp tà ác của ba cái thôn này, giống như viên pin cung cấp dòng điện vậy.

Chỉ cần phá hủy quan tài đá, khiến lực âm sát trong quan tài đá không cách nào tụ tập, đạt được hiệu quả phá hủy trận pháp.

Chỉ là người bố trí trận pháp này, cũng suy nghĩ đến vấn đề trận pháp bị phá hủy, cả thôn đặt mười ba chiếc quan tài đá, đều phải phá hủy hết mới có thể để cho oan hồn của cái thôn này được siêu thoát, nhưng bên trong những quan tài đá này, người bố trí trận pháp tà ác, đặt một loại pháp khí, có thể để cho Hung Sát gởi nhờ vào bên trên, điều này cũng khiến Tô Bằng phải cẩn thận.

Tô Bằng chú ý quan tài đá trước mặt, nắp quan tài của quan tài đá này trọng lượng không nhẹ, đại khái phải có một trăm hai trăm cân, nhưng nội lực của mình sau khi tập trung, muốn đẩy ra cũng không phải vấn đề.

Chủ yếu, chính là trong quan tài đá có thể tồn tại Hung Sát.

Hít sâu một hơi, Tô Bằng một tay đặt lên trên quan tài đá, đột nhiên đẩy ra!

“Ầm!”

Nắp quan tài của quan tài đá trượt ra một nửa, thần kinh Tô Bằng căng cứng, nhìn vào bên trong quan tài đá.

Bên trong không có gì cả, chỉ là ở ở trên bên quan tài, có một hình vẽ đặc biệt, có chút giống ký hiệu trận pháp trên mặt đất.

Gánh nặng trong lòng Tô Bằng liền được đặt xuống, dựa theo thông tin nữ quỷ Trương Điền thị kia đưa cho mình, dùng Vô Phong kiếm tập trung nội lực, phá hủy phú hào kia trong quan tài đá.

Quả nhiên, Tô Bằng sau khi rạch tung ký hiệu trong quan tài đá, trợn pháp kia trên mặt đất đột nhiên dần ảm đạm, ký hiệu vốn đang chuyển động lại trở thành dấu vết bình thường, Tô Bằng dùng chân không ngừng chà lên ký hiệu trên mặt đất, cũng nhanh chóng phá hủy không ít những ký hiệu trên mặt đất.

“Trong quan tài đá này, không có Hung Sát, cũng thật may mắn... Tiếp tục phải phá hủy quan tài đá khác.”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, nếu phá hỏng quan tài đá, hẳn cũng không tiếp tục quan tâm nơi này nữa, xoay người ra khỏi căn phòng, chạy vào một căn phòng chứa quan tài đá khác.

Cứ như vậy, Tô Bằng liên tiếp phá hủy hai quan tài đá, nhưng cũng không thấy Hung Sát.

“Cái thôn này bây giờ, Hung Sát rất ít sao?”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, nhưng không hề lơ là.

Quan tài đá thứ ba trước mắt trong cái thôn này, là một phía khác trong thôn, nhưng trên đường không ít oan hồn, Tô Bằng cũng chẳng nương tay, khởi động hai lần, giết hơn mười oan hồn, làm sạch sẽ con đường hành động chủ yếu.

Như vậy, hẳn có thể đi đến trong căn phòng giáp gần một đầu thôn khác, xử lý quan tài đá kia.

Tô Bằng đi vào phòng, thấy quan tài đá cuối cùng trong cái thôn này, cũng không dừng lại, trực tiếp đẩy quan tài đá ra.

“Bùm!”

Vừa mới đẩy quan tài đá ra, Tô Bằng cũng cảm giác trong quan tài đá, một cái bóng tròn màu đỏ nhạt nhào ra ngoài.

Tô Bằng lập tức né tránh ra phía sau, bóng màu đỏ sáng kia nhanh chóng lượn lờ hai vòng giữa không trung, sau đó dừng lại.

Tô Bằng lúc này đã nhìn thấy rõ cái bóng kia rốt cuộc là gì, chỉ thấy đây là một linh thể nữ hài áo đỏ khoảng chừng mười một mười hai tuổi. Nó thoát nhìn còn có thể nhìn thấy ngũ quan, phần xem ra là mắt và mũi đã không còn nhìn thấy trông mắt, cũng không nhìn thấy miệng. Hai nơi này, giống như hố sâu địa ngục sâu hoắm đen tối.

“Hừ hừ... !”

Linh thể tiểu cô nương áo đỏ, dùng “đôi mắt” hố đen sâu hoắm kia nhìn chằm chằm Tô Bằng, sau đó đột nhiên thét lên, Tô Bằng cảm giác đầu mình nhoáng đau nhức, thầm nghĩ trong lòng, nếu không phải thể chất mình đặc biệt, lúc này e rằng đã bị linh thể Hung Sát này ảnh hưởng tới thần kinh rồi.

Mặc dù trong lòng suy nghĩ như vậy, thân thủ Tô Bằng cũng không hề chậm lại, hấn nhanh chóng tung người vọt sang bên cạnh, Vô Phong kiếm rút ra, chém xuống một đường kiếm ý vô hình...

...

Thời gian vài nhịp thở, sau vài hiệp Tô Bằng và Hung Sát kia cùng giao thủ với nhau, rốt cuộc hạ gục được âm sát này.

Sức chống đỡ linh thể của Hung Sát, vượt xa những oan hồn kia, tốc độ cực nhanh, không dễ chém trúng, nhưng chịu không được kiếm pháp tinh diệu của Tô Bằng, nhưng cho dù như vậy, tổng cộng chém nàng ba kiếm, hai kiếm trước cũng chỉ là bị thương không chết được, đến kiếm thứ ba, mới chính thức giết chết được Hung Sát này.

Hung Sát này, kinh nghiệm có được cũng hơn xa những oan hồn bình thường, chỉ một con, đã cho Tô Bằng hơn một ngàn kinh nghiệm.

“Hung Sát này, cũng không phải thật sự rất khó giết, một con đến một con, lãng phí chút tinh thần, thì đã có thể giải quyết xong... Chỉ cần ta cẩn thận một chút, chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì.”

Tô Bằng thầm nghĩ trong lòng, hiểu rõ được điểm này, hấn nhìn vào bên trong quan tài đá, phát hiện trong quan tài đá, có một tượng người được làm bằng gỗ.

“Chính là chỗ này... Đây chính là pháp khí có thể chứa đựng Hung Sát theo như lời Trương Điền thị nói!”

Nhìn tượng gỗ này, Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng.

Tô Bằng cầm tượng gỗ này, bỏ vào trong túi, bởi vì trong thông tin Trương Điền thị truyền tới, tượng gỗ từng bị Hung Sát nhập vào người, cũng có một ít công dụng thực tế, sau khi làm pháp sự có thể dùng được.

Hung Sát sống bám trên tượng người gỗ đã chết rồi, nhưng vẫn còn sức mạnh tồn tại, lại không thể nào tổn thương đến Tô Bằng, hắn trực tiếp ném bức tượng gỗ này vào trong túi Càn Khôn, đề phòng dùng sau này.

Như thế, quan tài đá trận nhãn của thôn này đã được giải quyết gọn gẽ.

Chỉ là, trận pháp tà ác ba thôn trước sau Trương gia thôn, đều là một thể, chỉ tiêu diệt trận nhãn quan tài đá trong cái thôn này thì không đủ, vẫn còn cần giải quyết hai thôn còn lại.

Tô Bằng thi triển thân pháp khinh công, rời khỏi thôn, đi đến một thôn khác.

Vốn dĩ ngôi làng Tô Bằng đang đứng là cái thôn thứ ba trên con đường, nhưng bởi vì ảnh hưởng của kỳ môn trận pháp, sau khi hắn ra khỏi thôn, lại đụng phải một cái thôn, nhưng lại có một con ngựa xám ngã lăn ra chết.

Sử dụng chiến lược tương tự, Tô Bằng lợi dụng nhược điểm oan hồn không thể ra khỏi thôn, giết chết một bộ phận oan hồn, liền tiến vào trong thôn, phá hủy quan tài đá.

Quan tài đá trong ba cái thôn này, cũng giống như vừa rồi, đều nằm trên một con đường thẳng tắp ở trong thôn, Tô Bằng không cần dụ dỗ oan hồn đi nơi khác, chỉ cần tiêu diệt sạch sẽ oan hồn trên con đường này là được rồi.

Khi phá hủy quan tài đá trong cái thôn này, Tô Bằng lại đụng phải hai Hung Sát, thực sự đều kinh sợ nhưng không ngại hiểm thuận lợi giết chết.

“Còn lại một thôn cuối cùng.... Trong cái thôn kia, lại có những bảy quan tài đá.”

Tô Bằng ra khỏi đầu thôn, nhìn phía trước suy nghĩ...

...

Tất cả đều có kinh sợ nhưng không nguy hiểm, Tô Bằng lại đứng ở chính giữa trong thôn, tiêu diệt bốn chiếc quan tài đá.

Chỉ là như vậy cũng tiêu hao không ít tinh lực Tô Bằng, bởi vì dựa theo vị trí hẳn biết, bốn chiếc quan tài đá kia, nằm ở bốn cái phương vị Đông Nam Tây Bắc, vì dọn dẹp đường đi, Tô Bằng ít nhất giết chết một phần ba oan hồn trong cái thôn này.

Có điều, Tô Bằng tổng cộng cũng thu hoạch được năm pháp khí người gỗ.

Cuối cùng, chỉ còn lại có ba chiếc quan tài đá trong nhà của thôn trưởng ở chính giữa thôn.

Vào trong nhà của thôn trưởng, lại phát hiện kiến trúc nơi đây so với các phòng ốc khác trong thôn rộng lớn không ít, hơn nữa chất đá, so với những nhà dân khác, chắc chắn hơn nhiều.

“Dù sao cũng là thôn trưởng mà....”

Trong lòng Tô Bằng nói, sau đó, ánh mắt của hắn rơi xuống ba chiếc quan tài đá trong đại sảnh nhà thôn trưởng.

Hai chiếc trong đó, quan tài đá so với những chiếc trước đây mình từng phá hủy không khác biệt nhau lắm, chia ra đặt ở hai bên, còn một chiếc ở chính giữa, lại có chút khác thường.

Chỉ thấy chiếc này đặt giữa ba chiếc quan tài đá, quan tài quan tài dài ba mét rưỡi, rộng cũng một mét, chỉ nhìn chiếc quan tài này, e rằng cũng có năm trăm sáu trăm cân.

“Chiếc quan tài này thoát nhìn nặng như vậy, có lẽ chính là trung tâm của trận nhân.. Ta cần phải cẩn thận thêm, nói không chừng sẽ có cái gì khác thường... Ừm, trước tiên giải quyết hai chiếc quan tài bình thường kia đã.”

Tô Bằng thầm nghĩ trong lòng nghĩ đến đây, đi đến trước quan tài đá nhỏ hơn chút ở bên trái, đẩy nắp quan tài đá ra.

Không có bất cứ khác thường nào, trong quan tài đá bên trái, không có Hung Sát.

Trong lòng Tô Bằng thả lỏng một chút, sau đó đi đến quan tài đá bên phải, đẩy nắp quan tài ra.

“Khắc khắc khắc...”

“Khử khử khử...”

Đột nhiên chỉ thấy, Tô Bằng chỉ thấy trong quan tài bay ra Hung Sát đỏ thẫm, hấn vội vàng tránh ra phía sau.

Tô Bằng cơ bản nắm bắt được tốc độ của Hung Sát, mặc dù rất nhanh, nhưng so với thân pháp của mình mà nói, thì lại chậm hơn một nhịp, lần này né tránh vốn dĩ có thể tránh được, nhưng lại đột nhiên xảy ra khác thường!

Chỉ thấy, Hung Sát đỏ thẫm như đám mây vụt ra, phát ra một tiếng vun vút, đột nhiên ném ra một vật, nhưng lại từ trên thân thể mình tách ra thành một đám mây màu đỏ, tốc độ của đám mây đỏ nhỏ kia rất nhanh, Tô Bằng bất ngờ không kịp đề phòng, bị đám mây nhỏ màu đỏ này quét trúng bàn tay trái.

Lập tức, Tô Bằng cảm giác bàn tay trái của mình, truyền đến một luồng khí lạnh buốt, Tô Bằng kinh hãi, vội vàng vận chuyển nội công khắc chế cảm giác lạnh buốt này, sau đó nhanh chóng lui về phía sau bảy tám bước.

Hai Hung Sát màu đỏ này, cũng dừng lại, Tô Bằng cẩn thận quan sát, lại phát hiện, ở trước mặt mình, Hung Sát nữ tử sắc mặt độc ác, trước ngực mở ra một cái lỗ lớn, thứ màu đỏ tương đối nhỏ hơn kia, lại là Hung Sát trẻ em gương mặt dữ tợn đáng sợ.

“Hung Sát mẹ con?”

Tô Bằng nhìn thấy, lập tức hiểu rõ, thoát nhìn, đây là một linh thể người mẹ sau khi chết mang thai được một tháng, còn đứa bé kia, bởi vì là mẹ chết, cho nên cũng cùng chết theo.

Ở trong thôn, hồn phách mẹ con hai người không cách nào đi vào luân hồi, hơn nữa đôi mẹ con này một xác hai mạng, vốn dĩ oán khí đã nặng, đứa bé chết non còn chưa sinh ra kia càng oán khí ngất trời, bị âm sát nơi đây ảnh hưởng, không ngờ toàn bộ hóa thành Hung Sát.

Hai Hung Sát này, nhìn như hai, thật ra là một thể, sau khi Tô Bằng đẩy mở quan tài đá đá, cùng nhau vọt ra.

Nhìn Hung Sát này, Tô Bằng vận chuyển nội công, chữa trị tay trái mình bị Hung Sát trẻ con đánh trúng.

“Tốt nhất có thể cùng nhau giết chết, mẫu tử Hung Sát ày dường như cũng có chút bản lĩnh hợp kích.”

Mặc dù trúng chiêu, Tô Bằng vẫn không mất đi tỉnh táo, mà lại tỉnh táo tính toán làm sao để giết chết Hung Sát này.

Thời gian không đến một hơi thở, Tô Bằng đã nghĩ ra cách, hần đột nhiên lùi về sau.

Mẫu tử Hung Sát này, cho rằng Tô Bằng muốn chạy trốn, lập tức thét lên bay tới, Hung Sát trẻ nhỏ kia, bay trở về trước người cơ thể mẹ, cơ thể mẹ Hung Sát kia, hét lên một tiếng, lại lần nữa ném Hung Sát trẻ nhỏ đi.

“Đang chờ người tới đây!”

Tô Bằng hô một tiếng, lúc này, hần và mẹ con Hung Sát kia, đang đứng trên một đường thẳng.

Tô Bằng tay phải nắm lấy Vô Phong kiếm, lúc này bắt đầu khởi động rồi...

Chương 192: Nữ Thi? Nữ Quỷ? Nữ Nhân?

Khi đứng thành một đường thẳng với đôi mẹ con Hung Sát này, Vô Phong kiếm trong tay Tô Bằng cũng bắt đầu khởi động.

Vung ngang một kiếm, kiếm ý vô hình của Tô Bằng chém ngang, mẫu tử Hung Sát đang cùng đứng ở một chỗ, một kiếm này của Tô Bằng khiến hai Hung Sát đồng thời trúng kiếm.

Sau khi hai Hung Sát trúng kiếm, đồng thời phát ra tiếng thét chói tai, sóng âm của tiếng thét này khiến cho Tô Bằng có chút đau đầu, đây chính là sóng âm ảnh hưởng kết cấu đại não của con người.

Nhưng mà Tô Bằng không dừng lại, mà lại nhảy lên, bởi vì Hung Sát trẻ nhỏ kia bay vọt lên, Tô Bằng phi thân, lại một chiêu kiếm ý vô hình, lần nữa chém ngang hông, một kiếm đồng thời sát thương hai Hung Sát kia.

Thân thể bản thân Hung Sát trẻ con kia vốn rất nhỏ yếu, sau khi trúng hai kiếm, linh thể đã gần như tan biến, nó quát to một tiếng, bay trở về lại trong bụng mẹ, giống như nơi đó mới là địa phương an toàn.

“Bản thân người muốn chết!”

Tô Bằng thấy cảnh tượng này, lập tức nắm bắt cơ hội, liên tục chém ra hai kiếm, hai nhát kiếm ý vô hình, giống như vô hình chém trúng hai mẫu tử Hung Sát này, lập tức, hai Hung Sát này kêu thảm một tiếng, hóa thành âm phong biến mất ở trong phòng này.

“Nguy hiểm thật... Nếu không phải thân pháp thăng cấp vài cấp bậc, bây giờ việc vui hóa việc buồn rồi.”

Nhìn thấy mẫu tử Hung Sát bị mình chém chết, trong lòng Tô Bằng mới thở phào nhẹ nhõm.

Tô Bằng bây giờ mới thôi, tính cả hai Hung Sát này, đã giết chết bảy Hung Sát, những Hung Sát này, đã cho Tô Bằng gần mười nghìn kinh nghiệm.

Những u hồn trong thôn chém chết trước đó, lại là một lượng lớn kinh nghiệm, ba thôn cộng lại đại khái có hai trăm con, kinh nghiệm là lên đến gần bốn mươi nghìn.

Kinh nghiệm thực chiến của Tô Bằng, đã đạt đến hơn năm mươi nghìn điểm, cũng đủ để thăng cấp tâm pháp kiếm pháp và thân pháp.

Tâm pháp Dung Nham Kính Hồ, cùng Bán Thức Kiếm Pháp, đều là võ công vàng thẳm, chỉ có thể dùng kinh nghiệm thăng cấp lên đến tầng thứ sáu, mấy tầng về sau, cần phải lĩnh ngộ tinh túy, mới có thể thăng cấp.

Nhưng mà, Tô Bằng lại tạm thời chỉ thăng cấp một tầng của tâm pháp Dung Nham Kính Hồ, đến tầng thứ ba, sau đó thăng cấp Bán Thức Kiếm Pháp lên tầng thứ tư, sau đó không thăng cấp nữa.

Tô Bằng từng nghe Ninh Thái nói, thăng cấp võ công cao cấp, tốt nhất không nên một lần dùng kinh nghiệm thực chiến liên tục thăng lên liền mấy cấp, cách tốt nhất, chính là dùng kinh nghiệm thực chiến thăng lên từng tầng một. Sau đó lĩnh hội một hồi, lại thăng lên tiếp một tầng nữa.

Đây là bởi vì, võ công thông qua kinh nghiệm thực chiến thăng cấp, cũng không phải liên quan đến giới hạn chức năng sử dụng của võ công cùng nhau thăng cấp mang đến cho người thăng cấp, ngược lại, sử dụng kinh nghiệm thực chiến thăng cấp võ công, chỉ là cho người sử dụng thăng cấp một tố chất căn bản.

Ví dụ như, thân pháp của Tô Bằng, bây giờ thân pháp Tô Bằng dưới tốc độ lớn nhất, nếu như là người bình thường, đã cảm giác nhìn không rõ hoàn cảnh chung quanh, dễ dàng sản sinh tình huống không thể khống chế cơ thể.

Nhưng dùng kinh nghiệm thực chiến để thăng cấp, tối thiểu nhất, sẽ đem thân thể tố chất của con người thăng cấp đến trình độ sẽ không bởi vì thân pháp này mà ngã quy, nhưng cũng chỉ đến trình độ này mà thôi.

Nếu như muốn hoàn toàn mở rộng tiềm lực của thân pháp, vẫn phải sử dụng nhiều lần trong chiến đấu, thể nghiệm, mới có thể chậm rãi mở rộng trình độ thân pháp khoảng chừng tám mươi phần trăm. Nâng cao đến mức độ trăm phần trăm, vẫn cần phải có thời gian và thể nghiệm, kiếm pháp và tâm pháp cũng giống như vậy.

Tô Bằng còn nhớ những gì Ninh Thái nói, nàng từng nói.

“Nếu như là trực tiếp dùng kinh nghiệm thực chiến thăng cấp liền mấy cấp võ công, ban đầu người sẽ có chút không thích ứng, giống như là sức mạnh tăng mạnh, nhưng sức khống chế vẫn yếu ớt, có điều cũng không phải

không thể vượt qua, nhưng di chứng thăng cấp cùng một lần, nếu so với chậm rãi thăng cấp dần lên, càng tổn hao thời gian hơn.”

Trong ba thôn hoang vắng này, Tô Bằng chủ yếu dùng kiếm ý, nội công cùng kiếm pháp không có tác dụng mấy, Tô Bằng tạm thời chỉ thăng cấp một cấp mà thôi.

Thân pháp Thần Hành Bách Biến, ngược lại Tô Bằng một hơi thăng lên sáu cấp, bởi vì nó là võ công màu vàng, còn như thân pháp, thân pháp không cần tinh tú thể nghiệm, thường dùng là được... Vừa rồi mặc dù lấy thân pháp làm ví dụ, nhưng trên thực tế, thân pháp vẫn thường dùng nhất, cũng là võ công dễ dàng điều chỉnh di chứng thăng cấp nhất, Tô Bằng cũng không phải quá lo lắng.

Cũng may mà thân pháp Thần Hành Bách Biến thăng cấp đến tầng thứ sáu, nếu không những Hung Sát Tô Bằng phải đối phó về sau, vẫn thật sự không dễ dàng.

“Còn lại một quan tài đá cuối cùng, vừa rồi quan tài đá kia, xuất hiện mẫu tử Hung Sát, mà bây giờ còn quan tài đá này, là một cái lớn nhất trong mười ba cái quan tài đá trận nhãn, cũng là chiếc cuối cùng, sẽ có bố trí gì đây?”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, hắt hít sâu một hơi, chuẩn bị tâm lý xong xuôi, sau đó đẩy quan tài đá cuối cùng ra.

Nắp quan tài của quan tài đá, bị Tô Bằng đẩy xuống, lộ ra thứ bên trong quan tài đá, Tô Bằng nhìn thấy những thứ bên trong quan tài đá, miệng không khỏi há hốc, lộ ra vẻ khiếp sợ.

Hắn đã chuẩn bị tâm lý rất nhiều, suy đoán rất nhiều, nhưng mà, nhưng không suy đoán chính xác... Cho dù trong quan tài đá một hơi bay ra bốn năm Hung Sát, hắn cũng đều đã chuẩn bị, nhưng thật không ngờ, lúc này đây, lại là...

Chỉ thấy, trong quan tài đá cuối cùng này, nằm một nữ nhân, một nữ nhân tuyệt đẹp.

...

Tô Bằng ngạc nhiên, nhìn trong quan tài đá, nữ nhân tuyệt đẹp kia, có lẽ, gọi nàng là nữ nhân, có chút phóng đại tuổi tác của nàng, có lẽ, gọi nàng thiếu nữ hẳn là càng đúng hơn chút, dung mạo của nàng, ở vào khoảng giữa thiếu nữ và nữ nhân.

Nhưng phụ nữ bình thường vào cái độ tuổi này, cảm giác có nhiều khí chất pha trộn, nói là nữ tử, vẫn có không ít sự trẻ trung, nói là thiếu nữ, lại càng thêm một nét quyến rũ.

Mà bây giờ nữ nhân nằm ở đây trong quan tài đá, lại giữ gìn toàn vẹn tất cả những đặc điểm tươi đẹp của thời đại thiếu nữ, đồng thời, trong thân thể, lại có nét trưởng thành quyến rũ của nữ nhân.

Nàng mặc một thân quần áo màu trắng, nhưng nếu nói rằng là quần áo, không bằng nói là lụa mỏng, thân thể thanh cao thoát tục như ẩn như hiện bên dưới lụa mỏng màu trắng, dáng người hoàn mỹ vô khuyết, mơ hồ có thể nhìn thấy đôi gò bồng như bát ngọc úp ngược và làn da đôi chân như mỹ ngọc.

Bây giờ nàng hai mắt nhắm nghiền, không cảm giác được hơi thở, cả người giống như được chạm khắc từ trong ngọc ra, lặng lẽ nằm trong quan tài đá.

...

Ánh mắt đầu tiên Tô Bằng nhìn thấy nữ tử này, cảm giác chính là rung động kinh diễm, nữ nhân này so với ngôi sao minh tinh trong thế giới của mình, không phải không hề thua kém, mà là hoàn toàn vượt qua, đứng cùng so sánh, minh tinh hơn chín mươi lăm phần trăm trong thế giới của mình, đều ảm đạm mất màu.

Nhưng ý nghĩ thứ hai, Tô Bằng lại lập tức cảnh giác.

“Nàng có phải là Hung Sát ảnh hưởng tới hình ảnh trong não ta biến thành không? Mặc dù Trương Diên thị kia đã từng nói thể chất của ta rất khó bị Hung Sát ảnh hưởng, nhưng cũng nói không chừng... Có thể ta đi đến trước mặt nàng, nàng liền sẽ biến thành bộ dáng ác quỷ, ập tới đánh ta chẳng?”

Tô Bằng miên man suy nghĩ.

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng chậm rãi tiếp cận bên kia phần đầu nữ nhân nằm trong quan tài đá, từ phía sau lưng tháo vỏ kiếm Vô Phong kiếm xuống, muốn dùng vỏ kiếm thăm dò một chút.

Nhưng mà, Tô Bằng đem vỏ kiếm thăm dò vào trong quan tài đá, nhưng lại nghe nghe thấy, không biết tại sao, trong lòng hắn nảy sinh một loại cảm giác không nên vô lễ với một nữ nhân xinh đẹp như vậy, đồng thời, hắn cảm giác một loại mỉa mai hoặc mãnh liệt, muốn khiến mình với tay vào trong chạm vào nữ nhân này.

Tô Bằng sửng sốt như vậy hồi lâu, mới mạnh mẽ lắc đầu, sau đó từ trong miệng phun ra một ngụm nước bọt dính máu.

“Nguy hiểm thật... Đây nếu như là nữ quý, nhất định là một nữ quý rất có đạo hạnh... Nếu như là người, nhất định tu luyện công phu mị hoặc cao cấp, ta thiếu chút nữa không nhận được chạm vào người nàng, nếu không kịp thời cắn lưỡi, vừa rồi không biết mình khả năng sẽ xảy ra chuyện gì... Hắc, đổi lại là học sinh tiểu học, căn bản không chế không được!”

Tô Bằng nhìn cô gái này, trong lòng tự giễu nói.

Vây quanh chiếc quan tài đá này, Tô Bằng nhìn một hồi, lại không phát hiện nữ nhân trong quan tài đá này, rốt cuộc là người hay quý. Hơn nữa nữ nhân này mặc dù tuyệt đẹp, khuôn mặt thoát nhìn thậm chí còn có chút thánh thiện, nhưng trực giác Tô Bằng cảm giác một loại tà môn, đáng vẻ nàng tuy rằng thánh thiện, nhưng kỳ lạ ở chỗ, nó khiến nam nhân nhìn thấy lần đầu tiên, lại luôn nghĩ đến ý nghĩ tà ác, không nhận được muốn xâm phạm nàng, chứ không phải bằng thanh ngọc khiết.”

“Đúng là kỳ lạ... Linh thể Trương Diên thị kia, cũng không nói rõ tình hình nơi đây, nàng không biết, hay là biết rõ nơi này có điều khác thường, nhưng lại không nói cho ta biết?”

Trong lòng Tô Bằng bắt đầu suy nghĩ.

Đang lúc nghĩ ngợi, Tô Bằng chợt nghe trong thôn, đột nhiên truyền đến tiếng quát tháo tràn đầy dương cương, sau đó nghe thấy tiếng binh khí xé gió, còn có tiếng oan hồn kêu thảm thiết.

“Hả? Trong thôn còn có người sống? Hơn nữa có thể chém chết oan hồn?”

Tô Bằng nghe thế thanh âm này, không khỏi hết sức tò mò, trong lòng suy nghĩ.

Hắn quay người, dùng nội lực đẩy nắp quan tài đá chứa nữ nhân xinh đẹp không biết là người hay quỷ này lại, sau đó đi ra đại sảnh nhà thôn trưởng.

Vừa mới đi ra, hắn liền nhìn thấy một đạo kiếm quang, sượt qua trước người mình, chém nát một oan hồn.

“Người này thật sự có thể tấn công linh thể!”

Tô Bằng thấy, không khỏi cảm thấy kinh ngạc, người phát ra kiếm quang kia nhìn lại.

Người chém ra đạo kiếm quang kia, cũng dừng lại bảo kiếm trong tay, hắn hiên ngang đứng thẳng, ánh mắt cũng như điện bắn về phía Tô Bằng.

Hai người nhìn đối phương, đồng thời cảnh giác.

Trước mắt Tô Bằng, là một nam tử rất là hiên ngang mạnh mẽ, vóc người hắn có thể trên có một mét tám sáu, thân hình lại vô cùng cân xứng, không lộ vẻ cao gầy, chỉ có thể nhìn ra, người này tinh lực vô hạn.

Trên người hắn, mặc một bộ quần áo văn sĩ, nhưng là tính chất đất tiền, Tô Bằng nhìn thấy, gò áo của bộ văn sĩ này, đều được dệt bằng tơ vàng, nhưng không giống bọn nhà giàu mới nổi thích khoe khoang, chỉ là trong lúc lơ đãng biểu hiện, khiến người ta có cảm giác người này nhất định xuất thân cực kỳ ưu việt.

Đồng thời, gương mặt của người này, cũng hết sức lịch lãm, cũng có đôi chút kiêu ngạo, nhưng không phải vô cùng vênh váo hung hăng, làm cho người ta cảm giác người này nhất định là cứng cỏi từ trong xương cốt, không dễ dàng làm nhục người khác, khiến người khác ngay từ ánh nhìn đầu tiên, đã cảm thấy người này là nhân vật giống như quý tộc.

Tay hắn cầm một thanh bảo kiếm, trang sức bảo kiếm cực kỳ xa hoa, trên chuôi kiếm được khảm không ít bảo thạch, hơi có cảm giác khoe khoang,

nhưng Tô Bằng lại nhận ra, hai khối bảo thạch trong đó, đều là đá khảm đặc biệt có thể nâng cao thuộc tính của vũ khí, cực kỳ hiệu quả, không giống như khoe khoang đơn giản.

Bảo kiếm lúc này lóng lánh hàn quang, hết sức chói mắt.

Nhưng mà, đây cũng không phải chỗ Tô Bằng để ý.

Tô Bằng để ý chính là, hắn bây giờ thông qua hai mắt được bôi nước mắt trâu, có thể nhìn thấy linh thể và một vài vật kỳ dị, có thể mơ hồ trông thấy, vị công tử mặc quần áo văn sĩ này, toàn thân ở trong quả cầu ánh sáng vàng nhạt, oanh hồn xung quanh, một khi đụng phải quả cầu ánh sáng ấy, liền kêu thảm thiết tan biến, giống như là gặp phải khắc tinh.

Lúc này, người này cũng nhìn chằm chằm Tô Bằng, không ngừng quan sát.

Sau hồi lâu, hai người đồng thời phát ra âm thanh, hỏi.

“Người là ai?”

Chương 193: Đứng Thứ Hai Trong Giang Hồ Thập Đại Kiếm

Hai người đồng thời hỏi ra câu này, thấy đối phương hỏi cùng một câu, đôi bên đều dừng lại chốc lát.

Sau một lúc im lặng ngắn ngủi, công tử ăn mặc quần áo văn sĩ cao lớn mở miệng lần nữa, nói.

“Ta là Giang Biệt Ly, trên giang hồ được bằng hữu tán thưởng, xếp ta vào hàng thứ hai trong giang hồ thập kiếm, vừa rồi cùng nhau đi đường, phát hiện cái thôn này hết sức kỳ lạ, mặt khác phát hiện vài cổ thi thể, không biết có liên quan gì đến người không?”

Hắn mở miệng nói xong, trường kiếm trong tay, lại không hề chệch sang hướng khác, vẫn nghiêng nghiêng chĩa về phía Tô Bằng.

“Giang hồ thập đại kiếm?”

Tô Bằng sau khi nghe thấy cái tên Giang Biệt Ly này, lập tức chột nhốt.

Hắn từng nghe bọn người Phó Tử Dịch nhắc tới giang hồ thập đại kiếm, nhưng không nói rõ chi tiết tên tuổi, về sau ở phòng hồ sơ tại quận Giang Ninh từng tìm kiếm tư liệu về phương diện này, trong đó cũng có tư liệu của Giang Biệt Ly.

Giang Biệt Ly, nhân sĩ Thương Châu, người nhà họ Giang, là đại gia tộc trong chốn võ lâm, không ít đệ tử rải rác trong rất nhiều đại môn phái, vì hết lòng dốc sức cho môn phái đồng thời luôn luôn một lòng hướng về gia tộc, là võ lâm gia tộc nổi danh trong giang hồ.

Còn Giang Biệt Ly này, là con trai trưởng của gia chủ nhà họ Giang Thương Châu, từ nhỏ thiên phú kinh người, được khen là thiên tài trong đám người cùng thời.

Nghe nói, vào lúc thôi nôi một tuổi của hắn, hắn đã chọn trúng bảo kiếm gia truyền của nhà họ Giang, cùng một quyển bí tịch võ công, lúc ấy khiến cho gia gia của hắn, gia chủ nhà họ Giang đời trước khen lớn.

“Nhà họ Giang ta có hậu rồi.”

Hắn cũng không phụ lòng kỳ vọng của người nhà họ Giang, lúc một tuổi, đã được phụ thân của hắn dùng phương pháp bí truyền, đả thông hai mạch Nhâm Đốc, từ đó về sau năng khiếu bẩm sinh trôi chảy.

Nghe nói hắn lúc ba tuổi, có thể cầm kiếm gõ múa, lúc năm tuổi, tinh thông một bộ kiếm pháp, lúc mười ba tuổi, thông hiểu điển tịch bí truyền của nhà họ Giang, lúc mười lăm tuổi, đã bắt đầu hành tẩu giang hồ, tạo được thanh danh trong giang hồ.

Không đến năm năm, danh hiệu của hắn đã vươn cao trong giang hồ, được xếp vào hàng thứ hai trong giang hồ thập đại kiếm.

Mặc dù hắn tạm đứng thứ hai, nhưng được cho rằng trong giang hồ thập đại kiếm, là người có tiềm lực đột phá nhất, bởi vì người được xếp hàng thứ nhất kia, luận tuổi tác, còn lớn hơn Giang Biệt Ly những mười một tuổi.

Dựa theo thông tin trên tư liệu, Giang Biệt Ly này, năm nay cũng chỉ mới có hai mươi một tuổi, còn nhỏ hơn Tô Bằng hai tuổi, cũng đã là nhân vật

thành danh trong giang hồ, cũng là người từng trải.

Về phần hấn tự xưng giang hồ thập kiếm... Nhưng cũng là có chỗ kiêu ngạo, thật ra trước kia, trên giang hồ chỉ có danh xưng giang hồ thập kiếm, chỉ là về sau người tài giỏi nổi lên quá nhiều, có một vài người, chưa đủ để xếp vào giang hồ thập kiếm, nhưng lại rất có tiềm lực, liền được người giang hồ gọi là giang hồ thập tiểu kiếm, dần dần cũng được mọi người chấp nhận.

Nhưng mà từ trong miệng công tử cao lớn mặc quần áo văn sĩ này nói ra, lại có phần khinh thường giang hồ thập tiểu kiếm, trực tiếp báo tên tuổi bản thân giang hồ thập kiếm.

“Ngưỡng mộ đã lâu, ta là Giang Ninh Tề Dã, cũng đã từng nghe qua tên tuổi của ngươi.”

Tô Bằng nghe người tự xưng là Giang Biệt Ly này nói vậy, khẽ gật đầu nói, nhưng lại không hề lộ ra vẻ mặt khách khí gì, Vô Phong kiếm trong tay mình, vẫn đang ở trong trạng thái xuất vỏ, nghiêng nghiêng chĩa xuống đất.

Nghe Tô Bằng nói như thế, điệu bộ như vậy, Giang Biệt Ly kia trong đầu tìm kiếm một chút danh hiệu của “Giang Ninh Tề Dã”, nhưng không hề có kết quả.

Như thế, Giang Biệt Ly thoáng cảm thấy kỳ lạ.

Mặc dù hấn tuổi tác không lớn lắm, nhưng cũng là người từng trải, người bình thường nghe thấy danh hiệu của mình, phản ứng đại khái có hai loại, một là vô cùng nhiệt tình nói ngưỡng mộ đã lâu, một là ra vẻ khinh thường, sau đó tìm lý do động thủ với mình.

Người trước là người phổ biến nhất trong giang hồ, Giang Biệt Ly sớm đã không thềm để ý loại người khen ngợi mình khắp nơi đều có này, còn người sau, mặc dù không thường gặp, mỗi năm trái lại vẫn có bảy tám người.

Bản thân cũng là xem tâm tình, có đôi khi cũng sẽ tỷ thí một chút với bọn họ, nhưng loại người này mặc dù cũng có chút công phu, nhưng thật xa kém

xa hẵn, dần dần, loại người này càng ngày càng ít, một hai năm gần đây đã rất ít gặp.

Bây giờ nhìn điệu bộ của người tự xưng là Tề Dã trước mắt này, rốt cuộc có chút giống loại người thứ hai...

Chỉ là, bây giờ trong cái thôn hoang vắng này, hết sức quý dị, nếu không phải bản thân dựa vào bảo kiếm gia truyền có thể chém chết tà vật, còn có chí bảo trấn tà cơ duyên may mắn lấy được, hẵn ngược lại cũng dám ở chỗ này quá lâu, còn người trước mắt này, toàn thân giống như không mang theo bất kỳ bảo vật lợi hại nào, thực sự có thể ở sinh tồn trong đám oan hồn quỷ quái này, khiến hẵn cảnh giác không ít, ánh mắt cũng xem trọng đối phương.

Nghĩ tới đây, hẵn trầm ngâm một chút, hỏi.

“Các hạ nếu ở quận Giang Ninh, chẳng hay có quen biết thành chủ Mạc Thiên Kinh của quận Giang Ninh không, hay là có quan hệ gì với hiệp sĩ phái Thanh Thành?”

“Ha ha, biết chứ biết chứ, có điều nước giếng không phạm nước sông, chúng ta không quan hệ...”

Tô Bằng thoáng cười cười, nói, Vô Phong kiếm trong tay lại không chút nào di động.

Nghe Tô Bằng trả lời như thế, trong lòng Giang Biệt Ly hơi có một chút tức giận, với danh hiệu của mình trong giang hồ, vốn không cần đa lễ với loại người vô danh này, bản thân đã nể mặt đối phương lắm rồi, nhưng xem ý tứ của đối phương, nhìn như dễ trò chuyện, thật ra lại hết sức lạnh nhạt, khiến Giang Biệt Ly có chút không thoải mái.

Tô Bằng rất nhạy cảm cảm giác được vài tâm tình thay đổi của Giang Biệt Ly, có điều hẵn cũng không quá mức để ý cho lắm.

Khi Bán Thức Kiếm Pháp và tâm pháp Dung Nham Kính Hồ của mình vẫn còn ở tầng một, mình đã thử so tài kiếm pháp với Phó Tử Dịch xếp trong giang hồ thập đại kiếm còn cao hơn bản thân một cấp, Phó Tử Dịch lúc ấy

từng nói, kiếm pháp của mình, giao chiến với hai người cuối bảng giang hồ thập đại kiếm, có lẽ là ngang tay, nhưng giao chiến với những người được xếp hàng đầu, nhất định bại trận.

Nhưng mà, bây giờ không còn như lúc xưa, lúc ấy kiếm pháp cùng tâm pháp của Tô Bằng đều ở tầng một, bây giờ, kiếm pháp của Tô Bằng đã thăng cấp lên đến tầng bốn, tâm pháp cũng là tầng ba, thân pháp Thần Hành Bách Biến tăng thêm sáu cấp, Tô Bằng tự hỏi, võ công không kém gì nhân vật đẳng cấp giang hồ thập đại kiếm.

Cho nên nhìn thấy Giang Biệt Ly này, thiên tài truyền thuyết trong giang hồ này, Tô Bằng cũng không quá đặc biệt cảm giác, chỉ là muốn xem thử người này mục đích là như thế nào.

Ngoài ra còn một điểm, Tô Bằng đối với Giang Biệt Ly này làm sao có thể chém chết oan hồn, và ánh sáng vàng kim hình tròn trên người kia rốt cuộc là cái gì, cảm thấy rất có hứng.

Giang Biệt Ly thấy Tô Bằng đứng im tại chỗ, không hề có đáng vẻ muốn nhường đường, trong lòng nhiều ít có chút không vui, thấy đối phương vì danh hiệu của mình mà kinh sợ, thanh âm của hắn cũng dần dần trở nên lạnh nhạt, nói.

“Giang mỗ lần này đến nơi đây, là vì truy đuổi một yêu nữ ma đạo, không biết vị Tề huynh này có nhìn thấy hay không?”

Hắn nói giống như rất khách sáo, nhưng ngữ điệu lại cực kỳ lạnh lùng.

Tô Bằng nghe thế, trong lòng buồn cười, người này trước mắt giống như đã quen thuận buồm xuôi gió, không suy nghĩ cảm nhận của người khác, kiểu giọng điệu này đặt câu hỏi với người khác, mười người có chín không muốn trả lời.

Có điều yêu nữ ma đạo hắn nhắc tới kia... Tô Bằng lập tức, liền nhớ tới nữ nhân nằm trong quan tài lớn trong căn phòng sau lưng mình kia.

Giang Biệt Ly nhìn thấy Tô Bằng nghe mình nói xong, không hề phản ứng, vẫn cầm kiếm đứng nguyên tại chỗ, cũng không kiên nhẫn, mở miệng nói.

“Ta thấy các hạ hành tung quỷ dị, lại xuất hiện ở nơi đáng ngờ này, hơn nữa bên trong lại có vài người chết oan uổng, chẳng lẽ đều do các hạ ra tay? Người đứng ở đây chặn trước cửa vào nhà, căn nhà sau lưng chắc chắn có chỗ đáng ngờ, mong tôn giá tránh đường, để Giang mỗ vào xem.”

Nghe Giang Biệt Ly nói như thế, Tô Bằng lập tức bật cười, nói.

“Hành tung quỷ dị? Xuất hiện ở nơi đáng ngờ? Có hiềm nghi giết người? Vị Giang công tử này, người không biết là, những lời này nếu nói là người, không phải cũng đúng sao?”

Giang Biệt Ly nghe thế, hừ lạnh một tiếng, bầu không khí thoáng cái khẩn trương, bảo kiếm của hắn dần dần nâng lên, nói với Tô Bằng.

“Các hạ nếu không biết nói chuyện, ta đây chỉ có thể dùng kiếm để nói chuyện.”

Ha ha... Người thực sự cho rằng người ở trên giang hồ có chút hư danh, thì đã là vô địch thiên hạ sao?” Tô Bằng nghe thế, không khỏi mỉm cười, Vô Phong kiếm cũng dần dần nâng lên, nói với Giang Biệt Ly.

“Nếu người đã có hứng thú với bảo kiếm trong mình như vậy, thế thì giao chiến đi, cũng để người biết, giang hồ thâm sâu rộng lớn. Cũng không phải mấy tên ếch ngồi đáy giếng hư danh nói chơi có thể biết được.”

Giang Biệt Ly nghe Tô Bằng nói như vậy, khuôn mặt không khỏi trở nên lạnh tanh, nói.

“Ngông cuồng.”

Không phải hấn tự cho mình tài cao, nhưng trong giang hồ này, là rất thực tế.

Người có thực lực, sẽ có tên tuổi, sẽ nổi tiếng, người trong thiên hạ đều kính trọng, còn có điểm tốt thực tế.

Chẳng hạn như Giang Biệt Ly hắn, trong giang hồ được người mời đến giúp đỡ, hoặc là giải quyết mọi chuyện, đối phương ít nhất phải bỏ ra cái giá hơn

một trăm lượng hoàng kim, mới có thể mời được hắn, đây vẫn chỉ là giá phô trương thanh thế, còn chưa ra tay.

Có lẽ có loại người có võ nghệ hơn người, nhưng cam lòng bình thản, nhưng loại người này tuyệt đối là ngoại tộc trong giang hồ, người trong giang hồ, có ai có thể tránh khỏi sự hấp dẫn của danh lợi được.

Cái gọi là người có tên cây có bóng, mặc dù không chính xác trăm phần trăm, nhưng ít nhất đã hơn chín mươi năm phần trăm, thực lực và danh tiếng của con người đều là xứng đôi.

Người trước mắt tự xưng là Giang Ninh Tề Dã này, trong giang hồ không có thanh danh, cũng không phải người của đại phái như phái Thanh Thành, thậm chí không biết thành chủ Mạc Thiên Kinh Giang Ninh, ở trong mắt Giang Biệt Ly, cũng không coi là nhân vật gì.

Thậm chí hắn xuất hiện ở nơi này, có lẽ chỉ là trùng hợp mà thôi.

Loại người này, không cần quá để ý, Giang Biệt Ly đã quyết định dạy dỗ hắn một trận.

Hoặc là, trong quá trình “dạy dỗ”, mạnh tay một chút, đoạt luôn tính mạng kẻ này, cũng không chừng, còn phải xem tâm trạng.

Giang Biệt Ly nghĩ như vậy, bảo kiếm trong tay hắn nâng lên, một kiếm kinh người đâm tới Tô Bằng!

“Đánh hay lắm!”

Tô Bằng thấy bảo kiếm Giang Biệt Ly đâm tới, trong miệng trầm trồ khen ngợi, Vô Phong kiếm cũng xông lên nghênh đón.

Hắn vừa rồi thật ra có thể tránh trận chiến này, nhưng Tô Bằng, lại cố tình chọc giận Giang Biệt Ly, khiến hắn ra tay trước.

Còn về nguyên nhân sao, trái lại có ba nguyên nhân.

Thứ nhất,, võ công Tô Bằng vừa rồi tăng lên, nóng lòng muốn tìm một người có thể làm đá mài đao để cho bản thân thử võ công, xem thử bản thân

mình bây giờ, rốt cuộc đã đạt đến ranh giới nào rồi.

Thứ hai, Tô Bằng nhìn thấy màn hào quang vàng nhạt hình tròn trên người Giang Biệt Ly, trong lòng hết sức tò mò, thứ này, dường như có hiệu quả sát thương những oan hồn kia, có lẽ là dị bảo.

Đồng thời, Giang Biệt Ly có thể chém chết oan hồn, dường như là dựa vào thanh bảo kiếm kia, Tô Bằng đối với thanh bảo kiếm này cũng rất có hứng thú.

Chỉ là nếu không xung đột, Tô Bằng cũng không thể dễ dàng mượn Giang Biệt Ly xem thử, có lẽ người này cũng sẽ không cho mình mượn.

Nếu đã xung đột, vậy thì không thể nói chuyện, nếu Giang công tử tài nghệ không bằng người, bại trong một chiêu nửa thức, hoặc là bị Tô Bằng bắt...

Bảo vật có thể đề phòng oan hồn, còn có bảo kiếm của Giang công tử kia, Tô Bằng sẽ không ngại mượn quan sát sử dụng một năm nửa năm một năm nửa năm, mười năm tám năm.

Còn về nguyên nhân thứ ba, càng đơn giản, chính là Giang Biệt Ly này, tính cách bản thân chính là loại hình Tô Bằng ghét nhất, nhân lúc trong thôn vắng hoang vu này, Tô Bằng cũng vô cùng muốn đâm một đâm vào mũi hắn, xem thử vị Giang công tử này sẽ phản ứng như thế nào...

Chương 194: Thắng dễ khó thua

Bảo kiếm của Giang Biệt Ly đâm vào trận phòng ngự do kiếm pháp bán thức của Tô Bằng tạo thành.

Lập tức, cả hai người đều chấn động.

Bảo kiếm của Giang Biệt Ly cực kỳ sắc bén, đao kiếm tầm thường gặp phải bảo kiếm của hắn, không phải là bị chém gãy thì cũng là sút mẻ, ở phương diện binh khí, Giang Biệt Ly vẫn là chiếm được ưu thế.

Nhưng bây giờ, người đối diện tự xưng là Tề Dã kia, trường kiếm cầm trong tay giống như loại trường kiếm bình thường không có gì là lạ, lại có thể ngăn lại bảo kiếm của mình một cách hoàn mỹ, bảo kiếm của mình

không ngờ lại không thể phá hư kiếm của đối phương, khiến Giang Biệt Ly hết sức kinh ngạc.

Mà càng làm cho hắn kinh ngạc chính là, sau khi hắn thông suốt bí điển võ học Giang gia, kiếm thế mỗi lần xuất ra đều mang theo tinh thần khó thể đỡ được, kiếm thủ tầm thường gặp phải kiếm thế của hắn liền trực tiếp sẽ phải bị khí Kim Duệ chiếm khí thế, nhưng mà người trước mắt này, thanh trường kiếm nhìn như bình thường kia lại cũng có thể thi triển ra kiếm thế, cấp độ võ công của kiếm thế này tròn vành vạnh làm cho kiếm thế Kim Duệ của mình cũng không thể nào đột phá.

Cảm giác của Tô Bằng lại có chút cổ quái.

Kiểm pháp bán thức của mình, sau khi thăng cấp đến tầng thứ tư, rốt cuộc không giống như là tầng thứ ba lúc trước, thoát nhìn lại bình thường như vậy, thậm chí chính xác là bình thường.

Kiểm pháp bán thức, lúc qua được tầng thứ ba cũng có một sự biến hóa lớn, kiếm pháp bán thức tầng thứ tư rốt cuộc đã có chút cảm giác kiếm pháp cao cấp, mà còn kéo theo kiếm thế, đã ẩn ẩn trở thành thực chất, nếu bây giờ mà trời mưa, người đứng xem có thể thấy được xung quanh trường kiếm của Tô Bằng sẽ xuất hiện một viên cầu trong suốt, phòng ngự công kích của đối phương.

Tô Bằng cảm giác kiếm thế của đối phương, tựa như một cái dùi, Giang Biệt Ly kia vừa động kiếm, lập tức sẽ kéo theo thanh thế chung quanh, mơ hồ giống như là một cái dùi màu vàng tràn ngập ánh sáng kim sắc, trước hẹp sau rộng, mang theo một cỗ uy thế lợi hại công kích vòng phòng ngự của kiếm pháp bán thức của mình.

Chẳng qua là thức bán thức đã thăng cấp đến tầng thứ tư, đã không còn dễ dàng phá vỡ như vậy, lực lượng phòng ngự cực kỳ vững chắc, sau chiêu đầu tiên Tô Bằng đã có cảm giác.

Mình nếu như tự lực ra Tắt sát, có lẽ cũng chỉ so với tên Giang Biệt Ly này cao hơn một bậc, không đến mức một kích phân được thắng bại.

Nhưng, đối phương muốn thắng mình, cũng chính là mơ tưởng.

Tóm lại, mình đang đứng ở thế không thể nào thua, chỉ là xem xem thắng một chút hay là thắng một cách tuyệt đẹp mà thôi.

Nhất là, Tô Bằng còn chưa sử dụng ra Tất sát kiếm ý phức tạp.

Trong lòng Giang Biệt Ly đã từ từ ngưng trọng, hẳn có chuyện quan trọng trong người, cái cần chính là tốc chiến tốc thắng, một kiếm vừa rồi đã xuất ra bảy phần sức mạnh, nhưng mà đối phương thế nhưng lại giống như không thèm quan tâm đã đỡ được, hơn nữa kiếm thế của đối phương cho mình cảm giác vô cùng khó chơi, có lẽ cho dù mình toàn lực ra tay, cũng chưa chắc có thể đánh thắng được.

Lại thử dò xét thêm vài kiếm, Giang Biệt Ly dần dần mất đi sự khinh thường, bắt đầu xuất ra chín phần thực lực để công kích, một bộ kiếm pháp được sử dụng ra, trình tự kết cấu cực kỳ dứt khoát vô cùng chăm chú.

Tô Bằng đã thành thạo với việc ứng phó sự công kích của Giang Biệt Ly, kiếm pháp bán thức lại có chút vấn đề. Mặc dù là kiếm pháp cao cấp không thể nghi ngờ, nhưng phòng ngự có thừa mà công kích thì không đủ, thế kiếm của đối phương có thể hết sức dễ dàng tiếp được, nhưng nếu muốn thắng một cách xinh đẹp cũng là có phần hơi khó khăn.

Kiếm của Giang Biệt Ly càng công kích càng nhanh, cuối cùng toàn bộ không gian cũng đều lập lòe kiếm quang màu vàng, sau khi dồn hết toàn bộ nội lực vào bảo kiếm kia, kiếm quang phát ra dĩ nhiên là ánh vàng kim, chứ không phải là ánh sáng bạc, cũng có chút kỳ lạ.

Tô Bằng dù bận vẫn ung dung mà ứng phó, loại trình độ kiếm chiêu này, đối với kiếm pháp bán thức tầng thứ tư mà nói, ứng phó vẫn coi như thoải mái.

Đột nhiên, vang lên bên tai Tô Bằng từng tiếng âm thanh, Tất sát của mình không ngờ trong lúc bất tri bất giác đã tụ lực được rồi.

“Được!”

Tô Bằng đột nhiên quát to một tiếng, phát tay một kiếm.

Lập tức, Vô Phong Kiếm trong tay hắn bỗng nhiên giống như là mặt trời mới mọc kim quang bắn ra bốn phía, kiếm quang màu vàng tràn ngập toàn bộ không gian.

Giang Biệt Ly kia thấy dị trạng như vậy, trong lòng thầm kêu không ổn, đồng thời sử dụng tuyệt học mà mình che giấu, nhất thời, mảnh không gian này dường như xuất hiện hai mặt trời nhỏ, kiếm quang không ngừng lóe ra, không ngừng truyền ra thanh âm do giao kích với trường kiếm.

lúc này, chẳng qua là trong nháy mắt, nói thì có vẻ tương đối dài, trên thực tế lúc giao nhau chẳng qua chỉ là vài giây đồng hồ.

Hai đợt kiếm quang tựa như mặt trời đột nhiên đều thu hồi lại, một đạo nhân ảnh bay lui về.

Người bay lui về, chính là Giang Biệt Ly, lúc này, trên vạt áo ở vị trí ngực của hắn đã có bốn cái lỗ do kiếm tạo thành, nhưng mà lại không có máu chảy ra.

Trên mặt Tô Bằng mang theo ý cười, đứng ngay tại chỗ, nhìn Giang Biệt Ly kia, trong lòng lại có phần hơi kinh ngạc.

“Một kiếm vừa rồi kia đã xuất ra Tất sát của kiếm pháp bán thức, đồng thời mình vì muốn bắt giữ hắn, cũng đã sử dụng kiếm ý để công kích... Nhưng mà Tất sát bị sát chiêu mà hắn che giấu chống đỡ được cũng thôi đi, vì sao mình thấy được cái quả cầu ánh sáng màu vàng nhạt chung quanh thân thể hắn bị lõm xuống một chút, dường như ngăn cản được kiếm ý của mình... Đó là bảo vật gì vậy, thậm chí ngay cả vô ảnh kiếm ý cũng có thể ngăn cản được?”

Mà còn Giang Biệt Ly đứng ở nơi đó cúi đầu nhìn xem thử bốn cái động trước ngực mình kia, trong lòng đang khiếp sợ.

Mình trong giang hồ được công nhận là thiên tài kiếm thuật, mười lăm tuổi liền đã thông hiểu đạo lý hết thảy điển tịch bí truyền của Giang gia, về sau lại càng may mắn được mấy người có võ học uyên thâm trong đại phái giang hồ chỉ giáo giúp mình đi sâu vào nghiên cứu, rốt cuộc sáng tạo ra

được Kim Phong kiếm pháp có kiếm thế vô cùng mạnh mẽ sắc bén, trên giang hồ chưa từng có địch thủ.

Ngay cả đệ nhất của giang hồ thập kiếm, cũng chỉ là có thể thắng một chiêu bán thức của mình, so với mình cũng chỉ là sà sà như nhau, nếu trong lúc sinh tử cho dù đối phương được xưng là đệ nhất cũng chưa chắc đã có thể dễ dàng thắng được mình.

Nhưng mà, người đang cùng mình so kiếm này đến tột cùng là ai? Nhìn hấn tuổi tác cùng lắm thì cũng không hơn mình là bao, không ngờ lại có thể vào lúc mình xuất ra mười phần công lực, vẫn có thể làm cho mình rơi vào thế hạ phong.

Chuyện này đối với hấn, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Chẳng qua là, hấn hoàn toàn không biết chuyện mới vừa rồi hấn thiếu chút nữa đã hoàn toàn bị thua, một chút cũng không biết nhờ chí bảo trên người hấn đã giúp hấn chặn lại công kích bằng kiếm ý của Tô Bằng.

Trong nháy mắt này, Giang Biệt Ly luôn luôn tâm cao khí ngạo chưa gặp được khó khăn, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một tia ghen ghét, muốn không tiếc trả một cái giá lớn để diệt sát cao thủ trẻ tuổi thần bí đang đứng trước mặt mình này.

“Đây chính là thực lực của người đứng hàng thứ hai trong giang hồ thập đại kiếm sao? Cũng không có gì xuất chúng, nói người là ếch ngồi đáy giếng cũng không tính là nói quá.”

Tô Bằng nhìn Giang Biệt Ly, thản nhiên nói.

Hấn đã biết, mình chắc chắn sẽ thắng, vấn đề chỉ ở chỗ nên thắng như thế nào mà thôi, đối phương nhưng lại không biết điểm này, đây cũng là vấn đề về chênh lệch thực lực.

Chỉ là Tô Bằng lúc này, đối với dị bảo có thể phòng ngự kiếm ý trên người Giang Biệt Ly kia càng sinh ra sự tò mò, lúc này, tuyệt đối không thể để cho đối phương nói hai câu liền đã kết thúc được, thấy Giang Biệt Ly này tâm cao khí ngạo, Tô Bằng cố ý nói khích hấn, để hấn xuống đài không được.

Quả nhiên, sắc mặt của Giang Biệt Ly kia thay đổi mấy lần, hắn tuy rằng gia nhập giang hồ tương đối sớm, nhưng đường đi tương đối thuận lợi, rất ít gặp phải tình cảnh khó khăn như lúc này, lấy tuổi tác cùng với tính tình của hắn, tất nhiên là không nhịn được.

Nhưng, Giang Biệt Ly chợt nhớ tới, mình tới nơi này là còn có chuyện trọng yếu khác phải làm.

Nghĩ tới nghĩ lui, cân nhắc đắn đo, Giang Biệt Ly cảm thấy chuyện mình phải làm vẫn quan trọng hơn một chút.

Mình tiến vào giang hồ đến lúc thành danh, đã có vô số nữ tử giang hồ đối với mình biểu đạt sự ái mộ. Nhưng mà mình chưa từng vừa ý được người nào, mãi đến khi gặp được nàng...

Nữ tử mình thích, cho dù là từ khí chất, dung mạo, hay là võ công, thân thể, bối cảnh gia đình đều so với mình chẳng những không thấp mà lại còn siêu việt hơn... Điều này làm cho hắn luôn luôn cao ngạo, trong lòng thế nhưng lại cũng sinh ra chút ít tự ti.

Hơn nữa nàng kia, trời sinh tính tình thật sự rất đậm nhạt, mấy thủ đoạn đối với các nữ tử tầm thường, đối với nàng hoàn toàn mất đi hiệu lực... Ở trong mắt nàng, có lẽ chỉ có sư môn, cùng với thiên hạ này mới là đáng để vào mắt cũng nên.

Lần này mình tới nơi này, chính là để thách đấu với người yêu của nàng, thật ra thì người yêu của nàng cùng nàng rất tương xứng, võ công cũng vượt xa mình, chẳng qua là hai người đều đang đều. Chính là thời điểm tốt để theo đuổi.

Nếu không nắm chắc cơ hội lần này, sau này rất khó lại cùng cơ hội cùng nàng tương trợ, trong lòng hắn muốn lưu lại ấn tượng.

Nghĩ đến đây, Giang Biệt Ly vốn đang muốn sử dụng công pháp tiềm năng kích phát mà mình đang dấu, đánh chết cao thủ thần bí trước mắt này, lại bị cái suy nghĩ kia làm cho tâm tư dần dần lạnh xuống.

Hắn lạnh lùng nhìn Tô Bằng, nói.

“Người chó đắt ý, ta xem kiếm pháp của người chẳng qua cũng sần sần như ta mà thôi, nếu không phải là ta còn có chuyện phải làm, không muốn sử dụng sát thương làm tổn hao thể lực thì đã đánh chết người ở nơi này rồi.”

“Ồ, nói suông thì ta cũng biết nói, nếu người còn có chiêu gì giữ lại, không bằng toàn lực ra tay thử xem một chút, bằng không đừng có khắp nơi giễu võ dương oai, người thua thì cũng đừng có không tâm phục khẩu phục.”

Tô Bằng nghe xong, giọng điệu hơi chút trào phúng, nói với Giang Biệt Ly.

Giang Biệt Ly nghe xong, cười lạnh một tiếng, nói.

“Người có biết chuyện này ta đi là vì ai không? Cũng không sợ người biết, chuyện này của ta là vì giúp Phạm tiên tử của Từ Hàng Tĩnh Trai, truy kích Thánh nữ Lãnh Sương Nguyệt của ma đạo, những chuyện ta phải làm liên quan tới giang hồ thậm chí là vận mệnh của thiên hạ, người chỉ thích tàn nhẫn tranh đấu trong giang hồ như người thì làm sao có thể hiểu được?”

Dứt lời, bảo kiếm của hắn hơi hạ xuống,, nhìn về phía bầu trời đêm, nói.

“Phạm tiên tử cùng với ma nữ Lãnh Sương Nguyệt, vốn đã hẹn ở Tượng Quốc Tự đánh một trận, ta cùng với giang hồ đồng đạo trước đó đã đến xem, võ công của hai người kia đều vào loại tuyệt hảo, nhưng vẫn là Phạm tiên tử cao hơn một chút, không ngờ lại bị ma nữ sử dụng ma công bí thuật ám toán nhưng vẫn đồng thời làm ma nữ kia bị thương nặng, hai người lưỡng bại câu thương... Nhưng mà lúc này lại có hai gã trưởng lão ma đạo cấp cao thủ, không ngờ lại ra tay công kích Phạm tiên tử...”

“May mắn võ công của Phạm tiên tử đã vượt qua khỏi thiên nhân, đánh lui được sự công kích của trưởng lão ma đạo, mọi người ở đây cũng có không thiếu cao thủ tiên bối bên chính đạo, đánh trọng thương hai ma đầu kia, sau đó truy kích một đường... Ta truy xét một đường, cảm giác ma nữ này hẳn là ở cách đây không xa, nàng tuy đã biến mất, nhưng ta phán đoán nàng hẳn là đang ở một chỗ nào đó trong cái thôn hoang quỉ dị này, lại không nghĩ rằng gặp phải người...”

Sau đó đột nhiên ánh mắt nhìn thoáng qua gian phòng sau lưng Tô Bằng, sau đó nhìn về phía Tô Bằng, nói.

“Võ công của ngươi cũng ngang ngửa ta, nhưng lại không phải là bất kỳ một cao thủ thành danh ở trong giang hồ chính đạo nào, lại càng không phải là giang hồ tứ tuyệt kiếm... Ngươi nói, có nên hoài nghi ngươi cũng là yêu nhân trong âm đạo hay không đây?”

“Yêu nhân... Ta xem ngươi còn tưởng là nhân yêu nữa chứ?” (nhân yêu. chỉ những người nam không ra nam nữ không ra nữ)

Tô Bằng nghe xong, cười lạnh một tiếng trả lời.

Có điều, thông qua lời này của Giang Biệt Ly, Tô Bằng cũng có tám phần nắm chắc tuyệt mỹ nữ nhân ở bên trong quan tài đá trong phòng kia, hẳn là Thánh nữ Lãnh Sương Nguyệt của ma đạo trong miệng Giang Biệt Ly.

“Ngươi như vậy ngăn cản ta tiến vào gian phòng kia, nhất định là có cổ quái... Có điều, ngươi cho rằng chỉ mình ngươi thì có thể ngăn cản ta được sao?”

Giang Biệt Ly nói.

Cũng ngay lúc đó, thân thể hắn đột nhiên di chuyển, nắm lấy bảo kiếm, thân thể xoay tròn giống như lốc xoáy, vọt tới cửa sổ của căn nhà thôn trưởng sau lưng Tô Bằng!

Chương 195: Một chiêu tất thắng

Rầm!”

Một tiếng giương gỗ bị phá nát, Giang Biệt Ly mang theo kiếm khí của kiếm thế Kim Phong, làm nát bấy cả cái cửa sổ, cả người của hắn cũng nhảy vào.

Tô Bằng thấy thế, lập tức cũng phản ứng lại, trước tiên quay đầu xoay người lại vọt vào đại sảnh của phòng nhà thôn trưởng.

Chẳng qua là, mới vừa đi vào phòng, Tô Bằng liền thấy bóng kiếm màu vàng đầy trời, đang quay đầu lại làm thành cái lồng bọc lấy mình.

“Là giả vờ đi vào phòng truy đuổi ma đạo Thánh nữ kia, thật ra đã sớm ý định dụ dỗ ta đi vào trong phòng để đánh bắt ngờ sao?”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, trình độ cơ trí của đối phương cũng không kém, rất phù hợp thân phận đứng hàng thứ hai của giang hồ thập đại kiếm, nhưng tâm pháp Dung Nham Kính Hồ của Tô Bằng đã đến tầng thứ ba, căn bản có thể phản ứng cực kỳ bén nhạy với trạng thái biến hóa chung quanh, đối phương đánh bắt ngờ đối với Tô Bằng mà nói, cũng không quá đột ngột.

Tô Bằng thi triển kiếm pháp bán thức, triển khai lực phòng ngự ngăn lại đợt luân phiên công kích của Giang Biệt Ly.

Nhưng mà, Giang Biệt Ly giống như mới uống thuốc kích thích vậy, nội lực và kiếm pháp so với vừa rồi tăng cường gấp hai ba lần, Tô Bằng cũng ít nhiều cảm giác được một chút áp lực, nhưng lực phòng ngự của kiếm pháp bán thức thức sự quá lợi hại, cứ như vậy cùng với đối phương liều mạng nâng kiếm pháp.

Đột nhiên trong lúc này, Tô Bằng cảm giác mình lại tụ lực được Tất sát rồi... Sau khi cấp bậc kiếm pháp tăng lên, việc tụ lực Tất sát dường như lại càng dễ dàng hơn một chút, mà còn cấp bậc cùng với thể công của kiếm pháp của đối phương cũng đầy đủ, khiến Tô Bằng nhanh chóng tụ lực được lần Tất sát thứ hai.

Tô Bằng xoay người lại một kiếm, một kiếm này không giống như kiếm thế có ánh sáng màu vàng tựa mặt trời như lúc này hấn và Giang Biệt Ly giao nhau nữa, mà là chỉ có một đạo ánh sáng mặt trời bắn thẳng đến, giống như một cái mâu tập trung toàn lực đâm về phía Giang Biệt Ly.

Giang Biệt Ly thấy thế, kiếm pháp đột nhiên biến đổi, vạn đạo kim quang cũng tập trung cùng một chỗ, hai đạo kim quang đụng vào nhau!

“Dùng dùng...”

Sau khi hai đạo kiếm quang đụng vào nhau, Tô Bằng lui về phía sau hai bước. Còn Giang Biệt Ly trước mặt hấn thì lại lui bảy tám bước, sau lưng thiếu chút nữa đã đụng vào vách tường.

Hai người lại lâm vào thế giằng co, mà còn Giang Biệt Ly nhìn Tô Bằng, vẻ mặt lại thay đổi lần nữa.

Hắn vừa rồi nói chuyện với Tô Bằng không phải để giải thích cái gì cả, mà là âm thầm tụ lực.

Kim Phong kiếm thể do hắn sáng tạo, có một đặc điểm, đó là có thể ở trong thời gian ngắn bộc phát ra lực công kích siêu việt vượt xa người thường, hơn nữa không cần dùng bí thuật tổn hại đến thân thể cũng có thể ở trong thời gian ngắn ngủi, đem lực công kích cùng với nội lực, công kích của kiếm thể tăng lên tới trình độ mười hai phần.

Mới vừa rồi, hắn nói chuyện với Tô Bằng, chính là vì để tụ lực cho một kích này, sau đó, hắn lại dùng mưu kế, giả bộ như tiến vào trong phòng này đi tìm Thánh nữ của ma đạo kia, thật ra thì ngay từ đầu hắn đã tính toán, làm nhiễu loạn bước đi của đối phương, sau khi vào phòng đột nhiên đánh bất ngờ.

Theo hắn, đánh bất ngờ bất thành linh, ít nhất có thể khiến người tự xưng là Tề Dã này chịu một số vết thương nhỏ, nhưng mà không ngờ, tố chất tâm lý đối phương so với trong tưởng tượng của mình ổn định hơn nhiều. Gặp phải biến cố bất thành linh mà một chút cũng không có kinh hoảng, còn đối với loại kiếm pháp khiến người ta khở sở học máu này, lại có thể chặn được một trăm hai mươi phần trăm lực công kích của mình.

“Người này thật sự mạnh như vậy sao? Cao thủ như vậy sao lại ở trong giang hồ không có một chút danh tiếng gì?”

Trong lòng Giang Biệt Ly suy nghĩ gọn sóng ngập trời.

Tô Bằng nhìn Giang Biệt Ly, thủ đoạn của người này cùng với sự biến đổi mỗi khi lâm địch đều rất tuyệt, đáng tiếc hắn gặp phải mình, tâm pháp Dung Nham Kính Hồ của mình chính là khiến tâm thái luôn ở vào trạng thái như mặt hồ tĩnh lặng, tốc độ phản ứng so với người khác cũng nhanh hơn rất nhiều, tất cả mọi sự đánh lén, đánh bất ngờ, đối với Tô Bằng đều không có ý nghĩa.

“Kiếm pháp của người cũng miễn cưỡng xem như tạm được, có điều cùng với địa vị ở trên giang hồ của người rất không tương xứng, ngay cả một tên vô danh tiểu tốt như ta mà cũng đánh không thắng nổi, còn có mặt mũi gì mà tự xưng là giang hồ thập đại kiếm?”

Tô Bằng nhìn Giang Biệt Ly, tiếp tục mở miệng đả kích lòng tin của đối phương.

Giang Biệt Ly nghe xong, trong lòng một trận bực mình, hắn bây giờ có một loại xúc động, chính là lập tức dùng bí thuật tiềm năng kích phát kia trực tiếp giết chết Tô Bằng, để cho mình trong giang hồ bớt đi một người cạnh tranh.

Mà còn Tô Bằng, lúc này cũng đã đại khái biết được nền tảng của đối phương, nếu cứ tiếp tục như vậy, mình có thể đánh cho đối phương bị thương, mà còn đối phương chỉ có thể chạy trốn.

Nghĩ đến dị bảo có thể phòng ngự kiếm ý cùng với oan hồn kia của đối phương, Tô Bằng than thở nhẹ một tiếng, nói.

“Tiếp tục đi, có điều lần này, ta cũng muốn xuất ra bản lĩnh thật sự.”

“Hừ! Nói cứ như người còn có cái chiêu gì giấu bên trong không bằng!”

Nghe xong lời của Tô Bằng, Giang Biệt Ly hừ lạnh một tiếng, hắn với võ công của người tự xưng là Tề Dã này cũng đã đại khái có cảm giác, tuy rằng không thắng được đối phương, nhưng mà mình chạy trốn hắn là vẫn không có vấn đề gì.

“Thử một chút sẽ biết.”

Tô Bằng hờ hững nói, thời gian nói chuyện, hắn không chút do dự liên tục dùng kinh nghiệm thực chiến đem kiếm pháp bán thức của mình tăng lên hai cấp, đồng thời tăng tâm pháp Dung Nham Kính Hồ lên một cấp.

Lúc này, kiếm pháp bán thức của hắn đã đến cửa thứ sáu, còn tâm pháp Dung Nham Kính Hồ cũng đã đến tầng thứ tư!

Tuy rằng tăng lên như vậy, sau này cần phải tốn nhiều thời gian mới có thể hoàn toàn lĩnh ngộ kiếm pháp, có thể sẽ phải tiêu hao một ít thời gian, nhưng Tô Bằng cân nhắc một chút, suy nghĩ đến thời gian của mình coi như cũng còn nhiều, nhưng tỷ lệ gặp được người mang dị bảo như Giang Biệt Ly này lại cũng không có cao như vậy.

Sau khi tính toán xong, Tô Bằng nhận thấy tốn thời gian mấy tháng để rèn luyện kiếm pháp một lần nữa so với bảo vật kỳ dị trên người đối phương kia, thì cái sau vẫn có giá trị cao hơn.

Sau khi nhận định xong điều này, Tô Bằng cũng không do dự, lập tức tăng võ công lên, chính là muốn đánh một kích vào tâm lý của đối phương, một chiêu đánh thắng.

Nghĩ đến đây, Tô Bằng nắm lấy Vô Phong Kiếm, vẽ nên một đóa kiếm hoa, vọt tới Giang Biệt Ly.

Giang Biệt Ly thấy thế, hừ lạnh một tiếng, luôn là hấn khi dễ người khác, chưa từng thấy qua người khác khi dễ mình, thấy Tô Bằng dường như không muốn bỏ qua cho mình, hấn cũng có ý định trước tiên so hai kiếm với đối phương, nếu như thực lực đối phương chỉ có ở ngang này thì mình đến lúc đó sẽ liều mạng sử dụng bí pháp, phải chém chết người này dưới kiếm của mình!

Nghĩ đến đây, hấn cũng hét lớn một tiếng, thi triển Kim Phong kiếm thế, lao đến Tô Bằng.

Nhưng mà, bảo kiếm của hấn vừa mới tiếp xúc với Tô Bằng, lập tức cảm giác không đúng.

Nếu như nói, kiếm thế của người tự xưng là Tề Dã này mới vừa rồi vẫn chỉ là giống như một quả cầu cao su, hơn nữa chỉ là phòng ngự cho bản thân, thì kiếm thế của đối phương lúc này thế nhưng lại giống như nhựa tùng hương phong bế cả không gian, hết thảy trở nên đặc dính.

Mà còn Giang Biệt Ly hấn, liền giống như một con sâu nhỏ bị vây trong nhựa cây thông, giống như trùng tử bên trong hổ phách, cảm giác chung quanh làm chính mình hít thở không thông.

Kiểm thế của đối phương thoáng cái kéo dài đến hơn gấp đôi, phong tỏa toàn bộ chính mình ở bên trong.

Điều này làm cho Giang Biệt Ly vừa rồi mới đánh giá thực lực của đối phương, trong lòng kinh hãi, thầm nghĩ chẳng lẽ đúng như lời của đối phương nói, hãn động thủ với mình vẫn là đang che dấu thực lực?

Mà còn Tô Bằng sau khi song kiếm giao kích với Giang Biệt Ly, thì cảm giác phạm vi có thể khống chế của kiếm thế của mình đã tăng hơn gấp đôi.

Hắn cảm giác được, trong kiếm thế của kiếm pháp bán thức của mình, để lộ ra kiếm ý, càng hùng hậu hơn không ít, hơn nữa nội kinh của tâm pháp Dung Nham Kính Hồ tăng lên tới tầng thứ tư, linh hoạt hơn rất nhiều, nội kinh từ Vô Phong Kiếm tỏa ra, thế nhưng lại làm cho cả không gian giống như một viên cầu tròn vành vạnh, đem toàn bộ đối phương phong tỏa ở bên trong.

Thậm chí, Tô Bằng cảm giác, kiếm pháp của mình nếu lại thi triển trong một thời gian nhất định, khí kinh cùng với kiếm ý tỏa ra, có thể khiến Giang Biệt Ly không cách nào hành động được.

Rõ ràng, Giang Biệt Ly không có dự đoán được kiếm pháp của mình thoáng cái đã tăng trưởng nhanh đến như vậy, nhất thời thất thố, mất đi tiên cơ.

Mà còn Tô Bằng càng kinh ngạc hơn chính là, mình rõ ràng vừa mới sử dụng qua Tất sát một lần, còn chưa tụ lực so kiếm với Giang Biệt Ly mà đã cảm giác mình một lần nữa lại xuất hiện cảm giác tất sát.

“Lúc này không dùng, còn muốn đợi đến khi nào?”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, sau khi nghĩ xong, Tất sát của hắn cũng đã được sử dụng.

Lập tức, trên mũi kiếm của Vô Phong Kiếm nhả ra vô số đạo kiếm khí hình cung trong suốt, giống như từng viên cầu, dồn nén vào Giang Biệt Ly.

Giang Biệt Ly hoàn toàn không ngờ kiếm pháp của Tô Bằng trong lúc này lại đột nhiên đề cao nhiều đến như vậy, hắn bị những kiếm khí hình cung

kia công kích, thầm kêu một tiếng không ổn, thi triển thể võ toàn thân, bảo kiếm trong tay cũng bộc phát ra một đoàn kiếm khí màu vàng, dường như muốn phá mở sự bao vây của những kiếm khí hình cung này, nhưng mà kiếm khí hình cung này từ chất lượng hay là số lượng đều vượt xa kiếm khí màu vàng của hắn, rất nhanh đã nghiền nát kiếm khí màu vàng của hắn.

Kiểm khí hình cung trong suốt, tiếp tục tập trung vào Giang Biệt Ly.

Trước khi hai đạo kiếm khí tập trung vào hắn, trên người Giang Biệt Ly không ngờ lại lóe ra ánh sáng màu vàng nhàn nhạt, tựa hồ là công pháp hộ thể cường đại, mạnh mẽ chống lại.

Nhưng mà đằng sau, những kiếm khí hình cung kia liên tục đánh trúng hắn, công pháp hộ thân của hắn cũng đã nhạt đi rất nhiều.

“Phụt!”

Ngay khi một đạo kiếm khí hình cung cuối cùng đánh trúng Giang Biệt Ly, hắn liền phun ra một búng máu, hai đạo kiếm khí này đã đem hắn đánh bay vào góc tường rồi dần rơi xuống.

Mà lúc này, Tô Bằng mới ngưng lại một thể kiếm xinh đẹp của mình.

“Kiếm pháp bán thức cấp sáu không ngờ lại trực tiếp có thể sử dụng Tất sát như thế? Thật là rất lợi hại, chẳng qua là tiêu hao nội lực hơi nhiều...”

Tô Bằng đứng lại, nhìn Giang Biệt Ly vừa bị đánh bay, đối phương vừa rồi ngã đập tường, lại bị rớt xuống, bảo kiếm trong tay hắn đã bị đánh bay, lúc này gục ở chỗ kia, không biết chết sống ra sao.

“Một kiếm vừa rồi đã tiêu hao một phần tư nội lực của ta... Mức độ tiêu hao thật rất lớn, có điều hắn là giết không chết Giang Biệt Ly này, công pháp hộ thân của hắn thật không tệ, lại thêm kiếm khí cuối cùng ta xuất ra kia cũng không hết sức sắc bén, chỉ là công kích nội lực, đối phương hắn là chỉ bị thương chứ không chết.”

Tô Bằng nhìn Giang Biệt Ly đang gục ở góc tường, trong lòng suy nghĩ.

Nghĩ đến đây, Tô Bằng chậm rãi đi đến chỗ hắc, sau khi đến trước hắc chừng một mét, liền đứng yên bất động, hờ hững nói.

“Giang huynh ổn chứ?”

Giang Biệt Ly ngồi ở góc tường, ngực đã bị ngum máu tươi phun ra nhuộm đỏ, có điều cũng không chết, nghe xong câu hỏi của Tô Bằng, hắc ho hai cái, phun ra một búng máu, hơi thở mong manh, nói với Tô Bằng.

“Không nghĩ tới ngươi... Lại có võ công cái thế như vậy... Ta tài không bằng... người, không có gì để nói, muốn giết hay muốn sống, cứ tùy ngươi đi...”

Chương 196: Dị bảo về tay

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu, Giang Biệt Ly này thật ra cũng là kẻ thức thời, thua chính là thua, cũng coi như chưa nói mấy câu ngây thơ.

“Cũng được, vốn muốn đánh cho hắc một trận tới bên, cơ mà nếu người ta đã thức thời như vậy, bản thân mình lại hạ thủ không được.”

Tô Bằng lắc đầu, đi tới.

Hắc trước tiên đưa tay sờ xương ngực cùng với xương sườn của Giang Biệt Ly một chút, Giang Biệt Ly kêu lên một tiếng đau đớn, Tô Bằng phán đoán, xương ngực đại khái đã vỡ rồi, nhưng cũng không có cắm vào phổi, bởi vì máu hắc nhỏ ra không mang theo bọt màu trắng, nếu cắm vào phổi, dựa theo điều kiện chữa bệnh thời này thì người này hắc là coi như là đã bị phế.

Xương sườn cũng không khác lắm, kiếm khí hình cung kia của mình thay vì nói là đâm bị thương, không bằng nói là do nội lực ngưng kết ở cấp độ cao đánh vào trên người hắc, nên đứt sáu bảy cái xương sườn hai bên ngực hắc, nhưng bản thân Giang Biệt Ly có công pháp hộ thân không tệ, sau khi bị thương cũng tự động điều chỉnh, không có cắm vào trong nội tạng.

“Thương thế như vậy đủ để người bình thường nằm bệnh hết sáu tháng một năm, có điều người này nội lực tu hành không tệ, lực khôi phục so với

người thường mạnh hơn không ít, chăm chỉ điều dưỡng khoảng ba tháng là có thể khôi phục lại được, nhưng đây cũng không tính là vết thương nhẹ.”

Trong lòng Tô Bằng phán đoán.

Hắn lúc này ngược lại còn không có suy nghĩ giết người diệt khẩu, dù sao giang hồ lớn như vậy, từ nay về sau có thể gặp lại được người này hay không vẫn còn là một chuyện khác, mình rất muốn bảo vật trên người đối phương, nhưng còn chưa tới nỗi muốn giết người.

Xác định thương thế của Giang Biệt Ly xong, Tô Bằng đưa tay tiên vào trong vạt áo của hắn...

Giang Biệt Ly vốn là một bộ vẻ mặt và khí thế thấy chết không sờn, thấy tay Tô Bằng xâm nhập vào vạt áo mình, sắc mặt liền biến đổi, liền mạng khắc ra máu, cũng chống cự nói một câu.

“Ta không thích nam phong (gay)... Người nếu dám làm cái gì với ta... Ta thà rằng tự sát...”

“Ta cũng không phải là thích nam phong, hơn nữa lại nói người cũng không phải là loại ngụy nương (nam giống nữ).”

Tô Bằng vô lực phun ra một câu, đối phương nghe không hiểu lời của Tô Bằng, trong lúc Giang Biệt Ly đang ngạc nhiên, hắn từ trong vạt áo lấy ra mấy thứ vật phẩm.

Hắn mang theo đồ đạc cũng không nhiều lắm, một túi tiền, một chai thuốc, còn có một quyển sách mỏng đã cũ kỹ, giống như là một quyển kinh Phật.

Tô Bằng trước tiên mở túi tiền ra, phát hiện bên trong thật ra khá dày cộm, thậm chí có bốn trăm lượng hoàng kim kim phiếu, còn có năm sáu tấm vàng lá nặng một lượng, cùng với mấy thỏi bạc vụn.

Tô Bằng thấy vậy, đương nhiên sẽ không khách khí, trực tiếp đem túi tiền cất vào trong túi Càn Khôn của mình.

“A... Khụ khụ... Ha ha... Ta còn tưởng rằng người là cao nhân gì... Hóa ra... Cũng là một tên dê tiện thấy tiền là sáng mắt...”

Thấy động tác của Tô Bằng, Giang Biệt Ly mặc dù trọng thương cũng nhìn không được giấu cợt một câu.

“Tiền tài ấy mà, lúc sống không mang theo đến khi chết cũng không thể mang theo, người cũng như vậy, mấy trăm lượng hoàng kim còn tiếc rẻ như vậy, thật ra người cũng không nở đi...”

Tô Bằng cũng không vừa lòng đáp lễ lại nói, Giang Biệt Ly kia vốn còn muốn châm chọc thêm mấy câu nhưng lại động đến thương thế, ho lên.

Nhìn dáng vẻ của hắn, Tô Bằng thở dài, nói.

“Người cũng đã bị để làm chi thành như vậy, còn quan tâm đến tiền tài để làm chi, bỏ đi, nhìn xem đồng kim phiếu này cũng không ít, vậy ta trị liệu cho người một chút cũng được.”

Nói xong, hắn cầm lấy bình sứ trước mặt mình lên, nói.

“Xem ra cái này hắn là thuốc chữa thương, uống như thế nào?”

Giang Biệt Ly ho khan một trận, cuối cùng điều chỉnh nội tức, hắn nhìn Tô Bằng, nói.

“Đừng tưởng rằng... Lúc này lấy lòng... Ta sẽ cảm tạ ân tình của người, về sau sẽ bỏ qua không tìm người báo thù... Cái này coi như người bù lại chỗ tiền tài của ta mà người đã lấy... Cho ta một viên thuốc là được...”

Tô Bằng gật đầu, mở chai thuốc ra, bên trong có mười mấy viên thuốc nhỏ mang theo hương hoa, Tô Bằng lấy ra một viên, bảo Giang Biệt Ly há mồm ra, để cho hắn nuốt xuống, sau đó còn quan sát hắn uống.

Không phải là Tô Bằng đặc biệt tốt bụng gì, mà là Tô Bằng cũng không xác định được thuốc này đến tột cùng là để thuốc trị thương hay còn làm cái gì, vạn nhất Giang Biệt Ly là một tên mặt người dạ thú khẩu thị tâm phi, tùy thân mang theo xuân dược thì sao?

Nói với Giang Biệt Ly như vậy, chỉ là vì muốn lấy hắn làm thí nghiệm, nhìn xem thử công dụng của thuốc này ra sao.

Tô Bằng thấy Giang Biệt Ly uống xong viên thuốc này thì không lâu sau, hô hấp đã rõ ràng thông thuận hơn một chút, ho ra máu cũng giảm bớt, trong lòng biết thứ này hẳn là thánh dược chữa thương, không chút khách khí cũng thu vào trong túi của mình.

Giang Biệt Ly kia nhìn thấy vậy, hừ lạnh một tiếng, có điều dù sao nhờ Tô Bằng cho hắn uống một viên thuốc trị thương nên lúc này hắn cũng đang cố gắng tự thuận khí lại nội tức với điều trị tạng phủ của mình, cũng bắt chấp châm chọc, ngậm miệng điều hòa nội tức.

Mà còn ánh mắt Tô Bằng, thì rơi xuống quyển sách cũ kỹ kia.

Ở trong mắt Tô Bằng, quyển kinh Phật cũ kỹ này tuy rằng lớp bìa cũng đã vàng ố, số trang cũng không quá hai mươi tờ, nhưng mà trong phòng tối đen này lại tỏa ra một vòng ánh sáng màu vàng nhàn nhạt, phạm vi cũng không nhỏ, bao phủ cả hai người Tô Bằng cùng với Giang Biệt Ly.

Cầm lấy quyển kinh thư này, Tô Bằng lật lật một chút, phát hiện chữ trong quyển kinh này mình xem không rõ, chỉ có năm chữ trên bìa mặt mờ hồ có thể nhận ra hai chữ cổ “Gia Lam” được viết theo thể chữ triện, mặt khác có hai chữ không nhận ra, cuối cùng là một chữ “Kinh”/

“Thứ này hình như là đồ cổ gì đó, dị bảo trên người Giang Biệt Ly, hẳn là cái này, chính là nó, có thể phòng ngự oan hồn các loại linh thể âm tà.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, hắn cũng không vội ở nhìn quyển kinh thư này, mà là thu nó vào trong ngực trước đã.

Giang Biệt Ly nhìn Tô Bằng đem quyển kinh thư cũ kỹ này thu vào trong ngực, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ mặt đau lòng, cuốn kinh thư này là hắn ngẫu nhiên thấy được, về sau mới chậm rãi phát hiện, cuốn kinh thư này thể nhưng lại có đủ loại tác dụng thần kỳ, chẳng những có thể trấn áp tâm ma trong khi tu luyện nội công, giúp mình lúc tu luyện công pháp càng chuyên chú tinh tiến hơn, còn có các tác dụng khác, thậm chí vận khí của mình giống như đều thay đổi tốt đẹp hơn từ khi nhặt được cuốn kinh thư này.

Lúc này thấy Tô Bằng đã chiếm bảo vật của mình, hắn không khỏi lòng đau như cắt, nhưng cũng không nói gì.

Bởi vì, tuy rằng hắn thoát nhìn một bộ quyết tuyệt, nói cái gì muốn giết cứ giết, nhưng ở sâu trong nội tâm hắn vẫn là không muốn chết...

Hắn là thiên tài được chôn vùi công nhận, có gia thế, có nhân mạch, có tương lai và tiền đồ vô hạn đang đợi hắn, sao lại cam tâm ở trong một thôn hoang vắng vô danh này mà chết đi được?

Vốn là hắn cho rằng Tô Bằng muốn giết mình, hắn tâm cao khí ngạo, không muốn trước khi chết còn bị vũ nhục, mới nói vô cùng kiên cường như vậy, nhưng nhìn Tô Bằng cho hắn một viên thuốc trị thương, hơn nữa giống như là chỉ cần tiền tài, mà không phải là muốn đoạt mệnh, tâm tư lung lay không ít, ngược lại cũng không còn tức giận cứng rắn như hồi nãy nữa.

Lúc này thấy Tô Bằng cướp đoạt bảo vật của hắn, hắn cũng nhin xuống, chẳng qua là hừ lạnh một tiếng, nhắm mắt không nhìn tới Tô Bằng nữa, trong lòng lại âm thầm phát thê, đợi đến khi thương thế tốt lên, nhất định phải mời hợp mặt hảo hữu giang hồ, điều tra truy đuổi tên Tề Dĩ người Giang Ninh này, đoạt lại bảo vật thuộc về mình.

Tô Bằng đem cuốn kinh Phật cũ kỹ thu vào trong ngực xong, nhất thời cảm giác một trận tâm tư tĩnh lặng, giống như tâm tình cũng nâng lên không ít, lập tức cũng biết vật này thật sự là một món dị bảo, lập tức trong lòng hắn cảm giác thoải mái không ít, mình liều mạng lãng phí thời gian mấy tháng, tăng kiếm pháp bán thức lên tầng thứ sáu. Rốt cục cũng đã lấy được bảo vật trên người Giang Biệt Ly, cũng coi như là không lỗ rồi.

Nhìn vẻ mặt đau lòng rồi lại muốn che dấu trên mặt Giang Biệt Ly, không nhìn được vui vẻ nở nụ cười, muốn trêu chọc hắn hai câu.

Mà Giang Biệt Ly, rốt cuộc nhin không được dục vọng của mình cuối cùng mở mắt nhìn cuốn kinh Phật này một cái, đang nhìn nhìn, vốn là hắn muốn giễu cợt Tô Bằng hai câu, nhưng mà tầm mắt của hắn lại lập tức dừng lại phía sau lưng Tô Bằng, trên mặt lộ ra một tia hoảng sợ.

“Hử?”

Thấy biến hóa trên vẻ mặt của Giang Biệt Ly, trong lòng Tô Bằng cũng là thay đổi.

Nếu Giang Biệt Ly vẫn ở trạng thái hoàn hảo không tổn hao gì như vừa rồi thì Tô Bằng tất nhiên sẽ cho là hắn đang sử dụng thủ đoạn gì đó làm cho mình phân tâm. Nhưng mà vừa rồi mới kiểm tra thương thế của Giang Biệt Ly, Tô Bằng có thể khẳng định đối phương trong thời gian ngắn không thể nhúc nhích được, sử dụng loại biện pháp này ngoại trừ chọc giận mình ra thì không có hiệu quả gì khác.

Nhưng bây giờ biểu lộ của hắn lại như vậy... Thì phải là phía sau mình, quả thật đã xuất hiện cái gì kinh khủng lắm?

Tô Bằng chậm rãi quay đầu lại, lúc này vừa nhìn thật sự cũng ngây ngẩn cả người.

Trong mắt hắn, chỉ thấy cái quan tài bằng đá khổng lồ ở giữa phòng, tấm che phía trên quan tài thế nhưng lại giống như là có một cánh tay vô hình kéo lên, nắp quan tài từ từ trượt ra, từ quan tài rơi xuống.

Sau đó, cái quan tài khổng lồ này, từ từ giống như là được đồ vật gì đó được nâng lên.

Khi tâm tư Tô Bằng vừa mới trấn tĩnh lại thì cái quan tài này, đã hoàn toàn đứng lên. Chỉ thấy, ở trong quan tài, nữ nhân tuyệt mỹ mặc đồ lụa trắng kia cũng đứng thẳng lên theo.

Chỉ là nàng giống như là một thi thể không cử động, vẫn không nhúc nhích giống như là quan tài đã đem nàng nâng lên.

Sau đó, nàng liền đứng như vậy, hai chân cùng với đầu gối cũng không động đậy gì mà cứ như vậy từ trong quan tài “bay” ra ngoài...

Tô Bằng thậm chí còn thấy được, hai chân của nàng hoàn toàn là trần trụi, nhưng lại giống như là bạch ngọc, không nhuốm bất kỳ bụi trần gì, nữ nhân tuyệt mỹ này cứ như vậy “bay” tới đây, không một tiếng động nào, sau đó đứng ở phía sau mình.

“Này...”

Tô Bằng mờ mịt khó hiểu, cảm thấy sau lưng lạnh cả người, hấn đứng lên, xoay người lại, nhìn về phía người thiếu nữ tuyệt đẹp không biết là người sống hay là xác chết này.

Trong nháy mắt Tô Bằng đứng lên, nữ nhân tuyệt mỹ này đột nhiên mở hai mắt ra.

“Oành!”

Tô Bằng thấy con ngươi màu đen của đối phương, trong nháy mắt cũng cảm giác được trong não mình sinh ra một tiếng nổ vang âm âm, giống như là toàn bộ thế giới đều không tồn tại.

Lúc này Tô Bằng giống như là cả ý thức cũng không tồn tại, trong mắt cũng chỉ có hai con ngươi màu đen tựa như bầu trời đêm của nữ nhân tuyệt mỹ này.

Hắn không nhận được, tay giơ lên sờ gương mặt của nữ nhân này.

Nhưng mà, ngay khi tay của Tô Bằng tiếp xúc với khuôn mặt của nữ nhân tuyệt mỹ này, một lực hấp dẫn như lốc xoáy của hố đen truyền đến trên da thịt của Tô Bằng.

Lập tức, Tô Bằng thanh tỉnh lại, thầm nghĩ một tiếng.

“Không ổn!”

Nhưng mà, ngay lúc này, Tô Bằng mới hoảng sợ phát hiện, cả người mình tê dại giống như là bị điện giật, toàn bộ nội lực trên người mình đang tràn vào trong thân thể của nữ nhân này.

Tô Bằng cố gắng muốn rút tay về, nhưng mà gương mặt của nữ nhân tuyệt mỹ này giống như là nam châm, không ngừng hấp thu nội lực bên trong thân thể Tô Bằng, khiến Tô Bằng không cách nào di động được, chỉ có thể hoảng sợ với cái cảm giác nội lực liên tục không ngừng tiến vào bên trong thân thể của nữ nhân tuyệt mỹ kia.

Như vậy qua vài hơi, Tô Bằng rốt cuộc cảm giác được nội lực của mình sắp khô cạn, mà tinh lực thể lực của mình lại giống như sắp chuyển hóa thành

nội lực, bị nữ nhân này hấp thu qua.

Tô Bằng thậm chí có thể cảm giác được mạch máu trên cánh tay mình hiện lên dữ dội, đều đã biến thành màu đen, giống như máu cũng bị hút đi.

Rốt cuộc, khi nữ nhân này ép khô một tia tinh lực cuối cùng của Tô Bằng, Tô Bằng cảm giác được thân thể của mình căn bản không còn một tia khí lực nào cả, giống như là trái cây bị ép khô dưỡng khí, mềm nhũn ngã trên mặt đất, thậm chí ngay cả khí lực để nói cũng không còn.

Ngay lúc này, Tô Bằng thấy, nữ nhân tuyệt mỹ tựa như điêu khắc kia, thân hình đột nhiên trở nên sống động, thấy nàng thân nhiên cười mê hoặc chúng sinh, sau đó dùng thanh âm tựa như tiếng trời mà nói.

“Lãnh Sương Nguyệt ta tạ ơn sự bảo vệ lần này của công tử...”

Chương 197: Tình thế biến hóa

Lúc này Tô Bằng, chẳng những là nội lực, còn tinh lực cùng thể lực cả toàn thân, đều bị nữ nhân mang lụa trắng này hút gần như sạch sẽ, thân thể rốt cuộc không ép ra một tia khí lực nào nữa, ngay cả nói chuyện cũng không thể hoàn thành.

Chỉ là, cặp mắt của hắn vẫn đang mở ra, hai con ngươi chăm chú nhìn nữ nhân lụa trắng này.

Giang Biệt Ly tựa ở trên vách tường, giờ phút này sắc mặt cũng trở nên trắng bệch, cũng không biết là thương thế phát tác hay là bị nữ nhân này hù, sau nửa ngày, hắn mới nói ra một câu.

“Lãnh Sương Nguyệt... Người không ngờ quả thật ở trong này!”

“Giang công tử, người từ Tướng Quốc Tự một đường truy kích ta đến nơi đây, quả thật đuổi theo người ta thật vất vả đó, chỉ là đoạn thời gian trước thân thể ta không quá thoải mái, không thể phụng dưỡng Giang công tử, hôm nay, liền để ta lĩnh tình của Giang công tử, làm rõ mọi chuyện.”

Giang Biệt Ly lúc này nghe nữ nhân tuyệt mỹ này miệng nói phảng phất lời tâm tình nam nữ, nhưng lại không có nửa điểm **, chỉ cảm thấy thân thể

lạnh buốt, trong lòng bàn tay cũng toát ra mồ hôi lạnh.

Thánh nữ ma đạo Lãnh Sương Nguyệt này, sau khi ở trong Tướng Quốc Tự cùng Phạm tiên tử của Từ Hàng Tĩnh Trai liều đến lưỡng bại câu thương, mình ý vào khinh công không tệ, lại thêm ma nữ trọng thương, một đường truy kích, đã giao thủ qua hai lần, chỉ là thương thế của Lãnh Sương Nguyệt thật sự lợi hại, thực lực phát huy chưa tới một phần mười, chỉ dùng bí công Ma Môn cố chống đỡ.

Cộng thêm khinh công Ma Môn quả thực là thiên hạ nhất tuyệt, mới khiến Giang Biệt Ly rút lại, nhưng phen này truy kích tiếp, Lãnh Sương Nguyệt vốn đã có chút nội thương nghiêm trọng, nhất định là càng thêm lợi hại.

Trong lòng Giang Biệt Ly tinh tường, yêu nữ ma đạo này, trong lòng đích thị là rất hận bản thân, thậm chí có thể còn hận hơn cả Phạm tiên tử, dù sao Phạm tiên tử chỉ là cùng nàng quyết đấu công bình, mà bản thân lại lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, ra sức đánh rơi xuống nước.

Hắn lúc ấy không cân nhắc quá nhiều, chỉ cảm thấy, nếu đã thương ma nữ này nặng thêm, thời gian Phạm tiên tử khôi phục sẽ càng nhiều một ít, càng như vậy đối phương càng nhận tình của mình. Ở trong lòng đối phương càng thêm quan trọng, về phần yêu nữ ma đạo Lãnh Sương Nguyệt này, nếu như có thể bắt sống là tốt nhất, dễ mang về tranh công với Phạm tiên tử, nếu không lỡ giết, hoặc là đem nàng đã thương võ công cả đời không cách nào tinh tiến, cũng là có thể.

Lúc này, Giang Biệt Ly nhìn Lãnh Sương Nguyệt tuyệt mỹ này, phát hiện nàng mặc dù sắc mặt tái nhợt một ít, nhưng nội thương không ngờ hồi phục xong như kỳ tích, giống như là thi triển bí thuật Ma Môn gì đó, thương thế hẳn tốt hơn phân nửa, mà bản thân lại bị người trước mắt tự xưng Tề Dã này đã thương không cách nào nhúc nhích. Nếu rơi vào trong tay ma nữ kia, vậy...

Đừng xem nữ nhân này hình dạng thánh khiết tuyệt mỹ, nhưng mà người của Ma môn, đều là hạng người tâm ngoan thủ lạt, mình đắc tội yêu nữ này sâu như thế, nếu bị nàng bắt đi, thi triển các loại thủ đoạn. Đến lúc đó mình sợ là muốn chết cũng khó khăn.

Nghĩ tới đây, vị Giang công tử này, thân thể không nhin được mà run rẩy hai cái.

“Ta còn tưởng rằng Giang công tử quyết tuyệt với ta như thế, tất nhiên là nhân vật tâm trí kiên quyết, sát phạt quyết đoán, lại không nghĩ mấy ngày không thấy, gan của Giang công tử, tựa hồ nhỏ đi rất nhiều đó.”

Lãnh Sương Nguyệt nhẹ mở miệng hương, hờ hững nói, ngữ khí như gần như xa, giống như là tiểu nữ nhi **, nhưng lời nói, ngược lại có chút phong duệ, quả thực châm chọc Giang Biệt Ly.

Giang Biệt Ly nghe xong, thân thể run rẩy. Suy nghĩ sau nửa ngày, thậm nghĩ cầu xin tha thứ thì đối phương cũng sẽ không bỏ qua cho mình, không bằng dứt khoát kiên cường một điểm, nghĩ tới đây, hắc hừ lạnh một tiếng, nói.

“Hừ... người trong Ma môn các ngươi... Khụ... Khụ khụ... Đều là hạng người trời sinh tuyệt tình lương bạc, ta thì cũng thôi... nhưng người trước mắt ta... Vốn xem như bảo vệ ngươi, cũng rơi vào kết quả như vậy... Giang Biệt Ly ta tự biết không còn hy vọng sống, ngươi muốn giết cứ giết đi!”

“Ai nói Ma Môn chúng ta đều là hạng người lương bạc? Chúng ta cũng trọng tình nghĩa lắm.”

Lãnh Sương Nguyệt tựa hồ cười khế, nụ cười này của nàng, trong nháy mắt phảng phất trong đêm tối xuất hiện một mảnh rực rỡ, dẫn đến Giang Biệt Ly sững sờ một chút.

Nhìn Tô Bằng trên mặt đất, Lãnh Sương Nguyệt chậm rãi cúi người, đem Tô Bằng nâng dậy, tựa ở bên cạnh Giang Biệt Ly, nói.

“Vị công tử này, mặc kệ có phải là có tâm, với ta đều tính là có giúp đỡ, ta chỉ là vì trọng thương, cần một người tu luyện nội công chí dương điều hòa thương thế bản thân, ở trong thạch quan, cảm giác được tu luyện của vị công tử này, đúng lúc là công pháp này, liền mượn một chút nội công của hắn.”

Nói xong, nàng thấy ánh mắt Tô Bằng nhìn chăm chăm mình, khẽ cười nói.

“Vị công tử này, không cần lo lắng quá mức, ngươi không có vấn đề quá lớn, chỉ là nội công có lẽ sẽ giảm một tầng thôi, có điều xin yên tâm, Sương Nguyệt sẽ lĩnh công tử một nhân tình, Sương Nguyệt hứa hẹn, chỉ cần không liên quan đến lợi ích trong môn, ta sẽ đáp ứng công tử một điều kiện không quá phận.”

Nói xong, nàng đứng lên, nhìn Giang Biệt Ly, nói.

“Giang công tử ngươi cũng không nên nóng lòng, ta sẽ đem ngươi cùng vị công tử này cùng nhau đưa vào trong ma môn, Sương Nguyệt có một vị sư bá, rất thích công tử giang hồ tuổi trẻ võ công lại không tệ như Giang công tử, nàng thấy Giang công tử ngươi, chắc chắn sẽ chiêu đãi tốt ngươi... Chỉ là vị sư bá kia của ta thỉnh thoảng thích giải phẫu nhân thể, nghiên cứu thử thân thể của người sao có thể tu luyện nội công, có điều Giang công tử cũng không cần quá mức để bụng, chỉ cần phối hợp sư bá của ta một chút, có lẽ sau mười năm tám năm, còn có thể giữ được tánh mạng, từ chỗ sư bá ra ngoài.”

Tô Bằng nghe xong lời của Lãnh Sương Nguyệt, mục quang trong ánh mắt lưu động, không biết đang suy nghĩ gì, mà Giang Biệt Ly kia, thì thân thể lại đột nhiên lạnh run.

Đối phương mặc dù ngữ điệu nhẹ nhàng mềm mại, nhưng mà lời nói, lại làm cho Giang Biệt Ly như mùa đông khắc nghiệt rơi vào hầm băng, toàn thân đều phát lạnh.

Hắn đột nhiên sinh ra mâu thuẫn cực độ, một phương diện muốn lập tức tự sát, miễn đi tương lai bị đưa vào Ma Môn gặp tra tấn khắc nghiệt, một phương diện lại là ý chí cầu sinh rất mạnh, và muốn sống sót **.

Ngay khi hắn quán quyết rốt cuộc có nên đi tìm chết bây giờ không, đột nhiên trên người tê liệt, cũng là Lãnh Sương Nguyệt bịt mấy huyết đạo trọng yếu trên người hắn, lúc này, Giang Biệt Ly phát hiện, bản thân lại không cách nào sử dụng nội công, ngay cả sức cắn lưỡi, cũng không làm nổi.

“Giang công tử, tương lai còn rất dài, sao ngươi có thể tự sát bây giờ chứ?”

Lãnh Sương Nguyệt cười rộ lên, nói với Giang Biệt Ly.

Lúc này Giang Biệt Ly, mặt xám như tro, nhưng lại hồi hận bản thân không đủ quyết đoán, không lập tức tự sát.

Tô Bằng thì tựa ở trên tường, lạnh lùng nhìn hai người biến hóa, không biết nghĩ đến cái gì.

Đang lúc Giang Biệt Ly lâm vào tuyệt vọng, đột nhiên, chỉ nghe một chỗ không xa ngoài cửa sổ, đột nhiên truyền đến một thanh âm đáp đất khe khẽ.

Trong phòng ba người, mặc dù đều bị thương, nhưng ngũ giác đều vượt xa người bình thường, ngược lại đều nghe được, giống như là thanh âm có người sử dụng khinh công đáp đất.

Lãnh Sương Nguyệt nghe xong, lông mi cong nhẹ chau lại, nghiêng đầu, nói ra phía ngoài.

“Là vị nào tới vậy?”

Bên ngoài yên tĩnh một chút, sau đó bầu trời vốn vẫn âm u, lúc này lại trùng hợp mây đen tiêu tán một chút, lộ ra một luồng ánh trăng, chiếu ở bên ngoài, tựa hồ có một nữ tử áo đen đứng ở nơi đó.

“Tĩnh Trai Phạm Thanh Âm đêm khuya đến thăm. Mạo muội mong Lãnh muội muội thứ lỗi.”

Bên ngoài, truyền đến một tiếng nữ tử hờ hững.

Thanh âm này mặc dù rất hờ hững, nhưng có vẻ rất bình tĩnh, ngắn ngủn một câu, lại như khiến người ta có một loại cảm giác nghe thấy tiếng chuông buổi sáng, vang vang vọng vọng. Có một loại cảm giác khiến người ta trầm tĩnh tường hòa.

Giang Biệt Ly nghe xong, lập tức trên mặt lộ ra một tia kinh hãi, thanh âm bên ngoài, chính là nữ thần trong lòng mình, Từ Hàng Tĩnh Trai Phạm Thanh Âm.

Trong lòng hắn có một loại cuồng hỉ tuyệt cảnh bùng sinh, nhưng mà nhìn thoáng qua Lãnh Sương Nguyệt trước người, lại chợt nhớ tới, yêu nữ này không biết sử dụng bí thuật gì, thương thế không ngờ dường như khỏi hẳn, mà Phạm Thanh Âm mặc dù thời gian tu dưỡng tương đối dài, nhưng vài ngày trước bị thương không nhẹ, bây giờ là đối thủ của yêu nữ này sao?

Nghĩ tới đây, hắn định lớn tiếng nói chuyện, nhắc nhở Phạm Thanh Âm bên ngoài, tuy nhiên lại cảm giác cổ họng mình phảng phất nghẹn cái gì. Thanh âm gì đều không phát ra được.

Lãnh Sương Nguyệt nghe xong thanh âm bên ngoài, biểu lộ trên mặt tựa hồ chậm rãi biến hóa, chậm rãi biến thành khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng, nói ra ngoài phòng.

“Mấy ngày trước đây Sương Nguyệt cùng Phạm tử tử trao đổi, thu hoạch rất nhiều, vẫn luôn muốn lại cùng tử tử luận bàn vũ kỹ một chút, chỉ là hộ hoa sứ giả bên cạnh tử tử quá nhiều. Ngược lại không thể như ý nguyện, hôm nay tử tử nếu tự mình tiến đến, liền để tiểu muội giải tâm nguyện đi.”

Nói xong, hai tay của nàng để ra sau, trên tay có thêm một binh khí.

Tô Bằng mặc dù tựa ở trên tường, nhưng cũng thấy đại khái, chỉ thấy nàng thụ chúng, có thêm một thanh loan đao trong suốt phảng phất bông tuyết thủy tinh, thanh binh khí này, ngoại trừ có thể thấy chỗ cầm tay, cũng chỉ có thể ngẫu nhiên ở chỗ giao thấy một chút bóng dáng hờ hững, ở trong hắc ám hoặc hào quang tuyệt đối, ngược lại hoàn toàn trong suốt, thoát nhìn rất khó phòng ngự.

“Nếu Lãnh muội muội có tâm, liền mời đi ra đánh một trận.”

Thanh âm bên ngoài, tiếp tục thản nhiên nói, sau đó, Tô Bằng nghe được thanh âm trường kiếm ra khỏi vỏ.

Lãnh Sương Nguyệt quát lên một tiếng, thân thể hóa thành một đạo tàn ảnh màu trắng, liền từ trong cửa sổ Giang Biệt Ly đánh vỡ nhảy ra ngoài, sau đó, bên ngoài không ngừng truyền đến tiếng giòn vang của đao kiếm giao kích.

Giang Biệt Ly khẩn trương đảo mắt, muốn xem ngoài cửa sổ, nhưng không thấy gì cả, chỉ có thể nghe được thanh âm khí kinh cùng binh khí giao kích không ngừng truyền đến.

Tô Bằng thì lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, trong ánh mắt thậm chí có một tia trầm tĩnh, tựa hồ nghĩ đến cái gì.

Thanh âm bên ngoài, dồn dập giao hưởng, đột nhiên chỉ thấy, bên ngoài đột nhiên hiện lên kiếm quang phảng phất tia chớp, thanh âm giao kích do binh khí truyền đến tăng lên rõ ràng, sau đó Tô Bằng nghe được thanh âm Lãnh Sương Nguyệt khê kêu, tựa hồ là có người bị thương!

Ngay khi Tô Bằng tựa hồ khôi phục một chút khí lực, hơi chuyển động đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ, một bóng người đột nhiên giống kinh hồng lướt vào trong phòng!

Tô Bằng chỉ thấy một nữ nhân mặc quần áo màu đen, có một khuôn mặt xinh đẹp xuất trần đến mức tận cùng, liếc nhìn mình, sau đó bắt được Giang Biệt Ly trên mặt đất, miệng khê quát một tiếng.

“Đi.”

Sau đó, chỉ thấy tay phải nàng nắm lấy một thanh bảo kiếm, tay trái xách Giang Biệt Ly, đột nhiên dùng xu thế phóng lên trời bay lên, nóc phòng đỉnh đầu Tô Bằng, bị kiếm khí do bảo kiếm của nàng quét ra phá tan, nàng mang theo Giang Biệt Ly, đột nhiên chạy ra khỏi nóc phòng.

Mà bên ngoài, thì truyền đến thanh âm khê kêu của Lãnh Sương Nguyệt, sau đó truyền đến thanh âm binh khí vang lên thanh thúy, thậm chí Tô Bằng trong phòng, cũng cảm giác được khí kinh của binh khí giao kích từ nóc phòng phá động thổi vào nhà, khiến gương mặt của mình đau nhức.

Lại sau đó, chỉ thấy một thân ảnh mặc lụa trắng từ đại động trên nóc phòng rơi xuống, chính là Lãnh Sương Nguyệt.

Chỉ là, khoe miệng của nàng, lại lộ một tia máu, tựa hồ là bị nội thương.

Nàng đứng thẳng bất động, sau nửa ngày, tựa hồ mới bình ổn nội tức.

“Phạm Thanh Âm, người lần này bị thương, còn nặng hơn ta, xem người bao lâu sau mới có thể khôi phục lại.”

Sau nửa ngày, Lãnh Sương Nguyệt mới coi như khôi phục một chút, nhìn lỗ nứt ở nóc nhà trên đầu, chậm rãi nói.

Nhưng mà, không đợi nàng hoàn toàn khôi phục lại, một đôi song chưởng xen lẫn nội kinh dữ dội cương mãnh, liền đặt ở bên hông Lãnh Sương Nguyệt...

Chương 198: Trí mạng **

Đôi song chưởng mang theo nội lực dữ dội này, đánh trúng bên hông Lãnh Sương Nguyệt trong tích tắc, Lãnh Sương Nguyệt cũng xuất hiện phản ứng bản năng, thân thể của nàng đột nhiên lay động một chút, khiến song thủ chưởng này đột nhiên trượt ra rất nhiều, không đánh trúng hông nàng, mà vỗ lên tấm lưng trắng của nàng.

Mặc dù là vậy, nàng cũng hừ khế một tiếng, thân thể phảng phất như điều đứt dây, bay ra thật xa, sau đó ngã ở một góc nhà khác.

Mà lúc này, người đứng ở sau lưng nàng, mới lộ ra khuôn mặt... Lại chính là Tô Bằng mới vừa rồi còn héo đôn trên mặt đất!

Lãnh Sương Nguyệt bị đánh trúng, thân thể mặc dù văng đi, lại lộn nhào vài cái trên không trung, hóa giải rất nhiều chưởng lực và lực đạo phía dưới, mặc dù ngã vào góc tường, nhưng cũng là tư thế thê mỹ, không hiện ra chút chật vật nào.

Tô Bằng thấy đối phương như vậy, cũng không dám khinh thường, hấn nhanh chóng tiến lên hai bước, nhặt lên Vô phong kiếm mình vừa rơi trên mặt đất, xông tới.

Lãnh Sương Nguyệt trên mặt đất, vừa vịn mặt đất, định đứng lên, liền đã bị Tô Bằng dùng Vô phong kiếm kề cổ.

“Người... Bị ta thi triển Ngọc Nữ Bình Nguyên Công, lại vẫn còn nội lực... không giảm trái lại còn tăng... Quả thật, đã xem thường người...”

Thấy Vô phong kiếm của Tô Bằng kề trên cổ mình, ánh mắt Lãnh Sương Nguyệt nhìn Tô Bằng, lẳng lặng nói.

Tô Bằng hừ lạnh một tiếng, tay phải cầm kiếm chia Lãnh Sương Nguyệt, tay trái lại lật úp xuống, đánh một chưởng về phía bụng Lãnh Sương Nguyệt.

Một chưởng này, có kết thúc cực kỳ, Lãnh Sương Nguyệt lại kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể lúc này quả thật mềm nhũn xuống.

Tô Bằng lúc này mới rút bàn tay về, trên tay còn lưu lại xúc cảm đàn hồi từ bụng Lãnh Sương Nguyệt, nhưng vẻ mặt không chút mê mẩn, mà lại lãnh khốc quyết tuyệt vô cùng.

Tô Bằng vừa rồi, xác thực là bị Lãnh Sương Nguyệt đánh hiểm, nội lực toàn thân, kể cả thể lực tinh lực, đều bị Lãnh Sương Nguyệt hút qua.

Nếu người bình thường, quả thật sẽ giống như lời của Lãnh Sương Nguyệt, trong vòng mười ngày nửa tháng không khôi phục nổi, mà cho dù sau này điều dưỡng tốt, nội lực cũng sẽ giảm sút đến hai cấp.

Chỉ là, Tô Bằng không phải người thường... Hắn là người chơi game, đồng thời, còn là một người chơi game có rất nhiều kinh nghiệm thực chiến.

Sau khi Tô Bằng mất đi nội lực, cũng không bối rối. Bởi vì hắn biết một bí quyết.

Đó chính là, cho dù nội lực của mình khô kiệt, chỉ cần dùng kinh nghiệm thực chiến, tăng một cấp nội lực, nội lực vốn đã tiêu hao không còn, sẽ lần nữa dồi dào, đổi mới.

Đây là một chỗ khác nhân vật bình thường trong game.

Sau khi Tô Bằng phát hiện mình thoát lực, trước tiên, đã dùng kinh nghiệm thực chiến, đem tâm pháp Dung Nham Kính Hồ của bản thân tăng lên một bậc.

Nhưng mà, chuyện hơi vượt quá ý liệu của Tô Bằng là, tâm pháp Dung Nham Kính Hồ từ sau khi cấp 4 tăng lên tới cấp 5, lại không hoàn toàn bổ

đầy nội lực của mình. Cảnh giới nội lực mặc dù ở tầng 5, cũng chỉ có một chút dư lực như vậy.

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng cảm thấy hẳn là bí pháp mà Lãnh Sương Nguyệt thi triển vừa rồi quá mức quý dị, tạo thành sát thương với thân thể mình, mà bây giờ đề thăng một bậc, chỉ tăng cảnh giới lên, còn nội lực trước mặt lại không bổ đầy.

Không do dự, Tô Bằng lại tăng cấp Dung Nham Kính Hồ lên một tầng. Tăng lên tầng cao nhất có thể sử dụng kinh nghiệm để tăng, tầng sáu.

Như vậy, Tô Bằng mới cảm giác được nội lực chậm rãi tràn đầy, chẳng những cấp nội lực tăng lên, mà nội lực khi trước, cũng khôi phục đến trạng thái tốt nhất.

Mà lúc này, chính là lúc nữ nhân mỹ lệ xuất trần mặc áo đen mang Giang Biệt Ly đi. Sau đó, Lãnh Sương Nguyệt đồng dạng bị thương liền rơi xuống.

Nàng có thể là cực kỳ tự tin với bí thuật bản thân, không ngờ Tô Bằng có thể khôi phục ở thời gian ngắn như vậy, lại thêm vừa mới bị thương. Chú ý chủ yếu đều đặt ở mặt chữa thương, lại buông lỏng phòng bị, Tô Bằng thừa dịp nàng không phòng bị, trực tiếp phát động “Bộc phát” của tâm pháp Dung Nham Kính Hồ, đột nhiên thi triển lạt thủ, kích thương Lãnh Sương Nguyệt.

Sau đó, Tô Bằng thừa thắng xông lên, lại đánh một chương ở khí hải chỗ bụng của đối phương.

Cộng hai thứ này, Lãnh Sương Nguyệt trên mặt đất, toàn thân giống như là mất đi nội kình, chỉ dựa vào thể lực chống thân thể mình không ngã xuống, nội tức cũng đã loạn thành một đoàn, không cách nào tạo thành uy hiếp với Tô Bằng.

“Công tử... lòng ngươi thật độc, thật có thể hạ thủ được... Khụ khụ... Chẳng lẽ ngươi không biết cái gì là thương hoa tiếc ngọc sao?”

Lãnh Sương Nguyệt trên mặt đất, giống như tạm thời mất đi võ công, tình huống chân thật của nàng cũng không khác là bao, vừa rồi cùng Phạm Thanh Âm thi đấu, hai người đều ra tuyệt chiêu tất sát, vốn đã bị thương, cộng thêm nàng trước đó đã có thương thế, mới chuyển biến tốt không lâu, bây giờ đã bị Tô Bằng mang theo nội công phẩm cấp vàng thậm bực phát công kích, còn là nội công vàng thậm tầng 6 liên tục đánh vào chỗ hiểm, bây giờ trong thân thể của nàng, nội tức loạn thành một đoàn, ngược lại thật sự không nhúc nhích được.

Nàng lúc này, giống như biến về một thiếu nữ yếu đuối, khiến người ta cực kỳ thương xót, mang theo tia u oán, hỏi Tô Bằng.

“Hừ, không cần thi triển bí thuật mị hoặc của ngươi, ta trúng chiêu lần đầu, còn có thể mắc mưu lần hai sao? Nói thương hoa tiếc ngọc, ta ngược lại cũng biết, chỉ có điều tất nhiên ở trong chốn gió trăng, ở đây thôn hoang dã lĩnh, nói không chừng ta sẽ còn triển lộ một mặt khác, ra độc thủ diệt hoa cũng không chừng...”

Tô Bằng nhìn Lãnh Sương Nguyệt yếu ớt trên mặt đất, nói đầy tàn khốc, sau đó nói tiếp.

“Ngươi cũng đừng hòng dùng bí thuật hấp dẫn ta nữa, bây giờ ngươi căn bản không có sức phản kháng, chớ chơi với lửa, tự chủ của ta, chưa hẳn tốt như ngươi nghĩ.”

Lãnh Sương Nguyệt nghe Tô Bằng nói như vậy, cười nhạt một tiếng, nói.

“Ta lúc này đã hoàn toàn không thể di động, vận mệnh Sương Nguyệt như thế nào, còn không phải dựa vào một ý niệm của công tử, cho dù là công tử làm cái gì với ta, lúc này nơi đây cảnh này, cũng chẳng ai có thể ngăn cản công tử được cả, Sương Nguyệt càng hữu tâm vô lực, nếu công tử thật sự cố ý, ta cũng sẽ không chống cự, có lẽ sẽ nịnh nọt công tử ấy chứ.”

Nói tới chỗ này, thanh âm của nàng tựa hồ hơi có vẻ nhộn nhạo, người thoát nhìn, cũng có vẻ cực kỳ vũ mị.

Tô Bằng nghe nàng mang theo thanh âm câu người mà nói như vậy, bụng ngược lại thật sự dâng lên một tia lửa nóng, Lãnh Sương Nguyệt lúc này,

thanh âm của nàng tựa hồ đều làm cho nam nhân sinh ra phản ứng nào đó.

“Quả nhiên là mị thuật!”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, hắn vừa rồi trong nháy mắt, tựa hồ cũng có xúc động định làm gì đó.

Nhưng mà, hắn lập tức nhớ ra, cảnh tượng vừa rồi mình và Lãnh Sương Nguyệt tiếp xúc da thịt, nội lực của mình thoáng cái đã bị hút khô.

“Lãnh Sương Nguyệt này, chẳng lẽ còn có thể thi triển bí thuật hút nội lực của người kia sao?”

Trong lòng Tô Bằng suy đoán.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng nhanh chóng phân tích.

“Không thể như vậy, nếu loại bí thuật đó của nàng bất luận thời điểm nào cũng đều có thể thi triển, vậy nàng cơ bản là vô địch, tùy tiện gặp phải đối thủ gì, không cần đánh, nắm chắc tay, liền có thể khiến đối phương mất đi chiến lực, vậy nàng còn cần đấu với người Từ Hàng Tĩnh Trai khổ cực như vậy, còn bị Giang Biệt Ly đuổi giết sao?”

Tô Bằng nghĩ tới đây, cười lạnh một tiếng, nói.

“Ta hiểu rồi, ngươi là cố ý dẫn dắt ta tưởng tượng ngươi còn còn loại bí pháp thông qua tiếp xúc da thịt hấp thu nội lực người khác. Sự hấp dẫn của ngươi bây giờ, thật ra là đang để lộ sơ hở, định nói dối ta, còn suy nghĩ chân chính, là muốn bản thân ta nghi thần nghi quỷ, ngược lại không dám làm cái gì đối với ngươi, để bảo trụ thân thể của mình.”

“Nếu công tử nghĩ như vậy, ta cũng không có gì để giải thích, có lẽ ta chỉ đành nhân mạng vậy? Công tử nếu muốn ta làm cái gì, cứ tới đi, bây giờ đã như vậy, Sương Nguyệt cũng không phản kháng được gì, công tử xin yên tâm, ta chẳng những sẽ không phản kháng, còn có thể xu nịnh công tử ấy.”

Biểu lộ của Lãnh Sương Nguyệt nhìn không ra cái gì, vẫn là mị nhãn như tờ, nhìn Tô Bằng nói.

Tô Bằng nghe xong, thấy nàng giống như quả thật định xu nịnh mình, trong lòng lại có chút nghi hoặc.

Lãnh Sương Nguyệt này mặc dù tuyệt mỹ, nhất là khuôn mặt thánh khiết kia có một loại khí chất làm cho người ta phạm tội, khiến người ta khó có thể kiềm chế, khiến một số tiểu tử huyết khí phương cương xúc động khó kiềm chế nổi.

Nhưng tâm chí Tô Bằng có chút khác biệt với người trẻ tuổi bình thường. Phán đoán Logic cùng phán định nguy hiểm trong lòng hắn càng có hạn chế, đối với ** không phải quá mức coi trọng, mà càng chú trọng ích lợi hơn một chút.

Trước mắt, Lãnh Sương Nguyệt này rõ ràng biểu lộ đang hấp dẫn mình, lại làm cho Tô Bằng cảm giác có chút không đúng.

Đối phương là đang cùng mình đánh tâm lý chiến, lấy tiền làm lùi, thực tế là làm cho nội tâm mình sinh ra nghi hoặc ngờ vực nhiều lần. Từ đó giữ thân thể của nàng trong sạch đúng không?

Hay là nàng có bí thuật gì chuẩn bị ở sau?

Hay hoặc là dứt khoát làm vò đã mẻ lại sứ, là mình suy nghĩ nhiều?

“Công tử do dự như vậy, lại có cái gì phải sợ chứ? Ta cũng không phải là cọp cái, tự nhận tướng mạo còn không tính bạc đãi công tử. Ta là con gái còn không sợ, người lại sợ cái gì thế?”

Lãnh Sương Nguyệt thấy bộ dạng Tô Bằng, cười khẽ một tiếng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nhíu mày, hắn luôn cảm giác, Lãnh Sương Nguyệt không phải chỉ đơn thuần hấp dẫn mình.

Thậm chí có một loại cảm giác, Lãnh Sương Nguyệt thậm chí có thể có hai loại chuẩn bị.

Nếu vì lời nàng nói mà do dự, nàng làm như vậy liền bảo vệ thân thể trong sạch, mà nếu mình làm gì, nàng hình như còn có chuẩn bị sau đó.

Mặc dù Tô Bằng không định làm gì với Lãnh Sương Nguyệt, nhưng mà nàng trong nháy mắt này, lại giống như nắm giữ lấy chủ động.

Tô Bằng rất không thích loại cảm giác này.

Trầm mặc sau nửa ngày, Tô Bằng đột nhiên nở nụ cười, hắn nhìn thoáng qua Lãnh Sương Nguyệt trên mặt đất, nói.

“Bộ quần áo này của cô nương cũng không tệ, cho ta xem dưới mặt áo, có cái gì đi.”

Nói xong, hắn đem tay của mình, từ bên cạnh sườn thăm dò vào trong quần áo lụa trắng của Lãnh Sương Nguyệt.

Cảm giác được bàn tay to của Tô Bằng tiến vào trong lụa mỏng của mình, sờ vào người mình, biểu lộ của Lãnh Sương Nguyệt không thay đổi, thậm chí có một tia xu nịnh, nhưng mà trong lòng của nàng, lại hơi trầm xuống.

“Nên tới vẫn là tới rồi...”

Trong lòng Lãnh Sương Nguyệt, lại có một tia hối tiếc.

Nàng xác thực là đang đánh tâm lý chiến, nhưng mà, lá bài tẩy của nàng, lại không chỉ một lá.

Nếu người trước mắt này, không xâm phạm mình, bản thân liền có một tia mình bạch với tâm lý cùng điểm mấu chốt đối phương, bản thân có bảy phần dùng ích lợi của mình thuyết phục đối phương giúp mình, chứ không phải giết mình.

Nếu đối phương xâm phạm mình...

Bản thân Ngọc Nữ Bình Nguyên Công kia, chỉ có hấp thu khí cực âm, mới có thể sử dụng.

Mình ngày hôm qua, ngoài ý muốn tiến vào thôn này, lại phát hiện âm khí trong thôn này rất nặng, vừa vặn để mình hấp thu, mà ở giữa ba quan tài lớn trong thôn, là chỗ thịnh nhất.

Vì vậy, nàng liền ẩn thân trong đó, hấp thu khí cực âm, chờ khôi phục thân thể.

Khi đó, nàng ở vào một loại trạng thái bế khí, nhưng lại có thể miễn cảm cảm giác được hết thủy chung quanh.

Lãnh Sương Nguyệt cơ bản biết hết thủy sau khi Tô Bằng mở ra thạch quan.

Ban đầu, nàng cũng không quá muốn thương tổn người giúp mình này, nhưng thi triển môn công pháp này, nếu không có người nội công dương cương, mình chỉ có thể khôi phục ba thành công lực.

Hấp thu công lực người tự xưng Tề Dã này, nàng lại có thể khôi phục đến hơn chín phần.

Vì vậy, đã có chuyện sau đó.

Nhưng mà, chuyện phát triển hoàn toàn vượt quá ý liệu, không ngờ, mình một phen biến hóa, ngược lại vừa thương nặng, còn bị người ta chế trụ.

Ngọc Nữ Bình Nguyên Công của nàng, trong vòng một năm chỉ có thể thi triển một lần, lần này lại không có cách nào thi triển lần nữa.

Nhưng nàng không cam lòng bị khống chế như vậy, thật ra nàng còn có một loại bí thuật khác.

Bí thuật lấy dương bổ âm chính thức... Nhưng cần thân thể giao hợp, mới có thể hoàn thành.

Nếu người tên Tề Dã này quả thật làm gì với mình, nàng liền hạ quyết tâm, sử dụng bí thuật lấy dương bổ âm này, đến lúc đó, Tề Dã này nhất định là nội công biến mất mãi mãi, mà bản thân, có thể khôi phục bảy tám phần nội lực.

Lúc đó, bản thân liền giết chết người đàn ông này.

Đáng tiếc, thân thể trong sạch của mình, bây giờ, lại sẽ tiện nghi cho người đàn ông này, nghĩ tới đây, nàng không tự chủ mà khẽ cắn cắn môi dưới.

Nàng cảm giác bàn tay thăm dò vào dưới lụa mỏng của mình, không ngừng vuốt ve ở chỗ bụng của mình, không biết có phải là nội công tạm thời biến mất, làm cho lực khống chế của mình đối với thân thể tạm thời giảm xuống, lúc tay của hắn không cẩn thận đụng phải bộ vị mẫn cảm của mình, Lãnh Sương Nguyệt không nhận được mà rên rỉ.

Nhắm mắt lại, lúc Lãnh Sương Nguyệt đang định ngênh đón thời khắc cuối cùng nên đến, bàn tay to của người kia, không ngờ từ trong quần áo của mình lui ra ngoài.

Lãnh Sương Nguyệt có chút mờ mịt mở mắt, lại thấy nam nhân tên Tề Dĩ, tay đã từ trong bụng mình thò ra, mà trên tay của hắn, thì tóm một tấm bản đồ da dê, quơ quơ đối với mình, nói.

“Đã tìm ra, quả thật có đồ... Có điều, đây là cái gì?”

Chương 199: Hoàn thành nhiệm vụ, phần thưởng đợt đầu

Thấy trên tay Tô Bằng cầm đồ, Lãnh Sương Nguyệt đầu tiên là hơi đỏ mặt.

Nàng vừa rồi không biết có phải là do liên tục bị thương, khống chế tâm chí đối với thân thể yếu hơn bình thường, lại thêm có thể sẽ lập tức ** với nam nhân trước mắt này, trong lòng người làm xử nữ khó tránh khỏi có chút rung động, chỉ là cảm giác được thân thể khác thường, nhưng ngay cả tấm bản đồ trên người kia bị nam nhân kia lấy ra khi nào cũng không biết.

Có điều ngay sau đó, suy nghĩ của nàng lại trở về hình thức tự hỏi bình thường.

Tấm bản đồ này, là người trong Ma môn, trả cái giá không nhỏ, mới có được, liên quan tới tung tích một người đối với Ma Môn, thậm chí là cả thiên hạ, đều rất quan trọng, nàng lần này theo sư môn ra ngoài, ngoại trừ cùng Phạm Thanh Âm luận võ, một bộ phận nguyên nhân rất lớn, chính là vì mang tấm bản đồ này an toàn tới sư môn của mình.

Nhưng mà, lúc này nàng dừng nói chiếu cố tấm bản đồ này, ngay cả an nguy của mình, còn đắn đo ở trong tay đối phương, trong lúc nhất thời, không khỏi khiến nàng có chút vô lực.

Hơi suy nghĩ một chút, nàng miễn cưỡng lộ ra nụ cười, khẽ mỉm cười nói với Tô Bằng.

“Vị công tử này, tám bản đồ này có cái gì quan trọng, ngươi không muốn tiếp tục làm gì sao? ** một khắc đáng ngàn vàng.”

“Bỏ đi, mặc dù tướng mạo ngươi coi như không tệ, có điều bây giờ ta quả thật không có hứng thú này, không bằng nói thử tám bản đồ này, ngươi giấu kỹ trong người như vậy, đến tột cùng là dùng làm gì?”

Tô Bằng khẽ cười, không để ý đến sự hấp dẫn của Lãnh Sương Nguyệt, lại ở trước mặt nàng đùa nghịch tám bản đồ kia, hỏi Lãnh Sương Nguyệt.

Trong lòng Lãnh Sương Nguyệt lại cảm thấy thế cục có chút xoay chuyển, người trước mắt này, không ngờ không sinh ra ** quá lớn đối với chính mình, vậy thật vượt quá tưởng tượng của mình, dù sao nàng từ nhỏ tu hành bí thuật mị hoặc của Ma Môn, tự nhận đối với nam nhân thiên hạ đều có sức hấp dẫn trí mạng, ít nhất có thể khiến tâm phòng của đối phương sinh ra một tia sơ hở.

Mà tình huống bây giờ, trình độ rất lớn có thể là vì bản thân bị thương, nội tức không cách nào vận chuyển bình thường, chỉ có thể dùng phương pháp nguyên thủy tiến hành hấp dẫn. Mà không thể giống thời kỳ toàn thịnh, giờ tay nhắc chân đều mang ra cảm giác mị hoặc chúng sinh.

Nam tử trước mắt tự xưng là Tề Dĩ này, tựa hồ càng để ý mấy đồ vật khác, mà không phải để ý thân thể của mình.

Lĩnh ngộ này, khiến Lãnh Sương Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, đồng thời, cũng sinh ra chút nhỏ nhen, mị công của bản thân kém như vậy sao?

Có điều, điểm suy nghĩ ấy rất nhanh bị nàng bài trừ ra khỏi đầu, nàng nói với Tô Bằng.

“Về trên tám bản đồ này, chỉ là một chỗ sơn cốc, một sư muội của Sương Nguyệt, bị đối đầu bắt đi, đã một năm không có tin tức. Nhưng mà gần đây ta mới nhận được tin tức, nàng bị người Từ Hàng Tĩnh Trai giam lỏng ở trong sơn cốc này.”

Nói tới chỗ này, nàng yếu ớt nhìn về phía Tô Bằng, nói.

“Vị sư muội này của ta, trưởng bối trong môn cực kỳ bảo vệ, tình cảm của ta với nàng cũng rất tốt, không đành lòng thấy nàng tuổi còn nhỏ đã bị giam lỏng ở trong tay mấy nữ ni của Từ Hàng Tĩnh Trai kia. Ta ngoài ý muốn tìm được tin tức nơi nàng bị giam lỏng, đang định trở lại trong môn, giao cho trưởng bối trong môn xử lý, trong lúc tiện đường đi đã cùng Phạm Thanh Âm ước chiến ở Tượng Quốc Tự, chậm trễ mấy ngày, chuyện sau đó, ta nghĩ công tử cũng đã biết.”

Dứt lời, ánh mắt nàng chuyển đến bản đồ trong tay Tô Bằng, lại nhìn về phía Tô Bằng, nói.

“Bản đồ này, đối với công tử mà nói cũng vô ích, kính xin công tử trả lại cho ta, nếu không sư muội ta chẳng những chịu nỗi khổ trôi buộc, bản thân ta trở lại trong môn, cũng sẽ bị trách phạt.”

“Trọng yếu như vậy à? Vậy càng không thể trả.”

Tô Bằng nghe xong, mỉm cười, đem tấm bản đồ da dê này thu vào trong ngực mình, nói.

“Nếu thứ này trọng yếu như vậy, trong các ngươi lại coi trọng như vậy, ta liền thu tạm, nếu bọn ngươi còn muốn, không ngại dùng một số thứ ta cảm thấy hứng thú trao đổi là được rồi.”

Lãnh Sương Nguyệt nghe xong, trong lòng không khỏi uất ức, con mắt nhìn chằm chằm Tô Bằng, nói.

“Ta vốn tưởng rằng công tử là một nhân vật tiêu sái, lại không ngờ, hành vi của ngươi...”

“Ha ha, ngươi cũng không khá hơn chút nào, ta vốn xem như giúp ngươi, kết quả ngươi lấy oán trả ơn, thiếu chút nữa hại chết ta, bây giờ ta trở mình chiếm thế thượng phong, tất nhiên phải làm một số trừng phạt đối với ngươi.”

Tô Bằng khẽ cười, nói với Lãnh Sương Nguyệt.

“Được rồi, bây giờ nói thử ngươi đi, hôm nay bỏ qua ngươi cũng không có vấn đề gì, ta muốn nghe xem, ngoại trừ thân thể của ngươi, ngươi còn có thể lấy ra điều kiện gì?”

Tô Bằng thu bản đồ, dù bận vẫn ung dung nhìn Lãnh Sương Nguyệt, hỏi nàng.

Lãnh Sương Nguyệt tựa hồ bị Tô Bằng đoạt bản đồ của nàng mà tức giận, khẽ hừ một tiếng, nói.

“Tính mạng ta cũng không quá quý giá, nếu hôm nay rơi vào trong tay ngươi, nếu ngươi muốn ra tay diệt hoa, thì cứ giết ta đi, ta cũng không muốn bàn điều kiện gì.”

Thấy mỹ nhân trên mặt đất này tựa hồ cũng nổi tính nhỏ nhen, tỏ vẻ mỹ nhân không sợ nước sôi, khóe miệng Tô Bằng không khỏi nhếch lên, hôm nay Lãnh Sương Nguyệt này tựa hồ bị nhục khắp nơi, tâm lý có phần chịu đả kích, xem bộ dáng là không muốn bàn rồi.

Có điều, đó cũng có thể là biểu hiện nàng không dễ nhận lời, không muốn hứa hẹn quá nhiều thứ.

“Nếu ngươi không muốn nói chuyện, vậy thì bỏ đi, ta lại có chủ ý.”

Tô Bằng nói, hần nhìn thoáng qua ba quan tài trong phòng, nói.

“Ta lúc ban đầu nhìn thấy ngươi, ngươi chính là bị thương nằm ở trong quan tài kia, nếu không phải hấp thu nội lực của ta, thương thể của ngươi cũng không tốt được, bây giờ à, giống như hết thảy lại trở về lúc ban đầu, ngươi vẫn bị thương như cũ, mà nội lực của ta cũng khôi phục.”

Nói xong, hần chỉ vào mấy quan tài kia, nói.

“Cho nên chi bằng như vậy, ta sẽ đem ngươi thả vào trong quan tài lại, ngươi cứ nằm ở bên trong tự chữa thương, xem còn có thể gặp một kẻ ngốc tự đưa đầu vào như ta không, ta à, thả ngươi về, thì cũng không nợ ngươi cái gì.”

Lãnh Sương Nguyệt nhìn thoáng qua quan tài bên kia, trầm mặc sau nửa ngày, nói.

“Bây giờ ta muốn nói cái gì, đều vô dụng, nếu người nghĩ gì thì cứ làm vậy.”

“Ha ha, người cũng đã đồng ý, vậy đặc tội, có điều ta muốn xử lý chuyện khác trước.”

Tô Bằng nói, nói xong, hắt đi tới ba quan tài đá kia.

Đầu tiên hắt lấy tượng người gỗ trong thạch quan bên phải ra, sau đó dùng Vô phong kiếm quán chú nội lực, phá nát ký hiệu trận pháp trong thạch quan, sau đó lại phá hư ký hiệu trong hai thạch quan khác.

Sau khi phá ba thạch quan này, Tô Bằng chỉ cảm thấy cả thôn trang, tựa hồ ở mặt linh hồn nào đó chấn động một cái, ở bên tai mình, tựa hồ phát ra một tiếng sấm vô hình.

Sau đó, Tô Bằng tựa hồ loáng thoáng nghe được, trong cả thôn đều phát ra tiếng kêu của oan hồn, tiếng thét này từ thê lương chậm rãi chuyển biến thành như âm thanh người thường, cuối cùng, biến thành thanh âm kích động của người bình thường, còn cả thanh âm khóc lóc.

“Oành!”

Trong bầu trời đêm bên ngoài, không biết có phải do Tô Bằng bôi Ngưu Nhân Lệ, có thể thấy linh thể, truyền đến một tiếng vang thật lớn, sau đó trong không trung, tựa hồ xuất hiện một thông đạo hư ảo màu vàng.

Tô Bằng đi vài bước đến bên cửa sổ bị phá hư, nhìn về phía bầu trời, chỉ thấy trên bầu trời thôn, xuất hiện một thông đạo hư ảo màu vàng, oan hồn trong thôn, đã không còn dơ bẩn oán độc nữa, mà biến thành hồn thể hờ hững, không ngừng từ ba thôn, bay tới thông đạo màu vàng trên đầu kia.

“Đúng rồi, vừa rồi nghe họ Trương Điền kia nói, oan hồn ở đây, trình độ rất lớn là không cảm ứng được thông đạo luân hồi, không cách nào tiến nhập

luân hồi, bây giờ phá giải pháp trận ác độc trong thôn, lực luân hồi bị đè nén đột nhiên mở ra, mới tạo thành loại dị tượng này.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Tới lúc này, biểu lộ của Tô Bằng đột nhiên biến đổi, sau đó, trên mặt lộ ra thần sắc mừng rỡ.

Bởi vì hắn thấy, thị giác bên trái của mình, xuất hiện một dòng nhắc nhở.

“Người phá hủy âm sát trối linh trận, mở ra cửa luân hồi, hồn phách tiến vào cửa luân hồi, tính thành kinh nghiệm.”

Phía trên nhắc nhở này, không ngừng xuất hiện con số, đều là kinh nghiệm, không ngừng đổi mới, trong nháy mắt liền đầy kinh nghiệm của Tô Bằng lên đến sáu bảy vạn.

Vào chính lúc này, trong đầu Tô Bằng đột nhiên âm âm rung động, thị giác bên trái lại xuất hiện nhắc nhở.

“Người hoàn thành ủy thác của họ Trương Điền, thu được năm vạn kinh nghiệm thực chiến, thu được một ngàn hai trăm lịch duyệt, thu được giá trị công đức (?) năm trăm hai mươi bảy.”

“Những oan hồn này, đã giải thoát trối buộc, sau khi biến thành hồn phách bình thường thông qua cửa luân hồi kia, kinh nghiệm dường như biến thấp một chút, có điều phần thưởng một lần hoàn thành nhiệm vụ đã đề cao, tổng thể mà nói vẫn lời... Kinh nghiệm thực chiến, đột phá mười sáu vạn!”

Tô Bằng nhìn kinh nghiệm thực chiến của bản thân, kinh nghiệm lấy được khi giết chết oan hồn trước đó, kinh nghiệm của những oan hồn được tinh lọc thành hồn phách bình thường, kinh nghiệm giết chết hung thần, cộng thêm kinh nghiệm thực chiến thưởng cho nhân vật, kinh nghiệm thực chiến của bản thân đã tăng lên tới mười sáu vạn.

Đây còn tính cả hơn ba vạn kinh nghiệm tiêu hao hết khi tăng võ công trước đó.

Như vậy, sau này cho dù Tô Bằng học tập võ công gì, đều có thể thời gian ngắn tăng cấp võ công lên.

Mặt khác, Tô Bằng còn lấy được một ngàn hai trăm giá trị lịch duyệt, giá trị lịch duyệt cùng nhân lực, kinh nghiệm giang hồ không sai biệt lắm, đều liên quan đến giám định, nhân lực, nếu trị số cao, lưu ý lúc quan sát một số thực vật, sẽ tìm được nhắc nhở manh mối đặc thù.

Lại thêm, chính là năm trăm hai mươi bảy giá trị công đức, nhưng trị số này trước kia Tô Bằng không phát hiện có trong thuộc tính bản thân, bây giờ mở giao diện tra thử, đằng sau cũng chỉ có một ký hiệu (?), không có nhắc nhở cụ thể.

“Năm trăm hai mươi bảy? Số lượng hồn phách còn lại trong mấy thôn này, gần như cũng chừng đó, chẳng lẽ là tinh lọc một hồn phách, sẽ có được một điểm công đức?”

Trong lòng Tô Bằng suy đoán, nhưng hắn không rõ phương diện này mấy, tạm thời cũng không nghĩ gì nhiều.

Im lặng suy nghĩ một lát, Tô Bằng quay đầu lại, nhìn về phía Lãnh Sương Nguyệt.

Lãnh Sương Nguyệt cũng là một người trực giác cực kỳ nhạy cảm, nàng cảm giác được trong thôn này tựa hồ xảy ra biến hóa gì đó, khí âm sát tựa hồ thoáng cái giảm bớt không ít, nhưng lại không biết cụ thể có biến hóa gì.

Nàng là vào ban ngày của hôm qua, liền tiến vào trong thôn này vào trong thạch quan chữa thương, cũng không biết sự quý dị của thôn này.

“Nữ nhân ở Từ Hàng Tĩnh Trai kia, tựa hồ cũng hiểu một số kỳ môn trận pháp, vừa rồi lúc pháp trận trong thôn còn hiệu quả, liền mang một người đi ra, nếu bây giờ vẫn không trở lại, hẳn đã ra khỏi....”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, sau đó nhìn Lãnh Sương Nguyệt trên mặt đất, trên mặt lộ ra nụ cười, đi qua, nói với Lãnh Sương Nguyệt một câu.

“Mỹ nhân ngủ, tiếp tục ngủ đi.”

Nói xong, Tô Bằng đem Lãnh Sương Nguyệt này, bế lên...

Phương pháp Tô Bằng ôm lấy Lãnh Sương Nguyệt, là một tay nâng bộ vị hông eo của Lãnh Sương Nguyệt, tay còn lại ôm vai của nàng.

Đây ngược lại không phải chiếm tiện nghi của nàng, chỉ là phòng ngừa nàng còn dư lực, thỉnh linh đánh mình một cái mà thôi.

Tô Bằng ôm lấy Lãnh Sương Nguyệt, lập tức cảm giác, thân thể nữ nhân trong ngực co dãn cùng xúc cảm kinh người, lúc này chỉ cách mình một tầng lụa mỏng, thậm chí có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể cùng hô hấp của đối phương.

Mặc dù không muốn làm gì nàng, có điều Tô Bằng dù sao vẫn huyết khí phương cương, nhiều ít cũng cảm giác được một loại xúc cảm ấm áp khi nam nữ thân mật.

Lãnh Sương Nguyệt không nói lời nào, nhưng cũng không phản kháng, tùy ý để Tô Bằng ôm nàng.

Tô Bằng hít sâu một hơi, làm cho mình tỉnh táo một ít, ôm Lãnh Sương Nguyệt, đi tới quan tài đầu tiên trong ba quan tài ở giữa.

Chậm rãi, Tô Bằng đem Lãnh Sương Nguyệt để vào trong quan tài đá này.

Tô Bằng ngược lại không có ý niệm trực tiếp để nữ nhân này bị lãng quên, rồi cứ như vậy chết héo ở bên trong, sở dĩ đem nàng một lần nữa thả lại trong quan tài, một điểm trong đó, chính là Tô Bằng vào lúc dùng song chưởng kích thương Lãnh Sương Nguyệt, liền có một cảm giác, nội lực nữ nhân này, tuyệt đối không thua kém chi mình.

Lúc ấy song chưởng đánh trúng Lãnh Sương Nguyệt, Tô Bằng cũng lập tức cảm giác được nội kinh phản chấn cường đại, chỉ là trong lực này có chút âm nhu, không giống nội kinh bản thân lực bạo phát cương mãnh như vậy, cộng thêm Lãnh Sương Nguyệt lúc ấy bị thương, lại không vận công phòng bị, lại còn đánh trúng yếu huyệt sau lưng nàng, mới khiến nàng trọng thương.

Cho nên Tô Bằng mới tiến lên bổ thêm một chương, nếu đổi lại Lãnh Sương Nguyệt chuẩn bị sẵn sàng, Tô Bằng trực tiếp một chương đánh lên trên người nàng, cho dù nàng không hoàn thủ, cũng không khiến nội tức của nàng rối loạn.

QUẢNG CÁOMgid

Khởi hơi nách nhờ mẹo nhỏ và cách làm mỗi ngày này

Navin

Vĩnh biệt hôn nhân chỉ sau 1 lộ bằng phương pháp này

Navin

Tô Bằng có một loại cảm giác, nội tức đối phương giờ phút này mặc dù hỗn loạn, khiến nàng không cách nào di động, nhưng chỉ cần qua một ngày hai ngày, thậm chí mấy canh giờ. Đối phương nhất định sẽ khôi phục một ít công lực.

Đây ngược lại không phải là tin tức xấu gì, Tô Bằng vốn cũng không muốn giết nữ nhân này.

Một phương diện là từ nhân tình mà nói, thánh nữ ma đạo này mặc dù hút khô nội lực của mình, nhưng nghe nàng nói chuyện, nàng cũng không thật sự muốn mình bị gì, còn tính mang mình vào trong ma môn chữa thương, cũng đồng ý một điều kiện, không tính tuyệt hậu.

Một nguyên nhân khác, nếu không phải hết sức cần thiết, Tô Bằng cũng quả thật không muốn ra tay diệt hoa.

Dù sao Lãnh Sương Nguyệt người ta lớn thành như vậy, cũng rất không dễ, trong phần thánh khiết này mang theo khí chất mị hoặc, không đến mười mấy năm, cũng không dễ luyện thành, nếu không có quan hệ đối địch, Tô Bằng với nữ nhân này ngược lại rất có cảm giác thương thức tác phẩm nghệ thuật.

Tô Bằng ngược lại không phải người có khoái cảm biến thái hủy diệt tác phẩm nghệ thuật nổi danh, nữ nhân như vậy, nếu không phải quan hệ đặc biệt lợi hại, Tô Bằng ngược lại không quá muốn khiến nàng chôn vùi trong tay mình.

Về phần sau đó có cùng Ma Môn kết thù hay không. Tô Bằng ngược lại tạm thời không lo lắng, mình dùng là tên giả, thế giới này không giống với thế giới thật, có kỹ thuật truyền tin và hình ảnh tân tiến như vậy. Trừ phi Lãnh Sương Nguyệt tự đi khắp thế giới tìm mình, chỉ cần sau này không dùng tên giả này, khả năng đối phương tìm ra bản thân không phải là quá lớn.

Trừ phi, là mình cố ý hấp dẫn người của Ma môn, tìm mình.

Lãnh Sương Nguyệt này, Tô Bằng vốn định thả nàng đi, có điều cũng cần làm khó nàng chút, coi như trừng phạt nàng lấy oán trả ơn.

Đem Lãnh Sương Nguyệt bỏ vào trong quan tài, Tô Bằng không đẩy nắp quan tài, mà trở lại, nhặt vũ khí của Lãnh Sương Nguyệt trên mặt đất lên.

Sau khi nhặt lên, Tô Bằng nhìn kỹ một lát, phát hiện đây là vũ khí do vật chất đặc thù nào đó luyện chế thành.

Đây là một thanh loan đao, đường cong càng sâu hơn loan đao bình thường, gần như là một vòng trăng tròn, đầu đao gần như nối liền với đuôi loan đao.

Ở chỗ tay cầm, là một loại vật chất thoát nhìn rất giống bạc, nhưng mật độ tựa hồ càng dày đặc hơn bạc, mà cả thân loan đao, thoát nhìn giống như thủy tinh, là trong suốt, nhưng Tô Bằng thử một chút, lại phát hiện thân loan đao này lại cứng hơn so với thủy tinh nhiều.

Trên mặt đất có một ít mảnh gỗ cùng mái ngói từ nóc nhà vỡ nát rơi xuống, Tô Bằng thử dùng thanh loan đao này cắt thử mái ngói, không dùng lực gì, chỉ đùa đã cắt mái ngói ra.

“Binh khí tốt, ít nhất đủ phong duệ...”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Chỉ là loan đao này, tạo hình có chút kỳ lạ, mình không dùng được, xem ra, chỉ có đao pháp cùng công pháp đặc thù mới có thể sử dụng loan đao này, cho dù bán đi, cũng không chắc có thể bán đi.

Hơn nữa, thứ trong suốt này quá đặc thù, nếu ra tay rất dễ bị người của Ma môn nhận ra.

Tô Bằng cầm loan đao, trên tay dùng một ít nội lực, đột nhiên, loan đao nổi lên một số biến hóa.

Chỉ thấy sau khi nội lực Tô Bằng tiến vào chuôi đao phảng phất chất bạc của loan đao kia, truyền tới thân đao như thủy tinh, loan đao này, không ngờ dường như nổi lên biến hóa vật chất, cả thân đao, đều biến màu phảng phất bạc.

“Ồ? Kỳ lạ thế...”

QUẢNG CÁO Mgid

Giãn tĩnh mạch ở chân? Biến mất trong 3 ngày

Normo Vein

Bỏ 3 phút đọc rồi làm theo, huyết áp ổn định đến già

Germany Gold Care

Tô Bằng nhìn, trong lòng thầm lấy làm kỳ, lại thử chém gạch ngói vụn, lại phát hiện lưỡi đao sau khi biến thành màu bạc, tựa hồ đặc tính sắc bén biến mất, trở nên cùn vô cùng, không chém vỡ gạch ngói này chút nào.

“Thứ này cũng thật thần kỳ... Thân đao dường như tự động biến thành vỏ đao, ngược lại dễ mang theo hơn rất nhiều.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, thử lại quán chú một số nội lực vào.

Lần này, thân đao biến hóa càng kịch liệt, những vật chất màu bạc kia, không ngừng co rút, rất nhanh, cả thanh loan đao, liền co lại thành một viên đạn màu bạc.

“Đúng là thần kỳ... Nếu không phải là ở thế giới này, ta còn tưởng rằng là tài liệu ký ức kim loại gì chứ.”

Tô Bằng nhìn, trong lòng lấy làm kỳ.

Tô Bằng cảm thấy hiếu kỳ, liền để vào trong Đại Càn Khôn, trong Tô Bằng suy nghĩ, thứ này cho dù mình không dùng, với đặc tính thần kỳ như nó, sau này làm đạo cụ, dẫn người trong Ma môn, hoặc là tự cất giấu, cũng rất tốt.

Xử lý qua loan đao, Tô Bằng đi đến trước thạch quan (quan tài đá), nhìn Lãnh Sương Nguyệt bên trong.

Hai mắt Lãnh Sương Nguyệt hờ hững nhìn nóc nhà, cũng không có biểu lộ gì, đồng thời, cũng không nói chuyện với Tô Bằng nữa.

“Không để ý người khác... Cũng được, trước hết để người nằm một hồi ở trong đây, coi như trừng phạt.”

Tô Bằng nghĩ, nghĩ thế, hắn đặt tấm che rơi dưới đất lên thạch quan, đẩy lại.

Thạch quan lại biến thành trạng thái trước khi mình vào, Tô Bằng cũng không sợ Lãnh Sương Nguyệt ngộp chết, hắn biết Lãnh Sương Nguyệt tắt

có công pháp bế khí thời gian dài không cần hô hấp.

Sau khi dậy lại, Tô Bằng nhìn thoáng qua gian phòng, thầm nghĩ nếu nữ nhân này khôi phục ba phần thực lực, thạch quan này cũng không trói được nàng, tựa hồ có điểm tiện nghi.

Nhìn thoáng qua bốn phía, Tô Bằng đi đến bên cạnh thạch quan bên trái, thân thể cô động nội lực, sau đó giờ thạch quan nhỏ bé kia lên.

Sau khi sử dụng nội lực, thạch quan vốn nặng năm sáu trăm cân, phảng phất nhẹ đi không ít, Tô Bằng thoải mái nâng lên, sau đó đặt ở trên thạch quan của Lãnh Sương Nguyệt.

Làm xong hết thảy, Tô Bằng phủi bụi đất trên tay, lúc này coi như tạm ổn.

Xử lý xong chuyện của Lãnh Sương Nguyệt, Tô Bằng đi đến bên kia, nhặt bảo kiếm cùng vỏ kiếm của Giang Biệt Ly rơi trong này, đút bảo kiếm vào vỏ, thu vào trong Đại Càn Khôn, mình chạy về phía họ Trương Điền ở thôn khác.

Chưa đến hai phút, Tô Bằng đã đi tới chỗ phòng họ Trương Điền, sau khi tiến vào, chỉ thấy linh thể họ Trương Điền, đang ở đó, ở bên người nàng, có một linh thể nam tử màu sắc còn nhạt hơn cả nàng, đang vờn quanh bên cạnh nàng.

“Đây là...”

Tô Bằng nhìn, hỏi linh thể họ Trương Điền.

“Đây là phu quân của ta... Hắn đã thoát khỏi trói buộc âm sát, khôi phục một ít linh trí, còn định đa tạ công tử.”

Họ Trương Điền thi lễ thật sâu với Tô Bằng, sau đó nói:

“Sau khi thiếp thân truyền hai cuốn bí thuật kia cho công tử, liền định cùng phu quân cộng nhập luân hồi...”

“Ừm... hai vợ chồng người tình thâm như thế, kiếp sau chắc chắn sẽ tương kiến.”

Tô Bằng nghe xong, nói với họ Trương Điền.

Linh thể họ Trương Điền khẽ cười, sau đó, chỉ thấy một đạo quang mang trên người nàng xuất ở trên người Tô Bằng.

Tô Bằng lập tức cảm giác được trong ý nghĩ có thêm rất nhiều tin tức, hơi có chút đau đầu.

Chưa đến một hơi, Tô Bằng đã cảm giác trong ý thức mình, có thêm nội dung hai quyển sách.

“Đa tạ công tử, bảo ngọc hộ thân của ta, ngay trong tàng cách trên hũ tro cốt của ta, đa tạ công tử, ta cùng phu quân, phải đi rồi.”

Linh thể Họ Trương Điền nói, nói xong dắt tay linh thể nam tử bên cạnh mình, hai người đi ra gian phòng, bay lên trời.

QUẢNG CÁO Mgid

Loại bỏ ngay mùi hôi nách khó chịu đơn giản tại nhà không tốn kém

Ai hay bị chảy máu chân răng, hôi miệng, dành 2 phút xem ngay!

Khỏi hôi nách nhờ mẹo nhỏ và cách làm mỗi ngày này

Hai người rất nhanh bay vào trong cửa màu vàng đã ảm đạm, sắp biến mất trên không trung kia, Tô Bằng chỉ nghe linh thể họ Trương Điền trong không trung nói:

“Phu quân, nguyện ta và ngươi kiếp sau, lại làm phu thê...”

Nói xong, linh thể hai người, liền tiến vào trong cửa hư huyền trên không trung kia.

Mà ngay sau khi hai người tiến vào, cửa ánh sáng kia, cũng nổ vang một tiếng, biến mất trên không trung...

Tô Bằng đứng ở cửa, nhìn linh thể họ Trương Điền cùng phu quân nàng biến mất trên không trung, thở dài một tiếng.

Họ Trương Điền này, cũng coi như cầu nhân được nhân.

Thở dài một tiếng, Tô Bằng đem điểm suy nghĩ ấy bài trừ, cảm giác trong ý nghĩ mình có thêm hai cuốn bí thuật.

Đem tinh thần tập trung vào hai cuốn bí thuật này, rất nhanh, Tô Bằng cũng cảm giác tin tức trong hai cuốn bí thuật này, hóa thành tin tức, trong thời gian ngắn mình đã học xong.

Mở mắt, Tô Bằng điều tra cột kỹ năng, quả nhiên nhìn thấy, xuất hiện mấy kỹ năng.

Hai cuốn bí thuật này, một quyển là pháp môn tu hành, quyển còn lại, thì tổng cộng bốn năm pháp thuật.

Pháp môn tu hành, là một môn đạo pháp tên “Thanh Vân mật tu - Âm Thần Thiên”, chủ yếu là nói người làm sao tu luyện pháp môn của Âm Thần.

Trong chú thích của kỹ năng, ghi chú rõ đây là cơ sở phát sách, tổng cộng phân mười hai cấp.

Tô Bằng nhìn, biết thứ này liền giống như là nội công, là cơ sở tu hành, nếu không có cái này, pháp thuật của quyển sau sẽ không có cách nào thi triển.

Sau đó, Tô Bằng nhìn có thêm mấy kỹ năng khác.

“Đồng tâm thuật, pháp thuật cấp một, miêu tả pháp thuật: Sau khi sử dụng kỹ năng này, có thể ở trong ba mươi thước, tâm linh tương thông với người chỉ định, không cần ngôn ngữ cũng có thể truyền tình cảm cùng tin tức, tổng cộng phân ba cấp cấp thấp, cấp vừa, cấp cao, điều kiện học tập: Âm Thần cấp 1.”

Chương 200: Chở đầy vẫn còn, tiếp tục xuất phát

Tô Bằng nhìn bên dưới Đồng Tâm thuật này, còn có ba pháp thuật.

“Âm Thần Xuất Khiếu, pháp thuật cấp ba, miêu tả pháp thuật. Phương pháp sử dụng đặc biệt, để Âm Thần Xuất Khiếu, có thể ở hoạt động trong phạm vi bán kính một ngàn năm trăm mét, chia làm ba cấp bao gồm sơ cấp, trung

cấp, cao cấp, mỗi cấp gia tăng phạm vi Âm Thần Xuất Khiếu lên một ngàn năm trăm mét, điều kiện học tập. Âm Thần cấp ba. Điều kiện hạn chế. Không thể Xuất Khiếu vào ban ngày.”

“Phụ Thể thuật, pháp thuật cấp năm, miêu tả pháp thuật. Ở trong trạng thái Âm Thần Xuất Khiếu, nhập vào trên người động vật, hoặc là trên người mất đi ý thức hoặc đang ngủ, khí huyết và nội công nhân loại càng mạnh, tỷ lệ nhập vào thân thể càng thấp. Dưới trạng thái Phụ Thể, có thể đi lại dưới ánh mặt trời, nhưng đối tượng Phụ Thể đột nhiên tỉnh dậy, sẽ bị ép buộc rời khỏi trạng thái Phụ Thể, Âm Thần lúc này trong vòng ba mươi giây, phải trở về bản thể, nếu không sẽ hồn phi phách tán. Chia làm ba cấp bao gồm sơ cấp, trung cấp, cao cấp, mỗi cấp gia tăng tỷ lệ thành công nhập vào thân thể và thời gian Phụ Thể, điều kiện học tập. Âm Thần cấp năm, Âm Thần Xuất Khiếu trung cấp.”

“Trúc Mộng thuật, pháp thuật cấp năm, miêu tả pháp thuật. Ở trong trạng thái Âm Thần Xuất Khiếu, đi vào trong giấc mơ của người đang ngủ, có thể điều khiển giấc mộng ở mức độ nhất định. Chia làm sơ cấp, trung cấp, cao cấp cấp đại sư. Điều kiện học tập. Âm Thần cấp năm, Âm Thần Xuất Khiếu trung cấp.”

Nhìn những kỹ năng này, Tô Bằng đánh giá những kỹ năng này, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, nói.

“Coi như cũng được.”

Đồng Tâm thuật kia, có thể xem như truyền âm nhập mật, hoặc là pháp thuật Tâm Linh nối liền của phương tây, thời khắc mấu chốt có thể thay mình bí ẩn trao đổi với người khác, hoặc là xem như pháp thuật duy trì hợp tác ăn ý trên chiến trường.

Mặt khác, Trương Điền thị truyền tri thức lại cho mình, cũng có thể là dùng Đồng Tâm thuật này, chỉ là Trương Điền thị đã tu hành pháp thuật này đến trình độ rất cao, tương lai bản thân, cũng chưa chắc không thể đạt đến trình độ của nàng.

Ngoài Âm Thần Xuất Khiếu ra, những kỹ năng khác cũng rất thực dụng.

Còn có nhập vào thân thể được xây dựng trên nền tảng Xuất Khiếu, cũng rất có tác dụng.

Tưởng tượng thử, kỹ năng trong trò chơi, xem ra phần lớn là có thể mang ra ngoài trò chơi, nếu như trong hiện thực Tô Bằng biết những kỹ năng này, như vậy ở trong công ty, sẽ không có phiền phức thế kia nữa, tùy tiện điều khiển một vài động vật, hoặc là đồng nghiệp đang ngủ, có thể hoàn thành không ít chuyện rồi.

Càng đừng nói là, trực tiếp dùng trạng thái Âm Thần, đi nghe trộm tin tức, tất cả đều hết sức tiện lợi.

Không chỉ như thế, những nơi bình thường, có thể dùng Âm Thần trực tiếp nghe trộm, ở một vài nơi đặc biệt, sử dụng kỹ năng Phụ Thể, sẽ tạo được sát thương rất lớn.

Chuyện không được hoàn mỹ duy nhất, chính là phạm vi Âm Thần Xuất Khiếu có hạn chế, bán kính chỉ có một chặm năm kilomet, nhỏ quá.

Nhưng thăng lên hai cấp, bán kính sẽ được tăng thêm thành bốn chặm năm kilomet, cho dù là tòa nhà quốc hội hay là nhà trắng, trong phạm vi bốn chặm năm kilomet đều có thể tìm được điểm đặt chân, nghe trộm chuyện bí mật cũng không phải chuyện đùa.

Nếu nói võ công nội lực và khinh công trước đó của Tô Bằng, còn nằm trong phạm vi bình thường, thì hai cuốn bí thuật này, chính là siêu năng lực thật sự.

Còn Trúc Mộng thuật cuối cùng kia, Tô Bằng bây giờ chỉ nghĩ đến một vài thủ đoạn sử dụng trong trường hợp đặc biệt. Tính chất thực tế dường như không bằng mấy cái trước đó, có điều sau khi thử tìm tòi, nói không chừng còn có thể nghiên cứu ra thêm nhiều cách dùng.

“Tóm lại, những kỹ năng này cũng không tồi, bây giờ kinh nghiệm thực chiến của ta đã đủ rồi, không biết có thể nâng cao được những kỹ năng này không, hi vọng đừng để phải thất vọng.”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, suy nghĩ một chút, chọn mở cột kỹ năng, thử thi triển kinh nghiệm thăng cấp làm nền tảng cho “Thanh Vân mật tu - Âm Thần thiên”, tu hành cái này, có thể thăng cấp đẳng cấp Âm Thần.

“Đing!”

“Thanh Vân mật tu Âm Thần thuật của bạn đã thăng lên một cấp, bây giờ đẳng cấp Âm Thần là cấp hai.”

Nghe thấy hệ thống thông báo, Tô Bằng mỉm cười, hấn sợ nhất chính là kinh nghiệm thực chiến không thể nào thăng cấp những thứ xem như là thần thánh này, không ngờ kinh nghiệm thực chiến cũng dùng được.

“Như vậy... Tiếp tục thăng cấp!”

Tô Bằng liên tục thăng cấp “Thanh Vân mật tu - Âm Thần thiên”, sau vài lần, đã nâng đẳng cấp Âm Thần lên đến cấp chín.

Trước tiên thăng cấp đẳng cấp Âm Thần lên đến cấp chín, cũng đủ để tu hành những kỹ năng phía sau, quả nhiên, biểu tượng của Đồng Tâm thuật, Âm Thần Xuất Khiếu, Phụ Thể thuật, còn có Trúc Mộng thuật đều phát sáng lên.

Tô Bằng xem xét kinh nghiệm thực chiến, phát hiện cũng đã tiêu hao rất lớn, thăng cấp Thanh Vân mật tu - Âm Thần thiên lên đến cấp năm, đã tiêu hao hơn ba vạn một ngàn kinh nghiệm.

“Thật tốn kinh nghiệm... Có điều tốn nhiều kinh nghiệm như vậy, hiệu quả có lẽ cũng tỉ lệ thuận với nhau chứ.”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, suy nghĩ tới đây, hấn càng mong đợi hai cuốn bí thuật này.

Nhìn thấy biểu tượng kỹ năng Đồng Tâm thuật sáng lên, Tô Bằng cũng chẳng do dự, sử dụng kinh nghiệm thực chiến, khảm lên những kỹ năng này.

“Đinh!”

“Đinh!”

“Đinh!”

Bên tai Tô Bằng không ngừng vang lên âm thanh kỹ năng thăng cấp, đợi sau khi điên cuồng thăng cấp đẳng cấp đẳng cấp kỹ năng.

Những kỹ năng này của Tô Bằng đã là.

“Thanh Vân mật tu - Âm Thần thiên cấp chín, Đồng Tâm thuật cao cấp (có thể truyền tri thức dạng khối, tiến hành truyền thụ tri thức, nhưng tiêu hao năng lượng Âm Thần), Âm Thần Xuất Khiếu cao cấp (có thể xuất khiếu trong phạm vi bán kính bốn ngàn năm trăm mét), Âm Thần Phụ Thể cao cấp (gia tăng 75% tỷ lệ thành công Phụ Thể, sau khi tiếp xúc Phụ Thể thời gian Âm Thần trở về bản thể kéo dài được một phút), Trúc Mộng thuật trung cấp (nhận được nhiều hơn quyền không chế giấc mơ, cụ thể xem tình huống ý thức của bản thân người nằm mơ để quyết định).”

Những kỹ năng này, Đồng Tâm thuật còn được, thăng cấp lên đến cao cấp cũng chỉ tốn hơn bốn nghìn kinh nghiệm, Âm Thần Xuất Khiếu và Âm Thần Phụ Thể, mặc dù chỉ từ sơ cấp thăng lên đến cao cấp, mỗi lần lại tiêu hao hơn một vạn một ngàn kinh nghiệm của Tô Bằng.

Trúc Mộng thuật càng kinh khủng, chỉ từ sơ cấp thăng lên trung cấp, đã nuốt trọn bảy ngàn kinh nghiệm của Tô Bằng, Tô Bằng lúc này mặc dù kinh nghiệm rất nhiều, nhưng đối với loại tiêu hao này cảm giác hết sức đáng sợ, cho nên chỉ thăng đến trung cấp thì không tiếp tục thăng thêm.

“Được rồi... Kỹ năng cũng thăng cấp xem như tạm tạm... Bây giờ ngược lại thật muốn thử xem những kỹ năng này, thế nhưng điều kiện không ổn... Thôi vậy, tìm được một nơi an toàn, rồi hãy thử xem sao.”

Trong lòng Tô Bằng tự nói với mình.

Thở phào một hơi, Tô Bằng xoay người, đi đến trước một cái hũ nhỏ.

Cái này chính là linh tháp chứa tro cốt của Trương Điền thị, trước đó Trương Điền thị sống nhờ ở bên trong, có điều bây giờ hồn phách của nàng

đã đầu thai chuyển thế, cái tro cốt hũ này cũng chỉ là tro tàn sau khi thiêu đốt mà thôi.”

Tô Bằng mở hũ tro cốt ra, bên trong cũng không phải trực tiếp chứa tro cốt, bên trong có một tấm ván gỗ ngăn cách với tro cốt, trên ván gỗ, lại đặt một miếng ngọc bội mà vàng kim.

Tô Bằng lấy ngọc bội ra, quan sát.

Miếng ngọc bội này có lẽ là một bức tranh gì đó, hoa văn tương đối phức tạp. Mơ hồ nhìn thấy một vài thứ gì đó giống như đường vân ở bên trên, toàn thân màu vàng kim, không biết là ngọc chất liệu gì, lúc này còn tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Tô Bằng cầm lấy miếng ngọc bội, ngọc bội ở trên tay Tô Bằng dịu nhẹ lại, Tô Bằng chợt phát hiện mình có thể xem thuộc tính của ngọc bội này.

“Ngọc bội Linh Vân Chân Quan Đức Minh, đẳng cấp đạo cụ - màu vàng, đạo cụ đặc biệt, người đeo ngọc này, trong phạm vi một trượng sinh ra lực trường thiện linh. Ngăn chặn lời nguyền, sự tấn công của linh thể tà ác, đồng thời đeo ngọc bội này khí huyết thuận lợi, chậm rãi khôi phục thể lực, khí huyết, mỗi phút khôi phục 2%, tăng tốc độ làm lành ngoại thương lên gấp đôi, chức năng đặc biệt. Phân biệt ác ý, người đeo ngọc bội có thể thoải mái phân biệt rõ mục tiêu trong bán kính hai mươi mét lấy bản thân làm trung tâm đối với mình có ác ý hay không.”

“Cực phẩm, cực phẩm!”

Tô Bằng xem, không khỏi huýt sáo sung sướng, ngọc bội kia, không thể không nói, thật đúng là một cực phẩm.

Vài chức năng của ngọc bội này, không có cái nào là không thực dụng.

Đề phòng linh thể tà ác, ngăn chặn lời nguyền, hai cái này sử dụng nhằm vào tình cảnh gặp phải ngày hôm nay, Tô Bằng đối với thế giới của Tử Vong Luân Hồi đã có sự hiểu biết nhất định. Hàng rào ngăn cách giữa người quỷ yêu trong thế giới này không hề chặt chẽ đến vậy, rất dễ dàng gặp phải các loại chuyện ma quái.

Kiểm ý của mình, mặc dù có thể tấn công linh thể, nhưng dù sao lực phòng ngự quá kém, nếu linh thể quá nhiều cùng lúc bao vây tấn công mình, Tô Bằng cũng không có nắm chắc thoát thân được.

Nhưng có ngọc bội này rồi, vậy thì dễ dàng hơn nhiều... Ít nhất, Tô Bằng là được chứng kiến, Trương Điền thì phải dựa vào miếng ngọc bội này, sinh tồn ba năm tại nơi tràn ngập oan hồn còn có hung thần này.

Hiệu quả khôi phục khí huyết, thể lực, cũng rất tốt.

Dựa theo kinh nghiệm trò chơi trước nay của Tô Bằng, đạo cụ có thể dùng tỉ lệ phần trăm nâng cao thuộc tính hoặc là khôi phục, đều rất khó có được, ở trong các trò chơi, đều phải ra sức tranh đoạt.

Mức độ nâng cao đẳng cấp thực lực tổng thể của một người kia... Mình hiện tại tuy rằng không phải nâng cao thuộc tính tấn công, nhưng để khôi phục khí huyết và thể lực, cũng tốt lắm.

Năm mươi phút, là có thể khôi phục thể lực và khí huyết đến trạng thái đầy đủ, rất tốt rất mạnh... Phải biết rằng, trong, trò chơi Tử Vong Luân Hồi, thuốc đều có tính kháng thuốc.

Thuốc Tô Bằng dùng trước đó, chẳng những hiệu quả chậm chạp, hơn nữa dùng liên tục, hiệu quả sẽ giảm phân nửa, dùng tiếp, lại giảm phân nửa, không thể nào như những trò chơi khác nuốt thuốc đánh quái.

Cho nên, trò chơi này, cao thủ đều là đám thân pháp nhanh nhẹn, công pháp hộ thể, khí huyết cao ngất, bị đánh trúng hoàn toàn hai lần tất sát thì cũng đã toi mạng rồi.

Vừa rồi hẳn dùng Huyết Tinh Túy, ngược lại khác loại, không biết là được làm từ vật liệu phẩm cấp gì, đột phá biết bao nhiêu hạn chế của thuốc, nhưng trên người Tô Bằng cũng chỉ có một lọ như vậy, thứ này cũng là thứ hoàn toàn mua không được, dùng một chút bớt một chút, xem như vật tư chiến lược cấp cá nhân, nếu như không có chức năng đặc biệt, không thể tùy ý tiêu hao.

Như vậy, hiệu quả miếng ngọc bội này, đã có thể nói lên cả rồi.

Chớ nói chi là chức năng phân biệt ác ý cuối cùng của miếng ngọc bội này, Tô Bằng tương lai sẽ không cần lo lắng ở trong trò chơi bị người tấn công trong khoảng cách gần, phán đoán ác ý, càng có nhiều hiệu quả hơn.

“Không uống bận rộn cả một đêm, có được ngọc bội này, đáng giá lắm, đáng giá lắm.”

Tô Bằng vuốt ve miếng ngọc bội kia, yêu thích không buông tay, sau nửa ngày, mới đeo lên người mình.

“Được rồi... Chuyện của ba thôn này, cũng coi như hoàn toàn giải quyết, hôm nay thu hoạch thật lớn, chẳng những võ công thăng cấp rất lớn, đánh bại Giang Biệt Ly đứng thứ hai trong giang hồ thập đại kiếm, còn lấy được không ít tiền tài, còn có vũ khí, thu hoạch hơn mười vạn kinh nghiệm thực chiến, có được hai dị bảo, hai thần binh, còn đạt được kỹ năng... Xem ra, vận khí của ta dường như càng ngày càng tốt.”

Tô Bằng lúc này trong lòng sung sướng, hít sâu một hơi, Tô Bằng ra khỏi phòng.

“Hí hí hí!”

Mới ra khỏi cửa, Tô Bằng chợt nghe thấy tiếng ngựa hí, quay đầu nhìn lại, ngựa Hoàng Phiêu trước đó bị oan hồn dọa sợ chạy mất, không biết khi nào, lại chạy trở về, đang ở sau lưng mình, ngựa Hoàng Phiêu, chạy bước nhỏ lại bên cạnh Tô Bằng.

“Ha ha ha, ngươi cũng quay lại rồi? Đúng lúc... Nơi này thu hoạch không ít, nhưng mà còn có chuyện, chúng ta cùng nhau đi tiếp nào!”

Tô Bằng sáng khoái cười vang, vuốt ve bờm ngựa của ngựa Hoàng Phiêu, sau đó xoay người lên ngựa, ngồi vững trên yên ngựa.

“Giá!”

Vỗ mông ngựa một cái, ngựa Hoàng Phiêu hí dài một tiếng, chở Tô Bằng đi ra khỏi thôn, chạy về phương xa.

Phương pháp Tô Bằng ôm lấy Lãnh Sương Nguyệt, là một tay nâng bộ vị hông eo của Lãnh Sương Nguyệt, tay còn lại ôm vai của nàng.

Đây ngược lại không phải chiếm tiện nghi của nàng, chỉ là phòng ngừa nàng còn dư lực, thành linh đánh mình một cái mà thôi.

Tô Bằng ôm lấy Lãnh Sương Nguyệt, lập tức cảm giác, thân thể nữ nhân trong ngực co dãn cùng xúc cảm kinh người, lúc này chỉ cách mình một tầng lụa mỏng, thậm chí có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể cùng hô hấp của đối phương.

Mặc dù không muốn làm gì nàng, có điều Tô Bằng dù sao vẫn huyết khí phương cương, nhiều ít cũng cảm giác được một loại xúc cảm ấm áp khi nam nữ thân mật.

Lãnh Sương Nguyệt không nói lời nào, nhưng cũng không phản kháng, tùy ý để Tô Bằng ôm nàng.

Tô Bằng hít sâu một hơi, làm cho mình tỉnh táo một ít, ôm Lãnh Sương Nguyệt, đi tới quan tài đầu tiên trong ba quan tài ở giữa.

Chậm rãi, Tô Bằng đem Lãnh Sương Nguyệt để vào trong quan tài đá này.

Tô Bằng ngược lại không có ý niệm trực tiếp để nữ nhân này bị lãng quên, rồi cứ như vậy chết héo ở bên trong, sở dĩ đem nàng một lần nữa thả lại trong quan tài, một điểm trong đó, chính là Tô Bằng vào lúc dùng song chưởng kích thương Lãnh Sương Nguyệt, liền có một cảm giác, nội lực nữ nhân này, tuyệt đối không thua kém chi mình.

Lúc ấy song chưởng đánh trúng Lãnh Sương Nguyệt, Tô Bằng cũng lập tức cảm giác được nội kinh phản chấn cường đại, chỉ là trong lực này có chút âm nhu, không giống nội kinh bản thân lực bạo phát cương mãnh như vậy, cộng thêm Lãnh Sương Nguyệt lúc ấy bị thương, lại không vận công phòng bị, lại còn đánh trúng yếu huyệt sau lưng nàng, mới khiến nàng trọng thương.

Cho nên Tô Bằng mới tiến lên bổ thêm một chưởng, nếu đổi lại Lãnh Sương Nguyệt chuẩn bị sẵn sàng, Tô Bằng trực tiếp một chưởng đánh lên

trên người nàng, cho dù nàng không hoàn thủ, cũng không khiến nội tức của nàng rối loạn.

Tô Bằng có một loại cảm giác, nội tức đối phương giờ phút này mặc dù hỗn loạn, khiến nàng không cách nào di động, nhưng chỉ cần qua một ngày hai ngày, thậm chí mấy canh giờ. Đối phương nhất định sẽ khôi phục một ít công lực.

Đây ngược lại không phải là tin tức xấu gì, Tô Bằng vốn cũng không muốn giết nữ nhân này.

Một phương diện là từ nhân tình mà nói, thánh nữ ma đạo này mặc dù hút khô nội lực của mình, nhưng nghe nàng nói chuyện, nàng cũng không thật sự muốn mình bị gì, còn tính mang mình vào trong ma môn chữa thương, cũng đồng ý một điều kiện, không tính tuyệt hậu.

Một nguyên nhân khác, nếu không phải hết sức cần thiết, Tô Bằng cũng quả thật không muốn ra tay diệt hoa.

Dù sao Lãnh Sương Nguyệt người ta lớn thành như vậy, cũng rất không dễ, trong phần thánh khiết này mang theo khí chất mị hoặc, không đến mười mấy năm, cũng không dễ luyện thành, nếu không có quan hệ đối địch, Tô Bằng với nữ nhân này ngược lại rất có cảm giác thương thức tác phẩm nghệ thuật.

Tô Bằng ngược lại không phải người có khoái cảm biến thái hủy diệt tác phẩm nghệ thuật nổi danh, nữ nhân như vậy, nếu không phải quan hệ đặc biệt lợi hại, Tô Bằng ngược lại không quá muốn khiến nàng chôn vùi trong tay mình.

Về phần sau đó có cùng Ma Môn kết thù hay không. Tô Bằng ngược lại tạm thời không lo lắng, mình dùng là tên giả, thế giới này không giống với thế giới thật, có kỹ thuật truyền tin và hình ảnh tân tiến như vậy. Trừ phi Lãnh Sương Nguyệt tự đi khắp thế giới tìm mình, chỉ cần sau này không dùng tên giả này, khả năng đối phương tìm ra bản thân không phải là quá lớn.

Trừ phi, là mình cố ý hấp dẫn người của Ma môn, tìm mình.

Lãnh Sương Nguyệt này, Tô Bằng vốn định thả nàng đi, có điều cũng cần làm khó nàng chút, coi như trừng phạt nàng lấy oán trả ơn.

Đem Lãnh Sương Nguyệt bỏ vào trong quan tài, Tô Bằng không đẩy nắp quan tài, mà trở lại, nhặt vũ khí của Lãnh Sương Nguyệt trên mặt đất lên.

Sau khi nhặt lên, Tô Bằng nhìn kỹ một lát, phát hiện đây là vũ khí do vật chất đặc thù nào đó luyện chế thành.

Đây là một thanh loan đao, đường cong càng sâu hơn loan đao bình thường, gần như là một vòng trăng tròn, đầu đao gần như nối liền với đuôi loan đao.

Ở chỗ tay cầm, là một loại vật chất thoát nhìn rất giống bạc, nhưng mật độ tựa hồ càng dày đặc hơn bạc, mà cả thân loan đao, thoát nhìn giống như thủy tinh, là trong suốt, nhưng Tô Bằng thử một chút, lại phát hiện thân loan đao này lại cứng hơn so với thủy tinh nhiều.

Trên mặt đất có một ít mảnh gỗ cùng mái ngói từ nóc nhà vỡ nát rơi xuống, Tô Bằng thử dùng thanh loan đao này cắt thử mái ngói, không dùng lực gì, chỉ đùa đã cắt mái ngói ra.

“Binh khí tốt, ít nhất đủ phong duệ...”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Chỉ là loan đao này, tạo hình có chút kỳ lạ, mình không dùng được, xem ra, chỉ có đao pháp cùng công pháp đặc thù mới có thể sử dụng loan đao này, cho dù bán đi, cũng không chắc có thể bán đi.

Hơn nữa, thứ trong suốt này quá đặc thù, nếu ra tay rất dễ bị người của Ma môn nhận ra.

Tô Bằng cầm loan đao, trên tay dùng một ít nội lực, đột nhiên, loan đao nổi lên một số biến hóa.

Chỉ thấy sau khi nội lực Tô Bằng tiến vào chuôi đao phảng phất chất bạc của loan đao kia, truyền tới thân đao như thủy tinh, loan đao này, không ngờ dường như nổi lên biến hóa vật chất, cả thân đao, đều biến màu phảng phất bạc.

“Ồ? Kỳ lạ thế...”

Tô Bằng nhìn, trong lòng thầm lấy làm kỳ, lại thử chém gạch ngói vụn, lại phát hiện lưỡi đao sau khi biến thành màu bạc, tựa hồ đặc tính sắc bén biến mất, trở nên cùn vô cùng, không chém vỡ gạch ngói này chút nào.

“Thứ này cũng thật thần kỳ... Thân đao dường như tự động biến thành vô đao, ngược lại dễ mang theo hơn rất nhiều.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, thử lại quán chú một số nội lực vào.

Lần này, thân đao biến hóa càng kịch liệt, những vật chất màu bạc kia, không ngừng co rút, rất nhanh, cả thanh loan đao, liền co lại thành một viên đạn màu bạc.

“Đúng là thần kỳ... Nếu không phải là ở thế giới này, ta còn tưởng rằng là tài liệu ký ức kim loại gì chứ.”

Tô Bằng nhìn, trong lòng lấy làm kỳ.

Tô Bằng cảm thấy hiếu kỳ, liền đi vào trong Đại Càn Khôn, trong Tô Bằng suy nghĩ, thứ này cho dù mình không dùng, với đặc tính thần kỳ như nó, sau này làm đạo cụ, dẫn người trong Ma môn, hoặc là tự cất giấu, cũng rất tốt.

Xử lý qua loan đao, Tô Bằng đi đến trước thạch quan (quan tài đá), nhìn Lãnh Sương Nguyệt bên trong.

Hai mắt Lãnh Sương Nguyệt hờ hững nhìn nóc nhà, cũng không có biểu lộ gì, đồng thời, cũng không nói chuyện với Tô Bằng nữa.

“Không để ý người khác... Cũng được, trước hết để người nằm một hồi ở trong đây, coi như trừng phạt.”

Tô Bằng nghĩ, nghĩ thế, hắn đặt tấm che rơi dưới đất lên thạch quan, đẩy lại.

Thạch quan lại biến thành trạng thái trước khi mình vào, Tô Bằng cũng không sợ Lãnh Sương Nguyệt ngộp chết, hắn biết Lãnh Sương Nguyệt tất có công pháp bế khí thời gian dài không cần hô hấp.

Sau khi dậy lại, Tô Bằng nhìn thoáng qua gian phòng, thầm nghĩ nếu nữ nhân này khôi phục ba phần thực lực, thạch quan này cũng không trói được nàng, tựa hồ có điểm tiện nghi.

Nhìn thoáng qua bốn phía, Tô Bằng đi đến bên cạnh thạch quan bên trái, thân thể cố động nội lực, sau đó giơ thạch quan nhỏ bé kia lên.

Sau khi sử dụng nội lực, thạch quan vốn nặng năm sáu trăm cân, phảng phất nhẹ đi không ít, Tô Bằng thoải mái nâng lên, sau đó đặt ở trên thạch quan của Lãnh Sương Nguyệt.

Làm xong hết thảy, Tô Bằng phủ bụi đất trên tay, lúc này coi như tạm ổn.

Xử lý xong chuyện của Lãnh Sương Nguyệt, Tô Bằng đi đến bên kia, nhặt bảo kiếm cùng vỏ kiếm của Giang Biệt Ly rơi trong này, đút bảo kiếm vào vỏ, thu vào trong Đại Càn Khôn, mình chạy về phía họ Trương Điền ở thôn khác.

Chưa đến hai phút, Tô Bằng đã đi tới chỗ phòng họ Trương Điền, sau khi tiến vào, chỉ thấy linh thể họ Trương Điền, đang ở đó, ở bên người nàng, có một linh thể nam tử màu sắc còn nhạt hơn cả nàng, đang vờn quanh bên cạnh nàng.

“Đây là...”

Tô Bằng nhìn, hỏi linh thể họ Trương Điền.

“Đây là phu quân của ta... Hắn đã thoát khỏi trói buộc âm sát, khôi phục một ít linh trí, còn định đa tạ công tử.”

Họ Trương Điền thi lễ thật sâu với Tô Bằng, sau đó nói.

“Sau khi thiếp thân truyền hai cuốn bí thuật kia cho công tử, liền định cùng phu quân cộng nhập luân hồi...”

“Ừm... hai vợ chồng người tình thâm như thế, kiếp sau chắc chắn sẽ tương kiến.”

Tô Bằng nghe xong, nói với họ Trương Điền.

Linh thể họ Trương Điền khẽ cười, sau đó, chỉ thấy một đạo quang mang trên người nàng xuất ở trên người Tô Bằng.

Tô Bằng lập tức cảm giác được trong ý nghĩ có thêm rất nhiều tin tức, hơi có chút đau đầu.

Chưa đến một hơi, Tô Bằng đã cảm giác trong ý thức mình, có thêm nội dung hai quyển sách.

“Đa tạ công tử, bảo ngọc hộ thân của ta, ngay trong tầng cách trên hũ tro cốt của ta, đa tạ công tử, ta cùng phu quân, phải đi rồi.”

Linh thể Họ Trương Điền nói, nói xong dắt tay linh thể nam tử bên cạnh mình, hai người đi ra gian phòng, bay lên trời.

Hai người rất nhanh bay vào trong cửa màu vàng đã ảm đạm, sắp biến mất trên không trung kia, Tô Bằng chỉ nghe linh thể họ Trương Điền trong không trung nói.

“Phu quân, nguyện ta và ngươi kiếp sau, lại làm phu thê...”

Nói xong, linh thể hai người, liền tiến vào trong cửa hư huyền trên không trung kia.

Mà ngay sau khi hai người tiến vào, cửa ánh sáng kia, cũng nổ vang một tiếng, biến mất trên không trung...

Tô Bằng đứng ở cửa, nhìn linh thể họ Trương Điền cùng phu quân nàng biến mất trên không trung, thở dài một tiếng.

Họ Trương Điền này, cũng coi như cầu nhân được nhân.

Thở dài một tiếng, Tô Bằng đem điểm suy nghĩ ấy bài trừ, cảm giác trong ý nghĩ mình có thêm hai cuốn bí thuật.

Đem tinh thần tập trung vào hai cuốn bí thuật này, rất nhanh, Tô Bằng cũng cảm giác tin tức trong hai cuốn bí thuật này, hóa thành tin tức, trong thời gian ngắn mình đã học xong.

Mở mắt, Tô Bằng điều tra cột kỹ năng, quả nhiên nhìn thấy, xuất hiện mấy kỹ năng.

Hai cuốn bí thuật này, một quyển là pháp môn tu hành, quyển còn lại, thì tổng cộng bốn năm pháp thuật.

Pháp môn tu hành, là một môn đạo pháp tên “Thanh Vân mật tu - Âm Thần Thiên”, chủ yếu là nói người làm sao tu luyện pháp môn của Âm Thần.

Trong chú thích của kỹ năng, ghi chú rõ đây là cơ sở phát sách, tổng cộng phân mười hai cấp.

Tô Bằng nhìn, biết thứ này liền giống như là nội công, là cơ sở tu hành, nếu không có cái này, pháp thuật của quyển sau sẽ không có cách nào thi triển.

Sau đó, Tô Bằng nhìn có thêm mấy kỹ năng khác.

“Đồng tâm thuật, pháp thuật cấp một, miêu tả pháp thuật. Sau khi sử dụng kỹ năng này, có thể ở trong ba mươi thước, tâm linh tương thông với người chỉ định, không cần ngôn ngữ cũng có thể truyền tình cảm cùng tin tức, tổng cộng phân ba cấp cấp thấp, cấp vừa, cấp cao, điều kiện học tập. Âm Thần cấp 1.”

Chương 201: Tìm kiếm Tề Dã

Tô Bằng cưỡi ngựa Hoàng Phiêu, đi suốt một đêm, rốt cuộc sau khi trời sáng, lúc gần mười một giờ trong trò chơi, tìm đến một trấn nhỏ.

Trấn này, so với cái thôn mình gặp trước đây sầm uất hơn rất nhiều.

Tô Bằng từ hướng giáp ranh của Tô Công đến, con đường này bởi vì phần lớn là rừng núi, dân cư thưa thớt, nhưng hiện tại đến nơi này, đã gần kề với địa phận trung tâm Công Châu, càng đi về phía châu quận, người lại càng đông đúc.

Vào trong trấn nhỏ, Tô Bằng tìm một khách điếm, giao ngựa cho tiểu nhị chăm sóc, còn mình đến đại sảnh lâu một dùng cơm.

Trong phòng ăn lầu một, đã có không ít người, chỉ là người giang hồ không nhiều lắm, phần lớn là một vài khách thương nhân, những người kia thấy khách giang hồ như Tô Bằng bụi đường mệt mỏi, tiếng nói chuyện cũng nhỏ đi dần.

“Nơi Cống Châu này không phải nói dân phong rất đáng sợ sao? Tại sao nhìn thấy một khách giang hồ bình thường lại phản ứng dữ dội như vậy?”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, có điều cũng chỉ là suy nghĩ một chút thôi, bèn quẳng suy nghĩ này ra khỏi đầu, quát lớn một tiếng, bảo tiểu nhị dọn lên một vài món ăn.

Không bao lâu, tiểu nhị bưng lên một bàn thức ăn, Tô Bằng liếc nhìn, là canh thịt dê, bánh bao kẹp thịt, Tô Bằng cũng có chút đói bụng, mồm miệng ngấu nghiến nuốt thức ăn, xem chừng vẫn còn chưa đủ, lại bảo tiểu nhị dọn lên thêm một bát mì rưới dầu cay.

Nhắm nháp toàn bộ mọi thứ xong, Tô Bằng mới cảm giác cả người thoải mái, đi đường suốt đêm, hơi ảm ảm thấp trong người đều thoát hết ra ngoài.

“Trong trò chơi này, cũng không thể không ăn cơm, bằng không cho dù không bị thương, cũng sẽ trực tiếp bị đói chết...”

Sau khi ăn xong, Tô Bằng than một tiếng, từ khi chơi trò chơi này, bản thân mỗi ngày tương đương ăn sáu bữa...

Cảm giác ăn cũng khá nhiều rồi, Tô Bằng đặt một phòng, sau đó đi vào trong phòng.

Sau đó, chuyện Tô Bằng làm đầu tiên, là không ngừng dùng thủ pháp mát xa, mát xa cơ mặt mình trong gương.

Từ lúc giết chết Lô Khiếu Thiên đến bây giờ, Tô Bằng vẫn luôn duy trì khuôn mặt sau khi dịch dung. Kể ra cũng gần một tháng rồi, chỉ là trong đó có gần hai mươi ngày là trong trạng thái logout, trạng thái logout sẽ không sinh ra trị số đói, cơ thịt trên mặt cũng sẽ không thay đổi.

Nhưng thời gian lâu hơn nữa, sẽ rất khó khôi phục lại.

Nơi này cách Giang Ninh còn một khoảng cách, có lẽ Mạc Thiên Kinh quận Giang Ninh và người trong công ty, chắc hẳn sẽ không đuổi theo đến nơi này, thậm chí, bọn họ căn bản không hề hoài nghi là mình giết Lô Khiếu Thiên. Tô Bằng cũng có phần yên tâm, cũng không cần hết sức thay đổi gương mặt.

Dùng thủ pháp mát xa độc môn hơn mười phút, gương mặt của Tô Bằng, lại khôi phục hình dạng ban đầu của mình.

“Cũng không tệ lắm... Không có di chứng đặc biệt nghiêm trọng gì, chỉ là cơ thịt có chút cứng nhắc.”

Nhìn vào trong gương, làm mặt quỷ một phen, Tô Bằng lại khôi phục trạng thái bình thường nhìn mình.

Bây giờ thời gian thế giới thực tại, đại khái là hơn hai giờ chiều, cách thời gian Tô Bằng muốn kiểm tra Âm Thần Xuất Khiếu còn một khoảng. Tô Bằng tạm thời cũng không cần nghỉ ngơi, sau khi khôi phục tướng mạo vốn có của mình, Tô Bằng đổi một bộ quần áo, lại đổi trường kiếm trong tay thành một trong hai thanh bảo kiếm có được ở chỗ Cổ Kiếm sơn trang, dự định vào trong trấn dạo chơi một hồi.

Từ trên lầu đi xuống, tiểu nhị phía dưới nhìn Tô Bằng ngẩn người, nhưng cũng chỉ ngẩn người giây lát, nháy mắt đã bị người khác khác gọi lại.

Tô Bằng vừa muốn ra ngoài, đột nhiên, bên ngoài tiến vào hai nam nhân mặc quần áo da dê mỏng, bên hông hai người này đều dắt đoản đao, thoát nhìn dáng vẻ vô cùng ngang ngược, vừa vào trong, đã trực tiếp xông xộc đi về phía chương quây, nói.

“Chương quây, người ở trong tiệm này, có thấy một người tự xưng là Giang Ninh Tề Dã tới không?”

Tô Bằng vừa nghe, lông mày không khỏi nhướng lên, Giang Ninh Tề Dã, là tên giả mình dùng mà, trong trò chơi này, hôm qua vừa mới báo ra, những người này làm sao biết được?

Trong nháy mắt, trong lòng Tô Bằng liền hiện lên Giang Biệt Ly, Lãnh Sương Nguyệt, còn có Phạm Thanh Âm Từ Hàng Tĩnh Trai chỉ mới gặp thoáng chốc.

“Tề Dã? Không có... Khách thương quận Giang Ninh ngược lại có một người, nhưng không có người tên là Tề Dã.”

Chương quây nghe thế, lắc đầu, trả lời hai hán tử đất đao kia.

Lúc Tô Bằng ở trọ, chương quây yêu cầu Tô Bằng đưa giấy thông hành, Tô Bằng sử dụng giấy thông hành của chính mình ở quận Giang Ninh, trên người hán tử ngược lại không có của Tề Dã.

“Xác định không có?”

Hai đao khách kia hỏi lại lần nữa, chương quây lắc đầu, sau đó lấy sổ sách ra, bày ra trước mặt hai người, nói.

“Khách của hai ngày nay đều ở bên trên, quả thật không có ai tên là Tề Dã.”

Một tên đao khách lật xem quyển sổ kia, quả nhiên không có.

“Đi thôi, Tề Dã kia, chưa chắc đã đi con đường này, có lẽ hán tử đi hướng khác cũng không chừng, hoặc là dứt khoát không vào thành.”

Đao khách sau lưng kia nói với đồng bọn.

Đao khách lật xem sổ sách, quả nhiên không tìm được tên Tề Dã, không hài lòng gật đầu.

“Hai vị tráng sĩ dừng bước!”

Tô Bằng nhìn thấy hai người muốn đi, liền mở miệng, gọi hai người lại.

Hai đao khách kia nghe thấy, quay đầu lại nhìn Tô Bằng, Tô Bằng bây giờ đang mặc là một bộ võ phục khá được mua trong tại quận Giang Ninh, nhìn ra hết sức khí khái hiên ngang, lại thêm trong tay cầm bảo kiếm, xem xét cũng không phải là vật bình thường, hơn nữa võ công Tô Bằng dần dần tu

luyện, khí chất cao thủ ít nhiều cũng có chút toát ra, hai đạo khách kia trông thấy, chột cảm giác người này bất phàm, ánh mắt càng thêm xem trọng.

Hai người chấp tay với Tô Bằng, một người trong đó nói.

“Vị thiếu hiệp kia, ngươi có chuyện gì gọi hai bọn ta lại?”

“Ừm, là như thế này, ta chính là Tô Bằng quận Giang Ninh, đang chu du thiên hạ, rèn luyện võ công, đi đến quý địa phương... Vừa rồi mới nghe thấy hai vị tôn giá nói, muốn tìm một người tên là Tề Dã, cũng là người quận Giang Ninh... Nhìn dáng vẻ hai vị dường như là người trong giang hồ, Tề Dã mọi người muốn tìm, có lẽ cũng là người trong giang hồ, nhưng tại hạ ở Giang Ninh lâu như vậy, lại chưa từng nghe qua danh hiệu của người này... Không biết hai vị có tiện chăng, có thể kể cho ta nghe chút được không, Tề Dã này rốt cuộc đã gây ra chuyện gì, khiến hai vị vội vã tìm kiếm hắn như thế?”

Tô Bằng đầu tiên là chấp tay đáp lễ, sau đó hỏi hai người.

“Giang Ninh Tô Bằng, chính là thiếu hiệp Tô Bằng ở Cổ Kiếm sơn trang giết chết bại hoại giang hồ Cổ Kiếm đó sao?”

Nghe thấy Tô Bằng giới thiệu danh hiệu mình, hai người kia thân thể đột nhiên chấn động, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, biết chắc hẳn danh vọng của mình đã truyền đến nơi này.

Suy nghĩ lợi hại trong đó, Tô Bằng cảm thấy đến bây giờ, bên phía quận Giang Ninh cũng chưa hề phát hiện ra chuyện của mình, trong thời gian ngắn chắc hẳn không có nguy cơ đem chuyện Lô Khiếu Thiên bị giết hoài nghi lên trên đầu mình, trước mắt bản thân báo ra danh hiệu giang hồ, rõ ràng sẽ thuận lợi có được một chút tin tức, bèn khẽ gật đầu, nói.

“Chính là Tô mỗ.”

“Hóa ra là Tô thiếu hiệp! Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!”

Hai người nghe thế, lập tức khách khí không ít, lần nữa thi lễ với Tô Bằng.

Tô Bằng chấp tay mỉm cười, nói hai tiếng quá khen quá khen, thật ra danh vọng giang hồ tích trữ càng nhiều thì lại càng tốt, hành tẩu trên giang hồ cũng thuận tiện hơn nhiều.

“Đúng rồi, vừa rồi Tô thiếu hiệp hỏi chúng ta chuyện của Giang Ninh Tề Dã...”

“Nếu như Tô thiếu hiệp hỏi chúng ta, chúng ta sẽ hết lòng trả lời.”

Một đao khách nói,

Đao khách khác gật đầu, nói.

“Thực không dám giấu diếm, chúng ta là người của hội Phong Dương thành Lang An, lần này tìm kiếm Tề Dã kia, là phụng mệnh của bang chủ... Bang chủ của chúng ta, thì lại đang giúp một vị nhân vật địa vị rất lớn, tìm kiếm người này!”

Chương 202: Lời mời

“Đại nhân vật? Chẳng lẽ chính là Phạm Thanh Âm Từ Hàng Tĩnh Trai?”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ đến điều này, tất nhiên, hẳn không có hỏi ra, hỏi ra như vậy, không khác gì tự bại lộ thân phận.

“Là vị đại nhân vật nào vậy? Ta đi đến thành Lang An, đúng lúc muốn bãi kiến võ lâm tiền bối nổi tiếng quanh đây, chỉ là lúc trước đi đường không có mục đích, cũng không hỏi thăm, không biết ngay cả quý bang chủ cũng nể mặt đại nhân vật như vậy, rốt cuộc là vị tiền bối nào?”

Tô Bằng thoáng dừng lại, hỏi hai gã đao khách này.

Hai gã đao khách nghe thế, liếc mắt nhìn nhau, trao đổi ánh mắt thoáng chốc, một trong số đó quay đầu lại, nói.

“Tô thiếu hiệp vốn ở Giang Ninh, không biết thế lực rải rác trong Cống Châu cũng là chuyện bình thường, thông báo hội Phong Dương chúng ta tìm kiếm Tề Dã kia, là Long Thiệu Dương Long lão tiền bối.”

“Long Thiệu Dương?”

Tô Bằng nhớ lại thông tin mình ở trong phòng hồ sơ công ty do Tần Tiêu Nguyệt quản lý, chợt nhớ đến một người, nói.

“Chẳng lẽ là Công Châu liên minh ngũ thành Long lão minh chủ?”

“Chính là lão nhân gia ông ta.”

Hai đạo khách kia gật đầu, giống như cảm thấy Tô Bằng biết người này hết sức bình thường.

Tô Bằng cũng nhớ lại tư liệu của Long Thiệu Dương, sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu một lần.

Long Thiệu Dương, năm nay vào khoảng hơn bảy mươi tuổi, là mấy vị tiên bối cao thủ trong giang hồ, đồng thời là minh chủ của Công Châu liên minh ngũ thành.

Liên minh ngũ thành, ở bên trong Công Châu, là năm thành không nhỏ, lại thêm huyện trấn xung quanh, tạo thành một liên minh, thực hiện chế độ lão hội - minh chủ, do thế lực có danh vọng có thực lực của địa phương tạo thành một tổ chức giống như nghị viện, sau đó đề cử ra một minh chủ, thống nhất tiến hành quản lý.

Tổ chức này ở Công Châu cũng được xem như là thế lực lớn số một số hai, bởi vì phạm vi thế lực của ngũ thành liên minh không hề nhỏ, trong phạm vi rất nhiều quãng mỏ, năm tòa thành chính lại nằm trên trục giao thông huyết mạch, tổ chức này độc quyền giao dịch khoáng sản phần lớn Công Châu, đồng thời đối với hàng hóa của các tổ chức khác cũng đánh thuế, nhưng đối với thương nhân dưới quyền quản lý của mình thì lại thu thuế khá nhẹ, dẫn đến tương đối phồn hoa.

Không ít giao dịch buôn bán của quận Giang Ninh, chính là tiến hành giao dịch với liên minh ngũ thành, chẳng hạn như lượng lớn thịt dê bò cùng khoáng thạch hoặc là sắt nguyên chất tinh luyện ra, thậm chí vũ khí áo giáp của Hắc Giáp Quân, chỉ ít có ba phần sản lượng, là mua khoáng thạch tinh luyện trong liên minh ngũ thành.

Bởi vì quan trọng như thế, cho nên trong quận Giang Ninh có một vài tư liệu của liên minh ngũ thành, đây càng là một thế lực lớn hơn so với Hắc Thủy quân quận Giang Ninh.

Minh chủ Long Thiệu Dương của liên minh ngũ thành, cũng là một đối tượng tình báo quan trọng.

Người này nghe nói lúc tuổi còn trẻ từng làm đệ tử tục gia của Đại Không tự núi Phù Đồ, gia tộc cũng là một thế lực lớn của Cống Châu. Về sau quan viên cao nhất trên danh nghĩa của Cống Châu xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà chết, quan viên mới tới có chút gầy yếu vô dụng, hắn bèn bắt thiên tử ra lệnh chư hầu, hơn nữa lại được gia tộc giúp đỡ, thời gian hai mươi năm, đã tạo dựng cơ nghiệp to lớn của liên minh ngũ thành.

Trong truyền thuyết, hắn đột nhiên quật khởi, Đại Không tự ở sau lưng cũng bỏ ra không ít sức lực, nhất là truyền cho Long Thiệu Dương này một vài tuyệt nghệ thần công nếu không phải là đệ tử cốt cán của Đại Không tự thì cũng không truyền ra ngoài. Mới khiến cho hắn quật khởi nhanh chóng như thế.

Nhưng đây cũng chỉ là truyền thuyết.

Về sau, Long Thiệu Dương quản lý liên minh ngũ thành hai mươi năm, ở vào tuổi bảy mươi, đem cơ nghiệp giao cho con trai Long Hành Thiên của mình, còn mình lui về phía sau, nhưng mà, giang hồ đồn rằng, hắn vẫn đang điều khiển cả liên minh ngũ thành.

“Không ngờ là người này...”

Trong lòng Tô Bằng sau khi nhớ lại tư liệu, cảm thấy mọi chuyện dường như khá khó khăn.

“Giang Biệt Ly kia, hoặc là Phạm Thanh Âm, có quan hệ gì với Long Thiệu Dương này sao?”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, sau đó nói với hai vị đạo khách kia.

“Hóa ra là dẫn dò của vị Long lão gia này... Không biết Tề Dã kia đã phạm vào chuyện người người oán trách gì, mà lại khiến cho Long lão gia tức giận như thế?”

“Dường như là chuyện của hậu bối hử... Hình như họ hàng quan trọng của nhà Long lão phu nhân, bị Tề Dã kia ám toán trọng thương.”

Một tên đao khách nói, nói xong, hắn nhìn thoáng qua bốn phía, thấy không có người chú ý, liền tiến lên một bước, ghé gần vào tai Tô Bằng nói.

“Phu nhân Long lão gia, là người nhà họ Giang Thương Châu, còn người bị đánh trọng thương kia, là Giang Biệt Ly xếp hàng thứ hai trong giang hồ thập đại kiếm, hắn là cháu nội của muội muội Long lão phu nhân.”

“Thì ra là thế...”

Tô Bằng nghe thế, rốt cuộc đã hiểu, hóa ra là có mối quan hệ như vậy.

Trong giang hồ gia tộc lớn và thế lực nổi tiếng khắp nơi, vốn thích kết thông gia với nhau, chẳng hạn như mẫu thân của Lăng Tiêu Vũ chính là muội muội của Mạc Thiên Kinh, sau đó gả cho thần bộ Lăng Truy, đám cưới thế này vốn rất bình thường, chỉ là không ngờ rằng, hóa ra sau lưng Giang Biệt Ly này lại vững chắc đến vậy, thoát nhìn, Long Thiệu Dương kia, chắc hắn cũng có phần yêu mến hậu bối này, mới sai thuộc hạ thế lực dốc sức như vậy.

“Ta hiểu rồi, Tề Dã kia đúng là gan to tày trời, Giang công tử trong giang hồ thập đại kiếm cũng dám đánh.”

Tô Bằng nghe thế, ra vẻ thấp giọng tức giận, đao khách kia cười hắc hắc, nói.

“Hắc, nên ta nói, có lẽ Giang công tử kia cũng chỉ được cái mã mà thôi, hoặc là Tề Dã kia võ công cao cường, bằng không làm sao có thể đánh hắn nặng như vậy, khiến Long lão gia tức giận? Chúng ta cũng không hi vọng có thể bắt được Tề Dã, chỉ cần tìm ra được hành tung của hắn, tất nhiên có cao thủ để đối phó hắn.”

Tô Bằng nghe thế, trong lòng hơi lo lắng, may mà sau khi mình vào trong trấn nhỏ này, trực tiếp đối lại gương mặt trước đây, bằng không dùng cái tên tên Tề Dĩ này đánh bậy đánh bạ, nói không chừng thật sự bại trong tay liên minh ngũ thành này mất.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng chấp tay nói.

“Đa tạ hai vị giải thích nghi hoặc cho Tô mỗ, hai vị còn có chuyện quan trọng, Tô mỗ sẽ không quấy rầy hai vị tiếp tục tìm người, cảm ơn.”

Hai đạo khách kia nghe thế, nhưng không bỏ đi, mà lại đưa mắt nhìn nhau, một trong số đó khẽ gật đầu, sau đó quay đầu, nói với Tô Bằng.

“Tô thiếu hiệp, thật ra chúng ta tìm Tề Dĩ kia, cũng chỉ là công phu bên ngoài thôi, không dính líu quá nhiều với hội Phong Dương cùng chúng ta... Có điều, nếu như nơi này đã gặp được Tô công tử, chúng ta có một yêu cầu quá đáng, có thể mời Tô công tử đi giá, cùng chúng ta đến tổng đà hội Phong Dương thành Lang An được không, bang chủ chúng ta, vô cùng hoan nghênh thanh niên tài giỏi như Tô công tử giá lâm.”

“Ồ? Tìm ta?”

Tô Bằng nghe thế, hơi chau mày, bản thân Tô Bằng, ngoại trừ có chút danh tiếng nhỏ trong giang hồ, dường như không phạm phải chuyện gì, bang chủ hội Phong Dương tìm mình làm gì?

Nghĩ tới đây, hần hỏi.

“Quý bang chủ tìm ta, có chuyện gì?”

“Haizz, thực không dám giấu diếm, là một vài chuyện trong bang chúng ta.”

Đạo khách kia thở dài một hơi, nói.

“Tô thiếu hiệp có thể không biết, hội Phong Dương chúng ta, buôn bán ngọc thạch, quặng thô chủ yếu nhập từ Tây Vực và Đại Lý... Trong vùng Cổng Châu cũng có một vài mỏ ngọc thạch, nhưng hoặc là tính chất kém, hoặc là số lượng ít, cũng không dùng được.”

“Có điều, chuyện gần đây hơi thay đổi... Trong núi hoang Tây Bắc Lang An, không ngờ ngoài ý muốn phát hiện một mỏ ngọc thạch, ngọc thạch bên trong chất lượng rất tốt, sản lượng chuyên gia tính toán, cũng cực kỳ phong phú, mà người phát hiện mỏ ngọc thạch, chính là hội Phong Dương chúng ta.”

“Mỏ ngọc thạch? Cũng không thua gì mỏ vàng!”

Tô Bằng nghe thế, trên mặt lộ ra vẻ mặt kinh ngạc nói.

Vàng trong thời loạn, đồ cổ thịnh thế, đều là cực kỳ đáng giá, ngọc thạch kia, là một món xa xỉ phẩm giống như đồ cổ và vàng, giá cả cũng rất đắt đỏ, bây giờ trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi mặc dù quần hùng cắt cứ, nhưng tổng thể cũng rất nhiều năm không có chiến loạn to lớn, xem như một nửa thịnh thế, hơn nữa là bối cảnh phương đông, giá trị ngọc thạch cũng không thấp.

Một mỏ ngọc thạch, giá trị đã gần như tương đương với phân nửa mỏ vàng, một đại tài nguyên như vậy, hội Phong Dương bản thân chưa từng nghe qua, không có danh tiếng gì nuốt trọn được sao?

Huông chi, tin tức này cơ bản tương đương tin tức tuyệt mật, đối phương cũng dám tự nói với mình?

Thấy vẻ mặt của Tô Bằng, đối phương cũng nhìn ra nghi ngờ của hắn, đao khách kia ho khan một tiếng nói.

“Tô thiếu hiệp không biết, mặc dù hội Phong Dương chúng ta thanh danh cũng không truyền xa, nhưng ở Lang An rất có lực lượng, hơn nữa, sau lưng chúng ta... Hắc, Tô thiếu hiệp biết hội trưởng lão chứ, một vị trong đó, chính là người của chúng ta...”

Tô Bằng nghe thế, lúc này mới chợt hiểu, liên minh ngũ thành là hội trưởng lão thêm chế độ minh chủ, quan hệ tương tự quan hệ giữa quốc hội Mỹ và tổng thống, mà trưởng lão giống như nghị viên, đều là nhân vật phái thực quyền, đại biểu thế lực cường hào địa phương.

“Có mỗi qua hệ này, các người còn nuốt không trôi mỏ ngọc thạch kia sao?”

Tô Bằng hỏi, đao khách này hơi xấu hổ, có điều cũng nhẹ gật đầu, nói.

“Còn bởi vì chuyện của hai bang phái khác, theo thứ tự là hội Thiên Song, và hội Tòng Cổ, thế lực sau lưng bọn họ, cũng không thua kém chúng ta, cho nên vẫn luôn giằng co.”

“Có điều, gần đây cũng vì đấu sức quá dài, ba bên tử thương vô số, cũng không thể cứ mãi tranh đoạt được, còn các đại lão khác trong hội trưởng lão, cũng cảm thấy chúng ta tranh giành quá mức, không thể bỏ mặc ngoài tai được, bèn bảo chúng ta tạm thời đình chiến, đổi sang cách khác... Cách đó, chính là đặt cược.”

“Ba hội kỳ hạn một tháng, thi triển năng lực, mời cao thủ, sau đó tiến hành đặt cược huyết chiến, người chiến thắng cuối cùng, sẽ có được quyền kinh doanh mỏ ngọc thạch.”

“Chỉ là quyền kinh doanh sao?”

Tô Bằng nghe thế, trong lòng suy nghĩ.

Mỏ ngọc thạch kia xem như là tài nguyên quý báu, lợi nhuận rất lớn, một trưởng lão, sợ là nuốt không nổi, luôn luôn ngáng đường nhau.

Nhưng tình huống hiện tại, cũng không phải hội Phong Dương muốn nuốt trọn một mình, cho dù ba bang phái người nào thắng, đều phải chia một khoản tiền lớn cho hội trưởng lão và Long Thiệu Dương.

Nhưng trong này có một điểm có thể thay đổi, chính là quyền kinh doanh...

Dù sao, trong mỏ khai thác được bao nhiêu khoáng thạch, tổn thất bao nhiêu, đều là chuyện khó nói rõ được.

Chỉ riêng điều này, cũng đủ để cho trên dưới hội Phong Dương phát tài rồi.

“Ý của người là...”

“Đúng vậy, Tô thiếu hiệp, bang chủ của chúng ta, đang phát thiệp anh hùng rộng rãi, mời giang hồ hào kiệt trợ giúp, chỉ là thời gian một tháng quá mức gấp rút, có một vài cao thủ, thời gian ngắn không cách nào đến được, bang chủ hẳn mở cửa chiêu hiền, chỉ cần là hiệp sĩ giang hồ có thực lực, cũng có thể trực tiếp bái kiến, chỉ cần trải qua kiểm tra nhỏ nhỏ, có thể được bang chủ mời làm khách quý, đền đáp số tiền lớn, còn khách quý chỉ cần giúp hội Phong Dương chúng ta đoạt được quyền kinh doanh khu mỏ đã có thể nhận được khoảng tiền khổng lồ!”

Đạo khách này, rốt cuộc nói rõ ngọn nguồn, toàn bộ đều giảng giải cho Tô Bằng hay...

Chương 203: Âm mưu

“Hóa ra là làm tay sai...”

Tô Bằng nghe hai đạo khách này nói xong, trong lòng đã hiểu rõ.

Loại chuyện giúp đỡ như thế này, trên giang hồ không phải là quá nhiều, nhà ai thế lực xảy ra chuyện, hoặc là đối địch với thế lực nào khác, đều có thể mời một vài hiệp sĩ trên giang hồ đến trợ giúp.

Đây cũng là một cách để hiệp sĩ giang hồ có thêm một khoản thu nhập, chẳng hạn như Âu Dương Khánh đã nói qua với Tô Bằng, phí xuất hiện của hắn, không cần ra tay thì thấp nhất đã là sáu ngàn lượng bạc trắng, ra tay thấy máu thì ít nhất trăm lượng hoàng kim, giết người lại theo số đầu người mà tăng giá, cũng có khi là thần tron gói.

Chẳng những là xung đột giữa các thế lực, mà là các loại khác như là giúp người ta đàm phán đòi lại lí lẽ, cũng nhiều khi mời những hiệp khách nổi danh trên giang hồ này đến đó, tới đó có khi không cần phải ra tay, mà là cho dù ngồi xuống nói hai câu cũng có thể dễ dàng kiếm được ngàn lượng bạc trắng tới tay.

Giang hồ chính là thực tế như thế đấy, một bên là hiệp khách giang hồ rộng lượng thì tương đối tưng quẩn, mà còn một bên là hiệp khách thành danh kiếm được không ít.

Lúc trước, sở dĩ Triệu Thu tấn công Cổ Kiếm Sơn Trang, mấy phong thư đã hẹn được tới nhiều người như vậy, một mặt là uy vọng giang hồ của Triệu Thu, một mặt khác cũng là do những hiệp sĩ giang hồ đáp ứng lời mời đến đây, cũng không phải là quá nổi danh, nên muốn nhờ vào chuyện này để thành danh trên giang hồ, sau khi thành danh đương nhiên là có rất nhiều chỗ tốt.

Còn còn bản thân Tô Bằng, xem như là người được lợi lớn nhất trong chiến dịch Cổ Kiếm Sơn Trang, kim phiếu không bàn tới, chỉ riêng danh vọng thu hoạch được đã khiến cho hắn trở thành hiệp khách có chút danh tiếng, ít nhiều cũng có một chút tư cách được người thuê để ra tay.

Nhìn hai đạo khách mặt tràn đầy chờ mong trước mắt này, Tô Bằng biết rõ, nếu chiêu dụ được mình, hai người bọn họ cũng sẽ có phần thưởng, có lẽ là trích phần trăm?

Có điều, Tô Bằng còn có ý định riêng của mình.

“Hai vị, Tô mỗ lần này đi du ngoạn, mục đích là muốn tôi luyện kỹ năng võ công, nghe theo như lời hai vị thì lần đánh cược này, sợ là phải thấy máu sao? Sinh tử chém giết cũng không quá phù hợp với ước nguyện ban đầu của Tô mỗ.”

Tô Bằng nhã nhặn từ chối hai đạo khách kia.

Thấy Tô Bằng nói như thế, đạo khách kia giống như cũng đã đoán trước được rồi, hắn ngược lại cũng không chút hoang mang, cho thêm một điều kiện.

“Tô thiếu hiệp không nên vội vã từ chối, Phong Dương hội chúng ta lần này xuất ra đủ thành ý, chẳng những trả tiền thù lao đủ cho cao thủ ra sân cả đời vinh hoa, còn còn thêm một số kỳ trân dị bảo, trong đó, có không ít bảo vật cực phẩm có thể giúp tăng nội lực và thể chất!”

“Ồ?”

Nghe thấy những lời này, Tô Bằng thoáng chốc sinh ra một chút hứng thú.

Thấy bộ dạng này của Tô Bằng, đao khách nọ liền tiến lên một bước, khễ lên tiếng.

“Không dối gạt Tô thiếu hiệp, lần này bang chủ của chúng ta đã có hứa, ngoại trừ tiền thù lao ra, còn có chuẩn bị rất nhiều thiên tài địa bảo cùng với đan dược... Ít nhất huynh đệ của ta cũng biết trong đó chu quả, cùng với Liệt Dương đan, Hỏa Long đan đối với tu hành nội công dương cương rất có tác dụng.

“Chu quả? Người chắc chắn chứ?”

Tô Bằng nghe xong, thoáng sửng sốt một chút, sau đó hỏi lại.

Tuy rằng, hai đan dược kia Tô Bằng chưa nghe nói qua, nhưng đại danh của chu quả hẳn đã được nghe qua.

Thứ này nghe nói là ngàn năm nở hoa một lần, ngàn năm kết quả, ngàn năm chín muồi, ba ngàn năm mới có thể kết ra một trái chu quả chín đủ.

Hơn nữa, hiệu quả cũng hết sức lợi hại, chính là cải thiện thể chất của người, có thể đem người có thể chất âm hàn cải tạo thành thể chất thiên về dương tính bình thường, hơn nữa đối với người có thể chất dương tính bình thường có thể cải tạo thành thể chất dương cương.

Trong giang hồ mặc dù có không ít công pháp nội công âm hàn và trung tính, nhưng nói cho cùng, vẫn là nội công thiên về dương tính càng cương mãnh, càng thích hợp với nam tính hơn, có chu quả cải tạo thể chất thì sẽ khiến người ta tu luyện nội lực có nhiều thành tựu lớn hơn.

Hơn nữa, trực tiếp dùng còn có hiệu quả trực tiếp tăng công lực lên.

Chu quả này, tuyệt đối là thứ tốt, trên thị trường chính là ngàn vàng khó cầu.

Về phần hai loại đan dược kia, Tô Bằng chưa nghe nói qua, nhưng nếu nó được liệt kê chung với chu quả thì giá trị tuyệt đối cũng không thấp.

“Đúng vậy, chính là chu quả chín muồi... Phong Dương hội chúng ta biết, chẳng những làm ăn về ngọc thạch, còn biết làm ăn về kỳ trân dị bảo, chu

quả này chính là lúc trước được một thương nhân thần bí giao dịch cho Phong Dương hội chúng ta, mà còn Liệt Dương đan, Hỏa Long đan, tuy rằng so với chu quả kém hơn một chút, nhưng đều là cực phẩm đan dược có thể thay đổi thể chất con người.”

Đao khách này nói.

Nói xong, hắn nói.

“Bang chủ của chúng ta đã lên tiếng, lần này sau khi đánh cược, mấy vị có công lao cao nhất sẽ được phần thưởng là chu quả cùng với đan dược này, Tô thiếu hiệp, nếu là người có thể nhận được mấy thứ bảo bối này, thì so với tự mình khổ luyện mười năm càng có tác dụng hơn.”

Tô Bằng nghe xong, cũng trầm mặc suy tư.

Hắn không thêm để ý đến những điều khác, mà là rất để ý đến việc chu quả có thể cải thiện thể chất.

Lần này đi Lương Châu gặp Tôn Nhất Kiêu, chính là vì vấn đề về tai họa ngầm của mình, Tôn Nhất Kiêu tuy rằng y thuật cao minh, nhưng dù sao cũng không phải là thần nhân mà vẫn cần phải có dược vật.

Mà còn hắn cũng nói qua, muốn điều trị tốt được thể chất của mình, tốt nhất cần có thiên tài địa bảo thiên về dương tính, chu quả này chính là một trong số đó.

Nếu Phong Dương hội quả thật đã tìm được thứ này, mình đi một chuyến nhìn xem thử, cũng không biết chừng.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng nhẹ gật đầu, nói.

“Hai vị một khi đã có lời mời thịnh tình như vậy, Tô mỗ không đi ngược lại có chút không hiểu lễ tiết rồi, vậy thì xin mời hai vị dẫn đường, mang đi đến tổng đà của quý hội đi!”

...

Thôn trấn nơi Tô Bằng ở chỉ là một thôn trấn bên ngoài Lang An, hai đạo khách này cũng là tới đây tìm người, nhưng hoàn toàn không có đề ý chuyện bang phái nhà mình, thấy Tô Bằng đáp ứng, lúc này liền mừng rỡ bỏ qua cho việc tìm người, cùng với Tô Bằng đi ra.

Hai người bọn hắn cũng là cười ngửa đến đây, Tô Bằng cười ngửa hoành phiêu của mình, theo hai người đó chạy tới thành Lang An.

Một lúc lâu sau, Tô Bằng đã đến tổng đà ở thành Lang An của Phong Dương hội.

Thành Lang An tổng thể mà nói, không phồn hoa bằng quận Giang Ninh, nhưng cũng không tồi, dù sao người ta là thành thị chôn đất liền, cũng không có cửa ngõ cùng với đồn đóng quân của quân đội, nhưng bản thân dù sao cũng là thành thị, coi như là không tệ.

Lúc này Tô Bằng ở chỗ tổng đà của Phong Dương hội tại thành Lang An, không giống như là địa bàn của bang phái giang hồ, mà giống như là khu nhà cấp cao rất có phong cách của quan to phú quý, bên trong đình đài lầu các, uyển chuyển khúc chiết, mái cong như họa, xen kẽ nhau thoát nhìn rất có hứng thú, tinh tế lại vẫn có thể cảm giác được chủ nhân có tiền tài rất hùng hậu.

Hai đạo khách mang theo Tô Bằng đến đây, lúc tiến vào cửa tổng đà thì bị cản lại, hẳn là địa vị cấp bậc ở trong hội không đủ, sau khi nói lên thân phận của Tô Bằng, Tô Bằng được một người mặc quần áo tơ lụa giống như quản gia chấp sự, dẫn tới một đại sảnh.

Lúc này, trong đại sảnh, có hai hàng tổng cộng tám chỗ ngồi, đã có sáu người ngồi, thấy Tô Bằng đi vào, đều nhìn thoáng qua.

Tô Bằng cũng nhìn lại những người trong đại sảnh, chỉ thấy chỗ ngồi đầu tiên bên phải ở hàng dưới trong sảnh là trống không, bên cạnh đó là một nữ nhân khoảng ba mươi tuổi mặc một thân đồ đỏ, vẻ ngoài cũng coi như duyên dáng, chẳng qua là sát khí trong mắt quá nặng, ở phía trên nàng là một nam tử bên hông đeo một cây roi chín đốt, ở bên cạnh là một người khoảng hai mươi tuổi, thoát nhìn có chút tửu sắc quá độ, cách ăn mặc giống như thư sinh.

Hàng ghế còn lại thì có sự tương phản, chỗ ngồi đầu là trống không, ghế thứ hai là một hòa thượng thoát nhìn có phần hơi mập mạp, hòa thượng này không cao lắm, thịt mỡ cũng không ít, trên đỉnh đầu có vẻ như đã được thụ giới, nhưng lại xem ra có chút tà khí, phía dưới hắn theo thứ tự là một đạo nhân chột một mắt, cùng với một hán tử giống như tháp sắt. Hán tử kia thân thể ngăm đen, xương cốt lại kỳ lạ, so với người bình thường cao lớn gấp ba lần, đang nhắm mắt dưỡng thần.

Thấy Tô Bằng đi vào, sáu người này đều liếc nhìn Tô Bằng một cái.

Mấy người trong đó, giống như không nhận ra Tô Bằng là người nào, nhìn đánh giá vài lần.

Mà còn Tô Bằng nhìn quét qua gian phòng một chút, lại cảm giác khí tràng này một chút, đại khái hiểu rõ được những người này có thể đã biết danh hiệu của nhau, chỗ ngồi cũng không phải là ngồi loạn bậy, đại khái là dựa theo thể lực mà sắp xếp trên dưới trái phải.

Bản thân mình ngồi đâu mới tốt đây?

Hơi suy nghĩ một chút, Tô Bằng cuối cùng quyết định.

Mình vốn là vì chu quả mà đến, mà trình độ trân quý của chu quả ắt hẳn không có gì quý giá hơn.

Chỉ có chứng minh được thực lực của chính mình mới có thể thu được thù lao có giá trị nhất,

Nếu đã tới rồi, cũng không cần phải lặng lẽ thu mình, đương nhiên phải lựa chỗ đứng đầu,

Nghĩ đến đây, Tô Bằng khẽ mỉm cười, ngẩng đầu hướng tới chỗ ngồi đầu tiên phía bên trái này,

“Thật là một tiểu tử nông cuồng!”

Nhìn ra ý của Tô Bằng, đạo nhân chột một mắt kia, trong con mắt còn lại lộ ra tinh quang, nhìn Tô Bằng nói.

Mà còn đại hán như tháp đen nhìn như đang nhắm mắt dưỡng thần kia, trong lỗ mũi cũng phát ra tiếng hừ lạnh.

Ngoài ra, Tô Bằng cũng cảm giác được sau lưng mình có ánh mắt nhìn ác ý đang nhìn chăm chăm.

Ánh mắt ác ý kia, rõ ràng giống như cây đuốc trong đêm tối, mà Tô Bằng có thể cảm giác được đây là địch ý của vị nữ nhân áo đỏ kia, đương nhiên là nhờ ngọc bội dị bảo ở trên người lấy được trong thôn hoang vào ngày hôm qua.

“Vụt!”

“Hí!”

Ngay khi Tô Bằng vừa đi qua vị nữ nhân áo đỏ kia, đột nhiên có hai tiếng xé gió gần như không thể nghe thấy bỗng nhiên từ hai bên trái phải truyền đến.

Tô Bằng nghe được hai tiếng động, trong nháy mắt liền đoán được phía sau có ám khí đánh úp tới.

Có điều Tô Bằng cũng chẳng quay đầu lại, chỉ là tay nắm lại bảo kiếm đeo sau lưng một chút, bảo kiếm cũng không có lấy ra, chỉ là động dậy khe khẽ, tỏa ra một mảnh kiếm khí.

“Đinh...”

“Hí...”

Phía sau vang lên hai tiếng, cũng là bị kiếm khí do nội lực hùng hậu của Tô Bằng trực tiếp ngăn chặn lại ám khí phóng tới.

“Á?”

“Hả?”

Đang sau phát ra hai tiếng thương tiếc kèm theo chút sợ hãi, mà còn phía trước Tô Bằng, hòa thượng béo kia cùng với thư sinh bệnh kia cũng quăng

tới đây một ánh mắt, trong mắt mang theo vẻ kinh ngạc.

Tô Bằng mặt không chút thay đổi, trong lòng lại biết bọn họ là vì mình trực tiếp dùng nội lực phá hai đạo ám khí kia mà sợ hãi than.

Căn cứ vào cảm giác của Tô Bằng, ám khí từ đằng sau đó hẳn là hai ám khí hình châm, vốn chính là chuyên phá nội lực cùng với chân khí.

Đáng tiếc, bọn họ đã gặp phải mình.

Tâm pháp Dung Nham Kính Hồ mà Tô Bằng tu luyện, vốn là để phá những chiêu đánh lén, đây là công pháp cấp bậc màu vàng thẫm, Tô Bằng đã tu luyện đến tầng thứ sáu, trong đó nội lực thâm hậu không phải là thứ mà người giang hồ bình thường có thể so sánh được.

Mà lại thêm kiếm pháp bán thức đã tu luyện đến cấp bậc màu vàng thẫm, Tô Bằng càng ngày càng thấm được ý vị chân chính trong đó, kiếm pháp bán thức không chỉ đơn giản là kiếm chiêu mà thôi, mà là tu luyện tới chỗ sâu càng có thể cảm giác được sự lợi hại của kiếm thế trong đó, đến một đẳng cấp cao, chỉ cần nắm tay là cũng có thể khơi ra được kiếm ý kiếm thế trong lòng mình, mặc dù không ra kiếm chiêu, nhưng lực phòng ngự của kiếm khí do thế kiếm kia mang lại cũng đủ chặn lại mấy loại ám khí bình thường.

Dù sao, đây là kiếm pháp cấp bậc màu vàng thẫm, mà còn cao thủ thông thường trên giang hồ, đa số chỉ dừng lại ở trình độ võ công cấp bậc màu bạc mà thôi.

Trong lúc vô tình, nội lực cùng với kiếm pháp của Tô Bằng đã bao trùm trên tất cả những người giang hồ ở đây.

Thấy Tô Bằng vô thanh vô tức đã phá vỡ ám khí đánh lén từ phía sau tới, những người này không khỏi đều xem trọng Tô Bằng, nhìn thêm mấy cái, trong lòng mấy người này đang suy đoán, người mới tới này đến tột cùng là ai.

Thậm chí có người suy đoán, Tô Bằng có phải là nhân vật nào đó trong giang hồ thập đại kiếm hay không.

Tô Bằng ngẩng đầu ưỡn ngực, đi đến cái ghế đầu tiên bên trái, ngồi xuống đại mã kim đao.

“Vị huynh đài này, cái ghế này, không dễ dàng ngồi như vậy đâu...”

Lúc này, bệnh công tử ngồi đối diện Tô Bằng kia, đột nhiên nói chuyện, nói xong, hần nâng lên một chén trà...

Chương 204: Trà anh hùng

Bệnh thư sinh kia nâng chung trà lên, làm bộ như muốn uống, nhưng mà chỉ thấy tay hần đột nhiên chuyển động, cả chén trà xoay tròn cực nhanh, bắn tới Tô Bằng.

Tô Bằng ngồi ở chỗ đó, giống như đang xem phim vậy, thấy Bệnh thư sinh kia ném bay chén trà cầm trong tay ra, mãi đến khi chén trà bắn đến trước mặt mình, tâm tình cũng không có dao động chút nào.

Đây cũng là hiệu quả Kính Hồ của tâm pháp Dung Nham Kính Hồ của hần, ở trạng thái Kính Hồ, loại thủ đoạn đánh lén này gần như không gây nên bất kỳ hiệu quả nào.

Mắt thấy chén trà kia sắp bay đến trước mặt Tô Bằng, Tô Bằng đột nhiên vươn ra một ngón tay, tùy ý quét qua chén trà đang xoay tròn bắn tới mình một chút, bát trà sau khi quét qua một ngón tay này của Tô Bằng đột nhiên lại từ bắn thẳng đến Tô Bằng, biến thành bay qua người Tô Bằng.

Béo hòa thượng ngồi ở dưới Tô Bằng kia, đang tựa lưng vào ghế, không có phản ứng gì, nhìn chén trà kia bay qua trước mặt hần, nhưng mà đạo nhân chột mắt ở dưới hần kia thì ngồi gần phía trước một chút, lúc này chén trà xoay tròn đã bay về phía cái trán của hần.

Đạo nhân chột mắt kinh hãi, hần không ngờ công phu của Tô Bằng lại tốt như vậy, rõ ràng chén trà công kích về hướng Tô Bằng, nhưng lại bay tới chỗ hần, nhìn thấy chén trà đang bay tới, hần theo bản năng trốn về phía sau một chút, sau đó đưa tay vỗ một cái vào chén trà.

“Soạt!”

Trình độ không chế của hắn kém hơn Tô Bằng rất nhiều, một vỗ này làm trà trong chén tràn ra hơn phân nửa, rơi xuống người hắn.

Mà còn chén trà kia đột nhiên lại bay xéo, bay về phía nữ nhân áo đỏ ngồi đối diện đạo nhân chột mắt.

Nữ nhân áo đỏ cũng kinh hãi, nàng hốt hoảng ra tay, tay như lưỡi đao hướng về phía chén trà kia.

“Răng rắc!”

Chén trà này bị bàn tay như đao của nữ nhân áo đỏ kia chém vỡ, đồng thời trà còn dư lại bên trong cũng rơi xuống trên người nàng.

Trong nháy mắt này nói ra thì có vẻ như thời gian rất dài, nhưng trên thực tế lại xảy ra trong vòng chưa tới nửa giây, khi chén trà bị nữ nhân áo đỏ kia chém vỡ, nước trà tràn ra đó mới rơi xuống đạo sĩ chột mắt cùng với trên người nữ nhân áo đỏ.

Nhất thời, lúc này sắc mặt của hai người kia đều trở nên hết sức không tốt.

Mà lúc này, Tô Bằng mới hờ hững nói với Bệnh thư sinh ở phía đối diện.

“Trà của các hạ đưa qua, ta liền mượn hoa hiến Phật.”

Bệnh thư sinh kia thấy vậy, nhất thời không nói gì, ánh mắt lập lòe nhìn Tô Bằng, một chiêu mới vừa rồi kia là hắn thi triển thủ pháp ám khí, đem chén trà nhỏ bắn về phía Tô Bằng, chính là muốn làm xấu mặt Tô Bằng, để hắn xấu hổ không dám ngồi vị trí đầu tiên bên trái kia.

Hắn thật ra đã suy tính kỹ, bởi vì trong chén trà này đều là nước trà, Tô Bằng nếu ứng phó không tốt, nước trà sẽ tràn ra, rơi xuống người hắn, như vậy cũng coi như là xấu mặt.

Tô Bằng hờ hững nhìn về phía đối diện, một chiêu này của đối phương nếu là thi triển vào mấy ngày hôm trước, thì mình thật đúng là đã bị xấu mặt.

Đáng tiếc, tâm pháp Dung Nham Kính Hồ của mình bây giờ đã đạt đến tầng thứ sáu, lúc ở tầng thứ tư, nội lực của mình đã có thể phóng ra ngoài, làm

một chút biến hóa không thể tưởng tượng được. Sau khi đạt đến tầng thứ sáu, nội lực lại càng có thể vận dụng thuần thực, mới vừa rồi Tô Bằng chỉ là sử dụng nội lực bám vào trên chén trà, thuận tiện thay đổi phương hướng của nó, cho nó xoay trở về tầng lại đạo nhân chột mắt cùng với nữ nhân áo đỏ vừa rồi dùng ám khí bắn mình kia, đạo nhân chột mắt ngăn cản một chút, cũng chỉ là hóa giải tầng thứ nhất của nội lực bám vào mặt ngoài, ám kinh còn bám lại ngược lại tập kích đến vị nữ nhân áo đỏ kia.

Lúc này, đạo nhân chột mắt cùng với nữ nhân áo đỏ hết sức khó xử, trên người đạo nhân chột mắt đều là nước đọng, mà còn nữ nhân áo đỏ kia lại càng thâm thắm, nàng mặc quần màu đỏ cùng với ghế dựa đã bị nước trà làm cho ướt nhẹp, khiến người ta nhìn vào, nhiều ít đều sẽ sinh ra một số cảm nghĩ trong đầu.

Nhưng mà hai người này mặc dù tức giận, nhưng đối với Tô Bằng lại càng thêm kiêng kỵ.

“Ha ha ha, vị tiểu thí chủ này hình như rất am hiểu trà đạo, cho chúng ta thêm gần gũi, phẩm trà phẩm trà!”

Ngay lúc này, hòa thượng béo ở phía dưới Tô Bằng đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười tuy lớn, nhưng lại khiến người ta có cảm giác vô cùng dối trá, hắn và Tô Bằng lúc này chỉ cách nhau một cái bàn nhỏ, chỉ thấy tay hắn ấn lấy chén trà nhỏ, đẩy qua bên Tô Bằng.

Tô Bằng nghiêng mặt qua, thấy hòa thượng béo này đẩy chén trà qua bên cạnh mình, mà ở cạnh mình cũng có một chén trà nhỏ.

Thấy hòa thượng béo kia đẩy chén trà nhỏ với lực rất thông thả và trịnh trọng, Tô Bằng hiểu rõ, nói.

“Vậy thì xin cùng hòa thượng ngài bàn về trà đạo một chút nào!”

Nói xong, Tô Bằng cũng đem chén trà nhỏ bên này đẩy tới.

Hai chén trà nhỏ đụng phải vào nhau, không có bất kỳ tiếng động gì vang lên, mà Tô Bằng cùng với hòa thượng béo đồng thời cảm giác được trên chén trà truyền đến một luồng nội kinh.

Hai người lúc này đều không nói lời nào, chén trà trong tay sau khi đụng vào nhau, đột nhiên va chạm đẩy tới đẩy lui cho nhau, giống như là đang luyện Thái Cực.

Trên mặt Tô Bằng mang theo nụ cười hờ hững, tu hành tâm pháp Dung Nham Kính Hồ đến tầng thứ sáu, mới cảm giác được sự ảo diệu của nội công, tâm pháp Dung Nham Kính Hồ tầng thứ sáu, mang theo khả năng khống chế nội lực cực kỳ mạnh mẽ, hai người thoát nhìn chỉ là đang đẩy chén trà qua về, nhưng thật ra nội lực xao động qua về, hai người đều đem nội lực tập trung ở trên chén trà nho nhỏ, mặc dù không có nói rõ, nhưng chén trà của người nào bị hủy trước, nước trong chén trà của người nào rơi vãi ra ngoài trước thì đó chính là kẻ thua cuộc.

Hai người cứ như vậy đẩy đẩy mấy lượt, hai chén chén trà cũng bị nội lực của hai người hấp thụ, sau khi nhẹ nhàng qua về như luyện Thái Cực vẫn tựa hồ nhìn không ra thắng bại.

Nhưng Tô Bằng vẫn là vẻ mặt hờ hững mang theo nụ cười, mà còn bên hòa thượng béo kia thì trên mặt lại dần dần cứng nhắc lại, thậm chí còn xuất hiện mồ hôi, mà chén trà trong tay hắn cũng đã toát ra nhiệt khí nhẹ nhẹ.

Tô Bằng không có học qua công phu tán thủ, bây giờ là hoàn toàn dựa vào phản ứng do cảm ứng với nội lực của đối phương, nội lực của đối phương hình như cũng là nội lực cương mãnh giống nhau, nhưng bên trong sự cương mãnh này còn mang theo một chút âm nhu, không biết là nội lực của đối phương không tinh khiết, hay là còn có điều quỷ dị gì khác.

Chẳng qua là nếu chỉ luận về việc khống chế nội lực, chất và lượng của nội kinh của đối phương, cùng với sự khống chế đương nhiên hoàn toàn không bằng Tô Bằng được.

Rốt cuộc, hòa thượng béo phát hiện mình đã không thể nào khống chế được chén trà trong tay, chén trà lúc này đã bị nội lực của Tô Bằng xâm nhập, đã muốn thoát ra khỏi tầm khống chế của hắn, trở nên nóng phỏng tay, đồng thời, nội kinh nóng hổi như dung nham kia của đối phương, đột nhiên theo chén trà xâm nhập vào cánh tay của hắn!

Điều này làm cho hòa thượng béo hoảng sợ, bản thân hắn cảm giác nội lực của mình không phải là đối thủ, cũng bất chấp việc thất thố, lập tức buông lỏng chén trà ra, rút tay trở về.

“Đại sư, người cũng toát mồ hôi rồi kìa, trà nóng xem ra là uống không được, liền kính vị bằng hữu đối diện kia đi.”

Tô Bằng nói.

Chỉ thấy chén trà của hòa thượng béo, không có người nào nâng lên, lại bị nội lực của Tô Bằng hấp thụ ở trên chén trà, sau đó đột nhiên xoay tròn rồi chén trà bay lên không trung bắn về phía Bệnh thư sinh ở đối diện kia.

Bệnh thư sinh kia kêu một tiếng, vươn ra một bàn tay, nhận lấy chén trà, nhưng mà chén trà còn không ngừng xoay tròn, đồng thời mang theo một cỗ nội lực dương cương.

Sắc mặt Bệnh thư sinh biến đổi, nhưng mà hắn là một người vô cùng coi trọng mặt mũi, không chịu tự làm xấu mặt mình như vậy, mạnh mẽ vận dụng nội lực, áp chế nội lực dương cương bám vào trên chén trà, chén trà cứ như vậy không ngừng xoay tròn ở trên tay hắn.

Sau một lúc lâu, hắn mới tạm coi như khắc chế được nội lực dương cương này, nhưng mà kinh mạch trên tay hắn đã nhận phải một số vết thương nhỏ, vốn là tu hành nội lực âm nhu, hắn thể chất âm tính, một tay lúc này cảm giác nóng hổi.

Tô Bằng nhìn bộ dạng chật vật của đối phương, khẽ mỉm cười, lúc này mới mở chén trà trong tay mình ra, nói.

“Uống trà nào.”

Nói xong, làm một động tác uống trà, nhẹ nhấp một ngụm.

Bệnh thư sinh kia, sắc mặt càng thêm không tốt, chẳng qua Tô Bằng làm động tác kính trà với hắn, hắn không muốn mất đi mặt mũi, cũng hơi gật đầu, nhưng mà lúc hắn mở nắp của chén trà trong tay ra vẫn không khỏi sùng sốt.

Chỉ thấy trà bên trong chén, đã bị nội lực của Tô Bằng cùng với hòa thượng béo làm bốc hơi hết, chỉ còn lại có hơi nóng bốc lên.

“Bốp bốp bốp...”

Đang lúc sáu người trong đại sảnh ngoại trừ Tô Bằng đều cảm giác xấu hổ đồng thời ngạc nhiên không ngờ được, sau tấm bình phong bằng đá trong đại sảnh đột nhiên truyền đến tiếng vỗ tay.

Tô Bằng uống một ngụm trà, buông chén trà xuống, nhìn lại chỗ phía bình phong.

Chỉ thấy một nữ nhân khoảng hơn ba mươi tuổi, có vẻ như là thiếu phụ (phụ nữ đã có chồng), dáng vóc vẫn còn rất là quyến rũ động lòng người, đứng ở đó vỗ tay.

“Gần đây nghe nói trong giang hồ nổi lên không ít cao thủ, trong đó đã nghe qua tên của Tô thiếu hiệp, chiến tích ở Cổ Kiếm Sơn Trang bên đầu Cổ Kiếm đệ tử chính thức của phái Thanh Thành đã khiến người ta cực kỳ hâm mộ, hôm nay vừa thấy, quả nhiên nghe danh không bằng gặp mặt, Tô thiếu hiệp so với trong lời đồn đãi càng kiệt xuất hơn.”

Phụ nhân này dáng người dong đưa đi ra, người này trời sinh một đôi mắt hoa đào, mũi nhâm như tợ, bình thường nhìn người đều cảm giác được nàng như đang trêu ghẹo mình vậy.

Tô Bằng khẽ cười cười, đứng lên nói.

“Quá khen quá khen rồi, xin hỏi vị phụ nhân này là?”

“Ha ha, Tô thiếu hiệp vẫn chưa biết thiếp thân sao, xin tự giới thiệu, ta chính là Nhị đương gia của Hội Phong Dương Tiêu Như Yên, bằng hữu trên giang hồ nể mặt gọi ra một tiếng Như Yên phụ nhân.

“Hạnh ngộ.”

Tô Bằng chấp tay, nói.

Tiêu Như Yên mũi nhâm như tợ, nói.

“Trên giang hồ đúng là khuyết thiếu một người trẻ tuổi tuấn kiệt như Tô thiếu hiệp, Tô thiếu hiệp, người đã ngồi vào ghế anh hùng, uống trà anh hùng rồi, vậy thì hãy theo ta đi vào hậu viện đi, để ta tiến cử người cho Đại đương gia của Hội Phong Dương chúng ta.”

Nói xong, nàng vung tay một chút, nói.

“Đôi trà.”

Lập tức từ sau tấm bình phong, xuất hiện tám thị nữ, bưng chén trà ra ngoài, đem trà ở tám chỗ ngồi trong đại sảnh cũng thay đổi một lần.

Tô Bằng nghe xong, trong lòng hơi có chút nghi vấn, ghế anh hùng, trà anh hùng?

Quay đầu lại nhìn thấy chỗ mà mình mới ngồi qua, Tô Bằng lúc này mới phát hiện, sáu người trong phòng đều đang cực kỳ ghen ghét mà nhìn mình, ánh mắt đều nóng rực nhìn chằm chằm vào chỗ ngồi mà mình mới ngồi lúc nãy.

Thấy như vậy, Tô Bằng nhin không được cười lên, trong lòng đại khái đã hiểu rõ.

Đây chính là một trận thi thố đầu tiên trong Hội Phong Dương, bọn họ mang một số người nổi danh trên giang hồ thả ở trong phòng này, đồng thời cố ý để trống một vị trí, đại khái là có đặt ra một cái quy định chẳng hạn như người dám nhận sự công kích gây khó dễ của tất cả mọi người trong phòng mà dám ngồi ở đây khoảng một khắc đồng hồ, hơn nữa còn uống được trà kia, là có thể tiến vào hậu viện, vân vân.

Trách không được mình mới vừa rồi vào nhà, liền phát hiện bầu không khí trong phòng không bình thường, hóa ra những người này đều đang nhìn chằm chằm vào vị trí chủ tọa, đánh giá bản thân mình không có thực lực để ngồi lên, mà mình vừa vào liền đã đoạt đi chỗ ngồi đó, bị người khác công kích hóa ra không phải là xuất phát từ mặt mũi, mà là có cái quy định này.

Võ công của Bệnh thư sinh cùng với hòa thượng béo kia thật ra không tính là quá yếu, hai người cũng không ngồi lên vị trí đầu tiên này, đoán chừng là

đang kiêng kỵ lẫn nhau, thấy mình nghênh ngang ngồi lên, hai người mới liên thủ chĩa mũi nhọn vào mình.

Suy nghĩ cẩn thận những điều này xong, Tô Bằng khẽ cười cười, đánh bậy đánh bạ lại qua được khảo nghiệm ở cửa thứ nhất này.

Nhìn Tiêu Như Yên đang phóng mị nhãn nhìn mình, Tô Bằng cười cười, nói.

“Ta liền theo phu nhân đi gặp bang chủ thôi.”

Chương 205: Nhảy Lên Đánh Đến Đầu Gối!

Tô Bằng theo Tiêu Như Yên đi về phía hậu viện.

Tiêu Như Yên này, đi ở phía trước Tô Bằng, không biết có phải là cố ý hấp dẫn Tô Bằng hay không, đi đứng dong đưa khiêu gợi, phô bày đủ dáng người đầy đà xinh đẹp kia của nàng, Tô Bằng đi theo ở phía sau, nhưng chỉ là cảm thấy bước đi hành động của nàng có chút buồn cười.

Theo Tiêu Như Yên này, Tô Bằng cùng nàng tiến vào hậu viện, càng vào sâu bên trong, Tô Bằng càng cảm thấy tổng đà của Hội Phong Dương này giống như rất có phong cách, hoa viên hậu viện đi dọc hành lang, khúc khuỷu quanh co, núi đá thủy tạ, thứ tự rõ ràng, nơi này thiên về phong cách của thành Lang An, kiến tạo nên lâm viên (khu trồng cây cối, hoa cỏ để du ngoạn, nghỉ ngơi) theo phong cách phương Nam uyển chuyển hàm xúc làm người ta phải sửng sờ.

Tô Bằng đối với kiến trúc của lâm viên, cũng biết được một chút, hơn nữa để ý đến con đường lúc đến, quan sát kết cấu bố cục nơi này, nhìn xem thử có địa điểm “tốt” thích hợp để phục kích hoặc là giấu người hay không, ánh mắt quan sát khác với người thường

Hai người đi lại một hồi, đi vào trước cửa hình trăng tròn của một hoa viên, Tiêu Như Yên bước vào, vừa mới đi vào liền đã nhẹ cười rộ lên, nói.

“Chúc mừng bang chủ, lại là một vị anh hùng.”

“Ồ? Là vị anh hùng trong giang hồ nào vậy?”

Trong hoa viên truyền đến một giọng nói có phần cởi mở, Tô Bằng rút lại phía sau Tiêu Như Yên nửa bước, lúc này mới thấy người trong hoa viên.

Trong hoa viên, đã có tám người đang ở đó.

Trong đó, có hai gã huynh đệ song bào thai, tuổi khoảng ba mươi bốn năm gì đó, một lão phụ nhân chống拐杖 trượng, một gã kiếm thủ nam khoảng ba mươi tuổi, thoát nhìn rất có phong phạm, một nam tử khoảng bốn mươi tuổi sắc mặt hơi đen, cùng với một nam tử thấp lùn, so với người bình thường thì lùn hơn rất nhiều, cỡ chừng một mét ba hay một mét bốn gì đó.

Mà đối diện bọn họ, có một nam tử khoảng bốn mươi tuổi, mặt mũi trắng nõn, ăn vận quần áo văn sĩ, xem ra giống như là văn nhân hơn là người giang hồ.

Còn một người khác, mặc một thân áo đen, giống như là quân gia đang đứng ở một bên.

Tiêu Như Yên cười cười, đi đến trước mặt văn sĩ khoảng bốn mươi tuổi kia, chấp tay nói.

“Bang chủ đại nhân, vị này chính là Tô Bằng Tô thiếu hiệp ở quận Giang Ninh, lúc trước có tin đồn là từng chém chết trang chủ Cổ Kiếm của Cổ Kiếm Sơn Trang.”

Sau đó quay đầu lại, nói với Tô Bằng.

“Ta xin giới thiệu, vị này, chính là Lạc Thiên Dương bang chủ Hội Phong Dương của chúng ta.”

“Tô thiếu hiệp...”

Vị Lạc Thiên Dương Lạc Bang Chủ này nhìn Tô Bằng, trong miệng lại hơi có phần trầm ngâm, tựa hồ đối với Tô Bằng biết không nhiều lắm.

“Bang chủ, vị Tô thiếu hiệp này vừa rồi đã ngồi ghé anh hùng, uống được trà anh hùng.”

Thấy Lạc Thiên Dương dường như chưa từng nghe qua danh tiếng của Tô Bằng, Tiêu Như Yên có chút khó xử, tiến lên giảng hòa.

“Hừ, uống trà kia rồi cũng chưa hẳn là anh hùng, người trong giang hồ dạo này vô danh loạn bậy nhiều lắm, có lẽ vừa rồi chỉ là gặp hên mà thôi?”

Ngay lúc này, nam tử sắc mặt hơi đen ngời sau lưng Lạc Thiên Dương kia đột nhiên mở miệng nói.

Tô Bằng liếc người này một cái, người này khoảng bốn mươi tuổi, bộ mặt biến thành màu đen, không phải là ngăm đen kiểu khỏe mạnh, mà là giống như loại đen thui xui xẻo kia, tướng mạo thì cũng xem như là khá lắm, chẳng qua là sắc mặt này thật sự khiến người ta sinh ra thiện cảm không được, khiến người ta nhìn vào cảm thấy chán ghét, giống như dính vào hắc sẽ rước phải xui xẻo.

Lời của hắn nói cũng có chút không khách khí.

“Hắc hắc, người ở hậu viện này, cũng đều là hiệp khách cao thủ thành danh trên giang hồ, Tô Bằng này có vẻ như chỉ là một tiểu tử chưa ráo máu đầu mới nổi lên gần đây mà thôi, vậy mà có thể đánh đồng cùng với chúng ta sao?”

Lão thái bà chống quai trượng ở bên cạnh hắn kia, cũng phát ra tiếng cười quái gở mà nói.

“Ha ha ha, chư vị có thể chưa biết rõ vị Tô Bằng Tô thiếu hiệp này lắm, Tô thiếu hiệp là một trong những người trẻ tuổi nổi bật lên nhanh nhất trong giang hồ gần đây, hắn là người đã chém chết Cổ Kiếm đó!”

Tiêu Như Yên thấy bầu không khí có chút không ổn, cười mở miệng nói.

“Hắn đã chém chết Cổ Kiếm của Cổ Kiếm Sơn Trang? Cũng xem như là một chiến tích đi, nhưng này đã là cái gì? Nhân vật như vậy, người nơi này ai mà không có giết qua năm ba tên? Còn có, trận Cổ Kiếm Sơn Trang ta cũng đã được nghe nói, nghe nói đi mấy chục người, Tô... “Thiếu” hiệp này không phải là chỉ dựa vào nhiều người mà nhặt được món hời sao?”

Nghe xong lời của Tiêu Như Yên, người lùn một mét ba kia phát ra một tiếng cười quái dị, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng thấy tình hình như thế, trong lòng lại cũng không mấy bất ngờ.

Bởi vì rất rõ ràng, tiền bạc Hội Phong Dương không phải là vô hạn, lần này thuê những cao thủ này, nhất định sẽ có một cái giá hạn định.

Nhưng tiền thuê người tổng thể thì lại là cố định, mà những cao thủ này có thể phân nhiều ít bao nhiêu thì còn phải xem Hội Phong Dương mời bao nhiêu người.

Những người này ở đây, thoát nhìn đều là cao thủ thành danh. Hẳn là đều đã nghe qua danh hiệu của nhau, nên trong lúc này cũng coi như là có sự thừa nhận, ăn ý, cũng chấp nhận thực lực của đối phương ngang cấp với thân phận của mình.

Mà còn Tô Bằng hẳn, lại chỉ là một thiếu hiệp mới nổi, trên giang hồ không có thanh danh, tùy tiện tiến vào đám người này chia bớt tiền thù lao của bọn họ, những người này tất nhiên không vui rồi.

Chẳng qua là đoán trước thì đoán trước chứ bản thân Tô Bằng cũng có chút khó chịu vì những người này nói khó nghe với mình.

“Các hạ là vị nào?”

Nhìn nam tử thấp lùn đứng gần nhất, thái độ vô cùng kiêu ngạo, giống như muốn động thủ với Tô Bằng, nói.

Bị Tô Bằng hỏi câu này, người lùn kia không khỏi cười lạnh một tiếng, người lùn này mặc dù thân thể không tròn vẹn, nhưng tự mình cảm giác cực kỳ hài lòng, cười lạnh nói.

“Ta là ai mà cũng không biết? Loại người như ngươi có cái gì mà đòi lấn lộn chốn giang hồ? Về nhà trồng trọt đi!”

“Ha ha, thậm chí ngay cả Huyết Thứ Phương Kinh Minh đỉnh đỉnh đại danh mà cũng không nhận ra? Hẳn là mới bước chân vào giang hồ? Thiếu hiệp

giang hồ như người, vị Phương gia này đâm chết sợ là hai bàn tay cũng đếm không hết.”

Ở một bên, nam nhân mặt đen kia, lạnh lùng cười chế giễu nói.

Lạc Thiên Dương bên kia, còn có Tiêu Như Yên, nghe vậy đều hiểu là lời khiêu khích, cũng không nói gì, xem ra bọn họ cũng muốn nhìn một chút, thuận tiện xem công phu của Tô Bằng như thế nào.

Mà còn người lùn kia, nghe hán tử mặt đen bên cạnh nói như vậy, ngạo nghễ ngẩng đầu lên, nói.

“Loại người thiếu hiệp giang hồ như người, ta cũng giết quá nhiều rồi, bao nhiêu người bị ta đâm chết, nơi này không phải là nơi cho loại người như người đến, đi ra ngoài đi, loại trình độ võ công này của người, ta một thích (tên vũ khí) liền có thể cho người quy thiên.

Tô Bằng nghe xong, không khỏi bị sự tự tin cường đại của đối phương... Hoặc là mình muốn trêu chọc liền nở nụ cười, nói.

“Đâm làm sao? Nhảy dựng lên đánh một quyền vào đầu gối của ta sao?”

“Người muốn chết!”

Người lùn kia nghe vậy lập tức nổi giận, thân thể nho nhỏ của hắn đột nhiên biến thành ửng đỏ, dùng loại tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhảy dựng lên, một cước đá vào cổ họng của Tô Bằng!

Tô Bằng mặt không đổi sắc, đột nhiên ra quyền, đánh xuống gã người lùn nhảy lên này!

“Bịch!”

Quyền cước kinh khí giao nhau, hai người cũng không phải giỏi về công phu quyền cước, thật ra là so đấu công phu về nội lực, nội lực của người lùn kia không kém, nhưng lại kém Tô Bằng một bậc, bị một quyền của Tô Bằng đánh vào chân lui về phía sau, sau khi rơi trên mặt đất liền tục lui bốn năm bước về phía sau mới đứng vững.

“Thật đúng là đánh vào đầu gối...”

Tô Bằng quơ quơ nắm tay, có chút không biết nói gì, người lùn kia sau khi bị đánh lui, đầu gối lại dính lên một cái, lại bị một quyền của mình đánh ngã vào đầu gối mình.

“Ta giết ngươi!”

Người lùn này sau khi hạ xuống, rống giận dữ dội, nói xong từ phía sau lấy ra một cây thích bằng sắt màu đỏ như máu, còn muốn hung hăng xông lên.

Ngay lúc này, bang chủ Lạc Thiên Dương của Hội Phong Dương bỗng nhiên tiến lên một bước, đứng ở giữa hai người, nói.

“Hai vị, hai vị đừng tức giận, không nên nổi cáu.”

Tô Bằng vốn không định đánh tiếp, mà Lạc Thiên Dương là người xuất tiền lần này, người lùn kia cũng ít nhiều nể mặt mũi, trợn mắt nhìn Tô Bằng, nhưng không tiếp tục xông lên.

“Hai vị đều là khách quý của Hội Phong Dương ta, lần này tới đây cũng là vì chuyện tranh đoạt khu mỏ, thật sự không cần phải ở chỗ này động thủ, trước tổn hại hòa khí của nhà mình, không bằng ngồi xuống nói chuyện ôn tồn với nhau một chút.”

“Hừ! Ta chính là không phục làm công sự với hạng người vô danh giang hồ này!”

Người lùn kia cười lạnh, cao giọng nói.

Lạc Thiên Dương nói xong, nhìn hai bên một chút, cuối cùng ánh mắt lưu tại trên người Tô Bằng.

Ngay lúc này, Hắc y nhân vẫn luôn đứng ở một bên hầu hạ kia, đột nhiên đi tới, thanh âm không lớn, lại làm cho mọi người đều nghe rõ ràng, nói.

“Bang chủ, ta còn biết một chiến tích của Tô thiếu hiệp, trước đó không lâu, hắn ở trong đại tể của phụ thân thành chủ Mạc Thiên Kinh tại Giang Ninh

Quận, đầu kiếm thắng được một trong những giang hồ thập Tiểu Kiếm, Hoắc Tur Hiền.”

“Chỉ là thắng được giang hồ thập Tiểu Kiếm thôi sao?”

Nghe vậy, lão phụ nhân chống quải trượng kia, há miệng âm dương quái khí nói.

“Phải... Chẳng qua là Tần bà bà chỉ biết một mà không biết hai, Hoắc Tur Hiền kia trước đó vài ngày rời khỏi Giang Ninh, ngồi thuyền trở về Hằng Sơn, trên đường đi gặp Tả Thiếu Đường, giang hồ thập đại kiếm hàng thứ tư, bị Tả Thiếu Đường lên tiếng nói móc bại bởi tên vô danh như Tô thiếu hiệp... Khụ khụ, bại trong tay Tô thiếu hiệp, Hoắc Tur Hiền kia nghe vậy giận dữ, cùng Tả Thiếu Đường so kiếm, sau đó trong vòng bảy chiêu đã đánh bại Tả Thiếu Đường, bây giờ giang hồ đồn đãi, Hoắc Tur Hiền có lẽ đã trực tiếp thay cho Tả Thiếu Đường, trở thành giang hồ thập đại kiếm hàng thứ tư!”

“Mà vị Tô thiếu hiệp này, lại có thể đánh bại Hoắc Tur Hiền, nói đúng hơn là, thực lực của Tô thiếu hiệp ít nhất là ở vị trí từ hàng thứ tư giang hồ thập đại kiếm trở lên!”

Chương 206: Món Tiễn Không Lò Chân Chính

Lời vừa nói ra, lập tức mọi người trong tiểu hoa viên này, ánh mắt nhìn về phía Tô Bằng đều có hơi khác.

Giang hồ là nơi rất thực tế, thanh danh, thế lực, thực lực quyết định người gặp đãi ngộ gì.

Dựa theo chiến tích Tô Bằng lúc trước chém chết Cổ Kiếm, cũng chỉ là một hiệp khách tân tú giang hồ tương đối khá mà thôi, hơn nữa không phải xuất thân danh môn, nếu muốn xếp hàng trong giang hồ, có lẽ có thể tương đương mấy vị cuối Thập Tiểu Kiếm giang hồ, có lẽ còn không bằng, đó là không có thể lực tăng thêm.

Nhưng lúc này lời quản gia áo đen này nói ra, ánh mắt mọi người nhin hấn lập tức khác biệt.

Bởi vì không giống với xếp hạng mang tính tiềm lực như Thập Tiểu Kiếm giang hồ, xếp hạng của Thập Đại kiếm giang hồ, cơ bản liền đại biểu một cánh cửa đánh giá, một cánh cửa của đẳng cấp trong giang hồ.

Trên giang hồ người võ công không kém Thập Đại Kiếm giang hồ, nói ít không ít, nhưng nói nhiều, thật cũng không tính là nhiều lắm.

Hơn nữa, những người này phần lớn đều lớn tuổi, đã làm người giang hồ mười mấy hai mươi mấy năm, nếu thật xếp hạng võ công của họ, cũng không quá thực tế.

Trên giang hồ này, vẫn chưa có tổ chức như Bách Hiệu Tăng trong tiểu thuyết xuất hiện.

Như vậy, nhân vật nổi danh như Thập Đại Kiếm giang hồ, hoặc là Thập Tiểu Kiếm giang hồ, liền là một thủ đoạn đánh giá.

Người giang hồ nói chuyện phiếm, thường bàn tới võ công người khác, bình luận một phen, phần lớn là lấy nhân vật như Thập Đại Kiếm để so, tỷ như võ công ai đó mặc dù không tệ, nhưng lại là trình độ Thập Tiểu Kiếm, chưa đủ Thập Đại Kiếm, hay hoặc là người này võ công quá mạnh, đại khái tương đương với thứ mấy thứ mấy của Thập Đại Kiếm...

Những danh nhân trong giang hồ này, trong lúc vô hình coi như là một tiêu chuẩn đánh giá võ công, loại bình phán trong giang hồ này cũng coi như đi vào lòng người.

Lúc này, nghe được Tô Bằng đã từng kinh qua Hoắc Tư Hiền phái Hằng Sơn, mà Hoắc Tư Hiền lại đánh bại Tả Thiếu Đường đứng thứ 4 trong Thập Đại Kiếm, mọi người lập tức xem trọng Tô Bằng hơn.

Tô Bằng chỉ thấy, ánh mắt những người này, đầu tiên là nhìn về phía mình, đột nhiên lại đồng loạt quăng về phía trong tiểu hoa viên này. Nam tử cầm kiếm chừng 30 tuổi, bộ dáng có chút tuấn lãng.

“Ha ha ha, Tô thiếu hiệp có lẽ không biết vị này, nhưng ta nhắc tới sẽ biết, vị này, chính là Đường Huyền Chi Đường đại hiệp đứng thứ nhất trong Thập Đại Kiếm giang hồ”.

Phong Dương lại cười to, giới thiệu với Tô Bằng.

“Đứng thứ nhất Thập Đại Kiếm giang hồ?”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng hơi động, ánh mắt nhìn về phía nam tử tuấn lãng chừng 30 tuổi, người này cũng hơi gật đầu chào hỏi.

” Ngưỡng mộ đã lâu”.

Tô Bằng chấp chấp tay nói, đây không phải khách sáo, ban đầu vào lúc đi thuyền về Giang Ninh, Phó Tử Dịch đã từng tán gẫu với mình về nhân vật giang hồ. Trong đó từng nói tới Đường Huyền Chi này.

Đường Huyền Chi, năm nay tuổi暮 hãn ba mươi hai tuổi, xuất thân con thứ đại tộc Lương Châu, mặc dù không phải dòng chính, nhưng từ nhỏ đã có khả năng đã gặp qua là không quên được, là thần đồng ở quê.

Nhưng mười hai tuổi, trong tộc gặp kịch biến. Bởi vì dòng họ Đường gia giàu có, còn có chút rêu rao, khiến cho đạo phỉ quanh mình gấp ghé, mười ba nhóm đạo phỉ gần đó hợp lực, cố diệt Đường gia trang có hơn vạn người, mấy vạn mẫu ruộng.

Lúc ấy có trưởng lão phái Hoa Sơn đi tới gần Thương Châu, thấy tình thế này, giết không ít đạo phỉ. Ai ngờ đạo phỉ thế đông, cho dù là trưởng lão kia cũng chỉ có thể bắt lực, cuối cùng đành phải cứu người trong Đường gia trang ở trong lửa lớn, lúc này trong Đường gia trang đã bị tàn sát không còn, trưởng lão phái Hoa Sơn này ở trong một phòng chứa củi, phát hiện Đường Huyền Chi được giấu trong đống củi, cứu về, mang về phái Hoa Sơn.

Rồi sau đó, Đường Huyền Chi này bằng vào tài khởi ngút trời, được trưởng lão Hoa Sơn kia thưởng thức, thu làm đệ tử cuối cùng. Sau mười năm học nghệ đại thành, xuống núi, chưa tới một năm, đã xông vào trùm thổ phỉ long đầu trong mười ba nhóm đạo phỉ lục lâm công phá Đường gia trang năm đó, nổi danh trong giang hồ.

Sau đó, người này trừ gian diệt ác, thanh danh trong giang hồ tăng cao, thời gian năm năm, được liệt là thứ 3 trong Thập Đại Kiếm giang hồ.

Chỉ là, sáu năm trước, trong phái Hoa Sơn không biết ngọn nguồn, sinh ra biến cố, sư phụ Đường Huyền Chi mất tích, không biết sống chết, mà Đường Huyền Chi cũng vì ủng hộ nhất mạch sư tôn, bị chương môn phái Hoa Sơn bây giờ ghét, tìm sai lầm, bị phái Hoa Sơn xoá tên.

Nhưng thanh danh hắn đã thành, sau khi bị Hoa Sơn xoá tên, chẳng những không tinh thần sa sút, mà liên tục khiêu chiến mấy vị bài danh phía trên Thập Đại Kiếm, rất nhanh thu được danh tiếng đứng đầu Thập Đại Kiếm giang hồ.

Sau đó, Đường Huyền Chi liền túng ý giang hồ, chuyện làm được cũng rất nhiều, nhưng cũng không còn một mục hành hiệp trượng nghĩa.

Nhìn thấy người trước mắt này, trong ý nghĩ Tô Bằng lập tức nhớ lại tư liệu kể trên, cùng người trước mắt này.

Nhìn kỹ người này, mặc dù tuấn lãng, nhưng so với Giang Biệt Ly mình đã từng thấy, thiếu đi một phần ngạo mạn, nhiều hơn một phần tang thương, lại khiến người ta dễ dàng sinh ra thiện cảm.

Đường Huyền Chi nghe xong Tô Bằng nói bốn chữ ngưỡng mộ đã lâu, hơi khẽ cười, nói.

“Gần đây ta cũng từng nghe danh tiếng của Tô thiếu hiệp, lại thêm, ta và Tả Thiếu Đường cũng từng tỷ thí, võ công cũng không tầm thường... Trong bảy chiêu thắng Hoắc Tư Hiền Hằng Sơn, có lẽ hẳn là từng có kỳ ngộ, mà Tô thiếu hiệp lại thắng được Hoắc Tư Hiền, theo đó mà bàn, võ công có lẽ còn hơn nữa”.

Nghe xong lời này của Đường Huyền Chi, người chung quanh chậm rãi gật đầu, đại thể là đồng ý với lời của hắn, xác định thực lực võ công của Tô Bằng, nhiều ít đồng ý thực lực Tô Bằng có thể đứng ở chỗ này.

“Tô mỗi ngày đó thắng cũng là có phần may mắn... Hôm nay ở đây, nhiều ít có chút cuồng vọng, chư vị chớ trách.”

Tô Bằng khẽ cười, hướng về phía bốn phía chấp chấp tay, có điều mặc dù nói khách khí, nhưng vẻ mặt chỉ thấy vẫn hết sức bình thản, ngược lại

không phải khiêm tốn thật.

Chu Nho bên kia, mặc dù bị châm chọc mất sạch mặt mũi, nhưng hắn cũng không phải người hoàn toàn không có lý trí, cân nhắc một chút, mình toàn lực động thủ, cũng chưa chắc có thể giết chết Tô Bằng, liền hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa, trong lòng lại âm thầm tính kế, chờ chuyện lần này kết thúc, nhất định phải tìm một cơ hội, tốt nhất có thể giết chết Tô Bằng này.

“Được rồi, Tô thiếu hiệp còn chưa nhận ra chư vị nơi này, ta giới thiệu cho người biết đã”.

Lạc Thiên Dương mỉm cười nói, nếu võ công Tô Bằng ở mức trước mấy tên Thập Đại Kiếm giang hồ, Phong Dương sẽ có thêm một cường viện, trong lòng hắn, ngược lại thật sự vui vẻ.

Sau đó, hắn liền giới thiệu mấy người này cho Tô Bằng quen.

Sau một phen giới thiệu, Tô Bằng cũng biết, huynh đệ sanh đôi họ Bao kia, ngoại hiệu là Linh Tê Song Kiếm, hán tử mặt đen tên Lô Thành, trên giang hồ được xưng Hắc Diện Môn Thần, cùng lão phu nhân là mẹ con, lão phu nhân kia tên Tần bà bà, người ta tặng ngoại hiệu Truy Hồn Độc Quải, chu nho họ Phương tên Kinh Minh, ngoại hiệu Huyết Thử.

Mấy người này, đều là nhân vật nổi danh trong giang hồ, võ công đại khái không dưới hàng năm Thập Đại Kiếm giang hồ. Chỉ là Thanh Minh Lược Tồn, mẹ con Tần bà bà kia còn cả Huyết Thử Phương Kinh Minh, lại là nhân vật tà đạo trên giang hồ, trên tay dính qua không ít máu tanh.

“Có thể mời đến nhiều nhân vật thành danh trong giang hồ như vậy, xem ra Phong Dương tựa hồ tổn không ít tâm tư”.

Tô Bằng nhìn những người này, trong lòng nghĩ.

Những người này, trong giang hồ, đã xem như có thể sử dụng tiền thuê cấp rất cao trong đám người.

Lại xa hơn, chính là cao thủ cấp Tứ tuyệt kiếm giang hồ, đến cấp người ta, đã không tùy tiện ra tay, hơn phân nửa có thể lực của mình, không cần làm chuyện cấp thấp như vậy. Mời những người kia, đừng nói mời được không, cho dù tới, nói không chừng Phong Dương sẽ phải một giá lớn, như vậy được không bù mất.

Lạc Thiên Dương ở trong hậu hoa viên này, nói chuyện với mọi người, nhưng không đặc biệt nhắc tới chuyện tranh mỏ. Giống như là dạo chơi công viên bình thường.

Vào lúc mọi người đều có chút mất bình tĩnh, ngoài viện đột nhiên đi vào một tên thành viên hội Phong Dương, thấp giọng rỉ tai với Lạc Thiên Dương.

Lạc Thiên Dương nghe xong, lập tức hai mắt tỏa sáng, nói.

“Chư vị đợi lâu, chúng ta đi hậu đường nghị sự thôi”.

Bọn người Tô Bằng nghe xong, lúc này mới kéo dậy tinh thần, theo Lạc Thiên Dương, đi tới hậu đường.

Sau khi theo Lạc Thiên Dương tới hậu đường, bọn người Tô Bằng mới phát hiện, trong gian phòng đó lại đứng một người, Tô Bằng nhìn, cũng là hòa thượng mập ở trong đại sảnh phía trước vừa nãy.

Nhìn thấy Tô Bằng, trên mặt hòa thượng mập lộ ra vẻ xấu hổ, có điều đảo mắt đã ẩn đi, cười ha hả nói.

“Chào Lạc bang chủ, chào chư vị thí chủ”.

“Ồ? Đây không phải đồ bỏ của Đại Không Tự Liễu Không sao?”

Nhìn người này, Huyết Thứ Phương Kinh Minh kia lại kèm nén không được, âm dương quái khí mở miệng châm chọc.

Hòa thượng mập kia nghe xong, sắc mặt không khỏi càng khó xử, trong ánh mắt nhìn Phương Kinh Minh kia không khỏi sinh ra một tia oán độc, ngay sau đó chợt biến mất, cười ha ha, nói.

“Đó ngược lại là chuyện rất lâu rồi, bản tạng đều sắp quên rồi, bản tạng bây giờ cùng Đại Không Tự, ngược lại không có quan hệ gì”.

Tô Bằng nghe xong, nhìn về phía hòa thượng mập, hấn ngược lại lần thứ hai thấy môn đồ Đại Không Tự... ừm, lúc trước còn từng thấy một đám tặc.

Hòa thượng mập này, cũng là người của Đại Không Tự?

“Liễu Không đại sư từng học nghệ ở Đại Không Tự, về sau lại có cơ duyên, học được võ công khác, võ công tự thành nhất mạch, cũng không tầm thường, vừa rồi cũng trong đại sảnh, uống qua trà anh hùng... trợ giúp, cuối cùng chén trà anh hùng này cũng đã không còn, đám người còn lại, đã biếu bạc cho đi”.

Nói chuyện, là Tiêu Như Yên mị nhãn như tơ kia, vừa rồi nàng lại trở về tiền đường, hóa ra là tiếp dẫn Liễu Không này.

“Ha ha, danh tiếng của Liễu Không đại sư, ta cũng là nghe qua, chư vị mời ngồi”.

Lạc Thiên Dương cười to, nói với mọi người.

Lần này cũng không phải so đấu võ công tính kế, Tô Bằng nhìn thoáng qua, tìm một cái ghế gần mình ngồi lên.

Thấy mọi người ngồi vào chỗ của mình, Lạc Thiên Dương gật đầu, sau đó nói.

“Chư vị, lần này Phong Dương hội thuê mọi người là vì chuyện gì, chư vị đều rõ, người đâu, chuyển món tiền thù lao lên”.

Lúc này có hạ nhân lên tiếng, không bao lâu, tráng hán bên ngoài, khiêng một rương gỗ vào.

Bọn người Tô Bằng nhìn hai tráng hán, đều da thịt vạm vỡ, cước bộ vững chắc, rõ ràng đều là cao thủ tu luyện võ công, lúc này khiêng rương này, nhưng vẫn hơi cố hết sức, không khỏi có chút tò mò.

Rương đặt xuống đất, một tên tráng hán mở rương ra, mọi người lập tức sáng cả mắt.

Chỉ thấy trong rương vàng lóng lánh, không ngờ là rương vàng ngay ngắn, xếp chỉnh tề, phát ra quang huy.

Huyết Thứ Phương Kinh Minh kia, mẹ con Tần bà bà, còn cả hòa thượng mập, lập tức con mắt sáng lên.

“Ồ đây là năm ngàn lượng hoàng kim mười phân, hiện kim”.

Lạc Thiên Dương rất thoả mãn với biểu hiện của mọi người, sau đó lại phát tay, hai thị nữ đi tới, trên tay bưng hai khay vàng, trên đó bày một tá đồ dày cộm.

“Đây là phiếu đứng đổi vàng của tiền trang Thông Vân, ba mươi tám kim phiếu hoàng kim ba trăm lượng, mười kim phiếu trăm lượng, liên đới tiền mặt, tổng cộng một vạn năm ngàn lượng hoàng kim, đều là thù lao của chư vị đang ngồi!”

Lạc Thiên Dương lúc này, hào khí can vân lớn tiếng nói!

Chương 207: Tử Khế Đầu

Lời này nói ra, lập tức trong phòng một mảnh trầm mặc, tất cả mọi người bị hoàng kim chói mắt cùng đại thủ bút của Phong Dương hội làm kinh sợ.

Tô Bằng nhìn cũng âm thầm kinh hãi, thầm nghĩ Phong Dương hội này thực điên rồi sao?

Cho dù là thành chủ quận Giang Ninh Mạc Thiên Kinh, bảo hãn thoắt cái lấy ra một vạn năm ngàn lượng hoàng kim, hãn cũng phải đau đầu... Cả hệ thống chính vụ Hắc Thủy quân cùng quận Giang Ninh, một năm hao phí có một vạn năm ngàn lượng hoàng kim hay không, vẫn phải nói lại.

Mà Phong Dương hội này, không ngờ trực tiếp lấy ra hoàng kim như vậy, thật sự là kim chuyên khai đạo, mặc kệ có thể tìm được hay không, đã khiến mọi người trong phòng có chút choáng váng.

Nhìn thấy vẻ mặt mọi người, Lạc Thiên Dương khẽ gật đầu, hẳn muốn chính là hiệu quả này.

Thật ra chỉ cầm kim phiếu, cũng không khác là bao, nhưng lại thiếu loại chấn động này.

Mấy nhân vật tà đạo kia, trong ánh mắt đã lấp lánh ánh kim, trong đó hòa thượng mập là thiếu kiềm chế nhất, chỉ là hoàng kim bày ở đó, cũng làm cho chớp mũi hắn bắt đầu đổ mồ hôi, mà Huyết Thử Phương Kinh Minh kia, càng không ngừng liếm láp môi của mình, tựa hồ khát khô dị thường.

Chỉ là, Tô Bằng, Đường Huyền Chi, còn cả huynh đệ song song Linh Tê Song Kiếm kia, mặc dù cũng bị hấp dẫn, nhưng còn chưa tính là xấu mặt.

Nhìn thấy màn này, Lạc Thiên Dương trong lòng cười lạnh với những cao thủ lộ ra vẻ mặt thèm thuồng kia, trên mặt hơi có vẻ khinh bỉ, nhưng mà nhìn biểu hiện bốn người Tô Bằng mặc dù bị hấp dẫn lại vẫn bất động thanh sắc thì nhẹ gật đầu.

Hắn không nói thêm cái gì, chỉ là lại vỗ vỗ tay, nói.

“Đưa trân bảo lên.”

Lập tức, lại bốn thị nữ mỹ mạo đi ra, đồng dạng bưng khay vàng.

Bọn người Tô Bằng nhìn lại, chỉ thấy trên bốn khay này, có một hộp gỗ đàn hương, hai bình sứ, một ngọc bội.

“Các vị, bốn vật này, đều là trân bảo người tập võ tha thiết ước mơ, trong hai bình sứ kia, theo thứ tự là Liệt Hỏa đan, Hỏa Long đan, dùng sẽ có thể cải thiện thể chất, tăng công lực, mà ngọc bội kia, thì là một kiện bảo vật, có thể tăng trình độ tinh thuần của nội lực tu hành, đồng thời người tập võ đeo vào, tu hành nội tức cũng sẽ không tản hỏa nhập ma, thậm chí nghe đồn có thể khiến người ta gia tăng phúc duyên.”

Lạc Thiên Dương hơi phát tay, nói với bọn người Tô Bằng.

“Về phần trong hộp này à...”

Lạc Thiên Dương đi đến trước hộp gỗ đàn hương, mở ra.

Hộp vừa mở ra, lập tức, người cả gian phòng, đều ngửi thấy một cỗ hương thơm lạ lùng, đồng thời cảm thấy tinh thần chấn động, thân thể thoải mái hơn không ít.

Hương vị cam thuần như rượu kia, khiến người ta hít vào một điếu, đều cảm giác được có một loại cảm giác thoải mái thư sướng.

Mà mở cái hộp ra, cũng khiến mọi người thấy, trong hộp gỗ đàn hương kia trải tơ lụa, chính giữa để một quả màu đỏ.

Chỉ là, Lạc Thiên Dương kia thoáng mở ra, liền đóng lại, nói.

“Chư vị hẳn biết, đây là chu quả trong truyền thuyết... Võ giả dùng, có thể trực tiếp tăng công lực, thoát thai hoá cốt.”

“Đương nhiên, loại thiên tài địa bảo này, bảo tồn không dễ, không thể mở ra tùy tiện, nếu không sẽ làm tinh hoa trong đó tiêu tán, liền không để chư vị lần lượt xem được.”

Lạc Thiên Dương nói, chỉ là lần này hẳn nói xong, ánh mắt Đường Huyền Chi, huynh đệ Bao gia, còn cả Tô Bằng, đều đã rơi vào trên hộp gỗ đàn hương kia.

“Những vật này, còn cả hoàng kim, đều là tiền thù lao lần này... Kể cả sáu thị nữ này, cũng đều là xử nữ có thân thể mị lực hiếm có, có thể kèm thêm, cùng đưa cho chư vị đang ngồi.”

Lạc Thiên Dương chỉ vào sáu thiếu nữ kia nói.

Sáu thị nữ này, vốn tướng mạo chính là ngàn dặm vạn dặm mới tìm được một, đều rất có nhan sắc, đáng tiếc, lúc này ở trong hoàng kim này cùng đi bảo, ngược lại vô cùng ảm đạm, mọi người đang ngồi, đều không chú ý tới các nàng.

Cả gian phòng, không ngừng lóe ra ánh vàng, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người trong phòng có chút trầm mặc.

Tô Bằng nhìn cái hộp chứa chu quả, trong lòng tính toán, cũng không chỉ có mỗi hoảng sợ.

Lần này Phong Dương hội ra một cái giá lớn, gần như chừng hai vạn lượng hoàng kim, số tiền kia chính là điều động lực cả công ty mình trước kia, cũng không có được.

Đừng nói công ty, cho dù là quận Giang Ninh, đủ loại thu nhập cộng lại, được một phần ba này sao?

Một Phong Dương hội nho nhỏ không có danh tiếng gì, có thể bỏ ra được một cái giá lớn như vậy?

Nhưng mà thực tế là, chân kim di bảo này, cứ như vậy bày ở trước mặt, dụ hoặc nhân tâm.

Qua sau nửa ngày, rốt cuộc có người nhìn không được, Huyết Thứ Phương Kinh Minh kia, ánh mắt rốt cuộc gian nan từ trên rương hoàng kim kia dời đi, nhìn về phía Lạc Thiên Dương, hỏi.

“Lạc bang chủ, tiền thù lao nặng như vậy, chuyện lần này, không phải chỉ đơn giản là so đấu chứ?”

Thanh âm của hắn vốn có chút giống đứa bé, chỉ là lúc này, nói ra, lại khàn khàn tiếng, cũng là bị ánh kim làm khát khô.

Những người còn lại nghe xong, cũng đều chậm rãi thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Lạc Thiên Dương.

“Tất nhiên.”

Lạc Thiên Dương nhìn về mặt người chung quanh, trầm nghĩ trong lòng đã tạm được, nhẹ gật đầu.

Tiếp theo, thần sắc hắn nghiêm túc, nói.

“Lần này đồ đấu, không giống tranh đấu giang hồ bình thường, có thuyết pháp cứ điểm đến là dừng, lần này ước định của bốn bang cùng hai hội khác, là huyết đấu!”

“Huyết đấu?”

Nghe thấy những lời này, sắc mặt hòa thượng mập biến đổi, Linh Tê Song Kiếm bên kia cũng hơi biến sắc.

“Đúng vậy, chính là huyết đấu!”

Lạc Thiên Dương gật đầu, tiếp tục nói.

“Ba bang hội chúng ta ước định, mỗi một đội hai bên, đều ra mười hai người, có thể ít hơn, nhưng không thể nhiều hơn... Sau đó ở địa điểm ước định, tiến hành đổ đấu, trong đó không có quy củ, cũng không kể cái gọi là điểm đến là dừng, chỉ huyết chiến đến chết, mãi đến khi phạm vi chiến trường, chỉ tồn tại người một bên liền dừng lại!”

“Đấu sĩ tham gia huyết chiến, không có nhận thua, cũng không hòa, ngoại trừ thắng lợi, chính là tử vong! Mãi đến khi còn lại một nhà cuối cùng!”

Trong ánh mắt Lạc Thiên Dương lộ ra vẻ hung ác, nói với mọi người.

Nghe thấy những lời này, trên mặt của mọi người, đều lộ ra vẻ suy tính.

Tô Bằng cũng nhíu mày, mình vốn tưởng rằng là trợ quyền giang hồ bình thường, lại không ngờ, là loại tử khế đấu này. (Khế ước đấu sinh tử)

Đây thật ra cũng là một loại phương thức giải quyết sự việc trong giang hồ, chỉ là đại đa số đều là tử đấu do bang phái hắc đạo nổi lên tranh chấp nhưng không phân cao thấp, mới để đệ tử có thể đánh của bang chúng tiến hành.

Mà người giang hồ tầm thường, xảy ra thù không đội trời chung, rất ít khi tiến hành loại tử khế đấu này.

Nhất là bọn hiệp sĩ trợ quyền trên giang hồ, mặc dù chuyện giúp người giết người đều có không ít, nhưng dưới tình huống bình thường, tiền thù lao cao hơn gấp hai, cũng sẽ không tham gia loại tử khế đấu này.

Nhưng, chính vì hiếm thấy cùng cực đoạn, loại tử khế đấu này trên giang hồ liền bao trùm một loại hương vị thần thánh không thể xâm phạm, phạm là chuyện đưa ra tử khế đấu, nếu giải quyết, liền mang theo ý vị có cân nhắc

quyết định cuối cùng, nếu vi phạm đồ ước, tất cả mọi người trên giang hồ sẽ khinh bỉ, không cách nào đứng vững nữa.

Thấy vẻ mặt người chung quanh, Lạc Thiên Dương biết tất cả mọi người đang băn khoăn, nói.

“Không đòi gạt chur vị, Lạc mỗ cũng biết, chur vị trên giang hồ đều là hiệp sĩ thành danh, tham gia loại tử khế đấu này sẽ mang theo bản khoán cực lớn, cho nên Phong Dương hội ta, tăng tiền thù lao lên hơn tám phần thù lao bình thường! Chur vị, chỉ cần có thể còn sống trở về trong tử khế đấu, cho dù bao nhiêu người, một vạn năm ngàn lượng hoàng kim cùng trân bảo này đều tặng cho chur vị, mỗi người ít nhất sẽ có ba ngàn lượng hoàng kim, đủ cả đời phú quý, còn có trân bảo cải tạo thân thể...”

Lời hấn nói coi như là thật, nếu Phong Dương hội có thể ra một cái giá lớn như vậy, người hai bang hội khác mời đến, cũng sẽ không quá yếu, nếu như là tử đấu, thắng cũng đích thị là thắng thảm, cuối cùng bọn người Tô Bằng, sợ là chỉ có một nửa... Thậm chí càng nhiều người, không về được.

Nhưng, càng như vậy, hoàng kim phân cho mỗi người lúc cuối sẽ càng nhiều.

Nếu chỉ có một người trở về...

Như vậy hấn có thể độc chiếm một vạn năm ngàn lượng hoàng kim!

Còn cả trân bảo, mỹ nhân!

Trong lúc nhất thời, ý niệm này dâng lên trong đầu tất cả mọi người trong phòng.

Trong lúc nhất thời, người trong phòng, lần nữa trầm mặc.

Sau nửa ngày, mới có người phá vỡ trầm mặc.

“Trân bảo làm sao chia?”

Một trong huynh đệ song sinh, mở miệng hỏi Lạc Thiên Dương.

“Từng người tiến vào tử đấu trường, đều đeo một tín vật của các bang hội, chư vị có thể lấy được tín vật trên người đối phương, ai giết kẻ địch nhiều nhất, người đó liền ưu tiên chọn lựa dị bảo.”

Lạc Thiên Dương nói.

Nghe nói như thế, trong lòng Tô Bằng liền khẽ động.

“Đây... không khác gì cổ vũ đến cuối cùng, người một nhà đều tự giết lẫn nhau sao?”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, đồng thời sinh ra một tia cảnh giác, Lạc Thiên Dương này, có lẽ mục đích không thuần khiết?

“Chúng ta ở đây, chỉ có tám người, còn lại bốn người là ai?”

Lúc này, Hắc Diện Môn Thần kia đột nhiên mở miệng, hỏi Lạc Thiên Dương.

“Cũng là cao thủ Phong Dương hội ta thuê, chỉ là còn chưa tới, nhưng ta có thể bảo đảm, thực lực bốn người kia, tuyệt đối sẽ không liên lụy chư vị đang ngồi.”

Lạc Thiên Dương nói rất tự tin.

Chương 208: Ký Kết Khế Ước

Nghe xong bảo đảm của Lạc Thiên Dương, mọi người không nói gì thêm, nhưng đều lộ ra vẻ mặt suy tư..

Mặc dù quy củ nhất định của Phong Dương hội, có chút ý vị ẩn tàng ở bên trong, nhưng mọi người đang ngồi, cũng đều không phải kẻ hiền lành gì, trong một số quy củ che dấu mùi máu tươi, đều rất rõ ràng.

Chỉ là, dưới số tiền lớn này, khiến mọi người đều cảm giác rất động tâm.

Ở số tiền lớn này kích thích, cùng quy củ ẩn mùi máu tươi kia, chuyện mọi người cần suy nghĩ, liền trở nên phức tạp.

Đầu tiên, mọi người đang ngồi, đều không hi vọng đồng đội mình quá yếu.

Đồng đội quá yếu, thực lực tổng thể không thể tăng, vậy thì dễ dàng bị hai bang hội khác đánh bại, Lạc Thiên Dương chỉ nói là chiến thắng thế nào, cũng không nói chiến bại thế nào.

Nếu chiến bại, vậy thì tất cả đều chết... Lạc Thiên Dương chính là không cấp đồng nào, những người trợ quyền này cũng không thể nói gì nữa, người đều chết hết, còn nói gì nữa?

Cho dù là trọng thương tàn phế, không bị giết, sau khi ra ngoài, cũng không còn mặt mũi đòi tiền, trong giang hồ chính là như vậy, nếu đòi thật, cả đời đều sẽ bị khinh bỉ.

Cho nên, tất cả mọi người không hi vọng đồng đội quá yếu.

Nhưng đồng thời, đồng đội quá mạnh, cũng là chuyện mọi người không hi vọng.

Đồng đội quá mạnh, bảo tồn nhân số nhiều, cho dù thắng, khả năng lớn nhất, cũng là người mạnh nhất lấy đi phần lớn thù lao cùng dị bảo, như vậy, bọn họ mặc dù cũng có thể được tiền thù lao, nhưng cũng chẳng phải dày.

Hiệu quả tốt nhất, chính là đối thủ không kém, nhưng cũng không mạnh quá, đại thể võ công thấp hơn mình một chút là tốt nhất, võ công kẻ địch cũng không yếu, nhưng không nên quá mạnh là tốt nhất, sau đó kẻ võ công tương đối kém giết cả để đào thải, dễ thu được ích lợi lớn nhất.

Chỉ là, nếu như vậy, một cuộc đồ đấu, lại pha không ít nhân tâm biến hóa khó lường, có thêm không ít biến số.

Người có thể ngồi ở trong phòng bây giờ, đều không phải tài trí bình thường, đều lo lắng đến điểm này, trong lúc nhất thời, tâm tư đều không ngừng động.

Tô Bằng híp mắt, bung bát trà bên cạnh lên, nhấp trà, trong lòng lại đang thầm so đo.

“Phong Dương hội này ra số tiền lớn như thế, lại định ra quy củ như thế, thực khiến trong lòng người ta cảm giác bất an. Nhưng một vạn năm ngàn lượng hoàng kim thực sự quá mê người, đủ làm mờ mắt mọi người, từ đó gia nhập vào huyết đấu này, ta nên gia nhập không đây?”

Nghĩ vậy, ánh mắt hắn nhìn về phía hộp gỗ đàn hương chứa chu quả kia.

Tự định giá một phen, Tô Bằng cuối cùng vẫn hạ quyết định.

Bán Thức kiểm pháp của hắn, có lẽ công kích không quá mạnh, nhưng phòng ngự là nhất đẳng, hơn nữa đã tăng lên tới tầng sáu. Tô Bằng cùng Giang Biệt Ly đứng thứ hai của Thập Đại Kiếm so chiêu thử, trong lòng đã có ước định, mình cho dù chống lại Đường Huyền Chi đệ nhất Thập Đại Kiếm giang hồ kia, cũng có thể thắng được trong hai mươi chiêu.

Mà trong người ở chỗ này, võ công Đường Huyền Chi hắn coi như là hạng ba, như vậy mà nói, võ công bản thân, là vượt xa tất cả mọi người ở đây.

Chỉ cần đi vào địa điểm tử đấu, không nên quá mức rêu rao, chỉ thi triển võ công tương đương hoặc hơi kém Đường Huyền Chi, sẽ không đến mức trở thành thứ cho mọi người nhắm tới. Sau đó bảo tồn thực lực, từ từ đồ chi, trở thành người hoàn hảo đi tới cuối cùng, hắn vấn đề không lớn.

Chớ nói chi là, trong Đại Càn Khôn của hắn, còn có thứ bảo vệ tánh mạng như Ngưu Mao Kim Châm, mà mảnh ngọc bội thu được từ thôn hoang, cũng làm cho mình không bị người ta âm thầm đánh lén, khả năng chết ngoài ý muốn.

Còn đồng đội mình, nếu người như Đường Huyền Chi cũng gia nhập vào đội ngũ Phong Dương hội, có lẽ đối phương cũng không gom góp ra đội ngũ vượt qua bên mình quá nhiều, chỉ cần cẩn thận làm việc, hắn không có vấn đề quá lớn.

Nghĩ lợi ích có thể thu được, cùng nguy hiểm tương đối, tính toán cân nhắc một lát, Tô Bằng cảm thấy đáp án đã rất rõ ràng, hắn... lựa chọn tham gia lần huyết đấu này.

Chỉ là mặc dù trong lòng hắn đã quyết định, nhưng không biểu lộ ra trước, mà lại đang uống trà, chờ người xung quanh tỏ thái độ trước, nếu không mình gia nhập trước, mấy người võ công tốt nhất chung quanh lại không gia nhập, việc liền hay ho rồi.

Người chung quanh, tựa hồ cũng có tâm tư đồng dạng, trong lúc nhất thời mọi người trầm mặc.

Lạc Thiên Dương nhìn thấy, cũng để mọi người thời gian suy nghĩ một lúc, chỉ là mặc dù hắn để mọi người suy nghĩ, nhưng thời gian cho lại không nhiều, sau một nén hương, Lạc Thiên Dương mở miệng, hỏi.

“Chư vị, suy nghĩ sao rồi? Có đại biểu Phong Dương hội ta tham gia lần huyết đấu này không? Nếu đồng ý, mời biểu hiện, nếu không đồng ý, Lạc mỗ cũng không một câu oán hận, chỉ là mời vị bằng hữu kia, rời khỏi Phong Dương hội trước, đồng thời lập chứng từ, sẽ không đem chuyện ngày hôm nay nói ra.”

Sau đó, hắn nhìn quét gian phòng một vòng, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người hòa thượng mập ngời ở ghế hạng bét trong gian phòng, nói.

“Mọi người đều nói thử xem.”

Hòa thượng mập Liễn Không thấy ánh mắt Lạc Thiên Dương nhìn về phía mình, rồi mới luyến tiếc thu hồi, hắn biết võ công mình yếu nhất, không rút rờ được, nuốt hai ngụm nước bọt, ánh mắt hòa thượng mập lộ ra vẻ hung ác, nói.

“Lạc bang chủ một khi đã có thành ý như vậy, Liễn Không ta sao có thể làm con rùa rút cổ? Lần huyết đấu này, ta tham gia!”

“Tốt!”

Lạc Thiên Dương lớn tiếng tán thưởng một tiếng, sau đó la lên.

“Đưa công văn lên!”

Đằng sau lại có thị nữ xuất hiện, cầm khay, nhưng trong khay lại bút mực, mực đóng dấu cùng khế ước, đưa tới trước mặt hòa thượng mập trước.

Hòa thượng mập sau khi quyết định, tựa hồ thoải mái không ít, hắn cầm lấy khế ước trong khay, nhìn qua một lần, sau đó cầm lấy bút lông điền tên mình lên, cuối cùng năm ngón tay phải nhúng vào mực đóng dấu, ấn dấu tay lên trên văn thư.

“Liễu Không đại sư là người đầu tiên đồng ý, chư vị thì sao?”

“Người vì tài chết, chim vì thực vong! Nếu Lạc bang chủ có thành ý, ta cũng không thể làm người nhu nhược, ta cũng ký!”

Chu nho Phương Kinh Minh nói, Lạc Thiên Dương lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, đằng sau lại đi ra một thị nữ đến trước người Phương Kinh Minh, Phương Kinh Minh đã ấn dấu tay lên trên khế ước.

“Ha ha, ta lần này, vốn là cầu tài, thuận tiện ở trong sinh tử mài luyện võ công... Đã lâu không tiến hành thi đấu sinh tử, hi vọng đối thủ lần này đáng xem xét, ta cũng tham gia.”

Đường Huyền Chi đệ nhất Thập Đại Kiếm, rốt cuộc cũng tỏ thái độ, Lạc Thiên Dương cười ha hả, Đường Huyền Chi đã đồng ý ký tên ở trên khế ước.

Thấy Đường Huyền Chi tham gia, mấy người đang ngồi khác tựa hồ cũng đều hạ quyết tâm, lần lượt ký kết khế ước, bản thân Tô Bằng, cũng ký kết khế ước.

Trong phòng tám hiệp khách giang hồ được mời trợ quyền, đều đã ký kết khế ước.

“Tốt! Sau khi ký kết khế ước, chư vị chính là Khách khanh trên danh nghĩa của Phong Dương hội ta!”

Lạc Thiên Dương thấy mọi người không lâm trận bỏ chạy, trong lòng cảm thấy hài lòng, nói.

“Thời gian quyết đấu chính thức, ở hai ngày sau, chư vị hai ngày nay cứ ở tổng đà Phong Dương hội ta, hai ngày sau, ta tự mình mang chư vị đi địa phương đồ đấu.”

“Vậy thì, quấy rầy Lạc bang chủ.”

Bên kia Đường Huyền Chi, mở miệng nói trước, mọi người cũng phụ họa, Lạc Thiên Dương cười ha hả, sau đó bảo lực sĩ cùng thị nữ mang năm ngàn lượng vàng cùng kim phiếu một vạn lượng, và đi bảo đi.

Nhìn rương chứa đầy hoàng kim kia bị đóng, được hai lực sĩ lung la lung lay khiêng xuống, trong lòng không ít người đang ngồi, đều tuôn ra một loại cảm giác không nở, hận không thể lại nhìn những hoàng kim đi bảo kia suốt một ngày.

“Tốt lắm, chư vị, nếu đã ký kết khế ước, liền nghỉ ngơi tạm thật tốt, nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị cho huyết đấu hai ngày sau, có nhu cầu gì, cứ việc căn dặn hạ nhân, chỉ là nữ sắc bốn bang tạm thời không thể thỏa mãn các vị, trước đại chiến, còn phải bảo tồn tinh nguyên.”

Lạc Thiên Dương thấy chuyện đã xong, trên mặt mang theo nụ cười, nói với mọi người đang ngồi.

Tô Bằng thấy ánh mắt mọi người đảo qua mặt Phương Kinh Minh, chu nho này nhiều ít hiện ra một điểm xấu hổ, giả bộ như uống trà để che dấu, trong lòng lại sáng tỏ, hóa ra chu nho này mặc dù thân thể có tàn khuyết, nhưng nhìn bộ dạng lại hào sảng, Lạc Thiên Dương nói chính là hắn.

Có điều đây cũng chỉ là sự việc nhỏ xen giữa, trong phòng đi ra mấy hạ nhân, dẫn bốn người Tô Bằng, đi tới địa phương nghỉ ngơi.

Tô Bằng theo một tên hạ nhân áo xanh đi chỗ nghỉ ngơi trước, là đi vào trong sân nhỏ một cửa một viện.

“Vị anh hùng này, đây là chỗ ở chuẩn bị cho ngài, trong viện có một gã sai vặt, ngài có nhu cầu gì đều có thể tìm hắn, chúng ta biết rồi thì sẽ giúp ngài làm tốt, chỉ là nữ sắc thì tạm thời... Những thứ khác, cho dù ngài yêu cầu cái gì, chúng ta đều làm được cho ngài.”

“Đồ ăn mỗi ngày chúng ta cũng sẽ đúng hạn đưa tới, mỗi bữa chỉ ít có tám món ăn hai món canh, đều là đầu bếp trong tửu lâu tốt nhất trong thành làm, ngài thích khẩu vị gì, đều có thể nói cho gã sai vặt.”

Tên hạ nhân này, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng khẽ gật đầu, xem ra viện nhỏ như vậy ở trong hậu hoa viên này có không ít, ngược lại thanh tĩnh u nhã, vừa vặn thích hợp điều chỉnh trạng thái.

“Ta rất hài lòng nơi này, người đi xuống đi.”

Tô Bằng gật đầu nói, người này gật đầu, rời đi.

Tô Bằng đi vào viện, trước mặt liền đi tới một gã sai vặt lanh lợi mười hai mười ba tuổi, cung kính đứng hầu ở một bên.

“Ta muốn nghỉ ngơi, đồ ăn đưa tới, ta thích thanh tĩnh, nếu ta không lấy, người để lại ở cửa gian phòng ta, không nên quấy rầy ta thanh tu, được rồi, không có việc gì nữa, người đi đi.”

Tô Bằng hờ hững nói với gã sai vặt này, người này gật đầu rời đi.

Mà Tô Bằng, thì tiến vào trong tiểu lâu hai tầng trong viện.

Lên tầng hai của tiểu lâu, Tô Bằng ngồi ở trong phòng ngủ, lúc này Tô Bằng gần như log in gần ba mươi tiếng, nhiều ít có chút mệt mỏi, thấy

không ai chú ý, liền logout đi nghỉ ngơi.

...

Sau khi đăng xuất trò chơi, Tô Bằng lấy thức ăn từ trong giỏ sắt bên cạnh cửa khoang, vẫn là cá cùng bánh mì, nhưng lại không có vị gì.

Có điều Tô Bằng cũng chẳng quá để ý, sau khi ăn qua loa, lại ra xử lý chuyện cá nhân, liền trở về khoang, ngủ.

Một giấc này, thời gian so với bình thường càng nhiều, ngủ trọn bảy mươi phút, Tô Bằng mới tỉnh lại.

“Bây giờ thời gian trong trò chơi, cũng sắp mặt trời xuống núi nhỉ?”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, dù sao không có việc gì, lại đăng nhập trò chơi.

Sau đó tiến vào trò chơi, Tô Bằng xuất hiện ở trong tầng hai tiểu lâu của hậu hoa viên tổng đà Phong Dương hội, thấy ánh sáng bên ngoài đã đỏ như máu, mặt trời sắp lặn về phía tây.

Nhảy xuống giường, Tô Bằng hoạt động thân thể, đi xuống lầu, thấy gã sai vặt trong viện đang đùa chim chóc trong sân.

Nhìn thấy Tô Bằng, hần vội bỏ qua chim chóc, chạy tới, nói.

“Anh hùng gia, ngài tỉnh rồi?”

“Ừm, vừa rồi có chuyện gì sao?”

“Có, hai khắc trước, một vị đại sư dáng người rất béo từng tìm đến anh hùng gia, sau khi biết ngài đang nghỉ ngơi, hần liền rời đi, nói chờ sau khi anh hùng gia tỉnh lại lại đến tiếp...”

Gã sai vặt nói...

Chương 209: Âm Thần Xuất Khiếu

“Liễu Không? Hần tới tìm ta?”

Tô Bằng nghe thế, khẽ nhú mảy, mình và người này dường như không có giao tình mà?”

Nhưng nghĩ lại, lông mảy Tô Bằng nhướng lên trong lòng chợt hiểu rõ.

Trong đám người hội Phong Dương mời tới, mặc dù tương đương cùng một cấp bậc, nhưng cũng có phân cao thấp trên dưới, Liễu Không kia, e rằng là người võ công kém cỏi nhất trong tám người ở đây.

Đồng thời, hắn cũng là người có thể lực yếu ớt nhất.

Xét võ công, nếu như những người trước đó này đều tiến vào hậu viện sớm hơn hắn, đã nói rõ danh tiếng võ công hắn kém hơn một bậc, lại thêm hắn độc lai độc vãng, không giống huynh đệ nhà họ Bao và mẹ con Tần bà bà, đều có thể quan tâm lẫn nhau, chuyện này nhất định khiến Liễu Không trong lòng bất an.

Đường Huyền Chi đệ nhất thập đại kiếm kia, mặc dù cũng là một người, nhưng người ta phô trương thanh danh ở đây, tuyệt đối cũng lợi hại hơn hắn Liễu Không.

Nếu đã như vậy, nếu không tìm kiếm một người đồng minh, Liễu Không e rằng vừa mới bắt đầu huyết đấu, đã bị coi như binh sĩ bỏ đi, bị ném lại.

Cho nên, hắn tất nhiên cần đồng minh.

“Thì ra muốn thế...”

Tô Bằng lắc đầu suy nghĩ, chuyện này cũng không khác gì so với chuyện cá lớn nuốt cá bé trong thế giới động vật, thực lực không đủ, thì phải dùng số lượng để lấp thêm, Liễu Không này, mười phần hết chín phần, là tìm mình lén lút liên minh.

Lắc đầu, Tô Bằng không suy nghĩ đến hắn nữa.

Lần huyết đấu này, Tô Bằng vốn định thu mình lại, không phải vạn bất đắc dĩ, không để lộ thực lực chân chính của bản thân, nếu như lén kết minh, ngược lại không dễ làm.

Đương nhiên, đây cũng là nghĩ đến nguyên nhân Liễu Không trong đám người này, thật sự là xếp thứ cuối cùng.

Nếu như Đường Huyền Chi tìm mình kết minh, bản thân có lẽ còn sẽ xem xét một chút, còn như Liễu Không, mặc dù võ công cũng không như là quá yếu, nhưng ở trong trận huyết đấu, ít nhiều cũng vương váu.

Lắc đầu, Tô Bằng quay lại tiểu lâu, không hề nghĩ chuyện này nữa.

Trên giá gỗ cửa phòng tiểu lâu của mình, đã đặt một hộp cơm.

Gã sai vật kia đi vào trong phòng Tô Bằng, thắp đèn cho Tô Bằng, đều dùng ngọn nến to bằng cánh tay, hết sức sáng tỏ, lại bày biện thức ăn trong hộp cơm, đặt xuống trên bàn Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn, chỉ thấy bốn mặn, bốn nhạt, hai bát canh, một chén cơm, tay nghề hết sức tinh tế, sắc hương vị đều đủ, khiến người khác muốn dừng cả ngón trở, Tô Bằng ở trong hiện thực trên thuyền ăn đơn giản, lúc này thấy những món này, cũng vô cùng muốn ăn, ngồi xuống ăn không ít.

Ăn cơm xong rồi, sắc trời bên ngoài, cũng đã sập tối.

Gã sai vật kia vẫn đứng hầu bên cạnh, đợi Tô Bằng ăn xong rồi, liền đem cơm thừa canh cạn thu dọn xuống dưới, Tô Bằng dặn dò hần trước khi đi.

Tô Bằng lúc này cơm nước no nê, đã có suy nghĩ khác.

“Lần này giúp đỡ hội Phong Dương huyết đấu, không biết sẽ xảy ra chuyện gì, quan trọng nhất chính là tin tức tình báo... Mặc dù ta bây giờ một mình ở xa. Dường như tin tức chính là điểm yếu của ta, nhưng mà, bọn họ sẽ không nghĩ tới, ta còn có một bí thuật!”

Tô Bằng nghĩ, nghĩ tới đây, hần ngồi ở trên giường, bày ra tư thế, tiến vào trong trạng thái trầm tư.

Hần hiện đang thử nghiệm thi triển bí thuật Âm Thần Xuất Khiếu... mà lần trước đã học được trong ngôi làng hoang vắng kia.

Bí thuật này, Tô Bằng đã dùng kinh nghiệm thực chiến thăng cấp đến cao cấp, phạm vi có thể tiến hành Âm Thần Xuất Khiếu, bán kính đã bốn ngàn năm trăm mét, đủ để bao trùm cả tổng đà hội Phong Dương.

Tô Bằng ngồi ở trên giường, tiến vào trong trạng thái tưởng tượng.

Toàn bộ ý thức của hắn, đều dựa theo bí thuật chỉ dẫn, tưởng tượng cảnh tượng lúc mặt trời lặn xuống núi.

Trong ý thức của Tô Bằng, hắn leo lên trên vách núi Tử Hà phong nhìn thấy đại sư huynh Từ Đạo Kỳ kia, nhìn mặt trời lặn về phía tây, cả mặt trời, đều giống như sắp chìm xuống đường chân trời.

Tô Bằng ở trong ý thức, nhìn mặt trời dần chìm xuống, đợi đến giây phút mặt trời khuất hẳn dưới đường chân trời, Tô Bằng trong ý thức, tung người nhảy lên, từ trên vách núi nhảy xuống!

“Vù!”

Mặc dù là Mặc dù là trong ý thức tưởng tượng, nhưng mà Tô Bằng lại chân thật cảm giác cơ thể mình đang rơi xuống, thậm chí bên người còn có tiếng gió, đều có thể cảm nhận được.

Trên đường rơi xuống, Tô Bằng đột nhiên mở mắt.

Vút...

Chỉ thấy xung quanh mình, bóng tối vô biên ùn ùn ập tới, nhưng mà ngay lập tức, tia sáng dường như thay đổi, Tô Bằng lại nhìn thấy tia sáng phát ra xung quanh.

Nhưng mà, ánh sáng này không phải là ánh trắng, cũng không phải ánh nền, mà là một loại ánh huỳnh quang màu trắng mờ nhạt, toàn bộ thế giới, đều là cảm giác ánh huỳnh quang hơi mờ này, Tô Bằng thậm chí có thể xuyên qua bức tường tiểu lâu, nhìn thấy tình hình trong trong đại sảnh hậu đường rất xa bên ngoài.

“Đây... Chính là cảm giác xuất khiếu sao?”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, hấn thử di động, nhưng không có cảm giác thân thể, chỉ là ý niệm vừa động, liền cảm giác mình bay ra bên ngoài.

Quay đầu lại nhìn trên giường, Tô Bằng nhìn thấy trên giường, một thân thể bao bọc ánh huỳnh quang đang ngồi xếp bằng trên giường, Tô Bằng chỉ hơi tập trung thị lực, thậm chí có thể nhìn thấy ánh huỳnh quang phát ra từ trong tạng phủ.

“Hóa ra... Thế giới trạng thái Âm Thần nhìn thấy, cũng không khác mấy so với thế giới bình thường...”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, hấn thử để mình di chuyển ra khỏi tiểu lâu, chỉ thấy linh thể Âm Thần của mình “véo” một tiếng, xuyên qua vách tường tiểu lâu, trong nháy mắt, đã ở bên ngoài tiểu lâu.

Tô Bằng nghĩ đến trạng thái Âm Thần, vào chính lúc này, hấn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía ánh trắng.

Giờ phút này, hấn thật sự cảm nhận được cảm giác của ánh trắng.

Rõ ràng là ánh trắng bình thường, nhưng vào lúc này Tô Bằng trong trạng thái Âm Thần nhìn thấy, tuy rằng dịu nhẹ, nhưng lại phản phát chói lọi giống như mặt trời, thậm chí ánh trắng rơi xuống trên người, cũng có chút cảm giác ấm áp.

“Xem ra trạng thái Âm Thần, cảm giác đối với ánh sáng thật nhạy cảm... Chỉ là ánh trắng thôi đã có nhiệt độ thế này, như vậy nếu như vào giữa trưa, dưới ánh nắng mặt trời, Âm Thần của ta tuyệt đối sẽ bị phơi nắng đến bốc hơi... Chẳng trách Âm Thần Xuất Khiếu, chỉ có thể tiến hành vào ban đêm.”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng.

Hấn lần đầu biến thành linh thể Âm Thần, có phần mới lạ nhảy múa một hồi trên không trung, tìm được cảm giác Âm Thần di động, mới nhìn bốn phía, nhanh chóng, hấn phát hiện cách đó không xa cũng có vài tiểu lâu không khác với chỗ mình ở bao nhiêu.

“Những người trợ giúp hội Phong Dương khác, cũng ở trong những tiểu lâu kia sao? Đi xem thử, bọn họ đang làm những gì?”

Tô Bằng thâm nghĩ trong lòng, tùy theo linh thể Âm Thần của hắn, bay đến tiểu lâu gần nhất.

Tô Bằng bay đến tiểu lâu này, thông qua thị giác Âm Thần, nhìn thấy trong tiểu lâu, lại là nơi ở của mẫu tử Tần bà bà và Hắc Diện Môn Thần, Tô Bằng tiến vào trong tiểu lâu bọn họ ở, chỉ thấy trong phòng, Tần bà bà cùng hai người Hắc Diện Môn Thần đang lúc ăn cơm, vừa ăn vừa trò chuyện với nhau.

“Mẹ, mẹ nói xem, hội Phong Dương lần này tại sao bỏ ra số tiền nhiều như vậy? Một vạn năm ngàn lượng đó... Ta vốn cho rằng, bọn họ có thể lấy ra một phần ba hoàng kim đã nhiều lắm rồi.”

Trong phòng, Hắc Diện Môn Thần nói với Tần bà bà.

“Hừ... Người không biết tình hình bên trong của hội Phong Dương, nhưng ta lại biết một điểm, sau lưng hội Phong Dương, nhị trưởng lão Lạc Ứng trong liên minh ngũ thành, đồng thời cũng là nhà họ Lạc thế lực lớn Công Châu, nhà họ Lạc bọn họ, vốn dĩ làm ăn buôn bán ngọc thạch Công Châu, tích lũy nhiều năm, căn nguyên không thể xem thường, một vạn năm ngàn lượng hoàng kim, cũng có thể bỏ ra được.”

“Chỉ là, cái này cũng sắp là vốn liếng của bọn họ rồi... Ta đoán, bọn họ ngoại trừ sắp vét sạch vốn liếng của mình, có lẽ mượn không ít tiền, nhưng so với lợi ích của mỏ ngọc thạch kia, chẳng thấm tháp vào đâu cả... Mỏ ngọc thạch kia nếu như thật sự khai thác, lợi nhuận một năm, còn hơn cả năm vạn lượng hoàng kim!”

Tần bà bà hừ lạnh, nói với Hắc Diện Môn Thần.

“Mẹ, lần này phải tiến hành huyết đấu, hai phái còn lại nếu như dám khiêu chiến, người mới tới cũng sẽ không quá yếu kém, chẳng lẽ chúng ta thật sự bán mạng cho hội Phong Dương bọn họ? Ta thấy kim phiếu và hoàng kim của bọn họ, chắc chắn đều cất trong hậu viện, chi bằng chúng ta...”

Hắc Diện Môn Thần đôi mắt lão liếc, nói với Tần bà bà.

“Người sống đến chừng này tuổi rồi sao còn ngốc thế hả?”

Tần bà bà nghe thế, chớp mắt, mắng Hắc Diện Môn Thần.

“Người nghĩ như vậy, thật sự có khác gì đầu heo hả... Người ta nếu dám lấy vòn ra, chính là đã suy nghĩ đến điểm này, một vạn năm ngàn lượng hoàng kim, người nghĩ người ta thật sự không thèm để ý chút nào sao, để mặc cho người cướp đoạt? Còn nữa, cho dù người quả thật đắc thủ, người ta phải sát thủ ra, đuổi giết người, chúng ta chống đỡ được chăng? Đặc biệt gương mặt này của người, không phải lạ ông ta ở bụi này sao?”

Tần bà bà giậm cây gậy, trách mắng Hắc Diện Môn Thần.

Hắc Diện Môn Thần nghe thế, giữ im lặng, cúi đầu không biết nghĩ cái gì.

Thở dài, Tần bà bà ngữ khí chậm dần, nói.

“Nếu gia hạn khế ước, trận huyết đấu này quả thật tránh không khỏi, chỉ là liều mạng, cũng phải có một điều lệ, không thể đánh bừa, người nghe ta nói đây...”

Chương 210: Mỗi Người Đều Có Lòng Riêng

Tô Bằng trong trạng thái Âm Thần lượn lơ trên đầu hai người, nhưng mà hai người bên dưới lại hoàn toàn không phát giác được, Tần bà bà kia, đang dạy dỗ Hắc Diện Môn Thần tùy cơ ứng biến.

“Người nghe ta nói này, mặc dù là đánh, cũng không thể đánh bừa... Lần huyết đấu này, đều có ba tổ người ngựa, vì để bảo đảm chiến lực mạnh nhất, ba nhóm người ngựa đều do mỗi bên tập hợp, sẽ không dễ dàng tan rã.”

“Lúc mới bắt đầu, tranh đấu tất nhiên sẽ không quá quyết liệt, bởi vì cho dù hai tổ người ngựa động thủ, đều đề phòng bị người ngựa tổ thứ ba thừa nước đục thả câu, cho nên, trừ phi ba tổ người ngựa đều cùng lúc gặp nhau, chắc chắn sẽ không nghiêm túc ra tay, lúc này, ta và người không thể xuất toàn lực được, chỉ cần bỏ ra sáu bảy phần sức lực là được rồi.”

“Nhưng mà đến giai đoạn giữa, ba tổ người ngựa đều sẽ đụng mặt nhau, có thể xảy ra hỗn chiến... Lúc này càng cần phải cẩn thận, hai mẹ con chúng ta, tốt nhất cứ bám theo Đường Huyền Chi, hấn tung ra bao nhiêu sức, chúng ta sẽ bỏ ra bấy nhiêu sức.”

Hắc Diện Môn Thần nghe Tần bà bà nói như vậy, trên mặt lộ ra khó hiểu, nói.

“Chúng ta tại sao phải nhìn hấn làm việc?”

“Hừ... Người không hiểu gì à, lúc tiến vào huyết đấu kịch liệt nhất, chúng ta không thể quá mức nương tay.”

“Cho nên phải xem tên Đường Huyền Chi kia, bởi vì hấn có thể là người võ công cao cường nhất trong đám người chúng ta, nếu như hấn thất bại, chúng ta phỏng chừng cũng không có bao nhiêu hi vọng giành thắng lợi, hấn cũng biết điểm này, nếu đến lúc kịch liệt, hấn dốc sức ra tay, tức là tổ người chúng ta, thực lực không bằng đối phương, chúng ta còn không hết sức ra tay, sẽ dễ dàng bị người tiêu diệt toàn bộ... Nếu hấn không dốc hết toàn lực, tức là đối thủ yếu hơn chúng ta, chúng ta cũng không cần quá mức liều mạng dốc toàn lực.”

Tần bà bà hừ một tiếng, giống như không hài lòng con mình đầu óc chậm tiêu như vậy.

“Thì ra là thế... Có điều, Đường Huyền Chi kia, quả thật mạnh như vậy?”

Hắc Diện Môn Thần đầu tiên là gật đầu, sau đó lại đột nhiên giống như không phục, hỏi Tần bà bà.

“Đường Huyền Chi kia không đơn giản... Người quên chúng ta từng nghe nói qua đó sao? Hấn và không ít người từng tử thí, gần như đều mang tính chất nguy hiểm, nhưng cẩn thận suy nghĩ, những người bị Đường Huyền Chi đánh bại, võ công bản thân chênh lệch không ít, tại sao đều cảm thấy thắng hiểm? Theo ta thấy thì, Đường Huyền Chi này lúc luận võ với người khác, khẳng định có chỗ giữ mình... Nhưng hai ngày nữa, vào thời khắc sống chết, ta nghĩ, hấn có lẽ dốc ra bản lĩnh thật sự của mình...”

“Còn có, Tô Bằng, Liễu Không, còn có Phương Kinh Minh kia, ta và người phải xem tình hình thế nào, nếu tổng thể chúng ta thực lực chiếm ưu thế, như vậy sẽ mặc kệ bọn họ. Nếu như thực lực chúng ta không thua kém bao nhiêu với đối phương, vậy có thể vào lúc chúng ta tinh lực dồi dào bắt tay với bọn họ, chỉ là nếu như đến sau cùng, thực lực chúng ta đã chiếm ưu thế, sẽ không cần phải quan tâm bọn họ sống chết thế nào.”

“Ta hiểu rồi.”

Hắc Diện Môn Thần gật đầu, Tần bà bà lại dặn dò hần hai câu, hai người tiếp tục dùng bữa.

Tô Bằng lượn lờ trên đầu bọn họ, lại nghe thấy đầy đủ cuộc trò chuyện của hai người, trong lòng nghĩ.

“Lần này người tham gia huyết đấu, trái lại không có tên nào là kẻ ngốc... đều đã tính toán xong xuôi cả rồi.”

Thấy Tần bà bà cùng Hắc Diện Môn Thần không còn nói tiếp nữa, Tô Bằng biết đã hết tin tức đáng nghe, bèn xuyên qua vách tường tiểu lâu, nhẹ nhàng ra ngoài.

Bay ra bên ngoài, Tô Bằng nhìn thấy cách đó không xa, còn có một tiểu lâu, bèn bay vào bên trong.

Thi triển đặc tính Âm Thần, xuyên qua vách tường tiểu lâu, Tô Bằng tiến vào trong phòng.

Chỉ thấy, trong phòng này, hòa thượng béo Liễu Không, đang ngồi ở bên này chiếc bàn, bên kia, lại là Chu Nho Huyết Thứ Phương Kinh Minh.

Liễu Không này dáng người vốn dĩ hết sức phì nhiêu, còn thân thể của Phương Kinh Minh lại nhỏ bé, giống như trẻ nhỏ, thoạt nhìn thân hình Liễu Không giống như có thể chứa nổi ba bốn Phương Kinh Minh. Hai người ngồi ở đối diện, trông chẳng khác gì hai cha con bình thường, khiến người cảm thấy nực cười.

Có điều hai người này, trên mặt lại không hề vui vẻ, giống như đang có âm mưu bí mật nào đó, âm thanh nói chuyện cũng không lớn.

Tô Bằng bay xuống, muốn nghe xem hai người này đang nói cái gì.

“Chuyện ta liên minh với ngươi, cứ quyết định như vậy... Ta và ngươi liên thủ, đối phó chuyện bất ngờ có thể xuất hiện trong huyết đấu, phối hợp giúp nhau... Có điều, ngươi đã kết minh với ta, ngươi phải đồng ý với ta một chuyện.”

Chu Thù Phương Kinh Minh, ngồi trên ghế, giống như là trẻ nhỏ, nhưng mà biểu tình nói chuyện, lại vô cùng âm hiểm, ánh mắt cũng mang phần hung ác.

“Ta nếu đã kết minh cùng Phương hiền đệ, đương nhiên công thủ đồng minh, chuyện của ngươi chính là chuyện của ta, Phương lão đệ muốn làm cái gì?”

Liễu Không nghe thế, hỏi Phương Kinh Minh.

“Đám người chúng ta, đều là nhân vật nổi danh trên giang hồ, có cơ hội chiến thắng rất lớn trong trận huyết đấu lần này, trong, huyết đấu, chúng ta đương nhiên phải quan tâm lẫn nhau, nhưng chuyện ta muốn ngươi làm, lại là sau huyết đấu.”

Phương Kinh Minh nói, nói xong, ánh mắt hẩn lộ ra tia oán hận, nói.

“Trong đời ta ghét nhất là loại người dám sỉ nhục ta, lần này Tô Bằng kia, đã phạm vào đại kị của ta... Ta không giết hắn, khó có thể thỏa nỗi giận trong lòng, lần này huyết đấu, nếu như hắn chết ở trong tay người khác thì thôi, nếu hắn sống đến cuối cùng... Ta muốn mời Liễu Không hòa thượng ngươi, giúp ta một tay giết chết Tô Bằng này!”

“Cái này...”

Liễu Không nghe thế, suy nghĩ một chút, hắn không nhìn thấy xung đột của Phương Kinh Minh và Tô Bằng, không hiểu lắm, chỉ nói.

“Ta và Tô Bằng thăm dò lẫn nhau, võ công khác không nói, nội lực của hấn, quả thật rất lợi hại, e rằng không dễ giết.”

“Không sao, người vừa nói với ta, người tìm Tô Bằng kia kết minh? Cũng được, người có thể lần nữa tìm hấn kết minh, lúc huyết đấu cũng không cần ra tay với hấn, nhưng sau khi kết thúc huyết đấu, ta chỉ mong đại sư ở sau lưng đánh hấn một chưởng, khiến hấn bị nội thương, sau đó tất nhiên ta sẽ đối phó với hấn.”

“Như vậy, xem như có thể giải mối hận trong lòng ta, cũng bớt một người chia tiền, ta nghĩ đám người còn lại, cũng sẽ không quá để ý.”

Trong mắt Phương Kinh Minh bắn ra ánh nhìn thù hận, thân hình hấn tàn tật, hận nhất chính là có người nhắc tới điểm này, Tô Bằng lại không hề nề mặt mũi hấn mà châm chọc hấn, ở trong lòng Phương Kinh Minh, hấn đã kết oán thù với Tô Bằng.

Liễu Không nghe thế, giống như đang dẫn đo cân nhắc, nhưng cuối cùng, vẫn chậm rãi gật đầu.

Tô Bằng trong trạng thái Âm Thần lượn lơ bên trên, sau khi nghe xong, ánh mắt lại trở nên lạnh lẽo.

Tô Bằng cũng biết, loại người khác thường giống như là Phương Kinh Minh này, tâm tính vô cùng không bình thường, mình đắc tội với hấn, đối phương chắc chắn sẽ báo thù, nhưng Tô Bằng cũng không sợ, chờ đối phương tiến đến.

Chỉ là không ngờ, người này cũng có toan tính riêng, không ngờ hấn tìm Liễu Không, liên thủ muốn đối phó mình, tàn độc của đối phương, đã khơi dậy sát tâm của Tô Bằng.

“Vốn dĩ chẳng chú ý quá mức hai người các người... Không ngờ muốn ám hại ta. Hừ... cũng được, huyết đấu lần này chấm dứt, cũng chính là ngày chết của các người.”

Trong lòng Tô Bằng, cũng phán định tội chết của hai người này.

Hai người này, lại thảo luận một phen, Tô Bằng nghe ngóng, không có nội dung đặc biệt quan trọng, bèn rời khỏi tiểu lâu này.

Ra khỏi tiểu lâu, Tô Bằng lại đi vào hai tiểu lâu lân cận, xem xét tình hình của huynh đệ Bao thị và Đường Huyền Chi.

Đôi huynh đệ kia, đang ăn cơm, không nói gì cả, Tô Bằng nghe thấy hai người nói chuyện, liền bỏ đi.

Lúc đi vào trong phòng của Đường Huyền Chi, Tô Bằng nhìn người nọ đang lau chùi bảo kiếm, lúc vào trong phòng của hắn, lông mày Đường Huyền Chi dao động một chút, ánh mắt quét nhìn Tô Bằng, giống như phát hiện Tô Bằng.

Chỉ là Tô Bằng lẳng lặng dừng lại một lát, lại phát hiện Đường Huyền Chi này chỉ hơi có cảm ứng với trạng thái Âm Thần của bản thân. Nhưng không nhìn thấy linh thể, liền tiếp theo lau chùi bảo kiếm.

“Linh thức người này cũng không tồi, đáng tiếc không có tu luyện bí pháp pháp môn, chỉ là võ giả tầm thường.”

Tô Bằng cuối cùng rút ra kết luận này, Đường Huyền Chi này ngoại trừ lau chùi bảo kiếm, cũng chẳng làm gì cả, Tô Bằng nhìn một hồi, liền xuyên tường rời khỏi.

“Mấy “đồng nghiệp” cùng tham gia huyết đấu, nhìn vẻ như đều có toan tính riêng của mình... Nhưng không biết, bên phía hội Phong Dương này, tình hình thế nào.”

Tô Bằng thâm nghĩ trong lòng, nếu đã nghĩ đến đây, Tô Bằng liền điều khiển Âm Thần của mình, vào trong đại sảnh hậu hoa viên.

Tiến vào phòng khách riêng, Tô Bằng mượn nhờ thị lực Âm Thần, phát hiện phía sau đại sảnh, dường như có rất nhiều hảo thủ hội Phong Dương, tầng tầng bảo vệ.

Tô Bằng tò mò, đi vào hậu đường, trong, thị lực Âm Thần, cả hậu đường không hề bí mật, Tô Bằng nhanh chóng liền phát hiện một con đường bí

mật đi xuống mặt đất.

Tô Bằng trong trạng thái Âm Thần, lên vào con đường bí mật, xuyên qua mấy trạm kiểm soát, tiến vào một gian thạch thất dưới mặt đất.

Trong thạch thất này, Tô Bằng phát hiện, thùng chứa hoàng kim, kim phiếu, còn có dị bảo mình từng thấy ban sáng, đều đang ở trong thạch thất này.

Trong thạch thất dưới lòng đất, còn có hai người, chính là bang chủ hội Phong Dương Lạc Thiên Dương và nhị đương gia Tiêu Như Yên.

“Bang chủ, của cái hội Phong Dương chúng ta, còn có lợi nhuận hơn phân nửa sáu bảy năm của mấy vị bên trên chúng ta, đều ở nơi này... Chúng ta quả thật phải đưa cho những người được mời tới kia sao?”

Tô Bằng nghe thấy, Tiêu Như Yên dáng vẻ luôn cúi, nói với Lạc Thiên Dương.

“Cho vẫn phải cho, nếu chúng ta không trả hoàng kim, tin tức truyền ra ngoài, chẳng những có tổn hại hội Phong Dương và uy danh liên minh ngũ thành, hơn nữa về sau, khai thác mỏ quặng, chuyện chắc chắn còn có thể nhiều hơn, chưa nói đến thanh danh danh dự truyền đi, sau này còn ai dám bán mạng làm việc cho hội Phong Dương chúng ta?”

Ánh mắt của Lạc Thiên Dương, cũng nhìn vàng thỏi trong cái rương kia, nói với Tiêu Như Yên.

“Nhưng mà... bang chủ, nhưng giá trị của dị bảo, không thấp hơn hai vạn lượng hoàng kim... Như vậy cho những người kia, ta cảm thấy hơi đáng tiếc...”

Tiêu Như Yên cũng liếc mắt lướt nhìn rương hoàng kim kia, cho dù là với định lực của nàng nhìn những hoàng kim chói mắt kia cũng có chút thấp thỏm không nề.

“Hừ... Ta mặc dù sẽ không làm trái ước hẹn, hoàng kim nhất định sẽ cho bọn họ... Nhưng mà, bọn họ có mạng có thể còn sống để xài hay không, còn là một chuyện khác.”

Lạc Thiên Dương đột nhiên cười lạnh một tiếng, trong miệng nói.

“Bang chủ, ý của ngươi là?”

Tiêu Như Yên nghe thế, hai mắt tỏa sáng, tiến lên hai bước, nói với Lạc Thiên Dương.

“Ừm... Chuyện này, ngươi cũng đừng quan tâm, mấy ngày nay, chăm sóc tốt cuộc sống của bọn họ là được rồi.”

Lạc Thiên Dương hơi khẽ gật đầu, nói với Tiêu Như Yên.

Tiêu Như Yên nghe thế, trong lòng thoáng run lên, ở trong lòng vị Lạc bang chủ này, thân thiết của mình vẫn không đủ, vẫn có rất nhiều chuyện, che giấu mình.

Nghĩ tới đây, Tiêu Như Yên không khỏi giẫm một bước, thân thể gần như dán chặt lấy Lạc Thiên Dương, nói.

“Bang chủ hùng tài vĩ lược... ừm... người ta nhìn hoàng kim này, dường như có chút cảm giác rồi...”

Lạc Thiên Dương nghe thế, trên mặt lộ ra nụ cười, tay luồn vào trong quần áo trễ ngực của Tiêu Như Yên, vuốt ve, chỉ khiến Tiêu Như Yên kia không ngừng phát ra thanh âm thờ dục yêu kiều.

“Ha ha ha... Hoàng kim này, chính là thánh vật kích tình tốt nhất, ta sẽ thỏa mãn ngươi ở nơi này.”

Lạc Thiên Dương cười ha ha, trong ánh mắt, lóe lên ánh mắt đều mang tên dã tâm, sau đó lột bỏ quần áo Tiêu Như Yên, để lộ làn da trắng tuyết...

...

Tô Bằng không có hứng thú xem Xuân Cung sống ở trong này, nghe rõ ý tứ của Lạc Thiên Dương, Tô Bằng liền xuyên qua thạch thất, bay ra bên ngoài...

Chương 211: Hung Linh Đầu Hồ

Âm Thần của Tô Bằng đi ra khỏi mật thất trong hậu hoa viện hội Phong Dương, bay về tiểu viện mình ở.

Xuyên qua vách tường của tiểu lâu, Tô Bằng vào trong phòng của mình, Âm Thần nhập lại vào trong thể xác, dần dần tiến vào.

Dần dần, Âm Thần của Tô Bằng lại cảm giác một mảng tối mù xung quanh, thân thể dần dần trở nên chìm xuống, sau đó giống như có cảm giác chân thực lại lần nữa.

Đột nhiên mở mắt, rơi vào trong tầm mắt của Tô Bằng, là ánh nền trong phòng...

Hắn lần nữa trở về lại trong cơ thể.

Trở về trong cơ thể giống như nhập vào thân thể người khác, đều là trực tiếp tiến vào thân thể đối phương là được.

Mở mắt, hoạt động gân cốt một chút, Tô Bằng dần dần từ trong trạng thái Âm Thần khôi phục lại trạng thái bình thường.

Hắn bước xuống giường, đứng trước cửa sổ, dõi mắt nhìn ra bên ngoài, trong lòng lại không ngừng tự hỏi.

“Hội Phong Dương này, quả nhiên không yên tâm... Một vạn năm ngàn lượng hoàng kim về như chịu bỏ ra, nhưng thật ra tính toán sau khi giao cho người trợ giúp lần này, lại lần nữa phải người cướp về, lúc đó, mọi người vừa mới tham gia huyết đấu, cơ thể nhất định rơi vào trạng thái mỏi mệt, có lẽ còn bị thương, bởi như vậy, hội Phong Dương có lẽ chỉ bỏ ra một nửa... Không, thậm chí ba phần hoặc là ít hơn, đã có thể đoạt được quyền khai thác mỏ ngọc thạch.”

“Xem ra, ta nên sợ, chuẩn bị về sau... Nhất định phải giữ vững thực lực, sau khi huyết đấu, nói không chừng còn có một trận ác chiến nữa... ‘Đồng nghiệp’ tham gia lần này, mỗi người đều có mục đích riêng, đúng rồi, còn có bốn cao thủ thần bí, vẫn chưa xuất hiện... Đợi đến ngày mai, có lẽ cũng đã tới, đến lúc đó lại Âm Thần Xuất Khiếu xem thử bọn họ có gì đặc biệt.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ như vậy.

Hắn đã quyết định trong lòng, trong huyết đấu hai ngày sau, sẽ tìm một cơ hội, giết chết hai người Phương Kinh Minh và Liễu Không.

Mặc dù Tô Bằng trước nay vẫn luôn bình thường, nhưng đối phương đã quyết tâm giết chết mình, Tô Bằng tất nhiên sẽ không nung tay, buông tha cho bọn họ.

Hít sâu một hơi, xem xét thời gian vẫn còn không ít. Tô Bằng ngồi trên giường, tu luyện nội công.

...

Nháy mắt, đã qua một đêm.

Đêm này, Tô Bằng phần lớn dùng thời gian để tu hành nội công.

Loại tu hành này, chủ yếu cũng không phải tăng cường công lực, như vậy sử dụng kinh nghiệm thực chiến tăng lên là đủ rồi, Tô Bằng đã hiểu rõ nội lực của mình. Hôm qua lúc hắn giao chiến với bọn hòa thượng béo Liễu Không đã cảm thấy, sử dụng nội lực, cũng không phải đơn giản tấn công, đơn giản phòng thủ như vậy.

Nếu sử dụng tốt, nội lực sẽ có đủ loại tác dụng.

Chẳng hạn như, cảm giác Tô Bằng bây giờ, bản thân nếu như thủ pháp xảo diệu một chút, thân thể đứng im, vẫn có thể đánh nát bốn chân giường mình đang ngồi, hoặc là hư mất một nửa, như vậy ngoại trừ mình ra, nếu ai muốn ngồi lên giường, giường sẽ lập tức sụp đổ.

Như vậy lúc phục kích, có lẽ có thể tranh thủ nhanh hơn đối phương một hai giây.

Hoặc là, đặt tay lên bàn, không tiếp xúc chén trà, chỉ truyền nội lực thông qua cái bàn, đã có thể ‘kéo’ chén trà đến trước mặt mình.

Đây cũng là một ích lợi, có bản lĩnh này, Tô Bằng có thể ở khoảng cách gần thần không biết quỷ không hay biến hóa một chút ‘ma thuật’.

Những thứ này, đều là kỹ xảo, cũng không phải nâng cao sức mạnh đơn thuần là có thể nắm bắt được, Tô Bằng đang dần quen thuộc sử dụng những kỹ xảo nội lực này, trên trình độ rất lớn, để có thể dễ dàng sử dụng trong hiện thực.

Đến sáng hôm sau, Tô Bằng đối với việc khống chế nội lực, nâng cao không ít.

Buổi sáng, gã sai vặt mang điểm tâm tới cho Tô Bằng. Điểm tâm tuy rằng không làm nhiều món ăn, nhưng đủ loại bánh ngọt, bánh bao gạch cua, sủi cảo thịt cá, hình dáng rất là đẹp đẽ, còn có cả bánh ngô, cùng với Phục Linh cao đặc sắc nơi đây, cháo trứng muối và rất nhiều loại thức ăn sáng hình dạng đẹp đẽ mùi vị thơm ngon, nhìn đã cảm thấy thèm thuồng.

Tô Bằng ngẫm nghĩ, ngược lại rất muốn ăn, đồ ăn trong hiện thực thật sự chưa nói tới ngon miệng, nhưng đồ ăn trong trò chơi này càng ngày càng tinh xảo, Tô Bằng ăn một ít, cảm giác bất kể là tay nghề, nguyên liệu, hay là hương vị, đều là tốt nhất, không khỏi tán thưởng một tiếng, hội Phong Dương này mặc dù cũng không tốt lành gì, nhưng công tác hậu cần mấy ngày nay trái lại đúng là không chê vào đâu được, khiến người khác không mò ra đâu được điểm xấu.

Sau khi ăn sáng không bao lâu, hòa thượng béo Liễu Không, lại đến tìm Tô Bằng.

Tô Bằng từng gặp Liễu Không, người này nói, vẫn là chuyện kết minh, có điều hôm qua Tô Bằng đã thám thính được mưu đồ bí mật của hắn và Phương Kinh Minh, tất nhiên không có ý này, lời nói mặc dù khách sáo, nhưng lại từ chối, Liễu Không giống như có chút khó chịu, hơi có chút bực mình rời khỏi phòng Tô Bằng.

Thấy Liễu Không bỏ đi rồi, Tô Bằng hừ lạnh một tiếng, tâm tính của người này Tô Bằng nắm chắc rõ mười phần, chính là muốn dùng hết khả năng lớn nhất bảo vệ tính mạng của mình, đục nước béo cò, tìm mình kết minh, cũng muốn mượn sức lực của mình để vượt qua khó khăn của cuộc hỗn chiến lần này, sau đó lại giết mình đoạt tiền tài.

” Người này cùng Phương Kinh Minh... Đừng trách ta đến lúc đó ra tay quá nặng.”

Trong lòng Tô Bằng yên lặng suy nghĩ.

...

Rất nhanh, lại tới buổi tối.

Tô Bằng đã nắm được lợi ích của Âm Thần Xuất Khiếu, sau khi mặt trời hoàn toàn lặn xuống núi, lại xuất khiếu lần nữa, lượn lơ trog tổng đà hội Phong Dương.

Lúc lượn lơ ở hậu hoa viên, Tô Bằng chợt phát hiện, một căn phòng nhỏ hôm qua vốn vẫn chưa có người ở, hôm nay, lại có gã sai vặt gã sai vặt chạy tới chạy lui, trong tiểu lâu kia, cũng có ánh sáng rọi ra, thông qua thị giác Âm Thần quan sát, dường như có bốn người ở bên trong

” Những người này, chẳng lẽ chính là bốn cao thủ thần bí?”

Tô Bằng thầm nghĩ trong lòng, cảm thấy không khỏi tò mò, ý niệm không chế được linh thể Âm Thần, nhẹ nhàng đi vào căn phòng kia.

Tô Bằng trong trạng thái Âm Thần, vừa mới tiến vào trong tiểu lâu này, đột nhiên, trong phòng bỗng chốc vang lên tiếng lạnh lạnh gấp rút!

“Kẻ nào?”

Mấy người trong phòng, lập tức cảnh giác, mấy người này toàn thân đều mặc hắc y, một người đứng ở góc tường, ba người khác thì ngồi ở xung quanh cái bàn đang bàn bạc điều gì đó, lúc này nghe thấy âm thanh lạnh lạnh kia vang lên, ba người này lập tức đứng lên, hai người trong đó đã rút ra binh khí, còn một người khác, từ trong lòng lấy ra một cái la bàn.

Tô Bằng trong trạng thái Âm Thần, nghe thấy âm thanh lạnh lạnh kia, lập tức cảm giác khó chịu không thôi, trong lòng lại hoảng hốt, lúc này, hắc y nhân cầm la bàn kia, mũi kim la bàn không ngừng lắc lư, cuối cùng chỉ vào hướng linh thể Tô Bằng.

“Ma thiếp mật mã bi mị hồng!”

Hắc y nhân tay cầm la bàn, đột nhiên một phen kéo quần áo mình ra, để lộ lồng ngực của mình, ở lồng ngực của hắn, dùng chu sa màu đỏ vẽ một đầu hồ đỏ máu, đồng thời trong miệng hắn niệm thần chú, vừa niệm thần chú xong, Tô Bằng trong trạng thái Âm Thần liền nhìn thấy, hình xăm nơi lồng ngực hắn đột nhiên đông đưa, một đầu hồ màu đỏ máu, mang theo mùi vị máu tanh, vọt ra khỏi lồng ngực hắn, xông về phía mình!”

“Linh thể tấn công?”

Tô Bằng thấy, trong lòng kinh ngạc, Âm Thần nhanh chóng bỏ chạy ra khỏi tiểu lâu.

Nhưng mà đầu hồ màu đỏ máu kia, dường như cũng có thể xuyên qua mọi vật, mang theo tiếng rít gào chỉ có linh thể có thể nghe thấy, đuổi theo phía sau Tô Bằng.

Âm Thần của Tô Bằng tăng tốc bỏ chạy, nhưng linh thể đầu hồ phía sau, lại không chịu buông tha, tốc độ phi hành của nó ngược lại có phần nhanh hơn Tô Bằng, đã vọt đến bên cạnh Âm Thần của Tô Bằng, há to mồm, một ngụm cắn xuống cánh tay của Tô Bằng.

Mặc dù là trạng thái Âm Thần, Tô Bằng cũng cảm giác được cánh tay mình bất chợt đau đớn, trong lòng lập tức thầm kêu không ổn, bản thân hình như là Âm Thần bị thương rồi.

Đáng mừng chính là, trạng thái linh thể, cũng không phải dựa vào ngoại hình phán đoán vết thương, mà là dựa vào chất lượng linh thể, đầu hồ màu đỏ máu kia, mặc dù đẳng cấp hung linh, nhưng Âm Thần Tô Bằng đã tu hành đến đẳng cấp mạnh mẽ, chất lượng mạnh mẽ hơn đối phương, cho nên mật độ linh thể cũng cao, cho nên chỉ đau nhưng không có thương tổn đến chân thân.

Nhưng mà, đầu hồ kia cắn chặt cánh tay Tô Bằng không buông, khiến Tô Bằng cảm thấy cực kỳ không thoải mái, hơn nữa trên người nó mang theo mùi vị máu tanh, cũng khiến cho Tô Bằng cảm thấy bản thân buồn nôn.

” Nghiệp chương! Buông ra!”

Tô Bằng liên tục dùng tay còn lại đánh vào đầu hổ này, nhưng không biết làm sao trong trạng thái Âm Thần không cách nào sử dụng nội lực, mặc dù có thể đánh vào đầu hổ này, nhưng lại không thể nào tạo thành vết thương nghiêm trọng.

“Mẹ nó, bị thứ này giữ chân sao?”

Tô Bằng lập tức cảm thấy bực bội.

” Ta không tin không đánh chết hồn phách con súc sinh này!”

Âm Thần Tô Bằng nghiền răng, hai tay xoa thành hình kiếm, trong lòng tràn ngập ý khắc nghiệt, bất chợt dùng ngón tay thi triển kiếm ý!

Hai ngón tay Tô Bằng chặt xuống, chém vào trên đầu hổ này, cũng mang theo kiếm ý.

“Gào!”

Hung linh đầu hổ kêu thảm một tiếng, đã bị thương, Tô Bằng nhân cơ hội rút cánh tay ra.

Chỉ là, với đẳng cấp kiếm ý của Tô Bằng lúc này, sử dụng bảo kiếm thật sự, mới có thể thi triển đầy đủ kiếm ý, hai tay thay kiếm thi triển, lực sát thương của kiếm ý đối với linh thể chưa tới ba tầng.

Hung linh đầu hổ, chỉ là bị thương, nhưng không có tan biến, tiếp tục đuổi theo Tô Bằng.

Tô Bằng lập tức cảm thấy đau đầu, trạng thái linh thể, bản thân giống như dây dưa không dứt với hung linh này.

Vào lúc này, từng đợt âm thanh, đột nhiên vang lên phía dưới Tô Bằng...

Chương 212: Hổ Sát, Lại Thăm Dò, Độc Thủ Cốc

Một tiếng mèo kêu vang lên khi Tô Bằng đang ở trạng thái âm thần cùng với Hồ Đầu đang ở trạng thái hung linh.

Nghe thấy âm thanh như thế, hung linh Hồ Đầu đang dùng thanh âm chỉ có linh thể mới có thể nghe được lập tức dừng lại, mà còn Tô Bằng lại lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Lập tức, âm linh của Tô Bằng không có ở đây đây dựa với hung linh Hồ Đầu này nữa, mà là bay xuống phía dưới, quả nhiên, thấy phía dưới, có một con Mèo đen đang ngẩng đầu nhìn lên không trung, giống như có thể thấy được Tô Bằng đang ở trạng thái linh thể cùng với hung linh của Hồ Đầu màu đỏ như máu kia.

Tô Bằng không do dự nữa, thi triển Phụ Thân Bí Thuật, bám vào thân thể Mèo đen kia.

Một trận lực hấp dẫn truyền đến, Tô Bằng cảm giác thân thể của mình lại có cảm giác chân thật, nhưng lại không phải cảm giác của thân thể mình, mà giống như là bị cái gì đó tựa như điều khiển từ xa khống chế vậy, dính vào trên người con Mèo đen này.

Hung linh Hồ Đầu màu đỏ như máu trên không trình, thì lại nhìn phía dưới, không ngừng gầm hét, nhưng dù thế nào cũng không đến gần con Mèo đen này, chỉ là không ngừng bay múa trên không trung cũng không dám hạ xuống.

Sau khi Tô Bằng đến gần thân thể Mèo đen, trong lòng yên ổn lại.

Từ chỗ Trương Diên Thị học được hai cuốn bí thuật trong đó, về Phụ Thể bí thuật này, đã từng đề cập tới mục đặc biệt cần chú ý khi nhập vào, trong đó đặc biệt đề cập tới loại động vật rất đặc thù như là linh thể của loài mèo này.

Rất nhiều loại mèo, trời sinh mang theo linh giác rất mạnh, có thể thấy được linh thể.

Nghe nói mèo già sống quá mười năm, sẽ lại dài ra thêm một cái đuôi, gọi là “Miêu Hựu”.

Mà loại động vật như mèo này, trong truyền thuyết, có chín cái mạng, trong bí thư không có thảo luận cụ thể về cách nói này, chỉ là có nhắc tới, thân thể của mèo rất đặc biệt, dễ dàng tiếp nhận linh thể nhất, có chút hung linh, dám đi hại người lại không muốn đến gần loài mèo, bởi vì một khi đến gần sẽ có nguy cơ bị khóa vào trong thân thể của con mèo, không ra được.

Còn có truyền thuyết, mèo đen nhảy qua thi thể, dễ dàng làm cho xác chết sống dậy... Cái này thật ra cũng giống như phía trên, kỳ thật màu lông của mèo không phải là điều quan trọng, nếu thi thể biến đổi, ảnh hưởng chủ yếu cũng không phải là từ con mèo, mà là do thứ ở trong thân thể của nó. Có thể nó đã hấp thụ hung linh, linh thể, mà khi đi qua thi thể khiến cho linh thể đó thay vào cái thi thể vừa mới chết không lâu kia.

Tô Bằng tu hành Phụ Thể bí thuật âm thần, nên sẽ không bị thân thể của mèo khóa lại, hơn nữa cũng có nói, lúc đẳng cấp của thần không cao, thì rất thích hợp nhập vào thân thể của loài động vật này.

Tô Bằng nhập vào thân thể mèo đen, ngẩng đầu nhìn hung linh Hồ Đầu đang bay múa trên không trung, hung linh Hồ Đầu kia mới vừa rồi hết sức thô bạo hung mãnh, nhưng mà lúc này gặp phải con mèo đen phía dưới, cũng không biết làm sao, chỉ đành bay loạn trên không trung, cũng không dám xuống dưới.

Tô Bằng không chế được thân thể con mèo. Đột nhiên nhảy lên, còn phát ra tiếng mèo kêu, giống như không có loại cảm giác sợ hãi như hung linh Hồ Đầu này, hung linh Hồ Đầu thấy vậy cũng tránh lui, trên không trung bay múa một vòng, sau đó lại bay trở về chỗ tiêu lâu nơi ở của bốn hắc y nhân kia.

“Quả nhiên... Thế gian này thật đúng là vô quỷ dày có móng tay nhọn mà.”

Tô Bằng nhập vào trên thân thể của mèo đen suy nghĩ, đồng thời cũng đổ một chút mồ hôi lạnh.

Nếu trạng thái âm thần bị thương, chẳng hạn như tay chân của âm thần bị xé nát vân vân, sau khi Tô Bằng trở lại thân thể của mình, tay chân mặt

ngoài thoát nhìn không có việc gì, nhưng mà sau này sẽ không bao giờ hoạt động được nữa, giống như là bị tàn tật vậy.

Hơn nữa, loại tàn tật này không có thuốc chữa, hơn nữa ảnh hưởng cũng không phải là đơn giản như thế, sau này thân thể sẽ dần dần héo rút, còn có thể bị các loại linh thể quấy nhiễu.

Hung linh Hồ Đầu mới vừa rồi kia, đã là linh thể tương đối lợi hại, chẳng qua là Tô Bằng y vào bí thuật tu hành của mình là Huyền Môn chính tông, có hiệu quả rèn luyện linh thể rất mạnh nên mới khiến linh thể so với hung linh kia bền chắc hơn, nếu không, hôm nay có thể đã xảy ra vấn đề lớn.

Con mèo đen không biết từ nơi nào đi dạo tới đây chính là điểm mấu chốt để Tô Bằng bức lui được hung linh Hồ Đầu.

“Hắc y nhân này không ngờ lại có thể không chế hung linh, xem ra cũng không phải là người trong giang hồ bình thường, chẳng lẽ bốn gã cao thủ thần bí mà Hội Phong Dương mời đến này, là dị nhân có thể sử dụng linh thể?”

Tô Bằng nhập vào thân thể mèo đen, trong lòng suy nghĩ.

“Loại kẻ địch không dùng võ công kiểu này, là dễ dàng bị phán đoán sai nhất, bây giờ ta nhập vào thân thể con mèo này, có lẽ bọn họ cũng sẽ không chú ý tới, không bằng trở về dò xét đến tận cùng nào!”

Tô Bằng suy nghĩ đến đó, đã có quyết định, Tô Bằng điều khiển thân thể của mèo đen nhanh chóng chạy về tiểu lâu mà hung linh Hồ Đầu đã chạy về trước đó.

Chỉ thấy trong bóng đêm, một con mèo đen dường như ẩn núp trong đêm tối bước nhanh về phía tiểu lâu, phía dưới lầu, bên cạnh có một hòn non bộ, trong tiểu lâu có vô số nơi có thể mượn lực, con mèo đen này nhảy hai ba bước liền đã nhảy tới mái nhà của lầu hai của tiểu lâu này, sau đó khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía trong phòng.

Trong phòng, bốn gã Hắc y nhân đang ở, trong đó một tên đang đứng ở trong góc phòng, ba tên còn lại, người mới vừa rồi thì triển bí thuật hung

linh đang ngồi ở trên giường điều tức, còn hai người khác đang khẩn trương đứng ở bên cạnh hắn, giống như là đang chờ đợi hắn.

Qua khoảng hai khắc, người ngồi ở trên giường điều tức kia mở mắt ra, thở một hơi thật dài.

“Đại ca, thế nào rồi?”

Hai người bên cạnh, hỏi người trên giường kia.

“Hổ Sát đã trở lại, không có đuổi kịp vật kia.”

Người trên giường kia, da trắng bệch, hơn nữa khuôn mặt so với người bình thường hẹp dài hơn rất nhiều, đôi mắt vừa nhỏ như khe cửa, khiến người ta nhìn vào cảm thấy khắc sâu ấn tượng.

Lúc này, hắn mở mắt, nói với hai người đứng bên.

“Cái gì? Ngay cả Hổ Sát cũng không đuổi kịp đối phương?”

Nghe xong lời của người này, hai người kia không khỏi kinh hãi.

“Ừm... Đối phương cũng là linh thể, nhưng mà không biết là tiểu quỷ bị người sử dụng, hay là tu sĩ tu hành thành công, Hổ Sát đuổi theo nhưng vẫn là để cho đối phương chạy thoát, không chỉ như thế còn khiến cho Hổ Sát bị thương một chút... Thực lực đối phương không kém, chẳng qua là không biết linh thể kia là do Hội Phong Dương ra tay, hay là do những người khác ở nơi này gây nên.”

Người mặt mũi trắng bệch hẹp dài nói.

“Đại ca, vậy chúng ta làm sao bây giờ?”

Hai người đứng bên cạnh kia, trao đổi ánh mắt khiếp sợ một chút, nói với người trên giường.

“Hừ... Mấy người huynh đệ chúng ta từ Độc Thủ Cốc ra ngoài, tiếp được một việc làm ăn này, vốn tưởng rằng Công Châu này cách phía nam xa như vậy, không có người đuổi linh thể lợi hại, giết chết những thứ kia thật sự dễ

dàng, nhưng mà không ngờ ở chỗ này lại cũng gặp phải cao thủ, sợ là tình thế có chút biến hóa... Có điều, các người cũng không cần phải lo lắng quá mức.”

“Đối phương mặc dù có thực lực nhất định, nhưng ta cũng chẳng xuất toàn lực, ngoại trừ Hồ Sát, chúng ta còn có các phương pháp khác, hơn nữa, lần này ra ngoài, chúng ta còn dẫn theo một thi thể bằng đồng, thực lực của thứ này không phải là thứ mà người giang hồ tầm thường có thể so sánh được, cho dù đối phương cũng có người đuổi linh thể, cũng không phải là đối thủ của chúng ta.”

Người có sắc mặt tái nhợt, mặt mũi hẹp dài nói.

“Cũng có lý, thực lực của đại ca ở trong Độc Thủ Cốc cũng xếp hạng thứ bảy, nơi này chung quy vẫn là đất liền, người lợi hại đến cỡ nào được chứ?”

Nghe xong lời của người này, hai hắc y nhân kia cũng lộ ra vẻ thoải mái hơn, tựa hồ đối với vị “Đại ca” này cực kỳ có lòng tin.

Vị “Đại ca” này còn muốn nói điều gì đó, nhưng mà đột nhiên lỡ tai hấn bỗng dừng đứng thẳng một chút, hướng về phía bên ngoài cửa sổ hô.

“Người nào đó?”

Hai người thủ hạ của hắn, nhất thời cả kinh, cũng nhìn lại bên ngoài cửa sổ.

“Meo meo~”

Một tiếng mèo kêu truyền đến, ba người này, chỉ thấy một con mèo đen tao nhã nhảy đến trên bệ cửa sổ, dùng chân trước vuốt vuốt bộ lông trên lỗ tai một chút, sau đó nhảy xuống phía dưới.

“Hóa ra là một con mèo... Chúng ta thật là thần hồn nát thần tính mà.”

Thấy chỉ là một con mèo mà thôi, ba người trong phòng đều thở phào nhẹ nhõm.

Con mèo đen kia sau khi từ lầu hai của tiểu lâu nhảy xuống, rơi trên mặt đất, ánh mắt lại đột nhiên biến đổi, làm sao còn giống như một con mèo

bình thường nữa, vẻ mặt kia rõ ràng vẻ mặt của một người đang chăm chú suy tư.

Mèo đen này chính là con mèo mà Tô Bằng nhập vào thân thể kia.

Nhìn ánh sáng từ ngọn nến tỏa ra trong tiểu lâu, con mèo mà Tô Bằng nhập vào thân thể kia nheo mắt lại.

“Độc Thủ Cốc... Cái tên này rất quen thuộc, sau khi ta học nghệ, ngồi thuyền trở về quận Giang Ninh đi ngang qua cái đầm lầy Thiên Nhân giết chết người chơi mặc hắc bào kia, không phải là tự xưng người của Độc Thủ Cốc sao?”

“Sau khi trở lại Giang Ninh, ta đã ở chỗ Bắc Sứ tra qua tư liệu của Độc Thủ Cốc, những người này tựa hồ cũng là tổ chức sát thủ phía nam, thủ đoạn cũng không chỉ giới hạn ở võ công mà là dùng nhiều phương pháp thần quái.”

“Như thế xem ra, nhóm người này cũng có phần phù hợp với đặc điểm của Độc Thủ Cốc, thứ nhất là tuy rằng tới bốn người, nhưng nói chuyện cũng chỉ có ba người, còn có một người đặc biệt cao lớn đứng ở góc tường, hiện tại xem ra người đó hẳn là cương thi do bọn họ điều khiển, bọn họ nói qua hình như gọi là đồng thi (thi thể cứng như đồng)... Cảm giác hẳn là so với cương thi lông xanh lúc trước gặp phải còn lợi hại hơn một chút.”

“Chẳng qua là những người này, cũng không giống như là người chơi... Xem ra, Độc Thủ Cốc hẳn là một tổ chức có không ít người chơi và NPC, những người này thủ đoạn quỷ dị, phải đặc biệt coi chừng.”

“Mà nhìn xem thử... Những người này nhiều hơn thì phần thắng của Hội Phong Dương ngược lại cũng nhiều hơn không ít, nhưng mà đối với ta mà nói thế cục lại trở nên phức tạp hơn không ít...”

Con mèo đen bị Tô Bằng khống chế này, lại nhìn tiểu lâu một cái, sau đó dựng thẳng cái đuôi lên, nhanh chóng rời đi...

...

Ở trong tiểu lâu của Tô Bằng, cửa sổ đột nhiên động dậy, một con mèo đen nhảy vào.

Mèo đen nhảy xuống một cái bàn trong phòng, bỗng nhiên lông đen toàn thân dựng đứng, giống như có thứ gì đó từ trong thân thể của nó bay ra ngoài.

Con mèo đen kia giống như là uống rượu say đi lung la lung lay hai bước, đột nhiên trên mặt của nó lộ ra vẻ mặt không hiểu gì cả kêu “Meo meo” một tiếng, như không biết mình tại sao lại tới đây.

Mà lúc này, Tô Bằng ngồi ở trên giường, ánh mắt đã mở ra, hấn giật giật thân thể mình một chút, đi xuống giường.

Thấy con mèo đen trên bàn kia, Tô Bằng khẽ cười, lấy ra một chút thức ăn còn dư lại bày ra trên mặt đất.

Con mèo đen kia cảnh giác nhìn một chút, thấy Tô Bằng dường như không có ác ý, mới đi tới, ăn xong miếng thịt bò trên mặt đất.

Mà còn Tô Bằng, sờ sờ đầu mèo đen, liền không quan tâm nó nữa, tự mình đi đến cửa sổ, nhìn về phía xa xa.

“Ta vốn dĩ chẳng qua là vì giúp đỡ Hội Phong Dương, sau đó lấy được chu quả liền rời đi... Lại không nghĩ rằng, chuyện bây giờ càng ngày càng phức tạp rồi...”

Nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, Tô Bằng trong lòng thâm nghĩ...

Chương 213: Gặp Mặt Ngân Vàng, Lên Giường Vạn Lượng

Một ngày rất nhanh đã trôi qua.

Ngày này cũng chính là đã đến ngày huyết đấu.

Buổi sáng hôm nay, quản gia tự mình đưa hộp thức ăn tới, Tô Bằng sau khi ăn xong, nghỉ ngơi một lát liền cùng với quản gia đi đến phòng nghị sự ở hoa viên của Hội Phong Dương.

Lúc đi vào phòng nghị sự, những người trợ giúp khác cũng đã đến đông đủ trong phòng.

Ngoại trừ Đường Huyền Chi, Tàn bà bà cùng với mẫu tử Hắc Diện Môn Thần, huynh đệ Bao thị, Huyết Thứ Phương Kinh Minh, cùng với Không hòa thượng ra, thì còn có bốn hắc y nhân.

Bốn hắc y nhân này, đều đội nón tre, trên nón tre còn có phủ lớp lụa đen hơi mờ, khiến người ta nhìn không rõ mặt mũi, khiến cho bọn người Đường Huyền Chi trong phòng đều ghé mắt lại nhìn.

“Lạc bang chủ, đây chính là cao thủ người mời đến sao? Ta lại không thấy như vậy? Thoạt nhìn, mấy vị “Cao thủ” này dường như không thích nói chuyện với người khác nhỉ.”

Phương Kinh Minh nhìn bốn gã đầu đội nón che kín bằng lụa đen này, hỏi Lạc Thiên Dương của Hội Phong Dương.

“Ha ha, nói đùa rồi, bốn vị này, nhưng lại thật sự là cao thủ, chư vị tuyệt đối có thể yên tâm thực lực của bọn họ.”

Lạc Thiên Dương nghe xong, khẽ cười nói với Phương Kinh Minh.

Phương Kinh Minh thấy Lạc Thiên Dương hình như không có ý tứ muốn giải thích kỹ càng, trong lòng hơi có chút khó chịu, hắn đi đến trước mặt bốn gã Hắc y nhân này, hết sức kiêu ngạo nói.

“Thế nào? Mấy vị trong giang hồ kẻ thù rất nhiều sao? Sao lại không dám dùng mặt thấy để đối diện người ta?”

“Cũng không tính là nhiều lắm, hàng năm nhân vật như ngài, chúng ta đều phải giết mười bảy mươi tám người, cho nên kẻ thù quả thật không ít, đa số tình huống chúng ta đều ăn mặc như thế này, nếu người muốn thấy mặt thật của chúng ta cũng có thể thôi, trước tiên giao ra một trăm lượng hoàng kim là được.”

Một người trong đám bốn người đội nón tre kia nói.

Tô Bằng nghe được giọng nói này, nghe ra đúng là vị “Đại ca” ngày hôm trước.

Ngày hôm qua, Tô Bằng cũng không có đi dò hỏi tin tức của bọn hắn, dù sao đối với sự tình của những tu sĩ này, Tô Bằng chẳng qua chỉ là biết một ít từ hai cuốn bí thuật kia thôi, không biết còn có một số phương pháp kỳ lạ gì hay không, không nghĩ sẽ dễ dàng thử dò xét như vậy.

Không phải là Tô Bằng không chú ý đến đối phương, mà là Tô Bằng lại tương đối tin tưởng lời của Bạch Hồ đã nói với mình lúc trước, chỉ cần khí huyết của con người tràn đầy, tinh thần cường tráng, liền có thể khắc chế linh thể, điều này mình cũng đã được chứng minh thực tế, nội công dương tính của mình nhiều ít cũng đã có thể khắc chế một số linh thể.

Mà bản thân chỉ cần không để lộ sơ hở, thì kiếm ý có thể chém chết linh thể được, trên người cũng có Bảo Ngọc hộ thân, còn có dị bảo kinh Phật lấy được từ trên người Giang Biệt Ly, có những vật này, linh thể tầm thường sẽ không bám vào thân thể được.

Khiến Tô Bằng tương đối để ý ngược lại là cái tên cao lớn trong bốn người này cơ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đó hẳn là đồng thi mà bọn họ nói, tuy rằng Tô Bằng lúc trước ở chỗ Ngô trưởng lão có được hai bao Hóa Thi phần, nhưng không biết đồng thi này có phải giống như cương thi lông xanh cũng bị Hóa Thi phần khắc chế hay không.

Nhưng tạm thời, Tô Bằng cũng sẽ không chống lại bọn họ, vẫn nên có thời gian quan sát nhất định.

...

Mà lúc này, Phương Kinh Minh kia nghe xong lời đáp không mềm không cứng của đối phương, nhất thời lửa giận bốc lên, người này không biết có phải là do nguyên nhân về thể chất hay không, cực kỳ dễ tức giận, nghe lời của bốn hắc y nhân này xong lại khơi dậy cơn tức của hắn.

Người chung quanh, cũng đều nhìn Phương Kinh Minh xung đột với bốn người này, tất cả mọi người đều muốn nhìn một chút, bốn người này, đến tột

cùng có bản lĩnh gì, dù sao lần này huyết đấu, nếu bị đồng đội liên lụy vậy thì cũng không cần đánh nữa.

“Khách sáo một câu, các người còn tưởng là thật? Các người là Linh Mị Nhi kỹ nữ đứng đầu bảng thanh lâu trong thiên hạ hay sao? Gặp nhau phải ngàn vàng, lên giường phải vạn lượng hả?”

Phương Kinh Minh như đụng phải cái đinh mềm, lời nói lập tức chua ngoa.

Linh Mị Nhi mà hắn nói, Tô Bằng cũng đã nghe nói qua, một trong sáu kỳ nhân chốn giang hồ.

Nghe nói, Linh Mị Nhi là nữ tử đắt tiền nhất trong thanh lâu khắp thiên hạ, “Gặp mặt ngàn vàng, lên giường vạn lượng” chính là nàng bằng hiệu của nàng, nghe nói nàng là nữ nhân xinh đẹp nhất trong chốn thanh lâu, biết nói chuyện nhất trong thiên hạ, hiểu rõ lòng người nhất, còn là nữ nhân có công phu trên giường tốt nhất, muốn gặp mặt, ít nhất phải xuất ra hoàng kim ngàn lượng, muốn lên giường phải xem tâm ý của nàng, nhưng ít ra cũng phải xuất ra vạn lượng hoàng kim.

Có lời đồn, nàng cũng là đệ tử của một môn phái bí mật, giỏi nhất thuật song tu, mà bí thuật của nàng nhất định phải tu hành ở chốn thanh lâu. Có người lưu truyền, nghe nói cùng nàng lên giường, còn có thể tăng công lực lên, cũng không biết lời đồn đãi này là thật hay giả.

Nam nhân trên giang hồ, đa số đều tha thiết ước mơ với báu vật này, nhưng cũng có rất nhiều người khinh thường, nói nàng là kỹ nữ đệ nhất giang hồ, Phương Kinh Minh lúc này đem bốn người này đánh đồng với Linh Mị Nhi, chính là có ý định vũ nhục.

Lời này rõ ràng là vũ nhục, nhưng mà nam nhân đầu đội nón lụa đen kia nghe xong, không ngờ lại làm ra một biểu lộ nghiêm nghị, nói.

“Không dám, Linh Mị Nhi nổi danh gặp mặt ngàn vàng, lên giường vạn lượng, cũng là sự thật, chúng ta đây chẳng qua chỉ là hoàng kim trăm lượng, làm việc cũng chỉ là ngàn lượng hoàng kim, so với người ta kém đi gấp mười lần, có thể thấy được vẫn còn là kém danh tiếng của nàng nhiều lắm, không biết năm nào tháng nào, mới có thể đuổi kịp người ta... Có điều,

nhắc tới mới nói, nghề nghiệp của chúng ta ngược lại cùng với Linh Mị Nhi kia không khác là bao, đều là lấy tiền tài của người ta, khiến người ta hóa giải điều không thoải mái trong lòng. Các hạ nếu là có người nào nhìn không hợp mắt, chỉ cần đưa ra một cái giá lớn, chúng ta tự nhiên cũng có thể thay các hạ phân ưu.”

“Hử...”

Nghe xong lời này của Hắc y nhân, Phương Kinh Minh hơi có chút ngạc nhiên, không ngờ tính tình của đối phương lại tốt như vậy, giống như hết thảy đều là giọng điệu nói chuyện làm ăn, không nghe ra sự tức giận nào.

Mà còn nghe ý tứ của đối phương, người chung quanh cũng đều hiểu được, bốn người này hẳn là có nghề nghiệp giống như kỹ nữ thời xưa...

Sát thủ.

Hiểu rõ những người này xong, sắc mặt của mấy người chung quanh cũng thoáng biến đổi.

Người đáng giá ngàn lượng hoàng kim để giết thật ra không nhiều,, người có thể được người ta bỏ ra ngàn lượng hoàng kim để thuê sát thủ, thật ra cũng là một loại tư cách.

Ở trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, người có quyền lợi địa vị lớn nhất, cái giá bị giết càng cao, hoàn toàn đều có một thân võ nghệ cao cường... Thế giới này, cùng với thế giới của Tô Bằng có chỗ khác biệt, quyền lợi địa vị cùng với thực lực võ công, thường thường đều có quan hệ trực tiếp với nhau.

Mà còn những người này, đương nhiên cũng không phải là sát thủ tay mơ, mà còn là cấp bậc giết một người giá ngàn lượng hoàng kim, có thể lẫn lộn được đến nay, thuộc hạ tất nhiên không yếu, nếu không đi giết người liền bị người giết thì đúng là một chuyện cười rồi.

Phương Kinh Minh tuy rằng ương ngạnh, nhưng không phải là không có lý trí, loại người này vẫn nên bớt gây sự là hơn.

Đang lúc hấn chân chờ, thủ hạ bên cạnh Hắc y nhân cầm đầu kia, vừa lúc lấy ra một lệnh bài, đưa cho Phương Kinh Minh, nói.

“Đây là tín vật của chúng ta, năm nay đúng là năm đại lễ mừng tổ chức của chúng ta thành lập được trăm năm, có được tín vật này, giá thuê giết người có thể ưu đãi một nửa.”

Phương Kinh Minh nhìn lệnh bài trong tay một chút, chỉ thấy là một cái lệnh bài ngũ giác mạ bạc nho nhỏ, phía trên có một bàn tay màu đen, ở giữa bàn tay có một chữ “Độc”.

Phương Kinh Minh nhìn thấy, đột nhiên giống như nhớ tới cái gì, ánh mắt ngạc nhiên nghi ngờ nhìn bốn người kia, người giao cho lệnh bài hấn nhẹ gật đầu, lui trở về.

Phía sau Phương Kinh Minh, bốn người Tô Bằng cũng thấy rõ, Tô Bằng nhìn lướt qua vẻ mặt của mọi người chung quanh, chỉ thấy khuôn mặt biến hóa lớn nhất chính là Không hòa thượng kia, hấn hình như biết được cái gì, há to mồm, hơi sợ hãi nhìn bốn hắc y nhân kia, mà còn Đường Huyền Chi giống như cũng nhớ ra cái gì đó, nhìn lệnh bài kia, trên mặt lộ ra vẻ dăm chiêu.

Phương Kinh Minh dường như ghen hòng, nhìn lệnh bài trong tay mình, không nói cái gì nữa, hừ lạnh một tiếng quay đầu lại.

“Ha ha ha, chư vị, thực lực của bốn vị này, đúng là chân thật đáng tin, bây giờ thời gian cũng không sớm, ta mang chư vị đi đến chỗ hẹn đấu nào.”

Lạc Thiên Dương nhìn vậy, cười ha ha, sau đó nói với bốn người Tô Bằng.

“Xin đi theo Lạc bang chủ.”

Mọi người gật đầu, đi theo Lạc Thiên Dương, đi ra ngoài.

Tô Bằng cùng với mọi người đi ra khỏi tổng đà Hội Phong Dương, chỉ thấy bên ngoài cửa chính của tổng đà, đã có hơn ba mươi người cười ngửa, cũng đều là cao thủ của Hội Phong Dương, ngoài ra còn có hơn mười con tuấn mã không có người cưỡi, đều đang chờ ở bên ngoài.

“Chư vị mời lên ngựa!”

Lạc Thiên Dương gọi một tiếng, tự mình tìm tới một con ngựa, nhảy lên. Bọn người Tô Bằng cũng đều tự tìm một con ngựa của mình.

“Huynh đệ này của ta không thích cưỡi ngựa, có điều xin yên tâm, tốc độ của hấn sẽ không chậm hơn so với cưỡi ngựa đâu.”

Hắc y nhân của Độc Thủ Cốc được gọi là “Đại ca” kia, chỉ về tên thủ hạ đặc biệt cao lớn kia, hành động của hấn dường như có chút chậm chạp mà nói với bang chúng và mấy người đồng hành của Hội Phong Dương kia, nói xong, tay hấn đặt tại trên trán của Hắc y nhân cao lớn đó, sau đó buông ra bước đi đến bên cạnh ngựa của hấn.

“Được rồi, mọi người lên ngựa nào, đi về sườn núi mười dặm!”

Lạc Thiên Dương quay đầu lại, thấy binh hùng tướng mạnh đứng phía sau, lập tức tuôn ra một loại cảm giác hăng hái, hấn quát một tiếng lớn, vung roi giục ngựa, là người đầu tiên giục ngựa vọt ra.

Mọi người cũng giục ngựa theo hấn, Tô Bằng cũng giục ngựa, đi theo mọi người chạy ra ngoài thành...

Chương 214: Trước Trận Quyết Đấu

Mọi người giơ roi giục ngựa, trên đường phố thành Lang An rong ruổi, các tiểu thương, người bán hàng rong cùng với người đi đường trên đường phố đã sớm dậy, xa xa thấy thế vội vàng tránh ra mở đường, nhìn một đoàn nhân mã như bão tố chạy qua.

Những người này nín thở im lặng, mãi đến khi nhìn đoàn người ngựa đã rời đi xa xa, mới dám mở miệng nói chuyện.

“Là người của Hội Phong Dương đó! Nghe nói bọn họ quyết đấu cùng với hai bang hội khác, không biết có thể thắng được hay không đây?”

“Hắc, một tên bán đậu hủ như ngươi thì lo lắng cái mẹ gì, những giang hồ hảo hán này đều là đầu đao liếm máu, ai biết một câu nói của ngươi nếu nói không đúng, thì có thể chém đầu của ngươi đi hay không!”

Người bán đậu hủ rong kia nghe xong, không khỏi rụt rụt đầu, nhưng vẫn không nhin được nhìn đoàn người ngựa đã đi xa, trong miệng thầm nói.

“Nghe nói những hảo hán này, đánh một trận kiếm được hơn mấy trăm mấy ngàn lượng bạc, buôn bán tốt như vậy, sớm biết như thế ta cũng đi học võ, khi còn bé còn có sư phụ của võ quán tán thưởng cơ thể của ta thích hợp học võ nữa chứ.”

“Chớ nằm mộng ban ngày, đây đều là chuyện làm ăn gắn liền với cái đầu, người đây kinh sợ đã sớm tè ra quần, có rãnh nằm mơ không bằng mau chóng buôn bán đi.”

“Lão bản cho một khối đậu hủ.”

“Được rồi, tổng cộng năm đồng, người lấy đi.”

...

Tô Bằng đi theo đoàn người ngựa này, giục ngựa chạy như điên. Nhưng lại không chú ý đến những tiểu thương với mấy người bán hàng rong này.

Kể từ khi tiến vào trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, Tô Bằng liền có hai cái thế giới, một là cuộc sống trong hiện thực, mặt khác chính là gió tanh mưa máu trong trò chơi.

Dần dần, Tô Bằng đã có chút ít chút bản thân mình dung nhập vào cái thế giới này, chỉ có điều tự nhận định mình là một hiệp khách giang hồ, người bình thường ở trong trò chơi này, ở trong mắt Tô Bằng dần dần trở thành cảnh sắc của giang hồ, đã cách mình càng ngày càng xa.

Tâm tình của hắn trong lúc vô tình đã dần dần bắt đầu thay đổi.

Đoàn người ngựa rất nhanh đã chạy ra khỏi thành Lang An, hướng ngoài thành mà chạy.

Tô Bằng lưu ý đến đội ngũ, chỉ thấy hắc y nhân vóc người cực cao kia, thi triển hai cái đùi, tuy rằng thoát nhìn thân thể hết sức nặng nề, nhưng tốc độ thế nhưng lại cực nhanh, không chút nào bị bỏ rơi bởi đoàn người ngựa.

“Đây là đồng thi? Không nói những thứ khác, tính linh hoạt cùng với tốc độ so với cương thi lông xanh mạnh hơn không ít.”

Tô Bằng quay đầu lại nhìn thoáng qua hắc y nhân đầu đội nón đang chạy kia, trong lòng suy nghĩ.

Đồng thời, hắn cũng lưu ý bốn phía.

Xem hoàn cảnh chung quanh, Tô Bằng có chút hoài nghi phụ cận có phải là có tài nguyên khoáng sản gì không.

Bởi vì hắn thấy con đường này, coi như rộng lớn, nhìn kỹ, có thể phát hiện dọc theo đường đi có không ít mảnh vụn của những tảng đá đặc biệt, dựa theo trí nhớ của Tô Bằng, những tảng đá này có chút đỏ, tựa hồ là màu sắc của khoáng thạch hỗn hợp đồng thiết.

Cổng Châu, thực tế là địa giới của liên minh ngũ thành, vốn là nơi có nhiều quặng mỏ, nơi này là một đường quặng mỏ, cũng có thể hiểu được.

Đoàn người ngựa rong ruổi hơn bốn mươi phút, Tô Bằng cảm giác có thể đã chạy được hơn mười dặm đường rồi, cuối cùng Lạc Thiên Dương ở phía trước dần dần thả chậm tốc độ của ngựa lại.

Tô Bằng nhìn về bốn phía, càng xác định phán đoán của mình, phụ cận đều là núi nhỏ. Mà còn đường dần dần lên cao, nhìn bốn phía hình như là quặng mỏ bị vứt đi.

Lạc Thiên Dương dẫn đầu mọi người, lại giục ngựa chạy một hồi, rốt cuộc đi tới một chỗ.

Nơi này độ cao so với mặt biển, tựa hồ so với thành Lang An cao hơn không ít, nhưng cũng không phải là núi, trong lòng Tô Bằng suy đoán. Đây chính là sườn núi mười dặm.

Phía trên sườn núi mười dặm, chỉ thấy phía trước đột nhiên có nhiều ra rất nhiều núi nhỏ, hình như có dấu vết khai thác, Tô Bằng nhìn lại, hắn là mỏ bị vứt đi sau khi khai thác hết.

Lúc này, mọi người cũng thấy được. Phía trước cách đó không xa, đã dừng lại không ít người.

Bọn người Tô Bằng giục ngựa đuổi tới, chỉ thấy trong quặng mỏ, đã tới không ít người. Mà trong đó, có một cái mỏ lộ thiên bị vứt đi, cạnh đó có một tiệm rượu do mấy bức tường dựng nên, chỉ là lúc này bên trong đã muốn có không ít người.

Lạc Thiên Dương giục ngựa chạy tới, ở trước tiệm rượu này thì ghì ngựa lại, bọn người Tô Bằng phía sau tất cả cũng đều ngừng lại.

“Chính là chỗ này, chư vị anh hùng theo ta xuống ngựa.”

Lạc Thiên Dương gọi một tiếng, lập tức theo trên lưng ngựa nhảy xuống.

Bọn người Tô Bằng cũng nhảy xuống ngựa, chỉ thấy trong tiệm rượu này, có một cái bàn tròn cũ nát không phù hợp với nơi này. Chung quanh cái bàn này đã có năm lão nhân đang ngồi.

“Xin ra mắt năm vị trưởng lão!”

Nhìn thấy năm người này, Lạc Thiên Dương cũng không khỏi cung kính, tiến lên thi lễ nói.

“Là Thiên Dương sao, các người tới đúng lúc, người của Hội Thiên Song cũng đã tới rồi, chỉ có Hội Tòng Cổ còn chưa tới thôi.”

Một người trong đó, khẽ gật đầu, nói với Lạc Thiên Dương.

Tô Bằng nghe xong, trong lòng đã hiểu rõ, năm người này hẳn là trưởng lão của liên minh ngũ thành.

Nhân số của Hội trưởng lão trong liên minh ngũ thành không tính là quá nhiều, tổng cộng tám người, bây giờ tới năm người, chứng tỏ bọn họ đối với chuyện này cũng rất coi trọng.

Có điều ngẫm lại cũng phải, lần này ba bang phái tranh đoạt mỏ, phía sau Hội Phong Dương tất nhiên có một trưởng lão, hai nhà còn lại cùng với Hội Phong Dương cũng không khác là bao, như vậy cũng có thể thêm hai vị

trưởng lão, như vậy cũng đã ba người, lại thêm nhân chứng nhất định phải có, tới năm vị trưởng lão chính là phù hợp rồi.

“Thiên Dương, ta tin tưởng năng lực của ngươi, lần này ra tay nhất định phải sạch sẽ xinh đẹp.”

Trưởng lão nói chuyện với Lạc Thiên Dương kia, lại mở miệng nói tiếp.

“Hừ... Lạc Ứng, ngươi như vậy là đã xác định người của Thiên Song chúng ta mời đến không bằng các ngươi sao?”

“Tang lão đệ, ngươi đã hỏi, ta cũng không thể không nói lời chân thành, người của Hội Phong Dương chúng ta mời tới, thực lực hẳn là so với người của ngươi mạnh hơn một chút.”

Người gọi là Lạc Ứng kia có lẽ là trưởng lão trưởng bối của Lạc Thiên Dương, cười nhạt một tiếng, nói với người đối diện với hắn.

“Có lòng tin như vậy? Tốt lắm, ta muốn cùng ngươi đánh cược một ván, cũng không phải nhiều lắm, năm ngàn lượng hoàng kim thế nào? Đánh cuộc người của Hội Thiên Song chúng ta sẽ trụ đến cuối cùng.”

Trưởng lão Lạc Ứng kia nghe xong, ngón tay vuốt ve chén trà trước mắt mình, nói.

“Ta không cảm thấy tốt lắm.”

“Sao? Ngươi không phải là rất có lòng tin hay chẳng lẽ sợ rồi hả?”

Lão già ngồi đối diện có chút đối đầu với hắn kia chế nhạo hỏi.

“Không, ta là nghĩ, loại chuyện này hiếm thấy gặp được, không bằng đánh cuộc lớn một chút, một vạn năm ngàn lượng hoàng kim như thế nào?”

Ngón tay của Lạc Ứng gõ gõ trên mặt bàn, nói với người kia.

Lão già đối diện kia nghe xong, không khỏi trầm ngâm một chút, một vạn năm ngàn lượng hoàng kim, cho dù là hắn lấy ra cũng cực kỳ đau lòng, gần như là vết sẹo của cái của bản thân.

“Hai vị nếu đều có hào hứng, ta cũng có chút ngựa tay, một vạn năm ngàn lượng hoàng kim, đánh cuộc Hội Tòng Cổ thắng.”

Mà còn đang lúc người này trầm ngâm, một lão nhân râu tóc bạc trắng ngồi cách hẳn một người, đột nhiên mở miệng nói.

Người này, hẳn là người đứng sau lưng Hội Tòng Cổ.

“Được! Ba nhà chúng ta mỗi người đánh cuộc một vạn năm ngàn lượng hoàng kim.”

Thấy có người đồng ý đánh cuộc, lão già Lạc Ứng khiêu khích cũng đã quyết định xong, mở miệng nói.

Bọn người Tô Bằng, nội công cũng không tệ, thanh âm nói chuyện của mấy lão già kia cũng không tính là quá thấp, đều nghe được rất rõ ràng.

Dùng dư quang lướt qua, Tô Bằng thấy trên trán Phương Kinh Minh đứng phía bên phải mình dường như có mạch máu nhảy lên, mà còn trong mắt Liễu Không đứng phía bên phải lại càng lộ ra vẻ hâm mộ không nhịn được.

Trong lòng thở dài một tiếng, trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, những lão nhân này vài thập niên trước hẳn là nhân vật thành danh trên giang hồ, sợ là danh khí khả năng cũng không kém gì Đường Huyền Chi đứng phía sau mình.

Trong giang hồ, lúc trẻ tuổi dốc sức làm việc, chẳng hạn như Đường Huyền Chi, trước bốn mươi tuổi chủ yếu đều là tăng võ công của mình lên, tích lũy danh vọng giang hồ, còn có tài phú.

Đến sau khi bốn mươi tuổi, nếu tu hành không phải là nội công dưỡng sinh, về mặt thân thể sẽ dần dần không bằng trước đó nữa, chỉ có nội lực vẫn còn chậm chạp tích lũy, nhưng cũng không bằng lúc tuổi còn trẻ, ngay lúc đó, những người giang hồ phần đầu thành công một đường này, liền bắt đầu dần dần chuyển hình, hoặc là gây dựng thế lực của mình, hoặc là gia nhập các tổ chức giang hồ, chậm rãi từ trên sân khấu chuyển thành ẩn giấu phía sau màn, dễ dàng lại không phải ra tay.

Chẳng qua là những người này, vẫn như cũ hiểu cách tích lũy tài phú cùng với thể lực, lợi dụng vốn liếng tích góp từng tí một lúc trước, cũng có thể chiếm được địa vị rất cao ở trong giang hồ.

Giống như các lão nhân có địa vị trong giang hồ vậy, các nơi đều có không ít, hơn nữa quyền thế tài phú mà bọn họ nắm giữ, cũng là mấy người mới nổi lên không thể nào bằng được, dù sao cũng cần phải có thời gian gầy dựng.

Cho nên, bọn hắn đứng ở phía sau màn, xuất tiền vốn để thi đấu, để người của mình ra tay còn bọn họ có thể làm người đánh cuộc trực tiếp xuất ra vạn lượng hoàng kim, tự mình biết những người này bán mạng cũng chỉ có thể cầm lấy mấy ngàn lượng.

Nhưng mà, nơi này dù sao cũng là giang hồ, không phải là trong thế giới có các ông gia cứng nhắc nắm giữ thế giới quyền lực kia của mình.

Chỉ cần người có đủ nhiệt huyết, võ công cũng đủ cao siêu, có thể ở cái thế giới này dậy nên sóng gió, sợ là sẽ phải khiến bản thân người cũng kinh ngạc.

Nghĩ đến đây, Tô Bằng một lần nữa khôi phục lòng tin, tâm thái tương đối bình tĩnh nhìn những lão nhân này.

“Thiên Dương, mang những hiệp sĩ này đi xem thử đối thủ của bọn hắn đi.”

Lạc Ưng đã định xong trận đánh cuộc này, nhẹ gật đầu nói với Lạc Thiên Dương.

Lạc Thiên Dương gật đầu, đi ra khỏi tiệm rượu này, dẫn đầu mọi người đi tới phía sau.

Bọn người Tô Bằng lúc này, đã phát hiện, cách bọn hắn không xa đã có rất nhiều hán tử áo xanh đang đứng, mà còn trong đám hán tử áo xanh, lại có mười mấy người giang hồ mặc đủ loại trang phục màu sắc.

Những người này, hẳn là cao thủ mà Hội Thiên Song mời tới.

“Ồ? Đây không phải là võ lâm phán quan công Bá Bắc sao? Hử, người này luôn luôn một bộ tự cho là thanh cao, không ngờ cũng tham gia huyết đấu?”

“Người mặc đồ đen kia, là Huyết Thủ Nhân Đồ Uy Diêu? Hội Thiên Song mời mấy người diên này tới đây sao?”

“Người cầm trượng đầu rắn kia ta biết, gọi là Huyết Tuyền Xà Thương Diêu, người này dùng là một thân độc công, còn chơi xà tây huyền, không dễ đối phó... Cái này phiền toái nha!”

Thấy đám người đối diện, Phương Kinh Minh, Liễu Không huynh đệ Bao thị bên cạnh Tô Bằng tựa hồ cũng nhận ra không ít người, cả đám “điểm danh” mà nói.

Đám người đối diện, một người Tô Bằng cũng không nhận ra, nhưng lại cũng không kinh ngạc khi người bên cạnh mình nhận ra bọn họ.

Điều này không kỳ quái, nếu được mời tới tham gia trận huyết đấu này, đều không phải là hạng người vô danh trên giang hồ, cũng đều là có trình độ không kém nhau là bao, biết rõ danh tiếng hoặc đã gặp mặt lẫn nhau cũng là chuyện bình thường.

Còn đối phương, cũng nhìn lại bọn người Tô Bằng, không ngừng thấp giọng nói chuyện, hẳn là cũng nhận ra không ít người bên cạnh mình.

Vào lúc này, từ phương xa lại có một đoàn người ngựa mặc áo xám như bão tố chạy đến đây.

“Người của Hội Tòng Cổ đã đến!”

Nhìn thấy những người này, Lạc Thiên Dương mở miệng nói...

...

Những người áo xám kia, rất nhanh đã chạy đến, bang chúng hơn ba mươi người, có mười hai người mặc trang phục bất đồng.

“Trời ạ... Bọn họ sao có thể tìm tới được hai vị Sát Thần này?”

Thấy cao thủ mà Hội Tòng Cổ mời đến, Liễu Không bên cạnh Tô Bằng đột nhiên kêu thảm một tiếng, sắc mặt trắng bệch nói...

Chương 215: Quy Tắc Huyết Đầu

Tô Bằng theo ánh mắt Liễu Không nhìn lại, chỉ thấy trong đám hắc y nhân kia, có hai nam nhân, một mặc áo đen, một mặc áo trắng, dáng người đều cao hơn người xung quanh một cái đầu.

Mà nam tử áo trắng kia, thiếu một cánh tay phải, cánh tay phải cũng có chút cứng ngắc, nam tử áo đen, thiếu một bắp chân trái, nhưng trên chân trái của hắn, không ngờ lấp một thanh trường đao, thay thế chân trái.

Mặc dù cách rất xa, nhưng thị lực Tô Bằng không tệ, chỉ thấy hai nam tử một đen một trắng này, khuôn mặt đều dữ tợn khủng bố nói không nên lời, hết lần này tới lần khác cứ mặt không biểu tình, mà những người khác có thể là Tòng Cổ hội mời đến trợ quyền, đều vô thức cách hai người này một khoảng cách.

“Người biết hai người này?”

Tô Bằng thấy sắc mặt Liễu Không có hơi trắng bệch, trong lòng thở dài một tiếng với sự can đảm của vị đồng bạn này, nhưng vẫn mở miệng hỏi.

“Hắc Bạch Song Sát... Trong giang hồ ai không biết bọn họ? Ác quỷ ăn thịt người đó!”

Trả lời Tô Bằng, chính là Tần bà bà chống quái trượng kia, ánh mắt của bà cũng nhìn chăm chăm về phía hắc bạch nam tử, miệng nói.

“Ăn thịt người?”

Tô Bằng nghe xong, nhú mày, miệng nói.

Liễu Không nhẹ gạt đầu, hắn tựa hồ khôi phục một ít, lau lau mồ hôi lạnh trên trán, nói.

“Hai người này, tên thật không rõ, nhưng trên giang hồ đều gọi bọn họ là Hắc Bạch Song Sát, hoặc là Hắc Bạch Song Ma.”

“Hai người kia, hẳn là huynh đệ, vốn trong giang hồ cũng chỉ là nhân vật nhị lưu, nhưng nghe nói có một lần, lúc bọn họ cùng người tranh đấu, lọt vào một địa phương thần bí.”

“Trong địa điểm thần bí kia, thậm chí có một địa cung, nơi đó là cung điện của một ma đầu ma đạo, chỉ là đã chết già, bọn họ trong địa cung, thu được bí thuật võ công của ma đầu kia.”

“Chỉ là, trong nội cung đó, không có gì ăn, chỉ có tử thi cùng bọn họ tranh đấu lúc trước... Hai người này, lại đang lạc đường trong nội cung. Thứ trên người, đều ăn sạch.”

“Vì vậy... Bọn họ cuối cùng, liền ăn người chết kia!”

“Thấy bọn họ thiếu tay phải cùng chân trái không?”

Liễu Không chỉ vào hai người không trọn vẹn tứ chi này, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nhẹ gật đầu, Liễu Không nói.

“Bọn họ cuối cùng không có thực vật, lại tìm không thấy cửa ra... Vì vậy, hai người kia, một chém cánh tay phải bản thân, một đoạn chân trái bản thân, bọn họ có bí thuật Ma Môn không chế thương thể chảy máu, ngược lại không chết... Nhưng mà, bọn họ không ngờ trao đổi cánh tay, còn cả chân trái, ăn đối phương!”

Tô Bằng nghe xong, tâm thần khiếp sợ, mí mắt cũng không khỏi giật một chút.

Hắn nhìn về phía Hắc Bạch Song Sát kia, nói.

“Hai người kia quá độc ác!”

Người trên đời hung ác với người khác có rất nhiều, nhưng hung ác đối với chính mình lại rất ít... Mà hai người kia, không ngờ có thể chém thân thể lẫn nhau, trao đổi để ăn, thật sự là quá độc ác đối với chính mình!

Mặc dù. Vừa nghĩ đã thật ghê tởm...

“Là quá độc ác... Hai người kia, không ngờ dựa vào thịt của đối phương, đi ra địa cung kia... sau khi ra địa cung, bọn họ tìm một địa phương dưỡng thương, sau đó tu luyện ma công, không ngờ khiến hai người này luyện được một thân võ công tuyệt thế.”

“Sau đó, hai người bọn họ, tìm thầy giỏi chế tạo cơ quan đương thế. Ở trên người bọn họ lắp cơ quan giả, trong đó có không ít thủ đoạn công kích, vì đáp tạ thầy chế tạo cơ quan kia, bọn họ... ăn hấn!”

“Hai người kia, trong địa cung, đã ăn thịt người đến nghiện! Bọn họ sau khi đi ra, mặc dù có đầy đủ thực vật, nhưng vẫn thỉnh thoảng ăn thịt người!”

“Thực tế, bọn họ thích ăn người võ công cao cường... Đối với việc ăn thịt người, bọn họ chưa bao giờ cảm kị cái gì, hơn nữa chuyện trong địa cung, bọn họ cũng không che dấu, nói qua với rất nhiều người... Bọn họ thậm chí nói, võ công càng cao cường, hương vị thịt người càng ngon, ăn rồi, có lẽ còn có thể tăng trưởng công lực ấy!”

Trên mặt Liễu Không đầy vẻ sợ hãi, đem “Sự tích” của Hắc Bạch Song Sát này nói ra một lần.

Tô Bằng nghe xong, dạ dày cảm giác nhộn nhạo, có hơi không thoải mái.

Ánh mắt hẩn quảng về phía Hắc Bạch Song Sát kia... Người như vậy, có lẽ, đã không thể xưng là người.

“Bọn họ ăn thịt người ta cũng không sợ... Chỉ là Song Sát này, giang hồ đồn đãi, đã đem ma công thu được trong nội cung luyện đến tình trạng đại thành, rất nhiều người trên giang hồ danh khí không kém gì chúng ta, đều nhìn bọn họ chường mắt, muốn tìm bọn họ, nhưng đại đa số, đều bị hai người này bắt, sau đó ăn...”

Thân thể Liễu Không thoáng run một chút, ánh mắt có chút sợ hãi nhìn hai nam nhân một đen một trắng kia nói.

Tô Bằng nhìn thoáng qua bên cạnh mình, chỉ thấy sắc mặt huynh đệ Bao thị tộc cũng có chút trắng bệch, mà lông mày Đường Huyền Chi nhíu chặt, trên mặt lần đầu lộ ra vẻ ngưng trọng.

“Xem ra, chuyện có hơi khó xử lý... Chỉ là không biết, Hắc Bạch Song Sát này, cùng những người độc thủ cốc kia, bên nào lợi hại hơn một chút.”

Tô Bằng dư quang nhìn bốn hắc y nhân đứng ở mép biên, trong lòng nghĩ.

Đám người Tông Cổ hội kia, rất nhanh đi tới nơi này, đầu tiên là trưởng lão gặp qua ở tiệm rượu, sau đó cũng đi đến nơi này.

Tô Bằng cũng thấy được hai ác quỷ ăn thịt người ở đối diện với khoảng cách gần, chỉ thấy bọn họ cũng không biết có phải là làm ác quá nhiều, mặt đều rất dữ tợn, nhưng không phải biểu lộ dọa người, hai người kia đều là mặt không biểu tình, chỉ là mặt của bọn hắn, liền khiến người ta không muốn thấy lần thứ hai.

Tông Cổ hội ngoại trừ hai người này, còn có mười tên cao thủ mời đến trợ quyền, chỉ là bị hắc bạch ác quỷ này đối lập, lại nhất thời khiến bọn người Tô Bằng không quá chú ý.

“Lạc bang chủ, Tào bang chủ, Lương bang chủ, người của các người, đều đã đến đông đủ? Thời gian cũng không còn nhiều lắm, huyết đấu liền bắt đầu thôi.”

Lúc này, ở phía trước bọn người Tô Bằng, một người có chút quan viên khí chất, mở miệng nói.

Ba vị bang chủ như Lạc Thiên Dương gật đầu, chỉ nghe người giống như quan viên này đứng ở trước mặt mọi người nói.

“Chư vị anh hùng, lần huyết đấu này, quy tắc rất đơn giản, mời xem trong này.”

Nói xong, hắn đi tới chỗ giống cột bồ cào trước người, lột xuống miếng vải đen che trên đó.

Chỉ thấy, phía dưới miếng vải đen, là một tấm bản đồ.

“Nơi này là sườn núi mười dặm, lại đi vào bên trong, là quặng mỏ phế. Quặng mỏ phế này ở trên cao của ngọn núi này, ba mặt đều là tuyết lộ, ra không được, chỉ có chỗ chúng ta có thể xuống núi, mặt khác, quặng mỏ phế

tổng cộng có mấy toà mở vút đi, chiến trường của chư vị hiệp sĩ, ở chỗ này.”

“Tám bản đồ này, chính là bản đồ trong này, ta nói quy tắc một chút, ba bang hội rút thăm trước, trình tự tiến vào nhất định, một khắc sau huyết đấu chính thức bắt đầu, bang hội đầu tiên đưa vào bốn người, nửa khắc sau, bang hội thứ hai lại tiến vào bốn người, lại nửa khắc, bang hội thứ ba lại tiến vào bốn người.”

“Thay đổi liên tục như thế, mãi đến khi vị anh hùng cuối cùng tiến vào.”

“Thời gian đồ đấu là sáu canh giờ, ở trong sáu canh giờ, không có bất luận ai tiến vào khu vực này.”

“Trong năm canh giờ trước, tất cả anh hùng có thể ở trong khu vực tùy ý đi đi lại lại đánh chết quân địch, nhưng một canh giờ cuối cùng, phải chiếm lĩnh khu vực màu đỏ tại đây, trở thành thế lực còn sống duy nhất trong khu vực này!”

Hắn chỉ chỉ một vòng tròn màu đỏ trên bản đồ, sau đó nói.

“Đến canh giờ thứ năm, người của chúng ta sẽ tiến vào khu vực khác, nếu lúc này còn có anh hùng còn sống chưa đi đến khu vực màu đỏ, coi như thua, nếu có anh hùng phe nào đánh chết tất cả thế lực đối địch, liền gõ vang đồng la cất giấu trong khu vực màu đỏ, người của chúng ta, sẽ tiến vào khu vực màu đỏ, tuyên bố người thắng!”

Người như quan viên này, nói với bọn người Tô Bằng!

Chương 216: Tiến Vào Nơi Huyết Đấu

Mọi người nghe thấy những lời này, đều tự cân nhắc trong lòng, tự hỏi dưới quy tắc phe mình làm sao chiếm được tiên cơ.

Từ nội quy này mà xem, người đầu tiên tiến vào khu vực này, hẳn chiếm được ưu thế nhất định.

Dù sao, vào phiên địa vực này trước, là ẩn nấp, hay là phục kích, đều chiếm được chủ động.

Mà nhóm bang hội thứ ba tiến vào phiến địa vực này, thì lại yếu thế nhất.

Nhóm bang hội thứ ba tiến vào, chẳng những không cách nào thăm dò địa hình trước, hơn nữa, không bao lâu sau, nhóm nhân mã đợt hai của bang hội đầu tiên tiến vào, liền sẽ xuất hiện.

Nói như vậy, bang phái đầu tiên tiến vào khu vực, có thể tập hợp ưu thế lực lượng, người tổ 2, tổ 3 tiến hành đả kích.

Chỉ là, cần thận suy nghĩ, lại phát hiện bên trong còn có nhiều chỗ đáng suy ngẫm hơn.

Mặc dù, bang hội đầu tiên tiến vào, sẽ chiếm được ưu thế nhân số ở thời kỳ đầu, nhưng mà, đây cũng không phải ưu thế tuyệt đối.

Hai bang hội nhân số yếu thế, đánh không lại, còn có thể trốn... Mặc dù trốn không thoát, chỉ cần trước hết để một nhóm người khác không phải người mình, bị bang hội nhân số chiếm ưu gặp, bản thân sẽ có thể bảo tồn thế lực.

Mà đợt đoạn sau, đợt quân thứ hai đầy đủ sức lực của bang hội mình liền sẽ xuất hiện, cứ vậy, người động thủ trước một bước, chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Huông chi, nếu hai bang hội yếu thế liên hợp lại trước, vừa vặn cùng nhóm bang hội đầu tiên tiến vào trong thời gian ngắn nhân số ngang ngửa, nếu bọn họ ăn không được, vậy chờ quân đầy đủ sinh lực của hai bang hội khác tiến vào, chính là lúc bị diệt.

Nhóm bang hội đầu tiên tiến vào, chắc chắn cũng sẽ nghĩ tới điểm này, mặc dù có thể tập trung ưu thế diệt sát người trước, nhưng cũng có thể sẽ bảo tồn thực lực chờ đợi.

Rồi sau đó bang hội tiến vào, vẫn có thể dựa theo người bang hội tiến vào trước, tiến hành bài binh bố trận, biến hóa sẽ càng nhiều hơn, thế giới này mặc dù không có trường đua ngựa, nhưng đạo lý này tất cả mọi người đều hiểu được.

Trong lúc đó, liền không chỉ đơn giản là dùng thực lực sống mái với nhau. Hợp tung liên hoành, hết thầy biến hóa do hợp chất giản đơn biến thành hợp chất phức tạp, không biết có bao nhiêu.

Nếu vậy, quy tắc thì vô cùng đơn giản, nhưng biến hóa diễn biến ra, sẽ thật sự nhiều lắm.

Cao thủ giang hồ ở cùng với Tô Bằng, có thể đem võ công tu luyện đến cấp này, đại bộ phận tài trí cũng đều không kém, suy nghĩ quy tắc này, thì lại càng suy tư, càng cảm thấy biến hóa quá mức đa dạng, xuất hiện tình huống nào, đều có thể.

Đám đầu tiên tiến vào, chưa hẳn chính là tốt nhất, đám cuối cùng tiến vào, cũng chưa chắc không có ưu thế.

Sắc mặt của mọi người, cũng có nhiều biến hóa, tựa hồ đang suy ngẫm biến hóa trong đó.

Người giống quan viên kia, thấy bộ dáng mọi người, cũng lơ đãng. Bộ quy tắc này, vốn chính là bộ quy tắc mà hắn tận khả năng từ trong quy tắc đơn giản tạo biến hóa, khiến biến hóa kiêm cả công bằng.

Người này, quả thật chính là quan viên... Hắn là một quan chấp chính cấp cao của Ngũ Thành Liên Minh, các đại lão Ngũ Thành Liên Minh, mặc dù có địa vị, nhưng là đối với vận dụng tư nguyên, còn chưa đủ chuyên nghiệp, mà người này chính là dựa vào trí tuệ thiên phú, cùng cố gắng của bản thân, từ một nho sinh làm thành quan chấp chính cao cấp của Ngũ Thành Liên Minh, mặc dù hắn chỉ có quyền lợi tính kế cùng lợi dụng, còn quyền sở hữu tư nguyên, cùng quyền lợi chính thức đều ở trong tay mình chủ cùng trưởng lão hội Ngũ Thành Liên Minh, nhưng theo thế giới Tô Bằng mà tính, người này đại khái tương đương với một người kinh nghiệm cao cấp, thậm chí chỉ cách ceo một chút.

Lần này bọn người Phong Dương hội đồ đấu, chư vị trưởng lão liền bảo hắn tổ chức một chương trình, quy tắc quyết đấu do hắn thiết kế, giao cho mấy vị trưởng lão xem qua, mấy vị trưởng lão, đều đồng ý.

Lúc này thấy mấy hảo hán giang hồ này, tựa hồ cũng không có dị nghị gì, hần nhẹ gật đầu, nói.

“Nhu vậy, mời ba vị bang chủ, tiến lên rút thăm.”

Lạc Thiên Dương, còn cả bang chủ hai bang hội khác, liếc nhìn nhau, lại đồng thời hừ lạnh, ba người đi tới trước mặt một rương rút thăm.

Rương kia, đồng thời có thể cho tay ba người vào, ba vị bang chủ đều đưa tay vào trong rương, lấy ra ba viên cầu.

Chỉ thấy, trên mặt bang chủ Tòng Cổ hội kia, lộ ra một tia vui mừng, chỉ thấy viên cầu trong tay hần, trên đó viết một chữ “Nhất”.

Bang chủ Thiên Song hội khác, mặt không biểu tình, viên cầu trong tay hần, viết một chữ “Nhị”.

Lạc Thiên Dương nhú mày, hần lấy ra viên cầu, viết “Tam”.

“Rút thăm đã xong, ba vị bang chủ cùng anh hùng mời đến thương nghị một chút, những anh hùng kia vừa vào vùng quyết đấu này, huyết chiến lập tức bắt đầu, mời chư vị quyết định nhanh một chút.”

Người tựa quan viên kia nói.

Ba bang chủ gật đầu, đều tự trở lại chỗ nhà mình.

Nhìn Lạc Thiên Dương cầm viên cầu viết chữ Tam nhú mày đi qua, Đường Huyền Chi đi tới khẽ cười, nói.

“Lạc bang chủ không cần vì vậy mà lo lắng, nhóm thứ ba tiến vào chưa hần đã là chuyện xấu, nói không chừng hai nhóm người trước, đã tự đấu đá nhau trước.”

“Có thể...”

Lạc Thiên Dương nghe xong Đường Huyền Chi khuyên, nhẹ gật đầu, nhưng vẫn có chút nhú mày.

Trong lòng Tô Bằng lại biết, đây lo lắng là có nguyên nhân.

Nhóm thứ ba tiến vào, chính là nói, ở bên trong vùng quyết đấu, người nhóm thứ ba tiến vào sẽ có lúc thấp triều nhất.

Đó chính là sau khi người đợt thứ hai của nhóm đầu tiên, cùng nhóm thứ hai tiến vào, vậy hai bang hội kia đều sẽ có tám người, mà đợt thứ ba của Tô Bằng, cũng trong vòng nửa khắc đồng hồ, chỉ có bốn người.

Đây, chính là lúc bọn họ yếu nhất.

“Lạc bang chủ, ta đề nghị, lúc mới bắt đầu, để bốn người mạnh nhất ở đây xuất chiến, nếu không, chúng ta rất có thể không trụ nổi tới khi hai nhóm khác đều vào cả.”

Một người trong huynh đệ họ Bao, lúc này mở miệng nói chuyện.

“Bốn người mạnh nhất đi sao? Như vậy sau đó phải làm sao? Nếu bốn người mạnh nhất tiến vào vùng huyết đấu đầu tiên, như vậy sau đó chúng ta một không bằng một, người mạnh nhất lại tiêu hao thể lực, cuối cùng không phải là kết cục tất thua sao?”

Nghe thấy những lời này, chu nho Phương Kinh Minh kia không khỏi cao giọng nói.

“Nếu không thì làm sao? Chẳng lẽ để những kẻ khá yếu đi vào trước để bị người ta áp chế?”

Một người khác trong huynh đệ họ Bao hỏi ngược lại.

“Chúng ta không bằng ra tay trước một bước, diệt trước một nhóm người...”

Hắc Diện Môn Thần nói, Tần bà bà bên cạnh lại hừ lạnh một tiếng, không biết có phải là thấy con mình hiếu thắng quá nên có chút tức giận không, lạnh giọng nói.

“Vốn đã yếu thế, ngươi định diệt ai?”

“Bất kể phân phối như thế nào, bốn người chúng ta, tuyệt sẽ không tách ra, sẽ chỉ tiến vào ở trong một tổ.”

“Đại ca” trong hắc y nhân mở miệng nói.

Lạc Thiên Dương nghe mọi người mỗi người một câu, lập tức đau cả đầu, chỉ là những người này tựa hồ đều có đạo lý, khiến hắn không biết làm sao cho phải.

“Ta cảm thấy, không bằng để bốn người khinh công tốt nhất đi vào trước thì sao?”

Tô Bằng vẫn không mở miệng, đột nhiên nói.

“Hửm?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, trước mắt Lạc Thiên Dương đột nhiên sáng ngời, chỉ nghe Tô Bằng tiếp tục nói.

“Không cần có công, nhưng cần không sao, để bốn người khinh công tốt nhất đi vào, không thắng được, còn chạy không thoát à? Chỉ cần không hao tổn nhân thủ, chờ một nhóm người đi vào tiếp ứng không phải tốt sao?”

“Đúng là như vậy!”

Lạc Thiên Dương nghe xong, lập tức cảm giác nghĩ thông, nói.

“Không cần có công, nhưng cần không sao! Chúng ta về thực lực tổng thể, tuyệt không ở dưới hai hội khác, chỉ là đừng để người hai hội khác nhân ưu thế diệt sạch là được rồi! Trong chư vị anh hùng, bốn vị nào khinh công tốt nhất?”

“Ha ha, người khác không biết, ta nghe nói Huyết Ảnh thân pháp của Huyết Thứ Phương Kinh Minh, trong giang hồ chính là khinh công nổi danh, hẳn hẳn tính là một vị.”

Tô Bằng nhìn thoáng qua Phương Kinh Minh, miệng nói.

“Người!”

Phương Kinh Minh nghe xong, lập tức giận nhìn thoáng qua Tô Bằng. Khinh công hắn quả thật không tệ, chỉ là lúc này nhắc tới, không phải để cho hắn tiêu hao thể lực thực lực trước sao?

Tô Bằng mỉm cười, không nhìn tới hắn, chuyện khinh công Phương Kinh Minh không tệ, vẫn là Liễu Không nói cho mình.

Chu nho này đã hết sức phần hận với mình, Tô Bằng lúc này không thuận tay hãm hại hắn một chút, lại chờ khi nào?

“Tuổi ta dù sao cũng già rồi, đi đứng không bằng người trẻ tuổi, con trai ta cũng không phải dùng khinh công xưng trong giang hồ, ngược lại Liễu Không kia, ta nghe nói hắn đã từng truy tung “Phi Vũ” La Phi ba trăm dặm, có lẽ khinh công không tệ.”

Tần bà bà đột nhiên nói.

Sắc mặt Liễu Không biến đổi, trong ánh mắt lộ ra vẻ giận dữ.

Vào hai ngày trước lúc hắn tìm kiếm minh hữu, cũng ôm suy nghĩ thử xem, đi tìm mẹ con Tần bà bà, vì tự nâng giá trị, nói mấy việc đặc ý mà mình làm trong giang hồ, đuổi giết “Phi Vũ” La Phi chính là tự nói.

Nào ngờ, Tần bà bà này lại nói ra chuyện này vào lúc này.

“Ồ? Thì ra là vậy, Phi Vũ La Phi kia ở trong giang hồ võ công không hiện, nhưng khinh công cực kỳ nổi danh, Liễu Không đại sư không ngờ đuổi giết người này, khinh công chắc chắn càng tốt hơn.”

Lạc Thiên Dương nghe xong, con mắt nhìn Liễu Không, sau đó lại nhìn về phía Phương Kinh Minh, nói.

“Hai vị đều khinh công trác tuyệt, trước hết gia nhập nhóm người tiến vào đầu tiên đi.”

Phương Kinh Minh lúc này bị Tô Bằng chọc giận không nhẹ, Liễu Không càng hết sức khó chịu, đáng tiếc kim chủ đã nói như thế, hai người tất nhiên cũng sẽ không trở mặt, mặc dù không nguyện ý, cũng chỉ đành chấp tay tiếp nhận nói.

“Xin tuân lệnh.”

“Hai huynh đệ ta, phương diện khác không dám nói, nhưng cũng tinh thông thuật khinh công, nên cũng gia nhập nhóm người đầu tiên tiến vào đi.”

Huynh đệ họ Bao liếc nhau, nói với Lạc Thiên Dương.

“Vậy thì rất tốt!”

Lạc Thiên Dương nghe xong mừng rỡ, nói với huynh đệ họ Bao.

Tô Bằng thì liếc thêm hai người này, nhóm đầu tiên tiến vào, phí sức không chỗ tốt, trốn còn không kịp, hai người này không ngờ nhiệt tình gia nhập vậy?

Không biết là bọn họ thật “Chuyên nghiệp” như vậy, hay là có nguyên do khác.

“Đường mỗ khinh công trên giang hồ, chỉ tính là tạm tạm, nếu bốn vị của nhóm đầu tiên tiến vào đều đã quyết định, ta cũng không vào, nhưng Đường mỗ nguyện vào nhóm thứ hai, tiếp ứng bốn vị.”

Đường Huyền Chi chấp chấp tay, nói với Lạc Thiên Dương.

“Tô Bằng cũng nguyện tiến vào nhóm thứ hai.”

Tô Bằng nói, tổ bốn người hắc y nhân kia nhất định sẽ không tách ra, mình cùng Đường Huyền Chi cùng vào, nắm chắc cũng lớn hơn một chút.

“Hai mẹ con ta cũng nguyện ý tiến vào nhóm thứ hai.”

Tần bà bà nói với Lạc Thiên Dương.

Lạc Thiên Dương nghe xong, hơi trầm ngâm, hỏi tổ bốn người hắc y nhân.

“Bốn vị...”

“Không sao, chúng ta áp trận cũng tốt.”

“Đại ca” cầm đầu bốn người này gật đầu, nói.

“Tốt, quyết định vậy đi!”

Lạc Thiên Dương gật đầu nói.

...

Rất nhanh, huyết đấu đã chính thức bắt đầu.

Bốn người Tông Cổ hội, vào đầu tiên, rất nhanh mất đi thân ảnh ở trong mắt Tô Bằng.

Tô Bằng lưu ý, chỉ thấy Hắc Bạch Song Sát kia, cũng không tiến vào nhóm đầu tiên.

Nửa khắc sau, Thiên Song hội cũng tiến vào, lại nửa khắc sau, bọn người Phương Kinh Minh cũng tiến vào khu vực này.

Sau đó, lại một khắc, người Tông Cổ hội cùng Thiên Song hội lại tiến vào.

Mà qua nửa khắc sau, Tô Bằng, Đường Huyền Chi, mẹ con Tần bà bà Hắc Diện Môn Thần, cũng tiến vào khu vực này...

Chương 217: Loạn Chiến

Tô Bằng, Đường Huyền Chi, còn cả mẹ con Tần bà bà và Hắc Diện Môn Thần sau khi tiến vào khu vực huyết đấu này, không chút dừng lại, lập tức chạy tới địa điểm trong khu vực này.

Nơi đó, là địa điểm gặp nhau thuận tiện nhất trước kia hẹn với bọn người Liễu Không hòa thượng, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, bọn người Liễu Không sẽ ở chỗ này chờ bọn người Tô Bằng.

Bốn người giữ im lặng, thi triển khinh công, Tô Bằng lúc đây mới phát hiện, Tần bà bà bộ dạng già nua, thật ra cước trình cũng không chậm, ít nhất có thể bằng mình thi triển năm thành trình độ thân pháp Thần Hành Bách Biến.

Đường Huyền Chi cùng Hắc Diện Môn Thần, càng không chậm, thực tế Đường Huyền Chi, tốc độ này mà bộ dạng vẫn có thừa lực, khiến trong lòng Tô Bằng không khỏi khinh bỉ một chút, thứ nhất Thập Đại Kiếm này, xem ra tâm tư cũng không phải quá đơn thuần, rõ ràng khinh công không tệ, nhưng vẫn bảo tồn thực lực, đợt thứ hai mới gia nhập vào.

Bốn người không nói gì, nhanh chóng chạy về địa điểm ước định sẵn.

Không tới bảy tám phút, bốn người đã đi tới địa điểm ước định.

“Không có ai?”

Thấy phía sau quặng mỏ phế ước định, không có người nào trong này.

Đường Huyền Chi ở chỗ này, đột nhiên mũi hơi khịt khịt, nói.

“Có mùi máu tanh!”

Tô Bằng cũng cảm giác được có chút dị thường, ánh mắt của hắn đã rơi vào trong động mỏ.

Ngoài quặng mỏ tối như mực kia, có mấy vết máu loang lổ, Tô Bằng đi tới, ngồi xổm xuống nhìn thoáng qua, nói.

“Vết máu mới, có người từng động thủ ở động này.”

Sau đó hắn lại nhìn hai lần, nói.

“Xem tình huống, người bị thương, đã tiến vào quặng mỏ.”

“Ừm? Chúng ta có phải nên vào xem thử?”

Hắc Diện Môn Thần nghe xong, do dự nói.

Đường Huyền Chi nhú mày, nói với Tô Bằng.

“Tô thiếu hiệp, ngươi thấy sao?”

“Không cần nhìn nữa, xem dấu vết huyết lưu này, người này bị rất đả thương rất nặng, vết máu lại rõ ràng vậy, mặc kệ có phải là người phe chúng ta, đều chết chắc rồi.”

Tô Bằng đứng lên nói.

Đường Huyền Chi khẽ gật đầu, nói.

“Chúng ta đi địa điểm ước định thứ hai, xem thử có thể tiếp ứng bọn họ không.”

Tô Bằng gật đầu, mẹ con Tần bà bà cũng không dị nghị, bốn người nhanh chóng tới địa điểm ước định thứ hai.

Lúc bốn người chạy tới một khu rừng nhỏ, chợt nghe đến phía trước tựa hồ truyền đến tiếng hô quát.

Bọn người Tô Bằng lập tức tăng tốc độ, vọt tới.

Vừa vọt tới, chỉ thấy trong rừng nhỏ, xuất hiện thân ảnh hai người.

Chính là huynh đệ họ Bao.

Chỉ thấy hai người này, lúc này lại cực kỳ chật vật, trên người một người trong đó tựa hồ trúng một kiếm, nhưng bị thương không nặng, đang nhanh chóng chạy trốn tới bên này.

Mà lúc này, bọn họ cũng thấy bọn người Tô Bằng, miệng cao giọng hô quát, chạy đến bên này.

“Chư vị, chuẩn bị nghênh chiến!”

Đường Huyền Chi thấy, miệng hô lớn một tiếng, rút bảo kiếm của hắn ra, tiến tới trước nghênh đón.

Tô Bằng cùng hai mẹ con Tần bà bà, cũng nhanh chóng nghênh đón.

Lúc này, người đuổi giết huynh đệ họ Bao cũng xuất hiện.

Chỉ thấy, tại người sau lưng hai huynh đệ này, xuất hiện bảy người, Tô Bằng nhìn, lại thoáng sùng sốt một chút.

Lúc trước hắc tặc lực ghi nhớ khuôn mặt người hai bang hội Tông Cổ hội cùng Thiên Song Hội mời đến trợ quyền, cho nên có thể phân biệt người hai bang hội, lúc này lại nhìn thấy, trong đám người đuổi giết huynh đệ họ Bao, lại có ba người là Tông Cổ hội, bốn người khác, thì lại là người của Thiên Song Hội.

“Chuyện gì xảy ra? Người hai bang hội này đã đạt thành hiệp ước sao?”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Chỉ là lúc suy tư, cước bộ của hắc cũng không dừng lại, trong nháy mắt, hắc đã đón nhận huynh đệ họ Bao, cùng truy kích cao thủ ở phía đầu.

Tô Bằng lập tức rút bảo kiếm ra, phi thân lên.

Người xông đầu, là cao thủ Thiên Song Hội, Tô Bằng nghe ngoại hiệu Liễu Không nhắc tới, tựa hồ gọi là phán quan võ lâm Công Bá Bắc. Chỉ thấy trong tay hắc xách một bút phán quan màu đen, lẳng không điểm về phía mình.

Lập tức, Tô Bằng cảm giác vài điểm nội lực chân khí ngưng tụ, giống như thiết bút thật, đánh úp về phía mình.

“Quả nhiên là cao thủ, ra tay không tệ.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, nhưng ra tay không chậm chút nào, bảo kiếm mang theo kiếm ý của Bán Thức kiếm pháp, đón đánh ra ngoài.

Lực trường phòng ngự của Bán Thức kiếm pháp, lập tức bao phủ không gian chung quanh, Tô Bằng không xuất ra toàn bộ lực lượng, chỉ thi triển Bán Thức kiếm pháp tầng bốn, nhưng lực trường hùng hậu kia, cũng đã hóa đi công kích của đối phương.

“Hừm?”

Phán quan võ lâm Công Bá Bắc kia, tựa hồ không ngờ chiêu của mình bị hóa giải đơn giản, kêu một tiếng kinh ngạc, nhưng mà ra tay cũng không chậm, pút hán quan mang theo điểm điểm nội lực, lại công về phía hắn.

Tô Bằng lúc này cũng không có sát ý, cũng có ý định ẩn dấu thực lực quan sát, chỉ xuất ba bốn thành thực lực, cũng đã thoải mái ngăn lại người này.

Mà một phương khác, bọn người Đường Huyền Chi cũng đã cùng mấy tên cao thủ khác đối chiến.

Đường Huyền Chi cầm bảo kiếm trong tay, mỗi một lần xuất kiếm, đều mang theo một mảnh kiếm khí phảng phất mây xanh, uy lực bất phàm, chống lại hắn, cũng là một người sử dụng trường kiếm, nhưng lại kém hắn một bậc, bị hắn áp chế ở hạ phong.

Hai người Tần bà bà cùng Hắc Diện Môn Thần, một sử Tinh Thiết can dùng trong tay, một người khác rút ra một xích sắt không biết do chất liệu gì tạo nên, cùng hai người khác đối chiến, nhất thời không phân cao thấp.

Huynh đệ họ Bao, cũng hồi khí trở lại, xoay người cầm kiếm, cùng ba người khác triển đấu.

Tô Bằng đối chiến phán quan võ lâm kia, cũng tính là có phần thoải mái.

Cảm giác đối phương cho Tô Bằng, so với Giang Biệt Ly mình từng đã thương, còn hơi kém một bậc, có điều cũng không phải kém ở công lực, nội lực người này, thậm chí càng hùng hậu hơn so với Giang Biệt Ly.

Chỉ là, thể công của người này, lại không kiếm thế lăng liệt, phong duệ như kim quang của Giang Biệt Ly, trầm ổn ngược lại có thừa, nhưng thể công không đủ.

Dựa theo phán đoán thực lực của Tô Bằng bây giờ, nếu Giang Biệt Ly đối chiến người này, phần thắng xấp xỉ 6. 4.

Nếu trong một trăm chiêu, Giang Biệt Ly công phá phòng ngự người này, đó chính là Giang Biệt Ly thắng, nhưng nếu bị người này đánh đến sau ba

năm trăm chiêu, nhuệ khí của Giang Biệt Ly giảm xuống, thì phần thắng của người này khá lớn.

Nếu Tô Bằng toàn lực ra tay, như vậy không tới mười chiêu, hắn sẽ bị thua.

Chỉ là Tô Bằng lúc này, cũng không muốn triển lộ toàn bộ thực lực, chỉ thoáng áp chế đối phương.

Sáu người Tô Bằng, cùng với bảy người này tái đấu, mặc dù kịch liệt, nhưng trong lúc nhất thời lại không có tử thương gì.

Ở vào chính lúc này, đột nhiên ở đằng sau rừng cây kia, một tiếng huýt sáo bén nhọn vang lên.

Nghe được tiếng huýt sáo, trong bảy người này, sắc mặt người thuộc về Tòng Cổ hội liền biến đổi, mà người Thiên Song Hội, thì mặt lộ vẻ vui mừng.

Trong Thiên Song Hội, một hán tử sắc mặt dữ tợn mái tóc hồng, thân mặc hắc y, đang vây công huynh đệ họ Bao, đột nhiên nhảy ra chiến đoàn, hai tay đặt ở miệng, đột nhiên thổi ra một tiếng huýt sáo bén nhọn đáp lại.

Sau khu rừng, lại phát ra huýt sáo đáp lại, không bao lâu, trong rừng thưa, lại xuất hiện bốn cao thủ.

Tô Bằng nhìn, không khỏi sắc mặt biến đổi, người này hắn lại nhớ rõ, cũng là người Thiên Song Hội mời đến.

Đang lúc Tô Bằng lo lắng có phải nên cường sát phán quan võ lâm trước mắt này trước không, nhưng không ngờ, ba cao thủ Tòng Cổ hội kia, lại không hện mà cùng tung chiêu giả, sau đó nhảy ra chiến đoàn.

Người Thiên Song Hội, cũng thi triển hư chiêu, lui về phía sau mấy bước, mà cao thủ Thiên Song Hội trong rừng thưa, đang cực tốc đuổi theo.

Bầu không khí đột nhiên giãn co, vào chính lúc này, trong Thiên Song hội, một người khuôn mặt hẹp dài đột nhiên mở miệng nói.

“Người Phong Dương hội bên kia, chúng ta giết hết những người Tòng Cổ hội này trước thấy thế nào?”

Chương 218: Cảm thấy khác thường

“Hừm?”

Nghe thấy những lời này, bọn người Tô Bằng đều sửng sốt một chút.

Người của hội Tòng Cổ, trên mặt lộ ra vẻ giận dữ, nhưng càng có vẻ thận trọng hơn, giống như đề nghị này lập tức sẽ trở thành sự thật.

“Chuyện gì vậy?”

Tô Bằng lúc này, quét mắt nhìn huynh đệ Bao thị đã khôi phục đôi chút, dùng ánh mắt nhìn về phía bọn họ.

Huynh đệ Bao thị hội ý, một người nói.

“Người của hai bang hội Tòng Cổ và hội Thiên Song trước đó có thể đã đạt được thỏa thuận, nhân lúc người của hội Phong Dương chúng ta tiến đến ít người, trước tiên giết sạch chúng ta, sau đó hai bang hội bọn họ lại tiến hành quyết đấu, tranh giành đến thắng lợi cuối cùng... Liễu Không hòa thượng và Phương Kinh Minh bị bọn họ đánh tan tác, người khác truy đuổi hai người bọn họ, chúng ta bị bọn chúng đuổi giết đến đây.”

“Ha ha, nơi này tình hình thay đổi trong nháy mắt chúng ta mặc dù cùng hội Tòng Cổ tạm thời đạt được thỏa thuận, nhưng chỉ là tạm thời, bây giờ hội Phong Dương người và nhân số của chúng ta chiếm ưu thế, không bằng giết hết những người của hội Tòng Cổ này trước, sau đó chúng ta lại quyết đấu thế nào hả?”

Vẫn là người có gương mặt hẹp dài kia, lại mở miệng nói.

Lúc này, mấy người hội Tòng Cổ, cũng nhin không được nữa, một người trong đó cao giọng quát.

“Đi!”

Nói xong, hấn vung tay lên, phát ra một mảnh ngân tinh, bọn người Tô Bằng vội dùng binh khí cản lại, ba gã cao thủ hội Tông Cổ, lại thi triển thân pháp, vọt chạy về một hướng khác.

Người gương mặt hẹp dài này, đôi mắt giống như lóe sáng, nói.

“Các vị hội Phong Dương, mặc dù không liên thủ với chúng ta, cũng đừng ngăn cản chúng ta đuổi giết người hội Tông Cổ, chúng ta đuổi theo!”

Nói xong, hấn lùi về sau vài bước, thấy bọn người Tô Bằng không đuổi theo, mới xoay người, vội đuổi theo hướng ba người hội Tông Cổ chạy trốn kia.

Bọn người Tô Bằng, vui mừng xem bọn họ nội chiến, tất nhiên không có người ra tay, nhìn những người này bỏ đi.

Những người kia nhanh chóng biến mất trong tầm mắt bọn người Tô Bằng, vào chính lúc này, một người trong huynh đệ Bao thị, mới buồn bực hừ một tiếng.

Tô Bằng nhìn lại, chỉ thấy sau lưng hấn đã bắt đầu rỉ máu. Vết thương trên sống lưng, lúc này mới lộ ra.

Đường Huyền Chi nhìn thấy, móc ra một bình thuốc trị thương từ trong ngực, đây là thuốc ngoại thương tốt nhất hội Phong Dương chuẩn bị, ném cho huynh đệ bị thương, nói.

“Thoa ngoài da cho hấn.”

Người nọ gật đầu, giúp huynh đệ của hấn cởi áo ngoài, đem thuốc trị thương rắc lên trên vết thương.

Mãi đến khi hấn cởi quần áo xuống, Tô Bằng mới nhìn ra, hóa ra vết kiếm trên lưng hấn rất là đáng sợ, gần như rạch một đường rất dài gần sát bên cạnh cột sống, chỉ ít sâu một centimet, vừa rồi thoát nhìn huyết quang không hiện, có lẽ do người này miễn cưỡng dùng nội lực thắt chặt miệng vết thương lại, mới kiên trì lâu như vậy.

Một kiếm này, lệch nửa phân nửa thôi, đã chém bị thương cột sống, người này cũng chỉ còn con đường tàn phế.

Thuốc trị thương là thuốc trị thương rất tốt, chỉ mới rắc trên cột sống bị thương, nháy mắt đã cầm máu, cũng đông thành vệt máu, không chế được vết thương.

“Hai người các người từ chỗ nào phân tán với Phương Kinh Minh và Liễu Không? Chúng ta tốt nhất nên tìm hai người bọn họ, thêm một người, có thêm một phần sức lực.”

Nhìn thương thế của người kia có lẽ không sao, Tô Bằng liền hỏi hắn xem sao.

“Ở phía trước một quặng mỏ, chính là địa điểm ban đầu giao hẹn gặp mặt, bây giờ bọn họ ở đâu, chúng ta cũng không biết nữa.”

Người còn lại không bị thương trong huynh đệ Bao thị nói, nghe thấy những lời này, Đường Huyền Chi thoáng nhú mày.

“Xem ra, vết máu chúng ta nhìn thấy trước cửa quặng mỏ kia, có khả năng là...”

Đường Huyền Chi nói, Tô Bằng khẽ gật đầu, nói.

“Có thể là hai người Liễu Không bọn họ, có điều chúng ta cũng không làm được gì, nếu đã phân tán rồi chúng ta không bằng đi theo đám người hội Thiên Song, xem bọn hắn làm sao đuổi giết người hội Tòng Cổ, có lẽ chúng ta có thể chiếm được tiện nghi.”

“Như thế rất tốt, chúng ta đuổi theo đi!”

Đường Huyền Chi gật đầu, người bị thương trên mặt đất kia cũng sắp xếp xong đứng dậy, chút vết thương này vẫn nằm trong phạm vi hắn có thể chịu đựng được, mọi người thấy đều là ý này, liền thi triển khinh công, đuổi theo hướng hai hội biến mất kia...

....

Mọi người thi triển khinh công, không quá bốn năm phút, đã vọt tới một ngọn núi nhỏ.

Khi ở trên đỉnh núi nhỏ, bọn người Tô Bằng nhìn thấy, mặt đông ngọn núi, người của hội Thiên Song, đang truy đuổi thành viên hội Tòng Cổ.

Bọn người Tô Bằng ở trên ngọn núi, không hành động, nhìn cảnh tượng đuổi giết phía dưới.

Quan sát một hồi, trong mắt Đường Huyền Chi đột nhiên lóe lên một tia nghi ngờ, nói.

“Các người có phát hiện có gì đó không ổn hay không?”

Hắc Diện Môn Thần nghe vậy, nghi hoặc hỏi.

“Chỗ nào?”

Tô Bằng nheo mắt quan sát một hồi, gật đầu, nói.

“Không nhìn ra sao? Người của bang hội Thiên Song kia, quá liều mạng, giống như liều mạng ở nơi này chính là người của hội Thiên Song và hội Tòng Cổ bọn họ, nhưng lại không hề để ý đến chúng ta.”

“Đúng là như thế, nếu như ta là người của hội Thiên Song, sẽ hết sức tránh xảy ra loại tình huống này, hơn nữa cố gắng dụ dỗ chúng ta xung đột với hội Tòng Cổ... Nhưng mà người của hội Thiên Song này, dường như lại hết sức liều mạng với hội Tòng Cổ, ắt phải đánh cho đối phương tàn phế rồi mới nói tiếp, đây dường như cho chúng ta cơ hội rất lớn, như vậy không hề khôn ngoan.”

Đường Huyền Chi gật đầu, nói với mọi người chung quanh.

“Có lẽ bọn họ là kiêng dè Hắc Bạch Song Sát của hội Tòng Cổ kia? Người của hội Tòng Cổ, là hội toàn bộ mười hai người tiến vào trước, có lẽ hội Thiên Song không muốn bọn họ lớn mạnh.”

Hắc Diện Môn Thần lần nữa nói.

“Không phải, nếu như bọn họ giết hội Tòng Cổ quá hăng, khiến mọi người tức giận, chẳng phải là vô duyên vô cớ dễ dàng cho chúng ta sao? Luôn cảm giác thấy, những người hội Thiên Song này, đang giấu diếm tâm tư gì đó.”

Một người trong huynh đệ Bao thị nói.

“Các người không nên chỉ nhìn bên này, các người xem, đó là ai?”

Vào lúc này, Tần bà bà đột nhiên mở miệng, xoay lưng nói với mọi người.

Bọn người Tô Bằng nghe vậy, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một phía khác của ngọn núi nhỏ này, một hòa thượng kéo lê thân hình mập mạp, đang sải bước chạy về hướng này, hắc dương như nhìn thấy đám người Tô Bằng trên ngọn núi, không ngừng phát tay ra hiệu, giống như muốn mọi người quay lại tiếp ứng hắn.

Mấy người Tô Bằng liếc nhìn nhau, người không bị thương trong huynh đệ Bao thị nói.

“Ta và Môn Thần đi đón hắn.”

Hắc Diện Môn Thần gật đầu, hai người lao xuống bên dưới, không bao lâu, đã dẫn Liễu Không lên đỉnh núi.

“Liễu Không hòa thượng, Phương Kinh Minh đâu rồi? Làm sao ngươi chạy đến đây?”

Tần bà bà nhìn Liễu Không, hỏi hắn.

Trên người Liễu Không, đều là tro bụi, trên mặt dường như cũng bị ám khí sượt qua, lộ ra một vết máu, hết sức chật vật.

Cũng may nội công hắn cũng không kém, nghỉ ngơi vài hơi đã khôi phục lại bình thường, hắn thở dài ra một hơi, lau mồ hôi trên trán nói.

“Ta cùng Phương Kinh Minh cũng bị tách ra, ta bị sáu người đuổi giết, còn Phương Kinh Minh bị ba người khác truy đuổi, ta thật sự hết đường rồi, chui vào trong một quặng mỏ, vất vả lắm mới cắt đuôi được đám người phía sau... Có điều, cũng không phải cắt đuôi được.”

Hắn lòng còn sợ hãi quay đầu lại nhìn, nói.

“Người đuổi theo ta, dường như có hai người là hội Tông Cổ, bốn người khác là người của hội Thiên Song, sau khi vào trong quặng mỏ, bên trong hết sức tối tăm, ta chỉ nghe thấy phía sau đột nhiên truyền đến âm thanh chửi bới đánh nhau, vẻ như là người hội Thiên Song mai phục ở trong động cùng nhau truy đuổi hai người hội Tông Cổ, một người hình như chết rồi, một người khác lại chạy thoát được. Ta ở trong động loay hoay một hồi, không ngờ lại tìm được một cái cửa, lúc này mới ra ngoài, nghĩ các người có lẽ cũng vào trong, mới chạy về hướng này.”

“Về phần Phương Kinh Minh, ta cũng không biết hắn sống hay chết.”

Liễu Không nói rõ ràng mọi chuyện, bọn người Đường Huyền Chi giật mình, vừa rồi gặp phải viện quân hội Thiên Song, có lẽ là mới mai phục hội Tông Cổ, liền đuổi đến nơi này.

“Quả thật hỗn loạn... Chúng ta cũng rời khỏi nơi này thôi, đi tìm Phương Kinh Minh, tìm được rồi cũng có thể thêm một phần sức lực.”

Hắc Diện Môn Thần quan sát bên dưới, nói với bọn người Tô Bằng.

Hắn vừa nói xong, lại chợt thấy đám người Tô Bằng, đều dùng ánh mắt ngu ngốc nhìn mình.

“Các người có ý gì hả? Bộ ta nói không đúng sao?”

Hắc Diện Môn Thần thấy thế, không biết nói sai cái gì.

Tần bà bà nghe thế, thở dài một tiếng, đứa con của mình lúc nhỏ trải qua một cơn bệnh lạ, về sau gương mặt biến thành đen sì không nói, đồng thời đầu óc đôi khi cũng trở nên ngu ngốc. Chỉ là không biết có phải do ngu ngốc quá ngược lại có chút đơn thuần, võ công trái lại càng luyện càng tốt, còn những mặt khác thì...

Đường Huyền Chi khẽ cười, nói.

“Lô huynh, lúc này chúng ta đã tách ra với Phương Kinh Minh, hắn chỉ cần cố gắng giữ bình tĩnh, sẽ biết nên ở địa điểm giao hẹn tìm chúng ta, lúc này

chúng ta ở trên ngọn núi này, tầm nhìn bao quát, hẳn nếu như đến đây, liền nhìn thấy được chúng ta, đồng thời người hội Thiên Song và hội Tông Cổ đang quyết đấu, chúng ta cần gì tham gia vào trong tranh đấu của bọn họ chứ.”

Hắc Diện Môn Thần nghe thế, nhất thời ghen lời, chỉ là hắn mặc dù trí óc không tốt, khó coi, nhưng lại hết sức không phục, suy nghĩ một lát lại nghĩ ra được một lý do, nói.

“Nơi này mặc dù tầm nhìn bao quát, nhưng lại dễ dàng bị người nhìn thấy, nếu người mới đến của hai bang hội khác nhìn thấy chúng ta, bao vây rồi, cũng không tốt.”

“Quả thật như thế, cái này cũng cần suy nghĩ một lát, chỉ là hiện tại hai bang hội bên dưới tranh đấu kịch liệt như thế, có lẽ sẽ không lập tức liên hợp lẫn nữa gây bất lợi cho chúng ta, chúng ta đợi đến nửa khắc trước bốn người còn lại cũng sắp sửa tiến vào rồi, sau đó đi đến địa điểm, tiếp ứng bọn họ, như vậy chúng ta sẽ có mười một người, mặc dù tìm không thấy Phương Kinh Minh, phần thắng cũng càng lớn hơn một chút.”

Đường Huyền Chi giảng giải cho Lô Thành Hắc Diện Môn Thần.

Lô Thành thấy Đường Huyền Chi rốt cục nghe đề nghị của mình, trong lòng cũng cảm giác thoải mái, gật đầu nói.

“Như thế là tốt nhất.”

Bọn người Tô Bằng cũng không dị nghị, chỉ là trong lòng Tô Bằng mơ hồ có cảm giác hơi bất an, luôn cảm giác người hội Thiên Song làm việc khác thường, chắc chắn có âm mưu gì đó.

Dưới chân núi, người truy đuổi và người bị truy đuổi, cùng dần dần rời khỏi ánh mắt của bọn người Tô Bằng, bọn người Tô Bằng, chỉ có thể nhìn thấy một thi thể để lại bên dưới, nhưng không biết là người của bên nào.

Bọn người Tô Bằng, vẫn đứng đợi trên ngọn núi nhỏ này, điều khiến người cảm thấy có chút buồn cười chính là, vốn dĩ quyết định vào trong liều mạng, nhưng thực tế, lại trở thành ngắm nhìn phong cảnh.

Qua một khắc sau, bọn người Tô Bằng, lại không đợi được Phương Kinh Minh, cũng không thấy người của hai bang hội khác xuất hiện trong khu vực này.

“Đi thôi, chúng ta đi tiếp ứng bốn người áo đen kia thôi.”

Thấy thời gian cũng không còn sớm, Đường Huyền Chi nói.

Mọi người gật đầu, từ trên ngọn núi nhỏ, nhanh chóng lao xuống bên dưới.

Bọn người Tô Bằng thi triển khinh công, lao về hướng lối vào, chỉ là đợi mọi người quay lại lối vào trận huyết đấu này, đúng lúc gặp phải bốn hắc y nhân kia.

“Dường như rất tốt, chúng ta chưa ra tay, các người về như chỉ chết có một người?”

Đại ca trong bốn hắc y nhân kia, nhìn thấy bọn người Tô Bằng, mở miệng nói, chỉ là lời nói ra hờ hững, khiến người ta không cảm giác được suy nghĩ thực sự của hắn.

“Người của hội Tông Cổ và Thiên Sng, đều đã vào trong rồi?”

Tô Bằng nghe vậy, bèn nói với người có lẽ là “đại ca” của hắc y nhân kia.

“Đều vào cả rồi... Chúng ta dường như chiếm ưu thế nhân số, các người dự định hành động như thế nào?”

Hắc y nhân đứng ở bên cạnh “đại ca” nói...

Chương 219: Hàm mỗ khùng bố

“Ta cảm thấy, chúng ta nên tìm một chỗ, tránh né trước đã, sau đó đợi hai bang hội kia, phân thắng bại rồi hãy nói.”

Hắc Diện Môn Thần Lô Thành, lại mở miệng nói lần nữa.

Chỉ là lần này, hắn nói ngược lại có chút phù hợp tâm ý của mọi người.

“Đúng thế, hiện tại xem ra, người của hội Tông Cổ và hội Thiên Song đánh nhau trước, ngược lại tiện nghi cho chúng ta, chỉ là người hai bang hội kia cũng không phải kẻ ngốc, biết đánh người của mình đến tàn phế rồi, cuối cùng cũng sẽ bị chúng ta chúng ta chiếm được tiện nghi.”

“Nếu như chúng ta ở ngoài chỗ sáng, nói không chừng sẽ kích thích hai bang hội này cùng nhau tấn công chúng ta, cho nên không bằng tìm một nơi

ẩn nấp trước đã.”

Tần bà bà bổ sung nói.

Xem ra, đây giống như là kết quả hai người cùng nhau bàn bạc.

“Cũng đúng, nhưng chúng ta đi đâu mới được đây?”

Đường Huyền Chi nghe thế, khẽ gật đầu, hỏi hai người.

“Chi bằng chúng ta trước tiên đi đến khu vực màu đỏ một canh giờ cuối cùng mới yêu cầu tụ tập, như thế nào?”

Liễu Không đột nhiên mở miệng, nói với mọi người.

“Khu vực màu đỏ?”

Nghe thấy những lời này, Đường Huyền Chi thoáng nhú mày.

“Đúng vậy, dù sao nơi đó, một canh giờ cuối cùng, cũng phải đi đến, chúng ta sao không đến sớm hơn một lúc chứ, như vậy cũng coi như quen thuộc một chút với nơi này.”

“Hơn nữa, hai bang hội khác, chưa chắc sẽ nghĩ đến chúng ta đến đó trước một bước... Nếu như chỉ là người một phía đến, nhân số chúng ta chiếm ưu thế, hơn nữa dùng khoả đối phó một mỗi, có lẽ sẽ thắng, nếu như đối phương thông minh, sẽ không một mình đối mặt với chúng ta, còn nếu như hai bang hội kia cùng nhau tìm đến nơi đó, vậy thì đánh một trận hỗn chiến, dù sao cuối cùng cũng phải đánh một trận như vậy, hội Tòng Cổ và hội Thiên Song đã đánh nhau dữ dội thế rồi, chắc chắn sẽ không bắt tay lần nữa.”

Liễu Không nghiêm túc nói với mọi người.

“Đường như cũng có lý.”

Đường Huyền Chi nghe thế, lông mày mới hơi thả lỏng.

Tô Bằng nghe thế, cảm thấy sách lược này xem như rất quy củ, cũng không thể xem là thượng sách tốt nhất, trái lại cũng không có sơ hở đặc biệt.

Chỉ là, trong mơ hồ, Tô Bằng cảm thấy có chút nghi hoặc.

Nghi hoặc kia, loáng thoáng xuất hiện ở trên người Liễu Không, trên người hắn, khiến Tô Bằng cảm giác thấy một luồng ác ý nhàn nhạt.

Trên người Tô Bằng mang theo ngọc bội có thể cảm nhận ác ý, gần đây cũng quen thuộc một chút.

Miếng ngọc bội này, dễ dàng cảm nhận được ác ý nhất, chính là tấn công trực tiếp, nếu xung quanh có người muốn tấn công mình, ngọc bội có thể ngay lập tức nhắc nhở bản thân.

Nhưng nếu như là âm mưu toan tính, ngọc bội kia cảm giác cũng không mấy rõ ràng. Dù sao đây cũng không phải là thần khí có ý thức, mà giống như là vật trang trí có thể cảm nhận được sóng điện não mà thôi.

Cho nên, Tô Bằng chỉ có thể từ trên người Liễu Không cảm nhận được một tia ác ý nhàn nhạt, suy nghĩ đến mấy ngày trước hắn và Phương Kinh Minh bí mật âm mưu với nhau, Tô Bằng cho rằng Liễu Không đang nghĩ sau khi huyết đấu kết thúc, sẽ ra tay với mình.

“Mấy huynh đệ chúng ta cũng không có thắc mắc, đi đâu cũng được, bớt chạy loạn khắp nơi!”

“Đại ca” hắc y nhân kia cũng gật đầu đồng ý đề nghị của Liễu Không.

“Nếu như mọi người không có ý kiến khác, chúng ta đi đến khu vực màu đỏ quyết đấu cuối cùng đi. Ở đó lấy khỏe mạnh đối phó một mỗi, chờ đợi người của hai bang hội còn lại.”

Đường Huyền Chi gật đầu, nói với mọi người.

...

Bọn người Tô Bằng thi triển khinh công, mười mấy phút, đã đi đến khu vực màu đỏ quyết đấu cuối cùng.

Chỉ thấy, nơi này không ngờ lại là một khu mỏ rất lớn, trên núi không có vật gì, không có một ngọn cỏ.

“Khu vực màu đỏ này, có lẽ ở trong khu mỏ này...”

Đường Huyền Chi nhìn bên dưới khu mỏ này, lối vào khu mỏ này so với những khu mỏ khác đều cao hơn nhiều.

“Đúng là như thế, nhìn ký hiệu bên trong.”

Một người trong huynh đệ Bao thị, chỉ vào lối vào khu mỏ, quả nhiên có một ký hiệu trên bản đồ khu vực màu đỏ.

“Nếu đã như vậy... chúng ta vào trong thử xem.”

Hắc Diện Môn Thần nói.

Tô Bằng và đám người hắc y nhân, cũng không có ý kiến gì, mọi người thử thăm dò, đi vào trong khu mỏ này.

Sau khi vào trong khu mỏ này, bọn người Tô Bằng phát hiện, hai bên quặng mỏ, đuốc và đèn dầu đều được thay mới, bên cầm lấy vài ngọn đuốc dùng hỏa chiết đốt lửa, giờ cao tiến vào trong quặng mỏ.

Quặng mỏ này, địa hình cũng không hết sức phức tạp, bọn người Tô Bằng sau khi đi vào, rất ít lối rẽ, đi được mười mấy phút, đi đến địa phương trung tâm nhất.

“Phía trước dường như có một nơi giống như đại sảnh.”

Nương theo ánh sáng của ngọn đuốc, người bị thương trong huynh đệ Bao thị kia, nói với mọi người.

Tô Bằng cũng nương theo ánh lửa nhìn vào bên trong, quả nhiên, nơi này có lẽ là đường hầm tự nhiên, thoáng cái đã trở nên thoáng đãng không ít.

“Suýt... Các ngươi nghe, phía trước hình như có tiếng hít thở mơ hồ.”

Liễu Không đi ở phía trước, đột nhiên dừng chân, nói với người phía sau.

Bọn người Tô Bằng nghe thế, đều dừng chân, nín thở im lặng, quả nhiên, nghe thấy trong hầm mỏ này, hình như có tiếng người hô hấp.

Nghe ngóng một hồi, Tô Bằng thấp giọng nói.

“Người phía trước kia, không phải bị thương, chính là căn bản không che giấu hơi thở của mình... Nếu như không có bị thương, âm thanh trước đó của chúng ta, hẳn hoàn toàn có lẽ đã phát hiện ra, sẽ không giống như hiện tại, bại lộ bản thân.”

“Có thể là cạm bẫy nào hay không, chờ chúng ta mắc câu?”

Hắc Diện Môn Thần hỏi.

Đường Huyền Chi lắc đầu, nói.

“Chúng ta tới nơi này, mấy người bang hội khác sẽ không biết, khả năng đối phương mai phục ở trong này không lớn, nếu như mai phục, sẽ không lộ ra hơi thở, đợi sau khi chúng ta đi vào mới bắt đầu tấn công, không phải càng tốt hơn sao? Không cần phải uống công vô ích như vậy.”

“Ném một ngọn đuốc vào trong trước đi, xem thử tình hình như thế nào, suy nghĩ có nên đi vào hay không.”

Tô Bằng nói, Đường Huyền Chi gật đầu, nói.

“Như thế cũng được.”

Người không bị thương trong huynh đệ Bao thị cầm đuốc, tiến lên một bước, ném cây đuốc cầm trên tay vào bên trong.

Ngọn đuốc này, trút đầy nội lực, bay ra rất xa, rơi xuống địa phương gần kề trung tâm hầm mỏ.

“Quả nhiên có người!”

Bọn người Tô Bằng nhìn thấy, xung quanh điểm rơi của ngọn đuốc, có ba người, tư thế kỳ lạ nằm trên mặt đất, không biết sống chết.

“Đường như là người hội Tòng Cổ! Ta nhận ra quần áo của người kia, là một trong những người đuổi giết Phương Kinh Minh!”

Nhìn thấy quần áo một người nằm trên mặt đất, Liễu Không đột nhiên thấp giọng kinh hô nói.

“Người truy đuổi Phương Kinh Minh? Bọn họ chết rồi... vậy Phương Kinh Minh thì sao? Chẳng lẽ ba người này đều bị hấn giết sao?”

Nghe thấy lời này, Đường Huyền Chi nhú mày nói.

“Nhìn kia! Ta nhìn thấy người đang thở ở trong đó rồi! Người nằm trong kia, hình như là Phương Kinh Minh!”

Người không bị thương trong huynh đệ Bao thị, dùng ngón tay chỉ vào bên dưới nói.

Ánh mắt mọi người, đều ném về phía đó, quả nhiên, nhìn thấy một thân hình giống như trẻ nhỏ, đang khoanh chân ngồi bên trong.

“Đường như hấn bị thương, nghe âm thanh hơi thở, vẻ như đang trị thương.”

Người phát hiện ra hấn nói.

“Còn hơi thở là được rồi... Trên người ta có thuốc trị thương tốt nhất, chúng ta đi tiếp ứng hấn một chút.”

Đường Huyền Chi nói, đi một bước, hấn đột nhiên dừng lại, quay lại nói với mọi người sau lưng.

“Có điều, nơi này không biết như thế nào, lại khiến ta có chút cảm giác quái lạ...”

“Chi bằng một nửa người đi theo Đường huynh vào trong xem thử tình hình Phương Kinh Minh, chúng ta để lại một nửa người ở đây tiếp ứng người.”

Tô Bằng nói với Đường Huyền Chi, Đường Huyền Chi gật đầu, “đại ca” bốn hắc y nhân kia nói.

“Bốn người chúng ta cùng tiến cùng lùi.”

“Không sao, bốn vị bằng hữu này cùng ta đi vào bên trong, những người còn lại thì đợi ở bên ngoài.”

Đường Huyền Chi nói, bốn hắc y nhân kia không cự tuyệt, đi theo Đường Huyền Chi cùng nhau tiến vào bên trong.

Còn nhóm người Tô Bằng cùng Liễu Không, thì tại chờ ở bên ngoài đường hầm này.

Tô Bằng nhìn thấy, năm người Đường Huyền Chi đi đến chính giữa hầm mỏ, bên cạnh ba tử thi kia, Đường Huyền Chi đi xem xét Phương Kinh Minh. Còn bốn hắc y nhân kia, thì lại đứng bên quan sát ba cỗ thi thể còn lại.

“Sao hả?”

Tô Bằng la lớn vào bên trong.

Thế nhưng, Đường Huyền Chi tạm thời vẫn chưa trả lời, hắn đang tập trung tinh thần quan sát Phương Kinh Minh đang trị thương.

Đột nhiên, Đường Huyền Chi biến sắc, quay đầu lại hô to.

“Dừng qua đây!”

“Sao?”

Lời này của Đường Huyền Chi, khiến mọi người sửng sốt, “đại ca” của bốn gã hắc y nhân kia cũng đồng thời hô lớn.

“Cẩn thận một chút! Bọn họ đều bị rắn cắn chết!”

“Rắn?”

Tô Bằng trong lòng run lên, đúng lúc đó, toàn bộ địa phương trong căn hầm tối tăm, đột nhiên phát ra tiếng “xè xè”.

“Thứ gì vậy?”

Huỳnh đệ Bao thị hoảng sợ, ngọn đuốc trong tay Liễu Không hòa thượng, lại dùng sức ném ra, ném vào trong bóng tối.

Cây đuốc rơi xuống đất, bọn người Tô Bằng cũng nhìn thấy trong bóng tối rớt cuộc có vài thứ gì đó, chỉ là vừa thấy, lập tức khiến người khác hít một hơi lạnh, sau lưng phát run.

Chỉ thấy, bốn phía trong hầm mỏ tăm tối này, không ngờ đều là... rắn!

Đủ loại rắn độc màu sắc sặc sỡ, xanh trắng đen đỏ lấm tấm sặc sỡ, còn có cả màu vàng màu bạc, phủ kín trong cả hầm mỏ, rắn độc con này quấn vào con kia, dây dưa, uốn lượn, nhưng nhúc, giống như một ổ rắn biển rắn.

Những con rắn độc này quấn vào cùng nhau, thoáng chốc phủ kín cả hầm mỏ, e rằng cũng có hơn mấy chục ngàn con rắn.

Những con rắn độc này, lúc này dường như cảm ứng được điều gì đó, chậm rãi trườn vào trong hầm mỏ, nháy mắt, biển rắn này, đã bao vây chặt chẽ bọn người Đường Huyền Chi lại.

Bọn người Tô Bằng cảm thấy da đầu tê rần, những con rắn độc này, cũng không biết có bao nhiêu con, vừa rồi nấp ở nơi nào, lúc này, chiếm hết toàn bộ hầm mỏ mấy trăm mét vuông này, chỉ chừa lại một khu vực trống ở chính giữa.

Lúc này, bọn người Đường Huyền Chi, hắc y nhân, còn có Phương Kinh Minh, đang ở trong khu vực này, bị bao vây chặt chẽ.

“Rắn! Tại sao có thể có nhiều rắn như vậy?”

“Chẳng lẽ có người thả vào trong này? Nơi quyết đấu cuối cùng này, đã có người cài bẫy hay sao?”

Nhìn thấy hầm mỏ chẳng khác nào động rắn này, bọn người Tô Bằng đều cảm giác toàn thân run lên, trong lòng suy nghĩ.

Mọi người cũng không phải sợ liều mạng, nhưng đối mặt với mấy chục ngàn con rắn độc như vậy... Ngàn con rắn cắn vào người, cùng với liều mạng sống chết với người khác, cũng không phải là một loại áp lực và khủng bố.

“Tĩnh táo một chút! Các người thấy, những con rắn kia, dường như cũng chỉ là bao vây chứ không tấn công, tiến vào trung tâm thì không động đậy nữa.”

Tô Bằng nhìn thấy bọn người Đường Huyền Chi bị vây rắn vây vào bên trong, nhưng những con rắn kia dường như bị cái gì đó chặn lại, không tiếp tục bò tới.

“Đường huynh! Các người không sao chứ?”

Tô Bằng hô gọi đám người Đường Huyền Chi ở bên trong.

“Làm sao tốt được hả... Có điều, trên người Phương Kinh Minh, giống như có cái gì đó khắc chế được đám rắn độc này, rắn độc cũng sẽ không xông vào bên trong cắn chúng ta, nhưng chúng ta cũng không ra ngoài được...”

Đường Huyền Chi nhìn rắn độc chung quanh nói.

Hắn khinh công mặc dù tốt, nhưng cũng không cách nào lướt qua biển rắn này, hơn nữa, bên dưới, đều là rắn độc, chỉ cần bị rắn độc vọt lên cắn trúng một cái, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

“Mọi người đừng hoảng hốt! Rắn độc này tuyệt đối không phải tự nhiên có ở đây... Kẻ có bản lĩnh sử dụng những con rắn độc này, khẳng định là Huyết Tuyền Xà Thương Diêu mà hội Thiên Song mời đến, nhất định là người này giở trò quỷ.”

Đường Huyền Chi bị rắn độc bao vây, lúc này vẫn giữ vững tĩnh táo, nhìn biển rắn xung quanh, hét lớn nói...

Chương 220: Ôm cây đợi thỏ

Nghe Đường Huyền Chi nói như vậy, Tô Bằng cũng nhớ lại người kia của hội Thiên Song.

Trong trí nhớ, Huyết Tuyền Xà Thương Diêu kia, là một nam nhân khoảng chừng năm mươi tuổi, cầm một cây gậy đầu rắn, nghe Liễu Không nói, đối phương là một cao thủ dùng độc, đồng thời điều khiển rắn, cũng rất có thành tựu.

Suy nghĩ chốc lát, Tô Bằng nói.

“Nhiều rắn độc như vậy, không phải khi chúng ta bắt đầu huyết đấu được đặt vào trong này, thời gian bọn chúng đến đây có lẽ càng sớm hơn, cho dù có phải Thương Diêu kia gọi rắn đến đây hay không, đều có người động tay động chân trước khi huyết đấu.”

Bọn người Liễu Không nghe thế, cũng để lộ vẻ mặt giật mình, nhiều rắn độc như vậy, chắc chắn không phải là Thương Diêu kia mang vào trước đó, như vậy xem ra, chuyện đã có chút rõ ràng, nhất định là có người để lộ tin tức, khiến người khác sớm biết tình hình nơi đây, mới khiến cho người sử dụng rắn độc ung dung bố trí.

“Tô thiếu hiệp, chúng ta ở trong này, còn có thể chống đỡ một thời gian ngắn... Rắn độc nơi này, mười phần ắt có bảy tám phần do Thương Diêu điều khiển, bây giờ chúng ta không cách nào ra ngoài, chỉ có thể trông chờ Tô thiếu hiệp người nghĩ một cách thôi, xem thử có thể bắt được Huyết Tuyền Xà Thương Diêu kia không, nếu như không cách nào bắt sống được hắn, trên người của hắn chắc chắn cũng có dụng cụ có thể không chế rắn độc, ví dụ như sáo điều khiển rắn chẳng hạn, Tô lão đệ nhất định phải tìm được!”

Đường Huyền Chi bị rắn độc vây quanh, lúc này sắc mặt khó coi, nhưng vẫn duy trì tỉnh táo căn bản, hét lớn nói với Tô Bằng ở bên ngoài biển rắn.

“Đường huynh yên tâm, ta nhất định sẽ không làm nhục sứ mạng, Đường huynh bây giờ ở bên trong kiên trì một lát, chúng ta lập tức đi tìm người kia của hội Thiên Song, nhất định sẽ tìm được Huyết Tuyền Xà Thương Diêu!”

Tô Bằng hét lớn đáp lại Đường Huyền Chi ở bên trong, Đường Huyền Chi gật đầu, sau đó hít sâu một hơi, ngồi xuống bên cạnh bên cạnh Phương Kinh Minh, nhìn biển rắn xung quanh.

“Các vị, có lẽ nghe thấy rất rõ, chúng ta đừng trì hoãn nữa, đi tìm Thương Diêu kia thôi!”

Tô Bằng nói với bọn người Liễu Không, sắc mặt mấy người kia cũng rất khó coi, nhưng cũng đều nghe theo lời của Tô Bằng. Mọi người cùng nhau xoay người chạy nhanh ra bên ngoài.

Nhanh chóng, đám người Tô Bằng đã ra khỏi hầm mộ, chỉ là sắc mặt của mọi người vẫn rất khó coi.

Mười hai người hội Phong Dương, bây giờ có sáu người bị vạ chặt trong biển rắn trong hầm mộ, chẳng khác gì phế mất một nửa, cứ như vậy, bọn người Tô Bằng đã không còn chiếm ưu thế nhân số, ngược lại có thể là bên rơi vào tình cảnh khó khăn nhất trong ba đám người.

“Làm sao bây giờ? Mấy người chúng ta, thật sự đi đánh lén hội Thiên Song, tìm Huyết Tuyền Xà Thương Diêu kia sao? Bây giờ chúng ta chỉ có sáu người... Còn người hội Thiên Song vẫn đang chiếm ưu thế. Có lẽ bọn họ bây giờ vẫn bảo toàn được mười hai người, mấy người chúng ta, có thể liều mạng được với người ta không?”

Hắc Diện Lô Thành, có chút sốt ruột nói với bọn người Tô Bằng.

“Vậy thì phải làm thế nào đây? Nếu không cứu bọn người Đường đại hiệp ra, chúng ta càng không có phần thắng, không phải cũng giống cả sao.”

Tần bà bà nói.

“Chi bằng... chi bằng như vậy, chúng ta đến nơi chúng ta vào trận, tìm được bọn người Lạc bang chủ, nói rõ tình hình lúc này. Rõ ràng là người của hội Thiên Song không tuân thủ quy tắc, trước đó đã bỏ những con rắn độc này vào trong khu vực màu đỏ, không chỉ có chúng ta, ngay cả người của hội Tòng Cổ cũng không thể nào tiến vào trong này được.”

Hắc Diện Môn Thần nói với mẫu thân hắn.

“Người đàn sao? Chúng ta nếu ra ngoài, chính là không tuân theo quy định, không nói đến đối phương có chuẩn bị phần sau hay không, cho dù người ta

thừa nhận chính là như vậy, thì có thể làm sao chứ? Chúng ta cũng không có quy định không thể sử dụng dã thú rắn độc, nếu như đối phương đánh chết cũng không thừa nhận, thì sao đây hả? Bọn họ trái lại cũng không làm sao cả, nhưng chúng ta chính là không tuân theo quy định nhất định phải thua, như vậy đừng nói thắng được quyền khai thác quặng mỏ, mấy người chúng ta, còn có danh dự hành tẩu trên giang hồ nữa sao?”

Tần bà bà nghe thấy những lời Lô Thành nói, không khỏi phiền lòng một trận, liên tục giậm quai trống nói.

“Đừng ồn nữa, tấn công Huyết Tuyền Xà Thương Diêu trợ giúp hội Thiên Song, chính là tên đã trên đây, không thể không bắt, cho dù như thế nào cũng phải làm, bất kể hội Thiên Song có bao nhiêu người, chúng ta đều phải đánh một trận.”

Tô Bằng nói, người bị thương trong huynh đệ Bao thị cắn răng gật đầu, nói.

“Không sai, chúng ta ắt phải đón đầu người của hội Thiên Song... Chỉ là, nếu như có thể kéo theo người của hội Tông Cổ, có lẽ càng tốt hơn.”

“Có thể lôi kéo bọn họ là tốt nhất, cho dù bọn họ không đến, chúng ta cũng phải bắt hoặc là giết chết hẳn.”

Tô Bằng nói.

Nghe hẳn nói như vậy, Hắc Diện Môn Thần Lô Thành lập tức có chút không vui, hẳn cảm thấy ý kiến của mình bị phản bác, còn ý kiến của Tô Bằng thì lại được coi trọng, trong lòng đã hơi khó chịu.

“Hừ... Tiểu người không biết đi đường tắt nào mới thành danh được, có gì nắm chắc đối phó người hội Thiên Song đông hơn chúng ta gấp đôi chứ?”

Hắn hừ lạnh, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng không nói, chỉ cầm bảo kiếm, nói.

“Chỉ cần các ngươi có thể ngăn cản tám người tấn công, ta nắm chắc bảy phần, miễn cưỡng giết chết Thương Diêu kia, còn nếu bắt sống, cũng chỉ nắm chắc bốn năm phần.”

“Không phải khoác lác đó chứ?”

Lô Thành tiếp tục cười lạnh.

“Đừng nói nữa, ta trái lại cảm thấy vị Tô thiếu hiệp này có bản lĩnh này... Có lẽ Tô thiếu hiệp cũng sẽ không nói dối, cứ làm như thế đi.”

Liễu Không đột nhiên mở miệng nói.

Tô Bằng liếc mắt nhìn Liễu Không, trên người người này mang theo luồng ác ý nhàn nhạt, bây giờ vẫn còn... Khiến người khác có chút bất đắc dĩ, vào lúc này, hắn vẫn nghĩ đến chuyện sau này đánh lên mình sao?

Có điều Tô Bằng cũng không để ý.

Vốn dĩ, Tô Bằng dự định xuất ba bốn phần sức lực, vào thời khắc cuối cùng, giữ vững thực lực trông chừng đám người hắc y nhân kia, còn có Phương Kinh Minh và Liễu Không, có thể làm ra được chuyện gì đây.

Nhưng bây giờ, mọi chuyện lại đột nhiên thay đổi.

Tô Bằng tự hỏi, nếu như mình toàn lực ra tay, phe của mình hiện tại, có lẽ cũng có thể cùng nhân mã hai phe khác không phân cao thấp, thậm chí càng mạnh hơn, nhưng như vậy lại có chút quá rêu rao.

Dù sao mình vẫn ở trong vùng liên minh ngũ thành, nơi này còn có một Giang Biệt Ly quan hệ không vừa với nhà họ Long, nếu như mình bại lộ quá nhiều, dễ dàng bị người khác chú ý.

Mặc dù mình đã thay đổi hình dạng, nhưng mà trẻ tuổi, nam tử, cao thủ kiếm thuật, kiếm thuật thiên về phòng ngự...

Vài điểm yếu này một khi bại lộ, vô cùng dễ dàng bị người khác chú ý hoài nghi.

Nhưng mà, nếu như không thi triển toàn lực, mà chỉ đánh chết một hai người của đối phương, vậy thì đơn giản hơn nhiều.

Bán Thức Kiểm Pháp của mình, có thể trực tiếp thi triển tất sát, nhanh chóng tấn công một hai người, để người nhìn thấy, giống như là kiểm thuật sức tấn công rất mạnh, sau đó lại che giấu thêm chút nữa.

Mặc dù cũng sẽ tiết lộ ít nhiều tin tức ra bên ngoài, nhưng so với một tình hình khác, ít nhiều an toàn hơn chút.

Bọn người Đường Huyền Chi, bản thân Tô Bằng đã quyết ý cứu, chỉ là thực lực của mình, thi triển sáu bảy phần, xem chừng có thể bất ngờ đạt được mục tiêu này.

“Thương Diêu kia, bây giờ đang ở nơi nào?”

Huynh đệ Bao thị đột nhiên mở miệng nói.

Khu vực huyết đấu này, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, đi loạn như vậy, dường như rất khó tìm được.

“Ta cảm thấy... Bọn họ chắc hẳn ở khu vực chỗ Tây Bắc.”

Liễu Không đột nhiên nói chuyện, nói đến đây, hắn nhìn bốn phía giải thích một chút, nói.

“Lúc ta bị những người kia đuổi giết đến hẻm mỏ này, bọn họ cho rằng ta đã đi rồi, trong lúc vô tình nói những người hội Thiên Song nếu như lạc đường, thì tụ tập ở khu vực Tây Bắc, bọn họ có lẽ ở nơi đó.”

“Như vậy, chúng ta đi đến đó đi, so với ở đây cãi nhau còn tốt hơn.”

Tần bà bà nói, bọn người Tô Bằng không có ý kiến.

Mọi người thi triển khinh công, nhanh chóng đi đến khu vực huyết đấu Tây Bắc.

Bọn người Tô Bằng tốc độ cũng không chậm, hành tẩu được mười mấy phút, đã đi đến nơi này.

“Ồ? Nơi này không ngờ lại là một cốc nhỏ?”

Bọn người Tô Bằng đi đến nơi này, phát hiện địa hình nơi này có chút kỳ lạ.

Đốc núi cao phạm vi huyết đấu, vốn chính là tương đối cao về phía tây, phía đông địa hình hơi thấp, lúc này nơi bọn người Tô Bằng đi đến, trên đốc núi cao, đột nhiên xuất hiện địa hình đặc biệt.

Chỉ thấy, khu vực chính giữa nơi này, đột nhiên trũng xuống, hai bên, sườn núi cao tiếp tục nhô cao, không ngờ xuất hiện địa hình một sơn cốc, chỉ là hai bên sơn cốc cũng không cao lắm, chỉ có bảy tám thước mà thôi.

“Nơi bọn họ nói, dường như là bên trong sơn cốc này.”

Liễu Không nhìn sơn cốc kia nói, sau đó lại nói.

“Ta nghe bọn họ nói phải tập trung ở trong sơn cốc này chỉ là địa hình nơi này có chút đặc biệt, đi vào trong vùng đất trũng này, dường như có chút...”

“Muốn đến là người, sợ cũng là người, lá gan người sao lại nhỏ thế hả?”

Hắc Diện Môn Thần nghe thế, không khỏi xùy cười một tiếng, nói.

“Nếu đã tới đây rồi, vậy thì thăm dò đến cùng đi.”

“Cũng được.”

Tô Bằng gật đầu, trong sơn cốc này, ngược lại có không ít thực vật, thoát nhìn giống như là có thể che dấu một số người.

Hắn cũng không sợ bị mai phục, căn cứ tính toán của hắn, người nơi này, có thể cản được mình không nhiều, hơn nữa mình cũng có ngọc bội ác ý, không sợ người bên trong đánh lén.

“Còn chân chờ gì nữa, vào trong thôi!”

Hắc Diện Môn Thần mở miệng quát, nói xong dẫn đầu đi vào trong tiểu cốc kia.

Bọn người Tô Bằng đuổi theo, nhanh chóng tiến vào trong tiểu cốc này.

Trong tiểu cốc, thậm chí có không ít thực vật, tầm nhìn không tốt lắm, bọn người Tô Bằng hành tẩu cũng nhanh chóng, thăm dò bên trong khoảng chừng bốn năm phút, Hắc Diện Môn Thần phía trước đột nhiên dừng lại.

“Phía trước hết đường rồi!”

Lô Thành quay đầu lại nói, Tô Bằng cũng nhìn thấy, phần cuối của khe sâu này, cũng là phần cuối của sườn núi cao, phía trước giống như là cắt phẳng, sườn dốc đến nơi này, đường đi dừng lại, bên dưới, chính là vách núi, là một vách núi cao hơn hai trăm mét.

“Ha ha.... Ta đã nói, hòa thượng béo này sẽ trúng kế của chúng ta mà, quả nhiên, đến cả một đám!”

Đúng lúc đó, một chuỗi âm thanh mang theo tiếng cười trào phúng, vang lên sau lưng bọn người Tô Bằng.

Bọn người Tô Bằng quay đầu lại, chợt nhìn thấy, trên đường đến đây, tổng cộng mười một người, cầm trong tay đủ loại binh khí, bao vây bọn người Tô Bằng vào đường cùng.

“Các người lừa ta?”

Liễu Không nghe vậy, đôi mắt tròn tròn, nhìn những người sau lưng quát.

Tô Bằng cũng nhận ra những người này, trong đó, võ lâm Phán Quan Công Bá Bắc, Huyết Thủ nhân áo đen tóc đỏ Đồ Uy Dao, còn có Huyết Tuyền Xà Thương Diêu sử dụng xà trượng, đều có ở đây.

Bọn họ, là người của hội Thiên Song.

“Lừa người thì sao nào? Lúc đó đã biết, ngươi ở trong hẻm mỏ gần đó, chỉ là nơi đó địa hình quá phức tạp, tạm thời tìm không thấy ngươi, bèn bịa ra một địa điểm giao hẹn của chúng ta, sau đó gặp được người của chúng ta, thông báo cho bọn họ, cùng nhau ôm cây đợi thỏ ở nơi này, nhưng thật không ngờ, thật sự đợi được mấy con thỏ ngu ngốc các ngươi, ha ha ha, còn có con thỏ béo nhà ngươi nữa, ha ha ha!”

Cầm đầu những người này, chính là nam nhân mặt hẹp dài bọn người Tô Bằng đã từng gặp một lần.

“Bớt nói nhảm đi, muốn giết chúng ta? Lấy mạng ra đòi đi!”

Tần bà bà nhìn thấy những người này, giờ quái tượng lên, cao giọng quát!

Chương 221: Xà Địch.

Bọn người Tô Bằng không nói lời vô nghĩa nữa, đều tự cầm vũ khí của mình lên, nhào tới người của Hội Thiên Song.

Người đầu tiên bị nhìn chăm chăm, chính là huyết tuyến xà Thương Diêu cầm trong tay xà trượng, Tô Bằng từ trên không trung nhảy lên, bổ nhào tới người này.

Thương Diêu phía dưới cũng không hề bối rối, xoay người lại, xuất ra một trượng hướng tới Tô Bằng ở trên không trung.

Nhưng mà, hắn vừa mới ra tay, cũng cảm giác được, xà trượng của mình giống như đánh vào một quả cầu cao su khổng lồ, chẳng những kinh lực hoàn toàn không cách nào tấn công được, mà còn bị thể kiếm của đối phương mang theo một trận áp lực nghiền áp xuống phía dưới.

Sắc mặt của Thương Diêu khế biến, nhưng hắn cũng là cao thủ thân kinh bách chiến, chỉ thấy hai tay hắn nắm lấy xà trượng, lại vươn ra một tay, biến thành một tay cầm trượng.

Mà còn cái tay còn lại của hắn, thì lại vung lên không trung, một đạo hồng quang bắn tới Tô Bằng.

Tô Bằng trên không trung, thi triển kiếm pháp bán thức tầng thứ ba, đã đem kinh lực của Thương Diêu phía dưới hoàn toàn áp chế, chẳng qua là đột nhiên, trong tay Thương Diêu bắn ra vật thể màu đỏ, thế nhưng lại giống như là có năng lực đặc biệt phá được kiếm thế, đột phá kiếm thế của mình, rồi vọt lên.

Trên không trung, kiếm thế của Tô Bằng biến đổi, chém về phía vật thể màu đỏ này.

Ai ngờ được, khi bảo kiếm của Tô Bằng chém xuống trên vật thể màu đỏ kia, vật thể màu đỏ kia thể nhưng lại uốn éo thân thể, thiếu chút nữa tránh thoát được công kích của Tô Bằng, tiếp tục cắn lên.

Lúc này, Tô Bằng mới nhìn rõ, đó nào phải là ám khí, rõ ràng là một con rắn nhỏ màu đỏ bề ngang cỡ một centimet, chiều dài khoảng bảy tám chục centimet.

“Con rắn này có chút cổ quái!”

Tô Bằng suy nghĩ, kiếm pháp bán thức thoáng cái đã tăng lên tới cảnh giới tầng thứ năm.

Lập tức, phạm vi lực phòng ngự của kiếm pháp bán thức đột nhiên tăng lớn, thậm chí có một loại cảm giác bị nghiền áp, con rắn nhỏ màu đỏ kia cùng với Thương Diêu, đều bị lực trường của kiếm thể đột nhiên tăng cường mà bức lui, mà còn con rắn nhỏ kia bị chém một chút, không ngờ lại không có chết, Tô Bằng cảm giác, thân thể của con rắn nhỏ này cực kỳ cứng cỏi, bảo kiếm của mình chỉ chém được một phần tư thân thể của nó, không cách nào tiếp tục chém xuống được nữa.

“Hong nhi!”

Thấy Tô Bằng thiếu chút nữa đã chặt đứt con rắn nhỏ của hắn, Thương Diêu kinh hãi, trong miệng kêu to, không để ý kiếm thể bức tới trước mặt, xà trượng trong tay lại lần nữa xuất kích, công kích Tô Bằng, mà còn cánh tay không kia, lại bắn ra một con rắn nhỏ màu đỏ nữa. Đồng thời bắt lấy cái con rắn nhỏ rơi xuống từ không trung kia, thu vào trong tay áo.

Con rắn nhỏ màu đỏ bắn ra lần này, tốc độ phóng ra so với con vừa rồi nhanh hơn một chút, cũng đang còn chưa có đến được gần đã bị một kiếm tràn đầy áp lực của Tô Bằng đánh rơi xuống.

Thương Diêu hú lên một tiếng quái dị, vung tay lên, giống như có cái kinh lực gì đặc biệt thu con rắn nhỏ màu đỏ thứ hai vào trong tay áo, đồng thời cũng không để ý đến hình tượng, lăn một vòng ngay tại chỗ, né tránh một kiếm tràn đầy áp lực của Tô Bằng.

Danh hào huyết tuyến xà của Thương Diêu chính là tới từ hai con rắn nhỏ màu đỏ trong tay hắn. Hai con rắn này đều là loại dị chủng Thiết Tuyến Xà, chẳng qua là trải qua nhiều năm dùng dược vật rèn luyện và cho ăn của Thương Diêu, nên biến thành màu đỏ, hơn nữa cũng có linh tính. Lúc đối chiến với kẻ địch giống như là hai thanh binh khí linh hoạt, khiến người ta khó lòng phòng bị, mà còn thân thể của con rắn nhỏ lại càng cứng cỏi như sắt, chuyên phá nội kình. Binh khí tầm thường sát thương không được, lại bị bảo kiếm của Tô Bằng, gạt đi thân thể. Thương Diêu đối với hai con rắn nhỏ này yêu như trân bảo, lúc này có thể nào không đau lòng được sao?

Phía dưới, hai người võ lâm Phán Quan Công Bá Bắc, cùng với Huyết thủ nhân Đồ Uy Diêu thấy Thương Diêu chịu thiệt, đồng thời từ hai bên công kích lên, lúc này, huynh đệ Bao thị, còn có mẫu tử Tần bà bà cùng với Liễu Không đằng sau Tô Bằng, liền xông lên đánh nhau với đối phương.

Thấy hai người vây chung quanh bản thân, ánh mắt Tô Bằng phát lạnh, kiếm pháp bán thức tăng lên tới trình độ của tầng sáu, Tất sát tụ lực lập tức ra chiêu.

“Người nào ngăn ta thì chết!”

Tô Bằng miệng quát, đồng thời ra tay!

Ba người Công Bá Bắc, Huyết thủ nhân Đồ Uy Diêu, còn có Thương Diêu, lúc này đều kịp phản ứng, đồng thời quát to một tiếng, nhảy lên tại chỗ, đón đánh Tô Bằng trên không trung.

Chẳng qua là nội kình từ binh khí của bọn hắn vừa mới công kích đến, cũng cảm giác không gian chung quanh giống như trở nên đặc dính, cho dù là cơ thể hay là nội kình đều giống như là bị trói buộc ở bên trong hủ phách vậy, cảm giác cả người không thể động đậy.

Ba người này nhất thời hoảng sợ, vào lúc này, trên bảo kiếm của Tô Bằng bộc phát ra vài đường kiếm khí, đâm tới ba người kia.

Kiếm khí phát ra từ trên bảo kiếm của Tô Bằng, giống như mạng nhện bao phủ lấy.

Công Bá Bắc cùng với Uy Diêu cũng còn đỡ một chút, kiếm khí của Tô Bằng, chủ yếu là không phải nhằm vào hai người này, hai người bọn họ chỉ là kêu lên một tiếng đau đớn liền rơi xuống mặt đất.

Một trong số đó sắc mặt trắng bệch, người khác trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, tạm thời không thể tái chiến.

Mà còn kiếm khí của Tô Bằng chủ yếu tập trung công kích Thương Diêu kia, nên hẳn không có may mắn như vậy.

Xà trượng của hắn, miễn cưỡng chống cự được ba bốn đường kiếm khí, còn những đường kiếm khí còn lại thì đánh ở trên thân thể hắn, thân thể không ngừng lồm xồm xuống, phun ra vài búng máu, bị đánh bay lên không trung.

Mà còn hai con huyết tuyến xà trong tay áo của hắn, giống như cảm nhận được chủ nhân bị thương, lần lượt chui ra, nhưng mà bảo kiếm trong tay Tô Bằng cử động lần nữa, hai con huyết tuyến xà bị kiếm khí của bảo kiếm gạt thành từng đoạn.

Thân hình của Tô Bằng tiếp tục hướng về phía trước một chút, một phát bắt được Thương Diêu không biết là chết hay còn sống, quát một tiếng.

“Đi!”

Nói xong, kẹp lấy Thương Diêu, thả người phi thân ra ngoài đi mất.

Phía sau Tô Bằng, mẫu tử Tần bà bà, Liễu Không còn có Bao thị Bao thị nhìn thấy khí thế của Tô Bằng tựa như cầu vồng, lập tức tinh thần đại chấn, đi theo Tô Bằng, tụ tập cùng một chỗ, phá vòng vây chạy vội ra phía ngoài.

Một tay Tô Bằng kẹp lấy Thương Diêu, một tay kia sử dụng kiếm pháp bán thức, ngăn lại ám khí cùng với công kích ở phía trước, cố gắng phá vòng vây tạo thành một con đường, mọi người ở Hội Phong Dương phía sau đi theo Tô Bằng xông ra ngoài, mà còn người của Hội Thiên Song không ngờ Tô Bằng uy mãnh như thế, trong lúc nhất thời hơi có chút ngáy người, lại làm cho bọn người Tô Bằng xông ra ngoài được.

Tô Bằng kẹp lấy Thương Diêu, thi triển khinh công, thân pháp Thần Hành Bách Biến không hổ là thân pháp đẳng cấp màu vàng, cho dù có mang theo một người, tốc độ cao nhất giảm xuống ước chừng mười lăm phần trăm nhưng mà vẫn cực nhanh như cũ, vượt xa bọn người Liễu Không, mọi người của Hội Phong Dương cũng không ham chiến, đều chạy ra ngoài theo Tô Bằng.

Dưới trạng thái thi triển khinh công, Tiểu Cốc này đã có vẻ chẳng còn dài lắm nữa, chạy trốn không đến một phút đồng hồ, bọn người Tô Bằng cũng đã thoát khỏi Tiểu Cốc.

Mà còn mọi người của Hội Thiên Song phía sau đang đuổi theo không từ bỏ, cũng xông ra ngoài.

Chỉ là, người của Hội Thiên Song vừa mới lao ra khỏi Tiểu Cốc, thì đột nhiên trong bụi rậm bên ngoài Tiểu Cốc nhảy ra hai bóng hình một trắng một đen, xông đến giết người chạy ra đầu bên Hội Thiên Song!

Người chạy ra trước tiên bên Hội Thiên Song là một nam nhân có một cái bớt màu đỏ bên nửa mặt, hắn vừa mới vọt ra khỏi Tiểu Cốc, đã đột nhiên bị hai thân ảnh hắc bạch tập kích tới.

Người trên mặt có một nửa bị bớt màu đỏ này đưa tay đỡ lại một kiếm công kích tới từ thân ảnh màu trắng trên không trung, nhưng mà lại không ngăn cản được sự tấn công của thân ảnh màu đen từ mặt đất, thân ảnh màu đen kia rõ ràng là xông qua một cước kia thể nhưng lại mang theo đao, xuyên thủng bụng của cao thủ Hội Thiên Song này.

“Hắc Bạch Song Sát?”

Tô Bằng còn có dư lực quay đầu lại, hắn quay đầu nhìn lại phát hiện, người thi triển tập kích với Hội Thiên Song chính là cao thủ Hắc Bạch Song Sát do Hội Tòng Cổ thuê đến.

Chỉ thấy hắc sát dùng chân trái là do trường đao tạo thành chi giả, sau khi đâm xuyên qua nam nhân kia, bạch sát nâng tay phải lên, tay phải của hắn bên trong phần bị cụt đột nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm, quét qua

một đường, cái đầu của nam nhân trên mặt có cái bớt đỏ hết nửa mặt đỏ đã bay lên.

“Mặc kệ bọn họ! Chúng ta tiếp tục đi!”

Tô Bằng thấy Hắc Bạch Song Sát không biết xuất hiện từ chỗ nào, nếu như đã giữ chân lại người của Hội Thiên Song, liền lợi dụng thời cơ, hô lớn một tiếng, cùng với bọn người Liễu Không chạy đi.

Phía sau, người của Hội Thiên Song cùng với Hắc Bạch Song Sát dây dưa với nhau, nên tạm thời không có người nào đuổi theo tới đây.

...

Chạy trốn khoảng mười sáu mười bảy phút, bọn người Tô Bằng đã bỏ xa bọn người của Hội Thiên Song đến mức không còn nghe thấy tiếng gì cả.

“Ngừng chút đi!”

Ở một chỗ trong rừng cây nhỏ, Tô Bằng đầu tiên chậm lại, hắn đem huyết tuyến xà Thương Diêu đang kẹp lấy ném xuống đất, nói với mấy người đằng sau.

Mấy người phía sau cũng nghe vậy đi xuống, mấy người này đều tương đối chật vật, bả vai của Hắc diện môn thần bị người đánh một đòn, xương cốt có chút lệch, sườn trái của Tần bà bà bị người chém một đao, chẳng qua là nàng hình như có mặc nhuyễn giáp trong người, bị thương cũng không phải nặng lắm.

Huỳnh đệ Bao thị cũng ít nhiều chịu một chút nội thương, chỉ có Liễu Không, không biết là khinh công tốt hay là người trơn bóng, không ngờ lại thương thế gì cũng không có cả.

Đương nhiên, tuy rằng bọn họ đều bị thương, nhưng không phải là do võ công kém đối phương bao nhiêu, mà là do vội vàng phá vòng vây, sử dụng cũng đều là chiêu thức đoạt công, hơn nữa lại thêm phía đối phương nhiều người nên mới bị thương, người so đấu cùng bọn họ cũng ít nhiều bị thương.

Lúc này, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Tô Bằng cùng với vừa rồi có chút khác biệt, tựa hồ đối với sức mạnh của Tô Bằng, nhiều ít có chút kính sợ.

“Tình thế vừa rồi nguy cấp nên không có nương tay...”

Tô Bằng thấy thế, trong lòng một tiếng, mới vừa rồi mình muốn bắt giữ huyết tuyến xà Thương Diêu này, mà khi đó tình huống bức bách, mình không ngờ lại không có nương tay, sử dụng Tất sát, hiệu quả không sai, nhưng nhìn bộ dáng bây giờ của bọn họ, chẳng những kính sợ nơi này còn kính sợ bản thân mình.

“Có chút không ổn... Có điều nhìn xem thử, những người này có thể sống đến cuối cùng của trận huyết đấu này không biết có thể được mấy người đây?”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

“Ta xem xem Thương Diêu này nào.”

Ngay lúc này, Liễu Không là người đầu tiên là đánh vỡ sự trầm mặc, đi đến trước mặt huyết tuyến xà Thương Diêu, sờ sờ dưới cái mũi của hắn lại sờ lên cổ.

“Hình như... Đã chết?”

Liễu Không sờ soạng hai cái, quay đầu lại, nói với Tô Bằng.

“Hửm?”

Tô Bằng nghe xong, cũng ngồi xổm xuống, thử dò xét một chút hơi thở của Thương Diêu, quả nhiên một chút khí xả ra cũng không có.

“Đáng tiếc, không có bắt sống được.”

Tô Bằng thở dài một tiếng, nói.

“Liễu Không, lục xem trên người của hắn có vật gì không đi.”

Liễu Không gạt đầu, sờ soạng một hồi lâu, móc ra mấy thứ đồ vật này nọ.

Mọi người thấy, là một lọ thuốc trị thương, một cây sáo rất nhỏ, thêm một quyển sách.

Tô Bằng từ tay Liễu Không, cầm qua quyển sách kia, lật nhìn một chút, là một quyển sách ghi chép âm luật.

Tô Bằng nhìn, nhưng lại vui mừng, nói.

“Chính là quyển sách này, ghi chép phương pháp khổng chế độc xà, mà cây sáo kia, chính là Xà Địch (sáo điều khiển rắn).”

“Không uống công chúng ta liều mạng một trận!

Huynh đệ Bao thị ở một bên nghe xong, thở phào một cái.

Chẳng qua là Liễu Không nghe xong, trên mặt giống như là có một tia biến đổi không dễ dàng phát giác, chỉ là bọn người Tô Bằng không ai chú ý tới hắn...

Chương 222: Bị Dọa Đến Đái Ra Quần

“Tô thiếu hiệp, ngươi hiểu được âm luật sao?”

Liễu Không sau lưng Tô Bằng, thấy bên trong quyển sách kia trong tay hắn ghi lại nhạc phổ đuổi xà, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng gật gật đầu, nhạc phổ ghi lại trên quyển sách này cũng đều là nhạc phổ kiểu Trung Quốc Cung Giác Vũ Thương các loại, hắn hiểu được một chút nhạc lý, có thể phiên dịch thành khuông nhạc, thổi lên hắn là không có vấn đề quá lớn.

Cầm lấy Xà Địch, Tô Bằng thử thổi hai tiếng, rất nhanh tìm được âm điệu, hắn xoay người lại nói.

“Đi thôi, đi giải cứu bọn Đường Huyền Chi đang bị bắt giữ nào.”

Sau khi Tô Bằng lộ ra một ít chiêu kiếm thế kinh diễm, địa vị của hắn ở trong tiểu đội này tăng lên nhanh chóng, mơ hồ đã trở thành thủ lĩnh của cả đội, tất cả mọi người coi hắn như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Mọi người quay chung quanh Tô Bằng, thi triển khinh công, hướng đến khu vực đường hầm màu đỏ, mà còn Liễu Không thì chạy ở sau lưng Tô Bằng, hai con mắt không ngừng loạn chuyển, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bọn người Tô Bằng rất nhanh đã đi vào khu vực đường hầm màu đỏ, mọi người đi vào bên trong, mới vừa đi được vài bước, Tô Bằng bỗng nhiên biến sắc, phát tay ngăn lại phía sau.

“Có chuyện gì vậy?”

Hắc Diện Môn Thần thấy thế, cho dù đầu óc không tốt cũng biết là có dị trạng, hỏi Tô Bằng.

“Có người đã tới, số lượng thuốc không đúng.”

Tô Bằng chỉ chỉ vào cây thuốc bày ở hai bên vách tường, nói với người phía sau.

Nghe xong lời của Tô Bằng, bọn người huynh đệ Bao thị nhìn lại hai bên, quả nhiên cây thuốc thiếu đi bốn năm cái, tựa hồ đã bị người cầm đi.

“Giờ phải làm sao?”

Thấy dị trạng này, mọi người không khỏi lại khẩn trương lên, Liễu Không nói khẽ với Tô Bằng.

“Thị lực của mọi người cũng đều tốt lắm phải không? Ở đây có một vài loại cỏ xỉ rêu có thể phát sáng, không đến mức hoàn toàn đen kịt một mảnh, sau khi mọi người thích ứng liền thử sờ soạng trong bóng đêm, nhìn xem thử là ai tiến vào nơi này.”

Tô Bằng nói với đám người sau lưng.

Bọn người Liễu Không nghe xong, không có dị nghị gì, bót ồn ào, chậm rãi đi vào trong quặng mỏ.

Khoảng cách của quặng mỏ nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn lắm, bọn người Tô Bằng cẩn thận đi hơn mười phút, mới đi đến chỗ bọn người Đường Huyền Chi bị vây.

“Ha ha ha ha... Nhìn bộ dạng các người cẩn thận như vậy, cuối cùng còn không phải là giống như chúng ta hay sao?”

Trong hầm mỏ ở phía trước, bọn người Tô Bằng chợt nghe một tiếng cười to hết sức vui sướng.

“Là thủ lĩnh của bốn hắc y nhân kia!”

Tô Bằng nghe được thanh âm này, lập tức nhận ra chủ nhân của thanh âm đó, khẽ lên tiếng.

“Hình như người phía trước cũng bị biến rắn vậy khôn rồi? Sao lại bị vậy khôn thế?”

Liễu Không nghe xong, nhướn mày hỏi Tô Bằng.

“Không biết, tiến về phía trước xem thử.”

Tô Bằng nói.

Bọn người huynh đệ Bao thị đi theo Tô Bằng cùng nhau tiến lên phía trước, đi đến chạng cuối cùng của lối đi trong hầm mỏ này.

Chỉ thấy trong động mỏ này, đã có mấy người không cầm đuốc, mà ở giữa quặng mỏ kia, sáu người của Hội Tòng Cổ đang ở chính giữa biển rắn, giăng co với bọn người Đường Huyền Chi.

Ngay giữa quặng mỏ kia, ”Đại ca” trong bốn hắc y nhân kia thì đang cười thoải mái, trước người hắn, ”Đồng thi” cao lớn kia đang che ở trước mặt hắn. Giăng co với sáu người của Hội Tòng Cổ ở phía đối diện.

Bọn người Tô Bằng cũng không biết, bọn họ đi không lâu sau, biển rắn đã bắt đầu “Thủy triều xuống” cho mấy người chính giữa một chút không gian, giống như buông tha cho bọn họ.

Nhưng mà, khi bọn người Đường Huyền Chi muốn xông ra ngoài một chút, rắn độc lại lần nữa xông tới, giống như thủy triều lên vậy bức bọn họ lui về.

Điều này làm cho bọn người Đường Huyền Chi cực kỳ buồn bực. Đường như người điều khiển rắn ban đầu đã điều khiển những con rắn độc này, mục đích chính là khiến rắn độc bao vây lấy đám người ở giữa, sau đó, nếu trong thời gian ngắn, mấy người này bất động thì rắn độc liền như ” Thủy triều xuống”, ập núp trong bóng đêm.

Vốn bọn người Đường Huyền Chi không rõ ý nghĩa của nó lắm, nhưng khi bọn họ thấy sáu người của Hội Tông Cổ tiến vào, lập tức hiểu rõ được ý của người điều khiển rắn.

Sáu người kia lúc tiến vào, đúng là lúc bọn rắn độc ” thủy triều xuống”, bọn họ thấy bọn người Đường Huyền Chi ở trong này, cũng không di chuyển, sinh lòng nghi hoặc.

Lúc này Đường Huyền Chi thấy vậy, lập tức hiểu rõ người điều khiển rắn không chế biến hải ở đây là có ý nghĩa gì.

Nơi này chính là bẫy rập, người ở trong biết bên ngoài có rắn, bản thân nếu không động thì rắn cũng sẽ không động.

Nhưng mà người đến sau, lại không biết điều này, quá trình từ bên ngoài đi đến trung tâm, bọn rắn độc sẽ không tấn công bọn họ.

Đám người của Hội Tông Cổ kia cùng với năm người Đường Huyền Chi đều phát hiện đối phương, Đường Huyền Chi chẳng những võ công lợi hại, tài ăn nói cũng hết sức lợi hại, cùng với đối phương trêu đùa, một hồi làm cho đối phương tiến đến, một hồi lại biểu hiện ra vẻ muốn đối phương đi ra ngoài.

Kết quả, sáu người của Hội Tông Cổ, quả nhiên bị Đường Huyền Chi lừa gạt, cho rằng bọn người Đường Huyền Chi ở chỗ này bị cái gì hạn chế không thể di chuyển, xông đến muốn chiếm món hời.

Kết cục... Chính là bọn họ cùng với bọn người Đường Huyền Chi cùng nhau rơi vào bẫy rập, bị biến rắn vây khốn, ra không được.

“Người của Hội Phong Dương mời đến, đều là loại người như thế này sao? Đánh ngay thẳng một trận mà cũng không được, lại dùng bản lãnh điều

khiển răn này, chơi vui quá nhỉ? Các ngươi cũng ra không được đâu!”

Người đứng đầu trong sáu người của Hội Tòng Cổ này hướng về phía Đường Huyền Chi mà mắng.

“Nói những thứ này cũng vô dụng, các ngươi không phải cũng tiến vào sao? Nhiều răn vây quanh như vậy, chỉ muốn động thủ, ta bảo đảm các ngươi chắc chắn sẽ chết ở trong bụng vạn con răn kia!”

“Hừ! Ngươi cũng bị thương đến không thể động đây rồi, chúng ta qua được, người thứ nhất giết chết chính là ngươi!”

“Thử xem nào? Thử xem nào? Ngươi dám làm như vậy, ta liền đem chí bảo đuổi răn trên người ta ném ra xa để mọi người phải cùng chết!”

Ở khu vực chính giữa, Phương Kinh Minh đang chữa thương kia dường như đã hồi phục ý thức, chẳng qua là có vẻ như vẫn không thể chuyển động.

Chẳng qua là cho dù thân thể không thể động đây thì miệng của hắn vẫn không lưu tình một chút nào, cùng với người của Hội Tòng Cổ ở đối diện không ngừng mắng nhau.

Mà còn bọn người Đường Huyền Chi, lại chỉ là lạnh lùng nhìn, phạm vi không có răn quá nhỏ, chỉ cần đánh nhau, chắc chắn sẽ rơi vào địa phận của răn.

Sáu người đối diện kia, cũng có sự băn khoăn như vậy, tuy rằng ngoài miệng không ngừng mắng chửi, nhưng vẫn là không chịu động thủ.

Hai bên cứ như vậy mắng chửi lẫn nhau.

“Trên người Phương Kinh Minh hắn là có bảo vật khắc chế răn độc, chẳng qua là hiệu quả của bảo vật kia cũng có hạn, chỉ có thể lợi dụng vị trí mà người điều khiển răn đã bố trí giữ lại một phạm vi không bị răn độc xâm nhập, nhưng nếu xông vào xà trộn, răn độc vẫn sẽ phấn đấu quên mình nhào lên cắn.

Nhìn một hồi, Tô Bằng đã hiểu rõ.

“Tô thiếu hiệp, người đã hiểu được âm luật, cứ dựa theo phương pháp điều khiển rắn trên quyển nhạc phổ kia đi, đem những con rắn độc này đuổi ra ngoài!”

Một người trong huynh đệ Bao thị bên cạnh Tô Bằng nói.

Tô Bằng, hần nhắm mắt lại, nhớ lại nhạc phổ mới vừa xem một chút.

Nhạc phổ này, cũng không phải là một khúc nhạc, là có thể bảo đàn rắn độc hoàn thành một động tác đầy đủ.

Cuốn nhạc phổ này, bên trong ghi lại các khúc điệu, đều là một bài mục đơn lẻ, chẳng hạn như, âm điệu tiết tấu ba mươi lăm này liên tục thổi ngữa là rắn độc sẽ đi theo mình, còn âm điệu hai mươi sáu kia liên tục thổi thì sẽ là công kích, mà còn nếu thổi âm điệu mười tám kia sẽ khiến cho rắn độc dừng công kích lại.

Cứ như vậy, cả quyển sách, đều là các phương thức khống chế kiểu vậy, còn có một chút hòa âm, chức năng là đem những mô thức này liên hợp lại.

Muốn điều khiển những con rắn độc này, sẽ phải biên soạn lại, đem những mô thức cùng với hòa âm này tổ hợp lại, giống như một quá trình vận chuyển.

Đương nhiên, cái này cũng tương đối đòi hỏi kỹ thuật, kỹ năng. Nếu người nào tổ hợp âm điệu sai lầm rồi, những con rắn độc này nhẹ thì không khống chế được mà nặng thì phản ngược lại, mà cũng không phải là phản lại bình thường, mà là toàn bộ bầy rắn, chỉ cần là sau khi bị Xà Địch khống chế bất thành, chỉ cần không chết đều có thể thông qua một loại cảm ứng kỳ diệu, từng con đều không phân ngày đêm bất luận là chỗ nào đều có thể tập kích lại.

Những thứ này đều là được ghi chép ở mấy trang cuối cùng trên cuốn nhạc phổ, người biên soạn có thể là vì gia tăng sức thuyết phục. Cố ý nói lúc trước đã từng có người nào đó thổi sai một thủ khúc, kết quả tạo thành phản ngược, người này vì tránh họa đã chạy xa ngàn dặm, hai năm sau một ngày nào đó, lúc tỉnh ngủ phát hiện trên giường đã bị rắn độc chiếm hết, rắn độc

trong lúc hẩn ngủ mơ đã chui vào trong mũi, miệng, đít, đem người nọ cắn chết tươi.

Thấy chuyện lạ được kể lại một cách trịnh trọng trên trang cuối cùng của quyển nhạc phổ kia, Tô Bằng cũng không dám khinh thường, nhưng hẩn ít nhiều đã được học qua một chút nhạc lý hiện đại, nhạc luật cơ bản vẫn có được, trong đầu lại nhớ lại từng chương nhạc làm sao để thôi, thật ra cũng không sợ thôi sai lắm.

Nhưng vì cẩn thận, hẩn vẫn ở trong đầu mô phỏng lại một lần, cảm thấy không có vấn đề mới thôi Xà Dịch lên.

“Ô ô ô... Ô ô... Ô ô ô ô...”

Thanh âm của Xà Dịch vang lên, thanh âm hình như hơi thấp lại trầm, rồi lại có một loại thanh âm cực cao vang lên, giống như là thôi là đồng thời hai loại nhạc khí.

Mà còn Tô Bằng đang thôi lại cảm giác được không có đơn giản như vậy, thanh âm của Xà Dịch này giống như là mang theo một tần sóng âm nào đó mà loài người nghe không được, hơn nữa còn mang theo sự cộng hưởng gì đó, tựa hồ chỉ có rắn mới có thể nhạy cảm cảm giác được.

Nghe xong thanh âm kia kỳ lạ của Xà Dịch, biến rắn chung quanh hầm nhất thời nổi sóng lên.

Những con rắn độc này đầu tiên là vắn vẹo kỳ quái giống như theo tiếng sao mà khiêu vũ, sau đó lại chậm rãi bơi tới Hội Tòng Cổ cùng với bọn người Đường Huyền Chi đang bị vây lại.

Thấy dị trạng này, người của Hội Tòng Cổ ở giữa hầm lập tức sợ tới mức mắt hèn mắt vĩa, ngay cả Đường Huyền Chi luôn luôn bình tĩnh cũng sắc mặt trắng bệch, ”Đại ca” cầm đầu bốn hắc y nhân kia lại càng không ngừng hô quát, liên tiếp lui về phía sau, Phương Kinh Minh đang ngồi không cách nào di động thì liên tục sợ hãi kêu lên.

Nhưng mà, hết thấy đều không có tác dụng, chỉ thấy đám xà này như thủy triều lên không ngừng tuôn ra rất nhanh chóng đã đem những người này

bao phủ lại.

“Tô thiếu hiệp, chúng ta là cứu bọn Đường Huyền Chi, không phải là giết bọn họ cùng với người của Hội Tông Cổ đầu!”

Liễu Không nhìn thấy vậy, nhất thời bày ra vẻ mặt cực kỳ sốt ruột, lúc này những con rắn độc kia đã bò đầy một thân bọn người Đường Huyền Chi, kể cả bốn hắc y nhân kia, Phương Kinh Minh, còn có sáu người của Hội Tông Cổ, đều bị rắn độc quấn quanh thành ” Xà nhân”, đã có mấy người ngã vào trong biển rắn.

Liễu Không thấy thế, tựa hồ là sợ bọn người Đường Huyền Chi chết mất, đưa tay chớp tới Xà Địch bên miệng Tô Bằng.

Tô Bằng nhú mày, vừa định đá Liễu Không một cước, Tần bà bà, huynh đệ Bao thị bên cạnh đồng thời đưa tay giữ chặt Liễu Không lại.

“Không nên quấy rầy Tô thiếu hiệp điều khiển rắn! Xem! Bọn Đường Huyền Chi không phải vẫn chưa chết sao?”

Hắc Diện Môn Thần lúc này lại giống như đầu óc vô cùng tốt, chỉ vào phía dưới nói với Liễu Không.

Chỉ thấy, biển rắn phía dưới kia, giống như thủy triều lên xuống từ trên người bọn người Đường Huyền Chi bò qua, nhưng không có một con rắn độc nào cắn những người đó.

Bọn người Đường Huyền Chi, trên người đều là nhor nhóp trứng rắn, hết sức tanh hôi, nhưng không có người nào bị rắn độc cắn bị thương.

Những con rắn độc kia sau khi lướt qua bọn người Đường Huyền Chi thì như thủy triều tuôn ra theo lối đi phía đối diện, không có bất cứ một tính công kích nào.

Tô Bằng lúc này mới ngừng thổi Xà Địch, nhẹ nhàng lau mồ hôi.

Mình vừa rồi thổi một khúc, chính là ra lệnh cho bầy rắn dừng lại bất cứ các loại công kích, di chuyển đi nơi khác, mặc dù bị công kích cũng sẽ không

cắn bất cứ sinh vật nào, ngoại trừ Liễu Không nhiều loạn một chút thiếu chút nữa thối sai ra thì hết thấy đều thuận lợi.

Mà còn trong hầm, hai bên sống sót sau tai nạn đều có chút ngơ ngác, không kịp phản ứng.

Sau một lúc lâu, mới có người kêu một câu.

“Mẹ kiếp, sao lại thúi như vậy?”

“Lão tử bị hù dọa đái ra quần, không được sao?”

Phương Kinh Minh ngồi ở trong hầm mở không cách nào di chuyển ngoài mạnh trong yếu cao giọng quát mắng...

Chương 223: Gặp Lại Thanh Phong

Ở giữa hầm, một tên nam tử bên Hội Tòng Cổ, trên cổ không ngừng chảy ra máu tươi, động mạch trên cổ của hắn đã bị kiếm cắt đứt, đang ồ ồ chảy ra máu, xem ra mệnh không còn lâu nữa.

Người này cũng không phải bị bọn Đường Huyền Chi giết chết, mà là mới vừa rồi nhìn thấy ngàn vạn con rắn đang dâng lên, người này cảm thấy thà rằng tự sát cũng không nên bị rắn cắn chết, liền cứa một kiếm trên cổ mình, kết quả rắn độc một con cũng không hề cắn hắn, thế nhưng hắn lại tự giết chết mình.

“Giết bọn họ!”

Sau khi ngàn vạn con rắn bò đi, bọn người Đường Huyền Chi cùng với mọi người bên Hội Tòng Cổ mới phản ứng lại, tên lùn Phương Kinh Minh ngồi dưới đất không thể động la lớn.

Đường Huyền Chi lúc này một thân đều là chất lỏng dính dính lưu lại sau khi rắn độc bò qua người, điều này làm cho hắn hết sức chán ghét, nhưng mà lúc này cũng chẳng quan tâm nữa, hắn quát một tiếng, một mảnh kiếm quang màu xanh bao phủ lấy bọn người của Hội Tòng Cổ.

Bốn hắc y nhân kia cũng đã kịp phản ứng, bốn người này cùng nhau xông lên, thi triển võ công, công kích vào bọn người Hội Tông Cổ.

“Chúng ta lên!”

Ở trong thông đạo, Tô Bằng quát một tiếng, cầm bảo kiếm trong tay, là người đầu tiên phi thân xuống phía chiến đoàn ở dưới, Liễu Không, huynh đệ Bao thị, Hắc Diện Môn Thần, mẫu tử Tần bà bà đi theo Tô Bằng cùng nhau lao đến.

Những người này của Hội Tông Cổ tuy rằng đều là cao thủ, nhưng chỉ có sáu người, còn có một người bởi vì sợ hãi rắn độc mà đã tự sát, bây giờ người có thể chiến đấu chỉ còn có một nửa, mà còn bọn người Tô Bằng thì lại có đến mười một người, so với đối phương nhiều hơn gấp đôi.

Hơn nữa còn có mấy người cao thủ như Đường Huyền Chi cùng với Tô Bằng, thêm cả đồng thi kia, so với năm người của Hội Tông Cổ, mạnh hơn không chỉ một lần, rất nhanh đã bao vây năm người đó lại, áp chế xuống thế hạ phong.

Đường Huyền Chi đầu tiên là bị rắn độc vây khốn, lại bị rắn độc bò lên một thân, lưu lại một thân chất nhầy, vốn đã hết sức giận dữ. Lúc này, bảo kiếm của hắn quét trên dưới, mang theo một mảnh ánh xanh, quả nhiên hết sức bén nhọn, so với Giang Biệt Ly Tô Bằng từng gặp qua kia không hề thua kém chút nào.

Mà còn bốn người Hắc y nhân, bản thân võ công của họ đã đều thuộc về hàng cao thủ, càng có đồng thi kia. Thân thể cứng rắn hơn cả sắt thép, bị đối phương công kích phải, sợ là nó sẽ không bị thương mà còn tay của đối phương ngược lại bị chấn động đến đau nhức hồi lâu.

Về phần Tô Bằng, thấy Đường Huyền Chi cùng với đồng thi cao lớn kia hung mãnh công kích, mình cũng chỉ xuất ra sáu phần khí lực. Kiếm pháp bán thức thi triển ra, làm cho đối phương không thể nào gắng sức, còn có bọn người huynh đệ Bao thị ở bên cạnh hắn cùng nhau vây công, cảm giác công kích cực kỳ thoải mái, rất nhanh liền đã làm bọn người của Hội Tông Cổ bị thương không nhẹ.

Năm người của Hội Tông Cổ, tuy rằng võ công cũng không phải kém, nhưng dù sao nhân số quá ít, tổng chiến lực bị bọn người Tô Bằng nghiền áp. Không đến nửa khắc thì đã có hai người bị trọng thương, còn có một người bị một trong những kiếm của Đường Huyền Chi chặt đứt cánh tay, mà hai người còn dư lại, đều bị “Hắc y nhân” Cao lớn kia áp chế không thể cự quây.

“Rắc!”

“Á!”

“Chân của ta!”

Bọn người Tô Bằng tăng cường thể công, liên tục có mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên, đầu tiên là một trượng của Tần bà bà đập vào trên lưng một cao thủ đã bị trọng thương của Hội Tông Cổ, đập hấn hộc máu quỳ xuống đất. Sau đó Hắc Diện Môn Thần lại dùng một cái xích sắt nện ở trên đầu người này, đập nát óc của người này.

Một cao thủ bị trọng thương của Hội Tông Cổ khác, thì bị Liễu Không sử dụng ám khí tràng hạt, đánh phát nổ con mắt bên trái, lại bị song kiếm của huynh đệ Bao thị cùng nhau chém đầu xuống.

Tên cao thủ râu quai nón bị cụt một tay kia, thì ngay lúc nhảy lên lại bị Đường Huyền Chi một kiếm quét ngang. Kiếm quang màu xanh từ bắp chân hấn xẹt qua, lập tức hai cái chân nhỏ của hắn rơi xuống khỏi thân thể, mà phần trên của người hắn vẫn bay trên không trung, nhưng không có chân để chạm đất, “rầm” Một tiếng rơi trên mặt đất.

“Cốp!”

Tần bà bà vượt qua, dùng quả trượng bén nhọn đâm vào cái gáy của gã râu quai nón đã bị Đường Huyền Chi chém còn cái thân, lập tức người này cũng đi đời.

Hai gã cao thủ của Hội Tông Cổ khác, nam tử mặt mũi giống như là thanh niên nhưng đã một đầu bạc trắng kia bị Hắc y nhân cao lớn cho một quyền ở bên ngực phải, bị đánh đến không ngừng nôn ra máu, hán tử đầu bóng

lượng ở bên cạnh hấn rống to hai đấm xông lên Hắc y nhân cao lớn, nhưng mà sau khi đánh trúng, lại cảm giác mình giống như đánh vào trên thân thể được đúc bằng sắt đồng, đối phương lưng lay cũng chưa từng lung lay, mà bản thân mình lại bị chấn động đến chết lặng mất đi tri giác, tay trái thậm chí cũng đã bị gãy xương.

“Chết!”

”Đại ca” trong đám Hắc y nhân kia la lên, hấn tiến lên đầu tiên là một chưởng đánh trúng nam tử đầu bạc này, mà còn Hắc y nhân cao lớn bên cạnh hấn đột nhiên huy động nắm đấm, một quyền đánh vào trên mặt người đầu trọc, lập tức mặt của gã đầu trọc kia liền lõm vào một nắm đấm, cả khuôn mặt đều bị méo mó, bay ra phía sau, ngã trên mặt đất bất động, khuôn mặt của hấn đã nhìn không ra gì nữa, chỉ có một cái hố lõm vào, bị đánh nát đầu, đã chết.

Nam tử đầu bạc bị song chưởng của ”Đại ca” đánh trúng, nôn ra máu bay rớt ra ngoài, ngã trên mặt đất, trên mặt tràn đầy hắc khí, Tô Bằng ở một bên ngược lại biết rõ loại tình huống này, một chưởng này cùng với một chưởng mà Hắc bào nhân đánh vào mình ở trong đầm Thiên Nhân kia giống nhau như đúc, đều là mang theo kịch độc.

Nam tử đầu bạc trên mặt đất, trong miệng phun ra máu, cũng đã có chút biến thành màu đen, ánh mắt hấn oán hận nhìn chăm chăm bọn người Tô Bằng, nói.

“Nếu như... Không phải là Hắc Bạch Song Sát bất hòa với chúng ta... Há có cơ hội của các ngươi... Ta không cam lòng!”

“Ngươi muốn chết nhanh hơn? Phạt gia thành toàn ngươi!”

Liễu Không phía sau thấy người này còn chưa có chết đi, tung người nhảy tới, một chưởng vỗ vào cái trán của người này, người này lập tức thất khiếu chảy máu, mất mạng tại chỗ.

Lúc này, mấy người của Hội Tòng Cổ đã chết sạch sẽ.

Bên Tô Bằng, chỉ có Hắc Diện Môn Thần bị trúng một kiếm, Hắc y nhân bị gã đại hán đầu trọc đánh cho một quyền mà thôi.

“Sao lại không gặp Hắc Bạch Song Sát kia?”

Đường Huyền Chi nhìn thoáng qua những người nằm trên mặt đất này, hỏi mấy người Tô Bằng.

“Hắc Bạch Song Sát đi đánh lén người của Hội Thiên Song, tách ra khỏi bọn họ.”

Một người trong huynh đệ Bao thị trả lời, sau đó đem chuyện Tô Bằng bắt được Thương Diêu của Hội Thiên Song, tìm được nhạc phổ điều khiển rắn cùng với Xà Địch tới đây đuổi rắn nói một chút.

“Ta cũng biết họ Tô này không có lòng tốt! Người vừa rồi có phải là muốn cho những con rắn kia cắn chết ta phải không?”

Tên lùn Phương Kinh Minh ngồi ở trong hầm mỏ, nghe được lời của huynh đệ Bao thị, không khỏi lớn tiếng kêu lên, hắn mới vừa rồi bị bảy rắn hù dọa đến đái ra quần, lúc này đang ngập đầy lửa giận không biết tìm ai mà phát tiết, nghe thấy những lời này, cũng không để ý không thể hành động rống lớn nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, lạnh lùng nhìn Phương Kinh Minh liếc mắt một cái, người này cho dù đã ra nông nổi như bây giờ mà vẫn kiêu ngạo như thế, ngược lại có chút muốn tiến hắn vào cõi chết.

“Được rồi!”

Tô thiếu hiệp cũng là vì muốn cứu chúng ta khỏi nguy khốn, rắn độc cũng không phải là dễ đuổi đi như vậy, điều này xảy ra ngoài ý muốn không thể tránh được.”

Đường Huyền Chi mặt nhăn cau mày nói. Hắn tuy rằng cũng có chút bất mãn Tô Bằng cho rắn độc bò qua thân thể của mình, nhưng dù sao cũng là Tô Bằng đã cứu hắn ra khỏi vòng vây của bọn rắn độc, Đường Huyền Chi còn không đến mức không phân rõ đạo lý như vậy.

“Như vậy là nói, người của Hội Tông Cổ, trừ bỏ Hắc Bạch Song Sát y vào thân thủ bỏ đi đánh lên người của Hội Thiên Song ra, đã không còn một người nào nữa sao? Mà còn người của Hội Thiên Song, Thương Diêu đã bị giết chết. Lại bị Hắc Bạch Song Sát đánh lên giết chết một người, ngoài ra còn có một người không biết tung tích... Như vậy, bọn họ cũng còn dư lại chín người, so với nhân số của chúng ta vẫn còn thua?”

Đường Huyền Chi nghe kể xong, tổng kết nói.

“Đúng là như thế, Phương Kinh Minh bây giờ như thế nào? Có thể di chuyển được không?”

Tô Bằng nhìn thoáng qua Phương Kinh Minh đang ngồi ở một bên, hỏi Đường Huyền Chi.

“Hắn bị thương, còn bị rắn độc cắn một chút, đang dùng nội tức đem độc rắn bức ra, nhưng mà bởi vì thân thể hắn đặc thù, huyết mạch vận hành so với người bình thường nhanh chóng hơn nhiều, nếu hành động sẽ đem độc rắn dẫn vào trong máu. Đồng thời độc rắn cũng có chứa tác dụng gây mê, cho nên tạm thời không nhúc nhích được, nhưng chậm nhất là một canh giờ sau hắn liền có thể khôi phục bình thường.”

Đường Huyền Chi nói với Tô Bằng.

“Chỉ có một canh giờ sao?”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi thảm kêu đáng tiếc, một canh giờ quá ngắn, phỏng chừng huyết đấu còn chưa có kết thúc, bọn người Đường Huyền Chi xem ra cũng sẽ không buông tha cho người này. Nếu không mình ngược lại có thể thừa dịp hắn không cách nào hành động lấy đi tính mạng của hắn.

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng vừa muốn đề nghị Đường Huyền Chi rời khỏi khu vực này, chợt thấy trong thông đạo của hầm mỏ có mấy ánh lửa, trong lòng liền cảnh giác. Quát lên.

“Người nào đấy?”

“Hội Phong Dương mời đến quả nhiên là cao thủ, nhanh như vậy đã toàn diệt toàn bộ người của Hội Tông Cổ, mà mình thì một người cũng không chết. Thật sự là cao cường nha.”

Trong lúc này ở đường hầm, có người âm thầm nói xuống phía dưới.

Bọn người Tô Bằng nương theo ánh sáng từ trên cây đuốc nhìn lại, chỉ thấy, trong thông đạo kia không biết từ khi nào thì đã bị người của Hội Thiên Song chiếm lĩnh.

Kẻ cầm đầu, chính là nam nhân mặt hẹp dài lúc trước Tô Bằng đã từng gặp qua kia, sau lưng hắn còn có tám người, đứng chung một chỗ, từ trên cao nhìn xuống bọn người Tô Bằng trong hầm mỏ.

“Người của Hội Thiên Song... Các ngươi định tới đây chiếm tiện nghi sao? Hội Tông Cổ đã muốn không còn có thể tiếp tục chiến đấu, chỉ còn hai phe chúng ta huyết đấu, chỉ là người bên các ngươi hình như không có nhiều bằng chúng ta nhỉ.”

Tô Bằng nhìn đám người của Hội Thiên Song ở phía trên, nói.

“Đấu với chúng ta? Cũng được thôi, chúng ta đi qua, mọi người liền đấu một trận công bằng nào, xem thử đến tột cùng là nai chết về tay ai.”

Nam tử mặt hẹp dài nở nụ cười phóng đảng nói, hắn mang theo mọi người chậm rãi đi xuống phía dưới.

“Mọi người cẩn thận, mới vừa rồi tiêu hao sức lực cũng không nhỏ, không nên bị người của Hội Thiên Song chiếm tiện nghi!”

Đường Huyền Chi nói, hắn đem bảo kiếm tà tà chỉ vào người của Hội Thiên Song, trong thanh âm lộ ra hàn khí.

Bọn người huynh đệ Bao thị, mẫu tử Tần bà bà cùng với Liễu Không thì chậm rãi nhích tới gần Đường Huyền Chi, tạo thành trận thế, chuẩn bị nghênh chiến.

Chẳng qua là, Hội Thiên Song cùng với người cầm đầu là nam tử mặt hẹp dài lại tựa hồ như không nóng nảy, từng bước từng bước từ từ đi tới bọn

người Tô Bằng, tốc độ của bọn họ cực kỳ thông thả, giống như là muốn đem khoảng cách mấy chục thước này đi thành một canh giờ vậy.

“Có gì đó không đúng...”

Không chỉ là Tô Bằng cảm giác đối phương dường như có chút không đúng, Đường Huyền Chi, thậm chí ngay cả Hắc Diện Môn Thần tựa hồ cũng cảm giác đối phương có mùi vị âm mưu.

Đường Huyền Chi thấy đối phương đi thông thả như thế, trong lòng nghi hoặc, nhưng không biết đối phương muốn làm cái gì.

Nhưng mà đột nhiên trong lúc đó hắn cảm giác được một trận choáng váng đầu óc, thân thể không tự chủ được lay động một chút.

Cảm giác được sự khác thường này, hắn không khỏi kinh hãi, dùng lấy nội tức cùng với thân thể của hắn, không có khả năng xuất hiện loại tình huống này.

Mà còn mẫu tử Hắc Diện Môn Thần, huynh đệ Bao thị, còn có Liễu Không, ba người trong hắc y nhân kia giống như đều bị ảnh hưởng vô hình, bắt đầu đứng không vững, giống như uống rượu say lung la lung lay.

Tô Bằng cũng cảm giác đầu mình dường như rất chóng mặt, mà còn dị thường của bọn người Đường Huyền Chi cũng làm cho hắn lập tức cả kinh, hắn cẩn thận ngửi một chút, bỗng nhiên ngửi được một mùi thơm hờ hững, như có như không.

Ngửi được hương vị này, Tô Bằng đột nhiên nhớ tới, lúc đối chiến Lô Khiếu Thiên kia, sau trận chiến chính là ngửi được cái mùi thơm hờ hững này.

“Bi tồ Thanh Phong?”

Tô Bằng lay động một chút, rốt cuộc cảm giác đứng thẳng không được, ngồi trên mặt đất, đồng thời, trong miệng hắn kêu lên cái tên này...

Chương 224: Đồng Thi Chi Uy

Nam nhân gương mặt dài và hẹp của Thiên Song hội kia nhìn thấy bọn người Tô Bằng đều ngã xuống đất, không khỏi cảm thấy bất ngờ, hắc cười ha hả, vỗ tay đi tới.

“Ngô tiên sinh, quả nhiên như lời người nói, bang chủ Thiên Song hội dùng một số tiền lớn để một người lên vào Phong Dương hội làm nội ứng, trận huyết đấu này chẳng những người của Phong Dương hội đều nằm trong kế hoạch của chúng ta mà kẻ thắng lợi cuối cùng cũng không cần tốn nhiều sức.”

Bên cạnh nam nhân mặt dài hẹp, một nam nhân tuổi chừng bốn mươi mặc trường sam màu lam hỏi hắc.

“Đúng vậy Ngô tiên sinh, người và bang chủ Thiên Song hội, không phải còn có tình nghĩa học nghệ tại Lư Sơn sao? Sự tín nhiệm của bang chủ Thiên Song hội đối với người hơn xa đám người bọn ta, hắc chỉ nói cho người biết nội ứng là ai, chúng ta vẫn phải tiến vào nơi huyết đấu mới biết được chuyện này, bây giờ có thể nói cho chúng ta cuối cùng là kẻ nào chứ?”

Lần này là một nữ nhân tầm ba mươi tuổi nói.

Lần này trong huyết đấu chỉ có Tần bà bà của Phong Dương hội cùng nữ nhân này của Thiên Song hội là nữ, nàng có thể có tên trong danh sách thành viên huyết đấu chính thức của Thiên Song hội, có thể thấy được thực lực là điều không phải bàn cãi.

“Ha ha ha, sẽ lập tức biết thôi... Liễu Không tiên sinh, ngài đừng giả bộ nữa, mau đứng lên đi.”

Ngô tiên sinh cười ha hả, nói với đám người Phong Dương hội.

Kẻ vốn ngã xiêu xiêu vẹo vẹo trên mặt đất đột nhiên nhảy bật lên, lộ ra nụ cười trên khuôn mặt mập mạp, ngữ khí tựa như oán giận, nói.

“Ài! Ta còn muốn cùng bọn chúng vui đùa một chút, người sao lại nói toạc ra thân phận của ta thế chứ? Ta còn muốn cuối cùng mới xuất đầu lộ diện đấy chứ. Ha ha ha ha ha...”

Liễu Không nhảy ra, đầu tiên có vẻ như oán giận, nhưng mà càng về sau lại càng không nhìn được. bật cười ha hả, hết sức thoải mái.

“Là ngươi!”

“Liễu Không hòa thượng, ngươi là gian tế?”

“Khốn kiếp! Con rùa đen nhà ngươi!”

Thấy Liễu Không vô sự đứng lên, cho dù là người nào trong Phong Dương hội cũng biết kẻ đã bán đứng mọi người, sử dụng thuốc độc chính là hắn. Đám người Tần bà bà nhất thời vừa sợ vừa giận, hướng hắn mắng ầm lên.

Trong đầu Tô Bằng liền nhớ lại lần đầu tiên gặp Liễu Không, trên mặt hắn rõ ràng bị thương, xem bộ dáng là cùng kẻ địch trực diện xung đột, nhưng cuối cùng lại có thể an toàn trở ra, về sau lại đề nghị mọi người đi tới quảng mả trong hầm để mai phục. Lại về sau nữa, trong tiểu cốc kia, chính là hắn cùng Ngô tiên sinh mặt dài kia đối chiến, nhưng lại không bị thương chút nào, lúc mình dùng sáo điều khiển rắn độc ở quảng mả trong hầm, hắn lại đưa tay tới bắt lấy sáo của mình.

Bây giờ nghĩ lại, người này rõ ràng là từ ban đầu đã tính kế mọi người... Nhất là đàn rắn độc trong động, hắn nhất định đã biết đến, nhưng cố ý để mọi người gặp nạn, Tô Bằng nhớ tới lúc tiến vào quảng mả, Liễu Không hình như giẫm lên cái gì đó, dừng lại một hồi lâu, đứng lại ở phía sau, không cùng đám người Đường Huyền Chi cùng nhau tiến vào bên trong.

Mà cây sáo điều khiển rắn của mình đã bị hắn đoạt lấy. Cũng không phải lo lắng cho tính mạng đám người Đường Huyền, ngược lại hắn là muốn cho đám rắn không bị khống chế, khiến cho toàn bộ đám người Đường Huyền Chi bị cắn chết.

Cuối cùng cũng là hắn sử dụng độc dược khiến bọn người Tô Bằng trúng độc.

“Liễu Không... Ta hỏi ngươi, độc dược ngươi sử dụng có phải là đệ nhất thiên hạ tán công kỳ dược Bị Tô Thanh Phong không?”

Đường Huyền Chi đang nằm trên mặt đất nhìn chằm chằm Liễu Không hỏi.

“Không hồ là Đường Huyền Chi giang hồ đệ nhất thập đại kiếm, đã phân biệt ra được. Không sai, chính là Bi Tô Thanh Phong.”

Liễu Không cười cười, từ trong tay áo rộng thùng thình của hắn xuất ra một bình Thanh Ngọc, nói.

“Cao thủ bình thường trên giang hồ mua Bi Tô Thanh Phong, chín phần đều là chế phẩm. Hiệu quả so với chính phẩm mà nói chỉ bằng một nửa, thế mà một lọ có thể bán được từ hai trăm đến năm trăm lượng vàng, còn trong tay ta đây chính là kỳ bảo, Bi Tô Thanh Phong chính phẩm, một ngàn lượng vàng, có điều hiệu quả thật tốt... Chỉ cần ngửi một chút, lão hồ nhà ngươi cũng phải ngã xuống!”

“Tất nhiên chúng ta trước đó đã uống thuốc giải độc rồi, ha ha ha...”

Liễu Không tựa hồ rất hài lòng về thành công của hắn, ở nơi nào đó thư sướng cười to.

“Liễu Không thiên sư, không cần phải nhiều lời cùng bọn họ, đều phải giết cả, tiết kiệm lời, tránh đêm dài lắm mộng... Ồ, sao vẫn còn một kẻ đứng được?”

Ngô tiên sinh nhìn về phía đám người Phong Dương hội, thấy trong đám người đã gục xuống có một hắc y nhân vóc dáng cực cao, tầm hai thước, mang theo đầu lạp vẫn còn đứng ở nơi đó.

“Người này ta đã gặp, hình như là khổ luyện công pháp hộ thân, sức lực vô cùng vô cùng mạnh, có thể là thể chất rất tốt, Bi Tô Thanh Phong cũng không thể khiến hắn hoàn toàn tê liệt.”

Liễu Không nhìn hắc y nhân vẫn đứng thẳng trong đám người kia, nói.

“Có điều hắn cũng không thừa nổi vài phần sức lực, Ngô tiên sinh, sai người giết chúng đi!”

Liễu Không rút cuộc ngưng cười to, nói với Ngô tiên sinh sau lưng.

“Liễu Không! Đừng quên là chúng ta còn có hiệp nghị, tiến lùi cùng nhau! Ta nhận thua! Ta và ngươi cùng nhau bán mạng cho Thiên Song hội!”

Phương Kinh Minh trong đám người bị hạ thuốc ở trong động thất kinh la lên, thấy tình thế không ổn, hần nhất thời có chút hoảng hốt, mở miệng rống lớn với Liễu Không.

Nghe xong lời này, trên mặt huynh đệ Bao thị, bọn người Đường Huyền Chi, thậm chí mẫu tử Tần bà bà cũng không khỏi lộ ra vẻ mặt khinh bỉ.

Những người này trong giang hồ cũng coi như là nhân vật thành danh, không biết đã kinh qua bao lần sinh tử, coi danh dự trên giang hồ còn hơn cả tính mạng, lúc này thấy Phương Kinh Minh ngày thường kiêu ngạo như vậy, gặp phải sinh tử lại lựa chọn như thế, trong lòng cũng không khỏi sinh ra chán ghét.

Người võ lâm ngang ngược can rở, tuyệt không coi là quá đáng, chỉ là người ít nhất phải có chút cốt khí, có chút đầu óc, lúc này ngay cả kẻ đàn cũng biết Thiên Song hội tuyệt đối sẽ không buông tha cho mọi người, Phương Kinh Minh vẫn còn không biết liêm sỉ mà đi theo địch, quả thật khiến người ta khinh bỉ.

“Im đi! Ta cùng với ngươi liên minh chỉ là cách che dấu tai mắt kẻ khác, tên lùn như ngươi, ta vừa nhìn đã chán ghét, hận không thể giết ngươi sớm, loại bỏ đi như ngươi không ngờ có thể tồn tại cho đến hôm nay, thật quá may mắn rồi!”

Liễu Không trừng mắt liếc Phương Kinh Minh, cười lạnh nói với hắn.

“Đề ta giải quyết bọn chúng cho rồi!”

Uy Diêu hai tay nhuộm đỏ máu người, liếm liếm môi tiến tới, định động thủ giết người.

Mọi người trong Phong Dương hội đang ở trên mặt đất chẳng những choáng váng đầu mà còn gân cốt mềm nhũn, không thể nào điều động nội lực, lúc này nhân số tuy nhiều nhưng cũng chỉ để cho đối phương đơn phương đồ sát.

Cách vị trí mọi người nằm hơi xa một chút, “Đại ca” hắc y nhân trong lòng cũng khẩn trương.

Hắn bắt chấp thực lực che giấu, ngồi ở phía sau, hai ta bấm một pháp quyết.

“Oành!”

Vào chính lúc này, hắc y nhân cao lớn kia cảm ứng được pháp quyết của “Đại ca” hắc y nhân ở phía sau, lập tức tiến lên một bước, đứng ở trước mặt đám người Thiên Song hội.

“Ồ? Nhìn không ra người của Phong Dương hội trừ tên lùn phế vật kia còn có hán tử chân chính đó. Cũng được, cho ta xem sau khi trúng kỳ độc tán công đệ nhất thiên hạ Bi Tô Thanh Phong, người còn có thể bảo tồn mấy thành thực lực!”

Uy Diêu cười lạnh nói, nói xong liền phi thân đánh tới.

Trên không trung, mắt thường cũng có thể thấy được hai tay của hắn biến thành xích hồng sắc, đây cũng là võ công Uy Diêu tu luyện. Kinh đào huyết Thủ, chẳng những nội lực lợi hại mà còn mang theo độc.

Hắc y nhân cao lớn thế nhưng lại đứng bất động như núi, đợi đến khi Uy Diêu bay đến trước người chém ra một quyền.

“Oành!”

Một quyền này không mang theo chút nội lực nào, hoàn toàn chính là lực lượng thân thể, nhưng mà dù vậy, Uy Diêu bay trên không trung cũng bị đối phương lăng không đánh cho bổ nhào, bay ngược trở về.

“Cái gì?”

Thấy vậy, bọn người Ngô tiên sinh cũng đều sửng sốt, nhưng liền lập tức phản ứng. Đằng sau, một người dùng đao, còn có phán quan võ lâm Công Bá Bắc cùng nhau nhảy lên, hướng đến phía hắc y nhân tấn công.

Hai tay trên đầu hắc y nhân lúc này hạ xuống, nhất thời chặn được đại đao bổ tới, hắn tay không cùng đao giao kích, không ngờ thế nhưng lại vang lên

tiếng kim khí va chạm. Còn phán quan bút của Công Bá Bắc lẳng không điểm huyết, kinh khí đánh vào trên người hắn nhưng không chút hiệu quả.

Hắc y nhân lúc này tuy rằng chặn được một đao lẳng không nhưng người dùng đao kia lại bổ vào trên đầu hắn. lúc này tuy rằng thân thể hắc y nhân có thể gánh vác được nhưng khăn che mặt cùng cái mũ tre lại bị chia năm xẻ bảy, lộ ra gương mặt thật.

“Thứ quái vật gì vậy?”

Khi bọn người Thiên Song hội và Phong Dương hội nhìn thấy mặt hắc y nhân nhất thời đều kinh hãi, ngây người mất vài giây.

Hắc y nhân này căn bản... không tính là người!

Trên mặt hắn... không, là trên mặt nó, đều là thịt rữa, đám thịt rữa kia, cũng không phải mềm nhũn như thịt thối, mà rất sít, dán vừa lên mặt, giống như sau khi rửa lại phơi rồi dán lên mặt vậy.

Mà chút thịt nhão thế nhưng mơ hồ lộ ra một loại màu đồng, có có ánh sáng kim khí.

Trên đầu của nó không hề có một chút tóc nào, cũng có không ít thịt nhão giống người bị bệnh phong, cũng có màu sáng bóng.

Thứ này tựa như thi thể thối rữa ở trong quan tài, không biết dùng thủ đoạn gì khiến cho nó có thể hoạt động được, thứ thịt nhão kia tuy nhìn qua khiến người ta ghê tởm nhưng lại cực kỳ bền chắc, thậm chí có một chút thuộc tính kim khí, khiến chủ nhân thân thể này có lực lượng thân thể cường hãn.

Đây... chính là đòn sát thủ của hắc y nhân, đồng thi!

Ở phía sau, “đại ca” hắc y nhân thi triển pháp ấn, tay hắn để trước ngực, nắm gắt gao vật kia, chính là mấu chốt điều khiển đồng thi.

Tuy rằng đôi phương tổng cộng mười người nhưng lúc này “đại ca” lòng tin thật lớn với đồng thi, đồng thi này là do bắt được cương thi cao cấp, sau khi không chế lưu lại thần hồn, dùng được thủy bào chế đặc thù mà thành, độ cứng thân thể so với sắt thép càng thêm cứng rắn, đao thương bất nhập, mà

hành động nhanh nhẹn, lực lớn vô cùng, chỉ cần thi triển ra, cho dù là giết chết toàn bộ người ở đây cũng không phải không có khả năng.

Lúc này hắc núp ở phía sau, thi triển thủ pháp không chế đồng thi.

Vừa rồi điều khiển đồng thi, càng dùng nhiều hơn tâm lực để không chế, tuy rằng hao phí pháp lực nhiều một chút lại có thể không chế đồng thi càng tốt.

Dưới sự không chế của hắc, đồng thi đột nhiên phát ra một tiếng tru trầm thấp rồi liền xông vào trong đám người Thiên Song hội.

Cao thủ Thiên Song hội bị đồng thi xông vào trong trận cũng bắt đầu hoảng loạn lên, các loại vũ khí xen lẫn nội kình không ngừng hướng đồng thi công kích, tuy nhiên không chút nào tạo thành uy hiếp cho đồng thi, hơn nữa đồng thi này không ngờ trong thời gian ngắn liền đã thương được ba bốn người!

“Đây chỉ là con rối, không cần công kích nó nữa! Tìm kẻ điều khiển nó, giết chết hắc!”

Ngô tiên sinh kia tựa hồ kiến thức rộng rãi không kết quả thấy mọi người công kích đồng thi kia không có kết quả lập tức kêu lớn.

Nghe hắc quát vậy, không ít người cũng kịp phản ứng, trong đó có hai người lập tức liền thấy được “đại ca” hắc y nhân ở phía sau.

“Đằng sau có ba người ăn mặc ăn mặc giống với con quái vật kia! Tất nhiên có một kẻ chính là người điều khiển thi thể đó! Giết chúng!”

Ngô tiên sinh cũng chú ý tới, la lớn!

Chương 225: Hắc Tiên Sinh Khủng Bố

Ngô tiên sinh nói xong, ba bốn người kẻ cả bản thân hắc vọt tới chỗ ba hắc y nhân phía sau.

“đại ca” hắc y nhân kia thấy thế, chân mày nhất thời chau lại, nhưng cũng không phải hết sức bối rối, đột nhiên hắc dùng tay vạch y phục trước ngực

chính mình, lộ ra hình xăm con hổ đỏ như máu trước ngực hắn.

Bì Tô Thanh Phong mặc dù có thể làm phân tán nội lực người hít phải, nhưng lại không ảnh hưởng linh lực thi triển những thủ đoạn này, lập tức một con hổ đỏ như máu gầm hét, từ ngực hắn y nhân bay ra.

” Cái gì vậy?”

Bọn người Ngô tiên sinh chỉ cảm thấy có thứ gì đó từ hình xăm trên ngực hắn y nhân bay ra nhưng không biết vật đó là gì, bọn họ cũng không nhìn thấy chân thân của hung linh con hổ màu đỏ như máu kia, chỉ có thể thấy một đạo hồng ảnh lơ lửng lay động trong không gian.

Hư ảnh màu đỏ nhạt kia bay chung quanh thân thể bọn họ, xuyên qua thân thể bọn họ, lập tức mấy người này cảm giác thân thể cứng ngắt chết lạng, ngay cả nội lực cũng không dễ dùng.

Những người này nhất thời kinh hãi, lập tức vận chuyển công lực toàn thân, chống cự loại âm lãnh dị thường này.

Nhưng mà hắn y nhân cũng không cho bọn họ cơ hội, đồng thi phía sau buông tha cho những người kia đang vây công hắn, bảo vệ hai mắt chạy tới.

Đồng thi vọt tới gần mấy người trước mặt “đại ca” hắn y nhân, triển khai toàn bộ hỏa lực, hướng những kẻ này vùng quyền tới.

Những kẻ này vừa mới bị hung linh hổ xâm nhập, thân thể còn chưa linh hoạt lại, vừa mới toàn lực vận chuyển nội công được một chút nhưng vẫn không linh hoạt, lúc này bị đồng thi xông lên, không thể thi triển thân pháp ảo diệu chỉ có thể cứng đối cứng.

“Phanh!”

Quyền đầu tiên hướng đến là chỗ Ngô tiên sinh, hắn là thủ lĩnh đám người này, đương nhiên đồng thi đầu tiên phải nhắm đến hắn.

Chỉ là Ngô tiên sinh này phản ứng không chậm, tuy rằng thân thể còn có chút cứng nhắc nhưng vẫn đưa lên hai quyền chắn trước người mình, hơn nữa nội lực liền dồn cả vào hai cánh tay.

Một quyền này của đồng thi nện vào người hắn, khiến song chưởng của hắn gấp khúc quỷ dị, xương gãy nát, nhưng thương tổn được giảm rất nhiều, tuy rằng tuy rằng bị nện bay ra ngoài nhưng trừ hai tay gãy xương, các thương tổn khác đều không nặng.

Nhưng người phía sau hắn lại không may mắn như thế.

Sau khi đồng thi chưởng bay Ngô tiên sinh lại sai bước phóng tới, một quyền hướng về Uy Diêu phía sau.

Bởi vì công pháp tu luyện của Uy Diêu hồi phục so với Ngô tiên sinh khá hơn một chút, vừa định thi triển thân pháp, đột nhiên thân ảnh màu đỏ nhạt trong không trung kia bay trở về, dừng ở trên đầu của hắn.

“Ông!”

Đầu Uy Diêu đột nhiên nổ tung, cả người như bị quỷ nhập, máu từ trên đầu dường như chảy cả ra, trên mặt không chút sinh khí.

Hắn ngược mắt nhìn quyền của đồng thi trước mắt càng biến càng lớn nhưng không có cách nào tránh né.

“Oành” một tiếng, một quyền này trực tiếp đập vào đầu hắn.

Bị đồng thi trực tiếp khổng chế, chỉ thấy đầu của Uy Diêu như một quả dưa hấu bị đập nát, óc cùng xương sọ trộn lẫn vào nhau, văng ra thật xa, văng thẳng đến gần chỗ mẹ con Hắc Diện Môn Thần đang ngồi bệt mặt đất.

Trực tiếp mất mạng!

Còn lại hai người kia, một là nữ nhân tầm ba mươi tuổi kia, một nữa là một tay kiếm thủ, thân thể vốn đã khôi phục một chút, đang muốn né tránh thì bóng dáng màu đỏ nhạt kia lại bỗng nhiên xuyên qua hai người, lập tức thân thể hai người cứng ngắc, không cách nào cử động được.

Còn đồng thi chính lúc này liền mỗi tay bắt lấy một người, hung hăng phang đầu cả hai người vào nhau, chỉ nghe ầm một tiếng, óc hai người kia cũng bị văng cả ra ngoài.

Hai người mất mạng!

Bọn người Thiên Song hội ở sâu nhìn đến đây, da đầu nhất thời tê dại, cơ hồ là trong nháy mắt đồng thi đã một mình giết chết ba kẻ, đả thương một kẻ khác.

“Giết rất tốt! Giết rất hay!”

Phương Kinh Minh ở trong đám người bị hại thấy hắc y nhân phe mình bỗng nhiên đại phát thần uy, tuy rằng kẻ kia không giống người nhưng vẫn kích động dị thường, lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

Mà Tần bà bà Tần bà bà cùng Hắc Diện Môn Thần lại hết sức không may, đồng thi kia một quyền đánh nát đầu của Uy Diêu, óc cùng xương cốt bay ra, hai người không cách nào tránh né được, bị giội cho một thân. Trong miệng Hắc Diện Môn Thần tựa hồ còn ăn phải cái gì, vẫn cảm giác được thứ gì mẫn mặ trơn tuột, thật rất kinh tởm.

“Hắc y nhân lộ ngực ở kia chính là kẻ điều khiển thi khôi! Giết hẳn rồi, quái vật kia cũng sẽ không làm gì được nữa!”

Bị nện bay đi một quãng ngắn, hai tay cũng đã gãy, Ngô tiên sinh thấy người bên mình ngẫn người, không khỏi cảm thấy sốt ruột, la lớn.

“Mau giết gã hắc y nhân đằng kia trước khi con quái vật kia kịp động thủ... Bằng không, tất cả chúng ta đều chôn thây tại đây!”

Phía sau, võ lâm phán quan Công Bá Bắc kịp phản ứng đầu tiên, la lớn.

Nghe được lời này của hắn, đám người Thiên Song hội đang ở trạng thái chết lặng mới kịp phản ứng, kêu to, hướng “đại ca” hắc y nhân đánh tới.

Ngược lại, kẻ quát lên là Công Bá Bắc kia, còn có Liễu Không hai người hơi lui về phía sau lui về phía sau hai bước, cũng không xông lên.

Tuy rằng ba người chết, một người trọng thương, lại có hai kẻ lùi về phía sau trốn, nhưng mà người Thiên Song hội xông lên còn có bốn người, bốn người này cũng đã có kinh nghiệm, phân tán ra mà lao đến, cho dù là hung

linh con hổ kia cùng đồng thi cường thịnh ngăn cản cũng sẽ có ít nhất một người đến giết chết “đại ca” hắc y nhân.

“Đại ca” hắc y nhân thấy tình huống này, chân mày càng thêm nhíu lại.

“Chịu chết đi!”

Đã có người của Thiên Song hội đến được gần chỗ “đại ca” hắc y nhân, mắt thấy chuẩn bị đánh tới.

“Muốn ta chết? Không dễ vậy đâu!”

Trong tình thế nguy cấp như vậy, “đại ca” hắc y nhân khẽ cắn môi, rút cuộc quyết định sử dụng át chủ bài bản thân mình vẫn một mực cất giấu!

Hắn từ trong ngực rút ra một vật giống chiếu thư màu đen.

Vật kia có chút giống như là chiếu chỉ của Hoàng đế, nhưng lại nhỏ hơn nhiều, hơn nữa toàn thân màu đen, thoạt nhìn liền biết không phải là thứ tốt lành gì.

“Ra đi!”

Hắc y nhân giờ thứ như chiếu thư màu đen lên đỉnh đầu, miệng niệm gì đó, tựa hồ đang dùng chú ngữ.

Lúc bốn người vọt đến gần “Đại ca” hắc y nhân kia, đột nhiên một bóng đen lấy đại ca kia làm trung tâm, đột nhiên bao trùm.

Bóng đen kia, cũng không phải màu đen trong động mả, mà là một loại bóng đen phẳng phát mang theo sinh mệnh quái dị trầm mặc, đen kịt không thấy chút ánh sáng nào, ngay cả cây đuốc trên mặt đất, bị bóng đen này bao phủ, không ngờ cũng không cách nào chiếu ra chút ánh sáng.

Bốn người kia, sau khi bị bóng đen này bao phủ, lập tức kinh hãi, trong bóng đen này, quả thực trời đất điên đảo, không phân biệt tám phương, toàn bộ thế giới đều như một mảnh hỗn độn, mặc dù cách “Đại ca” hắc y nhân kia không xa lắm, nhưng cũng không tìm ra vị trí của hắn.

Nhưng mà, bọn họ không tìm ra “Đại ca”, cũng không có nghĩa là “Đại ca” không tìm thấy bọn họ.

Một luồng u ám màu đỏ nhạt, trong bóng đen ngược lại rõ ràng hơn một chút, mang theo bộ dáng con hổ, không ngừng xuyên qua.

Sau đó, chính là thanh âm Đồng Thi hành động, cùng quyền phong gào thét, cùng với tiếng kêu thảm thiết.

Bóng đen này, kéo dài bảy tám tích tắc, sau đó dần dần tản đi.

Ánh sáng của cây đuốc, lúc này lại chiếu ra, chỉ thấy trên mặt đất, đã có thêm bốn tử thi, trên người bốn tử thi này, đều có một quyền ấn lõm xuống.

Mà Liễu Không đứng ở phía sau, còn cả phán quan võ lâm Công Bá Bắc, lúc này nhìn thấy, vẻ kinh hãi đã hiện trên mặt, hai người đồng thời hú lên quái dị, cũng không để ý Ngô tiên sinh trọng thương này, thi triển khinh công, liền chạy về phía thông đạo quặng mỏ.

“Ha ha! Ha ha ha ha! Chết hay lắm! Chết hay lắm! Đồ rùa đen Thiên Song Hội, lúc này đều chết hết đi? Ha ha ha ha!”

Thấy tình huống này, chu nho Phương Kinh Minh trong động, lập tức cười điên ha ha ha một trận, tựa hồ phát tiết, đang may mắn mình lại nhặt về một mạng.

“Cười cái con mẹ ngươi! Đồ lâm trận bỏ trốn như ngươi, có gì mà cười? Ngươi không phải bán mạng cho Thiên Song Hội sao? Sao không bán mạng?”

Hắc Diện Môn Thần nghe Phương Kinh Minh cười đến phiên lòng. Buột miệng mắng.

“Mẹ nó! Ngươi biết cái gì! Ta đây là vì mê hoặc đối phương, sau khi gia nhập đối phương, dễ nhân cơ hội đánh lén. Sau đó giải cứu các ngươi! Đầu óc ngươi không tốt đừng nói bậy!”

Phương Kinh Minh nghe xong, giống như mèo dẫm phải đuôi, hung hăng trừng mắt Hắc Diện Môn Thần, nói với hắn.

Hắc Diện Môn Thần cho dù không thông minh lắm, cũng sẽ không bị gạt bởi lời như thế, hắc chửi ầm lên.

“Đồ bỏ nhà người, còn có mặt mũi mà nói à? Rốt cuộc có xấu hổ hay không?”

“Tất cả im miệng cho ta!”

“Đại ca” hắc y nhân, lần này sắc mặt cũng khó coi, hắc đồng thời thao túng Hồ Sát và Đồng Thi cũng thôi đi, có bí thuật độc môn, phân thần thao túng, nhưng mà cuối cùng sử dụng phù chiếu màu đen nào, cũng tiêu hao rất nhiều pháp lực của hắc, lại thêm thân thể bây giờ chưa khôi phục, tâm tình rất không tốt.

Ngô tiên sinh kia, mặc dù bị đứt hai tay, nhưng hai chân vẫn nguyên vẹn, lúc này giãy dụa đứng lên, cũng muốn bắt chước Liễu Không cùng phản quan võ lâm chạy thật xa.

Nhưng mà, hắc vừa đứng lên, Hồ Sát đằng sau liền xuyên qua cơ thể hắc, lập tức thân thể người này lại đông cứng một trận, Đồng Thi nhân cơ hội bước tới, kẹp chặt cổ hắc.

Nhưng, Đồng Thi cũng không giết hắc, mà lại đưa hắc tới trước mặt “Đại ca” hắc y nhân.

“Không muốn tứ chi bị Đồng Thi kéo lìa, thì giao giải được ra đây, ta cho người một đao thống khoái”.

“Đại ca” hắc y nhân, nhìn Ngô tiên sinh bị Đồng Thi kẹp cổ nói.

sắc mặt Ngô tiên sinh nghẹn đến tím tái, nhưng vẫn giãy dụa mở trừng hai mắt, nhìn trước ngực mình.

“Đại ca” từ trong ngực Ngô tiên sinh, lấy ra một chai thuốc.

“Đại ca” lấy ra chai thuốc, mở ra ngửi ngửi, bên trong đều là viên thuốc nhỏ màu đen, cả đám đều hơi không nói nổi, nhưng mà hắc lại nhẹ gạt đầu, đổ ra một hạt, bỏ vào miệng mình.

Nhắm nuốt hai cái, hắt nuốt viên thuốc màu đen xuống, nhắm mắt một hồi, sau đó đứng lên.

“Ăn đi, là giải được.”

Hắn đem bình giải dược cho mấy hắc y nhân khác, mấy hắc y nhân này thay phiên nuốt vào.

“Vị hắc tiên sinh này! Mau cho ta một viên giải dược, ta đang ở thời điểm bức độc, không thể không có nội lực!”

Phương Kinh Minh thấy thế, lớn tiếng la lên.

“Hắc tiên sinh, cho ta giải dược!”

Hai mẹ con Hắc Diện Môn Thần cũng hô.

Mà Đường Huyền Chi, bọn người huynh đệ họ Bao, cũng ánh mắt chờ mong nhìn hắn.

Chỉ có Tô Bằng, giữ im lặng, nhưng tựa hồ dùng ống tay áo che cái gì đó, để vật đó dưới mũi mình.

Mà đại ca hắc y nhân kia, thì nhìn Ngô tiên sinh kia, miệng phát ra một tiếng hừ lạnh.

Đồng Thi giống như tiếp nhận mệnh lệnh, cái tay còn lại thành dạng đao, thoáng cái từ phía sau lưng Ngô tiên sinh đâm vào.

Tay của nó cũng không sắc bén nhưng mà cứng mạnh, lực lượng cường đại, từ phía sau lưng Ngô tiên sinh đâm vào.

Ngô tiên sinh lập tức phun ra một ngụm máu tươi, hắn bị con dao của Đồng Thi xuyên qua người.

Đồng Thi buông tay kẹp cổ Ngô tiên sinh ra, cái tay còn lại từ thân thể bị nứt toác của Ngô tiên sinh đâm vào, sau đó dụng lực một phần, thân thể của Ngô tiên sinh, đã bị xé thành hai mảnh!

Hình ảnh máu tanh khiến tất cả mọi người câm nín!

Sau nửa ngày, Hắc Diện Môn Thần mới kịp phản ứng, nói rất nhỏ.

” Hắc tiên sinh, giải được...”

“Giải được thật sao? Ta cho ngươi.”

Hắc y nhân hồ hững nói, mà đồng bạn của hắn lại không hề hành động, sau đó, chỉ thấy Đồng Thi kia chậm rãi đi đến trước mặt Hắc Diện Môn Thần, một quyền nện ở trên đầu hắn!

Óc... Vỡ toang.

Chương 226: Chém Chết Hắc Y Nhân

Đầu của Hắc Diện Môn Thần, bị Đồng Thi một quyền đánh nát.

“Nhi tử!”

Thấy đầu của Hắc Diện Môn Thần bị nổ bung, mọi người đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó Tần bà bà phản ứng đầu tiên, kêu thảm một tiếng, giãy dụa đánh về phía Đồng Thi.

Nhưng mà Đồng Thi ở dưới sự thao túng của “Đại ca” hắc y nhân, một phát bắt được Tần bà bà.

“Nhi tử ngươi đã chết, có điều đừng lo, ta lập tức sẽ tống ngươi lên đường.”

“Đại ca” hắc y nhân này cười lạnh một tiếng, lại hạ đật chỉ lệnh.

Tay trái Đồng Thi thành dạng đao, thoáng cái đâm về phía tim của Tần bà bà, Tần bà bà lập tức nhô ra một búng máu, bộ vị trái tim, đã bị đâm xuyên qua.

“Ngươi điên rồi?”

Thấy mẹ con Tần bà bà thảm trạng như vậy, Phương Kinh Minh ở trong động mặt đầy sợ hãi, hô về phía “Đại ca” hắc y nhân.

“Bây giờ mà còn chưa rõ sao? Ta vốn đã không muốn các ngươi sống sót.”

“Đại ca” hắc y nhân giật giật thân thể, thủ hạ của hắn lúc này cũng đã giải trừ độc tính Bi Tô Thanh Phong, cung kính đi tới, lại cầm một lọ dược hoàn cho hắn, “Đại ca” tiếp nhận chai thuốc, đổ ra một hạt dược hoàn nuốt vào, tinh thần lập tức tăng không ít.

Tựa hồ, dược hoàn kia là thứ bổ sung linh lực cùng tinh thần lực.

Hắn nhìn bốn phía, đột nhiên đưa tay, lấy nón lụa đen đội trên đầu xuống.

Ở phía dưới nón, là khuôn mặt hơi dài, hắn quét mọi người một vòng, nói.

“Lần huyết đấu này, chúng ta vốn đã không định để các ngươi sống sót... Sống thêm một người, sẽ phân tiền thêm một người, những người các ngươi, chỉ là người giúp ta liều mạng loại bỏ, thế là đủ rồi.”

Sau đó, hắn nhìn thi thể cao thủ hai bang hội Thiên Song Hội cùng Tòng Cổ hội trải đầy trong hầm mỏ, nói.

“Bây giờ, người đối phương cũng chết gần hết, những người còn lại, chính chúng ta liền có thể giết chết, tồn tại của các ngươi đã không còn ý nghĩa, hơn nữa nếu chạy loạn, giết sẽ có điểm phiền toái. Đúng lúc bây giờ đang trúng độc, giết toàn bộ.”

“Ngươi... Ngươi ngươi ngươi... Đừng giết ta! Đối phương còn bốn người chưa chết! Ta tìm bọn họ ra cho các ngươi! Đừng giết ta!”

Phương Kinh Minh nghe xong, trên mặt lộ ra thần sắc sợ hãi, la lớn.

Tô Bằng, huynh đệ họ Bao, còn cả Đường Huyền Chi, đã không còn tâm tình đi khinh bỉ Phương Kinh Minh.

“Ngươi? Hạng người ham sống sợ chết, giữ lại cũng không ích gì... Cả đám đều giết hết.”

Khuôn mặt hơi dài của “Đại ca” hắc y nhân lộ ra một tia cười lạnh, Đồng Thi chậm rãi đi đến mọi người, ngênh tiếp đầu tiên, là hai người huynh đệ họ Bao.

“Chúng ta liều mạng với người!”

Huynh đệ họ Bao thấy Đồng Thi tới, trên mặt lộ ra vẻ tuyệt quyết, một trong số đó đột nhiên quát to một tiếng, đánh về phía Đồng Thi, tựa hồ muốn công kích ánh mắt của nó, một trường kiếm khác, lật ngược di động về phía “Đại ca” hắc y nhân, tựa hồ muốn giết chết hắn trước.

Nhưng mà, huynh đệ họ Bao mặc dù hạ quyết tâm hắn phải chết. Có điều lúc này thực lực chênh lệch vẫn quá lớn, Đồng Thi lảng không một quyền, liền một quyền đánh tới người kia, sau đó bước tới người huynh đệ họ Bao bị thương trên mặt đất, một cước giẫm lên lưng hắn.

Lập tức, người trên mặt đất này nhô ra một búng máu, Đồng Thi kia, lại liên tục giẫm mấy cước. Người bị nó giẫm đạp, búng máu nhô ra tựa hồ cũng mang theo nội tạng, thân thể gãy dựa vài cái, liền tắt thở.

“Chơi chết các người, liền đơn giản giống như là giết chết con gián, không nên chọc giận ta, nếu không các người sẽ chết vô cùng thâm thảm.”

“Đại ca” hắc y nhân cười lạnh ha hả, nói với mọi người.

“Đừng giết ta!”

Phương Kinh Minh ở trong động kêu to, Tô Bằng dùng một tư thế kỳ quái ngồi dưới đất, trong ánh mắt chớp động hào quang, không biết đang nghĩ cái gì. Mà Đường Huyền Chi lúc này, trong ánh mắt đã lộ ra vẻ có giác ngộ tử vong.

“Kê tiếp giết ai thì tốt nhỉ?”

“Đại ca” hắc y nhân nhìn bọn người Tô Bằng, ánh mắt lộ ra vẻ biến thái.

“Tô thiếu hiệp bên này đi, dường như biểu hiện người rất chán kinh, vậy hãy để cho ta xem, người vào lúc tử vong này, có phải là vẫn trấn định như thế, hay là đá trong quần, ha ha ha...”

“Đại ca” hắc y nhân cười ha hả, vung tay lên, Đồng Thi sải bước đi tới Tô Bằng, vung nắm đấm lên, liền đánh về phía Tô Bằng trên mặt đất.

“Giết ta? Vọng tưởng!”

Ngay khi nắm đấm của Đồng Thi sắp đánh vào Tô Bằng, chỉ thấy thân thể Tô Bằng, đột nhiên bay vọt, thoáng cái nhảy lên ba bốn mét, hoàn toàn không giống bộ dạng trúng độc?

“Hửm?”

Thấy Tô Bằng đột nhiên nhảy lên, đồng tử “Đại ca” hắc y nhân co rút lại, Tô Bằng trên không trung, lúc hạ xuống điểm mũi chân vào ót Đồng Thi một cái, cả người liền phi tốc vọt tới hướng “Đại ca” hắc y nhân.

“Giết hắn! Giết bọn họ!”

Phương Kinh Minh thấy biến cố này, trong lòng chợt dậy lên hi vọng, la lớn, ngay cả Đường Huyền Chi vẫn nằm trên mặt đất, giống như đã nhận mệnh, trong mắt cũng dậy lên hi vọng.

Đồng tử của “Đại ca” hắc y nhân co rút lại, Đồng Thi lúc này đã bị Tô Bằng vút ở sau lưng, không kịp trở về viện binh, mà hai huynh đệ cũng kịp phản ứng, từ sau phóng tới trước, tựa hồ muốn thay đại ca hắc y nhân ngăn cản công kích.

Mũi chân Tô Bằng đặt lên mặt đất, thân thể mang theo một đạo tàn ảnh công kích về phía “Đại ca” hắc y nhân, nhưng mà chính vào lúc này, hắn cảm giác một luồng ác ý, từ phía sau mình đánh ập tới.

“Là hung linh Hồ Sát kia!”

Tô Bằng lập tức phản ứng, cảm giác ác ý kia, khác với sinh vật, mà là một loại ác ý thuần túy ở mặt ý niệm linh thể.

Nhưng mà, cho dù cảm nhận được ác ý, Tô Bằng vẫn không quay đầu lại, mà tiếp tục hướng trước, bảo kiếm trong tay, chém về phía đại ca hắc y nhân kia!

“Đại ca” hắc y nhân, thao túng Hồ Sát công kích về phía Tô Bằng, chỉ cần Hồ Sát có thể giữ Tô Bằng hai giây, Đồng Thi phía sau chạy tới, liền có thể phân thân hắn.

Thấy thiếu hiệp tên Tô Bằng kia, tựa hồ không phản ứng đối với Hồ Sát sau lưng, trong lòng “Đại ca” hắc y nhân cảm thấy yên ổn, bản thân Hồ Sát, mặc dù không thể trực tiếp giết chết người luyện võ huyết khí sung túc, nhưng lại có thể khiến tứ chi người ta cứng ngắc, cứ vậy, chỉ cần có thể kéo đối phương một tích tắc, liền đủ để giết chết đối phương.

Nhưng mà, chuyện khiến hắc y nhân không ngờ, lúc Hồ Sát kia vừa mới tiếp cận thân thể thiếu hiệp họ Tô một mét, trên người Tô thiếu hiệp kia, chợt phát ra một màn hào quang, màu vàng đồng thời một luồng thanh quang lóe ra, thậm chí có hai loại lực lượng, trọng trọng đả kích trên người Hồ Sát.

Hồ Sát lập tức kêu thảm một tiếng, bị đánh bay về phía sau, mà đại ca hắc y nhân, cũng cảm giác được tâm thần mình rung mạnh, Hồ Sát cùng tinh thần hắc y nhân liền, Hồ Sát bị thương, hắc y nhân cũng chịu thương tổn không nhỏ.

“Bảo vật hai môn Phật đạo?”

Trong nháy mắt Hồ Sát bị đánh bay, đại ca hắc y nhân đã mở ra linh nhãn, không khỏi kêu một tiếng kinh hãi, hắc y nhân tuyệt không ngờ, đây Tô thiếu hiệp không quá nổi tiếng trên giang hồ, lại thân mang pháp khí hộ thân rất mạnh của hai môn Phật đạo, trọng thương hung linh Hồ Sát của hắc y nhân.

Lúc này, Tô Bằng đã tới gần trước người hắc y nhân bốn thước. Phản ứng của đại ca hắc y nhân này cũng nhanh chóng, gần như trong nháy mắt, liền té ra phù chiếu màu đen kia, nâng ở trên đầu.

Lập tức, vụ khí đen kịt bao phủ cả không gian chung quanh, tầm mắt trước mắt của Tô Bằng liền tối sầm, đã không cách nào thấy ba hắc y nhân này.

Mà ở phía sau hắc y nhân, thanh âm Đồng Thi chạy lại truyền đến, hắc y nhân tựa hồ có năng lực phán đoán vị trí Tô Bằng trong bóng tối, chỉ cần Tô Bằng không giết chết người này, bản thân hắc y nhân rất nhanh sẽ bị Đồng Thi phân thân giết chết.

Nhưng mà, trong bóng tối, Tô Bằng không có chút bối rối. Hắc y nhân triển thân pháp, liên tục lóe lên hai đợt công kích trên mặt đất.

Sau đó, hắc giơ bảo kiếm lên, liên tục xuất kiếm trong bóng tối, rất nhanh, trong sương mù đen liền truyền đến hai tiếng kêu thảm.

“Không thể nào! Người không thể nào thấy được chúng ta!”

Thanh âm sợ hãi của đại ca hắc y nhân truyền đến, thanh âm của hắc phiêu hốt, chột trái chột phải, không cách nào từ thanh âm phán đoán được vị trí.

Nhưng mà, thanh âm của hắc, vẫn không hoàn toàn chấm dứt, liền truyền đến một thanh âm bảo kiếm đâm vào người **, thanh âm của đại ca hắc y nhân này, liền im bặt.

Theo thanh âm của đại ca hắc y nhân đình chỉ, sương đen dần dần thu vào trong phù chiếu đen. Ánh sáng ngọn đuốc trên đất lại sáng lên.

Chỉ thấy, Tô Bằng đứng ở vị trí trước người đại ca hắc y nhân một mét, bảo kiếm trong tay hắc, đâm xuyên qua trái tim hắc y nhân này.

Mà ở hai bên hắc, hai huynh đệ của đại ca hắc y nhân kia, một bị bêu đầu, một bị cắt cổ, nằm trên mặt đất.

“Người... Làm sao biết ta... ở đây?”

Đại ca hắc y nhân bị đâm xuyên tâm tạng, vẫn còn chưa chết, giãy dụa hỏi Tô Bằng.

“Ác ý của người, ở trong bóng tối bắt mắt tựa như cây đuốc.”

Tô Bằng nói, nói xong, nghiêng người rút bảo kiếm cắm ở trên trái tim hắc y nhân ra.

“Phốc!”

Một vòi máu, từ trong tim hắc y nhân phun ra, đại ca hắc y nhân này, quỳ rạp xuống đất.

Đến chết, ánh mắt của hắc còn mở thật to, giống như không chịu tin tưởng sự thật này.

Tô Bằng sau khi rút ra một kiếm này, thở phào một cái, Đồng Thi sau lưng hắn, đã không còn hắc y nhân thao túng, cũng ngừng lại.

Tô Bằng ngồi xổm xuống, từ trên người đại ca hắc y nhân, lấy ra giải dược Bi Tô Thanh Phong, ăn một viên.

...

Sau khi Tô Bằng trúng độc Bi Tô Thanh Phong, hắn liền ngã xuống đất, nhìn như xụi lơ vô lực, trên thực tế, hắn vẫn tìm kiếm một lọ giải dược trong Đại Càn Khôn.

Trước kia, lúc Tô Bằng đánh chết Lô Khiếu Thiên, trên người Lô Khiếu Thiên, liền có một lọ giải dược Bi Tô Thanh Phong, có điều cũng không phải dạng đan dược, mà là một lọ màu đen, bên trong hơi không nói nổi.

Nhưng mà chính là thứ này, lại là giải dược của Bi Tô Thanh Phong.

Độc dược mà Lô Khiếu Thiên mua, cũng không phải chính phẩm, hiệu quả so với độc dược Liễu Không bỏ, ít nhất kém gấp đôi, tán công tán lần này Liễu Không bỏ, là chính phẩm ngàn lượng hoàng kim, hiệu quả tất nhiên không giống.

Chỉ là, cho dù là chính phẩm Bi Tô Thanh Phong, hay là đồ phỏng chế, tuy phẩm chất không giống nhau, nhưng thành phần giải dược, nhưng lại tương tự kinh người.

Tô Bằng ngửi bình giải dược hơi thối kia một hồi, cảm giác cảm giác tán công cùng tê liệt trên người mình dần dần biến mất, nhưng, dù sao hai giải dược có chút chênh lệch, nội lực cùng thể lực của hắn, đều là từ từ khôi phục, không giống hiệu quả rõ ràng như bọn hắc y nhân.

Hắn vẫn luôn chờ giải dược phát huy hiệu dụng, chỉ là vào lúc này, đại ca hắc y nhân giết liền mẹ con Tần bà bà, còn cả huynh đệ họ Bao, nhưng công lực Tô Bằng chưa khôi phục toàn bộ, cho dù muốn ngăn cản cũng hữu tâm vô lực.

Đợi đến khi Đồng Thi muốn giết Tô Bằng, hắn vừa mới khôi phục tám phần công lực, nên mới có cảnh đó.

Mà sở dĩ ở trong sương mù màu đen, Tô Bằng có thể đánh chết ba hắc y nhân, đều là vì trên người hắn, có ngọc bội có thể cảm nhận được ác ý, ngọc bội kia, ở trong sương mù đen buộc vòng quanh vị trí ba hắc y nhân, khiến Tô Bằng thông dong đánh chết.

” Đồng Thi của Hắc y nhân rất lợi hại, nhưng nếu cao thủ của Thiên Song Hội, hoàn toàn đánh không lại có thể chạy, chủ yếu là hung linh Hồ Sát kia của hắn phối hợp, mới có lực sát thương như thế, phương thức kích sát này, ngược lại có chút giống ta phối hợp kiếm ý kiếm pháp, đều sử dụng công kích linh thể trước, sau khi tạo thành khe hở, lại công kích mặt thực chất.”

Tô Bằng quay đầu lại, nhìn hung linh Hồ Sát còn bay trong động kia, hung linh Hồ Sát không có linh lực của ký chủ tẩm bổ, màu thân thể đã càng lúc càng mờ nhạt.

“Trước kia Bạch Hồ từng nói với ta, nếu võ công luyện đến mức tận cùng, công kích linh thể không có tác dụng lớn gì... Hiện tại xem ra, lại không phải.”

“Loại công kích linh thể này phối hợp với công kích thực thể, thật ra có thể tăng mạnh chiến lực, không phải tất cả mọi người đều giống ta có được hai loại năng lực công kích và phòng ngự, mà lại có bao nhiêu người, có thể đem võ công luyện đến mức tận cùng chứ? Có điều nếu không phải cao thủ cực hạn, vậy thì công kích linh thể, uy lực không thể coi thường, có thể cho là một lá bài tẩy.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

“Tô thiếu hiệp! Tô thiếu hiệp, cho ta một viên giải dược!”

Đang lúc Tô Bằng suy tư, thanh âm của Phương Kinh Minh ở trong hầm mỏ đột nhiên truyền đến.

Tô Bằng nghe xong, khóe miệng không khỏi khẽ cười, Phương Kinh Minh này ngược lại mạng lớn, nhiều người chết như vậy, một người không thể đi

động như hấn, đến bây giờ vẫn chưa chết.

Đang lúc Tô Bằng định nói gì đó, trong thông đạo từ bên ngoài tiến vào quảng mỗ này, một người dáng người mập mạp, lão đảo chạy vào.

“Liễu Không?”

Tô Bằng nhìn, con mắt lập tức nheo lại...

Chương 227: Hắc Bạch Song Sát

Thân hình béo múp của Liễu Không hòa thượng từ trong thông đạo hầm mỗ lão đảo chạy ra, hấn nhìn thấy Tô Bằng, đồng thời chú ý hắc y nhân chết đi trên mặt đất, thoáng chốc sửng sốt.

“Liễu Không! Tên phản đồ nhà ngươi, còn dám quay về sao? Tô thiếu hiệp, mau đưa ta một viên thuốc giải, để ta giết chết tên phản đồ Liễu Không này!”

Phương Kinh Minh nhìn thấy Liễu Không hòa thượng, lập tức lớn tiếng hét, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng không để ý đến Phương Kinh Minh giống như tên hề kia, mà lại nhìn Liễu Không, chỉ thấy Liễu Không giống như cực kỳ sợ hãi, còn không ngừng nhìn về phía thông đạo hầm mỗ kia.

“Có người nào đuổi tới đây sao?”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ, Liễu Không hiểu rõ đáng sợ của đồng thi nơi đây, nếu không phải bị bức đến đường cùng, tuyệt đối cũng sẽ không quay lại đây.

Bây giờ, hấn xuất hiện ở nơi này, chỉ có thể nói rằng người bên ngoài, mức độ đáng sợ có lẽ ngang hàng với đồng thi kia.

“Là Hắc Bạch Song Sát sao?”

Tô Bằng nhìn Liễu Không, nói với hấn.

Liễu Không đưa mắt nhìn Tô Bằng, mỉm cười xấu hổ, nhưng thân hình lại lần nữa lùi về sau.

Tô Bằng cũng không quá mức chú ý hẳn, người này ngoại trừ lúc nằm vùng có thể có tác dụng không nhỏ, chiến trường chính diện, dường như chiến lực còn không mạnh bằng Phương Kinh Minh.

Nhưng lúc này, trong toàn trận huyết đấu, người cũng đã chết không ít, có thể khiến cho Liễu Không sợ hãi như thế, thậm chí trốn đến chỗ này, chỉ có một người...

“Sao nào, hòa thượng béo kia, người cảm thấy trốn đến nơi này thì sẽ an toàn sao?”

Tùng đột âm thanh vang lên, một nam nhân mặc hắc y, từ trong thông đạo hầm mỏ đi vào.

Tô Bằng nhìn, lập tức nhận ra, người này sắc mặt hung dữ, chính là Hắc Sát trong Hắc Bạch Song Sát.

Chỉ thấy vị trí chân trái của hắn, vốn phải là bắp chân, đã được thay thế bởi một thanh đao dài, lúc này chậm rãi đi vào bên trong, lại khiến cho Liễu Không cảm thấy sợ hãi giống như chuột thấy mèo.

Tô Bằng cũng không cảm thấy bất ngờ, Liễu Không sợ dĩ có thể quay lại đây, chắc chắn chính là cảm thấy đám hắc y nhân, đặc biệt là đồng thi, có thể không chế được Hắc Bạch Song Sát, hoặc là khiêu khích đối phương giao đấu, thì có thể bảo toàn được tính mạng của hắn.

Hắc y nam nhân kia, chậm rãi từ trong thông đạo hầm mỏ đi ra, sau lưng hắn, lại đi đến một người, người này thân mặc bạch y, vị trí tay phải, không có cánh tay, cũng là một thanh trường đao.

Người này, chính là Bạch Sát, chỉ thấy tay trái hắn giống như cầm vật gì đó, Tô Bằng nhìn kỹ lại, phát hiện, thứ nằm trên tay trái của Bạch Sát, là một cái đầu người.

Chính là đầu của võ lâm Phán Quan Công Bá Bắc.

Lúc này, tình huống đã rất rõ ràng.

Liễu Không cùng Công Bá Bắc trốn ra khỏi hầm mỏ, nhưng lại đụng phải hai sát tinh Hắc Bạch Song Sát. Hai người kia giết Công Bá Bắc, Liễu Không y vào khinh công cao cường, chạy ra ngoài, nhưng bản thân cảm giác không đối phó nổi truy đuổi của hai người này. Vì vậy chạy vào trong hầm mỏ, muốn dựa vào sức mạnh của đám hắc y nhân thoát khỏi hai tên sát tinh này, bảo vệ cái mạng của mình.

Nhưng mà, lúc này Liễu Không nhìn vào trong hầm mỏ, lại sững sốt.

Chỉ thấy, mặc dù cương thi quái vật to lớn không chết, vẫn còn đứng đây, nhưng mà, ba hắc y nhân kia, còn có đám người còn lại của hội Phong Dương, lại chết đi không ít, dường như vừa mới xảy ra nội chiến.

Lúc này đây, người xem ra còn có sức chiến đấu trong hội Phong Dương, chỉ còn lại một người tên là Tô Bằng thiếu hiệp kia, cương thi quái vật to lớn vẫn còn ở đây, nhưng người điều khiển nó đã chết rồi, quái vật kia còn có thể hình thành sức chiến đấu được sao?

“Hừm? Không đợi chúng ta ra tay, chính các ngươi đã lục đục nội bộ rồi sao? Có điều không sao, chết không ít người, trái lại tiết kiệm không ít sức lực của huynh đệ chúng ta.”

Bạch Sát tiến vào trong, khu vực hầm mỏ, thấy phần lớn thi thể bên trong hầm mỏ, lạnh lùng nói.

“Người kia không phải là Đường Huyền Chi đệ nhất giang hồ thập đại kiếm đó sao? Nghe nói người này võ công không tồi, thịt chắc chắn cũng tươi ngon, bây giờ... hình như không động đây được rồi thì phải? Không tồi, có thể cắt một miếng thịt làm một nồi lẩu, thịt của giang hồ thập đại kiếm, nghĩ đến có lẽ vô cùng ngon lành.”

“Không sai, chỉ là đáng tiếc, người hôm nay vào trong trận huyết đấu này, phần lớn đều hơn bốn mươi tuổi, thịt thà cũng chẳng mấy tươi ngon, cũng không có mấy kẻ nhìn vừa mắt, Đường Huyền Chi này xem ra có vẻ được lắm đấy, còn có hòa thượng béo kia, xem chừng da thịt non mềm, dường như cũng rất ngon miệng đấy.”

“Hắn để lại cho ngươi ăn đi, ta không thích thịt béo.”

Hắc Bạch Song Sát ngươi một lời ta một câu, trong lời nói, giống như đem toàn bộ người còn sống trong hầm mỏ này, đều xem như là động vật để ăn.

Liễu Không nghe thế, lập tức sắc mặt xám ngắt, có điều mặc dù lúc này, hắn cũng không từ bỏ vùng vẫy.

Đôi mắt hắn xoay chuyển, nói với Hắc Bạch Song Sát.

“Hai vị Sát gia, Liễu Không ta toàn thân thịt béo, ăn ta rồi các ngươi đương nhiên sẽ cảm thấy chán ghét, trái lại ta cảm thấy thịt của vị Tô thiếu hiệp này không tồi, võ công của hắn, cũng rất cao cường, tuổi tác lại trẻ trung, thịt chắc chắn ngon miệng hơn ta nhiều, chỉ là vị Tô thiếu hiệp này, võ công thật sự lợi hại, hai vị sợ là bắt không được đâu.”

“Ồ? Còn có món ngon miệng hơn Đường Huyền Chi sao?”

Nghe thấy những lời này, Bạch Sát không khỏi ngạc nhiên trầm trồ một tiếng, nhìn vào trong hầm mỏ.

“Quả nhiên... Đường Huyền Chi kia đã nằm yên mặt đất, còn người trẻ tuổi này vẫn còn đứng được, có lẽ võ công càng cao cường hơn, xem ra mùi vị chắc chắn không tồi, đặc biệt là thoát nhìn tuổi tác vừa tầm, dựa theo kinh nghiệm khẩu vị ta từng ăn hơn trăm người mà nói, nam nhân hai mươi một tuổi, nữ nhân mười sáu tuổi, còn có trẻ con chưa đến một tuổi, khẩu vị ngon nhất, mặc dù hắn có hơi lớn tuổi, nhưng xem ra võ công không tồi, có thể bù đắp thiếu sót tuổi tác lớn.”

Hắc Sát nhìn Tô Bằng ở trong hầm mỏ, dùng tay xoa cằm bình phẩm, nói với Bạch Sát.

“Kinh nghiệm của ngươi, không phải là kinh nghiệm của ta sao? Như thế rất tốt, món chính hôm nay, chính là hắn, sau khi giết hắn rồi, chúng ta yêu cầu bang chủ hội Thiên Song thân thể của hắn.”

Bạch Sát gật đầu, nói.

“Rất tốt, có điều, chú ý đừng đâm thủng bụng của hấn, nếu không mùi vị lợn xộn bậy bạ gì đó thấm vào trong thịt, vậy thì hết ngon rồi.”

Hắc Sát nói, Bạch Sát gạt đầu, đồng thời ném đầu Công Bá Bắc ở trong tay sang một bên.

Tô Bằng lạnh lùng nhìn Hắc Bạch Song Sát kẻ xướng người tùy, trong lòng dâng lên một tia cảm giác chán ghét.

Nếu như bị buộc vào đường cùng, bị buộc ăn thịt người chết, Tô Bằng mặc dù chán ghét, nhưng dù sao cũng là đối diện với lựa chọn sống chết, ít nhiều vẫn xem như có lý.

Nhưng mà hai người này, bước ra khỏi đường cùng, không ngờ ăn thịt người đến nghiện, đây đúng là biến thái.

Đặc biệt là nghe những gì hai người nói, dường như đã ăn không ít thịt người, thậm chí ngay cả trẻ con cũng không tha.

Chỉ dựa vào những điều này, Tô Bằng đã động sát tâm, tuyệt đối không muốn để hai người này còn sống rời khỏi nơi này.

“Vị Tô thiếu hiệp này giống như vẫn còn tinh thần thì phải? Xem kìa, dường như muốn sống mái một trận với huynh đệ chúng ta.”

“Như vậy cũng được, trước khi ăn đối phương, để đối phương hoạt động đầy đủ một chút, thịt sẽ càng non mềm ngon miệng.”

Hắc Bạch Song Sát ngơ ngác một lời ta một câu nói, cùng nhau đi về phía này.

Hai người này nhìn thấy Tô Bằng sắc mặt không đổi, thực sự có một chút thâm giật mình.

Hai người này lớn tiếng thảo luận ăn thịt người, cũng không phải hoàn toàn biến thái, một phần, là muốn sử dụng “thanh danh” của bọn họ, làm suy yếu ý chí chiến đấu của đối phương.

Dù sao con người khi suy nghĩ bản thân bị ăn thịt, ít nhiều sẽ ảnh hưởng đến tâm lý, khiến võ công vốn dĩ sung mãn, lại phát huy không được bảy tám phần.

Hai người bọn họ cũng không phải kẻ ngốc, biết người bây giờ còn có thể sống đến cuối cùng, nhất định là có chút bản lĩnh.

Hắc Bạch Song Sát mặc dù ăn thịt người, cũng không xem trọng mạng người, nhưng riêng tính mạng của bọn họ là ngoại lệ, đó chính là tính mạng của bản thân hai người bọn họ.

Nếu không phải ý thức muốn sống vượt qua người bình thường, ban đầu khi ở địa cung hai người này cũng sẽ không, ăn thịt người chết trước, sau đó uống máu của nhau mà sống.

Cho nên, hai người này mặc dù thoát nhìn hung ác, nhưng lại cực kỳ yêu quý mạng sống. Nếu có thể nắm chắc phần thắng, tuyệt đối sẽ không bỏ ra mười phần sức lực để liều mạng.

Chỉ là, kiếm thủ trẻ tuổi ở trong hầm mộ kia, dường như ý chí cũng kiên định, hoàn toàn không bị lời của hai người làm cho ảnh hưởng.

Hai người này liếc nhìn nhau, ánh mắt truyền lại, tựa hồ cũng hiểu rõ suy nghĩ của đối phương.

Đột nhiên, hai người gia tăng bước chân, đồng thời lao về phía Tô Bằng.

Tô Bằng giờ cao bảo kiếm, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Nhưng mà, lúc hai người này lao tới được nửa đường, tay trái Bạch Sát đột nhiên giữ chặt tay Hắc Sát, sau đó ném hắt tung lên.

Hắc Sát từ không trung bay lên, nhưng không có tấn công Tô Bằng, mà bay về hướng Liễu Không.

Liễu Không hòa thượng trông thấy, không khỏi kinh hãi, hắn vốn đã bị hai người này đuổi giết sắp sụp đổ rồi, cuối cùng vất vả lắm mới lấy được dũng khí, dẫn dụ đối phương, đưa hai người đến hầm mỏ này, đụng đầu với đám người hắc y nhân kia.

Chỉ là hắc y nhân không chết, Tô Bằng quận Giang Ninh lại ở nơi này, nhưng Liễu Không tự cảm thấy thành công dẫn dụ Hắc Bạch Song Sát kia, đối phó Tô Bằng, tâm lý thả lỏng, toàn thân mềm nhũn, chuẩn bị nghỉ ngơi chốc lát, nhưng không ngờ rằng, Hắc Sát lại xông tới đánh hắn.

Trong lúc hoảng hốt, Liễu Không ít nhiều vẫn có phản ứng, hai tay hướng lên, nghênh đón tấn công của Hắc Sát.

Song chưởng của Liễu Không, cùng chạm một chưởng với Hắc Sát, nội lực Hắc Sát, vượt xa hắn, lỗ mũi Liễu Không lập tức trào máu, còn Hắc Sát, lại đáp xuống đất, một chân đá vào Liễu Không.

Tinh lực chủ yếu lúc này của Liễu Không, đều đánh trúng vết thương nội lực cùng Hắc Sát tỉ thí, thấy đối phương đá ra một cước, vô thức cũng tung cước, đây cũng là một chiêu võ công của hắn.

Nhưng mà, một cước này của Liễu Không đã được một nửa, mới đột nhiên sức nhớ, cái chân kia của Hắc Sát, cũng không phải là chân bình thường, mà là một thanh trường đao!

Ý thức được điểm này, Liễu Không vội vàng rút chân về lại, tuy nhiên đã không còn kịp nữa, hắn chỉ cảm giác chân trái của mình đau nhói, sau đó cảm giác chân trái trở nên nhẹ hẫng.

“Chân của ta!”

Hắn cúi đầu nhìn, bỗng nhìn thấy chân trái của mình, từ chỗ bắp chân đã bị Hắc Sát mặt đao chặt đứt, không khỏi kêu thảm một tiếng.

Hắc Sát cười lạnh, song chưởng tiếp tục tăng lực, Liễu Không bị đứt một chân, tình thần thất thủ, bị song chưởng đánh trúng ngực trước, ngã phịch xuống đất.

Hắc Sát tiến lên, đột nhiên chân trái lại đá mạnh, thanh trường đao kia đá vào trên chân phải Liễu Không, lập tức, Liễu Không lại mất thêm một chân phải.

“Aaaaaa....”

Liễu Không liên thanh kêu thảm thiết, không ngừng lăn lộn, bị chặt đứt hai chân, khiến hắn sợ hãi lại đau đớn.

“Hừ hừ... Hòa thượng béo người, dẫn huynh đệ chúng ta đến đây rồi, cũng không có yên tâm, chúng ta làm sao có thể cho người được toại nguyện, cho người cơ hội chạy trốn?”

Hắc Sát cười lạnh, nhìn Liễu Không hòa thượng trên mặt đất.

“Khoan hãy giết hắn trước đã, chỉ cần chúng ta giải quyết Tô thiếu hiệp, hòa thượng béo này vẫn còn chưa chết, tạm tha cho hắn một cái mạng, chặt đứt hai cái chân, đến lúc đó ta rất muốn xem xem khinh công không tồi của hòa thượng béo này, về sau làm sao còn chỗ đứng trên giang hồ nữa, ha ha ha ha....”

Bạch Sát sau lưng hắn, ha ha ha cười lớn nói.

Hắc Sát cười lạnh, không hề để ý Liễu Không, đi đến trước mặt Bạch Sát.

“Vị Tô thiếu hiệp này... Nếu như người từ bỏ chống cự, huynh đệ chúng ta, có lẽ sau khi chém đứt tứ chi của người, còn tha cho người một con đường sống, thế nào, có cần suy nghĩ chút không?”

Bạch Sát nhìn Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

“Ồ? Hai vị đã có lòng tốt như vậy, ta cũng không có gì biểu đạt, không bằng nhị vị đem tứ chi còn lại của các người cũng tự mình chặt đứt đi, có lẽ, ta sẽ chừa lại đường sống cho hai người.”

Tô Bằng lộ ra một tia cười lạnh, nói với hai người...

Chương 228: Song Sát ma công

“Hai vị suy nghĩ thấy thế nào hả? Dù sao, hai vị tự mình chặt thân thể mình cũng không phải là lần đầu tiên, rất quen thuộc mà.”

Tô Bằng hờ hững nói.

Nghe Tô Bằng châm chọc như thế, sắc mặt Hắc Bạch Song Sát không khỏi biến sắc.

Hai người này kể từ sau lần hành trình trong địa cung kia, ăn thịt người, ăn chính mình, tâm lý ít nhiều xuất hiện chút ít vặn vẹo biến thái.

Trong tiềm thức, bọn họ đối với hành vi ăn thịt người của mình, đều có cảm giác tự ti nhất định, giống như từ nay bị gạt bỏ ra khỏi người bình thường.

Lại thêm thân thể không vẹn toàn, càng tăng thêm cảm giác tự ti của bọn họ.

Nói từ trên phương diện nào đó, bọn họ sợ hãi sau khi ra khỏi địa cung vẫn tiếp tục ăn thịt người, trên phương diện nào đó cũng xem như là một loại bồi thường thiệt hại tâm lý, một mặt không biết ở ở bên trong đã chịu đựng kích thích như thế nào, khoái cảm lúc gần đói chết ăn mọi vật, dần dà đã hình thành dấu ấn khoái cảm trong tâm lý bọn họ, mặt khác, ăn thịt người, khiến vô số người trên giang hồ sợ bọn họ, khiến tâm lý của bọn họ đạt được thỏa mãn tuyệt đối.

Cảm giác thỏa mãn này, thể hiện trên sự sợ hãi kẻ địch đối với bọn họ, cho dù võ công không kém bọn họ bao nhiêu, nhưng khi nghe thấy tên của bọn họ đều vô thức sửng sốt mấy giây, tình cảnh này, khiến cho cảm giác tự ti tạo thành do ở trong địa cung ăn thịt người dần dần được bù đắp, thậm chí tạo thành một loại cảm giác vượt trội biến thái.

Dần dần, trạng thái này thay đổi tâm lý của bọn họ, cho tới bây giờ, người nhìn thấy nghe thấy tên của hai người bọn họ nhưng lại không sợ, trái lại sẽ khiến cho bọn họ có một loại ác cảm.

Lúc này điệu bộ Tô Bằng nói chuyện với hai người, giống như hoàn toàn không biết danh hiệu ăn thịt người của hai người bọn họ, một chút sợ hãi bọn họ cũng không có, đồng thời, còn nói ra điều hai người tránh né.

Hai người này, ít nhiều cảm thấy có chút tự ti đối với thân thể không vẹn toàn của mình, cho nên mới phải giết chết đại sư cơ quan đã giúp bọn họ làm tay chân giả, vừa rồi sở dĩ nói nếu như Liễu Không chặt đứt hai chân vẫn còn chưa mất máu mà chết, thì tạm tha cho hắn một mạng, tuyệt đối không phải xuất phát từ lòng tốt. Mà là một loại khoái cảm biến thái nhìn người càng khuyết thiếu hơn cả mình.

Lúc này, Tô Bằng một người tứ chi đầy đủ, đối với bọn họ nói ra lời nói bảo bọn họ lại tự chặt đứt thân thể của mình, nhưng lại càng kích thích thần kinh mẫn cảm của bọn họ.

“Tiểu tử.... Người biết mình đang nói chuyện với ai không?”

Trong ánh mắt Hắc Sát đề lộ ra hàn quang, nói với Tô Bằng.

“Ta đổi chủ ý rồi, trước tiên chúng ta sẽ chặt đứt chân tay của ngươi, sau đó giữ lại mạng cho ngươi, sau này, chúng ta sẽ đi tìm bang chủ hội Thiên Song, mang ngươi bỏ đi. Sau đó đem tứ chi của ngươi làm thành thịt băm, dứt cho ngươi ăn, để ngươi ăn mỗi ngày, ỏi ra cũng phải ăn... Sau đó, đợi ngươi chết rồi, lại làm thành tiêu bản, sưu tầm.”

Bạch Sát ngũ khí cũng phát lạnh, nói với Tô Bằng.

“Hai vị, lời các ngươi nói dường như có thể khẳng định giết được ta. Nếu như hai vị có lòng tin như vậy, không bằng tới thử xem, xem thử có thể giết chết được ta hay không.”

Tô Bằng hồ hững cười cười, nói với hai người.

Hắc Bạch Song Sát nghe thế, trong lòng càng thêm tức giận, nhưng lại càng thêm kiêng dè Tô Bằng, nghi ngờ người này có tài nghệ kinh người nào không.

Trong lòng Tô Bằng thì lại thầm nghĩ đáng tiếc, độc tố của Bi Tô Thanh Phong lơ lửng trong không trung, sẽ nhanh chóng bốc hơi, trở thành thứ không có tác dụng tán công, bằng không Bi Tô Thanh Phong còn lưu lại trong hầm mỏ này, cũng có thể khiến người gục ngã trong này.

Chỉ là cho dù đã không còn Bi Tô Thanh Phong kia, Tô Bằng cũng không sợ hai người này, hắn đã chuẩn bị đầy đủ, giết chết hai người ở đây, bớt cho bọn họ gây hại nhân gian.

“Nếu như người ta đã không sợ chúng ta, đệ đệ, chúng ta cũng chỉ có thể bắt hắn bào chế trước, xem thử đến lúc đó, miệng hắn còn cứng như vậy nữa không.”

Hắc Sát đã hơi đề xuống cơn giận, ngược lại tỉnh táo rất nhiều, nói với Bạch Sát.

Bạch Sát khẽ gật đầu, cùng Hắc Sát chậm rãi đi qua chỗ Tô Bằng.

Khi hai người đi đến khoảng cách ba bốn mét trước mặt Tô Bằng, đột nhiên tăng tốc, cùng nhau lao về phía Tô Bằng.

Bạch Sát nhảy lên, từ không trung vọt đến chỗ Tô Bằng, còn Hắc Sát kia, thân thể lại đột nhiên hạ thấp, chân giả trường đao đá về phía Tô Bằng.

Tô Bằng vẫn không hề sợ hãi, thân thể thoắt chốc lùi về sau nửa bước, bảo kiếm trong tay, thi triển Bán Thức Kiếm Pháp, vận chuyển kiếm thế, nghênh đón thế công của hai người.

Lúc này, trong hầm mỏ này cũng không có nhiều người, Tô Bằng thi triển, chính là Bán Thức Kiếm Pháp tầng thứ sáu, toàn lực tấn công.

Lập tức, Hắc Bạch Song Sát từ không trung và trên mặt đất liên thủ tấn công Tô Bằng, cũng cảm thấy không gian xung quanh, dinh dính khác thường, hai người bọn họ giống như bị khóa chặt trong cái kén hồ phách của côn trùng, không thể nào tự do hoạt động được.

Hai người này không khỏi kinh hãi, bọn họ còn chưa nghe nói qua kiếm pháp nào có hiệu quả phòng ngự phong tỏa mạnh như vậy, chỉ là kiếm khí

Tô Bằng mang theo lúc này, khiến hai người bọn họ hành động bất tiện.

Có điều, hai người này từ trong nội cung đã lấy được ma công quý dị, cũng không thể khinh thường, hai người đồng thời hét lớn một tiếng chói tai, Tô Bằng lập tức cảm giác, phía trước thân thể hai người này, không ngờ tuôn ra một loại khí tức độc ác, phối hợp cùng thể công của hai người, không ngờ phá vỡ phong tỏa tầng bốn tầng năm Bán Thức Kiếm Pháp của mình.

“Võ công của hai người này, quý dị khác thường... cảm giác như là...”

Trong lòng Tô Bằng chấn động, không biết tại sao, nhìn thấy võ công hai người này, Tô Bằng chợt nhớ tới tà linh trên người Cổ Kiếm trong Cổ Kiếm sơn trang.

Chỉ là hai người này, khí tức mang theo trên người, cùng khí tức trên người Cổ Kiếm vẫn có chút không giống nhau, đồng thời, bọn họ cũng không phải thi triển công pháp hộ thể, mà lại càng có khuynh hướng tấn công.

Nhưng Tô Bằng lại có thể chắc chắn, công pháp này, tuyệt đối không phải là nội kình tấn công bình thường, mà mang theo linh thể tấn công kỳ dị nào đó, hoặc là công pháp tương tự.

Tô Bằng thậm chí có thể loáng thoáng nhìn thấy, dưới sự công kích của hai người, không ngừng có bóng đen thoáng ẩn thoáng hiện chỗ trường kiếm cụt tay của Bạch Sát, và trường đao cụt chân của Hắc Sát, ngọc bội ác ý của mình, cũng cảm giác được tấn công của đối phương, có ác ý cấp linh thể.

“Võ công tà môn!”

Trong lòng Tô Bằng thầm kêu một tiếng, nhưng vẫn thân nhiên không sợ hãi, mức độ linh thể tấn công của đối phương, Tô Bằng cũng có thể cảm nhận được cường độ, nhiều nhất ngang bằng với mức độ oan hồn gặp phải lúc trước tuy có phần hơi mạnh hơn một chút, nhưng vẫn không bằng hồ sát của hắc y nhân, tấn công ác ý của mức độ này, ngọc bội hoàn toàn có thể đỡ được, thậm chí không cần phát huy Phật thủ của mình.

Chỉ là, Tô Bằng cũng càng ngày càng tò mò, hai người này, đã gặp phải cái gì trong địa cung, học được thứ võ công tà môn này?

Hai người Hắc Bạch Song Sát càng đánh, cũng càng giết mình.

Bọn họ từ khi có được di vật của tiên bối ma đạo trong địa cung, bèn cùng nhau tu luyện loại ma công ít nhiều có phần vượt ra ngoài tri thức bình thường này.

Võ công này, nếu như để Tô Bằng đánh giá mà nói, tối đa cũng chỉ là võ công cấp bậc bạc, hoặc là hơi nghiêng về màu vàng một chút, nhưng lại cất chứa công pháp tấn công linh thể quý dị.

Chỉ cần động thủ với bọn họ, không cần bao nhiêu thời gian, đối thủ sẽ tràn ngập tâm tình tiêu cực, hoặc là sợ hãi, hoặc là nôn nóng bất an, hoặc là muôn tự sát, hoặc là không cách nào dùng lý trí phán đoán.

Thời gian giao đấu càng dài, hiệu quả lại càng mãnh liệt.

Từ sau khi học được công pháp tà môn này, Hắc Bạch Song Sát mặc dù võ công không phải là tuyệt thế, nhưng giết được không ít đối thủ võ công cao cường hơn bọn họ, cũng khiến cho bọn họ đối với môn võ công tà môn này hết lòng tin tưởng, cảm thấy cho dù võ công chân chính cao hơn hai người bọn họ một bậc, cũng phải chết dưới tay bọn họ.

Nhưng mà, người được hòa thượng béo gọi là Tô thiếu hiệp trước mặt này, lại hoàn toàn ngăn cản được công pháp tà môn của bọn họ, võ công của đối phương lại cao, hai người cũng chưa từng gặp phải.

Hắc Bạch Song Sát lập tức có chút sợ hãi, tiếp tục như vậy, sớm muộn người bị thua sẽ là hai người bọn họ.

Trong lúc đánh nhau, hai người đưa mắt liếc nhìn nhau, đều hiểu rõ ý tứ của đối phương.

Chỉ thấy Hắc Sát, đột nhiên rít giọng một tiếng, thế công đột nhiên gia tăng.

Tô Bằng lạnh lùng đối phó, võ công của đối phương, hẳn tương đối đã cảm nhận được, đại khái là võ công yếu hơn màu vàng, mạnh hơn màu bạc, nhưng cấp bậc tu luyện cao hơn mình.

Nhưng võ công ở trình độ này, bản thân hoàn toàn có thể ngăn cản được, cho dù đối phương là hai người cũng như vậy mà thôi, chỉ cần tất sát mình tụ lực vừa xuất hiện, trực tiếp có thể giết chết hai người này ngay lập tức.

Nhưng mà, lúc này không biết vì sao, công lực của Hắc Sát kia, bất ngờ đột nhiên gia tăng một tầng, hơn nữa, hắc khí quần quanh trên người hắn, càng ngày càng thịnh, lại có chút không ngờ được.

Công lực Hắc Sát tăng vọt, Bạch Sát dường như cũng có chút thay đổi, chỉ thấy sắc mặt hắn càng hung dữ, thân thể bất chợt chậm rãi căng phồng lên, dáng người giống như lớn hơn một vòng so với vừa rồi.

“Công pháp gì vậy? Tà môn như thế?”

Nhìn thấy biến hóa của Hắc Bạch Song Sát, Tô Bằng cũng bắt đầu chăm chú.

Thân thể Bạch Sát sau khi biến lớn, lực đạo tấn công, còn có tốc độ, đều được nâng cao lên ba phần, Tô Bằng lập tức cảm thấy áp lực gia tăng.

Còn Hắc Sát, quần áo màu đen bao quanh hắn, bất chợt xuất hiện rất nhiều bóng đen nhàn nhạt, những bóng đen kia, giống như ánh lửa màu đen, không ngừng bắn ra khắp bốn phía, khiến người của hắn mang theo một loại cảm giác quỷ dị.

“Tuyệt không phải nội công!”

Tô Bằng lúc này, đã kết luận võ công hai người này sử dụng, tuyệt đối không phải là công pháp nội công tầm thường.

Lúc này, Hắc Sát đột nhiên hét lớn một tiếng, những ánh lửa màu đen trên người hắn kia, đột nhiên tăng vọt!

Trong nháy mắt, Tô Bằng cũng hoàn toàn thấy rõ ánh lửa màu đen xung quanh thân thể hắn, rốt cuộc là thứ gì!

Là từng cái mặt người! Từng cái mặt người giống như oan hồn!

Từng cái mặt người kia, có khi là nam nhân, có khi là nữ nhân, có khi là trẻ con, có khi là đứa bé, nhưng không có ngoại lệ, trên mỗi gương mặt, đều mang theo oán hận cực độ, há to miệng, giống như muốn nuốt chửng mình vậy.

“Là oán linh tấn công!”

Tô Bằng nhìn thấy, lập tức nhận ra phương pháp tấn công này.

Lúc này, thân thể của Bạch Sát cũng bành tương đến mức độ đáng sợ, dáng người Bạch Sát vốn cao một mét tám mươi lăm centimet, lúc này, thân thể của hắn đột nhiên tăng vọt lên hai mươi lăm centimet, đạt đến hai mét một.

Bạch y trên người hắn, cũng bị xé nát, công lực của hắn, cũng tăng thêm hơn bốn mươi phần trăm, cho dù là kinh lực hay là tốc độ, đều đạt tới trạng thái đáng sợ.

Tô Bằng lúc này đã hiểu ra, bí thuật này của Bạch Sát, tăng cường năng lực thân thể, còn Hắc Sát, thì càng coi trọng tấn công linh thể, tuy nhiên đều hết sức hung hãn.

Bạch Sát sau khi tăng cường, sức mạnh thân thể và nội lực, cũng sắp vượt qua Tô Bằng, còn Tô Bằng, thì lại dựa vào lực phòng ngự của Bán Thức Kiểm Pháp mới có thể phòng ngự được.

Cường độ linh thể tấn công của Hắc Sát, đã đạt đến trình độ của hổ sát, thậm chí càng mạnh hơn, nếu không phải Tô Bằng có ngọc bội ác ý và Phật thư ở đây, đã bị hai người này giết chết rồi.

Ngay khi Hắc Bạch Song Sát phát diện tấn công, bên tai Tô Bằng chợt vang lên một tiếng “ding”

Tất sát, tụ lực chấm dứt!

Ánh mắt Tô Bằng liếc thấy, đột nhiên hét lớn một tiếng, chỉ thấy vô số đạo kiếm khí, vọt ra từ mũi kiếm của bảo kiếm hắn!

Chương 229: Bí thuật bắt mối

Kiểm khí tất sát của Tô Bằng trong nháy mắt tuôn trào ra, Bạch Sát cách Tô Bằng gần nhất, hấn đứng mũi chịu sào hứng trọn vài đạo kiếm khí.

Nhưng mà, kiếm khí Bán Thức Kiếm Pháp này đem Giang Biệt Ly, còn có Huyết Tuyền Xà Thương Diêu đánh đến trọng thương, nhưng đối với Bạch Sát mà nói, chỉ khiến hắn liên tiếp lùi về phía sau mấy bước, bị đánh bật ra ngoài, da thịt trên người hắn cũng bị đánh tê rần, xương bả vai bả vai xuất hiện nứt xương, nhưng không tạo thành tất sát chân chính.

Nhưng mà Tô Bằng hoàn toàn không hề có cảm giác ngoài ý muốn, đối tượng kiếm khí chân chính hắn muốn tấn công, cũng không phải Bạch Sát, mà là sau lưng Bạch Sát, Hắc Sát xung quanh thân thể tràn ngập oan hồn.

Hắc Sát thật không ngờ, Bạch Sát lại bị đánh lui, huynh đệ bọn họ sử dụng bí thuật phối hợp ăn ý với nhau, đã không biết giết được bao nhiêu người, cho tới bây giờ vẫn chưa từng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, mặc dù là cao thủ có võ công cao cường hơn bọn họ hai bậc đi chăng nữa, cũng nhất định phải chết dưới đòn tấn công quỷ dị của bọn họ.

Chỉ là Tô thiếu hiệp mà hòa thượng béo kia nói, không biết nguyên nhân gì, không ngờ hoàn toàn không bị linh thể tấn công của Hắc Sát ảnh hưởng, còn đẩy lui Bạch Sát, hoàn toàn khiến Hắc Sát bất ngờ.

Kiểm khí của Tô Bằng, trải qua hai lần thi triển trước đó, đã nắm bắt được một chút mẹo vặt, cũng không phải trực tiếp xuất chiêu ngu ngốc như vậy, mà là có thể tiến hành khống chế ở trình độ nhất định, vài đạo kiếm khí đầu tiên đánh lui Bạch Sát, hơn mười đạo kiếm khí khác, không ngờ xẹt qua đường vòng cung, toàn bộ đánh vào trên đầu Hắc Sát còn đang sững sờ.

Thân thể của Hắc Sát, cũng không tăng cường giống như Bạch Sát, chỉ thấy những kiếm khí này, đánh trúng đầu của Hắc Sát, vòn vẹn hai đạo kiếm khí đã phá vỡ chân khí hộ thể của Hắc Sát, kiếm khí còn lại, không ngừng đánh vào trên đầu của hắn, lại thêm hơn mười đạo kiếm khí, bổ vào đầu hắn giống như bổ một quả dưa nát, lỗ mũi hắn, không ngừng trào máu tươi, đôi mắt bởi vì tác dụng ngoại lực, lò ra khỏi tròng mắt!

“Ca ca!”

Nhìn thấy Hắc Sát nhận phải tấn công như vậy, Bạch Sát không khỏi quát to một tiếng, lần nữa đánh tới Tô Bằng.

Còn Tô Bằng, thì lại tinh táo quan sát Bạch Sát, hẳn đã nhìn thấy điểm yếu của Bạch Sát.

Chỉ thấy, thân thể Tô Bằng không ngừng bay về phía sau, bảo kiếm trong tay, cũng không ngừng lảng không thi triển kiếm ý!

Tấn công mang theo kiếm ý của Tô Bằng, không ngừng lảng không bỏ ra, thân thể biến thành to lớn của Bạch Sát, bị kiếm ý vô hình đánh trung, liên tiếp những ba lần!

Sau ba lần, chỉ thấy hẳn đột nhiên kêu thảm một tiếng, đột nhiên, trong thân thể hẳn, không ngờ vọt ra vô số bóng ma màu đen nhàn nhạt.

Thân thể của Bạch Sát, sau khi những bóng ma màu đen nhàn nhạt này vọt ra khỏi, giống như một quả bóng cao su bị xì hơi, không ngừng thu nhỏ lại, nhanh chóng, thân thể của hẳn thu nhỏ trở lại dáng vẻ ban đầu, thậm chí càng nhỏ hơn một chút.

Lúc này, sau khi Tô Bằng thay đổi thân pháp biến lùi làm tiến, đột nhiên xông tới, mãnh liệt tấn công, khiến hai tay Bạch Sát ở trong trạng trái căng cứng, đồng loạt rơi xuống.

Trong đau đớn, Bạch Sát mới phát ra một tiếng hét thảm.

“Thì ra như vậy!”

Tô Bằng Tô Bằng nhìn thấy như thế, xem như đã chứng minh được suy nghĩ trong lòng.

Hắc Bạch Song Sát này, không biết sử dụng pháp môn gì, có thể sử dụng những âm hồn này.

Hắc Sát, có thể đem những oan hồn này phóng ra ngoài, tiến hành tấn công linh thể, còn Bạch Sát, thì lại càng đặc biệt hơn, thậm chí chỉ cần đơn giản trói buộc những oan hồn kia vào bên trong cơ thể, sau đó lợi dụng sức mạnh

những oan hồn này tăng cường sức mạnh cơ thể, đây chính là nguyên nhân công lực của hắn vừa rồi tăng vọt.

Có điều, khám phá điểm này, đôi phó bọn họ sẽ càng rất đơn giản.

Thân thể của Bạch Sát mặc dù bởi vì dựa vào oan hồn mà công lực tăng vọt, trên thực tế mức độ lợi dụng cũng không khôn ngoan, thậm chí không bằng Cổ Kiếm phục tùng từng tà linh kia.

Tô Bằng chỉ sử dụng kiếm ý tấn công, thoải mái phá tan công pháp của hắn.

Bạch Sát bị chặt đứt hai tay, lúc này cũng tỉnh táo lại, hắn không ngờ không nói hai lời, quát to một tiếng, xoay người muốn lao ra bên ngoài.

Nhưng mà Tô Bằng làm sao có thể dễ dàng cho phép hắn chạy trốn khỏi nơi này được, Tô Bằng nhanh chóng đuổi theo, cũng không trực tiếp đoạt lấy tính mạng của hắn, mà đột nhiên cúi người quét một kiếm, chặt đứt hai chân của Bạch Sát.

Lần này, Tô Bằng thật sự hoàn thành lời hứa, chặt Bạch Sát thành gậy người.

Bạch Sát nằm trên mặt đất, không ngừng kêu rên thảm thiết, Tô Bằng tiến lại, đầu tiên một chương vỡ vào huyết Khí Hải của Bạch Sát, nội lực toàn thân Bạch Sát lập tức hỗn loạn, nhưng cũng không cách nào tấn công.

Còn Tô Bằng, tay ấn lên chỗ chân gãy của Bạch Sát, nội lực thông suốt, tâm pháp tầng thứ sáu của Dung Nham Kính Hồ, khiến Tô Bằng đối với khả năng không chế đối nội đạt đến mức xuất thần nhập hóa, nhanh chóng dùng nội lực phong bế mạch máu hai chân Bạch Sát, khiến hắn không đến mức mất máu quá nhiều mà chết.

“Đừng giết ta! Đừng giết ta! Ta muốn sống!”

Bạch Sát trên mặt đất, lúc này vẻ mặt tràn đầy sợ hãi, nói với Tô Bằng.

Trong lòng Tô Bằng dâng lên một hồi chán ghét, Hắc Bạch Song Sát này, đối với tính mạng người khác không hề quan tâm, nhưng lại hết sức quý trọng tính mạng của mình.

“Người nói, hai huynh đệ các người, ở trong địa cung tìm được cái gì, lại biết công pháp quỷ dị kia?”

Tô Bằng nhìn Bạch Sát, quát hỏi hần.

Bạch Sát sợ hãi đến mức run cầm cập, mặc dù mất đi chân tay, huynh đệ bị giết, ý chí muốn sống gần như biến thái của hần, vẫn khiến hần không ngừng giãy dụa tìm con đường sống, hần nói.

“Đừng giết ta... ta... ta sẽ nói cho người nghe hết.”

...

Dưới sự tra hỏi của Tô Bằng, Bạch Sát đem chuyện hai huynh đệ bọn họ gặp phải trong địa cung, tóm gọn kể một lượt cho Tô Bằng nghe.

Hóa ra chuyện địa cung, căn bản là thật.

Chỉ là về chi tiết, có khác biệt rất lớn so với đồn đãi trong giang hồ.

Năm đó, hai người huynh đệ bọn họ không có thanh danh trên giang hồ, thi đấu với người ta, cũng là thật.

Chỉ là, lúc ấy, cũng không phải chỉ có huynh đệ bọn họ thi đấu với kẻ địch, ngoài hai người Hắc Bạch Song Sát bọn họ, còn có thêm vài vị bằng hữu.

Bọn họ có mời thêm vài vị bằng hữu, cùng nhau thi đấu với kẻ địch.

Sau đó, mấy người này lặn vào trong một sơn cốc, trong sơn cốc kia, lại là một khu vực giống như ao đầm.

Lúc ấy người còn sống sót, cũng không phải giống như trên giang hồ đồn đãi, là kẻ thù của bọn họ, mà là một bằng hữu rất thân của Hắc Bạch Song Sát.

“Người nói, địa cung các người phát hiện kia, vốn nhìn không thấy, kết quả sau một cơn mưa, cửa vào địa cung, liền hiện ra trước mắt sao?”

Tô Bằng nghe thấy lời của Bạch Sát thần trí đã có chút mơ hồ nói, lông mày đột nhiên nhíu lại, hỏi hẩn.

“Đúng... hết sức chính xác...”

Bạch Sát khó khăn nói, mặc dù huyết mạch thân thể của hẩn tạm thời được Tô Bằng phong tỏa, sẽ không để cho hẩn mất máu quá nhiều mà chết, nhưng trọng thương như thế, cũng khiến cho ý thức của hẩn có chút mơ hồ.

“Sau khi chúng ta đi vào địa điểm thần bí kia, mới phát hiện nơi đó là một địa cung... thần bí...”

Bạch Sát lại kể rõ mọi chuyện sau đó, lần nữa kể cho Tô Bằng nghe.

Bọn họ nghi ngờ địa cung có bảo tàng, bèn đi vào thám hiểm, sau khi tiến vào địa cung, mê môn kia nhanh chóng không tìm thấy.

Hắc Bạch Song Sát, còn có bằng hữu của bọn hẩn, đi thật lâu, mới đi đến một địa phương giống như là mật thất.

Trong địa phương này, bọn họ tìm được bút ký của tiên bối ma đạo kia.

Trong bút ký, công pháp ghi chép, đều là Hắc Bạch Song Sát mới nghe lần đầu, có rất nhiều chỗ, bọn họ xem không hiểu.

Công pháp kia, ghi chép có rất nhiều chỗ thiết thực thần bí, khiến người ta có cảm giác vô cùng thần kỳ, thậm chí khiến người khác hoài nghi có phải là thuật quỷ thần hay không.

Ban đầu, ba người bọn họ đều hết sức vui mừng, nhưng qua không lâu, đã bị lo lắng thiếu thốn lương thực làm cho hao mòn ỉu rũ.

Mọi chuyện phát triển đến sau này... Thì giống như trong giang hồ đồn đại, hai người huynh đệ bọn họ, giết vị hảo hữu chí giao kia, lấy thi thể của hẩn, làm thịt ăn qua ngày.

Sau đó, hai người này cũng bởi vì không còn thức ăn, nhưng không thể tàn sát lẫn nhau, mà là nghĩ ra cách, hai người trao đổi thi thể, ăn hết mới có thể sống sót.

Chuyện về sau đó, cũng chính là giang hồ đồn đại.

Chỉ có điều, người trong giang hồ cũng không biết, bọn họ sở dĩ ăn thịt người, cũng không hoàn toàn là vì là vì biến thái. Mà lại, bọn họ có được công pháp, gọi là Bí Thuật Bất Mồi.

Trên công pháp, có rất nhiều tên hiêm hoi, còn có thuật ngữ, hai người này xem không hiểu, nhưng bởi vì cuốn bí thuật này, bọn họ ở trong địa cung dùng mạng để đổi lấy được, không dám cho người khác xem, cũng chỉ có thể dựa vào mò mẫm suy nghĩ, tự mình suy đoán hàm nghĩa bên trong.

Hai người này, suy đoán hồi lâu, cuối cùng vẫn là đem cách đặt lên hai chữ “Bất Mồi” kia.

Hai người bọn họ cho rằng, bất mồi, nhất định chính là ăn thịt người, cứ như vậy, hai người bọn họ cũng không phải chưa từng ăn thịt người, lại có tâm lý sáng khoái biến thái, bèn tu luyện theo con đường này.

Kết quả, sau khi ăn bảy tám người, hai người này phát hiện, bí thuật này thật sự có hiệu quả.

Chỉ là, hai người bọn họ dù sao cũng là tự mình mò mẫm tu luyện, toàn bộ bí thuật có thể xem hiểu được, chẳng qua một hai phần, phần lớn đều là tự mình suy đoán, hai người này bởi vì giải thích không giống nhau, dần dần tu luyện cũng không giống nhau.

Hắc Sát, dần dần tu luyện ra bí thuật có thể sử dụng linh thể tấn công, còn Bạch Sát, thì lại có thể phong tỏa sức mạnh những oan hồn bọn họ từng ăn vào trong cơ thể, tạm thời nâng cao công lực.

Hai người này cũng biết, đại khái là luyện bừa, nhưng trên thực tế thực lực lại gia tăng rất lớn, ăn thịt người cũng càng ngày càng nghiện, cứ như vậy đâm lao phải theo lao, vẫn tiếp tục tu luyện.

Dần dần, hai người phát hiện, người võ công càng cao, đối với bí thuật của bọn họ gia tăng càng lớn, bèn chuyên môn giết một vài võ lâm cao thủ để ăn thịt, do đó, trong giang hồ dần dần truyền ra thanh danh hai ma đầu ăn thịt người.

Tô Bằng nghe thế, im lặng hồi lâu, mới nói với Bạch Sát.

“Thứ các người từ trong địa cung tìm được, còn trên người không?”

“Còn... Chúng ta lấy được vài quyển bí tịch võ công, còn có quyển sách... quyển sách bí thuật kia, chúng ta chia làm hai nửa, mỗi người giữ một nửa, bí tịch võ công đều ở trên người Hắc Sát.

Bạch Sát gian nan nói.

“Được, ta biết rồi... Còn người, cũng không cần chịu dày vò, ta tiễn người lên đường.”

Tô Bằng nói, nói xong vung bảo kiếm lên, cắt đứt cổ Bạch Sát.

Bạch Sát mở to đôi mắt, giống như đến chết vẫn giữ nguyên ý chí muốn sống mãnh liệt, nhưng mà lúc này, cũng đã trở thành oán niệm chết không nhắm mắt.

Tô Bằng từ trên người Bạch Sát, lục soát một hồi, tìm được kim kim phiếu hai trăm lượng, còn có nửa cuốn bí thuật, sau đó đi đến chỗ Hắc Sát. Trên người Hắc Sát, còn vây quanh oán linh giống như ngọn lửa màu đen, những oán linh kia, giống như sau khi Hắc Sát chết, đều tụ tập bên cạnh thi thể Hắc Sát, không ngừng kêu rên gì đó.

Tô Bằng nhìn thấy, đang nghĩ có nên chém chết những oán linh này không, đột nhiên, hắn cảm giác kinh Phật cũ kỹ mình đặt trong lồng ngực, đột nhiên nóng lên...

Chương 230: Được kỳ thuật, hàng phục đồng thi, giết Liễu Không

“Có phản ứng?”

Cảm giác được quyền kinh Phật cất giấu bên trong ngực, trong lòng Tô Bằng không khỏi suy nghĩ.

Hắn đem quyền kinh Phật cất trên người lấy ra, chỉ thấy kinh Phật mờ mờ có chút nóng lên, liền mở ra.

Sau khi mở quyển kinh Phật ra, chỉ thấy trên trang thứ ba của quyển kinh Phật này, có chừng hơn một trăm văn tự không nhận ra đang không ngừng lóe sáng lấp lánh.

Ngón tay của Tô Bằng vuốt ve những trên quyển kinh Phật này, lập tức, trong đầu óc của hắn đột nhiên hiện ra một chút tin tức.

Một loại xúc động dâng lên, Tô Bằng mở ra, liền nói ra một chuỗi dài ngôn ngữ mà chính mình cũng nghe không hiểu.

Nhưng mà, loại ngôn ngữ này vừa mới nói xong, chỉ thấy trước người hắn, những oan hồn quần quanh trên người Hắc Sát kia, không ngờ các oán khí như ngọn lửa màu đen trên thân thể Hắc Sát đều chậm rãi tiêu tán.

Cuối cùng, hơn năm mươi oán linh này, thân thể dần dần trở nên trắng bệch, từ từ rời khỏi người Hắc Sát, không ngừng phiêu tán trong không trung.

Mà còn trong không trung, tựa hồ xuất hiện một cánh cửa ánh sáng nhỏ, bên trong cánh cửa ánh sáng không ngừng truyền đến những thanh âm giống như tiếng Phạn (Tiếng Ấn Độ cổ), những linh thể đã được tinh lọc này chậm rãi phiêu tán vào trong cánh cửa ánh sáng kia.

Những linh thể đó tiến vào trong cánh cửa ánh sáng kia, Tô Bằng cảm giác quyển kinh Phật từ từ nóng lên, mà còn những linh thể kia không ngừng nhìn xuống, mang theo vẻ mặt cảm kích, chậm rãi biến mất ở đằng sau cánh cửa ánh sáng.

Qua mấy giây, hơn năm mươi oán linh trên thi thể Hắc Sát đều đã được tinh lọc thành linh hồn bình thường, tiến vào trong cánh cửa ánh sáng kia.

“Đây là chức năng tinh lọc của kinh Phật? Hình như đây là pháp khí của kinh Phật, sức mạnh lại tăng lên một chút.”

Tô Bằng cảm giác được quyển kinh Phật cũ kỹ này vẫn có chút nóng lên, trong lòng thâm nghĩ.

Đồng thời, hắn cũng nghe được hệ thống thông báo.

“Bạn đã đạt được năm mươi bốn điểm công đức.”

“Giống như loại điểm công đức thu được trong tiểu thôn đó sao?”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ, giá trị công đức hẩn thu hoạch tại cái tiểu thôn đó, chính bản thân mình còn không biết sử dụng như thế nào, bây giờ lại thu hoạch thêm một đồng.

Có điều, Tô Bằng mơ hồ cảm giác được giá trị công đức này, về sau nhất định sẽ có chỗ cực kỳ hữu dụng.

Thở dài, Tô Bằng đi đến trước người Hắc Sát, lục soát trên người hẩn một chút, lấy được một chút vàng, ba bản bí tịch, còn có nửa cuốn bí thuật.

Ba bản bí tịch, Tô Bằng nhìn một chút, đều là bí tịch võ công màu vàng, chẳng qua là nhìn một chút phần giới thiệu công pháp, tựa hồ là võ công màu vàng tương đối kém, không tính là quá tốt.

Mà còn nửa cuốn bí thuật, cùng với bí thuật thu được trên người Bạch Sát hợp cùng một chỗ, chính là “Bí thuật bắt môi”.

Tô Bằng cũng mang theo một chút hiếu kỳ, hẩn đối với công pháp năng lực kỳ dị thu được từ việc ăn thịt con người của Hắc Bạch Song Sát có chút tò mò.

Vì vậy, hẩn nương theo ánh lửa yếu ớt, lật xem “Bí thuật bắt môi”, nhìn một lát.

Xem qua phần đại cương của ” Bí thuật bắt môi” này, cùng với một phần nội dung, trên mặt Tô Bằng không khỏi lộ ra vẻ mặt hết sức cổ quái, ánh mắt cũng trở nên hết sức trịnh trọng, cuối cùng, ánh mắt không khỏi nhìn về phía thi thể của Hắc Bạch Song Sát trên mặt đất, trong miệng nói.

“Hai người này luyện sao mà sai lầm vậy!”

Tô Bằng đọc một chút Bí thuật bắt môi này, bên trong cuốn bí thuật này danh từ thuật ngữ được sử dụng đều là một số danh từ chuyên môn, người bình thường đúng là căn bản xem không hiểu.

Nhưng Tô Bằng, không hoàn toàn là người bình thường, hẩn ở trong thôn hoang tìm được truyền pháp đồng tâm thuật của Trương Điền thị về pháp

thuật Huyền Môn. Đã biết được không ít hàm nghĩa của các danh từ riêng trong Huyền Môn.

Lúc này, Tô Bằng đọc qua phần tổng quát cuốn ” Bí thuật bắt mối” này, sau đó đã hiểu rõ bảy tám phần tinh hoa của cuốn bí thuật này.

Cuốn bí thuật này, tất cả lập ý, lập luận đều ở tại những câu ” Trời sinh vạn vật sinh linh tất có linh uẩn, không linh uẩn không có sự sống cùng với thiên địa”.

Ý của nó là nói, thiên hạ vạn vật, chỉ cần có vật còn sinh mệnh, cho dù là người, hay là động vật, thực vật đều sẽ có một loại động tâm tồn tại gọi là ” Linh uẩn”, không có linh uẩn, sẽ không còn sinh mệnh nữa.

Mà cuốn bí thuật này, chính là sử dụng công pháp của Huyền Môn, thu được linh uẩn trên thân động thực, một loại pháp môn tăng cường linh uẩn trên người mình.

Tổng thể mà nói, công pháp ghi lại trên cuốn bí thuật này, hết sức công chính ôn hòa, còn có chỗ thần kỳ làm rạng rỡ, cũng còn có rất nhiều công dụng, nhưng nhìn chung, tuyệt đối không giống như là bí pháp tà đạo khiến người ta ăn thịt người.

Tô Bằng suy đoán, đại bộ phận của cuốn bí thuật này có thể là do vị tiên bối ma đạo trong địa cung kia, dùng biện pháp cưỡng đoạt hay là thủ đoạn gì khác thu được từ chỗ cao nhân Huyền Môn nọ.

Cuốn bí thuật này, chia làm hai quyển, quyển thượng đều là thuật “Bắt mối”, là dạy người làm thế nào để thu được linh uẩn bên trong vạn vật, để nuôi lại mình, là quyển công pháp.

Quyển hạ, thì lại là ” Pháp thuật”, ghi chép lại dùng những linh uẩn kia như thế nào để nâng cao năng lực bản thân, thi triển công kích pháp thuật hoặc là tu luyện, hoặc là các công dụng khác.

Hai loại công pháp mà Hắc Bạch Song Sát sử dụng kia, Tô Bằng đều tìm được trong cuốn Bí thuật bắt mối này, đều là một bộ pháp thuật, một cái gọi là “Thế thuật bắt mối”, một cái gọi là ” linh thuật điều khiển mối”, theo thứ

tự là sử dụng linh uẩn bắt được cường hóa thân thể của bản thân, cùng với sử dụng Bí thuật bắt mỗi khổng chế linh thể làm tai mắt dò thăm tin tức, tuy rằng ” linh thuật điều khiển mỗi” phải là linh thể, nhưng cũng không phải là oan hồn, mà là đem linh thể linh trí chưa có tiêu tán ra để sử dụng, dùng linh lực thu được nhờ công pháp trong Bí thuật bắt mỗi nuôi dưỡng những linh thể này, coi như là một loại linh thuật nuôi dưỡng, căn bản là không có âm độc như vậy.

Mà còn Hắc Bạch Song Sát kia, không biết lý giải như thế nào, liền đem một số danh từ trên công pháp này xuyên tạc theo ý tứ trên mặt chữ, thật ra thì những danh từ như “bắt mỗi”, “phanh mỗi”, “tiêu hóa mỗi”... Căn bản không phải chỉ việc ăn thịt người, mà con mỗi ở đây chính là linh uẩn, hai người kia hoàn toàn lý giải sai lầm rồi.

Nhưng hai người này cũng coi như trong cái sai có cái hên, đem bí thuật này lý giải thành ăn thịt người, không ngờ lại cũng dựa theo pháp môn trên linh thuật điều khiển mỗi tạo thành oán linh, cũng thông qua việc ăn thịt người mà luyện được một thân bản lĩnh quý dị.

Chẳng qua là chênh lệch về lập ý trong đó, cùng với lập ý bên trong cuốn ” Bí thuật bắt mỗi” này quá mức to lớn, đem một môn công pháp thượng phẩm của Huyền Môn luyện thành ma công tà đạo.

Có điều, trong cái này, một số chú giải bên trong bí thuật này, phỏng chừng cũng tạo nên không ít dẫn dắt sai lầm.

Tô Bằng bởi vì có truyền công đồng tâm thuật, có thể xem hiểu được bản chất của cuốn bí thuật này, mà quyền hạ của cuốn bí thuật, có không ít chú giải, đều là như đúng mà là sai, xem ra không giống như là truyền nhân chính tông, cũng là người ngoài Huyền Môn dựa vào suy đoán mà viết ra.

Những suy đoán này, lại cao minh hơn Hắc Bạch Song Sát rất nhiều, mơ hồ mà lại từ trong quyền bí thuật này suy luận ra một cái hệ thống tà môn khác, Tô Bằng đoán chừng đây là bút tích của vị tiền bối Ma Môn đã chết kia.

Chẳng qua là những suy luận này, cùng với bản chất của kỳ công Huyền Môn có sự chênh lệch cực lớn, Hắc Bạch Song Sát lấy được cuốn bí thuật này, lại luôn luôn tôn thờ không dám làm trái với nó, những chú giải đó

cùng với bản chất của cuốn bí thuật này vốn là hai đường khác nhau, lại thêm bản thân bọn họ suy đoán, công phu luyện được cũng chỉ là tốt ở bề ngoài, sai lại đi ngàn dặm.

“Sao mà sai dữ dội vậy... Ta vốn cho là Bí thuật bắt mối này thật sự là đạo công pháp tà mà ngoại đạo, hiện tại xem ra tuy rằng lập ý có chút kỳ lạ, nhưng cũng là chính tông Huyền Môn, ta đến lúc đó có thể tu hành.”

Tô Bằng suy nghĩ, sau khi đem hai phần bí thuật này hợp nhất, trực tiếp liền thành một vật phẩm, mình cũng có thể trực tiếp sử dụng để học tập.

Có điều, lúc này Tô Bằng cũng không vội vàng nhất thời, hẩn cất kỹ bí thuật cùng với bí tịch xong, lại đi tới trước mặt đại ca Hắc y nhân.

Từ trên người đại ca Hắc y nhân, Tô Bằng tìm được một phù chiếu màu đen, còn có một hộp quan tài nhỏ bằng đồng lớn cỡ bàn tay.

“Quan tài này... Chẳng lẽ là...”

Tô Bằng cầm lấy cái quan tài kia, trong lòng suy nghĩ, vận dụng một số linh lực của bản thân mình, đưa vào trong quan tài này.

“Rống...”

Quả nhiên, sau khi linh lực của hẩn tiến vào quan tài này, đồng thi đằng sau kia liền sinh ra cảm ứng, trong cổ họng phát ra một tiếng gầm nhẹ.

“Thì ra là như vậy... Ta nói đồng thi cường đại như vậy, linh lực của ” Đại ca; này có lẽ còn không bằng ta, làm sao có thể điều khiển nhẹ nhàng như vậy, hóa ra là có cái quan tài này, trong quan tài chắc chắn có một đạo tàn phách của đồng thi bị phong ấn, có thể điều khiển nó.”

Tô Bằng suy nghĩ, ngay sau đó hẩn nhìn thoáng qua đồng thi sau lưng mình.

Tô Bằng cảm giác, lấy việc hắc y nhân ” Đại ca” kia không chế Hồ Sát mà suy luận, linh lực của hẩn tựa hồ cũng không bằng mình, hẩn có thể sử dụng quan tài nhỏ bằng đồng này để không chế đồng thi, mình không có lý nào lại không không chế được.

Quả nhiên, sau khi Tô Bằng đem linh lực xâm nhập vào quan tài nhỏ bằng đồng này thì không có bao nhiêu lực cần đã câu thông được với tàn phách của đồng thi, Tô Bằng không chế nó làm mấy cái động tác đều hết sức thông thuận.

“Lời lớn rồi! Có cái quan tài này không chế được đồng thi, mà còn chiến lực của đồng thi này tuyệt đối không thua kém ta, ta có thể điều khiển được nó chính là có thêm một trợ thủ tốt, không cần phải lo lắng sự truy sát tới từ Hội Phong Dương cùng với những bang hội khác.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ, hắn đem quan tài nhỏ bằng đồng này cất vào trên người.

Lại tìm tìm trên người ”Đại ca” Hắc y nhân, Tô Bằng tìm được một quyển bút ký, mở ra xem thử, bên trong đều là một số tâm đắc tu luyện của Hắc y nhân, còn có một chút bản ghi chép về công pháp.

“Không tệ, có những bản ghi chép này, ta lại càng dễ dàng điều khiển khỏi đồng thi này!”

Trong lòng Tô Bằng cảm giác hết sức hài lòng, đem những thứ này thu vào hết.

Trên hai người Hắc y nhân khác, Tô Bằng tìm được một số vàng, có điều số lượng không phải là nhiều lắm, dù sao có chút ít còn hơn không có gì.

“Tô... Tô thiếu hiệp, có thể giải độc cho chúng ta trước được hay không?”

Đang lúc Tô Bằng thu dọn chiến trường đến vô cùng vui vẻ, vơ vét tiền tài trong đồng người chết, thì một tiếng kêu yếu ớt mỏng manh đột nhiên vang lên.

Tô Bằng nhìn lại, thấy chính là người đứng đầu giang hồ thập đại kiếm, Đường Huyền Chi, vốn hắn định lặng lẽ làm việc, tự mình vận công bức độc, nhưng mà hắn vận công một lúc lâu rồi vẫn còn chưa có bức ra được đệ nhất thiên hạ tán công kỳ độc Bi Tô Thanh Phong này, ngưng tụ không ra nửa điểm công lực, lúc này chỉ có thể xin Tô Bằng giúp đỡ.

Tô Bằng nghe xong, khẽ mỉm cười, nói.

“Không vội, chờ một chút.”

Nói xong, hắn không hề để ý đến người đứng đầu giang hồ thập đại này nữa, tự mình đi đến bên cạnh Liễu Không đã bị chém đứt hai chân.

Gương mặt này, một gương mặt béo tròn nhưng toàn bộ lại không có chút máu, hai chân cũng chảy ra không ít máu tươi, lúc này không biết có phải là đã hết máu để chảy rồi nữa không, dù sao cũng đã ngừng lại, sắc mặt hắn giống như tro tàn, lâm vào trạng thái bán hôn mê.

Tô Bằng nhìn hắn, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nói.

“Người như vậy cho dù giữ được tánh mạng, nửa đời sau cũng là tàn phế, huống chi Hội Phong Dương biết rõ người là kẻ nằm vùng, không biết bao nhiêu hình phạt tàn khốc đang chờ người... Bây giờ tiễn người lên đường có lẽ người có thể thoải mái hơn một chút.”

Liễu Không yếu ớt hé miệng, nhưng cái gì cũng chưa kịp nói, Tô Bằng đi tới, một kiếm chém đứt cổ hắn, chấm dứt sinh mạng của người này.

“Kiếp sau đừng bao giờ làm kẻ nằm vùng nữa.”

Tô Bằng thu hồi bảo kiếm trong tay, một tiếng, sau đó quay đầu lại, nhìn về phía Phương Kinh Minh vẫn còn đang ngồi ở trong hầm mộ...

Chương 231: Đường huynh nghĩ quá nhiều rồi

Lúc này Phương Kinh Minh đã câm như hến, ánh mắt nhìn về Tô Bằng đang nhìn lại mình làm trong lòng hắn không khỏi run lên.

Bản thân hắn vốn không phải là người lương thiện gì, tự hỏi nếu chính bản thân hắn đang ở vào trong tình huống lúc này của Tô Bằng, chắc chắn sẽ giết chết mình và Đường Huyền Chi, như vậy là có thể độc chiếm tiền thù lao một vạn năm ngàn lượng hoàng kim.

Hơn nữa còn là dưới tình huống hắn có nhiều “bí mật” như vậy.

Nghĩ đến đây, trong lòng của hắn không khỏi lại run rẩy.

Tô Bằng nhìn Phương Kinh Minh, mang trên mặt nụ cười mỉm, chậm rãi đi về chỗ hắn.

Rất nhanh Tô Bằng đã đi đến trước mặt Phương Kinh Minh đang ngồi ở trong động, ngồi xổm xuống cười nói với hắn.

“Thế nào? Phương tiên sinh... Ta nhớ được người hình như từng thề rằng sau khi huyết đấu chấm dứt muốn lấy đi tính mạng của ta mà? Bây giờ còn muốn không?”

Phương Kinh Minh nghe xong, mặc dù là thân thể đã tê dại, cũng không khỏi run rẩy một chút, hắn nhìn Tô Bằng, nặn ra một nụ cười khó coi, nói.

“Ta... Nói như vậy khi nào chứ?”

“Ha ha, lời nói của người với Liễu Không, ta đều biết vô cùng rõ ràng.”

Tô Bằng cũng không giấu diếm, nói với Phương Kinh Minh.

Sắc mặt Phương Kinh Minh lập tức biến đổi, trên đầu chảy xuống từng giọt mồ hôi hột to như hạt đậu, giải thích.

“Tô... Tô thiếu hiệp, người cũng không thể tin lời nói vô căn cứ, hắn là tên nằm vùng của Hội Thiên Song, không chừng là muốn ly gián chúng ta...”

“Ồ? Thật sao, nhưng mà ta lại cảm thấy được, lời của hắn so với lời của người càng làm cho người ta tin phục hơn một chút đó.”

Trên mặt Tô Bằng mang theo nụ cười mỉm không rõ ý nghĩa lắm, nói với Phương Kinh Minh.

Trên đầu Phương Kinh Minh mồ hôi không ngừng chảy xuống, mặt mũi hắn biến hóa mấy cái, rốt cuộc hiểu ra Tô Bằng hôm nay chắc chắn sẽ không bỏ qua cho mình, những lời này chỉ là trêu chọc mình mà thôi.

“Người... Tên vương bát đản này, ta cho dù là thành quỷ cũng...”

Phương Kinh Minh nghĩ thông suốt điều này, lập tức chửi ầm lên, nhưng mà, hần một câu cũng nói chưa xong, chỉ thấy kiếm quang lóe lên, hần nhất thời cảm giác mình bay lên, hình như còn nhìn thấy được phía dưới, có một cái thân thể không có đầu, thân thể này, sao lại quen thuộc đến như vậy...

Đầu của Phương Kinh Minh bị Tô Bằng một kiếm chém đứt, máu tươi theo đầu lâu của hần bay lên rất cao, sau đó rơi trên mặt đất, lăn lộn mấy cái, lúc này thân thể của hần mới ngã xuống.

Đầu của Phương Kinh Minh rơi trên mặt đất, vẫn còn đang mở lớn hai con mắt, chết không nhắm mắt...

Đường Huyền Chi ở một bên, thấy Tô Bằng giết chết Phương Kinh Minh, trong lòng không khỏi trùng xuống.

Lúc này, ở đây chỉ còn lại có Tô Bằng, Đường Huyền Chi còn có đồng thi kia.

Đường Huyền Chi cũng là có chút nhãn lực, biết rõ đồng thi kia không phải là người sống, chẳng qua là con rối bị khống chế, lúc này chẳng khác nào chỉ còn lại có hai người là hần và Tô Bằng.

Vừa rồi thanh âm của Tô Bằng không lớn, lại thêm Đường Huyền Chi trúng độc trên mặt đất, cũng không có nghe rõ hai người nói cái gì, nhưng lại thấy Tô Bằng một lời không hợp liền đã chém đầu của Phương Kinh Minh, khiến trong lòng hần trực tiếp chìm đến đáy cốc.

Đang lúc hần nghĩ, Tô Bằng chắc sẽ không bỏ qua cho mình đâu.

Tô Bằng sau khi đã chém chết Phương Kinh Minh. Cảm giác xem như là hiểu thêm một việc, thở ra một hơi thật sâu, đi tới trước mặt Đường Huyền Chi.

Nhìn Tô Bằng mặt đang mỉm cười đứng trước mặt mình, trong lòng Đường Huyền Chi đã chuẩn bị tâm lý, hần thở phào một hơi, nói.

“Tô thiếu hiệp, người giờ phút này muốn làm cái gì, ta cũng có chút hiểu được, dù sao số tiền lớn như vậy, lại là chỗ không người, có lẽ mọi người

đều sẽ làm như vậy.”

“Có điều, trước khi chết, ta có hai chuyện muốn nhờ Tô thiếu hiệp.”

“Hai chuyện gì? Không ngại nói ra nghe một chút.”

Tô Bằng giống như cười mà không phải cười nhìn Đường Huyền Chi, hỏi hần.

Đường Huyền Chi thở dài một tiếng, nói.

“Nếu là ta đã chết, Tô thiếu hiệp có thể đem cái chết của ta đây ở trên người Hội Thiên Song, chỉ là có hai chuyện, chuyện thứ nhất, nếu di thể của ta bị hoả táng, xin Tô thiếu hiệp đem tro cốt của ta đem đến Hoa Sơn, ở dưới chân núi Hoa Sơn có một thôn trang nhỏ, đằng sau thôn nhỏ đó có hai phần mộ vô danh, Tô thiếu hiệp nếu thuận tiện ta nhờ người hãy đem tro cốt của ta chôn cất ở nơi đó.”

“Thứ hai, nếu Tô thiếu hiệp hành tẩu trong giang hồ, gặp được nữ nhi của chương môn phái Hoa Sơn hiện tại, Trương Nhược Ly, xin nói cho nàng biết, Đường Huyền Chi ta chưa bao giờ lừa gạt nàng, nàng là nữ nhân duy nhất mà đời này ta động chân tình, cũng muốn cùng nàng tay nắm tay đến hết đời, chẳng qua là cha nàng đã hại chết sư phụ đại ân của ta, lại có ý muốn thoát ly khỏi chính đạo, ta không thể bởi vì tư tình nhi nữ mà vứt đi chuẩn tắc làm người, ta một tiếng tự hỏi không thẹn với lương tâm, chẳng qua là đã lợi dụng nàng một lần, đây là điều áy náy nhất trong lòng ta, xin Tô thiếu hiệp thay ta chuyển cho nàng một lời xin lỗi.”

Đường Huyền Chi nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Tô Bằng, nói.

“Niệm tình chúng ta dù sao cũng đành cùng nhau vào sinh ra tử một trận, Tô thiếu hiệp có thể giúp ta hoàn thành hai nguyện vọng này không?”

Tô Bằng nghe xong, lắc lắc đầu.

Đường Huyền Chi thấy vậy, nhất thời tâm như tro tàn, không khỏi nhắm mắt lại, nói.

“Thôi, thôi, là ta suy nghĩ nhiều, ngươi hôm nay giết ta độc chiếm vạn lượng hoàng kim, há còn có thể bởi vì chuyện của ta mà dẫn tới hiềm nghi? Thôi, ngươi liền cho ta một đao thống khoái đi.”

Hắn nhắm mắt lại.

Nhưng mà, lợi kiếm trong dự đoán cũng không có chém tới, ngược lại một vật gì đó rớt xuống người hắn.

Hắn chậm rãi mở mắt, nhìn về phía người mình, nhưng lại là một chai thuốc.

Đúng vậy chính là giải dược của Bi Tô Thanh Phong.

“Ha ha, ngươi nghĩ làm ta rồi.”

Tô Bằng khẽ cười cười nói, sau đó nhìn vào ánh mắt lộ ra thần sắc nghi hoặc của Đường Huyền Chi nói.

“Ta lại không có ý định giết ngươi, ngươi không chết được, tro cốt đâu ra? Còn có nếu ngươi trong lòng còn có áy náy, liền nói rõ với người ta, đừng để ta phải dính líu vào cuộc tình sử rối ren của ngươi, Trương nữ hiệp kia ngươi tự mình tìm nàng đi.”

Đường Huyền Chi nghe xong, cảm giác giống như đang ở trong mộng, đôi phương thể nhưng lại bỏ qua cho mình?”

Mà còn Tô Bằng nhìn Đường Huyền Chi, trong lòng cũng thầm than một tiếng.

Hắn mới vừa rồi, cũng không phải là không động sát tâm, không chỉ là bởi vì nguyên nhân độc chiếm tiền thù lao, mà là Đường Huyền Chi này đã thấy được không ít bí mật của bản thân.

Kiểm chiêu của mình có thể chém chết linh thể, phóng ra được kiếm khí Tất sát của kiếm pháp bán thức, còn có quyển kinh Phật mình đoạt được từ trên người Giang Biệt Ly, còn có bí thuật thu được từ trên người Hắc Bạch Song Sát, cùng với quan tài nhỏ có thể không chế được đồng thi...

Phương Kinh Minh bị giết, chính là vì biết rõ Phương Kinh Minh tuyệt sẽ không giữ bí mật cho mình, người có tâm một chút thì sẽ liên hệ được đến người đánh trọng thương Giang Biệt Ly ở thôn hoang vắng chính là mình, như vậy sẽ làm cho mình thêm một số phiền toái.

Động ý niệm diệt trừ Đường Huyền Chi cũng là suy nghĩ như vậy.

Chẳng qua là, những câu nói cuối cùng của Đường Huyền Chi lại làm cho suy nghĩ của Tô Bằng có một chút thay đổi.

Những câu cuối cùng của Đường Huyền Chi coi như là tâm nguyện cuối cùng của hắn, Tô Bằng nhìn thần sắc của hắn, lại thêm bầu không khí lúc này phán đoán đây chín phần mười là suy nghĩ chân thật của hắn.

Nếu như là như vậy, Đường Huyền Chi này cũng tính là một quân tử quang minh lỗi lạc, không giống bọn người Phương Kinh Minh xấu xa như vậy, cho nên từ trên tâm lý khiến Tô Bằng có suy nghĩ không muốn giết chết một người không tính là người xấu như vậy.

Mà hơn nữa, hai tâm nguyện cuối cùng của Đường Huyền Chi lại làm cho Tô Bằng cũng có một chút hiểu rõ.

Đường Huyền Chi nếu đã có nguyện vọng hợp táng như vậy, trong phần mộ đằng sau thôn nhỏ đó nếu không phải là thân nhân của hắn thì chính là sư phụ của hắn, hoặc là người thương trong lòng hắn...

Mà còn hắn và người của phái Hoa Sơn lại có hiềm khích, nếu là bị người đối đầu với hắn biết được, vậy hai phần mộ kia có lẽ đã không thể giữ lại được.

Về phần hắn cảm thấy mắc nợ với nữ nhân kia càng là một cái nhược điểm.

Tô Bằng sau khi cân nhắc, nếu như mình bỏ qua cho Đường Huyền Chi, Đường Huyền Chi cũng không phải là kẻ ngu dốt, đến cuối cùng nói ra một địa quan trọng cùng với nữ nhân kia của hắn, đều là để cho Tô Bằng có chỗ để uy hiếp tánh mạng của hắn.

Đương nhiên, Tô Bằng không cần phải nói trắng ra, nhưng Đường Huyền Chi cũng là người thông minh, tất nhiên sẽ nghĩ tới điều này.

Bởi như vậy, coi như là một loại trao đổi ăn ý ngầm, có lẽ Đường Huyền Chi dù sao cũng là đệ nhất giang hồ thập đại kiếm, cũng sẽ không ngu xuẩn như vậy đem bí mật nói cho Tô Bằng.

Về phần tiền thưởng... Tuy rằng phân mỏng ra một chút có chút đáng tiếc. Nhưng nghĩ đến, ngoại nhân không biết đồng thi không phải người kia, còn có mấy phần lợi mình chiếm được, lại còn có thể điều khiển được đồng thi kia cũng coi như chiếm được món lời lớn rồi.

Ngoài ra, Đường Huyền Chi còn sống cũng có thể chia sẻ áp lực từ những người truy sát của Hội Phong Dương tìm tới, cũng là một tác dụng khác.

Một vạn năm ngàn lượng hoàng kim cũng không phải là dễ nuốt hết như vậy.

Ngoài ra, chính là được kết giao với đệ nhất giang hồ thập đại kiếm, để hấn thiếu nợ mình một phần nhân tình. Loại danh nhân giang hồ này, có quan hệ với rất nhiều người trọng yếu, để hấn thiếu nợ mình một nhân tình lớn, đôi phương hấn sẽ có trả lễ hậu hĩnh.

Tổng hợp lại những suy nghĩ trên, Tô Bằng cảm thấy lưu lại mạng của Đường Huyền Chi thì phù hợp với lợi ích của mình hơn.

Huống chi, hấn cũng không muốn tùy tiện giết một người thoát nhìn còn không tính là người xấu.

Đường Huyền Chi cũng không biết những suy nghĩ này của Tô Bằng, hấn chẳng qua là cảm giác mình giống như từ Quỷ Môn quan lượn qua một vòng, mãi đến khi uống xong giải dược vẫn còn mang thần sắc hoảng hốt.

Sau khi uống xong giải dược, dược lực trên thân thể xoay chuyển, hấn dần dần khôi phục công lực, sau đó hấn mới tin tưởng đây là thật.

Mặc dù lấy tâm tính điềm tĩnh của hấn nhưng dạo qua một vòng ở Quỷ Môn quan hiểm tử nhưng vẫn còn sống, nên cũng không khỏi có chút kích

động, sau khi khôi phục một chút, hấn cố gắng đứng lên, chấp tay nói với Tô Bằng.

“Tô thiếu hiệp... Lần này coi như là Đường mỗ thiếu nợ người một tính mạng, nhân tình này, Đường mỗ xin nhận lấy.”

“Ha ha, Đường huynh không cần phải khách khí, nhiệm vụ lần này cuối cùng đã chấm dứt, có rất nhiều hoàng kim đang đợi chờ ta và người đến tiêu xài hưởng thụ nữa mà, Đường huynh định làm gì với nó?”

Tô Bằng cười cười, nói với Đường Huyền Chi.

Tô Bằng chẳng qua là tùy ý hỏi một chút, không ngờ Đường Huyền Chi nghe xong, thề nhưng lại nghiêm mặt nói.

“Lần này huyết đấu, ta không có xuất ra bao nhiêu khí lực, lại còn làm vương vếu Tô thiếu hiệp, tiền thưởng này coi như thôi đi, cái mạng này của ta coi như là Tô thiếu hiệp thủ hạ lưu tình, sao lại còn dám mặt dày đòi tiền thưởng nữa? Chờ một lát nữa, huyết đấu kết thúc, sau khi nói hco bang chủ Hội Phong Dương hiểu rõ chuyện lần này, ta liền chuẩn bị rời khỏi, tiền thưởng này ta không có mặt mũi nào nhận lấy.”

Nghe xong lời của Đường Huyền Chi, Tô Bằng không khỏi im lặng, mới vừa rồi hấn thật không có suy nghĩ nhiều, chẳng qua là tùy tiện hỏi một cái, không ngờ Đường Huyền Chi tựa hồ suy nghĩ rất nhiều, hình như cho là mình muốn dùng gì đó với đồng tiền thưởng, hấn không ngờ lại từ bỏ hoàn toàn.

Tô Bằng từ chối hai lần, thật không nghĩ đến Đường Huyền Chi dường như rất là kiên quyết, giống như quả thật không muốn nhận lấy đồng tiền thưởng này.

Tô Bằng thấy vậy, không khỏi im lặng, hấn vốn định để Đường Huyền Chi chia sẻ một chút tương lai bị Hội Phong Dương đuổi giết với mình, ai biết người ta tiền thưởng cũng không muốn.

“Như vậy cũng được.”

Tô Bằng lắc đầu, bỏ đi, được thêm năm ngàn lượng hoàng kim, mình mệt mỏi thêm một chút cũng chẳng sao.

Chẳng qua là trong lòng hắn đối với Đường Huyền Chi lại đánh giá cao hơn một chút, người này có chút biết cái gì nên lấy cái gì nên bỏ, lại không bị lợi ích che mờ mắt, ngược lại có tiềm lực để kết giao.

Sau khi Đường Huyền Chi từ chối tiền thưởng hoàng kim, đột nhiên lại há miệng nói.

“Chẳng qua là có một việc, kính xin Tô thiếu hiệp giúp đỡ...”

Chương 232: Thỉnh cầu của Đường Huyền Chi

“Ồ? Đường huynh có chuyện gì?”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi có chút tò mò, Đường Huyền Chi này năm ngàn lượng tới tay cũng có thể không cần, còn có chuyện gì yêu cầu mình sao?

“Tô thiếu hiệp so với ta tuổi còn nhỏ hơn mấy tuổi, ta liền mặt dày xưng ngươi một tiếng hiền đệ đi, Tô hiền đệ, thực không dám giấu diếm, ta lần này được Hội Phong Dương mời đến trợ giúp, mục đích quả thật không phải là đồng tiền thưởng kia, hiền đệ có điều không biết, ta có một huynh đệ sinh tử, con trai độc nhất của hắn trời sinh thể chất đã hết sức âm hư, danh y chẩn bệnh cho hắn đã bảo nếu không có linh dược kéo mệnh, hắn khả năng sống không quá mười bảy tuổi.”

“Nhưng mà thuốc hay trên giang hồ cũng không phải là dễ có được như vậy, nhưng mà nhi tử kia của bằng hữu ta, đã mười lăm tuổi rồi, bây giờ chỉ dựa vào mỗi ngày dùng nhân sâm kéo dài mệnh, nếu như không có đan dược linh vật cực phẩm giúp hắn cải tạo thân thể, sợ là sống không được mấy năm nữa.”

“Huynh đệ kia của ta, đã cùng ta giao tình vào sinh ra tử, từng giúp đỡ ta thật sự quá nhiều, mà còn vợ hắn chết sớm, cũng chỉ có một dòng độc đinh này, ta thật sự không đành lòng nhìn hắn tuyệt hậu, lần này được Hội Phong Dương tìm đến, vừa vặn Hội Phong Dương đưa ra ba loại linh dược, đều là

có thể điều dưỡng được thể chất của hần, ta liền tới đây tham gia huyết đấu, chính là vì muốn thu được ít nhất một loại trong ba loại linh dược này.”

“Tô hiền đệ, lần này ta không cầu tiền thưởng, chỉ là cầu Tô hiền đệ xin người đem ba loại linh dược thuộc tính dương cương kia, chỉ cần một loại cũng được, coi như là cho ta mượn cứu giúp mạng sống nhì tử của huynh đệ kia của ta, nhân tình này ta sẽ gánh hết, đan dược này, ngày sau ta sẽ tìm được vật phẩm đồng giá trị gấp đôi... Không, gấp ba để báo đáp cho Tô huynh đệ.”

Tô Bằng nghe xong, vẻ mặt nhìn không ra biểu tình, dường như suy tư một chút, hỏi.

“Bằng hữu kia của ngươi nếu đã khiến ngươi coi trọng như thế, hần là thân phận trên giang hồ so với ngươi cũng chênh lệch không quá lớn, loại huyết đấu này hần hần là nên tự mình tham gia mới đúng chứ? Tối thiểu nhất cũng phải cùng ngươi cùng nhau tham gia chứ.”

“Ha ha...”

Đường Huyền Chi cười khô, vẻ mặt cũng hơi có vẻ ảm đạm nói.

“Bằng hữu kia của ta, thanh danh trên giang hồ mấy năm trước sợ là không kém gì ta, chẳng qua là... Bởi vì Đường Huyền Chi ta vô năng, năm xưa chuyện trong sư môn không có xử lý thỏa đáng, xảy ra chút việc, vẫn phải dựa vào vị huynh đệ kia giúp ta ra mặt, ta mới có thể giữ được một cái tánh mạng này. Hần nhưng lại bởi vậy mà bị trọng thương, võ công sợ là mười phần giữ lại không được một.”

“Lúc trước hần tính tình nóng nảy, ở trên giang hồ đắc tội không ít kẻ thù. Lần đó bởi vì giúp ta, võ công hầu như bị phế sạch toàn bộ, ta lại nhưng bảo tồn được toàn thân, trong lòng ta hết sức cảm kích vị huynh đệ kia, nhưng cũng bất lực không thể ra sức, dù sao ta không thể bảo trụ được hần cả đời, vì vậy ta nghĩ ra một kế kim thiên thoát xác, để người trên giang hồ cho là hần đã bị giết chết, thật ra thì đã tìm cho phụ tử nhà hần an thân ở một sơn thôn.”

“Cho nên... Tô hiền đệ người biết rồi đấy. Hắn bây giờ không phải là không muốn ra tay, thật sự là bất lực, mà còn ta làm huynh đệ, hắn đối với ta ân tình như thế, ta đương nhiên muốn báo đáp hắn.”

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu, như thế có chút phù hợp với hình tượng trước nay của Đường Huyền Chi.

Hơn nữa, năm đó nhân vật giang hồ giao hảo với Đường Huyền Chi, lại còn tính tình nóng nảy, tìm một số người biết rõ chuyện cũ giang hồ liền có thể hỏi thăm ra được, Đường Huyền Chi không đến mức lừa gạt mình chuyện này.

Nghĩ tới những điều này, Tô Bằng khẽ gật đầu, hắn như là đã tính toán đầu tư một chút ở trên người Đường Huyền Chi, cũng không quan tâm đầu tư thêm một chút, dù sao mình ngoại trừ chu quả, hai loại đan dược khác cũng không phần quá cần lắm.

Hắn nói với Đường Huyền Chi.

“Chuyện của Đường huynh ta có thể đồng ý, thực không dám giấu diếm, chu quả ta là tình thế bất buộc, có điều Hỏa Long đan và Liệt Hỏa còn lại người có thể lựa chọn một loại.”

“Vậy thì Liệt Hỏa đan đi.”

Đường Huyền Chi không có suy tư liền nói với Tô Bằng.

“Ồ? Hỏa Long đan so với Liệt Hỏa đan càng tốt hơn một chút, Đường huynh vì sao không chọn? Người phải biết rằng, nếu người chọn nó ta cũng tuyệt không luyến tiếc.”

“A... Tô hiền đệ, nếu đã nói những điều này, ta cũng không giấu diếm cái gì, thật ra thì ta ban đầu định thu được chu quả cho đứa nhỏ này ăn, như vậy hắn chẳng những có thể cải thiện thể chất, càng có thể tăng tư chất lên, có thể tu hành võ công.”

“Nhưng nếu như không được chu quả, Liệt Hỏa đan cùng với Hỏa Long đan đối với hắn bổ trợ không khác nhau là bao, có lẽ Hỏa Long đan có thể

cải tạo thể chất của hắn khá hơn một chút, nhưng như thể tư chất của hắn cũng là nửa vôi, còn không bằng đứt khoát dùng Liệt Hỏa đan, chỉ là biến thành một người có tư chất trung bình, cũng không muốn học võ công gì, có lẽ hắn ngược lại còn có thể bình an trải qua một đời.”

Đường Huyền Chi nói, nói tới chỗ này, hắn tâm tình kích động, nhìn những người chết trong hầm mỏ này, nói.

“Những giang hồ hiệp khách như chúng ta, nói nghe hay thì được người gọi là đại hiệp cả đời, nhưng có ai không ăn bữa hôm lo bữa mai? Nói không chừng ngày nào đó bị kẻ thù giết chết, còn sống dính phải ân oán giang hồ không thể trâu vào, cũng thật muốn người ta đi chịu chết, tình cảnh đó người có thể tránh được sao? Tuy rằng như thế có thể xem như cuộc sống quang vinh, nhưng cuộc sống như thế so với người giữ khuôn phép sống hết một đời thật không biết đâu mới là hạnh phúc hơn, cái nào mới là may mắn hơn.”

Tô Bằng nghe xong, nhiều ít cũng có chút cảm xúc, đều nói người trong giang hồ hào sảng, đó cũng là do hoàn cảnh bức bách, trên giang hồ cũng không phải là cho người toàn bạc để mua nhà cưới vợ, có lẽ người trong vòng một đêm là có thể có được một món tiền khổng lồ mua được cả ngàn tòa nhà cao cửa rộng, nhưng mà không ai có thể xác định, mình có được nó có thể sống vượt qua một năm, thậm chí một ngày hay không.

Trong hoàn cảnh này, người giang hồ đều dưỡng thành thói hào sảng vung tiền như rác, dù sao chỉ có tiêu hết vàng bạc mới là chân chính sử dụng vàng bạc, cho nên trên giang hồ, cho dù là Linh Mị Nhi được xưng gặp mặt ngàn vàng, lên giường vạn lượng, làm ăn lại vẫn không tệ, hàng năm đều nhận được vài người khách nhân đó thôi.

Có điều Tô Bằng cảm khái một chút, cũng chỉ lạnh nhạt thôi, dù sao hắn cũng không hoàn toàn thuộc về thế giới này, hắn thở phào một hơi, sau đó nói với Đường Huyền Chi.

“Đường huynh, không cần cảm khái như vậy, làm xong chuyện chúng ta nên làm, mới là chân chính, chúng ta liền tìm kiếm cái đồng la (chiêng đồng) kia để gọi người ở phía ngoài vào phán định thắng bại, sau đó ta và người cũng đi nhận thưởng thôi.”

Đường Huyền Chi gật đầu, hẳn cũng là người quyết đoán, chẳng qua là hôm nay trải qua mấy phen sinh tử, tâm tình cảm xúc biến hóa nhiều hơn một chút, nhưng giờ phút này đã thu lại, bắt đầu cùng với Tô Bằng tìm kiếm đồng la.

Hai người tìm một hồi lâu, cuối cùng mới im lặng phát hiện đồng la kia lại bị đè dưới thân thể của Phương Kinh Minh.

Tô Bằng tìm được mới cảm khái khó trách trong hầm mỏ này bỗng nhiên nhiều thêm một cái hố, hóa ra là để đặt đồng la.

Có điều trên đồng la có chút dính mùi khai từ nước tiểu của Phương Kinh Minh, Tô Bằng cùng với Đường Huyền Chi đều nhú mày, cuối cùng, vẫn là Tô Bằng điều khiển đồng thi kia cầm lấy đồng la cùng mình đi ra.

Vì phòng ngừa bộ dáng kinh thể hải tặc của đồng thi, Tô Bằng đem đầu lạp của Hắc y nhân đã chết đi đắp lên cho nó, chỉ cần không nói lời nào, thì chính là bộ dáng của Hắc y nhân. Chẳng qua là y phục trên người hẳn cũng bị hư hại một chút.

Có điều làn da trên thân thể của đồng thi ngược lại cũng không khủng bố giống như trên mặt vậy, chỉ là có chút sáng bóng như kim khí mà thôi, Tô Bằng cũng không thèm để ý, không chế đồng thi đi ra với Đường Huyền Chi.

Sau khi đi ra, chỉ thấy sắc trời đã là xế chiều ba bốn giờ, bất tri bất giác đã non nửa ngày trôi qua.

Ở bên ngoài, đồng thi gõ vang đồng la. Thanh âm của đồng la vô cùng vang xa, Tô Bằng cảm thấy người của ba bang hội ở bên ngoài hẳn là có thể nghe được.

Quả nhiên, chờ đợi không lâu lắm đã thấy từ phương xa có khoảng bốn mươi năm mươi người đang chạy đến bên này.

Trong đó có mấy người cưỡi ngựa, tới nhanh nhất. Rất nhanh liền đi tới khu vực quặng mỏ màu đỏ.

“Người nào thắng?”

“Người nào thắng?”

“người nào sống đến cuối cùng?”

Mặc dù những người kia vẫn còn ở phía xa, Tô Bằng đã nghe được thanh âm từ phía xa truyền đến.

Tô Bằng cùng với Đường Huyền Chi còn có đồng thi, cũng không có chút nào dao động. Chỉ là chờ những người kia lại đây.

“Là anh hùng do Hội Phong Dương mời đến! Đó là Tô thiếu hiệp, đó là Đường đại hiệp, đó là hắc y nhân kia!”

“Là người của Hội Phong Dương chiến thắng?”

Khoái mã đi đến trước mặt bọn người Tô Bằng, mọi người phía trên nhảy xuống. Chính là bang chủ ba bang hội, còn có bang chủ hai bang hội khác.

Ngoài ra, những quan viên làm công chứng viên, còn thêm mấy người tùy tùng.

Lạc Thiên Dương của Hội Phong Dương nhìn thấy đứng ở bên ngoài chính là bọn người Tô Bằng, tuy rằng mặt ngoài giả bộ như trấn định, nhưng mà bàn tay có chút khẽ run của hắn, còn có thanh âm phát run, đều đã bán đứng cảm thụ chân thật trong nội tâm của hắn.

“Tô thiếu hiệp... Đường đại hiệp... Thắng?”

“Ừm, thắng, trừ chúng ta ra, không có người nào sống nữa.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, nói với Lạc Thiên Dương.

Lạc Thiên Dương nghe xong, đầu tiên là nhắm mắt, thân thể nhưng mà không nhìn được phát ra run rẩy, nhưng rốt cục vẫn phải tạm thời nhẫn nại lại.

Bang chủ hai bang hội khác nghe thấy, sắc mặt không khỏi rất khó coi, ánh mắt phức tạp của hai người nhìn bọn người Tô Bằng cùng với Lạc Thiên Dương, đều tự căn dặn thủ hạ của mình, để cho bọn họ đi vào bên trong quảng mỗ xem thử.

Bọn người Tô Bằng chờ đợi ước chừng khoảng 20 phút, những người xem xét đều đã trở lại toàn bộ, chẳng những người đi quảng mỗ, người đi xem xét những khu vực khác cũng đều trở về.

“Bẩm báo ba vị bang chủ, còn có vị đại nhân này, toàn bộ khu vực huyết đấu, chỉ còn lại có ba vị anh hùng này, những người còn lại đều đã chết hết.”

“Ha ha ha ha...”

Nghe nói như thế, Lạc Thiên Dương rớt cuộc cũng kiềm nén không được nữa, ngửa đầu lên trời cười vang.

Bang chủ hai bang hội khác, sắc mặt nói có bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu khó coi, một trong số đó còn không ngừng thấp giọng nói thầm, nói.

“Không thể nào, không thể nào, nhất định là đã nhầm lẫn ở đâu đó.”

Tô Bằng chỉ lạnh lùng nhìn hắn, đợi đến khi tâm tình của Lạc Thiên Dương bình phục một chút, không hề cường tiếu nữa, Tô Bằng nói.

“Lạc bang chủ, tình huống huyết đấu có hơi không giống nhau, đối thủ của ngươi, vị bang chủ này của Hội Thiên Song, chẳng những đã sớm biết được địa điểm huyết đấu, còn để cho người của hắn điều khiển rắn độc bày ra một vạn con rắn độc ở khu vực màu đỏ, sau đó lại vung ra một số tiền lớn mua được Liễu Không, Liễu Không đi cùng với chúng ta chính là nằm vùng do hắn thu mua, lúc ở chỗ huyết đấu đột nhiên thả ra Bì Tô Thanh Phong làm hại chúng ta thiếu chút nữa toàn bộ đều bị diệt, nếu không phải cơ duyên xảo hợp, chúng ta cũng đều đã phải chôn vùi ở trong này.”

Lạc Thiên Dương nghe xong, ừ một tiếng, nhìn về phía Đường Huyền Chi, Đường Huyền Chi gật đầu.

Lạc Thiên Dương lập tức về mặt biển đổi, quay đầu lại nhìn bang chủ của Hội Thiên Song, nói.

“Hội Thiên Song các người ngược lại làm chuyện thật tốt, chuyện này sẽ không dễ dàng kết thúc như vậy đâu!”

“Hừ! Sợ người sao?”

Bang chủ của Hội Thiên Song nghe xong, nhất thời cũng hừ lạnh một tiếng.

Tô Bằng lại biết, loại sự tình này nhưng lại cũng không làm gì được đối phương, dù sao người đã chết rồi, bang chủ của Hội Thiên Song hoàn toàn có thể đổi trắng thay đen.

“Lạc bang chủ, huyết đấu đã thắng, tiền thù lao của chúng ta...”

Đường Huyền Chi lúc này nói với Lạc Thiên Dương.

Lạc Thiên Dương nghe xong, lúc này mới khôi phục trạng thái bình thường một chút, gật đầu nói.

“Yên tâm, Lạc Thiên Dương ta một lời nói một gói vàng, ba vị anh hùng, mời theo ta cùng nhau trở về Hội Phong Dương, nhận lấy phần thưởng của mình!”

Sau đó, hắn quay đầu lại nói với mọi người của Hội Phong Dương đã chạy tới.

“Chư vị huynh đệ, chúng ta đưa ba vị anh hùng trở về tổng đà nào!”

“Cung tiễn ba vị anh hùng!”

Cao thủ của Hội Phong Dương cùng hô lên...

Chương 233: Nơi Tiêu Tiên Thành Lang An

Huyết đấu chấm dứt, tất nhiên có người thu dọn chiến trường, hai người Tô Bằng cùng Đường Huyền Chi, lại thêm đồng thi, có người dẫn tuần mã tới, hai người cưỡi ngựa, đi ra khỏi khu vực huyết đấu.

Tô Bằng lúc này trái lại không sợ người của hội Phong Dương trực tiếp động thủ, những người này ít nhiều có chút thanh danh, vừa mới bán mạng cho hội Phong Dương người, đã có người chặn giết, về sau còn ai dám làm việc cho người?

Trong lòng Tô Bằng suy đoán, nếu như mình là Lạc Thiên Dương, đại khái sẽ đợi mình rời khỏi biên giới của liên minh ngũ thành, rồi mới có thể bắt đầu động thủ với mình.

Có điều, có lẽ trước khi mình huyết đấu, Lạc Thiên Dương đã bắt đầu chuẩn bị nhân thủ, còn lại có lẽ chỉ là khẳng định vị trí của mình, sau đó sai người đuổi giết.

Đường Huyền Chi cùng Tô Bằng cùng cưỡi một con ngựa cao lớn, trong lòng hẳn cũng đang tự hỏi.

Mặc dù hẳn không giống như Tô Bằng biết công pháp Âm Thần Xuất Khiếu, dò xét được kế hoạch của Lạc Thiên Dương, chỉ dựa vào thời gian kinh nghiệm giang hồ bao nhiêu năm của hẳn, cũng cảm giác được một vạn năm ngàn lượng hoàng kim sẽ không dễ dàng cầm được vào trong tay.

Thậm chí, trong lòng hẳn đã suy nghĩ, hội Phong Dương có thể xuất hiện người chặn đánh.

Nhưng mà, hẳn lại không thể trực tiếp ngay trước mặt Lạc Thiên Dương nói mình không cần hoàng kim, hẳn đã mắc nợ Tô Bằng hai nhân tình to lớn, nếu như làm như vậy, bản thân hẳn cho dù là mặt mũi hay là tình cảm đều cảm thấy áy náy.

Cho nên nói, làm đại hiệp có nỗi khổ của làm đại hiệp, nếu như hẳn và Tô Bằng đổi vị trí cho nhau, Tô Bằng sẽ không suy nghĩ nhiều như vậy, mà là bản thân làm sao an toàn, làm sao đi được.

Mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình, còn đồng thi, đi theo sau lưng Tô Bằng, đồng thi này không có tư duy, nhưng tàn phách bị phong ấn cũng có thể hiểu được ý đồ thao túng của Tô Bằng, lúc này sai bước đi theo ngựa của đám người Tô Bằng.

Trong lòng Tô Bằng cũng cân nhắc đến đồng thi này, đồng thi này vốn dĩ đã có chiến lược to lớn, tương đương với công pháp hộ thể luyện đến tình trạng hết sức lợi hại, hơn nữa thần lực vô cùng, một át chủ bài như vậy, hội Phong Dương không nghĩ tới sao.

Hai người cùng một đồng thi, lại thêm đám người hội Phong Dương kia, cứ như vậy yên lặng đi vào trong thành Lang An.

Đi được thời gian, mọi người đã đi đến thành Lang An, lúc đến nơi này, sắc trời đã sập tối, màn đêm cũng nhanh chóng kéo xuống.

Tô Bằng cùng Đường Huyền Chi, mang theo đồng thi, được quản gia chỉ dẫn, đi vào trong tổng đà hội Phong Dương, hai người cũng không đi nghỉ, trực tiếp đến hậu viện trong đại sảnh chờ đợi, đồng thi thì đứng bên cạnh Tô Bằng.

Khoảng một khắc sau, Lạc Thiên Dương cũng trở về tổng đà hội Phong Dương, đi tới phòng khách riêng.

“Lần này đúng là nhờ có ba vị anh hùng, đã lập công lớn cho hội Phong Dương ta.”

Vừa vào trong, Lạc Thiên Dương sắc mặt vui mừng, nói với mấy người Tô Bằng.

“Ha ha, Lạc bang chủ khách sáo rồi, chúng ta cũng không phải giúp đỡ không công... Có điều, Lạc bang chủ, thù lao ngươi đã đồng ý, hẳn là nên đưa cho chúng ta rồi chứ?”

Tô Bằng nói với Lạc Thiên Dương.

Lạc Thiên Dương gật đầu, cũng không từ chối, nói.

“Người đâu, mang hoàng kim phía sau ra đây.”

Rất nhanh có người xuống dưới, không bao lâu, một rương hoàng kim, kim phiếu, đã được khiêng ra ngoài.

Ngoài ra, hộp gấm chứa chu quả, hai bình đàn dược, còn có ngọc bội kia, cũng đều được mang lên.

Tô Bằng nhìn, nhẹ gật đầu, đi qua, lấy kim phiếu năm ngàn lượng ra.

Đường Huyền Chi nhìn thấy, trong lòng cũng hiểu rõ, năm ngàn lượng hoàng kim còn lại, không phải là Tô Bằng để lại cho mình, mà là để cho mình cầm lấy, lát nữa còn phải đưa cho hắn, như vậy nếu hội Phong Dương có động tĩnh khác thường gì, cũng dễ dàng gánh bớt áp lực cho Tô Bằng.

Liếc nhìn Tô Bằng, Đường Huyền Chi thở dài, đôi phương ngược lại dứt khoát hơn mình, tất cả đều hết sức rõ ràng, tính toán tỉ mỉ, tại sao mình lại thiếu nợ nhân tình của hắn chứ, chỉ có thể nhắm mắt đưa chân cầm lấy mà thôi.

Đường Huyền Chi đem phiếu năm ngàn lượng còn lại cất vào trong người, sau đó đồng thi dưới sự điều khiển của Tô Bằng, không ngờ một phen nhắc bổng cái rương chứa năm ngàn lượng hoàng kim còn lại.

“Thật là thần lực!”

Lạc Thiên Dương nhìn, không khỏi lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

Tô Bằng không để ý tới hắn, lại đem bốn món bảo vật kia, đều cất vào trong lòng ngực.

Lạc Thiên Dương liếc nhìn đồng thi và Đường Huyền Chi, nhưng thấy hai người đều không hề có phản ứng gì, cũng không nói gì.

“Được rồi Lạc bang chủ, hiệp nghị khách và chủ giữa ngươi và chúng ta xem như tốt đẹp, chúng ta cũng không quấy rầy ngươi, tự đi tìm khách điểm tá túc là được rồi.”

Tô Bằng chấp tay, nói với Lạc Thiên Dương.

Lạc Thiên Dương khẽ gật đầu, nói.

“Ba vị nếu như vẫn ở lại tổng đà hội Phong Dương, chúng ta cũng vô cùng chào đón, nhưng nếu như các vị muốn tìm nơi khác, ta cũng không phản

đổi, có điều...”

“Ồ? Có điều thế nào?”

Tô Bằng nghe thế, hỏi Lạc Thiên Dương.

Lạc Thiên Dương cười nói.

“Không phải là chuyện to tát gì, chỉ là, trên người các vị đều mang theo năm ngàn lượng hoàng kim, xem như số tiền lớn, đổi thành bạc, chính là một trăm năm mươi vạn lượng, nhiều tiền tài như vậy, không muốn tiêu xài một chút sao? Dù sao bạc tiêu ra, mới là bạc.”

“Ồ? Tiêu như thế nào?”

Tô Bằng nghe thế, lộ ra sắc mặt cảm thấy có chút hứng thú, hỏi Lạc Thiên Dương.

“Cái này sao, phải hỏi nàng.”

Lạc Thiên Dương nói, sau đó quay đầu lại hô gọi một tiếng phía sau phòng khách.

“Tiêu phó bang chủ.”

Tiêu Như Yên mỉm cười như tơ, đi ra từ phía sau, đầu tiên là hành lễ với mọi người, nói.

“Đa tạ ba vị đoạt được lợi ích như vậy cho hội Phong Dương ta, lập được đại công.”

“Lập được đại công, nói giết cũng không giết sao?”

Tô Bằng nghe thế, trong lòng không khỏi cười lạnh, trên mặt ngược lại mang theo nụ cười, nói với Tiêu Như Yên.

“Tiêu phó bang chủ, trong thành Lang An này, có chỗ nào tốt không?”

“Tất nhiên, Lang An mặc dù không phải là thành lớn nhất nhì, nhưng tiểu huyện trấn khác cũng khó lòng so bì được, trong thành Lang An Lang An, có một sông bài lớn nhất, còn là hồ xài vàng xa hoa phú quý nhất trong liên minh ngũ thành, đồng thời còn có mỹ nữ rượu ngon phục vụ, chỉ cần quý khách chịu bỏ tiền, chỉ cần người có thể nghĩ đến, chúng ta đều có thể cung cấp phục vụ.”

Tiêu Như Yên có phần tự tin nói.

“Ồ? Nói như vậy, nơi này cũng là sản nghiệp của hội Phong Dương?”

Tô Bằng nghe thế, không khỏi có chút kinh ngạc, nếu Tiêu Như Yên nói là sự thật, như vậy dựa vào phần sản nghiệp này, hội Phong Dương một năm đã có thể thu nhập được hơn vạn lượng vạn lượng hoàng kim.

Liên minh ngũ thành vốn dĩ rất giàu sang, đặc biệt là phú hào, giống như nhiều ông chủ mỏ than của Sơn Tây trong thế giới hiện thực của Tô Bằng, có tiền sẽ muốn hưởng thụ, hưởng thụ đa phần rất bình thường, đơn giản ăn uống chơi gái đánh bài mà thôi.

Dựa theo những gì Tiêu Như Yên nói, hội Phong Dương độc quyền sản nghiệp này, hơn nữa còn cầm đầu trong khu vực liên minh ngũ thành, đương nhiên cũng không giống bình thường.

“Cũng không phải như thế, buôn bán lớn như thế, hội Phong Dương chúng ta không thể nào độc chiếm nổi... Là mấy vị trưởng lão của đoàn trưởng lão hùn vốn kinh doanh, hội Phong Dương chúng ta chỉ thay người ta quản lý một phần mà thôi, có chuyên gia phụ trách kinh doanh, hơn nữa chỉ giới hạn trong ba năm này, nếu lợi nhuận không thể vượt qua dự tính của các trưởng lão, phải bị thay thế, đổi người và bang hội khác quản lý kinh doanh.”

Tiêu Như Yên mỉm cười nói.

Tô Bằng nghe thế, nhẹ gật đầu, lúc này mới bình thường, hội Phong Dương cung cấp chẳng qua là quản lý mặt bên ngoài và phục vụ trôi coi, thu chút hoa hồng mà thôi.

Có điều số này tuyệt đối cũng không ít, trong lòng Tô Bằng phỏng đoán, chỉ một khoản này, hội Phong Dương ít nhất hàng năm có thể lợi nhuận hai ba ngàn lượng hoàng kim.

“Trên người các vị đều mang theo số tiền lớn, tại sao không theo ta đến sông bài hội Phong Dương, vui chơi thỏa thích một hồi, giải tỏa mệt nhọc?”

Tiêu Như Yên nói với mấy người Tô Bằng.

Tô Bằng và Đường Huyền Chi đưa mắt nhìn nhau, hai người đều nhìn ra nghi ngờ trong mắt đối phương, hội Phong Dương, dường như không muốn để cho bọn họ đêm nay bỏ đi.

Trong lòng Tô Bằng tự hỏi chốc lát, hội Phong Dương không muốn để bọn họ bỏ đi, đơn giản có hai khả năng, một là ở trong thành đã có chuẩn bị, hai là người bọn họ sắp xếp truy sát vẫn còn chưa đến.

Mặc dù biết hội Phong Dương không có lòng tốt gì, nhưng mà Tô Bằng cân nhắc một hồi, vẫn nói.

“Như thế, mời Tiêu đại tỷ sắp xếp hộ.”

Tiêu Như Yên nghe thế, lập tức nở nụ cười, nói.

“Ta đi sắp xếp, nếu các người đi hôm nay e rằng phải đi ban đêm, nhất là vị huynh đệ hắc y kia, năm ngàn lượng hoàng kim thật sự công kênh, Thông Vân tiên trang lại chỉ làm việc vào ban ngày, các người bây giờ cũng không đòi được kim phiếu, tối nay các người ở lại Phong Hoa viên ở phía sau sông bạc, sắp xếp của đại tỷ, bảo đảm thỏa mãn cho các người.”

Tô Bằng gật đầu, nhìn Tiêu Như Yên chân thành ra khỏi đại sảnh sắp xếp chỗ ở.

Tô Bằng đương nhiên biết, đối phương chắc chắn có hành động, hoặc là hạ độc trong thức ăn hôm nay, hoặc là sắp xếp nửa đường truy sát, nhưng cân nhắc suy nghĩ một hồi, hắn vẫn quyết định ở lại một đêm rồi bỏ đi.

Một là bây giờ đã tối rồi, đi đường trong đêm, không nói không tiện, còn dễ tiêu hao thể lực tinh thần, nếu như ngày mai bị người truy sát, bản thân

mình mệt mỏi rồi, rất không thích hợp.

Thứ hai một ngày giao đấu hôm nay, cũng đã tiêu hao không ít tâm lực tinh thần của Tô Bằng, cần phải nghỉ ngơi.

Đối với truy sát, Tô Bằng cũng không quá quan tâm, thực lực của bản thân hắn, người hội Phong Dương cũng chưa thấy hết toàn bộ, có lẽ chỉ biết dựa theo lời đồn của giang hồ, đại khái sắp xếp cao thủ trình độ giang hồ thập đại kiếm truy sát.

Nhưng đối thủ nếu chỉ ở trình độ này, chỉ cần không phải mấy trăm người cùng nhau xông lên, từng người xông tới, có bao nhiêu Tô Bằng giết bấy nhiêu.

Chuyện hạ độc hành thích, trên người Tô Bằng có ngọc bội ác ý, đôi phương rất khó thành công.

Cho nên đối với loại chuyện truy sát này, Tô Bằng mặc dù xem trọng, nhưng cũng không sợ hãi.

Huống chi, hắn còn có đòn sát thủ là đồng thi này.

Đường Huyền Chi tình hình cũng không khác mấy, Đường Huyền Chi mặc dù có chút cảnh giác, nhưng cũng không sợ hãi, người trong giang hồ, cũng không sợ giao đấu, nếu như thật sự có gì bất lợi, đơn giản bình đến tướng ngã, nước đến đá đập mà thôi...

...

Không bao lâu, Tiêu Như Yên trở về, ngoài ra dẫn theo hai tráng hán, Tô Bằng điều khiển đồng thi đặt rương hoàng kim xuống, hai tráng hán kia giúp khiêng rương vàng lên, sau đó Tiêu Như Yên dẫn mọi người, đi ra khỏi tổng đà hội Phong Dương.

Mọi người ở bên ngoài lên ngựa, đi về thành đông.

Đi được hơn hai mươi phút, mọi người đi đến một nơi, Tô Bằng xuống ngựa, nhìn nơi này, trong miệng không khỏi tấm tắc ngợi khen.

Chỉ thấy nơi này, đại khái có một vạn mét vuông, đều là kiến trúc lầu gỗ hai tầng, bên ngoài bên trong đèn đuốc sáng rực, đốt đèn sáng như ban ngày, thủ vệ khỏe mạnh cơ bắp, còn có thị nữ, chào đón khách hàng đứng bên ngoài.

Thấy Tiêu Như Yên đi vào, lập tức có người thông báo cho bên trong, không bao lâu, một nam nhân ăn mặc lụa là gấm vóc giống như là quản lý, tiến ra nghênh đón.

“Tiêu phó bang chủ, tại sao lại đến nơi này? Hôm nay không phải là ngày hội Phong Dương tranh đoạt quyền sở hữu mỏ ngọc thạch đó sao? Nghe nói quý bang đã lấy được quyền kinh doanh? Thật sự là phải chúc mừng rồi!”

Tên quản lý này, vừa mới bước ra, đã tươi cười rạng rỡ đi về phía Tiêu Như Yên nói...

Chương 234: Hấn Làm Sao Biết Ta Thích Bị Ngược Đãi?

Tiêu Như Yên quét mắt nhìn người này, thản nhiên nói.

“Lần này tới, không phải để nghe người khen ngợi, lần này, ta dẫn theo khách quý tới nơi này, ba vị anh hùng này đã giúp đỡ hội Phong Dương ta giành được quyền kinh doanh hầm mỏ ngọc thạch, người mau chóng sắp xếp chỗ ở, để ba vị anh hùng nghỉ ngơi.”

“Ồ vâng! Chẳng trách ta vừa liếc nhìn, đã cảm thấy ba vị anh hùng oai hùng như thế, hóa ra là như vậy, mau mời vào, mời ba vị đi theo ta, ta sẽ nhanh chóng sắp xếp cho ba vị ở Phong Hoa viên.”

Quản sự y phục gấm vóc này nói xong còn mỉm cười với Tiêu Như Yên, sau đó liền đi trước dẫn đường.

Tô Bằng cùng Đường Huyền Chi, dẫn theo đồng thi, sắc mặt không thay đổi đi vào, Tiêu Như Yên vừa đi, vừa thấp giọng giải thích cho hai người Tô Bằng và Đường Huyền Chi, nói.

“Người này chính là quản sự trung cấp của sông bạc này, quản sự trong sông bạc, còn có bọn người chia bài, đều là quản sự cao nhất do mấy vị

trưởng lão bổ nhiệm tự mình phụ trách tuyển dụng, ngược lại không phải bên phía hội Phong Dương chúng ta, nhưng những quản sự trung cấp này, lại muốn dựa dẫm chúng ta, cũng không dám đắc tội chúng ta, quản sự cao cấp, đều là cao thủ được mời từ bên ngoài về, so với hần thì cao cường hơn nhiều.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, quản sự trung cấp này, giống như là tầng lớp trung bình từng gặp qua trong công ty cũ, thu nhập địa vị đều một nửa, còn quản sự cao cấp, giống như tầng lớp cao cấp, có thể có được tiền hoa hồng, địa vị cũng cao hơn không ít, trong sông bạc này, cũng không khác biệt bao nhiêu so với công ty trong thế giới của mình.

Có điều mọi người đi vào, lại không hề trực tiếp vào trong sông bạc, mà vòng đến phía sau.

Không bao lâu, đình viện hiện ra trước mắt.

Bọn người Tô Bằng đi qua, chỉ thấy nơi này nhà bao nhà, nằm trong kiến trúc giống như vườn hoa, còn có một đình viện.

Đình viện này, là hai tòa lầu hai tầng, ngoài ra kết hợp với một tòa lầu gỗ ba tầng, đi vào trong nội viện, chỉ thấy trong nội viện oanh oanh yến yến, có hơn mười thị nữ dung mạo hết sức xinh đẹp đang hầu hạ.

“Đây là Lạc Hương quán của Phong Hoa viên, là một trong bảy quán phía sau của chúng ta. Chỉ có bảy căn nhà như vậy, nếu như không phải người đại phú quý thì không thể nào thuê được.

Tiêu Như Yên nói với Tô Bằng.

Bọn người Tô Bằng đi vào trong sân, tuy rằng đều thoáng sửng sốt, nhưng lại phát hiện, trong sân này, thậm chí còn có suối nước nóng mịt mờ hơi nước.

Suối nước nóng không nhỏ, có thể chứa ba bốn mươi người, chỉ là bên trong không có ai, xung quanh suối nước nóng, có tảng đá lớn, còn có cây cối, cây kia, không ngờ là hoa anh đào Nhật Bản trong thế giới Tô Bằng, không biết nguyên nhân gì, vào thời tiết cuối thu này, hoa anh đào vẫn nở

đầy hoa, thỉnh thoảng có cánh hoa rơi vào trong hồ nước, càng để lộ vẻ đẹp tuyệt vời.

Lại thêm xung quanh suối nước nóng, thị nữ đi đi lại lại, người người đều hết sức xinh đẹp, thon thả đầy đặn, xinh đẹp trong trẻo, lạnh lùng tao nhã.

Trong lòng Tô Bằng biết rằng, những thị nữ này, chắc hẳn đều là nữ tử thanh lâu, hiếm thấy chính là, những cô gái này ngoại trừ dáng vẻ phóng đãng trời sinh, cũng không lộ ra khí chất tầm thường của nữ tử thanh lâu.

“Tô thiếu hiệp thấy thế nào? Thị nữ nơi đây, đều được lựa chọn kỹ lưỡng, sau đó bồi dưỡng cẩn thận, nữ tử nơi đây, đều tùy ngài chọn lựa... Còn có rất nhiều tiết mục góp vui, vẫn đang chờ đợi ở đằng sau, Tô thiếu hiệp tất nhiên sẽ cảm giác được dịu dàng huyền diệu trong đó.”

Tiêu Như Yên mỉm cười nói với Tô Bằng.

Nàng hôm nay dẫn Tô Bằng tới đây, mục đích chính là muốn cho bọn người Tô Bằng tiêu hao tinh lực thể lực trên người những cô gái này, sau đó bỏ đi, đương nhiên dễ đối phó hơn chút.

Về phần độc dược, Tiêu Như Yên cũng không phải không hề nghĩ tới, nhưng hội Phong Dương bọn họ sao lại không có cao thủ hạ độc, nhưng mà cao thủ trên giang hồ, độc dược bình thường không làm gì được, nhất thời ba khắc cũng sẽ bức độc tố ra khỏi cơ thể, độc dược lợi hại, bọn họ có thì có, nhưng không thể kéo dài thời gian phát tác, trực tiếp giết chết bọn họ, lại không phù hợp với mong muốn của Lạc Thiên Dương.

“Xem như các ngươi được lợi quá rồi, chết còn được làm ma phong lưu.”

Trong lòng Tiêu Như Yên nghĩ đến đây, trên mặt vẫn mang theo ý cười duyên dáng, nói với bọn người Tô Bằng.

Ở trong lòng Tiêu Như Yên, Đường Huyền Chi ngược lại bỏ đi, người ta thành danh đã lâu, chuyện hưởng thụ e rằng đã thấy không ít, còn Tô Bằng lại vừa mới tiến vào giai cấp này, hơn nữa tràn đầy sức sống, oanh oanh yến yến nơi đây, đều mời cao nhân sắp đặt, một tiểu tử như hắn, tất nhiên không cách nào kháng cự được.

Chỉ là, Tô Bằng cũng không giống như là Tiêu Như Yên nghĩ, hết sức kinh ngạc.

Lạc Hương quán trong Phong Hoa viên này, cho dù là hoàn cảnh phong thái hay là chọn lựa nữ tử, đều là thượng thừa, nếu người bình thường đến nơi này, nhất định sẽ bị hoàn cảnh nơi đây cảm dỗ, thậm chí có vài người sẽ không biết nên làm thế nào.

Nhưng Tô Bằng cũng là người trải qua chiến trận, lúc làm việc trong hiện thực trước đó, đã từng làm nhị thế tổ chân chính, mấy năm trước ở Bắc Kinh bởi vì hậu đài sụp đổ mà bị điều tra nhưng cũng đủ để hưởng thụ ăn chơi sa đọa mấy ngày, Tô Bằng mặc dù gặp dịp thì chơi, nhưng phương diện này, cũng không xem như là kinh nghiệm lần đầu tiên.

Lúc này ở đây, Tô Bằng lại tìm được cảm giác lúc đó, nơi này và tháng ngày ăn chơi hưởng thụ kia cũng không khác nhau mấy, chỉ là bởi vì bối cảnh cổ đại, lại càng mang thêm chút ít ý nghĩa.

“Đem tài vật của anh hùng bỏ vào trong lầu.”

Tiêu Như Yên nhìn Tô Bằng cũng không có biểu hiện quá mức, cũng không chán nản, thậm chí vị Tô thiếu hiệp này chưa thấy qua tiết mục chính thức ở đây, tất nhiên không hiểu ảo diệu bên trong.

“Tô thiếu hiệp, xuân lan thu cúc cả vườn này, ngươi thích nữ tử như thế nào?”

Tiêu Như Yên nháy mắt nhìn Tô Bằng, hỏi.

Tô Bằng mỉm cười, nói.

“Tô mỗ thích loại hình như tỷ tỷ.”

“Ha ha ha ha...”

Tiêu Như Yên nghe thế, không khỏi cười đến run cả người nói.

“Nếu đệ đệ quả thật yêu mến tỷ tỷ, vậy tỷ tỷ hầu hạ ngươi một đêm cũng được, đệ đệ thiếu niên tuần tú như vậy, có lẽ tỷ tỷ ta hầu hạ ngươi một đêm,

cũng không chịu thiệt thòi chứ?”

“Ha... Chỉ là của ta thích khẩu vị nặng, yêu thích bắt trời hành hạ, mới có được khoái cảm, thân thể tỷ tỷ đầy đặn như vậy, trời lại, đây thường vùi vào trong cơ thể, làn da lại trắng nõn thế kia, dùng roi da quá nhẹ, vết đỏ hằn trên làn da, nhất định hết sức xinh đẹp.”

Tô Bằng khẽ mỉm cười, nói với Tiêu Như Yên, nói xong, ánh mắt còn không ngừng liếc nhìn bộ ngực đầy đặn mềm mại lộ ra của Tiêu Như Yên.

Tiêu Như Yên nghe thấy những lời này, mặc dù lão luyện đường đời, cũng không khỏi đỏ mặt lên, thân thể không khỏi nóng ran.

“Hắn làm sao biết được ta thích bị lăng nhục ngược đãi?”

Đây là suy nghĩ đầu tiên trong lòng Tiêu Như Yên, nàng cho dù có địa vị khá cao, nhưng lại yêu thích bị ngược đãi, vừa nhắc đến đề tài này, thân thể của nàng theo bản năng dấy lên hứng thú, hô hấp dường như cũng lộ vẻ dồn dập một chút.

Thân thể sau một hồi nóng ran, Tiêu Như Yên mới hồi phục tinh thần lại, nụ cười trên mặt không được tự nhiên nói.

“Đệ đệ nói đùa rồi... Thật không ngờ đệ đệ lại yêu thích khẩu vị này, chỉ tiếc tỷ tỷ ngược lại vô cùng sợ đau, e rằng không thể cùng đệ đệ vui đùa như thế, có điều thị nữ trong Lạc Hương quán này, đệ đệ trái lại có thể tùy ý chọn lựa, chỉ cần không hành hạ người ta thành tàn phế là được rồi... Không ngờ nha, đệ đệ hóa ra lại là cao thủ trong tình trường, thậm chí có sở thích như thế.”

Tô Bằng cười ha hả.

Cũng không phải hắn biến thái, mà là mấy ngày hôm trước lúc Âm Thần Xuất Khiếu, đúng lúc trông thấy chuyện tốt của Lạc Thiên Dương và Tiêu Như Yên, Tô Bằng mặc dù lập tức bỏ đi, nhưng cũng nghe thấy Tiêu Như Yên trong tình huống kia không ngừng hô.

“Đánh ta!”

Cho nên biết sở thích thú vị của vị phó bang chủ giống như cao quý này.

Lúc này, cũng không phải hoàn toàn đùa giỡn, Tô Bằng chính là muốn khiến cho không khí mập mờ khó xử một chút, để cho Tiêu Như Yên bỏ đi trước, còn mình lại tính toán tiếp.

Tiêu Như Yên hô hấp hai lần, mới đè nén được kích động trong cơ thể, nhưng mà nụ hoa trước ngực lại cảm giác thấy đứng thẳng bởi một câu kích thích, lúc này không thể làm được gì, nàng hít sâu một hơi, nói.

“Ba tòa lầu gỗ này, đúng lúc cho ba vị ở... Hội Phong Dương ta còn có chút chuyện, nhưng đã đặc biệt tìm một vị quản sự trung cấp phục vụ cho ba vị, có chuyện gì, thì cứ gọi hắn.”

Tô Bằng gật đầu, nói.

“Tỷ tỷ đi thông thả.”

“Ừm... Đúng là oan gia, nếu như đệ đệ không có sở thích quái đản kia, có lẽ ta có thể phục vụ đệ đệ một đêm, đến lúc đó, có thể cho đệ đệ tùy ý muốn làm gì thì làm.”

Lúc gần đi, Tiêu Như Yên còn dùng mị nhãn lườm Tô Bằng một cái, nàng bị Tô Bằng nói ra cảm giác, lúc này lại thật sự muốn làm gì đó, bây giờ trở về hội Phong Dương, một mặt là bẩm báo với Lạc Thiên Dương, mặt khác cũng là muốn tìm Lạc Thiên Dương cùng mình...

“Đúng là đáng tiếc, dựa vào mị thuật ta tu luyện, có thể khiến Tô Bằng một đêm mười lần, đến ngày mai cho dù hắn làm bằng sắt cũng không đứng lên nổi, còn có thể hấp thụ tinh hoa dương cương, chỉ là không ngờ hắn yêu thích... Như vậy chẳng phải kẻ chịu lỗ là ta sao?”

Trong đầu Tiêu Như Yên đều là suy nghĩ này, xoay người quay về.

Nhìn thấy Tiêu Như Yên đi ra ngoài, Tô Bằng nhìn Đường Huyền Chi trên mặt lộ ra nụ cười quái dị ở phía sau, nói.

“Chê cười rồi, chỉ là chọc ghẹo nàng mà thôi.”

Nói xong, Tô Bằng lấy ra lọ thuốc chứa Liệt Hỏa đan, giao cho Đường Huyền Chi nói.

“Đường huynh, đan dược người cần đây.”

Đường Huyền Chi gật đầu, đồng thời cũng đem kim phiếu năm ngàn lượng trên người giao cho Tô Bằng, nói.

“Hôm nay nghỉ ngơi một đêm, ngày mai sẽ lên đường.”

Tô Bằng gật đầu, hắc điều khiển đồng thi đi vào trong tiểu lâu vừa rồi hai tráng hán đặt hoàng kim, ra lệnh cho đồng thi, bảo vệ hoàng kim trong tiểu lâu, không được ra ngoài.

Nhìn đồng thi vừa mới đi vào trong tiểu lâu, đột nhiên bên ngoài Lạc Hương quán đi đến một người, cũng là áo quần gấm vóc, trên mắt còn để lại hai hàng râu, cười nói với Tô Bằng và Đường Huyền Chi.

“Nhị vị anh hùng, ta là Chu Phong quản sự ở đây, nhị vị anh hùng ở đây có nhu cầu gì, sẽ đều do ta phụ trách sắp xếp.”

“Ừm.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, nói.

“Ta thấy phía trước của các ngươi rất náo nhiệt.”

“Tất nhiên rồi, sông bài phía trước, chính là sông bài Kim Mãn Đường lớn nhất liên minh ngũ thành, chỉ có ở mỗi Lang An, trong thành khác căn bản không hề có sông bài lớn như vậy.”

Chu Phong cười, giống như đang hết sức tự hào, cái eo cũng uốn cao không ít.

“Nhị vị anh hùng, mới kết thúc một cuộc làm ăn lớn, nhất định tiền tài không ít, chi bằng đến Kim Mãn Đường phía trước thử xem vận may như thế nào?”

Chu Phong nhìn hai người Tô Bằng, lộ ra nụ cười hỏi.

Tô Bằng nghe thế, nhìn thoáng qua Đường Huyền Chi, Đường Huyền Chi gật đầu nói.

“Đi chơi cũng tốt, thả lỏng tinh thần một chút.”

Thấy Đường Huyền Chi cũng không phản đối, Tô Bằng gật đầu, nói.

“Phía trước dẫn đường.”

“Được thôi, vị anh hùng hắc y kia không đi chơi thử sao?”

Chu Phong đưa mắt nhìn tiểu lâu đồng thi đi vào, hỏi.

“Hắn mệt rồi, đừng để người khác quấy rầy hắn, chúng ta đi là được rồi.

Tô Bằng nói với quản sự tên là Chu Phong này...

Chương 235: Kim Mãn Đường

Tô Bằng cùng Đường Huyền Chi dưới sự dẫn dắt của quản sự trung tầng ở đây, đi đến sân rộng phía trước.

Sòng bài Kim Mãn Đường ở phía trước, cũng không phải là tiểu lâu hai tầng, nhưng độ cao của nó, cũng không thua kém tiểu lâu hai tầng là bao nhiêu.

Sân rộng này, diện tích kiến trúc trong phòng ít nhất cũng rộng hơn mấy ngàn mét vuông, toàn bộ kiến trúc, đều là cao đường một tầng, không gian trong kiến trúc cực kỳ rộng rãi.

Tô Bằng và Đường Huyền Chi đi vào, chỉ thấy bên trong đèn đuốc sáng trưng, trên đỉnh đầu, đều là hai mươi giá cắm nến khổng lồ với những ngọn nến to bằng bắp tay, cách mấy bước lại có một giá cắm nến như vậy, bởi vì quá nhiều ngọn nến, lại cảm thấy có chút hiệu quả của đèn mờ trong phòng phẫu thuật, bóng người cũng trở nên rất nhạt.

Cả đại đường, đều một màu vàng sáng trưng, không phải là màu vàng óng ánh vô cùng tráng lệ, nhưng lại để lộ vẻ đẹp sáng rực, toàn bộ kiến trúc, được phân thành chín bộ phận, mỗi phần đều có vài hạng mục.

Lúc này, trong đại sảnh người đến người đi, đi đi lại lại đều là những thị nữ xinh đẹp, mặc dù là cuối thu, nhưng trong Kim Mãn Đường này, không biết sử dụng phương pháp gì, lại khiến trong phòng ấm áp như mùa xuân.

Những thị nữ kia, đều mặc trang phục màu đỏ phối cùng màu vàng, quần áo trên người, quả thực giống như đâm loạn, bộ ngực để lộ phân nửa, cánh tay trần trụi trắng nõn đầy đặn, dáng vẻ cũng là được chọn lựa kỹ lưỡng, quần vàng bên dưới, lại không rộng rãi như y phục bình thường, giống như y phục bó, ôm sát vào đường nét cơ thể.

Các nàng bung khay, bên trên đủ loại món ăn bánh ngọt hết sức tinh xảo, cùng với rượu, như thoi đưa qua lại trong đại sảnh, ai muốn cái gì, nếu như đói rồi, đều có thể tùy ý chọn lấy những món ăn này.

Những thị nữ xinh đẹp xung quanh, trái lại khiến Tô Bằng càng có cảm giác như đi vào trong thanh lâu sở quán hơn cả so với Lạc Hương quán sau lưng. Nhưng những cô gái này cũng không khơi gợi sự chú ý của những vị đồ khách trong đại đường.

Những vị đồ khách trong đại đường, đều đang tập trung tinh thần chăm chú nhìn phần đặt cược bên dưới. Nhìn biến hóa bên trong, không ngừng truyền đến tiếng reo hò, lớn tiếng kinh hãi, còn có tiếng thở dài sườn sượt.

Tinh thần bọn họ, đều đang tập trung vào đặt cược, không hề chú ý đến những thân thể uyển chuyển, y phục hở hang trên người các thị nữ kia.

Cả Kim Mãn Đường, khiến người khác cảm giác giống như chìm ngập trong xa hoa trụy lạc.

Tô Bằng nhìn, cũng cảm thấy có chút thú vị, nơi này trang hoàng thiết kế bố cục, đều đặc biệt được xem trọng.

Mọi người đều biết, sòng bạc nổi tiếng nhất nhiều nhất trên thế giới, đều ở Macao và Las Vegas, chẳng hạn như casino Lisboa.

Có điều Tô Bằng lại chưa từng đi thử, Macao cùng Las Vegas cũng không có, cho nên cũng chưa từng nhìn thấy sòng bạc rộng lớn như thế này.

Trái lại sông bài trên du thuyền trong nước, Tô Bằng bởi vì công việc, cũng đã đi “công tác” một khoảng thời gian, lần này đi Úc, cũng dựa vào người quen biết được ở sông bài trên du thuyền.

Nhưng sông bài trên du thuyền mặc dù trang trí cũng không tồi, nhưng không rộng lớn bắt mắt như Kim Mãn Đường.

Thấy Tô Bằng chú ý trang trí nơi này, Đường Huyền Chi thấp giọng nói với Tô Bằng.

“Thiết kế nơi đây, tham khảo ngũ hành Thổ Đức, lại âm thầm kết hợp với thiết kế bố cục Cửu Cung, người xem vị trí của nhà cái canh bạc kia, đều cao hơn một chút, lấy ý của Hậu Thổ, là nơi máu chốt. Bố cục Cửu Cung đặt trong địa mạch, chính là nơi hội tụ linh khí địa mạch Cửu Cung, chính là vị trí của nhà cái kia.”

Tô Bằng nhìn thấy, quả nhiên như lời Đường Huyền Chi nói.

Vào lúc này, Chu Phong phía trước dừng lại, mỉm cười quay đầu nhìn Tô Bằng và Đường Huyền Chi phía sau nói.

“Hai vị, nơi này chính là Kim Mãn Đường, muốn chơi ở đây, có thể dùng ngân phiếu đổi lấy thẻ đánh bạc, nơi này chia thành thẻ vàng thẻ bạc, thẻ vàng đặt cược nhỏ nhất là năm lượng, còn có mấy loại khác như mười lượng, ba mươi lượng, năm mươi lượng, một trăm lượng, thẻ bạc có ba loại, nhỏ nhất là mười lượng bạc trắng, còn có năm mươi lượng, cùng với một trăm lượng lớn nhất, có điều có vài bàn, chỉ nhận thẻ vàng.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, nói.

“Ta đi xem thử trước, người không cần đợi chúng ta nữa.”

“Hôm nay tiểu nhân chính là hầu hạ hai vị anh hùng, có điều hai vị nếu không muốn bị quấy rầy, vậy ta đợi ở chỗ này, hai vị anh hùng nếu như chơi thấy mệt, thì đi đến tìm tiểu nhân, tiểu nhân tất nhiên sẽ sắp xếp tiết mục khác cho hai vị anh hùng.”

Chu Phong khom người hành lễ nói với Tô Bằng và Đường Huyền Chi, Tô Bằng gật đầu, quân sự trung cấp liền lui xuống.

“Đường huynh, cùng chơi hai ván, thế nào?”

Tô Bằng liếc nhìn Đường Huyền Chi hỏi.

“Ha ha, thế nhưng mà cha con anh em không đánh bạc cùng một chỗ, ta cũng không muốn cùng đánh một ván với Tô hiền đệ, quan sát xung quanh trước đã, người không cần phải lo lắng tiền của ta không đủ, mấy năm nay hành tẩu giang hồ, mặc dù không phải của cải hàng vạn, ba năm trăm lượng hoàng kim, vẫn có.”

Đường Huyền Chi cười nói với Tô Bằng, Tô Bằng gật đầu, nói.

“Vậy người ta chia nhau đi xem thử.”

Đường Huyền Chi gật đầu, hai người bèn tạm thời tách ra.

Tô Bằng nhàn rỗi đi dạo, đến từng cái bàn quan sát một chút, người khác cũng không thêm quan tâm.

Tô Bằng đầu tiên đi đến trên bàn chơi bài cử, quy tắc bài cử tương đối đơn giản, mỗi bộ có ba mươi hai lá, được tạo thành từ xương, ngà voi, trúc hay là gỗ mun, mỗi lá đều là hình chữ nhật, trên mặt phân biệt khắc các chấm từ 2 đến 12 sắp xếp theo các phương thức không giống nhau, dùng điểm số để phân thắng thua.

Tô Bằng nhìn cái bàn này, là cách chơi bài cử kinh điển nhất, chia ba cửa, mỗi ván trước khi mở bài, có thể đặt lớn để ép nhà cái, sau đó mở bài so lớn nhỏ.

Tô Bằng ở phía sau nhìn một hồi, phát hiện nơi này không có sóng gió gì lớn, thoáng liếc nhìn, không có hứng thú, liền rời khỏi.

Lại đi quanh quần một hồi, Tô Bằng nhìn thấy một cái bàn, đang chơi xúc xắc.

Cách chơi càng đơn giản, nhà cái bỏ ba con xúc xắc vào trong chung, mỗi con xúc xắc có sáu mặt, cao nhất mười tám điểm, thấp nhất ba điểm, dưới chín điểm là nhỏ, trên chín điểm là lớn, có thể đặt lớn nhỏ để phân thắng thua, đặt trúng lớn thì nhỏ một đèn một, nhà cái lấy một nửa, số điểm của ba con xúc xắc giống nhau thì là báo, đặt trúng báo đèn gấp sáu lần, còn có thể đặt số điểm, đặt trúng số điểm, cũng được đèn gấp sáu lần.

Chia bài lắc xúc xắc, là một thiếu nữ, hoàn toàn không giống các thị nữ xung quanh, nàng mặc một thân y phục màu xanh, đang thành thạo lắc xúc xắc.

Tô Bằng nhìn cảnh tượng bên trong, phát hiện cái bàn đánh bạc này có chút lớn, trên mặt bàn thẻ vàng năm lượng mười lượng hết sức phổ biến, thỉnh thoảng còn sẽ có hoàng kim ba mươi lượng, thậm chí Tô Bằng nhìn thấy một tấm thẻ hoàng kim năm mươi lượng.

Còn nữ nhân chia bài kia, thoát nhìn không quá mười lăm mười sáu tuổi, nhưng khi nhìn thủ pháp nàng lắc xúc xắc, lại cực kỳ nhuần nhuyễn.

Tô Bằng nhìn một hồi, âm thầm khen lợi hại.

Bởi vì từng “làm việc” trên du thuyền, lại thêm trí nhớ vô cùng tốt, Tô Bằng Tô Bằng cũng nghiên cứu qua đồ thuật.

Bởi vì liên quan đến trí nhớ, thủ pháp bản thân Tô Bằng biết mặc dù không xem là quá nhiều, nhưng thủ pháp ghi nhớ, lại cực kỳ đa dạng.

Cho dù là thủ pháp chính quy, cách xẻ bài, hay là thiên thuật, cách đổi bài, bản thân Tô Bằng có thể không biết dùng, nhưng ít nhất có thể nhận ra.

Lúc này, hắn nhận ra rằng, thiếu nữ chia bài này, thủ pháp lắc xúc xắc, chính là thủ pháp tên là Linh Lung Tuyệt.

Thủ pháp này, số lần lắc chung đồng cũng không nhiều, chỉ đơn giản rung lắc vài lần. Nhưng mà, trong mấy lần này, lại có thể đem xúc xắc bên trong, xúc xắc lắc lư sát bên mép chung đồng.

Sau đó, chia bài dùng bụng ngón tay nhẹ nhàng gảy xúc xắc, đã có thể khiến cho xúc xắc bên trong xoay chuyển, đổi thành số điểm khác.

Mánh khéo thế này, xem như là đồ thuật, chưa thể xem nằm trong phạm vi thiên thuật, nhưng yêu cầu ngón tay nhanh nhẹn và cảm giác rất cao.

Trong lúc lắc xúc xắc, chẳng những phải để cho bên trong có một số điểm, còn phải có thể biết số điểm này, hơn nữa thay đổi bất cứ lúc nào, mánh khéo này, yêu cầu thiên phú, rất cao.

Tô Bằng nhìn thiếu nữ chia bài này, vẻ mặt nàng vẫn thoải mái, xem ra tinh lực vẫn rất dồi dào.

Tô Bằng khẽ gật đầu, thầm nghĩ đó là một cao thủ.

Không giống hiểu biết bình thường, chia bài trong sòng bạc thế này, cũng không phải tuổi càng cao thì càng giỏi.

Người tuổi tác càng cao, kinh nghiệm càng phong phú, nhưng linh khí thiên phú, còn có độ mất cảm của cơ thể, cảm giác, cũng đều không bằng người trẻ tuổi.

Còn nữ nhân này, đặc biệt là thiếu nữ xinh đẹp, lại càng dễ làm người chia bài.

Một là tuổi tác của thiếu nữ, tâm tư tinh tế, thân thể càng linh hoạt, cảm giác nhạy bén, dễ dàng bồi dưỡng, ngộ tính cực cao, cũng dễ có được thành tích.

Dung mạo xinh đẹp, lại có thể khiến cho đám con bạc kia phân tâm, như vậy càng dễ dàng thắng hơn.

Đẹp trai cũng vậy.

Tuổi tác càng lớn, mặc dù kinh nghiệm phong phú, nhưng mà... kinh nghiệm này, có lẽ vẫn là kinh nghiệm thất bại.

Người đặt cược, có vài người, hò reo tục tũn, trước ba mươi tuổi thì bàn bạc, sau ba mươi tuổi lại im lặng.

Nếu không phải được truyền thụ đồ thuật, có lẽ người càng lớn tuổi, tay nghề trái lại sẽ càng kém dần.

“Công việc” trước kia trên du thuyền của Tô Bằng, tám mươi phần trăm chia bài, đều là cô gái dưới hai mươi lăm tuổi.

Lục y thiếu nữ kia, cũng chú ý tới Tô Bằng đang nhìn nàng, nhưng mà nàng cũng không thèm để ý, tiếp tục đóng đưa chung xúc xắc.

Sau khi lắc xong vài lần, nàng buông tay ra, sau đó nói với đồ khách.

“Các vị, mời đặt cược.”

Cái bàn này, khiến người ta chú ý nhất, là một tên béo giống như ngọn núi, nhưng không có chút phú quý, thịt trên mặt hết sức dày dặn.

Hắn đặt cược cũng mạnh tay nhất, người đặt năm mươi lượng hoàng kim trên mặt bàn kia, chính là hắn.

Lúc này, trên tay hắn vuốt ve thẻ bài mười lượng hoàng kim, băng quơ nói.

“Hai ván này vận may không tốt, cứ quăng ra mười lượng hoàng kim chơi chút thôi.”

Nói xong, hắn ném ra mười lượng hoàng kim, đặt cửa nhỏ trên bàn, dáng vẻ hết sức tùy ý, giống như năm mươi lượng hoàng kim vừa mới thua kia không phải của hắn.

Thấy hắn như thế, người chung quanh cũng đã bắt đầu đặt cược, ném thẻ bài lên trên mặt bàn.

Trong nháy mắt, trên mặt bàn tổng cộng đã có hơn thẻ bài bốn mươi lượng hoàng kim, trong đó ít nhất ba mươi một ba mươi hai lượng đặt cửa nhỏ.

Thiếu nữ kia mỉm cười, nói.

“Đặt xong bỏ tay ra, chuẩn bị mở.”

Chỉ là, Tô Bằng chú ý, bụng ngón tay mảnh khảnh của nàng, giống như lơ đãng gõ một cái vào chung đồng xúc xắc.

Sau đó nàng mở chung đồng ra.

Bên trên là bốn bốn ba, mười một điểm, lớn.

Người chung quanh có người hào hứng reo vang, có người uể oải, ngược lại nam nhân mập mạp giống như núi thịt kia, sắc mặt cũng không thay đổi, nốc rượu ngon trong tay thì nữ mang tới từ phía sau.

“Cái bàn này, có vẻ khá thú vị...”

Tô Bằng nghĩ.

Đột nhiên, trong lòng hần hễ động, ngón tay của mình đặt trên mặt bàn, lập tức, một luồng chân khí nội lực tuôn ra khỏi bàn tay Tô Bằng, theo mặt bàn, lướt tới bên dưới những viên xúc xắc kia.

Tô Bằng lúc này, vẻ mặt trở nên có chút kỳ lạ, bởi vì thành tựu nội lực Dung Nham Kính Hồ tăng thứ sáu, khiến hần hễ chế chân khí cực kỳ thuần thực.

Luồng nội lực này vừa mới đẩy tới, khiến Tô Bằng rất rõ ràng, không cần dùng mắt cũng có thể cảm giác được, số điểm của xúc xắc này.

Chương 236: Đối đồ

Lúc này, chân khí từ ngón tay Tô Bằng bắn ra, không ngờ mang theo một tia xúc cảm, đem điểm số xúc xắc phản ứng ở trong đầu Tô Bằng.

Tô Bằng cảm giác được điểm này, không khỏi kinh ngạc hồi lâu.

Vốn, tâm pháp Dung Nham Kính Hồ tu hành đến sau tầng 6, chỗ kỳ lạ của các loại nội công tâm pháp vàng thẫm liền lộ ra.

Tỷ như trước đó, ở Phong Dương hội cùng Liễu Không cùng Bệnh thư sinh kia tranh đoạt tư cách tiến vào sau, Tô Bằng chính là dùng nội lực điều khiển ám khí, bay về phía đạo nhân kia, còn cả hồng y nữ tử.

Rồi sau đó, Tô Bằng cũng phát hiện, đem nội lực tác dụng bên tai cùng mắt, có thể khiến thị lực cùng thính giác của mình cường đại hơn một chút.

Những điều này là mấy cách dùng bình thường, Tô Bằng biết, một số công pháp màu bạc, tu luyện tới chỗ cao thâm, cũng có loại năng lực này.

Chỉ là, những công pháp màu bạc đó, nhất định phải tu luyện tới đầy cấp, mới có hiệu quả như vậy, hơn nữa không hiệu quả tốt bằng tâm pháp vàng thâm mà mình mới chỉ hành tới tầng 6 như bây giờ.

Tỷ như, nếu muốn dùng nội công tâm pháp màu bạc, tác dụng ở hai mắt, lỗ tai gia tăng cảm quan, thời gian dài có thể sẽ tổn thương tai mắt, mà tâm pháp vàng thâm, thì hoàn toàn không có hạn chế này.

Còn trước đó nữa, lúc cùng bọn người Liễu Không so đấu nội kình, nếu Tô Bằng tu hành chính là tâm pháp bạc đầy cấp, có lẽ có thể phá nát chén trà, nhưng tuyệt không có lực không chế lúc đó.

Tâm pháp vàng thâm, sau khi tăng lên tới cao cấp, cho dù là sử dụng thời gian dài, hay là tác dụng khác, đều không phải tâm pháp bạc có thể so sánh.

Giờ phút này, Tô Bằng sử dụng nội khí, không ngờ mang theo một tia xúc cảm, khiến Tô Bằng cảm giác được điểm số phía dưới xúc xắc, là cái gì.

Hơn nữa, Tô Bằng có một loại cảm giác, nếu giờ phút này chuông đồng của xúc xắc là úp, mình thậm chí có thể cho nội lực liên miên tiến vào bên trong chuông đồng của xúc xắc, bao trùm những xúc xắc kia, như vậy, cho dù là không chế xúc xắc xoay, hay là không cho thiếu nữ chia bài kia sử dụng thủ pháp xoay, đều có thể làm được.

“Như vậy, chẳng phải tương đương với thể bất bại trong đánh bạc sao?”

Tô Bằng nghĩ tới đây, hai mắt không khỏi tỏa sáng.

“Ta nói vị bằng hữu kia, ngươi đứng ở chỗ này, rốt cuộc đặt hay không? Không đặt, phiền ngươi đổi vị trí, ta ta còn muốn chơi hai cửa đó.”

Sau lưng Tô Bằng, một người khuôn thương nhân, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn hẩn một cái, từ trong lòng móc ra kim phiếu hai trăm lượng, đổi với thiếu nữ trong song bài, nói.

“Ở đây, đổi thẻ đánh bạc hai trăm lượng, hai tờ thẻ đánh bạc năm mươi lượng, còn lại đều đổi thành thẻ đánh bạc mười lượng hoàng kim.”

Nói xong, liền đem kim phiếu đặt ở trong khay trong tay nàng.

Nghe được lời của Tô Bằng, thiếu nữ đằng sau lập tức nở nụ cười tươi, những thiếu nữ này tựa hồ cũng có thể từ trong phục hưởng được một ít. Có khách đổi hai trăm lượng hoàng kim, nàng cũng có thể thu được số lượng tiền bạc nhất định.

Không bao lâu, thị nữ kia trở về, trong tay cầm một khay, trên đó có mười tờ thẻ đánh bạc mười lượng hoàng kim, cùng với hai tờ thẻ đánh bạc năm mươi lượng hoàng kim.

Người sau lưng Tô Bằng, tính toán đầu ra đây, trên người chừng hơn hai mươi lượng hoàng kim. Thẻ đánh bạc đều là một lượng hoàng kim, thấy Tô Bằng một lần đổi thẻ đánh bạc hai trăm lượng hoàng kim, lập tức không nói gì nữa, tự lẩm bầm hai câu, không biết đi nơi nào rồi.

Mà Tô Bằng, cầm lấy thẻ đánh bạc, vuốt vuốt trong tay, phía trước có một người vừa rời khỏi, Tô Bằng liền tiến lên, ngồi ở chỗ của hắn.

“Vị huynh đệ này xem ra rất hào khí, người xem xem, lần này nên mở lớn hay nhỏ đây?”

Ở bên cạnh Tô Bằng, nam nhân béo như núi thịt, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng mỉm cười, nói.

“Trước lắc chuông rồi tính.”

Sau đó nói với lục y thiếu nữ kia.

“Lắc chuông đi.”

Lục y thiếu nữ mỉm cười gật đầu, cầm lấy chuông đồng trong tay, không nhẹ không nặng liên tục lắc ba lượt, liền đặt ở trên mặt bàn.

Tay Tô Bằng đề ở trên mặt bàn, một cổ chân khí dò xét tới, lập tức cảm giác được, số điểm của xúc xắc trong chuông đồng, hẳn là ba, ba, hai, tám điểm nhỏ.

Chỉ có điều, xúc xắc hai điểm kia, tựa ở trên chuông đồng, nếu lục y thiếu nữ kia lại thi triển thủ pháp, như vậy tùy thời có thể biến thành ba ba bốn điểm, 10 điểm lớn.

“Vừa rồi vị bằng hữu kia cũng đặt thẻ đánh bạc năm mươi lượng hoàng kim, ta cũng thử xem.”

Tô Bằng nói, nói xong, hắn ném ra tờ thẻ đánh bạc năm mươi lượng, trong vòng tròn chữ “Nhỏ” ở trên mặt bàn kia.

“Ha ha, năm mươi lượng à, bằng hữu thật hào khí, chỉ có điều trước đó ta từng đánh cuộc nhỏ, nhưng lại mở lớn, lần này ta liền mở lớn một lần, hai mươi lượng mua lớn vậy.”

Ở Tô bên cạnh Bằng, nam tử như núi thịt kia, tiện tay cầm hai tờ thẻ đánh bạc hai mươi lượng hoàng kim, ném vào lớn.

Tô Bằng hơi khẽ cười, chân khí nội lực trong tay, khóa chặt ba xúc xắc trong chuông.

Lục y thiếu nữ kia, mỉm cười gật đầu, nói.

“Mua rồi thì rời tay.”

Lúc nói những lời này, ngón út tay phải nàng, lại nhìn như lơ đãng điểm chuông đồng chứa xúc xắc một cái.

Chỉ là, lần này thủ pháp của nàng rất nhẹ, mặc dù truyền đến xúc xắc hai điểm trong chuông, nhưng lại không khiến xúc xắc lắc lư.

Lục y thiếu nữ hồn nhiên không phát giác ra, nàng thấy bốn phía đều đã đặt xong, liền mở ra chuông xúc xắc.

“Ồ?”

Sau khi mở chuông xúc xác, chỉ thấy bên trong chuông, rõ ràng là ba ba hai tám điểm nhỏ, lục y thiếu nữ chia bài, còn cả nam nhân tựa núi thịt, đều hơi lộ ra vẻ kinh ngạc khó nhận ra.

Tô Bằng đang chú ý hai người này, thấy biểu lộ hai người biến hóa, thâm nghĩ trong lòng.

“Lục y thiếu nữ kia kinh ngạc thì cũng bình thường, nhưng mà nam nhân như núi thịt kia, kinh ngạc cái gì chứ?”

Thần sắc kinh ngạc của hai người, cũng chỉ chợt lóe lên, rất nhanh khôi phục bình thường, lục y thiếu nữ chia bài khẽ gật đầu, trợ thủ bên người nàng, đem thẻ đánh bạc của người đặt trúng thanh toán.

Lúc này, Tô Bằng đảo mắt đã lời thẻ đánh bạc năm mươi lượng hoàng kim.

Đây nhìn như không nhiều lắm, nhưng trên thực tế, trong cả sòng bài Kim Mãn Đường, người sử dụng thẻ đánh bạc năm mươi lượng cùng một trăm lượng hoàng kim, đều không nhiều lắm.

Lúc trước Tô Bằng gặp phải thiếu hiệp Hoắc Tư Kiệt phái Hằng Sơn kia, lúc ra cửa, chỉ mang theo bảy mươi lượng hoàng kim, đã cảm thấy là một khoản tiền lớn, mà Tô Bằng vừa đặt, liền thu lợi năm mươi lượng hoàng kim, đây đã là lợi nhuận một năm của một số trung tiểu thương nhân.

Có điều Tô Bằng cũng không thèm đề ý, dù sao bây giờ hắn cũng là người giá trị trên vạn lượng hoàng kim, năm mươi lượng hoàng kim, cũng không quá đề ý.

Bây giờ ra tay, chẳng qua là thử khổng chế của mình đối nội lực mà thôi.

“Vị bằng hữu kia đúng là vận khí tốt, không biết lượt tiếp theo, ngươi định đặt lớn hay đặt nhỏ đây?”

Nam nhân tựa núi thịt, lại hỏi Tô Bằng.

“Phải đợi vị tiểu thư chia bài này lắc mới biết được.”

Tô Bằng mỉm cười, thực sự lưu ý nam nhân tựa núi thịt này, người này tựa hồ có phần cảm thấy hứng thú đối với mình.

“Như vậy à... Một mình ta chơi cũng không hứng thú, không bằng cùng vị bằng hữu này lại bác một tay, bằng hữu đặt cái gì, ta liền đặt cửa khác, trừ thẻ đánh bạc chúng ta đặt cửa ra, giữa chúng ta lại đặt thêm thế nào? Nếu thua, chúng ta lại bù thẻ đánh bạc đối phương đã đặt thế nào?”

Nam nhân tựa núi thịt, nói với Tô Bằng.

Lần này, đến phiên Tô Bằng “Ồ?” một tiếng, nói.

“Vị bằng hữu này sao phải làm vậy?”

“Ha ha ha... Cuộc sống ta vốn không thú vị, cũng thích cùng người đánh cuộc so đấu, nhưng người bình thường, có thể lấy ra trăm tám mươi lượng hoàng kim đều khó khăn, vị bằng hữu này thoát nhìn, lại giống như có phần hào phóng, liền để ta thỏa nghiệm? Coi như là giúp người hoàn thành ước vọng.”

Nam nhân như núi thịt này, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, mỉm cười, nói.

“Cũng được, chỉ là sòng bạc người ta, đồng ý để chúng ta đặt thêm như vậy sao?”

“Sòng bạc Kim Mãn Đường chúng ta, cũng không ngại khách tự tiến hành một số trò đánh bạc.”

Vào chính lúc này, sau lưng Tô Bằng đột nhiên truyền tới một thanh âm.

Tô Bằng quay đầu lại, nhìn qua là một nam nhân mặc cẩm bào vàng rực.

Trong trò chơi luân hồi tử vong, người thường cũng có thể mặc quần áo vàng rực, cũng không phạm huý kiêng kị, chỉ có màu tím sậm, cùng với các loại màu tím khác, mới là hoàng gia chuyên mặc, có một chút kiêng kị.

Tô Bằng nhìn thoáng qua người này, chỉ thấy người này đại khái bốn mươi tuổi, nhưng bảo dưỡng hết sức tốt, làn da non mịn, thân thể phúc hậu nhưng cũng không mập mạp, dáng người thon dài, khiến người ta nhìn xong liền sinh thiện cảm.

“Khí chất người này, ngược lại có chút giống giáo viên đại học từng gặp trong hiện thực.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ, miệng hỏi người này.

“Xin hỏi người là...”

“Tự giới thiệu một chút, ta là quản sự cao cấp quản sự tuần đường trong sông bạc này, tên Liêu Khải, nghe nói có anh hùng trợ giúp Phong Dương hội của Lạc bang chủ thắng được quyền kinh doanh mỏ ngọc thạch tới nơi này chơi, liền qua xem.”

Người tự xưng Liêu Khải này, mỉm cười nói với Tô Bằng, người này nói chuyện không kiêu ngạo cũng không hèn mọn, lại khiến người ta có một loại cảm giác như tắm gió xuân, không giống quản sự sông bài chút nào, ngược lại giống như nho sinh thông đạt có đức hạnh.

“Thì ra là thế.”

Tô Bằng gật đầu, chỉ nghe Liêu Khải nói.

“Sông bài Kim Mãn Đường chúng ta, chính là để các vị khách nhân tới nơi này chơi đùa được thoả mãn, nếu giữa khách nhân muốn tiến hành đặt thêm, chúng ta cũng không phản đối, Tô thiếu hiệp chơi vui là được rồi.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, vị Liêu Khải kia, lại đi đến bên cạnh nam nhân tựa núi thịt kia nói vài câu, khiến nam nhân này thoả mãn, người này mới quay đầu mỉm cười với Tô Bằng, sau đó cáo từ rời đi.

“Người này phong độ không tệ, nhưng chỉ là một quản sự cao cấp trong này, Ngũ Thành Liên Minh này, ngược lại bắt được không ít nhân tài.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ, sau đó quay đầu lại, nhìn lục y thiếu nữ, nói.

“Đồ xúc xắc thôi.”

Lục y thiếu nữ gật đầu, chỉ là lần này, biểu lộ của nàng rõ ràng trịnh trọng hơn một chút, phương pháp hai tay nắm lấy chuông xúc xắc cũng có thay đổi.

Liên tục lay động ba lượt, nàng đem chuông đồng, đặt ở trên mặt bàn.

Ngón tay Tô Bằng gõ mặt bàn, lại cảm giác được, đối phương lần này, lại là ba bốn năm, 12 điểm lớn.

Chỉ có điều, năm điểm, còn cả bốn điểm, đều mở ở trên chuông xúc xắc, chỉ cần hơi lắc, liền sẽ biến hóa.

Có điều Tô Bằng cũng không thêm đề ý, hấn dùng chân khí, bảo vệ xúc xắc kia, lục y thiếu nữ liền vô kế khả thi.

Tô Bằng nhìn lục y thiếu nữ kia khẽ cười, nói.

“Lần trước vận khí không tệ, lần này liền đặt thêm một ít, hai trăm lượng đi.”

Nói xong, hắn đem thẻ đánh bạc thắng vừa rồi, cùng trong tay bản thân, giữ lại năm mươi lượng, còn khác đều ném ở trong chữ lớn.

Nhìn thấy Tô Bằng như thế, lục y thiếu nữ kia, lập tức cảm giác một ít áp lực, còn cả nam nhân tựa núi thịt, vẻ mặt cũng trở nên chăm chú hơn một chút.

Tay Tô Bằng đề ở trên mặt bàn, chân khí nội lực, lại tập trung ở ba hạt xúc xắc kia.

Mà nam nhân tựa núi thịt, ngón tay không ngừng gõ ở trên mặt bàn, không biết nghĩ cái gì.

“Hai trăm lượng, ta đặt nhỏ.”

Nam nhân như núi thịt rốt cuộc nói chuyện, đẩy đi hai trăm lượng hoàng kim, đặt ở mặt nhỏ hơn.

Tô Bằng khẽ cười, nhìn lục y thiếu nữ kia, nói.

“Chuẩn bị mở thôi.”

Lục y thiếu nữ, trên chóp mũi đã có một tầng mồ hôi rất nhỏ, hai ngón tay nàng tựa hồ lơ đãng đánh chuông đồng, muốn thay đổi số điểm xúc xắc bên trong.

Nhưng mà, ba hạt xúc xắc kia ở dưới sự khống chế của chân khí Tô Bằng, hoàn toàn không có biến hóa.

Ngay khi Tô Bằng cho rằng thế cục đã định, nam nhân tựa núi thịt kia, đột nhiên ngón tay lại đang gõ một chút trên mặt bàn.

“Hửm?”

Tô Bằng lập tức cảm giác, dưới mặt bàn, hai luồng chân khí đồng dạng thi triển với xúc xắc kia.

Tô Bằng mặt không đổi sắc, thao túng chân khí, ngăn chặn ba hạt xúc xắc.

Chân khí từ dưới mặt bàn đánh úp lại, đụng phải chân khí bản thân, mắc kẹt một lát, muốn ba hạt xúc xắc xoay chuyển, nhưng không thành công.

Nam nhân tựa núi thịt kia, lúc này rốt cuộc không cách nào khí định thần nhàn, lộ ra một tia kinh ngạc, mà lục y thiếu nữ, cũng mở ra chuông đồng.

Ba bốn năm, 12 điểm lớn.

Lục y thiếu nữ lại lộ ra thần sắc kinh ngạc, nhưng sắc mặt lại dễ coi hơn không ít, lần này, nàng thật ra không lợi nhuận không bồi thường, hai trăm lượng hoàng kim mà nhà cái nên bồi ra, lại vì nam nhân như núi thịt đặt nhỏ, tổn thất bị hấn gánh vác.

Mà nam nhân như núi thịt, sắc mặt thoáng cái trở nên khó coi.

“Vị nhân huynh này, ngược lại là ta thắng rồi, nếu đúng hên, ngươi nên bồi thêm cho ta hai trăm lượng hoàng kim.”

Tô Bằng mỉm cười, nói với nam nhân tựa núi thịt kia.

Sắc mặt nam nhân này cực kỳ khó coi, sau nửa ngày, hấn mới thanh âm trầm thấp nói.

“Tất nhiên sẽ không thiếu của ngươi.”

Nói xong, hai tay hấn đẩy, hai tờ thẻ đánh bạc một trăm lượng hoàng kim, từ trên mặt bàn đều chuyển qua trước mặt Tô Bằng.

“Ha ha, ta liền thu vậy.”

Tô Bằng mỉm cười, sau đó nói.

“Vị nhân huynh này, phương pháp ngươi đặt như vậy, liền không phải ta và ngươi cùng nhà cái chơi, mà là ta và ngươi đối đồ, mặc dù cũng rất kích

thích, nhưng lại tổn thương hòa khí, người còn muốn tiếp tục chơi sao?”

Nam nhân như núi thịt, đầu tiên là sắc mặt âm trầm, nhưng trong nháy mắt, lại cười ha hả, nói.

“Chỉ là bốn trăm lượng hoàng kim, ta còn bồi được, chỉ là người, không nên vừa thắng liền đi là được.”

“Không sao, nếu nhân huynh có hứng, ta liền cùng người chơi tiếp, chỉ là...”

Tô Bằng nói.

“Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là số tiền đặt, tựa hồ quá nhỏ, người đâu.”

Tô Bằng vỗ tay, phía sau lập tức xuất hiện một thị nữ cười mỉm, hỏi Tô Bằng.

“Khách quan có gì cần dặn?”

“Đây là kim phiếu một ngàn lượng, đều đổi thành thẻ đánh bạc trăm vàng cho ta.”

Tô Bằng từ trong lòng, lấy ra hai tờ kim phiếu năm trăm lượng hoàng kim, kim phiếu tiền trang Thông Vân thông dụng, mức lớn nhất chính là năm trăm lượng.

Thị nữ kia thấy, lập tức vui vẻ, đổi thẻ đánh bạc ngàn lượng hoàng kim này, cho dù khách nhân thắng thua, bọn họ đều có thể thu được năm mươi lượng bạc trắng.

Thấy thị nữ kia cầm kim phiếu rời đi, nam nhân như núi thịt lại bắt đầu trầm ngâm, sắc mặt hẩn nhìn về phía Tô Bằng, âm tình bất định.

Lợi thế của hắn, nếu Tô Bằng quả thật đặt ngàn lượng hoàng kim, hắn liền không đủ bồi cuộc đánh cược tiếp theo.

Sắc mặt âm trầm hồi lâu, thanh âm hần hơi khàn khàn nói.

“Người đâu, đổi thẻ đánh bạc cho ta.”

Nói xong, hần từ trong lòng, móc ra ba tờ kim phiếu năm trăm lượng hoàng kim...

Chương 237: Bàn tính của Ngũ Thành Liên Minh

Nhìn thấy nam nhân như núi thịt này lấy ra kim phiếu một ngàn năm trăm lượng, người xung quanh không khỏi đồng thời kinh ngạc kêu một tiếng.

Mặc dù Kim Mãn Đường này cũng là chỗ xài tiền nhất đẳng, nhưng mà bình thường người tới nơi này, mặc dù là sử dụng kim trù, cũng chỉ gần một trăm lượng đã tới hạn mức cao nhất, dù sao người dám đánh bạc táng gia bại sản chính thức, cũng không tính quá nhiều.

Mà kim ngạch đánh bạc, vượt qua một ngàn lượng hoàng kim, tất nhiên khá hiếm thấy.

Có lẽ, ngay khi sòng bạc vừa mới khai trương, con bạc trên giang hồ không rõ chi tiết ở đây, hoặc đã từng tới ở đây.

Nhưng mà những người kia, hoặc là đã bị cao thủ đồ thuật của sòng bạc thắng, có một số người thắng, cũng bốc hơi giữa nhân gian, không biết là thắng tiền biến mất không thấy nữa, hay là bị người Ngũ Thành Liên Minh làm...

Nhưng hôm nay, liên tục có một người đổi một ngàn lượng hoàng kim, lại có một người đổi một ngàn năm trăm lượng hoàng kim, xem như việc trọng đại hiếm thấy trong sòng bạc.

Chung quanh có người vây xem, thấy ở đây đánh bạc tựa hồ rất lớn, đều đi tới, xem ở đây.

Tô Bằng nhìn nam nhân như núi thịt, trên mặt lộ ra nụ cười, thật ra trong lòng lại đang cười lạnh.

Tô Bằng mới không tin, trên người mình vừa mới có một vạn năm ngàn lượng hoàng kim, lại tới đây, liền đụng phải một người có tài sản nhiều như mình.

Hơn nữa, người này tựa hồ biết mình mang món tiền khổng lồ, đi lên đã khiêu khích mình, muốn cùng mình đánh cuộc.

Nghĩ thế nào, thì người này, đều có chút giống người của Phong Dương hội, hoặc là của hai bang khác phái ra.

Hoặc Phong Dương hội, cũng cố kỵ võ công bản thân, hơn nữa cố kỵ Đường Huyền Chi cùng Đồng Thi kia, muốn sử dụng một loại phương pháp binh không thấy máu, từ trên người mình lấy vàng lại.

Nếu vậy, thì khá dễ hiểu.

Nếu muốn binh không thấy máu tìm được một vạn năm ngàn lượng hoàng kim kia, chưa chắc là vũ lực cường bức, sử dụng thủ đoạn đánh bạc, cũng có thể làm được.

Mà nam nhân như núi thịt này, nếu không phải mình sử dụng chân khí bảo vệ xúc xúc, chân khí đối phương, tựa hồ cũng có thể ảnh hưởng xúc xúc, cộng thêm chia bài, nếu hai người liên thủ, đem tiền tài trên người mình thắng sạch cũng là có thể.

Nam nhân như núi thịt này, sợ là cao thủ Phong Dương hội mời đến, chỉ có điều không phải chặn giết, mà là cao thủ mặt đỏ thuật. Mục đích chính là thắng sạch tiền tài trong túi của mình.

Thẻ đánh bạc của đối phương, chưa hẳn là của bản thân hắn, sòng bạc này, là đất của Phong Dương hội, có lẽ đối phương trực tiếp cho người này vàng, để hắn tới đánh cuộc với mình.

Mà Lạc Thiên Dương kia, còn cả Tiêu Như Yên, cực lực đề cử nhóm người mình đến nơi đây, Tô Bằng vốn tưởng rằng là muốn thi triển thủ đoạn gì, bây giờ nghĩ lại, thủ đoạn tầng thứ nhất, có lẽ chính là nam nhân như núi thịt này.

Sau khi hiểu rõ điểm này, Tô Bằng với nam nhân như núi thịt này, không còn chút suy nghĩ đồng tình nào.

Nếu hắn chỉ có chút bản lĩnh như vậy, hắn dám thua, bản thân liền dám thắng.

...

Không bao lâu, tiểu muội đổi thẻ đánh bạc, đã mang vàng của nam nhân như núi thịt kia về.

Mười lăm tờ thẻ đánh bạc nhỏ nhất là trăm lượng hoàng kim, đặt ở trong khay.

Thẻ đánh bạc trăm lượng này, là thẻ đánh bạc lớn nhất. Thoạt nhìn một chồng dày cộm, khiến người ta có cảm giác đặt ở đó không phải thẻ đánh bạc, mà là thỏi vàng.

Mặc dù, giá trị nó đại biểu, so với thỏi vàng còn đáng giá hơn.

“Vị bằng hữu này, ngươi ban đầu đổi thẻ đánh bạc hai trăm lượng, thắng thẻ đánh bạc bốn trăm lượng năm mươi lượng, lại đổi thẻ đánh bạc một ngàn lượng, chính là một ngàn sáu trăm năm mươi lượng, chỗ này của ta, thẻ đánh bạc có chừng hơn hai ngàn, hẳn là có thể tiếp được tiền đặt cược của ngươi.”

Nam nhân như núi thịt, nhìn Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

“Ồ? Vậy thì chưa hẳn... Nếu tất cả thẻ đánh bạc của ta đặt vào một lần, dựa theo quy củ ngươi định ra, huynh đài phải đặt ba ngàn bảy trăm lượng hoàng kim, hoàng kim trên người huynh đài, không thể bồi tiếp được.”

Tô Bằng cười mỉm nói với nam nhân như núi thịt này.

“Hừ... Không nên nói chuyện tự mãn như vậy, ta không bồi được, ngươi liền bồi được sao?”

Nam nhân này cười lạnh một tiếng, nói.

“Không nói đến người có thể đặt một lần hay không, nếu đặt một lần, chỗ này của ta có hơn hai ngàn lượng, dựa theo đồ ước của ta và người, người một lần sẽ thua bốn ngàn lượng hoàng kim, thẻ đánh bạc của người cũng không đủ.”

“VẬY Ờ? Hôm nay chơi đánh bạc, chỉ muốn tìm vui vẻ, vốn không muốn thương gân động cốt thật, chỉ là huynh đài có nhã hứng này, nếu ta không phụng bồi đến cùng, hình như khiến huynh đài không thể tận hứng.”

Tô Bằng hờ hững nói, nói tới chỗ này, hắn từ trong lòng lấy ra một xấp kim phiếu đặt ở trên mặt bàn, nói.

“Nơi này là kim phiếu ba ngàn lượng, đủ bồi giao thẻ đánh bạc vị huynh đài này, ta cũng không lấy những thẻ đánh bạc đặt thêm này, giống như khi để huynh đài không mang đủ tiền tài, chỉ là nếu huynh đài thắng, có thể mang những kim phiếu này rời đi.”

Nghe xong lời của Tô Bằng, người vây xem chung quanh, lập tức “Àm” một tiếng nổ tung.

Cứ vậy, tiền tài Tô Bằng lộ ra ngoài sáng, liền đã hơn bốn ngàn lượng hoàng kim, hoàng kim chừng đó, chính là mỏ vàng trong nhà mình, đều phải suy nghĩ một chút rồi mới lấy ra.

Người trong sòng bài này, mặc dù đã thấy nhiều người vung tiền như rác, nhưng mà đánh cuộc tới mức này, thì bọn họ chưa từng gặp qua.

Nam nhân như núi thối nhìn thấy, cũng biểu hiện sững sờ, trên người hắn, cũng không có nhiều kim phiếu có thể bồi trả như vậy.

Tô Bằng lúc này lấy ra kim phiếu, hắn cũng không thể không biểu lộ thái độ, nếu không Tô Bằng đặt hết, dựa theo quy củ giữa hắn và Tô Bằng, hắn cũng không bồi trả được, nhất định phải cho ý kiến.

Ngay khi hắn hết sức do dự, xấu hổ dị thường, vào chính lúc này, một nam nhân mặc trang phục vàng rực, lại đột nhiên xuất hiện ở hiện trường.

“Vị bằng hữu này, vàng trên người không đủ sao? Sòng bài này, có thể cho mượn tiền, một ngày lãi 5% nếu đồng ý thì ký tên, không biết vị bằng hữu này, có muốn mượn tiền không?”

Người nói chuyện, chính là quản sự cao cấp Liêu Khải vừa rời khỏi sòng bài, hắn không biết khi nào thì đi tới, trên mặt lộ ra nụ cười, nói với nam nhân tựa núi thịt này.

Nghe xong lời của Liêu Khải, nam nhân tựa núi thịt này, sắc mặt đột nhiên trở nên hết sức cổ quái, thay đổi một chút.

Tô Bằng nhìn, trong lòng càng cười lạnh không thôi, Liêu Khải lúc này xuất hiện, còn muốn cho nam nhân như núi thịt mượn tiền, hắn ủng hộ bên nào, đã miêu tả sinh động.

Mà Liêu Khải này, thấy nam nhân như núi thịt tựa hồ đang băn khoăn, mỉm cười, cũng không thúc giục, xoay người tới đối diện Tô Bằng, nói.

“Tô thiếu hiệp, sòng bạc gần đây kinh doanh nghiệp vụ mượn tiền, dựa theo giá cả sòng bạc chuyên tính cho mỗi người, cho ra một mức mượn tiền, lợi tức hết thảy mỗi ngày 5%, nếu Tô thiếu hiệp kim không đủ tiền, cũng có thể mượn tiền chúng ta.”

“Ồ?”

Tô Bằng nghe xong, lộ ra biểu lộ cảm thấy hứng thú, nói.

“Một khi đã như vậy, ta có thể mượn tiền mức cao nhất là bao nhiêu? Nếu ta không trả được, thì sẽ như thế nào?”

“Tô thiếu hiệp à, trên bản ghi chép của chúng ta, hiển thị Tô thiếu hiệp đã từng chém chết trang chủ Cổ Kiếm của Cổ Kiếm sơn trang, nghiền chiến Thập Tiểu Kiếm giang hồ Hoắc Tư Hiền chiến thắng, mà Hoắc Tư Hiền lại từng thắng Thập Đại Kiếm giang hồ Tả Thiếu Đường, nói cách khác, hạn mức cao nhất của Tô thiếu hiệp, là ở trước mức hạng 3 Thập Đại Kiếm giang hồ.”

“Nhưng mà, tin tức mới nhất của chúng ta, Tô thiếu hiệp tham gia huyết đấu, cùng Đường Huyền Chi đại hiệp trở thành ba người sống cuối cùng, mà người tham gia huyết đấu lần này, người mức cao nhất, hẳn là Hắc Bạch Song Sát, như vậy mức của Tô thiếu hiệp, lại cao hơn Hắc Bạch Song Sát một bậc.”

“Tính thử, Tô thiếu hiệp, ít nhất có thể ở chỗ chúng ta mượn hai ngàn lượng hoàng kim.”

Trên mặt Liêu Khải mỉm cười, dù bận vẫn ung dung nói.

“Hai ngàn lượng hoàng kim... con số không tính là nhỏ, nếu ta không trả được, sẽ làm sao?”

Tô Bằng nhìn Liêu Khải này, hỏi hần.

“Nếu Tô thiếu hiệp không trả nổi khoản tiền này, cũng đừng lo, chỉ cần ký một phần hiệp nghị, bày tỏ với giang hồ gia nhập thế lực Ngũ Thành Liên Minh chúng ta, liền có thể miễn trừ lợi tức, sau đó có thể ở trong công việc của Ngũ Thành Liên Minh, mỗi món công việc, chẳng những sẽ giảm miễn tiền thiếu nợ sòng bạc chúng ta, còn có thể cho Tô thiếu hiệp một số thù lao thoả mãn, cho đến khi Tô thiếu hiệp trả hết nợ lại tính.”

“Đương nhiên, có một số người thiếu nợ sòng bài chúng ta, liền không có ý định trả, cũng không chấp nhận khế ước của chúng ta, lại càng không thực hiện chức trách, chỉ là người như vậy, bây giờ có lẽ rất hối hận còn sống đi vào trong nhân thế cũng không chừng.”

Liêu Khải này mỉm cười, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, trong lòng cảm thấy cảnh giác, nhẹ gạt đầu.

“Còn tưởng rằng Liêu Khải này là đưa tiền cho nam nhân như núi thịt kia, hiện tại xem ra, hẳn lại không phải người của Phong Dương hội... Phong Dương hội không nuôi nổi loại người này, cũng mở không cái giá này, hẳn là trực tiếp mời chào nhân tài cho Ngũ Thành Liên Minh.”

“Nhắc tới thì, bàn tính này ngược lại rất khôn khéo, bọn họ tựa hồ cho mỗi một cấp bậc cao thủ trong giang hồ, đều phán đoán một bảng giá, sau đó cho bọn họ mượn tiền.”

“Như vậy, cao thủ thiếu nợ, phải làm việc vì bọn họ, nội dung công việc, đơn giản là làm tay chân cao cấp, hoặc là thích khách, hoặc là một số công việc đặc thù... Như vậy, đợi đến khi trả hết nợ tiền, người kia cũng đắc tội thiên hạ, để lại dấu ấn rất sâu của Ngũ Thành Liên Minh, cứ vậy, liền không thể không tiếp tục làm việc cho Ngũ Thành Liên Minh.”

“Mà với những kẻ tâm không quy thuận kia, ngay sau khi nghiền ép đủ giá trị, phái những người kia làm một số nhiệm vụ chịu chết, như vậy hết thấy đều xong chuyện.”

“Người quy thuận, thì có thể trấn áp những người không ủng hộ ước định này... người của Ngũ Thành Liên Minh, tựa hồ chỉ cần có một cao thủ bài bạc, khiến những cao thủ võ lâm kia rơi vào bẫy rập đánh bạc, là có thể thu được bổ sung nhân tài cuồn cuộn không ngừng.”

“Nói như vậy, nam nhân như núi thịt kia, có lẽ cũng là cao thủ thành danh trên giang hồ?”

Tô Bằng nhìn nam nhân tựa núi thịt kia, trong lòng thầm nghĩ.

Mà lúc này, nam nhân như núi thịt kia, cũng đã hạ quyết định, chỉ thấy hắn cắn răng một cái, nói.

“Được! Ta hôm nay, sẽ mượn sòng bài một ngàn lượng hoàng kim, những hoàng kim này, đủ ta cùng vị bằng hữu kia thống thống khoái khoái chơi một ván.”

Nghe xong lời của nam nhân như núi thịt, Liêu Khải nở nụ cười, nói.

“Tốt, người đâu, đưa bút mực chúng tôi lên.”

Không bao lâu, đã có thị nữ đưa bút mực, mực đóng dấu còn cả khế ước lên, nam nhân như núi thịt kia, cầm khế ước thị nữ bùng tới nhìn thoáng qua, liền ký tên của mình ở phía trên, lại ấn dấu tay.

“Khế ước thành lập! Người đâu, lấy thẻ đánh bạc một ngàn lượng, cho vị bằng hữu kia!”

Liêu Khải nhìn thấy, trên mặt lộ ra nụ cười, hô với thị nữ...

Chương 238: Cục Trong Cục

Thị nữ phía sau, lại đưa lên sẽ một ngàn lượng hoàng kim.

Nam nhân như núi thịt này, nhìn những thẻ đánh bạc này, lộ ra nụ cười, nhưng mà Tô Bằng nhìn nụ cười này, nhìn sao cũng cảm giác có chút dữ tợn.

Mà lục y thiếu nữ chia bài lắc xúc xắc kia, lúc này cũng đồ mồ hôi rất nhỏ, nhưng lại thập phần hưng phấn.

Bởi vì hiệp nghị đánh cuộc giữa Tô Bằng cùng nam nhân như núi thịt này, nhà cái căn bản không có áp lực, đều bị hiệp nghị giữa Tô Bằng và nam nhân như núi thịt san sẻ bớt.

Nàng chủ trì ván bài như vậy, chẳng những là một loại rèn luyện với tâm lý, mà còn là cơ hội khó được, sau này nàng có kinh nghiệm chủ trì ván bài đặt mấy ngàn lượng hoàng kim, như vậy tương lai, sông bạc nhất định sẽ đề cao lương bổng cho nàng, nói không chừng còn có thể chạy nước rút thành kim bài chia bài của sông bạc.

Giờ phút này trong mắt nàng thập phần hưng phấn, hỏi Tô Bằng và nam nhân như núi thịt.

“Hai vị, bây giờ có thể lắc xúc xắc chưa?”

Tô Bằng cười nhìn nàng khẽ gật đầu, chỉ chỉ nam nhân như núi thịt kia nói.

“Hỏi thử hấn xem”.

Nam nhân như núi thịt cũng khẽ gật đầu, đồng thời tập trung tinh thần.

Lúc này, người vây quanh chiếu bạc này rất nhiều, nhưng không ai đặt theo hai người Tô Bằng, đều nhìn hai người này đánh cuộc.

Lục y thiếu nữ nghe vậy gật đầu, hai tay như ngó sen nâng chuông đồng, bắt đầu lay động.

Lần này, Tô Bằng phát hiện, lục y thiếu nữ lay động xúc xắc, nhưng không sử dụng thủ pháp trước đó, mà lay động một kiểu cực kỳ đẹp mắt, chuông xúc xắc không ngừng bay bay, không ngừng truyền đến tiếng va chạm.

Tô Bằng nhìn thấy, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười, thủ pháp chia bài của lục y thiếu nữ kia, sử dụng chính là thủ pháp “Bách hoa liêu loạn”.

Loại thủ pháp này, là chuyên môn đối phó những đồ thuật lợi hại. Nhất là cao thủ thính lực xuất chúng, xúc xắc trong tay lay động, tính chất mê hoặc rất mạnh.

Chỉ là loại thủ pháp này, yêu cầu với thủ pháp chia bài rất cao, các loại cao thủ trong đó, mới có thể không chế ra số điểm, hoặc là lớn nhỏ mà bản thân muốn.

Hơi thất thần, thủ pháp này sẽ biến thành lắc bậy. Biến xúc xắc thành một loại vận khí chân chính, nếu diễn biến thành vận khí đánh bạc, đó chính là chia bài tệt.

Lúc này, lục y thiếu nữ kia sử dụng thủ pháp này, Tô Bằng cũng có thể lý giải.

Áp lực thắng thua trên mặt bàn, đã bởi vì ước định đối đồ, dời đi. Cho dù thế nào, nhà cái đều không thua tiền.

Cho nên, lục y thiếu nữ kia mới dám buông tay buông chân, sử dụng loại thủ pháp này, cũng là một cái luyện tập.

Mà lục y thiếu nữ kia, cũng xem Tô Bằng và nam nhân như núi thịt thành quân địch giả. Nàng không biết hai người này đều có nội lực lợi hại, mà xem hai người trở thành cao thủ đồ thuật thính lực xuất chúng, cho nên muốn mê hoặc hai người.

Điều này với nàng không có chút lợi ích nào, nàng muốn, chỉ là một kinh nghiệm thực tế, cùng tôi luyện tâm lý.

Nhưng, điều này với Tô Bằng và nam nhân như núi thịt kia, lại có khác biệt rất lớn.

Tô Bằng chú ý tới, nam nhân như núi thịt kia, lỗ tai không ngừng giật giật, tựa hồ đang không ngừng phân biệt thanh âm trong chuông xúc xắc kia.

Chú ý tới chi tiết này, trong lòng Tô Bằng vừa động.

Nam nhân tựa núi thịt này, có lẽ chân khí cũng không giống mình, có thể trực tiếp thông qua chân khí cảm giác được số điểm xúc xắc.

Hắn là cao thủ đồ thuật chân chính, có thể sử dụng thính lực vượt xa người thường, nghe ra số điểm xúc xắc.

Mà người này, mặc dù cũng có thể thông qua chiếu bạc truyền chân khí để ảnh hưởng xúc xắc, nhưng không phải giống như Tô Bằng động sau khi mưu định, có thể sử dụng chân khí cảm ứng số điểm, hắn chỉ có thể ảnh hưởng xúc xắc lật qua lật lại, sau đó lại dùng thính lực siêu nhân nghe ra số điểm xúc xắc.

Chỉ điểm này thôi, chênh lệch phẩm cấp nội công của hắn và Tô Bằng, đã hiển lộ ra ngoài.

...

“Phanh!”

Chuông đồng trong tay lục y thiếu nữ chia bài, rốt cuộc ngừng lại.

Tô Bằng trước tiên, đã đem chân khí nội lực bắn xuyên qua.

Thoáng cảm ứng một chút, Tô Bằng biết, trong xúc xắc, vẫn là ba bốn năm, 12 điểm lớn.

Đây hắn không phải trùng hợp, mà là số điểm dưới sự khống chế của lục y thiếu nữ.

Lục y thiếu nữ lúc này, cũng trong lòng mừng thầm.

Sau khi đã không còn áp lực tâm lý thắng thua, không ngờ hoàn thành thủ pháp bách hoa liễu loạn nàng mười lần chỉ có thể thành công một hai lần, ở trong thủ pháp phiền phức, còn muốn số điểm không chế ở phạm vi bản thân có thể điều khiển.

Nàng có thể xác định, trong chuông đồng, nhất định là ba bốn năm điểm lớn.

Hai khách nhân kia, hẳn không thể nào nghe được số điểm gì.

Nam nhân như núi thịt, lần này biểu tình trên mặt rất khó coi.

Hắn vốn chính là dựa vào thính lực siêu nhân, nghe số điểm trong xúc xắc.

Nhưng mà, không ngờ, tiểu nương bì chia bài này, lại rung liên một mạch như lắc loạn, hẳn cũng không biết nên đặt số điểm gì.

Nhưng hẳn cũng không nóng nảy, mà hai ngón tay, không ngừng gõ mặt bàn.

Tô Bằng có thể cảm giác được, chân khí của đối phương, đang theo nhịp gõ của hắn, từng đợt từng đợt điên đảo xúc xắc.

Tô Bằng lúc này, có thể thi triển chân khí, chặn lại nội lực của đối phương, nhưng mà, Tô Bằng đột nhiên trong lòng vừa động, không chặn lại, chỉ lưu lại một tia cảm ứng.

Ở dưới sự cảm ứng của Tô Bằng, chỉ cảm thấy xúc xắc trong chuông đồng, không ngừng bị chân khí của nam nhân như núi thịt kia từng đợt từng đợt điên đảo quay cuồng.

Mà nam nhân như núi thịt kia, lỗ tai lúc này đã dựng lên, không ngừng giật giật, tựa hồ đang cẩn thận nghe ngóng.

Cuối cùng, ba viên xúc xắc, dừng lại ở chỗ một hai ba 6 điểm nhỏ.

Nam nhân như núi thịt, liền cảm thấy hài lòng, ngưng gõ mặt bàn.

“Ván trước là ta đặt trước, ván này, liền để ngươi đặt đi”.

Tô Bằng nói với nam nhân như núi thịt này.

Nam nhân như núi thịt này nghe xong, trên mặt lộ ra nụ cười, nói.

“VẬY ta liền đa tạ”.

Nói xong, hắn lấy thẻ đánh bạc hai ngàn năm trăm lượng hoàng kim trước người ra, lại từ trên người lấy ra thẻ đánh bạc năm trăm lượng, đặt ở cửa nhỏ.

“Vị tiên sinh này, ngài mua lớn sao?”

Bên này lục y thiếu nữ chia bài thấy, trên mặt lộ ra một biểu lộ hơi hiềm thấy, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng mỉm cười, lục y thiếu nữ chia bài kia, nàng không biết biến hóa trong chuông đồng, có thể là tưởng rằng nam nhân như núi thịt kia nhất định phải thua.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng gạt đầu, đẩy toàn bộ thẻ đánh bạc trước người lên, tiếp đó ném mấy tờ kim phiếu, nói.

“Không đổi thẻ đánh bạc nữa, làm tiền đặt cược ném ở đó trước”.

Nói xong ném tới cửa lớn.

Nam nhân như núi thịt kia, thấy Tô Bằng đặt xong, trên mặt không khỏi lộ ra một tia cười.

Mà Tô Bằng, vào lúc đặt, đồng thời sử dụng chân khí, học nam nhân như núi thịt kia, lại dùng chân khí điên đảo xúc xúc.

“Hửm?”

Ngay khi Tô Bằng thi triển chân khí lay động xúc xúc, khóe miệng lục y thiếu nữ đột nhiên lộ ra một nụ cười quý dị, mặt nhẵn tựa kim loại trên tay của nàng, đung chuông đồng kia.

Lập tức, Tô Bằng cảm giác, xúc xắc trong chuông đồng, giống như dính ở trong chuông đồng, không có cách nào di động.

“Cái gì?”

Tô Bằng cả kinh, đồng thời, hắn thấy được khóe miệng nam nhân như núi thịt cùng lục y chia bài đồng thời lộ ra nụ cười quỷ dị.

“Bị tính kế rồi!”

Tô Bằng trong nháy mắt, hiểu được.

Lục y thiếu nữ kia, cùng nam nhân như núi thịt, tuyệt đối là câu thông sẵn, mục đích của bọn họ, có thể chính là tính kế mình.

Lúc ban đầu, thủ pháp lục y thiếu nữ thi triển, còn cả nam nhân như núi thịt sử dụng chân khí, nhìn như là, thủ đoạn thủ thắng riêng, thật ra, đều là cách che mắt.

Mục đích thực sự của bọn họ, là làm cho mình buông lỏng cảnh giác, mà sát chiêu cuối cùng, cũng không phải thủ pháp của lục y thiếu nữ, cũng không phải chân khí của nam nhân như núi thịt.

Sát chiêu chân chính, là nhấn trên tay chia bài của lục y thiếu nữ kia, cùng chuông đồng này.

Hai thứ này, nhất định là trải qua xử lý, sau khi sử dụng, sẽ tạo ra một lực trường, hút những xúc xắc kia, khiến chân khí bản thân mất đi hiệu lực.

Đây là một âm mưu được chuẩn bị kỹ lưỡng!

Nhưng mà, lúc này, Tô Bằng đã tiến vào trong bẫy, sáu ngàn lượng hoàng kim này, sẽ thua sao?

Ngay khi nam nhân như núi thịt, cùng lục y thiếu nữ, đều tưởng rằng Tô Bằng thua chắc, đột nhiên ánh mắt Tô Bằng phát lạnh, quát.

“Mở!”

Lục y thiếu nữ thấy, trong lòng cười lạnh, người này còn thật không biết chết sống, thiết kế chuông đồng này của sông bạc, chính là nhằm vào những cao thủ chân khí lợi hại, đó là cục trong cục, nếu người thường tới, thủ pháp riêng ứng phó, nếu cao thủ, liền cố ý yếu thế, sau đó dùng thiết kế trong chuông đồng, xuất kỳ bất ý mà thắng.

Mà nam nhân như núi thịt kia, đã trao đổi sẵn với mình trước, hôm nay mục đích của hai người, chính là khiến Tô Bằng tiến vào sông bạc này, còn cả Đường Huyền Chi kia, thua sạch tiền tài trên người.

Bọn họ sợ, chỉ là Tô Bằng và Đường Huyền Chi không đánh cuộc, nếu đánh bạc, tất sẽ bị đủ loại thiết lập trong sông bạc thắng sạch tiền trên người.

Lúc này, lục y thiếu nữ chia bài, đã xác định, bên trong chuông xúc xắc, chính là “Nhỏ”, Tô Bằng này, có quát to hơn nữa, cũng vô dụng.

Vì vậy, nàng liền đưa tay mở chuông đồng...

“A!”

Ngay khi tay của lục y thiếu nữ, mở chuông đồng, đột nhiên cảm giác được, chuông đồng kia, phồng tay giống như bàn ủi, tay nàng sờ lên liền giống bị đốt, khiến nàng lập tức rút tay về.

Ngay trong nháy mắt nàng rút tay về, sắc mặt nam nhân như núi thịt lập tức biến đổi.

“Sờ cái gì? Mở cho ta!”

Tô Bằng nhìn lục y thiếu nữ kia, lại quát lớn.

Người vây xem chung quanh, mờ mịt khó hiểu, cùng kêu.

“Mở! Mở! Mở!”

Nhưng mà, lục y thiếu nữ kia, thấy chuông đồng, lại mặt lộ vẻ sợ hãi, đôi tay nàng đã xuất hiện bong nước, không ngờ bị phồng thật.

Tô Bằng cười lạnh, trong nháy mắt vừa rồi, hắn đã khám phá bố trí này.

Nếu trên tay lục y thiếu nữ kia, có trang bị khiến xúc xích trong chuông đồng không thể lật lại, vậy để nàng lấy tay ra là được.

Cho nên, Tô Bằng sử dụng chân khí của Dung Nham Kính Hồ, trong thời gian ngắn đun nóng chuông đồng, lục y thiếu nữ kia, quả thật phỏng tay.

Giờ phút này, ánh mắt nàng nhìn chuông đồng có chút sợ hãi, cũng không dám mở chuông nữa.

“Mở đi? Thất thần làm gì?”

Người vây xem chung quanh, cũng không ngừng hô.

Ngay khi lục y thiếu nữ, không biết làm sao cho phải, ở sau lưng nàng, đột nhiên truyền đến tiếng ho khan của lão già.

“Haizz, đứa nhỏ này, bình thường bảo người học chút nội gia, người luôn y trẻ tuổi khéo tay, mưu lợi, hôm nay, gặp phải cao thủ, cũng không biết phải làm sao?”

Chỉ thấy, ở phía sau lục y thiếu nữ, không biết từ lúc nào xuất hiện một lão già, lão già này mặc áo đỏ, râu tóc bạc trắng, đại khái hơn sáu mươi tuổi, nhưng tinh thần xem ra hết sức quắc thước.

Nhìn thấy người này, lục y thiếu nữ kia hai mắt tỏa sáng, nói.

“Sur phụ! Ngài đã tới!”

“Ừm... ta tới thăm đồ nhi hiệu thắng nhà ngươi”.

Lão già khẽ gật đầu, sau đó đi đến giữa chiếu bạc, thay vị trí lục y thiếu nữ kia, nói.

“Ván này, tiểu đồ hơi cảm thấy không khỏe, để lão hủ thay nàng mở đi”.

Nói xong, hắn đặt tay trên chuông đồng.

Chỉ là, lúc tay hấn để ở trên chuông đồng, đột nhiên “O?” Một tiếng, tay suýt nữa bỏ ra.

Người này hơi đỏ mặt, trên tay tăng nội tức, mới miễn cưỡng tiêu trừ nhiệt lực trên chuông đồng, trong lòng lại kinh ngạc, nói.

” Đây là nội tức của ai trong hai người? Không ngờ lợi hại vậy? Thiếu chút nữa mất cả mặt mũi”.

“Đôi người cũng được, có điều, ngài có mở chuông không?”

Tô Bằng hỏi lão già kia.

Lão già gạt đầu, mở chuông đồng ra.

Lại chỉ thấy, trong chông đồng, đã là hai ba sáu, mười một điểm lớn.

“Là lớn!”

” Vậy Tô thiếu hiệp thắng!”

“Aha! Đây há không phải thắng ba ngàn lượng hoàng kim sao!”

“Ba ngàn lượng, hoàng kim đó!”

“Ngu xuẩn! Hấn và tên mập kia còn có đồ ước khác, không phải ba ngàn lượng, là gấp đôi ba ngàn lượng! Tên mập phải bồi sáu ngàn lượng!”

“Trời ạ! Sáu ngàn lượng hoàng kim? !”

Thấy mở ra là mười một điểm lớn, lão già cùng lục y thiếu nữ còn đỡ, nam nhân như núi thịt, trên mặt đã lộ ra vẻ như tro tàn.

“Thẻ đánh bạc ở đây, ta liền thu”.

Tô Bằng mỉm cười, cầm thẻ đánh bạc hoàng kim ba ngàn lượng nam nhân như núi thịt đặt ở cửa nhỏ. Đồng thời quay đầu lại, nói với nam nhân như núi thịt kia.

” Dựa theo đánh cuộc, người còn thiếu ta ba ngàn lượng hoàng kim, người định trả thế nào?”

Nam nhân như núi thịt, lập tức mặt trắng bệch, hấn nhìn Liêu Khải bên cạnh.

Liêu Khải thấy, thở dài một tiếng, nói.

“Xin lỗi, thanh danh của ngài trong giang hồ, chỉ đủ mượn ngàn lượng hoàng kim”.

Nghe thấy những lời này, sắc mặt nam nhân như núi thịt xám trắng, sau nửa ngày, hấn mới phát ra tiếng cười thâm, nói với Tô Bằng.

“Tiền thì ta không có, chỉ có cái mạng, người định khiến ta làm sao?”

“vậy à...”

Tô Bằng tựa hồ đang tự hỏi, nói.

“Nếu người thật không có tiền, ta cũng không có cách gì... nhưng để người vô duyên đi ra ngoài như vậy, tựa hồ cũng không đúng lắm... Bỏ đi, người ta nói người chết nợ tiêu, nếu người tự sát ở trước mặt ta, ba ngàn lượng hoàng kim này, liền không tính nữa, ta sẽ không tìm thân nhân của người đòi nợ”.

“Cái gì, người muốn ta chết?”

Nam nhân như núi thịt này nghe xong, lập tức lộ ra vẻ giận dữ, nhưng mà hấn động mấy cái, lại nhin.

Ánh mắt hấn bắt đầu phiêu dật, nhìn về phía người trong sông bài.

“Chờ chính là thời điểm này của người!”

Tô Bằng thấy, trong lòng cười lạnh.

Tô Bằng cũng không phải muốn hấn chết, chỉ muốn xem thử, mình buộc hấn chết, có bức người sau màn của hấn ra không.

Thật ra trong lòng Tô Bằng đã có phán đoán, nam nhân như núi thịt này tuyệt không phải nhìn mình không vừa mắt, mà là có người sai khiến.

Mình ngược lại muốn xem thử, đến tột cùng là ai, sai khiến nam nhân như núi thịt này.

Theo ánh mắt nam nhân như núi thịt, ánh mắt Tô Bằng, rớt cuộc rơi vào trên người một người.

“Hóa ra là người...”

Nam nhân như núi thịt, ánh mắt cầu trợ, lại là quân sự trung cấp Chu Phong dẫn dắt Tô Bằng và Đường Huyền Chi tiến vào sông bạc!

Thấy ánh mắt núi thịt rơi vào người tự mình, quân sự trung cấp Chu Phong vốn nên ở ngoài chờ, lập tức nghiêng mặt đi.

Lập tức, trên mặt nam nhân như núi thịt lại xám trắng ba phần.

“Ha ha ha... Cũng không quản ta sao?”

Nam nhân như núi thịt, phát ra cười thảm.

“Chết đi!”

Trong giây lát! Song chương hắc đẩu hương Tô Bằng, giống như muốn hạ sát thủ!

Tô Bằng cũng không sợ hắc đánh lên, song chương ra tay, đánh tới hắc.

Nhưng mà, một chương này cũng không đánh thật, nam nhân như núi thịt này, chỉ là mượn lực chạy trốn.

Đừng thấy vóc người của hắc tựa núi thịt, nhưng chạy lại giống như đám mây thịt, cực nhanh, trong nháy mắt đã vọt tới cửa đại đường, thả người nhảy lên, liền nhảy ra ngoài.

“Chạy?”

Thấy một màn như vậy, Tô Bằng không khỏi chau mày.

“Phanh!”

Đột nhiên, bên ngoài vang lên một tiếng, chỉ thấy một thân ảnh béo mập, không ngờ lại lặn vào trong hành lang Kim Mãn Đường.

Là nam nhân như núi thịt kia, hẳn bị người ta một chưởng đánh ngã.

Mà lúc này, phía trước Kim Mãn Đường, ba thân ảnh, đột nhiên xuất hiện...

Chương 239: Ba Nhân Vật

Trong lúc nhất thời, toàn bộ ánh mắt của mọi người trong sông bạc đều tập trung ở lối vào.

Nhưng mà, sau khi người bên trong sông bạc nhìn thấy ba người từ bên ngoài bước vào, trong lúc nhất thời có không ít người ngừng hô hấp một lát.

Ba người đi tới từ phía ngoài, là một tổ hợp có phần hơi kỳ lạ, một tăng, một lão giả râu tóc bạc trắng, còn có một nữ tử.

Tăng nhân đang đi tới, mặc trên người một bộ tăng bào màu vàng nhạt, nhìn như mộc mạc, nhưng nếu quan sát cẩn thận lại có thể phát hiện, tăng bào này của hắn lại là dùng một loại chất liệu cực kỳ đặc thù chế tạo mà thành.

Loại chất liệu này, người bình thường chỉ là cảm thấy khác lạ, đến mức ngay cả tên của nó cũng không biết.

Nhưng mà Tô Bằng nếu như kiểm tra, sẽ biết, tăng bào này thế nhưng lại dùng cùng chất liệu tương tự bộ thanh y mà Tô Bằng mang ra từ chỗ Tử Hà Môn, loại chất liệu này ngăn được nước ngăn được lửa, còn có thể phòng ngự đao kiếm, chí ít có chức năng phòng ngự của áo giáp.

Một bộ tăng bào này sợ là đã giá trị trăm lượng hoàng kim.

Mà còn hòa thượng này, xem tướng mạo, cũng là hết sức anh tuấn, giống như là tiểu sinh trong hí kịch từ trên sân khấu đi xuống, một chút không

giống như là người xuất gia, ngược lại càng giống như là một nhân vật thiếu hiệp hàng đầu trong giang hồ.

Một lão giả khác, dáng người rất cao, có chừng một mét tám lăm trở lên, thân thể hết sức hùng tráng, nhìn tuổi thì ước chừng trên bảy mươi tuổi, đã râu tóc bạc trắng nhưng mà tóc của hắn còn có râu đều xồm dài, thoát nhìn đã lộ ra uy nghiêm, giống như là sư tử trên thảo nguyên.

Kỳ lạ chính là, trên người hắn mang theo một loại thái độ uy nghi, loại uy nghiêm này không phải là đến từ võ công cao cường, mà giống như là tay cầm quyền bính, chứ hầu trông coi sinh tử một phương. Loại cảm giác này, Mạc Thiên Kinh của Giang Ninh quận cũng đã từng cho Tô Bằng cảm giác tương tự.

Có thể hòa thượng cùng với lão giả kia, tuy rằng đều là nhân vật xuất chúng tuyệt đỉnh, nhưng so với nữ tử chính giữa kia thì lại kém cõi hơn rất nhiều.

Chỉ thấy nữ tử đi ở giữa ba người, mặc một thân áo vải màu đen bình thường, cũng không hết sức xa hoa, nhưng khi người thấy khuôn mặt của nàng, vẫn không khỏi có một loại cảm giác xấu hổ tự ti.

Tướng mạo của cô gái này vốn là tuyệt mỹ, nhưng không biết vì cái gì trên người của nàng dường như có một loại khí tràng siêu nhiên, khiến người ta không thể đem lực chú ý đặt ở trên mặt mũi của nàng, mà là chủ có thể nhìn lén qua. Cũng cảm giác được đối phương có một loại cảm giác siêu nhiên dường như vượt ra ngoài thế gian này.

Cảm giác kia, thật giống như nhìn thấy Quan Âm đại sĩ, nhất thời sinh ra một loại cảm giác sùng bái, chẳng qua là khí chất của nàng kia so với Quan Âm đại sĩ thì gần nhân gian hơn một chút, cảm giác giống như là người của thế giới này rồi lại có một bước bước ra khỏi phạm trù, tựa như là tiên nhân thăng thiên.

Thấy ba người này, khí tràng của ba người lập tức khiến mọi người bên trong sông bạc có chút nín thở im lặng.

Tô Bằng nhìn ba người này, nheo mắt lại.

Hòa thượng kia bản thân hẳn không biết, lão nhân nọ cũng vậy không nhận ra, nhưng nữ tử chính giữa, Tô Bằng lại có biết.

Cô gái này, chính là ngày ấy trong thôn hoang vắng koa so chiêu với Thánh nữ ma đạo Lãnh Sương Nguyệt, truyền nhân của Từ Hàng Tĩnh Trai, Phạm Thanh Âm.

Nhìn Phạm Thanh Âm, lại nhìn lão già tràn ngập khí phách uy nghiêm bên cạnh nàng kia, trong lòng Tô Bằng bắt đầu suy nghĩ, có chút hiểu được.

Hắn đã đoán ra thân phận của lão giả này, nếu đoán không lầm, có lẽ là...

“Cung nghênh Long lão Minh Chủ!”

Người kịp phản ứng đầu tiên, chính là quản sự cao cấp trong sông bạc, Liêu Khải, hắn nhìn thấy lão già khí phách uy vũ râu tóc tựa như sư tử kia, ngay lập tức tiến lên khom lưng hành lễ.

Toàn bộ người bên trong sông bạc, tất cả người đang chia bài trong liên minh ngũ thành còn có các thị nữ, nhìn thấy bên trong, đều đồng loạt thi lễ, thậm chí có một chút đồ khách (người đánh bạc) tâm trí không vững chắc cũng bởi vì bầu không khí này mà hành lễ với lão giả này.

“Ừm.”

Lão già hừ nhẹ, có chút gật gật đầu, giống như đây chỉ là một chuyện bình thường nhất, nói.

“Tất cả đứng lên đi.”

Nghe xong lời của hắn, những thị nữ quản sự trong sông này mới đứng dậy, mà còn đồ khách chung quanh lại không ít người hưng phấn.

Tô Bằng nhìn lão giả này, trong lòng đã hiểu rõ, người này chính là người thống trị trên thực tế của liên minh ngũ thành, Long Thiệu Dương.

Lão già uy nghiêm nhìn thoáng qua nam nhân mặt như cái núi thịt kia, nói.

“Người này, chính là Lương Thế Thành trên giang hồ được người ta gọi là Bàng Phi tiên phải không (bàng = béo) ? Ta biết người này, có lời đồn đồ thuật (kỹ thuật đánh bạc) của người này đứng hàng thứ ba ở phía nam, còn có biệt hiệu gọi là kim thủ (bàn tay vàng) Lương Thế Thành, hôm nay vừa thấy, không ngoài dự đoán.”

Nói xong, hắn ngẩng đầu, nói.

“Chuyện trong đại sảnh, khi chúng ta đi tới nghe được, người này bội ước, đồ phẩm (phẩm đức trong bài bạc) không tốt, ta vô cùng chán ghét loại người nói không giữ lời này, liền ra tay chặn hắn lại.”

Nói xong, ánh mắt của hắn nhìn về phía chỗ chiếu bạc, nói.

“Người chính là người mới vừa thắng Lương Thế Thành này?”

Tô Bằng nghe xong, khẽ gật đầu, trong lòng cũng ít nhiều có chút cảnh giác.

Tầng nhân này, nữ tử kia, còn có Long Thiệu Dương đúng là từ bên ngoài mà đến, mà đã biết được trong sảnh đường xảy ra chuyện gì, đã nói lên bọn họ ở bên ngoài bảy tám chục mét đã nghe được cuộc nói chuyện trong sảnh đường.

Tuy rằng nội công cao thâm, tu hành đến chỗ cao, có thể gia tăng năm giác quan, nhưng mà ở khoảng cách xa như vậy, ba người bọn họ thế nhưng lại có thể nghe được chuyện âm ỉ ở bên trong này, còn có thể phân biệt rõ ràng, có thể thấy được công lực cao thâm đến nhường nào.

Lúc này thấy Long Thiệu Dương nói chuyện với mình, Tô Bằng nhẹ gật đầu.

“Khá lắm... Đồ thuật của ngươi rất lợi hại? Ta cũng đã rất lâu không có thắng thua một trận ở trên chiếu bạc với người ta, ngươi hãy theo ta đánh một ván đi!”

Thân thể như núi thịt của Lương Thế Thành che ở trước người hắn, Long Thiệu Dương hừ lạnh một tiếng, tùy ý đá một cước đã đem người này đá ra

bảy tám thước xa, sau đó đi tới.

Những nơi Long Thiệu Dương đi qua, người xung quanh tự giác tránh ra một lối đi, để vị thống trị liên minh ngũ thành chân chính này đi đến trước chiếu bạc, thậm chí người ngồi ở trước chiếu bạc đều cũng hoảng loạn đứng thẳng lên, không dám ngồi xuống.

Đây chính là uy thế.

Long Thiệu Dương thân là người thống trị liên minh ngũ thành chân chính, tại chỗ này, sức mạnh năng lượng có được, không phải là thứ mà người bình thường có khả năng hiểu được.

Chỉ cần hấn hơi chút toát ra một chút ý khó chịu với người, lập tức sẽ có vô số cao thủ, đem loạn đao loạn đao phân thân, cho dù ở chỗ này người là tài phú ngàn vàng, hay là võ lâm cao thủ, quyền thế đến đâu đều sẽ bị tổ chức liên minh ngũ thành to lớn này nghiền nát đến hài cốt cũng không còn.

Nếu hấn đã đánh giá cao người thù người hôm nay vẫn còn là một tên khát cái, ngày mai liền có thể ở trên vạn người, có được hoàng kim mỹ nữ, cuộc sống giống như vương hầu, nhưng mà hết thấy những thứ này, chỉ cần một suy nghĩ của hấn là có thể thu hồi lại.

Bởi vì cái gọi là người tùy hứng chính là, muốn thì giết người, mỗi một suy nghĩ của hấn liền có thể để người bình thường được lên Thiên đường hoặc là còn sống rớt xuống mười tám tầng Địa ngục, khiến người khác phải e ngại tôn kính.

Ngay cả lão đầu chia bài rõ ràng là cao thủ trấn giữ trong sông bạc Kim Mãn Đường kia, bản thân cũng chính là cao thủ tuyệt đỉnh, số tuổi cũng không nhỏ nhưng mà dưới sự uy nghiêm của Long Thiệu Dương ở nơi này lại chỉ có thể cúi thấp đầu, ngay cả ngẩng đầu lớn tiếng thở cũng không dám.

Nhưng mà...

Tô Bằng thấy Long Thiệu Dương đi tới, lại vẫn không có đứng lên, chỉ là ngồi ở chỗ đó, nhìn vị Long lão thành chủ này.

“Hửm? Tiểu tử, ngươi không sợ ta sao? Ngươi hẳn cũng biết, tuy rằng ngươi ở trong giang hồ có được một chút danh tiếng, nhưng mà ở chỗ này chỉ cần một câu nói của ta liền có thể xóa bỏ ngươi!”

Long Thiệu Dương đứng ở trước mặt Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

“Sợ? Vì sao? Nếu ở chỗ khác thì cũng được, nhưng mà nơi này là chỗ nào chứ? Là sông bạc... Ở chỗ này chỉ có một loại người, chính là đồ khách, bất luận ngươi có thân phận gì, chỉ cần ngồi xuống, cứ dựa theo quy củ đánh bạc mà làm, ngồi ở trên cái ghế kia, mọi người đều ngồi ngang hàng, ta tại sao phải sợ ngươi?”

Tô Bằng nhìn lão nhân tựa như sư tử kia, nói với hắn.

Long Thiệu Dương nghe xong, nhìn Tô Bằng một cái, nói.

“Không ngờ, lòng can đảm của ngươi cũng không phải quá tệ... Ngồi ngang hàng... Cũng đã hai mươi năm rồi nhỉ? Ở nơi địa giới của liên minh ngũ thành này, có người dám nói cùng ta ngồi ngang hàng!”

“Ha ha, ngài già rồi có tiện không? Nếu không muốn đánh thì cũng đừng có nhiều lời như vậy, nếu vẫn muốn đánh thì xin cầm lấy thẻ đánh bạc nào, hôm nay ta xuôi gió xuôi nước, nếu ngươi đã đặt tiền thì tiếp sẽ là ta đến.”

Tô Bằng vẫn giữ nụ cười mỉm, nói với Long Thiệu Dương này, bộ dạng nói chuyện kia không có chút nào khói lửa, khiến người ta hận đến ngứa hàm răng, nhưng lại tìm không được cớ gì để mà nổi giận với hắn.

Long Thiệu Dương nghe xong, nhìn Tô Bằng một lúc lâu sau, chợt bật phát ra một trận cười to.

Hắn không cười còn đỡ, nụ cười này thế nhưng lại mang theo một loại nội lực hết sức dương cương, màng nhĩ của người chung quanh đều bị chấn động âm âm, không ít người thể chất tương đối kém thoáng cái bị chấn động mà ngã xuống đất.

“Công phu Sư Tử Hồng?”

Tô Bằng bị thanh âm kia làm cho chấn động, tinh thần cũng nhảy lên hạ xuống, liền nhìn Long Thiệu Dương này nhiều thêm một chút.

“Đã bao nhiêu năm không có người nào ở trước mặt ta ngông cuồng như tiểu tử ngươi, nếu ta bây giờ muốn cho ngươi chết, ngươi có tin ngươi sống không quá canh ba hay không?”

Long Thiệu Dương dần dần ngừng lại tiếng cười, nhìn Tô Bằng.

Tô Bằng mỉm cười, nhưng lại không nói lời nào.

Bởi vì hắn biết rõ Long Thiệu Dương còn chưa nói xong.

“Có điều, hôm nay ta có khách quý đến đây, không muốn đánh đánh giết giết, ngươi không phải là đồ thuật rất lợi hại sao? Ta liền cùng với ngươi đánh cược một ván, nhìn xem thử dưới tay ngươi có thật có bản lĩnh như vậy không!”

Long Thiệu Dương nói, nói xong hắn ngang tàng ngồi xuống trên ghế bên cạnh Tô Bằng, hướng về phía cao thủ chia bài phía trước kia, nói.

“Đồ xúc xúc!”

Lão già chia bài kia nghe thấy những lời này, gật gật đầu, mặt mũi hắn trịnh trọng, cầm lấy chuông đồng đựng xúc xúc, lắc lắc lắc.

Hắn cũng không sử dụng thủ pháp gì cả, chỉ là lắc ba cái liền đem xúc xúc đặt ở trên bàn.

Bởi vì hắn cùng với thiếu nữ áo xanh kia có cách chia bài khác nhau, hắn biết rõ, mặc cho ngươi có đồ thuật gì, ở trước mặt cao thủ chân chính căn bản chính là chơi đùa mà thôi.

Mấu chốt chân chính, là ở chỗ so đầu chân khí sau khi xúc xúc rơi xuống.

Tô Bằng thấy chuông đồng dừng lắc lại, tay đặt ở trên mặt bàn, cảm ứng đếm xúc xúc bên trong chuông đồng.

“Hừ!”

Ngay lúc này, Long Thiệu Dương đột nhiên hừ lạnh một tiếng, cũng đem tay để trên mặt bàn.

“Hửm?”

Lúc tay của Long Thiệu Dương đặt ở trên mặt bàn, Tô Bằng đột nhiên cảm giác được một cỗ chân khí dương tính bá đạo đang chặn lại chân khí do mình bắn ra.

Tô Bằng nhướng mày, tất nhiên cảm giác được chân khí này là đến từ Long Thiệu Dương.

“Chân khí của người này, so với nam nhân núi thịt kia, mạnh hơn ít nhất một cấp! Nam nhân núi thịt đó chỉ có thể sử dụng chân khí tùy cơ đảo lộn xúc xắc, mà chân khí từ nội lực của Long Thiệu Dương lại có thể ngăn chặn được ta, có lẽ cũng có thể không chế số đếm!”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ như vậy...

Chương 240: Ba Phương Hỗn Chiến

Chân khí của Tô Bằng bị chân khí của Long Thiệu Dương ngăn chặn lại.

Tô Bằng mày nhăn lại, chân khí của đối phương dương cương bá đạo nhưng lại tuy khác nhau nhưng kết quả lại giống như chân khí của mình đến kì diệu, hơn nữa thời gian tu hành của đối phương càng lâu, so với chân khí của mình càng thâm hậu.

Mà còn Long Thiệu Dương sau khi dùng chân khí thử dò xét Tô Bằng, cũng cảm giác được chân khí của đối phương dương cương như hết sức dương cương, hơn nữa hết sức thuần khiết, có lẽ về mặt số lượng thì hình như mình, nhưng mà về mặt chất lượng thì lại không kém.

Cảm giác được như vậy, chân mày Long Thiệu Dương cũng hơi có chút khẽ nhăn lại.

“Đây là đệ tử của danh môn đại phái nào? Nội công của ta là được truyền từ Tôn giả Cửu Ngũ Liệt Dương La Hán của Đại Không Tự, những đệ tử trọng yếu trong Đại Không Tự có thể học được công pháp dương tính cũng đều

đứng hàng năm mươi tuổi trở lên rồi, thiếu niên này lai lịch của người như thế nào? Phẩm cấp của công pháp thế nào lại dường như so với ta còn hơn một bậc?”

Tô Bằng lúc này thực sự cũng cảm giác được một chút áp lực, chân khí của mình không ngừng bị ngăn cản lại, không cách nào truyền tới được.

Nhưng mà, Tô Bằng cũng không có gấp gáp gì, hấn một bên so đấu nội lực một bên nói với Long Thiệu Dương kia.

“Long lão Minh Chủ, ván này ta cùng người đánh cuộc, có thể thêm một phần thưởng được không?”

“Ồ? Phần thưởng gì?”

Long Thiệu Dương một bên sử dụng nội lực ngăn chặn, một bên hỏi Tô Bằng.

“Nếu là ta thắng ván này, vị thiếu nữ áo xanh chia bài kia liền cũng đưa cho ta, thế nào? Nếu ta thắng, nàng liền là người của ta, về sau cho dù sinh tử cũng là do ta định đoạt.”

Tô Bằng nhìn thoáng qua thiếu nữ áo anh đứng sau lưng lão già chia bài kia, nói với Long Thiệu Dương.

Thiếu nữ áo xanh kia mới vừa rồi phối hợp với nam nhân núi thịt nọ, hãm hại mình một trận, nếu như không phải cấp bậc nội lực của mình thật sự không tệ, ngược lại đã bị thiếu nữ này hãm hại rồi.

Lòng dạ của Tô Bằng tuy không hẳn là hẹp hòi nhưng cũng không tính là rộng lượng, chẳng qua là đề cao ân oán rõ ràng, chuyện này, không thể để người này thoát được một cách dễ dàng như thế, dù sao cũng phải đòi lại một sự công bằng,

“Long lão Minh Chủ, đừng nên cự tuyệt, ta biết người của liên minh năm thành này, vận mệnh của tất cả mọi người đều là do một câu nói của người mà định đoạt.”

Tô Bằng nói với Long Thiệu Dương.

“Không sao, một thị nữ mà thôi.”

Long Thiệu Dương gật đầu, nhìn thoáng qua thiếu nữ áo xanh kia, sau đó nói.

“Nếu như là người thắng, thị nữ này liền thưởng cho người, nhưng nếu như là người thua. Ngoại trừ tiền đánh cược, ta muốn người lưu lại một con mắt, xem như là cái giá do đã bắt kính với ta.”

“Được thôi, chỉ là ta sẽ không thua.”

Tô Bằng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Thiếu nữ áo xanh kia nghe xong, sắc mặt lập tức trắng bệch. Lão già chia bài thấy vậy, trong lòng cũng cảm giác được sốt ruột, hắn đối với đồ đệ của mình tuy rằng thường xuyên quát mắng đánh gõ, nhưng cũng hết sức quan tâm, muốn cho nàng làm truyền nhân kế thừa y bát của mình. Lúc này biết thiếu nữ áo xanh kia đắc tội Tô Bằng, nếu là bị Tô Bằng thắng. Hắn không biết bản tính của Tô Bằng ra sao, có lẽ thiếu nữ áo xanh kia trực tiếp liền bị tra tấn hành hạ tới chết cũng nên.

Nghĩ đến đây, hắn mở miệng nói.

“Lão Minh Chủ, Lục Hà nàng ấy cũng không có ký kết khế thân với liên minh...”

“Hừ! Đây là chuyện do nàng ta làm chủ được sao?”

Long Thiệu Dương hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nhìn lão già chia bài kia, nói.

“Lời nói của ta, còn chưa có sửa đổi, nàng không có ký kết văn tự bán mình, vậy hiện tại ký kết đi!”

Lão già chia bài nghe xong, nhất thời á khẩu không trả lời được, hắn biết rất rõ cá tính của vị lão Minh Chủ này, lời đã nói ra không ai được phép làm trái, Lục Hà lúc này sợ là chạy không khỏi vận mệnh trở thành tiền đặt cược.

Mà còn Long Thiệu Dương kia, lúc này, cái tay còn lại cũng đặt ở trên mặt bàn, xem ra là muốn một lúc làm hai việc, cái tay còn lại tiếp tục sử dụng chân khí, điều khiển xúc xắc.

Thấy tình huống này, Tô Bằng cũng không căng thẳng, cái tay còn lại cũng đặt ở trên mặt bàn.

Chân khí của hai bên đang so đấu ở dưới chiếu bạc, để thuận tiện, đều truyền lại đến xúc xắc ở bên trong chuông đồng, thử dò xét đếm xúc xắc.

Chân khí của Tô Bằng, lực không chế cùng với chất lượng so với đối phương đều tốt hơn một cấp bậc, có lẽ so đấu về số lượng thì là kém một chút, nhưng về tính cảm giác lại so với đối phương tốt hơn một bậc, lập tức cảm giác được, số bên trong chuông đồng chứa xúc xắc kia là tam tam tam, báo tử.

Mà còn Long Thiệu Dương kia, một mặt ngăn chặn Tô Bằng, chân khí của hắn cũng tiến vào bên trong chuông đồng đựng xúc xắc.

Nhưng mà, Tô Bằng cũng không cho hắn cơ hội, chân khí không chế được ba viên xúc xắc kia, sau đó đem chân khí dưới mặt bàn đột nhiên dòn mạnh lên, đầu tiên là đánh lui chân khí của đối phương, sau đó thừa dịp sơ hở này, đem tất cả thẻ đánh bạc ném ở trên chữ “Báo tử”, nói.

“Ta đặt cái này!”

Mà còn Long Thiệu Dương, trên mặt nhìn không ra biểu tình, nhưng chòm râu của hắn lại nhẹ nhếch lên, đây là biểu lộ hắn đang thi triển nội lực.

Hai tay hắn đặt tại trên chiếu bạc, ánh mắt không ngừng nhìn chăm chăm vào bên trong chuông đồng kia, trên thực tế lại đang không ngừng sử dụng nội lực công kích chân khí mà Tô Bằng dùng để bảo vệ xúc xắc.

Hai người cứ như vậy âm thầm đấu sức, mà lúc này Long Thiệu Dương cũng không chưa có đặt, cho nên lão chia bài cũng không mở chuông đồng ra.

Tô Bằng lúc này đang tập trung tinh thần sử dụng chân khí cùng với Long Thiệu Dương vật lộn độ sức với xúc xắc ở bên trong chuông đồng, vào lúc này, Long Thiệu Dương đột nhiên đánh bất ngờ, một cỗ chân khí đột nhiên chuyển biến phương hướng, từ trên chiếu bạc công kích tới bản thể của Tô Bằng.

Tô Bằng cả kinh, lập tức phân ra một cỗ nội lực chân khí trở về viện trợ, bảo vệ mình.

Nhưng mà, Long Thiệu Dương lúc này cũng thu lại nội lực, toàn lực công kích xúc xắc bên trong chuông đồng.

Tô Bằng nhú mày, hần phân ra một cỗ nội lực, cũng không toàn lực công kích sắc bén như Long Thiệu Dương, chỉ bảo vệ hai viên xúc xắc, mà còn Long Thiệu Dương đảo một viên xúc xắc bên trong chuông đồng.

“Tam tam nhất, bảy điểm Tiêu!”

Long Thiệu Dương cảm giác được số xúc xắc bên trong chuông đồng.

Hắn thi triển toàn bộ chân khí không chế viên này biến thành một viên xúc xắc không bị Tô Bằng công kích, đồng thời phân ra hai luồng chân khí áp chế hai viên xúc xắc khác của Tô Bằng.

Long Thiệu Dương lúc này rút cuộc ra tay, trong miệng hô.

“Tam tam nhất, ta đặt tiền cũng giống vậy, đặt Tiêu.”

Tô Bằng bị Long Thiệu Dương đánh lên lúc này, khiến hắn nhân cơ hội đảo một viên xúc xắc, trong lòng có chút khó chịu, Tô Bằng tiếp tục gia tăng chân khí nội lực của mình, đi công kích xúc xắc đã bị đảo kia, ngoài miệng lại nói.

“Long lão Minh Chủ, ta nhưng là đánh vàng thật bạc trắng, người nói là đặt rồi vậy thì đánh bạc ở đâu?”

“Hừ, ở liên minh ngũ thành, lời nói của ta chính là hoàng kim!”

Long Thiệu Dương hừ lạnh một tiếng, trong miệng hét lớn nói.

Lúc này, lão già chia bài kia nhìn Tô Bằng cùng với biểu lộ của Long Thiệu Dương, trong lòng lại là hết sức kinh hãi.

Ván này, hắn vốn là muốn liều cái mạng già, thi triển ra bản lãnh được ẩn giấu, cũng không thể khiến Tô Bằng này thắng được để bảo vệ thiếu nữ áo xanh chia bài kia.

Hắn vốn muốn thi triển bản lĩnh, không chế xúc xắc này để Long Thiệu Dương thắng ván này.

Nhưng mà, đợi đến khi hắn muốn thao tác lại cảm giác được bên trong chuông đồng đựng xúc xắc có hai cỗ nội lực cực kỳ dương cương, không ngừng so đấu, chân khí của mình thế nhưng lại hoàn toàn không cách nào cảm giác được tình huống bên trong chuông đồng đựng xúc xắc, không biết là người nào đấu thắng.

Hắn không dám dễ dàng thi triển, như vậy sẽ càng đảo loạn thế cục, chỉ có thể mượn biểu lộ của Long Thiệu Dương cùng với Tô Bằng để phán đoán tình thế.

Rốt cuộc, hắn chợt thấy trên mặt Long Thiệu Dương có vẻ vui mừng, biết là Long Thiệu Dương đã chiếm thượng phong, hắn bắt lấy tia cơ hội này, đột nhiên thi triển nội lực, giống như tảng đá lớn trấn áp ở bên trong ba cái xúc xắc.

Hắn bởi vì Long Thiệu Dương cùng với Tô Bằng so đấu nội lực, không cách nào biết rõ sự biến hóa của số trên xúc xắc bên trong chuông đồng, nhưng thấy sắc mặt của Long Thiệu Dương hắn biết giờ phút này, có lẽ xúc xắc bên trong chuông đồng hắn là theo ý của Long Thiệu Dương.

Cho nên, hắn thi triển nội lực, không hề ảo diệu giống như là Tô Bằng cùng với Long Thiệu Dương vậy, nhưng là bởi vì hắn cách xúc xắc trong chuông đồng gần nhất, cho nên chiếm được ưu thế thật lớn, sử dụng nội lực như tảng đá lớn đè chết cua, ngăn chặn ba cái xúc xắc này, khiến số đếm không biến hóa nữa.

Quả nhiên, hắn lúc này vừa ra tay, Long Thiệu Dương khẽ gật đầu, mà còn Tô Bằng lại mặt không biểu tình.

“Đã đặt liền đưa tay lui lại, ta muốn mở chuông đồng.”

Lão chia bài này nói, nói xong hần mở ra chuông đồng ra...

Chương 241: Người Không Kiếm Tiền Bất Chính Thì Không Thể Giàu Được

Lão già chia bài mở chuông đồng ra, trong khoảnh khắc chuông đồng mở ra, người vây xem chung quanh đều đồng loạt phát ra từng tiếng “Ồ?”

“Ha ha ha, ta thắng, bên trong là Tiểu!”

Long Thiệu Dương nhìn số trong chuông đồng, lập tức cười ha ha.

Tô Bằng nhìn về phía bên trong chuông đồng, chỉ thấy bên trong chuông đồng...

Tất cả đều là bột phấn!

Toàn bộ ba viên xúc xắc bên trong chuông đồng đều làm bằng ngà voi, dưới sự tác động từ nội lực của ba phía Tô Bằng cùng với Long Thiệu Dương, còn có lão già chia bài kia, xúc xắc không chịu nổi bị chân khí tàn phá, đã biến thành bột phấn.

Tô Bằng thấy vậy, biểu hiện trên mặt không thay đổi, nói.

“Xúc xắc cũng đã nát vụn, không có gì cả, hơn nữa lại nói người hô là tam tam nhất, rõ ràng cùng với số người nói không giống nhau, sao lại coi như là người thắng rồi được?”

“Tiểu tử, miệng lưỡi đừng giảo biện nữa.”

Long Thiệu Dương nhìn Tô Bằng, nói.

“Ba viên xúc xắc bình thường nhỏ nhất là ba điểm, nhưng ba cái một điểm chính là Báo tử, cho nên nhỏ nhất là bốn điểm, bây giờ một điểm cũng không có, rõ ràng so với bốn điểm còn nhỏ hơn, ta mặc dù gọi tam tam nhất, nhưng đặt cũng là đặt bên Tiểu, bây giờ không có đếm được, chính là so với bốn điểm nhỏ hơn đương nhiên là ta thắng, mà còn người lại nói là

tam tam tam Báo tử, bây giờ đếm cũng không được, làm sao tính ra Báo tử?” (Trong tài xỉu khi xúc xúc có điểm 3 hoặc 11-17 là thua nên nhỏ nhất là 4 điểm)

“Thật sao? Đáng tiếc Long lão Minh Chủ có thể là lớn tuổi, thị lực không tốt lắm, ván này, rõ ràng cho thấy tam tam tam Báo tử mà.”

Tô Bằng khẽ mỉm cười, nói, sau đó nói.

“Không tin người nhìn xem!”

Nói xong, Tô Bằng đột nhiên hít sâu một hơi, sau đó đột nhiên thổi ra. Một hơi này của hắn, lực tựa như cơn gió quét qua đám xúc xúc bị vỡ thành bụi phấn ở phía trên.

Chỉ thấy xúc xúc trong chuông đồng sau khi bị thổi rụng một tầng phấn ngà voi màu trắng, để lộ ra ba viên xúc xúc chỉ còn lại có một mặt, mặt đó chính là tam tam tam, chín điểm, Báo tử!

“Xâm xỉ!”

Nhìn thấy tình huống này, toàn bộ người vây xem phát ra một tiếng kêu sợ hãi.

Những người này cho dù có ngốc, cũng hiểu rõ bọn người Tô Bằng nhất định đã sử dụng thủ đoạn gì để xúc xúc này biến hóa.

Mà biến hóa, cuối cùng không biết nguyên nhân gì, đem tất cả xúc xúc biến thành bột phấn, nhưng lại còn dư ba mặt của mỗi viên xúc xúc, mà ba mặt xúc xúc này lại đúng lúc là tam tam tam, chín điểm Báo tử.

Long Thiệu Dương cũng thấy tình huống bên trong chuông đồng, lập tức sắc mặt trở nên không dễ coi.

Hắn cuối cùng lúc cùng với chân khí của Tô Bằng tranh đoạt đến lúc gay cấn bên trong chuông đồng, bị Tô Bằng chiếm được viên này biến thành xúc xúc năm điểm, lại biến thành tam tam tam.

Long Thiệu Dương trong cơn tức giận, thi triển chân khí bá đạo, ý định đem ba viên xúc xắc đều hóa thành bụi phấn, bởi như vậy thì hắn có thể sử dụng lí lẽ của mình để biến thành mình thắng.

Mà còn chân khí của Tô Bằng bảo vệ xúc xắc, hắn chẳng qua là đem xúc xắc làm vỡ một chút. Nhưng đến lúc cuối cùng, chân khí của lão già chia bài gia nhập, bởi vì chân khí của hắn chỉ là trấn áp xúc xắc, giống như tảng đá lớn đè chết cua. Thoáng cái đã đem ba viên xúc xắc trở nên xộp giòn áp thành bột phấn.

Cho nên Long Thiệu Dương, mới cảm thấy có chút hài lòng, còn nhìn qua khen ngợi lão già chia bài kia.

Nhưng không nghĩ tới, Tô Bằng thế nhưng lại bí mật đem tất cả chân khí cũng không hộ vệ lấy toàn bộ xúc xắc mà chỉ là bảo vệ một mặt, như vậy giảm nhỏ áp lực lại. Ngược lại còn đem mặt ba điểm của ba viên xúc xắc này bảo vệ xuống mặt dưới.

Lúc này, Long Thiệu Dương cũng chỉ có thể cắn răng nhận Tô Bằng thắng, dù sao mình lúc trước nói không tình là nhỏ, bây giờ Tô Bằng đã bảo vệ được ba mặt ba điểm của xúc xắc này, tất nhiên cũng xem như hắn đã thắng.

“Hừ! Coi như số người gặp may!”

Long Thiệu Dương hừ lạnh một tiếng, sau khi xong ván này, hắn vung tay áo đứng lên, đi tới hòa thượng cùng với nữ tử vẫn đứng ở cách đó không xa kia.

Tô Bằng mỉm cười, sòng bạc Kim Mãn Đường này là được liên minh ngũ thành của người ta mở ra đó, Long Thiệu Dương thân là kẻ thống trị chân chính, cho dù có thua cũng đơn giản chỉ là tiền trong túi tiền bên trái bỏ vào trong túi áo bên phải mà đi, tất nhiên không dùng để trả nợ.

Nhưng, thế đánh bạc hoàng kim sáu ngàn năm trăm lượng trước mặt mình đây, lại là thật sự, mình đã đặt Báo tử, nhà cái phải bồi sáu lần, vậy thành ba vạn chín ngàn lượng hoàng kim.

Lão già chia bài kia, cũng không phải là vẻ mặt thấy biến không sợ hãi nữa, trên mặt không ngừng chảy mồ hôi, hẳn là cao thủ trấn áp sông bạc này, ván này nhưng lại thua đến ba vạn chín ngàn lượng hoàng kim, tuy rằng hẳn là cao thủ đồ thuật đệ nhất của sông bạc thì trách nhiệm này hẳn cũng đảm đương không nổi.

“Tiền đặt cược này khi nào thì giao cho ta vậy?”

Tô Bằng nhìn lão già chia bài kia, mỉm cười hỏi.

Trả lời câu hỏi của Tô Bằng, không phải là lão già chia bài kia mà là cao cấp quản sự hôm nay trực ban Liêu Khải luôn luôn đứng ở bên cạnh Tô Bằng.

Lúc này, hẳn cũng không phải là vẻ mặt trời sập cũng không sợ hãi kia, mà là lông mày nhăn lại, hôm nay là vấn đề xảy ra lúc hẳn đang trực, ba vạn chín ngàn lượng hoàng kim, con số này đã đủ cho một tiểu gia tộc diệt tộc.

Hắn cau mày thật sâu, đi đến bên người Tô Bằng nói.

“Tô thiếu hiệp... Ngươi hôm nay thắng thật sự là nhiều lắm rồi...”

“Ồ? Sông bạc của các người còn hạn định số lượng thắng của khách chơi sao?”

Tô Bằng nghe xong, mang trên mặt nụ cười nghiền ngẫm, nhìn Liêu Khải nói/

“Không phải là ý này... Chẳng qua là, trong Kim Mãn Đường của chúng ta chỉ còn có kim phiếu trị giá một vạn tám ngàn lượng hoàng kim, hôm nay thật sự là không cách nào gom góp ba vạn chín ngàn lượng...”

Trên mặt Liêu Khải cười khỏ nói, hằng ngày doanh thu của Kim Mãn Đường như nước chảy, khoảng từ năm trăm lượng hoàng kim đến hai ngàn lượng hoàng kim, ở trong Kim Mãn Đường, kim phiếu dự trữ bình thường đại khái cũng khoảng một vạn năm ngàn lượng hoàng kim, cũng là không tệ lắm. Cũng đủ dùng, nhiều hơn nữa không phải là không có, mà là không quá an toàn.

Hôm nay nước chảy phá lệ nhiều một chút, có ba ngàn lượng hoàng kim, cộng lại mới một vạn tám ngàn lượng.

Còn lại hai vạn một ngàn lượng hoàng kim, chỉ có thể tập hợp suốt đêm.

Hay hoặc là... Giết chết người đã thắng tiền này đi!

Trong lòng Liêu Khải đột nhiên tuôn ra cái ý nghĩ này.

Nhưng, ý nghĩ này vừa mới hiện lên, hắn đã đè xuống lại.

Hôm nay, Kim Mãn Đường đúng là ăn một vố thiệt thòi lớn, tuyệt đối sẽ không Kim Mãn Đường quên đi như vậy.

Chẳng qua là, Kim Mãn Đường cũng là một sòng bạc có danh tiếng, sẽ không trực tiếp giết chết người này ở chỗ này.

Ít nhất, cũng phải chờ người này ra khỏi bên ngoài thành Lang An đã rồi mới giết chết hắn.

Về phần đối phương có phải là người có võ công cao cường hay không, Liêu Khải cũng không thèm để ý, liên minh ngũ thành cái gì không nhiều chứ cao thủ thì đặc biệt nhiều, đến ngày mai, lúc này trên người Tô Bằng có ít nhất bốn vạn năm ngàn lượng hoàng kim, đến lúc đó phải đi bao nhiêu cao thủ cũng không quá đáng.

“Tô thiếu hiệp, ngài hôm nay hay là ở lại Phong hoa viên Lạc hương quán tại trong hậu viện của chúng ta được không? Hôm nay chúng ta đưa trước cho ngài một vạn năm ngàn lượng hoàng kim, còn lại hai vạn bốn ngàn lượng hoàng kim, sáng mai chúng ta sẽ trực tiếp đưa đến chỗ của ngài. Ngài cảm thấy như thế nào?”

Liêu Khải hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng gật gật đầu, nói.

“Cũng tốt.”

Nếu đối phương đã đáp ứng đưa tiền, vậy thì được rồi, mình cũng không thích trở thành người gây sự.

Nghĩ đến mình hôm nay chính xác là không duyên có buôn bán lời được bốn vạn mấy ngàn lượng hoàng kim, Tô Bằng không khỏi mỉm cười, đánh bạc tuy rằng dễ dàng khiến người ta táng gia bại sản, nhưng cũng là một thủ đoạn phát lên nhanh nhất.

Chẳng qua là hôm nay thật sự là thắng được nhờ may mắn.

Nếu không phải là ban đầu, nam nhân núi thịt kia đánh cuộc với mình, mình thắng một hai ngàn lượng hoàng kim. Nên có người đi tới sông bạc, rất rộng rãi sau đó còn cho mình một số tiền lì xì, để cho mình nghỉ ngơi.

Nếu không đồng ý, chính là tương đương với phá không khí, như vậy sông bạc có thể không thèm để ý đến danh tiếng, nói không chừng tối nay còn có cao thủ đến tiểu lâu vây giết mình rồi.

Chẳng qua là, sau khi mình đánh bạc thắng mấy ngàn lượng hoàng kim với nam nhân như núi thịt kia xong thì lại được lão Minh Chủ Long Thiệu Dương của liên minh ngũ thành muốn đánh bạc với mình.

Cứ như vậy, sẽ không có tiết mục Liêu Khải chờ ở bên cạnh sông bạc khuyên mình nghỉ ngơi, trực tiếp ở trước mắt bao người thắng được nhiều hoàng kim như vậy.

“Lại nói tiếp, vẫn là Long Thiệu Dương cùng với nam nhân như núi thịt kia tặng hoàng kim cho ta nha.”

Tô Bằng nghĩ đến đây, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười mỉm.

Hắn đem thẻ đánh bạc trước mặt thu lại, trong đồng thẻ đánh bạc lấy ra một tờ thẻ vàng trăm lượng hoàng kim, vút cho thị nữ đổi kim phiếu cho mình hôm nay kia, nói.

“Phần thưởng cho người.”

Thị nữ kia, trên mặt lúc này lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, nói với Tô Bằng.

“Vị khách nhân này, đây là thẻ đánh bạc trị giá một trăm lượng hoàng kim... Ngài không phải là cầm nhảm, cho rằng là thẻ đánh bạc một lượng hoặc là mười lượng hoàng kim chứ?”

“Đúng vậy, chính là một trăm lượng, hôm nay người ở bên cạnh hầu hạ cũng vất vả, ta thắng nhiều tiền, tất nhiên chia cho người cũng nhiều một chút.”

Tô Bằng mỉm cười, nói với thị nữ này.

Thị nữ này giờ đây trên mặt ửng hồng hưng phấn, trăm lượng hoàng kim cho dù là vạn lượng bạc trắng cũng đã tương đương với một trăm năm mươi vạn nhân dân tệ rồi.

Mà vị anh hùng này, thế nhưng lại còn khen thưởng cho mình...

Có một trăm lượng hoàng kim, nàng có thể mua cho nhà mình một căn nhà không tệ trong thành, mở một quán cơm quy mô tầm tầm cho cha mẹ mình, cưới cho đệ đệ mình một người vợ tốt, lại rời đi nơi này để tìm việc khác, nếu tiền đó cho mình làm đồ cưới, không ít thanh niên tầng lớp trung lưu giàu có trong sạch sẽ tranh nhau cưới mình cũng nên.

Hết thấy điều này đều là nhờ một câu nói của vị anh hùng này ban cho mình.

Giống như hạnh phúc từ trên trời rơi xuống,

Sắc mặt ửng hồng hưng phấn của nàng, khiến người ta không khỏi liên tưởng, lúc này nếu Tô Bằng muốn nàng hiến thân, nàng cũng sẽ không chối từ cũng nên.

Nàng vội vàng cẩn thận đem thẻ vàng cất vào trong ngực, nói với Tô Bằng.

“Cảm ơn quý khách ban thưởng!”

Tô Bằng khẽ gật đầu, giống như không biết một hành động tùy ý của mình đã làm thay đổi cả quỹ đạo cuộc đời của thị nữ này, hắn nói với thị nữ.

“Những thẻ đánh bạc này các người thu lại trước đi, xem như là kim phiếu đổi hôm nay.”

Ngay lúc này, hắn chợt nhớ tới còn có một chuyện, liền quay đầu lại, nói với thiếu nữ áo xanh chia bài kia.

“Vị cô nương áo xanh này, dựa theo lời của Long lão Minh Chủ, người bây giờ đã là người của ta... Hôm nay nhờ người chiếu cố, tối nay có phải là cũng cần ta chiếu cố cho người hay không?”

Lúc Tô Bằng nói tâm thái hết sức thoải mái, cũng không phải là thật muốn đánh muốn giết, chỉ là muốn cho thiếu nữ áo xanh chia bài này một bài học.

Thiếu nữ hình như tên là Lục Hà này, sau khi nghe xong lại lộ ra vẻ mặt sợ hãi, không ngừng lắc đầu, nói.

“Không! Ta không đi với người! Người sẽ giết ta!”

Tô Bằng mỉm cười, trong lòng lại âm thầm oán thầm, mình tựa như người cùng hung cực ác vậy sao?

Ngay lúc này, lão già chia bài kia dường như cũng hiểu được Tô Bằng tựa hồ muốn đem Lục Hà về để mà tra tấn hành hạ, tuy rằng hôm nay trách nhiệm của hắn là lớn nhất, nhưng lại còn muốn giữ lại đứa đồ đệ này của mình, hắn nói với Tô Bằng.

“Vị thiếu hiệp kia, lão hủ biết mình người nhỏ, lời nhẹ, nhưng mà Lục Hà này là đồ đệ duy nhất của ta, ngài có thể giơ cao đánh khẽ, bỏ qua cho đồ nhi này của ta một đường sống được hay không?”

Tô Bằng thấy vậy, không khỏi có chút buồn cười, lão già chia bài này, nhất định là có chút hiểu lầm, cảm giác mình có thể là sẽ đối với Lục Hà này làm một số chuyện trẻ em dưới mười tám tuổi không nên biết, hoặc là làm nhục nàng, cho nên mới phải trịnh trọng nói chuyện như thế.

Có điều, Tô Bằng cũng không có ý định giải thích, ngược lại còn thuận thế nói.

“Ái đồ này của ngươi, cùng người hợp kế muốn ta mất tiền, thiếu chút nữa hại ta thua ba ngàn lượng hoàng kim, số tiền kia mua được mấy chục mạng người đấy, còn có, cuối cùng ta vì đồ đệ này của ngươi còn đặt cược thêm một con mắt... Ngươi nói ta dựa vào cái gì mà bỏ qua cho nàng chứ?”

Chương 242: Đây Là Hậu Quả Nàng Phải Gánh Vác!

Lão chia bài nghe Tô Bằng nói vậy, trên mặt lộ ra vẻ mặt có phần bi tráng, nói.

“Ngài muốn thế nào thì mới chịu tha cho nàng?”

“Nàng thiếu chút nữa khiến ta tổn thất ba ngàn lượng hoàng kim, còn khiến ta cược con mắt, ngươi ngược lại ra điều kiện, bảo ta làm thế nào tha cho nàng?”

Tô Bằng nói với lão chia bài kia.

Lão chia bài nghe thế, thở dài một tiếng, nói.

“Ta biết rồi.”

Sau đó quay đầu lại, nhìn về phía lục y thiếu nữ chia bài kia, nói.

“Lục Hà, ngươi qua đây.”

Lục y thiếu nữ chia bài kia, có chút sợ hãi đi qua.

“Ngươi dự định như thế nào?”

Tô Bằng nhìn, hỏi lão chia bài kia.

Lão chia bài thở dài một tiếng, đột nhiên, tay hắn giống như tia chớp, quét ngang qua đôi mắt của lục y thiếu nữ kia.

Lục y thiếu nữ ban đầu còn không kịp phản ứng, sắc mặt vẫn như thường, nhưng sau nửa giây, nàng đột nhiên hét thảm một tiếng.

Trên bàn đặt cược, một khối cầu tròn vo, đang lăn lộn bên trên.

Tô Bằng nhìn lại, đã thấy, đó là một con mắt dính máu.

Mắt trái của lục y thiếu nữ kia, lúc này đã biến mất không còn thấy, không ngờ đã bị lão chia bài thoảng cái móc cả một con mắt trái ra!

Lục y thiếu nữ kia lập tức kêu thảm, lão chia bài lại tiến lên, dùng chuôi đao, đánh nàng ngất xỉu.

Sau đó, hắn thi triển nội lực điểm mấy cái lên huyết đạo của lục y thiếu nữ kia, đôi mắt trào máu của lục y thiếu nữ, dần giảm bớt. Lúc này, đồ khách xung quanh mới kịp phản ứng, không ngừng hoảng hốt kêu lên.

Tô Bằng nhú mày nhìn con mắt trên bàn đánh bạc kia, vẫn còn vươn tia máu, vô cùng buồn nôn.

“Người thật ra không cần phải như thế, ta không định làm vậy với nàng...”

Tô Bằng cảm thấy không thoải mái nói, hắn không phải lần đầu nhìn thấy cảnh tượng này, trong hiện thực, hắn cũng từng gặp cảnh tượng này.

Nhưng mà, hắn vốn chỉ là muốn dạy dỗ một trận cho lục y thiếu nữ này, nhưng không muốn tổn thương đến thân thể nàng.

Lão chia bài kia, dường như phản ứng quá kích động.

“Haizz...”

Lão chia bài kia, thở dài một tiếng, nói với Tô Bằng.

“Vị thiếu hiệp này, người vừa rồi, đã vạch trần đồ đệ của ta, cấu kết người kia, thắng tiền của người... Chuyện này, ở trong đồ trường, là điều kiêng kỵ lớn nhất.”

“Nếu ngài không nói, coi như thôi.... Nhưng mà, ngài đã vạch trần ra thế này rồi, sòng bạc của chúng ta, nhất định phải trả lại sự công bằng cho ngài.”

“Loại chuyện này, theo quy tắc của sòng bạc, chính là như vậy... Phải phế một con mắt của đồ đệ ta.”

“Còn ngài cũng vì đồ đệ không ra gì của ta, đánh cược một con mắt... Cho nên cho dù về công hay về tư, đều phải rõ ràng.”

Tô Bằng nghe lão chia bài nói như thế, có phần im lặng, sau lúc lâu, mới gật đầu, nói.

“Xem như đã trả công bằng cho ta, chuyện nàng cầu kết với người khác bắt tay gian lận coi như xong đi.”

Lão chia bài gật đầu, thấy lục y thiếu nữ bị phế một con mắt đã bất tỉnh nằm trên mặt đất, thở dài một tiếng, trầm nghĩ.

“Đừng trách sư phụ... Đây cũng là vì tốt cho ngươi, nếu không vì thiếu hiệp này làm lớn mọi chuyện lên rồi, ngươi không phải chỉ mất một con mắt, có lẽ còn phải bồi thường cả hai tay...”

“Cho dù đồ đệ ta đây tàn tật, cũng là đồ đệ của ta, ta không con cái, sau này tay nghề và tích góp cả đời của ta, vẫn sẽ để dành lại cho ngươi thôi.”

Lão chia bài nhìn lục y thiếu nữ trên mặt đất, thở dài một tiếng, cuối cùng nói.

Tô Bằng lại không tiếp tục có ý định dây dưa, hẩn nhìn thấy con mắt kia trên mặt bàn, trong lòng cũng không quá vui sướng, bèn đứng dậy, muốn đi ra ngoài.

Lúc này, quản sự cao cấp của sòng bạc Liêu Khải đã đi tới, sau lưng hẩn có một thị nữ, trên khay cầm cầm kim phiếu một vạn năm ngàn lượng hoàng kim.

Tô Bằng gật đầu, cất kim phiếu vào trong túi, nói.

“Còn lại, sáng sớm ngày mai đưa đến chỗ ta ở, có điều tốt nhất mau lên, ngày mai ta phải ra khỏi thành.”

Liêu Khải gật đầu, trong mắt lại cất chứa thần sắc khác thường, ra khỏi thành? Gấp gấp đi tìm đường chết như vậy sao?

Tô Bằng nhận kim phiếu, đang muốn đi ra ngoài, dự định quay về, đột nhiên truyền đến một âm thanh từ tính vô cùng dễ nghe.

“Vị thí chủ này, người thắng được vạn lượng hoàng kim thì muốn bỏ đi, nhưng mà vị lục y cô nương kia, lại bởi vì người mất đi một con mắt, người không cảm thấy, như vậy có chút tàn nhẫn sao?”

Tô Bằng quay đầu nhìn người vừa nói kia, chợt thấy là vị hòa thượng đi cùng với Long Thiệu Dương kia.

Nghe giọng nói không mấy thân thiện của hắn, Tô Bằng không khỏi nở nụ cười, nói.

“Vị đại sư này, nhìn người có dáng vẻ cao tăng đắc đạo, nhưng nghe người nói, lại khó lòng chấp nhận được, khó lòng chấp nhận được.”

“Ồ? Như thế nào là khó lòng chấp nhận được?”

Hòa thượng này nghe thế, trên mặt nhìn không ra hỉ nộ, hỏi Tô Bằng.

“Mỗi một người, có nhân quả duyên pháp của riêng mình, cho dù hắn là đế vương vương hầu, hay là tên ăn mày, đều phải chịu trách nhiệm chuyện mình đã làm, gánh vác hậu quả... Đế vương nếu đã làm sai chuyện, sẽ gặp phải chuyện mất đi địa vị, vương hầu làm sai chuyện, nhẹ thì mất quyền thế, nặng thì mất đầu, cho dù là trẻ con, làm sai chuyện, cũng sẽ bị người lớn đánh tay đánh chân.”

“Lục y thiếu nữ kia, bản thân câu kết người ngoài sòng bạc, thông đồng lừa gạt tiền tài, nếu nàng lựa chọn làm như vậy, thì nàng phải gánh chịu nguy hiểm này mà thôi.”

“Đương nhiên, nếu như nàng thành công, có lẽ sẽ thu được lợi ích rất lớn, vậy tiền tài có thể cả đời nàng cũng xài không hết, nhưng thất bại, tất nhiên phải hứng chịu trừng phạt rồi.”

“Còn hiện tại, nàng tiếp nhận trừng phạt nàng nên nhận rồi, đây là lựa chọn của bản thân nàng, nếu như muốn trách móc, phải trách bản thân nàng bị lợi ích làm cho mù quáng, đại sư người nói phải không?”

“Còn đại sư bây giờ, lại muốn bởi vì lựa chọn sai lầm của nàng, đem trách nhiệm đổ hết lên trên người ta, như vậy chẳng lẽ là đúng sao?”

Tô Bằng uyển chuyển đối đáp cùng hòa thượng này.

Hòa thượng này nghe thế, lông mày thoáng nhăn lại, lời Tô Bằng nói, dường như cũng không phải là không có đạo lý, nhưng mà nghe ra, lại hoàn toàn không đúng với cảm giác nhận thức của hắn, cảm giác có chỗ nào không đúng.

“A di đà phật, thí chủ miệng lưỡi miệng lưỡi ngược lại lạnh lợi, nhưng mà cho dù cho dù người có biện hộ cho bản thân thế nào đi nữa, lục y thiếu nữ kia dù sao cũng là bởi vì nguyên nhân của người mới mất đi một con mắt, đây là sự thật không thể tranh cãi, nếu không phải hành vi của thí chủ cũng có chút kỳ quái, nàng cũng không đến nỗi khổ sở như thế này, nói cho cùng vẫn là nhân do thí chủ gieo xuống, mới khiến nàng nhận phải ác quả này.”

Hòa thượng này nhìn Tô Bằng, nói với hắn.

“Ha ha, nói như vậy thì không đúng rồi, thí dụ như thế này vạn vật trên thế gian, có động vật ăn cỏ, lại có động vật ăn thịt, động vật ăn cỏ bị động vật ăn thịt ăn, người có thể nói là động vật ăn thịt không đúng sao? Dù sao cũng là trời sinh bọn nó khác biệt, đây là bẩm sinh tự nhiên, người có thể giết động vật ăn thịt trong thiên hạ, không để bọn chúng ăn thịt được sao?”

“Mặc dù những động vật ăn cỏ kia, cây cỏ chúng ăn, đó không phải là sinh linh sao? Người có thể trách tội những động vật ăn cỏ này không, không biết yêu quý sinh linh cỏ cây được sao?”

“Đại sư lớn như vậy, sinh linh ăn được còn ít sao? Ai biết cỏ cây sẽ không có ý chí tinh thần?”

“Cho nên nói, mù quáng nói chuyện nhân quả như vậy, vốn không có ý nghĩa, người và động vật giống nhau, đều có thiên tính của bản thân, không thể giam giữ thiên tính của mình, thành toàn cho cái gọi là “Thiện” gì đó kia.

“Đương nhiên, đại sư chắc chắn muốn nói, người sở dĩ là người, tất nhiên không giống với động vật, ta đây cũng đồng ý, nhưng ít nhất một điều, chính là người phải chịu trách nhiệm cho hành vi của mình.”

“Thiếu nữ này, bởi vì làm sai chuyện, phải gánh vác trách nhiệm mà nàng nên gánh vác, đại sư lại đem mọi chuyện oán trách hết lên mình ta, là đạo lý gì đây?”

“Nếu nói là nhân quả, vậy một câu của vị Long lão minh chủ này, đã tước đoạt tự do của cô gái này, e rằng cái ác trên nhân quả, còn thậm tệ hơn cả ta.”

Tô Bằng nhìn hòa thượng kia, duyên thuyên nói.

Hắn đã nhìn, người Long Thiệu Dương hôm nay đến nơi này, tuyệt đối không phải là tùy tiện thăm hỏi, có lẽ, mục tiêu của bọn họ, chính là mình sao?

Mặc dù không biết mình để lộ sơ hở ở chỗ nào, khiến ba người này chằm chằm nhìn mình, nhưng mà, lúc này bản thân tuyệt đối không thể để bị yếu thế, bằng không sẽ bị ba người này hỏi tới hỏi lui rất phiền, bản thân mình vẫn rất chủ động, nhưng có lẽ cũng thoát không được.

Nghe thấy Tô Bằng kéo chủ đề lên trên người Long Thiệu Dương, hòa thượng này không khỏi nhú mày.

Hòa thượng này, địa vị cũng rất lớn, là đệ tử trụ cột của Đại Không tự, sư đệ của thánh tăng Thích Đạo Tín nổi tiếng nhất Đại Không tự thời nay, pháp danh Thích Duy Tín.

Thích Duy Tín lần này tới liên minh ngũ thành, chính là thay mặt sư môn tới gặp quân cờ quan trọng sư môn sắp đặt ở Cống Châu, cũng là sư đệ đệ Long Thiệu Dương ngoại môn của mình... Hơn nữa cùng hắn bàn bạc một chút chuyện quan trọng liên quan đến sắp xếp của sư môn trong thiên hạ.

Chỉ là bản thân vừa tới, liền nhìn thấy truyền nhân Phạm Thanh Âm đời này của Từ Hàng Tĩnh Trai, Từ Hàng Tĩnh Trai gần đây cùng Phật môn quan hệ

cực kỳ thân mật hòa hợp, hấn và Phạm Thanh Âm cũng nhiều lần nói chuyện.

Từ chỗ Phạm Thanh Âm biết được, khoảng thời gian trước không lâu, một vị bằng hữu của Phạm Thanh Âm, ở trong hoang thôn lân cận, bị một cao thủ thần bí đánh trọng thương, vị bằng hữu kia của Phạm Thanh Âm là vì giúp nàng truy đuổi Thánh nữ của Ma môn cho nên mới bị thương, về đạo nghĩa, với cách làm việc của Từ Hàng Tĩnh Trai, tất nhiên trả lại công bằng cho hấn.

Vị cao thủ kia, cũng là văn bối của Long Thiệu Dương, Long Thiệu Dương hết sức nổi giận, thề phải điều tra ra cao thủ thần bí kia, bắ hấn thành trăm mảnh.

Lúc này, đột nhiên lại có tin tức, nói là trong liên minh ngũ thành, một tổ chức tên là hội Phong Dương huyết đấu cùng hai bang phái khác, có một cao thủ sử dụng kiếm, cùng đệ nhất giang hồ thập đại kiếm Đường Huyền Chi đồng thời giết chết Hắc Bạch Song Sát.

Long Thiệu Dương sau khi nhận được tin tức này, thương lượng với Phạm Thanh Âm một chút, hai người đều cảm giác được, cao thủ sử dụng kiếm cỡ này trên giang hồ không có nhiều lắm, nói không chừng chính là người đã thương văn bối Long Thiệu Dương.

Cho nên, Phạm Thanh Âm cùng Long Thiệu Dương liền tới tìm, Thích Duy Tín bởi vì có quan hệ mật thiết với Phạm Thanh Âm và Long Thiệu Dương, nên cũng cùng đi đến đây.

Bọn họ nhận được tin tức, người nọ dừng chân ở trong sông bài Kim Mãn Đường, ba người liền tiến đến, vừa mới đến, đã gặp được Tô Bằng.

Long Thiệu Dương mặc dù là minh chủ, nhưng xét về mặt quan hệ khác mà nói, vai vế và danh vọng ngược lại không bằng hai người trẻ tuổi này, lại thêm bị thương lại là văn bối hấn hết lòng yêu thương, hấn sẽ là người ra tay đầu tiên.

Vừa rồi Long Thiệu Dương thay vì nói là cùng Tô Bằng khí phách đánh cược một ván, không bằng nói là thử một chút nội công Tô Bằng.

Kết cục, đương nhiên Tô Bằng thắng.

Chỉ là, Tô Bằng mặc dù thắng được ván này, nhưng lại càng tăng thêm hoài nghi trên người hắn, Thích Duy Tín cũng có chút thấy tác phong Tô Bằng có phần không vừa mắt, cho nên mở miệng đã bắt đầu nói đạo nghĩa chèn ép Tô Bằng.

Chỉ là, không ngờ miệng lưỡi Tô Bằng sắc bén đến vậy, chèn ép lời nói của mình lại.

Hơn nữa, trong lời nói của Tô Bằng, chẳng những phản bác bản thân, còn mơ hồ vạch ra, bản thân chỉ trách tội hắn, buông tha Long Thiệu Dương, giống như không quá công bằng, không đủ trình độ để nói ra những lời của Phật gia như thế.

Bản thân nếu như ứng phó không tốt, chẳng những không cách nào trách tội đối phương, còn bị khiêu khích quan hệ giữa mình và Long Thiệu Dương.

Nghĩ đến đây, Thích Duy Tín không khỏi cau chặt lông mày.

Lúc đang suy nghĩ nói cái gì để phản bác lại Tô Bằng, thì Phạm Thanh Âm bên cạnh hắn vốn chưa nói gì, lại đột nhiên mở miệng nói....

Chương 243: Thật Ngại Quá, Bị Thương Không Tiện Tỷ Thí!

“Tô thiếu hiệp lời lẽ sắc bén lợi hại, lòng dạ sắt đá, Thanh Âm biết rõ, có lẽ võ công của Tô thiếu hiệp nhất định cũng vô cùng tốt, Thanh Âm muốn cùng Tô thiếu hiệp thỉnh giáo một chút.”

Phạm Thanh Âm vẫn chưa hề mở miệng, đột nhiên nói.

Thanh âm của nàng, cảm giác rất là dịu dàng, thậm chí mang theo một loại cảm giác từ bi thánh khiết, nhưng lại khiến người khác cảm giác dường như có vẻ rất xa cách với mình, mang đến một loại cảm giác cách biệt.

Trong lòng Tô Bằng biết, đây nhất định là thể hiện công pháp đặc thù nào đó mà nàng tu luyện, giọng nói tươi mát như sương đêm có thể mê hoặc lòng người.

Nghe thấy nàng hỏi mình như vậy, Tô Bằng mỉm cười, nói.

“Nếu như Tô mỗ không có đoán sai, vị này chắc hẳn là Phạm Thanh Âm cô nương gần đây được người trên giang hồ xưng tụng là tiên nữ hạ phàm, quả nhiên danh bất hư truyền, xinh đẹp mỹ lệ không khác gì danh hiệu, chỉ là vị Phạm cô nương này, ngoại trừ dung mạo xinh đẹp, còn có khuynh hướng bạo lực sao? Tại sao mới đến đã muốn cùng Tô mỗ thỉnh giáo võ công? Uống trà trò chuyện không phải là rất tốt sao?”

Phạm Thanh Âm nghe thế, sắc mặt vẫn không có thay đổi, nhưng khiến Long Thiệu Dương và Thích Duy Tín ở xung quanh nghe thấy mà nhúu mày.

Bản thân Phạm Thanh Âm thì thôi, đại khái tu hành là công phu thanh tâm quả dục, loại công pháp này chỉ cần tu hành có thành tựu, tâm linh dao động sẽ trở thành sóng gió không sợ, nhưng lại hết sức nhạy cảm, mới có thể nhạy cảm nắm bắt mọi biến hóa của bản thân và kẻ địch cũng như hoàn cảnh.

Cho nên bản thân Phạm Thanh Âm tâm tình biến hóa không lớn, nhưng Long Thiệu Dương và Thích Duy Tín, một người là thâm giao với sư phụ của Phạm Thanh Âm, mặc dù vai vế cũng không cao hơn Phạm Thanh Âm, nhưng lại xem nàng như văn bối của mình mà quan tâm săn sóc.

Ngoài ra, còn lại là nòng cốt trong nòng cốt của Đại Không tự, cũng là nhân vật nổi tiếng trên giang hồ, Đại Không tự lại cùng Từ Hàng Tĩnh Trai đời đời giao hảo, trong lòng Thích Duy Tín cũng có phần thương thức truyền nhân của Từ Hàng Tĩnh Trai này, bất giác cũng có chút bảo vệ.

Lúc này lời của Tô Bằng, vẻ như thì cung kính, nhưng thực tế lại có chút trêu chọc, không giống như là lời nói của nhân vật thành danh trên giang hồ. Giống như là lời lẽ trêu đùa nữ tử của đám lưu manh đường phố, khiến người khác trong lòng nghe thấy khó chịu.

Thích Duy Tín cùng Long Thiệu Dương, đều muốn bảo vệ hình tượng của truyền nhân Từ Hàng Tĩnh Trai này, hai người đều không hèn mà cùng tiến về phía trước một bước, giống như muốn động thủ với Tô Bằng.

“Long thúc thúc, Duy Tín sư huynh, không cần như thế.”

Phạm Thanh Âm thấy động tác của hai người này, lên tiếng nói, sau đó nhìn về phía Tô Bằng, nói.

“Tô thiếu hiệp tuổi tác không vẫn quá hai mươi bốn tuổi, đã có được thành tựu như vậy trong giang hồ, thật sự khiến Thanh Âm bội phục, nhưng không biết một thân võ nghệ của Tô thiếu hiệp học được từ đâu, do vị danh sư nào truyền dạy, mới có thể dạy dỗ được một đồ đệ như Tô thiếu hiệp?”

“Thăm dò nguồn gốc của ta?”

Tô Bằng nghe thế, không khỏi nở nụ cười, nói.

“Ha ha, thực không dám giấu diếm, sư môn của Tô mỗ quả thật cũng không thể coi là vô danh, võ công của sư phụ càng xuất thần nhập hóa, đời này nếu như ta có thể đạt được một hai phần như võ công của lão nhân gia người cũng đã đủ để hãnh diện. Chỉ là lúc xuống núi, sư tôn đã ra quy định, nếu như không phải võ nghệ của bản thân đạt được đến tiêu chuẩn quy định của sư môn, không thể báo danh hiệu của sư môn ra được, tránh làm hỏng thanh danh môn phái...”

“Tại hạ học nghệ ra ngoài, cũng đã được một khoảng thời gian, chỉ có điều nói ra thật hổ thẹn, võ nghệ của ta ở trong sư môn, vẫn chưa xem là người của môn phái, cho nên mong Phạm tiên tử thứ lỗi, lai lịch của sư môn, ta vẫn không thể nói ra được.”

Phạm Thanh Âm nghe thế, lộ ra sắc mặt như trầm tư suy nghĩ, một lát sau, ngẩng đầu nhìn Tô Bằng nói.

“Trong giang hồ, quả thật có không ít môn phái như vậy... Chỉ là, Tô thiếu hiệp, theo ta được biết, môn phái có quy tắc như vậy, bè cánh trong ma môn, dường như càng nhiều.”

“Ồ?”

Tô Bằng nghe thế, nhú mày, nói.

“Nói như vậy, Phạm cô nương đang nghi ngờ ta là người trong ma môn?”

Phạm Thanh Âm đối với chất vấn của Tô Bằng, từ chối trả lời, chỉ nói.

“Trước, thiếu hiệp Giang Biệt Ly một trong giang hồ thập kiếm truy đuổi thánh nữ ma nôn Lãnh Sương Nguyệt, trong một thôn hoang vắng gần trăm dặm ngoài thành Lang An, gặp phải một kiếm thủ thần bí, kiếm thủ kia chẳng những đã thương Giang thiếu hiệp, càng thi triển bí thuật, khiến Lãnh Sương Nguyệt đã bị trọng thương cũng khôi phục lại.”

“Lúc đó Thanh Âm vừa vặn cũng đi qua nơi đó, cùng Giang thiếu hiệp tạm thời lui về thành Lang An...”

“Võ công của kiếm thủ thần bí, căn cứ miêu tả của Giang Biệt Ly hết sức kỳ lạ, vô cùng giống như một môn bí thuật trong ma môn, lại thêm hấn lại bảo vệ Lãnh Sương Nguyệt, Thanh Âm đoán rằng, người này có thể là thanh niên cao thủ được dạy dỗ trong một nhánh ma môn.”

“Ồ? Ý của Phạm cô nương, là nói ta chính là kiếm thủ thần bí kia sao?”

Tô Bằng nghe thế, hỏi Phạm Thanh Âm.

Lúc này, Long Thiệu Dương hừ lạnh một tiếng, bước ra nửa bước, nói với Tô Bằng.

“Kẻ tặc đã thương Biệt Ly, Phạm cô nương bèn mang hấn đến đến chỗ của ta dưỡng thương, ta từng hỏi Biệt Ly, hấn nói, nội lực của kiếm thủ thần bí kia, giống như một loại nội lực dương cương lại quý dị... Sau đó, thủ hạ của ta báo cáo với ta, thành Lang An bất ngờ xuất hiện một người có thể giết chết cao thủ Hắc Bạch Song Sát.”

“Đường Huyền Chi ở cùng với người kia, ta biết, võ công của hấn không tồi, nhưng vẫn chưa thể làm gì được Hắc Bạch Song Sát, còn người nếu cùng hấn sống sót trụ lại, như vậy khả năng rất lớn chính là người đã ra tay.”

“Người đã có kiếm thuật như thế, là gương mặt mới trên giang hồ, đương nhiên nghi ngờ của người lớn nhất, cho dù không phải là người, tình ngay lý gian, người nhất định cũng có quan hệ gì đó!”

Long Thiệu Dương nhìn Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe Long Thiệu Dương nói thế, mới hiểu bản thân rốt cuộc đã để lộ sơ hở ở điểm nào.

Sơ hở này bản thân không phải chưa từng nghĩ tới, chỉ là không ngờ rằng, Long Thiệu Dương và đám người Phạm Thanh Âm phản ứng nhanh nhẹn chóng vánh như thế, bản thân còn chưa rời khỏi thành Lang An, đã bị mấy người kia tìm tới.

Có điều lúc này, Tô Bằng đương nhiên chối cãi không nhận, võ công của ba người đối phương, đơn đả độc đấu bản thân có lẽ không sợ, nhưng ba người cùng tiến lên, bản thân tất nhiên không phải là đối thủ.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng cười lạnh một tiếng, nói.

“Thế nào? Võ công giỏi cũng là lỗi sao? Các vị đều là nhân vật thành danh trong giang hồ, nhưng mà Tô mỗ xem ra, không khỏi tầm mắt vẫn hạn hẹp không đủ mở rộng, giang hồ to lớn như thế sao? Cao thủ cũng nhiều thế sao? Có thể một tên ăn mày xin cơm, một tên điên lang thang, hoặc là một lão già quét rác, đều có thể là cao thủ giang hồ ẩn danh, làm sao lại một mực chắc chắn ta là cao thủ kia? Không khỏi liên tưởng quá mức rồi.”

Nghe Tô Bằng nói vậy, Thích Duy Tín nói.

“Không phải, cao thủ trong giang hồ, nhiều năm như vậy, cũng đều có hạn, mỗi một cao thủ, đều có truyền nhân của mình, ngẫu nhiên có người kỳ ngộ, cẩn thận điều tra cũng tìm được lai lịch của truyền nhân, nhưng mà Tô thí chủ người trời dấy không chút manh mối, thật sự khiến người khác không thể không nghi ngờ.”

Tô Bằng nghe thế, không khỏi nhìn về phía Thích Duy Tín nói.

“Vị đại sư này chẳng lẽ có bệnh tai sao? Ta vừa rồi chẳng phải đã nói, sư môn của ta trên giang hồ, cũng có thanh danh hiển hách, chỉ là trở ngại quy củ môn phái, không thể báo danh hiệu sư môn ra mà thôi.”

“Làm gì có danh môn chính phái nào phải giấu đầu lòi đuôi như vậy? Bát đại môn phái trên giang hồ, cũng không có quy củ như vậy.”

Thích Duy Tín nhìn chăm chăm Tô Bằng nói, ánh mắt kia giống như muốn nhìn thấu Tô Bằng.

“Ha ha, nếu như ngươi không muốn báo tên của sư môn ra, vậy thì cũng được thôi.”

Vào lúc này, Long Thiệu Dương tiếp lời Thích Duy Tín, mở miệng nói.

“Nếu ngươi không muốn báo tên sư môn cũng được thôi, chỉ là phải thử xem kiếm pháp võ công với Phạm cô nương, Phạm cô nương là bậc thầy kiếm pháp đương thời, chỉ cần ngươi xuất kiếm, nàng tất nhiên sẽ đoán ra được nguồn gốc môn phái của ngươi, hơn nữa có phải là người đã đánh trọng thương Giang Biệt Ly hay không.”

“Vậy sao?”

Tô Bằng nghe thế, đột nhiên mỉm cười, nói.

“Thật sự xin lỗi, ba vị cũng biết, ta vừa rồi thay hội Phong Dương ra mặt, tham gia huyết đấu, trận huyết đấu kia, đều là cao thủ, trên thân thể tại hạ không nhẹ không nặng cũng mang chút thương tích nhỏ, không tiện động thủ.”

Sau đó, Tô Bằng nhìn về phía Phạm Thanh Âm, nói..

“Vị Phạm tiên tử này nếu như muốn tìm ta tỷ thí võ công, ta chưa hẳn không thể chấp ứng, nhưng ít nhất phải đợi sau khi thương thể lành của ta lành lại đã.”

“Hừ!”

Long Thiệu Dương nghe thế, hừ lạnh một tiếng, nói.

“Ngươi mới vừa rồi còn tỷ thí nội lực với ta, làm gì có bị nội thương gì hả? Đơn giản là lời từ chối!”

“Haizz! Long lão minh chủ, ta mặc dù kính trọng uy danh của người, nhưng người nói như vậy, ta dường như vẫn phải nói người phỉ báng danh dự của ta.”

Tô Bằng chỉ vào Long Thiệu Dương, mở miệng mắng, sau đó nói.

“Vết thương trên người ta, che dấu cổ quái, chỉ sợ là vết thương ngầm, với công lực của Long lão minh chủ, cũng không phát giác được, có thể thấy che dấu rất thâm sâu. Phạm cô nương, ta cũng không nói không thể, nếu người muốn cùng ta luận bàn, ít nhất chờ ta khôi phục trạng thái, mới có thể được.”

Tô Bằng nói với Long Thiệu Dương, chỉ là giọng điệu bên trong, không biết tại sao, lại lộ ra một loại cảm giác khiến người khác muốn ngay lập tức xông lên cho hắn hai đấm.

“Vết thương trên người Tô thiếu hiệp, khi nào thì sẽ khỏi hẳn?”

Phạm Thanh Âm đột nhiên mở miệng, hỏi Tô Bằng.

“Chỉ là thương thế trên người ta, không nhẹ không nặng, cũng không rõ lắm, ngắn thì ba năm ngày, dài thì... một năm hai năm cũng nói không chừng.”

Tô Bằng lắc đầu thở dài nói, bộ dáng này, ở trong mắt Thích Duy Tín cùng Long Thiệu Dương, lại cảm thấy sao mà đáng ghét đến thế. r

“Phạm cô nương, người được người trên giang hồ gọi là tiên tử, không phải người bất chấp lý lẽ thế chứ? Lời ta nói đã rất rõ ràng, ta bây giờ thật sự là không thể động thủ, chuyện tỷ thí, hôm nay miễn đi... Ta hôm nay Ta hôm nay vô cùng mệt mỏi, quay về nghỉ ngơi trước đây.”

Tô Bằng nói, nói xong chấp tay với ba người, nói tiếng cáo từ, bản thân cũng không quan tâm đến ba người, tự mình đi ra khỏi sông bài.

Thấy Tô Bằng rời khỏi sông bài, Thích Duy Tín nhìn bóng lưng Tô Bằng bỏ đi, mở miệng nói.

“Không ngờ, người này có thể giết chết Hắc Bạch Song Sát, trên giang hồ cũng là một cao thủ, nhưng lại không ngờ rằng hành sự cợt nhả như thế!”

“Hừ! Người này giả ngây giả dại, ta có thể chắc chắn, hắn tuyệt đối không bị thương, ít nhất chưa từng bị nội thương! Lí do thoái thác vừa rồi, rõ ràng chính là từ chối!”

Long Thiệu Dương nhìn bóng lưng Tô Bằng bỏ đi, nói.

“Nếu hắn là kẻ kia, sẽ để lộ ra sơ hở.”

Thích Duy Tín nhàn nhạt nói.

Phạm Thanh Âm chưa nói gì cả, chỉ là ánh mắt vẫn luôn nhìn về phía Tô Bằng bỏ đi...

....

Tô Bằng đi ra sông bài, không khí lạnh lẽo bên ngoài, khiến Tô Bằng tinh thần chấn động.

“Tô thiếu hiệp, hôm nay ngài thắng đích thực là thoả thích vui sướng.”

Chu Phong quản sự trung cấp Kim Mãn Đường kia vẫn không xuất hiện, lúc này đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Tô Bằng nói.

Chương 244: Thối Nát Một Lần

Tô Bằng nhìn quản sự trung cấp của Kim Mãn Đường này, lúc Tiêu Như Yên hội Phong Dương bỏ đi, đã sắp xếp người này phụ trách công việc sinh hoạt của mình ở trong Kim Mãn Đường.

Chỉ là người này cũng không tốt lành là bao, lúc nam nhân như cái núi thịt kia rơi vào đường cùng, đã từng liếc mắt cầu cứu người này, chỉ là người này lại không hề để tâm, khiến cho bản thân nam nhân núi thịt kia đi vào đường chết.

Nhưng Tô Bằng lúc này, lại rõ như lòng bàn tay.

Người này không nằm ngoài suy đoán, chính là người trong quân sự nương nhờ vào bên hội Phong Dương kia.

Tiêu Như Yên sở dĩ giới thiệu hắn với mình, chính là dự định để hắn dẫn dắt mình, đánh cược với nam nhân núi thịt kia, không tốn một binh một tốt thắng được hoàng kim trên người mình.

Chỉ là không có ngờ rằng, đồ thuật của Tô Bằng, dường như kỹ năng càng cao hơn một bậc, chẳng những không thắng được Tô Bằng, ngược lại khiến Tô Bằng kiếm được hơn ba nghìn lượng hoàng kim trên người kẻ kia.

“Lục y thiếu nữ kia, phỏng chừng cũng do Chu Phong này sắp xếp... Người này không thể tin tưởng, có điều ra khỏi sông bạc rồi, bọn họ chắc hẳn cũng không có thủ đoạn gì ở trong thành Lang An.”

Trong lòng Tô Bằng trầm nghĩ.

Đối phương nếu đã muốn thắng mình trên chiếu bạc, thủ đoạn hạ độc gì đó, có lẽ tỷ lệ sẽ nhỏ hơn chút.

Nhưng Tô Bằng cũng không lơ là cảnh giác.

Hắn nhìn Chu Phong quân sự trung cấp của Kim Mãn Đường trước mắt này, chỉ nghe Chu Phong hỏi.

“Tô thiếu hiệp muốn tiếp tục ở đây chơi một lát, hay là trở về Lạc Hương quán?”

“Quay về Lạc Hương quán đi.”

Tô Bằng nói với Chu Phong, chỉ thấy người này mỉm cười nhỉnh nọt nói.

“Được, trong, Lạc Hương quán, đã chuẩn bị tiết mục hấp dẫn cho ngài.”

Tô Bằng ừ một tiếng, tiết mục mà hắn nói khiến Tô Bằng có chút tò mò, không biết hắn có thể làm ra dạng gì đây.

Chu Phong đi trước dẫn đường, Tô Bằng đi theo hắn trở về Lạc Hương quán, đồng thời hỏi hướng đi của Đường Huyền Chi một chút.

“Đường đại hiệp có lẽ vẫn còn bên trong sông bài, ta không có nhìn thấy hấn đi ra.”

Chu Phong nói với Tô Bằng, Tô Bằng nghe thế, nhẹ gật đầu. Đường Huyền Chi lúc huyết đấu ban ngày tinh thần phập phồng khá lớn, dùng đánh bạc thả lỏng một chút cũng có thể giải thích được.

Hai người đi chưa được bao lâu, đã trở về Lạc Hương quán.

Tô Bằng bước vào Lạc Hương quán, lại không thấy một thị nữ, hấn cho rằng những thị nữ này đều đã đi nghỉ ngơi rồi, nói với Chu Phong.

“Tiết mục người nói đâu?”

“Ha ha... Anh hùng xin mời xem.”

Chu Phong nói, nói xong giơ hai tay lên, vỗ tay vài tiếng.

Lập tức, chỉ thấy trong tiểu lâu chung quanh, bước ra mười tám thị nữ. Tô Bằng nhìn thấy, có chút sững sờ.

Bởi vì hấn nhìn thấy, mười tám thị nữ này, mỗi người trên người, cũng chỉ khoác một tầng lụa mỏng, bên dưới lụa mỏng, không ngờ lại hoàn toàn trống rỗng bước ra!

“Anh hùng, đây chính là tiết mục góp vui chuẩn bị cho ngài, cùng tám với mỹ nhân, được gọi là Đế Vương dục, mười tám vị mỹ nhân này, sẽ theo ngài cùng nhau hưởng thụ suối nước nóng.”

Chu Phong nịnh nọt cười nói với Tô Bằng.

“Ừm.”

Tô Bằng sau một hồi sững sốt, cũng đã khôi phục lại vẻ bình thường. Loại trận chiến này bản thân cũng đã từng nghe nói xuất hiện trong không gian của mình, chỉ là không có đội hình hào nhoáng như hiện tại.

Mười tám thị nữ này, mặc dù nói thị nữ, nhưng tướng mạo làn da đáng người đều là đứng đầu. Xuân Lan Thu Cúc, mỗi người một vẻ.

Dung mạo của từng người thị nữ, nếu ở vào trong thế giới của Tô Bằng, làm minh tinh Thiên Hậu cũng còn dư sức, đặc biệt là có ba nữ tử, một người có chút giống Tiểu Long Nữ bản 92 của Lý Nhược Đồng, một người khác thì lại có điểm giống như Phạm Băng Băng trong nước, người còn lại thì giống như một Băng Băng khác tham gia diễn xuất trong phim Hang Quỷ 6.

Lúc này, những thị nữ này, đều khoác một tần lụa mỏng... Lụa mỏng này hoàn toàn chính là gần như trong suốt, cũng không phải hình dạng y phục, chỉ là một tấm lụa mỏng hình vuông, bao phủ trên người, những chỗ nhạy cảm, lại như ẩn như hiện, khiến người nhìn thấy huyết mạch sôi sục.

Tô Bằng nhìn mười tám thiếu nữ này, trong lòng hô lớn.

“Ôi chao...”

Nhưng mà, Tô Bằng cũng không hết sức kháng cự.

Trong hiện thực, trận chiến tương tự, hoặc thậm chí dữ dội hơn, Tô Bằng cũng không phải chưa từng trải qua.

Hôm nay Tô Bằng cũng coi như trải qua sống chết, vô cùng muốn thả lỏng, loại chuyện này, nếu đã sắp xếp rồi... vậy thì cứ tùy ý đi.

Mười tám thị nữ xinh đẹp kia, nhanh chóng đi đến bên cạnh Tô Bằng, Tô Bằng phát hiện, các nàng đều mang giày giống như guốc gỗ.

“Mời anh hùng tắm rửa.”

Ba người đứng gần Tô Bằng nhất hầu như hoàn toànỏa thể, đi đến bên cạnh Tô Bằng, nói với hắn.

Tô Bằng khẽ gật đầu, vươn tay ra, một thị nữ dịu tay Tô Bằng, dẫn dắt Tô Bằng đi xuống bên dưới suối nước nóng lớn bên trong Lạc Hương quán.

Suối nước nóng kia, diện tích không nhỏ, có thể chứa được hơn ba mươi người, chung quanh lót đá tròn màu xanh.

Những cô gái này, trước sau dẫn Tô Bằng, đi đến bên cạnh ba hòn đá xanh lớn nhất.

Tô Bằng nhìn một hồi, đá xanh này vừa vặn nằm trong tầm nhìn của mình, cũng không phải sợ những cô gái này thừa dịp sờ loạn vật gì đó, liền khẽ gật đầu.

Lúc này, ba nữ tử gần như hoàn toàn lỏa thể lại đi đến, bắt đầu cởi quần áo cho Tô Bằng.

Rất nhanh, quần áo của Tô Bằng, đã bị cởi xuống chỉ còn lại mỗi nội khố.

Tô Bằng mặc nội khố, khẽ gật đầu, lại có tám thị nữ, tiến vào suối nước nóng trước, sau đó nghênh đón Tô Bằng ở phía dưới.

Tô Bằng đi xuống suối nước nóng, vài nữ tử phía sau, cũng theo Tô Bằng cùng nhau đi vào trong suối nước nóng.

Lúc này, tầng lụa mỏng giống như nội khố cuối cùng trên người những cô gái này, dần dần thấm ướt bên trong suối nước nóng, đã không còn che chắn được gì nữa.

Tô Bằng nhìn lại, chỉ thấy thị nữ trái phải, gò đồi nhấp nhô, hương thơm dịu nhẹ, hàn mai lấm tấm, nụ hoa đỏ hồng, khiến người khác hết sức say mê, giống như đặt mình vào trong hoàn cảnh thần tiên.

“Đây đúng thực là suối nước nóng dịu ngọt.”

Trong lòng Tô Bằng cảm khái.

Lúc này, trên bờ có nữ tử vẫn chưa tiến vào suối nước nóng, ngồi ở bên trên, hai cặp đùi trắng nõn, lại làm gỏi cho Tô Bằng, để Tô Bằng gỏi lên trên.

Ngoài ra có người, không ngừng tiến hành mát xa thả lỏng cho Tô Bằng.

Lại có thị nữ đi ra, trên tay bưng khay rượu, hoa quả, rượu và hoa quả trên khay đều là đặc biệt điều chế, có thể trôi nổi trên mặt nước.

Những thức ăn này trôi nổi trên suối nước nóng, tất nhiên có thị nữ hầu hạ Tô Bằng ăn mỹ thực uống mỹ tửu.

Lúc này, hoa anh đào dùng số tiền lớn mua từ nước khác, dưới ảnh hưởng của suối nước nóng, tuy vào cuối thu nhưng vẫn nở rộ cánh hoa, hoa anh đào rơi xuống suối nước nóng, cánh hoa màu hồng phấn lơ lửng trên mặt nước, càng tôn thêm cảm giác thi vị những nụ hoa hồng phấn trên người thị nữ kia, đúng là cảnh đẹp mê lòng.

Thị nữ trong suối nước nóng, hoặc là vui cười đùa giỡn, hoặc là hầu hạ Tô Bằng Tô Bằng uống rượu ăn trái cây, thích thú bất tận.

Trong đó, có hai nữ tử vóc người và dung mạo xinh đẹp nhất, đã hoàn toàn rũ xuống lụa mỏng, đi đến bên cạnh hai bên Tô Bằng, rúc vào khuỷu tay Tô Bằng, sau đó không ngừng chúc rượu ngon cho Tô Bằng.

Tô Bằng cũng không từ chối, hai tay ôm ấp lấy hai thị nữ mỹ mạo bên cạnh, cảm giác đầy đặn khiến người khác vui vẻ thoải mái.

Dần dần, thân thể Tô Bằng có một chút phản ứng.

Giống như chú ý tới phản ứng của Tô Bằng, ba thị nữ dung mạo hơn người từ trong suối nước nóng bơi tới.

Một người trong đó, nhẹ nhàng nâng thân thể của Tô Bằng, cởi xuống nội khôi màu trắng cuối cùng của Tô Bằng, một người khác dùng tay ở trong nước nhẹ nhàng vuốt ve phân thân cương cứng của Tô Bằng.

Còn một thị nữ xinh đẹp khác, hít một hơi thật sâu, sau đó lặn vào trong nước, bắt chợt tìm đến phân thân Tô Bằng, thoáng cái ngậm vào trong miệng, bắt đầu liếm từ gốc đến ngọn.

Lúc này, Chu Phong kia đã sớm thức thời lui xuống, Tô Bằng hít sâu một hơi, đang định nhắm mắt hưởng thụ, đột nhiên, lỗ tai của hắn đột nhiên thoáng nhúc nhích.

Trong sân, vừa rồi truyền đến một tiếng động khẽ nhỏ đến không thể nghe thấy, cũng đã bị Tô Bằng nghe được.

Đây là âm thanh phát ra do có người thi triển khinh công cao cường.

Hoặc là, người có thể thi triển đến mức này, căn bản sẽ không để lộ tiếng động. Lúc này lại phát ra tiếng động khẽ, chỉ là một loại công khai thể hiện, nói cho Tô Bằng biết, hấn đến rồi.

Tô Bằng hít sâu một hơi, đưa tay vào trong nước, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng trắng ngần của thị nữ xinh đẹp đang phục vụ cho mình ở dưới nước, ý bảo nàng có thể tạm thời dừng lại.

Thị nữ ở dưới nước hiểu ý, nhả ra phân thân cương cứng trong miệng, bản thân trôi lên khỏi mặt nước.

“Anh hùng, ta làm không tốt sao?”

Thị nữ xinh đẹp đáng vẻ giống như nữ sinh cấp ba, tuổi tác tuyệt đối không quá mười tám tuổi, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng lắc đầu, đột nhiên cao giọng nói.

“Vị bằng hữu kia, nếu đã đến rồi, có thể ra ngoài gặp mặt với Tô mỗ, nói không chừng, ngươi thích úp úp mở mở sao?”

Thanh âm Tô Bằng vừa dứt, thanh âm lạnh nhạt nhưng mang theo chút từ bi thánh khiết vang lên.

“Tô thiếu hiệp chẳng những võ công kinh người, còn tuổi trẻ nhiều tiền, phong lưu hơn người.”

Tô Bằng nghe thấy giọng nói này, lập tức nhận ra, đây đúng là Phạm Thanh Âm truyền nhân Từ Hàng Tĩnh Trai ban nãy vừa vắn gặp qua ở trong sông bài Kim Mãn Đường.

“Chính là Phạm tiên tử sao?”

Tô Bằng hỏi, chỉ là cảm thấy, tình cảnh lúc này của mình, gọi đối phương là tiên tử, có chút chẳng ra cái gì cả, giống như là có ý vị đặc biệt nào đó.

“Tô thiếu hiệp, vừa rồi ngươi thoái tác trên người có thương tích, nhưng bây giờ xem ra, còn có thể phong lưu khoái hoạt, xem ra thương thế trên người không nặng lắm, mời lên bờ mặc quần áo, Thanh Âm chờ cùng Tô thiếu hiệp tỷ thí võ công một phen.”

Thanh âm của Phạm Thanh Âm truyền đến, chỉ là lúc này, Tô Bằng cũng chẳng phân biệt ra được, rốt cuộc nàng ở nơi nào.

“Nữ nhân này... Hiện tại tỷ thí, rốt cuộc là tỷ thí công phu ở mặt nào?”

Tô Bằng nghe thế, không khỏi bất đắc dĩ một hồi, bản thân thật vất vả có cơ hội ăn chơi truy lạc một phen, lại bị nữ nhân này quấy rầy.

“Phạm tiên tử, trạng thái ta bây giờ, không thích hợp tỷ thí... Trên người ta cũng không mặc gì, ngươi bảo ta làm sao tỷ thí?”

Tô Bằng bất đắc dĩ lớn tiếng nói.

“Quần áo của Tô thiếu hiệp không phải đều ở đó sao? Tô thiếu hiệp của chúng ta thời gian nửa khắc, đã đủ để cho ngươi mặc xong quần áo, Thanh Âm hôm nay tâm ý đã quyết, nếu sau nửa khắc Tô thiếu hiệp còn chưa mặc đồ, vậy Tô thiếu hiệp mặc dù không ra tay, Thanh Âm cũng sẽ ép Tô thiếu hiệp ra tay.”

Tô Bằng nghe thế, không khỏi nhú mày, bản thân võ công chưa hẳn thua bởi Phạm Thanh Âm, nhưng mà ít nhất có tám phần khả năng, bị đối phương nhận ra bản thân chính là người thần bí kia, như vậy bản thân sẽ không thể rời khỏi liên minh ngũ thành được.

“Phì, ả không biết xấu hổ từ đâu đến đó, người ta không để ý đến cô nương, cô còn chủ động hiến thân.”

Tô Bằng Tô Bằng chợt nghe thị nữ xinh đẹp trước người mình, đột nhiên thấp giọng nói thầm một câu, trong lòng đột nhiên khẽ động, chuyển thành trở nên thoải mái.

Hắn chợt cười to một tiếng, sau đó nói.

“Phạm cô nương, ngươi đã vất vả ép buộc đến vậy, ta cũng chỉ đành nghênh chiến mà thôi!”

Nói xong, Tô Bằng vồ lên đá xanh bên cạnh bờ, không mặc gì và vọt ra khỏi suối nước nóng.

Chương 245: Tô Thiếu Hiệp Ngại Lui Phạm Tiên Tử, Bí Thuật Như Tia X

Tô Bằng cứ như vậy toàn thân ** đi ra suối nước nóng, đứng ở gần ba tảng đá lớn.

Phạm Thanh Âm kia không biết ở nơi nào, thấy cảnh như vậy, cũng không khỏi truyền đến một tiếng hô khẽ.

“Ha ha ha... Phạm cô nương, tại hạ có thương tích trong người, người lại không tin, còn đau khổ bức bách, để ta tắm rửa cũng không được, cho dù là tượng đất cũng có cơn tức!”

“Người không phải muốn cùng ta đại chiến ba trăm hiệp sao? Ta xem quần áo ta cũng chỉ không mặc, dù sao nếu người rat ay với ta, ta liền trần truồng đại chiến ba trăm hiệp với cô nương, sau khi luận bàn, ta lại trực tiếp đi ngâm suối nước nóng của ta là được.”

“Phạm cô nương, người không phải muốn bức ta sao? Tới đây, mau hiện thân, ta và người luận bàn xong tiếp tục ngâm suối nước nóng của ta.”

Tô Bằng thân thể trần truồng, dưới thân còn đang dựng thẳng, la lớn về phía Phạm Thanh Âm không biết đáp ở nơi nào.

Sau nửa ngày, ở gần lầu nhỏ ba tầng kia, một thanh âm có chút giận dữ truyền đến.

“Đồ vô sỉ!”

Sau đó chính là thứ gì đó bay tới.

Tô Bằng đưa tay, chụp được thứ bay tới, không ngờ là một mảnh mái ngói, có lẽ là Phạm Thanh Âm kia đá tới.

Sau đó, chỉ thấy một bóng người từ tiểu lầu ba tầng bay lên, rất nhanh biến mất không thấy gì nữa.

Thấy tình huống này, khóe miệng Tô Bằng lộ ra nụ cười.

Hắn vừa rồi chính là đánh cuộc thử, đánh cuộc Phạm tiên tử Từ Hàng Tỉnh Trai này, rốt cục vẫn là một cô gái tuổi không lớn lắm, dù thế nào cũng sẽ không không biết xấu hổ động thủ với nam nhân trần truồng như vậy.

Nếu tới là Long Thiệu Dương, hoặc là Thích Duy Tín, tình huống liền khác.

Quả nhiên. Phạm Thanh Âm kia không vượt khỏi dự đoán của bản thân, rốt cục không cách nào mặt dày cùng mình trần truồng gặp nhau. Không có dũng khí cùng mình “Đổi đũa thẳng thẳng thành khăn”, mặc dù rất tức giận, nhưng chỉ mắng một tiếng, đá một mảnh ngói tới, liền tự đi.

“Ha ha, đặt ở trong tiểu thuyết Diễn Nghĩa, đây có tính là “Trần truồng đẩy lui Phạm tiên tử, Tô thiếu hiệp lại trốn một kiếp khó” không nhỉ?”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ, mỉm cười.

Có điều hắn cũng là bất đắc dĩ, hôm nay hắn tất không thể cùng Phạm Thanh Âm động thủ, nếu không bị thử ra lai lịch, có thể sẽ không ra được Lang An thành.

“Phạm Thanh Âm này rời đi, có lẽ không trở lại, có điều vẫn phải đề phòng, Long Thiệu Dương kia hoặc là hòa thượng kia lại tìm tới cửa, suối nước nóng này cũng không thể ngâm nữa.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ, sau đó nói với thị nữ trong suối nước nóng.

“Người đâu, thay quần áo!”

...

Thị nữ đem quần lót mới cho Tô Bằng, Tô Bằng ở dưới sự hầu hạ của thị nữ cầm quần áo mặc vào, cũng không cần những thị nữ này phục vụ nữa, tự đi tới lầu gỗ ba tầng kia.

Lầu gỗ ba tầng này, hai tầng dưới là các phòng đủ loại công năng, rõ ràng là gian phòng cổ đại, lại thiết kế công năng rất hiện đại, có điểm giống phòng Tổng Thống ở thế giới Tô Bằng.

Tô Bằng đi vào phòng ngủ tầng 3, căn dặn những thị nữ kia không nên vào quấy rầy mình. Bản thân liền đi vào phòng, chuẩn bị tiềm tu.

“Ngày mai sau khi ra khu vực Ngũ Thành Liên Minh, liền sẽ đổi mặt cao thủ Phong Dương hội, còn cả người Kim Mãn Đường, cũng sẽ không thả ta mang theo gần bốn vạn lượng hoàng kim từ sông bạc bọn họ rời đi, nói không chừng còn sẽ có một lớp người đuổi giết.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

“Ngoại trừ chiến lực bản thân, giúp đỡ lớn nhất, chính là Đồng Thi kia.”

Tô Bằng nhớ tới ở trong một tiểu lâu khác, Đồng Thi thủ hộ lấy năm ngàn lượng hoàng kim kia.

“Trên người hắc y nhân có một cuốn bút ký, trong đó nhất định có pháp môn làm sao không chế Đồng Thi kia, không bằng ta học tập.”

Nghĩ tới đây, Tô Bằng từ trong Đại Càn Khôn đã tìm ra bút ký trên người hắc y nhân rơi xuống.

Lật xem thử, bên trong đều là ghi lại một số mấu chốt tu luyện.

Nếu người bình thường xem cuốn bút ký này, phỏng chừng cũng không hiểu lắm, một số thuật ngữ danh từ bên trong, khiến người ta nhìn mà choáng.

Có điều, Tô Bằng lại là người từng học hai cuốn bí thuật Huyền Môn chính tông, những kiến thức kia đều trực tiếp được linh hồn họ Trương Điền trong thôn hoang sử dụng Đồng tâm thuật truyền vào trong ý thức mình.

Hai cuốn bí thuật kia, đều là Huyền Môn chính tông, bên trong có giải thích với không ít danh từ thuật ngữ.

Đây chẳng khác nào Tô Bằng học trước giáo tài ngữ văn đại học, mà bây giờ độ khó của bút ký hắc y nhân chỉ tương đương với tiểu thuyết, như vậy trở lại xem “Tiểu thuyết” bình thường, tất nhiên rất thoải mái, rất nhanh, Tô Bằng đã xem hết một lượt thứ ghi lại bên trong.

Trong đó, đại khái một phần tư nội dung, là kể làm sao tu luyện “Hỗ Sát”, loại pháp thuật này tên thuật trời linh, chẳng những có thể sử dụng với linh hồn bình thường, còn có thể khuất phục hung linh, để mình sử dụng.

Tô Bằng xem, nhẹ gật đầu, bên trong ghi, linh hồn bình thường, cũng có thể trời buộc, hơn nữa có thể săn sóc thần trí linh hồn, nếu linh hồn bản thân chính là có linh trí, cũng có thể sử dụng loại thủ pháp này giữ bọn nó thời gian dài không tiêu tán.

Chỉ là, đại ca hắc y nhân kia ở trong núi sâu gặp phải một con Hồ Trành, đây là một loại hung linh có thể thôn phệ linh hồn bình thường, chẳng những có thể thôn phệ linh hồn tấn cấp, còn có thể hiện ra ở ban ngày, phải biết rằng linh hồn bình thường giống như Âm Thần, ban ngày không cách nào xuất hiện, sau khi hấp thu vào, không nở đôi đi, liền không sử dụng linh hồn người thường, mà tu luyện Hồ Trành này, chính là Hồ Sát ở ngực hắn.

“Pháp thuật này ngược lại rất tốt, nếu sớm biết pháp thuật này, lúc gặp phải họ Trương Điền trong thôn hoang, nếu nàng không muốn tiến vào luân hồi, ta cũng có thể đem nàng thu vào, như vậy chẳng những là tu luyện bình thường, hay là tìm hiểu tin tức, đều khá lợi hại.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

Ngoại trừ thuật trói linh này, Tô Bằng lại xem làm sao sử dụng pháp môn Đồng Thi kia.

Đồng Thi kia, là cương thi đẳng cấp cao sử dụng bí thuật bắt được, lại sử dụng nước thuốc đặc thù, ngâm nguyên ngày, thân thể độ cứng có thể so với hoàng đồng cương thiết chân chính, hết sức cứng rắn.

Cương thi đẳng cấp cao kia sau khi bị bắt, còn có một tia tàn phách, bị sử dụng bí pháp trói buộc vào trong quan tài đồng kia, quan tài này chính là pháp khí không chế Đồng Thi.

Mà Đồng Thi kia, cũng không phải động cơ vĩnh viễn, cứ cách bảy ngày, phải uống máu tươi vật còn sống, mới có thể giữ thể lực.

Máu tươi kia, dùng máu tươi người sống là tốt nhất, tiếp theo là máu tươi dê bò heo, tiếp theo nữa là máu tươi dạng cầm như gà vịt.

Nếu không uống máu tươi, thể năng Đồng Thi sẽ giảm xuống. Mặc dù độ cứng thân thể không thay đổi, nhưng tốc độ hoạt động cùng phản ứng điều khiển đều biến chậm.

“Máu tươi cũng không tính quá khó... Máu người cũng không cần nghĩ nữa, máu tươi heo dê bò hoặc là máu gia cầm chỉ cần gặp thôn trấn, bảo

người khách điểm làm giúp là được rồi, mặc dù có chút hiềm nghi, nhưng cũng dễ che dấu.”

Tô Bằng xem, trong lòng thầm nghĩ.

Trong bút ký ghi lại về Đồng Thi, ngoại trừ những thứ này, còn cả bí thuật nuôi thi.

Tỷ như, nếu không dùng Đồng Thi, cần phải có một quan tài do gỗ đặc biệt tạo thành, trải qua một số pháp trận xử lý, đặt ở một nơi âm khí, hoặc là vùi dưới lòng đất.

Như vậy Đồng Thi cho dù không uống máu tươi, cũng có thể giữ thể lực rất lâu, nếu địa phương chôn dấu, là địa phương âm khí rất nặng, còn có cơ hội khiến Đồng Thi tiến hóa, gọi là ngân thi.

“Đất cực âm sao? Không biết thôn hoang gặp phải trước kia như thế nào?”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ, nhưng cũng chỉ là ngẫm lại, mình tất nhiên không thể nào trở về thôn trang kia, cho dù phong thủy nơi đó gần như chắc chắn có thể nuôi ra một con ngân thi.

Chỗ còn lại của bút ký, thì là một môn pháp thuật khác.

Môn pháp thuật này, Tô Bằng cũng đã thấy hắc y nhân thi triển, chỉ là một pháp thuật phụ trợ.

Chính là phân thân đa dụng.

Phân thân đa dụng này, không chỉ là một loại phương pháp phân phối chú ý, còn là một loại pháp môn chân chính có thể phân phối tinh thần cùng linh lực thành mấy phần để sử dụng.

Trong hầm mộ ở nơi huyết đấu, hắc y nhân đã có thể tự hành động, lại có thể khống chế Đồng Thi, đồng thời còn có thể thi triển năng lực phù chiếu màu đen kia, chính là vì loại pháp môn phân thân này.

Nghiêm khắc mà nói, đây cũng không xem là một môn pháp thuật, chỉ có thể coi là một loại kỹ xảo, nhưng với Tô Bằng mà nói, lại cảm giác hết sức

thực dụng.

Sử dụng loại kỹ xảo này, trên lý thuyết tối đa có thể đồng thời làm bảy đến chín chuyện khác nhau, nhưng điều kiện tiên quyết là linh lực của người phải đủ cường đại.

Nếu linh lực không đủ cường đại, cưỡng chế sử dụng pháp môn này, vậy sẽ tạo thành hậu quả gần như tinh thần phân liệt.

Đại ca hắc y nhân kia, nhiều nhất có thể thi triển tứ trọng phân thân, nhưng tình huống này, là trạng thái cực hạn của hắn.

Bình thường, hắn nhiều nhất thi triển tam trọng phân thân, tứ trọng phân thân, sẽ làm tinh thần lực của hắn nhanh chóng tiêu hao, sau đó có hậu quả đau đầu buồn nôn.

Có điều, đẳng cấp tu luyện của Tô Bằng ở mặt Âm Thần cùng linh lực, là cao hơn hắc y nhân kia.

Tô Bằng phỏng chừng, với đẳng cấp linh lực của mình, có thể thi triển phân thân lực trọng trở lên.

“Có pháp môn này, sẽ không sợ lúc mình và người khác độ sức vật lộn, không cách nào điều khiển Đồng Thi, phát huy chiến lực mạnh nhất.”

Tô Bằng nhìn, trong lòng thầm nghĩ.

Mà bộ phận còn lại, đều là một số tâm đắc của hắc y nhân, còn có một ít ghi chép, cùng với thứ tương tự nhật ký.

Nhìn thoáng qua, Tô Bằng cảm thấy thứ bên trong đều khá rải rác, giá trị không tính quá lớn.

Chỉ có thể từ đó nhìn ra, vị đại ca hắc y nhân này tựa hồ tình huống kinh tế không tốt lắm, mặc dù năm nay đã có hơn ba nghìn lượng hoàng kim vào túi, nhưng có một hạng chi ra, ngược lại chi hơn năm ngàn lượng hoàng kim.

Mà ở trong chi này, đại ca hắc y nhân kia ghi lại cũng không quá rõ, chỉ nói mơ hồ, đây coi như là một loại đầu tư, nếu có thành quả, có lẽ có tiền lời gấp mười không ngừng, thực lực của mình cũng sẽ đề cao hai ba cấp.

“Đây là hạng mục gì? Lại đốt tiền vậy? Có điều cũng thế, trong mấy lời nhắc tới hạng mục này, đều là cùng người trong tộc thủ cốc hợp tác, sợ là nghiên cứu pháp thuật tà môn của bọn họ, ta không biết cũng được, không có ảnh hưởng gì.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

Xem một hồi, Tô Bằng liền dừng cuốn bút ký này ở chỗ tu hành bí thuật phân thân.

“Cuốn bí thư này lại chứa hai dạng pháp thuật, thuật trối linh kia mặc dù cũng rất hữu dụng, nhưng tạm thời không dùng được, đầu tiên là tu hành bí thuật phân thân vậy, như vậy vào ngày mai, có thể thi triển lực lượng của Đồng Thi tốt hơn.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng bắt đầu dựa theo pháp môn ghi lại trên cuốn bút ký, tu hành.

Đây là Tô Bằng, lần đầu tiên không sử dụng bí tịch, hoặc là phương thức tu hành truyền công tương tự, trong lòng không khỏi hơi thấp thỏm, cũng không biết có thành công không.

Nhưng, Tô Bằng rất nhanh dần dần tiến vào trạng thái.

Bí thuật phân thân này, trên thực tế là một loại pháp môn khá đơn giản, phẩm cấp không cao.

Nhưng nó lại hết sức hữu hiệu, điển phạm xem như đơn giản nhưng thực dụng mà xảo diệu, nếu không phải có nội dung trên bút ký, người bình thường muốn thi triển, sẽ dễ tự luyện thành tinh thần phân liệt.

Mà Tô Bằng, cho dù là từ mặt linh lực, hay là từ mặt kiến thức tu hành, hoàn toàn có thể khống chế bí thuật phân thân này.

Tu hành này, hết sức đơn giản dễ dàng với Tô Bằng.

...

Rất nhanh, một canh giờ qua đi, Tô Bằng đột nhiên mở mắt ra.

Hai tay của hắn duỗi ra, tay trái vẽ một hình vuông trong không khí, tay phải đồng thời vẽ hình tròn.

Liên tục hai cái, đều hoàn thành vô cùng đơn giản.

Hai tay Tô Bằng lần nữa thi triển, tay trái cùng tay phải, phân biệt viết chữ Hán khác biệt.

Hai tay vô cùng trôi chảy, nếu có người thấy cái này, đầu óc tốt một chút, thậm chí có thể thấy được, tay trái Tô Bằng ghi chính là nội dung 《Đạo Đức kinh》 của lão tử, tay phải ghi chính là 《Lăng Nghiêm kinh》 của Phật môn.

Hai bản văn kinh điển này, đều hết sức cao thâm.

Rất nhanh, Tô Bằng viết lằng lằng, đã hoàn thành một chương tiết.

Chương 246: Rời khỏi Ngũ Thành Liên Minh

Tô Bằng minh bạch bản chất bí thuật bắt mối này, trong lòng không ngừng đánh giá giá trị quyền bí thuật này.

“Dựa theo hiệu quả công pháp ghi chép trên đó... Thứ này, sợ là sẽ nghịch thiên, so với Thanh Vân bí thuật - Âm Thần Thiên ta tu hành, đều mạnh hơn không ít.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

“Chỉ là thứ này, sẽ không quá gần công pháp ma đạo chứ?”

Thầm nghĩ chỗ bá đạo của linh uẩn vạn vật trong bí thuật bắt mối, tựa hồ cùng đoạt thương sinh tạo hóa không mưu mà hợp, khiến Tô Bằng hơi cố

ky.

Suy tư một hồi, Tô Bằng đột nhiên lộ ra nụ cười, trầm nghĩ.

“Mình suy nghĩ nhiều rồi, tranh đấu chính đạo ma đạo gì đó, bây giờ còn quá xa ta, trước cường hóa năng lực của mình, để thực lực của mình tăng, sống quá lần này rồi nói sau.”

Nghĩ tới đây, Tô Bằng không do dự nữa.

Hai cuốn bí thuật bắt mỗi thượng hạ, để cùng nhau có thể trực tiếp sử dụng, lĩnh ngộ công pháp cùng kỹ năng.

Tô Bằng trực tiếp sử dụng, chỉ thấy hai cuốn bút ký thượng hạ này, hóa thành kim quang, tiến vào trong thân thể của Tô Bằng.

Tô Bằng nhắm mắt, chờ điểm sáng tiến vào trong người mình, mở ra cột kỹ năng bản thân, quả nhiên, xuất hiện bí thuật bắt mỗi tên Nhất Trọng Thiên.

Thấy như thế, Tô Bằng cũng không do dự, trực tiếp dùng kinh nghiệm thực chiến, liên tục đem bí thuật bắt mỗi thăng cấp đến Lục Trọng Thiên.

“Sao tiêu hao nhiều kinh nghiệm như vậy?”

Đợi đến khi đem bí thuật bắt mỗi thăng cấp đến Lục Trọng Thiên, Tô Bằng đột nhiên sững sờ.

Bởi vì hắn phát hiện, kinh nghiệm thực chiến bản thân, từ chừng mười lăm vạn, trực tiếp trừ tám vạn.

“Tốn kinh nghiệm như vậy?”

Tô Bằng nhìn, không khỏi nhú mày.

Nhìn thử tin tức. Tô Bằng phát hiện, bí thuật bắt mỗi Tam Trọng Thiên trước của mình, cứ thăng cấp một trọng, đều khấu trừ một vạn kinh nghiệm.

Mà ba tầng bốn năm sáu, mỗi một tầng, không ngờ khấu trừ hai vạn kinh nghiệm.

Như vậy, Tô Bằng đem bí thuật bắt mỗi thăng cấp đến Lục Trọng Thiên, trực tiếp khâu trừ tám vạn kinh nghiệm.

“Quá ăn kinh nghiệm... cho dù là ba công pháp vàng thẳm trên người ta, cộng lại cũng chẳng ăn nhiều như vậy!”

Tô Bằng nhìn, không khỏi xót.

“Quên đi. Nếu khâu trừ nhiều kinh nghiệm thực chiến như vậy, chính là thuyết minh, bí thuật bắt mỗi này thăng cấp rất khó... Hy vọng đáng giá.”

Sau nửa ngày, Tô Bằng mới thở hắt một hơi, trong lòng thầm nghĩ.

Nhìn thử kỹ năng, cột bí thuật bắt mỗi, đã có kỹ năng “Đơn thể bắt mỗi” này.

“Hay là... thử chút?”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ. Suy nghĩ một lát, hắn đưa tay, kéo thử dây thùng nhỏ đầu giường mình.

Dưới lầu truyền đến một tiếng chuông vàng, không bao lâu, hai gã thị nữ đi tới.

Những thị nữ này, sau khi trở lại trong tiểu lầu, cũng đã mặc quần áo bình thường, hoàn toàn nhìn không ra bộ dạng phong lưu mị hoặc vừa rồi.

Hai người đi đến, chân thành thi lễ với Tô Bằng, sau đó nói.

“Chủ nhân là muốn chúng ta thị tâm sao?”

“Không phải, các người thu dọn gian phòng, thuận tiện đưa một số thực vật lên.”

Tô Bằng căn dặn hai thị nữ.

Hai thị nữ gật đầu, một người đi thu thập bàn cho Tô Bằng, một thị nữ khác đi ra ngoài chuẩn bị đồ ăn cho Tô Bằng.

“Bí thuật bắt mồi, phát động!”

Tô Bằng nhìn thị nữ sắp ra khỏi phòng, sử dụng bí thuật bắt mồi.

Lập tức, Tô Bằng thấy không trung tựa hồ xuất hiện một đường ống năng lượng vô hình, nối đến người thị nữ kia.

Sau đó, một dòng năng lượng như mặt nước yên ả, lại khiến thân thể người ta cực kỳ thoải mái, từ trên người thị nữ, chảy vào trong thân thể của Tô Bằng.

Trong lúc tức thì, Tô Bằng cảm giác được một loại cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Một loại cảm giác phảng phất có một dòng nước ấm chảy trong xương tủy, chuyển từ chỗ này sang chỗ khác ở trên người Tô Bằng.

Tô Bằng cảm giác, giờ khắc này, tất cả trạng thái tiêu cực, còn cả mệt mỏi, đều biến mất không còn, tựa hồ mình không cần ngủ, nhưng lại không mệt nhọc, tràn đầy tinh lực, cơm cũng không cần ăn.

Mà thị nữ kia, lúc đi tới cửa, đột nhiên lay động hai cái, miệng nói.

“Sao chóng mặt vậy nhi...”

Nói xong, đột nhiên thân thể mềm nhũn, liền ngã xuống nơi đó.

“A!”

Nhìn thấy cảnh này, thị nữ thu dọn bàn cho Tô Bằng, không khỏi kinh ngạc kêu một tiếng, vội vàng nhìn thị nữ ngã sấp xuống kia...

...

Thị nữ té xỉu kia, được an trí ở trong phòng bên dưới nghỉ ngơi.

Tô Bằng cũng đi xem thử, nghe đại phu nói, thị nữ kia, tựa hồ thân thể mệt mỏi quá, hình như đã lâu không nghỉ ngơi tốt, tinh thần rất kém, thể lực cũng tiêu hao, mới té xỉu.

Nghe thấy những lời này, thị nữ chung quanh đều lộ vẻ khó tin, vì các nàng mặc dù gọi là thị nữ, nhưng trên thực tế chuyện mỗi ngày rất ít, nếu không phải khách quý vào ở, các nàng thật ra chính là chủ nhân nơi này, có tiểu nha hoàn cùng người hầu thân phận thấp hơn quét dọn ở đây, các nàng chỉ phụ trách tiếp đãi khách quý mà thôi, thật sự là không chỗ nào vất vả.

Cuối cùng, bọn thị nữ kết luận, có thể là vừa rồi ngâm suối nước nóng, vị tỷ muội này bị nhiễm phong hàn, cho nên mới ngất đi.

Tô Bằng cũng đi xem thử, hỏi đại phu, đại phu nói không có vấn đề gì lớn, chỉ cần tĩnh tâm tĩnh dưỡng mấy tháng liền có thể khôi phục lại, hơn nữa kê một số toa thuốc bổ.

Trong lòng Tô Bằng có chút ngượng ngùng với thị nữ mà mình lấy ra làm vật thí nghiệm này, lấy một tấm kim phiếu năm mươi lượng, cho thị nữ kia, nói là cho nàng phí xem bệnh cộng thêm phí dinh dưỡng.

Thị nữ kia vốn không dám nhận, nhưng Tô Bằng nói là khen thưởng, đối phương cũng tất không thể từ chối, khách nhân ở đây, kẻ vung tiền như rác vô cùng nhiều, vừa ý thị nữ nào, vì nàng tiêu tốn trăm lượng hoàng kim cũng là bình thường.

Chỉ là loại tình huống này, thị nữ cần thị tấm cho khách nhân nhiều, mới có thể được loại khen thưởng này, bây giờ thị nữ này, chỉ là ở trong phụng dưỡng mà ngất đi, vị quý khách kia, chẳng những tới xem một hồi, còn hỏi han ân cần, hơn nữa cho năm mươi lượng hoàng kim, thật là...

Thật là người tốt!

Hơn nữa vị thiếu hiệp kia, còn trả tiền nhiều, trong giang hồ còn có địa vị, tính tình xem ra cũng rất tốt... Nếu từ hấn...

Thầm nghĩ tới đây, không ít tâm tư thị nữ xao động.

Loại chuyện này cũng bình thường. Nếu vị khách quý nào cảm giác không tệ với thị nữ trong Lạc Hương quán, chỉ cần ra số tiền nhất định, liền có thể chuộc thân, lấy về nhà làm chính thê thì khỏi cần nghĩ, nhưng làm thiếp thất, cũng không tệ, vẫn tốt hơn không mình bạch ở chốn này.

Thăm nghĩ tới đây, có ánh mắt của mấy thị nữ nhìn Tô Bằng, đã có chút biến hóa.

Tô Bằng cũng cảm giác được ánh mắt của những thị nữ kia biến hóa, chỉ là trong lòng hẩn cười khỏ.

Mình cũng không phải có lòng tốt làm chuyện như vậy. Chỉ là vừa rồi mình thi triển bí thuật bắt mỗi với thị nữ này, một mặt mình lại từ đại phu biết được tin tức trực tiếp, một mặt khác, mình cũng có áy náy trong lòng, muốn bù đắp cho nữ hài này.

Nhưng cũng không thể cho quá nhiều, nếu không dễ khiến người có tâm liên tưởng gì đó. Năm mươi lượng hoàng kim, còn không bằng mình thưởng cho người chia bài trong Kim Mãn Đường, nhưng như vậy, cũng đã tạm tạm rồi.

Tô Bằng có cùng thị nữ té xỉu kia nói hai câu, rồi rời đi, đồng thời nói cho những thị nữ kia, không nên lên lầu quấy rầy mình.

Trở lên trên lầu, Tô Bằng ngồi ở trên giường, trong lòng suy nghĩ.

“Bí thuật bắt mỗi này, quả nhiên lợi hại, nếu sử dụng với một người, gần như là một pháp thuật khiến người ta suy yếu, mình cũng có thể nhanh chóng khôi phục. Nếu đối chiến những người võ công thực lực cao hơn mình, ngược lại là một sát chiêu mạnh, đồng thời, cũng có thể khôi phục thể lực cho mình, khiến mình có thể ứng phó lâu dài”.

Lúc này, trong lòng Tô Bằng cảm thấy hài lòng, bí thuật bắt mỗi, xem như là một lá bài tẩy trong tay mình, có cái này, cho dù Phạm Thanh Âm đuổi kịp mình, mình cũng không phải sợ.

“Tốt... Hết thấy đều chuẩn bị tạm tạm, vậy thì chờ đợi ngày mai, xem là ai, tới đuổi giết mình! Ta nhất định khiến bọn họ, có đến mà không có về!”

Trong lòng Tô Bằng thăm nghĩ.

Sớm hôm sau, Tô Bằng login ở trong tiểu lầu.

Nhìn thoáng qua sắc trời bên ngoài, đại khái chừng sáu giờ rưỡi, trong Lạc Hương quán, đã có thị nữ thức dậy hoạt động.

Tô Bằng đi đến trước cửa sổ, nhìn xuống dưới, lại vừa hay nhìn thấy, Liêu Khải chủ quản cao cấp của Kim Mãn Đường, đang ở phía dưới, đằng sau đi theo hai gã tráng hán.

“Hắn tới rồi?”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ, người này hẳn là đưa kim phiếu tới cho mình.

Không bao lâu, liền có thị nữ ở ngoài cửa, báo cho Tô Bằng, quản sự cao cấp của Kim Mãn Đường Liêu Khải cầu kiến.

“Bảo hắn đợi chút, ta xuống dưới gặp hắn.”

Tô Bằng nói, nói xong, sửa sang lại quần áo, từ trên lầu đi xuống.

“Chào Tô thiếu hiệp.”

Thấy Tô Bằng từ trên lầu đi xuống, Liêu Khải chờ ở trong đại sảnh tầng 2, trên mặt nở nụ cười đi tới.

“Liêu chủ quản tới thật sớm.”

Tô Bằng khẽ cười, nói với Liêu Khải.

“Tất nhiên, nghe nói Tô thiếu hiệp hôm nay sẽ ra khỏi thành, do sợ chậm trễ hành trình của Tô thiếu hiệp, đặc biệt tới sớm đưa kim phiếu.”

Liêu Khải cười nói, nói xong vung tay lên, nói với một tráng hán sau lưng.

“Lấy ra cho Tô thiếu hiệp.”

Tráng hán kia, cầm một cái hộp, lúc này nghe xong, đem cái hộp mở ra, đưa đến trước người Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn thử, trong cả hộp, đều là một tá kim phiếu năm trăm lượng của tiền trang Thông Vân.

Kim phiếu của tiền trang Thông Vân, đáy đen tơ vàng, chất liệu gỗ đặc thù, đao chém không vỡ, thủy hỏa bất xâm, kỹ thuật phòng ngự cực kỳ cao siêu, còn chưa nghe nói người nào có thể giả tạo.

Mà kim phiếu bọn họ phát hành lưu thông, mức lớn nhất hiện giờ chính là năm trăm lượng hoàng kim, lúc này ở trước mặt Tô Bằng, đều là loại kim phiếu mức lớn này.

“Hai vạn bốn ngàn lượng hoàng kim, kim phiếu năm trăm lượng tổng cộng bốn mươi tám tấm, xin Tô thiếu hiệp nhìn thử.”

Liêu Khải nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, kim phiếu của tiền trang Thông Vân làm rất tốt, căn bản khó phỏng chế, Tô Bằng chỉ nhìn sơ ngạch một lúc, vừa vạn ăn khớp.

Tô Bằng nhẹ gật đầu, nói.

“Số lượng vừa đúng.”

“Vậy thì tốt, Kim Mãn Đường ta cùng Tô thiếu hiệp, coi như thanh toán xong.”

Liêu Khải thở phào một cái, nói với Tô Bằng.

“Chờ một chút, Liêu quản sự, còn có một chuyện, yêu cầu Kim Mãn Đường các người.”

Tô Bằng nói với Liêu quản sự kia.

“Ồ? Tô thiếu hiệp còn có chuyện gì?”

Liêu Khải nghe xong, ánh mắt sáng ngời, nhìn về phía Tô Bằng hỏi.

“Liêu quản sự, ta nghĩ, kim phiếu Thông Vân trong cả Lang An thành, đều tập trung ở trong tay người nhĩ? Để gom góp những hoàng kim này, kim

phiếu tiền trang lưu thông trong Lang An thành, sợ là đã không còn nhiều.”

Tô Bằng hỏi Liêu Khải.

“Quả thật như thế, kim phiếu trong tiền trang Thông Vân Lang An thành, đã bị chúng ta mượn toàn bộ, cho dù thế, vẫn có lỗ hổng mấy ngàn lượng hoàng kim. Là tiền trang Thông Vân, khẩn cấp triệu tập kim phiếu mấy thành trì khác, mới gom đủ.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, quy tắc vận hành của tiền trang Thông Vân, hẳn cũng biết một chút, chương quây các nơi đều tính nghiệp riêng, nhưng tổng thể là một chỉnh thể, mà kim phiếu Thông Vân, thì có thể thành tiền mặt, tồn kho không nhiều ở Lang An cũng là trong dự tính.

“Ta có chuyện cần nhờ bang chủ Liêu quản sự. Chính là trên tay một người bạn của ta có vàng ròng năm ngàn lượng hoàng kim, định đổi thành kim phiếu, nhưng mà bây giờ tiền trang Thông Vân chưa hẳn có nhiều như vậy, chúng ta lại không muốn đợi, kính xin Liêu chủ quản giúp, đem những vàng ròng này đổi thành kim phiếu.”

Tô Bằng nói với Liêu Khải, chỗ Đồng Thi còn có năm ngàn lượng hoàng kim. Tô Bằng cũng không muốn mang theo những hoàng kim này lên đường.

Liêu Khải suy tư một lát, vậy cũng không có gì, vàng ròng đổi kim phiếu, cả nước đều có thể đổi.

Trong sòng bài của mình, cũng cần một số vàng ròng, có vàng ròng trấn trướng, khá an tâm.

Lo lắng duy nhất chỉ là an toàn, nhưng nơi này là Ngũ Thành Liên Minh, hậu trường sòng bạc mình chính là hội trưởng lão cùng Minh Chủ đại nhân, hoàn toàn không lo lắng gặp bọn cướp.

“Tốt, hoàng kim của vị bằng hữu ngài ở đâu? Chúng ta lập tức đổi kim phiếu.”

Suy nghĩ một lát, Liêu Khải gật đầu.

...

Đem năm ngàn lượng vàng ròng chỗ Đồng Thi đổi thành kim phiếu, hoàng kim trên người Tô Bằng, đã gần sáu vạn lượng.

“Sáu vạn lượng, đủ để người điên cuồng rồi.”

Tô Bằng biết rõ đạo lý giấu ngọc có tội, cho dù không phải an bài đuổi giết, biết giá trị mình dày như vậy, các lộ nhân mã trên giang hồ, ai không muốn đánh mình.

“Không ngờ mấy tháng trước, ta còn vì ba năm lượng hoàng kim mà rầu rĩ, không ngờ lại có giá này... Có điều hoàng kim, càng nhiều càng tốt, nếu trong trò chơi xài không hết, đại khái có thể tìm hội trân bảo hoặc người đổi như Lý Mục nói để giao dịch, đổi thành tiền tài trong hiện thực... Sáu vạn lượng hoàng kim, đại khái chừng một tỷ trong hiện thực nhỉ?”

Tô Bằng trầm nghĩ, mỉm cười, suy nghĩ của mình, ngược lại có chút tương tự lúc làm ở phòng game trước kia.

“Trước mặt kệ những việc này, mau rời khỏi đây, đi Lương Châu, tìm Tôn Nhất Hao, sau đó xem có thể tiếp xúc đến những người Lý Mục nói hay không, rồi lại tính những chuyện này”

Trong lòng Tô Bằng quyết định.

Sau khi đổi kim phiếu, Tô Bằng cũng không chần chờ, lập tức cùng Đồng Thi, đi ra Kim Mãn Đường.

Đường Huyền Chi lúc này cũng đã ra ngoài, Tô Bằng cùng Đường Huyền Chi chào tạm biệt mấy câu đơn giản, dặn nhau phải cẩn thận, Tô Bằng liền cưỡi ngựa lông vàng đốm trắng của mình, cùng Đồng Thi đi ra thành.

Sau khi ra khỏi thành, Tô Bằng giục ngựa chạy như điên, thể lực Đồng Thi hết sức cường hãn, chạy không kém khoái mã Tô Bằng là bao, hai người dọc theo quan đạo Lương Châu, nhanh chóng đi tới.

Mà lúc này, trong Phong Dương hội.

“Cái gì? Tô Bằng kia lại thắng gần bốn vạn lượng hoàng kim ở Kim Mãn Đường? Hắn đã ra khỏi thành?”

Bang chủ Phong Dương hội, Lạc Thiên Dương, nghe thủ hạ báo cáo, chén trà trong tay đột nhiên đặt ở chỗ này, nói với thủ hạ.

“Đúng vậy! Bang chủ, chúng ta còn theo kế hoạch làm việc không?”

Trên mặt Lạc Thiên Dương âm tình bất định, suy tư sau nửa ngày, nói.

“Tiếp tục! Nói cho người phía dưới, đem tất cả kim phiếu trên người hắn, đều mang về! Người, cũng phải giết cho ta!”

“Dạ!”

Tên thủ hạ này xuống dưới, chuân bị dùng bồ câu đưa tin.

Mà Kim Mãn Đường, chỗ quản sự xử lý sự vụ, Liêu Khải cùng hai trung niên nhân khác, cũng đều ở đây.

“Tô Bằng kia, rốt cuộc ra khỏi Lang An rồi... Nhìn phương hướng hắn đi, tựa hồ không đi qua thành trì của những liên minh khác, cao thủ của chúng ta, cũng có thể phái ra rồi.”

Một tên nam nhân bốn mươi lăm mươi sáu tuổi, ngồi ở chỗ kia, miệng nói.

“Trong liên minh nhiều cao thủ như vậy, nên mời bọn họ hoạt động một chút, lần này, chúng ta xin phái ra chín tên cao thủ Tứ lang Tam quỷ Lưỡng ma trong liên minh, hẳn đủ rồi nhỉ?”

Một nam nhân hơn năm mươi tuổi khác, mở miệng nói.

“Đã xin rồi, không chỉ như thế, ta còn xin xuất động một tên một cao thủ cấp thần.”

Liêu Khải nói, lúc này hắn đã hoàn toàn không còn xuân phong đầy mặt, mặt có vẻ hết sức âm trầm.

“Một tên cấp thần? Vậy không phải cung phụng trong mình sao? Ra tay một lần, ít nhất cần năm ngàn lượng hoàng kim... sao ngươi nói được hội trưởng lão?”

Nghe xong lời của Liêu Khải, hai người khác không khỏi có chút ngạc nhiên.

“Hừ... Căn bản không phải ta nói được, mà là Tô Bằng kia, tài sản tựa hồ động đại lão trong mình, tổng cộng có ba trưởng lão, cùng yêu cầu chúng ta xuất động một cao thủ cung phụng cấp thần, hơn nữa, lão Minh Chủ cũng đã gật đầu cho phép.”

Hai người còn lại trầm mặc, bọn họ nhớ tới trong sông bài, Tô Bằng đã thắng Long lão Minh Chủ, mới mang đi ba vạn chín ngàn lượng hoàng kim kia.

“Hắn chết chắc rồi.”

Sau nửa ngày, nam nhân hơn 40 tuổi, bụng chén trà nói.

“Đúng vậy, hắn chết chắc rồi.”

Quản sự cao cấp chừng năm mươi tuổi, cũng nói.

Liêu Khải cười lạnh một tiếng, ánh mắt thâm trầm, nhìn ra ngoài cửa, tựa hồ xuyên qua cửa, có thể lại ngoài trăm dặm, thấy tràng cảnh Tô Bằng thây ngã hoang dã!

Chương 247: Hoàng đế võ lâm

Trên quan đạo Cống Châu đi Lương Châu, một đám khoái mã ở trên đường.

Ở trên khoái mã, một người mặc quần áo màu xanh đang ngồi, mà bên cạnh thót tuấn mã trên đường này, một đại hán vóc người cực kỳ cao lớn, thậm chí hơn hai thước đội nón lụa đen, chạy nhanh theo khoái mã.

Đây chính là Tô Bằng, còn cả Đồng Thi.

Sau khi từ Lang An thành đi ra, Tô Bằng không tiếp tục đi ngang qua thành trì khác của Ngũ Thành Liên Minh, mà theo một trong hai quan đạo, nhanh chóng đi đường, với phương hướng Lương Châu mà phóng ngựa.

Một mạch ở trên quan đạo Cống Lương, ngẫu nhiên có thể thấy khách thương cùng thương đội từ Cống Châu đi Lương Châu.

Cống Châu khoáng sản phong phú, sản xuất các loại khoáng thạch, hơn nữa bán dê bò gia súc cùng hàng da, mà bản thân Lương Châu sản xuất tư nguyên khoáng thạch chỉ miễn cưỡng duy trì một châu sử dụng, có nhiều khi còn hơi không đủ, cho nên tuyến Cống Lương, thường xuyên là một thương lộ cố định của một số thương nhân hàng da, cùng thương nhân buôn vật phẩm bằng sắt.

Về phần hàng loạt giao dịch tư nguyên sắt, tất bị thương hội quy mô lớn cùng các thế lực tổ chức lũng đoạn, bình thường xuất động thương đội, sẽ không ít hơn hai ba trăm người, đại thương đội như vậy, Tô Bằng lại không gặp phải ở trên đường.

Quan đạo giữa Cống Châu đến Lương Châu, có chừng hơn ba trăm sáu mươi dặm, xem như một đoạn khoảng cách tương đối dài, chủ yếu là vì địa hình Cống Châu thuộc loại hình hẹp dài, mà Lương Châu cùng Tô Châu, vừa vặn là hai đầu địa hình hẹp dài.

Ngựa của Tô Bằng không tệ, chạy tốc độ cao nhất, đại khái có thể mỗi tiếng đồng hồ chạy sáu bảy mươi dặm, nhưng sau khi chạy gần một canh giờ, sức ngựa đã tiêu hao gay gắt, trên lông bờm đều là mồ hôi, xoang mũi cũng bắt đầu phun khí trắng.

Tô Bằng thấy bộ dáng ngựa lông vàng đốm trắng này, liền dần dần thả chậm tốc độ, để ngựa giữ tốc độ một giờ hai ba mươi dặm.

Mà lúc này, địa phương Tô Bằng đi vào, hai bên quan đạo, đều là cánh đồng hoang vu, người ở khá thưa thớt.

Tô Bằng thả chậm tốc độ ngựa, trong lòng đánh giá.

“Hôm nay ta không có sức ngựa tích trữ, chạy tốc độ tối đa một hồi, gần như rời khỏi Lang An có một trăm bốn mươi năm mươi dặm, có lẽ nếu kẻ địch truy kích từ phía sau, sẽ không quá nhanh so với ta.”

Sau đó hấn vuốt bộ lông ướt sũng của ngựa lông vàng đốm trắng, thăm nghĩ.

“Ngựa cũng sắp kiệt sức, lại chạy tiếp, có lẽ sẽ mệt mỏi mà chết, Đồng Thi cũng chạy lâu như vậy, nếu tiếp tục chạy nữa có lẽ cũng sẽ xảy ra vấn đề.”

Đồng Thi cũng không phải động cơ vĩnh viễn, ngoại trừ bảy ngày cần uống máu vật còn sống một lần, cũng cần chú ý bảo dưỡng sử dụng. Nếu không cường độ sử dụng quá lớn, cũng sẽ xảy ra vấn đề.

“Vậy thì thả chậm tốc độ thôi, một giờ đi một hai chục dặm cũng được, nhanh chóng rời khỏi Lang An, là sợ bọn họ phái ra quá nhiều cao thủ vây công, bây giờ đi ra xa như vậy, bọn họ hoặc là nhân thủ truy kích, hoặc là nhân thủ sớm bố trí, sẽ không quá nhiều.”

Trong lòng Tô Bằng thăm nghĩ, liền dần dần thả chậm tốc độ.

Thốt ngựa khôi phục tốc độ chạy chậm, tốc độ của Đồng Thi cũng chậm lại. Một người một ngựa một thi liền giữ loại tốc độ không nhanh không chậm này, mà đi tới.

Nhưng mà vừa mới đi một hồi, Tô Bằng chợt phát hiện có chút không ổn.

Hấn ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời hơi âm u, trên bầu trời ở cánh đồng hoang vu này, có một điểm đen không ngừng xoay vòng.

“Là điều hâu?”

Tô Bằng nhìn điểm đen trên không trung, mày nhíu lại.

Hấn cảm giác có chút không đúng.

Vùng Cống Châu này, phần lớn là đồi núi cánh đồng hoang vu, động vật không tính quá nhiều, ác điều bay trên bầu trời, Tô Bằng ở trước khi đi qua

Lang An thành, từng gặp kên kên ở trên núi gần Tô Châu, nhưng sau khi tiến vào Lang An, liền chưa thấy qua thứ cùng loại.

Mà điều hâu bay trên đầu này, lại là lần đầu tiên nhìn thấy sau khi đã ra Lang An.

“Khu vực điều hâu sống, phần lớn có nước trạch ao đầm, hoặc là rừng nhỏ, bình thường xây tổ ở khu vực nào, sẽ không bay quá xa, nhưng nơi này là cánh đồng hoang vu, không phải nơi điều hâu từng sống... Chẳng lẽ, điều hâu trong không trung này, là người nuôi?”

Tô Bằng nhìn điểm đen trên đầu, trong lòng thầm nghĩ, đồng thời càng thêm chú ý một chút.

Nhìn một hồi, Tô Bằng chợt phát hiện điều hâu bay có quy luật, điều hâu này, thường cách một đoạn thời gian, liền dùng một loại quỹ tích đặc thù phi hành trên không trung, giống như là đang biểu đạt tín hiệu gì đó.

Tô Bằng nhìn, nhíu mày, bây giờ hẳn có thể chắc chắn, điều hâu này, hẳn là được người nuôi, dùng để truy tung hoặc giám thị.

“Nhìn phương hướng điều hâu bay, hoặc người của Phong Dương hội hoặc Kim Mãn Đường phái ra, liền ở phía trước...”

Điều hâu trên không trung, bay ở trước Tô Bằng không xa, Tô Bằng căn cứ trí nhớ, đoán ưng kia là ở phía trước mình bay tới, chứ không phải từ phía sau đuổi theo.

“Xem ra những người kia, đêm qua đã ra khỏi thành cả đêm, tiến hành ngăn chặn ở các khu vực mấu chốt ta có thể đi, chủ nhân điều hâu phía trước, có thể đang đợi ta.”

Tô Bằng nhìn thoáng qua bầu trời, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

“Phía trước là đường ta phải qua, tất nhiên không thể vòng qua, muốn tới thì tới đi, xem những người này, có thể ngăn được ta không!”

Nghĩ tới đây, Tô Bằng sinh hào khí, lại giục ngựa tăng tốc, tiến lên.

Tô Bằng cùng Đồng Thi, lại đi ba bốn mươi phút, chỉ thấy phía trước, đột nhiên xuất hiện bóng người.

Khẽ cau mày, Tô Bằng nhìn lại, lại phát hiện phía trước, là một thương đội cỡ trung, có chừng năm sáu chục người, có hơn ba mươi chiếc xe ngựa, đều đầy ắp hàng hóa.

“Xem ra, hẳn là thương đội lui tới.”

Tô Bằng nhìn, trong lòng thầm nghĩ.

Tô Bằng không cho rằng, đối phương sẽ phái ra trọn năm sáu chục người, nguy trang thành thương đội, thương đội này từ các phương diện nhìn, đều bình thường, hẳn không phải kẻ địch.

Nhưng, không biết sao, xe ngựa của thương đội này, đều bất động ngừng ở phía trước.

“Chuyện gì xảy ra?”

Tô Bằng nhìn, không buông lỏng cảnh giác, cỡi ngựa cùng Đồng Thi đuổi tới.

Đi đến chỗ thương đội ngừng, Tô Bằng mới phát hiện, hóa ra phía trước, tổng cộng có bảy tên bộ khoái giống như trong Lục Phiến Môn, nắm lấy vũ khí, ngăn cản con đường phía trước.

Mà ở phía trước bộ khoái, thì có người hai thương đội, đang giải thích gì đó với bộ khoái kia.

Chỉ là xem ra, người thương đội kia, tựa hồ cũng vội vàng.

Tô Bằng giục ngựa, đi ngang qua bên cạnh thương đội, người của thương đội lộ ra vẻ cảnh giác, nhưng thấy Tô Bằng chỉ là “Hai người”, mới hơi an tâm, để Tô Bằng qua.

Mãi đến khi Tô Bằng đi đến trước mặt bảy tên bộ khoái kia, mới có một bộ khoái cầm đao đứng ở trước ngựa Tô Bằng, khoát tay quát.

“Đứng lại!”

Tô Bằng nhìn, cũng dừng thót ngựa lại, nhìn tên này bộ khoái, nói.

“Vị quan sai này có chuyện gì?”

Bộ khoái kia, mặc quần áo viền đen, bên ngoài khoác một mã giáp đỏ sậm, mà trên mã giáp, thêu sáu chuôi đơn đao màu bạc.

Tô Bằng nhìn tiêu chí này, lập tức biết thân phận của hắn.

Bộ khoái này, là cao thủ trong Lục Phiến Môn.

Trong trò chơi luân hồi tử vong, chư hầu như rừng, hệ thống hành chính cũng không thống nhất.

Mọi người đều biểu hiện tôn trọng hoàng thất, thật ra hoàng thất ở đây, chỉ có thể khống chế địa phương một hai châu, ra vùng địa giới kia, thì hoàn toàn không có có sức ảnh hưởng.

Cho nên, cái gọi là quan viên, chỉ là trung ương phái ra một con rối trên danh nghĩa, chính thức có sức ảnh hưởng, vẫn là hào cường địa phương.

Hệ thống chính vụ, chỉ tồn tại trên danh nghĩa.

Nhưng, chính quyền này, lại có mấy ngành, xem như ngoại lệ.

Tỷ như, hệ thống nha dịch cùng bộ khoái.

Cũng chính là... người của Lục Phiến Môn.

Lục Phiến Môn, cũng không giống trong tiểu thuyết võ hiệp ở thế giới Tô Bằng, dùng cách gọi chung của bộ khoái trong quan môn.

Ở thế giới này, Lục Phiến Môn... thật là một môn.

Nó là một môn phái võ lâm chân chính.

Chỉ là môn phái này có hơi đặc thù, nó từ khi sáng lập nên, cùng với chính quyền kết hợp lại.

Nguyên do thì rất dài dòng.

Nghe nói sáu bảy trăm năm trước, thế giới tử vong luân hồi vẫn có chính quyền thống nhất. Nhưng khi đó sóng ngầm đã bắt đầu khởi động, lúc ấy, triều đình đang cùng thế lực võ lâm, đánh cờ một trận.

Thế lực triều đình lúc đó, mặc dù cũng không thể khống chế toàn bộ bản đồ, nhưng lực ảnh hưởng lại mạnh hơn bây giờ không biết bao nhiêu lần, tất cả chư hầu, trên danh nghĩa cùng trên thực chất, nhiều ít vẫn bị triều đình ảnh hưởng.

Nhưng mà, lúc đó xuất hiện một Hoàng đế.

Hoàng đế này, mặc dù bình luận trên sách sử không tính là quá tốt, nhưng trên thực tế cũng xem là một minh quân.

Ở dưới sự thống trị của hắn, thế lực triều đình đạt tới một tiểu ** thế giới này... trung ương tập quyền, gia tăng không ít.

Chỉ là, trong lòng hoàng đế này lại chí hướng cao xa, hắn cảm thấy tồn tại võ lâm, cùng tồn tại môn phái, là lực ảnh hưởng đang ảnh hưởng tới triều đình, là u ác tính của triều đình.

Vì vậy, hắn liền bày ra một cuộc chiến tranh, chiến tranh nhằm vào võ lâm, một hồi vận động diệt võ oanh oanh liệt liệt.

Tài nghệ chính vụ của hoàng đế này rất cao, đại thần triều kia, cũng xuất hiện không ít nhân kiệt, quân dung càng cường đại, thiếu chút nữa khiến vị Hoàng đế này thành công.

Đáng tiếc, thế giới này khác với thế giới Tô Bằng, thực lực võ lâm vượt xa triều đình ý liệu, nội tình môn phái cũng không phải thế giới Tô Bằng có thể sánh bằng, càng có vô số chi sĩ mưu tính sâu xa.

Một nhân vật tương tự võ lâm minh chủ, ở trong vận động diệt võ của triều đình, đứng dậy, hắn vốn uy vọng cực cao trong giang hồ, vừa vung tay hô,

người liên tục tập, các môn phái, cũng âm thầm ủng hộ.

Đại quân triều đình, mặc dù chiếm được ưu thế chiến trường chính diện, nhưng cao thủ trong chốn võ lâm thật sự quá nhiều, những người võ lâm này, căn bản không giao chiến chính diện, chỉ không ngừng phái ra chiến lực cao đoan, không ngừng ám sát người quan trọng trong triều đình.

Không đến ba năm, quan lớn chủ trì vận động diệt võ trong triều đình, liền đã **.

Lúc này, trong triều đình đã bối rối dị thường, bởi vì chết quá nhiều nhân kiệt, chính vụ hỗn loạn, rất nhiều thần tử đã chủ hòa.

Mà bản thân vị Hoàng đế kia, lại đâm lao phải theo lao, đại quân của hắn, cũng đã giết không ít người võ lâm, đặc tội người võ lâm quá mức.

Trong chốn võ lâm đã bất ổn, chỉ khi nào vị Hoàng đế này thoái vị, sau đó nhường ngôi cho vị võ lâm minh chủ kia, mới có thể ngừng ám sát.

Đây là điều Hoàng đế không cách nào tiếp nhận.

Chiến tranh lại kéo dài một năm, mặc dù quân đội của Hoàng đế ở chiến trường chính diện mọi việc đều thuận lợi, nhưng mà đại thần có thể sử dụng của hắn, cũng gần như bị người võ lâm giết hết, đại thần còn lại, đều là nhân vật bình thường, còn có không ít kẻ đứng ở bên người võ lâm.

Cả quốc gia chính lệnh bất thông, cứ bị võ lâm ám sát đến sụp đổ, cuối cùng, bởi vì hậu cần đứt đoạn, loạn cũng nổi lên, quân đội của Hoàng đế dần dần sụp đổ, thậm chí một số tướng lĩnh tự lập binh, hoặc là kết giao với người võ lâm, cả đế quốc thiếu chút nữa sụp đổ.

Thế lực của Hoàng đế, lùi bước đến mấy châu cuối cùng ở trung tâm hoàng thành, mà võ lâm minh chủ kia, lấy lý do không đành lòng nhìn dân chúng chịu khổ, mời ra mấy cao thủ tuyệt thế trong chốn võ lâm.

Những cao thủ này, tổng cộng hơn một trăm người, đều là hạng người võ công trác tuyệt, cả gan ở trong đại quân giết vào hoàng cung, làm thịt hoàng đế kia.

Sau đó, vị võ lâm minh chủ kia, được nhân vật võ lâm, đề cử thành Hoàng đế, dùng vũ lực cá nhân kinh sợ quần thần, đăng cơ làm đế.

Sau đó, vị này trở thành vị hoàng đế võ lâm đầu tiên trong lịch sử.

Chỉ là võ lâm cùng triều đình, đã hiểu lầm quá sâu, vị trí Hoàng đế rất khó xử.

Để cân bằng, Hoàng đế võ lâm sắc phong thiên hạ tổng cộng ba mươi một môn phái, cho bọn họ quyền lợi mặt chính trị, hơn nữa cho phép bọn họ trắng trợn chiêu mộ đệ tử.

Mà một bộ phận môn phái, trực tiếp thoát ly thân phận người võ lâm, đi triều đình làm quan.

Một bộ phận khác, thì tiếp tục trở lại địa phương, làm cường hào của mình

Không ít tướng lĩnh lĩnh quân trước đó, đều tự cắt cứ, chiếm cứ địa phương thành lập thế lực thành trì, xưng là cường hào.

Võ lâm cùng triều đình, cứ như vậy tiến vào một loại cân bằng yếu ớt, mặc dù Hoàng đế võ lâm đăng cơ, nhưng ngoại trừ trong mấy châu, cũng không có chuyện ra thu phục mấy địa phương khác bị chư hầu chiếm cứ.

Bởi vì vậy sẽ kích thích thần kinh miễn cảm của võ lâm, Hoàng đế võ lâm cũng không dám khẳng định, làm như vậy, người võ lâm có thể lại một lần nữa quay giáo, giết hoàng đế họ đề cử hay không.

Vì vậy, thế cục thiên hạ, liền lấy môn phái võ lâm, cường hào địa phương, còn cả triều đình tiến vào một loại cân bằng vi diệu, thoáng cái chính là năm sáu trăm năm.

Năm sáu trăm năm, khắp nơi không thể không xuất hiện thiên tài kinh tài tuyệt đỉnh, nhưng mà ở dưới tình huống kiềm chế lẫn nhau như vậy, cũng không có bất kỳ lần thống nhất nào.

Chỉ là ở trên danh nghĩa, mọi người cũng đều thuộc triều đình, cùng hoàng thất võ lâm thống trị.

Trong đầu Tô Bằng, nhớ lại những tư liệu này, bởi vì thế cục thế giới này quá mức phức tạp, cho nên một số cấm chế nên có cũng không có, trên sách vở ghi rõ lại những lịch sử này, Tô Bằng trùng hợp từng xem qua.

Mà người trong Lục Phiến Môn kia, thì chính là một môn phái thoát ly trong chốn võ lâm năm đó.

Hoàng đế võ lâm kia, từ sau khi lên ngôi, cũng không quên xuất thân của mình, cộng thêm quyền thế cũng không thể so với đế vương phong kiến trên địa cầu, lòng hiếu làm ngược lại không nặng, liền để môn phái nào ủng hộ hắn, hoàn toàn nắm giữ Hình bộ.

Dần dần, môn phái này phát triển lên, hơn nữa dùng việc đuổi bắt cường đạo nổi danh, võ công người trong môn phái cũng không kém.

Thế giới tử vong luân hồi mấy trăm năm này, mặc dù cường hào địa phương cũng cố kị triều đình, nhưng lại hết sức hoan nghênh bộ khoái trong Lục Phiến Môn đến chỗ mình nhậm chức, bởi vì mấy bộ khoái này, rèn luyện hàng ngày quả thật rất cao, có thể duy trì trị an địa phương rất tốt.

Cứ vậy, chỉ càng khiến cao thủ trong Lục Phiến Môn, còn dễ nhậm chức hơn so với quan địa phương.

Mà bởi vì bọn họ phần lớn xuất từ đồng môn, lại chiếm được chức vị quan trọng ở địa phương, bởi vì có chuyện hương khói, lại là môn phái giáo đạo, cho nên tận lực cho sư huynh sư đệ trong Lục Phiến Môn phá án thuận tiện, tạo thành tình huống thiên hạ không thống nhất, nhưng bộ khoái thiên hạ lại có thể thống nhất phá án.

Ở rất lâu trước kia Tô Bằng ở Lạc Hà Phong quận Giang Ninh nhìn thấy Nhị sư huynh, lúc đó liền có một đệ tử Lục Phiến Môn, chỉ là lúc ấy Tô Bằng không chú ý.

Lúc này, ở trước mắt Tô Bằng, cũng là một tên cao thủ trong Lục Phiến Môn như vậy.

Cao thủ Lục Phiến Môn kia, nhìn thoáng qua Tô Bằng, nói.

“Lục Phiến Môn tra án, chúng ta thu được tin tức, Sài Đạo La Sơn phạm phải đại án trong giang hồ, sẽ đi qua đây, ta hoài nghi trong các người, có một người là Sài Đạo La Sơn!”

Chương 248: Trí Lan

Tô Bằng nghe xong, nhìn thoáng qua bộ khoái này, nheo mắt lại.

Mình sắp sửa đụng đầu với kẻ truy sát từ Hội Phong Dương cùng với Kim Mãn Đường, ở nơi này liền xuất hiện một nhóm bộ khoái, nhìn thế nào cũng hết sức khả nghi.

“Sao, vị bộ khoái đại ca này, định ngăn chúng ta lại, không cho chúng ta đi qua sao?”

Tô Bằng nhìn thoáng qua tên bộ khoái này, hỏi hẩn.

“Không sai, người của chúng ta, lập tức sẽ đưa hình cáo thị của Sài Đạo La Sơn tới đây, trước lúc đó các người không thể đi qua nơi này, Lục Phiến Môn phá án xong, chư vị đi đường cũng dễ dàng hơn, nếu không đừng trách chúng ta coi các người là La Sơn mà bắt đi!”

Vị cao thủ Lục Phiến Môn này nói, nói xong tay sờ lên trường đao bên hông mình.

Chân mày Tô Bằng thoáng nhăn lại, những người này, mình không xác định được có phải chính là người do Hội Phong Dương cùng với Kim Mãn Đường phái ra, mình cũng không thể tùy ý ra tay đánh giết.

Nếu như đối phương thật sự là người của Lục Phiến Môn, nếu là bị mình giết chết, đối phương tuyệt sẽ không chịu để yên.

Thế lực của Lục Phiến Môn trải rộng khắp thiên hạ, đắc tội với bọn họ, đến lúc đó lại có hình cáo thị, khắp thiên hạ đi tới chỗ nào cũng đều có thể bị bại lộ.

Cũng không thể nào giết hết những người này, nơi này ngoại trừ bảy người của Lục Phiến Môn ra, còn có hơn năm mươi người của thương đội, mình còn chưa có phát rõ, vì ẩn trốn kẻ có thể là sát thủ mà giết sạch mọi người

để diệt khẩu, mà còn chỉ cần có một người sống sót chạy trốn được thì mình liền mười phần mười sẽ trở thành ma đầu trên giang hồ.

Bỏ chạy cũng không ổn, những bộ khoái này đều cưỡi ngựa, cũng có thể đuổi kịp mình, mình cũng không muốn bị mấy người bộ khoái bức bách đến vút bỏ ngựa mà thi triển khinh công.

Nhú nhú mày, Tô Bằng hỏi.

“Phải đợi bao lâu?”

“Không bao lâu nữa, đoán chừng nhiều nhất chỉ nửa canh giờ.”

Cao thủ Lục Phiến Môn này nói với Tô Bằng.

“Nửa canh giờ sao?”

Tô Bằng suy nghĩ một lát, mình cũng đi khoảng một canh giờ rồi, thôi thì tạm thời nghỉ ngơi tiết kiệm sức ngựa một chút.

“Được, có điều chỉ nửa canh giờ thôi, ta chờ vậy.”

Tô Bằng nói, nói xong hắn nhảy xuống ngựa, nắm đi đến một tảng đá xanh lớn gần đó, ngồi xuống.

Thấy Tô Bằng như vậy, mấy người bộ khoái kia nhẹ gật đầu, không có tiếp tục chú ý bên này nữa, mà còn người của thương đội kia thấy Tô Bằng cũng phải đợi, không khỏi thở dài, biết mình cũng không qua được. Bất đắc dĩ đành trở lại thương đội, có lẽ cũng định chờ đợi.

Tô Bằng ngồi xuống, mở túi nước mang theo bên mình ra uống hai ngụm nước, nhìn hai bên một chút, bỗng nhiên trong lúc đó hắn thấy phía sau mình, có một người đàn ông phụ đẩy một chiếc xe cút kít, đang chậm rì rì đi về phía này.

“Nam nhân này ở đâu vậy? Còn mang theo xe cút kít? Mình mới vừa rồi đi ngang qua nhưng lại hoàn toàn chưa từng thấy qua người này.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ, lập tức trở nên cảnh giác lên. Nhìn nam nhân đang đẩy xe cút kít kia đi tới.

Người nam nhân đẩy xe kia không bao lâu cũng đi đến chỗ đường bị phong tỏa này, hấn một bên hô nhường một chút một bên đi đến gần chỗ thương đội. Đang đi tới chỗ mấy người bộ khoái đó.

“Mấy vị quan gia, sao lại không để cho tiểu nhân đi qua chứ? Tiểu nhân phải đi đến Triệu gia thôn ở phía trước, đi bán một ít hàng này nữa.”

Tên nam tử kia đẩy xe cút kít nói với mấy tên bộ khoái.

Ánh mắt Tô Bằng vẫn một mực nhìn chăm chú vào hấn, người đàn ông này đại khái khoảng ba mươi tuổi, khuôn mặt hơi nắng nên ngăm đen, thân thể cũng là rất rắn chắc, trên xe cút kít của hấn có mấy bao bố, đồ vật này nó đều chứa ở trong bao bố, nhìn không ra là vật gì.

“Nơi này đang tra án, muốn đi qua phải chờ một lát nữa, người của chúng ta đem hình cáo thị của hung phạm mang đến đây thì sẽ cho người đi qua.”

Tên bộ khoái kia nói với người bán hàng rong đẩy xe cút kít này.

“Quan gia, ta đang vội mà... Không có đưa hàng đến đúng hạn thì ta sẽ bị lỗ vốn.”

Người bán hàng rong này dường như hết sức sốt ruột nói, nói xong dùng quần áo lau mồ hôi trên mặt, hỏi bộ khoái kia.

“Quan gia, các người đang truy tìm tên đạo phỉ nào vậy?”

“Chúng ta đang điều tra Sài Đạo La Sơn!”

Tên bộ khoái kia nói, đang lúc nói, đột nhiên từ phương xa có một con khoái mã chạy nhanh đến, trên ngựa có một tên bộ khoái, trong tay cầm gì đó, vừa chạy vừa hô.

“Hình cáo thị của Sài Đạo La Sơn đến rồi!”

“Thật sao? Chúng ta lập tức điều tra những người này... A!”

Lúc tên bộ khoái kia đang nói chuyện với người bán hàng rong thì quay đầu đáp lại với bộ khoái giục ngựa chạy đến ở phía sau thì người bán hàng rong trước mặt hắn, đột nhiên ánh mắt biến đổi, không biết từ chỗ nào trên người rút ra một thanh đoản đao, đâm một đao vào bộ khoái kia.

Bộ khoái này lập tức quát to một tiếng, ngã xuống phía sau, mà còn người bán hàng rong kia phi thân nhảy lên, nhảy lên yên ngựa của một tên bộ khoái sau đó giục ngựa chạy như điên!

“Bắt lấy hắn! Hắn chính là La Sơn!”

Bộ khoái mang theo hình cáo thị kia hô to, những bộ khoái còn lại cũng kịp phản ứng, cả đám nhảy lên ngựa đuổi theo người bán hàng rong kia.

Một đám người, khoái mã chạy băng băng rất nhanh đã không thấy bóng dáng.

Mà còn những người còn lại, người trong thương đội đã nhìn đến sợ ngây người.

Tô Bằng nhú mào, nhìn người bán hàng rong chạy trốn cùng với bộ khoái đang đuổi theo, trầm nghĩ trong lòng.

“Chẳng lẽ là mình suy nghĩ nhiều?”

Hắn mới vừa rồi, lúc bị bộ khoái ngăn lại, đã nghĩ đến những người này có phải là những kẻ truy sát mình nguy trang hay không, sau đó muốn ở chỗ này chặn giết mình, bộ khoái chẳng qua là cao thủ làm hậu phương kéo dài thời gian.

Mà còn Tô Bằng, đang nghĩ ở tại chỗ này đánh một trận với bọn người truy sát, giết xong thì mình lại tiếp tục đi về phía trước, bất kể đối phương có phải là kẻ mai phục hay không, mình cũng trước hết giết một trận đã rồi hãy nói sau.

Nhưng mà không ngờ, những bộ khoái kia thế nhưng lại nói đi là đi, thậm chí đều đi đến không còn bóng dáng, kể cả gã bị thương cũng nhảy lên ngựa của đồng bạn đuổi theo người bán hàng rong kia.

Nơi đây, chỉ còn lại có một cái xe cút kít của người bán hàng rong bị vút lại, cùng với người của thương đội, người của bộ khoái cùng với tên đạo phỉ không rõ đó đều đi hết sạch.

“Bỏ đi, đừng nhìn nữa, chúng ta cũng đi thôi.”

Rốt cuộc, trong thương đội, có người đã phản ứng lại, quay đầu lại hô một tiếng, phu xe của thương đội bắt đầu bảo con ngựa đang nghỉ ngơi hoạt động trở lại.

Tô Bằng cũng đứng lên, nhảy lên con ngựa Hoàng phiêu, định tiếp tục lên đường.

Hắn lên ngựa, mới vừa đi được hai bước, đột nhiên một loại cảm giác nguy hiểm từ phía sau truyền đến!

Ngọc bội chỉ độ ác ý cảnh báo! Sau lưng của hắn có người muốn tập kích hắn!

Tô Bằng không chút suy nghĩ, lập tức tung người nhảy lên ngựa, đồng thời quay đầu lại.

Chỉ thấy, hai nam nhân ở trong thương đội, trong tay hai người đều đang nắm lấy cung tên không biết ở đâu ra, mũi tên của một người còn đã đặt sẵn trên cung, còn mang theo ngọn lửa.

Một người trong đó, mũi tên đã bắn lên không trung hướng tới Tô Bằng, mà còn người mang theo mũi tên có lửa kia lại giữ lại không bắn.

Tô Bằng trên không trung rút ra bảo kiếm, chém xuống trường tiễn đang bắn tới, trên trường tiễn của đối phương tuy rằng mang theo nội lực, nhưng mà còn không bằng sự lợi hại của trường tiễn của Bao Bách phu trưởng trong hắc thủy quân Giang Ninh, Tô Bằng rất dễ dàng đã ngăn cản được nó.

Nhưng mà, ngay khi Tô Bằng sắp hạ xuống, người cầm mũi tên lửa kia, khéo miệng lại lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, hắn buông dây cung ra, hỏa tiễn bắn ra.

Hỏa tiễn bắn ra, mục tiêu lại không phải là Tô Bằng.

Hỏa tiễn này bay thẳng đến bao bố trên xe cút kít của người bán hàng rong kia.

Tô Bằng thấy người nọ không có sử dụng mũi tên bình thường mà là sử dụng hỏa tiễn, cũng cảm giác không đúng, lúc này thấy hấn bắn về phía bao bố kia, sắc mặt lập tức biến đổi.

“Không ổn!”

Lúc da đầu của Tô Bằng bị tạc một chút, hấn gia tốc nội lực, để cho tốc độ hạ xuống của mình nhanh gấp đôi.

Lúc mình đã dừng ở trên lưng ngựa, Tô Bằng đạp một cước vào con ngựa Hoàng phiêu của mình, còn hấn thì bay đến nơi cách cái bao bố trên xe cút kít kia xa nhất.

Ngay khi Tô Bằng rời khỏi xe cút kít đó khoảng năm sáu thước, hỏa tiễn đã bắn vào trên bao bố, có chừng một giây bùng cháy, sau đó chợt nghe một tiếng “oành!” nổ vang. Một trận nổ mạnh kịch liệt đột nhiên bùng lên!

Con ngựa hoàng phiêu của Tô Bằng ngay khi đang chạy đến chỗ cách nơi nổ tung khoảng một thước, chỉ thấy con ngựa vốn lông vàng đốm trắng đã chỉ còn một đồng máu thịt, bị nổ chia năm xẻ bảy, tứ chi văng tung tóe bốn phía.

Tô Bằng đang bay trên không trung, lập tức vận khởi nội lực, bảo vệ mình, nhưng mà cát đá bị văng tung tóe kia giống như viên đạn, đánh vào trên người Tô Bằng.

Thân thể Tô Bằng nhất thời cảm giác được đau đớn.

Có điều đau đớn này chẳng qua là bị thương ngoài da.

Nhưng đồng thời, sóng xung kích từ cú nổ mạnh lại làm cho Tô Bằng giống như là bị một quả đấm khổng lồ đấm trúng, xương cốt toàn thân phát ra tiếng kêu kẹt.

Sóng xung kích từ cú nổ mạnh kia đánh bay Tô Bằng ra ba năm thước, Tô Bằng bay thẳng từ vị trí của con ngựa hoàng phiêu ra xa bảy tám thước rồi

rơi xuống mặt đất.

Sau khi rơi xuống mặt đất, Tô Bằng liên tục thối lui bảy tám bước mới ngừng lại được.

Mà còn sau khi rơi xuống đất, Tô Bằng lập tức ho lên, hộc ra hai ngụm máu.

Hai người bắn tên kia, mang trên mặt nụ cười lạnh, đứng bất động ở nơi đó.

Lúc này, quan đạo ở phía Lương Châu lại giương lên bụi mù.

Tổng cộng mười ba con khoái mã đang chạy lại đây.

Tô Bằng che ngực, ánh mắt rét lạnh nhìn về phía những người đang tiến đến này.

Chỉ thấy, người đến đầu tiên chính là “Người bán hàng rong” có làn da ngăm đen mới vừa rồi đoạt ngựa còn đánh bị thương tên bộ khoái kia, mà còn sau lưng hắn, bảy tên bộ khoái ngồi trên sáu con ngựa, trên bảy con ngựa khác thì lại là bảy tên võ lâm giang hồ.

Lúc này, ” Người bán hàng rong” kia mang theo vẻ mặt trêu tức nhìn Tô Bằng.

“Các người... Là người của Hội Phong Dương?”

Tô Bằng nhìn ” Người bán hàng rong” cầm đầu kia, cùng với ” Bộ khoái” và đám người võ lâm ở sau lưng hắn mà hỏi.

Bởi vì hắn thấy bốn cái khuôn mặt quen thuộc, bên trong đám người võ lâm cùng với ” Người bán hàng rong” tiến đến đây, có bốn người mà trước kia Tô Bằng lúc uống “trà anh hùng” ở Hội Phong Dương đã gặp qua, Bệnh thư sinh, đạo nhân chột mắt, hán tử Thiết Tháp, còn có nữ nhân áo đỏ.

“Ha ha ha... Người đoán đúng phân nửa, những người đằng sau kia xác thực là đúng là người của Hội Phong Dương, chúng ta lại là một nhóm khác.”

” Người bán hàng rong” cầm đầu kia, cười nói với Tô Bằng.

Sau đó, hắn từ trên cao nhìn xuống, mang theo vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn Tô Bằng nói.

“Tự giới thiệu một chút đi, ta xác thực gọi là La Sơn, có điều không phải là Sài Đạo cái gì cả, người trên giang hồ gọi ta là “Trí Lang” La Sơn.”

“Trí lang?”

Tô Bằng nghe xong, con ngươi co rúm lại, sau đó nói.

“Hết thấy những thứ này là do ngươi xếp đặt?”

“Ha ha ha... Đúng vậy.”

La Sơn nở nụ cười, nói.

“Xem ra, ngươi là một người rất tự đại... Hơn nữa, ngươi đối với trí lực của mình rất hài lòng?”

Tô Bằng nhìn Trí Lang La Sơn này, hỏi hắn.

“Cũng được, ta tuy rằng võ công cũng không tính là quá kém, nhưng cũng không phải là thích trực tiếp sử dụng vũ lực... Tuy rằng, vũ lực của chúng ta đối với ngươi mà nói có tính áp đảo hơn.”

Trí Lang La Sơn cười, nhìn Tô Bằng, sau đó nhìn thoáng qua đám người phía sau, nói.

“Lần này không ngờ lại điều động tứ lang tam quỷ chúng ta, còn có mười vị cao thủ của Hội Phong Dương, cái chết của ngươi thật vinh hạnh đó.”

Chương 249: Xé Nát Người Sống

Trí lang nắm chắc thắng lợi trong tay nhìn Tô Bằng.

Mưu kế này, chính là tác phẩm đặc ý của hắn.

Vốn đi cùng với Trí Lang chỉ là tứ lang tam quý của liên minh ngũ thành, tổng cộng bảy người, bảy người này đổi thành y phục của bộ khoái, vốn định dùng danh nghĩa này để chặn Tô Bằng lại giữa đường.

Chẳng qua là, lúc bọn họ đi tới nơi này để phục kích, lại ngoài ý muốn gặp được người giang hồ do Hội Phong Dương mời đến này.

Những những người giang hồ này, nhân số chẳng những nhiều, hơn nữa những người này vì để chắc chắn còn mang đến một xe đầy thuốc nổ.

Khắp liên minh ngũ thành đều là quặng mỏ, không thiếu nhất chính là loại thuốc nổ mở núi này.

Trí Lang thấy những người này, thử dò xét một chút, đối phương không ngờ thế nhưng lại biết mình là cao thủ của Kim Mãn Đường, những người này nói rõ với Trí Lang, bọn họ chỉ muốn lấy lại tổng cộng một vạn lượng kim phiếu trên người Tô Bằng cùng với Hắc Y đầu đội mũ kia, đồng kim phiếu còn lại tất nhiên để cho bọn người Trí Lang mang về Kim Mãn Đường.

Trí Lang nhìn những người này, rất nhanh trong đầu liền hiện ra một kế hoạch khác.

Phong cách đối nhân xử thế, làm việc của hắn đều có khuynh hướng nắm chắc, không muốn mạo hiểm quá lớn, tứ lang tam quý bọn họ tuy rằng võ công cũng không tệ, nhưng đối mặt trực tiếp cũng sẽ có nguy cơ phải liều mạng, bên mình cũng có lẽ sẽ chết đi mấy người.

Suy tư một phen, Trí Lang liền đáp ứng lời mời hợp tác của những cao thủ của Hội Phong Dương này, hơn nữa còn nghĩ ra một mưu kế, muốn dùng thuốc nổ nổ chết Tô Bằng.

Về phần kim phiếu trên người Tô Bằng, vật kia chất liệu đặc thù nổ cũng không nát, bọn họ cũng không lo lắng bị hư hại.

Vì vậy mới có một màn lúc trước.

...

Lúc này, Tô Bằng ôm lấy ngực mình, nhìn đám người của Kim Mãn Đường cùng với Hội Phong Dương này, thân thể lại không ngừng vận chuyển nội tức để khôi phục thân thể.

Thân thể của hắn nhìn như bị nổ khiến nội thương vô cùng lợi hại, trên thực tế thực lực bị hao tổn nhiều nhất chỉ khoảng 20-30%, còn giữ lại được 70-80%.

Nguyên nhân chủ yếu là ở chỗ con ngựa hoàng phiêu kia.

Thương thế Tô Bằng nhận được không phải là do vụ nổ trực tiếp gây ra, chủ yếu là do sóng xung kích sinh ra từ vụ nổ vừa rồi.

Nhưng mà chỗ hắn rơi xuống đất kia, vừa lúc bị con ngựa hoàng phiêu chặn lại một chút, con ngựa này đón phải lực phá hoại lớn nhất từ vụ nổ, mà còn Tô Bằng thì lại dễ chịu hơn không ít.

Chẳng qua là mặc dù như vậy, thân thể của hắn cũng có chút bị hao tổn, chỉ là cũng không đủ thương đến động gân động cốt.

Mà lúc này Tô Bằng đưa mắt nhìn bốn người Trí Lang, những người này dường như còn đang đợi chờ cho thương thế của mình chuyển biến xấu, cũng không nóng nảy tấn công mình.

Tô Bằng cũng tranh thủ thời gian, dùng nội lực khơi thông những chỗ bị ứ thương do vụ nổ tạo thành ở bên trong thân thể của mình.

Hắn đưa tay che ngực, cũng không phải là chỗ đó bị đủ thương vô cùng nặng nề, chủ yếu là...

Quan tài nhỏ bằng đồng để không chế đồng thi đang để trong ngực của hắn.

Vị trí của đồng thi kia là ở bên phải mình, mà còn nơi bị nổ tung là ở bên trái Tô Bằng.

Lúc Tô Bằng bay ra khỏi con ngựa hoàng phiêu, vừa vận lướt qua đỉnh đầu của đồng thi, còn đồng thi thì tại trong lúc nổ tung theo những khối vụn của thi thể ngựa hoàng phiêu đã bay ra ngoài.

Lúc này, đồng thi nằm trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích, nón tre trên đầu cũng đang treo ở nơi nào đó, giống như là đã chết.

Bọn người Trí Lang, cũng không quá chú ý đến đồng thi kia, ở trong lòng bọn họ, tên hắc y đội mũ phản ứng không kịp kia hẳn là đã bị nổ chết. Ít nhất cũng là bị trọng thương không trị được.

Mà còn Tô Bằng lại có thể cảm ứng được, trạng thái của đồng thi chính là đang ở vào trạng thái bình thường.

Đồng thi đã được ngâm qua nước thuốc đặc thù, chẳng những là làn da, tất cả cơ thể cũng cứng cõi như kim khí.

Mà còn nội tạng của đồng thi... Tô Bằng không biết là ở trong tình huống nào đã chuyển biến thành cương thi, cơ quan nội tạng đều đã biến hóa, trở nên cực kỳ rắn chắc, hơn nữa còn dị hoá, năng lực thừa nhận thương tổn, so với người thường mà nói không biết mạnh hơn gấp bao nhiêu lần.

Cho nên, dưới vụ nổ tung vừa rồi, đồng thi dường như bị trọng thương, trên thực tế, thân thể của nó bởi vì cứng chắc, căn bản không có bị gì cả.

Chịu thương tổn lớn nhất từ sóng xung kích là con ngựa hoàng phiêu kia, đồng thi vẫn ở trạng thái đầy đủ.

Lúc này, nó nằm ở đó là do Tô Bằng sử dụng quan tài bằng đồng không chế đồng thi không cần di động, ý định đánh hấn một cú trở tay không kịp.

Mà lúc này, Trí Lang rốt cuộc cảm giác thời gian đã được rồi, thương thế bên trong hẳn là đã chuyển biến xấu, hấn cười ha hả, nói.

“Các vị bằng hữu, Tô Bằng này đã là nỗ lực hết đà, kết thúc công việc liền giao cho mọi người vậy.”

Nghe được lời của Trí Lang, những người của Hội Phong Dương không khỏi nở nụ cười, bọn họ rất nhiều người đều là không có được tuyển chọn vào trận huyết đấu, đối với việc Tô Bằng có thể tham gia huyết đấu, cũng có nhiều ít không thoải mái, dù sao cấp bậc võ công của Tô Bằng tựa hồ hơn bọn họ một bậc.

Lúc này, thấy Tô Bằng chật vật như thế, những người này đều muốn thử xem thân thủ, thậm chí phân thân Tô Bằng.

“Ta đã gặp các người... Trong nội đường của Hội Phong Dương... Ta vì Hội Phong Dương vào sanh ra tử, mới nhận được những hoàng kim này, Hội Phong Dương biết rõ công lao của ta, còn muốn đưa ta vào chỗ chết, các người sẽ không sợ sau khi các người thu được hoàng kim, Hội Phong Dương sẽ giết các người sao?”

Tô Bằng nhìn những người này, hỏi bọn họ.

“Ha ha ha... Võ công của chúng ta tuy rằng có thể không bằng, nhưng mà chúng ta so với người đều biết làm sao để đối nhân xử thế, đó chính là ” Không tham”.

“Tiền thưởng Hội Phong Dương cho chúng ta, là sau khi đoạt lại kim phiếu về, phân cho chúng ta hai phần các người nơi này có hai người, mỗi người năm ngàn lượng hoàng kim, chính là một vạn lượng, hai phần cũng chính là hai ngàn lượng hoàng kim.”

“Chúng ta mỗi người, chỉ được trả thù lao hai trăm lượng hoàng kim, cái này coi như là phí thù lao hàng đại hiệp nhất đẳng trên giang hồ, so với phí tổn chúng ta bình thường ra tay đã nhiều hơn ba bốn lần, như thế, chúng ta cũng đã thỏa mãn rồi.”

“Mà còn người, lúc trước yên lặng chỉ là hạng người vô danh, chẳng qua ra tay một lần lại dám cầm lấy năm ngàn lượng hoàng kim, gấp chúng ta bảy tám chục lần, người cho rằng người là ai, có phúc phận như vậy, hưởng dụng những hoàng kim này?”

Trong những người này, Bệnh thư sinh cầm đầu kia nói với Tô Bằng.

Sau đó, hắn từ trên người lấy ra một cái quạt xếp, đột nhiên mở ra, chỉ thấy quạt xếp này chính là một thứ binh khí, sau khi mở ra, mặt quạt thế nhưng lại do sắp thép chế tạo nên, khiến người ta không chút nghi ngờ, quạt xếp này có thể dễ dàng cắt cổ họng của con người.

“Người phải chết ngay lúc này rồi, cũng đừng trách chúng ta độc ác, nếu còn có kiếp sau, khuyên người biết đúng mực một chút, đừng tưởng rằng tiền tài trên đời này đều dễ kiếm như vậy!”

Bệnh thư sinh nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, trong lòng đã hiểu rõ.

Giá cả Hội Phong Dương đưa ra, chính là so với bảng giá cao thủ trong giang hồ bình thường cao hơn một chút.

Loại giá cả này, một lần thuê rất nhiều cao thủ, nhiều người luôn sẽ làm cho người ta cảm thấy an toàn, những người này sẽ lại theo bản năng cho rằng nhiệm vụ không đủ nguy hiểm, chỉ cần ra tay liền có thể lấy được hồi báo.

Như vậy, giá cả cao hơn một chút là đã có thể điều khiển đám người trong giang hồ này, cũng để cho bọn họ miễn đi nỗi lo về sau.

Dù sao loại giá cả này, không đáng để Hội Phong Dương ra tay lần nữa.

Lúc này, những cao thủ của Hội Phong Dương đều đã nhảy xuống ngựa, chậm rãi đi đến Tô Bằng.

Mà còn bọn người Trí Lang, vẫn còn đang ngồi ở trên ngựa, dường như cũng không định ra tay.

“Cho rằng như vậy liền đã có thể giết ta rồi sao... Thật đáng tiếc, các người nghĩ lầm rồi!”

Tô Bằng nhìn những cao thủ của Hội Phong Dương đang chậm rãi đi đến chỗ mình này, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh.

Những người này vẫn hết sức cẩn thận, tốc độ đi tới rất chậm chỉ là không ngừng bao vây lấy Tô Bằng.

Tô Bằng thì vẫn như cũ đứng yên bất động.

Những người này, rất nhanh đã đi qua chỗ con ngựa hoàng phiêu mới bị nô chết.

Trong đám người này, đi ở ngoài cùng là nữ nhân áo đỏ kia.

Lúc này, trong tay nàng cầm roi chín đốt trước đây đã gãy, cẩn thận di chuyển.

Nữ nhân áo đỏ này, lúc ở Hội Phong Dương uống trà anh hùng, bị Tô Bằng làm cho mất mặt. Cho nên mặc dù giờ phút này, Tô Bằng tuy nhìn như bị trọng thương nhưng nàng cũng không dám coi thường.

Cho nên, nàng đem toàn bộ lực chú ý đều đặt ở trên người Tô Bằng.

Nhưng mà, sau khi nàng mới vừa đi qua chỗ con ngựa hoang phiêu bị nổ nát, bỗng nhiên dừng lại.

Bởi vì, chân của nàng bị một cánh tay bắt được.

“Người nào?”

Nữ nhân áo đỏ này nhất thời cả kinh, lập tức quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy thứ bắt lấy mắt cá chân của nàng, là một quái vật thịt thối rửa, da thịt trên mặt mang màu vàng, thể nhưng gần như không có da.

“Cái gì vậy!”

Sau khi sợ hãi kêu lên, nàng nhất thời kịp phản ứng, giận dữ quát một tiếng, roi chín đốt bên hông liền quất tới tấp vào con quái vật trên mặt đất.

Nhưng mà, roi chín đốt của nàng đánh vào trên người con quái vật này, lại cảm giác như đánh vào trên sắt thép, chấn động lại khiến tay của nàng đều có chút tê dại.

Mà còn con quái vật trên mặt đất, hét lớn một tiếng, bắt được một chân khác của nàng, sau đó quái vật đứng lên, thể nhưng cũng đem nàng xách ngược lên.

“Quái vật gì vậy!”

Lúc này, Hội Phong Dương cùng với bọn người Trí Lang rốt cuộc đã nhìn thấy con quái vật này.

Chỉ thấy con quái vật này ngẩng lên bầu trời gào rú một tiếng, đột nhiên hai tay dùng sức, giật hai chân của kia ra.

“A!”

Nữ nhân áo đỏ chỉ kịp kêu thảm một tiếng, thân thể đã bị lực đạo mạnh mẽ giữa hai chân xé thành hai mảnh!

“Hong nương tử!”

Thấy một màn như vậy, mọi người của Hội Phong Dương lập tức kinh hãi kêu to.

Bọn người Trí Lang cũng là dị thường kinh hãi, đây là loại quái vật gì? Thế nhưng lại có khả năng dùng tay xé được người sống?

Mà còn con quái vật kia lại không có người của Hội Phong Dương có thời gian phản ứng, sau khi nó xé rách nữ nhân áo đỏ xong, lập tức lao đến, xông vào đám người Hội Phong Dương.

Hai gã người giang hồ của Hội Phong Dương xông pha đi đầu bị đồng thi tập kích, đồng thi giáp mặt đánh một quyền, gã kia không kịp phòng bị bị đánh vào lồng ngực, một quyền này tuy rằng đánh vào trong ngực hấn, nhưng mà sau lưng hấn đột nhiên lòi ra một khối, người này lập tức miệng phun máu đen bay về phía sau.

Lúc này, Tô Bằng cũng hét lớn một tiếng, tung người bay ra.

Hắn thi triển kiếm pháp bán thức, đem hai người kéo lại đây, sử dụng vũ khí công kích của mình đẩy binh khí của người giang hồ ra, bảo kiếm trong tay mình thì chém xuống cổ của hai người đó.

Hai người này hoảng sợ, hoàn toàn không ngờ Tô Bằng đã bị trọng thương lại còn có sức chiến đấu đến mức này, chẳng qua là bảo kiếm của Tô Bằng cũng không cho hai người có thời gian phản ứng, trong hai người, chỉ có

một người kịp phản ứng, ngửa đầu bay ngược về phía sau, tránh thoát được một kiếm này, mà còn một người khác, cổ lập tức bị chém bay.

Người này mặt đầy vẻ không chịu tin tưởng, chẳng qua là trong ánh mắt đã mất đi thần thái.

“Ngăn cản hẩn lại!”

Lúc này, Trí Lang mới kịp phản ứng, hô to một tiếng, từ trên tuấn mã phi thân xuống, tựa hồ là muốn ngăn chặn Tô Bằng lại.

Mà còn Tô Bằng thì mặt không chút thay đổi, tay hẩn cầm bảo kiếm, xông qua một người khác.

Chẳng qua là bản thân hẩn cũng không có chú ý, lúc này, ánh mắt của hẩn không ngờ lại có một tia màu đỏ quý dị...

Chương 250: Sát Kiếm Thức Tỉnh

Tô Bằng huy kiếm, giết chết một người của Hội Phong Dương.

Trong nháy mắt, không biết vì sao, trong lòng Tô Bằng vô cùng bình tĩnh.

Dường như một kiếm này, chỉ là luyện tập bình thường, kẻ địch bị giết chết giống như là một con gà con vịt mà thôi.

Không... Có lẽ, vào thời khắc này, trong mắt Tô Bằng, tánh mạng con người chẳng qua chỉ là mấy con côn trùng.

Bình tĩnh giết chết những người này, nhìn những mạng người này đang dần biến mất, khóe miệng Tô Bằng thế nhưng lại không tự chủ treo lên một nụ cười lạnh lùng.

Hẩn thi triển thân pháp Thần Hành Bách Biến, xông vào bên trong đám người giang hồ của Hội Phong Dương.

Lúc này nghênh tiếp hẩn, là đạo nhân mù một mắt kia, đạo nhân này, thần sắc hơi có vẻ bối rối, nhưng mà binh khí trong tay cũng không có chậm, đâm tới Tô Bằng.

Tô Bằng thi triển kiếm pháp bán thức, ngăn lại bảo kiếm trong tay người này.

Hai mắt màu đỏ quỷ dị của Tô Bằng nhìn thẳng vào đạo sĩ chột mắt này.

“Không được... Kiếm pháp Bán thức quá nhẹ nhàng...”

Trong lòng Tô Bằng bỗng nhiên tuôn ra loại ý nghĩ này.

“Dùng một chiêu trong kiếm pháp bán thức không ổn... Không được... Như thế nào mới có thể chặt đứt cổ của hắn chứ?”

“Kiếm pháp Bán thức quá nhẹ nhàng... Ừm? Ta hình như còn có một loại kiếm pháp khác...”

Ý thức lúc này của Tô Bằng giống như là đã tiến vào một loại trạng thái kỳ dị, hắn dường như toàn bộ tinh thần đều đang tập trung suy tư nên giết chết những người trước mắt này như thế nào mới được.

“Đúng rồi... Ta còn có một loại kiếm pháp khác, kiếm pháp giết người...”

Đột nhiên trong lúc đó, ánh sáng màu đỏ quỷ dị trong con ngươi của Tô Bằng lại chớp động.

Hắn chợt thấy, bên ngoài vòng phòng ngự của kiếm pháp bán thức của mình, đột nhiên có thêm một khu vực màu đỏ, giống như mình từ nơi này xuất kiếm là có thể dễ dàng chém chết đạo nhân chột mắt này.

Tựa hồ là vô ý thức, Tô Bằng liền chém ra một kiếm, một kiếm này cùng với kiếm ý của kiếm pháp bán thức hoàn toàn không phù hợp. Đơn giản trực tiếp, đem sự bí ẩn dung nhập vào trong sự đơn giản, mà mục đích chỉ có một...

Đó chính là, giết chóc một cách đơn giản nhất, hữu hiệu nhất!

Đạo nhân chột mắt kia chỉ là cảm giác được, đối phương thi triển một loại kiếm pháp có lực phòng ngự cực kỳ cường đại, kiếm của mình bị kiếm thế của đối phương phong bế toàn bộ, nhưng mà trong nháy mắt, kiếm pháp của đối phương liền biến thành một loại cảm giác khác, giống như ma thú

khát máu, thoáng cái đã cho mình một loại cảm giác khát máu, mà ngay sau đó hắn liền phát hiện thân thể của mình hình như càng bay càng cao...

Một kiếm này của Tô Bằng, chặt bay cái đầu của đạo nhân chột mắt, thế nhưng trong lòng vẫn không có nửa điểm gợn sóng. Hắn dường như đã tiến vào một loại trạng thái kỳ diệu.

Trong nội tâm của hắn, một chút gợn sóng cũng đều chưa từng có... Nhưng, lại nhiễm một loại sắc điệu.

Loại sắc điệu này, như một màu đỏ nhàn nhạt. Mà còn bên tai hắn, dường như có một thanh âm, nói cho Tô Bằng, làm hắn quên mất hết thảy. Bây giờ cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ muốn giết sạch mọi người ở nơi này là được.

“Giết đi... Giết đi... Giết chết tất cả mọi người... Cho dù là ai, nam nhân, nữ nhân... Cũng đều là kẻ địch...”

Tô Bằng dường như nghe được trong đầu mình có một giọng nói không ngừng tự nói với mình, thanh âm này ảnh hưởng đến hắn, khiến hắn giống như đang bị vẩy vào trạng thái bị thôi miên.

Nhưng, loại trạng thái này lại kỳ diệu không có ảnh hưởng đến sự vận hành nội lực của Tô Bằng, ngược lại còn khiến cả người hắn đều ở vào một loại trạng thái đỉnh cao.

Cho dù là trạng thái Kỉnh Hồ của tâm pháp Dung Nham Kỉnh Hồ hay là thân pháp Thần Hành Bách Biến cũng không phát huy ảnh hưởng bằng loại trạng thái này.

Ngược lại, Tô Bằng giờ phút này, giống như năng lượng toàn thân đều được điều động, hết thảy cũng là vì giết chóc.

Loại cảm giác này cũng không tà ác, tàn nhẫn giống như trong tưởng tượng, Tô Bằng ở trong loại cảm giác này, ngược lại còn có một loại cảm giác dồi dào, hưởng thụ, ưu nhã.

Bên trong màu đỏ nhàn nhạt, toàn bộ tinh thần của Tô Bằng tập trung nhất từ trước đến nay, cũng thả lỏng nhất từ trước đến nay.

Hắn giống như dựa theo bản năng, tìm kiếm lấy con mồi có thể giết chết, sau đó dùng phương thức đơn giản nhất giết chết bọn họ.

Kiểm pháp của hắn, cũng không còn là kiếm pháp bán thức, mà là một loại kiếm pháp khác, hoàn toàn không có phòng ngự, nhưng lại giống như một sát thủ cao siêu nhất, lấy góc độ không có khả năng nhất, tốc độ nhanh nhất, thủ pháp xảo diệu nhất, toàn lực tấn công, thế mà ngược lại không có chút nào phòng ngự, chỉ là dựa vào thân pháp cùng với kiếm pháp ảo diệu, thu hoạch tánh mạng của kẻ địch.

Hết thảy, giống như một loại nghệ thuật.

...

Bọn người Trí Lang, cũng không biết sự thay đổi kỳ dị của Tô Bằng, bọn họ chính là giống như đang bị bóng đè, không chịu tin tưởng chuyện trước mắt là chân thật.

Tô Bằng vốn hẳn nên bị trọng thương kia không biết vì sao, thế nhưng lại đột nhiên công lực lại tăng vọt đột biến... Không ngừng thu hoạch mạng sống của kẻ địch.

Không, không nên nói là công lực tăng lên, mà là bản lĩnh tàn sát.

Bọn người Trí Lang, không biết vì sao, sau khi Tô Bằng thi triển loại kiếm pháp này, liền sinh ra một loại cảm giác.

Đối phương, chính là vì giết chóc mà tồn tại...

Cho dù mình mạnh mẽ đến cỡ nào, có bao nhiêu người, thanh kiếm giết chóc kia của đối phương sớm hay muộn cũng sẽ dừng lại ở trên cổ của mình, trong trái tim của mình.

Không biết vì sao, chỉ nhìn thấy Tô Bằng đang thi triển kiếm pháp này, trong lòng bọn người Trí Lang đều không hẹn mà cùng sinh ra loại ý nghĩ này.

Mà còn trên thực tế, cái này cũng dần dần trở thành sự thật.

Kiểm của Tô Bằng, trong nháy mắt đã chém chết bảy người.

Bảy người này, cũng đều là bị chặt đứt cổ.

Nhưng Tô Bằng, lại không có ý dừng lại chút nào.

Bọn người Trí Lang càng đánh càng kinh hãi, thân pháp của Tô Bằng dường như càng nhanh hơn, kiếm pháp cũng càng phát ra sát ý lạnh thấu xương, bên cạnh mình, tuy rằng vẫn chưa bị giết hết toàn bộ nhưng tâm trí cũng đã bị đoạt đi.

“Trí Lang! Tuyết lang đã chết! Sa quỷ với Phong quỷ cũng đã chết!”

Sau lưng Trí Lang, từng tiếng hô la vang lên.

Trí Lang La Sơn cả kinh, nhìn về bốn phía, quả nhiên, huynh đệ hơn mười năm của mình, Tuyết Lang đã chết rồi, mà còn hai quỷ trong tam quỷ cũng đã bị Tô Bằng giết chết.

Mà còn người của Hội Phong Dương, một nửa bị đồng thi giết chết, còn có bốn người chết ở dưới kiếm của Tô Bằng.

Trong nháy mắt, bên mình tổng cộng mười bảy người, chết hết chỉ còn lại có bảy tám người.

Trí Lang một trận hoảng hốt, trong lòng hấn không khỏi chửi bới, vì sao tin tình báo lại sai lầm như vậy? Thực lực của tên Tô Bằng này, hoàn toàn không phải là giống như trên cái báo cáo kia!

Còn có quái vật kia nữa!

“Dừng liều mạng nữa! Rút lui!”

Trí Lang đã biết, mình và những người này đã không thể giết chết nổi Tô Bằng cùng với quái vật kia, bây giờ điều cần nhất là phải làm sao để không bị Tô Bằng cùng với quái vật kia giết chết...

Không, hẳn là phải nói, hai con quái vật này.

Nghe được lời của Trí Lang, những người còn sống của Kim Mãn Đường lập tức có sự ăn ý đột ngột thoát khỏi chiến trường, phi thân bay lên những con tuấn mã.

“Vô liêm sỉ!”

Thấy người của Kim Mãn Đường rút lui, những người còn lại của Hội Phong Dương không khỏi chửi ầm lên.

Đáng tiếc, bọn họ đã bị Tô Bằng cùng với đồng thi cuốn lấy, mất đi sự trợ chiến của đám người Kim Mãn Đường, không qua mấy hơi thở, liền đã bị Tô Bằng cùng với đồng thi giết chết.

Lúc này, trong mắt Tô Bằng vẫn còn mang theo màu đỏ quỷ dị.

Mà còn bọn người Trí Lang, đã nhảy lên lưng ngựa, giục ngựa chạy trốn.

Ánh mắt Tô Bằng mang theo màu đỏ, mặt không chút thay đổi, hẳn đột nhiên nhướng mũi kiếm lên, lật trường kiếm mà đạo nhân chợt mắt đã dùng qua trên mặt đất lên.

Bên này Tô Bằng cầm lấy trường kiếm đột nhiên hét lớn một tiếng, mạnh mẽ ném trường kiếm về phía trước!

Trường kiếm giống như mũi tên bị bắn ra khỏi dây cung, mà lúc này, Trí Lang vừa mới giục ngựa xoay người.

“Phốc!”

Không có chờ Trí Lang La Sơn kịp phản ứng, thanh trường kiếm kia cũng đã đâm vào phía sau lưng của hắn, xuyên qua trái tim!

Chương 251: Giải Quyết Tốt Hậu Quả

Tô Bằng ném trường kiếm ra, đâm xuyên qua trái tim của Trí Lang.

“Trí Lang!”

Huỳnh đệ của Trí Lang, nam nhân trên mặt đầy râu quai nón kêu to.

“Trí Lang chết rồi! Cuồng Lang người mau đi theo chúng ta!”

Mấy người đã lên ngựa, hướng về phía nam nhân trên mặt đầy râu quai nón kia hô lớn.

“Các người đi đi! Ta phải báo thù cho Trí Lang!”

Nam nhân trên mặt đầy râu quai nón gào hét, cũng không để ý ba người khác bỏ đi, hấn quay đầu ngựa lại, há miệng hô lớn, lao về phía Tô Bằng.

Trong ánh mắt Tô Bằng, vẫn mang theo sắc đỏ quỷ dị, sắc mặt không để lộ biểu tình gì khác nhìn nam nhân tên là Cuồng Lang đang xông tới này, bảo kiếm trong tay, giơ lên cao.

Cuồng Lang trong miệng gào thét, bản thân cười tuần mã, xông về phía Tô Bằng.

Tô Bằng không hề tránh né, vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Ngay khi tuần mã vọt tới trước mặt Tô Bằng, hấn rút cuộc xuất thủ.

Bảo kiếm giơ cao, đột nhiên chém xuống, trên bảo kiếm, mang theo kiếm khí lạnh thấu xương.

“Xoẹt!”

Bảo kiếm bổ từ trên cao xuống, nam nhân tên Cuồng Lang kia, còn cả con tuần mã hấn đang cười, cứ như vậy từ đầu đến đuôi, bị bổ thành hai mảnh.

Người và ngựa đều bị bổ thành hai mảnh, bay thẳng ra hai bên.

Con tuần mã này tốc độ rất nhanh, tính cả người cưỡi ngựa, sau khi bị Tô Bằng phanh thây, còn văng ra xa bốn trăm mét, mới ầm ầm ngã xuống.

Trên người Tô Bằng, máu tươi không ngừng nhỏ xuống, bởi vì một kiếm này quá mức sắc bén, trái lại những thứ lộn xộn khác không có vấy lên trên người hấn.

Trang phục màu xanh hắc mặc trên người lúc này, chính là trang phục mang theo từ Tử Hà sơn, máu tươi bắn lên trên người hắn, đều trở thành từng hạt máu tròn vo, không ngừng lăn xuống dưới, nhưng không khiến cho trên người Tô Bằng có bất kỳ vết bẩn nào.

Chỉ là, trên lông mày của hắn, vẫn vուն vài giọt máu.

Tô Bằng vẫn như trước lưu lại trong loại đắc ý giết chóc này. Chỉ là ngoài hai tên kia vẫn còn một Lang, đã thúc ngựa chạy đi rất xa, Tô Bằng có đuổi cũng không kịp.

Vì vậy, chỉ thấy Tô Bằng xoay người, nhìn đám người trong thương đội.

Người thủ lĩnh trong thương đội, đã bị cảnh tượng này làm cho sợ hãi run rẩy, thân thể lẩy bẩy, cũng không dám di chuyển.

Những người này, cũng không phải thuộc hạ của đám người Trí Lang, mà thương đội là chân chính. Chuyện đã xảy ra vừa rồi, khiến những người này có chút sững sờ, trái lại không có người bỏ chạy.

Lúc này, Tô Bằng vẫn đắm chìm trong ý cảnh giết chóc, chỉ muốn tiếp tục giết chóc không ngừng, đã không để ý thân phận của những người này.

Tô Bằng đi đến trước mặt thủ lĩnh thương đội kia, cầm bảo kiếm trong tay, bản năng hắn dường như cảm nhận được người trước mắt này vô cùng yếu ớt, không cần phải dùng võ công hùng mạnh gì cả. Chỉ cần chiêu thức bình thường giết chết hắn là được rồi.

Vì vậy, kiếm trong tay Tô Bằng, vung lên...

Nhưng lại, rơi xuống.

“Bịch!”

Một kiếm này của Tô Bằng vốn chém về cổ của thủ lĩnh thương đội kia, còn chưa đến nơi, chợt thấy thủ lĩnh thương đội kia, bịch một tiếng, quỵ xuống mặt đất.

“Hảo hán tha mạng! Đừng giết ta! Nhà ta còn có vợ đại, con nhỏ mới sinh còn chưa được hai tuổi! Xin hảo hán tha ta một mạng. Ta và những người kia thật sự không quen biết nhau!”

Thủ lĩnh thương đội này, thấy bảo kiếm của Tô Bằng quét qua, sớm đã bị hù đến mặt cắt không còn giọt máu. Lòng bàn chân mềm nhũn, quỳ xụp xuống đất, không ngừng khẩn cầu Tô Bằng, muốn hãn tha mạng cho mình.

Còn Tô Bằng, thoáng ngẩn người.

“Chẳng lẽ ta muốn giết hãn sao? Hãn... không phải là kẻ thù chứ?”

Một chốc ngẩn người, Tô Bằng đột nhiên cảm giác được một loại ý thức mang theo mùi máu tươi, giống như thủy triều, rút khỏi trên người mình.

Trong bất chợt, Tô Bằng cảm thấy sức lực bản thân suy yếu không ít, đồng thời, ý thức cũng khôi phục tỉnh táo một chút.

“Những người này, đều do ta giết sao?”

Lúc này, Tô Bằng có chút hoảng hốt, quay đầu lại nhìn phía sau lưng mình.

Hồng Y nữ nhân xuất hiện ban đầu, còn có một nhân vật giang hồ do hội Phong Dương mời đến, còn có nam nhân giống như tháp đen kia, ba người này đều bị đồng thi giết chết, người còn lại, thì giống như bị mình giết chết.

Nhưng mà, trong trí nhớ của Tô Bằng, cảm giác lại cực kỳ quý dị.

Tô Bằng cẩn thận suy nghĩ, rõ ràng có thể nhớ lại mỗi một người bị mình giết chết như thế nào, nhưng mà thời gian hoạt động tâm lý, còn có ý thức của mình, đều hoàn toàn không nhớ ra nổi.

Giống như, khi bản thân giết chết những người này, cơ thể dường như bị đoạt mất, bản thân chỉ đang thừa hưởng ký ức của người đoạt cơ thể mình, nhưng lại không hề có ý chí của mình.

“Cướp đoạt?”

Thăm nghĩ đến đây, thân thể Tô Bằng không khỏi giật mình một cái.

Vừa rồi, bản thân giống như còn muốn giết chết toàn bộ hơn năm mươi người thương đội này, chỉ là lúc sắp làm, ý thức của chính mình, có một tia thức tỉnh và chống cự, mới khiến cho mình từ trong trạng thái quái lạ kia giật mình tỉnh lại.

Như vậy, mới khiến cho hơn năm mươi người này, thoát được một kiếp.

“Chuyện này... chuyện này...”

Trong lòng Tô Bằng cũng không khỏi có chút sợ hãi, hấn sợ bản thân quả thật trở nên khát máu, biến thành một tên sát thủ biến thái.

Bởi vì, tâm lý của mình, kết nối cùng với trong hiện thực, nếu như bản thân ở trong trò chơi không khống chế được mà giết người, như vậy ở trong hiện thực...

“Nguyên nhân... Nguyên nhân....”

Tô Bằng mấp máy nói, đột nhiên, hấn nhớ tới một đoạn ký ức.

Trước khi mình xuống núi, lúc mình sắp đi, nhị sư huynh Độc Cô Thắng, đã từng truyền thụ cho mình một bộ kiếm pháp.

“Tên của bộ kiếm pháp này, là Sát Kiếm... Ta đã gieo hạt giống kiếm pháp này trong tim ngươi, lúc ngươi thật sự gặp phải nguy hiểm, hoặc là sát ý trong lòng, tích tụ đến một mức độ nhất định, sẽ kích hoạt bộ kiếm pháp này.”

“Chỉ là bộ kiếm pháp này, mặc dù uy lực to lớn, nhưng lại có ảnh hưởng nhất định đối với tâm tính con người, nếu không phải thời khắc ngươi gặp phải nguy cơ đỉnh điểm, đừng dễ dãi sử dụng, nhất định phải ghi nhớ, hiểu chưa.”

Lời của nhị sư huynh Độc Cô Thắng, giống như còn đang quanh quẩn bên tai Tô Bằng.

“Sát Kiếm? Vừa rồi thi triển, là Sát Kiếm sao?”

Bản thân Tô Bằng không nhận được thốt lên.

Suy nghĩ, hần phát tay mở ra cột kỹ năng của mình, quả nhiên, kỹ năng “Sát Kiếm” vốn là màu xám, ở trong cột kỹ năng của mình, lúc này đã sáng lên.

Chỉ là, biểu thị lúc này của nó, đang trong trạng thái dụ dần, tạm thời không cách nào sử dụng, mà thuộc tính biểu thị phía sau, cũng đã hiện lên, Sát Kiếm này không thể sử dụng kinh nghiệm thực chiến thăng cấp đẳng cấp.

“Sát Kiếm... Mặc dù có một bộ kiếm pháp, nhưng kiếm pháp cũng không phải căn bản của võ công. Bản thân của bộ võ công này, cũng tương tự với những võ công khác của Tử Hà môn, đều lấy kiếm ý làm chính...”

“Kích hoạt rồi kiếm ý của Sát Kiếm rồi, sẽ rơi vào trong ý cảnh tinh thần đặc biệt, có thể vô ý điều chỉnh tập hợp tất cả kiếm chiêu và nội lực, khinh công đã được học, cùng với các công pháp khác, mục đích của tất cả những cái này chỉ có một, chính là tàn sát.”

“Kiếm ý của Sát Kiếm, có thể khiến cả người trở thành một cỗ máy giết chóc. Mặc dù kiếm pháp bản thân cũng rất mạnh mẽ, nhưng chân chính mạnh mẽ lại nằm ở chỗ bản năng tàn sát trong kiếm ý của Sát Kiếm, loại bản năng này có thể giúp cho một người phát huy toàn bộ năng lực sát thương.”

Tô Bằng click mở thông báo cụ thể phía sau kỹ năng Sát Kiếm, hiện lên những thông báo này.

“Về mặt tiềm thức, đều sẽ biến thành một cỗ máy giết chóc sao?”

Tô Bằng nhìn, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi.

Nhìn thấy thông báo kỹ năng này, Tô Bằng cũng không nghi ngờ, vì sao vừa rồi bản thân lại rơi vào trong trạng thái tuy rằng có trí nhớ, nhưng lại không có ý thức.

Bởi vì kiếm ý của Sát Kiếm, chính là là một loại ý cảnh giết chóc, từ góc độ tâm lý học mà nói, chính là đang lâm vào trạng thái thôi miên, Tô Bằng dưới loại trạng thái này, từ ý thức đến tiềm thức, đều chỉ hành động vì mục đích giết chóc, không còn chỗ dư thừa để suy nghĩ đến chuyện khác.

Dưới trạng thái này, tất nhiên so với trạng thái bình thường, năng lực sát thương gia tăng rất nhiều lần, giống như vì dễ tàn sát mà sản sinh ra chiến lực siêu cấp.

Còn theo như lời của nhị sư huynh Độc Cô Thắng, thường xuyên sử dụng bộ kiếm pháp này, sẽ ảnh hưởng đến tâm tính của con người, cũng tức là chỉ điều này.

Dù sao, kiếm ý của Sát Kiếm, cũng đã tương đương như thôi miên ảnh hưởng tới tiềm thức, dưới trạng thái này, trải qua nhiều lần, hạt giống tàn sát kia, cho dù ý thức Tô Bằng vẫn còn tỉnh táo, cũng sẽ không tự giác mà chịu ảnh hưởng.

“Vị hảo hán này, cầu xin hảo hán, đồ đặc trong thương đội chúng ta, đều là của ngài, chỉ cần ngài tha mạng này của ta mà thôi.”

Thủ lĩnh thương đội quỳ trên mặt đất thanh âm khẩn cầu, truyền vào tai Tô Bằng, khiến suy nghĩ của Tô Bằng trở về lại hiện tại.

Dần dần, Tô Bằng rút bảo kiếm trong tay về, nói.

“Đứng lên đi, ta sẽ không giết ngươi.”

“Hảo hán... Quả thật tha cho ta sao?”

Thủ lĩnh thương đội này, thấy thế cũng chậm chậm đứng lên.

Nam nhân hơn bốn mươi tuổi này, thật ra chính là ông chủ của thương đội, món hàng này đối với hắn rất quan trọng, cho nên đích thân hắn vận chuyển, chỉ là không ngờ, lần này ra ngoài, bất ngờ lại gặp phải chuyện này.

Dáng vẻ ra tay vừa rồi của Tô Bằng, hắn tận mắt chứng kiến, giết người cũng không chớp mắt, phanh thây người khác thành hai mảnh giống như xé thịt heo, đều không giống như con người.

Loại người này, trong mắt ông chủ thương đội này, đã là một hung thần, món hàng này của mình vẫn còn lần khác, mạng của mình, chỉ cần không bị người tay giết chết thì đã may mắn lắm rồi.

Có điều thấy kiếm khách này giống như không có ý giết mình, ông chủ thương đội cũng gan dạ lên ít nhiều.

“Ta hỏi ngươi, hai người sử dụng cung tên kia, là người trong thương đội ngươi sao?”

Tô Bằng chỉ vào kẻ mình đầu hai nơi cách đó không xa ở sau lưng, hỏi ông chủ thương đội.

Hai người kia, chính là người sử dụng mũi tên tấn công Tô Bằng, hơn nữa còn làm nổ thuốc nổ.

Chỉ là, hai người kia vừa rồi đổi thành trường kiếm và cương đao để bao vây tấn công Tô Bằng, nhưng lại bị Tô Bằng chặt đứt đầu.

“Hai người này không phải là người của chúng ta!”

Ông chủ thương đội lắc đầu liên hồi giống như cái trống lắc, nói.

“Chúng ta nửa đường gặp phải hai người này, hai người này nói là sợ gặp phải thổ phỉ, thấy chúng ta nhiều người, nên muốn cùng đi chung với chúng ta.”

Tô Bằng nghe thế, suy nghĩ một hồi, hai người này có lẽ sau khi thương lượng xong với bọn Trí Lang, tìm kiếm tung tích của mình, kết quả gặp phải thương đội này, cảm thấy lẩn vào bên trong chắc hẳn có thể tính kế mình càng tốt hơn, cho nên mới nấp vào trong này.

Thương đội trước mắt này, xem ra cũng không có vấn đề gì.

“Hai người kia, không liên quan gì đến các ngươi, nhưng mà... không bao lâu nữa, sẽ có người đuổi theo các ngươi, dò hỏi chuyện gặp phải ta, ta nghĩ, nên nói gì, không nên nói gì, trong lòng ngươi có lẽ hiểu rõ chứ?”

Tô Bằng nhìn ông chủ thương đội này, nói với hắn.

Ông chủ thương đội ánh mắt lướt qua Tô Bằng, liếc mắt nhìn đồng thi đứng sau lưng Tô Bằng, ừng ực nuốt xuống một ngụm nước miếng, khó khăn gật đầu...

Chương 252: Trấn Phù Lăng

Tô Bằng uy hiếp đe dọa một chút ông chủ thương đội này, để hắn ép buộc thuộc hạ im miệng, sau đó tìm lại nón trúc, nón trúc này xem như chắc chắn, dưới sự tấn công thế kia cũng không bị phá hủy.

Điều khiển đồng thi đội nón trúc lên lại, Tô Bằng thở dài một hơi.

Hành tung của mình, còn có chuyện của đồng thi, đương nhiên không che giấu được sát thủ hội Phong Dương và Kim Mãn Đường phái tới, những người thương đội này, mặc dù bị mình gây áp lực, nhưng rõ ràng, uy hiếp của Ngũ Thành Liên Minh đối với bọn họ, còn lớn hơn cả mình.

Cho nên, dựa theo lo lắng bình thường, thủ lĩnh thương đội này, cũng những người này, chẳng qua khi nói chuyện của mình sẽ có chút đắn đo, nhưng rồi cuối cùng vẫn sẽ nói ra.

Đó cũng là chuyện không thể làm gì, dù sao nơi này vẫn thuộc phạm vi ảnh hưởng của kẻ địch.

Tô Bằng lại không thể giết hết những người ở đây để diệt khẩu.

Tô Bằng chỉ hy vọng, cảnh cáo của mình, có thể khiến những người này lúc bị dò hỏi, có chút e dè, không nói ra hết toàn bộ thì được rồi.

“Nhớ lại, trong thành Lang An, bây giờ vẫn còn một Phạm tiên tử vẫn lấy giang hồ thịnh vượng làm nhiệm vụ của mình, còn có một hòa thượng đi cùng đường với nàng, những người này nếu biết mình điều khiển một đồng thi không phải người, nghĩ cũng không cần nghĩ đã biết. Nhất định sẽ truy đuổi đến cùng nhất quyết không chịu buông tha, như vậy thì sẽ có chút phiền phức.”

Trong lòng Tô Bằng âm thầm suy xét.

Ưu điểm lớn nhất của hắn, chính là vĩnh viễn sẽ không nhận định bản thân quá cao, nếu chỉ đơn giản là một Phạm Thanh Âm, Tô Bằng tự thấy rằng, cho dù Bán Thức Kiếm Pháp đối phó không được, Sát Kiếm bản thân mới lĩnh ngộ được, còn có bí thuật Bất Mồi, thì triển đi ra toàn bộ át chủ bài, có

lễ bản thân có thể chiến thắng, nhưng mà lại có thêm một hòa thượng không rõ lai lịch, vấn đề sẽ không quá lạ quan được.

Tô Bằng dựa trên tính toán so sánh Lãnh Sương Nguyệt gần đây từng gặp trong hoang thôn, võ công của Phạm Thanh Âm cùng Lãnh Sương Nguyệt không phân cao thấp, có lẽ cao hơn một chút, còn hòa thượng kia, nếu như đã đi bên cạnh Phạm Thanh Âm, có lẽ võ công cũng không thua kém bao nhiêu.

“Có chút đau đầu rồi.”

Tô Bằng vỗ nhẹ lên trán mấy cái, có điều đồng thi cũng là một cánh tay đắc lực của Tô Bằng, ít nhất ở giai đoạn này, đồng thi giao đấu cùng người võ lâm bình thường dường như xe tăng nghiền nát bộ binh, trợ lực như vậy Tô Bằng vẫn chưa muốn bỏ qua.

“Cũng được, cho dù Phạm Thanh Âm cùng hòa thượng kia đồng thời đến đây, chỉ cần đồng thi có thể cầm chân được một người, ta cũng có thể cản được người còn lại, đến lúc đó, thắng bại còn chưa biết được.”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ, không hề lo lắng chuyện này.

Tứ Lang Tam Quỷ giả làm bộ khoái kia và bọn người hội Phong Dương, còn để lại vài con ngựa, Tô Bằng lựa chọn một con tuần mã tốt nhất, lại tìm một con dự phòng, sau đó quát gọi đám người thương đội ở phía sau.

“Những con ngựa khác các người giữ lấy đi, xem như là phí an ủi của các người.”

Nói xong, Tô Bằng quát lớn một tiếng “Đi”, liền dẫn đồng thi bỏ đi, giục ngựa lao nhanh như bay, để lại đám người thương đội liên tục bị làm cho ngạc nhiên đến sững cả người ở đằng sau.

Hai con ngựa mới Tô Bằng lấy được, so với Hoàng Phiêu Mã lúc trước bị nổ chết kia còn thần tuần hơn, thể lực cũng vô cùng dẻo dai, trước đó bọn người Trí Lang, La Sơn có lẽ chưa từng thúc ngựa quá mức, Tô Bằng thúc ngựa chạy được hơn một canh giờ, cơ thể con ngựa này mới thấy toát mồ hôi.

Tô Bằng không muốn cứ như vậy vắt kiệt sức ngựa, bèn giảm tốc độ lại, để ngựa chậm rãi đi về phía trước.

“Ta có khoái mã đi đường, tốc độ có lẽ không chậm, chỉ là không đuổi kịp đám người vừa mới chạy trốn ban nãy, chằm đen trên bầu trời vẫn đang quanh quẩn, xem ra trong đám người bị giết chết lúc trước, cũng không có người điều khiển chim ưng theo dõi ta, người kia có lẽ ở phía trước.”

Tô Bằng nhìn chim ưng bay lượn vòng tròn trên bầu trời phía trước, trong lòng thâm nghĩ.

“Hôm nay hai lần gấp gấp lên đường, còn đôi ngựa, có lẽ đã đi được hơn hai trăm dặm đường, chắc hẳn sắp đến ranh giới giữa Cống Châu và Lương Châu, không bằng nhanh chóng lên đường thêm chút nữa, cố gắng chút sức lực, có lẽ trước khi trời tối, rời khỏi địa giới Cống Châu... Ra khỏi Cống Châu, sức ảnh hưởng của Ngũ Thành Liên Minh, tất nhiên không còn lợi hại như thế nữa.”

Tô Bằng thoáng nhìn sắc trời trên cao, tính toán nếu bản thân cố gắng nhanh chóng đi thêm một đoạn nữa, trước lúc trời tối có lẽ sẽ rời khỏi Cống Châu, vào trong địa giới Lương Châu.

Tính toán rõ ràng, Tô Bằng lập tức thay đổi một con ngựa, không còn luyến tiếc tuần mã, dùng hết tốc độ tiến về phía trước.

Đồng thi thì sai bước chạy theo mình, rõ ràng, thể lực của đồng thi, hơn hẳn tưởng tượng của Tô Bằng, vốn tưởng rằng tăng tốc gấp rút một canh giờ đã khiến đồng thi này không chịu nổi, nhưng không ngờ, thể lực của hắn, ngay cả một nửa cũng không ép ra được.

Tô Bằng giục ngựa lao đi một canh giờ, lại thay ngựa lần nữa, đổi thành chạy chậm, như vậy liên tục mấy lần, đến lúc đêm tối, cuối cùng đã tới địa phương tiếp giáp giữa Cống Châu cùng Lương Châu.

“Nhìn thấy cột mốc rồi!”

Tô Bằng đi ngang qua bên cạnh một tấm bia đá, nhìn thấy trên tấm bia đá, một mặt viết “Cống Châu”, một mặt viết “Lương Châu”, biết mình đi

đường một ngày, rút cuộc chạy hơn ba trăm dặm, đi vào địa giới Lương Châu.

Sau khi đi vào nơi này, tâm tình Tô Bằng lập tức cảm thấy thả lỏng.

Lương Châu, do thế lực khác chiếm giữ, Ngũ Thành Liên Minh muốn hành sự ở nơi đây, còn phải nhìn sắc mặt của người ta, tất nhiên không giống như ở địa giới Cống Châu không hề kiêng dè gì cả.

Bóng đen chim ưng quần quanh trên bầu trời, lúc này cũng không lượn vòng nữa, giống như biến mất trên không trung, cũng không biết là để mất dấu Tô Bằng, hay là người điều khiển chim ưng cố tình buông tha Tô Bằng.

“Hi vọng người kia biết khó mà lui.”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ.

Hắn cũng không phải sợ lần nữa giao đấu cùng người hội Phong Dương, chỉ là không muốn tăng thêm sát nghiệt, mình bây giờ một khi trong lòng tràn ngập sát ý, có đôi khi sẽ không tự giác tiến vào trạng thái Sát Kiếm, cứ thế mãi, đối với chính mình ảnh hưởng rất lớn.

Đang lúc ngẫm nghĩ, trong bóng đêm chạng vạng, đằng trước xuất hiện một trần nhỏ.

“Hửm? Trần này xem ra cũng không quá nhỏ, có lẽ có vài ngàn người sinh sống nơi đây, có điều nghĩ đến cũng đúng, nơi này tiếp giáp giữa Cống Châu và Lương Châu, thương gia qua lại nườm nượp, cho dù là thương nhân qua đường, cũng có thể khiến thôn trấn này buôn bán được lời, một thời phồn vinh.”

Tô Bằng thấy, trong lòng thâm nghĩ.

“Ban đêm không nên đi đường, tạm thời qua đêm trong trần này.”

Nhìn thấy thôn trấn này, trong lòng Tô Bằng quyết định, hắn giục ngựa, đi vào bên trong trần.

Nhanh chóng, khi Tô Bằng mới vừa đi vào cổng trấn, chợt nhìn thấy trên một bảng hiệu viết ba chữ lớn.

“Trấn Phù Lãng.”

Tô Bằng đi vào thôn trấn, phát hiện trong trấn này, thương gia lui tới không phải là số ít, khách điếm cũng nhiều hơn các nơi khác. Trên trấn này, không ít kiệu phu khuân vác, còn có vài nơi giống như nơi làm việc của thương hội, cũng không phải ít.

Trong lòng hăn biết, đây chính là thôn trấn trung chuyển giao thông, dòng người đông đúc, người có chút sức lực, thì có thể ở lại nơi này tìm được một công việc giống như là khuân vác kiệu phu.

Chỉ có điều Tô Bằng đối với mấy cái này cũng không mấy để tâm, hăn đề hai con tuần mã thong thả thả bước, tìm chỗ dừng chân ở trên trấn.

“Khách điếm Phù Lãng?”

Tìm kiếm một vòng, Tô Bằng tìm được một khách điếm có thể là lớn nhất trên trấn, dừng lại.

Khách điếm này chỉ có hai tầng, nhưng chiếm diện tích rất lớn, mặc dù không mấy xa hoa, nhưng nhìn vẻ như khá là đắt đỏ, Tô Bằng bèn dừng ở đây.

“Hai vị đại gia, ở trọ sao?”

Tô Bằng vừa ghì cương ngựa để ngựa dừng lại, ở cửa khách điếm đã có người đón tiếp, Tô Bằng nhìn, là điểm tiểu nhị đang đổ ước bồn bên ngoài cửa.

“Ừm.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, sau đó từ trên tuần mã phi thân xuống.

Điểm tiểu nhị đã sớm luyện được nhãn lực tốt trong dòng người tới tới lui lui, cái khác không nói, khách có tiền không có tiền hăn hẳn cảm nhận nhất.

Thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi, cưỡi ngựa căn bản chỉ có ngựa, cho nên ngựa tốt xấu, giống như là xe hơi của thế giới Tô Bằng, có thể nhìn ra tình hình giàu có của một người.

Điểm tiêu nhị này thấy hai con ngựa của Tô Bằng, mập mạp khỏe mạnh, răng khỏe tuổi trẻ, móng lớn lại có sức, tứ chi cường tráng, là ngựa tốt thượng thừa, ở trong thế giới Tô Bằng, tương đương với siêu xe SUV, e rằng không có mười lượng lượng hoàng kim thì không thể mua nổi.

Người khách này cùng lúc dẫn theo hai con ngựa này, tuyệt đối là kẻ có tiền.

Điểm tiêu nhị thấy, càng thêm nhiệt tình, loại khách này thường cũng là nhều nhất, thu nhập gần như bản với hần ở trong tiệm vật vả khổ sở làm việc.

Tô Bằng không biết tâm tư điểm tiêu nhị, hần và đồng thi, được tiêu nhị chỉ dẫn, hai người đi vào trong khách sạn này.

Tô Bằng đi vào trong đại sảnh khách điểm, tiếng ồn ào đình tai nhức óc lập tức truyền vào trong tai.

Chỉ thấy khách điểm này, đại sảnh lầu một so với khách điểm khác còn muốn lớn hơn một chút, cả lầu một, gần như đầy ắp người ngồi, đại khái hơn bốn mươi năm mươi người, những người này, bảy tám người ngồi cùng một bàn, đang hăng say sục sôi ăn cơm.

Tô Bằng liếc mắt nhìn, phát hiện những người này phần lớn giống như xa phu và người giúp việc, có lẽ là người chạy hàng của thương đội, không phải người đặc biệt xuất chúng, vũ khí mang trên lưng đều không thấy một cái.

“Ở lại khách điểm này, phần lớn là loại khách thương bình thường.”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ, đúng lúc này, tiêu nhị nhìn mặt mà nói chuyện, nhìn ra Tô Bằng dường như không hài lòng lắm đại sảnh bên dưới, không khỏi cười cười tiến lên nói.

“Khách quan, khách điểm chúng ta, lầu một đều là phòng ăn lớn chung đụng nhiều, lầu lớn rau xào, đều cố định mấy món, khách cũng không bắt bẻ, đến rồi thì ăn, giá tiền cũng phải chăng, ngài muốn ở trọ sao? Nếu

không thích, có thể lên lầu hai, đặt một gian phòng, có yêu cầu gì, trừ phòng sẽ đặc biệt làm cho ngài, bảo đảm so với đồ ăn lầu một còn ngon miệng hơn.”

Tô Bằng gật đầu, hắn vốn dĩ chính là muốn dừng chân ở chỗ này, bèn nói.

“Được, cho ta một phòng trên đi,”

“Được rồi! Một gian phòng trên.”

Tiểu nhị hô lớn, lão già bên quầy kia, dường như không phải là ông chủ, mà là thu chi, gật đầu ghi chép lên trên sổ.

Điểm tiểu nhị dẫn Tô Bằng cùng đồng thi, đi lên lầu hai, thân thể của đồng thi, giẫm lên sàn nhà vang lên tiếng kéo kẹt.

Tiểu nhị vừa đi vừa giới thiệu cho Tô Bằng.

“Khách điểm này của chúng ta, tầng một đều là giường chung lớn, mười văn tiền một chỗ nằm lầu hai chia làm gian bình thường và gian trung đẳng, và gian thượng đẳng, gian bình thường bảy mươi văn một đêm, gian trung đẳng một lượng bạc, gian thượng đẳng hai lượng bạc, hai vị khách quan, ở gian thượng đẳng là đúng.”

Tô Bằng gật đầu, khách điểm này rao giá cũng rất rẻ tiện lợi thực tế.

Rất nhanh tiểu nhị dẫn Tô Bằng vào trong phòng, Tô Bằng nhìn, gian phòng đại khái hơn năm mươi mét vuông, thoát nhìn cũng được lắm.

“Khách quan, nếu người mệt mỏi, ta giúp người đun một thùng nước nóng tắm rửa, đảm bảo đỡ mệt.”

Điểm tiểu nhị mang trên mặt nụ cười, không ngừng ân cần săn sóc.

Tô Bằng gật đầu, hắn sờ lên trong ngực, lại đột nhiên khựng lại.

Bạc và tiền lớn trên người hắn, dường như đã tiêu hết rồi, số tiền còn lại trên người, chính là vàng lá có được từ trên người Giang Biệt Ly.

Tim thử, Tô Bằng thật sự không có tiền lẻ, lấy ra hai miếng vàng lá, ném cho tiểu nhị.

“Khách... Khách quan, hai miếng vàng lá này, một miếng tương đương với một trăm lượng bạc, khách điểm của chúng ta, không dùng nhiều tiền như vậy...”

Tiểu nhị thấy hai miếng vàng lá này, áp ứng nói với Tô Bằng.

“Ừm, ta biết, một miếng vàng lá xem như tiền phòng và tiền cơm hôm nay, miếng khác, xem như thưởng cho người.

Tô Bằng nói với tiểu nhị kia.

“Thưởng tiền? Những một trăm lượng bạc?”

Tiểu nhị nghe thế, không khỏi có chút sửng sốt, hẳn ở đây làm công, bao ăn bao ở, mỗi tháng không quá ba lượng bạc tiền công, vị đại gia này thoảng cái đã thưởng cho mình một trăm lượng bạc? Bằng tiền công mình kiếm đủ ba năm.

“Khách quan còn chuyện gì dặn dò nữa không?”

Tiểu nhị nghĩ nửa ngày, rốt cuộc kịp phản ứng, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng khẽ gật đầu, nói.

“Lúc ta đến trấn này nhìn thấy nơi này có sạp thịt, còn nghe thấy tiếng heo kêu, có lẽ có gia súc đưa đến chỗ đồ tể nơi đó giết mổ, người đi đến sạp thịt kia, bảo đồ tể lập tức giết một con heo, làm cho ta vài món thịt heo đi.”

Nói xong, hơi dừng lại chốc lát, Tô Bằng mới nói ra mục đích thực sự của mình, nói.

“Đừng quên, máu heo đã giết, phải mang hết đến đây cho ta, không được thiếu một chút nào.”

Tiểu nhị nghe Tô Bằng nói vậy, trong ánh mắt vốn có chút ngần ngại, đột nhiên lóe lên ánh nhìn khác thường.

“Khách quan, người muốn máu heo làm gì? Muốn ăn máu chung sao? Nếu là như vậy, bảo đầu bếp làm là được rồi.”

Tiểu nhị ngẩng đầu, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng chân mày hơi nhíu lại, nói.

“Người nhiều như vậy làm gì? Bảo người mua về, người cứ mua về đi.”

Tô Bằng ở cái thế giới này thời gian lâu ngày, cho dù là võ công hay là thân phận, đều đang không ngừng tăng lên, trong lúc dễ dàng có thể định đoạt sống chết của người thường, bất tri bất giác, nói chuyện cũng mang vài phần uy nghiêm nhất định.

Có lẽ người khác không thêm đề ý chút uy nghiêm này, nhưng tiểu nhị này, lại không chịu nổi.

Hắn khẽ run rẩy, gật đầu nói.

“Dạ biết, tiểu nhân đi đây.”

Tô Bằng gật đầu, một con heo, cũng chính là giá trị khoảng chừng một ngàn văn, cao nhất, sẽ không vượt qua một ngàn năm trăm văn, mười lăm lượng bạc là đủ, còn lại đều là tiền trà nước cho hắn, không sợ hắn không đồng ý.

Tiểu nhị nhận hai miếng vàng lá, đi ra ngoài, Tô Bằng không nhìn thấy, trong ánh mắt tiểu nhị, lóe lên thần sắc khác thường....

Chương 253: Huyết thực

Lực chú ý của Tô Bằng không nằm trên người tiểu nhị, hắn chỉ cần máu heo, làm thức ăn cho đồng thi.

Hắn phát hiện ra rằng, lúc tập kích và tác chiến hôm nay, khiến thể lực đồng thi giảm xuống rất nhiều.

Quy luật đồng thi bảy ngày phải uống máu động vật sống một lần, trên cơ bản không làm hao hụt phần lớn thể lực, nhưng đồng thi bây giờ, bắt đầu từ lúc huyết chiến, đã chưa từng uống máu của động vật sống.

Hôm nay lặn lội đường xa, càng tiêu hao quá nhiều thể lực của đồng thi, cần phải nhanh chóng bổ sung.

Cho nên Tô Bằng, mới cho tiểu nhị kia vàng lá, sai hắn đi lo liệu chuyện này.

Nghĩ lại thì, chẳng qua chỉ là vài chậu máu heo, có lẽ không phải vấn đề quá lớn.

....

Tiểu nhị từ trên lầu đi xuống, trong ánh mặt lộ ra vẻ suy nghĩ.

“Người lười biếng gì đó, còn không mau đi đón tiếp khách khứa! Còn nữa, tiền đặt phòng của vị khách quan kia đâu?”

Trưởng phòng trong quày, cười mắng tiểu nhị, địa vị của hắn so với tiểu nhị cao hơn một chút, nhưng cũng không phải ông chủ.

Tiểu nhị thấy thế, hai mắt tỏa sáng, hắn đi tới, lấy một miếng vàng lá ra, đặt lên trên quầy, nói với trưởng phòng tiên sinh.

“Khách quan trên lầu đặt tiền phòng ở đây.”

“Không ít nha... Chút tiền lẻ của ta, sợ là không đủ, phải đi đến Kim Ngân điểm trong trấn đổi mới được.”

Trưởng phòng thấy vàng lá, con mắt đục ngầu không khỏi lóe sáng, nói với tiểu nhị.

“Đừng vội, ta vẫn còn chưa nói xong, khách quan trên muốn chúng ta dùng vàng lá này, đi mua một con heo, mổ heo làm món ăn cho hắn.”

“Cái này...”

Trưởng phòng tay sờ lên miếng vàng lá, cảm nhận trọng lượng của nó, mở miệng nói.

“Vây người đi mua đi, Tôn đồ tể có lẽ vẫn còn chưa nghĩ. Một con heo mỡ cũng nhanh, chuyện chưa tới nửa canh giờ, chúng ta còn có thể kiếm được lợi nhuận không ít.”

“Cái đầu người nghe rõ chỗ máu chốt này, khách nhân nói, muốn để lại toàn bộ máu heo cho hần.”

Tiểu nhị nhìn trái phải không có người, thần bí nói với trưởng phòng tiên sinh.

“Máu heo? Hần muốn để làm gì, chẳng lẽ là muốn ăn tiết canh?”

Trưởng phòng tiên sinh vẫn chưa kịp phản ứng, nói với tiểu nhị.

Điểm tiểu nhị con người xoay chuyển, ghé sát lại, nói.

“Đồ ngốc! Quên rồi sao, chuyện lạ xảy ra trong nhà ông chủ chúng ta đó.”

Nghe điểm tiểu nhị nhắc tới ông chủ nhà mình, phía sau lưng trưởng phòng tiên sinh đột nhiên rùng mình một cái, tóc gáy đều dựng đứng.

“Người nói là...”

“Ừm, ta cảm thấy có chút kỳ lạ.”

Điểm tiểu nhị ánh mắt nghiêm túc gật đầu, nói với trưởng phòng.

Trưởng phòng tiên sinh hít một hơi lạnh, hần lập tức nhớ tới chuyện lạ xảy ra ngày hôm qua trong nhà ông chủ.

Khách điểm Phù Lăng của bọn họ, là sản nghiệp của đại tài chủ Cao Bồi Công trấn Phù Lăng, trong nhà Cao lão gia chẳng những có khách điểm, còn có quán rượu, có ruộng đất, càng khổng chế toàn bộ ngành nghề kiểu phu khuân vác của cả cái trấn Phù Lăng này.

Cao Bồi Công kia, mặc dù con người cao lớn thô kệch, nhưng lại có một nữ nhi bảo bối, dung mạo xinh đẹp.

Nhưng mà, vào đêm hôm qua, con gái của tài chủ Cao Bồi Công trấn Phù Lãng, lại ly kỳ mất tích trong nhà.

Lúc phát hiện ra được Cao tiểu thư, đã là buổi sáng hôm nay, nàng, đã là một cỗ thi thể.

Thi thể này, chẳng những toàn thân rách nát, dường như có dấu vết từng bị xâm phạm, hơn nữa, trên cổ mở ra hai cái lỗ, huyết dịch trong người, đều chảy khô, giống như là bị cái gì đó hút cạn máu tươi.

Người già trấn Phù Lãng biết chuyện này, đều âm thầm bàn tán, đây là bị cương phi hút cạn máu, đám người già biết chút ít về chuyện này, có người nói với Cao Bồi Công, đây là người nuôi cương thi, dùng máu người sống, cho cương thi ăn.

Cao Bồi Công mặc dù được xem như là phú ông của trấn Phù Lãng, nhưng cũng chỉ có mỗi đứa con gái này, xem như bảo bối, bây giờ bị người giết chết, tử trạng còn thảm hại như vậy, tất nhiên trong lòng vô cùng tức giận.

Hắn âm thầm hạ lệnh, trong trấn Phù Lãng lùng sục đám người quái dị, đặc biệt là khách qua đường mang theo thân thể quái nhân nhìn giống như không tiện hoạt động.

Cao Bồi Công, cũng tin là có cương thi.

Mệnh lệnh này, cũng ban hành đến khách điểm Phù Lãng này, tiểu nhị cùng trưởng phòng, cũng biết chuyện này.

Vừa rồi tiểu nhị kia, biết rằng Tô Bằng muốn một chậu máu heo, ra tay lại hào phóng như vậy, lập tức nhớ tới chuyện này, cho nên ra ngoài, bẩm báo với trưởng phòng.

“Mang theo một quái nhân không nhìn thấy mặt mũi, lại muốn máu heo... Cái này, đúng là phù hợp người lão gia muốn tìm!”

Trưởng phòng dùng tay lau trán, trong miệng nói.

“Làm sao bây giờ? Có lẽ chính là người này, nếu bắt lấy hắn, Cao lão gia có thể thưởng cho chúng ta không ít thứ.”

Tiểu nhị liếm môi, nói với trưởng phòng.

Hắn mặc dù cũng sợ hãi cương thi trong truyền thuyết, nhưng càng mong ngóng được thưởng, Cao lão gia đã treo giải thưởng, nếu có thể cung cấp tin tức hung thủ, liền thưởng mười lượng hoàng kim, nếu bắt giữ hoặc là giết chết hung thủ, liền thưởng một trăm lượng hoàng kim.

“Chuyện này, hai người chúng ta ăn không tiêu đâu!”

Trưởng phòng tiên sinh trong lòng cũng tính toán nửa ngày, trong miệng nói.

“Người trước hết cứ đi đến nhà đồ tể, dựa theo căn dặn của người kia mà làm, ta đi báo cho lão gia, để bọn họ phái người đến.”

“Lão Từ, người cũng không nên công một mình, phải nói cho lão gia biết là ta phát hiện ra đó!”

Điểm tiểu nhị không yên tâm nói với trưởng phòng, trưởng phòng tiên sinh xì một tiếng khinh thường, nói.

“Người kia muốn người chuẩn bị máu heo, nếu không nhìn thấy người đâu, hắn nghi ngờ thì làm thế nào đây hả? Mau đi làm việc đi, có thưởng cũng không thể thiếu phần của người đâu.”

“Ta tin người, người tuyệt đối đừng gạt ta đó!”

Điểm tiểu nhị nói xong, cắn răng một cái, nói.

“Ta đi làm việc, lão Từ người mau đi đi.”

“Mau lên, đừng để hắn đem lòng sinh nghi.”

Trưởng phòng tiên sinh nói xong, liền cất sổ sách xuống dưới quầy, gọi một người giúp việc đến giúp hắn trông coi, sau đó bản thân cũng đi ra ngoài.

...

Tô Bằng cũng không biết chuyện bên dưới, bản thân lại ngồi ở trên giường điều tức một hồi.

Trận nổ hôm nay, ít nhiều khiến Tô Bằng bị một chút thương tích, trên dưới thân thể có không ít vết bầm, Tô Bằng ngồi ở trên giường vận công điều tức, vận chuyển một chu thiên.

Tô Bằng bây giờ công lực ngày một tăng tiến, nội tức vận chuyển hai chu thiên, đã không giống như trước kia phải cần mấy canh giờ, chỉ cần nửa canh giờ, đã vận chuyển được hai chu thiên.

Mở mắt ra, Tô Bằng nhổ vài cục máu màu đen vài trong ống nhổ bên giường.

Có điều, sắc mặt của Tô Bằng, đã trở nên nhẹ nhõm.

“Rốt cuộc cũng loại bỏ máu bầm ra khỏi cơ thể, loại trừ được đám máu bầm này, thương thể đại khái đã tốt lên được bảy tám phần.”

Tô Bằng kiểm tra tình trạng thân thể mình một chút, bản thân đại khái khôi phục được hơn chín phần trạng thái khỏe mạnh.

“Hôm nay ăn một chút gì đó, lại ngủ một giấc, có lẽ không có vấn đề gì.”

Tô Bằng suy nghĩ.

Lúc này, cửa phòng đột nhiên truyền đến âm thanh gõ cửa, Tô Bằng nói.

“Ai đó?”

“Khách quan, là ta, đồ người muốn ta chuẩn bị xong rồi.”

Bên ngoài vang lên tiếng của điểm tiểu nhị, Tô Bằng gật đầu, nói.

“Không khóa cửa, vào đi.”

Cửa phòng mở ra, điểm tiểu nhị mang theo khuôn mặt tươi cười, vào bên trong, đầu tiên hân đặt hộp cơm lên bàn, nói.

“Khách quan này thật may mắn, lúc ta đi đến chỗ đồ tể, đúng lúc hắn đang giết một con heo, lúc đang xẻ thịt, ta lấy vài miếng thịt ngon nhất trên người con heo, mang về đây, đầu bếp làm xong vài món thịt heo, tuyệt đối hợp khẩu vị của khách quan.”

Sau đó, hắn lại nói.

“Khách quan muốn máu heo, ở ngay trước cửa, ta bung vào trong nhé.”

“Ừm, mang vào đây.”

Tô Bằng nói, điếm tiểu nhị gật đầu, ra ngoài bung một chậu đồng đi vào, bên trong chậu đồng đều là máu tươi.

“Được rồi, người làm tốt lắm, đi xuống đi, ta có chuyện sẽ gọi người.”

Tô Bằng nói với điếm tiểu nhị, hắn gật đầu mỉm cười cáo lui.

Tô Bằng thấy tiểu nhị đóng cửa lại, nhưng không có nóng lòng để đồng thi uống máu tươi kia, mà vận công đến trên tai, nghe ngóng động tĩnh chung quanh.

Chỉ nghe thấy, tiếng bước chân của điếm tiểu nhị, đi tới ngoài cửa, lại đi thêm vài bước, đột nhiên dừng lại một nơi, vị trí kia, vừa vận ở bên cạnh căn phòng, Tô Bằng quét mắt nhìn, trên song cửa của vị trí kia có một cái lỗ, một con mắt tò mò đang nhìn vào bên trong này.

“Tiểu nhị! Người đứng ở trong đó làm cái gì? Còn không mau rút đi!”

Tô Bằng thấy, cho rằng tiểu nhị kia không nhận được tò mò muốn biết mình dùng máu heo để làm gì, cũng không có cho rằng hắn là người của hội Phong Dương, bởi vì phương thức rình mò của hắn thật sự quá tầm thường, làm như vậy không phải là rình mò tin tức, mà là gần như đánh rắn động cỏ.

Cho nên, Tô Bằng đột nhiên muốn đùa giỡn, đột nhiên mở miệng hét to.

Tiểu nhị ở bên ngoài, lập tức dọa hắn giật nảy mình, thân thể ngã về phía sau, đằng sau lại chính là cầu thang, chỉ nghe hắn ai da mấy tiếng, giống như là từ trên cầu thang lăn xuống dưới.

Vừa ngã lăn, hấn vừa hô lớn.

“Gia, ta không dám nữa!”

“Thật sự “lăn” đi rồi...”

Tô Bằng nghe tiểu nhị kêu rên inh ỏi như thế, không khỏi lộ ra nụ cười, trừng phạt như vậy đối với tiểu nhị kia là đủ rồi.

Cười xong, hấn không thềm để ý đến tiểu nhị nữa, lại chú ý đến đồng thi.

Hấn nhảy xuống giường, đi đến trước mặt đồng thi, tháo nón trúc trên đầu đồng thi xuống.

Đồng thi có gương mặt giống như vũ khí sinh hóa trong trò chơi Hang Quỷ mà Tô Bằng từng xem.

“Chắc chắn, nhìn thế nào, cũng cảm thấy giống thật.... Nghe Lý Mục nói, năng lực hoán đổi trong trò chơi hết sức to lớn, không biết có thể hay không đem đồng thi này đổi ra bên ngoài, trong hiện thực, nếu như có một tên như vậy, cũng hết sức khủng khiếp... Không biết có thương nhân sùng ông hay là người của cơ quan chính phủ nào đó, bỏ tiền ra mua, để nghiên cứu vũ khí sinh hóa gì đó không nhỉ?”

Tô Bằng nhìn đồng thi, trong lòng thầm nghĩ.

Trên gương mặt hung dữ của đồng thi kia, không thể hiện gì cả, hoàn toàn giống như là không biết suy nghĩ của Tô Bằng.

“Bỏ đi, nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng, cho dù là có thể mang ra ngoài ta cũng không mang ra, trong trò chơi đã đủ đau đầu nhức óc rồi, mang ra ngoài càng thêm đau đầu hơn, không biết chừng còn gây ra một trận đại dịch, ta cũng không phải được công ty bảo vệ, cũng không rảnh làm chuyện tào lao này.”

Tô Bằng lắc đầu, quảng ý nghĩ này ra khỏi đầu.

Tay hấn thăm dò trong ngực, sờ đến quan tài nhỏ bằng đồng kia, ra lệnh để đồng thi ăn cơm.

Đồng thi gặm nhẹ một, tiến lên một bước, bung chậu đồng trước mắt, sau đó há miệng máu to lớn, ừng ực uống hết máu tươi.

“Sau khi đồng thi ăn huyết thực, sẽ có gây rối một thời gian ngắn, có chút khó điều khiển, cách chừng nửa canh giờ cần phải luyện một chút máu tươi này, mới có thể hồi phục, hi vọng trong khoảng thời gian này, không bị ai quấy rầy.”

Tô Bằng nhìn gương mặt đáng sợ của đồng thi, trong lòng thầm nghĩ.

Vào lúc này, lỗ tai Tô Bằng đột nhiên dựng đứng, thính lực hơn người của hắn nghe thấy, dưới lầu dường như thoáng cái xông vào rất nhiều người.

“Tại sao lại có nhiều người như vậy?”

Tô Bằng nhíu mày, trong tai nghe thấy, những người dưới lầu kia, giống như không hề dừng lại, mà trực tiếp vọt lên trên lầu.

“Chẳng lẽ là xông đến chỗ ta?”

Trong lòng Tô Bằng cảm giác hơi không ổn, lúc này đồng thi cũng uống hết máu tươi, Tô Bằng nắm nón trúc đặt trên bàn, thoáng cái đội lên trên đầu đồng thi.

Ngay khi Tô Bằng vừa đội nón lên cho đồng thi, cửa phòng hắn đột nhiên bị người một cước đá văng, lập tức, mười mấy người tay cầm đao kiếm ào ào xông vào, một người dẫn đầu rồng lớn nói.

“Mọi người mau chóng bao vây lấy kẻ tặc nuôi cương thi kia lại, báo thù cho Cao tiểu thư!”

Chương 254: Không có kiến thức sẽ mất mạng!

Tô Bằng nhíu mày, nhìn những kẻ xông vào này.

Xông tới đầu tiên, là một tiểu tử cao lớn, báo thù vì Cao tiểu thư gì đó, cũng là hắn hô trước.

“Cao Hồ, làm rõ chuyện đã rồi tính sau!”

Ở sau lưng tiểu tử này, có một người hơn ba mươi tuổi, bộ dáng khí độ đều trầm ổn mở miệng nói, ngăn tiểu tử này lại.

Tô Bằng nhìn về phía những người này, căn cứ thanh âm hần nghe được, lên lầu này chỉ ít có hơn hai mươi người, lúc này trong phòng đã tràn vào mười người, nhất thời, gian phòng có vẻ chật chội.

“Các người là ai, sao lại xông vào gian phòng của ta? Còn nữa, Cao tiểu thư mà các người nói, là ai?”

Tô Bằng nhìn những người này, hỏi bọn họ.

“Hừ! Bản thân ngươi làm chuyện tốt, còn không biết!”

Tiểu tử cao lớn ở trước mặt Tô Bằng, hết sức tức giận quát Tô Bằng.

“Cao Hồ, ngươi lui ra phía sau đã”.

Đang sau, nam nhân hơn ba mươi trăm ổn kia, đi lên, sau đó nhìn Tô Bằng, nói.

“Vị bằng hữu này, ta tên Cao Thành Tổ, là hộ viện của nhà Cao Bồi Công viên ngoại trấn trên, nghe nói vị bằng hữu này, vừa giết một con heo sống, còn đòi máu heo?”

“Đúng thì thế nào?” Tô Bằng nói với người này, hần đã thấy điểm tiểu nhị nấp ở cửa, chuyện này mình không cách nào thoái thác.

“Ta có thể hỏi ngươi một câu, ngươi cần máu heo sống làm gì? Còn nữa, hắc y nhân cao lớn bên cạnh ngươi là ai? Còn ngươi nữa... có thể nói về lai lịch của các ngươi không?”

Người tên Cao Thành Tổ này, hỏi Tô Bằng như bắn súng liên thanh.

“Còn hỏi hần nhiều như vậy làm gì? Hắc y nhân kia, nhất định là cương thi, là hần giết Cao tiểu thư!”

Tiểu tử tên Cao Hồ, cảm xúc hết sức kích động, trong tay hần cầm một thanh mộc côn rất thô, dùng côn chỉ vào Tô Bằng nói.

Tô Bằng nghe xong, lập tức giật mình trong lòng.

“Những người này, làm sao biết đi theo bên cạnh ta là một con cương thi?”

Trong lòng Tô Bằng không khỏi có chút hoài nghi, nhưng mà trong khoảng thời gian ngắn, cũng không biết giải thích thế nào.

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng cũng không giải thích, nói với Cao Thành Tổ kia.

“Các người tùy ý xông vào trong điểm có người ở, mở miệng đã hỏi mấy chuyện thần quỷ linh dị này, còn cầm binh khí trong tay, là định làm gì? Định cướp bóc à?”

“Vị bằng hữu này, người bỏ qua cho, chỉ là trấn Phù Lãng chúng ta xảy ra một vụ án mạng, hành tích của hai người các người, khả nghi nhất”.

Cao Thành Tổ nói, nói xong, kê án mạng của Cao tiểu thư một lượt.

Tô Bằng càng nghe, lại càng kinh hãi, dựa theo chuyện Cao Thành Tổ kể, đây thật giống án mạng do người nuôi cương thi làm. Chẳng lẽ ở đây còn người mang cương thi khác?

Tô Bằng thoáng cái đã hoài nghi những người Độc Thủ Cốc, trong ấn tượng của mình, cũng chỉ có những nhân tài này mới nuôi thi.

Chỉ là bây giờ, mình tựa hồ mang vết nhơ người ta lưu lại, quả thật cũng mang một con cương thi, nói đạo lý với những người này, sợ là khó lọt.

Võ công những người xông vào phòng thoát nhìn đều bình thường. Người có chút tiền đồ trên giang hồ, ai sẽ làm hộ viện cho một phú hộ bình thường, sống không tốt, hơi có danh tiếng, cũng có thể đi tiêu cực và vân vân làm, hộ viện giữ nhà, chỉ có những võ giả không nhập lưu mới có thể đi làm.

Chỉ là những người này giết cũng giết không xong, những người này đều không phải kẻ địch của mình, chỉ vừa gặp, thấy mình nên sinh ra hiểu lầm, nếu giết hết bọn họ, bây giờ Tô Bằng sử dụng chính là diện mạo vốn có của

mình, rất dễ bị người ta tra rõ hành tích, vậy thì thanh danh một ma đầu, sợ là chạy không thoát.

“Nhìn chậu đồng kia! Bên trong đều là máu heo, bây giờ mất rồi! Trong phòng này cũng không còn máu heo, nhất định là bị tên cao lớn kia uống!”

“Tên cao lớn kia, chính là cương thi!”

Đang lúc Tô Bằng do dự, người ủa vào phòng, đều chú ý tới chậu đồng trong phòng, trong chậu đồng còn có vết máu, lập tức có người kêu lên.

“Người bỏ nón xuống!”

Tiểu tử tên Cao Hồ kia, đột nhiên tiến lên, mộc côn trong tay liền điểm về phía đầu Đồng Thi.

Đồng Thi vừa ăn uống, Tô Bằng vì áp chế xao động sau khi nó ăn huyết thực, cưỡng chế ra lệnh cho nó không nhúc nhích, lúc này Cao Hồ bất ngờ gõ xuống, Đồng Thi căn bản không có phản ứng, thoáng cái, đã bị mộc côn điểm trúng nón trên đầu, hất văng cái nón.

“A!”

“Quái vật!”

“Quả thật là cương thi!”

Lập tức, khuôn mặt Đồng Thi khiến người ta kinh hãi lộ ra ngoài, khiến bọn người Cao Thành Tổ kinh sợ thối lui vài bước.

Thanh niên Cao Hồ cao lớn kia, thâm mến tiểu thư Cao gia đã lâu, biết được tin tử của người trong lòng, phần nộ vô cùng, nhưng mặc dù hấn hết sức tức giận, đột nhiên nhìn thấy tướng mạo Đồng Thi, vẫn bị kinh sợ thối lui hai ba bước.

Nhưng mà, hấn lập tức khựng lại, trong lòng cảm thấy thẹn vì mình lui bước, hấn chống mộc côn kêu to.

“Mọi người không phải sợ, lấy thứ đã chuẩn bị sẵn ra”.

Lập tức, ở ngoài phòng, lại tràn vào bốn năm người, trong tay bọn họ đều cầm một thùng gỗ, bên trong chứa thứ gì đó, giội về phía Đồng Thi.

Tô Bằng lúc này mới thấy rõ, trong thùng gỗ đều là máu, nghĩ cũng biết, trong thùng gỗ này hẳn là thứ như máu chó đen.

“Không nên giội!”

Tô Bằng thấy thế, vội vàng hô lớn một tiếng, nhưng những hộ viện Cao gia này sao nghe hắn, máu chó đen giội hết lên trên người Đồng Thi.

Mặc dù kiếm pháp Tô Bằng thần kỳ, nhưng cũng không cản được chất lỏng, chỉ có thể tự thi triển thân pháp, nhảy đến chỗ máu chó đen không giội đến.

Mà Đồng Thi, sau khi bị giội máu chó đen, thân thể vốn trầm ổn như núi, không ngờ bắt đầu run rẩy.

“Ha ha ha ha! Thứ như cương thi, sợ nhất chính là máu chó đen, giội những thứ này lên, nó liền xong rồi! Các huynh đệ, giết nam nhân điều khiển cương thi trước, sau đó đốt cương thi, báo thù cho Cao tiểu thư!”

Tô Bằng nhìn cương thi run rẩy cả người, vừa tức vừa giận, miệng quát.

“Các người đều đã phạm phải chuyện ngu xuẩn! Mau trốn đi! Nếu không các người đều sẽ chết ở chỗ này!”

“Yêu nhân nhà ngươi, nói bậy gì đó? Xem chúng ta bắt ngươi, giải ngươi tới trước quan tài Cao tiểu thư, chém ngươi tể điện nàg!”

Cao Hồ vẫn chưa phát giác, hô to về phía Tô Bằng.

“Gừ!”

Mà vào chính lúc này, Đồng Thi chợt bộc phát ra một tiếng tru cực kỳ thê lương, đột nhiên nhúc nhích, tiến lên chụp lấy Cao Hồ cao lớn, cắn lên trên cổ của hắn.

Cao Hồ lập tức kinh hãi kêu lên, nhưng hắn làm sao bằng Đồng Thi, cứ như vậy bị Đồng Thi cắn nát cổ, uống máu ừng ực.

Tô Bằng thấy, tức giận rút bảo kiếm ra. Một kiếm chém lên giường, chém ngã giường gỗ.

Mình từ trong bút ký của hắc y nhân biết, Đồng Thi mỗi lần uống máu tươi vật còn sống xong, đều có nửa canh giờ bạo động, vào chính lúc này, cứ để nó luyện hóa máu, tiêu hóa thành năng lượng bản thân, mới có thể an định lại.

Nhưng mà bây giờ, đám người Cao Hồ kia, không ngờ xông tới vào chính lúc này, còn học truyền thuyết dân gian, hắt vẩy máu chó đen về phía Đồng Thi.

Phải biết rằng, máu chó đen, quả thật có tác dụng khắc chế nhất định với cương thi.

Nhưng mà, loại tác dụng khắc chế này lại rất có hạn, chỉ có thể khắc chế lúc cương thi vừa biến thi.

Tỷ như, ở trong thạch động của ao đầm ngàn mắt, lúc xác công tử họ Trương kia biến đổi. Nếu giọt máu chó đen, vị Trương công tử kia phồng chùng còn chưa biến thi, đã bị diệt sinh cơ.

Nói trắng ra là, thi biến chính là phản ứng tổng hợp do tàn phách thi thể cộng thêm tĩnh điện và độc tố, máu chó đen bởi vì nguyên nhân khó hiểu, có thể khắc chế loại điều kiện mới bắt đầu cực kỳ nhạy cảm này, cho nên dân gian mới có thuyết pháp máu chó đen khắc chế cương thi.

Nhưng, nó có thể khắc chế, chỉ là cương thi cấp thấp nhất.

Nếu đã hoàn toàn biến thành cương thi, máu chó đen sẽ không có chức năng này, ngược lại sẽ chọc giận cương thi.

Giống như là cấp cương thi lông xanh, máu chó đen đã mất tác dụng, càng đừng nhắc Đồng Thi, loại tồn tại so với cương thi lông xanh còn cao hơn một cấp.

Chỉ là, tình huống Đồng Thi có hơi đặc biệt, nó cũng không phải cương thi hoàn toàn, mà là được xử lý đặc thù, tàn phách trong thân thể cương thi bị

thủ đoạn pháp thuật lấy ra, bị phong ấn ở trong quan tài đồng trong ngực Tô Bằng.

Mà Tô Bằng, thì thông qua tàn phách này cùng một tia liên hệ huyền diệu của bản thể cương thi, mới có thể điều khiển.

Nhưng tia liên hệ này, lúc này lại bị máu chó đen giội trên người Đồng Thi chặn lại, khiến Đồng Thi này hoàn toàn biến thành dã thú dựa vào bản năng khát máu, không nghe điều khiển ra lệnh của quan tài đồng kia nữa.

Tình huống như thế, sẽ không kéo dài quá lâu, nhưng, ít nhất ở trong một thời gian ngắn, cho dù Tô Bằng có thể ra lệnh cho Đồng Thi, cũng không cách nào tước đi bản năng khát máu của nó, mà tối đa ở đại phương hướng dẫn đường, không thể hoàn toàn khống chế.

Có thể nói, Đồng Thi bây giờ, đã là một binh khí siêu cấp không khống chế được, ngoại trừ không công kích Tô Bằng có quan tài đồng, người còn lại, nó sẽ gặp người liền giết.

Cho nên nói, nuôi thi nhân cũng không phải bất kỳ ai cũng làm được, không có kiến thức, sẽ dễ mất mạng.

Không có kiến thức, thật là đáng sợ.

“A!”

” Yêu nhân kia khống chế cương thi giết người!”

“Máu chó đen không xài được!”

Những hộ viện Cao gia kia, lập tức loạn thành một đoàn, Đồng Thi sau khi mất đi khống chế, đã trở nên hết sức khát máu, nó không biết có phải là có ý chí còn sót lại không, không ngờ biết chạy tới, chặn ở cửa phòng, ngăn những hộ viện Cao gia này ở trong phòng, sau đó bắt đầu đại khai sát giới.

Tô Bằng nhìn hộ viện Cao gia trong phòng, cả đám bị Đồng Thi đánh chết, xé rách, huyết nhục tung tóe, nhưng không có biện pháp gì, cho dù là hắn, cũng không cách nào cưỡng chế giết chết Đồng Thi ở trạng thái này.

Mà tử vong của những hộ viện Cao gia này, chắc chắn sẽ tính ở trên đầu của mình.

“Không thể để cho Đồng Thi giết tiếp vậy, tiếp tục như vậy, hung tính của nó có thể hoàn toàn thức tỉnh, cứ vậy cho dù là mình, cũng không thể khống chế, vậy thì vấn đề sẽ lớn!”

Trong lòng Tô Bằng trầm nghĩ, trầm nghĩ tới đây, tay hắn đè chặt quan tài đồng xanh trong ngực, sử dụng pháp quyết khống chế truyền tin tức.

“Đồng Thi! Từ lâu hai nhảy xuống!”

Thân thể Đồng Thi rõ ràng ngừng lại một chút, Tô Bằng không cách nào khống chế, là bản tính giết chóc của Đồng Thi, nhưng một số mệnh lệnh bình thường, vẫn có tác dụng với Đồng Thi.

Đồng Thi sửng sốt một hồi, rút cuộc, tia tàn phách đến từ trong quan tài đồng vẫn tạm thời chiếm thượng phong, Đồng Thi lớn tiếng gầm rú một tiếng, thân thể xông lên, đột nhiên đánh tới vách tường.

“Ầm ầm!”

Đồng Thi thân thể cường hãn, lập tức húc vách tường ra một lỗ thủng, Đồng Thi thì vọt xuống, Tô Bằng cũng xách bảo kiếm, từ nơi này phá động nhảy ra ngoài.

Đồng Thi nhảy xuống đường cái, hung tính còn chưa biến mất, bỏ nhào về phía người chung quanh.

Tô Bằng cũng nhảy xuống, vội vàng ra lệnh cho Đồng Thi, bây giờ hắn không thể khống chế Đồng Thi không giết người, nhưng có thể ra lệnh ví dụ như bảo Đồng Thi toàn lực chạy tới một hướng, để Đồng Thi chạy về phía trước.

Đồng Thi cao giọng tru lên, thân thể lại dừng một chút, dường như do dự một chút, cuối cùng, vẫn lực lượng tàn phách, khiến nó chạy ra bên ngoài trấn.

Mà Tô Bằng, cũng một kiếm cắt đứt dây cương buộc ngựa, nhảy lên một con tuần mã, đi theo Đồng Thi, chạy ra bên ngoài trấn...

Chương 255: Huyết Ma Ngân Ma

Đồng Thi cảm ứng được mệnh lệnh của Tô Bằng hạ đạt, gào rú chạy như điên ra ngoài trấn Phù Lăng.

Tô Bằng cỡi ngựa, theo ở phía sau, hấn không dám rời khỏi Đồng Thi quá xa, bây giờ tình huống Đồng Thi không phải quá tốt, nếu rời khỏi Đồng Thi quá xa, có lẽ sẽ mất đi không chế với nó.

Mà trong lầu hai của khách sạn Phù Lăng phía sau, những hộ viện Cao gia kia mới kịp phản ứng, không ngừng có người hô to gọi nhỏ, người bị thương đang rên rỉ, đây lâu đều là máu chảy tay cụt, trong lúc nhất thời ngược lại không có ai đuổi theo.

...

Tô Bằng đi theo Đồng Thi, chạy chừng nửa giờ, tốc độ của Đồng Thi mới từ từ chậm lại.

Lúc này, trời đã gần tối.

Tô Bằng vượt quan tài đồng trên ngực mình, cảm ứng trên người Đồng Thi truyền đến, so với vừa rồi mạnh hơn không ít.

“Xem ra là máu chó đen khô rồi, mới có thể tăng cảm ứng, mà Đồng Thi uống máu, cũng gần nửa tiếng, tình huống tốt hơn chút.”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ.

Lúc này, hấn mới có cơ hội, quan sát thử hoàn cảnh chung quanh.

Đồng Thi cùng Tô Bằng chạy nửa tiếng, cũng chạy ra hai ba mươi dặm, đã sớm ra địa giới trấn Phù Lăng, mà phía trước, có một rừng cây, Tô Bằng nhìn lại, có thể thấy sáng sủa lẫn lẫn, ở trong rừng cây đằng kia, còn có một hồ nước không tính quá nhỏ.

“Có nước là tốt rồi.”

Tô Bằng thấy, trong lòng cảm giác yên ổn hơn chút, hần hạ mệnh lệnh cho Đồng Thi đang chạy trốn, khiến Đồng Thi thả chậm tốc độ, chạy tới hồ nước kia.

Tô Bằng một người một con ngựa một thi, cứ như vậy tiến vào trong rừng cây này.

Trong rừng cây, quả nhiên có một hồ nước. Diện tích không tính quá nhỏ, hơn nữa hồ nước thoát nhìn cũng rất trong.

Tô Bằng thấy thế, khẽ gật đầu, hạ đạt mệnh lệnh cho Đồng Thi.

“Đồng Thi, tiến vào trong hồ nước!”

Đồng Thi lúc này, đã yên ổn không ít, chẳng còn táo bạo, lại không có những sự vụ khác có chứa huyết khí ảnh hưởng nó, nó liền như vậy đi thẳng vào trong hồ nước.

Tô Bằng cũng không sợ Đồng Thi sẽ bị chết đuối trong hồ nước. Từ sau khi biến thành cương thi, Đồng Thi đã không cần việc hít thở, nó trong nước, gần như có thể mấy ngày mấy đêm không dùng đến, căn bản không cần lo lắng.

Thân thể Đồng Thi cực nặng, tác dụng của sức nổi hồ nước đối với nó không lớn, nó cứ như vậy chìm vào trong nước, rất nhanh chìm xuống đáy hồ.

Tô Bằng cảm giác được, máu chó đen trên người Đồng Thi ảnh hưởng mình điều khiển nó, dần dần tiêu tán ở trong hồ nước, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Hồ nước này không tệ, đã có thể tẩy trừ máu chó đen trên người Đồng Thi, còn có thể khắc chế bạo động sau khi Đồng Thi vừa dùng huyết thực.”

Tô Bằng cảm giác tình huống Đồng Thi, trong lòng thầm nghĩ.

Nghĩ vậy, hắn nhìn thoáng qua rừng cây này, ở đây coi như u tĩnh, không thấy có dã thú, xem như là nơi khá yên lặng.

“Tôi nay tìm không ra khách điểm. Ở chỗ này ở một đêm vậy, dù sao tí nữa có thể logout. Giấu Đồng Thi ở dưới đáy hồ, cũng không sợ bị người tìm ra.”

Tô Bằng nghĩ như vậy.

Đang nghĩ ngợi, Tô Bằng đột nhiên nhú mày, bởi vì hắn nhạy cảm nghe được, từ phương hướng trấn Phù Lăng, có mấy thớt khoái mã đang chạy về phía này.

“Là người trấn Phù Lăng đuổi tới sao?”

Tô Bằng nghĩ, nhưng lập tức cảm giác không đúng.

“Trấn Phù Lăng những hộ viện Cao gia kia, không có lá gan này, vừa rồi bị giết bảy tám người, đã lại hung hãn không sợ chết đuổi theo... hắn là những người khác?”

Lúc trong lòng Tô Bằng suy tư, cách đó không xa đã xuất hiện mấy thớt khoái mã, lao đến rừng cây nhỏ này.

Đang lúc Tô Bằng lo lắng là tạm thời che dấu hay là nghênh đón, chỉ thấy cách đó không xa mấy thớt khoái mã kia, đột nhiên dừng lại ở rừng cây nhỏ.

“Ha ha ha... người tên Tô Bằng kia, ta biết người ở trong rừng cây này, nhanh ra đây, để huynh đệ chúng ta nhìn thử, người tiểu tử này, có phải là ba đầu sáu tay!”

Ở ngoài bìa rừng, dừng lại bốn thớt khoái mã, trên khoái mã, có bốn người.

“Biết tên của ta?”

Tô Bằng nghe thấy thanh âm kiêu ngạo của người này, khẽ cau mày, từ trong rừng cây, nhìn ra phía ngoài.

Nương bóng đêm, Tô Bằng thấy rõ bốn người này, lập tức nhận ra, hai người trong đó, chính là ban ngày hôm nay sau khi tập kích mình, lại bị mình giết sợ, đào tẩu hai người.

Hai người kia, tên hiệu hình như cũng gọi quỷ gì đó, hẳn là nhân vật có chút danh vọng trên giang hồ, nhưng mà bây giờ, lại ở sau lưng hai người khác, bộ dạng giống như người hầu.

Hai người khác Tô Bằng không quen biết, một người mặc quần áo màu xám, một người mặc áo màu đen bó sát người, đều là bộ dạng ba bốn mươi tuổi, trong thần thái mang theo ngang ngược càn rỡ.

Hai người này tướng mạo đều có chỗ kỳ lạ, râu tóc người áo xám, đều hơi mang sắc đỏ, mà làn da người áo đen, thậm chí trắng bạc giống bạc.

“Những người này, là người Kim Mãn Đường!”

Tô Bằng thấy bốn người, lập tức nhận ra lai lịch bọn họ.

Mặc dù lúc này, Đồng Thi tạm thời không thể sử dụng, nhưng Tô Bằng cũng không sợ bọn họ, nhìn một hồi, liền từ trong rừng cây đi ra.

“Ban ngày giết các người còn chưa đủ sao? Gấp gấp đi tìm cái chết như vậy?”

Tô Bằng sau khi đi ra, nói với hai “Người quen” từng gặp ban ngày.

“Hắn chính là Tô Bằng?”

Thấy Tô Bằng đi ra, nhân vật mặc áo xám trong hai người bộ dáng kiêu ngạo đứng trước, hỏi hai quỷ đằng sau.

“Chính là hắn...”

Hai quỷ đằng sau, thấy Tô Bằng, lập tức sợ run cả người, bọn họ trong giang hồ, cũng không phải hạng người vô danh, nhưng ở ban ngày, bị Tô Bằng giết bẽ mặt.

“Ha ha, tốt, chính là ngươi, Tô Bằng kia, hai huynh đệ chúng ta có lễ vật tặng cho ngươi!”

Người áo xám cười ha hả, sau đó từ bên cạnh đầu ngựa tháo xuống một vật, ném cho Tô Bằng.

Tô Bằng thấy thứ tròn vo bay tới, trong lòng căng thẳng, tưởng bom hay gì, nhưng mà vật kia rơi trên mặt đất, thanh âm phát ra nhưng lại tiếng bịch bịch, mới khiến cho Tô Bằng thoáng an tâm.

Thứ này lăn xuống ở chân Tô Bằng, là một bọc màu đen, Tô Bằng dùng mũi chân đẩy ra miếng vải đen, chỉ thấy bên trong, là một cái đầu người.

“Hửm? Đây không phải người đi cùng Trí Lang, nam nhân được hắc gọi là huynh đệ sao?”

Tô Bằng thấy cái đầu kia, mặc dù đầu lâu khá dữ tợn, nhưng vẫn nhận ra.

“Ha ha ha... Biết hắc chứ? Đây là một trong tứ lang tam quỷ ban ngày chặn giết ngươi, chỉ là, hắc bị ngươi dọa bề mặt, nói gì cũng không chịu lần nữa theo chúng ta đi đòi tính mệnh ngươi, người như vậy, giữ lại cũng không có tác dụng gì, giết sạch trước, xem như cho ngươi một lễ vật gặp mặt.”

Người áo xám trên ngựa, hô về phía Tô Bằng.

“Ồ? Thật sao? Vậy thì đa tạ ngươi, có điều, ta cũng không có thứ gì đáp lễ.”

Tô Bằng nhìn, nói với người áo xám kia.

“Không cần khách khí, ngươi chỉ cần lấy đầu của ngươi đáp lễ, chúng ta sẽ rất cao hứng, ha ha ha ha!”

Người áo xám này lần nữa cuống tiểu, sau khi cười to, tiếng cười hắc đột nhiên biến đổi, trở nên hết sức âm lệ, dữ tợn cười nói.

“Ngươi tiểu tử này, cũng dám thách nhiều hoàng kim như vậy, đúng là tự tìm đường chết... Có điều, nghe nói vận khí người đều có hạn, ngươi vận khí tốt ở sông bạc, đi ra liền ngược lại vận rủi, hắc hắc hắc, vừa đến trấn Phù Lăng này, liền gánh tội cho ta, thanh danh ma đầu của ngươi, sẽ truyền

ra trong giang hồ, hai huynh đệ chúng ta giết người, cũng là thay trời hành đạo!”

“Cái gì?”

Tô Bằng nghe xong, nhú mào, nói.

“Án mạng Cao gia ở trấn Phù Lăng, là người làm?”

“Không sai!”

Người áo xám này cười lạnh, nói.

“Sau khi xuống Địa phủ đừng quên nói cho Diêm Vương, người tổng người xuống, là Huyết Ma ta cùng huynh đệ Ngân Ma, có thể chết ở trong tay chúng ta, người cũng không tính oan uổng!”

Nói xong, hắn hét lớn một tiếng, giục ngựa xông về phía Tô Bằng, mà người áo đen da trắng bạc ở bên cạnh hắn, cũng đồng dạng lao đến.

Tô Bằng hừ lạnh một tiếng, rút bảo kiếm, nghênh đón.

Thấy Tô Bằng cầm kiếm đón chào, người áo xám tự xưng Huyết Ma cười lạnh một tiếng.

Bản thân hắn, tu hành chính là công phu tà môn, trước kia còn cùng huynh đệ của hắn, chiếm được hai bản bút ký ghi chép công pháp tà đạo.

Công phu Huyết Ma tu hành, tên Huyết Hải Thần công, vận chuyển lên, nếu trên người đối phương có một vết thương thật nhỏ, bị ma công kia ảnh hưởng, sẽ đổ máu không ngừng, bắn ra phảng phất suối phun, không tới một thời ba khắc, sẽ chảy hết máu tươi.

Mặc dù đối phương không bị thương, chỉ cần là người có máu, thi triển ma công, đối phương bất ngờ không đề phòng, cũng có thể ảnh hưởng vận hành huyết mạch của đối phương, khiến máu người tập trung ở chỗ nào đó, hoặc là trong người ngược dòng.

Nếu như nội lực kém Huyết Ma rất xa, như vậy sẽ trực tiếp phun lên đầu, đứt mạch máu não, trực tiếp ngã lẩn.

Huyết Ma từ khi xuất đạo đến nay, sử dụng loại ma công này, mọi việc đều thuận lợi.

Chỉ là, năm đó lúc hắn luyện ma công kia, ra chút đường rẽ, khiến hắn thường cách một đoạn thời gian, đều phải giống như cương thi, uống máu tươi người, mới có thể áp chế công pháp cản trở trong cơ thể.

Cho nên từ sau khi ma công hắn có chút thành tựu, đã giết không ít người, dùng máu tươi của bọn họ, áp chế cản trở ma công trong cơ thể.

Mà hắn từ khi đầu nhập vào trong Ngũ Thành Liên Minh, Long Thiệu Dương vẫn nghiêm lệnh người này, muốn người này không thể giết người dùng máu, mà đúng giờ xả một số người thường huyết khí dồi dào, cho hắn dùng.

Nhưng mà người này lại có phần không hài lòng, so với máu tươi xả ra từ trên người những người thường kia, hắn càng thích những máu xử nữ kia, nhất là máu xử nữ bởi vì sợ hãi mà chết, uống vào không buồn nôn như nam nhân, cũng không biết có phải là khí quan ăn uống của hắn biến dị, hắn uống máu xử nữ, còn có một loại ngọt khác thường.

Giống rượu ngon.

Đáng tiếc, Long Thiệu Dương mặc dù thu phục Huyết Ma, lại không ưa sở thích này của hắn, máu bình thường cho hắn, cũng chỉ là người thường, phần lớn là máu nam nhân.

Huyết Ma cũng không dám làm trái Long Thiệu Dương, võ công hắn ở Ngũ Thành Liên Minh, vẫn không tính là cao cấp nhất, chỉ có thể chịu như vậy.

Nhưng đoạn thời gian trước, hắn cùng huynh đệ Ngân Ma của mình, bởi vì công việc khác, có thể ra khỏi Ngũ Thành Liên Minh, đi vào địa giới Lương Châu.

Sau khi làm xong chuyện, hắn rút cuộc nhin không được, bệnh cũ tái phát, lại đi tìm xử nữ, dùng máu.

Thiếu nữ không may kia, chính là tiểu thư Cao gia.

Chờ sau khi hắn giết chết tiểu thư Cao gia, ban ngày ngày hôm sau, mới nhận được bồ câu đưa tin, bảo là muốn bọn họ chặn lại một người tên là Tô Bằng.

Mà Tô Bằng kia, vừa vặn chạy tới chỗ bọn họ, bọn họ liền không rời khỏi Lương Châu, một mực chờ ở chỗ này.

Chỉ là bọn họ trước chờ tới, là hai quý Nhất Lang bị Tô Bằng giết chạy.

Huyết Ma kia thấy bộ dạng Nhất Lang còn lại táng đăm, bất mãn hết sức, liền giết người đó.

Huyết Ma cùng Ngân Ma, đều là hạng người ngang ngược kiêu ngạo đến cực điểm, hoàn toàn không để Tô Bằng vào mắt, chờ ngay ở trấn Phù Lăng.

Bọn họ vừa nhận được tin tức, nghe nói Tô Bằng ở khách sạn Phù Lăng, chờ lúc bọn họ đuổi tới, Tô Bằng đã cùng Đồng Thi ra khỏi thôn trấn.

Hai người Huyết Ma cùng Ngân Ma mang theo hai quý còn lại, liền đuổi giết ra.

Lúc này, vừa vặn gặp Tô Bằng.

Huyết Ma ngồi ở trên ngựa, tuần mã xông vội, phía trước chính là Tô Bằng, Huyết Ma nhe răng cười, tay hắn cầm một kỳ môn binh khí, miệng hô to.

“Tô Bằng, ngươi nạp mạng đi!”

Chương 256: Kịch chiến

Huyết Ma liệu định Tô Bằng đối diện này, tuyệt đối không ngờ, công pháp thần kỳ của mình lại có thể dẫn động máu người khác lưu chuyển.

Trong tay hắn cầm một kỳ môn binh khí, binh khí này có hơi ngắn, chỉ hơn 20cm, giống như là nguyệt nha sạn bản rút ngắn, chỉ là nguyệt nha phía trước không phải cong ra ngoài, mà lại hướng vào trong.

Lưỡi dao giống nguyệt nha kia, đằng sau có một bao tay kim loại, có thể xỏ tay vào trong, giống như là bao tay mang trên tay hắn, bên ngoài nguyệt nha đã khai quang, hết sức sắc bén, còn có thể giảm lực cản vào cơ thể đến mức tối đa.

Mà nguyệt nha móc qua, thì hộ trợn tay hắn, còn có thể giống như loan câu móc vào cơ thể, tạo thành sát thương với người.

Hai người Huyết Ma cùng huynh đệ Ngân Ma của hắn, giục ngựa phi nhanh tới, Huyết Ma đột nhiên cúi người xuống, phát tay, binh khí giống bao tay trong tay hắn, không ngờ thoáng cái bắn ra nửa thước, tăng dài khoảng cách, chém tới Tô Bằng.

Đồng thời, Huyết Ma cũng thi triển ma công của hắn, chỉ thấy tóc cùng thân thể của hắn, không ngờ xuất hiện một tầng màu đỏ nhạt, phảng phất máu đã tuôn ra khỏi da, một cỗ lực lượng tựa triều tịch, từ trong thân thể của hắn sinh ra.

Thân thể của Tô Bằng, vào lúc Huyết Ma thi triển ra ma công, đột nhiên đình trệ.

Huyết Ma nhe răng cười, hắn đã vô số lần thi triển ma công kia, mỗi lần hiệu quả đều giống nhau, máu trong cơ thể kẻ địch, giống như bị triều tịch bị ánh trăng dẫn động, chỗ gần đầu bị ma công hắn hấp dẫn, sau đó kẻ địch lập tức đờ ra, phảng phất trúng gió.

Vào chính lúc này, Huyết Ma chỉ cần thoải mái thi triển kỳ môn binh khí trong tay, bắn ra sau đó gọt đầu của đối phương. Máu đối phương, sẽ giống như suối phun bắn lên trời tận ba bốn mét. Sau đó thi thể đã không còn đầu lâu cùng máu, sẽ như vậy ngã xuống đất.

Lần này, cũng không ngoại lệ, Huyết Ma đã thấy sẵn cảnh sắc mỹ lệ - đầu của tiểu tử tên Tô Bằng, máu như suối phun bay lên, huyết hoa bay múa ở trên bầu trời.

Quả nhiên, thân thể của Tô Bằng khựng lại, Huyết Ma nhe răng cười, thân thể từ trên ngựa rướn tới trước, chuẩn bị thu hoạch đầu của hắn.

“Huyết Ma! Chú ý! Hắn không trúng chiêu!”

Vào chính lúc này, ở bên cạnh Huyết Ma, Ngân Ma có làn da như bạc, đột nhiên đột nhiên hô to về phía Huyết Ma.

Huyết Ma lập tức cả kinh, mặc dù hắn không biết tại sao, nhưng lại hết sức tin tưởng huynh đệ của hắn. Lập tức thân thể rút lại, định thoáng phòng ngự.

Nhưng mà, vào chính lúc này, Tô Bằng động.

Chỉ thấy thân thể của hắn, mang theo tàn ảnh, không lùi mà tiến tới, trong nháy mắt xông tới trước hai bước.

Đồng thời, bảo kiếm trong tay hắn đâm ra, mặc dù Huyết Ma không nhìn thấy, nhưng lập tức nhạy cảm cảm giác, một đóa kiếm khí phảng phất hoa sen phía trước, bộc phát về phía mình.

“A!”

Huyết Ma quát to một tiếng, hắn không biết tại sao ma công mình vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo lại không có tác dụng với Tô Bằng phía trước. Nhưng hắn lại có thể cảm giác rõ sự lợi hại của kiếm khí phảng phất hoa sen cực lớn phía trước.

Kiếm khí kia lỏng lẻo không bị cản trở, mặc dù cũng không cảm giác quá sắc bén, nhưng lại mang theo một cỗ khí lỏng lẻo, nếu mình bị tập trung hoàn toàn, không chết cũng sẽ trọng thương.

Nhưng mà hắn giục ngựa chạy trốn quá nhanh, dưới tác dụng quán tính, không có cách nào dừng lại, chỉ có thể cứng ngắc đỡ kiếm khí này.

Ngay khi trong lòng Huyết Ma tuôn ra một loại cảm giác sợ hãi, Ngân Ma bên cạnh hắn, chợt quát to một tiếng, nhảy ra ngoài.

Ngân Ma từ trên ngựa nhảy dựng lên, vị trí nhảy lên, vừa vịn chấn phía trước Huyết Ma.

Lúc này, kiếm khí phảng phát hoa sen của Tô Bằng đã đến trước người hai người, trên người Ngân Ma không ngừng vang lên tiếng khí kinh va chạm, hần kêu lên một tiếng đau đớn, bị kiếm khí đánh trúng, bay về phía sau.

Mà Huyết Ma, nhờ Ngân Ma xả thân cứu giúp giành được một đường sinh cơ, hần từ trên tuấn mã nhảy lên, nhảy về phía sau.

Kiếm khí tựa hoa sen của Tô Bằng, sau khi bị Ngân Ma ngăn cản một ít, đánh trúng tuấn mã này, lập tức, trên đầu tuấn mã bị kiếm khí đánh lồm mảy lổ, cuối cùng tuấn mã kêu thảm một tiếng, đầu lâu “Phanh” một tiếng nổ tung giống như dưa hấu bị vỡ, óc ngựa chảy vầy ra, thân ngựa lại vì quán tính, lao thêm một khoảng cách, mới ngã trên mặt đất.

Mà Huyết Ma, cũng không hơn gì, bởi vì quán tính, sau khi hần nhảy về phía sau, thân thể vẫn lướt đi một hồi, mặc dù không bị kiếm khí đánh trúng chính diện, nhưng cũng trúng mảy cái.

Xương cốt dưới xương sườn hần rắc rắc hai tiếng, đã bị kiếm khí đánh gãy hai cái, khoe miệng của hần nhô ra tia máu, người cũng bị đánh bay về phía sau.

Lúc này, dư ba kiếm thế của Tô Bằng mới hoàn toàn chấm dứt, thi thể con tuấn mã kia, từ xông tới trước biến thành bay về phía sau, thân ngựa mấy trăm cân bị đánh bay.

“A!”

Vào chính lúc này, Huyết Ma cùng Ngân Ma, mới rơi xuống mặt đất.

Lúc này, Ngân Ma ôm lấy ngực, thân thể của hần tựa hồ lồm xuống hai khối, khoe miệng cũng chảy ra máu tươi.

Mà Huyết Ma, gãy hai cái xương sườn, tay trái cũng bị gãy xương, bị nội thương không nhẹ, sau khi rơi xuống đất, hần liền nửa ngồi ở đó, không ngừng thở dốc.

Tô Bằng nhìn hai người, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng.

Vừa rồi lúc Huyết Ma chạy nước rút đến bên cạnh mình, Tô Bằng cũng cảm giác được ngọc bội ác ý, không ngừng truyền lại sát ý như biển máu của đối phương.

Tô Bằng mơ hồ cảm giác có chút không ổn, chỉ là vẫn chưa biết thủ đoạn của hai người này, chỉ chuẩn bị sẵn cho mình.

Bán Thức kiếm pháp tầng sáu, tự nhiên mang một điểm số tuyệt sát, Tô Bằng tùy thời chuẩn bị xuất kích.

Vào lúc Huyết Ma tới gần mình, Tô Bằng trong nháy mắt, cảm giác được máu của mình tựa hồ dâng lên không bị khống chế, nhưng mà, không đợi sinh ra dị trạng gì trên thân thể, ngọc bội ác ý mang theo trên người Tô Bằng, còn cả Cổ cự phạt kinh trong ngực, đột nhiên sinh ra một cỗ lực lượng chống cự, đem xúc động dẫn động máu Tô Bằng dâng lên áp chế xuống.

Tô Bằng lúc ấy hơi lấp bắp kinh hãi, bởi vì ngọc bội ác ý cùng Cổ Cự Phạt Kinh, tựa hồ chỉ sinh ra phản ứng phòng ngự với công kích dạng linh thể, mà ma công do Huyết Ma này thi triển, chẳng lẽ cũng là một loại với công kích linh thể?

Có điều, Tô Bằng lập tức phát hiện phản kích thời cơ tốt nhất, Huyết Ma kia, tựa hồ hết sức tự tin đối với công pháp của hắn, cho là mình đã bị hắn khống chế, đang định xông lại dùng kỳ môn binh khí trong tay hắn công kích.

Lúc này Tô Bằng không buông tha thời cơ tuyệt diệu này, thi triển ra tuyệt sát của Bán Thức kiếm pháp.

Chỉ là không ngờ, Ngân Ma kia, lại làm ra động tác xả thân, thay Huyết Ma chặn hơn phân nửa công kích. Con tuần mã kia, cũng chặn một bộ phận kiếm khí, khiến Huyết Ma tránh được một kiếp.

Nếu không phải như thế, đầu của Huyết Ma, liền giống như dưa hấu bị đánh nát, lưu lại một cỗ thi thể.

...

Tô Bằng cảm kiếm, nhìn Huyết Ma cùng Ngân Ma rơi trên mặt đất.

Huyết Ma ho khan hai tiếng, nhổ ra một ngụm nước miếng mang theo máu, đứng dậy, nói với Ngân Ma.

“Thế nào, lão ngân?”

“Gãy hai cái xương sườn, bị chút nội thương, có điều còn sáu phần chiến lực.”

Ngân Ma vẫn đứng, ngăn ở trước người Huyết Ma, phong bế con đường truy kích của Tô Bằng. Lúc này hắn đổi mặt Tô Bằng, lại nói với Huyết Ma sau lưng.

“Ta cũng gần thế... Tiểu tử này, mạnh hơn trong dự đoán nhiều, ta và ngươi còn có thể bắt hắn không?”

“Tạm tạm, vừa rồi ngươi sơ suất quá, nếu toàn lực ra tay, liệu mạng để một trong chúng ta trọng thương không nhúc nhích được, gần như có thể làm tiểu tử này mất mạng ở đây.”

Ngân Ma nói, tuyến âm thanh của hắn cực kỳ đặc biệt, mang theo một loại từ tính kim loại, phối hợp với màu da của hắn, khiến hắn giống như là người kim loại, hoặc là giống người máy g thế giới Tô Bằng.

“Vậy thì tốt... Chúng ta lên!”

Huyết Ma hít sâu xuống, đột nhiên hét lớn.

Lần này, biểu lộ cuồng vọng kiêu ngạo trên mặt hắn, cũng không thấy nữa, thay thế chính là biểu lộ cực kỳ nghiêm túc.

Tô Bằng hừ lạnh một tiếng, trong lòng lại thâm kinh hãi năng lực thân thể cường hãn của Ngân Ma kia.

Kiểm pháp của mình vừa rồi, cho dù đầu ngựa cường tráng, cũng bị kiếm khí đánh nát, Ngân Ma kia chính diện gánh mấy công kích, nhưng chỉ là

gãy mấy cái xương sườn.

Nhìn dáng vẻ của hắn, xương cốt kia hắn cũng chỉ nứt xương, thậm chí không gãy hoàn toàn.

“Ngân Ma này, nhất định là tu hành công pháp dạng bá thể phẩm cấp không thấp, thân thể mới có thể cường hãn như thế, nếu như vậy, tạm thời không nên công kích hắn, giết Huyết Ma kia trước!”

Trong lòng Tô Bằng lập tức quyết định, hắn quát một tiếng, thi triển Bán Thức kiếm pháp, phóng về phía hai ma.

Mà Huyết Ma cùng Ngân Ma, tựa hồ hết sức ăn ý, hai người dùng một loại thuật hợp kích, xông về phía Tô Bằng.

Ở phía trước, là Ngân Ma, hắn cũng không sử dụng binh khí, nhưng tựa hồ rất tự tin đối với sự mạnh mẽ hung hãn của thân thể mình, hắn trực tiếp sử dụng hai tay không, đón đánh bảo kiếm của Tô Bằng.

Mà Huyết Ma, thi triển một loại thân pháp cực kỳ phiêu hốt, thân thể lay động xung quanh, hành động hết sức quỷ dị, còn mang theo tàn ảnh, phản phát quỷ mị, thân pháp thi triển ra từng tầng quỷ ảnh, không ngừng biến hóa vị trí, vọt về phía Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn, cảm thấy kinh ngạc, thân pháp Huyết Ma này, mặc dù không bằng Thần Hành Bách Biến của bản thân, nhưng cũng không kém là bao, chạy một đoạn đường dài băng băng năng lực như thế nào không biết, nhưng ít ra ở mặt né tránh công kích, có chỗ độc đáo riêng, so với thân pháp Thần Hành Bách Biến của mình, đã có tư cách xác minh lẫn nhau.

Nhất là thân pháp này thi triển ra, quỷ ảnh um tùm, phối hợp ma công đôi phương, thực sự cảm giác hơi chóng mặt.

Tô Bằng không biết, tên của thân pháp này, liền kêu là quỷ ảnh thiên điệp.

Huyết Ma thi triển thân pháp, không ngừng chạy ở bên cạnh Tô Bằng, cũng không nóng nảy ra tay, trên người hắn gãy mấy cái xương sườn, nhưng mà

hấn dùng công pháp đặc thù, ước thúc thương thế, thực lực cũng không giảm xuống quá nhiều.

Mà Bán Thức kiểm pháp của Tô Bằng, chủ yếu ưu thế ở chỗ phòng ngự, Huyết Ma kia không chủ động công kích, thậm chí có chút cảm giác không cách nào tập trung vị trí đối phương.

Tô Bằng thấy thế, lập tức biết ý định hai người, là muốn Ngân Ma chủ công, Huyết Ma lợi dụng ưu thế thân pháp, nhân cơ hội đánh lén.

“Hừ! Chỉ có thân pháp nguoi tốt chắc?”

Tô Bằng hừ lạnh một tiếng, nói về thiểm chuyển xê dịch, thân pháp Thần Hành Bách Biến của hắn, tự tin ở phương diện này không thua bất kỳ công pháp nào.

Hai người Tô Bằng cùng Huyết Ma, liền giống như là hai luồng mị ảnh, không ngừng biến hóa truy kích ở phạm vi nhỏ.

Mà hai quỷ may mắn còn sống vào ban ngày, ở phía xa, không khỏi nhìn đến ngây người, ở trong mắt bọn họ, phía trước chỉ có một mình Ngân Ma còn có thể thấy rõ, mà Tô Bằng cùng Huyết Ma, đã hóa thành hai đạo tàn ảnh mơ hồ, không ngừng truy đuổi.

Cảnh tượng này, đã có chút xấp xỉ thần quái quỷ mị rồi.

Trong lòng Tô Bằng lại có sự tự tin.

Quả nhiên, một kiếm vừa rồi, tựa hồ ảnh hưởng đối với Huyết Ma vẫn không nhỏ, Huyết Ma dần dần, tựa hồ có chút theo không kịp Tô Bằng.

Huyết Ma tựa hồ thân thể có thương tích, một cước giẫm sai, thân thể giống tàn ảnh đột nhiên hiện ra, mà phía sau, Tô Bằng đã đuổi kịp, một kiếm đâm về phía lưng hắn.

Nhưng mà, Huyết Ma lại không có chút sợ hãi thần sắc nào, hắn đột nhiên lộ ra một nụ cười thần bí, đột nhiên quay đầu lại.

Chỉ thấy lồng ngực Huyết Ma một lồi một lõm, từ trong miệng hăn, đột nhiên nhổ ra một ngụm máu tươi, bay về phía Tô Bằng, ập tới mặt Tô Bằng!

Chương 257: Kiểm ý trở uy

Trong miệng Huyết Ma đột nhiên phun ra máu tươi, phóng tới Tô Bằng.

Tô Bằng trong nháy mắt cảm giác được tóc gáy phía sau lưng dựng ngược lên, trực giác của hăn cảm giác được một búng máu của Huyết Ma này như mũi tên, uy lực hết sức cường hãn, nếu là mình trúng chiêu ngay mặt không chết thì cũng bị thương.

Nhưng mà lúc này, ngụm máu tươi mà Huyết Ma phun ra có tốc độ cực nhanh, Tô Bằng lại đang xông về trước, dường như rất khó để tránh được.

Ngụm máu tươi này cũng không có thể dùng vũ khí để phủ kín, bởi vì kiếm pháp bán thức của Tô Bằng tuy rằng tuyệt luân ảo diệu, nhưng còn chưa tới trình độ phong bế chất lỏng.

Trong nháy mắt, Tô Bằng điều động động lực tiềm lực toàn thân, thân thể đột nhiên ngã về phía sau.

Thân thể Tô Bằng ngã về phía sau giống như là muốn đi ngủ, khuôn mặt ngửa lên, ngụm máu của Huyết Ma kia phóng ra cơ hồ là sượt qua lỗ mũi của Tô Bằng, bay qua trên mặt Tô Bằng.

Mà còn, Tô Bằng hai tay nắm lấy bảo kiếm, ngược hướng điểm trên mặt đất, lúc sắp phải ngã xuống lấy bảo kiếm trụ trên mặt đất, sau đó thân thể lấy bảo kiếm làm trung tuyến, giống như là com-pa vậy xoay một vòng tròn.

Như vậy, bảo kiếm giống như cái giá của một com-pa, thân thể Tô Bằng thì lại quay một vòng liên tục, sau đó lại nghiêng về phía sau hai tay dùng sức đứng lên.

Lúc này, ngụm máu tươi phun ra từ trong miệng Huyết Ma mới đánh vào trên một cái cây sau lưng Tô Bằng khoảng bảy tám thước.

Cái cây to lớn bằng bắp đùi, thế nhưng lại phát ra một tiếng “đùng”, bị ngậm máu như mũi tên kia xuyên thủng, lưu lại một lỗ thủng trong suốt.

Trong lòng Tô Bằng run lên, một ngậm máu tươi này, cũng không phải là nội lực hỗn tạp với máu bình thường, mà giống như là một chiêu thức hơn.

Một chiêu này, căn bản không cách nào dùng vũ khí phủ kín, thậm chí phòng ngự nội lực cũng phòng ngự không được, nếu như không phải mình phản ứng mau lẹ, thật sự nếu bị đánh trúng mặt thì sợ là đầu mình cũng sẽ bị ngậm máu tươi này xuyên thủng!

“A nha!”

Thấy Tô Bằng không ngờ lại tránh thoát được một chiêu này, tránh thoát được ngậm máu tươi của mình, Huyết Ma không khỏi tức giận kêu to một tiếng.

Một chiêu kia của hắn, là một chiêu nhất sát của hắn. (một chiêu giết luôn)

Huyết Ma gặp địch, nếu như lần đầu tiên đã điều khiển máu dịch tấn công đối phương không thành công. Chỉ có thể nói rõ trình độ nội công của đối phương rất cao.

Như vậy, chiêu thức điều khiển máu của hắn đã bị áp chế, dường như không có hiệu quả nữa.

Nhưng mà, đây là một chiêu vừa đánh thương người vừa tự đả thương mình của hắn.

Ma công mà hắn tu luyện, có thể làm cho hắn điều động sức mạnh trong hoành cách mô với phổi, phun ra một ngậm máu tươi được đè nén, ngậm máu tươi này chẳng những không cách nào sử dụng binh khí để phòng ngự, lại càng xen lẫn nội tức cùng với động năng, là sử dụng phương thức đặc thù để phun ra.

Ngậm máu tươi này, tu luyện tới trình độ cao, thậm chí có thể xuyên qua tảng đá dày hơn hai thước, đánh vào trên thân người, không thể nào phòng ngự, còn là một công pháp chuyên phá lớp phòng ngự hộ thân.

Các nhân vật nổi tiếng chết dưới ngậm máu tươi này của Huyết Ma cũng không dưới hai chữ số, một chiêu này, xem như là công phu ẩn giấu của Huyết Ma, sẽ không thi triển dễ dàng, nhưng mỗi khi thi triển sẽ mang đi một cái mạng.

Nhưng mà, một chiêu tất sát này, lại bị tên Tô Bằng này dùng phương thức cực kỳ xảo diệu mà trốn được.

Phải biết rằng, một búng máu như mũi tên này, trạng thái đầy đủ của Huyết Ma sau khi hấp thu máu người cũng chỉ có thể phun ra một hai lần mà thôi.

Môn võ công này, cần dùng đến hoành cách mô cùng với nội tạng trong cơ thể, còn có khí phổi.

Vô hình trung, thuộc tính của phổi thuộc về thuộc tính kim, trong truyền thuyết, chính là kiếm khí vô hình của kiếm tiên, phi kiếm lấy thủ cấp của người ngoài trăm dặm, trên lý thuyết chính là hút vào khí mạch kim của thuộc tính kim, sau đó phun ra khỏi miệng tạo thành kiếm khí đoạt thủ cấp của người.

Công phu máu như mũi tên này của Huyết Ma coi như là một loại công phu biến chủng, kim sinh thủy, mà còn máu thuộc thủy, ngậm máu tươi này tựa như phi kiếm, có thể lấy thủ cấp của người.

Nhưng công phu tu luyện của Huyết Ma vẫn chưa tới trạng thái hoàn hảo, ma công hắn biết, mặc dù có một bộ phận sử dụng máu, pháp môn rèn luyện nội tạng lại thiếu thốn, Huyết Ma chẳng qua là từ một số công phu Đạo gia trong điển tịch, thu được tri thức tu luyện liên quan.

Chẳng qua là cái này có hơi không được nguyên bộ, làm cho hắn mỗi khi phun ra một búng máu như mũi tên đều sẽ làm bị thương nội tạng, lá phổi cùng với hoành cách mô.

Nhưng năng lực khôi phục bản thân của hắn không tệ, nếu như chỉ phun ra một búng máu như mũi tên, thì sau khoảng mười ngày là có thể hồi phục lại được như cũ.

Nhưng bây giờ, một búng máu này đã không lấy được tánh mạng của Tô Bằng, chuyện về sau liền đã không do hấn làm chủ được nữa.

Tô Bằng tránh thoát được một chiêu máu tươi này, trong lòng cũng bùng nổ tức giận.

Nếu như không phải mình xem thời cơ hành động nhanh lẹ, mới vừa rồi sợ là đã bị xuyên qua đầu chết đi rồi.

“Chẳng lẽ chỉ có ngươi có tuyệt chiêu thôi sao?”

Trong lòng Tô Bằng hơi giận dữ, hấn liền ngưng thần, từ đáy lòng tuôn ra kiếm ý học được ở trong Tử Hà Môn, kiếm ý cùng với kiếm pháp của hấn hợp hai làm một, liền hướng vào Huyết Ma mà chém tới.

Huyết Ma vừa mới một kích không trúng, trong lòng cũng tức giận, chuẩn bị cho dù liều mạng làm tổn thương thân thể cũng phải cho Tô Bằng thêm một kích trí mệnh, vì thế hấn lại cố gắng cuộn sức mạnh từ hoành cách mô cùng với phổi, chuẩn bị phun ra một búng máu như mũi tên lần nữa.

Nhưng mà, ngay khi ngụm máu kia của hấn đang từ trong phổi chuẩn bị áp bức ra ngoài định phun ra một hơi, thì hấn chợt thấy Tô Bằng phía trước đột nhiên hướng về phía hấn chém xuống không trung một kiếm.

Hấn đang nghi hoặc, Tô Bằng kia vì sao lại chém ra một kiếm vô nghĩa như vậy thì bỗng nhiên trong lúc đó, hấn cảm giác cổ mình chợt lạnh.

Ngay sau đó, hấn liền “thấy” được, đầu của mình bay lên, thân thể bị chặt đứt cái đầu của mình thì máu đang phun ra như suối, giống như bộ dạng người khác chết đi mà mình thích nhìn nhất.

“Ta đã chết?”

Huyết Ma trong nháy mắt sinh ra sự nghi hoặc sợ hãi không lồ.

“Không có khả năng! Ta sao lại chết được? Hấn cũng không phải là kiếm tiên, làm sao có thể từ trong không trung chém đứt đầu của ta... A? !!”

Tinh thần của Huyết Ma nhất thời lâm vào trong hỗn loạn.

Nhưng mà, một ngụm máu trong nội phủ kia của hắc đã sắp bị áp bức ra ngoài, ngụm máu tươi này của Huyết Ma sau khi luyện thành, chỉ cần thi triển, hoành cách mô, khí phổi, nội tức, còn có nội phủ cũng đều làm liền một mạch như phản xạ có điều kiện, căn bản không cần ý thức, theo bản năng sẽ tự động hoàn thành.

Mà lúc này, tinh thần của Huyết Ma lâm vào hỗn loạn, thân thể của hắc cũng không hỗn loạn, một búng máu này đã từ bên trong nội phủ của hắc áp bức thành công, từ trong miệng phun ra.

Nhưng mà, Huyết Ma lại quên mất, miệng của hắc lúc này còn chưa có mở ra...

“Phốc...”

“Răng rắc!”

Chỉ nghe một tiếng như châm phải thân thể con người vang lên, ngụm máu tươi xen lẫn nội tức kia của Huyết Ma rốt cuộc là đã phun ra.

Nhưng mà, hắc lại không có há mồm ra...

Kết quả chính là, toàn bộ khuôn miệng của Huyết Ma, bao gồm cả đầu lưỡi, răng cửa, hàm dưới, còn có nửa bên mặt đều bị ngụm máu tươi khí thể không thể đỡ được này làm cho vỡ vụn, toàn bộ cái cằm kể cả đầu lưỡi của hắc đều bị ngụm máu như mũi tên kia bắn vỡ vụn. Cả khuôn mặt của hắc đều bị vỡ vụn.

Lúc này hắc mới vì đau đớn mà giãy thoát ra khỏi ảo cảnh trên tinh thần của mình, hắc đau nhức nên muốn lớn tiếng kêu to nhưng mà cằm cùng với miệng của hắc đã bị xuyên qua, hoàn toàn đã không còn nữa, tiếng gào thét cũng vang ra ngoài, chỉ là thanh âm gào rú phát ra trong cổ họng.

“A!”

Mà ngoài hét thảm một tiếng ra, thì một Ngân Ma phát ra từ trong miệng.

Ngụm máu tươi này của Huyết Ma bởi vì tinh thần hoảng hốt không có phun ra.

Ngân Ma đang công kích Tô Bằng, chắn ở phía trước Huyết Ma, một búng máu này của Huyết Ma sau khi phun ra đánh nát cằm cùng với khoang miệng của hắn đã đánh vào trên người Ngân Ma.

Ngân Ma tuy rằng đã tu hành thành một loại công phu bá thể phẩm cấp không thấp, nhưng mà máu tươi của Huyết Ma lại phá loại công phu này, hắn bất ngờ không kịp ứng phó, sau lưng không ngờ bị đánh trúng, bị máu tươi đánh trúng bả vai bên trái.

Thân thể của hắn cũng cường hãn, ngưng máu ngưng Huyết Ma thì triển toàn lực có thể xuyên qua cây đại thụ nhưng chẳng qua là chỉ có thể xoa sạch một khối thịt lớn bên bả vai của Ngân Ma, không có xuyên qua được bả vai của Ngân Ma.

Nhưng mà cho dù như vậy, phía sau bả vai bên trái của Ngân Ma cũng bị thương đến có thể mở hồ nhìn thấy được xương trắng dày đặc.

“Tốt!”

Tô Bằng nhìn thấy chiến tích như thế, trong lòng nhất thời vì chính mình mà khen một tiếng tốt. Hiệu quả kiếm ý của một kiếm này thần kỳ vô cùng tốt, vừa vặn phá được ngưng máu tươi của Huyết Ma, khiến Huyết Ma tự làm trọng thương chính mình, lại còn gián tiếp phế bỏ một cánh tay của Ngân Ma.

Ngân Ma đau đớn khó nhìn, không khỏi gào thét, nhưng mà hắn cũng cường hãn, tuy rằng bả vai bên trái của hắn đã bị máu tươi đả thương có thể trông thấy được xương trắng, nhưng mà tay trái lại giống như không có bị ảnh hưởng vẫn còn có thể thi triển được.

Mà còn Huyết Ma kia, cả người thất tha thất thểu, không ngừng gào rú giống như muốn nói cái gì đó, đáng tiếc đầu lưỡi và cả khoang miệng của hắn đều bị máu tươi bắn nát, hàm răng cũng bị đánh nát sạch, chỉ còn lại có khuôn miệng như một lỗ máu, hết sức khủng bố dọa người.

Hắn không cách nào nói chuyện được, chỉ có thể rống giận, mặc dù không thể nói chuyện cũng có thể nghe ra hắn đang sợ hãi gào thét, không chịu tin tưởng, mê hoặc còn có phần nộ.

Hắn thất tha thất thểu, muốn chạy tới Tô Bằng, tựa hồ là đã thật tức giận, muốn lấy cái chết liều mạng với Tô Bằng.

Tô Bằng vốn là muốn trước tiên giết chết Huyết Ma, nhưng mà đột nhiên phát hiện, thân thể của Huyết Ma bỗng nhiên trở nên đỏ ngầu, mạch máu dường như hiện ra cả bên ngoài cơ thể.

Lập tức, trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, hắn không có xông về phía trước, ngược lại còn liên tục lui về phía sau.

“Huyết Ma! Không nên!”

Ngân Ma thấy được bộ dáng của Huyết Ma lập tức đã hiểu rõ huynh đệ này nghĩ cái gì, không khỏi quát to một tiếng.

Nhưng mà Huyết Ma không có ngừng lại, trong cổ họng phát ra tiếng gầm rú như dã thú, vọt tới Tô Bằng.

Thân thể của hắn, trở nên to lớn bất thường, bành trướng giống như đã sắp đến cực hạn.

Chẳng qua là tốc độ của hắn không có nhanh như Tô Bằng, rốt cuộc, đến lúc thân thể hắn bành trướng đến cực hạn rốt cuộc giống như không chịu nổi sức mạnh của máu dịch đột nhiên nổ bung.

“Bùng!”

Thân thể của Huyết Ma nổ tung toàn bộ.

Thân thể của hắn tuy rằng nổ bung, thứ bắn ra đầu tiên lại không phải là da thịt của thân thể mà là máu tươi đầy trời.

Máu của toàn thân hắn giống như thuốc nổ, từ trong thân thể nổ tung ra ngoài bay khắp bốn phương tám hướng.

Lúc này Tô Bằng cách Huyết Ma đã có khoảng cách nhất định, hắn nhiều ít đã đoán được ý đồ của Huyết Ma, ngay khi Huyết Ma nổ tung Tô Bằng đã thi triển thân pháp Thần Hành Bách Biến, thân thể khéo léo giấu ở sau một cây đại thụ.

Sau khi Huyết Ma nổ tung bắn ra máu huyết, giống như viên đạn thể nhưng lại xỏ xuyên qua cây đại thụ tiếp tục phóng tới Tô Bằng.

Tô Bằng hừ lạnh, dùng cánh tay bảo vệ mặt cùng với con mắt của mình, mặc cho những thứ máu kia đánh vào trên thân thể của mình.

Chỉ là những thứ máu kia sau khi xuyên qua cây đại thụ, động năng đã giảm xuống tám phần, lúc bắn tới trên người Tô Bằng đã không còn có thể xuyên qua lớp thực khí hộ thể cùng với áo xanh của hắn.

Mà còn Ngân Ma vừa rồi mới biết được Huyết Ma muốn thi triển cái công pháp gì, cho dù là hắn có công pháp bá thể cũng không dám xông lên, chỉ có thể tạm lánh khỏi những cái này.

Sau khi Huyết Ma tự nổ, một chút máu đánh vào trên người của hắn, động năng của máu này đã vượt qua khỏi viên đạn, đối với Ngân Ma cũng tạo thành tổn thương không nhỏ.

Nhưng mà, Ngân Ma lại giống như chưa tỉnh, hắn chỉ bảo vệ con mắt, lập tức buông xuống, bị ai quát to một tiếng.

“Huyết Ma!”

Nhưng hắn còn chưa kịp bị thương, trong rừng liền đã truyền đến một tiếng hừ lạnh, Tô Bằng thi triển thân pháp ảo diệu, từ trong rừng cây vọt ra, một kiếm chém về phía Ngân Ma!

Chương 258: Kẻ địch chính là kẻ địch

Tô Bằng xuất ra một kiếm, chém về phía Ngân Ma.

Ngân Ma lúc này đang vô cùng bị phần trong lòng, hắn và Huyết Ma đã là huynh đệ vài chục năm, đã sớm đến mức phó thác sinh tử cho nhau.

Nếu thiên hạ có một người khiến Ngân Ma cảm giác đáng giá có thể để mình chết vì hắn, thì đó chính là người huynh đệ Huyết Ma này.

Nhưng mà, người huynh đệ kia đã chết thảm ở trước mắt mình, khiến Ngân Ma không thể nào chấp nhận được.

Hắn cũng biết được suy nghĩ của Huyết Ma, Huyết Ma hẳn là cảm giác được hai người bọn hắn không phải là đối thủ của Tô Bằng, nếu cứ tiếp tục như vậy sợ là cả hai người cũng sẽ đều bị giết chết, mà còn bản thân hắn lại bị trọng thương đã không cách nào chiến đấu tiếp nữa.

Huyết Ma hẳn là suy nghĩ đến việc hắn tự bạo công kích có lẽ có thể làm cho Tô Bằng bị trọng thương, như vậy sẽ cho mình có được một đường sống nên mới hung hăng tự nổ.

“Huynh đệ, ta tuyệt đối sẽ không để cho người chết vô ích đâu!”

Ngân Ma đột nhiên gầm rú một tiếng, ánh sáng màu trắng bạc trên thân thể hắn dường như càng sáng thêm một chút, dưới ánh trắng nhìn lại, thật sự đúng là giống như một tượng người toàn thân được bao phủ bởi màu bạc trắng.

Tô Bằng một kiếm đâm tới, Ngân Ma không tránh không né liền cứ như vậy lấy tay bắt lấy bảo kiếm của Tô Bằng.

Thân thể của hắn lúc này lợi dụng bí pháp kích thích, hiệu quả của bá thể càng mạnh, hắn tự tin bảo kiếm của Tô Bằng tạm thời không thể đả thương được thân thể của mình.

Đối phương giống như là một kiếm thủ, nếu bảo kiếm bị đoạt như vậy cơ hội thắng của mình liền lớn hơn rất nhiều.

Tô Bằng thấy Ngân Ma làm như thế, khóe miệng không khỏi lộ ra nụ cười lạnh.

Hắn không có thu hồi bảo kiếm mà là cứ như vậy đâm tới.

Ngân Ma tuy rằng thân pháp không bằng Tô Bằng, nhưng phản ứng cũng không chậm, hắn đưa ra một tay bắt lấy bảo kiếm.

Ngân Ma đột nhiên trong lúc đó cảm giác vui mừng, hắn không có nghĩ dễ dàng bắt được binh khí của Tô Bằng như vậy, lúc trước so vài chiêu với Tô Bằng, hắn biết nếu như vậy thì sức mạnh của bá thể của mình đích thị là vượt qua Tô Bằng, có thể đoạt được bảo kiếm.

Cho nên hắn dốc hết toàn lực, đi đoạt bảo kiếm.

Nhưng mà...

Ngân Ma tuyệt đối không ngờ, bảo kiếm kia lại nhẹ nhàng dễ dàng rơi vào trong tay hắn.

Không phải là sức mạnh của Tô Bằng hết sức nhỏ yếu... Mà là, Tô Bằng căn bản là không cùng với Ngân Ma tranh đoạt bảo kiếm, mà ngược lại trực tiếp buông tay, đem bảo kiếm đưa cho Ngân Ma.

Còn Tô Bằng đột nhiên nhảy lên, một cước dẫm ở trên cánh tay Ngân Ma đuổi ra cướp đoạt bảo kiếm, thân thể bay lên.

Hắn ở trên không trung, thân thể cúi xuống, hai đấm tung ra, đấm xuyên qua hai tai, đánh vào hai bên huyệt thái dương của Ngân Ma.

Cái này nói thì có chút chậm, trên thực tế chỉ là thoáng qua giây lát.

Ngân Ma lúc này, vẫn còn đang trong cơn nghi hoặc khi đã nhẹ nhàng cướp đoạt được binh khí của Tô Bằng như vậy, ngây người một chốc, lại bị Tô Bằng giẫm vào cánh tay lấy lực, sau đó từ trên cao nhìn xuống hai đấm vào tai đánh vào hai bên huyệt Thái Dương.

“Oành!”

Lập tức, Ngân Ma cảm giác trong đầu nổ vang một tiếng, trước mắt lập tức sao vàng bay quanh.

Công phu bá thể của hắn, là sử dụng nội tức cùng với ngâm thân thể trong dược phẩm đặc biệt, đồng thời cải biến thân thể. Da của hắn dưới tác dụng của thuốc bột đặc biệt đã thay đổi, tuy rằng biến thành màu trắng bạc nhưng lại càng dễ dàng để nội tức rót vào da và trong thân thể, cho nên công phu bá thể so với bình thường cường hắn hơn bảy phần, thậm chí có thể chống lại được bảo đao, bảo kiếm.

Chẳng qua đó là đao kiếm.

Huyệt Thái Dương của hắn, là một trong những điểm yếu hại. Chỉ là công phu chống đỡ tấn công mạnh hơn một chút.

Nếu như Tô Bằng sử dụng bảo kiếm chém vào huyệt Thái Dương của hắn, có lẽ Ngân Ma còn có thể thả lỏng một chút, da của hắn đặc biệt, sau khi tập trung nội lực bảo kiếm của Tô Bằng có lẽ chỉ có thể ma sát phá làn da một chút.

Nhưng mà, Tô Bằng lúc này lại không có sử dụng bảo kiếm mà là sử dụng hai cú đâm bom đầy nội lực của hắn.

Hai đâm tràn đầy nội lực này, nếu đánh vào trên huyệt Thái Dương của võ giả bình thường, cho dù đầu của đối phương không lập tức vỡ vụn thì đầu óc cũng sẽ bị nội lực làm cho chấn động thành nhão nhoẹt, nhưng Ngân Ma dù sao cũng là Ngân Ma, bá thể mạnh mẽ, một chiêu này, chỉ khiến hắn mất hoa một trận, không có chết đi.

Tô Bằng đắc thắng truy kích, hai đâm lại lần nữa vung lên, oanh kích ở hai bên huyệt Thái Dương trong lúc Ngân Ma còn đang hoa mắt không kịp phòng ngự.

Ngân Ma trúng liền bốn đâm, rốt cuộc có chút chịu không nổi, liên tục lui lại về phía sau mấy bước, bảo kiếm trong tay cũng buông ra.

Mà lúc này Tô Bằng đã rơi xuống đất, chỉ thấy Tô Bằng thuận tay liền đã bắt được bảo kiếm rơi xuống từ trong tay Ngân Ma, sau đó chém ra một kiếm.

Nhất thời, Ngân Ma đang hoa mắt cũng cảm giác được thân thể của mình tựa hồ bị một kiếm này chia làm hai mảnh!

Ngân Ma lập tức kinh hãi, trong miệng gào thét.

Chỉ là tinh thần của hắn hỗn loạn, thân thể dường như mất đi liên lạc với tinh thần, một ngụm nội tức không thể lên được.

Công pháp bá thể của hắn, chính là dựa vào sử dụng nội tức cùng với thân thể ngâm trong dược phẩm đặc biệt, liên hợp tu luyện mới có hiệu quả.

Làn da mất đi nội tức, thì chỉ so với vỏ cây cứng hơn một chút mà thôi, chứ không phải giống như sắt đá không thể phá vỡ.

Mà còn Tô Bằng, thừa dịp Ngân Ma trúng phải sự công kích của kiếm ý, trong nháy mắt tinh thần hoảng hốt, thân thể liền xông lên phía trước.

Thân thể của hắn đầu tiên là cúi xuống một chút, sau đó hai tay nắm lấy bảo kiếm, giống như là hướng lên trời muốn đâm rách vòm trời, đột nhiên hướng lên đâm một kiếm.

“Phốc!”

Bảo kiếm đâm vào hàm dưới của Ngân Ma, sau đó xuyên qua toàn bộ đầu của hắn, xuyên qua khỏi đỉnh đầu của Ngân Ma.

Thân thể của Ngân Ma giống như bị trúng pháp thuật định thân, cảm của hắn bị kiếm đâm trúng, mà còn trên đỉnh đầu còn lộ ra một ít đoạn mũi kiếm.

Trong ánh mắt hắn, tràn đầy tia sáng không chịu tin tưởng cùng với hận ý, còn có một chút quyến luyến với thế giới này.

Đáng tiếc, những tia sáng kia đang không ngừng biến mất, cuối cùng, ánh mắt của hắn cũng biến thành một mảnh tro tàn.

“Vụt!”

Lúc này Tô Bằng tư thế hướng hai tay lên trời mới thay đổi, bảo kiếm rút ra khỏi hàm dưới của Ngân Ma.

Tô Bằng chậm rãi lui một bước, đứng thẳng thân thể, mà còn Ngân Ma trước người hắn, thân thể đột nhiên mềm nhũn ngã quỵ, sau đó bổ nhào trên mặt đất.

Tô Bằng nhìn Ngân Ma, mặt không chút thay đổi.

Hắn và nhị ma đối chiến, cũng cảm giác được tình cảm vượt lên cả mạng sống giữa nhị ma này.

Ngân Ma ban đầu vì để ngăn cản công kích cho Huyết Ma nên đứng ở trước, còn Huyết Ma tự bạo cũng để tranh thủ cho Ngân Ma một đường sống... Hết thấy những cái này, Tô Bằng đều nhìn thấy được.

Giữa hai người này có lẽ chính là tình bạn chân chính, có thể giúp đỡ lẫn nhau, vì đối phương mà hy sinh.

Nhưng mà...

Vậy thì sao chứ?

Tô Bằng tự hỏi mình không tính là máu lạnh, nhưng cho dù kẻ địch trong lúc đó có tình bạn chân thành tha thiết đến đâu đi chăng nữa, dù cảm động đến thế nào nhưng nếu như là bọn hắn muốn lấy đi tánh mạng của mình, Tô Bằng cũng có thể không chút do dự chà đạp lên tất cả!

Hôm nay, chỉ là không có cơ hội, nếu như vừa rồi có cơ hội để Tô Bằng lợi dụng tình bạn thân đích thực của bọn họ đánh vỡ cục diện bế tắc, tạo ra cơ hội giết chết hai người thì Tô Bằng cũng sẽ không chút do dự mà làm vậy.

Kẻ địch chính là kẻ địch, bọn họ dù cho có tốt đẹp đến đâu cũng chỉ là sau khi mình còn sống sót được hẳn tính, thỉnh thoảng cảm khái có lẽ cũng có chút ít cảm giác truy điệu.

Nhưng lúc đối mặt với tánh mạng của mình, Tô Bằng sẽ lựa chọn vô tình chà đạp giẫm lên nó!

Bởi vì kẻ địch cũng chỉ là kẻ địch mà thôi, không hơn.

“Song ma đã chết!”

Ngay lúc này, nhị quỷ may mắn còn sống sót ngày hôm nay ở cách đó không xa thấy một màn như vậy không khỏi kinh hô.

Hai người bọn họ, tuy rằng theo Huyết Ma và Ngân Ma đến đây, cũng vào lúc ban ngày bị Tô Bằng đánh đến bay hết dưỡng khí, nếu không phải là do đáng về khí thể độc ác ngấp trời của Huyết Ma cùng với Ngân Ma thì hai người này nhất định sẽ không tiến lại đây.

Mà còn võ công của Huyết Ma và Ngân Ma cao hơn nhị quỷ này không chỉ một tầng, trận chiến vừa rồi, hai người bọn họ cho dù muôn nhúng tay cũng chen vào không lọt, chỉ có thể ở một bên mà vây xem.

Chẳng qua là không ngờ, Huyết Ma và Ngân Ma võ công thượng thừa trong liên minh ngũ thành thể nhưng lại cũng không ngăn nổi Tô Bằng này!

Lúc này, nhị quỷ đã bị hù cho hồn vía lên mây, hai người quát to một tiếng, quay đầu ngựa lại, muốn chạy trốn lấy mạng.

“Muốn chạy sao?”

Tô Bằng hừ lạnh một tiếng, thân thể đột nhiên di động.

Lúc này thân pháp Thần Hành Bách Biến của Tô Bằng, cho dù là sức chịu đựng hay là tốc độ bộc phát cũng là so với tuần mã còn nhanh hơn một nửa, chẳng qua là bình thường Tô Bằng ý định tiết kiệm thể lực, cũng không muốn giống như là mấy tên chạy lang thang nên mới cưỡi tuần mã.

Nếu nhưng mà nói về tốc độ thì tốc độ của Tô Bằng vượt xa những hai con tuần mã.

Nhị quỷ may mắn còn sống sót kia, lúc ban ngày Tô Bằng cho dù đã buông tha cho bọn họ một con đường sống, nhưng mà bọn họ lại còn dám đến đây thì Tô Bằng cũng không ngại mà tiễn đưa bọn họ một đoạn đường.

Thân hình của Tô Bằng như gió, đuổi theo nhị quỷ kia.

Nhị quỷ kia cũng linh hoạt, không có chạy cùng một hướng mà là hai người giục ngựa một đông một tây, phân hai hướng mà chạy đi.

Nhưng mà Tô Bằng cũng không thèm để ý, hấn trước tiên chăm chú vào tên quỷ chạy theo hướng tây kia, nhanh chóng đuổi theo.

Cũng không lâu lắm, Tô Bằng liền đã đuổi kịp người này, cũng không nhiều lời, Tô Bằng tung người một kiếm, liền nhảy lên chặt đứt cổ của người này.

Mà tên này đang chuyên chú đi đường, đầu cũng không kịp ngoảnh lại đã bị Tô Bằng chặt bay.

Đầu của hắn lập tức lặn xuống, thân thể vẫn còn cưỡi ở trên lưng ngựa, dây cương cầm trong tay còn chưa có buông ra, vẫn còn đang theo quán tính thúc giục ngựa chạy.

Tô Bằng chém xong người này, căn bản không ngừng lại thay đổi phương hướng đuổi theo một người khác.

Người nọ tuy rằng cũng gấp rút thúc giục khoái mã, nhưng mà tốc độ của Tô Bằng nhanh hơn hắn rất nhiều, rất nhanh liền đã đuổi tới cách người này không đến hai mươi mét.

Ngay khi Tô Bằng không ngừng gia tốc, muốn đuổi kịp người nọ chém chết hắn, từ nơi xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát to.

“Kiếm hạ lưu nhân!”

Trong lúc đang đuổi theo, Tô Bằng nghe ra được giọng nói này, giọng nói này chính là giọng của vị hòa thượng trẻ tuổi lúc trước nhìn thấy được ở Kim Mãn Đường trong thành Lang An.

Lúc này, hòa thượng kia thậm chí sử dụng đến thanh âm của Sư Tử Hồng trong Phật môn, mặc dù cách mình rất xa tuy nhiên nó cũng làm cho lòng người vô cùng chấn động.

Chẳng qua là, trên mặt Tô Bằng không chút biểu tình, giống như không có nghe được, thân thể lại lần nữa gia tốc, rất nhanh liền đã đuổi kịp nhất quỷ đang cưỡi ngựa chạy thực mạng này.

Hắn cũng làm như lúc nãy, cũng nhảy lên, phi thân một kiếm đâm về sau lưng người này.

“Phốc!”

Bảo kiếm xuyên qua trái tim người này, từ sau lưng đâm vào xuyên qua phía trước ngực.

Tô Bằng rơi xuống, mà còn tốc độ chạy trốn của khoái mã đem bảo kiếm sau khi rút ra khỏi thân thể người này, thì để cho người này ngồi trên lưng

ngựa chạy được thêm khoảng hơn mười thước rồi ngã xuống té lăn trên mặt đất.

Lúc này, hòa thượng kia, mới từ phương xa lao đến.

Thân pháp của Hòa thượng kia cực kỳ nhanh chóng, khoảng cách vài trăm thước hần giống như là Súc Địa Thành Thốn, quả thực là sử dụng phi hành lục địa, chỉ chưa tới vài giây liền đã lướt đến.

Nhưng mà hần tới mau đến thế nào đi chẳng nữa, cũng không cứu được tên quỷ cuối cùng này.

Hòa thượng này thấy thế, trên mặt lộ ra vẻ mặt tức giận, cao giọng quát to một tiếng.

“Ma nghiệt ngươi dám!”

Đang khi nói chuyện hần gần như trong một giây đồng hồ liền đã xẹt qua khoảng cách hai mươi mấy thước, sau đó một khuỷu tay đánh tới Tô Bằng.

Tô Bằng giờ kiếm đón đánh, vòng phòng ngự của kiếm pháp bán thức thi triển ra, muốn phòng ngự lại một khuỷu tay này.

Chẳng qua là không biết có phải là Tô Bằng lỗi giác hay không, chỉ thấy một khuỷu tay này trên không trung thế nhưng lại giống như mang theo ảo giác, giống như một cái chày kim cương lớn từ trên trời nền xuống Tô Bằng!

Bảo kiếm trong tay Tô Bằng đón đánh lại một khuỷu tay này!

Chương 259: Mời người tụng kinh một giáp!

“Bịch!”

Bảo kiếm của Tô Bằng đón đánh khuỷu tay của hòa thượng kia, không biết có phải là Tô Bằng sinh ra ảo giác hay không, hần thậm chí thấy được từ trên không trung, xuất hiện ảo ảnh của một cái chày kim cương.

Bảo kiếm tiếp xúc với khuỷu tay của hòa thượng kia, Tô Bằng lập tức cảm giác được một cỗ áp lực cực lớn, áp lực này so với trận đánh nào lúc trước cũng cường đại hơn một chút.

Mặc dù sử dụng kiếm pháp bán thức, Tô Bằng cũng lui về phía sau nửa bước, mới đưa lực lượng này hoàn toàn tiêu mất.

Mà còn hòa thượng kia, cũng không chịu nổi.

Một chiêu này của hắn, là tuyệt học “Hàng Ma Kim Cương Xử” của Đại Không Tự, mà còn hắn đúng lúc là mượn sự tức giận mà ra tay.

Võ công Phật môn cũng không hoàn toàn là dạy từ bi đại khí, chẳng hạn như hòa thượng này sử dụng chiêu “Hàng Ma Kim Cương Xử” vậy, phải giận dữ trợn mắt, đem sự thương xót chúng sinh hóa thành sự phần nộ cứng chắc như kim cương để hàng phục ma đầu, mới có thể thi triển ra mười phần uy lực.

Hòa thượng này cũng đạt đến trình độ Tam Vị của chiêu tuyệt học này, khiến cho dùng được uy lực quả thực bất phàm.

Nhưng, chiêu thức tuyệt học có sức mạnh vô cùng lớn này lại bị bảo kiếm của đối phương thần nhiên hóa giải, khiến cho hòa thượng này trong lòng tức giận đồng thời cũng rất khiếp sợ.

Hắn và Tô Bằng sau khi liều mạng một chiêu này, liền rơi về phía sau, rơi vào chỗ cách Tô Bằng phía trước khoảng bốn năm mét.

“Hòa thượng này, ngươi vừa đi lên đã động thủ với ta, là có nguyên nhân gì? Chẳng lẽ đây chính là vì từ bi theo lời ngươi nói ngày hôm qua?”

Tô Bằng nhìn hòa thượng này, hỏi hắn.

Hòa thượng kia nghe xong, niệm một tiếng Phật hiệu, nói.

“A di đà phật, ta hôm qua gặp ngươi, chỉ cảm thấy ngươi hành vi quái đản, mới mở miệng khuyên ngươi quay đầu lại, nhưng thật không nghĩ tới, ngươi thế nhưng lại không chỉ là quái đản mà còn vừa tu hành võ công ma đạo lại còn tu hành bí thuật nuôi thi, dĩ nhiên là người trong ma đạo!”

“Hử?”

Tô Bằng nghe xong, nhìn thoáng qua hòa thượng này, trầm nghĩ.

“Hòa thượng này biết chuyện của đồng thi?”

Thấy Tô Bằng nhìn về phía hắn, hòa thượng nói.

“Nếu muốn người không biết trừ phi mình đừng làm, việc người làm trên quan đạo trước khi đến Lương Châu ta cũng đã biết, cương thi người nuôi kia không biết đã lấy biết bao nhiêu mạng người, người thật sự tưởng rằng trên đời này không có người nào nhận ra thủ đoạn của người sao?”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi cười lạnh một tiếng. Nói.

“Hòa thượng, ngươi là ai, thân phận gì, có vẻ như chuyện gì đều muốn can thiệp một chút nhỉ?”

“Ta chính là đệ tử của Đại Không Tự, pháp danh Thích Duy Tín, những chuyện người làm người người oán trách, ta là đệ tử của Đại Không Tự, sau khi nhìn thấy tất nhiên phải xen vào!

Hai tay Thích Duy Tín tạo thành chữ thập, ánh mắt lại một chút cũng không hiền hòa, hết sức bén nhọn nhìn Tô Bằng.

“Đại Không Tự... Trong Đại Không Tự đều là mấy con lừa ngốc không rõ đúng sai như ngươi sao?”

Tô Bằng bị người đuổi giết một ngày, trong lòng cũng hết sức khó chịu. Hướng về phía Thích Duy Tín quát lên.

Nói xong, không đợi Thích Duy Tín phản ứng nói lại, Tô Bằng bắn liên hồi nói.

“Nếu là người thật sự tra qua chuyện ở thành Lang An, liền nên biết, cương thi mà các ngươi nói, cũng không phải là ta nuôi, mà là do một Hắc y nhân không rõ lai lịch mang đến. Ở trong trận huyết đấu, những người đó chết sạch, không biết vì sao vật kia lại ở bên cạnh ta, ta cũng không có cách nào cả.”

“Hơn nữa bắt đầu từ thành Lang An, cái tên cương thi kia ngoại trừ tham gia huyết đấu hãn căn bản cũng không có làm bất cứ chuyện gì cả, ta cũng không biết điều khiển nó như thế nào... Đến hôm nay, ta ra khỏi thành Lang An không lâu, liền gặp phải người chặn giết chặn đánh, người nếu đã gặp qua người của thương đội kia, liền nên biết, người của thương đội kia chính là người của Hội Phong Dương cùng với Kim Mãn Đường mời sát thủ tới giết ta, ta không ra tay phản kích chẳng lẽ ngồi chờ bị người giết chết sao?”

Tô Bằng lớn tiếng quát Thích Duy Tín, sau đó dùng ngón tay chỉ vào lỗ mũi của Thích Duy Tín, nói.

“Người tên hòa thượng này không phân rõ ràng tiền căn hậu quả liền đã đi chỉ trích ta, còn nói ta là cái gì người của ma đạo, người có chứng cứ gì nói ta là người của ma đạo hay không?”

“A di đà phật!”

Nghe xong lời của Tô Bằng, Thích Duy Tín không hề động đậy, nói.

“Người không nên ở đó cưỡng từ đoạt lý, nếu không phải người trong ma đạo sao lại hiểu được bí thuật nuôi thi? Còn có người trong thương đội kia, chỉ thấy người giết hại những người trong võ lâm kia, người có chứng cứ gì chỉ trích bọn họ là sát thủ?”

“Mà còn lai lịch của cương thi kia, có lẽ có chút kỳ quặc, nhưng cũng tuyệt không phải như lời người nói vô ý tìm thấy được, bất kể như thế nào, người giết nhiều người như vậy, đây là sự thật không thể tranh cãi được. Lúc ta đuổi đến nơi đây, lại gặp được người thi triển sát thủ, đây chính là ta tận mắt nhìn thấy, sẽ không bị người lừa khéo như lừa gà mà lừa gạt!”

Thích Duy Tín quả quyết nói, nói xong hãn bày ra một tư thế, nói với Tô Bằng.

“Hôm nay Tô thí chủ người, hãn là sẽ không thúc thủ chịu trôi, tiểu tăng hôm nay xem ra không thể không thi triển vài chiêu đến hàng ma bảo vệ chính đạo được!”

“Hừ! Đạo lý không chịu nói rõ, lại còn muốn sử dụng sức mạnh sao?”

Tô Bằng nghe xong, khinh thường hừ lạnh một tiếng, bảo kiếm cầm trong tay nói.

“Người muốn cứng rắn còn phải xem người có đủ tư cách với năng lực hay không nữa, nếu học nghệ không tinh, không bằng bây giờ trở về đi, nếu ta ra tay, dưới kiếm không chút lưu tình, giết tên hòa thượng người sợ là sẽ bị xúi quẩy mất.”

“Thật sao? Vậy tiểu tăng liền chuẩn bị lĩnh giáo.”

Thích Duy Tín nói, nói xong liền vận công lực, chuẩn bị ra tay.

Tô Bằng cũng chuẩn bị ra tay, nhưng mà đang vào lúc này, ánh mắt hắn thấy phía xa sau lưng Thích Duy Tín, đột nhiên đồng tử vừa thu lại.

Bởi vì hắn thấy, một thân ảnh áo trắng như tuyết, từ xa giống như cánh nhạn không ngừng chạy như bay đến đây.

Khinh công hết sức cao cường, thể nhưng lại giống như là Thiên Tiên, dưới chân nhẹ nhẹ một chút liền đã bay ra cực xa, hết sức phiêu dật, giống như là đang bay trên không.

Mà còn Thích Duy Tín cũng cảm giác được phía sau có người đến, hắn nghiêng người quay đầu nhìn lại, lập tức nhận ra là ai, trên mặt lộ ra một tia vui mừng.

Người từ phương xa kia cũng mau chóng đi tới chỗ Tô Bằng và Thích Duy Tín, áo trắng tung bay, người nọ hạ xuống, đứng ở bên cạnh Thích Duy Tín.

Người này chính là truyền nhân đời này của Từ Hàng Tĩnh Trai, Phạm Thanh Âm.

Bản thân Phạm Thanh Âm dung mạo cực kỳ thoát tục, lúc này một thân bạch y càng lộ rõ khí chất của nàng, quả thật giống như tiên nữ trên trời, nàng đeo một cái bảo kiếm có vỏ kiếm màu trắng, đứng sau lưng Thích Duy Tín.

“Phạm Sư muội, người tới vừa lúc, chuyện của người đã xử lý xong?”

Thấy Phạm Thanh Âm, Thích Duy Tín lộ ra một chút sắc mặt vui mừng nói với nàng.

Không phải là Thích Duy Tín phạm tâm chưa dứt, thấy Phạm Thanh Âm xinh đẹp thì lòng liền vui vẻ.

Mà là mới vừa rồi cùng với Tô Bằng tiếp xúc một chút, trong lòng Thích Duy Tín cũng có một số đánh giá.

Võ công của hắn, đại khái so với Tô Bằng đối diện không sai biệt nhiều lắm, cho dù có thể hơi hơn đối phương một chút, nếu đối phương đánh không lại mà bỏ chạy thì vẫn có thể, bản thân mình còn chưa hắn đuổi theo kịp được.

Tuy rằng Thích Duy Tín vẫn còn tuyệt học chưa tung ra, nhưng Tô Bằng kia hẳn là cũng chưa xuất ra tuyệt chiêu, nói không chừng cũng có át chủ bài, muốn giữ lại hắn không có dễ dàng.

Nhưng có thêm Phạm Thanh Âm như vậy chắc chắn thắng được, Tô Bằng cho dù muốn chạy trốn cũng rất khó chạy nổi.

“Chuyện của Thanh Âm, đã xử lý xong, có nghe nói vị Tô thiếu hiệp này dường như có lai lịch từ Ma Môn, tu luyện bí thuật nuôi thi liền đi theo lại đây, lại ở phía trước trấn Phù Lăng, thấy được một màn thảm kịch.”

Phạm Thanh Âm nói, giọng nói nghe tựa như bình thản, nhưng lại mơ hồ có một tia lãnh ý.

Tô Bằng nghe xong, neho mắt lại nhìn về phía Phạm Thanh Âm này.

Quả nhiên, Phạm Thanh Âm xoay đầu lại, nhìn về phía Tô Bằng, nói.

“Tô thiếu hiệp người mặc dù là người trong giang hồ, cũng nên biết câu nói người chết là hết, tánh mạng con người tiêu tán, chính là trở về với cát bụi, nên để linh hồn người chết ngủ yên, nhưng mà Tô thiếu hiệp lại sử dụng bí thuật, đã khống chế thân thể của người chết biến thành cương thi tà vật, làm như vậy, có phải có chút quá mức tàn nhẫn hay không?”

“Ồ? Mọi người xưng người là Phạm tiên tử, ta cũng liền như vậy gọi người một tiếng, vốn tưởng rằng người coi như là huệ chất lan tâm, nhưng hôm nay thấy người dường như có chút quái đản, chẳng lẽ người cũng giống như tên hòa thượng này đều không phân biệt được đúng sai?”

Tô Bằng nhìn về phía Phạm Thanh Âm, mở miệng nói.

“Ta đã nói qua, cương thi này không phải là do ta dẫn tới thành Lang An, cũng không phải là ta luyện chế ra, các người tựa hồ đều cho rằng, cương thi kia chính là do ta tạo ra?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, biểu hiện trên mặt của Phạm Thanh Âm tuyệt mỹ vẫn y nguyên như cũ, trong trẻo nhưng lạnh lùng, nói.

“Cương thi này là ai luyện chế ra, Thanh Âm quả thật không có cần thận điều tra qua, có lẽ có chỗ sai sót, nhưng Tĩnh Trai từng giao chiến với người trong ma đạo dùng tà thuật này, có một chút tin tức, không phải là chủ nhân luyện chế cương thi hoặc là người có liên quan mật thiết thì tuyệt đối không có khả năng điều khiển được cương thi, điểm này Thanh Âm vẫn còn biết rõ.”

“Hơn nữa, mặc dù nếu như theo lời của Tô thiếu hiệp, cương thi chỉ là theo chân người, chuyện ban ngày ở trên quan đạo cũng là người khác ra tay trước, nhưng người trên trấn Phù Lăng chỉ là một số bách tính tầm thường, những người kia cũng có thể gây bất lợi cho Tô thiếu hiệp sao?”

Tô Bằng nghe xong, chân mày hơi nhíu lại.

Chuyện trên trấn Phù Lăng, thật đúng là ngoài ý muốn, chẳng qua là giải thích quá mức phiền toái rườm rà, lại vừa có thật nhiều chuyện tuy rằng tồn tại trên thực tế nhưng về tình về lý đều không thuận.

Tô Bằng cũng lười giải thích với bọn họ, thở dài một hơi, Tô Bằng nói.

“Nói như vậy hai vị hôm nay là hạ quyết tâm, muốn làm cho Tô mỗ phải dính xúi quẩy?”

“Cũng không hẳn vậy, Đại Không Tự của ta tuy rằng hàng phục ma đạo dư nghiệt, cũng sẽ giảng đạo lý, nếu Tô thí chủ có thể phế bỏ ma công của bản thân, sau đó theo ta trở về Đại Không Tự, sám hối với cao tăng trong chùa, có lẽ còn có người sẽ nghe người giải thích, mặc dù những chuyện này thật sự do người làm ra, người chỉ cần tự phế võ công, mỗi ngày Đại Không Tự gõ chuông sáng chiều, làm một ít công khóa lao động, Đại Không Tự của chúng ta cũng sẽ không lấy tính mạng người.”

Thích Duy Tín nghe xong, nói với Tô Bằng.

“Ồ? Là như vậy sao?”

Tô Bằng nghe xong, trên mặt lộ ra một nụ cười ý vị sâu xa, nói.

“Hòa thượng kia, người tính toán lưu ta lại bao lâu?”

“Không dài không ngắn, một giáp là được, Tô thiếu hiệp còn trẻ, sau một giáp chẳng qua hơn tám mươi tuổi, Đại Không Tự ta đã từng hàng phục không ít ma đạo đầu sỏ, ở Đại Không Tự tụng kinh bốn mươi năm mươi năm, trồng chiều chuông sớm, cũng có một mai hoàn toàn tỉnh ngộ, quy vào ngã phật, mặc dù không có võ công nhưng cũng sống đến hơn trăm mười tuổi, trở thành nhất đại cao tăng, ta xem võ công của Tô thiếu hiệp hẳn là cũng không kém, ngộ tính tất nhiên cũng có thể không thấp, một giáp hẳn là cũng đủ để tỉnh ngộ, có lẽ ở trên tu hành còn có một số thành tựu nhất định.”

Thích Duy Tín lúc này một tay dựng thẳng ở trước ngực, nói với Tô Bằng.

“Một giáp... Một giáp... Còn phải phế bỏ võ công... Ha ha ha ha! Đại Không Tự các người thật là từ bi, thật là từ bi!”

Chương 260: Lấy một địch hai

“Thiếu niên thanh xuân hơn hai mươi tuổi, bị Đại Không tự các người giam lỏng, sáu mươi năm sau mới có thể ra ngoài, đến lúc đó đã là cụ già bảy tám mươi tuổi, một tiếng giam lỏng, còn phải chịu phế bỏ võ công, cả đời người, còn ý nghĩ gì nữa.”

Tô Bằng cười lạnh, nhìn Thích Duy Tín nói.

Thích Duy Tín mặt không biểu tình, nói.

“Người đời ngu ngốc, không biết hồng trần chẳng qua ảo ảnh trong mộng, thân thể cũng chỉ là một túi da, có cái gì có thể quyến luyến, Tô thí chủ tu hành ở Đại Không tự ta, mặc dù khả năng võ công không thể tu luyện thêm nữa, nhưng lại có cơ hội rất lớn lĩnh ngộ chân lý Phật hiệu, cũng là một cơ duyên lớn.”

“Hừ! Nói thật dễ nghe! Nếu hồng trần là ảo ảnh trong mộng, thân thể chỉ là túi da, người tại sao vẫn còn ở trong ảo ảnh trong mộng? Còn không vứt bỏ túi da của người? Nếu nói như vậy, người Đại Không tự các người, còn ra giang hồ làm gì, cả đám trực tiếp rúc vào trong tự chờ chết già là được rồi!”

Tô Bằng cười lạnh, ánh mắt chuyển sang lạnh lẽo, nói với Thích Duy Tín.

“A di đà phật, thí chủ u mê không tỉnh ngộ, thì đừng trách tiểu tăng, tiểu tăng phải hàng va vê đạo, nếu lỡ như xuống tay quá nặng, cũng chỉ có thể trách thí chủ vận mệnh đã như vậy.”

Thích Duy Tín lần nữa niệm một tiếng Phật hiệu, nói với Tô Bằng.

“Hừ... Phạm Thanh Âm, người cũng cũng nghĩ như vậy sao?”

Tô Bằng nhìn về phía Phạm Thanh Âm truyền nhân Từ Hàng Tĩnh Trai, hỏi nàng.

“Tô thiếu hiệp, có lẽ người nên gặp gỡ cao tăng Đại Không tự, những tiền bối kia, càng dễ dàng nhìn ra lai lịch của người, nếu người thật sự oan uổng, bọn họ cũng có thể làm chủ cho người... Chỉ là hôm nay, Thanh Âm muốn cùng Duy Tín sư huynh, giữ chân Tô thiếu hiệp lại.”

Trên gương mặt xinh đẹp của Phạm Thanh Âm không lộ vẻ mặt gì, vẫn nhàn nhạt nói, nói xong, nàng gỡ bội kiếm màu trắng xuống.

“Ha ha... Được thôi, các người muốn giữ ta lại, cũng phải xem có thực lực hay không!”

Tô Bằng cười lạnh, cơ thể hắn đột nhiên bay ngược về phía sau, sau đó thân hình hóa thành tàn ảnh, bỏ chạy vào trong rừng.

Thích Duy Tín hét lớn một tiếng, tung người đuổi theo, Phạm Thanh Âm cũng rút ra bội kiếm, hai người một giống như là gió cuốn mây bay, một giống như thiên ngoại phi tiên, thi triển khinh công tuyệt thế, đuổi theo Tô Bằng.

Tô Bằng nhanh chóng bay lùi lại vào trong rừng cây, hắn nhìn tốc độ lúc đến của Phạm Thanh Âm cùng Thích Duy Tín thì biết rằng, khinh công của đối phương, cũng không thua kém chi mình. Muốn sử dụng khinh công vút bỏ hai người này, khả năng không lớn.

Dù sao, sở trường thân pháp Thần Hành Bách Biến của mình, cũng không phải lao đi nhanh chóng, còn khinh công của hai người kia, vừa nhìn đã biết thiện về mặt này.

Tô Bằng tiến vào trong rừng cây, một mặt là muốn nhờ địa hình phức tạp trong rừng cây, phát huy tối đa ưu thế của khinh công Thần Hành Bách Biến, một mặt khác, chính là đồng thi nghỉ ngơi dưới đáy hồ.

Lúc này, cách lúc sau khi đồng thi ăn cơm, đã được một khoảng thời gian, hơn nữa đồng thi tĩnh dưỡng lâu như vậy dưới đáy hồ trong rừng cây, máu chó trên người có lẽ cũng đã được trừ khử.

Đồng thi bây giờ, có lẽ đã trở lại trạng thái bất bại, nếu triệu hồi ra đây, là một cánh tay đắc lực của Tô Bằng.

Dù sao Thích Duy Tín còn có Phạm Thanh Âm đều là người nổi bật trong lớp cao thủ trẻ tuổi thời nay. Tô Bằng mặc dù tự tin, nhưng vẫn không cảm thấy, một mình mình có thể thắng được hai người này liên thủ.

Nhưng nếu đồng thi ra ngoài, cho dù không thắng được, ít nhất có thể trợ giúp mình đối phó một người, như vậy phần thắng của mình sẽ không nhỏ.

Phạm Thanh Âm cùng Thích Duy Tín không biết tính toán của Tô Bằng, hai người đều tưởng rằng Tô Bằng muốn chạy trốn, lập tức thi triển khinh công, đuổi theo vào trong rừng cây.

Trong rừng cây, bản lĩnh khinh công giống như gió cuốn mây bay của Thích Duy Tín dường như có chút hạn chế, mỗi lần vượt qua khoảng cách không quá lớn như vậy, tốc độ đều dần chậm lại.

Nhưng khinh công Phạm Thanh Âm, dường như càng mạnh hơn, chẳng những ở nơi trống trải có thể giống như là thiên ngoại phi tiên lao đi vùn vụt, ở trong rừng cây, cũng như cá gặp nước, có thể thi triển hết sức thuận lợi.

Nàng nhanh chóng đuổi kịp Tô Bằng, bảo kiếm cầm trong tay, một kiếm đâm tới sau lưng Tô Bằng.

Tô Bằng cảm giác thấy, một đạo kiếm khí sau lưng, cách không đâm tới mình.

Kiểm khí vô cùng sắc bén, hoàn toàn không giống như là Bán Thức Kiếm Pháp của mình, nếu như bị trúng chiêu, sau lưng có thể sẽ khoét ra một cái lỗ lớn.

Lúc này, vị trí của Tô Bằng đã ở gần hồ nước trong rừng cây, đồng thi ở ngay trong hồ, Tô Bằng cũng không giống muốn chạy tiếp nữa.

Hắn đột nhiên quay đầu lại, bảo kiếm trong tay chặn đánh trường kiếm Phạm Thanh Âm, thi triển Bán Thức Kiếm Pháp, hóa giải kiếm khí Phạm Thanh Âm.

Kiểm khí toát ra từ mũi kiếm Phạm Thanh Âm, giống như chém xuống quả bóng cao su, lập tức như bị hút vào trong ao đầm, kiếm khí không ngừng bị suy yếu, thậm chí, bản thân Phạm Thanh Âm cả người, đều cảm giác như bị vòng phòng ngự Bán Thức Kiếm Pháp của Tô Bằng khống chế.

“Quả nhiên là người!”

Phạm Thanh Âm vẫn không chút bối rối, quát nói.

Tô Bằng cười lạnh, lúc hắn ra tay, đã lo lắng bản thân sẽ bị Phạm Thanh Âm nhận ra đường kiếm, dù sao Giang Biệt Ly bị thương dưới kiếm của mình, nhất định sẽ cùng Phạm Thanh Âm nói đặc thù kiếm pháp của mình.

Nhưng đã đến giờ khắc này, Tô Bằng sớm đã không còn những kiêng dè kia, nên như bị hai người này bắt được, tất nhiên sẽ phể bỏ võ công của mình, như vậy bản thân ở trong thế giới này, cũng đừng nói tới tiền đồ tương lai gì nữa.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng toàn lực thi triển kiếm pháp, cho dù đối phương thật sự là tiên tử, mình cũng phải giết!

Trường kiếm Phạm Thanh Âm bị bảo kiếm Tô Bằng tấn công, nàng cảm thấy lực trường phòng ngự trên bảo kiếm Tô Bằng, mặc dù cũng không bén nhọn, nhưng lại hết sức lợi hại.

Phạm Thanh Âm vẫn không chút sợ hãi, nàng đối với kiếm pháp của mình, cũng hết sức tin tưởng.

Chỉ thấy nàng không hề thoái lui, thân hình đáp xuống đất, trường kiếm cầm trong tay lại xông về trước nửa bước.

Nửa bước này, khiến trường kiếm của nàng lại đâm vào vòng phòng ngự của Tô Bằng một chút.

Mà vào lúc này, Phạm Thanh Âm đột nhiên sử dụng kiếm thế, kiếm khí trong bảo kiếm của nàng lập tức tỏa ra bốn phía xung quanh.

Tô Bằng cảm thấy, trường kiếm Phạm Thanh Âm sau khi đâm vào vòng phòng ngự của mình giống như quả bóng cao su, đang dừng lại đột nhiên bộc phát, bắn ra vô số đạo kiếm khí sắc bén, chém xuống bốn phía xung quanh, lại giống như đang cố gắng phá vỡ phòng tuyến của mình.

Chỉ là, trong vòng phòng ngự này, Tô Bằng đã hết sức quen thuộc, lúc này chợt có cảm giác, kiếm pháp Phạm Thanh Âm, cũng không thể hoàn toàn đột phá phong tỏa của mình, ngược lại mang đến tự lực sung mãn cho một chiêu Tất Sát của mình.

“Đến hay lắm!”

Tô Bằng mở miệng như nhả bom, từng chữ từng câu nói ra, phòng ngự Bán Thức Kiếm Pháp của hắn, dường như càng thêm mạnh mẽ hơn nhiều.

Phạm Thanh Âm thì lại thoáng cảm thấy có chút không ngờ, một kiếm này nàng sử dụng ít nhất bảy thành công lực, nhưng vẫn không cách nào phá vỡ lực trường phòng ngự của đối phương, trong mơ hồ, nàng cảm thấy thế công của mình, giống như đang bị đối phương hấp thu.

“Xem đây!”

Vào lúc này, một tiếng quát lớn, đột nhiên vang lên từ sau lưng Phạm Thanh Âm.

Phía sau, Thích Duy Tín nhìn thấy Phạm Thanh Âm giống như không thể công phá vòng phòng ngự của Tô Bằng, cũng đã đợi không kịp, hắn đột nhiên nhảy đến không trung, hai tay tạo thành chữ thập, sau đó song song tách ra, song chưởng giáng xuống, từ trên không trung, đánh thẳng xuống Tô Bằng.

Chiêu này của hắn, giống như Hàng Ma Kim Cương hắn vừa mới thi triển, trên không trung, mơ hồ xuất hiện một đôi song chưởng màu vàng cực lớn, đánh thẳng xuống đầu Tô Bằng.

Tô Bằng hừ lạnh một tiếng, thân thể hơi lui ra phía sau nửa bước, lúc đang phong tỏa thế tấn công của Phạm Thanh Âm, đồng thời phòng ngự chưởng pháp Thích Duy Tín thi triển trên không trung.

“Àm!”

Song chưởng màu vàng loáng thoáng có thể nhìn thấy trên bầu trời kia, đánh thẳng xuống, nhưng lại bị kiếm thế của Tô Bằng ngăn cản.

Tô Bằng hừ một tiếng đau đớn, thân thể loạn choạng ngửa về phía sau, cước bộ cũng liên tục lùi bốn năm bước, mới hoàn toàn hấp thu thế công một chưởng này của Thích Duy Tín.

Còn Thích Duy Tín, lúc này đã đáp xuống đất, dường như không có phòng ngự.

Tô Bằng vừa định xông lên tấn công, nhưng Phạm Thanh Âm phía sau, lại đâm tới một kiếm, Phạm Thanh Âm lúc này giống như tụ lực thành công,

thi triển kiếm pháp dường như uy lực cực lớn.

Chỉ thấy Phạm Thanh Âm thi triển trường kiếm, mỗi một kiếm đều mang theo tàn ảnh, mỗi một kiếm đâm ra của nàng, trên không trung đều giống như trăm ngàn bảo kiếm cùng nhau tấn công Tô Bằng, khắp trời giăng đầy tàn ảnh bảo kiếm, khiến người khác không phân rõ trường kiếm của nàng nằm đâu, đâu mới là tàn ảnh của trường kiếm.

Tô Bằng nhìn thấy, sắc mặt nghiêm trọng, lui về phía sau một bước, thi triển Bán Thức Kiếm Pháp.

Phản hồi của Bán Thức Kiếm Pháp cho Tô Bằng, cảm nhận được bóng kiếm của trường kiếm đối phương, dường như đều có lực sát thương như nhau, Tô Bằng cảm thấy áp lực rất lớn.

Thậm chí, lực trường phòng ngự của Bán Thức Kiếm Pháp, cũng đã có chút méo mó biến dạng, bị thay đổi hình dạng.

Lúc này, Thích Duy Tín đã kết thúc hồi khí, hắt lại niệm một tiếng Phật hiệu, song chưởng đặt bằng trước ngực, đẩy về phía Tô Bằng.

Lần này, song chưởng của hắn vẫn như cũ mang theo quang mang màu vàng, bằng bằng đẩy về phía Tô Bằng.

Một chưởng này, hắn không mong đánh trọng thương Tô Bằng, mà là muốn phá vỡ phòng ngự của Tô Bằng, tạo cơ hội tấn công cho Phạm Thanh Âm ở sau lưng.

Ánh mắt Tô Bằng chuyển sang lạnh lẽo, hắn đã nhìn ra dụng ý của Thích Duy Tín, nhưng không có tránh né, hiên ngang nghênh đón.

Bán Thức Kiếm Pháp tiếp xúc cùng công kích của đối phương, lực trường phòng ngự đã bị Phạm Thanh Âm tấn công có chút biến dạng kia, lại lần nữa biến hình.

Nhưng mà, lúc này, bên tai Tô Bằng, cũng truyền đến từng đợt âm thanh.

“Đinh!”

“Chính là đợi ngươi đây!”

Tô Bằng chờ đợi chính là cơ hội này, Tuyệt Sát của Bán Thức Kiếm Pháp, rót cuộc tụ lực hoàn hảo vào lúc này.

Lập tức, bảo kiếm của Tô Bằng, một chiêu bình thường trước đó, ở trong không trung, từng đóa hoa sen khổng lồ tạo thành từ kiếm khí, tấn công về phía hai người Thích Duy Tín cùng Phạm Thanh Âm.

Phạm Thanh Âm nhẹ nhàng hô một tiếng, kiếm pháp dẫn ra vô số tàn ảnh đột nhiên thay đổi, tất cả bóng kiếm đều một lần nữa quy về bảo kiếm.

Một kiếm này, đồng dạng mang ra vô số kiếm khí, va chạm cùng kiếm khí như hoa sen của Tô Bằng.

Hòa thượng Thích Duy Tín này, thân thể lại không thể di chuyển, đột nhiên chấp tay hành lễ, hét lớn một tiếng.

“Hô!”

Bỗng nhiên, phía sau thân thể của Thích Duy Tín, giống như xuất hiện hư ảnh màu vàng nhàn nhạt, giống như là Kim Cương tôn giả, trên thân người hắn, cũng xuất hiện sắc vàng, trong khoảnh khắc, thân thể của hắn giống như Phật vàng trong chùa.

Kiếm khí Bán Thức Kiếm Pháp đánh trúng Thích Duy Tín, âm thanh phát ra lại giống như đánh vào sắt đá, thân thể Thích Duy Tín bị đánh bay về phía sau, nhưng nhìn sắc mặt của hắn, cũng không phải hết sức đau đớn, mặc dù bị đánh bay, nhưng cũng không có bị thương.

Còn Phạm Thanh Âm, trường kiếm cũng không ngừng bắn ra kiếm khí, liều mạng cùng kiếm khí như hoa sen của Tô Bằng, nàng cũng không bị thương, chỉ là nương theo phản chấn của kiếm khí, thân thể tung bay về phía sau.

Tuyệt Sát Bán Thức Kiếm Pháp của Tô Bằng, không ngờ không đả thương được hai người này, mà chỉ là bức lui hai người.

Nhưng vào lúc này, trong ánh mắt Tô Bằng đột nhiên tinh quang cực thịnh.

“Âm!”

Mặt hồ đột nhiên vỡ tung, một thân hình không lộ cái đầu bóng loáng sứt nẻ, nhưng thân thể giống như đồng vàng, đột nhiên bắn vọt ra khỏi hồ nước, xông thẳng ra ngoài, một phen tóm lấy mắt cá chân Thích Duy Tín!

Chương 261: Cục diện giằng co

Đồng thi vẫn luôn nằm bên dưới hồ nước, vừa rồi lúc Tô Bằng đi đến nơi đây, đã sai đồng thi đi đến bên hồ, chuẩn bị vào thời khắc quan trọng nhất, tấn công Phạm Thanh Âm và Thích Duy Tín.

Đêm tối đen kịt, lực chú ý của Thích Duy Tín và Phạm Thanh Âm, đều tập trung ở trên người Tô Bằng, không chú ý bên trong hồ nước, để cho đồng thi có được cơ hội, trong nháy mắt này, tóm được mắt cá chân của Thích Duy Tín.

Mà Thích Duy Tín lúc này, thân thể vẫn đang phát ra sắc vàng, công pháp hộ thể của hắn có lẽ là phẩm cấp cực cao, kiên cố chống chọi Tuyệt Sát của Bán Thức Kiếm Pháp, cũng không chính thức bị thương.

Chỉ là, môn công pháp của hắn, có lẽ vẫn chưa luyện đến cảnh giới cao nhất, lúc thi triển dường như giới hạn hoạt động, ngược lại không có tốc độ tung hoành như vừa rồi ở trong rừng.

Đồng thi đột ngột xuất hiện, mới bắt được mắt cá chân của hắn.

Thích Duy Tín bị đồng thi tóm lấy mắt cá chân, nhưng không hoảng hốt lo sợ, mà lại hét lớn một tiếng.

“Hô!”

Âm thanh giống như sư tử gầm thét, truyền vào trong tai Tô Bằng.

Tô Bằng lập tức cảm giác trong đầu nháy mắt xuất hiện một khoảng trắng, ý thức giống như tạm thời ngừng lại, thân thể cũng chột khựng lại.

Có điều ngay sau đó, Tô Bằng đã thi triển Bán Thức Kiểm Pháp, mặc dù ý thức vẫn còn có chút mơ hồ, nhưng đã che chắn trước người mình.

Kỳ công Phật môn Sư Tử Hồng, tiếng gầm dữ dội, có thể ngăn chặn nội lực đối phương, đánh phá tinh thần đối phương, nếu như công lực kẻ địch hơi yếu một chút, chính là trực tiếp bị một tiếng này đánh chết.

Nhưng nội công của Tô Bằng, cũng không kém Thích Duy Tín bao nhiêu, mới chỉ thoáng thất thần chốc lát.

Nhưng mà, đồng thi bên cạnh Tô Bằng, thân thể lại hoàn toàn dừng lại.

Tô Bằng nhú mày, bởi vì hắn phát hiện, Sư Tử Hồng Thích Duy Tín sử dụng vừa rồi, sát thương gây ra cho đồng thi, không ngờ hơn hẳn bản thân.

Vừa rồi Sư Tử Hồng của Thích Duy Tín, không ngờ đánh phá tàn phá cách dường như còn lại trong thân thể đồng thi, khiến đồng thi cả người đều cứng đờ trong chớp mắt.

Cũng may, chỉ là trong chớp mắt, đồng thi vẫn duy trì động tác chỉ lệnh cuối cùng trước đó, gắt gao tóm chặt lấy mắt cá chân của Thích Duy Tín, không chịu buông ra.

Nhưng mà lúc này, tốc độ phản ứng của đồng thi, lại chậm dần, tuy rằng vẫn tóm lấy chân của Thích Duy Tín, nhưng không hề di chuyển.

Lúc này, Phạm Thanh Âm vừa mới lùi về phía sau, đột nhiên mũi chân điểm lên trên đại thụ, trường kiếm cầm trong tay, đang xông về phía Tô Bằng.

Thân thể nàng trên không trung, giống như bạch y tiên nữ, từ thiên giới giáng xuống, một kiếm này, thật sự phẳng phất tẩy sạch phạm tục, thông thả

tiến đến, nhưng lại mang theo quyết tâm và ý chí một đòn quyết định.

Tô Bằng không dám khinh thường một kiếm này. Bởi vì hắn cảm giác được vô cùng nguy hiểm, nếu như mình xem thường Phạm Thanh Âm, mà chuyển sang tấn công Thích Duy Tín, một kiếm này, tuyệt đối sẽ đâm xuyên thân thể của mình.

Tô Bằng cũng hét lớn một tiếng, thân thể bắn vọt lên trên, đón đầu một kiếm này của Phạm Thanh Âm.

Tô Bằng thi triển Bán Thức Kiếm Pháp, đối đầu với Phạm Thanh Âm trên không trung.

Vừa rồi Thích Duy Tín mặc dù thi triển Sư Tử Hống, nhưng lại sử dụng vào hai mục tiêu khác nhau, cho nên Tô Bằng và đồng thi, trúng hơn phân nửa công kích của Sư Tử Hống. Nhưng đối với Phạm Thanh Âm mà nói, lại không hề có cảm giác nội lực bị chèn ép, ngực lại trong lòng được Sư Tử Hống của Thích Duy Tín kích thích một loại chiến ý.

Đây chính là chỗ ảo diệu của môn kỳ công này, nếu như không phải bị Sư Tử Hống tấn công chính diện, hoặc là người thi triển Sư Tử Hống chỉ thi triển trong phạm vi tấn công, thì người xung quanh, nếu không phải kẻ địch, sẽ không bị sóng âm xen lẫn nội lực dội trọng thương, ngược lại sẽ kích thích tinh thần, có một loại cộng hưởng trên tinh thần.

Nếu như Tô Bằng biết, sẽ đánh giá rằng, đây quả thực chính là võ công muốn riêng có riêng, muốn phạm vi có phạm vi, còn mang thể gia tăng sức tấn công.

Phạm Thanh Âm lúc này tinh thần vô cùng rõ ràng mạnh mẽ, một kiếm này, càng mang theo quyết tâm nhất định phải giết chết, lao đến tấn công.

Tô Bằng bay lên, Bán Thức Kiếm Pháp ngăn cản công kích của Phạm Thanh Âm.

Chỉ là, lực trường phòng ngự của Bán Thức Kiếm Pháp, lại giống như có chút chịu không nổi lần tấn công này, có chút bị biến dạng, thiếu chút nữa không cách nào bảo vệ được thân thể Tô Bằng.

Thân hình Phạm Thanh Âm trên không trung thoáng khựng lại, sau đó đáp xuống đất, còn Tô Bằng, thì lại bị đánh bật bay về sau một đoạn, mới đáp xuống đất.

Đây không phải bởi vì kiếm pháp thua kém, đẳng cấp kiếm pháp hai người, có lẽ ngang bằng nhau.

Chỉ là Phạm Thanh Âm chiếm được ưu thế, là từ không trung đánh xuống, đồng thời lại có thời gian tụ lực, Tô Bằng thì lại từ bên dưới đánh lên, theo quy tắc vật lý thì ở vào thế xấu, đồng thời trước đó còn bị Thích Duy Tín gầm một tiếng, nội lực trong cơ thể không ở vào lúc sung mãn nhất.

Nếu như Tô Bằng cũng ở trạng thái sung mãn nhất, có lẽ một kiếm này của Phạm Thanh Âm, đã hoàn toàn bị hấn cản lại.

Thích Duy Tín lúc này, sắc vàng quanh cơ thể dần biến mất, nhưng hấn không hề bối rối, thân thể không vội vàng lùi về sau, mà sử dụng khuỷu tay, lần nữa đánh xuống đầu của đồng thi.

Khuỷu tay của hấn lần nữa mang theo ảo ảnh màu vàng, không trung xuất hiện ảo ảnh Hàng Ma Kim Cương Chùy, sau đó đánh thẳng xuống đầu của đồng thi.

Đồng thi vẫn luôn bất động như núi, sau khi trúng một khuỷu tay này, bất ngờ lao đảo hai cái, tay không tự giác thả lỏng, lùi về sau mấy bước.

Tô Bằng lúc này, cũng đã đáp xuống đất, nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng lại cảm thấy đè nặng.

“Võ công Phật môn của hòa thượng này, không ngờ không chỉ là tấn công vật lý, dường như còn có chút ý vị thần thánh, giống như có huyền cơ, mơ hồ khắc chế được đồng thi! Cứ tiếp tục như vậy, chút tàn phách còn lại của đồng thi kia, rất dễ bị đánh tan!”

Tô Bằng nhìn thấy Thích Duy Tín một đôi tay trần, liên tục khắc chế đồng thi, trong lòng không khỏi trầm nghĩ.

Đây xem như lần đầu mình tính toán sai lầm, dựa theo phán đoán của Tô Bằng đối với thực lực đồng thi, ít nhất đồng thi có thể quần lấy một trong hai người Thích Duy Tín hoặc là Phạm Thanh Âm.

Cứ như thế thì, bản thân Tô Bằng chỉ cần đối phó với một người, đã có thể nắm chặt phần thắng.

Nhưng bây giờ, đồng thi lại bị võ công Phật môn của Thích Duy Tín áp chế, nằm ngoài suy tính của Tô Bằng.

Có điều Tô Bằng cũng lập tức có đôi sách, hấn quát một tiếng, giơ kiếm đâm về phía Thích Duy Tín.

Lại nhân lúc Phạm Thanh Âm vừa mới kết thúc một chiêu, đang tức tốc hồi khí, Tô Bằng điều khiển đồng thi, để nó đối phó với Phạm Thanh Âm.

Thích Duy Tín lúc này cách Tô Bằng rất gần, bị Tô Bằng tấn công, hấn xoay người, tiếp tục thi triển chương pháp Phật Quang Thủ Ấn màu vàng tấn công Tô Bằng.

Chỉ là, Phật Quang Thủ Ấn kia, lại vừa vặn có thể bị Bán Thức Kiếm Pháp phá vỡ, Tô Bằng đối phó với hấn, ngược lại cũng không bị khắc chế.

Còn đồng thi, rít gào lao về phía Phạm Thanh Âm

Phạm Thanh Âm thi triển kiếm pháp, triển đấu cùng đồng thi.

Như vậy, nơi đây đã trở thành thế cục đồng thi đấu cùng Phạm Thanh Âm, Tô Bằng đấu cùng Thích Duy Tín.

Thích Duy Tín đầu tiên là thi triển mấy lần chương pháp Phật Quang Thủ Ấn, tuy nhiên nó không thể phá vỡ phòng ngự của Tô Bằng.

Chương pháp Phật quang kia, không ngờ vừa vặn bị kiếm thế của đối phương khắc chế, mặc dù có thể đánh lên trên người đối phương, nhưng cũng nhanh chóng bị kiếm thế phòng ngự giống như có thể hấp thu tấn công của đối phương hóa giải.

Chương pháp này, uy lực không nhỏ, nhưng cũng tiêu hao thể lực không nhỏ, Thích Duy Tín sau khi sử dụng vài lần, thì liền phát hiện không hề có tác dụng với Tô Bằng, vì vậy cũng thay đổi sách lược, thì triển một bộ chương pháp linh hoạt, triển đấu cùng Tô Bằng.

Bộ chương pháp này, cũng vô cùng có tên tuổi, chính là chương pháp Đại Từ Bi của Đại Không tự.

Bộ chương pháp này có hiệu quả như nhau với Bán Thức Kiếm Pháp của Tô Bằng.

Lực tấn công của chương pháp Đại Từ Bi, chỉ có thể coi như là hơn mức bình thường một chút, nhưng còn năng lực phòng ngự, lại vô cùng vững chãi.

Từng có cao thủ giao chiến cùng với cao tăng Đại Không tự đánh giá, chương pháp Đại Từ Bi, ở trong võ công của Đại Không tự, ngoại trừ thân công hộ thể đặc biệt, phòng ngự có thể xếp vào hàng thứ ba.

Bộ chương pháp này, cũng có khả năng hấp thu công kích của đối phương, phản kích đối phương, cùng với Bán Thức Kiếm Pháp của Tô Bằng, xem như cùng một đường.

Thích Duy Tín vừa thi triển chương pháp này, lập tức cục diện cũng có chút miễn cưỡng.

Bán Thức Kiếm Pháp của Tô Bằng, tấn công vốn dĩ đã không mạnh, năng lực phòng ngự nhưng lại đứng đầu.

Chương pháp Đại Từ Bi của đối phương, lực công kích cũng bình thường, năng lực phòng ngự cũng lại đứng hàng đầu.

Hai người giao chiến, lập tức rơi vào tình trạng giằng co, ai cũng không tổn thương được đối phương. Cục diện căng thẳng, nhưng lại không cách nào đả thương được đối phương.

Điểm mấu chốt phân thắng bại, giờ đã nằm trên trận chiến giữa Phạm Thanh Âm và đồng thi.

Nhưng mà chiến trường nơi đây, cũng đã có chút gượng gạo.

Kiểm pháp của Phạm Thanh Âm, lực công kích không thấp, nhất là kiếm khí, so với kiếm khí Tô Bằng càng sắc bén hơn nhiều, nhưng là tấn công người thường, nhất định sẽ tạo thành phiền toái to lớn cho đối phương.

Nhưng mà, đôi thủ của nàng, nhưng lại từng được ngâm nước thuốc đặc thù, thân thể bản thân vốn cứng cáp khác thường.

Thân thể của đồng thi, cứng rắn như sắt thép, kiếm khí sắc bén của Phạm Thanh Âm, chém lên trên người đồng thi, cùng lắm chỉ làm rách quần áo, để lại một đường chỉ trắng lên trên người nó.

Cho dù là Cho dù là bảo kiếm chém trên người đồng thi, cũng không phá vỡ được phòng ngự của đồng thi.

Nói cách khác, Phạm Thanh Âm có đánh thế nào, cũng không đánh bại được đồng thi.

Nhưng mà đồng thi cũng không làm gì được Phạm Thanh Âm, bởi vì nó dứt khoát không chạm vào được đối phương

Thân pháp Phạm Thanh Âm cực kỳ lợi hại, giống như thiên ngoại, cá nhỏ tung tăng, cho dù bay lên nhảy xuống, hay là nhanh chóng dịch chuyển, trong phiêu dật, càng hết sức nhanh nhẹn.

Tốc độ tuyệt đối của đồng thi mặc dù cũng không chậm, nhưng đó là tốc độ đi đường của nó, tốc độ tấn công của nó, chỉ nhanh hơn tốc độ của người bình thường trong võ lâm, sức mạnh ngược lại không nhỏ, nếu như nói về di chuyển trong phạm vi nhỏ, cùng động tác phiêu dật, căn bản nó không chạm vào được Phạm Thanh Âm.

Chỉ cần Phạm Thanh Âm không đột ngột tiến vào tấn công, đồng thi căn bản không chạm được vào người ta.

Tuy nhiên tốc độ đi đường Phạm Thanh Âm cũng không hơn hẳn đồng thi bao nhiêu.

Một bên căn bản không cách nào phá vỡ phòng ngự của đối phương, một bên nhanh nhẹn căn bản không bằng được đối phương, chiến trường này, cũng tiếp tục giằng co như vậy.

Tô Bằng cũng để ý chiến cuộc của đồng thi ở bên kia, trong lòng một chút cũng không nóng vội.

Bởi vì, trong tay hắn còn giấu hai át chủ bài.

Kiểm ý tấn công, còn có bí thuật Bất Môi, Tô Bằng vẫn còn chưa thi triển.

Hắn đối với thể lực của đồng thi cũng vô cùng hiểu rõ, thể lực của đồng thi, so với những người sống như mình và Thích Duy Tín, Phạm Thanh Âm mà nói, gần như là vô hạn.

Thích Duy Tín cùng Phạm Thanh Âm, thể lực cộng lại tuyệt đối cũng không hơn được mình và đồng thi, Phạm Thanh Âm lúc này mặc dù nhìn như chiếm thượng phong, nhưng mà đồng thi vẫn là đứng im bất động, mặc nàng tấn công, thế nhưng Phạm Thanh Âm cũng không tài nào phá vỡ được.

Mà Phạm Thanh Âm, vì tránh né công kích của đồng thi, tất nhiên phải không ngừng di chuyển.

Cho nên, chỉ cần kéo dài thời gian, so sánh đôi bên, mình và đồng thi, nhất định sẽ chiếm được thượng phong.

Điểm này, chẳng những Tô Bằng nhìn ra, hai cao thủ thời nay như Phạm Thanh Âm cùng Thích Duy Tín, tất nhiên cũng nhận ra.

Tiếp tục thế này, hai người bọn họ sẽ rơi xuống hạ phong.

“Duy Tín sư huynh, chúng ta đối đối thủ!”

Phạm Thanh Âm sau khi tấn công một kiếm vào đồng thi, đột nhiên mở miệng nói.

“Chính là có ý này!”

Thích Duy Tín nghe thế, cũng đáp một tiếng, trong miệng cao giọng quát.

Tô Bằng nghe vậy, ánh mắt lạnh đi!

Hắn tụ lực đã lâu, đã chuẩn bị phát ra Tất Sát Bán Thức Kiếm Pháp, lập tức chuẩn bị ra tay!

Chương 262: Uy lực của bí thuật

Thích Duy Tín vẫn luôn giao đấu cùng Tô Bằng đột nhiên rút lui, phi thân về hướng của Phạm Thanh Âm.

Đồng thi thì truy đuổi Phạm Thanh Âm, thân thể cao lớn đụng ngã hai gốc cây nhỏ, nhưng vẫn bị Phạm Thanh Âm phi thân giữa không trung bỏ lại.

Lúc này, Thích Duy Tín giống như lập tức muốn cùng Phạm Thanh Âm trao đổi đôi thủ, đối phó với đồng thi.

Tô Bằng hét lớn một tiếng, hấn lách mình xuyên qua, đuổi kịp Thích Duy Tín, một kiếm chém ra.

Thích Duy Tín giờ khắc này, ánh mắt giống như rực sáng, thân thể của hắn đột nhiên dừng lại, quay đầu bất ngờ hét lớn một tiếng.

“Gào!”

Thích Duy Tín lần này, là Phật môn Sư Tử Hồng chuẩn bị rất lâu.

Sư Tử Hồng của hắn, cũng không phải muốn dùng thì có thể dùng được, cũng phải trải qua một khoảng thời gian ngắn chuẩn bị, bằng không liên tục thi triển, một là nội lực không đủ, hai là dễ dàng làm bị thương chính mình.

Khi Phạm Thanh Âm hô đổi đôi thủ, Thích Duy Tín thật ra đã chuẩn bị sẵn sàng, chính là chuẩn bị vào lúc trao đổi đôi thủ, bất ngờ tập kích Tô Bằng, sau đó cùng Phạm Thanh Âm liên thủ lần nữa, nhân cơ hội bắt giữ Tô Bằng.

Chỉ cần bắt giữ Tô Bằng, cương thi bị hắn điều khiển kia cũng không còn đáng ngại.

Cho nên, một chiêu Sư Tử Hồng này của Thích Duy Tín, chuẩn bị thật lâu, chính là để thi triển vào giờ khắc này.

Tô Bằng bị Thích Duy Tín xoay người gầm một tiếng, thân thể cùng nội lực lập tức như bị đình trệ.

Có điều, một kiếm trong tay hắn, cũng đã chém xuống.

Thích Duy Tín nhìn thấy Tô Bằng cách mình còn một khoảng cách, một kiếm chém tới này, trong lòng cũng không để tâm.

Hắn cho rằng, đây chẳng qua là sau khi nội tức cùng ý thức của Tô Bằng đình trệ ngắn ngủi, vô thức ra tay mà thôi.

Một kiếm cách mình, vẫn còn vài thước, Thích Duy Tín tất nhiên không sợ.

Nhưng mà, cảnh tượng khiến hắn khiếp sợ chợt xuất hiện.

Hắn không ngờ nhìn thấy, một kiếm kia của Tô Bằng, giống như vượt qua không gian, trực tiếp chém xuống người mình.

Thích Duy Tín kinh hãi, đột nhiên hét lớn một tiếng, vận khí La Hán Kim Thân Công.

Thích Duy Tín cho dù là từ thân thể hay là về mặt tinh thần ý thức, đều xuất hiện tầng tầng sắc vàng.

La Hán Kim Thân Công này, là tuyệt học võ công tuyệt đối không truyền ra ngoài của Đại Không tự.

Học được La Hán Kim Thân Công này, cần một yêu cầu, chính là tinh thông Phật pháp.

Ít nhất, ở trên tu hành Phật pháp, phải đạt tới cảnh giới nhất định, mới có thể bắt đầu tu hành.

Lúc tu hành, chẳng những phải nội tu nội tức, còn phải sử dụng Kim Thân La Hán bí truyền của Đại Không tự, tiến hành tu luyện.

Mãi đến khi Kim Thân La Hán, hoàn toàn dung nhập vào trong ý thức, nhắm mắt hay mở mắt, đều có thể nghĩ đến, mới xem như thành công bước đầu.

Về sau, càng phải đem Kim Thân La Hán tưởng tượng, dung hợp với nội lực của bản thân, mới có thể thi triển được La Hán Kim Thân Công hoàn chỉnh.

Thích Duy Tín ở Đại Không tự, coi như là người xuất sắc đương thời, La Hán Kim Thân Công của hắn, đã có được thành tựu nhất định.

Tưởng tượng của hắn, là Hàng Long La Hán, luyện đến cảnh giới như bây giờ, chẳng những thân thể phảng phất kim thân La Hán, đồng thời mặt ý thức trên tinh thần, càng có phòng hộ nhất định.

Kiểm Ý Hư Trảm của Tô Bằng lướt qua mọi việc đều thuận lợi, chém xuống ý thức tinh thần của hắn, cũng chỉ khiến La Hán Kim Thân trong ý thức của hắn xuất hiện một vết nứt, cũng không hoàn toàn phá vỡ tinh thần của hắn.

Cho dù như vậy, thân thể Thích Duy Tín cũng không khỏi khựng lại, thất thần trong chốc lát.

Lúc này đây, Phạm Thanh Âm đã từ không trung bay tới.

Nàng thấy Thích Duy Tín thi triển Sư Tử Hồng, khiến Tô Bằng phải đứng lại, trong lòng không khỏi cảm thán.

Thích Duy Tín không hổ là đệ tử nòng cốt xuất thân từ Đại Không tự, chẳng những một thân võ công vô cùng cao siêu, hơn nữa đối với nắm bắt thời cơ chiến đấu hết sức nhanh nhẹn.

Trong chớp mắt này, hắn khiến cho Tô Bằng phải đứng lại trong khoảnh khắc, Phạm Thanh Âm cũng không nương tay thêm, thân thể của nàng hòa làm một thể cùng bảo kiếm, giống như cá như gặp nước phen một lao đến, bảo kiếm đâm thẳng về phía Tô Bằng.

Tô Bằng lúc này, cũng đã khôi phục lại tinh thần.

Chỉ là lúc này, bảo kiếm Phạm Thanh Âm phía trước đã đâm tới.

Thích Duy Tín thì tỉnh táo lại từ trong ảo ảnh kiếm ý tạo thành nhanh hơn so với dự đoán của Tô Bằng, lúc này thân thể hiện ra kim quang, giống như cũng sắp khôi phục lại.

Đồng thi còn cách Thích Duy Tín bốn năm mét, tạm thời không kịp trở về viện binh.

Nếu như bản thân một mình không giải quyết tốt, lập tức sẽ rơi vào kết quả bại vong.

Trong nháy mắt, Tô Bằng cũng không hề nương tay, liền phát động át chủ bài lớn nhất hãn cất giấu bấy lâu.

“Bí thuật Bắt Mọi, Bắt Mọi!”

Tô Bằng lập tức thi triển bí thuật Bắt Mọi, mục tiêu là hai kẻ địch Phạm Thanh Âm còn có Thích Duy Tín.

Bí thuật Bắt Mọi trong nháy mắt phát động, gần như trong chớp mắt, Tô Bằng cảm giác được, không trung giống như xuất hiện một thông đạo vô hình, thành lập trên người Thích Duy Tín và Phạm Thanh Âm.

Lập tức, Tô Bằng cảm giác thấy, tinh nguyên còn có tinh khí khổng lồ, bổ sung về phía bản thân. Nháy mắt, Tô Bằng nhận ra, nội lực, tinh thần, còn có thân thể của mình, đều trực tiếp vọt lên trạng thái sung mãn nhất.

Nhưng Phạm Thanh Âm phía trước, còn có Thích Duy Tín, lại không có cảm giác này.

Hai người đồng thời cảm thấy, tinh lực thể lực trên thân thể mình, giống như thoáng cái liền tiêu tán không ít.

Cảm giác mệt mỏi phát ra từ sâu trong nội lực, lập tức đánh úp vào hai người, khiến cả hai cảm thấy rằng, giống như là vừa mới trải qua kịch chiến ba ngày ba đêm, tinh lực mỗi một nơi trên thân thể đều bị rút cạn, hận không thể lập tức ngã quỵ xuống mặt đất ngay lập tức, quên đi tất cả, cứ vậy nghỉ ngơi.

Mỗi một tế bào trên thân thể bọn họ, đều cảm thấy vô cùng mệt mỏi, giống như hoàn toàn mất đi năng lượng.

Biến hóa này khiến hai người lập tức kinh hãi, thân thể vốn phát ra kim quang của Thích Duy Tín, ảm đạm đi không ít.

Phạm Thanh Âm từ trên không trung bay xuống, một kiếm Tuyệt Sát, kiếm sắc bén cũng không còn nữa, giống như trở nên vô lực rất nhiều.

Tô Bằng thì lại tinh thần vô cùng phấn chấn, hân hêt lớn một tiếng, Tuyệt Sát Bán Thức Kiếm Pháp lập tức thi triển ra.

Một đóa kiếm khí hoa sen nghênh đón Phạm Thanh Âm giữa không trung, vô số kiếm khí chém về phía nàng.

Phạm Thanh Âm lúc này, mặc dù nhìn thấy kiếm khí Tô Bằng phía trước, nhưng mà thân thể của nàng từ lúc bắt đầu tu hành võ công đến nay, đây là lần đầu mệt mỏi như vậy, cảm giác mệt mỏi này không chỉ là trên thân thể, mà còn trên tinh thần, thậm chí đến từ mỗi một tế bào, đến từ linh hồn của nàng.

Trong nháy mắt, nàng thậm chí nảy sinh ý nghĩ từ bỏ, muốn từ bỏ tất cả mọi chống cự, cứ như vậy để thân thể rũ rượi nghỉ ngơi, như vậy có thể khiến cảm giác mệt mỏi đến từ linh hồn này khá hơn một chút.

Nhưng mà, nàng dù sao cũng là truyền nhân đương thời của Từ Hàng Tĩnh Trai, tu hành tâm hồn cũng không thể khinh thường, trong nháy mắt bài trừ mọi suy nghĩ tiêu cực trong đầu, toàn lực điều khiển bản thân, tập trung tinh thần vào trước mắt.

Mũi kiếm của nàng lần nữa phát ra kiếm khí, chỉ là những kiếm khí này, không còn được sắc bén như trước đây.

Những kiếm khí kia, nhanh chóng bị kiếm khí hoa sen của Tô Bằng nuốt chửng, Phạm Thanh Âm vốn muốn mượn cơ hội lùi về sau tránh né một chiêu này, nhưng lại vì quá mức mệt mỏi, kiếm khí trong một kiếm này của nàng, giảm đi khá nhiều so với trong dự đoán của nàng, không đạt được như mong muốn.

Nhưng dù sao nàng cũng có khinh công hơn người, vẫn có thể bay về phía sau, kiếm khí hoa sen kia của Tô Bằng, chỉ có vài kiếm khí tấn công xa nhất đánh trúng nàng.

Phạm Thanh Âm khẽ hừ một tiếng, thân thể bay ngược về phía sau, lần này không phải là khinh công, mà là bị đánh bay.

Chỉ là thân pháp nàng rất cao, lúc trúng chiêu, chân khí hộ thân còn có khinh công đã đỡ không ít sức lực, nên mới không bị trọng thương.

Thích Duy Tín lúc này, cũng kêu lên một tiếng đau đớn.

Đồng thi đã chạy tới bên cạnh Thích Duy Tín, một quyền nện vào trên bờ vai Thích Duy Tín.

Thích Duy Tín vừa trúng một chiêu kiếm ý, tinh thần không dễ dàng gì bình ổn trở lại, nhưng lập tức đã bị bí thuật Bắt Mọi của Tô Bằng tấn công, tinh lực bị rút bớt hơn phân nửa.

Dẫn đến La Hán Kim Thân Công của hắn, cũng âm đạm không ít, lực phòng ngự giảm mạnh.

Mà lúc này, đồng thi vọt lên, nện một quyền xuống bả vai của hắn. Một quyền này, nếu đánh vào trên người bình thường, đã sớm đánh nát bả vai.

Nhưng mà, mặc dù La Hán Kim Thân Công của Thích Duy Tín suy yếu không ít, nhưng dù sao cũng là công pháp hộ thân phẩm cấp cao, một quyền này của đồng thi, không đánh cho tứ chi hắn tàn phế, nhưng mà, thực sự khiến xương bả vai của hắn nứt toát.

“Duy Tín sư huynh chạy mau!”

Phạm Thanh Âm rơi xuống đất, sắc mặt tái nhợt, ánh sáng thần thánh nhàn nhạt vốn bao trùm trên gương mặt nàng nay đã biến mất, ngược lại có vẻ hết sức tái nhợt, nhưng vẫn không chịu rút lui, thi triển kiếm pháp, đầu tiên là đánh đồng thi lui về phía sau vài bước, sau đó nói với Thích Duy Tín.

Thích Duy Tín cũng không hiểu, tại sao bản thân đang yên lành thoáng chốc lại không còn sức lực, nhưng hắn biết, trạng thái của mình lúc này, đã

không phải là đối thủ của Tô Bằng và đồng thi đằng sau.

Hắn hô một tiếng.

“Thanh Âm sư mau đi cùng ta!”

Nói xong, xoay người thi triển khinh công giống như gió cuốn mây bay, vọt ra ngoài bìa rừng.

Còn Phạm Thanh Âm, cũng thi triển khinh công, bay thẳng ra ngoài bìa rừng.

Hai người cũng biết, lúc này thể lực và trạng thái của bọn họ, đã không phải là đối thủ của Tô Bằng, cứ như vậy, ngược lại sẽ bị Tô Bằng giết chết.

Tô Bằng cười lạnh, làm bộ như đuổi theo, hai người phía trước kia, mặc dù thân thể vô cùng mệt mỏi, nhưng tinh thần đều hết sức kiên định, miễn cưỡng thi triển thân pháp, nhanh chóng chạy trốn.

Tô Bằng cũng chỉ đuổi theo hai người này đến bên bìa rừng, bèn dừng lại.

“Hừ... Xem như tiện nghi hai người này, địa vị bọn họ, đều rất lớn, một người đến từ Đại Không tự, một người đến từ Từ Hàng Tĩnh Trai, nếu ngẫu nhiên gặp còn được, ta cũng không ngại giết chết bọn họ, lại dùng Hóa Thi phân hủy thi diệt tích, nhưng bây giờ người cả thành Lang An, đều biết bọn họ đang truy đuổi ta, nếu giết bọn họ, sẽ chọc đến sự phẫn nộ của bọn họ, như vậy không biết có bao nhiêu trưởng bối cao thủ của bọn họ đuổi giết mình, mọi chuyện sẽ rắc rối.”

Nhìn hai người càng chạy xa dần, trong lòng Tô Bằng trầm nghĩ.

Hai người này, nếu không tính át chủ bài của mình, võ công cũng ngang bằng với mình, hai người liên thủ, tuyệt đối có thể thắng mình.

Hơn nữa, điểm phiền phức nhất của hai người này, không phải võ công của bọn họ, là thân phận của bọn họ.

Hai người này, một người là đệ tử nòng cốt của Đại Không tự đệ nhất danh môn chính phái, một người là đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai có địa vị cách biệt

trên giang hồ, thật sự muốn giết cũng giết không được, bằng không, sẽ gây ra rắc rối rất lớn.

Nếu hai người này chỉ là truy đuổi mình, mình trái lại cũng không sợ, nhưng nếu như giết chết bọn họ, sẽ chọc đến sự môn của bọn họ, như vậy vấn đề ngược lại lớn rồi.

“Haizz, Tử Hà môn cái gì cũng tốt, chính là nhân số quá ít, ta bị bắt nạt, vẫn không thể nói ra môn phái dọa bọn họ, cũng không thể mời mấy vị sư huynh xuống núi đối phó bọn họ, thật là có chút khó chịu.”

Tô Bằng lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ, lần đầu cảm giác không có thể lực chống đỡ, cũng có chút khó chịu.

Vào lúc này, Tô Bằng đột nhiên cảm giác có nguy cơ. Bởi vì ngọc bội ác ý, đột nhiên nhắc nhở mình, có một ác ý rất lớn, ở sau lưng mình không quá ba mét, đang vận sức chờ phát động.

“Kẻ nào?”

Tô Bằng hét lớn một tiếng, thân thể đột nhiên quay lại, thi triển Bán Thức Kiếm Pháp.

Sau lưng hắn, một thân ảnh màu trắng, đột nhiên xuất hiện, một quyền đánh về phía Tô Bằng!

Chương 263: Quyền thần

Một thân ảnh màu trắng đột nhiên từ trong rừng cây bắn ra, sau đó một quyền đánh về phía Tô Bằng.

Đáng tiếc, Tô Bằng lúc này đã có phản ứng, hắn dựng thẳng bảo kiếm lên, thi triển Bán Thức kiếm pháp, để phủ kín một quyền này.

Kiểm thế của Bán Thức kiếm pháp, năng lực phòng ngự cực kỳ cường hãn, đừng nói đối phương sử dụng chính là năm đâm, cho dù đối phương sử dụng chính là thần binh lợi khí, lúc này cũng có thể phòng ngự được.

Nhưng mà, một quyền này, lại không đơn giản như vậy...

“Vù!”

Quyền đánh về phía Tô Bằng, không ngờ từ trên người bóng trắng kia bay ra, mang theo tàn ảnh, phảng phất không có thực chất, liền như vậy bay ra, đánh trúng ở trên đầu Tô Bằng.

“Phanh!”

Đầu của Tô Bằng, lập tức nát bấy giống dưa hấu?

“Ta đã chết?”

Ý nghĩ này, lần đầu tiên xuất hiện ở trong đầu Tô Bằng.

Tô Bằng “Thấy” rõ hình ảnh đầu lâu của mình, giống như một quả dưa hấu nát bét.

Tô Bằng, đã chết?

“Không! Không đúng!”

Tô Bằng đột nhiên giật mình, tóc gáy sau lưng hắn thoáng cái dựng ngược lên.

“Đây không phải giết chết ta chân chính! Nếu không ta không thể nào thấy được hình ảnh đầu ta vỡ vụn! Hơn nữa, ta cũng không cảm giác đau!”

“Là kiếm ý! Không! Là công kích tinh thần tương tự kiếm ý công kích! Ta đã gặp loại công kích này!”

Tô Bằng đột nhiên tỉnh ngộ lại.

Lập tức, hắn hít sâu một hơi, để tinh thần của mình ở vào một trạng thái tập trung cao độ.

Đồng thời, sách phạt cổ, còn cả ngọc bội ác ý trên thân thể Tô Bằng, đồng thời truyền tới hai cỗ lực lượng, khiến Tô Bằng tỉnh táo lại.

Ngay trong nháy mắt lực lượng của sách phật cổ cùng ngọc bội ác ý khiến Tô Bằng khôi phục thanh tỉnh, tinh thần Tô Bằng bị lôi về thực tế, hắn thấy, một thân ảnh màu trắng, đang dùng tốc độ cao, tiến vào phạm vi gần mình, đối phương vẫn bàn tay trần, đang dùng năm nắm đấm đánh về phía mình.

Chỉ là, trên năm tay đối phương, trong nháy mắt, không ngờ phát ra quang mang màu trắng!

Tô Bằng nhìn thấy, lập tức khiếp sợ, loại tình huống này hắn biết, chỉ có cấp của võ công không thấp, hơn nữa tu hành đến cấp cực cao, mới sẽ xuất hiện loại tình huống này.

Liên giống như thần công hộ thể mang theo Phật quang màu vàng vừa rồi do Thích Duy Tín của Đại Không Tự thi triển, đây đều là hiệu quả đặc thù của võ công tu hành đến đỉnh.

Nếu bị một quyền như vậy đánh vào người, Tô Bằng không bảo đảm mình sẽ xuất hiện tình huống gì.

Một quyền như vậy, đánh vào tảng đá lớn, có thể đem hòn đá đường kính ba bốn mét chia năm xẻ bảy, Tô Bằng chưa từng tu hành công pháp hộ thể đặc biệt lợi hại. Nếu bị một quyền này đánh ở trên người mình, có lẽ trực tiếp xuyên qua thân thể.

Tô Bằng cũng không kịp ngẫm nghĩ nữa, trực tiếp dựa vào phản ứng thân thể, liên tục hoàn thành ba động tác.

Hắn trước vận chuyển thân pháp Thần Hành Bách Biến, thân thể cực kỳ xảo diệu lui về phía sau, kéo ra khoảng cách với năm nắm đấm của người này.

Sau đó, bảo kiếm trong tay Tô Bằng dựng thẳng lên, sử dụng Bán Thức kiếm pháp, đem người này trói buộc ở trong phạm vi Bán Thức kiếm pháp.

Cuối cùng, Tô Bằng mới bắt đầu vận chuyển bí thuật bắt môi vừa thi triển, bao phủ về phía người này.

Ba chiêu xuất ra, hiệu quả cũng xuất hiện.

Thân pháp đối phương, mặc dù cũng không yếu, nhưng so với Tô Bằng, thậm chí Phạm Thanh Âm cùng Thích Duy Tín vừa mới rời đi thì kém một chút, không bằng hai người bọn họ cùng Tô Bằng.

Lúc này Tô Bằng nhanh chóng thối lui, thế của đối phương vọt tới trước có chút đuổi không kịp, kéo ra khoảng cách với Tô Bằng, nắm đấm đánh vào khoảng không.

Mà Bán Thức kiểm pháp của Tô Bằng, cũng thi triển ra, lập tức, thân thể đối phương liền như trì trệ, bị kiểm thế của Bán Thức kiểm pháp phong bế xu thế.

Chỉ là, cuối cùng lúc Tô Bằng thi triển bí thuật bắt mọi, lại phát hiện, bí thuật bắt mọi lúc này đang thời gian nghỉ, trong thời gian ngắn không cách nào nữa sử dụng.

Có điều, Tô Bằng dường như đã thoát khỏi quyền đòi mạng của đối phương.

Nhưng mà...

Dư ba vẫn như cũ đánh úp lại.

Tô Bằng tránh thoát công kích trực tiếp của một quyền trí mạng của đối phương, nhưng bụng đột nhiên “Oành” một tiếng, phảng phất bị người cầm chùy đồng đập một cái.

Miệng Tô Bằng, lập tức phun ra nửa ngụm máu, thân thể gia tốc bay về phía sau.

Mà lúc này, không trung mới truyền đến một tiếng giống như nổ mạnh, khiến Tô Bằng có chút hoa mắt.

Như vậy, Tô Bằng bay về phía sau ba bốn mét, mới rơi xuống đất, lại lui về phía sau ba bốn bước, mới đứng vững.

Mà khóe miệng của hắn, đã tràn ra máu tươi.

“Là quyền cương sao?”

Tô Bằng rơi xuống đất, một tay cầm kiếm phong bế thể công đối phương, tay còn lại bịt lấy bụng của mình.

Vừa rồi bụng của hắn trúng một quyền, nhưng mà quyền đầu của đối phương, rõ ràng bị mình phong bế, không đánh thật sự, nhưng vẫn như cũ đánh trúng bụng mình.

Ý nghĩ đầu tiên của Tô Bằng, chính là đối phương có phải đã tu luyện ra quyền cương trong truyền thuyết.

“Không đúng! Không phải quyền cương! Nếu như là quyền cương, cho dù là sắt thép, lúc này cũng bị đánh chia năm xẻ bảy, ta không có đạo lý còn sống... Đây... Đây là, áp lực gió?”

Trong đầu Tô Bằng nhanh chóng suy nghĩ, bản thân hiểu rõ là bị cái gì đánh trúng.

Quyền pháp đối phương, thật sự đã đến một loại tình trạng khủng bố xuất thần nhập hóa, một quyền đánh xuống, chẳng những mang theo công kích thật thể, thậm chí không khí cũng bị nội tức cùng quyền tốc đẩy đi, hình thành áp lực gió khủng bố.

Loại áp lực gió này, có chừng ba loại hiệu quả.

Thứ nhất, địa phương người kia ra quyền, sẽ vì quyền tốc quá nhanh, nội tức quá kinh khủng, tạo thành lực hút không khí trong phạm vi nhất định, hình thành chân không ngắn ngủi.

Loại hoàn cảnh bình thường này, chân không xuất hiện, lập tức sẽ được không khí bổ sung.

Chỗ được không khí bổ sung, sẽ hình thành lưỡi dao cao tốc, đều là không khí lưu động nhanh chóng, lại phảng phất giống khoái đao.

Người ở chu vi này, sẽ bị loại không khí nhanh chóng bổ sung cắt, cho nên khiến quyền pháp đối phương, mang một loại công kích sắc bén như lưỡi dao, còn là phạm vi công kích.

Thứ hai, quyền tốc cùng nội tức quá cường đại, chân không tạo thành, sẽ làm người bị đánh trúng bị hút tới.

Đây là thứ do chân không tạo thành, quyền tốc độ cao cùng nội tức, tạo ra chân không, không khí chung quanh sẽ bổ sung tới, đối thủ nếu ở cách thân thể kẻ địch phía trước không xa, sẽ bị sức ép của gió chân không hút tới, đề cao tỉ lệ trúng mục tiêu.

Thứ ba, nếu đối thủ thoát được lực hút chân không cùng lưỡi dao chân không, quyền đầu người kia nhanh chóng xuất kích, sẽ hơi nén, bởi vì tác dụng của đả kích cao tốc cùng nội tức, đem không khí đả kích ngưng tụ thành khối cứng ngắc, bắn ra.

Loại ngưng kết khối không khí cao độ này, độ cứng của nó trong nháy mắt, thậm chí có thể vượt qua sắt thép. Hơn nữa tốc độ rất nhanh, gần như chẳng khác nào công kích địch nhân từ xa.

Tô Bằng nhớ lại trạng thái trúng chiêu vừa rồi, tựa hồ đầu tiên là thấy quyền đầu lóe ra hào quang, mình lui về phía sau, mơ hồ cảm giác được một cỗ lực hút. Nhưng mình đã chạy ra phạm vi kia, sau đó, liền có một khối cứng cỡ nắm đấm, đánh trúng bụng của mình.

Sau đó, mình mới nghe được một tiếng giống như nổ mạnh, sau đó màng tai cùng nội tạng của mình cũng có chút khó chịu.

“Thanh âm nổ mạnh cuối cùng kia, hẳn là âm bạo do quyền đầu đột phá âm chương trong nháy mắt, tạo thành nhỉ?”

Tô Bằng cảm giác lúc này, nội tạng bản thân có hơi sưng, hết sức khó chịu, lỗ tai cũng ong ong.

Người đánh lén Tô Bằng, cũng không truy kích, mà lại đứng ở nơi đó.

Tô Bằng nhìn về phía hắn, chỉ thấy đối phương, là một nam tử hơn 40 tuổi, mặc trường sam võ giả màu trắng, thắt đai lưng rộng màu đen, phía dưới trường sam, là quần dài võ giả màu đen.

Người này cao gầy, trông rất cao, nhưng lại có vẻ hết sức cân xứng, trên môi có một chòm râu tía tốt rất kỹ, cằm cũng theo khuôn mặt hết sức có đường cong của hán giữ lại râu đã tía kỹ, mặc dù nhìn tuổi hơn 40 tuổi, nhưng sắc mặt lại rất tốt, không hề thấy vẻ mặt sa sút, có vẻ rất phong thần tuần lãng.

Lúc này, hai tay hán đặt ở sau lưng, nhìn Tô Bằng dường như hết sức thú vị.

“Không tệ. Người vào lúc vội vàng không kịp chuẩn bị, lại trúng một Huyền Thần quyền ta, vẫn có thể phòng ngự được lực thần quyền của ta, không bị ta giết chết tại chỗ, quả nhiên là đại cao thủ trẻ tuổi nhất của Ma Môn. Có thể đỡ nổi Phạm Thanh Âm cùng đệ tử hạch tâm Đại Không Tự kia.”

Người áo trắng này để tay sau lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực, nói với Tô Bằng.

“Hừ...”

Tô Bằng nghe xong, vận chuyển nội tức, nhổ ra một ngụm nước miếng mang theo máu, nói với người này.

“Võ công các hạ, đã tuyệt hảo, tình trạng tu hành đạo của người, cho dù không là một đại tông sư, cũng không xê xích gì nhiều, chắc chắn không phải nhân vật vô danh trên giang hồ, nhưng không ngờ bỏ da mặt để đánh lên một văn bối, còn là khi hán vừa mới giao chiến với hai cường giả khác... Xin hỏi các hạ, người không có chút tự tôn kiêu ngạo của cao thủ sao?”

“Ha ha, không tệ không tệ, người chẳng những võ công rất cao, còn biết vào lúc mình yếu thế, kể những đạo lý này, làm cho ta xấu hổ, từ đó bỏ qua người một lần, xem ra người chẳng những võ công không tệ, tâm trí cũng coi như không tệ.”

Người áo trắng này khẽ cười, lại không có nửa điểm xấu hổ.

“Dựa theo võ công của người vừa rồi mà xem, người trên giang hồ tuyệt không phải hạng người vô danh, báo lên tên của người đi!”

Tô Bằng nhìn người này, nói với hắn.

“Ha ha, muốn biết ta tên gì, đương nhiên có thể, võ công ngươi đã có tư cách này... Ta tên Thi Thanh, ta trên giang hồ, cũng có chút hư danh, báo cho ngươi cũng không sao, danh hiệu của ta trên giang hồ rất nhiều, nhưng hoa danh thường được người ta gọi nhất, hẳn là quyền thần.”

Người áo trắng mỉm cười, nói với Tô Bằng.

“Quyền thần?”

Tô Bằng nghe xong, nhú mày.

Hắn với danh hiệu quyền thần biết không nhiều lắm, điểm ấn tượng duy nhất, chính là lúc ở quận Giang Ninh, thấy một tổ Âm Kiêu bắt được quyền trục tin tức qua lại của quận Giang Ninh, đã từng đọc một tin tức.

“Năm vương triều Cảnh Xuân thứ 17, quyền thần Thi Thanh đi ngang qua quận Giang Ninh, thành chủ Mạc Thiên Kinh dùng lễ danh sĩ đôi đũa, tặng ba ngàn lượng hoàng kim, mời hắn làm giáo đầu quyền pháp của Hắc Thủy quân Giang Ninh, thêm Thiên phu trưởng, lĩnh chức cung phụng, Thanh cười mà nhận vàng, nhưng viết. Ngô vốn người thế tục, ba ngàn lượng hoàng kim, không đủ Thanh dùng nửa năm, e là khôn khó đến chết đói mất, thứ cho không thể lĩnh mệnh, nhưng Mạc thành chủ thịnh tình thành khẩn, ba ngàn lượng hoàng kim, Thanh áy náy.

Mạc Thiên Kinh nghe vậy, sắc mặt không ngại, Thi Thanh có lẽ thấy vậy, nên đã nói. Nhưng Thanh nhận vàng, tất có chỗ báo, Thanh học nghệ không tinh, chỉ giỏi một thứ, xẻo tai người. Thường ba ngàn vàng hẳn một thủ cấp, Mạc đông chủ lễ ngộ Thanh, nên báo gấp đôi.

Mạc Thiên Kinh vẽ mặt trì hoãn, sau đó thì thầm, rồi sau đó nửa năm, mấy cự phách trong giang hồ bị đánh chết, không biết có phải là hành vi của Thanh.”

Năm nay, là năm Cảnh Xuân thứ 21 trong trò chơi luân hồi tử vong, năm Cảnh Xuân thứ 17, đại khái chính là bốn năm trước.

Nói cách khác, bốn năm trước có một người tên quyền thần Thi Thanh, đã từng đi ngang qua quận Giang Ninh, Mạc Thiên Kinh dùng lễ đối đãi, hơn nữa ra ba ngàn lượng hoàng kim, định thuê người này làm giáo đầu quyền pháp cho Hắc Thủy quân, hơn nữa cấp ra vị trí Thiên phu trưởng, cùng vị trí cung phụng quận Giang Ninh.

Chỉ là Thi Thanh này, ngược lại thu hoàng kim, lại nói mình tiêu dùng khá lớn, ba ngàn lượng hoàng kim chỉ đủ xài nửa năm, nếu nhậm chức trong này, sợ là sẽ nóng chết.

Lúc ấy biểu lộ Mạc Thiên Kinh không ổn, Thi Thanh này tựa hồ đã nhìn ra, sau đó nói.

“Kỹ năng khác thì ta không biết, chính biết giết người mà thôi, Mạc thành chủ có cừu nhân võ công tương đối cao không? Vốn ba ngàn lượng hoàng kim, liền đủ ta giết một người, nhưng nếu Mạc thành chủ có thành ý như vậy, ta liền giết hai người cho ngươi là xong.”

Sắc mặt của Mạc Thiên Kinh mới trở nên dễ coi hơn chút, sau đó bí mật nói với quyền thần Thi Thanh này, sau đó trong nửa năm, trong giang hồ chết nhiều nhân vật võ công cực cao, lại không biết có phải là Thi Thanh này giết không.

Trí nhớ Tô Bằng vô cùng tốt, trong nháy mắt, liền nhớ lại tin tức đã từng gặp ở phòng hồ sơ tổ Âm Kiêu.

“Chẳng lẽ, chính là quyền thần Thi Thanh kia?”

Tô Bằng nhìn người này, trong lòng thầm nghĩ.

Lúc này, bụng Tô Bằng, vẫn nóng rát.

Tô Bằng cảm ứng thử, khí hải bản thân bị chút thương, vận chuyển nội lực xuất hiện chút vấn đề, nội tức chỉ có thể vận chuyển bảy thành, về phần thổ huyết, vấn đề cũng không quá lớn, chỉ là dạ dày xuất huyết, áp chế chút là được.

Tô Bằng đang chậm rãi súc tích lực lượng, chỉ là nếu mỗi một quyền đều có loại uy lực vừa rồi, vậy thì không phải cấp bản thân bây giờ có thể ngăn cản.

Có điều, chỉ thấy đối phương không ngờ bắt chấp thân phận ra tay đánh lén, lúc này lại vẫn chưa tiếp tục truy kích, cũng biết, loại quyền pháp vừa rồi, người này cũng không thể tùy ý thi triển ra.

“Quyền thần Thi Thanh... Ta từng nghe nói về danh hiệu của ngươi, ngươi trong giang hồ, thật ra võ công rất có danh tiếng, nhưng lại làm việc sát thủ... Loại người cấp thân phận như ngươi, không sợ giảm thân phận sao? Còn nữa, bây giờ ngươi không ngờ ra tay với văn bối như ta, còn là đánh lén, không sợ truyền đi mất mặt à?”

Tô Bằng cố gắng điều chỉnh nội tức, vì tranh thủ thời gian khôi phục nội thương cho mình, mở miệng kéo dài thời gian.

“Ha ha, danh dự ta trong võ lâm, ta nắm rõ nhất, nếu ta chịu tu tâm dưỡng tính, lại trọng võ đức gì đó, có lẽ danh vọng còn cao hơn bây giờ vài lần, chỉ là như vậy, lại không hợp với tâm tình ta.”

“Ta cũng không gạt ngươi, cuộc sống, tu hành của ta, đều cần rất nhiều hoàng kim khai đạo, một năm trôi qua, ít nhất sáu bảy ngàn lượng hoàng kim, nhiều thì hơn vạn, hoặc là mấy vạn... Nếu học phương pháp kiếm tiền bình thường, bản thân ta đã sớm chết đói, làm sát thủ, mặc dù thanh danh không tốt lắm, nhưng tìm một đông chủ có nhu cầu giết người ổn định, lại có thể giúp ta giải quyết không ít phức tạp mặt tiền tài.”

“Về phần đánh lén... Ha ha ha, Thi Thanh ta chưa bao giờ bị cái nhìn tầm thường trên giang hồ trói buộc mình, vốn võ lâm, chính là địa phương trọng thực lực, vừa rồi từ lúc ngươi cùng hòa thượng Đại Không Tự và Phạm Thanh Âm động thủ, ta đã tới rồi, một mực quan sát ngươi, võ công ngươi không kém, chính diện chống lại ngươi, chưa hẳn có thể giết chết ngươi, vì giết ngươi, ta sẽ không để ý đánh lén, bởi vì ngươi đã có tư cách này.”

“Nếu nhân vật giang hồ bình thường, ta cũng không rảnh đánh lén, dù sao chính diện giết chết hẳn, hẳn cũng chạy không được, nhưng mà võ công ngươi thật sự không tệ, để ổn thỏa một chút, chỉ có thể ra hạ sách này.”

“Nếu vì giết chết một cao thủ mà đánh lén, ta không thấy là vũ nhục ta chút nào, trên thực tế, ta với cách làm của ta, trong lòng cảm giác rất thoả mãn.”

Quyền thần Thi Thanh vẫn giữ nụ cười, nói với Tô Bằng.

Nói xong, hắn đột nhiên nở nụ cười, nói.

“Thật ra ta biết, người một mực nói chuyện kéo dài, chính là để khôi phục thương thế, trì hoãn ta, có điều, ta sao không nói chuyện với người, tự khôi phục trạng thái, chờ thời cơ chứ?”

Nói xong ngẩng đầu, nhìn trong vầng trăng sáng trên bầu trời đêm, nói.

“Thời gian cũng không sớm, ta cũng nên tống Tô thiếu hiệp ra đi!”

Nói xong, ánh mắt hắn đột nhiên phát lạnh, một quyền lăng không đánh về phía Tô Bằng!

Chương 264: Lâm chiến thắng cấp

Thân thể Thi Thanh nhanh chóng lún thân đến bên cạnh Tô Bằng, sau đó vùng quyền đánh tới.

Lần này, hắn không thi triển loại quyền pháp tựa hồ đã vượt qua tốc độ âm chướng, nhưng cũng không thể khinh thường.

Tô Bằng nhanh chóng lui về phía sau, vừa rồi mới nhìn thấy thân pháp của quyền thần Thi Thanh, hắn tựa hồ tốc độ không bằng mình, mình có thể trước bằng vào tốc độ, tránh thoát một lớp công kích này.

Chỉ là sau khi lui một hồi, Tô Bằng mới phát hiện, tốc độ của quyền thần Thi Thanh này chậm, chẳng qua là một biểu hiện giả.

Vừa rồi rõ ràng quyền thần Thi Thanh chậm hơn Tô Bằng một nhịp, bây giờ tốc độ lại không chậm hơn Tô Bằng, mặc dù thân pháp của hắn không thay đổi thất thường như Tô Bằng, cũng không thần kỳ giống khinh công Thích Duy Tín, cũng không phiêu dật giống khinh công Phạm Thanh Âm, nhưng mà tốc độ tuyệt đối, lại không chậm.

Đây là một loại khinh công rất trong quy trong củ, mặc dù mang hiệu quả phụ gia có lẽ không quá rõ ràng, nhưng các phương diện, lại rất cân bằng, là một loại khinh công phẩm cấp cao.

Cũng không phải Thi Thanh cố ý để tốc độ của mình chậm, khiến Tô Bằng có loại cảm giác này.

Sau khi Tô Bằng vung kiếm ngăn mấy lần công kích của Thi Thanh, đã tự hiểu được.

Quyền thần Thi Thanh vừa rồi sở dĩ thoát nhìn tốc độ không nhanh, có thể là quyền pháp đặc thù do hắn thi triển hắn, có yêu cầu với hạ bàn, cho nên liên lụy thân pháp bản thân hắn, mới có vẻ hơi chậm.

Nghĩ đến cũng đúng, sử dụng loại quyền pháp tốc độ siêu cao, tất nhiên có yêu cầu rất lớn với hạ bàn, nếu không phần eo thân thể không dùng được lực lượng, căn bản không cách nào làm cho quyền đầu gia tốc đến trình độ kia.

Lúc này quyền thần Thi Thanh, mặc dù quyền tốc cùng uy lực so với quyền vừa rồi kém một chút, nhưng vẫn rất nhanh như cũ, mang theo uy lực hết sức, nhất là tần suất ra quyền, cực kỳ nhanh chóng.

Tô Bằng thậm chí có chút cảm giác chống đỡ không xuể. Quyền đầu đối phương lồm đồm, phảng phất lóe ra đầy sao đánh tới mình, khiến Tô Bằng chỉ có thể một mực phòng ngự.

Mà quyền thần Thi Thanh, quả đấm của hắn nghênh tiếp bảo kiếm Tô Bằng, một chút cũng không tránh né. Không biết nguyên nhân gì, quả đấm của hắn tựa hồ còn cứng hơn cả sắt thép, trực tiếp đối chiến bảo kiếm của Tô Bằng, không ngờ không có chút vấn đề.

Hai người Tô Bằng cùng Thi Thanh, một người vừa đánh vừa lui, một người không ngừng tiến sát, rất nhanh truy đuổi đến mép rừng.

Tô Bằng thôi lui đến rừng cây, trong lòng vui mừng, địa hình trong rừng cây phức tạp, dễ khiến bản thân thi triển thân pháp Thần Hành Bách Biến.

“Muốn rút bỏ ta? Không dễ vậy đâu!”

Quyền thần Thi Thanh, tựa hồ cũng nhìn ra suy nghĩ Tô Bằng, hần hừ lạnh một lên tiếng, đột nhiên trong quyền pháp, lại có biến hóa.

Chỉ thấy, quyền pháp của hần, từ phảng phát nhiều điểm sao trong không trung, biến thành ra quyền như giương cung bắn tên.

Lúc hần ra quyền, thân thể phảng phát mũi tên tràn ngập lực đàn hồi, mỗi một quyền, đều thu hồi thật sâu, sau đó phảng phát mũi tên bắn ra, xẹt qua khoảng cách cực xa, oanh kích về phía Tô Bằng.

Cứ vậy, tần suất quả đấm của hần xuất kích tựa hồ chậm một ít, nhưng uy lực cùng tốc độ, thậm chí là lực xuyên thấu, đều cường hần không ít.

Tô Bằng nhìn thấy, biểu lộ ngưng trọng.

Hần cũng không phải sợ quyền đầu uy lực tăng mạnh này, đôi phương dù sao cũng không sử dụng binh khí, Bán Thức kiếm pháp của Tô Bằng vẫn có thể đỡ được.

Tô Bằng đề ý chính là, loại quyền pháp này của đôi phương, cho hần một loại cảm giác, cũng không đơn thuần là vì đã kích mình, mà tựa hồ đang cắt đứt gì đó.

Tỷ như... “Quyền ý” cùng kiếm ý của mình, có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu!

Quả nhiên, sau khi Thi Thanh liên tục đánh ra ** quyền, đột nhiên thân thể hơi bước về phía sau một bước, sau đó lại đánh ra một quyền hư không với Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn thấy, lập tức cảm giác được một loại khí tức khác thường.

“Là loại quyền pháp phảng phát kiếm ý!”

Tô Bằng lập tức có cảm giác.

Đồng thời, hần cũng có phản ứng.

Tô Bằng cơ hồ là ở vào lúc đó, chém ra một kiếm hư không.

Kiếm ý công kích!

“Hừ!”

Tô Bằng cùng quyền thần Thi Thanh kia, thân thể cùng một thời gian khựng lại.

Tô Bằng lại sinh ra ảo giác, phảng phất quyền đầu của đối phương, đánh nát óc mình.

Mà Thi Thanh, lại sinh ra ảo giác đồng dạng, tựa hồ thân thể của mình, bị bảo kiếm của đối phương gọt thành hai mảnh.

Nhưng mà, Tô Bằng bởi vì có ngọc bội ác ý cùng kinh phạt cổ bảo vệ, lập tức tỉnh táo lại.

Thi Thanh đối diện, lại không biết nguyên nhân gì, không ngờ tựa hồ đối với công kích trên tinh thần này, cũng có kháng tính rất mạnh, không ngờ rất nhanh đã thanh tỉnh lại.

“Cái gì?”

Miệng Thi Thanh, đầu tiên phát ra, là thanh âm khó tin.

Ngay sau đó, hần lập tức phản ứng lại, miệng quát.

“Người đây không phải võ công Ma Môn! Nói mau! Người cùng Tử Hà Môn là quan hệ như thế nào?”

“Hần biết Tử Hà Môn?”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng lập tức căng thẳng, hần thi triển võ công Tử Hà Môn đến bây giờ, còn chưa từng bị người nhận ra.

Nhưng mà, Thi Thanh này, chẳng những có thể thi triển “Quyền ý” hiệu quả như trong môn phái mình, còn có thể thông qua kiếm ý công kích của mình nhìn ra lai lịch mình...

Chẳng lẽ, quyền thần Thi Thanh này, cùng môn phái mình có liên hệ gì sâu xa?

Có điều, mặc dù Tô Bằng nghĩ như vậy, trên mặt lại không có chút biểu lộ nào, chỉ nói.

“Không biết người nói cái gì, nhanh chịu chết đi!”

“Người không nói?”

Thi Thanh tựa hồ bị kiếm ý công kích của Tô Bằng vừa rồi kích thích, ánh mắt nhìn chăm chăm Tô Bằng, nói.

“Không nói... Cũng được, ta vốn định cứ như vậy đánh chết người, có điều giờ phút này ta thay đổi chủ ý, ta phải bắt giữ người, người thừa nhận cũng tốt, không thừa nhận cũng tốt, ta dù hóa thành tro cũng nhận ra, người thi triển, chính là võ công của Tử Hà Môn!”

Nói xong, hắn đột nhiên biểu lộ biến đổi, trên mặt lộ ra vẻ cuồng nhiệt, cuồng tiếu nói.

“Ha ha ha ha ha... Vốn ta đã cho ta đi đến bước bây giờ, võ công khó tiến bộ thêm, nhưng mà trời xanh cho ta cơ hội, không ngờ lần nữa đưa một người Tử Hà Môn đến trước mặt ta, bí mật võ công của Tử Hà Môn các người, ta thu chắc rồi!”

Nói xong, thần sắc hắn phảng phất điên cuồng, độ công kích thoáng cái đề cao rất nhiều, không ngừng điên cuồng gào thét, quyền đầu phảng phất hạt mưa đánh tới Tô Bằng.

Trong lòng Tô Bằng cũng khiếp sợ, nghe đối phương nói chuyện, tựa hồ quyền thần Thi Thanh này, trước kia từng nhìn thấy người Tử Hà Môn, thậm chí, hắn còn biết một số bí mật võ công của Tử Hà Môn?

“Người này nhất định biết gì đó! Ta không thể để cho người này thoát đi, nhất định phải giết chết người này, hoặc là bắt giữ người này, hỏi rõ, hắn đến tột cùng là từ địa phương nào biết tồn tại Tử Hà Môn!”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

Nhưng mà, mặc dù Tô Bằng nghĩ như vậy, sự thật lại càng ngày càng khó ứng phó.

Đánh lén của Thi Thanh vừa rồi, rút cuộc một quyền đánh trúng bụng Tô Bằng, khiến Tô Bằng bị nội thương không nhẹ không nặng, loại nội thương này đối chiến cao thủ bình thường còn miễn cưỡng ứng phó được. Nhưng mà Thi Thanh này, nếu được xưng quyền thần, võ công hẳn quả thật xuất thần nhập hóa, thậm chí so với Thích Duy Tín, Phạm Thanh Âm mới vừa rồi bị Tô Bằng đánh lui càng tốt hơn.

Mà mục đích của người này, không từ thủ đoạn, thủ đoạn các loại cao thủ kinh thường sử dụng hẳn cũng sử dụng không chút bận tâm. Đối phó hẳn, so với đối phó cao thủ tầm thường, càng khó hơn.

Trạng thái Tô Bằng lúc này, đã không phải trạng thái toàn thịnh, cứ so như vậy, để đối phương chiếm được thượng phong.

Tô Bằng mấy lần muốn bứt ra lui về, tìm khe hở, sử dụng kỹ năng Phong Vân Nhất Dao mình ẩn giấu, thậm chí cũng không tìm ra cơ hội.

Kỹ năng Phong Vân Nhất Dao, trong nháy mắt xuất đao, cơ hồ là vô địch, thậm chí trước khi chưa xuất đao, dựa vào khóa khí cơ, cũng có thể kinh sợ cao thủ.

Nhưng mà, một chiêu kia thực sự không phải là hoàn mỹ vô khuyết.

Tỷ như, lúc đang thi triển phong vân nhất đao, Tô Bằng ít nhất phải kéo ra một chút khoảng cách với đối phương.

Bởi vì, Phong Vân Nhất Dao trong mấy giây ban đầu, sẽ điên cuồng rút nội lực tinh lực thể lực của Tô Bằng, tạo thành trong mấy giây đầu, Tô Bằng ở dưới trạng thái không phòng bị, cũng không cách nào xuất đao vào lúc đó.

Trong nháy mắt này, đối phó cao thủ bình thường ngược lại đủ rồi. Bởi vì chỉ là mấy giây đồng hồ ngắn ngủi, đối phương chưa hẳn dám tới gần, người có dũng khí đối mặt việc khóa khí cơ cũng không nhiều.

Nhưng quyền thần Thi Thanh, cũng không phải đối thủ bình thường.

Chỉ cần cho đối phương thời gian vài giây đồng hồ, quyền thần Thi Thanh tuyệt đối có thể cảm ứng được uy hiếp cực lớn của Phong Vân Nhất Dao.

Nếu không mở một khoảng cách, với kiến thức phán đoán của Thi Thanh, nhất định có thể phát giác, lui về phía sau là chỉ còn đường chết, hấn tất nhiên sẽ toàn lực nhào tới, ở trước khi Tô Bằng thi triển ra, đem Tô Bằng đánh giết.

Võ công của hắn, đã đến mức này.

Huống chi, lúc này hắn đang quần lấy Tô Bằng, khiến Tô Bằng không kịp thi triển Phong Vân Nhất Dao.

“Sao còn chưa tới?”

Lúc này, Tô Bằng vừa cùng Thi Thanh triển đấu, vừa thi triển kỹ thuật phân tâm đa dụng triệu hoán Đồng Thi.

Nhưng mà không biết tại sao, cảm ứng của Đồng Thi lúc này, lại hết sức mỏng manh, tựa hồ bị cái gì áp chế, không ngờ khiến Tô Bằng trong lúc nhất thời không cách nào triệu hoán.

“Sao lại xảy ra vấn đề vào chính lúc này chứ?”

Trong lòng Tô Bằng cảm thấy sốt ruột.

“Người chỉ có chút năng lực ấy sao? Nếu như vậy, người sẽ chết!”

Thế công của quyền thần Thi Thanh, lại càng ngày càng mạnh.

Vòng phòng ngự của Bán Thức kiếm pháp Tô Bằng, bị quyền đầu của Thi Thanh quét qua như bão táp, có chút lung lay sắp đổ.

Hơn nữa, Tô Bằng không thể không phòng bị quyền pháp công kích tinh thần mà Thi Thanh không biết khi nào thì thi triển, bản thân không có trạng thái tốt, ứng phó có vẻ hơi chật vật.

Sau khi Thi Thanh nhanh chóng công kích một hồi, đột nhiên hú dài một tiếng, đột nhiên thân hình chậm lại.

“Là bộ quyền pháp kia!”

Tô Bằng nhìn thấy, trong lòng cảnh giác, thân pháp đối phương chậm lại, khả năng rất lớn, là thi triển quyền pháp siêu phàm nhập thánh mà hắn đánh lên mình ban đầu.

Quả nhiên, lúc Thi Thanh lần nữa vùng quyền, trên cánh tay của hắn, lại phát ra quang mang màu trắng, cả quyền đầu, tựa hồ đều bao bọc ở trong quang mang màu trắng, hết sức chói mắt.

Tô Bằng nhanh chóng thi triển thân pháp, thiểm chuyển xê dịch ở chung quanh, tránh né quyền đầu mang áp lực gió cực lớn của đối phương.

Thi Thanh lúc này, giống như một pháo đài, đứng ở nơi đó không ngừng vùng quyền, Tô Bằng bị quyền pháp đối phương phong bế, thậm chí không thể lui về phía sau, như vậy sẽ lần nữa bị áp súc không khí do Thi Thanh đánh ra kích thương, chỉ có thể không ngừng di động thân thể, biến hóa vị trí xung quanh.

“Ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm!”

Quyền đầu của Thi Thanh, không ngừng mang theo tiếng nổ đột phá âm chướng, áp súc không khí không ngừng công kích Tô Bằng.

Hai ống tay áo của hắn, bởi vì ra quyền quá nhanh, đã bị xé rách, hai cánh tay của hắn ** ra ngoài, lóe ra quang mang màu trắng, không ngừng oanh kích Tô Bằng.

Cảnh này, cực giống cảnh cang phái trong phim võ hiệp.

Mà lúc này mấy cây cối sau lưng Tô Bằng, mặc dù cách ** mét, không ngờ cũng bị áp súc không khí do Thi Thanh xuất kích đánh ra đánh gãy thân cây, không ngừng bắn mảnh gỗ vụn tung tóe, một mảnh chặt vật.

Tô Bằng không ngừng tránh né, trong lòng sinh ra một tia tức giận.

“Tiếp tục như vậy, ta sớm muộn gì cũng bị hắn đánh trúng, lại trúng một quyền, thân thể của ta sẽ hỏng mất.”

“Thi Thanh chắc chắn cũng tiêu hao lớn, nhưng mà nội lực của hắn thâm hậu, còn có thể chống đỡ một thời gian ngắn, nhưng mà ta chống đỡ không nổi nữa.”

“Đáng tiếc, nếu bí thuật bắt mồi còn có thể sử dụng thì tốt rồi, như vậy ta bắt tinh khí thể lực nội lực của hắn, không nhưng thương thể của mình khôi phục dễ dàng nhanh chóng, hơn nữa thể lực đối phương giảm xuống, nếu vậy, ta tất có thể chém chết hắn...”

“Ồ? Bí thuật bắt mồi?”

Trong đầu Tô Bằng, đột nhiên hiện lên một ý niệm trong đầu.

“Sao ta lại quên cái này?”

Trong lòng Tô Bằng đột nhiên hiện lên một tia minh ngộ, trong lòng hắn không khỏi mẫn cảm bản thân một tiếng, sao bây giờ mới kịp phản ứng, mình còn có một chiêu át chủ bài.

Trong nháy mắt, Tô Bằng liền thi triển kỹ thuật phân tâm, vào lúc tránh né quyền thần Thi Thanh công kích, điều tra giao diện thuộc tính kỹ năng của bản thân.

“Bí thuật bắt mồi, thăng cấp!”

Tô Bằng tìm cột bí thuật bắt mồi kia, cũng không để ý sử dụng bao nhiêu kinh nghiệm, chỉ là trong lòng mặc niệm một tiếng thăng cấp.

“Đỉnh!”

Kinh nghiệm thực chiến của hắn, lập tức giảm bớt mấy vạn, nhưng bí thuật bắt mồi, thoáng cái từ lục trọng thiên nhảy tới thất trọng thiên.

Cùng lúc đó, biểu tượng bí thuật bắt mồi đang nghỉ tạm, thoáng cái lại phát sáng lên.

“Bắt mồi! Mục tiêu Thi Thanh!”

Tô Bằng lập tức phát động bí thuật bắt mối, mục tiêu chính là Thi Thanh phía trước vẫn đang không ngừng thi triển khoái quyền.

Lập tức, một đường ống vô hình hình thành trên không trung, tinh lực tinh nguyên trong thân thể Thi Thanh, còn cả nội lực thể lực, nhanh chóng tiêu giảm.

Thi Thanh đang hướng về phía Tô Bằng cuồng oanh, đột nhiên, chỉ cảm giác mệt nhọc trước nay chưa từng có trong đời mình, tựa hồ cánh tay của mình mệt nhọc đến độ không nâng lên nổi, liền như vậy co quắp ngồi dưới đất.

Thân thể của hắn, liền giống như là hong gió mấy tháng trong sa mạc, trong mỗi một tế bào, hơi nước đều hoàn toàn biến mất, loại cảm giác khát khô cực độ, mà hơi nước mang đi, chính là thể lực cùng tinh lực của hắn.

Lập tức, thân thể hắn tựa hồ thoát lực, quyền pháp siêu phàm nhập thánh kia, cũng không cách nào thi triển ra.

“Đây là võ công gì?”

Trong lòng Thi Thanh mặc dù mệt nhọc muốn ngủ ngay, nhưng mà vẫn bảo trì một tia thanh tỉnh, hoảng sợ thầm nghĩ.

Mà Tô Bằng, thì cảm giác được đường ống vô hình trên không trung, đem tinh nguyên trong thân thể Thi Thanh bổ sung vào trong người mình.

Chỗ Tô Bằng bị thương, nhanh chóng có phản ứng, giống như chiếm được dinh dưỡng cực kỳ phong phú bổ sung, thương thể nhanh chóng chuyển biến tốt.

Nội lực, thể lực, tinh thần của Tô Bằng, cũng nhanh chóng khôi phục, rất nhanh, hắn liền từ trạng thái bị thương tăng thực lực.

“Nên đến phiên ta rồi!”

Tô Bằng vừa rồi một mực bị Thi Thanh áp chế đả kích, trong lòng đã sớm chứa lửa giận, lúc này hắn hét lớn một tiếng, phi thân bay về phía Thi Thanh.

Mà Tô Bằng trên không trung, bảo kiếm liền đâm xuống dưới, trên mũi kiếm, lập tức bộc phát ra một đóa hoa sen kiếm khí, cũng ở dưới sự công kích vừa rồi của Thi Thanh, tụ lực sẵn Tất sát của Bán Thức kiếm pháp.

Hoa sen kiếm khí, bao trùm xuống Thi Thanh!

Chương 265: Phát tài từ người chết

Hoa sen kiếm khí của Tô Bằng từ trên trời giáng xuống, quyền thần Thi Thanh phía dưới, không ngờ làm ra một động tác khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Chỉ thấy hấn giống như một con chó vàng quay cuồng, liền lăn dưới đất, lăn mấy vòng, trôn ra phạm vi công kích của Tô Bằng.

Đây chính là thế “Con lừa lăn” đứng thứ ba trong thân pháp né tránh mang tính thực dụng nhưng lại khiến người trên giang hồ thấy mắt mờ.

Thi Thanh mặc dù bị bí thuật bắt mỗi cướp đi đại bộ phận tinh khí, nhưng cơ bản phản ứng vẫn còn, hấn cũng coi như là hạng người ý chí kiên định, cho dù cơ thể mệt mỏi muốn chết, vẫn biết nên tránh thoát công kích của Tô Bằng trước.

Chỉ là thân thể của hấn đột nhiên mệt mỏi, khiến thân pháp hấn nhất thời không có cách nào thi triển, bất đắc dĩ, chỉ có thể giống như lưu manh đánh nhau, thi triển công phu con lừa lăn này.

Cũng may Thi Thanh này, mặc dù cũng không phải không cần mặt mũi, nhưng nếu so với sống chết trước mắt, lại biết vứt bỏ, lúc này chỉ nói thực dụng, cũng không quan tâm mặt mũi, nếu không với võ công cùng danh vọng trên giang hồ của hấn, nếu bị người ta biết không ngờ thi triển loại công phu tránh né công kích này, sớm đã bị người ta cười đến rụng răng.

Hoa sen kiếm khí của Tô Bằng, từ trên trời giáng xuống, rơi xuống mặt đất, đánh đất trong rừng lõm mấy hố, nhưng không làm bị thương Thi Thanh chút nào.

Thi Thanh lúc này, mệt muốn chết, giờ phút này, hắn cũng biết mình tiếp tục như vậy, tuyệt đối không phải là đối thủ của Tô Bằng, sau khi lại lần, lập tức bỏ chạy, bỏ chạy.

Tô Bằng thấy, hừ lạnh một tiếng, lập tức đuổi theo.

Thi Thanh phía trước, giờ phút này đã có thể thi triển thân pháp, chỉ là thân thể nặng giống khối sắt, tùy thời đều như sẽ ngã xuống đất ngủ, nhưng vì tánh mạng, hắn không thể không cố giữ tinh thần, chạy trốn chết.

Tô Bằng đuổi sát ở sau, toàn lực thi triển thân pháp, lại cũng chỉ tốc độ xấp xỉ của Thi Thanh, muốn vượt qua, cũng không dễ.

Nhưng Tô Bằng một chút cũng không nóng nảy. Bởi vì Thi Thanh trúng chiêu bí thuật bắt mồi của mình, giờ phút này tình huống thân thể hắn hết sức bết bát, tốc độ của mình mặc dù không nhanh bằng đối phương, nhưng thắng ở sức bền, chỉ cần truy đuổi như vậy, Thi Thanh tuyệt đối không phải đối thủ của mình.

Thi Thanh phía trước cũng biết điểm ấy, nhưng mà hắn lúc này đánh cũng đánh không lại, thật sự chỉ có thể chạy trốn.

Hai người người đuổi ta chạy, rất nhanh chạy ra khoảng cách chừng bảy tám dặm.

Tô Bằng vừa chạy trốn, nhìn về Thi Thanh Phía trước, trong lòng thầm nghĩ.

“Người này ngược lại cứng cỏi, cao thủ nhất lưu đều có ý chí ương ngạnh. Mặc dù bí thuật bắt mồi là thu lấy tinh nguyên, nhưng nội lực lại không hấp thu hoàn toàn, nếu để đối phương chạy như vậy, hoặc là đuổi tới hòa thượng Đại Không Tự cùng Phạm Thanh Âm, thì không dễ làm, tiếp theo, nếu bọn họ có chuẩn bị, ba người cùng tiến đến, ta há không phải nguy hiểm?”

“Không được, phải dùng là thủ đoạn, khiến hắn chui đầu vô lưới, bỏ chạy trốn chết, quay đầu lại liều mạng với ta mới được.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ như vậy, nghĩ tới đây, hắn đã có tính toán.

Vì vậy Tô Bằng cũng không nói chuyện, trong chạy trốn, đột nhiên xách bảo kiếm trong tay. Sau đó đột nhiên quán chú nội lực, ném mạnh tới Thi Thanh ở phía trước.

Thi Thanh trong chạy trốn, đột nhiên cảm giác đằng sau có tiếng xé gió, miệng chửi một tiếng, thân thể nghiêng xuống. Chỉ thấy bảo kiếm Tô Bằng, sượt qua bả vai bên trái của Thi Thanh, tựa hồ mang theo một mảnh thương trên vai hấn.

Thi Thanh bị thương rất nhỏ, nhưng tốc độ lại không đổi, nhưng sau khi hấn thấy rõ mình bị thương, trong lòng đột nhiên cuồng hỉ.

Hấn quát to một tiếng, đột nhiên ngừng cước bộ, quay đầu lại lao về phía Tô Bằng.

“Quả nhiên bị lừa!”

Tô Bằng nhìn thấy, trong lòng không khỏi cười lạnh.

Vừa rồi hấn ném mạnh bảo kiếm của mình, đa thương người là phụ, chủ yếu là khiến Thi Thanh này phán đoán sai lầm.

Bảo kiếm trên tay mình, cũng chỉ có một, cho nên Thi Thanh thấy mình ném bảo kiếm tới, nhất định sẽ cho rằng, mình là dưới tình thế cấp bách, muốn dùng bảo kiếm một kích đưa hấn trí mạng, đáng tiếc quăng sai chỗ rồi.

Thi Thanh cũng không phải người ngu, biết truy đuổi như vậy, cuối cùng không may nhất định là hấn, lúc này thấy Tô Bằng đem bảo kiếm quăng tới, chính là lúc trở lại giết ngược Tô Bằng!

Kiểm thủ bình thường, cũng chỉ cầm bảo kiếm mới lợi hại, nếu không có bảo kiếm, Thi Thanh tự tin, cho dù mình giờ phút này mệt nhọc dị thường, cũng có thể quay đầu lại đem Tô Bằng giết chết.

Hấn cũng đã làm như vậy, hấn xoay đầu lại, vọt tới trước Tô Bằng.

Tô Bằng lạnh mắt nhìn Thi Thanh quay người xông lại, ngay khi Thi Thanh cách hấn còn cả ba bốn mét, Tô Bằng đột nhiên vung tay lên, trong tay lại

xuất hiện một thanh bảo kiếm!

Đồng tử Thi Thanh lập tức co rút lại, vừa rồi rõ ràng thấy Tô Bằng chỉ có một thanh bảo kiếm, tại sao lại biến ra một cái nữa?

Nhưng mà, ý niệm khó hiểu của hắn, lập tức biến thành sợ hãi.

Bán Thức kiếm pháp của Tô Bằng, đã khóa chặt hắn!

Bị kiếm thế đặc đỉnh của Bán Thức kiếm pháp khóa, hắn muốn chạy trốn nữa, đã không thể nào...

...

“Xem kiếm!”

Kiểm khí tựa hoa sen đầy trời bạo phát, lần này Thi Thanh hoàn toàn không né được, kiếm khí đầy trời đánh trúng hắn, thân thể của hắn không ngừng vụn vụn, đó là biểu hiện xương cốt toàn thân hắn đều bị đánh nát.

Thân thể của hắn bị đánh bay, sau đó âm âm một tiếng rơi xuống mặt đất.

Mà Thi Thanh trên mặt đất, con mắt dần dần mở to, hắn đến chết cũng không rõ, bảo kiếm xuất hiện cuối cùng của Tô Bằng, là từ đâu ra.

Tô Bằng cũng từ không trung đáp xuống, nhìn Thi Thanh trên mặt đất.

Vừa rồi sau khi dùng kế lừa gạt Thi Thanh quay về, Tô Bằng lại cùng Thi Thanh triển đấu một hồi, nghiền ép thể lực cuối cùng hắn sạch sẽ.

Sau đó, Tô Bằng cũng tụ lực ra một chiêu Tất sát, Tất sát cuối cùng đánh trúng Thi Thanh, không hề ngoài ý muốn mà giết chết hắn.

“Cũng là đối thủ khó chơi, nếu không phải chột nhớt tới thăng cấp kỹ năng, có thể xuất hiện kỹ năng mới, quả thật có thể bị hắn giết chết.”

Tô Bằng nhìn dưới mặt đất, Thi Thanh trong con mắt dần dần mất đi thần thái, trong lòng thâm nghĩ.

“Chỉ đáng tiếc, võ công người này cũng không yếu, không thể chừa người sống, không thể từ miệng người này biết được, hắn đến tột cùng là từ chỗ nào biết Tử Hà Môn, lại có sâu xa gì với Tử Hà Môn.”

Tô Bằng thở dài một tiếng, trong lòng trầm nghĩ.

Hắn nhìn Thi Thanh trên mặt đất, tiến lên một bước, cuối cùng lại đâm một kiếm ở trên cổ họng của hắn.

Thi Thanh đã triệt để chết ngắt.

Còn Tô Bằng lục soát một phen ở trên người hắn, nhưng mà, ngoài hơn mười lượng vàng, cũng không còn những vật khác.

“Người này, rõ ràng giá trị xa xỉ. Nhưng không ngờ không mang vàng trên người, chẳng lẽ quả thật giống như hắn nói, chi tiêu quá lớn, xài hết rồi?”

Tô Bằng nhìn hơn mười lượng hoàng kim lấy ra, miệng nói.

Mười lượng hoàng kim nếu đặt ở trên người nhân vật giang hồ bình thường, có lẽ coi như không ít, nhưng mà giá trị Thi Thanh, nếu tính kỹ, có lẽ hắn có mấy vạn lượng hoàng kim, giờ phút này chỉ tìm ra hơn mười lượng hoàng kim, quả thật khiến Tô Bằng có chút thất vọng.

“Trên người cũng không có bí tịch võ công gì... Người này lần này ngược lại thật sự là truy sát ta, không mang thứ có giá trị gì cả.”

Tô Bằng thở dài một tiếng, bắt đầu dĩ trầm nghĩ.

Đứng lên nhìn thoáng qua thi thể của Thi Thanh, Tô Bằng thở dài một tiếng.

Hắn lấy ra Hóa Thi phần, chuẩn bị hủy Thi Thanh này đi, bản thân Hóa Thi phần cũng không nhiều, có thể để người này làm cống hiến cuối cùng cho mình, ít nhất chế thành chút thuốc bột dự phòng.

“Đợi chút, lúc hắn và ta đối chiến, nhiều lần đều dùng nắm đấm cùng cánh tay trực tiếp đỡ bảo kiếm của ta... Nhưng xem ra, hắn tựa hồ không tu

luyện qua công pháp hộ thể đặc thù gì, chẳng lẽ, trên cánh tay của hắn có điểm kỳ lạ?”

Tô Bằng vốn đã chuẩn bị bỏ việc phát tài từ người chết, định hủy thi thể Thi Thanh, đột nhiên dừng lại.

Hắn nghĩ tới đây, lại cúi xuống, lục lọi vài cái ở trên cánh tay Thi Thanh.

“Hmm! Quả thật có thứ gì đó!”

Sờ soạng hai cái, Tô Bằng không ngờ quả thật phát hiện dị thường.

Hai tay Tô Bằng lôi kéo vài cái, từ trên cánh tay Thi Thanh, tháo xuống một...

Cái bao tay.

Nhìn cái bao tay trong tay, Tô Bằng phát hiện, đây là một cái bao tay rất dài.

Phía trước bao tay, là năm đầu ngón tay, phía sau, đại khái có thể bọc toàn bộ cánh tay người.

Cả bao tay, đều là màu da, bọc lên trên cánh tay, thật giống như làn da, mang vào cùng không khác gì không mang, căn bản không thể nhìn ra.

“Thứ này, chẳng lẽ chính là nguyên nhân Thi Thanh dùng hai tay ngăn kháng bảo kiếm của mình?”

Tô Bằng nghĩ, nghĩ vậy, Tô Bằng dùng bảo kiếm trong tay cắt thử cái này.

Cắt xuống, Tô Bằng cảm giác bảo kiếm tựa hồ chém lên thứ mềm dẻo gì, mặc dù dùng chút nội lực, cũng không cắt nát được bao tay này.

“Quả nhiên là thứ tốt!”

Tô Bằng nhìn, trong mắt sáng ngời.

Hắn đem bao tay còn lại trên tay Thi Thanh bới xuống, sau đó mang ở trên tay mình.

Dùng ngón tay đeo bao tay này chạm thử mặt đất, Tô Bằng cảm giác, bao tay này hết sức thông khí, không chút oi bức, hơn nữa, xúc cảm ngón tay, không ngờ giữ lại hoàn mỹ.

“Thứ tốt, bao tay này có thể mang theo thường xuyên, giống như lần trước lúc giết Lô Khiếu Thiên ở quận Giang Ninh, nếu không có phòng bị, tự đi gặp Lô Khiếu Thiên, sớm đã bị mãnh độc hắn bôi trên kim phiếu đầu độc rồi, nếu mang theo bao tay này, liền có thêm một tầng bảo hiểm... bao tay này, ít nhất giá trị ngàn lượng hoàng kim.”

Trong lòng Tô Bằng trầm nghĩ.

Hắn cũng không biết là, bao tay này, vào lúc Thi Thanh mua, không phải xài một ngàn lượng hoàng kim, mà là xài tròn bảy ngàn lượng hoàng kim.

Bởi vì chất liệu của bao tay chẳng những đặc thù, đến nay nhiều bảo kiếm sắc bén đều không chém đứt, còn phòng độc, không thấm nước, phòng cháy, cách nhiệt.

Cho dù là đốt lên nồi chảo, để một người không biết võ công đeo bao tay này đuổi cánh tay xuống, cũng sẽ không bị thương.

Bao tay này, quả thực là chí bảo của người võ lâm tu hành công phu quyền cước.

Tô Bằng không biết những việc này, hắn mang bao tay vào, cảm thấy hài lòng.

Có điều, hắn vẫn lấy ra Hóa Thi phần, định hủy thi thể quyền thần Thi Thanh này, sau đó gia tăng một ít số lượng Hóa Thi phần của mình.

Ở vào chính lúc này, Tô Bằng đột nhiên giật mình một cái, đứng lên, cảm bảo kiếm trong tay, cảnh giác nhìn về phía bốn phía.

Bởi vì, trong nháy mắt vừa rồi, Tô Bằng từ ngọc bội ác ý cảm giác được một cỗ ác ý mãnh liệt, liền ở bên cạnh mình, tựa hồ tùy thời đều sẽ công

kích mình.

Nhưng mà, sau khi Tô Bằng thấy rõ tình huống xung quanh, thì lại sững sờ.

Bởi vì, lúc này hắn đang ở một cánh đồng hoang vu, chung quanh đều là không khí trống trải, căn bản không có khả năng bắt lượn kẻ nào ẩn thân tồn tại.

Trừ phi, người có ác ý với hắn, là nấp dưới mặt đất, hoặc là, người tàng hình nấp trong không khí...

Chương 266: Giết Người Chưa Đủ Còn Muốn Câu Hồn

Bốn phía xung quanh Tô Bằng, căn bản không có chỗ để giấu người, trừ phi, người kia ẩn nấp dưới mặt đất hoặc là người tàng hình...

Hoặc là, Quỷ... tàng hình!

Sau khi Tô Bằng xem xét hoàn cảnh, đã suy đoán được chung quanh mình có chứa gì đó ác ý, chưa chắc là sát thủ đã mai phục, có lẽ cái gì đó giống như linh thể.

Nhìn thoáng qua bốn phía, vẫn không có thấy bất kỳ thứ gì, Tô Bằng cũng không nóng nảy, hắn cười lạnh một tiếng, từ bên trong túi Càn Khôn lấy ra một vật gì đó.

Đó là một bình sứ nhỏ, Tô Bằng mở bình sứ ra, nhỏ chất lỏng bên trong vào mắt mình.

Lập tức, mắt của Tô Bằng dường như thấy được vô số màng ánh sáng, sau đó màng ánh sáng lập tức bị phá vỡ.

Thứ hắn sử dụng chính là ngư nhãn lệ đã sử dụng qua một lần, còn có thể dùng lại hai lần nữa.

Loáng thoáng, Tô Bằng thấy cách mình không xa, có một linh thể đang phát sáng.

Lúc này, ánh mắt của Tô Bằng dần dần bắt đầu thích ứng với thị giác linh thể, không lâu lắm linh thể tồn tại mơ hồ ở trước mắt hắn kia dần dần rõ ràng lên.

“Là hắn?”

Tô Bằng sau khi thấy rõ linh thể này, không khỏi có chút giật mình.

Diện mạo của linh thể trước mặt kia, chính là Quyên Thần Thi Thanh đã chết.

Chỉ thấy, một linh thể phát ra ánh sáng màu bạc nhàn nhạt, ngay tại bên cạnh thi thể của Thi Thanh đang không ngừng phát phơ.

Này dường như mang theo một chút mờ mịt, nhưng khi hắn thấy Tô Bằng lại là nghiêng răng nghiêng lợi, giống như muốn xông lên đánh.

“Đẳng cấp của linh thể này không thấp!”

Tô Bằng nhìn một chút linh thể của Quyên Thần Thi Thanh kia, phát hiện phẩm cấp linh thể của đối phương thật sự không thấp.

Trong các tình huống Tô Bằng đã gặp phải thì linh thể yếu nhất hắn là linh hồn chết đi của người bình thường.

Người chết đi vào lúc canh ba, chính là lúc hồn phách rời khỏi thể xác.

Chẳng qua là, linh thể lúc đó cực kỳ yếu ớt, vừa mới rời khỏi thể xác. Cho dù không phải bị vùng đất âm sát ở đó trói buộc thì lập tức cũng sẽ bị lực Luân hồi hấp dẫn, tiến vào bên trong vòng luân hồi.

Cao hơn một cấp bậc, chính là oan hồn mà Tô Bằng đã gặp qua.

Oan hồn sinh ra, đã có một chút khí chất không bình thường, loại oán khí này trải qua sự bồi dưỡng của đất đai âm sát, sẽ làm cho linh thể có một chút năng lực công kích.

Mặc dù linh thể ở cấp bậc này không thể sinh tồn dưới ánh sáng mặt trời, nhưng vào ban đêm cũng sẽ có lực sát thương nhất định.

Nếu điều kiện thích hợp, loại linh thể cấp bậc này, có thể thi triển năng lực cùng với thuật nhập thân của Tô Bằng cũng không khác biệt lắm, nhập vào cơ thể con người, nhưng như vậy sẽ tiêu hao một lượng sức mạnh linh thể nghiêm trọng.

Nhưng nếu nhập vào thân của người chết, sức mạnh của oan hồn lại càng được gia tăng, biến thành một cấp bậc khác.

Cấp bậc này, chính là hung linh, chẳng hạn như một số linh hồn màu đỏ mà Tô Bằng gặp phải ở thôn hoang vắng kia.

Cấp bậc hung linh này, có thể trực tiếp không chế giết người, nếu là bị hung linh nhập vào thân, thì không phải vậy sinh ra ảo giác, mà là bị thao túng thân thể, thậm chí không nhập vào thân mà bằng vào não sóng cũng có thể ảnh hưởng đến con người.

Cấp bậc hung linh này, chính là ác linh phẩm cấp tương đối cao.

Ác linh đẳng cấp cao nữa sẽ chính là trình độ như Hồ Sát do Hắc y nhân điều khiển đó.

Hồ Sát của Hắc y nhân đã có thể hoạt động ở ban ngày, chẳng qua là bị suy yếu một chút sức mạnh cũng không tính là nhiều lắm. Hơn nữa, Hồ Sát có thể cắn nuốt hung linh khác, tiến hóa năng lực của bản thân.

Chẳng qua là, bởi vì dù sao cũng là Hung Sát do con hồ hóa thành cho nên không có năng lực tạo ra ảo giác.

Có điều hung linh trong thôn hoang, sở dĩ thoát nhìn lợi hại như vậy, chủ yếu còn là do phong thủy ở chỗ đó tạo thành nữa, nếu là chỗ đất âm sát kém một chút thì hung linh được dưỡng thành sẽ không lợi hại như vậy.

Về phần linh hồn của Trương Diên thị trong hai cuốn bí thuật mà Tô Bằng lấy ở giáo hội, đẳng cấp cũng đã rất cao, thuộc về cấp bậc âm thân, có thể giữ được thần trí đầy đủ.

Chẳng qua là, Trương Diên thị không biết pháp thuật công kích thần hồn gì, đẳng cấp linh thể của nàng tuy rằng so với hung linh cao hơn nhưng vẫn

đánh không lại được hung linh.

Ví dụ như Trương Diên thị là một nữ tử, đám hung linh kia chính là chó dữ hoặc là sói đói, tuy rằng đẳng cấp tiến hóa của con người rất cao, nhưng nếu muốn so đấu vật lộn thì vẫn sẽ bị chó dữ và sói đói xé nát.

Những thứ này, trong bí thuật của Tô Bằng đều có ghi lại, thậm chí bên trong Bí thuật bất môi cũng có ghi chép tương tự.

Mà lúc này đây linh thể của Quyên Thần Thi Thanh, phẩm cấp hết sức cao, tuy rằng còn không bằng linh thể cấp âm thần của Trương Diên thị, nhưng cũng chỉ là kém một cấp.

Loại linh thể cấp bậc này, chẳng những có thể ngăn cản lực hấp dẫn của Luân hồi không bị đẩy vào cửa luân hồi, còn có thể giữ thần trí ở một trình độ nhất định.

Thậm chí nếu điều kiện phù hợp, có một cỗ lệ khí lại thêm đất đai âm sát, có thể hóa thành hung linh so với hung linh cao hơn một cấp bậc.

Chẳng qua là lúc này Tô Bằng nhìn qua linh thể của Thi Thanh, cũng chỉ là vừa mới tử vong, vẫn còn đang hoang mang trước cái chết của mình, bây giờ chỉ là bản năng mang theo ác ý với Tô Bằng, còn lại không có hoàn toàn hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, đang rơi vào trạng thái mê hoặc.

Tô Bằng nhìn thi thể của Thi Thanh này, chân mày cau lại.

vipvandan.

Loại linh thể đẳng cấp cao này, không phải là hoàn toàn tốt, nếu cơ duyên xảo hợp linh thể của Thi Thanh hóa thành hung linh thì vấn đề liền lớn rồi.

Mặc dù không biết Thi Thanh là rèn luyện như thế nào, nhưng có thể thấy được, khi còn sống nhất định đã rèn luyện cái gì đó về linh thể hoặc là trên phương diện tinh thần, mới có thể sau khi chết giữ được thần trí cùng với sức mạnh, nếu là hung linh bị hấn hóa thành, nhất định là hung linh đẳng cấp cao.

Nói như vậy, hắn có thể đột phá được cực hạn thậm chí có thể tồn tại ở dưới ánh mặt trời.

Nếu là bị một hung linh có cấp bậc như vậy cuốn lấy, Tô Bằng cũng không biết làm thế nào mới tốt.

Dù sao, ngọc bội đo độ ác ý của mình, cũng chỉ là bảo vật có tính chất phòng hộ, đối phương lại có thể vào mọi lúc nhìn mình chăm chăm, trốn ở trong bóng tối, bởi vì hung linh như vậy có thể giữ thần trí khoảng tám phần, có thể đợi chờ mình đến lúc suy yếu nhất, cho mình một kích trí mạng.

“Giữ lại nó, cũng là tai họa, chi bằng giết đi!”

Thầm nghĩ điều đó, trong lòng Tô Bằng dâng lên sát ý, kiếm ý của hắn có thể chém chết linh thể, tuy rằng linh thể của Thi Thanh có chút cường đại, nhưng cũng chỉ là thêm hai kiếm hơn mà thôi.

Đang lúc Tô Bằng rút bảo kiếm ra, chuẩn bị chém chết linh hồn của Thi Thanh, đột nhiên hắn lại dừng lại.

“Chờ một chút, Thi Thanh này chẳng những biết được sự tồn tại của kiếm ý, lại càng thông qua điều đó nhận ra ta là người của Tử Hà Môn, hơn nữa sau khi chết hóa thành linh hồn có đẳng cấp cao như vậy, hắn nhất định có bí mật gì đó.”

“Nếu cứ như vậy giết chết hắn, bí mật của hắn sẽ vĩnh viễn bị chôn vùi... Ta phải làm cho rõ ràng, hắn vì sao có thể nhận ra ta là người của Tử Hà Môn, còn có đồng bọn nào khác biết những điều này hay không, còn có cái loại ý niệm công kích của hắn là rèn luyện như thế nào.”

“Còn có, linh hồn của hắn tại sao lại cường đại như vậy? Trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi tuy rằng thực lực của ta đã phát triển tới trình độ nhất định, cũng chưa có chết đi dưới tay ai... Nhưng nếu như ta biết cách làm sao để tu hành linh hồn, như vậy sau khi chết có lẽ có thể sử dụng phương pháp khác để kéo dài sinh mệnh!”

“Mặc dù không biết rõ nếu rơi vào trạng thái linh thể, có còn sống sót ở ngoài hiện thực hay không, nhưng dù sao cũng là thêm một con đường lui.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ như vậy.

Thật ra thì lấy cảnh giới tu hành lúc này của Tô Bằng, nếu quả thật chết đi, linh thể hẳn là cũng sẽ không tiêu tán mà là biến thành sự tồn tại như âm thần giống như Trương Điền thị.

Chẳng qua là nếu như vậy, hẳn phải có chỗ dựa vào... Chẳng hạn như là tro cốt hoặc là bảo vật bảo tồn thân hồn gì đó, ví dụ như ngọc bội đo độ ác ý.

Bởi vì âm thần, nói trắng ra là giống như giống như là một phương tiện điều khiển ngoài thân, năng lượng của bản thân âm thần không thể tuần hoàn tái sinh.

Muốn âm thần hoạt động phải thu được năng lượng bổ sung, mà còn phải có sự tồn tại của thân thể máu thịt, đó chính là năng lượng bổ sung.

Giống như âm thần là pin để nạp năng lượng, mà còn thân thể chính là dụng cụ để nạp năng lượng, tuy rằng pin nạp năng lượng cũng có lượng điện cố định nhưng rất nhanh liền sẽ sử dụng hết, phải sử dụng đến dụng cụ để nạp năng lượng, cũng chính là dùng thân thể để nạp năng lượng.

Nhưng nếu hóa thành hung linh thì có thể cắn nuốt linh hồn khác, hoặc là sinh tồn dưới dạng âm khí.

Chẳng qua là hung linh tuy rằng có thể giữ được một bộ phận thần trí nhưng lại phải từ từ bị các khí hung ác đồng hóa, biến thành nhị quỷ chân chính.

Muốn giữ thần trí, phải tiếp tục tu hành.

Nhưng Tô Bằng trước mắt tu hành mạnh nhất chính là Thanh Vân Mật Tu được ghi lại trên Âm Thần Thiên.

Tuy rằng đẳng cấp linh thể của Thi Thanh không bằng mình, nhưng Tô Bằng lại phát hiện, linh thể của hắn lại hết sức cứng cỏi, thậm chí năng lực sinh tồn có lẽ còn mạnh mẽ hơn mình một chút.

Hắn tất nhiên có bí thuật rèn luyện tinh thần thần hồn, tìm được bí thuật kia cơ hội sinh tồn của mình sẽ càng lớn hơn một chút.

“Nhưng mà như thế nào mới có thể tra hỏi hắn được đây? Xử dụng kiếm ý để công kích? Không được, kiếm ý công kích chém hắn thì trí nhớ của hắn cũng sẽ bị hao tổn, vậy thì biến thành linh hồn ngu ngốc không có gì dùng được rồi, còn có thể hỏng mất...”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, đột nhiên chân mày hắn nhướn lên.

“Đúng rồi, sao ta lại quên mất còn có một chiêu này chứ?”

Tô Bằng chợt nhớ tới, mình còn có một cái kỹ năng.

Thuật trói linh!

Chính là trên bản ghi chép của Hắc y nhân sau khi lấy được pháp thuật điều khiển Hồ Sát của Hắc y nhân.

Thuật trói linh, chính là trói buộc linh thể, để cho mình sử dụng, linh thể mà Hắc y nhân trói buộc chính là Hồ Sát.

Mà còn trước mắt, linh hồn của Thi Thanh phẩm cấp rõ ràng không kém, đã có thể thi triển thuật trói linh mà không khiến hắn phải tiêu tán, như vậy Thi Thanh liền trở thành vật trong lòng bàn tay mình, làm cho đối phương trốn không thoát khỏi năm ngón tay.

“Giống như giết người chưa đủ còn phải áp bức linh hồn của họ, thật là có chút tuyệt tình ghê...”

Tô Bằng nhìn linh hồn Thi Thanh vẫn còn đang mê mang, trong miệng nói.

“Có điều, ta hình như có chút thích thú.”

Khóe miệng Tô Bằng lộ ra nụ cười lạnh, nhìn linh hồn của Thi Thanh, ánh mắt kia giống như đang nhìn một con dê non đang đợi làm thịt.”

“Thuật trói linh, trói!”

Lúc này Tô Bằng đã có quyết định, hắn đem bảo kiếm để ở một bên, hai tay không ngừng thi triển Thủ Ấn.

Tô Bằng thi triển pháp thuật, chỉ thấy chung quanh linh hồn của Thi Thanh không ngừng xuất hiện xiềng xích do các ấn phù thật nhỏ tạo thành, bao phủ lấy Thi Thanh.

Linh thể của Thi Thanh tuy rằng mờ mịt nhưng bản năng đối với Tô Bằng có mang theo đề phòng và ác ý, lúc này cảm giác được sức mạnh của thuật trói linh, giống như cảm giác được đang gây bất lợi cho chính mình, lập tức không tiếng động kêu to lên, dường như đang không ngừng giãy dụa tránh né.

Chẳng qua là, linh hồn vừa mới chết đi, không thể thoát ly cách thi thể quá xa, linh hồn của linh hồn, cũng chỉ có thể bay tới bay lui chung quanh thi thể của hắn.

Cuối cùng, Tô Bằng thi triển chú pháp xiềng xích của thuật trói linh, trói lại trên cổ linh thể của Thi Thanh!

Tô Bằng lại lần nữa thi triển một Thủ Ấn, trong miệng nói lầm bầm, lập tức vô số xiềng xích không ngừng quán quanh linh thể của Thi Thanh!

“Thuật trói linh, câu hồn!”

Tô Bằng cuối cùng phun ra mấy chữ, chỉ thấy, vô số phù chú xiềng xích kia từ bên trong thân thể của Tô Bằng bắn ra, kéo linh thể của Thi Thanh hướng về phía Tô Bằng!

Chương 267: Ba loại ảo giác lớn nhất đời người

Chỉ thấy từ không trung xuất hiện xiềng xích bằng phù chú mà chỉ người có thể xem được linh thể mới có thể nhìn thấy, đem linh hồn của Thi Thanh bám trụ lại sau đó kéo về phía Tô Bằng.

Tô Bằng từ trong ngực mình, lấy ra ngọc bội đo độ ác ý đặt ở trước mặt, chỉ thấy những xiềng xích phù chú này đem linh hồn của Thi Thanh kéo về phía ngọc bội.

Linh hồn của Thi Thanh phát ra những tiếng rống giận không tiếng động cuối cùng, hẳn tuy rằng linh thể cấp bậc không thấp nhưng mà thuật trói linh mà Tô Bằng thi triển linh lực đã đạt thành tựu rất cao, không cách nào ngăn cản được sức mạnh của thuật trói linh, bị kéo vào trong ngọc bội do độ ác ý.

Tô Bằng thấy linh hồn của Thi Thanh bị kéo vào trong ngọc bội, lúc này mới yên tâm, hấn cắn ngón tay, thoa một chút máu vào trên ngọc bội.

Một ít máu này lập tức thấm vào trong ngọc bội ác ý.

Như vậy, thuật trói linh đã hoàn thành,

Thật ra thì thi triển thuật trói linh là một biện pháp tương đối khá, chính là đem linh thể phong ấn vào trong bản thân.

Như vậy, linh thể cũng nhận được nhiều linh lực, lớn lên nhanh hơn, lại càng giống như một cánh tay phải của mình.

Nhưng Tô Bằng cũng không dám làm như vậy, linh thể của Thi Thanh không giống với Hồ Sát, nó có thần trí của riêng mình.

Nghĩ đến việc đem một thứ có thần trí phong ấn vào trong thân thể của mình, Tô Bằng có chút cảm giác dựng tóc gáy.

Mà nếu không trói buộc linh thể vào trong thân thể thì sẽ phải chuẩn bị một thứ pháp khí.

Ngọc bội ác ý, vốn chính là pháp bảo của Đạo Môn, bên trong tất nhiên có chứa đựng không gian linh thể.

Cho nên lúc ấy linh hồn của Trương Diên thị mới có thể ký thác vào trên ngọc bội ác ý.

Hơn nữa, bản thân ngọc bội ác ý có thể chứa đựng linh thể, có thể đạt tới ba cái.

Bản thân ngọc bội ác ý, chính là tràn đầy linh lực, linh thể không bị nhập vào trong thân thể của Tô Bằng, cũng có thể ở trong ngọc bội ác ý để nuôi

dưỡng,

Chẳng qua là, cái này phải có một máu của Tô Bằng mới có thể thành lập được sự liên hệ giữa mình và linh hồn bị trói buộc.

...

Linh hồn của Thi Thanh, sau khi bị trói buộc kéo vào trong ngọc bội ác ý, thế nhưng lại dần dần thanh tĩnh.

“Đây là nơi nào? Ta không phải là đã chết rồi sao? Tại sao lại ở chỗ này... Người? Tô Bằng? Người đã làm gì với ta?”

Thi Thanh ở trong ngọc bội ác ý cảm giác được khí tức của Tô Bằng. Ngọc bội ác ý vốn chính là bảo vật, có tác dụng bảo vệ linh thể, dưới tác dụng của ngọc bội, linh hồn Thi Thanh vốn đang bị mê hoặc không ngờ lại hồi phục thần trí.

“Người đã chết, người bây giờ chỉ là linh thể... Hơn nữa là linh thể bị ta trói buộc, ta muốn người sống thì người sống, muốn người chết thì người liền chết. Cho nên, ta khuyên người, không cần phải ở trước mặt ta ra về!”

Tô Bằng cảm ứng được linh hồn ở trong ngọc bội ác ý, truyền lời lại với Thi Thanh.

“Không thể nào! Tại sao có thể như vậy? Người không phải là người của Tử Hà Môn sao? Sao lại có loại thủ đoạn này? Còn có, ta rõ ràng lúc gặp người là tay không, sao lại biến ra bảo kiếm? Ta vì sao không thể giết ngược người?”

Linh hồn của Thi Thanh dường như gặp phải nguy hiểm tính mạng lớn nhất trong đời, tràn ngập sợ hãi và khó hiểu, dùng ý niệm của linh thể quát Tô Bằng.

“Giết ngược ta?”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi lộ ra một tia mỉm cười thú vị mang theo một chút độc ác, nói.

“Người không biết sao, di động rung, nghe người khác gọi tên mình, còn có ta có thể giết ngược người, là ba loại ảo giác lớn nhất của đời người sao?”

“Người đang nói cái tiếng lóng gì vậy? Ta sao nghe chẳng hiểu gì cả?”

Linh hồn của Thi Thanh nghe xong lời của Tô Bằng, mờ mịt nói.

“Hắc, quên mất, một ít chuyện ở thế giới của chúng ta nói ở cái thế giới này sẽ biến thành tiếng lóng... Trước kia cho là tác dụng của máy chủ. Nhưng bây giờ trực tiếp sử dụng máy chủ vẫn như vậy, xem ra là bị thế giới này bóp méo.”

Tô Bằng làm bầm lều bầu nói, Thi Thanh vẫn là nghe không hiểu, không ngừng hỏi Tô Bằng đang nói cái gì.

“Bỏ đi, hiếm khi có hứng thú nói chuyện hài hước, lại gặp phải người không hiểu được, coi như người chưa từng nghe thấy gì đi.”

Tô Bằng lắc đầu nói.

Ngay sau đó, hắn nói với linh hồn của Thi Thanh.

“Người làm sao mà thu được võ công tinh thần để công kích người, còn có người tu luyện linh hồn như thế nào, còn nữa người có giấu bảo vật gì không, cùng với võ công của người tu hành như thế nào, tốt nhất đều nói cho ta biết, ta có thể làm cho người bớt chịu khổ một chút.”

“Hừ! Người bớt hy vọng hảo huyền! Người giết ta rồi còn muốn biết mấy thứ này? Ta cho dù là thành quỷ, cho dù tan thành mây khói cũng không nói cho người biết đâu!”

Linh hồn của Thi Thanh nghe xong lập tức cười lạnh, nói với Tô Bằng.

“Ồ? Không nói? Cũng không sao... Có điều người có thể không biết, bí thuật ta tu hành có rất nhiều biện pháp để khống chế những linh hồn không nghe lời... Đủ loại thủ đoạn có thể thi triển, cho dù lúc người là người sống là con người sắt đá đệ nhất thiên hạ, sau khi trải qua mấy biện pháp này e là ngay cả mình mấy tuổi tẻ ra quần cũng đều nói ra, huống chi, loại người như người luôn luôn biết ” Thức thời”.”

Tô Bằng hờ hững nói với Thi Thanh.

Giọng nói của Tô Bằng một chút cũng không nặng nề, nhưng mà Thi Thanh nghe tới lại cảm thấy là sự uy hiếp kinh khủng nhất.

Dù sao, đối phương thậm chí ngay cả hồn phách của mình cũng có thể câu thúc được, có mấy cái thủ đoạn như vậy cũng không phải là chuyện không có khả năng.

Nhưng mà, nghĩ lại, Thi Thanh nhất thời có chút so đo, hắn nói với Tô Bằng.

“Người cho rằng ta là người ngu sao? Nếu ta đem chuyện người cảm thấy hứng thú đều nói ra hết, người sợ là người đầu tiên diệt chết thần hồn của ta luôn rồi, ta há có thể nói cho người biết sao?”

“Ta cho dù thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không nói ra đâu, trừ phi người có thể nói cho ta biết cách tu luyện thần hồn như thế nào, lại cho ta tự do, ta sẽ cho người biết một số chuyện mà người cảm thấy hứng thú, nếu không, ta một chữ cũng sẽ không tiết lộ!”

Thi Thanh ở trong ngọc bội ác ý, hết sức kiên quyết nói.

“Ha ha... Ta nghĩ người vẫn còn chưa có rõ ràng tình huống hiện tại, bây giờ không phải là câu xin người, tình huống hiện tại ta là đao còn người là thịt cá nằm trên thớt, ta muốn nắn người thành hình vuông thì người thành hình vuông, ta muốn vẽ người thành hình tròn thì người thành hình tròn, người căn bản không có lựa chọn con đường sống cho mình!”

“Người nếu không nghe lời như vậy, ta sẽ không thềm đề ý nữa cứ luyện chế người trước một phen, đến lúc đó người có khóc hô van xin ta nghe người nói những bí mật kia, ta cũng chưa hẳn đã thềm nghe.”

Tô Bằng cười lạnh, nói với linh thể của Thi Thanh.

vipvandan.

“Thật sao? Vậy sao người còn không sử dụng?”

Thi Thanh nghe xong, hỏi ngược lại.

“Người đã muốn nếm thử, ta liền không khách khí, đến lúc đó người đi ra đừng có nói là ta không báo trước.”

Tô Bằng nói, nói xong hẳn không hề để ý tới Thi Thanh nữa, thi triển một chú văn luyện hóa trên ngọc bội ác ý.

Lập tức thanh âm của Thi Thanh liền đã không còn nghe thấy, Tô Bằng chỉ có thể cảm giác được, trong ngọc bội ác ý lập tức truyền đến tiếng kêu rên cùng với hận ý.

Tô Bằng cũng không có nói láo, thuật trói linh sau khi trói linh bản thân những linh hồn kia liền đã tính nhất định cùng với ý thức tự chủ, sẽ không nghe lời.

Để ứng phó với loại linh hồn này, thuật trói linh tất nhiên sẽ có vô số loại thủ đoạn để đối phó với các linh hồn bị trói buộc kia.

Những thủ đoạn kia, so với những hình phạt thảm thiết nhất chốn nhân gian còn thống khổ hơn gấp ngàn lần vạn lần.

Lý do rất đơn giản, thân thể loài người trong hiện thực thì có cực hạn của thống khổ, quá mức thống khổ thì con người đã đau chết.

Thân thể, còn có quy tắc thực tế, cũng làm cho những hình phạt khác không thể thực hiện.

Mà còn linh hồn bị trói buộc, đã là linh thể, không chịu sự hạn chế này.

Trên cơ bản, trí tưởng tượng của một người đến giới hạn bao nhiêu thì thống khổ do thuật trói linh tạo thành đạt đến bấy nhiêu, cái này không có mức độ cố định.

Đối phương cho dù muốn chết cũng không thể chết được, thậm chí muốn điên cũng không thể, chỉ có thể tạo thành thống khổ cực hạn.

Cho dù là con người sắt thép chân chính trong hiện thực, sau khi bị trói buộc linh hồn cũng sẽ khóc rống mà cầu xin tha thứ.

Cái này không thể trách thuật trời linh quá ác, chỉ có như vậy mới có thể thuần phục được những hung linh kia.

Hổ Sát các loại cũng đều là như vậy mà huấn luyện ra, chẳng qua là Hổ Sát có thống khổ đến đâu cũng không có ý thức của bản thân, chấp nhận cũng chỉ là chấp nhận, mà còn Thi Thanh lại có thần trí của riêng mình.

Như vậy, nỗi thống khổ của Thi Thanh so với Hổ Sát còn gấp mười lần, gấp trăm lần.

Tô Bằng không sợ Thi Thanh không đầu hàng, chờ luyện hóa xong xuôi, Thi Thanh ra ngoài sợ là đã trực tiếp quỳ xuống gọi mình là ông nội.

Chẳng qua là thời gian luyện hóa có thể dài một chút, phải hơn mười ngày, chẳng qua cũng may đem Thi Thanh phong ấn tại trong ngọc bội ác ý luyện hóa sẽ tự động hoàn thành.

Tô Bằng xoa xoa mặt ngoài của ngọc bội, đem ngọc bội thu vào trong ngực, bỗng nhiên than thở một tiếng “à”.

“Không thể tưởng được ta đường đường là một thanh niên tốt, đầu tiên là giết người, lại là giết dân thường, sau đó còn đắc tội với hai nhân tài kiệt xuất là truyền nhân của các môn phái trong chốn võ lâm chính đạo, lại giết quyền thần... Giết người không đủ, còn có câu hồn, luyện hóa, như vậy xem ra, danh tiếng ma đầu của ta đúng là chạy không được rồi, hơn nữa ngay cả bản thân ta cũng có một loại cảm giác danh xứng với thực...”

Tô Bằng thầm nghĩ đến đó, lại là thở dài một tiếng.

Qua thật lâu sau, Tô Bằng mới từ trong trạng thái hồi tiếc khôi phục lại như cũ, định thu hồi lại bảo kiếm mới vừa rồi ném mạnh vào Thi Thanh.

Nhưng mà khi hần đứng dậy, đột nhiên đầu một trận choáng vàng, thân thể lung lay.

Tô Bằng lung lay mấy cái, mới đứng vững, nhưng còn có một chút mê muội.

Hơn nữa, mũi của hần dường như có một loại cảm giác lạnh lạnh.

Tô Bằng lấy tay sờ thử, đặt ở trước mắt phát hiện trên tay đều là máu tươi.

“Chảy máu mũi?”

Tô Bằng không khỏi cảm thấy quái dị.

Nội tức của hắn đến trình độ này rồi, huyết mạch toàn thân đều được khổng chế, mấy loại như máu mũi tuyệt đối sẽ không xuất hiện.

Tô Bằng vội vàng kiểm tra trạng thái thân thể của mình một chút.

Kiểm tra hồi lâu, Tô Bằng mới tìm được vấn đề.

Thở dài một tiếng, Tô Bằng lộ ra nụ cười khổ.

“Mẹ nó, hóa ra là bổ quá mức.”

Tô Bằng mới vừa rồi liên tục dùng Bí thuật bắt mỗi kiếm mỗi được ba người là Thích Duy Tín, Phạm Thanh Âm còn có Quyền Thần Thi Thanh.

Nếu người bình thường còn không tính, nhưng ba người này đều là người có tinh lực dồi dào.

Đem ba người này nuốt vào, sinh ra tinh nguyên, tổng số này hết sức không lồ.

Tổng số tinh nguyên này thậm chí vượt qua sức chứa của bản thân Tô Bằng gấp mấy lần.

Người bình thường, tinh lực cũng không quá tràn đầy, thậm chí một số người còn là kém khỏe mạnh tinh nguyên vốn ở trong trạng thái thiếu thốn.

Nhưng người tập võ, võ công càng cao, tinh nguyên càng mạnh, đây là định luật.

Tế bào của cơ thể con người, năng lượng dung nạp cũng có giới hạn.

Chẳng hạn như, trạng thái của bản thân Tô Bằng, ở trạng thái sung mãn, đại khái là đã dung nạp nội lực cùng với thể lực và tinh thần lực nhiều rồi.

Nhiều nhất chỉ còn có thể dung nạp thêm nửa phần tinh lực của bản thân Tô Bằng mà thôi.

Nếu đối với người bình thường sử dụng Bí thuật bắt mỗi, có lẽ bảy tám, thậm chí mười mấy người mới có thể bằng nửa phần tinh nguyên của Tô Bằng.

Nhưng, Thích Duy Tín còn có Phạm Thanh Âm, lại thêm Quyền Thần Thi Thanh, có người nào là người bình thường đâu?

Bản thân tinh nguyên của bọn họ, cũng đều đã gấp vài lần, mười mấy lần thậm chí gấp mấy chục lần người bình thường.

Tô Bằng liên tục thu lấy tinh nguyên của ba người bọn họ, đã vượt qua sức chứa đựng tinh nguyên của bản thân.

Di chứng chính là, giờ phút này Tô Bằng toàn thân tràn ngập năng lượng tinh nguyên vượt quá sức chứa đựng, nhưng, hiệu suất chuyển biến của năng lượng tinh nguyên này thì có cực hạn.

Cho nên Tô Bằng ban đầu bị quyền thần đả thương, tinh nguyên dư thừa cũng không lập tức khôi phục thương thế của hắn, tinh nguyên quá nhiều thậm chí tạo thành tắc nghẽn, chẳng qua là dưới sự trùng kích tinh nguyên của quyền thần mới hoạt động được, bổ vào thương thế, nhưng hậu quả càng tệ hại hơn.

Giống như tế bào tạo máu trong thân thể, tuy rằng có thể tạo máu, nhưng đó là yêu cầu bản thân người đó khí huyết không đủ, còn lại cần phải có thời gian.

Nếu không cần tạo máu thì tế bào đó cũng không phải là tế bào để tạo máu mà đó là ung thư.

Trạng thái lúc này của Tô Bằng chính là trạng thái như vậy.

Năng lượng của mỗi một tế bào bên trong hắn đều vượt qua sức chịu đựng gấp mấy lần nhưng lại dùng không ra được.

Giống như là đã ăn no lại vẫn phải ăn thêm một lượng cơm gấp mấy lần.

Những năng lượng tinh nguyên này khiến tế bào ở thân thể Tô Bằng ở vào trạng thái dị thường.

Chương 268: Sắp sửa đến bờ

“Năng lượng trong tế bào này... Không có cảm giác lưu chuyển, tinh lực huyết mạch của thân thể giống như tiêu hao vô cùng lớn... Cứ tiếp tục như vậy theo lí thuyết tốt giống như uống phải thuốc kích thích, mấy ngày không cần ăn ngủ... Nếu theo lí thuyết xấu, số tinh nguyên dồi dào này có lẽ đến khi vượt qua cực hạn của sự chịu đựng trong tế bào, ta có thể sẽ bị đột biến gen, tỉ lệ nhỏ biến thành siêu nhân, tỷ lệ thật lớn biến thành quái vật, hoặc là, liền đứt khoát bị hủy hoại gen hóa thành một bãi thịt nhão!”

“Muốn giải quyết được vấn đề này, hoặc là đem năng lượng phát tiết ra ngoài, hoặc là phải làm cho cường độ của thân thể tăng lên, tiềm lực của thân thể tăng lên, có thể chứa thêm càng nhiều năng lượng tinh nguyên.”

Tô Bằng hít sâu một hơi, hần ngay bây giờ mới biết được bí thuật này vì sao gọi là Bí thuật bắt mối.

“Hóa ra, bí thuật này giống như ăn cơm... Ăn nhiều, là no cứng!”

Tô Bằng lau khô máu mũi mà mình chảy ra, cố gắng làm cho nội tức của mình bình phục một chút.

Nhưng chuyện này thì lại có hơi khó mà làm được.

Bí thuật bắt mối thu lấy tinh khí tinh nguyên, cũng không phải là thoát cái lập tức dưỡng cho thân thể của Tô Bằng, mà là duy trì liên tục chuyển hóa thành năng lượng của thân thể.

Tô Bằng mới vừa rồi, thân thể của bản thân bị một chút thương tổn, hơn nữa đầu liên tục ba trận, vốn thân thể cũng có chút hao tổn, những tinh khí kia hóa thành năng lượng vừa vận bổ sung cho thân thể, cho nên cũng chẳng cảm thấy gì.

Nhưng thân thể bây giờ dần dần khôi phục trạng thái đầy đủ lại tiếp tục bổ sung năng lượng nên cũng có chút không thể tiêu hóa.

“Không có biện pháp... Cũng may là tinh khí của ba người kia với mình cũng không sai biệt lắm, còn chưa đạt tới trạng thái cực hạn, nếu không gen của mình thật sự sẽ bị hủy mất.”

Trong lòng Tô Bằng bất đắc dĩ thầm nghĩ, mấy ngày nay sợ là phải chảy máu mũi vài ngày.

Nhìn thi thể của Quyền Thần Thi Thanh trên mặt đất, Tô Bằng thở dài một tiếng, mình cũng đã làm đến bước câu hồn rồi, thi thể này cũng bỏ đi.

Chuyện phân hóa thi từ nay về sau chỉ có thể hóa một số thi thể của động vật khác lúc này cũng không vội.

Thi thể của Quyền Thần Thi Thanh này cứ để ở chỗ này đi.

Lắc lắc đầu, Tô Bằng nhặt bảo kiếm lên, thấy chung quanh không có chuyện gì đặc biệt cần chú ý nữa, liền thi triển khinh công bay đi.

...

Rất nhanh, Tô Bằng đã về lại rừng cây nhỏ kia.

Đồng thi vẫn còn ở nơi này, không biết do nguyên nhân gì, đồng thi mới vừa rồi mất đi cảm ứng với mình, Tô Bằng muốn xem xem đồng thi đã xảy ra chuyện gì.

Đi tới nơi rừng cây có hồ nước này, Tô Bằng lại thấy được Nhị Quỷ cùng với Nhị Ma vừa mới chết đi.

Chẳng qua, trên người bọn họ lại không có hồn phách cường đại như Quyền Thần Thi Thanh, cho dù là có hồn phách cũng đều đã tiêu tán.

Tô Bằng nhìn thoáng qua, phát hiện không có cái gì đặc biệt, liền tiến vào trong rừng cây, tìm kiếm đồng thi.

Đi tới chỗ mới vừa rồi giao chiến với Phạm Thanh Âm và Thích Duy Tín, Tô Bằng liếc mắt một cái liền đã thấy được đồng thi.

Đồng thi đang đứng ở nơi đó, ngây ngốc ngây người không có phản ứng.

Đi đến trước mặt đồng thi, Tô Bằng quan sát một hồi, rốt cuộc phát hiện nguyên nhân mà đồng thi dị thường.

Nón tre trên đầu đồng thi sớm đã bị ném ở trong lỗ điểm ở trần Phù Lăng, lúc này đồng thi là đầu trọc lốc.

Mà ở trên làn da vàng đồng của đồng thi, ở chỗ giữa hai mắt, lúc này, đang được khảm một viên tràng hạt.

Tràng hạt kia toàn thân cũng là màu vàng, phía trên có một chữ Phật màu đen, lúc này ần ần phát ra hào quang, khắc ở chính giữa mặt của đồng thi.

Tô Bằng nhú mày, đi ra phía trước, đưa tay cầm lấy viên tràng hạt được khảm ở giữa hai hàng lông mày của đồng thi, dùng sức rút ra.

“Bịch!”

Sau khi viên tràng hạt có chữ Phật ở giữa hai hàng lông mày của đồng thi được rút ra, Tô Bằng lập tức cảm giác được sự liên hệ với đồng thi lại được nối liền.

“Tràng hạt này... Không ngờ lại có một loại sức mạnh huyền diệu. Có thể khắc chế hồn phách, áp chế sự liên hệ giữa ta cùng với tàn phách của đồng thi?”

Tô Bằng cầm viên tràng hạt này ở trên tay, nương theo ánh trăng để quan sát.

Không cần phải nói, tràng hạt này nhất định là Thích Duy Tín để lại trên đồng thi.

“Phía trên tràng hạt này có niệm lực được cố định, ần ần phát ra hào quang... Tia sáng này, nếu như không phải là ta sử dụng ngưu nhãn lệ, chưa chắc đã nhìn thấy được, hẳn là thường xuyên đi theo cao tăng đại đức, lại trải qua bao năm tháng cho nên được nhiễm phật tính, đồng thi dù sao cũng coi như là tà vật, tràng hạt này đối với đồng, có hiệu quả trấn áp nhất định.”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ.

“Tràng hạt nhất định là do Thích Duy Tín lưu lại, hấn ở vào giây phút cuối cùng, tuy rằng bị ta thu lấy tinh khí nhưng còn không có hoàn toàn mất đi sức mạnh, nhìn tràng hạt này, hấn là một hạt được lấy ra từ một chuỗi tràng hạt, sau đó làm thành ám khí đánh vào giữa hai hàng lông mày của đồng thi... Nếu chỉ bàn về thủ pháp ám khí, Thích Duy Tín đúng là làm rất được.”

vipvandan.

Tô Bằng thầm nghĩ, trong cửa Phật, cũng có đủ loại công phu sử dụng khí cụ, chẳng hạn như trên giang hồ người người đều biết công phu áo cà sa.

Đã có công phu áo cà sa, như vậy có công phu ám khí cũng chẳng có gì là lạ.

“Có điều, bản thân Thích Duy Tín hấn là không có tu vi Phật đạo đến mức đó, bản thân hấn có lẽ có công lực nhất định nhưng không đến được loại trình độ thứ gì bên người cũng có thể trấn áp tà vật, hấn là trưởng bối của Thích Duy Tín, ví dụ như các cao tăng ngang cỡ sư phụ của hấn, mới có năng lực bậc này...”

Tô Bằng phỏng đoán như thế.

Tưởng tượng như vậy, Tô Bằng lại nhú mày.

Hòa thượng trong Đại Không Tự rất nhiều, chí ít cũng có ba bảy loại.

Hạ đẳng thì như hòa thượng chạy việc vặt, chỉ học một chút công phu thô thiển để thân thể khỏe mạnh, những thứ khác thì thực lực không có bao nhiêu.

Trung đẳng thì như một số đệ tử bình thường, tuy rằng được Đại Không Tự lựa chọn làm võ tăng, nhưng người của Đại Không Tự nhiều lắm, những đệ tử này cũng là thực lực bình thường, cả đời chưa hấn đã ra mặt.

Chẳng hạn như Liễu Không hòa thượng mà mình đã giết chết, chính là hòa thượng của Đại Không Tự, chỉ có điều chịu không nổi quy củ nghiêm

bên trong lại vô vọng được ra mặt, mới xin chủ trì bỏ đi thân phận của Đại Không Tự.

Mặt khác đẳng cấp cao nhất, chính là đệ tử trung tâm.

Những đệ tử này đều là tinh anh của một đời, có điều trong đó cũng hơi có chút khác biệt.

Lúc này, nhìn ám khí Phật châu mà Thích Duy Tín thi triển ra, thế nhưng lại mang theo Phật lực như vậy khiến Tô Bằng không khỏi đánh giá cao xuất thân của hắn.

Người cho Thích Duy Tín Phật châu này nhất định là người thân cận với hắn, võ công của Thích Duy Tín không kém, võ công của người nọ nhất định lại càng cao, lại thêm Phật hiệu cao thâm, ở trong Đại Không Tự nhất định cũng là một nhân vật không kém.

Hôm nay mình mặc dù không có muốn giết hòa thượng kia, nhưng hòa thượng kia chưa hẳn đã nghĩ như vậy, xem như là đã đắc tội đối phương rồi.

Ở trong mắt Thích Duy Tín, mình nhất định là một ma đầu, bản thân hắn không làm gì được mình, nói không chừng còn có thể mời người đứng phía sau của hắn ra tay.

Nếu thật sự mời ra một cao tăng, không nói đến đồng thi có phải là sẽ bị bị khắc chế hay không, đối phương nói không chừng sẽ có kỳ công bí thuật gì đó.

Dù sao, nơi này là thế giới của trò chơi Tử Vong Luân Hồi, ở trong thế giới này pháp thuật thần diệu cùng với thế giới bình thường chỉ cách nhau một sợi chỉ.

Thở dài một tiếng, Tô Bằng lắc lắc đầu, nếu thật như vậy mình cũng không có cách gì khác, chỉ có thể tự cầu nhiều phúc.

Huống chi, Phạm Thanh Âm nếu nhận ra đường kiếm của mình, như vậy chuyện Giang Biệt Ly bị thương, sẽ cũng tính trên người mình.

Còn có Thánh nữ Lãnh Sương Nguyệt của ma đạo kia, không biết từ trong thạch quan thoát ra chưa, nếu đã thoát được vậy mình cũng đắc tội với nàng vô cùng lắm, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho mình đâu.

Như vậy tính ra, đứng đầu chính đạo Đại Không Tự Từ Hàng Tĩnh Trai, thế lực liên minh ngũ thành của thế tục, Thánh nữ của Ma môn, mình đều đã đắc tội không nhỏ.

Ồ đúng rồi, còn có một Hoắc thiếu hiệp của phái Hằng Sơn, chính mình đã chém đệ đệ của người ta một cái cổ tay, chém ca ca một kiếm.

Người của danh môn đại phái cũng đã đắc tội không nhẹ.

“Ta đây có tính là đã gây thù với toàn bộ thiên hạ hay không đây?”

Tô Bằng nở nụ cười tự giễu, tự hỏi chính mình.

Lắc lắc đầu, Tô Bằng không muốn nghĩ đến vấn đề này nữa, dù sao thì đắc tội cũng đã đắc tội rồi.

“Đi được bước nào thì hay bước nấy đi, tóm lại bất kể như thế nào thì binh tới tướng đỡ, nước đến đất ngăn.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

Trong tay vượt quan tài nhỏ bằng đồng kia, Tô Bằng điều khiển đồng thi đi ra ngoài rừng cây.

Ở ngoài bìa rừng, Tô Bằng lục soát thi thể mấy người đuổi giết mình kia, chỉ là cái gì cũng không phát hiện được.

Tô Bằng cũng không lưu tâm, cưỡi ngựa mang theo đồng thi, tiếp tục lên đường.

Đi hơn hai canh giờ, mới thấy nhà dân.

Đồng thi Tô Bằng đặt ở một chỗ bí ẩn, còn hấn lại phát hiện đã một thời gian dài không có rời khỏi trò chơi nên liền đăng xuất.

...

Trong hiện thực.

Tầng dưới trong tàu hàng đi Úc, Tô Bằng ở trong khoang thuyền.

Tô Bằng ở trên giường đột nhiên mở mắt ra.

Hấn xoa xoa thân thể, đầu rời khỏi máy chủ, người từ trên giường ngồi dậy.

“Rốt cuộc đã xử lý tốt một ít chuyện trong trò chơi.”

Nhức nhích thân thể một chút, Tô Bằng ngồi dậy.

Hấn lần này đăng nhập, khoảng chừng mười sáu tiếng đồng hồ, trong hiện thực không có ăn uống gì cả cũng không có đi vệ sinh.

Kể từ khi ở trên thuyền sau khi đăng nhập vào trò chơi, ngày đầu tiên là từ Tô Châu chạy tới Cống Châu, ngày hôm sau đi đến thôn hoang vắng, làm Giang Biệt Ly bị thương nặng. Gặp được Phạm Thanh Âm cùng với Lãnh Sương Nguyệt, ở chỗ Trương Điền thị chiếm được bí thuật.

Ngày thứ ba, ở thành Lang An được mời chào đến liên minh ngũ thành, sau đó ngày thứ tư, ngày thứ năm đều là trải qua ở liên minh ngũ thành.

Chương 269: Đến Sydney

Sau khi thông báo tin tức tàu hàng sắp cập bến cho bọn người Lý Mục biết, Tô Bằng cũng không dừng lại thêm, quay trở về khoang thuyền của mình, tiếp tục rèn luyện bản thân.

Cứ tiếp tục như vậy bảy tám tiếng, rốt cuộc, thân thể của Tô Bằng cũng gần như sắp đến cực hạn.

“Hừ... Không sử dụng nội lực, nếu như chỉ hoạt động trong phòng, hiện tại như vậy đã gần như đến cực hạn rồi, còn làm tiếp, tổn thương thân thể phải chịu không phải ta ở trong trạng thái bình thường có thể thừa nhận được.”

Tô Bằng cảm giác thân thể của mình, cả người hắn, đều ở vào trạng thái mệt mỏi tuôn trào.

Cả người, đã bắt đầu mệt mỏi, tinh khí tinh nguyên có được từ trên người thị nữ bình thường kia, đã gần như bị tiêu hao hoàn toàn.

“Đại khái sau mười mấy tiếng, vẫn còn có một lần bộc phát tinh nguyên, hi vọng không có chuyện gì.”

Trong lòng Tô Bằng trầm nghĩ, có điều nghĩ cũng không có cách nào, Tô Bằng bèn gác chuyện này sang một bên.

Nghỉ ngơi được một lát, Tô Bằng nhìn thời gian, bản thân đến trong hiện thực cũng đã được chín tiếng rồi.

“Thời gian cuối cùng, vẫn đủ để đăng nhập vào trò chơi một lúc, vẫn còn chuyện chưa giải quyết, phải xử lý những chuyện kia trước mới được.”

Trong lòng Tô Bằng trầm nghĩ.

Hắn phải vào trong trò chơi, chủ yếu là phải xử lý đồng thi.

Sau khi biết Thích Duy Tín có thể khắc chế đồng thi, Tô Bằng suy nghĩ, sau này bị người trong Phật môn mò đến tận cửa, đồng thi có lẽ không thể nào phát huy được uy lực to lớn được.

Hơn nữa mục tiêu của đồng thi quá rõ ràng, nếu như ở cùng mình, bản thân đi đến đâu cũng đều sẽ bị phát hiện.

Thay vì như vậy, không bằng trước hết giấu đồng thi đến một nơi bí mật, sau này có cơ hội, hãy trở lại tìm đồng thi.

Có điều nếu như vậy, Tô Bằng cần một chiếc quan tài.

Bởi vì nếu chỉ để đồng thi ở bên ngoài, cứ thường cách một đoạn thời gian, nó lại cần phải uống máu, nếu luôn như vậy, mình không có bên cạnh, rất dễ dàng ngộ thương đến cư dân lân cận.

Như vậy còn không bằng tạm thời bỏ nó vào trong quan tài, chôn xuống lòng đất, tiết kiệm được không ít phiền phức.

Dù sao quan tài để đặt đồng thi cũng không cần quá đặc biệt, chỉ cần dùng gỗ lim bên trong dùng chu sa vẽ vài trận pháp là được rồi, hắn ở trong trò chơi đã đi đến nơi có dân cư sinh sống, hơn nữa xem ra nơi đó cũng không nhỏ lắm, có lẽ có tiệm quan tài gần đây.

Tìm tiệm quan tài, mua một cỗ quan tài vẽ lên vài trận pháp chu sa, đã có thể tạm thời niêm phong đồng thi ở trong này.

Thăm nghĩ đến đây, Tô Bằng đã quyết định xong xuôi, liền đăng nhập vào trong trò chơi.

Sau khi tiến vào trong trò chơi, Tô Bằng trước tiên đến trấn nhỏ thoát nhìn có không ít người kia, nghe thấy người ta gọi trấn này là trấn Vĩnh Tuyền.

Ở trên trấn hỏi thăm một hồi, Tô Bằng đã tìm được một tiệm quan tài, bỏ ra mười lượng bạc, mua cỗ quan tài gỗ lim khá vừa mắt.

Sau đó, Tô Bằng lại dùng hai mươi lượng bạc tìm được một họa sư trên trấn, để hắn vẽ trận pháp chu sa lên trong quan tài.

Như thế không khiến người cảm thấy kỳ lạ, bởi vì thế giới này rất nhiều người đều viết kinh văn lên vách tường trong quan tài, để cho người chết càng dễ siêu độ trong vòng luân hồi. Trận pháp của Tô Bằng, thoát nhìn cũng rất giống kinh văn, loại chuyện này rất bình thường, họa sư nghèo nàn kia cũng không phải chưa từng làm qua chuyện này, tiền Tô Bằng cho so với bình thường càng nhiều hơn gấp năm sáu lần, hắn cũng không có gì để nói.

Sau khi chuẩn bị xong cho quan tài, Tô Bằng dùng tiền mua một chiếc xe ngựa, chở quan tài, bản thân ra khỏi trấn nhỏ.

Đi không bao lâu, Tô Bằng đi tới nơi cất giấu đồng thi. Đó là một sơn động, bên trong không lớn, chỉ có thể chứa được ba bốn người, động này được đồng thi dòi một hòn đá lớn lấp kín lại.

Tô Bằng xem xét bên trong, cảm thấy hoàn cảnh coi như cũng được. Bản thân cũng có thể nhận ra được, liền ra lệnh cho đồng thi, đào đất trong động.

Động tác đồng thi không chậm, lại có công cụ Tô Bằng mua, hành động chẳng khác gì máy ủi, nhanh chóng đào được một cái hố sâu hoắm, hoàn toàn có thể chứa được một cỗ quan tài.

“Được rồi, hố người cũng đào rồi, vào trong quan tài đi.”

Tô Bằng thấy cũng được lắm rồi, liền ra lệnh cho đồng thi tiến vào quan tài, sau đó tự mình đóng nắp quan tài lại, vận dụng nội lực, đẩy quan tài chứa đồng thi vào trong hố.

Sau khi bản thân Tô Bằng chôn xong quan tài, đắp đất bằng một chút. Giải quyết xong xuôi những chuyện này, Tô Bằng quan sát, tìm mấy tảng đá, chuyển tới đây, che lấp cửa động này, lại trồng vài cây nhỏ, che kín cửa động, có như vậy, người khác đơn giản chắc chắn sẽ không phát hiện cửa động này.

“Vui vẻ ở trong quan tì đi, đồng thi không cần uống màu, chỉ cần chôn ba năm năm cũng sẽ không có vấn đề gì, chỉ là đáng tiếc nơi này không phải chí âm chí tà, bằng không chôn ba năm năm, nói không chừng đã có thể nuôi ra được một ngân thi rồi.”

Tô Bằng quan sát chung quanh, chặc lưỡi vài tiếng, nơi này mặc dù chưa nói tới sơn thanh thủy tú, nhưng ít nhất phong thủy bình thường, trông mong đồng thi tiến hóa không quá thực tế.

“Cứ vậy đã... Sau này nếu là có cơ hội, lại đến đón người.”

Tô Bằng trong lòng nói với đồng thi, nói rồi hần rời khỏi cửa sơn động đã được đóng kín, sau đó tự mình lên ngựa bỏ đi.

Tô Bằng không lái xe trước, mà lại đi vào trong thùng xe ngựa, lấy ra một cái gương đồng.

Nhìn gương, Tô Bằng sử dụng kim vàng, sử dụng châm pháp lên trên gương mặt mình, hơn nữa vận dụng nội lực, thay đổi hình dạng cơ thịt.

Rất nhanh, một gương mặt hoàn toàn mới xuất hiện ở trong gương đồng.

Gương mặt này, được Tô Bằng cải tạo hoàn toàn không có đặc điểm, đại khái già đi bảy tám tuổi, khuôn mặt hết sức bình thường, thoát nhìn giống như là xa phu xe ngựa tầm thường.

Tô Bằng xem thử, trong lòng thoả mãn, lại thay đổi thanh sam mang theo từ Tử Hà sơn trên người, đổi bằng một thân trang phục vải thô màu xám.

Cách ăn mặc này, hoàn toàn chính là dáng vẻ xa phu.

Cải trang xong xuôi, Tô Bằng yên lòng, bây giờ cho dù mặt đối mặt với Thích Duy Tín và Phạm Thanh Âm, bọn họ cũng không nhận ra được mình.

“Vây đi, xuất phát đi về Lương Châu.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ, hấn vút bỏ không cần tuần mã lấy được tối qua, lại dùng một con ngựa kéo xe bình thường, đi đến châu quận Lương Châu.

...

Tô Bằng không sợ tốc độ đi đường quá chậm, chậm một chút, có lẽ còn có thể khiến mình tránh khỏi người đuổi giết mình.

Tô Bằng đi một ngày đường, rốt cuộc vào lúc trời tối, đi đến quận Lâm Y cách châu quận Lương Châu, không đến một trăm dặm.

Quận Lâm Y, chính là mục tiêu lần này của Tô Bằng.

Cho dù là tin nhắn Lý Mục gửi cho Triệu Thu lúc trước, hay là nơi mình và Tôn Nhất Hao hẹn gặp mặt, đều là thành phố kia, Lâm Y.

Lúc này, thời gian đã đến tối đêm trong trò chơi. Tô Bằng đến một trấn nhỏ trong phạm vi thể lực Lâm Y, tùy tiện tìm một khách điểm rẽ nhất đi vào.

Sau khi vào trong phòng trọ đẳng cấp thấp nhất, Tô Bằng cũng không ở lại, trực tiếp đăng xuất khỏi trò chơi.

...

Trong hiện thực, Tô Bằng chậm rãi mở mắt.

“Lại trở về trong hiện thực rồi... Bây giờ chắc hẳn đã qua mười mấy tiếng đồng hồ rồi, không biết đến đâu rồi?”

Tô Bằng nghĩ.

Lần này logout, Tô Bằng trong thời gian ngắn không có ý định đăng nhập lại, một mặt để tránh né truy sát trong trò chơi, một mặt, trong hiện thực cũng có rất nhiều chuyện cần phải xử lý.

“Ồ? Tại sao ta lại đói như vậy?”

Tô Bằng đang muốn di chuyển, đột nhiên cảm giác dạ dày mình trào ra cảm giác đói bụng cực độ. Đồng thời, thân thể cũng xuất hiện cảm giác giống như mất nước.

“Không đúng... Lúc này ta đáng lẽ đã lấy được tinh nguyên của Phạm Thanh Âm, Thích Duy Tín còn có Quyền Thần Thi Thanh, tại sao thân thể vẫn mệt mỏi như vậy?”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ, hẳn giấy dựa muốn ngồi dậy.

Sau khi ngồi dậy, ánh mắt đầu tiên của Tô Bằng nhìn thấy, chính là tay của mình.

“Đây... đây là tay của ta?”

Nhìn thấy tay của mình, Tô Bằng lập tức lại càng hoảng sợ.

Vốn dĩ ngón tay Tô Bằng xem như thon dài, dường như thích hợp với công việc khéo léo hoặc là đánh đàn, nhưng mặc dù thon dài, nhưng da dẻ khỏe mạnh giống như màu lúa mạch, làn da cũng không quá mức trơn bóng.

Nhưng mà, lúc này hai tay ở trong mắt Tô Bằng, lại trở nên cực kỳ trắng nõn, da dẻ mịn màng...

Hoặc là nói, hai tay Tô Bằng lúc này, có vẻ quá mức trắng trẻo trơn trợt.

Hai tay của hắn, không phải là loại trắng nõn giống như trẻ con mập mạp, mà là một loại cảm nhận mang theo cảm giác giống như ngọc trắng.

Dưới loại cảm nhận này, còn lộ ra cực kỳ trắng nõn, thậm chí có thể gọi là trắng toát, không giống như tay người bình thường, mà giống như là tác phẩm nghệ thuật được làm ra.

Tô Bằng nhìn thấy tay của mình, hồi lâu im lặng, hắn ngay sau đó kéo tay áo mình, nhìn cánh tay của mình.

Quả nhiên, cánh tay Tô Bằng, lúc này đã biến thành cùng một màu sắc. Điều phảng phất giống như màu của ngọc trắng.

Tô Bằng kéo cổ áo xuống, nhìn lồng ngực mình.

Tô Bằng phát hiện, mặc dù da thịt vẫn còn, nhưng nó lại nội liễm rất nhiều, hơn nữa, cả người, giống như cũng trở thành cùng một màu ngọc trắng.

Hắn sờ lên mặt của mình, không cần nghĩ, Tô Bằng cũng biết, màu sắc trên mặt của mình, có lẽ cũng là màu sắc kia, trở thành gã mặt trắng đúng tiêu chuẩn.

Tô Bằng im lặng nhìn hồi lâu. Xem ra, đây quả thật có chút giống như thay da đổi thịt như trong truyền thuyết.

Có điều, Tô Bằng có tri thức hiện đại, dường như cũng đã hiểu chuyện gì xảy ra trên người mình.

Trên mặt Tô Bằng cười khổ không ngừng, tự nhủ.

“Sao lại tệ như vậy? Bệnh ngầm trong người còn chưa giải quyết xong, lại sắp đoán mệnh rồi...”

Mặc dù xem ra giống như là thay da đổi thịt, nhưng Tô Bằng biết, đây hoàn toàn không phải là loại chuyện này.

Thay vì nói là như vậy, không bằng nói là năng lượng tinh nguyên to lớn mang ra từ trong trò chơi, giúp đỡ bản thân hoàn thành một lần đổi mới tế bào toàn thân.

Năng lượng tinh nguyên, thật ra là một loại năng lượng sinh mệnh, nếu bổ sung bình thường, sẽ khiến người khỏe mạnh, tinh lực tràn đầy.

Nhưng mà, vượt qua năng lượng sinh mệnh một người có thể thừa nhận, sẽ mang đến một sự thay đổi cho người khác.

Chẳng hạn như, gia tăng tốc độ tiến hóa....

Nếu như năng lượng sinh mệnh vượt qua giới hạn nhất định, tế bào nhân loại chứa đựng không nổi, cấu trúc gen sẽ thay đổi không ổn định, do đó xảy ra một vài thay đổi.

Người đó, sẽ tiến hóa... hoặc là, phá hủy gen, trở thành quái vật.

Tinh nguyên Tô Bằng nhận được từ trong trò chơi, cũng chính là năng lượng sinh mệnh, mặc dù ở trong trò chơi không vượt qua cực hạn, nhưng mà thân thể trong hiện thực, vẫn như trước không cách nào thừa nhận nổi.

Chỉ là, khoảng cách này làm cho cấp số năng lượng phá hủy gen, lại kém đi vài phần.

Cho nên, gen của Tô Bằng không thay đổi...

Nhưng mà, những năng lượng phong phú này, lại thúc đẩy tế bào thân thể Tô Bằng hoàn thành lần đầu đổi mới.

Tế bào trong cơ thể, thật ra cứ cách một khoảng thời gian, sẽ hoàn toàn thay đổi một lần, chỉ là thay đổi bình thường rất chậm, khiến người khác không cảm giác được.

Đồng thời, thay đổi này, lại xưa cũ nửa nọ nửa kia, càng không dễ nhận rõ được.

Nhưng mà, Tô Bằng bởi vì có được năng lượng to lớn quá mức, làm cho tế bào toàn thân, thời gian ngắn đều thay đổi một lần.

Nếu như Tô Bằng bị thương, lần thay đổi này, sẽ khiến cho ngoại thương hay nội thương của Tô Bằng, đều hoàn toàn bồi đắp, đồng thời, bởi vì là tế bào mới, còn mang theo hiệu quả dưỡng nhan.

Nhưng mà, đó cũng không phải chuyện tốt.

Tế bào trong cơ thể con người, cả đời chia thành mấy lần thay đổi đều có giới hạn, nhiều hơn, sẽ chính thức mất mạng.

Tô Bằng bây giờ toàn thân tế bào đổi mới một lần, trước khi hình thức tính mạng của hắn chưa đạt được tiến hóa, thì đã tiêu hao số lần phân chia đổi mới trong tương lai.

Nói một cách khác, Tô Bằng mặc dù thân thể trở nên khỏe mạnh trước nay chưa từng có, tràn ngập sức sống, nhưng mà, hắn cũng nhanh chóng giảm thọ. Suy nghĩ cẩn thận điểm này, trên mặt Tô Bằng tràn ngập cười khổ bất đắc dĩ.

“Thật không ngờ, lại xuất hiện loại chuyện này...”

Bất đắc dĩ cười khổ, trạng thái thân thể bây giờ của Tô Bằng, so với ngày hôm qua mà nói, tốt hơn không ít, tựa như trẻ hơn vài tuổi, nhưng mà hết sức đói bụng, đây là dấu hiệu tế bào sau khi thay đổi yêu cầu bổ sung năng lượng lần nữa.

“Bỏ đi, đã xảy ra rồi, không có cách nào thay đổi, cho dù giảm thọ... Nhưng dù sao tình trạng thân thể tốt lên rất nhiều, lại nói, nghe Lý Mục nói, thế giới Tử Vong Luân Hồi có không ít bảo vật gia tăng tuổi thọ, hoàn toàn có thể tìm kiếm sử dụng về sau, có lẽ còn có thể bù đắp trở lại.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

“Có điều, về sau bí thuật Bất Mọi không thể sử dụng quá nhiều lần... Ít nhất không thể sử dụng cường độ cao như vậy, bằng không, tế bào thay đổi bốn năm lần như vậy, phỏng chừng ta sắp trắng niên mất sớm.”

Lắc đầu, Tô Bằng tiếp nhận chuyện này, đây gọi là được cái này nhất định mất cái kia.

“Có điều không cần tu luyện tiêu hao tinh nguyên... Ta vẫn nên ăn chút gì đó, sau đó tu hành một chút nội lực ở trong hiện thực thử xem, dù sao đi đến một quốc gia mới, chưa quen cuộc sống nơi đây, còn không biết xảy ra chuyện gì.”

Thăm nghĩ đến đây, Tô Bằng cũng không xoắn xuýt, bản thân ăn một chút đồ ăn, đem máy chủ trò chơi bỏ vào trong ba lô, sau đó ngồi trên giường, vận chuyển chu thiên.

Chậm rãi, Tô Bằng lại tìm được cảm giác tu hành nội lực trong trò chơi.

Mặc dù nội lực bản thân bây giờ, thua kém không lợi hại như trong trò chơi, nhưng điểm tiến bộ, là bất kỳ lúc nào cũng có thể cảm giác được khí tức.

Nói một cách khác, Tô Bằng bất cứ lúc nào có thể điều động nội lực, thậm chí có thể tu hành ở trong hiện thực.

Tô Bằng rất thoả mãn, cứ như vậy tiến vào ý cảnh tu luyện, vận chuyển vài chu thiên, đói bụng liền ăn chút đồ ăn, sau đó sau đó tiếp tục tu luyện.

Rất nhanh, Tô Bằng quên đi thời gian.

...

“Cốc cốc cốc.”

Tiếng gõ cửa liên hồi, khiến Tô Bằng từ trong ý cảnh tu luyện bừng tỉnh lại.

Tô Bằng mở mắt, cảm giác trạng thái của mình tốt nhất trước nay chưa từng có, bèn hoạt động gân cốt một chút, xuống giường mở cửa phòng.

Gõ cửa chính là Lý Mục, sau khi hấn mở cửa phòng, thấy Tô Bằng, rõ ràng sừng sốt một chút.

“Mẹ nó, người anh em, đây là người sao? Sao mà có vài ngày không gặp, đã trở nên trắng trẻo ra thế? Trên thuyền này còn có nơi htamar mỹ sao?”

Nhìn thấy màu sắc làn da Tô Bằng, Lý Mục không khỏi phun ra tràng tục tũ, nói với Tô Bằng.

“Không ra nắng thì trắng thôi.”

Tô Bằng tùy ý nói, sau đó nói.

“Sao vậy, đến nơi rồi?”

“Đến rồi, lái thuyền dựa theo gõ cửa, để cho chúng ta đi lên, vừa rồi gõ một lần cửa phòng của người, người cũng không mở cửa.”

Lý Mục khẽ gật đầu, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, hấn xoay người lấy ba lô trong phòng ra, mang lên người nói.

“Đi thôi.”

“Được!”

Lý Mục gật đầu, có điều hấn vừa đi, vừa xoa mặt mình thì thào.

“Ta cũng không ra nắng, tại sao không trắng được như người thế?”

Tô Bằng làm như không nghe không thấy, đi xuống khoang thuyền.

Đám anh em của Lý Mục, cũng đều đã lên boong tàu, mọi người đi ra, chỉ thấy bên ngoài một vầng trăng tròn treo trên cao, Tô Bằng phán đoán thời gina, có lẽ là một hai giờ sáng rồi.

“Đến nơi rồi, nơi đây là cảng Sydney, các người tự mình lên bờ đi, không có người tiếp ứng các người, toàn bộ dựa vào chính mình, có điều bị cảnh

sát bắt cũng đừng thú nhận chúng ta.”

Lái thuyền trên thuyền, dùng tiếng Anh nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, nói với Lý Mục.

“Chúng ta đi thôi!”

Đoàn người vội vàng rời thuyền, đi ra khỏi bến cảng trong bóng đêm...

Chương 270: Hà ca Lệ tử

ô Bằng nhìn bảng đường tiếng Anh, dẫn bọn người Lý Mục, đi đến một trạm xe buýt ở bến cảng.

Nơi này mặc dù là Sydney, nhưng vẫn cách nội thành một khoảng cách nhất định, cần ngồi xe buýt mới đi đến được.

Có điều, Sydney là một bến cảng hiện đại, hệ thống giao thông công cộng không tồi, bởi vì thường xuyên có thuyền đến vào ban đêm, cho nên nơi này luôn có xe buýt vào ban đêm.

Đám người Tô Bằng cũng đợi được một chiếc xe buýt.

Tô Bằng rút một tờ đô la mệnh giá lớn trên người ra, trực tiếp đưa cho lái xe.

Trên xe buýt cũng không có những người khác, lái xe lại là một người da trắng trung niên, nhìn bọn người Tô Bằng, dùng tiếng Anh hỏi.

“Mới xuống thuyền à?”

“Phải, thủy thủ.”

Tô Bằng nói, mặc dù trên người bọn người Lý Mục đều là trang sức hàng hiệu, nhưng mà dù sao hơn mười ngày cũng không tắm rửa, bây giờ nhìn qua cũng hết sức bình thường.

“Nhìn bộ dạng thu nhập không tồi nhỉ, ta vốn muốn để cho con trai ta đi làm thủy thủ, nhưng nó lại luôn không đồng ý.”

Lái xe nói một tiếng, hần giống như nhìn ra điều gì đó, nhưng cũng không vạch trần, ánh mắt chỉ hơi lóe lên.

Tô Bằng nhìn dáng vẻ, lại rút một tờ đô la trên người ra, lái xe lúc này mới nhận lấy, sau đó nói.

“Chuẩn bị xuất phát.”

Xe buýt khởi động, đi thẳng vào trong nội thành Sydney.

Thấy xe bắt đầu chạy, Tô Bằng thở phào nhẹ nhõm.

“Lý ca, chúng ta đến Sydney, các người đến trong nội thành muốn đi đâu?”

Tô Bằng nhìn Lý Mục, hỏi hần.

“Lúc sắp cập bờ chúng ta đã thông qua internet liên lạc với bạn bè của ta, hần ở Sydney, đến nội thành chúng ta sẽ bắt xe đi tìm hần.”

Lý Mục nói xong, hần nhìn về phía Tô Bằng, nói.

“Người anh em, quả thật không cùng đi với chúng ta sao?”

“Ta còn có một chút chuyện riêng cần phải xử lý, đợi đến khi xử lý hoàn tất, sẽ liên lạc lại với Lý ca các người.”

Tô Bằng nói, Lý Mục nghe thế, khẽ gật đầu, nói.

“Vậy ta cũng không ép buộc người.”

Xe buýt cứ chạy đi như vậy, nhanh chóng đi đến trong nội thành.

Đến điểm dừng ven vùng nội thành, xe buýt dừng lại chỗ này, bọn người Tô Bằng xuống xe.

Sydney rạng sáng, có vẻ vô cùng tĩnh lặng, cũng không có cảm giác giống như thế giới đô thị thâu đêm suốt sáng như trong tưởng tượng, chỉ có đèn đường vẫn còn sáng, thỉnh thoảng có vài chiếc taxi chạy qua.

Bọn người Lý Mục đón xe một hồi, rốt cuộc gom đủ ba chiếc taxi. Bọn người Lý Mục đều chen chúc đi lên, còn Lý Mục cuối cùng đi đến bên cạnh Tô Bằng, vỗ vỗ bả vai Tô Bằng, nói.

“Chờ người giải quyết xong xuôi mọi chuyện, nhớ rõ liên lạc với chúng ta, vẫn là email kia.”

“Được, nhất định.”

Tô Bằng cười cười, Lý Mục khẽ gật đầu, lại vỗ vỗ bả vai Tô Bằng, sau đó chui vào trong taxi.

Taxi nổ máy, đám người Lý Mục có địa chỉ chép lại từ trên mạng, trực tiếp đưa cho tài xế xem thử, đương nhiên chở bọn họ tới nơi.

Còn Tô Bằng, đưa mắt nhìn về phía bọn người Lý Mục bỏ đi, sắc mặt dần trở nên phẳng lặng.

Hắn từ trên người rút ra di động hàng nhái đã được sạc điện xong ở trên thuyền, bấm số gọi điện thoại.

Di động toàn cầu của Tô Bằng vang lên vài tiếng, một nam nhân bắt điện thoại. Trong giọng nói mang theo vẻ mệt mỏi rũ rượi, quát.

“Đứa nào đó? Có biết bây giờ mấy giờ rồi không?”

“Hà ca, là ta Tô Bằng đây, ta đến Sydney rồi.”

Tô Bằng nói vào trong điện thoại.

“Tô Bằng? Là người sao... Tốt, đến là tốt rồi, người ở đâu đó?”

Thanh âm trong điện thoại nghe thế, có vẻ phấn chấn không ít, sau đó nói với Tô Bằng.

Tô Bằng báo địa chỉ trên bảng chỉ đường gần kề bên mình, giọng nói kia lộ vẻ khá là đau đầu, một hồi lâu mới nói.

“Ta ở Sydney thời gian lâu rồi, bây giờ vẫn chưa hoàn toàn biết hết đường, hơn nữa bây giờ quá muộn, ta không lái xe đến đón người được, người bắt taxi đến đây đi, địa chỉ nhà ta là...”

Hắn đọc một địa chỉ ra cho Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, nói thêm hai câu, sau đó cúp điện thoại.

Lúc này, đúng lúc có một chiếc taxi chạy tới, Tô Bằng đón taxi, sau đó đưa địa chỉ cho lái xe.

...

Chỗ ngồi phía sau xe taxi, trong lòng Tô Bằng bắt đầu suy nghĩ người lần này mình nương tựa.

Lần này người Tô Bằng nhờ vả, là bạn hàng trước đó của mình.

Sự nghiệp kinh doanh của người này, trước đó cũng đã nhắc tới, Tô Bằng đã từng vì một nhiệm vụ mà làm việc một khoảng thời gian ở sông bài trên thuyền, vị Hà ca này, chính là ông chủ của du thuyền đó.

Hà ca tên đầy đủ gọi là Hà Quyền Long, năm nay đại khái ba mươi tám, ba mươi chín tuổi, lần đó mời Tô Bằng ra tay, là vì hắn nghi ngờ chia bài trên thuyền của hắn, thông đồng với khách hàng, gạt tiền trên thuyền của hắn.

Lúc ấy Tô Bằng liền đi, dùng danh nghĩa cháu của một người trên thuyền đến làm phục vụ trên thuyền, lập tức được sắp xếp thành chia bài.

Sau khi kết giao được một ít, Tô Bằng gia nhập cùng vài người chia bài, có được chứng cứ bọn họ và khách hàng cùng nhau lừa gạt tiền trên thuyền.

Cũng là lần đó, Tô Bằng lần đầu tiên chứng kiến quy tắc của sông bài, thiếu nữ chia bài bị bắt ngay tại hiện trường, chính là đối tác của Hà ca, bị móc một con mắt ngay tại chỗ.

Hai nam chia bài trẻ tuổi khác nghe nói một người từng nhận ân huệ của Hà ca, còn ăn cây táo rào cây sung, từ ngày bị phát hiện đó liền bốc hơi khỏi thế gian, có thể là bị chìm xuống sông làm mồi cho cá ăn. Một người khác thì biết điều hơn, nôn ra không biết bao nhiêu tiền, vẫn bị đánh cho hai chân tàn phế, gân tay tay phải cũng bị phế, cả đời tàn phế, xem như giáo huấn.

Ngoài ra những khách bạc thông đồng kia, cũng nôn ra hơn bảy trăm vạn nhân dân tệ lừa được trên thuyền, còn bù thêm hơn hai trăm vạn, mới xem như yên chuyện.

Tô Bằng thì lại được nhận ba mươi vạn tiền thù lao.

Bởi vì chuyện này, khiến Hà ca cùng phía đối tác của hắn, rất tán thưởng Tô Bằng.

Nhưng mà, tán thưởng này không phải nguyên nhân chủ yếu Tô Bằng bây giờ nương nhờ vào Hà ca, mà còn do có nguyên do khác.

Nguyên nhân chủ yếu, đại khái là một năm trước, Hà ca từ địa bàn kinh doanh nam bắc Trường Giang chạy tới Trung Hải, đột nhiên tìm thấy Tô Bằng, hỏi Tô Bằng có thể giúp hắn nhanh chóng di dân hỵa không.

Tô Bằng lúc ấy không biết sự tình, nhưng biết Hà ca có lẽ đã xảy ra chuyện, muốn nhanh chóng giải quyết, ngoài ra bạn bè của hắn ở Trung Hải chính là làm chuyện này, cho dù mình không tốn kém, cũng phải giới thiệu một phen, bởi vì sợ vướng lấy phiền phức khoog đáng có, cho nên không lấy tiền, chỉ đơn thuần giúp đỡ.

Lo liệu cho Hà ca di dân sang châu Úc, trước sau thời gian không quá hơn một tuần, xuất ngoại đến Úc rồi, cũng di dời tài sản.

Sau khi hắn đến Úc rồi, mới gọi điện cảm ơn Tô Bằng, Tô Bằng mới mơ hồ nghe thấy, chống lưng đằng sau Hà ca đổ rồi, du thuyền không mở được, lại có kẻ thù hai đạo hắc bạch trước kia cho người tung tin muốn bắt hắn báo thù, hắn bình thường bạn bè cũng không dám liên lạc, cái gì cũng có thể làm liều, mới đến Trung Hải tìm Tô Bằng

Tô Bằng dựa theo tin tức hắt nói bóng nói gió, kết hợp tình hình chính trị vào lúc đó, suy đoán chống lưng đằng sau Hà ca, có thể chính là vụ án Vương Chiêm Quân hot nhất lúc đó.

Nhưng mà có chút nghĩ lại mà thấy sợ, không cẩn thận một chút, bản thân liền sẽ bị dính líu vào bên trong.

Có điều sau đó, cũng không có gì xảy ra, kẻ thù của Hà ca không đuổi theo ra nước, còn Hà ca cũng dần dần đứng vững ở Úc.

Cũng bởi vì như vậy, Hà ca Hà Quyền Long đã nợ Tô Bằng một nhân tình to lớn. Bởi vì có mối quan hệ này, Tô Bằng mới dám đến Úc nương dựa vào hắt.

“Anh ơi, đến rồi.”

Tô Bằng đang lúc suy nghĩ, giọng nói của tài xế xe taxi đã ngắt ngang mạch suy nghĩ của hắt.

Tô Bằng phục hồi lại tinh thần, nhìn ra ngoài xe một chút, đều là khu biệt thự của đám người giàu có, hai bên đường đều là bóng cây, cách nhau không xa là một tòa biệt thự hai tầng hoặc là ba tầng.

Tô Bằng gạt đầu, lấy ra một tờ tiền mặt, đưa cho lái xe, lưng mang ba lô xuống xe.

Đi đến trước một biệt thự, Tô Bằng nhìn biển số nhà trên bức tường được hàng rào bao bọc, xác định chính là địa chỉ của Hà ca.

Hắt ấn chuông cửa.

Không bao lâu, video chuông cửa trên cửa biệt thự được mở ra, bên trong lộ ra một gương mặt nam nhân to lớn, thoát nhìn rất rắn chắc thô lỗ.

“Lão đệ ngươi đã đến rồi, ta mở cửa, ngươi vào đi.”

Người trong video nói, nói rồi, Tô Bằng chợt nghe tiếng mở khóa song cửa bên ngoài biệt thự.

Tô Bằng gật đầu, đẩy cửa đi vào.

Cửa chính biệt thự cũng được mở, nam nhân trong video nói vào bộ đàm, đứng ở cửa, vẫy tay đón Tô Bằng.

Tô Bằng đi tới, người đàn ông này cười ha ha, vươn tay ra một phen nắm chặt lấy tay Tô Bằng.

Cảm giác thấy lực độ to lớn trong nắm tay của đối phương, trong lòng Tô Bằng xác định, đây là một nam nhân có dã tâm đối với quyền lợi và không chế người khác rất lớn.

Hắn chính là Hà ca, Hà Quyền Long.

“Vào trong đi lão đệ.”

Hà Quyền Long nói với Tô Bằng, nghênh đón Tô Bằng vào trong biệt thự.

Đi vào biệt thự, Tô Bằng liếc mắt quan sát, bên trong trang trí cũng tráng lệ lắm.

“Lão Hà? Ai vậy?”

Tô Bằng vừa vào trong biệt thự, lầu hai đã truyền xuống một giọng nói.

“Là Tô Bằng, người giúp chúng ta di dân đó.”

Hà Quyền Long nói với trên lầu.

“Là Tô Bằng sao, ta cũng rất lâu rồi không gặp hắn.”

Âm thanh truyền từ trên lầu xuống, sau đó một người phụ nữ bước xuống.

Nữ nhân này thoạt nhìn cũng ba mươi bốn ba mươi năm tuổi, mặc dù không xem như là quá đẹp, nhưng lại hết sức chín chắn, mặc dù lúc này nàng đang mặc đồ ở nhà, bước xuống, nói với Tô Bằng.

“Tiểu Tô, lâu rồi không gặp, tại sao trở nên trắng trẻo thế?”

Tô Bằng cười cười, nói.

“Lệ tử, trong khoảng thời gian này ngồi thuyền, không có phơi nắng, cho nên trắng thế đó.”

Nữ nhân này mỉm cười, nói.

“Gạt người sao? Ta gần đây ngày nào cũng không ra khỏi nhà, cũng chẳng thấy được như thế.”

Tô Bằng chỉ mỉm cười, không nói tiếp.

Nữ nhân này, Tô Bằng không muốn đắc tội cho lắm.

Nàng không phải là vợ của Hà Quyền Long, mà là bên đối tác trên du thuyền của Hà Quyền Long, tên thật là gì Tô Bằng cũng không biết, nhưng người trên thuyền đều gọi nàng là Lệ tử.

Lúc đó, Tô Bằng tận mắt nhìn thấy nàng, thoáng cái đã móc con mắt của cô gái chia tay kia ra, lúc ấy Tô Bằng vẫn chưa trưởng thành như bây giờ, tâm hồn ít nhiều có điểm sợ hãi, rốt cuộc để lại bóng đen trong lòng.

Cho nên, mặc dù bây giờ bản lĩnh lớn mạnh lên nhiều, nhưng cũng không muốn chọc vào nàng.

Lai lịch nàng thần bí, cùng với Hà Quyền Long như là vợ chồng hợp tác, nhưng trên thực tế chỉ là phía đối tác, nhưng lại duy trì quan hệ sống chung, Tô Bằng cũng không muốn làm rõ mối quan hệ giữa nàng và Hà Quyền Long như thế nào.

Năm đó trên thuyền, Lệ tử cùng Hà Quyền Long còn có một phía đối tác gọi là lão Hắc, chỉ là năm đó lúc đầu tư di dân, Tô Bằng không nhìn thấy người kia.

“Được rồi, muộn như vậy vẫn chưa ăn gì phải không, đến là khách, ta làm chút đồ cho ngươi ăn, lão Hà, Tô Bằng đã giúp ta và ngươi không ít, mở bình rượu chiêu đãi Tô Bằng một chút.”

Lệ tử dặn dò Hà Quyền Long, Hà Quyền Long nghe thế, không khỏi có chút bất đắc dĩ.

Tô Bằng mỉm cười, Hà ca này cũng xem như là một nhân vật trên hắc đạo, nhưng mà Lệ tử lại càng không phải là nữ nhân tầm thường, một người nam nhân có dã tâm như vậy, cũng bị bắt trọn vào lòng bàn tay.

Có điều, Hà Quyền Long vẫn chạy đi lấy bình rượu vang, sau khi mở ra rót một ly cho Tô Bằng, sau đó nói với Tô Bằng.

“Tô Bằng, nghe người nói lần này người cũng chạy nạn tới đây, có dự định gì không?”

Chương 271: Tin tức trong nước

Tô Bằng cũng không khách sáo, nhận ly rượu, uống một ngụm, rượu vang của Hà Quyền Long không tồi, xem ra điều kiện kinh tế của hắn ở Úc cũng được lắm.

Thở dài ra một hơi, Tô Bằng nói với Hà Quyền Long.

“Hà ca, người cũng biết tính chất công việc của ta, thực sự không dám giấu diếm, lần này là làm một chuyện, đắc tội với lão đại của Trung Hải, để tránh họa không thể không đi ra nước ngoài, thời gian ngắn e rằng không thể quay lại trong nước...”

“Có điều cũng may, tài sản của ta xem như đều sớm chuyển đi hết rồi, trên người còn có mấy đồng lẻ, lần này tới nước Úc, chính là dự định gây dựng sự nghiệp ở đây, xem thử có thể tìm được cách gì để kiếm tiền hay không.”

Nghe Tô Bằng nói như vậy, Hà Quyền Long nhẹ gật đầu, trong lòng hắn cũng có suy tính của riêng mình.

Đừng nhìn Hà Quyền Long ở trong nước là một nhân vật nổi danh trong giới, nhưng mà lần này xuất ngoại, một tiểu đệ đắc lực hắn cũng không mang theo, ở Úc, ngoại trừ Lệ tử, cơ bản giống như một người cô đơn, có thể nói ngoại trừ tiền thì không còn gì cả.

Hắn ở Úc tạo dựng sự nghiệp vững chắc, cũng chỉ là dựa vào thích ứng cuộc sống bên này, nhưng mà phương diện thu nhập lại vẫn luôn rất bình thường.

Hà Quyền Long vẫn luôn có lòng, muốn lần nữa chiêu binh mãi mã, thu nhận một ít tiểu đệ, ra sức gầy dựng cơ nghiệp, nam nhân như hắn, làm sao chịu được bản thân không người không quyền.

Lần này nghe nói Tô Bằng đến đây, hắn cũng có chút chờ mong, đây không chỉ là trả nợ nhân tình cho Tô Bằng, mà còn bởi vì Hà Quyền Long biết năng lực làm việc của Tô Bằng, rất thưởng thức hắn, lại biết công việc Tô Bằng làm nhiều năm như vậy lương bổng cũng khá cao, mặc dù tiền tài không bằng mình, ít nhiều cũng có chút tích lũy, bởi như vậy, ngược lại có thể thu nhận làm tiểu đệ, xưng phong anh dũng vì mình.

Hắn bây giờ không thiếu tiền, nhưng thật sự thiếu người.

Nghe Tô Bằng nói như vậy, Hà Quyền Long lộ ra vẻ mặt đang suy nghĩ, dùng ngón tay gõ gõ ghế sa * bằng da thật, trong miệng nói.

“Như vậy không dễ làm đâu... Ở nước ngoài, mọi chuyện đều có quy tắc của nó, nếu muốn làm ngầm, căn cơ bên này không vững chắc, cũng không dễ làm, nếu như làm ăn chính đáng, Tô Bằng người không có thể xanh, cũng khó lòng làm được.”

“Cho nên còn phải xin Hà ca giúp đỡ, những người các người đầu tư di dân kia, các người có còn liên lạc với bọn họ không?”

Tô Bằng nghe đến đó, cũng đã nói đến chỗ máu chột, thân thể nghiêng về phía trước, hỏi Hà Quyền Long.

Hà Quyền Long nghe thế khẽ gật đầu, hắn cũng biết, lần trước người bạn Tô Bằng tìm ở quốc nội, chẳng qua là một người đại lý của xã đoàn to lớn ngoại quốc, xã đoàn này ở Úc thế lực không nhỏ, rất có thực lực, có thể xử lý không ít việc, cho nên hắn không biết khi nào thì có thể sử dụng được đối phương, bèn lưu lại điện thoại của xã đoàn kia của châu Úc.

“Ta muốn xin Hà ca giúp ta liên lạc một chút với xã đoàn kia, xem thử có thể thông qua bọn họ làm giúp ta một thân phận nào đó hay không, ta về sau có thể phải chạy khắp nơi, không có thân phận chính đáng, máy bay cũng không đi được.”

Tô Bằng nói ra mục đích chủ yếu của mình, nói với Hà Quyền Long.

“Như vậy... Ta cũng có lưu lại phương thức liên lạc của bọn họ, có điều, ta và Lê tỉ người đều làm đầu tư di dân, bọn họ thu phí rất đắt, chúng ta đều có chút ăn không tiêu. Người anh em, không phải xem thường ý của người, chỉ là người lần này tới vội vàng quá, có thể lấy ra được nhiều tiền như vậy sao?”

Hà Quyền Long có chút nghi ngờ nhìn Tô Bằng.

Không trách hắn hoài nghi, hắn vì công việc đầu tư di dân này, tiêu phí không ít tiền bạc, mà số tiền này, theo hắn thấy thì, Tô Bằng không thể nào gánh nổi được.

Mặc dù thu nhập của Tô Bằng cũng có thể xem như không tệ, nhưng có thể nào cũng không thể so được với thu nhập của hắn và Lê tỉ, hai người đều là ông chủ bà chủ trên du thuyền, một năm trên du thuyền, ít nhất có thể cung cấp lợi nhuận một đến hai trăm triệu, mặc dù lớn phần lớn đều phải dứt cho người đứng sau lưng Hà ca, và người đứng trên sau lưng càng cao hơn nữa kia, nhưng một năm Hà ca Lê tỉ lợi nhuận đạt được, cộng lại cũng đã vượt qua ba bốn trăm ngàn.

Bọn họ mở sòng bài nhiều năm, tài sản riêng tích lũy được không thể coi thường, e rằng cũng một hai trăm triệu, chỉ là bọn họ như vậy vẫn cảm thấy giá cả cho công việc đầu tư di dân này có chút lớn, chỉ là lúc đó thời gian khẩn cấp, cũng không thể không bỏ ra số tiền lớn thế kia.

Còn Tô Bằng, mới chưa tới hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, làm gì đào ra được số tiền lớn như thế.

“Ha ha, Hà ca quá lo lắng rồi, tìm bọn hắn, chưa chắc là làm di dân, làm một thân phận khác cũng được rồi... Làm giả một chứng minh nhân dân có lẽ vẫn được chứ.”

Tô Bằng cười cười, hẳn không muốn ở nơi này khoe khoang tài lực, chỉ tùy tiện nói.

“Hơn nữa, mấy năm này ta ở trong nước làm vài mồi, lợi nhuận coi như không tồi, lần này xuất ngoại cơ bản đều tiêu xài khá nhiều, thế nhưng cộng lại, cũng chưa hẳn không làm được một tư cách di dân.”

Hà Quyền Long nghe Tô Bằng nói như thế, cũng không nhiều lời, chỉ là vẫn còn có chút không tin Tô Bằng có được số tiền lớn như thế, nhưng cũng không hỏi nhiều, đồng ý với Tô Bằng liên lạc những xã đoàn nước ngoài kia.

Lúc này, Lệ tử cũng đã hâm vài món ăn, đều là món ăn hết sức bình thường, Lệ tử không biết xuống bếp cho lắm, phần lớn đều là thức ăn sẵn và đồ của nhà hàng, Tô Bằng cũng không kén cá chọn canh, ừng ực ăn hết một bữa, bèn đi vào phòng nghỉ ngơi do Hà Quyền Long sắp xếp cho hẳn.

Sau khi Tô Bằng đi vào phòng khách, Hà Quyền Long cùng Lệ tử cũng đi ngủ, Tô Bằng khóa trái cửa lại, bản thân nằm ở trên giường, bắt đầu suy nghĩ.

“Nước ngoài không giống đại lục, nơi này không có thân phận chính đáng, rất nhiều chuyện không thể làm được.”

“Nếu như giá cá không quá đáng, ở nơi này làm một thân phận di dân cũng được, thẻ xanh của Úc trên thế giới có hơn một trăm quốc gia không cần ký tên, đến đâu làm việc cũng dễ dàng cả.”

Tô Bằng nằm trên giường trầm nghĩ, hẳn đã có một loại dự cảm, mình ở nước ngoài, tuyệt đối sẽ không trải qua quá mức yên bình, không thể thiếu phải chạy loạn khắp nơi.

“Còn nữa, buổi off của hội Tán Nhân ở Canberra, cũng đã sắp đến thời gian rồi... Sau khi làm thân phận hợp pháp, nhất định phải nghĩ cách lén vào trong buổi off của Canberra, như vậy cho dù muốn làm cái gì, đều dễ dàng hơn chút rồi.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ, nghĩ đến đây, hấn trở mình, từ trong ba lô lấy Laptop ra.

Mở máy tính ra, Tô Bằng trước tiên đăng nhập địa chỉ email mà mình và thím ba Tăng Na từng liên lạc, đăng nhập xem thử có thư hay không.

“Đinh, bạn có thư mới.”

Âm hiệu thông báo của hòm thư vang lên, tinh thần Tô Bằng chấn động, mở email xem thử.

“Tiểu Bằng, ta là thím ba Tăng Na của ngươi, ta lại đổi một địa chỉ email mới rồi.

Trước tiên có vài tin tức muốn báo cho ngươi biết, mấy vị chú bác của ngươi, rốt cuộc có lại được tự do rồi, lại lần nữa khôi phục chức vụ, còn chú ba của ngươi rốt cuộc kết thúc rời khỏi thẩm tra, ta đã có thể gặp được hấn.

Chỉ là, hấn giống như bị ra lệnh phải giữ kín miệng, có vài chuyện không thể nói ra, đối với ta cũng không nói gì cả, còn ông nội của ngươi sau khi vừa được xóa bỏ nguy cơ, cũng giống như giữ bí mật nào đó, cũng không nói gì với ta cả, nhưng ta nhìn ra được, trạng thái tinh thần của hấn dường như có chút không tốt, giống như đã chịu phải đả kích gì đó.

Còn chú hai, chú ba của ngươi, sau khi xóa bỏ lệnh giam lỏng, đột nhiên đều về nhà một lần, nhưng là để chuẩn bị tạm biệt.

Bọn họ dường như được điều đến một bộ đội bí mật, chỉ là bộ đội này cho dù là phiên hiệu hay là nội dung công việc, đều tiến hành nghiêm khắc giữ bí mật, thậm chí đối với ta cũng không thể nói.

Chỉ là chú ba ngươi dặn dò ta, nếu như có liên lạc với ngươi, dặn ngươi tạm thời đừng nên về nước.

Bọn họ sau khi vội vàng bỏ đi, đã xảy ra một chuyện bất hạnh.

Chuyện đã xảy ra sau đó, Tiểu Bằng, ngươi chuẩn bị tâm lý thật tốt nhé.

Ông nội của người, vài ngày sau khi được khôi phục chức vụ không lâu, đột nhiên mất đi ý thức ngất xỉu trong phòng của mình, là bảo mẫu phát hiện ông nội của người ngất xỉu, sau đó lập tức đưa đến bệnh viện tốt nhất Trung Hải.

Giáo sư chữa trị của bệnh viện này, trong thời gian nhanh nhất bắt đầu cứu chữa, nhưng kỳ lạ thay, bọn họ căn bản không kiểm tra ra được ông nội của người bị bệnh gì.

Bọn họ vốn dĩ nghi ngờ là trúng gió, nhưng mà, kiểm tra thể nào cũng không có xảy ra xuất huyết, nhịp tim, cùng các số liệu sinh lý khác, đều hết sức ổn định.

Giáo sư chuyên gia Trung Hải tiến hành hội chẩn, nhưng bất luận như thế nào đều tìm không thấy vấn đề ở nơi nào, ông nội của người giống như là ngủ say, nhưng mà cũng không cách nào tỉnh lại.

Có vài vị lãnh đạo to lớn của trung ương, gọi điện thoại về đến trong nhà, an ủi một chút người nhà chúng ta, hơn nữa cung cấp chuyên cơ điều trị, đưa ông nội của người đến Bắc Kinh tiến hành kiểm tra thêm bước nữa.

Nhưng trực giác của ta, bệnh của ông nội người, sẽ không đơn giản như vậy.

Bưu kiện lần trước người gửi cho ta, ta đã xem qua, người nói những cái đó, có chút cảm giác không thể tưởng nổi, nhưng tình hình trước mắt xem ra, cũng có thể phù hợp với tất cả manh mối.

Ta nghi ngờ, ông nội của người có phải như người nói bị người trong trò chơi thần bí đoạt lấy năng lực thần kỳ, ảnh hưởng tới ý chí hay không.

Có điều, mặc dù nghi ngờ như thế, ta cũng không đề nghị người bây giờ trở về.

Bởi vì tình hình trong nước quá mức phức tạp, ông nội của người bây giờ còn đang trong hôn mê, không ai có thể bảo vệ người, lệnh truy nã Trung Hải đối với người vẫn chưa rút về, sau khi người quay về, sẽ còn gặp một vài vấn đề.

Ta đề nghị người hết sức bảo vệ tốt bản thân, nếu còn tinh thần, thì thu thập các loại tư liệu, giữ liên lạc với ta.

Đại khái chính là như vậy, có tình hình mới, ta sẽ lại liên lạc với người.

Thím ba Tăng Na.”

Tô Bằng nhìn email này, lông mày nhú chặt.

Ông nội khôi phục chức vụ, chuyện này xem như nằm trong dự tính, dù sao đến tình trạng của hắn, trừ phi bán nước, bằng không muốn lật đổ cũng rất khó.

Chỉ là, ông nội không ngờ đột nhiên hôn mê thần bí, lại làm cho trong lòng Tô Bằng cảm thấy tức giận.

Suy đoán theo nguyên nhân trên, Tô Bằng nghiêng về đồng ý phán đoán của thím ba Tăng Na.

Trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, quả thật có không ít thủ đoạn, khiến người khác hôn mê như vậy, cũng không tổn thương đến tính mạng, nhưng có thể khiến cho người khác ngủ mãi không tỉnh.

Nếu là thật sự như thế, đối thủ của mình, sợ là cũng từ trong thế giới thần bí kia nắm giữ không ít sức mạnh.

Tô Bằng có một loại xúc động, khiến hắn lập tức trở về, xem thử ông nội rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà, lý trí đã ngăn hắn lại.

“Nếu ông nội đúng là gặp phải độc thủ của người mang theo năng lực thần bí nào đó, đến từ trong trò chơi, nếu như ta không biết pháp thuật hoặc là võ công gì tạo ra, có vẻ cũng vô dụng.”

“Hơn nữa nếu bọn họ dám ra tay đối với ông nội ta, lại thêm đủ loại tình hình biểu hiện ra bên ngoài, khả năng rất lớn, có thể là nhân vật cao cấp đằng sau ngang hàng cùng với ông nội ta hạ độc thủ, là một người, có lẽ là mấy người, một đám người.”

“Ta đây làm sao trở về trong nước được, cái gì cũng đều không thay đổi được.”

“Nếu muốn thay đổi điều gì đó, trừ phi bản thân đủ mạnh mẽ, có đủ tự tin, giải quyết toàn bộ vấn đề gặp phải, không bằng, vẫn là cố gắng nâng cao năng lực thực lực bản thân, mới là lựa chọn chính xác!”

Trong lòng Tô Bằng, nhanh chóng cân nhắc...

Chương 272: Độc thủ phía sau màn hiện hình

Tự cân nhắc một hồi, Tô Bằng vẫn quyết định, tiếp tục kế hoạch trước đó của bản thân, tạm thời không trở về trong nước.

Mặc dù hắn cũng rất lo lắng gia gia, nhưng mình tùy tiện về lại trong nước như vậy, cũng không có tác dụng gì.

“Tiếp tục kế hoạch của ta thôi... bây giờ trên tay ta có bốn máy chủ, xem thử có thể mời chào được nhân tài, làm việc cho ta không, không nói những thứ khác, nếu như có thể mời chào được một nhà bào chế thuốc hoặc là thầy thuốc cường lực, một người minh bạch pháp thuật rất sâu trong trò chơi, liền tương đối hoàn mỹ.”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ, hắn nhiều ít đã có chút ý nguyện tổ kiến văn phòng của mình rồi.

Chỉ là, người như vậy, ở trong trò chơi, đã có thể xem là nhân tài cao cấp, có thể mời chào bọn họ, cần tốn hao một cái giá cực lớn.

Trong lòng Tô Bằng đánh giá, ít nhất, phải đạt tới giá trị cùng thực lực lúc Lý Mục cao phong, mới có thể.

“Trước không nghĩ nhiều như vậy, đại hội tán nhân Canberra, nhất định phải tham gia, cho dù không cách nào mời chào tới tay, ít nhất sẽ mở rộng nhân mạch ở trong trò chơi, người liên lạc người, nói không chừng liền kết bạn một số kỳ dị nhân sĩ”.

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ như thế.

Hiểu rõ cái này, hắn cũng không phải phạm sâu vì hành động tương lai, mà bắt đầu nghĩ một số chuyện trong nước.

“Nhị thúc cùng Tam thúc tiến vào một ngành phiên hiệu đặc thù sao?”

Trong lòng Tô Bằng trầm nghĩ, không biết sao, hắn đột nhiên nghĩ tới một số đối thoại cùng Lưu Phong trên mạng lúc trước.

“Người trong công ty, bị dẫn tới một căn cứ bí mật, có thể ở dưới trạng thái bị khống chế tại đó tiến hành trò chơi, không biết, trụ sở bí mật này, có quan hệ cùng bọn Nhị thúc Tam thúc không? Hoặc là, bộ đội bí mật mà bọn họ tiến vào, cùng với trụ sở bí mật kia có quan hệ?”

Trong đầu Tô Bằng, trực giác trầm nghĩ điềm ấy.

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng cảm thấy quả thật có loại khả năng này.

Chuyện mình ở công ty cùng trong trò chơi, đã gửi bưu kiện cho tam thẩm, không biết tam thẩm đã nói những việc này với Tam thúc gia gia chưa.

Chuyện công ty, liên quan đến chuyện gia gia tạm thời bị giam lỏng, với tính cách gia gia, còn liên quan đến mình, tuyệt đối sẽ không xử lý hàm hồ, nhất định dùng lực lượng trong tay tra đến cùng.

Tra như vậy, rất dễ tra được chuyện trò chơi.

Như vậy gia gia biết tồn tại của trò chơi, cũng rất bình thường.

Gia gia biết, như vậy Tam thúc cũng sẽ biết.

Mà độc thủ phía sau màn động thủ với gia tộc của mình, tất cũng sẽ biết...

“Đợi đã!”

Tô Bằng giờ phút này, đột nhiên trong đầu linh quang lóe lên.

“Nhớ lại tình huống lúc ấy ta thoát khỏi Trung Hải, ta là lúc đang cùng người áo xám giao dịch thấy những người của bộ đội thần bí kia nổ súng, Hồ Tử cũng là những người kia bắn chết.”

“Tôn Thế Giai cũng chết vào lúc đó, mà lúc đó, cũng là lúc Lôi Minh muốn trộm đi máy chủ trò chơi.”

“Thế gian này thật trùng hợp...”

Trong lòng Tô Bằng chậm rãi suy tư. Trong đầu hần, tựa hồ có manh mối mơ hồ nào đó được nắm chắc, nhưng trong lúc nhất thời lại nghĩ không ra.

“Đây hết thảy đều thật trùng hợp, hoàn toàn xảy ra ở trong vòng một ngày... Hơn nữa, đối phương chẳng những đã khống chế Nhị thúc Tam thúc, còn khống chế Nhị gia gia cùng chú Huy, đây nhất định là có dự mưu.”

“Như vậy có lẽ, suy luận nghịch hướng, sẽ có manh mối.”

“Độc thủ sau màn này, chắc chắn ít nhất đồng thời nắm giữ mấy manh mối, mà quan trọng nhất, là nắm giữ động thái trong công ty.”

“Người nắm giữ động thái công ty, chỉ có nhân viên của công ty, như vậy tính xuống, đơn giản mấy phương diện.”

“Người đầu tiên, là Thời Thiên Quân cùng thế lực công ty mà sát thủ thần bí đại biểu, nhưng bọn họ có thể loại khỏi độc thủ phía sau màn. Bởi vì bản thân bọn họ chính là kẻ có được máy chủ... Ít nhất là người khống chế, không cần tự đoạt của mình”

“Thứ hai, là Lôi Minh, bối cảnh hần có chút thần bí, không biết lai lịch của hần là ở đâu. Nhưng, hần hần lama việc cho một loại thế lực, thế lực này, hần cũng không phải độc thủ phía sau màn, bởi vì hần tựa hồ vẫn làm việc vì tiền tài, mà độc thủ phía sau màn, thủ đoạn sử dụng không phải tiền tài.”

“Thứ ba, là Triệu Thu, hần đại biểu một dạng người, đại khái là người tự do, sau lưng của hần, là người chơi tán nhân khác cùng tổ chức người chơi trò chơi khác, nhưng khả năng là độc thủ phía sau màn cũng không lớn, bởi vì những người kia, đều có máy chủ, nhu cầu với máy chủ chẳng quá đói khát.”

“Thứ tư, chính là... Tôn Thế Giai đã chết!”

Thầm nghĩ tới đây, tinh thần Tô Bằng chấn động, đi đến bàn sách trước phòng khách, rút ra giấy đóng dấu cỡ A4, dùng bút trên mặt bàn, viết tên Tôn Thế Giai.

“Lai lịch của Tôn Thế Giai, là cục quốc an... Điểm này, lại có điểm phù hợp với độc thủ phía sau màn!”

“Có thể điều động lực lượng cơ quan bạo lực quốc gia, vậy thì nhất định là người trong thể chế, tổ chức ngoại cảnh không thể nào!”

Tô Bằng suy tư đến nơi đây, đột nhiên nhướng mày, lại viết một cái tên xuống.

Ninh Thái.

“Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng, Ninh Thái từng học ở cảnh hiệu, đại biểu cũng có thể là một cỗ thế lực... Tạm thời cũng tính vào đi.”

Sau khi viết hai cái tên này, Tô Bằng tiếp tục tự hỏi.

“Tính chất đặc biệt thứ ba của độc thủ phía sau màn, hẳn cần phải biết bối cảnh của ta, gia gia bị giam lỏng, tuyệt đối có quan hệ với ta thu được máy chủ, mà gia gia chưa bao giờ ở trường hợp ngoại trừ người nhà gặp nhau đề cập tới ta, mà đối phương đồng thời cũng biết ta làm việc ở công ty, như vậy...”

Tô Bằng ở đằng sau tên của Tôn Thế Giai, hóa ra một tuyến mở rộng, đằng sau viết lên hai cái tên.

Tiểu Tiểu, cục trưởng.

Tô Bằng đột nhiên, trong đầu hiện lên, Tôn Thế Giai vào lúc cuối cùng muốn trộm máy chủ, đã từng đề cập tới với Tiểu Tiểu hẳn liên lạc, điều tra thân phận của mình.

“Ta sao xem nhẹ cái này!”

Tô Bằng suy tư đến chỗ này, trong đầu tựa hồ vang lên một tiếng sấm!

“Sao trước đó ta không cẩn thận suy tư! Điều kiện thỏa mãn độc thủ phía sau màn, không phải chỉ có một mình hấn sao?”

Tô Bằng ở trên cái tên “Cục trưởng”, nặng nề vẽ lên vòng tròn.

Tô Bằng lúc này, bên tai ong ong, ở trong ý nghĩ của hấn, độc thủ phía sau màn cùng các loại sự kiện, bắt đầu hợp thành một chuỗi.

Thân phận cuối cùng của Tôn Thế Giai đã chứng minh, là thành viên cục quốc an.

Như vậy cục trưởng kia, tất nhiên là chỉ cục trưởng cục quốc an thành phố Trung Hải...

Có lẽ, người cấp hấn, không thể làm đôi thủ giam lỏng gia gia Tô Bằng, hấn còn chưa có lực lượng này.

Nhưng mà, theo tuyến này nghĩ lên...

Vị nhân vật khống chế quốc an cả nước kia, thì gần như có tư cách này.

Đột nhiên, bên tai Tô Bằng cảm giác có tiếng sấm rền, hấn thoáng cái minh bạch mấu chốt trong đó.

“Tôn Thế Giai là người quốc an, nhân vật sau lưng hấn, ban đầu cũng chưa hấn chỉ muốn trộm máy chủ. Có lẽ, có suy nghĩ càng sâu hơn.”

“Có lẽ, công ty đã sớm ở trong tầm mắt của độc thủ phía sau màn, chỉ là bọn họ bởi vì lo lắng hoặc là cố kỵ nào đó, án binh bất động, chỉ muốn âm thầm quan sát. Tôn Thế Giai trộm, cũng chỉ thu được hai máy chủ thực vật, tiến hành suy nghĩ thí nghiệm.”

“Nhưng mà, sự xuất hiện của ta, nhiễu loạn bước đi của đối phương.”

“Từ các loại dấu hiệu xem ra, đối phương đột nhiên phát lực, đều là do Tôn Thế Giai hoài nghi thân phận ban đầu của ta.”

“Thân phận của ta cũng không bí mật, hơi dộc tâm đều có thể điều tra ra, huống chi là lực lượng như quốc an!”

“Sau khi biết được thân phận của ta, rõ ràng nhiều loạn bước đi đối phương, nguyên nhân chủ yếu không ở ta, mà ở gia gia sau lưng ta...”

“Đối phương nhất định cho rằng, ta là lính hầu của ông nội của ta. Gia gia cũng được biết sự thần kỳ của những máy chủ đó, cho nên phái ta đi điều tra, mà đối thủ cấp gia gia, khiến bọn họ có chút sợ hãi.”

“Từ quân đội và giam lỏng ngày đó đến xem, đối phương rõ ràng phản ứng quá độ, cho dù là người trong thể chế, cũng phải tiêu hao lực lượng nhiều lắm, mới có thể làm được trình độ này...”

“Nếu chỉ nhằm vào ta, bọn họ hoàn toàn không cần phải thất kinh như vậy, chỉ cần phái cao thủ bí mật bắt ta liền tốt.”

“Có thể thấy được, tin tức bọn họ thu được cũng không hoàn toàn, thậm chí không biết bố trí trước đó của ta, chỉ là vì thân phận miễn cảm của ta, kích thích thần kinh của bọn hắn.”

“Bởi vì đã cho ta là lính hầu của gia gia, bọn họ lại có tư tâm hoặc là dã tâm nào đó, không muốn đem chuyện này công bố ở lãnh đạo cấp quốc gia, mới bí mật giam lỏng gia gia, hơn nữa phái ra quân đội, muốn giết chết ta biết rất nhiều bí mật!”

“Nhưng trên thực tế, bọn họ xếp đặt một màn lưới lớn, chuyện này, căn bản chính là hành động cá nhân của ta, gia gia không biết chút nào... Bọn họ cũng có thể từ trong chuyện sau đó, mới hiểu rõ điểm này, biết là mình phản ứng quá kích.”

“Nhưng mà ta đã đào tẩu, mà gia gia cũng phát hiện một tia dấu vết để lại, lực lượng của bọn họ cũng không đủ để mật sát gia gia, động tác quá lớn như vậy, sẽ khiến nhiều người có tâm cao tăng khác tham gia, cho nên... Liền phái cao thủ trong trò chơi, không giết chết gia gia, để ông lâm vào ngủ mê...”

“Mà bọn họ bây giờ, hẳn đã khống chế người của công ty cùng máy chủ, tiến hành thí nghiệm nào đó, hoặc là mưu lợi cho mình!”

Trong đầu Tô Bằng, đột nhiên cảm giác một mảnh sáng tỏ, manh mối cả câu chuyện, đều rõ ràng.

Ở trong tính toán của Tô Bằng, đôi phương chỉ ít có hai người thân ở địa vị cao, một là quan lớn nắm giữ hệ thống quốc an, một người khác, hẳn là cao tầng quân đội.

Như vậy, mới có thể phù hợp với manh mối của Tôn Thế Giai, còn cả những quân nhân thần bí kia.

Có lẽ kẻ địch của quân đội, sẽ có hai, như vậy lực ảnh hưởng của đôi phương, mới vượt qua gia gia của mình.

Hai người kia, phẩm cấp hẳn cũng không kém gia gia của mình bao nhiêu.

Trong lòng Tô Bằng giật mình, tay vẫn có chút run rẩy khó hiểu.

Người có cấp xấp xỉ gia gia, ở hệ thống quốc an, cùng ở quân đội...

Có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Thật ra, còn có một loại khả năng, chính là lực lượng cao tầng hơn...

Tô Bằng nghĩ tới đây, cường chế ngừng ý nghĩ này.

Đến độ cao như gia gia của hắn, ở cao tầng, vậy cũng chỉ thường xuyên xuất hiện ở mười phút trước tin tức thời sự mỗi ngày bề bộn xuất ngoại xuống nông thôn kia.

Tô Bằng nhiều ít cũng xem như người trong cục, tất nhiên biết lực lượng mấy vị kia, cũng không phải đơn giản như bản thảo nhắc sơ trên TV.

Nếu thật sự là bọn họ, mình ngay cả nửa điểm cơ hội lật bàn cũng không có, Tô Bằng vô thức đã ngừng ý nghĩ này.

“Kết quả tốt nhất... chính là kẻ địch chỉ có hai người, một có địa vị cao ở hệ thống quốc an, một người khác, lực ảnh hưởng không kém gia gia ở trong quân đội...”

Lực khống chế của Tô Bằng coi như không tệ, cố gắng khống chế tay mình có chút run rẩy, nói với bản thân.

Kẻ địch phía sau màn, bắt đầu chậm rãi hiện hình...

Chương 273: Tâm tư của Hà Quyên Long

Dần dần, trong ý nghĩ Tô Bằng quanh quẩn hai người.

Hai người kia, vẫn giấu trong bóng mờ, chỉ là, từ trên người bọn họ, không ngừng có thể ngửi được hương vị âm mưu và dã tâm.

Tô Bằng phảng phất có thể thấy trong đầu hai bóng người, tựa như bọn họ ở ngay trước mắt mình, nhưng mà, mình vô luận cố gắng như thế nào, đều thấy không rõ khuôn mặt bọn họ, thật giống như hai u linh.

“Phù... Bây giờ ta cách độc thủ phía sau màn kia, còn cả một đoạn khoảng cách.”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ, chỉ là, bút trong tay hắn, đang vẽ lên một cái tên.

“Cục trưởng”.

vipvandan.

“Nghe người nói muốn thu nạp lưu học sinh ta đã biết, những thứ này buôn bán ở nước ngoài, không mang tội danh nặng như trong nước, ngược lại có ưu thế, nhưng, cạnh tranh ở đây, cũng sẽ rất lợi hại.”

“Trong khu tây, chúng ta biết, liền có mấy xã đoàn như bang Mexico, bang Nhật Bản, bang Hắc Quỷ, bang Italia, bang New Zealand, lợi nhuận mặc dù rất lớn, nhưng đã bị phân hết, chúng ta đi vào, chen ngang một cước, nhất định sẽ có xung đột lợi ích.”

“Những bang phái kia, không có một bang nào là ngồi không, nếu chúng ta nhúng tay, nhất định sẽ vô đầu, người chết rất bình thường.”

“Ta ở quốc nội, đã trải qua đủ cuộc sống lo lắng đề phòng, đến Úc, căn cơ cũng không ổn. Ta không muốn chọc những người này, những phiền toái này, đến lúc đó nếu như bị người ám sát, vậy mới gọi là ủy khuất.”

Hà Quyền Long nghe xong, lông mày cũng có chút nhú lại, hắn nói.

“Ta có kế hoạch...”

“Ha ha, đừng tưởng ta không biết kế hoạch của ngươi, ngươi không tính đẩy Tô Bằng ra, sau đó tự làm ông chủ phía sau màn sao?”

Lệ tử cười lạnh, nhìn Hà Quyền Long, nói.

“Có điều ta khuyên ngươi tốt nhất bỏ đi chú ý này, ta có một loại cảm giác, Tô Bằng này, tuyệt không phải người có thể không chế... Hắn tựa hồ có loại thực lực khác thường, không bày ra.”

“Một mình hắn nhập cư trái phép ở đây, có thể có thực lực gì?”

Hà Quyền Long nghe đến đó, khinh thường nói.

“Ngươi vẫn nên chú ý xem thường người, ta cảm giác, năng lực cá nhân hắn, tựa hồ đã ẩn tàng rất nhiều, ta cũng nói không rõ là cái gì, chỉ có một loại cảm giác, ta ở trên người hắn, cảm thấy một cỗ sát khí ẩn tàng, sát khí này, ta chỉ cảm giác được ở trên người trưởng bối từng trải qua niên đại chiến tranh, trên tay hắn khẳng định có mạng người, hơn nữa cũng không ít.”

Ánh mắt Lệ tử cũng có chút nghiêm túc nói.

“Hắn từng giết người?”

Hà Quyền Long nghe xong, cũng không khỏi trầm ngâm.

“Được rồi, đừng nghĩ nữa, thời gian không còn sớm, ngủ thôi, ngày mai ta còn muốn đi thăm mỹ viện sớm chút đó.”

Lệ tử nói câu cuối, Hà Quyền Long nghe xong, cười hắc hắc một tiếng, tắt đèn.

Không bao lâu, trên mặt giường lớn, truyền đến thanh âm thân thể nam nữ cọ xát.

Tô Bằng nghe đến lúc này, đã hoàn toàn hiểu rõ dụng tâm của Hà Quyền Long.

Hắn cũng không có tâm tình nghe tiếp, trực tiếp xuyên qua sàn gác về tới lầu một, trong phòng của mình.

Linh thể Tô Bằng, về tới bên cạnh người mình, sau đó trở về thân thể.

Thân thể hắn nhắm hai mắt, đột nhiên mở ra.

“Hô... Quả nhiên, địa phương có người, thì có giang hồ.”

Tô Bằng suy tư chút lời của Hà Quyền Long, biết dụng ý của hắn.

“Hà Quyền Long muốn dùng tiền tài khổng lồ chế ta, sau đó để ta ra mặt, tạo một bang phái người Hoa, sau đó trợ giúp hắn buôn bán thuốc phiện... Tính toán rất tốt, đáng tiếc, ta cũng không thiếu tiền, càng không thể nào làm trâu bò của hắn.”

“Ngược lại Lệ tỷ kia, thật là nhạy cảm, không ngờ có thể cảm giác ta từng giết người...”

Tô Bằng ở trong hiện thực, ngược lại không mở sát giới, nhưng trong trò chơi luân hồi tử vong, giết người cũng không ít.

Trò chơi kia, cơ bản giống như là một thế giới khác, giết người ở bên kia, không tự chủ, tâm tính và khí chất Tô Bằng, đều có một chút khác thường, sẽ bị người có tâm nhìn ra.

Lệ tỷ kia, chính là cảm giác được sát khí Tô Bằng không nhận ra.

“Hà Quyền Long không đáng tin nhiệm, sau khi ta lấy được thẻ xanh lập tức cùng hắn mỗi người đi một ngã, ngược lại âm thầm xuất khiêu, có thể lại vận dụng trong hiện thực, với ta mà nói, là chỗ tốt rất lớn.”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ.

Có điều, cái này cũng có chút hạn chế, chính là trong hiện thực, âm thần tựa hồ không cấp cao như trong trò chơi, cho nên phạm vi di chuyển, cũng có hạn chế lớn hơn.

“Hơn nữa, Triệu Thu từng nói, năng lực trong trò chơi, không ngừng rèn luyện cũng sẽ tăng lên, năng lực âm thần xuất khiếu này, tính là đòn sát thủ của ta, nhất định phải rèn luyện tốt.”

Trong lòng Tô Bằng trầm nghĩ.

Vào chính lúc này, hắn cũng có chút mệt mỏi, ngồi thuyền lâu như vậy, vừa rồi lại tâm tình ba động, nhiều ít có hơi mệt.

Hắn cũng không cởi quần áo, dựa vào giường, liền ngủ như vậy.

...

Ngày hôm sau, Hà Quyền Long rất vui vẻ tìm đến xã đoàn làm việc di dân kia.

Thông điện thoại không đến nửa giờ, hai người áo trắng tới biệt thự Hà Quyền Long, một trong số đó còn tinh thông tiếng Trung.

“Mr. Tô, nếu muốn đạt tới thân phận trong lý tưởng của người, ta đề nghị người làm một di dân đầu tư cấp hai, người cần ở Úc mua tài sản cố định đại khái tương đương với hai mươi triệu nhân dân tệ, đây đại khái chừng ba triệu rưỡi đô la Úc, hơn nữa bởi vì người không phải thủ tục bình thường tiến vào Úc, chúng ta cần phải xử lý chút dấu vết nhập cảnh của người, cộng thêm phí thủ tục xã đoàn chúng ta thu, người cần một lần trả tư kim hai mươi bảy triệu nhân dân tệ, trong đó hai mươi triệu sẽ hóa thành tư sản ở Úc của người, bảy triệu khác là phí phục vụ của chúng ta, người có ý kiến gì với việc này không?”

Người áo trắng ba mươi mấy tuổi thoát nhìn giống luật sư hơn giống xã hội đen nước ngoài, ở trong phòng khách nhà Hà Quyền Long, cách bàn trà, hỏi Tô Bằng.

“Tư Thông tiên sinh, có thể cho ta xem thử nội dung văn kiện không?”

Tô Bằng hỏi hắc đạo nước ngoài này.

Âu Mễ. Tư Thông trông văn nhã, cao gầy, không nhìn ra là người trong xã đoàn chút nào, ngược lại giống như một luật sư lâu năm, hắc cười gật đầu, đem một số văn kiện đưa cho Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn thử, xã đoàn nước ngoài này chẳng những làm hộ tư cách di dân, còn kinh doanh bất động sản, bất động sản đối phương đề cử, đều là công ty bọn họ chỉ định.

Cuộc trao đổi này, đối phương đại khái lời một trăm ngàn nhân dân tệ trở lên, còn hơn bán bạch phiến.

“Nếu như có thể mà nói, ta hi vọng đem đầu tư hai mươi triệu của ta, mười triệu mua một biệt thự cao cấp ở Sydney, đầu tư thương nghiệp mười triệu còn lại đổi thành bất động sản ở Canberra, các người làm được không?”

Tô Bằng ở trên văn kiện tiếng Anh vẽ hai vòng tròn, nói với Âu Mễ. Tư Thông...

“Cục trưởng” nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chính là cục trưởng cục quốc an thành phố Trung Hải, chỉ là không biết khung hệ thống quốc an, bọn họ có phân phân chính phó không, có mấy cục trưởng.

“Không sao, chỉ cần hắc có tồn tại, sẽ luôn bắt được hắc, cho dù trong hiện thực không có loại năng lượng này... Nhưng mà, lực lượng người từ trong trò chơi luân hồi tử vong mang ra, chưa hắc đã làm không được.”

Trong lòng Tô Bằng, dần dần kiên định.

Tô Bằng đã quyết định, cho dù như thế nào, đều phải gia tăng lực lượng của mình.

Cho dù đối thủ, quả thật là những đại nhân vật mà mình cũng không dám nghĩ, không muốn nghĩ, mình chính diện đối chiến không thắng, nhưng cho dù là ám sát, cũng phải thanh trừ bọn họ!

Đây chưa hắc là không có khả năng, cho dù là ai, nếu như Tô Bằng có thể ở trong hiện thực, thi triển bí thuật trong trò chơi tử vong, cũng không chưa

hắn không giết được hắn.

“Đúng rồi! Ta ở trong hiện thực, không biết có thể thi triển bí thuật như âm thần xuất khiếu không, nếu có thể thi triển ở trong hiện thực, năng lực của ta, thoáng cái sẽ mở rộng ra không biết bao nhiêu!”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

Nghĩ tới đây, trong lòng hắn hùng hực, muốn lập tức thí nghiệm thử, liền đi tới giường của mình, cởi giày ngồi lên, dựa vào chăn ở sau người, tựa hồ đang nhắm mắt nghỉ ngơi. Thật ra, hắn đang quan tưởng.

Ở trong ý thức Tô Bằng, phảng phất lại đi tới vách núi Tử Hà sơn bản thân từng gặp Đại sư huynh, ở trên vách núi, hắn nhìn phía tây, nhìn mặt trời không ngừng lặn xuống.

Ngay khoảnh khắc mặt trời chìm vào đường chân trời, Tô Bằng không chế ý thức của mình, liền như vậy thả người nhảy lên, ở trong ý thức, nhảy vào vách núi.

“Oành!”

Tô Bằng cảm giác rơi nhanh. Ngay khoảnh khắc cuối cùng, Tô Bằng đột nhiên mở con mắt ra.

Ánh sáng chung quanh, đều là ánh sáng mang theo ánh huỳnh quang.

“Ta, lại tiến vào trạng thái linh thể?”

Tô Bằng nhìn trạng thái người mình, quả nhiên biến thành trạng thái linh thể.

Mà kết cấu biệt thự này, phảng phất hơi mờ xuất hiện ở trước mặt Tô Bằng, hắn có thể thấy, Hà Quyền Long cùng Lệ tử, đang nghỉ ngơi ở phòng ngủ chính bên trái trên đầu mình.

“Đi nghe thử bọn họ đang nói cái gì? Tâm phòng bị người là không thừa. Lần này tới nương tựa bọn họ, nói không chừng bọn họ sẽ có ý kiến gì, nghe thử bọn họ đang nói chuyện gì.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ, thầm nghĩ tới đây, hắn không chế linh thể, liền bay lên lầu.

Linh thể Tô Bằng, thoáng cảm giác sàn gác có chút lực cản xuyên qua, tiến lên trên lầu. Sau đó tiến vào gian phòng của Hà Quyền Long cùng Lệ tử.

Trong phòng, Hà Quyền Long cùng Lệ tử, đang nằm ở trên giường rất lớn. Hà Quyền Long nhìn đang suy tư điều gì, mà Lệ tử đang dùng Laptop lên mạng.

“A Lệ, Tô Bằng tới nương tựa chúng ta, ngươi thấy sao?”

Trên giường, Hà Quyền Long đang tự hỏi, đột nhiên hỏi Lệ tử bên cạnh.

“Ngươi không phải sớm đã có suy nghĩ sao? Còn hỏi ý kiến ta làm gì?”

Tinh thần Lệ tử còn ở trên Laptop, cũng không dời ánh mắt, nói với Hà Quyền Long.

“Ha ha, A Lệ, vẫn là ngươi hiểu ta, thật ra lúc ta ở quốc nội, cũng rất thương thức Tô Bằng này, muốn kéo hắn tới làm việc dưới trướng ta, chỉ là bởi vì một số chuyện chậm trễ, về sau Vương Chiêm Quân xảy ra chuyện, chúng ta bị người thả tiếng gió tới đôi phó, ta chợt nhớ tới hắn, liền đến Trung Hải tìm hắn, xem hắn có bản lĩnh nhanh chóng làm chúng ta xuất ngoại không, không ngờ hắn thực làm được, kết quả ta mời chào hắn không thành, ngược lại thiếu nợ hắn một cái nhân tình.”

Hà Quyền Long nói với Lệ tử, ngón tay Lệ tử di động ở trên con chuột Laptop, miệng nói.

“Nhân tình thứ này, ngươi nói nó có thì có, nói nó không có sẽ không có, lớn như vậy còn không nhìn thấu sao?”

“Haizz, nếu chỉ gặp một lần thì đã đỡ, nhưng nếu đã gặp lại, như vậy luôn sẽ còn, đương nhiên, điều này cần bọn họ không quá phận.”

Hà Quyền Long nói, sau đó nói.

“Chúng ta đi Úc cũng đã một năm nhỉ? Lúc trước vì thỏa mãn chính sách di dân, chúng ta ngoại trừ mua căn biệt thự này, còn mua một nhà hàng cùng hai cửa hàng hoa quả, đương nhiên, những điều này là do chính sách cần di dân mới tham gia hoạt động buôn bán, mới mua, trên thực tế kiếm tiền căn bản không nhiều lắm, chỉ có thể miễn cưỡng không lỗ, mà ta có tâm Đông Sơn tái khởi, nhưng thủ hạ không có một ai đắc lực.”

“Ồ? Cho nên người liền nhìn trúng Tô Bằng kia?”

Lệ tỷ vẫn ở trên mạng, tựa hồ mua gì đó trên web, nói với Hà Quyền Long.

“Đúng vậy, hắn có năng lực, cũng khá trẻ tuổi, nên càng thích ứng cuộc sống ngoại quốc so với chúng ta, để hắn ra mặt, thu nạp một bộ phận người Trung Quốc di dân, hoặc là lưu học sinh, thu nạp chút lực lượng, ta xem thử có thể làm ăn lần nữa được không.”

“Đương nhiên, người có năng lực không dễ khống chế, nhưng Tô Bằng kia tựa hồ muốn làm di dân đầu tư, vậy không quá dễ sao, ít nhất ta tính ra hắn cũng không đủ tư kim, cho nên, ta định cấp cho hắn một ít.”

“Một triệu đến một triệu rưỡi đô la Úc, nếu vốn của hắn ở trong con số này, ta liền cấp cho hắn lãi tức thấp, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn ký kết hợp đồng, làm việc cho chúng ta.”

Hà Quyền Long rất nghiêm túc nhẹ gật đầu, nói với Lệ tỷ.

Lệ tỷ lúc này, tựa hồ cuối cùng kết thúc mua web, tinh thần thu hồi, nhìn về phía Hà Quyền Long, nói.

“Đây là suy nghĩ của người? Nếu như vậy, ta xin khuyên người nên quên đi.”

“Ồ? A Lệ, sao lại nói vậy?”

Hà Quyền Long nghe xong, đột nhiên dậy sức mạnh, ngồi xuống hỏi Lệ tỷ.

“A Lệ người biết không? Ta bội phục nhất bản lãnh xem người của người, người xem người, là vừa xem liền chuẩn, chẳng lẽ người cảm thấy, tiểu tử Tô Bằng này, không dễ nuôi sao?”

“Không chỉ là vấn đề Tô Bằng.”

A Lệ lắc đầu, nói.

“Người có nghĩ tới không, làn sóng nước ngoài, nhìn như bình tĩnh, trên thực tế rất sâu, người thu nạp nhiều người như vậy, người định làm gì, đừng tưởng là ta không đoán ra, người có phải là nhìn chăm chăm vào bột K, băng phiến, ma túy bên khu tây Sydney không?”

“Hắc, thật không hổ là A Lệ, hiểu chính xác ta muốn cái gì.”

Hà Quyền Long nghe xong, cười gật đầu nói.

Chương 274: Vô tình gặp được

“Vậy cũng không có vấn đề, có điều có chắc muốn mua bất động sản ở hai thành phố không? Vậy không quá lợi cho quản lý tài sản.”

Âu Mễ. Tư Thông nói với Tô Bằng.

“Chắc chắn, ta thích thành phố Canberra kia, tương lai có thể đi tới đó sống.”

Tô Bằng khẽ cười, nói với hắn.

“Vậy thì... Ta tra thử.”

Âu Mễ. Tư Thông coi như là một người thời thượng, trong tay cầm ipad, kích vài cái, tìm một hình ảnh, sau đó đưa ipad cho Tô Bằng.

“Trên đó là một tài sản chất lượng tốt ở Canberra của công ty chúng ta, có điều giá bán hơi mắc một chút, ở phía nam trung tâm thành phố, giá đại khái chừng hai mươi hai triệu nhân dân tệ, cộng thêm biệt thự ở Sydney, người cần trả tổng cộng là hai mươi chín triệu nhân dân tệ.”

Âu Mễ. Tư Thông nói với Tô Bằng, trung cầu ý kiến của hắn.

“Không thành vấn đề, có điều ta có một yêu cầu, ngoại trừ bất động sản này, ta còn định mua một kho hàng loại nhỏ cách bất động sản này không

xa lắm, không cần quá lớn, có chừng năm mươi mét vuông là được.”

Tô Bằng nói, nói xong đưa ipad lại, Âu Mễ. Tư Thông tiếp nhận ipad, nói với Tô Bằng.

“Là định làm gara hay cái gì à? Cái này ta nghĩ không cần, bất động sản ta đề cử cho ngài, liền có hậu viện cùng ga ra riêng.”

“Không, ta có công dụng khác.”

Tô Bằng lắc đầu nói.

Đối phương nghe xong, nhún nhún vai, kích máy điện tử trong tay một lúc, điều xuất một kho hàng.

“Nhà kho này này, tổng cộng sáu mươi hai mét vuông, cách biệt thự của người đại khái hai Km, giá bán đại khái chín triệu nhân dân tệ, được không?”

“Được.”

Tô Bằng gật đầu.

“Tốt, nếu không có vấn đề, mời ký tên lên văn kiện, ta sẽ đệ trình cục di dân, ba ngày sau ta sẽ mang theo chứng minh đất cùng bất động sản cho ngài, đến lúc đó ngài cần chuẩn bị cho tốt tài chính. Chúng ta chỉ nhận tiền mặt, chi phiếu tiền mặt, cùng chuyển khoản thực, đương nhiên, sau khi mua, tư sản ngài chọn chính là mang tên ngài.”

Âu Mễ. Tư Thông nói với Tô Bằng.

Tô Bằng xem thử văn kiện, không phát hiện bất rập, quả thật là hợp đồng buôn bán bình thường, còn cả mời di dân, liền gật đầu ký tên ở trên.

“Tốt lắm, ba ngày sau gặp.”

Âu Mễ. Tư Thông cùng trợ lý đứng lên, bắt tay Tô Bằng, xem như đạt thành giao dịch.

Hà Quyền Long một mực bên cạnh hai người, đưa mắt nhìn người xã đoàn ngoại quốc này rời đi.

Đợi đến khi hai người kia rời khỏi, Hà Quyền Long tựa hồ rất quan tâm hỏi Tô Bằng.

“Thế nào? Tiền trong tay ngươi còn đủ không? Cần Hà ca tiếp ngươi một ít không?”

“Ha ha, không cần.”

Tô Bằng khẽ cười, ngày hôm qua hắn đã nghe lén được lời của Hà Quyền Long cùng Lê tử, biết trong lòng hắn nghĩ cái gì, đương nhiên sẽ không thiếu nợ nhân tình của hắn, nói.

“Trước khi xuất ngoại ta từng làm chút buôn bán, buôn bán lời không ít tiền, ba mươi triệu, vẫn bỏ ra được.”

“Vậy à...”

Nghe xong lời của Tô Bằng, trong lòng Hà Quyền Long thở dài, cũng không kiên trì nữa, chỉ cười ha ha, nói.

“Tô Bằng ngươi mấy năm nay buôn bán càng làm càng lớn. Xem ra cũng có thể dễ dàng đứng vững gót chân ở Úc, đến lúc đó có mỗi làm ăn kiếm tiền, đừng quên dìu dắt Hà ca chút nha.”

Tô Bằng mỉm cười, biết trong lòng đối phương có chút chua vì không đạt được sở nguyện, hắn mỉm cười nói.

“Nào có, còn phải dựa vào Hà ca chiếu cố.”

“Ha ha, đâu có.”

Hà Quyền Long lúc này mới nở nụ cười, sau đó nói với Tô Bằng.

“Tô Bằng, ngươi tới Sydney, còn chưa đi dạo bên ngoài nhi? Hôm nay ta lái xe mang ngươi ra ngoài, dạo chơi các địa phương Sydney, thuận tiện mời ngươi ăn một bữa đặc sản bản địa Sydney.”

“Tốt, có điều sẽ không gặp cảnh sát, ra chút phiền toái chứ?”

Tô Bằng hỏi Hà Quyền Long.

Hà Quyền Long cười ha hả, vung tay nói.

“Không sao! Ta tới nơi này một năm, cho tới bây giờ chưa từng bị cảnh sát hỏi thân phận cùng thẻ xanh, chỉ cần người không vào cục cảnh sát, không ai tra cái này.”

“Tốt lắm, Hà ca dẫn ta ra ngoài dạo chơi đi.”

Tô Bằng nói, mấy ngày này hần trên thuyền cũng buồn bức muốn chết, vừa vặn muốn ra ngoài dạo chơi.

Lúc này hai người ra cửa, Hà Quyền Long lấy xe ở ga ra biệt thự, là một chiếc Porsche màu xám, hai người ngồi trên xe, liền lái ra ngoài.

Trên xe, Hà Quyền Long không ngừng nói với Tô Bằng phong thổ Sydney, Tô Bằng cũng nghe rất hứng thú.

“Căn hộ ở Sydney người cũng thấy đấy, ngoại trừ khu biệt thự, thật ra vẫn chưa đẹp, thậm chí cũng chẳng phồn hoa, lầu đều rất lùn, còn rất xập xệ.”

“Mua vũ khí ở đây thì không phạm pháp, người có thẻ xanh, có thể xin giấy phép mang súng, có điều các loại súng ống rất đắt, một cây súng săn tệ hại, đã sáu ngàn đô la Úc, chừng sáu lần nhân dân tệ, người muốn mua súng trường tấn công, hoặc là súng bắn tỉa, phải sớm đặt hàng, còn cả thủ tục, có điều ông chủ cửa hàng súng có thể làm giúp người, nhưng toàn bộ mà tính, ít nhất phải ba vạn đến năm vạn đô la Úc.”

“Sydney hàng năm đều có biểu tình đồng tính luyện hai lần trở lên, đây đường cái đều là đồng tính luyện cùng người ủng hộ đồng tính luyện ái, ** *, ta rất ghét đồng tính.”

“Người ra đường, ngàn vạn lần đừng mặc quần áo hồng nhạt, nếu không đi trên đường cái sẽ dễ bị đám đồng tính luyện ái kia kéo vào trong hẻm nhỏ.”

“Bên kia có con phố, tên phố bạo cục, buổi tối đừng đi tới đó một mình, dễ bị người ta bạo cục.”

“Có điều, ở đây bị bạo cục sẽ được bồi thường, còn có thể thu được thẻ xanh miễn phí, đoạn thời gian trước, có một người Philippines, không thẻ xanh không hộ khẩu, tự đi phố bạo cục, kết quả bị hắc quỷ bạo, người chưa bắt được, nhưng cảnh sát bồi thường hẳn một cái thẻ xanh... Còn lên tin tức, cho nên bây giờ rất nhiều người Ấn Độ còn cả Philippines cũng đi dạo ở phố đó, chính là muốn thẻ xanh miễn phí... * *!”

Hà Quyền Long bình thường cũng ghen quên, ở Sydney không có mấy người quen, một bụng ghen khuấy, thật vất vả nhìn thấy một người quen Tô Bằng, nước miếng tung tóe ở đó giới thiệu.

Tô Bằng thì nghe Hà Quyền Long nói có chọn lọc, trong lòng lại nghĩ chuyện bản thân.

“Hà Quyền Long này không nói, ta cũng quên, nơi này là nước ngoài, có thể mua súng.”

“Mặc dù thân thủ của ta không tính yếu, nhưng sau này không biết sẽ gặp phải chuyện gì, sau khi làm thẻ xanh, phải mua mấy khẩu súng phòng thân.”

“Còn lên trường dạy bắn xem thử, được thì liên hệ thêm, còn súng ngắm súng tự động gì đó, đắt thì đắt, cũng không thiếu tiền, chuẩn bị thêm ít vũ khí, tùy thời ứng phó nguy cơ.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

Lúc này, tốc độ xe Hà Quyền Long thả chậm, ngừng lại, hẳn không lịch sự mà đẩy cửa, tựa hồ tìm không ra đường, đang chậm rãi tìm bản đồ vệ tinh.

Tô Bằng có chút nhàm chán, ánh mắt nhìn khắp bốn phía, đột nhiên, đồng tử hẳn hơi co rút lại.

Hắn tựa hồ thấy một khuôn mặt tương đối quen thuộc, từng gặp một lần.

Chỉ thấy ở phía trước bọn người Tô Bằng không xa, có một chiếc xe Ferrari màu đỏ có rèm che, đang chờ đèn đỏ.

Ngồi ở trên vị trí lái có rèm che, là một cô gái dáng người thoát nhìn rất tốt, nàng đang nghiêng đầu, nói chuyện với một cô bé tuổi chừng cấp hai.

Mà mặt nghiêng của nàng, lại khiến Tô Bằng nhận ra.

Người này, là cô gái tên Ngả Đạt. Vương từng gặp một lần trên phi cơ từ Thái Lan đến Đức.

“Là nàng? Nàng cũng ở Úc? Còn ở Sydney giống ta?”

Tô Bằng nhìn thấy, không có cảm giác duyên phận, mà lại tuôn ra một loại cảnh giác.

“Quá trùng hợp đi? Hai lần gặp tình cờ? Còn là trong phạm vi thế giới?”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ, sau khi từ trong nước đi ra, hấn với hết thấy trùng hợp, đều có hoài nghi trong lòng.

Có điều, Ngả Đạt. Vương kia tựa hồ không phát hiện tồn tại của Tô Bằng, còn đang nói chuyện với cô nhóc trên xe.

“Nhìn bộ dáng của nàng, hình như không có quan hệ gì với ta...”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ, có điều nhiều ít vẫn có cảm giác hơi bất an.

“Có lẽ thần kinh ta quá nhạy cảm đi.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ, nghĩ tới đây khẽ lắc đầu tự giễu, từ khi gia tộc xảy ra chuyện, bản thân luôn có cảm giác chim sợ cành cong.

Vào chính lúc này, đèn đỏ phía trước trôi qua, Ngả Đạt. Vương lái Ferrari màu đỏ, chở cô nhóc rời đi.

Tô Bằng lắc đầu, liền coi đây là một lần gặp tình cờ, thả ở sau ót.

“Đã tìm ra!”

Lúc này, Hà Quyền Long cũng đã tìm ra bản đồ, sau đó khởi động ô tô...

Sau hơn hai mươi phút đồng hồ, bọn người Tô Bằng đến nhà hàng kia, chỗ quán này mở không tính quá phồn hoa, nhưng theo Hà Quyền Long nói hương vị lại rất ngon.

Hai người liền đỗ xe ở gần nhà hàng.

“Cướp! Cứu mạng!”

Vừa đi xuống xe, Tô Bằng cùng Hà Quyền Long lại đồng thời nghe được một tiếng la của con gái tuổi không lớn lắm!

Ngay sau đó, đột nhiên cô nhóc này, tựa hồ bị người ta bịt miệng.

Tô Bằng cùng Hà Quyền Long, sắc mặt lập tức biến đổi, liếc mắt nhìn nhau một cái...

Chương 275: Tiểu thần đồng thiên tài

Hai người Tô Bằng với Hà Quyền Long giờ phút này đều hiểu rõ, ngay tại chỗ cách hai người không xa hẳn là đã xảy ra sự kiện bạo lực.

Lúc này Hà Quyền Long có chút do dự, hẳn mặc dù là người của hắc đạo nhưng cũng không phải là lòng dạ độc ác như mọi người vẫn nghĩ, có một số việc nhìn không vừa mắt thì có đôi khi hẳn sẽ rảnh rỗi can thiệp.

Có điều đây là đang ở nước ngoài, không giống như ở trong nước, hẳn trong lòng hơi có chút do dự, ở đây người hỗn loạn, không biết chừng phát hiện trên người mình có mang súng thì đến lúc đó cũng khó mà nói rõ.

Tô Bằng cũng nhú mày, hẳn cũng không muốn rước phiền toái vào người, nhưng lúc này tựa hồ là có cô bé vị thành niên nào đó gặp nạn, hẳn vẫn muốn đi xem một chút chuyện gì đã xảy ra.

“Nếu không chúng ta đi xem thử đi?”

Lúc này Hà Quyền Long nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, hẳn đối với sức chiến đấu của đối phương cũng không quá kiêng dè, nếu chỉ so về thân thủ, hẳn có võ công trong người cho dù đối mặt với Tyson cũng chẳng sợ lắm.

Hai người bước nhanh đi đến hẻm nhỏ ở phía sau, vừa đi đến đã nhìn thấy có bảy tám người đang kỳ quái giằng co lẫn nhau.

“Là người đó?”

Lúc này đập vào mắt Tô Bằng chính là nữ nhân vóc người rất là không tồi, mặc một thân sườn xám màu đỏ xẻ tà hiện đại.

Người này, chính là Ngã Đạt Vương vừa nãy đứng ở chỗ đèn đỏ nhìn qua.

Mà ở dưới chân nàng có hai tráng hán một đen một trắng nằm trên mặt đất rên rỉ, dường như bị thương không nhẹ.

Nhưng, ở đối diện với nàng còn có bốn tráng hán khác, trong đó có hai người cầm lấy chủ thủ, một người mang tay đâm thép, một người khác trong tay ôm một cô bé mười ba mười bốn tuổi, giống như là cô bé ngồi ở vị trí ghế phụ trong chiếc Ferrari mà Ngã Đạt Vương lái lúc trước.

Bốn tên bắt cóc đang đứng kia lúc này đang giằng co cùng với Ngã Đạt Vương, tựa hồ đối với nàng rất kiêng dè.

Thấy một màn như vậy, Tô Bằng đại khái đã hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, bốn kẻ bắt cóc kia cũng khẩn trương nhìn Ngã Đạt Vương, không chú ý đến Tô Bằng cùng với Hà Quyền Long ở phía sau, Tô Bằng vỗ vỗ Hà Quyền Long chỉ vào một kẻ bắt cóc, sau đó chỉ vào mình rồi lại chỉ chỉ vào kẻ bắt cóc đang ôm cô bé kia.

Hà Quyền Long gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Ngã Đạt Vương lúc này cũng có thể thấy bốn người Tô Bằng, nhưng chỉ là khẽ gật đầu, không có biểu hiện ra cái gì khác thường.

Tô Bằng cùng với Hà Quyền Long nhanh chóng xông lên, Tô Bằng bước một bước đi tới phía sau lưng tráng hán da đen bắt cóc cô bé kia, rồi đột nhiên tung ra một quyền.

Một bên ra quyền, Tô Bằng còn vô cùng rảnh rỗi đang tự hỏi một quyền này nên sử dụng bao nhiêu lực mới tốt.

“Không cần phải dùng sức quá nhiều... Hai ba phần sức mạnh là tốt rồi. Nếu không một quyền này có thể làm cho hấn gãy xương ột mất như vậy thì tạo thành tai nạn chết người rồi.”

Tô Bằng một bên ra quyền, trong lòng vẫn còn đang suy nghĩ, một quyền này của hấn tuy nhanh nhưng không dồn quá nhiều sức, trực tiếp đánh vào sau ột kẻ bắt cóc da đen kia.

“Bịch!”

Một tiếng giòn vang, kẻ bắt cóc da đen kia toàn thân chấn động, con mắt trắng dã lập tức hô một tiếng rồi đổ xuống.

Mà còn Hà Quyền Long, lúc này cũng giữ im lặng tiến lên tạo thế khóa chữ thập, ghì chặt cổ của một người khác.

Người nọ bị Hà Quyền Long ghì chặt cổ, nhất thời bắt đầu mắt trợn trắng, Hà Quyền Long lại không có buông tay chút nào. Cánh tay của người nọ cũng có một phần bị khóa, chủy thủ trong tay đâm về phía sau nhưng lại đâm không đến được Hà Quyền Long.

Hai kẻ bắt cóc còn lại, lúc này cũng đã kịp phản ứng. Một trong số đó kêu to, muốn dùng chủy thủ đâm Hà Quyền Long.

Mà lúc này, Ngả Đạt Vương mặc sườn xám đỏ kia, thân thể đột nhiên lượn một vòng, nàng mặc sườn xám xẻ cao cùng với giày cao gót thể nhưng lại không có bị trang phục trói buộc một chút nào, xoay người lại cho một đá, đá trúng cổ tay của tên đó.

Một cước này lực đạo không nhẹ, lập tức vang lên một tiếng răng rắc, người nọ kêu thảm một tiếng, chủy thủ bay ra, cổ tay tựa hồ đã bị đá gãy xương.

Tô Bằng lúc này có thể thấy phía dưới sườn xám xẻ cao của Ngả Đạt Vương, hình như thoáng hiện lớp ren màu đen, ngay sau đó liền thấy Ngả

Đạt Vương tung người lên, lại là một chiêu liên hoàn cước, đá trúng cái cằm của người này.

“Răng rắc” một tiếng, không biết là cái cằm hay là cổ của người nọ truyền đến tiếng gãy xương trật khớp, sau đó liền trực tiếp mất đi ý thức, té ngã trên đất.

Lúc này kẻ bắt cóc bị Hà Quyền Long khóa cổ cũng đã hai mắt trắng dã, xem ra đã nghẹn khí ngất rồi.

“Hi! Hi!”

Còn lại một tráng hán người da trắng, xem ra lại có hơi luống cuống, tay hấn cầm chủ thủ, lui về phía sau mấy bước, sau đó đột nhiên ném chủ thủ trong tay ra ngoài, sau đó xoay người bỏ chạy.

Hà Quyền Long lúc này xử lý xong một kẻ bắt cóc, xoay người lại muốn đuổi theo, Ngã Đạt Vương kia mở miệng dùng tiếng Trung nói một tiếng.

“Không cần phải đuổi theo!”

Hà Quyền Long nghe vậy, đứng lại nhìn Ngã Đạt Vương, khẽ gật đầu không có đuổi theo.

“Lệ Tát, ngươi sao rồi?”

Ngã Đạt Vương đi tới, thân thể nửa quỳ xuống, ôm cô bé mới vừa rồi bị kẻ bắt cóc kèm hai bên, hỏi nó.

Tô Bằng cũng có chút bận tâm nhìn cô bé kia một chút, đứa trẻ bình thường thì lúc này hẳn là nên sợ hãi chứ.

vipvandan.

“Ha! Thật kích thích! Quả thật vô cùng sống động!”

Ai ngờ được, cô bé mới này bị bắt cóc lại ra vẻ như không có chuyện gì, chỉ là trên mặt có chút đỏ lên, hình như cực kỳ hưng phấn.

Nó lắc đầu, nhưng khi Ngả Đạt Vương buông nó ra, nó từ trên mặt đất nhật lên một chiếc laptop, sau đó đi đến tên da đen vừa nãy ôm mình kia giẫm lên mặt người đó một cước.

“Á...”

Tô Bằng nhìn thấy vậy, không khỏi im lặng, cô bé này khả năng thừa nhận hình như rất mạnh.

“Thế nào? Người không sao chứ? Cần phải báo cảnh sát không?”

Hà Quyền Long thấy Ngả Đạt Vương biết nói tiếng Trung, liền dùng tiếng Trung hỏi nàng.”

“Không cần... Những người này là muốn tấn công chúng ta, gọi cảnh sát tới cũng không giải quyết được gì lại chỉ thêm phiền toái, ta sẽ tự xử lý.”

Ngả Đạt Vương lắc đầu nói, nói xong nàng giống như làm ảo thuật từ trên người lấy ra một chiếc di động màu đỏ xinh đẹp, bấm một dãy số.

Sau đó, nàng liền nhanh chóng sử dụng một loại ngôn ngữ khác đang nói gì đó.

Tô Bằng nghe xong, nhận ra đối phương đang sử dụng tiếng Đức, nhưng trong lời nói có không ít danh từ chuyên môn cùng với thuật ngữ, làm cho mình không có nghe hiểu đối phương đang nói cái gì lắm, chỉ có thể đoán đại khái là nữ nhân này muốn đồng bọn của nàng tới đây xử lý chuyện bên này một chút.

Gọi điện thoại xong, Ngả Đạt Vương cúp máy, nàng nhìn Tô Bằng, khẽ cười cười nói.

“Chào người Phác tiên sinh, không ngờ lại gặp mặt ở chỗ này... Lại vẫn là loại tình huống này.”

“Hửm?”

Hà Quyền Long đứng một bên nghe xong, nhìn Tô Bằng liếc mắt một cái, Tô Bằng cảm thấy xấu hổ, vuốt vuốt cái mũi, nói.

“Ha ha... Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, Ngã Đạt Vương tiểu thư sao người lại ở Úc? Còn có vị tiểu cô nương này là...”

“Ha ha, ta nói rồi mà, ta là làm ăn xuyên quốc gia, xuất hiện ở nơi này cũng là chuyện rất bình thường, có điều lần này thật không phải vì làm ăn, mà là ta đi nghỉ ngơi, đây là muối muối của ta Vương Lệ Tát, cảm ơn các người vừa rồi đã cứu chúng ta, đúng rồi vị bằng hữu kia của người là người Trung Quốc đúng không, gọi ta là Vương Ngã Đạt là được rồi.”

Ngã Đạt Vương hoặc là Vương Ngã Đạt, nói Tô Bằng và Hà Quyền Long.

“Ha ha, bốn phần của đàn ông mà.”

Hà Quyền Long cười cười, hẳn nghe được Tô Bằng dường như biết nữ nhân này, mà có một chút chuyện bản thân mình không rõ lắm, cũng không có nhiều lời gì, muốn nghe rõ rồi mới nói chuyện.

“Tỷ tỷ, ta đói bụng rồi, nếu không có chuyện gì nữa, chúng ta tiếp tục tìm nhà hàng ăn cơm thôi?”

Cô bé giống như cấp hai kia, tuy rằng trải qua nguy hiểm nhưng lại giống như là không có việc gì, kéo tay Vương Ngã Đạt nói.

“Vị tiểu thư này muốn tìm nhà hàng? Vừa lúc chúng ta cũng muốn ăn cơm, nếu nơi này không có chuyện gì nữa, không bằng chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm đi được không?”

Hà Quyền Long nghe thấy những lời này, nói với Vương Ngã Đạt. Hẳn thật ra có chút tò mò Tô Bằng tại sao lại quen biết với nữ nhân xinh đẹp này, mà còn nữ nhân này cho hẳn một loại cảm giác rất không tầm thường, hẳn cũng muốn tra xét lai lịch của đôi phương.

Vương Ngã Đạt khẽ gật đầu. Nàng theo trên người lấy ra một lọ giống như bình xịt cay, phun lên mấy kẻ bắt cóc đang nằm trên mặt đất một chút, sau đó nói với mấy người Tô Bằng.

“Chê cười rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi.”

...

Mấy người Tô Bằng cuối cùng rốt cục vẫn không có đi nhà hàng đã dự định, dù sao nơi đó cách chỗ vừa xảy ra chuyện quá gần, mới vừa đánh người xong liền đã ở bên cạnh đó ăn cơm, nhìn sao cũng có chút “ngu”.

Nơi bốn người lựa chọn là một tiệm ăn do Vương Ngã Đạt chọn, cũng ở gần đó, lão bản là người New Zealand, chủ yếu kinh doanh hải sản.

Mấy người ở trong nhà hàng chọn một ít hải sản như hào nướng, lại thêm mấy món thức ăn ngon đặc sắc, rồi bắt đầu ngồi xuống nói chuyện phiếm.

“Một lần nữa xin giới thiệu bản thân một chút, Vương Ngã Đạt tiểu thư thật có lỗi, lần trước đã dùng thân phận giả, ta thật ra là người Trung Quốc, gọi là Tô Bằng, nhưng thân phận lại không có giả tạo, là một trinh thám... Lúc trước sở dĩ dùng thân phận giả với người, người cũng biết đó, nghề trinh thám ấy mà, nghề này phải dùng đến nhiều loại thân phận...”

Sau khi ngồi xuống nói chuyện với nhau một chút, Tô Bằng đã cảm giác được thân phận người Hàn Quốc của mình đã bị vạch trần, liền chủ động thẳng thắn nói rõ.

“Ha ha, có lẽ đó cũng là yêu cầu của nghề nghiệp, hi vọng lần này người không có sử dụng tên giả nữa.”

Vương Ngã Đạt cười cười, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng cũng không cảm giác xấu hổ, nâng bia trên bàn lên, uống một ngụm, coi như là uống phạt một ly.

“Ca ca người là làm trinh thám sao? Còn ở trên máy bay dùng tên giả lừa tỷ tỷ của ta? Đợi chút... Hình như không đúng, dựa theo như lời người nói, người dùng quốc tịch giả ngồi máy bay, đây chẳng phải là nhập cư trái phép sao? Người bây giờ có thể xanh ở Úc sao?”

Cô bé Vương Lệ Tát ngồi bên cạnh Vương Ngã Đạt hết sức tò mò mở miệng hỏi Tô Bằng.

Hà Quyền Long nghe xong, vẻ mặt biến đổi, đối phương chẳng lẽ là công dân tuân thủ pháp luật? Có phải là sẽ báo cảnh sát không? Minh nếu như

chứa chấp khách nhập cư trái phép trên luật pháp cũng sẽ có trách nhiệm rất lớn, Hà Quyền Long đang suy nghĩ mình có nên mang theo Tô Bằng rời khỏi đôi tỷ muội này trước hay không đây.

Nhưng mà, những lời Vương Lệ Tát nói ngay sau đó lại thiếu chút nữa khiến Hà Quyền Long phun hết bia trong miệng ra.

Chỉ nghe cô bé thần kinh hình như rất thô này nói.

“Tô Bằng ca ca, người ở Úc hẳn là còn chưa có thẻ xanh để hợp pháp thân phận đi? Có muốn ta giúp người một tay hay không? Ta thu phí rất rẻ nhá, ba mươi vạn đô la là được rồi, bảo đảm trong hệ thống thông tin hộ tịch của Úc có lưu trữ thân phận chân chính của người, người chỉ cần đưa cho ta một tấm ảnh là được rồi.”

“Khụ khụ...”

Hà Quyền Long nghe đến đó, không khỏi ho khan một tiếng, nói với cô bé kia.

“Trẻ con không nên nói lung tung.”

“Gì chứ? Người ta nói là sự thật mà... Nếu không ta bây giờ liền giúp người xâm nhập hệ thống thông tin của chính phủ Úc nhé? Dùng phần mềm máy tính do ta biên soạn, chỉ cần mười phút... Không, năm phút đồng hồ là có thể đem thông tin về thân phận của người nhét vào hệ thống lưu trữ của bọn họ.”

“Lệ Tát!”

Nhìn thấy cô bé này nói như vậy, Vương Ngã Đạt mở miệng quát lớn với nàng, sau đó mang theo nụ cười áy náy nói với Tô Bằng và Hà Quyền Long.

“Xin lỗi... Muội muội của ta thường xuyên có chút tự cao, có điều nó cũng thật sự không có gạt người, muội muội của ta từ nhỏ đã đối với phương diện máy tính và tin tức điện tử đã biểu hiện ra thiên phú rất mạnh...”

Chương 276: Tiểu tiên có độc

“Tô Bằng ca ca, nhìn ta nè!”

Ngay lúc này, Tô Bằng chợt nghe cô bé kia nói với mình...

Tô Bằng quay đầu qua, liền phát hiện trước mắt lóe lên ánh sáng, Tô Bằng chau mày, theo bản năng lấy tay chắn ở trước mặt mình.

Nhìn kỹ lại, hóa ra cô bé Vương Lệ Tát đang dùng di động chụp cho mình một tấm hình, sau đó tiểu nha đầu cười mở Laptop của mình ra.

Sau đó, Tô Bằng chợt nghe đối phương răng rắc bùm bùm không ngừng gõ bàn phím.

Vương Ngả Đạt thấy vậy, không khỏi bất đắc dĩ nhìn thoáng qua, lắc lắc đầu nói.

“Thiên phú về máy tính của Lệ Tát rất lợi hại, nó thậm chí còn được mời tham gia đại hội hacker thế giới vào năm ngoái, hơn nữa còn nhận được sự đánh giá cao của hacker cấp A, đồng thời nhận được lời mời của Lầu Năm Góc.”

“Hacker cấp A?”

Tô Bằng nghe xong, tinh thần có hơi chút phấn chấn.

Hắn đối với xưng hô trong giới hacker cũng có hiểu biết một chút, hacker cấp A, đã là hacker đẳng cấp rất cao.

Loại hacker này bình thường cũng là đều là cao thủ vô cùng mạnh, mà còn đại hội thế giới hacker, Tô Bằng cũng có nghe thấy, cái đại hội kia là sự kiện hacker cao nhất ở Hoa Kỳ thậm chí là cả thế giới, người được mời tới đã chính là một sự minh chứng cho năng lực của bản thân.

Thậm chí, cục an toàn của Hoa Kỳ, FBI, CIA cùng với Lầu Năm Góc, mỗi một năm đều phái chuyên viên đi tham gia cái đại hội này, để mời chào một số thành viên có ý tiến vào công tác trong hệ thống chính phủ.

Vương Ngả Đạt nói như vậy, hắn không phải là ba hoa khoác lác, chẳng lẽ cô em gái Vương Lệ Tát này của nàng quả thật thiên phú cao như thế?

“Cấp A đã tính là cái gì? Huống hồ ta cũng không có ý định đi vào nơi thâm trầm buồn chán như Lầu Năm Góc, mục tiêu của ta chính là Tiên nhi điện hạ!”

Cô bé Vương Lệ Tát một bên vọc máy tính một bên nói.

“Tiên nhi điện hạ?”

Tô Bằng nghe xong hình như có chút ấn tượng, mở miệng nói.

“Ừm, thứ nó nói chính là một danh hiệu hacker gọi là ” Tiểu tiên có độc”, đoạn thời gian trước rất hot.”

“Tiểu tiên có độc?”

Tô Bằng nghe xong cái danh hiệu này, bỗng nhiên trong đầu hiện lên một tin tức.

Đồng nghiệp trong một lần làm việc của mình đã nói qua với mình, hình như là cách đây ba năm hay năm năm trước, đã từng có một hacker, xâm nhập vào Lầu Năm Góc của Hoa Kỳ.

Chuyện này thật ra ở giới hacker cũng không phải là chuyện gì đặc biệt, không ít hacker cũng lấy hệ thống máy tính chính phủ của các quốc gia làm đối tượng để khiêu chiến tiến hành xâm nhập.

Chẳng hạn như liên minh Hồng Khách của Trung Quốc đã xâm nhập vào trang mạng của chính phủ Hoa Kỳ.

Nhưng sự kỳ lạ của ” Tiểu tiên có độc” này ở chỗ, ” Hắc” có cá tính hết sức kỳ lạ.

Hacker bình thường tuy xâm nhập vào máy tính của Lầu Năm Góc cũng là hết sức tỉ mỉ kính sợ, sợ lộ ra đầu mối gì bị truy xét ra thân phận chân thật của mình.

Dù sao, Lầu Năm Góc đại diện cho sức mạnh của cả một quốc gia, nhân tài nhiều vô số kể, nói không chừng có biện pháp để truy ra người xâm nhập vào nó.

Nhưng mà tiểu tiên có độc kia lại không biết là tự tin vào kỹ thuật của chính mình hay là quá mức kiêu ngạo, hoặc là khờ dại ngây thơ. ” Hắc” thế nhưng lại hết sức khoa trương xâm nhập chính diện vào mạng lưới của Lầu Năm Góc, sau đó nói với nhân viên của Lầu Năm Góc, tuyên bố một cái...

Một cái thông báo tuyển dụng.

“Bồn tiên gần đây đã tìm được một động cơ hết sức tiên tiến, có thể khai phá ra một cái trò chơi của thời đại vượt qua sự tưởng tượng của các người, đáng tiếc, chỗ ta thiếu một số nhân viên tiến hành thử nghiệm số liệu, thật sự là tìm không được người vừa lòng, nơi này của các người có ai có lòng tin đối với kỹ thuật của mình không? Nếu có thì hãy liên lạc vào email của ta là xx.xxx. Hơn nữa địa chỉ IP của ta là xxxx, người có lòng tin có thể thử công kích máy tính của ta thử, ta sẽ căn cứ vào trình độ của các người mà suy nghĩ tiền lương cho các người, mức cao nhất là một trăm triệu đô la một năm đó nha! Tới xem thử nào ~

P/s. Có ai cho ta biết đậu hủ có thể thêm đường hay không? Ta bỏ thêm đường ăn thử cảm thấy quá khó ăn, ngọt khiến cho bồn tiên muốn chết mất!”

Đây chính là tin tức mà vị tiểu tiên có độc kia lưu lại ở trong hệ thống máy tính của Lầu Năm Góc Hoa Kỳ.

Mục tiêu của “hắc” cũng không phải là đánh cắp tin tức bí mật của Lầu Năm Góc, mà là cứ như vậy hết sức kiêu ngạo phát ta một tin tức tuyển dụng.

Tin tức này bất kỳ người nào đăng nhập vào trang web nội bộ của Lầu Năm Góc cũng có thể nhìn thấy, hơn nữa nghe nói tất cả người sử dụng hệ thống của Lầu Năm Góc cũng đều nhận được email với nội dung tương tự.

Chuyện lúc ấy rất lớn, chuyện này cùng với việc hacker công kích lúc trước không có giống nhau, đối phương thậm chí lấy được quyền hạn cao nhất trong hệ thống nội bộ của lúc trước, điều này có nghĩa là đối phương có thể từ trong máy vi tính thu được gần như bất kỳ tin tức gì.

Lúc ấy Lầu Năm Góc đã tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, chống lại sự công kích mạnh nhất trong lịch sử của hacker, nhưng sau khi kiểm tra lại phát hiện những tin tức nhạy cảm kia thế nhưng lại không có bị xem qua cái nào cả.

vipvandan.

Đương nhiên, những tin tức nội bộ kia còn cần phải thiết lập đặc thù mới có thể xem được, nhưng như vậy theo một khía cạnh khác chúng tỏ vị ” Tiểu tiên có độc” kia cũng không thu hoạch được những tin tức đó.

Dường như “hắn” thật sự đúng là đi vào Lầu Năm Góc để tuyển dụng thật.

Tô Bằng sở dĩ biết rõ những thứ này, cũng đều là nghe người đồng nghiệp đó của hắn kể lại, đồng nghiệp kia từng đi du học ở Hoa Kỳ, trùng hợp cũng là người trong giới hacker cho nên biết rõ một số chuyện trong đó.

Mà còn trên truyền thông chính thức thì đối với chuyện này giống như là che đậy tất cả, cũng không biết là không biết gì cả hay là do có lệnh cấm ban xuống.

“Tiên nhi điện hạ mà người nói kia chính là ” Tiểu tiên có độc” sao?”

Tô Bằng hỏi Vương Lệ Tát vẫn còn đang đùa nghịch với máy tính.

“Đúng vậy, chính là nàng.”

Vương Lệ Tát nói, nói xong, nó hô một tiếng.

“Xong rồi!”

Nói xong, nó cười hắc hắc, chọt máy tính vài cái, đem máy tính đóng lại sau đó nói với Tô Bằng.

“Ta đã đem thông tin về thân phận của ngươi, sửa chữa cho vào hệ thống hộ tịch của Úc, ngươi đã là công dân của nước Úc, về phần Thẻ Chứng Minh Nhân Dân, ngươi đi đến cục báo cáo bổ sung giấy tờ bị mất là được.”

“Trẻ con không nên mạnh miệng!”

Lúc này, Hà Quyền Long có chút nghe không lọt tai, nói với Vương Lệ Tát.

Thẻ xanh của hắn là tồn gần ba trăm ngàn mới làm xong, hắn mới không tin một cô bé giống như học sinh trung học vậy lại có thể dễ dàng làm xong một chuyện quan trọng như vậy.

“Không tin sao? Về sau người sẽ biết, vốn là ta muốn thu của người ba mươi vạn đô la, có điều người đã quen biết với tỷ tỷ lại coi như là đã cứu ta một lần, liền miễn phí cho người lần này.”

Vương Lệ Tát hừ một tiếng. Không để ý tới Hà Quyền Long, nói với Tô Bằng.

Lúc này, phục vụ sinh của nhà hàng đưa đến một đĩa lớn đường kính khoảng chừng một mét, trên mặt đều là hào nướng thơm ngon.

“Ăn hào nào!”

Vương Lệ Tát hoan hô một tiếng, bỏ Laptop qua một bên bắt đầu dùng bàn tay nhỏ bé gắp gắp con hào bắt đầu ăn.

“Thật ngại quá, nó chính là như vậy.”

Vương Ngã Đạt thấy vậy, nhún nhún vai nói với Tô Bằng.

“Không sao...”

Tô Bằng khẽ gật đầu, trong lòng hắn lại đang suy tư. Đối phương biết rõ hacker ” Tiểu tiên có độc” này, hắn là có chút tài năng.

Nghe nói, ” Tiểu tiên có độc” kia đã bị nội bộ chính phủ Hoa Kỳ đặt là ” hacker cấp A đặc biệt”, loại hacker cấp bậc này, đã thuộc loại vũ khí hoặc là uy hiếp cấp chiến lược.

“Đúng rồi, Ngã Đạt, các người lần này tới châu Úc là để làm gì?”

Tô Bằng lắc đầu, để cho mình khỏi phải nghĩ nhiều như vậy, hỏi Vương Ngã Đạt.

“Là tới xem cuộc thi Tennis của Úc!”

Trên tay Vương Lệ Tát bơi đây nước tương của hào nường, nói với Tô Bằng.

“Tennis nước Úc?”

“Đúng vậy, cuộc thi tennis nước Úc năm nay có một tuyển thủ Trung Quốc tiến vào trận chung kết, ngươi không biết sao?”

Vương Lệ Tát có chút ngạc nhiên nói với Tô Bằng.

“Thật đúng là không có chú ý...”

Tô Bằng nghe xong, lắc đầu nói.

Thở nhẹ một hơi, Tô Bằng nói với hai người.

“Đúng rồi, Ngã Đạt cha mẹ của các ngươi đâu? Lệ Tát tuổi nhỏ như vậy, cha mẹ không đi cùng chăm sóc sao?”

Vương Lệ Tát vốn đang rất có tinh thần, sau khi nghe được câu này trên mặt đột nhiên lộ ra một tia cô đơn

Vương Ngã Đạt thấy vậy, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Vương Lệ Tát. Sau đó nhìn Tô Bằng nói.

“Chúng ta đều là cô nhi, từ nhỏ đã sống tại cô nhi viện ở New York Hoa Kỳ.”

“Xin lỗi.”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi chân thành xin lỗi.

“Không cần phải như thế, hai người chúng ta coi như cũng cố gắng, cuộc sống bây giờ đã so với khi còn bé tốt hơn nhiều lắm. Không có gì phải xin lỗi cả.”

Vương Ngả Đạt cười cười nói.

Tô Bằng cũng hơi nhún vai, thay đổi sang đề tài khác.

Bốn người cứ như vậy vừa trò chuyện vừa ăn, Tiểu Lệ Tát kia ăn không dưới hai mươi con hào, khiến người ta hoài nghi bụng của cô bé làm sau chứa đủ.

“Nắc~ ta ăn no rồi.”

Vương Lệ Tát rốt cuộc đã lấp đầy bụng của nó, rất không có hình tượng dựa vào ghế, nghiêng đầu vuốt cái bụng của mình.

“Ha hả, ai bảo ngươi ăn nhiều như vậy.”

Vương Ngả Đạt cười cười, sau đó nói với Tô Bằng.

“Lần này cảm ơn ngươi, cuộc tấn công lần này nguyên nhân có thể là bởi vì muối muối của ta... Không biết vì sao, gần đây muối muối của ta tựa hồ bị một số người có lai lịch thân phận đặc thù theo dõi, ta cảm giác thật không ổn, hành động lần này dường như là nhằm vào nó, may là gặp được các ngươi.”

“Không cần phải khách khí.”

Ngay lúc này, di động của Vương Ngả Đạt vang lên, nàng cầm lấy điện thoại đón nghe.

Sau khi gạt đầu mấy lần, Vương Ngả Đạt cúp máy, có chút áy náy nói.

“Thật có lỗi bằng hữu của ta đã xử lý chuyện bên kia xong rồi, chúng ta phải đi hội họp với bọn họ.”

“Không sao.”

Tô Bằng mỉm cười, sau đó nói.

“Được rồi, chúng ta cũng đã ăn không ít rồi, cùng đi.”

“Được, người còn nhớ số điện thoại của ta không?”

Vương Ngả Đạt hỏi Tô Bằng, Tô Bằng gật đầu, trí nhớ của hắn tuyệt đối hết sức mạnh mẽ, thoáng nhớ lại đã đọc ra số điện thoại trên tờ giấy mà Vương Ngả Đạt cho hắn ở trên máy báy.

“Lúc cần cứ liên lạc, ta ít nhất còn phải ở Sydney đến nửa tháng.”

Vương Ngả Đạt hơi có vẻ mập mờ nói với Tô Bằng.

“OK”

Tô Bằng cười cười trả lời.

Hà Quyền Long lúc này vẫn chưa thỏa mãn ăn một con hào cuối cùng mới thở phào một hơi, nói.

“Tính tiền!”

...

Vương Ngả Đạt cùng với muội muội của nàng rất nhanh đã đi lên chiếc xe Ferrari màu đỏ của bọn họ và chạy đi rồi.

“Cô chị không tệ nha, chỉ là cô em gái kia lại lải nhải luôn mồm, có điều Tô Bằng, người muốn lên giường với nàng, phải cho ta cơ hội với đó, ha ha ta xem ra nàng có ý với người.”

Hà Quyền Long nhìn chiếc xe Ferrari màu đỏ đang rời đi, nói với Tô Bằng.

“Ha ha, nữ nhân sao, để sau hắn nói.”

Tô Bằng khẽ cười cười, ánh mắt nhưng cũng lưu ý chiếc Ferrari màu đỏ đã đi xa.

...

Mà lúc này Vương Ngã Đạt đang lái xe, trong lòng cũng đang suy tư.

“Tỷ tỷ, người thích Tô Bằng kia sao? Trước kia chưa từng thấy người cho nam nhân xa lạ nào lưu lại số điện thoại nha.”

Trên vị trí tay lái phụ, Vương Lệ Tát nói với nàng.

“Một bàn tay sờ lên đầu Vương Lệ Tát, Vương Ngã Đạt nói.

“Chuyện của người lớn người không cần biết.”

Vương Lệ Tát le lưỡi làm mặt quỷ, cũng không có nói tiếp.

“Không ngờ, dụng cụ định vị mất đi vị trí của người này, hấn thể nhưng lại vượt biên tới Sydney, còn trùng hợp được hấn cứu một lần nữa.”

Vương Ngã Đạt vừa lái xe vừa nghĩ.

“Không biết lần này là ngẫu nhiên trùng hợp hay là hấn có sự sắp xếp nữa đây... Hi vọng hấn không phải là cùng với nhóm người có dụng ý khác với Lệ Tát kia.”

Trong lòng Vương Ngã Đạt trầm nghĩ, vô ý thức nàng nhấn mạnh chân ga thêm...

Chương 277: Thiết lập “căn cứ”

Tô Bằng cùng với Hà Quyền Long ngồi trên xe Porsche đi tới khu biệt thự của Hà Quyền Long.

“Những điều mà nữ nhân đó nói, cô em gái kia của nàng thực sự có bản lĩnh lớn như vậy sao?”

Hà Quyền Long vừa lái xe vừa nói với Tô Bằng.

Tô Bằng không có trả lời, hấn biết Hà Quyền Long chẳng qua là thuận miệng nói một chút mà thôi, mà còn hấn cũng đang suy nghĩ về chuyện này.

“Nếu Vương Ngả Đạt nói là sự thật, muối muối của nàng chính là một nhân tài, tương lai có thể cần dùng đến... Có điều mình phải gọi điện thoại cho đối phương, nếu chứng thật nó thật sự có bản lĩnh kia, sau này xuất ra một ít tiền bảo nàng trợ giúp mình tìm tòi một chút tin tức cũng không tồi.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ, kỹ thuật về máy vi tính của hắn cũng coi như không tệ, nhưng dù sao xâm nhập chuyên nghiệp lại không có bằng những hacker chuyên nghiệp này.

Porsche bay nhanh trên đường, kiến trúc ở Sydney xây dựng khá đặc biệt, tình hình giao thông cũng không tệ lắm, rất nhanh bọn người Tô Bằng đã về tới biệt thự của Hà Quyền Long.

Tô Bằng trở lại biệt thự, nói với Hà Quyền Long mình chợt nhớ tới một việc, liền tự mình quay lại phòng cho khách trước.

Hắn mở máy tính ra, đăng nhập vào email, nhìn xem thử có tin tức trong nước gửi đến hay không.

Chẳng qua là di ba Tăng Na cũng không có gửi thư gì cho mình, xem tình hình di ấy hình như cũng không quá thuận tiện.

Tô Bằng vốn là định đem suy đoán tình hình của mình gửi cho Tăng Na một email, nhưng nghĩ lại, hiện nay ở trong nước chủ yếu là di ba mình mình chống đỡ, nếu ông nội còn tỉnh táo thì có lẽ còn có giúp ích lớn, nhưng bây giờ ông nội đang hôn mê, mình gửi qua cũng chỉ là tăng thêm cho di ba áp lực mà thôi, cũng không có tác dụng gì.

“Vẫn là trước tìm được địa chỉ của đại hội người chơi cá nhân thì hơn.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ, ngay sau đó đăng nhập vào trong trò chơi, sau đó tìm địa chỉ email mà Từ Khả đã từng gửi email qua cho Triệu Thu.

Tô Bằng nhập địa chỉ email này vào, sau đó gửi qua một cái mail ngắn.

“Ta là Triệu Thu, gần đây xảy ra chút việc. Hành động không tiện, có thể đi Úc được, địa chỉ tụ hội của những người chơi cá nhân là gì?”

Tô Bằng giả mạo Triệu Thu gửi cho Từ Khả kia một email.

Email vừa mới gửi xong, qua khoảng năm phút đồng hồ liền đã có hồi âm.

“Phòng hội nghị số 3 tại trung quốc tế ở Canberra. Thời gian có chút thay đổi, hai tuần sau sẽ bắt đầu, vào ngày thứ tư. Còn nữa Triệu lão đệ người vẫn còn ở tại Quận Giang Ninh? Thời gian giống như trên ở trong trò chơi, hội trân bảo ở Lương Châu có một buổi đấu giá, nếu tài chính của lão đệ dư dả có thể đi xem thử, buổi đấu giá chỉ nhận tiền trong trò chơi. Nhưng tiền trong trò chơi cùng với tiền trong thực tế cũng có thể mua bán cho nhau, cũng không thiếu thứ tốt, đáng giá đi một lần.”

Từ Khả kia dường như không biết sự biến hóa trong công ty của Tô Bằng, coi Tô Bằng là Triệu Thu mà gửi tin lại.

Tô Bằng nhìn thấy vậy, ngay lập tức ghi thông tin này lại.

Mà lúc này đây, cửa phòng của Tô Bằng đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

Tô Bằng ngay lập tức đóng máy tính lại, sau đó đi đến mở cửa ra.

Chỉ thấy ngoài cửa, Hà Quyền Long vẻ mặt cổ quái đứng ở cửa, trong tay hắn cầm di động, vẻ mặt có chút cổ quái đưa cho Tô Bằng, nói.

“Điện thoại tìm người.”

“Ồ?”

Tô Bằng nghe xong cảm thấy kinh ngạc, nhận lấy điện thoại, nói.

“Xin hỏi ai vậy?”

“Mr. Tô, ta là Âu Mễ Tư Thông, ta đối với hành vi của người cảm thấy rất tức giận!”

Trong điện thoại, đột nhiên truyền đến giọng nói có chút kích động của Âu Mễ Tư Thông.

“Có chuyện gì xảy ra sao?”

Tô Bằng nghe xong, cảm thấy nghi ngờ hỏi.

“Người đã ở Úc, đã có tư cách di dân, hơn nữa cũng đã lấy được thẻ xanh! Sao còn muốn tìm chúng ta? Chúng ta đem hồ sơ cá nhân của người đệ trình lên, thiếu chút nữa đã xảy ra vấn đề. Đối với hệ thống sắp xếp của công ty chúng ta tạo thành ảnh hưởng rất lớn! Người là cố ý làm như vậy sao?”

Tô Bằng sững sốt, đột nhiên hần nhớ tới cô bé ở trong nhà hàng vừa rồi kia.

“Ồ, đây có thể là hiểu lầm... Ừm, người cũng biết, Ta vô cùng gấp gáp cần phải có thẻ xanh sớm cho nên ngoại trừ các người ra ta còn thông qua một số thủ đoạn để lấy được thân phận, có thể là bọn họ làm sớm trước các người một bước cũng nên...”

Tô Bằng giải thích một chút với Âu Mễ Tư Thông ở bên kia điện thoại.

“Đây là chuyện ma quỷ gì vậy! Mr. Tô, chúng ta tra được trên tư liệu của người rằng người từ lúc tám tuổi đã theo cha mẹ di dân sang Úc!”

Đối phương vẫn hết sức tức giận như cũ, nói với Tô Bằng.

Nghe thế, Tô Bằng không khỏi có chút im lặng, cô bé tên là Vương Lệ Tát kia trong vòng mấy phút đồng hồ hẳn là không có nhập vào nhiều tư liệu như vậy chứ, hẳn là đối phương đã dùng cái mẫu gì đó để tạo ra thân phận của mình đi.

“Cái này... Âu Mễ tiên sinh có thể hiểu cho một số phương pháp kỹ thuật, chẳng hạn như hacker với máy vi tính... Ừm, có thể hiểu như vậy, dù sao tình hình của ta người cũng biết, ta là nhập cư trái phép tới đây, nếu là đã có thân phận thì cần gì phải làm cho phiền toái như vậy?”

Tô Bằng có chút bất đắc dĩ, dù sao cũng coi như là mình đùa giỡn đối phương, liền phải cố gắng giải thích với đối phương.

Nghe xong những lời này của Tô Bằng, đối phương rõ ràng suy tư một chút, sau một lúc lâu, giọng nói của Âu Mễ Tư Thông trở nên hòa hoãn, nói.

“Là phương pháp dùng kỹ thuật? Mr. Tô có phương thức liên lạc với đối phương không? Nếu như là thật sự như vậy, chúng ta muốn liên lạc với đối phương một chút, xem thử có khả năng hợp tác hay không.”

“Cái này, thật có lỗi, đối phương là người rất chú trọng đời tư cá nhân, làm xong chuyện này cũng đã cắt đứt liên hệ với ta rồi.”

Tô Bằng lắc đầu, hẳn cũng không muốn nói rõ chuyện này.

“Đã như vậy... Âu Mỹ tiên sinh, chuyện này coi như là sai sót của ta, có điều chuyện di dân đầu tư có thể tạm dừng một chút, bất động sản của Sydney ta cũng không mua nữa, nhưng biệt thự ở Canberra còn có kho hàng, giao dịch vẫn tiếp tục, coi như là đền bù tổn thất một chút cho các người.”

Tô Bằng suy nghĩ một lát, nói với đối phương.

Âu Mỹ Tư Thông trầm mặc một trận, mới nói.

“Người như vậy không phù hợp với quy tắc, có điều nếu đã xảy ra rồi vậy thì cứ như vậy đi, chỉ là giao dịch bất động sản sẽ đơn giản hơn nhiều, ta ngày mai sẽ đi qua.”

“OK, cứ quyết định như vậy đi, đúng rồi, nếu thuận tiện thì giúp ta mua một chiếc xe SUV có rèm che, mai sẽ thanh toán luôn.”

Tô Bằng nói, đối phương cũng đáp ứng, sau đó Tô Bằng cúp điện thoại.

“Này thật không ngờ, tiểu cô nương kia lại lợi hại như vậy, người đã lưu lại số điện thoại của các nàng đúng không? Cho ta lưu với, không biết lúc nào cần nhờ đến người ta.”

Tô Bằng nghe xong, lập tức đoán được suy nghĩ của Hà Quyền Long, người nọ là đã đổ mắt với năng lực về kỹ thuật của người ta, muốn tiếp xúc với đối phương.”

“Hà ca, ta có thì có điện thoại của các nàng. Có điều tiểu đệ vẫn khuyên người một câu, đối phương rõ ràng không phải là đèn càn dầu, Hà ca nếu muốn nhúng tay vào, vẫn nên có chút chuẩn bị mới tốt.”

Tô Bằng nói, Hà Quyền Long khẽ gật đầu, nhưng rõ ràng không có nghe vào tai, Tô Bằng thở dài đem số điện thoại của Vương Ngã Đạt đưa cho hắn.

Đồng thời, Tô Bằng đối với cảnh ngộ của tỷ muội Vương Ngã Đạt cũng có sự hiểu biết nhất định.

Loại năng lực về kỹ thuật này của đôi phương, mặc dù là một loại thiên phú khó lường, nhưng cũng đồng thời là một loại nguy hiểm. Loại năng lực này, tất cả những người có chút dã tâm đều muốn đem Vương Lệ Tát kia khống chế ở trong tay.

Hà Quyền Long mới gặp qua người ta một lần cũng đã cảm giác được giá trị kinh tế của tiểu cô nương kia Vương Lệ Tát, nếu là ở trong nước nói không chừng vị ca ca này trực tiếp tìm người khống chế Vương Ngã Đạt, để cho tiểu cô nương kia làm việc cho hắn.

“Đây cũng xem như là chữ tài liền với chữ tai một vần nhỉ?”

Trong lòng Tô Bằng thầm than một tiếng, có điều hắn cũng không cần biết nhiều như vậy.

...

Một ngày thời gian trôi qua rất nhanh, ngày hôm sau, Âu Mễ Tư Thông mang theo hợp đồng cùng với các loại thủ tục đến đây ký hợp đồng.

Hết thấy đều rất bình thường, Tô Bằng tổng cộng giao ra một ngàn bốn trăm vạn nhân dân tệ, mua một tòa bất động sản ở Canberra của đôi phương, đôi phương có tặng kèm một chiếc xe SUV màu đen có rèm che, cùng với giấy chứng nhận thẻ xanh đã làm xong xuôi.

Âu Mễ Tư Thông sau khi ký hợp đồng thì vội vàng rời đi, Tô Bằng cũng chuẩn bị từ biệt Hà Quyền Long cùng với Lệ tỷ, đi đến Canberra.

Hắn trực tiếp lái cỗ xe SUV kia, chạy đường cao tốc đi đến Canberra, Canberra cách Sydney khoảng chừng 309km, chạy đường cao tốc chỉ mất mấy giờ, còn có định vị GPS, rất thuận tiện.

Tô Bằng cũng không lưu luyến, lên xe của mình, từ biệt hai người Hà Quyền Long cùng với Lệ ty xong liền chạy tới Canberra.

Ngay khi Tô Bằng rời khỏi nhà của Hà Quyền Long, ở phi trường quốc tế Sydney, có hai người quen cũ của Tô Bằng cũng vừa hạ cánh xuống máy bay.

Một trong số đó là người phương Đông, dáng người không cao, nhưng lại hết sức xóc vác, bộ dạng rất tinh anh, hơn nữa luôn mang theo một chiếc kính mát.

Một người khác thì tóc húi cua dựng thẳng, một thân áo đen, tay luôn đặt ở trên thắt lưng của hắn.

Nếu Tô Bằng đến đây, lập tức sẽ nhận ra, hai người này, một là bộ trưởng của công ty đã mất tích thật lâu, Thời Thiên Quân, một người khác chính là sát thủ áo đen nghe lệnh của Thời Thiên Quân.

Hai người này sau khi xuống máy bay, liền vội vàng đi vào trong thành phố Sydney...

Trải qua khoảng ba giờ lái xe, Tô Bằng đã từ Sydney đi tới Canberra.

Ở trên ghế lái phụ của chiếc xe SUV, Tô Bằng đặt các loại giấy chứng nhận về bất động sản ở Canberra cùng với cái chìa khóa.

Tô Bằng tiến vào trong thành phố Canberra, dựa theo nhắc nhở của GPS ở trên xe, lại chạy thêm 40 phút, rốt cuộc tìm được biệt thự ở phía Nam trung tâm thành phố này.

Canberra mặc dù là thủ đô của Úc, nhưng mà trình độ phồn hoa chưa hẳn đã so được hơn Sydney.

Chỉ là nơi này không có chỗ nào tốt khác, ngoại trừ so với thủ đô của Trung Quốc thì mật độ dân số ít hơn rất nhiều, cho dù trung tâm thành phố cũng có thể xây được biệt thự.

Tô Bằng tìm được biệt thự của mình, là một biệt thự ba tầng, phía dưới có một cái ga ra, còn có một sân sau, trong sân sau có một hồ bơi lộ thiên.

Lúc này cũng đã gần sang thu, trong sân có không ít lá rụng.

Tô Bằng cũng không để ý đến nhiều lắm, dùng khóa thẻ mở cửa chính của biệt thự ra, sau đó lái xe vào bên trong.

Trong chòm chìa khóa của Tô Bằng, có điều khiển từ xa cho cái ga ra, sau khi đem xe đặt ở trong ga-ra xong, Tô Bằng đi vào trong biệt thự.

Đây là một biệt thự phong cách Âu Châu pha với Thổ Nhĩ Kỳ, trong phòng có không ít tranh nghệ thuật, còn có một lò sưởi trong tường, trong phòng có thể thấy những tấm ván gỗ dùng để trang sức bằng gỗ thật.

“Coi như không tệ.”

Tô Bằng nhìn xem thử, cảm giác cũng được, trong phòng có máy hút bụi tự động, không cảm thấy quá bẩn.

Biệt thự này cũng có hệ thống bảo vệ, mặc dù đối với người chuyên nghiệp thì có vẻ hơi đơn sơ, hệ thống người bình thường mà nói thì cũng coi như là phòng hộ nghiêm mật rồi, về mặt an toàn cũng không cần phải lo lắng.

Đồ đạc trong biệt thự, phần lớn đều do chủ nhân cũ để lại, chất lượng đồ đạc cũng không tệ, giá trị chừng mấy chục vạn.

“Rất tốt, tùy thời cũng có thể ở lại, xem diện tích kiến trúc, ở bảy tám người một chút cũng không lo phải chen chúc, về sau nếu có đồng bạn có thể đem nơi này làm căn cứ.”

Tô Bằng nhìn ngắm, trong lòng rất là vừa lòng.

Hắn lên trên lầu nhìn thoáng qua, có hai phòng ngủ chính, bốn phòng cho khách, hai kho chứa đồ, một phòng tập thể hình, nhưng dụng cụ cần có cũng đều có đủ.

Trong lòng Tô Bằng hết sức hài lòng, biệt thự hơn một nghìn vạn cũng không có lỗi.

Mạng internet trong phòng cũng là 100mb/s lúc nào cũng có thể sử dụng.

“Rất tốt... Chỉ cần thêm một số thiết bị, làm một vài phương tiện phòng hộ là có thể ở lại chỗ này.”

Tô Bằng dò xét cả tòa biệt thự một lần, trong lòng tương đối hài lòng.

Có điều hẳn không có ở lại lâu mà là lái xe đi ra ngoài, đi đến một nơi khác.

Cách hai cây số, có một cây cầu lớn, phía dưới cây cầu có không ít kho hàng nhỏ.

Nơi này là trung tâm thành phố, một khu vực ở đây không biết do nguyên nhân gì đã làm cho nơi này thành một bãi đỗ xe, kho hàng mà Tô Bằng đã mua cũng ở chỗ này.

Tô Bằng tìm được kho hàng mà mình đã mua, sử dụng chìa khóa kéo cửa cuốn lên, tiến vào bên trong.

Kho hàng này khoảng hơn sáu mươi mét vuông, cơ bản không có thứ gì cả, chỉ là trên vách tường của kho hàng có không ít giá gỗ.

“Chỗ này cũng khá ổn... Cần trang bị thêm một chút là có thể trở thành một nơi để theo dõi.”

Tô Bằng nhìn, gật gật đầu.

Đây là thói quen lúc hắn làm trinh thám.

Bình thường là hẳn không chỉ có một địa điểm để ở lại, mà là ngoài địa điểm ở lại chủ yếu ra còn có thêm mấy “ổ” dự phòng.

Những “ổ” này tốt nhất là có thể theo dõi lẫn nhau.

Tô Bằng đã lên kế hoạch xong xuôi, trang bị cho nơi này thiết bị nghe lén và giám thị, sau đó lại cũng trang bị bên biệt thự của mình, thiết đặt một hệ thống giám thị lẫn nhau, như vậy vạn nhất có cái gì ngoài ý muốn mình cũng có thể dễ dàng thu hoạch được tin tức.

Lúc này, hẳn không quá quen thuộc với Canberra, chờ qua một thời gian ngắn sau khi quen hơn, ngoại trừ hai nơi này, hẳn còn có thể thuê một số

nơi khác nhau ở thành phố này, làm điểm dừng chân của mình.

Thấy hai chỗ này của mình, Tô Bằng hết sức hài lòng, việc trang bị hệ thống giám thị, cũng không vội nhất thời, Tô Bằng khóa nơi này lại sau đó lái xe SUV đi đến một siêu thị gần đó mua một chút thức ăn cùng với đồ dùng hàng ngày rồi trở lại biệt thự.

Tuy rằng Tô Bằng bây giờ cũng cực kỳ muốn mua một khẩu súng, nhưng cái này cũng không thể vội vàng, trước tiên phải bố trí ổ của mình cho an toàn thoả mái một chút đã, sau đó lo tính cái khác cũng chưa muộn.

Trở lại biệt thự, Tô Bằng thông qua mạng internet, đặt hàng một đồng thiết bị bình thường, một số công cụ thi công, cùng với bốn năm chiếc máy tính, đây đều là để trang bị cho căn biệt thự này trở thành một căn cứ địa.

Về phần thiết bị nghe lén, Tô Bằng lúc ở trng nước vẫn là lấy từ chỗ chú ba, chú ba của hắn phụ trách kho trang bị trong bộ đội đặc chủng, cơ bản có thể cho hắn những thiết bị tối tân nhất.

Nhưng Tô Bằng cũng đã có đường dự phòng, cái này cũng có ở trên các trang mua sắm trực tuyến như Amazon, nếu cẩn thận tìm tòi sẽ phát hiện một số bất ngờ.

Cứ như vậy, Tô Bằng liên tục năm sáu ngày đều ở trong biệt thự thiết đặt, khoảng một tuần sau cả tòa biệt thự đã được hắn cải tạo một phen.

Biệt thự bây giờ, hệ thống phòng ngự đã tăng lên một cấp bậc, hệ thống nghe lén và giám thị mua trên internet cũng đã đến rồi, Tô Bằng lui tới giữa nhà kho cùng với biệt thự, chia cho mỗi bên một bộ thiết bị.

Mà còn hắn cũng dần dần quen thuộc với hoàn cảnh ở Canberra, cũng ở trong cửa hàng súng ống mua được mấy loại súng.

Bây giờ, trong biệt thự của Tô Bằng đã có một thanh Colt M1911A1, một khẩu súng ngắn ổ quay tính năng rất ổn định, còn có một khẩu súng lục Desert Eagle tuy rằng ở trong thành phố không mấy khi dùng đến nhưng là bởi vì yêu thích nên vẫn mua về, cùng với mấy viên đạn bạc.

Đồng thời, Tô Bằng cũng đặt ở cửa hàng súng một khẩu súng trường kinh điển AK17.

Về phần súng bắn tỉa, Tô Bằng tạm thời không có mua, bây giờ mua cũng chưa chắc có thể sử dụng được, Tô Bằng tính toán tham gia một khóa học bắn xạ kích xong thì hẳn mua sau.

Cứ như vậy, thời gian dần dần trôi qua, còn có bốn ngày chính là đến đại hội người chơi cá nhân ở Canberra...

Chương 278: Bốn thiếu niên

Ngày này, buổi sáng Tô Bằng dậy rất sớm.

Hắn hôm nay đã sắp xếp xong xuôi hành trình, muốn đi đến trung tâm triển lãm quốc tế Canberra xem thử thế nào.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn đi, mấy ngày trước, hắn cũng đã dò xét khu vực lân cận một lần, xem thử có thể thám thính được tình hình nào đó hay không.

Có điều, phòng hội nghị số 3 trung tâm triển lãm quốc tế, cũng không mở cửa cho bên ngoài, mới lái xe từ đằng xa, đã có bảo an đi đến dò hỏi, không dễ dàng trà trộn vào như vậy.

Đây cũng có thể hiểu được, dù sao nơi này thường xuyên tổ chức hội nghị có tính chất quốc tế, trong ấn tượng của Tô Bằng, vị “quá trẻ, quá đơn giản” kia, còn có có Cổ Nguyệt 486, đều đã từng mở hội nghị ở nơi này.

Nếu như người tổ chức buổi off Tán Nhân lần này, có thể tìm đến nơi này, đã nói rõ năng lực của đối phương có lẽ không tồi, tỷ lệ là đàn anh đàn chị của nước Úc này gia tăng không ít, Tô Bằng đang lo lắng, nếu như tổng bộ của là đối phương ở Canberra, mình tương lai làm sao chung sống cùng bọn họ.

Có điều, lần này Tô Bằng tới nơi đây, chủ yếu để quan sát địa hình khu vực xung quanh, lần hội nghị này cũng không phải toàn bộ không có nguy hiểm, chuẩn bị tinh thần sớm một chút, cũng là chuyện nên làm.

Sử dụng kính viễn vọng quân dụng bội số lớn mua được trên mạng quan sát một hồi, Tô Bằng có chút ử rữ phát hiện, lúc thiết kế trung tâm hội triển lãm này, có lẽ đã nghĩ đến khả năng sử dụng thiết bị đo lường ở bên ngoài thăm dò bên trong hoặc là sử dụng súng bắn tia, cơ bản từ bên ngoài không phát hiện được tin tức gì ở bên trong.

Còn xung quanh, trung tâm triển lãm này, nằm giữa nơi giao nhau của hai trục đường chính, giao thông thuận tiện, trung tâm hội nghị có một quảng trường rộng lớn, một bộ phun nước, ngoại trừ như vậy, cũng không có những vị trí nào khác có thể che chắn.

Nói cách khác, nơi này căn bản không có gì có thể quan sát được, bắt người hay là bỏ chạy, cũng đều là một chuyện mà thôi.

Quan sát một hồi, Tô Bằng không phát hiện được gì giá trị, lắc đầu, thu lại kính viễn vọng.

Nhưng hắn cũng không dự định trực tiếp trở về biệt thự, mà lại lái xe trên một con đường chính, chuẩn bị đi đến cửa hàng súng ống phía nam thành phố Canberra, đi lấy AK47 mà mình đã đặt làm.

Tô Bằng dùng vận tốc bốn mươi cây số trên giờ đi chưa tới hai cây số, đang lái đến một ngõ quẹo, đột nhiên, một chiếc ô tô không biết bảng hiệu gì, đột nhiên từ trong ngõ hẻm lao ra.

Tô Bằng vội vàng đạp thắng gấp, chỉ là vận tốc của đối phương vô cùng nhanh, Tô Bằng mặc dù dừng lại, đối phương vẫn đâm vào bên cạnh đầu xe Benz.

“Két!”

Hai chiếc ô tô không hề nghi ngờ liên va phải nhau.

Lập tức, bánh xe SUV ban đầu bị đụng trúng trượt dài, có điều lúc này, chất lượng của ô tô Đức hoàn toàn hiển rõ không nghi ngờ, bánh xe Tô Bằng lập tức thắng lại, đồng thời túi khí an toàn bắn ra.

Phản ứng đầu tiên của Tô Bằng, chính là mình đã bị tập kích, tay trái lập tức móc một thanh mã tấu Thụy Sĩ từ trong túi quần ra, rạch hai đường túi khí. Tay phải, từ bên hông sau lưng rút ra súng lục Colt M1911A1, một cước đá văng cửa xe, từ trên xe nhảy xuống.

Nhảy xuống xe, Tô Bằng mới nhìn rõ ràng, chiếc xe đụng mình, là một chiếc mui trần...

Chiếc xe mui trần này, cũng không phải hàng cao cấp gì. Ít nhất chiếc xe trước mặt này, nhìn từ bên ngoài, chỉ có thể dùng hai chữ tàn tạ để hình dung. Thân xe gần như tróc một nửa lớp sơn, trần xe lại giống như ống thổi lửa rách nát theo phương thức cũ, màu sắc bên trên cũng đã phai mòn hơn nửa, từ màu đen biến thành màu nâu nhạt.

Trên chiếc xe này, ngồi bốn thiếu nam thiếu nữ tuổi tác xem xem nhau.

Nắp trước của chiếc xe mui trần này, đã bị đâm đến biến dạng, không ngừng bốc khói trắng, đã không tài nào khởi động được.

Ngồi trên vị trí lái, là một nam hài để đầu tóc dựng thẳng đứng, tuổi tác của hắn xem chừng chỉ mới có mười sáu mười bảy tuổi, mặc dù kiểu tóc có chút không phù hợp xu hướng, có điều khuôn mặt cũng không khó coi, lúc này hắn đã chảy máu mũi, đang lắc đầu nguây nguây, không giống như đã bị thương nặng.

Ngồi ghế phó lái, là thanh niên da trắng ăn mặc theo kiểu Punk, tuy rằng cũng không thịnh hành lắm, nhưng gương mặt cũng được, tuổi tác xấp xỉ với người lái xe, hắn bị thương nhẹ hơn nhiều, lúc này đang định đập xuống cửa xe bị hư.

Hai người ngồi đằng sau, một người thanh niên châu Á dường như là mặc đồng phục học sinh, hắn cuộn người, rõ ràng vừa rồi lúc xe đụng đã làm động tác bảo vệ bản thân, bị thương rất nhẹ, nhưng sắc mặt tái nhợt, sợ tới mức không nói được gì.

Còn người ngồi bên cạnh, là một nữ sinh mười sáu mười bảy tuổi, gương mặt xinh đẹp, chỉ là trên lỗ tai đeo một dây lớn bông tai kim loại, dù nhiều nhưng lại vô cùng hài hòa với gương mặt của nàng, trang phục mặc trên

người cũng có chút đặc biệt, thoát nhìn không giống như là người bình thường mặc, giống như là đạo cụ trong phim khoa học viễn tưởng gì đó, lúc này, hai mắt nhắm nghiền, dùng như đã ngất đi.

Nhóm bốn người thanh niên ăn mặc không theo xu hướng kỳ quái này, chính là đám người tông vào xe Tô Bằng.

“wakeup! wakeup!”

Thanh niên da trắng ngồi ở vị trí phó lái kia, lúc này đã đá văng cửa xe méo mó, hắn không ngừng lay động thanh niên châu Á lái xe, muốn gọi hắn tỉnh dậy.

Thiếu niên châu Á ngồi đằng sau kia, cũng đã có phản ứng, hắn dường như biết đôi chút về cứu chữa, bắt đầu ấn vào Nhân Trung của cô gái đeo khuyên kia.

Cô gái kia thật ra có lẽ không có bị thương, chỉ là sợ quá mà ngất đi, không cần cứu chữa gì, cũng đã tự tỉnh lại.

Nhưng mà thanh niên châu Á ngồi ở vị trí lái xe kia, lại bởi vì là người phải chủ yếu thừa nhận lực va đập trong cú tông xe, lúc này vẫn còn hôn mê bất tỉnh, không ngừng chảy máu mũi.

Tô Bằng nhìn thấy vậy, đã hiểu ra, đây hẳn không phải là tập kích nhằm vào mình.

Bởi vì đối phương là sẽ không thể nào vô lý, để cho ba bốn thiếu niên thiếu nữ vừa nhìn đã biết là vị thành niên đến tập kích mình trước được, hơn nữa thiếu niên lái xe kia thiếu chút nữa đã tự đâm chết mình.

Tô Bằng thoáng thở phào nhẹ nhõm, thả lỏng súng lục nắm chặt sau lưng, quan sát bốn người này.

“Bỉ Lợi! Đừng có lắc hẳn nữa! Người như vậy dễ hại chết hẳn lắm đó!”

Thanh niên châu Á phía sau, đột nhiên mở miệng tuôn một tràng tiếng Trung, quát thiếu niên da trắng phía trước.

Thiếu niên da trắng giống như không hiểu tiếng Trung, nhưng không biết nói, hẳn dường như có phần tin tưởng thiếu niên châu Á đằng sau, trong miệng không ngừng nói.

“Willdead?”

Thiếu nữ xỏ khuyên kia cũng đã dần tỉnh lại, lực chú ý cũng không tập trung vào trên người bạn bị thương phía trước, nàng quay đầu lại sốt ruột nhìn phía sau, nói.

“Người phía sau sắp đuổi tới nơi rồi! Chúng ta phải mau chóng đi thôi! Tìm cảnh sát cũng được!”

Tô Bằng cũng nhìn ra chút ít kỳ lạ, người trên xe này, dường như đều không phải đến cùng một nơi, người da trắng kia nói tiếng Anh phát âm dường như là người vùng Bắc Âu, còn người thanh niên châu Á phía sau kia giọng nói dường như là người Đài Loan hoặc Hồng Kông, còn thiếu nữ đeo khuyên kia, giọng nói có chút giống là người Tứ Xuyên Trung Quốc, nhưng lại có chút cứng nhắc.

Mấy thiếu nam thiếu nữ giống như đến từ các nơi khác nhau trên thế giới, không ngờ lúc này lại tụ tập trên chiếc xe này, đằng sau dường như còn có người nào, muốn đuổi theo bọn họ.

Tô Bằng cũng quay đầu, nhìn về phía sau bọn họ, chỉ thấy rất xa, có thể nghe thấy từng tiếng xe âm ỉ.

Tiếng âm ỉ kia, càng ngày càng gần, rốt cuộc xuất hiện ở trong tầm mắt Tô Bằng.

Chỉ thấy, phương hướng chiếc xe của thiếu nam thiếu nữ này đến, có vài chiếc mô tô, còn có hai chiếc xe ô tô âm ỉ kéo tới, trên chiếc xe ô tô và mô tô kia, còn có thể nghe thấy âm thanh quát tháo kêu la.

Mấy thiếu nam thiếu nữ gây ra tai nạn, lập tức sắc mặt vô cùng xấu, da trắng, cắn răng, đỡ thanh niên hôn mê trên ghế lái chính kia ra, sau đó liền bỏ chạy về phía phương hướng Tô Bằng đi đến.

Trên ghế sau, thiếu niên châu Á cùng thiếu nữ xỏ khuyên cũng đã nhảy xuống. Mỗi người mang một túi du lịch, giống như trối chết bỏ chạy về phía sau.

Tô Bằng nhìn thấy, biết mình có thể cuốn vào trong chuyện nào đó, hấn đều chưa nói gì. Chỉ nhìn những thiếu niên thiếu nữ này bỏ chạy, cũng không có ý định dính líu quá nhiều vào chuyện này.

Thiếu nữ xỏ khuyên kia chạy được hai bước, đột nhiên ai da một tiếng ngã xuống đất.

Túi du lịch của nàng vừa rồi không gài kỹ, lúc này có thứ gì đó lăn ra khỏi túi.

Đúng lúc đó, đồng tử Tô Bằng đột nhiên co rút lại một chút.

Bởi vì, hấn nhìn thấy thứ gì đó vô cùng quen thuộc với mình...

Trong, túi du lịch của thiếu nữ xỏ khuyên kia, rơi ra một thứ hình bán nguyệt, màu đen, không biết là gỗ hay kim loại, giống như gỏi đầu.

Cái này...

Chính là máy chủ Tô Bằng đã từng gặp trên người bọn người Lý Mục.

Thân thể Tô Bằng lập tức tiến lên trước một bước. Thế nhưng, hấn lại dừng lại.

Bản thân tùy tiện đi qua như vậy, bốn thiếu nam thiếu nữ đã thành chim sợ cành cong này, nhất định sẽ cho rằng mình muốn gây bất lợi cho bọn họ.

Không bằng yên lặng theo dõi tình hình, xem thứ có đáng để mình ra tay hay không...

....

Thiếu nữ xỏ khuyên sau khi bị vấp ngã, vội vàng đứng lên, nhanh chóng nhét máy chủ và một vài thứ khác vào trong túi du lịch lại.

“Đồ con gái!”

Lúc này, thiếu niên châu Á đã chạy đến trước hắn, dường như nhìn thấy tình cảnh này, hình như cũng có chút nổi giận, nhưng vẫn chạy lại, một phen kéo cô bé kia đi, nói.

“Lúc nào rồi hả, ngoài máy chủ cái khác không cần quan tâm!”

Nói xong, hắn kéo cô bé kia đứng lên, nhưng cô bé dường như đã bị trật chân, đau đơn hô một tiếng.

“Con gái chính là phiền phức vậy đó!”

Thiếu niên Châu Á không khỏi tức giận mắng mỗ một tiếng, nhưng lại không vứt bỏ đồng bạn của hắn, ngồi xổm xuống, hai tay vòng tròn, bảo vệ mắt cá chân của cô bé.

“Ai cần ngươi để ý! Đừng có đụng vào chân ta!”

Cô bé xỏ khuyên kia giống như giận hờn, mắng thiếu niên kia.

“Ngươi cho rằng ta muốn đụng vào ngươi sao?”

Thiếu niên Châu Á liếc nhìn sắc mặt trắng không còn giọt máu của cô bé, hồi lâu sau mới buông tay nói.

“Được rồi!”

Cô bé xỏ khuyên hoạt động mắt cá chân một chút, không ngờ giống như thoáng cái đã lành hẳn.

Tô Bằng nhìn, thân thể không khỏi run lên.

“Thiếu niên này... hắn có năng lực chữa thương sao?”

Tô Bằng trong nháy mắt nghĩ đến máy chủ trò chơi của cô bé xỏ khuyên kia, chẳng lẽ, bốn thiếu nam thiếu nữ này, đều là người chơi nhận được năng lực từ trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi sao?

Mà lúc này đây, vì chữa trị mất cá chân cho cô bé xỏ khuyên kia, bốn người này đều bị chậm lại, đã bị đám người phía sau đuổi kịp.

Tô Bằng lúc này thấy rõ, người đuổi theo bọn họ, khoảng chừng có mười hai mươi ba chiếc xe, đều là phong cách mô tô Harley, ngoài ra còn có hai chiếc xe con, người ngồi trong xe, cũng không giống là loại người tốt lành gì.

Mười hai mươi ba chiếc mô tô này, vây quanh bốn thiếu niên thiếu nữ vào bên trong, không ngừng xoay tròn, trói chặt bọn họ vào bên trong, người bên trong xe con kia, thì không ngừng kêu gào.

Ngoại trừ thiếu niên hôn mê, thiếu niên da trắng còn lại và thiếu niên châu Á, thiếu nữ kia sắc mặt đều vô cùng tồi tệ.

Lúc này, cửa xe ô tô kia mở ra, một người từ bên trong bước xuống.

Người này đại khái hơn hai mươi tuổi, là thanh niên da trắng, khuôn mặt coi như anh tuấn, tuy nhiên lại giống như bị hơi lửa, một con mắt sưng tấy, nửa bên mặt giống như là bị hơi lửa sượt qua, có phần bóng khá nặng.

Mà người này, trong tay bây giờ cầm một cây gậy tròn, đi xuống xe, quát về phía đám người thiếu niên kia.

“Các người không phải biết phóng hỏa sao? Tiểu tử công năng đặc biệt đâu, lại đây, phóng hỏa lần nữa cho ông đây xem nào!”

“Giết chết! Giết chết! Giết chết!”

Đám đàn em lái mô tô vây quanh mấy người thiếu niên thiếu nữ kia, không ngừng hô vang “Giết chết!”

Lập tức, những người bị vây quanh, sắc mặt càng khó coi hơn.

“Bỉ Lợi, thả ta ra, để ta đi.”

Vào lúc này, một âm thanh yếu ớt vang lên.

Tô Bằng nhìn lại, là thiếu niên châu Á hôn mê kia.

Thiếu niên mái đầu chải dựng đứng như con nhím kia, ánh mắt lạnh lùng nhìn thanh niên da trắng bị bóng nửa gương mặt, dùng tiếng Anh nói.

“Thế nào? Còn muốn đoạt thứ gì của chúng ta? Người còn muốn bị đốt lần nữa sao?”

Nói xong, tay trái hắn chà xát một lát trên người mình, lập tức, trên bàn tay của hắn bắt đầu bốc lửa.

Lập tức, đám thanh niên xe máy xung quanh kinh hô một trận.

Tô Bằng nhìn đến đây, ánh mắt nheo lại.

Hắn có thể cơ bản chắc chắn, mấy thiếu niên này, đều là người chơi trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi.

Cũng chỉ có trong trò chơi kia, mới có các loại công pháp và pháp thuật, khiến thiếu nam thiếu nữ này có bản lĩnh như vậy.

“Tiểu tử công năng đặc biệt kia! Người có gan thì đốt nữa đi! Ta nhìn rõ người rồi, lửa của người cũng chỉ có nhiệt độ bình thường, cẩn thận một chút căn bản đều không đốt được chúng ta, chúng ta nhiều người như vậy, lần lượt nhào lên người cũng chết chắc rồi!”

Thanh niên da trắng bị hơ nửa gương mặt, nhìn chằm chằm nói với thiếu niên bốc lửa trên bàn tay kia.

Thiếu niên bị thương trên tay bốc lửa sắc mặt nhợt nhạt, hắn vốn muốn mở miệng phản bác, nhưng lại động đến vết thương trên cơ thể, đau đớn ho khan một tiếng, ngọn lửa trên tay cũng ảm đạm không ít.

“Diệu Bang, đừng cậy mạnh!”

Sau lưng thiếu niên này, thiếu niên châu Á dường như có thể thi triển năng lực chữa trị lên tiếng nói.

“Đừng đứng đó nói nhảm! Giao thứ chúng ta muốn ra đây mau, bằng không nơi này chính là chỗ chôn thân của các người!”

Thanh niên da trắng bị bóng quát nói, đám lâu la xung quanh, đều rút gậy sắt, xích sắt đủ loại hung khí từ chỗ bí mật trên xe xuống, không ngừng gào hét xung quanh bốn người trẻ tuổi này.

Sắc mặt bốn người trẻ tuổi này cũng hết sức khó coi, đặc biệt là thiếu nữ kia, giống như sắp khóc đến nơi.

Lúc này, đột nhiên, một tên đang lái mô tô Harley vòng quanh khu vực này, đột nhiên phát ra một tiếng thất thanh, chỉ thấy mô tô Harley kia cả người lẫn xe đều vắng xa.

“Rầm!”

“Bịch!”

Tên lâu la lái mô tô Harley, sau khi bị vắng ra, thanh niên da trắng còn có bốn người trẻ tuổi kia mới phát hiện, là một thanh niên Châu Á tinh thần vẻ như rất tốt, một cước đạp vắng cả người lẫn xe của tên kia ra ngoài.

“Mẹ nó, xem ông đây là vô hình sao?”

Một tiếng giống như vô cùng khó chịu thanh âm, chỉ thấy Tô Bằng vẻ mặt khó chịu thu hồi một cước đá ra, quát nói đám người bên trong.

“Ông đây mặc kệ các người là ai, giải quyết chuyện của ông đây trước rồi hẵng nói!”

Chương 279: Thiếu nam Trương Tín Triết hệ trị liệu

Không biết có phải do một cước Tô Bằng đạp bay xe mô tô nặng mấy trăm cân và người trên xe khiến cho mọi người hoảng sợ, hay là những người này cũng không ngờ rằng có người đột nhiên gây rối, lúc này bầu không khí bỗng nhiên nghiêm trọng, chỉ có âm thanh máy nổ.

Sau hồi lâu, thanh niên da trắng bị đốt nửa bên mặt kia, mới kịp phản ứng, hướng về phía Tô Bằng quát.

“Người là ai?”

“Ta là ai? Dựa vào cái gì ta phải nói cho người biết?”

Tô Bằng giễu cợt cười một tiếng, dùng tiếng Anh nói với thanh niên da trắng bị nướng nửa bên mặt kia, sau đó dùng ngón tay chỉ vào bốn thiếu niên đang bị bao vây, nói.

“Nhóc phóng lửa, nhóc tóc đen, nhóc da trắng, còn cả nhóc xỏ khuyên kia nữa, bốn người này đụng hư xe của ta, ta muốn đưa bọn chúng đi gặp cảnh sát, mặc kệ người lai lịch thế nào, đều lui hết cho ta, để ta mang bọn chúng đến gặp cảnh sát rồi nói.”

“Mẹ nó!”

Nghe Tô Bằng nói như thế, thanh niên da trắng bị nướng mặt lập tức phần nộ.

Hắn tên là Áo Đặc, là con trai của lão đại một bang phái ở Canberra, bởi vì tổ chức buôn bán ma túy trong khu vực đại học Canberra, cho nên trong bang phái xem như cũng có địa vị không nhỏ.

Chỉ là hắn cảm thấy lợi nhuận quá thấp, luôn luôn dự định tiếp xúc một vài “món hàng” tiêu chuẩn cao hơn, kiếm tiền càng nhiều hơn, nhưng lại bị cha mình cùng các tiền bối trong bang phái chèn ép, nói như vậy sẽ hủy hoại bang phái của bọn họ.

Áo Đặc này vô cùng khó chịu điểm này, nếu như không có tài chính và nhân lực của đám người cha mình ủng hộ, hắn cái gì cũng không có, cũng chỉ có thể từ bỏ mà thôi.

Chỉ là vào lúc này, vài tên Nhật Bản kỳ quái đến tìm hắn, đưa cho hắn một bức ảnh kỳ lạ giống như hình chiếc gối, nói cho hắn biết, nếu tìm được thứ trong tấm ảnh, sẽ trả một khoản thù lao hậu hĩnh.

Những người Nhật Bản kia, không ngờ lại ra giá năm triệu đô la Úc cho thứ giống như chiếc gối trong hình kia!

Năm triệu đô la Úc, đủ để cho Áo Đặc tự lập môn hộ, hắn mặc dù ngờ danh dự của đám người Nhật Bản kia. Nhưng vẫn đủ động lực, để đi truy tìm

những thứ đồ kia.

Không bao lâu sau, thì có thuộc hạ báo cho hần biết, trong quán rượu nào đó ở Canberra, nhìn thấy một cô gái Châu Á dường như mang theo thứ này.

Hần lập tức chạy đến, nhưng đụng phải bạn bè của cô gái kia, vốn hần định bắt lấy cướp đoạt, nhưng lại bị tên oắt Châu Á kia, không biết sử dụng cái gì lại phóng ra lửa, ấn lên trên mặt hần.

Kết quả, nửa bên mặt hần bị phỏng, tên oắt Châu Á và bạn bè của hần, lại không biết trộm được chiếc xe ở đâu, nghĩ muốn chạy trốn, Áo Đặc hết sức tức giận, lúc ấy bèn tụ tập thuộc hạ ở xung quanh, đuổi theo bọn họ.

Bản thân hần biết, phỏng như vậy, gương mặt đẹp trai bản thân vốn luôn lấy làm kiêu ngạo suýt chút nữa đã bị hủy hoại. Nhưng đôi phương dường như không chỉ có một cái gỏi kỳ lạ mà đám người Nhật Bản kỳ quặc muốn, nếu cướp được, cũng có thể coi như bù đủ lỗ.

Nhưng mà, vào lúc này, đột nhiên nửa đường nhảy ra một tên nhãi, muốn cướp đoạt mục tiêu của mình.

Chuyện này, hần không thể chịu đựng được.

Nhưng mà, đôi phương bộ dạng hùng hổ thế kia, khiến cho Áo Đặc ít nhiều có chút kiêng dè.

Hần dần xuống cơn giận của mình, quát cái tên nửa đường chen ngang kia.

“Cái xe rách nát của người đi gọi công ty bảo hiểm bồi thường đi! Đám nhãi ranh này làm ta bị thương, ta muốn bọn chúng bồi thường và giải thích rõ ràng với ta trước đã!”

“Ha ha, người nói sao thì nghe vậy sao? Xe của ông đây so với cái mặt nát của người đáng giá gấp trăm lần, còn không mau để ta dẫn bọn họ đi!”

Tô Bằng cố ý giả vờ đáng vẻ hết sức ngạo mạn, quát nói lại Áo Đặc.

“**!”

Áo Đặc thấy thế, không khỏi mắg to, ánh mắt tóe hung quang, vẫy tay ra lệnh cho đám đàn em nói.

“Giải quyết tên không có mắt kia!”

Lập tức, có ba bốn chiếc xe máy, phóng nhanh về phía Tô Bằng.

“Người kia nguy hiểm rồi!”

Nhìn thấy tình cảnh này, thiếu niên trên tay có lửa, được bạn bè của hắn diu đỡ không khỏi có chút sốt ruột.

“Người kia, dường như cố tình muốn giúp chúng ta!”

Sau lưng hắn, thiếu niên dường như có năng lực trị liệu, được gọi là “Triết” kia, lại rất tỉnh táo, nhìn bên kia nói.

Tô Bằng thấy bốn chiếc mô tô đang phóng nhanh về phía mình, hắn cũng không bận tâm, từ sau lưng rút ra khẩu súng lục Colt.

“Pằng!”

“Pằng!”

“Pằng!”

“Pằng!”

Liên tiếp bốn tiếng súng vang lên, Tô Bằng bắn liền bốn phát súng, bắn vào bánh trước của bốn chiếc xe mô tô.

Tốc độ xông tới của bốn chiếc xe máy cũng không quá chậm, lúc này bị Tô Bằng bắn nổ lốp xe, người ngã xe đổ, bốn chiếc xe mô tô lăn lộn trên mặt đất, xe máy trượt dài rất xa.

Tô Bằng cũng không ngừng lại, tiếp tục nổ súng.

Theo tiếng súng vang lên, ba chiếc trong bốn chiếc bay ra, bị Tô Bằng bắn trúng bình xăng, bốc cháy hùng hực, sau đó nổ tung!

Không khí nổ tung, khiến cho những tên lái mô tô vốn nằm trên mặt đất, lại lẫn long lóc lẫn nữa, dường như bị ảnh hưởng không nhẹ.

“Người này bị điên sao?”

Áo Đặc và bốn thiếu niên kia nhìn thấy, nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

Nơi này dù sao cũng là nước Úc, hợp pháp hóa dùng súng, nhưng mà, thật sự mang vũ khí bên mình, hơn nữa một lời không hợp, trực tiếp rút súng bắn người, cơ bản người thường cả đời cũng sẽ không nhìn thấy lần đầu tiên.

Ngay cả Áo Đặc là thành viên trong bang phái, cũng chỉ dám mang theo súng ở địa bàn của mình, ngoại trừ ra ngoài làm việc, đàm phán và tranh chấp, căn bản sẽ không mang theo súng, bởi vì như vậy sẽ mang tới không ít phiền phức.

Nhưng mà người trước mặt này thì, chẳng những mang theo súng lục nhét đầy đạn, còn trực tiếp nổ súng, rõ ràng là tìm đường chết mà?

Bốn thiếu niên kia, càng trợn mắt há hốc mồm, nơi bọn họ đi đến mặc dù là các nơi trên thế giới, nhưng cũng không phải nơi tổ chức khủng bố võ trang hung hãn, bắn nhau đầy đường, nơi đâu cũng bắt gặp cảnh tượng bốc cháy như thế này, quả thật chẳng khác nào phim Hollywood.

Tô Bằng sau khi nổ súng, từ từ dựng thẳng súng, mang theo sắc mặt kiêu ngạo nhìn Áo Đặc, nói.

“Thế nào? Còn muốn cướp người với ta nữa không? Lần này ta bắn xe, lần sau không biết sẽ bắn vào đâu đấy, đừng nhìn ta thế kia, ta mặc dù từng thử dùng vật nhọn để đâm người, nhưng vẫn chưa từng thử dùng súng bắn người cảm giác nó như thế nào, ta sợ mình bị nghiền, bản thân cũng không chế không nổi nữa!”

Nói đến đây, Tô Bằng còn vô cùng hợp hoàn cảnh học theo nhân vật phản diện biến thái trong phim ảnh, cười ha ha mấy tiếng.

Áo Đặc nghe thế, cả người phát run, thầm nghĩ đúng là vận rủi trúng đầu, đầu tiên là bị một tên nhãi ranh có công năng đặc biệt hủy dung, lại đụng phải một tên điên chân chính, nhìn mức độ điên khùng của tên này, nói không chừng thực sự có gan cầm súng bắn hai nhát vào người mình.

Người hấn run rẩy một cái, đã nảy sinh ý nghĩ rút lui, nhưng ngoài miệng vẫn còn hung hăng ném ra một câu nói.

“Tiểu tử! Ta nhớ mặt ngươi rồi đấy! Ngươi chờ đó!”

“Pằng!”

Trả lời hấn, là một viên đạn bắn vào trước chân hấn một mét, Áo Đặc sợ tới mức nhảy dựng, trong lòng hoàn toàn nhìn không được, mắng to một tiếng đồ điên, sau đó lập tức nhảy lên xe ô tô của mình, nổ máy xoay đầu bỏ đi.

Thấy lão đại của mình đã bỏ đi rồi, lũ đàn em lâu la này mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau, rồi lại nhìn Tô Bằng cầm súng đứng trong biển lửa giống như người máy trong Terminator II, rốt cuộc có người lắc đầu, nổ máy, kéo đồng bọn bị thương trên mặt đất, như ong vỡ tổ bỏ đi.

Tô Bằng thấy những người này đã đi hết rồi, lúc này mới lúc này mới cảm thấy thoả mãn, hấn đi đến trước mặt bốn thiếu niên kia.

Chỉ là, bốn thiếu niên này, khi thấy Tô Bằng đi tới, đều không hện mà cùng lùi về phía sau một bước, Tô Bằng thấy, đầu tiên là sững sờ, sau đó cười khỏ.

Bốn thiếu niên thiếu nữ, chỉ là vô thức bị khí thế của Tô Bằng làm cho sợ hãi, mới lùi về phía sau mà thôi. Có điều bốn người này cũng không phải kẻ ngốc, cũng biết xem như là Tô Bằng đã giúp bọn họ một chuyện lớn.

“Cám ơn ngươi giúp chúng ta...”

Thiếu niên trên tay phát lửa mở miệng nói trước, nói xong, hấn đột nhiên lao đảo một cái, lửa trên tay cũng vụt tắt, ngã quỵ xuống đất.

Bạn của hấn hoảng hốt kêu lên chạy qua đỡ hấn, Tô Bằng nhìn thấy, không khỏi lắc đầu, đi đến...

...

Một giờ sau, trong biệt thự của Tô Bằng.

“Thật sự là cảm ơn người, giữ lại chúng ta, không giao chúng ta cho cảnh sát.”

Ở biệt thự của Tô Bằng, thiếu nữ xỏ khuyên đính không ít bông tai kim loại, không ngờ lại vô cùng lễ phép, không ngừng cúi đầu nói cảm ơn với Tô Bằng.

Còn Tô Bằng, lúc này đang ngồi trên sofa bằng da trong biệt thự, rất tự nhiên đón nhận lời cảm ơn của cô gái, nhìn thiếu niên da trắng và thiếu niên hệ trị liệu đang “chữa trị” cho Diệu Bang trên ghế sofa.

“Nói xem lai lịch của các người, còn có đừng có xem ta như người mù, nhóc kia trên tay phóng lửa, còn nhóc này có thể chữa trị cho hắc, là chuyện gì hắc, ngoài ra, giới thiệu bản thân chút đi, ta không thích luôn kêu biệt danh, cho dù đó là ta chẳng nữa.”

Tô Bằng nhìn thiếu nữ xỏ khuyên, nói với nàng.

“Xin chào, ta là Phương Huyền Nhã, da trắng là Bỉ Lợi, bị thương chính là Lương Diệu Bang, người chữa trị cho hắc chính là... là A Triết, chúng ta là bạn bè cùng sở thích trên mạng... Lần này là đến Úc gặp mặt... Không phải, là tụ hội, không cẩn thận đắc tội người hắc đạo, may nhờ có người nên mới có thể thoát được, thật sự đã gây phiền phức cho người rồi.”

Thiếu nữ kia mặc dù bề ngoài hơi có vẻ khác thường, nhưng không ngờ lại vô cùng lễ phép khách khí, không ngừng cúi đầu xin lỗi, khiến người khác nghi ngờ nàng có phải đến từ trong quốc đảo nào đó hay không.

“Còn mang thêm lắm phiền phức cho ta nữa...”

Tô Bằng làm bầm một tiếng, sau đó nói.

“Đừng vòng vo nhiều lời, nói thử xem những năng lực đó của các người, là thế nào hắc?”

Vừa rồi sau khi trốn thoát được, những thiếu niên này hơi có vẻ bối rối, giống như không biết làm sao bây giờ, Tô Bằng làm bộ như không nhìn ra, để bọn họ đi Diệu Bang đã ngất xỉu đến gần đó, nửa ngày mới bắt được hai chiếc taxi.

Chỉ là những thiếu niên thiếu nữ này giống như lai lịch bất chính, vô cùng không muốn thông qua bệnh viện chính quy chữa trị, hơn nữa không muốn gặp cảnh sát, Tô Bằng bèn “đã làm thì làm cho trót”, đưa bọn họ dẫn tới biệt thự của mình.

“Hừ! Huyền Nhã, đừng nói nhiều như vậy.”

Vào lúc này, thiếu niên tên là A Triết, khẩu âm hơi giống Đài Loan kia đột nhiên mở miệng, tay của hắn đã dờn khỏi trên người Diệu Bang hôn mê, hắn lau đầy đầu mồ hôi, nói.

“Diệu Bang tạm thời không sao.”

“Vậy là tốt rồi.”

Thiếu nữ Phương Huyền Nhã kia thở phào nhẹ nhõm, A Triết đứng lên, đi qua, trong ánh mắt mang theo hoài nghi đi đến trước mặt Tô Bằng, cảnh giác nhìn Tô Bằng, nói.

“Người xuất hiện trùng hợp như vậy, còn mang theo súng bên người, càng dám tùy tiện nổ súng, lại ở trong biệt thự thế này, có lẽ hắn không phải là người thường nhỉ? Người như người, không có lợi cho mình, chẳng lẽ sẽ tốt bụng như vậy cứu giúp chúng ta sao?”

“A Triết!”

Phương Huyền Nhã nghe thế, giống như hết sức căng thẳng nhìn bạn mình, sau đó lo lắng nhìn Tô Bằng, nàng giống như đối với Tô Bằng có một nỗi sợ hãi vô hình, vô cùng lo lắng Tô Bằng sẽ tức giận.

“Ha ha ha!”

Tô Bằng nghe thế, lại cười ha ha, trong lòng lại không hề có cảm giác ngoài ý muốn, những thiếu niên thiếu nữ này tuổi tác vẫn còn trẻ, nhưng nhìn

dáng vẻ xem ra thì, ở tuổi này dám mạo hiểm đi khắp thế giới, tất nhiên sẽ không ngốc.

Dần dần, Tô Bằng mới dừng tiếng cười, lộ ra vẻ mặt suy nghĩ, nhìn thiếu niên tên là A Triết này, nói.

“Người đoán không sai, thật ra bối cảnh của ta, người đoán thử cũng ắt biết, ta xem như là người ở trong giới này, thật ra hôm nay không hề có ý định muốn cứu các người, chỉ là chợt thấy bạn của người, cho dù hôn mê, dường như vẫn có thể phóng lửa... Lại đây, nói bí mật của người, người đừng nói với người khác.”

Tô Bằng vẫy tay, bản thân không đợi đối phương chú ý cơ thể là nhướng về phía trước, nói với A Triết.

“Thật ra con người của ta, từ nhỏ đặc biệt yêu thích siêu năng lực, cho dù trưởng thành lẫn lộn hắc đạo cũng vậy, cứu các người, ta chỉ là tò mò, siêu năng lực của các người là thế nào vậy, hay là nói, ta có khả năng, đoạt được siêu năng lực của các người không?”

Nghe Tô Bằng nói thế, thiếu niên tên A Triết kia đột nhiên giống như là thở phào nhẹ nhõm, hần thoáng thả lỏng, nhìn Tô Bằng, nói.

“Người muốn học?”

“Nếu như có thể học, ta muốn học thử xem.”

Tô Bằng sắc mặt chăm chú, mở miệng nói.

“Đừng mơ nữa, tuổi người quá lớn rồi, trời sinh, không học được.”

A Triết lập tức bày ra dáng vẻ mặc kệ, nói với Tô Bằng.

“Vậy ta cũng muốn thử xem.”

Tô Bằng nói, sau đó hỏi A Triết.

“Đúng rồi, bạn bè người cũng đã giới thiệu tên đầy đủ của mình, còn người vẫn chưa nói, tên thật của người là gì?”

A Triết nghe thế, thân thể thoáng khựng lại, lộ ra một vẻ mặt không tình nguyện, hồi lâu sau, mới như không thèm quan tâm nữa, nói.

“Ta... tên là Trương Tín Triết!”

Chương 280: Tùy tiện rút ra bốn trăm triệu?

Trương Tín Triết...”

Tô Bằng nghe thế, không khỏi phụt cười thành tiếng, nhìn thiếu niên này.

“Người cười cái gì? Không cho phép trùng tên sao?”

A Triết trợn mắt khinh thường, nhìn Tô Bằng nói.

Một hồi lâu, hắn vẫn cảm thấy mình nên giải thích một chút, nói.

“Ba ta và mẹ ta gặp nhau trong concert Trương Tín Triết, sinh nhật của ta và Trương Tín Triết đều cùng ngày cùng tháng, cho nên bọn họ lười biếng, bèn đặt tên này cho ta.”

“Ha ha, cũng may, có điều không ngờ, Trương Tín Triết lúc trước không phải là thần tượng ca sĩ sao? Tại sao cảm giác đột nhiên dài cả thế hệ vậy.”

Tô Bằng cười cười, không để ý tới vấn đề này, sau đó nói với A Triết.

“Bây giờ, chúng ta bắt đầu tâm sự nội dung thực tế một chút, các người tông hồng xe ta, còn khiến ta rơi vào nguy hiểm, bây giờ ta cứu các người ra ngoài, các người có phải nên thể hiện chút gì đó không? Chẳng hạn như, nói cho ta biết siêu năng lực của các người từ đâu mà có?”

“Theo như người nói, đây là trời sinh, người không học được.”

A Triết xoay đầu, nói với Tô Bằng, sau đó nhìn Tô Bằng nói.

“Nếu người không tin, ta cũng không có cách nào, cùng lắm thì chúng ta bây giờ rời khỏi biệt thự của người, chuyện đụng xe chúng ta xin lỗi người, nhưng tông xe người cũng có trách nhiệm, chúng ta sẽ chịu một nửa phí sửa

xe, người mua bảo hiểm chứ, nghe thấy người gọi điện cho công ty bảo hiểm kéo xe đi, bồi thường còn lại, người có thể bỏ vào trong túi của mình.”

“Nhóc con, đừng có tài lanh, mặc dù ta không biết quá nhiều chuyện của các người, nhưng cũng không phải người ngu.”

Tô Bằng nói, nói xong thò người, một phen chụp lấy ba lô Phương Huyền Nhã đặt ở trên ghế sofa.

“Người làm gì đó? Trả lại đây!”

Nhìn thấy động tác Tô Bằng, A Triết lập tức có chút tức giận, vươn tay đoạt ba lô trong tay Tô Bằng lại.

Nếu như để hắn đoạt lại được, Tô Bằng đã không phải là Tô Bằng rồi, hắn một tay tóm lấy cánh tay A Triết, đồng thời đem ba lô đặt ở một bên cơ thể.

“Người muốn làm gì? Buông tay ra, tay ta bị người làm đau đó!”

Nhìn thấy tình cảnh này, A Triết mở miệng hét lên. Nhưng phân tán sự chú ý của Tô Bằng, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào ba lô trong tay Tô Bằng, Phương Huyền Nhã cũng khẩn trương, thân thể căng cứng nhìn chỗ kia.

“Bỏ cái gạt tàn thuốc trong tay người xuống, người dám ra tay, ta liền phé cánh tay này của người.”

Tô Bằng lạnh lùng nói với A Triết.

A Triết nghe thế, yên lặng nhìn Tô Bằng, sau nửa ngày, cánh tay khác luôn đặt sau lưng hắn, mới thả lỏng cái gì đó xuống. Một cái gạt tàn thuốc bằng kim loại rơi xuống mặt bàn.

“Tiểu quỷ người, thật đúng là vong ân phụ nghĩa, vừa mới cứu các người, giờ đã muốn đổi phỏ với ta.”

Tô Bằng nói xong, hắn cũng thả lỏng tay.

Sau đó, Tô Bằng tiện tay mở ba lô Phương Huyền Nhã ra, từ bên trong, thoáng cái tóm lấy máy chủ trò chơi đời thứ hai hình bán nguyệt kia.

Cầm trên tay, Tô Bằng dong đưa vài lần, nói.

“Đừng cho rằng ta là kẻ điếc kẻ mù, trước đây ta nhìn thấy các người rất khản trương vật này, còn tên bị thiêu nửa bên mặt kia, cũng nói các người giao cái thứ giống như cái gối này ra, nói, thứ này là thứ gì?”

“Nếu như ta không nói thì sao?”

A Triết lạnh lùng nhìn Tô Bằng, hỏi lại hắn.

Tô Bằng không trả lời, chỉ dùng ánh mắt không mang theo nhiệt độ nhìn hắn.

“A Triết, ta cảm thấy rằng, có lẽ nên nói thật với vị tiên sinh này.”

Lúc này, thiếu niên da trắng Bì Lợi vẫn luôn ở bên chăm sóc Lương Diệu Bang, đột nhiên nói với bạn của hắn.

“Bì Lợi!”

A Triết bất mãn hừ một tiếng, Bì Lợi lại bất động một hồi, tiếp tục phát biểu quan điểm của mình, nói.

“Vị tiên sinh này mặc dù hành động có chút vượt qua giới hạn, nhưng trước mắt cũng không gây tổn hại gì cho chúng ta, cũng không có ác ý, không phải sao? Ta cảm thấy cuốn đối phương vào trong chuyện này, cũng cần phải giải thích với hắn một chút, đồng thời để cho vị tiên sinh này hiểu rõ chuyện hắn gặp phải và nguy hiểm.”

Phương Huyền Nhã bên kia, nghe vậy gật đầu, nói.

“Ta cũng thấy như vậy.”

Thấy hai người bạn của mình đều nói như vậy, A Triết im lặng, suy nghĩ một lát, hắn hừ lạnh một tiếng, nói.

“Vậy thì các người nói đi.”

Thấy hần nhượng bộ, Tô Bằng khẽ cười, vài tên tiểu tử này mặc dù có được chút năng lực từ trong trò chơi, nhưng vẫn còn thấy không đủ.

Nhưng Tô Bằng cũng không muốn sử dụng vũ lực uy hiếp bọn họ, bản thân bọn họ muốn nói cho mình biết, là kết quả tốt nhất.

Thiếu niên da trắng Bĩ Lợi thấy thuyết phục được A Triết, thở phào một cái, đi tới nói với Tô Bằng.

“Tiên sinh, chúng ta đó cũng không phải là siêu năng lực... Người là người Trung Quốc sao? Theo như quốc gia các người nói thì, đó gọi là “công phu”.”

“Công phu?”

Tô Bằng nghe thế, làm ra vẻ mặt nhú mày, ngón tay chỉ Lương Diệu Bang đang hôn mê kia nói.

“Cũng có thể phóng lửa được sao?”

“Đúng vậy... Công phu hần luyện tập ta không hiểu rõ nguyên lý cho lắm, nhưng trên hành động mỗi ngày cần phải tưởng tượng, sau đó lại đốt một đống gỗ ở kề bên để luyện tập quyền pháp, sau một thời gian ngắn tưởng tượng năng lượng có thể chuyển hóa thành ngọn lửa, đến trình độ này bản thân chỉ cần chà xát phát nóng một chút đã có thể biến thành lửa, tên của công phu kia, dường như gọi là “Hỏa Diễm Dao”, còn công phu của A Triết, tên là “Trường Xuân công”.”

Bĩ Lợi dùng tiếng Anh nói với Tô Bằng.

“Ồ?”

Tô Bằng nghe Bĩ Lợi khác thường nói đến “Trường Xuân công”, hần nói tiếng Anh, nhưng lúc nói tên của những môn võ công này, lại kỳ quái phát âm bằng tiếng Trung.

Có điều Tô Bằng cũng có thể nghe hiểu được, Bĩ Lợi đại khái đem võ hiệp và nội công, đều gộp chung gọi là công phu, còn năng lực tưởng tượng, đại khái chính là nội lực.

Hỏa Diễm Dao, Tô Bằng cũng đã từng nghe nói tới, dường như là một loại võ công tương đối nổi tiếng ở Tây Vực trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, sau khi luyện tập sẽ tay không bốc lửa, trái lại cũng có chút tương đồng với năng lực của Lương Diệu Bang.

“Công phu của các người, là học từ đâu?”

Tô Bằng cũng không vạch trần, tiếp tục hỏi Bĩ Lợi.

“Trong trò chơi, người cầm trong tay, chính là máy chủ trò chơi.”

Bĩ Lợi nói xong, chỉ chỉ máy chủ trò chơi trong tay Tô Bằng.

Phương Huyền Nhã bên cạnh, cũng không ngừng gật đầu, không ngừng bổ sung cho Bĩ Lợi.

Tô Bằng nghe đối phương miêu tả như thế, mấy thiếu niên thiếu nữ này, giảng giải mọi chuyện một lượt.

Mấy thiếu nam thiếu nữ này, quả thật là đến từ các nơi trong cả nước.

Nhìn dáng vẻ A Triết có chút suy tư nghĩ nhiều, đến từ đảo Bảo Đài Loan, là học sinh trung học, cô bé xỏ khuyên Phương Huyền Nhã, nguyên quán là Tứ Xuyên, nhưng cha mẹ trước kia di dân sang Hoa Kỳ, nàng sinh ra ở Hoa Kỳ, quốc tịch Hoa Kỳ, phần lớn Phần lớn thời gian sinh sống ở New York Mỹ.

Thiếu niên da trắng tên là Bĩ Lợi kia, thì lại đến từ Iceland, có điều cha mẹ hắn là người Phần Lan, sau khi Iceland phá sản bèn chuyển sang Phần Lan sống, còn thiếu niên Lương Diệu Bang hôn mê kia, lại là người Hồng Kông.

Bốn thiếu niên thiếu nữ nhìn vẻ như không hề có liên quan gì đến nhau này, lại cùng tập trung ở trên mạng.

Bốn người này, có một điểm giống nhau, bọn họ đều là fan cuồng game.

Bốn người bọn họ, đều ở trò chơi vũ trụ trong khu trò chơi trên mạng Internet quen biết nhau, chỉ là bọn họ lúc đó, sử dụng đều là ID.

Làm cho bọn họ cùng tập trung với nhau, đại khái khoảng một năm trước, một bản điều tra thăm dò.

Một năm trước, diễn đàn trò chơi vũ trụ, đột nhiên đưa ra một bản điều tra thăm dò.

Bản điều tra thăm dò này có chút đặc biệt, cũng không phải nhân viên quản lý ghim bài, mà là bị hacker trực tiếp lấy được quyền hạn, đưa lên đỉnh đầu trang thảo luận.

Tiêu đề của nó chính là.

“Lập trình viên và người chơi vĩ đại nhất trên thế giới, ở trong thế giới trò chơi thần bí nhất, chiêu mộ bằng hữu cùng chơi.”

Nội dung của thiệp mời này, là cần phải điền một vài tài liệu cá nhân, và một bản bản điều tra thăm dò rất dài.

Bản điều tra thăm dò chừng năm trăm câu hỏi, liên quan đến nội dung hết sức trải rộng, thậm chí có chút liên quan đến mấy chuyện hết sức nhảm nhí, hơn nữa có chưa công năng đặc thù... Nếu đáp án của người không khiến cho người đưa ra câu hỏi này thỏa mãn, thì trước khi hoàn thành năm trăm câu hỏi, cũng sẽ bị đá ra khỏi hệ thống, còn IP của người từ nay không thể làm bản thăm dò này thêm lần nữa.

Mặc dù nhân viên quản lý diễn đàn ở bên dưới post vô số bài post, nhắc nhở thành viên diễn đàn không nên làm phiếu điều tra này, để tránh tải xuống phần mềm độc hại, nhưng vẫn có không ít người bởi vì tò mò, đã điền vào bản điều tra.

Bốn thiếu niên này, cũng là bởi vì hiếu kỳ, điền bản điều tra.

Hơn nữa, bọn họ cũng trong mấy ngàn người trả lời, chín người điền đủ năm trăm câu, vẫn chưa bị đá ra khỏi hệ thống điều tra.

Cuối cùng, hệ thống vì người điền đủ năm trăm câu này, đưa ra một bảng danh sách.

Bọn họ cần phải cung cấp ảnh chụp chân thật, tên tuổi, còn có địa chỉ trong thực tế, nói là để cho bọn chúng gửi máy chủ trò chơi qua bưu điện.

Chín người đáp đúng kia, có năm người, suy nghĩ nhiều thứ, không có bổ sung đầy đủ điều kiện này.

Bốn thiếu niên kia, đều là tuổi trẻ không sợ trời không sợ đất, lại thêm năm trăm câu hỏi này, bọn họ không hèn mà cùng cảm thấy có điểm gì đó, đều vô cùng chờ mong máy chủ này, liền để lại ảnh chụp tên tuổi và địa chỉ.

Kết quả sau một tuần lễ, bốn người đều nhận được máy chủ trò chơi gửi qua bưu điện.

Hơn nữa phía trên máy chủ còn kèm theo một bản thuyết minh sử dụng.

Tô Bằng vất vả khổ sở, biết được tin tức này, trên bản thuyết minh gần như đều có.

Trò chơi Tử Vong Luân Hồi, trong hiện thực sẽ thật sự chết, sau khi được huấn luyện, kỹ năng trong trò chơi sẽ chuyển hóa vào trong hiện thực. Vật phẩm trong trò chơi, có cơ hội tái hiện lần nữa trong hiện thực.

Chỉ là bốn thiếu niên này, đều không để ý đến cái này, cho rằng là nói đùa, rất nhiều tư nhân nước ngoài làm trò chơi, cũng sẽ dùng đến mảnh khóc thương trường này.

Bốn người Bọn họ đều đăng nhập vào trong trò chơi, vì vậy, bọn họ sau khi tiến vào trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, bọn họ cũng phát hiện, trò chơi này bản chất khác nhau với trò chơi khác.

Hơn nữa, bọn họ nhìn thấy, vị “Lập trình viên và người chơi vĩ đại nhất trên thế giới” tuyên bố câu hỏi, gửi máy chủ trò chơi qua bưu điện cho bọn họ rồi.

Sau khi Tô Bằng nghe Bĩ Lợi và Phương Huyền Nhã kể xong mọi chuyện, chân mày hơi nhíu lại.

Hắn không nghi ngờ tính chân thật của câu chuyện, từ mọi phương diện xem ra, đây mặc dù như một vở kịch kịch tính, nhưng mọi phương diện khác không có sơ hở rõ ràng, rất hợp lý.

Các thiếu niên có lẽ cũng không thể nghĩ ra có như vậy để lừa gạt mình.

Chỉ là, là ai gửi máy chủ qua bưu điện cho bọn họ?

Phải biết rằng, nghe Lý Mục nói, máy chủ trên thị trường, vào một hai năm trước, đã có giá lên đến một trăm triệu một máy.

Bốn máy chủ, chính là bốn trăm triệu nhân dân tệ...

Giàu có như Lý Gia Thành Bill Gates, cũng chẳng hào phóng đến mức tặng người bốn trăm triệu nhân dân tệ được chứ?

Phải biết rằng, bốn thiếu niên này, cũng không phải lão luyện có kinh nghiệm trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, không hề có bất kỳ giới trị lợi dụng nào, nếu tìm thuộc hạ hoặc là đồng bọn, tìm những người trưởng thành có suy nghĩ càng chín chắn, hoặc là người bên cạnh mình, không phải tốt hơn sao?

Trong này có rất nhiều điểm đáng ngờ, Tô Bằng không khỏi nhíu mày suy nghĩ...

Chương 281: Tiểu Tiên điện hạ

Tạm thời tin lời các người nói, dù sao ta cũng không tìm ra lý do giải thích công năng đặc dị của các người... Các người nói, gặp được người gửi máy chủ qua bưu điện cho các người, hắn là ai? Là nam hay nữ, là hạng người gì?"

Ngón tay Tô Bằng gõ tay vịn sô pha, hỏi Bĩ Lợi.

Bĩ Lợi nói tới chỗ này, nhìn thoáng qua A Triết cùng Phương Huyền Nhã, tựa hồ hỏi bọn họ có nên kể tiếp không, A Triết hừ một tiếng, nhưng không ngăn cản hắn, Phương Huyền Nhã thì nói.

“Chuyện dù sao đều do nàng gây ra, chúng ta cũng không tính bán nàng, nói ra đi.”

Bỉ Lợi khẽ gật đầu, nói.

“Đôi phương là nữ hài, tuổi xấp xỉ Huyền Nhã, tự xưng là Tiên nhi điện hạ.”

“Tiên nhi điện hạ?”

Tô Bằng nghe xong, đột nhiên nhíu mày.

Hắn là trong thời gian ngắn, lần thứ hai nghe được tên này.

“Người nói tiếp đi.”

Tô Bằng nói, Bỉ Lợi gật đầu, nói.

“Sau khi chúng ta quen ở trên internet, ước định cùng đăng nhập trò chơi, sau đó, liền đã xuất hiện trong thế giới trò chơi.”

“Người không tưởng tượng được đâu, thế giới trong trò chơi, không ngờ giống hiện thực... Máy chủ đến tốt cùng là nguyên lý gì, chúng ta cũng không biết, nhưng lại tiến vào một thế giới trò chơi không khác thế giới chân thật là bao.”

“Chúng ta xuất hiện ở một trấn nhỏ, nghênh đón chúng ta, là một nữ hài tử rất đẹp, nàng nghênh đón chúng ta, cũng báo cho chúng ta, có thể gọi nàng là Tiên nhi điện hạ, là người chơi sớm hơn chúng ta nhiều.”

“Tiên nhi điện hạ kia, thật là người chơi sớm hơn?”

Tô Bằng nghe xong, đột nhiên nhớ tới một việc, hỏi Bỉ Lợi.

“Ừm, nàng hiểu về trò chơi nhiều hơn chúng ta nhiều, nhiệm vụ chuyên chức của chúng ta ở trong trò chơi, đều là nàng giúp chúng ta hoàn thành.”

“Bởi vì trò chơi này quá giống thật, cộng thêm nhắc nhở của Tiên nhi, chúng ta cũng ít nhiều tin tưởng chuyện sẽ tử vong, nhưng Tiên nhi bảo

đảm có thể cho chúng ta tấn cấp chức nghiệp tương đối an toàn.”

“Tiên nhi điện hạ dẫn chúng ta vào trong một mật cảnh. Nơi đó có một số ẩn sĩ ẩn cư, bọn họ tựa hồ cũng có kỹ năng rất cao siêu, mà Tiên nhi điện hạ chỉ đạo chúng ta hoàn thành nhiệm vụ thu đồ đệ của bọn họ, để chúng ta chuyển chức chức nghiệp giả.”

“Ngoại trừ Diệu bang cố ý muốn chuyển chức võ giả, A Triết hẳn chuyển chức được vật cùng nhà bào chế thuốc, Huyền Nhã chuyển chức may, còn ta chuyển chức tương tự Phụ Ma Sư.”

Bỉ Lợi nói, nói xong, hắt đi tới gần A Triết, cầm cái gạt tàn thuốc trên mặt bàn, sau đó chụp trên tay, miệng nói lẩm bẩm.

Tô Bằng cảm giác theo trực giác, gạt tàn thuốc tựa hồ sinh ra một số biến hóa, nhưng không biết biến như thế nào.

Sau đó Bỉ Lợi đưa cái gạt tàn thuốc cho Tô Bằng, ý bảo Tô Bằng sử dụng.

Tô Bằng tiếp nhận, dùng gạt tàn thuốc cạ một chút ở trên bàn trà thủy tinh, chỉ nghe răng rắc một tiếng, bàn trà bị cạ, không ngờ giống như cắt qua thủy tinh, bị gạt tàn thuốc cắt thành hai mảnh.

“Bỉ Lợi, người vậy không gọi là Phụ Ma Sư, đó là bùa, là một loại thủ đoạn của đạo sĩ.”

Phương Huyền Nhã uốn lại cách nói của Bỉ Lợi.

Bỉ Lợi lắc lắc đầu, nói với Tô Bằng.

“sorry, ta không quá rõ sự khác nhau giữa hai người, chỉ là nếu sử dụng máy chủ, ta ở trong trò chơi, sẽ tự nhiên hiểu lời bọn họ nói, mà lời ta nói, bọn họ cũng có thể nghe hiểu. Sư phụ ta, giáo biết chế ma vân... À, là “Hồ lô”.”

“Là bùa.”

Phương Huyền Nhã chỉnh lại.

Tô Bằng nghe xong, chậm rãi gật đầu, hẳn bây giờ đối với tiểu Tiên điện hạ kia, đã sinh ra hứng thú, không biết Tiểu Tiên này, có phải là “Tiểu Tiên có độc” mà Vương Tát Lạp nói trước đó không.

“Tiểu Tiên kia, cao hơn cấp các người sao?”

Tô Bằng lại hỏi.

Bỉ Lợi lắc đầu, nói.

“Tiểu Tiên điện hạ giống như chúng ta, đều là trạng thái người mới không có “Công phu”, nhưng, nàng từng nói, đây không phải là chủ hiệu của nàng, mà là biệt hiệu, tài khoản chủ yếu của nàng, xảy ra chút vấn đề, tựa hồ bị một đám phần tử tôn giáo cuồng nhiệt nhốt ở chỗ nào đó.”

“Cái gì?”

Tô Bằng nghe xong, từ trên ghế salon thoáng cái đứng lên.

“Người là bảo nàng nói, đó là biệt hiệu của nàng?”

“Chỉ có thể giải thích như vậy, năng lực của nàng ở trong trò chơi, cũng không mạnh bằng chúng ta, nhưng lại hiểu rất rõ về trò chơi, tựa hồ biết rất nhiều chuyện.”

Phương Huyền Nhã gật đầu, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe đến đó, trong lòng lại giống như nổi lên sóng to gió lớn.

“Trò chơi này, không ngờ có thể xuất hiện chuyện thành lập biệt hiệu này? Trò chơi này, không phải mỗi người đều chỉ có thể thành lập một tài khoản sao?”

“Có biệt hiệu, là cùng nhân vật chính cộng hưởng tánh mạng, hay là tình huống khác? Còn nữa, năng lực mang ra từ trong trò chơi, sẽ không xuất hiện hai loại sao? Sẽ hỗn loạn số liệu chứ?”

“Nàng làm sao đạt đến điểm này?”

Trong đầu Tô Bằng, không ngừng vang lên loại vấn đề này.

“Người sao vậy?”

Thấy bộ dáng Tô Bằng, Phương Huyền Nhã hỏi.

Mà trong ánh mắt A Triết, đột nhiên toát ra cảnh giác, nói với Tô Bằng.

“Người cũng là người chơi trò chơi kia? Nếu không, sao lại phản ứng lớn như vậy? Người nhất định là biết trong trò chơi này, chỉ có thể tồn tại một tài khoản?”

Tô Bằng nghe vậy, thoáng tỉnh táo một chút, biết biểu hiện mình có chút thất thố, bị A Triết này phát hiện sơ hở.

Tô Bằng lập tức tỉnh táo lại, nói.

“Người suy nghĩ nhiều rồi, ta chỉ là nghe miêu tả của các người, cảm giác có chút ngạc nhiên, các người trước đó từng nói, tử vong trong trò chơi này liền chết thật, nhưng nếu có thể thành lập biệt hiệu, tử vong hai lần, trong hiện thực còn có thể chết hai lần khác nhau sao?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, A Triết mờ mịt, không tiếp tục truy vấn.

“Sau đó thì sao? Các người cùng với tiểu Tiên điện hạ kia chơi cùng ở trong trò chơi sao?”

Tô Bằng hỏi Huyền Nhã.

“Là như thế này... Về sau chúng ta quen thuộc một chút, liền gọi nàng là Tiểu Tiên, Tiểu Tiên bình thường chỉ không ngừng làm các loại nhiệm vụ ở trong sơn cốc chỗ chúng ta ẩn sĩ, nàng giống như cái gì đều học một chút, nhưng chưa thấy qua nàng chăm chỉ luyện tập kỹ năng nào, chúng ta thì sinh hoạt bình thường ở trong thế giới kia, đi săn, du ngoạn, làm thức ăn ngon, bộ phận thời gian nhỏ tu luyện kỹ năng, bởi vì cảnh cáo của Tiểu Tiên, chúng ta đều không rời khỏi khu vực nhất định, cứ như vậy chừng bảy tháng.”

“Đột nhiên lại một ngày, Tiểu Tiên nói cho chúng ta, chuyện nàng ở đây sắp làm xong, chuẩn bị rời đi, thời điểm sắp ra đi, nàng nói cho chúng ta, năng lực tu hành của chúng ta đều khá hiếm thấy, không cần phải học người khác đánh đánh giết giết mới có thể sinh tồn ở trong trò chơi, muốn chúng ta cẩn thận một chút, không nên chết ở trong trò chơi, sau đó, nàng liền rời khỏi nơi đó.”

“Chúng ta lại chơi một thời gian ngắn ở trong trò chơi, lúc đó, kỹ năng nghề nghiệp của chúng ta đã đến một đẳng cấp tương đối cao, nhưng mà bọn sư phụ, lại yêu cầu chúng ta sau này, tự động phụ trách phí dụng tu luyện.”

“Kỹ năng chúng ta tu luyện, đều rất phí tiền, bọn sư phụ nói trước đó Tiểu Tiên phụ trách một bộ phận nguồn tu luyện tài liệu. Bọn họ đã sớm không tham dự chuyện trên giang hồ, cũng không chiếm được nhiều tài liệu hiếm có như vậy.”

“Nhưng thời điểm Tiểu Tiên ra đi, lưu lại một số phương thức liên lạc, là phương thức liên lạc của npc trong thành thị thể tục một mực cung cấp tài liệu tu luyện cho chúng ta, chúng ta liền đưa vật phẩm mình tích góp lúc tu hành cho bọn họ, bán ra ngoài.”

“Mà bọn họ, thì mang đến một số tin tức người mua, trong lúc đó chúng ta có chút tò mò, có gửi thư lui tới với những người mua kia, biết trong bọn họ có người chơi giống chúng ta.”

“Đại khái hai tháng trước, những npc kia mang đến tin tức một người chơi thường xuyên mua đạo cụ của chúng ta, hẳn báo cho chúng ta, ở thủ đô Canberra của Úc, hai tháng sau sẽ có một lần người chơi trong trò chơi tụ hội, chúng ta đều rất ngạc nhiên, nên tới cả.”

“Vé máy bay của chúng ta, người chơi kia gửi qua bưu điện. Hẳn thông qua hàng không quốc tế làm vé máy bay cố định, chúng ta chỉ cần nhập mật mã ở sân bay thành phố mình, là có thể nhận vé máy bay. Đương nhiên, hộ chiếu xuất cảnh cần bổ sung hậu kỳ sau đó.”

Phương Huyền Nhã nói, Bì Lợi gật đầu, nói.

“Chính là chúng ta tới sớm một tuần, trên thực tế chúng ta gặp mặt ở trong hiện thực, thời gian không quá mấy ngày, bởi vì một vài vấn đề, Huyền Nhã cùng A Triết cãi nhau một trận, Huyền Nhã bị A Triết chọc giận đi quán bar uống rượu, lại gặp một số lưu manh, Diệu bang đã thương đầu lĩnh bọn họ, sau đó, liền gặp tiên sinh người.”

Tô Bằng lúc này, nhẹ gật đầu.

Chuyện đã trải qua, hắn đã hiểu rõ.

“Các người nói chuyện, mặc dù có chút khó tin, nhưng coi như Logic đầy đủ, ta tạm thời tin tưởng.”

Tô Bằng nói, sau đó chỉ chỉ máy chủ, hắn nói.

“Ta bây giờ sử dụng thứ này, cũng có thể đi vào trò chơi các người nói sao?”

“Không, người còn cần cái này.”

Bỉ Lợi giơ tay lên, chỉ nhấn trên tay mình, nói.

“Người cần cái này mới có thể đăng nhập trò chơi, chỉ đáng tiếc, đây là số lượng nhất định, không thông dụng.”

“Vậy thật đáng tiếc.”

Tô Bằng thở dài, sau đó nói.

“Các người bước tiếp theo tính làm sao?”

“Chúng ta chuẩn bị liên lạc cho người cấp chúng ta vé máy bay, sau đó tham gia đại hội người chơi này xem thử, chuyện sau đó, lại tính sau.”

Bỉ Lợi nói, Tô Bằng gật đầu, vừa định nói chút gì đó, đột nhiên ngoài cửa truyền tới thanh âm chuông cửa.

Tô Bằng cau mày, hắn ở Canberra một mình cũng không quen ai, là ai đến thăm?

“Các người làm tốt lắm, có người hỏi các người, liền nói các người có con thân với ta.”

Tô Bằng nói, nói xong đi về phía cửa.

Thông qua video, Tô Bằng thấy nhân chuông cửa, là một người đàn ông da trắng mặc áo gió, cùng một người da đen đầu bóng lưỡng.

“Các người tìm ai?”

Tô Bằng đổi giọng, hỏi hai người bên ngoài.

Người đàn ông da trắng nghe được có người, từ trên người lấy ra một kẹp chứng nhận, lộ ra huy chương nói.

“Ta là cảnh sát, tới điều tra một số chuyện.”

“Vậ à...”

Tô Bằng nhìn thấy, biết có thể là chuyện ở quốc lộ trước đó để lại dấu vết, nói.

“Mời vào.”

Nói xong, hấn mở cửa khóa.

Tô Bằng mở cửa phòng, đang thấy hai cảnh sát từ sân đi vào, người da trắng kia đứng ở cửa, nói.

“Sân này cùng bể bơi thoát nhìn không tệ... Ồ, chúng ta trước tiên nói về chính sự, vừa rồi ở đoạn 16 Km đường chính 321, đã xảy ra xe tông, còn cả nổ, mấy mô-tơ nổ rớt, chúng ta điều tra thử bản ghi chép bảo hiểm của công ty, xe của người vừa rồi đã xảy ra tai nạn ở đó, xin hỏi, người đã từng gặp cái gì ở đó sao?”

Chương 282: Ngưng Thần Đan

“Ồ, vậ à...”

Tô Bằng nghe xong, một chút cũng kinh hoảng, hấn làm ra bộ đáng lo lắng, suy nghĩ một lát tự đắc nói.

“Ta quả thật không quá rõ, lúc ta chạy tới đó, bị một chiếc ô tô đột nhiên lao tới dừng phải, ta đã bất tỉnh trong xe, qua chừng nửa tiếng mới tỉnh lại, người dừng ta không biết chạy đi nơi đâu, nhưng lúc ấy ta mơ hồ nghe được có tiếng mô-tơ, ta phá thùng túi hơi an toàn, thấy rất nhiều mô-tơ đang đuổi theo xe con của Tư Đồ Tập, người trong xe tựa hồ còn nổ súng.”

“Ồ? Vậy à? Người nhớ rõ biển số xe của ô tô Tư Đồ Tập chứ?”

Cảnh sát da trắng này tựa hồ dậy hứng thú, truy vấn Tô Bằng.

“Xin lỗi, lúc ấy đầu ta rất chóng mặt, không thấy.”

Tô Bằng học nhún nhún vai như người phương Tây, nói với cảnh sát.

Cảnh sát nghe xong, nhẹ gật đầu, lại hỏi một số vấn đề khác, Tô Bằng đều nói có chút choáng váng đầu, nhớ không rõ, không trả lời vấn đề mang tính thực chất gì.

“Tốt lắm, Mr. Tô, cảm ơn sự hợp tác của người, lời người nói chúng ta sẽ ghi chép lại, có gì khác chúng ta sẽ thông báo, người vừa mới đến Canberra, ta có trách nhiệm phải nói, trị an ở đây cũng không tệ lắm, người gặp chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, xin không nên để ở trong lòng.”

Cuối cùng, người cảnh sát da trắng tên Thụy Ân này nói, hấn vừa biểu lộ thân phận, hóa ra hấn là nhân vật cấp tham trưởng phụ trách khu nhà giàu quanh đây.

Tô Bằng gật đầu, nói.

“Ta cũng không hi vọng thành phố ta ở lại là một địa phương bạo lực tràn lan.”

“Ừm, điều này thì ngài có thể yên tâm.”

Thụy Ân gật đầu, hấn tựa hồ có phần khách khí đối với Tô Bằng, cũng có thể là do Tô Bằng bày ra tài lực... Ở nước ngoài, có tiền chẳng khác nào có

được quyền lực.

“Vậy thì ngài nghỉ ngơi đi, à, thuận tiện nói một chút, ngài là nghiệp chủ mới tới, không lâu sau sẽ có người tới tiếp xúc ngài. Vòng tròn này không tính là nhỏ mà cũng không tính là lớn, trong hàng xóm ngài, cũng có không ít nhân vật lớn đó... Đúng rồi, đây là điện thoại của ta, nếu ngài nhớ ra cái gì, điện thoại cho ta.”

Thụy Ân viết một dãy số lên giấy, xé ra cho Tô Bằng, cuối cùng lộ ra một nụ cười, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng khẽ gật đầu, sau đó lấy lý do thân thể không khỏe, kết thúc đối thoại, tham trưởng Thụy Ân mang theo trợ thủ của hắn, rời khỏi biệt thự Tô Bằng.

Mấy thiếu niên bên trong vẫn rất khẩn trương, trong đó Bỉ Lợi lại cầm gạt tàn thuốc lên, còn A Triết thì tìm một cây dao gọt trái cây.

“Không có gì, là cảnh sát, hỏi thăm chút đã đi.”

Tô Bằng nói với mấy người.

Mấy thiếu nam thiếu nữ này, mới thở phào nhẹ nhõm.

Tô Bằng mỉm cười, nhìn Bỉ Lợi cầm gạt tàn thuốc, nói. “Bỉ Lợi, bùa của người... à, Phụ Ma, có thể làm cho bất luận vật thể gì giữ trạng thái sắc bén sao?”

“Không thể. Giữ trạng thái sắc bén lâu dài, là Phụ Ma vĩnh hằng, cần rất nhiều đạo cụ phụ trợ, ta tìm không ra ở trong hiện thực... Ta đây là Phụ Ma tạm thời, chỉ có thể khiến vật thể giữ thuộc tính sắc bén từ ba đến năm phút, qua thời gian đó sẽ biến về vật phẩm bình thường.”

Bỉ Lợi nói, có điều, hắn bổ sung một câu.

“Có điều, Phụ Ma của ta lại có thể có hiệu lực với bất luận vật thể gì, tỷ như thân thể của mình cũng được... Nếu ta cầm Phụ Ma trên tay, chẳng khác nào cầm lưỡi dao sắc bén, có thể trực tiếp chém thân thể của người.”

“Mặt khác, ngoài sắc bén, ta còn biết kiên cố, cùng mấy thủ đoạn Phụ Ma khác, lại không cấp cao bằng sắc bén.”

“Đúng là kỹ năng thuận tiện...”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi cảm thán một tiếng.

Nếu có kỹ năng này, chỉ cần vận dụng tốt, há không phải binh khí hình người?

Hơn nữa, đi tới chỗ nào, đều không cần lo lắng không có vũ khí.

“Huyền Nhã, đồng bạn của ngươi đã có loại năng lực này, năng lực may của ngươi, cũng không phải may bình thường nhỉ?”

Tô Bằng nói với Huyền Nhã.

“Ừm... Thật ra ta ở trong trò chơi mà tập trung, cho dù là cánh tay người đứt rời, ta chỉ cần tìm được châm tuyến phù hợp, đều có thể khâu cánh tay của hân lại trong vòng 20 phút, không phải khâu lại bình thường, là ngay cả thần kinh đều khâu lại.”

Phương Huyền Nhã khẽ gật đầu, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, sau đó nhìn về phía A Triết.

A Triết hừ một tiếng, có điều vẫn nói.

“Ta có thể sử dụng một loại lực lượng giữa nội công và pháp thuật, loại lực lượng này có thể trực tiếp trị khỏi thân thể của con người, còn có thể bồi dưỡng thực vật, chế tác dược vật, hiệu quả dược vật ta chế tạo không tệ, hơn nữa từ phản ứng người mua vật phẩm chúng ta mà xem, hân rất hiếm thấy.”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng vừa động, nói.

“Năng lực hoặc là dược vật của ngươi, có thể trị liệu cho người không có bất kỳ ngoại thương nào, nhưng không biết nguyên nhân mà hôn mê bất tỉnh, thoát nhìn lại giống như đang ngủ say không?”

“Hửm?”

A Triết nghe xong, hơi nghi hoặc, sau đó nói.

“Không rõ lắm, nội công của ta có hiệu quả tốt nhất đối với nội thương ngoại thương, nhưng tình huống người nói ta không xác định, nhưng ta tựa hồ nghe sư phụ ta nói qua loại tình huống này, hình như là chứng cách hồn... Có một loại dược vật tên Ngưng Thần Đan, có thể trị liệu hôn mê, cùng với chứng cách hồn.”

Có thể trị?”

Tô Bằng nghe xong, lập tức hưng phấn, nói.

“Người có thể làm loại dược vật này?”

“Không thể.”

A Triết từ chối vô cùng dứt khoát, hắn nói với Tô Bằng.

“Đầu tiên kỹ năng chế thuốc của ta không tới trình độ này, Ngưng Thần Đan kia, là dược vật trong truyền thuyết, nghe nói người tuổi thọ đến cực hạn ăn vào, cũng có thể trì hoãn thời gian tử vong nửa tháng đến một tháng, hết sức trân quý, cũng hết sức khó làm, sư phụ ta cũng không động thân làm qua, cấp kỹ năng của ta ít nhất kém ba bốn bậc, hơn nữa, dược liệu cần thiết cực kỳ trân quý, ta căn bản không gom đủ, thậm chí có một số dược vật đều chưa từng nghe nói, không có tài liệu sẽ không có cách nào luyện tập, hơn nữa ý của người là trong hiện thực có người bị chứng bệnh tương tự? Bỉ Lợi từng nói, không ít thứ trong trò chơi căn bản không có trong hiện thực, cho nên người cũng đừng nghĩ nữa.”

Tô Bằng nghe xong, cũng không bỏ suy nghĩ này.

Vấn đề của gia gia mình, bản thân hắn thì không có cách gì, nhưng nghe lời của A Triết, Ngưng Thần Đan kia, lại có hy vọng rất lớn có thể cứu tỉnh gia gia.

Về phần mấy vấn đề kia, Tô Bằng lại không thêm đề ý.

Kỹ năng không đủ, có thể luyện tập, tài liệu không đủ, có thể dùng tiền mua, không có nguyên liệu, có thể chế tác ở trong trò chơi, sau đó tìm người đổi dùng tiền đổi ra ngoài.

Mấy vấn đề nhìn như khó giải này, thật ra với tin tức cùng điều kiện mà Tô Bằng biết, đều có thể giải quyết.

Đơn giản chỉ là vấn đề thời gian, tinh lực, còn cả tiền tài.

Thời gian Tô Bằng có, tinh lực càng đủ, về phần tiền tài, vậy không là vấn đề, Tô Bằng tương lai tuyệt đối sẽ không thiếu tiền.

Cứ vậy, Tô Bằng cảm thấy, mình không thể bỏ bọn A Triết này.

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng nói.

“Ta quả thật có một trưởng bối rất trọng yếu, mắc bệnh rất nghiêm trọng, tự hồ chỉ có Ngưng Thần Đan mà người nói có thể trị được... Hôm nay ta dù sao cũng tính là cứu các người một lần, các người nói sao cũng thiếu nợ ta một nhân tình, ta không cầu gì khác, nếu người có cơ hội, liền giúp ta chế một khóa Ngưng Thần Đan, các người cũng từng nói, đạo cụ trong trò chơi có cơ hội đưa vào trong hiện thực, ta sẽ triệu tập tài lực cùng lực ảnh hưởng của ta ở trong hiện thực trợ giúp các người, các người thấy thế nào?”

“Việc này...”

A Triết nghe xong, nhìn Tô Bằng, phát hiện trong ánh mắt Tô Bằng hết sức chăm chú, hần thở ra một hơi, nói.

“Thưa người rồi, người không phải người trưởng thành sao? Không nghi ngờ tính chân thực mà ta nói à?”

Sau đó hần khẽ gật đầu, nói.

“Quên đi, cứ vậy đi, trước đó chúng ta xem như thiếu nợ người một nhân tình, chuyện này ta đáp ứng, ta sẽ cố gắng làm ra một khóa Ngưng Thần Đan, xem như trả nhân tình của chúng ta, nhưng nói rõ, kỹ năng của ta rất phí tiền và tư nguyên, bao lâu có thể luyện chế thành công ta thật sự không

xác định, mặt thời gian ta không bảo đảm, hơn nữa, nếu ta không có tư nguyên, không có tài liệu, ta cũng sẽ không toàn lực tìm kiếm giúp người.”

Tô Bằng gật đầu, hần nói.

“Người không phải nói còn có đại hội người chơi sao? Có chỗ này liền được, mặc dù ta không thể giúp các người ở trong trò chơi, nhưng trong hiện thực lại có chút lực ảnh hưởng cùng tiền tài, các người ở trên đại hội người chơi tuyên bố thu thập tin tức, ta cung cấp tiền tài cho các người.”

“Vậy thì... cũng không phải là không thể, có điều ta muốn thu phí thủ công nhất định.”

Con mắt A Triết đảo tròn, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, không khỏi nở nụ cười, thiếu niên này, chẳng những bụng đen, suy nghĩ nhiều, còn tham tài.

“Không sao cả, bao nhiêu tiền người nói đi?”

Bản thân Tô Bằng cũng coi như tài đại khí thô, không thêm đề ý mà nói.

“Vậy... ta thu phí một triệu thế nào?”

A Triết bặm ngón tay, nhăn nhăn nhó nhó thử nói.

“Một triệu?”

Tô Bằng nghe xong, thoáng nhú mày.

Hần không phải không thể bỏ một triệu, chỉ là tiểu tử này nhỏ thế đã dám chào giá như vậy, xem ra không phải người lương thiện.

“Một triệu quá nhiều? Vậy thì tám trăm ngàn được rồi... vẫn quá nhiều? Sáu trăm ngàn cũng được... vẫn không được à, bốn trăm ngàn cũng được, mỗi người chúng ta có thể chia một trăm ngàn, ít nhất đủ tiền vé máy bay du lịch trong hiện thực...”

A Triết càng nói thanh âm càng thấp, nói với Tô Bằng.

Cuối cùng, hắn còn bỏ thêm một câu. “Đài tệ...”

Tô Bằng cuối cùng nghe xong, lại thất thanh bật cười, hóa ra chính mình hiểu lầm.

Mình tưởng rằng, đối phương nói một triệu, là đôla hoặc là Euro, ai ngờ, đối phương là dùng đài tệ làm đơn vị.

Một nhân dân tệ, có thể đổi bốn đài tệ, một triệu đài tệ, chỉ hai mươi lăm vạn nhân dân tệ, là quá ít rồi.

Hơn nữa, đối phương cuối cùng hạ thấp bốn trăm ngàn đài tệ, chỉ mười vạn nhân dân tệ mà thôi, Tô Bằng thực không thêm để ý.

Có điều, Tô Bằng cũng chẳng đáp ứng dứt khoát, mà lại lắc đầu, nói.

“Như vậy không tốt.”

“A Triết! Sao ngươi có thể tham như vậy chứ?”

Phương Huyền Nhã nghe xong, trên mặt không khỏi phát sốt, đồng bạn này thật mất thể diện.

Nàng quay đầu, nói với Tô Bằng.

“Xin lỗi, A Triết hắn bị tiền mê hoặc, lần này chúng ta sẽ giúp, tiền sinh ngươi chỉ cần giao cho chúng ta tiền tài liệu vật phẩm người chơi khác giao dịch là đủ rồi.”

Tô Bằng nghe xong, khẽ cười, mấy người này vẫn là trẻ con, không quá rõ giá trị kinh tế của trò chơi luân hồi tử vong này.

Nếu A Triết nói thứ Ngưng Thần Đan cần đều là tài liệu cực phẩm, Tô Bằng nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết, những vật này nếu bỏ tiền tài mua ở trong hiện thực, giá cả ăn mỗi phải là đơn vị triệu, tiền còn phải là đôla Euro bằng Anh..., mà những đứa nhóc này vẫn khờ dại cho rằng hơn mười vạn đã đủ mua sắm vật tư, không hề biết giá trị.

Thở dài một tiếng, Tô Bằng nói. “Đề nghị của các người không tốt, ta thấy, chỉ bằng như vậy, ta...”

Chương 283: Tin tức của Ninh Thái

Ta có đề nghị, ta sẽ cho các người một tài khoản ngân hàng liên hợp Thụy Sĩ riêng, cũng chuyển vào bên trong mức tiền nhất định, còn tài khoản, ta thiết lập thành tổ hợp mật mã, đem mật mã chia làm bốn bộ phận, các người cùng nắm giữ một phần tư trong đó, đồng thời sử dụng có thể sử dụng tiền tài bên trong tài khoản.”

“Tài khoản này, liền làm kinh phí để các người hoạt động bình thường, cùng với tài khoản thu mua được liệu cần thiết cho ta, các người ở trên đại hội người chơi gặp được người nguyện ý tìm kiếm được liệu hoặc là nguyện ý sản xuất cho các người, liền gọi điện cho ta, ta sẽ chuyển tiền vào trong tài khoản.”

“Đương nhiên, các người cần đưa giấy tờ thông kê nhất định cho ta, báo cho ta định kỳ, các người thấy đề nghị này thế nào?”

Tô Bằng hỏi mấy thiếu nam thiếu nữ.

A Triết nghe xong, suy tư một hồi, sau đó nói.

“Người đại khái sẽ chuyển vào trong tài chính bao nhiêu?”

“Tài chính giai đoạn đầu, liền một triệu đô la mỹ.”

Tô Bằng nói, hần nhìn ra mấy thiếu niên thiếu nữ này, ngoại trừ A Triết trưởng thành sớm một chút, mấy người khác đều không phải bộ dạng lợi ích che mắt tâm, số tiền này để đó, do bốn người nắm giữ một phần tư tổ mật mã, Tô Bằng coi như yên tâm.

“Huýt ~ “

A Triết nghe xong, huýt một tiếng, lông mi Bỉ Lợi cũng chớp chớp.

Phương Huyền Nhã nghe xong, cũng a một tiếng.

Thật ra bốn thiếu niên này, gia đình xuất thân mặc dù cũng không tệ, nhưng cũng không phải đại phú đại quý, triệu đô la mỹ, với bọn họ đều là con số không nhỏ, hoặc nói, là số tiền lớn chưa từng thấy qua.

“Một triệu đô la Mỹ này, là tài chính hoạt động của các người, bình thường cần một thiết bị, hoặc là trang bị gì, cùng với vé máy bay và lộ phí đều lấy ở trong này, chi rõ mục nào cứ ghi chép lại ở phụ lục là được rồi, mặt khác cần tiền tài, cứ gọi điện thoại cho ta.”

Tô Bằng nói với mấy thiếu niên.

Nghe xong lời của hắn, A Triết gật đầu, nói.

“Đề nghị này rất tốt. Ta chấp nhận!”

“Vị tiên sinh này, tiền người cho tựa hồ hơi nhiều...”

Phương Huyền Nhã nghe xong, có chút sợ hãi nói.

Bỉ Lợi lúc này lại nói.

“Tiên sinh, thật ra người có thể không biết, trước kia Huyền Nhã cùng A Triết khắc khẩu, chính là cãi có nên sử dụng kỹ năng trong trò chơi này thu hoạch ích lợi không, ý kiến của cá nhân ta là có thể thu được một số ích lợi ở trong phạm vi an toàn, nhưng tận khả năng giảm bớt khả năng chúng ta bạo lộ.”

“Điều này rất đúng, các người lúc ở trên đại hội người chơi kia, cố gắng không nên sử dụng tên thật.”

Tô Bằng nói với mấy người.

Vào chính lúc này, Lương Diệu Bang đột nhiên phát ra một trận thanh âm, mấy thiếu niên thiếu nữ vội vàng đi trông coi hắn, Tô Bằng phát phát tay nói.

“Các người đỡ hắn lên trên lầu đi, nằm nghỉ ở đó một chút.”

Mấy thiếu niên, nghe vậy liền đỡ Lương Diệu Bang lên lầu.

Tô Bằng thì về gian phòng của mình, dùng laptop đăng nhập một tài khoản dự bị ngân hàng liên hợp Thụy Sĩ, đem tài khoản vốn bán máy chủ của mình, chuyển đi một triệu đôla, sau đó xếp đặt thành tổ hợp mật mã, phân biệt viết trong bốn tờ giấy nhỏ.

Mình tạm thời vẫn chưa muốn bạo lộ chuyện mình là người chơi trong game, ít nhất lần này trước đại hội người chơi không muốn bạo lộ, sau khi đại hội chấm dứt, Tô Bằng sẽ tìm cơ hội thích hợp, nói rõ tình huống chân thật với bốn thiếu niên.

Làm xong những việc này, Tô Bằng vừa định đi ra ngoài, chợt nghe Laptop bản thân vang lên tiếng qq.

Tô Bằng đi qua, thấy laptop treo qq của mình đột nhiên truyền đến tiếng tin tức.

Tô Bằng nghe xong khẽ nhú mày. QQ này của hắn là ở văn phòng q của công ty, trên đó đều là người của công ty, không có người thân. Hôm nay treo, cũng chỉ là ẩn thân, tò mò muốn nhìn thử những người quen trong công ty kia có online hay không.

Mà QQ hắn liên lạc người nhà, cùng liên lạc Lưu Phong, là dãy số khác, cũng không phải cái này.

“Là ai nhỉ?”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ, sau đó đi đến trước laptop, nhìn avatar qq chớp động tin tức.

“Là nàng?”

Thấy avatar người gửi tin cho mình, Tô Bằng không khỏi hơi sửng sốt, bởi vì hắn phát hiện, người gửi tin tức, không ngờ là...

Không ngờ là bạn thuở nhỏ của mình, tổ trưởng tổ Âm Kiều trong công ty, Ninh Thái!

“Nàng không phải bị những quân nhân kia bắt đi rồi sao? Sao còn online?”

Trong lòng Tô Bằng có chút hoài nghi, nhưng vẫn kích vào tin tức.

“Tô Bằng, ta không biết người có bị những quân nhân kia bắt được không, nhưng bây giờ, ta chỉ có thể tin tưởng người, tin tức dưới đây, người xem cho kỹ.”

“Đầu tiên ta bày tỏ thân phận của mình, thân phận chân thật của ta, là cảnh tư cấp 3 phòng công an số 6 của cảnh sát nhân dân Trung Quốc, cảnh tư của ta đánh số là trung 1206781.”

“Ta sở dĩ tiến vào công ty, là Lương đốc Lương phó cục trưởng phòng công an Trung Hải, thu được bộ phận nội dung tố cáo nặc danh, bên trong có các loại hành vi trái pháp luật trong một số công ty.”

“Nhưng thiếu chứng cứ, Lương phó cục trưởng cần một người tiến hành nằm vùng, mà hắn từng được mời làm huấn luyện viên ở cảnh giáo, biết sự hiện hữu của ta, nên cùng ta thương nghị, để ta tiến vào công ty nằm vùng.”

“Nhưng tình huống công ty, còn phức tạp hơn trong tưởng tượng, nhiệm vụ nằm vùng của ta cũng từ thời gian ban đầu ba tháng kéo dài đến một năm, trong lúc đó, ta đã trở thành tổ trưởng tổ Âm Kiêu của công ty.”

“Mà bây giờ, từ sau khi người rời khỏi công ty, chúng ta bị một số quân nhân không rõ phiên hiệu khống chế, bị giam lỏng ở một căn cứ quân sự bí mật.”

“Máy chủ công ty, còn cả thành viên công ty, đều bị tុ tập trong này, sau đó tập trung tiến hành chơi game.”

“Những thành viên quân đội thần bí này, phái ra một ít học viên, yêu cầu chúng ta bồi dưỡng bọn họ phát triển ở trong trò chơi, ban đầu chúng ta chỉ kỳ quái, nhưng bây giờ, càng ngày càng không ổn.”

“Nửa tháng gần đây, những quân nhân kia càng ngày càng quá phận, yêu cầu chúng ta làm các loại nhiệm vụ cực hạn, thu được tư kim trong trò chơi, đồng thời, bọn họ bắt đầu tiếp thủ nghiệp vụ trong trò chơi của công ty với phạm vi lớn.”

“Một tháng này, ta đã chết bảy thủ hạ ở trong trò chơi, người bây giờ hẳn biết, tử vong trong trò chơi, sẽ tử vong thật trong hiện thực.”

“Ta hoài nghi, những người của quân đội này đang không ngừng giảm lực lượng của chúng ta, muốn khiến chúng ta chết sạch ở trong trò chơi, người chết là biết giữ bí mật nhất.”

“Ta hết sức lo lắng, nghiệp vụ công ty đã hơn một nửa bị nhân vật trò chơi do những quân nhân này thành lập xâm chiếm, rất nhanh chúng ta sẽ mất đi ưu thế lớn nhất, đến lúc đó, sống hay chết, hoàn toàn không do bản thân.”

“May mắn chính là máy chủ công ty, ẩn tàng bộ phận chức năng lên mạng, có máy máy chủ có thể đăng ký qq. Nhưng vị thủ trưởng của ta không có số qq, ta không cách nào liên lạc với hắn, hơn nữa thời gian ta online cực kỳ có hạn.”

“Người là số ít mấy thành viên không bị bắt mà ta biết trong công ty, ta thỉnh cầu người, đem phần báo cáo này của ta, nộp lên cho Lương đốc phó cục trưởng phòng công an thành phố Trung Hải, hắn đáng tin nhiệm, đồng thời cầu cứu hắn, càng nhanh càng tốt, việc này liên quan tới tính mạng, xin người ghi nhớ.”

“Người là người ta chịu tin tưởng nhất ở mặt cảm tình, ngàn vạn lần đừng để ta thất vọng.

Ninh Thái.”

Qq Ninh Thái chớp động vài cái, lại ảm đạm, có điều, trên qq, nàng còn truyền lại một file.

Tô Bằng nhìn những tin tức này mà nhú mày, tự hỏi một chút, hắn vẫn tiếp nhận file của Ninh Thái.

Có điều, hắn hết sức chú ý, dùng phần mềm diệt virus kiểm tra cẩn thận, phát hiện không có virus tiết lộ mật mã và tin tức của mình, mới yên lòng, mở file ra xem.

File này, thật ra là một phần nhật ký, trên đó là đủ loại chuyện xảy ra trong vòng một năm mà Ninh Thái nằm vùng trong công ty.

Trong đó ghi chép mấy lần tử vong, cùng với mấy sự kiện hoài nghi là công ty hạ sát thủ, nhưng cũng không có chứng cứ đặc biệt.

Đại bộ phận, thì là miêu tả về máy chủ công ty cùng trò chơi luân hồi tử vong.

“Quả nhiên không ngoài dự đoán, Ninh Thái quả thật là công an...”

Tô Bằng xem đến đây, đã xác định tính chân thực của file này cùng thân phận của Ninh Thái.

“Có điều, Lương đốc phòng công an Trung Hải kia... chưa từng nghe qua hắn.”

Mặc dù Ninh Thái mấy lần nhắc tới, Lương đốc phó cục trưởng phòng công an Trung Hải đáng tin nhiệm, nhưng đó là Ninh Thái tin nhiệm, không phải Tô Bằng tin nhiệm.

Tô Bằng trước mắt tin nhiệm, chỉ có người thân của mình.

Lương đốc kia, nếu làm được vị trí cao như vậy, cũng tuyệt đối không phải là một người đơn giản.

Mặc dù bản tâm hắn thật sự muốn biết chân tướng, nhưng mà, suy nghĩ đến kẻ địch mà Tô Bằng đối mặt, nếu quả thật chính là loại người địa vị cao, thân phận Lương đốc, ngược lại không đủ nhìn.

Đối mặt áp lực kẻ bề trên, nộp file này lên, đối phương có thể phản bội, từ đó gián tiếp khiến độc thủ phía sau màn nhận được bộ phận tin tức, rồi khiến Ninh Thái lâm vào tình cảnh càng thêm nguy hiểm hay không...

Đây là việc Tô Bằng không muốn nhìn thấy.

“Lương đốc có đứng trên một trận tuyến với ta hay không, ta vẫn chưa rõ lắm, tối thiểu, phải làm một số điều tra cơ bản, mới có thể ra quyết định.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

“Đáng tiếc... Ở trong trò chơi, đem Ninh Thái cứu ra phạm vi quận Giang Ninh, căn bản vô dụng, bản thể nàng vẫn ở dưới sự khống chế của người khác... Nếu không, ta lại có thể tiến hành cứu viện đối với nàng ở trong trò chơi.”

Trong lòng Tô Bằng cảm thán một tiếng.

Ở vào chính lúc này, Tô Bằng chợt nghe tiếng gõ cửa phòng.

Tô Bằng lập tức đóng Laptop, ra ngoài mở cửa, chỉ thấy gõ cửa chính là Phương Huyền Nhã.

“Tiên sinh, Diệu Bang tỉnh rồi, chúng ta đem chuyện vừa thương nghị nói với hần, hần cũng đồng ý, có điều hần muốn gặp thử ngươi.”

Phương Huyền Nhã nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, đi ra, đóng cửa, đi xuống phòng khách lầu một.

Chỉ thấy Lương Diệu Bang, sắc mặt mặc dù không quá tốt, nhưng đã có thể đi lại, hần thấy Tô Bằng đi tới, nói với Tô Bằng.

“Cám ơn ngài, tiên sinh, chúng ta vẫn chưa biết tên của ngươi?”

“Gọi ta Tô tiên sinh là được rồi.”

Tô Bằng tạm thời không định đem tên thật nói ra, hần không phải không tin nhiệm mấy thiếu niên này, chỉ là sợ bọn họ nói ra tên thật của mình ở trong đại hội người chơi, trong công ty còn có cá lọt lưới như Thời Thiên Quân cùng sát thủ tóc húi cua mặc áo đen kia, Tô Bằng không dám khẳng định người của công ty có thể trà trộn vào đại hội người chơi lần này hay không.

Tô Bằng sau khi báo họ mình, từ trên người lấy ra bốn tờ giấy, chia cho bốn thiếu niên thiếu nữ, nói.

“Đây là tổ hợp mật mã, bốn mật mã hợp lại có thể điều động tài khoản tài chính, tên tài khoản cùng mật mã phải..”

Tô Bằng nói tên cùng mật mã của tài khoản, mấy thiếu niên đều ghi nhớ.

Tô Bằng, lại cùng bốn thiếu nam thiếu nữ trao đổi số điện thoại di động, xem như xác định chuyện này.

Mà vào chính lúc này, chuông cửa biệt thự, đột nhiên lại vang lên..

Chương 284: Đến Lâm Y

“Lần này là ai?”

Tô Bằng nghe thấy tiếng chuông cửa, nhìn thoáng qua mấy người thiếu niên thiếu nữ này, cảnh sát có thể tìm thấy mình đều đã tìm rồi. Lần này là người nào nhỉ?

Ngoại trừ những người trong mafia mà mình tiếp xúc, thì chính là người có liên quan với những thiếu niên thiếu nữ này.

Tô Bằng đứng lên, đi đến máy giám thị ngoài cửa, ấn xuống máy trò chuyện, chỉ thấy đứng bên ngoài là một nam tử Hoa kiều hơn ba mươi tuổi.

“Người tìm ai?”

Tô Bằng nói, người ở phía ngoài nghe xong, dựa sát vào trước video, nói.

“Chào người, ta họ Từ, ta là gia trưởng của mấy đứa nhỏ kia, mấy đứa nhỏ không hiểu chuyện đã cho người thêm phiền toái.”

Tô Bằng nghe xong, nhíu mày nói.

“Người chờ một chút.”

Nói xong hất tay máy trò chuyện ra, quay đầu hướng về mấy người thiếu nam thiếu nữ hỏi.

“Có một người họ Từ, tự xưng là gia trưởng của các người, các người biết hắn không?”

Mấy người thiếu niên thiếu nữ nhìn lẫn nhau, trên mặt lộ ra vẻ mặt ngưng ngung, cuối cùng A Triết ho khan một tiếng, đứng dậy nói.

“Đúng là tìm chúng ta, hắn là người thuê nhà trong trò chơi của chúng ta, vé máy bay lần này chính là hắn bỏ tiền ra... Vừa rồi ta có gửi cho hắn một cái tin nhắn, thật có lỗi đã nói ra địa chỉ của người.”

Tô Bằng nhớ lại, A Triết kia ở trên tắc xi đã loay hoay với di động, lúc ấy còn nghĩ là hắn đang cầu cứu, nhưng mà không thấy hắn gọi điện thoại, mà lúc tiến vào biệt thự, hắn cố ý đi ở phía sau, hắn là khi đó đã nhắn địa chỉ.

“Người làm như vậy, rất không thành thật có biết không?”

Tô Bằng nhìn thoáng qua A Triết kia nói.

“Ta lúc ấy cũng không biết người có đáng giá để tin nhiệm hay không mà thôi...”

A Triết giải thích, sau đó nói.

“Có điều yên tâm, ta sẽ không đem người cuốn vào đâu, ta chỉ nói là chúng ta đụng phải xe của người bị mang lại đây chờ gia trưởng đến xử lý, người cứ yên tâm, chuyện người cầu chúng ta, còn có những thứ khác. Chúng ta cũng sẽ không nói với hắn.”

“Tiểu tử này...”

Tô Bằng nghe xong, cũng có chút bất đắc dĩ với A Triết này.

Có điều, mình mặc dù không nghĩ tới A Triết có tiếp xúc cùng với người chơi trong trò chơi, nhưng cũng không thể hạn chế tự do của hắn, đây không phải là phong cách của Tô Bằng, mà nếu dùng sức mạnh cũng không chiếm được kết quả mà mình muốn.

“Chính các người cần thận một chút đi.”

Tô Bằng nói, nói xong mở cửa ra.

Bên ngoài, một nam tử châu Á ba mươi bốn năm tuổi đứng ở nơi đó, thấy cửa được mở ra. Mỉm cười với Tô Bằng, nói.

“Ngài chính là chủ xe có phải không? Thật có lỗi, đưa nhỏ nhà ta cùng với bằng hữu của nó lái xe không cẩn thận, đụng phải xe của ngài, bọn họ vẫn ổn chứ nhỉ?”

“Ừm.”

Tô Bằng gật đầu, hắn biết người trước mắt này cũng là người chơi trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, nhìn bộ dáng cũng được, cũng không quá hung dữ.

Nhưng nhìn người không thể xem bề ngoài, người này trên thực tế như thế nào Tô Bằng cũng không dám bảo đảm.

Bọn người A Triết lúc này cũng từ trong phòng đi ra, A Triết đi đầu, không ngừng cúi đầu với Tô Bằng, nói.

“Đụng phải xe của ngài, thật lấy làm xin lỗi.”

“Không có chuyện gì, ta có bảo hiểm, có điều mấy người các người còn chưa trưởng thành. Từ nay về sau đừng học người ta bảo xe làm gì.”

Tô Bằng phối hợp với A Triết diễn trò, nói với bọn họ.

“Quả thật đã làm phiền người, đúng rồi, đây là một chút bồi thường, bọn nhỏ còn chưa trưởng thành, gây chuyện giao thông ở Úc sẽ bị trừng phạt rất

ng nghiêm trọng, ta không muốn để bọn họ phải vào trung tâm quản giáo, xin ngài đừng nên liên lạc với cảnh sát.”

Nam nhân họ Từ kia hết sức hòa khí nói, nói xong từ trong áo khoác móc ra một tờ chi phiếu, viết xuống vài con số.

Tô Bằng nhìn tờ chi phiếu kia một chút, số không nhỏ, đủ mua nửa chiếc xe Benz kia của mình rồi.

A Triết ở đằng sau nhìn, cũng huýt sáo một tiếng, sau đó nói thầm.

“Người trưởng thành thật có tiền nha.”

Tô Bằng cũng không có từ chối, đôi phương cũng biết mình có bảo hiểm, phí sửa xe cũng không đến lượt hấn trả, tiền này chính là để cho mình ngậm miệng thôi.

“Tốt, nếu tiên sinh đã lễ độ như thế, sẽ không báo cảnh sát, có điều sau này phải trông chừng bọn họ một chút, mấy đứa nhỏ tuổi này rất dễ dàng càn quấy.”

Tô Bằng nhận lấy chi phiếu, gật đầu nói.

Nam nhân họ Từ này gật đầu, bọn A Triết cũng đi ra ngoài, người đàn ông này liền cáo từ rồi dẫn bốn người thiếu nam thiếu nữ rời khỏi, đi lên một chiếc thương vụ.

Tô Bằng bấm số xe một cái, âm thầm ghi nhớ, sau đó trở lại vào nhà.

Đi vào phòng, Tô Bằng nhẹ nhàng thở ra một hơi, chuyện ngày hôm nay coi như là đã tạm thời kết thúc.

Nhưng, rất nhiều nghi vấn vẫn còn treo ở nơi đó.

Chẳng hạn như, tiểu tiên điện hạ kia đến tột cùng là ai, có phải là tiểu tiên có độc mà Vương Lệ Tát đã nói kia hay không?

Mà còn tiểu tiên điện hạ kia, lại là thông qua phương pháp nào để tạo clone? Nguyên lý cùng với cơ chế vận hành kia đến tột cùng là ra sao?

Nàng cũng coi như là ở trong trò chơi cung cấp cho mấy người thiếu nam thiếu nữ kia luyện cấp, mục đích của nàng là gì? Chẳng lẽ chỉ là cô đơn nên tìm người cùng nhau chơi trò chơi sao?

Còn có, nàng sao lại vừa ra tay đã có được bốn chiếc máy chủ, lại còn hiểu rõ trò chơi này như vậy...

“Tiểu tiên điện hạ... Đến tột cùng là loại người như thế nào?”

Trong lòng Tô Bằng chậm rãi suy tư.

...

Suy tư một hồi, Tô Bằng vẫn đành buông tha.

Lý do là manh mối biết được quá ít, nếu cố gắng phải suy đoán, rất dễ dàng đem suy nghĩ của mình dẫn vào chỗ nhầm lẫn.

Một việc khác, chính là sự cầu viện của Ninh Thái.

Chuyện này, Tô Bằng tính toán sẽ cẩn thận xử lý, ít nhất sẽ không đem bản ghi chép gốc của Ninh Thái kia giao cho phó cục trưởng Lương.

“Có điều, mặc dù không thể đem chứng cứ gốc giao cho Lương chỉ huy kia, nhưng ít nhất phải đem vị trí nhà tù của Ninh Thái báo cho hắn, sau đó nếu như có thể theo dõi thì nhìn xem thử phản ứng của hắn ra sao.”

Trong lòng Tô Bằng trầm nghĩ.

Suy nghĩ đến đây, trong lòng Tô Bằng dần dần an tĩnh lại.

“Hình như đã qua một đoạn thời gian không có đăng nhập vào trò chơi, trong thư mà Từ Khản liên lạc với Triệu Thu kia có nói qua, ở châu quận Lâm Y của Lương Châu cũng có một buổi đấu giá của người chơi.”

Nghĩ đến đây, trong lòng Tô Bằng có chút suy nghĩ.

Kể từ khi biết đạo cụ trong trò chơi có thể mang ra ngoài, Tô Bằng cũng rất là động tâm, trong trò chơi có không ít đạo cụ thần kỳ, nếu đặt ở trong hiện

thực, sự trợ giúp đối với mình đúng là hết sức khổng lồ.

“Không bằng hôm nay ở trong trò chơi chạy tới Lâm Y, nhìn xem thử có thể tìm được tin tức về buổi đấu giá hay không, thuận tiện liên lạc với Tôn Nhất Hao, vấn đề tai hoạ ngằm trong thân thể ta nên mau sớm giải quyết xong.”

Tô Bằng sau khi quyết định xong, kiểm tra hệ thống bảo an ở biệt thự một chút, phát hiện không có vấn đề gì liền vào một căn phòng ở lầu hai, lấy ra máy chủ đặt ở trong hộp sắt dẫu ở trong phòng mình, nằm xuống đăng nhập vào trò chơi.

...

Tô Bằng mở mắt, phát hiện mình xuất hiện ở trong một căn phòng rất cũ rách.

Gian phòng kia, chính là gian phòng mà Tô Bằng đã ở đó mà đăng xuất.

Nhìn thoáng qua bốn phía, giường chiếu coi như chính tề, hẳn là phòng không có người ở.

Tô Bằng khẽ gật đầu, đi ra khỏi phòng.

...

Lúc gặp được tiểu nhị của khách điểm, tiểu nhị kia đã hoàn toàn quên mất gương mặt không có chút nào đặc sắc của Tô Bằng, chỉ nhớ Tô Bằng là một khách ở trọ bình thường.

Tô Bằng cũng chẳng đi đến lấy xe ngựa của hắn, mà là ở trên trần tìm một chiếc xe ngựa to chở khách, chuẩn bị đi đến Lâm Y.

...

Trải qua bốn năm canh giờ xóc nảy, Tô Bằng ngồi xe ngựa to rốt cuộc đã đi tới thành Lâm Y.

Sau khi trả mấy chục đồng tiền xe xong, Tô Bằng tiến vào Lâm Y.

Diện tích của Lương Châu so với Tô Châu đại khái lớn hơn một phần ba, hơn nữa vị trí tương đối không tệ, có biển trong đất liền, bến cảng, ngoài ra phần lớn là bình nguyên, thích hợp để trồng trọt.

Cho nên điều kiện kinh tế của Lương Châu cũng tương đối khá.

Lâm Y là châu quận của Lương Châu, cũng tương đối giàu có, kiến trúc cũng cực kỳ hoành tráng.

Tòa thành trì này đại khái có thể dung nạp hai mươi lăm vạn người trở lên, đồng thời có thể dung nạp hơn năm vạn di dân.

Một tòa thành trì hùng vĩ như vậy, nhìn vẻ ngoài tất nhiên rất có khí phái.

Tô Bằng ở bên ngoài nhìn một chút, tường thành của Lâm Y cao hơn quận Giang Ninh rất nhiều, thiết kế của tường thành rất là phức tạp, đây là xuất phát từ nguy cơ lo sợ cho chiến tranh.

Cửa thành có thú quân tay cầm vũ khí. Đây là quân Lương Châu thủ hạ của Lương Châu thứ sử Từ Hoài Vũ.

Tô Bằng từ tin tức trong phòng hồ sơ của tổ Âm Kiêu cũng biết một số tin tức về Lương Châu.

Kết cấu quyền lợi của Lương Châu thật ra có chút khác biệt và phức tạp. Đó là bởi vì, tập đoàn khổng lồ Lương Châu là kết quả của sự kết hợp giữa thế tục và tôn giáo.

Lương Châu thứ sử Từ Hoài Vũ, bản thân là con cháu dòng chính của đại tộc Từ thị ở Lương Châu, mà còn mẹ của hắn thì lại là một dòng họ của hoàng thất vương triều võ lâm trên danh nghĩa.

Chỉ là ở thế giới này, địa vị của dòng dõi hoàng thất cũng không tính quá cao, lực ảnh hưởng trên thực tế tương đối nhỏ, nhưng lại để cho vị Từ Hoài Vũ kia có thêm một bước thăng tiến.

Từ mấy năm trước, thế lực ở Lương Châu tương đối hỗn loạn, rơi vào một loại trạng thái giằng co, thành Lâm Y cũng là ở dưới sự cai quản của một liên minh rời rạc.

Từ Hoài Vũ này, lúc thiếu niên cũng có ý chí, trực tiếp đi đến Trung Châu tham gia cuộc thi khoa cử, cũng đã lấy được danh hiệu Trạng nguyên.

Sau đó, hần ở trong triều đình tại Trung Châu làm quan viên ba năm tích lũy không ít kinh nghiệm.

Rồi sau đó, hần ra tay vất vả một phen lấy được chức thứ sử Lương Châu, trở lại Lương Châu.

Ở Lương Châu, hần vốn là đại tộc của địa phương, lại có danh tiếng thứ sử Lương Châu, là trưởng quan cao nhất, mà còn bản thân hần lại rất có mảnh khỏe/ Trải qua mấy phen tung hoành, đã khiến cho hần mò tới được quyền lợi thực chất.

Chỉ là cường hào địa phương rất là bất mãn hần đã cướp lấy quyền lực, nên đã liên hợp để chèn ép khiến vị thứ sử Lương Châu này nhất thời rất thảm.

Nhưng mà trời cao đã cho hần một cơ hội, lúc ấy, Lương Châu địa giới hạn, một năm lũ lụt, một năm ôn dịch, liên tục ba năm thiên tai khiến người chết đói khắp nơi.

Dưới loại dị biến này, một tôn giáo trong dân gian nổi lên, gọi là ” Xích Kỳ giáo”, giáo chủ Xích Kỳ đạo nhân có thể thi triển pháp thuật giúp người trừ bệnh, lập tức thu nạp được không ít tín đồ.

Vị Xích Kỳ đạo nhân này dã tâm rất lớn, mượn cơ hội này thành lập quân hộ giáo, chuyên môn cướp đoạt danh tiếng, cứu tế dân bị nạn thu được không ít danh vọng nhưng lại đắc tội đến cường hào.

Cường hào ở Lương Châu, thành lập liên quân bao vây tiêu diệt Xích Kỳ đạo nhân, liên tục đánh mấy trận, quân của Xích Kỳ tuy rằng người đông thể mạnh nhưng trang bị huấn luyện không giỏi, không phải là đối thủ bị bao vây đến mức trốn đông trốn tây, nhưng liên quân của cường hào cũng bị tổn thương nguyên khí.

Điều này làm cho Từ Hoài Vũ đã nhân cơ hội này, người này cũng là có gan lớn, căn cứ vào tin tức lấy được từ mật thám, chỉ đem một gã hộ vệ theo đã vào ẩn thân ở chỗ quân Xích Kỳ.

Sau khi người này nhìn thấy Xích Kỳ đạo nhân liền miệng lưỡi lưu loát, không biết ba hoa chích choè như thế nào, thế nhưng đã thuyết phục Xích Kỳ đạo nhân hợp tác với hắn.

Chỉ có một ngày, quân Xích Kỳ liền đổi màu cờ, biến thành ủng hộ quân đội của đại nhân thứ sử Lương Châu Từ Hoài Vũ, mà còn Từ Hoài Vũ cũng trở về Lương Châu, phát lệnh thứ sử, chiêu an quân Xích Kỳ, phong Xích Kỳ đạo nhân làm Xích Kỳ chân nhân, làm Pháp sư hộ châu của Lương Châu.

Thế lực cường hào mặc dù không muốn, nhưng mà bọn hắn cũng bị tổn thất, đánh không nổi nữa, lại có gia tộc Từ thị của Từ Hoài Vũ hòa giải, bắt buộc phải tiếp nhận sự thật.

Từ Hoài Vũ ở trong quân Xích Kỳ đạt được xưng hô thiên hạ đệ nhất chân nhân của chương giáo, quân Xích Kỳ nhập vào quân của thứ sử Lương Châu, đem quyền lợi của Lương Châu chậm rãi xoi tãi, liên hợp với thị tộc điều hòa lợi ích, chậm nhưng lại đủ để hắn gây dựng nên một phen giang sơn.

Ba năm sau, Xích Kỳ chân nhân không ngờ lại đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, Từ Hoài Vũ ở bên ngoài tuyên bố chương giáo Xích Kỳ đã lên trời, mình tiếp nhận chức vụ chương giáo, đồng thời vẫn nhậm chức thứ sử Lương Châu.

Từ nay về sau, hắn đi lên đỉnh cao quyền lực, những địa phương khác ở Lương Châu thì không nói, ít nhất châu quận Lâm Y đã bị Từ Hoài Vũ nắm trong tay.

Trong lòng Tô Bằng nhớ lại những tin tức này, đây là thói quen của hắn, mỗi khi đến một nơi mới, hắn có thói quen tìm tòi vài cái tin tức về cường hào cùng với những người có quyền thế, như vậy, mới có thể bảo đảm sự bình an cho hắn ở nơi này.

Nhìn thoáng qua cửa thành cùng với quân phòng thủ Lương Châu kia xem ra khí chất quả thật có hơi khác so với những nơi khác, trong lòng Tô Bằng nói.

“Lâm Y... Ta tới đây! Không biết nơi này có cái gì đang đợi ta hay không!”

Chương 285: Huyết thủ ma kiếm

Tô Bằng tiến vào thành Lâm Y, hỏi thăm mấy phen rốt cuộc đã tìm được địa chỉ mà Tôn Nhất Hao lưu lại cho mình.

Đó là một y quán nằm ở trên một con đường chính, ngoài cửa treo một bầu hồ lô lớn, cửa bên trái viết “Tu hợp vô nhân vấn”, cửa bên phải viết “Tồn tâm hữu thiên tri”, ở giữa viết bốn chữ to “Hành y tế thế”.

Đây chính là địa chỉ liên lạc mà Tôn Nhất Hao lưu lại, hành y đường thành Lâm Y ở Lương Châu.

Tô Bằng đi vào, lập tức có Hỏa Kế tiến lên đón, nói.

“Khách nhân ngài là muốn bốc thuốc hay là chẩn bệnh?”

“Ta tìm chuông quây của các người.”

Tô Bằng nói với Hỏa Kế này, Hỏa Kế nghe vậy, nhìn quần áo trên người Tô Bằng, ánh mắt có chút nghi ngờ lúc này.

Tô Bằng thấy vậy, trong lòng than nhẹ một tiếng, bản thân bây giờ đã điều chỉnh mức tôn quý lại, còn có một thân quần áo này, đi tới chỗ nào cũng làm cho người khác đều xem thường.

“Nói là thân thích đường xa tới của hần.”

Tô Bằng tăng thêm một câu, lúc này Hỏa Kế nghe xong, mới bừng tỉnh đại ngộ, ồ một tiếng, nói.

“Người chờ một chút, ta đi gọi chuông quây.”

Hần để Tô Bằng ở tiền đường, rồi liền đi vào hậu đường, không lâu lắm, một lão nhân quắc thước hơn sáu mươi tuổi thoát nhìn rất có khí khái được đưa tới tiền đường.

Thấy Tô Bằng, lão già quắc thước này trong mắt lộ ra sự nghi hoặc, nói.

“Thứ cho lão hủ lớn tuổi trí nhớ không tốt, xin hỏi người là vị thân thích nào trong nhà ta? Ta không nhớ rõ lắm.”

“Ta là thân thích của phu nhân ngài ở Tô Châu, hậu bối Tôn Nhất Hao của ngài bảo ta đến gặp ngài, xin ngài giúp ta tìm hai lượng hồng cân, hai đồng cầu kỷ, ba đồng bạch linh để xem bệnh.”

Tô Bằng nhìn chăm chăm vào vị chương quây này, mở miệng nói.

Lão già quốc thước nghe vậy thân thể chấn động, sau đó lộ ra vẻ mặt chột hiều ra, cười ha ha nói.

“Hóa ra là người quen của Nhất Hao, hắc có nói với ta rồi, mời ngài đi theo ta.”

Nói xong liền dẫn Tô Bằng đi vào sau hậu đường.

Tô Bằng theo chương quây đi đến hậu đường. Phía sau cũng là một phòng, bên trong là các đại phu của hành y đường đang xem bệnh, mà còn lão già này thì mang theo Tô Bằng đi thêm mấy vòng, đi tới hậu trạch.

Tô Bằng theo sát, phát hiện đằng sau có một động thiên khác, phía sau là một cái sân, có mấy gian phòng, nhưng nhìn lại giống như là kho phòng, cửa phòng đóng chặt, chỉ có một tầng hai của tiểu lâu là còn mở cửa.

Lão già quốc thước này mang theo tiến vào tầng hai đang mở cửa của tiểu lâu.

Sau khi tiến vào tiểu lâu, vị lão già quốc thước này lập tức thay đổi thành một bộ vẻ mặt tôn kính, nói.

“Quý khách xin chờ chút, Thiếu tông chủ đã đi ra ngoài chưa về, ta đây liền phái người đi tìm hắc.”

Tô Bằng gật đầu, lão già quốc thước kia cung kính rời đi.

Tô Bằng đợi một hồi, có chút nhàm chán, thấy trong tiểu lâu này bày không ít dược liệu, liền lần lượt đến xem.

Vào lúc này, bỗng nhiên hắn nghe được có tiếng bước chân truyền đến, sau đó từng âm thanh truyền đến.

“Giỏi cho một đứa đại ma đầu! Dám đến địa bàn của ta! Xem ta có bắt người hay không!”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng cả kinh, quay đầu nhìn lại, đã thấy một người thanh niên sải bước cười đi đến.

“Tôn Nhất Hao?”

Tô Bằng nhìn người này, lập tức nhận ra, đây là danh y giết người ” Lục Tam Bình” cười ra mặt nạt da người cũng chính là Tôn Nhất Hao.

Mà còn người nọ, thấy Tô Bằng quay đầu lại, đột nhiên sững sờ. Giống như không dự đoán được sẽ là gương mặt này.

Tô Bằng khẽ mỉm cười, bước đến hai bước, nói.

“Đừng nhìn nữa, là ta, chỉ có điều ta thi triển một chút thủ pháp thay đổi một gương mặt khác.”

Tôn Nhất Hao lúc này tựa hồ nghe ra thanh âm của Tô Bằng, ngạc nhiên nói.

“Không ngờ lại thật là ngươi? Sao lại biến thành bộ dáng này? Chẳng lẽ trong thiên hạ còn có người biết thuật đổi mặt của ta sao?”

“Không phải là đổi mặt, mà là dịch dung.”

Tô Bằng cũng không muốn giải thích thêm, sau đó hỏi.

“Ngươi mới vừa rồi gọi ta là đại ma đầu, là có ý gì?”

“Hử? Ngươi còn giả ngu sao?”

Tôn Nhất Hao nghe xong không khỏi cười đấm Tô Bằng một quyền, cười nói.

“Trên giang hồ đều truyền ra, Tô Bằng Tô thiếu hiệp của quận Giang Ninh Tô Châu, đầu tiên là đánh bại đệ tử của giang hồ thập đại kiếm Hoắc Tư Hiền phái Hằng Sơn, lại ở tại thôn hoang vắng của Cống Châu một kiếm đánh nát xương cốt của hàng thứ hai trong giang hồ thập đại kiếm Giang Biệt Ly, sau đó ở liên minh ngũ thành tại Cống Châu vì huyết đấu của Hội Phong Dương mà giết chết các cao thủ như Hắc Bạch Song Sát, hơn nữa còn đại thắng ở Kim Mãn Đường, buôn bán lời mấy vạn lượng hoàng kim, sau đó điều khiển cương thi, giết chết tứ lang tam quý, Huyết Ma Ngân Ma của liên minh ngũ thành, còn giết chết Quyền Thần Thi Thanh, mở ra một đường máu, còn có là trọng thương trích tiên tử Phạm Thanh Âm trên giang hồ có địa vị siêu nhiên liên thủ với đệ tử đích truyền của Đại Không Tự Thích Duy Tín... Chẳng lẽ những điều này không phải là sự thật sao?”

“Cái gì?”

Tô Bằng nghe xong, nhất thời lông mày chau lại, hỏi Tôn Nhất Hao.

“Những thứ này người nghe ai nói?”

“Là tin tức do liên minh ngũ thành truyền ra, nghe nói Minh Chủ của liên minh ngũ thành Long Thiệu Dương rất giận dữ, treo giải thưởng treo giải thưởng một vạn lượng hoàng kim cho cái đầu của người, mà còn Phạm Thanh Âm cùng với Thích Duy Tín, lại càng chứng thật chuyện này, thi thể của Quyền Thần Thi Thanh cũng bị phát hiện... Bây giờ, tên của người đứng đầu trên giang hồ rồi, tất cả mọi người đều đang suy đoán lai lịch của người, có người nói người là đệ tử đích truyền của một môn phái lánh đời trong giang hồ, có người nói người tinh anh chính thức một đời của Ma môn, càng có truyền thuyết người có thể sử dụng cương thi, tính tình dữ dằn, ba đầu sáu tay, bộ mặt dữ tợn, ba ngày một lần phải uống máu người ăn thịt người... Cũng có người đặt ngoại hiệu cho người, gọi người là Huyết Thủ ma kiếm, gần đây không cần phải làm gì vang dội trên giang hồ hơn nữa.”

Tôn Nhất Hao mang theo nụ cười nhìn Tô Bằng nói.

“Mẹ nó!”

Tô Bằng nghe xong trong lòng không khỏi một trận bất đắc dĩ.

Hắn vốn cho là chuyện mình giết Quyền Thần Thi Thanh, còn đánh lui Phạm Thanh Âm cùng với Thích Duy Tín, không nói, ta không nói, liên minh ngũ thành cùng với hai người kia cũng sẽ không nói.

Dù sao như vậy sẽ tổn hại đến danh dự ở trong giang hồ của đối phương, Phạm Thanh Âm cùng với Thích Duy Tín, hai người liên thủ lại mà cũng không đánh thắng được mình còn bị mình đánh chạy.

Nhưng mà tuyệt đối không ngờ đến đối phương thế mà lại nói hết những chuyện này ra.

Một chiêu này, có chút tương tự việc nâng lên để giết, đối phương đem bản thân mình thổi phồng lên như vậy, người sáng suốt vừa nhìn đã biết là cố ý, đây là muốn đem mình đặt ở nơi đầu sóng ngọn gió.

Không nói những thứ khác, những chiến tích này truyền đi, ít nhất Thánh nữ Lãnh Sương Nguyệt của Ma Môn chân chính sẽ tìm tới cửa.

Đối phương cũng không phải là người sẽ chịu thiệt thòi, mình mặc dù không sợ võ công của đối phương, nhưng bị Lãnh Sương Nguyệt tìm tới, chắc chắn không phải là một mình nàg, trong ma môn tất cả lớn nhỏ không biết phải điều động ra bao nhiêu người.

Lại thêm nghe nói Ma Môn lúc hành động, sẽ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, mình tuy rằng võ công không kém, nhưng mà không chịu nổi người ta tính kế đâu.

Mặt khác, bọn người Mạc Thiên Kinh ở quận Giang Ninh nghe nói về võ công của mình, không chắc là sẽ không liên tưởng tới người giết chết Lô Khiếu Thiên có thể là mình hay không.

Mặc dù mình lúc ấy võ công cũng không có mạnh như vậy, nhưng mà đối phương không biết, nhất định sẽ cho là mình rắp tâm hại người, từ trên dấu vết hoạt động mà thấy mình cũng đúng là có chút khả nghi.

Nếu danh tiếng của mình không có truyền đi như vậy, vốn dĩ có thể trở về quận Giang Ninh nhưng như bây giờ, hắc thủy quân của quận Giang Ninh

cùng với phái Thanh Thành sau lưng Mạc Thiên Kinh đều đứng ở phía đối lập với mình.

Chớ nói chi là còn có Long Thiệu Dương của liên minh ngũ thành đang nổi giận cùng với Giang Biệt Ly bị mình đánh cho tàn phế rồi còn cướp bóc.

“Không ngờ ta thật sự đã thành ma đầu, lúc này thật đúng là gây thù hằn khắp thiên hạ mà... Từ nay về sau lúc ra cửa cũng không thể dùng tên thật mặt thật, bằng không không biết khi nào thì sẽ bị kẻ thù ám sát.”

Tô Bằng xoa mặt, cười khổ nói.

“Ồ? Nói như vậy những chuyện này đều là sự thật?”

Tôn Nhất Hao nhìn vẻ mặt của Tô Bằng, ánh mắt sáng ngời, hỏi Tô Bằng.

“Đúng vậy... Có điều, Tôn Nhất Hao, Hoắc Tư Hiền kia khi nào thì trở thành đệ tứ giang hồ thập đại kiếm? Còn có, việc ta làm xem như tát vào mặt Đại Không Tự cùng với Từ Hàng Tĩnh Trai mà, vì sao người nghe xong lại giống như rất vui vẻ vậy?”

Tô Bằng nhìn Tôn Nhất Hao, hỏi hẩn.

Tôn Nhất Hao nghe xong, không khỏi cười hắc hắc, mở miệng nói...

Chương 286: Một giọt nước mắt

“Chuyện Hoắc Tư Hiền trong bảy kiếm thắng được Tả Thiệu Đường, đã được xác nhận, cũng truyền ra trong giang hồ một thời gian ngắn, Tả Thiệu Đường sau khi lành lặn tự nói, không còn mặt mũi nào tự xưng là giang hồ thập đại kiếm, tự mình quay về môn phái tiếp tục tu luyện, cho nên trên giang hồ bèn xếp Hoắc Tư Hiền vào hàng thứ tư trong giang hồ thập đại kiếm.”

“Còn như tại sao ta lại vui vẻ như vậy... Ha ha, người cũng biết, Từ Hàng Tĩnh Trai, luôn luôn tự xưng quan tâm đến an nguy của giang hồ và cả thiên hạ, người bọn họ cũng có lý lẽ của riêng mình, còn môn phái của ta hành y tế thế, cũng có lý lẽ của riêng ta.”

“Các nàng tự xưng nghĩ cho lẽ phải, duy trì vững vàng của lẽ phải, mưu cầu bình an phúc lợi cho vạn dân thiên hạ, còn chúng ta hành y tế thế, lại cho rằng các nàng nói chuyện không thực tế, còn không bằng miệt mài làm chút chuyện thực tế đi.”

“Mặc dù hai nhà chúng ta tuy rằng đều cùng thuộc về chính đạo, nhưng lại có chút không vừa mắt lẫn nhau, người hành y tế thế phần lớn thấy người của Từ Hàng Tĩnh Trai có chút lời nói rỗng tuếch, người Từ Hàng Tĩnh Trai cảm thấy chúng ta thô bỉ chỉ có thể làm những chuyện thực dụng... Cho nên dưới tình huống như vậy, mỗi một đời đều xảy ra một chút xích mích, chỉ có điều không gạt gù người, luận về võ công, người Từ Hàng Tĩnh Trai mạnh hơn chúng ta một chút, hành y tế thế vẫn luôn bị các nàng chèn ép.”

“Lần này nhìn thấy truyền nhân của các nàng bị chèn ép, chúng ta tất nhiên rất là vui sướng... Có điều, chúng ta mặc dù có mâu thuẫn, nhưng không đến tình trạng xung đột vũ trang, thỉnh thoảng động thủ, cũng chỉ mang tính chất trao đổi.”

Tô Bằng nghe thế, nhẹ gật đầu, sau đó cười nói.

“Tôn huynh người dường như không được thành thật lắm đấy, miệng người luôn nói mình là truyền nhân chính tông của hành y tế thế, nhưng dường như dáng vẻ lại tự đắc như người không có việc gì.”

“Ha ha, bản thân ta đối với mấy cái lý lẽ này không có hứng thú, chỉ là muốn nghiên cứu y thuật, làm những chuyện hữu ích một chút, Từ Hàng Tĩnh Trai liên quan gì đến ta chứ?”

Tôn Nhất Hao nghe thế, cười ha hả nói.

“Như vậy thì, có điều Nhất Hao huynh, võ công của người Từ Hàng Tĩnh Trai quả thật lợi hại như vậy sao? Lúc trước ta cảm thấy võ công của người đã mạnh lắm rồi. Nhưng mà động thủ cùng với Phạm Thanh Âm kia, mặc dù cũng không yếu, nhưng cũng không có cảm giác thắng được người ta.”

Tô Bằng nghe thế, cảm giác có chỗ đáng nghi, hỏi Tôn Nhất Hao.

“Ha ha, cái này ngươi không biết, Phạm Thanh Âm bây giờ, cũng không phải quá lợi hại, bởi vì võ công của Từ Hàng Tĩnh Trai nàng vẫn chưa tu luyện thành công. Nếu như nàng hoàn toàn tu luyện thành công võ công của Từ Hàng Tĩnh Trai, phiền phức của ngươi lớn rồi.”

“Ồ? Lợi hại đến vậy sao? Ngươi nói xem, võ công của Từ Hàng Tĩnh Trai có đặc điểm gì?”

Tô Bằng nghe thế, có chút tò mò, hỏi Tôn Nhất Hao.

“Cũng được, ngươi đã hỏi, vậy ta sẽ nói một chút.”

Tôn Nhất Hao gật đầu, phát tay ý bảo, Tô Bằng ngồi xuống cái cái ghế trước mặt mình. Hắn cũng ngồi xuống một cái, nói với Tô Bằng.

“Tô lão đệ ngươi biết ý nghĩa của Từ Hàng không?”

“Biết, Quan Âm đại sĩ ở trong Phật môn, được gọi là Từ Hàng.”

“Đúng vậy, Từ Hàng Tĩnh Trai, thật ra trong cửa Phật của lưu truyền rằng, là một nhánh trước khi Quan Âm đại sĩ thành Bồ Tát, để lại trên thế gian này.”

Tôn Nhất Hao gật đầu, nói với Tô Bằng.

“Một nhánh của Quan Âm đại sĩ?”

Tô Bằng nghe thế, khẽ nhú mày, nói.

“Ta từng xem quá một vài kinh thư sách Phật cổ. Trong đó nhắc tới lai lịch của Quan Âm đại sĩ, nói Quan Âm đại sĩ vốn là từ phía Tây đi qua Phật giới dự khuyết Phật, truyền vào trong nước được xưng là Từ Hàng đại sĩ, lần thứ nhất hóa thân đạo cô giúp đỡ sản phụ toàn thân dính đầy ô uế không thể trở lại như ban đầu, Ngọc Đế bị hành vi này làm cho cảm động, phong làm Bồ Tát Tiếp Dẫn phụ trách quy y chính đạo, dân gian nói lai lịch Quan Âm đại sĩ càng rất nhiều, tương đối nổi tiếng chính là nàng vốn dĩ là con gái nhà quan, phụ thân hàm oan, vì kêu oan cho phụ thân mà chìm mình xuống biển, cuối cùng cơ duyên thành đạo... Còn có rất nhiều truyền thuyết khác.”

“Về sau có người nói Quan Âm đại sĩ thật ra cũng không phải tồn tại thực sự, mà đã hóa thành từ bi thiện lương trong lòng vạn người trên thế gian này, người nói trong truyền thuyết Từ Hàng Tĩnh Trai là một nhánh Quan Âm đại sĩ để lại trên thế gian này, tức là như thế nào?”

Tô Bằng nghe vậy, hết sức tò mò hỏi.

“Ha ha, người nói cái này sao, đều có quan hệ trên huyết mạch, ta nói, cũng là nghe truyền lại.”

Tôn Nhất Hao cười, sau đó nói.

“Người có biết, hai môn tuyệt học mạnh nhất của Từ Hàng Tĩnh Trai, là gì chứ?”

“Tôn huynh mời nói.”

“Hai loại, một là Từ Hàng Kiếm Điển, hai là Đại Thế Kinh...”

“Từ Hàng Kiếm Điển? Đại Thế Kinh?”

Tô Bằng nghe thế, trong miệng lặp lại một lần.

“Đúng vậy... Từ Hàng Kiếm Điển, chính là võ công tu hành của đệ tử đích truyền, tương truyền trước khi Từ Hàng đại sĩ hóa thành Quan Âm, chính là tu luyện loại võ công này, môn võ công này nối liền tâm tính, trong lòng hóa kiếm, nếu như người bình thường tu luyện, cũng chỉ thường thôi, có điều cũng được, nhưng gặp phải người tư chất thông minh, càng tu luyện kiếm điển này, tâm linh càng tinh thông, tâm ý và kiếm pháp giống như hai đường cong quấn quanh lấy nhau, tâm ý càng cao, thì kiếm pháp càng cao, kiếm pháp càng cao, thì tâm ý cũng sẽ càng nâng cao, nếu như tu luyện thành công, tâm ý và kiếm pháp đều có thể không ngừng nâng cao, thậm chí tâm niệm sẽ hóa thành kiếm pháp, có thể chém vật thật, có thể chặt đứt vàng sắt.”

“Tâm ý hóa thành kiếm pháp?”

Tô Bằng nghe thế, không khỏi tinh thần chấn động.

Bởi vì, hấn chợt nghĩ tới mình, kiếm pháp Tử Hà môn, nghe nhị sư huynh nói, tu hành kiếm ý đạt được thành tựu, cũng có thể chém vật thật, chẳng lẽ giữa hai môn phái này có liên quan gì đến nhau?”

“Ha ha, Từ Hàng Kiếm Điển này mặc dù là một môn tuyệt học, nhưng ngoài ra bọn họ còn một bộ tuyệt học, chính là Đại Thế Kinh, lại càng thêm thần bí.”

“Đại Thế Kinh? Không phải chỉ có lời của Phật nói, mới có thể làm kinh sao? Từ Hàng đại sĩ mặc dù pháp lực cao cường, địa vị cực cao, nhưng cũng không phải Phật.”

Tô Bằng nghe vậy, cảm giác có phần kỳ lạ, hỏi Tôn Nhất Hao.

“Ha ha, cái này ta chỉ biết qua loa, nhưng hiệu quả tu hành Đại Thế Kinh, ta quả thật biết một chút.”

“Tô lão đệ từng xem không ít kinh điển, nhưng chưa từng nghe qua truyền thuyết này sao?”

“Có truyền thuyết, Phật tổ niết bàn sau khi mới thành Phật, vẫn chưa hoàn toàn rũ bỏ xác phàm, thi triển thần lực trước tiên, Phật quang tuệ nhãn trong nháy mắt khám phá hằng hà sa số trung tâm hàng ngàn tiểu thế giới quá khứ tương lai hiện tại vô tận đau khổ, trong lòng thương xót chúng sinh khó khăn, rơi xuống một giọt nước mắt Phật.”

“Nước mắt Phật này chính là ngã phạt từ bi biến hóa, không bị trăm ngàn không gian quá khứ tương lai hiện tại ảnh hưởng, xuyên qua hàng ngàn thế giới.”

“Giọt nước mắt Phật này óng ánh long lanh, vốn tràn ngập năng lực đại từ đại bi, trải qua hằng hà sa số thế giới, mọi đau khổ dơ bẩn thống khổ đau xót của thế giới, đều sẽ theo bản năng tuôn trào ra, bám vào trên giọt nước mắt này, mong muốn gột rửa bản thân, siêu thoát thăng thiên.”

“Giọt nước mắt này mặc dù có thần lực, mang theo năng lực thần thánh của Phật tổ. Nhưng cuối cùng chỉ là một giọt nước mắt, không biết sau khi xuyên qua bao nhiêu không gian thế giới, đã dần dần trở nên vẩn đục, sau

đó dần dần dơ bẩn, dần dần biến thành vật dơ bẩn tanh tưởi, dần dần bị tất cả thế giới chán ghét.”

“Nhưng mà giọt giọt nước mắt này, vẫn như trước không ngừng hấp thu gột rửa dơ bẩn, ngưng tụ đau khổ, cuối cùng, nó hoàn toàn hóa thành vật hắc ám.”

“Giọt nước mắt này, rơi xuống trong vô số hằng hà thế giới quá khứ hiện tại, mãi đến khi cuối cùng, chính nó cũng sắp quên mất lai lịch của mình, quả thực cho rằng bản thân vốn dĩ là thứ dơ bẩn dơ bẩn tà ác đau khổ.”

“Nhưng mà khi linh tính của nó sắp mất đi, đột nhiên, nó đi tới một nơi tràn ngập ánh sáng thánh thiện.”

“Lúc này, nó phát hiện, nơi này thật là quen thuộc. Hóa ra, nơi này chính là đất Phật nơi Phật tổ đã rơi nước mắt... Rốt cuộc, nó trải qua trăm ngàn vạn kiếp, cuối cùng trở về đất Phật. Trong nháy mắt, trên người nó tất cả mọi dơ bẩn tội ác xấu xí toàn bộ biến mất, lần nữa biến trở về một giọt nước mắt óng ánh trong suốt.”

“Giọt nước mắt này, bởi vì giải cứu đau khổ xấu xí tội ác dơ bẩn của hàng ngàn thế giới, hưởng công đức to lớn, hóa thân thành người, trực tiếp trở thành Bồ Tát, chính là Quan Âm đại sĩ.”

“Giọt nước mắt này trải qua hàng ngàn trải nghiệm đủ loại thế giới, hóa thành một quyển sách, ghi lại câu chuyện nó đã chứng kiến trải qua ở ngàn vạn thế giới, bởi vì giọt nước mắt này do Phật tổ nhỏ xuống, cho nên mang theo Phật tính, sách những trí nhớ này hóa thành, được gọi là Đại Thế Kinh.”

Tôn Nhất Hao chậm rãi nói.

Tô Bằng nghe thế, im lặng hồi lâu, sau nửa ngày, hắn mới khẽ vỗ tay, nói.

“Đây quả là một câu chuyện rất cảm động... Có điều, Tôn huynh Tôn huynh không phải là một người hán tử như vậy, ngược lại là một thiếu nữ thuần khiết trong sáng, kể những chuyện này có lẽ còn có thể càng cảm động hơn.”

“Tên tiểu tử nhà ngươi, còn muốn tìm Phạm Thanh Âm Từ Hàng Tĩnh Trai đến kể chuyện xưa cho ngươi nghe sao?”

Tôn Nhất Hao nghe thế, không khỏi bật cười, nói với Tô Bằng.

“Ha ha, chỉ là vui đùa mà thôi.”

Tô Bằng cười cười, nói.

“Nhất Hao huynh kể câu chuyện này, chẳng lẽ thật sự cảm thấy, cuốn Đại Thế Kinh kia của Từ Hàng Tĩnh Trai, chính là cuốn trong câu chuyện này sao?”

“Đây cũng không phải, nhưng quyển sách kia của Từ Hàng Tĩnh Trai, cũng không phải tầm thường.”

Tôn Nhất Hao nghiêm túc nói.

“Đại Thế Kinh chính thức, rốt cuộc là một quyển sách, hay là vật gì khác, ta vẫn chưa biết được, nhưng truyền thuyết, trong Đại Thế Kinh ghi lại, đều là thế giới khác không thể tưởng tượng nổi, có tràn ngập linh khí, thế giới tiên nhân khắp nơi, cũng có thế giới hoang mạc vô tận đau khổ tuyệt vọng, càng có người không lộ xuất hiện, thế giới tràn ngập yêu tinh quỷ quái, hoặc là thế giới có thuật chế tạo máy móc phát triển đến mức cực cao, có thể giấu người trong bụng chim sắt, bay lên bầu trời.”

“Chim sắt giấu người?”

Tô Bằng nghe thế, thân thể đột nhiên chấn động.

“Không sai, chỗ thần kỳ trong Đại Thế Kinh của Từ Hàng Tĩnh Trai, người tu hành Đại Thế Kinh, mặc dù chưa hẳn võ công tiến nhanh, nhưng lại giống như là giật mình tỉnh giấc, những gì trải qua trong mộng là một thế giới thần kỳ, tu hành Đại Thế Kinh ngoại trừ võ công, sẽ có thêm các loại thần thông, những thần thông kia đều là uy năng lớn năng lực lớn, hoàn toàn không giống như ảo thuật bình thường, là thần thông thật sự.”

“Nghe nói, chỉ có tu hành đến đại thành Từ Hàng Kiếm Điện Từ Hàng Tĩnh Trai, mới có thể tu hành Đại Thế Kinh, nếu không, rất có thể đánh mất bản

tính.”

“Có điều, Từ Hàng Tĩnh Trai nói như thế nào cũng có lịch sử hơn ngàn năm, trong môn phái bọn họ từng xuất hiện không ít nhân vật một đời kinh diễm, tu luyện Đại Thế Kinh thành công, lưu lại một vài phương pháp diễn sinh.”

“Những người kia của Từ Hàng Tĩnh Trai, cho dù là tu hành kiếm diễm, hay là tâm pháp Đại Thế Kinh, đều là chú trọng xuất thế, nhập thế, lại xuất thế.”

“Đệ tử của bọn họ, đều là trước tiên tu luyện ở nơi cách xa phạm tục, sau đó lại nhập thế, trải nghiệm rèn luyện hồng trần, về sau tâm tính đại thành, sau đó lại xuất thế tu hành.”

“Phạm Thanh Âm người từng gặp, mới từ xuất thế đến nhập thế, còn chưa trải qua rèn luyện hồng trần, nếu nếu đợi nàng hoàn thành tu luyện, lại tiến vào trạng thái xuất thế, lúc đó, Tô lão đệ người hoàn toàn không phải là đối thủ rồi.”

Tô Bằng nghe lời của Tôn Nhất Hao, trầm mặc không nói, sau nửa ngày, hắn mới ngẩng đầu nhìn lên.

“Tôn huynh, người nói nhiều như vậy, e rằng không phải chỉ là cùng ta tâm sự chuyện của Phạm Thanh Âm? Người có phải có chuyện gì, cho nên mới kể câu chuyện này, còn có dụng ý nào khác đây?”

Chương 287: Hai vị thuốc

“Cái này... Nói đến đúng là yêu cầu quá đáng.”

Tôn Nhất Hao nghe thế, hơi có vẻ xấu hổ, ho khan một tiếng nói.

“Có một số việc mong Tô lão đệ giúp đỡ.”

“Nói rõ tình hình cụ thể xem nào.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, hắn vừa rồi nghe Tôn Nhất Hao nói những nói cuối, cũng cảm giác đối phương có chút mục đích, xem ra là yêu cầu mình.

“Là như thế này... Tô lão đệ, ngươi cũng biết, địa bàn của Từ Hàng Tĩnh Trai, trên giang hồ được xem như là một bí mật, mọi người đều biết bọn họ chắc chắn phải sinh sống ở nơi nào đó, nhưng không biết đó là nơi nào.”

“Có điều... Một người bạn của vi huynh, may mắn tình cờ, đã tìm được một nơi nghi ngờ là địa bàn của Từ Hàng Tĩnh Trai.”

“Cho nên...”

“Hừm?”

Tô Bằng nghe thế, nhíu mày, hẩn nhìn về phía Tôn Nhất Hao nói.

“Tôn huynh, lá gan ngươi cũng quá lớn rồi, ngươi chẳng lẽ là muốn tìm người, đụng đến cả địa bàn của Từ Hàng Tĩnh Trai, đoạt lấy Đại Thế Kinh kia?”

“Khụ khụ.”

Tôn Nhất Hao nghe thế, không khỏi ho khan hai tiếng, che giấu xấu hổ, đợi khi tiếng ho lắng xuống, hẩn hít sâu một hơi nói.

“Thật ra vốn không phải như vậy, tình hình thực tế là ta có một bằng hữu vô cùng tốt, nhưng không biết nguyên nhân gì đắc tội Từ Hàng Tĩnh Trai, bị các nàng bắt nhốt, bằng hữu kia của ta tuổi tác không lớn lắm, đang độ chính trực thanh xuân, ta không đành lòng nhìn nàng bị nhốt, cho nên muốn giải cứu, cũng may mắn, đúng lúc ta có một bằng hữu tìm được địa bàn hư thực thực của Từ Hàng Tĩnh Trai, ta nghĩ bằng hữu của ta có thể ở đây, cho nên muốn cứu bằng hữu của ta ra ngoài.”

“Đương nhiên, nói không có tò mò với Đại Thế Kinh, đó cũng là lời nói dối, trong môn phái của ta có không ít trưởng bối, đều đều vô cùng mong muốn quyền kỳ thư này, muốn đánh cược một phen... Còn tin tức ta có được, vài nhân vật quan trọng của Từ Hàng Tĩnh Trai, đều ở các nơi khác nhau trên giang hồ, cho nên, ta muốn mạo hiểm một lần, xem thử có thể làm được hay không...”

“Chỉ là trong số người ta biết, cao thủ mặc dù cũng không ít, nhưng người ta tin tưởng đồng thời võ công lại cao thì càng không nhiều, ngẫu nhiên có vài người, nhưng lại có liên hệ với Từ Hàng Tĩnh Trai, không thể tìm bọn họ.”

“Cho nên, ta chỉ có thể cầu xin Tô hiền đệ, có thể cùng ta đi đến nơi đó, giải cứu bằng hữu của ta không, thuận tiện có cơ hội, tiện tay cầm cuốn Đại Thế Kinh kia đi luôn...”

Tôn Nhất Hao ngắt quãng, nói chuyện này ra.

Tô Bằng nghe thế, không khỏi im lặng.

Tôn Nhất Hao này, bộ dạng thoát nhìn vẫn rất thận trọng, nhưng không ngờ rằng, chuyện hẩn khởi xướng, lại không đáng tin... như vậy.

Bí tịch võ công, ở trong bất kỳ môn phái nào đều là tuyệt mật, huống chi, Tôn Nhất Hao nói Đại Thế Kinh thần kỳ như vậy, tuyệt đối so với tuyệt học của môn phái càng thần bí quan trọng hơn nhiều lần, món đồ này, có thể tùy tiện là trộm liền được sao?”

Đừng nói là môn phái lưu truyền ngàn năm như Từ Hàng Tĩnh Trai, cho dù là môn phái nhỏ, nói không chừng có mấy lão quái vật không biết tu hành bao nhiêu năm, bình thường im hơi không xuất hiện, thật ra bất cứ lúc nào cũng đều đang bảo vệ bảo vật thánh vật trong môn phái.

Đề nghị này của Tôn Nhất Hao, thật ra chẳng khác nào bảo Tô Bằng đến chỗ của Tử Hà môn, lấy trộm tuyệt học Kiếm Ý bất truyền của Tử Hà môn.

Nếu tuyệt học Kiếm Ý thật sự có thể viết ra trên giấy, người xem lúc Tô Bằng ra tay, Tử Hà môn có thể xuất hiện mười bảy mười tám tuyệt đại cao thủ thế hệ sư phụ của hẩn hay không, cộng thêm đại sư huynh nhị sư huynh tam sư huynh tứ sư tử không phải võ công cao cường thì cũng là mang tuyệt nghệ trong người, ngoài ra lại thêm tám mươi một trăm kiếm quỹ xuất hiện nữa.

Tô Bằng mặc dù tự tin, nhưng vẫn chưa đến mức đùa giỡn tính mạng của mình.

Mặc dù người Từ Hàng Tĩnh Trai chưa hẳn giết người, nhưng nhót nhót mình ba mươi năm mươi năm, mình ở trong hiện thực làm sao triển khai hoạt động.

Thăm nghĩ đến đây, Tô Bằng rất dứt khoát từ chối nói.

“Tôn huynh, chuyện này thật có lỗi, ta vẫn chưa cảm thấy mình đạt đến trình độ có thể một mình khiêu chiến hơn mười đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai, chuyện này xin thứ cho ta khó lòng nghe theo được.”

“Như vậy... haizzz.”

Tôn Nhất Hao nghe thế, vẻ mặt thất vọng, thở dài một tiếng.

Có điều, hắn lập tức phản chấn trở lại, nói.

“Vây cũng không sao cả, ta lại tìm thử những người khác xem sao.”

“Đương nhiên, mặc dù chuyện này Tô lão đệ người người không muốn tham dự, nhưng mà có qua thì phải có lại, trước đó ta và người giao ước, giết chết Lô Khiếu Thiên, ta sẽ xem bệnh cho người, chuyện này ta đồng ý thì sẽ làm được, tin tức Lô Khiếu Thiên đã chết ta ta cũng biết rồi, ta sẽ bắt mạch cho người.”

Tôn Nhất Hao nói, hắn vươn tay ra.

“Tô lão đệ để ta sờ vào mạch môn nhé.”

Tô Bằng gật đầu, đưa tay qua.

Tôn Nhất Hao sờ vào mạch môn Tô Bằng, chân mày hơi nhíu lại, nói.

“Kỳ lạ...”

“Làm sao vậy?”

Tô Bằng thấy bộ dáng của hắn, cảm thấy khẩn trương hỏi.

“Tô hiền đệ mạch tượng của ngươi xem ra, tinh nguyên thần khí của ngươi dường như đặc biệt dồi dào, gần đây ngươi ăn thứ gì bồi bổ tinh nguyên sao?”

Tôn Nhất Hao hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng giật mình, đôi phương chắc hẳn cảm giác được tinh nguyên sau khi mình nuốt trọn của ba cao thủ.

“Ồ, bất ngờ dùng một cây nhân sâm già mấy trăm năm, cho nên có loại cảm giác này.”

Tô Bằng thuận miệng qua loa nói, hẳn không muốn để lộ ra tồn tại của bí thuật Bắt Mồi.

“Chẳng trách... Có điều được lắm, thân thể của ngươi, trạng thái bây giờ cũng không tệ lắm, chỉ cần chuẩn bị vài dược liệu, có thể giúp ngươi rèn luyện thân thể Cửu Dương rồi.”

“Ta tình cờ, tìm được một chu quả, không biết dùng đủ không?”

Tô Bằng nghe thế, nói với Tôn Nhất Hao.

“Chu quả? Thứ đó không thể tốt hơn!”

Tôn Nhất Hao nghe thế, gật đầu nói, sau đó hẳn dùng ngón tay vuốt lông mày, nói.

“Có điều một quả chu quả, chỉ là miễn cưỡng nâng cao thể chất dương khí, mặc dù tác dụng không nhỏ, nhưng mà còn cần hai món dược liệu, đều là để nâng cao cường độ thân thể và nội tạng của ngươi, đồng thời chữa trị vết thương ngấm ngươi để lại, nhưng mà hai loại dược liệu kia, ta đều không có ở đây.”

“Dược liệu gì?”

Tô Bằng nghe thế, hỏi Tôn Nhất Hao.

“Một vị thuốc là nội đan Long Quy, tăng cường nội phủ thân thể, một vị thuốc là tinh hoa ánh trăng, bổ sung thân thể bị hao tổn của người.”

“Long Quy là một loại kỳ thú, có điều mặc dù không thấy nhiều, nhưng cứ cách ba năm năm năm vẫn có thể nghe thấy xuất hiện ở các nơi, chỉ cần Long Quy sống một trăm năm là đã có nội đan, nếu tìm đúng người, có thể nhanh chóng mua được.”

“Còn về phần tinh hoa ánh trăng thì tương đối khó hơn, thứ kia, chỉ có thực vật động vật có khả năng hấp thụ tinh hoa của ánh trăng, mới có thể sản sinh được một chút, hoặc là như dưới điều kiện cực kỳ hiếm thấy, trong khoáng thạch sẽ phối hợp một chút, chỉ là thực vật động vật có thể hấp thụ tinh hoa ánh trăng, đã thành tinh quái rồi, mà tinh quái cuộc sống rất là cẩn thận, rất khó tìm được, mặc dù có người có được, giá cả cũng rất cao, bởi vì vật kia có thể hoàn toàn không tổn thương nâng cao nội công của con người, đồng thời cũng là thuốc chữa thương cực kỳ hữu hiệu, giá cả vẫn luôn rất cao, sợ là phải mấy ngàn lượng hoàng kim, hơn nữa có tiền mà không mua được.”

“Nếu người không cần hai vị thuốc này cũng được, có điều không dùng nội đan của Long Quy, thân thể Cửu Dương của người chỉ có thể là có chút thành tựu, vẫn sẽ có thiếu sót, nhưng không dùng tinh hoa ánh trăng, mặc dù bệnh ngảm của người được loại trừ, nhưng cũng sẽ đoán mệnh mấy mươi năm hoặc là mười mấy năm, hai vị thuốc này, đều vô cùng quý giá, ta không có cách nào chuẩn bị cho người được.”

Tôn Nhất Hao cảm thấy khó xử nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thấy nội đan Long Quy và tinh hoa ánh trăng có thể mua, lại thở phào nhẹ nhõm, nói.

“Cái này không thành vấn đề, trên người ta vẫn còn có chút tiền tài, hơn nữa, ta biết một vài cửa ngõ, có lẽ có thể nhanh chóng tìm được.”

Lúc này, Tô Bằng trầm nghĩ, buổi đấu giá trân bảo sẽ được chuẩn bị tổ chức ở Lương Châu, còn có Thiên Nhân Trảo Trạch của mẹ con hồ tiên kia.

“Được liệu nếu như có thể mua được thì cứ mua, có điều nếu không có, cũng có thể đi Thiên Nhân Trảo Trạch tìm hai mẹ con tiên hồ kia, bọn họ đều là hồ tiên thành tinh, có lẽ có hấp thụ ánh trăng, cùng lắm thì tìm bọn họ yêu cầu một chút...”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ...

Chương 288: Gặp lại Bắc Sư

“Ha ha, ta lại đã quên, Tô lão đệ ngươi ở sông bạc Kim Mãn Đường của Ngũ Thành Liên Minh thắng mấy vạn lượng hoàng kim, giá trị rất hậu hĩnh.”

Tôn Nhất Hao nghe xong, cười ha hả, nói.

“Có tiền có thể ma sui quý khiến, có mấy vạn lượng hoàng kim này, ngươi cho dù muốn máu rồng tủy phượng cũng có người tìm cho ngươi, ta liền không để tâm nữa.”

Nói xong, hắn chỉ chỉ trên lầu, nói.

“Tô lão đệ ngươi còn chưa có địa phương đặt chân nhỉ? Tạm thời có thể ở trên lầu, ta cũng không thường xuyên ở đây, tiểu lầu này, ngươi có thể tùy ý sử dụng, có nhu cầu gì, căn dặn Tử bá phía trước là được rồi.”

Tô Bằng gật đầu, nói.

“Đa tạ.”

Tôn Nhất Hao gật đầu, lại cùng Tô Bằng hàn huyên hai câu, sau đó tựa hồ có ước hội khác, liền cáo từ trước.

Tô Bằng tiễn Tôn Nhất Hao đi, cũng chẳng vội vã nghỉ ngơi, hắn định dạo chơi trong Lâm Y thành, nhìn thử nơi này có phong thổ đặc biệt gì, một phương diện khác, thì xem thử có thể tìm manh mối hội đấu giá không.

Đã có ý nghĩ này, Tô Bằng cũng không ngừng lâu, liền đi ra từ hậu đường Huyền Hồ đường, nói một tiếng với lão già quắc thước kia, rồi đi dạo phố.

Đi đến khu phố Lâm Y thành, Tô Bằng định nhìn thử bốn phía, trong tầm mắt, tửu lâu, cửa hàng gạo, mét đi, tiệm vải, tiền trang, thậm chí là thanh lâu sở quán, địa phương nên có, thì đều không thiếu.

Trên đường phố cũng rất phồn hoa, trang phục người lui tới mặc, mặc dù đều đẹp để quý giá vô bì, nhưng đại đa số đều rất sạch sẽ, có thể thấy được tinh thần diện mạo thành thị này cũng không tệ.

Mà người đi đường trên đường phố, không giống cảnh tượng vội vàng như thế giới Tô Bằng, mặc dù là bán hàng rong, cũng có một tia nhân nhã, khiến người ta cảm giác được tiết tấu sinh hoạt thời cổ.

Tô Bằng đi trên đường một hồi như vậy, quan sát phong thổ Lâm Y thành. Dần dần, trời chiều cũng có chút nghiêng về hướng tây.

Tô Bằng đi trên đường một lúc, cũng phát hiện nơi này có một số chỗ khác với nơi khác, chính là người mặc đạo phục trên đường phố cực nhiều, đạo phục bọn họ cũng không phải màu xám hoặc là màu xanh tầm thường, mà là màu đỏ nhạt hoặc là màu đỏ sậm, hơn nữa trên đạo phục, có thể nhìn ra một tiêu kỳ màu đỏ.

“Những người này, hẳn chính là đạo nhân Xích Kỳ đạo của Lâm Y Đặc Hữu nhỉ?”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ, thứ sử Lương Châu Từ Hoài Vũ bản thân chính là chủ đạo Xích Kỳ đạo, trong quân Lương Châu, không ít quân nhân là tín ngưỡng Xích Kỳ đạo, trong dân chúng và phú hào, cũng có không ít tín đồ, không thể không nói, đây đều là kết quả mà những đạo nhân Xích Kỳ đạo này cố gắng.

Đạo nhân trong thế giới luân hồi tử vong, cũng không phải chỉ đơn thuần thanh tu cùng phát triển tín ngưỡng giống như thế giới Tô Bằng. Những đạo nhân này, đại đa số biết chút y thuật, có thể trị thương chữa bệnh, mà bộ phận nhỏ, thì quả thật có chút trình độ thực tu, có chút tiểu thần thông.

Những đạo nhân Xích Kỳ đạo này, vốn đã truyền thừa từ Xích Kỳ chân nhân, có không ít người biết chút pháp thuật, sau khi thân phận rửa sạch,

cũng có thể giao hảo với mấy phú hào đại hộ, cũng có danh vọng nhất định ở dân gian.

“Xem ra ở trong Lâm Y thành này, cũng phải cẩn thận một chút, không nên đắc tội những người này, căn cứ kinh nghiệm xem ra, nhân sĩ tôn giáo, chọc vào luôn phiền toái.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

Đang nghĩ ngợi, Tô Bằng phát hiện, mình bất tri bất giác, lại đi tới cửa bắc Lâm Y thành, đi thẳng về phía trước nữa, chính là cửa thành.

Mà lúc này, Tô Bằng tùy ý dùng con mắt quét thử, lại phát hiện một trang phục quen thuộc.

“Hmm! Thực không ngờ, bọn họ khai thác nghiệp vụ đến tận đây.”

Nhìn thấy phía dưới cửa thành phía bắc của Lâm Y thành có người đeo mặt nạ Thiên Cầu đang đứng, Tô Bằng không khỏi vui mừng.

“Không ngờ là người Bắc Sứ, đây cũng tình là tha hương gặp cố tri?”

Tô Bằng nhìn thấy, trong lòng cảm thấy thú vị, hắn đột nhiên nghĩ, Bắc Sứ nếu mua bán tin tức, có lẽ có thể biết chuyện trong hội đấu giá Lâm Y thành?

Nghĩ tới đây, Tô Bằng bước nhanh tới.

Lúc này, người đeo mặt nạ Thiên Cầu ở kia, lại đang giao dịch, hắn đang thấp giọng cùng hai đạo sĩ Xích Kỳ đạo nói gì đó.

Thấy Tô Bằng đi tới, trên mặt một trong số đạo nhân Xích Kỳ đạo kia lộ ra vẻ cảnh giác, kéo đồng bạn của hắn.

Đồng bạn của hắn quay đầu lại, cũng nhìn thấy Tô Bằng, hắn lập tức ngừng thì thầm với người đeo mặt nạ Thiên Cầu kia, trong mắt mang theo uy hiếp trừng Tô Bằng một cái.

Trong lòng Tô Bằng bất đắc dĩ, bộ dạng khuôn mặt mình bây giờ, còn cả quần áo mặc trên người, ở chỗ nào cũng đều khiến người ta khinh thường cả.

Hắn cũng không nhìn tới hai người Xích Kỳ đạo kia, chỉ đứng ở phụ cận, chờ hai người kia giao dịch hoàn tất.

Không bao lâu, hai người Xích Kỳ đạo kia tựa hồ mua được tin tức bản thân cần, một trong số đó dùng ống tay áo rộng thùng thình tiếp xúc thoáng với người đeo mặt nạ Thiên Cầu kia, hai người ngay dưới ống tay áo, đưa tiền cho người kia, sau đó rời đi.

Lúc hai đạo nhân đi đến bên cạnh Tô Bằng, người hơi béo trong đó còn hừ lạnh Tô Bằng một tiếng, đồng thời sử dụng bả vai húc Tô Bằng.

Tô Bằng không muốn xung đột với hắn, giả bộ như không có võ công, tựa hồ bị đụng lui về sau ba bốn bước, sau đó giả bộ bị đau, người Xích Kỳ đạo kia, mới cười ha hả, cùng đồng bạn rời đi.

Sau khi hai người đi qua, Tô Bằng mới xoa bả vai, võ công đạo sĩ béo kia hơi lỏng, nếu mình dùng tới nội lực sợ là có thể húc rạn xương bả vai đối phương, chỉ là trong Lâm Y thành, không cần thiết đắc tội đạo nhân kia.

“Vị tiên sinh này, chẳng lẽ cũng muốn mua tin tức?”

Người đeo mặt nạ Thiên Cầu kia, thấy Tô Bằng tiến đến, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, trong tay áo trượt ra một lệnh bài như mặt nạ, lấp lánh trước mắt người này

“Hóa ra là khách quý, thất lễ thất lễ.”

Người Bắc Sứ này thấy, miệng nói.

Tô Bằng nghe thanh âm của hắn, biết không phải người từng gặp trong quận Giang Ninh, có điều cũng chẳng có bao nhiêu giao tình, nói.

“Ta muốn mua tin tức hội đầu giá tiến hành bí mật ở Lương Châu gần đây, bao nhiêu tiền?”

“Tin tức cấp hai, mười lượng hoàng kim, ngài là khách quý, cộng thêm một tin tức giá trị mười lượng hoàng kim.”

Tên buôn lậu tin tức Bắc Sứ này nói.

Tô Bằng tùy ý từ trên người lấy ra mười lượng hoàng kim, với hắn mà nói đây không phải là số tiền lớn, tùy ý đưa tới nói.

“Người nói.”

“Ngoài Lâm Y thành bảy dặm, trong nhà trang chủ Mục gia trang, có một hội đấu giá, tham dự người đều hơi có vẻ kỳ quái, lời nói đều là tiếng lóng giang hồ nào đó, người ngoài không thể nghe hiểu.”

Thanh âm như máy móc của Bắc Sứ vang lên, nói ra tin tức.

Tô Bằng gật đầu, chỉ bằng điểm tiếng lóng giang hồ, đã có thể xác định khả năng vào lúc người hội trân bảo, người chơi tụ tập, sẽ nói ra rất nhiều chuyện trong hiện thực, đây chính là tiếng lóng mà nPc nói.

“Ngài là khách quý, tặng thêm một tin giá trị mười lượng hoàng kim. Danh kỹ số 1 giang hồ Linh Mị Nhi, ít ngày nữa sẽ đến Phóng Lâm Y.”

Tô Bằng nghe xong, biểu lộ hơi biến hóa.

Linh Mị Nhi hắn không phải lần đầu tiên nghe nói, trước đó vài ngày ở Phong Dương hội tại Lang An thành, chu nho Huyết Thử Phương Kinh Minh kia, đã dùng “Gặp thiên kim, lên giường vạn lượng” Linh Mị Nhi kia so sánh với hắc y nhân Độc Thủ Cốc.

Chỉ là hai người này, đều đã bị mình giết chết.

“Linh Mị Nhi à...”

Tô Bằng lặp lại lần nữa, trên người hắn ngược lại có mấy vạn lượng hoàng kim, tính ra có thể mấy lần lên giường Linh Mị Nhi.

Nếu không có chuyện khác, Tô Bằng thật đúng là muốn lĩnh giáo thử “Công phu” Linh Mị Nhi này, có phải là lợi hại như trong lời đồn không, có

điều lúc này hẳn thật sự không ít chuyện, phần thanh thời này liền tạm thời quên đi.

Tô Bằng nghĩ nếu tới rồi, liền ném thêm mười lượng hoàng kim cho Bắc Sứ này, nói.

“Phụ cận có tin tức gì đáng giá, người châm chước, lại nói thử xem.”

“Vậy thì thêm hai tin tức cấp hai đi.”

Bắc Sứ gật đầu, thanh âm máy móc lần nữa vang lên.

“Thứ sử Lương Châu Từ Hoài Vũ âm thầm chiêu mộ cao thủ, tựa hồ sắp có hành động, ý đồ không rõ, người phụ trách chiêu mộ cao thủ là đại quân gia phủ thứ sử Lương Châu Hứa Lập.”

“Trong thành đạo nhân Xích Kỳ đột nhiên tăng mạnh, tựa hồ đang tìm kiếm một thiếu niên, trên người thiếu niên có thể mang dị bảo đạo môn.”

Tô Bằng nghe xong, khẽ gật đầu, hai tin tức này không có liên hệ quá lớn với mình, có điều khiến trong lòng sáng tỏ là được.

Khẽ gật đầu, Tô Bằng nói.

“Cáo từ.”

Liền rời khỏi cửa thành chỗ Bắc Sứ đứng.

Đi ở trên đường cái, trong lòng Tô Bằng suy tư, lần này từ chỗ Bắc Sứ mua được tin tức hội đấu giá tính là một thu hoạch ngoài ý muốn, mặc dù từ chỗ Từ Khả cũng có thể nhận được tin tức, nhưng có vẻ hơi tận lực.

Từ Khả còn tưởng mình là Triệu Thu, nếu hỏi thăm hẳn chuyện hội đấu giá Lương Châu, hẳn có thể sẽ cho rằng Triệu Thu muốn tới, nhưng ở mặt thời gian, Triệu Thu đã không kịp chạy tới, đối phương chắc chắn sẽ sinh nghi.

Lưu lại đầu mối Từ Khả này, sau này có lẽ sẽ có một số tin tức cùng manh mối hữu dụng.

Ở vào chính lúc này, trước mắt Tô Bằng đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Tô Bằng trong suy tư, không thấy người này, đến lúc người kia vọt tới trước mặt, Tô Bằng mới nhìn rõ, là một đứa ăn xin mười ba mười bốn tuổi.

Đứa ăn xin này y phục trên người cũ nát, tóc cũng tán loạn, dính ít rom, có điều diện mục vẫn thanh tú.

Hắn đứng ở trước mặt Tô Bằng, không ngừng nhếch miệng cười, nói.

“Tiên sinh mời...”

“Hửm? Người muốn ít tiền?”

Tô Bằng thấy, hỏi hắn, trong lòng có chút nghi ngờ, bộ dạng cùng xiêm y mình bây giờ, cũng không giống bộ dạng có tiền, đứa ăn xin này thoát nhìn có phần láu cá, sao lại xin mình.

“Hắc, tiên sinh người cho đương nhiên là tốt nhất, có điều lần này lại không phải vì cái này... Tiên sinh thấy ngõ nhỏ bên kia không? Bên trong có một người quen của tiên sinh, hắn thấy ngài, lại không tiện gọi tới, nên bảo ta tới gọi tiên sinh một tiếng, để ngài qua kia nói chuyện một chút.”

Đứa ăn xin sờ lên khuôn mặt vô cùng bẩn, nói với Tô Bằng.

“Ồ? Hắn nhận làm người rồi, ta không có người quen gì, xin lỗi, cáo từ.”

Tô Bằng nghe xong, trên mặt không chút biểu tình, miệng lập tức từ chối, xoay người rời đi.

“Tiên sinh! Tiên sinh! Đợi chút!”

Đứa ăn xin nghe xong, trên mặt không khỏi lộ ra một tia sốt ruột, đuổi theo Tô Bằng, nhưng mà Tô Bằng lại âm thầm sử dụng thân pháp Thần Hành Bách Biến, nhìn như đi không nhanh, thật ra chỉ là ảo giác, đảo mắt liền biến mất ở trên đường cái người đến người đi.

Đứa ăn xin kia không khỏi trở mắt sững sờ, hẳn còn chưa thấy rõ lắm, người trước mắt kia đã không thấy tăm hơi.

Sau nửa ngày, hẳn mới ủ rũ, trở lại trong hẻm nhỏ.

Hắn đi vào trong hẻm nhỏ, vừa định gọi người, một đạo nhân mặc áo đỏ liền đập hắn một phát.

Đứa ăn xin ai nha một tiếng, bị đập trúng bụng, xoay người rớt xuống rãnh nước thối trong hẻm nhỏ.

“Hừ! Chút chuyện nhỏ cũng làm không xong, đúng là đáng chết mà.”

Một thanh âm vang lên, nói chuyện, lại là đạo nhân béo từng mua tin tức ở chỗ Bắc Sứ mà Tô Bằng đã gặp trước đó.

Bên cạnh hắn, thì là đạo nhân đồng bạn kia, chỉ thấy đạo nhân béo sau khi đập đứa ăn xin, nói.

“Vốn thấy người cản xe kia, tưởng rằng chỉ đi ngang qua chỗ Bắc Sứ, có điều trải qua nhắc nhở của người, lại về nhìn thử, không ngờ người kia cũng mua tin tức... Lúc này trong Lâm Y thành có không ít quái nhân, vốn nghĩ hẳn có phải là tiểu tử có quan hệ với chương giáo muốn lòng bắt kia không, định đem hắn đến đây tra hỏi một phen, lại không ngờ người nọ, đúng là gian xảo!”

“Quên đi, có lẽ chỉ là người giang hồ bình thường thì sao?”

Đồng bạn bên cạnh hắn nghe xong, nói với đạo nhân béo.

“Hừ... Tiện nghi hắn!”

Đạo nhân béo còn hơi tức giận bất bình, thật ra tâm tư của hắn, chủ yếu là thấy người kia trả thù lao hết sức sảng khoái, nghĩ trên người có không ít vàng bạc tiền tài, muốn lừa gạt một phen, lại bỏ lỡ cơ hội, khó tránh khỏi trong lòng có chút tức giận bất bình, thậm nghĩ tới đây, hắn lại xông lên phía trước, đập đứa ăn xin trên đất hai cái.

Đồng bạn của hắn hơi chướng mắt, đang định tiến lên khuyên nhủ hắn, đột nhiên, lại cảm giác có người vỗ vỗ bờ vai của mình.

Đạo nhân này quay đầu lại, lại thấy một khuôn mặt thường thường không có gì lạ ánh vào trong mắt mình, chỉ thấy khuôn mặt kia mang theo nụ cười, nói.

“Các người là đang tìm ta à?”

Chương 289: Thanh Vân mật tu

“A!”

Thấy gương mặt này, đạo nhân Xích Kỳ đạo này không khỏi cả kinh kêu một tiếng, có điều hắn phản ứng cũng không nhanh, vô thức chớp lấy Tô Bằng.

Tô Bằng cũng chẳng trốn tránh, trực tiếp ra một quyền.

Quyền tốc của hắn, so với đạo nhân kia gần như nhanh gấp ba, “Phanh” một quyền, quyền này đem đạo nhân đánh mặt đầy hoa đào, đạo nhân này hừ cũng không hừ một tiếng, liền ngã trên đất.

Mà đạo nhân béo kia lúc này cũng quay đầu lại, vừa thấy Tô Bằng một quyền đánh ngã đồng bạn của hắn, lập tức cả kinh kêu một tiếng, có điều đạo nhân béo này vẫn còn phản ứng, hắn cuống quýt hai tay bấm véo một pháp quyết, miệng nhanh chóng lẩm bẩm niệm gì đó.

Tô Bằng nghe xong, đột nhiên cảm giác trên người đạo nhân béo dâng lên một trận ác ý, bao phủ mình.

“Pháp thuật?”

Tô Bằng thông qua ngọc bội ác ý cảm giác được là pháp thuật đánh tới, nhưng cũng không giật mình bối rối, vào lúc cổ ác ý phảng phất sương mù kia bao phủ trên đầu Tô Bằng, Tô Bằng đột nhiên chột quát một tiếng!

“Người dám!”

Một tiếng quát lớn này của Tô Bằng, mang theo sóng âm được nội lực ngưng tụ, phát động huyết khí bản thân, thậm chí còn mang lực lượng của Âm Thần.

“Vù ~ “

Cỗ ác ý trên không trung kia, sau khi Tô Bằng rống ra âm thanh này, lập tức bị đánh tan, nhưng không tiêu tán, ngược lại cản trở về phía đạo nhân béo.

Đạo nhân béo a nha một tiếng, cỗ ác ý này rơi xuống người của hắn, lập tức, đạo nhân béo hoa chân múa tay điên cuồng, phảng phất bị ác quỷ nhập thân, tựa hồ tràn ngập sợ hãi, không ngừng bồi rồi di động, nhưng liên tục mấy lần húc lên trên tường, tựa hồ thần trí và trí lực đều vô dụng.

Tô Bằng đi tới, đánh một quyền lên trên mặt đạo nhân béo chạy loạn, phịch một tiếng, đạo nhân béo này cũng bị một quyền đánh ngất.

Nhìn hai đạo nhân trên mặt đất, Tô Bằng cười lạnh.

Vừa rồi nghe đứa ăn xin kia nói có người quen tìm mình, Tô Bằng đã biết là cái bẫy, khuôn mặt mình, ngoại trừ Tôn Nhất Hạo còn cả người Huyền Hồ đường, căn bản không có bất cứ người nào nhận thức, sao lại là người quen?

Tô Bằng sử dụng thân pháp Thần Hành Bách Biến, sau khi vứt bỏ đứa ăn xin, lại thần không biết quỷ không hay mò về, thấy đứa ăn xin vào ngõ tắt kia, Tô Bằng từ nhà gần đó thi triển khinh công, từ phía sau tiến vào trong hẻm nhỏ.

Sau khi đi vào, chợt nghe đối thoại của hai đạo nhân Xích Kỳ đạo. Tô Bằng biết chuyện có chút cổ quái, liền tiến lên tập kích hai đạo nhân.

Đề bọn họ thấy khuôn mặt mình, đặc tội bọn họ không, Tô Bằng thực sự không quá để ý, khuôn mặt này hắn cũng không tính dùng lâu, chờ trở lại tiểu lâu Huyền Hồ đường, hắn liền cải trang một phen, lại có ai có thể tìm tới mình.

Thấy ba người nằm trên mặt đất, Tô Bằng nhìn thoáng qua đứa ăn xin trong rãnh nước thối trước.

Hơi chút nghe thử, Tô Bằng không khỏi nở nụ cười, đi qua, đá đứa ăn xin kia một cước, nói.

“Người còn muốn giả bộ tới khi nào?”

Mũi chân Tô Bằng mang theo chút nội lực, đứa ăn xin kia lập tức cảm giác trên móng dít giống như cương châm đâm, lập tức lăn lộn, bùm móng la hét.

Đứa ăn xin này hết sức gian xảo, mới vừa rồi lúc bị đạo nhân béo đập, dùng tay chặn ngực, không khiến hắn bị làm sao, lăn vào trong rãnh nước thối, cũng là bảo vệ mình.

Mà Tô Bằng nhảy xuống đả thương hai đạo nhân, đứa ăn xin này đều nghe rất rõ, nhưng lại không dám nhúc nhích, đối phương dám đánh Xích Kỳ đạo nhân trong Lâm Y thành, tất nhiên là hung nhân, nếu không cẩn thận, bị người ta giết người diệt khẩu thì phải làm sao?

Nhưng mà lúc này bị Tô Bằng vạch trần, đứa ăn xin này cũng không ngại trang nữa, bùm lấy cái móng xoay người quỳ trên mặt đất, không ngừng đập đầu chấp tay thi lễ với Tô Bằng, nước mắt giàn giụa nói.

“Đại hiệp tha mạng! Đại hiệp tha mạng! Tiểu nhân chỉ là bị hai ác đạo nhân này cưỡng bức, mới đi lừa gạt đại hiệp, tiểu nhân quả thật không biết bọn họ muốn làm gì, chỉ là dâm uy của bọn họ quá lợi hại, ta sợ bọn họ...”

“A... Điều này ta cũng biết, có điều người gạt ta, cũng nên phạt.”

Tô Bằng nói, nói xong mũi chân đạp tới móng đứa ăn xin hai cái.

Đứa ăn xin lập tức cảm giác đau đớn, không khỏi thét lên, lăn qua một bên, bùm miệng nói.

“Không nên, không nên.”

Mà vào chính lúc này, hắn cảm giác trên đầu bị vật cứng gì đập trúng, đưa ăn xin lập tức thét lên.

“Xong rồi! Ta trúng ám khí! Ta chết chắc rồi.”

Nhưng mà sau nửa ngày, hắn lại không có cảm giác đau đớn, cũng không có cảm giác máu chảy ra.

Trong lòng hắn hoài nghi, chậm rãi mở mắt, phát hiện bên cạnh mình, lại có hai khối bạc vụn, còn có tiền đồng.

“Người tiểu tử này... Cầm bạc, đi nhanh lên đi.”

Tô Bằng nhìn dáng vẻ của hắn, không khỏi buồn cười, hắn vốn không muốn làm khó nó, chỉ là hơi trừng phạt, sau đó thấy đứa ăn xin này bị đập cũng không nhẹ, tiện tay xuất ít bạc, xem như không có việc gì.

Đứa ăn xin sùng sốt một chút, sau đó mới không ngừng đập đầu, nói.

“Tạ ơn đại gia, tạ ơn đại gia.”

Nói xong, hắn luống cuống tay chân ôm bạc cùng tiền, bỏ vào trong ngực, vội vàng chạy ra ngõ nhỏ, trong lúc đó còn vấp hai cái, thiếu chút nữa ngã ở đó.

Tô Bằng đưa mắt nhìn đứa ăn xin kia rời đi, hơi khẽ cười, sắc mặt đã từ từ trở nên lạnh, đi đến trước mặt đạo nhân bị mình đánh ngất đầu tiên.

Tô Bằng bắt lấy cổ áo người này, tay trái liên tục vả miệng, để người này tỉnh lại.

“Người là ai? Không biết chúng ta là người của Xích Kỳ đạo sao? Người không phải là không muốn sống nữa?”

Đạo nhân kia nổi nóng quay qua, thấy là khuôn mặt Tô Bằng, không khỏi há miệng mắng.

“Bốp! Bốp! Bốp! Bốp!”

Nghênh đón hấn, chính là bốn cái tát, sau bốn cái tát, đạo nhân này đã miệng phun bọt máu, hàm răng nứt ra một nửa.

“Ta mặc kệ ngươi có phải là người Xích Kỳ đạo gì gì, bây giờ ta hỏi ngươi cái gì liền nói cái đó, nếu không nghe, ngươi có phải là người Xích Kỳ đạo không ta không biết, nhưng ngươi lập tức sẽ biến thành đạo nhân chết.”

Tô Bằng tóm lấy người này, hung dữ nói.

Đạo nhân này bị tát đến chóng mặt, mơ mơ màng màng cũng biết mình đụng phải nhân vật hung ác, khí thế lập tức yếu đi, mơ mơ màng màng gật đầu.

“Ta hỏi ngươi đáp, tất cả câu hỏi tí nữa ta còn có thể hỏi đồng bạn ngươi, nếu không giống, ta liền chặt tứ chi ngươi, móc mắt ngươi!”

Tô Bằng đe dọa đạo nhân này, sau đó nói.

“Nói! Các ngươi đang tìm cái gì? Còn nữa, tại sao phải dụ dỗ ta vào đây?”

“Đây là...”

...

Sau nửa ngày, Tô Bằng đánh ngất xỉu người này, lại theo đúng cách đạo nhân béo kia, sau khi đối phương nhổ ra nửa hàm răng, Tô Bằng rút cuộc biết chuyện mình muốn biết.

“Không ngờ, gần Lâm Y thành lại xảy ra chuyện như vậy...”

Hai gã đạo nhân Xích Kỳ đạo này, toàn bộ là phụng lệnh của đạo nhân đại tể tửu Xích Kỳ đạo, tìm một thiếu niên trong Lâm Y thành.

Chuyện cụ thể, hai đạo nhân này cũng không rõ. Tô Bằng nghe lời của hai người, đưa ra đại khái.

“Nghe hai người nói chuyện, tựa hồ trước đó không lâu, có một đạo nhân Thanh Vân Môn đi ngang qua Lâm Y, ở lại một gia đình, mà gia đình kia, thì lại bị cường hào địa phương ức hiếp lợi hại, Thanh Vân đạo nhân thấy

chương mắt, giận mà ra tay, nhưng không biết cường hào kia là thân thích của Lâm Y thành đạo nhân đại tể tử Xích Kỳ đạo, lúc ấy đạo nhân đại tể tử của Xích Kỳ đạo đang làm khách trong nhà cường hào kia, hai người đấu pháp.”

“Mà hai đạo nhân đều ở trong quá trình đấu pháp bị chút thương. Nhưng mà đại tể tử Xích Kỳ đạo có địa vị rất cao ở Lâm Y, có không ít vây cánh, không ngờ khiến Thanh Vân đạo nhân kia bị tổn thất nặng.”

“Có điều Thanh Vân đạo nhân kia, cuối cùng lúc trọng thương, thi triển ra pháp bảo cũng lợi hại, đem người Xích Kỳ đạo bức lui, sau đó mang theo đứa nhỏ nhà hắn ra mặt giúp, thoát khỏi vòng vây, nhưng cha mẹ đứa bé kia, lại bị người của Xích Kỳ đạo giết.”

“Nhưng sau đó không lâu, thi thể của Thanh Vân đạo nhân kia được phát hiện, có thể là do đấu pháp bị thương quá nặng, chỉ là pháp bảo trên người hắn, đã không mất đi cả, đại tể tử Xích Kỳ đạo gấp ghé bảo vật kia, thậm nghĩ có thể là Thanh Vân đạo nhân trước khi lâm chung cho thiếu niên kia, nên tìm hành tung thiếu niên kia ở khắp thành.”

Tô Bằng sửa sang lại tin tức lấy được, trong lòng thầm nghĩ.

Đại tể tử Xích Kỳ đạo, có thể nói là đạo nhân thực quyền thứ hai trong đạo môn này.

Cái gọi là tể tử, thật ra chính là nhân vật trọng yếu chương quản pháp thuật Xích Kỳ đạo, thứ sử Lương Châu Từ Hoài Vũ mặc dù là chương giáo Xích Kỳ đạo, nhưng không biết pháp thuật, hoặc là pháp thuật không tinh, mà tể tử Xích Kỳ đạo, thì là người truyền thụ cả pháp thuật Xích Kỳ đạo.

Mà Thanh Vân Môn, thì là danh môn đại phái trong giang hồ, có điều Tô Bằng biết, cũng là đại phái pháp thuật hiếm thấy trong giang hồ.

Ngay cả Thanh Vân bí thuật mà Tô Bằng tu hành - Âm Thần thiên, cũng là từ trong Thanh Vân Môn lưu truyền ra.

Có điều, căn cứ Tô Bằng biết, Thanh Vân Môn cũng không phải tất cả mọi người đều tu hành pháp thuật, chỉ có một chi nhánh, mới có thể tu hành đạo

pháp, những người khác, đại bộ phận vẫn chuyên tu võ công, mà chỉ nhánh tu hành pháp thuật kia, thì gọi là “Thanh Vân mật tu”, đây đều là chỗ hai quyền bí thuật Tô Bằng lấy được nhắc tới.

“Người của Xích Kỳ đạo này đúng là bá đạo, mật tu Thanh Vân Môn, bọn họ cũng là nói giết liền giết, không sợ Thanh Vân Môn tìm tới cửa sao?”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ, có điều nghĩ kỹ lại thấy được nhiều chỗ quan trọng.

“Xem ra, trên người Thanh Vân đạo nhân chết đi kia, cũng không chắc chỉ là pháp bảo gì, nói không chừng, hắn cũng để bí tịch công pháp tu luyện mật tu Thanh Vân ở trên người, nếu vậy, Xích Kỳ đạo giết chết người này mặc dù sẽ có nguy hiểm nhất định, nhưng lại có thể thu được công pháp mật tu của Thanh Vân đạo, Xích Kỳ đạo cũng là tổ chức tu hành pháp thuật, nếu vậy, sẽ tăng thực lực cực cao.”

“Về phần chuyện giết chết người Thanh Vân Môn, dù sao đạo nhân kia cũng đã chết, đến lúc đó lại giết thiếu niên kia, tới khi đó không có đối chứng, chết không thừa nhận, Thanh Vân đạo lại có thể thế nào? Dù sao đối phương cách Lương Châu mấy ngàn dặm, Lâm Y lại là địa bàn của Xích Kỳ đạo, đối phương cũng tra không rõ.”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ.

Thâm nghĩ tới đây, Tô Bằng đột nhiên nghĩ, bản thân mình có phải là cũng nên chen chân vào?

“Nếu Thanh Vân đạo nhân chết đi quả thật có chứa truyền thừa mật tu, ta ngược lại cũng có thể đi tìm thử, bí thuật ta tu hành bây giờ, chính là Thanh Vân truyền thừa, có lẽ có thể tham khảo.”

“Mà thiếu niên kia, cũng coi như đáng thương, nếu bị Xích Kỳ đạo bắt được, tất khó tránh khỏi chết thảm, nếu ta tìm ra, ta nhất định đền bù tổn thất cho hắn, cũng để hắn còn sống rời khỏi nơi đây.”

“Chỉ là, mặt thời gian, tựa hồ có chút xung đột...”

Tô Bằng suy tư một hồi, nghĩ kỹ, mình chưa quen cuộc sống nơi đây, chen chân vào tựa hồ không quá phù hợp.

“Bỏ đi, cho dù thực sự là mật tu truyền thừa của Thanh Vân, cũng chưa chắc mạnh hơn Âm Thần thiên của ta, xem cơ duyên vậy, gặp thì giúp thiếu niên kia chút, xem như báo tình hương hảo, nếu không gặp được, sẽ không tham gia chuyện này.”

Trong lòng Tô Bằng, âm thầm hạ quyết định.

Chương 290: Thiếu niên áo xanh

Sau khi quyết định xong, Tô Bằng cũng không chậm trễ đánh ngất xiu đạo nhân béo kia lần nữa, còn mình rời khỏi hẻm nhỏ này.

Đi lại trên đường cái ở thành Lâm Y, lúc này trời chiều đã ngã về Tây, người đi đường trong thành Lâm Y lại không ít đi bao nhiêu, cửa hàng hai bên đường đều đã thấp lên đèn lồng, chiếu rọi đường phố sáng ngời.

Tô Bằng men theo đường nhỏ trở lại hành y đường, Hỏa Kế trong tiệm hình như còn nhớ rõ Tô Bằng là thân thích của chương quỳ hành y đường, lên tiếng chào hỏi để Tô Bằng tiến vào hồng hậu viện.

Tiến vào hậu viện, Tô Bằng đi vào tiểu lâu, nghỉ ngơi một lát rồi log out khỏi trò chơi.

Trong hiện thực đã là rạng sáng một hai giờ, Tô Bằng tùy tiện ăn một ít thức ăn, ăn xong thì liền đi ngủ.

Hai ngày sau, Tô Bằng luôn luôn ở trong hành y đường, cũng thay đổi dung mạo khác, đem mặt mình đổi thành gương mặt của Tề Dĩ, rồi biến mất ở trong thành Lâm Y đi đi lại lại, lão già quắc thước làm chương quỳ của hành y đường cũng biết Tô Bằng này có bản lĩnh thay đổi mặt mũi.

Như vậy qua hai ngày, rốt cuộc đã đếm ngược đến ngày đại hội người chơi cá nhân cùng với buổi bán đấu giá trong thành Lương Châu.

Tô Bằng cũng kết thúc tinh tu ở trong hành y đường, hai ngày này hẩn lại tu luyện sự khống chế đối với nội lực của mình một chút, đối với khống chế

tinh chuẩn nội lực cũng đề cao một chút nhưng còn chưa có đột phá qua cảnh giới.

Ở ngày thứ ba, Tô Bằng rút cuộc đã coi như là xuất quan, lại đi đến trên đường cái Lâm Y, lúc này hắn đã thay đổi một khuôn mặt khác, cũng không phải sợ bị người tìm ra.

Đi ở trên đường Lâm Y, Tô Bằng cảm giác bầu không khí trên đường phố này phồn hoa nhưng lại không vốn vĩa, đi lại thản nhiên, cảm giác mình đã thật lâu không có thả lỏng như thế.

“Bánh bao đây! Bánh bao mới lấy ra khỏi lồng hấp đây! Bánh bao nhân tôm đây! Bánh bao nhân thịt đây! Bánh bao rau thịt, bánh bao thịt cá đây!”

Đang đi tới, Tô Bằng chợt nghe trên đường phố truyền đến tiếng rao hàng.

Nghe được bánh bao thịt cá cùng với bánh bao nhân tôm. Tô Bằng đột nhiên cảm giác được trong bụng có chút đói, khi còn bé, mẹ của Tô Bằng rất thích làm bánh bao nhân thịt cá cho Tô Bằng, Tô Bằng từ nhỏ đã ăn đến nghiện, chẳng qua là người trong nước không có thói quen làm bánh bao kiểu này nên Tô Bằng đã sáu bảy năm qua chưa từng ăn lại.

Lúc này nghe được có người rao hàng, Tô Bằng không khỏi thèm ăn, hơn nữa hôm nay còn chưa có ăn cơm, Tô Bằng liền đi đến chỗ có tiếng rao hàng.

Đi tới đó, Tô Bằng nhìn lại đã thấy đây là một cửa hàng bánh bao không tính là quá lớn. Bên trong có một người phụ nhân khoảng ba mươi tuổi trên đầu cột khăn lông trắng, đang hấp bánh bao, người bên ngoài có thể là chồng của nàng đang bày biện một lồng hấp lớn, bên trong đều là bánh bao trắng trắng tròn tròn to bằng nắm tay, đang lớn tiếng rao hàng.

Tô Bằng đi tới, hỏi.

“Bánh bao thịt cá bán thế nào?”

“Năm đồng hai cái.”

Người này nói. Tô Bằng gật đầu, từ trên người lấy ra một khối bạc vụn, nói.

“Ba cái bánh bao thịt cá, hai cái bánh bao nhân tôm, tiền dư không cần thối lại.”

Nam nhân này kêu một tiếng được rồi lấy túi giấy dầu bên cạnh bỏ bánh bao vào cho Tô Bằng.

“Triệu thúc, cho ta mấy cái bánh bao.”

Đang lúc Tô Bằng chờ lấy bánh bao, đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng nói có phần hơi quen thuộc, cười nói với nam nhân bán bánh bao kia.

Tô Bằng thấy giọng nói này quen tai, quay đầu nhìn lại thì thấy một tiểu khất cái cũng coi như thanh tú.

“Là hần?”

Tô Bằng nhìn lại lập tức nhận ra đây không phải là tiểu khất cái hai ngày trước giúp hai tên đạo nhân trong Xích Kỳ Đạo lừa gạt mình sao?

Chỉ thấy trên người trên mặt hần vẫn vô cùng bản như vậy, cười hì hì nói với nam nhân bán bánh bao.

“Đi đi đi, đến ta còn không dám ăn vì sợ lỗ vốn nữa là, đào đâu ra mà bố thí bánh bao cho ngươi?”

Nam nhân bán bánh bao, trên mặt có chút chán ghét nói với tiểu khất cái kia.

“Hắc, lão Triệu hôm nay ta không phải là bảo ngươi cho bánh bao, ta là mua bánh bao.”

Tiểu khất cái nói. Nói xong hần lục lọi trên người, lấy ra một khối bạc vụn, để trong lòng bàn tay nói vậy lão Triệu kia.

Lão Triệu bán bánh bao nhìn vậy, giống như cảm thấy rất kinh ngạc, có điều sắc mặt lại hiền lành hơn rất nhiều, nói.

“Tiểu tử ngươi may mắn được người lương thiện bố thí?”

“Người lương thiện gì chứ, là kẻ ác thì đúng hơn, thiếu chút nữa bị người đánh chết... Có điều đừng nhắc tới nữa, lão Triệu cho ta tám cái bánh bao nhân thịt cá, sáu cái bánh bao thịt, để ta hưởng thụ cái đi.”

Tiểu khát cái cười hắc hắc, nói với nam nhân bán bánh bao.

“Người muốn no chết à?”

Nam nhân bán bánh bao cười mắng, có điều vẫn nhận lấy bạc vụn, bỏ bánh bao vào túi cho tiểu khát cái.

“Cho thành hai túi đi!”

Tiểu khát cái kêu.

Tô Bằng nhìn tiểu khát cái này, trong lòng cảm thấy kỳ quái.

Tiền trên người tiểu khát cái hẳn là hai ngày trước mình đưa cho hắn, cũng không có gì bất ngờ.

Nhưng mà tiểu khát cái này sao lại mua nhiều bánh bao như vậy?

Phải biết rằng, loại tiểu hài tử từ nhỏ đã lăn lộn trên đường này, biết rõ nhất chính là tự bảo vệ mình, bởi vì bọn họ ăn bữa này còn phải lo bữa mai, cho nên nếu có tiền cũng là cực kỳ tiết kiệm.

Thỉnh thoảng mua một chút bánh bao thịt ăn cải thiện cuộc sống cũng có thể nhưng sẽ không có lý do mua một lần nhiều như vậy, tiểu khát cái không giống như là một người hào phóng, sẽ không tốt bụng đến mức mua cho mấy đồng bọn khát cái khác ăn như vậy.

Mà còn loại người như tiểu khát cái này lại là vô cùng hiểu được đạo lý không được lãng phí thức ăn, không có lý do mua một lần nhiều bánh bao không thể ăn hết như vậy.

Trừ phi...

“Chẳng lẽ tiểu khát cái này là mang cho người khác một phần?”

Trong lòng Tô Bằng đột nhiên sinh ra một ý nghĩ, hẳn có chút tò mò tiểu khát cái này đến tột cùng là mua cho ai.

Tô Bằng thân nhiên nhận lấy phần bánh bao của mình, sau đó đi đến hẻm nhỏ, đứng ở trong bóng tối chú ý tiểu khát cái kia.

Tiểu khát cái kia cũng cầm bánh bao để vào trong ngực liền rời đi, sau đó ở trên đường cái giống như con cá chui trái chui phải, tựa hồ là muốn tránh người theo dõi.

Tô Bằng nhìn chăm chăm vào hắn, đi theo hắn, tiểu khát cái kia tuy rằng chui lủi, nhưng trình độ truy đuổi của Tô Bằng cũng vào loại chuyên nghiệp, thế giới này cũng không tồn tại thủy tinh phản quang với cả kính chiếu hậu của xe hơi làm theo dõi bị phát hiện, cho nên tiểu khát cái căn bản không biết mình đã bị theo dõi.

Đi theo một hồi, Tô Bằng theo tiểu khát cái đi tới trước một đại trạch (nhà lớn).

Tiểu khát cái đi lòng vòng ở phụ cận đại trạch, liền tìm được một cái kênh thoát nước, từ trong cái kênh chui vào trong đại trạch.

Tô Bằng cũng đi tới trước đại trạch, nhìn thoáng qua đại trạch.

“Ồ? Đại trạch này sao lại có một cỗ khí thế hung ác và ác ý như vậy? Còn có, nhìn vách tường này, trên mặt đều là rêu xanh, giống như thật lâu không có ai ở đây vậy?”

Tô Bằng nhìn thoáng qua, trong lòng thâm nghĩ.

Hắn nhìn bốn phía không có người, tung người từ trên vách tường nhảy vào đại trạch.

Sau khi tiến vào, Tô Bằng mới xác định được một việc, chỗ này có thể là bị hoang phế đã lâu, không có người ở lại.

Trong sân đều là cỏ hoang, mấy cái phòng ở cũng đều là cửa phòng rách nát, bên trong không có vẻ như là có người ở lại.

Tô Bằng quét nhìn một cái, thấy tiểu khất cái hiện lên ở một chỗ rẽ phía trước, giống như là đi ra sau tiểu viện.

Tô Bằng nhanh chóng đi theo, đi đến chỗ góc cua nhẹ nhàng nhảy lên, liền lên đến nóc phòng nằm ở trên mái hiên nhìn xuống phía dưới.

...

Trong hậu viện.

Tiểu khất cái kia đi đến một phòng trong hậu viện, đứng ở trước cửa phòng giả tiếng gà rừng kêu, thăm thì thăm thì kêu vài tiếng.

Trong phòng trầm mặc một hồi, một lát sau, vang lên thanh âm của một thiếu niên.

“Người đã trở lại?”

“Là ta, Ca Oa tử, ta mang bánh bao thịt cho ngươi nè.

“Ừm, ta ra đây.”

Trong phòng vang lên thanh âm, không bao lâu từ trong phòng rách nát có một thiếu niên đi ra.

Thiếu niên này khoảng mười bốn mười lăm tuổi, mặc trang phục màu xanh, mặt mũi hết sức tuấn nhã chẳng qua là vô cùng gầy gò, cảm giác toàn thân yếu ớt.

Mà còn áo anh trên người hắn xem ra là gấm chất tơ thành, vốn là tương đối quý báu, chẳng qua là lúc này lại vô cùng bẩn, mặt trên còn có một chút điểm nhỏ màu đỏ đen, giống như là vết máu sau khi khô lại.

Tóc của hắn cũng có chút tán loạn, trên tóc dính không ít cỏ mảnh.

Lúc này, mặt mũi hắn có chút tiều tụy từ trong phòng đi ra, nhìn tiểu khất cái mang theo vẻ áy náy nói.

“Thật là liên lụy người, ta cái gì cũng đều không làm được, còn phải nhờ người tìm đồ ăn cho ta.”

“Nói gì vậy.”

Tiểu khất cái nghe xong cười hắc hắc, nói với thiếu niên.

“Tiểu Tùng, cả nhà người đều là người tốt, mùa đông hàng năm đều đặt một sân cháo tiếp tế cho những người nghèo chúng ta, ta lúc nhỏ nếu không phải mùa đông hàng năm đều đi húp cháo của nhà các người cho, sợ là đã sớm sống không nổi rồi, làm người phải biết có ân phải báo, lúc này người gặp phải khó khăn ta có lý nào lại không cứu?”

Thiếu niên kia nghe tiểu khất cái nhắc tới người nhà của hắn, lập tức vành mắt đỏ lên, tiểu khất cái vô cùng giỏi về nhìn mặt mà nói chuyện, thấy thiếu niên này dường như sắp khóc, không khỏi kêu một tiếng, dùng sức đập vào đầu mình, nói.

“Ta đây một cái miệng thúi, tại sao lại nói đến chuyện thương tâm của người chứ!”

“Không trách người, muốn trách cũng phải trách mấy tên ác nhân của Xích Kỳ Đạo kia!”

Thiếu niên áo xanh này nghe xong, khắc chế xúc động muốn khóc của mình, nói với tiểu khất cái.

Tiểu khất cái nghe xong, gật đầu nói.

“Đúng vậy, những đạo sĩ thúi kia mấy ngày hôm trước còn muốn ta giúp bọn hắn hại người, sau đó còn đập ta vài cái, nếu không phải ta mạng lớn thì đã bị bọn họ đánh chết, những đạo sĩ thúi này sao lại không chết hết đi chứ?”

Nói xong, hắn vỗ đầu một cái nói.

“Ai nha, toàn nói chuyện, thiếu chút nữa đã quên bánh bao thịt ta mua rồi, nếu không ăn nhanh thì sẽ nguội mất, cho người đó.”

Nói xong tiểu khát cái kia liền đem một túi bánh bao cho thiếu niên, thiếu niên đã sớm đói đến không chịu nổi, lúc này thấy đồ ăn thì thoáng rụt rè rồi nhận lấy, mở túi ra lấy ra một cái bánh bao cắn từng miếng lớn.

Tô Bằng ở trên mái hiên nhà, nhìn tiểu khát cái cùng với thiếu niên ở hậu viện, nghe được bọn họ nói chuyện, Tô Bằng lập tức hiểu ra thiếu niên kia là ai.

“Nghe ngữ khí nói chuyện của thiếu niên, tám chín phần mười chính là thiếu niên truyền thừa của Thanh Môn mà những người của Xích Kỳ Đạo muốn tìm kia, hóa ra hắn là được tiểu khát cái kia giấu ở chỗ này, tiểu khát cái còn tìm đồ ăn cho hắn... Không trách được Xích Kỳ Đạo tìm không được hắn.”

Tô Bằng nhìn, lập tức hiểu được.

Lúc trước hắn còn buồn bực nếu thiếu niên kia vẫn ở trong thành thì ít nhất phải ăn cái gì đó, như vậy thì không thể không hoạt động, Xích Kỳ Đạo nhiều người như vậy không lý do gì tìm không được hắn.

Nhưng hiện tại xem ra, hóa ra là ăn uống của hắn đều được tiểu khát cái này làm thay, còn hắn thì trốn ở trong tòa nhà hoang phế này, khó trách người của Xích Kỳ Đạo không tìm được hắn.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tô Bằng có tính toán.

Hắn từ trên mái hiên nhảy xuống, đi đến chỗ hai thiếu niên ở trong hậu viện...

Chương 291: Kinh biến của Mục gia

Thiếu niên áo xanh đang há to miệng cắn bánh bao, có điều gần đây đột biến xảy ra những ngày qua đã khiến tâm tính hắn trở nên thành thực hơn rất nhiều, cũng cảnh giác hơn nhiều, lúc ăn gì đó vẫn chú ý đến bốn phía.

Đang ăn hắn chợt thấy trong nội viện, đột nhiên có một người xa lạ đi ra.

Thiếu niên áo xanh thấy vậy, lập tức kinh hãi, hắn phun ra bánh bao đang ngậm trong miệng, trừng mắt nhìn Tô Bằng đi tới.

Tiểu khất cái thấy bộ dạng của thiếu niên áo xanh, cũng cảm giác không đúng, quay đầu lại, thấy Tô Bằng không khỏi bị hù quát to một tiếng.

“Hắn... Hắn là người mua bánh bao cùng lúc với ta...”

Trí nhớ của tiểu khất cái cũng coi như không tệ, nhận ra Tô Bằng, tay hắn chỉ chỉ Tô Bằng có chút run rẩy nói.

Nói xong, hắn quay đầu lại nói.

“Tiểu Tùng, người chạy mau!”

Sau đó hắn làm ra tư thế hộ vệ, giống như là muốn ngăn cản Tô Bằng lại.

Thiếu niên áo xanh nghe xong theo bản năng chạy ra phía ngoài mấy bước, nhưng mà chạy hai bước, hắn đột nhiên dừng lại không động đậy nữa.

“Tiểu Tùng, người chạy mau đi!”

Tiểu khất cái thấy vậy không khỏi vội kêu lên, thiếu niên áo xanh này nghe xong, nhưng lại lộ vẻ sâu thẳm cười một tiếng, nói.

“Chạy? Ta còn có thể chạy đi nơi đâu... Nơi này cũng đã bị người tìm được... Ta đã hại chết cha mẹ, hại chết sư phụ, còn phải hại chết Ca Oa sao?”

“Ha ha, còn nhỏ tuổi nhưng cũng hiểu được hai chữ nghĩa khí nhĩ.”

Tô Bằng nghe xong, khẽ cười cười, với thiếu niên áo xanh này.

“Người là ai? Cũng là tới bắt ta sao?”

Thiếu niên áo xanh nhìn Tô Bằng, ánh mắt lộ ra một tia dường như tuyệt vọng, vẻ mặt thì tựa hồ như được giải thoát.

Hắn đã mất đi thân nhân, sư phụ chỉ chung sống mấy ngày cũng đã chết, thiếu niên áo xanh lúc này đã có ý nghĩ chết đi, hắn chỉ nghĩ trước khi chết muốn liêu mạng sử dụng kiện pháp bảo mà sư phụ lưu lại kia, có thể đánh chết mấy người của Xích Kỳ đạo, ngọc đá cùng võ cũng coi như được rồi.

“Ha ha, người hình như đã hiểu lắm rồi, ta không phải là người của Xích Kỳ Đạo, cũng không phải là người Lương Châu.”

Tô Bằng khẽ cười cười, sau đó nhìn về phía thiếu niên áo xanh nói.

“Nếu phải nói quan hệ, ta có thể có chút quan hệ sâu xa với người... Ta hỏi người, lúc trước người có quen một đạo nhân mật tu của Thanh Vân Môn hay không?”

Thiếu niên áo xanh được tiểu khát cái gọi là Tiểu Tùng này, tâm trí trong hai ngày qua đã thành thực không ít, nghe xong lời của Tô Bằng, vẫn không nhúc nhích dao động, trong miệng nói.

“Người có phải là người của Xích Kỳ Đạo hay không, làm sao ta biết được? Người nói là lời nói thật hay lời nói dối, ta cũng phân biệt không được... Có điều đã đến lúc này, ta cũng không sợ thừa nhận, không sai, đạo nhân Thanh Vân người nói, trước khi chết đã thu ta làm đồ đệ, sư phụ ta tự xưng là một mệnh của Thanh Vân Mật Tu, là một đại môn phái trong giang hồ... Các người có thể vì vậy mà buông tha cho ta sao?”

“Ta đã nói rồi, không phải là tới lấy tính mạng của người.”

Tô Bằng lắc đầu, nói với Tiểu Tùng.

Có điều hẳn cũng biết, thiếu niên này đột nhiên gặp thảm họa diệt môn, chắc chắn sẽ không dễ dàng tin nhiệm người khác, Tô Bằng suy nghĩ một lát, nói.

“Người không cần phải nói, chỉ cần đứng ở nơi đó, ta sẽ tự nhiên chứng minh ta không phải là kẻ thù của người.”

Nói xong, Tô Bằng yên lặng thi triển pháp thuật, trong con ngươi của hắn đột nhiên hiện lên một tia ánh sáng.

“A?”

Thiếu niên áo xanh kia bỗng nhiên cảm giác được một loại năng lượng kỳ dị bao phủ lấy mình, cửa lòng của mình dường như không ngừng bị cái gì đó gõ lên.

“Người không cần làm gì cả, cũng không cần phải chống cự, ta tự nhiên sẽ chứng minh ta không phải là kẻ thù của người.”

Những lời này bỗng nhiên vang lên ở trong lòng thiếu niên.

Thiếu niên nghe xong, không khỏi lại càng hoảng sợ, hắn nhìn xung quanh, chỉ thấy Tô Bằng cách mình chỉ có chút đang khẽ gật đầu với mình.

Thiếu niên áo xanh kia suy nghĩ một lát, biết đây có thể là pháp thuật gì đó của đối phương, trong lòng suy nghĩ một chút, cảm thấy dù sao mình cũng là một người thường không biết pháp thuật, nếu đối phương có thể nói chuyện trong lòng mình, mình né tránh cũng chẳng được, không khỏi khẽ cắn môi, trong lòng kìm nén, mặc kệ thanh âm kia để nó nói chuyện trong lòng mình.

Hắn nhắm mắt lại, chờ đợi khổ hình sắp sửa đến, có thể là sưu hồn cũng nên. (sưu. lục tìm)

Nhưng mà, sau một lúc lâu hắn vẫn không cảm giác được bất cứ sự đau đớn nào.

Trái ngược lại, đáy lòng hắn đột nhiên xuất hiện rất nhiều kiến thức khó hiểu, hắn cũng không biết mình làm sao biết được, nhưng mà bỗng nhiên lúc này hắn giống như biết được một pháp quyết tu luyện.

“Thanh Vân mật tu - Âm thần?”

Thiếu niên áo xanh này qua một hồi lâu mới chậm rãi mở mắt, hắn cảm giác bên trong ý thức của mình đã có thêm một pháp quyết tu đạo.

Chẳng qua là trong pháp quyết này chỉ là quy tắc chung cùng với đoạn đầu, phần phía sau thì lại không có hiện ra trong ý thức.

Thiếu niên đầu tiên là ngạc nhiên rồi sau đó sắc mặt không ngừng biến hóa.

Từ từ, trên mặt hắn không còn là vẻ mặt tuyệt vọng nữa, hắn nhìn Tô Bằng nói.

“Người... Cũng giống như sư phụ, là tu sĩ của Thanh Vân Sơn?”

“Ha ha, đây cũng không phải, nhưng thứ ta tu đúng là bí thuật của Thanh Vân Sơn, coi như là cùng với Thanh Vân Sơn có một chút chuyện liên quan đi.”

Tô Bằng mỉm cười nói, hắn thấy thiếu niên Tiểu Tùng dường như đã buông lỏng cảnh giác, liền chậm rãi đi tới.

Hắn mới vừa rồi thi triển thuật thần thông nhất của mình “Thuật Đồng tâm”, Tô Bằng đem một phần nội dung của Thanh Vân mật tu - Phần Âm Thần mà mình biết truyền cho thiếu niên này.

Tô Bằng đi tới, nói.

“Ta là bởi vì chuyện khác nên mới tình cờ đi qua Lâm Y Lương Châu, nhưng mà ở chỗ này nhìn thấy hành vi quỷ dị của người Xích Kỳ Đạo, gián tiếp nghe được có tin tức sư huynh của Thanh Vân đã mất ở chỗ này, ta cùng với Thanh Vân có một chút quan hệ nên tìm hiểu tình hình một chút, mà còn tìm được người coi như là ngoài ý muốn, ta lúc ấy chẳng qua là cảm thấy hành vi của vị tiểu huynh đệ kia có chút dị thường, nên theo hắn tới đây, lại không nghĩ rằng gặp được người.”

Tiểu khất cái kia nghe xong, không khỏi kêu một tiếng, nói.

“Hóa ra là ta lúc mua bánh bao đã lộ ra sơ hở!”

Mà còn thiếu niên gọi là Tiểu Tùng kia, sau khi nghe xong một hồi lâu không nói gì, bỗng nhiên thấy hắn quỳ xuống đất, “Rầm rầm rầm” liên tục đập đầu ba cái với Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

“Xin tiên sinh thi triển pháp thuật, chủ trì công đạo, giúp Mục Hiểu Tùng báo được đại thù!”

Tô Bằng nghe xong chân mày có chút nhăn lại, có điều ngay sau đó lập tức giãn ra, nói.

“Người đứng dậy trước đi, ta còn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người nói một chút rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

Thiếu niên tự xưng là Mục Hiểu Tùng này, vẫn còn quỳ trên mặt đất, trán của hắn đã đập đầu đến chảy máu tươi, nhưng mà hắn hồn nhiên chưa phát giác ra, chỉ là con mắt đỏ lên, nói với Tô Bằng.

“Hiểu Tùng cũng có đọc qua một chút sách, biết rõ dưới gối đàn ông có hoàng kim, nhưng mà thân thể của ta chịu huyết hải thâm cừ, bản thân mình lại chân yếu tay mềm trói gà không chặt, không thể tự tay mình đâm chết kẻ thù, chỉ có thể xin tiên sinh báo thù cho ta, tiên sinh nếu đã có quan hệ với Thanh Vân, tất nhiên cũng là con người hiệp nghĩa, nếu tiên sinh không đáp ứng báo thù cho Tiểu Tùng, ta liền quỳ mãi ở đây quyết không đứng lên!”

Nói xong, hắn lại quỳ ở nơi đó đập đầu bình bịch mấy cái.

Tô Bằng thấy vậy, không khỏi thở dài một tiếng.

Hắn vốn là thấy nếu đã có cơ duyên gặp được thiếu niên này, nếu như là đối phương chỉ là một người có suy nghĩ bình thường, mình sẽ lấy điều kiện bảo toàn tính mạng của hắn mà đem hắn đưa ra khỏi thành, lại cho thêm vàng bạc để hắn tự mình chạy đi, đến lúc đó lại yêu cầu để lại bảo vật cùng với truyền thừa của đạo nhân Thanh Vân, đối phương hắn sẽ không đến mức không cho.

Phiền toái nhất là đối phương lại là một người cứng cỏi, cầu xin mình báo thù cho các loại, nói thật ra Tô Bằng không hẳn muốn dính vào những thứ nhân quả không thuộc về mình này, nhưng nếu như có một cái giá thích hợp thì Tô Bằng cũng muốn nhìn một chút, truyền thừa của Thanh Vân mật tu, có pháp bảo cỡ nào, còn có bí pháp truyền thừa gì.

Lúc này Mục Hiểu Tùng này van xin mình như vậy, sợ là không thể dễ dàng đuổi đi rồi,

Tô Bằng đi tới, tay khoác lên trên vai Mục Hiểu Tùng, nói.

“Người đứng lên đã rồi lại nói sau.”

Nói xong, trên tay hắn truyền đi một đạo chân khí, chạy từ bả vai Mục Hiểu Tùng đến đầu gối, Mục Hiểu Tùng liền cảm giác hai chân mình không chịu

khống chế trực tiếp từ trạng thái quý xuống đất đứng lên.

Đây là tác dụng kỳ diệu của chân khí, cũng là thành quả tu luyện hai ngày qua của Tô Bằng.

Chỉ là Mục Hiểu Tùng cũng không hiểu biết, chỉ cảm giác được thần kỳ.

Nhưng hắn cũng chẳng tiếp tục quý xuống, mà là đối với Tô Bằng, hai mắt đỏ bừng, đem sự tình từ đầu đến cuối kể lại rõ ràng.

Hóa ra Mục Hiểu Tùng này vốn là con của một gia đình đại phú trong một trang phụ cận thành Lâm Y, Mục gia tại thôn trang này có gia truyền vừa làm ruộng vừa đi học, là thân hào nông thôn hạng nhất, có tiền có đất.

Cha mẹ của Mục Hiểu Tùng cũng đều là người lương thiện, bình thường ở trong ngoài trang đều thích làm việc thiện, là người lương thiện chân chính.

Chẳng qua là người trong dòng tộc không nhiều, huyết mạch không lớn, đời sau chỉ có một mình Mục Hiểu Tùng là con độc đinh, cùng với một tỷ tỷ lớn hơn Mục Hiểu Tùng năm tuổi.

Vốn là cuộc sống của Mục gia ở trong trang coi như không tệ, chỉ là bảy tám năm trước có một người khác họ dời tới.

Cái người khác họ này, nhân số không ít, hơn nữa dường như vô cùng có lai lịch, trước mặt thứ sử Lương Châu cũng có tiếng nói không nhỏ.

Nhóm người này ở trong trang của Mục Hiểu Tùng gây dựng mấy năm, lừa gạt chiếm lấy không ít đất đai, lại thêm quan lại của phủ thứ sử, thế nhưng lại bổ nhiệm người khác họ này làm trang chủ thôn trang, khiến đối phương càng thêm kiêu căng.

Mà còn phụ thân của Mục Hiểu Tùng, là người rất có địa vị trong dòng họ Mục ở trang, được thân tộc họ Mục đề cử cùng nhau đối kháng lại tên trang chủ khác họ kia.

Chẳng qua là vị trang chủ này thế nhưng lại hết sức ngang tàng, thấy chọc nhiều người tức giận chẳng những không nhượng bộ, lại còn nghĩ ra một kế sách bá đạo.

Trang chủ kia thế nhưng lại thừa dịp phụ thân Mục Hiểu Tùng không ở nhà, cường đoạt tử tử của Mục Hiểu Tùng đến trong trạch tử của trang chủ, sau đó làm cho nhi tử của trang chủ khác họ cưới tử tử của Mục Hiểu Tùng.

Gia tộc của Mục Hiểu Tùng đương nhiên không chịu, đi đến đoạt người lại, nhưng tên ngoại bang khác họ này thế nhưng lại có mấy tên vệ sĩ bảo hộ, đoạt người không thành mà phụ thân của Mục Hiểu Tùng ngược lại còn bị đánh.

Họ Mục đi báo quan, tên khác họ kia lại nói dối là tử tử của Mục Hiểu Tùng cùng với nhi tử của trang chủ đôi bên yêu nhau, bị cha mẹ của Mục Hiểu Tùng ngăn cấm, tử tử của Mục Hiểu Tùng là tự mình chạy tới.

Lúc ấy phụ thân của Mục Hiểu Tùng bị tức giận đến nội thương học máu, tuy nhiên vẫn không có biện pháp gì.

Đêm hôm đó, đột nhiên một đạo nhân đến thăm, định tá túc một đêm.

Nhà Mục Hiểu Tùng vốn là cũng rất hoan nghênh đạo nhân cùng với hòa thượng, người xuất gia các loại đến thăm, ngày đó cũng chiêu đãi người này, chỉ là bởi vì trong nhà có chuyện nên cũng để lộ ra một chút tin tức.

Đạo nhân kia nhìn ra, nói là được ân huệ của chủ nhà, xin chủ nhà chia sẻ khó khăn một chút, hẳn có lẽ sẽ có biện pháp.

Vì vậy, Mục Hiểu Tùng nói một chút về chuyện trong nhà cho đạo nhân kia...

Chương 292: Điều kiện trao đổi

Tô Bằng tiếp tục nghe Mục Hiểu Tùng giải giải.

Nghe Mục Hiểu Tùng nói, đạo nhân tá túc lại Mục gia kia sau khi nghe xong mọi chuyện, cười ha ha, nói với Mục Hiểu Tùng, hẳn chính là đạo sĩ mật tu của Thanh Vân Sơn, có một thân công pháp huyền diệu, nếu đã tá túc lại Mục gia, nghe thấy chuyện không bình thường cỡ này, đương nhiên muốn ra tay quan tâm một chút, muốn Mục Hiểu Tùng không cần nóng vội, chỉ cần chuẩn bị một ít đàn hương là được rồi.

Mục Hiểu Tùng lúc ấy nghe thế, cảm thấy có lẽ cũng không có chuyện gì, dù sao đạo sĩ kia cũng chỉ muốn đàn hương, mẫu thân của Mục Hiểu Tùng ăn chay niệm Phật, trong nhà có không ít đàn hương.

Sau khi lấy đàn hương, đạo nhân kia bảo Mục Hiểu Tùng hộ pháp giúp hắn, thật ra đạo nhân kia không hề ngờ rằng, sẽ bị người phạm làm bị thương, cho nên chỉ muốn Mục Hiểu Tùng giúp hắn trông chừng thân thể mình, sau đó đạo nhân kia đốt đàn hương, ngồi bất động một chỗ.

Mục Hiểu Tùng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ ở đó hộ pháp dựa theo lời của đạo nhân.

Đạo nhân kia vốn dĩ cùng còn may, chỉ là qua nửa canh giờ, thân thể cũng không có bất cứ phản ứng gì.

Mục Hiểu Tùng đang lúc nhàm chán, đạo nhân bảo hắn hộ pháp quát to một tiếng, thân thể ngã quỵ.

Lúc ấy sắc mặt đạo nhân kia tái nhợt, nói với Mục Hiểu Tùng chuyện không hay rồi, vừa rồi hắn âm thần xuất khiếu, đụng phải yêu đạo của Xích Kỳ đạo, đôi bên đều đả thương lẫn nhau, người của Xích Kỳ đạo đã cảm nhận được vị trí của mình, muốn Mục Hiểu Tùng mau chóng báo cho cha mẹ của hắn lánh nạn.

Mục Hiểu Tùng trước đó làm gì có gặp phải loại chuyện này, bán tín bán nghi, phụ thân của hắn bị người ta đánh đến trọng thương chưa lành, mẹ hắn lúc này cũng đã ngủ, Mục Hiểu Tùng nhất thời do dự, không có nhanh chóng thông báo cho cha mẹ mình.

Nhưng mà chưa được bao lâu, bên ngoài đèn đuốc sáng trưng, bất chợt có hơn trăm đạo nhân Xích Kỳ đạo cùng hộ viện trong trang của tên trang chủ khác họ kia, cương đao kiếm sắt cầm trong tay, hăm hăm xông vào.

Lúc này Mục Hiểu Tùng mới choáng váng, những đạo nhân Xích Kỳ đạo đó còn có hộ viện của tên trang chủ kia phá cửa xông vào, gặp người liền chém.

Mục Hiểu Tùng làm sao trải qua được thay đổi này, lúc đó đã ngậy ngấn cả người, may mắn đạo nhân tá túc lại kia khôi phục lại được chút sức lực, đạo nhân kia dường như cũng biết võ công, khí lực cũng lớn, kẹp Mục Hiểu Tùng dưới nách, từ trên tường liền xông ra ngoài.

Đối phương có hơn hai mươi cao thủ võ công khinh công đều có chút căn cơ đuổi theo, đạo nhân kia đánh một hồi, lại bị thương, mắt thấy như vậy sẽ bị người phía sau đuổi kịp.

Đạo nhân lúc ấy cũng quyết đoán, lòng tính toán nhanh chóng, vung ra một loại pháp bảo.

Pháp bảo kia hết sức lợi hại, giống như là phi kiếm trong truyền thuyết. Mục Hiểu Tùng cũng không thấy rõ ràng, chỉ nhìn thấy không trung lóe sáng ánh sáng màu vàng, hơn hai mươi người đuổi theo sau, đã bị đạo nhân kia giết sạch sẽ.

Có điều, pháp bảo này dường như cực kỳ tiêu hao tinh lực, sau khi đạo nhân kia sử dụng, dường như bị thương rất nặng, có điều không biết có phải hồi quang phản chiếu hay không, hắn quyết tâm mang theo Mục Hiểu Tùng trốn ra khỏi Mục gia trang.

Đạo nhân kia cũng hiểu rằng, tới lui phụ cận Lâm Y, chỉ có vài con đường này. Nếu bây giờ vội vã rời khỏi nơi này, hắn chống đỡ không được đến lúc đó. Cho nên dứt khoát mạo hiểm, đêm khuya mang theo Mục Hiểu Tùng từ kênh thoát nước lên vào trong thành thành Lâm Y.

Sau khi vào thành Lâm Y rồi, nhiều chỗ thương thế trên người đạo nhân rất cuộc chịu không nổi phát tác, ngã xuống bên ngoài dân cư, đạo nhân kia trước khi chết, nói với Mục Hiểu Tùng, hắn một đời hành hiệp trượng nghĩa, quang minh lỗi lạc, lòng không vương bận, nhưng mà trước khi chết, lại có hai điều hổ thẹn tiếc nuối.

Một là hắn làm việc cho sư môn, nửa đường gặp phải kiếp nạn, không thể hoàn thành nhờ vả của sư môn, vô cùng hổ thẹn, một là, bởi vì bản thân vô năng, liên lụy cả nhà Mục Hiểu Tùng bị giết, hết sức áy náy, muốn đền bù tổn thất một phen.

Hắn hỏi Mục Hiểu Tùng, cha mẹ của hắn có thể là bị người Xích Kỳ đạo hại, có mong muốn học được bản lĩnh để báo thù cho cha mẹ không, Mục Hiểu Tùng tất nhiên trả lời muốn, đạo nhân kia nói một tiếng được, bảo Mục Hiểu Tùng dập đầu lạy hắn một cái, xem như là bái hắn làm sư phụ.

Mục Hiểu Tùng khi đó đã vô cùng cảm hận trang chủ và Xích Kỳ đạo kia, lập tức dập đầu cho đạo nhân, bái đạo nhân làm sư phụ.

Đạo nhân kia kêu một tiếng tốt, sau đó lấy trên người vài vật, đưa cho Mục Hiểu Tùng.

Đạo nhân kia thông báo cho Mục Hiểu Tùng, hắn là một nhánh mật tu của Thanh Vân, đạo hiệu tên là Bồ Tuyên Tử, lần này ra khỏi sư môn, là vì để truy sát một tên phản đồ đã ăn trộm điển tịch của sư môn.

Điển tịch kia, là bí mật bất truyền của Thanh Vân Môn, là phương pháp tu đạo vô thượng, hắn cũng chỉ tu hành được một hai phần mười, nhưng nhất thời vô ý, bị phản đồ sư môn trộm mất.

Hắn xuống núi chính là vì truy sát phản đồ, may mắn không làm nhục mệnh, suôn sẻ giết chết được phản đồ, lấy lại được điển tịch.

Chỉ là hắn cũng bị trọng thương, nếu không lúc đấu pháp cùng yêu đạo Xích Kỳ đạo, sẽ không lưỡng bại câu thương.

Hắn muốn Mục Hiểu Tùng, phải giữ mạng, sau đó đi đến Thanh Vân Sơn, tìm được sư phụ của hắn Linh Châu đạo nhân, giao điển tịch Thanh Vân bị trộm về lại sư môn, làm được điều này, đương nhiên sẽ được gia nhập vào Thanh Vân Môn.

Đạo nhân cũng biết Mục Hiểu Tùng không hề có bất kỳ võ lực bảo vệ mình, bèn đem pháp bảo hắn dùng để giết chết toàn bộ hơn hai mươi cao thủ võ công kia cho Mục Hiểu Tùng.

Đó là một lá bùa màu vàng, Bồ Tuyên Tử nói cho Mục Hiểu Tùng, nếu cần ngón tay, nhỏ máu của mình lên trên pháp bảo, Mục Hiểu Tùng cũng có thể sử dụng pháp bảo này một thời gian ngắn, nhưng Mục Hiểu Tùng dù sao chưa từng liên hệ đến thư pháp, nếu là như vậy, sợ là cũng sống không lâu.

Chỉ là thứ này không thể rơi vào trong tay Xích Kỳ đạo, nếu thật sự không được, thì phải phá hủy điển tịch pháp thuật, sau đó dùng pháp bảo đồng quy vu tận cùng đối phương.

Nói xong những lời này, Bồ Tuyên Tử liền tắt thở mất mạng.

Mục Hiểu Tùng, ở trong thành không biết nên làm sao mới phải, đạo nhân của Xích Kỳ đạo kia cũng đã phản ứng lại, vào trong thành tìm kiếm, lúc này trùng hợp gặp phải một tên ăn mày, tên ăn mày này mùa đông hàng năm đều đến Mục gia trang xin cháo, nhận ra Mục Hiểu Tùng, tên ăn mày này buổi tối vốn định đi trộm chó để làm một nồi thịt chó, không ngờ nghe thấy người Xích Kỳ đạo kêu gọi đầu hàng, loáng thoáng biết bọn họ là đang tìm Mục Hiểu Tùng.

Sau khi nhìn thấy Mục Hiểu Tùng, tên ăn mày biết hắn đang gặp khó khăn, một lòng lương thiện báo ân, hắn bèn dẫn Mục Hiểu Tùng vào trong nhà mà có đi không có về ở trong thành, cũng chính là nơi này.

...

Nói đến đây, Mục Hiểu Tùng hai mắt đỏ bừng, hắn nhìn Tô Bằng, nói.

“Vị tiên sinh này, Mục Hiểu Tùng ta mặc dù không bắt tài, nhưng từng đọc qua sách thánh hiền, song thân, ân sư, đều là người quan trọng nhất với ta, tuy nhiên bọn họ đều bị Xích Kỳ đạo tàn sát... Bản thân ta yếu đuối không thể rút kiếm giết địch, kính mong tiên sinh báo thù cho, giết chết trang chủ Mục gia trang kia, còn có Xích Kỳ đạo để tế vong linh cho bọn họ!”

Tô Bằng nghe thế, im lặng hồi lâu, sau đó mở miệng nói.

“Ta đến Lâm Y, mặt khác còn có chuyện quan trọng, nếu giúp người giết người, với ta mà nói, ảnh hưởng rất lớn... Có điều...”

“Có điều gì cơ?”

Mục Hiểu Tùng nghe thế, cảm giác giống như có hi vọng báo thù, tiến tới hỏi Tô Bằng.

“Có điều, Mục Hiểu Tùng, ngươi không muốn đích thân tự tay báo thù sao?”

Tô Bằng hỏi thiếu niên này.

“Muốn! Dĩ nhiên muốn! Ta nằm mơ, đều là cảnh tượng đám người Xích Kỳ đạo đó phá cửa giết người, nếu như ta có bản lĩnh thông thiên, ta hận không thể băm thây bọn chúng thành ngàn mảnh!”

Mục Hiểu Tùng đôi mắt đỏ ngầu, mặt mày dữ tợn nói.

“Vậy được, ta mặc dù chưa hẳn có thể giúp ngươi báo thù, nhưng lại có thể tìm người đưa ngươi đến Thanh Vân Sơn. Đến nơi đó rồi, ngươi chắc chắn có thể học được một thân bản lĩnh, có bản lĩnh rồi, ngươi trở về sẽ tìm kẻ thù tự tay giết chết bọn chúng, chẳng phải là rất tốt sao?”

Tô Bằng nói với Mục Hiểu Tùng, hắn đang hướng dẫn thiếu niên này. Bản thân Tô Bằng thật ra cũng không muốn dính vào sát nghiệt nhân quả này.

“Như vậy quá lâu! Ta đi học nghệ, chưa nói đến có thể nhập môn hay không, cho dù bái sư thành công, học nghệ cũng không biết cần bao nhiêu năm, nếu ba năm mười năm sau ta mới học thành tài, kẻ thù của ta đều đã chết già hết rồi, ta còn có thể báo thù được cái gì?”

Mục Hiểu Tùng nghiêng răng nghiêng lợi, giống như nhìn thấy kẻ thù ở ngay trước mắt mình nói với Tô Bằng.

“Huống hồ, ngoại trừ cha mẹ, ta còn có một tỷ tỷ, bị trang chủ Mục gia trang bắt nhốt, cho dù đi, cũng phải cứu tỷ tỷ ra mới được!”

Mục Hiểu Tùng nói với Tô Bằng.

“Như vậy sao...”

Tô Bằng nghe thế, vẻ mặt suy nghĩ, một lát sau nói.

“Nếu là như vậy, cũng không phải không thể.”

“Chỉ có điều, có một việc... Bản thân ta võ công pháp thuật, mặc dù xem như cũng được, nhưng dù sao không thể chống cự được người đông thế mạnh, nếu muốn ta giúp người cứu tử tử người, cũng không thành vấn đề, chỉ là ta cần một pháp bảo hộ thân, người có thể đem pháp bảo sư phụ người để lại cho người, cho ta mượn sử dụng một hồi được không?”

Tô Bằng hỏi Mục Hiểu Tùng.

Mục Hiểu Tùng nghe thế, cân nhắc một hồi, cuối cùng cắn răng một cái, nói.

“Pháp bảo ở trên người ta, ta cũng không biết dùng, tặng cho tiên sinh, chỉ cầu tiên sinh cứu tử tử ta.”

“Chuyện này không có vấn đề, có điều, pháp thuật truyền thừa của ta cũng không phải thuộc dòng chính thống, có vài điểm quan trọng trong pháp thuật cũng không hiểu rõ lắm, nếu như trên người người có điển tịch Thanh Vân, có thể cho ta mượn nghiên cứu được không? Ta bảo đảm sau khi xem xong sẽ trả lại người, để người mang về Thanh Vân Sơn.”

Tô Bằng nghe thế, khẽ gật đầu, lại nói với Mục Hiểu Tùng.

Mục Hiểu Tùng lúc này nghe thế, lộ ra vẻ mặt cảnh giác, trên người hẳn có giá trị, chính là pháp bảo cùng điển tịch, nếu như đều bị Tô Bằng lấy hết, hẳn sẽ không còn gì nữa.

Suy nghĩ nửa ngày, hẳn mới lên tiếng.

“Được, có điều ta có điều kiện, người phải dẫn tử tử của ta trở về, mặt khác, mặc dù người không giết được Xích Kỳ đạo để tế vong linh bọn họ, cũng phải giết cho bằng được trang chủ Mục gia trang, hơn nữa, chỉ có xách đầu của trang chủ về, ta mới có thể giao điển tịch cho người.”

Tô Bằng suy nghĩ một chút, gật đầu nói.

“Như thế, cũng được.”

Thật ra đây chính là ước định quân tử, Tô Bằng lúc này cho dù ép buộc cướp đoạt Mục Hiểu Tùng, cũng không hề vấn đề gì, chỉ là ra tay đối với

một thiếu niên đáng thương cửa nát nhà tan không biết võ công như vậy, không phải là phong cách hành sự của Tô Bằng.

So với dùng sức mạnh, Tô Bằng càng thích khái niệm “trao đổi” này hơn.

Ho khan một tiếng, Tô Bằng nói.

“Như thế ta và ngươi giao ước, có điều ngươi ở lại chỗ này, thiếu quần áo thiếu thức ăn lại dễ sinh bệnh, còn dễ bị người bị người phát hiện, như vậy không ổn, ta có một nơi bí mật có thể cho ngươi ẩn thân, ngươi thay trang phục đi, đi theo ta.”

Mục Hiểu Tùng nghe thế, do dự một chút, vẫn gật đầu.

Tô Bằng gật đầu, xoay người nói với tên ăn mày kia nói.

“Ngươi qua đây, cởi quần áo trên người ngươi xuống, đưa cho Mục Hiểu Tùng mặc, ngươi thì mặc quần áo này.”

Nói xong, Tô Bằng từ trong túi Càn Khôn, lấy ra một bộ quần áo mình dùng để thay.

Tên ăn mày kia và Mục Hiểu Tùng nhìn thấy, cảm giác rất thần kỳ, có điều nghĩ đến cũng là bản lĩnh của Đạo gia, cũng không nghĩ nhiều, bèn thay đổi quần áo.

Mục Hiểu Tùng mặc vào quần áo của tên ăn mày kia, tự mình quan sát, lại làm đầu tóc rối bời lên, trét không ít bùn đất lên mặt, nhanh chóng trở thành một tên ăn mày, còn tên ăn mày khi mặc quần áo Tô Bằng vào, lớn hơn một vòng, có điều miễn cưỡng cũng có thể mặc vào.

“Được rồi, tốt lắm...”

Tô Bằng nhìn Mục Hiểu Tùng mặc quần áo xong, xoay đầu lại nói với tên ăn mày kia.

“Ngươi mặc dù là ăn mày, nhưng lòng dạ tốt bụng, hiểu được tình nghĩa, nên thưởng cho ngươi, những vật này, ngươi thấy được chứ...”

Chương 293: Thu đồ đệ Tô Bằng

Nói xong, Tô Bằng tay cũng không ghét bỏ đầu tên ăn mày này dơ dứa, đặt lên trên đầu hắn.

Tên ăn mày mờ mịt khó hiểu, có điều đột nhiên, trong lòng của hắn giống như nhận được rất nhiều tin tức.

“Ôi da!”

Tên ăn mày cảm giác được, không khỏi kêu lên.

“Đừng có kháng cự, mở rộng cửa lòng cảm giác thứ ta đang truyền đến.”

Tô Bằng nói với tên ăn mày.

Tên ăn mày ngây ngốc đứng sững tại chỗ, không bao lâu, giống như biết được một chút gì đó.

Tô Bằng nhìn bộ dáng của hắn, khẽ gật đầu, thu tay về.

“Thế nào? Cảm giác được thứ ta truyền vào người ngươi không?”

Tô Bằng hỏi tên ăn mày.

Tên ăn mày đầu tiên là sửng sốt ngây ngốc, sau đó qua một hồi lâu, mới giật mình hồi phục lại.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Tô Bằng, đột nhiên khác hẳn, nước mắt cuộn cuộn trong mắt, sau đó đột nhiên quỳ xuống trước mặt Tô Bằng, nói.

“Su phụ xin nhận một lạy của tiểu nhân!”

Tô Bằng nghe thấy xưng hô thế này, không khỏi ngạc nhiên.

Hắn vừa rồi, chỉ là chỉ là đột nhiên tâm huyết dâng trào, hắn lường trước tên ăn mày này có lẽ không biết chữ, cho nên trực tiếp sử dụng Đồng Tâm thuật, đem một phần thuyết văn viết chữ truyền cho tên ăn mày này, lại truyền thêm một số khẩu quyết toán học.

Như vậy về sau, tên ăn mày này trực tiếp có năng lực đọc sách viết chữ.

Mặc dù đây là sử dụng Đồng Tâm thuật truyền cho tên ăn mày, có chút không được tự nhiên, tên ăn mày kia cần phải tốn một thời gian nhất định, mới có thể hoàn toàn tiêu hóa.

Có điều, lúc này trong lòng tên ăn mày, thật giống như có một quyển từ điển, mặc dù hắn chưa từng được lên lớp học chữ, hơn nữa phản ứng chậm hơn chút, nhưng chỉ cần cố gắng nhiều hơn, không quá một tháng, hắn đã có thể đọc sách viết chữ.

Thứ Đồng Tâm thuật truyền qua, giống như trí nhớ của bản thân, mặc dù không phải, cũng không khác nhau mấy, một tháng sau, tên ăn mày sẽ có năng lực đọc sách viết chữ.

Mặc dù là trong thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi, biết đọc sách viết chữ, cũng rất ít người, có được kỹ năng này, tên ăn mày đời này cái khác không được, làm một trưởng phòng thậm chí chương quầy cửa hàng, cũng hết sức dư dả.

Tên ăn mày này vốn không liên quan quá lớn đến Tô Bằng, hắn cũng chỉ là tâm huyết dâng trào nhất thời, thuận tay giúp tên ăn mày một chút thôi, nhưng không ngờ rằng, tên ăn mày này phản ứng lớn như vậy.

Có điều ngẫm lại xem, Tô Bằng cũng bình thường trở lại, thế giới Tử Vong Luân Hồi mặc dù là thế giới võ hiệp, nhưng dù sao vẫn là cổ đại, kỹ thuật không phát triển, có thể đọc sách viết chữ, biết tính toán. Cho dù không phải là kỹ năng rất giỏi, ít nhất cũng có thể nuôi mấy miệng cơm trong gia đình.

Thứ này, không nói quý báu cũng thật sự không có quý báu, nhưng với tên ăn mày mà nói, lại cho hắn cả một con đường sống.

Thế giới Tử Vong Luân Hồi, Tô Bằng cũng không nghe nói có Cái Bang gì đó, số mạng của ăn mày đều rất lận đận, nói không chừng vào mùa đông trời giá rét nào đó sẽ thành người chết đói, có kỹ năng này rồi, tên ăn mày ít nhất tương lai có thể tìm được một công việc khá khấm, không còn lo lắng tính mạng của mình.

Đối với Tô Bằng mà nói, làm một chuyện bình thường, nhưng với hắn mà nói, thì lại chẳng khác gì ơn tái tạo.

Tô Bằng xem như đã truyền đạo thụ nghiệp, cho nên tên ăn mày lúc này mới gọi hắn một tiếng sư phụ.

“Gọi ta là sư phụ sao?”

Tô Bằng vốn không muốn nhận, nhưng mà vừa rồi âm thanh sư phụ của tên ăn mày kia, không ngờ lại khiến cho lòng hắn cảm thấy ấm áp lạ thường.

Suy nghĩ một chút, bản thân trong ngoài trò chơi, đều xem như người cô đơn, có nhà không thể trở về, có người thân nhưng không thể nhận, mặc dù lẫn lộn không tòi, nhưng so với tên ăn mày không nhà để về này, cũng không khác là bao.

Một tiếng gọi sư phụ của tên ăn mày này, không ngờ ngoài ý muốn chạm đến nơi mềm yếu nhất trong lòng Tô Bằng.

Hồi tưởng một hồi, Tô Bằng thở dài một tiếng.

“Bỏ đi, người đã gọi ta một tiếng sư phụ, ta cũng không thể bạc đãi người.”

Tô Bằng nói xong, lại đặt tay lên trên đầu của tên ăn mày.

Không bao lâu, Tô Bằng sử dụng Đồng Tâm thuật, lại truyền không ít tri thức cho tên ăn mày.

Mấy năm trước đó, khi còn chưa lên Tử Hà sơn, những võ công kỹ xảo không chính thống Tô Bằng học được, Tô Bằng đều sử dụng Đồng Tâm thuật truyền lại cho tên ăn mày.

Tên ăn mày có kinh nghiệm lần trước, lần này mở rộng tâm tư, tiếp nhận Đồng Tâm thuật của Tô Bằng.

Rất nhanh, hắn mở đôi mắt ra, trên mặt lộ vẻ mừng rỡ khó lòng kiềm chế được.

“Ta hiểu làm sao luyện võ công rồi! Ta hiểu làm sao luyện võ công rồi!”

Tên ăn mày sắc mặt hưng phấn điên cuồng, hoa chân múa tay vui sướng, lầm bầm tự nhủ tại chỗ.

“Ha ha, Đồng Tâm thuật này, những khả năng khác thì hơi yếu một chút, làm sư phụ vỡ lòng cho người ta, ngược lại phải lợi hại mới được.”

Tô Bằng lúc này, cũng kết thúc Đồng Tâm thuật, nhìn tên ăn mày.

Hắn vốn chính là dự định thí nghiệm một chút, lúc đó trong hoang thôn, Trương Điền thị dùng Đồng Tâm thuật truyền pháp thuật cho mình, mình cũng tiếp nhận một lát thì liền biết ngay, Tô Bằng dùng kinh nghiệm thực chiến thăng cấp Đồng Tâm thuật, cũng không kém hơn linh thể Trương Điền thị, liền muốn thử truyền công lên cho tên ăn mày này.

Thật ra, trong lòng Tô Bằng vẫn luôn tồn tại suy nghĩ, chính là võ công trong trò chơi, có thể mang ra ngoài trong hiện thực, liên lạc với người trong hiện thực có được hay không.

Chẳng hạn như ông nội của mình, nếu như bản thân ở trong trò chơi nhận được nội công cực phẩm kéo dài tuổi thọ, có thể liên lạc cho ông nội của mình.

Đương nhiên, người trong hiện thực, sẽ không giống Tô Bằng thăng cấp thuận lợi như vậy, bọn họ cũng không có kinh nghiệm thực chiến có thể thăng cấp.

Nhưng mà, nếu như nội công quả thật tồn tại, cũng nghiên cứu ra nguyên lý khoa học, vậy đối với xã hội nhân loại, có thể là một bước nhảy vọt lớn.

Ngẫm nghĩ lại thì, nếu trường học trong hiện thực có được đẳng cấp này, lớp thể dục dạy người luyện nội công, học tập nội công, toàn dân tu luyện, sau mấy đời nữa, tất nhiên sẽ làm cho tinh thần của xã hội đều nâng cao hơn đi học một bậc.

Thậm chí, hoàn thành tiến hóa của nhân loại cũng chưa chắc không thể.

Chỉ là...

“Hắc, ta vẫn là nghĩ nhiều quá rồi, liên đội trưởng quốc gia ngay cả dao găm cũng không cho mang theo, võ công nội công lợi hại thế này, quốc gia làm sao có thể mặc kệ được, cho dù lưu truyền ra, không phải là bị chính phủ các nước trấn áp, chính là bị khóa vào trong hồ sơ bí mật, tuyệt đối sẽ không cho người thường tiếp xúc đến, càng đừng nhắc đến toàn dân tu luyện... Đây đều là những thứ làm lung lay nền tảng tầng lớp thống trị, không nhìn thấy hoàng đế thế giới này đều bị người võ lâm làm thối đó sao? Nếu trong hiện thực có người học theo thì... Hắc....”

Tô Bằng lắc đầu, đem ý nghĩ này loại ra khỏi đầu.

“Có điều, Đồng Tâm thuật quả thật rất có tiềm lực, mặc kệ bất luận kẻ nào, chỉ cần biết học Đồng Tâm thuật, chính là sư phụ tốt nhất trong thiên hạ... Hơn nữa, cho dù đối phương là thiếu năng trí tuệ, hay là kẻ mù người điếc, hoặc là võ lòng quá muộn, hoặc là trí thông minh quá kém, khó coi, sử dụng sử dụng Đồng Tâm thuật cũng có thể cũng có thể dạy bảo, nếu như ta lúc sau không có bản lĩnh khác, dùng Đồng Tâm thuật dạy học dạy học cũng chưa chắc không thể.... Hoặc là, dứt khoát tổ chức một tôn giáo, tự mình tẩy não cho đệ tử, bảo đảm phú ông hàng vạn, cũng sẽ ngoan ngoãn dâng tiền tài tới tận cửa.”

Tô Bằng suy nghĩ một lát, không có mỉm cười, bản thân dường như nghĩ quá xa rồi.

Phục hồi tinh thần, Tô Bằng lại nhìn thấy, tên ăn mày kia, đã quỳ trên mặt đất, rầm rầm âm không ngừng đập đầu.

“Sur phụ tại thượng, nhận đồ nhi một lạy, ân tình sư phụ, chẳng nào nào công ơn tái tạo!”

Tên ăn mày quỳ trên mặt đất, không ngừng đập đầu nói.

Trong đầu hắn có thêm một bộ thuyết văn giải chữ, lúc nói chuyện, cảm giác cũng có văn hóa nhiều hơn.

“Đứng dậy đi.”

Tô Bằng gật đầu, đưa tay sờ bả vai tên ăn mày kia, một đạo chân khí buộc hắn đứng lên.

“Người nhớ kỹ, người xem như gia nhập sư môn, sư môn điều thứ nhất, không được cãi lời sư tôn sư tôn, điều thứ hai, người phản bội sư môn giết không ta, người nhớ rồi chứ.”

Tên ăn mày thoáng run lên, sau đó nghiêm túc gật đầu, nói.

“Lời của sư tôn chính là trời của đệ tử, sư tôn bảo đệ tử đi chết đệ tử cũng đi.”

“Ai bảo người chết làm gì chứ?”

Tô Bằng cười cười, sau đó nói.

“Người dù sao trên danh nghĩa là đệ tử của ta, nếu người đã gia nhập làm môn hạ của ta, ít nhiều có một cái tên, người tên gì?”

“Ta tên gì?”

Tên ăn mày nghe thế, sửng sốt một chút, sau nửa ngày mới lên tiếng.

“Ta căn bản chưa từng gặp cha mẹ ta, không biết mình tên gì, một lão ăn mày nhặt ta về nuôi, sau đó thì gọi ta là nhãi con, ta cũng không biết mình tên là gì.”

“Như vậy sao...”

Tô Bằng nghe thế, lắc đầu nói.

“Nếu đã thành đệ tử của ta, người tốt xấu gì cũng phải có một cái tên, sư tôn ta họ Tô, người cứ theo họ của ta, hơn nữa người là ăn mày... Chi bằng, gọi người là Tô Xán đi.”

“Tô Xán?”

Tô Bằng khẽ thở dài một cái, cái tên hắn đặt cho tên ăn mày này, cũng không phải không nghĩ đến em họ Tiểu Tô Xán trong hiện thực.

“Người vẫn không biết ý nghĩa của cái tên tên Tô Xán, ta nói cho người nghe...”

Tô Bằng nói tới đây, đơn giản kể lại câu chuyện võ trạng nguyên Tô Khất Nhi.

“Thậm chí có một Cái Bang? Nhân số mấy trăm vạn người, bang chủ Cái Bang, tên là Tô Xán? Còn từng là võ trạng nguyên sao?”

Tên ăn mày nghe thế, sững sờ ngẫm nghĩ.

“Ừm, vì sư đặt tên này cho người, chính là để người biết, ăn mày cũng có thể trở thành anh hùng, người về sau phải sống cho tốt đấy.”

Tô Bằng gật đầu, nói với hắn.

Tên ăn mày nghe thế, ánh mắt lóe sáng, nói.

“Được, ta tên là Tô Xán! Ha ha ha, nhãi ranh như ta cuối cùng cũng có tên rồi! Còn là tên của đại anh hùng!”

Tô Bằng khẽ gật đầu, xem như ở trong trò chơi, mình cũng đã có một đồ đệ.

Có điều lúc này, tâm tình sầu não của Tô Bằng đã nhanh chóng biến mất, khôi phục lại trạng thái bình thường.

Đồ đệ Tô Xán này, Tô Bằng cũng không có ý định mang hắn theo, Tô Xán này đã có căn cơ lập thân, mình dẫn hắn theo ngược lại không ổn, tạm thời giao cho Tôn Nhất Hao chiếu cố vậy.

Còn bên kia, Mục Hiểu Tùng vô cùng hâm mộ nhìn Tô Xán, hắn cũng vô cùng mong muốn được Tô Bằng truyền công.

Chỉ là hắn cũng biết, nếu mình mở miệng, e rằng sẽ nợ nhân tình người ta, bí tịch Thanh Vân trên người phải đưa ra, thứ duy nhất hắn có thể dựa vào chính là cái này, thật sự không dám mạo hiểm, cho nên chỉ có thể hâm mộ.

Tô Bằng không để ý tâm tư của hai tên nhóc này, mà lại tính toán một việc khác.

“Đại hội người chơi của Lương Châu, không phải là mở ở nhà trang chủ Mục gia trang sao? Mục gia trang kia, là nhà của Hiểu Tùng này?”

Tô Bằng đầu tiên suy đoán trang chủ kia có phải cũng là người chơi hay không, có điều nghĩ lại, người chơi nào có thể chơi nhiều năm như vậy, ngay cả con cũng sinh ra trưởng thành lắm rồi.

“Có điều, cho dù trang chủ Mục gia trang không phải là người chơi, cũng có có liên hệ gì đó với người của hội đồ quý, không biết có cơ hội tốt ra tay giết hắn hay không... Đến lúc đó, đi một bước tính một bước vậy.”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng.

Hiểu rõ ràng điều này, suy nghĩ Tô Bằng quay trở lại, bản thân mang theo Mục Hiểu Tùng, rời khỏi căn nhà ma, sau đó để Tô Xán qua một lúc, đến Hành Y đường tìm mình.

...

Hơn sáu giờ tối, Tô Bằng cuối cùng từ trong trò chơi logout ra ngoài.

Duỗi lưng một cái, Tô Bằng thở dài ra một hơi, bản thân rốt cuộc sắp xếp xong cho hai thiếu niên, đều ở trong hậu viện Hành Y đường.

“Đã hơn sáu giờ rồi...”

Tô Bằng lướt nhìn đồng hồ, phát hiện mình lần này thời gian log in đã rất dài.

Duỗi cái lưng mệt mỏi, Tô Bằng xoa cằm thâm nhủ.

“Ngày mai, chính là ngày đại hội Tán Nhân, không biết, có thể ở đó gặp phải chuyện gì không....”

Chương 294: Người buôn bán máy chủ trò chơi

Trong nháy mắt, đã đến sớm hôm sau.

Tô Bằng hơn năm giờ đã tỉnh lại, sau đó chuẩn bị một lúc.

Đầu tiên là làm chút gì đó lấp bụng, sau đó Tô Bằng dùng kim châm thay đổi tướng mạo của mình thành khuôn mặt xuất hiện tên “Tề Dĩ” từng lấy ở trong trò chơi.

Sau đó, Tô Bằng chuẩn bị một cái Laptop, cùng với một cái máy chủ, cùng một cameras mini, để ở trên người.

Xử lý những việc này xong, Tô Bằng lại phun lên chút nước hoa cho mình.

Không phải Tô Bằng màu mè, nước hoa có mùi che dấu hữu hiệu, có thể khiến một số người cảm giác nhạy cảm không nhận ra bản thân từ những chi tiết nhỏ này.

Làm xong những thứ này, thời gian cũng không còn nhiều lắm, đã bảy giờ gần tám giờ.

Thấy không bỏ sót gì nữa, lúc này Tô Bằng mới xuất phát.

Hắn bắt xe taxi tiến vào trong nội thành, sau đó lại gọi một chiếc xe taxi nội thành, chạy với trung tâm hội triển lãm quốc tế Canberra.

Lúc chọn xe taxi Tô Bằng cố ý chọn một chiếc xe có giấy phép tư nhân, ở trên xe taxi, Tô Bằng đã nói trước với lái xe, hôm nay cần cho thuê ô tô hắn, sẽ đưa cho hắn năm trăm đô la Úc, để hắn ở gần trung tâm hội triển lãm quốc tế chờ mình.

Sau khi làm xong hết, Tô Bằng thanh toán một nửa tiền xe trước, sau đó ngồi xe taxi, đi tới trung tâm hội triển lãm.

Thời gian lúc này, còn chưa tới chín giờ.

Trung tâm hội triển lãm quốc tế Canberra, từ lúc 8. 30 đã bắt đầu chính thức hoạt động.

Lúc Tô Bằng đi vào trung tâm hội triển lãm, đã có không ít cỗ xe cùng nhân vật lui tới, tiến vào trung tâm hội triển lãm này.

Chỗ cửa trung tâm hội triển lãm, đứng mấy nhân vật như bảo vệ, chỉ là Tô Bằng phát hiện, không phải nhóm thấy lúc tới trình sát mấy hôm trước, mấy bảo vệ này hơi có vẻ nghiệp dư.

Tô Bằng bất động âm thanh sắc đi tới, bị một tên bảo vệ ngăn lại, nói.

“Tiên sinh, chứng minh vào trong cửa người.”

Tô Bằng không nói gì, mà giơ tay phải lên, trên ngón trỏ bên phải tay, đeo một cái nhẫn tạo hình kỳ lạ.

Nhẫn trò chơi.

Hắn bình thường không đeo nhẫn này trên tay, bởi vì sợ bỗng dưng bị người nhận ra thân phận bản thân là người chơi, có điều hôm nay, lại mang ra, chính là để chứng minh thân phận.

Nhân viên an ninh kia nhìn thoáng qua nhẫn của Tô Bằng, khẽ gật đầu, để Tô Bằng tiến vào cửa lớn trung tâm hội triển lãm.

Sau khi Tô Bằng tiến vào trung tâm, dựa theo bản đồ chỉ dẫn khu vực bên trong, đã tìm đến trung tâm hội triển lãm số 3.

Ở đây, đã có không ít người đi về phía này, những người này có một đặc điểm. Không phải đeo túi du lịch, thì chính là cầm một túi xách, Tô Bằng phỏng chừng, trong tay những người này, hẳn đều là máy chủ trò chơi.

“Có lẽ lần hội nghị này, cần dùng đến máy chủ.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, có điều điều này cũng khiến mình kín đáo, không ai chú ý đến hẳn.

Rất nhanh, Tô Bằng dùng nhãn chứng minh thân phận, lại thông qua một nơi kiểm tra, tiến vào phòng hội nghị. Bố trí ở đây có chút quen thuộc, giống như là bố cục đã từng gặp bên trong Tân bản Liên Bá.

Sau khi đi qua một hành lang, Tô Bằng tiến vào một phòng hội nghị, phòng họp này đại khái có thể chứa hai ngàn người trở lên, có hơn một ngàn tám trăm vị trí phân bố thành hình quạt, lúc này đã ngồi thừa thớt không ít người.

Mà ở trung tâm hội trường, đặt một cái máy chiếu khổng lồ, có bảy tám người mặc đủ loại quần áo, đang trên đài chủ tịch, tựa hồ đang chuẩn bị tài liệu gì.

Tô Bằng nhìn thử trung tâm hội trường, tự tìm một vị trí chính giữa, ngồi xuống.

Ngồi ở chỗ này, Tô Bằng vừa nghỉ ngơi, vừa quan sát nhân vật trong phòng họp này.

Quan sát một hồi, Tô Bằng phát hiện, trong phòng họp này, bây giờ liền có chừng một trăm bảy mươi đến hai trăm người chơi.

Những người chơi này 85% đều là người châu Á, nhưng Tô Bằng vẫn thấy có hơn mười hai mươi người chơi da màu khác, ở trong hội trường.

Chỉ là những người chơi ngoại quốc này, cũng không tụ thành một đoàn, ngoại trừ một vài người là ngồi liên tiếp, người còn lại phân bố vô cùng phân tán.

Trong người chơi, nam tính tỉ lệ cao hơn, tỉ lệ người chơi nam nữ, gần như ba bốn so với một.

Ở mặt tuổi, phổ biến ở giữa hai mươi tuổi ba mươi lăm tuổi, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy mấy lão già, cùng người tựa hồ còn chưa trưởng thành.

Mà ở trong hội trường, Tô Bằng còn phát hiện người quen.

Lý Mục cùng mình một đường đi đến Úc, còn cả mắt kiếng gọng vàng dưới trướng hăn, cùng với ba tiểu đệ Lý Mục khác mà Tô Bằng từng gặp, cũng trong trung tâm hội triển lãm.

Có điều ngoại trừ Lý Mục cùng mắt kiếng gọng vàng, bọn họ cũng không ngồi chung, tựa hồ là phân tán mục tiêu.

Tô Bằng lưu ý thêm bọn họ hai lần, lại không phát hiện dị thường gì, liền thả tâm tư vào lại trong hội trường.

Lần này thời gian cử hành hội nghị tán nhân, là 9. 30 sáng, tới gần lúc hội nghị triệu khai, người vào dần dần nhiều hơn.

Tô Bằng đếm kỹ, đến lúc 9. 25, số lượng người chơi tiến vào hội trường, đã đại khái có bốn trăm ba bốn mươi người.

Ngay cả chỗ ngồi bên cạnh Tô Bằng, cũng ngồi không ít người.

Mà người chơi trên đài chủ tịch, đã cầm Microphone, đang thử âm nói chuyện.

Tô Bằng thấy ở mặt sau cái ghế trước mặt, lắp một tai nghe, mỗi một chỗ ngồi phía trước đều có cái này, hẳn là thiết bị của hội trường.

Tô Bằng tháo tai nghe xuống, đeo trên lỗ tai, lập tức, vang lên bên tai thanh âm của người trên đài chủ tịch.

Mà trong radio hội trường, cũng vang lên thanh âm.

“Chư vị mời chuẩn bị sẵn sàng, đại hội còn năm phút nữa là bắt đầu, bằng hữu nghe không rõ mời đeo tai nghe, lần này đại hội sẽ dùng tiếng Trung tiến hành hội nghị, bởi vì vấn đề giữ bí mật, không có phiên dịch, bằng hữu quốc gia khác xin lỗi.”

Tô Bằng đeo tai nghe, con mắt nhìn đài chủ tịch, người nói chuyện, là một nam nhân mặc vest trắng, hơn ba mươi tuổi.

Năm phút đồng hồ nhoáng lên một cái liền qua, rốt cuộc, cửa hội trường đóng, hội nghị chính thức bắt đầu.

Tô Bằng thấy, nam nhân mặc vest trắng kia đi lên trên đài chủ tịch, cầm Microphone nói.

“Chào chư vị người chơi trong trò chơi luân hồi tử vong, tự giới thiệu một chút-i, ta tên Đào Tiềm, là một trong người phát khởi đại hội lần này, thời gian bây giờ là 9. 30, ta tuyên bố hội nghị chính thức bắt đầu.”

“Đào Tiềm?”

Tô Bằng nghe xong, cảm thấy nghi hoặc, hẳn chưa từng nghe qua tên này, nhưng trong trung tâm hội trường, lại truyền đến từng đợt xì xào bàn tán, giống như Đào Tiềm này rất nổi tiếng.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua bên cạnh, Tô Bằng phát hiện hàng mình, có một thanh niên Châu Á xấp xỉ tuổi mình, không đeo tai nghe an vị ở chỗ cách mình mấy vị trí, Tô Bằng liền đi qua mấy chỗ, tháo tai nghe ngồi vào bên cạnh người trẻ tuổi này, nói.

“Chào ngươi, ngươi biết Đào Tiềm này sao? Xem ra hẳn rất nổi tiếng.”

Người thanh niên này cũng không ngạc nhiên, nhìn Tô Bằng hỏi ngược lại.

“Lính mới à? Đào Tiềm mà ngươi không biết? Người đổi trong hai người duy nhất của quân lạc tán nhân, thu phí rất công đạo, 50%, ngươi một nửa ta một nửa, rất nổi tiếng.”

“Người đổi?”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng hơi động một chút.

Hắn biết trong trò chơi này tồn tại người đổi, chỉ là không ngờ, hôm nay thấy một người sống.

Có điều ngẫm lại cũng đúng, muốn tụ tập nhiều người chơi tán nhân không tổ chức như vậy, phải là loại nhân vật này mới có thể liên hệ được.

“Cám ơn bằng hữu, xưng hô như thế nào?”

“Không có gì, nhìn ngươi cũng là người mới, ta cũng gần như vậy, có điều ta cũng may có sư phụ mang... Ta tên Vương Hằng, trong trò chơi ở Thương Châu.”

Người thanh niên này cảnh giác không quá nặng, trực tiếp báo ra tính danh, còn đưa tay ra.

Tô Bằng gật đầu, bắt tay hắn, học ngữ khí của hắn nói.

“Ta tên Tề Dĩ, bây giờ ở Lương Châu.”

“Hắc, Lương Châu không tệ.”

Vương Hằng khẽ cười, sau đó chỉ chỉ phía trước, nói.

“Trước hết nghe thử hắn nói gì đi.”

Tô Bằng gật đầu, cũng chẳng rời đi, an vị ở bên cạnh Vương Hằng, tiếp tục đeo tai nghe.

“Các vị bằng hữu, hội nghị lần này, liền do Đào Tiềm ta chủ trì, ta nói chút an bài của hội nghị trước.”

“Hội nghị lần này, tổng cộng sẽ mở hai ngày rưỡi, nội dung chia làm ba phần, phổ cập lịch sử phát triển trò chơi, trao đổi tin tức, cùng với một cuộc đấu giá và đổi vật phẩm trò chơi.”

“Mà vào hôm nay lúc hội nghị kết thúc, sẽ có một kinh hỉ nhỏ chờ mọi người, xin mọi người cố gắng không nên rời chỗ này sớm.”

Nói xong, hắn khẽ gật đầu, nói về phía một mỹ nữ mặc trang phục ol có đôi mắt quyến rũ ở trên đài chủ tịch.

Mỹ nữ kia gật đầu, đứng lên, nói.

“Phần đầu của hội nghị, do ta chủ trì.”

Người chơi phía dưới, nhìn thấy mỹ nữ ol chân dài này, lập tức không ít người huyết sáo, còn không ngừng có thanh âm ồn ào truyền lên.

“Hắc, mỹ nữ, ngươi tên gì vậy?”

“Mỹ nữ ngươi ở châu nào?”

“Cần tìm ông xã trong trò chơi không? Ta mang ngươi thăng cấp”

Tô Bằng nghe xong, bất giác nở nụ cười, nói người chơi game phần lớn là trai ế quả nhiên không sai, cho dù là trong trò chơi luân hồi tử vong, mỹ nữ hiếm thấy, mới ra đã bị đùa giỡn.

Mỹ nữ ol bất vi sở động, chỉ nói.

“Ta cũng tự giới thiệu chút, ta tên Nghiêm Tiểu, các ngươi có thể chưa từng nghe tên ta ở trong trò chơi, có điều, ta có một thân phận khác, là kế toán chính của Nguyên Tê Tiên Cư.”

“Người của Tê Tiên Cư? Không thể nào, người của Tê Tiên Cư cũng xuất hiện rồi?”

Nghe thấy những lời này, Vương Hằng uống nước bên cạnh Tô Bằng đột nhiên phụt nước, mặt đầy khiếp sợ nhìn mỹ nữ ol trên đài chủ tịch.

“Sao, Tê Tiên Cư rất nổi danh?”

Tô Bằng thấy phản ứng của hắn, hiếu kỳ hỏi hắn.

“Há chỉ nổi danh! Ngươi không biết à?”

Vương Hằng cực kỳ kỳ quái nhìn Tô Bằng, sau đó nói.

“Ngươi không biết Tê Tiên Cư, vậy máy chủ trò chơi của ngươi là từ đâu ra? Tê Tiên Cư chính là người cung cấp máy chủ chính yếu nhất của người chơi tán nhân!”

“Người cung cấp máy chủ?”

Tô Bằng nghe xong, lập tức chấn động, cũng hết sức ngạc nhiên nhìn mỹ nữ ol trên đài chủ tịch.

Hắn từng nghe Lý Mục nói qua, máy chủ của Lý Mục, là từ một địa phương thần bí mà mua được, chỉ là địa phương kia đến tốt cùng là cái gì, Lý Mục chưa nói qua.

Lúc đó một trong những hạch tâm bí mật của Lý Mục, mặc dù rất coi trọng Tô Bằng, cũng chẳng nói cho hắn biết.

Mà lúc này, Tô Bằng nghe xong lời của Vương Hằng, mới phát hiện một số mảnh khoe, máy chủ trò chơi luân hồi tử vong, không ngờ đều là từ tổ chức tên Tê Tiên Cư này mà ra!

Chương 295: Tê Tiên Cư

Vào lúc Tô Bằng chấn động vì tin tức này, mỹ nữ đeo kính mắt phía trước đã dùng thân phận chấn trụ không ít sắc lang ở đây.

Phần thân phận này của Tê Tiên Cư vừa ném ra đi, lập tức người chơi phía dưới mở miệng đùa giỡn mỹ nữ liền giảm đi, tất cả mọi người khiếp sợ vì thân phận của nàng, Tê Tiên Cư ở trong mắt người chơi của trò chơi luân hồi tử vong, nói là Thánh Địa cũng không đủ, có tin đồn nhắc tới, thật ra máy chủ trò chơi luân hồi tử vong chính là người của Tê Tiên Cư nghiên cứu chế tạo thành công, đối với người trong Tê Tiên Cư, các người chơi của trò chơi luân hồi tử vong, đại thể đều đối đãi giống tăng quét sân Thiếu Lâm tự, mặc dù nàng là một mỹ nữ đáng người nóng bỏng diện mục mỹ lệ.

“Ha ha, mọi người hẳn biết một số tin đồn về Tê Tiên Cư, ta có thể chứng thật một bộ phận nội dung trong lời đồn, cho nên ta cảm thấy, do ta chủ trì phần lịch sử phát triển trò chơi luân hồi tử vong, hẳn là phù hợp.”

Mỹ nữ đeo kính mắt Nghiêm Tiểu, đẩy mắt kiếng gọng vàng, nói với người phía dưới.

“Tốt, xem phản ứng mọi người, hẳn chấp nhận thân phận của ta, vậy thì ta bắt đầu giảng giải.”

Nghiêm Tiểu nói, nói xong, nàng mở máy chiếu trên đài chủ tịch.

Ở trên tường nền máy chiếu, hiển thị một máy chủ trò chơi màu đen, Tô Bằng nhìn bộ dáng máy chủ này, lập tức nhận ra, cái này giống như đúc với máy chủ trò chơi trong balo mình.

“Tất cả mọi người là người chơi của trò chơi luân hồi tử vong, cũng biết, muốn tiến vào trò chơi, phải có máy chủ.”

“Mọi người hẳn đều gặp qua thứ này, đây là máy chủ đời đầu của trò chơi luân hồi tử vong, cũng gọi là máy chủ nguyên thủy.”

Mọi người nhìn về phía màn hình, người phía dưới tặc lưỡi, không ít người gật đầu.

“Hắc, sư phụ ta dùng chính là máy chủ đời đầu này.”

Vương Hằng bên cạnh Tô Bằng, hưng phấn kéo Tô Bằng, nói với hắn.

Tô Bằng nghe xong, không lộ thanh sắc, nhưng trong lòng có hơi hiểu về Vương Hằng.

Người này có điểm thẳng thắn, nói trắng ra chính là tùy tiện, từ những lời này của hắn mà nói, Tô Bằng liền biết quan hệ của hắn và sư phụ hắn, hai người rất có thể bình thường liền cùng log in.

Trên đài chủ tịch, giảng giải vẫn tiếp tục như cũ.

“Mọi người hẳn cũng biết, trò chơi luân hồi tử vong phổ biến, đại khái là vào năm năm trước đến sáu năm trước, lúc mới đầu, máy chủ cũng không phải dùng để buôn bán, mà là giữa người chơi gửi qua bưu điện cho nhau. Máy chủ sử dụng ở thời đại đó, đều là máy chủ đời đầu.”

“Người chế tạo máy chủ, tin chắc mọi người đều từng nghe lời đồn, hôm nay ta có thể chứng thật, máy chủ đời đầu của trò chơi luân hồi tử vong, chính là do một đám thành viên đầu của Tê Tiên Cư nghiên cứu ra.”

“Xì xầm...”

Những lời này, giống một hòn đá làm gợn ngàn lớp sóng, lập tức khiến phía dưới nổ tung.

Ở đây ít nhất một nửa người, đều biết lời đồn này. Nhưng mà đồn đãi dù sao cũng chỉ là đồn đãi, lúc này lại tìm được một thành viên Tê Tiên Cư chính miệng chứng thật, hiệu quả thật sự chấn động.

Tô Bằng cũng chấn động mạnh trong lòng, hẳn cũng có minh bạch nhất định với trò chơi luân hồi tử vong. Trò chơi thần kỳ này vượt qua tất cả khoa học kỹ thuật thể gian, chỉ vật phẩm trò chơi mang ra hiện thực, đại năng gì đó, trò chơi có thể biên chế lằng không biến ra thực vật.

Mà Nghiêm Tiểu trên đài Chủ tịch, tiếp tục giảng giải.

“Ta biết mọi người đều có sự hiếu kỳ với trò chơi này, muốn biết trò chơi này đến tột cùng là khai phá ra sao... Chỉ là xin lỗi, đối với điểm này, ta biết cũng không tường tận, chỉ biết, hẳn là một trong thành viên sáng lập Tê Tiên Cư, chiếm được một số truyền thừa thần bí ở Châu Âu, sau đó mới ở trong một số truyền thừa thần bí, đã lấy được kỹ thuật khai phá trò chơi này.”

“Về phần tại sao từ Châu Âu lấy được truyền thừa, lại mở ra một trò chơi phương Đông, cái này, ta cũng không rõ lắm.”

Nghiêm Tiểu nói xong, nhìn người chơi phía dưới, quả nhiên, những tin tức này, khiến những người chơi này thu hồi tâm tính vui đùa âm ỉ, nghiêm túc lắng nghe.

Nghiêm Tiểu khẽ gật đầu, hiệu quả nàng muốn, đã đạt thành một nửa.

“Mời mọi người xem ppt.”

Nàng sử dụng máy chiếu, tiếp tục chiếu phim.

Tô Bằng từ phía dưới nhìn lại, chỉ thấy ppt mà Nghiêm Tiểu chiếu, là một đồ tiêu quan hệ.

“Đồ tiêu này, đại khái chứng tỏ quá trình phát ra trò chơi.”

“Ban đầu, trò chơi này chỉ là người Tê Tiên Cư sáng lập cùng tác phẩm tư nhân, trò chơi tư nhân của đoàn đội nàng, bọn họ là nhóm người tiến vào trò chơi sớm nhất, sau đó đại khái nửa năm, trò chơi bắt đầu lộ ra.”

“Con đường truyền ra, có web trên internet, người chơi cùng sở thích biết, còn có bộ phận là người thân cùng bằng hữu của đoàn đội sáng lập Tê Tiên Cư.”

“Có điều, máy chủ này, cũng không có công năng tự động phiên dịch ngôn ngữ, cho nên người chơi đời đầu này, cơ bản đều là bản thân biết tiếng Trung, công cụ tìm kiếm network cũng là bản tiếng Trung, mặc dù lúc ấy địa chỉ làm việc của Tê Tiên Cư là ở Bắc Âu, nhưng gia nhập trò chơi, cơ bản đều là lưu học sinh Trung Quốc, cùng với người thích Trung Quốc, có học tiếng Trung cố định.”

“Ngay lúc đó hình thức truyền đi, là một người chơi có hai danh ngạch miễn phí, có thể chaye. Chaye đề cử cho hai người khác, hai người khác cần làm một phần trắc nghiệm, lưu lại tính danh, địa chỉ chân thật, sau đó trắc nghiệm gửi về Tê Tiên Cư, có chuyên gia kiểm tra đối chiếu, sau khi xác minh, sẽ gửi máy chủ qua bưu điện miễn phí.”

“Tình huống như vậy kéo dài hơn nửa năm, người chơi thời kỳ này, chúng ta gọi là người chơi đời đầu, bởi vì chaye. Chế độ đề cử của chaye, giữa bọn họ đều có liên lạc hoặc nhiều hoặc ít, quan hệ so với người chơi hậu kỳ chặt chẽ hơn, mà tổng nhân số, trị số đỉnh phong ở giữa hai trăm đến ba trăm người.”

“Mà như vậy kéo dài hơn nửa năm, xuất hiện biến cố đầu tiên trong lịch sử trò chơi.”

Nghiêm Tiểu nói xong, đổi trang ppt, nói.

“Đó chính là Tê Tiên Cư phân liệt.”

“Mọi người đều thấy được, chế tạo máy chủ, thật ra là một loại khoa học kỹ thuật chế tạo tỉ mỉ, cần tốn hao không ít, mặc dù người sáng lập Tê Tiên Cư định đem hình thức khuếch trò chơi tán biến thành hình thức miễn phí giữa người cùng sở thích, nhưng, thành phẩm có thể là vấn đề, trong nhân sĩ nội bộ Tê Tiên Cư, có người đưa ra hình thức thu phí.”

“Bởi vì tính đặc thù của trò chơi, đã mua máy chủ, liền không có cách gì sử dụng biện pháp thu phí trò chơi thường quy để thu phí, cho nên phương

thức thu phí, chính là lấy việc mua máy chủ làm giai đoạn cuối.”

“Thời kỳ này, chủ yếu vẫn là thông qua người chơi cũ chaye. Chaye đề cử tiến hành trò chơi, thân phận xác minh vẫn tồn tại như cũ, nhưng, mỗi một máy chủ, sẽ thu phí chế tạo hai mươi vạn Euro.”

“Hai mươi vạn Euro, cũng không tính ít, nhưng, thông qua một thời gian ngắn chơi game, người chơi đời đầu, đã nhận ra một số tình huống thực tế trong trò chơi.”

“Tử vong trong game, trong hiện thực chân chính tử vong. Kỹ năng trong trò chơi có thể mang ra thực tế. Thậm chí, lúc đó, đã xuất hiện người đời đầu.”

“Vật phẩm trò chơi có thể mang ra hiện thực, sự thực này, kéo theo sự phát triển của cả trò chơi.”

“Sự thực này, khiến thế giới trò chơi móc câu kinh tế của thế giới hiện thực, trò chơi không còn trong vòng nhỏ hẹp say mê chơi game, mà mang đến ích lợi hiện thực, rất nhiều người chơi đời đầu, bắt đầu thu được tiền tài từ trong trò chơi, trong đó chỉ ít có một phần hai mươi người, xây dựng lên... phòng làm game riêng!”

Chương 296: Ba phái lớn

Nghiêm Tiểu nói xong, lại dùng máy chiếu mở ra một bài power point.

“Hình ảnh này, thể hiện sự tăng trưởng một cách bùng nổ của người chơi trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi... Bởi vì, người chơi lúc ban đầu, sau khi nắm được một số phương thức cùng với con đường kiếm tiền, hệ thống kinh tế trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi phát triển nhanh chóng và bắt đầu có sự móc nối với thực tế, lúc đầu có không ít người chơi có suy nghĩ, sau khi kiếm được thùng vàng đầu tiên thì lập tức đầu tư mua máy chủ, xây dựng phòng làm việc cho trò chơi của riêng mình.”

“Phòng làm việc lúc đó, đại khái chỉ là một phòng làm việc đựng dụng cụ, đồng thời thu được tin tức người đặt mua, thông qua việc làm quen với

người đăth mua, đã mang dụng cụ trong trò chơi đưa ra hiện thực để thu hoạch lợi ích.”

“Bọn họ là người tiêu thụ lớn nhất sau khi thu phí máy chủ, thời kỳ này đại khái kéo dài bảy tháng, trong khoảng thời gian này, người chơi trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi tăng lên đến... Hơn một ngàn bốn trăm người.”

Tô Bằng nhìn về phía ppt ở trước, trong lòng tự lập ra trục thời gian phát triển của trò chơi.

“Thật ra dựa theo tin tức mà Lý Mục cung cấp lúc trước, phòng làm việc mà hắn xây dựng hẳn là phòng làm việc xây ở đợt thứ nhất, hơn nữa máy chủ bọn họ sử dụng cũng là máy chủ đời hai, trong khoảng thời gian này nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Quả nhiên, Nghiêm Tiểu ở phía trước rốt cuộc đã nói đến bộ phận quan trọng.

“Sau đây, ta muốn nói về, địa điểm quan trọng trong lịch sử phát triển của trò chơi Tử Vong Luân Hồi, phân nhánh ở Tê Tiên Cư.”

“Vừa rồi có nói, người chơi trong trò chơi sau khi nắm được con đường kiếm được tiền tài và lợi ích trong hiện thực, bắt đầu quá trình thu mua, hơn nữa đoạn thời kỳ này máy chủ từ Tê Tiên Cư tuần ra, có chừng khoảng một ngàn máy.”

“Một ngàn máy chủ này, giá bán thông nhất là hai mươi vạn Euro, mà còn bởi vì số lượng có hạn, giá cả ở chợ đen được nâng lên đến từ bốn mươi vạn Euro đến sáu mươi vạn Euro một máy.”

“Một máy kiếm lợi nhuận được hai mươi vạn Euro, một ngàn máy chính là hai trăm triệu Euro, khoản tiền này đã đủ cho rất nhiều người phải đổ mắt.”

“Đoàn người khởi xướng trong Tê Tiên Cư, bắt đầu bởi vì lợi ích mà chia rẽ. Đại thể phân thành ba phái.”

“Phái đầu tiên, chính là người sáng lập ra ý nghĩ này, muốn tiếp tục thi hành hình thức gửi qua bưu điện miễn phí, chỉ thu nhiều nhất là phí vốn của máy chủ trò chơi, nhân số của phái này ít nhất, ngoại trừ bản thân người nghiên cứu và tổ chức ra cái này, chỉ có thêm hai người ủng hộ, phái này được gọi là phái lý tưởng.”

“Phái thứ hai, là chủ trương thành lập công ty, nâng giá cả của máy chủ trò chơi lên. Tiến hành độc quyền bán máy chủ, đồng thời tiến hành mở rộng nội dung trong trò chơi, thành lập phòng làm việc của Tê Tiên Cư, đây là phái thứ hai, cũng gọi là phái trung lập.”

“Phái thứ ba là phái cấp tiến nhất, bọn họ đề xuất nếu trò chơi là do Tê Tiên Cư làm ra, nên giữ lại những máy chủ được tuần ra, sau đó đem tất cả máy chủ nắm giữ ở trong tay mình, lợi dụng nguồn tài nguyên này để tập trung xây dựng trò chơi theo hình thức công ty. Lũng đoạn tất cả tiền tài trong hiện thực, phái này cực kỳ có dã tâm, cũng là phái có nhân số nhiều nhất trong cả ba phái, được gọi là phái cấp tiến.”

“Mà như lúc trước đã đề cập tới, trò chơi này sở dĩ có thể được chế tạo là do người sáng lập ở Châu Âu lấy được kỹ thuật truyền thừa thần bí, nhưng mà lúc ấy, người sáng lập kia cũng không có số vốn của riêng mình để duy trì, mà là được một đại tài phiệt Châu Âu bỏ ra.”

“Thành viên trong bộ phận kỹ thuật của tài phiệt này, chính là người trong nhóm khởi xướng ở Tê Tiên Cư. Đại bộ phận là người của phái cấp tiến.”

“Những người này bí mật lên kế hoạch, cùng nhau hành động bằng vũ lực, thông qua tài lực cùng với quan hệ của tập đoàn tài chính Châu Âu, thuê phần tử vũ trang, ý đồ bắt cóc người sáng lập, cũng bức hiếp người của phái trung lập.”

“Nhưng mà, thành viên của phái lý tưởng tuy rằng ít nhất, nhưng lại là người nắm giữ lấy kỹ thuật trọng yếu nhất của trò chơi, hơn nữa ba người của phái lý tưởng cũng đều là người chơi cường đại, trình độ khai phá võ công của bọn hắn đã đạt đến một trình độ cực cao, hành động của phái cấp tiến đã thất bại.”

“Phái trung lập là bởi vì ở bên trong phái cấp tiến có tồn tại một bộ phận người đồng tình và là bằng hữu của bọn họ, được báo trước hành động bạo lực này, nên tập thể phái trung lập trước khi hành động vũ trang này diễn ra đã thoát đi, phái cấp tiến cũng chẳng thể bức hiếp được bọn họ.”

“Nhưng, phái cấp tiến lại đạt được một lượng lớn máy chủ thành phẩm, cùng với bộ phận kỹ sư và nguyên liệu đặc thù sản xuất ra máy chủ.”

“Phái trung lập sau khi thoát đi, cũng dựng lên một tổ chức, tổ chức này vẫn tiếp tục danh xưng lúc trước, chính là Tê Tiên Cư mà mọi người quen thuộc bây giờ, bọn họ cũng có kỹ thuật chế tạo máy chủ.”

“Phái cấp tiến sau khi đạt được một lượng lớn kỹ sư cùng với nguyên liệu sản xuất, thành lập công ty để làm lũng đoạn theo tư tưởng của bọn hắn, công ty này ở toàn cầu không có tên gọi chính thức, nhưng tổng công ty được gọi tắt là tổ chức N. E. T.”

“Ba người trong phái của người sáng lập, một người là tương đương với người sáng lập ra trò chơi, một người là người đầu tiên thua mua máy chủ trong trò chơi, một người khác là đệ nhất cường giả trong trò chơi, ba người này thì không biết tung tích.”

“Mà còn ta, chính là vào thời kỳ này, lúc phái trung lập thu nhận thành viên đã tiến vào Tê Tiên Cư.”

Nghiêm Tiêu rốt cuộc đã nói ra hết đoạn lịch sử này.

Tô Bằng nghe xong, trong lòng không khỏi một trận chấn động.

“Nếu nàng nói là sự thật.. Ta đây, bọn người Lý Mục hắn là đi ra từ Tê Tiên Cư mới, cũng chính là nơi phái trung lập thu được máy chủ, mà còn phòng làm việc Thiên Nhất mà mình làm việc, hắn là của phái cấp tiến, hoặc là nói công ty dưới quyền của tổ chức N. E. T... Thời Thiên Quân, còn có người áo đen sát thủ kia, hắn đều là người của cái tổ chức kia.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, hắn rốt cuộc đối với lai lịch của công ty trò chơi đã có một sự hiểu biết nhất định.

“Mọi người xem ppt, biểu đồ này, chính là sự phát triển của các phái ở Tê Tiên Cư gốc.”

“Đầu tiên là phái lý tưởng. Ở trong tay người sáng lập, có bí mật trọng yếu nhất của trò chơi... Có thể được gọi là “số hiệu gốc” của trò chơi Tử Vong Luân Hồi. Tất cả các thay đổi trọng đại trong trò chơi, chẳng hạn như mọi người có thể sử dụng kinh nghiệm thực chiến trực tiếp tăng đẳng cấp võ công lên, loại quy định này đều là thông qua số hiệu gốc mà hoàn thành, đây là kỹ thuật chỉ có phái lý tưởng có được.”

“Phái trung lập, thì không chế được một số hiệu hợp chất giản đơn biến thành hợp chất phức tạp, lực lượng kỹ thuật của bọn họ không cách nào có thể so sánh với phái lý tưởng, nhưng có thể cải biến một số tính chất bổ sung, chính là phái trung lập đã sản xuất ra máy chủ đời thứ hai... Máy chủ đời thứ nhất này, chỉ cần là có một ngôn ngữ bổ sung vào, cho dù người sử dụng sử dụng ngôn ngữ nào cũng không ảnh hưởng đến trò chơi.”

“Mà còn phái cấp tiến, cũng chính là tổ chức N. E. T, vũ lực của bọn họ là mạnh nhất, nhưng kỹ thuật trọng yếu lại yếu nhất, thậm chí ngay cả cải biến trò chơi một chút cũng làm không được, chỉ có thể làm một chút nguy trang ở bề ngoài, nhưng mà bọn hắn có được nguyên vật liệu chế tạo máy chủ trò chơi nhiều nhất... Đáng nhắc tới chính là, muốn chế tạo máy chủ trò chơi, cần phải có một loại nguyên liệu đặc thù. Nguyên liệu này không phải có tiền là có thể mua được, cho nên, công ty N. E. T có máy chủ thành phẩm nhiều nhất, cùng với kỹ sư và kỹ thuật chế tạo máy chủ đời một, nhưng lại không có năng lực thăng cấp máy chủ, cũng không có kỹ thuật tinh luyện chế tạo nguyên liệu đặc thù của máy chủ, mà còn phái trung lập cùng với người sáng lập thì có loại kỹ thuật này, nguyên liệu của tổ chức N. E. T nhiều nhất chỉ có thể cho bọn họ có được ba nghìn máy chủ mà thôi.”

“Sau khi Tê Tiên Cư bị chia rẽ, sự cung ứng của máy chủ xuống dưới trở nên rất thưa thớt. Bởi vì máy chủ của N. E. T không tuồn ra ngoài, cho nên cung cấp máy chủ chỉ có Tê Tiên Cư, bởi vì tốc độ tinh luyện nguyên liệu đặc thù có hạn, Tê Tiên Cư hàng năm chỉ bán khoảng 3000 máy chủ... Đương nhiên, con số tuồn ra trên thực tế so với con số này cao hơn, mà còn giá tiền của máy chủ, cao nhất cũng được nâng lên 100 triệu USD một máy.”

“Giai đoạn này kéo dài khoảng một năm rưỡi, mãi đến khi ba năm trước, Tân Tê Tiên Cư sinh ra kỹ thuật đột phá, khiến cho tài nguyên của máy chủ giảm bớt sự hao tổn, như vậy, sản lượng của bọn họ được nâng lên gấp đôi, đạt đến hàng năm có bảy trăm máy. Giá cả của máy chủ cũng giảm xuống, cuối cùng ổn định ở mức giá hai ngàn vạn USD, hoặc là 100 triệu nhân dân tệ một máy.”

“Bây giờ, phòng làm việc cùng với người chơi cá nhân của trò chơi Tử Vong Luân Hồi khoảng ba nghìn đến bốn nghìn năm trăm người, bởi vì N. E. T hành động khá mờ ám và có địch ý muốn làm lũng đoạn, cho nên không cách nào thống kê số lượng người chơi của công ty N. E. T. Nhưng theo suy đoán hẳn là có khoảng hơn ba nghìn người, tổng cộng số lượng người chơi của trò chơi Tử Vong Luân Hồi, khoảng tám ngàn người.”

“Phía trên, chính là lịch sử phát triển của trò chơi Tử Vong Luân Hồi.”

Nghiêm Tiểu cuối cùng đã kết thúc phần nói của mình, trên máy chiếu cũng đã hiển thị phần thứ nhất là kết thúc.

Tô Bằng sau khi nghe xong, bị rung động thật lâu không thể bình tĩnh.

“Trò chơi Tử Vong Luân Hồi không ngờ lại có nhiều người đang chơi trò chơi như vậy?”

“Đúng rồi... Như vậy quả thật không kém nhiều lắm, thế giới trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, so với bản đồ nước cộng hoà Trung Quốc bây giờ cũng lớn không ít, nghe nói còn có bản đồ vùng hải ngoại và Tây Vực, tám ngàn người phân tán hoàn toàn kín đáo, hưởng chi, đại bộ phận người chơi đều là lấy hình thức tổ chức ra đời ở phụ cận một thành trì riêng, như vậy khiến cho không thường xuyên gặp lẫn nhau, cũng có thể lý giải được.”

Trong lòng Tô Bằng giải thích được nghi vấn vì sao không thấy được những người chơi khác.

Ngay lúc này, Nghiêm Tiểu điều chỉnh micron trên bục, nói.

“Bây giờ tiến vào vấn đề thời gian, mọi người đối với trò chơi Tử Vong Luân Hồi có vấn đề gì, có thể đưa tay hỏi ta, mỗi người chỉ có thể hỏi một

vấn đề, nhưng mà bởi vì đại hội đã sắp xếp, ta chỉ có thể trả lời ba vấn đề, xin mọi người tranh thủ nắm lấy.”

“Ta! Ta!”

Nghe xong lời của Nghiêm Tiểu, người ở phía dưới lập tức giơ tay lên, Nghiêm Tiểu tiện tay chỉ một thanh niên hơn hai mươi tuổi.

“Xin hỏi tiểu thư Nghiêm Tiểu, người có biết người sáng lập của trò chơi Tử Vong Luân Hồi gọi là gì không? Có thể tạo ra trò chơi này, hẳn thật lợi hại!”

Tiểu tử này nói với Nghiêm Tiểu.

“Vấn đề này, thứ lỗi cho ta không thể trả lời được, mọi người cũng biết ta là người của phái trung lập, cũng chính là thành viên của Tân Tê Tiên Cư, Tân Tê Tiên Cư khác biệt với N. E. T chính là có sự ngưỡng mộ với người sáng lập, chỉ là bởi vì lý tưởng bất đồng nên mới mỗi người đi một ngã, trong Tân Tê Tiên Cư có quy định, cố gắng hết sức để bảo hộ và giúp đỡ người sáng lập, cho nên vấn đề của người, ta không thể trả lời.”

Nghe Tiểu nói, phía dưới lập tức vang lên một trận thanh âm bất mãn, có điều Nghiêm Tiểu không thèm quan tâm, nói.

“Người kế tiếp, vị muội muội bên kia.”

Lần này người hỏi là một tiểu nữ sinh mới hơn hai mươi, tuổi của nàng tuy rằng không lớn, nhưng thoát nhìn rất tinh táo, nàng đứng lên hỏi.

“Ta muốn hỏi là trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, có hội trân bảo và công hội thu mua, hai tổ chức này là do người nào trong ba phái kia khống chế?”

“Cái này, ta chỉ có thể trả lời một phần, là, đều không phải.”

Nghe Tiểu nói, phía dưới lập tức vang lên một trận thanh âm bất mãn, có điều Nghiêm Tiểu không thèm quan tâm, nói.

“Hội trân bảo cùng với công hội thu mua, ban đầu là hai công hội do Tân Tê Tiên Cư muốn tổ chức, nhưng rất tiếc, một bộ phận người chơi vô cùng lớn trong Tử Vong Luân Hồi, cũng không nghe theo lời kêu gọi này, hội

trên bảo cùng với công hội thu mua lúc này, trên đại thể là tổ chức do người chơi tự phát tạo thành, chẳng qua là sau lưng có thể có phòng làm việc chống đỡ, đương nhiên, một bộ phận nguyên lão của Tân Tê Tiên Cư cũng có tham dự, nhưng cũng không phải là ông chủ đứng đằng sau, nhiều nhất chỉ có thể coi là cổ đông.”

“Ồ, là như vậy sao.”

Cô bé này gật gật đầu, ngồi xuống.

Mà còn Nghiêm Tiểu nhìn thoáng qua, ánh mắt đột nhiên chú ý đến Tô Bằng ở phía sau, Tô Bằng lúc này, cũng đã giơ tay lên.

“Vị tiên sinh ở chính giữa hàng thứ bảy kia, mời người hỏi!”

Nghiêm Tiểu nhìn Tô Bằng, nói với hắn...

Chương 297: Thẻ Hắc Sắc Luân Hồi

Tô Bằng gật đầu, đứng lên hỏi Nghiêm Tiểu.

“Tiểu thư Nghiêm Tiểu, ta muốn hỏi người lần này tham dự hội nghị này với tư cách cá nhân hay là tư cách người của Tê Tiên Cư đến tham dự? Người nói nhiều như vậy hẳn là cũng không phải là không có mục đích đúng không, có thể nói rõ người muốn làm gì được không?”

Lời của Tô Bằng vừa dứt, lập tức chiếm được không ít người đồng ý.

Những người này cũng đều là một bộ phận người chơi tương đối nhạy cảm, nghe xong diễn thuyết của Nghiêm Tiểu, lại tổng hợp lại hội nghị lần này, thế nhưng có thể mời hợp mặt nhiều người chơi như vậy, tất nhiên phải là có chút mục đích gì đó.

“Ha ha, vị bằng hữu kia nêu lên vấn đề khá lắm.”

Nghiêm Tiểu nghe xong, khẽ cười cười, nói.

“Ta lần này tham dự hội nghị này, là lấy thân phận của Tê Tiên Cư để ra mặt, chủ yếu là có hai tin tức quan trọng muốn tuyên bố.”

“Đầu tiên là vấn đề giá tiền máy chủ mà Tê Tiên Cư sản xuất, Tê Tiên Cư đã làm ra một thống kê về ảnh hưởng của kinh tế trên thực tế do trò chơi tử vong sinh ra, căn cứ vào công tác thống kê, tất cả giá trị sản lượng thực tế của trò chơi Tử Vong Luân Hồi đã đạt đến một trăm tỷ USD!”

“Hà?”

Nghe được câu này, người chơi phía dưới lập tức xôn xao cả lên.

Một trăm tỷ USD là cái khái niệm gì?

Chẳng hạn như Hoa Kỳ, Hoa Kỳ mà xã hội cho phép nhân dân cũng có thể mang súng ống, mỗi năm tổng ngạch tiêu thụ súng ống hợp pháp trong cảnh nội của toàn bộ nước mỹ cũng chỉ là từ bốn mươi đến sáu mươi tỷ USD.

Mà còn giá trị sản lượng của trò chơi Tử Vong Luân Hồi thế nhưng lại đạt hơn giá trị tổng sản lượng một năm sản xuất súng ống!

Phải biết rằng, ngành sản xuất súng ống nổi danh là một ngành thu được món lợi kékch sù, so với bán bạch phiến còn kiếm được lợi nhuận nhiều hơn.

Giá trị tổng sản lượng của trò chơi Tử Vong Luân Hồi không ngờ lại đạt đến một trăm tỷ USD, con số này thật sự là làm cho người ta sợ hãi.

“Đương nhiên, con số này là công tác thống kê chưa hoàn toàn, sau khi hoàn toàn thống kê, khả năng sẽ càng nhiều hơn một chút... Đây mặc dù là tổng cộng tất cả giá trị sản lượng trong sáu năm nhưng dù sao cũng hết sức khả quan.”

“Hơn nữa, tổng giá trị tăng trưởng kinh tế ở thực tế của Tử Vong Luân Hồi mỗi năm lại càng tăng trưởng thêm 175%, vượt qua sản nghiệp Triều Dương rất nhiều.”

“Nhưng, ngược lại chính là về mặt chế tạo trò chơi của Tê Tiên Cư lại xuất hiện một vài vấn đề.”

“Lúc trước từng nói qua, Tê Tiên Cư có thể hợp thành chế tạo nguyên liệu đặc thù của máy chủ, nhưng mà lúc này nguồn cung cấp nguyên liệu này lại xuất hiện vấn đề.”

“Không giấu diếm mọi người, chế tạo máy chủ cần phải có một loại khoáng sản đặc thù, mà số lượng dự trữ tài nguyên khoáng sản đó của Tê Tiên Cư đã đến tình trạng cạn kiệt, nếu bảo trì sản lượng thì không tới ba năm đã không thể sản xuất được nữa.”

“Để duy trì sự phát triển, Tê Tiên Cư đã đề ra hai quyết sách... Một là, bắt đầu từ năm nay, mỗi một năm số máy chủ Tê Tiên Cư đưa ra sẽ hạn chế còn hai trăm máy.”

“Hai là, giá bán mỗi một chiếc máy chủ sẽ từ 100 triệu nhân dân tệ hoặc hai ngàn vạn USD nâng lên thành 300 triệu nhân dân tệ hoặc sáu ngàn vạn USD.”

“Hai tin tức này mời mọi người hãy nói cho những người quen trong trò chơi biết.”

Nghe thấy những lời này, người phía dưới phản ứng không đồng nhất.

Tô Bằng quan sát thấy, những người không quá để ý kia, hẳn là thuộc về loại có máy chủ của riêng mình, hơn nữa còn là người chơi đơn độc.

Đã có máy chủ nên bọn họ cũng không thêm để ý giá của máy chủ tăng lên, dù sao bọn họ cũng không có dã tâm gì, mình sống thoải mái là được, thậm chí đối với bọn họ là còn là chuyện tốt, chẳng hạn như lúc không chơi nữa còn có thể bán đi máy chủ này.

Những người mặt lộ vẻ khó xử, có hơi không thoải mái kia, hẳn là ông chủ của phòng làm việc, hoặc là chuẩn bị mở phòng làm việc, giá tăng đối với bọn họ mà nói cũng không phải là tin tức tốt, chẳng hạn như Lý Mục bên kia, sắc mặt lúc này đã hết sức khó chịu.

Còn có một nhóm người, vẻ mặt rất kỳ quái, lên xuống bất định, nhìn không ra là vui hay buồn.

Tô Bằng suy đoán, những người này hẳn là tình huống cùng mình không sai biệt lắm, có mấy chiếc máy chủ dư thừa, nhưng chưa nghĩ ra nên là mở phòng làm việc hay là bán đi, những người này hẳn là hết sức rối rắm.

Bản thân Tô Bằng thì đang nghĩ, hần vốn là muốn triệu tập một ít nhân thủ, tự mình thành lập một phòng làm việc, nhưng bây giờ máy chủ đột nhiên nâng giá, Tô Bằng cũng phải tỉ mỉ suy nghĩ một chút.

“Tin tức về máy chủ của Tê Tiên Cư, tạm thời là hai điều này... Có điều mọi người còn nhớ rõ lúc trước Đào Tiềm tiên sinh có đề cập tới chuyện vui hay không? Lần này Tê Tiên Cư, còn có một hành động thúc đẩy... Có điều, chuyện này sẽ để Đào Tiềm tiên sinh đến thuyết minh.”

Nghiêm Tiểu nói qua chuyện của mình xong, sau đó chủ đề lại chuyển đến Đào Tiềm mặc một thân Tây phục màu trắng.

Đào Tiềm gạt đầu, đi đến tiếp nhận microphone, nói.

“Mọi người yên lặng một chút, mời xem ppt.”

Nói xong, hần mở máy chiếu bắt đầu chiếu.

Tô Bằng cũng nhìn hình ảnh chiếu trên tường của máy chiếu, chỉ thấy trên tường xuất hiện một tấm thẻ màu đen.

“Ồ? Đây là cái thẻ gì vậy?”

“Thoạt nhìn có điểm giống thẻ tín dụng, sao, Tê Tiên Cư có ý định làm thẻ tín dụng hả?”

Đào Tiềm mặc Tây phục màu trắng nghe nghị luận phía dưới, cười ha ha một tiếng, nói.

“Mọi người yên lặng một chút, mọi người bây giờ nhìn vào tấm thẻ này, là thẻ chuyên dụng cho người chơi trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi do Tê Tiên Cư cùng với công hội thu mua, liên hợp tạo ra, gọi là Hắc Sắc Luân Hồi!”

“Hắc Sắc Luân Hồi? Đó là cái gì?”

Những người chơi nghe xong, lập tức khơi dậy lòng hiếu kỳ nhao nhao hỏi.

“Ha ha, mọi người phần lớn là người chơi cá nhân, có phải là có chút cảm giác thu thập tin tức không tiện đúng không?”

“Chẳng hạn như, ngươi là người chơi ở Tử Châu, đi Thương Châu hoàn thành nhiệm vụ, nhưng mà thực lực của bản thân không đủ, lại tìm không được những người chơi khác để tiến hành tổ đội... Hoặc là, chức nghiệp của ngươi là chế thuốc, nhưng bởi vì tìm không được nguyên vật liệu nên chậm chạp không thể tăng cấp bậc kỹ năng lên?”

“Hoặc là, trong hiện thực ngươi là đại gia giàu có, nhưng mà trong trò chơi lại không có tiền tài, không có bí tịch công pháp, muốn thu bí tịch thì lại tìm không được người?”

“Hoặc là, ngược lại ngươi là cao thủ trong trò chơi, tài sản trong trò chơi rất nhiều nhưng khổ nỗi tìm không được phương pháp đem tài sản trong trò chơi ra ngoài hiện thực? Hoặc là có vật phẩm cực kỳ trân quý nhưng lại tìm không được người thu mua?”

“Ta bây giờ sẽ nói cho mọi người, những điều đó sẽ một đi không trở lại! Bây giờ, Tê Tiên Cư, còn có ta đại biểu cho công hội thu mua, hợp lực tạo ra thẻ chuyển giao trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi này, thẻ Hắc Sắc Luân Hồi!”

“Chức năng của tấm thẻ này là có thể sử dụng thẻ này đăng nhập vào trang web của trò chơi Tử Vong Luân Hồi, tại trang web này mọi người có thể tuyên bố các loại nhiệm vụ, treo các loại giải thưởng, thu mua, buôn bán các loại vật liệu trong trò chơi.”

“Thậm chí, ngươi có thể sử dụng tấm thẻ Hắc Sắc Luân Hồi này tiến hành mua bán tin tức, hoặc là các hoạt động khác mà ngươi có thể nghĩ ra.”

“Tấm thẻ này sẽ khiến cho toàn bộ người chơi của trò chơi Tử Vong Luân Hồi đều được thống nhất trên cùng một nền tảng, trò chơi sẽ trở nên càng thêm có hiệu suất, càng thêm dễ dàng thoải mái!”

Đào Tiềm hết sức trào dâng ở trên đài chủ tịch nói, nói xong hất trong túi áo Tây phục móc ra một tấm thẻ màu đen, cầm ở trong tay hướng về phía mọi người dưới đài, nói.

“Cái này! Chính là thẻ Hắc Sắc Luân Hồi mà chúng ta sẽ tung ra!”

Tô Bằng nhìn, lực chú ý tập trung ở trên thẻ, đồng thời hắn đã xem thuyết minh về tấm thẻ ở trên ppt.

Nhìn một hồi, Tô Bằng đối với tấm thẻ này đã có sự lý giải tạm thời.

Mà còn Đào Tiềm lại tiếp tục giải thích về tấm thẻ này.

“Thẻ Hắc Sắc Luân Hồi có chức năng của chi phiếu, có thể trực tiếp chuyển khoản đến trương mục cá nhân của mình, sau đó, thông qua dụng cụ đọc, chỉ có sử dụng thẻ Hắc Sắc Luân Hồi mới có thể đăng nhập vào trang web chuyên biệt của người chơi trò chơi Tử Vong Luân Hồi, người chơi có thể lựa chọn các chức năng treo giải thưởng, thu mua, buôn bán..., còn có thể thông qua trang web tìm kiếm người thu mua, trang web đóng vai trò là chức năng môi giới, người mua đem tiền gửi cho trang web, sau đó người bán giao hàng ở trong trò chơi, đợi đến khi người mua thu được thì trang web sẽ đem tiền chuyển tới cho người bán.”

“Đồng thời, sử dụng cái thẻ này, còn có thể mua tin tức, đọc tin tức mới nhất trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi.”

“Đương nhiên, thẻ này không phải là miễn phí, giá bán gốc là hai trăm vạn USD, trong đó một trăm vạn USD là phí chế tạo thẻ, một trăm vạn khác sẽ được bỏ vào trong thẻ Hắc Sắc Luân Hồi của người mua.”

“Mà còn mỗi lần sử dụng thẻ để giao dịch, trang web cũng sẽ khấu trừ 10% phí giao dịch.”

“Tin tưởng mọi người đều là người có mắt nhìn, hắn là đã nhìn ra chỗ tốt của thẻ Hắc Sắc Luân Hồi này, thế nào, bây giờ có người nào muốn mua chưa?”

Đào Tiềm trên tay cầm ra tấm thẻ màu đen, hướng về phía những người chơi ngồi phía dưới, nói.

Tô Bằng nhìn tấm thẻ này, trong lòng lại đang không ngừng suy tư.

“Xem ra, cái này hẳn là phương pháp của Tê Tiên Cư ngăn chặn tổ chức N. E. T...”

Chương 298: Mua thẻ Hắc Sắc

Tô Bằng nhìn thấy trên ppt đang giới thiệu thẻ Hắc Sắc Luân Hồi kia, đã đoán được mục đích Tê Tiên Cư giới thiệu tấm card này.

Nghiêm Tiểu trước đó đã từng nói, hành động bạo lực lần đó của tổ chức N. E. T, ngoại trừ đoạt được một lô máy chủ thành phẩm, vật liệu đoạt được, đại khái ở mức độ chế tạo ba ngàn máy chủ đời một.

Như vậy xem ra, tổ chức N. E. T phát triển đến bây giờ, có lẽ đang đối mặt với một khó khăn lớn.

Cho dù tổ chức này mặc dù khổng lồ, nhưng đã không còn sản phẩm nòng cốt, cũng chính là máy chủ đời mới cung cấp cho công ty tiếp tục mở rộng.

Cho dù trong công ty không ngừng có công nhân già chết đi, nhưng tổng số lượng máy chủ, sẽ không được mở rộng.

Như vậy, đích thủ đoạn tiếp tục mở rộng duy nhất, chính là đoạt lấy kỹ thuật chế tạo máy chủ trò chơi.

Nghiêm Tiểu từng nói, kỹ thuật chế tạo máy chủ, ngoại trừ tập thể người sáng lập, người Tê Tiên Cư cũng biết một bộ phận kỹ thuật trung tâm, chẳng hạn như chiết xuất khoáng chất đặc biệt kia.

N. E. T thì lại không có kỹ thuật này, bọn họ muốn chiếm được, tất nhiên phải bắt được người sáng tạo ra kỹ thuật này, hoặc là từ trong Tê Tiên Cư đào khoét được bí mật.

Nhưng người sáng lập kia, đã biến mất lâu như vậy, vậy chắc chắn đơn giản sẽ không bị người người N. E. T tìm được, nhưng Tê Tiên Cư, lại là một mục tiêu hoàn mỹ.

Người Tê Tiên Cư dù sao vẫn muốn trao đổi với người chơi trò chơi, buôn bán máy chủ, người của N. E. T, hoặc dùng thân phận giả mạo, đi Tê Tiên

Cư mua sắm, hoặc là sử dụng vũ lực, bắt nhân viên kỹ thuật chủ yếu của Tê Tiên Cư, tra khảo bí mật chế tạo trò chơi.

Bởi như vậy, dưới tình huống N. E. T hao hết tinh thần cho máy chủ, nhất định sẽ cho người ra tay với người của Tê Tiên Cư.

Không thể không nói, người của N. E. T mặc dù bá đạo độc tài chuyên chế, nhưng nếu bàn về cạnh tranh, người Tê Tiên Cư chưa chắc là đối thủ của tổ chức.

Bởi vì người của tổ chức, có thể dùng sức mạnh gắn kết cao độ trong nội bộ, tập trung tấn công người Tê Tiên Cư, từ trên cơ chế cho thấy, người của tổ chức N. E. T có điểm giống như một tổ chức trong trò chơi Tô Bằng từng chơi... công ty Umbrella trong Resident Evil.

Mặc dù công ty Umbrella trong trò chơi đủ loại vô tình máu lạnh, nhưng không thể không nói, thực lực của nó không thể nghi ngờ, dưới cơ chế này, mới là hình thái ban đầu của xí nghiệp mang tính tiến công, ước nguyện ban đầu thành lập N. E. T, chính là vì trở thành ông trùm lũng đoạn thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi, tất nhiên sẽ đi theo con đường này.

Tê Tiên Cư càng giống như hội liên hợp cổ phần rời rạc, là một tổ thức tương đối lạnh nhạt, nếu đấu với nhau, nhất định không phải là đối thủ của N. E. T.

Bây giờ theo thời gian mà thấy, có lẽ đã đến trình độ hai tập đoàn cạnh tranh căng thẳng quyết liệt, trên tay N. E. T có lượng lớn cao thủ có được năng lực từ trong trò chơi, năng lực của Tê Tiên Cư quá yếu.

Hôm nay Đào Tiềm mang đến tấm thẻ Luân Hồi màu đen này, có thể chsnh là biện pháp phản công của Tê Tiên Cư.

“Người chơi Tán Nhân và văn phòng rời rạc, nhìn về như một nhóm cát vụn, nhưng thực tế, nhân số có thể đã vượt qua tổng số người chơi công ty... Một hơi tập hợp lực lượng lại như vậy, không thể khinh thường được.”

“Người Tê Tiên Cư cũng xem như giỏi tính toán, bọn họ đã nhìn thấy rõ ràng sự bá đạo của N. E. T, không thể nào chung sống hòa bình cùng với

những người chơi Tán Nhân này được. Tất nhiên sẽ sinh ra mâu thuẫn, bọn họ tạo ra tấm thẻ Luân Hồi màu đen này và ý đồ trang web người chơi Tử Vong Luân Hồi, chính là xây dựng một nền tảng, đem người chơi Tán Nhân cùng lực lượng của văn phòng tập trung lại với nhau, như vậy, nếu N. E. T có hành động gì lớn, ít nhất có một lực lượng kìm hãm.

“Tê Tiên Cư cũng không thiếu tiền, thời khắc mấu chốt, bọn họ có thể lợi dụng thân phận người tổ chức, cùng với quan hệ tốt đẹp với người chơi Tán Nhân, cùng với tiền tài to lớn, mau chóng tổ chức một đội ngũ, hơn nữa mời gọi cao thủ, đối phó lại với N. E. T.”

“Hiện tại xem ra, quân cờ này đánh rất hay, chẳng những sắp xếp lại lực lượng rồi rạc dưới sự ảnh hưởng của Tê Tiên Cư, còn khai thác nguồn gốc tài chính... Lượng giao dịch toàn bộ quần thể người chơi Tán Nhân mang đến, cho dù chỉ có được mười phần trăm, cũng đã là hết sức khả quan rồi.”

“Quan trọng nhất là, người chơi Tán Nhân không cách nào cự tuyệt thẻ Hắc Sắc Luân Hồi này.... Tấm thẻ này, nếu quả thật giống như lời giới thiệu, thuận tiện mang tới, rõ ràng có thể dễ thấy.... Kẻ độc hành không thể nào chống lại được nhóm đám đông, không bao lâu nữa, người chơi Tán Nhân ít nhất trên tám phần, đều sẽ có được thẻ Hắc Sắc Luân Hồi, tiến vào khu vực internet của người chơi trò chơi Tử Vong Luân Hồi, người không có, sẽ bị bỏ lại, rời khỏi nơi này.”

Trong lòng Tô Bằng, đánh giá ảnh hưởng hành động lần này của Tê Tiên Cư mang lại.

Chủ tịch trên đài, Đào Tiềm vẫn còn đang đẩy mạnh tiêu thụ của tấm card, diễn thuyết của hắn, đã khiến không ít người chơi cảm giác tấm thẻ này vô cùng hữu dụng, có ý định muốn mua.

“Tất cả mọi người nghe rõ rồi chứ, nếu như trong hội nghị lần này trực tiếp mua card Luân Hồi màu đen, sẽ có một ưu đãi lớn.”

“Lần này tất cả người chơi mua card Luân Hồi màu đen, sau khi sử dụng thẻ, chọn ra một người có tấm thẻ may mắn.”

“Người có tấm thẻ này, sẽ trả lại một triệu đô la Mỹ tiền mua thẻ, ngoại trừ như vậy, còn được một lần miễn phí quyền hạn đem một đạo cụ chỉ định trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi mang ra ngoài hiện thực.”

“Lần mua bán này, hoàn toàn là miễn phí, người chấp hành, chính là ta.”

Đào Tiềm cầm card Luân Hồi màu đen, nói với mọi người bên dưới.

“Đào Tiềm ra sức như vậy sao? Tên này không phải rất quý trọng mấy tấm card đó sao, cho dù có thể ăn được mười phần trăm tỉ lệ hoa hồng phí bảo lãnh.”

Ở bên cạnh Tô Bằng, Vương Hằng kia nhìn Đào Tiềm vẫn đang chào hàng card Luân Hồi màu đen, trong miệng nói.

Tô Bằng trong lòng suy nghĩ, Đào Tiềm kia quá tò mò, tuyệt đối chiếm được không ít chỗ lợi.

Có điều dù rằng như vậy, Tô Bằng cũng có ý định mua một tấm, bởi vì chỗ tốt như vậy có thể thấy rõ ràng.

Ít nhất, chuyện mua được liệu cần thiết Ngưng Thần Đan cho thiếu niên A Triết kia, có thể trực tiếp đăng ký trên website người chơi Tử Vong Luân Hồi tuyên bố nhiệm vụ.

“Mọi người có thể mau chóng mua card Luân Hồi màu đen, tấm thẻ này trước mắt đang thời kỳ phát triển, cho nên giá cả tương đối rẻ, không lâu sau đó, mỗi một người chơi mua máy chủ trò chơi trong Tê Tiên Cư, đều phải bắt buộc mua một thẻ Hắc Sắc Luân Hồi, hơn nữa card Luân Hồi màu đen lúc đó, sẽ tăng giá rất nhiều, bây giờ mua, chỉ cần hai triệu đô la Mỹ, hơn nữa sau khi đăng ký website người chơi Luân Hồi, có thể mua card Luân Hồi màu đen cho bạn bè mình.”

Ở trên bục, Nghiêm Tiểu cũng ba hoa thêm một hồi, giúp đỡ Đào Tiềm đẩy mạnh tiêu thụ.

“Đường như được lắm... Ta mua một tấm!”

Dưới đài đã bắt đầu có người nhin không được, chuẩn bị trả tiền mua sắm.

Đào Tiềm thấy thế, thoả mãn gật đầu, hấn vẫn thật sự luyến tiếc card Luân Hồi màu đen này lắm, cầm micro nói.

“Hội nghị đấu giá hôm nay đã kết thúc. Tiếp theo là thời gian hoạt động tự do, người chơi nào muốn mua card Luân Hồi màu đen, xin xếp hàng bên trái, chúng ta tiếp nhận tiền mặt, cũng có thể chuyển khoản ngân hàng quốc tế, người chỉ cần tự mình nhập tài khoản và mật mã là có thể mua được rồi!”

Tô Bằng lướt nhìn, chỉ thấy trên hội trường không ít người, đã đi về phía bên trái, tự giác xếp hàng, chuẩn bị mua đồ.

“Anh bạn, người có muốn mua không?”

Vương Hằng bên cạnh Tô Bằng, nhìn thoáng qua Tô Bằng hỏi.

“Ừm, đi xem sao, thẻ này dường như rất có lợi.”

Tô Bằng gật đầu, Vương Hằng vừa nghe, cũng gật đầu, thân thể vọt lên, nói.

“Ta cũng mua một tấm trước xem sao, dù sao hai triệu đô la cũng không đắt.”

Nghe hấn nói vậy, Tô Bằng không có phụt cười, có điều không thể không nói, người chơi trò chơi Tử Vong Luân Hồi, tuyệt đối đều hết sức cao lớn, có thể đứng ngang vai, chỉ có thể là những CEO công ty quốc tế kia.

Hai người Tô Bằng cùng Vương Hằng, đều tự cầm đồ của mình, đi vào bên trái.

Không bao lâu, đã đến lượt Tô Bằng, bản thân Tô Bằng lấy laptop ra, nhập vào mật mã tài khoản ngân hàng Thụy Sĩ của mình, sau đó trên tài khoản máy tính đối phương gửi qua gõ lên hai triệu đô la Mỹ.

“Xin chào, bạn đã mua thẻ thành công, bây giờ có thể thiết lập tin tức người sử dụng thẻ, xin hỏi bạn muốn thiết lập tên người sử dụng thẻ là gì?”

Có một cô gái văn thư xinh đẹp chuyên phụ trách đăng ký card Luân Hồi màu đen hỏi Tô Bằng, Tô Bằng nói.

“Tên đăng ký là Tề Dã.”

Cô gái văn thư kia gạt đầu, dùng máy quét thẻ đơn giản thiết lập tên, sau đó hai tay đưa tám thẻ màu đen kia cho Tô Bằng, nói.

“Đây là card Luân Hồi màu đen của ngài, số thẻ là B00013, tám thẻ này ngoại trừ có thể đăng nhập website người chơi Luân Hồi, còn tương đương với thẻ ATM của ngân hàng thế giới, bên trong thẻ có một tài khoản dự phòng một triệu đô la Mỹ, website người chơi Luân Hồi ở trên tám thẻ này, xin ngài cất kỹ.”

Tô Bằng gạt đầu, nhìn thoáng qua tám thẻ này, bên trên là một kiếm khách cô độc cầm bảo kiếm, lộ ra một bóng lưng, bên trên hẳn, là hình ảnh một ma vương khổng lồ bố căn bản to lớn hơn hẳn.

Dãy số trên tám thẻ này, B00013, B nghĩa là, Tô Bằng suy đoán nghĩa là người chơi Tán Nhân, 00013, đại biểu mình là người chơi Tán Nhân thứ mười ba mua thẻ.

“Số mười ba, thật sự là số may mắn.”

Nhìn con số này, Tô Bằng lắc đầu, có điều cũng chẳng quá để ý, bản thân hẳn cũng không tin mấy thứ đó, cất thẻ vào trong túi, Tô Bằng chuẩn bị bỏ đi.

“Hô, nhìn người lớn hơn ta, gọi người một tiếng Lão Tề được không, số thẻ của ta là B00014, vừa rồi ta hỏi quầy làm thẻ kia, cô ấy nói trên website biết số thẻ Luân Hồi màu đen của đối phương, có thể liên lạc với nhau, hôm nay gặp được người xem như hợp gạ, đến lúc đó liên lạc với ta nhé.”

Sau lưng Tô Bằng, Vương Hằng kia vỗ bả vai Tô Bằng một cái, tay còn lại đang đưa tám thẻ màu đen, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gạt đầu, nói.

“Xem ra ngươi cũng là người chơi lâu, đến lúc đó nhất định sẽ liên lạc với ngươi, có điều ta còn có chút việc, đi trước đây.”

“Ngươi bận sao, ta ở lại đây xem thử một lát đã.”

Vương Hằng khẽ gật đầu, nói với Tô Bằng.

“Nhớ rõ liên lạc!”

“Ừm.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, mang theo máy chủ cùng Laptop, đi ra khỏi hội trường.

Nhìn một chút thời gian, Tô Bằng phát hiện đã đến mười hai rưỡi trưa, vừa rồi thời gian nhìn như trôi qua rất chậm, thật ra không ít đèn chiếu, trước trước sau sau đã qua mấy tiếng đồng hồ.

Hội nghị lần này, vốn chính là cơ chế rời rạc, không đặc biệt hạn chế thời gian khác, nội dung chủ yếu hôm nay đã kết thúc, Tô Bằng cũng không có ý định ở lại trong này.

Đi ra bên ngoài trung tâm triển lãm, taxi vẫn còn đang đợi, Tô Bằng lên xe, bảo tài xế đi đến nội thành.

Tô Bằng chỉ huy xe taxi, chạy vòng vo vài vòng quanh Canberra, sau đó dừng lại trước một tiệm Internet rất cao cấp.

Thanh toán tiền xe, Tô Bằng xuống xe, vào trong quán Internet, chọn một phòng riêng.

Sau khi vào trong, quả nhiên, phương tiện tiên tiến, màn hình lớn hai mươi bảy inch, sống động như thật, còn có chỗ ngồi trò chơi rung, tất cả đều là thiết bị trò chơi cao cấp nhất.

“Năm mươi đô Úc một giờ quả nhiên thiết bị đáng giá.”

Tô Bằng thấy thiết bị này, huyết sáo một tiếng, thiếu nữ chỉ dẫn cho hắn rời khỏi, Tô Bằng thì lên máy log in.

Đợi đến khi phục vụ đi ra, Tô Bằng từ trong túi lấy ra một thẻ Hắc Sắc Luân Hồi, cắm vào máy đầu đọc thẻ trên bàn...

Chương 299: Tửu quán người Luân Hồi

Màn hình trước mặt Tô Bằng, là màn hình chính gần ba mươi inch, sau đó hai bên trái phải còn có hai màn hình nhỏ phụ trợ khác, thành màn hình chiếu góc rộng, khiến tất cả đồ họa trò chơi dưới kỹ thuật 3D trở nên càng thêm chân thật, giống như một người lạc vào trong thế giới kỳ diệu.

Lúc này Tô Bằng dùng đầu đọc thẻ xem card Thẻ Hắc Sắc Luân Hồi kia, chỉ thấy trên màn hình máy tính bật mở, đột nhiên hò hét chớp nhoáng, giống như đang rơi xuống một vực sâu.

“Đây là hiệu quả gì? Websites trò chơi có thể làm ra hiệu quả như vậy, đúng là lợi hại.”

Tô Bằng nhìn đồ họa biến hóa trên màn hình máy tính, trong lòng trầm nghĩ.

Rốt cuộc, trên màn hình máy tính biểu hiện rơi xuống đã dừng lại, ở trước mặt Tô Bằng, là một cánh cửa lớn màu đen.

Tay nắm chặt con chuột, Tô Bằng click vào trên cánh cửa, chỉ nghe thấy một âm thanh thô ráp vang lên.

“Chào mừng bạn đã đến, người Luân Hồi!”

Nói xong, cánh cửa giống như cánh cửa của người chết trong truyền thuyết kia thoáng cái mở ra.

Tô Bằng nhìn về phía màn hình, bên trong màn hình, có thêm một tửu quán, ở trong tửu quán, có không ít cái bàn, còn mình thì lại dường như đang điều khiển một nhân vật, hành động ở trong tửu quán này.

“Dường như trang web này được chế tạo thành trang web trò chơi... Có điều, trò chơi này khởi động không tồi, đồ họa, âm thanh, so với trò chơi Nghịch Thiên được xem là hoàn hảo kia còn hoàn hảo hơn nhiều, làm thế nào đến đây?”

Tô Bằng thầm nghĩ trong lòng, có điều những điều này đều là vấn đề chi tiết, nghĩ đến Tê Tiên Cư một năm thu lợi nhuận hơn mấy chục tỷ đồng, làm ra trang web mang tính chất cao cấp thế này cũng không có gì bất ngờ.

Tô Bằng thử click xuống, phát hiện mình có thể điều khiển hành động nhân vật của mình. Ở trong tửu quán, có một người bán rượu, có một cột thông báo. Phía dưới cột thông báo, còn có một NPC cả người ẩn bên dưới chiếc mũ trông giống như lái buôn thương nhân kia.

Tô Bằng có lượng lớn kinh nghiệm trò chơi, click chuột vào trên đầu của người bán rượu kia.

“Muốn một chén sao? Tiểu nhị?”

Người bán rượu cự quây, hấn lau chén, sau đó xuất hiện lựa chọn.

“Một chén rượu đen (500\$, tin tức giá đặc biệt trong một tuần), một chén Mã Đinh Ni (700\$, tuyên bố treo thưởng/mua bán/ nhiệm vụ tổ đội), một chén Huyết Tinh Mã Lệ (1500\$, tìm phục vụ), hoa hồng (1000\$ phí phục vụ khác).”

“Đúng là biết cách ăn tiền mà...”

Tô Bằng quan sát giá cả, lập tức rửa thầm một câu, còn cho rằng tám thẻ đèn này dùng miễn phí, nhưng không ngờ thao tác nào cũng đều cần tiền.

Có điều Tô Bằng cũng không quan tâm số tiền này, hấn đầu tiên click vào tin tức miễn phí trong vòng một tuần 500\$.

“Đại hội người chơi Tán Nhân của trò chơi Tử Vong Luân Hồi ở trung tâm triển lãm quốc tế Canberra tổ chức thành công, người chơi tham dự hội nghị cao hơn bốn trăm người.”

“Máy chủ trò chơi sản phẩm Tê Tiên Cư hàng năm số lượng có hạn sản xuất hai trăm máy. Giá cả tăng đến ba triệu nhân dân tệ hoặc là sáu mươi triệu đô la Mỹ một máy.”

“Trên đại hội Tán Nhân, thành viên Tê Tiên Cư tuyên bố lịch sử phát triển trò chơi Tử Vong Luân Hồi, tin tưởng nội dung mời xem bên trong.”

“Hội châu báu tiến hành bán đấu giá ở khu vực Lương Châu trong thế giới trò chơi, sẽ duy trì tiền trò chơi và đổi tiền mặt.”

“Trong trò chơi Trí Hoán sư thứ mười hai xuất hiện, từ chối lời mời của Tê Tiên Cư, hắn tuyên bố muốn trở thành thế lực độc lập.”

“Hội châu báu đến Tê Tiên Cư, xin đem nghiệp vụ hội châu báu viễn viễn mở rộng ở tử quán Luân Hồi, thường xuyên giao dịch.”

Tin tức trong một tuần xuất hiện trước mắt Tô Bằng, cũng chỉ có những tin tức này.

Tô Bằng kiểm tra một hồi, tin tức trong này phần lớn mình đều biết, nội dung phần nhỏ thì lại không liên quan đến mình.

Thuận tiện Tô Bằng xem thử lựa chọn bên dưới, quả nhiên, ở phần cuối cùng, còn có “Mua tin tức quá thời hạn, 300\$ tin tức một tuần.”

Tô Bằng thuận tay click vào, sau khi chuyển động thể hiện mình đã khấu trừ 300\$, xuất hiện vài tin tức.

“Công ty N. E. T bộ phận Trung Quốc văn phòng Thiên Nhất bị thế lực không rõ tập kích, dường như có quân đội Trung Quốc gây ra.”

“Lên án công ty N. E. T trong tuần này tấn công vũ lực nhằm vào Tê Tiên Cư, có ảnh minh họa giải thích cụ thể.”

“Người phát ngôn chuyên môn của Tê Tiên Cư Ngân Long ra mặt tuyên bố, mỗi một quý tiếp nhận một lần đơn xin mua sắm của người đến từ ngoài Tê Tiên Cư.”

“Trưởng phòng văn phòng sưu tầm “Đế Hoàng Minh” Trần Đế Hoàng. “Ta biết con đường này vô cùng gian nan”.”

“Tê Tiên Cư toàn bộ thế giới người chơi tuyển dụng văn phòng hợp tác, tuyển dụng nhân tài giao dịch.”

Tô Bằng quét nhìn những tin tức này, khiến cho hắn đặc biệt chú ý có ba tin tức.

Một là công ty N. E. T bộ phận Trung Quốc văn phòng Thiên Nhất bị thế lực không rõ tập kích, Tô Bằng click vào đây, nhưng chỉ thấy vài dòng giới thiệu, phần lớn so với những gì mình hiểu được từ chỗ Lưu Phong cũng không có khác biệt gì lớn, chỉ là có thêm nhiều ảnh chụp, một tấm là lúc xoay chuyển bình thường trước công ty, một tấm đồ nát sau khi bị thanh trừ, còn có một tấm rất nhạt nhòa, gần như trong ảnh có thể nhìn thấy xe của quân đội, quân nhân, đang mang người văn phòng Thiên Nhất đi.

“Mẹ nó? !”

Tô Bằng nhìn thấy mấy tấm hình này, lập tức trong lòng mắng một tiếng, góc độ ảnh chụp thế này, hẳn càng quá mức quen thuộc, rõ ràng là camera vệ tinh.

“Tê Tiên Cư thật sự lăm tiền nhiều của, không ngờ thuê vệ tinh giám thị một bộ phận của N. E. T, hình ảnh vệ tinh chính xác chi tiết thế này, có lẽ tiền thuê vệ tinh một năm, phải mất vài chục tỷ đô la Mỹ.”

Tô Bằng xem, trong lòng bất giác có chút hâm mộ những ông chủ giàu có của Tê Tiên Cư này, loại thủ đoạn này không phải là người thường có thể làm được.

Có điều, vệ tinh theo dõi kia, chắc chắn không phải là chỉ theo dõi một chỗ này, chia ra một chút, một nơi bình quân cũng mấy triệu đô la, vẫn là trong phạm vi hợp lý.

Tô Bằng nhìn kỹ ảnh chụp, cũng không phát hiện chỗ nào khác thường, vì vậy lấy Laptop của mình ra trước, click vào tải xuống.

Có điều, để download đồng ảnh chụp này, lại muốn ba ngàn đô la Mỹ của Tô Bằng.

“Quả thực là đốt tiền mà...”

Trong lòng Tô Bằng không nhận được thâm mắng, cách giải quyết này của Tê Tiên Cư, không phải người chơi giàu có, thực sự không gánh nổi, có điều Tô Bằng quả thật dùng cách này để có được ảnh chụp, những phương

pháp lưu xuống khác đều không thể nào sử dụng được, chỉ có thể bỏ ra số tiền này.

Hai tin tức khác khiến Tô Bằng để ý, là N. E. T tấn công vũ lực với Tê Tiên Cư, còn có tin tức tuyển dụng của Tê Tiên Cư.

Tô Bằng xem hai tin tức này, đối với tin tức Tê Tiên Cư bị tấn công, cũng là dòng chữ hình ảnh, cũng là camera vệ tinh. Đại khái có thể nhìn thấy kẻ tập kích dường như sử dụng đạn hỏa tiễn, cùng súng máy, vũ khí hạng nặng, nhưng địa điểm nhìn không ra là ở đâu.

Tô Bằng quét nhìn một chút, tin tức có lợi không có được bao nhiêu, chỉ là nhắc tới người tấn công là tổ chức lính đánh thuê quốc tế do N. E. T thuê, còn Tê Tiên Cư, treo thưởng ba triệu đô la Mỹ, truy tìm người chủ yếu vạch ra kế hoạch tấn công lần này.

Tin tức Tê Tiên Cư tuyển dụng, thì lại là tuyển dụng hợp tác văn phòng, yêu cầu có kinh nghiệm chơi trò chơi Tử Vong Luân Hồi. Tê Tiên Cư cung cấp nửa giá máy chủ, đồng thời vật phẩm thu được ở trong trò chơi Tê Tiên Cư chỉ lấy năm mươi phần trăm, nhưng nhưng yêu cầu địa điểm công việc của thành viên văn phòng.

Về phần chiêu mộ người giao dịch, đối phương ra điều kiện rất hậu hĩnh, hàng năm lương căn bản năm triệu đô la Mỹ, đồng thời có tỷ lệ phần trăm cố định, yêu cầu là năng lực giao dịch ít nhất đạt đến sáu sản phẩm mỗi năm. Hoặc là sản phẩm mua sắm đơn vị trọng lượng vượt qua hai mươi kg.

“Năng lực giao dịch còn chia ra mạnh yếu sao?”

Tô Bằng sau khi nhìn tin tức này, nhú mày suy tư một hồi.

Giống như, năng lực của người giao dịch, cũng không phải giống nhau, có lẽ là một giới hạn cố định, không thể cứ mãi mang đạo cụ trong trò chơi ra ngoài.

Mà hạn chế này có vẻ như hơi có phần nghiêm khắc. Bằng không Tê Tiên Cư ra giá cao như vậy, không cần thiết phải chỉ tuyển dụng người giao dịch một năm đổi sáu đạo cụ, hoặc là vượt qua hai mươi kg.

“Thật đáng tiếc, ta nếu có thể trở thành người giao dịch, có lẽ có thể càng dễ dàng một chút... Chỉ là không có tài trong việc này, cũng chẳng thể làm gì.”

Tô Bằng nhìn đến đây, thở dài một hơi nghỉ.

Sau khi xem xong những tin tức này, Tô Bằng không có phát hiện được thứ gì có giá trị đặc biệt, bèn đóng lựa chọn tin tức lại, đổi sang một lựa chọn khác.

Lần này, Tô Bằng chọn rượu Mã Đinh Ni, cũng chính là treo giải thưởng/mua sắm/ tin tức tổ đội ở đây.

Click mở xem xét, bên trong không ngờ đã có ba tin tức.

“Ba triệu nhân dân tệ trong hiện thực mua tinh hoa ánh trăng! Mong người có hàng này xin người thay đổi mang ra ngoài, đã nộp tiền đặt cọc ba triệu. ¥300000000.”

“Thời gian dài thu phí trò chơi, chỉ lấy vàng! Ba trăm vàng nhận một tổ! Giá cả kỹ càng xin hãy nói chuyện với rõ ràng vào trong hòm thư.”

“Trong trò chơi một ngàn vàng có được bí tịch tuyệt học Hằng Sơn, ngoại trừ khinh công gì đó, cụ thể chênh lệch giá cả nói chuyện, kim phiếu 1000 kim trước tiên đã chi trả nhân viên bảo lãnh trong trò chơi của Tê Tiên Cư, xem ta bảo lãnh đằng sau ta đáng giá 1000 vàng!”

Tô Bằng nhìn thấy những thông tin này, mỉm cười, mấy cái như vậy dường như đã từng biết.

Chỉ là, những tin tức này liên quan đến tiền tài, nhưng lại so với trò chơi bình thường vượt qua không biết bao nhiêu lần, có lẽ số tiền giao dịch vật phẩm, cũng có thể toàn bộ mua trọn một công ty trò chơi ngay cả tập đoàn cùng với bản quyền.

“Không ngờ nơi này cũng có người thu tinh hoa ánh trăng... Có lẽ người thân hoặc bạn bè trong hiện thực sức khỏe có vấn đề? Hoặc là muốn bán cho công ty chế tạo thuốc sử dụng nghiên cứu khoa học sao?”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, suy nghĩ đến điểm này.

“Cần gấp tinh hoa ánh trắng, ít nhất ba mươi gam, mỗi gam có giá tám trăm vạn nhân dân tệ, giao dịch một lần ba mươi gam, trực tiếp lấy ba triệu!”

Đây là nhiệm vụ nói rõ, trên đảm bảo giao dịch của hắn, một chữ “Bảo” ngay ngắn trước mặt, đằng sau viết một số 3, tám số 0, chính là ba triệu nhân dân tệ, hắn đã sớm đưa cho người đại lý Tê Tiên Cư.

“Một gam tám trăm vạn!”

Tô Bằng nhìn, trong miệng chặc lưỡi mấy tiếng, hoàng kim mới ba trăm một gam, tinh hoa ánh trắng này, không ngờ lại có giá trị tương đương với hai lượng hoàng kim.

Phía dưới nhiệm vụ treo thưởng này, đã có hai tin nhắn, Tô Bằng nhìn một chút, đều là mới để lại tin nhắn.

“Má ơi, chủ thốt bị điên chắc? Tinh hoa ánh trắng trong trò chơi tiêu hết những năm ngàn vàng một tổ rồi, người mới ra ba triệu? Còn nhân dân tệ? Đầu óc bị rút gân à?”

Đây là bức xúc, có điều Tô Bằng phát hiện, bức xúc cũng phải tốn năm triệu đô la Mỹ, mới có thể nhấn lại, trong lòng cảm thán anh bạn này thật rảnh rồi.

“Anh bạn, ta lại là có hai mươi gam tinh hoa ánh trắng, có điều vẫn chưa giao dịch, nói thật thì, giá này của người quá thấp, trong trò chơi tinh hoa ánh trắng cũng đã năm sáu triệu đô la một tổ rồi, một tổ mới bốn mươi gam, cho dù rẻ nhất cũng phải năm triệu đô la, đôi nhân dân tệ cũng bốn năm trăm triệu, hai mươi chính là hai trăm năm mươi triệu, người mặc dù ra ba triệu, nhưng mà có thể gần đây tìm người giao dịch, ít nhất thu phí 50%, theo như giá cả của người, ta còn phải bỏ thêm hơn một trăm triệu, không ai có thể bán của người.”

Không phải như vậy chứ, giá này, một gam tinh hoa ánh trắng lại có giá hơn hai ngàn vạn nhân dân tệ, nếu như đồng ý ta sẽ tìm người trao đổi, trong một tuần giao hàng.”

Đây là tin nhắn thứ hai...

Chương 300: Pháp bảo Thanh Vân

“Một khắc hai mươi triệu? Sao mắc như vậy?”

Tô Bằng nhìn, bất giác nhíu mày.

Lượng tin tức của thiệp mời này vẫn có, ít nhất trên đó lộ ra giá đại khái của Tinh hoa nhật nguyệt, còn cả tỉ lệ vàng với nhân dân tệ trong trò chơi.

Năm nghìn vàng đổi bốn triệu năm trăm ngàn hoặc là năm triệu, một vàng chính là một lượng hoàng kim, mỗi một lượng hoàng kim, tương đương với chín vạn hoặc là mười vạn nhân dân tệ.

“Sao cao vậy chứ...”

Tô Bằng nhìn, cảm thấy giá này hơi cao.

Một lượng hoàng kim ở trong trò chơi tương đương với trăm lượng bạc, hoặc là một vạn đồng, một đồng, có sức mua chừng 1.5 nhân dân tệ, một lượng hoàng kim, sức mua chân thật tương đương với một vạn năm ngàn nhân dân tệ.

Có điều nghĩ đến trong trò chơi luân hồi tử vong là xã hội nông nghiệp, con số này sẽ trở mình gấp hai ba lần, sức mua thực tế bằng bốn vạn đến năm vạn.

Nhưng mà đến bây giờ một lượng hoàng kim có thể đổi mười vạn nhân dân tệ... Đây chỉ có thể nói, là hệ thống kinh tế của trò chơi luân hồi tử vong cùng hệ thống kinh tế hiện thực không đối xứng, người chơi trò chơi luân hồi tử vong đều rất có tiền, nhưng trong trò chơi lại không dễ đạt được tiền tài như vậy, nên mới thành thế.

“Trên người ta có hơn bốn vạn lượng hoàng kim, đổi nhân dân tệ, gần như có hơn bốn tỷ... Vốn đang định đổi một số hoàng kim trong trò chơi đến tài khoản hiện thực, có điều thấy tình huống này, hoàng kim hẳn còn có thể tăng giá, nên giữ lại lâu một chút.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Có điều, thông qua công game này, Tô Bằng đại khái biết giá cả của Tinh hoa nhật nguyệt, không biết vì sao trong trò chơi chia bốn mươi khắc thành một tổ, nhưng khẳng định có đạo lý của nó. Tô Bằng phỏng chừng, chỗ Tôn Nhất Hao, ít nhất cần một tổ, cũng chính là lượng năm nghìn vàng.

Nhìn đến đây, Tô Bằng cũng không nói gì nữa, hôm nay là ngày đại hội tán nhân, đồng dạng là ngày hội đấu giá Lương Châu trong trò chơi, Tô Bằng định hôm nay đi vào trong trò chơi nhìn thử nơi đó có đấu giá Tinh hoa nhật nguyệt không.

Tắt mục tử bảo của tử quán người luân hồi, Tô Bằng hiếu kỳ, kích vào tin tức của cột công cáo trong tử quán, lại phát hiện trong cột công cáo, tạm thời chỉ có một giải thưởng.

“Ba triệu đô la Mỹ, truy nã người này.”

Ở trong cột công cáo, có một tấm ảnh, là một người đàn ông da trắng trên mặt có một vết sẹo từ gò má đến bên trán.

“Ba triệu đô la Mỹ? Là tiểu tử suất lĩnh người công kích phân bộ Tê Tiên Cư kia?”

Tô Bằng nhìn thoáng qua nam tử vẻ mặt góc cạnh khí tức buh hãn này, trong lòng nghĩ.

Tô Bằng trước tiên ghi nhớ mặt nam tử này, sau đó con chuột lại lẩn ở gần cột công cáo. Toàn thân đều trong bộ áo màu tím, giống như sợ người khác nhìn không ra hẳn là lái buôn.

“Hắc hắc hắc, định mua chút gì đó sao? Chỗ này của ta có không ít thứ tốt.”

Lái buôn này sau khi bị kích vào, mở ra áo choàng của hắn, trong áo choàng của hắn, có không ít chai thậm chí vũ khí.

Sau khi Tô Bằng kích vào, quả nhiên, là giao diện một cửa hàng.

“Cho ta xem thử, cửa hàng thần bí như vậy, đều buôn bán cái gì.”

Tô Bằng nhìn tuyển đơn thương nhân này hiển thị, nhìn thử.

“Ừm? Hoạt Huyết Đan?”

Hắn đi lên, liền thấy một hình ảnh bình sứ màu trắng, đằng sau hiển thị \$300000.

Con chuột kích lên trên đó, Tô Bằng nhìn thử thuyết minh của đạo cụ này, lập tức trở nên cổ quái.

“Hoạt Huyết Đan, phục chế phẩm hiện thực của đan dược cùng tên trong trò chơi luân hồi tử vong, trong trò chơi mỗi tiếng đồng hồ hồi phục năm mươi khí huyết, duy trì liên tục bốn tiếng đồng hồ, trong hiện thực hiệu quả phục chế chừng 60%, hiệu quả trị liệu xóa nội thương của nội tạng thủng ra ngoài, đồng thời có hiệu quả tan bầm cường đại, hiệu quả cụ thể mời kiểm tra phía sau.”

Đằng sau đạo cụ này, có tiêu chí một video.

Tô Bằng kích một cái, video mở ra, chỉ thấy tiến vào hình ảnh, là một nam tử Châu Á bình thường.

Nam tử này đầu tiên là khẽ gật đầu, sau đó đã bị người trùm bao tải trên đầu, xung quanh xuất hiện bảy tám tên côn đồ che mặt tay cầm thiết côn, xông lên vây quanh nam nhân này dùng thiết côn quật liên tục ba phút.

Sau đó nam tử này bị kéo, bao tải bị lấy ra, trong lúc đó khuôn mặt nam nhân này đã thành đầu heo, y phục trên người cũng bị cởi ra, ở trên thân là bầm tím.

Lúc này, bên cạnh đi đến một cá nhân, cho hắn một bình sứ màu trắng, sau khi mở ra, là một hạt dược hoàn màu đỏ.

Nam nhân bị đánh này, nuốt dược hoàn vào, sau đó màn ảnh bất động, bắt đầu trôi qua nhanh chóng.

Video sau một phút đồng hồ, thời gian thực bên trong hiển thị là sáu giờ, nam nhân bị đánh kia, bầm tím trên người còn cả tụ huyết trên mặt mũi,

không ngờ biến mất như kỳ tích, sau đó nam nhân này, chống đẩy trên đất, biểu hiện hấn đã hoàn toàn khôi phục nội thương.

“Nam nhân này thực ghen khuất.”

Tô Bằng nhìn, bất giác nói trong lòng.

“Nghe nói có không ít người đem thực vật trong trò chơi luân hồi tử vong mang ra hiện thực, sau đó tiến hành nghiên cứu, chẳng lẽ đây là cách điều chế đan dược trong trò chơi luân hồi tử vong, phổ cập phục chế ở trong hiện thực đại quy mô, tìm nguyên vật liệu thay thế, phỏng chế thành công?”

Tô Bằng nhìn, trong lòng không khỏi nghĩ.

Nhìn thử phía dưới, quả nhiên, còn có mấy thứ đan dược, đều có video nghiệm chứng trong hiện thực, hơn nữa giá bán cũng không thấp, rẻ nhất chính là Hoạt Huyết Đan kia, 300 ngàn đôla một lọ, một lọ hai mươi lăm hạt.

Đắt tiền nhất, là Tụ Khí Đan khôi phục nội lực trong hiện thực, 1 triệu năm trăm ngàn đôla một lọ, một lọ mười hai hạt.

Sau khi nhìn những vật này, Tô Bằng có chút tâm động, mình ở trong hiện thực, cũng không tính là quá an toàn, thường xuyên động thủ với người, nếu vậy, mua một số đan dược như thế, chung quy là lo trước khỏi họa.

Những vật này so với đi bệnh viện gặp bác sĩ, cũng không kém là bao, mà trong thế giới hiện thực, luôn luôn có tồn tại tình huống tìm không ra bệnh viện.

“Sau khi trở về mua một phần... Có điều quả thật quá mắc, như vậy mà tính, ta cũng chẳng còn lại bao nhiêu tiền.”

Hai mươi triệu đôla của Tô Bằng, mua bất động sản tiêu hết gần ba triệu, cho bọn A Triết một triệu, mua thẻ luân hồi màu đen hai triệu, bây giờ chỉ còn lại mười ba mươi bốn triệu, dựa theo tử quán luân hồi này tiêu dùng, không bao lâu nữa hấn sẽ phá sản.

Có điều Tô Bằng cũng không thêm để ý, trong đêm nay, chính là hội đấu giá trò chơi do hội trân bảo tổ chức, cùng lắm thì đến lúc đó đổi một phần nhỏ hoàng kim khẩn cấp trước.

Lần nữa xem thử danh sách buôn bán này, Tô Bằng còn phát hiện buôn bán vũ khí.

Chỉ có điều, vũ khí ở đây bán đắt vô cùng, một khẩu AK47 thường thấy nhất, trong nước tìm cách thì ba nghìn khối nhân dân tệ đã có thể mua xuống, ở đây không ngờ bán trăm ngàn đôla, hơn nữa, nếu như muốn đưa đến khu chỉ định mua vũ khí có giới hạn như Trung Quốc, phải tăng giá 300 ngàn đến 500 ngàn đôla.

Có điều Tô Bằng nhìn trúng, là một thanh nhuyễn kiếm, giới thiệu rằng, thanh bảo kiếm này bình thường có thể xem như đai lưng quần ở trên lưng, sẽ không bị hải quan tra ra, thời khắc mấu chốt có thể tháo xuống, chỉ cần sử dụng chút nội lực, liền sẽ biến thành bảo kiếm cứng rắn.

Nhưng thanh nhuyễn kiếm này, muốn bán 450 ngàn đôla.

“Đúng là kiếm tiền đến điên rồi...”

Tô Bằng có minh bạch cố định với phong cách hành sự của Tê Tiên Cư, trong lòng đã rất khinh bỉ.

Ở đây là Tê Tiên Cư, là Tê Tiên Cư mới đúng, cho dù là tiên, ở cũng là nhà vàng

Đến đây, Tô Bằng đã đập khái minh bạch cách dùng của thẻ quét này, cũng không dừng lại, rút thẻ luân hồi màu đen ra.

Sau khi chọn thẻ, tủ quán trên màn hình tự động đóng cửa biến mất, chỉ để lại màn hình trò chơi bình thường.

“Ở Canberra lại kiếm một cái ổ, sau đó gửi qua bưu điện một số dược phẩm của tủ quán trong luân hồi tới, mua thêm một thanh nhuyễn kiếm, tạm thời cứ như vậy đã.”

Trong lòng Tô Bằng làm ra quyết định, liền cầm thẻ luân hồi màu đen, rời khỏi trang web này.

Kêu một chiếc xe taxi, Tô Bằng vòng vèo một hồi ở trong nội thành Canberra, quay về biệt thự của mình.

Sau khi tiến vào biệt thự, Tô Bằng nhìn thử thời gian, đại khái là hơn hai giờ chiều.

“Thời gian cũng không còn nhiều lắm, có thể tiến vào trong trò chơi nhìn thử.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, hần ăn chút gì, xử lý tốt cảnh giới biệt thự, liền đi vào gian phòng trên lầu, từ trong mật cách lấy ra máy chủ, đăng nhập trò chơi.

...

Mở mắt, ánh vào mi mắt Tô Bằng, là trong tầng 2 tiểu lâu của hậu đường Huyền Hồ đường.

Đây cũng là địa phương hần logout lần trước, Tô Bằng khởi động thân thể, định đi xuống dưới lầu.

Đi xuống dưới lầu, Tô Bằng thấy Tô Xán cùng Mục Hiểu Tùng.

Sau khi hai người được Tô Bằng mang về đây, trải qua rửa mặt, cộng thêm thay quần áo mới, rõ ràng đều phần khởi không ít.

Nhất là Tô Xán, lúc làm ăn xin cả người vô cùng bản, rửa mặt chút thay bộ đồ mới, mới phát hiện khuôn mặt tiểu tử này trắng nõn đẹp trai vô cùng, hơn nữa tay chân thon dài, rõ ràng cho thấy tài liệu tốt để luyện võ, ngoại trừ hơi gầy yếu ra, thậm chí có chút cảm giác tiểu bạch kiểm, cũng không biết hần lớn lên như thế nào.

Nhìn thấy Tô Bằng từ trên lầu đi xuống, hai tiểu tử sợ hết hồn.

“Sur... Sur phụ, ngươi từ đâu tới vậy? Ta cùng Hiểu Tùng tối hôm qua vẫn ở trên lầu, không thấy ngươi!”

Tô Bằng nhìn Tô Bằng, lắp bắp hỏi hấn.

Tô Bằng trừng mắt liếc hấn một cái, Tô Xán nhìn lập tức rụt rụt đầu, không tiếp tục hỏi nữa.

“Mục Hiểu Tùng, hôm nay ta liền đi Mục gia trang nhìn thử, có thể gặp được đại tể tửu Xích Kỳ đạo kia, trên tay của ta không có pháp bảo, pháp bảo của ngươi, có thể lấy ra cho ta dùng thử trước.”

Thấy Tô Xán lui ra, Tô Bằng mới đi đến trước mặt Mục Hiểu Tùng, hỏi hấn.

Mục Hiểu Tùng hai ngày này ở lại trong này, nhiều ít có chút cảm giác an toàn, cảm giác Tô Bằng không giống lừa gạt hấn, lại thêm Tô Bằng cho hấn chỗ ở cho hấn ăn uống xem như đối với hấn không tệ, hấn cũng phải bày tỏ một chút.

Mục Hiểu Tùng mặc dù còn nhỏ, nhưng vẫn hiểu những điều này, hấn khẽ cắn môi, từ trong lòng lấy ra một vật, đưa cho Tô Bằng nói.

“Tô tiên sinh, đây chính là pháp bảo sư phụ ta lưu lại.”

Tô Bằng tiếp nhận vật kia, chỉ thấy là một ngọc bài màu vàng nhạt, cỡ chừng bàn tay, toàn thân là mỹ ngọc màu vàng chế thành, mà ở trên ngọc bài này, có một khắc một thanh kiếm nhỏ.

“Đây, chính là pháp bảo Thanh Vân Môn sao?”

Trong tay cầm ngọc bài này, Tô Bằng cảm giác bên trong ngọc bài này ẩn chứa lực lượng, trong lòng thầm nghĩ..

Chương 301: Mục gia trang

Trong tay Tô Bằng vuốt vuốt ngọc bài màu vàng này, ngón tay vuốt thanh kiếm nhỏ khắc trên đó, cảm giác bên trong ẩn chứa lực lượng.

Mặc dù không biết phương pháp sử dụng, nhưng Tô Bằng đã cảm giác được, lực lượng chất chứa trong ngọc bài này, hết sức sắc bén lợi hại.

Lực lượng ẩn chứa bên trong ngọc bài này, thông qua cảm giác, Tô Bằng cảm thấy hần là xúc cảm hết sức sắc bén, khác biệt với tinh thần mình tu luyện, tinh thần chỉ là một loại năng lượng trong lòng, nhưng mà ngọc bài này, mặc dù có thực vật phong ấn, nhưng cho dù là vuốt ve, cũng có thể cảm giác chút lực lượng lộ ra khiến ngón tay đau đớn.

“Vật này, dùng như thế nào?”

Tô Bằng nhìn ngọc bài này, hỏi Mục Hiểu Tùng.

“Sư phụ nói, cái này cho dù người thường cũng có thể sử dụng, chỉ cần rạch ngón tay, đem máu giọt ở trên ngọc bài này, sau đó dựa theo lực kéo bên trong cổ gắng thuận theo, liền có thể thần hồn xuất khiếu, không chế phi kiếm chém chết kẻ địch, ta đã thấy sư phụ sử dụng, lúc ấy sư phụ ngồi dưới đất, nhưng bầu trời đột nhiên có thêm một thanh kiếm nhỏ màu vàng nhạt, sau đó liền bay trên không trung, đã chém chết hơn hai mươi người.”

“Chỉ là sau khi sư phụ sử dụng, bản thân cũng bị thương không nhẹ, hần nói pháp bảo này không phải năng lực của hần bây giờ có thể đem ra sử dụng, chỉ là lần này xuống núi, vì hộ thân mà xin từ trong sư môn, sử dụng một lần cũng sẽ bị kiếm khí tổn thương thần hồn, mà người thường nếu đem ra sử dụng, chỉ một lần, thần hồn cũng sẽ bị thương tan rã, đồng thời bởi vì không có pháp lực nên không cách nào về lại trong thân thể.”

“Nếu người có tu vi, chỉ cần đem thần hồn rót vào trong ngọc bài này liền có thể dùng pháp bảo, lúc không chế pháp bảo có thể cảm giác được một cái phục ấn, lại kích hoạt pháp bảo kia liền sẽ bị thu hồi, nhưng cho dù tình huống nào, thân thể đều không thể di động.”

Mục Hiểu Tùng nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, tự cân nhắc thử.

Sư phụ của Mục Hiểu Tùng, hần ở giai đoạn tu vi tinh thần, điểm ấy từ thân thể hần ở trong phòng, liền trực tiếp xuất khiếu là có thể thấy được.

Có điều nói tu vi cụ thể, đạo nhân đã chết này hần vẫn chưa bằng Tô Bằng, ít nhất Tô Bằng cũng không cần sử dụng đàn hương phụ trợ tinh thần xuất

khiếu, dựa theo bí tu Thanh Vân –ghi lại trong Tinh Thần Thiên, đại khái ra tu sĩ có tinh thần chừng lục giai hoặc trở xuống, lúc tinh thần xuất khiếu tốt nhất sử dụng thứ phụ trợ xuất khiếu như đàn hương, nếu đạo sĩ kia sử dụng, có thể ở cấp bậc này.

Nhưng đây cũng không phải tuyệt đối, có lẽ người ta là vì dùng ít sức cầu an toàn cũng nói không chừng.

Tô Bằng phỏng chừng, mình sử dụng phi kiếm này, hẳn vấn đề không lớn. Ít nhất sẽ không chịu thương thế nặng như Thanh Vân đạo nhân kia.

“Chỉ là thân thể không thể di động... vấn đề này khá phiền toái, nếu đôi phương có tay công kích từ xa, trực tiếp dùng mũi tên bắn chết nhục thể của ta, vậy thì không có cách gì...”

Tô Bằng nghĩ.

Nhưng mặc dù hạn chế hơi nhiều, pháp bảo này vẫn có thể xem là một kiện lợi khí, nếu gặp phải người cường đại hơn mình quá nhiều, có thể xem là át chủ bài trăm sát.

“Như thế, ta liền thu lấy... Hiếu Tùng, hôm nay ta đi, có thể chỉ là xem tình huống, chưa hẳn động thủ, có điều nếu ta đáp ứng, vậy thì bảo đảm, trong ba ngày, tất lấy đầu trang chủ Mục gia Trang kia!”

Tô Bằng thu pháp bảo này, nói với Mục Hiếu Tùng.

Mục Hiếu Tùng khẽ gật đầu, lúc này hẳn cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể tin tưởng Tô Bằng.

“Tốt lắm, các ngươi lên lầu nghỉ ngơi đi, Hiếu Tùng ngươi sau này có thể sẽ báỉ nhập Thanh Vân Môn, ta liền không truyền ngươi võ công, mang nghề theo thầy học, khá phiền toái, Tô Xán, bản thân ngươi gần đây tăng chút tu luyện, nếu hiệu quả tu luyện không tệ, ta sẽ lại truyền ngươi một bộ võ công.”

Tô Bằng nói với hai người Tô Xán và Mục Hiếu Tùng, Mục Hiếu Tùng mặc dù hâm mộ Tô Xán có thể tu hành võ công, có điều cũng biết Tô Bằng

nói rất đúng, chỉ có thể đề xuống suy nghĩ trong lòng, khẽ gật đầu, nói với Tô Xán.

“Tô Xán, chúng ta đi lên.”

Nhìn hai người lên lầu hai, trong lòng Tô Bằng cảm thán một tiếng, Mục Hiểu Tùng này thời kì thiếu niên gặp đại biến, nhưng lại vượt qua rất nhanh, mặt tâm tình so với thiếu niên cùng tuổi cường đại không ít, nếu để cho hắn cơ hội phát triển, tương lai cũng sẽ thành một nhân vật.

“Quên đi, bất kể nhiều như vậy, ta còn chưa hẳn có thể ở trong trò chơi này quá hai mươi năm ấy.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, không nghĩ đến hai thiếu niên nữa, tự đi ra ngoài.

Nói một tiếng với chương quỹ Huyền Hồ đường, Tô Bằng ra Dược đường, đi ra ngoài thành.

Chỗ hội đấu giá Lương Châu kia, mở trong nhà trang chủ Mục gia Trang ở cửa tây Lâm Y thành ngoài bảy dặm, trang chủ Mục gia Trang kia, chính là người làm choáng váng cha mẹ Mục Hiểu Tùng.

Tô Bằng không quá rõ, trang chủ Mục gia Trang kia có phải là có liên hệ gì với hội trân bảo không, có điều nếu quả thật giết hắn, vấn đề hắn không lớn, bởi vì người hội trân bảo dù sao cũng là người chơi, khả năng giữa người chơi vì giết một npc mà tạo mâu thuẫn thật quá nhỏ.

Ra Tây thành, Tô Bằng cũng chẳng che dấu, thi triển khinh công, đã định tới Mục gia trang.

Không đến năm sáu phút, Tô Bằng đã đi tới Mục gia trang.

Đến thôn trang này, Tô Bằng nhìn hàng rào gỗ của thôn trang, thầm nghĩ một tiếng thôn trang thật rộng.

Chỉ thấy thôn trang này, toàn bộ đều dùng tường đá trúc, toàn bộ là đá lớn đường kính hơn hai thước xây thành, tường vây đại khái cao hai thước, bọc phần lớn thôn trang lại.

Nhưng mà từ bên ngoài, vẫn có thể thấy kiến trúc trong trang, không ít kiến trúc trong trang đều rất cao lớn, không giống thành vệ tinh của một thành lớn, ngược lại còn khí phái hơn thành trấn loại nhỏ.

Có điều, chỗ được đá bọc, chỉ có thể coi là trong trang, xem như bộ phận nhỏ của thôn trang, ở ngoài đá xanh, rải rác dân cư, giống ánh sao bọc đá xanh trong trang lại.

“Thôn trang thật khí phái, thôn trang này nhất định rất giàu có.”

Tô Bằng nhìn, trong lòng không khỏi thâm than.

Tô Xán nói trong nhà Mục Hiểu Tùng mùa đông hàng năm đều mở sân cháo, có thể nuôi sống mấy trăm người nghèo ăn xin, Tô Bằng còn không tin mấy, tưởng khuyếch đại, phú hộ một thôn trang có thể có bao nhiêu lương thực dư chứ?

Nhưng mà lúc này nhìn quy mô thôn trang, Tô Bằng lại có hơi tin, xem ra Mục gia trang này, không phải thôn trang bình thường, mà giống như huyện nông nghiệp gần thành thị tỉnh lỵ Trung Quốc trong hiện thực, chỗ của thành phố lớn chuyên sản xuất lương thực cung ứng, hoàn cảnh địa phương như vậy xác thực dễ xuất thổ hào.

Tô Bằng nghe ngóng thử ở trong trang, liền hỏi rõ vị trí nhà trang chủ Mục gia trang, liền trong nội trang đá xanh kia, chỉ là lúc người kia nói, tựa hồ có một loại chán ghét đối với trang chủ.

Nhưng việc này không mắc mớ gì đến Tô Bằng, Tô Bằng dựa theo địa điểm trang dân chỉ dẫn, tiến vào trong nội trang.

Nhà trang chủ rất dễ tìm, trong nội trang, tòa nhà lớn nhất là được.

Lúc Tô Bằng đi vào tòa nhà kia, chỉ thấy tòa nhà này gạch xanh ngói xanh, rất có khí thổ hào.

Tòa nhà này chiếm diện tích không nhỏ, Tô Bằng đi vào nơi cửa chính, chỉ thấy trước cửa có hơn mười người như hộ viên đang đứng, xếp cửa chính tòa nhà thành hai hàng, ở nơi cửa bày một cái bàn, một thanh niên hơn hai

mười tuổi biểu lộ du côn, ngồi ở trên ghế, hai chân gác ở trên mặt bàn, đang ngửa đầu phơi nắng mặt trời.

Tô Bằng thấy người này liền nở nụ cười, thị lực hắn rất tốt, liếc mắt liền phát hiện nhãn người chơi trên ngón tay của người trẻ tuổi này.

Tô Bằng cất bước đi tới, mới vừa đi tới gần, người như hộ vệ hai bên liền quát lên.

“Làm gì đó?”

“Hỏi hắn, hắn hẳn biết cái này.”

Thấy đại hán cản đường, Tô Bằng đưa tay, quơ quơ nhãn trò chơi trên tay.

“U? Là người chơi à, tự tìm đến sao?”

Thanh niên ở trên ghế, nhìn nhãn trên tay Tô Bằng, miệng nói, chỉ là hắn vẫn là bộ dạng cà lơ phát phơ kia.

“Người là người của hội trân bảo?”

Tô Bằng nhìn người này, cảm giác người chơi này có chút kiêu ngạo, hội trân bảo nói như thế nào cũng là tổ chức rất lớn, không đến mức phái người như vậy ra ngoài đối nhân xử thế chứ?

“Ta chính là hội trân bảo, ngươi là ai? Cũng tìm được tin tức hội đấu giá? Ta nhớ chưa từng mời qua người như ngươi mà, đấu giá lần này, đều là tìm nhân vật có thực lực trong trò chơi, vào trường giá trị tối thiểu một ngàn vàng, không phải là thứ chó, mèo gì đều có thể vào.”

Thanh niên cà lơ phát phơ này, nói với Tô Bằng..

Chương 302: Nhị thế tổ Phong Thiểu (1)

Tô Bằng nghe xong lời của người này khẽ nhú mày, thầm nghĩ trong lòng một tổ chức không nhỏ như hội trân bảo, dù thế nào cũng không cử ra một người như vậy chứ?

Có điều, Tô Bằng cũng không có ý định dây dưa với hắn, tùy tay từ trong lòng ngực lấy ra hai tờ kim phiếu năm trăm lượng, quơ quơ trước mắt người kia, nói.

“Đủ rồi chứ?”

“Hử?”

Thanh niên cà lơ phất phơ này nhìn kim phiếu, trong miệng huýt sáo một tiếng, chân từ trên mặt bàn nhảy xuống, đứng dậy nhìn Tô Bằng nói.

“Không ngờ nha, dung mạo người không đẹp để lắm vậy mà trên người thật sự là có tiền nha, ngoại trừ kim phiếu còn có cái gì đáng giá hay không? Đều đưa hết ra cho ca ca xem cái nào, nếu là đồ vật không tệ, ta cũng trực tiếp thu luôn, cũng không cần đấu giá nữa.”

Tô Bằng nghe khẩu khí của người này, càng cảm thấy hắn giống như là một tên lông bông, hết sức không nghiêm túc, Tô Bằng thở dài một hơi, ánh mắt quét nhìn trong sân của trang chủ một hồi, nhìn xem thử còn có người chơi khác hay không.

Lúc này Tô Bằng vừa thấy một người, có một nam nhân khoảng ba mươi tuổi, bộ dáng coi như ổn trọng, đang loay hoay với thắt lưng của mình, đi về phía này.

Tô Bằng mắt sắc thấy trên ngón tay của người này cũng mang theo một chiếc nhẫn của người chơi.

“Phong thiếu, phiền người giúp ta trông cửa.”

Nam nhân ba mươi tuổi này đi tới, đầu tiên là lên tiếng chào hỏi với thiếu niên cà lơ phất phơ kia, chỉ là cũng chú ý tới Tô Bằng, lúc người này chào hỏi, trong ánh mắt toát ra một tia thần sắc bí ẩn.

“Không có việc gì, dù sao ta cũng là nhàn rồi.”

Thanh niên lang thang được gọi là Phong Thiếu kia xoay thắt lưng kêu răng rắc, có điều cũng biết ý tránh ra nhường chỗ lại.

“Vị bằng hữu kia cũng là tới tham gia buổi đấu giá của Hội trân bảo sao? Tham gia buổi đấu giá lần này, tối thiểu cũng phải chuẩn bị ngàn lượng hoàng kim, tiền mà vị bằng hữu này mang theo đủ rồi sao?”

Hán tử kia nhìn thoáng qua Tô Bằng, khách khí hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, kim phiếu lại đưa ra trước mắt người này một chút, hán tử kia gật gật đầu, từ trên bàn lấy ra một tấm bảng mã số đưa cho Tô Bằng, nói.

“Đây là bảng mã số của ngươi, con số ghi lại trên đó, lúc ngươi ra giá hay là bán đấu giá, đều phải dùng đến cái mã số này.”

Tô Bằng nhìn thoáng qua tấm bảng trong tay, chất liệu bằng đồng vàng, kích thước khoảng một phần ba bàn tay, trên đó viết “118”.

Cầm tấm bảng, Tô Bằng gật đầu, liền đi vào bên trong.

Mới vừa đi không có mấy bước, Tô Bằng đột nhiên cảm giác sau lưng có người đuôi theo, quay đầu nhìn lại, hóa ra lại là thanh niên lang thang tên là Phong Thiếu kia.

“Này, người anh em, ngươi chờ ta với.”

Phong Thiếu này lách lư từ phía sau lại đây, đưa tay vỗ vỗ bả vai Tô Bằng, nói.

“Nơi này rất khó tìm, để ta đưa ngươi đi.”

Tô Bằng nhìn bộ dáng của người này, lại thêm vừa rồi hán tử kia gọi hắn là Phong Thiếu, xưng hô thế này trong lòng Tô Bằng đã đoán ra được thân phận của người này.

Người này, dù không phải là nhi tử của lão bản thì cũng là đệ đệ các loại, trên thân người này tràn ngập một cỗ mùi vị nhị thế tổ bại gia tử cách hơn mười thước cũng có thể đoán được.

Đối với loại người này, Tô Bằng luôn luôn xử sự theo nguyên tắc kính nhi viễn chi (kính trọng nhưng không gần gũi), hắn khẽ cười cười, thản nhiên

đem cánh tay trên vai của thanh niên này bỏ xuống, vừa nói.

“Không cần phiền đến người, bên trong vẫn khá dễ tìm.”

“Hắc, người người này sao lại không biết thời thế như vậy chứ?”

Phong Thiếu này giống như rất không vui vẻ, nói.

Nơi này là do ta mượn của bằng hữu trong trò chơi. Đã tới không biết bao nhiêu lần, nó như thế nào chỉ có ta quen thuộc mà thôi, đi theo ta nào.”

Nói xong hắn liền tự mình đi ở phía trước.

Tô Bằng nghe xong, đành thở dài một tiếng, cố ý rút lại phía sau mấy bước, đi vào trong viện.

Thanh niên lang thang này, giống như là người không chịu ngồi yên được, vừa đi vừa nói.

“Xem dáng vẻ của ngươi, hình như cũng không nhỏ mọn lắm, hơn nữa ta xem ngươi cũng coi như thuận mắt, sẽ nói cho ngươi biết một tin tức miễn phí, buổi đấu giá lần này có một món vô cùng được, sẽ tung ra vào buổi đấu giá ngày thứ ba, ngươi nếu như có tiền, tốt nhất trước khi ra tay nên giữ lại một chút cho buổi đấu giá cuối cùng đi.”

Tô Bằng nghe xong, hơi sững sờ, cũng không biết nhị thế tổ trước mắt này đang nói thiệt hay nói giả.

Ở trong mắt Tô Bằng, nhị thế tổ phân thành hai loại, một loại là rất không biết thứ gì, hơn nữa còn biết mình không ra cái dạng gì, hơn nữa còn lấy đó làm vẻ vang, một loại khác là mặc dù có chút không phải là thứ gì cả nhưng vẫn còn biết nói chút nghĩa khí, biết rõ liêm sỉ.

Theo Tô Bằng, nhị thế tổ thật ra cũng không quá dễ làm, những người này, đều có một người phụ thân hoặc là trưởng bối anh minh thần võ, có lẽ tư chất của bọn họ so với người bình thường đã là giỏi rồi, nhưng mà so với ánh hào quang của người bình thường thì lại không bằng gì cả.

Hơn nữa bọn họ cũng không có áp lực kinh tế gì, sự nghiệp chân chính của bọn họ dù có nỗ lực đến đâu cũng không thể nào hơn bậc cha chú, hơn nữa dù có cố gắng như thế nào thì cuộc sống của bọn họ cũng không thay đổi là bao, bên cạnh đó thứ dư thừa quá nhiều, rất dễ dàng sa đọa.

Chương 303: Nâng giá hoàng kim

Nhìn thấy như vậy, không giống như là buổi đấu giá liên quan đến mấy chục tỷ nhân dân tệ, ngược lại giống như là...

Đại hội thể dục thể thao của học sinh trung học?

Đây là ấn tượng đầu tiên đối với nơi này của Tô Bằng.

Lắc lắc đầu, Tô Bằng làm cho mình không thêm để ý đến hoàn cảnh nơi này, tìm được tới ghế có dán số 118 kia, ngồi lên.

Mới vừa ngồi xuống, trên đài cao phía trước, đột nhiên truyền đến một tiếng đồng la, một người chơi nữ mặc áo đỏ, xuất hiện ở nơi đó, hướng về phía người chơi phía dưới nói...

“Tất cả các vị bằng hữu yên tĩnh một chút, ta là người chủ trì buổi đấu giá lần này, Tư Kỳ, đầu tiên xin cảm tạ mọi người đã không quản đường xa mà đến, để buổi đấu giá lần này của Hội Trân Bảo càng thêm đông vui.”

Người chơi nữ mặc trang phục màu đỏ kia, tuy không đến mức tuyệt thế mỹ nhân nhưng nhìn cũng coi như không tệ, đạt đến tiêu chuẩn người chủ trì, nàng mang trên mặt nụ cười ngọt ngào, hướng về phía dưới nói.

“Cảm tạ thì cũng không cần, có điều ta nói, Hội Trân Bảo các người tiền cũng không thiếu mà đúng không? Sao một lần này buổi đấu giá trọng yếu như vậy lại chọn một nơi kém như thế? Xem mấy người chúng ta nè, đều phải chen chúc ở chung một chỗ say mẩn đều nổi hết cả lên, tiết kiệm tiền cũng không phải là tiết kiệm như vậy chứ?”

Ở phía dưới đã có người chơi đối với hoàn cảnh chung quanh không nhận được, nói với người chủ trì Tư Kỳ.

“Ha ha, mọi người không nên nôn nóng, thật ra thì rộng rãi thoải mái là một lựa chọn, nhưng vì suy nghĩ đến yếu tố an toàn nên mới chọn nơi đây, nơi này mặc dù nhỏ một chút có điều về phương diện an toàn thì lại đáng để an tâm, vì suy nghĩ cho điều này nên chúng ta mới đưa buổi đấu giá tổ chức ở trong này. Mọi người cũng biết, Lương Châu mặc dù là vị trí trung bộ trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, từ châu nào tới cũng không tính là quá xa, nhưng mà nơi này không tính là quá ổn định, đem sân của buổi đấu giá thiết trí ở chỗ này, một mặt là suy nghĩ về vấn đề thuận tiện, một mặt khác là vì sự an toàn của mọi người.”

Chủ trì áo đỏ Tư Kỳ mỉm cười nói.

Chẳng qua là, người khác nhìn nàng chỉ mỉm cười trả lời, thật ra Tư Kỳ này trong lòng lại hận thấu người nào đó.

“Phong Thiếu Vũ kia thật sự là hại chết người đi được, luôn miệng nói địa điểm buổi đấu giá lần này hẳn đã làm xong, nhưng mà không ngờ lại chọn cái chỗ như vậy, còn là mượn nhà của NPC! Nếu không phải hẳn là đệ đệ ruột của Phong hội trưởng, ta không...”

Tư Kỳ trong lòng chữa rửa nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười ngọt ngào, hướng về phía dưới mỉm cười.

“Chúng ta vẫn nên trở lại chủ đề chính nào. Buổi đấu giá lần này của Hội Trân Bảo, diễn ra trong ba ngày, tổng cộng hơn một trăm hai mươi vật đấu giá, trong này chẳng những có hơn sáu mươi đạo cụ trân quý do bản thân Hội Trân Bảo chuẩn bị, còn có hơn sáu mươi bảo vật của các người chơi, sẽ cùng nhau được bán đấu giá, bảo vật lần này hết sức toàn diện và trân quý, xin mọi người nên quý trọng cơ hội tốt lần này.”

“Mặt khác, để cho tiện trong việc giao dịch của buổi đấu giá lần này, Hội Trân Bảo sẽ cung cấp dịch vụ đổi tiền mặt và tiền trong trò chơi lẫn nhau, tỉ lệ đổi lúc này là một trăm lượng hoàng kim là mức thấp nhất, một trăm lượng hoàng kim đổi một trăm ngàn nhân dân tệ tiền mặt. Ngược lại tỉ lệ đổi tiền trong trò chơi là một ngàn hai trăm vạn nhân dân tệ, có thể đổi một trăm lượng hoàng kim. Cho dù đổi loại nào, Hội Trân Bảo cũng thu phí thủ tục 10%.”

Nghe được câu này, phía dưới đã vang lên tiếng ồn ào.

“Hội Trân Bảo đây là muốn trữ vàng? Hay là muốn nâng hoàng kim?”

Đây là phản ứng đầu tiên của Tô Bằng khi nghe thấy những lời này.

Hội Trân Bảo nâng cao tỉ suất giữa tiền mặt với tiền trong trò chơi một chút, nếu đổi hoàng kim như vậy còn phải nộp thêm phí thủ tục, mọi người rất dễ dàng sẽ đem hoàng kim đổi thành tiền mặt, nhưng mà từ tiền mặt đổi thành hoàng kim sẽ phải trả giá cao hơn 20%.

Cứ như vậy, tuy rằng thoát nhìn Hội Trân Bảo giống như là cung cấp dịch vụ đổi tiền, trên thực tế 20% sai biệt kia vốn đã không nhỏ. Mọi người lúc đem tiền mặt đổi thành hoàng kim đều sẽ lo lắng hơn.

Mà còn giá hoàng kim Hội Trân Bảo đưa ra, lại bằng với giá cao nhất ở chợ đen bây giờ, là một lượng đổi lấy mười vạn nhân dân tệ, cứ như vậy sẽ tạo thành người bán hoàng kim trong trò chơi tăng nhiều, mà còn người tiền mặt đổi hoàng kim sẽ giảm bớt.

Như vậy, hoàng kim Hội Trân Bảo trữ trong tay sẽ càng ngày càng nhiều, hoàng kim trong tay người chơi sẽ lại giảm bớt.

Lại thêm buổi đấu giá lần này, Hội Trân Bảo nhất định sẽ hút vào không ít hoàng kim.

Tô Bằng từng có kinh nghiệm chơi game online, lập tức nhận ra đây là khúc nhạc đầu của việc nâng giá hoàng kim.

Chẳng hạn như Game Online thế giới mãnh thú, người muốn nâng giá đầu tiên là tìm đúng một dịch vụ thúc đẩy, chuẩn bị một số vốn nhất định, ra giá cao thu tiền vàng, tạo thành tiền vàng bị tăng giá.

Sau khi tiền vàng bị tăng giá, rất nhiều người chơi đều đi bán vàng, người nâng giá hút vào một lượng lớn tiền vàng, lúc dịch vụ này đến tận cùng thì phần lớn tiền vàng đều đang nằm trong tay người nâng giá, người chơi chỉ có chút ít tiền vàng.

Cứ như vậy, bởi vì tiền vàng thiếu hụt, đạo cụ trong trò chơi sẽ rẻ xuống, một đồng tiền vàng sẽ tương đương với bốn năm đồng trước đó, vốn là trang bị một ngàn vàng, giờ chỉ cần hai ba trăm vàng là có thể mua được.

Ngay lúc này, người nâng giá sẽ tuôn tiền vàng ra, thu mua một lượng lớn vật liệu cần thiết, đem toàn bộ tiền vàng đổi thành trang bị với vật liệu hút hàng.

Sau đó, tiền vàng một lần nữa trở lại trong tay người chơi, người nâng giá chỉ cần từ từ bán những vật liệu hút hàng kia, là có thể thu hoạch lợi nhuận mấy lần thậm chí mấy chục lần, đến lúc đó bán trang bị hay là bán tiền vàng còn phải xem tâm tình thế nào.

Phòng làm việc Game Online mà Tô Bằng từng làm việc, cũng từng làm loại chuyện này, có điều bọn hắn bày ra chỉ là một dịch vụ đơn lẻ, cũng không phải là hành trình trở thành tài phiệt trong trò chơi, một lần nâng giá khoảng ba bốn mươi vạn nhân dân tệ là đủ rồi, nếu thành công đại khái có thể thu được lợi nhuận khoảng một trăm vạn nhân dân tệ.

Chỉ là điều này có chút vấn đề, đó chính là công lao của Tô Bằng.

Lúc này, Tô Bằng thấy Hội Trân Bảo đưa ra tỉ lệ đổi tiền này, lập tức miễn cưỡng cảm giác được Hội Trân Bảo có thể muốn nâng giá hoàng kim.

Có điều, địa bàn trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi so với game online bình thường lớn hơn nhiều lắm, Hội Trân Bảo muốn nâng giá lên, ít nhất cần xuất ra ba trăm đến năm trăm triệu làm tiền vốn.

“Buổi đầu giá lần này của Hội Trân Bảo, mục đích có vẻ như không thuần khiết lắm...”

Trong lòng Tô Bằng thầm suy nghĩ, hắn đột nhiên liên tưởng tới thiệp mời thu mua hoàng kim dài hạn của người chơi treo ở trong tủ quán kia, không biết hai người này có quan hệ gì hay không.

Lập tức, trong đầu Tô Bằng nhớ tới thẻ Hắc Sắc Luân Hồi trên người mình.

“Thẻ Hắc Sắc Luân Hồi vừa mới tung ra, Hội Trân Bảo liền đã có ý muốn nâng giá vàng... Hai người này khẳng định có liên hệ! Đúng rồi! Hội Trân Bảo có lẽ đã sớm có suy nghĩ nâng giá vàng, dù sao việc này kiếm tiền lời quá nhiều, có điều khi đó người chơi không có một nền tảng thống nhất, muốn nâng giá cũng chẳng có điều kiện, bây giờ có sự xuất hiện của thẻ Hắc Sắc Luân Hồi, xuất hiện một cái nền tảng giao dịch, tính lưu thông của hoàng kim càng mạnh hơn, mà còn khiến Hội Trân Bảo có suy nghĩ dù sao dưới tình huống tỉ lệ lưu thông vật tư càng cao thì hoàng kim mới càng có giá trị!”

“Hơn nữa, cho dù không như thế, trữ hàng một lượng lớn hoàng kim, đối với Hội Trân Bảo cũng là có lợi, khi hoàng kim đạt tới một đẳng cấp, lực lượng kinh khủng, nếu như có thể thu nạp mấy chục vạn hoàng kim, Hội Trân Bảo cho dù có tự mình xây thành cũng đủ rồi... Còn có đủ loại các hoạt động trò chơi khác nữa.”

“Có điều, chuyện này hẳn là ngăn không được, ta cũng không cần ngăn cản, nhưng nếu là nhìn đúng, nói không chừng còn có thể ở trong hành động lần này của Hội Trân Bảo thu được lợi.”

Trong lòng Tô Bằng thâm suy nghĩ.

Mà ở lúc Tô Bằng suy tư, người chủ trì Tư Kỳ ở phía trước đã nói qua lời dạo đầu, buổi đấu giá đã chính thức bắt đầu, vật phẩm đấu giá đầu tiên đã được đem ra...

Chương 304: Vũ Y Nghê Hồng

Vật phẩm bán đấu giá đầu tiên được lấy ra, là một thanh bảo kiếm.

Tô Bằng nhìn thanh bảo kiếm kia, thoát nhìn bán cũng không tệ, tạo hình đơn giản, nhưng có một loại cảm giác hoành tráng ung dung.

“Đây chính là vật phẩm bán đấu giá đầu tiên, thanh bảo kiếm này, tên là Tử Hào Kiếm, theo truyền thuyết là bội kiếm của một vị Hầu gia của vương triều trước, công năng...”

Người chủ trì Tư Kỳ đứng phía trước giới thiệu vật phẩm bán đấu giá này.

Tô Bằng nhìn thanh bảo kiếm kia, tuy rằng cảm giác không tệ, nhưng hẳn cũng không thiếu binh khí, Vô Phong Kiếm của mình, còn có vài thanh binh khí thu được từ Cổ Kiếm Sơn Trang, cộng thêm bảo kiếm cướp được từ chỗ Giang Biệt Ly, đều là loại không tầm thường.

Thanh Tử Hài Kiếm này, Tô Bằng nghe xong giới thiệu, chỉ là hơi có vẻ sắc sảo, là vật phẩm màu vàng, nhưng trình độ có thể chỉ vào khoảng ở giữa cấp bậc đạo cụ màu vàng, giá quy định bảy trăm vàng, Tô Bằng cảm thấy không có hứng thú mấy, thanh kiếm này hẳn không muốn mua về.

Ngoài ra Tô Bằng suy nghĩ mấy món binh khí trên người mình, không dùng đến có nên lấy ra bán đấu giá hay không, có khi còn có thể kiếm lại được một chút kim phiếu.

...

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, vật phẩm bán đấu giá từng cái từng cái như nước chảy được trưng ra trên đài đấu giá.

Người chơi phía dưới cũng tương đối giữ quy củ, ra giá các loại cũng rất có trật tự, đấu giá tuy chưa đến mức bốc lửa nhưng cũng ít nhiều được cho là sôi nổi, cũng không quá tẻ ngắt, các vật phẩm đấu giá từng cái từng cái cứ như vậy được bán đi.

Tô Bằng luôn luôn chú ý, hẳn phát hiện, vật phẩm bán đấu giá hôm nay trên cơ bản đa số đều là vũ khí, vũ khí chiếm khoảng sáu phần mười tổng số vật phẩm, bốn phần còn lại thì được liệu tương đối trân quý chiếm ba phần, còn có một phần là tạp vật.

“Chủ đề của buổi đấu giá trong ngày đầu tiên, hẳn là binh khí cũng nên.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, đối với sự sắp xếp như vậy, hẳn cũng cảm giác rất hợp lý, tập trung các trang bị cùng loại để bán đấu giá, là một lựa chọn tương đối khá.

Có điều ngày mai, hẳn là còn có một bộ phận binh khí được bán ra. Chẳng qua là sẽ giảm bớt, đây là vì chuẩn bị cho một số người không có đến kịp ngày đầu tiên.

Tô Bằng cũng không định ra tay, ngược lại còn muốn đem vài món binh khí vô dụng trên người mình đổi một chút hoàng kim.

“Nhìn trình độ binh khí của buổi đấu giá hôm nay, thanh bảo kiếm thuộc tính hàn băng kia của ta đại khái có thể bán được năm sáu trăm lượng, thanh thiết câu kỳ môn thì khó mà nói, để xem có dùng cái đó hay không đã, nếu dùng được thì sẽ khoảng hơn bảy trăm vàng, nếu không dùng đến có lẽ ba trăm vàng cũng không đến... Ngược lại cái Viên Dao thu được từ chỗ Thánh nữ Ma Môn Lãnh Sương Nguyệt kia, không biết có thể bán được bao nhiêu đây?”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Viên Dao kia hẳn đã thử qua mấy lần, mình dùng không thuận tay, giống như phải có công pháp kỳ môn mới có thể sử dụng được vũ khí này, cho dù là trang bị vàng thẫm, để ở trên người không dùng đến thì còn làm được gì? Không bằng lấy ra đổi lại một chút trang bị thực dụng còn hơn.

“Liên quyết định vậy đi, còn có độc dược thu được trên người mấy người Độc Thủ Cốc, còn có một chút đồ vật rải rác gì đó, cũng có thể bán đấu giá thử, coi như là biến phế vật thành bảo vật đi.”

Trong lòng Tô Bằng đã tính toán xong xuôi,

Đang lúc Tô Bằng suy tư, buổi đấu giá cũng tiến hành đến giai đoạn giữa rồi.

Phía trước, đã bán đi hai mươi bảy hai mươi tám vật phẩm. Tốc độ đấu giá rất nhanh, đương nhiên cũng có một số vật phẩm lưu lại bị người của Hội Trân Bảo thu hồi.

Ngay khi Tô Bằng tính toán xong, vật phẩm đấu giá thứ ba mươi, một gốc cây nhân sâm niên kỷ tám trăm năm được bán ra với giá một ngàn lượng hoàng kim, đột nhiên có một người từ phía sau buổi đấu giá đi lên trước đài, ở bên tai người chủ trì Tư Kỳ thấp giọng nói mấy câu.

Tư Kỳ nghe xong, thoáng kinh ngạc, có điều sau đó lại khôi phục như bình thường, nhẹ gật đầu sau đó người nọ liền lui xuống.

Chỉ nghe người chủ trì mặc đồ đỏ Tư Kỳ nói với người chơi phía dưới.

“Chư vị bằng hữu, hôm nay Hội Trân Bảo muốn tung ra một món trang bị chưa bao giờ xuất hiện qua, trang bị này nhưng mà hết sức kinh người, chẳng những bề ngoài xinh đẹp, còn rất có giá trị thực dụng, xin mời mọi người tập trung một chút, chuẩn bị đấu giá.”

“Vật gì mà thần bí như vậy? Chẳng lẽ là khiến người ta biến tính nam không ra nam nữ không ra nữ? Ta cảm giác mình làm nam nhân vẫn tốt hơn, nữ nhân tuy rằng cũng tốt nhưng mà ta vô phúc hưởng thụ loại “tính” phúc này!”

Nghe xong lời của Tư Kỳ, lập tức phía dưới có người chơi kêu lên.

Lời này vừa nói ra, phía dưới một mảnh cười vang.

Tô Bằng nghe xong bất đắc dĩ lắc đầu, điển cố này có thể chính là điển cố về vương tử Ả Rập mà Lý Mục đã từng kể cho hắn nghe lúc trước, chuyện xưa này có thể quá biến thái, kết quả có rất nhiều người chơi đều nghe nói qua, lưu truyền nổi danh.

Tư Kỳ nghe xong mấy lời có chút vui đùa này, biểu hiện trên mặt cũng không thay đổi, cũng không nói tiếp làm như không có nghe thấy, tiếp tục mang theo nụ cười ngọt ngào nói.

“Vật phẩm bán đấu giá lần này, thật ra thì có liên quan đến người chơi nữ giới như chúng ta, các nam nhân hẳn là không dùng được, mọi người xin mời xem trang bị này!”

Nói xong, nàng vung tay lên, đằng sau một người chơi nữ của Hội Trân Bảo, bung lên một khay gỗ rất lớn.

Trên khay gỗ, bày vật gì đó, nhưng bị một lớp vải màu vàng kim phủ lại, Tô Bằng thoạt nhìn giống như là một bộ y phục.

“Cái gì vậy? Nam nhân không dùng được? Dưa chuột còn có thể ăn, chẳng lẽ là băng vệ sinh sao?”

Phía dưới có người chơi tương đối thô lỗ, la lớn lên lập tức khiêu khích một trận cười vang, hơn nữa dẫn đến các người chơi nữ bên cạnh một trận xem thường cùng với nhẹ giọng chửi mắng.

Hôm nay tới hơn một trăm người chơi, trong đó tỉ lệ người chơi nữ cũng không phải là ít, chỉ ít có ba mươi mấy người là nữ giới, cũng đều hết sức trẻ tuổi.

“Ha ha, hôm nay muốn bán đấu giá, là một kiện trang bị, mọi người mời xem.”

Tư Kỳ làm như không có nghe thấy tiếng kêu la của người chơi thô lỗ ở phía dưới, chỉ vung tay lên, vén tấm lụa vàng đang phủ trên cái khay gỗ kia ra.

“A... Thật xinh đẹp nha!”

Lập tức, trong hội trường không ít người chơi nữ mở miệng kêu lên tiếng.

Chỉ thấy, bày ở trong khay, là một bộ váy nữ tính.

Chiếc váy này cũng không biết do vải dệt nào chế thành, không biết sử dụng công nghệ gì, chỉ thấy toàn bộ trang phục đều lộ ra ánh sáng lung linh tràn ngập các loại màu sắc, giống như là ráng chiều ngũ sắc trên trời cao.

Mà bộ váy này, màu sắc sử dụng chính là đủ cả bày màu xanh đỏ tím vàng lục lam chàm, hơn nữa phối hợp hết sức thuận mắt, cũng không phải là cố ý sắp xếp dựa theo màu sắc, mà là cực kỳ đa dạng độc đáo.

Những màu sắc này, cũng không phải là nhuộm màu đơn thuần, ánh sáng rực rỡ bảy màu trên chiếc váy này, giống như mang theo một loại ánh sáng lung linh tràn ngập các loại màu sắc, màu sắc sinh động, giống như là ráng màu thật, hết sức xinh đẹp.

“Thật sự quá đẹp... Ông xã, lát nữa bất luận bao nhiêu tiền, người đều sẽ mua cho ta có được hay không?”

Sau lưng Tô Bằng, chính là một đôi người chơi nam nữ, đều chưa quá hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, người chơi nữ kia thấy bộ váy bảy màu này,

mặc dù còn chưa nghe đến thuộc tính, còn chưa bày ra thấy toàn bộ, nhưng mà màu sắc giống như mây ngũ sắc này đã chinh phục nàng rồi.

“Cái này không tốt đâu, đa phần là chỉ có vật chất có tính phóng xạ mới có loại ánh sáng huỳnh quang này, cái váy này nói không chừng là có bỏ thêm nguyên tố phóng xạ gì vào đó...”

Ông xã của nàng nói, lúc nói chuyện con mắt còn không ngừng đảo quanh. Ông xã thông minh này đã cảm giác được giá bán của cái váy bảy màu này chắc chắn không rẻ, đang chuẩn bị mua một thứ binh khí tốt, hắn không thể không cân nhắc túi tiền.

“Người thiếu đánh à? Cho lão nương là kẻ ngu sao? Đây là trò chơi Tử Vong Luân Hồi, người cảm thấy thế giới này có thể có mỗ phóng xạ sao? Không muốn mua cứ việc nói thẳng, hừ từ hôm nay trở đi không cần phải nói chuyện với ta! Hừ!”

Người chơi nữ nghe xong, từ trạng thái chim nhỏ nép vào người lập tức bật người dậy, một bộ nữ thần nhìn rõ mọi việc nói.

“Bà xã, sai rồi không được sao? Nếu không ta lấy tiền chuẩn bị mua binh khí để mua cho người? Người nói mua là mua, chúng ta...”

“Ông xã, đây mới là ông xã tốt nè, thưởng cho ông xã nè moa ~”

Người chơi nữ nghe thấy những lời này xong lại biến thành chim nhỏ nép vào người, cùng với ông xã của nàng thân thân mật mật.

Tô Bằng ở phía trước bọn họ, nghe được tất cả, nhất thời cảm thấy không biết nên khóc hay cười đây.

“Vật này sao... Giống như là chuẩn bị để kiếm tiền của nữ nhân, có điều nói thật, chỉ nhìn màu sắc cũng đã cảm thấy rất xinh đẹp.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

“Các vị bằng hữu, bây giờ đầu giá vật phẩm này, tên gọi là Vũ Y Nghê Hồng. Chẳng những xinh đẹp, hơn nữa thuộc tính của nó cũng hết sức kinh người.”

“Vũ Y Nghê Hồng, loại trang bị trang phục, mọi người đều biết Hội Trân Bảo chúng ta có thầy chế tạo riêng của mình, có thể chế tác ra phù giám định để xem xét cho thuộc tính của trang bị.”

“Sau khi sử dụng phù giám định giám định thuộc tính của Vũ Y Nghê Hồng này, được kết quả như sau...”

“Vũ Y Nghê Hồng, sau khi trang bị vào, thuộc tính cơ sở tăng lên hai điểm nhanh nhẹn, một điểm linh hoạt, hai điểm khí huyết, đồng thời tuy rằng Vũ Y Nghê Hồng này nhìn như nhẹ nhàng, nhưng sử dụng chất liệu cực kỳ trân quý đặc biệt, bộ y phục này có thể phòng ngự công kích của binh khí từ cấp bạc trở xuống.”

“Nói cách khác, chỉ cần đao kiếm ở trình độ cấp bạc trở xuống, đâm vào trang bị Vũ Y Nghê Hồng này, sẽ không gây được thương tổn nào cả.”

“Ngoài ra, trang bị Vũ Y Nghê Hồng này, có ba chức năng đặc biệt, một là “Nội khí quán thông”, bởi vì trong chất liệu để may trang bị này có lông chim của Không Tước Hồng Ngọc hiếm thấy, mà loại lông chim có hiệu quả xúc tiến nội lực gia tốc, cho nên bộ y phục này có chức năng đặc biệt là tăng tốc độ vận hành nội khí lên 20%.”

“Tuy rằng hiệu quả của ” Nội khí quán thông” Không thể nhanh hơn tu luyện, nhưng trong lúc chiến đấu có thể phát ra nội lực càng cao, tốc độ khôi phục nội lực cũng nhanh hơn.”

“Chức năng đặc biệt thứ hai, là ” giảm miễn thương tổn nội lực”, đây là do bột phấn màu vàng trên cánh Hồ Điệp Thụy Kim trong Vũ Y Nghê Hồng,

cho nên có chức năng hấp thu thương tổn nội lực, nội công từ màu bạc cấp thấp đến tu luyện tới mãn cấp thì hiệu quả phòng ngự từ 15% đến 30%, còn đối với nội công phẩm chất màu vàng cũng có thể phòng ngự thương tổn khoảng 10%.”

“Chức năng đặc biệt thứ ba là chức năng ” Khinh thân”, này là do ơ bột phần của một loại khoáng vật đặc biệt trong thế giới này, sau khi sử dụng nội lực hoặc là Vũ Y Nghê Hồng hấp thu một chút thương tổn, có thể mang đến hiệu quả phản trọng lực, khiến thân thể càng thêm nhẹ nhàng, qua khảo sát đặc biệt của chúng ta, năm mươi Kg có thể giảm bớt 20% trọng lượng, nếu vượt qua năm mươi Kg sẽ giảm bớt 17% trọng lượng.”

“Lúc đo đạc thực tế, sử dụng khinh công phẩm cấp màu vàng, hiệu quả mà Vũ Y Nghê Hồng mang đến có thể nâng cao tốc độ của khinh công màu vàng lên từ 20% đến 30%, này bằng với nâng cao đẳng cấp khinh công lên ba bậc.”

Tư Kỳ nói cho hết lời, mấy người phía dưới lập tức một trận xôn xao.

“Không phải chứ? Bộ trang bị này có chức năng nghịch thiên như vậy sao? Ta sao lại không biết y phục còn có thể gia tăng thuộc tính chứ?”

“Hội Trần Bảo tìm được trang bị này ở đâu vậy? Lợi hại như vậy?”

“Nghịch thiên quá đi! Ba cái chức năng đặc biệt lợi hại như thế? Còn gia tăng thuộc tính cơ bản... Hơn nữa còn gia tăng nội lực, phòng ngự đao kiếm, chẳng phải là đánh không lại sao?”

“Mẹ, bộ y phục này nghịch thiên như vậy, lão tử ta thậm chí cũng muốn mua về mặc, ta sao lại không phải là nữ nhân chứ?”

Phía dưới truyền đến một tiếng tru lên bi thảm, người nói chuyện chính là người chơi mở miệng thô lỗ trước đó.

Tư Kỳ nhìn hẩn một cái, nét mặt tươi cười xinh đẹp nói.

“Trang phục này mặc dù là của nữ, nhưng mà cũng không bắt buộc phải là nữ giới mới có thể mặc được, ngài nếu như thật sự vừa ý, cũng có thể mua

về mặt.”

“Ha ha ha ha...”

Người chơi phía dưới nghe xong lập tức một trận cười vang, bởi vì người nói mấy lời thô lỗ này vốn là một đại hán cao lớn thô kệch, đầu trọc lóc, còn để râu quai nón, người này mặc cái váy Vũ Y Nghê Hồng kia... Hình ảnh này chỉ cần thử nghĩ thôi cũng đủ để cho người ta thấy mệt thở rồi.

Đại hán kia nghe xong, mặt đỏ lên, lấy tay sờ sờ đầu trọc của mình, ngây ngô cười hai cái.

Tư Kỳ thấy mình đã báo được thù, lại nhìn phản ứng của người chơi phía dưới, hết sức hài lòng, mở miệng nói.

“Vật phẩm này giá ban đầu là ba nghìn năm trăm lượng hoàng kim, có phải là rất rẻ không nào? Mời mọi người ra giá đi.”

“Ba nghìn bảy trăm lượng!”

“Ba nghìn chín trăm lượng!”

“Bốn ngàn hai trăm lượng!”

Lập tức phía dưới liên kịch liệt kêu giá, mở miệng đều là những người chơi nữ hoặc là bạn trai hay chồng của bọn họ.

Tô Bằng lúc này, cũng không có ý nghĩ ra tay, chân mày của hắn có chút khẽ nhíu lại, không phải là cảm thấy không đúng, mà là loáng thoáng các giác y phục có thể gia tăng thuộc tính trước nay chưa từng có này, dường như có chút quan hệ với một người mà mình biết.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của hắn không ngừng quét về người bán đấu giá ở bên trong, nhìn xem trong đó có khuôn mặt quen thuộc nào không.

Đang vào lúc này, Tô Bằng bỗng nhiên cảm giác có sự báo động, cảm thấy sau lưng dường như có tiếng xé gió.

“Bốp!”

Tô Bằng vươn ra hai ngón tay, hướng về phía sau kẹp lấy, lập tức kẹp lấy một thứ gì đó, nhìn kỹ lại là một cục đá rất đỗi bình thường.

Tô Bằng nhú mày, nhìn lại phía sau, chỉ thấy đằng sau có một người đang nháy mắt ra hiệu với mình.

“Hắn tại sao lại về rồi?”

Thấy người này, Tô Bằng mày nhú lại càng sâu, người nọ chính là nhị thế tổ Phong Thiếu này vừa mới rời đi.

Phong Thiếu này nháy nháy mắt với Tô Bằng, trên mặt dường như mang theo sự bất mãn, không ngừng ngoắc ngoắc, tựa hồ như tìm Tô Bằng có việc.

“Ài.”

Tô Bằng thở dài, đứng lên, xoay người đi đến đằng sau.

Đi tới phía sau, nhị thế tổ Phong Thiếu giữ chặt Tô Bằng lại, kéo hắn đến một chỗ không có người ở phía sau, mặt đầy oán giận nhìn Tô Bằng, nói.

“Ta vốn thấy ngươi là con người không tệ, nhưng mà làm sao ngươi có thể không có nghĩa khí như vậy? Nói, có phải là ngươi biết người bán kia nên mới đem kế hoạch của Hội Trân Bảo chúng ta nói với người nọ?”

“Ngươi đang nói cái gì vậy?”

Tô Bằng nhú mày, sau đó nhìn Tư Kỳ cùng với Vũ Y Nghê Hồng trên đài đấu giá kia, nói.

“Lúc trước ngươi nói có một vật phẩm đấu giá không tệ, chính là chỗ này Vũ Y Nghê Hồng này sao?”

“Không phải là cái này thì còn là cái gì!”

Phong Thiếu tức giận nói, sau đó nói.

“Ta vừa rồi nói cho ngươi xong còn muốn chơi hấn, hấn liền đã tìm đến trợ thủ của ca ca ta, không biết đưa ra điều kiện gì, để thời gian bán đấu giá của hấn lên sớm hai ngày, ta chỉ có nói cho ngươi biết chuyện này, không phải là ngươi nói thì là ai nói chứ?”

Nói xong, hấn liền đưa tay chộp lấy cổ áo Tô Bằng...

Chương 305: Mặc cho chính mình xem không được sao?

Thấy cánh tay của Phong Thiếu chuẩn bị chộp tới mình, Tô Bằng hừ lạnh một tiếng, vươn bàn tay ra giống như đánh đàn tỳ bà gãy liên tục hai lần.

Phong Thiếu dường như có luyện tập qua công phu trên tay, thủ pháp cũng biến đổi, tránh thoát cái phẩy tay lần đầu tiên của Tô Bằng, nhưng lại không tránh thoát được lần thứ hai, bị gãy trúng mạch môn.

Lập tức, một cỗ nội lực như lửa nóng xông lên, Phong Thiếu cảm giác cổ tay mình tê rần, trên tay sinh ra cảm giác như bốc cháy, dường như có chút tê dại.

Mà còn Tô Bằng thì đưa tay, chộp vào cổ của hấn bắt lại.

Phong Thiếu tránh né, nhưng không tránh thoát được bị động tác tay biến ảo của Tô Bằng bắt được bả vai.

“Ngươi muốn làm gì? Ta nói cho ngươi biết đây chính là chỗ của Hội Trân Bảo chúng ta, để bảo vệ buổi đấu giá được tiến hành bình thường, chúng ta chuẩn bị không ít cao thủ, dám ra tay với ta lập tức sẽ có người cho ngươi chết không có chỗ chôn!”

Phong Thiếu thấy Tô Bằng giữ chặt bả vai của mình, thân thể cứng đờ không dám động, hấn vừa rồi mơ hồ cảm giác được đẳng cấp nội lực của Tô Bằng hấn là cao hơn mình không ít, nếu như đối phương mạnh mẽ công kích mình, thì đã có thể vỗ vào trên đầu hấn, đến lúc đó hấn không chết cũng biến thành kẻ ngốc.

Tô Bằng cũng cảm giác được nội lực của Phong Thiếu, đẳng cấp cũng không thấp, ít nhất là đẳng cấp màu vàng, nhưng mà Phong Thiếu này có

thể ít động thủ với người khác, ý thức phản ứng đều không được, hơn nữa đẳng cấp nội lực tuy rằng không thấp, nhưng tu luyện cũng không cao, nhiều nhất cỡ tăng ba bốn màu vàng, chế phục hấn vẫn rất dễ dàng.

“Không có gì, ta cũng không muốn ra tay với ngươi, có điều ngươi như vậy thật sự khiến ta rất thất vọng.”

Tô Bằng giữ chặt Phong Thiếu, hờ hững nói.

“Ngươi hoài nghi là ta nói ra, nhưng ngươi không suy nghĩ lại, ta cùng với người chơi bán vật đấu giá kia không quen không biết. Nếu vậy còn nói cho hấn biết để làm gì? Hơn nữa nếu thật là thứ tốt, thì ta sẽ giống như ngươi nói, giữ lại hoàng kim đến cuối cùng mua về, chẳng phải là tốt hơn sao? Ngươi nói chỉ nói cho ta, nhưng mà ngươi không có ngấm lại xem, nội bộ Hội Trân Bảo các ngươi, hội trưởng hoặc phó hội trưởng, quả thật sẽ không có người nào có ý đồ báo cho người chơi kia biết sao?”

“Ta tốt xấu gì cũng coi như có duyên gặp gỡ với ngươi, ngươi cũng đã coi ta là bằng hữu, chuyện xấu xa hại người như vậy ta làm ra có ích gì? Hơn nữa đối với ta lại có hại không có lợi. Bản thân ngươi tự hiểu rõ ràng mà!”

Tô Bằng nói với Phong Thiếu, nói xong cánh tay đặt ở trên bả vai hấn sửa sang lại y phục ở vai cho Phong Thiếu một chút, sau đó chậm rãi buông ra.

“Này...”

Phong Thiếu nghe xong, cũng thoáng lặng đi một chút.

Hấn cũng không phải là người ngu, mới vừa rồi chẳng qua là đột nhiên tư duy tiến vào ngõ cụt, bây giờ nghe Tô Bằng vừa nói như thế cũng cảm giác mình có chút vọng động.

“Thật không phải là ngươi sao?”

Hấn nửa tin nửa ngờ hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng nhún nhún vai, lắc đầu.

“Người không biết người bán đấu giá kia sao? Chính là người nam nhân ngồi ở hàng thứ nhất người thứ ba tính từ bên trái đó.”

Ngón tay của Phong Thiệu chỉ vào hàng thứ nhất, hỏi lại lần nữa.

Tô Bằng theo hướng ngón tay của Phong Thiệu nhìn lại, nơi đó có một người đàn ông đang ngồi, Tô Bằng nhìn lại cảm thấy bóng dáng này có chút nhìn quen mắt.

“Là hần?”

Nhìn người này một hồi, Tô Bằng đột nhiên nhớ ra mình đã gặp qua người này ở chỗ nào, người này, không phải là người chơi họ Từ lúc trước ở trong hiện thực, tại biệt thự Canberra của mình ở Úc, dẫn đi mấy người thiếu niên A Triết đó sao?

Nghĩ đến đây, Tô Bằng lại quan sát tiếp, đúng lúc người này bỗng nhiên nghiêng mặt nói chuyện với người bên cạnh. Tô Bằng nhận ra đúng là người kia.

Tô Bằng lập tức xác nhận thân phận của hần, mà đồng thời trong lòng cũng chợt hiểu ra, Vũ Y Nghệ Hồng này là từ đâu tới.

“Hần không phải là người mua vật phẩm do bọn A Triết làm ra sao? Cũng chính là A Triết còn có nhà Phương Huyền Nhã? Vậy Vũ Y Nghệ Hồng kia chẳng lẽ thật là do Phương Huyền Nhã làm?”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Thấy ánh mắt Tô Bằng nhìn người kia, Phong Thiệu cũng không phải người ngu, hần dường như nhìn ra cái gì, nói.

“Người quả nhiên biết hần!”

“Ta cũng không lừa ngươi, quả thật đã từng gặp qua.”

Tô Bằng cũng không có ý giấu diếm, khẽ gật đầu, sau đó nói tiếp.

“Có điều gặp qua nhưng không quen biết, ta ở trong trò chơi không có liên lạc với hấn, chẳng qua là ở đại hội người chơi cá nhân tại thủ đô Úc, gặp qua người này, chỉ là cũng không có nói chuyện nhiều.”

“Canberra?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, Phong Thiếu rõ ràng sửng sốt, mới kịp phản ứng.

“Người là nói cái đại hội do Tê Tiên Cư tổ chức kia sao?”

Tô Bằng nghe xong, gật gật đầu, trong lòng lại trầm nghĩ.

“Xem ra Hội Trân Bảo cùng với Tê Tiên Cư quả nhiên có liên hệ, nếu không phải như thế, ta sao lại không có ở trên đại hội người chơi cá nhân gặp qua Phong Thiếu này, hấn làm sao biết đại hội đó là do Tê Tiên Cư tổ chức?”

Tô Bằng mặc dù không có giấu diếm với Phong Thiếu, nhưng cũng thay đổi một chút, Tô Bằng cũng không có gặp họ Từ này ở đại hội người chơi cá nhân, cũng không thấy được bọn A Triết, nhưng dù sao cũng đều là ở Canberra.

Có điều mấy lời như thế nói ra, lại càng dễ dàng lấy được sự tín nhiệm của người khác.

Phong Thiếu nghe xong lời của Tô Bằng, trầm ngâm một hồi, hấn sau khi suy tư xong, cuối cùng thở dài, nói.

“Bỏ đi, nhìn người vẫn rất bình tĩnh, xem ra ta có thể đã hiểu lầm người.”

Nói xong, hấn đột nhiên hú lên quái dị, nói.

“Ai nha, ta quên mất một chuyện, người này không phải là dẫn theo hai bộ trang bị đến đây sao? Ta phải qua bên kia xem thử, không thể để cho hấn hoàn toàn được như ý... Hừ, đặc tội đến Phong thiếu gia ta đây, ta cho dù thế nào cũng phải chơi người một chút!”

Hấn quay lại chào Tô Bằng.

“Huynh đệ chờ ta một lát, ta đi rồi sẽ trở lại, còn có lời muốn nói với người.”

Nói xong, hắn liền xoay người thi triển khinh công chạy tới bàn đấu giá.

Tô Bằng nhìn thấy vậy, không khỏi im lặng.

Trong lòng Tô Bằng cũng hiểu rõ vài phần, theo lời Phong Thiệu nhị thế tổ kia Hội Trân Bảo cảm thấy đối phương đắc tội bọn họ, muốn chơi họ Từ một chút các loại, có thể là ngụy trang, tình huống chân chính, hắn là họ Từ kia không biết như thế nào mà đắc tội này nọ, nhị thế tổ này muốn trả thù một chút mà thôi.

Lắc đầu, Tô Bằng cũng chẳng trở lại chỗ ngồi của mình, mà là đứng ở phía sau quan sát mọi người đang đấu giá.

Lúc này, đấu giá trên hội trường đã đến hồi gay cấn.

Giá tiền đấu giá trận này đã được nâng lên hơn sáu ngàn lượng hoàng kim, người trả giá lúc này đã không còn nhiều lắm, trên trận chỉ còn lại có ba người vẫn còn đang đấu giá Vũ Y Nghê Hồng này.

“Sáu ngàn năm trăm lượng hoàng kim!”

Người ra giá là một cô gái thoát nhìn rất xinh xắn, bên cạnh hắn còn có một nam tử hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, hắn là chồng hoặc là bạn trai của nàng, lúc này hai tay nàng rất nhanh, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn giống như có sức mạnh thật lớn, hô lên thật to.

“Sáu ngàn sáu trăm lượng!”

Người hét giá lần này, là một nam nhân khoảng ba mươi tuổi, bên cạnh hắn có một người chơi nữ nhỏ hơn cô gái trước mấy tuổi, hắn là vợ của hắn.

“Sáu ngàn bảy trăm năm mươi lượng!”

Người hô lần này, là một người chơi nữ, nàng cùng với người chơi bên cạnh giống như không có liên hệ gì, nàng này dáng người cao gầy, tướng mạo xinh đẹp, nhưng lại lạnh như băng, lại sinh ra một loại khí chất chó đến gần.

“Sáu ngàn tám trăm lượng!”

Cô bé xinh xắn kia lại hô lần nữa.

Lần này nam nhân ba mươi tuổi muốn mua quần áo cho vợ bên kia, sắc mặt hết sức khó xử. Hắn tài chính có hạn, có thể là giá này quá nhiều rồi, hắn lắc đầu thấp giọng nói gì đó với cô gái bên cạnh, có điều vợ của hắn dường như rất quan tâm, trái lại còn an ủi hắn mấy câu, hai người liền thôi lui ra khỏi trận đấu giá.

“Sáu ngàn chín trăm lượng!”

Nhưng cô gái xinh đẹp cao gầy lạnh như băng kia mặt vẫn không lộ ra vẻ gì, lại hô lên một cái giá khác.

Cô gái nhỏ nhắn xinh xắn kia dường như hết sức kích động, có thể là muốn cạnh tranh với mỹ nữ lạnh như băng kia, có điều giá tiền này cũng sắp đến cực hạn của nàng rồi.

Ngay lúc này, một màn khiến người ta giật mình bỗng xuất hiện, cô gái nhỏ nhắn xinh xắn kia đột nhiên đứng lên, hướng về phía mỹ nữ lạnh như băng phía sau nói.

“Người lại không có nam nhân, mặc đẹp như vậy cho ai xem? Hôm nay lão nương liều mạng, ta với lão công cộng lại còn có một ngàn lượng hoàng kim. Lão nương muốn máu chiến tới cùng! Người con mẹ nó đừng có theo ta giành!”

Nói xong, nàng giận dữ nhấc tay. Nói.

“Bảy ngàn lượng!”

Mỹ nữ lạnh như băng kia nghe xong lời của cô gái nhỏ nhắn đó, thân thể không khỏi nhẹ chấn động, có điều ngay sau đó vẻ mặt nàng lạnh như băng trả lời, đứng lên khoát tay, nói.

“Hoàng kim trên người ta không nhiều lắm...”

“Ha ha ha, người còn liều mạng muốn đấu với ta sao!”

Cô gái nhỏ nhẩn nghe xong, không khỏi đắc ý cười to như giành được thắng lợi, giống như đã mua được Vũ Y Nghê Hồng.

Nhưng mà, mỹ nữ lạnh như băng kia lại hồ hững nói tiếp một câu.

“... Có điều, Hội Trân Bảo các người có cung cấp dịch vụ đổi hoàng kim mà nhỉ? Nhớ kỹ mã số của ta, ta đổi...”

“Một vạn lượng hoàng kim!”

Thanh âm mỹ nữ lạnh như băng nói, nói xong dường như khiêu khích nhìn thoáng qua cô gái nhỏ nhẩn xinh xắn kia, gần từng chữ một.

“Ta, muốn, có, nó!”

Cô gái nhỏ nhẩn xinh xắn kia nghe xong, sừng sốt một chút, có điều lập tức kịp phản ứng, trong miệng kêu to.

“Tức chết ta! Tức chết ta!”

“Bà xã, đừng cãi nữa...”

Nam tử hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi ở bên cạnh nàng, nhìn thấy tình huống như thế lôi kéo bà xã của hắn, mỹ nữ lạnh như băng kia xem bộ dáng rất nghiêm túc, mà còn vợ chồng bọn họ trong hiện thực cũng không thiếu tiền, nhưng mà... Quả thật gom góp không đủ một vạn lượng hoàng kim.

Thật ra thì, trong lòng ông chồng này đang nghĩ là nếu còn tiếp tục thì e là còn bết bát hơn...

Cô gái nhỏ nhẩn kia không ngừng cắn răng giậm chân phát tiết, nhưng mà nàng cũng rõ ràng bản thân mình không có nhiều tiền như vậy, bọn họ còn có mục tiêu khác, không thể nào quăng hết hoàng kim vào món trang bị này.

“Số hoàng kim do Hội Trân Bảo vẫn có thể đổi ra được, có điều vị tỷ tỷ này người nghĩ kỹ chưa? Mới vừa rồi không phải là nói đùa chưa?”

Tư Kỳ ở trên đài cũng cảm giác được không khí đấu nhau giữa hai nữ nhân, cẩn thận hỏi lại.

“Xác định, chỉ là một tỷ hai trăm triệu mà thôi.”

Mỹ nữ lạnh như băng gật đầu, sau đó nói với cô gái nhỏ nhắn kia.

“Không ra giá sao? Như vậy ta sắp thắng rồi đó.”

“Ta lại thêm một ngàn lượng hoàng kim! Chín ngàn lượng hoàng kim! Ta không tin ngươi có thể bỏ ra một tỷ hai trăm triệu nhẹ nhàng như vậy!”

Cô gái nhỏ nhắn kia rút cuộc điên cuồng, không để ý ông xã của nàng đang ngăn lại bên cạnh.

Mỹ nữ lạnh như băng nghe xong, mặt không chút thay đổi thản nhiên nói.

“Một vạn lượng hoàng kim!”

Cô gái nhỏ nhắn lúc này đã giận điên lên, có điều nàng cũng thật sự không có thêm nhiều hoàng kim nữa, nàng cũng không dám hét giá bảy, Hội Trân Bảo cũng không phải là ngồi không, nàng dám phá rồi giao dịch trị giá một vạn lượng hoàng kim thì Hội Trân Bảo cũng dám ở trong trò chơi xử lý nàng cùng với ông xã của nàng liền.

Suy nghĩ cẩn thận xong, cô gái nhỏ nhắn dường như đã tỉnh táo lại, trong mắt nàng mang theo vẻ không cam lòng, nói.

“Ngươi thắng!”

“Có điều ta dù cho mua không được bộ y phục này, còn có ông xã, nữ nhân chết tiết như ngươi thì có cái gì? Mặc y phục xinh đẹp như vậy ngươi có thể cho ai nhìn chứ? Quyển rũ nam nhân sao?”

Cô gái nhỏ nhắn xinh xắn này đừng nhìn nhỏ con vậy nhưng lại hết sức cay cú, không cam lòng thua triệt để như vậy, chuyển sang chiến trường khác đấu với mỹ nữ lạnh như băng kia.

“Mặc cho chính mình xem không được sao?”

Mỹ nữ lạnh như băng kia hờ hững đáp lại, chẳng qua là những lời này dường như mang theo một chút hối tiếc cùng với kiêu ngạo nào đó.

“Ta ngất, thật sự là điên cuồng, bỏ hơn tỷ mấy mua một bộ y phục...”

Ở phía dưới, người chơi đầu trượt lóc kia sờ sờ mồ hôi trên mặt, tự nói thầm.

Mà còn ông xã của cô gái nhỏ nhắn kia, ngoài mặt thì an ủi vợ mình, thật ra trong lòng cũng lau mồ hôi một cái, âm thầm tự khen may mắn, may mà không mua được, mua được liền phá sản luôn...

Tô Bằng thì cảm thấy tò mò nhìn mỹ nữ lạnh như băng kia, một mặt là vì tư chất của đối phương khá làm người ta chấn động.

Một mặt khác, Tô Bằng có cảm giác mỹ nữ lạnh như băng này hẳn càng xem càng cảm giác có chút quen mắt vậy chứ...

Chương 306: Thiên nữ hào môn

Tô Bằng ở phía sau nhìn mỹ nữ băng sương kia hồi lâu, so sánh với nhân vật trong ký ức, một lát sau, Tô Bằng đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ.

“Nàng không phải Quách Phi Di sao?”

Tô Bằng rốt cuộc nhớ ra nữ nhân này là ai.

Tư liệu về Quách Phi Di, hiện lên trong đầu Tô Bằng.

Nhắc đến thủ phủ người Hoa (thủ phủ nhà giàu số 1), rất nhiều người lập tức sẽ nhớ tới Lý Gia Thành tiên sinh kia với tính cách khôn khéo cùng nổi tiếng cần lao, mấy chục năm trước dùng hoa plastic lập nghiệp, đem cả Hong Kong đều chế tạo thành sản phẩm của mình.

Mọi người với vị trí thủ phủ người Hoa, cực kỳ chú ý, nhưng với hai phú hào người Hoa xếp phía sau, chú ý lại không quá nhiều.

Thật ra, Hong Kong ngoại trừ Lý Gia Thành ra, còn có mấy vị phú hào rất có tên.

Tỷ như, ở Hong Kong, thì có Quách Kỳ Cương tên Lâu Vương Quách.

Vị phú hào này, cũng là người ở cùng thời Lý Gia Thành, cũng là tai to mặt lớn nổi danh xã hội thượng lưu Hong Kong.

Người này ở niên đại của hần, dùng ba căn hộ lập nghiệp, thông qua đầu cơ trục lợi, tích lũy bản thân, chậm rãi tiến vào thị trường giao dịch đất đai, ánh mắt người này cực chuẩn, ở Hong Kong mấy lần tiên đoán thủy triều giá nhà sụp giảm, mỗi lần đều nhìn đúng thời cơ, tới đáy biển mò, ở đáy không ít đất đai cùng căn hộ, dần dần tích lũy tư bản hơn 1 tỷ.

Chân chính khiến hần trở thành phú hào trang sức, thì lại tám bảy, ** hai lần họa cổ phiếu.

Lúc ấy vị phú hào này có ánh mắt vô cùng chuẩn, thấy chuẩn hai lần họa cổ phiếu xảy ra, thông qua tổ chức bí mật, ở trong cổ phiếu, đã lấy được lượng tư kim cực lớn.

Chỉ là lúc ấy, bởi vì hần làm rất bí mật, căn bản không có ai biết, vị phú hào nhà đất này, ở trong họa cổ phiếu thu hoạch cực nhiều.

Sau đó, công ty Quách Kỳ Cương không ngừng lạng lẽ tiến quân vào nhà đất, từ làm căn hộ người dân bình thường chuyển thành biệt thự sa hoa, bởi vì ánh mắt hần cực chuẩn, tài chính không ngừng tích lũy.

Trước khi Hong Kong hồi quốc, căn cứ bảng xếp hạng Forbes Hong Kong, vị phú hào này đã tích lũy tư bản dùng mấy trăm tỷ đô la Hồng Kông làm đơn vị.

Nhưng mà, ở năm 97, hần đã từng gặp qua nguy cơ, vị phú hào này đã từng một lần lo lắng, có nên di dân Anh quốc hay không, để đối mặt chính phủ Trung Quốc.

Kết quả năm này, chuyện hần ở hai năm 87, ** bí mật thông qua họa cổ phiếu kiếm tiền, tựa hồ bị công bố ra ngoài, vì vậy hần cực kỳ bị động, gần như bị người người hô đánh ở Hong Kong. Dù sao người Hongkong ở trong hai lần họa cổ phiếu kia bị thương quá nặng, rất hận những người kiếm tiền thông qua họa cổ phiếu kia.

Trong năm này, hắn gần như trở thành ví dụ kinh điển nhà tư bản lòng dạ hiểm độc, nhưng mà trong năm này, Tác La Tư thừa dịp Hong Kong hồi quốc, nắm bắt Hong Kong, Quách Kỳ Cương không biết là có lương tâm phát hiện hay là như thế nào, gia nhập hàng ngũ phản kích, dùng tư bản bản thân phối hợp chính phủ Trung Quốc, đánh lui Tác La Tư, khiến hắn không công mà lui.

Làn gió bình luận Hong Kong đối với hắn có đổi mới, vào chính lúc này, năm 98 lần nữa hoá cổ phiếu. Mà trong năm này, Quách Kỳ Cương giống như đôi tính, cứu thị quy mô, sáng tạo cơ hội lao động, tiến hành từ thiện xã hội, làm không ít công hiến cho Hong Kong.

Như thế, hắn triệt để chuyển biến hình tượng tư bản lòng dạ hiểm độc. Người Hongkong rất nhanh quên đi lịch sử đen trong quá khứ hắn, lại xem hắn là nhân vật phú hào trang sức nổi tiếng Hong Kong.

Hắn cũng thông qua chuyện này, cùng chính phủ Trung Quốc tạo quan hệ tốt, bỏ việc di dân Hong Kong, ngược lại quy mô tiến quân vào nhà đất nội địa.

Địa sản kim cảng dưới tên hắn, ở thành thị chủ yếu của Trung Quốc mua đất xây lâu, rất có danh tiếng, lại hết sức lặng lẽ, chỉ là bất tri bất giác, đại khái ba năm trước, điền sản kim cảng đã trở thành người kinh doanh nhà đất tổng tài sản thứ ba đại lục.

Quách Kỳ Cương, còn dùng tư sản bốn trăm hai mươi tỷ nhân dân tệ, đứng thứ hai bảng phú hào người Hoa năm đó, cùng Lý Gia Thành chỉ chênh lệch năm tỷ tư sản.

Mà ba năm trước đây, hắn làm một việc chấn động cả nước.

Hắn trong năm này thân thể bởi vì không khỏe nên về hưu trên danh nghĩa, mà chức chủ tịch điền sản kim cảng dưới danh hắn, không giao cho con hắn, mà lại trực tiếp giao cho cháu gái của hắn.

Cháu gái của hắn, chính là... Quách Phi Di tiểu thư.

Trong đầu Tô Bằng, hiển thị những tư liệu này.

Quách Phi Di, là con gái của con cả Quách Kỳ Cương, Quách Kỳ Cương mặc dù là phú hào, nhưng rất trung trinh với thái thái, con cái sinh ra cũng không nhiều, chỉ có hai con trai, một con gái.

Chỉ là con cái của hắn cũng không quá phấn đấu, con út của hắn vào lúc hơn ba mươi tuổi đua xe với người khác mà chết, con gái thì là Đại tỷ mê trai nổi danh trong thời trang Hong Kong, chuyên thích nam minh tinh trẻ tuổi dễ nhìn, không ngừng truyền ra chuyện xấu bao nuôi nam minh tinh nào đó, đến bốn mươi năm mươi tuổi lập gia đình có con rồi cũng vẫn như thế, làn gió dư luận cực kém.

Con cả hắn cũng không khác là bao, là một cậu ấm ăn no mặc ấm, năm nay đã năm mươi bốn tuổi, năm đó đã từng trợ giúp Quách Kỳ Cương kinh doanh buôn bán, lại không làm việc đàng hoàng, vào năm chín mấy liên tục lỗ lã hơn hai mươi tỷ, cuối cùng bị Quách Kỳ Cương thất vọng đá ra công ty, sau đó, hắn liền thành một cậu ấm làng chơi thường xuyên trên đầu đề giải trí giật tit bao nuôi nữ minh tinh.

Trong ba đời, cũng không có mấy người phấn đấu, đều là dạng ăn chơi trác táng, duy nhất không chịu thua kém, chính là cháu gái của hắn Quách Phi Di.

Quách Phi Di năm nay hắn hai mươi lăm tuổi, tốt nghiệp ở học viện tài chính đại học Yale Hoa Kỳ, nghe nói là thiếu nữ thiên tài, mười sáu tuổi đã thi vào Yale, thành tích học tập cực kỳ xuất sắc.

Sau khi nàng tốt nghiệp lúc hai mươi tuổi, trực tiếp trợ giúp gia gia xử lý nghiệp vụ công ty, hoàn toàn khác cha nàng, nàng liên tiếp làm mấy quyết sách đầu tư anh minh, thu lời hơn năm mươi tỷ cho điền sản kim cảng, khiến giới thương nghiệp sợ hãi than.

Quách Kỳ Cương cũng hết sức yêu thích thương thức nàng, lại thêm không có người kế tục, liền đem chức chủ tịch kim cảng, truyền cho nàng.

Chỉ là nàng sau khi nhậm chức, luôn lặng lẽ, ít lộ diện, thậm chí truyền thông cũng không có ảnh của nàng chính diện.

Mà Tô Bằng sở dĩ biết rõ như vậy, đó là vì một công việc quá khứ.

Đó đại khái là một năm rưỡi trước kia, có người thông qua quan hệ tìm Tô Bằng, sau đó lấy ra một tấm ảnh, nhân vật trên đó, chính là một mỹ nhân dạng băng sơn.

Người tìm Tô Bằng, căn cứ cảm giác của Tô Bằng, hẳn là cậu ấm trong kinh thành, cực kỳ kiêu ngạo, mở miệng nói ra năm trăm vạn, chỉ cần Tô Bằng kiếm được ảnh nude của cô gái trong hình, hoặc là ảnh chụp hay video bất nhĩ khác, cũng nói cho Tô Bằng không cần hắn điều tra, chỉ cần dựa theo bọn họ cung cấp bản thân tin tức lên vào chụp ảnh là đủ rồi.

Tô Bằng lúc ấy cũng cảm giác có chút không ổn, không nhận, mà nói điều tra thử đã, kết quả sau một phen điều tra, Tô Bằng mới phát hiện, người mà mấy cậu ấm kinh thành muốn quay chụp ảnh nude bất nhĩ, chính là Quách Phi Di này.

Biết tin tức này Tô Bằng, lập tức trở về, tìm lý do cự tuyệt mấy cố chủ.

Bởi vì kiếm tiền mặc dù trọng yếu, nhưng không quan trọng bằng mạng nhỏ, không nói đến lực lượng bảo vệ bên người nàng, chỉ từ mặt thể lực mà bàn, điền sản kim cảng Hong Kong cùng tổng tài sản đại lục hơn mấy ngàn tỷ, nắm giữ ở trong tay Quách Phi Di chỉ ít có mấy mấy trăm tỷ, tư bản này quá kinh khủng, nếu mình thật sự chụp ảnh nude của nàng, đối phương chỉ cần có chút ý tứ kia, phía dưới có kẻ thay nàng thuê sát thủ cũng là rất bình thường.

Dưới trọng kim, tuyệt đối không có tường không lọt gió, những cậu ấm kia thì không sợ, nhưng Tô Bằng lại gánh vác không nổi

Về sau, Tô Bằng từ trong gia tộc của chính mình mơ hồ nghe được tiếng gió, nói trong kinh thành có mấy cậu ấm con cháu quan lớn, ở trong một lần yến hội của xã hội thượng tầng, muốn tiếp xúc thử Quách Phi Di kia, nhưng không quá được tôn trọng, lại bị đối phương hất rượi vào mặt, tát một cái.

Tô Bằng phỏng chừng, thuê mình, chính là mấy cậu ấm kia, lòng trả thù của những người này rất nặng, chính diện không động được Quách gia, liền sử dụng thủ đoạn, sờ dĩ bọn họ tới Trung Hải, đó là vì tổng bộ kim cảng đại lục ngay tại Trung Hải.

Nhưng, Tô Bằng lại nhớ kỹ tướng mạo nữ nhân kia.

Lúc này, mặc dù Tô Bằng ở phía sau hội đấu giá, không nhìn thấy chính diện của nữ nhân kia, hơn nữa bây giờ vị mỹ nữ cổ trang băng sương này cùng tâm ảnh Tô Bằng từng xem chỉ giống bảy phần, nhưng mà Tô Bằng vẫn nhận ra, nàng này hẳn là Quách Phi Di không thể nghi ngờ.

Bởi vì kiến thức Tô Bằng học được ở Hắc Lang Nhĩ quận Giang Ninh, một người có thể sẽ cải trang, nhưng một số chi tiết chủ yếu của bộ mặt sẽ không thay đổi quá nhiều, có thể nhìn ra mánh khóe.

Trải qua tướng mạo Tô Bằng tu bổ trong đầu, mỹ nữ băng sương cổ trang phía trước, chính là người đó không chút nghi ngờ.

“Nàng cũng ở trong trò chơi này?”

Tô Bằng nhìn, trước thì có chút khó hiểu, giá trị đối phương, không nên dùng thân mạo hiểm.

Có điều ngay sau đó, Tô Bằng lại bình thường trở lại.

“Với giá trị của Quách Phi Di, nàng hẳn là tầng lớn người mua đạo cụ hiện thực mang ra trong trò chơi luân hồi tử vong, nếu nàng mua những vật phẩm thần kỳ kia, nhất định sẽ có chỗ lưu ý, người chơi trò chơi luân hồi tử vong không quá tận lực che dấu mình, bị phát hiện rất bình thường, với tài lực của nàng, mua mấy chủ không phải quá dễ dàng.”

“Ừm, nghĩ tới trình độ của nàng, ngoại trừ sự nghiệp, đã không có truy cầu gì khác, muốn tìm kiếm kích thích cũng là có thể, gia nhập trò chơi này, có khi là tình nguyện.”

Nghĩ rõ điểm ấy, Tô Bằng không hề kỳ quái.

Với tài lực của nữ nhân này, lấy ra 1 tỷ hai trăm triệu để mua chút hoàng kim trong trò chơi, không phải quá dễ dàng, một tỷ hai trăm triệu nhìn như rất nhiều, nhưng tiền tiêu vật một năm của đối phương phỏng chừng cũng không chỉ chừng này.

“Tốt, Nghe Hồng Vũ Y này, chính là của người đấu giá số sáu mươi tám.”

Lúc này, Tư Kỳ duy trì đầu giá trước sân khấu, cũng đã gõ búa.

Tô Bằng lúc này, cũng phục hồi tinh thần lại, ánh mắt không khỏi nhìn người chơi game họ Từ phía trước.

Ở phía sau, Tô Bằng cũng có thể thấy, người chơi họ Từ kia, mặc dù nhìn như lạnh nhạt, lại như cũ kèm nén không được hưng phấn, khuôn mặt hơi có chút ửng hồng, không ngừng quay đầu lại, tựa hồ là nói chuyện với người chơi quen bên cạnh.

“Một vạn lượng hoàng kim, cũng chính là mười triệu nhân dân tệ, đủ hấn hưng phấn.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, có điều lập tức nghĩ tới, cũng là năng lực chế tạo của bọn A Triết.

“Nghê Hồng Vũ Y này, ngược lại có tám phần khả năng, là thứ do Phương Huyền Nhã kia làm, nếu bọn họ thật có bản lĩnh này, ta nên nghiêm túc chút, không biết giá thành phẩm của y phục kia là bao nhiêu, có điều sẽ không cao hơn ba ngàn lượng hoàng kim, nếu không giá quy định của đầu giá cũng sẽ không thấp như vậy...”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Đầu tư ba ngàn lượng hoàng kim, thu nhập một vạn lượng hoàng kim, đầu tư này, rất có lời.

Có điều, đây là giá cả giao dịch lần này, trong trò chơi người có tiền như vậy không nhiều lắm, cơ hội lại vượt qua đầu khi với người khác lại càng không nhiều, buôn bán bình thường, giá cả sẽ giảm xuống không ít, có điều một kiện đạo cụ khiến tiền vốn tăng gấp bội hấn không thành vấn đề.

Tư Kỳ trước đài, tựa hồ còn muốn nói điều gì đó, nhưng mà lúc này, phía sau đột nhiên đi lên một cá nhân, thấp giọng nói gì đó với Tư Kỳ.

Tô Bằng miễn cảm phát hiện, Tư Kỳ kia tựa hồ vẻ mặt biến hóa một chút, tựa hồ là tức giận, có điều lập tức áp chế xuống, thấp giọng nói hai câu, nhưng sau đó quay đầu lại, nói.

“Hội đấu giá tiếp tục tiến hành, rất nhanh, chúng ta sẽ đấu giá vật phẩm tiếp theo.”

Hội đấu giá tiếp tục tiến hành, thứ đấu giá tiếp theo mặc dù không tồi, nhưng so với Nghê Hồng Vũ Y, lập tức thấy rõ chênh lệch, không có thứ gì đặc biệt hơn cả.

Tô Bằng xem hơi có chút nhàm chán, vào chính lúc này, Tô Bằng lại thấy nhị thế tử Phong Thiệu kia, đang vẻ mặt khó chịu từ bên kia đi tới.

Phong Thiệu lão đảo đi tới, đi đến trước mặt Tô Bằng đầu tiên là một tiếng thở dài, sau đó nói.

“Xin lỗi, huynh đệ, vừa rồi có thể là oan uổng người.”

Tô Bằng nghe xong, khẽ cười, xung hô của người này với bản thân ngược lại càng ngày càng gần, từ bằng hữu, đến huynh đệ.

Có điều ta mới không phải là huynh đệ người ấy, trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

Mà Phong Thiệu kia, không biết mình dường như bị người chán ghét, thở dài nói.

“Lần này, có thể không hại được người bán kia, mệnh lệnh sớm đấu giá hôm nay, là anh ta phát ra.”

“Ừm.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, sau đó nói.

“Có lẽ hần vận khí tốt.”

“Ài... Có điều, cũng không thể không có tin tức.”

Phong Thiệu thở dài, sau đó tiếp tục nói.

“Hần sở dĩ sớm đấu giá, là vì hần nói, nếu hôm nay sớm đấu giá, ngày hội đấu giá chấm dứt, hần còn có thể lấy ra một bộ trang bị... trang bị lần này,

không phải cho nữ nhân dùng, mà là trang bị nam tính, còn là trang bị nguyên bộ, hơn nữa sau này sẽ cung cấp loại trang bị này trường kỳ cho hội trân bảo chúng ta, anh của ta tâm động, giao trách nhiệm ta không được động vào hấn.”

Tô Bằng nghe xong, khẽ gật đầu, có điều trong lòng lại thoáng trầm xuống.

“Cung cấp trang bị trường kỳ? Chẳng lẽ họ Từ này cùng bọn A Triết đạt thành hiệp nghị gì?”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

“Chỉ đáng tiếc ta không lộ ra thân phận trong trò chơi, nếu không lôi kéo bọn A Triết, đem bọn họ phát triển trở thành người chuyên cung hàng cho bản thân, cũng là phương pháp kiếm tiền tốt.”

Tô Bằng thầm suy nghĩ, trong lòng suy đoán sau này có nên đào góc tường họ Từ kia không.

Ở vào chính lúc này, Tô Bằng chợt nghe hội trường đấu giá lại một trận ồn ào.

Hắn ném ánh mắt về phía đài đấu giá, chỉ thấy trong tay một người chơi nữ trên đài, nâng một cái khay.

Tư Kỳ xốc khay lên, bày trong khay, có một bình thủy tinh, mà ở trong bình thủy tinh trong suốt, một vật phẩm phản phát ánh trắng yếu ớt, đang lấp lánh tia sáng.

“Chư vị bằng hữu người chơi chú ý, vật phẩm đấu giá lần này, chính là vật phẩm trân quý có hiệu quả chữa thương mạnh nhất trong trò chơi được biết đến hiện nay”

Tư Kỳ chỉ hai bình thủy tinh trên khay kia, nói với người chơi phía dưới.

“Vật phẩm chữa thương mạnh nhất?”

Nghe danh tiếng này, Tô Bằng tập trung chú ý, nhìn về phía trên đài.

Thị lực của Tô Bằng rất tốt, chỉ thấy trong bình thủy tinh trong mâm kia, nổi lơ lửng “Ánh trăng” loại nhỏ màu lam sậm một lớn một nhỏ.

Bình thủy tinh này cỡ bàn tay, ánh trăng nhỏ trong đó, lại trôi nổi ở giữa bình.

Hai “Ánh trăng” nhỏ này, một là trăng rằm, còn lại là một ánh trăng lưỡi liềm, hết sức xinh đẹp...

“Chư vị, đây là thánh phẩm chữa thương số 1 trong trò chơi luân hồi tử vong, tinh hoa ánh trăng!”

Tư Kỳ nói ra tên vật phẩm đấu giá này...

Chương 307: Thiên nữ hào môn

Tô Bằng ở phía sau nhìn mỹ nữ băng sương kia hồi lâu, so sánh với nhân vật trong ký ức, một lát sau, Tô Bằng đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ.

“Nàng không phải Quách Phi Di sao?”

Tô Bằng rốt cuộc nhớ ra nữ nhân này là ai.

Tư liệu về Quách Phi Di, hiện lên trong đầu Tô Bằng.

Nhắc đến thủ phủ người Hoa (thủ phủ nhà giàu số 1), rất nhiều người lập tức sẽ nhớ tới Lý Gia Thành tiên sinh kia với tính cách khôn khéo cùng nổi tiếng cần lao, mấy chục năm trước dùng hoa plastic lập nghiệp, đem cả Hong Kong đều chế tạo thành sản phẩm của mình.

Mọi người với vị trí thủ phủ người Hoa, cực kỳ chú ý, nhưng với hai phú hào người Hoa xếp phía sau, chú ý lại không quá nhiều.

Thật ra, Hong Kong ngoại trừ Lý Gia Thành ra, còn có mấy vị phú hào rất có tên.

Tỷ như, ở Hong Kong, thì có Quách Kỳ Cương tên Lâu Vương Quách.

Vị phú hào này, cũng là người ở cùng thời Lý Gia Thành, cũng là tai to mặt lớn nổi danh xã hội thượng lưu Hong Kong.

Người này ở niên đại của hần, dùng ba căn hộ lập nghiệp, thông qua đầu cơ trục lợi, tích lũy bản thân, chậm rãi tiến vào thị trường giao dịch đất đai, ánh mắt người này cực chuẩn, ở Hong Kong mấy lần tiên đoán thủy triều giá nhà sụp giảm, mỗi lần đều nhìn đúng thời cơ, tới đây biển mò, ở đây không ít đất đai cùng căn hộ, dần dần tích lũy tư bản hơn 1 tỷ.

Chân chính khiến hần trở thành phú hào trang sức, thì lại tám bảy, ** hai lần hoạ cổ phiếu.

Lúc ấy vị phú hào này có ánh mắt vô cùng chuẩn, thấy chuẩn hai lần hoạ cổ phiếu xảy ra, thông qua tổ chức bí mật, ở trong cổ phiếu, đã lấy được lượng tư kim cực lớn.

Chỉ là lúc ấy, bởi vì hần làm rất bí mật, căn bản không có ai biết, vị phú hào nhà đất này, ở trong hoạ cổ phiếu thu hoạch cực nhiều.

Sau đó, công ty Quách Kỳ Cương không ngừng lặn lẽ tiền quân vào nhà đất, từ làm căn hộ người dân bình thường chuyển thành biệt thự sa hoa, bởi vì ánh mắt hần cực chuẩn, tài chính không ngừng tích lũy.

Trước khi Hong Kong hồi quốc, căn cứ bảng xếp hạng Forbes Hong Kong, vị phú hào này đã tích lũy tư bản dùng mấy trăm tỷ đô la Hồng Kông làm đơn vị.

Nhưng mà, ở năm 97, hần đã từng gặp qua nguy cơ, vị phú hào này đã từng một lần lo lắng, có nên di dân Anh quốc hay không, để đối mặt chính phủ Trung Quốc.

Kết quả năm này, chuyện hần ở hai năm 87, ** bí mật thông qua hoạ cổ phiếu kiếm tiền, tựa hồ bị công bố ra ngoài, vì vậy hần cực kỳ bị động, gần như bị người người hô đánh ở Hong Kong. Dù sao người Hongkong ở trong hai lần hoạ cổ phiếu kia bị thương quá nặng, rất hận những người kiếm tiền thông qua hoạ cổ phiếu kia.

Trong năm này, hấn gần như trở thành ví dụ kinh điển nhà tư bản lòng dạ hiểm độc, nhưng mà trong năm này, Tác La Tư thừa dịp Hong Kong hồi quốc, nắm bắt Hong Kong, Quách Kỳ Cương không biết là có lương tâm phát hiện hay là như thế nào, gia nhập hàng ngũ phản kích, dùng tư bản bản thân phối hợp chính phủ Trung Quốc, đánh lui Tác La Tư, khiến hấn không công mà lui.

Làn gió bình luận Hong Kong đối với hấn có đổi mới, vào chính lúc này, năm 98 lần nữa hoá cổ phiếu. Mà trong năm này, Quách Kỳ Cương giống như đôi tính, cứu thị quy mô, sáng tạo cơ hội lao động, tiến hành từ thiện xã hội, làm không ít công hiến cho Hong Kong.

Như thế, hấn triệt để chuyển biến hình tượng tư bản lòng dạ hiểm độc. Người Hongkong rất nhanh quên đi lịch sử đen trong quá khứ hấn, lại xem hấn là nhân vật phú hào trang sức nổi tiếng Hong Kong.

Hấn cũng thông qua chuyện này, cùng chính phủ Trung Quốc tạo quan hệ tốt, bỏ việc di dân Hong Kong, ngược lại quy mô tiến quân vào nhà đất nội địa.

Địa sản kim cương dưới tên hấn, ở thành thị chủ yếu của Trung Quốc mua đất xây lâu, rất có danh tiếng, lại hết sức lặng lẽ, chỉ là bất tri bất giác, đại khái ba năm trước, điền sản kim cương đã trở thành người kinh doanh nhà đất tổng tài sản thứ ba đại lục.

Quách Kỳ Cương, còn dùng tư sản bốn trăm hai mươi tỷ nhân dân tệ, đứng thứ hai bảng phú hào người Hoa năm đó, cùng Lý Gia Thành chỉ chênh lệch năm tỷ tư sản.

Mà ba năm trước đây, hấn làm một việc chấn động cả nước.

Hấn trong năm này thân thể bởi vì không khỏe nên về hưu trên danh nghĩa, mà chức chủ tịch điền sản kim cương dưới danh hấn, không giao cho con hấn, mà lại trực tiếp giao cho cháu gái của hấn.

Cháu gái của hấn, chính là... Quách Phi Di tiểu thư.

Trong đầu Tô Bằng, hiển thị những tư liệu này.

Quách Phi Di, là con gái của con cả Quách Kỳ Cương, Quách Kỳ Cương mặc dù là phú hào, nhưng rất trung trinh với thái thái, con cái sinh ra cũng không nhiều, chỉ có hai con trai, một con gái.

Chỉ là con cái của hắn cũng không quá phấn đấu, con út của hắn vào lúc hơn ba mươi tuổi đua xe với người khác mà chết, con gái thì là Đại tỷ mê trai nổi danh trong thời trang Hong Kong, chuyên thích nam minh tinh trẻ tuổi dễ nhìn, không ngừng truyền ra chuyện xấu bao nuôi nam minh tinh nào đó, đến bốn mươi năm mươi tuổi lập gia đình có con rồi cũng vẫn như thế, làn gió dư luận cực kém.

Con cả hắn cũng không khác là bao, là một cậu ấm ăn no mặc ấm, năm nay đã năm mươi bốn tuổi, năm đó đã từng trợ giúp Quách Kỳ Cương kinh doanh buôn bán, lại không làm việc đàng hoàng, vào năm chín mấy liên tục lỗ lã hơn hai mươi tỷ, cuối cùng bị Quách Kỳ Cương thất vọng đá ra công ty, sau đó, hắn liền thành một cậu ấm làng chơi thường xuyên trên đầu đề giải trí giật tít bao nuôi nữ minh tinh.

Trong ba đời, cũng không có mấy người phấn đấu, đều là dạng ăn chơi trác táng, duy nhất không chịu thua kém, chính là cháu gái của hắn Quách Phi Di.

Quách Phi Di năm nay hắn hai mươi lăm tuổi, tốt nghiệp ở học viện tài chính đại học Yale Hoa Kỳ, nghe nói là thiếu nữ thiên tài, mười sáu tuổi đã thi vào Yale, thành tích học tập cực kỳ xuất sắc.

Sau khi nàng tốt nghiệp lúc hai mươi tuổi, trực tiếp trợ giúp gia gia xử lý nghiệp vụ công ty, hoàn toàn khác cha nàng, nàng liên tiếp làm mấy quyết sách đầu tư anh minh, thu lời hơn năm mươi tỷ cho điền sản kim cảng, khiến giới thương nghiệp sợ hãi than.

Quách Kỳ Cương cũng hết sức yêu thích thương thức nàng, lại thêm không có người kế tục, liền đem chức chủ tịch kim cảng, truyền cho nàng.

Chỉ là nàng sau khi nhậm chức, luôn lặng lẽ, ít lộ diện, thậm chí truyền thông cũng không có ảnh của nàng chính diện.

Mà Tô Bằng sở dĩ biết rõ như vậy, đó là vì một công việc quá khứ.

Đó đại khái là một năm rưỡi trước kia, có người thông qua quan hệ tìm Tô Bằng, sau đó lấy ra một tấm ảnh, nhân vật trên đó, chính là một mỹ nhân dạng băng sơn.

Người tìm Tô Bằng, căn cứ cảm giác của Tô Bằng, hẳn là cậu ấm trong kinh thành, cực kỳ kiêu ngạo, mở miệng nói ra năm trăm vạn, chỉ cần Tô Bằng kiếm được ảnh nude của cô gái trong hình, hoặc là ảnh chụp hay video bất nhĩ khác, cũng nói cho Tô Bằng không cần hắn điều tra, chỉ cần dựa theo bọn họ cung cấp bản thân tin tức lên vào chụp ảnh là đủ rồi.

Tô Bằng lúc ấy cũng cảm giác có chút không ổn, không nhận, mà nói điều tra thử đã, kết quả sau một phen điều tra, Tô Bằng mới phát hiện, người mà mấy cậu ấm kinh thành muốn quay chụp ảnh nude bất nhĩ, chính là Quách Phi Di này.

Biết tin tức này Tô Bằng, lập tức trở về, tìm lý do cự tuyệt mấy cố chủ.

Bởi vì kiếm tiền mặc dù trọng yếu, nhưng không quan trọng bằng mạng nhỏ, không nói đến lực lượng bảo vệ bên người nàng, chỉ từ mặt thể lực mà bàn, điền sản kim cảng Hong Kong cùng tổng tài sản đại lục hơn mấy ngàn tỷ, nắm giữ ở trong tay Quách Phi Di chỉ ít có mấy mấy trăm tỷ, tư bản này quá kinh khủng, nếu mình thật sự chụp ảnh nude của nàng, đối phương chỉ cần có chút ý tứ kia, phía dưới có kẻ thay nàng thuê sát thủ cũng là rất bình thường.

Dưới trọng kim, tuyệt đối không có tường không lọt gió, những cậu ấm kia thì không sợ, nhưng Tô Bằng lại gánh vác không nổi

Về sau, Tô Bằng từ trong gia tộc của chính mình mơ hồ nghe được tiếng gió, nói trong kinh thành có mấy cậu ấm con cháu quan lớn, ở trong một lần yến hội của xã hội thượng tầng, muốn tiếp xúc thử Quách Phi Di kia, nhưng không quá được tôn trọng, lại bị đối phương hất rượi vào mặt, tát một cái.

Tô Bằng phỏng chừng, thuê mình, chính là mấy cậu ấm kia, lòng trả thù của những người này rất nặng, chính diện không động được Quách gia, liền sử dụng thủ đoạn, sờ dĩ bọn họ tới Trung Hải, đó là vì tổng bộ kim cảng đại lục ngay tại Trung Hải.

Nhưng, Tô Bằng lại nhớ kỹ tướng mạo nữ nhân kia.

Lúc này, mặc dù Tô Bằng ở phía sau hội đấu giá, không nhìn thấy chính diện của nữ nhân kia, hơn nữa bây giờ vị mỹ nữ cổ trang băng sương này cùng tâm ảnh Tô Bằng từng xem chỉ giống bảy phần, nhưng mà Tô Bằng vẫn nhận ra, nàng này hẳn là Quách Phi Di không thể nghi ngờ.

Bởi vì kiến thức Tô Bằng học được ở Hắc Lang Nhĩ quận Giang Ninh, một người có thể sẽ cải trang, nhưng một số chi tiết chủ yếu của bộ mặt sẽ không thay đổi quá nhiều, có thể nhìn ra mánh khóe.

Trải qua tướng mạo Tô Bằng tu bổ trong đầu, mỹ nữ băng sương cổ trang phía trước, chính là người đó không chút nghi ngờ.

“Nàng cũng ở trong trò chơi này?”

Tô Bằng nhìn, trước thì có chút khó hiểu, giá trị đối phương, không nên dùng thân mạo hiểm.

Có điều ngay sau đó, Tô Bằng lại bình thường trở lại.

“Với giá trị của Quách Phi Di, nàng hẳn là tầng lớn người mua đạo cụ hiện thực mang ra trong trò chơi luân hồi tử vong, nếu nàng mua những vật phẩm thần kỳ kia, nhất định sẽ có chỗ lưu ý, người chơi trò chơi luân hồi tử vong không quá tận lực che dấu mình, bị phát hiện rất bình thường, với tài lực của nàng, mua mấy chủ không phải quá dễ dàng.”

“Ừm, nghĩ tới trình độ của nàng, ngoại trừ sự nghiệp, đã không có truy cầu gì khác, muốn tìm kiếm kích thích cũng là có thể, gia nhập trò chơi này, có khi là tình nguyện.”

Nghĩ rõ điểm ấy, Tô Bằng không hề kỳ quái.

Với tài lực của nữ nhân này, lấy ra 1 tỷ hai trăm triệu để mua chút hoàng kim trong trò chơi, không phải quá dễ dàng, một tỷ hai trăm triệu nhìn như rất nhiều, nhưng tiền tiêu vật một năm của đối phương phỏng chừng cũng không chỉ chừng này.

“Tốt, Nghe Hồng Vũ Y này, chính là của người đấu giá số sáu mươi tám.”

Lúc này, Tư Kỳ duy trì đầu giá trước sân khấu, cũng đã gõ búa.

Tô Bằng lúc này, cũng phục hồi tinh thần lại, ánh mắt không khỏi nhìn người chơi game họ Từ phía trước.

Ở phía sau, Tô Bằng cũng có thể thấy, người chơi họ Từ kia, mặc dù nhìn như lạnh nhạt, lại như cũ kèm nén không được hưng phấn, khuôn mặt hơi có chút ửng hồng, không ngừng quay đầu lại, tựa hồ là nói chuyện với người chơi quen bên cạnh.

“Một vạn lượng hoàng kim, cũng chính là mười triệu nhân dân tệ, đủ hấn hưng phấn.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, có điều lập tức nghĩ tới, cũng là năng lực chế tạo của bọn A Triết.

“Nghê Hồng Vũ Y này, ngược lại có tám phần khả năng, là thứ do Phương Huyền Nhã kia làm, nếu bọn họ thật có bản lĩnh này, ta nên nghiêm túc chút, không biết giá thành phẩm của y phục kia là bao nhiêu, có điều sẽ không cao hơn ba ngàn lượng hoàng kim, nếu không giá quy định của đầu giá cũng sẽ không thấp như vậy...”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Đầu tư ba ngàn lượng hoàng kim, thu nhập một vạn lượng hoàng kim, đầu tư này, rất có lời.

Có điều, đây là giá cả giao dịch lần này, trong trò chơi người có tiền như vậy không nhiều lắm, cơ hội lại vượt qua đầu khi với người khác lại càng không nhiều, buôn bán bình thường, giá cả sẽ giảm xuống không ít, có điều một kiện đạo cụ khiến tiền vốn tăng gấp bội hấn không thành vấn đề.

Tư Kỳ trước đài, tựa hồ còn muốn nói điều gì đó, nhưng mà lúc này, phía sau đột nhiên đi lên một cá nhân, thấp giọng nói gì đó với Tư Kỳ.

Tô Bằng miễn cảm phát hiện, Tư Kỳ kia tựa hồ vẻ mặt biến hóa một chút, tựa hồ là tức giận, có điều lập tức áp chế xuống, thấp giọng nói hai câu, nhưng sau đó quay đầu lại, nói.

“Hội đấu giá tiếp tục tiến hành, rất nhanh, chúng ta sẽ đấu giá vật phẩm tiếp theo.”

Hội đấu giá tiếp tục tiến hành, thứ đấu giá tiếp theo mặc dù không tồi, nhưng so với Nghê Hồng Vũ Y, lập tức thấy rõ chênh lệch, không có thứ gì đặc biệt hơn cả.

Tô Bằng xem hơi có chút nhàm chán, vào chính lúc này, Tô Bằng lại thấy nhị thế tử Phong Thiệu kia, đang vẻ mặt khó chịu từ bên kia đi tới.

Phong Thiệu lão đảo đi tới, đi đến trước mặt Tô Bằng đầu tiên là một tiếng thở dài, sau đó nói.

“Xin lỗi, huynh đệ, vừa rồi có thể là oan uổng người.”

Tô Bằng nghe xong, khẽ cười, xung hô của người này với bản thân ngược lại càng ngày càng gần, từ bằng hữu, đến huynh đệ.

Có điều ta mới không phải là huynh đệ người ấy, trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

Mà Phong Thiệu kia, không biết mình dường như bị người chán ghét, thở dài nói.

“Lần này, có thể không hại được người bán kia, mệnh lệnh sớm đấu giá hôm nay, là anh ta phát ra.”

“Ừm.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, sau đó nói.

“Có lẽ hần vận khí tốt.”

“Ài... Có điều, cũng không thể không có tin tức.”

Phong Thiệu thở dài, sau đó tiếp tục nói.

“Hần sở dĩ sớm đấu giá, là vì hần nói, nếu hôm nay sớm đấu giá, ngày hội đấu giá chấm dứt, hần còn có thể lấy ra một bộ trang bị... trang bị lần này,

không phải cho nữ nhân dùng, mà là trang bị nam tính, còn là trang bị nguyên bộ, hơn nữa sau này sẽ cung cấp loại trang bị này trường kỳ cho hội trân bảo chúng ta, anh của ta tâm động, giao trách nhiệm ta không được động vào hấn.”

Tô Bằng nghe xong, khẽ gật đầu, có điều trong lòng lại thoáng trầm xuống.

“Cung cấp trang bị trường kỳ? Chẳng lẽ họ Từ này cùng bọn A Triết đạt thành hiệp nghị gì?”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

“Chỉ đáng tiếc ta không lộ ra thân phận trong trò chơi, nếu không lôi kéo bọn A Triết, đem bọn họ phát triển trở thành người chuyên cung hàng cho bản thân, cũng là phương pháp kiếm tiền tốt.”

Tô Bằng thầm suy nghĩ, trong lòng suy đoán sau này có nên đào góc tường họ Từ kia không.

Ở vào chính lúc này, Tô Bằng chợt nghe hội trường đấu giá lại một trận ồn ào.

Hắn ném ánh mắt về phía đài đấu giá, chỉ thấy trong tay một người chơi nữ trên đài, nâng một cái khay.

Tư Kỳ xốc khay lên, bày trong khay, có một bình thủy tinh, mà ở trong bình thủy tinh trong suốt, một vật phẩm phản phát ánh trắng yếu ớt, đang lấp lánh tia sáng.

“Chư vị bằng hữu người chơi chú ý, vật phẩm đấu giá lần này, chính là vật phẩm trân quý có hiệu quả chữa thương mạnh nhất trong trò chơi được biết đến hiện nay”

Tư Kỳ chỉ hai bình thủy tinh trên khay kia, nói với người chơi phía dưới.

“Vật phẩm chữa thương mạnh nhất?”

Nghe danh tiếng này, Tô Bằng tập trung chú ý, nhìn về phía trên đài.

Thị lực của Tô Bằng rất tốt, chỉ thấy trong bình thủy tinh trong mâm kia, nổi lơ lửng “Ánh trắng” loại nhỏ màu lam sậm một lớn một nhỏ.

Bình thủy tinh này cỡ bàn tay, ánh trắng nhỏ trong đó, lại trôi nổi ở giữa bình.

Hai “Ánh trắng” nhỏ này, một là trắng rằm, còn lại là một ánh trắng lưỡi liềm, hết sức xinh đẹp...

“Chư vị, đây là thánh phẩm chữa thương số 1 trong trò chơi luân hồi tử vong, tinh hoa ánh trắng!”

Tư Kỳ nói ra tên vật phẩm đấu giá này...

Chương 308: Mua sắm thành công.

“Cái này, chính là tinh hoa ánh trắng?”

Tô Bằng nhìn, lập tức dậy tinh thần, nhìn vào trong bình thủy tinh nhìn lại.

Lúc này nữ chủ trì Tư Kỳ trên đài, cũng chỉ bình thủy tinh, làm giới thiệu với mọi người.

“Mọi người đều biết, trong cả trò chơi luân hồi tử vong, là tồn tại cái gọi là tinh quái, có một số yêu vật tinh quái cường đại, có thể phun ra nuốt vào tinh hoa nhật nguyệt, tốc độ tu luyện không chậm hơn người chơi chúng ta bao nhiêu, mà những tinh quái này, liền sản ra một số vật chất rất hi hữu.”

“Tinh hoa ánh trắng này, chính là một loại trong đó... Đây là tinh quái thuộc tính âm tính, mỗi ngày dùng ánh trắng tu luyện, mới có thể sản xuất một ít.”

“Mọi người hẳn rất thưởng thức tinh hoa ánh trắng này, nói chính xác, tinh hoa ánh trắng, 30 gram là một tinh hoa hoàn chỉnh, tựa như thế giới này, cứ ba mươi ngày là một tháng, ánh trắng cũng lấy ba mươi ngày làm một chu kỳ âm tình tròn khuyết, 30 gram tinh hoa ánh trắng, sẽ tự động hình thành một ánh trắng rằm, mà tinh hoa không đủ ba mươi ngày, tụ tập lại, cũng sẽ hình thành trăng lưỡi liềm.”

“Nhưng mà cho dù ba mươi ngày có thể trở thành trắng rằm, nhưng trên thực tế sử dụng, đều là dùng bốn mươi gram tinh hoa ánh trăng là tốt nhất, trong đó 30 gram là trắng rằm, sau khi sử dụng, còn cần ít nhất mười gram tinh hoa ánh trăng làm phụ trợ củng cố.”

“Mà hiệu quả của bảo vật, tin tưởng mọi người đều biết, chính là chữa thương, trị liệu tứ chi bị thương hiệu suất cao, tăng cường hiệu quả khôi phục nội thương, tăng nội công, thậm chí, có tin đồn, dùng tinh hoa ánh trăng trường kỳ, có thể tăng tuổi thọ.”

“Nhưng mà tinh hoa ánh trăng này, có được thật sự không dễ, bởi vì nó là vật phẩm tiêu hao, thời gian lâu như vậy, sản xuất ra chẳng những không càng ngày càng nhiều, ngược lại càng ngày càng ít, càng ngày càng mắc.”

“Một lượng tinh hoa ánh trăng này của hội trân bảo, là một nhân vật trong trò chơi giao dịch cho hội trân bảo chúng ta, nhưng chỉ có một lượng, giá hội trân bảo mua cũng rất đắt.”

“Cho nên, hội trân bảo chúng ta đem một lượng tinh hoa ánh trăng này đấu giá, giá quy định là năm nghìn năm trăm lượng hoàng kim!”

“Năm nghìn năm trăm lượng!”

Nghe giá này, Tô Bằng khẽ nhíu mày, hẳn ở trang web tửu quán luân hồi kia từng xem tin tức liên quan, có người nhắc tới tinh hoa ánh trăng đã tăng đến năm ngàn lượng hoàng kim một nhúm.

Lúc ấy Tô Bằng lo lắng, nếu gần năm ngàn lượng có thể mua một nhúm, vậy cũng có thể chấp nhận.

Chỉ là không ngờ, hôm nay trên hội đấu giá, mặc dù xuất hiện tinh hoa ánh trăng, nhưng giá khởi điểm đã năm nghìn năm trăm lượng hoàng kim.

Nhưng trước kia Tô Bằng chưa nghe qua danh tiếng của tinh hoa ánh trăng này, hôm nay vừa nghe, thứ này không ngờ lại có thanh danh thánh phẩm chữa thương số 1 trong trò chơi luân hồi tử vong. Như vậy có lẽ, giá cả ngược lại cũng không tính thái quá.

Thực tế, đối phương còn cố ý chỉ ra, sử dụng tinh hoa ánh trăng này trường kỳ, có lẽ còn có hiệu quả kéo dài tuổi thọ.

“Một vạn lượng hoàng kim, trong vòng một vạn lượng hoàng kim, đều có thể chấp nhận.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Trên người hắn còn hơn bốn vạn hoàng kim, hắn đủ mua, có điều nếu tăng quá cao, Tô Bằng cũng không muốn làm kẻ tiêu tiền như rác, nếu quá cao, Tô Bằng không ngại sử dụng một số thủ đoạn khác để thu được.

“Bây giờ đấu giá bắt đầu!”

Thanh âm của Tư Kỳ, vang lên.

“Năm nghìn bảy trăm lượng hoàng kim!”

Lúc ấy có người báo giá. Ngay sau đó, lại mấy người báo giá, rất nhanh, giá cả đã được nâng lên đến sáu ngàn ba trăm lượng.

Tô Bằng nhìn thử người đấu giá trong hội trường, lại đã biến thành mấy người, biến thành nữ nhân Kiều Tiểu mới vừa rồi không cướp được Nghê Hồng Vũ Y kia, cùng với tình lữ cạnh trang Nghê Hồng Vũ Y rút lui từ rất sớm, cùng với đại hán đầu trọc mở miệng nói rất thô lỗ đang đấu giá.

Khiến người ta ngoài ý muốn chính là, người họ Từ kia, không ngờ cũng mở miệng ra giá.

“Mặc dù tới nơi này kẻ có tiền không ít, có điều tài chính vượt quá năm ngàn lượng trở lên, chưa tới một phần mười người, mọi người đều muốn lưu lại một số tài chính, xem đằng sau có thứ tốt không.”

Trong lòng Tô Bằng thầm suy nghĩ, trong lòng buông lỏng không ít.

Hắn giơ tay lên, hướng về phía sân khấu hô một tiếng.

“Số 118, sáu ngàn năm trăm lượng.”

Quả nhiên, sau khi hấn ra giá, người đấu giá mất đi một, nam nhân đầu trọc kia tựa hồ cũng không kiên quyết, do dự một chút rút lui ra khỏi cạnh tranh.

“Sáu ngàn sáu trăm lượng! Ta cũng không tin, ta mua không được quần áo, còn mua không được tinh hoa ánh trăng này!”

Nữ nhân Kiều Tiêu kia, lại giơ tay lên, nói hơi hờn dỗi.

Tô Bằng khẽ nhíu mày, hấn không phải quá thích nữ nhân này, hơn nữa, cùng hấn chính diện đấu giá, có thể bị nàng ác ý nâng giá, tất nhiên Tô Bằng không muốn gặp phải.

“Sáu ngàn tám trăm lượng hoàng kim!”

Đôi vợ chồng hòa ái kia, tài chính cực hạn đại khái chính là chừng này, bọn họ tựa hồ rất khát vọng tìm được tinh hoa ánh trăng này, chỉ là trong tài chính giới hạn, chỉ có thể ra đến giá cả này.

“Bảy ngàn lượng!”

Phía trước, nam nhân họ Từ kia, lại đột nhiên mở miệng, lại tăng lên hai trăm lượng.

Đôi vợ chồng hòa ái kia, tức thì sắc mặt ảm đạm, nàng kia tựa hồ hết sức khổ sở, bên cạnh trợ thủ của nàng, nắm lấy tay của nàng, an ủi nàng một hồi.

Tô Bằng thấy trận thế này, lại có hơi nhíu mày, người chơi họ Từ kia tựa hồ cũng rất có quyết tâm cạnh tranh tinh hoa ánh trăng này, hấn ngược lại là một đối thủ lợi hại.

“Bảy ngàn hai trăm lượng!”

Nữ nhân nhỏ nhắn xinh xắn nghe xong, sắc mặt trở nên rất khó coi, nàng lần nữa hô giá.

Tô Bằng thấy, thở dài, xem ra khả năng mình tiện nghi bắt lấy bình tinh hoa ánh trăng này không cao, vậy thì liền cho thấy quyết tâm của mình.

“Tám ngàn lượng hoàng kim!”

Tô Bằng giơ tay lên, cao giọng hô lên trên đài.

“Ta ngất, tám ngàn lượng hoàng kim!”

Nghe xong Tô Bằng hô giá, Phong Thiệu ở bên cạnh hấn không khỏi hô một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Tô Bằng lập tức không giống với lúc trước.

Hấn nhoài tới, nói với Tô Bằng.

“Không ngờ nha, nhìn bộ dạng ngươi, không ngờ lại có tiền vậy, tám ngàn lượng hoàng kim đó! Không nhìn ra ngươi lại là hào phú!”

Tô Bằng không để ý tới hấn, mà lại nhìn họ Từ kia.

Quả nhiên, người chơi họ Từ bắt đầu do dự, hấn tựa hồ đang so đo được mất, thấy giá cao như vậy mua nhúm tinh hoa ánh trăng này có lợi không.

Mà đôi thành nữ nhân nhỏ nhắn xinh xắn kia, tựa hồ cũng bị nghen, không ngờ Tô Bằng một lần lại nâng giá cao như vậy, nàng cũng không đủ tài chính.

“Tám ngàn lượng hoàng kim! Tám ngàn lượng hoàng kim! Có người ra giá rất cao ư?”

Tư Kỳ nghe giá thế cực kỳ hưng phấn, nếu mức đấu giá cao, nàng cũng sẽ thu được một số tiền thưởng xa xỉ, cho nên hết sức chú tâm.

“Tám ngàn hai trăm lượng.”

Người chơi họ Từ, rốt cuộc suy nghĩ kỹ càng, thử thăm dò đưa ra giá cả.

Tô Bằng nghe xong, biết giá cả này, gần như đã đến cực hạn tâm lý của đối phương, lại tiếp tục, họ Từ kia chưa hấn không bỏ ra tiền được, chỉ là chưa hấn có thể thu về phí tổn.

Có điều, vì bảo hiểm lên giá, Tô Bằng quyết định lại thêm năm trăm lượng hoàng kim, khiến đối phương hiểu rõ quyết tâm của mình.

“Tám ngàn bảy trăm lượng hoàng kim!”

Tô Bằng hô giá này, sau đó hô về phía người chơi họ Từ phía trước.

“Vị bằng hữu này, ta dùng tinh hoa ánh trăng này, là tình thể bắt buộc, hi vọng bằng hữu có thể thành toàn.”

“Ha ha...”

Họ Từ kia nghe xong, lập tức nở nụ cười, hắn đang cân nhắc bỏ tinh hoa ánh trăng này, bởi vì đã vượt qua dự toán rất nhiều, hắn mở miệng nói.

“Nếu bằng hữu đặc biệt cần, vậy Từ Khả ta nhường cho ngươi.”

Tô Bằng nghe xong, hơi sững sờ, người này tự xưng là Từ Khả?

“Từ Khả, không phải là người liên hệ Triệu Thu kia, cũng là người mà ta từ trong tay hắn nhận được tin tức đại hội tán nhân sao?”

Trong lòng Tô Bằng không khỏi nghĩ tới người nọ.

Có điều hắn lập tức khôi phục bình thường, hơi chấp tay nói.

“Đa tạ.”

“Tám ngàn bảy trăm lượng hoàng kim! Không ai ra giá cao hơn nữa chứ?”

Tư Kỳ ở phía trước liên tục hỏi ba lượt, xác định có người nhắc lại giá mua tinh hoa ánh trăng hay không, rồi gõ búa nói.

“Chúc mừng tiên sinh số 118, ngươi thành công mua được tinh hoa ánh trăng.”

Sau đó, nàng nhìn phía dưới, trên mặt mang theo nụ cười hết sức ngọt ngào nói.

“Chư vị bằng hữu, hôm nay đã đấu giá ra bốn mươi đạo cụ. Đấu giá hôm nay, liền đã xong, mọi người có thể đến tiền đường ăn một chút gì đó. 3h15 chiều nay, đấu giá lần thứ hai tiếp tục bắt đầu, bằng hữu đã mua được đấu

giá phẩm xin chờ một chút lại rời đi hoặc logout, chúng ta sẽ giao vật phẩm đấu giá cùng hoàng kim.”

Nghe thấy những lời này, phía dưới truyền đến một trận ồn ào, bầu không khí thoáng cái trở nên thoải mái hơn.

Không ít người chơi, gọi nhau rời khỏi, đi tiên đường, còn có không ít người chơi, trực tiếp logout ngay tại chỗ.

Tô Bằng cũng thở phào nhẹ nhõm, tám ngàn bảy trăm lượng hoàng kim mua tinh hoa ánh trăng không rẻ, chỉ là mình cần dùng gấp, đây cũng là bất đắc dĩ.

“Hi, anh bạn này, chúng ta chính thức làm quen đi, ta tên Phong Thiệu Vũ, là em trai của hội trưởng hội trân bảo Phong Thiệu Long, anh bạn người xưng hô như thế nào? Thực không ngờ, người còn là một thổ hào.”

Lúc này, Phong Thiệu ở bên cạnh Tô Bằng, hay còn gọi là Phong Thiệu Vũ, mang theo vẻ mặt tươi cười, nói với Tô Bằng.

“Ha ha.”

Tô Bằng nhìn thấy, mỉm cười, Phong Thiệu Vũ này tựa hồ rất thực tế, nhìn thấy mình tựa hồ có không ít giá trị lợi dụng, lập tức nhiệt tình với mình không ít.

“Ta lấy vật phẩm đấu giá đã rồi tính.”

Tô Bằng nói với Phong Thiệu Vũ.

Nói xong, hắn đi về chỗ ngồi của mình, ngồi ở chỗ kia chờ.

Ở đây còn ba mươi mấy người chơi, đều là chờ lấy vật phẩm đấu giá.

Phong Thiệu Vũ cười nịnh, cũng ngồi theo.

Tô Bằng không để ý đến hắn, tự nhắm mắt dưỡng thần, ở vào chính lúc này, đột nhiên cảm giác được có người đứng ở trước mặt mình.

Tô Bằng mở mắt, lại thấy, là đôi vợ chồng thoát nhìn hoà ái đầu giá tinh hoa ánh trắng trước đó, đứng ở đó.

Trượng phu kia chấp chấp tay với Tô Bằng trước, nói.

“Bằng hữu chào người, ta tên Thái Tuấn Hoa, đây là phu nhân của ta Lương Uy, không biết bằng hữu xưng hô như thế nào.”

“Ha ha, tên Tề Dĩ, hai vị tìm ta có chuyện gì sao?”

Ấn tượng đầu tiên của Tô Bằng với hai người rất không tệ, mang theo nụ cười hỏi hai người.

Đôi vợ chồng này nhìn nhau, Thái Tuấn Hoa lộ ra vẻ ngượng ngùng, nói.

“Tề tiên sinh, vợ chồng chúng ta tìm đến, là có một yêu cầu quá đáng, chính là tinh hoa ánh trắng mà Tề tiên sinh mua, có thể phân cho chúng ta một ít không?”

“Ồ? Các người muốn tinh hoa ánh trắng?”

Tô Bằng nghe xong, nhìn thoáng qua hai người, Thái Tuấn Hoa khẽ gật đầu, nói.

“Ừm... Là như thế này, chúng ta trong hiện thực, có một vị lão nhân trong nhà trúng gió, thân thể tê liệt, chúng ta nghe được, tinh hoa ánh trắng này có công năng chữa trị rất mạnh với trúng gió, chỉ cần sử dụng ước chừng năm sáu gram, có thể khiến lão nhân khôi phục bình thường, chúng ta định mua một ít, chỉ là vì tinh hoa ánh trắng xuất hiện trong trò chơi, đều là dùng bốn mươi gram làm một nhóm, chúng ta luôn không gặp người bán, cho nên chậm trễ, mà bây giờ chúng ta thật sự không kéo dài được, cho nên, Tề tiên sinh, nếu người có thể phân cho chúng ta một ít tinh hoa ánh trắng, chúng ta vô cùng cảm kích.”

“Vậy à? Nhưng vừa rồi ta mới nhìn thấy các người tựa hồ cũng muốn đầu giá Nghê Hồng Vũ Y kia, nếu quả thật cần tinh hoa ánh trắng, không phải nên giữ lại hoàng kim ra tay một lần sao?”

Tô Bằng nghe hai người nói thành khẩn, nhưng không trực tiếp tin tưởng bọn họ, mà lại nói ra một điểm đáng ngờ.

Đôi vợ chồng kia liếc nhìn nhau, không lập tức trả lời, mà lại trao đổi ánh mắt một chút.

Tô Bằng nhìn, mỉm cười, nói.

“Hai vị, chỉ sợ là không nói thật, nếu vậy, sợ là ta cũng không giúp được hai vị.”

Thê tử Lương Úy kia nghe xong, bắt giắc kêu nhỏ một tiếng, tay kéo bả vai trượng phu một chút.

Thái Tuấn Hoa nghe xong, cũng tựa hồ đang tự hỏi, sau nửa ngày, hần tựa hồ nghĩ xong gì đó, nói với Tô Bằng.

“Xin Tề tiên sinh không nên hiểu lầm, chúng ta quả thật cần tinh hoa ánh trăng, cũng không nói dối, mà chúng ta mua Nghê Hồng Vũ Y, là vì...”

Nói đến đây, hần nhìn thoáng qua Phong Thiệu Vũ bên cạnh Tô Bằng, dừng nói chuyện, mà môi đột nhiên mấp máy.

Tô Bằng ở vào chính lúc này, đột nhiên vang lên thanh âm bên tai, cũng là thanh âm của Thái Tuấn Hoa kia, chỉ nghe hần đang nói nói.

“Tề tiên sinh, ta bây giờ là dùng truyền âm nhập mật nói với ngươi, chuyện này ta cũng không phải là nói dối, chúng ta muốn mua Nghê Hồng Vũ Y, là vì một nguyên nhân khác.”

“Đề tỏ thành ý, ta cũng không giấu diếm Tề tiên sinh, sở dĩ chúng ta muốn mua bộ y phục kia, là vì chúng ta đã tìm ra một bí cảnh, trong bí cảnh kia, có không ít vật phẩm hiếm quý, thậm chí có thể có tinh quái có thể hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa trong truyền thuyết, chỉ là hoàn cảnh ở đó hết sức phức tạp lại hung hiểm, với võ công chúng ta không cách nào đột phá, nhất là có một địa phương, sẽ xuất hiện lượng lớn sát thương, chúng ta mua Nghê Hồng Vũ Y, chính là nhìn trúng đặc tính bình khí bạc cấp thấp không cách

nào đâm rách nó, cùng công năng nhẹ nhàng, có hai hiệu quả này, ta cùng phu nhân ta, mới có lòng tin tìm đến chỗ sâu trong bí cảnh.”

“Ồ?”

Tô Bằng nghe xong, liếc nhìn Thái Tuấn Hoa một cái.

Kỳ cảnh trong trò chơi luân hồi tử vong, bí cảnh không ở số ít, không ít người cũng đã có kỳ ngộ, ở bên trong thu được không ít thiên tài địa bảo, thậm chí có người đã tìm ra bí cảnh chuyên môn, định kỳ đi kiểm trang bị vật tư trong đó, Tô Bằng từng nghe Triệu Thu nói qua những chuyện này.

Có điều, kỳ cảnh, bí cảnh có thể kiếm vật tư quý hiếm định kỳ, chẳng những hung hiểm, hơn nữa hết sức hi hữu, người có thể thu được loại tin tức này, đều chết cũng không chịu để lộ ra.

Trước mắt Thái Tuấn Hoa này, lại tự xưng phát hiện một địa phương như vậy, còn nói với Tô Bằng, Tô Bằng cảm giác có chút ngoài ý muốn.

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng khẽ gật đầu, nói với Thái Tuấn Hoa.

“Thái huynh, chỗ khó xử của ngươi ta hiểu, có điều ta mua tinh hoa ánh trắng, cũng không phải vì trừ hàng, mà là bản thân cũng có chỗ trọng dụng, bây giờ ta còn không biết cần bao nhiêu, nếu không đủ, ta còn phải tiếp tục mua... Nhưng ta đáp ứng ngươi, nếu sau khi ta sử dụng còn thừa, sẽ phân cho Thái huynh ngươi.”

“Như thế, không còn gì tốt hơn, thật cảm ơn Tề tiên sinh! Phương diện giá cả không có vấn đề, chúng ta chỉ cần năm sáu gram, cho dù ngươi đưa giá gấp đôi cũng được.”

Nghe xong lời của Tô Bằng, trên mặt Thái Tuấn Hoa không khỏi mừng rỡ, nói với Tô Bằng.

Nghe thấy những lời này, Tô Bằng khẽ gật đầu, hai người này nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn không biết chuyện đại hội tán nhân, nếu không với giá bọn họ ra, liền có thể thu được trực tiếp ở tử quán luân hồi.

Có điều Tô Bằng cũng chẳng cố ý nhắc nhở bọn họ, nếu mình không dùng nhiều như vậy, cũng có thể tìm nhà dưới.

Hai người sau khi trao đổi điện thoại với nhau, vừa vặn đến phiên Tô Bằng lấy vật phẩm đấu giá.

Tô Bằng ra sau, sau khi trả kim phiếu tám ngàn bảy trăm lượng hoàng kim, chiếm được tinh hoa ánh trăng trong bình thủy tinh kia.

Sau khi tinh hoa ánh trăng tới tay, Tô Bằng cũng không dừng lại thêm, qua loa hai câu với Phong Thiều Vũ dán chặt bản thân, nhớ kỹ phương thức liên lạc hắc cho, hẹn trong hiện thực có thời gian thì tâm sự, sau đó Tô Bằng liền trực tiếp logout ở hội đấu giá.

...

Tô Bằng chậm rãi mở mắt, từ trên giường biệt thự mình ngồi dậy.

Vừa mới ngồi dậy, Tô Bằng chợt nghe bên tai mình không ngừng truyền đến thanh âm “Tích tích”.

“Người nào gửi tin nhắn cho ta?”

Tô Bằng nghe ra đây là tin nhắn di động, hắc cầm lấy di động, nhìn lại.

“Tô tiên sinh! Ta là Phương Huyền Nhã, chúng ta ở khách sạn quốc tế Canberra, xin người giúp chúng ta! Người đưa chúng ta đi không phải người tốt, bọn họ định bắt cóc chúng ta! Tô tiên sinh, chúng ta bị khống chế, xin người mau lại đây giúp chúng ta!”

Trên tin nhắn, biểu hiện ra tin tức này..

Chương 309: Cướp người

“Khinh thường quá đó! Giá trị của bọn người A Triết rất cao, có lẽ Từ Khả cùng bọn họ nói chuyện không thành, muốn bắt cóc bọn họ điều khiển bọn họ làm việc cho mình!”

Tô Bằng thầm nghĩ trong lòng, nếu như trước đây hắn vẫn sẽ không nghĩ như vậy, nhưng ngày hôm nay ở trên buổi đầu giá nhìn thấy Vũ Y Nghê Hồng kia, Tô Bằng mới biết được giá trị của bọn họ.

Nhìn thời gian gửi tin nhắn, đại khái hai mươi phút trước.

“Thời gian còn kịp!”

Trong lòng hắn nghĩ, lập tức, dùng di động kiểm tra bản đồ, đã tìm được vị trí khách sạn quốc tế Canberra.

Khách sạn kia cách biệt thự Tô Bằng, chẳng qua hơn mười cây số, hơn mười phút đi đường mà thôi.

Lúc này Tô Bằng vọt người dậy, cất máy chủ vào góc tối, sau đó từ trong ngăn kéo lấy ra súng ngắn, kiểm tra xong đạn dược đồng thời mang theo một băng đạn tự động, sau đi ra bên ngoài.

Từ trong ga-ra, Tô Bằng lôi chiếc xe máy ra, trong xe đầy ắp xăng, Tô Bằng lái xe, chạy như bay về hướng khách sạn quốc tế Canberra.

...

Mười phút sau, Tô Bằng chạy tới khách sạn Canberra.

Lúc hắn đến khách sạn, đúng lúc, hắn nhìn thấy cửa khách sạn, một thiếu niên đáng vẻ giống như A Triết, bị mấy nam nhân đẩy vào trong một chiếc xe ô tô phủ rèm, chiếc xe nổ máy, băng băng lao đi.

“Đến chậm một bước sao?”

Tô Bằng thấy, trong lòng trầm xuống.

Hắn rồ máy đuổi theo chiếc xe ô tô kia.

Chiếc xe ô tô màu đen kia, và mô tô của Tô Bằng, một trước một sau, cùng gắt gao chạy về một hướng.

...

Trên chiếc xe ô tô kia, đám người thiếu niên A Triết, Phương Huyền Nhã ngồi ở hai hàng sau, ở bên cạnh bọn họ, chen thêm bốn người nam nhân nhìn qua có vẻ như vô cùng hung hãn.

Bốn thiếu niên này, đều im lặng, có điều không ngừng liếc mắt ra trao đổi với nhau, dường như đang có kế hoạch gì đó.

Một tên da đen mặc Tây phục, ngồi ở vị trí phó lái, ánh mắt hắn đột nhiên nhìn thẳng kính chiếu hậu, nói.

“Đằng sau dường như có một chiếc xe máy đang bám theo chúng ta.”

Lái xe chính là một tên châu Á, nhưng lại không phải Từ Khả, hắn cũng liếc mắt nhìn thông qua kính chiếu hậu, nói.

“Đúng vậy, người kia dường như đang đuổi theo chúng ta... Có người nhận ra hắn chứ?”

Bốn tráng nam ngồi ghé đằng sau cũng quay đầu hoặc liếc nhìn thông qua kính chiếu hậu, đều lắc đầu.

“Xem ra là đến vì đám nhóc này. Chuyện lão đại giao cho chúng ta, tuyệt đối không thể làm hỏng, Lý, cắt đuôi hắn.”

Người da đen liếc nhìn đằng sau, nói với người lái xe.

Người trên vị trí lái gạt đầu, lập tức nhấn ga, chiếc xe đột nhiên tăng tốc, bắn vọt đi như một thanh kiếm sắc bén.

...

Tô Bằng ở phía sau, cảm thấy đối phương đang tăng tốc.

“Bị phát hiện rồi!”

Trong lòng Tô Bằng đã hiểu, mình cũng bắt đầu tăng tốc.

Một chiếc xe mô tô, cứ như vậy truy đuổi trong đêm tối.

Dần dần, Tô Bằng phát hiện, phương hướng chạy của chiếc xe này, dường như đang chạy về đường cao tốc Sydney.

“Bọn họ muốn đi Sydney?”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ, có điều lập tức kịp phản ứng, nếu như là bắt cóc, bọn họ có thể sẽ đem bốn thiếu niên này rời khỏi Úc, theo góc độ nhập cư trái phép mà nói, Canberra dễ dàng hơn Sydney nhiều.

Lúc này, chiếc xe kia đột nhiên quẹo gấp, quẹo lên đường cao tốc Sydney.

Tô Bằng lúc này, đã xác định mục đích của bọn họ, xe máy tăng tốc đuổi theo.

Trên con đường cao tốc này, xe cộ rất ít, Tô Bằng nhìn thấy, chỉ có mình và chiếc xe kia.

Tô Bằng chuẩn bị tiếp tục tăng tốc, lúc tiến tới, đột nhiên trong chiếc xe vươn ra một cánh tay.

Trên cánh tay kia, cầm một khẩu súng ngắn, trực tiếp nổ hai phát súng về hướng Tô Bằng.

“Pằng! Pằng!”

Hai tiếng súng vang lên liên tục, viên đạn sượt qua bên sườn thân xe Tô Bằng một mét.

“Mẹ nó!”

Tô Bằng thấy thế trong lòng cả kinh, trong lòng mắng to, đối phương thật là quyết đoán.

Hắn lập tức điều chỉnh vị trí xe, tránh sang vị trí phía sau xe súng ngắn không bắn được.

Bàn tay vươn ra trong chiếc xe phía trước, rút về.

“Người cho ta không có súng chắc?”

Tô Bằng thấy thế, một tay lái mô tô, đưa tay từ bên hông lấy ra súng ngắn, hướng về phía bánh xe ô tô trước mặt, nổ hai phát súng.

Kỹ thuật bắn súng của Tô Bằng vốn không tệ, nhưng trong bóng đêm, xe lại có chút xóc nảy, không có bắn trúng, chỉ bắn vào biển số xe.

Người điều khiển phía trước nghe thấy tiếng súng, lập tức không chạy thẳng theo đường thẳng, mà lại vòng vào uốn lượn thành hình chữ S, tay súng trên xe thừa dịp này, vươn tay ra không ngừng nổ súng về phía sau.

Tô Bằng lại không ngừng điều khiển xe máy tránh né, kỹ thuật bắn súng của đối phương dường như chuẩn xác hơn cả Tô Bằng, vài phát súng thiếu chút nữa bắn trúng xe Tô Bằng.

Nhìn thấy như vậy, Tô Bằng đột nhiên trong lòng sinh ra một cỗ tức giận, hắn cũng không biết làm sao nhắm cho chuẩn, đột nhiên vung tay lên, bắn ra một phát súng.

Chỉ là, một phát súng này không biết có phải nhờ may mắn hay không, bất ngờ giống như kỳ tích bắn trúng cánh tay tay súng vươn tay ra khỏi cửa xe, chỉ nghe trong xe truyền đến tiếng kêu đau đớn, cánh tay kia rút trở về.

Tô Bằng thấy thế, trong lòng tung hô thật may mắn, lại tăng tốc, vùn vụt xông tới.

Xe máy của hắn gần như chạy song song với chiếc xe kia, Tô Bằng nổ súng bắn xéo vào vị trí tay lái phụ trong xe, chỉ là góc độ phát súng này khá là đặc biệt, giống như không bắn vào người, ngược lại cửa xe thủy tinh tay lái phụ bị bắn vỡ thành vụn nhỏ.

Tô Bằng nhìn thấy trên ghế phó lái, ngồi một người da đen, lúc này đang ôm cánh tay nhe răng trợn mắt, trên vị trí lái, một nam tử châu Á đang lái xe.

“STOP!”

Tô Bằng một tay cầm, chỉ vào người điều khiển bên trong, quát ra lệnh hăn.

Lúc đó, thùng xe đằng sau đột nhiên truyền đến tiếng súng, đằng sau còn có tay súng! Người nọ cách cửa sổ thủy tinh, một phát bắn về phía Tô Bằng!

Có điều viên đạn xuyên qua thủy tinh, ít nhiều có chút thay đổi quỹ đạo, viên đạn kia, gần như dán vào mái tóc Tô Bằng.

Thân thể Tô Bằng chân động, lập tức bám vào trên xe máy, đè thấp cơ thể cực hạn, sau đó hơi thả chậm tốc độ xe.

Chiếc xe vượt qua bên cạnh Tô Bằng, lúc này, khoảng cách đôi bên chẳng qua chỉ có một mét, Tô Bằng bắn một phát súng vào lớp xe phía sau chiếc xe ô tô kia.

“Bùm!”

“Két két!”

Lập tức, lớp xe chiếc xe kia bị nổ tung, lõi thép bên trong dưới chuyển động quá nhanh phát ra thanh âm chói tai, quỹ đạo chuyển động của chiếc xe này, cũng lắc lư trái phải, cuối cùng dường như là lái xe giảm phải phanh xe, cả chiếc xe trượt dài ra ngoài, dần dà dừng lại.

Tô Bằng lái mô tô, cũng dần thả chậm tốc độ, đang muốn dừng lại ở gần đó, đột nhiên cửa xe thùng xe phía sau bung ra, ba gã đàn ông lực lưỡng lao ra, hai người cầm lấy súng ngắn, một người khác cầm AK47 trong tay, nổ súng liên hồi về phía Tô Bằng.

Tô Bằng đoán được đôi phương sẽ nổ súng, tốc độ xe máy lúc này của hắn cũng không cao, ngay lúc sắp tiếp cận chiếc xe kia đột nhiên hất đầu, thân thể của hắn từ xe máy nhảy xuống. Xe máy cũng dưới tác dụng quán tính ngã nghiêng lao vào mấy người bên dưới chiếc xe kia.

Hai gã cầm súng ngắn ở hai bên, nhanh chóng nhảy lên tránh qua xe máy, nhưng nam nhân cầm AK47 lại bị đồng bọn chặn lại hướng tránh né, bị xe máy va mạnh vào cơ thể!

Người này lập tức phun ra một búng máu, AK47 cầm trong tay cũng không giữ được, hòng súng chĩa thẳng bắn lên trời.

Tô Bằng từ xe máy nhảy xuống, thân thể nửa ngồi, đang ngồi xổm bắn tỉa, bắn ba phát vào tay súng bên phải.

Ba phát súng hình chữ phẩm bắn vào người hắn, cho dù đối phương tránh né thế nào, ít nhất cũng sẽ bị trúng một viên đạn.

“Pằng!”

“Pằng!”

“Pằng!”

Tô Bằng bắn ra ba viên đạn, một viên bắn vào trên cửa xe, hai viên bắn trúng vào mục tiêu. Một viên bắn vào trên đùi đối phương, một viên bắn vào bụng, lập tức thân thể tay súng kia mềm nhũn, gục xuống đất.

Mà lúc này, người da đen trên ghế phó lái cũng nhảy xuống, hắn đổi thành tay trái cầm, cùng tay súng còn lại kia chĩa súng bắn Tô Bằng.

Nhưng vào lúc này, trong xe bất chợt bốc lửa, một thiếu niên mãnh liệt bỏ nhào ra ngoài, trên tay bốc lửa, con dao chém vào trên cổ tay tên cầm súng nhảy ra trước kia.

Tay súng kia kêu đau một tiếng, lao đảo về phía sau, lại bị bàn tay bốc lửa của thiếu niên nắm chặt cổ tay, hắn bị đau, súng ngấn trong tay rớt xuống, bị thiếu niên cướp được.

Người da đen mặc Tây trang bởi vì bị thương, phản ứng chậm một nhịp, hắn muốn nổ súng vào Lương Diệu Bang cầm dao lửa kia, nhưng lại bị Tô Bằng nả súng, một phát bắn trúng cổ, một phát bắn vào bả vai, ngã xuống mặt đất.

Lúc này, trong xe cũng vang lên một tiếng súng, ngay sau đó, một người nam nhân từ trong xe ngã ra ngoài.

Trên mặt A Triết mang theo vết thương, cầm trong tay một khẩu súng, từ trong xe chui ra.

“Thiếu niên này thật độc ác...”

Tô Bằng thấy thế, biết A Triết có lẽ đã giết chết một người trong xe.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên Tô Bằng nghe thấy Lương Diệu Bang và A Triết đồng thời hô quát, hai người cầm súng ngắn đồng thời nổ súng vào trong xe.

Bên trong lại vang lên một tiếng kêu đau đớn, Tô Bằng từ thủy tinh vỡ ghé phó lái nhìn thấy, tên châu Á ằm laái kia, tay cầm một thanh dao găm muốn tấn công, nhưng lại bị Lương Diệu Bang và A Triết đồng thời nổ súng bắn chết.

“Chết cả rồi?”

Tô Bằng thầm nghĩ trong lòng, hấn nhanh chóng đi qua, nhìn thấy một phát súng trên cổ người da đen kia, máu đã không ngừng được, mắt thấy sắp chết, còn tên bị xe máy đụng phải kia, trong miệng trào máu, có lẽ là xuất huyết bên trong.

“Người là ai? Tại sao đuổi theo chiếc xe này?”

Nhìn thấy Tô Bằng đi tới, A Triết cùng Lương Diệu Bang đồng thời nhắc súng, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, lúc này mới nhớ tới, mình hôm nay bởi vì đi tham gia đại hội Tân Nhân, cho nên đã dịch dung.

“Là ta, Tô Bằng.”

Tô Bằng nói, hấn không có che dấu âm thanh, nói với hai người.

“Tô tiên sinh?”

Nghe Tô Bằng nói thế, A Triết cùng Lương Diệu Bang đồng thời sửng sốt, bọn họ nhìn mặt Tô Bằng, trên mặt lộ ra biểu tình không thể tin được.

“Bây giờ đừng hỏi nhiều như vậy, mấy ngày hôm trước các người đụng phải ta, được ta đưa về nhà, nói rất nhiều điều, vừa rồi Phương Huyền Nhã còn gửi tin nhắn cho ta, ta liền chạy tới đây, đúng lúc nhìn thấy các người bị bắt đi.”

Tô Bằng nói, sau đó nhìn A Triết mặt đầy cảnh giác nói.

“Ta biết A Triết người lòng nghi ngờ nặng, có điều bây giờ không phải là lúc, nơi này chết sáu người, cảnh sát trong nửa giờ sẽ đến đây, không thoát thân, các người cho dù vị thành niên cũng đối mặt với tố cáo trọng tội, không muốn ngồi tù, thì mau chóng xử lý nơi này với ta!”

Nghe Tô Bằng nói vậy, sắc mặt A Triết cùng Lương Diệu Bang lập tức biến đổi.

Lúc này, Bì Lợi và Phương Huyền Nhã cũng từ trong xe chui ra, Tô Bằng nói với bọn họ.

“Các người mang xác chết trong xe ra, phía sau xe này có lẽ có đồ dự phòng, cùng ta thay lốp xe, ta dùng xe này đưa các người rời khỏi đây!”

“Ta không tin người! Trừ phi người bây giờ biến thành hình dạng trước mặt!”

A Triết siết chặt súng trong tay, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng hừ một tiếng, trong bốn thiếu niên này A Triết có lòng đa nghi nhất.

Có điều hắn vốn đã muốn nói rõ ngọn ngành với bốn thiếu niên này, cũng không che dấu, sử dụng thủ pháp mát xa độc môn của mình, trên tay mang theo một ít nội lực, bóp nhẹ lên gương mặt mình.

Khi tay của hắn bỏ ra khỏi gương mặt mình, đã khôi phục lại hình dạng như cũ.

Mấy người A Triết Lương Diệu Bang trợn mắt há hốc mồm, Tô Bằng nói.

“Đừng lo lắng, mang người lái xe ra đây, những người khác cùng ta đổi lốp xe.”

Chương 310: Thỏa thuận.

Bốn thiếu niên thiếu nữ này lúc này mới hoàn hồn, A Triết cắn răng một cái gọi Bỉ Lợi khiêng xác chết đi, còn Phương Huyền Nhã lục tìm trong xe, tìm được một túi công cụ.

Ở trong túi công cụ, có một cái kích loại nhỏ, Tô Bằng tiếp nhận túi công cụ, nâng lớp xe lên, phần phía đuôi xe, có treo một lớp xe dự phòng, có thể là vì dự phòng lại thêm đề phòng va chạm mà dùng, lúc này lại tiện lợi cho Tô Bằng, khiến hắn lấy xuống, cùng hai người Lương Diệu Bang sử dụng công cụ, đổi lại lớp xe.

Sau khi thay đổi, A Triết cũng đã lôi xác chết từ vị trí lái xe xuống, Tô Bằng xé rách bao da ghế ngồi dính máu xuống, sau đó ném mấy thứ này sang chiếc xe mô tô của mình, cũng mang người không biết tên bị thương nặng nhưng vẫn còn sống duy nhất kia dời sang một bên.

Sau đó, hắn bảo bốn thiếu niên thiếu nữ kia lên xe, sau khi chạy được hơn mười mét, quay đầu nổ hai phát súng vào bình xăng xe máy.

Phát súng đầu tiên bắn vỡ bình xăng xe máy, phát súng thứ hai đốt cháy xăng, lập tức, vang lên một tiếng nổ lớn, thiêu cháy toàn bộ những thứ dư thừa kia.

Tô Bằng nhìn thoáng qua, khẽ thở dài một tiếng, vào trong ghế lái, lái xe rời khỏi.

“Người muốn đưa bọn ta đi nơi nào?”

A Triết nhìn Tô Bằng tiếp tục lao đi trên đường cao tốc, hỏi Tô Bằng, nói xong, hắn còn dùng lực siết chặt băng súng của súng lục nằm trong tay mình.

“Đưa các người đi Sydney, nơi này quá hỗn loạn, các người ở đây rất dễ xảy ra nguy hiểm, trước hết ta sẽ đưa các người đến Sydney, có điều không biết cảnh sát còn có người bắt cóc các người có điều tra hồ sơ xuất nhập cảnh hay không, tra được địa chỉ chính thức của gia đình các người, cho nên phải sắp xếp người bảo vệ một chút cho các người.”

Tô Bằng một bên lái xe, một bên nói.

Có lẽ là Tô Bằng không thèm quan tâm bốn thiếu nam thiếu nữ này vẫn đang cầm súng, không hề có trạng thái đề phòng bọn họ khiến cho bọn họ rất yên tâm, bọn người A Triết nghe thế, không nói gì thêm, chỉ là trầm mặc cam chịu như vậy.

Thấy bầu không khí trong xe có chút âm trầm, Tô Bằng ho khan một tiếng, nói.

“Thật ra ta có một tin tức muốn nói cho các người biết, hi vọng các người nghe xong sẽ không cảm thấy giật mình.”

Ngay sau đó, hắn cũng chẳng chờ mấy thiếu niên này phản ứng, nói.

“Thật ra, ta cũng là người chơi trong trò chơi kia.”

“Người cũng là người chơi trò chơi Tử Vong Luân Hồi?”

Nghe Tô Bằng nói vậy, Phương Huyền Nhã cùng Bĩ Lợi đều lộ vẻ mặt ngạc nhiên, có điều A Triết cùng Lương Diệu Bang sắc mặt không thay đổi lớn lắm, thậm chí A Triết còn lộ ra vẻ mặt đã sớm biết như vậy.

“Ha ha, A Triết người đoán được rồi? Ta để lộ sơ hở ở đâu?”

Tô Bằng nhìn thấy sắc mặt của A Triết, cười hỏi hắn.

“Đoán được một chút, có hai điểm sơ hở, một là tốc độ người tiếp nhận nội dung những gì chúng ta nói, một nữa là, lúc từ chỗ tông xe đi đến biệt thự nhà người, ta đã phát hiện ra, người không ngừng nhìn Huyền Nhã. Vừa mới bắt đầu ta nghĩ rằng người là một tên háo sắc, nhưng sau đó ta phát hiện người chú ý chính là balo cô ấy đeo, về sau ở nhà của người, lúc người thoáng cái lôi máy chủ trong balo của Huyền Nhã ra, ta đã nghi ngờ người cũng là người chơi, về sau ta cảm thấy người che dấu tình hình chân thật, sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, mới gửi tin nhắn cho người kia dưới nhà chúng ta, chuyện này ta nói với Diệu Bang, bởi vì chúng ta chỉ có hắn tu hành chiêu thức tấn công.”

A Triết gật đầu, nói với Tô Bằng.

“Rất thông minh nha, ta quả thực ở hiện trường tông xe nhìn thấy máy chủ của các người, mới quyết định ra tay giúp đỡ các người một chút, có điều về sau chuyện các người kể, ngược lại có chút ngoài dự đoán của ta.”

Tô Bằng mỉm cười, không hề quay đầu lại nói với A Triết.

“Có điều mặc dù ta che giấu sự thực ta là người chơi, những chuyện khác ngược lại đều là sự thật, ta cần người chế tạo Ngung Thần Đan.”

“Bây giờ, nếu đã mở miệng nói, vậy ta sẽ nói thẳng vậy, đạo cụ trò chơi các người chế tạo, có giá trị rất cao, đến mức đối phương muốn điều khiển các người, với thực lực của các người, ngoại trừ che dấu bản thân, không còn cách nào khác có thể bảo vệ được chính mình.”

“Có điều ta có thể cung cấp bảo vệ cho các người, đồng thời ở trong trò chơi cung cấp tài chính luyện cấp cần thiết cho các người, thậm chí trong hiện thực bỏ tiền mua vật liệu, nhưng điều kiện là các người phải cùng ta ký kết một hiệp nghị, đồng ý cho ta quyền tiêu thụ độc quyền, ngoài ra một phần khác là A Triết cần phải cung cấp cho ta ít nhất một viên Ngung Thần Đan.”

“Đương nhiên, các người là tự do, có thể đồng ý hợp tác với ta hoặc là không, nhưng ta nhắc nhở một câu, loại hình người chơi thuộc trung lập như ta đây rất ít đấy, trong trò chơi tồn tại rất nhiều tổ chức, nếu bị bọn họ phát hiện năng lực của các người, sẽ như thế nào đây?”

Tô Bằng vừa lái xe, vừa hỏi dò mấy thiếu niên đằng sau.

Đám thiếu niên này nghe thế, dường như đang rất do dự, bọn họ đưa mắt nhìn nhau, giống như thấp giọng trao đổi.

“Ta có thể hỏi một chút không, đạo cụ chúng ta chế tạo, giá trị trong hiện thực là bao nhiêu?”

Quả nhiên, A Triết vốn đa nghi nhất, lên tiếng hỏi Tô Bằng một vấn đề thực tế.

“Cái này... Phương Huyền Nhã, người có phải đã chế tạo trang tạo Vũ Y Nghê Hồng cho các người hay không?”

Tô Bằng hỏi Phương Huyền Nhã.

“Phải... phải..”

Trên mặt Phương Huyền Nhã còn có chút tái nhợt, đám người kia thì cũng còn được, nàng là lần đầu nhìn thấy người chết trong hiện thực, vừa rồi sợ tới mức không nhẹ.

“Ta cũng không giấu diếm, giá trị thật sự của đạo cụ kia, đại khái là dùng đơn vị “trăm triệu” để tính.”

Tô Bằng nói với bọn người A Triết.

Có điều, hẳn xem như đem giá trị của đám trang bị kia tính thiếu một chữ số 0.

“Nhiều như vậy...”

Phương Huyền Nhã nghe thế, không khỏi lại càng hoảng sợ.

Sắc mặt của A Triết cùng Bì Lợi cũng đều biến đổi, bọn họ không ngờ lại có được giá trị lớn như thế.

“Đừng nghĩ quá nhiều, mặc dù là tính bằng đơn vị trăm triệu, nhưng đơn vị tiền là nhân dân tệ, hơn nữa giao dịch cần phải nộp chi phí đại lý cho một vài tổ chức đất đỏ... Có điều giá trị cuối cùng, cũng không nhỏ, Huyền Nhã, người làm một trang bị như vậy, cần phải bao lâu? Thành phẩm cần bao nhiêu?”

Tô Bằng hơi nghiêng đầu, hỏi Phương Huyền Nhã.

“Khoảng chừng hai tháng, bộ quần áo kia cần có thời gian đặc biệt để may, chế tạo xử lý vật liệu cũng khá là phiền phức, trước sau cần khoảng thời gian hai tháng.”

Phương Huyền Nhã nói, có điều suy nghĩ một lát, lại bồi thêm một câu, nói.

“Có điều, đồng thời chế tạo đạo cụ kia, ta cũng có thể chế tạo những quần áo khác, khoảng chừng cũng là hai tháng một bộ.”

“Thành phẩm cụ thể bao nhiêu, ta cũng chưa từng tính, có điều nhà của chúng ta là bỏ ra hai ngàn năm trăm lượng hoàng kim để mua, có thể miễn phí cung cấp nguyên liệu, ta nghĩ thành phẩm đại khái hai ngàn lượng hoàng kim? Xin lỗi, khái niệm ta đối với hoàng kim trong trò chơi không quá lớn.”

Phương Huyền Nhã nói.

“Tương đương với một năm mười hai bộ, không sai, thành phẩm không xem như quá cao, ta có thể chống đỡ nổi.”

Tô Bằng gật đầu nói.

“Phân chia sáu bốn, đạo cụ trang bị chúng ta chế tạo, tiền vốn người bỏ, sau đó buôn bán trang bị người thu hồi thành phẩm, sau đó bán thành tiền ở trong hiện thực, bốn người chúng ta sáu phần, một mình người được bốn phần lợi nhuận.”

A Triết vẫn luôn không nói chuyện, đột nhiên mở miệng nói.

“Ba bảy đi, ta bảy các người ba, công việc ta lao động và nguy hiểm cao hơn các người. Hơn nữa muốn đem trang bị bán được giá tốt cũng rất phiền phức, ngoài ra ta đồng thời cung cấp bảo vệ cho các người, cho dù là trong hiện thực hay là trong trò chơi.”

“Không thể được.”

A Triết hét một tiếng, sau đó nói.

“Ít nhất là năm năm, hoặc là, sáu bốn, người sáu chúng ta bốn.”

“Sáu bốn, ta sáu các người bốn, thành giao.”

Tô Bằng nói với đám thiếu niên đằng sau.

“Người...”

A Triết nghe thế, ngẩn người, có điều hắn tuy rằng đang mặc cả, nhưng chỉ là xuất phát từ thói quen, trên thực tế tiền tài tính bằng đơn vị trăm triệu cũng không có khái niệm lắm.

Có điều, ngay sau đó hắn vẫn nói thêm một câu.

“Người mới vừa nói một bộ y phục có thể bán được một triệu, lợi nhuận ít nhất năm trăm ngàn, bốn phần lợi nhuận chính là hai ngàn vạn, một bộ đạo cụ của Huyền Nhã, ít nhất người phải chia cho chúng ta hai ngàn vạn mới xem như thành giao!”

“Yên tâm đi, chỉ sẽ càng nhiều thôi.”

Tô Bằng cười cười, không tiếp tục trò chuyện sâu, chuyên tâm lái xe.

Hắn vừa lái xe, vừa suy nghĩ, nên tìm ai để đưa bốn thiếu niên này ra khỏi nước Úc.

Bốn thiếu niên này nhận vé máy bay của Từ Khả, mặc dù vé máy bay của Từ Khả là lấy mã số của công ty hàng không quốc tế gửi qua, chắc hắn không biết bọn họ chính thức ở lại thành phố này, nhưng sau khi gặp được bốn thiếu niên này, đối phương chưa hắn không có thủ đoạn gì, kiểm tra bản ghi chép của công ty hàng không một chút, tìm được địa chỉ nhà chính thức của bốn thiếu niên này.

Mà vừa rồi, Tô Bằng cùng thủ hạ của Từ Khả, trong cuộc đấu súng đã giết chết mấy người, còn phải nghĩ đến cảnh sát Úc có điều tra chuyện này hay không, cần phải đưa bọn họ trở về, mới an toàn một chút.

“Có chút đau đầu đây.... Tìm ai làm việc này? Hà Quyền Long chắc chắn không được, dựa theo tính cách của hắn, chắc chắn sẽ gắng hỏi một phen, bởi như vậy chuyện của mình liền dễ dàng bại lộ, hơn nữa hắn cũng không thể nào xử lý được ghi chép của công ty hàng không...”

Tô Bằng vừa lái xe vừa lo lắng.

Đột nhiên, lông mày Tô Bằng khẽ nhíu, hắn chợt nhớ tới hai người.

“Đúng rồi! Chuyện này, giao cho hai người kia, chắc không có vấn đề gì.”

Suy nghĩ, hắn từ trên người rút điện thoại ra, lướt đến một số điện thoại, ấn xuống phím gọi.

“Xin chào, ma tiên thiếu nữ Lê Tát đây là thông minh nhất đáng yêu không thể sánh bằng bla bla, ngươi là ai? Đại ca ca quen biết với chị đây sao?”

Trong điện thoại di động, truyền đến một tràng âm thanh của thiếu nữ.

“Ha ha, là Vương Lê Tát tiểu thư sao? Ta là Tô Bằng, cảm ơn ngươi còn nhớ ta.”

Tô Bằng nghe thấy âm thanh điện thoại trên mặt nở nụ cười, nói.

“Quả nhiên là ngươi mà, có điều ngươi xác định ngươi không có gọi nhầm số đó chứ? Lúc này gọi điện thoại, chẳng lẽ là muốn hẹn hò sao? Như vậy ngươi gọi điện thoại cho chị đây mới đúng nha... Bỏ tiểu thư còn chưa tới mười sáu tuổi, không nhận lời mời ban đêm đâu đó.”

Thanh âm của Vương Lê Tát trong điện thoại di động truyền đến.

“Không có gọi nhầm, ta chính là tìm ngươi... Lê Tát tiểu thư, năng lực của ngươi có thể xóa sạch đăng ký lên xuống máy của công ty hàng không quốc tế Úc và ghi chép nhập cảnh không? Ta có vài người bạn gặp phải chút rắc rối, cần phải xóa sạch dấu vết.”

“Như vậy sao, có thể làm được, có điều không ai thu phí một trăm ngàn đô la Mỹ, nếu quen biết với ngươi ở trong hiện thực, cho nên chiết khấu cho ngươi 9% được chưa.”

Vương Lê Tát nói.

“Lê Tát!”

Lúc này, bên kia điện thoại truyền đến một tiếng bất mãn, Tô Bằng nghe ra, là thanh âm của Vương Ngải Đạt.

“Không có vấn đề, ta lập tức xoay sở cho ngươi, đúng rồi, các ngươi vẫn còn ở Sydney sao? Nghe bên cạnh ngươi hình như ngươi ở cùng với chị của mình sao? Có thể đưa chị ngươi nghe điện thoại một chút không?”

Tô Bằng nói với Vương Lệ Tát ở bên kia điện thoại.

“Chân tướng bại lộ rồi sao? Quả nhiên là muốn tìm chị của ta, chúng ta vẫn đang ở khách sạn Sydney, người chờ xem, chị ơi ~ có người tìm này....”

Bên kia điện thoại vang lên, sau đó, truyền đến thanh âm của Vương Ngải Đạt, nói.

“Là Tô Bằng tiên sinh sao? Xin lỗi, muội muội của ta có chút nghịch ngợm.”

“Đây là vấn đề của ta, ta yêu cầu cô ấy, không cần xin lỗi.”

Tô Bằng cười cười, sau đó thanh âm hơi chút trở nên nghiêm túc.

“Ngải Đạt tiểu thư, người gần đây có thời gian chứ? Ta có một yêu cầu quá đáng, ta có vài đứa cháu thân thích, có thể tạm ở nhờ chỗ của các cô hay không, sau đó đưa bọn họ rời khỏi Sydney?”

“Ồ? Bọn họ xảy ra chuyện gì sao?”

Vương Ngải Đạt không có trả lời được hay không, chỉ hỏi ngược lại.

“Đúng vậy, bọn họ đến Úc du lịch, không ngờ lại đụng đến đám người bang phái, vừa rồi thiếu chút nữa bị bắt cóc, bởi vì một vài nguyên nhân đặc biệt, chúng ta không thể báo cảnh sát, chỉ có thể sắp xếp cho bọn họ rời khỏi Úc trước đã... Thật ra không giấu diếm gì cô, người ta quen biết ở Úc không nhiều lắm, đáng tin tưởng lại càng không nhiều, chỉ có thể làm phiền Ngải Đạt tiểu thư người...”

“Ha ha, như vậy sao, không hề vấn đề gì, để cho bọn họ tới khách sạn chúng đi, nếu là cháu ruột của người có lẽ tuổi tác không lớn lắm, đúng lúc làm bạn cùng với Lệ Tát.”

“Phiền phức như vậy, chi phí của bọn họ để ta chịu trách nhiệm.”

Tô Bằng nói xong, hỏi rõ ràng địa chỉ khách sạn của Vương Ngải Đạt, bèn cúp máy.

“Một lát ta sẽ đưa các người đến khách sạn một người bạn ta đang ở, các người ở vài ngày với cô ấy, sau đó lại tìm cơ hội rời khỏi Sydney, sẽ có người thay đổi ghi chép lên xuống máy bay và nhập cảnh của các người, không cần phải lo lắng bại lộ người thân trong hiện thực của mình, mang đến nguy hiểm cho bọn họ.”

Tô Bằng nói với bốn thiếu niên đằng sau.

Bốn thiếu niên nghe thấy đều có chút sững sờ, vừa rồi trang bị trò chơi một bộ một triệu gì đó vẫn còn không sao, ít nhiều có thể xem như đã hiểu trò chơi, bây giờ thay đổi ghi chép đăng ký cùng xuất nhập cảnh, lại có chút cảm giác khoa học viễn tưởng.

Tô Bằng lắc đầu, dành chút thời gian để cho bọn họ tiêu hóa, bản thân thì đạp mạnh xuống ga.

Sau hai giờ, Tô Bằng đi tới Sydney, tìm được khách sạn mà Vương Ngải Đạt đang ở.

Sắp xếp an toàn cho bọn người A Triết vào trong khách sạn, Tô Bằng cảm ơn một hồi với Vương Ngải Đạt, có điều đối phương đồng ý mình cũng là nằm trong dự đoán, dù sao nàng thiếu mình một nhân tình, trên thực tế dựa theo cách nói của Tô Bằng, đây cũng không phải là chuyện to tát gì.

Sau khi xử lý xong xuôi những chuyện này, Tô Bằng không hề ở lại, lái chiếc xe đến một nơi ít người để vứt bỏ, sau đó bắt xe đi đến nhà ga Sydney, mua vé xe trở về Canberra

Chương 311: Mua Long quy nội đan.

Lúc rạng sáng hai ba giờ, Tô Bằng chạy về Canberra.

Nhà ga Canberra cách biệt thự của Tô Bằng cũng không phải là rất xa, hơn nữa có tắc xi chạy ca đêm chuyên chờ ở chỗ này, Tô Bằng kêu một chiếc tắc xi liền chạy về nhà mình.

Có điều, trên đường Tô Bằng suy nghĩ một lát, không có bảo tài xế trực tiếp trở về biệt thự, mà là bảo hán chạy đến kho hàng nhỏ trang bị không ít khí

giới mà mình mua kia.

Tắc xi rất nhanh đã chạy đến kho hàng của Tô Bằng, Tô Bằng thanh toán tiền xe xong, tự mình xuống xe mở cửa tự động của kho hàng ra, đi vào.

Trong kho hàng có dây điện, Tô Bằng lại thêm vào không ít pin dung lượng lớn, Tô Bằng sau khi mở chốt đèn lên, nhanh chóng mở hệ thống giám thị giữa kho hàng với biệt thự của mình ra.

Máy tính giám thị trong kho hàng rất nhanh đã sáng lên, đồng thời một bóng đèn nhỏ màu đỏ không ngừng lập lòe, truyền đến thanh âm “tít! tít!”

Tô Bằng nhìn về phía máy giám thị, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh, nói.

“Quả nhiên mò tới rồi.”

Chỉ thấy, bên trong máy giám thị của hắn, đúng là một phòng ở lầu hai trong biệt thự của mình, trong phòng lúc này đã có hai bóng đen đi vào, đang không ngừng mò tìm, muốn mở cửa của phòng tại lầu hai này ra.

Tô Bằng giống như là đã sớm dự đoán được những người này sẽ lên vào biệt thự của mình, hắn cười lạnh một tiếng, thao tác máy tính trong kho hàng.

“Bịch!”

“Bịch!”

Chỉ thấy, cửa sổ gian phòng hai hắc y nhân leo vào kia, đột nhiên hạ xuống mấy thanh sắt, đem trọn gian phòng khóa kín!

Hai hắc y nhân trong phòng không khỏi lập tức kinh hãi, chạy đến trước cửa sổ, cố gắng như thế nào cũng mở không được mấy thanh sắt đột nhiên hạ xuống này.

Tô Bằng lộ ra nụ cười lạnh, đây chính là gian phòng bấy lâu của mình ở biệt thự.

Lúc hắn tiến hành trang bị cho biệt thự, đã suy nghĩ đến việc có người sẽ xâm nhập vào biệt thự, hắn đặc biệt chừa ra một cái phòng, đem cửa sổ thiết kế thành loại cửa sổ phòng hộ vững chắc không giống với những phòng khác. Còn bên trong đặt một thiết bị điều khiển từ xa, thiết bị điều khiển từ xa này tương liên với máy tính kiểm soát trong kho hàng, nếu sử dụng máy tính để thao tác, cửa sổ cùng với cửa phòng sẽ bị khóa kín lại.

Mà còn loại khóa phòng này đã trải qua sự gia cố đặc biệt, cho dù dùng súng oanh kích cũng sẽ không mở ra được, chỉ có thể bị khóa cho đến chết.

Vừa rồi Tô Bằng xuống xe lửa liền đã suy nghĩ khả năng sẽ có người lên vào biệt thự của mình.

Người này không phải là người nào khác, tất nhiên là bọn người Từ Khản mà mình đã từng gặp một lần kia.

Bởi vì bốn thiếu niên kia không có dựa theo sắp xếp của hắn xuất hiện ở Sydney, trải qua thời gian lâu như vậy, hắn nhất định là có phản ứng.

Bốn thiếu niên kia, ở Úc trừ hắn ra, chỉ có quen biết một người chính là ” Tô Bằng” mình, đối phương một khi đã đem lòng sinh nghi, tất nhiên sẽ phái người đến xem một chút, dù sao bốn người thiếu niên kia tuổi cũng đều quá nhỏ, năng lực phản ứng không đủ. Chuyện có khả năng nhất không phải là tìm cảnh sát mà là tìm người quen.

Kết quả Tô Bằng đi vào kho hàng, quả nhiên thấy có người lên vào biệt thự của mình, chẳng qua là thời gian cũng vừa vặn. Đối phương hắn là mới vừa tiến vào biệt thự không lâu, ngay cả mình phòng tuyến thứ nhất của mình còn chưa có phá được.

Tô Bằng cũng không khách khí, trực tiếp sử dụng máy tính điều khiển khóa cứng gian phòng này lại.

“Xử trí các người như thế nào đây nhỉ...”

Tô Bằng nhìn máy giám thị, hai người lên vào có chút bối rối, trong lòng suy nghĩ.

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng quyết định vẫn không nên để bại lộ thân phận chân thật của mình, để cảnh sát tới xử lý chuyện này là được.

Nghĩ đến đây, Tô Bằng lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số điện thoại.

Điện thoại vang lên mấy tiếng, một nam tử ngoại quốc sử dụng tiếng Anh tiếp điện thoại, hơi mệt nhọc hỏi.

“Ai vậy? Có chuyện gì? Giờ đã muộn rồi.”

“Có phải Thám trưởng Thụy Ân không? Ta là Tô Bằng... Lúc trước người đã tới biệt thự của ta, có cho ta số điện thoại.”

Tô Bằng nói với hắn, để hắn nhớ lại.

“Ồ? Là ngài sao, thế nào, có chuyện gì xảy ra sao?”

Thụy Ân nghe được là người giàu có trong hạt, giọng nói lập tức tỉnh táo hẳn, loại mệt nhọc lúc trước cũng không thấy nữa.

“Là như vậy, ta bởi vì chuyện làm ăn mới từ Sydney trở về, nhưng mà mới vừa xuống xe, hệ thống bảo an ở biệt thự của ta liền đã báo tin tức cho ta rằng biệt thự của ta đã bị người xâm nhập phi pháp, bây giờ ta còn ở trên đường, Thụy Ân thám trưởng, người có thể cho một ít cảnh sát đến xử lý chuyện này được hay không?”

Tô Bằng nói với Thụy Ân.

“Được, không thành vấn đề, bảo vệ khu vực là chức trách của ta.”

Thụy Ân lúc ấy hết sức chân thành nói, Tô Bằng tựa hồ nghe được bên kia điện thoại thanh âm mặc quần áo cùng với giọng nói bất mãn của nữ nhân, sau đó là thanh âm của Thụy Ân, hắn nói.

“Ta lập tức mang theo cảnh sát chạy đến biệt thự của người, Tô tiên sinh người trước tiên khoan về đã, để tránh bị kẻ bắt cóc xâm hại.”

Tô Bằng gật đầu, thật ra đây cũng là một lý do để hắn mua căn biệt thự này, biệt thự của hắn ở vào khu nhà giàu của Canberra, nghiệp chủ (người sở hữu và sản nghiệp của xí nghiệp) của khu vực này, có mối liên hệ tương đối chặt chẽ, đồng thời cũng rất có sức ảnh hưởng, Thụy Ân thân là thám trưởng trực thuộc khu vực này, để bảo vệ chỗ ngồi của chính mình, đối với mấy người nghiệp chủ này đều hết sức có trách nhiệm, quả thực phải gọi là hết sức cung kính.

“Cám ơn ngài, Thụy Ân tiên sinh.”

Tô Bằng đáp lại, sau khi hỏi rõ ràng cảnh sát bao lâu sẽ tới, Tô Bằng liền cúp điện thoại.

Chuyện sau đó tương đối đơn giản, Tô Bằng chờ một hồi, đi bộ đến nhà của mình.

Đợi đến khi Tô Bằng đến được biệt thự của mình. Phụ cận biệt thự đã có bốn năm chiếc xe cảnh sát, còn có một chiếc xe của đặc công, phía ngoài đứng hơn mười nhân viên cảnh sát, Thụy Ân cũng khoác áo gió, đang chủ trì công việc.

Tô Bằng nhìn thấy hắn, đi tới, Thụy Ân nhìn thấy hắn, cũng tiến đến nghênh đón, nói.

“Tô tiên sinh, chúng ta đã liên hệ công ty hệ thống bảo an của biệt thự của người rồi, bọn họ điều khiển hệ thống an toàn của biệt thự đã khóa những kẻ xâm nhập vào một gian phòng, người của chúng ta đã đi vào một chút, rất nhanh sẽ có kết quả.”

Tô Bằng gật đầu, lúc hắn rời khỏi kho hàng, liền đem hệ thống bảo an của biệt thự thiết lập thành trạng thái có thể cho công ty bảo an kiểm soát.

Ngay lúc này, bên trong biệt thự truyền đến một trận tiếng động lớn xôn xao, sau đó dường như đã yên tĩnh trở lại, tiếp qua hai phút nữa, đặc công áp chế hai nam nhân từ trong biệt thự đi ra.

Tô Bằng nhìn về phía hai người kia, một người là một thanh niên châu Á, một người khác là một nam nhân người da trắng hơn ba mươi tuổi.

Bên trong các đặc công võ trang, có một người đi tới, tháo xuống trang bị trên mặt, nói với Thụy Ân.

“Hai người lên vào thật đúng là kẻ trộm ngu ngốc, bị khóa ở trong phòng tại lầu hai, tuy rằng đều có mang súng nhưng lại không dám nổ súng, trực tiếp đầu hàng.”

“Cám ơn người.”

Thụy Ân vỗ vỗ bả vai người đặc công này, xoay người lại nói với Tô Bằng.

“Nguy hiểm đã được giải quyết, tiên sinh, bây giờ người có thể đi vào phòng nhìn xem thử có cái gì tổn thất không.”

“Cám ơn nhiều.”

Tô Bằng gật đầu, đi vào phòng

Trong phòng, ngoại trừ Tô Bằng, còn có hai người mặc đồng phục bảo vệ, hẳn là công ty Tô Bằng của biệt thự nhà Tô Bằng, một trong số đó có một người xem ra là kỹ thuật viên, thấy Tô Bằng, nói.

“Tiên sinh người chính là chủ nhân của biệt thự sao? Có chuyện muốn nói với người một chút, xin ngài không cần phải tự tiện thêm vào biện pháp phòng hộ của mình...”

“Chuyện này để sau rồi hãy nói, ta bây giờ rất mệt mỏi, nếu không có chuyện gì, mời các người rời đi trước.”

Tô Bằng làm một cái động tác tay mời, nói với tên nhân viên kỹ thuật kia.

Người này nghe xong, không khỏi nhún vai cùng với đồng bạn của hắn đi ra ngoài.

Sau đó, Thụy Ân lại tới thêm một lần, nói nếu có thăm vấn ra kết quả sẽ đến tìm Tô Bằng sau, Tô Bằng gật đầu, để Thụy Ân mang theo cảnh sát rời khỏi.

“Nhìn tình hình, ít nhất tối nay, Từ Khả kia sẽ không tiếp tục phái người tới nữa... Cho dù thực lực cùng với thế lực của hắn cũng không tệ, nhưng mà hôm nay đã hao tổn nhiều người như vậy, còn có mấy tiểu đệ gặp phiền toái. Hắn hẳn là tìm không được thêm nhiều người đâu.”

Trong lòng Tô Bằng âm thầm suy nghĩ, sau đó tiến vào phòng điều khiển ở lầu hai, mở khóa cửa phòng ra. Sau đó an ổn đi ngủ một giấc.

Sáng hôm sau lúc thức dậy, Tô Bằng nhận được cuộc điện thoại do Vương Lệ Tát ở Sydney gọi đến, báo cho Tô Bằng biết đã sửa đổi bản ghi chép lên máy bay cùng với bản ghi chép nhập cảnh của bốn thiếu niên kia rồi, hơn nữa còn cho bốn người đó thân phận khác, cũng đã vé máy bay trở về rồi.

Tô Bằng sau khi cảm ơn Vương Lệ Tát xong, lại cùng với Vương Ngã Đạt hàn huyên hai câu, sau đó liền cúp điện thoại.

Sau đó, Thụy Ân thám trưởng lại gọi điện thoại tới, báo cho Tô Bằng biết, hai người kia là thành phần sâu mọt của Canberra, trong bản cung khai đã khai là muốn tới căn biệt thự này tìm một chút thứ gì đáng giá để bán lấy tiền mặt, nhưng mà bọn hắn chỉ thừa nhận điểm này chứ không thừa nhận thêm cái gì khác, hơn nữa có một tên luật sư rất lợi hại, xuất hiện ở cục cảnh sát, yêu cầu nộp tiền bảo lãnh hai tên sâu mọt này ra.

“Tô tiên sinh, xin tha thứ cho chúng ta, luật sư của đối phương rất lợi hại, chúng ta không đào ra được những tin tức gì khác, chỉ có thể chờ một thời gian ngắn sau mở phiên toà, nói không chừng bọn họ còn có thể chỉ bị nộp tiền bảo lãnh.”

Thụy Ân trong điện thoại nói với Tô Bằng.

“Không sao, Thụy Ân tiên sinh, cảm ơn sự dũng cảm của ngài, chỗ này của ta tổn thất cũng không lớn, người không cần phải quá lo lắng.”

Tô Bằng nói, sau đó Thụy Ân lại hỏi Tô Bằng, có tổn thất cái gì hay không.

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng nói.

“Trong gara của ta bị mất một chiếc xe gắn máy, những thứ khác thì không có tổn thất gì.”

Thụy Ân trong điện thoại bày tỏ đã ghi lại trong hồ sơ, rồi liền cúp điện thoại.

Tô Bằng làm xong những thứ này, nhẹ nhàng thở một hơi, cứ như vậy cho dù là vụ án bị mất xe gắn máy ở chỗ kia bị cảnh sát tìm được một chút đầu mối, cũng có thể đổ lên người mấy tên trộm đó.

Qua loa ăn bữa điểm tâm, lại nhìn thời gian một chút, đã là tám giờ rưỡi sáng, Tô Bằng cũng chẳng dừng lại, tiếp tục chạy tới hội trường Canberra.

Tô Bằng cũng không mang theo máy chủ trò chơi, chỉ mang theo Laptop cùng với người chơi của mình, chờ hắn đi vào đến hội trường thì hội nghị hôm nay đã bắt đầu.

Chủ đề của hội nghị hôm nay, là trao đổi tin tức, thật ra thì phương thức tương đối đơn giản, chính là người của Tê Tiên Cư, sử dụng mạng internet wifi, cung cấp một chút thể nghiệm chức năng của thẻ Hắc Sắc Luân Hồi.

Người đã mua thẻ Hắc Sắc Luân Hồi vào hôm qua, trên thực tế cũng không tính là quá nhiều, trong bốn trăm người, đại khái chỉ có chín mươi người mua, nội dung hội nghị hôm nay, chính là thiết lập mạng lưới Area Network tại hội trường, để những người không có mua thẻ Hắc Sắc Luân Hồi kia có thể thử nghiệm một chút chức năng tửu quán Luân hồi.

Bản thân Tô Bằng đã mua thẻ rồi, ngược lại cũng không cần thiết phải đến, có điều bản thân hắn muốn tham dự lần nữa nên hắn vẫn thông qua mạng lưới wifi Area Network ở hội trường để tiến nhập vào tửu quán Luân hồi.

Sử dụng laptop đăng nhập vào tửu quán Luân hồi, Tô Bằng click vào chủ quán rượu, sau đó lựa chọn chức năng mà ngày hôm qua chưa có dùng được, ” một chén Huyết Tinh Mã Lệ ” trị giá 1500\$, cũng chính là chức năng ” tìm kiếm

“Huyết Tinh Mã Lệ của ngươi.”

Trên trang web, chủ quán rượu đưa cho nhân vật của Tô Bằng một chén rượu, đồng thời, Tô Bằng thấy được một khung tìm kiếm.

“Chuyện Nguyệt chi tinh hoa đã làm xong, như vậy liền tìm kiếm Long quy nội đan một chút xem.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, vì vậy, ở trong khung tìm kiếm, tìm kiếm bốn chữ ” Long quy nội đan”.

Không bao lâu, kết quả tìm kiếm của tửu quán Luân hồi đã có, tin tức tìm kiếm về ” Long quy nội đan”, tổng cộng năm cái.

“Bản đồ phân bố những nơi Long quy thường lui tới ở trò chơi Tử Vong Luân Hồi. 300000\$”

“Công lược bắt giữ Long quy. 250000\$”

“Phương pháp sử dụng cùng với kết quả đánh giá hiệu quả Long quy nội đan. 10000\$”

“Tin tức rao bán. Bán ra một khóa Long quy nội đan hai trăm năm, giá cả ở bên trong.”

“Tin tức rao bán. Bán ra một viên Long quy nội đan một trăm năm mươi năm, giá cả ở bên trong.”

Tô Bằng nhìn, trong đó có ba cái là tin tức công lược về Long quy do Tê Tiên Cư chuẩn bị, hai cái khác là tin tức rao bán.

Nhìn một chút phương pháp sử dụng cùng với kết quả đánh giá Long quy nội đan, Tô Bằng thở dài, nhìn xuống xúc động để không chửi phong cách kiếm tiền của Tê Tiên Cư, bỏ ra một vạn đô la, click vào đó.

“Long quy nội đan, do động vật đặc biệt trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi là Long quy sản xuất ra, Long quy trăm năm trở lên mới có thể sinh ra nội đan, hiệu quả cơ bản. Tăng lên một điểm thể chất, gia tăng khí huyết đến mức cao nhất, cũng có thể làm phổi được tạo ra thuốc chữa thương có hiệu quả cao, kết quả đánh giá cụ thể như sau...”

Tô Bằng nhìn tin tức một chút, mới biết được, Long quy nội đan, hóa ra là thiên tài địa bảo có thể tăng thể chất cùng với khí huyết đến mức cao nhất.

“Thêm một điểm thể chất căn bản, hơn nữa còn tăng lên mấy chục điểm khí huyết? Tuổi thọ của Long quy tăng thêm năm mươi năm thì có thể tăng lên một điểm thể chất? Nhưng, chỉ là có thể, chỉ có gia tăng một điểm thể chất là chắc chắn, những cái khác còn phải dựa vào độ may mắn?”

Tô Bằng nhìn giới thiệu về Long quy nội đan một chút, trong miệng lặp lại.

“Cũng tạm được, không tính là thiên tài địa bảo đặc biệt mạnh mẽ, giá cả cũng không tính là quá đắt.”

Tô Bằng suy nghĩ, trong tư liệu này còn có phương pháp sử dụng, cần phải nghiền nát, cũng có thể cho thêm vài loại phổi liệu

Chương 312: Huyền Giới Thạch.

Sau đó, Tô Bằng lại click vào hai bài post rao bán Long quy nội đan, phát hiện Long quy nội đan hai trăm năm, được bán ra với giá là bảy trăm vạn USD, hoặc là sáu trăm lượng hoàng kim, Long quy nội đan một trăm năm mười năm, là bốn trăm vạn USD, hoặc là ba trăm lượng hoàng kim.

“Rẻ như vậy sao... Thật dễ dàng mua về.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, nhìn một chút, Tô Bằng phát hiện dùng USD mua thì rẻ hơn, mà sản phẩm là đảm bảo được giao dịch, đã đem sản phẩm gửi lại ở chỗ đại lý trong trò chơi của Tê Tiên Cư, chỉ cần trả tiền là có thể gửi qua bưu điện ở trong trò chơi cho mình.

Tô Bằng liền mua Long quy nội đan, địa chỉ thì là địa chỉ hành y đường ở Lương Châu, đến lúc đó mình chỉ cần chờ là có thể mua được một viên nội đan.

Sau khi trả tiền, trong lòng Tô Bằng hiềm thấy thoải mái một chút, rốt cuộc, mấy thứ dược phẩm để trị liệu thương tổn trên thân thể của mình cũng đã gom góp xong...

Hội nghị người chơi cá nhân hôm nay không có gì đặc biệt, sau khi Tô Bằng mua Long quy nội đan thấy không có hoạt động gì khác, liền rời khỏi trước.

Ngồi xe taxi lượn một vòng, Tô Bằng trở lại biệt thự của mình.

Đem hệ thống phòng hộ của biệt thự mở ra, Tô Bằng đi tới phòng máy của mình, trực tiếp đăng nhập vào trò chơi.

...

Nơi Tô Bằng xuất hiện ở trong trò chơi, vẫn là trong hậu hoa viên trang chủ Mục gia trang ngày hôm qua tiến hành bán đấu giá kia.

Lúc này người đăng nhập không tính là nhiều lắm, đại khái chỉ có mười mấy hai mươi người chơi, có vài người đang nói chuyện phiếm với nhau, có người thì muốn đi đến tiền đường ở trước tìm kiếm gì đó để ăn.

Tô Bằng nhìn mặt trời một chút, trong trò chơi đại khái là khoảng buổi trưa, buổi đấu giá của ngày hôm qua bắt đầu vào lúc buổi chiều trong trò chơi, bây giờ còn cách một khoảng thời gian.

Hắn nhớ tới, mình đã đáp ứng Mục Hiểu Tùng, nếu có thể sẽ giết trang chủ Mục gia trang, chẳng qua là ngày hôm qua sau khi mình tới đây, ngoại trừ hộ viện bên ngoài cửa, liền không thấy được trong nhà này còn có sự tồn tại của NPC nào khác.

“Đúng rồi, không phải là còn có một Phong Thiếu sao? Hắn không phải nói cái chỗ này là hắn mượn từ bằng hữu trong trò chơi sao? Phỏng chừng đó chính là trang chủ Mục gia trang, ta đi tìm hắn xem, xem thử có thể hỏi ra tin tức gì hay không.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, cho nên liền đứng dậy, đi đến tiền đường.

Chỉ là tìm một vòng, Tô Bằng cũng không thấy được bóng dáng của Phong Thiếu Vũ, có thể người này còn chưa có login cũng nên, trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Đang lúc có chút phiền muộn, Tô Bằng đột nhiên cảm giác, ngọc bội ác ý của mình bỗng nhiên có chút phản ứng.

Có điều, phản ứng lần này không phải là có người muốn công kích mình mà là một tia ý niệm, muốn khẩn cầu trao đổi ý niệm với mình.

“Hừm, nhiều ngày như vậy ta cũng thiếu chút nữa quên mất hắn.”

Tô Bằng nhớ tới, trong ngọc bội ác ý của mình, vẫn còn giam giữ linh thể của Quyền Thần Thi Thanh.

Một tia ý niệm của Tô Bằng truyền tới, liên hệ với linh hồn của Thi Thanh trong ngọc bội ác ý.

“Chủ thượng.. Ta phục rồi... Xin người không cần phải tiếp tục luyện hóa ta, muốn hỏi ta cái gì, ta liền nói cái đó, chỉ cần xin chủ thượng đừng tiếp tục luyện hóa ta nữa, Thi Thanh quỳ xin chủ thượng!”

Vừa liên hệ với linh hồn Thi Thanh trong ngọc bội ác ý, Tô Bằng liền đã “thấy” được linh thể của Thi Thanh trong ngọc bội ác ý đang không ngừng khóc rống chảy xuống từng giọt nước mắt, quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu, khẩn cầu nói với Tô Bằng.

“Ha ha...”

Tô Bằng thấy thế, không khỏi khẽ cười, Nhiếp Hồn Thuật của mình mấy cái khác không được chứ luyện hóa linh thể tuyệt đối là cực hình đệ nhất, cho dù là con người sắt đá cũng sẽ bị luyện hóa thành nước thép. Thi Thanh này cũng chưa tính là người có ý chí đặc biệt kiên định, lúc này mới bị luyện hóa một lần đã hoàn toàn chịu thua.

“Cũng tốt, xem ra ngươi cũng biết lợi hại. Như vậy liền nói một chút, ngươi làm sao biết Tử Hà Môn, lại tu hành phương pháp công kích ý niệm như thế nào?”

Tô Bằng truyền lại tin tức nói với linh thể của Thi Thanh.

“Vâng... Chủ thượng, ta nói toàn bộ, ta nói toàn bộ...”

Linh thể của Thi Thanh khóc rống rơi nước mắt, quỳ ở nơi đó, triệt để đem toàn bộ mọi chuyện nói một lần.

Tô Bằng nghe xong, dần dần cũng hiểu được, Thi Thanh vì sao biết rõ nhiều chuyện của Tử Hà Môn như vậy.

Căn cứ vào những điều mà Thi Thanh nói, hẳn lúc còn trẻ, vốn chỉ là một người miền núi trong thôn núi, chẳng qua là ngẫu nhiên cứu được một lão giả bị lăn xuống từ vách núi, trải qua một phen cứu trị đã cứu sống lão giả kia.

Lão giả kia cảm tạ ân cứu mạng của Thi Thanh, nói một chút truyền thừa của sư môn, tự xưng chính là truyền nhân của Tử Hà Môn.

Chẳng qua là lão giả này dường như bởi vì động thủ với người khác, bị thương rất nặng, võ công gần như mất đi chín phần.

Nhưng mà, kiến thức về võ công của lão giả lại cực kỳ cao thâm, chỉ điểm cho Thi Thanh không ít võ công.

Nhưng Thi Thanh này, càng học võ càng cảm giác bản thân lão giả rất bí hiểm, nhưng, hắn lại biết, lão giả mang bộ võ công trọng yếu của mình giấu kín, không có dạy cho hắn.

Bởi vì hắn đã nhìn thấy qua, lúc thương thế của lão giả kia còn chưa có khôi phục hoàn toàn, có một lần cùng với Thi Thanh cùng nhau vào núi tìm dược vật trị liệu cho thương thế, gặp được một con gấu đen. Võ công lúc ấy của lão nhân kia một phần cũng chưa khôi phục được, nhưng mà hắn chỉ ngắt xuống một cọng cỏ, bỏ vào hư không một chút, không gặp sử dụng bất kỳ chiêu thức gì đã đánh chết con gấu đen kia gục trên mặt đất.

Về sau, Thi Thanh nói bóng nói gió, không ngừng hỏi thăm, mơ hồ đã biết võ công này gọi là kiếm ý, nhưng lão giả kia nhất quyết không truyền cho hắn.

Dần dần, Thi Thanh sinh ra sự phẫn uất, cho rằng lão giả này luôn luôn ỷ dựa tài hoa với mình.

Mà còn hắn thấy trên người lão giả kia, hình như có cất giấu một quyền bí tịch, cho là bí tịch kiếm ý mà lão giả không chịu truyền kia, vì vậy đã nổi lên lòng xấu xa.

Hắn thừa dịp lão giả đối với hắn hết sức tín nhiệm, nhân lúc không phòng bị, đã bỏ vào bên trong thức ăn của lão giả một loại độc dược đặc biệt ở chỗ bọn họ.

Độc dược kia vô cùng mãnh liệt, võ công của lão giả cũng chưa có khôi phục, lúc ấy đã bị Thi Thanh độc chết.

Mà còn chuyện sau đó, cuốn bí tịch trên người lão giả đã chết kia cũng đã bị Thi Thanh chiếm được.

Chỉ là, chữ trên bí tịch, không phải là văn tự bình thường, hắn cũng không nhận ra.

Trong lòng Thi Thanh phần hận, lại lục soát một lần, nhưng chỉ tìm thấy một miếng sắt có hoa văn đặc thù cùng với một cục đá kỳ quái trên người lão giả này, ngoài ra không còn vật gì khác, khiến hắn cực kỳ thất vọng.

Dưới tâm trạng thất vọng, để hủy thi diệt tích, hắn tốn một ngày, chặt rất nhiều củi gỗ, muốn lão già lão già đốt thành tro cốt, như vậy sẽ không có ai có thể tra ra là hắn độc chết lão già này.

Nhưng mà lúc mới đốt được một nửa, trên bầu trời đột nhiên trút xuống một trận mưa, nước mưa giội tắt đồng lửa đang đốt lão già.

Nhưng, trong đồng lửa, bỗng nhiên huyền hóa ra đủ loại hình ảnh, Thi Thanh lúc ấy tưởng là linh hồn hiển linh, giật mình chết khiếp, nhưng mà sau một lúc lâu mới phát hiện, những hình ảnh kia, tựa hồ là một bộ quyền pháp không tầm thường.

Hắn cái gì không tốt nhưng được một ưu điểm chính là trí nhớ đặc biệt tốt, hắn lúc ấy mừng rỡ như điên, liền mạng ghi nhớ bộ quyền pháp này này lại.

Chỉ là bộ quyền pháp kia chỉ xuất hiện được một nửa, sau khi trận mưa rào kia ngừng lại thì hình ảnh cũng không thấy nữa.

Thi Thanh cảm thấy thất vọng, hắn ở đó lục lọi hồi lâu, phát hiện miếng sắt cùng với cục đá kia thế nhưng lại không có bị thiêu hủy, mà hoa văn kỳ quái trên miếng sắt kia cũng không thấy nữa.

Thi Thanh suy nghĩ một hồi, cảm thấy hắn là quyền pháp được biến ra từ miếng sắt cùng với hòn đá này, hai thứ này hắn là bảo vật, liền không có thiêu hủy đi mà còn mang theo bên người.

Sau đó, Thi Thanh liền nghiên cứu miếng sắt cùng với hòn đá này, một lần nghiên cứu đến tận đêm khuya, hắn liền ngồi ở trên giường, tay cầm hòn đá cùng với miếng sắt lơ mơ ngủ. Ai ngờ được sau khi ngủ, thế nhưng lại tiến vào trong một ảo cảnh.

Tại bên trong ảo cảnh này, dường như khắp nơi đều là rắn độc màu đen, Thi Thanh giãy dụa một trận, nhưng không cách nào tỉnh lại khỏi ảo cảnh được.

Rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể thử giết sạch những con rắn độc ở trong ảo cảnh này, hơn nữa sử dụng quyền pháp học được ở trong miếng sắt ngày đó ở bên trong ảo cảnh tu hành.

Thật lâu sau, hắn mới giết sạch những con rắn độc ở trong ảo cảnh kia, từ trong ảo cảnh giấy dựa ra ngoài.

Trong hiện thực, thân thể của hắn đã cực kỳ hư nhược rồi. Dựa vào mức độ đói khát mà ngâm, hắn là đã có ba bốn ngày không ăn không uống rồi.

Nhưng mà, Thi Thanh lại phát hiện, mình mơ hồ nắm giữ một chút phương pháp công kích thần hồn, hắn thi triển quyền pháp tu hành ở bên trong ảo cảnh, tựa hồ có thể đối với một số có linh trí tương đối nhiều sinh ra một chút ảnh hưởng, chẳng hạn như con chó vàng nhà hắn...

Thi Thanh mừng rỡ như điên, mà hắn phát hiện, hòn đá thần bí kia dường như mờ đi không ít.

Cứ như vậy, Thi Thanh từ từ phát hiện, hòn đá thần bí kia thế nhưng lại có thể mang hắn đi vào ảo cảnh, mỗi lần cũng đều tiến vào sơn cốc tràn ngập rắn độc kia, chỉ cần giết sạch rắn độc là hắn có thể ra ngoài ảo cảnh. Hơn nữa thần hồn cũng nhận được sự phát triển nhất định, cũng thu được năng lực thần hồn công kích.

Cứ như vậy, hắn ở trong thôn núi tu hành hơn ba năm. Rốt cuộc đem quyền pháp thu được trong miếng sắt tu luyện tới cảnh giới thành tựu, đồng thời, ở trong ảo cảnh rắn độc kia, cũng đã tu hành được năng lực công kích thần hồn đến một mức độ nhất định.

Chẳng qua là lúc đó, hòn đá nhỏ kỳ quái kia của hắn cũng giống như đã hao hết năng lượng, vỡ tan.

Sau đó, hắn liền đắm đầu vào trong chốn võ lâm, hắn dần dần phát hiện bộ quyền pháp thu được trong miếng sắt kia, thật sự là vô cùng lợi hại, trong võ lâm gần như đánh khắp thiên hạ.

Dần dần, Thi Thanh cũng từ từ thành danh, thu hoạch cũng được khá nhiều, võ công cũng dần dần cao thâm, càng làm cho hắn mừng rỡ như điên, chính

là hắc ở trên một số buổi đấu giá kỳ trân dị bảo, lại gặp được loại hòn đá có thể dẫn người tiến vào ảo cảnh này.

Hắc nhờ thế mới biết, loại đá này tên là Huyền Giới Thạch, là thứ cao thủ trong chốn võ lâm dùng để tu luyện ý chí thần hồn, nhưng hắc chưa nghe nói qua người nào luyện được năng lực công kích thần hồn của mình.

Chỉ là loại Huyền Giới Thạch này, giá cả không rẻ, một viên cũng phải ba bốn ngàn lượng hoàng kim, một số Huyền Giới Thạch đặc biệt còn đắt hơn, bởi vì bên trong ngoại trừ dã thú bình thường ra, thậm chí còn có ảo giác ma quái, chiến đấu lại càng khó khăn.

Loại Huyền Giới Thạch này vừa xuất hiện, trên cơ bản đều bị đại môn phái thu mua, dùng để bồi dưỡng ý chí cùng với năng lực thực chiến của đệ tử trọng yếu trong môn phái, giá cả được nâng lên vô cùng đắt.

Hơn nữa, Huyền Giới Thạch lại sử dụng có hạn, nếu số lần sử dụng quá nhiều sẽ vỡ tan.

Sau đó, để tăng cường võ công, trải qua nhiều năm sưu tập, hắc tổng cộng sưu tập được ba khối Huyền Giới Thạch, nhưng bởi vì võ công của hắc phát triển rất nhanh, một khối Huyền Giới Thạch trên căn bản được hắc sử dụng nửa năm sẽ phải phế bỏ.

Cuối cùng, hắc không thể không ngừng tích lũy tài chính, sau đó bỏ ra số tiền lớn, mua xuống một khối Huyền Giới Thạch cao cấp, tiến vào tu hành bên trong.

Nhưng mà, bởi như vậy hắc phát hiện khối Huyền Giới Thạch kia đẳng cấp quá cao, mình thường xuyên chết ở bên trong.

Chết ở bên trong, thần hồn của hắc cũng sẽ bị thương, không thể không bỏ tiền mua đan dược tu dưỡng thần hồn, đồng thời còn mua một phương thuốc để tu bổ thần hồn cho mình.

Nhưng năng lực của hắc cũng ngày càng nổi bật, cho dù là sức chống đỡ của thần hồn hay là năng lực công kích thần hồn của đối phương, cũng càng ngày càng mạnh.

Mãi đến khi, hắn gặp phải Tô Bằng...

...

“Thì ra là như vậy... Thế giới này còn có đồ vật kỳ diệu như thế sao, Huyền Giới Thạch? Vật này không ngờ lại có thể tu luyện thần hồn kiếm ý quyền?”

Nghe xong lời của Quyền Thần Thi Thanh, Tô Bằng trầm ngâm nói.

“Đúng vậy... Chủ thượng, những điều phải nói ta đã nói tất cả rồi, ta còn có một viên Huyền Giới Thạch, có điều bởi vì phẩm cấp của viên Huyền Giới Thạch này quá cao, ta thường xuyên chết ở bên trong, nên ta không dám sử dụng nhiều, hơn nữa ta phát hiện, Huyền Giới Thạch nếu sử dụng một lần xong lại tu bổ một khoảng thời gian thì có thể sử dụng càng dài lâu hơn, cũng không có đeo trên thân thể tại hạ, mà là đặt ở bên trong mật kho trong một ngân hàng tư nhân ở Trung Châu, còn có một chút bí phương đan dược tu bổ thần hồn, cũng ở đó, nếu chủ thượng muốn, ta liền đem địa chỉ cùng với khế ước nơi đó đưa cho ngài, chỉ cần ngài đừng tiếp tục luyện hóa ta...”

Linh thể của Thi Thanh cơ hồ là khóc nức nở van xin Tô Bằng...

Chương 313: Đấu giá quý dị.

Tô Bằng nghe xong lời của Thi Thanh, khẽ cười một tiếng, nói.

“Nếu lời ngươi nói là thật, vậy không thể không lưu ngươi lại thêm một thời gian nữa, có điều ngươi không nên xuất hiện nhiều. sẽ khiến ta khó chịu, tạm thời phong ấn ngươi trong ngọc bội vậy.”

“Tạ ơn chủ thượng... Tạ ơn chủ thượng không giết!”

Thi Thanh cơ hồ như bật khóc, ở trong không gian ngọc bội không ngừng quỳ lạy dập đầu.

Tô Bằng sử dụng một chút linh lực không gian, khiến Thi Thanh bị giam hãm ở bên trong, không thể ra.

Làm xong hết thấy, Tô Bằng mới bắt đầu cẩn thận tiêu hóa tin tức lấy được vừa rồi.

“Thì Thanh nói, quyền pháp của hắn là học được từ trên một miếng sắt? Theo miêu tả của hắn, miếng sắt kia cùng mình miếng sắt mình dùng để luyện Phong Vân Nhất Dao là cùng một loại, trước kia nhị sư huynh đã nói qua, hình như nó gọi là Tứ Nguyên Hắc Thiết lệnh?”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ, có điều hắn cũng không sót ruột, Thì Thanh nói vật kia nằm trong kho bí mật của ngân hàng tư nhân Trung Châu, bản thân bây giờ cũng không gấp gáp đi Trung Châu làm gì, đến lúc đó có cơ hội lại đi cũng không sao.

Mà ngay lúc này, Tô Bằng chợt nghe sau lưng có người gọi mình, quay đầu lại thì thấy vẻ mặt tươi cười đê tiện của Phong Thiếu Vũ đang tiến đến gần mình.

“Đại thổ hào! Hôm nay lại tới nữa?”

Phong Thiếu Vũ chào hỏi Tô Bằng, xưng hô chẳng ra gì cả.

Tô Bằng khẽ cười cười, cũng không thêm để ý, ngênh đón nói.

“Vừa hay ta đang tìm ngươi đây.”

“Không phải chứ! Tìm ta? Ta đây nổi tiếng vậy sao?”

Phong Thiếu Vũ nghe xong, bộ dạng có chút thụ sủng nhược kinh, bản thân hắn hết sức rõ ràng về đức hạnh của bản thân, bình thường người khác thấy hắn đều trốn mất tăm, hôm nay cư nhiên lại được người khác tìm...

“Chớ nghĩ nhiều, tìm ngươi, ta nhớ ngươi đã nói chủ nhân tòa nhà cùng ngươi là bằng hữu, vừa lúc ta phải làm một nhiệm vụ, chủ nhân tòa nhà này có thể là NPC liên quan liên quan nhiệm vụ. Ta muốn hỏi ngươi chủ nhân tòa nhà này đâu rồi?”

Tô Bằng nhìn Phong Thiếu Vũ hỏi.

“Cái này à, thật đúng là! Chủ nhân tòa nhà này mặc dù là NPC, có điều rất hay nói chuyện nghĩa khí. Lúc trước ta chỉ cùng hắn đi thanh lâu chơi gái vài lần đã nhớ kỹ ta, còn anh của ta lại khiến ta tìm một nơi an toàn có thể tổ chức buổi đấu giá, ta đang đau đầu chuyện này bèn tìm hắn tán gẫu,, hắn liền đáp ứng cho ta mượn tòa nhà sử dụng ba ngày, còn bản thân hắn thì đến nhà thân thích ở Lâm Y thành ở mấy ngày. Người nói coi, NPC như vậy có đáng được coi trọng không cơ chứ!”

Phong Thiếu Vũ nghe xong, khoe khoang với Tô Bằng chuyện hắn đặc ý nhất.

“Đáng để coi trọng, thật đáng...”

Tô Bằng nói, trong lòng lại tràn ngập hồ nghi, nghe Mục Hiểu Tùng nói trang chủ Mục gia trang kia là một kẻ hoành hành bá đạo. Nhiệm vụ hết sức khó khăn này sao có thể dễ dàng nói cho người khác mượn thì liền cho mượn?

“Vẫn có cảm giác rằng có âm mưu gì đó...”

Trong lòng Tô Bằng thâm suy nghĩ, chẳng qua Phong Thiếu Vũ cùng mình cũng không thân thiết gì, cũng không dư công nhắc nhở hắn.

Còn Phong Thiếu Vũ còn đang rất cao hứng, nói.

“Nhưng mà Phong Thiếu Vũ ta là ai chứ? Ta có thể để cho bằng hữu chịu thiệt thòi sao? Không nói hai lời, chỉ ra năm trăm lượng hoàng kim từ trân bảo hội cho bằng hữu kia, coi như phí sử dụng tòa nhà, thế nào, ta có đáng được coi trọng chứ?”

“Phụt...”

Tô Bằng nghe xong, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Cũng không biết vị Phong đại thiếu gia này có biết giá cả hoàng kim bây giờ hay không, một trăm lượng hoàng kim trong hiện thực chính là trên dưới mười triệu, năm trăm lượng chính là năm mươi triệu, một khoản tiền như vậy cho dù là trong trò chơi hay là trong hiện thực cũng đều đủ để mua

hai cái chỗ ở này của trang chủ, vậy mà vị nhân huynh này cũng chỉ dùng để trả phí thuê ba ngày...

“Thật đúng là bại gia tử mà...”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ, chẳng qua không cần nói ra, chỉ cười ha ha phụ họa.

“Đúng rồi, ngươi có thể an bài đồ đạc của ta đấu giá sao? Trên người ta có mấy thứ đồ vật này nọ, muốn bán đấu giá.”

Tô Bằng bỗng nhiên nghĩ đến trên người mình còn có mấy thứ đạo cụ định bán đấu giá, bèn nói với Phong Thiếu Vũ.

“Được thôi. Anh của ta còn sợ đồ vật bán đấu giá quá ít, mọi người không hài lòng đấy... Có điều nói rõ trước, buổi đấu giá lần này chỉ đấu giá hững thứ giá trị trên ba trăm lượng hoàng kim, giá cả thấp chúng ta cũng không thu.”

“Yên tâm đi.”

Tô Bằng nói, vừa nói xong cũng cáo lỗi một tiếng, nói là ra ngoài lấy đồ vật này nọ để Phong Thiếu Vũ đi ra sau hội trường chờ mình.

Sau đó Tô Bằng ở sân buổi đấu giá dạo qua một vòng, lấy ra những vật hăn muốn bán đấu giá.

Sau khi nhìn thấy Phong Thiếu Vũ ở hậu viện, người này kêu một tiếng.

“Nhanh như vậy?”

Có điều hăn cũng chẳng dây dưa cùng Tô Bằng, nói.

“Đi cùng ta đăng ký, có điều phải nói rõ, ta chỉ có thể giúp ngươi lấy một số thứ tự tham gia đấu giá. Phí làm thủ tục 15% không thể thiếu, dù không bán được cũng phải nộp 5% giá quy định, không phải ta không giúp, nhưng đây là qui định của anh trai ta.”

“Sẽ không để ngươi khó xử.”

Tô Bằng vỗ vỗ ờ vai của hắn, gật đầu nói, sau đó đem bảo kiếm thuộc tính hàn băng của mình, còn có loan câu cùng với cùng với loan đao trong suốt thu được từ chỗ Thánh nữ Lãnh Sương Nguyệt của Ma Môn đăng ký tham gia đấu giá.

Bảo kiếm thuộc tính hàn băng được Tô Bằng định giá bốn trăm lượng, loan câu thì người không biết chắc chắn sẽ không mua, người muốn mua thì dù có đắt cũng sẽ mua, cho nên định giá tương đối cao, sáu trăm lượng hoàng kim.

Về phần loan đao của Lãnh Sương Nguyệt, Tô Bằng nghĩ nửa ngày rồi lại suy nghĩ một lát dựa theo dựa theo đẳng cấp võ công của Lãnh Sương Nguyệt cùng với đặc tính loan đao này thì cũng không thể rẻ được nên đăng ký một hai ngàn lượng hoàng kim, người nào biết hàng nhất định sẽ mua bằng được, còn không ai mua cùng lắm thì trả chút ít phí vậy.

Làm xong những thứ này, buổi đấu giá hôm nay cũng mau chóng bắt đầu rồi.

Tô Bằng nhìn hội trường một chút, người tới hôm nay còn nhiều hơn ngày hôm qua mười mấy hai mấy người, hẳn là hôm nay thiên tài tới Lương Châu, hòn non bộ trong sân không biết được vị lực sĩ nào dọn đi rồi, chung quanh hồ nước cũng đặt ghế ngồi, nhiều hơn hai mươi người, ngược lại cũng được rộng rãi hơn chút.

Mà Từ Khả ngày hôm qua bị mình cướp đi mấy thiếu niên giờ cũng tới rồi, chính là cho dù ai nhìn qua hắn cũng có thể nhìn ra sắc mặt hắn kém vô cùng, hình như vô cùng tức giận nhưng lại không có chỗ phát tiết.

“Người này thế nhưng thật kiên nhẫn, nguồn cung cấp đều bị ta cướp nhưng vẫn tham gia buổi đấu giá.”

Tô Bằng nhìn người này, khoe miệng khẽ mỉm cười. Tô Bằng cũng không chú mục nhìn người ta, ngồi xuống vị trí của mình chờ đợi buổi đấu giá bắt đầu.

“Chào mọi người, ha ha, hôm nay thật có nhiều người mới... Vậy ta giới thiệu bản thân mình một lần nữa, ta là Tư Kỳ, là người chủ trì buổi đấu giá.

Được rồi, hôm nay cũng không nhiều lời nữa, buổi đấu giá chính thức bắt đầu.”

Tư Kỳ vừa nói xong, phía sau có người nâng mâm gỗ chứa vật phẩm đấu giá, Tư Kỳ chỉ tay vào vật phẩm đấu giá nói.

“Cái này là...”

Tô Bằng ở dưới xem buổi đấu giá, hôm nay cùng ngày hôm qua khác biệt không nhiều, chỉ là vũ khí ít đi nhiều, hôm nay vật phẩm đấu giá phần lớn là một số bảo vật hiếm quý và đạo cụ có đặc thù công hiệu vật phẩm trang sức.

Đấu giá tiến hành không nhanh không chậm. Rất nhanh sau, Tô Bằng thấy hai kiện binh khí của mình đã được mang ra.

Bảo kiếm thuộc tính hàn băng được một người chơi nữ dùng bốn trăm năm mươi lượng hoàng kim mua lấy, giá tiền này cùng với giá Tô Bằng mong muốn khá tương đương.

Còn thanh loan câu sắc bén kia vượt ngoài dự liệu của Tô Bằng, tại đây có hai người chơi sử dụng loan câu, bình thường loại vũ khí này tương đối ít thấy, phẩm cấp cao càng ít, thanh loan câu ngày là Bạch Ngân Cấp. Hai người không ngừng nâng giá vật phẩm, cuối cùng bán được chín trăm năm mươi lượng hoàng kim, được bán cho người chơi lông mi rất dày.

Tô Bằng cảm giác thể này đã vượt qua bản thân mình mong muốn rất nhiều, loan đao còn lại kia, mặc kệ giá cả thế nào thì buổi đấu giá lần này cũng rất đáng giá.

“Vật phẩm đấu giá tiếp theo là do người chơi cung cấp, đây là một thanh loan đao trong suốt, sắc bén vô cùng. Vừa rồi được người giám định có chuyên môn giám định qua, loan đao này có thể chém đứt được vũ khí bằng bạc cấp thấp. Hơn nữa đối với đạo cụ bằng bạc cao cấp và trung cấp cũng có thể tạo thành tổn hại nhất định, bản thân nó cũng không tổn thất gì, bước đầu phán định vũ khí này phải trên mức vũ khí trung cấp kim sắc, hẳn là cấp bậc còn cao hơn nữa... Giá quy định của vũ khí này là hai ngàn lượng hoàng kim, có ai muốn ra giá cao hơn không?”

Vừa nói xong

liền vén mảnh vải đỏ trên khay sau lưng ra, làm thanh loan đao kia được lộ ra.

“Vụt!”

Ngay khi Tư Kỳ vén mảnh vải đỏ đang phủ trên thanh loan đao lên, trong đám người chơi ở dưới thậm chí có hai người đồng thời đứng lên, còn có một người phát ra một tiếng kêu sợ hãi.

“Sao thế này? Bọn họ biết vật này?”

Tô Bằng nhìn hai người chơi khác thường kia,, còn có người trong đấu giá sợ hãi kêu lên, bất giác nhú mào.

“Ha ha, hình như có vị bằng hữu quá mức kích động, chẳng qua muốn có vũ khí này thì phải theo như quy củ ấn định mà ra giá.”

Tư Kỳ ở trên đài đấu giá, nét mặt tươi cười xinh đẹp nói.

“Hai ngàn năm trăm lượng!”

Thanh âm nàng vừa dứt đã có người giơ tay lên ra giá.

“Hai ngàn bảy trăm lượng!”

“Ba ngàn lượng!”

Dưới đài lập tức có người bắt đầu ra giá.

Tô Bằng chau mày.

Giờ phút này hẳn không phải lo lắng giá bán vật này quá thấp, mà là hiện trường có chút khác thường, mấy người chơi ra giá này hình như không chỉ biết được đây là vũ khí tốt mà còn nhận ra lai lịch của nó.

“Sẽ không phải là đem bảo bối bán rẻ đi chứ!”

Trong lòng Tô Bằng thầm suy nghĩ, âm thầm quan sát những người chơi đang ra giá.

Hắn chợt phát hiện, mấy kẻ này thế nhưng lại dường như cùng chung đặc điểm là đều mặc áo đen, trong năm người ra giá thì đã có đến bốn người mặc đồ đen.

Mà quan sát khí chất của bọn hắn, năm người này hoặc là có chút tà mị, hoặc là nhìn qua rất cổ quái, hai người chơi nữ, thoạt nhìn so với người chơi khác xinh đẹp và quyến rũ hơn một chút, cũng không biết có phải là bản thân cảm giác sai hay không.

“Hừ! Sao nhìn thế nào cũng thấy mấy kẻ này không phải người trong chính đạo?”

Tô Bằng, trong lòng thầm nghĩ.

Lúc này, giá tiền loan đao kia sau khi được mấy người thay nhau nâng giá, rất nhanh đã đạt tới mức tám ngàn lượng hoàng kim, hơn nữa mấy người phía dưới tựa hồ cũng không có xu thế đình chỉ đấu giá.

Bây giờ không riêng gì, ngay cả người chơi bình thường cũng đều cảm giác được thanh loan đao này nhất định có điểm bất thường.

Bầu không khí có chút quỷ dị, người chơi toàn trường đều lẳng lặng quan sát đấu giá, còn năm sáu người chơi không giống nhân sĩ chính phái kia xem ra cũng không ngừng ra giá, có vài người chớp mũi cũng đã đổ mồ hôi, sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn không từ bỏ đấu giá, cơ hồ là người bên cạnh vừa ra giá mới, bọn họ liền tiếp tục tăng thêm.

“Cuối cùng là chuyện gì vậy?”

“Thanh loan đao kia rốt cuộc là gì? Không phải Chỉ là một thanh vũ khí kim sắc sao? Sao lại có nhiều người tranh đoạt như vậy?”

“Chẳng lẽ loan đao kia ẩn tàng bí mật gì?”

Suy nghĩ này không ngừng luẩn quẩn trong đầu người chơi ở hội trường.

Tô Bằng xem mà chân mày cũng nhíu lại, giá tiền loan đao không đến hai phút đã được nâng lên một vạn ba ngàn lượng hoàng kim.

Thế nhưng khuynh hướng nâng giá vẫn còn tiếp tục, chưa hề có dấu hiệu dừng lại!

Chương 314: Một thanh loan đao dẫn xuất điên cuồng.

Ánh mắt Trâu Trí nhìn chằm chằm thanh loan đao trên đài đấu giá kia, siết chặt tay, ngay cả móng tay đâm vào trong lòng bàn tay cũng không biết.

Hắn nhìn thanh loan đao trong suốt trên đài đấu giá, không ngừng thở hổn hển, thậm chí khiến người chơi bên cạnh, dùng ánh mắt khác thường nhìn hắn.

Nhưng mà hắn hồn nhiên chưa phát giác ra, trong ánh mắt hắn, chỉ có thanh loan đao kia.

“Nhất định là nó! Nhất định là nó! Không riêng gì một mình ta! Mấy người khác, đều nhận ra, nhất định là nó!”

Trâu Trí nhìn thanh loan đao trong suốt kia, cắn răng nghĩ.

Hắn vận vẹo cái cổ cứng ngắc, nhìn về phía người trong đám người chơi khác cùng mình cạnh tranh thanh loan đao này.

“Ta đã thấy mấy người trong bọn họ! Đều là một môn phái... Thực không ngờ, chí bảo truyền thuyết trong môn phái, lại có thể xuất hiện ở trong hội đấu giá này, không phải nói nó là thứ mang ở bên cạnh Thánh nữ sao?”

Trâu Trí lắc cổ, nhìn thanh loan đao trong suốt kia nghĩ.

Trâu Trí, là một người chơi lâu năm tiến vào trò chơi luân hồi tử vong đã năm năm, nhiều năm như vậy, tư kim hắn tích lũy không ở số ít, giá trị của hắn, chừng chín ngàn lượng hoàng kim, trong hiện thực, thông qua người đổi mang ra hai vật phẩm giá cao, cũng làm cho hắn trong hiện thực có giá trị gần mười triệu.

Nhưng mà, chỉ chừng đó hoàng kim, hoàn toàn không đủ cạnh tranh thanh loan đao này, giá cả loan đao bây giờ, đã tăng tới một vạn ba ngàn lượng hoàng kim, nhưng vẫn không ngừng tăng lên!

“Mặc kệ, tiền tài thì ta trong hiện thực có thể không cần, nhưng nếu thật sự chính là thanh loan đao kia, tìm được nó, tương lai thu hoạch, tuyệt đối không dưới mười triệu, bất cứ giá nào, đổi tiền trong hiện thực thành hoàng kim, sau đó mua cái này!”

Trong lòng Trâu Trí nghĩ, sau đó hắn đột nhiên hạ quyết tâm, hướng về phía phía trước hô.

“Đổi cho ta mười triệu nhân dân tệ thành hoàng kim! Cây đao này lão tử muốn chắc rồi! Một vạn bốn ngàn lượng hoàng kim!”

Mà nghe xong lời của hắn, mấy người chơi khác rõ ràng bị hắn kích thích.

Một người chơi nữ vũ mị khác tạo hình nữ ni cô đầu trọc, nhưng lại có đôi mị nhãn hoa đào, liếc nhìn thanh loan đao này, lại nhìn thoáng qua Trâu Trí bên này, cũng đột nhiên đứng lên, nói.

“Đổi cho ta mười hai trăm triệu nhân dân tệ thành hoàng kim!”

Những lời này của nàng, rõ ràng kích thích mấy người khác.

Trong đó, có hai người tựa hồ tiền vốn tài chính khá đơn bạc, biết tiếp tục như vậy tựa hồ không cách nào mua được, chỗ ngồi hai người này rất gần, nhanh chóng tiếp xúc, tựa hồ đạt thành hiệp nghị gì đó, hai người chơi một nam một nữ này đồng thời đứng lên, nữ nói.

“Hai người chúng ta xem như một nhóm, tài chính hai người hợp lại! Một vạn năm ngàn lượng hoàng kim!”

“Ừm, chúng ta hùn vốn, còn nữa, mỗi người chúng ta, đổi bốn triệu nhân dân tệ thành hoàng kim!”

Người chơi nam bên cạnh nàng, cũng đồng thời ra giá.

Mà người chơi ra giá cuối cùng, là một nam tử tướng mạo rất tà khí yêu my, sắc mặt hắc không ngừng chuyển biến, trên mặt âm tình bất định, không biết nghĩ cái gì?

“Một vạn sáu ngàn lượng!”

“Một vạn bảy ngàn lượng!”

“Một vạn chín ngàn lượng!”

“Xôn xao...”

Nghe xong lời của mấy người này, lập tức phía dưới một mảnh xôn xao.

“Loan đao này là bảo bối gì vậy? Không ngờ tăng đến một vạn chín ngàn lượng hoàng kim? Ngày hôm qua Nghê Hồng Vũ Y kia, mới chỉ một vạn lượng hoàng kim, thanh loan đao này thấy thế nào, thuộc tính cũng không giá trị cao bằng Nghê Hồng Vũ Y kia mà!”

“Không biết, trong này khẳng định có trò mèo, nếu không người cũng chen thử một cước xem? Ta biết người có vốn này. Các người là bốn năm người hùn vốn mà.”

“Cái rắm! Tiền lão tử cũng không phải đồ chùa, một vạn chín ngàn lượng hoàng kim đó, ai biết thanh loan đao quý kia là làm cái gì? Nếu không dùng được, lão tử không phải bồi chết à?”

“Hắc, người sao không có can đảm vậy chứ? Lỡ như được lời thì sao?”

“Cho xin, không bằng người thử xem?”

Dưới hội trường đấu giá, không ngừng có thanh âm như vậy truyền tới.

Lời như vậy, cũng đại biểu đại đa số tâm tư mọi người, thanh loan đao này khẳng định có cổ quái, đây cơ hồ là thứ mọi người đều biết, nhưng mà có cổ quái gì, người khác cũng đều không biết, có lẽ hữu dụng đối với mấy người kia, vô dụng với người khác thì sao?

Cho nên, mặc dù cũng có người khá có tiền, nhưng đều ngồi ở chỗ kia xem cuộc vui, mặc dù sợ hãi than, nhưng không ai ra giá.

Tô Bằng lúc này, cũng thoáng nhú mào.

“Xem ra, mình tựa hồ đầu giá một thứ khó lường...”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ.

“Hai vạn lượng hoàng kim!”

Vào chính lúc này, mấy người gọi giá, rốt cuộc đem thanh loan đao này nâng giá đến hai vạn lượng!

Ra giá, là đôi nam nữ cùng hùn vốn kia, đôi nam nữ này mặc dù tư bản yếu nhất, nhưng hai người hợp lại, so với những người còn lại càng nhiều hơn mấy ngàn lượng hoàng kim.

Mà lúc này, nam tử vẫn sắc mặt âm tình bất định, khuôn mặt có chút yếu mị kia, tựa hồ rốt cuộc hạ quyết định.

Chỉ thấy hắn chậm rãi đứng lên, mở miệng nói.

“Chư vị, chư vị người chơi đang ngồi, nghe ta một câu.”

“Hửm?”

Thấy người này đột nhiên mở miệng nói chuyện, tất cả mọi người nhìn về phía hắn, người này tựa hồ cũng đang thi triển công phu tà mị nào đó, khiến người ta không tự chủ được mà tập trung lực chú ý ở trên người của hắn.

Chỉ thấy hắn không nói chuyện, mà thò tay vào trong ngực, lấy ra một vật đồng dạng.

Mọi người nhìn hắn, từ trong lòng móc ra một vật, sau đó giơ lên đỉnh đầu, buông lỏng tay ra.

Lập tức, một luồng ánh sáng nhiều màu, ở trên tay hắn không ngừng phát tán ra ngoài.

“Vật gì vậy? Sao có loại sáng rọi này?”

“Chẳng lẽ là bảo thạch gì?”

Mọi người ở đây, không ngừng nhìn thứ trong tay nam tử tà mị kia, suy đoán là cái gì.

“Tất cả mọi người thấy thứ trong tay ta chứ? Muốn biết đây là cái gì không?”

Nam tử tà mị, dùng một loại thanh âm trầm thấp mang theo từ tính, tựa hồ là thôi miên nói.

“Vậy thì ta nói cho mọi người biết, đây, chính là... Huyền Giới thạch!”

“Huyền Giới thạch? Không ngờ là loại đồ vật này?”

“Đây không phải thứ đại môn phái chuyên thu mua bồi dưỡng đệ tử sao? Nghe nói rất quý!”

“Ừm, ta đi hội trân bảo npc khác từng gặp qua, bình thường Huyền Giới thạch đã hơn ba nghìn lượng hoàng kim, nhưng mà trong tay hân, hình như không phải Huyền Giới thạch bình thường!”

Nghe nam tử tà mị này nói như vậy, người chơi chung quanh có kẻ biết hàng, ở dưới lên nói.

“Đây là Huyền Giới thạch?”

Tô Bằng nhìn vật này, miệng thì trào nói.

Hân từ trong miệng Thi Thanh, nghe được tồn tại của Huyền Giới thạch, không ngờ, lập tức đã gặp được một khối.

“Thứ này rất đẹp...”

Ở trước mặt Tô Bằng, mỹ nữ Quách Phi Di băng sương ngày đó mua Nghê Hồng Vũ Thường, mở miệng nói.

Nam nhân tà mị dùng ánh mắt nhìn quét toàn trường, nói.

“Tin tưởng mọi người biết hàng, biết cái gì là Huyền Giới thạch, đó là thứ có thể chế tạo một ảo cảnh tinh thần, để thần hồn tiến vào trong đó tu luyện, trong Huyền Giới, có các loại sinh vật thậm chí tinh quái, chiến thắng chúng trong Huyền Giới, thần hồn sẽ đạt được tăng trưởng trình độ nhất định.”

“Có điều, đây chỉ là một phần nhỏ công dụng của Huyền Giới thạch... ta nghĩ, rất nhiều người chơi còn không biết diệu dụng chân chính của Huyền Giới thạch!”

Nói xong, hắn nhìn quét một vòng, nói.

“Những Huyền Giới thạch khác, là dạng gì ta không biết, mà khối trong tay ta, không phải Huyền Giới thạch bình thường, ở trong khối Huyền Giới thạch này, phong ấn hồn phách ba tinh quái, chúng có linh trí. Nếu có thể vượt ải Huyền Giới thạch, sẽ học tập được... pháp thuật tinh quái!”

“Pháp thuật tinh quái?”

“Có thể học được pháp thuật?”

Nghe thấy những lời này, người phía dưới, lần nữa bạo động.

Tô Bằng thấy phản ứng người chung quanh, hơi nhíu mày, sau đó hắn kéo người chơi sợ hãi than bên cạnh, nói.

“Sao, pháp thuật rất nổi tiếng à?”

“Đương nhiên! Người không biết, kỹ năng trong trò chơi có thể mang ra ngoài sao?”

Người này quay đầu lại, hỏi Tô Bằng.

“Biết, có điều pháp thuật rất hiếm thấy sao? Sao những người này giật mình như vậy?”

“Hắc. Ngươi là người mới à? Điều này mà cũng không biết? Thật ra rất dễ lý giải... Võ công chỉ là võ công, nhiều nhất xem như thể thuật, nhưng mà pháp thuật, lại là siêu năng lực thật sự đó, không ít người sở trường pháp thuật, mặc dù sức chiến đấu pháp thuật có thể không cường đại bằng võ công, nhưng mà công năng càng nhiều, có càng nhiều diệu dụng, cũng càng phong cách.”

“Hơn nữa, tỉ lệ bạo của pháp thuật, so với võ công mà nói thấp hơn nhiều lắm, nếu ngươi võ công đủ tốt, còn có đảm lượng, không sợ bị môn phái trả thù, chấn dẽ tử một môn phái giết mấy người, nói không chừng sẽ đủ một bộ bí tịch võ công nhập môn của đại môn phái, nhưng pháp thuật quá hiếm thấy, gặp phải một trăm npc biết võ công cũng không chắc gặp được một npc biết pháp thuật, bí tịch rớt ra ngươi cũng chưa chắc học được, kia tựa hồ có yêu cầu đối với ngộ tính cùng thể chất, không phải ai cũng đều học được.”

“Bởi vì hiếm thấy, phong cách, cho nên giá cả bí tịch pháp thuật vẫn luôn rất đắt, hơn nữa rất kỳ quái, càng là pháp thuật cổ quái ngược lại càng nổi tiếng, bí tịch pháp thuật xanh thẫm bình thường xuất hiện, đều có thể bán được một ngàn mấy ngàn lượng hoàng kim, giá tiền xấp xỉ võ công tuyệt học cấp vàng, ngươi nói pháp thuật đáng giá không?”

Người chơi này giải thích với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, bưng tỉnh đại ngộ.

“Ta tư duy nhầm lẫn rồi, luôn từ góc độ sức chiến đấu suy nghĩ giá trị pháp thuật cùng võ công, Bạch Hồ phu nhân kia nói không sai, võ công luyện tốt, dường như càng có sát thương hơn so với pháp thuật, nhưng mà không có nghĩa là phương diện khác càng hữu dụng!”

“Tỷ như Âm Thần Xuất Khiếu của ta?”

“Như vậy có lẽ, pháp thuật đáng giá hơn so với võ công, cũng là bình thường... Mà ta cũng là nhân duyên trùng hợp, mới tìm được một số bí tịch pháp thuật, bí tịch võ công ngược lại tìm được không ít, như vậy tính ra, tỷ lệ rơi pháp thuật vô cùng thấp, quý cũng là bình thường.”

Tô Bằng nghĩ rõ các điểm, âm thầm gật đầu.

Mà lúc này nam nhân tà mị kia, còn đang cầm khối đá nhiều màu kia, chỉ nghe hần nói.

“Căn cứ tin tức tin cậy, ba tinh quái trong khối đá nhiều màu này của ta, đều biết một bí thuật tinh quái trở lên, nếu vượt ải, pháp thuật thu được sẽ không thấp hơn cấp bạc, hơn nữa, cho dù người không cách nào qua cửa, cũng có thể ở bên trong rèn luyện thần hồn, lúc tu hành bí thuật khác làm ít công to, cũng có thể tu luyện võ công mình tới mức thuần thực, còn có một điểm, Huyền Giới thạch bình thường, sử dụng số lần nhất định sẽ vỡ nát, mà khối Huyền Giới thạch này, chỉ cần giữ một tháng tần suất một lần tiến vào, sẽ ít hư hao.”

Nói xong, hần giơ khối đá nhiều màu này lên cao, nói.

“Khối Huyền Giới thạch này, ta lúc đầu là mua hai vạn lượng hoàng kim, bây giờ, ta chỉ cần một vạn năm ngàn lượng hoàng kim, liền nhịn đau nhường thứ yêu thích ra ngoài, ta chỉ muốn kim phiếu, có ai cần không?”

Chương 315: Ba điều kiện

Theo như nam tử yêu mỹ này nói, xung quanh vang lên một hồi thanh âm.

“Huyền Giới thạch hai vạn lượng hoàng kim, bây giờ một vạn năm đã bán rồi, xem ra hần đang rất cần tiền, dự định bán của cải đổi lấy hoàng kim mua thanh loan đao kia.”

“Nghe ra thì dường như được lợi không ít nhỉ, không bằng người ra tiền mua xuống xem như thế nào?”

“Phì! Ta lại không có pháp thuật bí tịch, muốn cái kia để làm gì chứ? Lại nói, hần nói hai vạn lượng hoàng kim chính là hai vạn lượng? Ta nói bộ y phục rách nát của ta là chiến y của võ lâm hoàng đế ba vạn lượng hoàng kim không bán!”

“Dường như khá đắt...”

Xì xào bàn tán chung quanh, giống như cảm thấy hứng thú không ít, thật sự muốn bỏ tiền mua không nhiều.

Thanh niên yêu mỹ này nhìn thấy, không khỏi khẽ nhú mày, giống như đối với những kẻ không biết nhìn hàng này cảm thấy có chút bất mãn.

“Hòn đá kia của ngươi, rất đẹp đó.”

Vào lúc này, mỹ nữ băng sương ngày hôm qua đầu giá được Nghê Hồng Vũ Y, thiên nữ giàu có Quách Phi Di mà Tô Bằng nhận ra thân phận kia đột nhiên nói.

Chỉ thấy trong mắt nàng mang theo một loại thương thức, nhìn khỏi Huyền Giới thạch này, nói.

“Nếu đã ra giá nó rồi, ta có thể mua được, có điều, ta cảm thấy giá trị của nó chưa đạt tới một vạn năm ngàn lượng hoàng kim, trên tay ta hiện nay chỉ có kim phiếu một vạn lượng hoàng kim, chỉ một vạn lượng thôi, nếu ngươi đồng ý, ta sẽ mua nó.”

Quách Phi Di nhìn bảo thạch, nói với yêu mỹ nam tử kia.

Người chung quanh, sau khi nghe thấy những lời này, phát ra tiếng nghị luận không lớn không nhỏ, tất cả mọi người nhận ra mỹ nữ băng sương này, ngày hôm qua nàng đã bỏ ra một vạn lượng hoàng kim, hôm nay nếu lại mua hòn đá này, chính là hai vạn lượng hoàng kim, cũng chính là cũng chính là của cải giá trị hai tỷ bốn trăm triệu nhân dân tệ.

Mọi người xung quanh, không khỏi cảm thán nữ nhân này thật là có tiền, không ít người còn đang thấp giọng nghị luận, giống như muốn nghe ngóng lai lịch của nữ nhân này.

Nam tử yêu mỹ kia, lại nhú chặt mày.

Hắn thật ra vô cùng yêu quý Huyền Giới thạch trong tay mình, khỏi Huyền Giới thạch này, là của môn phái hắn gia nhập trong trò chơi, vì để bồi dưỡng hắn cái này xem như là mầm móng tiềm lực trong môn phái, cung cấp cho hắn một vạn lượng hoàng kim, còn bản thân hắn cũng giữ lại một

vạn lượng hoàng kim, mới ở trong buổi đấu giá trân bảo khác miễn cưỡng có được, sẽ không đơn giản lấy ra.

Chỉ là lần này, thanh loan đao trong buổi đấu giá trước đó, tác dụng rất lớn, bản thân thanh loan đao kia không cần nói, nhưng giá trị mà nó đại biểu, lại vượt qua tưởng tượng của người ngoài. Nam tử yêu mỹ cho dù bằng bất cứ giá nào, nhất định đều phải có được nó.

Bởi như vậy, một vạn mấy ngàn lượng hoàng kim còn lại trên người hắn thì không đủ dùng rồi, cân nhắc lợi hại, hắn cảm thấy thà rằng hy sinh viên Huyền Giới thạch này, cũng phải dành được thanh loan đao kia.

Chỉ là không ngờ, trên hội trường vẫn có người chơi khác biết hàng, vừa ra giá, muốn dễ dàng có được thanh loan đao kia, đã không có khả năng quá lớn.

Hắn tính toán một hồi, đối thủ lớn nhất của mình, chính là hai nam nữ hùn vốn kia, còn vốn liếng của đối phương, hắn phỏng đoán, có lẽ trên dưới hai vạn năm ngàn lượng hoàng kim, nhưng mà hắn không rõ lắm đối phương còn có tiền mặt, có thể đổi thành hoàng kim tham gia cạnh tranh hay không.

Nếu có thể đem Huyền Giới thạch bán được một vạn năm ngàn lượng hoàng kim, vậy thì trên người hắn đã có ba vạn lượng hoàng kim, như vậy coi như nắm chắc, nhưng bây giờ nếu chỉ bán được một vạn lượng hoàng kim, vậy thì rất nguy hiểm, đến lúc này, sẽ thành tiền mất tật mang.

Suy nghĩ một lát, hắn nhìn về phía Quách Phi Di, nói với nàng.

“Một vạn lượng hoàng kim, ta thật sự không có cách nào tiếp nhận, nếu ngươi ra giá một vạn bốn ngàn lượng hoàng kim, ta còn có thể suy nghĩ lại, có điều ta muốn thêm một điều kiện.”

“Không ngại cứ nói.”

Quách Phi Di nói với hắn.

“Chính là viên Huyền Giới thạch này, ta chỉ bán cho ngươi một năm, ngươi cho ta phương thức liên lạc trong hiện thực, một năm sau, ta sẽ bỏ trên một

vạn năm ngàn lượng hoàng kim, mua lại viên Huyền Giới thạch này, đương nhiên, trong vòng một năm này, người có thể sử dụng, ít nhất tiến vào mười hai lần ảo cảnh.”

Nam tử yêu my nói.

“Điều kiện này, ta không thể đáp ứng, ta mua nó, là để sưu tầm, hòn đá này, ta dự định mang ra sưu tầm trong hiện thực, người biết đó, từ trong trò chơi có thể mang tất cả vật phẩm đổi thành hiện thực được, nhưng mà đổi ngược lại, vật phẩm từ trong hiện thực mang vào trong trò chơi, nhưng chỉ là rất ít một bộ phận cao cấp người mua sắm mới có thể làm được, hơn nữa giá cả cũng rất đắt đỏ, ta không cách nào đáp ứng điều kiện này của người.”

Quách Phi Di nói với nam tử yêu my này.

Nam tử yêu my nghe thế, không khỏi thở dài, hần nói.

“Hãy để ta suy nghĩ thêm đã, nếu như không có những người mua khác, chúng ta hay bàn bạc thêm bước nữa.”

“Vị tiên sinh này, cách làm này của người, thuộc về lén đấu giá, làm loại chuyện này, giống như có hơi khinh thường buổi đấu giá của chúng ta.”

Lúc này, Tư Kỳ trên đài đấu giá đột nhiên mở miệng nói.

Nàng nói cũng đúng tình hình thực tế, hội châu báu tụ tập những người chơi này trong buổi đấu giá, cũng mất không ít sức lực, người nơi này ít nhất có trong người ngàn lượng hoàng kim, xem như người chơi tinh anh trong người chơi Tán Nhân, tiêu hao không ít nhân lực, cũng lợi dụng sức ảnh hưởng của bản thân mới triệu tập được, lúc này người chơi yêu my này không ngờ chặn hòng như thế, qua mặt hội châu báu giao dịch vật phẩm của mình, có chút cảm giác phá hoại phong cảnh.

“Ha ha, Tư Kỳ tiểu thư không cần tức giận, ta cùng Phong hội trưởng của hội châu báu cũng là bạn cũ, thường xuyên sẽ mời hần đấu giá một vài bảo vật của tiểu đệ hoặc là thu mua một ít đồ đặc, tất nhiên sẽ không phá vỡ môi làm ăn của hần, chỉ là hôm nay ta thật sự là cần hoàng kim, không thể đi theo trình tự chính quy, một lát buổi đấu giá chấm dứt, ta sẽ đi gặp hần,

cũng đền bù cho hội châu báu một vài phương diện khác, nhất định sẽ không tổn hại lợi ích của quý hội.”

Nam tử yêu my mang theo nụ cười, nói với Tư Kỳ trên đài.

Nghe hần vừa nói như vậy, Tư Kỳ cũng không biết nên nói gì thêm, hơi khẽ gật đầu, bèn mặc kệ hần.

Tô Bằng dưới đài, vẫn luôn không nhàn rỗi, khi nam tử yêu my này lấy ra Huyền Giới thạch, hần đã nhân cơ hội từ trong ngọc bội triệu hồi ra linh thể Quyền Thần Thi Thanh.

“Thi Thanh, ngươi không phải là biết Huyền Giới thạch sao? Ngươi xem xem trên tay người kia, là Huyền Giới thạch thật sao? Còn nữa, đoán xem giá trị của vật kia đi.”

Sau khi Tô Bằng triệu hồi ra Thi Thanh, trực tiếp hạ mệnh lệnh này cho hần.

Thi Thanh sau lần được luyện hóa thứ nhất, mặc dù chưa hần không còn lòng oán hận, nhưng ít nhất biểu hiện bên ngoài đối với Tô Bằng đều răm rắp nghe lệnh, lúc này hần quan sát Huyền Giới thạch trong tay nam tử yêu my kia, nói.

“A! Viên đá này, ta biết, người ta cũng biết!”

“Ồ? Ngươi quen biết hần sao? Nói ra nghe thử xem!”

Tô Bằng nghe thế, cảm thấy hứng thú, nói với Thi Thanh.

“Đó là chuyện hai năm trước, ta vẫn luôn thu thập Huyền Giới thạch, bằng hữu trong giới cũng có người biết, có người cho ta tin tức, nói Vạn Bảo Các có một buổi đấu giá, có Huyền Giới thạch, ta bèn đi đến đó, lúc đó ta cho rằng là mặt hàng bình thường, không ngờ, lại là Huyền Giới thạch cực phẩm.”

“Buổi đấu giá lúc đó chính là viên đá này, chỉ là khi ấy trên người ta chỉ có kim phiếu một vạn ba ngàn lượng, Vạn Bảo Các lại không cho ghi nợ, thực lực của ta không đủ, không mua được.”

“Lúc đó từng có hai người đấu giá khác, một người ra đến một vạn chín ngàn lượng, một người ra đến hai vạn lượng, cuối cùng chính là người ra hai vạn lượng kia mua được Huyền Giới thạch.”

“Về sau ta dự định dùng vũ lực đoạt lấy Huyền Giới thạch kia, bèn bỏ ra mấy trăm lượng hoàng kim ở chỗ người phụ trách buổi đấu giá Vạn Bảo Các thăm dò lai lịch người nọ, biết được người này là một cao thủ của một môn phái chi nhánh trong ma đạo, võ công không kém, hơn nữa lần này hắn hành động cùng với ba bốn người trong sư môn, không dễ đối phó, ta lúc ấy đang do dự có nên động thủ giết người đoạt bảo hay không, đột nhiên nhận được một đơn giết người số tiền lớn khác, liền tạm thời buông tha bọn họ, sau đó thì đã không thấy tăm hơi tin tức người này.”

“Huyền Giới thạch kia, ta đã từng thấy qua, với nhãn lực quan sát của ta, giá trị thực tế tuyệt đối không dừng ở mức hai vạn lượng hoàng kim, chính là ba vạn lượng ta cũng sẽ bỏ ra, ta vẫn chưa từng gặp qua sau khi sử dụng một tháng thì có thể tự động trả lại, không biết có phải là Huyền Giới thạch bị hỏng không.”

Nghe Thi Thanh nói thế, Tô Bằng khẽ gật đầu, nói.

“Biết rồi, người trở về đi.”

Nói xong, hắn thi triển một pháp quyết, lại đem linh hồn Thi Thanh, phong ấn trở về trong ngọc bội ác ý.

“Giá trị của Huyền Giới thạch này, người thấy cần hay không, có tác dụng không, cho dù có đắt thêm một hai vạn lượng hoàng kim cũng sẽ mua cho bằng được, không chỉ người cần thiết, hạ giá xuống nữa không ai mua.”

“Ta hoàn toàn chính là chính là người cần thiết, dù sao ta vẫn luôn không có tìm được phương pháp thăng cấp kiếm ý, nếu Huyền Giới thạch này thực sự thăng cấp hiệu quả kiếm ý, ta tu hành đến kiếm ý tiểu viên mãn, có thể trở lại trong sư môn, sau khi trở về, chắc chắn không phải là đơn giản vấn an sư phụ một chút thì xong chuyện được, nhất định sẽ truyền thụ ta tuyệt học tiến thêm một bước của sư môn.”

“Võ công nhập môn của sư môn, đều là nội công kiếm pháp cấp vàng thẳm, nếu thành công hoàn thành thí luyện, lấy được võ công tuyệt đối không phải là bí tịch bình thường, nói không chừng, là võ công cấp kim cương, hoặc là cái khác...”

Tô Bằng nghĩ tới đây, trong lòng cảm thấy nôn nóng.

Võ công vàng thẳm của hắn, đã gây sức ép khắp chốn trong giang hồ, nếu như có được võ công cấp kim cương, chẳng phải là đánh khắp thiên hạ không có địch thủ hay sao?”

Càng không nói đến, hắn còn có át chủ bài kiếm ý cùng bí thuật Bất Mồi.

“Huyền Giới thạch này, nếu có thể, ta phải mua cho bằng được.”

“Đương nhiên, tốt nhất bỏ sung làm rõ ràng, bọn họ tại sao lại ra giá cao như vậy, muốn mua thanh loan đao này.”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ.

Vào lúc này, nam tử yêu my kia, vẫn đang quét mắt nhìn bốn phía, trong miệng hỏi.

“Nhưng còn có người muốn mua Huyền Giới thạch này? Vẫn là điều kiện trước của ta.”

“Ta có chút hứng thú.”

Tô Bằng đứng lên, nói với nam tử yêu my kia.

“Ồ? Ngươi có hứng thú?”

Nam tử yêu my nghe thế, tinh thần chấn động, hắn đã ở vào thế bất buộc với thanh loan đao kia, có người chịu bỏ hoàng kim mua Huyền Giới thạch của hắn, hắn đương nhiên rất quan tâm.

“Có điều ta cũng có mấy điều kiện.”

Tô Bằng chậm rãi nói, sau đó nói.

“Ta nói rõ trước vài điểm, thứ nhất, ta chỉ sẽ bỏ một vạn hai ngàn lượng hoàng kim, thứ hai, ta đồng ý thỏa thuận người mua Huyền Giới thạch lại, có điều thời hạn phải nói lỏng đến hai năm, hơn nữa, ta muốn Huyền Giới thạch này cũng phải có tác dụng cụ thể, yêu cầu ta đột phá cảnh giới mới có thể để người mua về lại, mà giá cả chắc chắn cao hơn so với người bán cho ta, thứ ba, người phải cho ta biết người bán Huyền Giới thạch này muốn mua loan đao, rốt cuộc là vì sao, trong loan đao kia, rốt cuộc cất giấu bí mật gì!”

Chương 316: Mọi chuyện đã định!

“Chỉ có một vạn hai ngàn lượng?”

Nam tử tà mị nghe thế, thoáng nhú mày, giá này hắn vẫn cảm thấy khó thể nắm chắc được.

Hắn nhìn về phía Tô Bằng, nói.

“Thời gian mua lại kéo dài một năm, ngược lại là có thể thương lượng, chỉ là hai điều kiện khác... Người cũng đã nhìn ra, ta hôm nay đã vào tình thế bắt buộc với loan đao kia, hoàng kim quá ít, ta lại không thể nào hài lòng, còn nữa, ta cho người biết nguyên nhân, ai biết người sẽ có ý đồ với loan đao hay không? Cho nên điều kiện cuối cùng...”

“Cái này các hạ không cần lo lắng.”

Tô Bằng lắc đầu, nói.

“Con người của ta cho dù lòng hiếu kỳ quá nặng, bí mật này ta thật sự muốn biết, có điều ta đáp ứng người, ta sẽ không tham gia trận đấu giá loan đao này, đương nhiên, ta cũng sẽ không chơi chữ, cũng như sẽ không để cho người đại diện của ta đấu giá loan đao này, hoặc là trước khi đấu giá chấm dứt nói cho người khác biết, nhưng bí mật này, ta thật sự tò mò, nhất định phải nghe.”

“Như vậy thì...”

Nam tử tà mị nhú mày suy tư một phen, cuối cùng nói.

“Như vậy người thấy thế nào? Người thêm một ngàn năm trăm lượng hoàng kim, đồng thời tăng thêm một hiệp nghị, nếu như ta không đấu giá được thanh loan đao này, vụ mua bán này xem như hủy bỏ, nhưng người bảo đảm không đem bí mật này truyền ra bên ngoài, ta có thể nói cho một mình người biết.”

“Thành giao.”

Tô Bằng nghe thế gật đầu, dù sao lông dê vẫn ở trên người dê, loan đao bán ra bao nhiêu tiền đều trở về trong túi Tô Bằng.

“Được, lấy kim phiếu đi.”

Người kia nói.

Tô Bằng cũng chẳng do dự, làm bộ đưa tay thăm dò vào trong ngực, từ trong túi Càn Khôn cất giấu trong vạt áo lấy ra một tờ kim phiếu, tổng cộng một vạn ba nghìn năm trăm lượng, đưa cho nam tử tà mị xếp hàng phía trước hẳn.

Nam tử tà mị kia đưa tay nhận lấy kim phiếu, có chút không nỡ đem Huyền Giới thạch giao cho Tô Bằng.

Sau đó, Tô Bằng chỉ thấy môi hắn giật giật, bên tai của mình truyền đến một hồi thanh âm.

Tô Bằng nghe đối phương sử dụng bí thuật trói buộc âm thanh thành một đường âm tuyến, chỉ truyền vào trong tai mình, không ngừng gật đầu, cuối cùng lộ ra vẻ mặt giật mình.

“Thì ra là thế, nói như vậy, giá trị của loan đao này, quả thật không xem như quá đắt.”

Tô Bằng nhẹ nhàng nhẹ nhàng, nói với người này.

“Như thế, giao dịch chúng ta xem như thành giao, chúng ta trao đổi phương thức liên lạc trong hiện thực đi, hai năm sau, ta sẽ mang ít nhất một vạn bảy ngàn lượng hoàng kim, mua lại Huyền Giới thạch này.”

Nam tử tà mị nói, nói xong để lại một phương thức liên lạc.

Tô Bằng cười cười, hắn căn bản không hề dự định đem Huyền Giới thạch này để cho đối phương mua về lại. Dù sao bản thân dùng không phải là tướng mạo vốn dĩ, đương nhiên, quyết định này không xem như quá đáng, lúc hắn đưa ra điều kiện đã từng nói, mình không dùng đến mới sẽ để cho đối phương mua về lại, ai biết hắn lúc nào mới đột phá được.

Có điều Tô Bằng đã lưu lại số điện thoại này rồi, số điện thoại này là số dự phòng hắn không thường dùng, trong lòng nghĩ chính là nam tử tà mị này dường như cũng quen biết không ít, có lẽ tương lai có chỗ nào cần dùng đến hắn, lưu lại phương thức liên lạc chuẩn bị cho sau này.

Sau khi làm xong xuôi, Tô Bằng sắc mặt như thường ngồi ở trên vị trí đầu giá.

“Hắc, huynh đệ, loan đao này rốt cuộc có lai lịch gì? Sao giá tiền cao như vậy. Nhiều người đoạt nó như vậy?”

“Đúng vậy, có thể tiết lộ một chút với chúng ta hay không?”

Tô Bằng ngồi xuống, hai bên hắn đã có người xoay đầu lại, hỏi hắn.

Tô Bằng chú ý tới, ngay cả băng sương mỹ nữ Quách Phi Di phía trước, cũng nhìn không được giật giật lỗ tai, giống như đang để ý mình đang nói những gì.

Tô Bằng lại mỉm cười, không nói.

Nhưng mà người chung quanh vẫn không ngừng to nhỏ bàn luận, Tô Bằng cuối cùng bị phiền chịu không được, chỉ nói một câu.

“Vì bí mật này ta đã bỏ ra một vạn ba nghìn năm trăm lượng hoàng kim, các người dự định ra bao nhiêu hoàng kim để mua đây?”

Nghe thấy những lời này, người chung quanh một hồi không nói gì, Tô Bằng nói cũng đúng tình hình thực tế, theo người khác thấy, hắn là vì lòng hiếu kỳ quá nặng mới mua Huyền Giới thạch, là bỏ tiền thật bạc thật để mua tin tức, dựa vào cái gì nói cho người khác biết.

Người chung quanh im lặng một hồi, lúc này mới buông tha cho Tô Bằng, tự mình suy đoán.

Còn Tô Bằng, thì hơi nhắm mắt lại, tiếp thu tin tức vừa rồi lấy được từ chỗ nam tử tà mị kia.

“Loan đao này truyền thuyết là vũ khí của kẻ đứng đầu ma môn năm đó, nghe nói bên trong phong ấn tuyệt học suốt đời của chủ ma môn, mặt khác có liên quan đến đồn đại về bảo tàng kinh thiên được cất giấu của ma môn năm đó, nhưng không có người chính thức biết được bí mật trong thanh loan đao này.”

Tô Bằng nghe thế, nhớ lại tình cảnh khi đó cướp được loan đao từ trên người Lãnh Sương Nguyệt, lập tức hiểu rõ ra.

Chủ của ma môn, Tô Bằng đã từng nghe tin tức liên quan đến hắn, vẫn là rất lâu trước đó ở quận Giang Ninh, trong Âm Đà của phái Hằng Sơn kia từ chỗ của chủ Âm Đà phái Hằng Sơn mãi mãi ở trong dáng vẻ hơn mười tuổi kia nghe được, nghe nói đại ma đầu mấy chục năm trước, gần như đã có thể xưng là thiên hạ đệ nhất võ công năm đó, chỉ là bị môn phái chính đạo cùng nhau tính kế, bản thân quá mức ngông cuồng, độc chiến cao thủ bát đại môn phái, cuối cùng bị giết chết.

Trước khi chết, hắn còn để lại lời tiên đoán Ma Sát giáng thế, chính là lời tiên đoán này, khiến cho phái Hằng Sơn thành lập Âm Đà ở quận Giang Ninh.

Loan đao kia, thì lại chính là vũ khí vô cùng mạnh mẽ

“Chẳng trách... Bây giờ hồi tưởng lại, sau khi ta đoạt được thanh loan đao này, trong mắt Lãnh Sương Nguyệt Thánh nữ ma đạo kia luôn mang theo vẻ kỳ lạ, ban đầu ta cho rằng là hận ta, bây giờ nghĩ lại, nàng ta trước đó đã để mắt đến loan đao này, mới xuất hiện về mặt kỳ lạ kia, lúc ấy nàng chắc hẳn trong lòng chấn động, bởi vì vật quan trọng như vậy, đã bị ta cướp mất, nàng sợ ta biết giá trị của nó, cho nên sau khi liếc nhìn loan đao, liền nhắm mắt lại, sợ ta nhìn ra manh mối.”

Trong lòng Tô Bằng nhớ lại tình huống lúc đó, Lãnh Sương Nguyệt nhắm chặt hai mắt nằm trong lòng mình, cảm xúc thân thể âm áp mềm mại kia, đều rõ mồn một trước mắt, giống như đang hưởng thụ.

“Dựa theo địa vị Lãnh Sương Nguyệt ở ma môn, thanh loan đao này ở trên tay nàng cũng bình thường, có điều ta phỏng chừng nàng vẫn chưa chính thức đào ra được bí mật loan đao, nếu không võ công không đến mức chỉ ở mức độ kia... Sau khi mất đi loan đao, ma môn nhất định là rối loạn, có điều vì để tránh cho tin tức lộ ra ngoài, nên chỉ có một vài đệ tử nòng cốt được biết mà thôi.”

“Mấy người đấu giá vừa rồi, chẳng trách đáng vẻ thoát nhìn có điểm tà khí, nếu như không đoán nhầm, đều là người chơi gia nhập môn phái ma đạo, đến nghe ngóng thanh loan đao này.”

Tô Bằng nhanh chóng sắp xếp sự việc lại một lượt.

Có điều chân tướng của sự tình rõ ràng, hẳn cũng không đau lòng loan đao, ở trong lòng Tô Bằng, nắm bắt sức mạnh thực tế, nhưng sức mạnh tiềm lực lại càng thêm quan trọng hơn.

Mặc dù loan đao trong suốt có ý nghĩa biểu tượng rất lớn, hơn nữa nghe đồn năm đó thiên hạ đệ nhất đã phong ấn tuyệt học võ công suốt đời, nhưng người ta đã là thiên hạ đệ nhất rồi, hạn chế thiết lập tuyệt đối cũng không phải hạn chế bình thường bình thường, bằng không mọi người ma môn, đã sớm phát hiện bí mật của thanh loan đao này.

Nếu Lãnh Sương Nguyệt không có khai phá thành công, những người mua loan đao này, cũng chưa chắc có thể thành công, phương pháp nên dùng nên dùng có lẽ đã sớm dùng thử rồi.

Về phân bảo tàng kinh thiên của ma môn năm đó năm đó, càng là chuyện hết sức mờ mịt.

Trên thực tế, trước khi bí mật được mở ra, thanh loan đao này, cũng chỉ là một thanh lợi khí phẩm cấp màu vàng tầm thường mà thôi.

“Bán thì bán thôi, tạm thời không có dư thừa tinh lực để tâm đến chuyện này, cho dù võ công của người đệ nhất thiên hạ năm đó thì sao chứ? Danh hiệu thiên hạ đệ nhất này, vẫn có chút không may, dù sao không có nghe nói trong đám người vây công ma môn năm đó, có có người Tử Hà môn tồn tại, mà nhìn đại sư huynh thì biết, đệ tử từng đời Tử Hà môn đều lợi hại như thế, đệ tử của sư phụ, làm sao người bình thường có thể đoán được? Danh xưng đệ nhất thiên hạ của chủ ma môn kia, cũng không thấy đáng tin như vậy, vẫn là nhanh chóng tu hành kiếm ý đến cảnh giới tiểu viên mãn, sau đó đem võ công trong môn phái tu hành mạnh nhất thì càng đáng tin chút.”

Tô Bằng thâm nghĩ trong lòng.

Lúc này, đấu giá loan đao trong suốt, đã tiến vào giai đoạn gay cấn.

Đôi tổ hợp nam nữ kia, thấy nam tử tà mị có được tài chính, hai người cắn chặt răng, lại cùng nhau ra sáu triệu, đổi thành năm ngàn lượng hoàng kim.

Chỉ là, tiền của bọn họ có hạn, trong thẻ có hai vạn sáu ngàn năm trăm lượng, đến mức này rồi thì không thể bỏ tiền ra được nữa.

Dưới tình huống không còn cách gì, nữ tử hùn vốn kia, cũng lấy ra một món bảo bối.

Món bảo vật này, lại là một viên bảo châu lấy ra trong mai rùa của lão rùa ngàn năm, là một viên Tị Thủy Châu.

Hiệu quả sử dụng Tị Thủy Châu, có thể hô hấp trong nước, hơn nữa có thể chống cự nhiều nhất áp suất một trăm năm mươi mét, nữ nhân này chỉ cần hai ngàn lượng, đã bán Tị Thủy Châu.

Nhưng trên thực tế, hưởng ứng bình thường.

Bảo châu này mặc dù hữu dụng, nhưng lại không trân quý giống như là những bảo vật khác.

Trong hiện thực, không cần bảo châu này, tùy tiện kiếm một bộ thiết bị lặn chuyên nghiệp, đừng nói một hai trăm mét, bảy tám trăm mét mét chưa hẳn không thể đi xuống.

Mà trong trò chơi, ai lại không có việc gì chuyên môn chạy xuống nước cơ chứ? Trò chơi này gọi là Tử Vong Luân Hồi, chứ không phải bắt cá dưới đáy biển, chạy đến chỗ áp suất sâu như vậy để làm gì?

Cho nên bảo vật này thật sự bị chê bai, mặc dù nhìn như bảo vật, lại không có ai mua.

Đến cuối cùng, vẫn là Quách Phi Di thấy hạt châu rất đẹp, ra giá ra giá tám trăm lượng hoàng kim để mua, đôi nam nữ kia thật sự hết cách, cuối cùng với giá cả chín trăm lượng hoàng kim, liền đem Tị Thủy Châu bán cho bán cho Quách Phi Di.

Nhưng mà mặc dù bỏ ra chín trăm lượng hoàng kim, tổng tài chính của đôi nam nữ hùn vốn kia, cũng chỉ là hai vạn bảy ngàn bốn trăm lượng.

Ngược lại nam tử tà mị sau khi được Tô Bằng bơm tiền, tổng tài chính đạt đến hai vạn tám ngàn ba trăm lượng, hẳn vì an toàn, lần nữa bỏ thêm tám trăm lượng, ra đến hai vạn tám ngàn hai trăm lượng hoàng kim, đối thủ của hắn làm sao cũng không tìm ra được một lượng hoàng kim.

Cuối cùng, nam tử tà mị kia, với cái giá này, đấu giá thành công loan đao trong suốt mà ma đầu ma môn đã từng sử dụng.

Trong lòng Tô Bằng, tất cả cũng đều đã định rồi

Giá cả của loan đao này, thật sự nằm ngoài dự đoán của tự mình, mặc dù nó có tiềm lực, cũng chỉ là tiềm lực mà thôi.

Nói thật ra, so với vũ khí không biết khi nào thì mới có thể khai phá ra bí mật tiềm ẩn này, Tô Bằng càng coi trọng bản thân thu được Huyền Giới thạch hơn.

“Thanh loan đao trong suốt này, người thu được là số bảy mươi ba bảy mươi ba!”

Tư Kỳ đằng trước giải quyết dứt khoát, nơi chốn của loan đao trong suốt rốt cuộc đã được định đoạt, trên mặt nam tử tà mị rõ ràng hiện lộ vẻ mặt thờ phào nhẹ nhõm.

Mấy người cạnh tranh thất bại kia, thì lại về mặt mỗi người mỗi khác, có người bưng tỉnh mát mát, có người hết sức tức giận.

Đôi nam nữ hùn vốn kia, sắc mặt đầy vẻ oán giận, không ngừng liếc nhìn nam tử tà mị kia, còn có Tô Bằng.

Bọn họ, chẳng những hận người có được loan đao trong suốt, ngay cả Tô Bằng người tiếp tiền cho kẻ kia, cùng đều hận chung với nhau...

Chương 317: Trò chơi cập nhật phiên bản mới.

Buổi đấu giá hôm nay, sau khi thành công bán đấu giá Thấu minh loan đao.

Sau đó, không có vật phẩm gì được quan tâm nhiều nữa, miễn cưỡng có một đan dược khôi phục thương thế rất nhanh, không tệ lắm, nhưng cũng chỉ là bán với giá ba ngàn lượng hoàng kim, sau đó buổi đấu giá hôm nay đã đi đến hồi kết.

Vẫn là trình tự như ngày hôm qua, người chơi đấu giá được đồ vật này nọ chờ ở hội trường, dựa theo trình tự giao kim phiếu, sau đó mang đồ đặc của mình đi.

Tô Bằng ngồi ở chỗ đó, nhìn nam tử tà mị kia hơi khản trương sau khi lấy được Thấu minh loan đao này, liền trực tiếp rời đi, mà phía sau, những người chơi đã tiến vào môn phái ma đạo đấu giá loan đao kia cũng đi theo người này biến mất không thấy.

Trong lòng Tô Bằng biết rõ, mấy người kia tuyệt đối sẽ không cam tâm để thanh loan đao này bị người nọ chiếm lấy, nhất định sẽ triển khai một loạt kế hoạch chặn giết, có điều những thứ kia không liên quan đến chuyện của mình, hấn ngược lại hi vọng nam tử tà mị kia kéo dài lâu một chút, cặp nam nữ hùn vốn lúc trước kia dường như có mối hận với mình, nếu như đối phương có thời gian nói không chừng còn có thể tìm mình gây phiền toái.

Tô Bằng không sợ chính diện tác chiến, nhưng đối phương lại là nhân vật ma đạo, trong ma môn đủ loại phương pháp quỷ dị để tính kế đối thủ, Tô Bằng cũng hơi có chút lo lắng, lúc này nam tử tà mị dẫn những người này đi cũng là vừa lúc.

Qua ngày mai, trên đời này đã không còn có người có dung mạo như Tô Bằng lúc này đây.

Đang lúc Tô Bằng tính toán, Phong Thiều Vũ phía sau huýt sáo, hướng về phía Tô Bằng không ngừng ngoắc.

Trong lòng Tô Bằng thở dài, có điều Phong Thiều Vũ biết rõ thanh Thấu minh loan đao kia là đồ của mình, lại thêm mình còn có chuyện cần dùng đến hắc, Tô Bằng cũng không nên không nể mặt mũi hắc, thở dài một tiếng đứng lên đi tới phía sau.

Đi đến phía sau, Phong Thiều Vũ dùng ánh mắt khoa trương nhìn Tô Bằng nói.

“Võn nghĩ rằng ngươi là một thổ hào, có điều ta đã nhìn lầm rồi, ngươi không phải là thổ hào... Ngươi là thần hào!”

“Ha ha...”

Tô Bằng nghe xong, từ chối cho ý kiến, nhẹ nhàng cười cười.

“Ngày hôm qua ngươi mua nguyệt chi tinh hoa kia tốn không ít hoàng kim, hôm nay lại cho tên yêu nam kia một vạn ba nghìn năm trăm lượng hoàng kim, lại thêm bán loan đao hai vạn tám ngàn bốn trăm lượng hoàng kim, mẹ nó chứ, trên tay ngươi rốt cuộc có bao nhiêu hoàng kim? Sợ là phải ba bốn vạn lượng cũng nên?”

Phong Thiều Vũ nhìn Tô Bằng, trong miệng chặc chặc vài tiếng, giống như là nhìn thấy động vật kỳ lạ quý hiếm mà nhìn chăm chăm Tô Bằng.

Tô Bằng bị ánh mắt sấm soi của hắc làm cho có hơi không thoải mái, khẽ cười cười, nói sang chuyện khác. Nói.

“Chuyện Loan đao vượt qua dự liệu của ta, có điều cũng không tính là chuyện xấu, thế nào, ta nên đi đến nơi nào để nhận hoàng kim của mình?”

“Cùng ta rời đi.”

Phong Thiều Vũ xoay xoay cổ, nói với Tô Bằng, nói xong đi ở phía trước.

Tô Bằng đi theo Phong Thiếu Vũ, đi đến phía trước, không bao lâu đã đi tới một tiểu viện khác, nhìn bộ dáng hắn là chỗ ở lúc nghỉ ngơi của chủ nhân nơi này.

Mà trong đó, bảo vệ nghiêm ngặt, ở cửa còn có người chơi thủ vệ, những người chơi này tinh khí thần đều hết sức cường hãn, xem ra chính là cao thủ.

Thấy Phong Thiếu Vũ lại đây, một người tới trước nhẹ gật đầu. Nói.

“Phong Thiếu, bên trong đang làm thông kê kim phiếu thu hoạch của buổi đấu giá lần này, người bây giờ đi vào còn muốn dẫn theo một người, có phải là có chút...”

“Ồ, Trần ca, ta không phải là tùy tiện đi bộ, chưa thấy mặt vị này sao? Hắn chính là người bán lớn, thanh loan đao kia... Chắc chắc, ta là dẫn hắn đi lấy hoàng kim bán đấu giá của loan đao.”

“Hắn chính là người đã bán đấu giá thanh loan đao kia?”

Người chơi hộ vệ kia, nhìn thoáng qua Tô Bằng. Dường như còn chăm chú đánh giá lại hắn.

Tô Bằng nghe xong, trong lòng cảm thấy bất mãn, hắn không muốn đem chuyện mình bán đấu giá loan đao để cho mọi người đều biết.

Có điều, hắn bây giờ không phải sử dụng gương mặt thật, nên cũng còn có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Thủ lĩnh hộ vệ sau khi suy tư, mới khẽ gật đầu, nói.

“Phong Thiếu, các người vào đi.”

Phong Thiếu Vũ gật gật đầu, mang theo Tô Bằng đi vào tiểu viện.

Tô Bằng đi theo hắn, vừa vào tiểu viện, liền phát hiện mấy chỗ tối trong viện mơ hồ có vài luồng dịch ý, là cảm ứng từ ngọc bội ác ý.

Có điều Tô Bằng cũng chẳng kinh hoảng, bởi vì hắn thấy trong tiểu lâu của viện này, có mấy người người chơi của Hội Trân Bảo đang đi lại, nhìn một chút, hắn đại khái đã hiểu rõ, nơi này là chỗ để những vật phẩm bán đấu giá kia, lại thêm mới vừa rồi nghe hộ vệ nói đây còn là chỗ để làm công tác thống kê hoàng kim thu vào, phòng vệ không nghiêm mật mới là có vấn đề

Phong Thiều Vũ nhưng lại không có để ý đến những thứ này, hắn mang theo Tô Bằng đi về trong viện, ở sân dưới một gốc cây dong ở phía Tây có một cái bàn, ba người chơi nữ của Hội Trân Bảo đang thống kê kim phiếu trên bàn.

Phong Thiều Vũ mang theo Tô Bằng đi đến chỗ đó, còn chưa đi đến được thì từ bên cạnh đã đi tới một nam tử khoảng ba mươi tuổi, thoát nhìn hết sức gầy gò, ngăn cản Phong Thiều, nói.

“Phong Thiều, bên kia là nơi quan trọng, xin mời dừng bước.”

“Ta nói nè Phó hội trưởng, ta cũng là người của Hội Trân Bảo, anh của ta là hội trưởng của Hội Trân Bảo, người đừng nói ngay cả ta cũng đề phòng chứ?”

Phong Thiều Vũ thấy người kia ngăn mình lại, có chút bất mãn nói.

“Ha ha, Phong Thiều đương nhiên sẽ không cần đề phòng, nhưng người này thì chưa chắc, kim phiếu ở nơi đó nhiều lắm, ta sợ làm dao động ánh mắt của vị khách quý này.”

Nam tử gầy gò kia, ánh mắt chuyển hướng sang Tô Bằng đứng sau lưng Phong Thiều Vũ, nói.

Tô Bằng nghe xong, khóe miệng có chút giật giật, lộ ra một tia cười lạnh, người này nói chuyện thật ra tương đối có chút cay nghiệt.

Phong Thiều Vũ nghe xong, khó xử nhìn Tô Bằng sau lưng, sau đó nói.

“Quên giới thiệu, vị này chính là người anh em của ta, tên là...”

Hắn nói tới chỗ này, mới nhớ tới đã quên mất tên Tô Bằng, có lẽ, căn bản là quên hỏi?

“Tề Dã.”

Tô Bằng bổ sung, Phong Thiếu Vũ lúc này mới gượng cười ha ha, tiếp tục nói.

“Đây là người huynh đệ Tề Dã của ta, chính là người mới vừa rồi bán đấu giá thanh Thấu minh loan đao kia, ta là dẫn hắn tới nhận kim phiếu đấu giá được. Tề huynh, vị này chính là Phó hội trưởng của Hội Trân Bảo chúng ta, La Hằng.”

“Ồ? Đây là người đã bán đấu giá thanh loan đao kia?”

Nghe thấy những lời này, La Hằng gầy gò nhìn thoáng qua Tô Bằng, con mắt nháy nháy mấy cái, nói.

“Thanh loan đao này thật ra là một hắc mã (không lường được) của hôm nay, ta hoàn toàn không ngờ nó thế nhưng lại có thể đấu giá được chừng ấy giá tiền, trong mắt của ta, giá trị của nó nhiều nhất cũng chỉ khoảng hai ngàn năm trăm lượng hoàng kim.”

“Ta trong lòng cũng hết sức tò mò, nếu vị bằng hữu kia đúng là chủ nhân của loan đao không bằng nói cho ta một chút, thanh Thấu minh loan đao này đến tốt cùng là đặc biệt ở chỗ nào, sao lại được nhiều người muốn có như vậy?”

La Hằng nói xong nhìn chằm chằm vào Tô Bằng.

“Ha ha, ta cũng không rõ lắm, nếu không cũng sẽ không đem giá quy định của loan đao đặt ở mức thấp như vậy, sau đó cũng có nghe người mua kia nói qua, chỉ là đây là hiệp nghị của ta với hắn, không thể tiết lộ với người thứ ba.”

Tô Bằng ha ha cười một tiếng, nhìn về phía La Hằng nói.

La Hằng nghe xong, hai con mắt híp lại, nụ cười trên mặt dần dần nhạt đi, biến thành nụ cười cổ quái, nói.

“Người bây giờ nói cho ta biết, người mua loan đao kia cũng nghe không được, chỉ là chuyện môi trên đụng môi dưới, vị bằng hữu kia cứ thoái thác

như vậy, có phải là không muốn nói cho ta biết hay không?”

Tô Bằng nghe xong lời của người này, khẽ cau mày. Ngờ khí của người này dường như mang theo địch ý, mình hình như không có đắc tội với hắn mà?

Có điều Tô Bằng với hắn không có dây dưa gì đặc biệt, cũng không có việc cần cầu cạnh hắn, đối với hắn cũng không cần tỏ ra thấp kém, Tô Bằng mở miệng nói.

“La Phó hội trưởng nói như vậy thì không đúng lắm, ta nghĩ làm ăn cùng với kết giao trong thiên hạ đều cần phải chú trọng hai chữ danh dự, ta nếu đã đáp ứng người ta, tất nhiên sẽ không làm việc trái với lời hứa, cho dù đối phương không có ở đây, La Hằng phó hội trưởng nếu là người của Hội Trăn Bảo, làm ăn rất rộng lớn, hắn phải hiểu rõ giá trị của danh dự hơn so với ta với chứ?”

Da thịt trên mặt La Hằng run rẩy, dường như có chút tức giận, có điều về mặt hắn biến hóa cực nhanh. Lập tức biến thành một khuôn mặt tươi cười, cười ha ha nói.

“Vị bằng hữu này nói đùa với ta sao? Ta cũng chỉ là hiếu kỳ, thuận tiện muốn nhìn một chút thái độ làm người của vị bằng hữu, bây giờ nhìn lại bằng hữu quả nhiên là một quân tử thủ tín.

Tô Bằng nghe xong khẽ mỉm cười, hắn không phải là tiểu nhân, có điều cũng chưa đến mức quân tử, chẳng qua là xem xét về lợi ích thực tế mà thôi.

“La Phó hội trưởng, đừng nói chuyện khác nữa, vị huynh đệ kia của ta là tới đây lấy kim phiếu lấy được từ việc bán đấu giá loan đao.

Phong Thiếu Vũ ở bên cạnh nghe được có chút không kiên nhẫn, hắn thấy La Hằng làm khó dễ với Tô Bằng, có chút không nể mặt mũi hắn, có hơi không thoải mái, nói với La Hằng.

“Được, xin mời đi bên này.”

La Hằng phát tay một cái, nói với Tô Bằng.

Chuyện sau đó, coi như thuận lợi, chẳng qua là lúc thanh toán phí thủ tục, Phong Thiếu Vũ vốn là bảo không cần tính cho Tô Bằng 10%, nhưng mà La Hằng kiên trì muốn tính giá gốc, cuối cùng vẫn là Phong Thiếu Vũ đột nhiên nghĩ đến Hội Trân Bảo có một giao dịch hơn hai vạn lượng hoàng kim, có thể đổi với người bán đấu giá có chính sách ưu đãi nhất định, mới có thể cho Tô Bằng giảm xuống một chút, có điều vẫn phải đưa cho Hội Trân Bảo hai ngàn sáu trăm lượng hoàng kim làm phí thủ tục

Chương 318: Trao đổi hoàng kim

“Không rõ lắm, có điều ta dựa theo số lượng trữ hàng mà anh của ta chuẩn bị, hẳn là ít nhất phải nâng lên gấp hai thậm chí gấp ba.”

Phong Thiếu Vũ lắc đầu, nói với Tô Bằng.

“Thật sao? Vậy người trong hiện thực tài chính có khoảng bao nhiêu?”

Tô Bằng lại hỏi lần nữa.

“Trong hiện thực? Ta tiến vào nghiệp trò chơi này đã ba bốn năm, qua nhiều năm như vậy, cho dù ta có vô dụng đến đâu, cũng có hoa hồng trong hội chia cho ta, lại thêm chút tiền của bản thân ta cùng với của anh trai cho ta mượn một chút, không sai biệt lắm khoảng hai tỷ gì đó, có điều một nửa số đó ta đã đầu tư ở trong hiện thực, trong thời gian ngắn chỉ có thể lấy ra một tỷ.”

“Được rồi, nếu người đã hoàng kim ít nhất sẽ tăng lên gấp hai, ta liền ra giá, một trăm lượng đổi một ngàn năm trăm vạn nhân dân tệ, ta ít nhất sẽ cho người đổi được năm ngàn lượng hoàng kim! Có điều người phải đáp ứng một điều kiện với ta, chỉ cần không tổn hại đến lợi ích của Hội Trân Bảo, người phải tận lực đem tin tức mà người có thể tìm thấy được về phiên bản cập nhật lần này, nói cho ta biết trước!”

Tô Bằng kéo cánh tay của Phong Thiếu Vũ, nói với hắn!

“Như thế sao...”

Phong Thiếu Vũ sau khi nghe xong suy tư một chút, nghĩ đến Tô Bằng nói điều kiện tiên quyết để cung cấp tin tức là không tổn hại đến Hội Trân Bảo cũng chính là lợi ích của ca ca hắn, điều kiện này cũng không phải là hết sức ngặt nghèo.

Thoáng suy nghĩ một chút, hắn quyết định, gật đầu nói với Tô Bằng.

“Thành giao! Người cho ta số điện thoại hoặc là địa chỉ email đi, đến lúc đó ta sẽ đem tin tức nói cho người biết, không chỉ như thế, ta còn sẽ cung cấp một số tin tức về những thứ khác cho người.”

“Được, đủ tình huynh đệ, ta là người nếu người kính ta một thước ta sẽ mời người một trượng, người đã nghĩa khí như vậy ta cũng sẽ đáp ứng người, sẽ đổi nhiều hoàng kim trong trò chơi cho người hơn một chút, có điều ta cũng cần tích góp một chút hoàng kim, nhưng hoàng kim giá trị mười mấy trăm triệu nhân dân tệ của người ta vẫn sẽ cung cấp.”

“Tốt lắm, cứ định như vậy đi, chúng ta một lời đã định!”

Phong Thiếu Vũ vươn tay ra, ngoắc tay thề với Tô Bằng.

“Vậy quá trình giao dịch cụ thể thì sao? Là người đưa ta kim phiếu trước rồi mới thu tiền sau, hay là làm sao...?”

Phong Thiếu Vũ nói đến đây đột nhiên chân chờ một chút, nói với Tô Bằng.

“Ta vẫn tin tưởng Phong Thiếu người, có điều số lượng hoàng kim một lần cũng đừng quá lớn, phân thành mấy lần đi, ta trước tiên đưa người kim phiếu ba ngàn lượng hoàng kim, người ra ngoài thu tiền, sau đó lại tiến hành trao đổi một lần nữa, có điều người cũng biết, ta đảm nhận phần nguy hiểm, người tốt nhất phải có cái gì đó để làm vật đảm bảo...”

Tô Bằng nói, Phong Thiếu Vũ nghe xong, gật gật đầu, nói.

“Huynh đệ người nói phải, có điều ta cũng sẽ không khiến người chịu thiệt, vật này người nhận trước đi, coi như là vật làm tin của ta.”

Phong Thiếu Vũ nói xong, từ trên ngón tay của hắn tháo xuống một chiếc nhẫn.

“Cái này là...”

Tô Bằng nhìn chiếc nhẫn kia, hỏi Phong Thiếu Vũ.

“Vật này cũng không thấy nhiều, đây là chiếc nhẫn pháp thuật, chỉ cần có căn bản pháp thuật cấp thấp nhất, thậm chí là thủ pháp sử dụng nội lực đặc thù, là có thể kích hoạt pháp thuật chứa đựng bên trong. Ta đây ở trong đó đã phong ấn ba lượt của thuật ăn mòn, hiệu quả so với a xít mạnh cũng không sai biệt lắm, sử dụng sẽ một đám mây axit màu xanh biếc, phủ xuống trên người ai thì không bao lâu nữa thân thể đối phương cũng sẽ bị ăn mòn giống như là bị giội a-xít sun-phu-rit, chỉ là đối phương nếu có nội lực mạnh, có thể bắn ngược lại hoặc là chống cự lâu dài, cho nên chỉ có thể để làm ám khí ám toán người khác.”

Phong Thiếu Vũ nói với Tô Bằng, sau đó nói.

“Giá trị của thứ này cũng không rẻ. Là ca ca của ta đặc biệt cho ta dùng để phòng thân, người cũng biết, võ công của ta sơ sài, nói không chừng gặp phải đối thủ cường mạnh nào ra tay, cho nên anh của ta đã cho ta vật này để phòng thân, vật này năm ba ngàn lượng hoàng kim vẫn có thể bán được, ba lượt của thuật ăn mòn nếu sử dụng cặn sạch, chỉ cần nửa tháng đã có thể tự động bổ sung năng lượng trở về lại như cũ.”

“Như vậy sao, cũng là một món bảo vật không tệ.”

Tô Bằng nghe xong, gật gù đầu, vật phẩm pháp thuật, lúc trước hắn chỉ có thấy qua lá bùa có thể gia tăng thuộc tính căn bản trong thời gian ngắn tại cửa hàng đó, còn có lá bùa cầu lửa, những vật phẩm pháp thuật khác thì chưa từng thấy qua.

“Vật này trước hết đặt vào tay huynh đệ ngươi. Ngươi cho ta kim phiếu, ta đây liền đi thu tiền, sau đó lại đem vật này trả lại cho ta.”

Phong Thiếu Vũ nói.

Tô Bằng gật đầu. Từ trong lòng ngực lấy ra kim phiếu sáu ngàn lượng, đưa cho Phong Thiếu Vũ, nói.

“Một trăm lượng hoàng kim đổi một ngàn năm trăm vạn, trước đổi sáu ngàn lượng, cũng chính là chín trăm triệu, về sau nếu còn muốn đổi thì sẽ nói sau.”

Phong Thiều Vũ nghe xong, gật gù đầu, hần nhận lấy kim phiếu kiểm tra lại xong, nói.

“Người đợi ta một chút, ta bây giờ sẽ đăng xuất, chỗ của ta có máy tính, cho ta tài khoản của người, ta trực tiếp gửi qua.”

Tô Bằng đáp một tiếng, đem tài khoản của mình nói cho Phong Thiều Vũ, Phong Thiều Vũ lặp lại hai lần nhớ kỹ, liền logout thu tiền gửi cho Tô Bằng.

Còn Tô Bằng ở chỗ này, vuốt vuốt chiếc nhẫn pháp thuật trong tay, trong lòng lại nghĩ đến chuyện khác.

Mặc dù biết hoàng kim lập tức sẽ tăng giá, Tô Bằng nhưng lại cũng không thấy việc đổi hoàng kim cho Phong Thiều Vũ lúc này là một vụ mua bán lỗ vốn.

Có hai nguyên nhân, thứ nhất, Tô Bằng đã cảm giác được tiền trong hiện thực của mình có chút eo hẹp rồi, tiền của mình chỉ còn lại có khoảng một trăm ngàn đô la, cuộc sống thì đủ rồi, nhưng nếu là có hành động gì đó, chẳng hạn như chiêu dụ thủ hạ, mua một số tin tức vân vân thì có chút nghèo rớt mồng tơi, hoàng kim tuy rằng sẽ tăng giá nhưng cũng là chuyện của nửa năm sau, Tô Bằng bây giờ cần có tiền rồi, đổi một chút cũng là đáng giá.

Còn nữa, hần cũng không phải là cho Phong Thiều Vũ hoàng kim một cách vô ích, liên hệ với Phong Thiều Vũ tương đương với việc hần có được hệ thống tình báo của một nửa Hội Trân Bảo, cho dù là trong trò chơi hay là trong hiện thực làm cái gì cũng thuận tiện hơn.

Hơn nữa, nửa năm sau có thể trò chơi cập nhật phiên bản mới, mình nếu là biết càng nhiều tin tức liền có thể so với người chơi khác đi sớm một bước, tiếp tục có ưu thế vượt lên đầu trong trò chơi.

Cho nên sau khi quyết định xong, Tô Bằng đã chọn thứ có giá trị xa hơn.

Vuốt vuốt nhẫn pháp thuật trong tay, đang lúc Tô Bằng suy tư, phía trước đột nhiên truyền đến một trận dao động dị thường, Tô Bằng nhìn lại phát hiện Phong Thiếu Vũ đã login lại.

“Huynh đệ, tiền đã gửi qua, chín trăm triệu nhân dân tệ coi như là một trăm năm mươi triệu đô la thiếu một chút, có điều ta đã trực tiếp gửi cho người một trăm năm mươi triệu đô la kia, chiếc nhẫn này người cũng không cần đưa vội lại cho ta, người cứ logout nhìn xem thử số lượng đã đúng hay chưa, sau đó đưa lại chiếc nhẫn cho ta cũng được, ta tin tưởng nhân phẩm của huynh đệ, sẽ không cứ như vậy cầm lấy chiếc nhẫn của ta mà chạy trốn chứ? Ha ha...”

Phong Thiếu Vũ vuốt chóp mũi, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng cười cười, lúc này không phải là lúc giả vờ quân tử, hắn mang theo nhẫn pháp thuật, đăng xuất trước.

Hơn bốn mươi giây sau, Tô Bằng tỉnh lại ở trong hiện thực, bên cạnh hắn chính là Laptop, Tô Bằng mở tài khoản ngân hàng liên hợp Thụy Sĩ của mình ra, quả nhiên có thêm một trăm năm mươi triệu đô la.

Thấy con số lớn như vậy trong tài khoản của mình, Tô Bằng cũng không khỏi cười một tiếng, hắn đóng máy tính lại, đăng nhập lại vào trò chơi.

Sau khi đăng nhập vào trò chơi, hắn thấy Phong Thiếu Vũ đang nôn nóng bất an đi tới đi lui ở đó, trong lòng Tô Bằng cười một tiếng, người này vẫn là đối với mình có chút không yên lòng, sợ mình sẽ lấy đi đồ của hắn.

“Phong Thiếu, nhẫn của người nè.”

Tô Bằng gọi hắn một tiếng, đem chiếc nhẫn trên tay mình tháo xuống đưa cho hắn.

“Quả nhiên là người biết nói chữ tín!”

Phong Thiếu Vũ thấy vậy, mừng rỡ nói, đi lên vỗ vỗ vai Tô Bằng, Tô Bằng cười cười, nói.

“Email của ta người đã biết, có chuyện gì thì cứ liên lạc qua email, có điều, Hội Trân Bảo các người thu hoàng kim nhiều như vậy, không phải là chỉ muốn một chút tiền đó thôi chứ?”

Phong Thiều Vũ nghe xong, nhìn thoáng qua bốn phía. Thấy không có người mới đi tới thấp giọng nói với Tô Bằng.

“Ca ca của ta ngoại trừ thu hoàng kim ra, còn đang ở trong trò chơi trữ một lượng lớn lương thức, thật ra thì anh của ta, hẳn muốn...”

“Hẳn muốn xây thành, tranh bá!”

“Tranh bá?”

Tô Bằng nghe xong, lặp lại cái từ này một lần.

“Đúng vậy, ca ca của ta là người rất có tâm tư, hẳn cảm thấy được lần này trò chơi nâng cấp, có thể là một cơ hội tốt. Mà ý nghĩ của hẳn là muốn ở cái thế giới này tạo ra một đế quốc của mình... Ít nhất là một mình hùng phách một, có điều chuyện này ta cũng chỉ là nói với người, người đừng nói với người khác đó.”

Phong Thiều Vũ vẻ mặt thần bí nói, sau đó nhìn thoáng qua Tô Bằng nói.

“Huynh đệ, ta xem người cũng là nhân tài, có muốn gia nhập hội trân bảo của chúng ta không? Phúc lợi tuyệt đối không ít. Ta cảm thấy với năng lực của người dư dả để làm một Phó hội trưởng.”

“Ha ha, đến lúc đó rồi nói sau, Phong Thiều, ta còn có chút việc, cũng không cùng người hàn huyên nữa.”

Tô Bằng cười cười, nói với Phong Thiều Vũ, Phong Thiều Vũ nghe xong khẽ gật đầu. Nói.

“Tề Dã, người nhớ đề ý email, hai ngày nữa ta sẽ gửi qua cho người hai thứ đồ tốt.”

“Đã biết.”

Tô Bằng phát phát tay, coi như là từ biệt Phong Thiếu Vũ.

Sau khi Phong Thiếu Vũ rời đi, Tô Bằng tìm một nơi yên tĩnh, rồi đăng xuất.

...

Sau khi đăng xuất khỏi trò chơi, Tô Bằng mở mắt ở trên giường của biệt thự, chợt nghe bên tai có tiếng báo tin nhắn.

Đưa tay với lấy di động bên cạnh, Tô Bằng phát hiện là một tin nhắn video, hắn mở tin ra, chỉ thấy trên màn hình điện thoại di động xuất hiện mặt của Vương Lệ Tát.

“Kẻ lừa đảo! Ngươi là một tên lòng gạt, bốn mươi vạn đã nói đâu?”

Vương Lệ Tát chu khuôn mặt nhỏ nhắn, xuất hiện ở trên màn hình di động của Tô Bằng, nói với hắn.

Cái này...”

Tô Bằng lúc này mới nhớ tới, mình phí tổn đã đáp ứng cho Vương Lệ Tát để sửa đổi bản ghi chép xuất cảnh cho bọn A Triết, còn chưa có đưa cho Vương Lệ Tát.

“Bỏ đi, không xoắn chuyện này với ngươi nữa, bốn đứa trẻ thân thích nhà ngươi kia, tỷ tỷ của ta đã đưa đi rồi, người gọi là Phương Huyền Nhã kia cũng không tệ lắm, hai người còn lại cũng khá được, có điều gã tên là A Triết kia, thật đáng ghét, không được ta muốn tăng tiền phí thủ tục của A Triết lên, ta muốn tăng thêm mười vạn đô la, nhớ kỹ tối nay phải bắn qua cho ta, tổng cộng năm mươi vạn USD, nếu ta không thấy được tiền, như vậy ngày mai ngươi sẽ xuất hiện ở trên đài truyền hình của nước Úc, trở thành sắc lang biến thái XXOO gái lành xong còn phân thân ăn sạch, trở thành tội phạm truy nã của cả nước, cũng đừng trách ta! Tài khoản của ta là xxxxxxxx, nhớ rõ phải gửi tiền, năm mươi vạn USD, một xu cũng không thể thiếu, nếu không ngươi liền chết chắc rồi!”

Vương Lệ Tát ở trong video nói với Tô Bằng, cuối cùng còn làm một cái động tác tay hình khẩu súng, sau đó kết thúc tin nhắn.

Tô Bằng nhìn trời, không khỏi im lặng một hồi, xem ra A Triết kia quả nhiên là trời sinh mặt trào phúng, không những mình nhìn hắc khó chịu, tiểu thư Vương Lệ Tát này hình như đối với hắc cũng rất bất mãn.

“Bỏ đi, ai bảo người ta là nhân tài về kỹ thuật cơ chứ...”

Tô Bằng tự giễu nói, nói xong mở Laptop bên cạnh ra, đăng nhập vào tài khoản ngân hàng Thụy Sĩ liên hợp, gửi tiền cho Vương Lệ Tát.

...

Ngày hôm sau, Tô Bằng hơn tám giờ liền từ trong nhà đi ra ngoài, đi đến trung tâm thương mại quốc tế Canberra.

Đợi đến khi hắc ngồi xe taxi đến nơi này đã phát hiện nơi này có rất nhiều người chơi lái xe tới tham gia hội nghị, Tô Bằng nhìn những bảng số xe kia, đều có một chữ “thuê” bằng tiếng Anh.

“Ha ha, ta đã quên mất, dịch vụ thuê xe ở Úc tương đối phát triển, một cú điện thoại để lại tiền đặt cọc là có thể thuê được ô tô, những người chơi này hắc là cảm thấy xe taxi không tiện liền trực tiếp thuê ô tô cũng nên, ta ngược lại có chút ” Có tật giật mình”, quên mất còn có thể thuê xe.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, cười cười tự giễu, sau đó xách laptop đi vào trung tâm.

Tiến vào phòng họp số 3, bên trong đã có không ít người đang ở, hơn nữa đại bộ phận những người này đều mang theo laptop, đều đang ở bên trong lên mạng.

Tô Bằng nhìn lướt qua, phát hiện bọn họ đều đăng nhập vào trang web tử quản Luân hồi này, chỉ có trong vòng ba ngày này, máy tính trong phòng họp số 3 mới có thể đăng nhập vào trang web tử quản Luân hồi miễn phí, sau đó nếu muốn dùng thì phải dùng máy đọc thẻ quét thẻ Hắc Sắc Luân Hồi.

Chẳng qua là Tô Bằng nhìn lại, bên cạnh máy tính của người chơi trong phòng số 3, căn bản đều có thể thấy máy đọc thẻ, hình như một ngày không có chú ý, thẻ Hắc Sắc Luân Hồi này đã bán đi không ít.

Quét nhìn một vòng, Tô Bằng lại thấy Vương Hằng ngồi bên cạnh mình vào ngày đầu tiên kia.

Tô Bằng chào một tiếng, đi tới ngồi ở bên cạnh hắn.

“Hắc, một ngày không gặp, sao đã có nhiều người mua thẻ Hắc Sắc Luân Hồi như vậy?”

Tô Bằng thấy Vương Hằng đã ở trên lầu quán Luân hồi, liền hỏi hắn.

“Người không biết sao? Ngày hôm qua không phải nói là đến sao, lần này vì để gấp rút tiêu thụ thẻ Hắc Sắc Luân Hồi, Tê Tiên Cư cùng với Đào Tiềm kia cũng bỏ ra đủ sức lực, ngày hôm qua lúc hội nghị sắp kết, Đào Tiềm lên đài bắt tiếng, nói là người chơi mua thẻ Hắc Sắc Luân Hồi có thể tham gia rút thăm may mắn ở hội nghị hôm nay, người trúng thưởng sẽ được miễn phí thu được cơ hội thu mua một lần, tin tức này vừa ra tới, ít nhất có hai phần ba người trong hội nghị đều mua thẻ Hắc Sắc Luân Hồi.”

Vương Hằng giải thích với Tô Bằng.

“Hóa ra là như vậy...”

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu, trong lòng ngược lại cũng rất bội phục đầu óc buôn bán của bọn người Đào Tiềm.

Giá trị của cơ hội thu mua một lần không tính là rất ít, ít nhất giá trị cũng bằng một trăm triệu nhân dân tệ, mà bởi như vậy, người mua thẻ Hắc Sắc Luân Hồi thoág cái tăng lên nhiều, mà còn tính chất đặc biệt của thẻ Hắc Sắc Luân Hồi đã được quyết định, người sử dụng nó càng nhiều thì khu vực này càng thuận tiện, có mấy trăm người tham gia hội nghị này mở đầu tốt thì sau đó người mua sẽ càng ngày càng nhiều.

Đang vào lúc này, trên đài chủ tịch phía trước, mỹ nữ Nghiêm Tiểu đeo kính máy ngày hôm trước đã thuyết giảng, giờ đã cầm lấy microphone đi

tới trước đài.

“Xin chào các người chơi, hôm nay là ngày cuối cùng của hội nghị lần này, nội dung của hội nghị hôm nay là bán đấu giá một bộ phận vật phẩm trò chơi, cùng với rút thưởng của thẻ Hắc Sắc Luân Hồi mà mọi người mong đợi đã lâu, như vậy chúng ta cũng sẽ không làm chậm trễ thời gian hơn nữa, bây giờ liền bắt đầu nào.”

“Lần này cũng có chút đặc biệt, vật phẩm bán đấu giá cũng không phải là vật phẩm trong trò chơi, mà là vật phẩm trò chơi thông qua người thu mua mang ra trong hiện thực, mà còn tiền đấu giá cũng chỉ nhận tiền trong thế giới thực tế, mọi người đều là người có tiền tài, nếu mọi người thích món gì xin mời dừng cảm ra giá!”

“Bây giờ, ta tuyên bố, buổi đấu giá chính thức bắt đầu!”

Nghiêm Tiêu nói, nói xong nàng vung tay lên, liền bắt đầu có người lấy ra vật phẩm bán đấu giá.

Đầu tiên, một mỹ nữ hình như là người chủ trì bưng một bình thủy tinh xung quanh là tơ lụa màu đỏ đi ra, sau đó đem bình thủy tinh đặt ở trên đài.

Mà còn trên ppt chiếu ở trên tường thì chiếu lên hình ảnh của vật phẩm đấu giá này.

Một “đồng” đen thui thui gì đó xuất hiện ở trên tường.

“Đây là cái gì vậy... Sao lại ghê tởm như vậy?”

“Đúng vậy, gớm như vậy là con sâu bự sao?”

“Xem ra giống như là một đồng cứt trâu, hoặc là phân của loài gì đó chứ? Thoạt nhìn thật buồn nôn...”

Người ở phía dưới, nhìn hình ảnh trên ppt, lập tức một mảnh xôn xao ồn ào, phần lớn đều là thanh âm chán ghét.

“Ha ha, vật này mọi người chắc chắn đã nghe nói qua, nhưng đều chưa từng thấy qua, vật này tuy rằng bán cũng không tốt, nhưng lại là bảo vật hạng

nhất, cái này chính là...”

“Thái tuế trong truyền thuyết!”

Chương 319: Thu hoạch ngoài ý muốn

“Thái tuế?”

Nghe xong lời của Nghiêm Tiêu, thanh âm người phía dưới lặng đi một chút, sau đó càng lớn.

“Món đồ này chính là Thái tuế? Thái tuế chính là dạng này?”

“Thoạt nhìn vẫn rất ghê tởm...”

Nghiêm Tiêu nhìn phía dưới, lộ ra vẻ mỉm cười, nói.

“Mọi người đều nghe qua câu “Dám động thổ trên đầu Thái tuế”, Thái tuế trong câu nói kia, chính là thứ trong chai thủy tinh.”

“Trong hiện thực, mặc dù cũng có Thái tuế, nhưng lại rất hiếm thấy, cũng không có hiệu quả đặc biệt gì, nhưng Thái tuế này, lại là thứ đến từ thế giới trò chơi luân hồi tử vong, trải qua trắc nghiệm thực, có công hiệu đặc thù.”

“Thịt Thái tuế này, có thể cắt xuống, hơn nữa có thể dùng ăn, hiệu quả rất thần kỳ, không có bất kỳ tác dụng phụ nào.”

“Trải qua kiểm tra của ngành giám định Tê Tiên Cư chúng ta, thịt Thái tuế này, có tác dụng khôi phục khí huyết thương thế, trị liệu nội thương, hơn nữa, nếu dùng thường niên, còn có một tỷ lệ nhất định, tăng trưởng thể chất con người, tỷ lệ nhất định đề cao lực lượng, thuộc tính thể chất, hơn nữa khiến người ta kéo dài tuổi thọ.”

“Một điểm nữa, chính là chất thịt Thái tuế, mặc dù nguyên lý không rõ, nhưng có thể đề cao rất lớn năng lực phương diện nào đó của nam tính, dùng trường kỳ hiệu quả càng rõ ràng, có thể xúc tiến phát dục lần hai, hoặc là kéo dài thời gian gấp đôi.”

“Một điểm rất trọng yếu là, nếu dùng dao cắt trên người Thái tuế này xuống một miếng thịt, nó sẽ bắt các loại động vật, đem động vật còn sống dung nhập vào thân thể của mình, không bao lâu, sẽ đem những động vật kia chuyển đổi thành chất “Thịt” giống nó, trải qua kiểm tra của chúng ta, Thái tuế này, sản lượng cực hạn một tháng, là chừng năm Kg chất thịt.”

“Nói cách khác, người mua Thái tuế này, liền không cần lo lắng ăn sạch nó, chỉ cần cho nó ăn động vật nhỏ, như vậy cho dù người coi nó là thịt xào rau, bữa bữa đều ăn, đều có thể.”

“Hơn nữa, chúng ta từng đem Thái tuế đưa cho chuyên môn ngành đầu bếp xem xét, chất thịt Thái tuế, thuộc về nguyên liệu nấu ăn cấp ss, mức ngon miệng của thịt Thái tuế, cùng mỗi con thịt bò đặc chủng chỉ sản 300 gram thịt bụng, cùng thịt voi, cùng với con cá nhà táng sản xuất ra hai Kg chất thịt đặc thù, đều thuộc về chất thịt đỉnh cấp, mua được nó, người liền có lộc ăn.”

“Thế nào, nghe không tệ chứ? Mặc dù Thái tuế này bán cùng không tốt, khó coi, nhưng giá trị thực dụng lại cực cao, có hiệu quả chữa bệnh, gia tăng tuổi thọ, cùng với nguyên liệu nấu ăn mỹ vị, mặt khác giá trị nghiên cứu khoa học cũng rất cao. Chúng ta đã từng đem bộ phận chất thịt Thái tuế gửi qua đến phòng thí nghiệm sinh vật California Hoa Kỳ, bọn họ cảm thấy rất hứng thú với Thái tuế, đã phát ra tin tức, nguyên ý bỏ vốn bảy trăm ngàn đô la Mỹ mua hàng mẫu sinh vật nguyên thủy sản xuất loại chất thịt này. Những phòng thí nghiệm Châu Âu khác, cùng phòng thí nghiệm Nhật Bản, cũng ngó ý muốn mua”

“Đương nhiên, Thái tuế này đầu giá giá lại không rẻ. Cạnh tranh hôm nay giá quy định là năm triệu nhân dân tệ, mỗi lần tăng giá ít nhất một trăm ngàn, có người hứng thú không? Vậy thì bây giờ có thể bắt đầu ra giá!”

Nghiêm Tiểu ở phía trước, rút cuộc giới thiệu vật phẩm đầu giá đầu tiên, nói với người phía dưới.

Tô Bằng nghe xong giới thiệu về Thái tuế này, với hiệu quả chữa thương cùng hiệu quả tăng tuổi thọ của thứ này cảm thấy rất hứng thú, có điều sau khi nghe xong báo giá Tô Bằng liền tạm thời bỏ qua.

Năm triệu nguyên mua thứ này, Tô Bằng nhiều ít cảm giác có điểm oan uổng, cho dù có thể tăng tuổi thọ, cũng cần dùng trường kỳ mới có thể đạt thành hiệu quả, mình chưa hẳn có thời gian chiều cố thứ này.

Có điều Tô Bằng không muốn mua, không có nghĩa là người khác cũng nghĩ như vậy, hiệu quả tăng trường tuổi thọ của Thái tuế, khiến không ít người chơi tâm động, bọn họ bây giờ cũng đều xem như người có tiền, đặc biệt để ý chất lượng cuộc sống.

Chớ nói chi là, Thái tuế này có chứa công năng “Đặc thù” nào đó.

Đầu giá không tính quá kịch liệt, nhưng cũng là một vòng tiếp một vòng, đến cuối cùng, thứ này được một đại hán thoát nhìn cũng rất hào phóng, dùng bảy triệu nhân dân tệ mua được.

“Ta nói, nhìn người như đàn ông tự đắc, có phải là phía dưới quá... chuẩn bị tu bổ?”

Một người khác cùng hắn đầu giá, không cạnh tranh bằng hắn, trong giọng nói mang theo vị chua, nói với người kia.

“Hắc, ta bây giờ cũng mạnh gấp ba người, chỉ là con người của ta là kẻ ham ăn, nghe nói thứ này ăn ngon như vậy liền nhìn không được, không phải nói thứ càng đắt càng ngon sao? Thứ này thoát nhìn ghê tởm như vậy, hương vị nhất định không tệ, ha ha ha...”

Đại hán hào phóng kia, cười ha ha, nói với người cạnh tranh kia.

Vương Hằng bên cạnh Tô Bằng, nhìn thoáng qua hán tử hào phóng kia, lộ ra một nụ cười hiểu ý.

“Hắc, cho dù cảm thấy vậy, cũng sẽ không nói thẳng, thật ra ta cũng có tâm mua nó.”

Vương Hằng cười nói với Tô Bằng, Tô Bằng cũng khẽ cười, trong lòng cũng thấy thế, người Tê Tiên Cư ngược lại rất biết buôn bán.

Người chơi tinh anh của trò chơi luân hồi tử vong, đại bộ phận đều có không ít giá trị, trân bảo từ trò chơi luân hồi tử vong mang ra, ngoại trừ phú

hào trong hiện thực, những người chơi này, cũng đã thành một thị trường chủ lực.

Không ít đạo cụ trong trò chơi, phú hào có lẽ không quá cần, nhưng các người chơi lại rất để ý, tỷ như thuốc chữa thương hiệu suất cao, hoặc là đan dược cực phẩm đề cao nội lực gì đó.

Quả nhiên, trong đấu giá kế tiếp, liên tiếp xuất hiện mấy vật đấu giá nhằm vào người chơi.

Trong đó, hai món là đan dược cải thiện thể chất cùng nội lực tương tự Liệt Hỏa đan trong tay Tô Bằng, nhưng phẩm cấp cao hơn Liệt Hỏa đan nửa phẩm, mặt khác còn có một gốc linh chi ngàn năm, có thể tăng trình độ công lực nội công rất lớn, cùng với một thanh bảo kiếm thượng phẩm màu vàng.

Mấy thứ này, giá thành giao cuối cùng đều không dưới năm triệu nhân dân tệ.

Tô Bằng tính toán một trận qua loa, hội đấu giá này, Tê Tiên Cư cùng Đào Tiềm, ít nhất lời hơn ba tỷ.

“Các vị, cuối cùng đã tới thời khắc tất cả mọi người chờ mong, rút thưởng thẻ luân hồi màu đen cuối cùng! Xin bằng hữu mua thẻ luân hồi màu đen, hiện tại sử dụng máy quét thẻ đăng nhập tửu quán luân hồi, sau năm phút đồng hồ, người chơi may mắn sẽ xuất hiện! Người chơi may mắn, sẽ thu được một lần cơ hội đổi thành miễn phí của Đào Tiềm tiên sinh.”

Phía trước Nghiêm Tiểu, trên mặt mang theo nụ cười, nói với người chơi phía dưới.

Nghe thấy những lời này, người chơi phía dưới, lập tức hưởng ứng nhiệt liệt, tất cả mọi người lấy ra Laptop, kết nối internet.

Đây không phải bọn họ tham tiện nghi nhỏ, mà là cơ hội đổi, có thể lớn có thể nhỏ, nếu trên tay người không có hàng tốt, thứ đổi ra chỉ giá trị một triệu hai triệu, liền tiết kiệm năm trăm ngàn đến một triệu, nếu thứ người

mang ra đặc biệt nghịch thiên, có thể bán hai ba tỷ. Một lần cơ hội đổi miễn phí, có thể tiết kiệm một tỷ nhân dân tệ!

Người chơi ở đây, 90% đã mua thẻ luân hồi màu đen, Tô Bằng cũng mở ra máy tính, phía sau ghế trước mặt mình đều có máy quét thẻ, Tô Bằng cắm vào thẻ luân hồi màu đen của bản thân, tiến vào tửu quán luân hồi.

Sau khi tiến vào tửu quán, Tô Bằng lập tức phát hiện khác biệt, ở trong tửu quán luân hồi, đã đặt một bàn xoay lớn, đang không ngừng xoay tròn.

“Mọi người đều chuẩn bị xong chưa? Như vậy, người chơi may mắn cuối cùng, đã bắt đầu xuất hiện!”

Nghiêm Tiểu nói, nói xong, nàng đề xuống một nút cạnh người.

Ngay khi Nghiêm Tiểu đề xuống nút, Tô Bằng chợt thấy tửu quán luân hồi trên màn hình laptop bản thân, đột nhiên tuôn ra ảnh động flash, sau đó không ngừng có tiếng vỗ tay từ bên trong truyền đến.

“Ngất, không phải chứ?”

Vương Hằng bên cạnh hắn, thấy hình ảnh máy tính Tô Bằng, lập tức há to mồm, nhìn Tô Bằng.

Tô Bằng cũng có chút ngẩn người, thầm nghĩ không phải chứ.

Thật ra đối với dạng rút thưởng hoặc là xổ số, Tô Bằng cũng từng rất si mê, có điều lúc đó vẫn là lúc hắn cấp 2, hắn có một thời gian ngắn đặc biệt thích chơi máy đồ tể trong sảnh trò chơi.

Có điều khoảng thời gian này rất ngắn, khi Tô Bằng hiểu rõ, tỷ lệ của máy đồ tể, còn cả xổ số, đều hoàn toàn do may mắn, không có bất kỳ hàm lượng kỹ thuật nào, người vĩnh viễn không thể nào thông qua số học suy luận xác suất thu được trúng thưởng xổ số hoặc là đồ tể, chỉ có thể dựa vào nhân phẩm, hắn liền thoáng cái mất đi hứng thú đối với trò chơi này, từ đó cũng không chơi trò chơi tương tự, càng không mua xổ số.

Nhưng mà bây giờ, Tô Bằng chợt phát hiện, mình thậm chí có thuộc tính may mắn không tầm thường, ít nhất là may mắn vượt qua hơn bốn trăm

người ở đây, không phải là trùng hợp như vậy chứ, mình không ngờ thành người may mắn này?

Đang lúc Tô Bằng miên man suy nghĩ, Nghiêm Tiểu trên đài cũng đã nói chuyện.

“Lần này người chơi may mắn đã xuất hiện, thẻ của hắn là b00013, chúc mừng người chơi này thu được một lần cơ hội đổi miễn phí!”

“Vị nào là người chơi có số thẻ b00013? Mời người chơi b00013 giơ tay chào một cái.”

Nghiêm Tiểu ở trên đài hô xuống phía dưới.

Tô Bằng nghe xong, có chút bất đắc dĩ giơ tay lên, lập tức dẫn đến sự chú ý của chung quanh.

Tô Bằng không phải quá thích loại cảm giác này, ngay lập tức thu tay về, có điều hắn vẫn lên tiếng hỏi.

“Xin hỏi, cơ hội đổi miễn phí lần này của ta sử dụng thẻ nào?”

“Ta đã ghi chép số thẻ của ngươi, còn gửi trong thư một email và mật khẩu nghiệm chứng, chỉ cần ngươi thông qua email của ta trong ba tháng liên lạc ta, ta sẽ đổi cho ngươi một kiện đạo cụ miễn phí, gửi qua địa chỉ chỉ định cho ngươi, có điều đừng quên, thời hạn đổi miễn phí chỉ ở trong ba tháng, vượt qua thời hạn, ta sẽ thu phí.”

Đào Tiềm ngồi trên đài chủ tịch, lúc này mở miệng nói chuyện.

Tô Bằng gật đầu, có điều trong lòng vẫn có chút khó chịu cách giải quyết của đối phương, bởi như vậy, mình chắc chắn bị một số người có ý riêng theo dõi, bởi vì cơ hội đổi miễn phí là khoá chặt ở trên thẻ luân hồi màu đen, chứ không phải khoá trên mình.

“Tốt... Như vậy cho tới hôm nay, lần tụ hội người chơi tán nhân trong trò chơi luân hồi tử vong này, đã kết thúc, ta tuyên bố, đại hội lần này, kết thúc mỹ mãn!”

Nghiêm Tiểu cầm microphone, tuyên bố đại hội chấm dứt.

Phía dưới vang lên tiếng vỗ tay rả rích, người chơi đều rất lười nhác, nghe xong đại hội chấm dứt, không ít người đã ngáp, chuẩn bị ra ngoài.

“Bằng hữu vừa rồi đấu giá đạo cụ, còn cả bằng hữu số thẻ b00013, xin chờ một chút, mời lưu lại.”

Phía trước Nghiêm Tiểu nói, Tô Bằng bắt đắc dĩ nhún nhún vai, dù sao đều thu hút người như vậy, cũng không sợ phải chờ thêm một lúc nữa.

Bọn người Nghiêm Tiểu, trước tiên lui đến phòng nghỉ đằng sau hội trường, trên hội trường, chỉ lưu lại Tô Bằng, còn có mấy người mua đang chờ đợi.

Tô Bằng nhàm chán ngồi ở chỗ kia, cũng không biết bọn Nghiêm Tiểu định làm gì.

...

Trung tâm hội triển lãm quốc tế Canberra, trong phòng nghỉ đằng sau hội nghị số 3.

Ở trong phòng nghỉ, có một TV, trên TV, hiển thị chính là tin tức trong cameras an toàn trong hội trường.

“Người xác định chính là hắn sao?”

Mỹ nữ mắt kính Nghiêm Tiểu, lúc này lại không có nét cười gì, biểu lộ tương đối nghiêm túc nhìn TV.

Ở bên cạnh nàng, người đôi Đào Tiềm, còn cả một nam tử anh tuấn cột tóc đuôi ngựa, đều nhìn chăm chăm một nam nhân dường như rất nhàm chán, đang gõ ngón tay trong TV.

“Đừng hỏi ta, ngươi biết, pháp thuật của ta chỉ có thể xác định mơ hồ, ta cũng không thể chắc là hắn, nhưng rút thưởng cuối cùng, nếu là hắn rút trúng, như vậy, ngược lại có năm thành khả năng, chính là nam nhân này.”

Nam tử anh tuấn tóc đuôi ngựa sau lưng Nghiêm Tiểu, nói với Nghiêm Tiểu.

“Cần không chế lại không?”

Đào Tiềm nói chuyện, hắn cũng nhìn chăm chăm người trên TV nói.

“Tạm thời không cần, có điều, cần tra thử lai lịch của hắn.”

Nghiêm Tiểu nói, nàng khẽ quần tóc của mình, nhìn nam nhân trên TV.

Trên TV, xuất hiện chính là khuôn mặt Tô Bằng sau khi dịch dung...

Chương 320: Tập kích võ trang

Tô Bằng chờ một hồi, mới nghe được trước sân khấu, truyền đến thanh âm gọi số thẻ của mình.

Hắn đi lên trước sân khấu, chỉ thấy trước sân khấu, Nghiêm Tiểu, Đào Tiềm, còn có một nam tử cột tóc đuôi ngựa, cùng đi ra.

“Ha ha, vị này chính là người chơi may mắn, chào người, xưng hô thế nào?”

Người nói đầu tiên chính là Đào Tiềm, hắn vươn tay ra, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng tiện tay bắt tay với hắn, nói.

“Ta tên Tề Dĩ.”

“Ừm, Tề tiên sinh, người bây giờ có thứ giá trị cao ở trong trò chơi muốn mang ra không, vài ngày sau ta mới rời khỏi Canberra, nếu thời gian còn kịp, ta giúp người đổi ra ở đây.”

Đào Tiềm nhìn Tô Bằng, nói với hắn.

“Cám ơn, đáng tiếc ta vẫn không kịp chuẩn bị cái gì, hãy để ta chuẩn bị, rồi sẽ tìm người.”

Tô Bằng lắc lắc đầu nói.

“Vậy thì thật đáng tiếc... thời gian chúng ta thuê hội trường cũng không còn nhiều, cùng ra ngoài đã?”

Đào Tiềm nói, Tô Bằng không ý kiến, có điều hắn muốn cùng người đối đầu tiên mà mình tiếp xúc trao đổi chuyện trò chơi, cùng với việc đổi, nên gật đầu đồng ý.

Bốn người còn có một số nhân viên của Tê Tiên Cư, cùng đi ra ngoài.

Ở chung quanh mấy người, còn có một số người chơi khác, ít nhất còn chừng hai trăm người chơi, còn ở trên mạng hoặc là làm chuyện khác, lúc này nghe nói trung tâm hội triển lãm sắp đóng cửa, cũng tốp năm tốp ba đi ra.

Tô Bằng cùng bọn người Đào Tiềm, một đường nói chuyện phiếm ra bên ngoài, người Tê Tiên Cư chuẩn bị ô tô ở bên ngoài, Đào Tiềm nhìn Tô Bằng, mỉm cười nói.

“Tê tiên sinh còn có việc sao? Người rất có kiến giải với trò chơi, ta còn muốn tâm sự với người, không bằng cùng đi ăn một cơm thế nào? Địa điểm ngay ở một quảng trường món ngon nổi danh Canberra.”

“Không được rồi, ta còn có chút chuyện, phải đi xử lý trước.”

Tô Bằng hơi áy náy nói.

Trên thực tế, hắn ngược lại có phần muốn cùng những người Tê Tiên Cư này đi ăn một bữa cơm, dù sao đối phương là đoàn đội người chế tác trò chơi, có lẽ biết một số tin tức gì đó, mà Đào Tiềm kia nói một số chuyện trong trò chơi, cũng rất có kiến giải, trợ giúp mình rất lớn.

Chỉ là Tô Bằng mơ hồ cảm giác được, bọn người Đào Tiềm, tựa hồ có một loại hứng thú vượt xa người thường đối với bản thân, khiến Tô Bằng cảm giác có chút cảnh giác, ở trước khi chưa biết mục đích đối phương, Tô Bằng vẫn định giữ một khoảng cách với những người này.

“Vậy thì thật quá đáng tiếc... Đúng rồi, Tề tiên sinh, đây là danh thiếp của ta, ta và người mới quen đã thân, nếu có chuyện gì, có thể gọi số điện thoại này.”

Đào Tiềm có chút tiếc nuối nói, nói xong từ trong túi áo vest lấy ra một tấm danh thiếp vàng, đưa cho Tô Bằng.

Tô Bằng càng cảm giác quái dị, mình và Đào Tiềm không có giao tình gì, đối phương thân là người đổi, đối với người chung quanh mình chắc chắn rất chú ý, sẽ không để người lai lịch không rõ nào tiếp cận bên cạnh mình, nếu không loại người như hắn, ngược lại là một mục tiêu bắt cóc rất tốt.

“Sao hắn biểu đạt thiện ý đối với ta thế?”

Trong lòng Tô Bằng hoài nghi, có điều vẫn có mỉm cười đưa tay tiếp nhận danh thiếp, nói.

“Sau này còn có thể phiền toái đến Đào tiên sinh, hi vọng người sẽ không chê ta phiền toái là được.”

“Ha ha, sao nói vậy?”

Đào Tiềm cười, sau đó nói.

“Vậy thì, liền cáo từ.”

Tô Bằng gật đầu, đưa mắt nhìn bọn người Tề Tiên Cư, lên năm chiếc xe hơi, chạy ra ngoài.

Thấy xe của bọn hắn chậm rãi lái đi, Tô Bằng cũng lên lại trung tâm hội triển lãm chờ ô tô mình, nói.

“Lái chậm chút, đi trung tâm thành phố.”

Tài xế taxi khẽ gật đầu, ô tô chậm rãi khởi động, đi theo đoàn xe Tề Tiên Cư phía trước.

“Oành!”

Ngay khi Tô Bằng vừa suy nghĩ chút, vì sao thái độ bọn người Tê Tiên Cư đặc biệt với mình, phía trước đột nhiên phát ra một tiếng nổ mạnh, một cầu lửa nổ tung!

Tài xế taxi chở Tô Bằng, giật mình, một cước đạp phanh, thân thể Tô Bằng nghiêng về phía trước, hấn đỡ lấy thành ghế phía trước, chỉ thấy chiếc xe đầu tiên của đoàn xe Tê Tiên Cư phía trước, không biết bị vũ khí gì công kích, tấm che trước xe hơi đã bốc lửa hùng hục.

Tô Bằng thấy, chiếc xe hơi Citroen thứ nhất cầm đầu đoàn xe Tê Tiên Cư sau khi mở cửa xe ra, lăn ra ba người chơi Tê Tiên Cư, sau đó không ngừng chạy về phía sau.

Mà ở phía đối diện đoàn xe, đang chạy trên quốc lộ Canberra, có ba cỗ Audi q3 đậu ở chỗ này, trong xe nhảy xuống hơn mười phần tử võ trang, cầm súng tự động trong tay, không ngừng nổ súng về phía đoàn xe Tê Tiên Cư.

Người điều khiển cùng tay lái phụ ô tô Citroen của Tê Tiên Cư mới vừa bị vũ khí công kích xảy ra hoả hoạn, lúc này đã bị bắn thành cái sàng, mà những phần tử võ trang kia không ngừng bắn, ba năm người tạo thành đội hình chiến đấu, không ngừng xông về trước, tựa hồ muốn đem đoàn xe Tê Tiên Cư toàn diệt ở đây.

Xe phía sau Tê Tiên Cư cũng toàn bộ ngừng lại, Nghiêm Tiểu, Đào Tiềm, còn nam nhân cột tóc đuôi ngựa đều từ trên xe hơi nhảy ra ngoài, Nghiêm Tiểu cùng nam nhân đuôi ngựa kia, cùng người chơi Tê Tiên Cư khác trong ô tô, trên người đều mang theo vũ khí, có điều phần lớn là các loại súng ngắn, bọn họ dùng ô tô yểm hộ, không ngừng bắn trả.

Chỉ là người Tê Tiên Cư mặc dù nhiều hơn đối phương, nhưng hỏa lực bọn họ rõ ràng không bằng đối phương, những phần tử võ trang xông lại này cầm trong tay đều là súng tự động, áp chế người Tê Tiên Cư không góc đầu lên được.

Mà lúc này chung quanh, có một số ô tô do người chơi khác thuê, đã dừng ở phụ cận, nhiều người chơi tán nhân từ trong ô tô đi ra, nhìn nơi này bắn nhau kịch liệt.

“Bằng hữu bên kia giúp một tay! Tê Tiên Cư tất có trọng tạ!”

Thấy bên này có hơn mười cỗ xe hơi do người chơi tán nhân thuê, trong đám người Tê Tiên Cư đang bị hỏa lực địch quân áp chế, nam nhân cột tóc đuôi ngựa hô lớn về phía sau.

Tê Tiên Cư vẫn rất có lực hiệu triệu, sau những lời này, trong người chơi tán nhân có không ít người do dự, thậm chí có ba bốn chiếc xe hơi, trực tiếp lái tới trước.

Tài xế taxi mà Tô Bằng ngồi, vừa rời từ khi tiếng súng vang lên một mực ôm đầu nằm sấp trong xe, mà lúc này phía trước có ít đạn lạc bay tới, còn bắn vào mui xe của hắn, tài xế taxi này quát to một tiếng, không ngờ trực tiếp mở cửa xe, bỏ chạy về phía sau, xe cũng không cần.

Tô Bằng nhìn tình huống này, mày nhíu lại, tay mò ra bao súng sau lưng mình.

Tình hình chiến đấu phía trước, đã đến mức gay cấn, tay súng đối phương thoát nhìn huấn luyện nghiêm chỉnh, không ngừng yểm hộ nhau đi tới, cách người Tê Tiên Cư đã không đến bốn mươi mét, nếu để những tay súng này xông tới, người Tê Tiên Cư có thể sẽ gặp nạn.

Lúc này, lại chạy tới hai chiếc xe hơi dừng ở trên quốc lộ, trên xe nhảy xuống bảy tám tay súng, chính là viện quân của đám phần tử võ trang kia, bọn họ sử dụng hỏa lực đan xen, người Tê Tiên Cư căn bản không góc đầu lên được.

Tô Bằng thấy tình huống này, đang do dự mình có nên ra tay giúp đỡ không, nam nhân cột tóc đuôi ngựa kia, súng lục trong tay hết đạn, hắn ném súng lục đi, rút ra đai lưng, không ngờ từ trong dây lưng rút ra một thanh nhuyễn kiếm.

“Yểm hộ hỏa lực cho ta, ta lao ra!”

Nam nhân đuôi ngựa miệng hô, sau đó hắn phát ra một tiếng kêu dài, thân thể thoáng cái bay vút ra ngoài.

Thân pháp người này hết sức nhanh nhẹn, mỗi một lần cất bước, đều giống như nhảy lên ba cấp, có thể bay đi rất xa.

Hắn chính là lợi dụng loại năng lực nhảy lên vượt qua thường nhân này, chẳng những liên tục tránh thoát hỏa lực của đối phương, ngược lại vọt tới trong tổ ba người đầu tiên của đối phương.

Tay hắn cầm nhuễn kiếm, chém về phía những phần tử võ trang dùng súng kia, Tô Bằng thấy có một phần tử võ trang giơ súng tự động muốn ngăn cản nhuễn kiếm của nam nhân đuôi ngựa này, lại bị hắn bỏ cả người lẫn súng, hắn là trực tiếp đánh chết.

Mà hai người khác, lúc này thì không thể quản việc làm bị thương người mình, liền nhắm hướng nam nhân đuôi ngựa kia nổ súng khoảng cách gần.

Nam nhân đuôi ngựa thân pháp quỷ bí, không ngừng lách mình thả người, tránh thoát mấy lần viên đạn bắn trúng. Sau đó trở tay chém ra một kiếm, chém hai tay dùng súng của một phần tử võ trang xuống!

Mà lúc này, tựa hồ đến cực hạn của nam nhân đuôi ngựa. Bởi vì chém liên tục hai người, người mà tay súng đối phương cần bận tâm cũng ít, viên đạn lập tức trút xuống nam nhân đuôi ngựa.

Nam nhân đuôi ngựa mặc dù võ công cao cường, cũng ngăn cản không nổi hỏa lực dày đặc như vậy, chỉ có thể lẩn nửa thi triển thân pháp, nhưng không cách nào đột tiến, mà lại trở về bên Tê Tiên Cư.

Ngay khi hắn nhảy đến sau ô tô che chắn, một viên đạn lạc quét tới, hắn vận khí không tốt, lập tức trên bờ vai tuôn ra một đóa huyết hoa, hắn là bả vai trúng đạn.

Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, có điều may mắn lúc này đã trở lại sau ô tô che chắn, hắn rơi vào sau ô tô đối phương, bùm lấy bả vai, mà Nghiêm Tiểu thì nhanh chóng xử lý miệng vết thương cho hắn.

“Kiên trì một lát! Bảo an hội trường sắp tới!”

Nghiêm Tiểu vừa băng bó cho nam nhân đuôi ngựa, vừa nói với người Tê Tiên Cư.

Tô Bằng từ cửa sổ phía sau xe taxi nhìn thử, quả nhiên, hội trường bên kia, không ít bảo an vest đen cầm súng ngắn trong tay, đang chạy về phía bên này.

Mà vào chính lúc này, trong những phần tử võ trang kia đột nhiên có một người, chui vào trong Audi q3bọn họ lái, lấy vật gì đó ra ngoài.

“Ta ngất!”

Tô Bằng nhìn, lập tức mắng một câu, chỉ thấy thứ phân tử võ trang kia lấy ra, không ngờ là một ống phóng rốc-kết rpg.

Bọn người Nghiêm Tiểu thấy ống phóng rốc-kết kia, cũng là sững sờ, ngay sau đó chợt nghe Nghiêm Tiểu hô to một tiếng.

“Mau rút lui!”

Ngay khi nàng hô lên những lời này, ống phóng rốc-kết trong tay phân tử võ trang đã khởi động, đạn hỏa tiễn bay tới, oanh kích lên trên xe hơi che chắn bọn Nghiêm Tiểu vừa rồi.

“Ầm!”

Một tiếng nổ mạnh kịch liệt vang lên, chiếc xe kia văng lên trời, Nghiêm Tiểu, nam nhân đuôi ngựa còn cả Đào Tiềm phản ứng nhanh chóng, rút lui đến sau một chiếc xe hơi khác, mà người Tê Tiên Cư, chỉ ít có hai người, bị nổ văng ra ngoài.

Lúc này, bảo an trung tâm hội triển lãm phía sau cũng dần tới gần, bọn họ sử dụng súng ngắn không ngừng bắn về phía phân tử võ trang, hỏa lực bọn họ không tính quá mãnh liệt, nhưng nhiều người, ít nhất hai ba mươi người đồng thời nổ súng, lập tức, hỏa lực của phân tử võ trang liền bị áp chế, ít nhất là trạng thái thế lực ngang nhau.

Những phân tử võ trang kia sau khi bắn đạn hỏa tiễn, ngược lại không hề ham chiến, đều tự lên xe hơi, chạy về hai phương hướng.

Ba cỗ Audi q3 chạy về phía nội thành, mà hai chiếc xe hơi khác chạy về phía ngược lại.

Tô Bằng thấy thế, tự chui vào vị trí lái taxi, khởi động ô tô, chạy theo hướng hai chiếc ô tô chạy hướng ngược lại.

Vừa chạy đến quốc lộ không đến năm trăm mét, Tô Bằng lại nghe tiếng súng, hấn giảm tốc độ xe, thấy phía trước, phát hiện hai ô tô bị ba chiếc xe

cảnh sát chặn ngưng, là cảnh triển khai thương chiến.

Thanh âm bắn nhau rất kịch liệt, có điều thời gian rất ngắn, tựa hồ rất nhanh đã xong chiến đấu.

Tô Bằng lái taxi, đang chạy trên đường, chợt thấy phía trước, có một nữ nhân tóc đỏ, dùng miếng vải đen bịt mắt, cầm trong tay một khẩu ak47, khập khiễng đi về phía hắn.

Nữ nhân kia cầm ak47 trong tay, quét nửa băng đạn trước xe taxi của Tô Bằng, sau đó dùng tiếng anh nói.

“Đỗ xe! Xuống xe! Nếu không bắn chết...”

Nhưng mà không đợi nàng nói xong, Tô Bằng lái xe taxi đột nhiên gia tốc, “Phanh” một tiếng, liền húc nữ nhân này văng ra ngoài...

Trò Chơi Tử Vong Luân Hồi

Chương 321: Tra tấn.

Xe taxi Tô Bằng lái, đột nhiên phóng điện, hất văng phần tử nữ võ trang cầm súng.

Chiếc taxi này là xe tư nhân, là một chiếc Crown được thay đổi, tính năng không tồi, tốc độ cũng xem như khá tốt, sau khi nữ nhân che mặt bị hất văng xa, rơi xuống bên ngoài chiếc xe ba bốn mét, nằm ở đó, không ngừng vặn vẹo thân thể, muốn giãy dụa, nhưng tạm thời không cách nào hành động.

Tô Bằng nhanh chóng mở cửa xe, đi tới, hắn đi đến bên cạnh nữ nhân tóc đỏ này, một cước đá văng ra AK47 nàng cầm trên tay, sau đó đưa tay, một luồng nội lực truyền vào, phong bế huyết mạch của nữ nhân kia.

Cũng may, thủ pháp phong mạch này chỉ cần nội lực đạt tới trình độ nhất định là được rồi, nội lực Tô Bằng mặc dù không tinh diệu như điều khiển trong trò chơi, nhưng phong bế huyết mạch người khác cũng không thành vấn đề, nữ nhân trên mặt đất lập tức thân thể tê cứng, không cách nào hành động.

Tô Bằng bế nàng lên, sau đó đi đến chỗ xe taxi, ném nàng vào chỗ ngồi phía sau xe taxi, sau đó đóng cửa xe, lái xe chạy.

Chạy chưa được một trăm mét, hắn liền nhìn thấy địa phương cảnh sát cùng phần tử võ trang đấu súng với nhau, có ba chiếc xe cảnh sát, trên mặt đất tất cả đều là máu, có vài cảnh sát dường như còn bị bắn chết ở đây, nằm bất động trên vũng máu đỏ thẫm dưới người, hai chiếc xe của phần tử võ trang, một chiếc bị tung biến dạng, phần tử võ trang bên trong bên trong mặt đầy bê bết máu máu, áp vào vị trí lái xe bất động, ngoài ra còn có Tán Nhân, dường như cũng đều bị bắn chết ở đây.

Tô Bằng không để ý tới những cái này, hắn đột nhiên đâm mạnh vào trên GPRS của xe, sau đó dùng sức kéo giật nó ra, thứ này có kết nối với Internet, nếu như cài đặt trên xe, cảnh sát rất rất dễ dàng dễ dàng căn cứ số liệu chủ xe cung cấp tìm được chiếc xe này.

Trí nhớ Tô Bằng rất tốt, hắn nhớ rõ địa hình gần đây, biết chỉ cần vòng quanh mấy đường thì có thể đến được biệt thự của mình, không cần GPRS, hắn ném thiết bị này ra ngoài cửa sổ, sau đó lái xe, chạy về biệt thự của mình.

...

Nửa giờ sau, Tô Bằng đã về tới biệt thự của mình.

Khu vực Tô Bằng cư trú yên lặng khác thường mà lúc Tô Bằng Tô Bằng, cũng là lúc nhân viên công tác gần đó đến giờ nghỉ trưa, không có bao nhiêu người nhìn thấy hắn lái taxi vào trong biệt thự.

Tô Bằng lái taxi vào trong ga-ra biệt thự, sau đó đóng lại cánh cửa bên ngoài biệt thự, từ chỗ ngồi phía sau taxi ôm nữ nhân tóc đỏ kia ra, vác nàng lên trên vai mình, đưa vào trong biệt thự.

Đương nhiên khi làm những chuyện này, Tô Bằng từ trong taxi xé một mảnh vải của ghế ngồi, bịt chặt mặt của nữ nhân kia lại.

Tô Bằng khiêng nữ nhân này lên đến lầu hai của mình, tìm một gian phòng, dễ dàng bịt kín rất tốt, đóng cửa đều là sử dụng máy tính điều khiển hoặc là

khóa lại từ bên ngoài, chỉ cần cất kỹ chìa khóa, người ở bên trong căn bản không cách nào ra ngoài được.

Hắn khiêng nữ nhân kia ném lên trên giường trong phòng, sau đó từ trong phòng tìm một cái kéo và hòm thuốc.

“Người muốn làm nhục ta sao? Hay là giam ta lại, để ta làm nô lệ của người?”

Lúc Tô Bằng chuẩn bị cắt bỏ ống quần nàng, nữ nhân tóc đỏ này đột nhiên nói chuyện.

Tô Bằng nghe thế, nhìn thấy nàng đã tỉnh lại rồi, chỉ là bởi vì nguyên nhân bị điểm huyết, thân thể không thể cự quạ, giống như là bán thân bất toại.

Tô Bằng đưa tay, tháo miếng vải đen bịt mắt nữ nhân này xuống, ngoài ý muốn phát hiện, không ngờ lại là một gương mặt khá xinh đẹp.

Nữ nhân này đại khái hai mươi hai hai mươi ba tuổi, đầu tóc đỏ rực như lửa cả khuôn mặt mang theo một loại ngang bướng đặc biệt của người châu Âu, bắp chân lộ ra cũng là da thịt màu lúa mạch, cả người giống như một con báo săn châu Mỹ, mang theo một loại dã tính hấp dẫn.

“Tạm thời không có ý này.”

Tô Bằng dùng tiếng Anh trả lời, sau đó nói.

“Phối hợp một chút, bắp chân của người bị đạn bắn trúng rồi, viên đạn kẹt trong đầu khớp xương nếu không kịp thời lấy ra, chân của người sẽ bị cắt bỏ.”

“Người là bác sĩ?”

Mỹ nữ dã tính tóc đỏ nghe thế, không có đề ý thương thế của mình, ngược lại hỏi Tô Bằng.

“Biết chút y thuật.”

Tô Bằng sau đó nói.

“Kiên nhẫn một chút.”

Nói xong, hắn mở hộp thuốc của mình, bắt đầu xử trí vết thương cho mỹ nữ đã tỉnh tóc đỏ này.

Hộp thuốc của Tô Bằng, là hộp thuốc chữa bệnh thuộc loại hình bác sĩ dã chiến, đồ vật bên trong đầy đủ mọi thứ, vốn có thể làm phẫu thuật cỡ nhỏ, trị thức điều trị của bản thân Tô Bằng cũng coi như trình độ vững vàng, cho dù không có kinh nghiệm xử lý, nhưng nên làm như thế nào thì đều hiểu cả, năng lực động thủ của hắn vốn không yếu, trải qua một giờ xử lý, rốt cuộc hoàn thành phẫu thuật cỡ nhỏ này.

“Keng” một tiếng, đầu đạn đã được thả xuống trên khay sắt nhỏ, Tô Bằng rốt cuộc gấp đầu đạn từ trong xương bắp chân của nữ nhân tóc đỏ kia ra.

Sau đó, Tô Bằng làm một vài xử lý, khử trùng và may lại vết thương đơn giản cho nữ nhân này, sau đó dùng gạc băng lại.

Tất cả quá trình toàn bộ đều không dùng thuốc mê, cho dù là nam nhân cũng có thể đau đến kêu lên kêu xuống, nhưng mà nữ nhân tóc đỏ này giống như đã trải qua huấn luyện đặc thù, không ngờ không rên một tiếng.

Nhưng, nàng cũng đau đến mức toàn thân đều toát mồ hôi, ngay cả quần áo cùng lông mi đều bị ướt đẫm mồ hôi.

“Chắc hẳn là được rồi.”

Tô Bằng xem như lần đầu làm tiểu phẫu, khó khăn không tính cao, hắn đem đầu đạn ném vào thùng rác, khử trùng đồ trong hộp thuốc, sau đó thu dọn lại

Quần áo của ta đều ướt mồ hôi rồi, có thể giúp ta cởi ra không? Quần áo ẩm ướt mặt vào trong người rất khó chịu.”

Mỹ nữ tóc đỏ lúc này, chợt mở miệng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn thoáng qua, đỡ nàng dậy, cởi áo khoác bên ngoài.

Nữ nhân này chỉ mặc hai lớp áo, ngoại trừ áo khoác rằn ri màu xám bên ngoài, bên trong mặc một chiếc áo màu ba lỗ màu đen cỡ nhỏ, bó buộc vòng ngực căng tràn của nàng, đồng thời để lộ ra cơ bụng, trên mặt còn có thể nhìn thấy mồ hôi của nàng.

“Cái này cũng cởi ra.”

Mỹ nữ tóc đỏ mang theo một tia hấp dẫn như có như không, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn một chút, trước ngực nữ nhân này có thể hai viên tròn tròn nổi lên cách quần áo, bộ ngực của nàng phập phồng theo quy luật nhất định, dường như đang ám chỉ tiết tấu gì đó.

Có điều Tô Bằng không có động tác tiến thêm một bước, hắn đứng bên cạnh mỹ nữ tóc đỏ, nói.

“Nhìn dáng vẻ của ngươi, có lẽ là người của tổ chức lính đánh thuê? Ta nghe nói qua một vài nội dung huấn luyện của lính đánh thuê, nếu như bị người khác bắt được, sẽ dùng tất cả mọi thủ đoạn để bảo vệ bí mật, nhẫn nhịn chịu khổ, không chỉ bởi vì vấn đề danh dự của chủ thuê, bảo vệ bí mật có nghĩa là cuối cùng ngươi sẽ bị giết chết, có thể sống thêm một khoảng thời gian.”

“Đối với lính đánh thuê nữ mà nói, có bị làm nhục, hay là bị ngược đãi hay không, đều là vấn đề góc cạnh, huấn luyện viên dạy cho bọn họ, không phải tránh né như thế nào, mà là tạo ra tình huống này như thế nào, sau đó trong lúc đối phương mê mẩn cơ thể mình, giáng cho một đòn chí mạng, sau đó bỏ chạy.”

“Quan niệm của lính đánh thuê nữ, cũng rất mỏng manh, bởi vì cần thiết có thể làm tình cùng với bất kỳ đồng bọn mà không mang theo chút cảm tình nào... hoặc là kẻ địch, giống như ngươi bây giờ.”

Tô Bằng nói xong, nhìn thoáng qua ánh mắt của mỹ nữ tóc đỏ, nói với nàng.

“Người dường như hiểu rất nhiều thứ, có điều cũng không thật sự trải qua, người là đặc công sao? Sĩ quan? Hình như là phái lý luận ra từ trường học.”

Mỹ nữ tóc đỏ nghe Tô Bằng nói thế, không trả lời thẳng, mà lại nói bóng nói gió.

“Ta từng xem video dạy học, xem như là lên lớp trực tuyến.”

Tô Bằng nhún nhún vai nói.

“Có điều ta có điều ta ngẫu nhiên cũng sẽ muốn thử xem một vài phương pháp tra khảo, hi vọng sẽ không phải sử dụng những kỹ xảo này ở trên người người, cho nên người người có thể suy nghĩ, nghiêm túc trả lời vấn đề của ta.”

Mỹ nữ tóc đỏ giống như nghe không hiểu lên lớp trực tuyến mà Tô Bằng nói có nghĩa là gì, có điều uy hiếp đằng sau nàng ngược lại nghe rất rõ ràng.

Nàng đột nhiên cười nói.

“Người không giống như là người có thể xuống tay.”

“Vậy sao? Người có thể thử xem.”

Tô Bằng nói xong, hần lật ngược thân thể nữ nhân này.

Thân thể mỹ nữ tóc đỏ bị lật ngược lại, Tô Bằng nhìn rõ vị trí lộ ra sau lưng nàng, từ trên người móc ra vài cây kim châm, đâm vào thân thể của nàng.

“Người muốn làm gì ta?”

Thân thể mỹ nữ tóc đỏ không thể hành động, lại cảm giác phần eo của mình đột nhiên một hồi tê dại, giống như bị vật gì đó cắm sâu vào, nàng đối với vật thể không rõ đâm vào người mình cảm thấy có chút hoảng loạn, vội hỏi Tô Bằng.

“Kỹ xảo tra khảo đặc biệt của ta, ta nghĩ người cũng sẽ không trực tiếp trả lời đáp án vấn đề ta muốn biết như vậy đâu, thế thì trước hết để người lĩnh hội một chút, thời gian kế tiếp người sẽ càng ngày càng ngứa, giống như bị

kiến không ngừng cắn cơ thể và xương tủy mình, tuy rằng sẽ không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho người cả, nhưng sẽ khiến người vô cùng đau đớn.”

Nói tới chỗ này, Tô Bằng nhìn đồng hồ trên tay của mình một chút, nói.

“Người thường thừa nhận loại thống khổ này thời gian đại khái là mười lăm phút, sẽ phát điên muốn chết, nếu người từng được huấn luyện, như vậy nửa giờ đến một giờ chắc không có vấn đề gì, cho nên vì để chắc chắn vậy thì trước ba tiếng đồng hồ, đến lúc đó ta sẽ trở về giải thoát cho người khỏi loại đau đớn này, bây giờ, hãy chậm rãi thưởng thức đi.”

Nói xong, Tô Bằng khẽ gật đầu đối với nàng, liền đi ra gian phòng.

Đóng cửa gian phòng này lại, Tô Bằng nghe thấy bên trong không ngừng truyền ra tiếng gào thét của nữ nhân tóc đỏ, hắn không quan tâm, chiêu này học được từ chỗ của Phạm Kiến sư thúc Tử Hà môn, ghi chép ở đằng sau bí tịch dịch dung của mình, xem như một tiểu xảo nho nhỏ, nhưng căn cứ Phạm Kiến ghi lại, hiệu quả nhưng lại không tồi, ít nhất Phạm Kiến nghĩ “thăm dò” tin tức, dùng chiêu này còn không có ai không nói.

Tô Bằng dự định để nữ nhân tóc đỏ kia trước tiên trụ vững hình phạt trong vòng ba tiếng đồng hồ, có điều ba tiếng này cũng không muốn lãng phí, vừa vặn tiến vào trong trò chơi, tham gia buổi đấu giá.

Suy nghĩ, Tô Bằng đi tới gian phòng mình bình thường log in, từ trong chỗ bí mật lấy máy chủ ra, bản thân đăng nhập vào trò chơi.

...

Tiến vào trong trò chơi, buổi đấu giá đã bắt đầu.

Tô Bằng từ địa điểm đăng nhập, đi về phía hậu hoa viên, vừa đi, vừa nghe ngóng từng đợt âm thanh truyền vào bên trong.

Lúc Tô Bằng đang muốn tiến vào hậu hoa viên, đột nhiên, hắn chợt dừng lại cước bộ.

Ban đầu dừng bước, là Tô Bằng cảm giác thấy mặt đất có phần rung chuyển, cẩn thận lắng nghe hơn nữa, bên ngoài thôn trang này dường như truyền đến từng đợt thanh âm âm ỉ.

“Tại sao mặt đất rung chuyển dữ vậy? Âm thanh gì kia?”

Trong lòng Tô Bằng nghi hoặc, đột nhiên, hắn nghe thấy xa xa bỗng cùng nhau truyền đến một trận thanh âm gào rít xé gió lao đến.

Tô Bằng ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời, lại phát hiện, giữa không trung, vô số mũi tên dài lông đen, hình thành thành một trận mưa tên, đang từ trên bầu trời giống như mây đen ùn tới bắn xuống bên dưới.

Chương 322: Đánh lén

Đồng tử Tô Bằng lập tức siết chặt, đầu tiên hắn rút Vô Phong kiếm từ trong túi Càn Khôn của mình ra, bảo vệ toàn thân của mình.

“Keng keng keng...”

Vô Phong kiếm thi triển Bán Thức Kiếm Pháp, bảo vệ Tô Bằng, Bán Thức Kiếm Pháp của Tô Bằng lúc này, cho dù là nước mưa thật sự rơi xuống cũng có thể phòng ngự một nửa, chứ đừng nói gì đến mũi tên dài to hơn giọt mưa rất nhiều.

Vô Phong kiếm giao kích với mũi tên, phát ra từng trận âm thanh va chạm, Tô Bằng sừng sững không ngã ở trong làn mưa tên, ngược lại bên người, đã không ít mũi tên rơi xuống.

Mưa tên trong không trung tổng cộng có ba đợt, trước sau kéo dài mười ba mười bốn giây, lúc này mới kết thúc.

“Tại sao có thể có người bắn tên ở nơi này?”

Có điều, hắn lập tức liền đoán được người động thủ.

Nơi này là phụ cận thành Lâm Y, người có thể mang theo nhiều vũ khí trường cung vi phạm lệnh cấm tấn công người khác, chỉ có thể là thứ sử Lương Châu Từ Hoài Vũ mới có thể điều động quân đội Lương Châu!

“Là thứ sử Lương Châu tấn công nơi này sao?”

Trong lòng Tô Bằng chợt nhớ tới, tin tức lúc trước lấy được ở chỗ Bắc Sứ, dường như nghe nói, phủ thứ sử Lương Châu, đang chiêu mộ cao thủ?

Lúc này, Tô Bằng nghe thấy tiếng phá cửa liên hồi truyền từ phía trước trang viên, sau đó nghe thấy có người cao giọng quát.

“Quân Lương Châu truy đuổi phản tặc, người không liên quan đều quỳ xuống đất hết, muốn chết thì cứ động đây đi!”

“Là quân Lương Châu!”

Tô Bằng nghe thấy âm thanh quát mắng này, đã xác định không thể nghi ngờ.

Cùng lúc đó, tiền viện của trang viên này, hơn bốn mươi thân hình thi triển thân pháp, từ tiền viện nhanh chóng nhảy vào phía sau.

“Là cao thủ phủ thứ sử Lương Châu mời đến! Thứ sử Lương Châu đã sớm để mắt tới buổi đấu giá này!”

Tô Bằng nhìn, trong lòng đã hiểu rõ.

Hắn không muốn một mình chống lại đám võ lâm cao thủ thứ sử Lương Châu mời tới này, lập tức cũng thi triển thân pháp, vọt đến hậu hoa viên không xa phía trước.

Đợi đến khi Tô Bằng đi vào hậu hoa viên, chỉ thấy cảnh tượng hết sức hỗn độn.

Lần này người chơi được hội châu báu tập trung vào nơi này, đẳng cấp bản thân cũng không phải rất kém cỏi, nếu không cũng sẽ không tích góp được tiền tại dôi dào như vậy, chỉ là những người này ai cũng không ngờ, lúc đang đấu giá, bất chợt lại hứng một làn mưa tên từ trên trời giáng xuống thế này.

Những người này tụ tập quá dày đặc, thi triển vũ khí phòng ngự không quá thuận tiện, mặc dù rất nhiều người ỷ vào võ công cao cường, lúc phát hiện

mưa tên đã bắt đầu phòng ngự, nhưng mà vẫn có hơn mười người, bị mưa tên làm cho bị thương.

Trong đó có có hai tên quý không may, thực lực vốn dĩ được xem là khá tốt, nhưng phản ứng quá chậm, sau khi nghe thấy âm thanh mưa tên bắn tới đã không có cách gì phòng ngự, trực tiếp bị bắn chết trên mặt đất.

Trên đài đấu giá phía trước, người của hội châu báu cũng rất hoảng hốt, người chủ trì buổi đấu giá Tư Kỳ mờ mịt nhìn nhìn hội trường lộn xộn bên dưới, há hốc mồm, nhưng không biết nên nói những gì.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Hội châu báu của các ngươi làm chuyện gì vậy?”

“Ai đang tấn công?”

Lúc này người chơi ở trong hội trường, đều đã khôi phục phản ứng, mỗi người đều tự rút ra binh khí, cảnh giác quan sát bốn phía, có vài người chơi, lại đang tìm kiếm khắp xung quanh nơi có thể xem như là khá an toàn một chút, dự định lập tức logout, tránh thoát khỏi một lần đánh lén ngoài ý muốn này.

Nhưng mà quân đội tấn công từ bên ngoài, không cho bọn họ có thời gian ứng phó, trong nháy mắt, trong trang đã vang lên tiếng gào thét chém giết, mà những cao thủ khả năng là của phủ thứ sử kia, cũng đều đã xông vào bên trong.

Những cao thủ được thứ sử Lương Châu mời tới kia, tất cả đều võ công bất phàm, gần như đều có thực lực trên hắc giang hồ thập tiểu kiếm, đều có kinh nghiệm giang hồ lão luyện. Những người này hết sức ăn ý, đôi bên một câu cũng chưa nói, nhanh chóng xông vào các nơi của hậu hoa viên, chiếm lĩnh tường vây tứ phía hậu hoa viên, dường như xem những người chơi này như con ba ba trong hồ.

“Sau này sẽ tính sổ với hội châu báu các ngươi, chuyện này chúng ta nhất định phải điều tra rõ ràng!”

Trong người chơi bên trong hội trường buổi đấu giá, một nam nhân quát to một tiếng, sau đó cầm vũ khí, vung tay hô to.

“Các huynh đệ! Chúng ta bị người mai phục! Mau cùng ta xông ra, đợi người bên ngoài bao vây nơi này lại, chúng ta một bước cuxnng không đi được nữa!”

Lúc này trong hội trường, không ít người đều tâm thần vô chủ, nghe thấy nam nhân này hô gọi như vậy, lập tức có người hưởng ứng, không ít nhân thủ cầm vũ khí, nhảy lên tường vây bốn phía, dự định phá vòng vây ra ngoài.

Chỉ là những cao thủ NPC được phủ thứ sử mời tới bao vây nơi này, người người sắc mặt lạnh lùng, chỉ cần thấy người xông tới, hai ba người liền chặn lại, cũng không cần mạng của người chơi, chỉ là muốn đem những người này đánh lui trở về lại trong sân.

Tô Bằng ở bên dưới tìm được một địa phương bí mật, quan sát xung quanh, hắn nghe thấy bên ngoài không ngừng truyền đến âm thanh có binh sĩ tràn vào trong này, thính lực của hắn rất tốt, dường như nghe thấy.

“Đội ném bom Phích Lịch chuẩn bị!”

Quả nhiên, không bao lâu, Tô Bằng liền nhìn thấy binh lính bình thường lao qua, bao vây nơi này, cầm đầu chính là một tên tướng quân mặc giáp đỏ, xuất hiện ở cửa hậu hoa viên, chỉ để lộ thân hình, sau đó lập tức phát tay.

Phía sau lập tức có hơn hai mươi binh sĩ hắc y vọt lên, những binh sĩ này không có mặc áo giáp, tay phải lại cầm một quả bom có hình tròn giống như bom đất, bên trên có dây dẫn lửa, tay trái cầm đuốc, châm lửa vào đầu dây dẫn lửa của quả bom, ném vào bên trong hậu hoa viên

Hơn hai mươi quả bom tròn trịa màu đen bay vào trong, kíp nổ thiêu đốt cực nhanh, gần như vừa ném xuống mặt đất, quả bom liền phát nổ!”

“Ầm ầm ầm!”

Lập tức, trong hậu hoa viên không ngừng vang lên tiếng nổ mạnh, người chơi bên trong trở tay không kịp, không ít người bị thương, có điều bom này sử dụng có thể là thuốc nổ đen, uy lực không hề lợi hại giống như đạn pháp trong hiện đại, nhiều nhất uy lực vẫn chưa tới một phần năm của hiện đại, mặc dù không ít người bị thương, nhưng không có ai bị nổ chết.

“Bọn họ muốn giết hết chúng ta! Đừng sợ! Mọi người chọn một phương hướng, chúng ta cùng nhau xông ra!”

Nam tử vừa rời khỏi xưởng người chơi tổ chức xông ra ngoài đầu tiên hô lớn, sau đó tiếp tục nói.

“Tất cả mọi người theo ta đi hướng này!”

Người chơi tứ tán bên dưới, thấy có người dẫn đầu, lập tức sĩ khí khôi phục một ít, ngoại trừ hơn mười người chơi bị thương không cách nào cử động, những người còn lại đều theo nam tử kia, lao về một phía tường vây.

Người chơi trong này đều là cao thủ, thân thủ đều vô cùng bất phàm, chỉ là vừa rồi bị người đột nhiên tấn công, đánh loạn cả lên, cho nên bị thất thế, bây giờ đại đa số mọi người phản ứng lại, hơn nữa có người dẫn đầu, lập tức hiển lộ ra thực lực của mình.

Hơn một trăm người chơi, lại thêm hơn hai mươi thành viên hội châu báu, cùng nhau phá vòng vây xông ra tường vây phía bắc, cao thủ bên địch trên tường vây trải qua hai chiêu cùng những người chơi này, mới giật mình phát hiện thực lực đối thủ không ngờ hết sức cao cường, thực lực hơn một trăm người coi như rất rất đồng đều, đều là người đẳng cấp tương đương xấp xỉ với bọn họ, những cao thủ NPC bao vây người chơi này lập tức phản ứng, bọn họ nếu như miễn cưỡng chặn lại thì không thể nào chặn nổi, vì vậy quân địch canh giữ ở trên tường vây này ào ào giảm bớt, nhường ra một con đường, để binh sĩ Lương Châu bên ngoài đối phó những người chơi này.

Tô Bằng cũng nằm trong những người chơi, đi theo người chơi cùng nhau lao ra ngoài.

Người chơi nhảy ra tường vây, mới phát hiện cả trang viên gần như đã đầy ắp binh sĩ, thứ sử Lương Châu dường như ra tay rất mạnh, binh mã điều tới

ít nhất vượt qua hai ngàn, nghe ra thì không coi là nhiều, nhưng mà trên thực tế, lại đủ để phong tỏa trang viên này.

Nhìn thấy những người chơi này, quân binh Lương Châu bèn kết thành trận thế, đè ép bọn họ.

Khi Tô Bằng theo sau người chơi cùng nhau chạy ra khỏi hậu hoa viên, phát hiện người chơi lao ra trước, đã cùng những binh lính kia đao kiếm giao tranh.

Những binh sĩ này cấp bậc võ công hoàn toàn không thể sánh nổi với những người chơi, bọn họ bình thường đều chỉ có võ công cấp bậc màu trắng, bình trưởng cao hơn có là là lam nhạt, bách phu trưởng mới có đẳng cấp võ công màu lam đậm, vốn dĩ với đẳng cấp võ công của người chơi chắc hẳn chen ép qua được, nhưng tình huống thực tế là đôi bên thực lực vừa vặn ngang bằng nhau không hơn kém nhau được bao.

Bởi vì những binh sĩ này phần lớn trên người đều mặc áo giáp, cho dù không phải là áo giáp, cũng là loại áo giáp giấy dày chắc chắn, mặc dù không chống đỡ được thần binh lợi khí, nhưng lại có thể ngăn cản binh khí bình thường, hơn nữa đều là mười người binh sĩ kết thành một trận thế, nhìn thấy một người chơi bị tách rời thì hơn mười người liền xông tới, những binh sĩ này có trận pháp hỗ trợ, lại thêm người đông thế mạnh, cho dù người chơi có thể có thể chém chết được một người, nhưng đồng thời lập tức có hơn mười binh khí đâm tới, bản lĩnh dịch chuyển nhanh chóng hoàn toàn thì triển không nổi.

Kết quả tạo thành chính là, hơn một trăm người chơi này, cứ như vậy bị hai đội quân chặn bên trong, còn bên ngoài cũng càng ngày càng có thêm nhiều binh sĩ, đang xông tới chỗ này.

Những người chơi đều hết sức khẩn trương, tiếp tục như vậy thế cục sẽ càng ngày càng gay go.

Lúc này, cho dù là người chơi muốn lập tức logout cũng không được, bởi vì trước khi logout, có hơn hai mươi giây đăng xuất, là thời kỳ suy yếu nhất, không có cách gì phòng ngự tấn công, nếu như bị thương, lập tức cũng sẽ bị cưỡng chế kéo về trò chơi, không cách nào cưỡng chế logout, nếu như trong

hai mươi giây này bị những binh sĩ này giết chết, vậy thì đúng là chết oan uổng.

Huông chi, cho dù chung quanh cũng đều là người chơi, bọn họ cũng không dám logout, ai biết ai có lòng dạ như thế nào, có thể thừa dịp thời cơ này nhào tới bổ thêm một đao hay không.

“Người của hội châu báu! Có phải là các người an bài đánh lén lần này không? Muốn đoạt hết toàn bộ kim phiếu trên người chúng ta sao?”

Lúc này, trong người chơi, đột nhiên có người hô.

Âm thanh này vang vọng ra ngoài, trong lòng Tô Bằng đều thầm mắng một tiếng, thực sự không có mắt.

Hội châu báu cơ bản không có khả năng là người vạch ra kế hoạch đánh lén lần này, đây không chỉ là nhân tố bọn họ có mối quan hệ tốt đẹp với đám quân Lương Châu hay không, nếu thật sự là bọn họ, lần này đánh lén, chưa hẳn có thể hoàn toàn ngăn lại những người chơi này, chỉ cần có một phần mười người sống ra ngoài, như vậy danh dự hội châu báu xem như tiêu tùng.

Danh dự hiện tại của hội châu báu, chỉ cần cố định lấy tiền, là có thể nuôi cả bang hội béo ngậy rồi, cần gì phải làm ra thủ đoạn thấp kém này, mổ gà lấy trứng?

Chỉ là đạo lý mặc dù rõ ràng, nhưng mà lúc này có người hô lên, vẫn khiến cho không ít người tâm lý vốn dĩ đã không kiên định trong lòng thấp thỏm không yên, người chơi vất vả lắm mới tụ tập lại được với nhau, còn chưa nghĩ đến phá vòng vây như thế nào, nội bộ bên trong đã bắt đầu lục đục sóng gió rồi.

Bây giờ hội châu báu ở vào vị trí bất đắc dĩ, chỉ cần không tốt, bang hội có thể do đó mất đi danh dự, đi vào con đường diệt vong.

Hội châu báu nhất định phải giải thích vì chính mình!

“Mẹ nó, con mắt nào của người nhìn thấy hội châu báu chúng ta đánh lên người? Không thấy chúng ta cũng giết người đó sao?”

Quả nhiên, sau khi có người hô lên hội châu báu đánh lên, một tiếng quát tháo dội lại, Tô Bằng nhú mày, âm thanh kia, chính là gã bạn tồi của mình, nhị thế tử Phong Thiếu Vũ hội châu báu!

Chương 323: Đột phá vòng vây

Nghe được Phong Thiếu Vũ đáp lời như vậy, Tô Bằng khẽ nhú mày.

Bất kể nói thế nào, lần này xem như là vấn đề của Hội Trân Bảo, dù sao chỗ đấu giá là do bọn họ chọn, người chơi cũng là người bị hại.

Lúc này Phong Thiếu Vũ nói chuyện như vậy, hoàn toàn trở thành mâu thuẫn gay gắt rồi.

“Sân này chính là do Phong Thiếu Vũ tìm, sẽ không có chuyện ăn cây táo, rào cây sung, tự mình tìm người cướp lấy địa bàn của ca ca mình chứ? Nếu là như vậy người này thật sự không thể kết giao... Hoặc là, tính tình thiếu gia của hắn phát tác, chỉ là xử lý không thỏa đáng?”

Trong lòng Tô Bằng suy đoán.

“Người chủ con mẹ người ấy! Ta đánh chết tiểu tử nhà người giờ! Vốn chính là thiêu thân của Hội Trân Bảo các người, giờ hung dữ với chúng ta cái rắm gì? Ta thấy chính là Hội Trân Bảo các người tìm người đánh lên, đám chết tiệt các người coi người ta thành cái gì? Nơi này số tiền của những người chơi tham gia buổi đấu giá của Hội Trân Bảo các người, ít nhất cũng có mười vạn hai mươi vạn lượng hoàng kim, lại thêm hàng hóa của những người nhờ các người bán đấu giá, ít nhất cũng phải hai mươi ba mươi vạn lượng hoàng kim! Trong hiện thực đây chính là hai mươi ba mươi tỷ, vì hai mươi ba mươi tỷ này, cho dù toàn bộ các người đều chết hết thì Hội Trân Bảo vẫn là buôn bán lời rồi!”

Người chơi bị Phong Thiếu Vũ trách móc kia, tính tình cũng hết sức nóng nảy, lập tức mắng ngược lại.

“Đúng vậy! Với số tiền hai mươi ba mươi tỷ kia, Hội Trân Bảo thật có thể bán đứng chúng ta! Sau đó bọn họ liền rửa sạch toàn bộ, không vào trò chơi nữa, không làm nữa là được rồi!”

“Có vẻ như là có chuyện như vậy, nếu không ta nói vì sao lần này không thấy được hội trưởng của bọn họ nữa chứ, hóa ra là người của tổ chức muốn vậy đánh chúng ta!”

Lập tức, ngờ vực vô căn cứ cùng với cảm xúc bất mãn giữa những người chơi đã được nâng lên đến đỉnh điểm.

Mà lúc này, trong sân của trang chủ đã kín đầy những binh sĩ, những cao thủ mà phủ thủ sử Lương Châu mời tới đó tất cả cũng đang tụ tập cùng một chỗ, mắt nhìn chăm chăm vào bên này như hổ rình mồi, về mặt vũ lực thì những NPC này đã chiếm được thượng phong.

Chẳng qua là, những người này không biết vì sao lại không có lập tức công kích mà chỉ là vây các người chơi lại.

Nội bộ bên trong các người chơi, bởi vì lời nói kịch liệt của Phong Thiếu Vũ, còn có ngôn luận vô căn cứ thù ghét chuyện của người chơi kia đã khiến cho nghi kỵ nổi lên, những người chơi của Hội Trân Bảo, vô tình hay cố ý đều bị người chơi khác cô lập lại.

Ngay khi cảm xúc của người chơi đang kích động, sắp đẩy lên cao trào có thể sẽ nổ ra một trận sóng máu với nhau thì trong Hội Trân Bảo đột nhiên có một người nam tử đứng ra nói.

“Tất cả mọi người yên tĩnh một chút, ta cảm thấy được, chuyện trọng yếu nhất trước mặt là đột phá khỏi vòng vây này!”

Tô Bằng nhìn người này một cái, chỉ thấy mặt mũi người này xem ra vẫn còn rất trẻ tuổi. Bộ dáng khoảng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, nhưng mà đầu tóc đã hoa râm, một nửa đã bạc rồi, dường như sử dụng bộ não quá độ, chỉ thấy hần đứng ra, nói.

“Ta là người của Hội Trân Bảo, Hội Trân Bảo đối với sự kiện lần này cũng không biết rõ tình hình. Bây giờ quan trọng nhất là phá vòng vây ra ngoài,

chứ không phải là nội chiến sống mái với nhau! Pháp thuật mà tại hạ tu hành vừa vận là một môn pháp thuật có thể hô hoán sương mù, xin chư vị cho ta hộ pháp một chút, ta lập tức thi triển pháp thuật, gọi sương mù tới đây, võ công đơn thể của chúng ta mạnh hơn những binh sĩ này. Thừa dịp sương mù vây kín mà phá vòng vây ra ngoài!”

Tô Bằng nghe xong người này nói chuyện, khẽ gật đầu, đây mới là thái độ ứng phó với nguy cơ.

Vì sự an toàn của bản thân, Tô Bằng nhân cơ hội mở miệng hô.

“Vị tiên sinh này nói rất đúng! Chúng ta trước tiên phá vòng vây ra ngoài đã rồi hãy nói sau!”

Nghe xong lời phụ họa của Tô Bằng, chung quanh không ít người cũng đều đồng ý, lần này không thảo luận ai là người đánh lén trước, có thể còn sống sót mà phá vòng vây ra ngoài, mới là con đường đúng đắn.

Các người chơi tự giác dịch chuyển xung quanh thuật sĩ của Hội Trân Bảo vừa mới nói chuyện kia, bao quanh để hãm ở giữa.

Mà còn thuật sĩ của Hội Trân Bảo vừa mới nói chuyện kia, lập tức từ trong lòng ngực lấy ra một viên minh châu. Tay hãm cầm viên minh châu này, ngồi xếp bằng giữa những người chơi, bắt đầu thi triển pháp thuật.

Lúc thuật sĩ đó đang đang thi triển, bỗng nhiên ngoài thôn trang truyền tới một tiếng rít, một hỏa tiễn bắn lên không trung.

“Đại đô thống có lệnh, giết!”

Thấy hỏa tiễn kia, quan quân Lương Châu bao vây lấy đám người chơi lập tức rút yêu đao ra, rống lớn một tiếng.

Binh sĩ chung quanh nghe xong, cùng kêu lên tay nắm lấy binh khí, vọt lên những người chơi trong vòng vây.

“Cố giữ! Cố giữ! Sắp xong rồi!”

Thanh âm của Phong Thiếu Vũ vang lên, hắc một bên hô la còn một bên khiển trách, tựa hồ là đang cùng với người nào đó chuẩn bị động thủ.

Những người chơi này, võ công cũng đều rất mạnh, chẳng qua là bị quân trận vòng vây lại chỗ này. Nếu bàn về một chọi một thì vẫn vượt xa những binh sĩ này, các người chơi tụ lại thành một đoàn, lực phòng ngự cao lên không ít, ngược lại không còn bị quân trận khắc chế tầng tầng như vừa nãy nữa, mà là có thể ngăn cản một hồi.

Mà lúc này, thành viên của Hội Trân Bảo tự xưng đã học qua pháp thuật được các người chơi vây vào giữa kia, pháp thuật của hắn đã sắp có hiệu quả, một lượng sương mù lớn không ngừng từ chỗ hắn làm trung tâm tuôn ra, đồng thời khu vực toàn bộ thôn trang cũng bắt đầu bị sương mù vây kín.

“Phản tặc sử dụng yêu pháp! Nhanh đi mời Pháp sư của Xích Kỳ Đạo tới phá giải pháp thuật của bọn hắn!”

Nhìn thấy chung quanh không ngừng xuất hiện sương mù màu trắng, quan chỉ huy của quân Lương Châu kia cũng cảm giác được không ổn, binh lính của hắn vẫn biết rõ, đối chiến chính diện thì tố chất cũng không tệ lắm, nhưng mà nếu dưới tình thế toàn bộ thôn trang đều tràn ngập sương mù, với hoàn cảnh không phân biệt được địch ta thì hoàn toàn không phải là đối thủ của những người giang hồ này.

Hắn bây giờ chính là hi vọng nhờ vào đạo nhân của Xích Kỳ Đạo có biện pháp khắc chế loại pháp thuật này, đem đám sương mù này xua tan hết đi, bởi như vậy thì hắn có thể chiếm được ưu thế một lần nữa.

Chẳng qua là sương mù tới quá nhanh, không bao lâu toàn bộ thôn trang đều bị sương mù dày đặc, gần như nhìn không rõ lẫn nhau.

“Pháp thuật của người này thật là lợi hại!”

Tô Bằng thấy đám sương mù dày đặc này, trong lòng chấn động, loại pháp thuật hô hoán sương mù này, có lẽ không thể có năng lực sát thương đơn thể mạnh hơn Bí thuật bắt mồi của mình, nhưng mà pháp thuật này lại có phạm vi lớn hiểm thấy, nếu như hai quân đối chiến, hoặc là tác chiến ở

những đặc thù, thả ra một đám sương mù dày đặc như vậy, đối với cục diện chiến đấu thắng bại có ảnh hưởng rất to lớn.

“Quả nhiên trong trò chơi này, đều là ngọa hổ tàng long!”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, nghĩ đến đây càng thêm cẩn thận nhiều hơn, ít đi một phần tự đại.

“A!”

“Ta bị chặt rồi!”

“Người đâu?”

Ngay lúc này, trong sương mù dày đặc không ngừng truyền đến tiếng gào thét, có điều nghe thanh âm thì người của quân Lương Châu bị thương tương đối nhiều, người chơi gần như không có chịu thương gì.

Vậy cũng là bình thường, dù sao người chơi có tố chất chiến đấu đơn độc, so với quân Lương Châu thì tốt hơn nhiều lắm, tiến vào loại tình huống này có thể nhanh chóng thích ứng hơn.

Tô Bằng cũng lần mò phương hướng của vòng vây binh sĩ trong trí nhớ của mình để phá vòng vây, sương mù dày đặc tuy lớn nhưng với Tô Bằng mà nói cũng là vòng yểm hộ tốt nhất, hắn có thể thông qua sự cảm ứng từ ngọc bội ác ý để biết người nào có địch ý với mình, nhưng kẻ địch thì lại không nhìn thấy hắn.

Trường kiếm của Tô Bằng tiến lên phá vòng vây, sau khi giết bảy tám quân sĩ Lương Châu, bỗng nhiên cảm giác phía trước dường như mơ hồ có một người.

Chẳng qua là Tô Bằng cũng không cảm giác được ác ý từ trên người hắn, cảm ứng của ngọc bội ác ý có chức năng phân biệt nhất định, nếu phía trước là người căm thù Tô Bằng, Tô Bằng có thể kéo dài sự cảm ứng đối với bọn họ một thời gian ngắn, mặc dù đối phương đã ẩn nấp bóng dáng, Tô Bằng cũng có thể cảm ứng được một đoạn thời gian ngắn, nhưng nếu phía trước đối với mình không có địch ý gì thì Tô Bằng liền không cảm giác được.

Thấy ngọc bội không có phản ứng gì, Tô Bằng biết rõ, người ở phía trước kia hẳn là một người chơi, người chơi này hình như cũng có thể cảm giác được phương hướng, vẫn một mực hướng về vòng vây của binh sĩ mà đi tới.

Tô Bằng cũng lười ra sức phá vòng vây, nên đi theo chân người chơi này.

Nhưng mà, Tô Bằng vừa mới đi được hai bước, đột nhiên cũng cảm giác được người chơi phía trước kia bỗng nhiên xoay người lại, bảo kiếm của người nọ giống như điện xẹt đột nhiên chém tới mình!

Chương 324: Cơ hội tuyệt vời

Tô Bằng cảm giác được đối phương sử dụng chính là bảo kiếm thuộc tính băng hàn, hơn nữa nội lực mang theo trên kiếm phong cũng băng hàn bậc nhất, lúc một kiếm này đâm tới khiến Tô Bằng cảm giác được không khí chung quanh cũng hàn ý.

Có điều nội lực của Tô Bằng cũng là dương cương bậc nhất, vừa vận khắc chế được nội lực âm hàn của đối phương, thi triển kiếm pháp bán thức, gió kiếm phòng ngự.

Lực lượng phòng ngự của kiếm pháp bán thức rõ ràng khiến cho người tập kích Tô Bằng kia cảm giác được ngoài ý muốn, kiếm thế của người kia cũng bị lệch một chút, mà phản ứng của người kia cũng không chậm, một tay cầm kiếm cùng giao kích với Vô Phong Kiếm của Tô Bằng, một tay còn lại thì phóng ra một chưởng, vỗ vào ngực của Tô Bằng.

Lúc này Tô Bằng cảm giác người này có hơi không tầm thường, tay trái cùng với tay phải của người đối diện này, thế nhưng lại có thể đồng thời thi triển ra hai loại võ công!

Nhưng thực lực tuyệt đối của đối phương cũng không cao hơn Tô Bằng, Tô Bằng tay phải cầm kiếm thi triển kiếm pháp bán thức phòng ngự bảo kiếm của đối phương, tay trái cũng vươn ra giao kích với tay của đối phương.

Chẳng qua là Tô Bằng không có trực tiếp liều mạng với đối phương, mà là thi triển một thủ pháp, trở tay dẫn dắt thân thể của đối phương, phối hợp với

vòng phòng ngự của kiếm pháp bán thức, đem người này kéo vào trong ngực của mình.

Người nọ không ngờ Tô Bằng phản ứng nhanh như vậy, thân thể lão đảo một cái bị Tô Bằng kéo tới, Tô Bằng lập tức trở tay vỗ một chưởng vào ngực của đối phương.

“Phốc!”

Một chưởng này của Tô Bằng, không phải vỗ vào một lồng ngực vững chắc, mà là một bờ ngực đầy đặn mềm mại, cảm giác ở tay hết sức mãnh liệt như sóng dâng.

“Là nữ nhân?”

Tô Bằng cảm giác được xúc cảm này, trong lòng hết sức ngạc nhiên.

Sau đó, hắn chợt nghe một tiếng nữ nhân sợ hãi kêu lên, rồi sau đó Tô Bằng cảm giác nội lực của mình tựa hồ bị phòng ngự bởi nhuyễn giáp mà đối phương mặc ở trong, nhuyễn giáp kia hẳn là một kiện bảo vật, nội lực của mình lại bị nó phòng ngự còn hơn một nửa.

“Vô si!”

Nữ nhân đối diện kia dường như giận dữ, nhưng mà dưới tay vẫn hết sức tinh táo như cũ, nàng đem thanh bảo kiếm thuộc tính hàn băng kia thu vào trong người. Cả người mang kiếm hướng vào lồng ngực của Tô Bằng.

Lúc này tất nhiên không phải nàng yêu thương nhưng nhớ gì mà là một loại kiếm pháp chém giết xấp lá cà.

“Hiểu lầm rồi!”

Tô Bằng kêu một tiếng, hắn không có muốn cùng người chơi động thủ, nhưng mà lúc này không động thủ cũng không được.

Tuy rằng trong miệng kêu hiểu lầm, cánh tay Tô Bằng cũng không hề nhàn rỗi, đột nhiên đem kiếm pháp bán thức thi triển ra ngoài, khiến lực phòng ngự trong nháy mắt tăng đến cực hạn.

Nữ nhân kia lập tức cảm giác được không khí chung quanh hình như trở nên sền sệt như dầu thông, mình giống như bị cố định ở trong hồ phách, gần như không cách nào di động được.

Tô Bằng đem lực phòng ngự của kiếm pháp bán thức phóng thích đến cực hạn, phòng ngự công kích của nữ nhân này, cùng lúc thân thể đột nhiên tiến lên phía trước. Tay trái bắt được cánh tay nâng kiếm của nữ nhân kia.

Sau khi cầm tay nàng, Tô Bằng lập tức sử dụng nội lực phong tỏa mạch môn của đối phương, nội lực hàn băng của đối phương đại khái là phẩm cấp màu vàng, tuy rằng đẳng cấp không tính là quá thấp nhưng mà trình độ tu luyện còn không bằng Tô Bằng, nửa người lập tức bị nội lực của Tô Bằng chiếm được, thân thể tê dại một nửa.

Lúc này Tô Bằng giống như là khiêu vũ, một tay cầm lấy tay của đối phương, đặt ở bên eo của nàng, sau đó nắm cả eo của nàng khiến nữ nhân này không đến mức ngã xuống.

Mà bây giờ Tô Bằng mới nhìn rõ người này là ai...

Đây chính là Quách Phi Di mấy ngày hôm trước mới mua bộ Vũ Y Nghê Hồng kia.

“Người muốn làm gì?”

Quách Phi Di bị một chiêu của Tô Bằng chế phục, trong lòng rất là khó chịu, mặt lạnh như băng nhìn Tô Bằng hỏi.

Tô Bằng ngược lại không có lên tiếng, hấn tay trái ôm lấy Quách Phi Di, tay phải xách Vô Phong Kiếm vung lên trong đồng sương mù, nhất thời vài món trường binh bị Tô Bằng ngăn chặn lại.

Là quân sĩ binh Lương Châu chung quanh nghe được tiếng kêu nên mới hướng bên này công kích lung tung.

Tô Bằng ôm lấy eo của Quách Phi Di đi vài bước về phía sau, cảm giác cách những binh lính kia một khoảng cách, mới mở miệng nói.

“Thật sự là hiểu lầm, ta chỉ là muốn cùng đi ra khỏi sương mù mà thôi. Không ngờ người lại nhạy cảm như vậy.”

Dứt lời, hắn nhìn thoáng qua sương mù dày đặc, quay đầu lại Quách Phi Di trong ngực mình, nói.

“Bây giờ quan trọng nhất là lao ra ngoài, người cũng không muốn chết tại đây đúng không? Ta đi theo người, chỉ có điều cảm giác người biết làm sao để đi ra ngoài một cách dễ dàng nhất, không có ý tứ gì khác, bây giờ có thể buông xuống mọi thứ trước đã, ra ngoài rồi hãy nói sau được không?”

Ánh mắt Quách Phi Di vẫn lạnh lùng như cũ nhưng địch ý đã giảm đi không ít, nàng nói.

“Cái này ta biết rõ, có điều người bây giờ đánh lấy mạch môn ở cổ tay của ta, đây được xem là gì?”

Tô Bằng khẽ gật đầu, buông lỏng tay trái ra, dùng nội lực phong mạch lại, buông nữ nhân này ra.

Thân thể Quách Phi Di lập tức khôi phục năng lực hành động, nàng nhìn Tô Bằng, hừ lạnh một tiếng nhưng cũng không có động thủ.

Vuốt vuốt cổ tay, Quách Phi Di nói.

“Muốn cùng đi thì cùng đi!”

Nói xong, nàng xoay người phóng về phía bên trong đám binh sĩ kia.

Tô Bằng đi theo sau Quách Phi Di, nàng dường như có biện pháp nào đó có thể phân biệt trong sương mù dày đặc này có người hay không có người, người ở nơi nào nhiều nơi nào ít, Tô Bằng theo sau nàng, không cần phải động thủ, chỉ cần đi theo là được.

Thanh âm đánh dần dần bị hai người Tô Bằng và Quách Phi Di bỏ lại sau lưng, sau khi nhảy qua mấy tường vây, phát hiện, sương mù chung quanh cũng dần dần phai nhạt hơn, hai người bọn họ cuối cùng đã dần dần đi ra khỏi thôn trang bị bao vây kia.

Tô Bằng nhìn sương mù chung quanh dần dần nhạt đi, cũng không thấy binh sĩ bao vây lấy nơi này nữa.

“Đa tạ cô nương, ta còn có việc, vậy nên xin từ biệt!”

Thấy uy hiếp đã giảm bớt, Tô Bằng cũng không muốn chọc đến nữ nhân này, chấp tay nói.

“Ha ha người bình thường cũng nói như vậy sao? Thế nào lại trở nên cung kính như vậy?”

Quách Phi Di khẽ cười, nàng cười một tiếng giống như núi băng tan chảy, so với bình thường nghiêm mặt thì xinh đẹp hơn rất nhiều.

Có điều Tô Bằng cũng không phải là mấy tên mê gái, mặc dù cũng cảm giác được đối phương cười lộ lên tương đối dễ nhìn, nhưng cũng chỉ là hơi thưởng thức một chút, liền gật gật đầu, từ trong sương mù dày đặc này tung người nhảy lên đi luôn.

Tô Bằng liên tục thi triển khinh công, mau chóng rời khỏi nơi này, đang lúc hắn đang suy nghĩ nên trực tiếp trở về thành Lâm Y hay là ở chỗ này ẩn núp một thời gian, nhìn xem thử đến tột cùng là ai tổ chức lần đánh lén này, chợt nghe phía trước có tiếng đánh nhau.

“Hửm? Cái thanh âm này hơi quen tai?”

Tô Bằng nghe thấy thanh âm phía trước, bỗng nhiên cảm giác hình như đã nghe qua ở đâu đó.

Lúc này Tô Bằng đã ở chỗ địa hình rộng rãi, dưới loại địa hình này, khinh công cấp bậc màu vàng của Tô Bằng cũng không sợ bị những người khác truy kích, chỉ cần người tới không phải là loại đẳng cấp như Phạm Thanh Âm thì cũng không phải sợ bị người khác vây công.

Tô Bằng cũng coi như là kẻ tài cao gan cũng lớn, hướng về chỗ truyền ra thanh âm mà đuổi theo tới.

Hắn thi triển khinh công đuổi theo một hồi, cũng đã thấy người truyền ra thanh âm phía trước.

“Hóa ra là hấn!”

Thấy người nọ, trong lòng Tô Bằng chợt hiểu ra.

Chỉ thấy có chừng hơn hai mươi cao thủ NPC đang truy kích một nhóm sáu bảy người chơi, cầm đầu nhóm người chơi này chính là nam tử thấp bé gầy gò maf Phong Thiếu Vũ từng giới thiệu qua với mình kia, Phó hội trưởng Hội Trân Bảo La Hằng.

Lúc này, mấy người chơi của Hội Trân Bảo che chở cho hấn lại bị càng nhiều cao thủ NPC đuổi giết, người đuổi theo ta ta chặn lại người thật là náo nhiệt.

“Trên người La Hằng này, nhất định có không ít thứ đáng giá!”

Tô Bằng nhìn người nọ, đột nhiên trong lòng suy nghĩ.

Ban đầu ở tiểu biệt viện trong trang kia, Tô Bằng đã từng gặp qua, La Hằng chịu trách nhiệm những vật phẩm bán đấu giá kia cùng với kim phiếu của người chơi, mới vừa rồi xảy ra đột biến, vật phẩm bán đấu giá không nhất định ở trong tay hấn, nhưng kim phiếu thì tám phần mười là ở trên người hấn.

Tô Bằng mặc dù không biết những cao thủ NPC này làm sao biết La Hằng là người chịu trách nhiệm quan trọng, nhưng loại náo nhiệt này, nhất định phải tham gia vào một tay, phẩm cấp khinh công của những người này cũng không bằng khinh công của Tô Bằng, trình độ tu luyện cũng không cao bằng, Tô Bằng cho dù là đánh hay đi cũng đều có quyền chủ động.

Tô Bằng một bên chạy băng băng, một bên quan sát, nhìn hai bên đều nhiều người, thật ra là địch nhiều hơn, đuổi theo một hồi Tô Bằng cũng phát hiện, khinh công của La Hằng kia so với đồng bạn của hấn tốt hơn không ít, trong đám đồng bạn của hấn chỉ có một người có loại tốc độ này, mà còn những người truy kích bọn họ thì khá hơn một chút, có chừng bốn năm người có thể đuổi kịp La Hằng.

Chỉ cần những người kia bị La Hằng bỏ rơi lại thì như vậy số người mình sắp sửa đối mặt cũng sẽ không nhiều lắm.

“Cơ hội thật tốt quá, loại tình huống này mà không đi lên xem một chút thì thật có lỗi với bản thân!”

Tô Bằng thấy cơ hội này thật sự là quá mức mê người, không chút suy nghĩ liền tiếp tục đuổi theo.

Chẳng qua là khoảng cách của hắn với người phía trước hơi cách xa một chút. Hắn không muốn khiến cho hai đám người này chú ý.

Quả nhiên, những hộ vệ của Hội Trân Bảo ở phía trước chạy một hồi phát hiện tốc độ không bằng người phía sau, bị người phía sau đuổi kịp, bảy tám hộ vệ bị giữ lại, cùng nhau chiến đấu với truy binh phía sau.

Mà còn truy binh phía sau, có sáu bảy người hoàn toàn không để ý tới chiến đấu ở đây, tiếp tục đuổi theo La Hằng!

Người rơi ở phía sau cũng đã phát hiện ra Tô Bằng, nhưng khinh công của Tô Bằng mạnh hơn bọn họ một chút, muốn ngăn lại hắn cũng không có cách gì.

Tô Bằng cứ như vậy đi theo sáu bảy cao thủ NPC kia, chạy băng băng suốt một đường.

La Hằng phía trước dường như không có tu luyện võ công đặc thù nào, thực lực e là cũng chỉ bình thường, ngay cả khinh công cũng không hơn sáu bảy người truy đuổi phía sau là bao, lúc Tô Bằng đi theo hai nhóm người này được khoảng hai mươi ba mươi dặm, La Hằng rốt cuộc đã bị người phía sau đuổi theo đến.

Những cao thủ NPC hoàn toàn không có khách khí, tiến lên dùng chiêu thức Tuyệt Sát, muốn lấy mạng của La Hằng.

Tô Bằng lúc này cũng đã đi theo lại đây, khoảng cách với La Hằng và những cao thủ NPC kia chưa đầy hai mươi mét, lúc La Hằng đang chiến đấu vì sự sống đã thấy được hắn.

La Hằng bình thường phần lớn là tiến hành mấy chuyện quản lý kinh doanh của Hội Trân Bảo, bởi vì hơi được ca ca của Phong Thiếu Vũ tín nhiệm, cho

nên quản lí một bộ phận tài sản, mỗi ngày trôi qua cũng đều là cuộc sống giống như người quản lí, tuy rằng không phải là không có tu luyện võ công, phẩm cấp võ công cũng không thấp, nhưng kinh nghiệm thực chiến lại cực ít, phẩm cấp của võ công không thấp nhưng mà đẳng cấp tu luyện rất kém cỏi, chẳng qua là tăng hai tầng ba cấp màu vàng, bây giờ bị bọn người cao thủ NPC một thân võ công cấp bậc màu bạc này vây công, nhất thời phải mệt mỏi ứng phó.

Hắn sử dụng một đôi Nga Mi Thích, là vũ khí thích hợp để cận chiến, nhưng sáu bảy NPC kia căn bản không để cho hắn có cơ hội đến gần mình, làm thành một vòng vây đánh hắn, khiến hắn bị vây chết.

La Hằng lúc này đã là cùng đường bí lối, hắn tuy rằng đã đâm bị thương một đối thủ, nhưng mà trên người đã trúng hai kiếm không sâu không cạn, nếu còn tiếp tục tuyệt đối sẽ chết ở chỗ này.

La Hằng đang muốn tìm cơ hội phá vòng vây, chợt thấy cách mình hơn hai mươi mét, một người đang đứng thẳng hình như có chút quen thuộc, nhìn kỹ đúng là Tề Dĩ bán đấu giá thanh thẩu mình loan đao mà Phong Thiếu Vũ dẫn tới gặp mình kia!

“Tề tiên sinh! Mau cứu ta! Hội Trần Bảo ta sẽ không bạc đãi ngươi!”

Thấy Tô Bằng, La Hằng giống như vớ được cây cỏ cứu mạng, giống như phát điên công kích bức lui một gã đối thủ về phía sau, sau đó hắn hướng về phía Tô Bằng la lớn!

Chương 325: Vợ vết trắng trợn.

Bản thân La Hằng kia không có kinh nghiệm với chém giết sinh tử, lúc này vừa phân thân, lập tức trên người lại trúng hai kiếm, chỉ là người này luôn nhờ một cỗ ý chí muốn sống chống đỡ, căn bản không chịu ngã xuống, còn kêu cứu.

“Tề tiên sinh cứu ta!”

Tô Bằng nhìn, lại không di động.

Hắn với bản thân La Hằng ngược lại không có thù hận gì, vừa rồi ở hội tranh bảo mặc dù La Hằng làm khó mình, nhưng Tô Bằng cũng hiểu loại tâm tình này, không để trong lòng.

Nhưng, có câu nói rất hay, thất phu vô tội mang ngọc có tội, La Hằng mặc dù không đắc tội Tô Bằng, nhưng mà lúc này ở trên người La Hằng, ít nhất có mấy vạn lượng hoàng kim, đây chính là tội của hắn.

Nếu người chơi bình thường gặp rủi ro, Tô Bằng sẽ đánh giá thử nguy hiểm, nếu ra tay không có gì khó khăn, Tô Bằng cũng sẽ thuận tay giúp một chút, nhưng mà lúc này trên người La Hằng có thể có nhiều hoàng kim như vậy, thì lại khiến Tô Bằng tiến vào trạng thái suy nghĩ khác.

Đây là trạng thái làm việc của Tô Bằng, vẫn đề lo lắng mặc dù không tính là hoàn toàn vứt bỏ đạo nghĩa, nhưng vẫn lấy ích lợi làm hàng đầu.

Hiển nhiên, bây giờ La Hằng chết, với Tô Bằng càng có lợi, Tô Bằng cũng chỉ vui mừng mà yên lặng theo dõi kỳ biến, không đi cứu hắn.

La Hằng hô vài tiếng, lại phát hiện Tô Bằng không nhúc nhích, hắn cũng không phải kẻ ngu dốt, lập tức nghĩ rõ mấu chốt.

Hắn hận đến độ ngứa răng, tuy nhiên lại không thể làm gì Tô Bằng, người ta chính là không ra tay giúp mình, hắn lại có thể làm cái gì đây?

Những cao thủ vây công La Hằng kia, ban đầu còn có chút đề phòng Tô Bằng, nhưng mà thấy Tô Bằng căn bản không ra tay, bọn họ cũng dần dần yên lòng.

Ở trong mắt bọn họ, hoặc là người đứng ở nơi đó cảm thấy thực lực bản thân không đủ, đi lên cũng là chịu chết, cho nên không đến, hoặc là muốn nhất một tiện nghi có sẵn, chờ những người này giết chết người có số tiền lớn kia, lại đến sửa mái nhà dột.

Chỉ là bảy người này, đều là cao thủ có chút danh khí trong giang hồ, tự nhận là cho dù võ công người kia cường thịnh trở lại, cũng không thắng nổi bảy người bọn họ liên thủ, suy nghĩ một lát liền yên lòng, toàn lực vây công La Hằng.

Bản thân La Hằng võ công không đủ, cộng thêm cấp nộ công tâm, rất nhanh đã lộ ra nhiều sơ hở, bị những cao thủ giang hồ này tìm cơ hội, liên tục đâm vài kiếm, rớt cuộc, La Hằng bị thương quá nặng, lộ ra sơ hở, bị một tên hảo thủ giang hồ chém một kiếm trúng cổ, máu tươi văng khắp nơi.

La Hằng kêu thảm một tiếng, thân thể ngã trên mặt đất, ngập trong mắt đều là không cam lòng, liền chết đi như vậy.

“Haizz...”

Thấy một màn như vậy, trong lòng Tô Bằng cũng thở dài một tiếng, thật ra La Hằng cũng là có lý do đáng chết, chỉ cần hắn đem thứ có giá trị trên người quảng đi, khiến những người kia tự đi đoạt, mặc dù có thể xem như thất trách, nhưng ít nhất có thể giữ tánh mạng cũng nói không chừng.

“Vậy cũng là muốn tiền không muốn mạng.”

Trong lòng Tô Bằng thở dài một tiếng, lắc đầu.

Bảy tên cao thủ giang hồ giết chết La Hằng kia, thấy Tô Bằng còn đứng ở nơi đó, nhìn thoáng qua nhau, có một người quay đầu lại nói.

“Vị bằng hữu kia, ngươi cũng là người tham gia đấu giá ở trong trang đó à? Xin lỗi, chúng ta cũng là nhận ủy thác của người mà làm việc, động thủ với các ngươi cũng là bất đắc dĩ, cũng không phải ý mình.”

Nói xong, hắn nhìn thoáng qua bốn phía, nói.

“Ở đây cũng không có người của Lương Châu quân, chúng ta cũng không cần bán mạng như thế, nếu vị bằng hữu này rời đi, chúng ta tuyệt đối sẽ không ngăn trở, không bằng cứ như vậy thế nào?”

“Haizz...”

Tô Bằng thở dài một tiếng, nói.

“Tại hạ bất tài, trời sinh mệnh lao碌, làm mấy việc rất vất vả, các ngươi giết người, trùng hợp ta biết thân phận, cho nên một cơ hội tốt như vậy, ta không muốn bỏ qua vô ích.”

“Ồ?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, cao thủ giang hồ nói chuyện với hắc nhũ mào, nói.

“Nói như vậy, vị bằng hữu này là không nể tình? Vậy không có cách gì, chúng ta chỉ có thể xuất ra bản lĩnh thật, chỉ là vị bằng hữu này, dường như có lòng tin, có thể một người giết chết bảy người chúng ta sao?”

“Có bản lĩnh thật hay không, phải động thủ mới biết, nhiều lời vô ích, xuất kiếm đi!”

Tô Bằng nói, nói xong, hắc nhũ mào xé Vô phong kiếm trong tay mình, liền vọt về phía bảy người này.

Bảy người này cũng không phải ngu ngốc, thấy một mình Tô Bằng liền dám đối mặt bảy người bọn họ, chỉ biết nếu đối phương không phải kẻ ngu, thì chính là võ nghệ quả thật cao cường, lúc ấy bảy người đều đã chuẩn bị sẵn chiến đấu, chuẩn bị đón đánh Tô Bằng.

Mà Tô Bằng, xông lên phía trước, hắc nhũ mào không sử dụng sát kiếm lực sát thương mạnh nhất của mình, mà sử dụng Bán Thức kiếm pháp, thử bảy người này trước.

Bảy người kia, nắm lấy vũ khí mình, cùng giết về phía Tô Bằng.

Phòng ngự Bán Thức kiếm pháp của Tô Bằng triển khai toàn bộ, lập tức, không trung tựa hồ giống như ngưng kết mờ lỏng, bắt đầu có một loại cảm giác gần như đọng lại.

Trong nháy mắt này, Tô Bằng cũng cảm giác được thực lực của đối thủ.

Đối thủ không tính yếu, mỗi người gần như đều có võ công đầy cấp bậc, có điều hắc nhũ mào tu luyện tới võ công vàng tầng 6 trở lên, mặc dù không yếu, nhưng phẩm cấp kém kiếm pháp Tô Bằng hai cấp, thật sự không cách nào vượt qua được.

Lúc này, phòng ngự Bán Thức kiếm pháp của Tô Bằng triển khai toàn bộ, lập tức tiến công của những người này đều chậm chạp dần, thậm chí có hai

người, căn bản ở ngoài vòng phòng ngự kiếm pháp của Tô Bằng, không cách nào đột phá vào.

“Tất sát!”

Tô Bằng lúc này không chút do dự nào, trực tiếp mở Tuyệt Sát mạnh nhất của Bán Thức kiếm pháp, một đóa hoa sen kiếm khí trong nháy mắt tách ra ở kiếm phong của Vô phong kiếm.

Phía trước trong bảy người vây công Tô Bằng, có bốn người đứng mũi chịu sào, bản thân đã bị Bán Thức kiếm pháp giam cầm thân thể hành động bất tiện, đã trốn không thoát hoa sen kiếm khí, chỉ có thể nhìn từng luồng kiếm khí trong suốt đánh lên trên người mình.

Kiểm khí của Tô Bằng không phải kiếm khí sắc bén xuyên thấu, mà phảng phất phát kích đánh lên trên người bọn họ, kiếm khí cường đại lập tức khiến bốn người ở chính diện cốt đoạn gân gãy, trong đó người nghiêm trọng nhất, bị hai luồng kiếm khí đánh vào đầu, cả đầu đều nát bét, người bị thương nhẹ nhất, cũng là xương ngực gãy, không cách nào đứng lên.

Ba người còn lại, cũng bị hoa sen kiếm khí của Tô Bằng ảnh hưởng, chỉ là chỗ đứng bọn họ ở mép, chỉ bị lan đến gần một ít, không thương nặng giống như bốn người kia.

Tô Bằng không chút do dự, trực tiếp sử dụng kiếm ý át chủ bài, hoành không chém ra một kiếm.

Ba người bị thương không nặng kia, lập tức cảm giác thân thể của mình phảng phất bị lợi kiếm chặt ngang, xuất hiện một phút ngây người, Tô Bằng lấn thân tiến lên, một kiếm chém ngang, cắt cổ hai người, sau đó trở tay một kiếm, đâm vào trái tim một người khác.

“Phốc...”

Khi Tô Bằng đem Vô phong kiếm từ trái tim người kia rút ra, một luồng máu nóng phun ra, Tô Bằng đã sớm tránh đi, không bắn tung tóe lên trên người mình.

Lúc này, bảy người ở đây, đã không có một ai có thể tái chiến.

Tô Bằng thở phào một cái, Tất sát của bản thân, mặc dù đối phó cao thủ như Phạm Thanh Âm hoặc là Thích Duy Tín còn kém một chút, nhưng đối phó những khách giang hồ võ công chừng đầy cấp bạc này, vẫn rất nắm chắc, thực tế tăng thêm kiếm ý Tất sát, càng có vẻ thoải mái.

Tô Bằng đi qua, cắt cổ mấy khách giang hồ bị thương chưa chết trên mặt đất, kết liễu bọn họ, khiến nơi đây không còn kẻ địch còn sống nữa.

Vào chính lúc này, Tô Bằng mới từ từ đi tới thi thể của La Hằng.

Tô Bằng ngồi xổm xuống, ở trên người La Hằng lục lọi một hồi, chỉ cảm thấy ở trong lòng ngực của hắn, có hai xấp dày cộm.

Tô Bằng kiểm chế kích động trong lòng, lôi thứ hắn giấu trong vạt áo ra, quả nhiên...

Trong tay Tô Bằng, là hai xấp kim phiếu năm trăm lượng của tiền trang Thông Vân!

Nhìn kim phiếu năm trăm lượng của tiền trang Thông Vân, Tô Bằng hít sâu một hơi, hai xấp kim phiếu này, một xấp sợ là chừng một trăm tờ, hai xấp, chính là mười vạn lượng hoàng kim!

Cũng chính là hoàng kim giá trị tương đương với mười tỷ nhân dân tệ!

Tô Bằng lúc này, nhảy lên hai cái.

Có điều hắn không ngừng lại, hắn đem kim phiếu thu vào Đại Càn Khôn bản thân, tiếp tục ở trên thi thể của La Hằng tìm tòi một phen.

Không bao lâu, trên tay Tô Bằng, có thêm một ngọc bội màu xanh biếc, ngọc bội này chất liệu không tệ, nhưng mà cũng không phải chất ngọc đỉnh cấp, mà là sử dụng một loại ngọc đặc biệt khó vỡ.

Mà trên mặt ngọc bội, có khắc bốn con số phồn thể 3 7 5 8.

“Đây là cái gì?”

Tô Bằng nhìn, cảm giác thứ này không giống như thứ công năng hoặc là trang sức, ngược lại giống như là... tín vật....

Lúc đang chuẩn bị cẩn thận nghiên cứu, đột nhiên đồng tử Tô Bằng thu lại, cảnh giác lên.

Hắn đứng lên, hô về phía rừng cây cách đó không xa.

“Vị bằng hữu kia? Nếu tới rồi, không ngại ra ngoài, cùng ta gặp thử cũng tốt!”

“Hừ... Vốn tưởng rằng ngươi chỉ là một tên sắc lang, không ngờ, ngươi còn kiêm một cường đạo.”

Một âm thanh lạnh như băng sau rừng cây kia vang lên, một mỹ nữ vẻ mặt hàn lãnh đi ra.

Người này, chính là Quách Phi Di cùng Tô Bằng rời khỏi Mục gia trang!

Chương 326: Một cách tinh quái, xảo trá vợ vết tài sản Thiên Nữ.

Hóa ra là người...”

Tô Bằng thấy Quách Phi Di xuất hiện ở đây, sắc mặt không thay đổi chút nào, chỉ quay đầu lại nhìn nàng.

“Không ngờ sao? Ngươi rất khiến ta ngoài ý muốn, ta vốn nghĩ ngươi là một người chơi cao đoạn, không ngờ ngươi làm đều là loại chuyện này, thân gia của ngươi, không phải là dựa vào loại thủ đoạn này làm nên chứ?”

Quách Phi Di đi ra rừng cây, đứng ở cách Tô Bằng hơn 30 mét, nói với hắn.

“Ha ha, nếu ta thật dựa vào loại thủ đoạn này làm giàu, vị tiểu thư này không cảm giác mình rất nguy hiểm sao? Nơi này lại không có những người khác, ngươi sẽ không sợ ta đơn giản hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, đem ngươi...”

Tô Bằng nhìn quét Quách Phi Di, nói với nàng.

“Sợ sẽ không được, ngược lại người, người hại chết phó hội trưởng hội trân bảo, bọn họ sẽ không từ bỏ ý đồ, cho dù là ở trong trò chơi hay là trong hiện thực, người đều bị đối thủ đuổi giết, người sẽ không sợ cái này à?”

Quách Phi Di tựa hồ không bị Tô Bằng uy hiếp thay đổi, hỏi hần.

“Ồ? Vị tiểu thư này nói với ta nhiều như vậy, chẳng lẽ là muốn đem chuyện người nhìn thấy báo cho hội trân bảo?”

Tô Bằng nghe xong, nhú mày, nói với Quách Phi Di.

Vừa rồi bản thân Tô Bằng hiện thân, nhiều ít có chút đường đột, hần chủ yếu là sợ những cao thủ npc kia đem thứ trị giá trên người La Hằng lấy đi, như vậy cho dù đối phương đánh không lại mình, nếu chia nhau hành động, mình truy tìm bọn họ, vậy há không phải công dã tràng?

Hôm nay Tô Bằng mặc chính là áo xanh từ Tử Hà sơn, xem như khá chói mắt, mặt thời gian không cho phép hần thay đổi khuôn mặt, nếu chỉ che mặt, quần áo thân hình mình cũng không thay đổi, vẫn sẽ bắt mắt.

Về phần vấn đề bại lộ thân phận, khuôn mặt Tô Bằng bây giờ, là sau khi giả dạng, sau này cơ bản không có ý định sử dụng lần nữa, duy nhất phải chú ý một điểm, chính là liên lạc với Phong Thiểu Vũ, với Phong Thiểu Vũ này, bây giờ Tô Bằng vẫn hơi không chắc, không quá rõ hần là giả trư ăn cợn, cố ý giả ngu xuẩn như vậy, sau đó trên thực tế là hạng người lòng dạ ác độc, cướp hàng hóa cùng kim phiếu của anh hần, hay kẻ bắt tài thật sự là bộ mặt thật của hần.

Nếu như là về trước, Tô Bằng định sau này tận lực ít tiếp xúc người này, nếu là về sau, như vậy Tô Bằng có nắm chắc lừa được người này, ít nhất là ở trước khi tìm được tin tức mình cần.

Lúc này Quách Phi Di xuất hiện, thật khiến Tô Bằng cảm thấy ngoài ý muốn, hần không sợ hội trân bảo đuổi giết, vì khuôn mặt bộ dạng bây giờ của bản thân, qua hôm nay cũng sẽ không xuất hiện nữa, lo lắng duy nhất, chính là nàng truyền tin tức này đi, ảnh hưởng đến Phong Thiểu Vũ, đoạn manh mối Phong Thiểu Vũ trong trò chơi này.

Nhìn Quách Phi Di thái độ không rõ phía trước mình, khoe miệng Tô Bằng lộ ra một nụ cười hờ hững, nói.

“Sao, vị cô nương này nói như vậy, còn hiện thân, chẳng lẽ cũng muốn chia một chén canh?”

Quách Phi Di nghe xong, trên mặt vốn lãnh đạm lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm, nói.

“Nhắc đến thì, ta cũng không cầu nhiều lắm. Người là người giết, người luận công sức cũng nhiều một chút, phân bốn sáu là được. Ta xem những kim phiếu kia chừng mười vạn lượng, ta bốn vạn, người sáu vạn, ta cũng sẽ không nói cho người hội trăn bảo.”

Nghe xong lời của Quách Phi Di, Tô Bằng bất giác lộ ra một biểu lộ kinh ngạc.

Mấy hôm trước hắn thấy biểu hiện khí chất của Quách Phi Di, cho rằng người này là một nữ tử không ăn nhân gian khói lửa, băng thanh ngọc khiết tựa băng sương, nhưng mà lúc này nghe nàng nói chuyện, hình tượng này lập tức phá vỡ, nữ nhân này, sao lúc này nói chuyện ý tứ, như vậy...

Sao có chút cảm giác nữ lưu manh hắc đạo?

Khẽ lắc đầu, Tô Bằng bài trừ cảm giác sai này ra khỏi đầu, nói.

“Vị cô nương này, ngươi vẫn cũng quá tham đi? Con người của ta không có tật xấu khác, chỉ có tính tình thôi, muốn tiền không muốn mạng, bốn vạn lượng hoàng kim đủ để ta liều mạng, nói dứt khoát đi, muốn lấy tiền từ trong tay của ta? Không có cửa đâu!”

“Cực tuyệt cũng không cần dứt khoát như vậy nha... Giá tiền có thể thương lượng mà.”

Quách Phi Di nghe xong lời của Tô Bằng, đôi mắt xinh đẹp đột nhiên chớp chớp, biểu lộ tựa hồ cảm thấy rất thú vị trên mặt càng ngày càng rõ ràng.

“Ồ? Có thể thương lượng à?”

Tô Bằng thấy biểu lộ tựa hồ rất thú vị của Quách Phi Di, trong lòng cũng động tâm tư ranh mãnh, nói.

“Vừa nói như vậy, ta lại cảm thấy, ta cự tuyệt có phải là quá trực tiếp...”

“Đúng vậy! Hay thế này đi, ba bảy ta cũng có thể tiếp nhận, người bảy vạn ta ba vạn...”

Quách Phi Di ở đó nháy mắt, tựa hồ đang đếm ngón tay nói.

“Cô nương, người có thể đã hiểu lầm rồi, ý của ta là vừa rồi ta cự tuyệt quá trực tiếp, hay là người hỏi lại ta lần nữa, ta lại uyển chuyển cự tuyệt người lần nữa?”

Tô Bằng học Quách Phi Di đối diện, ranh mãnh nháy mắt, nói với Quách Phi Di.

“Hừ! Người đùa bỡn ta? Quá không phải phép!”

Quách Phi Di nghe xong, khuôn mặt lập tức phát lạnh, lại biến thành biểu lộ hàn lãnh của mỹ nữ băng sương lúc bình thường.

Có điều Tô Bằng bất vi sở động, hấn tựa hồ mò được chút tính tình của mỹ nữ này, biểu lộ như băng sương bình thường của nữ nhân này, rất có thể chỉ là một loại nguy trang theo thói quen, tính cách thực tế của nàng, Tô Bằng cảm giác, là loại tính cách hết sức ranh mãnh.

“Hắc, ta không cho, người cần ta à?”

Tô Bằng thăm dò rõ ràng điềm tỳ khí của đối phương, lộ ra biểu lộ hèn mọn, cười lạnh hắc hắc, nói với Quách Phi Di.

“Đáng giận...”

Quách Phi Di khẽ cắn răng ngà, cảm thấy bộ dáng nam nhân phía trước thật đáng ghét.

Có điều, Quách Phi Di cũng không phải không có thủ đoạn với Tô Bằng, nàng sở dĩ có thể truy tung được vị trí của Tô Bằng, là vì nàng cũng từng có

một điểm kỳ ngộ, biết một món thủ đoạn đặc thù.

Mà trên hội đấu giá ngày hôm qua, nàng vì sinh ra hiểu kỳ với chủ nhân thanh loan đao trong suốt kia, cũng đã sử dụng loại thủ đoạn này một lần, giám thị viện nhỏ mà hội trân bảo giấu bảo bối.

Kết quả, lại khiến nàng bất ngờ phát hiện Tô Bằng cùng Phong Thiểu Vũ, hơn nữa nghe trộm được bộ phận trò chuyện của hai người.

Khiến nàng sinh ra một tia hiểu kỳ với người tự xưng Tề Dã này, hơn nữa ở dưới tình huống Tô Bằng cùng Phong Thiểu Vũ không biết rõ tình hình, chiếm được phương thức liên lạc giữa Tô Bằng và Phong Thiểu Vũ.

Vốn nàng chỉ hiểu kỳ, nhưng hôm nay, hội trường đấu giá đột nhiên gặp tập kích, lúc nàng đang phá vòng vây, lại ngoài ý muốn bị người chiếm tiện nghi.

Mà người chiếm tiện nghi bản thân, chính là người tự xưng Tề Dã kia.

Quách Phi Di cảm thấy người này có chút thú vị, hơn nữa nàng y vào một môn khinh công thượng phẩm màu vàng mà mình từng học, liền sử dụng thủ đoạn đuổi theo, không ngờ vừa hay nhìn thấy Tề Dã này kiếm lời trên thân người hội trân bảo.

Bản thân nàng, cũng bị đối phương phát hiện, bảnh tính Quách Phi Di vốn ham chơi, định lừa hấn một khoản tiền, nhưng đối phương lại tính cách lưu manh muốn tiền không muốn mạng, cứ không chịu.

Quách Phi Di đối với cái này cũng không có cách gì, đánh thì nàng không đánh lại đối phương, đối phương đã nói rõ không bị uy hiếp, thủ đoạn mình có thể dùng quá ít.

Tuy nhiên nàng biết, Tề Dã này cùng nhị thể tổ Phong Thiểu Vũ của hội trân bảo có giao dịch lén, nhưng lúc này nói ra, không giải quyết được vấn đề chút nào.

Phong cách hành sự của Quách Phi Di, chính là nếu không nắm chắc một kích tất sát, thì tạm thời sẽ không xuất thủ, súc tích lực lượng đợi đến khi có

thể một lần đánh bại đối thủ, nàng nghĩ thử, bỏ ý nghĩ nói chuyện mình biết ra đả kích đối phương, mà lại quyết định tiếp tục sử dụng loại thủ đoạn này giám thị Tề Dã, đợi đến khi có đầy đủ át chủ bài sẽ tìm hấn làm phiền.

Nghĩ tới đây, Quách Phi Di hừ lạnh một tiếng, nói.

“Coi như ngươi có gan!”

Nói xong, nàng chuyển hướng, thi triển khinh công, liền như vậy trực tiếp lướt đi.

Tô Bằng thì ở phía sau nhìn bóng lưng Quách Phi Di rời đi, trong ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

Trình độ khinh công của Quách Phi Di khá cao, hơn nữa rất đặc thù, mỗi một lần nàng lên xuống, đều giống cánh hoa theo gió thổi lên, mặc cho ai nhìn đều có loại cảm giác này, hơn nữa tốc độ, thậm chí so với thân pháp Tô Bằng còn nhanh hơn một phần.

“Tiêu chuẩn loại khinh công này, nhất định là khinh công phẩm cấp màu vàng, hơn nữa nhìn thân pháp đối phương, tựa hồ đẳng cấp tu luyện, còn cao hơn ta?”

Tô Bằng nhìn tiêu chuẩn khinh công mà Quách Phi Di này triển lộ ra, trong lòng có chút kinh ngạc, âm thầm nghĩ.

Trước kia Tô Bằng từng gặp qua cao thủ khinh công, cho dù là Phạm Thanh Âm, hay là Thích Duy Tín, hay hoặc giả là quyền thần Thi Thanh, thật ra thực tế bàn về tốc độ khinh công, cũng chỉ sần sần Tô Bằng, hoặc là hơi kém một bậc, Tô Bằng vẫn là lần đầu thấy, người mức khinh công trên mình.

“Cũng may, võ công nàng không mạnh hơn ta, nếu không bị nàng quần lấy, há không phải chạy trốn đều chạy không thoát?”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, Thiên Nữ nhà giàu có, quả nhiên không giống bình thường, cũng không biết võ công nàng là tự tìm được kỳ ngộ mà có,

hay là dùng số tiền lớn thu được, nếu dùng hoàng kim thu được, chỉ bí tịch môn khinh công này ít nhất cũng trị giá hai vạn lượng hoàng kim.

“Nữ nhân này, thật là tới cũng nhanh, đi cũng nhanh... có chút không nắm rõ tính tình của nàng.”

Tô Bằng lắc đầu, hắn cũng không sợ nữ nhân này đem chuyện mình thu được kim phiếu trên người La Hằng nói ra, một mặt hắn không định dùng phân thân Tề Dã này nữa, mặt khác, La Hằng sau khi chết ở trong trò chơi, ít nhất còn thời gian mười hai tiếng đồng hồ, trong khoảng thời gian này, hắn nên báo cho ai, cũng đã đủ thời gian.

“Hội trưởng hội trân bảo, cũng chính là anh của Phong Thiệu Vũ, nếu dám đem tiền tài trong hội giao cho La Hằng này, vậy chắc chắn là không sợ hắn phản bội, nếu không có gì bất ngờ, anh của Phong Thiệu Vũ hẳn đã nắm giữ tin tức cá nhân của La Hằng trong hiện thực, sau khi La Hằng chết ở trong trò chơi, cho dù bọn họ là log in tập thể, hay là liên lạc điện thoại trong hiện thực, cũng đều đủ thời gian.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, có điều La Hằng chết liền không biết chuyện trong trò chơi, nếu mình bị Phong Thiệu Vũ tìm, liền nói thác đầu không lại cao thủ npc kia, cũng có thể giải thích.

“Chuyện ở đây cứ vậy liền xong... Bây giờ nên đi làm gì? Là chạy về Lâm Y thành, hay là giết về Mục gia trang, dò xét thử chuyện nơi đó như thế nào?”

Trong lòng Tô Bằng suy tư.

“Chuyện ta đáp ứng Mục Hiểu Tùng sẽ giết trang chủ Mục gia trang còn chưa xong, mà những binh sĩ quân Lương Châu kia nếu không phải bao vây ta, uy hiếp đối với ta không quá lớn... Nếu như vậy, không bằng đi Mục gia trang dò xét thêm một phen, xem thử đến cùng có phải là thứ sử Lương Châu Từ Hoài Vũ, bày ra chuyện lần này!”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, nghĩ thông suốt điềm ấy, hắn không chần chờ nữa, xoay người thi triển khinh công, liền chạy như bay về phía Mục gia trang!

Chương 327: Truy tìm trang chủ Mục gia trang.

Tô Bằng thi triển khinh công, nhanh chóng như tên bắn vọt về phía Mục gia trang.

Hắn vừa rồi đuổi theo đám người La Hằng, gần như đã chạy được quãng đường ba bốn mươi dặm, nếu toàn lực thi triển khinh công, đoạn đường này gần như chỉ cần mấy phút là có thể quay trở về.

Tô Bằng toàn lực thi triển khinh công, chạy tới phụ cận Mục gia trang.

Lúc chỉ còn cách Mục gia trang khoảng một dặm, Tô Bằng ngừng lại, đến một chỗ cao nhảy lên một gốc cây đại thụ, muốn quan sát phương hướng Mục gia trang.

Chỉ thấy phương hướng Mục gia trang, một mảnh điêu tàn, từ xa nhìn lại, có thể nhìn thấy đại khái có hai ngàn đến ba ngàn binh sĩ mặc áo giáp màu đỏ xếp thành hàng tập kết ở đó, ngoài ra còn có ba trăm kỵ binh.

Trong lòng Tô Bằng, đã càng ngày càng nghiêng về khẳng định là thứ sử Lương Châu bày ra lần đánh lén này, trừ hắn ra, căn bản không có người có thể ở Lâm Y điều động nhiều quân đội như vậy.

Chỉ là không biết, bọn họ là làm sao biết buổi đấu giá lần này ở nơi đây mà thôi. Quân đội bên trong Mục gia trang, tạm thời còn chưa bỏ đi, giống như đang điều tra gì đó, Tô Bằng suy nghĩ, cảm giác thời gian vẫn còn kịp, bèn từ trong, túi Càn Khôn của mình, lấy ra quần áo vải thô giả dạng lúc trước chưa từng thấy, nhanh chóng thay hình đổi dạng.

Đổi quần áo xong xuôi, Tô Bằng thi triển thủ pháp mát xa, biến đổi gương mặt vốn dĩ của mình, sau đó lấy gương đồng ra, nhanh chóng thi triển châm pháp.

Chưa đến thời gian mười phút, Tô Bằng đã biến thành một gương mặt hoàn toàn khác.

Tô Bằng cảm giác trang phục đã ổn rồi, dáng vẻ bản thân như vậy, nhìn thế nào cũng đều là một thôn dân, chỉ cần cẩn thận một chút đừng để người bản

địa Mục gia trang nhận ra mình, thì sẽ không sao cả.

Nghĩ tới đây, hấn nhảy xuống đại thụ bản thân ẩn thân, chỉ sự dung tốc độ bình thường, đi đến Mục gia trang.

Chưa tới năm sáu phút, Tô Bằng đã đi đến Mục gia trang, trong trang, chỉ có khu vực của trang chủ bị bao vây trùng trùng, những nơi khác, binh sĩ cũng không thêm canh gác.

Tô Bằng sau khi đi vào phạm vi bên ngoài thôn trang, đi đến cửa một nông hộ, thôn dân của cái thôn này vốn dĩ cũng chẳng nhát gan, thấy binh sĩ cũng không phải rất sợ hãi. Nam nhân trong thôn trang này đứng trước cửa, trong tay mức một gáo nước lạnh, vừa uống vừa xem náo nhiệt.

Tô Bằng đi tới, nói với thôn dân này.

“Vị ca ca này, ta mới từ bên ngoài tới, đến đây thăm người thân, lại có một người bạn ở Mục gia trang, nên muốn đến đây thăm hỏi, chỉ là hôm nay xảy ra chuyện gì vậy, sao nhiều binh lính ở chỗ này như vậy?”

“Hắc, người hỏi đúng người rồi.”

Nông phu cười hắc hắc, nói với Tô Bằng.

“Đây là chuyện náo loạn âm ỉ do trang chủ Mục gia trang của chúng ta làm ra đấy, lúc trước ta đã biết rằng, hấn không có cái gì tốt lành cả.”

“Ồ? Chuyện gì vậy?”

Tô Bằng làm ra vẻ vô cùng tò mò, hỏi người này.

“Cái này còn phải nói từ nửa tháng trước, ta trước đó làm công vài ngày cho trang chủ thôn trang này, lúc đến nhà hấn nhận tiền công, vừa hay nhìn thấy trang chủ kia của chúng ta đang nói chuyện với một người giống như là người giang hồ, tên thanh niên có mụn nhọt giống như người trên giang hồ kia, nói là muốn trang chủ tìm cho hấn một chỗ, muốn mở buổi đấu giá gì đó.”

“Sau đó trang chủ kia của chúng ta, lập tức đồng ý ngay, nói là có thể cho hần mượn căn nhà của trang chủ, lúc đó ta cũng không đề ý, nhưng ta đi nhận tiền công, dự định đến chỗ của trang chủ nói một tiếng, trong lúc vô tình nghe thấy hần căn dặn thuộc hạ. Phải đi Lâm Y, báo tin cho tỷ phu đại tể tửu Xích Kỳ đạo của hần, nói là có một mảnh lớn.”

“Ta lúc đó đã biết sắp xảy ra chuyện, mấy ngày nay cũng không dám ra ngoài như thế nào, mà không phải, hôm nay quả nhiên đã xảy ra chuyện, ta ước chừng dựa theo tính cách của trang chủ chúng ta, có lẽ đã bán đứng những người giang hồ kia cho tỷ phu đại tể tửu Xích Đạo kỳ của hần rồi.”

Nông phu này dùng gáo hồ lô uống nước lạnh, nói với Tô Bằng, trong giọng nói có chút đắc ý, giống như đang khoe khoang tính toán trước của mình.

Tô Bằng nghe thế, nhưng lại có cảm nhận khác, nông phu này nếu như nói đều là sự thật, vậy thì hiềm nghi của Phong Thiếu Vũ đã được rửa sạch rồi, nguyên nhân hóa ra là do hần tìm lầm người, đụng trúng trang chủ Mục gia trang kia.

“Hóa ra là như vậy, có chuyện như vậy à, cảm ơn lão ca nhiều, nói như vậy, trang chủ này của các ngươi, thật đúng là rất không ra gì cả.”

Tô Bằng nghe thế, làm ra vẻ hóa ra là thế, nói với nông phu này.

“Hắc, ta không nói xấu sau lưng người khác, có điều trang chủ kia của chúng ta chắc chắn... Ai, ta mới vừa rồi còn nhìn thấy hần cưỡi con ngựa cao to, cùng quay về với đám binh sĩ kia đó.”

Nông phu xì xào một tiếng, sau đó nói.

“Đúng rồi, ngươi nói đến tìm bằng hữu, tìm ai vậy?”

“Ồ, là một hộ họ Mục...”

Tô Bằng thuận miệng nói ra tên của phụ thân Mục Hiểu Tùng.

Nông phu này nghe xong, sắc mặt lập tức thay đổi, nhìn Tô Bằng nửa ngày, mới nói khẽ.

“Lão đệ, ta khuyên ngươi mau chóng đi đi, người nhà mà ngươi tìm kia, đã... Ai, tóm lại ngươi ngàn vạn lần đừng nói có quen biết với người kia, hấn đã xảy ra chuyện rồi!”

Trong lòng Tô Bằng tất nhiên biết hấn nói là chuyện gì, chỉ là cũng không vạch trần, đang định tiếp tục trò chuyện, đột nhiên mặt đất rầm rập vang dội, Tô Bằng nhìn lại, chỉ thấy khoảng chừng ba trăm năm trăm kỵ binh, từ trong trang viên xếp thành hàng đi ra bên ngoài.

Sau lưng kỵ binh, những binh sĩ mặc áo giáp đỏ kia, cũng xếp thành đội hình, sau đó đi ra.

Nông phu lúc này ngậm miệng, đứng ở nơi đó cúi đầu không nhìn những binh sĩ này.

Tô Bằng học theo bộ dạng của hấn.

Có điều ánh mắt quét về phía mấy nhân vật mầu chốt đứng trong hàng ngũ những binh sĩ kia.

Trong đó có một tướng quân giáp đỏ, hai vị phó tướng bên cạnh, ngoài ra có một đạo nhân mặc đạo phục Xích Kỳ đạo, sau lưng mấy người này, là một nam nhân cơ thể rất phì nhiêu, đại khái đại khái bốn mươi năm mươi tuổi.

Những binh sĩ này dò xét một vòng xong xuôi, mới rời khỏi nơi này, Tô Bằng nhìn thấy, trong, hàng ngũ này, có người khiêng hòm, dường như trong này chính là kỳ trân dị bảo đầu giá của buổi đầu giá.

Đội đến khi những binh sĩ này đều đi qua cả rồi, nông phu mới dám ngẩng đầu, nói với Tô Bằng.

“Vừa rồi mới nhìn thấy không có, sau lưng những tướng quân cùng đạo sĩ kia chính là trang chủ của chúng ta, chính là tên béo đó đó.”

“Ừm...”

Tô Bằng khẽ gật đầu, hấn nhìn phương hướng quân đội bỏ đi, nói.

“Nếu người ta tìm đã không còn, ta cũng không làm phiền lão ca nữa, như vậy ta trở về thành Lâm Y vậy.”

“Được, người đi cẩn thận.”

Nông phu kia gật đầu, hắn cũng chẳng hào hứng, bụng bầu nước trở về phòng.

Tô Bằng thì lại chậm rãi đi đến phụ cận thành Lâm Y.

Mục gia trang cách Lâm Y không quá sáu bảy dặm, khoảng cách này mặc dù không cần khinh công, cũng chỉ là quãng đường đi bộ ba mươi mấy phút đi bộ mà thôi.

Sau khi đám quân Lương Châu kia vào trong thành Lâm Y, Tô Bằng cũng mau chóng vào thành.

Sau khi vào thành, Tô Bằng không tiếp tục bám theo đám quân Lương Châu đó nữa, mà ở phía sau một tử lâu trong thành, tiện tay bắt lấy một con mèo hoang lang thang.

Sau đó, hắn ôm con mèo hoang này, ở trong một khách điểm tồi tàn ở cửa thành đặt một gian phòng nhỏ có cửa sổ.

Vào trong phòng rồi, Tô Bằng đầu tiên là phong bế huyết mạch của con mèo hoang mới nhặt vừa rồi, sau đó ngồi ở trên giường mình, nhắm mắt dưỡng thần.

Mặt trời lặn tương tượng cách lập tức sử dụng, Tô Bằng chưa đến mười giây đồng hồ, đã từ trạng thái bình thường, biến thành trạng thái Âm Thần Xuất Khiếu.

“Nóng quá!”

Âm Thần của Tô Bằng vừa mới xuất khiếu, cũng cảm thấy thân thể phảng phất như ở trong lò lửa, cả Âm Thần cũng cảm thấy nóng bức vô cùng, giống như lập tức muốn tan chảy!

Tô Bằng không dám dừng lại, lập tức thi triển Âm Thần Phụ Thể, nhập vào trên người con mèo hoang kia.

“Meo meo ~”

Mèo hoang màu vàng này kêu một tiếng, từ trên giường nhảy xuống, ánh mắt của nó, cũng đã trở thành đáng vẻ giống như có được trí tuệ của con người.

Mèo hoang đuổi người một cái, sau đó mạnh mẽ nhảy vài bước, nhảy ra khỏi cửa sổ, chạy về hướng quân Lương Châu vừa đi kia...

Chương 328: Chúc Thế Hữu.

Mèo hoang màu vàng bị Âm Thần Tô Bằng nhập thể kia, nhanh nhẹn từ trong cửa sổ nhảy ra ngoài, một đường chạy thẳng, muốn chạy đến phủ thứ sử.

Lúc này, ở gần phủ thứ sử, đều là binh sĩ mặc giáp đỏ, những binh sĩ này ở hình thành trạm gác bên cạnh phủ thứ sử, bảo vệ phủ thứ sử giống như một cái thùng sắt.

Có điều, loại phòng vệ này, chỉ là phòng người, ai cũng không hề để ý đến một con mèo.

Con mèo hoang màu vàng này tìm được một gốc cây đa ở gần bên phủ thứ sử, sau đó nhảy mấy cái lên lên trên cây, theo ngọn cây đi vào bên tường, tung người nhảy vào bên trong.

Mèo hoang màu vàng này sau khi vào trong phủ thứ sử, phòng ngự bên trong trở nên không nghiêm ngặt như vậy.

Có điều con mèo màu vàng này nheo mắt lại, cảm quan nhạy cảm của nó phát hiện, góc tối trong phủ thứ sử, có vài luồng khí tức đang che giấu sự tồn tại của mình.

Mèo hoang bị Tô Bằng nhập vào thân thể, không ồn không quấy, cứ như vậy lặng lẽ vào bên trong nhanh chóng chạy qua.

Rất nhanh, con mèo hoang này chạy tới một vị trí theo kiến trúc học mà nói, có lẽ là phòng khách.

Quả nhiên, khi mèo hoang màu vàng chạy đến nơi này, chợt nghe thấy bên trong có người đang nói chuyện.

Không biết có phải bởi vì cảm thấy trong phủ thứ sử phòng ngự đã đủ nghiêm ngặt, sẽ không có ai tiến vào hay không, hay là cảm thấy trước cửa có vài vệ binh canh gác, dễ dàng tiết lộ bí mật ra ngoài, cửa chính phòng khách rộng mở, bên ngoài lại không có một vệ binh nào.

Con mèo hoang Tô Bằng nhập xác này chạy tới cửa phòng khách lớn, ngồi xổm ở đó, nghiêng tai lắng nghe thanh âm bên trong.

Thính lực mèo hoang càng nhạy bén hơn con người rất nhiều, Tô Bằng rất rõ ràng nghe thấy nói chuyện trong phòng.

“Bẩm báo chủ thượng, lần này chúng ta áp chế phản quân, tổng cộng giết chết hai mươi ba người, nhưng cũng hao tổn ba trăm sáu mươi bốn quân Xích Kỳ, mười ba cao thủ mời đến, ngoài ra còn có chín cao thủ bên ta tung tích không rõ, mất khác thu được ba mươi một vật tư đầu giá, tám vạn lượng kim phiếu không kịp mang theo của phản đảng.

Một tiếng tương đối nghiêm túc, âm thanh mang theo khí chất khá hà khắc vang lên.

“Làm tốt lắm! Chu tướng quân người không hổ là thuộc hạ đặc lực nhất của ta! Chết một vài binh sĩ cũng không cần để ý, nếu bọn chúng chết rồi, đó chính là huấn luyện không đủ, tương lai trên chiến trường cũng phải chết trước, không bằng chừa ra chỗ trống để ta có thể chiêu mộ vài người có năng lực hơn. Về phần những cao thủ giang hồ kia, người từ bên ngoài đến vốn không phải là một lòng với chúng ta, chết thì chết thôi. Chỉ là kinh phí mưu phản của phản đảng, chỉ có tám vạn lượng hoàng kim thôi sao? Còn có người của phản đảng, dường như chết hơi ít đấy.”

Âm thanh nam nhân có vẻ âm nhu vang lên bên trong.

“Bẩm chủ thượng, cũng không phải là chỉ có một chút như vậy, chỉ là một nhân vật quan trọng của phản đảng, mang theo hộ vệ miễn cưỡng phá vòng vây, trên người của hắn có thể còn mang theo không ít phiêu, nhưng mà quân sĩ của ta đuổi theo không kịp bọn họ, chỉ có thể dựa vào cao thủ vây công, tổng cộng có hai mươi một cao thủ đi trước đuổi bắt, trong đó sáu người bỏ mạng, bảy người còn lại thì mất tích, sáu người khác người người bị thương, nhưng giết được bảy tên hộ vệ của đại nhân vật phản đảng kia, chỉ còn lại có một mình nhân vật quan trọng của phản đảng và bảy người cao thủ cùng phe ta mất tích là không thấy bóng dáng đâu.”

“Về phần phản đảng chết quá ít, là trong bởi vì bọn họ có pháp sư biết thi triển pháp thuật, triệu hồi sương mù dày đặc, binh sĩ bên ta hoàn toàn nhìn không tới tung tích của bọn họ. Chỉ có thể giết những phản đảng bị cung tên làm đả thương ở trước mặt.”

Người được gọi là Chu tướng quân kia trả lời.

“Không sai, ta vốn muốn thi triển pháp thuật, nhưng mà sương mù dày đặc kia dường như không cùng một đường với pháp thuật Xích Kỳ đạo của chúng ta. Không ngờ không cách nào xua tan được, chỉ có thể xem như bọn họ may mắn, thoát được một kiếp.”

Ở bên cạnh Chu tướng quân, lại vang lên một tiếng nói.

Nam nhân thanh âm âm nhu kia trầm ngâm một hồi, giống như tâm tình không tốt, sau nửa ngày mới nói một câu.

“Những cao thủ giang hồ kia không phải người một nhà với chúng ta, quả nhiên nuôi không quen.”

Dừng lại một lát, nam nhân nói thanh âm âm nhu kia nói.

“Chu tướng quân, Tào phó tế tửu, người đem vật tư thu được lần này đăng ký đặt ở đặt ở kho phòng, tám vạn lượng hoàng kim một lát đưa đến chỗ ta, những cái này tương lai đều là quân phí cho quân Xích Kỳ của chúng ta... Ngoài ra, Chu tướng quân, Tào phó tế tửu tự mình nhận ba trăm lượng hoàng kim, coi như là phần thưởng lần này.”

“Mặt khác đại tể tử và trang chủ Mục gia trang có công thông báo tin tức phản đảng, đại tể tử cũng nhận thêm ba trăm lượng hoàng kim, trang chủ Mục gia trang, thưởng một trăm lượng hoàng kim.”

“Tạ ơn thứ sử đại nhân!”

Bên trong lập tức vang lên âm thanh của ba người, Tô Bằng nghe thấy, trong đám người trả lời kia, có một âm thanh trung niên.

“Được rồi, các người đi khỏi phòng lĩnh thưởng đi, Chúc Thế Hữu, người đem nhà trong thôn trang của người cho phản đảng kia mượn, dẫn dụ những phản đảng đó vào trong, bây giờ ta nghĩ những phản đảng không có bị tóm gọn có lẽ đã phát hiện ra rồi, người đi đến nơi đó nữa e rằng sẽ không an toàn, trang chủ Mục gia trang kia người cũng đừng làm, ta sẽ tìm cho người một công việc tốt ở thành Lâm Y cho người, tuyệt đối sẽ không thua kém chức vị trang chủ kia của người, hơn nữa thành Tây có một ngôi nhà, ban thưởng làm chỗ ở cho người, xem như bù đắp người không thể về nhà đi.”

Thanh âm âm nhu kia, lại tiếp tục nói.

“Đa tạ thứ sử đại nhân!”

Âm thanh mang theo vui mừng vang lên, chính là thanh âm trung niên Tô Bằng phát hiện ra kia.

“Được rồi, các người lui xuống đi, Chúc Thế Hữu người đi tìm quản gia trong phủ ta, hắn sẽ cho người biết địa phương ngôi nhà kia ở đâu, ta có chút mệt, cần nghỉ ngơi.”

Thanh âm âm nhu kia, cuối cùng nói.

“Tuân mệnh!”

Ba âm thanh trả lời, sau đó truyền đến tiếng ba người rời khỏi.

Mèo hoang Tô Bằng nhập xác lùi về sau mấy bước, vị trí ngôi trước cửa, nhìn mấy người kia đi ra ngoài.

Chỉ thấy trong đám người đi ra, phía trước chính tướng quân giáp đồ từng nhìn thấy, và một đạo sĩ Xích Kỳ đạo, cùng với một trung niên nam nhân vóc người mập mạp, người này có lẽ chính là Chúc Thế Hữu trang chủ Mục gia trang.

Mèo hoang Tô Bằng nhập xác neho mắt lại, liếc nhìn người dáng dấp mập mạp kia, sau đó đợi ba người đi xa hơn một chút, giả vờ như lơ đãng, đi qua cửa phòng khách phủ thứ sử.

Lúc hắn đi qua, nhìn thấy trong phủ thứ sử, một nam nhân khoảng bốn mươi tuổi, khuôn mặt thoát nhìn có vẻ rất âm nhu, bộ râu được cắt tỉa gọn gẽ, neho mắt ngồi ở chỗ của hắn, trong miệng thì thảo tự nhâm.

“Chu Hào Chu tướng quân, người chiếm của ta không biết bao nhiêu hoàng kim... Có điều không vội, người sớm muộn vẫn sẽ nộp trả lại ta thôi.”

Tô Bằng không để ý tới lực đục xấu xa trong hệ thống quyền lợi thành Lâm Y này, gia tăng tốc độ, đuổi theo từ phía sau ba người được ban thưởng này.

Ba người này một mạch đi tới hậu đường, trang chủ Mục gia trang tên Chúc Thế Hữu kia, đã tìm được lão già hơn sáu mươi tuổi kia, người này có thể chính là quản gia phủ thứ sử, sau khi nói rõ mục đích đến đây, quản gia này kêu vài tên chấp sự thuộc hạ, dẫn vị Chúc trang chủ này đi đến nhà mới trong thành Lâm Y của hắn.

Mèo hoang Tô Bằng nhập xác, vô cùng kiên nhẫn, một đường đi theo, trang chủ này mang theo không ít gia quyến cùng tôi tớ, đều tập trung bên ngoài cửa, Chúc trang chủ này sau khi nhận thưởng xong, đi theo chấp sự trong phủ thứ sử, cả nhà lớn bé chuyển đến thành Tây sinh sống, Tô Bằng cũng đi theo, đại khái hơn hai mươi phút, đi đến một ngôi nhà ở thành Tây.

Nơi này là một ngôi nhà không tính là nhỏ, so với ngôi nhà Mục gia trang Chúc Thế Hữu ở mặc dù nhỏ hơn một nửa, nhưng suy nghĩ đây là tác đất tác vàng thành Lâm Y, xem như rất xứng đáng, mặc dù cách trong thành hơi xa một chút, nhưng được cái yên tĩnh, Chúc Thế Hữu hết sức hài lòng, nhận chìa khóa nhà mới, lại thưởng cho chấp sự phủ thứ sử xong, bèn dẫn gia quyến của mình cùng bọn người hộ viện chuyển vào trong.

Tô Bằng âm thầm ghi lại vị trí, cũng không ở lại, mèo hoang nhập xác chạy nhanh, chạy về khách điểm mà mình ở trọ.

Đại khái hơn mười phút, con mèo hoang này đã về tới khách điểm mà Tô Bằng ẩn thân, từ cửa sổ nhảy vào trong, rơi vào trong lòng thân thể Tô Bằng đang nhắm mắt dựa vào trên giường, sau đó mèo hoang nhắm mắt lại.

Không bao lâu, Tô Bằng mở mắt ra, thân thể lần nữa khôi phục sức sống.

Con mèo hoang kia, giống như là vừa mới tỉnh ngủ, mở mắt ra, mê mê kêu hai tiếng meo meo, Tô Bằng không biết con mèo có biết nằm mơ hay không, có điều có lẽ con mèo hoang này đại khái dường như đã mơ thấy một giấc mơ chân thật.

Tô Bằng đưa tay, vuốt ve mèo hoang hai cái, sau đó từ trong túi Càn Khôn lấy ra một ít thịt khô do mình làm để ăn đi đường, đặt trên mặt đất đút cho mèo hoang.

Sau đó, hắn cũng không đi trả phòng, mà lại trực tiếp nhảy ra cửa sổ, bên ngoài là một ngõ tối, không có người chú ý Tô Bằng, Tô Bằng di chuyển nhanh chóng như vậy, đi về hướng nhà của trang chủ Mục gia trang đã dò thám được ở thành Tây.

...

Thành Tây, trong ngôi nhà thứ sử Lương Châu ban cho trang chủ Mục gia trang.

Trang chủ Mục gia trang, Chúc Thế Hữu Chúc tiên sinh, lúc này ngồi ở trong phòng khách của mình, gương mặt có chút thần thờ.

Hôm nay vốn là ngày rất vui sướng, bản thân tổ cáo phản đảng có công, được thứ sử triệu kiến, chẳng những được ban cho một trăm lượng hoàng kim, lại càng được cho phép làm quan, lại có được một ngôi nhà mới trong thành Lâm Y, hết thấy thoát nhìn dường như cũng vô cùng thuận lợi, thậm chí đáng để uống vài chén chúc mừng.

Nhưng mà Chúc Thế Hữu không biết tại sao, lại có vẻ không tài nào vui nổi.

Hắn không biết tại sao, hôm nay ban ngày vừa thức dậy, đã cảm thấy mình hết hồn hết vía, giống như có chuyện gì sắp xảy ra.

Chúc Thế Hữu rất tin tưởng trực giác của mình, hắn vốn cho rằng trong lúc vây bắt phản đảng xảy ra một chút chuyện gì đó, nhưng vây bắt phản đảng, không ngờ lại hết sức thuận lợi.

Nhưng mà, cảm giác hoảng sợ này, lại không hề suy giảm, ngược lại càng ngày càng gia tăng, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ có đại họa lâm đầu.

Lúc này, hắn ngồi trong đại sảnh, không ngừng uống trà, nhưng vẫn không xoa dịu được cảm giác nguy hiểm này xuống, điều này làm cho hắn hắn vô cùng bức bối.

Nghĩ vào lúc này, hắn rất muốn tìm người đưa ra chủ ý, vì vậy hắn cao giọng hô.

“Người đâu! Chết hết đâu rồi?”

Một tiểu nha hoàn rụt rè đi đến, Chúc Thế Hữu nhìn nàng một cái, nói.

“Người nhìn thấy thiếu gia đâu không? Gọi hắn đến đây cho ta.”

“Thiếu... thiếu gia, thiếu gia đi đến căn hầm phía sau nhà mới, hắn nói... hắn nói muốn sửa nơi đó thành địa lao, về sau dễ dàng đem...”

Tiểu nha hoàn lắp bắp nói, nàng biết bản tính của thiếu gia nhà mình cùng lão gia, trong lòng vô cùng sợ hãi.

“Thằng bại gia! Chỉ biết tìm nữ nhân phát tiết!”

Chúc Thế Hữu nghe thế, lập tức hiểu con trai mình đang muốn làm cái gì, tiểu tử kia bản tính cực kỳ giống hắn, lúc tâm tình không tốt đều thích ngược đãi người khác.

Nghĩ tới đây, Chúc Thế Hữu chợt nhớ tới từng thân thể trẻ trung trắng tuyết mình trước kia mình từng bắt nhốt ở trong tầng hầm, hẳn cũng bắt đầu có chút khô nóng.

“Đi, mang ta đi tầng hầm sau nhà!”

Chúc Thế Hữu rút cuộc nghĩ đến một cách giải quyết tâm tình bất an của bản thân, hẳn kéo cổ áo, nói với tiểu nha hoàn kia...

Chương 329: Mưu sát

Chúc Thế Hữu đi theo tiểu nha hoàn có chút nơm nớp lo sợ kia, đi tới cái hầm bên trong hậu trạch của nhà mới này.

Mới vừa mở hầm ra, hẳn đã nghe được bên trong truyền đến từng đợt thanh âm thóa mạ, còn có thanh âm roi da vang lên.

Nghe đến mấy cái thanh âm này, thân thể Chúc Thế Hữu nhất thời cảm giác được một trận khô nóng quen thuộc, hẳn đi xuống.

Đi vào trong hầm ngầm, Chúc Thế Hữu rất nhanh đã thấy con trai nhỏ tuổi kia của mình đang dùng roi da, quật vào một cô gái trẻ tuổi toàn thân chỉ mặc một cái yếm đỏ, thân thể bị trói gô, trong mồm còn bị nhét thứ gì đó.

Nam tử trẻ tuổi kia quay đầu lại, thấy Chúc Thế Hữu, xoay người lại lau mồ hôi trên đầu, nói.

“Cha, người đã đến rồi.”

“Ừm, thế nào, cô nàng này vẫn không nghe lời sao?”

Chúc Thế Hữu gật gật đầu, nhìn cô gái trẻ bị trói gô trên mặt đất kia nói.

Nàng kia chỉ có thể coi là thiếu nữ, chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi như mùa hoa nở, nhưng mà lúc này trong hai mắt lại như tro tàn, tùy ý để roi da quật lên người mình, hẳn lại những vết màu đỏ, nhưng mà nàng giống như chưa tỉnh, cũng không phát ra thanh âm nào.

“Đúng vậy, cha, cô gái nhỏ này thật sự là kiên cường, cho dù thế nào cũng không chịu nghe lời của ta, có điều người chờ là được. Ta huấn luyện nàng nửa tháng, bảo đảm khiến nàng đối với chúng ta nói gì nghe nấy, nói gì làm nấy.”

Tiểu tử trẻ tuổi, lau mồ hôi trên đầu, nói với Chúc Thế Hữu.

Chúc Thế Hữu khẽ gật đầu, sau đó nói.

“Nhìn người mệt mỏi vậy đề ta thay người một hồi, người nghỉ ngơi một chút trước đi.”

Tiểu tử trẻ tuổi nghe xong, đang muốn giải thích, hắn mặc dù có chút mệt mỏi nhưng lại thích thú, không muốn nghỉ ngơi.

Nhưng mà hắn còn chưa mở miệng nói ra, đột nhiên chợt nghe bên ngoài hầm truyền đến một tiếng hét thảm.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Hắn nghe xong, nhất thời cả kinh. Ngẩng đầu nhìn lại, vừa hay nhìn thấy cửa hầm bị người mở ra.

Chỉ thấy, một người ăn mặc hay diện mạo đều hết sức bình thường, cầm trong tay một thanh trường kiếm đi xuống.

“Người là ai?”

Thấy người này, Chúc Thế Hữu và con của hắn đều đồng thời hô lên.

...

Người tới chính là Tô Bằng.

Tô Bằng sau khi đi ra khỏi lỗ điếm, một đường không ngừng nghỉ trực tiếp mò tới nhà mới của Chúc Thế Hữu.

Quân Xích Kỳ trong thành, chủ yếu phòng hộ ở phủ thứ sử, mà hộ viện trong nhà của Chúc Thế Hữu, đại bộ phận vẫn còn đang ở Mục gia trang

chưa có chạy tới, trong ngôi nhà mới này, chỉ có hơn mười người hộ viện, còn có gia quyến của Chúc Thế Hữu.

Tô Bằng dễ dàng đi vào, hấn căn bản không có âm thầm làm việc, mà là nghiên làm một gã hiệp khách cầm trường kiếm, trực tiếp xông vào giết mấy tên hộ viện, sau đó bắt được mấy người hạ nhân trong nhà Chúc Thế Hữu, hỏi Chúc Thế Hữu ở nơi nào.

Trong đám người hấn bắt lấy kia, vừa vặn có tiểu nha hoàn mang Chúc Thế Hữu đi tới hầm này. Tiểu nha hoàn kia làm sao gặp qua được loại hào hiệp giang hồ giết người không chớp mắt này? Đã sớm bị làm cho sợ đến tiểu trong quần, run rẩy đem hướng đi của Chúc Thế Hữu nói cho Tô Bằng, Tô Bằng trực tiếp tới ngay hậu trạch, giết sáu bảy tên hộ viện, tiến vào hầm.

Sau khi tiến vào hầm, Tô Bằng liền thấy Chúc Thế Hữu, cùng với một thanh niên mặt mũi rất là giống Chúc Thế Hữu, đang cầm roi da trong tay, quát một thiếu nữ nửa thân trần.

“Người chính là trang chủ Mục gia Trang phải không?”

Tô Bằng xách Vô Phong Kiếm, hỏi gã trung niên béo mập kia.

“Người là ai?”

Chúc Thế Hữu nhìn, biết mình hôm nay tim đập mắt phải nháy là có điềm, Chúc Thế Hữu này bản thân không biết võ công, lúc này nhiều ít có chút bối rối.

“Là người muốn cái mạng của người.”

Tô Bằng nói, sau đó cũng không tiếp tục nói lời vô nghĩa nữa, trực tiếp rút kiếm xông vào Chúc Thế Hữu.

Mà còn người thanh niên trong hầm ngầm kia, nhưng lại là người luyện qua võ công, lúc này thấy Tô Bằng rút kiếm vọt tới, hấn quát to một tiếng, quát roi da vào Tô Bằng.

Chỉ là roi da của hấn là một loại roi da đặc chế giống như đạo cụ tình thú, chỉ có thể mang đến cho người ta cảm giác đau đớn, thực tế độ sát thương

gần như không có bao nhiêu, với võ công của Tô Bằng cũng sẽ không bị hấn quất trúng. Tô Bằng lách mình tránh thoát khỏi roi da, hấn nhìn điệu bộ của thanh niên này đã biết đó là hạng người gì, cũng không lưu tình, một kiếm chém tới, lập tức chặt xuống hai cánh tay của người thanh niên này.

“A!”

Người thanh niên này kêu thảm một tiếng, thân thể thất tha thất thểu bước đến mấy bước, lúc này mới cảm giác được nỗi sợ hãi, muốn chạy ra ngoài.

Tô Bằng đuổi theo, nghiêng người chém xuống một kiếm, lập tức chặt đứt hai cái chân của thanh niên này.

Hai bắp chân lưu của thanh niên này lưu lại trên mặt đất, còn thân thể thì bay ra ngoài, ngã ở trên mặt đất!

“Thông Nhi!”

Chúc Thế Hữu nhìn thấy vậy lập tức đau đớn quát to một tiếng, hấn quát to một tiếng từ bên hông lấy ra một thanh chủy thủ, xông về phía Tô Bằng.

Tô Bằng không có tránh né, lúc đối phương sắp vọt tới trước người mình, Tô Bằng đột nhiên tiến lên phía trước nửa bước, vung mạnh tay lên.

“Phốc!”

Một chùm máu tươi bay ra, một cái đầu người thật lớn, bay lên!

Tô Bằng hừ lạnh một tiếng, một cước đá về phía thi thể của Chúc Thế Hữu, sau đó nâng Vô Phong Kiếm lên không trung đâm vào búi tóc trên cái đầu của Chúc Thế Hữu, đem cái đầu người này xách lại đây.

Con mắt trên cái đầu của Chúc Thế Hữu trừng lớn, trợn mắt nhìn tràn ngập tức giận cùng với không cam lòng, rõ ràng là chết không nhắm mắt.

“Cái đầu của ngươi, ta nhận.”

Tô Bằng nói, nói xong lấy tay quét xuống hai mắt của Chúc Thế Hữu, đem mí mắt hấn vuốt nhắm lại, sau đó từ bên trong túi Càn Khôn của mình lấy

ra một cái túi to dùng để đựng đồ đã dùng, đem cái đầu người này bỏ vào đó.

Lúc này, Tô Bằng mới quay đầu lại nhìn thoáng qua thiếu nữ nửa thân trần trong hầm ngầm này.

Hắn đi tới, một kiếm chặt đứt dây thừng cột lấy cô gái này, cô gái vùng vẫy mấy cái, thân thể giãy thoát khỏi dây thừng.

Sau đó người thiếu nữ này đột nhiên kêu thảm một tiếng, cũng không để ý đến thân thể đang nửa kín nửa hở dùng đôi chân trần trụi chạy mấy bước, từ bên cạnh thi thể của Chúc Thế Hữu lấy ra thanh chủy thủ, sau đó nhào tới con trai của Chúc Thế Hữu đã bị chặt đứt tứ chi, vẫn còn đang giãy dựa ngo ngậy giống như là một con trùng muốn thoát khỏi căn hầm này.

Hai tay cô gái nắm lấy chủy thủ, điên cuồng đâm xuống thân thể của thanh niên này, sau một thời gian không lâu, đã đâm liên tục mấy chục đao, đem người này đâm thành cái sàng.

Tô Bằng ở bên cạnh nhìn thiếu nữ này không ngừng điên cuồng đâm vào người thanh niên đã chết kia, cho dù là đứng ở một bên cũng có thể cảm giác được hận ý của thiếu nữ này đối với phụ tử Chúc Thế Hữu.

Sau một lúc lâu, người thiếu nữ này mới tốt giống như không còn sức lực, động tác đâm người thanh niên này đã trở nên chậm dần, cuối cùng dần dần dừng lại, chẳng qua là lúc này nàng ít nhất cũng đã người thanh niên này hơn bốn mươi đao.

Đột nhiên Tô Bằng nhớ lại Mục Hiểu Tùng đã từng nói qua, hắn còn có một vị tỷ tỷ bị phụ tử Chúc Thế Hữu bắt vào trong phủ...

Nghĩ đến đây, Tô Bằng ho khan một tiếng, nói.

“Vị cô nương này, ta lần này tới đây tru diệt phụ tử này là do được một thiếu niên tên là Mục Hiểu Tùng nhờ vả, ngoại trừ chuyện này, hắn còn muốn nhờ ta giúp hắn tìm tỷ tỷ bị bắt tới đây của hắn, cô nương người là họ Mục có phải hay không?”

“Hiếu Tùng? Nó còn sống sao?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, trong ánh mắt của thiếu nữ nửa thân trần trên mặt đất kia mới để lộ ra một tia thần thái.

Có điều thần thái này lóe lên rồi biến mất, rồi lại khôi phục ánh mắt như tro tàn lúc trước của nàng.

“Hiếu Tùng còn sống là tốt rồi! Tên của ta... Ta đã không còn mặt mũi nào nói ra, là ta hại chết cha mẹ, làm hại cả nhà cửa nát nhà tan... Nếu Hiếu Tùng tìm đến người như tiên sinh, có lẽ hẳn bây giờ đã an toàn rồi, ta không cầu tiên sinh cái gì cả, chỉ cầu tiên sinh có thể bảo hộ Hiếu Tùng được an toàn, nếu hẳn có năng lực thì để hẳn bảo thù cho cha mẹ, nếu không có năng lực thì mai danh ẩn tích, an ổn qua cả cuộc đời, đừng để hương khói của Mụ gia đứt rời.”

Tô Bằng nghe xong những lời của thiếu nữ này, trong lòng cảm giác những lời của cô nương này không ổn, hẳn nói.

“Cô nương không nên luẩn quẩn trong lòng, còn nhiều thời gian...”

Nhưng mà Tô Bằng còn chưa nói xong đã thấy cô gái kia, thế mà lại đi thường dứt khoát kiên quyết cầm lấy thanh chủy thủ này, đâm vào tim mình!

Tô Bằng lúc này muốn ra tay ngăn cản người thiếu nữ này tự sát, nhưng mà đã muốn không còn kịp rồi, chờ hẳn vọt đến thì thiếu nữ này thế nhưng lại đã đem thanh chủy thủ này cắm vào vị trí của trái tim.

Chẳng qua là có thể vì nàng đã rất nhiều ngày không có hoạt động, sức lực có hơi chút yếu đi, một đao này đâm vào hơi lệch một chút, còn chưa có chết ngay.

Nhưng mà lúc này, trong miệng thiếu nữ này cũng đã nhả ra một ngụm máu tươi.

Chương 330: Giết người xong thì đương nhiên phải đến phóng hỏa.

“Người đây cũng là tội gì, còn nhiều thời gian...”

Tô Bằng nhìn thấy vậy, bất giác thở dài một tiếng, hẩn thấy đôi môi của cô gái kia hé mở, tựa hồ muốn nói gì đó, liền lập tức ngồi xuống, nói với thiếu nữ này.

“Người có điều muốn nói sao? Ta sẽ tận lực giúp người hoàn thành.”

“Bảo hộ... Hiều Tùng... Báo thù...”

Đôi môi cô gái rung động, nói ra sáu chữ nhỏ như tiếng muỗi.

Tô Bằng nhìn ánh mắt thiếu nữ này mang theo chờ đợi, nhẹ gật đầu, nói.

“Người an tâm đi.”

Thiếu nữ lúc này mới giống như là đã giải quyết hết tâm sự, khoe miệng lộ ra một chút mỉm cười, sau đó ánh mắt triệt để mất đi thần thái, chậm rãi khép lại.

“Ài..”

Tô Bằng thở dài một tiếng. Người thiếu nữ này cũng là hết sức can trường, bị phụ tử Chúc Thế Hữu vũ nhục như thế, sợ là đã sớm không muốn sống nữa, mình xuất hiện lại nói cho nàng biết Mục gia còn có hậu nhân, nàng cuối cùng đã giải quyết được tâm tư, sợ là lúc lấy thanh chủy thủ đã một lòng muốn tìm chết.

Nhìn thoáng qua ba cỗ thi thể ở đây, Tô Bằng thở dài một tiếng, hẩn chắc chắn không thể mang theo thi thể của tử tử Mục Hiều Tùng trở về hành y đường. Mà nếu để toàn bộ thi thể ở chỗ này, thi thể của nữ hài tử này có lẽ sẽ bị quân Lương Châu chạy đến đây vũ nhục mất. Nghĩ đến đây, Tô Bằng từ trong túi Càn Khôn của mình, lấy ra hai chai dầu hỏa được đậy kín.

Dầu hỏa này, vốn là Tô Bằng bỏ vào trong túi Càn Khôn, dự định ở trong hoàn cảnh cuối cùng thì thừa dịp phóng hỏa hấp dẫn lực chú ý của kẻ địch, không nghĩ tới bây giờ lại dùng cho việc này. Tô Bằng một kiếm xé rách lớp giấy dán dầu, sau đó đem dầu hỏa đổ ở trong hầm ngầm này.

Trong hầm ngầm này ngoại trừ thi thể cũng không thiếu mấy rương gỗ, không biết là để làm gì. Tô Bằng bỏ những rương gỗ lớn này ra, ném thi thể

vào một bên, sau đó đi tới.

Ở lối vào hầm ngầm, Tô Bằng đốt hộp quẹt lên, nhìn trong hầm một lần cuối cùng, sau đó thở dài một tiếng, đem cây diêm ném xuống dưới.

Cây diêm bay xuống, lập tức đốt dầu hỏa cùng với mấy rương gỗ trong hầm ngầm này lên, hầm ngầm này thông gió điều kiện coi như không tệ, rất nhanh lửa lớn cháy hùng hực.

Tô Bằng mang theo một chút than thở nhẹ, đi ra khỏi hầm ngầm.

Tô Bằng đi tới phía trên hầm, nơi này là hậu trạch trong nhà mới của Chúc Thế Hữu, là chỗ ở của gia quyến nhà hắn, Tô Bằng đối với việc giết những người bình thường này cũng không có gì hứng thú, cũng không muốn làm ra án tử diệt môn gì, có điều Tô Bằng vì đề trì hoãn một chút đợi lát nữa có người đến đây thấy thi thể trong hầm ngầm nên lại cầm lấy mấy que diêm, đánh rớt những cây đuốc ở nơi này, sau đó đổ dầu xuống, đốt cả tòa nhà này lên.

Đại bộ phận người trong phủ lúc này, mới vừa rồi lúc Tô Bằng đi đến hộ viện đã chạy ra, không biết đã chạy đi nơi đâu, Tô Bằng ở hậu trạch liên tục đốt lửa ở vài chỗ, ngay bây giờ, hắn mới mơ hồ cảm giác được mặt đất có chút rung động lắc lư, hắn là quân Xích Kỳ của phủ thứ sử đã kịp phản ứng.

Tô Bằng nhìn thể lửa ở nơi này, trong thời gian ngắn sẽ không bị dập tắt, yên lòng, hắn thu Vô Phong Kiếm lại trong túi Càn Khôn, sau đó thi triển khinh công, từ trên tường nhà nhảy ra, lặn vào bên trong đám người xem náo nhiệt gần đó, biến mất không thấy.

...

Tô Bằng không có gấp gáp rời đi, mà là dừng lại ở phụ cận quan sát một chút, phát hiện có hai trăm kỵ binh Lương Châu quân chạy đến, còn có hơn ba trăm bộ binh, nhưng bọn hắn đều không có trang bị dụng cụ cứu hỏa, chỉ có thể đứng ở ngoài đám cháy giương mắt nhìn.

Qua một thời gian ngắn, mới có Thủy Long đội được thành lập đến đây, sử dụng Thủy Long (xe cứu hỏa thời xưa), dùng ống trúc Thủy Long phun

nước vào, mới miễn cưỡng ngăn chặn được thể lửa từ ngôi nhà này lan tràn đến những địa phương khác, có điều lửa trong tòa nhà này, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không thể bị dập tắt.

Tô Bằng lúc này mới khẽ gật đầu, đi về hành y đường.

Hắn về tới hành y đường, lão già chương quỹ ở đây đã thích ứng với việc Tô Bằng thỉnh thoảng thay đổi gương mặt, hơn nữa còn nói gương mặt này lúc trước hắn cũng đã gặp qua, liền Tô Bằng đưa vào trong tiểu lâu đằng sau.

Tô Bằng tiến vào tiểu lâu, thấy Tô Xán đang nói gì đó với Mục Hiểu Tùng, nhìn thấy bộ dạng mặt mũi này của Tô Bằng trở về, hai người sợ hết hồn, có điều Tô Xán còn nhớ rõ Tô Bằng lúc trước đã từng sử dụng qua khuôn mặt này, kêu lên sư phụ.

Tô Bằng nhẹ gật đầu, sau đó nói với Mục Hiểu Tùng.

“Chuyện ta ước định với ngươi, ta đã hoàn thành.”

Mục Hiểu Tùng sau khi nghe xong những lời này, toàn thân run rẩy, nói.

“Trang chủ Mục gia trang đã chết rồi sao?”

Tô Bằng nhẹ gật đầu, sau đó từ bên trong túi Càn Khôn lấy ra túi to chứa đầu người, tùy tay hất một cái, một cái đầu người vẫn còn đang trợn tròn mắt lăn ra ngoài.

Tô Xán thấy vậy nhất thời bị hù đến kêu lên, Mục Hiểu Tùng cũng là theo bản năng lui về phía sau một bước, có điều chờ hắn thấy rõ vẻ mặt cùng với mặt mũi của cái đầu người này, lập tức nghiêng răng nghiêng lợi.

Hắn lớn gan, khắc chế nỗi sợ hãi cùng với sự chán ghét của mình, đi đến trước một bước, từ trên mặt đất cầm lấy cái đầu người này, nhìn đầu người của Chúc Thế Hữu, lập tức ánh mắt đỏ lên, khắc chế không được hận ý nói.

“Chúc Thế Hữu! Chúc Thế Hữu! Ngươi cũng có ngày hôm nay!”

Nhìn như vậy một hồi lâu, hấn mới giống như chợt nhớ tới chuyện gì, quay đầu lại nói với Tô Bằng.

“Tô tiên sinh, tử tử của ta...”

“Lúc ta đến, thấy tử tử của ngươi, chỉ là tử tử của ngươi hết sức cương liệt, không cam lòng chịu nhục như thế, sau khi đâm mấy đao vào con trai của Chúc Thế Hữu liền tự sát, ta không thể ngăn nài lại, có điều ngươi yên tâm, thi thể ta đã xử lý rồi, sẽ không phải chịu người ta vũ nhục.”

Tô Bằng không có giấu diếm, trực tiếp nói với Mục Hiểu Tùng.

Mục Hiểu Tùng nghe xong, ánh mắt lập tức lại đỏ, chỉ có điều lần này lại là bởi vì tràn đầy nước mắt.

Hấn đứng giữa đầu, không chế không để cho nước mắt chảy ra, sau một lúc lâu mới lên tiếng.

“Tử tử, ngươi an tâm đi đi, ta sẽ kế thừa hương khói của Mục gia, đích thân báo thù cho cha mẹ!”

Tô Bằng thấy hấn như thế, cũng không nói thêm gì, nói.

“Ta vẫn còn có một số việc, muốn đi ra ngoài một thời gian ngắn, ngày mai hoặc là ngày mốt ta tới gặp các ngươi, đến lúc đó Hiểu Tùng ngươi chuẩn bị cho tốt, ta sẽ đem ngươi đưa ra khỏi thành, tìm người đưa ngươi đến Thanh Vân Sơn, trở về với sư môn của ngươi.”

Mục Hiểu Tùng nghe xong, gật gật đầu, nói.

“Đầu người này cho ta sử dụng một ngày, ta muốn đem cái đầu người này đến tế trước song thân phụ mẫu cùng với tử tử ta trên trời có linh thiêng.”

“Tùy ngươi.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, chuyện đã xảy ra hôm nay hơi nhiều, có chút liên tiếp, cơ hồ khiến cho Tô Bằng quên mất mình trong hiện thực còn có một nữ tù binh, xem thời gian, ”Châm hình” của mình đã qua chừng bốn giờ, không biết nữ nhân tóc đỏ kia thế nào rồi.

Tô Bằng đi xuống lầu, ở tầng một đầu tiên là bóp nhẹ gương mặt của mình một trận, sử dụng thủ pháp xoa bóp đặc thù đem mặt mình khôi phục thành bộ dáng như cũ, lúc này mới sử dụng nhẫn trò chơi đăng xuất ra ngoài.

...

Tô Bằng dần dần mở mắt, tinh thần một lần nữa trở về với hiện thực.

Hắn nhìn lướt qua thời gian, bây giờ là gần năm giờ chiều ở Canberra, lúc khoảng một giờ mình đã cho nữ nhân tóc đỏ kia sử dụng châm hình, nói như vậy thời gian châm hình đã gần bốn giờ.

Trong lòng Tô Bằng có chút hơi khẩn trương, hắn đã từng đọc qua sách thuốc kia của Phạm Kiến, trong đó Phạm Kiến viết, hắn thường chỉ sử dụng châm hình tối đa một canh giờ rưỡi, cũng chính là ba giờ cũng đã khiến kẻ địch có ý chí như sắt thép cầu xin tha thứ phải mở miệng cầu xin tha thứ, bây giờ mình sử dụng châm hình đã gần bốn giờ, nữ nhân tóc đỏ kia thế nào rồi? Sẽ không bị mình làm cho chết chứ?

Nghĩ đến đây, Tô Bằng lập tức đứng lên, đi đến căn phòng mình giam giữ nữ nhân tóc đỏ kia.

Đi tới gian phòng kia, Tô Bằng mở khóa cửa bên ngoài ra, đi vào, vừa đi vào đã nghe được một tiếng tiếng rên rỉ giống như mẩu thú rên lên.

Tô Bằng nghe xong, trong lòng thầm mắng một tiếng, thanh âm này cùng với tiếng rên của một số nữ diễn viên trong phim tình yêu cấp ba Âu Mỹ rất giống nhau, người không biết còn cho rằng nơi này đang diễn ra phim nóng gì cũng nên.

Tô Bằng đi tới trên giường, nhìn thoáng qua nữ nhân tóc đỏ trên giường kia, lúc này mới phát hiện, toàn thân nữ nhân này giống như bị nước rửa qua, trên giường của mình toàn bộ đều là nước đọng, giống như là bị dội nước lên.

Hắn kéo mỹ nữ tóc đỏ này một chút, thấy người này hình như đã hôn mê, chỉ là thỉnh thoảng vô ý thức rên rỉ một tiếng.

“Đã bất tỉnh rồi sao...”

Tô Bằng sờ lên động mạch cổ của mỹ nữ tóc đỏ này, cùng với mạch cổ tay, phát hiện không có vấn đề gì, mới yên lòng, hẳn chỉ là muốn tra hỏi một số tin tức thôi, cũng không phải muốn giết người.

Tô Bằng lật nữ nhân này lại, đem kim châm cứu trên lưng eo nàng nhô ra, nữ nhân này tựa hồ hư thoát, vốn thân thể xem như rất rắn chắc cũng đều trở nên thả lỏng nằm úp sấp xuống.

Tô Bằng dùng kim châm cứu, kích thích mấy cái huyết vị trên đầu nàng, qua bảy tám phút, nữ nhân này mới dần dần tỉnh dậy lại.

“Tên ác ma nhà ngươi, không phải nói chỉ có ba giờ thôi sao?”

Nữ nhân tóc đỏ này mới vừa tỉnh lại, trong mắt vẫn còn mang theo một chút sợ hãi, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng vốn chỉ là vô tình kéo dài thời gian châm hình, có điều nếu đã làm hẳn cũng không thèm đi giải thích, mà là bày ra bộ dạng tàn khốc, cười lạnh, nói.

“Ta cảm thấy kéo dài hơn một chút sẽ càng có thể làm cho ngươi khắc sâu ấn tượng hơn, thế nào, còn muốn tiếp tục thử nghiệm một lần nữa sao?”

Chương 331: Hồng Tri Chu

Không!”

Nữ nhân tóc đỏ kia nghe xong, thân thể lập tức run rẩy một chút, miệng kêu lên.

“Rất tốt, xem ra ngươi nghe lời hơn rất nhiều.”

Tô Bằng nhìn phản ứng của nữ nhân tóc đỏ này, không giống như giả bộ, xem ra châm hình vừa rồi để lại ký ức sâu sắc cho nàng.

“Tốt, như vậy kế tiếp, ta hỏi cái gì, ngươi liền nói cái đó, nếu có chỗ nào xuất hiện dị thường, đừng trách ta lại thi triển “Kỹ thuật” của ta đối với

người.”

Tô Bằng nói với nữ nhân tóc đỏ này.

Nữ nhân kia miễn cưỡng không chế cổ của mình, tuy nhiên vẫn không nhúc nhích được, cuối cùng mới từ bỏ, nói.

“Được.”

“Như vậy bắt đầu từ vấn đề thứ nhất, người tên gì?”

“Tên của ta, gọi là Thánh Khiết - Mạn Lô Ti.”

Nữ nhân này nói, nói xong suy nghĩ một lát, nói.

“Có điều tên này không dùng trong giới, bọn họ thích gọi ta là Hồng Tri Chu.”

“Hồng Tri Chu sao?”

Tô Bằng nghe thấy những lời này, nhớ tới vừa rồi lúc thi triển châm hình ở sau lưng nàng, tựa hồ thấy được một hình xăm, chỉ là vị trí hình xăm khá miễn cưỡng, phải xem toàn bộ cởi phần lưng nàng ra, cho nên Tô Bằng cũng không tiếp tục xem.

Lúc này nhớ lại, ở trên lưng của nàng, vân tựa hồ chính là một con nhện màu đỏ.

“Nghề nghiệp của người, tổ chức người thuộc thì sao?”

Tô Bằng khẽ gật đầu, tiếp tục hỏi nàng.

“Người không phải đoán được à? Ta chính là lính đánh thuê, bình thường hoạt động ở Đông Âu cùng Bắc Âu, ở Đông Nam Á cũng thường xuyên có hoạt động, người cũng biết, tính chất công việc của chúng ta chính là chạy khắp thế giới, đoàn lính đánh thuê ta ở, tên là Chiến thần Bắc Âu, đoàn trưởng tên Lô Ti Thần, ta là phó đoàn trưởng.”

Mỹ nữ tóc đỏ này, hoặc gọi nàng là Hồng Tri Chu, nói như thế với Tô Bằng.

“Người là người làm công tác gì? Trên tay lấy được tin tức gì, bảo người công kích những người từ trung tâm hội triển lãm quốc tế kia? Còn nữa, ở Canberra, Còn... người liên lạc các người không, làm sao liên lạc bọn họ?”

Tô Bằng tiếp tục hỏi.

“Chủ thuê chúng ta, nói chính xác là một tổ chức chứ không phải một cá nhân, ta chỉ biết bọn họ là một tổ chức khổng lồ, hình như tên n.e... gì đó, mặc dù ta là phó đoàn trưởng, nhưng ta chỉ phụ trách mua vũ trang cùng trang bị hành động, tin tức cổ chủ lần này, là nắm giữ ở trong tay đoàn trưởng Lôi Thần, ta cũng không quá rõ, chỉ là ta biết, tổ chức này trả thù lao hết sức sảng khoái, phí tổn thuê giao cho chúng ta, là gấp chỗ khác 2,5 lần, chúng ta trước cũng đã làm mấy chuyện cho tổ chức này, đoàn trưởng Lôi Thần có ý biến đoàn đội lính đánh thuê của chúng ta thành đoàn đội bên ngoài của tổ chức này, nói vậy sẽ mang đến cho chúng ta phúc lợi hết sức hậu đãi. Nhưng ta phản đối ý kiến này, thuê lính đánh thuê chính là thuê lính đánh thuê, sỏi không thể nào đi làm chuyện của chó.”

“Chúng ta lấy được tin tức, là đoàn trưởng trực tiếp truyền lại cho chúng ta, nhiệm vụ lần này có ba mục tiêu, đầu tiên là trong vòng 3 ngày này, xuất hiện ở trong trung tâm hội triển lãm quốc tế, bắt một người quốc tịch Mỹ gốc hoa tên là Nghiêm Tiểu, mục tiêu thứ hai là bắt một nam nhân quốc tịch Hong Kong Trung Quốc tên là Đào Tiềm, mục tiêu thứ ba là tận lực sát thương người xuất hiện ở đây.”

“Mà tin tức cổ chủ cho chúng ta, là ở điều kiện tiên quyết không cách nào bắt được hai người kia, tận khả năng đem hai người đánh chết.”

“Trang bị hành động lần này, đều là cổ chủ chuẩn bị sẵn. Chúng ta thậm chí không mang súng vào, cũng chẳng tìm bọn rắn độc bản địa ở Canberra mua súng ống cùng xe cần để hành động, hết thấy cổ chủ đều chuẩn bị xong, khiến ta cảm giác chúng ta chỉ là tay chân, chỉ cần ra tay là đủ rồi, bọn họ thậm chí chuẩn bị đạn hỏa tiễn.”

“Ta không biết ở Canberra này, còn có người liên lạc tổ chức kia không, việc này đều nắm giữ ở trong tay đoàn trưởng Lôi Thần.”

“Xin không nên hỏi ta thành viên đoàn đội của ta ở đâu, ta sẽ không nói, người không nên ép hỏi, hơn nữa sử dụng loại hình phạt kia, ta sẽ có thể sẽ tự sát, không nên ép ta đi đến một bước này... Ngoại trừ bán đứng thành viên đoàn đội, những tin tức khác, người muốn biết bao nhiêu thì biết bấy nhiêu.”

Hồng Tri Chu Mạn Lôi Ti nói với Tô Bằng.

“Thoạt nhìn rất có quyết tâm nhỉ.”

Tô Bằng nghe xong lời của nàng, miệng nói như trêu chọc.

Trong miệng hắn nói như thế, nhưng trong đầu lại đang phân tích lời của Hồng Tri Chu Mạn Lôi Ti này nói.

Trong lời nói của Hồng Tri Chu này, có mấy lời ngược lại giống như là thật, chỉ là không thể hoàn toàn tin tưởng, tỷ như nàng phủ nhận biết chuyện người liên lạc của cô chủ thuê nàng.

Tô Bằng sàng lọc lại tin tức nàng nói, cô chủ thần bí trong miệng của nàng k, nếu không có gì bất ngờ, hẳn chính là đám người n.e. t kia, những người này có đầy đủ tài lực cùng năng lực, còn có đầy đủ lý do, động thủ với người của Tê Tiên Cư.

Người của n.e. t nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là có chỗ đoán trước với hành động của Tê Tiên Cư lần này, cho nên mới thuê đoàn đội lính đánh thuê của bọn Hồng Tri Chu Mạn Lôi Ti, tiến hành tập kích vũ lực với người của Tê Tiên Cư.

Về phần bắt cóc hai người kia, cũng là chuyện có thể hiểu, thân phận của Đào Tiềm, là người đối hết sức thân cận với Tê Tiên Cư, mỗi người đối, đều là một số tài phú, nếu như có thể bắt cóc Đào Tiềm, để hắn làm việc cho n.e. t, với tổ chức này là một trợ lực lớn.

Mà Nghiêm Tiểu, bản thân chính là thành viên Tê Tiên Cư, lần này Tê Tiên Cư bảo nàng ra ngoài chủ trì đại hội lần này, tin tức người này biết nhất định không ít, bắt được người này, nói không chừng liền tìm hiểu nguồn gốc, tìm tổng bộ Tê Tiên Cư, đem người Tê Tiên Cư một mẻ hốt gọn.

Hai mục tiêu này, đều hết sức quan trọng, nhất là bắt được Nghiêm Tiểu, thậm chí có thể được xưng tụng là có ý nghĩa chiến lược.

Về phần bắt không được liền giết chết, cũng là trong ý liệu, giết chết hai người kia, với bố cục Tê Tiên Cư, sẽ tạo thành đả kích rất nghiêm trọng.

Có điều, người đối phương tìm đến, tựa hồ đánh giá thấp lực lượng của người Tê Tiên Cư, mặc dù giết chết mấy người, nhưng đều không phải mục tiêu chủ yếu, Nghiêm Tiểu cùng Đào Tiềm tựa hồ cũng không tổn thương cọng lông nào, không đạt thành ý nghĩa chiến lược.

Tô Bằng phỏng chừng, lính đánh thuê có thể sẽ xuất kích lần nữa, nhưng bởi vậy, n.e. t hẳn sẽ xuất ra một người có phân lượng, ở trên thổ địa Úc ít nhất là Canberra, để dễ liên lạc và chỉ thị.

Nếu Hồng Tri Chu Mạn Lôi Ti là thành viên lính đánh thuê bình thường, không biết sự tồn tại của một người liên lạc như vậy, cũng coi như bình thường, nhưng mà nàng tự xưng là phó đoàn trưởng Chiến thần Bắc Âu, thực tế nàng còn là nữ nhân, vĩnh viễn không nên xem thường năng lực tin tức của nữ nhân, nữ nhân này rất có thể cùng đoàn trưởng nàng có chút liên quan không minh bạch, không biết n.e. t kia có thể tồn tại người liên lạc, có hơi bất bình thường.

Có điều thái độ nữ nhân này rất rõ ràng, sẽ không nói nhiều hơn nữa, mặc dù Tô Bằng có thể dụng hình đối với nàng, nhưng lại không có trang bị phát hiện nói dối để kiểm tra lời của nàng là thật hay giả, chỉ có thể dựa vào phán đoán của mình.

Tô Bằng suy nghĩ một lát, nói.

“Đã biết ý tứ của ngươi, bây giờ, ngươi nói một câu tổ chức của các ngươi, là dạng tổ chức gì, còn nữa, các ngươi trước vì tổ chức thuê các ngươi, đã làm những gì?”

Chương 332: Khẩn cầu của Phong Thiểu Vũ

“Tổ chức kia sao?”

Hồng Tri Chu Mạn Lô Ti nghe xong, nhắm mắt lại, tựa hồ nhớ lại, không bao lâu, nàng mở mắt nói.

“Trong ấn tượng của ta tổng cộng có năm nhiệm vụ.”

“Đoàn trưởng Lô Thần của chúng ta lần đầu tiên liên lạc với tổ chức này là ở Bắc Âu, đại khái chuyện ba bốn năm trước, lúc ấy tổ chức này yêu cầu chúng ta đi Iceland Bắc Âu, đuổi bắt nhân viên điều tra cùng lính đánh thuê của một tổ chức khác, cùng với một tổ chức ngầm, hình như là văn phòng gì đó? Đây là nhiệm vụ đầu tiên, cũng là nhiệm vụ liên hợp lần đầu, ngoại trừ chúng ta còn cả hai đoàn lính đánh thuê khác.”

“Nhiệm vụ lần này, đoàn trưởng Lô Thần chúng ta cùng tổ chức này thành lập quan hệ tín nhiệm, đại khái sau ba tháng, nhiệm vụ lần thứ hai, vẫn là kéo dài của nhiệm vụ này, lần trước trong nhiệm vụ có mấy con cá lọt lưới, bọn họ trốn vào một khu phản động không chính phủ ở Đông Âu, lần này cố chủ yếu cầu chúng ta bắt sống một người trong đó, chúng ta hoàn thành vô cùng thuận lợi.”

“Lần thứ ba, là ở Singapore, tựa hồ cảnh sát Singapore giữ đồ của tổ chức này, tổ chức này thuê chúng ta đi cướp vũ trang.”

“Lần thứ tư, là đi Thái Lan, bảo chúng ta giết chết một người cao tầng của công ty Mitsubishi Nhật Bản.”

“Lần thứ năm, đại khái ngay nửa tháng trước, vẫn là đi Bắc Âu, ở một địa phương rất khó tìm đến có một trụ sở quân sự, cố chủ yếu cầu chúng ta giết sạch tất cả mọi người trong căn cứ này, là nhiệm vụ giết hại, có điều phòng ngự của căn cứ này cường hãn vượt quá ý liệu, chúng ta thất bại, nhưng cũng đã giết không ít người của đối phương, nhiệm vụ lần này cũng là nhiệm vụ liên hợp, nhưng là do đoàn lính đánh thuê Chiến thần Bắc Âu chúng ta đã thành lập quan hệ tín nhiệm cùng tổ chức này, tổng chỉ huy ba đoàn lính đánh thuê chính là đoàn trưởng Lô Thần chúng ta.”

Nói tới chỗ này, Hồng Tri Chu dừng một chút, nói.

“Thật ra vốn có nhiệm vụ lần sáu, đó là đại khái bốn mươi ngày trước, tổ chức này vẫn liên hệ đến chúng ta, bảo chúng ta đi Trung Quốc, trùng kích

một căn cứ trong ** phương. Có điều người cũng biết, Trung Quốc kia, cho dù là hệ thống đăng ký công dân hay là dân chúng của bọn họ, cùng với hạn chế vũ khí, đều thật sự quá nghiêm khắc, người Châu Âu chúng ta ở đó lại quá chối mắt, đoàn trưởng cân nhắc hai ngày, cuối cùng cự tuyệt, mặc dù lần này tổ chức kia đưa ra phí tổn thuê chúng ta gấp năm lần.”

Tô Bằng nghe xong, nhú mày, hấn nghe được ba điểm mấu chốt.

“Người nói rõ chi tiết đi, nhiệm vụ lần đó của các người ở Singapore, thứ đoạt lại là gì ? Còn thời gian công kích trụ sở bí mật Bắc Âu kia, trên mặt đoàn trưởng các người có phải là có vết sẹo từ gò má đến bên trán? Còn nữa, tổ chức kia yêu cầu các người tiến công căn cứ quân đội Trung Quốc, các người biết căn cứ kia ở chỗ nào không?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, Hồng Tri Chu nhú mày suy tư, sau nửa ngày nói.

“Thứ cướp được ở nhiệm vụ Singapore lần đó ta từng nhìn thấy qua, là màu đen, giống như khói gỗ. Người trong đoàn chúng ta còn vì tranh luận thứ này mà ẩu đả nhau, về phần bộ dáng đoàn trưởng chúng ta, nếu biết tổ chức chúng ta tên Bắc Âu Chiến thần, cũng biết hấn ngoại hiệu Lôi Thần, không khó tìm ảnh của hấn, quả thật, trên mặt của hấn có một vết sẹo như vậy. Nhưng mà căn cứ quân sự Trung Quốc kia, ta cũng không biết. Tin tức đoàn trưởng mang về là căn cứ quân sự Trung Quốc, vị trí đại khái là trung bộ hoặc tây bộ Trung Quốc.”

Tô Bằng nghe xong, trầm mặc không nói.

Hấn đang tự hỏi, từ tin tức Hồng Tri Chu nói, nhiệm vụ Singapore kia, cướp hấn là máy chủ đầu của tổ chức, mà tổ chức lính đánh thuê của nàng, không ngoài sở liệu, hấn chính là đoàn lính đánh thuê công kích treo thưởng trên website Tê Tiên Cư, xem ra người trên tấm ảnh truy nã, hấn chính là Lôi Thần.

Về phần tập kích không thực hiện ở Trung Quốc kia, Tô Bằng rất hoài nghi, căn cứ quân sự kia có phải chính là người trong công ty, cũng chính là căn cứ quân sự bọn Ninh Thái bị mang tới không.

Tổ chức ở Trung Quốc ăn thiệt lớn, nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, với sự bá đạo kiêu ngạo của tổ chức này, tìm lính đánh thuê trùng kích căn cứ quân sự Trung Quốc cũng là có thể, dù sao đó là hơn một trăm đài máy chủ, cộng lại có giá trị mấy chục tỷ, mà tài liệu máy chủ còn lại của mình, vốn đã không tính là nhiều, chịu không được tổn thất như vậy.

Với thực lực của m, tra ra tung tích bọn người Ninh Thái cũng rất dễ dàng, nói không chừng trong công ty sẽ có trang bị định vị nào đó, bị những binh sĩ kia tưởng là phương tiện bình thường cùng hủy đi đưa đến căn cứ kia ấy, cũng có thể là kẻ nằm vùng nấp trong công ty, từ trong căn cứ phát ra tin tức.

Nhưng bất kể như thế nào, khả năng tổ chức biết sự tồn tại của căn cứ quân sự kia là rất lớn.

“Bọn Ninh Thái là một điểm mấu chốt... Bọn họ chính là nhân chứng, ta không tin cao tầng chính phủ cả Trung Quốc đều đứng ở mặt đối lập với ta, phần lớn mọi người hẳn là không biết rõ tình hình, chỉ cần ta tìm ra bọn Ninh Thái, đồng thời chế tác một phần tài liệu, tìm cách đưa cho cao tầng có thể tin nhiệm của phe quân chính phủ Trung Quốc, cũng không tin trong bọn họ, không có người đứng ở bên gia gia.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Chỉ là, với thân phận còn cả chữ tín của mình bây giờ, tạm thời không đến được độ cao kia, chỉ có thể chậm rãi tìm cách.

Nghĩ thông suốt những điểm này, trong lòng Tô Bằng đã có phương hướng, hẳn lại hỏi một số vấn đề liên quan với Hồng Tri Chu Mạn Lôi Ti.

Nhưng mà, Mạn Lôi Ti không nói thêm tin tức có giá trị gì, đều là một số vấn đề chi tiết của hành động, nhưng Tô Bằng cũng từ bỏ, hỏi kỹ những thứ này, nhớ trong đầu.

Sau khi hỏi xong những chuyện này, Tô Bằng nhìn thử thời gian, đại khái đã đến chừng 8. 30 tối.

“Tốt lắm, thứ nên hỏi ta đã nói, ta quả thật không nghĩ ra vấn đề liên quan nữa.”

Mạn Lôi Ti trên giường, bởi vì trên đùi bị súng bắn thương, còn cả châm hình của Tô Bằng mang đến thống khổ cho nàng, đã hết sức mệt mỏi, cộng thêm bị Tô Bằng đề ra nghi vấn, đã đầu óc choáng váng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng khề gật đầu, hắn cũng cảm giác hỏi không ra gì nữa, trong câu trả lời của Mạn Lôi Ti đã càng ngày càng nhiều lặp lại, không còn thứ có giá trị nữa.

“Người ngủ tạm một hồi đi, nếu đói bụng thì chịu đựng tạm, ta không có tâm tình nấu cơm cho người.”

Tô Bằng nói với nàng, nói xong vỗ xuống mông của nàng, dẫn đến đôi phương trợn trắng mắt, Tô Bằng rời khỏi căn phòng này.

Hắn trở lại gian phòng mình log in, chuẩn bị thu lại máy chủ của mình.

Vừa trở lại phòng log in, Tô Bằng chợt nghe điện thoại không ngừng vang lên “Ông ~ ông ~~~~~”.

Tô Bằng đi qua, nhìn thử dãy số di động trên điện thoại, là một dãy số lạ lẫm, có điều Tô Bằng lập tức nhớ lại điện thoại này là của ai.

Chính là nhị thế tổ của hội trăn bảo, Phong Thiếu Vũ Phong Thiếu gia.

Tô Bằng từng trao đổi qua phương thức liên lạc, email còn cả điện thoại với hắn, điện thoại là sim dự bị Tô Bằng không thường dùng, di động Tô Bằng là 2 sim, không ngờ bây giờ hắn lại gọi điện thoại.

Nhìn thử hiển thị của di động, đây đã là cuộc điện thoại thứ sáu của hắn.

Tô Bằng nhìn, hơi khề cười, Phong Thiếu Vũ có tám phần có thể là nhận được tin tức của phó hội trưởng La Hằng của hội trăn bảo kia, nên tìm mình hưng sư vấn tội.

Có điều Tô Bằng cũng không thêm đề ý, hắn không tránh né, mà trực tiếp kết nối điện thoại.

“Ta là Tề Dĩ, là Phong Thiều hả?”

Tô Bằng hỏi thử vào điện thoại.

“Ta ngắt, người còn sống à, ta còn tưởng rằng người cũng chết trong hội đấu giá rồi chứ!”

Phong Thiều Vũ khoa trương nói, sau đó mang theo vẻ khóc nức nở nói.

“Ta nói, Tề thiếu, lần này người nhất định phải giúp đỡ ta, lần này ta đã gây họa!”

“Ồ?”

Tô Bằng nghe đối phương không ngờ không phải trực tiếp gọi điện thoại tới hưng sư vấn tội, hơi cảm giác có chút kinh ngạc, nói.

“Chiếm quân Lương Châu kia còn chưa vây được ta, người sao vậy?”

“Người thực đã quên? Lần này địa điểm hội đấu giá, là ta tìm, * mẹ nó, bây giờ ta mới phản ứng, ta là bị người ta chơi rồi... con mẹ nó, ta thực không ngờ npc kia cũng biết chơi người, con mẹ nó hẳn chính là đem ta bán rồi, bán cho thứ sử Lương Châu kia! Kết quả hội trận bảo chúng ta cùng người hội đấu giá liền gặp nạn... Bây giờ xong đời rồi, đã có người gọi điện thoại cho anh của ta, lần này anh của ta quả thật nổi giận, người biết không, mỗi lần ta phạm sai lầm hẳn đều chửi ta một trận, nhưng mà lần này, hẳn ngay cả nói cũng không nói với ta.”

Phong Thiều Vũ tựa hồ tâm tình rất kích động, liên tục phát nổ ba lượt nói tục.

Tô Bằng nhíu nhíu mày, hẳn cho rằng Phong Thiều Vũ sẽ hưng sư vấn tội mình, nhưng lại không ngờ hẳn không hề nhắc tới việc này.

“Chẳng lẽ La Hằng kia, không nói chuyện thấy ta với hẳn?”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, nghĩ tới đây, hẳn mềm mỏng nói vào điện thoại.

“Nói điếm chính!”

“Ta ngất, ta quên mất cả chính sự, lần này hội trân bảo chúng ta xảy ra sai lầm, vấn đề rất lớn, là đả kích rất lớn với danh dự chúng ta, anh của ta không cho ta nhúng tay giải quyết hậu quả chuyện này, hấn sẽ tự phụ trách, chỉ nói với ta, hấn và người Tê Tiên Cư đạt thành một hiệp nghị, cần hành động lớn, cần lượng lớn hoàng kim, mà chuyện lần này nhất định sẽ ảnh hưởng tiến độ hoàng kim hấn hấp thu trong trò chơi, mà đại sự của hấn không thể chậm trễ, cho nên cho ta quân lệnh trạng, mặc kệ dùng thủ đoạn gì, muốn ta kéo lại cho hấn ít nhất mười lăm vạn lượng hoàng kim, sắp tới sẽ thu, hoàn thành chuyện này xem như lấy công chuộc tội, làm không xong, liền cộng hai việc mà phạt, nghiêm trọng nhất chính là sẽ đá ta ra hội trân bảo...”

“Tê thiếu, người biết đó, con người của ta thật ra không có nhiều bằng hữu lắm, ở đâu có thể kéo được mười lăm vạn lượng hoàng kim chứ? Còn trong thời gian ngắn như vậy... Có điều ta biết người là thổ hào, trong giới thổ hào phỏng chừng đều là thổ hào, người có thể bán thêm cho ta chút hoàng kim không? Đề cử mấy thổ khác cho ta, để ta hoàn thành nhiệm vụ đi!”

Phong Thiệu Vũ hơi mang theo vẻ khóc nức nở, cơ hồ là khẩn cầu nói với Tô Bằng ở trong điện thoại.

Tô Bằng nghe thấy những lời này, lông mày lại nhíu lại.

“Phong Thiệu Vũ đây là đang thử ta sao? Thử xem ta có phải là chiếm được hoàng kim mất đi của hội trân bảo?”

Tô Bằng nghĩ.

Có điều, hấn nghĩ lại, đột nhiên nghĩ tới một ý niệm khác.

“Không đúng, đây có lẽ là...”

Chương 333: Rửa tiền.

Tô Bằng lập tức nghĩ tới một khả năng khác.

Buổi đầu giá lần này bị quân Lương Châu đánh lén, người xảy ra vấn đề, là Phong Thiệu Vũ.

Địa điểm tổ chức buổi đấu giá do Phong Thiếu Vũ tìm, mình cũng do hắn dẫn đi gặp La Hằng, chuyện lần này, dường như hắn không thể nào thoát khỏi liên quan.

Ở trong mắt La Hằng, chưa hẳn sẽ không hoài nghi Phong Thiếu Vũ Phong thiếu gia này, có phải do tâm tư hắn thâm sâu khó dò, dòm ngó lợi nhuận kếch sù của hội châu báu hay không, bản thân dự định ăn chặn một phen, thật sự lòng lang dạ sói như vậy, tìm một người ngoài như mình, đối phó với hội châu báu sao.

Nếu nghĩ như vậy, trên người Phong Thiếu Vũ kia thật sự có không ít điểm đáng ngờ, người này tùy tiện, tìm địa chỉ buổi đấu giá không đúng, bằng hữu quen biết còn có thể cướp đoạt kim phiếu trên người La Hằng, lại thêm một vài điểm đáng ngờ khác, đủ để La Hằng hoài nghi hắn.

Mặc dù có câu nói rằng sợ không bằng thân, dưới tình huống bình thường La Hằng chưa chắc sẽ nhắc tới chuyện này với ca ca của Phong Thiếu Vũ, nhưng sự tình lần này không giống như vậy.

Bởi vì La Hằng chết ở trong trò chơi.

La Hằng kia, Tô Bằng đoán chừng có thể là người có người nhà có vợ con trong hiện thực, Tô Bằng hiểu biết một vài thuật nhìn người, nam nhân có trách nhiệm gia đình so với nam nhân chưa có gia đình cảm giác và khí chất khác nhau khá nhiều, điển hình ví dụ như La Hằng giống như là có gia đình, còn Phong Thiếu Vũ thì lại không phải.

Ca ca Phong Thiếu Vũ tin tưởng hắn như vậy, có lẽ là nắm bắt tin tức gia đình của đối phương, còn La Hằng sau khi chết ở trong trò chơi, tài sản của mình chưa hẳn dám trực tiếp để lại cho vợ con của mình, nếu vợ con của hắn đều là người thường, căn bản không bảo vệ nổi một số tài sản như vậy, nếu như mình là La Hằng, sẽ gửi gắm vợ con mình cho ai đây?

Ca ca của Phong Thiếu Vũ, là nhân vật đáng để gửi gắm nhất.

Muốn làm được điều này, phải làm sáng tỏ một điểm, chính là bản thân La Hằng không có vấn đề, chuyện lần này, sai lầm xảy ra đều nằm trên người người khác.

Dù sao kim phiếu mười vạn lượng, ít nhất chính là mười tỷ nhân dân tệ, nổi oan lớn như vậy, La Hằng gánh không nổi, nếu như hắn gánh chuyện này, vợ con của hắn chính là có tội phải chịu rồi.

La Hằng nhất định sẽ dốc hết sức rửa sạch oan khuất của bản thân, Phong Thiệu Vũ như vậy, chính là một đối tượng di chuyển ánh mắt nghi ngờ tốt nhất.

Tô Bằng gần như có thể tưởng tượng được, La Hằng gọi điện thoại cho ca ca Phong Thiệu Vũ, nói hết tất cả những chuyện nghi ngờ đối với Phong Thiệu Vũ.

Ca ca Phong Thiệu Vũ, chưa hẳn không có hoài nghi đệ đệ của mình, theo như những gì Phong Thiệu Vũ nói, từ thái độ ca ca hắn đối với hắn, đã có thể nhìn ra.

Để Phong Thiệu Vũ gom góp mười lăm vạn lượng hoàng kim, chưa hẳn cũng không phải là thăm dò, nếu như thật sự do Phong Thiệu Vũ làm, ca ca hắn đúng lúc điều tra từ trên hoàng kim tài sản của đệ đệ hắn, chứ không phải hắn làm, nếu giao dịch phải gặp mặt, lúc đó tìm một vài người theo dõi Phong Thiệu Vũ, truy tìm mai phục chính mình. Cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Bởi như vậy cho dù chuyện như thế nào, ca ca hắn đều có đường xoay sở, so với báo cho Phong Thiệu Vũ biết, để hắn cho mình tin tức này, càng khiến cho Tô Bằng cảm thấy đáng tin hơn một chút, bởi vì bản thân Phong Thiệu Vũ không giống như là người biết diễn kịch, còn ca ca của hắn, từ thái độ hành vi chính là một người cẩn thận tâm tư sâu xa cẩn thận, càng thích hợp hơn.

Tô Bằng càng nghĩ, càng cảm thấy khả năng này, có lẽ rất cao.

Nghĩ tới đây, hắn hơi chút chân chờ nói.

“Như vậy thì... Hoàng kim trên người ta người cũng biết, chỉ có bán loan đao nhiều như vậy, khoảng hai vạn lượng, bản thân ta còn có chút công dụng, có điều ta ngược lại có mấy bằng hữu, để ta hỏi bọn họ thử xem.”

Tô Bằng không nói huých toẹt ra, bởi vì hắn cũng muốn xem thử, đối phương có thái độ như thế nào.

“Được, người không một lời từ chối ta là được rồi, giúp huynh đệ việc này, về sau ta khẳng định sẽ báo đáp.”

Phong Thiếu Vũ thấy Tô Bằng xem như đáp ứng, giống như thở phào nhẹ nhõm nói.

Dừng lại một chập, hắn dường như lại nghĩ đến chuyện gì đó, nói.

“Đúng rồi, ta gửi một số thứ vào trong email của người, đều là những thứ tốt, người cứ xem đi, bên trong có rất nhiều... chắc chắn, tóm lại đừng quên xem thử.”

“Ừm, biết rồi, không có việc gì ta cúp máy đây, hôm nay gặp phải đánh lén, tinh thần ta cũng rất mệt mỏi.”

Tô Bằng nói với bên kia, hai người nói tạm biệt, Tô Bằng cúp máy.

“Chuyện này vẻ như đã trở nên có chút phức tạp.”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, hắn cắt điện thoại, sau đó lại giấu máy chủ lần nữa vào trong góc tối trong căn phòng trước, sau đó mở laptop ra, đăng nhập hòm thư mình đưa cho Phong Thiếu Vũ.

Sau khi mở hòm thư ra, Tô Bằng nhìn thấy một tệp tin có rất nhiều chuỗi và mật mã.

“Hả? Điện thoại của các khách sạn cao cấp nổi tiếng ở khắp nơi trên thế giới? Phương thức liên lạc với 22 nhánh lính đánh thuê ở khắp nơi trên toàn thế giới? Điện thoại thương nhân mua bán súng ống đạn dược ngầm của các quốc gia? Các loại nghiệp vụ thân phận công việc?”

Tô Bằng nhìn email này, phát hiện nội dung rất lộn xộn, nhưng quả thật cũng rất phong phú, cũng rất thực dụng.

Trong đó phần lớn là những nơi tiêu khiển cao cấp cho đám tỷ phú nhà giàu hưởng thụ tiêu xài, các loại phương thức liên lạc cùng điều kiện nhập hội

của các câu lạc bộ cao cấp, cùng với tin tức chi phí siêu cấp phú hào của bảo an tư nhân cuộc sống cá nhân cổ vấn quản gia...

Thậm chí, email này ngay cả phương thức liên lạc nhà chứa cao cấp tất cả bí mật trong phạm vi khắp thế giới, cũng có hơn ba mươi cái.

Tên tao nhã của những nơi này được gọi là hội giao lưu, không phải những nơi uốn tóc gì đó trong nước, phụ nữ của những nơi này ít nhất có học lực các trường đại học nổi tiếng trên thế giới trở lên, tài mạo song toàn, cho dù người muốn nói chuyện gì cũng đều có thể, hơn nữa bảo đảm mỗi một cô nương đều là thân như ngọc bích.

Đây không phải bản thân Tô Bằng biết, mà là trong giới thiệu đằng sau tệp tin nhắc đến.

Tô Bằng nhìn không khỏi nhếch miệng, Phong Thiều Vũ này thật đúng là một công tử đào hoa, chẳng trách nhìn bộ dạng hảnh đi đường cứ thiếu sức sống, hóa ra là lãng phí tinh lực quá nhiều trên người nữ nhân.

Nghĩ đến cũng đúng, Phong thiếu gia tuổi còn trẻ, trong tay có hơn hai tỷ, thiếu niên tuổi trẻ huyết khí phương cương, cũng khó trách.

Tô Bằng lắc đầu, thở dài, những địa phương này, hảnh tạm thời không cần quan tâm.

Có điều may mà chính là, trong email này ngoại trừ những tin tức hưởng lạc tiêu phí kia, còn có một chút hữu dụng.

Tỷ như Tô Bằng tìm được phương thức liên lạc của bảo an tư nhân chuyên phục vụ cho nhà giàu, cùng với lính đánh thuê.

Những phương thức liên lạc này, Tô Bằng đều âm thầm ghi nhớ, tìm kiếm một hồi, Tô Bằng có tìm được vài tin tức bản thân dường như có thể sử dụng được.

“Cao Thịnh, Mỹ Lâm, Ma Căn, Khải Lôi phương thức liên lạc của người quản lý trên trung tầng của các nơi đầu tư lớn? Cái này dường như dùng được...”

Tô Bằng nhìn thấy những tin tức này, trong lòng suy nghĩ.

Tô Bằng bây giờ, không phải không có tiền, trên tay hắn có một ít bốn triệu đô la, đáng tiếc, là tiền không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Tiền trên tay Tô Bằng, không có cách nào nói rõ lai lịch, trên cơ bản chính là tiền bất chính.

Những số tiền này, nếu như là giao dịch đạo cụ trò chơi Tử Vong Luân Hồi, hoặc là tiến hành một ít giao dịch ngầm, cũng có thể, nơi đó không ai rảnh quan tâm tiền của người có từ đâu.

Nhưng mà, nếu muốn làm chuyện khác, Tô Bằng không có cách gì cung cấp lý do tài sản có sức thuyết phục.

Châu Úc quản lý giám sát tài sản vô cùng nghiêm ngặt, nếu người không có công việc chính thức, không có nguồn gốc thu nhập, lại ở trong khu nhà cấp cao, có xe hơi, hưởng thụ cuộc sống giàu có, tốt như vậy, mặc dù cảnh sát chưa hẳn hoài nghi người buôn ma túy, nhưng mà cục thuế vụ quốc gia sẽ hoài nghi người giấu diếm giấu diếm thu nhập khổng lồ, liên quan đến việc trốn thuế.

Trốn thuế là trọng tội ở phương Tây, loại tình huống này điều tra được, tài sản của người sẽ bị đóng băng vô thời hạn, cũng sẽ căn cứ mức tài sản mà đối mặt với mức án từ từ hai đến hai chục năm.

Tô Bằng cũng không cam lòng, đem bản thân vĩnh viễn lẫn trốn dưới đất, nếu muốn vì gia tộc của chính mình, tìm ra hung thủ đích thực tấn công gia tộc của mình, sức mạnh thế giới ngầm là không đủ, bản thân còn cần phải thành lập sức ảnh hưởng ngoài ánh sáng.

Để cho tiền tài của mình có thể xuất hiện dưới ánh mặt trời, có một thủ tục nhất định phải làm, đó chính là... rửa tiền.

Chương 334: Theo dõi.

Nói đến rửa tiền, Tô Bằng ngược lại biết không ít thủ đoạn.

Chẳng hạn như những chuyện mua sản nghiệp, hắn ít nhiều biết một ít.

Chỉ là trong phạm vi quốc tế, thủ đoạn rửa tiền phần lớn căn cứ nguồn gốc tài sản và công dụng sắp sửa sử dụng, phí thủ tục thu vào cũng không giống nhau, nhiều tiền nhất đại khái cần thu phí làm thủ tục trên bảy mươi phần trăm tiền gốc.

Trước đó tổ chức đầu tư di dân cho Tô Bằng đi châu Úc, liên quan đến rửa tiền, chỉ là tỉ lệ thu phí của bọn họ cũng không xem như quá cao, mười ba phần trăm, đại khái vào tay hơn một triệu sáu trăm ngàn, đem số tiền mua sản nghiệp của Tô Bằng xem như rửa qua một lần.

Nhưng tiền trên tay Tô Bằng, có hơn một trăm triệu đô la, lúc này lại tìm đến bọn họ, dường như cũng có chút không có lợi.

Công ty này chưa chắc là ưu đãi số lượng lớn, có đôi khi bởi vì mức tài chính vô cùng to lớn, nói không chừng còn tăng giá.

Nếu như so sánh thì, vài ngân hàng đầu tư được nhắc tới trong email này, mức phí tương đối rẻ hơn rất nhiều.

Những ngân hàng này, chỉ cần tài sản của người đạt đến trình độ nhất định, có thể giao cho bọn họ đầu tư tài chính và bên vận hành buôn bán, trong quá trình này, những người quản lí thần thông quảng đại kia, có thể tương đối nói lỏng tiền bạc cho Tô Bằng tìm được một lý do nguồn gốc hợp lý hợp pháp.

Có điều cũng là một cái giá lớn, chính là tiền của Tô Bằng có thể phải giao cho bọn họ vận hành, nhưng ngân hàng đầu tư hàng đầu quốc tế, hàng năm đại khái đều sẽ bảo đảm người đầu tư thu được lợi nhuận trên mười hai phần trăm, tỉ lệ số tiền lợi nhuận này có lẽ sẽ nâng cao đến mười sáu, mười tám, thậm chí hai mươi hai phần trăm.

Cho dù tiền trên tay mình không có nguồn gốc, chỉ cần con đường nguồn gốc không phải là nhạy cảm như vậy, cũng có thể rửa thành thu nhập có nguồn gốc lai lịch hợp pháp, Tô Bằng Tô Bằng cần thanh toán, chỉ có phí thủ tục dưới năm phần trăm mà thôi.

Như vậy tính ra, nếu muốn tiền của mình phát huy sức mạnh của nó dưới ánh mặt trời, như vậy tìm được một ngân hàng đầu tư rửa sạch nó đi là

được, hoàn toàn có thể làm được.

“Thân phận của những người đầu tư này dường như đều không xem như quá thấp, gặp mặt khách hàng ít nhất phải là khách hàng có mấy trăm ngàn đô la Mỹ, có lẽ có thể qua lại một chút.”

Tô Bằng nhìn danh sách những người này, trong lòng thâm suy nghĩ.

Nhớ kỹ phương thức liên lạc của những người quản lí đầu tư này, Tô Bằng lưu email này lại.

Nói tóm gọn, email này hết sức có giá trị.

Sau đó, Tô Bằng đóng máy tính lại, hít một hơi thật sâu, ngân hàng đầu tư còn có những thứ tạm thời khác vẫn không gấp gáp cần thiết như vậy, bây giờ hẳn phải làm, là một chuyện khác.

Tô Bằng đầu tiên quay lại căn phòng cất giữ dụng cụ của mình, tìm kiếm một hồi, từ trong một ít dụng cụ, tìm được một thứ giống như đinh mũ.

Mang theo vật nhỏ này, Tô Bằng đi xuống lầu, bên trong ga-ra hẳn tìm kiếm một lúc ở trong chiếc xe thuê tư bị hư hỏng kia, tìm thấy một chiếc giày.

Chiếc giày này là của Hồng Tri Chu Mạn Lô Ti trên lầu, lúc ấy Tô Bằng nhìn thấy bắp chân nàng đang chảy máu, bèn cởi giày Mạn Lô Ti hẳn còn hôn mê xuống, dùng dây giày buộc bắp chân cầm máu lại.

Chỉ là nàng bị thương cũng không phải mạch máu chính, máu chảy một lát thì ngừng lại, có điều một chiếc giày quân dụng cũng đã rơi xuống trong xe thuê.

Tô Bằng cầm giày quân dụng này, loay hoay xem xét.

Hắn không phải là biến thái háo sắc có sở thích quái đản gì. Hắn làm như vậy, là đang tìm trên giày quân dụng, có vị trí thích hợp hay không.

Cuối cùng, hắn tìm thấy một chỗ lõm trong giày quân này và giữa tay trước, sau đó hắn đảo ngược giày, đem thứ đồ giống như đinh mũ màu đen cầm trong tay kia, ghim vào trong đế giày dán keo.

Sau khi xử lý xong, hắn lại cầm giày quân dụng nhìn chính diện, quan sát một hồi, không hề có có bất cứ dấu vết gì.

Gật đầu hài lòng, Tô Bằng đối với hiệu quả đạt được khá là thỏa mãn, hắn cầm giày quân dụng, đi lên lầu.

Ở lầu hai, Tô Bằng đi vào căn phòng giam giữ Hồng Tri Chu, sau đó đi tới. Cầm áo khoác Hồng Tri Chu cởi ra đặt trên giường, ném lên thân thể nàng.

“Người muốn làm gì?”

Hồng Tri Chu Mạn Lôi Ti mặc dù không thể cử động, nhưng nói chuyện lại không có vấn đề, nhìn động tác Tô Bằng, nàng có chút hoảng hốt hỏi.

“Đưa người ra ngoài.”

Tô Bằng nói, lúc này hắn đã xử lý áo khoác của nữ nhân này, đổi thành mang giày cho nàng, Tô Bằng nói.

“Ta nói rồi, ta chỉ cần biết tin tức mình muốn, sau đó sẽ thả người đi, bây giờ ta muốn biết cũng đã biết, cho nên, ta chuẩn bị thực hiện lời hứa.”

“Ồ? Không phải là đem ta đưa tới nơi lạnh lẽ nào đó, sau đó giết người vứt xác đó chứ?”

Mạn Lôi Ti nghe thế, có hơi không thể tin tưởng nổi nói.

“Người muốn nghĩ sao cũng được, xin lỗi, người cần ngủ một lát.”

Tô Bằng nói, lúc này hắn đã mang giày vào cho nữ nhân này xong, hắn duỗi tay ấn mạnh xuống động mạch cổ của Mạn Lôi Ti.

Một luồng nội lực theo tay Tô Bằng xuyên vào động mạch cổ Mạn Lôi Ti, cái này so với dùng ngón tay ấn xuống càng hiệu quả hơn, nhanh chóng, Mạn Lôi Ti đã ngất đi.

Tô Bằng đứng lên, đem nữ nhân tóc đỏ này vác lên trên bả vai, sau đó mang nàng đi xuống lầu.

Lúc này, đại khái là khoảng chín rưỡi tối rồi, trong khu vực Tô Bằng sống này, có rất ít người sẽ ra ngoài vào buổi tối, người bên ngoài thật sự không nhiều lắm.

Tô Bằng khiêng Mạn Lô Ti đi xuống lầu, đem nàng nhét vào xe thuê trong ga-ra, sau đó tự mình đeo một đôi găng tay, ngồi vào vị trí lái xe bắt đầu nổ máy, lại sử dụng chìa khóa tự động mở cửa chính, lái xe chạy ra ngoài.

Hắn băng băng chạy trên đường, vào khoảng thời gian này, Canberra cùng Trung Hải khác nhau chính là, lúc này ở Trung Hải lưu lượng xe cộ tuyệt đối không nhỏ, còn Canberra vào lúc này, ngoại trừ vài đoạn đường và khu vực đặc biệt, nhưng nơi khác đều rất ít xe.

Tô Bằng lái xe, cũng không hết sức sốt ruột, cứ như vậy chạy xe, từ biểu hiện bên ngoài, Hồng Tri Chu Mạn Lô Ti ngồi ở phía sau, thật giống như đang say rượu mà ngủ thiếp đi, sẽ không hết sức gây chú ý, Tô Bằng chở theo nàng, ở Canberra lượn gần nửa vòng.

Cuối cùng, Tô Bằng chọn một địa phương gần kề náo nhiệt, nhưng bản thân lại không có bao nhiêu xe cộ người đi đường để đỗ xe, sau đó bóp nhẹ cổ Mạn Lô Ti, Mạn Lô Ti hốt hoảng choàng tỉnh.

“Đến nơi rồi.”

Tô Bằng nói với Mạn Lô Ti, nữ nhân tóc đỏ lúc này mới xem như tỉnh táo đôi chút, nghi hoặc nhìn ra bên ngoài, sau đó hỏi.

“Nơi này là nơi nào?”

“Ta cũng không biết, có điều từ giờ trở đi, người tự do rồi.”

Tô Bằng nói, xoa bóp một hồi trên người Mạn Lô Ti, nhưng không phải đang chiếm tiện nghi của nàng, mà đang giải phong bế huyết mạch trên người nàng.

Mạn Lô Ti cảm thấy cảm giác tê dại của thân thể mình dần dần được giải trừ, giống như có thể hoạt động.

“Người xuống xe ở đây, phía trước chính là một con đường náo nhiệt, người có thể ở đó bắt taxi, sau đó bảo hắn đưa người đến nơi nào cũng được.”

Tô Bằng nói xong, hắn dùng tay mang găng tay gõ gõ vô lăng, suy nghĩ một lát móc túi tiền từ trong ngực ra, rút ba tờ một trăm đô Úc tiền mặt, nói.

“Số tiền này cho người đi xe, hoặc là tìm một khách sạn nào đó cũng đủ rồi.”

“Không nhìn ra người lại rất hào phóng như thế?”

Mạn Lôi Ti nhìn Tô Bằng nói, có điều cũng chẳng khách khí, trực tiếp nhận lấy ba tờ tiền mặt, khép khiêng mở cửa xe đi ra ngoài.

Đi ra cửa xe, nàng đột nhiên cúi đầu, gõ cửa sổ xe, nói.

“Người xác định muốn thả ta đi? Chỉ đơn giản như vậy? Người không phải dự định sau khi ta đi được một đoạn rồi sẽ cho ta một phát súng từ phía sau đó chứ?”

“Ha ha, người không nên đề cao mình quá, người cũng không phải là nhân vật trọng yếu gì, một lính đánh thuê mà thôi, nhiều nhất xem như mỹ nữ, có chút giá trị kèm theo, vẫn không đáng để ta ra tay giết người.”

Tô Bằng khẽ cười, sau đó nói.

“Đi nhanh lên đi, đừng để ta thay đổi chủ ý.”

“Giá trị của ta chỉ có chút như vậy sao?”

Nghe Tô Bằng nói thế, Hồng Tri Chu lộ ra vẻ mặt buồn bực, sau đó nhìn thoáng qua Tô Bằng, nói.

“Vậy ta đi thật đây. Người không thể nói không giữ lời.”

Tô Bằng gật đầu, Mặc Lôi Ti lúc này mới cảm giác một chút an tâm, nàng nhìn thật sâu Tô Bằng, sau đó khép khiêng đi đến con đường náo nhiệt ở phía trước.

Tô Bằng ngồi ở trong xe, đầu tiên là hắt tháo bọc ghế trong xe, lau chùi tay lái loại trừ dầu vân tay, sau đó lại lau sạch những nơi để lại dầu vân tay như cửa xe, tay cầm. Xong xuôi, hắt mở hộp đựng đồ trong xe, bên trong có một cái bật lửa và một hộp thuốc lá 555, Tô Bằng lấy cái bật lửa ra, ngắm nghía trên tay.

Lúc này, Mạn Lôi Ti mới đi ra khỏi tầm mắt, Tô Bằng lục trên ngược, tìm lấy một thiết bị giống như ipad.

Mở khóa thiết bị này, Tô Bằng nhìn thấy một chấm đỏ, đang chậm rãi đi bộ trên bản đồ.

Tô Bằng nhìn, khẽ cười một chút, hắt từ trong hộp thuốc lá, rút ra một điều thuốc, dùng bật lửa châm thuốc, sau đó nhìn chấm đỏ trên bản đồ.

Một lát sau, tốc độ di chuyển chấm đỏ này đột nhiên nhanh chóng, rõ ràng, Mạn Lôi Ti đã lên xe thuê.

Tô Bằng lại mở cửa xe đi ra ngoài, sau khi hít sâu một hơi thuốc lá, đem thuốc lá vẫn đang cháy dụi lên trên bông ghế ngồi trong xe.

Sau đó, Tô Bằng nhanh chóng đi tới trước một chiếc ô tô vốn dừng lại trong con đường này, đây là chiếc lúc trước hắt nhìn thấy, bởi vì dừng xe ở nơi này, cho nên hắt mới lựa chọn để Mạn Lôi Ti xuống xe ở đây.

Tô Bằng từ trong xâu chìa khóa lấy ra một chiếc chìa khoá đặc biệt, chiếc chìa khoá nho nhỏ này trị giá mười ngàn đô la, là chìa khoá vạn năng đặc biệt dùng cho xe ô tô có hiệu quả sử dụng tốt nhất mà Tô Bằng mua được trên internet, công dụng cũng rất chuyên nhất, chính là trong sáu giây, có thể mở được phần lớn ổ khóa xe ô tô trên thế giới này.

Mà Tô Bằng, vền vẹn dùng ba giây, đã mở được xe, hắt vào trong xe, sử dụng một chiếc chìa khoá khác, khởi động ô tô.

Sau khi làm xong, Tô Bằng nổ máy, dựa theo phương vị di chuyển biểu hiện trên thiết bị của mình, đuổi theo dấu vết đó.

Mà lúc này, trong chiếc xe thuê vút bỏ ở phía sau, ngọn lửa màu đỏ cũng đã bùng lên...

...

Tô Bằng lái xe ô tô trộm được, đuổi thoe hơn ba mươi phút, cuối cùng dừng lại trước cửa lớn một khách sạn xa hoa.

Khách sạn này, tên là Visoneek, Tô Bằng chưa thấy qua từ đơn này, có thể là dòng họ tương đối ít thấy ở nước ngoài hoặc là cái nào khác đó, chấm đó đại biểu cho Mạn Lô Ti kia, trên biểu hiện của thiết bị, đang đi vào trong khách sạn này.

Tô Bằng không trực tiếp đi vào, mà lại nâng cao mức độ chi tiết của thiết bị theo dõi của mình, trên thiết bị theo dõi cuối cùng hiện ra thông tin, Mạn Lô Ti đi vào một căn phòng tầng hai mươi ba trong khách sạn.

Tô Bằng ghi nhớ vị trí căn phòng này, đang chuẩn bị xuống xe đi lên, lúc thăm dò đến cùng, đột nhiên, đồng tử của hắn bỗng nheo chặt lại!

Bởi vì hắn nhìn thấy, một chiếc xe Lincohn dừng trước cửa khách sạn.

Người từ trên chiếc xe Lincohn kia bước xuống, không ngờ lại là một người quen cũ Tô Bằng từng quen biết....

Thời, Thiên, Quân!

Chương 335: Ta không phải là đồng tính luyến ái

“Thời Thiên Quân! Hắn sao lại ở nơi này?”

Tô Bằng thấy nam nhân thoát nhìn vẫn rất sắc bén như trước, mang theo kính mát, trong lòng cảm giác được sự khiếp sợ.

Có điều ngay lập tức Tô Bằng đã nghĩ thông.

Hồng Tri Chu Mạn Lô Ti thuộc tổ chức Chiến thần Bắc Âu, bản thân là lính đánh thuê, mà còn Thời Thiên Quân, nếu phụ trách toàn bộ khu vực

Trung Quốc của tổ chức, ở bên trong cái tổ chức kia địa vị nhất định không thấp.

Mặc dù không biết rõ Thời Thiên Quân sao có thể từ trong vòng vây của những quân nhân kia trốn ra được, lại làm sao để trốn tránh trách nhiệm xảy ra ở phân bộ công ty thuộc khu vực Trung Quốc của hắn, trước tiên xem ra, người này hẳn là hai sự kiện tồi tệ vừa xảy ra kia không có ảnh hưởng nhiều đến hắn, mà hắn vẫn tiếp tục có quyền lực.

Mà lần này người tập kích Tê Tiên Cư, đối với tổ chức mà nói cũng không phải là không quan trọng, về tình về lý, đều nên có một người thuộc tổ chức có thân phận cao ở đây, nếu không có gì bất ngờ xảy ra Thời Thiên Quân chính là kẻ chủ trì được phái tới.

Hồng Tri Chu Mạn Lô Ti sờ dĩ đi tới khách sạn này, nói không chừng chính là để tới gặp Thời Thiên Quân.

“Như vậy nghĩ lại cũng hết sức hợp lý... Có điều, Thời Thiên Quân nếu xuất hiện ở nơi này, như vậy trợ thủ thường giúp hắn giết người kia ở đâu rồi? Không phải cũng ở chỗ này chứ?”

Tô Bằng lập tức nhớ tới, chính là sát thủ tóc đen húi cua bộ mặt bình thường kia, Thời Thiên Quân có phải là từ trong trò chơi đã đạt được kỹ năng hay không thì hắn không biết, nhưng sát thủ tóc đen húi cua kia lại khiến cho Tô Bằng ấn tượng quá sâu.

Lúc ấy Tô Bằng chưa có được ánh mắt quan sát như lúc này, có điều lấy kiến thức bây giờ của Tô Bằng mà xem xét, công phu của sát thủ tóc đen húi cua kia quả thật rất khủng bố.

Có lẽ ở trong trò chơi, võ công mà hắn sử dụng chẳng qua là võ công cấp màu bạc cao cấp hoặc là màu vàng, ở trong trò chơi Tô Bằng có thể đánh thắng hắn, nhưng mà trên thực tế, đối phương không biết vì sao mà võ công ở trong hiện thực thế nhưng cũng là ở khoảng trình độ này.

Nói cách khác, sát thủ tóc đen húi cua kia thế nhưng lại ở trong hiện thực, đem trình độ võ công tăng lên đẳng cấp không khác trong trò chơi là bao.

“Ta ở trong trò chơi tuy rằng coi như tương đối lợi hại, nhưng mà trong hiện thực, đại khái chỉ có thể trình độ ngang màu bạc cao cấp, cũng không có vũ khí tiện lợi. Nếu gặp phải người kia, chưa chắc đã là đối thủ của hắn...”

Trong lòng Tô Bằng suy tư, có điều hắn nhớ lại, trên người của mình vẫn còn có một khẩu súng, ngoài ra, còn có...

Định thần lại, Tô Bằng phấn chấn tinh thần, cảm giác mình cho dù gặp phải sát thủ tóc đen húi cua kia cũng chưa chắc không thể đánh một trận được.

Nhưng hắn cũng không lập tức đuổi lên theo, mà là kiên nhẫn ở dưới lầu quan sát một lúc đã.

Hắn muốn xác định, Hồng Tri Chu Mạn Lô Ti là muốn đến nơi này tìm Thời Thiên Quân, hay là muốn ở lại đây.

Nếu như là về sau, như vậy tỷ lệ gặp phải nguy hiểm của hắn sẽ tăng lên rất cao.

Tô Bằng ngồi ở trong ô tô, quan sát người ra vào ở cửa khách sạn.

Đợi như vậy hơn hai mươi phút, đột nhiên, Tô Bằng nghe được trong không trung truyền đến một trận tạp âm ồn ào.

Tô Bằng quay lại nhìn lên không trung, chỉ thấy phía trên của tòa khách sạn này, có một phi cơ trực thăng đang quanh quẩn sau đó bay về phía tây bắc.

“Phi cơ trực thăng bay từ tầng thượng của khách sạn?”

Nhìn chiếc phi cơ trực thăng này, Tô Bằng khẽ nhíu mày.

Sau khi chiếc phi cơ trực thăng này bay đi, không đến ba phút, Tô Bằng thấy Hồng Tri Chu Mạn Lô Ti, còn có mấy nam nhân khác, theo trong khách sạn đi ra.

Tô Bằng lập tức tập trung tinh thần, rất nhanh, hắn liền phát hiện một người hắn có ấn tượng.

Nam nhân điều Mạn Lôi Ti đang khập khiễng kia, là một nam nhân trên mặt có một đường sẹo dài từ gò má đến bên trán, người đàn ông này thân cao chừng một mét chín, thân thể hùng tráng.

“Đây không phải là người Tê Tiên Cư truy nã trên website kia sao? Dựa theo lời nói của Hồng Tri Chu, chính là đoàn trưởng Lôi thần của bọn họ!”

Tô Bằng thấy người này, trong lòng chợt nghĩ ra.

Tô Bằng thấy nhóm người này, tổng cộng khoảng mười sáu mười bảy người, sau khi đi ra không lâu, bãi đậu xe của khách sạn có năm chiếc xe các loại được lái tới, mười sáu mười bảy này tiến vào xe ô tô rồi chạy đi.

“Nhóm người này, nếu không có gì nhầm lẫn thì chính là người của tổ chức chiến thần Bắc Âu.

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Hắn đương nhiên sẽ không tưởng rằng những người này là trùng hợp ở cùng một khách sạn với Thời Thiên Quân như vậy.

Bây giờ nhìn lại, người của chiến thần Bắc Âu, hẳn là có liên hệ mật thiết với Thời Thiên Quân, thậm chí hai bên còn ở cùng một khách sạn, nói không chừng người chỉ huy trực tiếp hệ thống võ trang lần đó chính là cấp trên ở công ty lúc trước của Tô Bằng, Thời Thiên Quân!

Lúc này, trong khách sạn này hẳn là đã không còn lính đánh thuê của Chiến thần Bắc Âu, Tô Bằng thả lỏng một chút, đi xuống xe, đi vào trong khách sạn này.

Khách sạn này, nếu không có đăng ký qua điện thoại trước thì ngay cả thang máy cũng không thể đi lên, có điều vào ở khách sạn tại Úc cũng rất đơn giản, chỉ cần sử dụng số chứng minh nhân dân cùng với biết rõ tên họ là được rồi. Tô Bằng sử dụng chính là mã số trên hộ chiếu cùng với tên họ của người tài xế lái xe taxi vừa rồi mới thuê kia, đăng ký một phòng, sau khi chuyển khoản tiền đặt cọc một vạn tiền Úc, Tô Bằng thuê một phòng xếp ở tầng hai mươi bốn.

Sau đó, Tô Bằng lấy thẻ chứng minh nhân dân đi vào thang máy.

Người trong thang máy không nhiều lắm, lúc đến ngang lầu hai mươi ba, trong thang máy chỉ còn một mình Tô Bằng, hắn liền không có tiếp tục đi lên trên, mà là đi ra khỏi thang máy.

Mới vừa đi ra khỏi thang máy, Tô Bằng đã thấy một thanh niên da trắng làm nhân viên tạp vụ hơn hai mươi tuổi mặc đồng phục nhân viên màu đỏ thất nơ, đang đẩy một chiếc xe ăn đi ra.

Tô Bằng đi tới, lên tiếng chào hỏi, nói.

“Này, phục vụ, biết một người Trung Quốc ở tầng này không? Tóc đen mắt đen, thoát nhìn rất sắc bén, thích mang một chiếc kính mát.”

“Xin lỗi, tiên sinh là gì của hắn?”

Nhân viên tạp vụ này không có trực tiếp trả lời vấn đề, mà là hơi hoài nghi hỏi Tô Bằng.

“Bằng hữu.”

Tô Bằng nói, nói xong đưa tay tới.

Hắn thả ở trên xe ăn một tờ tiền mặt một trăm đồng Úc.

“Ai nha...”

Nhân viên tạp vụ này thấy tờ trăm đồng, con mắt liền sáng lên, thản nhiên nhận lấy, thấp giọng nói.

“Phòng Tổng Thống số 0003, bây giờ hắn hình như chỉ có một người.”

Tô Bằng nhìn, nhất thời lộ ra nụ cười mỉm, nói.

“Người có muốn trong vòng năm phút kiếm ra hai ngàn đồng Úc không?”

“Bằng cách nào?”

Nhân viên tạp vụ này nghe được có tiền, nhất thời con mắt sáng lên.

“Giả bộ như ngươi muốn đi vệ sinh, đem xe ăn đẩy tới toilet công cộng của tầng này, sau đó đi vào.”

Tô Bằng nói.

“Cái này... Xin... Xin lỗi, tiên sinh ta không có kỳ thị đồng tính luyến ái, nhưng ta không phải là đồng tính luyến ái, ngươi nếu muốn tìm người như vậy, ta có thể tìm cho ngươi người thích hợp, nhưng ngài ít nhất cũng nên thuê một gian phòng...”

Nhân viên tạp vụ này, ánh mắt nhìn Tô Bằng nhất thời trở nên mập mờ, hắn nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, lập tức trên đầu lộ ra hắc tuyến.

Có điều hắn cũng lười giải thích, nói thẳng.

“Năm ngàn đồng Úc.”

“Tiên sinh, ta nói rồi ta không phải là...”

“Một vạn đồng Úc.”

Tô Bằng cũng không nói nhảm nữa, đem tờ tiền trị giá vạn đồng lấy ra đặt ở trên xe ăn.

“Ách...”

Ánh mắt của nhân viên tạp vụ này biến ảo thật lâu, cuối cùng bỗng nhiên cắn răng một cái, nói.

“Mọi việc đều có lần đầu tiên, không phải sao? Thành giao.”

Nói xong, hắn đem một vạn đồng Úc này nhét vào trong túi tiền, ánh mắt mang theo vẻ mập mờ liếc Tô Bằng một cái, sau đó đẩy xe ăn vào trong toilet công cộng của tầng này.

Tô Bằng bị ánh mắt của nhân viên tạp vụ này quét một trận chán ghét, có điều hắn còn cần người này, kiềm chế cùng hắn đi vào trong toilet, xe ăn tất nhiên bị bỏ lại ở bên ngoài.

Sau khi tiến vào toilet, nhân viên tạp vụ kia đầu tiên là nhìn thoáng qua mấy phòng trong toilet, xác định không có người, lúc này mới biến hóa vẻ mặt một chút, ánh mắt mang theo vẻ động tình, gọi một tiếng.

“Cứ đến đi!”

Giang rộng vòng tay ra muốn ôm hôn Tô Bằng.

“Con mẹ ngươi!”

Tô Bằng theo bản năng trở tay tát vào miệng người này một cái, trên tay mang theo nội lực làm cho người nhân viên này thoáng cái đã bị bay ra ngoài, sau đó đầu trúng vào bồn rửa tay, phát ra một tiếng ầm ỹ, sau đó nằm ngất trên mặt đất.

Tô Bằng thấy vậy, lúc này mới kèm chế sự ghê tởm, đi tới, cởi đồng phục màu đỏ của người này...

...

Ba phút sau, Tô Bằng từ trong toilet đi ra.

Hắn mặc trên người đúng là bộ đồng phục trên người nhân viên tạp vụ kia, vóc người của hai người không sai biệt lắm, Tô Bằng mặc vào cũng xem như vừa người.

Sửa sang lại cái nơ một chút, Tô Bằng đẩy toa ăn, muốn đi đến phòng Tổng Thống số 003...

Chương 336: Không thể phát Phi Dao ra nổi.

Tô Bằng đẩy xe ăn, rất nhanh liền tìm được cửa phòng Tổng Thống số 0003.

Hít sâu một hơi, Tô Bằng sửa sang lại cái nơ của mình một chút, sau đó ấn chuông cửa phòng.

Qua khoảng hơn hai mươi giây, cửa phòng mở ra.

Tô Bằng sau khi thấy mặt mũi người trong phòng lộ ra, trái tim có chút khẽ rung động giật mình.

Bởi vì người hấn nhìn thấy lúc này, chính là sát thủ tóc đen húi cua giết người không chớp mắt mà mình đã nhìn thấy hấn giết chết đồng nghiệp qua máy giám thị ở công ty kia!

Sát thủ tóc đen húi cua này thấy Tô Bằng đẩy xe ăn, hơi có vẻ nghi ngờ, dùng tiếng Anh nói.

“Người có chuyện gì sao?”

“Tiên sinh, phần ăn người gọi đã đến rồi, ta là người đưa cơm của khách sạn.”

Tô Bằng sử dụng tiếng Anh trả lời.

“Đưa cơm? Ta không có gọi thức ăn, người đưa nhầm rồi phải không?”

Sát thủ tóc đen húi cua, nhìn Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

“Cái này... Ta cũng không rõ lắm, tiên sinh, nhưng phòng ăn xác thực là phòng của người muốn gọi thức ăn, ta được chỉ thị đưa thức ăn đến phòng của ngài, bằng không thì như vậy, ta đem xe ăn đưa vào trước đã được chứ?”

Tô Bằng nói với nam nhân tóc đen húi cua này.

“Như vậy sao... Đúng rồi, có thể là người ở cùng ta đã gọi, có điều bọn hấn đã đi trước rồi, bỏ đi, đưa vào đi, ta cũng muốn ăn khuya một chút.”

Nam nhân tóc đen húi cua dường như nhớ tới cái gì, nhẹ gật đầu nói.

“Có thể chính là như vậy.”

Tô Bằng gật đầu, sau đó đẩy xe ăn đi vào trong phòng.

Phòng này hết sức rộng rãi, phòng tiêu chuẩn Tổng Thống có ba phòng hai sảnh và hai phòng vệ sinh, có điều phòng này tựa hồ còn lớn hơn nữa, so với phòng Tổng Thống Tô Bằng thấy trước kia thì còn rộng rãi hơn một chút.

“Đưa vào phòng trong đi.”

Nam tử tóc đen húi cua này nói, nói xong phát phát tay ý bảo Tô Bằng đưa đến bên trong phòng.

Tô Bằng gật đầu, đẩy xe ăn đi vào.

Hắn nhìn thoáng qua trong phòng, trong đại sảnh này dường như có người ngủ qua. Sô pha cùng với trên giường đều rất xóc xệch, trong cái gạt tàn thuốc cũng có không ít đầu mẩu thuốc lá, có điều người ở chỗ này hẳn là đã đi trước.

“Đề ở đây đi.”

Nam tử tóc đen húi cua nói, nói xong từ trong túi tiền tùy ý lấy ra một tờ tiền trị giá trăm đồng, đặt ở trên xe ăn, nói.

“Tiền boa của người.”

“Cám ơn.”

Tô Bằng trong miệng nói, trong lòng lại đang không ngừng phán đoán.

“Xem ra những người của chiến thần Bắc Âu đó rất có thể đã ở đây một thời gian ngắn, có điều bọn hắn tựa hồ cũng đã rời đi.”

“Thời Thiên Quân hẳn là cũng ở chỗ này, có điều trước mắt xem ra dường như Thiên Quân đã rời khỏi đây?”

Tô Bằng lúc nhận lấy tiền boa, nhớ tới chiếc phi cơ trực thăng bay lên từ trên tầng thượng của khách sạn lúc trước, lúc ấy hẳn có một chút dự cảm,

hiện tại xem ra rất có thể là chỗ Thời Thiên Quân đã xảy ra chuyện gì, nên phải lái phi cơ trực thăng đi trước.

“Có nên không chế sát thủ tóc húi cua này trước không đây...”

Trong lòng Tô Bằng bắt đầu không ngừng suy tính.

Mà lúc này đây, nam nhân tóc húi cua kia, đang đứng ở bên cạnh xe ăn, chuẩn bị mở nắp đựng đĩa mỹ thực ra.

Thấy động tác này của hắn, Tô Bằng thầm thở dài một hơi, tay âm thầm hướng về phía súng ngắn sau lưng.

Nam tử tóc húi cua mở cái nắp ra, bỗng nhiên sững sờ.

Chỉ thấy bên dưới cái nắp kia cũng không phải là mỹ thực trong dự liệu, mà là một đĩa hải ngư đã ăn xong.

Hắn hơi sững sờ, có điều ngay sau đó đã phản ứng lại. Tay thoắt cái đã đặt tại trên thắt lưng ở hông.

Tô Bằng mới vừa rồi đã nghĩ đến hắn sẽ phát hiện dị thường, thấy hắn để tay ở trên thắt lưng, biết rõ người này muốn rút ra nhuyễn kiếm ở trong dây lưng, Tô Bằng cũng không chần chờ, lấy tốc độ nhanh nhất rút ra súng ngắn đặt ở trong bao súng ở bên hông, hướng về phía nam tử tóc húi cua này nổ hai phát súng!

“Bằng!”

“Bằng!”

Hai tiếng súng liên tục vang lên trong phòng, nam tử tóc đen kia phản ứng thần tốc, trong nháy mắt thấy Tô Bằng rút súng đã lăn một vòng trên mặt đất, tránh thoát phát súng thứ nhất, chẳng qua là Tô Bằng phản ứng cũng không chậm, phát súng thứ hai rất chuẩn đã bắn vào trên lưng nam tử tóc đen này.

Người này kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể liền nằm thẳng ở đó, không hề động đậy.

“Thuận lợi như vậy?”

Tô Bằng nhìn thấy vậy, trong lòng có chút ngạc nhiên, hắn không ngờ mình mới như thế này mà đã thuận lợi giải quyết sát thủ tóc đen húi cua này.

Hắn chậm rãi dịch chuyển thân thể, đi tới sát thủ tóc húi cua nằm trên mặt đất muốn nhìn một chút người này còn sống hay đã chết.

Nhưng mà ngay khi Tô Bằng vừa mới nhích tới gần sát thủ tóc đen húi cua này, đột nhiên trong lòng hắn bỗng dâng lên sự báo động!

“Bằng!”

Cơ hồ là trong nháy mắt, sát thủ tóc húi cua trên mặt đất kia, thân thể thể nhưng lại giống như là lò xo ở cường độ cao, thoáng cái liền từ trên mặt đất bật lên, đồng thời trong nháy mắt hắn bật lên đó liền rút ra nhuyễn kiếm bên hông, một kiếm bổ tới Tô Bằng!

Tốc độ của đôi phương thật sự là quá là nhanh, Tô Bằng chỉ có thể làm ra một động tác, chính là đưa bàn tay đỡ ngang, giờ súng lục trong tay lên, quay lại đối đầu với nhuyễn kiếm của đôi phương.

“Răng rắc!”

Chỉ nghe từng tiếng vang lên, Tô Bằng rút tay về, súng ngắn thể nhưng lại đã ở trên mặt đất, biến thành hai phần, một kiếm này của đôi phương đã trực tiếp đem súng ngắn trong tay Tô Bằng chém thành hai khúc, trong súng ngắn đã bị đứt, không ngừng chảy ra hỏa dược màu đen, một kiếm của đôi phương đã khiến viên đạn bên trong súng cũng bị chém thành hai nửa.

Chẳng qua là lúc này Tô Bằng cùng với sát thủ tóc húi cua này, không ai rảnh để ý đến thanh súng ngắn này nữa, hai người nhanh chóng di chuyển, ở trong phòng khách này triển khai công phòng chiến.

Thân pháp của hai người đều hết sức nhanh nhẹn, gần như mang theo tàn ảnh, ở trong phòng không ngừng di chuyển, không ngừng có đồ vật trong phòng bị đánh bay, Tô Bằng không ngừng ném những vật bên cạnh vào người nọ, nhưng lại đều bị người nọ chặt đứt hoặc là đánh bay.

Hai người này ở trong phòng cứ như vậy rầm rầm rầm truy đuổi nhau loạn xạ hơn ba mươi mấy giây, sau đó hai người đột nhiên đụng vào nhau, lại nhanh chóng tách ra.

Lúc này, hai người đã từ trong đại sảnh kia đánh tới chỗ Tô Bằng nãy vừa tiến vào phòng.

Lúc này tay áo trên cánh tay của Tô Bằng đã đứt rời, trên cánh tay có một vết thương không sâu không cạn, hấn đứng dựa vào vị trí bên trong, nhìn sát thủ tóc húi cua đang đứng trước mình không xa.

Sát thủ tóc húi cua đã chiếm được vị trí dựa vào cửa, cầm trong tay nhuyễn kiếm, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tô Bằng.

“Võ công của ngươi không tệ, so với ta tới cũng chỉ kém một chút, chỉ là đáng tiếc, ngươi đã phạm vào một sai lầm trí mạng.”

Sát thủ tóc húi cua canh giữ ở cửa phòng, mở miệng nói với Tô Bằng.

“Ồ? Ngươi nói nghe một chút.”

Tô Bằng kéo xuống tay áo đã đứt rời, đem nó giật xuống khỏi cánh tay mình, nói với kẻ địch ở phía đối diện.

“Ngươi không nên sử dụng súng ống, mà là nên mang một binh khí giống như nhuyễn kiếm này, ở khoảng cách kia, súng đối với loại người như chúng ta mà nói, căn bản không phát huy được tác dụng lớn nhất, nếu là ngươi sử dụng bảo kiếm, có lẽ ta bây giờ đã chết rồi.”

Sát thủ tóc húi cua, cầm bảo kiếm trong tay, lộ ra vẻ mặt cười lạnh nói với Tô Bằng.

“Bây giờ, ta đã chặn con đường chạy trốn duy nhất của ngươi, ngươi lại không có binh khí gì, tuyệt đối sẽ không phải là đối thủ của ta. Ngươi tính toán sẽ làm như thế nào đây? Là đầu hàng để bị ta tra hỏi, nói cho ta biết ngươi là do ai phái tới, thân phận của ngươi là gì? Hay là ý định chiến đấu chết ở chỗ này? Hoặc là... Nơi này là lầu hai mươi ba, ngươi từ cửa sổ nhảy ra ngoài sao?”

Sát thủ tóc húi cua, mang theo nụ cười lạnh tàn khốc, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, không có nói gì cả.

Hắn mới vừa rồi giao thủ với sát thủ tóc đen húi cua này, đã cảm giác được trình độ võ lực của đối phương.

Nội công của đối phương, hẳn là trình độ màu vàng tầng bảy tám, kiếm pháp cũng không sai biệt lắm khoảng cấp bậc màu bạc cao cấp, kiếm pháp gần đến mãn cấp.

Lúc này nếu ở trong trò chơi, nội lực của mình còn thắng được hắn, nhưng giờ đây nội lực không có thâm hậu được như của hắn, liều mạng đánh bừa cũng chỉ có bản thân mình chịu thiệt.

Lại thêm đối phương cầm trong tay binh khí, trong tay mình lại không có vật gì, mình dường như cũng không phải là đối thủ của đối phương.

Lần này đến thăm thử dò xét, hình như biến thành tự dâng mình lên cửa.

Có điều, Tô Bằng thật sự không có biện pháp ứng phó sao?

Chỉ thấy, Tô Bằng trầm mặc một hồi, bỗng nhiên mở miệng nói.

“Muốn giết ta? Không có đơn giản như vậy đâu.”

Nói xong, đột nhiên mở rộng bộ đồng phục màu đỏ kia, đưa tay vào trong áo sơ mi của mình sờ xuống.

Khi tay Tô Bằng đưa ra, trên tay của hắn đã có thêm một vật gì đó.

Một cái...

Phi Dao!

“Phi Dao?”

Thấy thanh Phi Dao này, đồng tử của sát thủ tóc húi cua đứng canh giữ ở cửa có chút co lại một chút.

Tô Bằng không nói gì, hấn thu lại tinh thần của mình, làm cho mình đắm chìm ở trong một loại cảm giác hết sức chăm chú.

Một loại khí thế khó hiểu nhưng cường hãn, chậm rãi từ trên người Tô Bằng tràn ngập ra ngoài.

Sắc mặt của sát thủ tóc húi cua đột nhiên biến đổi, trở nên nghiêm túc hẳn lên.

Hắn cảm giác được, Phi Dao trên tay Tô Bằng dường như đang ngưng tụ một loại khí thế khó lường.

Loại khí thế này, đang chậm rãi khóa lại bản thân mình, giống như có một loại sinh vật cường đại khủng bố tới cực điểm đang nhìn chăm chăm vào mình, ánh mắt giống như đang đi săn mồi.

Lúc này, hắn không biết, Tô Bằng cầm lấy Phi Dao, trong lòng lại đang âm thầm kêu khổ.

“Tại sao có thể như vậy...”

Tô Bằng cầm lấy Phi Dao, trong lòng lúc này lại cũng có một tia hồi hận.

Mới vừa rồi, Tô Bằng dám một mình vào đây, trừ súng ngắn mang theo trên người mình ra, chính là hắn còn có dựa vào một thứ vũ khí cuối cùng.

Đó chính là Phi Dao ở ngực mình!

Kể từ khi ở trong trò chơi lĩnh ngộ Nhất Dao Phong Vân, Tô Bằng đã mơ hồ có một loại cảm giác, môn võ công này ở trong hiện thực, hình như mình cũng có thể thi triển.

Bởi vì thuộc tính trong trò chơi của mình đại bộ phận đều mang theo ra ngoài được, trong trò chơi, mình đã lĩnh ngộ được Nhất Dao Phong Vân, như vậy ở trong hiện thực cũng có thể sử dụng nó.

Cho nên, ở đoạn thời gian trước lúc Tô Bằng trang bị thiết bị ở biệt thự, đặc biệt ở trên internet đặt hàng năm thanh Phi Dao hợp kim titan, hơn nữa còn

đặt hàng đai lưng để mang theo Phi Dao, để mình lúc nào cũng có thể mang theo ở trên người, đây chính là một sự bảo hiểm cho chính mình.

Vừa rồi lúc tiến vào, Tô Bằng đã nghĩ đến trên người mình còn có năm thanh Phi Dao hợp kim titan này, mặc dù súng ngắn không đối phó được sát thủ tóc húi cua này, ít nhất còn có tuyệt kỹ Nhất Dao Phong Vân của mình.

Quả nhiên, trong lúc đánh nhau ở thực tế, Tô Bằng cuối cùng vẫn là phải dùng đến Phi Dao.

Nhưng mà, khi Tô Bằng thi triển Nhất Dao Phong Vân, lại chợt phát hiện một vấn đề.

Chính là... Bây giờ hẳn tuy rằng có thể phát động kỹ năng này, nhưng mà nội lực, tinh lực của hắn lại theo không kịp!

Việc này cũng không trách được Tô Bằng, hẳn lúc trước học xong Nhất Dao Phong Vân, thông báo của kỹ năng cũng chỉ báo cho Tô Bằng biết, kỹ năng này chủ yếu là dựa vào ngộ tính, ngộ tính đủ rồi thì có thể thi triển.

Nhưng mà, khi Tô Bằng ở trong hiện thực sử dụng kỹ năng này, lại phát hiện, Nhất Dao Phong Vân cần phải lấy giá trị thể lực, tinh lực cùng với nội lực của mình, và điểm mấu chốt là, giá trị trong hiện thực so với trong trò chơi cao hơn rất nhiều!

Năng lực của hắn ở trong hiện thực, còn chưa đạt tới mức này, nói cách khác, hắn ở trong hiện thực, không thể kích phát ra kỹ năng điên cuồng hấp thu các trị số khác trên thân thể của mình.

Lúc này, hắn tuy rằng tản mát ra khí thế khó lường, nhưng lại có khổ cũng chỉ tự mình biết, Phi Dao này, tám phần...

Là phát không ra nổi!

Chương 337: Một đao nát đầu!

Sát thủ tóc đen húi cua đứng ở nơi cửa, cầm trong tay nhuyễn kiếm, tuy nhiên hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đối phương ngay trang thành một nam nhân viên tạp vụ, trong tay cầm phi đao gây cho hắn áp lực cực lớn. Hắn cảm giác được phi đao này không xuất ra thì thôi, một khi đã xuất ra thì tuyệt đối không phải là loại phi đao bình thường được, nhất định sẽ dùng thế sấm vang chớp giạt đánh tới!

Hắn không chắc có thể tránh thoát phi đao này, chỉ có thể tạm thời giằng co xem đối phương có kiềm nén được hay không.

Lúc này trên trán tên sát thủ tóc đen húi cua đã rịn mồ hôi, toàn thân trong trạng thái phòng bị.

Mà còn Tô Bằng-đôi thủ của hắn, cảm giác lúc này lại càng không dễ chịu.

Khí thế phi đao của hắn đã phát động ra, tựa hồ hết sức lợi hại, nhưng trong lòng Tô Bằng cũng tự biết khổ.

Kỹ năng phi đao chết tiệt này không biết vì sao điều kiện cần thiết để thi triển trong hiện thực dường như cao hơn trong trò chơi không ít, lúc này nội lực của hắn cũng không thể duy trì để hắn phóng phi đao thêm lần nữa.

Nếu sát thủ tóc đen húi cua công kích, Tô Bằng không nắm chắc bản thân có thể phát động phi đao tạo thành sát thương cho tay sát thủ đó, cuối cùng vẫn là bị hắn xuất ra một kiếm, sau đó lại một kiếm đem mình cắt thành hai mảnh.

Bây giờ hắn chỉ có thể giằng co như vậy để xem có thể trận có biến hóa gì không.

“Làm sao mới có thể tăng thêm nội lực bây giờ?”

Tô Bằng trong lòng không ngừng trong lòng tự hỏi, hắn mơ hồ cảm giác được nguyên nhân chủ yếu khiến hắn không đủ điều kiện phát động kỹ năng phi đao chân chính là do nội lực của bản thân không đủ.

Tô Bằng cầm phi đao trong tay, trong lòng lại không ngừng suy tính làm thế nào mới có thể tăng cường nội lực.

“Hử?”

Bỗng nhiên trong lúc đó Tô Bằng nghĩ đến một chuyện.

“Sao có thể quên mất cái này chứ? !”

Sau khi nghĩ đến điều này, hai mắt Tô Bằng sáng lên, trong lòng sáng tỏ thông suốt.

Bởi vì hần đội nhiên nhớ ra, tên nội công bản thân tu hành không phải gọi là Dung Nham Kính Hồ tâm pháp sao?

Dung Nham Kính Hồ tâm pháp có hai thuộc tính đặc thù, một là Kính Hồ. Chính là khiến gắng giữ tâm tình của mình tỉnh táo trong thời gian dài, phản ánh tất cả những thứ xung quanh, để nâng cao nhận thức về môi trường xung quanh, và cải thiện tốc độ phản ứng của họ.

Một hiệu quả đặc thù khác chính là hiệu quả dung nham, ngoại trừ mang theo hiệu quả nội lực nóng hực, còn có một kỹ năng biến hợp chất đơn giản thành hợp chất phức tạp, chính là...

Bộc phát!

Dung Nham Kính Hồ tâm pháp có thể chứa đựng nhiều nhất trên 8% nội lực, sau đó ở thời khắc mấu chốt thì bộc phát, đem nội lực bình thường cất chứa bộc phát ra!

“Đúng rồi! Nội lực của ta bây giờ không đủ, nhưng sau khi ta sử dụng bộc phát, tuyệt đối đủ dùng!”

Sau khi Tô Bằng muốn đến chuyện này, tâm trí như được khai quang sáng ngời.

Hắn ở trong hiện thực, cho tới bây giờ cũng chưa từng thử qua kỹ năng này, quả thực cũng sắp quên hết kỹ năng này rồi.

Chẳng qua là ngay lúc nội lực thiếu hụt nghiêm trọng này, Tô Bằng mới chợt nhớ tới kỹ năng này.

Nếu đã nhớ lại kỹ năng này, Tô Bằng cũng không chậm trễ nữa, trực tiếp liền vận dụng hiệu quả bộc phát đặc thù này.

Bên trong thân thể Tô Bằng lập tức điều động càng nhiều nội lực, chỉ trong phút chốc đã tràn ngập toàn thân hắn.

Đồng thời Tô Bằng cảm giác được tinh thần của mình chấn động, lập tức phi đao truyền đến cảm giác tinh lực căng tràn quen thuộc kia.

“Phát động!”

Tinh thần Tô Bằng hưng phấn, tay hắn cầm phi đao, cảm giác lực lượng ngưng tụ bên trong phi đao càng ngày càng lợi hại.

Lúc này cách đó không xa, đồng tử sát thủ tóc đen húi cua ở đối diện Tô Bằng lần nữa co lại.

Bởi vì hắn cảm giác được phi đao trong tay nam nhân nguy trang thành nhân viên tạp vụ ở đối diện kia không biết vì sao đột nhiên càng trở nên nguy hiểm hơn một chút.

Loại cảm giác nguy hiểm này theo thời gian càng gia tăng.

Tô Bằng thì cảm giác phi đao không ngừng hấp thu nội lực của mình, nhưng mà trong lòng Tô Bằng không hoàn toàn an định lại.

Vì hắn cảm giác được bản thân bây giờ phát động Phong Vân Nhất Đao cũng không giống như trong trò chơi, có thể thi triển hoàn toàn được.

Ít nhất ở trong trò chơi, lúc sử dụng Phong Vân Nhất Đao tinh thần cùng với cảm giác của mình tựa hồ cũng được phóng đại, tựa như hết thảy đều trong lòng bàn tay mình.

Nhưng mà bây giờ Tô Bằng chỉ có thể cảm giác được phi đao trong tay mình chất chứa lực sát thương kinh khủng, mà cái cảm giác cho dù kẻ địch trốn ở đâu cũng có thể truy sát được, phi đao xuất ra, tuyệt không thất bại lại không hề có.

Nói cách khác, Tô Bằng bây giờ cũng có thể xuất ra phi đao, hơn nữa uy lực phi đao sẽ không thua gì trong trò chơi, nhưng không thể bảo đảm đối phương là sẽ không thể thoát được.

Đối phương nếu thông mình sẽ có thể cảm nhận được chuyển động của cơ thể mình khi mình xuất ra phi đao, đoán được quỹ đạo chuyển động của nó mà tránh thoát.

Lúc này Tô Bằng mặc dù biết uy lực phi đao nhưng cũng không dám xuất thủ, bởi vì lúc này mà một kích không trúng thì bản thân liền không còn nội lực để xuất thủ thêm lần nữa.

“Ta hiểu rõ nội lực Phong Vân Nhất Đao hấp thu tương ứng với uy lực Phong Vân Nhất Đao, còn hấp thu tinh thần cả thể lực thì bảo đảm cho việc tập trung tinh thần!”

Lúc này Tô Bằng lần đầu cảm giác được chỉ nội lực thôi là vẫn chưa đủ, cũng trong quá trình thi triển phi đao này, Tô Bằng lĩnh ngộ được nguyên lý của Phong Vân Nhất Đao.

Nếu lần này thành công giết chết kẻ địch trước mắt, từ nay về sau lúc thi triển kỹ năng phi đao này hẳn sẽ cảm thấy trình độ mình được đề cao hơn nữa.

Nhưng mà bây giờ Tô Bằng lại không dám khẳng định một đao xuất ra này tuyệt đối có thể giết chết người trước mắt này.

“Phải làm sao? Làm sao để đề cao thể lực với của mình đây?”

Trong lòng Tô Bằng cảm thấy sốt ruột không thôi.

“Đề cao thể lực và tinh thần... Đây không phải là hiệu quả của chiêu kia sao?”

Tô Bằng chợt nhớ tới bản thân mình còn có một lá bài tẩy chưa sử dụng.

Hắn nhìn về phía sát thủ tóc đen húi cua, đột nhiên vận chuyển một bộ công pháp khác.

Ngay lúc Tô Bằng sử dụng công pháp này, không ngờ giữa hắn và sát thủ tóc đen húi cua thể như dường như xuất hiện một đường dẫn vô hình, tinh lực, thể lực, thậm chí sinh mệnh lực trên người sát thủ tóc đen húi cua đều không ngừng chuyển vận qua bên Tô Bằng.

Giống như có một máy bơm vô hình, đem toàn bộ sinh mệnh lực của sát thủ tóc đen húi cua chuyển qua cho Tô Bằng.

Lập tức Tô Bằng cảm nhận được tinh lực của mình đột nhiên bộc phát đến mức dư thừa thân thể chưa bao giờ có cảm giác tốt như vậy.

Còn sát thủ tóc đen húi cua, giờ phút này bỗng nhiên cảm giác được thân thể của chính mình tựa như đã ba mươi ngày không hề chớp mắt, từ lúc mới sinh ra cho đến bây giờ, lần đầu cảm thấy mệt nhọc như vậy, tựa như ngay bây giờ, hắn cần lăn ra ngủ ngay lập tức.

Trong lòng hắn lập tức kêu không tốt, biết mình có thể là trúng pháp thuật của đối phương, hắn không dám tiếp tục nhẫn nại nữa, mặc dù phi đao đối phương gây cho mình áp lực thực lớn nhưng hắn cũng chỉ có thể xông đến.

Sát thủ tóc đen húi cua cầm trong tay nhuyễn kiếm, hướng Tô Bằng đánh tới!

Còn Tô Bằng trong nháy mắt cũng cảm giác được phi đao hình như đã bổ sung đầy đủ tinh thần cùng thể lực, loại cảm giác không chế hết thảy này trong nháy mắt lại xuất hiện.

Tô Bằng trong nháy mắt phóng đến chỗ sát thủ tóc đen húi cua động mà phi đao hắn cầm trong tay cũng động...

Phi đao hóa thành một tia sáng bay ra, tốc độ hoàn toàn vượt qua tốc độ âm thanh.

“Ầm!”

Một tiếng trầm đục vang lên, trong giây lát, sát thủ tóc đen húi cua đứng bất động trên mặt đất.

Trên trán của hắn xuất hiện một lỗ hồng...

Sau một lúc lâu, hắn mới từ từ to mắt, sau đó thân thể cũng ngã ngược lại về phía sau.

Thi thể của hắn ngã trên đất rồi mới lộ ra vách tường sau lưng hắn, chỉ thấy trên vách tường có một lỗ, phi đao kia không ngờ thế nhưng lại xuyên qua đầu sát thủ tóc đen húi cua, sau đó lại đâm thủng vách tường, không biết đã bay đi nơi nào...

Chương 338: Khắc phục hậu quả.

Sau khi Tô Bằng xuất ra phi đao liền cảm thấy thân thể bủn rủn, hắn cũng ngồi trên mặt đất một chút.

Có điều hiệu quả bí thuật kiếm mỗi lần vẫn phát huy tác dụng như cũ, Tô Bằng cảm giác thân thể của mình rất nhanh đã khôi phục, nội lực vẫn phải cần một khoảng thời gian mới hồi phục được, nhưng thể lực và tinh thần trong thời gian rất ngắn liền có thể khôi phục đến trạng thái trọn vẹn.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ, bản thân có thời gian nhất định phải ở hiện thực thí nghiệm một lần xem thử toàn bộ võ công có thể dùng trong hiện thực không, như vậy trong lòng mình cũng phòng bị trước, không đến nỗi bị động như vậy.

Tầm nửa phút sau, tinh lực và thể lực của Tô Bằng đã khôi phục không sai biệt lắm, hắn đứng lên, đi tới trước mặt sát thủ tóc đen húi cua đã chết.

Tô Bằng nhìn thi thể người đàn ông này, chỉ thấy đầu của hắn có một cái lỗ lớn bằng với đường kính của phi đao, không ngừng có chất lỏng màu xám và màu đỏ sẫm từ cái lỗ trên đầu hắn chảy ra, hẳn là máu cùng với chất xám não chảy ra.

Tô Bằng lắc lắc đầu, nhìn lại quần áo nam tử tóc đen này, một thân sát thủ có mái tóc húi cua đen này mặc áo somi đen hình như bằng lụa và một cái quần tây đen.

Nhìn quần áo của hắn, Tô Bằng ngồi xuống, lấy tay sờ sờ chất liệu y phục của hắn.

Nếu vừa rồi không nhìn lầm, chính là bộ y phục không bắt mắt này, đỡ 1 phát đạn của Tô Bằng, mà sát thủ có mái tóc húi cua đen không mặc quần

áo chống đạn, hẳn là chủ yếu dựa vào áo somi mỏng tanh trên người chặn viên đạn này.

Sờ lên chất liệu quần áo, quả nhiên, thứ này cũng không phải trong chất vải may y phục mà Tô Bằng biết, ngược lại có hơi giống y phục bằng tơ tằm thêm sợi kim loại mảnh tạo thành, Tô Bằng chợt nhớ tới, kim phiếu tiền trang Thông Vân mà mình từng thấy trong game, hình như chất liệu cũng gần giống loại y phục này.

Tô Bằng cũng không động thủ mà đưa tay vào trong túi quần sát thủ có mái tóc húi cua đen, không lâu sau hẳn móc ra một cái điện thoại di động, còn có một cục tiền mặt.

Cục tiền mặt này đều là những tờ trăm tệ, khoảng chừng một trăm tờ, chỉ là gấp lại bỏ trong túi quần, Tô Bằng cũng không đặc biệt chú ý, trên người vì không nhiều tiền mặt lắm nên hẳn thuận tay để vào trong túi quần mình, sau đó Tô Bằng mở di động của sát thủ tóc húi cua đen ra.

Số liên lạc trong điện thoại di động cũng không nhiều lắm, tổng cộng cũng chỉ có sáu số. Tô Bằng nhận ra hai dãy số trong đó.

Số điện thoại của một tin nhắn chính là của Thời Thiên Quân, một cái khác là của Lôi Thần, hẳn là đoàn trưởng của Bắc Âu Chiến thần kia.

Ngoài ra còn có bốn cái không đánh dấu đặc biệt, Tô Bằng cũng không nhận ra.

Tô Bằng nhìn nhìn rồi lấy điện thoại di động của mình ra, chuyển hết dữ liệu từ điện thoại của tay sát thủ sang điện thoại của mình thông qua bluetooth. Sau đó lấy sim điện thoại bỏ vào trong người.

Làm xong những việc này, Tô Bằng mang bao tay vào, chùi sạch vân tay trên di động rồi đặt lại vào trong túi áo của sát thủ tóc đen húi cua.

Hắn làm vậy nhìn qua có vẻ như làm điều thừa nhưng trên thực tế là để phòng ngừa trong điện thoại di động này có trang bị thiết bị định vị gì đó, tránh cho người ta tìm tới cửa.

Xử lý xong những thứ này, Tô Bằng đứng dậy đi về phía sau tay sắt thủ kia.

Nơi vách tường hần đi đến xuất hiện một lỗ nhỏ, là do phi đao của hần một kích xuyên qua tường, bay thẳng ra ngoài.

Dùng ngón tay sờ sờ lên cái lỗ nhỏ trên vách tường, hần vẫn cảm nhận được nhiệt độ còn lưu lại do ma sát mạnh gây ra, độ ẩm khoảng chừng trên bảy tám chục độ.

Tô Bằng cảm giác được độ ẩm này mới nhất thời yên lòng, hần mới vừa rồi còn lo lắng phi đao mình xuất ra có lưu vân tay của mình, không biết phi đao bay đi nơi nào, có thể bị người khác tìm ra hay không.

Có điều bây giờ xem lại độ ẩm do ma sát với vách tường lúc bắn ra phi đao, xác định phải hơn một trăm độ, protein và hơi nước trên phi đao gần như đã bốc hơi, không thể lấy mẫu vân tay nữa.

Tuy rằng cục cảnh sát châu Úc cũng không bản ghi chép vân tay của Tô Bằng, có điều bớt đi khả năng thân phận vẫn tốt hơn.

Tô Bằng mang theo bao tay, không có để ý thi thể tên sát thủ trên mặt đất mà tiến vào gian phòng khác, nhìn xem vật gì giá trị hay không.

Chẳng qua một vòng cũng không tìm được vật phẩm gì có giá trị. Tô Bằng lúc này mới đi ra, tiến hành tiêu hủy chứng cứ cuối cùng.

Hần chùi sạch toàn bộ căn phòng cùng với những thứ đã chạm qua trong lúc đánh nhau với tên sát thủ có mái tóc húi cua đen kia, xóa sạch toàn bộ vân tay.

Sau đó, hần đi đến chỗ sát thủ tóc húi cua đen, cởi áo somi đen trên người đối phương xuống.

Áo somi của Tô Bằng vốn đã bị đối phương một kiếm cắt nát tay áo, không thể mặc đi ra ngoài, áo somi này vừa hay có thể che chắn cho hần.

Hơn nữa áo somi đen này không biết là sử dụng công nghệ gì chế tạo, không ngờ thế nhưng lại có thể chống đạn, coi như là một đạo cụ quan trọng, nói không chừng trong tương lai sẽ hữu dụng.

Về phần có phải là người chết đã từng mặc qua hay không... cũng không cần quá để ý chi tiết, tỉ mỉ vấn đề này.

Tô Bằng cởi áo sơ mi của mình ra, bỏ vào trong một cái túi tìm được từ trong phòng, vỏ phi đao cùng bao súng của mình cũng để vào trong, mặt khác súng lục sắp bị chém thành hai khúc cũng đặt vào trong đấy rồi thay áo somi vào.

Dáng người hăn và sát thủ tóc húi cua đen không khác biệt lắm, mặc vào cũng vừa vặn.

Xử lý xong những thứ này, Tô Bằng nhớ lại, trong phòng thân phận của mình không còn căn cứ chính xác nào chứng minh thân phận của mình.

Hăn liền hít sâu một hơi, nhìn thoáng qua thi thể sát thủ tóc húi cua đen trên mặt đất, nói.

“Tạm biệt.”

Sau đó liền mở cửa phòng đi ra ngoài.

Đi ra khỏi phòng, Tô Bằng nhìn lại hành lang khách sạn, chỉ thấy ở trên vách tường hành lang khách sạn cũng có một cái lỗ, hăn là phi đao kia từ nơi này bay ra ngoài, sau đó lại xuyên qua vách tường một phòng ở hành lang đối diện, cuối cùng không biết đã bay đi đâu.

“Lực đạo này... Cho dù xuyên thủng toàn bộ khách sạn rồi bay ra bên ngoài cũng không coi là dự liệu...”

Tô Bằng nhìn dấu vết này cũng có chút cảm giác không biết nói gì, khó trách trong trò chơi sau khi sử dụng Phong Vân Nhất Đao thì tìm không được phi đao bay đi nơi nào, lực đạo mạnh như vậy, bay đi cả km trong trò chơi cũng không phải vô lí.

Nếu trên phi đao không lưu vân tay bản thân thì mất đi cái này cũng không vấn đề gì, Tô Bằng đi đến chỗ thang máy...

...

Năm phút sau, Tô Bằng xuất hiện dưới lầu khách sạn.

Ô tô bị Tô Bằng trộm vẫn còn dừng ở dưới lầu, Tô Bằng lại sử dụng chìa khóa vạn năng trước kia mở cửa xe, sau đó lượn quanh trong thành phố một vòng.

Tìm được một chỗ bí ẩn, Tô Bằng dừng lại nơi đó, sau đó lau sạch những chỗ có thể lưu lại dấu vết, lấy áo somi cùng vỏ phi đao và bao súng ra cùng đốt với ô tô, còn bản thân liền rời khỏi.

“Hi vọng chủ nhân ô tô này đã mua bảo hiểm rồi.”

Nhìn ô tô đã cháy lên ngọn lửa, trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

Đi ra ngõ tối này, Tô Bằng 20 phút mới kêu một chiếc xe taxi, nói cho tài xế vị trí biệt thự của mình.

Nửa giờ sau, Tô Bằng về tới biệt thự của mình.

Lúc này đã là rạng sáng hơn hai giờ.

Có điều Tô Bằng một chút cũng không buồn ngủ, hôm nay chẳng những thăm vấn Hồng Tri Chu, tìm được manh mối của việc Thời Thiên Quân biến mất thần bí rồi, lại còn giết chết sát thủ tóc đen húi cua vốn vẫn tồn tại như bóng ma trong lòng mình đủ để cho Tô Bằng cảm thấy tinh thần phấn chấn.

Huống chi hôm nay hắn còn sử dụng bí thuật kiếm môi, dựa theo kinh nghiệm của Tô Bằng, hôm nay và ngày mai phỏng chừng mình cũng không cần ngủ, bí thuật kiếm môi mang đến tinh lực đủ để chống đỡ cho hắn hai ngày tới.

Tô Bằng tiến vào biệt thự của mình, đầu tiên dọn xử lý áo somi kia.

Vết thương trên cánh tay của hắn nhờ bí thuật kiếm môi đã nhanh chóng kết vảy, đợi đến khi trở lại biệt thự, vảy đen kia cũng đã tróc xuống, một lần nữa lộ ra làn da bóng loáng.

Tô Bằng đem áo somi lấy được bỏ vào lò sưởi trên tường, dội thêm chút xăng để dễ đốt, sau đó châm lửa.

Áo somi rất nhanh đã hóa thành tro bụi trong đám lửa.

Còn Tô Bằng thì ngồi trên ghế sa * trong phòng khách lâu một, lấy điện thoại di động của mình ra, nhìn vào sáu dãy số mới xuất hiện bên trong.

Trong sáu dãy số trên điện thoại di động của tên sát thủ kia, ngoại trừ số của Thời Thiên Quân và Lôi Thần ra còn có bốn số khác.

Tô Bằng nhìn bốn dãy số, bốn người này không phải là thân nhân của sát thủ tóc húi cua đen mà chính là cấp trên của hắn.

Bởi xét đến bộ dạng lãnh khốc của sát thủ tóc đen húi cua kia, khả năng có vợ con là rất nhỏ, bốn dãy số này khả năng lớn dạ của thành viên trong tổ chức.

“Trước tiên cứ lưu lại đã, không tiện đả thảo kinh xà, chờ xem trong khoảng thời gian này tình hình ra sao đã.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

Lúc này, trong lòng hắn thậm chí có một loại cảm giác hết sức thư sướng. Bản thân mình sở dĩ cảm thấy thư sướng như vậy là vì hai lí do, công ty vốn luôn mang đến cho Tô Bằng rất nhiều áp lực hôm nay cuối cùng đã bị Tô Bằng cho một cú đả kích ngay chính diện.

Lí do thứ hai là sát thủ tóc đen húi cua lúc còn ở công ty mang đến cho hắn

bóng ma tâm lý rất lớn, đồng nghiệp và người áo xám bị tên sát thủ tàn nhẫn giết chết khiến Tô Bằng sinh ra cảm giác lo lắng về an toàn của bản thân mình.

Loại sợ hãi này ẩn giấu vô cùng sâu, vẫn không bị Tô Bằng phát giác, chỉ là hôm nay giết chết sát thủ tóc đen húi cua, sâu trong nội tâm Tô Bằng mới có một loại cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Cảm giác được loại cảm giác thư sướng này khiến Tô Bằng cũng không có ý đi ngủ, dứt khoát từ trong tủ rượu của biệt thự lấy ra chai rượu vang đỏ, ngồi trên ghế sa * bắt đầu uống một mình.

Tô Bằng cứ như vậy uống đến lúc trời sắp sáng.

Mà vào chính lúc này, di động của Tô Bằng bỗng nhiên vang lên...

Chương 339: Chữa trị vết thương ngầm

Tô Bằng mở điện thoại, nhìn thấy dãy số hiện lên trên màn hình điện thoại, là tiểu quỷ Đài Loan A Triết đáng ghét kia.

“Tiểu quỷ này...”

Thở dài một hơi, Tô Bằng bắt điện thoại.

“A Triết sao? Thời gian Đài Bắc bây giờ có lẽ đã là sáng sớm rồi nhỉ? Tìm ta có chuyện gì?”

Tô Bằng nói điện thoại với đầu bên kia.

“Ha ha, tên lăm tiền, ta muốn thay mặt bốn người chúng ta hỏi ngươi một chút, một vài đạo cụ thành phẩm chúng ta chế tạo thành kia, gửi đến đâu thì được hả? Còn nữa, ngươi không phải nói muốn bỏ tiền giúp chúng ta luyện kỹ năng sao? Chúng ta làm sao để nhận được viện trợ của ngươi?”

Thanh âm của A Triết, từ bên kia điện thoại truyền đến.

“Cái này à...”

Tô Bằng dừng lại một chốc, suy nghĩ một lát, nói.

“Hai ngày nay, ta sẽ xác định một địa chỉ nhận hàng, có điều ngươi báo cáo trước đi, hàng hóa trên tay các ngươi có là cái gì? Ta còn chuẩn bị nguồn tiêu thụ.”

“Như vậy sao, ở chỗ Huyền Nhã có ba bộ quần áo, một bộ là Vũ Y Nghê Hồng, một bộ trang phục chiến đấu, còn có một sợi kim, ngươi dường như

biết thuộc tính của Vũ Y Nghê Hồng? Trang phục chiến đấu và Vũ Y Nghê Hồng phẩm cấp không khác nhau mấy, nam tử nữ tử đều có thể dùng được, hơn nữa có tính co giãn, cho dù dáng người thế nào cũng có thể mặc vừa, áo sơi kim thuộc tính chiến đấu có hơi yếu, nhưng phòng ngự cao hơn Vũ Y Nghê Hồng một chút, ngoài ra, sau khi mặc vào còn thêm ba điểm ngộ tính, bởi vì trong trang phục này sử dụng một loại bảo thạch điều chế đặc thù, có thể khiến người càng thêm tỉnh táo, lại càng dễ dàng cảm nhận được ý cảnh “Thiên”.”

“Chỗ của ta chủ yếu là thuốc chữa thương, còn có một loại thuốc gọi là Bộc Mệnh đan, nghe tên người hẳn đã biết chứ, uống Bộc Mệnh đan rồi, sức chiến đấu ở trong một giờ đại khái có thể tăng lên 30%, nhưng có tác dụng phụ, đại khái cần tĩnh dưỡng một hồi mới có thể dùng lần nữa, hơn nữa nếu như thường xuyên uống nó, sẽ đoán mệnh.”

“Ngoài ra chính là Bỉ Lợi. Năng lực của hẳn người chắc hẳn biết, chính là sử dụng sức mạnh bùa chú tăng cường vũ khí hoặc là bản thân, hẳn có hai thanh bảo kiếm rất tốt, một thanh là thượng phẩm màu bạc, một thanh là hạ phẩm màu vàng, có điều sau khi trải qua hẳn xử lý, hiệu quả thực tế ít nhất so với bản thân nâng cao hai phẩm cấp, có thể đạt tới trình độ trung phẩm màu vàng cùng thượng phẩm màu vàng, đạt tới trình độ này, chủ yếu là bởi vì hẳn không có nguyên liệu tốt. Nếu không còn có thể lợi hại hơn... Người nếu là có dự định thăng cấp tiến hóa tiến hóa vũ khí, gửi qua bưu điện cũng được.”

A Triết ở trong điện thoại nói với Tô Bằng, như vậy giống như là thương nhân đẩy mạnh tiêu thụ hàng hóa của mình.

“Như vậy sao...”

Tô Bằng nghe thế, nhẹ gật đầu, nói.

“Cũng không tồi, như vậy đi, ta trước tiên chuyển hoàng kim cho các người, các người biết tiền trang Thông Vân chứ? Tiền trang Thông Vân có một chức năng, chính là ở một nơi nhập vào kim phiếu, sau đó cho người một chuỗi mật mã phức tạp, sau khi biết mật mã này, có thể đổi tiền ở nơi khác, có điều tiền trang không đề cử chức năng này cho lắm, bởi vì dễ xảy ra vấn đề.”

“Chúng ta sử dụng chức năng này đi, ngày mai ta sẽ đi đến chỗ tiền trang Thông Vân chỗ ta để nhập kim phiếu, bọn họ sẽ biết sử dụng hệ thống chim bồ câu của mình đem tin tức kim phiếu đã nhập vào kho thông báo cho tiền trang Thông Vân đã chỉ định, các người nói cho ta biết địa chỉ tiền trang Thông Vân ở gần các người đi. Sau khi ta nhận được mật mã tài khoản, sẽ điện thoại báo cho các người.”

“Về phần tiền tài trong hiện thực, vậy thì phải đợi sau khi thương phẩm bán ra lại chuyển đến tài khoản của các người.”

“OK.”

A Triết cũng không nói nhiều. Trực tiếp thông báo vị trí của tiền trang Thông Vân, Tô Bằng ghi nhớ, sau khi xác định kim phiếu nhập kho, ở trong hiện thực đem mật mã tài khoản nói cho hắn biết.

Sau khi ước định Tô Bằng bên này xác định địa chỉ nhận hàng, liền gửi qua những trạm dịch phục vụ đạo cụ sử dụng đặc biệt, chuyện này xem như đã định đoạt xong.

Cúp máy của A Triết, Tô Bằng lúc này cũng khôi phục lại trạng thái bình thường.

Thật ra hắn cũng có thể trực tiếp sử dụng card Hắc Sắc Luân Hồi ở trên website người Luân Hồi treo tin tức buôn bán, sau đó để cho bọn người A Triết trực tiếp giao hàng cho người mua trong trò chơi, như vậy sẽ dễ dàng hơn chút, có điều nếu như vậy, chính là trực tiếp tiết lộ tung tích của đám người A Triết.

Một mặt bản thân đám người A Triết còn rất non nớt, dễ dàng bị người giống như là Từ Khản có dụng ý khác tìm được dấu vết xảy ra nguy hiểm, một mặt khác, bản thân Tô Bằng cũng có lòng riêng, hắn muốn không chế chặt chẽ nguồn cung cấp, mà không để cho bọn người A Triết tự mình làm tiêu thụ.

Dù sao những đạo cụ này đều là thương phẩm thu được lợi nhuận cao, một khoảng thời gian sắp tới của mình, thu nhập ở trong trò chơi, đều là cần nhờ

bọn họ để duy trì, đây là tài nguyên của mình, thôi thì đành phải hao tổn chút tinh thần.

Duỗi cái lưng mệt mỏi, Tô Bằng từ trên ghế salon đứng lên, tự nhủ.

“Log in thôi, hôm nay xem như là một ngày quan trọng.”

Ngày hôm qua lúc login, Tô Bằng đã nhận được nội đơn Long Quy một trăm năm mươi năm người chơi gửi vào email cho mình, như vậy tất cả được liệu để chữa trị đã đầy đủ cả rồi, hôm nay, có lẽ nên mời Tôn Nhất Hao, cho mình tiến hành trị liệu họa ngầm, đem thân thể của mình chuyển biến thành thân thể Cửu Dương.

Tô Bằng đi đến lầu hai biệt thự, mở thiết bị an toàn của biệt thự, sau đó, lấy máy chủ ra, bản thân đăng nhập vào trò chơi.

...

Thế giới Tử Vong Luân Hồi, Hành Y đường thành Lâm Y, trong hậu viện lầu một, thân thể của Tô Bằng dần dần hiển hiện.

Rất nhanh, cả người hấn xuất hiện ở trong này, Tô Bằng mở mắt, phát hiện lầu một tiểu lâu này, vẫn còn đang thấp đèn.

Tô Bằng nhìn thấy chậu than, linh bài, còn có một chút đồ cúng, còn Mục Hiểu Tùng, đang quỳ gối bên dưới một cái bàn, không ngừng đốt tiền giấy.

Trên một cái ghế sau lưng hấn, Tô Xán nằm ở phía trên, đã mê man ngủ say.

“Hiểu Tùng, ngươi còn chưa ngủ à.”

Tô Bằng nhìn thấy Mục Hiểu Tùng ở đó đốt vàng mã, lên tiếng nói với hấn.

Mục Hiểu Tùng nghe thấy âm thanh thân thể thoáng run rẩy, có điều lập tức khôi phục bình thường, hấn đã thích ứng Tô Bằng xuất quỷ nhập thần.

Hấn quay đầu lại, nhìn thoáng qua Tô Bằng, nhẹ gật đầu, nói.

“Ừm, đêm qua ta túc trực bên linh cữu phụ mẫu tử tử ta, cho nên không ngủ.”

Tô Bằng nhẹ gật đầu, hẩn nhìn trên mặt bàn đặt đồ cúng, nhưng không nhìn thấy đầu người máu chảy đầm đìa.

Mục Hiểu Tùng nhìn, giống như là biết Tô Bằng đang suy nghĩ cái gì, mở miệng nói.

“Đầu của trang chủ Mục gia trang, hôm qua ta đã bái tế xong rồi, có điều nơi này dù sao cũng là trong nhà người khác, bỏ một cái đầu người lên cũng không phải là chuyện tốt lành gì, đúng lúc hôm qua nhìn thấy bạn tốt của Tô tiên sinh người đến tìm ngài, bèn nhờ hẩn xử lý cái đầu người kia.

“Ừm, người có thể nghĩ được vậy thì tốt, tuổi người còn nhỏ, không nên cả ngày sống trong thù hận.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, nói với Mục Hiểu Tùng.

Mục Hiểu Tùng khẽ gật đầu, hẩn cử động thân thể mỗi như một lát, đứng lên, nói với Tô Bằng.

“Đúng rồi, bạn của người Tôn tiên sinh, hôm qua đến tìm người, bảo ta chuyển lời một tiếng với người, nói là hẩn vài hôm nữa sẽ phải rời khỏi Lâm Y, muốn hỏi người thử xem, dược liệu chữa trị chữa thương cho người chuẩn bị xong chưa? Hẩn nhiều nhất chỉ có thể đợi người được thêm mười ngày, sau đó phải rời khỏi...”

“Mười ngày sau phải đi rồi?”

Tô Bằng nghe thế, trong lòng nghĩ đến chính là, Tôn Nhất Hao này xem đáng vẻ thật sự tìm được cao thủ, chuẩn bị đàm phán nói chuyện bí mật Từ Hàng Tĩnh Trai.

“Hẩn còn nói gì nữa?”

“Hẩn nói hôm nay còn có thể đến nữa, nếu Tô tiên sinh về tới đây, xin người tạm thời khoan đi đã.”

Mục Hiểu Tùng truyền đạt lời của Tôn Nhất Hao với Tô Bằng.

“Ừm, biết rồi, hôm nay ta vốn chính là muốn đợi hắn đây.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, hắn đi qua, trên mặt bàn được dựng đơn giản làm bàn thờ ở chỗ kia lấy ba nén hương, châm lửa, thắp ba nén hương cho cha mẹ tỷ tỷ Mục Hiểu Tùng, Mục Hiểu Tùng cảm kích nhìn Tô Bằng, Tô Bằng khẽ gật đầu, tự mình đi đến trên ghế bên cạnh, nhắm mắt dưỡng thần.

Chương 340: Chuyển đổi thân thể Cửu Dương

Ở trên ghế, Tô Bằng cũng không nhàn rỗi, yên lặng tu luyện tâm pháp Dung Nham Kính Hồ của mình, nội công tâm pháp này sau khi được Tô Bằng sử dụng kinh nghiệm thực chiến thăng cấp đến sáu cấp, vẫn luôn đứng sừng ở cửa ải mấu chốt để thăng cấp, dùng kinh nghiệm thực chiến vẫn không thể nào tiếp tục thăng cấp lên được nữa, Tô Bằng chỉ có thể chậm rãi tìm tòi, chờ đợi cơ hội đột phá.

Cứ như vậy, Tô Bằng nhắm mắt tu hành vận chuyển nội công, đại khái được ba chu thiên, đột nhiên trong lòng nảy sinh cảm ứng, cảm giác giống như có cao thủ đến.

Tô Bằng lúc này mới đình chỉ vận chuyển nội công, mở mắt ra, quả nhiên thấy gương mặt tươi cười rạng ngời của Tôn Nhất Hao, đang đi về phía cánh cửa tiểu lâu của mình.

“Tôn tiên sinh.”

Tô Bằng lập tức đứng lên, nói với Tôn Nhất Hao, Tôn Nhất Hao nhìn mỉm cười, nói.

“Hôm qua nghe Từ bá của Hành Y đường nói, thay người nhận được một nội đan Long Quy một trăm năm mươi năm từ Trung Châu gửi tới, ta nghe thì được biết người hắn là đã chuẩn bị gần như đủ những dược liệu cần thiết rồi phải không, cho nên mới đến đây xem thử có thể chữa trị cho người được chưa, chỉ là người lúc ấy giống như tỉnh thoảng, không có ở nơi này, ta nhờ thiếu niên kia truyền lời, thế nào, tinh hoa mặt trăng đã chuẩn bị xong rồi sao?”

“Ừm.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, nói.

“Tinh hoa mặt trăng ta đã chuẩn bị rồi... Ừm, chuẩn bị phân lượng tinh quái hấp thu bốn mươi ngày rồi, ngoài ra nội đan Long Quy một trăm năm mươi năm này cũng đến rồi, lại thêm chu quả trên người ta, chuẩn bị chữa trị có lẽ đã ổn rồi, ngoài ra mấy ngày nay hai tên tiểu tử này ở đây quấy rầy, cũng khiến hao tâm tổn trí rồi.”

“Ha ha, làm gì có.”

Tôn Nhất Hao nghe thế, cười ha hả nói.

“Môn phái này hành y tế thế của chúng ta, cũng chú ý khoái ý ân cừ. Người cứu thiếu niên Mục Hiểu Tùng kia, có phần phù hợp tâm ý của ta, nếu không cùng hắn nói chuyện, biết được hắn đã bị môn phái khác thu nhận làm đồ đệ, ta thật muốn dẫn hắn vào hành y tế thế, giao cho vài vị sư bá của ta bồi dưỡng, làm tiểu sư đệ của ta, Tô lão đệ chuyện người làm gần đây, ta cũng biết. Chỉ là giết một ác bá, thuận tiện phóng hỏa, đều là chuyện nhỏ, không có phiền phức gì, không phiền phức gì.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, hắn nhớ tới lý niệm trong môn phái của Tôn Nhất Hao trước mắt này, có một điều là bình thiên hạ không bình chuyện, ác bá ngang ngược hắn giết, không biết là gấp bao nhiêu lần mình, tất nhiên sẽ không giết người xong rồi, lại đặt đầu người ở đây, coi như làm xong một chuyện được.

“Tôn huynh, nghe nói người sắp phải đi, có phải là chuyện người nói với ta kia không...”

Tô Bằng nhớ tới chuyện vừa rồi Mục Hiểu Tùng nói với mình, Tôn Nhất Hao muốn bỏ đi, liền mở miệng, chuyển chủ đề sang phương diện trước mắt nói.

“Đúng vậy, ta đã tìm được mấy người cao thủ, dự định cùng với bọn họ mò ra chỗ ẩn thân bí mật bí mật của Từ Hàng Tĩnh Trai xem sao, thấy có thể cứu được vị bằng hữu kia của ta hay không, có điều Tô hiền đệ yên tâm,

trước khi đi, ta nhất định chữa trị hoàn hảo căn bệnh ngầm trên người của lão đệ ngươi trước tiên.”

“Ha ha, ta có chút lo lắng, Tôn huynh ngươi đi chuyến này, vẫn nên cẩn thận một chút cho thỏa đáng.”

Tô Bằng cười cười, nói với Tôn Nhất Hao.

“Cái này không có việc gì, lão đệ ngươi có thể yên tâm, mặc dù môn phái chúng ta cùng Từ Hàng Tĩnh Trai nhìn không vừa mắt lẫn nhau, nhưng dù sao vẫn có giao tình, dù cho thất bại, các nàng cũng không thể nào giết, nhiều nhất cho ta chút giáo huấn thôi... Cái khác ta không dám nói, da mặt vẫn đủ dày, chịu chút hình phạt nhỏ, cũng không có gì.”

Tôn Nhất Hao ha ha cười, nói với Tô Bằng.

“Tôn huynh tâm tình rộng rãi, bằng hữu của ngươi đúng là may mắn.”

Tô Bằng hợp thời nói một câu.

Tôn Nhất Hao lắc đầu cười cười, sau đó nói.

“Nếu Tô lão đệ hôm nay ở đây, các loại dược liệu lại chuẩn bị đầy đủ xong xuôi, chúng ta cũng đừng có kéo dài thêm nữa, không bằng liền vào hôm nay, ta chuyển đổi thân thể Cửu Dương cho Tô lão đệ ngươi.”

“Như thế rất tốt.”

Tô Bằng gật đầu nói.

Tôn Nhất Hao là một người nói làm liền làm, xác định hôm nay đã bắt đầu trị liệu cho Tô Bằng, hắn lập tức đến phía trước, bảo người của Hành Y đường phía trước, chuẩn bị đạo cụ cần thiết trị liệu vết thương ngầm cho Tô Bằng.

Đám sai vặt trong Hành Y đường bận rộn một hồi, không bao lâu, trong tiểu lâu ở phía sau chuẩn bị đặt một cái thùng tắm bằng gỗ, còn có các loại dược liệu, đốt than nhóm củi, cũng ở trong thùng tắm bằng gỗ lớn đổ nước ấm vào trong.

Còn Tô Bằng, lại đem chu quả, nội đan Long Quy, còn có tinh hoa mặt trắng của mình, đều giao cho Tôn Nhất Hao.

Tô Bằng cùng Tôn Nhất Hao vẫn luôn đứng bên quan sát, khi những đạo cụ này được chuẩn bị xong xuôi, Tôn Nhất Hao giảng giải một chút trình tự trị liệu với Tô Bằng cuối cùng nói với Tô Bằng.

“Tô lão đệ, một lát cần ngươi tiến vào trong thùng tắm, không ngừng vận chuyển nội công thuộc tính dương cương của ngươi, ta sẽ không ngừng đun nóng cái thùng tắm này, hơn nữa ở bên trong bỏ thêm các loại dược liệu, còn phải đồng thời thi triển châm cứu, trợ giúp ngươi giải khai huyết vị phong bế trong thân thể, trong đó, ngươi cần phối hợp ba lượt với ta, đầu tiên, là ta bỏ thêm một nửa bột phần nội đan Long Quy vào trong thùng tắm, một lần là ta sẽ điều chế một nửa bột phần nội đan Long Quy cho ngươi uống, hai lần này còn dễ nói, chỉ là một cửa ải cuối cùng có phần khó qua.”

“Lúc cửa ải cuối cùng, nước trong thùng tắm gần như sắp bị đun sôi, lúc này, bởi vì có dược vật đặc thù, cùng với nội công của ngươi chống đỡ, thân thể Tô lão đệ ngươi sẽ không bị nước sôi gây thương tích, nhưng vẫn như cũ phải chịu đựng đau đớn rất lớn, nhất là phá tan thông suốt kinh mạch có khiếm khuyết trong thân thể, càng là thống khổ từ trong tới ngoài, nhưng mà đó là trình tự mấu chốt, lúc ngươi tu luyện nội công tuyệt không thể dừng lại, nếu thuận lợi tiến hành toàn bộ, sau khi phá vỡ cửa ải cuối cùng, ngươi đồng thời cảm giác được hai loại cảm giác thoải mái và đau đớn, vào lúc này ngươi cần phải từ trong ảo cảnh đột phá vật lộn ra ngoài, dùng tinh hoa mặt trắng, nếu như không sử dụng cuối cùng kinh mạch bởi vì ngoại lực đột phá tu bổ cho ngươi, ngươi có thể sẽ không thể thành công hoàn toàn, cũng giảm tuổi thọ.”

“Tô lão đệ nghe rõ rồi chứ?”

Tô Bằng nghe thế, nhẹ gật đầu, nói.

“Rõ rồi, hôm nay ta giao hết tất cả cho Tôn huynh, Tôn huynh ngươi cứ yên tâm nấu ta đi.”

“Ha ha, không cần khoa trương như vậy.”

Tôn Nhất Hao cười ha hả, nói với Tô Bằng.

“Được rồi, Tô lão đệ ngời vào trong thùng tắm đi.”

Tô Bằng gật đầu, hắn cũng không có hoàn toàn cởi sạch, chỉ là đem áo ngoài cởi ra, mặc một chiếc quần trắng, để trần thân trên, nhảy vào thùng tắm.

Trong thùng tắm, đã bỏ không ít dược vật, lúc này một loại mùi thuốc nồng đậm, Tô Bằng chỉ là ngửi thôi, cũng cảm thấy tinh thần phấn chấn không ít, xem ra trong này có lẽ có không ít dược vật quý báu tồn tại.

Phía dưới thùng tắm, trong chậu than đã bốc lên ngọn lửa hùng hực, không ngừng đun sôi nhiệt độ thùng tắm.

“Dùng chu quả trước.”

Tôn Nhất Hao nói với Tô Bằng, nói xong đem cái hộp chứa chu quả đưa cho Tô Bằng.

Tô Bằng mở cái hộp ra, lập tức, một mùi thơm lạ lùng lượn lờ khắp cả gian phòng, khiến người khác ngửi thấy tóatic cái đều cảm giác được tinh thần phấn chấn, thậm chí thân thể giống như nhẹ đi mấy cân.

Tô Bằng cầm lấy chu quả, trực tiếp bỏ vào trong miệng, chỉ cảm thấy căn bản không cần nhai nuốt, chu quả này không ngờ vừa tiếp xúc đầu lưỡi, đã biến thành một chất lỏng ngọt lịm, trực tiếp chảy vào từ cổ họng của mình.

Chu quả hóa thành chất lỏng ngọt lịm sau khi Tô Bằng nuốt xuống, lập tức cảm thấy thân thể của mình sinh ra một loại cảm giác ôn hòa ấm áp, cả người, đều cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng thả lỏng, giống như là vải bông được mặt trời chiếu sáng, thậm chí dâng lên có một loại cảm giác phiêu phiêu dục tiên.

“Bảo vệ cho tâm thần, vận chuyển nội công.”

Tôn Nhất Hao vào lúc này, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng mặc dù cảm giác thập phần sáng khoái, nhưng không quên việc mình cần làm, giữ vững tinh thần, vận chuyển tâm pháp Dung Nham Kính Hồ.

Còn Tôn Nhất Hao, thì lại từ trên người lấy ra kim châm, đi đến bên thùng tắm, không ngừng thi triển châm pháp châm cứu lên trên huyết vị phần đầu Tô Bằng.

Như thế tiến hành được hơn hai mươi phút, hiệu quả nước thuốc, chu quả, kim châm dần dần hiển lộ ra, chỉ thấy lúc này thân thể của Tô Bằng, từ màu sắc thân thể bình thường, biến thành một màu giống như hồng ngọc.

“Tiếp tục vận chuyển nội công.”

Tôn Nhất Hao nói, lúc này, hắn đã dùng kim châm, đi đến một bên, lấy ra một bát đá, bỏ nội đan Long Quy một trăm năm mươi năm vào.

Sau đó, hắn từ trên người lấy ra một bọc giấy nhỏ, mở bọc giấy ra, đổ một ít thuốc bột vào trong bát đá.

Nhắc tới cũng kỳ, nội đan Long Quy vốn dĩ cứng rắn hơn cả nham thạch, lúc này gặp phải thuốc bột này, không ngờ tự mình rạn nứt, không bao lâu liền biến thành khối vụn nhỏ vụn.

Tôn Nhất Hao thì cầm chày đá, không ngừng giã nội đan Long Quy trong bát đá.

Không bao lâu, nội đan Long Quy toàn bộ biến thành bột phấn.

Tôn Nhất Hao lấy ra một nửa bột phấn bên trong, đổ vào trong thùng tắm Tô Bằng, sau đó, lại từ trên người lấy ra một bình sứ nhỏ, cẩn thận cân nhắc, ở trong thùng tắm đổ ra ba bốn giọt chất lỏng sền sệt giống như dầu hỏa.

Bột phấn nội đan Long Quy, lại thêm chất lỏng sền sệt thần bí kia, lập tức sản sinh biến hóa, màu sắc nước sôi trong thùng tắm, biến thành màu đỏ giống như màu máu.

Tô Bằng tu luyện bên trong, lại cảm thấy da thịt của mình, không ngừng bị vật gì đó thẩm thấu ra ngoài, bản thân cảm giác được, chất lỏng tiến vào trong làn da, không ngừng cải tạo cơ thể cùng làn da của mình, không ngừng có tạp chất bị thải ra, da dẻ, cơ thể của mình, thậm chí xương cốt, đều bị cải tạo có thể chứa đựng càng nhiều khí dương cương, kinh mạch giống như cũng không ngừng trở nên rộng lớn mạnh mẽ.

Tôn Nhất Hao một chút cũng không hề có ý dừng lại, bên trên một lò thuốc nhỏ hắn chuẩn bị lấy ra dược liệu vẫn luôn đun sôi, sau khi mở ra đổ một nửa bột phần nội đan Long Quy còn lại trong bát đá, sau đó nói với Tô Bằng.

“Tĩnh lại, uống hết cái này đi!”

Chương 341: Thân thể Cửu Dương, nội lực đột phá

Tinh thần của Tô Bằng vẫn duy trì sự tỉnh táo, mặc dù đang tu luyện nội công, nhưng cũng có thể chú ý tới một số chuyện bên ngoài.

Hắn mở mắt, nhận lấy dược vật mà Tôn Nhất Hao đưa tới, chỉ thấy dược vật này có màu sắc giống như máu, thoạt nhìn khiến người ta có chút cảm giác kinh khủng.

Có điều lúc này, Tô Bằng cũng chỉ có thể tin nhiệm Tôn Nhất Hao, đối phương không có lý do gì để hại mình, thân thể của mình hắn là vẫn tồn tại một số tai họa ngầm, mặc dù không hiểu biết về y học cũng có thể cảm giác được, một ngày chỉ ngủ một giờ, nghe là biết tất nhiên không thể dễ chịu được.

Nhẹ thở một hơi, Tô Bằng cầm chén đá lên, uống sạch nước thuốc bên trong.

Nước thuốc này vào miệng, cũng không phải khó uống giống như là trong dự liệu của Tô Bằng, ngược lại thậm chí còn có một loại cảm giác giống như đồ uống được làm từ sữa mà Tô Bằng đã uống qua khi còn bé, chẳng qua là mùi vị thì có nồng hơn một chút.

Tô Bằng nuốt thứ nước thuốc nào vào bụng, lập tức cảm giác được, những thứ nước thuốc này tiến vào dạ dày của mình thì hiệu lực của thuốc không ngừng quanh quẩn ở bên trong lục phủ ngũ tạng của mình, tràn vị cùng với nội tạng của mình giống như là bị thiêu đốt.

“Sau khi uống thuốc, tiếp tục tu luyện nội công, nhiệt độ trong thùng tắm này sẽ càng lúc càng cao, cuối cùng đạt tới độ sôi trào, có điều độ dẻo dai của thân thể của người bây giờ kèm thêm với nội lực của người, cũng đủ để giúp người chống đỡ, hạn chế duy nhất của người chính là ý chí của bản thân.”

Tôn Nhất Hao nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, hẩn đưa bát thuốc trở về, tiếp tục nhắm mắt tu hành nội công.

Chẳng qua là lúc này, uy lực chén thuốc vừa rồi của Tôn Nhất Hao đã hiển lộ ra rồi, Tô Bằng lúc này cảm giác, thân thể của mình giống như là một quả cầu lửa lớn, không ngừng bốc lên từ đan điền của mình. Nội công trước kia của mình tuy là dương cương, nhưng lại đi theo một lộ tuyến cố định, nhưng mà quả cầu lửa trong thân thể lúc này lại trực tiếp dâng lên, dường như tất cả da thịt, kinh lạc, xương cốt thậm chí nội tạng bên trong thân thể của mình đều là để phục vụ cho quả cầu lửa này.

Tô Bằng chỉ có thể khống chế nội tức của mình, dựa theo lộ tuyến trước đây của mình để vận hành nội công, mà không bị ảnh hưởng của quả cầu lửa tồn tại trong thân thể lúc này/

Chẳng qua là, quả cầu lửa này, nhiệt độ không ngừng lên cao, dường như không ngừng đốt cháy kinh lạc cùng với xương cốt da thịt toàn thân của mình, so sánh với phía dưới, nước nóng hôi hổi trong thùng tắm, ngược lại còn giống như là đang hạ nhiệt độ cho mình, tuy rằng người bình thường ở bên trong có thể đã bị nấu cho nát, nhưng mà lúc này ngược lại khiến cho Tô Bằng thoải mái một chút.

Cứ như vậy, Tô Bằng cảm giác, quả cầu lửa trong thân thể của mình không ngừng tăng cao nhiệt độ, không ngừng phát triển biến hoá, giống như là muốn biến thành mặt trời, dâng lên từ đan điền của mình. Nhưng mà mỗi

khi gặp phải một kinh mạch lớn, đều giống như muốn đem thân thể của mình nướng cháy, chỉ có không ngừng vận hành nội công mới có thể tiếp tục đun nóng quả cầu lửa này, để quả cầu lửa hư cầu này ” Hòa tan” kinh mạch nơi đó của mình thì mới dễ chịu được một chút.

Chẳng qua là lúc ” Hòa tan” chỗ kinh mạch kia, Tô Bằng rất thống khổ, giống như là có người dùng dao găm cạo cạo trên kinh mạch, quả thực không thể nói rõ.

Nhưng đến lúc này, Tô Bằng cũng chỉ có thể dựa vào ý chí mà chịu đựng.

“Thêm than!”

Tôn Nhất Hao thấy bộ dáng của bộ dáng, hướng về phía Mục Hiểu Tùng với Tô Xán đang đứng giúp bên cạnh mà hô. Hai thiếu niên liền tranh thủ thêm than củi đã chuẩn bị tốt vào trong chậu than phía dưới.

Dần dần, Tô Bằng tiến vào một loại trạng thái hoảng hốt, ở trong ý thức của Tô Bằng, cảm giác được thân thể của mình giống như là một thế giới đen ngòm lạnh như băng, mà ánh sáng duy nhất, chính là một quả cầu lửa trong bóng đêm.

Quả cầu lửa kia, hết sức khó khăn bay lên từ dưới đường chân trời, hễ nơi nào bị nhiệt lượng của quả cầu lửa chạm đến, thì băng cứng đen ngòm ở đó liền bắt đầu tan rã, bóng tối hắc ám bị xua tan biến thành nơi nóng bỏng.

Chẳng qua là sự sáng ngời nóng lên này chỉ chốc lát rồi lại biến thành tối sầm lại, giống như làm cho cái thế giới này bị chấn động thật lớn, toàn bộ thế giới cũng đang không ngừng rung động lắc lư, thậm chí vỡ vụn, giống như tùy thời đều sẽ bị hỏng mất.

Những tảng băng cứng hắc ám âm u ẩm ướt, cực kỳ ngoan cố kia, không ngừng không chế quả cầu lửa này, khiến quả cầu lửa từ đầu đến cuối đều vẫn ở vị trí đường chân trời, mặc dù không ngừng xông lên nhưng cũng không cách nào hoàn toàn xông lên trời cao, xua tan những bóng tối hắc ám cùng với băng cứng này đi.

Mà lực lượng của quả cầu lửa, tựa hồ là có hạn, nó không ngừng chịu sự đè ép của ngoại lực, nhưng lực lượng của bản thân thì có hạn, Tô Bằng có một loại cảm giác, trong vòng một khắc nữa, quả cầu lửa này nếu không thể lao ra khỏi đường chân trời bay lên không trung thì sẽ không bao giờ lên được nữa.

Trong nháy mắt này, ý chí của Tô Bằng đã có chút ít mơ hồ, dường như sinh ra một tia tỉnh ngộ.

“Quả cầu lửa kia, chính là hiệu lực của thuốc cùng với nhiệt độ sinh ra từ thùng tắm này mà ta thu nhận được, mà những tảng băng cứng cùng với bóng tối hắc ám kia... Chính là thương thể đang ẩn dấu trong người ta, thân thể của ta tuy rằng thoát nhìn rất tốt, thậm chí đạt tới một loại trạng thái dương cương, nhưng trong thời gian dài không thể nghỉ ngơi đã tạo thành một số chỗ bị tích tụ nội thương, nếu thanh trừ chậm trễ sẽ càng ngày càng nghiêm trọng. Khi toàn bộ thế giới đều bị băng cứng và bóng tối bao trùm cũng chính là ngày ta tử vong!”

“Mà quả cầu lửa này, chính là sức mạnh của dược vật cùng với châm cứu mà Tôn Nhất Hao dùng cho ta! Chỉ có để quả cầu lửa này xông lên trời cao, hòa tan tất cả bóng tối và băng đá ở nơi này thì những nội thương âm lãnh trên người ta mới có thể khỏi hẳn.”

“Nhưng mà hiện tại xem ra, quả cầu lửa này dường như dược lực không đủ, không cách nào xông lên được...”

Trong lòng Tô Bằng, không khỏi xuất hiện cảm xúc nôn nóng.

“Ta bây giờ vận chuyển nội công, không ngừng cổ động quả cầu lửa này xông lên... Nhưng mà, đẳng cấp của nội công dường như còn chưa đủ... Còn chưa đủ...”

“Như vậy, liền đề cho nội lực càng nhiều thêm một chút đi!”

Trong đầu Tô Bằng, chỉ có một ý niệm chính là làm cho quả cầu lửa biến ảo trong ý thức của mình kia, phá tan không trung!

Ý nghĩ này của hắn vừa thức dậy, thân thể hắn không tiếp tục thực thi từng bước một vận chuyển tâm pháp Dung Nham Kính Hồ, mà là thi triển một chiêu Áo Nghĩa bên trong tâm pháp Dung Nham Kính Hồ...

Bộc phát!

Trong nháy mắt, nội lực dương cương tích lũy ở bên trong thân thể Tô Bằng liền giống như núi lửa bộc phát mà dâng lên trào ra.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Ở trong hiện thực, Tôn Nhất Hao cũng đang khẩn trương quan sát Tô Bằng, chỉ thấy nước trong thùng tắm đã hoàn toàn sôi sục, mà còn Tô Bằng lại về mặt thống khổ, nhắm mắt ngồi ở trong đó, giống như không cách nào đột phá được.

“Chủ quan rồi! Vẫn là được lực không đủ! Phải để hắn chuẩn bị một quả chu quả, hoặc là Long quy nội đan hai trăm năm mới được!”

Lúc này chóp mũi của Tôn Nhất Hao cũng đầy mồ hôi, hắn không ngừng nhíu mày, đi tới đi lui, không biết lúc này làm sao mới có thể trợ giúp được Tô Bằng.

Nhưng mà vào lúc này, trong thùng tắm bọt nước đang sôi trào bỗng nhiên thoáng cái càng trở nên kịch liệt hơn.

Tôn Nhất Hao cả kinh, nhìn lại Tô Bằng.

Trong màn hơi nước, Tôn Nhất Hao dường như nhìn thấy, ở giữa hai lông mày của Tô Bằng giống như có một vầng mặt trời đang sáng lấp lánh!

...

Tô Bằng dường như đã tiến vào không gian của ý thức, đột nhiên bùng nổ, chẳng qua là cảm giác được quả cầu lửa lớn trong ý thức kia giống như là bị cái gì cô động, đột nhiên bộc phát, đẩy lùi tất cả lực cản áp lực cùng với chướng ngại. Giống như là núi lửa bộc phát vọt tới không trung!

“Oành!”

Một tiếng nổ vang vang lên bên tai Tô Bằng, lúc quả cầu lửa này bay lên bầu trời, tại đường chân trời, thế nhưng lại nhả ra tám quả cầu lửa xếp thành một hàng thẳng tắp dựng đứng, từ đường chân trời sắp hàng đến ngay giữa không trung.

Chín mặt trời nhô lên cao!

“Oành!”

Một tiếng nổ vang, thế giới của Tô Bằng bị chín cái mặt trời bộc phát ra ánh sáng chói mắt, đem thế giới trong ý thức của hắn, toàn bộ biến thành một biển ánh sáng!

Tất cả băng đá bóng tối, trong nháy mắt, đều giống như bị làm cho bốc hơi, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Thế giới ý thức của Tô Bằng chỉ còn có dương quang sáng rực vô tận, ý thức của Tô Bằng như được tắm trong đó, cảm giác được một loại thể nghiệm trước nay chưa có.

lúc này có lẽ chính là thể nghiệm siêu cảm trong tôn giáo, hoặc là thể nghiệm đỉnh cao trong tâm lý học, Tô Bằng quả thực muốn vĩnh viễn ở trong cảm giác này, làm cho mình hòa tan ở trong ánh sáng nơi đây. Không bao giờ ra ngoài nữa...

“Tô Bằng! Tô Bằng!”

Chỉ là, bên tai Tô Bằng lại không ngừng vang lên tiếng gọi âm ỉ yếu ớt mỏng manh như tiếng muỗi kêu.

Ý thức của Tô Bằng lúc này đã hiện lên một tia linh quang.

“Đúng rồi, ta là đang tiếp thụ trị liệu của Tôn Nhất Hao... Hắn dường như đã nói qua, không được để cho ta đắm chìm ở bên trong ảo cảnh sau khi đột phá... Bây giờ, nơi này là ảo cảnh sao?”

Đắm chìm trong ánh sáng chói mắt, Tô Bằng dường như muốn để cho mình hòa tan ở trong đó, chợt nhớ tới.

“Nhưng mà... Cho dù có phải là ảo cảnh hay không... Ở đây rất thư thái, thật muốn vĩnh viễn ở lại chỗ này...”

Trong lòng Tô Bằng, sinh ra nỗi lưu luyến cùng với không muốn buông bỏ rất mạnh.

“Không! Không được! Tô Bằng, ngươi còn có người nhà! Ngươi ở lại chỗ này, có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại! Nhanh chóng ra ngoài, ngươi còn có người nhà, ông nội của ngươi vẫn còn đang ở trong nguy hiểm, ngươi còn phải giúp gia tộc khôi phục vinh quang!”

Đột nhiên, Tô Bằng nghe được bên tai mình vang lên thanh âm giống mình như đúc.

“Đúng rồi, ta còn có người nhà!”

Tô Bằng nghe xong, đột nhiên tỉnh táo lại.

Mà ánh sáng trong ý thức kia lại dường như không ngừng hấp dẫn lấy Tô Bằng, sự thức tỉnh lúc này nếu như không lập tức hóa thành hành động thì sẽ bị ánh sáng kia cắn nuốt mất.

Tô Bằng cố gắng làm cho mình thanh tỉnh, không chế bản thân mình giãy dụa bay ra khỏi hào quang kia...

...

“Rút bớt than lại! Rút bớt than lại!”

“Tô Bằng, Tô Bằng!”

Ở trong hiện thực, Tôn Nhất Hao ở ngoài thùng tắm một bên chỉ huy Mục Hiếu Tùng cùng với Tô Xán dập bớt lửa, một bên không ngừng hô tên Tô Bằng.

Hắn trong lòng cũng là hết sức sốt ruột, hắn thật ra không có nói qua với Tô Bằng, phương pháp thân thể Cửu Dương chuyển hóa của hắn khả năng thành công chỉ có ba thành, bởi vì có năm thành khả năng là Tô Bằng không thể đột phá được sự ngăn cản cuối cùng, mà sau khi đột phá được sự

ngăn cản cuối cùng thì lại còn có năm thành khả năng, Tô Bằng sẽ đắm chìm ở trong ảo cảnh đột phá được này, từ nay về sau vĩnh viễn bị lạc ở tại nơi đó, biến thành thân thể tuy có Cửu Dương, nhưng lại mất đi ý thức của mình, giống như người sống đời sống thực vật.

Tôn Nhất Hao lúc này, chỉ có thể không ngừng gọi tên Tô Bằng, để hấn tỉnh táo lại.

Mà còn Tô Bằng đóng chặt lại hai mắt, dường như không cách nào tỉnh lại được, tâm của Tôn Nhất Hao dần dần trầm xuống, chẳng lẽ Tô Bằng lúc này quả thật không thể nào tỉnh lại được nữa?

Nhưng mà vào lúc này, Tôn Nhất Hao bỗng nhiên cảm giác được một cỗ nội lực dương cương cường đại đánh úp lại vào mình, hấn vội vàng không kịp chuẩn bị bị nội lực trùng kích từ bốn phía, cuống quýt rút lui vài bước.

Nước trong thùng tắm cũng bị tràn ra không ít, thậm chí có một chút nước cũng bị nhiệt năng khổng lồ này làm cho bốc hơi lên.

Tô Bằng nhẹ nhàng huy động cánh tay của mình, nhìn về phía Tôn Nhất Hao.

“Tô Bằng, ngươi tỉnh lại là tốt rồi, bây giờ cảm giác như thế nào?”

Tôn Nhất Hao thấy Tô Bằng đứng lên, tảng đá lớn trong lòng bỗng nhiên rơi xuống đất, hấn nhìn về phía Tô Bằng, hỏi hấn.

“Ta... Nội lực hình như đã đột phá.”

Tô Bằng chậm rãi mở mắt, nói với Tôn Nhất Hao...

“Nội lực đột phá?”

Tôn Nhất Hao nghe xong, đầu tiên là sửng sốt, sau đó trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, nói.

“Thân thể Cửu Dương của ngươi đã luyện thành rồi?”

“Nếu không có chuyện gì bất ngờ... thì hấn là vậy.”

Tô Bằng mỉm cười nói.

Tôn Nhất Hao nghe xong, nhất thời nheo mắt lại, nhìn về phía Tô Bằng.

Khi hấn tận lực làm cho mắt mình nheo lại trở nên mê mẩn quan sát Tô Bằng, chỉ thấy đan điền ở bụng và huyết Đan Trung ở ngực lộ ra trong thùng tấm của Tô Bằng, còn có huyết ấn đường ở trên trán và trên đỉnh đầu đều dường như mờ hồ phát ra ánh sáng.

“Cửu Dương Diệu Không! Quả nhiên là Cửu Dương Diệu Không!”

Chương 342: Đại công cáo thành

Thấy trạng thái lúc này của Tô Bằng, trong miệng Tôn Nhất Hao bất giác lẩm bầm nói.

Người khác có lẽ không biết ý tứ của Tôn Nhất Hao, mà còn Tô Bằng thì lại là người hiểu được trước tiên.

Hắn nhìn lại thân thể của mình lúc này, sẽ phát hiện, cách hai bàn chân, đại huyết Tuyệt Sơn ở phần eo, đan điền ở trước bụng, ở giữa cột sống, huyết Đan Trung ở ngực, huyết ấn đường ở trán cùng với đỉnh đầu của mình khoảng chừng một thước đều có một mặt trời nhỏ phát ra hào quang màu trắng nóng bỏng.

Chín cái mặt trời nhỏ này, cơ hồ chiếu rọi toàn thân Tô Bằng, tất cả những nơi mà ánh sáng của những mặt trời nhỏ chiếu rọi đến đều trở nên ấm áp, những mặt trời nhỏ kia giống như thay thế các huyết vị trước kia, mà còn biến thành nơi có chức năng như huyết vị và lại chứa đựng được nguồn năng lượng vô tận.

Đây chính là thân thể Cửu Dương!

Tô Bằng cảm giác, nội lực của mình lúc mới vừa đột phá thân thể Cửu Dương, mình đang ở trong bình cảnh của tâm pháp Dung Nham Kính Hồ, không ngờ lại không cần kinh nghiệm thực chiến đã trực tiếp nhảy hai cấp bậc.

Nói cách khác, tâm pháp Dung Nham Kính Hồ của Tô Bằng đã đột phá lên đến cấp sáu, giờ đã vọt tới trình độ cấp tám!

Cảm giác của Tô Bằng lúc này là trong cơ thể của mình đã không có cái gọi là chướng ngại cùng với không chế. Tất cả nội tức cũng đều trực tiếp thông suốt đến hai mạch Nhâm Đốc quan trọng nhất, mà hai mặt trời nhỏ ở huyệt Dũng Tuyền tại hai chân, giống như là có thể hấp thu lực lượng từ mặt đất, không ngừng tụ hội lực lượng lại, rồi sau đó đại huyệt Tuyết Sơn ở hai bên hông biến thành nơi chứa đựng nội lực, nội tức có thể chứa đựng ở trong này, mà năm cái mặt trời xếp thành hàng từ cột sống đến đỉnh đầu này của mình thì làm cho tư duy mình trở nên chính trực, dường như tất cả tạp niệm đều bị ánh sáng của mặt trời nhỏ trong cơ thể kia đốt cháy sạch sẽ.

Nội tức trong cơ thể Tô Bằng, cảm giác hết sức nóng bỏng, chỉ là lúc này, bên trong thân thể Tô Bằng, giống như là một vũ trụ rực rỡ, bởi vì tất cả mọi nơi đều đang tỏa sáng, cho nên cũng không cảm giác khó chịu, ngược lại còn cực kỳ thoải mái.

“Thật là thân thể Cửu Dương sao...”

Tôn Nhất Hao nhìn Tô Bằng, mấp máy môi, trong miệng thì thảo nói.

Nghe xong lời của Tôn Nhất Hao, lông mày Tô Bằng chớp chớp, mang theo một nụ cười cổ quái nói.

“Ta nói, Tôn huynh ngươi không phải một chút chắc chắn cũng chưa có mà đã lấy ta làm thí nghiệm chứ?”

“Chuyển đổi thân thể Cửu Dương thì ta chỉ được học qua trên lý thuyết lúc học nghề mà thôi, thật đúng là chưa từng làm qua... Chủ yếu là người có điều kiện phù hợp để chuyển đổi quá ít... Người bình thường chắc chắn không được, người bình thường đầu tiên là thiếu hụt dương khí, chỉ dựa vào được lực thì không vượt lên được, mà còn người trời sinh thể chất kiện toàn dương quang cũng không được, người như vậy trời sinh cơ năng trong cơ thể đã cân bằng rồi, nếu cứng rắn phá vỡ, trừ phi tu luyện nội công dương quang cực phẩm, nếu không cũng không được, phải là bệnh trạng thể chất dương tính không cân bằng mới có thể chuyển đổi được tốt nhất, mà người này còn cần phải có ý chí kiên định, cũng tu luyện được nội công dương

cương phẩm cấp không thấp, ý chí vừa phải kiên định lại phải hoàn toàn tín nhiệm ta...

“Người như vậy, người đầu tiên ta thấy hoàn toàn phù hợp với những điều kiện này chính là ngươi, ồ, không chỉ là của ta, cả môn phái hành y tế thế của chúng ta cũng đã có khoảng bảy mươi năm, chưa từng trợ giúp bất kỳ người nào chuyển hóa thân thể Cửu Dương, ta và ngươi là ngoại lệ thành công duy nhất trong môn phái suốt bảy mươi năm này.”

Tôn Nhất Hao trong miệng tám tắc vài tiếng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, bất giác bị chọc giận dùng lỗ mũi thở khí trợn mắt nhìn Tôn Nhất Hao nói.

“Vậy mà trước ngươi còn nói mình rất tự tin! Ta còn tưởng rằng ngươi đã có kinh nghiệm, nắm chắc rồi chứ!”

“Bỏ đi, không cần phải để ý vấn đề tiểu tiết như vậy, ta nếu như không bày ra bộ dạng nắm chắc thì ngươi còn dám thử sao? Ha ha ha...”

Tôn Nhất Hao nghe xong, cười một tiếng ha ha, nói.

“Có điều bất kể như thế nào, chúng ta cuối cùng vẫn là đã thành công!”

Nói xong, hắn vỗ ót, nói.

“Thiếu chút nữa quên mất! Còn có một bước quan trọng cuối cùng, nguyệt chi tinh hoa!”

Nói xong, hắn theo trên mặt bàn cầm lên bình thủy tinh trong suốt kia.

“Cái này ngươi dùng đi, ta dạy cho ngươi một bộ phương pháp thổ nạp, ngươi cứ dựa theo phương pháp này mà thổ nạp cái chai này, dùng phương pháp thổ nạp mà ta dạy cho ngươi thì triển nguyệt chi tinh hoa này trong vòng một phút đồng hồ, ngươi hấp thu được bao nhiêu thì cứ hấp thu, ngàn vạn lần không nên ham hố, đạo lý hăng quá hoá dở ngươi hẳn là hiểu được.”

Tôn Nhất Hao đem bình thủy tinh kia đưa cho Tô Bằng, nói với hắn.

Tô Bằng gật đầu, sau đó nghe kỹ phương pháp thổ nạp Tôn Nhất Hạo giảng cho mình, trong lòng nhớ kỹ sau đó mở bình thủy tinh ra, bắt đầu thổ nạp.

Nhắc tới cũng kỳ, sau khi sử dụng phương pháp thổ nạp mà Tôn Nhất Hạo dạy cho mình, nguyệt chi tinh hoa trong bình thủy tinh kia, thế nhưng lại mơ hồ nổi lên một chút cộng hưởng, vốn là nguyệt chi tinh hoa màu sắc xanh tối nhàn nhạt, không ngờ lại bắt đầu phát ra ánh sáng màu lam, sau đó chuyển biến thành ánh sáng như tinh tú, được Tô Bằng hút vào trong thân thể.

Mà còn cảm giác của Tô Bằng lúc này, nếu dùng một câu để diễn tả lại thì chính là đầu chỉ là vui sướng mà là con mẹ nó quá sung sướng!

Cảm giác thân thể hút vào nguyệt chi tinh hoa này, cũng không phải là cảm quan kích thích mà giống như là đang trượt băng vậy, đầu óc phát lạnh cảm giác mang theo từng trận băng chiêm chiêm vào, mà ngoài ra còn có một loại cảm giác...

Vui sướng!

Đúng vậy không sai, chính là cảm giác vui sướng.

Hấp thu nguyệt chi tinh hoa cũng không đơn giản là thân thể thoải mái mà là phương diện tâm linh vui sướng.

Tô Bằng cảm giác, sau khi mình hấp thu nguyệt chi tinh hoa kia, đột nhiên cảm giác bén nhạy hẳn lên, một số cảm xúc bình thường không cảm giác được cùng với vài mảnh tâm hồn đều nổi lên trong nội tâm của bản thân lúc này.

Tô Bằng thậm chí có thể nhạy cảm cảm giác được trong nội tâm của mình thậm chí có nhiều mảnh nhỏ cảm xúc như vậy, sự khiếp sợ lúc Tiểu Lâm chết trước mặt mình, sự cẩn thận lúc tiến vào công ty, sự vui mừng khi nhìn thấy Ninh Thái, sự chấn động cùng với sự sợ hãi lúc thấy sát thủ tóc húi cua, từ đó là cảm giác bị thất bại phải trốn đi...

Những cảm xúc này, bình thường Tô Bằng không chú ý đến, lúc này mới phát hiện, hóa ra bọn nó đều đang ẩn núp ở một góc trong nội tâm của

mình, giống như là một dây leo mảnh dài hẹp, không ngừng sinh trưởng lan tràn. Tại nơi mà mình không chú ý đến đã tràn ngập những cảm xúc u ám này.

Nội tâm của mình nhìn như kiên cường, nhưng thật ra đã sớm vỡ nát, bị mấy thứ này chiếm cứ rồi.

Những cảm xúc tiêu cực thỉnh thoảng xuất hiện của mình, chính là mấy thứ này lơ đãng lộ ra, bọn nó giống như căn bệnh ẩn trong tâm hồn mình, không biết dđax xuất hiện từ lúc nào, bộc phát vào thời điểm mấu chốt nào, làm sụp đổ ý chí cuối cùng của mình, đánh bại chính mình.

Nếu tình huống bình thường, những mảnh dây leo cảm xúc nhỏ này, cho dù là tìm bác sĩ tâm lý hoặc là nhà thôi miên cao minh nhất, cũng phải cần mười năm hoặc là hai mươi năm mới có thể loại bỏ sạch sẽ được.

Nhưng mà lúc này, trong tâm linh của mình giống như có ánh trắng màu lam nhàn nhạt, cứ như vậy tiến nhập vào thế giới tâm linh của mình.

Dưới ánh trắng lam nhạt này, hết thảy dây leo cảm xúc của mình đều đang từ từ tan rã, biến mất, từ tạp chất của tâm linh biến thành năng lượng của tâm linh, mà còn nội tâm của mình, dưới sự ve vuốt của ánh trắng màu lam nhạt này thì trở nên an tĩnh, hiền hòa và tràn đầy vui sướng.

Dường như, tinh thần Tô Bằng đều đang được phóng lớn hơn. Ở trong sự an tĩnh hiền hòa, không ngừng sinh ra từng đợt rồi lại từng đợt sóng vui sướng, giống như linh hồn mình được gột rửa. Lúc thân thể mình đang được phục hồi, hẳn dường như có thể cảm giác được trạng thái của từng tế bào cơ thể mình, những tế bào này, trên thực tế đều đang ở trạng thái thiếu hụt năng lượng và bị hao tổn, nhưng dưới sự vuốt ve của ánh trắng màu lam nhạt này, giống như lũ khách bị vứt bỏ ở sa mạc, đi một chặng đường dài gặp được trời đổ mưa, giống như đang khát thì được uống nước.

Cảm giác như thế kéo dài thật lâu, Tô Bằng ở trong từng đợt rồi lại từng đợt vui sướng về cả tinh thần và thân thể này một lúc lâu sau mới khôi phục lại ý thức.

Hắn chậm rãi mở mắt, lúc này hắn cảm giác được thân thể của mình nhẹ nhàng chưa từng có, giống như từ mỗi tế bào trong thân thể đều tản ra một loại năng lượng khỏe mạnh vui sướng, khiến toàn thân hắn thoải mái vô cùng.

“Có thể dừng lại được rồi, nếu nhiều hơn nữa, đối với người chẳng những không có ích lợi gì ngược lại còn tạo thành nguyệt chi tinh hoa tích lũy quá nhiều, làm cho những thứ hấp thu lúc trước đều không thể tiêu hóa được.”

Tôn Nhất Hao nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, chậm rãi gật đầu, hắn nhìn nguyệt chi tinh hoa trong tay mình một chút, mình vừa rồi hình như đã dùng hết phân nửa, còn một nửa ở trong bình thủy tinh.

“Hôm nay tới đây thôi, nguyệt chi tinh hoa này có thể giữ lại, nửa tháng sau lại dùng phương pháp thổ nạp ta dạy cho người để hấp thu một lần nữa, có điều lần đó ta đoán chừng lượng cần dùng không bằng đến một phần ba ngày hôm nay.”

Khóe miệng Tôn Nhất Hao mang theo nụ cười, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nhẹ gật đầu, đem bình thủy tinh giao cho Tôn Nhất Hao, Tôn Nhất Hao nhìn thoáng qua bình thủy tinh, nhìn nhìn lại Tô Bằng, nói.

“Rất nhiều người nói nguyệt chi tinh hoa có thể tăng nội công lên, thật ra đó là một tin vịt thôi, bản thân nguyệt chi tinh hoa kỳ thật không thể tăng nội công của con người lên, nhưng nó là một vật phẩm phụ trợ tu luyện tốt nhất, người hắn là cảm giác được, sử dụng nguyệt chi tinh hoa chẳng những thân thể được chữa trị mà tinh thần cũng sẽ được tăng lên, gột rửa tâm linh con người. Dưới loại trạng thái này, là lúc tu luyện tốt nhất, cũng giống như là ”Thiền định” của Phật gia, tu hành nội công dưới loại trạng thái này sẽ thu được hiệu quả gấp mười lần thậm chí gấp hai mươi, ba mươi lần bình thường. Hơn nữa sử dụng nguyệt chi tinh hoa, rất dễ dàng trợ giúp con người đột phá được chặng tu luyện, người không cần phải lãng phí thời gian, ra khỏi thùng tắm thay đổi y phục, lập tức tu luyện đối với người mới là có lợi nhất/”

Tô Bằng gật đầu, lúc này tâm tình của hắn đang an tĩnh, cực kỳ yên bình, thoát nhìn đã yên tĩnh không ít, trên thực tế nó giống như đang ở trạng thái thiền định.

Hắn đi ra khỏi thùng tắm, đổi lại một bộ áo quần đã chuẩn bị tốt bên cạnh, Tôn Nhất Hao rung cái chuông trong tiểu lâu vang lên, không bao lâu đã có người tới bung thùng tắm bằng gỗ và chậu than ra ngoài.

...

Nhoáng một cái đã một ngày trôi qua, mãi đến khi chạng vạng lúc ăn cơm, Tô Bằng mới từ trong trạng thái tu luyện tỉnh táo lại.

Lúc này, Tô Bằng cảm giác thân thể của mình quả thật đã xảy ra sự biến hóa rất lớn, chín mặt trời nhỏ vẫn còn đang vận chuyển ở trong cơ thể của hắn, khiến dương khí cùng với sinh cơ cả người hắn sinh sôi không ngừng, mà còn trải qua một ngày tu luyện, nội công của hắn lại mạnh lên không ít, trạng thái cũng ổn định hơn rất nhiều.

Tô Bằng không có tiếp tục tu luyện nữa, hắn đổi lại bộ đồ mới đã chuẩn bị trên giường, mặc vào rồi đi xuống lầu.

Dưới lầu một, Tôn Nhất Hao đang cùng với hai thiếu niên nói chuyện, Tô Bằng mang theo nụ cười đi xuống, đầu tiên hắn thi lễ với Tôn Nhất Hao, sau đó nói...

Chương 343: Lời mời của Tôn Nhất Hao

Tôn huynh, đại ân không lời nào cảm ơn hết được, lần này Tô Bằng có thể thoát khỏi mối hiểm họa ngầm này, thậm chí nâng cao cảnh giới võ công của bản thân cũng là nhờ Tôn huynh ban tặng, phần nhân tình này, Tô mỗ nhớ kỹ.”

Tôn Nhất Hao cười rộ lên, đỡ Tô Bằng, cười nói.

“Thật ra ngươi không cần phải cảm tạ ta, ta cũng là nhất thời ngứa tay, mà tình trạng Tô lão đệ lại vừa thích hợp với y thuật này, ta không nhìn được

mà động tâm, thật ra ta cũng không nắm chắc, cũng may cuối cùng đại công cáo thành.”

“Bất kể nói thế nào, Tôn huynh trọng nghĩa ra tay, Tô Bằng cũng muốn trả ơn.”

“Không nên khách khí, khách khí nữa chúng ta liền chẳng khác gì người ngoài. Tô lão đệ, ngươi ngồi xuống trước rồi hân nói.”

Tôn Nhất Hao khẽ cười, đỡ Tô Bằng dậy, nói.

Tô Bằng cũng không khách khí nữa, ngồi ở ghế bên cạnh Tôn Nhất Hao, sau đó nghe Tôn Nhất Hao nói.

“Tô lão đệ, họa ngẫm tròn thân thể người cũng coi như đã giải trừ, tiếp theo người định làm gì?”

Tô Bằng nghe xong, khẽ mỉm cười nói.

“Đến bây giờ ta cũng không hối hận gì, thật ra thì ta cũng vậy một đệ tử ẩn thế của một môn phái, chỉ là do quy củ trong môn phái nên không thể nói ra tên sư môn... Đối với đệ tử mới nhập môn của sư môn, đều được yêu cầu phải vào hồng trần luyện tập, đợi đến khi võ công đạt tới trình độ nhất định mới có thể trở về môn phái, vậy mới coi là chính thức gia nhập môn phái, ta dự định sau khi tăng cường võ công sẽ trở về môn phái, tiếp tục tu hành.”

“Thì ra là như vậy, vậy thì rõ rồi, khó trách Tô lão đệ người kinh người như thế, hóa ra là cũng có lai lịch.”

Tôn Nhất Hao làm bộ dạng bừng tỉnh đại ngộ, sau đó gõ mặt bàn nói.

“Thật ra ta hỏi không phải ý tứ này, Tô lão đệ, cho dù người trở về môn phái, võ công luyện càng cao thì cũng để làm gì chứ? Chẳng lẽ là cứ một mực tu luyện như vậy?”

Tô Bằng vừa nghe xong liền cảm giác trong lời nói của Tôn Nhất Hao có ý gì đó. Có điều hắn cũng không vạch trần mà là giả ngu nói”

“Sao chứ? Người trong giang hồ không phải đều là như vậy sao?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, Tôn Nhất Hao lắc đầu nói.

“Tô lão đệ, ta và người quen biết chính là duyên phận, ta cũng không gạt người, không bao lâu nữa, giang hồ và cả thiên hạ có khả năng sẽ loạn lạc mất.”

“Hà?”

Tô Bằng nghe được những lời này, chân mày hơi nhíu lại, nhìn về phía Tôn Nhất Hao.

Hắn từ chỗ Phong Thiếu Vũ cũng nhận được tin tức không sai biệt lắm,, chỉ là tin tức của Phong Thiếu Vũ là nói phiên bản cũ của trò chơi sẽ phải cập nhật, tin tức do thành viên của đội sáng lập trò chơi luân hồi tử vong truyền ra ngoài, mà Tôn Nhất Hao này cũng biết tin tức kia, vậy tin tức của hắn là đến từ nơi nào?

Thấy bộ dạng nghi hoặc của Tô Bằng, Tôn Nhất Hao cũng không giấu diếm, nói.

“Thiên hạ sắp loạn rồi... Không cần phải hoài nghi tin tức của ta... Nơi phát ra tin tức này cùng người còn có quan hệ... Người còn nhớ Đại Thế Kinh của Từ Hàng Tĩnh Trai không?”

“Nhớ rõ, chính là bảo vật trấn phái của Từ Hàng Tĩnh Trai, khiến người ta có thể kinh qua vô số thế giới y như thật sao? Chẳng lẽ tin tức cùng Từ Hàng Tĩnh Trai có liên quan?”

Tô Bằng nghe xong nhíu nhíu mày, nói với Tôn Nhất Hao.

“Đúng vậy... Người hắn là còn nhớ rõ truyền nhân Phạm Thanh Âm của Từ Hàng Tĩnh Trai chứ. Nàng bị người làm trọng thương nhưn nghe nói chẳng những không ảnh hưởng lòng tin của nàng mà còn giúp nàng lĩnh ngộ một thứ gì đó, sau khi người đả thương nàng không lâu, Phạm Thanh Âm liền quay trở về môn phái, nghe nói là đột phá lớn trong tu hành, sau đó thỉnh cầu môn phái mở Đại Thế Kinh ra để cho nàng tu hành.”

“Người hắn là đoán được một chút kết quả rồi, Phạm Thanh Âm này tiến vào thế giới tu hành bên trong Đại Thế Kinh, không ngờ thế nhưng lại nói ra được tương lai của thiên hạ này.”

“Nghe nói nàng ở trong thế giới tu hành của Đại Thế Kinh thấy được cảnh tượng mặt thế khiến người ta khiếp sợ, có điều không biết cụ thể là cái gì, người của Từ Hàng Tĩnh Trai cũng không tiết lộ, chẳng qua là có người

trong Từ Hàng Tĩnh Trai nói, căn cứ những gì Phạm Thanh Âm chứng kiến được trong Đại Thế Kinh, thiên hạ này có thể phát sinh một số biến hóa cực kỳ đáng sợ.”

“Tin tức này bọn họ cũng chỉ nói cho một vài môn phái có quan hệ sâu xa với họ. Vừa đúng dịp chúng ta mặc dù hành y tế thể nhưng cùng Từ Hàng Tĩnh Trai lại không vừa mắt nhau, nhưng nhắc tới cũng có một chút chuyện tồn tại sâu xa, vì vậy tin tức kia cũng truyền tới hành y tế thể chúng ta, cho nên ta cũng biết một chút.”

Tô Bằng nghe xong, ánh mắt lưu chuyển, nhìn về phía Tôn Nhất Hao nói.

“Đại Thế Kinh của Từ Hàng Tĩnh Trai thật sự thần kỳ như vậy sao?”

“Ừm.”

Tôn Nhất Hao gật gật đầu, nói.

““Sự thần kỳ của Đại thế kinh, từ nhỏ ta đã nghe qua, nếu không có nhắc nhở thì thôi, một khi nhắc nhở, như vậy việc trong lời nói, gần như sẽ xảy ra chắc chắn, trường lão trong môn phái chúng ta, đang suy nghĩ có nên làm một số chuẩn bị vì loạn thế không.”

Tô Bằng nghe xong, cúi đầu không nói.

Hai tin tức về loạn thế sắp đến hoàn toàn không giống nhau.

Trầm mặc một hồi lâu, Tô Bằng nói với Tôn Nhất Hao.

“Tôn huynh, người nói chuyện này cùng ta, có phải là đã có chuẩn bị gì?”

“Không sai.”

Tôn Nhất Hao khẽ gật đầu nói.

“Tôn chỉ của Huyền Hồ Tế Thế chúng ta vốn là làm nhiệm vụ của mình để muôn dân trăm họ trong thiên hạ được an yên, bây giờ loạn thế sắp xảy ra, có câu “Loạn thế nhân bất như thịnh thế cầu (người thời loạn không bằng

chó thời thịnh)”, nếu chỉ chuẩn bị một số y dược sợ là đối với thời cuộc cũng không có tác dụng gì, nên ta muốn vạch ra một con đường khác.”

“Ồ?”

Tô Bằng nghe xong, lông mày khẽ chau, nói.

“Không lẽ Tôn huynh ngươi muốn tranh bá?”

“Tranh bá? Ha ha...”

Tôn Nhất Hao nghe xong, đầu tiên là hơi ngẩn người, sau đó khẽ cười nói.

“Ta còn chưa dã tâm kia, chẳng qua sơn môn của Huyền Hồ Tế Thế chúng ta tại Lương Châu, đến khi đó, ta muốn vận dụng lực lượng bên trong chiếm một tòa thành, đến khi đó, dân chạy nạn nhất định rất nhiều, có một tòa thành, ta liền có thể chiêu nạp, cho những người trong thời loạn thế này một con đường sống, coi như là đại công đức, còn nhiều hơn nữa thì đã vượt qua sức mạnh môn phái của ta rồi.”

“Có điều lấy thực lực Huyền Hồ Tế Thế chúng ta mà nói, cho dù là xây một tòa thành hay là chiếm được một tòa thành cũng không khác biệt lắm, nhưng mà chúng ta thiếu hụt cao thủ... Tô lão đệ, thân thủ của ngươi mạnh như thế, lại vừa có lòng từ bi, không bằng gia nhập cùng chúng ta, cùng nhau bảo vệ một phương bình an, ngươi xem như vậy tốt không?”

Tôn Nhất Hao mang theo chờ đợi cùng thành ý nói với Tô Bằng. Về mặt Tô Bằng không thay đổi, nhưng trong lòng không ngừng suy tư.

Xây thành hay chiếm lĩnh một tòa thành nghe như một vấn đề không lớn, thời đại này có thể lực cường đại của võ lâm đại hào và cường giả, kinh doanh mười mấy năm nữa, không sai biệt lắm liền có thể làm được!

Nhưng nếu quả thật loạn thế sắp tới, vậy có thật nhiều chuyện cũng không phải do bọn họ làm chủ được.

Nếu thật sự bị cuốn vào loạn thế, Tôn Nhất Hao quả thật xây thành hoặc chiếm thành, vậy thì dù là công hay thủ thì trong loạn thế vẫn là ngọn núi duy nhất cũng không chùng...

Chương 344: Rời thành

Dĩ nhiên Tô Bằng cũng sẽ không nói với Tôn Nhất Hao mọi lo nghĩ của mình, tuy rằng Tôn Nhất Hao trị liệu cho thương thế của mình, nhưng vẫn còn là một người xa lạ, bản thân có ý kiến gì đều nói ra vào lúc này tựa hồ có chút thân thiết với người chỉ mới quen sơ.

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng từ chối nhã nhặn, nói.

“Kỳ thật con người của ta tương đối đơn giản, vẫn tương đối thích loại cuộc sống tu hành không ngừng, trở nên mạnh mẽ này, cho dù là xây dựng thành trì hay là tranh bá vẫn có chút vượt qua kế hoạch tương lai của ta, cho nên...”

“Ha ha, đó cũng là nhân chi thường tình, có điều nếu Tô lão đệ ngươi thay đổi suy nghĩ có thể tùy thời liên lạc với ta, chỗ này của ta lúc nào cũng hoan nghênh ngươi.”

Tôn Nhất Hao khẽ cười, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng khẽ gật đầu, hấn dừng một chút, sờ tay vào ngực áo, lấy ra đồ đã chuẩn bị từ trước.

Bốn tờ kim phiếu năm trăm lượng của Thông Vân Tiên Trang được Tô Bằng lấy ra, đặt ở trên mặt bàn.

“Ồ, Tô lão đệ, ngươi đây là...”

Thấy số kim phiếu trên mặt bàn, Tôn Nhất Hao nhìn Tô Bằng hỏi.

“Không có gì, chỉ là một chút tâm ý, lần này chuyện chuyển đổi thân thể Cửu Dương thật không biết cảm tạ Tôn huynh như thế nào, đây là hai ngàn lượng hoàng kim, cứ xem như là phí chẩn bệnh vậy.”

Tô Bằng nói với Tôn Nhất Hao.

Lúc Tôn Nhất Hao sử dụng danh hào Lục Tam Bình làm nghề y trên giang hồ, phí phí chẩn bệnh cũng tầm ngàn lượng hoàng kim, lần này Tô Bằng đưa cho Tôn Nhất Hao hai ngàn lượng, chính là ý muốn trả gấp đôi.

“Lão đệ khách khí, kỳ thật lần này ta cũng là nghiệm chứng y thuật của mình, thật ra bản thân ta cũng được lợi rất nhiều, nhận số tiền này thật sự là có chút xấu hổ.”

Tôn Nhất Hao khoát tay, một tay đẩy kim phiếu về chỗ Tô Bằng, từ chối nói.

“Tôn huynh khách khí, thật ra kim phiếu này trừ của lần chẩn bệnh này ra còn có mấy chuyện, muốn nhờ Tôn huynh một chút.”

Tô Bằng không lấy kim phiếu về mà nói với Tôn Nhất Hao.

“Ồ? Còn có gì muốn nhờ ta sao?”

“Là như vậy. mấy ngày này vẫn phải phiền Tôn huynh hao tâm tổn trí đưa Mục Hiểu Tùng ta cứu kia ra khỏi thành rồi mang đến sơn môn Thanh Vân Sơn. Ngoài ra ta có thể phải rời khỏi một thời gian, chỉ muốn Tôn huynh chiếu cố Tô Xán một chút, còn trong khoảng thời gian này ta có thể viết thư tìm một người bằng hữu trước kia tới đây một chút sinh ý trong Lâm Y thành, kính xin Tôn huynh và hành y đường ở trong Lương Châu này chiếu cố một phần.”

Tô Bằng lúc này mới nói rõ ý đồ chân chính của bản thân với Tôn Nhất Hao.

Mấy ngày qua nhớ mình ở trong trò chơi cũng làm một tổ chức thương hội, trên thực tế thì từ chỗ buôn bán để lấy các loại trang bị cùng được vật.

Thời gian này tiền vốn chỉ cần đầy đủ, không cần quá âm ỉ, giao hảo tốt thì vẫn có thể mở được cửa hàng.

Cửa hàng không cần lợi nhuận nhiều, chủ yếu là che dấu một chút, để biến nơi này thành một trạm trung chuyển hàng hóa hoặc là có danh tiếng trong giang hồ.

Chỉ là muốn vậy phải có sự tín nhiệm của người chủ trì chỗ này.

Hắn vốn muốn để Tô Xán ở chỗ này, chỉ là lo lắng xuất thân và năng lực của Tô Xán vẫn không thể đảm đương chức vị trọng yếu như vậy. Trái lo

phải nghĩ, Tô Bằng nhớ tới một người.

Chính là Tạ An do bản thân thu ở quận Giang Ninh phục được, Tô Bằng lúc gần đi cùng Tạ An ước định trao đổi địa chỉ thư từ qua lại, Tô Bằng tùy lúc có thể viết thư liên lạc với hắn, hoàn toàn có thể cho hắn tới chủ trì nơi này.

Tạ An đã không có thân thuộc gì nữa, cũng không lấy vợ, bởi vì bản thân gặp đủ loại biến cố lớn, đã không có tri tâm tranh thắng giang hồ, mà kinh nghiệm giang hồ của hắn cũng không ít, nếu có thể ở trong thôn nhỏ bên cạnh quận Giang Ninh mười năm, tâm kế và tính nhẫn nại hắn cũng không tệ. Bản thân mình giúp hắn báo thù, đối phương đối với mình coi như trung thành, năng lực cũng không tồi.

Đưa hắn đến Lâm Y thành chủ trì thương hội này hắn là không có vấn đề gì.

Tô Bằng lúc này lúc này cho Tôn Nhất Hao hai ngàn lượng hoàng kim, một mặt thật sự là trả tiền chữa bệnh, mặt khác chính là muốn lợi dụng lực lượng ở Lương Châu của Huyền Hồ Tế Thế trợ giúp thương hội sắp sửa xây dựng của bản thân đứng vững.

Nếu Tôn Nhất Hao cũng đã nhắc tới Huyền Hồ Tế Thế, thậm chí còn tính toán cướp lấy thành trì, như vậy thực lực che giấu của bọn họ ở Lương Châu tuyệt đối không ít, hắn là không có vấn đề gì.

Vậy hai ngàn lượng hoàng kim kia ngoại trừ phí chữa bệnh thì muốn thiết lập một mạng lưới quan hệ với Huyền Hồ Tế Thế.

Tôn Nhất Hao cũng là người thông minh, nghe Tô Bằng giải thích hai câu liền minh bạch ý Tô Bằng, hắn khẽ gật đầu, nói.

“Nếu thành lập thương hội cũng là có thể, ta có thể giúp ngươi.”

“Vậy Tôn huynh đã hao tâm tổn trí, hai ngàn lượng hoàng kim này vẫn là ngươi hãy nhận lấy đi.”

Tô Bằng khẽ cười, nói với Tôn Nhất Hao.

Tôn Nhất Hao mỉm cười gật đầu nói.

“Tô Bằng người cũng thật là... Vậy ta mà còn không nhận thì thật có lỗi rồi.”

Nói xong đem kim phiếu trên bàn thu vào trong lòng.

“Chuyện đưa đứa bé kia ra khỏi thành, ngày mai ta liền đưa hẳn đi.”

Tôn Nhất Hao nói với Tô Bằng, Tô Bằng nhẹ gật đầu, nhìn Tô Xán trên lầu, còn có Mục Hiểu Tùng, lúc này đều đã ngủ.

Tô Bằng cùng Tôn Nhất Hao hàn huyên một chút về thương hội, Tôn Nhất Hao đều đáp ứng những thứ này đều sẽ giao cho bọn thủ hạ giúp đỡ, trong lòng Tô Bằng xem như cũng yên tâm không ít.

Lúc này sắc trời cũng đã tối, Tôn Nhất Hao không ở đây, thấy không còn chuyện gì liên bảo Tô Bằng hảo hảo điều dưỡng, bản thân cáo từ trước.

Tôn Nhất Hao đi rồi, Tô Bằng tìm giấy bút, viết một phong thư cho Tạ An ở quận Giang Ninh.

Sau khi viết xong, Tô Bằng dán thư lại, ngày mai giao cho Từ bá ở Tiền viện đến trạm dịch cho khoái mã mang đi. Không quá nửa tháng Tạ An có thể sẽ nhận được thư, trong một tháng là có thể đến đây.

Những thứ này, Tô Bằng mới chợt phát hiện, bản thân mình thế nhưng thoáng cái nhàn rồi, không có chuyện gì làm. Mục tiêu sắp tới cũng chỉ còn lại có chuyện thương hội đã định, tu hành kiếm ý của bản thân kiếm ý của bản thân đến cảnh giới viên mãn là được rồi.

Tô Bằng vốn muốn nghiên cứu Huyền Giới Thạch một chút, chỉ là hôm nay, lúc Tô Bằng chuyển hóa thân thể Cửu Dương cảm giác đã tiêu hao không ít tinh lực, lúc này tiến vào Huyền Giới Thạch sợ là hiệu quả không tốt, liền kiềm chế, đợi ngày mai sau khi khôi phục lại nghiên cứu cũng không muộn.

Suy nghĩ một lát, tựa hồ không còn chuyện khác, Tô Bằng liền đăng xuất trò chơi.

...

Tô Bằng mở mắt ở trong biệt thự của mình, thân thể khôi phục tri giác, ngồi dậy khỏi giường.

Lúc này trong lòng Tô Bằng rất thoải mái, một mặt có thể là hiệu quả của tinh hoa ánh trắng, mặt khác chính là rốt cuộc đã tiêu trừ thương ản trong người, khiến mình không đến mức đoán mệnh chết non.

Chỉ là lúc này, Tô Bằng cũng không quá buồn ngủ, mặc dù mình khôi phục thể chất cần ngủ, phản ứng trong hiện thực còn hơn mười hai tiếng, còn một thời gian ngắn.

Nhìn thoáng qua thời gian bây giờ, thời gian Canberra đã là hơn 1 giờ sáng, Tô Bằng cảm giác hơi đói bụng, đang định làm chút gì cho mình, đột nhiên di động vang lên.

Cầm lấy điện thoại vừa nhìn, là gọi vào số dự bị mình không thường dùng, mà số này, Tô Bằng có ấn tượng.

Số điện thoại này, là đoạn thời gian trước, vợ chồng cạnh tranh tinh hoa ánh trắng nhưng không thành công trong buổi đấu giá hội trân bảo để lại cho mình, tựa hồ là nếu còn tinh hoa ánh trắng, bọn họ muốn mua một ít.

Vợ chồng kia, hình như tên Thái Tuấn Hoa và Lương Úy.

Tô Bằng suy nghĩ một lát, mình hẳn sẽ còn ít tinh hoa ánh trắng còn lại, nên tiếp cú điện thoại này.

” Chào người, là Tề tiên sinh sao? Ta là Thái Tuấn Hoa, không biết người còn ấn tượng không?”

Điện thoại bên kia vang lên một thanh âm của nam nhân.

“Ừm, tất nhiên là nhớ, vợ chồng các người không có chuyện gì chứ? Buổi đấu giá ngày đó hình như đã chết một số người”.

Tô Bằng ừ một tiếng, nói vào điện thoại.

” Hai vợ chồng chúng ta võ công coi như tạm tạm, không bị những mũi tên kia làm thương, cuối cùng đều trốn thoát... Tô tiên sinh người cũng không

sao. Thật tốt quá”.

“Ha ha, mạng ta cứng, không dễ chết vậy”.

Tô Bằng khẽ cười, sau đó nói.

” Thái tiên sinh gọi điện thoại cho ta, là muốn tinh hoa ánh trăng nhỉ?”

“Cái này... thật ngại quá, có điều chúng ta đúng là cần cái này, không biết Tô tiên sinh sau khi dùng, còn dư một ít không?”

Thanh âm của Thái Tuấn Hoa hơi khàn trương truyền ra trong điện thoại.

“Hai ngày qua ta vừa dùng, đại khái mười lăm ngày sau còn dùng một ít, có điều, đại khái còn có thể dư hơn mười gam”.

Tô Bằng nói, Thái Tuấn Hoa bên kia điện thoại rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, nói.

“Còn là tốt rồi, còn là tốt rồi, Tô tiên sinh có thể dựa theo ước định lúc trước bán cho chúng ta một ít không? Chúng ta cần 5 6 gam là đủ rồi”.

“Được, mỗi gam cách giá ta đấu giá đắt hơn 2,5 lần, tốt nhất là giao dịch kim phiếu, có thể chấp nhận chứ?”

Tô Bằng nói, Thái Tuấn Hoa cũng rất sáng khoái, nói.

“Được! Lần này giao dịch mang cho ngài nhiều bất tiện, thêm ít tiền cũng có thể hiểu”.

“Tốt lắm, ta còn ở Lâm Y thành trong trò chơi, các người cũng ở gần đó nhỉ, ngày mai có thể tới không?”

“Được, có điều hai người chúng ta đại khái phải tối mai mới có thể tới gần đó, hơn nữa vì một số chuyện, chúng ta không vào thành được...”

Thanh âm của Thái Tuấn Hoa hơi chần chờ nói.

” Ta không sao cả, mặt thời gian coi như dư dả, chúng ta ước định địa phương gặp nhau là được”.

Tô Bằng nói, Thái Tuấn Hoa lúc này mới xem như thở phào nhẹ nhõm, cùng Tô Bằng ước định địa điểm gặp mặt, liền cúp điện thoại.

Tô Bằng cũng không xem là chuyện gì to tát, lúc này coi như giúp đôi phương một chuyện, đôi phương nợ mình một nhân tình, mình cũng không tổn thất cái gì, lại nói tiếp còn có thể lời hơn một ngàn lượng hoàng kim, cũng không phải món nhỏ.

Làm xong những việc này, Tô Bằng liền đi làm thức ăn cho mình, lấp đầy bụng.

...

Ngày hôm sau, Tô Bằng login sớm.

Login không lâu, Tôn Nhất Hao cũng tới, Tô Bằng đánh thức Mục Hiểu Tùng trên lầu, Tô Xán cũng tỉnh theo, Tô Bằng và Mục Hiểu Tùng nói muốn đưa hắn ra khỏi thành, đưa hắn đến Thanh Vân Sơn gặp người của sư môn hắn.

Mục Hiểu Tùng nghe xong, biết mình đã đến lúc rời đi, chỉ luyến tiếc Tô Xán, hai thiếu niên mấy ngày này ở chung, tình cảm đã hết sức khăng khít, nhưng mà hai người cũng biết đây là ly biệt không tránh khỏi, hai người đỏ hốc mắt, cáo biệt lẫn nhau.

Hai người Tô Bằng và Tôn Nhất Hao ra ngoài, bên ngoài có một chiếc xe ngựa, Tô Bằng đưa Mục Hiểu Tùng lên xe ngựa, ở dưới thao tác của Tôn Nhất Hao, mới phát hiện trong xe có một cái hộc, vừa vặn có thể giấu một người mà vẫn có thể hô hấp, liền giấu Mục Hiểu Tùng vào.

Tô Bằng thì cùng Tôn Nhất Hao ngồi lên xe ngựa, giả bộ như ra khỏi thành du lịch.

Đi ngang qua trạm kiểm soát cửa thành, quả nhiên không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, xe ngựa thuận lợi ra khỏi thành.

Sau đó, xe ngựa đi tới ngoài thành năm dặm, Mục Hiểu Tùng mới từ trong hốc tối xe ngựa chui ra.

” Tô tiên sinh, Tôn tiên sinh, Hiểu Tùng đại ân không lời nào cảm tạ hết được!”

Từ hốc tối ra ngoài, Mục Hiểu Tùng chính là hành đại lễ với Tô Bằng và Tôn Nhất Hao.

Sau khi được Tô Bằng nâng dậy, Mục Hiểu Tùng vành mắt ửng đỏ, từ trên cổ tháo xuống một vật, đưa cho Tô Bằng, nói.

” Tô tiên sinh, ta không có gì báo đáp, ngài lại có tình với Thanh Vân Môn, đây là một trong di vật lúc trước sư phụ lưu lại, liền giao cho tiên sinh...”.

Chương 345: Ngọc bội truyền công

“Rốt cục vẫn lấy ra rồi.”

Tô Bằng nhìn thấy vật này, trên mặt mỉm cười, chợt thấy Mục Hiểu Tùng tháo xuống vật kia từ trên cổ của mình, là một ngọc ghép thành đôi.

Miếng ngọc bội này thoạt nhìn đã có chút cũ sòn, toàn thân là một loại gân giống màu vàng, tạo hình xưa cũ, thoạt nhìn, có một loại cảm giác cổ xưa.

Ngọc bội có một lỗ hồng hướng xuống phía dưới, ở một bên khác của vòng tròn, quần quanh lấy sợi tơ màu vàng, quần quanh thành một vòng tròn, nối tiếp là sợi dây đỏ, buộc lại với phần quần chỉ vàng kia.

Miếng ngọc bội này, có thể đeo ở trên cổ người làm đồ trang sức, cũng có thể đeo bên hông, chỉ là kích thước của nó khoảng chừng nửa nắm tay, nhưng lại không thể nào làm khuyen tai được.

“Tô tiên sinh, đồ sư phụ cho ta, chính là cái này, hần nói vật này người thường có được cũng vô dụng, nhưng đạo hạnh tu hành có trình độ nhất định, chỉ cần đạt tới cảnh giới Âm Thần Xuất Khiếu, dĩ nhiên là biết sự kì diệu của thứ này.”

Tô Bằng nghe thế, nhẹ gật đầu, vật này hẳn là thuộc về bảo vật pháp thuật, có thể chứa đựng thông tin nhất định, bản thân muốn mật tu công pháp Thanh Vân, có thể dựa vào cái này.

“Ta đây cũng không khách sáo, thứ này đối với ta rất có giá trị, ta nhận trước.”

Tô Bằng nói, cũng chẳng khách khí, từ trong tay Mục Hiểu Tùng nhận lấy miếng ngọc bội kia.

Sau đó, Tô Bằng suy nghĩ một lát, từ trên người lấy ra một tấm kim phiếu một trăm lượng, đưa cho Mục Hiểu Tùng, nói.

“Người đến sư môn, ngoại trừ thanh tu, có thể còn sẽ có những lúc cần tiền, một trăm lượng này, người mang theo bên mình trước đi, lỡ như có chỗ nào cần dùng đến tiền, cũng dễ dàng xử lý.”

Mục Hiểu Tùng thấy, nhẹ gật đầu, hẳn cũng không phải người hết sức bảo thủ, trải qua biến đổi lớn, thiếu niên trưởng thành như hắn, đã biết giá trị của tiền tài, Thanh Vân Sơn cũng không phải nơi không dính khói lửa nhân gian, khẳng định những lúc cần dùng tiền, hắn bèn cẩn thận cất tấm kim phiếu này vào trong người.

Tô Bằng nhẹ gật đầu, hẳn không phải là keo kiệt, người mang rất nhiều tiền tài nhưng lại tiếc rẻ chỉ cho Mục Hiểu Tùng một trăm lượng, mà là hắn biết, quá nhiều tiền, chưa hẳn là một chuyện tốt.

Mục Hiểu Tùng bây giờ cơ bản xem như tay trái gà không chặt, hoàn toàn không thể tự bảo vệ mình, cho hắn một ngàn lượng hoàng kim, sợ là hại hắn, người khác không nói, người phu xe đánh xe phía trước kia, ai biết nói không chừng nổi ý xấu thì sao? Giết chết hắn rồi, bản thân cầm tiền chạy mất.

Hơn nữa một trăm lượng hoàng kim chỉ là trong người chơi ở trò chơi Tử Vong Luân Hồi, mới có vẻ giống như là tiền nhỏ, trên thực tế ở trong thế giới Tử Vong Luân Hồi, một trăm lượng hoàng kim đại khái bằng sức mua một triệu năm trăm ngàn ở trong thế giới thật của Tô Bằng, thật sự đã không xem như nhỏ rồi, năm đó Tô Bằng gặp phải Hoắc Tư Kiệt, vừa bước

chân ra giang hồ mang theo chưa đến tám mươi lượng hoàng kim, so với Mục Hiểu Tùng lúc này, còn ít hơn không ít.

Mục Hiểu Tùng cũng không phải người vô cùng túng quẫn, số tiền kia của Tô Bằng, không cần đặc biệt tiết kiệm, cũng đủ hấn tiêu xài cho đến lúc học thành tài trở về.

Tôn Nhất Hao bên cạnh, cũng nhìn thấy nghe thấy lần nói chuyện này của hai người, có điều Tôn Nhất Hao nhưng lại rất biết điều, hoàn toàn xem như không có nghe thấy, cũng không tiến lên chen vào nói, chỉ là tự mình cầm xâu hồ lô nhỏ, tự ăn tự uống.

“Tôn huynh, ta thấy lúc này cũng được lắm rồi, chúng ta dường như cũng nên trở về thành thôi.”

Tô Bằng thu hồi miếng ngọc Mục Hiểu Tùng cho mình, sau đó vén rèm xe lên, nhìn bên ngoài, nói với Tôn Nhất Hao.

Mục Hiểu Tùng cùng Tôn Nhất Hao cũng thoáng nhìn ra bên ngoài, quả nhiên, bên ngoài đã đến khu vực Mục gia trang, Mục Hiểu Tùng nhìn thấy đất đai quen thuộc, lập tức đôi mắt ửng đỏ, nhưng không nói một lời, chỉ là ngồi xuống nhắm mắt, miễn cưỡng để bản thân bình tĩnh.

Tôn Nhất Hao nhìn thấy dáng vẻ này của Mục Hiểu Tùng, thở dài một tiếng, nhẹ gật đầu, sau đó mở cửa kéo phía trước thùng xe, nói với xa phu.

“Dừng xe!”

Xa phu chính là người Hành Y đường, nghe theo lời Tôn Nhất Hao dừng xe ngựa lại, Tôn Nhất Hao nhảy xuống xe trước, Tô Bằng cũng vỗ vỗ bả vai Mục Hiểu Tùng, nói.

“Đi đường cẩn thận.”

Nói xong, hấn cũng đi theo Tôn Nhất Hao nhảy xuống xe ngựa.

“Lão Hồ, trên đường đi chăm sóc đứa bé này nhiều một chút, nhất định phải đưa đến tận nơi, để hấn gặp được người của Thanh Vân Sơn.”

Tôn Nhất Hao dẫn dò xa phu hơn bốn mươi tuổi kia.

“Yên tâm, chuyện này ta nhất định làm tốt.”

Xa phu bộ dáng thoát nhìn là người rất thành thực, Tô Bằng nhìn khớp xương ngón tay của hắn, lại nghe ngóng trung khí trong lúc hắn nói chuyện, dường như cũng là người có công phu trong mình, nếu không phải là chuyện lớn, trên đường đi chắc là có thể ứng phó được.

“Trông cậy vào ngươi.”

Tô Bằng chấp tay nói với xa phu, xa phu khẽ gật đầu, tiếp tục đánh xe tiến lên phía trước.

Tô Bằng cùng Tôn Nhất Hao đứng ở chỗ này, đột nhiên, chỉ thấy cửa sổ thùng xe mở tung, Mục Hiểu Tùng thò ra nửa cái đầu, nhìn Tô Bằng cùng Tôn Nhất Hao, thật lâu không nói tiếng nào...

...

Xe ngựa rút cuộc mang Mục Hiểu Tùng rời khỏi.

Trong lòng Tô Bằng, lại giống như là thở phào nhẹ nhõm, ban đầu hắn có thể là hoàn toàn vì có được truyền thừa mật tu của Thanh Vân, có điều về sau, cũng là đối với chuyện của Mục gia ít nhiều dồn chút tâm huyết, nhất là khi tử tử của Mục Hiểu Tùng chết, khiến Tô Bằng có chút chấn động, khiến hắn không thể dùng thân phận người ngoài cuộc để đứng nhìn chuyện này tiếp được.

Có điều lúc này, Mục Hiểu Tùng rút cuộc an toàn ra khỏi thành Lâm Y, nếu không có gì bất trắc, một tháng sau, hắn sẽ đi đến Thanh Vân Sơn, bái làm môn hạ của Thanh Vân môn, bản thân rút cuộc xem như hoàn thành được nhiệm vụ.

Đây đã xem như hoàn thành lời hứa chăm sóc Mục Hiểu Tùng, Tô Bằng trong lòng suy nghĩ, đáng về lúc sắp chết tử tử không biết tên của Mục Hiểu Tùng, đến bây giờ, rút cuộc cũng đã có chút phai mờ, bắt đầu tan biến.

“Nhìn dáng vẻ của ngươi, giống như là cởi bỏ được một khúc mắc trong lòng?”

Tôn Nhất Hao nhìn Tô Bằng, nói với hắn.

“Xem như thế đi.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, thở dài một tiếng, dáng vẻ tử tử Mục Hiểu Tùng, đã tan thành mây khói trong lòng mình.

...

Chuyện sau đó nữa, Tô Bằng không theo Tôn Nhất Hao trở về thành Lâm Y, mà nói bản thân có chuyện, ở lại Mục gia trang.

Hắn hôm nay thật sự còn có chuyện, tối nay, hắn hẹn Thái Tuấn Hoa cùng cùng hai Lương Úy, chuẩn bị giao dịch tinh hoa mặt trăng ở nơi này.

Tinh hoa mặt trăng thật ra rất dễ tách rời, hơn nữa, để trong đồ chứa nào, cũng đều không có vấn đề gì, chỉ là chứa ở trong, thủy tinh, lại càng dễ quan sát trực quan, cho nên trên buổi đấu giá, mới sử dụng bình thủy tinh.

Tô Bằng thì đã chuẩn bị một bình gốm sứ, chuẩn bị một lát tách rời một ít tinh hoa mặt trăng, cho đêm nay giao dịch với Thái Tuấn Hoa và đôi vợ chồng Lương Úy.

Có điều còn cần một điểm dừng chân, mới dễ dàng chậm rãi xử lý.

Tô Bằng ở ngoài Mục gia trang, hỏi thăm một chút, đã tìm được người cho thuê phòng.

Đó là một lão già Mục gia trang, trong nhà hắn vốn có hai phòng nhỏ, một căn là mình và vợ mình ở, một căn là cho con mình tương lai ở với vợ nó, chỉ là con của hắn không cam lòng cả đời đều ở trong thôn trang này mặt hướng đất lưng hướng trời, vì vậy đi vào trong thành Lâm Y tìm việc làm vẫn luôn chưa có trở về, cho nên căn phòng này bèn để trống, bình thường có người qua đường hoặc là trọ lại thời gian ngắn ở Mục gia trang, hắn đều cho thuê căn nhà này.

Tô Bằng tìm được lão già kia, giá thuê phòng cũng rất thấp, mười đồng đã có thể ở một ngày, Tô Bằng thấy ông lão kia dường như tuổi tác cũng khá cao, ở cùng vợ mình cũng không dễ dàng, ném ra mười lượng bạc trắng, nói là giao trước tiền phòng.

Ông lão kia ngàn ơn vạn tạ, một bên cảm kích Tô Bằng một bên phàn nàn con mình bất hiếu, dẫn Tô Bằng tới phòng, mở khóa phòng, đưa chìa khóa giao cho Tô Bằng, lúc này mới bỏ đi.

Còn Tô Bằng, lúc vào phòng, hắn không gỡ thanh gỗ chặn cửa sổ xuống, mà là đốt nến trong phòng, quan sát một hồi.

Gian phòng này rất đơn sơ, chỉ có một lò đất, một vài gia cụ, một ít chăn nệm, đều là đồ tự tay mình làm, đơn sơ không thể đơn sơ hơn.

Tô Bằng chưa nói tới hài lòng hay không, hắn cũng không phải thật sự muốn qua đêm ở đây, chỉ là tạm thời nghỉ ngơi một chút, chỉ cần không có ai đến quấy rầy là được rồi.

Lần nữa xác nhận hoàn cảnh kín mít trong gian phòng này không có vấn đề, Tô Bằng mới khóa trái cửa lại, bản thân đi đến ngồi xuống trên chiếc ghế gỗ.

Hắn không có tách nhỏ tinh hoa mặt trăng ra trước, mà lại lấy miếng ngọc bội Mục Hiểu Tùng đưa cho mình vừa rồi kia.

Trên tay cầm lấy miếng ngọc bội này, Tô Bằng dùng tay vuốt ve.

“Nếu quả thật có Thanh Vân bí truyền, có lẽ ở trong này... Nếu Mục Hiểu Tùng nhắc tới phải quan sát điển tịch mật tu Thanh Vân, cần cảnh giới Âm Thần Xuất Khiếu, như vậy rất có thể, chính là muốn dùng Âm Thần tiến vào trong miếng ngọc này.”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng.

Suy nghĩ đến đây, Tô Bằng cũng không do dự, thân thể dựa trên ghế, hai tay đặt miếng ngọc bội lên trên đầu gối, sau đó nhắm mắt lại, trực tiếp thi triển công pháp Âm Thần Xuất Khiếu.

Tô Bằng sử dụng, vẫn là Nhật Lạc Quan Tướng, khi hấn tướng tượng bản thân từ trên vách núi Tử Hà sơn nhảy xuống, vù một tiếng, Âm Thần cũng từ trong thân thể của mình nhảy ra.

Âm Thần của hấn mới từ trong thân thể nhảy ra, lập tức cũng cảm giác được toàn bộ không gian, đều tràn ngập một loại ánh sáng nóng bỏng, gian phòng này cơ bản không thấy được ánh mặt trời căn bản không thể nào ngăn cản loại ánh sáng nóng bỏng đến từ mặt trời, cả Âm Thần giống như là lập tức muốn hòa tan.

Tô Bằng biết, đây cũng đều là ánh mặt trời, chỉ có một phần rất nhỏ là ánh sáng mắt thường nhìn thấy được, phần lớn, đều là những đường ánh sáng khác, vượt qua khỏi phạm vi mắt thường có thể thấy được.

Những bức xạ ánh sáng này, đều có tính xuyên thấu rất mạnh, trong phòng không thấy ánh mặt trời, không có nghĩa là bức xạ mặt trời không thể nào xuyên vào trong này.

Tô Bằng không dám dừng lại, hấn dựa theo bản thân vừa mới tướng tượng, trực tiếp thi triển công pháp Âm Thần Phụ Thể, đối tượng nhập thể... Không phải là bất cứ sinh vật nào, mà là miếng ngọc kia!

Lập tức, miếng ngọc kia quả nhiên sản sinh ra lực hấp dẫn mãnh liệt không ngoài dự đoán của Tô Bằng, hấp dẫn ý thức Âm Thần Tô Bằng đi vào.

...

Sau một hồi ngắn ngủi, Tô Bằng cảm giác, bản thân giống như xuất hiện một không gian độc lập.

Hấn mở mắt, nhìn về phía thân thể của mình phía trước, là một làn khí sương màu xanh.

“Nơi này, là không gian bên trong miếng ngọc sao?”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, hấn không chế Âm Thần của bản thân, tiếp cận làn khí sương màu xanh kia.

Làn khí kia, đợi đến khi Tô Bằng tới gần, lập tức bắn về phía Tô Bằng, vây quanh Tô Bằng lại.

Nhưng Tô Bằng không hề hoảng sợ, bởi vì hắn cảm giác được làn khí này, dường như không hề có ác ý với mình, mà lại có cảm giác mang theo một loại thiện ý, bản thân sau khi bị làn khí sương này bao quanh, đột nhiên “ầm” Một tiếng, trước mắt vang lên tiếng nổ vang dội!

Tô Bằng lại nhìn sang, chỉ thấy không gian tối như mực này, đã hiện lên một quyển điển tịch công pháp hoàn toàn là do ánh sáng màu vàng tạo thành...

Chương 346: Còn nhanh hơn Đông Phương Bất Bại!

Tô Bằng ngẩng đầu, nơi này là trong không gian của miếng ngọc bội kia, quyển công pháp này, dùng chữ lớn lấp lánh ánh vàng, hiển hiện trong không trung.

Nhìn thấy những chữ to màu vàng này, Tô Bằng làm sao không rõ đây là điển tịch mật tu Thanh Vân mà bản thân vẫn luôn muốn lấy được, vội vàng ổn định tinh thần, bắt đầu đọc...

...

Thật lâu sau, Tô Bằng mới đọc hết một lượt toàn bộ quyển công pháp này.

Sau khi đọc xong, sắc mặt Tô Bằng trở nên có chút kỳ lạ, trong miệng không ngừng tự lầm nhảm.

Nếu như lúc này có một Âm Thần khác tiến vào tiến vào không gian miếng ngọc bội này, thì có thể nghe thấy hắn trong miệng không ngừng lầm nhảm.

“Không ngờ có thể như vậy... không ngờ có thể như vậy...”

Thật lâu, Tô Bằng mới khôi phục trạng thái bình thường của mình.

Hắn nhìn không trung trôi nổi quyển công pháp này, mặc dù đã ghi nhớ toàn bộ quyển công pháp này vào trong lòng.

Nhưng trái tim vẫn không nhin được đập mạnh thỉnh thoảng cái.

Công pháp màu vàng này, xác thực là yếu quyết công pháp mật tu của Thanh Vân, hơn nữa phẩm cấp không thấp.

Từ trên nguyên tắc chung của phần công pháp này mà thấy, vừa vặn chính là công pháp tầng kế tiếp của Thanh Vân mật tu - Âm Thần thiên mà Tô Bằng đang tu hành, gọi là Thanh Vân công pháp - Khu Vật thiên.

Trong phần công pháp này nói, như thế nào lợi dụng pháp thuật, sử dụng các loại đồ vật, cũng chính là pháp môn cách không hút vật.

Cách không điều khiển đồ vật, thoát nhìn giống như tương đối đơn giản, nhưng tu hành đến mức cao thâm, chính là uy lực bất phàm.

Khi tu luyện môn công pháp này đến mức cao thâm, có thể phân hoá ý niệm, đồng thời điều khiển hơn mười cương châm, bay lượn trong phạm vi trăm mét thân thể mình, tốc độ nhanh nhất, có thể sẽ đột phá âm chương!

Đây là khái niệm gì?

Tô Bằng trước đó từng đọc không ít tiểu thuyết võ hiệp nói, đối với một nhân vật ở bên trong tiểu thuyết Tiểu Ngạo Giang Hồ, đặc biệt có ấn tượng rất sâu.

Tên của người kia, bây giờ Bây giờ nói ra cũng không thiếu biết, tên của hắn chính là Đông Phương Bất Bại!

Đông Phương Bất Bại, con người này có thể nói là ở trong tất cả tiểu thuyết, võ công gần như đạt tới đỉnh cao, cùng với Độc Cô Cầu Bại trong truyền thuyết, hoặc là hoà thượng quét rác Thiếu Lâm Tự đều là cao thủ ở cùng cấp độ, vũ khí sử dụng, chính là một cây tú hoa châm.

Ở trong, tiểu thuyết miêu tả, võ công của Đông Phương Bất Bại, tất cả không nằm ngoài một chữ “Nhanh”. Vẫn không ai nhìn thấy rõ hắn ra tay, bản thân đã bị tú hoa châm xé rách nơi yếu hại, mất mạng mà chết.

Ở trong tiểu thuyết Tiểu Ngạo Giang Hồ, Đông Phương Bất Bại gần như có thể hoàn toàn xứng đáng xưng là cao thủ đệ nhất thiên hạ, cho dù là sư phụ

của Lệnh Hồ Xung, Phong Thanh Dương tu hành Độc Cô Cửu Kiếm, từ trên miêu tả thấy, cũng chưa hẳn là đối thủ của Độc Cô Cầu Bại.

Cuối cùng, vẫn là đám người nhân vật chính không chế “người tình” của Đông Phương Bất Bại, mới khiến cho vị cao thủ tuyệt thế này để lộ ra sơ hở, chết dưới kiếm của nhân vật chính.

Nhưng chỉ là một vị cao thủ như vậy, lúc hắn sử dụng châm hoặc là phi châm, cũng chưa đạt tới trình độ đột phá âm chương.

Bởi vì trong cả quyển sách, miêu tả Đông Phương Bất Bại ra tay, căn bản không có xuất hiện loại miêu tả “Không trung xuất hiện một tiếng nổ vang” này tồn tại.

Cái này đủ để nói rõ, Đông Phương Bất Bại mặc dù nhanh, nhưng căn bản không nhanh bằng vượt qua tốc độ âm chương.

Bí tịch điều khiển đồ vật Tô Bằng đọc được này, đã tường tận giải thích rõ ràng, nếu tìm được vật liệu phi châm thích hợp nhất làm vũ khí, chế tạo ra phi châm, mỗi lần sử dụng phi châm, đều có âm thanh như sấm sét, hơn nữa kẻ địch chết đi, mới có thể nghe thấy âm thanh này.

Theo như miêu tả, rõ ràng cho thấy miêu tả đột phá âm chương.

Cho nên nói cách khác, chỉ cần đem Thanh Vân mật tu - Khu Vật thiên tu hành đến cực hạn, như vậy ít nhất trên tốc độ tuyệt đối, lực sát thương hoàn toàn vượt qua cao thủ Đông Phương Bất Bại tuyệt thế trong Tiểu Ngạo Giang Hồ!

“Loại tốc độ công kích này... Thật sự là thật lợi hại, ngoại trừ một vài biến thái cực đoạn, vẫn có người từng tu luyện công pháp hộ thể cực kỳ lợi hại này, gần như chính là giết chết người khác ngay lập tức!”

Tô Bằng nhìn trong, công pháp kia, đối với miêu tả cảnh giới điều khiển vật, không khỏi chặc lưỡi tự nhủ.

Có điều, muốn đạt tới tốc độ cực hạn này, thật đúng là không dễ dàng.

Đầu tiên, người phải tu luyện phần điều khiển vật đến cực hạn, cực hạn này cũng không phải nói tu luyện tới mười hai tầng đại viên mãn như trên công pháp nói thì được rồi, trên phần công pháp mật tu nói, nếu như thiên chất vượt bậc, rất nhiều người có thể đem công pháp của mình tu hành đến Khu Vật tầng thứ mười hai, có thể tu hành giai đoạn tiếp theo của công pháp khác, nhưng mà công pháp Khu Vật cũng không phải đến tầng mười hai đã là cực hạn, mà còn có thể càng tiến thêm một bước, chỉ là làm thế nào để đột phá, đột phá như thế nào, quyền tổng cương này chỉ viết là.

“Chỉ thể tự hiểu, không thể truyền miệng.”

Tám chữ to, không còn lời giải thích nào thêm khác.

Cho nên, điều kiện đã biết, chính là ít nhất phải đem công pháp Khu Vật tu luyện tới tầng mười hai, mới có thể hiểu rõ công pháp này tương lai đột phá như thế nào.

Cái này cần phải có thời gian tu luyện dài lâu, có rất nhiều người tu hành, luyện cả đời cũng không đột phá được tầng thứ mười hai này.

Tô Bằng mặc dù có kinh nghiệm thực chiến trợ giúp, nhưng cũng cần kinh nghiệm to lớn.

Đây là một cửa ải quan trọng, còn về phần lĩnh ngộ phía sau, là một cửa ải khác.

Độ khó của những công pháp này, không những bản thân nó, những điểm khác, còn có tầng tầng hạn chế.

Chẳng hạn như đạo cụ tấn công sử dụng cảnh giới Khu Vật, không thể là đạo cụ bình thường.

Vũ khí sử dụng ở cảnh giới Khu Vật, đều là vũ khí được chế tạo từ các loại vật liệu đặc biệt, mới có thể điều khiển công pháp này, phần công pháp phía sau, lại có một phần phụ lục, bên trên có ghi rõ ràng rằng mười loại vật liệu đẳng cấp có thể làm vũ khí cảnh giới Khu Vật.

Trong đó vật liệu đẳng cấp thấp nhất, so với vật liệu đẳng cấp cao nhất, tốc độ Khu Vật cực hạn có thể chênh lệch gấp mười lần, Tô Bằng nhìn thấy tốc độ cực hạn vượt qua âm chương, cũng cần phi châm chế tạo từ vật liệu cực phẩm mới có thể đạt được.

Những vật liệu này, đều là hiếm thấy trong thiên hạ, hoặc là chế tạo cực kỳ tốn thời gian tốn kém nguyên liệu, muốn chế tạo được một bộ, cũng phải hao tổn hết tâm tư.

“Nhưng mà, những vất vả này cũng rất đáng giá.”

Trong lòng Tô Bằng, lại thầm suy nghĩ nói.

Nếu quả thật có thể đem Thanh Vân mật tu - Khu Vật thiên tu luyện đến cảnh giới cao nhất, tìm được vũ khí phù hợp. Như vậy Tô Bằng quả thật dám nói, mình ở trong giang hồ, có thể chiếm được một vị trí.

Quả thật nếu đem Khu Vật luyện tập đến cảnh giới vượt qua âm chương, như vậy sử dụng phi châm, trước đó mình gần như bất phân thắng bại với hòa thượng Thích Duy Tín Đại Không tự, phỏng chừng bản thân trực tiếp có thể giết chết hắn ngay lập tức.

Dù sao loại vũ khí phi châm này, chính là chuyên môn phá công pháp hộ thân, vũ khí tấn công muốn dưới phòng ngự vượt qua âm chương, sự phụ hắn có lẽ còn tạm chống đỡ được.

Bởi như vậy, thực lực Tô Bằng, có thể hoàn toàn đặt ở trên tầng một vài cao thủ ân tu của môn phái lớn.

Nhưng mà, phần Thanh Vân mật tu - Khu Vật thiên này mặc dù thần kỳ, nhưng vẫn còn chưa đạt đến trình độ khiến Tô Bằng kinh ngạc như thế kinh ngạc như thế.

Thật sự khiến Tô Bằng kinh ngạc, chính là phía sau Thanh Vân mật tu - Khu Vật thiên, không ngờ còn có một thiên thiên tổng cương của công pháp.

Tên của phần công pháp này, gọi là Thanh Vân mật tu - Dương Thần thiên!

Trong tổng cương phần mật tu công pháp này, nhắc đến cảnh giới Dương Thần, chính là cảnh giới kế tiếp phía sau cảnh giới Khu Vật.

Tô Bằng từng xem qua một vài trang web, trong đó có vài trang, thần thánh hóa cảnh giới Dương Thần này, tất cả nằm ở trên cảnh giới đỉnh cao của tu luyện.

Có điều bản thân Tô Bằng biết, trong một vài truyền thừa ở trong hiện thực, vẫn luôn cũng có cảnh giới Dương Thần này. Có điều cảnh giới này không hề giống trong tiểu thuyết được đề cao như vậy.

Thật ra, ở hiện thực trong những điển tịch khác, đối với Dương Thần còn có một loại xung hô khác, chính là... Thân Ngoại Hóa Thân!

Cho dù là đạo tàng quý báu của Đạo gia Trung Quốc, hay là Phật giáo truyền của Tây Tạng, hay hoặc là truyền thừa Âm Dương sư của Nhật Bản, Phật giáo Nhật Bản, hay là trong một số quốc gia xung quanh đều có miêu tả Dương Thần.

Trong đó miêu tả tương đối huyền hoặc khó đọc tạm thời không nói nhiều, lấy chuyện được ghi lại ở trong bút ký làm hệ liệt của một vị sĩ lâm đời nhà Tống mà Tô Bằng ghi nhớ, trong năm Thần Tông triều Tống, có một người thư sinh, bị người vu cáo hãm hại, phạm vào tử tội, bị kết án chém sau thu.

Hắn bị giam trong tử lao, cả ngày hoảng sợ không chịu nổi một ngày, lòng sợ hãi cái chết còn đáng sợ hơn cái chết thật sự.

Trong nháy mắt đã đến mùa thu, mắt thấy đã sắp đến ngày chết của mình.

Một bằng hữu cùng trường làm quan của hắn biết chuyện này, lại biết chuyện sĩ tử kia phạm phải, thật sự là không thể vãn hồi, bởi vì tình nghĩa đồng môn, bèn kết nối với ngục tốt, đến thăm hắn thử.

Ở trong phòng giam tử tù, đồng môn của hắn nhìn thấy bằng hữu ngày xưa, không ngờ sợ hãi tử vong đến mức độ này, không đành lòng hắn trước khi chết gặp phải tội như vậy, cho nên nói cho hắn biết, hắn đã khơi thông quan giám trăm cùng đao phủ ngày mai, sẽ không thật sự giết hắn, mà vào phút cuối cùng sẽ cởi dây trói trên người hắn.

Nếu muốn mạng sống, ngày mai chém đầu buổi trưa, chỉ cần nghe thấy mình ở bên cạnh hô một tiếng “Chạy!”, thì cái gì cũng mặc kệ, chỉ cần bỏ chạy thì cứ bỏ chạy, là có thể sống sót.

Có điều, sau khi bắt đầu chạy, không thể quay đầu lại, mặc kệ người khác nói cái gì, cũng không được nghe, dốc hết sức chạy về hướng đông, có thể chạy được bao xa thì chạy bấy xa, chạy đến khi không được nữa mới thôi.

Sĩ tử bị phán quyết nghe thấy bạn mình nói thế, nhìn thấy có hy vọng sống sót, cả người đều phấn chấn, đồng ý với hã.

Ngày hôm sau, vào buổi trưa, mặt trời nhô lên cao, sĩ tử này bị giải lên pháp trường, bị trói ở trong đám tử tù, rốt cuộc đến phiên hã bị chém đầu.

Hã quỳ ở nơi đó, tinh thần căng thẳng, chuẩn bị nghe tín hiệu của bạn hã.

Lúc đến lượt hã, nhìn thấy sinh tử bài của quan giám trảm rơi xuống đất, chợt nghe bằng hữu của hã hô một tiếng “Chạy!”, hã lập tức đứng lên bỏ chạy, quả nhiên, dây thừng trên người hã đều không thấy, người này một đường chạy như điên.

Hã không dám quay đầu lại, cũng không dám dừng lại, như vậy một đường chạy về hướng đông, điên cuồng tháo chạy.

Kết quả chờ hã phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện, mình đã chạy ra khỏi nơi chém đầu trong thành ba năm trăm dặm.

Người này đại nạn không chết, trong lòng vô cùng cảm kích người bằng hữu kia, nhưng mà cũng không dám trở về tạ ơn hã, lại lo lắng có rắc rối khác, vì vậy mai danh ẩn tích, sinh sống bên ngoài.

Nháy mắt, mười năm trôi qua.

Vị bằng hữu làm quan kia của hã, làm quan càng ngày càng lớn cuối cùng làm được quan lớn của một châu, giữa đường đi ngang qua một căn khách điểm.

Bọn họ vừa mới bước vào trong căn khách điểm kia, lập tức có nhiều người, đã bị giật mình ngã xuống đất!

Chương 347: Hóa thân dương thần

Những người này sở dĩ hoảng sợ như vậy là bởi vì bọn họ thấy một người đi ra từ trong tiệm này, người này chính là vị sĩ tử bị chém đầu chết mười năm trước.

Quan viên năm đó cứu sĩ tử này cũng hết sức kinh ngạc, bởi vì hắn nhìn qua người này, ngoại trừ bộ dáng ăn mặc giống như một lão bản khách điếm ra thì tất cả còn lại đều giống như sĩ tử năm đó, thậm chí tóc trắng trên đầu của hắn cũng không có nhiều hơn một sợi, vẫn là bộ dáng năm đó.

Mà lão bản này thì lại hết sức nhiệt tình đi tới, nói với mấy vị quan cùng với mấy người phụ tá đồng học kia.

“Thật không nghĩ tới ở chỗ này có thể gặp được các người, các người không nhận ra ta sao? Ta là XXX năm đó đây.”

Hắn cầm lấy tay bạn đồng học, dù sao cũng là người làm quan lâu năm, đầu tiên cũng bị khiếp sợ có điều sau đó cũng chậm chậm bình phục lại, hỏi sĩ tử vốn đã bị chém đầu kia.

“Ta còn nhớ rõ người, người tại sao lại ở chỗ này?”

Sĩ tử năm đó bây giờ đã thành lão bản nói.

“Năm đó, ta chạy ra khỏi thành trì, không ngờ vừa chạy đã là hơn ba trăm dặm, ta lúc ấy tuy rằng còn sống nhưng cũng không dám trở về, chỉ có thể lang thang ở chỗ này, mai danh ẩn tích, ăn xin mà sống, về sau có một chương quây tâm tính thiện lương, thu lưu ta làm Hỏa Kế. Ta đây làm hai năm, lão bản kia cuối cùng thấy ta coi như chăm chỉ, lại hiểu biết chữ nghĩa, người cũng kiên định, cảm thấy ta khá được nên đã đem nữ nhi của hắn gả cho ta, để ta trở thành con rể của hắn. Sau đó ta cùng với vợ mình có đứa nhỏ, nhạc phụ cũng qua đời, ta liền kế thừa cửa hàng này, bây giờ đã mười năm trôi qua, hài tử của ta cũng đã bảy tuổi. Chuyện năm đó cũng đã lắng xuống, không còn ai truy cứu nữa, nhưng ta cũng không còn tâm tư thi cử lấy công danh nữa, vì vậy cứ bình bình kinh doanh cửa hàng này.”

Sau đó, hắn thi lễ với người làm quan kia một cái thật sâu, nói.

“Năm đó nhờ có người, nhờ người mua chuộc được tên đao phủ, sau khi người hô ám hiệu lên ta liền chạy đi. Bây giờ vợ con đều có, hơn nữa không biết vì sao thân thể cũng đặc biệt tốt, một chút cũng không thấy già, năm đó nếu như không có người sẽ không có ta bây giờ. Ta muốn mời người một chén, có điều những vị bằng hữu đồng học năm nào sao thấy ta lại sợ hãi như thế?”

Quan viên kia nghe xong, trầm mặc một hồi lâu, mới nói.

“Chén rượu này ta không thể uống, bọn họ thấy người thì sợ hãi cũng là có nguyên nhân... Bởi vì người đã chết cách đây mười năm rồi.”

Vị sĩ tử năm đó nghe xong, há to miệng, nói.

“Làm sao có thể? Ta không phải là đang sống tốt sao? Hơn nữa hài tử của ta cũng có...”

Quan viên thở dài một tiếng, nói.

“Nói thật cho người vậy, năm đó người phạm chuyện quá nghiêm trọng, ta căn bản tìm không được đường thoát thân cho người. Ta chỉ là thấy đoạn thời gian cuối cùng của người quá khó khăn, cho nên đã nói dối an ủi người, người giữa trưa ngày đó đã bị chém đầu. Thân thể cùng với đầu đã muốn đứt làm hai, lúc ấy, chính mấy người chúng ta lượm xác người về, cho nên bọn họ bây giờ thấy người mới sợ hãi như vậy.”

Sĩ tử năm đó nghe xong, há to miệng không khép được, hấn lại hỏi mấy người phụ tá đồng học cùng với bằng hữu trước kia, những người này cũng nói như vậy.

Sĩ tử năm đó nghe xong, sắc mặt tái nhợt, nói.

“Ta có thể thật đã chết rồi... Ta sợ sống không quá hôm nay.”

Quả nhiên, tối hôm đó sĩ tử này sau khi nói dứt lời cuối cùng với phu nhân và hài tử nhà mình, liền đi tới trong sân, nhìn giếng nước trong sân mà ngẩn người, sau đó bỗng nhiên không có chút nào báo trước, thân thể hóa thành một bãi bùn máu, sau đó không còn thấy bóng dáng nữa.

...

Đây chính là nội dung trong bút ký mà Tô Bằng từng xem, bài bút ký này chính là do người bằng hữu làm quan lớn của vị sĩ tử đó lưu lại.

Tô Bằng còn nhớ rõ những phê bình chú giải của vị đại quan đó ở phía sau, nghi ngờ vì sao người kia rõ ràng đã bị chém đầu nhưng bởi vì vẫn cho là mình còn sống cho nên mới sống được mười năm, còn cưới vợ hơn nữa sinh cả hài tử, mà sau khi biết tin mình đã chết rồi thì buổi tối hôm đó liền chết luôn?

Về sau, vị đại quan này đã tìm được một đáp án, đại khái sau mười năm, hắn kể chuyện xưa này với một vị đạo sĩ vân du bốn phương, vị đạo sĩ vân du bốn phương kia nói cho hắn biết, vị bằng hữu kia của hắn vì ý niệm muốn sống quá mãnh liệt đã đạt đến một loại điều kiện nào đó, sau lại sống được mười năm cũng không là bản thể của vị bằng hữu đó mà là ” dương thần” của hắn.

Dương thần kia, chính là do ý niệm quá mãnh liệt mà biến thành, ngược lại với âm thần, dương thần cũng không sợ ánh mặt trời, hắn chỉ là một cỗ ý niệm mãnh liệt, ý niệm này thậm chí có thể cải tạo thân thể, có thể sống cuộc sống bình thường, thậm chí có thể lấy vợ sinh con, chỉ cần ý niệm bất diệt vậy thì dương thần bất diệt.

Bằng hữu kia chính là có một cỗ ý niệm “Ta sẽ không chết, ta còn sống” mãnh liệt tới cực điểm nên đã làm cho hắn nhảy vọt qua tu luyện, trực tiếp tạo ra dương thần, lại còn sống được mười năm, lấy vợ sinh con, rồi sau đó, cái ý niệm “ta còn sống” mãnh liệt này của hắn bị các bằng hữu của hắn bóc trần, dương thần mất đi ý niệm cho nên trong vòng một đêm hóa thành bùn máu.

Đại quan này ở đoạn bút ký cuối cùng có hơi tự trách, nói mình nếu như không nói cho người bằng hữu này biết sự tình thì tốt rồi, nhưng lại ghi, bằng hữu của hắn có thêm mười năm dương thọ, cũng lưu lại hài tử, đã là trời cao khai ân, không nên có hận thù nữa. Cuối cùng cảm khái thiên hạ to lớn, chuyện kỳ diệu sao mà nhiều vậy.

...

Bài bút ký này, Tô Bằng lúc còn rất nhỏ đã từng xem qua, ấn tượng khắc sâu cực kỳ.

Mà bây giờ Tô Bằng nhìn qua dương thần được nhắc tới trong “Thanh Vân mật tu - dương thần thiên” này, không phải là loại cảnh giới đại thần thông lên trời xuống đất không gì làm không được giống như tiểu thuyết trên internet miêu tả kia, mà là tương tự với loại dương thần Tô Bằng từng xem trong bài bút ký kia...

Một hóa thân có thể sống, có cảm giác cùng với ý chí của mình, thậm chí có thể lấy vợ sinh con!

“Thanh Vân mật tu - dương thần thiên” nói, chính là làm sao để lên được cảnh giới trên tầng mười hai, làm sao để cường hóa ý chí của mình, làm sao để tu hành, cuối cùng là dùng một loại phương pháp tương đối ôn hòa để tu thành dương thần.

Mà còn dương thần một khi tu thành, khả năng của nó vượt xa âm thần, thậm chí Tô Bằng từng xem miêu tả bên trong bút ký.

Dương thần này, một khi tu thành, có thể đáp nện nên một hóa thân dương thần tồn tại trên thực tế, có thể làm các loại động tác với những người khác, so với người bình thường không có nhiều nhược điểm lắm, thậm chí có thể lấy vợ sinh con.

Hóa thân dương thần này, có thể học tập, có thể tu luyện, có thể làm bất cứ chuyện gì mà một người có thể làm.

Mà hóa thân dương thần, chẳng những có thể dùng ý niệm để xuất hiện mà còn có thể dùng ý niệm để thu hồi.

Chỗ thiếu hụt duy nhất, là linh hồn cùng với ý chí của một người, chỉ có thể tồn tại cùng với bản thể hoặc hóa thân dương thần chứ không thể cùng tồn tại đồng thời.

Có điều linh hồn cùng với ý chí thì có thể tự thay đổi theo bản thể và hóa thân dương thần.

Bộ dáng của hóa thân dương thần chưa chắc đã là bộ dáng vốn có, mà là có thể khiến cho mình có thể có được bất kỳ bộ dáng gì.

Thậm chí, thể chất của hóa thân dương thần, chỉ cần người có kiến thức tương ứng cùng sự hóa thân với thời gian, cũng có thể tạo ra thể chất.

Lấy Tô Bằng làm ví dụ, thân thể Cửu Dương của Tô Bằng bây giờ là cần phải do các loại dược vật hiếm quý chuyển đổi ra, nhưng mà nếu Tô Bằng tu luyện thành công tới cảnh giới dương thần, hấp nhận được hóa thân dương thần, như vậy hóa thân dương thần có thể trực tiếp hấp nhận thành thân thể thể chất Cửu Dương, hoặc là thân thể cửu âm vân vân.

Mà còn nếu như Tô Bằng không hài lòng với chiều cao, tướng mạo, dáng người của mình, lúc hấp nhận hóa thân dương thần, cũng có thể hấp nhận hóa thân dương thần trở thành người đàn ông đẹp trai nhất trong bốn mươi tỷ người trên thế giới, một mét chín mươi hoặc là bất kỳ cái gì không ra ngoài phạm vi dáng người bình thường, cùng với một thân da thịt.

Nếu Tô Bằng còn khó chịu, hắn cũng có thể đem biểu tượng của đàn ông hấp nhận thành chiều dài lý tưởng.

Thậm chí, Tô Bằng nếu biến thái một chút, muốn thể nghiệm một chút cuộc sống của giới tính khác, cũng có thể đem dương thần của mình hấp nhận thành bất kỳ tướng mạo dáng người gì của thể chất nữ tính.

Những thứ này, hoàn toàn không có hạn chế.

Hạn chế duy nhất, chính là hóa thân dương thần có tính duy nhất, chính là một người chỉ có thể có một hóa thân dương thần.

Nhưng nếu chán ghét hóa thân dương thần này, có thể tổn hao thời gian tinh lực, hấp nhận lại một lần nữa, chỉ là hóa thân dương thần trước kia sẽ biến mất.

Điều kiện tiên quyết, là bản tôn phải bất tử.

Nếu bản tôn đã chết đi, hóa thân dương thần sẽ không thể tiếp tục sinh ra hóa thân dương thần mới.

Mà còn bản tôn chết đi, hóa thân dương thần vẫn có thể độc lập sinh sống, thậm chí còn sống lâu là đằng khác.

Bên trong bút ký, hóa thân dương thần của sĩ tử kia, tương đối không may, ý chí sinh tồn của hắn bị phá vỡ, nếu không gặp được những bằng hữu kia của hắn thì hóa thân dương thần đó còn có thể sống thật lâu.

Tham khảo “Thanh Vân mật tu - dương thần thiên” biết được, hóa thân dương thần hoàn chỉnh chỉ cần tồn tại niềm tin nền tảng không bị phá vỡ, ít nhất có thể sống được hai trăm năm, thì niềm tin mới có thể theo thời gian chậm rãi mất đi.

Một số hóa thân dương thần hoàn mỹ, có ý chí kiên định sau khi chấp nhận hóa thân lần nữa thậm chí có thể làm cho hóa thân dương thần sống trên tám trăm năm hoặc một ngàn năm!

Trong bản ghi chép chung này, hóa thân dương thần sống lâu nhất là lão tổ khai sơn của Thanh Vân Sơn, bản tôn sống thọ một trăm hai mươi bảy tuổi, mà còn hóa thân dương thần sống hai ngàn một trăm mười ba năm, cũng chính là mới chết cách hiện tại khoảng bảy trăm năm trước.

Đương nhiên, đây là do lão tổ khai phá của bọn hắn cứ ru rú trong nhà, căn bản không hỏi đến thế sự, cuộc sống hoàn toàn tùy tính, mới giữ tốt như vậy, nếu tham dự đến thế tục sợ là đã sớm chết.

Nhưng, phía sau của quyền cương lĩnh này còn nói, kể từ lão tổ trở về sau, người tu hành thành công “Thanh Vân mật tu - dương thần thiên” cũng càng ngày càng ít.

Sau lão tổ, chỉ có ba người tu hành thành công, một người bản tôn và dương thần sống được bốn trăm năm, một người dương thần cộng bản tôn sống sáu trăm hai mươi lăm năm, một người dương thần cộng bản tôn sống ba trăm bảy mươi chín năm, ba người này đều chết sớm hơn so với lão tổ.

Đằng sau hắn là công pháp của “Thanh Vân mật tu - dương thần thiên”, nhưng mà công pháp ở phía sau mảnh ngọc ghép này giống như là đã bị ai xóa đi, chỉ để lại một chỗ trống màu đen.

Âm thần của Tô Bằng nhìn nội dung bên trong mảnh ngọc ghép thành đôi này, không kèm chế được rất lâu.

“Thậm chí còn có loại công pháp này? Có thể làm cho con người đúc nặn lại thân thể? Hơn nữa bản tôn chết đi vẫn còn có thể tiếp tục sinh tồn?”

“Nếu như vậy, không chỉ là có thêm một tánh mạng mà rõ ràng là từ một loại hình thức biến tướng đạt đến thành trình độ một loại trường sinh bất lão nào đó?”

Trong lòng Tô Bằng chấn động.

Bởi vì, hóa thân dương thần chắc là sẽ không già đi theo thời gian, chỉ cần giữ vững niềm tin của dương thần, như vậy hóa thân dương thần vĩnh viễn sẽ duy trì tuổi thọ cùng với trạng thái lúc được chế tạo ra...

““Thanh Vân mật tu - dương thần thiên” này, xem ra chính là bản ghi chép ở trong mảnh ngọc ghép thành đôi này, chẳng qua là nhìn tình huống này, giống như là có người nào đó đã dùng thủ đoạn gì đó, cứng rắn xóa đi công pháp này, nên giờ không nhìn thấy được nữa.”

Tô Bằng nhìn chỗ trống trong mảnh ngọc ghép thành đôi này, nhìn chỗ cương lĩnh của “Thanh Vân mật tu - dương thần thiên” mà suy nghĩ.

“Dương thần mặc dù tốt, nhưng muốn tu hành cũng muôn vàn khó khăn, căn cứ vào phần cương lĩnh này ghi lại, dường như lão tổ khai sơn Thanh Vân Sơn kia, cũng là có tài nhưng thành đạt muộn, đến bảy tám chục tuổi, mới tu hành thành công hóa thân dương thần, ngoài ra ba người tu hành thành công hóa thân dương thần kia, tư chất so với lão tổ khai sơn kia có thể khá hơn một chút, nhưng mà cũng đều là sau năm sáu chục tuổi mới có thể tu hành thành công hóa thân dương thần. Có thể thấy được hóa thân dương thần này tất nhiên vô cùng khó có thể tu luyện được.”

“Không nói đến hóa thân dương thần này, công pháp Thanh Vân mật tu đến cảnh giới khu vật này thoát nhìn đã khó có thể tu thành được, nếu như mà muốn tu hành được dương thần thì phải tu hành công pháp cảnh giới khu vật này đến tầng thứ mười hai, này cũng không biết phải mất bao lâu đây...”

Tô Bằng nhìn “Thanh Vân mật tu - khu vật thiên” trước mắt kia suy nghĩ thật lâu.

Chương 348: Tu Luyện khu vật thiên

“Kinh nghiệm thực chiến của ta, bây giờ còn dư lại không đến sáu vạn, còn không biết đem cái Thanh Vân mật tu này tu hành tới trình độ nào, huống hồ, không thể đem toàn bộ kinh nghiệm thực chiến dùng vào cái này được, nếu như lúc sau lại gặp được công pháp hoặc là võ công gì đặc biệt, đặt ở trước mắt lại bởi vì không có kinh nghiệm thực chiến không thể tu luyện được thì đó là chuyện khiến người ta khó chịu đến cỡ nào chứ.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ đến đây, không khỏi lắc lắc đầu.

Lúc ấy tinh lọc ba cái oan hồn ở thôn hoang vắng kia, đã lấy được đến gần hai mươi vạn kinh nghiệm thực chiến, những chỗ cần dùng đến kinh nghiệm thực chiến cũng nhiều lắm, mình bây giờ còn có một Bí thuật bắt mỗi mới tăng lên tới cấp sáu, sau đó còn có mấy cái đại cảnh giới, nội công của mình đột phá, trực tiếp từ tầng thứ sáu tăng lên tầng thứ tám, tuy rằng tiết kiệm một chút kinh nghiệm thực chiến, nhưng mà phải tu hành đến cảnh giới tối cao, cũng còn cần mấy vạn kinh nghiệm thực chiến, kinh nghiệm thực chiến của mình thoát nhìn xem ra có chút nghèo rớt mồng tơi.

“Xem ra nên tìm chỗ nào xem thử có thể thu được thêm nhiều kinh nghiệm thực chiến hay không, bây giờ hoàn toàn không đủ dùng mà...”

Thở dài, Tô Bằng thu hồi tinh thần lại. Đầu tiên là ghi nhớ kỹ những điều trong phần “Khu vật thiên” trên mảnh ngọc ghép thành đôi này, ở trong lòng lặp lại mấy lần thấy không có vấn đề gì, Tô Bằng liền dựa theo nhắc nhở từ bên trong mảnh ngọc này, âm thần từ trong mảnh ngọc ghép thành đôi lui ra ngoài.

Âm thần của Tô Bằng thi triển một khẩu quyết được thông báo bên trong mảnh ngọc ghép thành đôi, sau đó lập tức một lực bài xích xuất hiện bên trong mảnh ngọc, âm thần của Tô Bằng lại xuất hiện ở trong phòng nhỏ mới thuê tạm thời kia.

Ánh sáng nóng bỏng của mặt trời, giống như xuyên thấu qua nóc phòng khiến âm thần của Tô Bằng rất khổ sở, Tô Bằng không dám chậm trễ vội vàng tiến vào thân thể của mình.

Rất nhanh, nhục thể của hắn đã khôi phục cảm giác. Tô Bằng chậm rãi mở mắt ra.

Tay hắn chỉ nhẹ nhàng phe phẩy, lướt quá phía trên mảnh ngọc này.

Mảnh ngọc ghép thành đôi này chính là pháp bảo truyền công của Thanh Vân Sơn. Sương mù màu xanh trước khi tiến vào mảnh ngọc ghép thành đôi này, chính là cấm chế của mảnh ngọc, nếu tu hành không đúng pháp thuật của Thanh Vân nhất mạch, thì sương mù màu xanh kia sẽ tự động công kích âm thần của người tiến vào.

Có điều, những thứ này cũng nằm trong dự liệu của Tô Bằng, mà lần này âm thần tiến vào trong đó cũng có được thu hoạch lớn.

Chẳng những thu hoạch được công pháp tu luyện “Thanh Vân mật tu - khu vật thiên”, lại càng ở trong đó chiếm được cương lĩnh của hóa thân dương thần, biết được một số chuyện về hóa thân dương thần.

“Chuyện về hóa thân dương thần không thể quá vội vã, cảnh giới bây giờ của ta vẫn chưa tới, bây giờ hắn là nên tập trung vào “Khu vật thiên”, về phần công pháp của “Dương thần thiên”, sau này chậm rãi tìm tòi, nếu có thể ta cũng muốn đích thân đi một chuyến đến Thanh Vân Sơn, nhìn xem thử có thể thu hoạch được gì hay không.”

Trong lòng Tô Bằng chậm rãi suy tư.

Nếu đã quyết định làm như thế, Tô Bằng cũng không nóng nảy nữa, hắn đầu tiên là mở bản kỹ năng của mình ra, nhìn một chút kỹ năng liên quan đến pháp thuật.

Những kỹ năng pháp thuật khác thật ra cũng khá ổn, bây giờ công pháp “Âm thần thiên” của Tô Bằng, tổng cộng mười hai tầng, mình đã tu hành đến tầng thứ chín.

Căn cứ vào bản ghi chép về “Khu vật thiên”, tầng thứ chín của âm thần đã có thể thử nghiệm tu luyện công pháp khu vật thiên, chẳng qua là hiệu quả không tốt.

Tô Bằng suy nghĩ một lát, rốt cục vẫn phải quyết tâm bắt chấp tất cả, sử dụng kinh nghiệm thực chiến đem âm thần tăng lên tới cấp mười hai.

“Đinh!”

“Đinh!”

“Đinh!”

Thanh âm lạnh lạnh liên tục vang lên ba lượt bên tai Tô Bằng, âm thần của Tô Bằng tăng lên tới cấp mười hai, đồng thời tiêu hao ba vạn năm nghìn kinh nghiệm thực chiến.

Mà trong lòng Tô Bằng lúc này nhớ lại yếu quyết công pháp bên trong “Khu vật thiên”, chậm rãi hoạt động thân thể, quyết định đầu tiên là tu luyện khẩu quyết khu vật thiên một chút.

Khu vật thiên này, nhắc tới cũng đơn giản, chính là trước tiên phải làm cho đầu óc mình nghĩ đến một điểm sáng ngời, sau đó dùng ý niệm của mình, điều khiển âm thần trong đầu mình đi đuổi theo điểm sáng này.

Đợi đến khi hơi có chút thành tựu, điểm sáng liền có thể tự do hoạt động trong ý thức, đến cảnh giới này, thì cho điểm sáng càng lớn hơn nữa, biến thành một quả cầu ánh sáng, sau đó tiếp tục đuổi theo.

Cuối cùng, phải đem quả cầu ánh sáng trong ý thức mình thành mặt trời hoặc là mặt trăng, sau đó dùng âm thần của mình mà dịch chuyển.

Sau khi đạt tới trình độ nhất định, âm thần sẽ có khả năng chống cự lại một phần ánh nắng.

Sau khi hoàn thành một bước này, chính là tưởng tượng trong hiện thực, mở mắt, đem các đồ vật trong hiện thực, tưởng tượng được bao phủ bên trong một hình chiếu mặt trời hoặc là hình chiếu mặt trăng trong suốt, sử dụng âm thần của mình để đuổi theo.

Nếu phẩm cấp tu luyện âm thần đã đạt tới cảnh giới viên mãn, không lâu sau có thể truy đuổi vật phẩm, từ ban đầu là những vật rất nhỏ như sợi bông, hạt bụi, càng về sau thì kim thép, thậm chí Phi Dao, bảo kiếm, cũng có thể không chế.

Trong cương lĩnh đã nói, từ thời thượng cổ, sử dụng pháp thuật khu vật, thậm chí có thể đem dãy núi biển xanh rút lên, sau đó dời đi qua nơi khác, có điều đây cũng chỉ là truyền thuyết.

Gần nhất có ghi lại, cảnh giới lợi hại nhất của khu vật chính là Vị lão tổ kia của Thanh Vân Sơn, vị lão tổ kia lúc thi triển pháp thuật khu vật sử dụng hóa thân dương thần, có thể đem một hòn đá khổng lồ đến mức có thể kiến tạo thành thạch ốc sử dụng Khu Vật Thuật di động đến vài trăm dặm.

Đương nhiên, hóa thân dương thần của hắn không thể rời khỏi hòn đá đó quá xa.

Hơn nữa, lúc vị lão tổ này sử dụng Khu Vật Thuật, có thể không chế thân thể người, không phải là sử dụng thuật nhập vào thân, mà là điều khiển thân thể của đệ tử, muốn bọn họ khiêu vũ thì phải khiêu vũ, muốn bọn họ múa kiếm thì phải múa kiếm, một lần có thể không chế hơn mấy chục thậm chí trên trăm thân thể con người.

Đây đã là cảnh giới rất cao thâm có thể đạt tới được mà bên trong ghi lại, vị lão tổ kia tu hành hơn một ngàn năm mới có thành tựu như thế.

Tô Bằng cách loại cảnh giới này, còn không biết có xa lắm không, hắn bây giờ chính là đang bắt đầu từ bước căn bản nhất, tưởng tượng ánh sáng bé bằng hạt gạo.

Tô Bằng đã biết khẩu quyết phương pháp nhập môn, tu luyện rất là nhanh chóng, hắn bây giờ là thân thể Cửu Dương, bản thân suy nghĩ so với thân thể trước kia đã ít đi không ít, tạp niệm trong khi tu luyện cũng tự động tiêu trừ, rất dễ dàng đã tưởng tượng ra điểm sáng kích cỡ bằng hạt gạo, cũng tưởng tượng ra âm thần của mình không ngừng đẩy cái điểm sáng này di động.

Cứ như vậy, hần tu luyện ba bốn canh giờ, đợi đến khi lần đầu tiên tu luyện kết thúc, điểm sáng bị âm thần đẩy đi trong óc hần đã có kích thước bằng một quả bóng bàn.

Chậm rãi mở mắt, Tô Bằng nhô ra một ngum trọc khí, đối với lần đầu tiên tưởng tượng cũng tương đối hài lòng.

Phát tay một cái, Tô Bằng mở bản kỹ năng của mình ra, quả nhiên trong kỹ năng của mình, xuất hiện kỹ năng cơ sở “Thanh Vân mật tu - khu vật thiên”.

“Quả nhiên, chỉ cần tu luyện đầy đủ một lần, hơn nữa biết bí tịch đạo công pháp, như vậy sẽ tự động tạo được kỹ năng cấp thấp nhất... Cứ như vậy có cái này là có thể dùng kinh nghiệm thực chiến để tăng cấp bậc lên.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, hần nhìn kinh nghiệm cần thăng cấp của “Thanh Vân mật tu - khu vật thiên” một chút.

Sau khi xem, Tô Bằng không khỏi hít một hơi thật sâu.

““Khu vật thiên” này từ cảnh giới cấp một tăng lên tới cảnh giới cấp hai yêu cầu những một vạn năm nghìn kinh nghiệm thực chiến?”

Tô Bằng nhìn kinh nghiệm thực chiến cần tiêu hao một chút, không khỏi chắc lưỡi hít hà.

“Khu vật thiên” này mặc dù có uy năng lớn, nhưng mà cũng không dễ dàng tu luyện, Bí thuật bắt mồi của mình, ba tầng trước cũng chỉ là mỗi một tầng yêu cầu một vạn kinh nghiệm thực chiến mà thôi, khu vật thiên này thế nhưng lại so với Bí thuật bắt mồi còn khó tu hành hơn.

Lại càng chưa nói đến, sau này tu hành đến đẳng cấp cao, kinh nghiệm cần thiết cũng phải tăng lên gấp bội.

Tô Bằng thở dài một tiếng, cuối cùng vẫn là không có đem kinh nghiệm thực chiến dồn hết vào đây.

“Khu vật thiên” trong khoảng thời gian ngắn không cách nào tạo thành chiến lực được, muốn dồn kinh nghiệm vào thì hoặc là một lần nữa thu

được đủ kinh nghiệm, hoặc là bảo tồn thực lực, trước tiên tăng võ công của những cái khác tương đối dễ dàng hơn đã, sau đó mới quay lại tăng cái này.

Tô Bằng không có tiếp tục sử dụng kinh nghiệm thực chiến, trong lòng hần tính toán tìm được một nơi phát ra kinh nghiệm thực chiến ổn định, sau đó mới quay lại tăng “Khu vật thiên” lên.

Lúc này chỉ tu hành bình thường, dù sao tu hành bình thường cũng tăng kinh nghiệm, sau này lúc kinh nghiệm tăng lên cũng có lợi.

Mà lúc này đây, Tô Bằng cảm giác được tựa hồ có chút đói bụng.

Hần giãn thân thể một chút, đi đến cửa sổ đẩy cánh cửa sổ ra, nhìn ra bên ngoài, mặt trời thế nhưng lại trong lúc bất tri bất giác đã lặn về phía Tây, một ngày lại sắp trôi qua.

“Không ngờ đã một ngày không có ăn cơm.”

Tô Bằng lắc đầu, hần cũng không có tâm tình đi Mục gia trang mua cái gì để ăn, liền từ trong túi Càn Khôn lấy ra một chút lương khô cùng với thịt khô, miễn cưỡng ăn một bữa.

Ăn xong một bữa này, sắc trời bên ngoài đã hoàn toàn tối đen, lúc này đã là cuối mùa thu, trời tối tương đối sớm, thời gian trong trò chơi đại khái là khoảng chừng bảy giờ rưỡi.

Tô Bằng tính tính thời gian, đã sắp đến thời gian ước hẹn của mình với đôi vợ chồng Thái Tuấn Hoa và Lương Úy, liền vội vàng chia nguyệt chi tinh hoa, mở cửa phòng ra, đi đến địa điểm ước hẹn...

Chương 349: Bán tinh hoa ánh trăng

Tô Bằng ra Mục gia trang, liền đuôi ngược hướng Lâm Y.

Địa phương mà hần và vợ chồng Thái Tuấn Hoa hẹn, là ở địa phương ngoài Lâm Y thành mười lăm dặm, từ Mục gia trang ra ngoài còn bảy tám dặm.

Có điều đoạn khoảng cách này, với Tô Bằng thi triển thân pháp mà nói, chỉ là chuyện ba năm phút đồng hồ, rất nhanh, hần đã chạy tới địa phương ước

định.

Đó là một mảnh đồng ruộng gần Lâm Y thành, nơi này có một đập nước cỡ nhỏ, Thái Tuấn Hoa hẹn chính là ở đây.

Tô Bằng lúc đến nơi này, dưới ánh trăng thấy trên đập, có hai người đang chờ ở chỗ này, hai người này chính là Thái Tuấn Hoa và phu vợ hấn Lương Uy.

Tô Bằng thi triển thân pháp, đuổi tới.

Đến chỗ đập nước, Tô Bằng mới thả chậm tốc độ, biến thành tốc độ bình thường, đi tới.

”Thật xin lỗi, bởi vì có chút chuyện, nên chậm trễ một chút”.

Tô Bằng nói với Thái Tuấn Hoa chờ ở chỗ này.

“Nào có, chúng ta cũng vừa tới không lâu, Tề tiên sinh, thứ chúng ta cần ngài mang đến không?”

“Ừm”.

Thấy đôi phương có chút vội vàng, Tô Bằng cũng không nói nhảm, cũng không che dấu, từ trong Đại Càn Khôn lấy ra bình thủy tinh đựng tinh hoa ánh trăng kia.

Bình thủy tinh này cũng không quá lớn, chỉ chừng hai mực lộ, mà Đại Càn khôn cỡ giày cũng có thể chứa vật này, hai vợ chồng kia không sinh lòng nghi ngờ gì.

Thấy tinh hoa ánh trăng trong bình thủy tinh, hai vợ chồng kia đều mặt lộ vẻ vui mừng.

Tinh hoa ánh trăng trong bình thủy tinh, Tô Bằng đã ước chừng chia một lượt, bên trong có chừng **gam, tách tinh hoa ánh trăng hết sức đơn giản, thứ này mặc dù thoạt nhìn là trôi nổi, trên thực tế là tính chất có chứa nước, chỉ cần nghiêng một chút, có thể rót nó từ một lộ sang lộ khác.

Tô Bằng bỏ tinh hoa ánh trắng vào trong bình sứ khác, giữ lại bình thủy tinh trên người, bởi vì dễ giao dịch hơn, tiện bán ra một phần.

” Các người kiểm hàng trước đi”.

Tô Bằng nói, nói xong đưa lọ tinh hoa ánh trắng cho Thái Tuấn Hoa.

Thái Tuấn Hoa tiếp nhận cái chai, trong cái chai này vốn là một vàng trắng tròn cùng một vàng trắng khuyết, đại biểu cho biến hóa ánh trắng bốn mươi ngày, nhưng bây giờ chỉ còn lại có ** gam, cũng chỉ còn lại có một vàng trắng khuyết.

Thái Tuấn Hoa nhìn một hồi, nói.

” Tinh hoa ánh trắng này, là ánh trắng mỏng 9, nói cách khác là chín gam, ta nhớ Tô tiên sinh ở trong buổi đấu giá dùng tám ngàn sáu trăm lượng hoàng kim mua bốn mươi gam, tính ra là hai trăm mười lăm lượng hoàng kim một gam, chín gam lại tăng gấp 2,5 lần, là...”

” Bốn ngàn tám trăm ba mươi bảy lượng rưỡi!”

Bên cạnh Thái Tuấn Hoa, vợ hãnh Lương Úy nói, sắc mặt khê biến.

Thái Tuấn Hoa nghe giá thế, sắc mặt cũng không khỏi biến đổi.

“Sao? Thấy có hơi đắt sao?”

Tô Bằng nhìn biểu lộ hai người, đoán được suy nghĩ trong lòng hai người nói với hãnh.

Thái Tuấn Hoa hít sâu một hơi, đầu tiên là nhẹ gật đầu, nói.

“Đây cũng là việc không có cách gì, nói thật với ngài, lão nhân trúng gió trong nhà ta, là cha vợ của ta... Hãnh đối với ta ân trọng như núi, cha mẹ của ta, vào lúc ta mười sáu tuổi bị tai nạn qua đời, cha vợ ta là bạn của họ, là hãnh nhận vào trong nhà hãnh, nuôi ta học đại học tốt nhất ở Anh, cuối cùng để A Úy gả cho ta... Loại ân tình này, ta không cách nào trả lại, lần này là một cơ hội ta báo đáp hãnh, nhu cầu của chúng ta rất gấp, cho dù đắt hơn, ta cũng sẽ mua”.

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu, nếu đối phương nói là sự thật, như vậy Thái Tuấn Hoa này cũng không tệ lắm, người biết tri ân đồ báo, hẳn không xấu.

“Như vậy thì giao dịch thôi, số lẻ cũng đừng tính, bốn ngàn tám trăm lượng”.

Tô Bằng nói, Thái Tuấn Hoa khẽ gật đầu, hẳn cẩn thận từ trên người lấy ra kim phiếu.

Đếm một chút, hẳn đếm ra kim phiếu bốn ngàn tám trăm lượng hoàng kim, đưa cho Tô Bằng.

Tô Bằng nhận lấy, kim phiếu tiền trang Thông Vân đổi không sai.

” Giao dịch vui vẻ”.

Tô Bằng khẽ gật đầu, khẽ gật đầu với Thái Tuấn Hoa, cũng khẽ gật đầu với vợ chồng này, xoay người định rời đi.

Nhưng mà đột nhiên, trong lòng Tô Bằng phảng phất tâm huyết dâng trào, đột nhiên vừa động, quay đầu lại, nói với hai vợ chồng Thái Tuấn Hoa.

“Hai vị, chờ chút”

“Ủm? Tề tiên sinh có chuyện gì sao?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, hai vợ chồng Thái Tuấn Hoa cũng dừng bước, hỏi Tô Bằng.

“Ồ trong buổi đấu giá, ta nghe hai người các người đã từng báo giá, tựa hồ có ý nhắm Nghê Hồng Vũ Y kia?”

Tô Bằng nhìn hai người, hỏi bọn họ.

Thái Tuấn Hoa liếc vợ mình, Thái Tuấn Hoa gật đầu, nói.

“Chúng ta đã từng nói với Tề tiên sinh, chúng ta phát hiện một bí cảnh, cần loại trang bị như Vũ Y này, mới có thể vào bên trong”.

” Vậy thì đúng rồi”.

Tô Bằng khẽ gật đầu, nói.

” Hai vị bây giờ còn có định mua không?”

“Nếu có, tất nhiên muốn rồi, chỉ là kim phiếu trên người chúng ta đã không đủ nữa... Tề tiên sinh, người hỏi như vậy, chẳng lẽ trên tay người có loại trang bị này?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, trong mắt Thái Tuấn Hoa sáng ngời, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng khẽ gật đầu, nói.

“Ta có mấy bộ trang bị, không hoàn toàn là Nghê Hồng Vũ Y, còn có trang bị cho nam, thuộc tính không kém hơn Nghê Hồng Vũ Y, đương nhiên, giá cả cũng không rẻ, đầu giá Nghê Hồng Vũ Y giá là một vạn lượng hoàng kim, đương nhiên, đây dù sao cũng là giá đầu giá, nếu giao dịch bình thường sẽ không đắt vậy, nhưng phí tổn trang bị này không thấp, ta cũng là qua tay, giá ít nhất bảy ngàn năm trăm lượng hoàng kim một kiện, ta mới cân nhắc bán ra”.

“Giá này...”

Nghe xong báo giá này, vợ Thái Tuấn Hoa Lương Úy không khỏi kêu nhỏ một tiếng, giá này có chút vượt qua phạm vi thừa nhận của bọn họ.

“Cái này... cái này... không biết có thể ký sổ không? Ta lấy danh dự bảo đảm, nhất định sẽ trả lại”.

Thái Tuấn Hoa suy nghĩ kỹ mấy lần, hắn cũng rất thích thuộc tính của Nghê Hồng Vũ Y kia, nghe nói có trạng thái nam tính thuộc tính gần thế, hắn cũng rất tâm động, chỉ là trên tay lại không có tiền, nhưng tiếc cơ hội này.

Tô Bằng khẽ lắc đầu, nói.

” Ký sổ thì thôi, dù sao chúng ta cũng quen biết không lâu, có điều ký sổ tuy không được, nhưng có thể thế chấp, chỉ cần người có thể lấy ra vật

phẩm giá trị xê xích không nhiều hoặc vật phẩm khác có giá trị thể chấp, cũng có thể”.

Lương Úy ở cạnh hắn, con người không ngừng chuyển động, cuối cùng nàng kéo góc áo chồng mình, rỉ tai với hắn mấy câu.

Thái Tuấn Hoa nghe xong, hai mắt tỏa sáng, hắn suy nghĩ một lát, cảm thấy đề nghị Lương Úy không có vấn đề gì, liền xoay người nói với Tô Bằng.

” Tề tiên sinh, trên người ta cũng không có thứ gì có thể thể chấp... Có điều, Tề tiên sinh, nếu người cảm thấy hứng thú, ta có thể bán tin tức bí cảnh chúng ta phát hiện cho người, xem như thể chấp mua trang bị, người thấy vậy có được không?”

Chương 350: Lại thấy cửa hàng thần bí

Tin tức bí cảnh sao?”

Tô Bằng tựa hồ có chút do dự, đang suy nghĩ.

Trên thực tế, vừa rồi hắn linh cơ vừa động, muốn chính là chuyện bí cảnh mà Thái Tuấn Hoa biết.

Nói không chừng, trong loại bí cảnh này, không phải có một số động vật kỳ quái, thì có một số sinh vật khác, có chút kỳ lạ, ví dụ long quy, có thể xem một số sản xuất đặc sản quan trọng, một số khác, chính là giá trị thực vật tương đối cao.

Những động vật kỳ quái này, nói không chừng đều có thể cung cấp không ít kinh nghiệm thực chiến, Tô Bằng lo lắng, chính là trong khoảng thời gian này, mình không có chuyện đặc biệt quan trọng, Tạ An phỏng chừng còn một tháng nữa mới có thể tới Lâm Y, mình nếu có thể, không ngại cùng bọn Thái Tuấn Hoa đi một lần, nếu bí cảnh cách nơi này không xa, liền đi xem, thu hoạch tài liệu quý trọng vẫn là chuyện nhỏ, chủ yếu là tăng kinh nghiệm thực chiến bản thân lên.

Trên thực tế, nếu Tô Bằng cùng Xích Kỳ quân ở Lâm Y thành xảy ra xung đột, giết những binh sĩ kia phỏng chừng cũng có kinh nghiệm thực chiến,

chỉ có điều một là quân đội khá khó giết, Tô Bằng cũng không phải người quá thích giết người để thu kinh nghiệm, trò chơi này chân thật như thế, hẳn sợ hãi mình có tâm lý vẩn vơ, nên không có ý niệm này.

Có điều thăm dò bí cảnh, ngược lại rất dễ tích lũy kinh nghiệm thực chiến.

Hắn hơi chân chờ, sau đó ngẩng đầu, nói với Thái Tuấn Hoa.

“Thái tiên sinh, không phải ta keo kiệt, chủ yếu là người cũng biết, giá trị bí cảnh, có thể lớn có thể nhỏ, nếu như là bí cảnh sản vật hết sức phong phú hoặc là di tích, có lẽ có thể giá mấy vạn lượng hoàng kim, nhưng có một số bí cảnh, rất khó thăm dò không nói, sản xuất cũng chưa chắc quá tốt, có lẽ một ngàn lượng hoàng kim đã cao lắm rồi, ta cũng cần tài chính lưu chuyển, không thể làm sinh ý lỗ vốn, cho nên chỉ là một tin tức, sợ không cách nào bằng những giá trị vật tư kia.”

Thấy hai vợ chồng Thái Tuấn Hoa nhíu mày, Tô Bằng nói tiếp.

“Có điều, mọi việc đều có biện pháp dàn xếp, bí cảnh các người nói, ta cũng có một chút hứng thú, người xem như vậy thế nào? Ta đem trang bị của ta, tạm thời cấp cho hai vị sử dụng, mà bản thân ta, thì cùng các người đi thăm dò bí cảnh... sau khi sử dụng trang bị, ta lại thu hồi, nếu bí cảnh sản xuất không cao, cũng chỉ miễn phí thuê. Nếu giá trị bí cảnh sản sinh đầy đủ, như vậy ba người chúng ta chia đều, vợ chồng các người tính hai phần, ta tính một phần. Nếu các người còn hứng, liền đổi sản xuất của bí cảnh thành hoàng kim mua trang bị của ta, như vậy hai vị có thể chấp nhận không?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, Thái Tuấn Hoa nhíu mày, hắn nói.

“Tề tiên sinh chờ chút, ta cùng vợ ta thương lượng đã.”

Nói xong, hắn kéo vợ mình, ở một bên nói chuyện với nhau.

Tô Bằng thấy, hơi khẽ cười.

Thái Tuấn Hoa đối phương cũng không phải người ngu, hắn đoán được mục đích của mình. Có điều vậy thì sao? Đối phương nhiều nhất cho là

mình muốn phân một chén canh thám hiểm bí cảnh, trên thực tế không biết mình để ý chính là kinh nghiệm thực chiến ẩn ở đó.

Về phần chuyện này, là chuyện hai bên có lợi, đối phương không có trang bị riêng, dựa theo bọn họ nói, cũng không vào khu trọng tâm của bí cảnh được, như vậy giá trị mà bí cảnh có thể mang đến không biết sẽ tiêu giảm bao nhiêu, ý của đối phương, thật ra chỉ là vấn đề phân phối ích lợi mà thôi.

Quả nhiên, cũng không lâu lắm, Thái Tuấn Hoa xoay người lại, nói với Tô Bằng.

“Chào ngươi, Tề tiên sinh, ta cùng vợ ta thương nghị đã có kết quả, điều kiện của ngươi, chúng ta có thể chấp nhận... Nhưng có một điều, chúng ta muốn Tề tiên sinh cho chúng ta một chiết khấu mua sắm... Nói cách khác, cho dù thành hay không, nếu ta muốn mua trang bị của Tề tiên sinh, ngài phải chiết khấu cho chúng ta.”

“Cái này, có thể.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, nói.

“Lợi nhuận của ta đại khái chừng hai thành, chỉ cần các ngươi thực hiện ước định, như vậy bảy ngàn năm trăm lượng hoàng kim một bộ trang bị, ta có thể giảm đến tám phần cho các ngươi, đây đã là cực hạn của ta, dù sao thứ này không phải ta chế tạo, ta cũng là nhập hàng.”

“Được!”

Thái Tuấn Hoa nghe xong, cảm giác điều kiện này mình có thể tiếp nhận, hần tiến lên một bước, vươn tay ra.

Tô Bằng cũng đưa tay ra, song chương hai người giao kích, xem như đạt thành ước định.

“Tốt lắm, ta phải trở về Lâm Y, hai vị không đi sao?”

Tô Bằng nhìn thoáng qua Thái Tuấn Hoa, hỏi hần.

Thái Tuấn Hoa lắc đầu, nói.

“Thực không dám giấu diếm, đoạn thời gian trước vợ chồng chúng ta cũng ở Lâm Y thành, có điều... Có điều xảy ra chút chuyện, chúng ta bị người Xích Kỳ đạo nơi đó theo dõi, tạm thời không thể vào thành, nếu không sẽ có phiền toái.”

Thở dài, hắn nói với Tô Bằng.

“Tề tiên sinh, cho chúng ta thời gian một tuần, chúng ta đem chuyện trong hiện thực xử lý thỏa đáng, sẽ tới cùng ngài hội họp, địa điểm vẫn là ở đây, Tề tiên sinh lúc nào mới có thể chuẩn bị tốt trang bị?”

Tô Bằng khẽ gật đầu, hắn đã từng hỏi bọn A Triết, từ chỗ bọn họ đưa hàng đến Lương Châu cần bao lâu, A Triết nói chỗ bọn họ cách cách nơi này không quá xa, khoải mã liên tục năm sáu ngày liền có thể đến, hôm nay bản thân đã gọi điện thoại cho A Triết bảo hắn mau gửi hàng hóa tới, trong vòng năm ngày hắn có thể đến, mình cũng có thể nhân dịp này cân nhắc chuyện Huyền Giới thạch cùng kiếm ý.

“VẬY ĐI, MỘT TUẦN SAU GẶP!”

Tô Bằng nói với Thái Tuấn Hoa, vợ chồng Thái Tuấn Hoa gật đầu, hai bên cáo biệt, đều tự về địa điểm đặt chân.

Ai cũng không chú ý, ở địa phương vợ chồng Thái Tuấn Hoa cùng Tô Bằng nói chuyện, có một con ong mật trắng tinh, giống như bạch ngọc, vào lúc hai bên nói chuyện với nhau, một con dâu trên một đoá hoa dại ở đây, đã trải qua cả quá trình hai bên ước định...

Sau khi Tô Bằng cáo biệt vợ chồng Thái Tuấn Hoa, nhanh chóng đi về phía Lâm Y thành, lúc đi ngang qua Mục gia trang cũng không dừng lại, mà một đường đi tới Lâm Y thành.

Sở dĩ gấp gáp như vậy, là Tô Bằng còn có một chuyện quan trọng, nếu không làm thỏa đáng chuyện này, hành trình bí cảnh Tô Bằng cũng không thể đi.

Chạy tới Lâm Y thành, cổng chính của thành đã đóng, còn thừa một cửa hông, có mấy binh lính thủ thành đang canh gác.

Tô Bằng thả bảo kiếm của mình vào trong Đại Càn Khôn, từ bên trong lấy ra một bọc quần áo, đeo trên người, cải trang khách dọc đường, tiến vào cửa thành.

Lâm Y thành rất lớn, mỗi ngày luôn có một số người trấn huyện thôn trang quanh đây vào thành làm công hoặc tập hợp, về thành muộn một chút cũng là chuyện thường có, nếu không xảy ra đại sự, cũng không đặc biệt cấm đi lại ban đêm, mà Tô Bằng có Tôn Nhất Hạo giúp mình làm giấy thông hành chính quy ở Lâm Y thành, sau khi hồi lộ sĩ tốt thủ thành mười đồng, Tô Bằng đi vào trong thành.

Tô Bằng sau khi vào thành, không đi Huyền Hồ đường, mà lại lượn ở trên đường phố.

Lúc này Lâm Y thành, đại khái là ** giờ tối, vì thế giới này còn ở thời đại nông canh, cuộc sống về đêm không phải quá phong phú, đại bộ phận thị dân bình thường đã sớm ngủ, chỉ có một vài thanh lâu sở quán, còn một số tửu lâu lớn, vẫn sáng đèn lồng.

Tô Bằng tránh những nơi náo nhiệt này, chuyên tìm những địa phương vắng vẻ, hắn đang tìm một địa phương.

Rốt cuộc, sau khi Tô Bằng lượn trong Lâm Y thành hơn một tiếng, hai mắt hắn tỏa sáng... Địa phương hắn tìm đến rồi.

Ở trong một ngõ cụt vắng vẻ, ở tận trong cùng của ngõ cụt, một cửa hàng treo đèn lồng lóe lên màu xanh biếc, mở cửa buôn bán hết sức đông người.

Tô Bằng nhìn thoáng qua mặt tiền cửa hàng, xác định là địa phương mình muốn tìm, liền không do dự, trực tiếp đi vào.

“Khắc khắc khắc... Hoan nghênh quang lâm.”

Vào cửa hàng này, cửa tiệm đang sau tự động đóng lại, một nam nhân ăn mặc loè loẹt, cười quái dị nói với Tô Bằng.

“Ha ha, lại ông chủ nguoi à, lần trước gặp cửa hàng của nguoi, là một người khác đang chủ trì, nằng nói nguoi bận, đã xong chuyện?”

Tô Bằng thấy gương mặt quen này, bất giác cười nói, ông chủ nhà giàu này, chính là ông chủ cửa hàng thần bí mình gặp mấy lần trước.

“Ha ha ha, cảm ơn quan tâm, chút vấn đề nhỏ, đã xử lý xong.”

Lão già mặc y phục nhà giàu này khẽ cười, sau đó nói.

“Người gần đây phát triển rất nhanh, chỉ kém chút nữa, thì đến được tiêu chuẩn kia rồi.”

“Ồ, tiêu chuẩn gì?”

Tô Bằng nghe xong, nhìn thoáng qua ông chủ này, nói với hắn.

Hôm nay hắn đi dạo trong Lâm Y thành vào thời gian này, vốn mục đích chính là tìm kiếm cửa hàng thần bí, dựa theo kinh nghiệm của hắn, cửa hàng thần bí có thể xuất hiện vào lúc này, hơn nữa thường sẽ ở trong ngõ cụt nào đó.

Về phần ở đây thấy ông chủ nhà giàu này, Tô Bằng cũng không chút bất ngờ, từng vào cửa hàng thần bí mấy lần, Tô Bằng đã có một loại cảm giác, cửa hàng thần bí này, tựa hồ là một loại địa phương gần như không gian bốn chiều, có một số người vẫn ở cửa tiệm, cũng không nhìn thấy, chỉ có một số người đặc thù có thể đi vào, mà cửa hàng tựa hồ không bị không gian hạn chế, có thể xuất hiện ở bất kỳ thành thị nào, những ông chủ cửa hàng kia, cũng là tồn tại có thể vượt qua không gian.

Đây là căn cứ vào nguyên lý gì, Tô Bằng cũng không rõ lắm, nhưng cứ biết vậy là được rồi.

Mình giờ này vào Lâm Y thành, chính là vì tìm cửa hàng này, Tô Bằng tính toán thử, điểm trong thẻ điểm trên người mình, hắn còn thừa 13 14 điểm, nếu không nhanh chóng mua sắm thẻ điểm, như vậy rất có thể sẽ vào lúc cùng bọn người Thái Tuấn Hoa thám hiểm thẻ điểm hao hết, lúc đó sẽ xuất hiện biến cố gì, cũng không rõ.

Cũng may, ở đây thật sự có cửa hàng này.

“Ông chủ, xem thử thẻ điểm, còn nữa hỏi chút, trong cửa hàng của người, còn có thứ tốt gì không?”

Tô Bằng hỏi ông chủ nhà giàu.

“Thẻ điểm à, có, có điều thẻ điểm riêng của người, chỉ có thể mua tám cuối cùng, bởi vì người sắp tới giới hạn nào đó, cho nên rất nhanh sẽ không có cách gì sử dụng thẻ điểm riêng ưu đãi, có điều sau khi dùng thẻ điểm này, người cũng có thể đột phá giới hạn.”

Ông chủ nhà giàu nói như lẩm bẩm, sau đó lại nói.

“Về phần đạo cụ, quả thật có mấy thứ, có điều đây không phải trong tiệm chúng ta tự bán, là người chơi khác như người bán ở chỗ chúng ta, sau đó để lại, người muốn xem không?”

“Ồ? Đạo cụ người chơi khác bán sao? Tốt, ta nhìn thử.”

Tô Bằng nghe thế, tinh thần chấn động, nói với ông chủ nhà giàu...

Chương 351: Điểm cống hiến của cửa hàng (1)

Lão bản Triều Phụng khẽ gật đầu, hất tay, ở trước mặt Tô Bằng, xuất hiện một mục lựa chọn trong suốt.

Tô Bằng nhìn thấy cảm giác ngạc nhiên, hắn vốn tưởng rằng, sau khi bản thân sử dụng máy chủ chính thức tiến vào cửa hàng thần bí này, sẽ có một chút thay đổi, không ngờ, ông chủ này vẫn có thể ở trong thế giới này, triệu hồi thứ giống như là lựa chọn.

Có điều đây cũng bình thường, cột kỹ năng của mình không phải cũng có thể triệu hồi như vậy sao?

Trong lòng Tô Bằng tự nói với mình như vậy, nhủ xong nhìn thứ bên trên cột lựa chọn.

Thứ trên cột lựa chọn, ngoài thẻ điểm đặc biệt, thẻ điểm thông dụng, còn có hai lựa chọn là “Lá bùa thần bí thứ cấp”, cùng với “Lá bùa thần bí cao cấp”.

Trong đó, thẻ điểm đặc biệt, giá cả đã lên tới chín mươi chín lượng hoàng kim một tấm, thẻ điểm thông dụng, thì cũng đã hai trăm bốn mươi lượng một tấm.

Lá bùa thần bí thứ cấp rất dễ giải thích, có lẽ là bản thấp cấp của “Lá bùa thần bí xuất kích” mình mua lần đầu tiên kia, “Lá bùa thần bí cao cấp” thì lại là phiên bản cao cấp, chỉ là giá tiền chênh lệch rất lớn.

Lá bùa thần bí thứ cấp, một bộ ba tờ, không mua được thì không thể xem bên trong là cái gì, giá bán là chín mươi chín lượng hoàng kim một túi. Lá bùa thần bí cao cấp cũng là ba tờ một túi, giá bán một ngàn lượng hoàng kim, cửa hàng điểm công hiến là 5 điểm.

“Ông chủ, lá bùa này có phải bán mắc quá rồi không... Còn có thẻ điểm này, cũng mắc hơn so với lần đầu đó.”

Tô Bằng lướt nhìn những vật phẩm này, ông chủ Triều Phụng nói.

“Không mắc, không mắc đâu... Vật phẩm trong cửa hàng, có một vài liên quan đến các nhân tố khác, người đã nhìn thấy giá cả này rồi, như vậy tất nhiên là có cái lý của cái giá này, sẽ không tùy tiện ra giá.”

“Cái giá của thẻ điểm người nhìn thấy và đạo cụ này, đã nói rõ dựa theo một vài điều kiện của người bây giờ, nên với cái giá này, lần đầu người nhìn thấy đương nhiên là rẻ rồi. Nhưng người không thể thật sự mua nhiều như vậy, nếu như khi đó người có rất nhiều tiền, số lượng mua sắm của thẻ điểm, cũng phải hạn chế người.”

Ông chủ Triều Phụng giải thích với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, nhẹ gật đầu, cửa hàng thần bí này vận hành theo một phương thức mà bản thân mình không thể hiểu nổi. Có điều đã có loại quy củ này, đương nhiên là có cái lý của nó.

Nghĩ thông suốt điểm này, Tô Bằng nhẹ gật đầu, nói.

“Ông chủ, ta bây giờ nhiều nhất có thể mua được mấy tấm thẻ điểm?”

“Thẻ điểm đặc biệt một tấm, thẻ điểm thông dụng hai tấm.”

Ông chủ Triều Phụng nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, từ trong túi Càn Khôn lấy ra kim phiếu, nói.

“Vậy thì lấy ba tấm thẻ điểm đi, ngoài ra ta còn muốn năm túi lá bùa thần bí thứ cấp.”

“Được.”

Ông chủ Triều Phụng gật đầu, nhận kim phiếu của Tô Bằng, phát tay lên. Ở trước mặt Tô Bằng, liền xuất hiện ba tấm thẻ điểm, năm túi lá bùa thần bí thứ cấp, cùng với có lẽ là tiền lẻ thối lại.

Tô Bằng nhận về tiền lẻ, sau đó sử dụng ba tấm thẻ điểm, lập tức ba tấm thẻ điểm này nhanh chóng hóa thành ánh lửa biến mất ở trên người Tô Bằng, sau đó, lại đem năm túi lá bùa thần bí cất vào trong ngực.

“Ông chủ, ở chỗ người ta nhìn thấy còn có lá bùa thần bí cao cấp, chỉ là tại sao bán mắc như vậy? Còn nữa, điểm cống hiến của cửa hàng là thế nào? Người nói với ta vật phẩm người chơi khác giao dịch với người ở chỗ người lại ở đâu rồi?”

Tô Bằng chỉ vào lá bùa thần bí cao cấp trong lựa chọn, hỏi ông chủ Triều Phụng.

“Khắc khắc khắc... Cái này, là vì lá bùa cao cấp, lực sát thương vô cùng to lớn, nếu như người chơi có được quá nhiều, rất có thể sẽ phá hỏng cân đối trò chơi, tất nhiên có một chút hạn chế, về phần vật phẩm người chơi khác giao dịch, người xem ở đây.”

Ngón tay ông chủ Triều Phụng liên tục giật mấy cái, trước mặt Tô Bằng, bỗng nhiên bày ra một sự lựa chọn.

Tô Bằng nhìn lại, lựa chọn này là trong lựa chọn trước đó ông chủ Triều Phụng mở ra, một nơi không để ý đến, có một lựa chọn tên là “Tạp vật”, Tô Bằng mở ra xem thử, chỉ thấy bên trong là một vài thứ lộn xộn, rất nhiều chủng loại.

Nhìn kỹ lại thì thấy, Tô Bằng lúc này mới cảm thấy kinh ngạc.

Bởi vì trong lựa chọn tạp vật này, thậm chí có bảy tám chục loại, trong đó các loại dược liệu, đan dược cùng với vũ khí rất hiếm thấy, không ngờ đều ở trong này.

Chương 352: Cửa hàng điểm cống hiến (2)

Chẳng hạn như trong những dược liệu này, Tô Bằng nhìn thấy bảy tám củ nhân sâm sáu bảy trăm năm trở lên, còn có hà thủ ô ngàn năm, Tuyết Liên các loại.

Trong đan dược, Tô Bằng lại nhìn thấy vài loại đan dược dường như không hề thua kém bao nhiêu với Hỏa Long đan trên người mình.

Vũ khí, rất nhiều vũ khí nhìn miêu tả, cũng tương đương với vài thanh vũ khí màu bạc mình bán ra.

Những vật này cộng lại, tương đương giá trị sáu bảy phần của hội châu báu trong buổi đấu giá kia.

“Nhiều đồ như vậy... Rất nhiều người chơi tới nơi này giao dịch sao?”

Tô Bằng nhìn, hỏi ông chủ Triều Phụng.

“Không nhiều lắm.”

Ông chủ Triều Phụng lắc đầu, nói.

“Người cũng không phải nhiều, chỉ là bọn hần đều vô cùng cần cửa hàng này mà thôi... Người cũng nhìn thấy điểm cống hiến của cửa hàng rồi chứ? Những vật này ta đều không tốn tiền, giao nộp một vài đạo cụ tốt, cửa hàng của ta sẽ dựa theo phẩm cấp cùng giá trị của những vật phẩm này để đánh giá, sau đó cho điểm cống hiến tương ứng của cửa hàng, có điểm cống hiến của cửa hàng, bọn họ mới có thể sử dụng một vài chức năng đặc biệt trong cửa hàng, chẳng hạn như mua sắm thương phẩm cao cấp, hoặc là sử dụng chức năng hội viên.”

“Còn có chức năng hội viên?”

Tô Bằng nghe thế, đôi mắt mở to ngạc nhiên, hấn không ngờ cửa hàng thần bí nhỏ nhỏ này, lại có nhiều bố trí như vậy.

“Tất nhiên có, chỉ là người bây giờ còn chưa đạt tới điều kiện, những chức năng kia vẫn không thể nói với người được, có điều yên tâm, người đã sắp đạt tới trình độ tư cách nào đó, đến lúc kia, tất nhiên có niềm vui chờ đợi người.”

Ông chủ Triều Phụng nói.

“Đương nhiên, người cũng có thể dùng hoàng kim ở chỗ ta mua lại những vật phẩm bọn họ xem như dùng điểm công hiến cửa hàng để mua, chỉ có điều chỗ của ta giá cả khẳng định sẽ đắt hơn bên ngoài một chút, người phải hiểu nha, lão nhân gia kiếm chút tiền lời để dưỡng già cũng phải chuyện dễ dàng đâu.”

Tô Bằng nghe thế, không khỏi bĩu môi.

Hấn vừa rồi nhìn thấy, đạo cụ cửa hàng thần bí buôn bán, giá cả so với hội châu báu trong buổi đấu giá, còn phải đắt hơn khoảng chừng hai mươi phần trăm, cũng không biết là trùng hợp, hay là quy luật ngầm nào đó.

Tô Bằng suy nghĩ một lát, từ trên người lấy ra viên Hỏa Long đan kia, đưa cho ông chủ Triều Phụng, nói.

“Ông chủ, xem thử viên Hỏa Long đan này, đại khái có thể đổi được bao nhiêu điểm công hiến?”

“Cái này à...”

Ông chủ Triều Phụng tiếp nhận Hỏa Long đan, dẫn đo một chút, nói.

“Phẩm cấp bình đan dược này cũng không tệ lắm, có thể đổi tám điểm độ công hiến. Người bây giờ muốn đổi không?”

Tô Bằng nghe thế, không khỏi chặc lưỡi, một bình Hỏa Long đan, mới tám điểm độ công hiến, độ công hiến này, quả thật còn đắt hơn cả vàng!

Có điều hần cũng cơ bản hiểu rõ giá trị của độ cống hiến, hần nhẹ gật đầu, nói.

“Biết rồi ông chủ, ta tạm thời không có ý định đổi.”

“Ừm.”

Ông chủ Triều Phụng khẽ gật đầu, trả lại bình sứ này cho Tô Bằng, sau đó nói.

“Chuyện trước đó nói với người, đổi độ cống hiến nếu như hồi hận, cũng có thể sử dụng hoàng kim hoặc là độ cống hiến mua về lại, nhưng nếu mua về lại, mỗi vật phẩm giá trị năm điểm phải thêm phí thủ tục một điểm độ cống hiến, cho nên trước khi đổi, tốt nhất suy nghĩ cho kỹ đó.”

Tô Bằng nghe thế, khẽ gật đầu, suy nghĩ một lát lại nói.

“Ông chủ, ta có thể trực tiếp cống hiến kim phiếu, nhận được độ cống hiến chứ?”

“Kim phiếu à... Cũng không phải là không thể được.”

Ông chủ Triều Phụng giống như suy nghĩ một hồi, nói với Tô Bằng.

“Nếu là kim phiếu, không ổn định rất lớn, có điều đại khái là một ngàn lượng hoàng kim đổi thành một điểm cống hiến, không phải là rất có lợi... À, nên nói cho người biết, nếu đem kim phiếu đổi thành hoàng kim, như vậy tỉ lệ trao đổi sẽ tăng lên gấp hai ba lần, bởi vì kim phiếu chỉ có thể xem như là vật phẩm đặc thù, còn hoàng kim thì có thể tính thành là vật tư.”

“Lão già ta nhắc nhở người một chút, sử dụng kim phiếu nhận lấy giá trị cống hiến, thì không bằng dùng kim phiếu mua một ít vật phẩm đặc thù, để đổi giá trị cống hiến của cửa hàng thì có lợi hơn.”

Nghe ông chủ Triều Phụng nói như vậy xong, Tô Bằng nhẹ gật đầu, nói.

“Hiểu rồi.”

Nói xong hần cười cười với ông chủ Triều Phụng, nói.

“Ông chủ, lần này cứ vậy đã đi, lần sau, ta không biết là lúc nào, hi vọng còn có thể gặp lại người.”

“Khắc khắc khắc... Được, có điều lần sau gặp lại người, có lẽ người đã có thể đạt được điều kiện nào đó... Đến lúc đó, người sẽ hiểu được giá trị của cửa hàng chúng ta... Lần sau gặp lại người.”

Ông chủ Triều Phụng nói với Tô Bằng, Tô Bằng gật đầu, hẩn cáo từ ông chủ, bản thân đi ra cửa hàng thần bí.

Sau khi Tô Bằng từ cửa hàng thần bí đi ra, chỉ cảm thấy ngọn đèn sau lưng lay động vài cái, phía cuối ngõ hẻm này làm gì còn cửa hàng gì đó kia nữa, ngoại trừ một gốc cây hòe lớn, cũng chỉ còn lại có vách tường lấp kín.

Có điều Tô Bằng cũng thấy kỳ lạ, hẩn nhìn thoáng qua bốn phía, không có người nào, cũng chẳng trở về Hành Y đường, trực tiếp logout ở chỗ này.

...

Chương 353: Thăm hỏi (1)

Một đêm không nói chuyện.

Ngày hôm sau, Tô Bằng tỉnh lại trong biệt thự của mình, mới phát hiện, thời gian đã là hơn bảy giờ.

Tô Bằng xoa trán, hẩn nhớ lại bản thân, ngày hôm qua dường như nửa đêm hai giờ mới đi ngủ, nếu như là bình thường, đại khái ba bốn giờ, hẩn đã tỉnh lại, không ngờ, bản thân thoáng cái ngủ thẳng tới hơn bảy giờ sáng.

“Xem ra thay đổi thể chất trong trò chơi, cũng đã bắt đầu có hiệu quả trong hiện thực.”

Tô Bằng thầm nghĩ trong lòng.

Đi vào phòng tắm rửa mặt một chút, Tô Bằng nhìn thoáng qua bản thân trong gương, trước và sau khi sử dụng bí thuật Bất Mối, da của hẩn trắng nõn không như bình thường, hôm nay nhìn lại, làn da mặc dù nhìn vẫn rất tốt như trước, nhưng đã không còn cảm giác trắng nõn nà như trước kia

nữa, hơn nữa trên người có thêm chút khí tức dương cương, nhất là ở nơi ấn đường và ngực mình, nếu không nhìn kỹ thậm chí giống như là có một vầng ánh sáng mờ ảo phát ra, giống như trong thân thể có vài mặt trời nhỏ.

Tô Bằng nhìn qua tấm kính, khẽ cười cười, đây là hiệu quả của thân thể Cửu Dương.

Hiệu quả thân thể bây giờ vẫn chưa ổn định, nhưng Tô Bằng cảm giác, qua sau một khoảng thời gian, thân thể của mình giống như hoàn toàn khôi phục trạng thái ổn định, một ngày như vậy đại khái ngủ bốn tiếng đồng hồ sẽ mang lại nghỉ ngơi đầy đủ cho mình, lại có thể khiến cho cơ thể bản thân không còn tích lũy sát thương tàng hình nữa.

Tô Bằng cũng chẳng đặc biệt lưu ý thân thể của mình, vệ sinh qua loa một chút, liền xuống lầu bữa sáng cho mình.

Bữa sáng rất đơn giản, là bột yến mạch dinh dưỡng, sữa, còn có sandwich người ở đây thường xuyên ăn. Lúc Tô Bằng đang định ăn, đột nhiên chuông cửa vang lên.

“Lúc này, còn ai đến chứ?”

Tô Bằng nhíu mày, hắn không hề thả lỏng cảnh giác, rút súng lục của mình ra, đi tới vị trí điện thoại camera trước cửa.

Mở điện thoại camera, Tô Bằng phát hiện, bên ngoài sân nhà mình nhìn thấy một chiếc xe ô tô đang đậu ở ngoài, một người dáng vẻ cao lớn đứng trước cửa, đang ấn chuông cửa nhà Tô Bằng.

Tô Bằng giấu tay cầm súng ra phía sau lưng, sau đó bắt điện thoại camera, nói.

“Xin chào, là ai vậy?”

“Xin chào, bằng hữu thân mến.”

Người cao lớn ngoài cửa ở trong camera nhìn thấy Tô Bằng, lập tức rất có dáng vẻ nhẹ gật đầu, nói.

“Tự giới thiệu một chút, ta tên là Ốc Đặc Kha Nhĩ Khắc, cũng là hàng xóm của ngài, ta đến đây để thăm hỏi hàng xóm mới một chút thôi.”

Tô Bằng nghe thế, trong đầu cũng hiện lên ấn tượng, mình lúc trước mấy lần ra ngoài mua đồ, dường như từng nhìn thấy chiếc xe kia của hắn, quả thực là sống trong khu dân cư này.

Tô Bằng thoáng thả lỏng, nói.

“Xin chào, xin chờ một chút.”

Nói xong, hắn đặt súng lục vào trong tủ chén căn phòng, sau đó tự mình đi mở cửa.

Nhìn thấy Tô Bằng đi ra, Kha Nhĩ Khắc tiên sinh đứng ở cửa khẽ cười, nói với Tô Bằng.

“Bằng hữu thân mến của ta, người không cần khẩn trương như thế, nơi này trị an vẫn luôn rất tốt, không cần thiết để tinh thần căng thẳng như vậy.”

Tô Bằng nghe thế, cũng khẽ cười, nói.

“Không có cách gì, gần đây chỗ ta ở gặp phải một lần đột nhập phi pháp, khiến ta đến giờ vẫn còn hết sức nhạy cảm.”

Nói xong, hắn mở cửa lớn.

Kha Nhĩ Khắc tiên sinh kia vươn tay ra, Tô Bằng cùng hắn bắt tay, vị tiên sinh này nói.

“Là như vậy, mọi người trong khu dân cư nơi chúng ta sống này phần lớn đều biết, mọi người đều có chút tò mò với hàng xóm mới, hơn nữa dưới tình huống biết ngài là người phương Đông, trùng hợp buổi tối ngày mai, có một buổi tiệc tối từ thiện trong xã khu sắp sửa tổ chức, được mọi người ủy thác, ta tới ngài cùng đi tham gia... Ồ, thật ngại quá, xem ta chỉ nghĩ nhiệm vụ của mình, mà quên hỏi tên của ngài.”

“Tên ta là Ốc Nhĩ Đặc Tô, hoặc gọi Tô là được rồi.”

Tô Bằng nói với người này, tên này chính là tên họ công ty xin di dân cho mình trình lên cho lãnh đạo châu Úc, tên họ trên giấy chứng minh nhân dân của Tô Bằng cũng là tên này.

“Được, Tô tiên sinh, đây là một chút quà nhỏ làm hàng xóm, ngoài ra, đây là thiệp mời bữa tiệc từ thiện tối mai.”

Kha Nhĩ Khắc mang theo nụ cười, đưa một hộp quà nhỏ, đồng thời đem một tấm thiệp mời không lớn màu lam nhạt đưa cho Tô Bằng.

“Xin ngài đến lúc đó nhất định phải đến góp vui đó, ta sẽ giới thiệu cho ngài những hàng xóm khác, khu dân cư chúng ta quan hệ rất thân thiện, hơn nữa, trong bữa tiệc, ngài có thể gặp gỡ được một vài người bạn có thực lực.... Ngài biết đó, có một vài người bạn có thực lực, sẽ mang đến rất nhiều tiện lợi cho cuộc sống ở Canberra của ngài.”

Kha Nhĩ Khắc mang theo nụ cười có phần thâm ý, nói với Tô Bằng.

“Ta sẽ nghiêm túc suy nghĩ đề nghị của ngài.”

Tô Bằng suy nghĩ một chốc, trả lời hần nói.

Chương 354: Thăm hỏi (2)

Người không thể nào sống trong giữa không trung, cuộc sống ở Canberra cũng cần mối quan hệ xã hội, huống hồ Kha Nhĩ Khắc nói không sai, có đôi khi có một vài bằng hữu có khả năng có thực lực, rất dễ giải quyết vấn đề.

Chỗ Tô Bằng ở là khu nhà giàu, tin tưởng người nơi này mạng lưới quan hệ có lẽ hết sức phát triển, có thể lợi dụng được.

Tô Bằng nghĩ như thế.

“Được rồi, Tô tiên sinh, ta ở bên cạnh nhà ngài ngoài một trăm mét, địa chỉ tiệc tối ghi ở trên thiệp mời, đến lúc đó mong nhất định phải có mặt, mọi người đối với hàng xóm mới trong khu này, vô cùng tò mò đấy.”

“Nhất định, không vào ngồi chút sao?”

“Không được, công ty ta đầu tư có một cuộc họp giám đốc quan trọng, ta cần phải có mặt, không quấy rầy nữa.”

“Được rồi, tạm biệt.”

Tô Bằng nói, vị tiên sinh Kha Nhĩ Khắc kia gật đầu, cáo từ với Tô Bằng, vào trong ô tô, nổ máy đi xa.

Tô Bằng nhìn bóng dáng ô tô càng ngày càng xa, lại nhìn hộp quà thiệp mời trong tay, khẽ mỉm cười, xoay người dự định trở về trong biệt.

Nhưng mà, Tô Bằng còn chưa tiến vào cửa chính biệt thự, đột nhiên sau lưng lại vang lên một giọng nói.

“Xin hỏi là Ốc Nhĩ Đặc Tô tiên sinh sao?”

Tô Bằng nghe vậy, quay đầu lại, chỉ thấy bên ngoài hàng rào cửa chính của mình, một người đàn ông da trắng hơn ba mươi tuổi mặc tây trang, mang theo cặp hồ sơ đang hỏi mình.

“Là ta, ngươi muốn gì? Ta không thích tiếp thị.”

Nhìn bộ dạng người bên ngoài này, thật sự là khiến người khác rất dễ dàng liên tưởng tới nhân viên tiếp thị. Tô Bằng nói với hắn.

Người đàn ông này trên mặt lập tức lộ ra vẻ mặt ngại ngùng, có điều thu lại rất nhanh, nói.

“Không phải, ngài hiểu lầm rồi, xin tự giới thiệu một chút, ta là người của ngân hàng Mỹ Lâm, thông qua tài liệu công ty đầu tư của anh em Hoắc Lâm Đôn biết được thông tin của Tô tiên sinh, có thể vào trong nói chuyện một chút không?”

“Ngân hàng Mỹ Lâm?”

Tô Bằng nghe thấy cái tên này, bước chân dừng lại.

Công ty đầu tư anh em Hoắc Lâm Đôn, Tô Bằng cũng biết là cái nào, tổ chức làm thủ tục di dân cho bạn mình, chính là treo biển hiệu ở doanh này

để hoạt động.

Hắn quay đầu lại, liếc nhìn người đàn ông da trắng này, người này đại khái ba mươi bốn năm tuổi, bộ dạng trên mặt ngược lại rất từng trải, có điều vóc người giữ gìn xem như cũng không tồi, không xem như quá mập, râu cũng được cắt tỉa sạch sẽ, một thân tây trang, mặc dù có vẻ như hơi cũ một chút, nhưng cũng là hàng hiệu, đại khái sẽ không thấp hơn một triệu đô la Mỹ, cặp sách cũng có thương hiệu quốc tế, thoạt nhìn quả thật không giống như là nhân viên tiếp thị cấp thấp tùy ý có thể thấy được.

Tô Bằng quay lại trước cửa chính của mình, cách hàng rào cửa chính, hỏi người này.

“Làm sao chứng minh thân phận của ngươi?”

Người đàn ông da trắng này nhìn thấy Tô Bằng không lập tức từ chối hắn, không khỏi mừng rỡ, từ trên người lấy ra một phần văn kiện chứng minh, Tô Bằng nhìn một chút, quả nhiên là thẻ nhân viên của Mỹ Lâm, chỉ là một cổ vấn đầu tư.

“Nguyên nhân ngươi tìm ta là...”

Tô Bằng nhìn người đàn ông da trắng kia, hỏi hắn.

“Tiên sinh, ta tên là Tư Thông Hoắc Lâm, thông qua một vài quan hệ của ta biết được thông tin của ngài, ngài có phải vẫn còn chưa rõ không? Úc đối với tất cả những người di dân có một chính sách, chính là trước ba năm ở Úc, phải mua chủ thẻ thương mại và tiến hành kinh doanh trên một trăm triệu đô la Úc, mới có thể sau ba năm có được tư cách công dân hoàn toàn, nếu không tư cách công dân của ngài vẫn không hoàn chỉnh.”

Hoắc Lâm Tư Thông nắm bắt cơ hội này, nói với Tô Bằng.

“Ngài thấy đó, ta là một cổ vấn đầu tư trong ngân hàng Mỹ Lâm, ta nghĩ Tô tiên sinh ngài nhất định không muốn mình ở Úc không công tiêu hết một khoản tiền mua một sản nghiệp thua lỗ, không bằng để ta giải quyết chuyện này cho ngài như thế nào? Ngài cần làm, chỉ là viết một tờ hợp đồng trao quyền ủy thác cho ngân hàng Mỹ Lâm là được rồi...”

Tô Bằng nghe hẳn nói như vậy, đại khái hiểu được ý đồ hẳn đến đây.

Chuyện đầu tư di dân, Tô Bằng lúc ấy nghe Hà Quyền Long nói qua một ít, hẳn và Lệ tử từng nhắc qua những sản nghiệp nhà hàng bọn họ mua ở Úc, Tô Bằng lúc ấy không hỏi nhiều, công ty làm việc đầu tư di dân kia, cũng chẳng nói rõ chuyện này.

Lúc này Tô Bằng chợt hiểu, những người kia, có thể là sợ vướng phải nhiều chi phí hao tổn, vứt bỏ mối làm ăn với Tô Bằng.

Liếc mắt nhìn Hoắc Lâm Tư Thông trước mặt này, Tô Bằng lắc đầu, nói.

“Người của ngân hàng Mỹ Lâm, khi nào lại nhàm chán như thế chứ?”

Có điều hẳn cũng tin tưởng thân phận của người này, dùng chìa khóa tự động mở cửa chính ra, nói.

“Mời vào nói chuyện...”

Chương 355: Tâm tư của Hoắc Lâm

Hoắc Lâm Tư Thông lộ ra vẻ xấu hổ đi theo Tô Bằng vào trong biệt thự.

Sau khi Tô Bằng tiến vào biệt thự, tiện tay đem quà cùng với thiệp mời đặt ở trên bàn trà, sau đó ý bảo Hoắc Lâm ngồi xuống, hỏi hẳn.

“Ý đồ đến của ngươi ta đã biết rồi, có điều có thể nói rõ làm sao ngươi biết tư liệu của ta được hay không? Ngoài ra, ngân hàng Mỹ Lâm hẳn là cũng không phải là một đơn vị quá chủ động, nhất là với việc đầu tư công thương nghiệp không thể nào cảm thấy hứng thú, nghĩ như thế nào mà đến tận nhà của ta để tìm ta?”

Trên mặt Hoắc Lâm Tư Thông càng lộ vẻ xấu hổ, hẳn ho khan hai tiếng, mới lên tiếng.

“Là như vậy, một huynh đệ của ta làm việc trong công ty đầu tư Hoắc Lâm Đồn, cho nên ta đã biết được tư liệu của Tô tiên sinh... Hơn nữa, lại nói tình hình kinh tế bây giờ, ngài cũng biết đấy, sau khi khủng hoảng tài chính của thế giới, một số thứ cũng thay đổi, ngân hàng Mỹ Lâm cũng đang thay

đổi phương thức làm việc, để cung cấp cho khách hàng thêm nhiều dịch vụ chu đáo.”

Tô Bằng nghe xong, dùng ngón tay gõ gõ trên ghế sa * bằng da thật, lý do đầu tiên thì hẳn cũng có thể dễ dàng điều tra rõ, có điều ngân hàng Mỹ Lâm hẳn nên vẫn còn chú ý về “tiền trình” (ít tiền) mà mình biểu hiện ra ngoài, thực lực chân chính về kinh tế của mình cũng không bị bại lộ, công ty này phần lớn thời gian chỉ cảm thấy hứng thú với tài chính, làm sao tìm được tên mình?

Có điều Tô Bằng nhìn Hoắc Lâm trước mắt này một hồi, trong lòng cũng bình thường trở lại, Hoắc Lâm này xem ra cũng không sống mấy dễ chịu trong công ty Mỹ Lâm, cũng không phải là người lặn lội thành công cho lắm. Bộ tây trang này của hắn tuy rằng sang quý nhưng có thể nhìn ra đã có vẻ hơi cũ, cạnh tranh nội bộ của Mỹ Lâm cũng rất kịch liệt, mặc dù không thường xuyên giảm biên chế nhưng hàng năm cũng phải có 5% công nhân viên tạm rời cương vị công tác, hẳn hẳn là cảm giác mình có thể có chút tiềm lực để đào vớt được nên mới tới đây nhằm gom góp thành tích.

Hoắc Lâm Tư Thông nhìn Tô Bằng, cảm giác có chút xấu hổ.

Những điều Tô Bằng suy đoán đại khái đều đúng cả, vị Hoắc Lâm Tư Thông này thật sự từ công ty đầu tư Hoắc Lâm Đồn tìm được tư liệu về Tô Bằng, hẳn cũng quả thật có một vị huynh đệ làm việc trong công ty Hoắc Lâm Đồn, người huynh đệ kia của hắn khi rảnh rỗi sẽ đem một vài khách hàng của công ty giới thiệu cho vị ca ca này của hắn.

Chẳng qua là có một điểm, Hoắc Lâm Tư Thông không có nói. Hẳn nếu ở tình huống bình thường cũng sẽ không vội vã tìm một người di dân bình thường chỉ có đầu tư khoảng ba trăm vạn đồng Úc trở xuống như vậy, hẳn tuy rằng đang nghèo túng nhưng thân là cố vấn đầu tư của ngân hàng Mỹ Lâm, hẳn cũng là có tôn nghiêm.

Thứ chân chính hấp dẫn hắn, chính là tư liệu cá nhân của Tô Bằng.

Lúc Hoắc Lâm Đồn xử lý đầu tư di dân cho Tô Bằng, giấy tờ chứng nhận tại cảnh nội Trung Quốc của Tô Bằng cũng không thay đổi, vẫn sử dụng thân phận quốc tịch Trung Quốc chân chính của hắn, tuy rằng Tô Bằng ở trong

nước bị người đuổi bắt, nhưng lệnh truy nã lại không có phát ra. Hết thầy cũng chỉ là bị lùng bắt trong nội bộ của hệ thống cảnh sát, trên bản lí lịch của Tô Bằng cũng không có ghi lại tiền án tiền sử gì, chuyện này, sau khi ông nội của Tô Bằng thoát khỏi giam cầm đã được xử lý như một vụ hiểu lầm.

Đương nhiên, đây chỉ là mặt ngoài, trên thực tế Tô Bằng vẫn còn là đối tượng trọng điểm cần phải giám thị của một số cơ quan trong nước, một khi phát hiện vẫn sẽ có người bắt lại.

Nhưng dù sao, thân phận của Tô Bằng trên lí lịch vẫn là sạch sẽ, từ lí lịch về thân phận của hắn ở Trung Quốc, có thể tra được người nhà của Tô Bằng là ai.

Mà còn nguồn gốc tài sản của Tô Bằng, thì lại được sửa đổi hoàn toàn, được công ty Hoắc Lâm Đồn sửa đổi thành ông chủ của một mỏ than tư nhân tại Thiểm Tây Trung Quốc, đúng vậy là ông chủ của một mỏ than tư nhân.

Hoắc Lâm Tư Thông lúc mới bắt đầu là vì bị tiền vốn của Tô Bằng hấp dẫn, căn cứ vào kinh nghiệm của hắn, ông chủ của mỏ than tại Trung Quốc hắn là một lớp người đặc biệt cực kỳ có tiền. Tuy rằng tố chất toàn thân không cao, nhưng tài chính thì lại đầy đủ.

Thành tích năm nay của Hoắc Lâm Tư Thông trong ngân hàng Mỹ Lâm vẫn chưa xong, liền định chứng thực ở trên người Tô Bằng.

Nhưng hắn có thói quen đi sâu điều tra tin tức về khách hàng tiềm năng của mình. Trải qua một phen điều tra, hắn đột nhiên phát hiện, người đàn ông châu Á đăng kí tên họ ở Úc là Ốc Nhĩ Đặc Tô, sau lưng thế nhưng lại là một gia tộc chính trị thực lực không nhỏ.

Sau khi Hoắc Lâm phát hiện được điều này, giống như là cá mập ngửi được mùi máu tanh, hưng phấn hẳn lên.

Hắn lật xem bản ghi chép về tài sản của Tô Bằng một lần nữa, kinh nghiệm thâm niên của Hoắc Lâm Đồn nói cho hắn biết, bản ghi chép tài sản này dấu vết giả mạo cùng với chỗ sơ hở rất lớn, cũng chỉ có những quan chức

cục di dân bị tiền tài làm mê hoặc mới nhìn không ra loại sơ hở này, nhưng tin tức về thân phận của Ốc Nhĩ Đặc Tô lại là chân thật.

lúc này không còn gì khiến hắn phải lui bước nữa, ngược lại còn cảm giác được một tia hưng phấn, một cơ hội đang đến.

Căn cứ vào tư liệu hắn tra được, tộc trưởng gia tộc tại Trung Quốc của vị Tô tiên sinh này đang mắc bệnh nặng, lúc nào cũng có thể tử vong.

Như vậy, Ốc Nhĩ Đặc Tô là một thành viên của gia tộc chính trị tại Trung Quốc, nhưng lại thông qua loại tổ chức như công ty Hoắc Lâm Đồn để xử lý di dân đến Úc, đương nhiên rất có lí.

Hoắc Lâm kiến thức rộng rãi lập tức nghĩ đến tính tàn khốc của đấu tranh chính trị Trung Quốc, bởi vậy lập tức nghĩ tới bốn tử chuyển dịch tài sản.

Có lẽ, vị Ốc Nhĩ Đặc Tô này, là người đứng đầu hàng của gia tộc chính trị ở Trung Quốc này, ý định chuyển dời tài sản?

Loại chuyện này, ngân hàng Mỹ Lâm đã qua tay không ít, quan lớn cùng với phú hào chạy đi từ Trung Quốc là một trong những loại khách hàng được thích nhất.

Nghĩ tới điều này, trực giác của Hoắc Lâm cảm thấy đây là một cơ hội lớn, căn cứ vào điều tra của hắn, Tô gia chẳng những là đại gia tộc chính trị, mà còn là đại gia tộc kinh tế, tài sản của toàn cả gia tộc cộng lại, có lẽ vượt qua bốn mươi tỷ nhân dân tệ, cũng chính là hơn năm trăm triệu USD.

Đó là một cơ hội lớn! Hơn nữa người tới trước sẽ lấy được đầu tiên! Chỉ cần tạo quan hệ tốt với vị Ốc Nhĩ Đặc Tô này, nói không chừng, số tiền kia có thể qua tay Hoắc Lâm hắn chảy vào ngân hàng Mỹ Lâm, đây là thành tích lớn, ngân hàng Mỹ Lâm có truyền thống, người nào kéo vào thì cũng sẽ phụ trách luôn người đầu tư đó, năm trăm triệu USD cũng đủ để cho hắn thăng chức ba đến bốn cấp bậc ở công ty.

Bị ý nghĩ này kích thích làm Hoắc Lâm hưng phấn, lúc này buông tha sự tôn nghiêm của một cố vấn Mỹ Lâm, thông qua đệ đệ của hắn tra được địa chỉ ở Canberra của Tô Bằng, tự mình chạy đến nơi.

...

Tô Bằng không biết mình đã bị người nam nhân trước mắt này cho rằng bởi vì gia tộc thất thế nên ý định di dời tài sản, hấn và vị Hoắc Lâm tiên sinh này nói chuyện, phát hiện trình độ nghiệp vụ của đối phương dường như cũng không tệ lắm.

Suy nghĩ một lát, nếu đối phương đã tự mình dâng lên cửa, Tô Bằng cũng không thêm dè dặt vòng vo nữa, mà là hỏi một số vấn đề tương đối thực tế.

“Cô vẫn Hoắc Lâm, ta muốn hỏi một chút, nếu ở trong tay ta có một khoản tiền, tính toán chuyển đổi nguồn gốc thu vào của khoản này một chút, để hấn có một nguồn gốc hợp pháp không bị cục thuế vụ của nước Úc nhìn chăm chăm vào, nếu thông qua ngân hàng của các người xử lý, phí hao tổn khoảng bao nhiêu?”

Tô Bằng nhìn Hoắc Lâm Tư Thông này, hỏi hấn.

Hoắc Lâm Tư Thông không ngờ Tô Bằng cùng với mình đã phát triển nhanh như vậy, có điều hấn cũng sớm đã có chuẩn bị, không có chút nào ngập ngừng trả lời.

“Loại chuyện này Mỹ Lâm cũng thường xuyên xử lý, là căn cứ vào khoản tiền cần chuyển để quyết định phí thu vào, bình thường khoảng 7%.”

“Nếu số tiền kia rất nhiều thì sao?”

Tô Bằng nói.

Hoắc Lâm Tư Thông cảm giác trái tim của mình thoáng cái co rút mạnh mẽ, hấn chân chờ một chút, thử dò xét hỏi.

“Đại khái khoảng bao nhiêu?”

“Khoảng năm trăm triệu USD.”

Ngón tay Tô Bằng gõ gõ trên ghế sa * nói.

Hoắc Lâm nghe vậy, lập tức cảm giác nhiệt huyết trong thân thể mình đều dồn lên hết trên đỉnh đầu.

Hít sâu mấy lần, Hoắc Lâm Tư Thông cố gắng khống chế tâm tình của mình, lộ ra một nụ cười hết sức sáng lạn, nói.

“Công ty của ta với mức chuyển dời tài sản này thì có phí chuyển đổi là 5%, có điều, tin tưởng ta nếu giao cho ta, ta sẽ cố gắng giảm xuống còn 2.5%...”

Chương 356: Lá bùa thần bí (1)

Một giờ sau, Hoắc Lâm Tư Thông từ trong biệt thự của Tô Bằng đi ra, hân mang trên mặt một loại biểu tình hạnh phúc và thỏa mãn, nhiệt tình ôm Tô Bằng chào tạm biệt.

Tô Bằng vẫn không quá thích ứng với loại lễ tiết phương Tây này, qua loa một cái, sau đó nhìn Hoắc Lâm Tư Thông đang chào tạm biệt.

Mới vừa rồi Tô Bằng cùng với người đàn ông này đã đạt được một hiệp nghị bằng lời nói, trong một thời gian ngắn tới, Tô Bằng có thể sẽ thông qua ngân hàng Mỹ Lâm làm người đầu tư tài sản trị giá hơn ba trăm triệu USD, mà còn người phụ trách đầu tiên, chính là vị Hoắc Lâm tiên sinh này.

Nhìn hân rời đi, Tô Bằng khẽ cười cười, trong hiệp nghị mới vừa đạt được lúc nãy, ngân hàng Mỹ Lâm ngoại trừ chịu trách nhiệm quản lý tài sản của mình ra, còn có các loại nghĩa vụ khác, nếu chính thức ký kết hợp đồng, đồng nghĩa với việc sẽ tìm cho mình một cổ vấn công ty kiêm một quản gia.

Tô Bằng cũng không có tâm tình tiếp tục chú ý bóng dáng của vị Hoắc Lâm tiên sinh này, xoay người trở lại trong biệt thự, đóng cửa lại.

Từ trong tủ chén, Tô Bằng lấy ra súng lục của mình, sau đó đi đến bàn trà, mở ra lễ vật mà vị Kha Nhĩ Khắc tiên sinh đã đưa tới.

Phân lễ vật này là một con tê giác được điêu khắc từ thủy tinh tự nhiên, chưa nói tới độ đắt tiền của thủy tinh tự nhiên, có điều cũng không tính là

đặc biệt tục khí, cũng xem như là một lễ vật gặp mặt phù hợp với một vị thân sĩ lễ phép.

Tô Bằng tiện tay đem pho tượng tề giác này đặt lên trên bàn trà, mình cầm lấy súng ngắn đi lên lầu.

Thông qua máy tính, Tô Bằng khóa cứng mấy cái cửa ra vào trong biệt thự, sau khi xác định an toàn, Tô Bằng lấy máy chủ ra, đăng nhập vào trò chơi.

Sau khi Tô Bằng đăng nhập, địa điểm xuất hiện vẫn là trong ngõ cụt kia, ngõ cụt này cơ bản không có người nào đi vào. Sau khi Tô Bằng đăng nhập, lập tức đi đến hành y đường.

Không bao lâu, Tô Bằng đã đi tới hành y đường.

Sau khi tiến vào hành y đường, vị Từ chương quỹ kia đã tiến lên đón, nói.

“Tô tiên sinh, Thiếu tông chủ nhà ta nhờ ta chuyển cho người một lời nhắn, chuyện người muốn hẩn làm, hẩn cũng đã chuẩn bị gần xong rồi, chỉ cần người của Tô tiên sinh vừa đến, tự nhiên có người trợ giúp hẩn thành lập thương hội.”

“Như thế thì tốt quá. Thiếu tông chủ của các người đâu rồi?”

“Thiếu tông chủ đã mời một ít cao thủ trên giang hồ, bây giờ hẩn là đang cùng với bọn họ, bọn họ không có ở trong thành Lâm Y này.”

Tô Bằng nghe xong lời của Từ bá, nhẹ gật đầu, sau đó nói.

“Từ bá phiền người một chút, ta có nhờ một người bạn gửi cho ta một ít đồ vật, địa chỉ chính là chỗ này. Nếu có đến thì nhờ ngài nhận giúp ta, ngoài ra nếu có người môi giới thì tìm giúp ta một người, ta dự định mua một chút sản nghiệp.”

“Phiền toái gì chứ, lão hủ chính là chuyên làm những chuyện này, Tô tiên sinh hàng hóa của người ta sẽ lưu ý lấy giùm cho. Chuyện người môi giới cũng cứ giao cho ta, ta bảo đảm sẽ làm thỏa đáng.”

“Đa tạ.”

Tô Bằng chấp tay với Từ bá, sau đó đi về phía sau hậu đường.

Sau khi đăng xuất vào tối ngày hôm qua, Tô Bằng cũng đã điện thoại cho bọn A Triết cùng với Phương Huyền Nhã, nói cho bọn hắn địa chỉ. Địa chỉ chính là chỗ hành y đường này.

Có điều Tô Bằng cũng biết, luôn dựa vào tổ chức hành y tế thể này cũng không phải là biện pháp. Hắn đang suy nghĩ về việc thành lập tổ chức thương hội của mình, nhờ cậy Từ bá tìm người môi giới, cũng là để chuẩn bị tìm một tổng bộ.

Ngoài ra Tô Xán ở chỗ này cũng đã một thời gian không ngắn, Tô Bằng cũng ý định mua cho Tô Xán một tòa nhà, từ nay về sau Tạ An đến cũng có chỗ đặt chân.

Tiến vào hậu viện, Tô Bằng ở lâu một không thấy được Tô Xán, đến lâu hai, thấy tiểu tử này đang luyện tập thuật thổ nạp.

Tô Bằng yên tĩnh đợi, mãi đến khi Tô Xán từ trong trạng thái tu luyện khôi phục như cũ, mới đi tới.

“Sur phụ!”

Thấy Tô Bằng, Tô Xán mừng rỡ gọi to một tiếng, từ trên giường nhảy xuống.

“Tốt, Tô Xán, nội tức của ngươi đã muốn tu hành đến tầng thứ mấy rồi?”

Tô Bằng nhìn Tô Xán, nói với hắn.

“Đã nhập môn, có khí cảm rồi, dựa theo như tâm pháp, ta bây giờ hẳn là đang trung kỳ nhập môn tầng thứ nhất, đoán chừng khoảng một tháng sau là có thể tu hành đến tầng thứ hai.”

Tô Xán hết sức vui vẻ nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, gật gật đầu, tốc độ này không tính là đặc biệt nhanh, nhưng cũng vượt ra khỏi bình thường, xem ra đồ đệ này của mình vẫn có chút thiên phú.

“Chăm chỉ tu hành, có điều những chuyện khác cũng không được làm trễ nãi, đúng rồi Tô Xán, ngươi tới đây.”

Tô Bằng gọi một tiếng, đợi đến khi đồ đệ mình lại đây, Tô Bằng từ trên người lấy ra một tờ kim phiếu năm trăm lượng đưa cho hắn.

Tô Xán nhìn kim phiếu, không khỏi sợ hết hồn, hắn lớn như vậy, ngay cả mấy lượng hoàng kim gì cũng chưa từng thấy qua được vài lần, chớ nói chi là kim phiếu năm trăm lượng.

“Sur phụ, cái này...”

“Cái này là đưa cho ngươi.”

Tô Bằng nói, nhìn Tô Xán há to mồm bộ dáng khiếp sợ, Tô Bằng khẽ cười cười, nói.

“Cái này không phải là cho ngươi tiêu vật, chờ một lát, Từ bá sẽ tìm một người môi giới đến, ngươi đi theo bọn hắn, mua một tòa nhà trong thành Lâm Y, tòa nhà kia chính là nhà của ngươi từ nay về sau. Qua một thời gian, còn sẽ có một bằng hữu của sư phụ đến, ngươi đi theo hắn, lo liệu làm ăn ở trong thành Lâm Y, một bên tu hành một bên rèn luyện bản thân mình.”

Chương 357: Lá bùa thần bí (2)

“Sur... Sur phụ, để ta mua nhà sao? Ta làm được không?”

Tô Xán hết sức hoài nghi chính mình hỏi Tô Bằng.

“Được! Có cái gì không được? Cho dù không được, luyện luyện cũng thành được.”

Tô Bằng nói, sau đó vỗ vỗ vai Tô Xán nói.

“Chuyện này giao cho ngươi, nhìn thuận mắt thì cứ mua, nhớ kỹ, nhà phải mua thật lớn, dưới hai trăm lượng hoàng kim thì khỏi chọn, có biết không?”

“Hai trăm lượng hoàng kim?”

Tô Xán nghe xong, đầu lập tức to ra một vòng, tiền mà hắn đòi này gặp được cộng lại còn chưa nhiều bằng một phần ngàn của hai trăm lượng hoàng kim.

“Làm không xong đừng trở về.”

Tô Bằng giả bộ như tức giận, Tô Xán nhìn sắc mặt hắn, rụt rụt đầu, giống như là sắp bị tra tấn, gật gật đầu.

“Được! Ta hôm nay liền sẽ tiêu xài hai trăm lượng hoàng kim này!”

Tô Bằng lúc này mới lộ ra nụ cười, gật đầu nói.

“Được rồi, ngươi đi đến tiền đường tìm Từ bá đi, nói ta cho ngươi đi mua nhà.”

“Dạ.”

Tô Xán gật gật đầu, cầm kim phiếu, chạy như một làn khói.

Tô Bằng nhìn hắn xuống lâu chạy về phía tiền đường, khẽ cười cười.

Người theo mình càng ngày càng nhiều, loại chuyện thế tục như này, Tô Bằng đã không có gì hứng thú, con người Tô Xán cũng không tính là đàn,

huấn luyện rồi có lẽ có thể dùng được, Tạ An tới rồi, cũng coi như có một tiểu trợ thủ.

Lắc đầu, Tô Bằng không nghĩ tới những thứ này nữa, hắn đi tới ngòai ở trên giường, từ bên trong túi Càn Khôn lấy ra năm cái túi nhỏ.

Năm cái túi nhỏ này, chính là lá bùa thần bí thứ cấp mà Tô Bằng mua ở cửa hàng thần bí tối hôm qua.

Lúc lần đầu tiên mở ra lá bùa thần bí sơ cấp, lúc Tô Bằng mở ra thấy một số thứ tương đối hữu dụng, không biết lần này có thể mở ra cái gì đây.

“Xem thử vận may nào!”

Tô Bằng cười kêu một tiếng, bắt đầu mở những túi lá bùa này ra...

...

Quá trình mở lá bùa diễn ra rất nhanh, không đến ba phút, Tô Bằng đã đem tất cả lá bùa bày tại trên giường.

Nhìn những lá bùa trên giường kia, Tô Bằng có chút nhú nhú mày, nói.

“Xem ra loại lá bùa hệ ma thuật này tương đối nhiều...”

Tô Bằng ở trên giường mở lá bùa ra, tổng cộng có bốn loại.

Loại thứ nhất là loại lá bùa chú thuật công kích, Tô Bằng mở ra được hai lá bùa” Khí kiếm thuật”.

” Khí kiếm thuật, lá bùa công kích thứ cấp, sau khi sử dụng, có thể điều khiển bảy luồng chân khí tạo thành Tiểu Kiếm khí, phi hành công kích quân địch, kiếm chân khí so với bảo kiếm bình thường thiếu hụt cảm giác sắc bén, thương tổn tạo thành so với kích thương tương đối thấp, bảy luồng khí kiếm tạo thành tổng số thương tổn nhiều nhất là ba trăm năm mươi khí huyết, công kích này có thể né tránh, có thể bị công pháp hộ thân, nội lực cùng với vật phẩm phòng ngự triệt tiêu thương tổn.”

Đây là phần giới thiệu về lá bùa khí kiếm thuật này.

Ba trăm năm mươi khí huyết, thoát nhìn xem ra không ít, có thể vượt qua mức cao nhất của khí huyết người bình thường, nếu như là dùng khí kiếm thuật đánh người bình thường, trên cơ bản một lá bùa là đã có thể lấy được tánh mạng của một người.

Đáng tiếc, đối thủ Tô Bằng gặp phải, đại đa số đều là cao thủ võ lâm, khí huyết của cao thủ võ lâm tạm thời không nói, chỉ nói về nội công của bọn hắn cùng với công pháp hộ thể, hai thứ này nếu phát động toàn diện, đủ sức triệt tiêu sát thương ba trăm năm mươi khí huyết.

Chẳng hạn như Thích Duy Tín mà Tô Bằng đã từng gặp qua, nếu để cho hắn sử dụng loại công pháp hộ thể kim quang toàn thân này, Tô Bằng cũng hoài nghi khí kiếm thuật này không biết có thể phá vỡ được hay không.

Lại chẳng hạn như đồng thi mà Tô Bằng đang chôn ở trong sơn động, sát thương chừng ba trăm năm mươi khí huyết, trên cơ bản sẽ không làm được gì hắn.

Có điều, pháp thuật này cũng không phải là hoàn toàn không có chỗ dùng, ít nhất đọc giới thiệu của nó cho thấy tốc độ công kích của pháp thuật này không chậm, cho dù không thể gây thương tổn được Thích Duy Tín, đánh không được loại tu hành công pháp hộ thể như Phạm Thanh Âm, nhưng tốc độ công kích so với cao thủ còn cao hơn, nên vẫn có chút hiệu quả.

Ngoại trừ hai lá bùa khí kiếm thuật ra, lá bùa công kích chú thuật còn được mở ra một lá bùa khí kiếm chỉ, lá bùa này sau khi sử dụng ngón tay quét ngang, sẽ xuất hiện một đạo chân khí như kiếm trong hư không, đối với địch nhân tạo thành vết cắt rất sắc bén, có thể công kích kẻ địch, sát thương đơn thể hai trăm hai mươi lăm.

Lá bùa này, tuy rằng công kích thấp một chút, nhưng dù sao cũng có phạm vi công kích rộng, lúc bị một lượng lớn đối thủ vây công, vẫn có chút tác dụng.

Lá bùa chú thuật công kích bằng, có ba tờ.

Sau đó là loại lá bùa chú thuật tăng hộ thể.

Loại lá bùa này có hai tờ, một tờ Kim Cương chú, một tờ thanh tâm chú.

Kim Cương chú ý nghĩa như tên gọi, có thể thêm vào cho đơn thể trạng thái Kim Cương, trạng thái này kéo dài ba phút đồng hồ, lực phòng ngự không có nói rõ chi tiết, thanh tâm chú thì có thể làm cho đơn thể tiến vào trạng thái tĩnh tâm, hiệu quả cùng với trạng thái Kính Hồ của tâm pháp Dung Nham Kính Hồ của Tô Bằng rất giống nhau, đề cao năng lực phản ứng, hơn nữa không dễ dàng gặp trạng thái quấy nhiễu.

Loại lá bùa này không nhiều, chỉ có hai tờ.

Ngoài ra, còn có ba tờ lá bùa có tính chất khôi phục, trong đó hai tờ là hồi sinh thuật, có thể khôi phục khí huyết nhanh chóng, khôi phục thân thể bị thương thế, còn có một tờ thanh lâm phù giải độc, là trị liệu đả thương độc được.

Ngoại trừ tám lá bùa này ra, bảy lá bùa còn lại, tất cả đều là ảo thuật phù.

Trong bảy lá bùa này, có ba tờ Hóa xà thuật, một tờ Hóa lang thuật, hai tờ Huyền hóa thực vật, một tờ Huyền hóa cự thạch.

Hóa xà thuật, là loại lá bùa công kích ma thuật, sau khi sử dụng với mục tiêu, mục tiêu lại sinh ra ảo giác, thấy rắn độc xuất hiện cuộn cuộn không dứt, nhưng rắn độc này chỉ có thể phân tán tinh thần của đối phương chứ không có thể tạo thành sát thương chân thật gì.

Hóa lang thuật, cũng là pháp thuật đồng dạng, sẽ làm mục tiêu thấy dã lang công kích hấn, nhưng vẫn sẽ không sinh ra sát thương chân thật.

Hai loại lá bùa này, có lẽ là dùng để quấy nhiễu, chỉ là nếu đối phương có ý chí kiên định, khám phá ra đây chỉ là trò bùa phép thì giá trị của nó cũng không còn bao nhiêu.

Mà còn huyền hóa thực vật cùng với huyền hóa cự thạch, thì lại là...

Chương 358: Không lẽ lại xuyên qua?

“Huyền Hóa Thực Vật, sau khi sử dụng bùa pháp này, người thi triển thuật sẽ được lực lượng huyền ảo quay chung quanh, chỉ cần đứng yên bất động,

trong mắt những người khác, người khác, kẻ thi triển thuật này chẳng khác gì những thực vật trong cảnh vật chung quanh, pháp thuật này có thể không chế hơi thở của người thi triển, thậm chí động vật cũng sẽ bị lừa.

Đây chính là tác dụng của bùa Huyền Hóa Thực Vật, Huyền Hóa Cự Thạch cũng có hiệu quả giống như vậy, chỉ có điều ở trong mắt người khác, người thi triển thuật sẽ biến thành cự thạch. Hai tờ tạp phiến có hạn chế là dù cho người thi triển thuật không thể di chuyển, nếu di chuyển... Hiệu quả của huyền thuật chưa chắc biến mất biến mất nhưng mà nhưng mà, đại thụ và tảng đá có thể di chuyển thì có kì lạ không cơ chứ?”

Tô Bằng khẽ cau mày, nhìn những trên giường tổng thể mà nói coi như cũng không tệ, đặc biệt là trong đó loại bùa khôi phục tương đối khó có được. Công năng lá bùa này hẳn là có hiệu quả chữa thương cao, thời khắc mấu chốt có thể cứu mạng nên giá trị của mấy lá bùa có tác dụng hồi phục kia cũng tương đương với một hai trăm lượng hoàng kim.

Chú thuật công kích mặc dù sát thương hơi thấp, có điều thắng nhờ phòng bị tốt và tốc độ tấn công nhanh nên cũng coi như chỉ là giá bình thường, giá trị cũng có thể tầm một hai trăm lượng hoàng kim.

Bảy cái bùa này, nói nó vô dụng cũng không hẳn, vẫn có chút chỗ dùng, nói nó hữu dụng thì lại có chút cảm giác khôi hài, giá trị thật đúng là khó xác thực.

“Quên đi... Trước tiên không nói về Huyền thuật nữa, giá trị mấy lá bùa này hẳn cũng trên dưới năm trăm lượng hoàng kim, nói chung vẫn là một khoản lợi nhuận dù sao trong giang hồ người dùng pháp thuật vốn ít, pháp thuật chắc chắn so với đạo cụ khác quý hơn, lấy ra đi đấu giá, nói không chừng có thể thu được một hai ngàn lượng hoàng kim.”

Tô Bằng trong lòng tự nói với mình như vậy.

Phấn chấn lại tinh thần, Tô Bằng đem những lá bùa này thu vào bên trong Đại Càn Khôn cất giữ, sau đó lục lọi, tìm kiếm thứ đồ gì đó.

Trong tay Tô Bằng xuất hiện một tảng đá hình quả trứng ngỗng, lóng lánh ngũ thải quang mang.

Đây chính là thứ sau khi Tô Bằng mua từ buổi đấu giá vẫn chưa hề dùng qua, Huyền Giới thạch.

“Huyền Giới thạch này nghe nói có thể đề cao đẳng cấp kiếm ý, cũng không biết sau khi chân chính tiến vào là như thế nào.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ, có điều hắn nhớ tới trong ngọc bội vẫn còn đang giam hãm một linh thể, vừa hay hắn đang muốn tìm hiểu vài thứ.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng liền thi triển một pháp thuật, gọi linh thể của Thi Thanh từ trong ngọc bội ra ngoài...

...

Hỏi han một lượt xong, Tô Bằng từ trong miệng Thi Thanh dò được một chút tin tức về sử dụng Huyền Giới thạch.

“Thì ra là chỉ cần trong lúc trong lúc ý niệm của mình ở trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh sẽ tiến vào bên trong Huyền Giới thạch, mà bên trong Huyền Giới thạch này gần như giống thế giới chân thật. Ở trong này có thể tu luyện... Nếu đẳng cấp ảo cảnh bên trong cấp bậc so với bản thân mạnh hơn rất nhiều thì mình nhất định phải chết ở bên trong, tốt nhất là đem ý thức của mình tự bạo, như vậy có thể tránh cho ý thức của mình bị hao tổn, nếu không đã thú quái vật bên trong ăn sạch bản thân mình thì thực lực của bọn nó ngược lại còn trở nên càng cường đại hơn!”

Sau khi tra hỏi Thi Thanh một phen, Tô Bằng lại đem linh thể của hắn khóa vào ngọc bội, bản thân thì suy tư.

“Nói như vậy... Tiến vào trong Huyền Giới thạch này có thể là tương tự sự tồn tại của âm linh, chỉ là không biết vì sao Huyền Giới thạch này có thể đem người bình thường không tu luyện biến thành trạng thái Âm Thần để kéo vào trong thế giới của Huyền Giới thạch.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ, đối với suy nghĩ không chế Huyền Giới thạch, có lẽ sử dụng Âm Thần Phụ Thể tiến vào thế giới kia có thể sẽ càng thêm dễ dàng hơn một chút.

“Không bằng bây giờ liền thử xem!”

Tô Bằng sinh ra xúc động muốn lập tức tiến tới Huyền Giới thạch.

Suy nghĩ một chút tính an toàn của nơi này, Tô Bằng cảm thấy coi như có thể đi. Tôn Nhất Hao đối với mình không có ác ý gì. Nếu không lúc chuyển hoá Cữu Dương thân thể cho mình đã có thể đối phó với mình rồi, người của của Huyền Hồ Tế Thế tạm thời vẫn có thể tin tưởng, còn Tô Xán đến trước tòa nhà mua sắm, hôm nay bầu trời tối đen sợ là không về được, mình vừa vặn ở tiểu lâu này Huyền Giới thạch vậy.

Tô Bằng nói làm liền làm, hắn không hề do dự, bản thân tựa vào bên trong giường, hai tay giao nhau, đem Huyền Giới thạch đặt ở trong bụng, sau đó bắt đầu quan tưởng, sử dụng kỹ năng Âm Thần Xuất Du.

Đối với quan tưởng, Tô Bằng đã cưỡi xe nhẹ đi đường quen, rất nhanh liền quan tưởng thành công, cảm giác được Âm Thần của bản thân từ trong thân thể của mình nhảy ra ngoài.

Âm Thần của Tô Bằng mới từ trong thân thể thoát ly ra ngoài, còn chưa kịp sử dụng Âm Thần Phụ Thể cũng cảm giác được Huyền Giới thạch kia để ở trong bụng của mình truyền đến một lực hấp dẫn cường đại, đem Tô Bằng hút mạnh vào.

Tô Bằng chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, sau đó cái gì cũng không biết.

...

Đợi đến khi Tô Bằng dần dần hồi phục ý thức, hắn mới phát hiện bản thân nhờ vào cái lạnh như băng sương sớm nhỏ trên cổ mới tỉnh lại.

Hắn chậm rãi cựa quậy, nhìn bốn phía, bất giác lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Bởi vì hắn phát hiện, mình đã đi tới một khu rừng rậm nguyên thủy.

Tô Bằng phát hiện, vị trí của mình là ở trong một rừng rậm nguyên thủy, ở trên đầu mình là Kiều Mộc cao gần mấy chục thước rủ dây leo xuống, xuống nữa là một vài cây thấp hơn, lại xuống nữa mới là chỗ mình đang

đứng... Lùm cây, lá rụng lá rụng rữa nát rơi đầy đất, còn có một vài loại nấm...

Vừa rồi mình vì một giọt nước thật vất vả từ trên Kiêu Mộc rơi xuống vào cổ mà mới tỉnh dậy.

Tô Bằng đứng lên, hần sờ sờ thân thể của mình, phát hiện người mình cũng không phải ở trạng thái của Âm Thần, cũng không phải ở trạng thái ý thức tiến vào thế giới này, sự khác biệt làm hần cảm giác mình giống như là mang theo ** tiến vào thế giới này.

Mà hần sờ sờ, thần sắc lại càng dật vu ngôn biểu, bởi vì hần phát hiện tất cả những vật dụng trên người đều vẫn còn, chẳng những quần áo, ngay cả bản thân Đại Càn Khôn cũng đều hoàn hảo không tổn hao gì ở trên người mình.

Tô Bằng thử nghiệm một chút, sờ sờ lên Đại Càn Khôn, không ngờ từ trong Đại Càn Khôn lấy ra Vô phong kiếm của hần.

“Không phải chứ... Chẳng lẽ ta không tiến bên trong thế giới của Huyền Giới thạch mà là thân thể đều xuyên qua?”

Ý nghĩ này thoáng cái xuất hiện trong đầu Tô Bằng.

Có điều Tô Bằng lập tức lắc lắc đầu, đem ý niệm vô căn cứ này quăng ra ngoài.

“Nơi này tám phần có thể chính là còn Huyền Giới thạch... Lúc trước Thi Thanh kia còn bán cho ta người của Huyền Giới thạch, tuy rằng miêu tả thế giới bên trong Huyền Giới thạch hết sức giống thế giới chân thật, ta vẫn chỉ cảm thấy là bọn họ khuyếch đại mà thôi, nhưng mà bây giờ nhìn lại, bọn họ nói như thế cũng là đã nói giảm bớt rồi đấy chứ.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Hiện tại trong lòng hiện tại trong lòng hần hết sức khó hiểu chính là vì sao Đại Càn Khôn cũng có thể cũng có thể theo hần đến thế giới này, hơn nữa vật bên trong Đại Càn Khôn vẫn còn tồn tại?

Tô Bằng cũng đã hỏi qua Thi Thanh về vấn đề tương tự, nhưng mà Thi Thanh dù sao cũng là luyện quyền, hơn nữa mỗi lần tiến vào trong Huyền Giới thạch đều có thói quen tắm rửa thay quần áo, tạp vật cũng để ở một bên, cho nên không mang theo đồ vật gì vào cả, người của Huyền Giới thạch bán cho cũng chẳng đề cập tới vấn đề này.

“Tóm lại cẩn thận vẫn hơn,, vạn nhất là xuyên qua thật, ở trong này chết liền lớn chuyện rồi.”

Trong lòng Tô Bằng thầm suy nghĩ, nghĩ tới đó, hắn cảm Vô phong kiếm chậm rãi đi đến trước rừng rậm nguyên thủy...

Chương 359: Di tích đá xanh (1)

Tô Bằng xách Vô phong kiếm, cẩn thận mà thông thả ở trong rừng rậm nguyên thủy này đi tới.

Mặc dù biết rất rõ ở đây có thể là thế giới trong Huyền Giới thạch, nhưng Tô Bằng vẫn không dám khinh thường, bởi vì thế giới này thật sự quá chân thực, Tô Bằng cũng không biết, chết đi trong này, sẽ là hậu quả gì.

Vẫn nên cẩn thận là hơn.

Trong lòng Tô Bằng nghĩ như vậy, chậm rãi đi tới.

Tô Bằng thông thả tiến lên ở trong rừng rậm nguyên thủy, đi đại khái hơn một trăm mét, đột nhiên, hắn ngừng lại.

Tô Bằng dừng ở chỗ này, nhìn khắp bốn phía, bốn phía vẫn là bộ dạng rừng mưa nguyên thủy, tựa hồ không có gì dị thường.

“Là tinh thần ta nhạy cảm sao?”

Thấy cảnh vật chung quanh không có gì dị thường, trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Hắn vừa rồi đột nhiên cảm giác ở đây tựa hồ có chỗ nào không đúng, ngọc bội ác ý không nhắc nhở mình, nhưng mà Tô Bằng luôn cảm giác nơi này có vấn đề, nhưng khi nhìn một hồi, dường như không phát hiện gì cả.

“Có thể là quá nhạy cảm rồi.”

Tô Bằng nghĩ, hắn xách Vô phong kiếm, tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng mà, Tô Bằng vừa đi hai ba thước, đột nhiên, hắn cảm giác dưới chân mình đột nhiên siết chặt, vật gì đó bao lấy cổ chân của hắn, kéo cả người hắn lên không.

Thân thể của hắn, bị một cỗ lực mạnh thoáng cái bắn lên bầu trời!

Tô Bằng phản ứng không chậm, hơn nữa lại có tâm pháp Dung Nham Kính Hồ gia trì, mặc dù thân thể bị bắn lên không trung, nhưng hắn cũng không bối rối, mà lại nhanh chóng co người lại, đồng thời Vô phong kiếm quơ cạnh cổ chân mình, lập tức cảm giác chém trúng thứ gì đó.

“Bằng!”

Từng tiếng vang lên, thứ như dây thừng trói chặt cổ chân Tô Bằng, bị Tô Bằng một kiếm gọt đứt.

Thân thể Tô Bằng từ không trung rơi xuống, trên không trung hắn liền thi triển thân pháp, khiến mình đáp đất vững vàng.

Đợi đến khi Tô Bằng đáp xuống đất, đầu tiên là hắn nhìn về phía không trung, chỉ thấy một bóng xanh từ trong rừng rậm rút về, sau đó không thấy bóng dáng.

Mà Tô Bằng nhìn về phía cổ chân của mình, chỉ thấy trên cổ chân mình, có một sợi dây cỡ cánh tay, dây này sinh trưởng vô cùng kỳ lạ, giống như là một bộ vỏ tự nhiên, vừa rồi thứ này chôn ở dưới lá rụng, Tô Bằng không cẩn thận giẫm lên đó, dây leo lập tức có phản ứng, đem mình kéo lên bầu trời, nếu không phải mình phản ứng thần tốc, thứ này không biết sẽ bắn mình tới chỗ nào.

“Còn tưởng là dây thừng thợ săn thả, hóa ra là dây leo... Có điều những dây leo này, thoạt nhìn cũng có chút cổ quái.”

Tô Bằng nhìn dây leo trên mắt cá chân, hắn giãy hai cái, rút chân từ trong ra ngoài, sau đó ngồi xổm xuống đề dây leo này, chỉ cảm thấy thứ này rất dẻo

dai, phẳng phất là dây thừng, lại giống như là cánh tay người.

“Rừng rậm này có vẻ cổ quái, nên cẩn thận là hơn.”

Trong lòng Tô Bằng thầm suy nghĩ. Hắn càng thêm chú ý, tiếp tục đi trong rừng mưa nguyên thủy này.

Tô Bằng đi một đoạn, phát hiện ở đây tựa hồ rất lớn, mình đi lung tung thế nào, cho dù đi thêm một ngày, cũng chưa chắc có thể ra ngoài.

“Huyền Giới thạch này quả thật rất lợi hại, một mảng lớn rừng nguyên thủy, quả thực giống như thế giới hiện thực. Trước kia nghe Thi Thanh kia nói, khối Huyền Giới thạch đầu tiên của hắn là một khe sâu lớn, hoàn toàn thông qua phải mất nửa ngày. Còn tưởng hắn nói ngoa, lúc này xem ra, hắn quả thật không nói ngoa.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ, đi tiếp vậy, mình trong một ngày cũng chưa chắc có thể từ nơi này ra ngoài, phải nghĩ một biện pháp.

Tô Bằng nhìn thoáng qua bốn phía, sau đó nhắm mắt lại, đem nội lực của mình vận chuyển tới lỗ tai, cẩn thận lắng nghe thanh âm trong rừng rậm nguyên thủy này.

Các loại thanh âm trong rừng rậm nguyên thủy bắt đầu truyền vào trong tai Tô Bằng rõ ràng, Tô Bằng nghe được trong rừng tiếng gió thổi kiêu mộc phát ra, hạt mưa trên tán cây kiêu mộc, sau đó là tiếng nhỏ hơn, thanh âm tí tách khi vào trong rừng mưa, nghe được trên cây cối, còn cả thanh âm côn trùng dưới bùn đất bắt đầu khởi động...

Còn cả, tiếng nước chảy róc rách từ phía xa truyền đến.

Những thanh âm này dần dần thành hình ở trong đầu Tô Bằng, trong ý nghĩ Tô Bằng chậm rãi xuất hiện một bộ bản đồ địa hình xung quanh đây.

Như vậy qua một hồi lâu, Tô Bằng đột nhiên mở con mắt ra, nhìn về phía một phương hướng.

Ở hướng kia, đại khái ngoài ba bốn dặm, hắn có nước chảy.

Tô Bằng nhanh chóng di động, hẩn chuẩn bị theo nguồn nước tiến lên.

Tô Bằng thi triển thân pháp, nhanh chóng di động ở trong rừng mưa này, rất nhanh, đã tìm đến chỗ nguồn nước.

Đó là một con sông đại khái ** mét, không ngừng chảy xuôi trong rừng mưa, màu nước có chút khó coi, đáy không trong, tựa hồ không cách nào dùng để uống.

Có điều Tô Bằng lúc này cũng không khát nước, cũng chẳng định vào trong nước sông, trong rừng mưa này, cùng phía dưới nhánh sông có đồ gì, hẩn cũng không biết, vào bên trong mới là mạo hiểm, càng đừng nói đến việc uống nước trong đó.

Chỉ là theo nguồn nước đi xuống, nói không chừng, sẽ có thể tìm được một số thứ thú vị, Tô Bằng cảm giác thế giới này hẩn không phải chỉ là một cảnh rừng mưa nguyên thủy như vậy thì thôi, nhất định sẽ có thứ gì đó, người bán Huyền Giới thạch cho mình cũng nói, trong Huyền Giới thạch này, tựa hồ có mấy đại yêu tồn tại, Tô Bằng muốn tìm thử, có thể tìm đại yêu mà người kia nói hay không.

Tô Bằng liền theo nhánh sông này, không ngừng đi vào chỗ sâu trong rừng mưa, rất nhanh, Tô Bằng đã đi thêm ba bốn dặm.

Phán đoán của hẩn tựa hồ là đúng, phía trước rừng mưa, tựa hồ có chút biến hóa.

Chỉ thấy hạ du sông này, sau khi đi đại khái hai ba dặm, đột nhiên có chút biến hóa, Tô Bằng trong rừng mưa, phát hiện dấu vết của một số người lưu lại, trên mặt đất có ít gạch đá tồn tại, những gạch đá này, không nên xuất hiện ở loại cảnh như rừng mưa nguyên thủy này, ngược lại giống như là vật tàn lưu của loại kiến trúc nhân loại nào đó.

Tô Bằng theo những dấu vết này, một đường tìm tới, đi không bao lâu, liền phát hiện một địa phương đặc biệt.

Nhìn cảnh vật trước mắt, Tô Bằng bất giác lú lười.

Chương 360: Di tích đá xanh (2)

Chỉ thấy ở chỗ sâu trong rừng mưa này, thậm chí có một chỗ giống di tích, chỗ này giống như là một tiểu cốc, lối vào ở rừng mưa đi thông tiểu cốc này, là một cửa đá khổng lồ, dựng ở trong này.

Tô Bằng nhìn cửa đá này, cửa đá này rộng chừng bảy tám thước, cao ** mét, đều sử dụng hòn đá màu xanh xây, là một cổng vòm đá cực lớn.

Trên cửa này, lúc này đã bám đầy rêu xanh và dây leo, nhưng vẫn có thể thấy mơ hồ trên đó có không ít văn tự, chỉ là loại văn tự này Tô Bằng cũng chưa từng xem qua, cũng không phải chữ Hán phần thể mình quen thuộc trong thế giới luân hồi tử vong.

“Đây là văn tự gì? Tại sao lại ở chỗ này? Còn cả những đá xanh kia... trong rừng mưa hẳn sẽ không sinh ra loại đá này. Thoạt nhìn chính là người không xa ngàn dặm vận tới, đem những tảng đá này chuyển vào sâu trong rừng mưa, tốn thời gian tốn công sức, nhìn bên trong hình như còn có không ít kiến trúc, như vậy mà tính không có phí tổn một vạn lượng hoàng kim, sợ là không tạo ra di tích này được, đến tột cùng là ai tu kiến di tích này chứ?”

Trong lòng Tô Bằng thâm suy đoán.

Nhìn một hồi, Tô Bằng xác nhận mình không cách nào nhận ra trên đá xanh này viết cái gì.

“Vào xem thử, nói không chừng còn có thể tìm ra một số manh mối khác.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, vội sải chân, định đi vào cửa vòm này.

...

Tô Bằng vào di tích thần bí này, lại phát hiện ở đây còn lớn hơn trong tưởng tượng của mình rất nhiều.

Tiểu cốc này thoạt nhìn cửa vào không lớn, nhưng tới gần mới phát hiện, bên trong tự thành một phương trời đất, không ngờ chiếm diện tích không nhỏ.

Trong tiểu cốc, có thể thấy các loại kiến trúc di tích khắp nơi, mơ hồ có thể nhìn ra là di tích căn phòng tế tự như miếu thờ, Tô Bằng cẩn thận đi vào bên trong, phát hiện bên trong ngoại trừ những di tích đá này, tựa hồ cũng không còn thứ gì khác.

Chỉ là ở đây cỏ dại sinh sôi rất nhiều, trên đầu chẳng những có kiêu mộc cao lớn, còn có không ít hoa cỏ hiếm thấy, mà một số hoa cỏ, có một đặc điểm thống nhất, chính là lớn, rất lớn.

Hoa cỏ ở đây, nhỏ nhất, thoát nhìn đều lớn cỡ hoa hướng dương, đi vài bước, liền có thể thấy đoá hoa cực lớn phẳng phất cái thớt. Sinh trưởng sát mặt đất, đoá hoa này quả thật giống cái thớt, phỏng chừng nếu như là nụ hoa, bao Tô Bằng trong đó cũng rất thoải mái.

Tô Bằng liền đi vào trong di tích, không biết sao, trong lòng của hắn sinh ra một loại cảm giác kỳ quái.

Loại cảm giác này, liền giống như là bị thứ gì đó theo dõi, khiến hắn có một loại cảm giác bị săn mồi, không phải thực lực của hắn kém, mà là hắn cảm giác, những ánh mắt nhìn chằm chằm mình, xem bản thân giống như là con mồi.

Nhưng quan sát bốn phía, Tô Bằng vẫn tìm không ra bất cứ dị thường nào, thậm chí ngọc bội ác ý cũng không có phản ứng, khiến Tô Bằng hết sức nghi hoặc.

Hắn thêm chú ý, chậm rãi hành tẩu ở trong di tích, nhưng mà càng đi, loại cảm giác kỳ quái này lại càng rõ ràng, giống như càng đến gần trung tâm di tích, loại cảm giác này sẽ càng ngày càng mãnh liệt.

Tô Bằng cẩn thận mà đi, đột nhiên, hắn nghe được phía sau mình cách đó không xa, hình như có tiếng thứ gì đó đang trượt trên mặt đất.

“Ai!”

Tô Bằng hô một tiếng, thi triển thân pháp, nhảy lên mấy cái, liền thả người tới chỗ phát ra tiếng.

Địa phương kia vừa rồi cách Tô Bằng một phòng đá bị huỷ nửa, chờ Tô Bằng lại tới đây, thì không phát hiện thứ gì.

Tô Bằng lại nhíu mày, hắn xác định vừa rồi mình cũng không phải tinh thần mất cảm, thật sự có tiếng thứ gì đó lướt qua, giống như là tiếng rần trượt trên đất, nếu hắn phát hiện một con trăn lớn hoặc là loại rắn khác trong này, cũng sẽ không giết mình, trong rừng rậm nguyên thủy có loại vật này rất bình thường, nhưng mà sau khi hắn chạy qua, lại không phát hiện bất luận thứ gì, lại làm cho Tô Bằng cảnh giác lên.

“Tốc độ rắn không nhanh như vậy, ở đây nhất định có thứ gì đó, ẩn ở chỗ này, những thứ ẩn ở đây, nhất định rất nguy hiểm.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Liên ở vào chính lúc này, ở địa phương cách Tô Bằng hai phòng đá, lại có tiếng “Xoạt xoạt” truyền đến, thanh âm này, cực kỳ giống tiếng bụng rắn trượt.

Tô Bằng nhanh chóng đuổi qua, nhưng vẫn đồng dạng, không phát hiện bất cứ thứ gì.

Chỉ là biểu hiện lá rụng trên mặt đất, vừa rồi, quả thật có thứ gì đó trượt tới.

“Đúng là kỳ quái!”

Trong lòng Tô Bằng càng cảnh giác, hắn nhìn khắp bốn phía, phát hiện ngoại trừ mấy đóa đóa hoa không lồ yêu dị ra, hình như không còn những vật khác.

Tô Bằng vừa muốn rời đi, nhưng mà, tiến độ dưới chân đột nhiên ngừng lại.

“Vừa rồi ở đây chỉ có hai đóa hoa! Sao bây giờ biến thành ba đóa?”

Ý nghĩ này, từ trong đầu Tô Bằng hiện lên, hắn lập tức ngẩng đầu, nhìn về phía hoa lớn yêu dị mọc thêm kia.

Mà vào chính lúc này, Tô Bằng cảm giác sau lưng mình, một hồi gió rít vang lên, vật gì đó, đột nhiên phóng về phía ót mình!

Chương 361: Thực vật yêu dị

Tô Bằng nghe thấy vật bắn về phía mình từ sau lưng dường như rất dày đặc, giống như là một chùm gì đó bắn tới, dùng kiếm không chặn lại được, hắn quyết định thật nhanh, thân thể nhảy sang phía bên cạnh, lộn người một cái tránh né thứ phóng tới từ sau lưng.

“Đình đình đình!”

Âm thanh dày đặc vang lên trước người Tô Bằng, chỉ thấy trên mặt đất, phủ kín dày đặc những thứ màu đen, nếu như Tô Bằng mới vừa rồi còn đứng ở chỗ này, như vậy những thứ màu đen kia, có thể sẽ bắn đầu Tô Bằng thành một cái sàng mất thôi.

Tô Bằng còn chưa kịp thấy là vật gì công kích mình, chợt nhìn thấy một bóng dáng rực rỡ sắc màu, đánh về phía mình.

Hắn lập tức lại lộn thêm nửa vòng, thân thể bắn lên, huy kiếm ngăn công kích của đối phương lại.

“Choang~!”

Âm thanh chói tai vang lên, vật màu hồng bắn vọt ra.

Tô Bằng lúc này mới nhìn rõ ràng, là cái gì công kích mình, chỉ thấy ở trước mặt mình, một đại vương hoa cao hơn người, vô cùng to lớn, không biết khi nào lại bất ngờ đứng dậy, rễ cây dưới chân nó thậm chí giống như là chân của con người, khiến cho nó có thể đứng thẳng, sau đó toàn bộ cánh hoa lớn giống như gương mặt của người, cành lá xung quanh cánh hoa của nó, đều mang theo răng cưa, giống như là hàm răng của sói đói, chính là thứ này, vừa rồi đã bắn về phía Tô Bằng, muốn cắn nát Tô Bằng.

Nhìn thứ này, trong lòng Tô Bằng kinh ngạc, thứ này chính là một con quái vật, rõ ràng là một đóa hoa, nhưng mà lúc này thoát nhìn lại giống như một con người, chiếc lá hình răng cưa của nó thoát nhìn vô cùng sắc bén, vừa rồi cạp một cái, nếu như mình phản ứng chậm một chút, cánh hoa này sẽ chụp lấy đầu của mình, chỉ cần những chiếc lá hình răng cưa kia cứa vào cổ mình, cái cổ nhỏ bé của mình sẽ lập tức đứt rời.

Lúc này, hoa kính màu xanh biếc giống như hình dạng cơ thể người kia, cũng có một cái đầu giống con người. Phách Vương hoa cánh hoa lớn rực rỡ khó sánh, thân thể vắn vẹo, từ trong thân thể của nó không ngừng phun ra chất lỏng màu đỏ, giống như là máu người.

Đại vương hoa này, vốn là thực vật, nhưng mà lúc này, không ngờ lại không khác gì nhân loại, Tô Bằng rõ ràng cảm nhận được từ trên thân thể nó một loại cảm giác tức giận.

Thứ vừa rồi tấn công Tô Bằng, lúc này hắn cũng đã nhìn rõ ràng, là một đóa hoa to giống như hoa hướng dương, đóa hoa hướng dương này cũng giống như đóa đại vương hoa kia, không giống như là thực vật, ngược lại có hình dạng giống con người. Dùng rễ cây làm chân đi đứng, vừa rồi, chính là thứ giống như hạt dưa bắn ra từ trong nhụy hoa của nó. Chỉ là những hạt dưa này cũng không thể ăn, ngược lại như một cây kim châm, vừa rồi một phát, đã bắn ra liền hai mươi ba mươi kim châm!

“Những cái này đều là quái vật gì vậy?”

Trong lòng Tô Bằng khiếp sợ, đây là lần đầu hắn nhìn thấy nhiều quái vật không giống người cũng chẳng giống quỷ như vậy.

Lúc này, âm thanh trò chơi “tít tít” không đúng lúc lại vang lên lần nữa.

Tô Bằng cảnh giác, hắn nhìn khắp bốn phía, lại phát hiện, từ chỗ sâu di tích, có một con “rắn” màu xanh đang bò tới.

Khi Tô Bằng nhìn rõ thứ màu xanh kia là gì, thì mới phát hiện, những thứ này cũng không phải là rắn, mà là từng sợi dây màu xanh biếc kích thước bằng cánh tay trẻ con, những sợi dây này không từ đâu mà tới, giống như có thêm sinh mạng, uốn lượn ngang dọc không khác gì rắn, vây quanh Tô Bằng.

Tô Bằng cảnh giác nhìn hai đóa quái hoa kia, sau đó phân tán một phần chú ý, vào những sợi dây màu xanh biếc này.

Chỉ thấy những sợi dây này, ở trước mặt Tô Bằng, không ngừng quấn quanh vào nhau, nhanh chóng tạo thành một quả cầu dây, dây leo trên quả cầu

không ngừng chuyển động, giống như là Transformer, những quả cầu này, bắt chọt quấn quanh vào nhau tạo thành bảy tám hình người dây leo màu xanh biếc.

Những người dây leo này không mắt không mũi không lỗ tai, chỉ là mơ hồ có thể nhìn ra phần đầu còn có tứ chi, người dây này, lập tức bỏ nhào về phía Tô Bằng.

Tô Bằng đương nhiên sẽ không cảm thấy bọn nó muốn nói chuyện với mình, lúc này Tô Bằng vọt tới trước một người dây leo, một kiếm chém vào trên người của nó.

Chỉ là, khi Vô Phong kiếm chém ở trên người nó, Tô Bằng mới phát hiện, dây leo trên thân mình người dây leo này, không ngờ hết sức cứng cáp, Vô Phong kiếm của mình chặt xuống, giống như chém lên thân của con người.

Vô Phong kiếm của Tô Bằng chỉ là chặt đứt hai ba sợi dây leo của người dây leo, nhưng không làm bị thương bản thể của nó, hướng hồ rất rõ ràng, cho dù là đầu hay là những nơi nào khác, đều không phải là chỗ yếu hại của nó, hiệu quả công kích của Tô Bằng cơ bản có thể không đáng kể.

Mà những người dây leo này, không thèm quan tâm nhận lấy bao nhiêu thương thế, bọn chúng bao vây xung quanh, từ trên cánh tay và thân thể của bọn chúng, không ngừng bắn ra dây leo giống như xúc tua, hết như ngọn roi quất về phía Tô Bằng.

Tô Bằng chém vài kiếm, đã hiểu rõ tiếp tục thế này sát thương tạo thành cho kẻ định vô cùng nhỏ bé, nếu như mình bị bọn chúng vây vào giữa, những dây leo này sẽ chặn đứng bản thân, không ngừng quấn quanh trên người mình, sợ rằng nếu như bị đám thực vật quỷ dị này tóm lấy nhất định sẽ không sống nổi.

Hắn chém đứt hai dây leo bắn tới, sau đó thi triển thân pháp, phá vòng vây xông ra, từ trong vòng kẹp của đám dây leo chằng chịt này xông ra bên ngoài.

Chỉ là Tô Bằng vừa mới thoát khỏi đám dây leo bao vây xung quanh, hai làn cương châm đột ngột bắn tới, hóa ra không biết từ khi nào, lại có hai

đóa hoa giống như là hoa hướng dương này xuất hiện ở nơi này, những đóa hoa giống như hoa hướng dương kia, phóng ra những cương châm sinh trưởng nhọn hoắc trên nhụy hoa, bắn ra phát đầu tiên, đại khái bốn năm giây, từng cây cương châm nhọn hoắc dài chừng vài centimet này, lực đạo bắn ra cũng rất mạnh, nếu như bắn vào trên người Tô Bằng, thì đã có thể gắn chặt Tô Bằng vào trên mặt đất.

Bởi vì một bên còn có người dây leo đuổi theo, Tô Bằng không muốn ham chiến ở đây, chỉ là thi triển thân pháp, tránh thoát mũi nhọn vài đóa quái hoa phía sau phóng tới, đồng thời chú ý đại vương hoa hành động khá là nhanh kia, tạm thời tránh lui, rời khỏi nơi này.

Cho dù là người dây leo, hay là những quái hoa này, đều dùng rễ cây hoặc là dây ở trên mặt đất gần như di chuyển bằng phương thức “đi” đường, cho nên tốc độ so với Tô Bằng vốn vẫn còn kém xa lắm, Tô Bằng nhắc tới tốc độ, vút bỏ bọn chúng xem như rất là dễ dàng, không cần tới thời gian mấy nhịp thở, đã vút lại bọn chúng ở bên ngoài tầm mắt.

Mà lúc này, Tô Bằng nhìn khắp bốn phía, phát hiện mình đã đi tới trong sâu di tích thần bí này.

“Những quái vật, vài đóa quái hoa kia xem như thôi đi, đám người dây kia, thật sự quá khó nhằn, trên người chúng căn bản không có chỗ yếu, chém đứt dây lập tức có dây mới sinh trưởng bổ sung thêm, giống như thân thể bất hoại... Nếu như để bọn chúng bắt phải, mọi chuyện sẽ không còn hay ho nữa!”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, hẩn nhìn về phía trước, nơi đựng độ đám yêu quái kia, trong lòng suy nghĩ.

“Cũng không biết những quái vật này chỉ có trong khu di tích này, hay là còn tồn tại cả trong cả khu rừng mưa này... Có điều, mật độ bọn chúng ở trong khu di tích này, dường như lại khá nhiều so với bên ngoài, xem ra, bọn chúng và di tích này nhất định có liên hệ gì đó.”

“Nói không chừng, nơi này chính là hang ổ của lũ quái vật kia!”

“Nhìn thấy bộ dạng của bọn chúng, dường như đang muốn ngăn cản mình đi vào trong chỗ sâu khu di tích, nói không chừng, nơi thâm sâu trong di tích có điều ngạc nhiên gì đó!”

“Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con! Nếu như đã đến đây rồi, thì phải vào trong xem sao, xem thử trong đó có thứ gì!”

Tô Bằng thâm nghĩ trong lòng, hấn xách Vô Phong kiếm, tiếp tục thăm dò vào sâu bên trong di tích...

Toàn bộ di tích này, phần lớn đều là kiến trúc đá xanh, căn nhà bằng đá đại khái cao hơn ba thước, lọt vào mặt đất khoảng chừng nửa thước, diện tích của căn phòng này đại khái năm sáu chục mét vuông, vừa vặn đủ cho một nhà ba người sống.

Trong di tích này, phần lớn là căn nhà đá như thế này, còn có thể nhìn thấy kiến trúc miếu thờ như vậy, những miếu thờ kia rõ ràng lớn hơn nhiều những căn nhà đá khác, hơn nữa nóc nhà đều là hình tròn, tương đối dễ nhận ra.

Chương 362: Thoát khỏi ảo cảnh (1)

Càng đi sâu vào bên trong di tích, Tô Bằng càng phát hiện miếu thờ không ngừng gia tăng, còn những căn nhà bình dân bằng đá khác cũng đã bắt đầu giảm dần, mãi đến khi hấn đi đến một quảng trường.

Ở bên trong nơi sâu của khu di tích, là một quảng trường cực lớn, quảng trường này, dường như có thể chứa được một ngàn hai ngàn người đồng thời ở nơi này tổ chức hoạt động nào đó, khi cái này đi đến nơi đây, cũng bị cảnh tượng bên trong làm cho khiếp sợ.

Chỉ thấy ở trong quảng trường này, dày đặc, chỉ ít có bốn năm trăm loại hoa quái mình chưa từng thấy qua, những loại hoa quái biết đi này, lúc này giống như là sao quanh trăng sáng, vây quanh đóa hóa rực rỡ sắc màu ở giữa, giống như đang bái lạy vị thần nào đó.

Cánh hoa to lớn rực rỡ kia, trưởng thành hết sức đặc biệt, khoảng chừng cao hơn hai ba người, so với những căn nhà đá xung quanh thì cao hơn rất

nhiều, cánh hoa của nó cũng không phải cánh hoa trải rộng kia, mà giống như một... giống như một chiếc máy camera, hoặc là dụng cụ phát sóng, nếu như muốn để Tô Bằng ví dụ, hẳn sẽ cảm thấy cánh hoa này giống như một loại thực vật nào đó có thể bắn ra đậu trong trò chơi cương thi đại chiến thực vật hẳn từng chơi qua kia.

Chỉ là đóa hoa khổng lồ này, trên thực tế thì, lại mạnh hơn rất nhiều, cánh hoa của nó cực lớn, giống như là một khẩu đại pháo.

Đóa hoa khổng lồ này, giống như một tướng quân, được bốn năm trăm hoa quái vây xung quanh.

Tô Bằng nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

“Chẳng lẽ, đóa hoa khổng lồ lớn nhất kia, chính là đại yêu quái ở đây?”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Vào lúc này, Tô Bằng đột nhiên cảm giác dưới chân, bỗng xảy ra đôi chút khác thường.

Hắn cúi đầu xem xét, phát hiện chung quanh mình, không biết từ khi nào, xuất hiện vài đóa hoa nhỏ.

Những đóa hoa nhỏ này, cũng đều giống những hoa quái mình nhìn thấy trước đó, có thể sử dụng rễ cây đi lại giống như con người, có điều mỗi một đóa hóa cao không tới hơn mười phân. Xem ra, trái lại giống như phiên bản còn nhỏ của những đóa hoa quái to lớn kia.

Những tiểu hoa quái này, cũng không vì bản thân nhỏ bé mà lùi bước, từng cái muốn xông vào Tô Bằng, muốn dùng răng cưa trên người để tấn công Tô Bằng.

Tô Bằng thấy, lập tức nhấc chân, hai cái liền đạp chết ba bốn tiểu hoa quái như vậy, những tiểu hoa quái kia thực lực quá yếu, quả thật giống như con gián con sâu giẫm phát liền giết chết.

Nhưng mà, uy hiếp của bọn nó đối với Tô Bằng, cũng không phải là nằm trên lực tấn công.

Ngay khi Tô Bằng giết chết hai ba con tiểu hoa quái, bảy tám tiểu hoa quái còn lại, giống như nhận thấy kinh hãi, thân thể run rẩy không ngừng, giống như con người đang run lên.

Tô Bằng vừa rồi muốn tiếp tục giẫm chết hết bọn chúng, nhưng mà còn chưa kịp giẫm, đột nhiên chợt nghe thấy tiếng sóng âm chói tai!

Những tiểu hoa quái này, không ngờ lại lợi dụng một phương thức báo động kỳ lạ, phát ra sóng âm tần số cao không hề tương xứng với thân hình của bọn chúng, không ngừng tru tréo. Tiếng rống này lập tức khiến Tô Bằng đầu óc choáng váng căng phồng.

Đây không phải là chuyện tồi tệ nhất, chuyện xấu nhất chính là, những đại hoa quái giống như đang làm lễ tế gì đó trên quảng trường kia, cũng nghe thấy đợt sóng âm, giống như bị cắt ngang, toàn bộ đều biểu hiện ra cảm xúc phần nộ, ùn ùn xông tới chỗ Tô Bằng giống như thủy triều.

Trong lòng Tô Bằng thầm hét một tiếng nguy to rồi, hấn mấy cước giết chết những tiểu hoa quái kia, mới khiến cho sóng âm cao tần làm mình đầu óc choáng váng kia ngừng lại, lúc này, những đại hoa quái kia, khoảng cách đuổi tới Tô Bằng gần nhất đã không đến sáu bảy mét.

Trên đường Tô Bằng đi đến, lúc này, đột nhiên cũng đã tuôn ra một đám hoa quái, còn có những đám dây leo giống như con rắn, đám dây leo kia, lập tức lần nữa quấn quanh vào nhau, biến thành sáu bảy người dây leo, bọc đánh Tô Bằng.

“Không hay rồi!”

Nhìn thấy tình huống này, trong lòng Tô Bằng trầm xuống, hấn phát hiện, bản thân không ngờ bất tri bất giác đã lọt vào trong vòng vây, bốn phía đều là hoa quái cùng quái vật dây leo, số lượng đôi phương tuyệt đối có thể dìm chết bản thân.

Tô Bằng cũng không dám ở lại, hấn thi triển khinh công, bay lên trời, dự định xông ra phía bao vây mỏng manh nhất trước, sau đó hãy suy nghĩ bước tiếp theo.

Chỉ là, Tô Bằng vừa mới vọt lên trời, đã có mười bốn mười lăm dây leo từ trên mình người dây leo bắn ra, quấn quanh Tô Bằng giữa không trung.

Tốc độ dây leo bắn lên còn nhanh hơn Tô Bằng, nếu không đề phòng chắc chắn đã bị kéo xuống, Tô Bằng bất đắc dĩ, chỉ có thể trì hoãn thân pháp, lẳng không thay đổi vị trí trên không trung, chặt đứt phần lớn dây leo quấn lấy mình.

Chỉ là mười bốn mười lăm sợi dây leo này thật sự là quá nhiều, hắn cũng không thể hoàn toàn phòng ngự, một sợi dây leo quấn quanh vào phần eo của Tô Bằng, sau đó Tô Bằng cũng cảm giác được một luồng sức mạnh, bất chợt từ từ không trung bị giật mạnh xuống dưới.

Phản ứng đầu tiên khi Tô Bằng rơi xuống đất, chính là chặt đứt dây leo quấn quanh lưng mình, nhưng mà lúc này hắn lại rơi vào trong vòng vây trùng điệp của hoa quái, đám quái vật xông lên lúc này, cũng càng ngày càng nhiều.

Tô Bằng quyết định thật nhanh, lập tức thi triển Tuyệt Sát Bán Thức Kiếm Pháp, kiếm khí hình dạng hoa sen lẳng không bắn ra, chém vào một đám hoa quái phía trước.

Thân thể những hoa quái bị chém trúng lập tức đứt đoạn, cường độ thân thể hoa quái không phải rất lợi hại, so với người bình thường còn không bằng, một kiếm này liền giết được mấy con hoa quái.

Chương 363: Thoát khỏi ảo cảnh (2)

Nhưng mà hoa quái đằng sau, lại như tre già măng mọc, lập tức bổ sung vào chỗ trống.

Tô Bằng rơi xuống, chỉ thấy phía sau mình lại xông lên bốn năm người dây leo, đám quái vật này so với hoa quái mà nói có thể nói là da dày thịt béo, công kích bình thường căn bản không tạo ra được vết thương chí mạng nào cho chúng, nếu bọn chúng nhào lên, quấn chặt lấy Tô Bằng, e rằng mạng của Tô Bằng đành bỏ lại đây.

Trong nháy mắt, phản ứng bản năng của Tô Bằng, chính là dùng át chủ bài của mình, hấn chém ngang một nhát kiếm, kiếm ý giao động, muốn chém đứt ngang đám người dây leo này.

Chỉ là, sau khi chém ra một kiếm này, tâm lý Tô Bằng cũng không nắm chắc, bởi vì đám người dây leo này, Tô Bằng vẫn không xác định bọn chúng có phải có ý thức và tâm tình độc lập hay không, chiêu thức loại hình kiếm ý tấn công tinh thần như vậy, đối với bọn chúng có hiệu quả hay không?

Nhưng mà, chuyện khiến Tô Bằng thật không ngờ đã xảy ra.

Bốn năm người dây leo kia, sau khi bị kiếm ý giao động của Tô Bằng đánh trúng, đột nhiên thân thể thoáng dừng lại, bỗng chột bất động.

Ngay sau đó, bốn năm người dây leo, thân thể vặn vẹo liên hồi, không ngờ sụp đổ, biến thành một đồng dây leo bình thường.

Đám dây leo này cũng không mất đi sức sống, không ngừng vặn vẹo trên mặt đất, bò về phía sau, rốt cuộc cũng không cách nào biến thành người được.

“Kiếm ý hữu hiệu sao?”

Nhìn thấy kết quả này Tô Bằng lập tức tinh thần phấn chấn.

Hắn lập tức lần nữa thi triển kiếm ý, tấn công đám hoa quái trước mặt.

Quả nhiên, đám hoa quái này giống như có ý thức của mình, sau khi bị kiếm ý Tô Bằng tấn công, toàn bộ cả đám hoa quái, đồng loạt đứng sững lại.

Tô Bằng tiến lên, chỉ vài đường kiếm, đã chém chết mấy cái hoa quái.

Không biết thế nào, hoa quái xông tới thật sự là quá nhiều, kiếm ý Tô Bằng chỉ có thể ngăn cản nhất thời, cuối cùng, vẫn bị biển hoa quái bao vây.

Tô Bằng dốc hết toàn lực chém chết bốn mươi năm mươi hoa quái, cuối cùng không gian mình di chuyển thi triển kiếm pháp thân pháp cũng không

có, vào giờ khắc này, Tô Bằng rút cuộc cũng cảm giác được một tia hiểu ra, hần thi triển công pháp tự nổ có được từ chỗ Thi Thanh.

Lập tức, chân khí trong cơ thể Tô Bằng trong nháy mắt ở trạng thái kích hoạt cực độ, cả người hần giống như là một thùng thuốc súng, trong nháy mắt nổ mạnh, phạm vi năm thước chung quanh, đại khái ba bốn mươi hoa quái chen chúc với nhau, cùng lúc cùng với Tô Bằng bị nổ tan tành thành mảnh vụn.

Chỉ là, lại không có chút máu thịt, bắn ra ngoài không trung...

...

Tô Bằng toàn thân tuôn mồ hôi lạnh, thân thể giật mình một cái, từ trên giường bật dậy.

Mãi đến khi Tô Bằng rơi xuống đất, hần mới kịp phản ứng, bản thân giống như có lẽ đã một lần nữa trở lại thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi.

Hần quay đầu nhìn trên giường, chỉ thấy, viên Huyền Giới thạch tản ra ánh sáng ngũ sắc, đã rơi xuống chỗ kia, chỉ là ánh sáng trên bề mặt, dường như âm đảm đi rất nhiều.

“Vừa rồi... ta quả thực có lẽ đã ở trong Huyền Giới thạch?”

Trên mặt Tô Bằng còn mang theo hoảng loạn, dùng tay vuốt thân thể của mình, xác nhận bản thân chưa chết, vẫn đang ở trong trò chơi.

Có điều, hần lập tức khôi phục tỉnh táo.

Thật ra, vào thời khắc cuối cùng, đã phát hiện mình có thể là quả thật ở trong Huyền Giới thạch.

Nguyên nhân chính là, hần phát hiện, bản thân thời khắc cuối cùng, bị hoa quái có răng cưa kia cắn trúng, nhưng trong thân thể, lại không hề chảy máu.

Gặp loại sát thương này, không thể không chảy máu được, nguyên nhân duy nhất không có chảy máu, chính là thân thể vốn dĩ ở trong rừng mưa kia,

thực sự không phải là thực thể!”

Hiểu được điểm này, Tô Bằng mới sử dụng thuật tự nổ cuối cùng, bằng không hẳn liều mạng vét sạch toàn bộ của cải của mình, cũng phải ở trong thế giới kia giãy dụa tìm một con đường sống cho mình.

“Thật là quá kỳ diệu... Thế giới kia, thật không ngờ chân thật đến thế, thậm chí ngay cả trang bị trên người ta, cũng có thể mang vào trong thế giới kia.”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, hắt từ trong túi Càn Khôn của mình lấy ra Vô Phong kiếm, chỉ thấy Vô Phong kiếm yên tĩnh nằm trong vỏ, rút ra xem xét, không hề có dấu vết vừa mới sử dụng.

“Xem ra, trong thế giới huyền hoặc kia, rất có thể là hình chiếu đạo cụ trên người ta... Nói như vậy, ta ở thế giới kia, sử dụng đạo cụ trên người ta, có phải cũng xem như thật sự tiêu hao hay không?”

Tô Bằng suy nghĩ.

Có điều đây cũng không phải trọng điểm, Tô Bằng cảm Vô Phong kiếm trong tay, nhắm mắt lại, đứng lặng một hồi lâu, đột nhiên chém ra một kiếm.

Một kiếm này hết sức bình thường, giống như không hề có bất kỳ chiêu thức nào, nhưng chỉ có Tô Bằng biết, một kiếm này, là sử dụng kiếm ý.

“Là ảo giác hay là sự thật? Tại sao ta cảm thấy, lúc sử dụng kiếm ý, trở nên mượt mà hơn chút?”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, mà hắt đột nhiên nhớ tới một chuyện, mở ra thuộc tính của mình, điều tra tin tức nhắc nhở hệ thống vừa rồi.

Mở ra tin tức nhắc nhở, đồng tử Tô Bằng đột nhiên co rút lại một chút, bởi vì hắt phát hiện, trên hệ thống tin tức của hắt, không ngờ xuất hiện một dòng chữ màu vàng.

“Bạn đã giết kẻ địch, nhận được 17 điểm kinh nghiệm thực chiến.

Bạn đã giết kẻ địch, nhận được 15 điểm kinh nghiệm thực chiến.

Bạn đã giết kẻ địch, nhận được 19 điểm kinh nghiệm thực chiến.”

Chương 364: Tham gia tiệc tối (1)

Tô Bằng cũng không biết, những kinh nghiệm thực chiến này là từ đâu mà có.

Căn cứ thời gian thu được trên hệ thống tin tức để xem, những kinh nghiệm thực chiến này hẳn là vừa rồi lúc giết chết những quái hoa trong Huyền Giới thu được, nhưng mà những quái hoa kia là giết chết trong Huyền Giới, không ngờ có thể thu được giá trị kinh nghiệm thực chiến, thật khiến Tô Bằng hết sức bất ngờ.

Thực tế, là giá trị kinh nghiệm thực chiến của những quái hoa này cho Tô Bằng có hơi ít.

Mặc dù bản thân quái hoa thực lực không quá lợi hại, nhưng cũng mạnh hơn cường đạo Tô Bằng từng đối chiến rất nhiều, dựa theo thói quen cấp kinh nghiệm nhất quán của game này, loại đẳng cấp quái vật này, Tô Bằng gần như tính ra giá trị kinh nghiệm.

Cho dù một con quái hoa, không để cho Tô Bằng chừng một trăm kinh nghiệm thực chiến, bốn mươi năm mươi hẳn phải có, nhưng mà bây giờ, mỗi con quái hoa chỉ có hơn mười điểm giá trị kinh nghiệm, đây là một điểm có vẻ quái dị.

Một điểm khác khiến Tô Bằng hoài nghi, chính là nam nhân bán Huyền Giới thạch kia, lúc bán Huyền Giới thạch này, cũng không nhắc tới điểm này.

Nếu như có thể từ trong Huyền Giới thạch thu được kinh nghiệm thực chiến, mặc dù kinh nghiệm thực chiến tương đối ít, cũng là một thứ bán điểm, nếu lúc trước hẳn bán khối Huyền Giới thạch mà nói điểm ấy, giá của Huyền Giới thạch còn có thể tăng lên mấy ngàn lượng hoàng kim, nhưng người kia lại không nói gì cả, điều này thật khiến người ta hoài nghi.

“Chẳng lẽ, nam nhân dùng Huyền Giới thạch này thế chấp ở chỗ ta, cũng không biết bí mật này?”

Trong lòng Tô Bằng suy đoán.

“Có điều, có một điểm có thể xác nhận, nam nhân bán Huyền Giới thạch cho ta, cũng không giống lời hắn nói, đã từng vượt ải Huyền Giới thạch này, ít nhất không giết sạch quái hoa bên trong, không phải ta tự cao tự đại, Huyền Giới kia, nếu một cá nhân ta không qua nổi, như vậy người bán Huyền Giới thạch cho ta, chắc chắn cũng không qua nổi.”

Trong lòng Tô Bằng, xác định chuyện này.

Thực lực của bản thân Tô Bằng, trong giang hồ đã ở vào trình độ thượng tầng, cho dù nam nhân bán Huyền Giới thạch không chênh lệch mình bao, phỏng chừng cũng giống như vậy, đi đến chỗ quảng trường kia, liền không cách nào qua cửa tiếp, Tô Bằng không tin thực lực của người kia, sẽ gấp mấy lần bản thân, có thể vượt ải dưới tình huống này.

“Nói như vậy, chuyện hắn nói sau khi vượt ải Huyền Giới thạch này sẽ có ba đại yêu, tùy cơ dạy dỗ người qua cửa một loại bí pháp... Cho dù không phải giả, cũng là hắn chưa từng trải qua, nghĩ lại, có thể là lý do thoái thác của người bán Huyền Giới thạch cho hắn, bản thân hắn, đều có thể không vượt ải được... Hoặc là, không có năng lực vượt ải.”

Trong tay nắm khối đá nhiều màu, Tô Bằng suy đoán.

Trên thực tế, suy đoán của hắn, đã rất gần sự thật.

“Có điều, điều này với ta mà nói, cũng không sao cả. Ta chỉ cần có thể xác định, ở bên trong Huyền Giới thạch này, ta có thể tu luyện kiếm ý, là được rồi.”

Trên tay bỏ thêm ít lực đạo, Tô Bằng nắm chặt khối Huyền Giới thạch này, trong lòng nghĩ.

...

Căn cứ ký ức của Tô Bằng, hắn cũng đại khái đoán được chút nguyên nhân mình thu được kinh nghiệm thực chiến là gì.

Trong hệ thống tin tức của hắn, kinh nghiệm thực chiến thu được tổng cộng còn chưa vượt qua sáu trăm, đại khái là kinh nghiệm của hơn ba mươi con quái hoa.

Mà căn cứ ký ức của Tô Bằng, hắn sử dụng kiếm ý, đại khái công kích quái hoa, gần như cũng là con số này.

Như vậy tính ra, rất có thể, những quái hoa thu được kinh nghiệm thực chiến, chính là mấy con mình dùng kiếm ý công kích.

Tô Bằng nghĩ thông suốt điểm ấy, trong lòng yên ổn hơn rất nhiều.

Dù sao Huyền Giới thạch vẫn trên tay hắn, bây giờ không nóng vội, tí nữa lại vào trong Huyền Giới thạch, nghiệm chứng thử, sẽ rõ ràng.

Tô Bằng nghĩ thông suốt những điều này, thu Huyền Giới thạch vào trong Đại Càn Khôn của mình, sau đó mở cửa sổ tiểu lâu ra.

Mặt trời bên ngoài, đã bắt đầu ngã về tây, nhìn sắc trời, hắn là đến chừng ba giờ chiều.

Tô Bằng cũng cảm giác có chút đói bụng, hắn đi qua mở cửa phòng, bên ngoài bày một hộp cơm, hắn biết là người phía trước chuẩn bị cho mình, cũng không khách khí, mở hộp cơm ra, bên trong là ba món ăn một món canh, một chén cơm, còn có một hồ rượu vàng, cùng một hộp cua tráng miệng.

Thấy những thứ này, Tô Bằng rất có khẩu vị, cầm hộp cơm vào phòng, liền bắt đầu ăn.

Sau khi ăn cơm xong, vừa hay nhìn thấy dưới tiểu lâu, Từ bá Huyền Hồ đường mang theo Tô Xán, hai người cùng đi đến.

Tô Bằng nhìn hai người đi lên lầu, biết chuyện mua nhà hắn đã thành.

Quả nhiên, sau khi Tô Xán đi lên, mặc dù kiềm chế, nhưng vẫn như cũ không kềm nén được hưng phấn.

“Sự phụ, chúng ta ở thành đông mua một tòa nhà, tòa nhà này rất lớn, có thể ở lại rất nhiều người, nghe nói trong trạch tử kia có một người đọc sách rất lợi hại... Chỉ có điều bây giờ gia đạo sa sút, chúng ta dùng hai trăm ba mươi lượng hoàng kim, liền mua toàn bộ, đây là kim phiếu cùng tán kim còn lại.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, thành đông xem như địa phương khá phồn hoa trong Lâm Y thành, cũng coi là tác đất tác vàng, 230 lượng hoàng kim mua một đại trạch, cũng là giá phải chăng.

Chương 365: Tham gia tiệc tối (2)

“Ừm, chuyện này làm không tệ, tiền còn lại ngươi giữ trong người đi, Từ bá cũng phiền toái, giúp đỡ một chút, tìm một số gia đình cùng hạ nhân tin được, Tô Xán, sau này ngươi liền sống ở đó, ta sẽ mời một số lão sư cho ngươi, giảng cho ngươi một ít đạo lý ngoài võ công tu luyện.”

Tô Bằng nói, Đồng tâm thuật của hắn mặc dù có thể đem tri thức truyền thẳng vào đầu Tô Xán, nhưng kinh nghiệm đối với nhân sinh, còn cả tu dưỡng tâm tính, lại không có cách gì truyền vào, Tô Bằng cũng không hi vọng thu đồ đệ này, bởi vì cuộc sống đột nhiên biến tốt, biến thành một bại gia tử hoặc là bởi vậy đoạ lạc, tìm mấy tiên sinh có tri thức hiểu lễ nghĩa, vẫn rất cần thiết.

Tô Xán khẽ gật đầu, hắn trước kia liền rất hâm mộ người khác có thể tìm tiên sinh dạy mình đọc sách cùng đạo lý, không ngờ, bản thân bây giờ cũng có cơ hội này.

“Tô tiên sinh yên tâm, những điều này đều là chuyện nhỏ.”

Từ bá ở bên cạnh gật đầu nói.

Sau đó, hắn lại nói với Tô Bằng.

“Đúng rồi, Tô tiên sinh, có chuyện ta nên nói cho ngươi biết, Thiếu tông chủ chúng ta, xế chiều hôm nay liền đã đi, hắn nói ngươi biết hắn đi chỗ nào, mặt khác, Thiếu tông chủ trước khi đi, đã từng thông báo với chúng ta,

Tô tiên sinh nếu đến Lâm Y, ta và mấy người trong nhà khác, sẽ xử lý chuyện thương hội ở đây.”

“Hắn rút cuộc vẫn đi...”

Tô Bằng nghe xong, thở dài một tiếng.

Tôn Nhất Hao rút cuộc vẫn chuẩn bị đi chỗ bí ẩn Từ Hàng Tĩnh Trai kia xem thử.

Có điều, trong lòng Tô Bằng cũng càng phát ra hiếu kỳ.

Tôn Nhất Hao người này, Tô Bằng cảm giác có chút nhìn không thấu hắn, lúc gặp mặt lần đầu tiên, Tô Bằng cho rằng hắn chỉ là một thanh niên nhiệt huyết say mê y đạo, có chút lý tưởng nhiệt huyết, quả thật định vì thế giới này làm chút gì đó.

Nhưng mà gặp lại Tôn Nhất Hao, Tô Bằng lại cảm giác không đúng, Tôn Nhất Hao này, thoát nhìn cũng không có chủ nghĩa lý tưởng phảng phất ánh sao tràn ngập như Tô Bằng tưởng.

Hắn ngoại trừ y thuật cùng ý niệm duy trì công bình ra, tựa hồ còn tâm tư khác... Có điều những tâm tư này Tô Bằng không cảm giác rõ.

Hoặc là nói, đối phương rất biết che dấu tâm tư chân chính của mình.

Tóm lại, Tô Bằng cảm giác, người này cũng không đơn giản như biểu hiện mặt ngoài, chuyện hắn làm, tựa hồ đều có mục đích, nhưng lại khiến người ta không thấy rõ mục đích của hắn.

Tỷ như lần này đi dò xét nơi đóng quân của Từ Hàng Tĩnh Trai, Tô Bằng cũng cảm giác, không phải đơn thuần vì giải cứu bằng hữu của hắn.

Từ lời Tôn Nhất Hao nói đến xem, bằng hữu bị Từ Hàng Tĩnh Trai giam giữ của hắn, hắn là nữ tử, nhưng Tô Bằng lại không nghĩ rằng, Tôn Nhất Hao là vì tình yêu nam nữ, mà huy động nhân lực, đi cứu viện người kia.

Nhất định là có duyên cớ khác, mới khiến cho Tôn Nhất Hao cố chấp với chuyện này như thế.

“So với việc đi dò hỏi nơi đóng quân của Từ Hàng Tĩnh Trai, ta mà là hấn thì chỉ cần đưa chân phí một vạn lượng hoàng kim, vậy thì sẽ đơn giản hơn một chút.”

Sau khi tiễn Từ bá, Tô Bằng đứng ở cửa sổ tiểu lâu, trong lòng nghĩ.

Mặc dù mình thiếu Tôn Nhất Hao một nhân tình, nhưng vẫn hi vọng, hấn không nên xảy ra chuyện kỳ quái gì, cuốn mình vào bên trong.

...

Sau khi Tô Bằng ăn cơm xong, lại tu luyện một hồi 《 Thanh Vân mật tu – Khu Vật Thiên 》, cảm giác có chút tiến cảnh nho nhỏ, trong lòng cảm giác coi như thoả mãn, sau đó lại không có chuyện gì, liền logout trước.

Hôm nay, cũng đại khái trôi qua như thế, bởi vì lúc Tô Bằng mua Huyền Giới thạch người kia từng nói qua, Huyền Giới thạch này đại khái một tháng sử dụng một lần, là tần suất tốt nhất, Tô Bằng cũng sẽ không liên tục vào trong Huyền Giới thạch, mà lại tu luyện Khu Vật Thiên một ngày.

Chờ đến tối lúc logout, Tô Bằng đã có thể ở trong ý thức của mình, đẩy đi một điểm sáng lớn cỡ quả bóng.

Tô Bằng với tiến độ này coi như rất thoả mãn, cộng thêm tối nay cùng người ước hẹn trong hiện thực, nên logout sớm một chút.

Sau khi logout, Tô Bằng đi tắm rửa, thay một bộ quần áo mới mua gần đây, vừa mới chuẩn bị xong, chợt nghe chuông cửa bên ngoài vang lên.

Tô Bằng đi ra ngoài, chỉ thấy người ở phía ngoài, chính là hàng xóm của mình Kha Nhĩ Khắc, liền đi ra ngoài.

“Tô tiên sinh, chúng ta đi bây giờ liền đi tham gia tiệc tối? Là ngôi xe của ta hay là tự lái xe?”

Bên ngoài Kha Nhĩ Khắc tiên sinh, hỏi Tô Bằng.

“Ta tự lái xe, Kha Nhĩ Khắc tiên sinh dẫn đường hộ là được rồi.”

Tô Bằng nói, Kha Nhĩ Khắc gật đầu, nói.

“ok.”

Liền vào trong ô tô của mình.

Tô Bằng từ trong ga-ra lấy xe, mở cửa chính ra, theo xe của Kha Nhĩ Khắc, cùng chạy đi.

Hai người chạy chừng ** phút, đã tới chỗ cử hành tiệc tối.

Đó là một nơi được xưng tụng là khu nhà cao cấp chân chính.

Tô Bằng theo Kha Nhĩ Khắc, đỗ xe ở cửa khu nhà cao cấp này.

Nếu không phải nghe lời của Kha Nhĩ Khắc, Tô Bằng thậm chí có thể xem ở đây là trung tâm hội nghị nào đó, chứ không phải nơi ở tư nhân.

Vì căn phòng này thật sự quá mức xa hoa, cả tường ngoài, ngang chiếm diện tích đã vượt một trăm bảy mươi mét trở lên, diện tích thực tế bên trong, đại khái vượt ba vạn mét vuông trở lên.

“Huýt ~”

Tô Bằng huýt sáo một tiếng, nói.

“Đây thực là một nơi ở khí phái.”

“Đây là nhà Tát Lâm, tí nữa ta giới thiệu cho người.”

Kha Nhĩ Khắc mỉm cười nói, nói xong cùng Tô Bằng đi vào...

Chương 366: Đại nhân vật

“Căn hộ này là Nhà Tát Lâm... Người có thể không biết Tát Lâm, nhưng hẳn là nhân vật khó lường.”

“Tát Lâm là người Mỹ, hậu tiến sĩ ngành hoá học, vào lúc 30 tuổi còn ở đại học nổi tiếng dạy sinh viên, đồng thời là một người phụ trách hạng mục

quốc gia Hoa Kỳ.”

“Có điều Tát Lâm là một người rất có suy nghĩ, sau khi hắn xong hạng mục quốc gia của mình, bắt đầu nghiên cứu hạng mục tư nhân, nghiên cứu là một loại dược vật đặc thù.”

“Về sau nghiên cứu của hắn lấy được tiến triển mang tính đột phá, mà nghiên cứu tư nhân của hắn, kinh phí nghiên cứu là tài trợ bản thân hắn kéo tới, cho nên bản thân hắn có được tất cả quyền độc quyền.”

“Hắn lợi dụng độc quyền bản thân, rất nhẹ nhàng đã lấy được một cam kết của công ty chế thuốc hàng đầu thế giới, trở thành nhà khoa học số 1 của công ty kia, cũng vào nửa năm sau đã trở thành phía đối tác công ty, bây giờ công ty đó, tổng giá trị cổ phiếu chừng ba tỷ đôla, mà Tát Lâm có được cổ phần 18.75% của công ty kia.”

“Thấy khu nhà cao cấp này không? Đây là Tát Lâm bỏ chín trăm ngàn đô la úc mua đây, là chỗ nghỉ dưỡng của hắn cùng vợ hắn, vợ hắn là học sinh của hắn, nhỏ hơn hắn tám tuổi, là tiến sĩ đại học Princeton, người rất đẹp, bây giờ đại khái đã định xin từ chức ở Princeton, bởi vì công ty của bọn họ là công ty Úc, cho nên bọn họ liền chuyển đến nơi đây, hơn nữa nhập quốc tịch Úc.”

Kha Nhĩ Khắc vừa đi, vừa nói với Tô Bằng tin tức chủ nhân khu nhà cao cấp tổ chức tiệc tối.

Tô Bằng vừa nghe vừa gật đầu, theo những miêu tả này tạo ra một hình tượng trong đầu mình.

Vị Tát Lâm tiên sinh này, đại khái gần bốn mươi tuổi, tướng mạo văn nhã, rất vun đắp gia đình, tư duy linh động, hơn nữa biết hưởng thụ cùng đạo lý đối nhân xử thế.

Nếu không nghe kể, hắn cũng sẽ không biết chỗ này tốn chín trăm ngàn đô la Mỹ để mua.

Nói xong, Tô Bằng đã cùng Kha Nhĩ Khắc đi tới cửa chính khu nhà cao cấp này, cửa đứng hai người bảo vệ, Tô Bằng cùng Kha Nhĩ Khắc đưa thiệp

mời, liền vào trong khu nhà cao cấp.

Trải qua một hành lang trang hoàng kiểu văn hoá phục hưng, Tô Bằng cùng Kha Nhĩ Khắc đi tới hậu viện của khu nhà này.

Hậu viện chiếm diện tích rất lớn, thậm chí ở bên trong có hai tiểu đình nghỉ mát phong cách Trung Quốc. Chỉ có điều chỗ nên là hồ nước, lại bị sửa thành hai bể bơi không nhỏ.

Ở bên cạnh bể bơi, có bày bàn thức ăn, trên đó là đủ loại thức ăn, thoạt nhìn rất phong phú, Tô Bằng liền thấy được tôm Bắc Cực rất dài cùng trứng cá muối thoạt nhìn không tệ.

Tiệc tối thậm chí còn dùng cả bồi bàn, những bồi bàn này thoạt nhìn hẳn là mời từ trong quán rượu ra rất có dáng, bụng khay cùng các loại rượu, xen kẽ ở tiệc tối, lại không khiến người ta cảm thấy hỗn loạn.

Người tham dự tiệc tối, đã tới đại khái bảy tám chục người, rất nhiều người đều đi cả nhà, còn có không ít đứa nhóc cũng tới, những đứa bé này đều mặc vest, có mấy đứa còn thắt nơ, thoạt nhìn trang phục rất tỉ mỉ.

Sau khi Kha Nhĩ Khắc mang Tô Bằng đi tới, rất nhanh, chung quanh liền đi tới một số tân khách, bao vây Kha Nhĩ Khắc.

Nhìn ra được, Kha Nhĩ Khắc coi như rất được hoan nghênh trong này, những người này trò chuyện với Kha Nhĩ Khắc rất vui, quan hệ hòa hợp, có điều cũng có thể là do thực lực cùng địa vị của Kha Nhĩ Khắc.

Đây cũng là điểm tương đối bất đắc dĩ, chỉ có người thân phận cùng địa vị không quá kém, mới dễ trở thành bạn tốt nhất, quy tắc xã giao này dùng được mọi lúc mọi nơi, ở xã hội chủ nghĩa tư bản càng rõ ràng.

Những người bạn của Kha Nhĩ Khắc này, ở trong đám người tham gia tiệc tối, thuộc trình độ trung đẳng, không phải cao nhất cũng không phải thấp nhất, bọn họ với Tô Bằng bên cạnh Kha Nhĩ Khắc, cũng biểu lộ một loại hiếu kỳ lễ phép, mấy vị phu nhân lơ đãng còn hỏi thăm tin tức cá nhân của Tô Bằng.

Tô Bằng cũng ứng phó đầy xã giao lễ nghi, loại trường hợp này hẳn tới không nhiều lắm, có điều không ăn thịt heo, cũng từng thấy heo chạy, ngôn ngữ ngoại giao Tô Bằng nhớ rõ không ít, bây giờ lấy ra ứng phó, hoàn toàn không thấy ráng sức.

Mấy phen thử kết giao, Tô Bằng cùng đối phương đại khái cũng có hiểu biết đại khái, những người bạn của Kha Nhĩ Khắc, minh bạch nguyên quán của Tô Bằng là Trung Quốc, là người kinh doanh “Khoáng sản cùng xa xỉ phẩm đặc thù” tích lũy tài phú, sau đó di dân đến châu Úc, mà Tô Bằng cũng biết đại khái, nội dung sinh hoạt đại khái của những người bạn của Kha Nhĩ Khắc, phần lớn là đồng sự trong mấy công ty vừa nhỏ, không sâu lo vì chuyện cơm áo, nhưng cũng không tính là quá có tiền, đại khái tổng tài sản chừng hơn một triệu đến mấy chục triệu đô la Úc, từ mức tiêu phí trong nội dung hoạt động của bọn họ mà xem, đám người có tài sản lưu động chừng trăm vạn đô la Úc.

Tài sản của riêng Tô Bằng, đã vượt xa giai tầng này, có điều Tô Bằng cũng chẳng tận lực nói đến cái này, khoe khoang tài phú rất dễ tạo thành ngăn cách, Tô Bằng rất kiệm lời, chỉ có điều lúc nói chuyện, khiến người ta có cảm giác hẳn thực lực không tầm thường.

Cứ như vậy, Tô Bằng nhàm chán mà nói chuyện với những người bạn của Kha Nhĩ Khắc, nửa tiếng sau, Tô Bằng đã lại quen mấy người bạn, mà người tham gia tiệc tối, cũng đã gần đến một trăm ba bốn mươi người, cũng đã gặp chủ nhân tổ chức yến hội Tát Lâm, cùng hình tượng trong đầu Tô Bằng không khác nhiều, hẳn mặc bộ trang phục tự do, lại càng có thể cho thấy sự tùy ý của chủ nhân.

Lại thêm một lát, Tô Bằng chợt nghe trong hội trường yến hội, truyền đến một trận xôn xao cùng tiếng vỗ tay.

Theo những thanh âm kia, Tô Bằng quay đầu đi, chỉ thấy một nam tử vóc người khôi ngô hơn bốn mươi tuổi, vào tiệc tối, hẳn vừa đến, liền có một loại khí tràng cực kỳ cường thế.

Người này có thể là người duy nhất mang theo bảo vệ vào nơi này, hẳn vào sân, lập tức có không ít tân khách tiệc tối vây quanh, rất nhiều người nói

chuyện với hấn, người này hăng hái, vừa đi đường vừa nói chuyện với người hỏi thăm xung quanh, rất giống phái đoàn của nhân sĩ thành công.

“Hắc, Tô, thấy rồi, vị này chính là đại nhân vật đó.”

Ở bên cạnh Tô Bằng, một người đàn ông da trắng vóc người thấp bé, bụng rượu sâm banh, nói với Tô Bằng.

Người này, là nhân vật mới quen Tô Bằng, người có một số thói quen, mới uống vài chén rượu với Tô Bằng, thì đã không xem mình là người ngoài.

“Người kia là ai? Sao ta thấy hấn quen mắt vậy?”

Tô Bằng nhìn người này, cũng thấy tựa hồ rất quen mắt, nhưng chắc chắn không phải tận mắt thấy qua, dạng quen mắt giống như người qua đường từng đi sượt qua người.

Mặc dù Tô Bằng có trí nhớ tốt, nhưng cũng không phải luôn có thể nhớ kỹ tất cả mọi người đi ngang qua cạnh mình mỗi ngày được.

“Tô, người tất nhiên thấy quen mắt rồi, sân bay cùng nhà ga Canberra đều có poster tranh cử của người này.”

Nghe xong những lời này, Tô Bằng lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Lúc mình từ Sydney ngồi tàu hoả trở lại, lúc trên tàu, đã từng thấy poster tranh cử của người này.

“Hấn là Lục Nhĩ Khắc Văn.”

Tô Bằng nói.

“Đúng vậy, chính là hấn, là nhân vật số 4 của đảng tự do Úc... Có điều, thủ lĩnh đảng tự do đã qua tuổi, thân thể lại không tốt, định về hưu, mà nhân vật số hai tuổi còn lớn hơn thủ lĩnh, nhân vật số ba vừa mới bị gièm pha chính trị, danh vọng sụt giảm, độ ủng hộ so với Lục Nhĩ Khắc Văn không kém là bao, còn có thể kém hơn chút, cho nên nói, bây giờ Lục Nhĩ Khắc Văn này, trên thực tế là người có khả năng tiếp được vị trí thủ lĩnh đảng tự do Úc nhất.”

Người da trắng nhỏ bé kia, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, nhú mồm, nói.

“VẬY há không phải nói, hử...”

“Đúng vậy, sắp tới năm tuyển cử rồi, năm nay tiếng hô của cộng đảng Úc rất cao, nếu bọn họ thành công, nói không chừng, vị Lục Nhĩ Khắc Văn tiên sinh này, chính là tổng thống mới của Úc.”

Người da trắng vóc dáng nhỏ bé khẽ gật đầu, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, nheo mắt lại, cũng nhìn về phía Lục Nhĩ Khắc Văn ở trung tâm bị các tân khách vây quanh.

Tuyển cử Úc khá đặc sắc, Úc ở mặt hình thức kết cấu quốc gia áp dụng chế độ liên bang, tầng cao nhất là chính phủ liên bang, sau đó là chính phủ châu, phía dưới châu là chính phủ địa phương. Bởi vậy, tuyển cử Úc Chủ cũng sẽ chia ba cấp, một là tuyển cử liên bang, sinh ra chúng nghị viên cùng nghị sĩ liên bang; hai là hội nghị tuyển cử châu; ba là tuyển cử chính phủ địa phương dưới châu. Phạm vi áp dụng của ba loại tuyển cử này khác nhau, quy tắc cũng khác nhau, cơ cấu tổ chức khác nhau, có thể nói đều có đặc điểm riêng.

Là thuộc địa Anh quốc, Úc ở mặt chính thể cơ bản mô phỏng hình thức chế độ đại nghị của Anh quốc. Căn cứ quy định hiến pháp, cơ cấu lập pháp cao nhất của liên bang là hội nghị liên bang. Hội nghị Úc do nữ vương (Tổng đốc liên bang đại biểu), tham nghị viện cùng hạ nghị viện tạo thành, đồng thời ở mặt kết cấu tổ chức, đại thể tham chiếu hình thức quốc hội Hoa Kỳ, chọn dùng chế độ lưỡng viện.

Úc bây giờ có mấy chục chính đảng lớn nhỏ, chủ yếu chính đảng là công đảng cùng đảng tự do. Công đảng Úc (australianlabourparty) thành lập năm 1891, là chính đảng lớn nhất của Úc, quan hệ mật thiết với công hội, chủ yếu đại biểu ích lợi giai tầng lao động, từ năm 1940 trở đi từng 12 lần chấp chính, hiện nhậm lãnh tụ Lục Khắc Văn (kevinrudd), cũng là Thủ tướng Úc hiện giờ. Đảng tự do (liberalparty) thành lập năm 1944, tiền thân là đảng liên hợp Úc thành lập năm 1931. Chủ yếu đại biểu ích lợi chủ công thương

nghiệp, từng nhiều lần chấp chính. Năm 1996 đến năm 2007, đảng Tự do liên tục chấp chính mười một năm rưỡi, cũng thành công dẫn dắt kinh tế suy yếu của Úc từ đầu niên đại 1990 đi về hướng kinh tế phồn vinh. Đảng nhỏ khác có đảng quốc gia (alparty) đảng Dân Chủ, lục đảng, đảng gia đình số 1, đảng liên minh tiến bộ cùng Úc **...

Những thủ lĩnh chính đảng tham gia tranh cử này, sẽ tự động trở thành Thủ tướng Úc, cũng chính là người quyền lực cao nhất của Úc.

Mà vị Lục Nhĩ Khắc Văn trước mắt này, chính là nhân vật số 4 của đảng Tự do Úc, rất có thể tiếp nhận vị trí thủ lĩnh, nếu đảng Tự do Úc ở sang năm không xa tuyển cử thành công, hẳn tiếp theo sẽ trở thành...

Thủ tướng Úc!

Chương 367: Công ty Lôi Đốn (1)

“Ta đã nhớ ra hắn là ai rồi, chỉ có điều hắn tại sao lại xuất hiện ở nơi này? Chẳng lẽ Tát Lâm kia có sức ảnh hưởng lớn như vậy, có thể làm cho hắn đặc biệt tham gia dạ tiệc này?”

Tô Bằng nhìn thoáng qua Lục Nhĩ Khắc Văn đã trở thành trung tâm của dạ tiệc tối nay, nói với nam tử da trắng vóc dáng thấp đứng bên cạnh.

“Ha ha, người còn không biết sao, Lục Nhĩ Khắc Văn cũng ở xã khu của chúng ta, chính là hàng xóm của chúng ta.”

Bên cạnh Tô Bằng, một vị phu nhân hơn ba mươi tuổi mặc lễ phục dạ hội màu đỏ đi tới nói.

Tô Bằng cùng với nam tử da trắng vóc dáng thấp bên cạnh, đều khẽ gật đầu chào với vị phu nhân này, vừa rồi Tô Bằng qua sự giới thiệu của Kha Nhĩ khắc đã biết vị phu nhân này là phu nhân chủ tịch công ty nguyên liệu dược liệu số một số hai của xã khu Kha Nhĩ Khắc.

“Hắn cũng ở xã khu của chúng ta?”

Nghe đến xã khu này, Tô Bằng có chút ngẩn người, đây thật đúng là một tin tức mới.

“Đúng vậy, Lục Nhĩ Khắc Văn mặc dù có thời điểm hơi có vẻ bảo thủ, nhưng trên thực tế vẫn là một người tốt, ta cùng với nhà hấn là hàng xóm, cách nhau chừng hai trăm mét, các người cũng biết, khí hậu ở Canberra đôi lúc sẽ có chút ít dị thường, mùa đông sẽ có mưa băng và tuyết, ta gặp hấn lúc hấn đang dọn tuyết ở xe của mình.”

Vị phu nhân này nói với Tô Bằng, sau đó nhìn thoáng qua xung quanh, hạ thấp thanh âm, nói.

“Thật ra thì, ta còn rất là thương thức Lục Nhĩ Khắc Văn, hấn ngoại trừ là một chính trị gia thành công ra thì còn là một người cha tốt.”

“Người cha tốt? Ta nghĩ mỗi người đàn ông có con cái ở đây đều sẽ là một người cha tốt hết cả.”

Nghe xong lời của vị phu nhân này, người đàn ông da trắng vóc dáng thấp bên cạnh dường như cảm thấy vị phu nhân này quá mức tôn sùng Lục Nhĩ Khắc Văn, có chút ghen tị nói với nàng.

“Không, ta không phải nói ý này.”

Vị phu nhân này lắc lắc đầu, khẽ lên tiếng.

“Thật ra thì ta vốn không muốn nói, có điều nếu đã nhắc tới...”

“Có chuyện xưa đặc biệt nào sao?”

Người đàn ông vóc dáng thấp da trắng này nghe vị phu nhân này nói như thế. Dường như chợt tới điểm tò mò, quay đầu qua hỏi.

“Ừ, thật ra thì các người hấn là không biết, Lục Nhĩ Khắc Văn có một người con gái bị bệnh đặc biệt, con gái của hấn bị bệnh này từ lúc sinh ra, không thể làm những hoạt động kịch liệt, thậm chí không thể lớn tiếng cười vui, nếu không xương cốt của nàng sẽ... Răng rắc. Thật giống như làm bằng thủy tinh.”

Vị phu nhân này làm ra một động tác tay đứt gãy, sau đó nói.

“Con gái của hấn ta đã thấy qua, một cô bé đáng yêu tóc vàng như thiên sứ, nhưng mà thật bất hạnh, lại mắc phải loại bệnh cổ quái này... Hơn nữa, bệnh của nàng tựa hồ là hiếm thấy trong hiếm thấy, không cách nào giống như là khác thông qua phẫu thuật hoặc là uống thuốc thì sẽ chữa khỏi được, chỉ có thể tự mình cẩn thận mà thôi.”

“Lục Nhĩ Khắc Văn hết sức yêu thương con gái của mình. Mỗi ngày đều phải đẩy xe lăn mang con gái của mình ra ngoài tản bộ, hơn nữa nghe nói, hấn vốn là ở trong một tòa nhà rất tốt... Lục Nhĩ Khắc Văn từ chỗ cha mình kế thừa không ít tài sản, có điều bởi vì chữa bệnh cho con gái mình mà hấn đã bán sạch khu nhà cấp cao như biệt thự được tổ truyền, nhà ở bây giờ tuy rằng không tồi nhưng so với cổ trạch do cha ông để lại thì kém xa rất nhiều.”

“Hóa ra là như vậy.”

Người đàn ông da trắng nghe xong, bộ dạng như bưng tỉnh đại ngộ, sau đó vẻ mặt đồng tình nói.

“Nói như vậy, hấn coi như là một người cha đủ tư cách. Vì người nhà phải làm một chút việc hy sinh.”

“Đúng vậy.”

Vị phu nhân này nhẹ gật đầu, cuối cùng mới sửa sang lại dáng vẻ một chút, nói.

“Đương nhiên ta vốn cũng không muốn nói chuyện riêng của người ta, chẳng qua là hôm nay nói đến nơi đây thì ta cũng nói một chút, ta cũng không phải là cái loại người thích buôn chuyện về nhà của người khác.”

“Dĩ nhiên rồi.”

Tô Bằng cùng với người đàn ông da trắng kia lập tức gật đầu, nói với nàng.

Vị phu nhân này thỏa mãn phổ biến hứng thú buôn chuyện, còn nói thêm mấy câu, liền thấy người quen vừa tới nên chào từ biệt với Tô Bằng và người đàn ông da trắng, đi qua chỗ người quen nói chuyện phiếm.

“Xem ra, trên thế giới ở chỗ nào cũng không thể thiếu người thích buôn dưa lê... Cho dù là tổng thống Úc tương lai cũng không thể chạy trốn được.”

Nhìn vị phu nhân kia sau khi rời khỏi, lại gia nhập vào một đám người mới, sau đó tiếp tục nhìn Lục Nhĩ Khắc Văn đang nói gì đó, người đàn ông da trắng cảm khái nói.

Tô Bằng nhún nhún vai, thế giới này ở đâu cũng không thể thiếu người thích tán dóc về chuyện của người khác, có điều cũng tốt, cũng để cho mình có thêm một số tin tức hơn.

Vào lúc này, Kha Nhĩ Khắc mới vừa rời bị bằng hữu kéo qua một bên nói chuyện phiếm, đột nhiên đi tới đây.

Chương 368: Công ty Lôi Đồn (2)

“Thế nào? Tô, vẫn thích ứng kịp chứ? Ta thấy người với loại tình huống này giống như cá gặp nước ấy.”

Thấy Tô Bằng đi tới đây, Kha Nhĩ Khắc cười nói với Tô Bằng.

Tô Bằng khẽ mỉm cười, nói.

“Cũng khá tốt.”

“Tô, để ta giới thiệu cho người mấy người bằng hữu nhé.”

Kha Nhĩ Khắc gọi Tô Bằng, Tô Bằng gật đầu, hẳn cùng với người đàn ông da trắng bên cạnh đi đến cái vòng tròn nhỏ hẹp đó.

Người trong hội này, hình như so với những người Kha Nhĩ Khắc mới vừa giới thiệu cho Tô Bằng lúc nãy thì cao cấp hơn một chút, điểm này từ cách ăn mặc cũng có thể thấy được.

Người Kha Nhĩ Khắc mới vừa giới thiệu cho Tô Bằng, cũng là người mặc Tây phục cà vạt, cách ăn mặc tương đối có nề nếp, tuy rằng thoạt nhìn xem ra rất chính quy, nhưng cảm giác có chút ít câu nệ, mà người Kha Nhĩ Khắc giới thiệu cho Tô Bằng lúc này, đại bộ phận đều là mặc trang phục hưu nhân hoặc là đồ ở nhà.

Đó cũng không phải bọn họ mặc không nổi trang phục cao cấp hơn, sự khác biệt ở chỗ trên mặt mỗi người bọn họ đều mang theo vẻ mặt hết sức thoải mái.

Tô Bằng thấy trạng thái khí chất tinh thần của bọn hắn liền hiểu rõ, những người này đều là người có thực lực chân chính, chỉ có người có thực lực chân chính mới có thể ở nơi dạ tiệc của những con người có tầng lớp không thấp này, mặc một thân quần áo bình thường mà vẫn còn có thể nhàn nhã như thế.

Bởi vì những con người thực lực này, đã không cần phải nhìn xem sắc mặt của người khác.

“Tô, giới thiệu cho người một chút, vị này chính là Cổ Tư Đình, đây là Hách Bản, đây là Nội Cổ Đức, vị này chính là Ốc Nhĩ Đặc Tô, là hàng xóm mới của chúng ta.”

Kha Nhĩ Khắc giới thiệu ba người với Tô Bằng, ba người này cũng tỏ vẻ hữu hảo với Tô Bằng, thân mật gật đầu với Tô Bằng, theo thứ tự vươn tay ra.

Tô Bằng cũng bắt tay với ba người, chẳng qua là hắn phát hiện, Hách Bản với Nội Cổ Đức cũng còn khá tốt, vị nam nhân tên gọi Cổ Tư Đình kia giống như có chút không tập trung.

Có điều Tô Bằng còn chưa có nông cạn đến mức cho là đối phương biểu hiện thất thường, nhất định là đối với mình khinh thị, chẳng qua là vị Cổ Tư Đình này dường như biểu tình trên mặt có một ít khổ sở buồn bực.

Phát hiện điểm này, cũng không chỉ có Tô Bằng, Kha Nhĩ Khắc cũng nhìn ra người này giống như có tâm sự gì, liền mở miệng hỏi.

“Cổ Tư Đình, bằng hữu của ta. Người có phải có chuyện gì xảy ra hay không? Sao lại mặt ủ mày chau như thế?”

“Cổ Tư Đình phải một chút phiền toái, có lẽ người có thể giúp được hắn, Kha Nhĩ Khắc.”

Nghe xong lời của Kha Nhĩ Khắc, vị Hách Bản bên cạnh kia, mở miệng nói.

“Chúng ta đều là bằng hữu, nếu có vấn đề gì có thể nói ra, người cứ nói đi, Cổ Tư Đình?”

Kha Nhĩ Khắc nghe xong, lập tức nói với Cổ Tư Đình.

“Ài, chuyện này có lẽ người cũng không giúp đỡ được cái gì đâu.”

Cổ Tư Đình nói, có điều hắn vẫn kể ra.

“Chuyện là như vậy, các người biết ta vẫn kiểm giữ mấy cổ phiếu của các công ty trong một thời gian dài, trong đó có một công ty đã xảy ra vấn đề rất lớn, cổ phiếu tuy rằng bây giờ còn chưa có rớt xuống đáy, nhưng cũng không tốt lắm. Căn cứ vào tin tức nội bộ của ta, công ty này không bao lâu sau có thể gặp phải khủng hoảng tài chính, nói như vậy đến lúc đó ta nếu như không có tổng hết toàn bộ đồng cổ phiếu này ra ngoài thì sẽ gặp nguy hiểm.”

Cổ Tư Đình nói với bọn người Tô Bằng.

“Cổ phiếu của công ty nào? Người cầm bao nhiêu?”

Nghe xong lời của Cổ Tư Đình, Kha Nhĩ Khắc trầm ngâm một hồi, hỏi Cổ Tư Đình.

“Là cổ phiếu của công ty Lôi Đồn, cổ phiếu của công ty kia là chín mươi tám đồng Úc một cổ. Ta giữ một trăm hai mươi vạn cổ, giá trị hơn một tỷ đồng Úc.”

Cổ Tư Đình nhăn mặt nhíu mày nói.

“Công ty Lôi Đồn, là công ty Lôi Đồn chế tạo súng ống đạn dược kia sao?”

Nghe xong lời của Cổ Tư Đình, Kha Nhĩ Khắc khẽ nhíu mày hỏi Cổ Tư Đình.

Tô Bằng nghe xong, lông mày cũng giật giật.

Hắn biết công ty Lôi Đồn này, đó là công ty về súng ống đạn được lớn thứ tư của Úc, Tô Bằng lúc ở trong tiệm súng chọn mua súng ống, thấy trong catalogue của công ty bọn họ bày ra hơn 2000 hình súng ống kinh điển của Lôi Đồn.

Công ty súng ống đạn được của nước ngoài đều có thể trực tiếp đưa ra thị trường, không hề quản lý nghiêm ngặt giống như ở Trung Quốc, ở nước ngoài mua cổ phiếu của công ty súng ống đạn được, cũng không phải là chuyện quá ghê gớm.

“Không thể nào... Công ty Lôi Đồn mấy năm này thành tích vẫn rất không tệ, cổ phiếu tăng gấp đôi... Bây giờ sao lại như thế này...”

Kha Nhĩ Khắc lấy tay sờ lên cằm, dường như đang suy tư, trầm ngâm nói.

“Ài, công ty Lôi Đồn thật ra coi như không tệ, mấy năm trước xuất ra mấy loại vũ khí kinh điển, khiến cho cổ phiếu của công ty bọn họ tăng lên... Cổ phiếu của công ty bọn họ lúc cao nhất đã từng tăng lên đến một trăm bốn mươi hai đồng Úc một cổ.”

“Có điều đó đã là mấy năm trước, mấy năm trước ta mua vào cổ phiếu của Lôi Đồn đang lúc gần như ở đỉnh cao, lúc ấy mua vào chính là một một trăm ba mươi vạn một cổ, sau đó bán lẻ ra ngoài mười vạn cổ, đại khái thu về được mấy trăm vạn đồng Úc.”

“Ta lúc ấy thấy được triển vọng của công ty này, tính toán giữ cổ phiếu một thời gian dài, cũng trở thành thành viên của hội đồng quản trị, thậm chí còn tính toán đem cổ phiếu này truyền lại nữa chứ... Nhưng mà không ngờ chín năm sau, những tác phẩm của công ty Lôi Đồn liên tục chế tạo sau này, tuy rằng không đến mức thất bại, nhưng vũ khí của bọn hắn so với vũ khí của các công ty sản xuất khác, thì chỉ là ăn theo, hơn nữa cho dù là thành phẩm hay vẫn còn là số liệu thí nghiệm thì đều bị công ty đối địch vượt qua hoàn toàn.”

“Ta rất hoài nghi có người trong nội bộ bọn hắn truyền tư liệu ra ngoài, nhưng cũng không có chứng cứ, công ty này bởi vì sáng tạo ra vũ khí mà đã tiêu hết một số tiền lớn, đang gặp phải nguy cơ về tài chính, mấy năm này chẳng qua là dựa vào những mẫu kinh điển trước kia để duy trì.”

“Thật ra, ta vẫn còn có lòng tin với công ty này, công ty Lôi Đồn vẫn còn là một công ty có thực lực, nhưng, ai ngờ...Khủng hoảng tài chính của bọn họ lại trầm trọng đến mức này.”

“Mấy ngày hôm trước ta mới nhận được lời mời các thành viên hội đồng quản trị của công ty Lôi Đồn, tham gia hội nghị, mới biết được bọn họ đang muốn tiến hành điều hòa vốn trong hội đồng quản trị một lần nữa, để cho bọn họ qua được cửa ải khó khăn này.”

Chương 369: Ý tưởng của Tô Bằng (1)

“Nhưng mà, ta đầu tư vào công ty này là để kiếm tiền, tuy rằng bọn họ nếu qua được cửa ải khó khăn này, có thể sẽ tiếp tục huy hoàng, nhưng bây giờ sự thật là bọn hắn đã bắt đầu khiến ta mất tiền.

“Ta bây giờ đang suy nghĩ có nên bán đi cổ phiếu của công ty Lôi Đồn, hay là tiếp tục chuyển một khoản tiền từ những nơi khác vào cho công ty Lôi Đồn?

Cổ Tư Đình dường như hết sức đau đầu nói.

Hắn không có chú ý tới, khi hắn nói những chuyện này, ánh mắt của Tô Bằng lóe sáng một chút...

Bọn người Cổ Tư Đình lúc nhắc tới chuyện này, cũng không có quá mức chú ý tới Tô Bằng.

Trong đó, Tô Bằng là một người châu Á là một chuyện, trong cái vòng tròn này mặc dù không có kì thị chủng tộc, nhưng dù sao có một người khác biệt màu da lọt vào trong cái vòng tròn này quả thật càng thêm khó khăn một chút, một mặt khác bọn họ chẳng qua chỉ xem Tô Bằng là bằng hữu bình thường của Kha Nhĩ Khắc, mà còn loại bằng hữu bình thường này của Kha Nhĩ Khắc thì có rất nhiều.

Tô Bằng vốn cũng không đặc biệt chú ý tới bọn họ nói chuyện, mãi đến khi hắn nói tới công ty Lôi Đồn.

Tên của công ty Lôi Đồn giống như một bóng đèn sáng trưng, khiến cho đầu óc của Tô Bằng sáng ngời.

Lúc trước hắn đang suy nghĩ, năm trăm triệu USD của mình phải chăng phải thay đổi thành lực ảnh hưởng trong hiện thực, bởi vì tiền cất đó cũng chỉ là tiền chết, chỉ có tiêu xài mới mang đến sự hưởng thụ, trao đổi các loại vật tư, mang đến cho mình quyền lực cùng với sức ảnh hưởng, mới xem như là sự tiêu xài chân chính.

Chẳng qua là hắn vẫn chưa suy nghĩ rõ ràng được đến tận cùng nên đầu tư sản nghiệp gì mới tương đối tốt đây.

Mà bây giờ hắn nghe được Cổ Tư Đình nhắc đến công ty Lôi Đồn, Tô Bằng đột nhiên cảm giác trong lòng sáng ngời, cảm thấy được đây là một công ty phù hợp với yêu cầu đầu tư của mình.

Trong lòng Tô Bằng có mấy cái công ty mà mình sắp sửa đầu tư, có vài cái yêu cầu.

Thứ nhất, công ty này, phải là công ty hoạt động tốt đẹp, đây có thể bảo đảm cho sự đầu tư của mình, không đến mức mới trong vòng mấy năm đã tụt nước trôi đi.

Thứ hai, công ty này phải có lực ảnh hưởng cố định, tin tức này là từ mạch chính trị cùng với năng lực hành động của hắn và năng lực tin tức báo lại.

Còn có yêu cầu thứ ba...

Lực ảnh hưởng trên chính trị, ở Trung Quốc các loại xí nghiệp sở hữu quốc gia như dầu mỏ trước tiên không bàn đến, tối thiểu cũng phải giống như là loại xí nghiệp như Mãnh Ngưu, Alibaba, hoặc là xí nghiệp kém hơn một chút như Ngưu Vân thuộc Alibaba, dưới quyền có mấy vạn công nhân viên làm việc cho nó, hàng năm lợi nhuận và thuế giao nộp đủ để gây dựng lại một thành trấn loại nhỏ, các bộ ngành chính phủ còn phải suy xét.

Đây là ở Trung Quốc, xã hội tư bản chủ nghĩa, loại lực ảnh hưởng này còn phải gấp bội, Coca Cola, người có cổ quyền lớn nhất của xe hơi Ford, lúc

cần cũng có thể trực tiếp đến Nhà Trắng tìm Tổng Thống, Obama có thể không gặp mặt được sao?

Về phần thực lực hành động cùng với thực lực tin tức... Vẫn lấy alibaba làm ví dụ, nơi nào có phụ nữ có ngực bự nhất cũng biết, người nói Alibaba cùng với trang web của hắn nắm giữ bao nhiêu tin tức hữu dụng?

Lại chẳng hạn như trụ sở chính của Hamburger, xe hơi Bmw, nhà xưởng để bản thiết kế, số bảo vệ bên trong đến mức nào, phần lớn đều không hiểu rõ lắm nhưng mà trên cơ bản có thể chắc chắn được, nếu người có thể trộm được bản thiết kế ở đó thì có thể đến Nhà Trắng trộm vali xách tay trang bị đạn hạt nhân phát xạ của Tổng Thống.

Những điều này là do thực lực.

Trùng hợp công ty Lôi Đồn, hoàn toàn thỏa mãn những yêu cầu này.

Luận về tình hình kinh doanh, theo như lời Cổ Tư Đình, kinh doanh của công ty Lôi Đồn vẫn còn có thể cứu vãn được. Nguy hiểm nó gặp phải là dòng chảy tiền mặt tạm thời bị đứt gãy, mà còn cơ cấu của cả công ty vẫn còn khá được.

Luận về lực ảnh hưởng, công ty Lôi Đồn là công ty chế tạo súng ống đạn được lớn thứ tư của Úc. Cho dù là đối mặt với chính phủ hay là các đơn vị có quyền lực, cũng sẽ không bị yếu thế, nếu không căn bản không thể sống sót đến giờ này.

Về phần yêu cầu thứ ba, là thứ Tô Bằng coi trọng nhất, chính là giá trị năm trăm triệu USD của hắn. Bảo đảm công ty mà mình đầu tư năm trăm triệu USD này phải để cho mình thành nhân vật trọng yếu trong công ty, tốt nhất là người có cổ quyền lớn nhất, lui mười bước mà nói, tối thiểu phải là cổ đông quan trọng.

Giá trị trên thị trường của công ty Lôi Đồn Tô Bằng cũng rõ, đại khái khoảng chừng năm trăm triệu USD, năm trăm triệu USD của mình đại khái chỉ có thể thu được khoảng 10% cổ phần công ty, hơn nữa trực tiếp thông qua ngân hàng Mỹ Lâm thu mua cổ phiếu Lôi Đồn, nhất định sẽ tạo sự rung chuyển lớn, đem giá cả cổ phiếu kéo cao

Chương 370: Ý tưởng của Tô Bằng (2)

Như vậy nhất định sẽ khiến người nắm giữ công ty này đối với mình có thái độ thù địch nhất định... Bởi vì Tô Bằng vẫn không rõ người sở hữu công ty Lôi Đồn là ai, tính cách như thế nào, là người coi trọng lợi ích hay là coi trọng quyền lực, nếu như là loại sau, đối phương sẽ thích hưởng thụ quyền hành một mình nắm giữ công ty sủng ông đạn được khổng lồ này, hành vi của mình chính là khiêu khích hấn, mà còn đối phương là người cầm quyền của một công ty sủng ông đạn được, nếu hấn có thái độ thù địch với mình, rất nhanh liền sẽ biến thành bạo lực trắng trợn.

Mà bây giờ, công ty Lôi Đồn đang ở vào một thời điểm tế nhị, nó có nhu cầu cấp bách về tiền bạc, nhưng cũng phải nhìn xem người cho hấn tiền có dụng ý gì, Tô Bằng không muốn xài tiền còn phải chọc tới đối thủ như vậy, có lẽ, chuyện này có thể làm cho xinh đẹp một chút.

Tranh thủ dùng ít tiền nhất, kiếm về cho mình lợi ích lớn nhất.

Đây là suy nghĩ trong lòng Tô Bằng.

Nếu như đã quyết ý này, Tô Bằng liền hạ quyết tâm, hấn không nóng nảy trực tiếp nói chuyện này với Cổ Tư Đình vào lúc này. Thứ nhất hấn vẫn còn chưa có xác định phương pháp hành động của mình, thứ hai, hấn cũng không muốn để quá nhiều người biết hành động của mình, đến cái vòng tròn của Cổ Tư Đình này cũng đã quá nhiều rồi, bị người có ý nhìn chăm chăm vào, cho dù là chĩa mũi nhọn vào mình hay là hành động của mình, thì cũng sẽ không được thuận tiện.

Hấn chỉ là kiên nhẫn nghe mấy người này nói chuyện với nhau, chờ mong một thời cơ, một mình gọi Cổ Tư Đình nói chuyện, để biết rõ thêm một chút về công ty Lôi Đồn.

Cơ hội rất nhanh liền đã tới rồi.

Sau khi Kha Nhĩ Khắc nghe Cổ Tư Đình kể ra, an ủi hấn một chút, sau đó cho hay Kha Nhĩ Khắc cũng không quen biết người có thực lực lớn, có thể một lần mua nhiều cổ phiếu như vậy.

Nhưng hẳn có thể tìm một số bằng hữu có thể giữ bí mật, xem thử có người nào có biện pháp gì không.

Ngoài ra, hẳn vẫn đang nói chuyện cùng bên kia và Lục Nhĩ Khắc Văn, quan hệ với chủ nhân dạ tiệc hôm nay, Tát Lâm, cũng không tệ, có lẽ Tát Lâm có biện pháp trợ giúp Cổ Tư Đình thoát khỏi hoàn cảnh này.

Nghe xong lời của Kha Nhĩ Khắc, Cổ Tư Đình tỏ vẻ hẳn thật là người bạn chí cốt, hi vọng có kết quả, Kha Nhĩ Khắc liền gật đầu rời đi, Tô Bằng cũng cùng ba người này nhẹ gật đầu, rời khỏi nơi này.

Tô Bằng cùng với Kha Nhĩ Khắc nói vài câu, bởi vì hẳn muốn gặp bọn người Tát Lâm, mình cũng đã gặp qua, hơn nữa hẳn còn có chuyện Tô Bằng liền tạm thời tách ra khỏi hẳn, có điều Tô Bằng cũng đã thăm dò rõ ràng Kha Nhĩ Khắc đến tột cùng là ai.

Từ cuộc nói chuyện vừa rồi, còn có những chuyện đã xảy ra từ khi bắt đầu dạ tiệc cho đến bây giờ, Tô Bằng đã hiểu rõ, Kha Nhĩ Khắc chính là loại người cực kỳ giỏi về xây dựng quan hệ, từ việc quan hệ hết sức hữu hảo hòa hợp trong vòng tròn của những người có thực lực này là có thể nhìn ra, càng rõ ràng hơn là những người chủ động tìm đến Kha Nhĩ Khắc kia, bất chuyện chưa nói, tất cả đều nhiều ít đối với hẳn có một chút nịnh nọt.

Nói trắng ra là, Kha Nhĩ Khắc này, chính là người môi giới của xã hội thượng lưu, là nhân vật mối lái tin tức và quan hệ, lợi dụng đáng về tột bụng cùng với năng lực xã giao của mình, câu thông trên dưới, ở trong mối quan hệ giữa tầng lớp thượng lưu của Canberra này lẫn lộn như cá gặp nước. Đồng thời sử dụng mạng lưới quan hệ của mình để tăng giá trị tài sản của mình lên.

Hẳn chính là giỏi về câu thông với mỗi cá nhân, giỏi về tổng hợp lại tin tức, lợi dụng tin tức, dần dà khiến mọi người dưỡng thành một loại ý thức ” Có khó khăn tìm Kha Nhĩ Khắc, do đó trong vòng tròn này hẳn lên như điều gặp gió.

Loại người này, đặt ở lúc nội chiến hẳn là tổng tin tình báo giữa các quân, để ở thời cổ đại chính là loại mạnh vì gạo, bạo vì tiền, chết rồi trên diếu văn

phải ghi thêm là nhà hoạt động xã hội, nếu là biến thành nữ nhân nên gọi là đoá hoa giao tiếp hoặc danh viện xã giao.

Loại người này quan trọng nhất là duy trì sự linh hoạt xã giao rộng khắp của mình, hấn sở dĩ nhiệt tình chủ động tìm tới mình như vậy, là bởi vì mình vẫn còn là một “điểm mấu chốt” chưa được “khai phá”, không biết mình có năng lực cùng với sức mạnh gì, hấn sẽ đối với mình ân cần, nếu như không có tác dụng gì với hấn thì rất nhanh sẽ bị hấn lạnh lùng xử lý, chỉ duy trì quan hệ trên mặt mũi.

Tô Bằng trước kia đã biết không ít loại người như thế này, có điều không có ở đẳng cấp cao như Kha Nhĩ Khắc. Cũng chẳng chuyên nghiệp được như hấn, ít nhất về mặt “chân thành” cùng với đối đáp như một nhà ngoại giao kia thì không có chuyên nghiệp được như hấn, đương nhiên, thành quả thu vào cũng không thể so sánh được.

Đối với cái loại người này, Tô Bằng không có cảm giác tốt đẹp gì, cũng không có ác cảm gì, chỉ là trong vòng luẩn quẩn thường xuyên xuất hiện vài loại người như thế này, chẳng qua là kinh nghiệm nói cho Tô Bằng, loại người này không cần phải đặc tội là được.

Tô Bằng một bên nhìn Kha Nhĩ Khắc đang không ngừng cùng với chủ nhân Tát Lâm nói gì đó, một bên suy nghĩ trong bụng.

Chương 371: Ý tưởng của Tô Bằng (3)

Có điều lực chú ý của Tô Bằng không có dừng lại quá lâu trên người này.

Là vì hấn phát hiện mục tiêu chủ yếu của mình, Cổ Tư Đình kia đang ở một mình một người.

Hai người bằng hữu của hấn, cũng đều là minh tinh trong giới xã giao, bị mấy người khác kéo đi nói chuyện rồi, mà bây giờ mọi người đều có thể nhìn ra Cổ Tư Đình đang nhăn mặt nhíu mày, trạng thái không tốt lắm, cho nên tất cả mọi người đều thông minh cho hấn một không gian cá nhân, để hấn ở chỗ này uống rượu giải sầu, có điều lúc này vừa vặn cho Tô Bằng một cơ hội.

Vì vậy Tô Bằng liền bung chén rượu lên, đi tới, thấy hấn dường như muốn tìm Cổ Tư Đình đang sút đầu mẻ trán không có thích thú nói chuyện phiếm kia để nói chuyện, có mấy người chung quanh chú ý bên này, còn đang cười nhạo người Trung Quốc này không hiểu cách xã giao.

Tô Bằng không thèm để ý những thứ này, hấn bung chén rượu đi tới bên cạnh Cổ Tư Đình.

Thấy Tô Bằng đi tới, Cổ Tư Đình tuy rằng tâm tình rất không tốt đẹp, nhưng vẫn giữ lễ nhẹ gật đầu, nói.

Là Tô? Bạn của Kha Nhĩ Khắc, thật có lỗi ta hôm nay tâm tình không tốt, không có hứng thú nói chuyện.

Không cần phải xin lỗi, người nào gặp phải chuyện liên quan tới số tiền lớn như vậy, đều sẽ cảm giác có hơi không thoải mái.

Tô Bằng nhún nhún vai nói, sau đó nói.

“Cổ Tư Đình tiên sinh, người có thể kể lại khó khăn mà người đang đối mặt một cách kỹ càng được không, ta có lẽ có thể cho người một số biện pháp cũng nên.

“Biện pháp? Biện pháp bây giờ, chỉ có thể là có một người mua hết đồng cổ phiếu chết ở trên tay của ta... Ngài có thể sao?

Cổ Tư Đình nghe xong, bất giác oán giận một tiếng, có điều hấn lập tức cảm giác được những lời này nói xong có chút không đúng, lắc lắc đầu nói.

“Xin lỗi, ta không phải là đang khoe khoang tài phú... Chẳng qua là, ta bây giờ...

“Ta hiểu được.

Hai tay Tô Bằng đặt xuống phía dưới, nói.

“Mua cổ phiếu của ngài, đề nghị này chưa chắc đã là biện pháp giải quyết tốt nhất, nhưng có lẽ có những đường nhỏ để giải quyết khác cũng nên?

“Ồ? Người là nói?

Lúc này Cổ Tư Đình đã nghe ra một số hứng thú, hấn dừng lại việc buồn bực rót rượu cho mình, ngẩng đầu nhìn, nói với Tô Bằng.

Chẳng hạn như, nếu lúc này có người có thể bơm tiền cho công ty Lôi Đồn, như vậy công ty Lôi Đồn một lần nữa sẽ khôi phục sức sống, cổ phiếu của ngài cũng sẽ giữ được.

Tô Bằng nói.

“Người là nói, ngài...

Nghe xong lời của Tô Bằng, trong ánh mắt Cổ Tư Đình mơ hồ phát ra một tia ánh sáng tên là hi vọng, nói với Tô Bằng.

“Ha ha, là như vậy, ta làm quen được một vị tài phiệt, hấn rất muốn đầu tư vào sản nghiệp tại Úc, hơn nữa hi vọng đầu tư vào một số sản nghiệp có sức ảnh hưởng, công ty Lôi Đồn coi như là một trong những mục tiêu đầu tư của hấn, chẳng qua là hấn còn chưa rõ lắm tình hình hiện tại của công ty này... Mà còn ta là người dễ dàng làm ảnh hưởng đến quyết sách đầu tư của hấn, số tiền mặt mà vị phú hào này có được tuyệt đối vượt qua sức tưởng tượng của ngài, nếu thúc đẩy được khoản đầu tư này, như vậy cổ phiếu của người cũng không cần phải bán đi, người cũng được cứu, không phải sao?

Tô Bằng nói với Cổ Tư Đình.

“Có điều, ta hi vọng ngài có thể cho ta thêm một số tư liệu, để cho ta phán đoán tình trạng của công ti này, ngài nói đúng không? Ta nghĩ ngài là một người chính trực, sẽ không vì bản thân mà đưa cho ta một số tin tức không chính xác.

Nghe xong lời của Tô Bằng, Cổ Tư Đình nhú nhú mày, hấn đang suy tư.

Tô Bằng nói như thế, hấn chỉ tin một phần nhỏ, dù sao Tô Bằng hấn cũng chỉ mới gặp lần đầu tiên, ngay cả sơ giao cũng còn chưa tới, cũng không rõ lắm lai lịch cùng với thực lực của Tô Bằng.

Mà còn tài phiệt mà Tô Bằng nói tới, có thể là có thật, cũng có thể không có, hoặc là mặc dù có người như vậy nhưng lực ảnh hưởng của Tô Bằng đối với hắn chưa chắc đã mạnh mẽ như lời hắn nói.

Nói cho cùng người châu Á tên là Ốc Nhĩ Đặc Tô này, chẳng qua là một người bình thường mà Kha Nhĩ Khắc mang đến mà thôi, mà còn Kha Nhĩ Khắc là ai, trong lòng mọi người cũng biết, tuyệt đối sẽ không chống lưng cho vị Châu Á trẻ tuổi này.

Có điều mặt khác, mặc dù đối phương nói cũng không phải là sự thật chắc chắn, nhưng đối với mình ảnh hưởng cũng không lớn.

Như nếu như đối phương quả thật muốn đầu tư công ty Lôi Đốn, vậy chắc chắn sẽ không vì tình hình do bản thân mình nói ra đã phán đoán, loại chuyện này nhất định sẽ tìm tới ngân hàng đầu tư chuyên nghiệp, hoặc là tổ chức tình báo, mua một vài tin tình báo có thể tin cậy được.

Tình báo của mình, chỉ là chứng minh thêm.

Nhưng nếu tình báo là bởi vì chính mình, thúc đẩy được giao dịch này, điều đó đối chính mình trăm lợi mà không có một hại.

Mà Ốc Nhĩ Đặc Tô nếu như chỉ là tùy tiện hỏi hỏi, như vậy mình chỉ cần thả ra tin tức, việc xã giao của đối phương trong tầng lớp thượng lưu ở Canberra lập tức sẽ có tiếng xấu, như vậy hắn cũng chỉ có thể tiếp xúc với những tên côn đồ đầu đường xó chợ kia.

Nghĩ thông suốt những thứ này, Cổ Tư Đình cũng liền dỡ bỏ phòng vệ, nói với Tô Bằng.

“Người muốn biết tin tức gì?”

“Tình trạng hiện tại của công ty Lôi Đốn, tin tức của người sở hữu công ty Lôi Đốn, tình hình tài vụ của công ty Lôi Đốn, cùng với tất cả những tin tức mà ngài cho là trọng yếu.

Tô Bằng nói với hắn.

Tình trạng hiện tại của công ty Lôi Đốn... Như ta đã nói lúc trước, không có chênh lệch gì quá lớn, máy sản phẩm vũ khí bọn họ chế tạo ra tuy chưa thất bại, nhưng so với người cùng nghề thì không thể nào là vũ khí ưu tú, khiến công ti lâm vào khốn cảnh.

Người sở hữu công ty Lôi Đốn... Bọn họ gọi là công ty Lôi Đốn, người cầm lái cũng họ Lôi Đốn, là một đại gia tộc đã tồn tại từ trước thế chiến thứ hai, người cầm lái trước kia gọi là Mạn Sâm Lôi Đốn, là một lão đầu bảy mươi bảy tuổi, hết sức khôn khéo tài giỏi, rất có tính xâm lược, rất có sở thích khổng chế và quyền lợi, nhưng đầu óc tuyệt đối thanh tỉnh khôn khéo, là hắc đem công ty Lôi Đốn phát triển đến quy mô như bây giờ.

“Có điều, Mạn Sâm Lôi Đốn ở năm thứ tám liền từ vị trí người cầm lái lui xuống, nguyên nhân là do thân thể, lúc trước hắn bị ám sát, trong thân thể chịu bốn năm vết súng, tuy rằng không có chết nhưng đã lưu lại di chứng rất lớn, sau khi già rồi càng hiện rõ ra.

“Mà sau khi hắn về hưu, người cầm lái của công ty Lôi Đốn liền đã biến thành...

Chương 372: Quyên tiền (1)

“... Bây giờ người đứng đầu công ty Lôi Đốn, đã đổi thành cháu gái của Mạn Sâm Lôi Đốn, Âu Nhã Ny Lôi Đốn.”

Cổ Tư Đình nói với Tô Bằng.

“Cháu gái của hắn? Hắn không có người thừa kế nào khác sao?”

Tô Bằng nghe thế, cảm thấy kỳ quái, hỏi Cổ Tư Đình.

“Mạn Sâm Lôi Đốn có hai đứa con trai, có điều ta đã từng nói rồi lúc trước hắn từng gặp phải ám sát, lần ám sát đó thật ra gần như đã đạt được mục đích, Mạn Sâm bị trúng bốn phát súng vào người, thiếu chút nữa đã chết, còn hai đứa con trai của hắn, cũng ở cùng một địa điểm gặp phải tấn công, một người không may bị bắn trúng đầu, người con lại bây giờ vẫn còn nằm liệt ở trên giường, cột sống bị trúng hai phát súng, đời này khó có thể đứng lên được.”

“Người còn lại, chỉ là đời thứ ba của nhà Lôi Đốn, hai đứa con trai của hắn để lại hai đứa cháu nội và một đứa cháu gái cho Mạn Sâm Lôi Đốn, có điều Mạn Sâm Lôi Đốn giống như yêu mến cháu gái của hắn, ừm, thật ra ta cũng từng gặp nàng trong buổi họp giám đốc, là một cô gái rất có phong cách của ông nội, rất có nguyên tắc, cũng rất cứng rắn, chỉ là quan hệ với hai người anh họ cũng không tốt mấy.”

Cổ Tư Đình giải thích với Tô Bằng.

Nghe thế Cổ Tư Đình giải thích, Tô Bằng chợt nhớ tới ở buổi đấu giá trong trò chơi gặp phải Quách Phi Di kia, Âu Nhã Ny Lôi Đốn này dường như vô cùng giống với thân thể bối cảnh của Quách Phi Di.

“Theo ta được biết, Âu Nhã Ny Lôi Đốn luôn luôn dốc hết sức mình giữ vững gia tộc Lôi Đốn, địa vị trong công ty Lôi Đốn, cùng với tài sản trong công ty, chỉ là vận khí của nàng không tốt, ngoại trừ năm đầu tiếp nhận công ty Lôi Đốn, cổ phiếu công ty tăng lên được mười ba điểm, công ty Lôi Đốn sau đó vẫn luôn xảy ra đủ loại vấn đề chủ yếu là nguyên nhân súng ống chế tạo luôn luôn bị các công ty khác vượt mặt, ta biết được một chút tin tức đồn đãi rằng, là do trong công ty có nội gián, mấy năm này vẫn luôn trộm bản vẽ thiết kế của công ty cho các công ty khác, mới có thể khiến sản phẩm Lôi Đốn luôn kém hơn người khác, chuyện này trong công ty đã bí mật điều tra hai ba năm nay rồi, nhưng vẫn không có manh mối gì.”

“Về phân tích hình kinh tế công ty Lôi Đốn, căn cứ trong cuộc họp giám đốc phần văn bản Âu Nhã Ny Lôi Đốn đưa cho chúng ta, tiền mặt công ty đang rơi vào tình hình rất căng thẳng, công ty đã bắt đầu cân nhắc cho ngừng lại bộ phận công trình, hơn nữa suy nghĩ tình giảm giảm biên chế... Thiếu hụt tiền mặt đến hiện tại, ít nhất đã trên bốn trăm triệu đô la.”

Cổ Tư Đình xem như đem tình huống công ty Lôi Đốn hắn biết, một hơi nói sạch.

Tô Bằng vừa nghe, vừa gật đầu, đối với hiện trạng công ty này, cũng đã có ấn tượng trực quan.

Nếu những gì Cổ Tư Đình nói phần lớn là sự thật, vậy thì tình trạng hiện tại của công ty Lôi Đốn, quả thật hết sức thảm.

Công ty mấy năm gần đây không hề kiếm được tiền, còn đầu tư phát triển vũ khí rất nhiều tiền, phát triển vũ khí không thể ngừng, nếu dừng lại liền sẽ đuổi theo không kịp bước chân của các công ty khác.

Nhưng mà một khi phát triển, ai cũng không thể bảo đảm bản thiết kế có bị tiết lộ ra ngoài hay không, nếu tiết lộ, với công ty Lôi Đồn mà nói, chính là hoạ vô đơn chí.

Đồng thời công ty cũng không thể phát biểu công khai báo cáo đầu tư tài vụ, mấy năm nay thành tích của công ty cũng không tốt khiến cho không ít người nắm cổ phiếu trong tay mất lòng tin, nhưng mà có được sự ủng hộ trong nội bộ công ty, cũng rất khó khăn, bây giờ tình hình chẳng mấy tươi sáng, mọi người cũng không biết công ty này, còn có thể cứu vớt được không, hay là đáy động của cái hố tiền.

Tạm thời, công ty này đang rơi vào tình cảnh khó khăn.

Đương nhiên, Tô Bằng cũng sẽ không hoàn toàn tin tưởng mỗi lời nói của Cổ Tư Đình, về sau còn phải điều tra hơn nữa.

“Chuyện này ta biết, trong thời gian một tuần này ta sẽ điều tra rõ ràng, hãy tin ta, đừng vội bán cổ phiếu, chờ một thời gian đã.”

Tô Bằng nói với Cổ Tư Đình, hấn nửa tin nửa không gật đầu, Tô Bằng lại trao đổi danh thiếp với hấn, nói đôi ba câu, sau đó tạm biệt hấn đi về.

Không bao lâu, Tô Bằng nhìn thấy Kha Nhĩ Khắc dẫn theo Tát Lâm đi về hướng Cổ Tư Đình, ba người bắt đầu trò chuyện, chỉ thấy dáng vẻ của Cổ Tư Đình, không ngừng lắc đầu, không biết là nói chuyện không thuận lợi với Kha Nhĩ Khắc cùng Tát Lâm, hay là Cổ Tư Đình nghe theo lời của Tô Bằng.

Tô Bằng lặng lẽ đứng một góc, nhìn thấy tất cả, chậm rãi rót rượu, suy nghĩ chuyện mình nên làm.

Tiếp xúc một chút với người của ngân hàng Mỹ Lâm, rửa sạch tiền của mình, là có chuyện lập tức phải làm, còn những chuyện khác, ủy thác Mỹ Lâm hoặc là công ty điều tra khác, điều tra thử xem tình hình của công ty

Lôi Đồn, có phải đúng như Cổ Tư Đình nói hay không, có điều, nếu như tiền bạc của mình không đủ, có thể suy nghĩ phần nhỏ lại bán được một vài hoàng kim lần nữa.

Nghĩ những chuyện này, thời gian nhanh chóng trôi quá, rất nhanh, đã đến thời gian tiệc tối.

Chủ nhân tiệc tối là Tát Lâm, cùng với phu nhân tóc vàng xinh đẹp của hắn, đi tới trung tâm hội trường buổi tiệc, các khách mời đều tụ tập đi về phía bọn họ, hắn giống như muốn phát biểu diễn thuyết gì đó.

“Các tiên sinh, các nữ sĩ, các bạn hàng xóm thân mến, cảm ơn hôm nay đến dự tiệc tối này, đặc biệt cảm ơn Lục Nhĩ Khắc Văn, thủ tướng đại nhân tương lai của nước Úc chúng ta cũng đến tham gia buổi tiệc này của chúng ta.”

Tát Lâm trước tiên nói một câu mở đầu, chung quanh vang lên tiếng vỗ tay, không ít ánh mắt đề tập trung vào Lục Nhĩ Khắc Văn bên cạnh Tát Lâm, trên mặt nam nhân kia hiện lên nụ cười mỉm, gật đầu xem như chào hỏi mọi người.

“Cảm ơn hai năm qua trật tự tài chính xem như vẫn còn ổn định, để chúng ta chậm rãi khôi phục lại nguyên khí trong cơn bão khủng hoảng kinh tế kia, theo ta được biết, phần lớn các tiên sinh nữ sĩ ngồi ở đây, trong một đến hai năm vừa qua, cho dù là kinh doanh hay là đầu tư, đều đã có được báo đáp hậu hĩnh, cái này cần phải cảm ơn chính phủ nước Úc, nước Úc được bọn họ điều hành vẫn vô cùng bình yên, cho chúng ta tích lũy tài sản.”

Trên mặt Tát Lâm mỉm cười nói, nói đến hoàn cảnh kinh tế hai năm này, phần lớn khách mời trong buổi tiệc đêm nay đều cảm thấy rất đúng, nghe Tát Lâm nói như vậy thể hiện hết sức đồng cảm, không ít người liên tục gật đầu.

Tát Lâm nhìn phản ứng bên cạnh, trong lòng cảm giác thoải mái, có điều, hắn lập tức chuyển chủ đề, nói.

“Tình hình kinh tế phần vịnh này, phần lớn thuộc về tình hình chính trị coi như ổn định của Úc, thế cục chính trị yên ổn thuộc về xã hội yên ổn, xã hội

yên ổn thuộc về mỗi tầng lớp trong xã hội biết cách vận động hợp lý, thuộc về mỗi tầng lớp trong xã hội có trách nhiệm với hành vi của mình, mỗi người đều tự hào hoàn thành công việc của mình, không phạm tội, không có xung đột và bất mãn!”

Chương 373: Quyên tiền (2)

“Có điều, không được hoàn mỹ chính là, trong loại yên ổn này, vẫn còn chút mầm họa.”

“Trong đó, có hai vấn đề khá là nghiêm trọng, một là tồn tại gia đình rất nghèo khó, một là tồn tại hắc bang Úc ảnh hưởng nghiêm trọng tới an toàn và ổn định xã hội của chúng ta!”

“Bởi vì lười biếng, truy lạc, trình độ giáo dục thấp kém, hoặc là ngu ngốc và vận khí cùng với một vài nguyên nhân có thể thuộc về Thượng Đế, trong hai ngàn vạn dân cư Úc, có khoảng chừng bảy ngàn người thuộc diện nghèo khó, bọn họ chỉ có thể dựa vào chính phủ cung cấp để sống tạm qua ngày, trong đó không ít người bị nghiện, con gái không thể được đi học, cũng là phần tử phạm tội bạo lực chủ yếu.”

“Vấn đề khác nữa là vấn đề hắc bang, căn cứ số liệu trên tay ta, toàn cảnh nước Úc tạm thời không nói, chỉ nói riêng Canberra này, vụ án tội phạm hắc bang xuất hiện mỗi một năm đối phó với những người thuộc tầng lớp chúng ta đã vượt quá hơn một trăm, đừng cho rằng đây là số ít, theo ta được biết, đa số người bị hại bởi vì các loại nguyên nhân, xấu hổ hoặc là không muốn báo cảnh sát.”

“Hai vấn đề này, chính là hai uy hiếp ung nhọt mà giai cấp chúng ta phải đối mặt.”

“Ta cảm thấy nếu như các tiên sinh và nữ sĩ đã có mặt ở đây, chúng ta nếu như đã cơ bản an toàn, hơn nữa có tài sản, như vậy có nên vì an toàn và thoải mái của chúng ta làm thêm một chút chuyện gì đó nữa không?”

“Chẳng hạn như, bỏ ra một số tiền bé nhỏ không đáng kể đi trợ giúp những con người khốn khổ kia, để cho bọn họ có được cơ hội chữa bệnh học tập, từ đó đề cao hệ số an toàn của cả xã hội chúng ta.”

“Hoặc là, giúp đỡ cục cảnh sát Canberra, thành lập một tổ nhỏ chuyên môn tấn công bang phái tội phạm, để an toàn của chúng ta càng được thêm an toàn hơn không?”

“Ta tin tưởng, hai điều này, đều là đầu tư thông minh và quang vinh.”

“Ở trên tay ta, bây giờ có hai đề án, một là hạng mục từ thiện giúp đỡ đám người nghèo khó tiếp nhận cơ hội học tập và chữa bệnh tốt, một cái nữa là, giúp đỡ cục cảnh sát Canberra thành lập tổ nhỏ đặc biệt ứng phó bang phái tội phạm.”

“Mục đích buổi tiệc hôm nay, cũng chính là vì gom góp tài chính cho hai hạng mục này.”

“Hai hạng mục này, một cái nói lâu dài mà nói đối với giai cấp chúng ta, cũng chính là cống hiến đối với xã hội này, một cái khác thiết thân bảo vệ an toàn của chúng ta, tin tưởng mọi người cũng đều hiểu rõ điểm này.”

“Lúc này, ta cố ý sắp đặt hai hòm quyên tiền, phân biệt tương ứng hai hạng mục, các tiên sinh nữ sĩ, xin hãy dựa theo mong muốn của mình, để gom góp đầu tư vào hai hạng mục này.”

Tát Lâm nói xong, hất đầu tiên tỏ thái độ, nói.

“Tát Lâm Man Tát Đôn ta, quyên tặng hạng mục gia đình nghèo khó nữ tử đi học chữa bệnh một trăm năm mươi triệu đô la Úc, giúp đỡ cục cảnh sát Canberra thành lập tổ đội đặc biệt kinh phí một trăm triệu đô la Úc.”

Nghe thấy lời của Tát Lâm, chung quanh lập tức vang lên một hồi tiếng vỗ tay.

Ngay sau đó, bắt đầu quyên tiền, không ngừng có người đầu tư quyên tiền vào trong hai hòm quyên tiền này.

Chỉ có điều, bởi vì đây là tiệc tối, không phải tất cả mọi người đều mang theo tiền mặt chi phiếu, có những người không mang chi phiếu, nếu muốn quyên tiền, trước tiên ghi lại tên tuổi và số tiền sẽ quyên lên một tấm thẻ sau đó bỏ vào bên trong, như vậy cũng được.

Đương nhiên, những tấm thẻ này đều phải thực hiện, không thực hiện cũng được, chỉ có điều về sau trong xã giao của giới thượng lưu ở Canberra, sẽ trở thành trò cười, khiến người ta khinh thường, nửa bước khó đi.

Tô Bằng ở đó, nhìn đám người này quyên tiền vào hai hòm quyên tiền kia, Cổ Tư Đình cùng Kha Nhĩ Khắc, ngoài ra còn có hai gã nhà giàu, còn có Lục Nhĩ Khắc Văn, đều liên tục quyên tiền.

Mức quyên tiền, từ mấy trăm cho đến mấy trăm triệu đô la Úc đều có.

Mặc dù người ở đây đều tương đối có tiền, nhưng cũng không phải ai tùy tiện một buổi tiệc tối quyên tiền, thì phải rút ra bao nhiêu tiền.

Tô Bằng thì nhìn Tát Lâm, Tát Lâm ày đang nói chuyện với nam nhân mặc trang phục cảnh sát, thấy trang phục người kia, có lẽ là người có chức vị không thấp trong cảnh sát.

Có điều đây cũng bình thường, trong hai loại quyên tiền kia, có một loại chính là kinh phí thành lập tiêu tổ cho cảnh sát, cục cảnh sát Canberra chắc chắn sẽ có người đến bày tỏ đôi chút.

Cũng không biết người đến, là cục trưởng hay là phó cục trưởng cục cảnh sát.

Tô Bằng nhìn Tát Lâm, cách nói chuyện của người đàn ông này, khiến Tô Bằng hiểu được hẳn hơn chút.

Vị Tát Lâm tiên sinh này, chỉ nghe cách hắn nói chuyện, ngược lại là một người hết sức lý trí.

Góc độ hắn nói chuyện không có dựa theo góc độ hoàn hảo, cũng không cường điệu khó khăn của người được viện trợ, mà lại cường điệu nói quyên tiền là suy nghĩ lợi cho cho giai cấp của chúng ta, nói từ góc độ này, nếu như không phải cố ý kích thích quyên tiền như thế, vậy thì chính alf người này phương thức tư duy cá nhân vốn chính là như thế, tất cả đều thích từ góc độ suy xét.

Đương nhiên, cũng có thể đây là tư duy của giới quý tộc nhà giàu ở Úc, bản thân Tô Bằng là người ngoại quốc, mới cảm giác hơi kỳ quái mà thôi.

Nhìn cảnh sát cao cấp kia đang đứng nói chuyện với nhau, còn có Tát Lâm cùng với Lục Nhĩ Khắc Văn, Tô Bằng suy nghĩ, có lẽ nên xuất đầu lộ diện, để lại chút ấn tượng cho bọn họ?”

Đây cũng không phải muốn phụ thuộc vào bọn họ, chỉ là Tô Bằng lúc này, mơ hồ nghĩ đến một kế hoạch mơ hồ...

Khóe miệng mỉm cười, Tô Bằng đã có quyết định, hắn đặt chén rượu xuống, đi về hướng quyền tiền.

Ở bên cạnh hòm quyền tiền, Tô Bằng cầm lấy một tấm thẻ, đè xuống viết.

Một nhân viên phụ trách ghi chép tên và số tiền quyền tặng đứng bên cạnh, nhìn thấy số lượng Tô Bằng viết, ánh mắt chợt đổi khác, hắn ngẩng đầu nhìn Tô Bằng, hỏi.

“Tiên sinh, người xác định chứ?”

“Xác định.”

Tô Bằng gật đầu, cầm phiếu, nhân viên phụ trách lúc này mới gật đầu, ngẩng đầu lên nói.

“Ồc Nhĩ Đặc Tô tiên sinh, quyền tặng hạng mục từ thiện hai trăm năm mươi triệu, quyền tặng hạng mục cục cảnh sát Canberra ba trăm triệu đô la Úc.”

Khách khứa xung quanh, nghe thấy số lượng quyền tiền, không ít người phát ra tiếng thán phục, ngay cả đám người Lục Nhĩ Khắc Văn, Tát Lâm đang thấp giọng trò chuyện, cũng quay đầu nhìn lại bên này.

Tô Bằng nhìn ánh mắt quăng tới, mỉm cười khẽ gật đầu, sau đó đi qua, nhẹ nhàng đem hai tấm phiếu bỏ vào trong hai hòm quyền tiền khác nhau.

Mà lúc này, những tiên sinh nữ sĩ kia, nhìn thấy biểu tình của Tô Bằng, ít nhiều có chút biến hóa.

Chương 374: Nguy cơ tiềm ẩn (1)

Mặc dù khách mời tham gia tiệc tối lần này, cơ bản không có người nào tài sản thấp hơn trăm triệu đô la Úc, nhưng có mấy trăm triệu đô la Úc, và bất cứ lúc nào cũng có thể lấy ra năm trăm năm mươi nghìn tiền mặt quyền tiền cho từ thiện, thì lại không thấy nhiều.

Số lượng tài sản, cùng với tiền mặt, là hai khái niệm, tài sản mấy trăm triệu, cùng với lấy ra mấy trăm triệu, không phải là cùng một chuyện.

Có thể đơn giản lấy ra năm trăm năm mươi nghìn tiền mặt dùng cho thiện tay quyền tặng, dựa theo tính toán của bọn họ, tiền mặt của hần hần phải trên mấy trăm triệu, bởi vì rất ít người quyền tiền một lần, thì dùng số lượng một phần mười tổng tài sản của bản thân.

Mà tiền mặt năm trăm triệu, như vậy tổng số tài sản, trên lý thuyết chắc hẳn hơn gấp mười lần tiền mặt, ở đây phần lớn đều là như thế, nếu có một trăm triệu tiền mặt, như vậy tài sản hoặc là cổ phiếu của hần phải gấp mười lần ở đây, dù sao trong này phần lớn đều là người đầu tư, chứ không phải tay buôn ma túy hoặc là hắc bang tiền mặt đáng sợ mà tài sản cố định không nhiều.

Bởi như vậy, tổng tài sản Tô Bằng miêu tả sinh động... Ít nhất vượt qua năm mươi triệu đô la Úc.

Tài sản cỡ này, ở trong buổi tiệc hôm nay, mặc dù không phải là xuất chúng nhất, nhưng cũng có thể xếp trước vài người.

Huống hồ, có năm mươi triệu đô la Úc, và nữ tùy ý lấy ra năm trăm năm mươi nghìn đô la, cũng là hai việc khác nhau, đặc biệt vị tiên sinh này, còn là một người châu Á, càng khiến mọi người chú ý hơn.

Ngạc nhiên và ánh nhìn chăm chú của mọi người xung quanh đều tập trung vài phút, xung quanh bỗng chốc vang lên tiếng vỗ tay nồng nhiệt.

Tô Bằng khẽ cười thăm hỏi, rời khỏi vị trí hòm quyền tiền, có điều, hần đã trở thành tiêu điểm ở mức độ nào đó.

Chẳng hạn như, chủ nhân Tát Lâm bữa tiệc hôm nay, đã đi đến chỗ Tô Bằng, mỉm cười chào hỏi Tô Bằng.

“Người đúng là một người hào phóng, Tô tiên sinh.

Tát Lâm cầm ly rượu, đi đến bên cạnh Tô Bằng, mang theo mỉm cười nói với Tô Bằng.

“Đây thật ra không có gì, nếu như đã ở trong xã hội này rồi, thì cũng nên làm chút gì đó chứ.”

Tô Bằng cũng mỉm cười, nói với hắn.

Tát Lâm gật đầu, hắn nhìn thoáng qua Tô Bằng, nói.

“Tô tiên sinh, lại đây nào, ta giới thiệu cho người vài nhân vật nổi tiếng.”

“Vô cùng vinh dự.”

Tô Bằng gật đầu, hắn biết Tát Lâm đang muốn giới thiệu Lục Nhĩ Khắc Văn cho mình.

Tát Lâm dẫn theo Tô Bằng, đi đến chỗ hắn vừa rồi nói chuyện với nhau, ở chỗ này người kia đáng vẻ khôi ngô, mặt mày hồng hào nói.

“Lục Khắc, đây là Ốc Nhĩ Đặc Tô, Tô, vị này chính là Lục Nhĩ Khắc Văn, có điều chúng ta cũng thường gọi hắn là Lục Khắc.”

“Ta thích bằng hữu mới.”

Lục Nhĩ Khắc Văn cười ha ha, vươn tay ra, bắt tay cùng Tô Bằng.

Tô Bằng cùng đối phương bắt tay, tay của đối phương dày rộng, khô ráo, hết sức dùng lực, có thể cảm giác được sức lực và tự tin của chủ nhân đôi tay này.

“Tô, vị này chính là Uy Đạt, phó cục trưởng cục cảnh sát Canberra, vị này chính là Ốc Nhĩ Đặc Tô.”

Tát Lâm lại giới thiệu Tô Bằng cho người mặc trang phục cảnh sát kia, Tô Bằng cũng cùng đối phương bắt tay, lúc bắt tay, vị phó cục trưởng này còn nói.

“Cảm ơn người đã ủng hộ cục cảnh sát Canberra.”

Tô Bằng mỉm cười gật đầu, vào chính lúc này, Kha Nhĩ Khắc vẫn luôn đứng ở đây, đột nhiên mở miệng nói.

“Tô, thực lực kinh tế của người thật khiến ta hâm mộ, có điều ta nhìn thấy tiền người quyên cho cục cảnh sát hình như nhiều hơn chút, đây là nguyên nhân gì vậy?”

“Ồ, là thế này.”

Nghe thấy lời của Kha Nhĩ Khắc, Tô Bằng khẽ gật đầu, nói.

“Nhiều hơn chút, có điều cũng là có nguyên nhân, là như thế này, bởi vì một thời gian ngắn trước đó, ta có chuyện đi Sydney, nhưng lúc trở về, ta lại phát hiện, chỗ ta ở, có người đột nhập phi pháp.”

“Hả?”

Nghe Tô Bằng nói thế, mấy người này đều phát ra tiếng kinh ngạc, Tát Lâm nói.

“Trời ạ, không ngờ lại xảy ra chuyện này, an toàn của người chắc hẳn không có vấn đề gì chứ... Tài sản của người bị tổn thất bao nhiêu?”

“Không, an toàn của ta vẫn tốt. Mặc dù ta biết rất nhiều người có thói quen cất giữ đồ đắt tiền quý báu, vàng bạc và kim cương, cùng với cổ phiếu chứng cứ ở trong nhà mình, có điều ta không có như vậy, hơn nữa bản thân ta đã từng thay đổi hệ thống bảo vệ của biệt thự, người đột nhập phi pháp kia chẳng những không ăn cắp được bất cứ đồ vật gì, còn bị nhốt lại trong nhà, sau đó đã bị thám trưởng bắt được, không có người nào bị thương.”

Tô Bằng khẽ cười, thoải mái nói.

“Đây quả thật là may mắn.”

Mấy người kia nghe thế, lúc này mới thể hiện thở phào nhẹ nhõm.

“Có điều, người phi pháp đột nhập vào biệt thự của ta, chỉ là ở trong cục cảnh sát không đến hai ngày, đã được người nộp tiền bảo lãnh ra khỏi, có người mời luật sư rất lợi hại cho bọn hắn, căn cứ những gì thám trưởng khu vực nói với ta, những người này, rất có thể chính là thành viên bang phái của Canberra, điều này làm cho ta cảm giác được một ít bất an, vừa rồi mới nghe được Tát Lâm tiên sinh nói muốn quyên giúp cục cảnh sát Canberra thành lập tiểu tổ đặc biệt đối phó với tội phạm bang hội. Ta đột nhiên cảm giác ta thật sự rất cần, tùy tiện, lúc ta quyên tiền, bèn quyên thêm nhiều một chút.”

Tô Bằng nói, nghe lời của Tô Bằng như thế, mấy người này giống như đã hiểu được nguyên nhân, cho rằng bản thân đã hiểu được ý đồ Tô Bằng quyên nhiều tiền như vậy.

“Còn về phần quyên tiền hạng mục khác, chính là xuất phát từ hứng thú của bản thân, giáo dục và chữa bệnh của trẻ em gia đình nghèo khó, là một chuyện rất quan trọng.”

Tô Bằng nói, mọi người gật đầu.

Vị cảnh trưởng Uy Đạt kia, sau khi nghe Tô Bằng nói thế, lập tức thể hiện đồng tính, nói.

“Tô tiên sinh, xin ngài yên tâm, trị an Canberra gần đây cũng không tệ lắm, đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn, sau khi thành lập tiểu tổ đặc biệt đối phó với tội phạm bang hội, sẽ có mấy lần hành động, chúng ta sẽ truy quét những con chuột trong cống rãnh này, an toàn của ngài nhất định sẽ được bảo đảm.”

“Mong được như ngài nói.”

Tô Bằng gật đầu nói, sau đó, hắn nhìn về phía Lục Nhĩ Khắc Văn, nói.

“Tiên sinh, ta ở Canberra thường xuyên nhìn thấy quảng cáo ngài tranh cử, phong thái của ngài khiến ta ấn tượng rất sâu.”

“Ha ha ha... Ta vẫn cảm thấy, thợ nhiếp ảnh lúc chụp ảnh quảng cáo tranh cử, dáng vẻ trong ảnh không được đẹp trai như ta ngoài đời, có lẽ chỉ có tám phần?Ồ, không, ta đoán chừng là sáu phần thôi.”

Chương 375: Nguy cơ tiềm ẩn (2)

Lục Nhĩ Khắc Văn nghe thế, ha ha cười, trong miệng nói.

Nghe thấy hấn cười đùa như vậy, mấy người chung quanh cũng đều bật cười, Tô Bằng cũng mỉm cười, nói.

“Bản thân ta vừa tới Úc không lâu, có điều đối với tranh cử cũng có hiểu biết nhất định, lý tưởng của đảng ngài và ta vô cùng gần nhau, ta sẽ ủng hộ đảng của ngài, nhất là sẽ ủng hộ Lục Nhĩ Khắc Văn tiên sinh ngài.”

“Vinh hạnh vô cùng.”

Lục Nhĩ Khắc Văn nghe thế, trên mặt nụ cười càng hơn, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng khẽ cười, thừa dịp bầu không khí hòa hợp, hấn muốn lên trang web tranh cử của Lục Nhĩ Khắc Văn, tỏ vẻ sẽ thường xuyên ủng hộ.

Mấy người, ở trong bầu không khí hòa hợp này, tiếp tục nói chuyện với nhau...

...

Tiệc tối chấm dứt sau một tiếng đồng hồ.

Quyên tiên là tiết mục đặc biệt trong tiệc tối, sau đó, không còn sự kiện đặc biệt nào nữa, sự kiện cũng không quá sớm, khách khứa ngày mai còn có chuyện, tiệc tối không có thời gian kết thúc nhất định, có điều đã có người lựa chọn đi về trước.

Tô Bằng thì lại cùng Lục Nhĩ Khắc Văn, phó cục trưởng cục cảnh sát Canberra kia cùng nói chuyện với nhau.

Kha Nhĩ Khắc dẫn hấn tới, thì lại đi theo phía sau, hấn dường như đang nói gì đó với Cổ Tư Đình, chỉ là Cổ Tư Đình một mực lắc đầu, giống như trò

chuyện với nhau không hợp.

Mãi đến khi đi đến bên ngoài khu nhà cấp cao của Tát Lâm, Kha Nhĩ Khắc mới đứng lại, nói với Cổ Tư Đình.

“Cổ Tư Đình, ta chỉ có thể làm đến nước này, ngươi quả thật không suy nghĩ thêm chút nữa sao?”

“Phương án giải quyết kia của ngươi, ta không tiếp thụ được, như vậy ta sẽ thiệt mất hai đến ba mươi triệu đô la Úc.”

Cổ Tư Đình lắc đầu giống như trống gỏi, có điều hần bỗng nhiên nói.

“Kha Nhĩ Khắc, ngươi hiểu gì về Ốc Nhĩ Đặc Tô không?”

“Tô? Ta hiểu hần, cũng không bằng ngươi hiểu hần nhiều hơn.”

Kha Nhĩ Khắc quan sát bọn họ đi ở phía trước, trước khi lấy xe, ba người Tô Bằng và Lục Nhĩ Khắc Văn cùng với phó cục trưởng cục cảnh sát Canberra tụ tập cùng một chỗ nói chuyện.

“Như vậy sao... Hần không phải là một... một người tài chính cũng không có biểu hiện ra ngoài giàu có đến mức như vậy?”

“Ý của ngươi hần là một tên lừa đảo tài chính?”

Kha Nhĩ Khắc rất miễn cảm, thoáng cái đã nghe hiểu điểm bất an che dấu trong lòng Cổ Tư Đình.

“Không, ta không phải là ý này, ta cũng không có bằng chứng, chỉ là bởi vì một vài chuyện khác... Bỏ đi, ta về trước đây, tạm biệt Kha Nhĩ Khắc.”

Cổ Tư Đình thở dài một tiếng, không nói thêm gì nữa, tạm biệt Kha Nhĩ Khắc, tự mình đi về phía xe của mình.

Lúc ánh mắt Kha Nhĩ Khắc xoay chuyển, hần nhìn về phía bóng lưng Cổ Tư Đình, lại nhìn về phía Tô Bằng ở bên kia, như có điều suy nghĩ.

“Kha Nhĩ Khắc tiên sinh.”

Lúc này đây, bên cạnh Kha Nhĩ Khắc đột nhiên có người kêu hấn một tiếng.

Kha Nhĩ Khắc quay đầu lại, chợt thấy một người ăn mặc Tây phục, mang theo bao tay trắng, tướng mạo còn rất anh tuấn, nhưng cách ăn mặc giống như là một người lái xe, đứng sau lưng mình.

Nhìn thấy người này, sắc mặt Kha Nhĩ Khắc thoáng cái trở nên tối sầm, cơ thể cũng trở nên khẩn trương.

“Kha Nhĩ Khắc tiên sinh, thoát nhìn người nhìn thấy ta cảm giác rất khẩn trương, dường như không hoan nghênh ta sao?”

Nhìn thấy bộ dạng này của Kha Nhĩ Khắc, lái xe anh tuấn kia nói, hấn để tóc ngắn màu vàng, chỉ là phần trán, dường như có một vết đao, kéo dài đến đỉnh đầu, vết đao này, khiến người ta có cảm giác lái xe anh tuấn này, không hề giống đơn giản giống như vẻ bề ngoài hấn biểu hiện.

Kha Nhĩ Khắc lại nhìn quanh bốn phía, sau khi thấy không có người, mới lên tiếng nói.

“Tại sao người lại ở đây?”

Nói xong, ánh mắt hấn liếc dọc bốn phía, giống như đang tìm kiếm thứ gì đó, nhanh chóng, hấn nhìn thấy một chiếc xe ô tô đậu trên đường cách đó không xa.

“Rất thông minh, lão đại của chúng ta muốn gặp người.”

Lái xe tóc vàng mỉm cười, chỉ là hấn không cười còn được, khi cười lên, cảm giác lưu manh vô cùng khắc sâu được che giấu, lập tức hiển hiện lên trên người của hấn.

“Ta khẩn trương, cũng là bởi vì tính cách lưu manh ăn sâu vào xương tủy của đám người các người.”

Kha Nhĩ Khắc thấp giọng mắng một câu, có điều vẫn đi theo lái xe tóc vàng, đi về phía cỗ xe đậu bên đường kia.

Kha Nhĩ Khắc đi đến bên đường, sau khi mở cửa xe ra, liền bước vào.

Ở bên cạnh hắn, một ông già đầu tóc bạc phơ, đang ngồi một chỗ.

Lão già da trắng này, đại khái năm sáu chục tuổi, làm cho người ta cảm giác hết sức tháo vát, còn có.... một loại cảm giác nguy hiểm.

“Thế nào? Kha Nhĩ Khắc, người hoạt động trong tầng lớp xã hội thượng lưu thấy thế nào, gần đây cuộc sống vẫn còn tốt chứ?”

Lão già nhìn Kha Nhĩ Khắc, mang theo một nụ cười khiến người khác không rét mà run, đối với hắn ân cần thăm hỏi.

“Nhờ hồng phúc của ngươi, không xem như tốt lắm.”

Kha Nhĩ Khắc không yên lòng trả lời, sau đó nói.

“Ngươi bây giờ còn dám ở chỗ này lộ diện? Vừa rồi ở Tát Lâm gia, còn đang cử hành quyên tiền, trong đó số lượng quyên tiền một nửa, nếu đối phó đám người này, bây giờ phó cục trưởng cục cảnh sát Canberra vẫn còn ở bên kia.”

“Ngươi là nói những tên chó mặc trang phục cảnh sát kia? Những tên kia đều là những tên phế vật, thủ hạ của ta rất thông minh, sẽ không giống Kha Nhĩ Khắc tiên sinh gương mẫu xã hội thượng lưu, bị người nắm lấy nhược điểm.”

Lão già để lộ nụ cười u ám, nói với Kha Nhĩ Khắc.

Nghe những lời thế này, sắc mặt của Kha Nhĩ Khắc lập tức trở nên tái nhợt, không hề giống bộ dạng thân sĩ thường ngày hắn biểu hiện ra bên ngoài, trên đầu của hắn mồ hôi tuôn xối xả, vội dùng tay lau qua loa, sau đó nhìn người đàn ông này nói.

“Ngươi muốn làm gì?”

“Không muốn làm gì, chỉ là muốn dò la một người với ngươi.”

Lão già này nói xong, hắn gõ cửa sổ xe thủy tinh, chỉ vào một hướng nói.

“Bên kia, người đang nói chuyện với thủ tướng Úc tương lai còn có phó cục trưởng cục cảnh sát Canberra kia, ta nghe thuộc hạ nói nhìn thấy ngươi gần đây đi cùng hắn... Chuyện là như thế nào?”

Kha Nhĩ Khắc nghi hoặc nhìn lại, chỉ thấy bên kia, ba người đang nói chuyện, chính là Lục Nhĩ Khắc Văn, phó trưởng Uy Đạt cục cảnh sát Canberra, còn có Tô Bằng.

“Hắn... Hắn là hàng xóm của ta, chúng ta không phải là thân thiết, chỉ là bởi vì hắn là gương mặt mới trong khu vực, cho nên ta mới đi tiếp cận hắn một chút, nhưng còn chưa tiếp xúc sâu xa.”

Kha Nhĩ Khắc cân nhắc giọng điệu, nói với lão già này.

“Những này không đủ... Kha Nhĩ Khắc, có chuyện muốn người giúp đỡ bang hội chúng ta làm một chút, giúp ta điều tra thêm lai lịch của người này, về phần tại sao...”

Lão già cười lạnh, lúc này, Kha Nhĩ Khắc mới phát hiện, ngực của ông già này, gấn băng viếng chỉ có người thân chết rồi, mới sẽ gấn lên.

Chương 376: Công hiến chính trị (1)

Bộ dạng Kha Nhĩ Khắc, bị lão già kia thu vào trong mắt.

Người thân của người, ta nhớ chỉ có một đứa con...

Kha Nhĩ Khắc thấy lão già nhìn về phía mình, nói với lão già này.

Rất không may, người đã đoán đúng, là con của ta, Tiểu Áo Đặc.

Lão già kia hùng hổ dọa người, thoạt nhìn rất có tính xâm lược, lúc này mới lộ ra một tia đau thương không giấu được, nói.

Mặc dù con trai của ta vô dụng, không nghe lời, còn tự tạo một bang phái không ra gì, có điều dù sao hắn là con trai của ta, đợi đến khi ba bốn mươi tuổi, hắn trầm ổn, ta định đem bang hội giao cho hắn quản lý, sau đó ta liền về hưu... Có điều, bây giờ, hắn bị người ta giết rồi.

Nói xong, ánh mắt lão già này biến thành sắc bén, hắn nhìn Tô Bằng ngoài cửa sổ xe, hơn 30 mét, nói.

Thủ hạ của bang không ra gì của con ta, đã từng xung đột với người kia, về sau con trai ta tra xét một số tin tức, đã tìm đến địa chỉ người này, chỉ là còn chưa hành động, đã bị người giết... Căn cứ người ở hiện trường nói, lúc ấy người động thủ, cũng là người Châu á tóc đen mắt đen như hắn.

Đây...

Kha Nhĩ Khắc nghe xong, sắc mặt không khỏi trở nên ngưng trọng, hắn không sợ Tô Bằng có tiền, bởi vì tiên sinh có tiền hơn nữa cũng theo quy tắc trò chơi, mà hắn tinh thông quy tắc, hắn sợ chính là vị Lão Áo Đặc tiên sinh này, hắn đại biểu hắc ám giấu dưới đất Canberra này, cũng đại biểu cho bạo lực.

Mà vị Ốc Nhĩ Đặc. Tô tiên sinh kia, không ngờ có quan hệ với án giết người, lập tức khiến hắn cảm giác áp lực cực lớn, hắn vẫn chưa biết lai lịch của Tô Bằng, lỡ như đối phương cũng là gia tộc hắc đạo gì, như vậy an toàn của mình...

Thực tế, đối phương chẳng những có được năng lực bạo lực, còn có tiền tài, mà nhân mạch... nhìn phó cảnh trưởng cục cảnh sát Canberra cùng Lục Nhĩ Khắc Văn bên ngoài đang nói chuyện với hắn, xem ra Ốc Nhĩ Đặc. Tô tiên sinh kia rất nhanh cũng sẽ có.

Ta lo lắng hắn sẽ làm gì đó với ta...

Kha Nhĩ Khắc do dự, nói với lão già này.

Hắn sẽ làm gì đối với ngươi? Chẳng lẽ ngươi cho rằng, chúng ta cũng sẽ không làm sao?

Lão già lạnh lùng khẽ cười, nụ cười hắn luôn khiến người ta có cảm giác không rét mà run, giống như nụ cười đao phủ.

Kha Nhĩ Khắc sợ run cả người, hắn đứng như ngạ quỷ của người phương Đông xa xôi, liền giống một con chuột ở trong ống cống, hai đầu chịu gió.

Làm không được cũng phải làm, không nên quên, chuyện ngươi đã làm, trên tay ta đang nắm chứng cứ, nếu đem những việc ngươi đã làm, báo cho đám cảnh sát Canberra, bọn họ sẽ rất vui vẻ mà bắt ngươi, thanh danh ngươi khô tâm kinh doanh đến lúc đó cũng sẽ lập tức trở thành cá thối trên biển, sẽ không ai giúp ngươi, ngươi liền triệt để xong đời, mà thứ ngươi đối mặt, mặc dù không phải tử hình, cũng sẽ là tù chung thân, ta tin tưởng,

những người trong ngục giam kia, rất thích “Thân sĩ” trắng tinh như người, người nửa đời sau, có thể được “Sung sướng” vô tận.

Lão già mang theo nụ cười uy hiếp, nói với Kha Nhĩ Khắc.

Rất rõ ràng, lời của lão già rất có tác dụng, thân thể Kha Nhĩ Khắc không tự chủ được mà bắt đầu run rẩy, tựa hồ nghĩ tới lời lão già nói, rất có thể biến thành sự thật.

Ta tận lực đi lấy tin tức của hắn, có điều người phải đáp ứng ta, giúp người làm xong chuyện này, người phải trả những thứ kia cho ta!

Sắc mặt Kha Nhĩ Khắc trắng bệch, môi run rẩy, làm tiếp giấy dựa cuối cùng.

Trả lại cho người? Ta suy nghĩ đã, nếu biểu hiện của người thuận theo một chút, có lẽ ta sẽ suy nghĩ.

Lão già này cũng không cho Kha Nhĩ Khắc đáp án xác định, nói lập lòe nước đôi.

Nhưng mà Kha Nhĩ Khắc lại không còn cách gì, nhược điểm của mình quá lớn, hơn nữa bị đối phương nắm giữ, dùng cái mộng nghĩ cũng biết, đối phương chắc chắn sẽ không đơn giản giao cho mình.

Tốt lắm, đi ra ngoài đi, cho người thời gian một tuần nghe tin tức, một tuần sau, ta muốn kết quả, bây giờ, xuống xe.

Lão già cuối cùng, hạ lệnh đuổi xuống.

Kha Nhĩ Khắc dùng ánh mắt nhìn lão già thật sâu, trong ánh mắt lộ ra tâm tình cực lực che dấu, sau đó hắn hừ một tiếng, mở cửa xe ra, đi xuống.

Tài xế tóc vàng đứng ngoài xe, chui vào trong xe, ngồi ở vị trí lái, nói với lão già đằng sau.

Ông chủ, loại người này còn giữ làm gì? Chúng ta dứt khoát trực tiếp ép khô tiền mặt của hắn, sau đó tìm một cơ hội vứt hắn vào trong biển.

A... Người không hiểu.

Lão già khẽ cười, từ trong túi quần lấy ra một hộp xì gà, lấy ra một điếu, sau khi châm, rít hai cái, mới giống như là chỉ điềm nói.

Chúng ta muốn gạt tiền tài của hần, thì làm lúc nào cũng được, nhưng đây người vào tuyệt lộ, hần có lẽ sẽ cố giãy dụa trước khi chết, cổ xưa Trung Quốc có một câu trí tuệ, chính là nếu cá liều chết, như vậy lưới của người đánh cá cũng sẽ rách, như vậy sẽ bắt lợi cho chúng ta, hơn nữa chúng ta cũng thiếu một người nắm giữ tin tức xã hội thượng tầng, hần chính là làm lỗ tai của chúng ta, con cờ của chúng ta... Tỷ như, lần này...

Nói xong, lão già lại hạ cửa kính xe, nhìn thoáng qua thân ảnh Tô Bằng hơn ba mươi mét.

Tài xế tóc vàng từ chối cho ý kiến, hơi khẽ gạt đầu, sau đó mở điều hoà trong xe, sau đó khởi động ô tô.

Chương 377: Công hiến chính trị (2)

Hôm nay liền đến đây đi, ta đi đây.

Ở bên cạnh, Tô Bằng đang nói chuyện với Lục Nhĩ Khắc Văn.

Mà Lục Nhĩ Khắc Văn, vị Thủ tướng Úc tương lai này, đại nhân vật tuyệt đối, hết sức nhiệt tình ôm Tô Bằng một cái.

Đây ngược lại không phải cách nói chuyện của Tô Bằng cao, nhanh như vậy đã lừa Lục Nhĩ Khắc Văn thành bạn thân của mình.

Tô Bằng sử dụng, là một loại biện pháp yêu cầu với tư chất rất cao, mặc dù không tính quá tinh xảo, nhưng thế lực mạnh mẽ, dốc hết sức mình.

Lấy tiền đánh.

Có người nói, chính trị chính là kỹ nữ, nói thì hay, nhưng trên thực tế lại vô tình nhất, hơn nữa tràn ngập dơ bẩn.

Những lời này trên thực tế là có chút thành kiến.

Từ thuật ngữ mà nói, chính trị là một sự kiện, bị so thành nghề kỹ nữ từ góc độ ngữ văn có điểm quái dị, nếu ví người làm chính trị đều là kỹ nữ, mặc dù từ góc độ hiện thực chưa hẳn chính xác, nhưng từ ý nghĩa mà nói lại khiến người ta dễ hiểu hơn nhiều.

Vị Lục Nhĩ Khắc Văn này chính là người làm chính trị, Tô Bằng biết, cách nói chuyện của mình so với người ta, chưa hẳn bằng đàn em phía dưới người ta, vẫn nên thành thành thật thật phát huy sở trường đặc biệt thôi.

Cái gọi là sở trường đặc biệt, chính là dùng tiền.

Cùng đại bộ phận quan viên đều đang làm, đã làm, hoặc là nhân viên công muốn tăng phúc lợi nào đó trong Trung Quốc, tuyệt đối không thể nói ra điểm khác nhau chỗ nào, ở xã hội chủ nghĩa tư bản, quyền tiền cho chính trị, cũng không phải là chuyện không thể.

Chỉ cần lai lịch số tiền kia không có vấn đề là được rồi.

Ở Nhật Bản, đây gọi là hiến vàng chính trị, ở quốc gia chủ nghĩa tư bản phương Tây, đây gọi là cống hiến chính trị, hoặc là đầu tư chính trị, đều là cùng một loại, chỉ có cách nói khác nhau thôi.

Mượn Úc mà nói, bất luận công dân nào, ngoại trừ có quyền lợi chọn bỏ phiếu, còn có quyền tự bỏ tiền, giúp đỡ một đảng phái bất kỳ hoặc là cá nhân trong đảng phái.

Bởi vì khác với Trung Quốc, bất kỳ một chính đảng nào muốn đương chính, tiền bỏ ra tuyệt đối sẽ không phải số ít, không phải hối lộ, mà là quảng cáo chính trị....

Cá nhân cũng là như thế.

Lấy tranh cử Tổng Thống Mỹ làm lệ, bọn người George W. Bush, Obama tranh cử Tổng Thống, mỗi người ít nhất tiêu hết mấy triệu đến mấy chục triệu đô la mỹ, cho mình tạo thế.

Đây là bên ngoài.

Mà bản thân người được đề cử làm Tổng Thống cũng không có nhiều tiền như vậy, đại bộ phận tài chính là đến từ người ủng hộ quyền tiền.

Quyên hiến chia làm mấy loại, nếu hiến cho đảng phái nào đó, sẽ nhập sổ công của đảng phái, sau đó dùng làm quảng cáo, tuyên truyền của đảng phái, hoặc là các loại phí tổn hành chính trong đảng hội.

Nếu quyên hiến cho cá nhân, chia làm hai hạng mục vàng cùng quỹ đặc biệt, hạng mục vàng là hạng mục đặc thù tư trợ, tỷ như quỹ tranh cử, rất nhiều minh tinh chính trị, thậm chí sẽ công khai cử hành hội quyên tiền, để người ủng hộ mình cho mình tiền để tranh cử.

Quỹ đặc biệt thì khá mập mờ, có điều dùng liên tưởng tương tự sẽ khiến người ta hiểu, quỹ đặc biệt, chẳng khác nào kho vàng nhỏ tư nhân.

Số tiền kia sẽ cho người tuyên cử làm đủ thứ, thậm chí người được quyên tặng, tỷ như nhà Lục Nhĩ Khắc Văn bị hư, quỹ sửa chữa bỏ ra, nói không chừng chính là quỹ đặc biệt bỏ vốn.

Khá nổi tiếng chính là, sự kiện van ông nước Hoa Kỳ, chính là sử dụng quỹ đặc biệt của Tổng Thống trả thù lao của một số người.

Mà Lục Nhĩ Khắc Văn, tất nhiên cũng tiếp nhận các loại quyên tặng, bản thân hẳn chưa tính là người đặc biệt giàu có, tổng tài sản chỉ hơn hai triệu đô la Úc, hơn nữa hẳn cũng không thể chỉ dùng tiền của mình để tranh cử.

Vừa rồi Tô Bằng, chính là tỏ ý mình sẽ giúp đỡ vị Thủ tướng Úc này, quả nhiên, lập tức hợp khẩu vị người này, cùng Tô Bằng nói chuyện đại khái hơn mười phút.

Tô Bằng liền hỏi thăm một số quan niệm chính trị cùng phương châm thi hành biện pháp chính trị của đảng tự do, những điều này là do trong quảng cáo tranh cử có, không tính là bí mật, Lục Nhĩ Khắc Văn cũng hết sức hoan nghênh kim chủ, tất nhiên hỏi gì nói nấy, đã nói thì khó ngừng.

Mười phút sau, Tô Bằng cùng Lục Nhĩ Khắc Văn, đã thân hơn không ít.

Vậy tạm biệt Tô, rất vinh hạnh hôm nay có thể quen người.

Lục Nhĩ Khắc Văn ôm Tô Bằng, nói với hắn, Tô Bằng khẽ gật đầu, lại ôm Phó cục trưởng cục cảnh sát Canberra một lát, xem như tạm biệt.

Lục Nhĩ Khắc Văn cùng Phó cục trưởng kia, đều có tài xế riêng, Tô Bằng thì tự đi tới chỗ ô tô mình, mở cửa xe vào buồng lái.

Lúc vào buồng lái, Tô Bằng thấy một chiếc xe từ khu cao cấp chạy ra, Tô Bằng nhận ra, đây là xe của Kha Nhĩ Khắc.

Hắn cũng mới đi sao?

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, trong ấn tượng, Kha Nhĩ Khắc gần như cùng mình từ hội trường dạ tiệc ra, mình và bọn Lục Nhĩ Khắc Văn hàn huyên hơn mười phút, không ngờ Kha Nhĩ Khắc vẫn chưa đi.

Có điều Tô Bằng cũng lười chào hỏi, đợi đến khi ô tô của Kha Nhĩ Khắc chạy ra, Tô Bằng lái xe ô tô, chạy về nhà mình.

...

Tô Bằng không bao lâu đi tới biệt thự của mình, đỗ xe ở gara, Tô Bằng đi vào trong biệt thự.

Lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn cho Hoắc Lâm. Tư Thông của ngân hàng Mỹ Lâm, bảo hắn ngày mai tới nhà mình bàn chuyện thụ quyền, Tô Bằng liền lên lầu ngủ.

Cảm giác mỗi ngày có thể ngủ, thật tốt...

Chương 378: Thư kế hoạch của ngân hàng Mỹ Lâm

Bảy giờ sáng hôm sau, cố vấn đầu tư của ngân hàng Mỹ Lâm - Hoắc Lâm. Tư Thông đã xuất hiện ở trong phòng khách biệt thự của Tô Bằng.

Theo hắn tới, còn có hai luật sư, một cố vấn, ba công chứng viên, cùng một tá hợp đồng.

Năm triệu đô la Mỹ, mặc dù đối với tổng tài sản ngân hàng Mỹ Lâm không đáng là gì, nhưng cũng cần coi trọng, đội hình này, vẫn là đội hình sau khi

Tô Bằng yêu cầu tinh giản, dựa theo suy nghĩ Hoắc Lâm, hẳn có thể trực tiếp làm ra một đoàn đội chuyên gia hai mươi người trở lên tùy thời hầu lệnh.

Tô Bằng thì sau khi xác nhận thân phận và tư chất của Hoắc Lâm, cùng với một số văn kiện chứng minh khác, sẵn khoái ký kết hợp đồng uỷ quyền năm triệu đô la Mỹ, thành bên Ất của hợp đồng, mà ngân hàng Mỹ Lâm tất nhiên trở thành bên Giáp, mà Hoắc Lâm, thì là người chấp hành hợp đồng cụ thể mà công ty Mỹ Lâm trao quyền, phụ trách năm triệu đôla này.

Hoắc Lâm mấy hôm trước còn có chút chán nản, lúc này hăng hái, vị trí hẳn ở công ty nhảy liên bốn cấp, thăng nhiệm chức cùng loại phó quản lí khu vực, dưới trưởng có thêm rất nhiều người, đồng thời vì thưởng cho nỗ lực làm việc của hắn, công ty cho hắn một số tiền thưởng đặc biệt, dùng khoản tiền thưởng này, Hoắc Lâm thay bộ vest mới giá trị xa xỉ, giá bộ vest này đại khái chừng tiền lương cả năm giai tầng công nhân Trung Quốc.

Nhiệm vụ chủ yếu của Hoắc Lâm, không phải đi Mỹ Lâm làm việc đúng giờ, mà là phụ trách tất cả yêu cầu của Tô Bằng, tận lực khiến năm triệu đôla này, thu được hồi báo đầu tư lớn nhất, như vậy cho dù là đối với công ty Mỹ Lâm, hay là hắn và kim chủ, đều là tốt nhất.

Tô Bằng biết điểm này, cho nên cũng chẳng khách khí, sau khi ký hợp đồng trao quyền, Tô Bằng tùy ý tựa ở trên ghế sa * bằng da thật, hỏi Hoắc Lâm.

Đúng rồi, Hoắc Lâm, người biết tư liệu liên quan tới công ty Lôi Đồn không?

Công ty Lôi Đồn?

Hoắc Lâm suy nghĩ một chút, gật đầu nói.

Biết, công ty súng ống đạn dược lớn thứ tư của Úc, đừng xem Úc chỉ có nhân khẩu chừng hai mươi triệu, nhưng công nghiệp súng ống đạn dược lại rất không tồi, công ty Lôi Đồn giá trị chừng năm tỷ đôla, xem như nhà tư sản lớn, nhất là đội ngũ bảo an dưới trưởng công ty Lôi Đồn, được tính top đầu của Úc.

Người với tình huống kinh doanh bây giờ của công ty này có biết không?
Ta nghe nói, bọn họ tựa hồ rất thiếu tiền.

Tô Bằng nói với Hoắc Lâm.

Ngài là định đầu tư công ty này?

Hoắc Lâm nghe xong, rất miễn cưỡng đứng thẳng lên, dùng tay đỡ trán, nói.

Tô tiên sinh, việc này sợ là có chút phiền toái. Chủ yếu là vì thân phận của người, người là đến từ Châu Á, còn là di dân Trung Quốc, cho nên có một vài suy nghĩ mặt chính trị, sẽ có chút lực cản...

Đó là vấn đề người cần lo lắng.

Tô Bằng khoát tay, cắt lời Hoắc Lâm, nói.

Nếu không có khó khăn, còn cần các người làm gì? Ta trao quyền chứng thư cho Mỹ Lâm, chính là để ứng phó loại phiền toái này. Đừng nói với ta người không có cách gì.

Dạ, dạ

Hoắc Lâm nghe xong, lập tức chảy mồ hôi lạnh, hần âm thầm mắng mình. Sao vẫn là hình thức tư duy cổ vấn nhỏ lúc trước, vị Tô tiên sinh này ký chỉ là giấy chứng nhận uỷ quyền, loại giấy chứng nhận này là có thể rút về tùy thời, nếu quả thật rút về, mình trong công ty...

Hoắc Lâm vừa mới nhắm nháp tư vị quyền lợi, tất nhiên không muốn bỏ quả ngon này, nếu muốn giữ lại Tô Bằng, như vậy những chuyện này cần hần thu phục.

Có điều, dựa theo giá trị Tô Bằng lúc này, ngân hàng Mỹ Lâm đã có thể xuất chuyên gia xử lý những chuyện này cho hắn.

Lén lau mồ hôi, Hoắc Lâm nói.

Tô tiên sinh, vấn đề thân phận của ngài chúng ta có thể giải quyết, chỉ là ta không rõ lắm ý đồ của ngài, mục đích của ngài là gì? Là muốn đầu tư bình

thường, hay là muốn thu được quyền khống chế cổ phần hoặc là quyền kinh doanh của công ty Lôi Đồn? Nếu là nó, ta sợ năm triệu đôla, vẫn không có cách gì đạt tới mục đích của chúng ta.

Ngón tay Tô Bằng gõ tay vịn bằng da của ghế sa *, suy tư một chút.

Hoắc Lâm. Tư Thông, hoặc là nói ngân hàng Mỹ Lâm, coi như là đứng bên phe mình, ngân công việc chính của ngân hàng Mỹ Lâm Ngân chính là những việc này, thôn tính tài sản cùng thu mua gì đó làm rất nhiều, kinh nghiệm phong phú, nếu mình thu mua Lôi Đồn, bọn họ đương nhiên có thể giúp, chỉ là bọn họ cũng là không bột đổ gột nên hồ, giá trị Lôi Đồn từ năm tỷ đôla trở lên, một quái vật khổng lồ như vậy, năm triệu đôla của mình muốn ăn quả thật có chút khó khăn.

Có điều, mục đích của Tô Bằng cũng không nhất định phải thu mua Lôi Đồn.

Suy nghĩ ngắn ngủi một hồi, Tô Bằng sắp xếp từ ngữ, nói.

Thật ra, có hoàn toàn thu mua công ty Lôi Đồn hay không, cũng không trọng yếu... Ta coi trọng, là lực ảnh hưởng của công ty Lôi Đồn, mà ta nhất định phải có sức ảnh hưởng với công ty Lôi Đồn, loại lực ảnh hưởng này là ở mặt quyết sách cùng mặt chấp hành công ty, ta muốn thu được lực ảnh hưởng của công ty Lôi Đồn với chính phủ, đồng thời muốn thu được tổ chức bảo vệ bạo lực dưới cờ của công ty Lôi Đồn, hoặc có thể trực tiếp ban bố nhiệm vụ cùng mệnh lệnh đối với mấy tổ chức bạo lực này, đồng thời, vốn của ta phải giữ ổn định cơ bản, sẽ không vì đạt thành mục đích mà tổn thất quá nhiều.

Nghe xong lời của Tô Bằng, trong ánh mắt Hoắc Lâm lóe ra hào quang, hần thả bút máy đang ghi chép, hỏi Tô Bằng.

Thứ cho ta nói thẳng, Tô tiên sinh ngài gặp phải phiền toái gì sao? Tỷ như uy hiếp bạo lực? Nếu chỉ là như vậy, không cần thu mua công ty Lôi Đồn, ta có thể tìm đoàn bảo vệ hoặc là người khác tương tự thỏa mãn Tô tiên sinh.

Không.

Tô Bằng khoát tay áo, nói.

Ta bây giờ vẫn xem như an toàn, lực lượng vũ trang của công ty Lôi Đốn chỉ là một suy tính, ta càng nhìn trúng ảnh hưởng của nó với chính phủ và cả ảnh hưởng phương diện khác, vì đạt tới mục đích ta kể trên, ta hi vọng trở thành đại cổ đông công ty, hoặc là đồng sự chấp hành.

Vậy à...

Hoắc Lâm nghe xong, khẽ gật đầu, đem yêu cầu của Tô Bằng ghi chép lại, sau đó nói.

Trừ chuyện đó ra, còn gì ta có thể giúp không?

Tạm thời không có, chỉ có chuyện này.

Tô Bằng nói, sau đó suy nghĩ một lát, nói.

Ta cũng có nghe qua về gia tộc Lôi Đốn, ta không muốn bởi vì sự kiện này mà đứng ở mặt đối lập với gia tộc đó, chuyện này nói tóm lại đang đề cao hệ số an toàn của ta, chứ không phải giảm xuống, quá trình thao tác, ta không hi vọng các người dựng nên kẻ địch cho ta.

Đó là tất nhiên.

Hoắc Lâm gật đầu, sau đó nói.

Ta sẽ đi điều tra công ty Lôi Đốn ngay bây giờ, đồng thời thỉnh cầu công ty viện trợ, chậm nhất ba giờ rưỡi chiều, ta sẽ cầm thư kế hoạch thi hành tới để Tô tiên sinh xem qua, có được không?

Tô Bằng gật đầu, Hoắc Lâm gật đầu với hắn, cùng Tô Bằng nói cáo từ, sau đó mang theo cả đám chuyên gia, rời khỏi biệt thự Tô Bằng.

Tô Bằng không có việc gì làm, liền lên trên lầu, đăng nhập trò chơi luân hồi tử vong, tu luyện 《 Khu Vật Thiên 》 .

Tu luyện gần năm sáu tiếng, Tô Bằng cảm giác thời gian gần đến, liền đăng xuất, chờ Hoắc Lâm.

Quả nhiên như Hoắc Lâm nói, buổi chiều hắn liền trở lại, nhưng lại sớm hơn một tiếng, hai giờ rưỡi chiều, Hoắc Lâm đã mang theo bốn năm chuyên gia tài chính khác, chạy tới biệt thự Tô Bằng.

Nhìn thấy Tô Bằng, Hoắc Lâm đem một văn kiện phong bì màu lam giao cho Tô Bằng, nói.

Tô tiên sinh, mời ngài xem qua.

Tô Bằng rất hài lòng với hiệu suất của họ, tiếp nhận văn kiện, ngồi ở trên ghế sa * đọc.

Dần dần, chân mày Tô Bằng cau lại...

Chương 379: Đàm phán hợp đồng (1)

Sách kế hoạch bìa da màu xanh không tính là dày, nhưng cũng có gần hai mươi trang, mặc dù Tô Bằng nhìn vô cùng mau nhưng cũng mất năm phút đồng hồ mới xem hết toàn bộ.

“Đây là kế hoạch của các người?”

Tô Bằng có chút nghi ngờ nhìn Hoắc Lâm, đem sách kế hoạch trong tay ném tới.

“Đúng vậy, mặc dù kế hoạch này có chút mạo hiểm, nhưng lại có thể bảo đảm sử dụng tiền vốn của Tô tiên sinh một cách có hiệu suất cao nhất, lấy sự hiểu biết của chúng ta với người cầm lái của công ty Lôi Đốn, Âu Ny Nhã Lôi Đốn, năng hơn 80% là sẽ chấp nhận điều kiện chúng ta đưa ra.

“Là như vậy sao...”

Tô Bằng nghe xong, dùng ngón tay gõ gõ ghế sa * bằng da thật.

Không thể không nói, kế hoạch này của công ty Mỹ Lâm quả thật vẫn có thể thu được.

“Ta có một phần tài chính, dựa theo ý của các người ta không phải là tạm thời không cách nào thu được bất kỳ cổ quyền nào của công ty Mỹ Lâm

sao?

Ngón tay Tô Bằng gõ gõ trên ghế sa *, đột nhiên ngẩng đầu hỏi.

“Xác thực là như vậy... Nhưng, xin hãy tin tưởng vào cổ vấn pháp luật cùng với phán đoán của chuyên gia tâm lý học tài chính của công ty Mỹ Lâm, hành động dựa theo phương án trên sách kế hoạch này, tuy rằng trong khoảng thời gian ngắn không thể thu được cổ quyền của công ty Lôi Đồn, nhưng lại có thể đạt được mục đích của ngài.

Hoắc Lâm giống như là một quân gia, ở trước mặt Tô Bằng khoanh tay đứng, nói với Tô Bằng.

“Là như vậy sao...”

Tô Bằng trầm ngâm, bắt đầu suy tư nội dung trong sách kế hoạch bìa da màu xanh này.

Sách kế hoạch này, thật ra thì vẫn rất có sức sáng tạo, hiện ra cụ thể, cho dù cổ vấn đầu tư của công ty Mỹ Lâm không đề nghị Tô Bằng hiện tại tiến hành thu mua công ty Lôi Đồn.

Bởi vì dựa theo báo cáo khả thi mà đối phương đưa ra, nếu Tô Bằng làm như vậy, trong khoảng thời gian ngắn ngược lại còn sẽ kéo cổ phiếu của công ty Lôi Đồn tăng lên, cứ như vậy, đối phương sẽ bắt được một đồng biểu bảng báo cáo tài vụ tương đối dễ nhìn, căn cứ vào những thứ này, bọn họ có thể xin tăng số lượng phát hành cổ phiếu lên. Thông qua việc phát hành càng nhiều cổ phiếu thu được tài chính càng lớn.

Như vậy đã làm cho đối phương từ trong khôn cảnh vượt lên, Tô Bằng chỉ có thể thu được một số cổ phần công ty nhỏ nhoi, không cách gì đạt được mục đích của hắn, hơn nữa, một số cổ phần công ty nhỏ nhoi này còn có thể bị công ty Lôi Đồn tiếp tục phân mỏng đem cổ phiếu đi bán, như vậy liền thật là vút đi rồi.

Phương án của công ty Mỹ Lâm là không thu mua công ty Lôi Đồn, mà là dùng tiền của Tô Bằng mua phiếu công trái được phát hành bởi công ty Lôi Đồn với các hiệp ước hiệp định của pháp luật, sau đó lại ký kết một số văn

kiện phụ thuộc có tính hạn chế với công ty Lôi Đốn, đồng thời, còn phải ký kết một phân hợp đồng tiềm năng.

Tô Bằng với sự hiểu biết về tài chính của mình, cũng có thể hiểu rõ, đại khái cũng biết sự khác nhau giữa cổ phiếu cùng với phiếu công trái của công ty.

Cổ phiếu, thật ra thì nói trắng ra là tính chất đại khái tương đương với mấy người chung vốn làm ăn, cho dù làm ăn là lời hay lỗ, tiền vốn cũng sẽ không thu về đầy đủ, nhưng sẽ chia hoa hồng dựa theo tỉ lệ.

Nói cách khác, mua cổ phiếu, nếu giá trị cổ phiếu của công ty rớt xuống, tiền vốn của người sẽ giảm xuống, tài sản của công ty tăng lên, giá trị cổ phiếu của người cũng tăng lên, công ty chia hoa hồng thì người liền có thể dựa theo cổ phiếu, cũng chính là lấy số tiền chung vốn mà chia hoa hồng.

Bởi vì người là một trong những người bỏ vốn. Chuyện trong công ty, người cũng có quyền lên tiếng, thậm chí có thể trực tiếp làm một chức vị cụ thể trong bộ máy vận hành công ty.

Phiếu công trái của công ty thì lại là một loại phương thức khác.

Công ty phát hành phiếu công trái, người mua liền tương đương với người cho mượn tiền, cho công ty mượn tiền, công ty cùng với người mua phiếu công trái cũng không phải là quan hệ hùn vốn, những người mua phiếu công trái là chủ nợ, nhưng cũng không tham dự vào hoạt động cụ thể của công ty, mà còn tiền vốn thì được sự bảo đảm, đến kỳ hạn công ty phải trả lại tiền vốn đầy đủ, mà ngoại trừ tiền vốn ra còn có một phần lợi tức nhất định.

Lợi tức này, một nửa cũng nó cũng cao hơn so với lợi tức của ngân hàng rồi.

Nhưng nói tóm lại, chủ nợ cũng không tham dự được việc vận hành cụ thể của công ty, trên pháp luật không có được mời dự họp của hội đồng quản trị, cũng không có quyền lợi nhận chức thành viên hội đồng quản trị, chỉ có thể thông qua việc gây áp lực mà gián tiếp đạt được mục đích.

Quyền lợi và nghĩa vụ của người có cổ quyền và chủ nợ cũng khác nhau, về mặt pháp luật chủ nợ có quyền ưu tiên trước rồi mới đến lượt người có cổ quyền, nếu công ty phá sản, tài sản của công ty phải trả lại cho chủ nợ trước, đợi đến khi tất cả tài sản được hoàn trả lại cho chủ nợ thì mới bắt đầu trả lại cho người có cổ quyền.

Kế hoạch của ngân hàng Mỹ Lâm chính là bảo Tô Bằng cho mượn ít nhất bốn trăm triệu USD, mua phiếu công trái xí nghiệp của công ty Lôi Đồn, sau đó thông qua thủ đoạn gián tiếp để thu được quyền lợi trong hội đồng quản trị.

Chương 380: Đàm phán hợp đồng (2)

Những thủ đoạn gián tiếp này, bao gồm cả bốn hợp đồng quyền hạn cùng với một hợp đồng tiềm năng.

Trong đó hợp đồng quyền hạn bao gồm.

Một, sau khi Tô Bằng mua phiếu công trái của công ty Lôi Đồn, được mời dự họp của hội đồng quản trị, cho Tô Bằng tư cách cổ quyền ngang bằng với quyền của chủ nợ tương ứng trong kỳ hạn hoàn lại phiếu công trái, tức là trải qua nghị quyết của hội đồng quản trị, thu được địa vị trở thành cổ đông không có cổ quyền.

Hai, hội đồng quản trị thừa nhận trước khi hoàn trả lại nợ nần, Tô Bằng có được tư cách thành viên hội đồng quản trị đặc thù của công ty, cũng xác định Tô Bằng có quyền lợi được các thành viên hội đồng quản trị mời dự họp hội đồng quản trị.

Ba, quyền chủ nợ của Tô Bằng trước khi được hoàn trả, tự động thu được tư cách thi hành quyền như thành viên hội đồng quản trị, thu được quyền lực điều khiển các tổ chức cấp dưới trong công ty.

Bốn, ngoài các quyền lợi ở trên, ngoại trừ toàn thể thành viên hội đồng quản trị bỏ toàn bộ phiếu đồng ý quyền lợi hết hiệu lực hơn nữa hoàn lại tiền vốn của Tô Bằng ra, thì mới có hiệu lực.

Bốn điều này, cũng không có quy định rõ trong pháp luật công ty, mà là hiệp nghị giữa hai bên Tô Bằng cùng với công ty Lôi Đốn.

Dựa theo cách nói của Hoắc Lâm, bảo Tô Bằng cứ tin tưởng và chuyên gia đàm phán của công ty Mỹ Lâm, chuyện này nhất định có thể xử lý rõ ràng, Tô Bằng thu được thứ mà hắn muốn có.

“Biện pháp này thật ra nghe cũng không tệ, chỉ là có chút phức tạp, người bảo đảm được chuyện này sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?”

Tô Bằng sau khi suy tư, vẫn cảm thấy được chuyện này cũng không tệ, nếu trở thành chủ nợ, lại vẫn thu được quyền lợi như người có cổ quyền thì cũng có thể cân nhắc.

“Sẽ có vài chỗ phức tạp, nhưng mục đích nhất định sẽ đạt được.”

Hoắc Lâm thề thốt cam đoan, hắn tự tin nói.

“Chúng ta đã tìm mua tư liệu của những công ty buôn bán rất có danh dự, đối với tình hình hiện tại của công ty Lôi Đốn, chúng ta so với bọn hắn hiểu biết còn nhiều hơn, người trong công ty Lôi Đốn, đại đa số cũng đều là ngóng nhìn có một khoản tiền giải quyết khốn cảnh của bọn hắn, mà còn đại đa số cổ đông của bọn họ cũng không phải là thích kiểm soát, bọn họ chẳng qua là hy vọng có thể kiếm tiền mà thôi, đối với việc trong hội đồng quản trị có nhiều thêm một vị tiên sinh như ngài, bọn họ cũng không thêm để ý.”

“Như vậy là tốt rồi... Nếu đã có nắm chắc, như vậy liền mau chóng làm dịu người của công ty Lôi Đốn đi.”

Tô Bằng nói với Hoắc Lâm, Hoắc Lâm giống như là nhận được quân lệnh trạng (giấy bảo đảm thực hiện quân lệnh), lúc này cũng đã làm cố gắng hết sức lực, Tô Bằng ký tên lên thủ tục trao quyền hành động tài chính lần này, Hoắc Lâm lập tức bắt đầu bôn ba liên hệ với chuyên gia tài chính và chuyên gia đàm phán của công ty Mỹ Lâm, chuẩn bị tiếp xúc với công ty Mỹ Lâm.

Tô Bằng thì hoàn toàn phui tay làm ông chủ, chuyện này toàn quyền giao cho Hoắc Lâm, coi như là một khảo nghiệm của hắn, nếu chuyện này mà

Hoắc Lâm làm không xong, Tô Bằng sẽ suy nghĩ đến việc có nên đổi một cổ vấn đầu tư khác cho mình hoặc là đổi một ngân hàng đầu tư khác hay không.

Những ngày tiếp theo, Tô Bằng đăng nhập trò chơi, tu luyện Khu vật thiên, rồi đăng xuất, cân nhắc đến việc luyện tập kỹ năng ở trong hiện thực của mình.

Đại khái ba ngày sau, Hoắc Lâm lại dẫn hai tùy tùng đến biệt thự của Tô Bằng để tìm Tô Bằng.

“Thế nào? Hết thấy vẫn thuận lợi chứ?”

Tô Bằng thấy trên mặt Hoắc Lâm có vẻ vui mừng, trong lòng cảm giác việc này cũng được hoàn thành không tệ rồi, hỏi hẩn.

“Còn chưa xong, có điều chỉ còn một bước cuối cùng.

Hoắc Lâm nói, sau đó hẩn lấy ra bản ghi chép hội nghị mấy ngày nay, giao cho Tô Bằng, nói.

“Chúng ta dùng tốc độ nhanh nhất tiếp xúc với người cầm lái của công ty Lôi Đồn, được sự giúp đỡ từ danh tiếng mấy năm nay của công ty Mỹ Lâm, đối phương nghiêm túc suy nghĩ về đề án của chúng ta, hơn nữa đã tổ chức cuộc họp của hội đồng quản trị, triệu tập các thành viên hội đồng quản trị của công ty Lôi Đồn, tiến hành hội nghị thảo luận cùng với biểu quyết.

“Nhưng, đối phương trước khi tổ chức hội nghị hội đồng quản trị, cũng đưa ra hai điều kiện.

“Điều kiện thứ nhất, là số lượng cùng với thời gian mua phiếu công trái của công ty Lôi Đồn, tổng giá trị của phiếu công trái không dưới bốn trăm năm mươi triệu USD, hơn nữa trong vòng năm năm không thể chuyển nhượng, không thể yêu cầu trả lại sớm.

“Điều kiện thứ hai, là có thể thông qua hợp đồng xác lập tư cách làm thành viên hội đồng quản trị cùng với quyền lợi của người, chẳng qua là vị trí ưu tiên trong công ty của người là sắp xếp cổ quyền ngang bằng với quyền của

chủ nợ, sẽ không cao hơn chủ tịch công ty cùng với thứ tự ưu tiên ra lệnh của các thành viên hội đồng quản trị có cổ quyền vượt qua người, đương nhiên cũng sẽ không vượt qua được quyết định do tập thể hội đồng quản trị đề ra.

Tô Bằng nghe xong, khẽ nhú mày.

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng nói.

“Có thể đàm phán, nhưng ta có mấy điều kiện cần bổ sung.

“Phiếu công trái có thể không thể giữ độc quyền, không thể trả lại sớm, nhưng thời gian phải rút ngắn lại trong vòng ba năm.

“Hơn nữa, ta muốn một cổ quyền được ưu tiên lựa chọn, sau ba năm ta có quyền lựa chọn dùng tiền ta cho công ty Lôi Đốn để nhận mua cổ phiếu hoặc là yêu cầu bọn họ trả tiền lại, nếu giá trị thị trường của công ty Lôi Đốn tăng trưởng, giá cả cổ phiếu tăng cao, ta muốn yêu cầu nhận mua cổ phiếu theo giá cổ phiếu mà lúc ta cho bọn họ mượn tiền, nếu cổ phiếu của bọn họ rớt giá, ta có quyền lợi yêu cầu bọn họ trả một khoản lợi tức.

“Tiếp theo, quyền biểu quyết trong công ty của thành viên hội đồng quản trị độc lập có thể dựa theo lời bọn họ, cổ quyền ngang bằng với phiếu công trái của ta, nhưng quyền lợi thi hành của thành viên hội đồng quản trị hẳn là nên tăng lên cùng địa vị với chủ tịch.

Hai điều kiện này của Tô Bằng, một mặt sẽ bảo đảm đầu tư của mình không bị thiệt thòi, một mặt khác là lấy được quyền lợi sử dụng cơ cấu bạo lực của công ty Lôi Đốn mà mình muốn có, nếu không có hai điều kiện, hẳn cũng sẽ không đầu tư vào công ty Lôi Đốn.

Hoắc Lâm gật đầu, hắn thối lui một bên, trực tiếp gọi điện thoại.

Cũng không lâu lắm, hắn che ống loa điện thoại lại, đi tới, nói.

“Đối phương chưa nói có đáp ứng hay không, có điều thư ký của chủ tịch Âu Nhã Ny Lôi Đốn của công ty Lôi Đốn chuyển lời, tiểu thư Âu Nhã Ny muốn mời ngài tham gia buổi họp của hội đồng quản trị tại công ty Lôi

Đồn, đến lúc đó ngài sẽ cùng với các thành viên hội đồng quản trị của công ty Lôi Đồn hiệp thương chuyện này.

Chương 381: Trợ lực (1)

Tô Bằng nghe xong, trầm ngâm một chút, có điều ngẫm lại, đi tham gia hội nghị cũng sẽ không thiếu đi một miếng thịt nào, gật đầu nói.

Được, trả lời bọn họ ta đến lúc đó nhất định sẽ trình diện.

Hoắc Lâm gật đầu, thấp giọng nói mấy câu với điện thoại, sau đó cúp máy.

Tô Bằng đứng ở trong phòng khách biệt thự mình, hít một hơi thật sâu.

“Âu Nhã Ny của công ty Lôi Đồn... Không biết đây là dạng nữ nhân gì nữa.

Trong lòng Tô Bằng trầm nghĩ...

Hành động của công ty Mỹ Lâm rất là nhanh chóng, đại khái một giờ sau, Hoắc Lâm đã thông qua Fax, gửi tư liệu từ công ty, toàn bộ đã chuẩn bị tốt cho Tô Bằng rồi.

Hơn nữa, hẳn còn ở bên trong những tài liệu này, chỉ ra trọng điểm, những trọng điểm này cũng đều là những thứ mà Tô Bằng cần phải chú ý, nội dung có thể ảnh hưởng đến kết quả của cuộc đàm phán vào ngày mai.

Tô Bằng nhìn một chút, phần lớn là một số báo cáo tài chính, còn có một bộ phận là quan hệ nội bộ bên trong công ty Lôi Đồn.

Chẳng hạn như, ở bên trong một phần văn kiện, ghi lại tên họ, của toàn bộ các thành viên hội đồng quản trị của công ty Mỹ Lâm, tình hình phân phối cổ quyền, tính cách, cùng với thái độ chọn lựa đối với việc Tô Bằng cho công ty Lôi Đồn mượn tiền.

Tô Bằng nhìn thoáng qua, trong đó, hẳn phát hiện tin tức tình báo về Cổ Tư Đình mà mình đã từng gặp qua, có điều đúng như Tô Bằng thấy được, Cổ Tư Đình ở công ty Lôi Đồn mặc dù là cổ đông, nhưng tỉ lệ cổ phần công ty

không phải là quá nhiều, chỉ chiếm không đến 1.5%, xem như là cổ đông nhỏ, hơn nữa hẳn với lần mượn tiền này xem ra có khuynh hướng đồng ý.

Đáng giá chú ý là một cổ đông tên là Cổ Khắc Sử Đông, người này được Hoắc Lâm xếp vào một nhóm riêng, ghi rõ là một tài phiệt trọng yếu, để Tô Bằng đặc biệt chú ý, bởi vì hẳn có thể là lực cản lớn nhất của hoạt động tài chính lần này.

Tô Bằng nhìn tư liệu của người này một chút, lông mày không khỏi hơi có chút nhăn lại.

Cổ Khắc Sử Đông Mật Thác Tư, tên tương đối quái, nguyên nhân là do hẳn là con lai, là hỗn huyết giữa các dòng máu Italia, Hoa Kỳ cùng với Trung Đông, ba hẳn là hỗn huyết Italia và Hoa Kỳ, ở trong hệ thống bảo an của Hoa Kỳ, do có một công ty bảo an cấp toàn mỹ, mẹ là con gái trưởng của một gia tộc có quan hệ với vương thất của đất nước Trung Đông, Cổ Khắc Sử Đông có quốc tịch Hoa Kỳ, sau bởi vì đầu tư quan hệ bổ sung thêm quốc tịch Úc, nhờ có quốc tịch Úc - Mỹ, bản thân kinh doanh về nhiên liệu dầu mỏ, đồng thời còn là cổ đông lớn của một công ty vận chuyển đường biển, cũng là cổ đông của công ty Lôi Đồn.

Cùng với Cổ Tư Đình rất khác biệt, Cổ Khắc Sử Đông ở trong công ty Lôi Đồn chiếm được cổ phần cũng rất lớn, trong công ty Lôi Đồn chiếm được cổ phần công ty nhiều nhất là Âu Ny Nhã Lôi Đồn, chiếm được 37.75% cổ phần công ty, mà còn Cổ Khắc Sử Đông chiếm được 17.1% cổ phần công ty, là cổ đông lớn thứ hai của công ty Lôi Đồn.

Thân phận của hẳn không chỉ là như thế, ngoại trừ địa vị cổ đông lớn thứ hai của công ty Lôi Đồn ra, hẳn còn là thành viên hội đồng quản trị của công ty Lôi Đồn, phụ trách cung cấp một lượng lớn đơn đặt hàng cho công ty Lôi Đồn. Những đơn đặt hàng này, nhiều trong số đó là đến từ Trung Đông...

Bởi vì quan hệ mẫu hệ ở Trung Đông của vị Cổ Khắc Sử Đông này, trong tình báo nói rõ, quan hệ giữa hẳn và vương thất Trung Đông rất tốt, mà mọi người đều biết chuyện, mười năm gần đây của vương thất Trung Đông luôn luôn đang khai thác tài nguyên, ngoại trừ định khai thác dầu mỏ ra còn chuẩn bị một số đường tiền tài khác, mà giao dịch vũ khí chính là một khối

thịt béo mà một số nhân vật cầm quyền của vương quốc dầu mỏ tại Trung Đông này nhìn chằm chằm vào. Vị Cổ Khắc Sử Đông này, thân phận của bản thân cũng có chút mập mờ, tuy rằng chưa bàn tới là người đại lý về phương diện giao dịch vũ khí ở vương thất Trung Đông ra thì giữa bọn họ cũng có quan hệ hết sức thân mật.

Nhiều đơn đặt hàng trong công ty Lôi Đốn, cũng đều do vị cổ quyền lớn thứ hai thành viên hội đồng quản trị này kéo tới, sản nghiệp của hắn đã hình thành chuỗi sản nghiệp, nhiên liệu dầu mỏ, vận chuyển đường biển, vũ khí, tạo thành chuỗi giao dịch, cho dù là thân phận, lai lịch hay là tài phú, ảnh hưởng của vị Cổ Khắc Sử Đông tiên sinh này, đều có thể nói là nhân vật đứng đầu của Úc.

Vị Cổ Khắc Sử Đông tiên sinh này, nghe nói tới quyền sở hữu công ty Lôi Đốn đã từng một lần biểu hiện ra vẻ hứng thú thật lớn, hình như có lời đồn hắn đã từng dùng thủ đoạn tài chính muốn thu mua công ty này, nhưng lại phải đối mặt với sự ngăn cản của gia tộc Lôi Đốn, không có thành công được, chỉ có thể trở thành cổ đông thứ hai mà thôi.

Vị Cổ Khắc Sử Đông tiên sinh này, bởi vì bản tính xâm lược cùng với một số lời nói của hắn, khiến trong lòng những cổ đông khác cũng có sự hoài nghi, bên trong hội đồng quản trị của công ty Lôi Đốn, gần như không có bao nhiêu viện trợ từ bên ngoài, hơn nữa, hắn tựa hồ đối với Âu Nhã Ny Lôi Đốn còn có những suy nghĩ đặc biệt có một chút, bị Âu Nhã Ny Lôi Đốn ở trước mặt mọi người cho hắn một bạt tai.

Mâu thuẫn giữa gia tộc Lôi Đốn và Cổ Khắc Sử Đông tiên sinh ở trong các thành viên hội đồng quản trị của công ty Lôi Đốn cũng không phải là bí mật.

Lần này công ty Lôi Đốn lâm vào tình trạng đứt gãy nguồn tài chính, cũng là một cơ hội của Cổ Khắc Sử Đông tiên sinh, hắn đã từng tỏ ý muốn bơm tiền, nhưng lại muốn thu mua cổ phần công ty của Lôi Đốn, đã bị Âu Nhã Ny Lôi Đốn cự tuyệt.

Lần này sự xuất hiện của Tô Bằng, cũng là giúp cho Âu Nhã Ny Lôi Đốn có thêm một sự lựa chọn, đây đối với Cổ Khắc Sử Đông tiên sinh cũng không phải là tin tức tốt, hắn hiện tại trong lòng hắn là rất không thích Tô Bằng,

đang chuẩn bị ở trên hội nghị hội đồng quản trị sắp tới, gây khó khăn cho Tô Bằng.

Sau khi đọc qua những nội dung này, Tô Bằng âm thầm gật đầu, tình báo của công ty Mỹ Lâm thật đúng là không tệ.

Chương 382: Trợ lực (2)

Mà còn về Cổ Khắc Sử Đông tiên sinh, Tô Bằng cũng âm thầm lưu ý một chút, có điều thấy hấn và Âu Nhã Ny Lôi Đồn tiểu thư có phát sinh một số chuyện lý thú, khóe miệng của Tô Bằng không khỏi nhếch lên.

Dựa theo tin tình báo bên trong văn kiện, điệu bộ của vị Cổ Khắc Sử Đông tiên sinh này, không giống như là nhà tư bản chủ nghĩa phương Tây, ngược lại rất giống điệu bộ của các cán bộ thị trấn Trung Quốc.

Ngoài ra nhìn vào trong hình thấy hấn cũng rất phù hợp với hình tượng này, bởi vì có huyết thống của Úc và Trung Đông, làn da của vị Cổ Khắc Sử Đông tiên sinh này so với người da trắng bình thường thì đen hơn một chút, đầu tóc cũng là màu đen, chỉ là không có di truyền được sự ưu nhã và anh tuấn của huyết thống Italia và Trung Đông, thân thể phát triển theo chiều ngang, óc đầy bụng phệ, nhất là cái mũi, cứ như lúc nhảy dù lỗ mũi bị chằm đất, ngã thành lỗ mũi heo chỉ lên trời rất hiếm thấy, lông mũi thì ngược lại được chăm sóc cũng rất sạch sẽ, chẳng qua là nếu thêm hai cái lỗ tai giả, có thể trực tiếp tham gia vào Tây Du Ký diễn Nhị sư huynh rồi.

“Đã biết, có điều Hoắc Lâm, Cổ Khắc Sử Đông tiên sinh này, có cái gì có thể uy hiếp được ta sao? Ta chính là nói trên góc độ thực tế cùng với bạo lực.

Nhìn thoáng qua ảnh chụp của vị Cổ Khắc Sử Đông tiên sinh này, Tô Bằng bĩu môi, sau đó hỏi Hoắc Lâm đứng một bên.

“Có một chút, nhưng khả năng không lớn.

Hoắc Lâm lúc trước đã xem qua văn kiện này một lần, tuy rằng hấn không có loại trí nhớ biến thái xem một lần là nhớ như của Tô Bằng, nhưng có thể

làm được cổ vấn đầu tư của công ty Mỹ Lâm ở châu Úc, trình độ học vấn cùng với chỉ số thông minh tất nhiên sẽ không kém, hắn nói.

“Phụ thân của vị Cổ Khắc Sử Đông tiên sinh này, là chủ tịch của công ty bảo vệ cấp toàn mỹ, có được lực lượng bảo vệ rất mạnh, nhưng mà đó là ở Hoa Kỳ, hắn cũng không kế thừa công ty của phụ thân hắn, lực ảnh hưởng của Cổ Khắc Sử Đông chủ yếu là ở bên Trung Đông, ở châu Úc hắn chỉ có một đoàn bảo vệ, đại khái khoảng ba bốn mươi người, những người này đại bộ phận đều đến từ công ty của phụ thân hắn, phần nhỏ là quân nhân xuất ngũ cùng với lính đánh thuê, có lực chiến đấu nhất định nhưng thực lực không tính là đặc biệt mạnh. Chỉ là bởi vì hắn là thành viên hội đồng quản trị của công ty Lôi Đốn, nếu như cần thiết, có thể thu được trang bị vũ khí hạng nặng trong công ty Lôi Đốn, mà gần như là hợp pháp, lấy tư chất của công ty Lôi Đốn, bọn họ chỉ cần cầm lấy đơn khảo sát vũ khí là đã có thể ứng phó.

“Vũ khí hạng nặng sao...

Tô Bằng nghe xong, bất giác cảm khái một tiếng, đây chính là thực lực của công ty Lôi Đốn, một thành viên hội đồng quản trị của nó cũng có thể hợp pháp trang bị vũ khí hạng nặng, tuy rằng võ trang hành động không thể tiến hành quá lộ, nhưng loại thực lực này cũng làm cho người ta ghé mắt.

“Nếu ta gây trở ngại với vị Cổ Khắc Sử Đông tiên sinh này, tỷ lệ hắn sẽ tiến hành tấn công vũ lực đối với ta là bao nhiêu?

Tô Bằng quay lại suy nghĩ, lại hỏi Hoắc Lâm một lần nữa.

Nếu như ở châu Úc, thì gần như là không.

Hoắc Lâm nói, sau đó nói.

“Lúc ở công ty, có chuyên gia phụ trách bảo vệ an toàn khách hàng của công ty đã đưa ra loại khả năng này, có điều trải qua phân tích, khả năng này gần như là không... Vị Cổ Khắc Sử Đông tiên sinh này, hành động ở châu Úc coi như cũng quy củ, đoàn hộ vệ của hắn cũng chủ yếu là phòng vệ sự ám sát của đối thủ cạnh tranh, cơ bản không có chủ động hành động gì

cả, chẳng qua là nếu như là ở Trung Đông, thì cái này cũng khó mà nói được.

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu, Trung Đông? Sau này mình chưa hẳn sẽ không đi, chẳng qua là từ giờ đến đó còn quá xa, vẫn chú ý đến vấn đề trước mắt thôi, chuyện lúc đó thì để lúc đó rồi nói sau.

“Được, chủ yếu là chú ý tư liệu của Âu Nhã Ny Lôi Đôn cùng với Cổ Khắc Sử Đông này, chuẩn bị kỹ một chút, tối nay ta sẽ xem. Ngoài ra công ty Mỹ Lâm có bảo vệ không? Ta tạm thời thuê mười người, để cho hoành tráng một chút.

Tô Bằng nói với Hoắc Lâm, hẳn cũng không phải sợ Cổ Khắc Sử Đông kia, dù sao nếu không phải là sử dụng bom để tập kích thì nhân viên võ trang của đối phương rất khó sát thương tới mình, nhưng cũng không khỏi phòng bị một chút, đi giao thiệp với người của công ty súng ống đạn dược, nên phòng bị nhiều một chút vẫn tốt hơn.

“Đương nhiên là có, công ty Mỹ Lâm chúng ta vốn có nhiệm vụ bảo vệ sự an toàn của khách hàng cao cấp, Tô tiên sinh ngài muốn loại bảo vệ nào?

Tô Bằng nghe Hoắc Lâm giới thiệu vài loại bảo vệ một chút, nói.

“Thêm hai mươi người đi, ở chung quanh biệt thự của ta phân tán mười lăm người gác ngầm, năm người ở trong biệt thự, một tháng này cứ như vậy đi.

“Ta đã nhớ kỹ.

Hoắc Lâm gật đầu, hai mươi bảo vệ đối với Mỹ Lâm mà nói chỉ như một bữa ăn sáng, nhân viên bảo vệ mà bọn họ huấn luyện cũng không dừng lại ở con số này.

Đã định xong chuyện này, Hoắc Lâm chuẩn bị quay về công ty, Tô Bằng thì đốt lên lò sưởi trong tường, một bên ném củi gỗ vào trong lò sưởi, một bên uống rượu vang đỏ mà mình mới mở ra, nghĩ tới vài chuyện.

Hành động cho mượn tiền lần này, liên lụy đến công ty súng ống đạn dược, mình tuy rằng thân thủ không tệ, có điều hồ còn có lúc ngủ gật, huống chi

mình mỗi ngày còn phải bỏ chút thời gian vào trò chơi, lỡ như lúc vào trò chơi bị thể lực đối địch đột nhập vào hang ổ, vậy thì quá thất sách rồi.

Gia tăng lực lượng bảo vệ cho mình vẫn là điều nên làm.

Dù sao bảo vệ trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, không có sự cho phép của mình, chắc cũng sẽ không quấy rầy mình, mình cho dù vào trò chơi cũng sẽ cảm giác an toàn một chút.

Chẳng qua là bởi như vậy, biệt thự dường như có vẻ nhỏ một chút, cùng với thân phận của mình không quá hợp rơ.

Có một câu chuyện cười kể, có người sau khi đổi một đôi giày sang quý, sau đó liền cảm giác quần áo của mình không xứng với đôi giày, sau khi mua quần áo lại cảm thấy ghế sa * không xứng với bộ quần áo, mua ghế sa bằng da thật xong lại cảm thấy các đồ gia dụng khác không xứng với ghế sa **, lại thay đổi các đồ gia dụng, sau đó lại cảm thấy căn phòng không xứng với những đồ gia dụng này...

Cuối cùng kết quả từ mua một đôi giày dẫn tới mua đủ đồ dùng còn mua nhà mua vợ, đều thay đổi một lần.

Tô Bằng ngược lại không có lối suy nghĩ giống như nhân vật chính trong câu chuyện cười kia, có điều bởi vì tính đặc thù của công ty Lôi Đồn mà hẳn muốn đầu tư, Tô Bằng cảm thấy mình vẫn nên đổi một chỗ ở khác khá hơn...

Chương 383: Kế hoạch thông thiên (1)

Dù nói thế nào, công ty Lôi Đồn cũng là một công ty sừng ổng, bản thân thân là đồng sự công ty, chưa hẳn sẽ không có chút nguy hiểm nào.

Nếu như là cổ đông nhỏ, thì không cần lo lắng những điểm này, nhưng mà, thân là cổ đông lớn, như vậy không thể tránh khỏi gặp phải đối thủ cạnh tranh tồn tại, cho dù đối phương không phải là muốn tiến hành uy hiếp vũ lực với chính mình, nhưng mà đối phương cho dù vì để dò la tin tức công ty, gài vài thiết bị nghe trộm, theo dõi bên người mình, đây cũng là điều có thể.

Tô Bằng không ít thứ đều không thể lộ ra ngoài ánh sáng, đến lúc đó bị dò la ra được bí mật nào đó, vậy thì chẳng hay ho gì rồi.

Mặc dù hệ thống an toàn biệt thự Tô Bằng đã từng được cài đặt lại không tồi, nhưng dù sao chỉ là một hệ thống, vậy bắt vài tên trộm vặt cũng không vấn đề gì, nhưng mà chưa hẳn có thể ngăn cản nhân viên chuyên nghiệp của đối phương.

Cái này cần phải bảo vệ, vệ sĩ, nhân viên bảo an chuyên nghiệp, tất cả đều cần thiết.

Nhưng nếu như vậy thì, biệt thự của mình, có vẻ như không gian hơi chút nhỏ hẹp, dường như không thể phát huy được.

Tô Bằng càng nghĩ, cảm giác bản thân dường như nên đổi một nơi ở khác, ít nhất là có thể chứa được một vài nhân viên bảo an.

Lần trước hẳn đến trong nhà của Tát Lâm, ngược lại cảm thấy nhà của hắn xem ra không tồi, bên trong thiết bị đầy đủ hoàn chỉnh, cơ bản chính là một trang viên nhỏ, muốn làm gì cũng thuận tiện.

Hơn nữa, không gian lớn như vậy, tuyển thêm một vài người giúp việc hoặc là nhân viên bảo an, cũng có thể phát huy được, nhà của Tát Lâm lớn như vậy, chắc chắn cũng không phải chỉ có hai vợ chồng bọn họ sinh sống.

Chỉ là khu nhà cấp cao của đối phương, giá cả dường như cũng không rẻ, nghe Kha Nhĩ Khắc nói, khu nhà cấp cao của đối phương, có thể là đầu tư chín mươi triệu đô la Úc để mua, nếu như Tô Bằng trút hết tiền vào Lôi Đồn, tiền trên tay có thể cũng có chút không đủ.

“Có phải là nên tìm nhị thế tử Phong Thiếu Vũ kia không, đổi thêm một chút hoàng kim nữa?”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, lâu như vậy, Phong Thiếu Vũ kia cũng không có phản ứng cụ thể, Tô Bằng đoán chừng chuyện này chắc hẳn nhanh chóng xếp xuống thôi, còn mình cũng sẽ không đổi quá nhiều, mấy ngàn lượng hoàng kim là nhiều nhất, đối phương có lẽ không đến mức nghi ngờ trên

mười vạn lượng hoàng kim thất lạc kia, lại nói, cho dù nghi ngờ, thì đối phương có thể có bằng chứng gì cơ chứ.

“Xem thử tình huống, cho dù là không đổi từ chỗ của Phong Thiếu Vũ, cũng có thể trực tiếp đi đến trang web tửu quán luân hồi kia đổi, chỉ là tỉ suất thấp hơn một chút.”

Trong lòng Tô Bằng, thâm suy nghĩ.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng thở dài, bơm tiền vào công ty Lôi Đồn, chắc chắn sẽ khiến cho mục tiêu bản thân trở nên rõ ràng hơn nhiều, nhất định sẽ có người đến điều tra mình.

Người khác không nói, Cổ Tư Đình kia, còn có Cổ Khắc Sử Đông kia, dường như đều sẽ điều tra thân phận bối cảnh mình.

Tô Bằng ngẫm lại manh mối thân phận của mình một chút. Cảm thấy sơ hở không lớn, nhiều nhất, đối phương chỉ thể điều tra ra được gia tộc của mình trong nước, như vậy tài sản của mình đã có thể giải thích, đối phương nhiều nhất nghi ngờ gia tộc nổi tiếng của Trung Quốc di dời tài sản, chứ không thể điều tra ra được gì thêm.

Đây cũng là chuyện không có cách gì. Mặc dù mục tiêu bản thân lớn dần, nhưng mà bơm tiền vào công ty Lôi Đồn, là điều cần phải làm.

Bởi vì, ở trong lòng Tô Bằng, dần dần có một kế hoạch.

Kế hoạch này, trên thực tế trong lòng Tô Bằng sớm đã có nhận định ban đầu, nhưng mà lúc chân chính rõ ràng, là khi ở trong buổi tiệc từ thiện của Tát Lâm, nhìn thấy Lục Nhĩ Khắc Văn thủ tướng nước Úc được khen có tương lai kia.

Vốn dĩ, Tô Bằng có một chấp niệm, hẳn cho rằng, chuyện của gia tộc mình, không phải là người lãnh đạo đứng đầu Trung Quốc, nam nhân được gọi là Bán Vũ chân nhân kia làm.

Bởi vì, với thân phận của nam nhân kia, nếu như quả thật làm cái gì, hoàn toàn không cần tránh né như vậy, trực tiếp quang minh chính đại mà làm là

được rồi.

Đôi phương đã trèo lên vị trí kia rồi, đã không phải dùng tiền bạc là có thể đánh đổ được, nếu như độc thủ sau màn là hắn, hoàn toàn không nhìn ra đối với hắn có lợi gì, với mức độ suy nghĩ của hắn, giữ lấy bí mật này làm sở hữu quốc gia, ngược lại có khả năng rất lớn, nhưng vì mưu lợi cá nhân, giấu lại thì không có khả năng lắm.

Nếu đối thủ thật sự là hắn, như vậy Tô gia, sớm đã bị nhổ cỏ tận gốc, chứ không như bây giờ, cầm cự nửa vời như vậy.

Suy nghĩ đến điểm này, Tô Bằng dần dần loại trừ vị lãnh đạo đứng đầu Trung Quốc, Bán Vũ chân nhân này.

Kẻ địch cụ thể là ai, Tô Bằng trước đó, cũng có suy luận.

Nhưng mà, chỉ dựa vào tin tức mình có được ở nước ngoài, vẫn không đủ để suy đoán được tiếp.

Cho nên, Tô Bằng nghĩ ra một biện pháp, có thể để cho chuyện này lại có cơ hội xoay chuyển...

Chính là, đem chân tướng mọi chuyện, báo cho Bán Vũ chân nhân, vị lãnh đạo đứng đầu Trung Quốc kia, sau đó để hắn sắp xếp, điều khiển mọi chuyện, đem chuyện này đưa ra ngoài ánh sáng, giao cho quốc gia xử lý!

Ý nghĩ này, là cách nghĩ sau khi Tô Bằng suy tính kỹ càng, hắn cảm thấy, ông nội mình sở dĩ bây giờ vẫn chưa chết, là vì tất cả nhân vật cấp cao của đất nước, đều có hồ sơ điều trị đầy đủ, ông nội mình thân thể gần đây khỏe mạnh, không hề có bất cứ bệnh tật gì, trên hồ sơ cũng không có ghi chép bệnh tật nào, nếu đột nhiên qua đời, đối với những nhân vật cao cấp nhạy cảm khác, nhất định sẽ nghi ngờ đã xảy ra chuyện gì đó.

Chương 384: Kế hoạch thông thiên (2)

Bây giờ ông nội mình mất đi ý thức, nhưng có thể là đột quỵ, đủ loại chứng bệnh tạo thành, duy trì liên tục một thời gian ngắn, đợi đến khi những nhân

vật lãnh đạo cấp cao kia dần dà không còn chú ý đến nữa, đôi phương có thể ra tay với ông nội của mình!

Còn mình, phải hành động trước đôi phương.

Nếu chỉ dựa vào mỗi mình mình, e rằng thực lực không đủ, nhưng nếu như có thể thông thiên, liên lạc với người kia, vậy thì...

Chỉ là, làm sao liên lạc được, là vấn đề kỹ thuật.

Tô Bằng dựa vào thủ đoạn của mình, nhất định là không thấy được người kia, đừng nói những tài liệu kia, bản thân muốn gặp hẳn ta, nghĩ cũng đừng nghĩ, bảo vệ cấp quốc gia, không biết giữa mình và người kia có bao nhiêu chướng ngại.

Nhưng mà thủ đoạn gián tiếp, bản thân cũng không dám sử dụng, bởi vì mặc dù người kia căn bản không thể có vấn đề, nhưng ai dám khẳng định, người bên cạnh người kia sẽ không có vấn đề?

Nhân viên bảo an, thư ký bên cạnh, cảnh sát, bác sĩ, y tá...

Trong đám người có thể tiếp cận người kia, ai biết có người của đôi phương hay không?

Cho nên Tô Bằng phải tự mình gặp được người kia, mới có thể nói chuyện này ra.

Cái này xuất hiện một cặp mâu thuẫn, chính là. Tô Bằng, bây giờ cơ bản tương đương người thường hoặc là đào phạm, còn bên cạnh người kia, lại không rõ được kẻ địch sắp xếp bao nhiêu thế lực đối địch, cho nên Tô Bằng dưới tình huống bình thường, chắc chắn không gặp được người kia.

Nhưng mà Tô Bằng cần phải để cho mình gặp được người kia, bằng không cho dù là phương thức nào, đều có thể làm cho chuyện này thay đổi.

Vì cái này, Tô Bằng đã suy nghĩ mấy phương án hành động, nhưng mà cũng không chắc chắn, hoặc là điều kiện không đủ, hoặc là không cách nào thực hiện.

Bởi vậy, Tô Bằng đối với kế hoạch được bản thân hấn đặt tên là “Kế hoạch thông thiên” này, gần như rơi vào cục diện bế tắc.

Mãi đến khi, hấn gặp được một nhân vật máu chốt.

Máu chốt kia... Chính là, Lục Nhĩ Khắc Văn!

Tô Bằng lần đầu khi Lục Nhĩ Khắc Văn giới thiệu, trong đầu hấn, liền nghĩ đến điều này.

Nước Úc, năm nay sẽ tổng tuyển cử, lựa chọn thủ tướng Úc mới, mà Lục Nhĩ Khắc Văn, năm nay lại là người có khả năng trúng cử thủ tướng Úc nhất.

Nếu như trúng cử thủ tướng mới của nước Úc, dựa theo thói quen lãnh đạo các quốc gia, sẽ trong thời gian một năm đến hai năm, gặp gỡ tất cả các quốc gia có quan hệ ngoại giao, hoặc là có sức ảnh hưởng rất lớn, hoặc là có hợp tác kinh tế, trao đổi với các lãnh đạo khác.

Úc cùng Trung Quốc, bản thân có quan hệ rất sâu là không nguyên liệu của nước Úc, đều phải vận chuyển đến Trung Quốc, còn hàng hóa Trung Quốc, cũng sẽ có khối lượng lớn được chuyển đến cửa khẩu Úc, mối liên hệ giữa hai nước không thể nói là không gắn bó được.

Hơn nữa, dựa theo tư liệu Tô Bằng tìm đọc, vài vị lãnh đạo trung tâm của Trung Quốc, đều đã từng tới Úc, còn thủ tướng mới nhậm chức của Úc, trong vòng một năm tất nhiên đến viếng thăm Trung Quốc, gặp gỡ người lãnh đạo Trung Quốc.

Mỗi lần đi nước ngoài, người lãnh đạo Úc, đều sẽ dẫn theo một đoàn người, trong đoàn này, một phần nhỏ là quan viên chính phủ, còn phần lớn, đều là chủ các xí nghiệp to lớn nước Úc.

Đây là thủ tướng Úc làm trung gian mắc nối, tìm đơn đặt hàng cùng cơ hội hợp tác cho quốc gia mình.

Mà người lãnh đạo Trung Quốc, để tỏ lòng tôn trọng với Úc, mỗi lần đều là lãnh đạo đứng đầu tiếp kiến thủ tướng nước Úc, kèm thêm, người lãnh đạo

những xí nghiệp này, cũng đều sẽ bắt tay chụp ảnh kỷ niệm với lãnh đạo Trung Quốc.

Đây, không phải là cơ hội tốt nhất thực hiện “Kế hoạch thông thiên” sao?

Bản thân Tô Bằng bây giờ đã trở thành bằng hữu với Lục Nhĩ Khắc Văn, nếu dùng đầu tư chính trị duy trì tình hữu nghị này, lại trở thành lãnh đạo của một công ty lớn, đến lúc đó, nước Úc nếu như viếng thăm Trung Quốc, Tô Bằng có thể dùng lý do khai thác thị trường, gia nhập đoàn viếng thăm Trung Quốc của nước Úc.

Bởi như vậy, Tô Bằng rất dễ dàng có thể gặp được lãnh đạo Trung Quốc.

Mặc dù chỉ có hơn mười giây, thậm chí thời gian hơn mười giây, có thể trực tiếp tiếp xúc với lãnh đạo, Tô Bằng có lòng tin, có thể trong khoảng thời gian này nói rõ ràng mọi chuyện.

Với sự nhạy cảm và cẩn thận của lãnh đạo, một khi biết tin tức, tất nhiên điều tra đến cùng.

Như vậy mặc dù có thể bại lộ tồn tại trò chơi Tử Vong Luân Hồi ở cấp quốc gia, nhưng mà, gia tộc của mình, ông nội của mình, rất có thể bởi vì sự kiện này mà có cơ hội chuyển mình.

Bản thân Tô Bằng, cũng có thể dưới trạng thái được bảo vệ trở về nước, bởi như vậy, cho dù là chiêu mộ thuật sĩ trong trò chơi, hay là cho A Triết tài nguyên để hắn điều chế Ngưng Thần Đan, đều tương đối đơn giản thoải mái.

Kế hoạch thông thiên này một khi thành công, lập tức có thể kết thúc cục diện bất lợi của Tô Bằng.

Tô Bằng cần làm, chính là bảo đảm quan hệ mình và Lục Nhĩ Khắc Văn, hơn nữa khiến cho Lục Nhĩ Khắc Văn xứng cử trở thành thủ tướng nước Úc, hơn nữa bản thân có được tư cách lãnh đạo của một công ty lớn, theo Lục Nhĩ Khắc Văn đến viếng thăm Trung Quốc.

Kế hoạch này, nói đơn giản cũng đơn giản, bởi vì trình tự của nó cũng không phức tạp, nhưng nói khó khăn cũng khó khăn, bởi vì có mấy điều kiện, đều rất khó đạt thành.

Có điều, Tô Bằng, lại vừa mới có điều kiện đạt thành.

“Trở thành lãnh đạo công ty Lôi Đồn, chuyện này nhất định phải cho được... Ngoài ra, gắn kết với Lục Nhĩ Khắc Vãn, cũng phải nâng cao hơn nữa...”

Trong lòng Tô Bằng, thâm suy nghĩ.

Nghĩ tới đây, hắn cầm lấy di động trên bàn trà, gọi một cú điện thoại.

Điện thoại chuyển tới, đối diện là một thanh âm của thiếu niên, hỏi Tô Bằng.

“Sao vậy? Người đã nhận được hàng hóa chúng ta gửi qua bưu điện chưa?”

“Vẫn chưa tới, ta tìm người là có chuyện khác.”

Tô Bằng nói.

“Nói đi, tìm ta nếu như người đã tìm ta, như vậy chắc hẳn là vì chuyện đan dược, có phải là cần đan dược gì không? Có điều đầu tiên nói trước, ta cũng không phải là không ràng buộc phục vụ.”

Bên kia điện thoại, âm thanh vô cùng bất mãn.

“Ha ha, người vẫn là không làm cho người yêu mến như vậy.”

Tô Bằng cười cười, hắn nhìn một phần tài liệu trong tay, sau đó nói.

“A Triết, ta cần một loại đan dược có thể truyền giảm bệnh giòn xương trong gien, người có thể làm được không?”

Chương 385: Cột thủ tướng Úc lên chiến xa (1)

“Bệnh giòn xương? Đó là cái gì?”

Nghe Tô Bằng nói thế, A Triết bên kia, cũng không hiểu ra sao, hỏi lại Tô Bằng.

“Chính là một loại gien bệnh lặn nguồn gốc từ người mẹ, mắc phải loại bệnh này, xương cốt toàn thân sẽ mỏng manh giống như thủy tinh, không thể vận động kịch liệt, bằng không sẽ gãy xương, không thể hành động nhanh nhẹn, bằng không cũng sẽ gãy xương, thậm chí không thể cười to, bằng không sẽ gãy xương.”

Tô Bằng đơn giản giải thích qua loa bệnh trạng chứng bệnh này cho A Triết, sau đó hỏi trong điện thoại.

“Có thể làm ra loại thuốc nào có thể truyền giảm bớt chứng bệnh này không?”

“Cái này à... Nghe chứng bệnh, dường như rất khó làm, trong tay ta cũng không có dược liệu tính chất đối phó, có điều phổi thuốc lâu như vậy ta cũng có chút tâm đắc với dược liệu, chính là bệnh trạng chứng bệnh bất động này lợi hại đến vậy, chỉ cần nguyên liệu dược vật đầy đủ, công đoạn chế tạo đủ hoàn mỹ, thuốc làm ra cũng đủ xuất sắc, không có bệnh không chữa được, mặc dù người nói có vẻ khá nghiêm trọng, nhưng chỉ cần cho ta nguyên liệu đầy đủ, ta tin tưởng trong ba, năm tháng ta có thể nghiên cứu chế tạo ra.”

A Triết ở bên kia điện thoại nói xong, hần kéo dài hơi nói.

“Có điều... Ta bây giờ còn đang nghiên cứu chế tạo Ngưng Thần Đan cho người, nhìn mức độ coi trọng Ngưng Thần Đan của người, chắc chắn cũng sẽ không bảo ta dừng lại, ta chẳng phải là làm những hai công việc sao? Cho nên, ta cũng có thể sẽ rất mệt mỏi, mệt lắm đó...”

“Hai mươi lăm triệu đôla.”

Tô Bằng nghe thế, lập tức nghe hiểu tiểu tử A Triết này muốn cái gì, hần cũng không nhiều lời, trực tiếp báo giá, sau đó nói.

“Hai mươi lăm triệu đôla, nếu nghiên cứu chế tạo thành công thuốc truyền giảm bệnh giòn xương, ta đưa cho người hai mươi lăm triệu đôla, xem như

chi phí nghiên cứu của người.”

“Đương nhiên, nghiên cứu Ngưng Thần Đan cũng rất quan trọng, không thể dừng lại.”

“Ok.”

Nghe Tô Bằng nói vậy, A Triết huýt sáo một tiếng, nói.

“Hai mươi lăm triệu đô la Mỹ, cũng không ít... Được, nhiệm vụ này ta tiếp nhận, có điều nhớ phải gửi hai ngàn lượng hoàng kim qua email trong trò chơi cho ta đấy, chế tạo thuốc mới trong trò chơi ta cũng phải mua tài nguyên.”

“Được.”

Mặc dù Tô Bằng cũng suy đoán, với cá tính của tiểu tử A Triết này, nhất định sẽ ăn tiền của mình, nhưng hai ngàn lượng hoàng kim, Tô Bằng bây giờ cũng không phải đặc biệt quan tâm, trực tiếp đồng ý.

A Triết bên kia điện thoại ừm một tiếng, sau đó hắt cười lại chốc lát, nói.

“Đúng rồi, nếu như nghiên cứu cũng đã nghiên cứu rồi, tại sao người không một bước tiến tới, trực tiếp nghiên cứu thuốc có thể chữa trị bệnh gien xương này? Trước tiên không nói tới thuốc trong thế giới thực tế, trong thế giới Tử Vong Luân Hồi lại vô cùng mạnh mẽ. Theo ta quan sát thấy, trực tiếp có thể chữa ở trong gien. Chỉ cần đủ tài nguyên, trực tiếp đem chứng bệnh người nói một lần dứt khoát chữa trị xong xuôi không phải là không thể.”

“Không, không cần.”

Tô Bằng sau khi nghe đề nghị này, lắc đầu, cự tuyệt nói.

“Không cần nghiên cứu chữa cho khỏi, chỉ cần nghiên cứu có thể thuốc có thể làm thuyên giảm rõ rệt là được rồi. Ta bây giờ chỉ cần thuốc thuyên giảm.”

“Ồ? Chẳng lẽ người muốn kéo dài câu dài câu cá lớn?”

Nghe Tô Bằng nói xong, A Triết giống như có hứng thú với loại mờ ám nào đó, nói.

“Có điều loại thuốc người nói, không có khả năng sản xuất trong hiện thực cho lắm, người dự định bán thế nào? Có người bệnh đặc biệt ra giá cao để mua sao, người dự định xem đối phương như là nuôi heo, để người ta không ngừng ra giá cao mua thuốc của người sao? Nếu nói như vậy, người thật sự hèn hạ... Có điều ta rất thích.”

“Tên nhóc con, trong đầu sao lại có nhiều thứ đen tối thế hả? Bỏ nào người ra, bên trong đều là màu đen cả sao?”

Tô Bằng nghe thế, bất mãn hừ một tiếng, sau đó nói.

“Chuyện của ta bớt hỏi nhiều đi, nếu không người sẽ gặp phải rắc rối, không phải là đe dọa người, là phiền phức trên ý nghĩa thực tế đó, hơn nữa chưa hẳn đến từ ta, ta đâu gì cũng lớn hơn người mấy tuổi, nghe ta một câu, người phát triển theo xu thế này không được, học hỏi thêm vài người bạn của người chút đi, rạn vỡ một chút.”

“Hắc, người không phải là cha ta, không được dạy dỗ ta.”

A Triết dùng khẩu khí khá là không kiên nhẫn nói, sau đó thì thăm một câu.

“Giọng điệu này thật giống ca ca ta...”

“Không nói với người nữa, có điều, nếu như sau khi người nghiên cứu Ngưng Thần Đan và loại thuốc ta nói, còn có tài nguyên và tinh lực nữa, thì nghiên cứu một chút loại thuốc có thể trị tận gốc căn bệnh giòn xương này cũng tốt, có điều ta sẽ không trợ cấp cho người quá nhiều.”

Tô Bằng nói, A Triết bất mãn hừ hừ hai câu, Tô Bằng lại giáo huấn hần hai câu, bèn cúp máy.

Sau khi cúp điện thoại, Tô Bằng thở dài một hơi.

Vừa rồi Tô Bằng nghĩ đến, nếu như chỉ có dựa vào đầu tư chính trị, quan hệ mình và Lục Nhĩ Khắc Văn, có thể sẽ không vô cùng khăng khít.

Lục Nhĩ Khắc Văn cũng không phải người ngu, bản thân nếu đối với hấn ủng hộ hết mình, hấn chắc chắn cũng sẽ suy nghĩ nhiều, là tại sao, người ngoại quốc chính là nói ích lợi, nơi này lại không có mình hỗ chấn động, bộc phát khí chất vương giả, tiểu đệ dâng đầu bái kiến, có rất nhiều gút mắc lợi ích rắc rối phức tạp.

Nếu Lục Nhĩ Khắc Văn đối với mục đích của mình nảy sinh hoài nghi, bản thân sẽ có chút khó xử, bởi vì dù sao “Kế hoạch thông thiên” của mình, chủ yếu là nằm trên người Lục Nhĩ Khắc Văn.

Vì thêm một phần bảo hiểm, Tô Bằng vẫn cần làm chút gì đó.

Chương 386: Cột thủ tướng Úc lên chiến xa (2)

Nhờ vào phu nhân buôn chuyện trong bữa tiệc tối ngày đó, Tô Bằng đã lấy được một tin tức hữu dụng, chính là Lục Nhĩ Khắc Văn có một đứa con gái mắc bệnh hiểm thấy, Lục Nhĩ Khắc Văn rất yêu thương đứa con gái này của hấn.

Căn cứ điểm này, Tô Bằng tìm Hoắc Lâm, muốn hấn cho mình một phần tình báo của Lục Nhĩ Khắc Văn, quả nhiên, trong tình báo nhắc đến con gái của hấn, bệnh hiểm thấy mà con gái hấn mắc phải, chính là bệnh giòn xương, thường được gọi là người bệnh thủy tinh.

Mục đích Tô Bằng bảo A Triết chế tạo đan dược này, thật ra A Triết đoán đúng phân nửa, Tô Bằng chính là định dùng đan dược làm ơn nghĩa, đổi lấy sự cảm kích và tình hữu nghị với Lục Nhĩ Khắc Văn.

Bản thân muốn tham gia đoàn viếng thăm Trung Quốc mai sau Lục Nhĩ Khắc Văn tổ chức, không phải là chuyện trái pháp luật gì, chỉ là công ty súng ống có phần miễn cảm, Lục Nhĩ Khắc Văn nếu có chút bảo thủ, có lẽ sẽ không đồng ý.

Nhưng mà dựa vào đan dược tương lai của A Triết, Tô Bằng sẽ không lo lắng đối phương sẽ không đồng ý.

Nhưng không thể chữa khỏi cho đối phương được, bởi vì dùng sự hiểu biết của Tô Bằng đối với loại sinh vật chính khách này, chuyện một giây trước

còn mang ơn người, một giây sau liền đâm một dao vào người người, bọn chính khách làm cũng không ít, trí nhớ bọn họ với ân đức cũng không phải rất mạnh, rất dễ dàng mắc phải bệnh mất trí.

Cho nên phải điều khiển bọn họ, biện pháp tốt nhất, chính là giữ lấy thứ bọn họ cần người.

Ý của Tô Bằng, chính là không trị hết cho con gái của hắn, mà lại cho đôi phương loại thuốc duy trì có thể thuyên giảm rõ rệt bệnh trạng.

Loại thuốc này, chỉ cần duy trì chỉ có trên tay mình, như vậy Lục Nhĩ Khắc Văn luôn phải yêu cầu đến mình, tất nhiên sẽ rất dễ dàng đáp ứng yêu cầu không quá đáng của mình.

Cứ như vậy, chẳng khác nào đem thủ tướng nước Úc tương lai, trói lên trên chiến xa của mình.

Mặc dù làm như vậy, đối với con gái của Lục Nhĩ Khắc Văn có chút không công bằng, nhưng đây cũng đã là hết cách. Tô Bằng dù sao cũng phải cũng phải đạt thành mục đích của mình, chỉ có thể nói xin lỗi.

Về phần bảo A Triết nghiên cứu thuốc trị liệu cuối cùng, coi như là một loại thể hiện thiện tâm của Tô Bằng, đổi lấy một người lòng dạ sắt đá, ý này căn bản sẽ không nói ra, còn Tô Bằng, thì lại dự định dưới tình huống bản thân không lãng phí quá nhiều tài nguyên, sau khi hoàn thành mục đích của mình, một lần giúp con gái của đối phương chữa khỏi hoàn toàn vấn đề chứng bệnh này.

Đây cũng xem như đã hết lòng giúp đỡ.

“Thuốc của A Triết, phải mấy tháng mới có thể làm ra, trong khoảng thời gian này, có lẽ ta còn phải làm một số chuyện...”

Tô Bằng nâng ly rượu vang suy nghĩ, hắn khẽ lắc đầu, một hơi uống cạn sạch rượu trong ly.

...

Sáng sớm hôm sau, Hoắc Lâm mang theo chuyên gia đàm phán và cố vấn của Mỹ Lâm đến.

Hôm nay là ngày tiến hành nói chuyện với công ty Lôi Đồn, thời gian hẹn là mười giờ rưỡi, nhưng mà Tát Lâm đại khái bảy giờ đã dẫn chuyên gia tới, cùng với Tô Bằng tiến hành thương lượng lần cuối cùng.

Đàm phán này, không nhất định là đích thân Tô Bằng đi nói chuyện. Hắn có thể mang người của mình đi, Tô Bằng chỉ đích danh Hoắc Lâm, còn có hai chuyên gia cùng cố vấn suy nghĩ vô cùng rõ ràng, miệng lưỡi cũng lanh lợi, làm nhân viên đàm phán của bên mình.

Tô Bằng nghe bọn họ đàm phán phương châm cùng cùng kế hoạch, chậm rãi gật đầu.

Đây là lần đầu tiên Tô Bằng làm chuyện đại sự, Hoắc Lâm kinh nghiệm lão làng, thao thao bất tuyệt, hắn đang ra sức biểu hiện bản thân.

“Hoắc Lâm, đợi đã.”

Khi Hoắc Lâm nói đến một điểm mấu chốt, Tô Bằng đột nhiên ngắt ngang hắn.

Bị ông chủ ngắt ngang, Hoắc Lâm không hề có bất kỳ bất mãn nào, ngược lại vô cùng chuyên nghiệp kè lại, nói.

“Chỗ này có gì không ổn sao?”

“Không phải, ta có một việc riêng tư, dự định hỏi ý kiến của người một chút.”

Tô Bằng nói với Hoắc Lâm.

Nghe thấy lời của Tô Bằng, Hoắc Lâm đột nhiên cảm giác được một trận kích động, cảm giác mở cờ trong bụng tuôn ra từ trong lòng.

Cái gì là một cố vấn đầu tư đạt chuẩn? Chỉ là giải quyết công việc tốt nhất có thể sao?

Không, như vậy vẫn chưa đủ!

Cổ vốn đầu tư đúng chuẩn chân chính, ngoại trừ kỹ năng cực kỳ chuyên nghiệp, còn phải trở thành bằng hữu của ông chủ.

Bởi vì, chức vị cổ vốn đầu tư này, chỉ cần ông chủ không hài lòng đối với người, bất cứ lúc nào cũng có thể gạt bỏ người, thay thế bằng một người mới.

Nhưng mà đã trở thành bằng hữu của ông chủ, cho dù là trên phương diện tình cảm, hay là phương diện quan hệ, đều tiến thêm một bước.

Đặc biệt là ông chủ giao việc riêng cho người làm, đó là tốt nhất, tốt nhất là khiến ông chủ cảm thấy một ngày không thể rời khỏi người được, đó mới là trạng thái tốt nhất.

Lúc này, Hoắc Lâm nghe thấy Tô Bằng bảo hắn cho ý kiến chuyện riêng của mình, lập tức vui mừng trong lòng nở rộ, để cho mình tham gia vào việc riêng của ông chủ, tức là đã nói rõ gì nào?

Tức là đã nói rõ ràng quan hệ giữa mình và ông chủ đã tiến thêm một bước!

Đây đại biểu cho, ông chủ sẽ cho mình càng nhiều quyền hạn hơn, tiền đồ vào ngân hàng sẽ càng nhiều, tiền lương cùng chức vị quyền lực của mình, sẽ càng đảm bảo hơn.

“Vâng, thưa ông chủ.”

Hoắc Lâm mở cờ trong bụng, lập tức phun ra một câu tiếng anh giọng Luân Đôn, hỏi Tô Bằng.

“Ha...”

Nhìn Hoắc Lâm rất có dáng vẻ như vậy, Tô Bằng thoáng chút bần cười, có điều cũng chẳng nghĩ nhiều, đi vào vấn đề nói.

“Hoắc Lâm, ta kết bạn với một nhân vật chính trị rất có tiền đồ, ta dự định tiến hành đầu tư chính trị với hắn, người cảm thấy, ta cho hắn bao nhiêu

tiền, phương thức đầu tư như thế nào, có thể làm cho hấn ấn tượng đối với ta càng sâu, càng coi trọng?”

“Đầu tư chính trị? Tô tiên sinh, thật không ngờ ngài bây giờ đã suy nghĩ đến điểm này.”

Nghe Tô Bằng nói thế, Hoắc Lâm làm ra dáng vẻ bội phục, nói.

“Cho dù là công ty kinh doanh tương lai, hay là chuyện riêng, đầu tư chính trị gia đều là một lựa chọn tốt, có điều phải chú ý sách lược cùng phương pháp, bởi vì có một vài chính trị gia đều rất khó đối phó... Hận không thể hoàn toàn nuốt chửng người, nhưng lại không muốn thiếu nợ người bất luận chút ơn nghĩa nhỏ nhoi nào.”

“Nhưng đầu tư chính trị, lâu dài mà nói vẫn là vô cùng có lợi với chúng ta, nếu như là ta, ta cảm thấy nên làm...”

Chương 387: Công ty huấn luyện quân đội thay chính phủ (1)

Ta cảm thấy, kim ngạch mỗi lần đầu tư chính trị, không nên quá ít, nếu không sẽ bị xem nhẹ, nhưng có một điểm mấu chốt phải chú ý, đó là tiền mỗi lần không nên cho đối phương đều nhiều, dễ khiến đối phương dưỡng thành thói quen, cảm thấy khoản đầu tư chính trị này là chuyện đương nhiên.

Hoắc Lâm nói với Tô Bằng.

Ừm, nói rất hay.

Tô Bằng nhẹ gật đầu, nói.

Ngẫu nhiên cho một người ăn xin mười đô la Úc, hấn sẽ cảm kích người, nhưng mà mỗi ngày đều cho hấn mười đô la Úc, đột nhiên có một ngày chỉ cấp chín đô la Úc, hấn sẽ oán hận người.

Chính là như vậy, người giỏi về đầu tư chính trị ta quan sát, đều giống như là... làm một so sánh không thỏa đáng, giống như đang đùa chó Labrador trong nhà mình, mặc dù trên thực tế sẽ cho đối phương tiền, nhưng phải đùa cho tới khi mình vui đã, mới lại cho chó ăn, thậm chí có thể không cho, để

chó nhìn thức ăn, giữ ước mơ với thức ăn, cuối cùng sau khi thiên tân vạn khổ tìm được thức ăn, nó mới sẽ cảm kích người.

Ha ha, so sánh này...

Tô Bằng nghe xong, không khỏi bật cười ha hả hai tiếng.

Tô tiên sinh, mấy hôm trước đồng sự của ta báo cho ta, ngài muốn một phần tài liệu của Lục Nhĩ Khắc Văn được đề cử cao trong tuyển cử năm nay, đối tượng ngài đầu tư chính trị, chẳng lẽ chính là...

Hoắc Lâm thật biết điều mà đứng ở bên cạnh Tô Bằng, hợp thời đưa ra vấn đề của mình.

Ừm, là hẩn, người hiểu rõ hẩn không? Khẩu vị của hẩn thế nào?

Hoắc Lâm đương nhiên sẽ không cho rằng Tô Bằng hỏi chính là tình huống thân thể của Lục Nhĩ Khắc Văn, hẩn trả lời.

Trước đó ta từng cầm một số hồ sơ của hẩn, từng xem một số tư liệu về hẩn, hẩn ở mặt tiền tài, coi như hạn chế, so với một số chính khách mà nói, không có nhiều tham lam, *nhưng như vậy cũng không phải là không có*.

Vậy à...

Tô Bằng khẽ gật đầu, nói.

Vậy người cho rằng, ta lần đầu “Cho ăn” bao nhiêu, là tương đối thỏa đáng đây? Tựa như người nói, vừa giữ lực chú ý của hẩn, lại không khiến hẩn cảm thấy đây là lẽ đương nhiên.

Nếu như là Lục Nhĩ Khắc Văn... ta đề nghị mỗi lần trang web tranh cử của hẩn tìm tiền quyên góp, cung cấp tài trợ hai trăm ngàn đến năm trăm ngàn Euro, số lần hiệu triệu quyên tiền của hẩn một năm, sẽ không vượt quá năm lần, như vậy nhiều nhất chỉ cần hơn hai triệu đô la Úc, có thể cùng hẩn hình thành quan hệ tốt đẹp, có điều ta không đề nghị vừa mới đầu đã đầu tư quá nhiều. Có thể căn cứ mức ngôn từ rõ ràng cùng mức quan trọng về lý do quyên tiền trong bài viết lên tiếng ở website tranh cử của hẩn, không ngừng thay đổi mức đầu tư.

Có thể cân nhắc.

Tô Bằng khẽ gật đầu, bản thân hẳn cũng định làm như vậy, chỉ là không quá minh bạch với khẩu vị của Lục Nhĩ Khắc Văn.

Tô Bằng vừa gật đầu, vừa một tay mở Laptop đăng nhập trang web Lục Nhĩ Khắc Văn, sau khi để lại tin tức thân phận của mình, lại từ tài khoản mình chuyển hai trăm ngàn đô la Úc đến lần quyền tiền internet mà Lục Nhĩ Khắc Văn hiệu triệu gần đây.

Nhìn quyền tiền mấy chục, mấy trăm, hoặc là mấy đồng tiền trên website, số tiền quyền hai trăm ngàn của Tô Bằng hết sức bắt mắt, so với đại đa số người quyền tiền nhiều hơn gần gấp đôi, Tô Bằng nhìn thoáng qua hiệu quả, khẽ gật đầu, nói.

Lục Nhĩ Khắc Văn là quan hệ lâu dài, từ từ nuôi dưỡng vậy.

Hoắc Lâm không lên tiếng, khoanh tay đứng ở bên cạnh.

Đúng rồi Hoắc Lâm, chuẩn bị một chút, mấy ngày nay có thể sẽ còn có một khoản tiền phải qua công ty của các người... Đại khái sẽ không ít hơn hai triệu đôla... Có điều hiện kim chảy đi thông qua ngân hàng các người, có chừng bảy triệu đô la Mỹ, công ty của các người, có phục vụ tăng giá trị không?

Tô Bằng chuyển tiền cho Lục Nhĩ Khắc Văn trên website xong, ngẩng đầu, nhìn về phía Hoắc Lâm hỏi.

Hoắc Lâm nghe xong, trong lòng không khỏi cảm khái, luôn nghe nói trên đất Trung Quốc phương Đông xa xôi, có rất nhiều người thần kỳ, chuyện thần kỳ, có vô số phú ông ẩn hình... Lúc ấy còn chưa cảm giác, nhưng bây giờ nhìn Tô Bằng tựa hồ không tốn chút sức nào đã gửi ở ngân hàng Mỹ Lâm năm triệu đôla tiền mặt trở lên, sau đó lại muốn thêm vào ít nhất hai triệu đôla.

Phải biết rằng, mặc dù là công ty vũ khí quy mô lớn giống như công ty Lôi Đốn, bảy triệu đôla cũng không phải nói lấy ra liền lấy ra, có một số công ty, đừng thấy giá trị thị trường trên trăm trăm triệu, nhưng bảo đối phương

gom ra tiền mặt bảy triệu đô la Mỹ, phỏng chừng tài chính sẽ lập tức gãy đoạn.

Mà vị Tô tiên sinh này, lại thoải mái có được hết thảy.

Trong lòng Hoắc Lâm, vô cùng cảm giác tự hào kiêu ngạo với ánh mắt siêu chuẩn của mình, nếu mình vào lúc khối vàng giấu dưới bùn này chưa sáng lên đã nhìn ra đây có thể là một mỏ vàng, thì làm sao có thể ôm chân người này, khiến đường làm quan của mình rộng mở, phong sinh thủy khởi chứ?

Chương 388: Công ty huấn luyện quân đội thay chính phủ (2)

Công ty Mỹ Lâm có một lời răn tất cả nhân viên công ty, chính là Tiền tài tức là quyền lực.

Hoắc Lâm tán đồng sâu sắc, công ty Mỹ Lâm ảnh hưởng như thế ở phạm vi thế giới, chính là vì nó nắm giữ lượng lớn tiền tài, đó là quyền lực hiện hóa, mặc dù tiền tài bản thân Mỹ Lâm chưa nói là hết sức khủng bố, nhưng muốn thông qua tiền tài của nó đạt tới mục đích của mình, lại là một mức tựa con số thiên văn.

Tựa như Hoắc Lâm, bản thân hắn không có nhiều tiền, nhưng hắn có thể điều động Tô Bằng gọi ngân hàng năm triệu đô la Mỹ, đây chẳng khác nào hắn có thể dùng quyền định lượng cho năm triệu đô la Mỹ, cái này ở thị trường tư bản cũng không tính là cấp nhỏ, hắn rất hưởng thụ loại cảm giác này.

Lúc này Tô Bằng muốn gọi ngân hàng thêm, vậy thì chờ thêm vào quyền lực của hắn, hắn tất nhiên hết sức hoan nghênh, thậm chí vì thế có thể làm ra nhượng bộ người khác rất khó tưởng tượng.

Hoắc Lâm suy nghĩ một lát, đi về phía trước ra một bước, nói.

Tô tiên sinh, nếu hai triệu đô la Mỹ của ngài vẫn giao ngân hàng Mỹ Lâm uỷ trị, ta có thể bảo đảm, cho dù lai lịch số tiền kia thế nào, cũng có thể ở dưới tình huống phí thủ tục khó nói qua biến thành tiền có lai lịch đáng tin cậy, nếu ngài cứ gọi ngân hàng thêm đạt tới mười triệu đô la Mỹ, ta có thể giảm phí uỷ thác cho ngài đến dưới 1%, nếu mức ngài gọi ngân hàng vượt

qua một tỷ năm đô la Mỹ, chẳng những có thể dùng tài sản tồn nhập trước khi thu được trả phí thủ tục, ta còn có thể giúp ngài tiến hành xử lý nguồn tư sản không cần tốn một xu.

Tô Bằng nghe xong, khẽ gật đầu.

Hoắc Lâm nói là phương thức rửa tiền không tốn một xu, Tô Bằng từng nghe nói qua.

Chính như lời răn của công ty Mỹ Lâm, tiền tài chính là lực lượng, tiền mặt một tỷ năm đôla, chính là một cỗ lực lượng cực lớn.

Nếu số tiền kia ủy quyền kinh doanh ở trong tay công ty Mỹ Lâm, tiền lãi mà bọn họ thông qua vận hành đầu tư tư bản sinh ra, đều không đáng mười phí thủ tục 1%.

Có thể kéo ngược lại một khoản tiền như vậy, bất kể là lai lịch thế nào, ngân hàng Mỹ Lâm là ai đến cũng không cự tuyệt, cho dù người là Bin Laden, bọn họ cũng dám thu tiền của người giúp người rửa sạch đầu tư.

Mà trên thị trường nhiều phương thức rửa tiền hao tổn cao như vậy, thật ra cũng không phải vì kỹ thuật khó khăn, hoặc tìm không ra công ty Mỹ Lâm, nguyên nhân chủ yếu là do tổng ngạch tư kim của họ quá nhỏ.

Năm nay, trong xí nghiệp thường quy không phải xí nghiệp dạng tư nguyên, thì đều không có lưu động tiền mặt một tỷ năm đôla trở lên.

Có điều Tô Bằng đánh giá một tỷ tình huống của mình, gom một tỷ năm đô la Mỹ khá miễn cưỡng, nhưng một tỷ cũng không phải quá khó.

Đến lúc đó lại tính đi, trước tiên theo mức thêm vào hai triệu đôla.

Tô Bằng nói, sau đó nói.

Thời gian gần tới rồi nhỉ? Chuẩn bị xong chưa?

Hoắc Lâm nhìn đồng hồ chút, nói.

Gần rồi, bây giờ chúng ta sẽ lên đường, tới công ty Lôi Đốn.

Tô Bằng gật đầu, chuyên gia còn cả bảo vệ một phòng cùng ra ngoài, ở bên ngoài biệt thự Tô Bằng, đỗ bảy tám chiếc xe, những hộ vệ cùng chuyên gia này chui vào trong xe mình, tạo thành đoàn xe, chạy tới công ty Lôi Đồn.

Trên đường đi, Hoắc Lâm cùng Tô Bằng ngồi chung một chiếc xe, không ngừng nhắc một số tài liệu quan trọng cho Tô Bằng, cảm giác kia có phần giống bộ dạng lúc nghỉ giữa trận của đánh quyền anh, huấn luyện viên dẫn dò tuyến thủ quyền anh chiến thuật tiếp cận.

Tô Bằng đem những tin tức này lần lượt thu vào trong óc, đã hiện ra một bức vẽ đại khái.

Trong công ty Lôi Đồn, khả năng sinh ra xung đột với mình nhất chỉ có hai người, chính là hai người Cổ Khắc Sử Đông, cùng Âu Nhã Ny. Lôi Đồn.

Hai người này theo thứ tự là đại cổ đông số 1 và số 2, ở trong một cuộc đàm phán, mình rất có thể gặp chỉ trích của hai người.

Nhưng căn cứ tư liệu của công ty Mỹ Lâm, mặc dù chỉ trích, mục đích của hai người cũng có thể khác nhau.

Mục đích của Âu Nhã Ny. Lôi Đồn, hẳn tận lực áp súc quyền lợi Tô Bằng thu được từ công ty Lôi Đồn có thể uy hiếp đến địa vị thống trị của gia tộc Lôi Đồn. Hơn nữa muốn tranh thủ ích lợi vì công ty Lôi Đồn.

Mà Cổ Khắc Sử Đông, căn bản chính là không muốn Tô Bằng bom tiền.

Vì vậy, hai vị đại cổ đông số 1 số 2 này, mục đích của bản thân liền không giống nhau.

Như vậy, có thể mang đến cho Tô Bằng rất nhiều điều kiện có lợi.

Tô Bằng suy tư về những thứ này, rất nhanh, đoàn xe đã đi tới công ty Lôi Đồn.

Tổng bộ công ty Lôi Đồn, ở ngay ngoại ô phía nam nội thành Canberra, là một tòa nhà cao tầng độc lập, kiến trúc rất đặc sắc, thoạt nhìn có điểm giống tổng bộ mới của đài truyền hình ccav chổng ngược lại.

Có điều hình dáng tòa nhà này hơi đặc thù, nhưng có lai lịch, năm đó người cầm lái gia tộc Lôi Đồn, Mạn Sâm. Lôi Đồn, đã từng gặp ám sát, lúc ấy nhờ có một kiện quần áo chống đạn do công ty Lôi Đồn sản xuất mặc trên người hắn, mới khiến hắn sau khi trả giá đắt hơn mười cái xương gãy, chân trái có hai chỗ bị đạn xuyên thủng, còn giữ được mạng.

Sau khi thương thế lão Lôi Đồn khỏi hẳn, không ngờ bất tri bất giác nảy sinh tình cảm với quần áo chống đạn loại 0933 do công ty Lôi Đồn của mình sản xuất, từ đó về sau ra ngoài luôn mặc một món đồ như vậy, cho dù tham gia tiệc rượu cao tầng châu Úc cũng không ngoại lệ.

Mà lúc đó, vừa đúng lúc công ty Lôi Đồn thay đổi tổng bộ, lão Lôi Đồn tìm tới kiến trúc sư tài cao ngành kiến trúc đại học Pennsylvania đến từ Hoa Kỳ, đem trọn tổng bộ công ty Lôi Đồn thiết kế thành hình dáng bây giờ.

Chính là tổng bộ cao ốc mới hình dáng giống quần jean ccav chống ngược bây giờ, linh cảm chân thực của tòa cao ốc này, thật ra chính là hình dáng quần áo chống đạn 0933 ban đầu ở Lôi Đồn.

Nhìn cao ốc này, Tô Bằng không khỏi một hồi cảm lạnh, đồng thời cũng cảm thấy trực quan, công ty Lôi Đồn, là một công ty vũ khí rất có sắc thái cá nhân.

Ở Úc thứ khác đều đáng tiền, chỉ đất là không đáng tiền, trên phiên đại lục độc lập này, người ở chỉ chừng hai mươi triệu nhân khẩu, tạo thành không gian cá nhân giàu có cực độ, điều này thể hiện ở diện tích tổng bộ Công ty Lôi Đồn bây giờ.

Ở địa phương cách công ty Lôi Đồn còn cả năm trăm mét, Tô Bằng đã thấy người cảnh giới, khiến người ta có cảm giác ngạc nhiên chính là, những nhân viên cảnh giới này, mặc cũng không phải vest đen bảo vệ, mà là quân phục màu sậm, có điều cùng lực quân Úc có điểm khác biệt, màu sắc càng có khuynh hướng vàng đất hơn, trừ cái đó ra, những người này thoát nhìn càng giống quân nhân chân chính.

Kể cả vũ khí trên người bọn họ, Tô Bằng liền thấy được mấy khẩu súng trường đột kích hẳn là bản thân công ty Lôi Đồn sản xuất, được trang bị trên người “Quân nhân” cảnh giới ở đây.

Chương 389: Công ty huấn luyện quân đội thay chính phủ (3)

Đoàn xe bốn người Tô Bằng lái tới, những nhân viên bảo an mặc quân phục này ngăn cản xe hơi, Hoắc Lâm ra mặt đưa văn kiện, sau đó những nhân viên bảo an kia lại gọi điện cho cao ốc tổng bộ, mới để bốn người Tô Bằng đi.

Thấy Tô Bằng tựa hồ đối với những nhân viên bảo an trong quân đội này sinh ra hiếu kỳ, Hoắc Lâm giải thích ở bên tai Tô Bằng.

Những người này đều là lực quân Úc chân chính, công ty Lôi Đồn cùng lực quân Úc từng có một phân hiệp nghị dài đến mười năm, công ty Lôi Đồn sẽ dạy một số binh sĩ lực quân châu Úc tri thức, sau đó những người này sẽ về quân đội phục dịch, bây giờ người người nhìn thấy, chỉ là “Thực tập sinh” của lực quân Úc ở công ty Lôi Đồn mà thôi. Dù sao, huấn luyện bảo an của công ty Lôi Đồn, là nổi tiếng phạm vi thế giới.

Tô Bằng nghe xong, không khỏi một hồi câm nín... Dựa theo cách nói của Hoắc Lâm, chính là huấn luyện bảo an của công ty Lôi Đồn, so với lực quân Úc càng chuyên nghiệp hơn, cho nên lực quân Úc phái quân nhân hiện dịch tới nơi này “Học tập”, “Lấy kinh nghiệm”, sau khi học thành lại trở về bộ đội, tham gia những nhiệm vụ khác, tiếp tục phục dịch.

Đây có thể là chuyện chỉ những quốc gia chủ nghĩa tư bản mới xuất hiện. Ở Trung Quốc, nếu có một công ty như vậy, sợ là sớm bị chính phủ huỷ rồi...

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, trong Trung Quốc, có công ty dám nắm giữ vũ lực cao hơn so với chính phủ Trung Quốc còn sống sót? Sợ là sớm đã thành tro tàn.

Có điều, điều này cũng khiến Tô Bằng với thực lực công ty Lôi Đồn, có lý giải cụ thể trực quan.

Một công ty cường đại như vậy, thành tình trạng bây giờ, chỉ có thể nói là thời vận vậy.

Có lẽ, còn phải tăng bóng dáng mấy gián điệp quấy phá trong công ty.

Lắc đầu, Tô Bằng đem những ý niệm vớ vẩn này vứt ra khỏi đầu.

Ô tô tiếp tục chạy, rất nhanh chạy đến tổng bộ công ty Lôi Đồn.

Cửa công ty Lôi Đồn, đã có người đến tiếp bọn người Tô Bằng.

Nghênh đón bọn người Tô Bằng, là một nữ thư ký châu Á, đeo kính, chân mang tất đen. Rất chuyên nghiệp, nàng nhìn thấy bọn người Tô Bằng xuống xe, nói.

Là Hoắc Lâm tiên sinh của Mỹ Lâm và người đầu tư sao? Ta là thư ký văn phòng Âu Nhã Ny. Lôi Đồn tiểu thư. Tới đón các người.

Bọn người Hoắc Lâm nhìn về phía Tô Bằng, Tô Bằng cũng nhìn tiểu thư châu Á này, từ mặt khẩu âm tiếng Anh của nàng, tựa hồ nghe ra chút dấu vết tiếng Anh của Nhật.

Có điều đối với loại quái vật không lồ như công ty Lôi Đồn này, nhân tài tuyển nhận là các quốc tịch khác cũng bình thường, Tô Bằng cũng không nghĩ quá nhiều, chỉ nói.

Lên đi.

Hoắc Lâm lúc này mới gật đầu, đoàn bảo vệ cùng chuyên gia của Tô Bằng cùng theo vị thư ký kia đi tới tổng bộ công ty Lôi Đồn.

Hoắc Lâm đi ở bên cạnh Tô Bằng, sợ Tô Bằng không biết tình huống nơi này, nói.

Tổng bộ công ty Lôi Đồn liền ở Canberra, ngoài ra còn có một công ty bảo an thuộc hạ, ba trường thí nghiệm vũ khí, một bộ khai phá vũ khí, trường thí nghiệm bình thường sẽ thỉnh thoảng mở bãi bắn cho kẻ thích súng ống, bộ khai phá thì ở gần Canberra, nơi đó mới là tường đồng vách sắt chân chính, mà tổng bộ công ty Lôi Đồn này thì chỉ phụ trách bộ phận hành chính, lực lượng bảo an mặc dù cũng không yếu, nhưng không bằng bộ khai phá vũ khí.

Tô Bằng khẽ gật đầu, chân lại không ngừng, tiếp tục theo thư ký Nhật Bản phía trước hành tẩu.

Rất nhanh, mọi người đến một thang máy, đứng ở cửa thang máy, cũng là hai nhân viên bảo an mặc quân phục.

Hoắc Lâm tiên sinh, tiên sinh đầu tư, thang máy này là thang máy chuyên dụng cho đồng sự tới thẳng phòng họp ban giám đốc, mà nội bộ công ty Lôi Đồn, an toàn hẳn không có vấn đề, hai vị tiên sinh có thể cân nhắc chỉ mang đoàn cổ vấn của mình lên.

Nữ thư ký Nhật Bản lúc này quay đầu lại, nói với Tô Bằng và Hoắc Lâm, nàng vừa rồi cũng chú ý tới, Tô Bằng mới là người phát lệnh trong nhóm người này.

Tô Bằng khẽ gật đầu, ở đây quả thật không cần mang bảo vệ lên, có điều Tô Bằng cũng không hoàn toàn hành động theo lời của đối phương, bởi vì từ mặt khí tràng học mà lo lắng, trong đàm phán kiêng kỵ nhất là hoàn toàn dựa theo chỉ lệnh của đối phương mà hành động, mặc dù đối phương nói có lý, cũng cần làm khó, nếu không rất dễ bị đối phương dẫn vào một loại trạng thái nhất định bị ăn.

Tô Bằng tùy ý chỉ hai bảo vệ thoát nhìn khá linh hoạt cảnh giác, nói.

Hai người các người cũng theo đoàn chuyên gia lên.

Nói xong, Tô Bằng liền sai bước vào thang máy.

Những người hộ vệ kia tất nhiên nghe theo lệnh của ông chủ, đoàn cổ vấn và hai bảo vệ này, cùng m Tô Bằng tiến vào thang máy.

Nữ thư ký Nhật tất nhiên thu vào trong mắt, có điều cũng chẳng tỏ vẻ gì, chỉ tự đi vào, sau đó sử dụng mật mã khởi động thang máy.

Thang máy đóng cửa, đi lên, Tô Bằng quan sát thử, thang máy này rất giống thang máy lúc mình ở công ty Thiên Nhất, đều là thang máy dạng phong bế, khởi động mật mã, chỉ có thể lên tầng chuyên môn, tuyệt đối an toàn, nếu nói chỗ khác biệt, chính là thang máy này càng lớn, càng xa hoa, bên trong lắp đặt thiết bị rất xam xỉ, rất thương thức.

Thang máy vận hành một hồi, sau đó dừng lại, nữ thư ký Nhật đề nút mở, Tô Bằng nghe được tiếng khí ép phong bế biến mất, sau đó cửa thang máy từ từ mở ra.

Ở bên ngoài bốn người Tô Bằng, là một gian phòng một trăm mét vuông, thang máy này trực tiếp mở ở trong phòng này, là buồng thang máy chuyên dụng, nữ thư ký mang theo bốn người Tô Bằng, đi ra thang máy, sau đó đi ra ngoài.

Bốn người Tô Bằng, theo nữ thư ký Nhật đi ra buồng thang, đẩy cửa đi ra ngoài, đi qua liên tục hai cửa, tới một gian phòng rất lớn.

Gian phòng này diện tích chỉ ít ba bốn trăm mét vuông, có điều chỉ có một bộ phận khu vực rất nhỏ là bị bàn làm việc chiếm dụng, có bốn năm nữ thư ký cao trên 1m7, dung mạo hết sức xinh đẹp đang làm việc.

Nơi này là đồng nghiệp chuyên phòng bí thư, ta đi báo cho chủ tịch.

Nữ thư ký Nhật nói, nàng đi qua, cùng đồng nghiệp ở gian phòng này thấp giọng nói với nhau, rất nhanh có người gọi một cuộc điện thoại.

Không bao lâu, một nữ thư ký tóc vàng dáng người thon dài, không biết từ nơi nào đi tới, đi đến trước mặt bốn người Tô Bằng, nói.

Là Hoắc Lâm tiên sinh cùng người đầu tư sao? Chủ tịch đang mở hội nghị đồng sự, chủ tịch bảo ta mời Hoắc Lâm tiên sinh cùng người đầu tư, mang nhiều nhất hai cổ vấn cùng tham gia hội nghị đồng sự...

Chương 390: Âu Nhã Ny. Lôi Đốn (1)

Tô Bằng gật đầu, ý bảo hai bảo vệ tạm thời ở tại chỗ này, sau đó chỉ hai chuyên gia đàm phán cùng một cổ vấn, đồng thời bảo Hoắc Lâm, cùng mình đi phòng họp đồng sự.

Thấy Tô Bằng vẫn chọn thêm một cổ vấn, nữ thư ký kia vốn định ngăn lại, chỉ là bị Tô Bằng nói một câu.

Những người này đều là cổ vấn quan trọng, không có bọn họ ta từ chối đàm phán.

Đã nói vậy, nữ thư ký tóc vàng, chỉ có thể bắt đắ dĩ mang theo bọn người Tô Bằng, đi vào phòng họp đồng sự.

Năm người Tô Bằng, đi theo nữ thư ký tóc vàng này, qua văn phòng thư ký, đi vào bên trong.

Trải qua một đám phòng nhỏ, bọn người Tô Bằng rốt cuộc đi tới sảnh họp đồng sự công ty Lôi Đốn.

Nữ thư ký tóc vàng mở cửa phòng họp ra, năm người Tô Bằng đi vào, trong phòng, lập tức có hơn mười ánh mắt phóng tới.

Tô Bằng nhìn quét một vòng, chỉ thấy gian phòng này hết sức rộng rãi, có chừng năm trăm mét vuông, chính giữa có một bàn tròn lớn, ở chung quanh bàn tròn này, đã ngồi mười hai đồng sự.

Mặt khác có một người, đứng ở trước một máy chiếu, Tô Bằng đi tới, lập tức bị người này hấp dẫn ánh mắt.

Đó là một mỹ nữ tóc vàng, dáng người rất thon gầy, bởi vì Tô Bằng sử dụng bí thuật bắt mỗi quá độ, trong khoảng thời gian này chiều cao không ngừng sinh ra phát dục lần thứ hai, từ cao hơn 1m7 đến gần 1m8, mà mỹ nữ tóc vàng kia, hẳn chỉ mang dép lê để cao bình thường, vóc dáng cũng không kém Tô Bằng là bao.

Nàng có mái tóc vàng một nửa phẳng phát ánh mặt trời màu vàng, đại bộ phận tóc vàng được vắn lên đỉnh đầu, hai bên lưu lại hai lọn tóc vàng cố ý tạo hình, không vén lên, phẳng phát chất lỏng màu vàng, khoác trên bờ vai nàng.

Mà khuôn mặt mỹ nữ tóc vàng, càng tinh xảo vượt qua tưởng tượng của Tô Bằng.

Có người nói nữ nhân phương Tây lỗ chân lông to, da thô ráp, cái đó cũng tùy người, lúc này mỹ nữ tóc vàng đứng ở phòng họp đồng sự. Da của nàng, có thể là tốt nhất trong đám con gái Tô Bằng đã thấy, không ai bằng, da trắng bóc thậm chí làm cho người ta có một loại cảm giác chói mắt, lại có

một loại mềm mịn như tuyết, mà khuôn mặt nữ nhân này, càng không cách nào bắt bẻ.

Đó là khuôn mặt tinh xảo cỡ nào chứ, Tô Bằng nhìn khuôn mặt nữ nhân này, phảng phất như một kiện đồ sứ vô cùng tinh mỹ, tinh xảo dị thường, giống như nhà điêu khắc có hơi thở nghệ thuật dồi dào nhất, lại có tâm tư rất tinh tế, điêu khắc ra, không cách nào tăng giảm một phần, nhất là đôi mắt màu xanh đậm, giống ngọc bích óng ánh, vào lúc linh động lại có cảm giác thâm thúy, khiến người ta cảm giác được sự thần bí cùng sự điềm tĩnh ẩn sâu trong tình cách của chủ nhân đôi mắt này.

Mà trong đôi mắt kia, ánh nhìn ngẫu nhiên lộ ra, lại biểu hiện sức phán đoán kiên quyết dứt khoát của chủ nhân ánh mắt, cũng không trông rỗng, ngược lại hiển lộ tin tức cá tính của nàng.

Thân hình của nàng, cũng hoàn mỹ cực độ, tỉ lệ thân thể và đầu, không ngờ là cao chín đầu, khiến nàng vốn chiều cao thực tế không tệ càng lộ vẻ cao gầy, dáng người có lỗi có lỗm. Trước ngực không phải đầy đặn khoa trương như vậy, nhưng cũng có thể thấy được rất tuyệt, cả người hiện lên đường cong hình s, hiển thị rõ lực hấp dẫn của phụ nữ.

Tô Bằng khá hào hứng nhìn mỹ nữ này, trong lòng lại đã biết, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, mỹ nữ tóc vàng này, hẳn là người cầm lái công ty Lôi Đôn - Âu Nhã Ny. Lôi Đôn.

Đúng như tia ý vị quý tộc đại biểu tên của nàng, trên người mỹ nữ tóc vàng này, liền lộ ra một loại cảm giác quý tộc phương Tây, loại khí chất này cực rõ ràng, so sánh thử, bản thân nữ thư ký dẫn bọn người Tô Bằng vào cũng là mỹ nữ tóc vàng hiếm thấy, nhưng mà cùng Âu Nhã Ny. Lôi Đôn tiểu thư này đứng chung, lại dường như độ phân tích kém gấp bội, từ mặt khí chất càng kém không chỉ một bậc.

Lúc này, mỹ nữ tóc vàng này, đang quan sát Tô Bằng.

Nàng cũng đoán được, người đứng ở chỗ này hẳn là người đầu tư có ý bom tiền với công ty Lôi Đôn, mà vị trí Tô Bằng đứng, được bao bọc, ở trong trung tâm, tự nhiên là người trọng yếu nhất, cũng là người có tiền nhất của đối phương.

Mỹ nữ tóc vàng kia đang đứng trước máy chiếu, trước kia nhận được tin tức có người chịu đầu tư, đã tưởng tượng người đầu tư kia, là hạng người gì.

Dựa theo suy đoán của mỹ nữ tóc vàng này, người có thể không chế bốn trăm triệu đô la Mỹ trở lên, hẳn là nhà xí nghiệp tuổi vượt qua 30, từng được giáo dục cao đẳng, hoặc là dạng thân sĩ lạc hậu tuổi lớn hơn chút, hoặc giả là nhân sĩ thành công tự tin dị thường điển hình dạng Mỹ, bởi vì ở trong vận hành tư bản đẳng cấp này, cho dù là xí nghiệp dạng gia tộc, cũng rất ít để con cháu trẻ tuổi ra mặt, nói không chừng, đều là người trên 30 tuổi, mới có cơ hội tham dự vào hành động tài chính loại này.

Đương nhiên, ngoại trừ người xí nghiệp dạng thiên tài như kiểm thư Ceo Trát Khắc Bá Cách, nhưng thế giới này dù sao không có nhiều thiên tài, bản thân Trát Khắc Bá Cách cũng không phụ trách nhiệm vụ đàm phán cụ thể của công ty.

Mà Tô Bằng xuất hiện, khiến trong lòng vị mỹ nữ tóc vàng này xuất hiện một số thành kiến.

Chương 391: Âu Nhã Ny. Lôi Đốn (2)

Đầu tiên, nàng không ngờ người đầu tư, lại là gương mặt phương Đông, tiếp theo, nàng không ngờ Tô Bằng trẻ như vậy.

Mặc dù vị mỹ nữ tóc vàng này, tuổi mình cũng chỉ hai mươi hai tuổi, nhưng nhà xí nghiệp cùng người đầu tư bình thường nàng tiếp xúc, đại bộ phận, đều là trên tuổi nhất định.

Tuổi như Tô Bằng, bình thường đều là nhân vật dạng người thừa kế gia tộc nào đó, những người này ở tuổi này, vẫn là tuổi sống phóng túng, có rất ít người sẽ vào lúc trẻ phụ trách sinh ý gia tộc, nhất là sinh ý quan trọng.

Mà thông qua quan sát Tô Bằng, vị mỹ nữ tóc vàng này phát hiện, da đối phương rất trắng, là loại trắng quá mức, màu da này vượt qua đại bộ phận người phương Đông, mà chất da nam nhân trẻ tuổi đối diện kia, thậm chí vượt qua rất nhiều cô gái rất biết chăm sóc da.

Những tin tức này, vốn khiến người ta phán đoán đối phương là người sống an nhàn sung sướng, bình thường rất chú ý bao dưỡng, thậm chí có chút khuynh hướng nữ tính hóa, nam nhân loại hình này, vốn không chiếm được thiện cảm của mỹ nữ tóc vàng.

Nhưng nam nhân phương Đông trẻ tuổi trước mắt tựa hồ có chút đặc biệt, dáng người đối phương tựa hồ rất kiện tráng, tỉ lệ thân thể hết sức phối hợp, cơ thể không phát dục quá phận, nhưng thông qua mặc quần áo cũng có thể nhìn ra, là dáng tam giác ngược hết sức hoàn mỹ.

Dáng người như vậy, bình thường chỉ có vận động viên quyền anh lượng vận động lợi hại hoặc nhà thi đấu, mới có thể thấy.

Mà tinh thần đối phương cũng hết sức tuấn lãng, mặc dù làn da trắng nõn khó tin, nhưng hành động rất kiện tráng, thoát nhìn tinh lực tràn đầy, tựa hồ là thân thể hoàn mỹ vận động hàng năm rèn luyện ra.

Đặc biệt hơn, là trán, còn cả trên người đối phương, không ngờ tựa hồ có thứ gì đó đang sáng lên, mỹ nữ tóc vàng trực giác nhạy cảm, bản năng cảm giác được, trong thân thể đối phương, giống như có mặt trời, khiến nam nhân phương Đông trẻ tuổi này, sáng lên giống như mặt trời.

Nếu phối hợp mái tóc vàng, thậm chí không cần đổi màu da, đều khiến người ta liên tưởng tới thần mặt trời Apollon.

Tô Bằng cùng mỹ nữ tóc vàng, cứ như vậy nhìn chăm chăm đánh giá đối phương, hai bên đều tiếp xúc ánh mắt đối phương, tuy nhiên cũng không có ngưng ngừng hoặc xấu hổ, mà đồng thời từ trong mắt đối phương nhìn ra thưởng thức.

Nữ thư ký mang bọn người Tô Bằng vào, đi đến bên cạnh mỹ nữ tóc vàng, nói một câu.

Mỹ nữ tóc vàng lúc này mới thu hồi ánh mắt từ trên người Tô Bằng, khẽ gật đầu, sau đó nói với mười hai người ngồi quanh bàn tròn.

Các đồng sự đang ngồi, ta giới thiệu chút cho mọi người, mấy vị này, chính là Hoắc Lâm tiên sinh cùng cố vấn đoàn công ty Mỹ Lâm phụ trách hạng

mục công việc đầu tư cho công ty của chúng ta, cùng với người đầu tư...
Ốc Nhĩ Đặc. Tô tiên sinh!

Tô Bằng khẽ nở nụ cười, mỉm cười ý chào đồng sự trên bàn tròn, đồng sự ngồi vây quanh bàn tròn, vỗ tay một trận.

Mỹ nữ tóc vàng, cũng đã đi tới, vươn tay ra với Tô Bằng, mỉm cười nói.

Hoan nghênh ngài Tô tiên sinh, ta là Âu Nhã Ny. Lôi Đồn.

Tô Bằng cùng mỹ nữ tóc vàng bắt tay, tay Âu Nhã Ny. Lôi Đồn rất nhỏ, rất mềm, có câu cây cỏ mềm mại, không gì hơn cái này.

Sau khi Âu Nhã Ny. Lôi Đồn tỏ chút thân mật, ý bảo Tô Bằng ngồi xuống, Tô Bằng cũng không khách khí, mang theo bốn người Hoắc Lâm ngồi ở vị trí trống trên bàn tròn.

Bàn tròn này tổng cộng có hai mươi một chỗ ngồi, lúc này tính cả Âu Nhã Ny, đã có mười ba người đang đây, năm người Tô Bằng ngồi xong, còn ba vị trí trống, mười ba người tới trước, hẳn là mười ba vị cổ đông đứng đầu công ty Lôi Đồn.

Hoắc Lâm ngồi ở bên cạnh Tô Bằng nghiêng tới nói ở bên tai Tô Bằng.

Đồng sự cũ của công ty này - trưởng lão Lôi Đồn, thích chuyện King Arthur và kỵ sĩ bàn tròn, cho nên thiết kế phòng họp thành dạng này, đồng sự thường quy là mời mười ba vị cổ đông đứng đầu tham gia, mở rộng hội nghị mới lời hai mươi một người.

Tô Bằng gật đầu, ở trên bàn tròn nhìn chung quanh, rất nhanh phát hiện hai người quen.

Cổ Tư Đình gặp ở tiệc tối từ thiện mấy hôm trước, đang nhìn bên Tô Bằng, Tô Bằng khẽ gật đầu với hắn, mỉm cười biểu đạt thiện ý, vị Cổ Tư Đình tiên sinh này có vẻ hơi kinh ngạc, cũng gật đầu đáp lại, có điều nhìn ra được, hắn với việc Tô Bằng xuất hiện ở đây, mặc dù không phải không chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn cảm thấy rất kinh ngạc.

Một người khác Tô Bằng tương đối quen thuộc, chính là từng thấy trong ảnh của văn kiện trước kia, có thể là lực cản lớn nhất của hành động tài chính lần này... Cổ Khắc Sử Đông tiên sinh.

Lúc này, vị Cổ Khắc Sử Đông tiên sinh này, đang nhìn chằm chằm Tô Bằng, chỉ là ánh mắt kia tựa hồ cách loại biểu đạt “Thiện ý” rất xa, mơ hồ mang theo tư thế uy hiếp cùng gây sợ.

Tô Bằng chỉ liếc hần, cũng không nhìn thêm, có điều đối phương đều mũi hếch lên trời y hệt nhị sư huynh mình, ngược lại cho Tô Bằng một ấn tượng sâu sắc.

Tốt lắm, chúng ta tiếp tục hội nghị.

Âu Nhã Ny. Lôi Đồn ở phía trước chủ trì hội nghị, miệng nói.

Nàng dùng một gậy kim loại chỉ màn hình máy chiếu, nói.

Trải qua giải thích vừa rồi, mọi người hẳn rất rõ tình huống kinh doanh của công ty bây giờ, kinh tế của công ty Lôi Đồn trước mắt không lạc quan, nhất là chảy tiền mặt, đã đến một tình trạng nguy hiểm, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì công ty vận hành bình thường.

Nếu không có thu nhập mới, công ty đại khái sau ba tháng, 70% hạng mục quan trọng trở lên, đều sẽ bị ép ngừng vận chuyển, lúc đó, công ty Lôi Đồn sẽ gặp phải tình trạng nguy hiểm nhất.

Cho nên chúng ta, mời Ốc Nhĩ Đặc. Tô tiên sinh tới, hôm nay đề tài thảo luận trọng yếu nhất, chính là về kế hoạch mượn tiền của Ốc Nhĩ Đặc. Tô tiên sinh...

Chương 392: Mưu sát

Theo lời của Âu Nhã Ny Lôi Đồn, ánh mắt của thành viên hội đồng quản trị, phần lớn đã rơi vào trên người Tô Bằng.

Tô Bằng mặt không đổi sắc, chỉ nhìn số liệu trên biểu đồ hiện lên trên máy chiếu.

Số liệu kia cũng không phức tạp, Tô Bằng nhìn một lần đã có thể hiểu rõ đại khái.

Dựa theo cái này, công ty Lôi Đồn quả nhiên là đang ở vào trong một tình thế tương đối nguy hiểm.

Tô Bằng trầm mặc, không có nghĩa là Tô Bằng làm cho không khí đều trầm mặc.

Hoắc Lâm nhìn thấy ánh mắt của các thành viên hội đồng quản trị nhìn lại đây, từ trước người lấy ra một phần văn kiện, nói.

“Hoàn cảnh khó khăn của công ty Lôi Đồn, công ty Mỹ Lâm cùng với Tô tiên sinh cũng đã có chút hiểu rõ, hơn nữa vì thế, chúng ta đã soạn một bản kế hoạch, tin tưởng tiểu thư Âu Nhã Ny đã phát ra cho các vị, mọi người có thể nhìn một chút.

Trước mặt mười ba vị thành viên hội đồng quản trị của công ty Lôi Đồn, đều có một phần văn kiện, phía trên chính là kế hoạch cho mượn tiền của công ty Mỹ Lâm, nội dung bên trong cơ bản là những điều mục mà Tô Bằng đã đưa ra, có điều càng tiến một bước, yêu cầu càng nhiều hơn.

Dù sao đàm phán ngay từ đầu đã hoàn toàn đưa ra điểm mấu chốt của mình, lộ ra mục đích của mình cũng không sáng suốt mấy.

Các thành viên hội đồng quản trị của công ty Lôi Đồn bắt đầu đọc văn kiện, điều kiện Tô Bằng đề ra cũng không khó hiểu, ngắn ngủn mấy cái mà thôi, cộng lại cũng chỉ có mấy trang.

Chẳng qua là sau khi xem xong, vẻ mặt của các cổ đông khác nhau, phản ứng cũng bất đồng.

Bịch!

Một bàn tay to mập mập, vỗ mạnh xuống phần văn kiện yêu cầu của Tô Bằng ở trên bàn, chủ nhân của bàn tay này cũng tựa hồ rất bất mãn.

Tô Bằng quét nhìn đối phương một cái, quả nhiên, người này là Cổ Khắc Sử Đông mà trước kia Hoắc Lâm đã nhắc tới mấy lần.

“Nếu công ty có khó khăn về tài chính, vì sao không tiếp tục phát hành cổ phiếu? Ta đã sớm nói qua, nếu công ty Lôi Đốn thiếu tiền, có thể xuất ra thêm nhiều cổ phiếu để dung hòa vào thị trường... So với những điều kiện muốn đầu tư của cái gã người ngoài không biết là ai này, không phải càng có lợi hơn sao? Vì sao không ưu tiên suy nghĩ đề nghị của ta trước?”

“Sử Đông tiên sinh, mời người bình tĩnh một chút.

Ở trên bàn tròn, một vị nữ sĩ trung niên hơn 40 tuổi, thoát nhìn có chút bảo thủ, mặc cũng rất nhiều đồ, giống như là xử nữ trong giáo hội mở miệng, nói với Cổ Khắc Sử Đông.

Đây không phải là điều mà chúng ta đã cùng thống nhất sao? Các thành viên hội đồng quản trị một năm trước đã đạt thành nhận thức chúng là sẽ tạm thời không phát thêm cổ phiếu, bởi vì như vậy sẽ ảnh hưởng đến cổ quyền của chúng ta, mà còn hình thức phát triển của công ty cũng không phù hợp với việc có quá nhiều cổ phiếu trên thị trường, như vậy bất lợi đối với sự phát triển ổn định của công ty, dù sao công ty Lôi Đốn là một công ty sừng ổng đạn được... Chúng ta đều đã thông qua nghị quyết của hội đồng quản trị là sẽ không tung quá nhiều cổ phiếu ra thị trường. Đây đã có hiệu lực của luật pháp.

Nói xong, vị xử nữ già này dường như là thành viên hội đồng quản trị, nhìn thoáng qua Tô Bằng, nói.

“Đương nhiên, chúng ta chỉ là phản đối phân tán ra nhiều cổ phiếu, đây là vì làm giảm bớt một số sóng gió phong ba không cần thiết... Nếu là loại đầu tư giống như là của Tô tiên sinh, hội đồng quản trị chúng ta chấp nhận.

Tô Bằng khẽ gật đầu, tỏ vẻ nhận lấy thiện ý của vị cổ đông này.

“Vậy tại sao không phân tán cổ phiếu trong nội bộ?”

Cổ Khắc Sử Đông lại gầm rú nói.

“Chúng ta đã thông qua phương án phân tán trong nội bộ, nhưng mà vì sự ổn định cho tình hình kinh doanh trước mắt, phương án mà công ty đồng ý

phải dựa theo cổ quyền bây giờ của công ty, tập thể đồng bộ dung hòa tài sản, chỉ là một số ít cổ đông không có đồng ý thôi.

Một cổ đông dáng vẻ thân sĩ khác, nói với Cổ Khắc Sử Đông. Dứt lời còn hơi thâm ý nhìn hằm một cái.

Cái gọi là tập thể đồng bộ dung hòa tài sản, chính là đề xuống một vài ngạch, dựa theo tỉ lệ cổ quyền nhận mua lần nữa, sau khi dung hòa tài sản tỉ lệ phân phối cổ quyền vẫn không thay đổi.

“Vậy tại sao không mượn tiền trong nội bộ?”

Cổ Khắc Sử Đông héch lên cái lỗ mũi đậm đà bản sắc dân tộc heo, lại quát lần nữa.

Lúc này, rốt cuộc lại có thêm một cổ đông nhìn hằm không vừa mắt lên tiếng, một thành viên hội đồng quản trị thoát nhìn cảm giác tình cách hết sức chua ngoa, thân thể gầy còm, có đôi môi như thần sấm, trực tiếp dùng một loại ngữ khí kỳ quái nói.

“Sử Đông tiên sinh, ngài vẫn không rõ sao? Người tạo thành tất cả những việc này, chính là ngài... Ý đồ hi vọng thu được quyền lực lớn hơn nữa của ngài, tất cả cổ đông cũng biết, nhưng mọi người cũng không tin tưởng vào tài năng quản lý của người, hơn nữa ý đồ của ngài, rất rõ ràng là muốn đem cổ quyền của đại đa số chúng ta ở đây tập trung ở trên tay của người, sau đó đá đít chúng ta đo, cho mượn tiền cũng là để đạt được ý đồ của ngài, chúng ta sao lại chấp nhận được chứ?”

Cổ Khắc Sử Đông nghe xong, nhất thời nổi trận lôi đình, nói.

“Người nói cái gì?”

Vị thành viên hội đồng quản trị có môi thần sấm kia hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Hoắc Lâm ở bên cạnh Tô Bằng, sợ Tô Bằng không biết rõ, xoay đầu lại khẽ lên tiếng.

“Vị cổ đông kia nói thật đó, Cổ Khắc Sử Đông vừa tiến vào công ty Lôi Đồn đã biểu lộ ra âm mưu mãnh liệt muốn thôn tính của hắn, ý đồ của hắn cũng rất rõ ràng, chính là muốn tập trung cổ phần của công ty, thu về hơn 51% cổ quyền. Từ đó đem công ty Lôi Đồn từ trong tay Lôi Đồn đoạt về mình, biến thành sản nghiệp của mình. Có điều người của gia tộc Lôi Đồn rất có danh tiếng, rất được sự tín nhiệm của ccs thành viên hội đồng quản trị, hơn nữa quan hệ giữa công ty cùng với chính phủ Úc cũng nằm trong tay gia tộc Lôi Đồn, phần lớn thành viên hội đồng quản trị đều không hy vọng công ty thay đổi một người cầm lái có tính xâm lược.

Tô Bằng khẽ gật đầu, hắn đã có chút hiểu rõ ý nghĩ của Âu Nhã Ny.

Mới vừa rồi Âu Nhã Ny sở dĩ cũng không che dấu tiết lộ ra tình hình kinh tế của công ty Lôi Đồn, căn bản là bởi vì nàng cũng không thêm để ý những thứ này nữa.

Ý của nàng là, địa vị thống trị ở công ty của gia tộc Lôi Đồn, mà còn mục đích hôm nay của nàng, chính là muốn mình và Cổ Khắc Sử Đông kia đánh võ đài.

Đã có hai người đều mơ tưởng đầu tư vào công ty, như vậy phạm vi lựa chọn của công ty Lôi Đồn càng nhiều thêm một chút, tuy rằng tất nhiên phải lựa chọn một người đầu tư, nhưng có thể thông qua sự cạnh tranh giữa các người đầu tư để tranh thủ cho công ty thêm nhiều lợi ích.

Hoặc là, cái giá trả ra cũng ít đi một chút.

Tô Bằng đã nghĩ thông suốt về tâm tính Âu Nhã Ny Lôi Đồn, cũng không nóng nảy, hắn ngược lại cũng muốn nhìn một chút, vị Cổ Khắc Sử Đông tiên sinh kia, còn có Âu Nhã Ny Lôi Đồn, có thể chơi ra được thêm trò gì nữa...

...

Ngay khi Tô Bằng đang tham gia hội nghị ở công ty Lôi Đồn, đồng thời phụ cận biệt thự của Tô Bằng, một chiếc xe Mercedes-Benz chậm rãi chạy đến trước biệt thự, dừng lại ở đó.

Trong chiếc xe này, có một người tài xế tóc vàng ngắn, trên trán có một vết sẹo, ngồi ở phía sau là một lão già thoát nhìn có chút âm trầm, ngực đeo cái băng tang, cùng với một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi bộ dáng thân sĩ.

Người đàn ông này chính là tiên sinh Kha Nhĩ Khắc đã dẫn dắt Tô Bằng dung nhập vào xã khu của tầng lớp người giàu này.

“Kha Nhĩ Khắc, đây chính là nhà của Ốc Nhĩ Đặc Tô kia?”

Lão già đeo thẻ tang, hỏi Kha Nhĩ Khắc bên cạnh.

“Đúng vậy... Ta chính là ở chỗ này quen biết được hắc, ta đã điều tra một số tư liệu về hắc, biệt thự này giá trị đại khái khoảng hai trăm ba mươi vạn đồng Úc, là sản nghiệp Ốc Nhĩ Đặc Tô mua ở công ty đầu tư của huynh đệ Hoắc Lâm Đôn, ngày thường đều sinh hoạt ở nơi này.

“Vậy sáng hôm nay, có nhiều bảo vệ như vậy là đã có chuyện gì xảy ra sao? Có phải là người đã để lộ tin tức gì?”

Lão già tiếp tục hỏi.

“Không... Ta chưa để lộ bất cứ tin tức gì cả, có điều ta nghe được Ốc Nhĩ Đặc Tô này, dường như rất có tiền, hắc muốn nhận mua một công ty, để phòng ngừa đối thủ cạnh tranh làm cái gì với hắc nên mới thuê những người hộ vệ kia.

“Ồ? Hắc muốn thu mua công ty gì?”

“Không biết, thời gian quá ngắn, ta chưa dò hỏi được.

Kha Nhĩ Khắc lắc đầu nói.

Bỏ đi... Công ty gì cũng không quan trọng, hắc sắp phải rời khỏi thế giới này rồi, người chết thì cái gì cũng hết, cái gì cũng không mang đi, giống như con trai của ta vậy.

Lão già nói, nói xong, hắc dùng tay vuốt ve băng tang trước ngực.

“Gọi điện thoại cho Khố Khắc, nói cho hắn biết, bảo hắn mang theo “bảo bối” kia, để cho Ốc Nhĩ Đặc Tô một chút “vui mừng”, một chút “lễ ra mắt”.

Thanh âm của lão già trở nên lạnh lẽo, mở miệng nói.

Tài xế tóc vàng phía trước gật đầu, đưa tay cầm lên điện thoại gắn ở trên xe.

Lão già nhắm mắt lại, đầu tiên là sờ sờ băng tang trước ngực, sau đó vẽ một hình chữ thập trước ngực, giống như đang cầu nguyện cho con trai đã chết đi của mình.

Trong xe, sắc mặt Kha Nhĩ Khắc trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy xuống, nhưng đành bất đắc dĩ nghe tài xế tóc vàng phía trước đang bày ra một trận mưa sát...

Một trận mưa sát nhắm vào Tô Bằng!

Chương 393: Thành công gia nhập công ty Lôi Đốn (1)

Trong sảnh hội nghị của hội đồng quản trị công ty Lôi Đốn, các thành viên hội đồng quản trị của công ty Lôi Đốn cùng với chuyên gia đàm phán và cố vấn đàm phán mà Tô Bằng mang đến đã đạt tới hồi gay cấn.

“Hoắc Lâm tiên sinh, xin thứ cho chúng ta không thể chấp nhận đề nghị của các người, dựa theo nghị án của các người, phiếu công trái mà Tô tiên sinh mua nếu đến kỳ không cách nào trả lại được, sẽ dùng tiền cho mượn này mua cổ phiếu của công ty với giá cả thấp nhất khoảng 80% giá gốc, đây rõ ràng là không công bằng với các thành viên hội đồng quản trị khác, cái này chúng ta không thể chấp nhận được.

Một người thay mặt các thành viên hội đồng quản trị nói với Tô Bằng và Hoắc Lâm.

“Thật sao? Ta lại cảm thấy nghị án này rất được, hơn nữa lúc trước các người đã từ chối yêu cầu để Tô Bằng trở thành thành viên hội đồng quản trị chấp hành điều khiển lực lượng bảo an của công ty, như vậy chúng ta phải tranh thủ một quyền lợi khác, nếu không thể đáp ứng điều kiện trước thì điều kiện này phải được thông qua.

Hoắc Lâm cũng không nhân nhượng, đối chọi gay gắt tranh thủ lợi ích cho Tô Bằng.

Tô Bằng thì vẫn một mực không có mở miệng nói chuyện, chỉ là ngồi ở trên ghế ngẫu nhiên quan sát một chút những thành viên hội đồng quản trị này, sau đó thưởng thức một chút dung mạo xinh đẹp của vị tiểu thư Âu Nhã Ny kia.

Kế hoạch đàm phán cũng đều làm tốt, cũng không cần Tô Bằng quan tâm, chẳng hạn như mấy đề tài thảo luận mới vừa đàm luận rồi, thật ra cũng đều là một chút kỹ xảo nhỏ trong hợp đồng.

Tô Bằng biết nếu trực tiếp nói ra mục đích thực sự của bản thân, chính là muốn trở thành thành viên hội đồng quản trị điều khiển lực lượng bảo an của công ty, trực tiếp nói ra dường như khó mà chấp nhận được, trước hết phải đưa ra mấy cái yêu cầu quá đáng hơn, sau đó gặp phải sự phản đối của đối phương, cũng chẳng kiên trì mà thuận thế đưa ra yêu cầu muốn điều khiển lực lượng bảo an của công ty.

Ý kiến phản đối của đối phương quả nhiên sẽ không có kịch liệt như ban đầu, những thành viên hội đồng quản trị này sau khi cân nhắc hơn thiệt, nghĩ tới nghĩ lui vẫn sẽ cảm thấy được trong mấy cái yêu cầu của Tô Bằng vấn đề về bảo an là dễ dàng đạt thành nhất.

Chỉ là, chuyện này chủ yếu nhất phải thông qua sự đồng ý của Âu Nhã Ny Lô Đốn, bởi vì Âu Nhã Ny là người thống trị công ty trên thực tế, lực lượng bảo vệ đối với những đồng nghiệp khác có cũng được mà không có cũng không sao. Dù sao không phải bản thân bọn họ yêu cầu, còn đối với Âu Nhã Ny mà nói, thì lại là một lực lượng không thể thiếu.

Trải qua một trận thảo luận, bây giờ chỉ còn lại, cũng chỉ có Cổ Khắc Sử Đông, phía Tô Bằng, còn có một hai gã thành viên hội đồng quản trị cố chấp vẫn đang rối rắm ở trên vấn đề này.

Cổ Khắc Sử Đông dường như rất bất mãn việc Tô Bằng đột nhiên xuất hiện, ở trong kế hoạch của Cổ Khắc Sử Đông, thu được lực lượng bảo vệ của công ty Lô Đốn, cũng là một chuyện rất quan trọng... Nếu bị Tô Bằng

cướp được đội ngũ này, đối với hành động trong tương lai của hắn rất bất lợi.

Cho nên hắn đang cực lực phản đối.

Vào lúc này, Âu Nhã Ny Lôi Đồn ở hội nghị vẫn một mực nghe ý kiến không có lên tiếng, đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng vào Tô Bằng, nói.

“Tô tiên sinh, căn cứ vào quan sát của ta, mục đích thực sự của ngài hẳn là về đội bảo vệ của công ty Lôi Đồn có phải không? Thứ cho ta mạo muội hỏi thẳng, ngài gần đây đã chọc phải phiền toái gì sao? Nếu ngài có phiền toái gì, công ty Lôi Đồn xuất phát từ vinh dự bảo hộ cho thành viên hội đồng quản trị, có thể tiến hành công tác bảo vệ an toàn cho ngài, cũng không cần phải lấy danh nghĩa điều khiển tập đoàn bảo vệ của công ty.

Tô Bằng nghe xong, lông mày hơi có chút nhíu nhíu, năng lực phân tích của Âu Nhã Ny này không tệ, không ngờ lại rất nhanh đã đoán ra được, bên trong những điều kiện kia thấy được nhu cầu chân chính của mình.

Nhưng, mặc dù đối phương nói vô cùng có thành ý, Tô Bằng vẫn không có tính toán dựa theo đề nghị của đối phương. Dù sao chấp nhận sự bảo vệ của người khác với đem lực lượng kia trở thành lực lượng nằm dưới sự khống chế của mình vẫn có sự khác nhau.

Tô Bằng lúc này cũng không trầm mặc nữa, lắc đầu nói.

“Không, tình hình của ta bây giờ còn coi như là an toàn, điều kiện này là ta suy nghĩ cho những điều khác, Âu Nhã Ny tiểu thư, về điểm này ta rất kiên trì.

Ánh mắt của Âu Nhã Ny lóe ra một chút, nói.

“Nếu đã như vậy, ta muốn nói rõ một chút, trở thành thành viên hội đồng quản trị của công ty, ngoại trừ quyền lợi ra còn có nghĩa vụ, trong đó bao gồm phải tham gia hoạt động thường ngày thường quy của công ty, hơn nữa mỗi một lần có cuộc họp của hội đồng quản trị cũng phải tham gia, ngoài ra

còn phải gánh vác một số chuyện để công ty phát triển, chấp nhận một số sự điều khiển về nhiệm vụ của hội đồng quản trị ở công ty.

Tô Bằng nghe xong, nhắm mắt suy nghĩ một lát, hoạt động hằng ngày của công ty cũng không thành vấn đề, bản thân không cần phải chân chính làm cái gì, chỉ cần mời một phó tổng có khả năng cùng với mấy người thư ký là được rồi, tham gia cuộc họp của hội đồng quản trị cũng tương đối đơn giản, chỉ là nhiệm vụ của nghị quyết từ hội đồng quản trị không biết là nội dung gì.

Có điều công ty cũng không thể yêu cầu mình mạo hiểm bản thân mình, hoặc là lãng phí tài sản tư nhân đi làm cái gì đó.

Nếu như vậy, cũng không sao cả, mình chỉ cần đem địa điểm hoạt động thường quy đặt ở công ty Lôi Đồn là được rồi, bảo vệ của công ty Lôi Đồn rất hoàn thiện, đăng nhập vào trò chơi ở công ty càng có cảm giác an toàn hơn.

“Ta chấp nhận.

Tô Bằng khẽ gật đầu, nói.

“Còn có một vấn đề khác, Tô tiên sinh nếu ngài muốn sử dụng đội ngũ bảo vệ cho các việc cá nhân, cũng không phải không thể, nhưng lúc hành động, vũ khí cùng với trang bị, còn có phí tổn hành động, phải do ngài bỏ vốn cá nhân ra, nếu có thương vong, cũng là do ngài chịu trách nhiệm tính tiền cá nhân. Ngoài ra, trong công ty có quy định, cổ quyền của thành viên hội đồng quản trị không được thấp hơn 10%, dựa theo số tiền cho mượn của ngài bây giờ chuyển đổi sang cổ quyền, cổ quyền của người chỉ có 7.8%, còn chưa đủ yêu cầu tối thiểu, ngài cần phải tiếp tục bơm tiền.

Chương 394: Thành công gia nhập công ty Lôi Đồn (2)

Tô Bằng suy nghĩ một lát, nói.

Hai trăm triệu USD, ta cho mượn thêm hai trăm triệu USD, cổ quyền chuyển đổi kia vẫn tiếp tục dựa theo hợp đồng này. Có điều như vậy tổng số tiền bơm vào của ta đã vượt qua sáu trăm triệu USD, ta muốn thêm vào một

yêu cầu, chính là sau ba năm ta yêu cầu công ty Lôi Đồn trả hết nợ sáu trăm triệu năm trăm ngàn USD số tiền đã mượn trong một lần, nếu không thể trả hết nợ trong vòng ba tháng sau hạn đáo kỳ, ta muốn yêu cầu công ty Lôi Đồn bồi thường cho ta cổ quyền gấp đôi sáu trăm triệu năm trăm ngàn USD này.

Nghe xong lời của Tô Bằng, sắc mặt của Cổ Khắc Sử Đông biến hóa, nếu công ty Lôi Đồn đến lúc đó không có trả lại hết tiền của Tô Bằng, như vậy cổ quyền của sẽ vượt qua hẳn.

sắc mặt của Âu Nhã Ny cũng biến đổi, yêu cầu này của Tô Bằng dường như cũng đã chạm đến điểm mấu chốt của nàng.

“Tiên sinh đầu tư đột nhiên xuất hiện này, vì sao chúng ta phải đáp ứng một cái điều kiện như vậy? Dã tâm của ngươi cũng quá lớn đi?”

Thịt béo trên mặt Cổ Khắc Sử Đông rung rinh, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi Tô Bằng.

“Ha ha, điều kiện này cũng không quá phận mà đúng không? Thật ra ở trên hợp đồng cho mượn tiền viết rất rõ ràng, ba năm, vốn hẳn là thời gian trả tiền lại, hơn nữa ta còn cho thời gian thư thả ba tháng.

“Đến lúc đó, nếu công ty Lôi Đồn không có tiền trả lại cho ta, chứng minh năng lực trả lại cùng với danh tiếng của công ty Lôi Đồn đã giảm xuống đến mức độ rất kém cỏi. Ta nếu đã quăng ra sáu trăm triệu năm trăm ngàn USD, đương nhiên là muốn nhìn thấy hồi báo... Nếu như không có tiền mặt chỉ có thể bồi thường cổ quyền gấp đôi.

Sắc mặt của Âu Nhã Ny biến đổi, nói.

“Công ty Lôi Đồn là một xí nghiệp chế tạo vũ khí có lịch sử đã lâu...”

Tô Bằng giơ tay lên, cắt đứt lời của Âu Nhã Ny, nói.

“Đó là lịch sử. Căn cứ vào tin tức ở trong tay ta, công ty Lôi Đồn đã liên tục chế tạo ra nhiều vũ khí không thành công, người cơ bản biết thưởng thức

cũng có thể đoán được, nội bộ công ty Lôi Đồn, nhất là biện pháp giữ bí mật có vấn đề.

Nói xong, Tô Bằng nhìn về phía các cổ đông, quả nhiên cổ đông của công ty Lôi Đồn nghe xong những lời này, sắc mặt cũng nổi lên biến hóa.

Thấy biểu lộ của những người này, Tô Bằng gật đầu, nói.

“Tất cả mọi người đều là người lí lẽ lí lẽ, tự nhiên sẽ biết ta không phải là người bắn tên không đích, cho nên ta đầu tư vào công ty Lôi Đồn đương nhiên là sẽ gánh vác nguy hiểm, bồi thường cổ quyền gấp đôi chẳng qua là giảm xuống bớt một ít nguy hiểm cho ta.

Cuối cùng, tay Tô Bằng vỗ một cái lên bàn tròn, nói.

“Đây giới hạn cuối cùng của ta. Nếu không đồng ý, ta sẽ xem xét không đầu tư nữa. Các người thảo luận một chút có đáp ứng điều kiện của ta hay không đi!

Âu Nhã Ny nghe xong, Trầm mặc một hồi, qua khoảng một phút đồng hồ sau, nàng mới mở miệng nói.

“Các vị thành viên hội đồng quản trị, đối với nghị án đầu tư của Tô tiên sinh đưa ra, chúng ta tiến hành bỏ phiếu của thành viên hội đồng quản trị, tiến hành biểu quyết đi...”

...

...

Ba phút đồng hồ sau, Tô Bằng hài lòng nhìn các thành viên hội đồng quản trị của công ty Lôi Đồn.

Vừa rồi Âu Nhã Ny bắt đầu đề các thành viên hội đồng quản trị của công ty Lôi Đồn bỏ phiếu, cuối cùng thông qua đề án của mình.

Toàn bộ hội đồng quản trị, chỉ có Cổ Khắc Sử Đông, còn có hai thành viên hội đồng quản trị khác bỏ phiếu chống ra, thì Âu Nhã Ny dẫn đầu những

đồng nghiệp khác đều bỏ phiếu tán thành, số thành viên hội đồng quản trị tán thành chiếm được ưu thế, đề án được thông qua.

Mà còn Hoắc Lâm cũng phần chấn, cùng với những thành viên hội đồng quản trị này thảo luận cụ thể chi tiết hơn.

Không đến một giờ, một phần hiệp nghị mới đã đạt thành, các thành viên của hội đồng quản trị cùng với Tô Bằng, đều đã ký tên ở phía trên, để hiệp nghị này có hiệu lực của luật pháp.

Tô Bằng chỉ cần hai ngày sau, đem khoản bốn trăm triệu USD của mình chuyển tới công ty Lôi Đồn lần thứ nhất, sắp chính thức trở thành thành viên hội đồng quản trị của công ty Lôi Đồn, chịu trách nhiệm về mặt bảo vệ.

Mà còn cuộc họp của hội đồng quản trị của công ty Lôi Đồn cũng đã theo vậy mà tan họp.

Các thành viên hội đồng quản trị của công ty Lôi Đồn cũng lục tục rời đi, chỉ còn vị Cổ Tư Đình tiên sinh kia cố ý đi tới chỗ Tô Bằng, chào hỏi Tô Bằng một cái.

“Thật không nghĩ tới, nhà tài phiệt thần bí mà người nói thế nhưng lại là chính người, Tô tiên sinh.

Cổ Tư Đình cười nói với Tô Bằng, có Tô Bằng bơm tiền, công ty Lôi Đồn trong thời gian ngắn sẽ không suy sụp xuống, cứ như vậy hẳn cho dù là cầm cổ phiếu ngắm nhìn hay là làm các việc khác vẫn còn có rất nhiều thời gian, Tô Bằng coi như là đã cứu thoát được hẳn, cho nên hẳn đối với Tô Bằng rất có thiện cảm.

“Cũng không phải là cố ý giấu diếm, Cổ Tư Đình tiên sinh, ngài biết đấy, loại hoạt động kinh doanh này, luôn là có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn phát sinh, cho nên cần phải giữ bí mật.

Tô Bằng khẽ cười cười, nói với hắn.

“Ha ha, ta biết chứ, Tô tiên sinh hôm nay có thời gian không? Không bằng cùng ta đi đến sân thí nghiệm vũ khí của công ty Lôi Đốn một chút, ta thường xuyên mang theo con của mình đến đó bắn bia, dụng cụ ở đó rất không tồi.

Cổ Tư Đình nói.

Tô Bằng thì nhã nhặn từ chối, Cổ Tư Đình hơi tiếc nuối, cùng với Tô Bằng hẹn sau này cùng nhau đi đến bãi tập bắn luyện tập xong mới cáo từ.

Cuối cùng, trong phòng họp chỉ còn lại có vị tiểu thư Âu Nhã Ny Lôi Đốn kia.

Nàng đi tới, bắt tay với Tô Bằng, nói.

“Hoan nghênh gia nhập công ty Lôi Đốn, hi vọng công ty sẽ bởi vì ngài mà tiếp tục phát triển tốt lên.

Ta cũng hi vọng như thế.

Tô Bằng mỉm cười, sau đó buông tay, nhìn đồng hồ đeo tay một chút, nói.

“Thật có lỗi, ta còn có một ít chuyện còn có một ít chuyện, phải rời đi trước.

“Ngài cứ tự nhiên, ta sẽ chuẩn bị văn phòng riêng cho ngài.

Âu Nhã Ny nói, Tô Bằng gật đầu mỉm cười, sau đó mang theo bốn người Hoắc Lâm, rời khỏi công ty Lôi Đốn.

...

Ngay khi bốn người Tô Bằng rời khỏi công ty Lôi Đốn, lúc đi đến biệt thự của mình, một nơi khác trong thành phố, một chiếc xe Toyota Nhật Bản có rèm che, dừng tại trên con đường trước biệt thự Tô Bằng.

Xe hơi rất vững, từ bên trong đi ra một người đàn ông da trắng đầu trọc, dáng người hơi cao, đầu bóng lưỡng, trên sống mũi mang kính mát, bộ quần áo mặc trên người là đồng phục của một công nhân sửa ống nước.

Hắn gãi gãi đầu, từ trong xe lấy ra một thùng dụng cụ mà công nhân sửa ống nước thường dùng, hắn cầm thùng dụng cụ này lên, đội lên đầu chiếc mũ màu xanh lam, đi đến biệt thự của Tô Bằng...

Chương 395: Nổ tung (1)

Đoàn xe Tô Bằng, tổng cộng bảy chiếc xe, đã chạy đến khu vực lân cận biệt thự của hắn.

Tô Bằng ngồi ở xe giữa trong đội xe, trong lòng cảm thấy thoải mái.

Mặc dù có một chút cản trở, nhưng dù sao thành công mua được công ty Lô Đồn, điều này làm cho Tô Bằng đạt thành một mục tiêu của bản thân.

Lúc này, đoàn xe Tô Bằng, đã đi đến gần biệt thự, dần dần chậm lại.

Tô Bằng thì tùy ý vặn vẹo xoay đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Ngoài cửa sổ xe, có một nam nhân giống như là thợ sửa ống nước, đang xách hộp dụng cụ sửa chữa, nghênh đón đoàn xe đi đến.

Ánh mắt Tô Bằng rất tự nhiên rơi xuống trên người người này.

Hắn quét mắt nhìn người ngoài cửa sổ kia, đột nhiên một loại cảm giác quái dị, dâng lên trong lòng Tô Bằng.

Cảm giác quái dị này đến từ nơi nào, Tô Bằng vẫn còn chưa nhận rõ được, đoàn xe đã lướt sát qua bên người thợ sửa ống nước kia, Tô Bằng nhìn thấy, người giống như thợ sửa ống nước kia, cũng đang liếc nhìn trong xe của mình, chỉ là cửa sổ xe Tô Bằng dán màng chắn ánh nắng, đối phương không nhìn thấy người bên trong xe.

Mặc dù là như vậy, Tô Bằng cũng cảm giác được, ánh mắt người kia, giống như đang giao tiếp cùng mình, lập tức, cảm giác quái dị kia của lại dâng lên trong lòng Tô Bằng.

Hắn quay đầu lại liếc nhìn thợ sửa ống nước đã ở lại phía sau xe mình, chỉ thấy hắn ta, mở chiếc xe Toyota hơi cũ của hắn, đặt dụng cụ của hắn vào bên ghế phó lái, sau đó cũng chui vào trong xe.

“Ô tiên sinh, sao vậy?”

Nhìn thấy bộ dạng Tô Bằng, Hoắc Lâm ngồi cùng một xe với Tô Bằng, quay đầu hỏi Tô Bằng.

“Tại sao...”

Tô Bằng bây giờ còn chưa phân biệt ra được, tại sao mình có cảm giác quái dị này, chỉ coi như tinh thần bản thân quá nhạy cảm, lắc đầu nói.

Đoàn xe Tô Bằng, rất nhanh đến cửa biệt thự, bảy chiếc xe hơi, đều dừng ở trên đường lớn trước cửa biệt thự Tô Bằng.

Vệ sĩ xuống xe trước, lập tức có người chạy đến phía sau, đi tới trước mặt ô tô Tô Bằng, mở cửa xe ra.

Tô Bằng bước xuống cửa xe, khẽ gật đầu, tiện tay sử dụng chìa khóa tự động, mở cửa sắt bên ngoài biệt thự, được vệ sĩ bảo vệ, đi vào trong biệt thự.

Nhưng mà, khi Tô Bằng vừa mới bước vào trong cửa sắt biệt thự, đột nhiên cảm giác quái dị kia lại xuất hiện trong lòng Tô Bằng.

Tô Bằng chau mày, dừng bước.

Bọn người Hoắc Lâm mờ mịt khó hiểu, đều nhìn Tô Bằng.

Bản thân Tô Bằng lại chau mày, loại cảm giác này hẳn trước kia không phải là chưa từng có, mỗi khi có chuyện trọng đại liên quan đến mình, hẳn luôn có một chút trực giác, hoặc là cảm giác giác quan thứ sáu.

Chẳng hạn như lần trước bỏ trốn, bị những quân nhân kia đuổi giết, Tô Bằng cũng cảm giác được loại cảm giác này.

“Cái này... là chợt có linh cảm?”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, loại cảm giác này, mình đã từng nghe một vài người lớn đi chiến trường trở về kể, có những người đặc biệt nhạy cảm, trước khi nguy hiểm xảy ra, sẽ xuất hiện cảm ứng kỳ diệu. Cảm ứng này, giống như là chợt có linh cảm.

Tô Bằng chậm rãi nhắm mắt lại, cẩn thận phân biệt loại cảm giác quái dị này.

Dần dần, dáng vẻ ảnh hưởng xuất hiện ở trước mắt Tô Bằng. Chính là tên thợ sửa ống nước Tô Bằng nhìn thấy trước đó.

Tô Bằng sử dụng trí nhớ đặc thù của mình, trong đầu tái hiện thợ ống nước vừa rồi nhìn thấy kia, bởi vì bản thân bắt đầu đã nảy sinh cảm giác quái dị, chính là bắt đầu từ lúc nhìn thấy hắn.

Lực chú ý của Tô Bằng, dần dần nằm ở trên trang phục thợ sửa ống nước trong trí nhớ của mình kia.

Quần áo lao động bình thường, mũ bình thường, xe hơi bình thường...

Đồng hồ... Đúng! Đồng hồ!

Tô Bằng đột nhiên nhớ lại, bản thân vừa rồi cảm thấy không đúng ở chỗ nào, lúc tên thợ sửa ống nước kia bỏ đi, ống tay áo ngẫu nhiên lộ ra một chiếc đồng hồ, Tô Bằng lúc ấy không hề quá chú ý, nhưng mà từ trong trí nhớ chất lọc chi tiết, đồng hồ trên tay người kia, không ngờ giống nhau như đúc với mình!

Đồng hồ bây giờ của Tô Bằng, vẫn là lúc trước chạy trốn, vì để giữ lại chút ít tiền tài bên mình, cho nên đã mua Vacheron Constantin, đồng hồ này giá bán trong nước là sáu trăm bốn mươi ngàn, rẻ hơn mấy ngàn một chút, nhưng cũng sẽ không thấp hơn tám mươi ngàn đô la Mỹ, tương đương cũng là tám mươi ngàn đô la Úc.

Vừa rồi thợ sửa ống nước kia, tất cả trang bị khác trên người, kể cả ở bên trong chiếc xe hơi kia, cũng đều không đáng giá mười ngàn đô la Úc, nhưng mà cá nhân hẳn như vậy, lại đeo đồng hồ hơn tám mươi ngàn đô la Úc, điều này làm cho Tô Bằng lập tức cảm giác không ổn.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng đột nhiên mở mắt, nói.

“Vừa rồi thợ sửa ống nước đi ngang qua nơi này có vấn đề! Để vài người, đi theo ta xem xét thử.”

Nói xong, Tô Bằng phát tay, ném chìa khóa trong tay cho một vệ sĩ, nói.

“Vào trong biệt thự kiểm tra xem sao, xem có bị lắp đặt máy nghe trộm hay gì đó không.”

Vệ sĩ kia gật đầu, bọn họ đều là nhân viên bảo an công ty Mỹ Lâm cung cấp, bởi vì phần lớn phụ trách là khách hàng buôn bán, cho nên sức chiến đấu trên thực tế xem như bình thường, nhưng mỗi người đều là cao thủ chống nghe trộm chống gián điệp.

Hoắc Lâm lại lắc đầu, nhìn vệ sĩ mở cửa, lại nhìn Tô Bằng, cuối cùng hẳn vẫn quyết định, theo sát ông chủ.

Sáu bảy vệ sĩ kia, lại theo Tô Bằng đi ra ngoài.

Lúc này, vệ sĩ phụ trách đi biệt thự kiểm tra thiết bị nghe trộm, vừa mới cắm chìa khóa vào trong cửa biệt thự, xoay tròn...

“Ầm!”

Chương 396: Nổ tung (2)

Tô Bằng mang theo vài bảo tiêu, vừa đi ra khỏi cửa sắt biệt thự, đang chuẩn bị lên xe, đột nhiên, một tiếng nổ mạnh vang lên, gần như đồng thời, một luồng sóng xung kích lớn mạnh dội tới từ sau lưng Tô Bằng.

Chỗ cửa chính biệt thự Tô Bằng, đã xảy ra vụ nổ cực kỳ mãnh liệt, quả cầu lửa âm âm xông lên, vệ sĩ đang mở cửa, thân thể lập tức bị nổ tung thành từng mảnh, mảnh vụn thân thể bắn lên cao, gần như ném bay ba bốn mươi mét.

Mà vài vệ sĩ sau lưng hắn, bởi vì ít nhiều cách cánh cửa còn vài mét, lại thêm được người phía trước cản trở phần lớn sóng xung kích, thân thể không đến mức bị nổ tung thành từng mảnh vụn, có điều cũng có bảy tám người bị sóng xung kích nổ bay như con rối vải, bay ra ngoài mười bảy mười tám mét.

Càng có ba bốn vệ sĩ, tứ chi trên người bắn bay ra ngoài, phảng phất thân thể của bọn họ chẳng khác gì làm từ rơm rạ.

Bọn người Tô Bằng, thì lại cách chỗ vụ nổ khá xa, sau lưng Tô Bằng, đi theo hơn mười vệ sĩ, sóng xung kích bị bọn họ cản lại hơn nửa, Tô Bằng chỉ là bởi vì nổ mạnh, bị sóng xung kích phía trước dội tới lão đảo bốn năm bước.

Vệ sĩ của Mỹ Lâm, rèn luyện nghề nghiệp hết sức ưu tú, khắc đầu tiên nghe thấy tiếng nổ mạnh vang lên, lập tức dùng thân thể làm lá chắn, người sau nối người trước nhào về phía Tô Bằng, gần mười vệ sĩ, bao bọc vây quanh Tô Bằng, đồng thời kéo Tây phục màu đen, che chắn thành một khối cầu màu đen, khiến Tô Bằng tránh khỏi tấn công của súng bắn tỉa.

Ngoài ra vài vệ sĩ bị thương tương đối nhẹ, lập tức móc súng ra, bắt đầu cảnh giới bốn phía, hơi có chút gió thổi cỏ lay, không cần hoài nghi, bọn họ lập tức sẽ nổ súng.

Lúc này, ngoại trừ vệ sĩ, chỉ có mỗi Hoắc Lâm, vẫn còn đang mơ màng, không biết xảy ra chuyện gì.

Hoắc Lâm xách cặp tài liệu, đôi mắt một mảnh mờ mịt, lỗ tai của hắn còn bị sóng âm của vụ nổ âm âm rung động, không ngừng ong ong, cái gì cũng

không nghe thấy, ý thức của hắn cũng bắt đầu có chút mê muội, mơ màng nhìn bầu trời, không biết nên làm gì, xảy ra chuyện gì.

Mãi đến khi một vệ sĩ không nhìn thấy, bỏ nhào về phía trước, đè hắn ngã xuống đất.

Tô Bằng được vệ sĩ vây xung quanh, khôi phục lại rất nhanh, mặc dù hắn cũng bị sóng âm vụ nổ chấn động màng tai, nhưng dù sao hắn cũng mang nội công trong người, cường độ thân thể không phải người thường có thể so sánh được.

Hắn ra sức tách vệ sĩ ra, một bên hô lớn.

“Tránh ra! Tránh ra! Đừng trông chừng ta! Đi bắt người đi!”

Những vệ sĩ kia không nghe theo Tô Bằng, Tô Bằng tức giận trực tiếp thi triển nội công, đẩy ngã không ít vệ sĩ, mới thoát thân từ trong đống vệ sĩ kia.

“Mặc kệ ta! Lái xe! Đuổi theo chiếc Toyota kia! Biển số xe 8K3691!”

Tô Bằng lúc này đôi mắt hằn đỏ, hắn tóm lấy cổ áo một vệ sĩ, không ngừng quát mắng hắn.

Vệ sĩ này bị Tô Bằng tóm đến nỗi không thở được, mãi đến khi Tô Bằng hất hắn ra, hắn mới kịp phản ứng, sau đó quát hai vệ sĩ khác, ba người nhanh chóng khởi động ô tô bên ngoài, dọc đường lớn đuổi theo chiếc ô tô kia.

Còn Tô Bằng, lúc này đôi mắt đỏ ngầu hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cửa chính biệt thự của mình, đã bị hủy diệt toàn bộ, có điều đối phương sử dụng cũng không phải nổ mạnh khắp bốn phía, mà là loại bom định hướng uy lực, đối với phần chính biệt thự sức sát thương không lớn như tưởng tượng.

Có điều vệ sĩ mở cửa, lại không may mắn như thế.

Vệ sĩ phụ trách mở cửa, tìm kiếm thiết bị nghe trộm kia, đã bị nổ thành mảnh vụn, các bộ phận thân thể bắn ra mọi nơi trong phạm vi một trăm mét, ở bên cạnh Tô Bằng không xa, vừa mới có một cánh tay rơi xuống từ trên

bầu trời, không biết có phải của hắn hay không, ngoài ra ruột gan bị nổ tung kia, lại càng rơi rụng khắp mọi nơi.

Vài vệ sĩ sau lưng hắn đã đỡ hơn đôi chút, nhưng cũng chỉ là tốt hơn một chút so với xương cốt vỡ vụn mà thôi, mấy người bị nổ xa hơn mười mét, có hai người đã nằm im trên mặt đất không chút động tĩnh, nhìn phần đầu của bọn họ, hắn là đã không còn sống nữa, còn một người khác, lại ôm đùi kêu rên... Bắp đùi của hắn đứt tận xương, đã bị nổ bay.

Ngoại trừ bốn năm quỷ xui xẻo này, còn có sáu bảy người khác, hứng chịu thương tổn mức độ khác nhau, bị thương ít nhất, là mười vệ sĩ và Hoắc Lâm đi theo Tô Bằng ra ngoài.

Tô Bằng lúc này cảm giác, cơ bắp trên cánh tay mình không khổng chế được mà tự động run rẩy, đây không phải sợ hãi, mà là tức giận, khó lòng có thể ngăn cản phần nộ.

Nếu không phải là hắn cảm giác được chuyện có chút quái dị, người mở cửa có lẽ chính là mình, mặc dù hắn có nội công hộ thể, nhưng sức nổ mạnh thế này, không nổ tung mình thành từng mảnh, cũng đã là may mắn lắm rồi, hậu quả tốt nhất, cũng trọng thương tàn phế.

Tô Bằng phần nộ, trực tiếp đi qua, đem vệ sĩ nằm đè lên trên người Hoắc Lâm trực tiếp kéo dậy ném tới đằng sau, sau đó một phen kéo Hoắc Lâm.

“Điều tra cho ta! Tra cho ra là ai làm! Cho dù phải tốn bao nhiêu tiền đi nữa!”

Tô Bằng kéo cổ áo Hoắc Lâm, quát hắn.

Hoắc Lâm vẻ mặt mờ mịt, trong lỗ tai hắn, vẫn còn tiếng ong ong vang dội.

Tô Bằng nhìn thấy bộ dáng của hắn, cũng nghĩ đến thánh lực Hoắc Lâm đã bị tổn thương, hai tay Tô Bằng che lỗ tai của hắn, sau đó ra sức vỗ một cái.

Một luồng nội lực dâng lên từ lỗ tai Hoắc Lâm, trong nháy mắt khiến màng nhĩ của hắn trở nên bình thường.

“Điều tra ra, là ai muốn giết chết ta! Bất luận tốn bao nhiêu tiền!”

Tô Bằng hai tay giữ chặt đầu của Hoắc Lâm, nói với hắn.

Lúc này, Hoắc Lâm mới dần dần tỉnh táo lại, mờ mịt gật đầu, nói.

“Vâng, vâng!”

Lúc cảnh sát đi đến đây, đã là mười lăm phút sau.

Bảy tám chiếc xe cảnh sát đi đến nơi này, người dẫn đội, vừa vặn lại chính là cảnh sát trưởng Thụy Ân kia.

Cảnh sát trưởng Thụy Ân đi vào hiện trường, nhìn thấy biệt thự Tô Bằng một mảng lộn xộn, sắc mặt lập tức trở nên có chút biến thành màu đen.

Chương 397: Phản ứng kịch liệt (1)

Hắn là một trong những cảnh sát trưởng ưu tú nhất trong cục cảnh sát Canberra, mới sẽ được phân công đến phụ trách quản lý trị an khu vực giàu có Canberra này, nếu như hắn làm tốt, như vậy rất có thể trong tương lai mấy năm lại tiến thêm một bước, thoát khỏi công việc cụ thể, trở thành cấp cao trong cục cảnh sát Canberra, đây cũng là lý tưởng của cảnh sát trưởng Thụy Ân.

Nhưng mà, trận nổ này, đã đánh một đòn cảnh cáo cho cảnh sát trưởng Thụy Ân, đập tan mộng đẹp của hắn.

Khu nhà giàu hắn quản lý, không ngờ lại bị người khác lên vào, đồng thời lên đặt bom, mặc dù vẫn chưa làm rõ ràng ngọn nguồn câu chuyện, nhưng có thể chắc chắn, phê bình và chỉ trích đối với hắn là không thiếu được, trong lời phê bình hắn cũng sẽ có xuất hiện không ít hai chữ “vô năng”, giấc mộng trở thành cấp cao cục cảnh sát của hắn, có thể từ đó mà bị phá hủy.

Nhưng mà cảnh sát trưởng Thụy Ân lại không thể bởi vì đã lỡ lại cho loét luôn, bằng không nói không chừng, chất vấn hắn chệnh mảng nhiệm vụ gì đó, cuối cùng, hắn còn có thể giữ được công việc hay không, vẫn phải xem tiếp thế nào.

Cho nên, hắn lập tức bắt đầu hiểu rõ tình huống.

Tô Bằng lúc này, tâm tình đã bình tĩnh không ít, khôi phục lại được trạng thái bình thường, chỉ là tỉ mỉ quan sát, vẫn có thể từ trong ánh mắt của hắn nhìn thấy hằn tơ máu vì tức giận.

Trao đổi cùng cảnh sát trưởng Thụy Ân, là đội trưởng đội vệ sĩ của Tô Bằng, hắn đem chuyện đã xảy ra kể lại một lượt, còn Tô Bằng, thì lấy lý do tâm tình không ổn định, tạm thời không gặp Thụy Ân.

Nhìn thấy Tô Bằng không nói chuyện với mình, Thụy Ân lập tức cảm giác được bản thân áp lực cực lớn, Ốc Nhĩ Đặc Tô tiên sinh mà hắn biết, dường như là một đại phú hào, hơn nữa quan hệ rất tốt với phó cục trưởng, phó cục trưởng mấy lần nhắc nhở, phải đặc biệt chú ý an toàn của vị Tô tiên sinh này.

Lúc này, không ngờ trong nhà hắn lại xảy ra vụ án nổ bom này, khiến cho Thụy Ân cảm giác não mình không ngừng nảy sinh cảm giác râm râm đau nhức.

“Cảnh sát trưởng Thụy Ân.”

Tô Bằng nghỉ ngơi một hồi, vẫn là quyết định ra ngoài gặp gỡ vị cảnh sát trưởng này một chút, cho nên bèn đi ra.

“Tô tiên sinh, ngài không có việc gì thật sự là quá tốt... Ngài cần điều trị kiểm tra sao?”

Nhìn thấy Tô Bằng ít nhất vẫn còn “đầy đủ”, trong lòng Thụy Ân ít nhiều thả lỏng đôi chút, hỏi Tô Bằng.

“Cảnh sát trưởng Thụy Ân, ta cảm thấy thay vì quan tâm ta, không bằng kiểm tra trong biệt thự một chút trước đi, còn có thiết bị bom mìn nào không, ta không muốn cả biệt thự bị phá hủy như vậy.”

Tô Bằng nói với Thụy Ân.

Thụy Ân nghe thế, khúm núm liên tục gật đầu, sau đó điện thoại báo cho đội chống bom mìn.

“Chuyện này ta sẽ trực tiếp gặp gỡ cục trưởng Uy Đạt cục cảnh sát các người, ta đã quyên góp ba trăm ngàn đô la Úc, cũng không phải là muốn mình sống trong khủng bố.”

Tô Bằng sử dụng ngôn từ khá là nghiêm khắc, mãnh liệt biểu đạt tràn đầy của mình.

Cảnh sát trưởng Thụy Ân hoàn toàn không biết mà sao ứng phó với sự phẫn nộ của Tô Bằng, chỉ có thể không ngừng khúm núm, nói xin lỗi với Tô Bằng.

“Có điều ta cũng biết, có thể làm ra loại chuyện điên rồ này, không phải là người bình thường. Rất có thể là phần tử khủng bố, nếu như là như vậy, cảnh sát trưởng Thụy Ân không cảnh giác được, cũng là chuyện có thể hiểu. Ta có thể suy xét nói chuyện này với cục trưởng Uy Đạt.”

Tô Bằng thấy cảnh sát trưởng Thụy Ân đã bị mình dọa thành bộ dạng này, thay đổi chút giọng điệu, nói với Thụy Ân.

“Cám ơn, cảm ơn ngài...”

Cảnh sát trưởng Thụy Ân, như được đại xá, cảm kích liên tục.

“Nhưng mà, ta không hy vọng một vài tài sản quan trọng của ta bị tổn thất. Ta hi vọng cảnh sát trưởng Thụy Ân có thể dán mắt trông chừng nơi này một chút, sau khi loại trừ những thứ có khả năng gây nổ khác, ta sẽ đến lấy một ít đồ của ta, ta không hy vọng, đến lúc đó có thứ gì quan trọng không nhìn thấy nữa!”

Tô Bằng cuối cùng, nói ra mục đích của mình, nói với Thụy Ân.

Thụy Ân nghe thế, lúc này vẻ mặt nghiêm túc, nói.

“Xin hãy tin tưởng chức trách của cảnh sát Canberra!”

“Ừm.”

Tô Bằng khề gật đầu, vỗ vỗ bả vai Thụy Ân, đi về phía đám vệ sĩ còn sót lại của mình.

Mặc dù máy chủ Tô Bằng còn đang trong biệt thự, chỉ là những máy chủ đó, đều được cất giấu trong tủ bảo hiểm nơi bí mật, không phải là dễ dàng có thể tìm ra được, mặt khác ai biết trong biệt thự còn có chứa bom nữa không chứ? Đội phòng chống bom đạn không kiểm tra trước, Tô Bằng cũng không muốn mạo hiểm, đi vào trong biệt thự.

Tô Bằng đi đến trong đoàn vệ sĩ còn lại của mình, nhìn thấy Hoắc Lâm vừa mới gọi xong một cú điện thoại, đang cúp máy.

Sắc mặt Hoắc Lâm lúc này, cũng có chút xanh xao, nếu không phải hắn quyết định đi theo cùng hành động với Tô Bằng, lúc này cũng có thể đã bị nổ tan tác, ít nhất là cũng có chút bị thương nặng.

“Ông chủ, ta đã liên hệ với tất cả cửa ngõ tin tức ta có thể liên lạc rồi, thăm dò người người nghi ngờ, còn chuyện này nữa, ta tin rằng, nhanh chóng sẽ có tin tức phản hồi.”

“Bao lâu có thể có tin tức?”

Tô Bằng trực tiếp hỏi Hoắc Lâm.

“Cái này... cái này khó mà nói được, có thể sẽ không quá lâu...”

“Trả lời ngay cho ta! Bao lâu?”

Tô Bằng đột nhiên giọng điệu trở nên nghiêm khắc, nói với Hoắc Lâm.

Thân thể Hoắc Lâm chấn động, do dự nói.

“Khoảng chừng có thể sẽ là nửa tháng... Không, có lẽ mười ngày...”

“Ta treo giải thưởng mười triệu đô la Úc, trong vòng 3 ngày, phải tra ra hung thủ là ai, còn có kẻ chủ mưu đằng sau! Nếu không người cũng không cần xuất hiện ở trước mặt ta nữa!”

Tô Bằng nói với Hoắc Lâm.

Chương 398: Phản ứng kịch liệt (2)

Hoắc Lâm lập tức giật mình một cái, hai chân vô thức căng cứng, giống như là quân nhân tiếp nhận mệnh lệnh lớn tiếng nói.

“Dạ!”

“Đi làm việc! Đi điều tra!”

Tô Bằng nói với Hoắc Lâm, nghe vậy, Hoắc Lâm lập tức xoay người, cũng không biết là muốn đi đâu.

“Đợi một chút!”

Tô Bằng đột nhiên gọi Hoắc Lâm lại, Hoắc Lâm quay đầu lại, nghi hoặc nhìn Tô Bằng.

“Người có điện thoại của Âu Nhã Ny Lôi Đồn không? Gọi điện thoại cho nàng.”

Tô Bằng nói, nghe thấy những lời này, Hoắc Lâm à à hai tiếng, từ trên người móc ra điện thoại, bấm số điện thoại của Âu Nhã Ny Lôi Đồn.

Không bao lâu, bên kia trải qua thư ký tiếp điện thoại, điện thoại lại được chuyển đến cho Âu Nhã Ny, Hoắc Lâm giao điện thoại đưa cho Tô Bằng.

Tiếp nhận điện thoại di động, Tô Bằng trực tiếp gọi điện thoại cho bên kia nói.

“Âu Nhã Ny tiểu thư? Ta là Ốc Nhĩ Đặc Tô, ta thay đổi chủ ý, chiều hôm nay, bây giờ là một giờ rưỡi chiều rồi, hai giờ chiều hôm nay, trước hai giờ, ta muốn tiếp nhận đội ngũ bảo an của công ty Lôi Đồn.”

“Tô tiên sinh, người có cần quá mức gấp gáp như vậy không? Hệ thống đội ngũ bảo an của công ty Lôi Đồn cũng rất phức tạp, trì hoãn thêm hai ngày nữa đi, không phải là rất tốt sao...”

“Hai trăm triệu đô la.”

Tô Bằng nói.

“Sáu trăm năm mươi triệu đô la Mỹ đã được ký kết trên hợp đồng, lại thêm hai trăm triệu đô la nữa, không phải gấp đôi cổ phần, chỉ là vay tiền bình thường, điều kiện chính là trước hai giờ chiều hôm nay ta muốn tiếp nhận đội ngũ bảo an của công ty Lôi Đồn.”

Bên kia điện thoại trầm mặc một hồi, sau đó nói.

“Ngài khẳng định chứ? Ta nhắc nhở ngài một câu, mặc dù là hợp đồng miệng, cũng có hiệu lực pháp lý.”

“Khẳng định, bổ sung khoản thanh toán tiền trong một tháng. Có điều trước hai giờ ta không nhìn thấy nhân viên bảo an công ty Lôi Đồn, hợp đồng miệng này cũng trở thành đồ bỏ.”

Bên kia điện thoại lần nữa trầm mặc. Có điều Tô Bằng mơ hồ có thể nghe thấy, Âu Nhã Ny dường như đang che microphone, căn dặn điều gì đó với thư ký của mình.

Ba mươi giây sau, thanh âm của Âu Nhã Ny lần nữa vang lên, nói.

“Thời gian bây giờ là một giờ ba mươi bốn phút chiều, hồ sơ nhân sự của công ty đã thay đổi, ngài đã là thành viên hội đồng quản trị toàn quyền chấp hành phương diện bảo an công ty, danh sách và phương thức liên lạc nhân viên bảo an ta sẽ gửi vào hòm thư trợ lý Hoắc Lâm tiên sinh của ngài. Ngoại trừ lực lượng bảo an thông thường của công ty ngài không thể tùy ý điều động, nhân viên còn lại toàn bộ đều do ngài điều khiển, đương nhiên lần nói chuyện này ta sẽ ghi âm, hi vọng ngài có thể thực hiện thỏa thuận.”

“Yên tâm, tạm biệt.”

Tô Bằng gật đầu, cúp máy.

Sau đó Tô Bằng nói.

“Hoắc Lâm, máy tính của ngươi.”

Hoắc Lâm còn không biết xảy ra chuyện gì, chỉ là dựa theo căn dặn Tô Bằng, mở máy tính ra đăng nhập vào email.

Quả nhiên trong email của Hoắc Lâm đã có một phần danh sách cùng phương thức liên lạc. Tô Bằng nhìn một chút, ngoại trừ lực lượng bảo an thông thường của công ty Lôi Đồn, còn có đại khái bảy trăm nhân viên bảo an còn lại, vẫn ở trong trạng thái không làm việc.

“Điều ba trăm tinh nhuệ tới đây, trang bị vũ khí, lý do gì thì để cho thư ký của Âu Nhã Ny gọi điện thoại, để cho bọn họ giải thích với chính phủ, mặt khác đặt phòng ở Hilton cho ta, bao toàn bộ ba tầng dưới khách sạn, sau đó để nhân viên bảo an vào, sau đó chúng ta vào ở.”

Tô Bằng đem điện thoại ném trả lại cho Hoắc Lâm, nói với hắn.

Lần này đến lượt Hoắc Lâm tròn tròn mắt, hắn mặc dù biết ông chủ của mình đứng trước an nguy tính mạng, nhưng mà phản ứng của ông chủ dường như cũng có chút quá khích, vì lực lượng bảo an của Lôi Đồn hai ngày trước đó, không ngờ lại đầu tư thêm hai trăm triệu đô la Mỹ?”

Hơn nữa, còn muốn điều ba trăm nhân viên bảo an vác theo súng ống đạn dược, chỉ để bảo vệ an toàn của mình?

Mặt khác còn muốn bao trọn cả ba tầng khách sạn Hilton?

Hoắc Lâm đầu óc có chút loạn xạ, dự định giải thích một chút, hắn xòe hai tai nói với Tô Bằng.

“Ông chủ, thật ra chúng ta không cần như vậy, có chút quá lãng phí...”

“Nghe theo!”

Tô Bằng nhìn Hoắc Lâm lặp lại một lần, Hoắc Lâm nhìn thấy ánh mắt của Tô Bằng, không ngờ cảm giác được một luồng sát khí, Hoắc Lâm lập tức mềm rũ.

“Được, ta sẽ đi làm ngay bây giờ.”

Hoắc Lâm gật đầu, đi làm những việc Tô Bằng căn dặn.

“Dù sao không phải là tiền của mình, ông chủ xem ra cũng không giống đáng về thiếu tiền, cần gì phải tự chuốc lấy phiền nhiễu cơ chứ?”

Bản thân Hoắc Lâm giải thích cho mình, sau đó lắc đầu, bắt đầu gọi điện thoại.

Còn Tô Bằng, mắt nhìn Hoắc Lâm gọi điện thoại, trong lòng lại suy nghĩ những chuyện khác.

Vụ nổ vừa rồi, rốt cuộc do ai làm, trong lòng Tô Bằng lập tức nghĩ đến vài người khả nghi.

Chẳng hạn như lúc trước Hoắc Lâm từng nhắc tới Cổ Khắc Sử Đông, khi tên này làm ăn buôn bán ở Trung Đông, thuộc hạ không thể nào quá trong sạch được.

Có điều Tô Bằng lập tức giảm thấp khả năng của người này, vì bản thân cùng Cổ Khắc Sử Đông, vẫn chưa đến tình trạng quyết liệt, phải người chết ta sống, đơn giản chỉ là cạnh tranh lợi ích.

Chính thức khiến Tô Bằng sinh ra cảnh giác, là N. E. T.

Bởi vì không lâu trước đó, Tô Bằng vừa mới giết chết sát thủ tóc húi cua màu đen có địa vị không thấp trong tổ chức N. E. T.

Thời Thiên Quân hợp tác với nam tử tóc húi cua kia, nhận ra mình, nếu như lại thêm chuyện của công ty Thiên Nhất trong Trung Quốc, Thời Thiên Quân nếu như điều tra được mình vẫn còn sống, còn đang ở Canberra, rất nhanh liền có thể phân tích ra cái chết của sát thủ tóc húi cua màu đen có liên quan đến mình.

Đến lúc đó thù mới hận cũ cùng một chỗ, đối phương chắc chắn sẽ có hành động.

Lấy chuyện người tổ chức N. E. T thuê lính đánh thuê đi giết Tê Tiên Cư, đối phương tìm được một vài lính đánh thuê cùng sát thủ, tới giết mình, không phải là không thể.

Vụ nổ này, nguyên nhân khiến Tô Bằng phản ứng kịch liệt như vậy, chính là nằm ở đây.

Nếu quả thật chính là người N. E. T làm, như vậy Tô Bằng xem như là chính diện đối đầu với bọn họ, như vậy thì, chỉ có một kết cục không chết không ngừng...

Chương 399: Người là một nhân viên tốt (1)

Nhân viên công ty bảo an Lôi Đồn phản ứng thần tốc giống như Hoắc Lâm, sau 40'', bọn người Tô Bằng, đã ở dưới sự hộ giá của nhân viên bảo an bốn cỗ xe tải, cùng hai cỗ Hummer quân dụng, đi tới khách sạn Hi Nhĩ Đồn.

Tô Bằng từ xe của mình đi ra, chỉ thấy trên bốn cỗ xe tải cùng Hummer quân dụng, nhảy xuống hơn một trăm binh sĩ mặc quân phục màu tối, toàn bộ trang bị trường thương pháo ngắn, bảo vệ Tô Bằng ở trung tâm, định đi đến cửa chính khách sạn Hi Nhĩ Đồn.

Trận thế này, lập tức dọa thất kinh không ít khách nhân muốn vào ra cửa khách sạn, trong lúc nhất thời người người ghé mắt.

Ở cửa khách sạn, một người quản lý của khách sạn Hi Nhĩ Đồn, trên mặt có chút tái nhợt nhìn những quân nhân súng vác vai, đạn lên nòng này đi tới, cùng với Tô Bằng ở trung tâm.

Vừa rồi chính là hắn nhận được điện thoại đặt phòng của người công ty Mỹ Lâm, nói là bao trọn ba tầng phòng khách sạn Hi Nhĩ Đồn.

Vị quản lý này ban đầu không nghĩ nhiều, người công ty Mỹ Lâm cũng không phải lần đầu tiên đặt phòng giúp hộ khách bọn họ, lần trước liền có một vương tử Ả Rập tới, chính là Mỹ Lâm thay mặt đặt một tầng phòng.

Lần này mặc dù là ba tầng phòng, có điều chắc tới là quốc vương nước nhỏ nào đó đi? Quốc vương so với vương tử phô trương hơn một chút cũng có thể lý giải, cho nên vị quản lý này chỉ cho là đại hộ khách bình thường, đúng lúc trong khách sạn quả thật có thể dọn ra trọn ba tầng phòng, liền đồng ý.

Nhưng mà, chưa tới 20'', khi bốn cỗ xe tải, gần hơn một trăm binh sĩ súng vác vai, đạn lên nòng, cùng người thoát nhìn giống như chuyên gia quân đội vân vân, cầm vũ khí cùng các loại dụng cụ vào khách sạn, vị quản lý này mới cảm giác không ổn.

Những người này tự xưng là hộ vệ c người đặt phòng Mỹ Lâm trước đó, sau đó tiến vào khách sạn, bắt đầu tiến hành điều tra với ba tầng khách sạn.

Sau đó qua hai mươi phút, nhóm người thứ hai, liền đã chạy đến.

Nhìn những binh sĩ này, vị quản lí khách sạn Hi Nhĩ Đồn này lập tức đổ mồ hôi lạnh, thấy trang bị cùng khí thế của đối phương, rõ ràng cho thấy là quân nhân chính quy. Quần áo rất giống lục quân Úc, chẳng lẽ lần này vào ở khách sạn mình, là nhân viên quan trọng của quân đội?

Hay là sẽ tới một quân phiệt châu Phi? Phải biết rằng những quốc vương châu Phi thích nhất loại phô trương cùng cảm giác an toàn này.

Hoặc, là chuyên gia quân đội? Hoặc là tội phạm quan trọng của liên bang?

Ngay cả bản thân Thủ tướng Úc, lúc vào ở khách sạn Hi Nhĩ Đồn chỗ khác, cũng chẳng phô trương như vậy?

Nhưng mà, vượt ngoài ý liệu hẳn chính là, người mà những quân nhân kia tím tím, không ngờ là một người châu Á.

Thế này là sao?

Vị quản lí này không hiểu ra sao, dấu chấm hỏi đầy trong đầu. Có điều căn cứ chức nghiệp yêu cầu, hắn vẫn nặn ra một khuôn mặt tươi cười, xông tới chỗ người Châu Á kia...

Tô Bằng ở trong sự tím tím của binh sĩ, đi về phía khách sạn Hi Nhĩ Đồn.

Những binh sĩ này, chính là lực lượng bảo an của công ty Lôi Đồn.

Thật ra, nhân viên bảo an của công ty Lôi Đồn cũng không nhiều như vậy, nhân viên bảo an của bọn họ, chính thức, phụ trách phòng vệ thường quy, cộng thêm đang huấn luyện, tổng cộng chỉ ** trăm người mà thôi.

Nhưng đúng dịp chính là, mấy năm trước lục quân Úc cùng công ty Lôi Đồn ký kết một hiệp nghị huấn luyện thay, cứ hai năm, đều đưa tám trăm tên binh sĩ, tiến hành huấn luyện bảo an của công ty Lôi Đồn trong hai năm.

Trong đó đại bộ phận binh sĩ, đều đã huấn luyện qua một năm, chấp hành nhiệm vụ bảo an thường quy ở công ty Lôi Đồn. Coi như là một loại huấn luyện thực tập, bảo vệ mấy địa điểm trọng yếu của công ty Lôi Đồn này, nhất là xưởng nghiên cứu vũ khí.

Mà trong những người còn lại, hơn một trăm là tân đinh xã hội chiêu mộ mới vừa gia nhập công ty bảo an, còn hơn bốn trăm năm mươi quân nhân chính quy, đang huấn luyện để không.

Một điều lệnh của Tô Bằng, lại kéo hơn phân nửa trong đám bốn trăm năm mươi quân nhân ở trạng thái để không này ra ngoài.

Những người này đều là lực quân chính quy Úc, chỉ là lúc này không trang bị quân hàm, nhưng có thể giữ vũ khí, trong đó ngoại trừ hỏa lực đủ mạnh, còn ba bốn mươi chuyên gia phản gián điệp phản bạo, đều được lôi ra ngoài.

Giai đoạn trước đã tới một trăm người, là làm bảo an trước, một trăm quân nhân này là trực tiếp điều đến biệt thự Tô Bằng, bảo vệ Tô Bằng đi vào khách sạn, để phòng ngừa trên đường gặp tập kích.

Còn một trăm nhân viên bảo an không tới, những người đó thì đang chuẩn bị một số dụng cụ, một hồi sẽ chạy tới đây, sau đó không lâu sau, trực tiếp phòng vệ dưới khách sạn Hi Nhĩ Đồn.

Tô Bằng theo những binh sĩ này, đi vào khách sạn, vừa đi đến cửa, chỉ thấy một người vóc dáng hơi béo, mặc vest mang theo khuôn mặt tươi cười, bước nhanh tới.

Những lực quân công ty Lôi Đồn huấn luyện thay này, bọn binh sĩ đã bị mệnh lệnh nhận được làm cho có chút khẩn trương, lập tức hơi phản ứng miễn cảm...

Vì vậy, bi kịch đã xảy ra.

Chương 400: Người là một nhân viên tốt (2)

Chỉ thấy, ít nhất mười họng súng trường, lập tức nhắm ngay vị quản lý Hi Nhĩ Đồn này, sau đó tiếng đạn vang lên.

Nằm xuống! Nằm xuống!

Quỳ xuống!

Hai tay giơ trên đầu!

Đỡ tay ở chỗ chúng ta có thể nhìn thấy!

Vị quản lý Hi Nhĩ Đồn đáng thương này, sắc mặt lập tức tái nhợt, mồ hôi lạnh che kín trên mặt hơi béo, hai chân bắt đầu phát run, run rẩy nói.

Ta không phải...

Câm miệng!

Nằm xuống!

Quỳ xuống!

Không đợi hắn nói chuyện, lập tức hai binh sĩ tiến lên, đánh hắn một quyền, sau đó đè xuống đất, sau đó họng súng trường để trên đầu của hắn.

Không nên nổ súng! Không nên nổ súng! Ta không phải côn đồ! Ta là quản lý khách sạn Hi Nhĩ Đồn! Hoắc Lâm tiên sinh của ngân hàng Mỹ Lâm gọi điện cho ta!

Vị quản lý Hi Nhĩ Đồn này, lập tức khóc ròng lên, nước mắt giàn giụa, quỳ rạp trên đất nói, đầu của hắn bị binh sĩ áp sát đất, dính đầy bụi đất.

Hoắc Lâm nhìn bộ dạng này, bất giác kêu một tiếng thống khổ, lấy tay giữ đầu mình, sau đó đi qua nói với binh sĩ.

Đây là hiệu lăm, hắn là quản lý Hi Nhĩ Đồn, chúng ta từng gọi điện...

Không nên qua! Chết đây! Hắn có thể có dấu bom trên người, ta hoài nghi hắn là bom thịt người!

Một đầu lĩnh binh sĩ ngăn Hoắc Lâm nói.

Hoắc Lâm nghe xong, bấu môi, mấp máy vài cái, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng không nói được, chỉ quay đầu lại, bất đắc dĩ nhìn về phía Tô Bằng.

Tô Bằng thấy cảnh như vậy, cũng không khỏi lắc đầu, cảm thấy đây dường như có hơi quá.

Thả hấn ra.

Tô Bằng nói với binh sĩ, nghe được mệnh lệnh của Tô Bằng, mấy binh sĩ kia, mới không cam lòng thả quản lý hơi béo kia, lúc thả hấn ra vẫn không quên lục soát một lần ở trên người hấn, xem có “Bom” hay không.

Tô Bằng thấy quản lý Hi Nhĩ Đồn còn quỳ trên mặt đất, nước mắt giàn giụa, không nhìn được nước nở, trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ, không có cách gì, đội ngũ bảo an quá nhạy cảm.

Tô Bằng lắc đầu nói, sau đó đi qua vỗ vỗ bả vai người kia nói.

Thật sự xin lỗi, thủ hạ quá mất cảm, ngươi không sao chứ?

Không có việc gì... Không có việc gì... tiên sinh tôn quý, hoan nghênh quang lâm khách sạn Hi Nhĩ Đồn...

Đáng thương quản lý Hi Nhĩ Đồn, còn chưa quên nghiệp vụ của hấn, ân cần thăm hỏi Tô Bằng.

Ngài là một nhân viên tốt, khách sạn Hi Nhĩ Đồn cần nhân tài như ngài.

Tô Bằng vỗ vỗ bả vai hấn an ủi, sau đó quay đầu lại nói với Hoắc Lâm.

Hoắc Lâm, thay ta nói lời xin lỗi, nếu cần, bồi thường hấn một số phí tổn thất tinh thần.

Hoắc Lâm gật đầu, Tô Bằng khẽ gật đầu, tiếp tục đi vào khách sạn.

Dự..... Khách sạn quản lý vô thức nói...

...

Rốt cuộc, Tô Bằng vào ở phòng của khách sạn Hi Nhĩ Đồn.

Lục quân Úc mà công ty Lôi Đồn huấn luyện thay, đều đã chạy tới, ngoài trừ sáu mươi nhân viên bảo an ngoài khách sạn, trong khách sạn, có 240 nhân viên bảo an, mỗi tầng tám mươi người, kiểm tra an toàn tầng trệt.

Tô Bằng thì ở tầng giữa trong ba tầng khách sạn mình bao.

Sở dĩ bao cả ba tầng, chính là vì Tô Bằng sợ người ám sát mình, lại sử dụng bom, cách một tầng khách sạn, ở tầng trên hoặc là tầng dưới trực tiếp nổ phòng mình.

Bao trọn ba tầng, cộng thêm nhiều bảo an lục quân như vậy, đối phương rốt cuộc không thể nào biết mình ở gian phòng nào, trừ phi đối phương cho nổ cả khách sạn, nếu không trận nổ uy hiếp không lớn với Tô Bằng.

Sau khi xác định bản thân bây giờ cơ bản an toàn, Tô Bằng bảo nhân viên bảo an tìm giấy bút, sau đó hơi nhắm mắt, sau đó mở ra, bắt đầu kí hoạ.

Không bao lâu, hai bức phác hoạ đã hoàn thành.

Tô Bằng đem hai bức phác hoạ cho Hoắc Lâm, Hoắc Lâm quan sát, chỉ thấy một bức vẽ một thợ ống nước, một bức là một chiếc ô tô Toyota.

Người trong bức tranh là người da trắng, cao đại khái chừng một mét tám, hẳn là đầu trọc, xe hơi là xe Toyota, mẫu năm 02, biển số xe có thể đã từng đổi, nếu không tra ra biển số xe, thì tra hệ xe Toyota năm 02, chiếc xe này rất có thể là xe thường dùng của đối phương, mới có thể tra ra một số manh mối, nhiệm vụ của người, chính là mau điều tra ra người này.

Tô Bằng nói với Hoắc Lâm.

Hoắc Lâm gật đầu, hẳn đang lo không có manh mối, bây giờ có hai bức phác hoạ, áp lực của hắn thoáng cái giảm bớt không ít.

Như vậy người cục cảnh sát, có cần báo cho bọn họ không...

Hoắc Lâm lại hỏi Tô Bằng.

Báo cho bọn họ làm gì?

Tô Bằng trừng Hoắc Lâm một cái, nói.

Đừng quên thân phận của ta bây giờ, dù nói thế nào ta nhập cổ phần cũng là công ty vũ khí, khi thương nhân vũ khí gặp ám sát, người cảm thấy nên dựa vào cảnh sát để giải quyết vấn đề sao?

Hoắc Lâm lập tức cảm giác vấn đề mình hỏi có phần ngu xuẩn, nhẹ gật đầu, nói.

Người này cho dù sống hay chết, nhất định phải mau tìm ra hắn.

Khoan hãy đi, còn có một chuyện muốn người làm.

Tô Bằng nói, hắn suy nghĩ một lát, tựa hồ đang đánh giá mức tin cậy của Hoắc Lâm, suy nghĩ một lát cảm thấy không có vấn đề gì, Tô Bằng nói.

Chờ tí nữa cảnh trưởng Thụy Ân hắn sẽ điện thoại cho người, nếu sắp xếp bạo đội kiểm tra an toàn của biệt thự, liền đi tới gian phòng thứ hai bên trái tầng 2 của biệt thự ta, ở trong giường của ta có một cửa ngấm, bên trong là một quỹ bảo hiểm, mật mã là xxxx, bên trong có một túi du lịch, còn có ít tiền mặt cùng hoàng kim, đều thu hồi giúp ta.

Hiểu rõ!

Nghe xong nhiệm vụ này, tinh thần Hoắc Lâm chấn động, ông chủ không ngờ muốn mình đi giấu thứ trong tủ bảo hiểm giúp hắn... Như vậy xem ra, tựa hồ mình còn chưa mất đi tín nhiệm của ông chủ...

Chương 401: Sắp xếp tra chân tướng (1)

Hoắc Lâm nhận được chỉ thị của Tô Bằng, rời khỏi khách sạn đi làm việc, chỉ để lại Tô Bằng cùng một số binh sĩ phụ trách bảo an trong này.

Tô Bằng chất lọc một số tình huống mình biết, tình huống bết bát nhất, chính là bị người N. e. T tìm tới cửa, với phong cách hành sự trước sau như

một của tổ chức N. e. T, bản thân không chết, đuổi giết hẳn sẽ không chấm dứt.

Có điều bây giờ Tô Bằng cũng không tính là lẻ loi một mình, sau lưng của hắn còn có công ty Lôi Đốn, N. e. T mặc dù thuê không ít lính đánh thuê, nhưng ở đây không phải cúi đầu đối phương, chỉ cần ở Úc, nhất là ở Canberra này, cho dù là quan hệ với chính phủ, hay là thực lực trên tay, N. e. T đều chưa hẳn có thể chiếm thượng phong.

Tô Bằng đã hạ quyết tâm, nếu quả thật cùng N. e. T khai chiến, mình thà rằng liều mạng đem toàn bộ hoàng kim trong trò chơi đều đổi ra ngoài, cũng phải chiến đấu tới cùng, mình làm lớn chuyện, thậm chí có thể lợi dụng ưu thế thực lực địa vực, đem người N. e. T từ Úc nhổ tận gốc.

Tốt nhất là dụ dỗ cả người của Tê Tiên Cư, như vậy có thể chia sẻ với mình không ít áp lực, mặt khác nếu cuối cùng thế cục quả thật chuyển biến xấu, cho dù phá vỡ chính phủ của nước này, cũng phải đem N. e. T kéo vào, không thể để cho đối phương dễ chịu.

Có điều hết thảy, đều phải chờ mình tra ra, đến tột cùng là ai động thủ với mình lại tính sau.

Tô Bằng tính toán thử giá trị của mình, chừng mười bốn mười lăm vạn lượng hoàng kim, nếu bây giờ vẫn là một trăm lượng đổi một trăm ngàn nhân dân tệ, như vậy chính là 14 15 tỷ.

Số tiền này, phát động một cuộc chiến tranh cục bộ cũng gần đủ rồi, nếu đối phương thực không có ý buông tha mình, Tô Bằng sẽ không để ý liều mạng đến cả chết lưới rách.

Lúc này ở trong khách sạn, bên cạnh Tô Bằng không có máy chủ, không đăng nhập được trò chơi. Nhưng thẻ đen của tửu quán luân hồi vẫn ở trên người Tô Bằng, Tô Bằng lấy ra ngoài, sử dụng máy tính cùng máy quét thẻ mà Hoắc Lâm chuẩn bị cho mình, đăng nhập tửu quán luân hồi.

Quét một vòng tin tức trong trang web này, rõ ràng, người sử dụng bên trong đã nhiều hơn, cho dù là ban bố nhiệm vụ hay là một số giao dịch

khác, đều có rất nhiều người tham dự vào, không giống ban đầu vắng vẻ vậy.

Tô Bằng tìm thử tỉ lệ đổi tiền trong trò chơi, phát hiện có thêm nhiều post thu hoàng kim.

Một lượng hoàng kim đổi mười ba vạn nhân dân tệ, một lượng Hoàng kim đổi hai vạn đô la Mỹ. Một lượng Hoàng kim đổi một vạn ba nghìn Euro...

Tô Bằng xem xét mấy bài post, phát hiện mấy ngày không đăng nhập web, giá cả hoàng kim ngược lại tăng không ít, đại khái 20-30%, hơn nữa người thu hoàng kim cũng bắt đầu nhiều hơn.

Nhớ tới chuyện nhị thế tổ Phong Thiệu Vũ kia từng nói với mình, Tô Bằng cảm thấy giá hoàng kim bây giờ khá bình thường. Nếu mình cũng có thể từ chỗ Phong Thiệu Vũ nhận được tin tức, như vậy những người khác cũng không phải người chết, khẳng định có một số người khá linh thông biết được tin tức.

Có điều điều này với Tô Bằng mà nói là chuyện tốt, nếu phần trăm không kém nhiều, Tô Bằng thà lựa chọn từ người đổi trong trang web tửu quán luân hồi, đỡ bị người hội trân bảo hoài nghi.

Tô Bằng cứ như vậy nhớ kỹ mấy phương thức liên lạc của người đổi, sau đó xem tin tức hữu dụng trên website.

Như vậy qua hơn 40'', Hoắc Lâm đã trở lại.

Lúc Tô Bằng thấy Hoắc Lâm, phát hiện người này mặc một bộ vest hai ba vạn đô la Mỹ, sau đó giống như công dân, trên người vác một túi du lịch, hai tay còn mang theo hai áo da rắn, mồ hôi đầm đìa chạy tới.

Tô Bằng nhìn hần bộ dáng buồn cười, người này hoàn toàn có thể bảo binh sĩ bảo an cầm giúp hắn, bộ dáng lúc này, rõ ràng cho thấy đang tranh công.

Sau khi bảo Hoắc Lâm để túi du lịch xuống, Tô Bằng nhìn thoáng qua trong túi du lịch, bốn máy chủ đều ở bên trong, không có dị thường.

Mà hai áo da rắn khác, lại có hơi nặng, Tô Bằng cũng bảo hắn để xuống.

Trong hai túi kia, để chính là hoàng kim thành khối còn cả phiếu công trái hiện kim. Hoàng kim là một khối nặng 1Kg, có năm khối, giá trị hai ba mươi vạn đô la Úc, phiếu công trái liên bang chính là một trăm tờ chưa mở, mỗi tấm giá trị một ngàn đô la Úc, có hai mươi tấm, giá trị hai trăm vạn đô la Úc.

Những cái này là do Tô Bằng làm dự trữ khẩn cấp, đều là sau khi Phong Thiểu Vũ đổi đô la Mỹ cho mình, Tô Bằng ở ngân hàng châu Úc đổi những thứ này, những thứ này cộng lại chỉ mười lăm mươi sáu kg, lại có thể giải quyết không ít vấn đề.

Nhìn thấy thứ này đều ở đây, Tô Bằng rất hài lòng, bảo Hoắc Lâm ngồi bên cạnh mình.

Ông chủ, ngoại trừ những thứ này, huyền thưởng lệnh cùng hai bức phác hoạ ta đều Fax ra rồi, tin tưởng không bao lâu nữa, người ngài muốn tìm, sẽ trôi lên mặt nước.

Hoắc Lâm nói với Tô Bằng.

Tô Bằng khẽ gật đầu, hắn cũng chẳng vào thế giới trò chơi bây giờ, chỉ nhìn trang web người luân hồi, vừa ngồi đối diện Hoắc Lâm, chờ tin tức.

Như vậy, hai người vẫn từ ba bốn giờ chiều, ngồi đến tám giờ tối.

Tích tích tích...

Đến tám giờ tối, di động Hoắc Lâm đột nhiên vang lên, hắn tiếp điện thoại.

Chỉ thấy Hoắc Lâm không ngừng gật đầu, biểu lộ trên mặt tựa hồ trở nên hơi kinh hãi.

Không bao lâu, hắn bịt điện thoại, nói với Tô Bằng.

Ông chủ, người người muốn tìm hình như là thợ sửa chữa, đã tìm ra.

Ở đâu? Hắn là ai?

Tô Bằng nghe xong, lập tức nhíu mày, hỏi Hoắc Lâm.

Chương 402: Sắp xếp tra chân tướng (2)

Người đó tên Phổ Lợi Tư, ở một khu vực phía tây thành phố Canberra, tin tức cụ thể còn đang tra, có điều hẳn là đúng người... Hẳn hoàn toàn phù hợp bức họa người đưa, hơn nữa hẳn cũng có một chiếc xe Toyota.

Người đó ở nhà chứ? Có những người khác không? Ngoài ra hẳn có phải có vũ khí không?

Tô Bằng tiếp tục hỏi.

Hắn và người nhà ở cùng nhau, hẳn có vợ cùng một con gái, ngoài ra không còn người khác, có thể giữ vũ khí, nhưng nhiều nhất là súng ngắn.

Tốt! Mang người theo, lập tức hành động, mang hẳn đến!

Tô Bằng lập tức đứng lên nói, nói với mấy đội trưởng bảo an bên cạnh.

Ông chủ, chuyện này ngài đừng tự đi, dù sao không thông qua cục cảnh sát, chúng ta tùy tiện bắt người, không phù hợp trình tự, mà ngài bây giờ ra ngoài cũng không quá an toàn, chuyện này giao cho ta là được rồi.

Hoắc Lâm vào chính lúc này, xung phong nhận việc.

Tô Bằng nhìn thoáng qua Hoắc Lâm, nhìn bộ dạng hẳn xung phong nhận việc, suy nghĩ một lát, nói.

Được, chuyện này giao cho người, nhất định mang hẳn đến cho ta.

Không thành vấn đề.

Hoắc Lâm gật đầu, trong phạm vi nghiệp vụ của hắn, vốn sẽ hết sức linh hoạt, tôn chỉ chỉ có một, chính là sắp xếp giải nạn cho ông chủ.

Bây giờ chính là cơ hội hắn biểu hiện, về phần chuyện có gặp nguy hiểm hay không... Nói giỡn à, mình mang theo hơn trăm binh sĩ vũ trang đi bắt một dân thường, còn có thể xảy ra chuyện gì?

Về phần vấn đề thủ tục pháp luật, Hoắc Lâm hoàn toàn không cần lo lắng, cho dù là công ty Lôi Đồn, hay là công ty Mỹ Lâm, đều có rất nhiều luật sư, đi chùi dẹt cho hắn.

Bọn binh sĩ, cũng hoàn toàn không cần lo lắng, chỉ lệnh mà những binh sĩ này tiếp nhận, chính là phục tùng an bài của công ty Lôi Đồn, chỉ cần công ty Lôi Đồn không phải đi võ trang công kích chính phủ cùng quân đội Úc, những binh sĩ này mới mặc kệ tiếp nhận là mệnh lệnh gì, có hợp pháp không, chấp hành là được rồi.

Cho nên Hoắc Lâm hết sức hào khí can vãn, gọi hơn sáu mươi binh sĩ, đến địa chỉ dân thường tên Phổ Lợi Tư kia.

Mà một trợ thủ của Hoắc Lâm, lưu lại, không bao lâu liền nhận một phần Fax, đem Fax giao cho Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn kỹ một lúc, trên đó là ảnh chụp cùng lý lịch sơ lược của Phổ Lợi Tư.

Tin tức biểu hiện trên lý lịch sơ lược, Phổ Lợi Tư. Khó Khắc này, năm nay bốn mươi một tuổi, từng phục dịch ở lục quân Úc, là chuyên gia phá bom, bởi vì say rượu ẩu đã cùng xúi giục chiến hữu ở trong quân hút ma túy mà bị đá ra quân đội, nhưng ở mặt chế tạo bom rất có thiên phú, sau khi xuất ngũ mặt ngoài là cố vấn an toàn của một công ty bảo an, nhưng trên thực tế, lại mập mờ với mấy bang phái Canberra.

Một phần tình báo hiển thị, một người cung cấp tình báo đến từ bang phái nào đó của Canberra không muốn lộ ra tính danh biểu lộ, vị Phổ Lợi Tư. Khó Khắc này tựa hồ thỉnh thoảng tiếp khách có thân phận sát thủ, đã từng mấy lần trợ giúp bang phái khác dùng bom ám sát lão đại bang phái khác, mà công việc bây giờ của hắn, chính là giúp lão đại bang phái Canberra lão trợ làm.

Mặt khác, phần tình báo này ngoại trừ lộ ảnh chụp Phổ Lợi Tư. Khó Khắc ra, còn cung cấp ảnh vợ và con gái hắn, cùng với lão đại hắc bang đã từng giúp hắn.

Phổ Lâm Đốn. Áo Đặc, chính là tên của lão đại hắc bang kia, hắc lão đại kia đã tổ chức hắc bang thành tập đoàn hóa, có một công ty mặt ngoài, gọi là “Tập đoàn vận chuyển và cất giữ Áo Đặc”.

Chỉ có điều ảnh của Phổ Lâm Đốn. Áo Đặc này lại không có.

Tô Bằng nhìn thoáng qua nguồn của mấy phần tư liệu này, đều là người trong hắc bang Canberra cung cấp, người cung cấp tư liệu kia, thân phận bản thân hơi mập mờ, đại khái là người nằm vùng.

Mà phía dưới còn có một phần báo cáo văn tắt, phần tư liệu này là dùng năm mươi vạn đô la Úc đổi lấy, lúc ấy Hoắc Lâm thông qua nhân mạch rộng lớn tung lưới khắp nơi, tiên sinh nội gián của công ty Áo Đặc này cũng thông qua con đường nào đó lấy được một phần huyền thưởng lệnh, lúc này ra giá năm mươi vạn đô la Úc cung cấp tin tức người sử dụng bom kia, mặt khác cũng đem Phổ Lâm Đốn. Áo Đặc tư liệu truyền tới.

Xã hội đen?

Nhìn tư liệu này, Tô Bằng hơi sửng sốt một chút, hẳn không ngờ, đối phó bản thân, lại là người bối cảnh xã hội đen.

Tô Bằng lúc này sinh ra một loại cảm giác, chân tướng sự tình có thể khác với mình phỏng đoán, bởi vì cho dù từ góc độ giữ bí mật hay là chuyên nghiệp, người N. e. T trực tiếp tìm lính đánh thuê, sẽ càng dễ dàng hơn, không cần phải tìm xã hội đen bản địa Canberra.

Nhưng Tô Bằng nhớ lại, mình ở Úc, cơ bản không đắc tội những người trong bang hội này, nếu bọn họ không phải bị thuê, thì tại sao muốn mạng của mình chứ?

Tra thử bối cảnh Phổ Lâm Đốn. Áo Đặc này, càng kỹ càng tốt.

Tô Bằng nói với trợ thủ của Hoắc Lâm.

Mà vào chính lúc này, ngoài phòng Tô Bằng truyền tới thanh âm, Tô Bằng nghe được có người đang không ngừng chửi bới gì đó, thanh âm kia hình như là Hoắc Lâm.

Quả nhiên, Hoắc Lâm đi vào trong phòng, binh sĩ sau lưng hắn còn áp giải một nam nhân đầu trọc đến.

Chỉ là cái mũi Hoắc Lâm đỏ đỏ, dường như còn mang theo vết máu.

Tô Bằng nhìn Hoắc Lâm, lại nhìn đầu trọc phía sau, chỉ thấy người da trắng đầu trọc kia, chính là người đàn ông hôm nay cải trang thành thợ sửa ống nước mình từng t

Chương 403: Điều tra ra chân tướng

“Hoắc Lâm, làm sao vậy? Sao lại bị thương thế?

Tô Bằng nhìn thoáng qua Hoắc Lâm, hỏi hắn.

Hoắc Lâm dùng mũi thử thở dốc, nhưng lại bị cơn đau kích thích khiến cho nhú mảy, sau đó mới mang theo giọng mũi nói.

Thuộc hạ của ta đã bắt được hắn, định dò hỏi hắn trước, bị đụng phải gã đầu trọc từng cứu kia.

Tô Bằng nhìn tên Khô Khắc đầu bóng lưỡng kia, quả nhiên, trên trán hắn vẫn còn vết máu.

Đây là Bạo Đạn Khô Khắc sao?

Tô Bằng nhìn tên đầu bóng lưỡng bị binh sĩ khống chế, nói với hắn, đây chính là vị xã hội đen biệt hiệu là đầu trọc Phổ Lợi Tư Khô Khắc.

Đầu trọc nhìn thoáng qua Tô Bằng, nhẹ gật đầu.

“Nói một chút đi, hôm nay lên vào biệt thự của ta, đặt bom muốn nổ chết ta... Đến tột cùng là người nào sai người làm chuyện này?

Tô Bằng nhìn Khô Khắc, nói với hắn.

Vị Bạo Đạn Khô Khắc này nghe xong lời của Tô Bằng, không nói gì cả chỉ cúi đầu không nói lời nào.

“Không hợp tác sao?”

Tô Bằng nhìn bộ dạng này của hắn, cũng không có phát giận, chỉ tùy tiện lấy một phần tư liệu trước mặt mình sau đó đưa cho binh sĩ bên cạnh, nói.

“Đưa cho hắn xem thử.

Người lính kia cầm lấy phần tư liệu kia, đi tới trước mặt Khó Khắc, mở ra.

Khó Khắc vốn đang bộ dạng không chút để ý, nhưng khi nhìn được đồng tư liệu trước mắt, lập tức lỗ mũi thở hân hân, ánh mắt bắt đầu đỏ lên giống như nổi giận rồi.

“Người muốn làm gì? Chuyện này không liên quan đến bọn họ!”

Sau khi lấy lại văn kiện trước mặt Khó Khắc, Khó Khắc đã gần như là rống lên với Tô Bằng.

Tô Bằng không thêm động đậy, chỉ chậm rãi nói.

“Xem ra tình báo nói không sai, tuy rằng vợ người mang theo con gái li hôn với người, cũng chỉ là bởi vì phát hiện thân phận hắc bang của người, người tuy rằng đồng ý ký tên lên đơn ly hôn nhưng vẫn còn rất yêu các nàng.

“Không liên quan đến những người đó!”

Khó Khắc rống lớn nói.

Binh lính đang không chế hắn lập tức đè hắn lại, dùng nắm đấm nện vào lồng ngực của hắn, lập tức người đàn ông này liền ngã xuống, lại bị bọn binh sĩ lôi người dậy.

“Ta cũng không muốn việc này liên quan đến bọn họ, có điều đây được quyết định bởi người.

Tô Bằng nói, hắn nhận lấy tư liệu binh sĩ đưa tới, nói.

“Chúng ta nên giải quyết vấn đề như những người đàn ông đi, nói cho ta biết, người nào sai người làm chuyện này, sau đó ta sẽ đem người đưa cho cảnh sát, ta cũng không muốn làm cái gì với người nhà người. Thậm chí đối với người cũng không phải là quá hận thù, người chỉ là sát thủ mà thôi, không có thù hận gì với ta cả, người cũng chỉ là vâng mệnh làm việc,. Nói cho ta biết ai sai người làm, ta bảo đảm sẽ không làm gì với người nhà người đâu.

Tô Bằng nói không sai, hắn vốn cũng không muốn động tới người nhà của Khô Khắc, căn cứ trên tư liệu nói rõ vợ con của hắn thật sự vô tội. Về phần Khô Khắc, Tô Bằng cũng không phải là muốn đưa hắn vào chỗ chết, Tô Bằng chỉ muốn biết hung thủ phía sau màn là ai.

Khô Khắc rõ ràng đang do dự, hắn suy tư một hồi lâu. Ngắc đầu nói.

Khẳng định sẽ không trực tiếp giết chết ta sao?

“Ta và người ước định, ta chỉ đưa người vào ngục giam, tố cáo người tội đặt bom và tội mưu sát cấp độ một, chính phủ Úc rất ít khi phán người tử hình. Nếu tội danh thành lập, người có thể sẽ phải chịu trọng tội ngồi tù hơn hai mươi năm, nhưng chắc hắn không cần phải chết.

Tô Bằng nói với Khô Khắc.

Khô Khắc do dự một hồi, dường như đang xác định xem Tô Bằng nói thật hay giả. Mà còn Tô Bằng lúc này hồ hững nói một câu.

“Người không có quyền lựa chọn.

Nói xong đem văn kiện trong tay ném ở trước mặt của hắn.

Nhìn ảnh chụp trên văn kiện, Khô Khắc đột nhiên giống như là thở phào nhẹ nhõm, nói.

“Đúng vậy, ta không có quyền lựa chọn.

Thấy hắn rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, Tô Bằng khẽ gật đầu, biết hắn đã buông tha cho phòng tuyến trong lòng.

“Nói đi, là ai?”

“Là Lạp Bì gọi điện thoại cho ta.

“Lạp Bì? Là ai?”

“Là lão Đại của ta, cháu trai của Phổ Lâm Đồn Áo Đặc, cũng là tài xế của hắn, là người được hắn tín nhiệm nhất trong bang hội.

Khô Khắc cúi thấp đầu nói.

Ngay lúc này, máy Fax trong phòng phát ra thanh âm tí tít, có văn kiện truyền tới.

Ông chủ, lí lịch của Phổ Lâm Đồn Áo Đặc mà ngài cần đã được gửi tới.

Trợ thủ của Hoắc Lâm đi tới, trong tay còn cầm lấy một số tư liệu.

Hoắc Lâm ngay lập tức trừng mắt nhìn trợ thủ của hắn một cái, ở trong mắt Hoắc Lâm, bất luận cái gì có thể thay thế vị trí cùng với tác dụng của mình ở trong mắt ông chủ, cũng đều là đối thủ cạnh tranh của mình, hắn cũng không thể trợ giúp người khác bành trướng được.

Hắn đi tới, đoạt lấy văn kiện trong tay trợ thủ, sau đó đưa cho Tô Bằng, nói.

Ông chủ, tư liệu của ngài.

Tô Bằng không có chú ý đến động tác nhỏ của Hoắc Lâm, mà là đọc lấy văn kiện trong tay.

“Phổ Lâm Đồn Áo Đặc, năm nay 53 tuổi, là hắc bang có danh tiếng lâu đời của Úc, nghiêm khắc mà nói thì là truyền thừa của gia tộc, ông nội của vị Phổ Lâm Đồn Áo Đặc tiên sinh này là hắc bang có danh tiếng ở đây, sản nghiệp đều được chuyển vào kho của công ty tập đoàn Áo Đặc.

“Thành viên trọng yếu trong tập đoàn Áo Đặc có chừng ba mươi ba người, dưới mỗi thành viên trọng yếu còn có thuộc hạ của mình, tổng cộng số phần tử hắc bang có thể điều động được vượt qua ba trăm người.

“Thành viên của gia đình này, thê tử ba năm trước đây bị ung thư vú đã qua đời, con trai Khoa Nhĩ Áo Đặc trước đó không lâu đã bị người bắn chết, cháu trai Lạp Bĩ Áo Đặc, là tài xế của hắn.

Có kèm thêm ảnh chụp cùng với những tin tức khác.

Tô Bằng nhìn một chút Tư liệu được gửi đến máy Fax, tổng cộng có bốn trang, trong đó là những tin tức này.

Tô Bằng đọc phần trước không nhìn ra cái gì đặc biệt, chỉ là lúc lật đến ảnh chụp ở trang sau, mới ngừng lại một lát.

Ông chủ, người biết những người này?

Thấy biểu lộ của Tô Bằng, Hoắc Lâm dò hỏi.

Tô Bằng nhẹ gật đầu, bởi vì hắn thấy một khuôn mặt quen thuộc, ảnh chụp người con trai của lão Đại hắc bang, Khoa Nhĩ Áo Đặc, Tô Bằng biết người này.

Chính là khoảng hai mươi ngày trước, lúc Tô Bằng cứu bọn A Triết, tên đầu sỏ đám du côn hung dữ đuổi bắt A Triết kia, cũng chính là thanh niên da trắng bị lửa thiêu đốt nửa bên mặt kia.

Tô Bằng đem tấm hình này rút ra, để ở trước mặt Khố Khắc, nói với hắn.

“Biết người này sao? Trong tư liệu của ta nói hắn đã chết, chết như thế nào người có biết không?”

“Ta biết một chút... Hắn hình như là đắc tội một số hắc bang người nước ngoài, bị người dùng súng bắn vào đầu, người ra tay nghe nói là một người châu Á, lão Áo hết sức thương tâm, từng nói qua phải báo thù cho đứa con của mình.

Tô Bằng nghe xong, trong lòng suy nghĩ, gật gật đầu, nói.

Dẫn hắn đến phòng bên cạnh, coi kỹ hắn.

Bình sĩ đem Khố Khắc đi, còn Tô Bằng thì lấy điện thoại ra, đầu tiên chọn số điện thoại của A Triết, có điều lúc bấm Tô Bằng do dự một chút đổi thành số điện thoại của Phương Huyền Nhã.

Alo? Là Tô tiên sinh sao? Người không phải là từ trước đến nay đều liên hệ với A Triết sao, sao lại gọi cho ta?

Điện thoại bên kia vang lên thanh âm của Phương Huyền Nhã.

“Có chuyện liên quan tới người, chính là chuyện lúc các người ở Canberra.

Tô Bằng nói, sau đó nói.

Huyền Nhã, các người còn nhớ rõ không? Người tên Từ Khả đến biệt thự của ta, sau khi đón các người đi, các người đã nói cái gì với bọn họ? Chẳng hạn như về người đã từng đuổi bắt các người, chuyện về tên du côn muốn cướp đoạt máy chủ từ người các người?

Đã xảy ra chuyện gì sao?

Phương Huyền Nhã bên kia điện thoại rất nhạy cảm, hỏi Tô Bằng.

Xảy ra một chút chuyện, người kia đã chết, người nhà của hắn là hắc đạo, đang truy xét chuyện này, nói không chừng sẽ truy xét đến trên đầu các người, người có biết cái gì sao? Kể lại tình huống cho ta đi.

“Cái này...

Phương Huyền Nhã nghe được có thể nguy hiểm đến mình, không khỏi có chút hoảng loạn, do dự một chút sau đó mới nói.

“Thật ra thì, đúng vậy, chúng ta được Từ Khả dẫn tới khách sạn, A Triết dường như rất ghi hận tên du côn ngoại quốc đuổi theo chúng ta kia, nói với Từ Khả, máy chủ của chúng ta bị tên ngoại quốc kia đoạt đi một chiếc... Thật ra thì nói đúng hơn là Bỉ Lợi, lúc Bỉ Lợi tới hắn không mang theo máy chủ, Từ Khả không có hoài nghi lời của chúng ta, ta nghe được hắn gọi một cú điện thoại, hình như là tìm thủ hạ của hắn, đi tìm tên du côn kia muốn đòi lại máy chủ... Tin tức này hữu dụng sao?

Tô Bằng nghe đến đó, trong đầu đã hoàn toàn hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, hắn nói với Phương Huyền Nhã.

“Rất tốt, tin tức rất hữu dụng, có sự trợ giúp với ta, chuyện bên này không cần lo lắng, ta sẽ xử lý được.

Sau đó Tô Bằng an ủi Phương Huyền Nhã, rồi cúp điện thoại.

Thu lại điện thoại, Tô Bằng không nhịn được phun ra một tiếng nói tục.

Mẹ nó, hoàn toàn là tai bay vạ gió, nằm mà cũng trúng đạn.

Đến lúc này, Tô Bằng đại khái đã hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra.

Chương 404: Phá hủy bọn họ triệt để (1)

Nguyên nhân gây ra chuyện này vẫn là do bọn A Triết, lúc ấy A Triết được Từ Khả đón đi, A Triết nói láo bảo là bọn họ bị Khoa Nhĩ Áo Đặc kia đoạt đi một cái máy chủ, Từ Khả lúc ấy liền phái thủ hạ của hắn đi tìm Khoa Nhĩ Áo Đặc kia để đòi lại máy chủ.

Nhưng không biết đã xảy ra điều gì ngoài ý muốn, hay là Từ Khả đã ra lệnh cho thủ hạ bắn chết Khoa Nhĩ Áo Đặc kia.

Sau đó, chính là lão Đại hắc đạo, phụ thân của Khoa Nhĩ Áo Đặc, bởi vì con trai đã chết cho nên phát điên, tính toán tìm ra hung thủ để báo thù cho nhi tử.

Kết quả không biết truy xét làm sao mà truy xét đến trên người mình, coi mình là kẻ thù giết con của hắn.

Sau đó, chính là vị lão Áo Đặc này, thông qua thủ hạ tìm được Khó Khắc, sai hắn đặt bom trong biệt thự mình.

Nói tóm lại, Tô Bằng lần này rất oan uổng, hoàn toàn là nằm không cũng trúng đạn.

Có điều chuyện đã đến mức này, cho dù là hiểu lầm thì dù là Tô Bằng hay là bên phía lão Đại kia, đều khó có khả năng chịu dàn hoà.

“Ông chủ, làm sao bây giờ?”

Hoắc Lâm nhìn sắc mặt Tô Bằng dường như rất không vui vẻ, cẩn thận hỏi.

“Chuẩn bị đem Khố Khắc kia giao cho cảnh sát, lấy tội danh mưu sát cấp một khởi tố hẩn, sau đó chuẩn bị đội ngũ bảo vệ, tối nay có hành động.

Tô Bằng nói, Hoắc Lâm phát hiện lúc ông chủ nói chuyện, trong ánh mắt giống như để lộ ra sát khí.

Mà còn Tô Bằng thì lại lấy di động ra, bấm một dãy số...

Sau khi điện thoại vang lên vài tiếng đã được kết nối, nhận điện thoại chính là một tên nam tử trung niên.

“Cục trưởng Uy Đạt sao? Ta là Ốc Nhĩ Đặc Tô.. Đúng,, cảm ơn sự quan tâm của ngài.. Là như thế này... Đúng vậy, thủ hạ của ta đã tìm được người cài bom trong biệt thự của ta, nghi phạm đang ở chỗ chúng ta, hơn nữa, chúng ta cũng đã lấy được khẩu cung.

Tô Bằng nói, người trò chuyện với hẩn, chính là người mà hôm nay đã gọi điện thoại an ủi hẩn, Phó cục trưởng cục cảnh sát Canberra Uy Đạt.

Hoắc Lâm lúc này vừa đi tới, đưa cho Tô Bằng một chiếc di động khác, di động mở chức năng quay phim, bên trong là video nhận tội của Bạo Đạn Khố Khắc.

Video được quay vô cùng tốt, không có quay phải bình sĩ trong hình, vết máu trên người Khố Khắc cũng hết sức rõ ràng, hoàn toàn chính là video tự nguyện nhận tội, nhìn không ra bộ dạng bị bức hiếp.

Tô Bằng một bên trò chuyện với Uy Đạt, đồng thời lại đem video bên trong điện thoại di động mà Hoắc Lâm đưa đến cho hẩn, gửi qua cho Uy Đạt.

Cho dù là di động của Tô Bằng hay là của Uy Đạt, cũng đều là mạng internet 4G, video rất nhanh liền đã truyền tới, bên kia Uy Đạt mặc dù đang nhận điện thoại, cũng có thể thấy được cái video này.

“Là Phô Lâm Đôn Áo Đặc? Là lão ác ôn kia?”

Phó cục trưởng Uy Đạt nhận được tin nhắn video qua di động của Tô Bằng, lập tức truyền đến thanh âm có chút tức giận.

Tên ác ôn vô liêm sỉ này! Vốn là đã sử dụng một số thủ đoạn hèn hạ để tiện dưới mí mắt chúng ta, cục cảnh sát hoài nghi hắn đã khống chế đại bộ phận mạng lưới thuốc phiện của Canberra, hơn nữa còn có các hành vi phạm tội như mưu sát, kinh doanh phi pháp... Chỉ là chúng ta vẫn không có được chứng cứ đầy đủ để chứng minh hắn có tội, khiến cho hắn vẫn nhon nhon ngoài vòng pháp luật... Lần này đã thành lập tổ đội hành động đặc biệt nhằm vào bang phái ở Canberra, lý do 90% cũng là vì để đối phó với tên Áo Đen này, thật không ngờ hắn còn dám làm ra loại chuyện này!

Tô Bằng không có chú ý nghe sự bày tỏ tức giận của vị cục trưởng Uy Đạt này. Trục tiếp hỏi vào trọng tâm vấn đề.

“Cục trưởng Uy Đạt, cái video này có thể chứng minh Áo Đen có tội hay không? Có thể ra lệnh bắt hắn được hay không?”

“Có thể! Đây là một bằng chứng, có Bao Đan Khố Khắc làm chứng, ta lập tức có thể ký lệnh bắt Phở Lâm Đồn Áo Đen kia!”

Uy Đạt bảo đảm nói.

“Không, cái này không đủ.

Tô Bằng ở trong điện thoại nói, hắn nhìn quét qua Hoắc Lâm đang bận rộn phía trước máy Fax một cái, nói.

“Chỉ bắt Phở Lâm Đồn Áo Đen là không đủ, thứ ta muốn chính là nhờ tận gốc bang phái của hắn!”

Cái này...

Uy Đạt nghe xong, chần chờ một chút nói.

“Chỉ bằng chứng cứ trên tay chúng ta, chỉ có thể bắt được Phở Lâm Đồn Áo Đen cùng với cháu trai Lạp Bỉ của hắn, những người còn lại trừ phi bảo vệ Phở Lâm Đồn Áo Đen, mới có thể bắt lại, nếu không chúng ta cũng không

biết làm gì với họ, nhiều nhất là hiệp trợ điều tra, giam bốn mươi tám tiếng đồng hồ rồi sẽ phải thả ra.

Tô Bằng nghe xong, nhú mày.

Ông chủ.

Ngay lúc này, Hoắc Lâm cầm lấy một tờ giấy Fax, đi tới, nhỏ giọng cắt đứt cuộc nói chuyện của Tô Bằng.

Tô Bằng che lại điện thoại, hỏi Hoắc Lâm.

Có chuyện gì?

Ông chủ còn nhớ rõ người đưa tư liệu về Phổ Lâm Đồn Áo Đặc và Bạo Đạn Khố Khắc cho chúng ta không? Ta thông qua một số phương pháp kỹ thuật, còn có những bằng chứng khác đã tra ra thân phận của hắn, hắn là một thành viên trọng yếu trong bang hội của Phổ Lâm Đồn Áo Đặc, có điều thái độ làm người đặc biệt khôn khéo, ngay từ hai ba năm trước hắn đã liên hệ với cảnh sát Canberra, làm người nằm vùng để lại một con đường lui cho mình.

“Hắn rất có giá trị sao?”

Tô Bằng nghe được ý tứ trong lời nói của Hoắc Lâm, hơi cảm thấy hứng thú bèn hỏi.

“Đúng vậy. Người này cực kỳ khôn khéo, hắn một bên nằm vùng, một bên lại vẫn tham dự các hoạt động của công ty Áo Đặc và còn được chia hoa hồng, đối với cục cảnh sát Canberra, hắn vẫn là người cung cấp một số tư liệu không tệ. Sau đó vừa hưởng thụ đãi ngộ của việc nằm vùng, vừa kiếm tiền từ công ty Áo Đặc, lần này tư liệu về Bạo Đạn Khố Khắc, cũng là hắn cảm thấy giá cả của chúng ta đưa ra đủ cao nên đã bán cho chúng ta.

“Có điều người này cảm giác rất nhạy cảm, dường như đã phát hiện cái gì, dự cảm được có thể phát sinh hành động lớn nhằm vào Phổ Lâm Đồn Áo Đặc, hắn cảm thấy bất an, muốn kiếm một khoản tiền lớn cuối cùng rồi đi đến Hoa Kỳ, rửa tay gác kiếm. Cho nên hắn vừa rồi lại liên hệ chúng ta,

muốn ra một cái giá, nói là chỉ cần chúng ta trả thù lao, hắn sẽ đem tất cả chứng cứ phạm tội của tập đoàn Áo Đặc trong suốt những năm qua hắn bán cho chúng ta.

Tô Bằng nghe xong, khòe miệng lập tức lộ ra một nụ cười, đây thật giống như lúc buồn ngủ thì có người tặng gối vậy.

Có lẽ đối phương sẽ đưa ra một cái giá khá cao, có điều chỉ là chứng cứ phạm tội của tập đoàn Áo Đặc, ngoại trừ người đối đầu với tập đoàn Áo Đặc và cảnh sát ra ai cũng sẽ không mua, có thể cao tới đâu chứ.

Huông chi, Tô Bằng giống như là người thiếu tiền sao?

Chương 405: Phá hủy bọn họ triệt để (2)

“Hắn ra giá bao nhiêu?”

“Ba trăm vạn đồng Úc, không mặc cả.”

“Cho hắn, gửi trước năm mươi vạn, sau khi gửi Fax chứng cứ phạm tội hoặc là đưa đến đây thì sẽ trả cho hắn số tiền còn lại.”

Tô Bằng nói.

Hoắc Lâm gật đầu, lập tức xoay người đi xử lý chuyện này.

Mà còn Tô Bằng, thì buông lỏng ra tay che cái loa ra, bên kia Uy Đạt còn chưa có cúp điện thoại.

“Cục trưởng Uy Đạt, chứng cứ phạm tội của tập đoàn Áo Đặc ngài không cần phải lo lắng, vài bằng hữu của ta đã tập hợp được một số chứng cứ có liên quan, đủ để chứng minh đại bộ phận người của tập đoàn Áo Đặc có tội, ta tin tưởng ngài sẽ cảm thấy hứng thú.”

“Cái gì? Thật vậy sao? Có chứng cứ phạm tội của người trong tập đoàn Áo Đặc?”

Uy Đạt nghe xong, thanh âm mang theo sự nghi hoặc hỏi Tô Bằng.

Lúc này, máy Fax trong khách sạn, đang kêu lên títt títt, không ngừng tuôn ra tài liệu.

Tô Bằng nhìn thoáng qua Hoắc Lâm, chỉ thấy Hoắc Lâm quay đầu lại, đưa tay ra dấu OK với Tô Bằng.

“Cục trưởng Uy Đạt, cho ta mã số Fax của người, ta sẽ đem một phần chứng cứ Fax cho người.

Uy Đạt nửa tin nửa ngờ, nói ra một dãy số, Tô Bằng lặp lại dãy số này một lần, sau đó bảo Hoắc Lâm đem những chứng cứ phạm tội này Fax cho chỗ cục cảnh sát Canberra của cục trưởng Uy Đạt.

Trong điện thoại của Tô Bằng cũng vang lên thanh âm của máy Fax đôi phương, cùng với tiếng giấy lật qua lật lại.

Qua ba bốn phút sau, truyền đến thanh âm vui mừng của Uy Đạt.

“Thật tốt quá! Vậy là đủ rồi! Có những chứng cứ này, chúng ta có thể trực tiếp bắt tất cả thành viên trong công ty Áo Đặc!

“Vậy thì tốt quá, cục trưởng Uy Đạt, ta hi vọng tối nay là có thể tiến hành hoạt động vây bắt, căn cứ vào tình báo của ta, bọn họ ngay bây giờ hẳn là vẫn còn đang ở tại tổng bộ của công ty Áo Đặc, phần tử phạm tội quá mức xảo quyệt, qua đêm nay, bọn họ có thể sẽ nghe được tin tức cái gì, chạy thoát khỏi mạng lưới pháp luật.

“Ta lập tức hạ lệnh bắt đây!

Uy Đạt cao giọng nói, có điều, hấn đột nhiên chần chờ một chút, thanh âm có chút lắp bắp.

“Có vấn đề gì sao? Cục trưởng Uy Đạt?

Chắc... Là như thế này, nhân viên cảnh sát làm ca đêm của chúng ta, tổng cộng chỉ có hơn hai trăm người, còn có một nửa là nhân viên văn chức, mà nếu như đi bắt người của công ty Áo Đặc, nếu như là vây bắt quy mô lớn như vậy, bọn họ rất có thể sẽ tiến hành vũ trang, theo ta được biết trong

công ty Áo Đặc có dấu một số lượng vũ khí lớn, người của chúng ta dường như hỏa lực không đủ...

Không vấn đề gì.

Tô Bằng nói.

“Cục trưởng Uy Đạt, người nên biết một chút tin tức, thật ra thì ta đã gia nhập vào công ty súng ống đạn dược Lôi Đồn... Ở công ty, có một số nhân viên bảo vệ, ta vừa vặn có quyền lực điều động bọn họ, ta nguyện ý xuất ra nguồn lực lượng này đi trợ giúp cảnh sát phá án.

“Bảo vệ của công ty Lôi Đồn, người nói là bộ phận kia? Chẳng lẽ là...

“Đúng vậy, chính là một vài lực quân Đại Huân của Úc.

Tô Bằng gật đầu nói.

Hả...

Tô Bằng rõ ràng nghe được, bên kia điện thoại vang lên một tiếng hút khí.

Sau một lúc lâu, mới nghe được Uy Đạt chần chờ nói.

“Điều động lực quân Úc, đi bao vây tiêu diệt một bang hội hắc đạo không tốt lắm đâu... Về mặt chính trị...

Về mặt chính trị ta sẽ giải quyết. Người cũng biết ta cùng với Lục Nhĩ Khắc Văn tiên sinh là bạn tốt.

Tô Bằng lôi kéo quan hệ, bữa tiệc đêm đó hẳn đã nhìn ra, vị cục trưởng Uy Đạt này cùng với Lục Nhĩ Khắc Văn tuy không quen thuộc, nhưng rất nịnh bợ vị tổng thống Úc tương lai kia.

Lúc này, Tô Bằng lôi ra quan hệ với Lục Nhĩ Khắc Văn, Tô Bằng đã muốn đầu tư mấy chục vạn đồng Úc, đây là lúc thu về lợi tức.

Được!

Nghe xong những lời này của Tô Bằng, Uy Đạt hạ quyết tâm, cuối cùng hạ mệnh lệnh xuống, nói.

“Người của chúng ta lập tức sẽ đuổi tới công ty Áo Đặc.

Tô Bằng lúc này mới vừa lòng. Hắn cúp điện thoại, sau đó hô.

“Hoắc Lâm! Tổ chức đội ngũ, làm tốt chuẩn bị chiến đấu, đi đến tổng bộ của công ty Áo Đặc, hiệp lực với cảnh sát, chúng ta phải làm sụp đổ công ty Áo Đặc, bắt lấy người muốn giết ta!

Vâng thưa ông chủ!

Hoắc Lâm lập tức đứng thẳng đáp lại, sau đó đi đến gặp thủ lĩnh đội ngũ bảo vệ liên tiếp hạ mệnh lệnh xuống.

Rất nhanh, Tô Bằng ở giữa sự vây quanh của bọn binh sĩ, đi tới dưới lầu khách sạn Hi Nhĩ Đôn, tất cả ba trăm tên lính trong đội ngũ bảo vệ, nhảy lên mười bốn cỗ xe tải quân sự, còn có năm cỗ xe Hummer, bắt đầu chạy tới tổng bộ của công ty Áo Đặc ở Canberra.

Những binh sĩ này, cũng đều là lực quân của Úc, bọn họ nhận được mệnh lệnh, chính là trong vòng hai năm này nghe theo sự sắp xếp của trưởng quan thượng cấp trong công ty Lôi Đôn, về phần làm cái gì, cũng không nằm trong phạm vi bọn hắn cần suy nghĩ.

Cho dù Tô Bằng kéo bọn hắn đi bảo vệ hay là đẩy vào trong hắc bang, bọn họ cũng không quan tâm. Dù sao những người này bình thường cho dù là huấn luyện làm bảo vệ, mỗi năm cũng đều có chỉ tiêu thương vong, chỉ cần Tô Bằng cho tiền an ủi chăm sóc (cho thân nhân những người bị chết hoặc bị thương vì công việc chung), nếu chết trận thì được coi như là liệt sĩ nước Úc, chẳng những sau khi chết được che lại bằng quốc kỳ, còn có thể nhận được tiền trợ cấp từ ba phía quân đội, công ty Lôi Đôn và Tô Bằng.

Tô Bằng thông qua Hoắc Lâm, đem mục tiêu hành động truyền đạt xuống phía dưới, mục tiêu chỉ có một, phá hủy triệt để công ty Áo Đặc cùng với các thành viên hắc bang dám can đảm đánh trả.

Những người này đều là quân nhân, đối với hành động võ trang sớm đã thành thói quen, cho dù là bình thường làm bảo vệ, chạm súng với phần tử võ trang cũng là chuyện bình thường.

Huống chi kẻ địch không phải là quân đội, chỉ là hắc bang mà thôi.

Có điều, các đội trưởng của tất cả các tiểu đội, vẫn để cho các binh sĩ mặc quần áo chống đạn, tránh khỏi những thương vong không cần thiết.

Mười bốn cỗ xe quân sự, lại thêm năm cỗ xe Hummer, chạy đến chỗ công ty Áo Đặc. Lúc chạy đến phụ cận kho hàng biên giới thành thị đã nghe được từng trận tiếng súng lẻ tẻ.

Tô Bằng lập tức dùng bộ đàm, chỉ huy đoàn xe đuổi tới.

Đến nơi, Tô Bằng nhìn thấy có chừng ba mươi bốn năm cỗ xe cảnh sát, bao vây một tòa nhà ba tầng, mà còn ở cửa sổ tòa nhà ba tầng kia, có một số chỗ, không ngừng xuất hiện các phần tử mặc quần áo hắc bang, không ngừng thò người ra đưa súng bắn xạ kích, mà còn cảnh sát thì dựa vào xe cảnh sát, không ngừng đánh trả các phần tử hắc bang này.

Tô Bằng thấy thế, cũng không do dự, thông qua bộ đàm hô một câu.

“Tất cả bộ phận chuẩn bị! Mục tiêu là tòa nhà độc lập kia, áp chế hỏa lực! Phá hủy bọn họ triệt để!

Nói xong, Tô Bằng cũng không đợi chiếc xe Hummer chở mình dừng lại, bản thân cũng cầm lấy một khẩu súng tự động, từ trong xe Hummer nhảy ra ngoài!

Chương 406: Ta tin năng lực bộ phận nguy cơ của công ty! Nổ súng! (1)

Nhìn thấy Tô Bằng nhảy ra ngoài, vài thủ lĩnh vệ sĩ trong bộ binh cũng bắt đầu quát lớn lên.

“Xuống xe! Xuống xe! Mau!”

“Đạn, nạp đạn! Áo chống đạn đã mặc xong rồi!”

“Chiếm công sự trước! Chiếm vị trí chiến thuật! Chuẩn bị hỏa lực áp chế!”

“Nhanh! Nhanh! Nhanh!”

“Di chuyển! Di chuyển! Di chuyển!”

Trong những nhân viên vệ sĩ này, mười người là một tiểu đội, một tiểu đội có một tiểu đội trưởng, ba mươi người có một trung đội trưởng, ba trung đội có một đại đội trưởng, lại thêm hai chính phó chỉ huy, nhanh chóng chỉ huy binh sĩ.

Các binh sĩ gần chiếm được những nơi các cảnh sát kia chiếm đóng, vũ khí so với những binh sĩ này, trang bị của những cảnh sát kia có vẻ khá là đơn giản, bảy tám mươi phần trăm đều là các loại súng ngắn, chỉ có vài khẩu súng shotgun là có thể miễn cưỡng xem như là súng trường, làm sao có hỏa lực mạnh mẽ toàn bộ đều là súng trường tự động của binh sĩ vệ sĩ công ty Lôi Đồn?

Những cảnh sát này, dường như trước đó cũng nhận được thông báo, biết sẽ có người viện trợ cho bọn họ, cho nên coi như phối hợp, dù sao những người phía sau tiến lên này rõ ràng được huấn luyện nghiêm chỉnh, xem ra giống như là quân đội, so với bọn họ cho dù là từ huấn luyện hay là trang bị đều vô cùng mạnh mẽ.

Các binh sĩ vệ sĩ Lôi Đồn, nhanh chóng chiếm được công sự che chắn, sau đó súng trường pháo ngắn bắt đầu trút xuống bên trong tòa nhà độc lập kia.

Tiếng súng xung quanh lập tức dày đặc gấp mười lần vừa rồi, những tay súng hắc bang trong tòa nhà độc lập ba tầng kia, làm sao là đối thủ của những quân nhân được huấn luyện nghiêm chỉnh, nhanh chóng bị tiêu diệt hết mấy người, bị hỏa lực của binh sĩ Tô Bằng chèn ép đến không ngẩng đầu được lên.

“Tổ chức nhân thủ, đột phá!”

Tô Bằng cao giọng hô, bản thân hắn cũng cầm súng trường tấn công, hướng về phía cửa sổ trên lầu kia, bắn vào phần tử hắc bang chỉ dám thò tay ra ngoài nổ súng bắn bậy.

Tình thế lúc này, dường như đã nghiêng về một bên, trong tiểu lâu kia, đại khái có khoảng bốn mươi năm mươi người, có điều vũ khí không được “hoàn mỹ” như trong tình báo Tô Bằng lấy được. Phần lớn vốn là hỏa lực súng ngắn, ngẫu nhiên có một hai khẩu súng tự động loại nhỏ, nhưng mà chút hỏa lực này làm sao là đối thủ của đám binh sĩ này?

Chưa tới một phút đồng hồ, tay súng trong tòa nhà này, đã bị bắn chết bảy tám tên, còn có vài người bị thương.

“Tô! Tô tiên sinh!”

Tô Bằng đang nằm sấp bên cạnh một xe cảnh sát, không ngừng nổ súng vào trong kiến trúc kia. Đột nhiên sau lưng, truyền đến âm thanh thở hổn hển.

Tô Bằng nghe thế, lại nổ hai phát súng, đạn súng trường tấn công lóe sáng, lúc này mới quay đầu lại, nhìn sau lưng mình.

Chỉ thấy cục trưởng Uy Đạt thân hình lộ rõ cao lớn, đang đứng sau lưng mình, gọi Tô Bằng.

Cục trưởng Uy Đạt lúc này mặc áo chống đạn chuyên dụng trên người, thoạt nhìn ngoại trừ thân thể có vẻ thùng thình thì cũng không có gì khác, nhưng trên gương mặt, lại đầy bụi bặm, dưới cằm còn dính vài viên sỏi đá.

“Cục trưởng Uy Đạt, tại sao lại chật vật như vậy?”

Tô Bằng nhìn bộ dạng Uy Đạt, có chút ngạc nhiên hỏi hẩn.

“Ừm... Vừa rồi ta tự mình dẫn đội, để bắt người của công ty Áo Đặc, không ngờ bọn chúng trực tiếp nổ súng chống lại lệnh bắt, trên người ta trúng một phát súng, có điều bắn trên áo chống đạn... Sau đó ta bị thuộc hạ hẩn kéo đến phía sau...”

Cơ mặt Uy Đạt co giật, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn thoáng qua, quả nhiên trên áo chống đạn của hẩn nhìn thấy một vết đạn, có điều không bị xuyên qua, đã bị cản lại bên ngoài.

“Cục trưởng Uy Đạt gương cho binh sĩ, chuyện lần này sau khi kết thúc, ta nhất định sẽ báo đáp điểm này.”

Tô Bằng gật đầu, nói với hắn.

Sau đó, Tô Bằng quay đầu lại, nhìn về phía trong tiểu lâu kia, nói.

“Tình huống dường như có chút không ổn. Cục trưởng Uy Đạt lúc người bắt bọn chúng, có nói rõ lý do bắt người không? Nhìn bọn chúng, dường như đều tụ tập một chỗ, trực tiếp chống đối vũ lực.”

“Đúng vậy, ta cũng đang nghi ngờ, bọn chúng căn bản không nghe chúng ta nói lý do, chỉ nhìn thấy xe cảnh sát bao vây nơi này, liền trực tiếp nổ súng, ta cảm thấy...”

Cục trưởng Uy Đạt nói, đang nói đến đó, ánh mắt hắn đột nhiên lòi ra, há hốc miệng, nhìn tòa nhà kia.

Tô Bằng cảm giác thấy khác thường, cũng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào, hỏa lực tay súng hắc bang trong tòa nhà thoáng cái đều tập trung vào một cửa sổ, giảm bớt đôi chút áp lực tấn công của các binh sĩ bên ngoài, sau đó, có một người đàn ông, vác một khẩu kim loại, nhắm vào cảnh sát cùng binh sĩ phía dưới.

“Oh! Shit!”

Cục trưởng Uy Đạt buột miệng mắng, đồng tử Tô Bằng cũng siết chặt lại.

Hai người đều nhận ra, đôi phương sử dụng, chính súng rocks kết sát thương to lớn!

“Ầm!”

Chương 407: Ta tin năng lực bộ phận nguy cơ của công ty! Nổ súng! (2)

Vừa lúc đó, Tô Bằng cùng Uy Đạt đồng thời nhìn thấy, thành viên hắc bang trong tòa nhà, bóp cò súng rocks, lập tức, âm thanh dữ dội vang lên, trong

súng rocket lập tức bắn ra đạn rocket mang theo đuôi lửa, bay ra phía bên ngoài.

Cục trưởng Uy Đạt lập tức rút đầu lại, nằm sấp trên mặt đất, còn Tô Bằng thì thấy rõ ràng đạn rocket không phải là bay về phía mình, cho nên chỉ thoáng rút người lại.

“Ầm!”

Tốc độ bắn của đạn rocket rất nhanh, gần như một hai giây đã bay qua khoảng cách năm sáu chục mét, bắn vào một chiếc xe cảnh sát.

Xe cảnh sát lập tức bốc thành ngọn lửa lớn, dội tung trên không.

Cảnh sát cùng binh sĩ đằng sau chiếc xe này, lúc nhìn thấy ở cửa sổ có người lấy đạn rocket ra đã phát hiện phương hướng đối phương nhắm rất có thể là bên này, bọn họ phản ứng cũng không chậm, trước đó mấy giây đã bắt đầu chạy ra phía sau, lúc đạn rocket nổ tung, chỉ khiến bọn họ bay dội về phía trước một khoảng cách, không có nhiều người bị thương thật sự.

Tô Bằng lúc này, cũng tránh thoát sóng xung kích nổ mạnh, hấn nhanh chóng nạp băng đạn cho súng trường, sau đó hướng về phía cửa sổ dựa theo cảm giác bắn một phát súng.

Không thể không nói, lúc Tô Bằng cảm thấy nếu như thích hợp, dựa vào cảm giác bắn súng so với nhắm bắn thì đáng tin hơn nhiều, viên đạn bắn ra, lập tức nhìn thấy nam nhân khiêng súng rocket bên cửa sổ kia trước ngực tuôn ra bốn năm đóa hoa máu, sau đó cả người ngã về phía trước, từ cửa sổ lầu ba ngã ra ngoài.

Binh sĩ khác cùng cảnh sát cũng kịp phản ứng, mấy trăm khẩu súng trường pháo ngắn lập tức đều tập trung nổ súng vào cửa sổ kia, Tô Bằng đều có thể nhìn thấy đồ đạc bên trong căn phòng đó đều đã bị bắn lộn xộn, thậm chí bức tường của cửa sổ kia cũng đã bị súng đạn bắn tróc ra một mảng tường lớn.

Lúc này, cục trưởng Uy Đạt nằm sấp trên mặt đất, mới lau miệng đứng dậy, vừa rồi chiến thuật nằm sấp của hắn động tác làm rất tiêu chuẩn, chỉ là sống

an nhàn sung sướng thời gian quá dài. Đã lâu rồi chưa trải qua chiến đấu, cơ thể dường như bị thương rồi.

Hắn nhẹ nhàng trợn mắt nhìn kiến trúc kia, nói.

“Shit! Đối phương lại có vũ khí hạng nặng!”

“Trang bị của chúng ta đâu? Súng bắn tỉa đâu? Súng rocket đâu?”

Tô Bằng nhìn thấy, lập tức hướng về phía sau lớn tiếng quát lên.

Người hắn dẫn tới, vốn không mang trang bị nặng. Chỉ là trang bị súng trường tấn công cùng áo chống đạn mà thôi, có điều Tô Bằng nghĩ rằng hôm nay có thể phải đánh một trận chiến công đồn, vì vậy phái người đến công ty Lôi Đồn, điều động vũ khí trang bị đến đây.

Công ty Lôi Đồn có thể thiếu tiền mặt, thiếu tiền, nhưng mà tuyệt đối không thiếu vũ khí. Tồn kho trong kho hàng, có thể nói là chồng chất như núi.

Tô Bằng tiếp quản bộ phận an ninh, cũng có quyền lực điều động tồn kho những vũ khí này, cho nên khi Tô Bằng biết hôm nay phải tiến đánh công ty Áo Đặc, lúc mình đến đây cũng phái người đi đến tổng công ty chuẩn bị trang bị.

Lúc này, không biết có phải là trùng hợp hay không, tiếng hô Tô Bằng vừa dứt, đường lớn đằng sau đã tức tốc lao đến hai chiếc xe tải chở quân dụng.

Hai chiếc xe tải này không đến hai mươi giây đã đến nơi giao chiến, trong chiếc xe tải kia vọt ra mười mấy người, những người này đều mặc quân phục ngụy trang, cũng là ngụy trang ban đêm màu đen, trên đầu bọn họ đều có dụng cụ nhìn ban đêm, hơn nữa vũ khí cũng không giống như người khác. Mỗi người đều có một khẩu súng bắn tỉa.

Trên một chiếc xe tải khác, chợt nhảy xuống hai binh sĩ, trong xe dường như còn có hai binh sĩ, xe vừa dừng lại, bốn binh sĩ này liên tiếp nhanh chóng tháo dỡ những thùng gỗ được quét sơn xanh khoảng chừng rộng bốn mươi centimet, cao ba mươi centimet, chiều dài một mét năm mươi trên xe tải xuống.

“Lấy trang bị! Nhanh! Tiểu đội thứ bảy thứ tám nhanh chóng đi lấy trang bị!”

Sau khi xe tải phía sau đến, chỉ huy binh sĩ vệ sĩ nơi này bắt đầu ra lệnh.

Lập tức, có hai mươi người rời khỏi chiến đấu, đi đến phía trước xe tải không ngừng tháo dỡ hòm gỗ xuống. Bọn họ rất quen thuộc nhanh chóng mở những hòm gỗ này.

Chỉ thấy trong những hòm gỗ này, đều là những súng rocket!

Những súng rocket này, lúc này đều được lắp đạn đầy đủ, bất cứ lúc nào cũng có thể sử dụng.

Đây chính là nội tình công ty Lôi Đồn, bên trong sản phẩm công ty Lôi Đồn sản xuất, có đạn rocket, có loại hoàn chỉnh cũng có loại chưa hoàn chỉnh, những thứ này đều trực tiếp lấy từ sở nghiên cứu vũ khí, nơi đó phải tiến hành thí nghiệm phần lớn đạn thật, cho nên tồn kho không ít đạn rocket, chỉ là lúc này, đã đều bị binh sĩ lấy ra.

Tô Bằng nhìn thấy những đạn rocket này, trong lòng cảm thấy thoải mái.

Chính vào lúc này, điện thoại di động của hắn tí tí vang lên.

Tô Bằng nhíu mày, lấy điện thoại di động ra, nhìn thấy là một dãy số xa lạ.

Hắn nhíu mày, có điều Tô Bằng vẫn bắt điện thoại.

“Là Tô tiên sinh? Ta là Âu Nhã Ny Lôi Đồn, người mang chiến sĩ bảo an công ty đến chiến trường đầu tiên đó sao?”

Bên kia điện thoại, vang lên giọng nói.

“Hóa ra là Âu Nhã Ny tiểu thư, đúng vậy, ta quả thật mang theo bọn họ đến đây, phối hợp cảnh sát tiêu diệt hắc bang muốn sát hại ta.”

Tô Bằng gật đầu, hắn không cố ý giấu diếm, giờ phút này nơi đây khắp nơi đều là tiếng súng, Âu Nhã Ny chỉ cần không phải bị điếc cũng có thể nghe thấy âm thanh tràn ngập nhiệt huyết này.

Nghe Tô Bằng trả lời dứt khoát như vậy, Âu Nhã Ny dừng một chút, mới nói.

“Tô tiên sinh, ngài sử dụng lực lượng vệ sĩ công ty ta không phản đối, dù sao hợp đồng thỏa thuận của chúng ta chính là như vậy, có điều ta vừa mới nhận được tin tức, người phái người từ sở nghiên cứu vũ khí lôi đi ba mươi đạn rocket đang trong quá trình kiểm tra? Người không phải là muốn sử dụng nó chứ?”

“Vũ khí đương nhiên là thực chiến mới có thể kiểm tra được, ta lập tức muốn sử dụng, có vấn đề gì sao?”

Tô Bằng một tay cầm điện thoại, một tay cầm súng trường lại nổ một phát súng vào tòa nhà kia, trả lời.

“Tô tiên sinh! Người điên rồi sao? Nơi người đang đứng là nội thành Canberra! Người trực tiếp ở chỗ này sử dụng vũ khí hạng nặng, công ty Lôi Đồn gặp phải cục diện rất bị động! Chúng ta không có cho phép ở bên ngoài khu thử nghiệm sử dụng vũ khí hạng nặng!”

Âu Nhã Ny mặc dù bình thường giống như tính tình khá tốt, nhưng mà lúc này, cũng có chút nổi giận, nói với Tô Bằng.

“Thật đáng tiếc, đã sử dụng rồi.”

Tô Bằng không chút để tâm, nói.

“Ta tin tưởng năng lực bộ phận nguy cơ của công ty Lôi Đồn, tạm biệt!”

Nói xong, Tô Bằng cúp điện thoại.

Sau khi cúp máy, Tô Bằng phát mạnh tay, ra thế quả quyết, hướng về những chỉ huy binh sĩ vệ sĩ phía sau đang chờ lệnh hô.

“Nạp đạn! Nhắm bắn! Phá hủy công ty Áo Đặc!”

Chương 408: Dễ như trở bàn tay (1)

Công ty Lôi Đốn huấn luyện binh sĩ lực quân, cũng không phải người người đều biết dùng súng rocket.

Trong hai tiểu đội hai mươi người được gọi tới đây, cũng chỉ có năm sáu người biết sử dụng mà thôi, lúc bọn họ ở trong bộ đội chính là tiểu đội đột kích vũ lực, còn mà ở công ty Lôi Đốn, bởi vì tổ chất quân sự tốt đẹp, thân phận người sử dụng thử nghiệm vũ khí, mới hiểu được sử dụng những loại súng ống này.

Tổng cộng sáu binh lính, sau khi trang bị súng rocket, lập tức nhắm vào mục tiêu trong tòa nhà.

Trong tòa nhà này, đại khái tổng cộng có ba điểm hỏa lực tương đối mạnh, lầu một có hai ba khẩu súng ngắn, lầu hai có một khẩu súng trường và vài khẩu súng bắn tia, lầu ba thì lại bắn đạn rocket.

Những phân tử hắc bang này, cũng đều tập trung ở trong vài gian phòng, chống cự với đám binh sĩ vệ sĩ bên ngoài.

“Lầu một hai ba, một điểm hỏa lực tặng cho hai viên đạn rocket!”

Tô Bằng nhìn tình hình phía trước, ra lệnh cho những binh sĩ trang bị súng rocket đăng sau.

Tấn công ở mức độ này, súng phóng lựu đã có thể xem như vũ khí sát thương chung cuộc, thật ra hai ba phát là có thể kết thúc cuộc chiến giành co này, có điều Tô Bằng đã hạ quyết tâm phải nhổ tận gốc công ty Áo Đặc, cho nên mới sử dụng sáu phát đạn rocket.

Sáu phát đạn rocket, thậm chí không cần phải nhắm bắn, đã có thể khiến phân tử hắc bang trong tòa nhà mất đi sức chiến đấu.

Có được mệnh lệnh của Tô Bằng, binh lính phía sau rất là dứt khoát, sau khi nhắm bắn, lập tức bóp cò.

Sáu phát đạn rocket, đuôi lửa tóe ra đằng sau, bắn thẳng vào trong tòa nhà kia.

Đám người hắc bang trong tòa nhà, nhìn thấy sáu viên đạn rocket bắn thẳng vào đây, lập tức há hốc mồm, trong lúc nhất thời đều quên mất nổ súng.

Má ơi! Bọn họ chỉ là xã hội đen thôi mà, có cần phải nghiêm túc như thế không?

Có mấy người phản ứng nhanh nhạy, nhìn thấy rocket sắp bắn vào trong tòa nhà này, lập tức hét lớn một tiếng, từ cửa sổ tòa nhà nhảy ra bên ngoài, muốn tránh thoát tấn công của đạn rocket.

Nhưng mà mấy người này, phản ứng cho dù nhanh, đáng tiếc suy nghĩ không thấu đáo. Lúc này bắn nhau bên ngoài vẫn còn tiếp tục, nơi cảnh sát cùng binh lính bình thường dồn hỏa lực chính là những cửa sổ này, mấy thành viên thành viên nhảy ra ngoài, không đợi rơi xuống đất, đã bị bắn thành cái sàng.

Sáu viên đạn rocket kia, lúc này đã bay vào trong tòa nhà.

Không thể không nói, binh sĩ bắn đạn rocket rất chính xác, sáu viên đạn rocket, chỉ có một phát đạn rocket nhắm bắn vào lầu hai là bắn chệch ở ngoài tường ngôi nhà, những viên khác, đều trực tiếp bắn thẳng vào trong nhà, mới nổ tung.

Chỉ nghe âm vang tiếng nổ ầm ầm vang dội. Trong tòa nhà thoáng cái bắt đầu yên tĩnh, phần tử hắc bang mới vừa rồi chống trả quyết liệt, nay đã tịt ngòi.

Nhìn thấy uy lực đạn rocket, trong lòng Tô Bằng đã định, chiến đấu căn bản đã đi đến kết cuộc.

Có điều trong nháy mắt, Tô Bằng thoáng cảm giác có chút giật mình.

Lúc này, bản thân lợi dụng thế lực công ty Lôi Đôn. Dễ dàng như vậy đã có thể san bằng hắc bang Áo Đặc, từ trước đó mà nói, hoàn toàn có thể bức mình ra khỏi Canberra, không thể không nói, đây là dựa vào là lực lượng thế lực.

Đột nhiên, Tô Bằng nghĩ, ban đầu ở trong nước, người kia giấu mình trong bóng tối, điều khiển quân đội tới bắt mình, không chế biệt thự của ông nội, lúc nhìn thấy những quân đội kia san bằng công ty, cũng là cùng một cách nghĩ và cảm giác với mình đó sao?

Cảm giác này, hơi khiến cho Tô Bằng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Có điều, những suy nghĩ này cũng không ảnh hưởng hành động Tô Bằng.

“Xông lên! Chiếm nơi này!”

Tô Bằng hô một tiếng, hấn tóm lấy một chiếc áo chống đạn trong xe cảnh sát trùm lên người mình, vác theo súng trường, dẫn theo binh sĩ vệ sĩ tấn công vào trong tòa nhà này.

Cảnh sát cục cảnh sát Canberra ở đằng sau, nhìn đến súng sót ngắn ngo, bọn họ hoàn toàn thật không ngờ, Tô Bằng cùng hắc bang, đều sử dụng loại vũ khí súng phóng lựu này.

Cảnh tượng này, hoàn toàn là chiến tranh cục bộ, làm sao những cảnh sát bình thường như bọn họ có thể dễ dàng nhìn thấy được?

Trong lúc nhất thời, những cảnh sát cục cảnh sát Canberra này, đã hoàn toàn bị thủ hạ của Tô Bằng làm cho hoảng hốt, ngắn người, ngây ngốc không có ý định xông vào.

Tô Bằng thì lại không mấy để ý đến, cùng thuộc hạ có thể xem như là quân đội xông vào trong tòa nhà này.

Trong tòa nhà, đã không có sức mạnh có thể chống cự, những phần tử hắc bang kia không phải đã chết rồi, thì chính là bị đạn rocket nổ mạnh làm cho bị thương, cho dù may mắn đến khó tin không bị thương, cũng bị dọa cho mất mật, từ bỏ chống cự.

Ngẫu nhiên có một hai phần tử ngoan cố chống lại, nhưng súng ngắn còn chưa bắn đạn ra, đã bị binh sĩ vệ sĩ bắn cho thành tổ ong.

Tô Bằng đi theo binh sĩ dọc trên đường đi, nghe binh sĩ đi ở phía trước mình, không ngừng phát ra các loại thuật ngữ chiến đấu như “clean”

“clean”, tỏ vẻ trên lầu đã không còn phản kháng nữa, Tô Bằng lại bởi vì không tìm được người mình muốn tìm ở dưới lầu, bèn tiếp tục lên lầu.

Rốt cuộc, ở lầu ba, Tô Bằng nhìn thấy một người mình từng thấy qua trong ảnh.

Một nam tử tóc vàng, nằm trên mặt đất, vốn dĩ, mái tóc giống như vàng kim của hắn, chắc hẳn cực kỳ đẹp trai, nhưng mà, lúc này tóc người kia, đã bị thiêu rụi một nửa, đỉnh đầu dính dính mùi khét.

Gương mặt của hắn, cũng sưng tấy, bị bỏng rất nghiêm trọng, vốn dĩ rất là đẹp trai, có điều lúc này đã biến dạng.

Chương 409: Dễ như trở bàn tay (2)

Chỉ là trí nhớ Tô Bằng vô cùng tốt, mới miễn cưỡng nhận ra, hắn chính là cháu của Hoắc Lâm Đốn Áo Đặc, Lạp Bỉ Áo Đặc.

“Khụ... khụ khụ...”

Lạp Bỉ Áo Đặc này, nằm trên mặt đất, thân thể hoàn toàn không cách nào động đậy, Tây phục trên người cũng bị rách nát hơn phân nửa, có điều, có thể ở trong lúc nổ mạnh của đạn rocket giữ được một cái mạng, đã là vô cùng hiếm thấy.

Lúc này hắn nằm trên mặt đất không ngừng ho khan, còn không ngừng ho ra máu nữa.

“Là chú Hoắc Lâm Đốn bán đứng chúng ta sao....”

Anh đẹp trai tóc vàng đã không còn đẹp đẽ nữa, nằm trên mặt đất, ý thức đã mơ hồ, sau khi nhìn thấy Tô Bằng, gian nan nói.

Tô Bằng nghe thế, không trực tiếp trả lời, mà lại nói.

“Chuyện này, xác thực là Phở Lâm Đốn Áo Đặc gọi ra.”

Những lời này, trên thực tế không sai, chuyện này quả thực là do lão Áo Đặc kia gây ra.

Chỉ là, những lời này nghe vào trong tai Lạp Bĩ Áo Đặc ý thức đã có chút ít mơ hồ kia, lại mang theo một ý nghĩa khác.

Mặc dù là người sắp chết, Tô Bằng cũng nhìn ra cảm xúc thay đổi của Lạp Bĩ Áo Đặc, giống như là bị người thân nhất bán đứng, thất vọng cùng tuyệt vọng ăn sâu vào trong tận xương cốt.

“Quả... Quả nhiên... Là hắn... Hắn đã sớm... Kiếm đủ tiền rồi... Muốn tẩy trắng...”

Trong ánh mắt Lạp Bĩ Áo Đặc mang theo thần sắc đau khổ, nói.

Tô Bằng biết Lạp Bĩ Áo Đặc hiểu làm cái gì, nhưng loại tình huống này, hắn đương nhiên sẽ không giải thích cái gì, vì vậy nói với Lạp Bĩ Áo Đặc.

“Phổ Lâm Đồn Áo Đặc giờ đang ở đâu? Chúng ta còn có một số chuyện khác, muốn tìm hắn.”

Nếu như là bình thường, Lạp Bĩ Áo Đặc lúc này có thể nghe ra nội dung Tô Bằng nói và khả năng có chút vấn đề, chỉ là lúc này, khi hắn hấp hối kiệt sức, tư duy không được rõ ràng, hơn nữa trong lòng bởi vì hết sức căm hận Phổ Lâm Đồn bán đứng mình, cho nên vô thức nói.

“... Cụ thể... Không biết... Nhưng hắn bình thường... Chỉ có thể ở chỗ tình nhân của hắn...”

Nói tới đây, Lạp Bĩ Áo Đặc hơi thở mong manh.

Tô Bằng nghe thế ngồi xổm xuống, nghe thấy địa chỉ cuối cùng Lạp Bĩ Áo Đặc nói ra, sau đó nhẹ gật đầu, đứng lên, Lạp Bĩ Áo Đặc trên mặt đất lúc này cũng không động dậy được nữa, không biết là buồn bã quá mức đến thương tâm, hay là trực tiếp đứt hơi mà chết.

“Ông chủ! Ông chủ!”

Lúc này, Tô Bằng nghe thấy có người gọi mình sau lưng, nhìn lại, mới phát hiện là Hoắc Lâm.

Lá gan của Hoắc Lâm không khá hơn con thỏ bao nhiêu, vừa rồi lúc bắn nhau bởi vì sợ đạn lạc bắn trúng vài mình, người này vẫn luôn núp trong xe, còn nằm sấp trên ghế ngồi, mãi đến khi chiến đấu sắp kết thúc, hắn mới đến khi tòa nhà bị càn quét, dưới sự dẫn dắt của binh sĩ, hắn mới mặc hai lớp áo chống đạn, đi vào bên trong.

Tô Bằng nhìn thấy Hoắc Lâm, khẽ gật đầu, đang muốn nói gì đó, ở bên ngoài lại có một nam nhân đi vào.

Nam nhân bốn mươi tuổi kia là phó chỉ huy của binh sĩ vệ sĩ, chỉ thấy trong tay hắn cầm một cái thùng lớn, nói với Tô Bằng.

“Ông chủ, trong tòa nhà tìm được cái này.”

Nói xong, hắn dùng sức nhấc lên, ném hòm bằng da lớn này lên trên bàn gang không có bị nổ tung, thay mặt mở ra.

Tô Bằng xem xét, chỉ thấy trong hòm, toàn bộ là túi nhựa dán kín trong suốt, trong từng túi nhựa, đều tràn đầy bột phấn màu trắng.

“Ma túy?”

Tô Bằng nhìn thấy, hỏi đội phó vệ sĩ kia.

“Đúng vậy, toàn bộ đều là ma túy số 4.”

Đội phó vệ sĩ trả lời nói.

Tô Bằng nghe thế, nhẹ gật đầu, lúc này hắn đã biết tại sao phần tử hắc bang trong tòa nhà này, vừa nhìn thấy cánh sát đã nổ súng.

Pháp luật nước Úc, với buôn bán ma túy chia làm từng mục nhỏ, đối với ma túy đá hoặc là thuốc lắc, morphine, hình phạt không nặng, không phải là số lượng đặc biệt to lớn, đại khái cũng đều là mười năm đến mười lăm năm tù.

Có điều, đối với ma túy, không biết xuất phát từ suy nghĩ nào, cân nhắc mức hình phạt rất nặng.

Nơi này có cả một hòm ma túy như vậy, xem chừng cũng khoảng năm mươi ký, nếu bị cảnh sát tìm thấy, tất cả mọi người trong tòa nhà này, đều phải chịu trọng tội.

So sánh một chút, chống trả vũ trang cũng gần như đều phải cân nhắc mức hình phạt, nếu thành công đào thoát, còn có thể chạy trốn.

Những phần tử hắc bang này, có thể cho rằng cảnh sát đến điều tra ma túy, cho nên mới nổ súng đánh trả.

“Hoắc Lâm, chuyện nơi đây giao cho người xử lý.”

Tô Bằng nói xong, đóng chốt an toàn của súng trường, ném cho Hoắc Lâm.

Có điều mặc những hai lớp áo chống đạn, luống cuống tay chân đón lấy súng trường Tô Bằng ném tới, cảm thấy mờ mịt nói.

“Không có vấn đề, có điều ông chủ, người muốn...”

“Ta trở về khách sạn, người là nhân chứng của ta.”

Tô Bằng nói xong, từ bao súng bên hông rút ra khẩu súng lục Colt của mình, kiểm tra tình hình đạn dược một chút nói.

Hoắc Lâm thấy tư thế Tô Bằng, rất sáng suốt ép lời tuôn đến bên bờ môi, nuốt lại vào trong lòng.

Tô Bằng mang theo một ít binh sĩ xuống lầu.

Dưới lầu, cục trưởng Uy Đạt kia lúc này mới kịp phản ứng, tổ chức cảnh sát gọi xe cứu thương, cũng xông vào trong tòa nhà bắt những phần tử hắc bang bị thương tương đối nhẹ hoặc là không bị thương kia.

Tô Bằng lại nhân lúc Uy Đạt không để ý, vọt lên trên một chiếc xe Hummer, sau đó nổ máy, đi về trong nội thành... a

Chương 410: Châm dứt (1)

Phổ Lâm Đồn. Áo Đặc mặc quần áo trong, nhìn trước gương chiếu hình ảnh mình.

Trong gương xuất hiện một bộ dạng quái thốc, tựa hồ ở tuổi này, còn tràn đầy tinh lực vô hạn.

Có điều, Phổ Lâm Đồn. Áo Đặc lại biết, đây chỉ là hình ảnh.

Ở trong áo sơmì trị giá bảy ngàn đôla này, là một thân hình đã già yếu, da và mắt của hắn không còn quang trạch, cơ thể cũng bắt đầu lờn lẻo, bụng mỡ đã xuất hiện, trên trán cũng xuất hiện không ít nếp nhăn.

Mấu chốt nhất chính là, bộ vị đàn ông mấu chốt nào đó của hắn, cũng không quá tốt, bình thường đi tiểu luôn có chút cảm giác không sạch sẽ, hơn nữa, ở thời điểm mấu chốt, cũng có chút...

Cứng ngắt không dựng dậy.

Cũng may có Vạn Ngả Khả.

Trong lòng Phổ Lâm Đồn nói một câu, sau đó quay đầu lại, nhìn thoáng qua cô gái làm đồ ăn khuya cho mình trong phòng bếp kia.

Cô gái kia rất trẻ, chỉ hai mươi một tuổi, là một nữ lưu học sinh Nhật kiều, rất có cá tính, nhất là dáng người, hoàn toàn vượt qua nữ nhân châu Á bình thường.

Phổ Lâm Đồn trên thực tế, rất thiên vị cô gái Nhật kiều này, bởi vì cảm thấy nàng đủ mềm mại, ví như hôm nay, ở dưới sự trợ giúp của Vạn Ngả Khả, sau khi tiến hành hai ba tiếng kích tình, nữ nhân còn có thể dậy làm ăn khuya cho mình, nếu như là nữ nhân Âu Mỹ, loại chuyện này nghĩ cũng đừng nghĩ.

Nhìn đồng hồ báo thức, bây giờ đã là mười hai giờ đêm, Phổ Lâm Đồn biết hôm nay có một nhóm lớn hàng hóa sẽ đưa đến tổng bộ công ty Áo Đặc, có điều cháu của mình Lạp Bỉ đã rất quen thuộc nghiệp vụ, hoàn toàn có thể giao cho hắn làm việc.

Nghĩ tới đây, Phở Lâm Đốn. Áo Đặc thở dài. Từ sau khi con trai hấn chết, tâm của vị kiêu hùng hắc đạo này dần dần phai nhạt, chẳng những định xin nghỉ hưu sớm, còn hy vọng có thể ở trước về hưu, rửa sạch thân phận của mình.

Làm hai năm nữa, liền đem sinh ý giao cho Lạp Bửu quản lý thôi, ta rửa tay mặc kệ.

Phở Lâm Đốn thở dài, trong lòng nghĩ.

A!

Vào chính lúc này, tình phụ Nhật kiều trong phòng bếp, đột nhiên phát ra một tiếng kêu.

Sao vậy?

Phở Lâm Đốn nghe xong, trong lòng lập tức khẩn trương. Hấn mò súng ngắn trên mặt bàn, xông vào phòng bếp hô.

Phòng bếp trầm mặc một lúc, sau đó nghe được nữ nhân Nhật kiều bên trong nói.

Không có gì, cục cưng. Chỉ là phát hiện một con gì đó giống như chuột ở trong này...

Chuột?

Phở Lâm Đốn nghe xong, hơi nhú mày, có điều thở phào nhẹ nhõm, để súng xuống.

Cục cưng người có thể tới đây một chút không? Nó chính ở chỗ này...

Nữ nhân lại nói.

Phở Lâm Đốn nghe xong lắc đầu, nữ nhân này cái gì cũng tốt, chỉ là lá gan có hơi nhỏ.

Hấn cũng không hoài nghi, liền như vậy đi vào phòng bếp.

Cục cụng, chuột ở...

Phổ Lâm Đốn đi vào phòng bếp, vừa nói ra nửa câu, liền cảm giác ót mình bị thứ gì đó lạnh như băng chĩa vào.

Thân thể hắn lập tức cứng đờ, hắn thấy, trong phòng bếp, tình phụ Nhật Bản biểu lộ sợ hãi, nhìn phía sau mình, mà Phổ Lâm Đốn từ trong tủ bát phản quang nhìn thấy, phía sau mình, một nam nhân đang cầm một khẩu súng ngắn Colt, chĩa vào ót mình.

Người muốn làm gì? Là giết ta hay là đòi tiền?

Lão Áo Đặc dù sao cũng là người trải qua tinh phong huyết vũ, lúc này còn chưa mất đi tỉnh táo, chỉ giơ hai tay, hỏi người sau lưng.

Người này không đáp lời, chỉ nói với tình phụ Nhật Bản của lão Áo Đặc.

Người lại đây.

Tình phụ Nhật Bản kia, giống như một con chim cút run lẩy bẩy, đã đi tới, lão Áo Đặc chỉ thấy người đeo mặt nạ kia, lấy tay bóp đầu tình phụ Nhật Bản của hắn một lúc, Nhật tình phụ Bản kia, liền ngã xuống đất, mất đi ý thức.

Mà lúc này, nam nhân đeo mặt nạ lễ Halloween, một tay lấy mặt nạ từ trên mặt xuống, lộ ra một khuôn mặt người phương Đông, mang theo ý cười nói với hắn.

Phổ Lâm Đốn. Áo Đặc tiên sinh à? Chúng ta có thể nói chuyện rồi...

...

...

Kha Nhĩ Khắc ngồi ở trong biệt thự, trong căn phòng mà hắn cho là an toàn nhất, thân thể cứng còng, hết sức khẩn trương.

Ở trước mặt hắn, bày một khẩu súng, còn một cái điện thoại.

Trên mặt hấn mang theo mồ hôi lạnh, nhìn khẩu súng ngắn cùng điện thoại này.

Mấy lần, hấn đều cầm lấy súng, đem hòng súng đẩy lên cầm mình, từ góc độ này mà bắn, viên đạn nhất định sẽ bắn nát đầu hấn.

Nhưng mà, mỗi lần đều chỉ kiên trì vài giây đồng hồ, vị Kha Nhĩ Khắc tiên sinh này, đều một lần nữa thu súng ngắn về.

Một lần cuối cùng, hấn tựa hồ rốt cuộc hạ đủ quyết tâm, bóp cò, nhưng mà, cò súng lại hoàn toàn bất động.

Lúc này, hấn mới phát hiện, hóa ra vô thức, hấn ngay cả chốt an toàn cũng không mở.

Nhưng chỉ loại trình độ này, đã khiến dũng khí của Kha Nhĩ Khắc tiên sinh vốn không đủ, tiêu hao hầu như không còn.

Cuối cùng, Kha Nhĩ Khắc tiên sinh, không nhìn được hai tay che mặt của mình, không ngừng khóc ồ lên.

Là hàng xóm của Tô Bằng, vào lúc chiều, Kha Nhĩ Khắc đã biết, biệt thự Tô Bằng xảy ra vụ nổ mạnh.

Đương nhiên, hấn biết rõ, ai làm... lúc tài xế tóc vàng kia gọi điện thoại, hấn hoàn toàn nghe thấy.

Mặc dù có chút áy náy, nhưng ở trong lòng Kha Nhĩ Khắc tiên sinh, luôn có nguyện vọng lớn nhất, chính là Tô Bằng nổ chết, vĩnh viễn không nên có người tra được là Phổ Lâm Đốn. Áo Đặc làm, như vậy liền không liên lụy đến mình.

Nhưng mà không như mong muốn, căn cứ tin tức hấn có, lúc tối, cục cảnh sát Canberra xuất động toàn cục, căn cứ tin tức nội tuyến của hấn, là bắt Phổ Lâm Đốn. Áo Đặc đi.

Chương 411: Châm dứt (2)

Nghe được tin tức này, Kha Nhĩ Khắc lúc ấy như rơi vào hầm băng, ngốc trệ nửa ngày.

Lão Áo Đặc một khi bị bắt, những chuyện kia của hắn, chắc chắn đều bị khai ra... Bởi vì lão Áo Đặc, có lẽ sẽ nhận được giảm hình.

Kha Nhĩ Khắc đầu tiên là như phát điên loạn chuyển trong phòng, muốn làm gì đó, tuy nhiên lại phát hiện, hắn không làm được gì cả.

Chuyện này, không ai có thể giúp hắn.

Cuối cùng, Kha Nhĩ Khắc tuyệt vọng, cầm một bộ di động, cùng một khẩu súng, đi tới đây giữa căn phòng mà mình cho là vẫn an toàn.

Hắn ở cân nhắc cuối cùng, là báo nguy tự thú, hay là tự sát.

Nhưng cuối cùng, hắn bị ai phát hiện, hai lựa chọn này, hắn đều làm không được.

vì sao... vì sao...

Hai tay Kha Nhĩ Khắc che mặt của mình, không ngừng thống khổ nức nở.

Mà vào chính lúc này, hắn chợt nghe, trong phòng khách mình, tựa hồ vang lên tiếng tin tức TV.

Kha Nhĩ Khắc lập tức cả kinh, hắn nhớ rõ mình đã tắt TV, lúc này là ai mở chứ?

Nghĩ nửa ngày, Kha Nhĩ Khắc cầm súng ngấn lên, chậm rãi đi tới phòng khách.

Đi đến phòng khách, hắn phát hiện TV không biết khi nào thì đã mở ra, truyền phát tin chính là tin tức Canberra buổi chiều.

Mọi người xem tin! Ta bây giờ đang ở tổng bộ công ty Áo Đặc phía nam nội thành, ở đây vừa mới xảy ra một trận bắn nhau kịch liệt, cục cảnh sát Canberra xuất động một trăm ba mươi cảnh lực, tiến hành bắn nhau với thành viên hắc bang của công ty Áo Đặc.

Có điều, căn cứ người chứng kiến, ngoại trừ cảnh sát, tựa hồ còn cả đội ngũ quân nhân thần bí hư hư thực thực tham gia hành động công kích, hơn nữa sử dụng vũ khí hạng nặng. Bây giờ để chúng ta phỏng vấn thử cục trưởng cục cảnh sát Canberra - Uy Đạt, hẳn chỉ huy hành động ở hiện trường...

Cục trưởng Uy Đạt...

Không thể trả lời.

Trên TV, Uy Đạt mặt không biểu tình bước nhanh qua, có nhân viên cảnh sát ngăn phóng viên lại.

Vài tiếng la lên, Uy Đạt không nói chuyện, phóng viên cũng về phía màn ảnh.

Căn cứ một số tin tức, trong hành động lần này, chí ít có ba mươi người tử vong, phần tử hắc bang của công ty Áo Đặc gần như bị diệt toàn bộ, đầu mục chủ yếu bị bắn hạ...

Đầu mục chủ yếu bị bắn hạ?

Nghe được câu này, thân thể Kha Nhĩ Khắc chấn động.

Ngay sau đó, hắn đột nhiên nở nụ cười, cười ha hả.

Ha ha ha... Nhân vật chủ yếu đều chết hết? Vậy không phải lão Áo Đặc cũng đã chết?

Lão Áo Đặc chết, chuyện của ta, không phải là không ai biết sao?

Ha ha ha ha ha... Không cần ngồi tù, ta tự do!

Kha Nhĩ Khắc phát ra cuồng tiếu từ nội tâm, một loại cuồng hỉ xâm nhập hắn.

Nhưng mà, đột nhiên vào chính lúc này, TV đột nhiên bị tắt.

Chung quanh lâm vào trong bóng tối, mà ở trong bóng tối, từng âm thanh vang lên.

Ngài hình như rất vui, Kha Nhĩ Khắc tiên sinh.

Ai?

Kha Nhĩ Khắc lập tức lại khẩn trương lên, hắn cầm súng ngắn, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Nhưng mà, không đợi hắn xoay người lại, chợt nghe súng ngắn trong tay răng rắc một tiếng, tựa hồ bị vật gì đó chém.

Hắn cả kinh, nhưng ngay sau đó, một thanh lợi khí băng lạnh, đã đặt ở trên cổ của hắn.

Ngọn đèn sáng lên.

Là.. Là người?

Thấy người trước mắt, Kha Nhĩ Khắc lập tức la hoảng lên.

Ở trước mặt hắn, chính là...

Tô Bằng!

Rất giật mình à? Kha Nhĩ Khắc tiên sinh?

Tô Bằng mỉm cười, trong tay hắn nắm lấy một thanh nhuyễn kiếm, mũi nhuyễn kiếm, gác ở trên cổ Kha Nhĩ Khắc, súng ngắn của Kha Nhĩ Khắc, thì đã bị chém thành hai khúc, rơi trên mặt đất.

A... Ha ha, Tô tiên sinh, tại sao ngươi lại dùng vũ khí uy hiếp ta...

Kha Nhĩ Khắc miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nhìn Tô Bằng nói.

Kha Nhĩ Khắc tiên sinh, Trung Quốc có một câu ngạn ngữ, gọi là không thể nhìn bề ngoài một người để phán đoán nội tại một người, ngài chính là đại biểu trong đó.

Ai có thể nghĩ, Kha Nhĩ Khắc tiên sinh bề ngoài tao nhã, sinh động ở giới xã giao thượng tầng Canberra, phong độ nhẹ nhàng, lại là một khách làng chơi kinh niên, mỗi tháng đều phải đi ** hai lần.

Mà sở thích trên giường của ngươi cũng rất đặc biệt, thích vào lúc chính mình hưng phấn bóp chặt cổ họng kỹ nữ, để làm cho mình đạt tới **.

Đáng tiếc, ngươi ngẫu nhiên sẽ hưng phấn quá độ... Hai năm trước, ở trong một lần**, ngươi dùng sức quá lớn quá mãnh liệt, không ngờ thất thủ bóp chết một kỹ nữ... Chỉ là lúc ấy không ai chú ý ngươi, sau khi ngươi tỉnh táo lại, nhanh chóng sinh ra một kế hoạch, đem kỹ nữ bỏ vào túi du lịch mang đi, hơn nữa chặt xác, sau đó chôn ở bãi rác.

Chỉ là ngươi tuyệt đối không ngờ, hành vi của ngươi, lại bị người bắt được nhược điểm...

Ta nói đúng chứ? Kha Nhĩ Khắc tiên sinh?

Tô Bằng cầm trong tay nhuyển kiếm thu được từ chỗ sát thủ tóc húi cua, hỏi Kha Nhĩ Khắc.

Kha Nhĩ Khắc, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Những điều này là do lão Áo Đặc trước khi chết nói cho ta biết, bây giờ, ngài cũng có thể đi cùng lão Áo Đặc, có điều yên tâm, chỉ bằng điểm tội ác ấy, lão Áo Đặc cũng không cách nào lại uy hiếp ngươi trong địa ngục!

Tô Bằng nói, nói xong, một kiếm đâm về phía trái tim Kha Nhĩ Khắc!

Chương 412: Tài thần cuồng bạo (1)

Nhuyễn kiếm trong tay Tô Bằng, sau khi quán chú nội lực, trở nên rất cứng, nhuyễn kiếm sắc bén đâm vào trái tim Kha Nhĩ Khắc.

Kha Nhĩ Khắc chỉ quảy người một cái, đồng tử liền co rút nhanh, sau đó bắt đầu khuếch tán.

Hai cánh tay hắn, vô lực bắt lấy mũi kiếm Tô Bằng, vùng vẫy tượng trưng hai cái, liền không còn lực lượng, thân thể mềm nhũn, ngã xuống.

Tô Bằng thì thân thể thay đổi một góc độ, sau đó đem nhuyễn kiếm từ trái tim Kha Nhĩ Khắc rút ra.

Lập tức một chùm máu tươi bắn ra, có điều Tô Bằng đã tránh khỏi phương hướng bắn ra, không một giọt nào rơi vào thân.

Nhìn Kha Nhĩ Khắc đã tắt thở, trong lòng Tô Bằng hơi cảm thán một tiếng, lúc trước vẫn là hắn dẫn mình vào vòng xã giao Canberra, không ngờ cuối cùng lại là mình kết liễu hắn.

Có điều trong lòng Tô Bằng cũng không hề áy náy, tội mà bản thân Kha Nhĩ Khắc này phạm phải, phóng tới Trung Quốc đã có thể phán tử hình, cộng thêm lần này, hắn gần như hợp mưu với lão Áo Đặc, thiếu chút nữa giết chết bản thân.

Giết hắn rồi, trong lòng Tô Bằng, không có áy náy gì.

Tô Bằng thở phào một hơi, dùng sô pha nhà Kha Nhĩ Khắc lau lau nhuyễn kiếm bản thân, đem nhuyễn kiếm thu hồi bên hông.

Trên tay Tô Bằng mang theo bao tay, không có lưu lại bất cứ dấu vết gì ở trong nhà Kha Nhĩ Khắc, mà cảnh sát một lúc nửa khắc, cũng không phát hiện ra cái chết của Kha Nhĩ Khắc, cùng cái chết của lão Áo Đặc có liên quan gì, càng đừng hoài nghi đến người mình.

Có điều Tô Bằng, vẫn đi tới trước mặt TV, đem dây điện TV giật xuống, sau đó kéo đứt, lộ ra sợi đồng trong dây điện, sau đó lại đem then cài cửa cắm ở trên nguồn điện, sau đó đem sợi đồng ném trên thảm lông dê ở trong phòng.

Lập tức, sợi đồng liền bén tia lửa điện, nguồn điện cũng bắt đầu rung keng keng, bốc cháy, mà thảm lông dê, cũng đã bị đốt.

Tô Bằng thì xoay người, nhanh chóng lên lầu hai biệt thự, từ cửa sổ nhảy ra ngoài, rời khỏi nhà Kha Nhĩ Khắc.

...

...

Sáng hôm sau, Tô Bằng tỉnh lại ở khách sạn Hi Nhĩ Đồn.

Sau khi hành động ngày hôm qua kết thúc, Tô Bằng đã biết người động thủ với mình là ai, cộng thêm tập đoàn Áo Đặc cơ hồ bị phá hủy cả, đã không có ai uy hiếp được sự an toàn của Tô Bằng.

Cho nên Tô Bằng khiến đại bộ phận binh sĩ bảo an về doanh huấn luyện của bọn hắn, chỉ để lại hai mươi nhân viên bảo an mặc y phục hàng ngày mới điều tới, cảnh giới ở tầng khách sạn Hi Nhĩ Đồn mà mình ở.

Về phần hai tầng khách sạn khác, cứ để trống vậy, Tô Bằng đã thông báo Hoắc Lâm, bảo hắn ngày hôm sau trả phòng, chỉ để lại tầng mình ở này.

Cho nên vào ngày hôm sau khi Tô Bằng rời giường buổi sáng, Hoắc Lâm đã xuất hiện ở trong phòng, báo cáo tình huống phát triển của hôm qua.

Hành động đêm qua, công ty Áo Đặc tử vong ba mươi một người, hai mươi bảy người trong đó là thành viên trung tâm của công ty, cảnh sát bao vây nơi đó, ba người bị đạn lạc bắn trúng, có điều đều thương nhẹ, trên cơ bản đều là không cần thận bị thương ngoài da. Người của chúng ta, không ai bị thương, ngay cả vết thương nhẹ cũng không có. Mà thành viên công ty Áo Đặc may mắn còn tồn tại, hai mươi một người bị bắt, bộ phận bị đưa đến bệnh viện, bộ phận ở cục cảnh sát Canberra.

Buổi sáng hôm nay, cục cảnh sát lần nữa triển khai hành động, có bắt một số thành viên trung tâm của công ty Áo Đặc tối hôm qua không ở trong cao ốc, mà thi thể Phở Lâm Đồn. Áo Đặc, đã ở trong nhà tình phụ hắn, bị người phát hiện.

Hoắc Lâm nói tới chỗ này, chú ý nhìn thoáng qua Tô Bằng, trong lòng hắn đương nhiên tồn tại một số hoài nghi, có điều ngược lại không ngờ là Tô Bằng tự mình ra tay giết người, mà là hoài nghi Tô Bằng từ cách khác, tìm sát thủ giết chết Phở Lâm Đôn. Áo Đặc.

Nói như vậy, công ty Áo Đặc đã triệt để xong đời, thật sao?

Tô Bằng ngồi ở trước bàn ăn, vừa ăn thức ăn giá trị xa xỉ, vừa nói, món ăn do đầu bếp Hi Nhĩ Đôn làm, bọn họ không làm tốt như đầu bếp món ăn Trung Quốc, vì vậy dựa theo lý giải của bọn họ tìm một đầu bếp Nhật Bản họ cho rằng cũng là khẩu vị phương Đông.

Ừm, công ty Áo Đặc xong đời rồi.

Hoắc Lâm khẽ gật đầu, nói.

Cảnh sát ở trong đồng kiến trúc kia, tìm ra hai cái rương, tổng cộng một trăm mười bốn kg Heroin... Đây là vụ án buôn lậu Heroin lớn nhất cảnh sát Canberra phá được trong hai mươi năm, căn cứ giá trị cùng sức nặng của những độc phẩm này, cảnh sát phỏng chừng cũng không phải hoàn toàn sản xuất cho kẻ nghiện của Canberra, còn có thể là đường dây cả Úc, cấp trên rất xem trọng, quyết định tra rõ.

Biết rồi, bên công ty Lôi Đôn thế nào?

Tô Bằng dùng chiếc đũa kẹp lên một miếng thịt cá, hỏi Hoắc Lâm.

Âu Nhã Ny tiểu thư rất không hài lòng với ngài, có điều vẫn tiến hành xã giao, đã cùng cao tầng chính phủ Úc đạt thành lượng giải, hành động ngày hôm qua biến thành cục cảnh sát Canberra bởi vì cảnh lực không đủ nên cầu viện công ty Lôi Đôn, không có để lại dấu vết gì, nhưng Âu Nhã Ny tiểu thư có nói qua, nàng hi vọng đây chỉ là một sự kiện đặc thù, nếu phát sinh sự kiện tương tự lần nữa, nàng không thể không mở họp đồng sự, một lần nữa cân nhắc vấn đề quyền khống chế của ngài với lực lượng bảo an của công ty Lôi Đôn.

Tô Bằng đưa thịt cá vào miệng, vị thịt cá rất không tồi, có chút cảm giác mềm thơm.

Chương 413: Tài thần cuồng bạo (2)

Ăn thịt cá xong, Tô Bằng gật đầu, nói.

Biết rồi, người tiếp tục theo dõi chuyện này, thấy có chỗ bỏ sót hay không, nếu có nguy hiểm chúng ta xem nhẹ, hoặc là tình huống mới, tùy thời báo cáo với ta, đúng rồi, còn có một chuyện, người ở Canberra xem thử, nơi nào có bán khu nhà cấp cao, không phải loại biệt thự ta ở trước kia, mà là dạng trang viên... Người biết Tát Lâm. Tác Phi Đặc không? Tham khảo chỗ như vậy.

Hoắc Lâm nghe xong, gật đầu tỏ vẻ biết khu nhà cấp cao kia, có điều chân chờ một chút, nói.

Ông chủ, trong tài khoản chúng ta bây giờ...

Không cần để ý tài khoản, không lâu sẽ có tiền chuyển vào.

Tô Bằng nói, sau đó nói.

Người trước tìm chỗ phù hợp, đúng rồi, vì chuyện ngày hôm qua nên ta rất mệt, hôm nay cần nghỉ ngơi, ta muốn giữ yên tĩnh tuyệt đối, cho dù làm xong chuyện, nếu ta còn ngủ cũng không nên quấy nhiễu ta.

Hoắc Lâm gật đầu, hẩn lại khai báo hai câu, liền ra ngoài làm việc.

Tô Bằng thì căn dặn nhân viên bảo an trong tầng này, chỉ cảnh giới ở bên ngoài, trừ phi gặp phải công kích võ trang, nếu không tình huống khác, hết thấy không được quấy rầy bản thân nghỉ ngơi.

Nhân viên bảo an đều nhận được căn dặn, ra phòng, tự đi cảnh giới.

Mà Tô Bằng, thì mang máy chủ trò chơi, đi vào phòng ngủ chính, lấy ra một bàn máy chủ, đặt ở trên giường.

Có điều Tô Bằng cũng chẳng trực tiếp đăng nhập trò chơi, mà suy nghĩ một lát, sau đó lấy ra điện thoại di động, dùng sim bản thân không thường dùng, gọi một cú điện thoại.

Không bao lâu, điện thoại kết nối.

Chào người, ta là tài thần cuồng bạo, bây giờ đang chuyển tiếp điện thoại, xin bấm thông tin mật mã người biết.

Trong điện thoại chính là thanh âm trả lời tự động.

Mật mã. 75376311.

Tô Bằng nhớ lại, ở trên điện thoại di động nhập dãy số này.

Sau khi nhập xong, điện thoại vang lên một tiếng Tích, tựa hồ được chuyển tới chỗ nào đó.

Lúc này, microphone điện thoại bên kia, mới chính thức được người bắt máy, một nam tử giọng chừng bốn mươi tuổi tiếp điện thoại, dùng tiếng trung nói rõ ràng.

A lô, ta là tài thần cuồng bạo, người là người chơi trò chơi tử vong à, định bán hoàng kim chơi gmo?

Ừm, bán hoàng kim trò chơi.

Tô Bằng đáp một tiếng, nói.

Gọi ta Tề Dã đi, ta ở trang web người luân hồi thấy post của người, người định mua hoàng kim lượng lớn sao? Lượng hoàng kim trò chơi trong tay ta không ít, người ăn nổi chứ?

Hmm, nếu ta dám gửi bài post kia, tất nhiên nắm chắc, người có bao nhiêu, ta sẽ ăn bấy nhiêu, người có thể lấy ra bao nhiêu?

Người bên kia điện thoại nghe xong, tựa hồ nâng trạng thái, hết sức hào khí nói với Tô Bằng.

Có bảo đảm này là tốt rồi, hai vạn lượng hoàng kim, ăn nổi chứ?

Hai vạn lượng?

Nghe được con số này, ngữ khí người bên kia điện thoại lập tức trì trệ, dừng một chút, mới lên tiếng.

Có thể ăn, có điều người phải để ta thời gian một hai ngày quay vòng tài chính, người phải biết rằng, ta là một lượng hoàng kim đối mười ba vạn năm ngàn nhân dân tệ, hai vạn lượng, chính là hai tỷ bảy nhân dân tệ...

Không phải hai tỷ bảy, là ba tỷ sáu.

Tô Bằng cắt lời đối phương, nói với hấn.

Cái gì?

Nghe nói thế, tài thần cuồng bạo điện thoại bên kia lập tức la một tiếng, thanh âm cũng mang theo ít phần nộ.

Người không hiểu số học, hay là không hiểu tiếng Trung? Ta trong post kia, đã viết rõ, một lượng hoàng kim đối mười ba vạn năm ngàn nhân dân tệ, hai vạn lượng hoàng kim, chính là hai tỷ bảy nhân dân tệ! Người có hiểu không?

No, No, không phải như vậy.

Tô Bằng lắc đầu, nói vào điện thoại.

Ta còn nhớ rõ trong post của người còn nói qua, số lượng nhiều sẽ ưu tiên, là sẽ tăng giá.

Vậy cũng không thể nào từ 1 so 13,5 vạn, biến thành 1 so với 18 vạn!

Đối phương quát.

Ha ha, tài thần tiên sinh, nếu ta là tán hộ bình thường, có lẽ giá cả người cho, như vậy đủ rồi... Có điều, nếu ta khai ra giá cả này, liền cho thấy ta cũng không phải người hoàn toàn không biết gì cả về chân tướng... Tài thần tiên sinh, nếu không đoán sai, người cũng biết tin đại khái trong thời gian chừng nửa năm, trò chơi sẽ vào loạn thế, mà hoàng kim trong trò chơi, sẽ tăng vọt trên phạm vi lớn?

Tô Bằng nói vào điện thoại.

Nghe được lời của Tô Bằng, điện thoại bên kia, rõ ràng trầm mặc một chút, sau nửa ngày, người bên kia điện thoại mới ồm ồm nói.

Người cũng biết tin tức này? Nếu biết, ta thấy trong tay người cũng có không ít hoàng kim, sao không đợi đến lúc đó lại bán?

Không nên đánh cuộc cả gia tài ở trên một tin tức, là nguyên tắc gần đây của ta.

Tô Bằng nói, hần nói với vị tài thần cuồng bạo kia.

Nói thật đi, hoàng kim ở trên tay ta, cũng không phải chỉ có chừng này, chỉ là ta không muốn đánh cuộc cả trong tin giá vàng tăng này, định đem một phần hoàng kim bày ra, mà đúng lúc, ta phát hiện người.

hết thấy giao dịch trên website người luân hồi, đều là trong suốt hóa, ngoại trừ mã số trang web của người giao dịch sẽ bị che dấu, giao dịch thành công hay không, sẽ trực tiếp hiện ở dưới post, đây là để những người sử dụng trang web khác càng có lòng tin.

Mà ta quan sát post của người, người thu mua hoàng kim, cũng đã một thời gian ngắn rồi, có điều mỗi lần đều chậm một bước, hoàng kim thu được, sợ là ngay cả hai ngàn lượng cũng chưa tới, ta nói có đúng không, tài thần tiên sinh?

Tô Bằng nắm điện thoại, nói với bên kia điện thoại...

Chương 414: Trụ sở

“Hừ! Thu ít thì thế nào? Hoàng kim ta thu ít, thì sẽ mua vàng giá đắt của người sao?”

Tài Thần Cuồng Bạo hừ lạnh một tiếng nói.

Cũng không kém là bao.

Tô Bằng cười cười, nói với điện thoại, hần nói tiếp.

“Ta thấy tốc độ tăng giá hoàng kim của trò chơi trong tửu quán Luân hồi này, đại khái mười ngày trước, giá vàng vẫn còn khoảng mười vạn, bây giờ chưa tới hai tuần lễ đã tăng lên đến mười ba vạn năm, nếu cứ tiếp tục loại tốc độ này, sợ là không đến một tháng, giá vàng đã có thể tăng tới hai mươi vạn.

“Bây giờ cho dù là phân tán ra thì cũng có một số người nhạy cảm cảm giác được điều không đúng, xem ra tin tức giá vàng sắp tăng lên cao cũng không tính là quá bí mật, ít nhất, ta, ngươi, còn có người của Hội Trân Bảo, đều biết.

“Ta xem tình thế bây giờ, đến cuối tháng sau, giá vàng rất có thể sẽ vượt qua mức hai mươi vạn, mà còn danh tiếng của ngươi không bằng những người thu hoàng kim khác, người comment lại dưới bài post của ngươi cũng không nhiều lắm, ngươi mấy lần tăng giá, cũng đều là bị động đi theo giá của người khác, vẫn thu không được hoàng kim như cũ... Dựa theo tốc độ này, lúc giá vàng tăng tới hai mươi vạn, đoán chừng ngươi vẫn còn đang thu không đến năm ngàn lượng, khi đó ngươi đã là bị động.

“Mà còn ta, trên ngươi vừa vặn có một lượng hoàng kim lớn, chỉ có điều ta cảm thấy giữa hai mươi vạn với mười tám vạn cũng chẳng kém nhau bao nhiêu, muốn ra tay trước, cho nên liên lạc với ngươi. Nếu ngươi không cần thì ta cũng không sao cả, cùng lắm thì chờ một tháng nữa, chờ giá vàng tăng tới chừng hai mươi vạn, thì lại ra tay, có điều khi đó chưa hẳn đã bán cho ngươi.

Tô Bằng chậm rãi nói với điện thoại bên kia.

Tài thần cuồng bạo bên kia điện thoại, sau khi nghe xong không khỏi trầm mặc.

Tình thế của hắn, cũng là hết sức khó xử.

Tuy rằng thoát nhìn hắn không chế được một lượng lớn hoàng kim làm vốn, bộ dạng giống như là một ông chủ hoàng kim lớn, nhưng trên thực tế, thân phận thực tế của hắn chỉ là một người phụ trách mà thôi.

Tiền của hắn, đều là người ở trên cho hắn, để hắn tiến hành thao tác trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, mà còn người ra mặt dường như có chút cứng nhắc, không chế tài chính vô cùng nghiêm khắc, khiến hắn phải dùng giá thấp để hút hoàng kim vào.

Bởi vì so với người khác luôn nhiều hơn một thủ tục, lúc thu hoàng kim trong trò chơi, tài thần cuồng bạo luôn chậm hơn người khác một bước. Lúc người khác ra mười một vạn thì hắn vẫn còn đang ở khoảng mười vạn, lúc người khác ra mười ba vạn, hắn chỉ có thể ra mười hai vạn năm.

Mà còn cấp trên của hắn, dường như có kế hoạch lớn gì đó, gần đây ở trong trò chơi muốn thu được một số lượng hoàng kim lớn, mà còn số hoàng kim tài thần cuồng bạo thu được, bây giờ còn không đủ ba ngàn lượng, cấp trên rất không hài lòng. Mà còn tài thần cuồng bạo, mượn cơ hội này trò chuyện với người ở cấp trên, trải qua mấy phen cực lực tranh thủ, mới tranh thủ được quyền lợi tự định giá thu hoàng kim.

Ngay lúc này, hắn nhận được điện thoại của Tô Bằng, nói thật, hai vạn lượng hoàng kim trong trò chơi, hắn thật sự không muốn vứt bỏ khoản giao dịch này, nhưng mà đành bất đắc dĩ. Cuối cùng quyền quyết định không có ở trong tay hắn.

Cuối cùng, tài thần cuồng bạo, cắn răng nói.

“Bằng hữu, chuyện này ngươi cho ta suy nghĩ một chút, trước tám giờ tối nay ta sẽ gọi điện thoại cho ngươi, rồi xác định khoản giao dịch này có thể đạt thành hay không.

“Có thể, có điều tốt nhất nên nhanh lên một chút, ta không có nhiều kiên nhẫn, ta nhiều nhất chỉ chờ ngươi hai mươi bốn tiếng đồng hồ, nếu ngươi không thu vậy coi như xong.

Tô Bằng nói, sau đó ước định thời gian trò chuyện tiếp theo với tài thần cuồng bạo rồi cúp điện thoại.

Sau khi để điện thoại xuống, Tô Bằng lắc đầu, hắn đã cảm giác được một chút, tài thần cuồng bạo này dường như cũng không phải là người có thể làm chủ được, nếu không người này rõ ràng tỏ vẻ muốn thu được nhiều

hoàng kim, nhưng mà giá cả luôn luôn theo không kịp. Người sáng suốt phân tích một chút liền có thể cảm giác được tài thần cuồng bạo này hình như ở trong một hệ thống tương đối cứng nhắc, quan liêu, hành động không được linh hoạt.

Có điều Tô Bằng nhìn thái độ của hắn, lại giống như rất cần hoàng kim gấp, cho nên mới gọi điện thoại liên lạc với hắn.

Hắn không cần, cũng không sao cả. Tô Bằng vẫn còn có một tháng để hoà hoãn, có thể đợi xem, xem giá vàng khi đó tăng tới bao nhiêu.

Dù sao hoàng kim trong trò chơi bây giờ là đồng tiền mạnh, trên tay Tô Bằng có hàng, trong lòng không hoảng hốt.

Nghĩ đến đây, Tô Bằng thu hồi điện thoại lại, đi tới giường trong phòng ngủ, chuẩn bị tiến vào trò chơi.

...

Một văn phòng tuy rằng cũng không hẳn là bản cùng, nhưng cũng phải nói là rất đơn giản, một người mặc áo khoác ngoài bằng vải nỉ cúp điện thoại xuống.

Người mặc áo khoác ngoài bằng vải nỉ này khoảng chừng hơn 40 tuổi, đầu vuông mặt chữ điền, cái cằm cũng vuông, cả người cũng vuông vức, thoát nhìn hết sức khôi ngô, mặt mày của hắn cũng hết sức nẩy nở, xem ra cũng khá độ lượng.

Chẳng qua là hai hàng lông mày của hắn lúc này gần như đã nhăn chặt lại với nhau.

Hắn nhíu mày suy tư hồi lâu, mới cầm lấy điện thoại trong văn phòng, bấm gọi một dãy số.

Sau khi bấm dãy số này, hắn nói vào trong điện thoại hai câu, sau đó đã cúp điện thoại, bắt đầu chờ đợi.

Không đến năm phút đồng hồ, trong văn phòng này có một người đàn ông đi tới.

Nam nhân đi tới này, thân thể xem ra cũng coi như tráng kiện, dáng người trung bình, mang theo một cặp mắt kiếng gọng vàng, mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn bây giờ tương đối ít thấy.

Thân thể người này thoạt nhìn rất cường tráng, nhưng mà không biết vì sao, tất cả mọi người nhìn mặt hắn, đều sẽ sinh ra một loại cảm giác ” Người này rất âm hiểm”, ” Người này nhất định có tâm tư đặc biệt”, ” Người này nhất định là làm việc ở trong cơ quan”...

Thấy người này đi vào, nam nhân mặt chữ điền kia đứng lên, mở miệng nói.

“Triệu thư ký.

Người đàn ông mang mắt kiếng gọng vàng tiến vào nhẹ gật đầu, nói.

“Thái Thân, người gọi điện thoại cho ta có chuyện gì sao?

“Là như thế này, trong trò chơi có người muốn bán hoàng kim, chẳng qua là giá cả...”

Vị nam nhân dáng vẻ vuông vức này, chính là ” Tài thần cuồng bạo” vừa rồi mới trò chuyện với Tô Bằng, mà còn Thái Thân, là tên họ thật của hắn.

Lúc này, hắn đem nội dung của cuộc trò chuyện giữa hắn với Tô Bằng, nói cho người gọi là ” Triệu thư ký” này một chút.

Triệu thư ký nghe xong, vẻ mặt dường như không có biến hóa gì, có điều cẩn thận quan sát, thì có thể phát hiện trong ánh mắt của hắn, toát ra một tia không kiên nhẫn.

Chỉ nghe hắn nói.

Thái Thân, thời gian người tới trụ sở này cũng không tính là ngắn, ta nghĩ người cũng nên biết ý của cấp trên, ý của cấp trên là muốn trong trò chơi này thu được lợi nhuận, nhận được một số thứ không có khả năng có được trong hiện thực, nhưng cần phải không chế chi phí. Ta biết trên người người có nhiệm vụ, phải trong vòng ba tháng từ trong trò chơi thu được một vật phẩm quan trọng, nhưng mà cũng không thể để cấp trên đầu tư cho người nhiều như vậy, nhất là không thể bắt tay với những thương nhân trong trò

chơi này, không thể để cho những phần tử đầu tư buôn bán kia lấy được tiền của cấp trên.

“Ta biết.

Thái Thân nói, hẳn cũng hết sức quen thuộc Triệu thư ký này, chỉ là một con chó trung thành của cấp trên mà thôi, nhưng mà trên thực tế cho dù là sự tín nhiệm đối với Triệu thư ký hay là những phương diện khác, hẳn có ý kiến gì đều phải thông qua người này truyền đạt lại.

“Nhưng mà, Triệu thư ký, người kia nói là sự thật, vật mà cấp trên muốn, giá thấp nhất cũng sẽ không thấp hơn năm vạn lượng hoàng kim, vốn là số tiền cả căn cứ để dành cùng với sản xuất trong trò chơi cũng chỉ khoảng ba vạn bảy ngàn lượng, nhưng còn phải duy trì cho sự phát triển trong trò chơi, phải có khoảng một vạn năm ngàn lượng hoàng kim để làm vốn lưu động cho các hoạt động, nếu không hệ thống trong trò chơi sẽ không cách nào vận hành được.

Nếu cứ như vậy, chúng ta sẽ có một lỗ hổng khoảng ba vạn lượng hoàng kim, vốn là cấp trên sẽ trợ cấp đầu tư một chút, nhưng mà ai ngờ được, giá hoàng kim trong trò chơi lại tăng nhanh như vậy, vốn có thể thu được ba vạn lượng hoàng kim, bây giờ chỉ có thể được khoảng hai vạn lượng.

Mà cứ tiếp tục như vậy, vẫn sẽ thu mua không được... Sau đó, giá tiền hoàng kim trong hoàng kim, sớm muộn cũng sẽ tăng lên gấp đôi!

“Bây giờ, trước mặt chúng ta có một cơ hội thu mua hai vạn lượng hoàng kim duy nhất, ta mạnh mẽ đề nghị cấp trên nên nắm chặt cơ hội lần này, nếu không... Ta không dám cam đoan, ba tháng sau khi có thể lấy được đồ mà cấp trên muốn hay không.

Thái Thân nhún vai, nói với Triệu thư ký.

Triệu thư ký nghe xong, chăm chú nhìn Thái Thân một hồi lâu, mới lên tiếng.

Việc thu mua món đồ kia là chuyện tuyệt đối không thể từ bỏ, tất nhiên phải thu được, về phần đề nghị người nói, ta sẽ đi hỏi ý kiến cấp trên.

Nói xong, Triệu thư ký này cũng không có tỏ vẻ gì, quay đầu rồi rời khỏi phòng làm việc.

Thái Thân thở dài một hơi, ngồi trong phòng làm việc, xoa trán.

Ngay lúc này, lại truyền đến tiếng gõ cửa.

Vào đi.

Thái Thân sửa sang lại dung nhan một chút, mới nói với người ngoài cửa.

Cửa phòng làm việc mở ra, một cô gái đi đến.

Nếu Tô Bằng thấy cô gái này, chắc chắn sẽ lập tức kinh ngạc, bởi vì cô gái này chính là thanh mai trúc mã của Tô Bằng... Ninh Thái!

“Thái thiếu tá, đây là bảng biểu tháng này trong trò chơi của trụ sở.

Tô Bằng của các người trước kia... Nên ta muốn hỏi một chút người này như thế nào?

Chương 415: Trang bị mới (1)

Trong tay Ninh Thái cầm một phần văn kiện, đi vào văn phòng, đặt ở trên bàn làm việc của Thái Thân, Thái Thân xoa xoa cái trán, nói với Ninh Thái.

“Ninh tiểu thư, sau này không nên gọi ta là thiếu tá... Người cũng không phải là không biết, chúng ta đều là bị cưỡng chế đến nơi đây, thiếu tá cũng là đối phương đặt cho thân phận của ta, trong hồ sơ quốc gia có biên chế của ta hay không cũng không biết.

Ninh Thái nghe xong, không có biểu lộ gì, nói.

“Thái thiếu tá, chúng ta đi đến trụ sở này, một quân hàm cũng là bị cưỡng chế, đây là quy định ở đây, ta không muốn vi phạm.

“Được rồi...

Thái Thân cười khò lắc lắc đầu, nói.

“Đã biết rồi, người đi về trước đi... Đợi một chút, ta hỏi người một chuyện.

Ninh Thái xoay người lại, nhìn về phía Thái Thân, quăng qua ánh mắt nghi vấn.

“Trước kia ở công ty của các người, có một người gọi là Tô Bằng phải không? Người có quen hắn không?

Cơ thể Ninh Thái giật mình một chút, có điều lập tức khôi phục lại như bình thường, nói.

“Chỉ là quan hệ công việc, năng lực cá nhân của hắn rất được, có chuyện gì vậy?

“Không có việc gì, chẳng qua là gần đây tổ tin tức có báo cáo, nói trên giang hồ trong trò chơi mới nổi lên một kiếm thủ tuổi còn rất trẻ, được xưng là Huyết Thủ ma kiếm, dường như rất lợi hại, xem tin tức chính là đồng nghiệp

“Tô Bằng sao?

Nghe được Thái Thân hỏi như vậy, Ninh Thái suy nghĩ một lát, nói.

“Ta đối với hắn không hiểu rõ lắm, nhưng đối với năng lực của khai phá nhiệm vụ ẩn của hắn thì phải là lau mắt mà nhìn, trong vòng một tháng ngắn ngủn, đã có thể đem nhân vật trong trò chơi phát triển đến tình trạng kia, trong công ty rất ít khi thấy được.

“Ừm... Ta cũng có đọc được một số tin tức về hắn, mới muốn hỏi người một chút, nhân vật của hắn trưởng thành trong thời gian rất ngắn, nhưng lại đạt đến một trình độ rất cao... Người xem xem, đạt tới loại chiến tích này, trong mấy người trọng yếu được trụ sở bồi dưỡng, có mấy người có thể đạt tới đâu.

Thái Thân nói, nói xong đem tư liệu trên bàn làm việc đưa cho Ninh Thái.

Ninh Thái nhận lấy tư liệu, nhanh chóng lật ra xem một chút, nói.

“Độ phát triển như thế này... Trong trụ sở không có mấy người có thể làm được, có điều nếu chúng ta bây giờ có thể hoàn thành loại nhiệm vụ ẩn này, như vậy, hai vị ” chiến sĩ siêu cấp” trong trụ sở có lẽ có thể trong vòng bốn tháng tới đạt đến trình độ này.

“Như vậy sao... Ta đã biết rồi.

Thái Thân nghe xong, nhẹ gật đầu nói với Ninh Thái.

“Không có chuyện gì nữa, người trở về đi.

Ninh Thái gật đầu, đem tài liệu trong tay bỏ lại trên bàn, đi ra ngoài.

Chỉ có điều lúc này trong lòng Ninh Thái cũng không bình tĩnh như vậy.

“Tô Bằng, người bây giờ ở trong trò chơi đã đạt tới loại trình độ này sao? Người có nhận được tin tức ta gửi cho người hay không?

Trong lòng Ninh Thái, thầm suy nghĩ...

...

...

Lúc này Tô Bằng đang đăng nhập vào trong trò chơi.

Định đứng lên, thời gian hần hện với vợ chồng Thái Tuấn Hoa và Lương Úy cũng sắp đến rồi.

Mà ở trong trò chơi, Tô Bằng rốt cuộc cũng nhận được trang bị do bọn A Triết với Phương Huyền Nhã gửi đến.

Ở hành y đường, Tô Bằng từ trong tay Từ bá nhận được trang bị của mình.

Trang bị được đặt ở trong hộp bằng cây mây, là do khoái mã phi ngày đêm mới đưa tới được.

Tô Bằng sau khi nhận lấy chiếc hộp này, cũng chẳng dừng lại, đi thẳng đến tiểu lâu mới mở hộp ra.

Quả nhiên, vừa mở cái hộp ra, phía trên chính là Vũ Y Nghệ Hồng chói mắt như cầu vồng.

Tô Bằng đối với Vũ Y Nghệ Hồng cũng hiểu biết tương đối nhiều, không có đặc biệt quan sát, lấy ra trước để ở một bên, rồi lại tiếp tục nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy ở bên trong, còn có hai bộ trang phục.

Trong đó có một bộ trang phục là một thân màu đen, chẳng qua là chất liệu so với trang phục bình thường có sự khác biệt. Bộ trang phục này, nhìn chất liệu, không giống như là do vải vóc làm thành, ngược lại giống như là dùng sợi tơ được làm bằng kim loại dệt thành.

Tô Bằng lấy bộ trang phục này ra, cảm giác trang phục này có thể kéo dài và dất mỏng đặc biệt tốt, đặc biệt có thể co giãn khiến người ta có chút liên tưởng đến trong Thất Long Châu, bộ trang phục của bộ đội đặc chủng, còn có loại trang phục chiến đấu mà Bồi Cát Tháp thường xuyên mặc kia.

Mà trang phục này, không biết có phải là lấy ý tưởng từ Thất Long Châu hay không, bộ dáng cũng có chút giống.

Trang phục là màu đen, nhưng trên bả vai với đầu gối, còn có phần ngực ở vị trí trái tim, có đính một chút kim khí, Tô Bằng kéo kéo một chút thử xem cường độ, cảm giác cường độ của trang phục này ngoài việc cực kỳ mạnh mẽ ra, độ co giãn cũng vô cùng tốt, cho dù dáng người nào cũng có thể mặc vào được. Thấy cường độ này, ít nhất có thể ngăn cản được đao kiếm bình thường.

Không chỉ như thế, lúc Tô Bằng vuốt ve bộ quần áo này, cũng cảm giác được khi sờ vào y phục này, cho dù là da thịt trên tay hay là nội lực, cũng đều nhận lấy sự kích thích từ một cỗ lực lượng kì dị, dường như càng thêm linh hoạt, nếu mặc bộ quần áo này lên người, nhất định là có thể khiến thân thể càng thêm linh hoạt, kích thích hiệu quả hoạt tính của thân thể.

“Cái này... Hẳn là trang phục chiến đấu nhỉ?”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, đem bộ y phục này lấy ra, để ở trên giường.

Phía dưới trang phục chiến đấu này, còn có hai kiện trang bị.

Tô Bằng nhìn một chút, một kiện trong đó là trang phục màu vàng.

Nếu trang phục chiến đấu vừa này có một bộ phận giống như là tơ kim loại, thì một bộ y phục cuối cùng này, khiến người ta có cảm giác hoàn toàn do tơ vàng dệt thành.

Bộ y phục cuối cùng này, toàn thân đều là màu vàng, hơi đỏ sậm, chính là cảm giác hoàn toàn là vàng ròng.

Chẳng qua là bộ y phục này cầm trong tay, tuy rằng so với hai bộ y phục kia thì hơi nặng, nhưng lại giống như thủy ngân, thậm chí có thể lưu động, nặng như vàng ròng nhưng lại có sự mềm mại như tơ lụa, cũng không biết là sử dụng phương pháp gì tạo thành.

Sức chống đỡ của trang phục này cũng không kém là bao so với trang phục chiến đấu, hơn nữa Tô Bằng lúc cầm lấy bộ y phục này, liền có một loại tâm tình cảm giác cực kỳ yên tĩnh, dường như suy nghĩ của mình được đề cao không ít.

“Đây là quần áo bằng tơ vàng?”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, nhìn chất liệu của bộ y phục này, cảm giác đây hẳn là bộ y phục tơ vàng mà Phương Huyền Nhã đã nói qua.

Mà ở tầng dưới chót của cái hộp này, còn có một trang bị, cùng với mấy cái bình sứ được đựng trong da trâu.

Trang bị kia là một đôi giày màu đen đế mỏng, phía dưới giày thì lại là một phong thư.

Chương 416: Trang bị mới (2)

Tô Bằng lấy giày ra, sau đó cầm bức thư lên, nhìn một chút.

Sau khi xem qua, Tô Bằng chậm rãi lộ ra nụ cười mỉm.

Thư là do hai người Phương Huyền Nhã cùng với A Triết ghi, chủ yếu là nói rõ thuộc tính của những trang bị này.

Thuộc tính của ba bộ trang phục, trước kia ở điện thoại Phương Huyền Nhã cũng đã nói qua với Tô Bằng, cũng không nói lại nữa.

Mà còn đôi giày này, thì lại là trang bị Phương Huyền Nhã mới làm ra, gọi là Đăng Thiên Ngoa.

Thuộc tính của Đăng Thiên Ngoa ngoại trừ sức chống đỡ đầy đủ, có thể phòng ngự đao kiếm bình thường ra, chính là nguyên liệu chế luyện ra nó.

Căn cứ theo như trong thư của Phương Huyền Nhã, trong đôi Đăng Thiên Ngoa này, cũng sử dụng một số khoáng thạch phản trọng lực như của Vũ Y Nghê Hồng.

Loại khoáng thạch này, sau khi trải qua sự tôi luyện đặc biệt sẽ có hiệu quả đặc biệt.

Bình thường, hiệu quả đặc biệt khi mang giày này, là sự phản trọng lực, có thể làm cho thể trọng của người mang nó giảm bớt 20%, tăng tốc độ khinh công.

Mà ở thời điểm mấu chốt, còn có thể dùng nội lực kích thích mấy vị trí đặc thù trong giày, như vậy sau khi sử dụng, đế giày sẽ tạo thành một trường trọng lực.

Trường trọng lực này, có thể làm cho giày đủ để sinh ra một lực hấp dẫn nhất định, khiến người ta có thể chạy được một thời gian ngắn trên vách đá vuông góc chín mươi độ.

Nếu người sử dụng công pháp khinh thân đủ tốt, thậm chí có thể đi ngược hai chân lên trên vách tường ở đỉnh đầu, trường trọng lực này hấp dẫn thân thể người sử dụng, khiến cho có thể treo ngược đi lại mà không té xuống.

Chức năng này rất là có lợi, coi như là có phần hơi nghịch thiên, chẳng qua là có thời gian hạn chế, trọng lực của đôi giày này có liên quan đến vật chất khoáng thạch, chỉ có thể kiên trì được nửa nén hương hoặc là thời gian một

chung trà, cũng chỉ là khoảng ba đến năm phút đồng hồ, sau đó trường trọng lực sẽ bởi vì khoáng thạch bị kiệt sức nên yếu bớt sau đó sẽ biến mất, nếu muốn sử dụng cần phải chờ ít nhất 20 phút sau.

Nói cách khác, đôi giày này, Tô Bằng có thể giống như là người nhện đi lại ở những nơi thẳng đứng từ ba đến năm phút mà không cần lo lắng sẽ bị rớt xuống.

Chẳng qua là đôi giày này, chỉ có thể chịu được nhiều nhất sức nặng của một người, chỉ có thể đi một mình, không cách nào mang thêm một người nữa.

“Vậy cũng là trang bị không tồi rồi. Rất có ích.

Dù vậy, Tô Bằng vẫn rất hài lòng đối với thuộc tính của đôi giày này.

Đôi giày này có thể tăng tốc độ lên 20%... Có sự tăng tốc độ này, cho dù gặp lại Phạm Thanh Âm hoặc là bọn người Thích Duy Tín, mặc kệ bọn họ có thêm nhiều cao thủ tương tự như vậy nữa, Tô Bằng đánh không lại thì cũng có thể chạy trốn.

Sau đó, Tô Bằng lại nhìn thoáng qua trong hộp, dùng da trâu bọc lại mấy bình đan dược tránh cho khỏi vỡ.

Mấy bình đan dược này, theo thứ tự là bạo mệnh đan, nguyên mệnh đan, hồi mệnh đan.

Bạo mệnh đan thì A Triết đã nói qua, là một loại đan dược có tác dụng trong khoảng thời gian ngắn nâng cao năng lực công kích, tác dụng phụ hầu như không đáng kể, chỉ là không thể dùng liên tục, nếu không sẽ dễ bị đoản mệnh.

Mà còn nguyên mệnh đan, là đan dược bổ sung thể lực nội lực, hơn nữa đối với tu hành nội lực có tác dụng phụ trợ.

Cuối cùng là hồi mệnh đan, là đan dược nhanh chóng khôi phục thương thế, bổ sung máu, thuộc về loại kim sang dược bản nâng cấp, cũng có thể sử dụng trong uống ngoài thoa.

Đan dược trên người Tô Bằng không tính là ít, cũng có một chút đan dược hiệu quả so với hồi mệnh đan và mệnh đan cũng không sai biệt lắm, chẳng qua là công hiệu có bao nhiêu chênh lệch thì Tô Bằng còn chưa có thể nghiệm qua.

Về phần bạo mệnh đan, cũng tính là một loại bổ sung.

Có điều A Triết gửi ba loại đan dược này tới đây, cũng không phải là chỉ đơn thuần cho Tô Bằng sử dụng, mà là ba loại đan dược này tồn kho nhiều nhất, hẳn muốn hỏi ý kiến của Tô Bằng một chút. Có nên tiêu thụ một lượng lớn những đan dược này tại Lâm Y hay không.

Không tệ, Tô Bằng đang muốn cùng với vợ chồng Thái Tuấn Hoa đi bí cảnh, mấy thứ này tạm thời cứ mang theo trên người, có nên bán ra với lượng lớn hay không, trở về rồi tính sau.

Nhìn thoáng qua những trang bị này, Tô Bằng nhẹ gật đầu, hẳn đem ba bộ trang bị y phục cất vào trước, sau đó đổi lại Đăng Thiên Ngoa.

Quả nhiên sau khi mang Đăng Thiên Ngoa, Tô Bằng lập tức cảm giác được thân thể của mình nhẹ nhàng đi không ít.

“Không tệ, trang bị đẳng cấp cao quả thật cảm giác không giống với bình thường, cứ trang bị như vậy, có thể nâng cao năng lực cơ động cùng với chiến lực không ít.

Tô Bằng hoạt động thân thể một chút, dần dần thích ứng với hiệu quả làm nhẹ thân thể do Đăng Thiên Ngoa mang đến.

“Bây giờ mọi sự đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn đợi vợ chồng Thái Tuấn Hoa thôi.

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

...

...

Buổi tối bảy giờ hơn, Tô Bằng đã đăng xuất.

Mới vừa đăng xuất không bao lâu, Tô Bằng liền nhận được một cú điện thoại.

Nhìn thoáng qua dãy số điện tới, Tô Bằng nhận lấy điện thoại.

“Thế nào? Tài thần tiên sinh, người đã suy nghĩ kỹ chưa?”

So với mười tám vạn, có thể chấp nhận.

Trong thanh âm của Cuồng bạo tài thần mang theo sự mỗi mết, hắn nói tiếp.

“Có điều, thêm hai điều kiện, một là 10% phí thủ tục mỗi bên chịu trách nhiệm một nửa, mỗi cái người cần phải thêm một vạn lượng hoàng kim, ba vạn lượng hoàng kim, cộng với mười tám vạn thì ta sẽ thu mua.

“Như vậy sao...”

Trong lòng Tô Bằng tính toán, nếu tính cả phí thủ tục, giá cả này cũng ở ngang mức mình cần.

“Thành giao.

“Tốt lắm, Tề Dĩ tiên sinh, người định thông qua giao dịch đảm bảo của Tề Tiên Cư hay là phương thức khác?”

“Vẫn là giao dịch đảm bảo đi, như vậy dễ dàng hơn một chút.

Tô Bằng nói.

Cái gọi là giao dịch đảm bảo, quá trình là người bán trước tiên đăng kí ở trên trang web của Tề Tiên Cư một số đảm bảo, trên số đảm bảo này có một địa chỉ ngân hàng tư nhân Thông Vân, người bán sẽ đem hoàng kim nhập vào trong ngân hàng tư nhân Thông Vân, sử dụng nghiệp vụ đặc thù thu được một dãy mật mã, sau đó báo cho người bảo đảm của Tề Tiên Cư biết, lúc này người mua trả tiền cho Tề Tiên Cư, Tề Tiên Cư đem tiền đưa cho người bán, sau đó lại đem hoàng kim lấy ra nhập vào lần nữa, sau đó đem mật mã báo cho người mua biết, sau đó nhận hàng rồi giao dịch kết thúc.

Trong đó, Tề Tiên Cư thu 10% phí thủ tục, trả bằng hoàng kim trong trò chơi hoặc là tiền mặt cũng đều được.

“Tề Dã tiên sinh, bây giờ ở phía dưới bài post của ta có dẫn theo số đảm bảo của Tề Tiên Cư, nếu thuận lợi, trong vòng ba ngày người có thể thu được tiền hàng.

Cuồng bạo tài thần nói, thanh âm của hắn mang theo sự mệt mỏi thật sâu, Tô Bằng hàn huyên một chút chi tiết với hắn rồi cúp điện thoại...

Chương 417: Người xoay chuyển thiên hạ (1)

Ngày hôm sau, Tô Bằng dậy rất sớm.

Buổi sáng, trước tiên hắn làm xong việc của Thông Vân tiên trang, Thông Vân tiên trang thành Lâm Y nhận được kim phiếu giá trị ba vạn lượng hoàng kim Tô Bằng nhập vào, cũng cho Tô Bằng một chuỗi mật mã rút tiền phức tạp, đồng thời, dùng bồ câu đưa tin cho Thông Vân tiên trang những thành thị khác Tô Bằng chỉ định, có thể dùng chuỗi mật mã rút tiền này, để rút kim phiếu.

Chim bồ câu đến một thành thị khác, còn cần một ít thời gian, Tô Bằng cũng không vội lấy mã số giao cho nhân viên bảo đảm của Tề Tiên Cư, dù sao mặc dù đi bí cảnh thám hiểm, cũng phải đăng xuất khỏi trò chơi, đến lúc đó đưa lại cũng không muộn.

Làm xong những chuyện này, Tô Bằng nhìn đồng hồ, đã sắp đến giữa trưa, bèn trở về Hành Y đường lấy tay nải đã chuẩn bị sẵn từ trước, sau đó đi ra ngoài thành.

Đến buổi trưa, Tô Bằng đã đi tới địa phương. Lần trước nhìn thấy Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy.

Đôi vợ chồng này, đã đợi sẵn ở nơi này.

“Tề tiên sinh người đã đến rồi.”

Nhìn thấy Tô Bằng xuất hiện ở nơi này, Thái Tuấn Hoa khẽ cười, chỉ thấy bên cạnh bọn họ, có ba con tuần mã.

“Phu nhân ta biết Tề tiên sinh có thể sẽ không chuẩn bị ngựa, cho nên chuẩn bị sẵn ba con ngựa, chúng ta trực tiếp thi triển khinh công có chút gây sự chú ý của mọi người, hơn nữa sức bền bỉ cũng không bao nhiêu, chúng ta cưỡi khoái mã cũng không chậm bao nhiêu, thôi thì cứ cưỡi ngựa đi đến nơi muốn đến... Có điều cuối cùng gần như còn ba ngày đường, cần phải bỏ ngựa đi bộ.”

Thái Tuấn Hoa nói với Tô Bằng.

Tô Bằng khẽ gật đầu, vỗ vỗ tay nải đeo sau lưng mình, nói.

“Trang bị cần thiết, ta cũng chuẩn bị xong rồi, bây giờ chúng ta lên đường thôi.”

“Được.”

Thái Tuấn Hoa cũng không chậm trễ, dắt một con ngựa nhảy lên lưng ngựa, phu nhân của hắn Lương Úy cũng nhảy lên ngựa.

Tô Bằng lên một con tuấn mã khác, Thái Tuấn Hoa nói.

“Tề tiên sinh theo chúng ta!”

Nói xong, hắn vung roi quát vào khoái mã, cao giọng hô một tiếng.

“Giá!”

Điều khiển tuấn mã, lao về hướng tây nam.

Tô Bằng cũng không chậm trễ, cùng Lương Úy hai người đuổi theo Thái Tuấn Hoa, ba con khoái mã, chớp mắt bóng dáng đã biến mất nơi trời tây nam.

...

Ngay khi ba người Tô Bằng, Thái Tuấn Hoa vừa rời khỏi lân cận thành Lâm Y, giục ngựa phi nhanh chạy về hướng tây nam, trong thành Lâm Y, có vài người khách đặc biệt đi vào trong thành.

Ở trong thành Lâm Y, năm người đầu đội nón trúc, vào trong thành Lâm Y.

Năm người này, thân thể cũng không phải khô ngô, nhưng cơ thể ở dưới lớp áo tăng nhân màu vàng đất lại cực kỳ trắng kiện, phảng phất giống như được đúc bằng đồng sắt.

Một người cầm đầu trong đó, mặc dù ăn mặc tăng bào nhìn như bình thường, nhưng gương mặt lại vô cùng anh tuấn.

Hắn dẫn đầu bốn người sau lưng, đi vào trong thành Lâm Y, sau đó dừng lại trong một con phố.

“A di đà phật, Duy Tín sư đệ, sao không tiếp tục đi nữa?”

Nhìn thấy hòa thượng dẫn đầu này dừng lại, một người trong bốn hòa thượng đi theo đằng sau hắn, hỏi.

Hòa thượng dẫn đầu phía trước, lướt nhìn bốn phía, gỡ nón trúc trên đầu xuống, để lộ chiếc đầu bóng loáng.

Nếu như lúc này Tô Bằng vẫn còn ở trong thành Lâm Y, tất nhiên sẽ cảm thấy ngạc nhiên, người này chính là hòa thượng đã từng giao thủ với Tô Bằng, muốn bắt Tô Bằng mang về Đại Không tự diện bích sáu mươi năm, đệ tử nòng cốt của Đại Không tự... Thích Duy Tín!

Lúc này, Thích Duy Tín ăn mặc tăng bào màu vàng bình thường, hắn nhìn người trên đường phố, chần chờ thoáng chốc nói.

“Bốn vị sư huynh, chúng ta từ trong chùa ra ngoài đuổi đến nơi đây, đã dùng hết bao nhiêu thời gian rồi?”

“Mười bảy ngày.”

Sau lưng hắn, người được Thích Duy Tín gọi là sư huynh kia trả lời.

“Mười bảy ngày... Chúng ta mừng một tháng chín ra khỏi chùa, hôm nay có lẽ đã là hai mươi tám tháng chín rồi?”

“Đúng vậy, chúng ta vốn nên đến Lâm Y sớm hơn ba bốn ngày, chỉ là trên đường gặp một người dường như là người của ma đạo, quần lầy chúng ta mấy ngày, mới không đến đúng thời hạn.”

Một hòa thượng đội nón trúc khác nói.

“Vậy thì không ổn.”

Thích Duy Tín nghe thế, lông mày anh tuấn nhăn lại, nói.

“Hư Ngô sư thúc tổ, thi triển đại trí tuệ, khám phá huyền cơ, đắc ngộ thiên cơ, tính ra trong thiên hạ sắp có thay đổi lớn, mà người khiến cho thiên hạ biến đổi, chắc hẳn xuất hiện ở Lâm Y, cho nên nhiều lần căn dặn chúng ta, phải trước hai mươi bảy tháng chín, đi đến Lâm Y, tìm kiếm người mang vận mệnh xoay chuyển thiên hạ kia, sau đó bảo chúng ta dẫn hắn đưa về Đại Không tự, dẫn hắn đi gặp Hư Ngô sư thúc tổ, phương trượng cực kỳ coi trọng thiên cơ Hư Ngô sư thúc tổ khám phá được, đem chuyện quan trọng nhất này giao cho chúng ta hoàn thành, nhưng chúng ta lại bởi vì người ma đạo quấy nhiễu, đã tới chậm một ngày... bây giờ, chúng ta không hoàn thành được nhiệm vụ, nên làm sao cho phải đây?”

“Duy Tín sư đệ, người quá mức tự trách rồi.”

Nghe Thích Duy Tín nói thế, sau lưng hắn, hòa thượng được hắn gọi là sư huynh mở miệng đầu tiên kia, cũng tháo nón trúc trên đầu mình xuống.

Nón trúc tháo xuống, lập tức cho thấy chỗ hòa thượng này không giống người thường.

Chỉ thấy hòa thượng này, màu sắc làn da cơ thể, không ngờ hoàn toàn bằng màu đồng cổ.

Mặc dù ở thế giới Tô Bằng, không ít người ngoại quốc với nước da màu đồng cổ, với tiêu chí khỏe mạnh, cực kỳ được mọi người đua theo, nhưng mà, đại bộ phận da thịt trên người, sau khi phơi nắng, cũng đều là một loại màu sắc giống như đồng cổ, cùng với màu đồng thật sự, vẫn có không ít khác nhau.

Nhưng mà, nước da màu đồng trên người sư huynh của Thích Duy Tín, lại hoàn toàn là màu đồng, bây giờ đi tìm một khối đồng đến, đặt ở trước người hòa thượng này, đều không thể phát hiện có gì khác biệt.

Không chỉ như thế, nếu có người lúc này dùng binh khí kiểm tra một chút, sẽ phát hiện, mức độ cứng cáp của thân thể hòa thượng này, cũng không kém bao nhiêu so với đồng vàng, đao kiếm bình thường chém lên người hắn, có lẽ ngay cả một vết xước cũng không thể để lại.

Có lẽ, chỉ có đồng thi Tô Bằng lưu giữ trong sơn động kia, mới có thể so đấu một chút mức độ cứng cáp của cơ thể với hòa thượng này.

Chỉ nghe hòa thượng thân thể toàn bộ là màu đồng cổ này, nói với Thích Duy Tín.

“Duy Tín sư đệ, trước khi chúng ta lên đường, Hư Ngộ sư thúc tổ không phải đã từng nói rồi sao? Thiên hạ sắp sửa có biến cố lớn, đại loạn, thật ra là trình tự của lẽ trời, gần như không thể ngăn cản, chỉ có thể trì hoãn, muốn chúng ta tìm được người xoay chuyển thiên cơ, cũng chỉ là trì hoãn thời gian thiên hạ đại loạn một chút mà thôi, để có một số người có thêm chút thời gian chuẩn bị và phản ứng.”

Chương 418: Người xoay chuyển thiên hạ (2)

“Về phần có thể tìm được hay không, Hư Ngộ sư thúc tổ cũng nói qua, hành vi của chúng ta, vốn chính là quấy nhiễu vận hành của lẽ trời, mà quấy nhiễu vận hành của lẽ trời, sẽ luôn xuất hiện các loại trở ngại, nếu chúng ta tìm được người kia, thì không nói gì, nhưng nếu tìm không được ở Lâm Y, cũng bình thường.”

“Còn nếu Lâm Y tìm không thấy người kia, dựa theo gợi ý của Hư Ngộ sư thúc tổ, bảo chúng ta tìm kiếm ở hướng tây nam.”

Nghe thấy những lời này, Thích Duy Tín mới yên lòng, nói.

“Sư huynh nói phải, chúng ta đi mặc dù chậm một ngày, nhưng chưa hẳn không thể tìm được người kia, chúng ta tìm kiếm trong thành trước, nếu không có manh mối, lại tìm kiếm theo hướng tây.

“Như vậy tốt nhất.”

Hòa thượng màu da đồng cổ đằng sau kia nói xong, vài hòa thượng lại đội nón trúc lên, đi vào trong thành Lâm Y.

...

...

Mà lúc này, cách thành Lâm Y, trong khách điếm một trấn nhỏ ba trăm dặm, ba nữ nhân, đang tập trung trong một gian phòng.

Trên giường trong gian phòng khách điếm này, có một nam nhân đang nằm, lúc này, hai tay hắn ôm bụng, không ngừng lăn lộn trên giường.

“Đau chết ta rồi! Đau chết ta rồi! Bụng của ta! Ruột của ta như muốn đứt từng đoạn ra!”

Người đàn ông này nằm ở trên giường, không ngừng lăn lộn, giống như đang chịu đựng đau đớn vô cùng tận.

“Hừ... Tôn Nhất Hao, người đừng ở chỗ này giả chết, ta đã sớm kiểm tra rồi, thân thể của người, vốn dĩ không có bất cứ vấn đề gì, người ở trong này, chẳng qua là vì muốn kéo dài thời gian mà thôi, ta khuyên người có chừng có mực, nếu không cho dù là trời, ta cũng phải trời người mang tới Lâm Y!”

Ở trước giường, cách giường gần nhất, là một bạch y nữ tử mười tám mười chín tuổi, lúc này trên gương mặt nàng mang vẻ vô cùng khó chịu, nhìn nam nhân trên giường nói.

Nam nhân trên giường, chính là Tôn Nhất Hao hơn mười ngày trước, đi vào nơi bí mật của Từ Hàng Tĩnh Trai, tiến hành đánh lén.

Tôn Nhất Hao nghe bạch y nữ tử nói như vậy, thân thể lập tức ngừng lăn lộn, đau đớn trên mặt thoáng chốc cũng biến mất tăm, từ trên giường ngồi dậy, nói.

“Ồ? Chuyện gì xảy ra? Ta đột nhiên lại không đau nữa.”

“Người...”

Bạch y thiếu nữ bị biểu hiện của Tôn Nhất Hạo chọc giận, nàng không nhịn được cầm chuôi kiếm, thiếu chút nữa rút bảo kiếm ra, nhìn một hồi, mới nói với Tôn Nhất Hạo.

“Con người người, nếu không sao rồi, vậy còn không theo chúng ta lên đường? Người nếu đã có khí phách đánh lên địa điểm của Từ Hàng Tĩnh Trai, chẳng lẽ còn không có gan trở về hang ổ hành y tế thế của các người?”

“Ai da! Ai da! Không đúng, bụng ta lại bắt đầu đau rồi! Không được, ta muốn đi cầu! Các người muốn ở đây xem sao?”

Biểu tình của Tôn Nhất Hạo, lập tức lại trở nên vô cùng đau đớn, ôm bụng nói với ba nữ nhân.

“Người!”

Nghe Tôn Nhất Hạo nói vậy, bạch y thiếu nữ thiếu chút nữa rút kiếm ra, chém chết tên tiểu tử đáng ghét này.

“Bỏ đi, Thanh Oánh, nếu Tôn tiên sinh hấn quá gấp, chúng ta cũng nên tránh mặt một chút.”

Lúc này, sau lưng nàng, hai bạch y nữ nhân tuổi tác thoát nhìn lớn hơn một chút, khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, nói với cô gái kia.

Hai người này, có lẽ trưởng bối của bạch y thiếu nữ, nghe theo lời của các nàng, bạch y thiếu nữ kia, mới dần dần buông cánh tay cầm kiếm của mình xuống.

Bạch y nữ tử nói chuyện kia, dẫn theo cô gái, rời khỏi phòng.

“Thật là tức chết người!”

Ra khỏi phòng, bạch y thiếu nữ mới tức giận nói.

“Thanh Oánh, căn cơ võ công hay là tu hành của người không tồi, nhưng tâm tính tu dưỡng lại quá kém, mới bắt đầu như vậy đã nổi nóng rồi, chỉ có

thể nói rõ, người không chuyên tâm tu luyện.”

Trưởng bối của bạch y thiếu nữ kia nói.

“Nhưng mà, nhưng mà...”

Bạch y thiếu nữ liên tục nói hai tiếng nhưng mà, nhưng nhìn ánh mắt trưởng bối, lại không có cách gì nói ra lời tiếp theo.

“Haizz, Thanh Oánh, người nên học hỏi sư tỷ Thanh Âm của người một chút, nàng là người tu hành Từ Hàng Kiếm Điển cao minh nhất trong đám thế hệ các người, gần như vượt vượt qua chúng ta... Thậm chí, nàng đã bắt đầu tu hành Đại Thế Kinh.”

“Đúng vậy... Thanh Âm sư tỷ là thiên tài đặc biệt xuất sắc, nàng là thần tượng của ta.”

Nghe thấy trưởng bối nói Thanh Âm sư tỷ của mình, bạch y thiếu nữ liền lộ ra biểu tình ngưỡng mộ.

“Hai vị sư thúc, nghe nói lần này lúc Thanh Âm tu luyện Đại Thế Kinh, thậm chí nhìn thấy thế giới tương lai của chúng ta, là như thế nào vậy?”

Nhắc đến chuyện của Thanh Âm, bạch y thiếu nữ chợt nhớ tới một chuyện, hỏi hai vị trưởng bối.

Nghe bạch y thiếu nữ nói, hàng mày trưởng bối của nàng chau lại, có điều cuối cùng vẫn gật đầu.

“Thanh Oánh, chuyện này, người biết là được rồi, không nên dễ dàng nói ra bên ngoài như vậy, đệ tử trong bốn môn, người tu hành Đại Thế Kinh, kiến thức thần thông có được, không có người không ỏn, mà căn cứ kết quả Thanh Âm tu hành Đại Thế Kinh lần này xem ra, nhiều nhất không quá ba năm, thiên hạ sẽ lại xuất hiện một trận kiếp nạn chân chính.”

“Đến lúc đó, sinh linh thiên hạ, có thể tồn tại được hay không, còn là chuyện rất khó nói, lần này chúng ta ra ngoài, chính là đi tìm người mang vận mệnh xoay chuyển thiên hạ, gây ra trận kiếp nạn này.”

“Chỉ là người này, có một chút dính líu với Tôn Nhất Hạo trong phòng, cho nên chúng ta mới phải áp giải hắn, đi đến thành Lâm Y, có điều, nơi đó là phạm vi thế lực của hành y tế thế, còn có quân Xích Kỳ Lương Châu, đối với hành động chúng ta có thể có cản trở rất lớn.”

“Chúng ta đã bàn bạc với Thanh Âm sư tỷ của ngươi, nàng đã đi trước một bước, tìm kiếm người kia, còn chúng ta dẫn Tôn Nhất Hạo đến thành Lâm Y, chia nhau hành động, vốn dĩ tốc độ của Thanh Âm nhanh hơn chúng ta một chút, lại thêm chúng ta dẫn theo Tôn Nhất Hạo này... Hắn trên đường đi không phải có vấn đề này, thì lại lấy vấn đề khác, liên lụy tốc độ của chúng ta.”

“Có lẽ, bây giờ Thanh Âm sư tỷ của ngươi, đã đến Lâm Y rồi.”

Bạch y thiếu nữ nghe đến đó, mới nhẹ gật đầu.

Vào lúc này, lộ tại ba nữ nhân đồng loạt dừng đứng, dường như phát hiện khác thường.

“Tôn Nhất Hạo kia, lại mở cửa sổ chạy trốn.”

Hai bạch y nữ nhân lớn tuổi hơn chút nhíu mày nói.

“Hắn thật không biết xấu hổ, không phải thấy võ công của hắn đã bị trai chủ phong bế, chúng ta làm gì có chăm sóc hắn kỹ như vậy? Đã thế còn không biết xấu hổ chạy trốn, xem ta bắt hắn về lại đây!”

Bạch y thiếu nữ nghiêng răng nghiêng lợi nói, dứt lời xoay người đi vào trong phòng, nhảy ra ngoài cửa sổ.

Mặc dù nàng cũng là đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai, có điều xem ra tuổi tác còn nhỏ, rất nhiều công pháp tu tâm của Từ Hàng Tĩnh Trai vẫn còn chưa học được. Có vẻ khá là bốc đồng nóng tính, càng giống nữ tử nhân gian hơn.

Hai người trưởng bối của nàng, lại không khỏi nhìn nhau cười khổ một tiếng, tiết mục này, trên đường đi không biết trình diễn bao nhiêu lần rồi, chỉ có điều Tôn Nhất Hạo kia, sau khi mất đi võ công, một lần cũng không chạy trốn thành công.

...

Chương 419: Chợt như tỉnh ngộ (1)

Cùng lúc đó, trong thành Lâm Y.

Ở trong một ngõ tối, một người mặc quần áo vải bố, nhìn vẻ rất giống như là cư dân đường phố trong thành thị, thò người ra, liếc nhìn bốn năm hòa thượng đội nón trúc đi trên đường phố.

“Gần đây là ngày gì vậy? Chẳng những Phạm Thanh Âm Từ Hàng Tĩnh Trai trước đó đi tới Lâm Y, bây giờ mấy đệ tử nòng cốt trong Đại Không tự cũng kéo đến nơi này... Người dẫn đầu phía trước kia tuy rằng không nhận ra, nhưng bốn hòa thượng đi theo đằng sau, nhìn màu sắc da thịt của bọn họ, nếu không đoán nhầm thì, có lẽ là bốn người trong thập bát hộ pháp kim thân la hán, bọn họ ở trong giang hồ, đều là cao thủ tuyệt đỉnh, lúc này đều xuất hiện ở thành Lâm Y, không biết đã xảy ra chuyện trọng đại gì?”

Suy nghĩ một hồi, người này cảm thấy chuyện này không phải là chuyện mình có thể phán đoán, thầm nghĩ.

“Không được! Lúc này trong môn đang có hành động lớn, Thánh nữ mang theo vài đại cao thủ trong môn, đang đi đến khu rừng nguyên sơ phía tây nam thành Lâm Y tìm kiếm thánh tích, nếu mục đích của những người này cũng thăm dò thánh tích, vậy thì chuyện to rồi, ta nhất định phải đem tin tức này, báo cho trưởng lão trong môn!”

Suy nghĩ đến đây, người giống như dân cư bình thường, xoay người đi vào trong ngõ tối...

...

...

Khi tất cả mọi chuyện này xảy ra, Tô Bằng đang ở cùng hai vợ chồng Thái Tuấn Hoa, cười khoái mã, đi vào phía tây nam thành Lâm Y.

Tô Bằng không biết Lâm Y đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết Thích Duy Tín cùng Phạm Thanh Âm, đang đi về cùng một hướng với mình, tìm

kiếm người nào đó, hấn chỉ là nhắm mắt nhắm mũi mà đi, tranh thủ sớm đến bí cảnh mà vợ chồng Thái Tuấn Hoa nói.

Ba người đã cỡi ngựa chạy được một canh giờ, sức ngựa dần dần giảm bớt, không thể toàn lực chạy tiếp.

Ba người Tô Bằng điều chỉnh tốc độ, để ngựa giảm dần tốc độ, như vậy có thể tiết kiệm sức ngựa, nhiều nhất có thể chạy được mấy canh giờ.

Thừa dịp tốc độ chậm lại, Tô Bằng trên ngựa, nói với Thái Tuấn Hoa bên cạnh không xa.

“Thái huynh, ta chỉ theo hai vợ chồng các người ra ngoài, đối với bí cảnh kia vẫn hoàn toàn không biết gì cả, Thái huynh có thể giải thích một chút cho Tô mỗ không?”

“Đương nhiên có thể.”

Thái Tuấn Hoa cưỡi ngựa, quay đầu lại cười cười, nói.

“Thật ra bí cảnh kia, cũng không xa Lâm Y là mấy, vẫn là ở hướng tây nam, chúng ta cưỡi ngựa đi thêm hai ngày, sẽ đến biên giới tây nam Lương Châu, nơi đó đều là rừng rậm, sau đó, trong rừng rậm đi thêm khoảng chừng ba ngày, đại khái có thể tiến vào hơn hai trăm dặm rừng rậm, trong nơi sâu của rừng rậm nguyên sơ, có một sơn cốc rất bí ẩn, sau khi đi vào trong sơn cốc kia, sẽ đi qua một hồ nước lõm xuống trong núi, nơi đó có một thác nước, sau đi vào trong thác nước, sẽ phát hiện, có một sơn động, còn có động trời.”

“Ồ? Vậy đi qua sơn động kia, còn có vùng đất khác?”

Tô Bằng nghe thế, nói với Thái Tuấn Hoa.

Thái Tuấn Hoa khẽ gật đầu, nói.

“Nơi này thật ra cũng không phải rất khó tìm, hơn nữa có các loại mãnh thú cùng động vật khác thường, ở trong rừng rậm cùng hồ nước sâu kia, sau khi đi qua dưới thác nước kia, dường như đã biến đổi thành một vùng đất khác... Thật ra ta hoài nghi, chúng ta có phải đi vào một nơi giống như

được truyền tống hay không, chung quy, sau khi đi qua sơn động thần bí kia, chính là một vùng đất khác... Nơi này, không giống như là hoàn cảnh rừng rậm nguyên sơ tây nam Lương Châu, ngược lại giống như là trong rừng rậm Nam Mỹ trên trái đất, có thể còn tồn tại di tích, chỉ là lúc đi qua nơi đó, có vài cửa khẩu tự nhiên, ta và phu nhân không thể nào tiến vào được, chỉ có thể thăm dò nơi này rồi quay về mà thôi.”

Tô Bằng nghe thế, nhẹ gật đầu, nói.

“Thái huynh, dựa theo cách nói này, nơi đó có lẽ rất bí ẩn nguy hiểm, người cùng tôn phu nhân làm sao đến được đó?”

“Ha ha, chuyện này có liên quan đến ngành nghề và sở thích của chúng ta.”

Lúc này, Lương Úy ha ha cười một tiếng, nói tiếp.

“Ồ? Ngành nghề của hai vị là...”

“Ha ha, Lương Úy xuất thân là chuyên ngành khảo cổ, còn ta cũng là một kẻ thích khảo cổ, có điều không phải là xuất thân chính quy, nhưng coi như là cao thủ nghiệp dư.”

Thái Tuấn Hoa mỉm cười, nói với Tô Bằng.

Nghe thấy những lời này, Tô Bằng giật mình cười, nói.

“Thì ra là thế, thật là nhìn không ra, nếu các người không nói, ta còn tưởng rằng các người là thương nhân, dù sao ở trên buổi đấu giá, nhìn thấy các người cũng muốn mua hoàng kim, cho rằng các người trong hiện thực là người rất giàu có.”

“Thương nhân à, coi như là một thân phận của ta.”

Thái Tuấn Hoa nghe thế, lắc đầu, nói.

“Thật ra nói thương nhân, thật ra chỉ xem như là một nghề nghiệp của ta, hứng thú của ta, chính là khảo cổ.”

“Thật ra lúc thi đại học, cũng muốn chọn khảo cổ, đây đều do sự khai sáng của cha vợ. Cha vợ ta thích thu thập đồ cổ, hơn nữa nghiên cứu câu chuyện ẩn giấu đằng sau đồ cổ, chính là mong muốn của ta và Lương Úy... Nhưng mà lúc chúng ta thi đại học, việc làm ăn của cha vợ gặp phải chút trắc trở, kinh tế trong nhà xảy ra chút vấn đề.”

“Còn ta và Lương Úy, vốn đều định thi chuyên ngành khảo cổ, nhưng lo lắng về sau có thể giúp đỡ cha vợ một chút, ta mới thi vào quản lý học cùng kinh tế, Lương Úy thì vẫn đối với kinh doanh không có hứng thú. Cũng cảm thấy mình không có năng khiếu ở mặt này, cho nên thi vào khảo cổ học.”

“Về sau, chúng ta bởi vì trong, diễn đàn khảo cổ trên internet, nhìn thấy một người post một bài khảo cổ học. Chỉ là trong bài post của người kia, cũng không phải ghi di tích khảo cổ lịch sử đã biết hiện nay, mà là một loại chưa bao giờ xuất hiện,

không có bản ghi chép trong lịch sử tâm đắc khai quật di tích khảo cổ vương triều Trung Quốc. Chỉ là rất nhiều tư liệu đều biến mất, vốn trên diễn đàn rất nhiều người đều nói loại di tích này không thể nào tồn tại, là chủ nhân bài post kia bịa đặt. Còn có người nói hẳn ghi dường như là thế giới trong tiểu thuyết không tưởng, nhưng ta cùng Lương Úy không cho là như vậy.”

“Bài post đó viết rất chuyên nghiệp, vừa nhìn đã biết là cao thủ trong nghề viết, hơn nữa tất cả mọi chi tiết đều quá chân thật, ngoại trừ một điểm di tích kia không phải xuất hiện ở trong bất cứ vương triều nào trong lịch sử, những điểm khác đều không có vấn đề. Vì vậy, chúng ta ở trên mạng cùng chủ nhân bài post kia, lấy được liên lạc, tiến vào nói chuyện mấy lần.”

“Càng về sau, gần như là đã được một năm, chủ nhân bài post kia, đã trở thành bạn bè rất thân trong lĩnh vực này, sau đó, đột nhiên có một ngày, hẳn mời chúng ta tham gia một hoạt động khảo cổ của hắn, sau đó nữa... Ta nghĩ người đoán được rồi, hẳn gửi máy chủ trò chơi Tử Vong Luân Hồi qua bưu điện cho chúng ta.”

Thái Tuấn Hoa chậm rãi giải thích, ngôn ngữ bên trong vô cùng bình tĩnh, lúc nói chuyện, trên mặt còn mang theo nụ cười.

“Thì ra là thế... Nói như vậy, có thể tìm được bí cảnh kia, cũng là chuyên ngành của các người giúp đỡ?”

“Đúng vậy, thật ra thế giới hiện thực, vẫn tương đối nặng nề, mặc dù ta cùng Lương Ủy đều yêu thích khảo cổ, nhưng khảo cổ tư nhân, thật sự rất khó thực hiện... Có một số quốc gia, xem khảo cổ tư nhân, không khác mấy so với trộm mộ.”

“Ta cùng phu nhân ở trong thế giới hiện thực, không có bao nhiêu cơ hội tự mình đi khai quật di tích... Còn đi vào thế giới này, ngoại trừ giai đoạn ban đầu còn phải luyện cấp nhân vật, chúng ta vẫn luôn khai quật một ít văn hiến trong thế giới này.”

“Chúng ta bắt đầu rất là thuận lợi, người cho chúng ta máy chủ kia, là một người lớn tuổi, hẳn giúp đỡ không ít cho chúng ta, thậm chí bí tịch võ công đều là hẳn cho chúng ta, hẳn không cầu gì cả, chỉ là giống như chúng ta, đều yêu thích niềm vui thám hiểm, muốn chia sẻ nhiều hơn một chút người có cùng sở thích.”

“Mà chúng ta cũng dần dần thích thế giới này, bởi vì trong thế giới này, có quá nhiều cảnh kỳ lạ, bí cảnh, di tích, mà ta cùng Lương Ủy cũng dần dần phát hiện, chúng ta yêu thích, ngoại trừ bản thân khảo cổ, còn có mạo hiểm... Về phần tiền tài mạo hiểm có được, ngược lại chỉ là thứ yếu.”

Chương 420: Chợt như tỉnh ngộ (2)

“Ồ trong xương, thật ra chúng ta ban đầu đã là nhà khảo cổ, nhà thám hiểm, còn thương nhân, chỉ là một nghề để chúng ta duy trì cuộc sống mà thôi, nếu không phải suy nghĩ đến cảm nhận của người lớn, chúng ta đã dừng công việc làm ăn, tập trung đầu tư vào khảo cổ, thám hiểm trong thế giới này.”

“Thậm chí thân phận võ giả này, cũng là bởi vì khảo cổ mà tồn tại, dù sao địa phương chúng ta đi khảo cổ, đều không phải là địa phương an toàn gì, cho nên học được một chút võ công bảo vệ bản thân cũng tốt, nhưng nói đơn giản thì, chúng ta ban đầu là nhà khảo cổ và nhà thám hiểm, những cái khác đều là thứ yếu.”

Thái Tuấn Hoa mỉm cười, nghiêng đầu nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, trong lòng mỉm cười chấn động, giống như có gì đó kích thích hẳn.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, Tô Bằng phân biệt, lời Thái Tuấn Hoa nói, sở dĩ kích thích bản thân, dường như là thức tỉnh nơi nào đó trong lòng của mình.

Đúng như Thái Tuấn Hoa nói, hẳn là nhà khảo cổ, là nhà thám hiểm, bởi vì hẳn đối với khai quật được câu chuyện được ẩn giấu trong một di tích, bí cảnh, có một loại tình yêu chấp nhất.

Thái Tuấn Hoa kia, thân phận hẳn định vị cho mình, là như thế, vậy thì bản thân đã định vị thân phận gì cho mình?

Tô Bằng đột nhiên hồi tưởng lại, tại sao mình lúc trước muốn rời khỏi trường học sớm như vậy, vào trong xã hội, làm một thám tử tư.

Bởi vì lúc đó, Tô Bằng lúc ở đại học sau khi học một thời gian rất ngắn chợt phát hiện, thật ra người trẻ tuổi giống như mình, thật ra đại đa số người, căn bản không biết muốn cái gì.

Đại số, đều có cuộc sống như vậy, đến trường, đi thi, yêu đương, chơi game, có một nhóm người biết mình phải thi vào đại học, nhưng sau khi vào đại học, muốn làm gì, căn bản cũng không biết.

Nhưng Tô Bằng lại biết rất rõ ràng.

Hắn vô cùng hiểu rõ bản thân, từ nhỏ, hẳn đã thích xem các loại phim ảnh và anime trình thám, bởi vì hẳn có một gút mắc, chính là thông qua trí thông minh và tính tỉ mỉ của mình, cùng với kiên cường bền bỉ và kỹ năng chuyên nghiệp, điều tra rõ ràng một chuyện từ đầu đến cuối, hoặc là vạch trần âm mưu che giấu nào đó, sẽ là một loại cảm giác thành tựu và cảm giác thỏa mãn hết sức kỳ diệu.

Với Tô Bằng mà nói, hoàn thành một nhiệm vụ khó có thể hoàn thành, cũng không phải dầy vò, mà là một loại hưởng thụ.

Về phần đại học, với Tô Bằng mà nói, chỉ là nắm bắt một chút kiến thức mà thôi, nếu chỉ là học tập kiến thức, còn không bằng tự mình học hiệu quả sẽ cao hơn, cũng không có giáo sư đại học chuyên nghiệp biết hệ thống tất cả tri thức Tô Bằng muốn nắm bắt. Sắp xếp thời gian của trường học, còn có thể quấy nhiễu sắp xếp của chính Tô Bằng.

Cho nên bởi vì điểm này, Tô Bằng mới dứt khoát rời khỏi trường học, từ từ rèn luyện bản thân, cho đến khi khiến cho mình trở thành một trình thám đạt tiêu chuẩn.

Điều tra rõ ràng chân tướng sự việc sau lớp sương mù dày đặc, tóm được kẻ chủ mưu giết dây đẳng sau bức màn, đây là ước nguyện ban đầu Tô Bằng lựa chọn nghề trình thám này.

Chỉ là sau một khoảng thời gian thuận thực, bởi vì người và việc tiếp xúc quá nhiều, Tô Bằng mới dần dần lấy lợi ích làm chuẩn, trở nên vì lợi ích mà thành đường ta ta đi.

Tô Bằng bây giờ cũng không cảm thấy có gì không tốt, dù sao vật chất là trụ cột cuộc sống con người, thu nhập của Tô Bằng, mức tiền lương thoát nhìn rất nhiều, thật ra cũng chỉ là một giá trị ở mức trên trung bình của nghề nghiệp hãn mà thôi.

Dù sao công việc hãn giải quyết, hàm lượng kỹ thuật cao, độ nguy hiểm cao.

Chỉ là, tất cả, sau khi Tô Bằng có được khoản tiền lớn, có chút thay đổi.

Lúc trốn chạy trốn chết trong nước, còn không phải rất rõ ràng, nhưng mà sau khi đến Canberra, địa vị Tô Bằng dần dần tăng lên, đồng thời trong hiện thực lại có được khoản tiền lớn, nội tâm Tô Bằng cũng dần dần cảm giác được có chút mơ màng.

Bởi vì trong một thời gian ngắn, Tô Bằng vẫn đem ích lợi xem như mục tiêu phương hướng phát triển của mình, mà khi tiền tài của hãn nhiều đến mức cả hãn cũng thấy chán ngấy, Tô Bằng ngược lại có một loại cảm giác không biết nên làm gì.

Bản thân Tô Bằng đối với tâm tình này, lúc mới bắt đầu, cũng không chú ý đến, nhưng lại thực tế phản ứng được trong cuộc sống của hắn.

Cuộc sống của hắn dần dà xa xỉ, đầu tư cổ phần công ty Lôi Đốn, hơn nữa có chút lạm dụng lực lượng tiêu diệt hắc bang Áo Đặc, đều là biểu hiện cụ thể do cảm giác sau khi có tiền này chi phối.

Hắn biểu hiện càng lúc càng giống là một thương nhân, hoặc là một tư duy chính khách, đều xuất phát từ nguyên do này.

Vốn dĩ, bản thân Tô Bằng còn chưa đặc biệt lưu ý đến điểm này, nhưng mãi đến vừa rồi nghe thấy Thái Tuấn Hoa nói, Tô Bằng mới chợt hiểu ra.

“Dường như, ta đã có chút đi lệch con đường ban đầu của mình rồi...”

“Ta không phải là một thương nhân, ta không phải là một chính khách, ta chỉ là một thám tử muốn điều tra ra chân tướng mà thôi, tiền tài không phải là mục đích của ta, tiền tài chỉ là công cụ của ta, tiền tài ta có được không phải vì xa xỉ và hưởng thụ, mà là càng có hiệu suất đạt thành mục tiêu của ta.”

Tô Bằng trong lòng, âm thầm lẩm nhẩm câu nói này.

Trong nháy mắt, Tô Bằng chợt như tỉnh ra.

Tô Bằng đã từng nhìn thấy có vài kẻ giàu có, luôn nói tiền tài cũng không phải mục tiêu duy nhất đời người, chỉ là công cụ cùng thủ đoạn, thỉnh thoảng cũng sẽ cười nhạo và mắng thăm bọn họ, bởi vì những người kia nói, phần lớn đều là đám người ở trong thế giới có tiền nhất, người không thiếu tiền nói ra những những lời này, luôn khiến người ta có cảm giác, có chút không thể tin tưởng cho lắm.

Chỉ là sau khi trải qua những chuyện này ngay trên bản thân mình, Tô Bằng mới phát hiện, người ta nói, thật sự chính là sự thật.

Nếu đem bao nhiêu tiền tài xem như mục tiêu cuộc đời mình, chẳng hạn như một trăm vạn, hoặc là một trăm triệu xem như mục tiêu cuộc đời, như

vậy lúc đạt được mục tiêu này, mục tiêu cuộc đời con người của người không phải liền biến mất sao?

Đối với số ít người mà nói, thật sự là như vậy.

Cho nên chúng ta luôn nghe thấy chuyện có tiền nhưng lại không vui này.

Bản thân Tô Bằng, gần như đã trải qua tình huống như vậy.

Nếu như đem mục tiêu, đặt vào trong hứng thú và mục tiêu, như vậy có thể sẽ tốt hơn rất nhiều.

Tỷ như Thái Tuấn Hoa bên cạnh Tô Bằng, hắn cũng rất có tiền, nhưng hắn vẫn sống rất vui vẻ, bởi vì tiền của hắn, là để phục vụ cho sở thích, hắn không phải là nô lệ của tiền tài.

“Ha ha, chút không cẩn thận, thiếu chút nữa đã rơi vào trong cái hố này rồi.”

Tô Bằng nghĩ suốt điểm này, không khỏi khẽ cười, chẳng trách gần đây cảm thấy bản thân có chút không thoải mái, hóa ra vấn đề nằm ở đây... Bản thân trước đó một khoảng thời gian rất dài, đã xem tiền tài như là mục tiêu của mình, nhưng mà thực hiện mục tiêu, bản thân ngược lại có chút khó chịu.”

“Xem ra, người vẫn nên cần phải theo đuổi cái gì càng cao hơn mới đúng, Thái Tuấn Hoa là một nhà khảo cổ, nhà thám hiểm, còn ta, chính là một thám tử... Hoặc là nói bản chất một chút, là một “người thăm dò chân tướng”, mục đích chủ yếu của ta, chính là thăm dò ra chuyện xảy ra trong cái trò chơi này, còn có “chân tướng” chuyện trên người ta và gia tộc của ta.”

Tô Bằng quan sát Thái Tuấn Hoa bên cạnh, trong lòng thầm nghĩ.

“Sao vậy Tô tiên sinh, tại sao lại nhìn ta?”

Thái Tuấn Hoa cũng nhìn thấy ánh mắt Tô Bằng, có chút kỳ quặc hỏi.

“Không có gì, ta chỉ là đột nhiên cảm thấy, hai vợ chồng Thái huynh, đúng là người rất thuần túy.”

Tô Bằng cười cười, nói với hai người.

Thái Tuấn Hoa nghe thế, cười ha hả, nói.

“Làm người thuần túy một chút mới tốt.”

“Đúng vậy, làm người thuần túy một chút mới tốt.”

Tô Bằng cũng mỉm cười, sau đó vung roi khoái mã, cao giọng hô.

“Giá!”

...

Ba người Tô Bằng, nhanh chóng đi hai ngày đường, đi đến khu vực biên giới rừng rậm kia.

Nơi này có trấn nhỏ có người sinh sống ven rừng, trấn Thâm Mộc...

Chương 421: Xác hồ (1)

Thâm Lâm trấn là một trấn nhỏ nằm bên cạnh rừng rậm nguyên thủy, toàn trấn không lớn, chủ yếu là dựa vào kinh doanh gỗ tạo dựng lên,

Trong khu rừng nguyên thủy kia có không ít loại cây trân quý, thường xuyên tiến vào trong rừng rậm chặt nhưng cây quý đó đi rồi theo dòng sông vận chuyển xuống, ở trong trấn chế rồi lại dùng xe ngựa chuyển đi.

Cái trấn nhỏ này chính là dựa vào đó mà tạo thành, nơi này tuy nói là trấn nhưng thực tế giống một thôn hơn, chỉ là nhân khẩu nhiều hơn một chút.

Ba người Tô Bằng cùng Thái Tuấn Hoa, Lương Úy đang ở đó, chạng vạng thì tới Thâm Lâm trấn.

Tề tiên sinh, chúng ta cuối cùng đã gặp được trấn nhỏ có khói lửa con người này, đến đó thôi, cho dù đây là khu rừng nguyên thủy này... Có điều

cứ yên tâm, trí nhớ của ta và Lương Úy rất tốt, chắc chắn sẽ không lạc đường.

Thái Tuấn Hoa nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu nói.

Chúng ta cũng có thể chuẩn bị một ít thứ tiếp tế, tiến vào rừng rậm, tuy rằng cũng có thể đi săn nhưng vậy thì quá lãng phí thời gian.

Thái Tuấn Hoa khẽ gật đầu, trên người họ cũng không có nhiều lương khô, vừa hay ở đây tiếp tế lương khô và nước uống, như vậy sau khi tiến vào rừng rậm có thể tiết kiệm không ít thời gian.

Vì vậy ba người cũng không trì hoãn, trực tiếp đi đến khách điểm trong Thâm Lâm trấn.

Kỳ thật khách điểm của Thâm Lâm trấn cùng Thanh Sơn trại xuất hiện lúc ban đầu không sai biệt lắm, cái gọi là khách sạn thật ra là thôn dân trong trấn đem nhà gỗ hai lầu của mình sửa thành, diện tích không tính là tổng cộng cũng chỉ sáu bảy gian phòng không lớn, phía dưới bán rượu và đồ nhắm.

Ba người Tô Bằng tìm được tới khách điểm, trong khách điểm ba người Tô Bằng cũng không có nhiều khách lắm, bọn họ liền tới trước quầy, định bảo chương quỹ chuẩn bị một bàn món ăn thôn quê, sau đó lại chọn các loại thịt khô, hai ngày nữa sẽ tiến vào rừng nguyên thủy.

Chỉ là đang lúc nói với đại nương của chương quỹ thì đại nương kia mặt lộ vẻ khó xử, nói.

Ba vị tới không khéo,, bây giờ trong tiểu điểm của ta thịt khô cùng lương khô đã bán gần hết cả, chỉ còn lại có một ít lương khô, các vị không chê thìfta có thể làm chút ít các loại bánh để làm lương khô, thịt khô các loại không có.

Ồ? Sao lại thế? Trong tiệm khẳng định phải phòng thịt khô các loại để cung cấp cho thợ mổ vào núi đốn cây và thợ săn ăn chứ?

Nghe thấy những lời này, Thái Tuấn Hoa cảm giác có chút không đúng, hỏi đại nương.

Nhắc tới cũng thật trùng hợp, hai ngày trước, có hai nhóm người tới trấn, nhân số bọn họ không ít, mỗi nhóm đều có chừng hai mươi người, đến cách nhau chỉ một hai ngày liền đều vào núi, trước khi vào núi bọn họ ở chỗ này của ta trắng trợn thu mua, trong tiệm vốn đầy thịt khô đồ sấy đều được bọn họ dùng giá tiền gấp đôi mua cả, cho nên cho nên bây giờ trong tiệm hai ngày qua ngoại trừ món ăn thôn quê thợ săn đưa tới.

Đại nương chường quỹ giải thích.

Nghe những lời này, lông mày Tô Bằng nhíu lại, hỏi.

Đại nương còn nhớ rõ trang phục hai nhóm người đó không?

Nhớ chứ, một nhóm người y phục đều là màu đen, thoạt nhìn có chút kỳ dị, không giống nhân vật chính phái, nhưng xuất thủ coi như hào phóng, cũng không gây chuyện gì, bọn họ đại khái đi tới núi bảy tám ngày rồi, về sau lại một nhóm người tới nữa, nhóm người này tầm mười bốn mười lăm người, trong đó có mấy người là nữ, bộ dạng chẳng khác gì Thiên Tiên, có điều cảm giác không dễ gần lắm, bọn họ ở lại hai ngày sau đó cũng vào núi, ta xem những người này lại không giống như thợ săn, cũng không giống thợ mộc, lại càng không giống thương nhân, mà giống các người vậy đó, đều là người giang hồ.

Nghe xong, Thái Tuấn Hoa và Lương Úy bên kia cũng có chút nhíu mày.

Tô Bằng liền nhẹ gật đầu, sờ sờ trong ngực, móc ra một khối bạc hai mươi lượng, đưa cho đại nương chường quỹ nói.

Chường quỹ đại nương, làm phiền người, ta nghĩ trong trấn còn không ít cư dân và thợ săn, nhà bọn họ có thể vẫn còn có không ít hoa quả vaf thịt khô, làm phiền đại nương giúp chúng ta thu mua một ít, đủ để ba người chúng ta ăn bảy tám ngày là tốt rồi, nếu chỉ lương khô thôi cũng được, chúng ta ra giá gấp năm lần, đây là tiền đặt cọc, nếu không đủ lại nói với ta.

Đủ rồi đủ rồi, bạc này cũng phải hai mươi lượng ăn thịt suốt một tháng cũng đủ nữa.

Đại nương chương quỹ nói.

Được, dù sao cũng là hương thân quê nhà, ta liền đi đến chỗ bọn họ tìm thức ăn cho các người, các người ở chỗ này ăn cơm đi, có cần gì thì để cháu ta đi làm cho các người.

Tô Bằng gạt đầu, vị đại nương chương quỹ này rời đi rồi, tiểu nhị trong điểm cũng đem một mâm món ăn thôn quê bung lên cho ba người ăn cơm.

Tề tiên sinh,, xem ra hành động của chúng ta lần này có thể gặp một chút chuyện ngoài ý muốn, không ngờ lại có nhiều người giang hồ như vậy đều xuất hiện ở đây, nghe chương quỹ miêu tả có vẻ giống người chơ mà hình như là trong giang hồ tìm kiếm gì đó quanh đây,, chúng ta sẽ đụng vào họ.

Thái Tuấn Hoa khẽ nhú mào, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong cũng khẽ gạt đầu nói.

Nghe tình huống, những người này có thể đang tiến hành hoạt động gì đó, nhưng chưa hẳn cùng mục đích với chúng ta, chúng ta cẩn thận một chút, tránh phạm vi hoạt động của bọn họ thì hẳn sẽ không có vấn đề gì.

Chương 422: Xác hồ (2)

Thái Tuấn Hoa và Lương Úy nghe xong cũng khẽ gạt đầu, Lương Úy nói.

Vị trí của di tích rất khó xác định, ta và Tuấn Hoa cũng phải thông qua rất nhiều văn hiến mới xác định vị trí của bí cảnh này, có lẽ những người giang hồ này hẳn là không dễ dàng tìm được chung quanh như vậy

Tô Bằng cũng đồng ý điểm này, ba người có chung suy nghĩ, tiếp tục thăm dò bí cảnh, chính là cẩn thận một chút, tránh hai tốp người giang hồ kia là tốt rồi.

Lúc này, toàn bộ thức ăn cũng đã được dọn lên, những món ăn thôn quê này không tính là không tính là đặc biệt xa xỉ, tổng cộng có sáu món ăn, chính

là phân lượng rất đủ, mùi vị rất là không tệ khiến ba người Tô Bằng ăn không ít.

Bữa cơm chấm dứt, đại nương chương quỹ ban nãy ra ngoài cũng trở về, hơn nữa còn mang về cho bốn người Tô Bằng thịt và đồ khô, đều có thể ăn trực tiếp, xem như là thức ăn để đi vào núi.

Ăn cơm xong, lại chuẩn bị xong thịt và lương khô,, ba người Tô Bằng đi vào hai gian phòng khách trên lầu, sau khi hẹn thời gian ngày mai login liền cùng nhau logout.

Sau khi Tô Bằng logout, đăng nhập trang web luân hồi một chút, đem mật mã của hoàng kim cho giao dịch viên đảm bảo Tê Tiên Cư rồi liền đi nghỉ ngơi.

Năm giờ sáng ngày thứ hai, ba người Tô Bằng đều đã lên mạng.

Không nhiều lời, ba người lấy ngựa được giữ trong khách điểm này, cho chương quỹ một ít tiền ngựa rồi liền đi vào trong rừng rậm.

... Đường vào núi cũng không tính dễ đi, có điều khinh công ba người cũng không tệ, ngay cả Lương Úy võ công yếu nhất cũng có năm sáu thành khinh công của Tô Bằng hỏa hầu, đường đối với người bình thường mà nói là hết sức khó đi, với ba người mà nói thì như giẫm trên đất bằng.

Tốc độ của ba người cũng không chậm, Thái Tuấn Hoa với Lương Úy đi trước. Lần trước hai người bọn họ chính là từ nơi này vào núi, quen cửa quen nẻo, liền đi trước dẫn đường vào núi.

Tô Bằng đi theo hai người, hẳn có lưu dư lực, tuy rằng địa thế trong rừng rậm phức tạp nhưng đối với đẳng cấp khinh công Tô Bằng đã tu hành đến mà nói, cũng chẳng khác đường phẳng là mấy.

Ba người cứ vậy mà nhanh chóng đi vào.

Bất tri bất giác, ba người cũng đã đi được bảy tám giờ.

Trong bảy tám tiếng này, ba người cũng chỉ nghỉ ngơi một lần, ăn một ít đồ rồi liền đi tiếp, đến một hai giờ chiều, ba người đã vào rừng được bảy tám

chục dặm.

Tề huynh, trước tiên nghỉ ngơi một chút.

Lúc này, ba người đã tới một dòng suối nhỏ phụ cận trong rừng rậm, trên mặt Thái Tuấn Hoa đã lấm tấm mồ hôi, hắn nói với Tô Bằng.

Thề lực Tô Bằng vẫn còn dư thừa, có điều vì chiều cổ hai vợ chồng Thái Tuấn Hoa nên liền ngừng lại.

Tề huynh. Khu rừng nguyên thủy này chính là như vậy, diện tích rất lớn, có lẽ còn lớn hơn một châu, hơn nữa phần lớn là đường núi, càng vào trong rừng rậm càng khó đi, hôm nay chúng ta đi cũng xấp xỉ một trăm năm mươi dặm, nhưng ngày mai đoán chừng chỉ có thể đi khoảng sáu bảy mươi dặm, ngày thứ ba có thể đi năm mươi dặm cũng đã nhanh rồi.

Tô Bằng gật đầu, hắn cũng phát hiện cảnh vật chung quanh càng lúc càng phức tạp, chẳng những không có đường có thể đi, hơn nữa trong rừng, các loại mãnh thú, độc trùng, mãng xà... cũng bắt đầu nhiều hơn.

Chúng ta tới dòng suối nhỏ bên kia nghỉ ngơi một chút đi, Thái huynh, các người mua bột làm sạch nước rồi, chúng ta tới dòng suối này bổ sung túi nước trên người đi, rồi nghỉ ngơi một chút, tiếp tục lên đường

Tô Bằng nói với Thái Tuấn Hoa và Lương Uy, hai người họ gật đầu, theo Tô Bằng đi tới dòng suối nhỏ.

Phụ cận dòng suối nhỏ trong rừng rậm coi như là một địa phương tương đối nguy hiểm, bất kể là động vật gì cũng đều tới nơi này uống nước, cho nên gặp phải cái gì không phải quá ngạc nhiên.

Với võ công của ba người Tô Bằng thì dù gặp phải lão hổ hắc hùng gì ba người cũng sẽ không e ngại.

Nhưng khi ba người đi đến dòng suối nhỏ kia cũng không khỏi nhú mày.

Bọn họ phát hiện một con hổ đang ở bên dòng suối kia.

Nếu chỉ là một con hổ bình thường, ba người Tô Bằng cũng sẽ không đề vào mắt, với võ công bây giờ của ba người, đối phó con hổ cũng không khác trêu chọc con mèo trong nhà bao nhiêu.

Nhưng mà con hổ ở bên dòng suối kia lại là một con hổ chết.

Thi thể bị xé toang của một con hổ.

Tô Bằng khẽ cau mày đi tới quan sát qua thi thể con hổ.

Thái huynh, người xem, con hổ này dường như chết chưa quá hai ngày, nó có thể là bá chủ quanh đây, cơ bản không có động vật nào tới ăn thi thể của nó, mà xem cách nó chết đi cũng không phải là bị động vật khác giết mà là bị cao thủ võ công dùng đao chém đứt đầu.

Tô Bằng ngồi xổm bên xác con hổ nói với Thái Tuấn Hoa.

Thái Tuấn Hoa cũng đi tới, nhìn thoáng qua xác con hổ, gật đầu nói.

Là do người ra tay, võ công, chỉ ra một đao liền đem con hổ bêu đầu, hẳn là cao thủ dùng đao.

Có thể là một người trong đám nhân vật giang hồ đại nương chương quỹ ở Thâm Lâm trấn nhắc đến không?

Lương Úy đứng phía sau hỏi Tô Bằng với Thái Tuấn Hoa.

Rất có thể... Hôm nay một đường mà đến, chưa từng gặp qua dấu vết bọn họ lưu lại, vốn đã muốn tránh bọn họ nhưng mà bây giờ nhìn lại những người này dường như là cùng mục đích với chúng ta rồi...

Tô Bằng ngồi đó nhìn xác con hổ, nói với hai người Thái Tuấn Hoa.

Chương 423: Gặp gỡ

Phải không, mục đích của những người này giống chúng ta sao? Đều là tìm đi tích bí cảnh kia sao?

Nghe Tô Bằng nói như vậy, chân mày Lương Úy cau lại, hỏi Tô Bằng và Thái Tuấn Hoa.

Hắn là không trùng hợp như vậy... Nói không chừng bọn họ đang đuổi bắt người nào, mà phương hướng người kia trốn trùng hợp là cùng đường đi của chúng ta chẳng?

Thái Tuấn Hoa nói, hắn nói như vậy cũng không phải là không có đạo lý, hắn và Lương Úy căn cứ dấu vết để lại một số điển tịch và văn hiến mới tìm được bí cảnh kia, cái này yêu cầu kinh nghiệm khảo cổ phải thật chắc và thời gian trinh sát mới được, không phải hai vợ chồng họ xem thường người cổ đại, nhưng ở cổ đại có thể có người suy luận và thu được thu được nhiều. Từ văn hiến như vậy quả thật sẽ không quá nhiều.

Trước tiên xem chút đã, bọn họ nếu cùng mục đích với chúng ta đi lại nhất định sẽ phải lưu lại dấu vết đi lại, chúng ta rất nhanh có thể phát hiện cái gì đó, nói không chừng còn có thể gặp được bọn họ.

Tô Bằng nói, nói xong hắn ngẩng đầu nheo mắt nhìn về phía ba người hắn muốn đi.

Lương Úy và Thái Tuấn Hoa nghe xong cũng đều gật đầu, cho dù là mục đích của đối phương và mình giống nhau nhưng mà bây giờ ba người đã đến nơi này, không có lí gì lại bị dọa trở về, vẫn còn chưa biết đối phương là địch hay bạn mà.

Trải qua chuyện này, ba người cũng cảm nhận được một chút áp lực, vì vậy nhanh chóng lấy một ít nước ở dòng suối, lại dùng bột làm sạch nước tinh lọc lại rồi liền tiếp tục lên đường.

Lúc này đây, ba người chạy mãi đến xế chiều, thời gian trong trò chơi đã hơn sáu giờ chiều thì họ mới ngừng lại.

Lộ trình của bọn họ so với dự đoán ít hơn một chút. Đại khái chỉ đi một trăm bốn mươi dặm, chẳng qua là vì trên đường đi bọn họ phát hiện một số dấu vết của người hành tẩu lưu lại.

Tỷ như bọn họ ở quanh một nguồn nước khác trong rừng nguyên thủy thấy được dấu vết một chỗ đóng quân dã ngoại, mặc dù đối phương đã che dấu nhưng ba người Tô Bằng vẫn phát hiện dấu vết đốt lửa trại.

Ngoài ra bọn người Tô Bằng cũng phát hiện một số thi thể của dã thú, căn cứ thời gian tử vong của những dã thú này, có thể đoán được lộ trình của đám người này nhanh hơn ba người Tô Bằng một ngày, hơn nữa trong đó ngoại trừ có một cao thủ dùng đao còn có một cao thủ quyền cước và nội lực thâm hậu, cùng một - hảo thủ dùng trường thương.

Lúc sắc trời đã tối, ba người Tô Bằng đã tìm được dấu vết cắm trại của nhóm người này.

Nhìn dấu vết đóng lửa kia, ba người Tô Bằng có chút trầm mặc không nói.

Xem ra, mục đích của khách giang hồ thần bí này nếu không phải giống chúng ta thì cũng là đang tìm kiếm cực kỳ tương cận.

Nhìn qua đồng lửa, Thái Tuấn Hoa đánh vỡ trầm mặc, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, nói.

Tất cả mọi người nghe qua Nhìn rồi chứ. Nếu một chuyện có thể phát triển theo hướng xấu nhất, như vậy trên cơ bản nhất định sẽ phát triển theo hướng xấu nhất, ta nghĩ nhóm người này mười phần là cùng một mục đích với chúng ta

Đúng vậy, nhìn dấu vết này, bọn họ tiến vào rừng rậm so với chúng ta sớm hơn bảy tám ngày chúng ta nhưng tốc độ của bọn họ cũng không nhanh như chúng ta, chúng ta một ngày đường đã đi bằng hai ngày của bọn họ. Nhưng xem tình hình này, tối mai chúng ta sẽ đuổi kịp bọn họ.

Thái Tuấn Hoa quay đầu lại nhìn Tô Bằng nói.

Nếu gặp bọn họ, chúng ta phải làm sao?

Tận lực không tiếp xúc. Sau đó dùng tốc độ vượt qua bọn họ, chúng ta xong chuyện trước rồi mới nghĩ xem bọn họ có mục đích gì... Có điều nếu bọn

họ biểu lộ ra địch ý, động thủ với chúng ta, chúng ta cũng không nên khách khí.

Trong ánh mắt Tô Bằng lộ ra một tia cương nghị, nói với Thái Tuấn Hoa.

Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy nghe xong, đều khẽ gật đầu, hai người bọn họ chưa tính là người chơi dạng võ đầu, có điều nếu thật gặp phải nguy hiểm, cũng không sợ ra tay giết người.

Hôm nay chúng ta liền đến đây thôi, bây giờ hoàn toàn không có tia sáng, không nhận ra phương vị, truy đuổi ban đêm ở trong rừng rậm nguyên thủy có hơi không lý trí.

Tô Bằng nhìn hoàn cảnh chung quanh, nói với vợ chồng Thái Tuấn Hoa.

Hai vợ chồng Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy gật đầu, ba người đều là người chơi có một chỗ tốt, chính là không cần đóng quân dã ngoại, trực tiếp logout là được.

Ba người hẹn ước thời gian login hôm sau, liền logout.

Một đêm không lời.

Ngày hôm sau, ba người Tô Bằng vào năm giờ rưỡi sáng đồng thời login, lúc này không trung vừa vặn có chút ánh sáng.

Ba người giữ im lặng, tiếp tục đi về phía trước.

Càng đi đường, ba người càng cảm giác một số áp lực, bởi vì biểu hiện dấu vết trên đường đi, đám người giang hồ phía trước, hẳn là một lộ tuyến và mục đích với bọn người Tô Bằng.

Dấu vết người phía trước lưu lại, càng ngày càng nhiều, hơn nữa, căn cứ dấu vết phán đoán thời gian bọn họ rời khỏi, gần như là lúc chạng vạng, ba người Tô Bằng sẽ đuổi kịp người phía trước.

Khi đêm đến, ba người Tô Bằng lần nữa giảm tốc độ, bọn họ cũng không muốn ở trạng thái mệt nhọc, gặp phải đám người giang hồ địch ta không rõ kia.

Lúc này mặt trời đã ở phía chân trời, còn lại tia nắng chiều cuối cùng, ba người Tô Bằng, thì đi tới một địa phương giống như khe núi.

Ba người đang hành tẩu, đột nhiên, lỗ tai Tô Bằng bỗng nhúc nhích, vung tay lên nói.

Ngừng!

Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy, lập tức dừng bước, hai ngày này bọn ba rừng rậm, hai vợ chồng mặc dù không thấy Tô Bằng ra tay, nhưng lại chứng kiến trực giác mãnh cảm siêu cấp của Tô Bằng, nhiều khi, chính là Tô Bằng trực giác phát hiện dấu vết người phía trước lưu lại, còn tránh đi một số bẫy rập trong rừng.

Sao vậy?

Thái Tuấn Hoa thấy Tô Bằng bảo hai người dừng lại, đứng thẳng bất động, nói với Tô Bằng.

Phía trước hình như có điểm dị thường.

Tô Bằng nói, nói xong nhìn vào trong rừng rậm phía trước.

Không biết có phải do sau khi thân thể cải tạo thành Cửu Dương chi thể, ngay cả trực giác mang theo cũng hơi tăng, Tô Bằng cảm giác, cảm giác của mình càng ngày càng nhạy cảm, nhất là ở trong rừng rậm nguyên thủy này, thậm chí có điểm phát triển theo hướng giống bản năng động vật, trong rừng rậm lớn như vậy, chỉ là bốn năm ngày trước có người đi qua, giẫm gãy một số cành khô, bứt đứt ít cây cối, nhánh cỏ, hoặc là chút dầu dính, đều có thể khiến Tô Bằng nhìn ra dị thường, mấy ngày nay phát hiện dấu vết người phía trước lưu lại, hơn phân nửa là thành công của Tô Bằng.

Lúc này, Tô Bằng cũng cảm giác phía trước, tựa hồ có gì đó dị thường, tựa hồ có động vật to lớn nào đó đã từng đi qua nơi này, hơn nữa thời gian quá khứ cũng không dài, trong không khí còn hương vị nhánh cây vừa mới bị bẻ gãy phát ra.

Hai người Thái Tuấn Hoa cùng Lương Ủy đề bảo kiếm trong tay, nhìn về chỗ dị thường mà Tô Bằng nói.

Vào chính lúc này, chỉ nghe tiếng hồng hộc, từ trong rừng rậm có vấn đề mà Tô Bằng nói, đi ra ba bốn con lợn rừng, phì phò nhìn ba người Tô Bằng.

Nhìn thấy là lợn rừng, vợ chồng Thái Tuấn Hoa mới thở phào nhẹ nhõm, hóa ra là dã thú trong rừng.

Loại lợn rừng này da dày thịt béo, hơn nữa hàm răng sắc bén, ngược lại còn khó hơn giết một con cạp, hơn nữa tốp năm tốp ba, giết chúng rất phiền toái, không bằng né qua.

Nghĩ tới đây, Thái Tuấn Hoa liền đi tới hướng khác trong rừng, muốn tránh lợn rừng.

Không nên lơ là! Còn vấn đề!

Vào chính lúc này, Tô Bằng đột nhiên hô to một tiếng.

Thái Tuấn Hoa sững sờ, vào chính lúc này, đột nhiên Thái Tuấn Hoa cảm giác, trên đầu mình tựa hồ có ba bóng đen, đột nhiên từ trên đại thụ rơi xuống!

Giết!

Ba tiếng hô giết, từ không trung vang lên, trên đại thụ gần đó, đột nhiên rơi xuống ba người, cầm vũ khí trong tay, giết về phía Thái Tuấn Hoa!

Chương 424: Kẻ đánh lén (1)

Từ trên đại thụ nhảy xuống ba người, lúc mới nhảy xuống đều lặng yên không một tiếng động, mãi đến khi Thái Tuấn Hoa ngẩng đầu nhìn lại trên đầu, ba người mới hô lên chữ ” Giết”, đây chính là cái gọi là phô trương thanh thế để dọa người, cũng hù sợ được Thái Tuấn Hoa.

Dưới đại thụ, sắc mặt Thái Tuấn Hoa lập tức biến hóa, ba người từ phía trên nhảy xuống, một người dùng đao, một người dùng loan câu, một người

dùng Nga Mi thích, thân pháp lại thêm trọng lực, khiến tốc độ hạ xuống cực kỳ nhanh, công kích mãnh liệt!

Thái Tuấn Hoa trong lúc vội vàng, bảo kiếm trong tay vẫn hướng lên hư không một cái, sau đó chân giẫm một cái trên mặt đất, thân thể gần như ngã lui sau, quét ngang như điện xẹt.

Một kiếm quét ngang kia, bám vào chân khí, kiếm khí phá không, từ không trung đâm về người đang dùng đao kia.

“Phốc!

Một vết máu, xuất hiện ở trên mặt người dùng đao kia, mặt của người nọ bị kiếm khí cắt ngang.

Nhưng mà trên mặt người này không chút biểu tình, vẫn giữ thế tấn công, chém tới Thái Tuấn Hoa.

Thân thể Thái Tuấn Hoa giống như là cá lội bay ra khỏi phạm vi công kích của người dùng đao, nhưng mà hai bên sườn của hắn còn có một tên dùng loan câu, một tên dùng Nga Mi thích, thời gian rơi xuống của hai người này so với nam nhân dùng đao thì chậm một chút, nhưng lại vừa vặn khóa được Thái Tuấn Hoa. Mà còn nếu Thái Tuấn Hoa cứ giữ tốc độ này, thì sẽ phải bỏ mình dưới tay hai người này mất.

Nhưng mà võ công của Thái Tuấn Hoa cũng quả thật không kém, ở thời điểm nguy cơ sinh tử trước mắt này, hắn đột nhiên trở tay một kiếm, đâm ngược xuống mặt đất.

Một kiếm này, lập tức mang đến một nguồn lực mới, thân thể Thái Tuấn Hoa giống như là trực lẫn lộn mình lại, khó khăn lắm mới kiếm được một đường sống, lật mình đến bên cạnh tên đánh lén sử dụng Nga Mi thích kia.

Mà lúc này, gã sử dụng loan câu kia, cũng đã rơi xuống. Thân pháp của người tương đối cao, từ đỉnh đầu đánh lén không trúng, thân thể hắn đột nhiên chuyển hướng, hai chân rơi trên mặt đất trước, sau đó nhảy ra, một cái móc bổ về phía Thái Tuấn Hoa.

Đan câu truy hồn!

Lúc này Thái Tuấn Hoa đã không còn chỗ để có thể mượn lực, chẳng qua là bằng vào một hơi nội khí cuối cùng trong thân thể, miễn cưỡng xoay người như điều hâu trên không trung, thân thể chống ngược bay ra ngoài, tận lực tránh loan câu đi.

Chỉ là năng lượng của hắn lúc này đã hết, nên không thể toàn bộ tránh đi cái móc câu này, loan câu móc vào một chút da thịt ở bả vai của Thái Tuấn Hoa.

Thái Tuấn Hoa kêu lên một tiếng đau đớn, có điều thân thể cũng coi như đã trở mình lật lại được. Hai chân rơi xuống đất nhưng có chút đứng không vững, liền lùi lại phía sau bảy tám bước.

Mà lúc này, người đánh lén dùng đao kia đã dùng một thế hồ nhảy, song đao trong tay bay ở trên đầu Thái Tuấn Hoa, một chiêu Lực Phách Hoa Sơn bổ xuống.

Một đao kia, chẳng những mang theo khí thế mười phần, lại còn trên không trung xuất hiện một hư ảnh loan đao màu vàng nhạt mơ hồ có thể thấy được, bổ xuống phía dưới.

Sắc mặt Thái Tuấn Hoa nhất thời biến đổi lớn, lúc này cánh tay cầm kiếm của hắn đã bị thương, tạm thời không có sức lực để giơ cánh tay lên ngăn lại một đao kia, hơn nữa trong cơ thể chỉ còn một chút chân khí, nếu là bị một đao kia chém trúng, thân thể hắn sợ là cũng bị chém thành hai mảnh!

Nhưng vào lúc này, một thanh trường kiếm đột nhiên xuất hiện. Thay Thái Tuấn Hoa chặn lại một đao mạnh mẽ từ trên không trung bổ xuống này.

Người đánh lén sử dụng kim bối đại đao trên không trung, bỗng nhiên cảm giác toàn bộ không gian ở phía trước mình dường như đều bị kiềm hãm lại trong nháy mắt, giống như trước người mình là một mảnh đầm lầy cát chảy, nội lực cùng với kiếm khí giống như là dòng nước xoáy, quấn riết lấy hắn, hắn dường như bị tiến vào bên trong hồ phách, một đao kia của hắn, thậm chí có một loại cảm giác không có cách nào để bổ xuống.

Trên thực tế, hư ảnh màu vàng nhạt bám theo một đao kia của hắn, vốn là khí thể mười phần, nhưng gặp phải thể kiếm của đối phương, thể nhưng lại giống như là tuyết tan dưới ánh mặt trời, một đao chân khí mười phần không ngờ lại giống như đá chìm đáy biển, cho dù là đao khí hay là chân khí, đều giống như bị đối phương hấp thu, hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa.

Một đao kia của hắn, lại biến thành một nhát chém bình thường, dễ dàng bị một thanh trường kiếm không tính là quá thô của đối phương ngăn cản lại.

Lúc này, đồng bọn sau lưng hắn, người đánh lên sử dụng Nga Mi thích kia cũng vọt lên, dường như muốn từ mặt bên công kích kẻ địch sử dụng trường kiếm kia.

Chẳng qua là, nam nhân sử dụng Nga Mi thích kia mới vừa xông lại, cũng cảm giác mũi kiếm của người viện trợ sử dụng trường kiếm kia, đột nhiên bộc phát một trận kiếm khí cực kỳ bá đạo, trận kiếm khí này, giống như là đóa hoa sen nở rộ ra, trong nháy mắt đã triển khai vô số kiếm khí trong suốt, hướng đến mình và người dùng đao kia.

Người viện trợ sử dụng trường kiếm này, chính là Tô Bằng!

Tô Bằng sau khi đỡ một đao Tuyệt Sát của đối phương, không chân chờ chút nào trực tiếp sử dụng chiêu Tuyệt Sát của kiếm pháp bán thức, bao phủ lấy hai người này.

Lúc này, người đánh lên sử dụng kim bối đại đao kia, hai chân còn chưa có rơi xuống đất, mà còn người sử dụng Nga Mi thích thì đang vọt tới trước, trong lúc nhất thời không có cách nào dừng lại được, kiếm khí như hoa sen của Tô Bằng toàn bộ đều đánh vào trên người hai người kia.

Chẳng qua là hai người này cũng coi như mau lẹ, người dùng đao kia một bên dùng chân khí hộ thân, một bên đem đại đao che ngang ở trước mặt và phần ngực, mà còn người dùng Nga Mi thích kia, dứt khoát nhảy dựng lên, thân thể co lại thành một nhúm, tận lực thu nhỏ lại phạm vi bị công kích.

Chương 425: Kẻ đánh lên (2)

Nhưng mà những thứ này chỉ là một sự chống cự phí công, kể từ khi nội lực của Tô Bằng đột phá lên tầng thứ tám, nội tức trở nên bá đạo không ít, gián tiếp khiến uy lực của Tuyệt Sát đề cao không ít, đóa hoa sen kiếm khí kia giống như là vĩ đập ruồi đánh cho hai người này bay ra ngoài, đồng thời còn vang lên tiếng gãy xương rõ ràng.

Người đánh lén sử dụng loan câu đằng sau kia, mới vừa rồi muốn xông lên, lúc này thấy hai người đồng bạn của mình bị đập bay ra ngoài, thân thể đột nhiên dừng lại một chút, hần sững sờ khoảng một hai giây, đột nhiên kịp phản ứng, quát to một tiếng, thân thể nhanh chóng lui về phía sau.

“Còn muốn chạy? Nghĩ đẹp quá!

Ngay lúc này, một thanh âm mềm mại vang lên, chính là thê tử Lương Úy của Thái Tuấn Hoa, nàng rút vũ khí mang theo trên người ra, vũ khí của nàng cùng với bọn người Tô Bằng khác biệt một chút, không ngờ lại là song kiếm, hơn nữa một thanh kiếm có chiều dài bình thường, một thanh kiếm khác thì so với chủy thủ dài hơn một tấc, vừa thấy đã hiểu cho dù là công kích với khoảng cách bình thường hay là xấp lá cà thì đều được, chỉ thấy thân thể nàng giống như một quả cầu nhiều màu đánh tới nam tử dùng loan câu kia.

Tốc độ của Lương Úy so với người kia nhanh hơn một chút, người đánh lén dùng loan câu thấy có vẻ trốn không thoát, liền cắn răng một cái, ý định trước khi bị bắt thì bắt giữ lại Lương Úy trước, đánh cược một ván lật ngược thế cờ.

Chỉ là tính toán của hắn không sai, nhưng lại đánh giá thấp thực lực của Lương Úy.

Hai tay Lương Úy cầm kiếm, không ngờ lại giống như là có thể hai tay thi triển hai chiêu kiếm khác biệt nhau, chiêu thức hết sức hoa lệ, giống như Kiếm Vũ của Công Tôn đại nương, hơn nữa tần suất công kích cực nhanh, mà còn công kích hết sức sắc bén.

Tay phải của nàng cầm trường kiếm cũng coi như miến bàn, chỉ là kiếm pháp lăng liệt tầm thường, nhưng mà thanh đoản kiếm bên tay trái của nàng... Cái gì móc mắt, cắt yết hầu, đâm tim, ghim thận, gần như đều làm

ra đủ, chỉ cần xuất kiếm chắc chắn những nơi bị tiếp xúc không chết thì cũng phé, làm cho nam nhân nhìn vào đều cảm giác chỗ kín dưới háng mình trở nên lạnh lẽo.

Tô Bằng nhìn thấy vậy, cũng cảm giác da đầu hơi tê dại, càng đừng nói là nam tử dùng loan câu đang đánh với Lương Úy, người này đồ một thân mồ hôi lạnh, liều mạng chống đỡ, nhưng vẫn còn có chút rơi xuống hạ phong.

Mà còn Tô Bằng lúc này, cũng không nhìn nào nhiệt nữa, vọt lên, sử dụng kiếm thế khổng chế được nam tử loan câu này, khiến hắn không thể chạy trốn được.

Nam tử dùng loan câu kia, ứng phó với một mình Lương Úy đã có chút căng thẳng, lúc này Tô Bằng gia nhập vào trận chiến, chưa tới hai chiêu, người này đã kêu thảm một tiếng, đã bị Lương Úy dùng kiếm ngăn chọc mù một con mắt, sau đó bị Tô Bằng một kiếm đâm vào cái tay cầm vũ khí, loan câu rời tay bị Tô Bằng đánh ngã xuống đất.

Lương Úy đi tới, một cước dẫm trên người của gã này, một lời chưa nói, trước tiên ở trên bả vai của đối phương cho một kiếm, gọt mất không ít da thịt.

Tô Bằng ngược lại đã hiểu ra, ý của Lương Úy là người móc của chồng ta một miếng thịt ở bả vai, ta cũng phải làm lại một nhát, tuyệt đối không để cho chồng của mình phải chịu thiệt.

“Quả thật là bà vợ tốt của Thái huynh... Chỉ là nhìn võ công của nàng, còn cao hơn Thái Tuấn Hoa một chút, không biết bình thường ở nhà, là gió đông thổi bạt gió tây hay là gió tây áp đảo gió đông đây...”

Tô Bằng quay đầu lại nhìn thoáng qua Thái Tuấn Hoa đang băng bó bả vai, trong lòng có chút thâm nghĩ hơi xấu xa.

“Tuấn Hoa, ngươi có sao không?”

Sau khi chế phục được người dùng loan câu này, Lương Úy một cước giẫm lên người này, một bên quay đầu lại nhìn Thái Tuấn Hoa.

“Không có chuyện gì, bọn họ cũng chỉ dùng vũ khí bình thường, trên vũ khí cũng không có độc, chỉ là bị thương ngoài da mà thôi, không ảnh hưởng đến hành động.

Thanh âm của Thái Tuấn Hoa từ phía sau truyền đến.

Tô Bằng cùng với Lương Úy đều thở phào nhẹ nhõm, đối phương nếu như quả thật bỏ độc trên vũ khí, nếu như là kịch độc, Thái Tuấn Hoa lúc này sợ là sẽ phải chết ở chỗ này, nếu như vậy hành động lần này của Tô Bằng e là sẽ thất bại.

Sau khi Thái Tuấn Hoa xử lý vết thương một chút, đầu tiên là đi tới trước mặt hai người bị kiếm khí của Tô Bằng đánh bay, nhìn thoáng qua.

Hai người mới vừa rồi bị Tô Bằng đánh bay, lúc này đã một người chết còn một người bị thương.

Chết chính là cao thủ sử dụng kim bối đại đao kia, thật ra thì hắn chết tương đối oan uổng, vốn là lấy nội lực cùng với thể chất của người nọ, không đến mức một chiêu đã bị giết chết.

Chỉ là đáng tiếc, người nọ lại sử dụng kim bối đại đao để tiến hành phòng ngự, mà còn hai đạo kiếm khí của Tô Bằng, trùng hợp làm sao vừa vặn đánh trúng tay cầm đao của đối phương cùng với sống đao của kim bối đại đao. Đao kiếm khí thứ nhất đem tay cầm đao của hắn đánh nát không cách nào không chế được đại đao, đao kiếm khí mãnh liệt thứ hai khiến kim bối đại đao văng tung tóe, mà còn lưỡi đao lại đúng lúc hướng về phía mặt của cao thủ dùng đao kia, vì vậy bị kịch đã xảy ra...

Đường trung tuyến giữa mặt và ngực trên thi thể người này, bị kim bối đại đao của hắn cắt vào một nửa, trên mặt bị đại đao chia làm hai bộ phận, lúc sắp chết còn lộ ra dáng vẻ không phải là sợ hãi, không phải là phần nộ, mà là kinh ngạc, hắn đến lúc chết vẫn còn đang khiếp sợ cho vận khí của mình, tại sao lại đen đủi như vậy?

Mà còn người dùng Nga Mi thích kia, thì lại là bị toàn bộ kiếm khí đánh vào, chẳng qua là lúc hắn bị đánh trúng đã co lại thành một cục, cho nên chỉ là xương cốt tứ chi bị vỡ vụn, thân thể ngược lại không có vấn đề gì.

“Nói, các người tại sao phải đánh lén ta?”

Thái Tuấn Hoa cũng là có chút tức giận, hắn dùng tay trái cầm lấy trường kiếm, để ở trên cổ nam nhân đã xương cốt tứ chi vỡ vụn này, hỏi hắn.

“Chết...”

Người đàn ông trên mặt đất này, trong miệng gian nan nói gì đó.

“Người nói cái gì cơ?”

“Tử như chúc diệt, chân ma vĩnh sinh!” (Cái chết tựa đèn tắt, ma quỷ chân chính mãi sinh tồn)

Người đánh lén dùng Nga Mi thích nằm trên mặt đất kia, thế nhưng lại cuối cùng bộc phát ra một lực lượng kinh người, chỉ nghe hắn nói một câu gì đó như khẩu hiệu, sau đó đột nhiên thân thể của hắn chủ động đưa cổ đến mũi kiếm của Thái Tuấn Hoa, để trường kiếm đâm xuyên qua cổ của hắn!

Chương 426: Đội ngũ thần bí

Thái Tuấn Hoa vốn đã bị một chút thương tích, tinh thần không phải là quá tập trung, lại thêm đối phương lúc này đã không có năng lực phản kháng, cho nên mới buông xuống cảnh giác, nhưng mà hắn tuyệt đối không ngờ người trên mặt đất này, thế nhưng lại có sức mạnh tinh thần mạnh mẽ như vậy. Không ngờ lại cái gì cũng không nói, trực tiếp đưa cổ lên tự sát.

Nam tử xương cốt tứ chi vỡ nát kia, đã bị bảo kiếm của Thái Tuấn Hoa xuyên qua cổ, thấy đã không còn sống được nữa. Thái Tuấn Hoa bất đắc dĩ, chỉ có thể rút bảo kiếm ra, sau đó hướng về phía Tô Bằng bên kia mà lắc đầu.

Tô Bằng cũng thấy một màn như vậy, không khỏi nhú mày.

Đối phương một câu cũng không nói, trực tiếp tự sát, ngược lại vượt ra khỏi dự liệu của Tô Bằng.

Có điều ngẫm lại, cái này cũng có thể hiểu được, người nọ tứ chi vỡ vụn, bọn người Tô Bằng muốn lên đường, chắc chắn sẽ không mang theo người

này rời khỏi, trên người người này bị thương không cách nào hành động được, lại ở nơi rừng sâu núi thẳm này, khắp nơi đều là rắn độc, mãnh thú, cho dù có được buông tha hẳn cũng khó thoát khỏi cái chết, nói không chừng còn bị dã thú cắn chết tươi, còn không bằng dứt khoát tự sát.

Chẳng qua là người nọ quả quyết như vậy, thoát nhìn xem ra cũng là đến từ một tổ chức rất có tính kỷ luật, không phải là người giang hồ tầm thường.

Tô Bằng xoay đầu lại, nhìn nam tử dùng loan câu bị Lương Úy dẫm ở dưới chân kia.

Đồng bạn của người đã tự sát, có điều tình huống của hắn không giống với người, hắn đã bị trọng thương không cách nào di động được, để lại chỗ này cũng chỉ có một con đường chết. Tứ chi của người thì lại vẫn đầy đủ, nói đi, lai lịch của các người là gì, nếu người nói rõ ràng, có lẽ chúng ta sẽ để cho người một con đường sống.

Tô Bằng nói, nói xong hắn liếc nhìn tứ chi người này, nói.

Có điều, nếu người có một chữ giả dối, ta liền đánh nát tứ chi của người, đem người còn sống sờ sờ để lại chỗ này, chờ một lát xem là gấu đen, hổ dữ hay là rắn độc mãng xà tới đây cắn chết người hoặc là ăn sống người... Ta nghe nói, mãng xà trong rừng rậm, sau khi ăn con mồi vào trong bụng, con mồi ở trong bụng mãng xà, còn có thể sống được ba ngày, sau đó một ngày cảm giác được bản thân mình đang bị tiêu hóa, không biết người có thể chịu được loại thống khổ này hay không.

Nam tử dùng loan câu đã bị chọc mù một con mắt lúc này nghe xong, mặt ngoài dường như không có phản ứng gì, nhưng mà Tô Bằng lại quan sát được ngón tay của hắn có chút run rẩy. Da thịt chung quanh con mắt còn lại kia cũng co rúm mấy cái, xem ra tựa hồ là đối với lời nói của mình có chút phản ứng.

Sau một lúc lâu, người này mới thở dài một hơi, nói.

Nếu như ta nói ra, cũng không cầu các người bỏ qua cho ta, có thể cho ta chết thống khoái được hay không?

Như vậy cũng không khó.

Tô Bằng cũng không muốn cô ý lừa gạt người này. Hắn vốn là đã không có ý định để người này còn sống, nếu không tin tức của mình cũng rất dễ bị kẻ địch biết được, có điều nếu như để cho đối phương chết thối khoái, thật ra cũng không có vấn đề gì.

Một lời đã định... Các ngươi muốn biết cái gì, hỏi đi.

Nam tử dùng loan câu này, ngược lại cũng rất dứt khoát, nói với ba người Tô Bằng.

Các ngươi là ai? Tổng cộng bao nhiêu người? Có thực lực ra sao? Tới đây có mục đích gì? Vì sao đánh lên chúng ta, hơn nữa vừa tới đã sử dụng sát thủ?

Tô Bằng liên tục hỏi mấy câu hỏi với người này.

Vấn đề thứ nhất ta cũng chỉ có thể nói là ta không rõ lắm. Ta cùng với người vừa tự sát kia không giống nhau, ta chỉ là nhân viên bên ngoài của tổ chức này, chỉ là vì lợi ích mà hành động, ta chỉ biết, tổ chức thuê ta tự xưng là Chân Thần giáo. Trong đó nhân vật cầm quyền được gọi là thần sử... Thần sử có rất nhiều người, trông coi sự vụ cũng không giống nhau, lần này chúng ta là đi theo ba vị thần sử đến tìm kiếm một di tích bí ẩn.

Nam tử dùng loan câu này đã chắc chắn là phải chết, cũng rất thản nhiên trả lời rõ ràng câu hỏi của Tô Bằng.

Ồ? Thần sử? Tìm kiếm di tích?

Tô Bằng nghe xong, trong lòng suy nghĩ, dường như nhớ tới cái gì đó. Có điều lúc này hắn không có miệt mài theo đuổi, tiếp tục hỏi.

Vậy tại sao lại đánh lên chúng ta? Di tích ở chỗ nào? Thần sử có thực lực như thế nào?

Ta đã nói, ta chỉ là nhân viên bên ngoài, những việc biết được không nhiều lắm. Chúng ta lần này tới hai mươi ba người, trong đó ba người thần sử dẫn đội, tìm một di tích có liên quan đến thân minh của Chân Thần giáo, người

trong đội ngũ đại bộ phận là có thực lực như ta... Có điều, gần một nửa số người là quy thuận Chân Thần Giáo, bọn họ có một số là người bình thường không có bản lĩnh, có một ít người có thể tay không nhóm lửa, có chút năng lượng lớn vô cùng, có một ít người đao thương bất nhập, một chọi một thì ta không phải là đối thủ của bọn họ, võ công của thần sử ta thấy là bình thường, nhưng phương pháp sử dụng lực lượng thần bí so với người khác thì lợi hại hơn rất nhiều, thực lực không lường được.

Di tích kia, ta chỉ biết được mục đích là vì điều này, nhưng dường như thần sử cũng chỉ là biết đại khái vị trí, hai ngày qua tốc độ tiến lên của chúng ta đã chậm lại, chính là một bên hành động một bên tìm kiếm di tích.

Về phần tại sao đánh lén các người... Là bởi vì trong đội ngũ có người phát hiện, sau khi chúng ta tiến vào rừng rậm, một ngày sau đó đã có người nhằm vào chúng ta, nhưng mà chúng ta chỉ là cảm giác bị người nhằm vào lại không có phát hiện căn cứ chính xác. Thần sử phái ra ngoài hai tổ sáu người, đi đằng sau đội ngũ chủ lực một khoảng chính là vì để xem thử đến tột cùng là ai đi theo sau chúng ta.

Nam nhân sử dụng loan câu kia, tựa như có lẽ đã thấy rõ, biết khó thoát khỏi cái chết chỉ vì cầu xin một cái chết thống khoái, hơn nữa hắn ở trong đoàn đội đó cũng chỉ là người bên cạnh, không có nhiều lòng trung thành cho lắm, nên đem chuyện từ đầu chí cuối đều nói ra.

Tô Bằng nghe xong, nhìn xem thử Lương Úy ở bên cạnh.

Chúng ta so với đội ngũ này tiến vào rừng rậm chậm sáu bảy ngày, người đi theo mà bọn họ nói, chắc chắn không phải là chúng ta.

Lương Úy nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, đôi phương hắn là đã nhăm lẩn rồi.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, người đi theo bọn hắn, hắn là những nữ tử xinh đẹp theo lời đại nương ở khách điểm trong thôn trấn kia. Chẳng qua là nhóm người này so với đội ngũ đi tuốt ở đằng trước cẩn thận hơn rất nhiều, không có lưu lại dấu vết gì, cho nên chúng ta vẫn luôn không có phát giác ra các nàng.

Tô Bằng nói với Lương Úy.

Lúc này, Thái Tuấn Hoa cũng đã đi tới, vai của gã vẫn còn nhỏ máu, hắn nhìn nam tử dùng loan câu nằm trên mặt đất, lại nhìn thoáng qua Tô Bằng, nói.

Tề huynh, ta đột nhiên cảm giác, hành động lần này của chúng ta, dường như gặp phải chướng ngại vô cùng to lớn.

Đã đi tới đây, cũng không thể ở chỗ này bị bọn họ hù dọa được.

Tô Bằng nói, sau đó nhìn thoáng qua phương xa, nói.

Cho dù hai nhóm người kia có cùng một cái mục đích với chúng ta, nhưng tin tức và bản đồ mà bọn họ nắm được chắc chắn không có rõ ràng như của chúng ta. Chúng ta vẫn dựa theo kế hoạch lúc trước, nhanh chóng đánh bất ngờ, vượt qua bọn họ, đi trước một bước đến bí cảnh đi. Sau đó tìm được thứ mình muốn rồi rời khỏi, bọn họ một bên tìm kiếm một bên đi đường, chắc chắn không có nhanh bằng chúng ta.

Thái Tuấn Hoa nghe xong, nhẹ gật đầu, đồng ý với ý kiến của Tô Bằng.

Tô Bằng lại hỏi người nam nhân trên mặt đất kia vài vấn đề, sau khi xác định hắn không có nói láo, liền cho đối phương một kiếm thông khoái kết liễu hắn.

Sau đó, Tô Bằng từ trên người lấy ra thuốc trị thương mà A Triết chế luyện ra, cho Thái Tuấn Hoa một chút bảo hắn thoa ngoài da rồi uống thuốc.

Thuốc trị thương hết sức hữu hiệu, rất nhanh Thái Tuấn Hoa đã không còn chảy máu nữa.

Nơi đây không nên ở lâu, chúng ta đi thêm một đoạn đường, sau đó tìm một nơi bí ẩn rồi đăng xuất đi.

Tô Bằng nói với hai người.

Hai vợ chồng Thái Tuấn Hoa hết sức coi trọng ý kiến của Tô Bằng, gật đầu đồng ý. Ba người thừa dịp sắc trời chưa tối hẳn tiếp tục hướng về phía trước

đi tiếp.

...

Ba người Tô Bằng rời khỏi nơi này không đến 20 phút, trong rừng rậm lại lóe ra mấy đạo thân ảnh, đi tới vị trí vừa mới trải qua chiến đấu này.

Chương 427: Thần Sử

Người xuất hiện ở khu vực từng trải qua chiến trường này, là ba gã nam tử mặc trang phục màu xanh.

Ba gã nam tử này tướng mạo tuy khác nhau, nhưng nhìn từ khí chất, lại có vài phần tương đồng, nếu như có người nhìn thấy ba người, nhất định sẽ từ cảm giác được trên người ba nam tử này cảm nhận một loại cảm giác tà khí yêu dị.

Có thể là bởi vì nguyên nhân công pháp tu hành, ba nam nhân này, trên gương mặt đều cất giấu một tia tà mị, ánh mắt cũng khác thường.

Ba người này, vừa rời đi đến địa phương, bọn người Tô Bằng từng chiến đấu, cẩn thận quan sát một phen.

Sau nửa ngày, trong ba người này, một người làn da có hơi chút tái xanh, tương đối trẻ tuổi nói.

“Nơi này khoảng chừng nửa khắc trước đã từng xảy ra đánh nhau, động thủ giết người, chỉ ít có ba người, rất có thể đều sử dụng kiếm.”

Ở bên cạnh hắn, một gã đàn ông hơn bốn mươi tuổi, nhưng mặt trắng không râu, đứng bên cạnh nam nhân sử dụng móc câu kia, nhìn móc câu dính máu rơi trên mặt đất kia, gật đầu, nói.

“Người giết người có một người bị thương.”

Nam tử cuối cùng thân thể gầy gộc cao ngất như cây gậy trúc kia, thì nhìn bùn đất nơi Lương Ủy đã từng chiến đấu với nam nhân móc câu kia, bổ sung nói.

“Nhìn độ lớn nhỏ của dấu chân, trong đó hẳn có một nữ nhân.”

“Người chết, là người chúng vẫn luôn truy đuổi, nhưng mà người giết người, có lai lịch thế nào, các người nhìn ra được gì không?”

Người trẻ tuổi làn da tái nhợt, nhìn hai người khác hỏi.

Nam nhân hơn bốn mươi tuổi, mặt trắng không râu lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Còn nam nhân thân thể cao khều giống như cây trúc kia, chân chừ chốc lát, sau đó nói.

“Nói không chừng có cùng mục đích với chúng ta, chính là tìm kiếm di tích kia.”

“Lần này chúng ta nhận được lệnh triệu tập của Thánh môn, trước tiên tìm kiếm di tích ở nơi này đã, tuyệt đối không thể để mất. Đinh huynh, thân pháp của người thiên về tốc độ, không thích hợp thi triển ở địa hình phức tạp giống như rừng rậm nguyên thủy này, không bằng người về trước đi tìm Thánh nữ, thông báo chuyện này cho nàng biết. Còn ta và Phong huynh hai người tiếp tục truy tìm, xem thử có thể tìm được thể lực mới xuất hiện hay không, xem bọn chúng rốt cuộc là thần thánh phương nào.”

Nam tử trẻ tuổi làn da tái nhợt, nói với nam nhân trung niên mặt trắng không râu kia.

“Được, cứ như vậy, các người cẩn thận.”

Nam tử tên là Đinh huynh mặt trắng không râu kia gật đầu, cũng không đa lễ, trực tiếp quay đầu chạy về phía sau.

Nhìn người này bỏ đi, nam tử thân thể cao khều giống như cây trúc kia, cười lạnh một tiếng, nói.

“Sa Thiên Âu, người cố ý dụ hắn bỏ đi phải không?”

Nam tử trẻ tuổi làn da tái nhợt, cũng chính là người được gọi là Sa Thiên Âu, cười nhạt một tiếng, nói.

“Để hắn trở về không phải tốt hơn sao? Người này rất sợ chết, có chút nguy hiểm đã bỏ chạy trước rồi, ở chỗ này cũng vương vãi tay chân ta và người, để hắn trở về càng đỡ phiền, cũng đỡ liên lụy đến chúng ta.”

“Hừ, nói thật dễ nghe, Sa Thiên Âu, đừng cho là ta không biết người có dự định gì, người không phải muốn sớm tìm được di tích trước một bước, giành được chỗ tốt trong đó sao? Người không sợ Thánh môn cùng Thánh nữ trách tội người sao?”

Nam nhân như trúc cao kia hừ lạnh một tiếng, vạch trần tâm tư Sa Thiên Âu.

“Ha ha, Thánh nữ? Thánh nữ gì chứ? Mới ra giang hồ không bao lâu, nữ nhân kia đã cất giấu loan đao thất lạc bí mật suốt đời của Ma Đế, người thực sự xem ả là Thánh nữ sao?”

Sa Thiên Âu nghe lời của đối phương như thế, cười nhạt một tiếng, sau đó nói.

“Phong huynh, ta nghĩ dự định của người, cũng không khác gì ta, người so với những người khác có năng lực gan dạ sáng suốt hơn nhiều, không bằng hai người chúng ta hợp tác, trước tiên...”

“Tìm được rồi hãy nói.”

Nam nhân như trúc cao, không để cho Sa Thiên Âu nói cho hết lời, ngắt ngang lời hắn, sau đó nhìn thoáng qua bốn phía, nói.

“Người giết người, có lẽ vẫn còn chưa đi xa, chúng ta làm chính sự trước, xem thử có thể tìm được chút ít lai lịch của người thần bí kia hay không rồi nói sau, ta có một loại cảm giác, thế lực mới xuất hiện này, có lẽ biết vị trí chính xác của di tích.”

“Hi vọng cảm giác của người đúng, như vậy chúng ta có thể đuổi kịp bọn họ, sau khi tìm được di tích, giết chết bọn chúng!”

Sa Thiên Âu nói xong, ngón tay thon dài giống như nữ nhân khẽ phát lên.

Một con rắn độc bò trên cành tay, dáng vẻ như muốn xông xuống dưới căn Sa Thiên Âu, bị chưởng phong lẳng không của Sa Thiên Âu chém chết, gần như không hề phát ra âm thanh đứt thành hai đoạn.

“Tìm được rồi nói sau.”

Nam nhân giống như trúc cao hừ lạnh một tiếng, nói xong nhìn chuẩn một phương hướng, đi vào trong rừng.

Sa Thiên Âu nhếch miệng, lộ ra một tia cười nhạt, cười lạnh một tiếng, đuổi theo.

...

Phương hướng Sa Thiên Âu cùng nam tử như trúc cao kia đuổi theo, xác thực là phương hướng ba người Tô Bằng bỏ đi, hơn nữa, Sa Thiên Âu cùng nam tử như trúc cao kia, tốc độ cũng nhanh hơn ba người Tô Bằng một chút, nếu dưới tình huống bình thường, ba người Tô Bằng sẽ bị hai người này đuổi kịp.

Nhưng mà chuyện này cũng không xảy ra, nguyên nhân là... Ba người Tô Bằng hành tẩu hơn hai mươi phút, tìm một địa phương bí ẩn, sau khi giao hẹn thời gian ngày mai login, bèn cùng nhau logout.

Cho nên Sa Thiên Âu cùng nam tử như trúc cao kia mặc dù tìm phương hướng chính xác, nhưng lại không bắt gặp được ba người Tô Bằng, ngược lại đi lướt qua, thiếu chút nữa đã gặp phải một đám người khác.

Bọn người Tô Bằng, cũng không biết điều này.

Sau khi Tô Bằng đăng xuất khỏi trò chơi, không đi nghỉ ngơi, mà lại suy nghĩ tin tức hôm nay có được.

Hôm nay ở trong trò chơi, từ trong miệng nam tử móc câu cuối cùng bị diệt khẩu kia lấy được một ít tin tức, khiến Tô Bằng có chút cảnh giác.

Nam tử dùng móc câu kia đã nói, bọn họ phục vụ cho tổ chức được gọi là Chân Thần giáo, nghe tên tổ chức này thôi cũng biết, là một tổ chức mang hàm ý tôn giáo.

Người nắm quyền trong Chân Thần giáo, được gọi là Thần Sử, là người nắm quyền thực tế của tổ chức này.

Hai người Thái Tuấn Hoa cùng Lương Ủy cũng không biết, xưng hô Thần Sử này, gọi ra chút trí nhớ của Tô Bằng.

Tô Bằng vừa mới nghe thấy xưng hô này, liền chột hồi tưởng, lần hành động đầu tiên sau khi mình vừa mới từ Tử Hà sơn học nghệ, trở lại quận Giang Ninh.

Đó là do Triệu Thu dẫn dắt, triệu tập nhân vật giang hồ của Tô Châu và vài châu quận lân cận, tấn công Cổ Kiếm sơn trang.

Tô Bằng còn nhớ rõ, lúc đó đám người bọn họ tấn công vào trong đại sảnh trang chủ Cổ Kiếm sơn trang, Cổ Kiếm cũng không phia một mình từ đại sảnh trang chủ đi ra, lúc đó ở bên cạnh hắn, còn có một nam nhân che mặt.

Nhưng mà thái độ của Cổ Kiếm với người kia, nhìn vẻ như vô cùng cung kính, khi đó, Cổ Kiếm cũng gọi người kia là Thần Sử.

Chỉ là người này, trước khi mọi người vây công Cổ Kiếm, thì bản thân đã thi triển khinh công bỏ đi.

Tô Bằng về sau cũng không phải không từng suy nghĩ quan hệ của người này cùng Cổ Kiếm, sau đó rút ra kết luận, chính là người này, có lẽ chính là người đã cung cấp những pháp thuật thần bí kia cho Cổ Kiếm.

Thân pháp quỷ dị của Cổ Kiếm kia, còn văn tự quỷ dị trên thân thể, gần như pháp môn hộ thân đạo thương bất nhập, cùng với pho tượng cổ quái trong địa lao của hắn, lúc ấy Tô Bằng cũng không biết là chuyện gì xảy ra, nhưng dùng kinh nghiệm đã trải qua suy xét, xem ra đó là một loại pháp thuật tà môn.

Còn bản thân Cổ Kiếm là đệ tử phái Thanh Thành, có lẽ không phải, nhất định là có người truyền thụ pháp môn cho hắn, người truyền thụ pháp môn này cho hắn, có lẽ chính là người được gọi là Thần Sử kia.

Nghĩ tới đây, lông mày Tô Bằng nhíu chặt lại, trầm nhủ.

“Thần Sử ở trong rừng rậm nguyên sơ kia, có phải cùng một người ở trong Cổ Kiếm sơn trang hay không? Nếu như là cùng một người, lần thám hiểm bí cảnh cảnh, dường như sẽ có chút chuyện không hay rồi...”

Một đêm im lặng, ngày hôm sau Tô Bằng chiếu theo thời gian đăng nhập vào trong trò chơi.

Địa phương Tô Bằng login xuất hiện, là trên một cái cây đại thụ to lớn, trên đại thụ có một nhánh cây thô to vươn ra ngoài, tối hôm qua Tô Bằng cùng Thái Tuấn Hoa và Lương Úy, chính là logout ở nơi này.

Lúc Tô Bằng login, phát hiện Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy đều đã đăng nhập, đang ở nơi này chờ mình.

Chương 428: Đôi mắt trong nước (1)

“Ta đến trễ rồi sao?”

Tô Bằng hỏi một tiếng, Lương Úy cười cười, nói.

“Chúng ta login sớm hơn mấy phút, chỉ là xem thử gần đây có gì nguy hiểm hay không thôi.”

Tô Bằng gật đầu, sau đó xem thử phương hướng chuẩn bị đi mà Thái Tuấn Hoa thông báo cho mình, nói.

“Nhóm người ngày hôm qua chúng ta gặp phải kia, tổng cộng hai mươi ba người, bị chúng ta giết ba người, còn lại hai mươi người... Nghe hôm qua người kia nói, võ công của bọn hắn cơ bản đều là cùng cấp bậc, hơn nữa đám người kia nhiều người như thế, chúng ta đối đầu chính diện có lẽ sẽ không đánh lại được, chúng ta nên dựa theo kế hoạch đã định, vượt qua bọn họ.”

Thái Tuấn Hoa gật đầu, nói.

“Nơi này ban đầu ta đã có chút bắt đầu quen thuộc, mặc dù đường đi không phải hoàn toàn trùng hợp so với lần trước, nhưng ta đại khái đã biết phía trước đều sẽ đi qua những nơi nào, đường đi do ta vạch ra, có lẽ có thể tránh khỏi bọn chúng, sau đó chúng ta đi thẳng đến mục đích, sau khi tìm kiếm bí cảnh kia rồi rời khỏi.”

Tô Bằng gật đầu, Thái Tuấn Hoa ở trên cây đại thụ, dùng kiếm khắc một bản đồ đơn giản, nói rõ với Lương Úy và Tô Bằng đường đi phải đi, ba người ghi nhớ, hơn nữa sau khi giao hẹn nơi sẽ tập trung lại lỡ như phân tán ngoài ý muốn, liền nhảy xuống khỏi cây, tiếp tục lên đường.

Ba người Tô Bằng không muốn đi theo đường thẳng, mà đi đường vòng, dự định vòng qua bên người những người ở phía trước kia, sau đó tìm đến mục đích.

Thực tế chứng minh, con đường Thái Tuấn Hoa vạch ra này rất là chính xác, ba người Tô Bằng đi đường cả buổi sáng, cũng không hề gặp một kẻ địch nào, xem ra có lẽ đã vứt bỏ được kẻ địch ở đằng sau.

Sau đó, ba người tiếp tục gia tăng tốc độ, đến lúc khoảng chừng hơn bốn giờ chiều, ba người Tô Bằng, đã đi tới địa phương cách mục đích không xa.

Trong rừng rậm nguyên sơ, cũng có các đỉnh cao, lúc này vị trí ba người Tô Bằng đứng, chính là trên một ngọn núi khá cao trong rừng rậm. Từ trên ngọn núi nhìn xuống dưới, chỉ thấy đập vào mắt toàn bộ đều là rừng rậm um tùm xanh tươi, địa thế bên dưới ngọn núi trở nên phức tạp, có rất nhiều sơn cốc cùng vách đá.

“Tề huynh ngươi nhìn thấy chứ? Qua ngọn núi này, địa hình phía trước liền trở nên phức tạp, khắp nơi đều là những đỉnh núi dốc đứng. Mục đích của chúng ta, chính là một thác nước được bao quanh giữa những đỉnh núi này, đi xuống dưới thác nước kia, sẽ có một hồ sâu, từ hồ sâu đi vào bên trong, có một đường mòn cực kỳ nguy hiểm, có thể đi vào trong thác nước. Ở bên trong thác nước kia, chính là một sơn động vô cùng sâu, nơi đó, chính là nơi phải đi qua để đến di tích.”

Thái Tuấn Hoa ở trên ngọn núi, chỉ vào địa hình phía dưới, nói với Tô Bằng.

“Thái huynh, ý của ngươi là đêm nay đi đường suốt đêm?”

Tô Bằng nhìn đỉnh núi bên dưới, lại liếc nhìn sắc trời, hỏi Thái Tuấn Hoa.

“Ừm, làm như vậy đã có suy tính. Chúng ta mặc dù đã bỏ rơi thể lực thần bí kia, nhưng vẫn không bỏ rơi được bọn họ bao xa, bọn họ nhiều nhất cách chúng ta năm sáu chục dặm mà thôi, mặc dù bọn họ vừa đi vừa tìm kiếm tốc độ sẽ chậm không ít, nhưng thời gian của chúng ta cũng không đủ.”

“Mà chúng ta bây giờ đã đến nơi này, chỉ cần nắm bắt đường đi, sắc trời hoàn toàn tối đen, hoàn toàn có thể tìm được hồ sâu kia, sau đó tìm được thác nước và hang động, vào trong hang động kia rồi thì cũng không có ánh sáng, trời sáng trời tối cũng đều giống nhau, chúng ta có thể kéo dài thời gian log in, nếu thuận lợi ba bốn giờ thì có thể đi qua hang động, cho nên như vậy, tiết kiệm thời gian một ngày, cũng có lợi với hành động của chúng ta.”

Tô Bằng nghe Thái Tuấn Hoa nói thế, khẽ gật đầu.

Hắn thật ra không phải rất tán thành đi đường buổi tối, ban đêm trong rừng rậm nguyên sơ, nguy hiểm gấp mấy lần so với đi ban ngày, nhất là ban đêm cảm quan bị hạn chế, càng tăng thêm nguy hiểm.

Nhưng suy nghĩ của Thái Tuấn Hoa cũng là có đạo lý, thể lực phía sau cách bọn người Tô Bằng cũng không xa, nếu bị bọn họ suốt đêm tìm đến nơi này tìm được hoặc là vượt qua ba người bọn họ, như vậy về sau tìm kiếm thác nước hồ sâu kia lại càng khó khăn hơn.

Đêm nay phải đi đường suốt đêm, có thể tiết kiệm được một ngày thời gian, cũng vô cùng quan trọng.

“Cứ như vậy đi, Thái huynh chúng ta không nên trì hoãn, tranh thủ trước khi trời tối tìm được hồ sâu mà người nói đi.”

Tô Bằng nói với Thái Tuấn Hoa, hắn gật đầu, có điều hắn suy nghĩ một lát, vẫn nhắc nhở Tô Bằng một câu nói.

“Tề huynh, lát nữa đến chỗ hồ sâu kia người cẩn thận một chút, hồ sâu kia cũng không bình thường, có thể sẽ có một chút phiền phức.”

Tô Bằng nghe thế, nhẹ gật đầu, chỉ là hắn cho rằng phiền phức mà Thái Tuấn Hoa nói, là một vài rắn độc mãnh thú gì gì đó, cho nên cũng không để ý lắm.

Ba người nhanh chóng lướt qua ngọn núi, đi xuống nơi được đỉnh núi bao quanh.

Cái gọi là nhìn núi làm ngựa chết, thoát nhìn nơi này khoảng cách giữa những ngọn núi rất ngắn, nhưng ba người Tô Bằng gần như toàn lực thì triển khinh công, đạt đến một tốc độ cực cao, cũng vẫn đi hơn một giờ, mới vượt qua hai ngọn núi, đi tới trước một vách núi.

Mà lúc này, Tô Bằng cũng nghe thấy phía trước không ngừng truyền đến âm thanh tiếng nước chảy.

Ba người theo sườn dốc vách đá đi qua, chỉ thấy giữa vách núi có khe núi suối nhỏ, nước chảy hợp thành một chỗ, trở thành một con sông không hề

nhỏ, nhánh sông này vượt qua vách núi nỳ, trên vách đá cao gần bằng trăm mét đổ xuống dưới, tạo thành một thác nước.

Chương 429: Đôi mắt trong nước (2)

Dưới thác nước, là một hồ sâu, lúc này mặt trời đã lặn xuống, chỉ còn sót lại chút ánh nắng chiều tà, có điều mặt trăng nhô lên khá sớm, sắc trời còn khá sáng sủa, tầm nhìn vẫn còn khả quan.

“Tề huynh, phía dưới chính là hồ sâu ta nói, chúng ta xuống dưới, có điều phải chuẩn bị một chút.”

Thái Tuấn Hoa ở trong âm thanh tiếng thác nước đổ xuống dưới, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, hẳn đoán được Thái Tuấn Hoa đang tìm gì đó chế tạo thành ngọn đuốc.

Quả nhiên, Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy ở gần đó tìm kiếm một phen, nhanh chóng tìm được vài cây tùng vẫn còn chưa sinh trưởng cao lắm, hai người vận dụng nội lực trên bảo kiếm, hai ba kiếm đã chém gãy hai ba cây tùng không cao lắm.

Tô Bằng lúc nhỏ sống đến hơn mười tuổi trong tiểu trấn dưới núi, tất nhiên nhận ra loại cây tùng này, cây tùng này đặc nhiều dầu mỡ, tự nhiên có thể làm thành ngọn đuốc, sau khi đốt gần như có thể cháy được ba bốn giờ, người sống trên núi nếu quả thật có chuyện gì đi vào núi buổi tối, đều dùng thứ này để đốt lửa làm công cụ chiếu sáng.

Tô Bằng cũng lấy Vô Phong kiếm ra, chém vào mấy cây tùng không thô to lắm ở gần bên, từ trên cây tùng bỏ xuống bộ phận dễ đốt cháy nhất, chế tạo thành hai ngọn đuốc đơn giản, cắm vào trong khe hở tay nải sau lưng mình, giữ lại chốc lát sử dụng, sau đó cầm một cây ở trong tay.

“Tề huynh cũng có kinh nghiệm dã ngoại sao?”

Nhìn thấy Tô Bằng rất quen thuộc chế tạo đuốc thông, Thái Tuấn Hoa cảm thấy bất ngờ hỏi Tô Bằng.

“Ừm, từng học một chút kiến thức dã ngoại cầu sinh.”

Tô Bằng nói qua loa, mặc dù Thái Tuấn Hoa bây giờ là người bên mình, nhưng Tô Bằng cũng không muốn giải thích quá nhiều.

Thái Tuấn Hoa cũng chẳng để ý, chỉ là cười cười, sau đó, lấy cây đuốt lửa từ trên người, đuốt đuốc lên.

Tô Bằng cũng đuốt sáng ngọn đuốc trong tay mình, lại đuốt lửa ngọn đuốc của Lương Úy, vừa vặn lúc này, sắc trời đã tối hẳn, ba người giơ đuốc, dưới sự dẫn dắt của Thái Tuấn Hoa, đi xuống hồ sâu bên dưới thác nước.

Một phen trắc trở, ba người rớt cuộc đi tới hồ sâu bên dưới thác nước.

Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy dẫn Tô Bằng đi về phía trước, Tô Bằng lúc này mới phát hiện, hóa ra thác nước cùng hồ sâu này, còn có chia ra thành mấy tầng.

Bên trong mặt thác của thác nước đổ xuống hồ sâu này, có không ít đá xanh, những tảng đá xanh này phần lớn đã bị dòng nước mài mòn đến loáng bóng, hơn nữa bên trên còn có một ít rêu xanh cùng với ngọn cỏ và thủy thảo sinh trưởng.

Dòng nước thác nước đổ xuống, như một bức màn nước, còn những tảng đá xanh kia, giống như bậc thang, khiến người khác có thể từ bên cạnh thác nước, đi đến phía sau bức màn nước kia.

“Tề huynh cẩn thận một chút, nơi này vô cùng trơn trượt, không cẩn thận một chút sẽ té xuống ngay. Trong hồ sâu kia, lần trước ta cùng Lương Úy đến đây, cũng cảm giác giống như có cái gì kỳ lạ ở bên trong nó, nếu rơi xuống dưới rồi, có thể sẽ gây bất lợi cho chúng ta.”

Thái Tuấn Hoa đi ở phía trước, vừa đi, vừa nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, lúc này ba người bọn họ trong tay đều nắm chặt ngọn đuốc, bốn phía không ngừng có giọt nước và hơi nước bắn ra, có điều bởi vì nhựa thông trong tay ba người bốc cháy rất mạnh, cũng không lo lắng mức độ hơi nước này, cho nên cũng không cần lo lắng sẽ bị dập tắt.

Ba người xếp thành một hàng, trước sau đi trên những tảng đá xanh kia, Tô Bằng cảm giác dưới chân quả nhiên đặc biệt trơn nhẵn, hơi chút bất cẩn, sẽ bị trượt xuống, sau đó chìm sâu vào trong hồ nước bên dưới cột thác kia.

Chỉ là Tô Bằng một là thân thủ nhanh nhẹn, hai là có nội công giúp đỡ, ba là còn có một đôi giày đặc thù, cho nên lúc này cũng không cảm thấy khó khăn.

Đá xanh bóng loáng giống như pha lê thủy tinh, vẫn không thể làm khó được hắn.

Thái Tuấn Hoa đi phía trước, Lương Úy đi theo Thái Tuấn Hoa, Tô Bằng ở cuối cùng, ba người cứ như vậy cẩn thận di chuyển đi đến thác nước.

“Âm âm...”

Ngay khi ba người Tô Bằng đi được một nửa trên tảng đá xanh, đột nhiên, trong hồ sâu bên dưới bỗng chợt vang lên một âm thanh giống như là tiếng sấm rền.

Ba người Tô Bằng lập tức toàn thân chấn động, lập tức dừng lại.

Âm thanh vừa rồi, cực kỳ trầm đục, nhưng lại có thể cảm giác được rất vang dội, giống như tiếng sấm sét thật sự.

Nhưng âm thanh sấm rền thật sự cũng xem như không sao, nhưng mà lúc này bầu trời đêm sáng sủa, trăng sao đầy trời, làm gì có sấm rền?

Hơn nữa âm thanh này, rõ ràng là vọng ra từ trong hồ sâu, hơn nữa phát ra tiếng sấm rền, cũng khiến người cảm thấy cách ba người Tô Bằng cũng không quá xa.

“Âm thanh gì vậy?”

Lương Úy nhìn trong hồ sâu, nhìn về phía Thái Tuấn Hoa, hỏi hắn.

“Không rõ lắm, trong hồ sâu có kỳ lạ, chúng ta không nên ở lâu, vẫn nên đi vào hang động đằng sau thác nước trước đây.”

Thái Tuấn Hoa lắc đầu, nói với Lương Úy.

Lương Úy nghe thế, nhẹ gật đầu, Thái Tuấn Hoa ra hiệu, ba người tiếp tục lên đường.

Nhưng mà ba người đi chưa được mấy bước, trong hồ sâu, lại lần nữa vang lên thanh âm giống như tiếng sấm rền.

“Ầm ầm...”

Vị trí âm thanh lần này, cách ba người Tô Bằng dường như càng gần hơn.

Tô Bằng nhú mào, đứng thẳng bất động, nhìn trong hồ sâu.

Trong mơ hồ, Tô Bằng dường như ở trong hồ sâu bên dưới, bắt gặp ánh mắt của thứ gì đó.

“Gì vậy?”

Tô Bằng kinh ngạc, bởi vì hắn cảm giác được khoảng cách giữa hai mắt của thứ kia ở dưới nước, bởi vậy phán đoán, vật kia dưới nước, tuyệt đối là một quái vật khổng lồ.

Chỉ là con quái vật kia dường như đang ở dưới nước liếc nhìn Tô Bằng, sau đó lại ẩn mình vào chỗ sâu trong hồ sâu.

Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy, dường như vẫn không cảm giác thấy, vẫn đang đi về phía trước.

“Chẳng lẽ là quá mức nhạy cảm?”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, nghĩ tới đây, hắn hít sâu một hơi, bình tĩnh lại tinh thần của mình, chuẩn bị tiếp tục đi tới.

“Ào!”

Lúc này!

Một thứ giống như măng xà màu đỏ, đột nhiên vọt lên từ dưới nước, cuộn người tấn công vào Lương Úy ở chính giữa hàng ngũ!

Chương 430: Hang động dưới lòng đất (1)

Một thứ giống như là măng xà màu đỏ cuộn mình xông về phía Lương Úy, Lương Úy căn bản không có kịp phản ứng, đã bị cuộn trúng phần eo, nòng kinh hô một tiếng, đã bị măng xà màu đỏ này quán lấy lao về phía trong hồ sâu kia.

“Lương Úy!”

Thái Tuấn Hoa phản ứng không chậm, nhìn thấy Lương Úy bị lôi đi, hấn tay phải cầm kiếm đột nhiên một kiếm đâm vào trong vách đá bên người mình, bảo kiếm đâm lút hơn phân nửa thân kiếm, còn Thái Tuấn Hoa một tay nắm lấy bảo kiếm, ném cây đuốc trong tay trái đi, thân thể cũng nhào xuống hồ sâu, một phen tóm lấy tay Lương Úy vươn ra.

Tô Bằng lúc này cũng kịp phản ứng, hấn nhìn lại trong hồ sâu, chỉ thấy trong hồ sâu, ngũ li bên dưới gần đá xanh, có một đôi mắt to lớn giống như đèn lồng.

Mà lúc này, Tô Bằng cũng nhìn rõ ràng, rốt cuộc cái gì quán lấy Lương Úy.

Đó là một đầu lưỡi cực dài, cũng cực kỳ thô to...

Sau khi đầu lưỡi kia vươn ra, thậm chí dài hơn hai thước, gần như ba thước.

Đầu lưỡi này, chính là từ dưới nước phun lên, thứ đầu lưỡi kia phun ra, lúc này ở dưới nước không xa, thân thể gần như bỗng bênh trôi lên trên mặt nước.

Nhìn rõ ràng cái này, Tô Bằng lại không chần chờ, hấn đột nhiên tung người nhảy vào trong hồ sâu.

Tô Bằng cũng không phải là muốn lao vào trong hồ sâu dưới nước đánh chết con quái vật thê lưỡi này, chỉ thấy Tô Bằng lượn vòng trên không trung một chốc, đã rơi xuống một điểm trên mặt nước hồ sâu.

Giày Tô Bằng còn chưa chìm vào trong nước mười cm, đã dừng lại ở đó, theo Thái Tuấn Hoa thấy, Tô Bằng dường như đang đứng trên mặt nước.

Tô Bằng đương nhiên không có bản lĩnh Lăng Ba Vi Bộ, hấn sở dĩ có thể đứng ở trên mặt nước, bởi vì nơi hấn đạp xuống, chính là chỗ cặp mắt dưới nước kia...

Hấn đứng trên đầu quái vật trong nước.

Tô Bằng đứng ở trên đầu quái vật ẩn dưới nước kia, chỉ cảm thấy thân thể quái vật này cực kỳ trắng nõn, không dễ dàng đứng vững, có điều vẫn không làm khó được Tô Bằng. Tô Bằng dưới chân sử dụng nội lực, khiến thân thể của mình đứng vững trên đỉnh đầu quái vật, sau đó cầm trong tay Vô Phong kiếm, một kiếm chém vào cái lưỡi khổng lồ đang quấn trên người Lương Úy.

Vô Phong kiếm tiếp xúc đến đầu lưỡi quái vật, xúc cảm truyền đến trên tay Tô Bằng cảm giác đầu lưỡi quái vật kia vô cùng vững chắc, Vô Phong kiếm của mình chém lên phía trên, có một loại cảm giác giống như chém vào lớp xe cao su đặc ruột, thứ màu đỏ kia, cảm giác không giống như là đầu lưỡi, ngược lại có chút giống như cao su cường độ cao.

Có điều trên Vô Phong kiếm Tô Bằng trút thêm nội lực, khiến cho Vô Phong kiếm vốn dĩ đã sắc bén bây giờ lại càng bén nhọn hơn không ít. Một kiếm này chém xuống dưới, mặc dù không chém đứt đầu lưỡi quái vật kia, nhưng cũng chém đứt một nửa.

Lập tức, chất lỏng không rõ nguồn gốc phun ra từ đầu lưỡi quái vật kia. Quái vật dưới nước phát ra âm thanh đau đớn giống như tiếng sấm rền, dường như cảm nhận được bị thương, cũng không kiên trì phải đem Lương Úy kéo xuống nước, đầu lưỡi của nó thả lỏng Lương Úy ra, đầu lưỡi một lần nữa rút về dưới nước.

Thái Tuấn Hoa lúc này trên tay gia tăng thêm chút khí lực, kéo Lương Úy trở lại trên đường mòn đá xanh, còn Tô Bằng lại dùng Vô Phong kiếm bắt chợt đâm một đường xuống dưới chân mình.

Hơn phân nửa thân kiếm Vô Phong kiếm đều đâm vào trong nước, Tô Bằng cảm giác, một kiếm này của mình, dường như đâm rách đầu của quái vật kia. Vô Phong kiếm đâm vào đầu quái vật kia đại khái hơn mười centimet.

Nhất thời, trong nước dưới chân Tô Bằng, lập tức nổi lên bọt máu, quái vật kia giống như gào thét gầm một tiếng, bèn chui vào lại trong nước.

Tô Bằng trước tiên rút Vô Phong kiếm ra ngoài, sau đó nhẹ nhàng tung mình, nhảy lên trên đường mòn đá xanh phía trên.

“Tê huynh! Người không sao chứ?”

Thái Tuấn Hoa lúc này ôm Lương Úy có chút sợ hãi, nhìn Tô Bằng, hỏi.

“Không sao, có điều quái vật kia giống như sinh mệnh rất ngoan cường, một kiếm kia của ta không lấy được mạng của nó, đau một chốc vẫn có thể quay trở lại, chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này thôi!”

Tô Bằng nói với Thái Tuấn Hoa.

Thái Tuấn Hoa nghe thế, lập tức gạt đầu, cũng không muốn nán lại nơi này phút nào, thì triển ra công phu cao nhất.

Chỉ thấy hần tay phải cầm kiếm, tay trái dè vào vách đá, trên tay của hần, không ngừng xuất hiện một loại khí kinh, cổ kinh khí này kết cấu đặc thù, giống như là giác hút, hút Thái Tuấn Hoa dính chặt lên trên vách đá, khiến hần sẽ không trượt xuống khỏi tảng đá.

“Lương Úy, kéo ta!”

Thái Tuấn Hoa nói với Lương Úy sau lưng.

Lương Úy biết lão công mình có công phu này, cho nên rất yên tâm nắm chặt góc áo Thái Tuấn Hoa.

Tốc độ của Thái Tuấn Hoa càng nhanh lên, hần cứ như vậy một tay cầm kiếm, một tay đặt trên vách đá, sau đó nhanh chóng theo đường mòn đi xuống.

Tô Bằng cho dù là khinh công, hay là trang bị mang dưới chân, đều tốt hơn Thái Tuấn Hoa, cho nên cũng không dùng cách giống như hắn, cũng có thể đuổi kịp tốc độ của hắn, cùng nhau đi lên phía trước, ba người tốc độ gia tăng nhanh chóng như vậy, rất nhanh đi tới phía sau rèm nước do thác nước tạo thành.

Phía sau rèm nước của thác nước, có một cửa vào cực lớn, nếu không phải từ đường mòn bên cạnh thác nước đi tới, căn bản sẽ không phát hiện cửa vào hang động của nơi này.

Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy đã tới nơi này, nhanh chóng đi vào trong hang động, Tô Bằng cũng đi theo nhảy vào trong.

“Cuối cùng tạm thời an toàn.”

Sau khi tiến vào huyệt động, Thái Tuấn Hoa thở phào nhẹ nhõm, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, nhìn về phía Lương Úy, chỉ thấy trên thắt lưng y phục sắc sỡ của Lương Úy, có chất nhầy có điểm giống nước mũi trong suốt.

Lương Úy cũng để ý đến cái này, trên mặt lộ ra chán ghét.

“Tề huynh, vừa rồi tập kích chúng ta, rốt cuộc là quái vật gì?”

Chương 431: Hang động dưới lòng đất (2)

Nhìn thấy dấu vết trên thắt lưng bị đầu lưỡi quần quanh lưu lại của phụ nhân mình, Thái Tuấn Hoa cũng nhú chặt mày, hỏi Tô Bằng.

“Mặc dù ta cầm đuốc, nhưng nước trong hồ dường như cũng là màu xanh, không nhìn rõ lắm, nhưng cảm giác giống như là một con cóc khổng lồ.”

Tô Bằng nhớ lại một chút, nói với Thái Tuấn Hoa.

“Con cóc?”

Nghe Tô Bằng nói thế, Thái Tuấn Hoa lộ ra vẻ mặt tức cười.

Tô Bằng gạt đầu, hắn vừa rồi cũng dựa vào cảm giác suy nghĩ, từ đầu lưỡi màu đỏ nhìn thấy, đến khoảng cách hai mắt và độ to nhỏ của phần đầu quái vật dưới nước kia, lại thêm cảm giác dưới chân Tô Bằng đạp lên đầu quái vật kia, mặc dù không có nhìn thấy tình hình, nhưng loáng thoáng có chút ấn tượng, giống như là một con cóc cực lớn.

“Thái huynh, người cùng tôn phu nhân lần trước đến đây, không gặp phải thứ này sao?”

Nhìn Nhìn Thái Tuấn Hoa, Tô Bằng hỏi ngược lại hắn.

“Không, lần trước lúc tới nơi này, chúng ta cũng nghe được có không ít thanh âm kỳ lạ, nhưng không có đụng trúng quái vật này, có lẽ chúng ta tương đối khá là may mắn.”

Thái Tuấn Hoa lắc đầu, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, chau mày, nói.

“Thái huynh, chúng ta tiếp theo phải cẩn thận một chút, thứ này không thể nào là trên trời rớt xuống được, nói không chừng không chỉ có một con, có lẽ bên trong còn có những quái vật khác, cẩn thận một chút sẽ tốt hơn.”

Thái Tuấn Hoa nghe thế cảm giác sâu sắc tán thành, gạt đầu đồng ý.

Tô Bằng nhìn một chút, đuốc của Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy, vừa rồi trong lúc bối rối đã rơi vào trong hồ sâu rồi, đuốc trên tay mình ngược lại vẫn nằm trên tay, không vứt bỏ.

Tô Bằng còn có hai cây đuốc dự phòng, Thái Tuấn Hoa cũng có một cây đuốc dự phòng, Tô Bằng từ phía sau tay nải lấy ra cây lấy lửa, đưa cho Thái Tuấn Hoa nói.

“Thái huynh, chúng ta thắp sáng hai cây đuốc, còn lại hai cây dự phòng, cùng đi qua sơn động này.”

Thái Tuấn Hoa gạt đầu, tiếp nhận cây lấy lửa.

Lúc này, Tô Bằng nhìn bên trong hang động này, chỉ thấy hang động này vô cùng to lớn, có độ dốc cố định, dường như càng đi xuống dưới, hang động này càng rộng ra, còn có thể nhìn thấy không ít thạch nhũ.

Mơ hồ, Tô Bằng dường như còn nghe thấy, bên trong hang động, hình như có tiếng nước chảy, cũng không biết có phải tiếng vọng thác nước bên ngoài hay không.

“Hang động này bên trong đại khái năm trăm mét, sẽ đi vào một đoạn đứt gãy, bên trong có một con sông dưới lòng đất, chúng ta cần men theo con sông ngầm này đi xuống, mới có thể đến mục đích của chúng ta.”

Thái Tuấn Hoa nhìn thấy Tô Bằng giống như nghe thấy âm thanh gì, nói với Tô Bằng.

“Ồ? Làm sao qua sông? Hơn nữa sau khi chúng ta tìm được bí cảnh làm sao trở về?”

“Lần trước ta cùng Lương Úy đi đến nơi này, chặt không ít cây nhỏ ở bên ngoài, vận chuyển vào trong này từng lần một, dùng dây thừng tự mang theo buộc thành bè gỗ, lại làm thêm vài cái mái chèo, bè gỗ có thể chở được bốn năm người, chúng ta có thể sử dụng bè gỗ đi qua con sông ngầm này.”

“Còn phần trở về, cách thức cũng giống như vậy, kết cấu con sông ngầm này vô cùng quái dị, chúng ta thấy, địa phương sông ngầm kia rõ ràng là chảy xuống, chúng ta có thể xuôi dòng đi xuống, đến bí cảnh, địa phương của bí cảnh, còn có một con sông ngầm, là từ bí cảnh trở về, nơi cần đến cũng là bên trong một hang động, chỉ là càng sâu hơn thôi, một lát người có thể nhìn thấy chỗ đó, chúng ta từ dòng chảy nơi đó chảy ngược lại, còn có thể xuôi dòng trở về, sau đó bò lên một khoảng, có thể lần nữa trở lại hang động này.”

“Lần đó, ta cùng Lương Úy chính là từ mạch nước kia trở về, sau đó đem bè gỗ, khiêng đến dòng nước phía trước bí cảnh.”

Thái Tuấn Hoa giải thích cho Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế gật đầu, nơi này quả nhiên hoàn cảnh hết sức phức tạp, bí cảnh kia đi cũng khó khăn như vậy, thật không hổ là bí cảnh.

Có điều, nếu đã biết cách đi đến, Tô Bằng cũng không chậm trễ, cùng Thái Tuấn Hoa và Lương Úy, đi đến tìm kiếm bè gỗ lán trước bọn họ để lại ở nơi này.

Ba người đi được bảy tám trăm mét, đi tới một nơi.

Tô Bằng đến nơi này, quan sát bốn phía, lại phát hiện tự nhiên quả là bàn tay sắc sảo điêu luyện, có thể tạo nên bất kỳ kỳ tích nào.

Chỉ thấy địa phương bọn người Tô Bằng đi vào, nước ngầm không biết từ nơi nào, không ngừng chảy vào trong hang động thâm sâu.

Địa phương những dòng chảy kia, là một con sông ngầm, con sông này rộng mười bảy mươi tám mét, nước chảy rất siết, chảy vào chỗ càng sâu trong hang động.

Bên cạnh con sông ngầm này, có một vách núi dưới lòng đất, giống như vực sâu không đáy, nhìn không thấy đáy bên dưới.

Có điều nghiêng tai lắng nghe, trong vực sâu thăm thẳm kia, dường như cũng có tiếng nước chảy.

Hơn nữa, vực sâu này cũng không phải không thể thăm dò, bên dưới vực sâu, trên vách đá chung quanh có vết tích hình xoắn ốc cực lớn, có thể để người đi lại, thậm chí một đường đi xuống vực sâu,

Nếu không phải thông lộ giống như hình xoắn ốc này thoát nhìn hoàn toàn do thiên nhiên tạo ra, Tô Bằng thậm chí hoài nghi, những thứ này có phải dùng sức người mở lối hay không.

Ở nơi này, Thái Tuấn Hoa tìm kiếm một phen, quả thật tìm được một chiếc bè gỗ hán để lại...

Chương 432: Sinh vật đáng sợ (1)

Trên bè gỗ Thái Tuấn Hoa tìm được mặc dù có vài dấu vết ăn mòn, nhưng phần lớn vẫn xem như chắc chắn, ba người Tô Bằng thử một chút, bè gỗ này có lẽ có thể chở được sức nặng của ba người hoặc là nhiều hơn hai người.

Mái chèo tìm thấy, cầm lên tay đã có chút trơn bóng, bên trên mọc lên một vài nắm mốc đang sinh trưởng trong hoàn cảnh ẩm ướt, có điều xử lý đôi chút cũng nhận ra, mấy cái mái chèo này cũng không bị mục, còn có thể sử dụng được.

Sau khi xác định những vật này còn có thể sử dụng, ba người cũng không nói nhiều, bèn đem bè gỗ kéo xuống dưới lòng sông, nhảy lên trên.

Lương Úy là quý cô, tất nhiên sẽ không lý nào để cho quý cô ra sức chèo bè gỗ được, Tô Bằng giao cây đuốc đem trên tay cho Lương Úy, sau đó cùng Thái Tuấn Hoa đứng ở hai bên duy trì cân bằng trên bè gỗ, dùng mái chèo trong tay bắt đầu chèo.

Thật ra hai người cũng không cần tốn nhiều sức lực, bởi vì mạch nước ngầm này tự có phương hướng của mình, chỉ cần xuôi dòng đi xuống là có thể thẳng một đường đi đến đích của mình, tồn tại của mái chèo, là tránh trong sông ngầm đụng trúng đá ngầm hay gì đó.

Ba người cứ như vậy ngồi bè gỗ, xuôi dòng đi xuống nơi sâu trong dòng sông ngầm này.

Mạch nước của con sông ngầm này cũng không phải chảy quá xiết, có điều tốc độ chảy cũng không phải chậm, bọn người Tô Bằng ở trên nước, dùng tốc độ tương đương với tốc độ đi xe đạp bình thường tiến tới phía trước.

“Tề huynh, chúng ta cứ như vậy xuôi dòng khoảng chừng ba giờ, đã có thể đến nơi rồi.”

Thái Tuấn Hoa một bên điều khiển mái chèo, một bên nói với Tô Bằng.

“Ba giờ? Đây chẳng phải là phải đi khoảng chừng ba bốn mươi cây số sao?”

Tô Bằng tính toán một chút tốc độ của bây giờ, nói với Thái Tuấn Hoa.

“Gần như là khoảng cách này, nơi này cách cửa động thác nước chúng ta đi vào, vẫn xa như vậy... Hơn nữa, đến nơi đó người hản cũng biết. Hoàn cảnh trong bí cảnh kia, hoàn toàn không giống nơi chúng ta tiến vào, nơi đó nhiệt độ cao hơn rất nhiều so với nơi này, tình cảnh không giống như là lúc chúng ta đi vào rừng rậm nguyên thủy núi Đại Hưng An, ngược lại có điểm giống rừng rậm nhiệt đới của Nam Mỹ. Thực vật cũng không giống như bên ngoài... Theo suy đoán của ta, nơi đó có lẽ là một thung lũng tự nhiên, chỉ là thung lũng to lớn kia có chút khác thường, hơn nữa độ cao so với mặt biển vô cùng thấp, có lẽ dưới hai ba ngàn mét dưới mặt nước biển, nhưng bởi vì địa hình đặc biệt lại thêm nguyên nhân ta suy đoán có thể là địa nhiệt, tạo thành một bí cảnh đặc biệt.”

Thái Tuấn Hoa một bên chèo thuyền, một bên nói với Tô Bằng.

“Ồ? Những truyền thuyết trong hiện thực kia, địa hình bí ẩn đặc biệt có khả năng khiến cho những sinh vật như khủng long vẫn luôn tồn tại đến ngày nay?”

Tô Bằng nhớ tới một loại chương trình những bí ẩn chưa có lời giải đáp trong hiện thực, thuận miệng nói.

“Không sai biệt lắm, người chưa từng tới nơi này, căn bản không tưởng tượng được. Giới thực vật, động vật nơi đây hoàn cảnh sinh thái kỳ lạ đến cỡ nào, có thể nguyên nhân thực vật là bởi vì địa hình lòng chảo cực lớn đặc thù cùng không ít thực vật kỳ dị, hàm lượng dưỡng khí nơi đây có lẽ nồng đậm gấp mấy lần so với bên ngoài, cho nên một vài sinh vật không thể nào tồn tại ở bên ngoài cũng có thể nhìn thấy ở đây, còn có vài sinh vật tồn tại có hình dạng lớn gấp mấy lần so với vóc dáng người bình thường.”

Tô Bằng nghe thế, lập tức đối với bí cảnh Thái Tuấn Hoa miêu tả tràn ngập tò mò, nếu như có thể đến đó xem một lần, cho dù không có tồn tại bảo tàng đặc biệt có giá trị nào, cũng xem như vô cùng đáng giá.

Lúc hai người đang nói chuyện, Lương Úy cầm đuốc ngồi trên bè gỗ đột nhiên mở miệng.

“Hừ! Hai người các ngươi đừng nói nữa, các ngươi có nghe thấy âm thanh gì không?”

Tô Bằng cùng Thái Tuấn Hoa nghe Lương Úy nói vậy, bởi vì có chuyện quái vật cóc khổng lồ bắt mỗi vừa rồi, hai người lập tức cảnh giác, Tô Bằng vận công ở bên tai, quả nhiên, nghe thấy một âm thanh dường như có chút quen thuộc.

Thanh âm kia nếu nếu không phải là dùng nội lực tăng cường thính lực, vẫn không quá dễ phát hiện. Nhưng sau khi tăng cường, Tô Bằng có thể nghe thấy rõ ràng, đây là một loại sinh vật biết bay khá lớn, không ngừng phát ra âm thanh đập cánh.

Chỉ là âm thanh của loại sinh vật này dường như có chút đặc biệt, âm thanh gần như nhỏ đến mức không thể nghe thấy. Nhưng khi vận công vào lỗ tai, lại có thể nghe ra đây là một loại sinh vật khá lớn.

“Thứ gì vậy?”

Nghe thấy âm thanh này, Tô Bằng cùng Thái Tuấn Hoa cũng có chút không bình tĩnh, bởi vì bọn họ từ trong sóng âm phân biệt ra được, hình dạng sinh vật này ít nhất lớn hơn phân nửa con người, hơn nữa số lượng không ít, nếu như thứ này đồng thời tập trung tấn công, vậy thì vô cùng khó khăn.

“Mau xem! Nơi đó là cái gì?”

Khi Thái Tuấn Hoa và Tô Bằng tìm kiếm được nguồn gốc của âm thanh, đôi mắt Lương Úy khá là sắc bén đột nhiên hô lên một tiếng.

Tô Bằng cùng Thái Tuấn Hoa nhìn theo phương hướng Lương Úy chỉ, chỉ thấy trên thạch nhũ thạch bích hang động hai bên dòng sông, treo bốn năm thi thể.

Vốn dĩ ánh sáng ngọn đuốc Lương Úy cầm trên tay không chiếu được xa như vậy chỉ là trên thạch bích trong hang động mọc vài loại cỏ rêu xanh có thể phát sáng, mới khiến cho ba người Tô Bằng thấy rõ trên thạch nhũ trong hang động treo cái gì.

Chương 433: Sinh vật đáng sợ (2)

Lúc này được Lương Úy nhắc nhở, hai mắt Tô Bằng tập trung nội lực, nhìn vào mấy thi thể bên trên.

Chỉ nhìn thoáng qua, Tô Bằng lập tức có chút buồn nôn, chỉ thấy làn da của những thi thể này, dường như vừa mới chết không lâu, vẫn chưa hoàn toàn thối rữa, thể nhưng thân thể giống như bị ngâm trong bột nước, phình to hơn người bình thường gấp đôi.

Nhưng đây không phải điểm khiến người khác cảm thấy da đầu tê dại, khiến người khác thực sự cảm giác không rét mà run, là trên người bốn năm thi thể kia, đều có thể mơ hồ nhìn thấy có một loại côn trùng to lớn màu xanh không ngừng nhúc nhích bên trong thi thể, những con côn trùng mập mạp đó, đường kính đều hơn hai mươi centimet, trong một thi thể có một con, lúc này đang cựa quậy hết sức dữ dội.

Nhìn thấy tình cảnh này, thật giống như những thi thể lên men kia là thức ăn của những con côn trùng này.

Tô Bằng nhìn thấy cảnh tượng này, sau lưng rét run một trận, đồng thời, hắn cũng kịp phản ứng, trước đó mình nghe thấy những sinh vật to lớn bay lượn kia là những thứ gì.

“Cẩn thận! Trong này có thể có con ngài không lồ!”

Tô Bằng cố gắng hạ thấp giọng, nhắc nhở hai người Lương Úy cùng Thái Tuấn Hoa.

Tô Bằng suy đoán vô cùng đơn giản, trong kiến thức sinh học ít ỏi của hắn, nhìn thấy những con côn trùng mập mạp lên men trên thi thể đã chọt liên tưởng tới, sau khi những con côn trùng này trưởng thành, nhất định sẽ làm kén, chỉ là rõ ràng không phải là ấu trùng bướm bướm, ngược lại tám chín phần mười trở thành con ngài.

Chính là những con ngài luôn tụ tập thành đàn, bu vào ánh đèn đường sáng tron đêm hè.

Quả nhiên, lời của Tô Bằng vừa nói xong, chợt nghe thấy những sinh vật to lớn bay lượn không theo quỹ đạo nguyên tắc nào trên không trung, từ góc nào đó trong hang động, lao vào phía ba người Tô Bằng.

Nương theo ánh sáng ngọn đuốc, đám người Tô Bằng cũng nhìn rõ ràng, thứ bay tới rốt cuộc là con gì.

Đó là những con ngài khổng lồ có chừng hai mươi con, thân thể to lớn dài trên một mét hoặc là hơn nữa, thân thể biến thành màu vàng nâu, trên cánh có một hình dạng giống như đầu người!

Âm thanh vỗ cánh của những con ngài này cũng không to lắm, chỉ khi tiếp cận, mới có thể cảm giác thấy âm thanh vỗ cánh này, những con ngài kia, ban đầu thoạt nhìn đều giống như những đầu lâu thu nhỏ, hơn nữa dưới miệng trên mặt mang theo ống khí rất dài, hơn nữa thoạt nhìn có thể sánh ngang với bắp chân của người trưởng thành, đủ khiến cho người khác trong lòng run sợ.

“Quái vật gì vậy?”

Nhìn thấy những con ngài này, Lương Úy đã bị dọa đến sửng sốt, không có nữ nhân nào, thích những sinh vật giống như thế này, huống chi là khổng lồ như vậy, đáng sợ như vậy?

Còn Thái Tuấn Hoa, cũng đột nhiên biến sắc.

Hắn cũng là người có mắt nhìn, nơi đây xuất hiện những con ngài khổng lồ đáng sợ như vậy, hơn nữa trước đó nhìn thấy thi thể trên thạch nhũ, đã nói rõ, những con ngài này, đại khái không phải là động vật ăn chay gì.

Ba người Tô Bằng lúc này đều đang trên bè gỗ, không gian có thể thi triển thật sự là quá nhỏ, căn bản không cách nào xê dịch, nếu những con vật khổng lồ ăn thịt người kia lao tới, ba người bọn họ có thể sẽ rơi xuống nước.

Lúc này toàn bộ hang động đều là dòng nước chảy xiết, một khi rơi xuống nước, với nhiệt độ của nước, mặc dù ba người võ công nội lực đều rất mạnh, cũng chưa chắc dám nói có thể bơi được đến nơi.

Càng không cần nhắc đến, nếu như nơi này đã xuất hiện quái vật ngài đáng sợ hung hãn như vậy, dưới nước có thể còn có thứ gì càng nguy hiểm hơn không?

Đám ngài khổng lồ giết người đáng sợ bên trên đỉnh đầu kia, lượn lờ trong không trung, mắt thấy muốn lao xuống.

“Lương Úy, mau ném đuốc đi!”

Tô Bằng lúc này, đột nhiên lớn tiếng hô một tiếng.

Lương Úy nghe thế, thân thể run lên, bản năng không muốn ở trong tình hình đáng sợ như vậy ném đi nguồn sáng duy nhất.

Có điều nàng cũng lập tức kịp phản ứng, những con ngài này mặc dù rất lớn, nhưng mà dù sao cũng là con ngài, bản chất lao vào ánh sáng, lúc này mình cầm đuốc trên tay, là nguồn sáng rạng ngời nhất trong hang động, những con ngài kia nhất định sẽ lao về phía mình.

Nhưng mà ném đuốc đi rồi, không có nghĩa là những con ngài khổng lồ kia sẽ không tấn công bọn họ nữa, dù sao những ấu trùng giống như bướm kia, đều ăn thịt người.

Ném đuốc đi, thị lực của đám người Tô Bằng sẽ giảm mạnh, vẫn thật không biết nên ném đi hay giữ lại mới tốt!

“Nghe theo Tề huynh!”

Thái Tuấn Hoa lúc này cũng hô lên, mặc dù hắn cũng lo lắng chốc lát không còn ánh sáng đám sinh vật khổng lồ này vẫn sẽ tấn công về phía bọn họ, nhưng dù sao cũng tốt hơn để một mình vợ mình bị đàn sinh vật này lao vào xâu xé.

Lương Úy nghe thế, thoáng chần chờ, cuối cùng vẫn là vung tay lên, ném ngọn đuốc vào trong mạch nước ngầm ở đằng xa sau lưng.

Ngay khi trong nháy mắt cây đuốc bay khỏi, đám ngài to lớn khủng bố kia, cùng nhau lao vào nơi ném đuốc đi kia.

Thái Tuấn Hoa lúc này như muốn thót tim, những con ngài khủng bố kia toàn bộ bay tới, chỉ dựa vào ba người bọn họ thì không tài nào cản nổi được.

“Đừng nói chuyện!”

Lúc này, Tô Bằng thấp giọng nói với hai vợ chồng Thái Tuấn Hoa cùng Lương Ủy, đồng thời nhanh tay mò vào trong ngực, lấy ra một lá bùa.

Gần như trong nháy mắt, Tô Bằng liền sử dụng sức mạnh pháp thuật của mình, kích hoạt lá bùa trên tay mình.

“Hô!”

Thái Tuấn Hoa cùng Lương Ủy, lập tức cảm giác được, cả bè gỗ, đều bị một loại lực lượng thần bí bao phủ.

Thậm chí, mắt thường của bọn họ có thể nhìn thấy, chỉ thấy ba người Tô Bằng kể cả chiếc bè gỗ, đều được bao phủ trong ảo ảnh đá xanh không lồ.

Còn những con ngài kia, lúc này lại giống như là đột nhiên mất đi mục tiêu, tìm không thấy ba người Tô Bằng.

Tô Bằng ở trên bè gỗ, thấy một màn như vậy, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Lá bùa hần khởi động, chính là lần trước trong cửa hàng thần bí mở túi bùa lấy ra một lá bùa biến ảo “Đá xanh”

Chương 434: Lối ra (1)

Lúc ấy lấy được lá bùa huyền hóa, tổng cộng có ba tờ, một tờ là huyền hóa thanh thạch, hai tờ huyền hóa thực vật.

Tô Bằng cảm thấy lúc này là lúc dùng ba lá bùa này rồi, đã sớm mang theo trên người mình, tùy thời chuẩn bị lấy ra dùng.

Lúc này, lại vừa lúc cần dùng.

Trong phần giới thiệu của lá bùa huyền hóa đã nói qua, lá bùa này không chỉ thuần về sự biến đổi của thị giác mà còn có thể đem trọn hơi thở cũng nguy trang thành vậy được biến thành.

Phạm vi huyền hóa cũng có thể khống chế được, chẳng hạn như Tô Bằng có thể điều khiển lá bùa huyền hóa thành một ít tảng đá, hoặc là huyền hóa thành một tảng đá lớn, đem cả vị trí của Thái Tuấn Hoa cùng với Lương Úy cũng bao phủ bên trong.

Chỉ là nếu huyền hóa như vậy, lực lượng của lá bùa sẽ bị phân tán đi rất nhiều, lại tạo thành thời gian huyền hóa bị giảm bớt.

Có điều Tô Bằng cũng không cho rằng như vậy, trong huyết động đều là loại bướm bướm giết người này, lần trước hai người Thái Tuấn Hoa cùng với Lương Úy tới chỗ này, vốn không có gặp phải mấy thứ này, điều này đã nói lên mấy vật này là gần đây mới di chuyển đến nơi đây, hơn nữa mấy thứ này vừa thấy đã biết cần một lượng lớn thức ăn cùng với chất dinh dưỡng, chỉ bằng mấy cái thi thể kia đúng là cung cấp không được bao nhiêu thức ăn cùng với chất dinh dưỡng cho ấu trùng của bướm bướm giết người này, cho nên tất nhiên sẽ không tồn tại quá nhiều loại bướm bướm này.

Mà còn ảo ảnh đá bao phủ toàn bộ bề gồ, sẽ làm những loài động vật chỉ cảm giác được những thứ kia chỉ là đá tảng, khí tức của bọn người Tô Bằng cũng bị che kín, những con bướm bướm giết người kia, lúc này bay loạn ở trong không trung, giống như không hiểu được vì sao những người mới vừa này ở đây đã biến mất rồi, cơ quan thần kinh của bọn nó còn chưa có phức tạp đến mức có thể hiểu được với độ nặng của mình thì đá tảng không thể nổi trên mặt nước.

Tô Bằng cảm thấy khẩn trương nhìn những con bướm bướm giết người này, hiệu quả của lá bùa huyền hóa của mình không tệ, trên cơ bản có thể hoàn toàn che dấu khí tức của mình, nhưng hắn cũng không dám chắc những sát thủ không trung này có khi nào buồn chán xuống đậu ở trên tảng đá hay không.

Có điều hiệu quả của lá bùa huyền hóa tốt đến thần kỳ. Những con bướm bướm giết người này không có một con nào bay xuống, chỉ là ở xung quanh

bay múa một trận rồi lại bay qua những thi thể đã lên men treo trên thạch nhũ ở thạch bích trong huyệt động kia.

Đến lúc này, ba người trên bè gỗ mới thở phào một cái.

Tô Bằng cũng yên lòng. Hắn vừa rồi sử dụng lá bùa huyền hóa đá tảng, mà không sử dụng lá bùa huyền hóa thực vật chính là lo lắng loại sinh vật như bướm bướm này có một bộ phận là hút dịch của thực vật, bọn nó sẽ dùng xúc tu thật dài ở ngoài miệng giống như con muỗi, đâm vào bên trong thân cành của thực vật, hút lấy chất dịch của thực vật để sinh tồn, nếu sử dụng lá bùa huyền hóa thực vật, rất có thể sẽ lợn lành chữa thành lợn què.

Bè gỗ men theo dòng nước tiếp tục hướng về thiên kim phía trước, vận khí coi như không tệ, đoạn thủy vực phía trước này cũng không có đá ngầm các loại, bè gỗ cũng chỉ như nước chảy bèo trôi, tương đối vững vàng mà tiến tới.

Ba người Tô Bằng thì bình ổn tĩnh khí, sợ quấy nhiễu đến một số ít con bướm bướm ở đây, cẩn thận đi tới.

Theo bè gỗ tiếp tục trôi nổi, Tô Bằng lại thấy được một ổ loại bướm bướm giết người này.

Lúc bè gỗ trôi đến một thủy vực khoảng một kmở phía trước, bọn người Tô Bằng lại thấy được trên thạch nhũ ở vách đá của hang động này lại có sáu bảy thi thể, bị treo lơ lửng trên thạch bích, những thi thể này đều giống như là bị ngâm đến lên men, mà còn trên thi thể, cũng có loại côn trùng ăn thịt này, so với ở trước thì càng lớn hơn một chút.

Ba người Tô Bằng cũng không dám phát ra một thanh âm nào, một mực ở dưới sự bảo vệ của lá bùa huyền hóa, tiến về phía trước trôi lênh bênh hơn nửa canh giờ, sau đó cũng gặp phải loại bướm bướm giết người này nữa.

“Có thể đốt được được không? Đá ngầm phía trước sẽ dần dần nhiều lên, nước chảy cũng càng lúc càng xiết, nếu không có nguồn sáng để tránh né. Chúng ta rất dễ dàng va phải đá ngầm!

Sau liên tục nửa giờ không có gặp phải loại bướm bướm kia, Thái Tuấn Hoa rốt cuộc không nhìn được, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng cân nhắc, đã nửa giờ không có gặp phải loại bướm bướm giết người đó, khả năng gặp lại ở phía sau không phải là không có, nhưng sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Huông chi, nếu bẻ gãy va phải đá ngầm, hậu quả kia so với gặp phải bướm bướm giết người cũng không kém là bao.

“Đốt đuốc đi.

Tô Bằng nói, nói xong từ trên người của mình lấy ra hộp quẹt, thoi đốt sau đó đốt lên thanh củi Thái Tuấn Hoa đưa tới.

Ánh lửa chiếu sáng lên dòng nước.

Tô Bằng nhìn lại, quả nhiên phát hiện nước chảy dần dần xiết hơn, nếu lúc trước chỉ là tốc độ trung bình như xe đạp thì tốc độ của bây giờ chính là phóng rất nhanh.

Thái Tuấn Hoa đưa ngọn đuốc cho Lương Úy, sau đó hắn và Tô Bằng lại nắm vững mái chèo.

Dọc theo đường đi, quả nhiên giống như Tô Bằng dự liệu, không có gặp lại mấy thứ hung mãnh như bướm bướm giết người nữa.

Trái tim của ba người lúc này mới thả lỏng xuống, Tô Bằng trầm tĩnh lại, hỏi Thái Tuấn Hoa đang cầm mái chèo ở bên kia bẻ gãy.

“Thái huynh, vừa rồi lúc đi qua ổ của những con bướm bướm kia, Thái huynh có chú ý đến những thi thể treo ở trên thạch bích kia như thế nào hay không?

Hả?

Chương 435: Lối ra (2)

Nghe xong lời của Tô Bằng, Thái Tuấn Hoa ngáp ngừng giây lát mới lên tiếng.

“Thật có lỗi, lực chú ý của ta lúc ấy đều tập trung ở những con bướm bướm kia, cho nên không có chú ý đến những thi thể đó.

Ta thì ngược lại cũng có chú ý một chút.

Lương Úy cầm cây đuốc, nghe xong lời của Tô Bằng, quay đầu lại nói.

Hình như đều là người mặc y phục màu đen.

Vừa nhắc như vậy, ta cũng có chút ấn tượng, những miếng vải còn lưu lại trên người những thi thể kia, hình như đều là màu đen.

Tô Bằng gật đầu, nói.

“Các người không có phát hiện, cách ăn mặc của những người này có điểm giống như ba người đã bị chúng ta giết chết kia sao?”

Hả?

A!

Nghe xong lời của Tô Bằng, vợ chồng hai người Thái Tuấn Hoa và Lương Úy đồng thời kêu lên.

“Đúng vậy! Nghe người nói như vậy nghĩ lại quả thật hết sức tương tự!

Thái Tuấn Hoa nói.

“Ừm, không sai, phong cách mặc quần áo của bọn họ đều giống nhau.

Lương Úy cũng nói.

“Cái này không sai, nếu không ngoài sở liệu, những thi thể chết ở nơi này, nói không chừng chính là thi thể của người Chân Thần Giáo lưu lại, có điều những người của Chân Thần Giáo đó hẳn là đã bị chúng ta bỏ lại phía sau lưng. Mà còn những thi thể kia, xem bộ dáng hẳn là đã chết được khoảng

một tuần, từ thời gian mà xét thì không phải đám người mà chúng ta gặp phải kia, hẳn là đoàn đi trước hoặc là lính trinh sát của bọn họ.

Tô Bằng phân tích nói.

“Đúng vậy, như vậy chuyện cần phải suy nghĩ đã trở nên rõ ràng, có lẽ có một số người của Chân Thần Giáo đã đi trước một bước tìm được bí cảnh này rồi. Một nhóm người tiến vào huyết động này tiếp tục thăm dò, sau đó có mấy người trở về tiếp ứng những thành viên khác của Chân Thần Giáo, chẳng qua là có thể bởi vì có quá nhiều người, cho nên hoặc là người ra ngoài tiếp ứng đối với đường đi cũng không quen thuộc lắm, cho nên khiến những người phía sau chỉ là biết phương hướng đại khái, không thể nhanh chóng chạy tới, mà còn những người trinh sát phía trước thì lúc xâm nhập vào cái huyết động này đã bị những con bướm bướm giết người kia hất tung khỏi bè gỗ, giết chết những người kia trở thành lương thực cho loài côn trùng ăn thịt này.

Hai người Thái Tuấn Hoa cùng với Lương Ủy nghe xong, cũng không khỏi gật đầu, tình hình bây giờ xem ra hẳn là như thế.

“Nếu đây là thật, chúng ta phải tranh thủ thời gian một chút, bởi vì những người của Chân Thần Giáo ở phía sau đó, lúc nào cũng có thể xuất hiện lại.

Tô Bằng nói tiếp với hai người bọn họ.

Thái Tuấn Hoa chưa bao giờ là người ngu, lúc này cũng đã nghĩ đến cái gì đó, sắc mặt biến đổi.

Những Hắc y nhân tiến vào cái huyết động này trước một bước kia, nếu thật là quân tiên phong của Chân Thần Giáo, vậy chắc chắn sẽ lưu lại một chút ký hiệu gì đó, chỉ dẫn người tiến vào cái huyết động này ở phía sau.

Bọn người Tô Bằng không thấy được, không có nghĩa là bọn người Chân Thần Giáo đằng sau Tô Bằng cũng sẽ không tìm được, một khi bọn họ tìm được chỉ dẫn, tốc độ đi vào sẽ trở nên rất nhanh, nói không chừng sẽ đuổi kịp được bọn người Tô Bằng.

Nhìn sắc mặt Thái Tuấn Hoa có chút biến hóa, Tô Bằng cười cười, nói.

“Cũng không cần phải lo lắng quá mức, tuy rằng những người của Chân Thần Giáo đó tương đối nhiều, nhưng đừng quên, cho dù là con cóc quái vật cực lớn ở bên ngoài hay là loại bướm bướm giết người mà chúng ta mới vừa gặp phải kia, cũng đều là dựa vào tự nhiên, những người của Chân Thần Giáo đó, không có loại tốc độ phản ứng như của chúng ta này, mà còn quân tiên phong của bọn họ đã chết ở trong huyết động, nói đúng hơn là sẽ không biết được sự hung hiểm của huyết động, chỉ là loại bướm bướm giết người tối thiểu cũng đã có thể làm cho bọn họ giảm quân số đi một nửa, những người khác còn có người bị thương, như vậy thực lực của bọn hắn cũng không mạnh bằng chúng ta.

Nghe xong lời của Tô Bằng, trong lòng hai người Thái Tuấn Hoa cùng với Lương Úy cũng có cảm giác tin phục, bướm bướm giết người bọn họ đã được chứng kiến, nếu như nói loại sát thủ không trung này có thể giết một nửa thành viên của Chân Thần Giáo đuổi theo phía sau, hai người cũng đều tin tưởng.

“Tề huynh, cũng là người đối nhân xử thế tinh táo, ta cùng với Lương Úy mới vừa rồi cho dù là gặp phải những con bướm bướm kia, hay là nghĩ đến đằng sau có người của Chân Thần Giáo đuổi theo, đều có chút hoảng loạn. Nếu không phải là có Tề huynh ở đây, sợ là hai vợ chồng chúng ta sẽ phải chết ở chỗ này.

Tô Bằng nghe xong, khẽ cười cười, không có kiêu ngạo cũng chẳng khiêm tốn, bởi vì lời của Thái Tuấn Hoa cũng coi như là sự thật.

Võ công của Tô Bằng, ở trên giang hồ xem như là so với hàng nhất còn cao hơn một chút, chẳng qua là vẫn chưa tính là tuyệt đỉnh cao thủ, nhưng bàn về năng lực sinh tồn, bản thân võ công của Tô Bằng lại thêm trên người có tầng tầng lớp lớp các loại trang bị vật phẩm, lại làm cho hắn trở thành một trong những người có năng lực sinh tồn trên giang hồ mạnh nhất.

Lúc ba người đang nói, dòng nước đã trở nên càng thêm chảy xiết.

“Tề huynh, lộ trình trong huyết động đã đi được hai phần ba, lúc này dòng nước thay đổi nhanh chóng chính là chứng cứ rõ ràng.

Thái Tuấn Hoa nhìn hang động thạch bích hai bên thủy đạo, nói với Tô Bằng.

Thủy đạo này, lối ra đến tột cùng là ở đâu?

Tô Bằng nghe xong, cảm giác tốc độ nước chảy lại tăng lên, nói với Thái Tuấn Hoa.

Nơi mạch nước ngầm lưu động này, cũng là một thác nước, chẳng qua là thác nước kia cao gần ngàn mét, rơi xuống là một hồ sâu, nhưng mà chúng ta sẽ không trực tiếp rơi xuống từ thác nước. Đi tới gần lối ra, ở bên trong huyết động sẽ có một chỗ rẽ, chỗ rẽ này là do thiên nhiên hình thành tương tự như những cảng nhỏ, chúng ta sẽ đem bè gỗ đi vào cái cảng được tạo thành từ những tảng đá đó, là có thể đi tới được đáy cốc của thung lũng này.

Thái Tuấn Hoa nói.

Tô Bằng nghe xong gật đầu, nhưng cũng âm thầm bội phục sự can đảm của vợ chồng Thái Tuấn Hoa, lúc hai người này thăm dò bí cảnh, rất có thể không có cách nào trở về được, cũng không biết sẽ gặp phải tình huống gì, nếu không có cảng thiên nhiên kia thì đã bị lao xuống thác nước cao ngàn mét, có thể bị ngã chết rồi, nhưng mà hai người vẫn dứt khoát kiên quyết đi. Đây nhất định không chỉ là do sự hấp dẫn của bảo vật bí cảnh, mà là một loại tình yêu với nghiên cứu khảo cổ và thám hiểm.

Tô Bằng thu hồi tâm tình một chút, đem tâm tư đặt ở trên bè gỗ đang trôi như bay theo dòng nước chảy.

Qua khoảng 40 phút, tốc độ dòng nước trong hang động đã tăng nhanh đến một trình độ cực kỳ cao, mà còn Tô Bằng biết rõ, khoảng cách giữa mình với lối ra đã không còn xa nữa...

Chương 436: Bí cảnh (1)

Mất thấy dòng nước dần dần chảy xiết, Tô Bằng cùng với hai người Thái Tuấn Hoa đem bè gỗ chèo đến gần bên phải thạch bích.

Nương theo ánh sáng của cây đuốc, cũng thấy chỗ giống như là cảng ở phía trước kia.

Chỉ thấy một số đá ngầm từ trong thủy đạo đột nhiên nhô lên, đem thủy đạo chia làm hai phần, bên trái một phần, bên phải một phần.

Mà còn những đá ngầm kia, theo dòng nước chảy, không ngờ lại càng ngày càng nhiều, theo thủy đạo phân cách thành hai phần.

Dựa theo lời của Thái Tuấn Hoa, dòng nước bên trái thủy đạo là sẽ chảy về phía thác nước cao ngàn mét kia, mà còn thủy đạo phía bên phải thì địa thế sẽ không biến thấp xuống, ngược lại còn càng cao lên, đi theo thủy đạo phía bên phải một đoạn là có thể lên bờ.

Tô Bằng cùng với Thái Tuấn Hoa không chệch bè gỗ hướng về phía thủy đạo bên phải, sau khi tiến vào nhánh thủy đạo này, Tô Bằng rõ ràng cảm giác được tốc độ của dòng nước đã chậm lại một chút.

Như vậy càng yêu cầu hấn và Thái Tuấn Hoa phải ra chèo thêm nữa, cứ như vậy bè gỗ lại trôi hơn hai mươi phút.

Rất nhanh ba người Tô Bằng đã nhìn được bờ bên dãy núi của thủy đạo này.

Địa thế của huyết động ở nơi này, so với những nơi khác thì thấp hơn, nhưng so với địa thế của thủy đạo bên trái thì cao hơn không ít, làm cho nước chảy có thể chảy vào thủy đạo này, nhưng lại càng ngày càng ít, đợi đến khi nước chảy vào thủy đạo này quá nhiều thì sẽ chảy ngược ra thủy đạo chính.

Mà còn ba người Tô Bằng, sau khi dùng sức chèo bè gỗ một hồi, đã đến nhánh núi không có nước này.

Chỉ thấy nhánh núi thủy đạo cuối cùng này, xem như là một hồ nước dưới đất, sau đó vào bên trong còn có một cái huyết động, chẳng qua là cái huyết động kia so với nơi này cao hơn không ít, khiến nước trong hồ không cách nào chảy vào.

Hai người Thái Tuấn Hoa và Tô Bằng đem bè gỗ chèo cặp bờ, theo ven hồ có một con đường do đá vụn tạo thành, có thể thông lên trên huyết động.

Thái huynh, chúng ta còn phải đem bè gỗ tự trong hang động này nhắc lên sao?

Tô Bằng nhìn thoáng qua địa thế hỏi Thái Tuấn Hoa.

Ha ha, cái này thì không cần, từ hang động này đi một hồi là đã có thể đến tới phía trên vách núi của chỗ bí cảnh. Có điều đoạn đường này không tính là xa, mang bè gỗ lên cũng không dễ đi... Lần trước ta cùng với Lương Úy là bởi vì không biết ở phía trước có thể hay không còn gặp phải đường thủy nên mới vác bè gỗ lên, lần này thì không cần nữa. Trên người chúng ta còn mang theo không ít dây thừng, đến lúc đó cùng lắm thì lại ở trong bí cảnh đốn củi bện thành một bè gỗ, cũng không tốn bao nhiêu thời gian, ngược lại còn so với vác bè gỗ đi qua còn dễ dàng hơn.

Nghe xong lời của hắn, Tô Bằng nhẹ gật đầu, ba người liền buông tha cho bè gỗ, có điều trước khi đi khỏi, ba người Tô Bằng vẫn là đem bè gỗ tách ra, thu về dây thừng không thấm nước để bện bè gỗ, sau đó mới từ trên loạn thạch đi đến chỗ lối ra của huyết động.

Những loạn thạch kia tuy loạn bầy nhưng lại tạo thành một con đường mòn cao hơn mười thước để ba người trèo lên, tiến vào huyết động thông với bí cảnh bên ngoài kia. Sau khi ba người tiến vào huyết động, một đường đi tới không có phát hiện ra cái gì đặc biệt, đoạn đường này coi như thuận lợi.

Rốt cuộc, sau hơn hai mươi phút đồng hồ, ba người đã đi ra khỏi huyết động.

...

A...

Lúc ba người đi ra khỏi huyết động, Tô Bằng ngẩng đầu nhìn sao trời.

Chỉ thấy trên trời cao, bầu trời đêm như được gột rửa, sao đầy trời trắng sáng trên cao, ánh trăng chiếu rọi một mảnh ánh sáng bạc ở phía dưới.

Tô Bằng nhìn xuống dưới, chỉ thấy vị trí của mình lúc này, là một chỗ trong vách núi, phía dưới là một bồn địa giống như rừng mưa nhiệt đới, độ cao thẳng đứng có chừng hơn một ngàn mét, có một loại cảm giác như ở trên một ngọn núi.

Có chừng một hai cây số ở phía ngoài, Tô Bằng thấy được một thác nước cực lớn, nước từ trong vách núi không ngừng chảy xuống phía dưới, chảy qua những vách đá thạch bích kia, rơi xuống hồ nước sâu phía dưới, không ngừng truyền đến thanh âm cực lớn.

Chỗ phía dưới, không ngừng có tiếng chim đêm sợ hãi bay tán loạn.

Thật lớn...

Sau khi nhìn chỗ này, đây là cảm nhận ban đầu của Tô Bằng.

Bồn địa này liếc mắt một cái không nhìn thấy được điểm cuối cùng, cũng không biết rộng lớn đến cỡ nào.

Mặc dù vị trí bọn người Tô Bằng xuất hiện này, là vách đá giữa không trung, Tô Bằng cũng có thể cảm giác được nơi này cùng với những chỗ khác có sự khác biệt.

Tô Bằng cảm giác trong đầu mình truyền đến từng trận gió mát, cảm giác rõ ràng đến kỳ lạ, không cần phải nói đây cũng là bởi vì do nơi đây cao nên mật độ dưỡng khí giảm bớt.

Tê huynh, chúng ta đi xuống đi, nơi này mặc dù là vách đá, nhưng cẩn thận một chút vẫn có thể tìm được một con đường, đi xuống đi.

Thái Tuấn Hoa nói với Tô Bằng, Tô Bằng lúc này mới phục hồi lại tâm thần, nhẹ gật đầu.

Ba người men theo một con đường mòn dốc đứng do thiên nhiên tạo thành bên trong vách đá, đi xuống phía dưới.

Đường mòn này tuy rằng hiểm trở, nhưng ba người Tô Bằng đều là khinh công trác tuyệt, căn bản không phải là vấn đề lớn gì.

Đại khái khoảng hơn hai mươi phút đồng hồ, ba người đã đi tới đáy cốc.

Tô Bằng tiến vào đáy cốc của bí cảnh này, lập tức phát hiện thực vật nơi này với những chỗ khác không giống nhau.

Chương 437: Bí cảnh (2)

Rừng rậm nguyên thủy ở bên ngoài, có chút giống như núi Đại Hưng An ở Đông Bắc Trung Quốc, phần lớn là thực vật cao lớn như mấy cây tùng cây bách, trên cơ bản không nhìn thấy thực vật nhiệt đới.

Mà ở nơi đáy cốc này, không biết là nguyên nhân gì, có thể là do là bởi vì nhiệt độ đất hoặc là địa hình đặc thù, làm cho nơi này so với bên ngoài có nhiệt độ cao hơn mười bảy mười tám độ, nên thực vật ở nơi này đều là một số thực vật trong rừng mưa nhiệt đới.

Thậm chí, Tô Bằng còn thấy được mấy hình ảnh đã từng gặp trên sách vở, mấy loài dương xỉ cao lớn như trong thời đại của khủng long cũng sinh trưởng ở đây.

Thật sự là hoá thạch thực vật sống...

Tô Bằng nhìn thăm thực vật được bao phủ bởi loài dương xỉ cao gần như cây to này, trong miệng không khỏi thốt lên.

Tê huynh, nơi này chỉ là mới phần nhỏ thôi, người tiến vào trong rừng rậm này mới biết được nơi này thần kỳ đến cỡ nào.

Thái Tuấn Hoa thấy bộ dạng của Tô Bằng, không khỏi nở nụ cười, nói với Tô Bằng.

Không đợi trả lời, ba người chợt nghe thấy một trận thanh âm ồn ào vang lên trong rừng, tựa hồ là có động vật gì đó đi đến.

Tô Bằng lập tức nhắc Vô Phong Kiếm đề phòng, nếu trong huyết động đã có loại bướm giết người, thì động vật nơi này phỏng chừng cũng hết sức hung mãnh.

Hai người Thái Tuấn Hoa và Lương Úy cũng đã đề phòng, trong ánh mắt của ba người đang đề phòng, một con động vật khổng lồ từ trong rừng mưa đi ra.

Sau khi con động vật này đi ra, biểu tình trên mặt của Tô Bằng nhất thời biến thành kinh ngạc.

Con động vật đi ra này, không ngờ là một loài chim khổng lồ, chỉ là hình thể của loài chim này thật sự là quá khổng lồ.

Con chim này thân cao chừng hai thước tư hai thước năm, hết sức cao lớn, hơn nữa, cánh của nó hình như đã bị thoái hóa, toàn thân hẳn có điểm giống như là đà điểu, nhưng đầu so với đà điểu lớn hơn rất nhiều, đặc biệt là cái mỏ của con chim này, kỳ cục khổng lồ, có chút giống như một cái rìu.

Chân của con chim này cũng đặc biệt lớn, chia làm ba cái móng, nhưng không giống như là móng vuốt của gà, mà có điểm giống như là lưỡi dao, hoàn toàn có màu xám, ba cái móng vuốt như lưỡi dao sắc bén, chỉ cần đâm ở trên thân người thì với cái thể trọng khổng lồ của con chim này, đủ để đâm thủng thân thể của một người.

Lúc này con chim khổng lồ này đang đi lại đây, dùng một loại ánh mắt nghi hoặc nhìn ba người Tô Bằng.

Đầu của chim khổng lồ rõ ràng so với đà điểu thì lớn hơn nhiều lắm, này đã nói lên dung lượng não của nó cũng sẽ không quá thấp, IQ tương đối cao, nói cách khác nó thông minh. Ba người Tô Bằng thậm chí có thể nhìn ra vẻ mặt và ánh mắt của con chim khổng lồ này, nó giống như đang quan sát ba loại động vật mà nó chưa từng có gặp qua này.

Con người Tô Bằng trợn lớn, nhìn con chim khổng lồ này hồi lâu, mới thì thào mở miệng nói.

Thái huynh... Ta không có nhìn nhầm chứ, đây không phải là loài chim Titan đã tuyệt chủng trên địa cầu rồi sao?

Ta cũng hoài nghi đây là con chim khổng lồ trong thời tiền sử...

Thái Tuấn Hoa gật đầu nói, sau đó nói.

Lần trước, ta đã gặp qua loại sinh vật này, lúc ấy ta cũng bị sợ ngây người, chỉ là không có đích thân bắt được một con, nghiên cứu nó cùng với loại trên địa cầu có phải là giống nhau hay không.

Có điều ta rất nhanh liền buông tha cho loại ý nghĩ này... Sinh vật như vậy, ở nơi bồn địa thần bí này, thật sự là nhiều lắm, loại chim Titan này không tính là quá kỳ lạ quý hiếm, hơn nữa chưa chắc là cái loại trên địa cầu kia, hoặc là loại chim Titan trên địa cầu chưa hẳn đã có thể ở trong hoàn cảnh nhiệt độ này sinh tồn được.

Tóm lại, bên trong bí cảnh này, có thật nhiều loại sinh vật thần kỳ như chim Titan này, ta cho dù là ở chỗ này nhìn thấy một con khủng long, cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái.

Tô Bằng nghe xong, gật đầu, có điều vẫn có chút không nhìn được nhìn con chim Titan khổng lồ này thêm mấy lần.

Đi thôi, những con chim Titan này mặc dù là động vật ăn thịt, nhưng dưới trạng thái ăn no bình thường sẽ không chủ động công kích chúng ta, nhất là chúng ta còn mang theo cây đuốc, vật này tương đối sợ lửa, có điều tiến vào trong rừng rậm phải cẩn thận một chút, độ nguy hiểm trong rừng rậm này so với rừng rậm nguyên thủy ở bên ngoài còn nguy hiểm hơn.

Thái Tuấn Hoa nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, gật gật đầu, lại nhìn thoáng qua con chim khổng lồ kia một cái mới cùng với vợ chồng hai người Thái Tuấn Hoa và Lương Ủy đi đến trong rừng rậm.

Mọi người đi lại trong rừng một hồi, Tô Bằng liền phát hiện, tính đa dạng của sinh vật nơi này, thật không phải là bên ngoài có thể so được.

Ba người đi không đến năm trăm mét, Tô Bằng cũng đã gặp được một con rết màu sắc rực rỡ dài đến chừng một mét, có điểm giống như là động vật gặm nhấm thời kỳ khủng long, còn có con muỗi khổng lồ như nắm đấm.

Thực vật cũng là vô cùng kì quặc quái lạ, các loại hoa kỳ dị, Tô Bằng đã thấy được một thực vật giống như là đào tiên, từ chỗ đỉnh đào” mọc ra một loại hoa gì đó, rồi sau đó có một loại côn trùng to bằng nắm đấm có thể là ong mật thời nguyên thủy bay tới, vừa muốn làm chút gì đó thì thực vật giống như là đào tiên kia bỗng nhiên mở rộng các cánh hoa của nó ra, bên trong không ngờ lại là một thứ gì đó như cái miệng khổng lồ mang đầy răng nanh, thoáng cái đã nuốt con côn trùng như ong mật thời nguyên thủy kia vào bụng, Tô Bằng thậm chí còn có thể nghe được tiếng nhấm nuốt cùng với đánh ợ một cái của loại thực vật cổ quái kia.

Thật sự là thần kỳ...

Nhìn thấy hết thảy những thứ này, trong lòng Tô Bằng không khỏi suy nghĩ.

Ba người cứ như vậy cẩn thận đi vào trong rừng, bởi vì nơi này dị thường nguy hiểm, tốc độ của ba người cũng không phải quá nhanh, khoảng nửa giờ mới đi được không đến hai cây số.

Chúng ta hình như gặp phải phiền toái rồi.

Đi trong rừng rậm chừng hai cây số, Lương Úy bỗng nhiên mở miệng nói.

Tô Bằng biết rõ Lương Úy đang nói cái gì, hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua, chỉ thấy con chim Titan khổng lồ mà ba người gặp phải lúc mới vừa vào bí cảnh kia, thế nhưng một đường theo tới đi theo sau lưng ba người...

Chương 438: Thực vật ăn thịt

Con Thái Thân Điều cực lớn kia, ban đầu sau khi gặp phải bọn người Tô Bằng, không ngờ cứ một mạch đi theo, tựa hồ biểu lộ ra tâm tình rất hiếu kỳ đối với bọn người Tô Bằng, muốn xem những động vật vào rừng rậm này đến tột cùng là loại động vật nào, có thể ăn được không....

Thấy con Thái Thân Điều lòng hiếu kỳ khá nặng này, ba người Tô Bằng không khỏi cảm giác hơi đau đầu, chim thủy tổ cũng không phải là chim yếu như đà điểu, mà là chim dữ hết sức lợi hại, là động vật ăn thịt thuần túy, đừng thấy bộ dạng nó là “Chim”, nhưng nếu hung bạo lên, thì không kém gì động vật hung mãnh như sư tử, hổ.

Hơn nữa bộ dạng nó khổng lồ như vậy, so với sư tử, hổ, còn khó đối phó hơn.

Làm sao đây? Để nó đi theo chúng ta như vậy sao?

Lương Úy nhìn con Thái Thản Điều khổng lồ phía sau, hỏi hai người Tô Bằng cùng Thái Tuấn Hoa.

Nó muốn đi theo, cứ theo, tạm thời không nhìn ra công kích ** của nó.

Thái Tuấn Hoa nói.

Không biết có phải là con Thái Thản Điều này có cừ oán với Thái Tuấn Hoa hay không, cố ý đánh mặt của hắn, những lời này của Thái Tuấn Hoa vừa mới ngừng, chỉ nghe con Thái Thản Điều này đột nhiên kêu một tiếng, vọt sang bên này.

Chuyện gì vậy?

Tô Bằng nhướng mày, con Thái Thản Điều này từ hình thể mà nói, hắn không dễ đối phó, đánh nhau với nó cũng không phải lo lắng đánh không lại nó, chỉ là nếu phát ra tiếng vang, bị những mãnh thú khác tìm tới, vấn đề sẽ khá lớn.

Thái Thản Điều kia bị con rết cắn!

Ánh mắt Lương Úy đặc biệt tốt, nàng liếc một cái đã nhìn ra con Thái Thản Điều này sao đột nhiên cuồng bạo.

Chỉ thấy ở chỗ cái đuôi ngắn của Thái Thản Điều, có một con rết màu đen dài khấp hơn hai mươi cm, không biết từ khi nào đã bò lên, lúc này bò lên trên người Thái Thản Điều, không ngừng vặn vẹo cơ thể, tựa hồ muốn cắn mãi nó.

Con Thái Thản Điều này có lẽ vốn không có công kích ** gì, chỉ là bị con rết cắn, lập tức cuồng bạo. Con mắt vốn màu xanh biến thành màu đỏ, không ngừng dùng thân thể đập loạn trên mấy cây lớn kia, đụng mấy cái, cuối cùng hất con rết này xuống.

Nhưng đầu sỏ gây tội mặc dù bị đung xuống, con Thái Thản Điều này lại không ngăn được cuồng bạo, nó lắc lắc đầu nhìn thoáng qua chung quanh, chỉ thấy ba người Tô Bằng tựa hồ rất dễ bắt nạt, lại kêu lớn lên, định lao về phía ba người Tô Bằng.

ba người Tô Bằng đã bày trận đón địch, lập tức rút ra binh khí, chuẩn bị đón đánh con Thái Thản Điều đã cuồng bạo này!

Nhưng mà, không đợi ba người ra tay, dị biến đột nhiên lại xảy ra.

Chính vào lúc con Thái Thản Điều kia xông về phía ba người Tô Bằng, đột nhiên từ trên cây trong rừng, một động vật bốn chân khổng lồ đột nhiên rít gào một tiếng, nhào xuống.

ba người Tô Bằng cả kinh, ba người đi đến nơi đây, luôn không phát hiện, hóa ra trên đại thụ rừng rậm, lại mai phục một sát thủ khổng lồ!

Thái Thản Điều cao chừng 2m4 2m5, thể trọng cũng gần mấy trăm cân, so với cự hán nhân loại cường tráng còn nặng hơn, nhưng mà động vật hung mãnh từ trên cây đập xuống, lại khổng lồ nặng nề hơn so với Thái Thản Điều này, chỉ bằng thể trọng, thoáng cái đã đè con Thái Thản Điều ngã xuống đất, sau đó một ngum cắn cổ Thái Thản Điều.

Con Thái Thản Điều khổng lồ này lập tức gãy dựa. Nhưng mà tay thợ săn trên người nó cho dù là thể trọng hay là trình độ giao hoạt, đều cao hơn nó không ít, tay thợ săn hung mãnh này dùng răng nhọn cắn cổ Thái Thản Điều, lại tránh được móng sắc cực lớn dưới chân chim dữ, hoàn toàn áp chế con chim dữ này.

ba người Tô Bằng lúc này mới nhìn ra, động vật hung mãnh đánh lén Thái Thản Điều đến tột cùng là cái gì, đây là một con động vật giống báo khổng lồ, chỉ là động vật giống báo này hình thể thật sự khổng lồ, thân thể phẳng phát con trâu, thân dài vượt qua 2m3 2m4, hơn nữa đầu có hơi giống con cạp, hàm răng của nó rất đặc biệt, giống như là hai thanh lợi kiếm đâm ra.

Tô Bằng lúc ấy liền nhận ra loại động vật hung mãnh này đến tột cùng là cái gì, thứ này, hẳn là cạp răng kiếm kỷ băng hà đã biến mất trên địa cầu!

cọp răng kiếm kia, không ngừng cắn xé, Thái Thân Điều trên mặt đất từ từ mất đi sức sống, thân thể cũng không vận vẹo nữa.

Chỉ là con cọp răng kiếm cực lớn này mang theo tính xâm lược mười phần, sau khi nó giết chết con chim dữ trên mặt đất, nhả răng nhọn ra, xoay đầu lại nhìn về phía Tô Bằng.

Rống!

Con cọp răng kiếm này gầm một tiếng, liền lao về phía ba người Tô Bằng, nói rõ là muốn giết chết con mồi ở đây, lại chậm rãi hưởng dụng.

Ba người Tô Bằng, xách binh khí, chuẩn bị đón đánh con cọp răng kiếm đánh tới này.

Vù!

Nhưng mà, con cọp răng kiếm này, lúc vừa mới nhảy đến giữa không trung, đột nhiên từ trên cây, có mấy thứ xanh lá, bay tới, thoáng cái liền quần quanh thân thể của cọp răng kiếm.

Trong nháy mắt này, ba người Tô Bằng từ trên mặt của cọp răng kiếm, đọc ra vẻ mặt gọi là “Ngạc nhiên”.

Chỉ là, con cọp răng kiếm kia bị thứ màu xanh trên đại thụ rơi xuống trói chặt chưa tới một giây, không ngờ lại thay đổi “Biểu lộ”.

Chỉ thấy, trên mặt hổ của nó, biểu lộ ngạc nhiên biến mất, biến thành một loại biểu lộ gọi là “Sợ hãi”.

Nó không ngừng kêu rên, không ngừng lắc thân thể, muốn tránh khỏi những thứ màu xanh kia, không nói, thật đúng là khiến nó bất được thứ gì đó.

Thân thể của nó đến gần thân cây đại thụ, con cọp răng kiếm này dùng móng vuốt giống lưỡi dao sắc bén của nó, giữ chặt ở thân cây, muốn ở nhờ lực ma sát này từ trong thứ màu xanh kia thoát ra ngoài.

Nhưng mà, thứ màu xanh từ trên đại thụ cao mười bảy tám mét rủ xuống, hết sức bền bỉ, lực lượng cũng rất mạnh, cho dù con cạp răng kiếm này kiên trì cố gắng như thế nào, vẫn bị kéo lên đại thụ không ngừng.

cạp răng kiếm toàn thân phát run, dùng hết lực lượng toàn thân, muốn dùng móng vuốt nó kéo nó xuống, nhưng mà, trên đại thụ bị móng vuốt cạp răng kiếm kéo lê từng đạo dấu vết, vẫn không có cách gì kéo nó xuống.

Cuối cùng, cạp răng kiếm kia không ngờ nhìn về phía bọn người Tô Bằng, trong mắt của nó không ngờ lộ ra một loại ánh mắt cầu cứu, khiến người ta lấy làm kỳ.

Nhưng nó không kiên trì bao lâu, những thứ màu kia đột nhiên tăng lực, cạp răng kiếm kêu thảm, bị nâng lên trên đại thụ mười sáu mười bảy mét này, móng vuốt nó cắm trên thân cây, thậm chí lưu lại từng vết máu, móng vuốt sắc bén của nó, cũng long ra, nhưng không có cách gì ngăn cản sự thật nó bị kéo lên trên đại thụ.

Ba người Tô Bằng vô thức nhìn về phía tán cây gốc đại thụ mười sáu mười bảy mét, chỉ thấy ở phía trên tán cây, có một thứ giống như rắn chín đầu, tứ chi giống măng xà màu xanh kia không ngừng múa may, thân thể của cạp răng kiếm bị bọc ở bên trong, bọn người Tô Bằng thậm chí nghe được tiếng xương cốt vỡ vụn.

Không bao lâu, tiếng kêu rên của cạp răng kiếm trên đó đã hoàn toàn biến mất, sau đó lại qua bảy tám giây, thứ giống rắn chín đầu màu xanh trên tán cây thả lỏng tứ chi của nó, một khung xương khổng lồ từ trên tán cây rơi xuống, ngã ở trước mặt ba người Tô Bằng.

Ba người Tô Bằng nhìn lại, lập tức hít một ngụm khí lạnh, chỉ thấy rơi xuống, chính là khung xương cạp răng kiếm vừa rồi, huyết nhục toàn thân nó không biết bị thứ ăn mòn hấp thu hết, chỉ còn lại da lông rách nát, còn cả xương cốt bị ăn mòn biến thành màu đen, rơi xuống.

Quái vật gì...

Thái Tuấn Hoa thấy cảnh như vậy, bất giác thì thào nói.

Vẫn là Tô Bằng phản ứng nhanh chóng, nói.

Nơi đây không nên ở lâu, đi mau!

Lương Úy cùng Thái Tuấn Hoa lúc này mới kịp phản ứng, theo Tô Bằng thi triển khinh công, rời khỏi đất thị phi này.

Ba người thi triển thân pháp, một hơi chạy ra khoảng cách chừng một hai Km, mới dần dần chậm lại.

Tề huynh, người nhìn rõ, thứ ăn sạch con cạp răng kiểm kia từ trên cây, là thứ gì chứ?

Đợi đến sau khi tốc độ chậm lại, Thái Tuấn Hoa khôi phục chút thể lực, mới nói với Tô Bằng.

Ánh sáng không đủ, không thấy rõ lắm, có điều cảm giác hình như không phải động vật hay măng xà, mà giống dây màu xanh.

Tô Bằng nhớ lại thứ vừa mới nhìn thấy, nói với Thái Tuấn Hoa.

Là thực vật? Ta biết thực vật hung mãnh nhất trên địa cầu chính là cây ăn thịt người trong rừng mưa Amazon, còn cả hoa Đại vương biến dị, ở đây không ngờ có thực vật ăn thịt hung mãnh hơn?

Nghe xong lời của Tô Bằng, Lương Úy không khỏi líu lười nói.

Hoàn toàn có thể... hệ thống sinh thái nơi đây ngăn cách với bên ngoài, giống như tự thành nhất mạch, cộng thêm hoàn cảnh đặc thù, tiến hóa ra một số sinh vật khác bên ngoài cũng là có thể, nói thật ra, cho dù ở đây xuất hiện sinh vật trí tuệ không khác nhân loại là bao nhưng không thuộc về động vật có vú mà là thực vật, ta cũng sẽ không thấy kì quái.

Tô Bằng nói.

Có điều sau khi nói xong câu đó, sắc mặt Tô Bằng đột nhiên thay đổi một lần.

Lương Úy khá cẩn thận, thấy sắc mặt của Tô Bằng biến hóa, hỏi hẩn.

Tề huynh ngươi làm sao vậy?

Không có việc gì, chỉ là nhớ lại một số chuyện...

Tô Bằng cười khan một tiếng, trả lời qua loa.

Thật ra, vừa rồi hấn lại đột nhiên nghĩ, ở đây mình tựa hồ có một loại cảm giác giống như đã từng quen biết.

Cảm giác giống như đã từng quen biết này, cũng không phải nói Tô Bằng cảm giác kiếp trước của mình từng sống ở đây, mà là đã kích hoạt bộ phận ký ức của Tô Bằng.

Tựa hồ, ảo cảnh mình trải qua trong Huyền Giới thạch, cùng nơi này có ** phản tương tự.

Tô Bằng tựa hồ nhớ lại, mình trong Huyền Giới thạch, cũng đã gặp một số dây thực vật quý dị, bản thân suýt nữa mất mạng, dây thực vật quý dị kia, tựa hồ có điểm giống thực vật vừa ăn sạch con cạp răng kiếm này.

Chẳng lẽ giữa hai chỗ này, có liên hệ gì sao?

Trong lòng Tô Bằng, thâm suy nghĩ.

Có điều chuyện này, rất khó giải thích với Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy, Tô Bằng cũng chỉ trả lời qua loa.

Hít sâu một hơi, Tô Bằng bình phục tâm tình, hỏi Thái Tuấn Hoa.

Thái huynh, phu thê các ngươi lần trước lúc tới nơi này, không nhìn thấy những quái vật này sao?

Không.

Thái Tuấn Hoa lắc đầu, nói.

Lúc chúng ta tới, vẫn là ban ngày, trong rừng mặc dù từng gặp quái vật biến dị, nhưng không nhìn thấy thực vật ăn thịt người như này.

Tô Bằng nghe vậy, khẽ gật đầu, nói.

Có lẽ những thứ này, là chỉ ở trong đêm mới có thể hoạt động cũng không chừng.

Thái Tuấn Hoa khẽ gật đầu, hắn vừa định nói gì, đột nhiên cảm giác dưới chân có chút dị thường, liền ngồi xổm xuống nhìn thoáng qua.

Thái Tuấn Hoa dùng chân quét bùn đất dưới chân, chỉ thấy dưới mặt bùn đất, có một tảng đá màu xanh.

Thái Tuấn Hoa nhìn thấy, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ, nói.

Chúng ta không đi sai đường, di tích kia, ở gần đây!

Chương 439: Thăm dò

Tô Bằng nhìn thoáng qua dưới chân, chỉ thấy ở dưới mặt bùn đất là một khối đá xanh thành hình vòm, giống như là bộ phận nào đó trong kiến trúc, chứ không phải hòn đá tự nhiên hình thành.

Sau khi thấy khối đá xanh này, Tô Bằng đột nhiên lại sinh ra một loại cảm giác giống như đã từng quen biết.

Ở trong đầu Tô Bằng, ảo cảnh mình trải qua trong Huyền Giới thạch kia, cùng hoàn cảnh bí cảnh chỗ mình bây giờ không ngừng chồng nhau, khối đá xanh này, thoát nhìn có điểm giống thứ trong di tích đá trong ảo cảnh.

Tô Bằng hít sâu một hơi, để mình tạm ngừng suy nghĩ miên man, nhưng vẫn còn có chút không nhìn được mà nghĩ, nếu ở trong di tích này, cũng có lượng lớn những quái vật thực vật mình từng gặp trong Huyền Giới thạch, vậy phải làm thế nào?

Có điều nhìn thoáng qua Thái Tuấn Hoa, tâm lý Tô Bằng hơi an định một chút, dù sao Thái Tuấn Hoa đã tới đây một lần, cũng không gặp phải những quái vật thực vật kia.

Tề huynh, ở đây cách di tích đã không xa, ở gần di tích, luôn có thể thấy những đá xanh này, chúng ta lại đi chưa tới một Km, tất có thể đến di tích!

Thái Tuấn Hoa hơi hưng phấn, quay đầu nói với Tô Bằng.

Vậy thì tốt lắm, Thái huynh chúng ta liền tới di tích thôi.

Tô Bằng nói, hai người Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy gật đầu, ba người cầm cây đuốc trong tay, tiếp tục đi sâu vào trong rừng.

Một đường đi tới, Tô Bằng luôn hỏi thăm Thái Tuấn Hoa, đến tột cùng là cái gì, khiến hoạt động thám hiểm của hai người Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy lần trước dừng bước ở di tích kia.

Thái Tuấn Hoa cũng chẳng giấu diếm, kể cho Tô Bằng, hẳn thám hiểm sở dĩ bị ngăn cản, cũng là vì một vùng thực vật cực kỳ đặc biệt.

Ở trên đường tới di tích ngàn vàng kia, có một đoạn địa phương giống động quật, chỉ là ở trong động quật kia, cũng không có thủy đạo, mà là một mảng lớn thực vật huyết động.

Loại thực vật này hẳn không phải thực vật xanh thông thường bên ngoài, bởi vì chúng ở trong động quật, cũng không cần ánh mặt trời tiến hành quang hợp, không chỉ như vậy, phía trên thân thể chúng còn phát ra một loại huỳnh quang màu xám. Thoạt nhìn có chút giống gậy huỳnh quang.

Nhưng thực vật này lại cao lớn giống đại thụ, cũng có thân cây, ở trên thân cây, là cành rất dài, những cành này giống cành cây liễu, rất dài. Có điều nó có sự cứng rắn và sắc bén mà cây liễu không có.

Cành của loại thực vật này, phẳng phát giống miếng sắt mỏng, rất cứng, cho dù là lợi kiếm chém cũng không chắc có thể chặt đứt, đồng thời rất sắc bén, quẹt nhẹ lên thân người, chính là một vết rách.

Mà cành của những thực vật này giống như có một loại công năng, có thể tự động cảm ứng vật còn sống cùng vật thể hoạt động, có thể tiến hành công kích tự động, chỉ cần là vật còn sống đi qua cạnh những thực vật kia, cành lá của thực vật kia, liền giống như ngàn vạn lưỡi dao sắc bén, muốn tiến hành công kích người sống như cắt quả.

Nếu muốn xâm nhập di tích, vậy tất nhiên phải đi qua huyết động kia, mà đoạn đầu của huyết động kia còn đỡ, nhưng càng vào bên trong, loại thực vật này lại càng dày đặc, cuối cùng quả thực tạo thành một vùng đao trận thiên đao vạn quả, khiến không ai có thể vào.

Lần trước, hai vợ chồng Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy, chính là bị đao trận do cành giống ngàn vạn lưỡi dao sắc bén tạo thành đánh bại, bọn họ chỉ có thể xâm nhập huyết động hơn ba mươi mét, sau đó loại thực vật kỳ lạ bên trong này rất dày đặc khiến hai người không thể vào, làm hết sức chật vật.

Hai người bọn họ cũng từ trong rừng, săn bắt một con lợn rừng nhỏ, đem nó ném vào trong huyết động có những thứ phảng phất cây đao kia, kết quả chưa tới một phút đồng hồ, con lợn rừng nhỏ kia đã bị rừng đao cuốn thành một mảnh hài cốt.

Lúc đó liền khiến hai người Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy tâm lạnh.

Hai người cũng không phải không nghĩ tới, sau khi ra ngoài đặt một số áo giáp toàn thân trong binh nghiệp, sau đó lại xông thử rừng đao này.

Nhưng, nếu sử dụng áo giáp xông vào, đầu tiên áo giáp mỏng chắc chắn vô dụng, cành trong trận đao phía trong rất sắc, áo giáp mỏng bình thường đi chưa lâu đã hỏng, áo giáp nặng thì rất không tiện vào trong bí cảnh này, dù sao bí cảnh này cũng không dễ vào vậy.

Nhưng nếu không ngại vất vả, quả thật mang áo giáp toàn thân nặng nề tới, cũng có vấn đề, bởi vì hai vợ chồng Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy thăm dò lúc trước phát hiện, trong huyết động này, có thể còn cả chỗ băng nổi hoặc nước chảy, đi vào huyết động liền có thể nghe được tiếng nước chảy, bên trong nhất định có lỗ sông, mặc giáp nặng, căn bản không cách nào qua sông, bởi vì bọn họ cũng không biết sau nước chảy trong huyết động, còn có thực vật kỳ quái giống rừng đao thiên đao vạn quả không, hoặc là mấy thứ khác.

Cho nên hai người ở trong hội đấu giá gần Lâm Y thành, lúc thấy Nghê Hồng Vũ Y mà Từ Khả lấy ra đấu giá, mới muốn đấu giá như vậy, bởi vì Nghê Hồng Vũ Y kia, lại dễ dàng khiến bọn họ đi qua mấu chốt thực vật

trận đao này, mặc dù Nghê Hồng Vũ Y không cách nào phòng ngự phần đầu, nhưng với võ công hai người, nếu chỉ là toàn lực phòng ngự đầu, ngược lại có lòng tin nhất định không bị những cành cây sắc bén kia gây thương tích.

Tô Bằng nghe xong, khẽ gật đầu, tình hình phía trước quả thật đặc biệt, nếu như không có ba bộ trang bị có thể phòng ngự công kích của binh khí bạc cấp thấp trên người mình, quả thật không dễ vào sâu trong di tích này.

Tề huynh, người nhiệt tình với di tích như vậy, ta vẫn chưa hỏi người, đến tột cùng là cái gì hấp dẫn người, khiến người cố chấp với di tích này như thế?

Tô Bằng sau khi minh bạch khó khăn khi thăm dò di tích, lại hỏi một vấn đề bản thân hết sức tò mò, nói với Thái Tuấn Hoa.

Bản thân Tô Bằng ban đầu là vì những kinh nghiệm thực chiến có thể có trong di tích này mà đến, nhưng đến bây giờ, hắn lại sinh ra một loại hiếu kỳ khác, di tích này bí ẩn như thế, lại có hung hiểm như thế, nếu không có chỗ tốt đặc biệt gì, hai vợ chồng Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy, cho dù là rất si mê khảo cổ, cũng không tốn khí lực vậy, cứ nhìn chăm chăm ở đây không tha?

Nghe xong lời của Tô Bằng, Thái Tuấn Hoa hơi chần chờ, có điều suy nghĩ một lát, Tô Bằng trên đường đi, biểu hiện vẫn hết sức quân tử, coi như là một đồng bạn khá tin cậy, mà sau khi phá giải toàn bộ bí mật di tích, cho dù thế nào Tô Bằng vẫn sẽ biết bí mật ở đây, không bằng nói bây giờ, để hắn có chuẩn bị tâm lý, không đến mức tạm thời có biến cố gì.

Nghĩ thông suốt điểm ấy, Thái Tuấn Hoa nói.

Ta cùng Lương Úy ở trong văn hiến phát hiện ghi chép, nói là phiên bản cảnh này, có giấu rất nhiều kỳ vật, chính là di vật thời kì vương triều mấy thời đại trước, tính ra hẳn là di vật ba bốn ngàn năm trước... Nhưng đây cũng không phải trọng điểm, căn cứ mạnh mẽ cho chúng ta khảo chứng ra ở trong văn hiến, di tích này, tựa hồ liên quan tới một thế giới mới!

Thế giới mới? Cái gì gọi là thế giới mới?

Tô Bằng nghe xong, bất giác cảm thấy ngạc nhiên hỏi.

Thật ra hai người ta cùng Lương Úy cũng không quá rõ, hơn nữa hai người chúng ta cũng có khác nhau, ta cho rằng tân thế giới trong văn hiến nói, có lẽ là chỉ bí cảnh nơi này, bởi vì phạm vi bí cảnh này thật sự quá lớn, xưng là một vương quốc độc lập, cũng không quá, nhưng Lương Úy cho rằng, tân thế giới trong văn hiến nói, cũng không phải hư ảo, mà hẳn là có một thế giới cụ thể mà chân thật, Tề huynh từng chơi game online bình thường chứ? Tân thế giới mà Lương Úy giải thích, liền giống như bản đồ mới trong game online, có thiết lập bất đồng với thế giới chủ, nhưng là thế giới cùng một nhịp thở với thế giới chủ.

Thái Tuấn Hoa nói phát hiện khảo cổ của mình, hơi có chút hớn hờ, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, lại có hơi trầm mặc.

Thế giới luân hồi tử vong, bản thân đã là một thế giới rất đầy đủ, hết thảy đều là võ hiệp cổ đại, nếu trong thế giới này, xuất hiện một thế giới mới, vậy đó là thế giới gì chứ?

Tô Bằng chỉ theo bản năng cảm giác, nếu ở đây quả thật có quan hệ với thế giới mới gì đó, như vậy cũng không nên chênh lệch quá xa với thế giới luân hồi tử vong, mà nên hỗ trợ lẫn nhau, hoặc thế giới đồng dạng.

Tôi đa, chênh lệch chính là khác nhau giữa các quốc gia như trung nguyên cổ đại cùng Tây Vực, Thiên Trúc, Đại Thục, vân vân trên địa cầu.

Tô Bằng trầm mặc một lát, trong lúc nhất thời, đội ngũ ba người đều trở nên an tĩnh lại, chỉ còn tiếng bước chân sột soạt.

Tô huynh! Chúng ta đã tìm đến rồi!

Yên tĩnh ngắn ngủi bị thanh âm của Thái Tuấn Hoa đánh vỡ, chú ý của Tô Bằng một lần nữa trở lại trong hiện thực, nhìn về phía trước.

Chỉ thấy ở trong rừng phía trước, một di tích chủ yếu do đá xanh tạo thành, xuất hiện ở trước mặt bọn người Tô Bằng.

Tô Bằng cẩn thận dò xét, chỉ thấy ở dưới ánh trăng bạc, trong rừng rậm rạp, một mảnh di tích chủ thể do đá xanh tạo thành, liền ở trước mắt mình không xa.

Di tích này, quy mô cũng lớn vô cùng, đại khái chừng một hai thôn nhỏ, có điều mặt đất cũng trải đá xanh, cộng thêm có mấy căn phòng đá nóc hình vòm, thoạt nhìn giống như là một thôn nhỏ hoặc điểm tụ tập của hai ba trăm người.

Nhà đá xanh trong điểm tụ tập này, đại bộ phận đã đổ nát, mọc đầy cỏ dại, nhưng không nhìn thấy sinh vật như rắn rết... hoạt động trong đó, ngược lại trông rất kỳ quái.

Cước trình ba người Tô Bằng rất nhanh, rất nhanh, đã tiến vào phạm vi di tích.

Tề huynh nhìn ra có dị thường gì không?

Thái Tuấn Hoa đã từng dò xét ở đây, cho nên cũng không lộ vẻ chú ý đặc biệt, mà hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng quan sát chung quanh một phen, miệng nói.

Nhà ở đây tựa hồ có vẻ rất kỳ quái, mỗi nhà cao nhất chỉ hai thước, với người bình thường mà nói, tựa hồ hơi lùn, người từng ở đây, chẳng lẽ là mấy bộ tộc rất lùn sao?

Ha ha, Tề huynh quả nhiên chú ý tới điểm này.

Thái Tuấn Hoa nghe xong, nhẹ gật đầu, nói.

Vợ chồng chúng ta lúc vừa tới nơi này, cũng phát hiện những dị thường này, mà mấy đồ vật phát hiện trong nhà đá này, người cư trú ở đây, tựa hồ không quá giống người thường.

Tề Đại ca, người xem bên kia, chính là động quật chúng ta từng thám hiểm.

Vào chính lúc này, Lương Úy luôn giơ cây đuốc, đột nhiên mở miệng nói với Tô Bằng.

Tô Bằng theo hướng Lương Úy chỉ nhìn lại, chỉ thấy theo tuyến thẳng trong thôn di tích này đi thẳng tiếp, có một triền núi đi thông vách đá, ở trên sườn núi này, dưới vách đá, có một cửa động lớn, tạo hình kia, liền giống như ác ma há miệng...

Chương 440: Đột kích bí cảnh

“Nơi này chúng ta đã dò xét qua, ngoại trừ có thể nhìn ra nơi này đã từng có người sống, có lẽ không phải là người bình thường, hẳn là thuộc người châu Á, những thứ khác ngược lại là không có phát hiện được gì.”

Lương Úy nói với Tô Bằng, nói xong, nàng lại nhìn xuống hang động dưới vách núi dựng đứng kia, nói với Tô Bằng.

“Dựa theo một vài dấu vết lần trước chúng ta tìm được, phải thông qua hang động này, mới có thể nhìn thấy diện mạo chân chính của di tích kia.”

Tô Bằng nghe thế, nhẹ gật đầu, những vật này đều được xem như nội dung bên trong phạm vi khảo cổ, đương nhiên phải nghe hai người Thái Tuấn Hoa và Lương Úy nói, sẽ đáng tin hơn chút.

“Chúng ta cũng đừng có đợi nữa, nếu thế, chúng ta đi qua hang động này, xem thử trong di tích này, rốt cuộc có huyền bí gì.”

Tô Bằng nói, Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy gật đầu, ba người đi xuống hang động dưới vách núi kia.

Hang động kia cách di tích giống như ngôi làng lãng quên kia cũng không xa lắm, ba người đi một đoạn, đã tiến vào trong hang động, quả nhiên, mới vừa tiến vào trong hang động, chợt nghe thấy bên trong có tiếng nước chảy róc rách.

“Không xa phía trước, chính là rừng đao chúng ta đã nói kia, Tề huynh, trang bị người đã nói...”

Đến nơi này rồi, Thái Tuấn Hoa nói với Tô Bằng.

Tô Bằng khẽ gật đầu, ba bộ trang bị kia, hẳn đã đặt vào trong tay nải của mình.

Gỡ tay nải từ trên người xuống mở ra, Tô Bằng lấy ra ba bộ trang bị.

“Quả nhiên là Vũ Y Nghê Hồng!”

Ba bộ trang bị, hai cái khác tạm thời không bàn tới, đặt ở trên cùng, chính là Vũ Y Nghê Hồng từng xuất hiện trong buổi đấu giá ở Lâm Y, bộ y phục này tựa như cầu vòng bảy sắc, vô cùng bắt mắt, Lương Úy trước mắt lập tức sáng ngời.

Còn Thái Tuấn Hoa, cũng nhìn thấy bên dưới Vũ Y Nghê Hồng, bộ tạo hình công nghệ cao giống như trong phim hoạt hình, nhưng tóm lại mà nói, cũng gần tiếp cận với trang phục chiến đấu, và áo sợi vàng lộng lẫy màu vàng óng giống như chuyển động.

“Mấy thứ trang bị này, Vũ Y Nghê Hồng Thái huynh mọi người có lẽ cũng đã thấy rồi. Bộ trang phục kia chính là trang phục chiến đấu, bộ màu vàng là Kim Lũ y, năng lực phòng ngự đều không khác gì Vũ Y Nghê Hồng, Thái huynh, người trước hết mặc bộ trang phục chiến đấu này đi, Kim Lũ y có thể gia tăng thêm một vài phương diện thuộc tính khác. Với ta mà nói trang bị Kim Lũ y này tương đối quan trọng.”

Tô Bằng nói với hai người Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy.

Hai người gật đầu, đều tự lấy Vũ Y Nghê Hồng cùng trang phục chiến đấu, Tô Bằng cũng lấy Kim Lũ y, thoáng nhìn thấy sắc mặt có chút bối rối của Lương Úy, Tô Bằng mỉm cười, nói.

“Hai người các ngươi ở đây mặc đi, ta lui ra một đoạn rồi thay y phục vậy.”

Trong mắt Thái Tuấn Hoa lộ ra vẻ cảm ơn, vợ hán bên trong vốn không mặc bao nhiêu quần áo, cùng nhau thay y phục khó tránh khỏi xấu hổ.

Tô Bằng cũng không nán ná liền bỏ đi để hai người mặc trang bị của mình, suốt chặng đường này Tô Bằng đã có chút hiểu biết về hai vợ chồng này, hai người bọn họ tính cách đều xem như khá là công bằng truyền thống, hơn nữa lúc này đã đến nơi đây rồi, hai người có lẽ không làm được chuyện mặc trang bị của mình rồi thì vút mình lại đây.

Tiếng quần áo sột soạt một hồi lâu, ba người đều đã thay đổi trang bị.

Tô Bằng quay lại, sau khi nhìn thấy hai vợ chồng Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy, hai mắt lập tức tỏa sáng.

Hai vợ chồng bọn họ, vốn chính là một đôi kim đồng ngọc nữ, nam tuần tú, nữ xinh đẹp, lúc này mặc trang bị Tô Bằng mang đến, càng lộ vẻ bất phàm.

Sau khi mặc Vũ Y Nghê Hồng xong, Lương Úy giống như tiên nữ hạ phàm, cơ thể có một loại cảm giác bông bênh phiêu lãng, như bước trên đám mây, vô cùng phiêu dật xinh đẹp.

Thái Tuấn Hoa mặc trang phục chiến đấu vào, Tô Bằng vốn cảm thấy có chút cảm giác khoa học viễn tưởng, trong thế giới cổ đại này lại mặc đồ hiện đại dường như có chút quái lạ, nhưng mà thực tế khi mặc vào, cũng không phải là chuyện như vậy.

Phần vai áo giáp và hộ giáp máu chốt hình thức khoa học viễn tưởng kia, sau khi Thái Tuấn Hoa mặc vào, lại đều co rút một phần nhỏ, toàn bộ đều tập trung lại, màu sắc cũng thay đổi, cảm giác thoát nhìn cũng không khoa học viễn tưởng, hình thức càng giống như trang phục trong chốn võ lâm, nhưng bộ trang phục chiến đấu màu đen này lại có ánh sáng mờ mờ, khiến người cảm thấy bất phàm.

Lúc này Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy đang nhìn người bên cạnh, cảm thấy trên người dường như cũng mơ hồ có một loại hào quang, có thể đây chính là do trang bị tạo thành.

Hai người Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy nhìn về phía Tô Bằng, cũng là một cảm giác.

Tô Bằng lúc này mặc Kim Lũ y, y phục toàn thân giống như một màu vàng óng ánh, mặc ở trên người Tô Bằng, có một loại cảm giác hết sức xa hoa tráng lệ.

Đồng thời, Kim Lũ y này cũng không lộ ra vẻ rườm rà, hơn nữa mang theo một loại cảm giác vô cùng thiên ý khó hiểu, khiến người khác vừa đến gần

bên cạnh Tô Bằng, liền có thể cảm giác được một loại cảm giác tĩnh lặng, giống như cảnh giới suy nghĩ tăng lên không ít.

Cảm giác của hai người bọn họ cũng là như vậy, chứ đừng nói gì là cảm giác của Tô Bằng.

Tô Bằng sau khi mặc Kim Lũ y xong, chợt cảm thấy suy nghĩ của mình giống như được mở rộng không ít, chẳng những ngũ giác nhạy cảm, hơn nữa trực giác cùng giác quan thứ sáu thần bí kia, cảm giác cũng vô cùng rõ rệt.

Không chỉ như thế, trong lòng Tô Bằng còn hết sức tĩnh lặng, giống như tất cả xung quanh, đều có thể kích thích hần giác ngộ những chuyện càng cao cấp hơn.

Tô Bằng thậm chí có một loại cảm giác, nếu như mình mặc Kim Lũ y này lâu dài, cho dù là tu hành nội lực, hay là tu hành kiếm pháp, có lẽ rất nhanh liền có thể đột phá cảnh giới.

Có điều lúc này, Kim Lũ y này tác dụng chủ yếu, vẫn là để phòng ngự rừng đao phía trước.

“Thái huynh, chúng ta đi thôi.”

Tô Bằng nói với Thái Tuấn Hoa, Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy lúc này mới thu hồi tinh thần, ba người liền đi sâu vào trong rừng đao bên trong hang động.

...

...

Ngay khi ba người Tô Bằng tiến vào trong hang động lấp đầy rừng đao kia, lối vào dòng nước ngầm thật dài bên ngoài đi vào bí cảnh, mười ba mười bốn người đáng vẻ hết sức chật vật, cũng từ lối vào kia, xuất hiện ở lối vào trên vách đá bí cảnh.

“Rốt cuộc còn sống tìm tới nơi này...”

Mười ba mười bốn người này, xuất hiện ở lối ra vách đá mà ba người Tô Bằng từng đi qua, há hốc mồm hít lấy hít để không khí.

“Hừ... Những người đi trước một bước kia, không có điều tra tin tức, liền để lại ám hiệu, làm hại chúng ta tổn thất nhiều người như vậy, đúng là chết chưa hết tội!”

Trong mười ba mười bốn người này, có một tên nam nhân mặc hắc y, nhưng trên trán lại đeo một cái vòng màu vàng, hừ lạnh một tiếng.

Người chung quanh nghe thấy hắn nói vậy, bất giác thân thể rùng mình một trận, không ít người bắt đầu phụ họa.

Người này, chính là một trong những người phụ trách chủ yếu thăm dò hành động trong lần hành động này của giáo phái được gọi là Chân Thần giáo kia, Thần Sử đại nhân của Chân Thần giáo!

Đoàn người bọn họ, vốn tổng cộng có hai mươi ba người, có điều trong rừng rậm nguyên sơ bên ngoài đã bị bọn người Tô Bằng giết chết, chỉ còn hai mươi người.

Hai mươi người này, hành động cũng không phải rất nhanh, vốn dĩ vừa đi vừa tìm kiếm, nhưng trong rừng sâu, bọn họ tìm thấy ấn ký ám hiệu đội tiền trạm phái đi trước đó lưu lại.

Căn cứ ấn ký, bọn họ nhanh chóng tìm được con đường chính xác, chỉ chậm hơn lộ trình của bọn người Tô Bằng bốn năm tiếng đồng hồ, một đường theo đến đây.

Chỉ là bọn họ vận khí không tốt lắm, mặc dù trên đường đi ấn ký đầy đủ hết, bọn họ tìm được cửa vào sau thác nước kia, cũng từ trong hồ sâu đi vào thác nước, bị quái vật trong hồ nước cuốn lấy một thành viên kéo xuống nước.

Sau đó, bọn họ mặc dù cũng chặt số lượng cây chế tạo bốn năm bè gỗ, nhưng mà khi đi vào mạch nước ngầm này, cũng bắt gặp đám ngài ăn thịt người mà ba người Tô Bằng gặp phải.

Nhóm người này không có lá bùa của Tô Bằng, kết quả khiến đám ngài lật tung hai ba bè gỗ, không ít người rơi xuống nước, còn có mấy người bị giết chết trong hỗn loạn, cuối cùng chủ yếu vẫn là Thần Sứ đại nhân, thi triển vài pháp thuật, mới giết sạch đám ngài kia, đáng tiếc bọn họ cũng tổn thất sáu bảy người.

Cuối cùng những người còn lại, tổng cộng chỉ có mười ba người, nhưng lại còn có mấy người hiện tại toàn thân rét cóng run rẩy, trên người hai người khác còn bị thương.

“Thần Sứ đại nhân, dựa theo dấu vết chúng ta tìm được, dường như có một đám người, đến nơi này sớm hơn chúng ta rất nhiều... Bọn họ có thể cũng đi tìm di tích của thần như chúng ta.”

“Tuyệt đối không thể để cho bọn chúng tìm được di tích của thần trước chúng ta! Mặc dù nơi này, có lẽ cũng chỉ là di tích giả thần ta lưu lại, nhưng cũng có khả năng có không ít vật phẩm quan trọng, tuyệt đối không thể để cho bọn chúng tìm thấy!”

Thần Sứ đầu đội kim cô nói, hẩn nhìn về phía rừng rậm bên dưới, nói.

“Tìm được đám người này, sau đó... giết hết bọn chúng!”

Chương 441: Tam giác chống ngược

Chính ở cửa vào bí cảnh Chân Thần giáo này, lúc tìm thử thứ bọn họ muốn tìm, ba người Tô Bằng cùng Thái Tuấn Hoa, cũng đã thân hãm trong hiểm cảnh.

ba người bọn họ, từ lúc này tiến vào trong rừng đao này, lúc mới đầu, áp lực của ba người cũng không phải lớn, cảnh như đao trong rừng đao kia mặc dù sắc bén, nhưng dù sao cũng không phải quá rộng dày, khá dễ ngăn cản, chỉ cần đại bộ phận thân thể trang bị bảo hộ, ba người Tô Bằng chỉ bằng vào bảo kiếm trong tay, có thể bảo vệ đầu, tiếp tục đi vào trong.

Nhưng mà, bí cảnh này, lại không đơn giản như vậy.

Ba người trong rừng đao, lúc đi tiếp gần hai trăm mét, “Cây đao” chung quanh đã dày đặc đến tột đỉnh, những cành như đao kia, che khuất bầu trời, khiến trong lúc ba người hành tẩu, đều không nhìn thấy thân ảnh hai người khác.

Nhưng chỉ là như thế, ba người Tô Bằng ngược lại còn có thể ứng phó, nhưng ở đây lại không phải để người ta an bình là có thể vượt qua như vậy.

Lúc ba người đi đến đây, đột nhiên không khỏi nghe được trong rừng đao, truyền đến từng âm quái lạ, thanh âm kia, liền giống như một đám khí ở trong này.

Không đợi ba người Tô Bằng kịp phản ứng, bọn họ trực giác miễn cảm, cũng cảm giác ở trong rừng đao này, ủa ra không ít động vật.

Những động vật kia, thân thể cũng là màu tro, xen lẫn trong lá như đao đầy trời, không ngờ thân thể ẩn tàng phẳng phất ẩn hình, khiến ba người Tô Bằng không thể phát hiện.

Nhưng mà lập tức, ba người Tô Bằng, cũng cảm giác uy hiếp của những động vật kỳ dị này.

Tô Bằng đi ở cuối ba người, chỉ cảm thấy có một động vật, theo bắp chân mình thoáng cái liền bò lên, giống như muốn leo lên bờ vai của mình.

Trong lòng Tô Bằng cả kinh, hấn một tay sử dụng Vô phong kiếm, ngăn cản cành lá giống lưới đao đầy trời kia, tay trái thì mò ra sau, thoáng cái liền sờ trúng một vật cứng.

Vật cứng đó, không ngừng cố gắng chạy lên trên, tựa hồ còn muốn chạy lên bả vai Tô Bằng, muốn cắn Tô Bằng, nhưng Tô Bằng nào để nó như nguyện ước, một tay ấn vật này lên lưng.

Vật kia thấy không cách nào xông lên, cũng không lại tiếp tục, mà há miệng ra, cắn một cái về phía sau lưng Tô Bằng.

Tô Bằng lập tức nhướng mày, có chút đau.

Thứ này thân thể không lớn, hàm răng ngược lại có chút sắc bén, sợ là sắt thép bình thường đều có thể cắn đứt, chỉ là thuộc tính quần áo sợi kim trên người Tô Bằng quá tốt, thứ nhỏ này cắn lên, không cắn xuyên được.

Nhưng sinh vật này mặc dù thân thể không lớn, lực cắn lại kinh người. Cách quần áo mặc dù không bị cắn rách, lại làm cho Tô Bằng bị đau không thôi.

Thứ gì vậy?

Tô Bằng cảm giác bị đau, thực sự không nắm rõ trong tay là cái gì, chỉ một tay thì triển kiếm pháp bảo vệ đầu, một tay xách vật nhỏ này tới trước mặt mình.

Lúc này, Tô Bằng mới nhìn rõ, trong tay mình, là một sinh vật giống con chuột...

Chỉ là sinh vật giống như chuột này, thân thể lại không phải bộ dạng chuột bình thường, mà giống quả khế, không ngờ là một hình thoi đa giác.

Hơn nữa, sờ hình thoi đa giác này cũng rất cứng, tựa hồ còn cứng hơn sắt thép không ít.

Cũng chỉ có đầu của nó, mới có thể lộ ra chút bóng dáng con chuột.

Tay mình liền sờ ở trên thân thể hình thoi đa giác của sinh vật kia, hình thoi này vẫn có chút sắc bén. Tay của mình mặc dù được nội lực hộ thể, nhưng cũng cứa ra một vết máu.

Tề huynh! Vật kia không biết là sinh vật gì! Thân thể của nó quá cứng, bảo kiếm chém không thương, có điều có thể trực tiếp sử dụng nội lực đánh chết!

Lúc này, thanh âm của Thái Tuấn Hoa phía trước truyền đến.

Tô Bằng nghe xong, trên tay tuôn ra nội lực, truyền lên trên người sinh vật này.

Lập tức, sinh vật giống chuột toàn thân là đao kia, thân thể chấn động, trong miệng hôc ra khối máu, coi như đã chết.

Tô Bằng phát tay, lại ném thứ này vào trong rừng đao.

Chỉ là những vật này, trong rừng đao, tựa hồ không ít, khiến ba người Tô Bằng phân thân ứng phó, vẫn nhiều ít có chút cố sức.

Có điều, ba người trong rừng đao, sau khi lại đi một trăm bốn mươi năm mươi mét, áp lực đột nhiên giảm nhẹ.

Chỉ thấy ở đây, “Cây đao” màu xám kia đã trở nên rất thưa thớt, lộ ra một mảnh trống trải.

Ba người Tô Bằng mừng rỡ, lại ngăn cản công kích cây đao một lúc, rồi cuộc xuyên qua rừng đao này.

...

Ba người xuyên qua rừng đao, chắn ngang trước mặt ba người, là một nhánh sông.

Có điều con sông này chỉ có ** mét mà thôi, hơn nữa nhìn cũng không chảy xiết, rất dễ vượt qua.

Tô Bằng nhìn chăm chú hai người Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy, chỉ thấy trên người của hai người ngược lại không có vấn đề, chỉ là trên mặt của Thái Tuấn Hoa, có thêm hai vết máu, mà chỗ cổ Lương Úy, cũng có một vết máu nhạt.

Đây là một cái giá cường chế xông qua rừng đao, có điều đó cũng là một cái giá cực thấp, thân thủ hai người cũng có thể đại khái khiến bản thân không bị vết thương trí mạng, nhưng ngẫu nhiên có sai lầm nhỏ, trúng hai chiêu, cũng coi như bình thường.

Tô Bằng thấy thế, từ ngực mình móc ra một chai thuốc, ném tới, nói.

Trong bình là thánh dược chữa thương, mặc dù không thể làm sống người chết lộ xương cốt, nhưng ít nhất thoa cái này bên ngoài, vết thương sẽ

không để lại sẹo.

Thấy Tô Bằng tặng thuốc, Thái Tuấn Hoa vốn định từ chối, nhưng nghe nói thương dục kia sẽ không lưu lại vết sẹo, lập tức không nói nên lời từ chối.

Một gã đàn ông như hắn tất nhiên không có vấn đề gì, nhưng mà còn vợ mình... Nữ nhân đều thích cái đẹp, nếu trên cổ vợ có một vết sẹo tất sẽ khiến tâm tình nàng không tốt, có thương dục kia tất nhiên sẽ tốt hơn nhiều.

Đa tạ Tề huynh.

Không cần đa tạ, có điều thương dục kia quả thật không tệ, cho dù những đan dục xuất hiện trên hội đấu giá kia đều kém không chỉ một cấp, thương dục kia, chỉ có một cửa hàng duy nhất tại Lâm Y thành bán.

Tô Bằng thuận miệng nói, nói xong vẫn không quên quảng cáo cho cửa hàng mình bỏ vốn sau lưng.

Thái Tuấn Hoa gật đầu, mở chai thuốc ra, vò nát viên thuốc, sau đó đắp vào vết thương của vợ mình thương dục trước, sau đó lại cho mình thương dục.

Thời gian chỉ 30 giây, hai người Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy không khỏi kinh ngạc kêu một tiếng, bởi vì hai người đều cảm giác miệng vết thương run lên.

Miệng vết thương trên tay hai người kéo một lúc, lập tức, một lớp da mang theo vết máu khô đã bị lột xuống, mà chỗ vốn bị thương của hai người, thì lộ ra da thịt trắng nõn.

Quả nhiên có hiệu quả...

Tô Bằng nhìn, không khỏi tán thưởng một tiếng, A Triết mặc dù làm người đáng ghét một điểm, nhưng thủ đoạn chế thuốc vẫn không tệ.

Đa tạ Tề huynh!

Thái Tuấn Hoa nói, Tô Bằng gật đầu, nói.

Thuốc người hãy giữ đi, cũng không cần cảm ơn ta, nếu có tâm, đề cử với những người khác chút về cửa hàng ta nói.

Thái Tuấn Hoa nghe vậy, cũng chẳng chối từ, nhẹ gật đầu, thu chai này ở trên người.

Thái huynh, xem ra, mục đích của chúng ta, tựa hồ ở chỗ này.

Tô Bằng không xem chuyện tặng thuốc là việc gì to tát, một là muốn Thái Tuấn Hoa quảng cáo cho mình, một cái khác là cảm thấy phẩm hạnh Thái Tuấn Hoa không tệ, thích hợp lôi kéo chút, tương lai trong hiện thực hoặc là trong trò chơi chưa hẳn không chỗ cần đến hắn, tạo giao tình trước, có điều cũng chẳng quá cố gắng.

Lúc này, lực chú ý của hắn, tập trung ở trên kiến trúc đặc thù bên kia bờ sông.

Thái Tuấn Hoa nghe vậy, cũng quay đầu nhìn lại.

Ở đối diện con sông huyết động này, là một kiến trúc rất lớn, xem xét chính là con người làm ra.

Kiến trúc kia, chừng hơn vạn mét vuông, thoát nhìn, có điểm giống như là...

Một hình tam giác khổng lồ, chổng ngược xuống dưới đất!

Chương 442: Lệnh bài ngũ giác

Kiến trúc được lộ ra, trên mặt đất hẳn là một hình vuông, có chừng hơn mười ngàn mét vuông trở lên, khối kiến trúc này, đại khái vượt qua mặt đất hai ba thước, nhưng bọn người Tô Bằng đã nhìn ra, kiến trúc này cũng không phải là chỉ có lộ ra trên mặt đất như vậy, ngược lại phần lọt dưới mặt đất, có hình tam giác đứng chổng ngược, thâm nhập xuống dưới đất còn có không gian sâu hơn nhiều.

Bề ngoài của kiến trúc này, đều là tảng đá màu đen, thoát nhìn xem ra rất bóng loáng, có một chút cảm giác như khoa học viễn tưởng vậy.

“Đây... Sao lại xuất hiện loại kiến trúc như vậy?

Thấy loại kiến trúc này, Thái Tuấn Hoa nhất thời say mê, ánh mắt hắn nhìn chăm chăm vào kiến trúc này, trong miệng thì thào nói.

“Thái huynh, người biết loại kiến trúc này sao?”

Tô Bằng nhìn thoáng qua Thái Tuấn Hoa bên cạnh có chút kích động, hỏi hắn.

“Kiến trúc hình tam giác tương tự ở trong lịch sử cũng không hiếm thấy, chẳng hạn như các nơi trên thế giới cũng đã từng xuất hiện loại kiến trúc này, Kim Tự Tháp hình chóp bốn của Ai Cập, Á Kim Tự Tháp của người Maya, đại thể cũng đều là loại tạo hình này... Có người nói đây là đại biểu cho đã từng có nền văn minh ngoài hành tinh nào đó xuất hiện trên địa cầu, nhưng trên thực tế trong nghiên cứu của ta, đây thật ra là một loại đồ hình sùng bái tương đối mộc mạc mà thôi.

Thái Tuấn Hoa nhìn kiến trúc hình chóp bốn đứng chống ngược trước mặt, thần kinh chuyên nghiệp xúc động, giải thích với Tô Bằng.

“Thật ra thì, nước ta cũng không phải là không có loại đồ hình sùng bái này, tuy rằng cổ mộ đầu tiên nước ta khai quật ra, mặt cắt của đại thể là hai loại một hình thang bát giác, cùng với hình tròn, nhưng căn cứ vào một số nghiên cứu của chúng ta, trong lịch sử đất Miêu Cương của man di, cùng với một số nơi khác cũng đã phát hiện một số huyết mộ hình tam giác, chỉ có điều kích thước cũng không lớn, dựa theo nghiên cứu của Tuấn Hoa, đây chứng tỏ các nơi trên thế giới đều đã từng xuất hiện một loại đồ hình sùng bái hình chóp tam giác.

Lương Úy ở bên cạnh Thái Tuấn Hoa nói bổ sung, sau đó nói.

“Đây thật ra là một đề tài nghiên cứu của ta trong hiện thực, Tuấn Hoa cũng trợ giúp không ít.

“Ồ? Hai vị có tâm đắc gì không?”

Nghe thấy những lời này, Tô Bằng hỏi hai người một câu.

Thái Tuấn Hoa cùng với Lương Úy đều lắc lắc đầu, Thái Tuấn Hoa mở miệng nói.

“Trên thực tế, cho dù là Kim Tự Tháp người Maya lưu lại, hay là Kim Tự Tháp của Ai Cập đều được bảo hộ vô cùng nghiêm mật, trên căn bản quyền khảo cổ chỉ có một số đội ngũ của các quốc gia được cấp phép mới có thể tiến vào. Người cũng biết, khảo cổ trên thực tế là một ngành nghề phân biệt đối xử, lí lịch của ta cùng với Lương Úy cũng không đủ, căn bản không thể tiến vào khảo sát thực địa, cho nên nghiên cứu chỉ có thể dừng lại ở trên mặt giấy.

“Có điều cũng tốt, chúng ta cũng nắm giữ một số tư liệu về loại kiến trúc này, thoát nhìn Kim Tự Tháp đứng chổng ngược trước mắt này dường như kết cấu tuy rằng hơi có vẻ quỷ dị, nhưng trên đại thể vẫn có một chút điểm chung, chúng ta không ngại bắt chước mù quáng mới có thể tiến vào.

Tô Bằng gật đầu, hết sức dễ dàng vượt qua con sông chảy ngang trước mặt ba người, Tô Bằng tìm một đoạn có đá ngầm giữa lòng sông, thi triển thân pháp, nhảy lên mà qua.

Hai vợ chồng Thái Tuấn Hoa tuy rằng khinh công so với Tô Bằng mà nói thua kém một chút, nhưng cũng đủ trình độ, cũng không tính là quá cố sức để lướt qua mạch nước ngầm này.

“Tề huynh, chúng ta tìm một chút, dựa theo lý luận của Ai Cập, phía Tây là phương hướng tử vong, chúng ta không biết kiến trúc của Kim Tự Tháp này có ngụ ý gì, nhưng nếu cùng với tử vong có liên quan, như vậy nó nhất định có một cái cửa ở phía Tây, hoặc là hướng ngược lại với phía Tây, chính là phía Đông.

Thái Tuấn Hoa nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, gật gật đầu, cảm giác phương hướng của hắn rất tốt, còn có thể cảm giác được phương hướng, tìm một vòng, quả nhiên ở chỗ có vẻ là phía Đông, đã tìm được một chút manh mối.

Chỉ thấy ở phía Đông của Kim Tự Tháp đứng chổng ngược này, Tô Bằng ở trên thạch bích màu đen không rõ chất liệu kia, đã tìm được một chỗ có bức

tranh giống như là đồ đồng.

Tô Bằng nhìn thoáng qua bức tranh đồ đồng kia, nhất thời có chút nhú mày.

Mà còn Thái Tuấn Hoa cùng với Lương Úy không có tìm thấy được cái gì, lúc này cũng tới bên cạnh Tô Bằng.

Hai người cũng nhìn thấy bức tranh Đồ Đồng trên thạch bích.

Chỉ thấy, trên mặt bích họa này, bức tranh hình ngọn lửa, mặt trời còn có xà và mấy cái hình vẽ tượng hình phức tạp.

Ở chính giữa hình vẽ này, có một chỗ lõm xuống, chỗ lõm xuống này vừa vặn là một hình ngũ giác.

Thái Tuấn Hoa đi tới đây, nhìn tranh vẽ tượng hình này, rồi nhìn chỗ lõm xuống, lấy tay không ngừng vuốt ve thạch bích này.

Sau một lúc lâu, hắn nói.

“Nếu không có đoán sai, nơi này hẳn là lối vào, chỗ lõm xuống này, hẳn là để đặt vào một cái chìa khóa của cơ quan dưới mặt đất ngầm để có thể đi vào chỗ này. Hơn nữa, toàn bộ kiến trúc này không biết là do cái gì chế tạo thành, vừa rồi mới sờ một chút, xem ra giống như là đá đen, nhưng lại cứng rắn hơn rất nhiều, xem độ bóng loáng của bức hình, có thể thứ này có khả năng chống phân hủy đặc biệt tốt, tuy rằng phỏng chừng đã để ở chỗ này mấy ngàn năm, nhưng một chút cũng không có bị ăn mòn làm biến hình, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Tô Bằng nhìn vào chỗ lõm xuống kia, trong lòng cảm thấy ngạc nhiên.

Hắn đưa tay thăm dò vào bên trong túi Càn Khôn để ở trong ngực mình, lục lọi một trận, lấy ra một đồ vật gì đó.

Thái Tuấn Hoa với Lương Úy nhìn lại trong tay Tô Bằng, chỉ thấy trong tay Tô Bằng có thêm một khối lệnh bài hình ngũ giác, mà còn trên lệnh bài kia, cũng có ba hình tượng ngọn lửa, mặt trời, chim bay, cùng với trên thạch bích này thế nhưng lại giống nhau như đúc, hoàn toàn là một khuôn mẫu khắc ra.

A?

Thấy lệnh bài kia, Lương Úy không khỏi kinh ngạc kêu một tiếng, ánh mắt có chút ngạc nhiên nghi ngờ nhìn Tô Bằng.

Trong mắt Thái Tuấn Hoa cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn Tô Bằng.

Tô Bằng thấy phản ứng của hai người, cười khở một tiếng, điều này khiến hai người không kỳ quái mới là lạ.

Lần thám hiểm này, vốn là hai người tìm được Tô Bằng, dọc theo đường đi Tô Bằng cũng là dựa theo sự dẫn dắt của hai người này, nhưng mà thời điểm mâu chốt nhất, lúc muốn đi vào cung điện dưới mặt đất có khả năng cất dấu bảo vật thì, người mời đến từ bên ngoài” như Tô Bằng này, đột nhiên lấy ra “chìa khóa” lệnh bài có thể đi vào bên trong cung điện dưới mặt đất, nếu Tô Bằng là Thái Tuấn Hoa thì cũng sẽ rất ngạc nhiên.

Bởi vì điều này sẽ khiến người ta không nhận được suy nghĩ miên man rằng, có phải là Tô Bằng đã sớm biết nơi này có một cung điện như vậy, sau đó lừa gạt hai người Thái Tuấn Hoa đến đây. Nếu như vậy, Tô Bằng liền đã thành một kẻ bụng dạ khó lường, thậm chí một hồi tiến vào cung điện, hoặc là ở tại đây, giết chết hai vợ chồng Thái Tuấn Hoa, độc chiếm bảo vật trong cung điện dưới mặt đất, cũng không phải là điều không thể.

Dù sao con đường đi vào, Tô Bằng đã nắm giữ.

Nghĩ đến đây, Thái Tuấn Hoa không khỏi tiến về phía trước nửa bước, đem Tô Bằng chặn trước người Lương Úy.

Tô Bằng thấy Thái Tuấn Hoa như thế, cười khở một tiếng, nói.

“Nhị vị chớ nên hiểu lầm, ta cũng là vừa mới phát hiện, trên người ta có vật này...”

Dừng một chút, Tô Bằng nói tiếp.

“Ta thề ta cũng không biết địa cung ở nơi này, thế nhưng là như vậy, cái lệnh bài này nửa năm trước, ở một chỗ xa ngoài ngàn dặm có một cái đầm lầy tên là Thiên Nhân. Lúc vô tình tiến vào cung điện dưới mặt đất trong ao

đầm thì đã lấy được, lúc ấy không biết thứ này có tác dụng gì nên sau đó vẫn luôn mang theo trên người, không ngờ lúc này lại có thể sử dụng đến, hoàn toàn là cơ duyên xảo hợp.

Nghe xong lời giải thích của Tô Bằng, Thái Tuấn Hoa cùng với Lương Úy mới thoải mái một chút, hai người cũng khó có thể chấp nhận được Tô Bằng dọc theo đường đi vẫn luôn lừa gạt hai người bọn họ, lúc này Tô Bằng giải thích mặc dù không có hoàn toàn hóa giải khúc mắc của bọn họ nhưng cũng đã làm cho bầu không khí khá hơn một chút.

Tô Bằng cũng không có nói láo, đây là lần xuống núi trở về quận Giang Ninh, đi vào đầm lầy Thiên Nhân tìm kiếm Lăng Tiêu Vũ thì thuận tay giết chết Tống Chung biến thành cương thi ở trong ao đầm, từ trên người hắn lấy được lệnh bài.

Chẳng qua là lúc ấy không biết lệnh bài kia có tác dụng gì, Tô Bằng vẫn giữ lại, lại không nghĩ rằng dùng đến ở chỗ này.

Tô Bằng đem chuyện giải thích kỹ càng, mới bỏ đi được sự băn khoăn của Thái Tuấn Hoa và Lương Úy.

“Thì ra là như vậy... Xem ra huyết mộ thần bí ở đầm lầy Thiên Nhân kia cùng với nơi này, nói không chừng có sự liên hệ mật thiết.

Thái Tuấn Hoa nói.

“Ừm, có điều bây giờ, chúng ta nên xem thử một chút, có thể mở được cơ quan của cái cung điện dưới mặt đất này hay không.

Tô Bằng nói, nói xong hắn cầm lấy lệnh bài, đi xuống chỗ lõm xuống ở phía Đông của Kim Tự Tháp đứng chống ngược này!

Chương 443: Quan tài thủy tinh

Lệnh bài hình ngũ giác trong tay Tô Bằng, lúc thả xuống chỗ lõm xuống đó, Tô Bằng cũng cảm giác được một loại lực hấp dẫn rất mạnh mẽ, đem lệnh bài trong tay mình hấp dẫn hướng về phía vách tường có tranh vẽ tượng hình đó.

Tô Bằng có chút hơi buông tay, lệnh bài trong tay tự động bay đến ở chỗ lõm xuống kia, dính ở bên trong.

Lập tức, ba người Tô Bằng nghe được từng tiếng “ầm ầm” vang lên, giống như là có cơ quan khổng lồ đã khởi động, kiến trúc Kim Tự Tháp đứng chổng ngược này bắt đầu sinh ra đủ loại dị động.

Ba người Tô Bằng vì cẩn thận lui về phía sau mấy bước, chờ đợi cơ quan này hoàn thành.

Thanh âm của cơ quan vang lên chừng ba đến năm phút đồng hồ rồi mới dần dần dừng lại, chỉ thấy trên vách tường có tranh vẽ tượng hình, đột nhiên giống như là phi thuyền ngoài hành tinh trong phim ảnh khoa học viễn tưởng, trên vách tường xuất hiện một đoạn khe hở, cuối cùng tạo thành một lối đi bằng bậc thang, thông vào bên trong.

Thái Tuấn Hoa nhìn thoáng qua Tô Bằng, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ kinh dị, bởi vì hắn phát hiện trong thông đạo, thậm chí có ánh sáng.

Phải biết rằng, di tích trong này có ít nhất mấy ngàn năm không có bị ai động đến, dựa theo đạo lý mà nói, là không nên có sự tồn tại của ánh sáng, nhưng mà bên trong lại vẫn có ánh sáng, hơn nữa, lúc mở ra lối đi thông với bên trong kia, thậm chí có một trận gió mát thổi ra ngoài, chứng tỏ bên trong có thông gió, có thể cho sinh vật còn sống đi vào.

Tô Bằng khẽ nhú mày nhìn thoáng qua bên trong, từ trên người lấy ra một que diêm, đốt lửa ném vào.

Que diêm rơi vào bên trong lối đi, thiêu đốt ở trên bậc thang, không có bộ dạng sẽ bị dập tắt.

“Ít nhất lượng dưỡng khí cũng đủ rồi.

Tô Bằng nhìn que diêm vẫn còn đang cháy, mở miệng nói.

Thái Tuấn Hoa cùng với Lương Úy cũng gật đầu, lúc khảo cổ, việc cần phải làm trước hết nhất chính là hút khí thải, độc khí trong huyết mộ, để bài xuất trước đã, nếu không thì không có cách gì để tiến hành công việc tiếp theo.

“Chúng ta đi xuống chứ?”

Thái Tuấn Hoa hỏi Tô Bằng, Tô Bằng khẽ gật đầu.

Trên người hẳn những vật khác không nhiều lắm, nhưng que diêm các loại thì không thiếu, dù sao mấy thứ này tương đối hữu dụng, hơn nữa lại không giống như là bột lửa, que diêm dùng mấy lần sẽ vứt bỏ.

Ba người nương theo ánh sáng của cái cung điện dưới mặt đất này đi tới, trước khi Tô Bằng tiến vào, nhìn thoáng qua lệnh bài ngũ giác được gắn vào trên vách tường của cung điện dưới mặt đất này.

Lệnh bài ngũ giác kia khiến người ta lấy làm kỳ lạ, mới vừa rồi vốn là bị mắc ở trong vách tường, nhưng mà lúc này lại bắn ra ngoài, thế nhưng lại không rơi trên mặt đất, mà là bị một loại lực đạo đặc biệt giống như là lực nam châm làm nó duy trì trên không trung, treo bất động ở trong không trung.

Tô Bằng đưa tay bắt lấy một chút, lệnh bài kia bị Tô Bằng nắm trong tay, không có lực lượng đặc thù nào bảo vệ, Tô Bằng liền thu vào lại trong ngực, về sau chưa chắc đã không có chỗ hữu dụng.

Ba người đi vào bên trong cung điện dưới mặt đất này, chỉ là ba người vừa mới đi vào bên trong, đột nhiên vách đá vốn đã biến thành bậc thang để xuống phía dưới, lại có thạch bích di động lại đây, chặn lại đường lui của ba người.

Ba người Tô Bằng cả kinh. Đường lui bị đóng, vậy thì đại biểu cho đã không có đường cũ để lui về, nơi đây lại là địa vực bị phong bế, trong lòng khiến người ta không có cảm giác an toàn.

Tô Bằng quay đầu lại dùng Vô Phong Kiếm đâm vào vách tường mấy nhát. Mới phát hiện, thạch bích này không biết là làm bằng cái gì, thế nhưng lại so với hợp kim dùng để làm phi thuyền vũ trụ trên địa cầu còn chắc chắn hơn mấy lần, không cách nào đâm thủng được.

Mà lúc này, chung quanh ba người Tô Bằng đột nhiên có thanh âm không ngừng truyền đến, thông lộ dưới mặt đất này, thế nhưng lại thoáng cái đã

biến thành một con đường tràn ngập ánh sáng, nổi thẳng xuống phía dưới.

Tô Bằng lúc này mới phát hiện, hóa ra bên trong cung điện dưới mặt đất này, lại quả thật giống như là cung điện, hết sức tráng lệ, đỉnh cũng không phải là bằng thạch bích, mà là một loại kim khí gì đó, hoặc như là thủy tinh, phát ra ánh sáng.

Toàn bộ không gian dưới mặt đất, có một loại cảm giác rất khoa học viễn tưởng thời tương lai, lại có sự trang trí mang đến một loại phong vị phương Đông cổ đại.

“Nơi này thật đúng là kỳ lạ...”

Tô Bằng nhìn hoàn cảnh chung quanh, tầm tắc nói.

Hắn cũng không lo lắng nơi này hết sức nguy hiểm, nếu ba người bọn họ đã tiến vào nơi này, không có cơ quan nổ tiễn, khí độc, nước độc, đá lăn..., vậy đã nói lên nơi này hẳn là cũng không phải là chỗ huyết mộ tràn đầy nguy hiểm...

Theo Tô Bằng nhìn thấy, nơi này hẳn là tương tự như cung điện thời cổ đại, thoạt nhìn xem ra coi như rất hiếu khách, dù sao ba người bọn hắn là thông qua lệnh bài ngũ giác để làm thủ tục tiến vào chính đáng, chứ không phải là sử dụng thủ đoạn cưỡng chế.

“Tề huynh, nơi này tựa hồ đối với chúng ta cũng không có ác ý... Hơn nữa ta xem cấu tạo của nơi này, cũng không giống loại huyết mộ nào mà ta đã biết cả, ngược lại giống như... Giống như là khoang thuyền trên địa cầu các loại. Chúng ta đi xuống phía dưới tìm được trung tâm của cung điện dưới mặt đất này, nói không chừng có thể phát hiện được thứ gì đó có giá trị.

Thái Tuấn Hoa cũng phát hiện nơi đây không có ác ý, mới vừa rồi bị thạch bích bên ngoài phong bế, nếu như nói là muốn vây khốn ba người Tô Bằng, không bằng là nói giống như sau khi lên xe hơi thì cửa xe tự động đóng lại vậy... Cũng không phải là muốn vây hãm bọn người Tô Bằng ở chỗ này.

Tô Bằng khẽ gật đầu, cung điện dưới mặt đất này hình như có hệ thống thông gió của mình, đi ở bên trong cũng không nóng bức, ngược lại còn

cảm thấy hô hấp thông thuận, chất lượng không khí so với bên ngoài hình như còn tốt hơn một chút.

“Đi, đi xuống xem một chút, xem nơi này đến tột cùng là chốn nào.

Tô Bằng nói, nói xong đi tuốt ở đằng trước, xuống phía dưới thăm dò.

Ba người xuống phía dưới thăm dò, Tô Bằng nhặt lên que diêm vừa rồi mới bị ném xuống, phát hiện gạch nơi này không có bị lửa đốt đen tí nào cả, biết nơi này chẳng những thông gió hơn nữa còn có thể phòng cháy, xem ra tính an toàn rất cao.

Tô Bằng dẫn dắt hai người Thái Tuấn Hoa cùng với Lương Úy đi xuống phía dưới, dọc theo đường đi cũng không phát hiện bất cứ điều dị thường nào, ngược lại còn tìm được mấy phòng chức năng. Bên trong cũng là trang trí theo kiểu phương Đông, xem ra giống như là rất có phong cách cổ xưa, ít nhất phong cách so với trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi còn xưa cũ hơn rất nhiều, nhưng quả thật đều là đồ vật của phương Đông.

Mà những vật trang trí đó cũng không biết nhờ nguyên nhân gì lại có thể ngàn năm bất diệt. Cung điện dưới mặt đất này cũng không biết tồn tại đã bao lâu, những phòng công năng kia lại trông như mới.

“Phòng ăn, phòng vận động, phòng họp, tắm rửa...

Thái Tuấn Hoa vừa đi qua những gian phòng này, vừa mở miệng lầm bầm. Những gian phòng kia, đều thể hiện tính công năng rất rõ ràng, có thể làm cho người ta phân biệt dễ dàng.

Chẳng hạn như phòng vận động kia, bên trong còn có tượng người cùng với cọc gỗ không biết là luyện tập Vịnh Xuân Quyền hay là quyền pháp gì khác, đều bày biện ở đó, nhìn qua còn rất mới.

“Tề huynh, bây giờ cho dù ngươi nói, một đường đi xuống này của chúng ta, gặp phải một người sống ở chỗ này ngồi ở trên ghế thái sư nghênh đón chúng ta thì ta cũng tin.

Thái Tuấn Hoa đi sau lưng Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng cũng gật đầu, càng đi hần càng phát hiện ra, sự trang trí ở nơi này đặc biệt giống như là một số tàu biển chở khách chạy định kỳ loại lớn... Hoặc là, cái thứ xuất hiện ở trong các tiểu thuyết khoa học viễn tưởng.

Phi thuyền vũ trụ!

Hơn nữa có một chuyện kỳ quái là, ba người này cùng nhau đi tới, rõ ràng phát hiện kiến trúc của cung điện dưới mặt đất này, so với phía trên thoát nhìn càng lớn một chút, như vậy tính toán xem, cung điện này đến tột cùng to chừng nào, Tô Bằng trong lúc nhất thời tính không ra được, nhưng tuyệt đối so với phía trên lớn hơn rất nhiều.

Có điều ba người một đường đi xuống phía dưới, rốt cuộc đã đi tới một nơi giống như là chỗ trung tâm.

Sau khi đi qua một gian phòng giống như là phòng họp, xuất hiện ở trước mặt ba người Tô Bằng, lại là một tường đá.

Ở trên tường đá, phần lớn là bị phong bế, chỉ lưu lại một vách tường có bức tranh tượng hình, còn có một hình ngũ giác bị lõm xuống.

Tô Bằng cùng với Thái Tuấn Hoa nhìn nhau, đều nhẹ gật đầu, Tô Bằng từ trong lòng ngực lấy ra lệnh bài ngũ giác, đặt xuống chỗ lõm trên vách tường.

Lập tức, bức tranh tượng hình trên vách tường phát ra hào quang lập lòe.

Không bao lâu sau, chỉ thấy vách tường có bức tranh tượng hình này, thế nhưng lại có một cảm giác hết sức khoa học viễn tưởng, từ trung gian tách ra hai bên.

Một gian phòng tuyệt đối là phòng trung tâm, xuất hiện ở trong tầm mắt ba người Tô Bằng.

Chỉ thấy ở chỗ trung tâm của gian phòng này, có một quan tài thủy tinh cực lớn đang đặt ở trong đó...

Chương 444: Di thư của Lỗ thị (1)

Chính giữa gian phòng này rõ ràng là trung tâm điều khiển chính, là một quan tài thủy tinh cực lớn.

Ba người Tô Bằng sớm đã có chuẩn bị tâm lý, cho dù bây giờ xuất hiện ở trước mặt ba người, là một Thú Nhân hình dáng cực kỳ to lớn, trên đầu có bảy tám cái vòi giống như con mực, thân thể là màu xanh ngòi ở chỗ này, bọn họ cũng sẽ không giật mình.

Đương nhiên, Tô Bằng cũng không cho rằng trong nơi này sẽ xuất hiện cảnh tượng khác hẳn như vậy, bởi vì lúc trước bọn họ từng đi qua những gian phòng kia, tất cả bố trí và đồ đạc trong phòng, đều giống như cho người thường sử dụng.

“Tề huynh?”

Thấy Tô Bằng nhìn quan tài thủy tinh rực rỡ trong phòng giống như đang thất thần, Thái Tuấn Hoa nói với Tô Bằng.

Tô Bằng khẽ gật đầu, hắn đi đến một bên, cất lệnh bài năm góc kia vào, lệnh bài kia giống như là một chiếc chìa khóa, hoặc là giống như một tấm thẻ, tin tức chứa đựng bên trong bên trong không phải bình thường, nếu không một đường sử dụng lệnh bài này cũng sẽ không thông suốt thuận lợi như vậy.

Lấy lệnh bài xuống, Tô Bằng dẫn đầu, đi đến gian phòng có quan tài thủy tinh kia.

Ba người đều đi vào căn phòng điều khiển máu chốt có quan tài thủy tinh kia, sau khi người cuối cùng đi vào phòng, cửa phòng lại tự động đóng sập lại.

Có điều ba người Tô Bằng cũng không hoảng hốt, trước đó đã chuẩn bị sẵn tâm lý, cửa phòng này không phải là muốn vây khốn bọn người Tô Bằng, mà là giống như dạng cửa tàu điện ngầm, tự động đóng cửa mà thôi.

Cửa phòng căn phòng máu chốt đóng sập cửa lại, đèn trong phòng cũng rực sáng lên, khiến ba người Tô Bằng có thể nhìn rõ ràng bố trí trong căn phòng này.

Quan sát bốn phía xung quanh, chỉ thấy trong phòng, tồn tại bảy tám thứ giống như ống thủy tinh, những cái ống thủy tinh này vô cùng to lớn, giống như là có thể chứa được một người ở bên trong, có chút giống trong bộ phim kinh dị tên gọi là Resident Evil Tô Bằng từng xem, nhân vật phản diện trong công ty Umbrella cũng chứa những dụng cụ đựng cơ thể người dùng để thí nghiệm.

Bỏ qua những cái ống thủy tinh này, Tô Bằng đi tới quan tài thủy tinh chính diện.

Nhìn thấy người trong quan tài thủy tinh, Tô Bằng không khỏi kinh ngạc hô một tiếng.

Dựa theo Tô Bằng suy nghĩ, người trong quan tài thủy tinh này, có lẽ chính là chủ nhân cung điện dưới lòng đất này. Nếu người ở bên trong là một người mặc trang phục như khoa học viễn tưởng hoặc là người ngoài hành tinh, cũng sẽ không khiến Tô Bằng ngạc nhiên, nhưng mà lúc này người ở bên trong quan tài thủy tinh này, lại là một lão già tuổi tác đại khái khoảng chừng sáu bảy mươi tuổi, thân hình như tùng như hạc, khuôn mặt khỏe mạnh.

Lão già này bộ râu cũng không xem như quá ngắn, nhìn vẻ như được cắt tỉa tỉ mỉ. Trên đầu là bộ dạng búi tóc cổ xưa cho dù trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi cũng không xem như rất thịnh hành, cầm một cây trâm gỗ to, quần áo mặc trên người kiểu dáng lại rất cũ, có chút hơi khác với trang phục hiện hành trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi bây giờ, nhưng Tô Bằng cũng không phân biệt ra được cụ thể là khác biệt ở chỗ nào.

Lúc này, lão già kia nhắm mắt lại, nằm trong quan tài thủy tinh, giống như là đang nằm ngủ, sắc mặt còn vô cùng hồng hào, giống như đang trong trạng thái hôn mê.

“Thái huynh, đây là chuyên nghề của ngươi, ngươi xem thử đây là người nào?”

Tô Bằng quay đầu lại, nói với Thái Tuấn Hoa.

Thái Tuấn Hoa nghe vậy gật đầu, đi tới, cẩn thận quan sát lão già trong quan tài thủy tinh kia, hồi lâu sau mới mở miệng nói.

“Từ quần áo và phục sức của người này, cùng với tạo hình búi tóc xem ra thì, có lẽ hẳn là người trong thế giới Tử Vong Luân Hồi, sống vào thời đại khoảng ba nghìn sáu trăm năm trước, lúc đó ở thế giới Tử Vong Luân Hồi có một triều đại tên là “Việt”, phục sức và quần áo hẳn mặc, có lẽ chính là người của thời đại kia.”

“Sau đó căn cứ đặc trưng mặt mũi của hắn, có lẽ là người khu vực Trung Nguyên, người khu vực này, cũng không tìm được người phương nam có phần trán trước sau nhô ra như vậy, cũng không giống người phương bắc sống mũi thẳng như vậy, khung xương cao lớn như thế, gương mặt cũng không rộng. Cho nên ta cảm thấy hắn có lẽ là người Trung Nguyên.”

“Vậy thì lạ thật.”

Tô Bằng nói hắn nhìn thoáng qua người trong quan tài thủy tinh, nói với Thái Tuấn Hoa.

“Thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi là thế giới cổ đại, ngoại trừ người trong giang hồ, có rất ít người di dân, nếu hắn là người Trung Nguyên, vị trí chúng ta đứng lúc này, lại là hướng Tây Bắc, khoảng cách mấy ngàn dặm, làm sao hắn đến được đây? Hơn nữa làm sao tiến vào trong bí cảnh này, lại càng nằm trong quan tài thủy tinh kia?”

Lương Ủy ở bên cạnh, cũng gật đầu nói.

“Ta ta quan sát người trong quan tài thủy tinh này, thân thể của hắn một chút dấu hiệu hô hấp cũng không có, ta cảm thấy hắn có lẽ đã từng chết rồi, nhưng trình độ kỹ thuật của quan tài thủy tinh này, lại nằm ngoài trình độ khoa học trong hiện thực chúng ta, có thể duy trì con người ở trạng thái chớp mắt tử vong thời gian dài như vậy... Thời gian dài mà ta nói, dùng đơn vị ngàn năm để tính.”

Thái Tuấn Hoa gật đầu đồng ý, nói.

“Từ vị trí đặt quan tài thủy tinh này xem ra, người trong quan tài, có lẽ chính là chủ nhân cung điện dưới lòng đất này, cho dù không phải, cũng có thể là người vô cùng quan trọng của chủ nhân cung điện dưới lòng đất này, chúng ta xem thử, có thể tìm được đầu mối gì hay không.”

Tô Bằng gật đầu, cung điện dưới mặt đất này, cũng không âm u khủng bố giống như trong những cuốn tiểu thuyết trộm mộ mà mình từng xem qua, ngược lại hết sức thích hợp để sinh sống, khiến Tô Bằng không khỏi nhớ tới những căn cứ trung tâm từng nghe thấy nhưng chưa được thấy qua trong hiện thực.

Ba người tìm kiếm trong phòng, rất nhanh, một thứ giống như đài điều khiển cực lớn, xuất hiện ở trước mặt ba người Tô Bằng.

Đài điều khiển này, là một phiến đá trên cột đá, phiến đá này nghiêng về phía trước bên trên cột đá, hơn nữa không cao, khoảng chừng một mét bốn năm gì đó, vừa vặn bọn người Tô Bằng đưa tay liền có thể chạm tới được, bên trên phiến đá, cũng phác họa hình ảnh giống tranh vẽ, mặc dù không giống tranh vẽ trên thạch bích bên ngoài, nhưng cũng có thể nhìn ra là một hệ thống.

Chương 445: Di thư của Lỗ thị (2)

Khiến người khác chú ý nhất chính là, bên trên phiến đá này, có một chỗ lõm hình ngũ giác, chỗ lõm hình ngũ giác kia, vừa vặn giống như lệnh bài nằm góc trên người Tô Bằng.

“Đúng là khắp nơi có thể sử dụng đến đây rồi... Chẳng lẽ lệnh bài kia, chính là trang bị khởi động chủ yếu của toàn bộ địa cung này?”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng.

Hắn đã không dám xem nhẹ lệnh bài hình ngũ giác trong tay mình, lệnh bài này tuyệt đối không phải chỉ là dựa vào được đặt vào trong thứ nào đó mới có thể mở được cơ quan, dựa theo hiểu biết của Tô Bằng, lệnh bài hình ngũ giác này, có lẽ là thẻ từ cao cấp hơn trong hiện thực, hắn vẫn luôn không rõ lệnh bài hình ngũ giác này được làm bằng chất liệu gì, hiện tại xem ra có lẽ là chất liệu tổng hợp nào đó, mới khiến cho trong lệnh bài này chứa đựng nhiều thông tin như vậy, có những thông tin này, mới khiến cho bọn người Tô Bằng nhẹ nhàng tiến vào bên trong địa cung này như vậy.

Tô Bằng từ trong lòng lấy ra lệnh bài hình ngũ giác, đặt nó vào trong chỗ lõm kia.

Quả nhiên, lệnh bài hình ngũ giác sau khi được đặt vào chỗ lõm, lập tức hút vào trong, nhất thời, tảng đá lớn có tượng hình đồ án chém xéo phát sáng lên.

Trong tảng đá này, xuất hiện một ấn ký dấu tay phát sáng, ấn ký kia vừa vịn để bàn tay một người ấn lên trên.

Tô Bằng nhìn thoáng qua, hít sâu một hơi, đặt tay phải mình vào, ấn lên trên ấn ký phát sáng kia.

“Àm!”

Ngay khi tay Tô Bằng đè xuống bên trên ấn ký này, lập tức vô số thông tin, ùn ùn mãnh liệt tuôn vào trong đầu Tô Bằng.

Những thông tin này, cũng không phải là thông tin võ công hay là tri thức gì, mà là tình hình của toàn bộ cung điện dưới lòng đất, trong nháy mắt, Tô Bằng cảm giác mình đã nắm bắt toàn bộ thông tin của tất cả gian phòng trong cung điện dưới lòng đất này.

Những thông tin này vô cùng trật tự rõ ràng, giống như là sở tay thao tác của một phi thuyền hiện lên rõ rệt trong đầu Tô Bằng.

Tô Bằng lắc đầu một chút, lượng thông tin này quá lớn, khiến hần có chút choáng váng hoa mắt.

Nhắm mắt lại, Tô Bằng cẩn thận phân biệt một chút, tìm được phương pháp thao tác chủ yếu trong căn phòng điều khiển này.

Hần nhắm mắt lại dùng suy nghĩ thao tác, Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy lúc này nhìn thấy, bảy tám cái ống thủy tinh rỗng trong phòng điều khiển, đột nhiên phát sáng lên, ánh sáng trong ống thủy tinh càng lúc càng mạnh, đột nhiên lóe lên!

Sau khi lóe lên, trong tám cái ống thủy tinh vốn rỗng không, đột nhiên xuất hiện thêm tám sự vật.

Tô Bằng lúc này, cũng có chút cảm giác giống như mình bị hút cạn sinh lực, thao tác trong cung điện dưới lòng đất này, tiêu hao sức lực tinh thần quá kinh khủng.

Có điều hần còn có một việc không làm được, hần tiếp tục điều khiển ý niệm của mình, giống như thao tác thứ gì đó trong phòng điều khiển.

Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy trông thấy, một ống thủy tinh vốn cũng không xuất hiện trong phòng điều khiển, đột nhiên chậm rãi dâng lên từ mặt đất, trong ống thủy tinh này, giống như có một nội đan màu đỏ, chỉ là nội đan này vô cùng nhỏ, đại khái chỉ lớn khoảng bằng quả hạch đào, nhưng thứ nhỏ này, không ngờ chiều rọi ống thủy tinh cao hơn một người này một màu đỏ như máu như chứa đầy máu tươi, từ mặt đất chậm rãi trôi lên.

Lúc này, Tô Bằng rút cuộc cũng đã tiêu hao hết sức lực tinh thần, hấn cố gắng không chế tay của mình, đem tay của mình rút ra khỏi trên tảng đá nghiêng kia.

“Tề huynh, những vật này là...”

Thái Tuấn Hoa nhìn thứ xuất hiện trong bảy cái ống thủy tinh nhìn thấy lúc đi vào trong này, nghi hoặc hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng thả lỏng một chút, quay đầu lại nói với Thái Tuấn Hoa.

“Không cần phải lo lắng, sau khi ta tiếp xúc phiên đá kia, đã tiếp nhận được một đoạn thông tin còn sót lại của chủ nhân nơi này, những vật kia, đều là lễ vật đưa cho chúng ta, ngươi có thể lấy ra xem thử.”

Thái Tuấn Hoa nghe thế, nhìn bên trong bảy cái ống thủy tinh kia, chỉ thấy trong bảy cái ống thủy tinh, năm cái là chứa hạt châu hình tròn to bằng nắm tay, năm hạt châu này óng ánh phát sáng, bên trên còn có hào quang chuyển động.

Thái Tuấn Hoa đưa tay, sờ thử ống thủy tinh, lại không nghĩ rằng, ống thủy tinh này, không ngờ giống như phát sáng, để tay hấn luôn vào bên trong, nhấc lấy hạt châu lơ lửng bên trong ống thủy tinh kia.

Lương Úy cũng thử một chút, cũng từ trong ống thủy tinh lấy ra một hạt châu.

“Trong này... dường như ẩn chứa năng lượng cường đại, hấn không phải là vật phàm.”

Trong tay Thái Tuấn Hoa cầm hạt châu này, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, hấn đi đến trước một ống thủy tinh, quan sát bên trong cái ống này, lơ lửng hai quyển sách.

“Thái huynh, phương pháp sử dụng của hạt châu này, ở trong quyển sách này...”

Tô Bằng nói, nói xong hấn đưa tay, lấy hai quyển sách ra.

Chỉ thấy trên bề mặt hai quyển sách này, viết bốn chữ to màu vàng. Di thư Lỗ thị!

Trong tay Tô Bằng cầm hai quyển sách, lật ra xem thử.

Cũng may, tốc độ biến đổi văn tự trong thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi rất chậm rãi, mặc dù văn tự trong hai quyển sách này so với văn tự bây giờ cũng không khác nhau mấy, nhưng tối đa cũng là chữ phồn thể vẫn có những điểm khác so với chữ giản thể, Tô Bằng chăm chú một chút, vẫn có thể xem hiểu được.

Lật xem một hồi quyển sách này, trên mặt của Tô Bằng, lúc này chợt hiện vẻ thay đổi.

Vừa rồi lúc Tô Bằng thao tác địa cung này, trong phiên đá kia, có một ít thông tin chủ nhân cung điện này lưu lại, nói cho Tô Bằng biết, ngọn nguồn tất cả mọi chuyện, đều nằm trong hai quyển sách này.

Lúc này, Tô Bằng cầm sách trong tay, chậm rãi đọc, rốt cuộc hiểu rõ người trong quan tài thủy tinh của cung điện dưới lòng đất này, rốt cuộc là người nào, tại sao hấn lại xây một cung điện dưới lòng đất như vậy, cùng với một vài bí mật lịch sử.

Hóa ra, lão già trong quan tài thủy tinh này, chính là chủ nhân của địa cung này, đồng thời, cũng là một nhân vật nổi tiếng trong thế giới Tử Vong Luân Hồi, hấn chính là... Lỗ Ban!

Không biết có phải là lịch sử trùng hợp hay không, hay là bởi vì một vài nguyên nhân khác, trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, tổ sư gia công tượng, cũng tên là Lỗ Ban.

Chỉ có điều, đây có thể chỉ là một sự trùng hợp.

Chương 446: Công tượng Lỗ Ban (1)

Vị Lỗ Ban tiên sinh này, thời đại sinh sống, cũng không phải Lỗ quốc thời Xuân Thu Chiến quốc, mà là một vương triều thống nhất tên là “Việt”.

Lúc đó, hoàng quyền đại lục chính là nhất thống, cũng không giống như là bây giờ, cục diện quần hùng cắt cứ.

Ở trong triều Việt, Lỗ Ban với tư chất ngút trời, đã trở thành nhất đại thiên công, nghe nói, chim gỗ hần tùy ý chế tạo, có thể kêu, hơn nữa bay lượn trên bầu trời, ba tháng cũng chưa rơi xuống.

Phàm là chuyện của công tượng, hần chỉ cần liếc mắt một cái, sẽ không có không nhìn ra nguyên lý, hơn nữa lập tức có thể mô phỏng, hơn nữa thăng cấp.

Đồ vật hần chế tạo, không biết có bao nhiêu, các loại xe gỗ trong truyền thuyết, đều là chút chuyện nhỏ, thậm chí hần còn bắt tay với một vài thuật sĩ nổi tiếng, chế tạo ra cơ quan rồi có trí lực, những cơ quan rồi kia, cũng không thua kém trí lực của nhân loại. Hơn nữa khéo léo đến mức có thể tự mình sửa chữa, thậm chí thăng cấp trình độ thân thể của mình, trung tâm của nó, chỉ là một con vẹt có thể đập bàn đập động lực rất nhỏ mà thôi.

Lỗ Ban phát triển cơ quan thuật đến cực hạn. Nhưng mà, bởi vì cuộc sống mệt mỏi, cuối cùng hần vẫn bị hoàng thất Việt Quốc chú ý tới.

Lúc ấy, ở Việt Quốc, có một hoàng đế giống như Tần Thủy Hoàng, tên là Tôn Hoàng, trước Việt Tôn Hoàng, toàn bộ đại lục vẫn tồn tại một số quốc gia khác, nhưng Việt Tôn Hoàng xua quân tám hướng, bình định bốn biển, trở thành thiên cổ nhất đế.

Chỉ là lúc Việt Tôn Hoàng vạn tuổi, lại vô cùng lo lắng, càng là hoàng đế có chiến tích to lớn, lại càng coi trọng hậu sự của mình.

Việt Tôn Hoàng hết sức sợ hãi bản thân sau khi chết bị người trộm mộ, cho nên muốn tìm người giỏi tay nghề lợi hại nhất trong thiên hạ, xây dựng

hoàng lăng khó có thể trộm mộ nhất trên thế gian này cho mình.

Còn Lỗ Ban, là người cùng thời lúc đó với Việt Tôn Hoàng, lúc đó Lỗ Ban khoảng chừng bốn mươi lăm tuổi, cho dù là kỹ năng hya là lý luận lăng mộ đều là giai đoạn thành thực nhất, cho nên rất được Việt Tôn Hoàng coi trọng, nghe đồn muốn hẳn xây dựng hoàng lăng cho Việt Tôn Hoàng.

Lỗ Ban tự mình hiểu rõ, hẳn biết từ xưa đế vương lòng đa nghi rất nặng, nếu như mình xây dựng hoàng lăng, e rằng không thể nào sống sót trở ra, trước khi đi vào trong hoàng lăng, bèn đem tâm đắc cả đời của mình, khắc vào trong di thư Lỗ công, để lại cho con cháu của mình, sau đó tự mình ứng tuyển đi xây dựng hoàng lăng cho Việt Tôn Hoàng.

Lần xây dựng này, chính là thời gian mười ba năm, mới xây dựng được một phần của lăng mộ.

Khi đó, Việt Tôn Hoàng đã vào tuổi xế chiều, bất cứ lúc nào cũng có thể bắt đầu dùng lăng mộ, bọn người Lỗ Ban mặc dù xây lăng mộ thành cử tử nhất sinh, khiến người khác tuyệt đối không tìm được di thể Việt Tôn Hoàng, nhưng bọn họ cũng biết, một khi lăng mộ xây xong, cũng chính là giờ chết của bọn họ.

Vì vậy Lỗ Ban dẫn đầu những công tượng này, xây dựng một thông đạo cơ quan bí mật, có thể vào lúc lăng mộ đóng lại, có thể tìm được một con đường sống.

Đồng thời, hẳn lại thông qua bản thân, cùng với pháp sư ở bên cạnh Việt Tôn Hoàng, có chút bội phục tài nghệ Lỗ Ban, nói cho Việt Tôn Hoàng biết trong lăng mộ không thể sát sinh, cần phải chôn sống những công tượng này, mới có thể giữ được phong thủy của lăng mộ.

Việt Tôn Hoàng tin theo lời bọn họ nói, còn bọn người Lỗ Ban, cũng vào lúc lăng mộ đóng lại, giành giật được một con đường sống chạy ra khỏi lăng mộ.

Đáng tiếc, ở trong, công tượng Lỗ Ban dẫn đầu, xuất hiện một tên phản đồ, tên phản đồ vì không muốn lấy thân mạo hiểm, đi đến cáo mật với Việt Tôn Hoàng.

Việt Tôn Hoàng nghe thế giận dữ, hạ lệnh tra rõ, quả nhiên đã tìm thấy thông đạo bí mật kia, hắc bảo binh sĩ dùng bùn cát đá tảng lấp kín thông đạo kia.

Nhưng bởi vì Việt Tôn Hoàng vô cùng tin tưởng pháp sư, cho nên không trực tiếp giết bọn người Lỗ Ban, mà là nhốt bọn họ ở bên trong, Việt Tôn Hoàng lúc này cũng đã chỉ còn hơi tàn, phải đợi đến sau khi mình chết, chôn sống bọn người Lỗ Ban này.

Không lâu, Việt Tôn Hoàng băng hà, được chôn cất ở trong hoàng lăng, bọn người Lỗ Ban đều bị chôn sống.

Trong những công tượng kia, trong sự sợ hãi tuyệt vọng, đã xảy ra một loạt thảm kịch, chuyện người giết người quả thật đã xảy ra.

Có điều Lỗ Ban đối với lăng mộ vô cùng hiểu rõ, sớm tìm một nơi một mình chờ chết, không muốn cùng những công tượng hỗn tạp kia cùng rơi vào trong hỗn loạn, yên tĩnh chờ đợi cái chết.

Nhưng mà, Lỗ Ban lại không có chờ đợi cái chết, mà lại đợi được một đám “dị nhân”.

Theo như những gì Lỗ Ban ghi lại, sau hai ngày hắc đới bụng, vốn có chút choáng váng, nhưng rồi chợt phát hiện, trước người mình, có một người tướng mạo khác thường.

Người này những phần khác không có gì khác biệt so với người bình thường, chỉ là trên trán, lại có thêm một con mắt.

Lỗ Ban lúc này bị dọa nhảy dựng, sau đó căn cứ Lỗ Ban ghi lại, chỉ cảm giác thân thể của mình hóa thành ánh chớp màu lam, cứ như vậy trực tiếp xuyên qua tầng đất lăng mộ mấy ngàn thước, trở lại trên mặt đất.

Sau đó, Lỗ Ban nói bọn họ cười một loại phương tiện giao thông kỳ lạ có thể bay, đi tới một chỗ thần kỳ.

Chỗ thần kỳ chính là một thung lũng, giống loài bên trong rất khác với bên ngoài, có rất nhiều sinh vật nguy hiểm, nhưng những sinh vật này đối với

người ba mắt mà nói, lại vô cùng nhẹ nhàng có thể đối phó.

Người ba mắt bình thường sức lực chỉ là lớn hơn người thường một chút mà thôi. Không nhìn ra điểm gì khác biệt khác, nhưng khi đôi mắt thứ ba của hắn mở ra, sẽ có năng lực kỳ dị dời núi lấp biển. Trong nháy mắt, đã giết chết những động vật to lớn kia, đều là sử dụng quy luật sức mạnh đơn giản nhất.

Chỉ là tính tình người ba mắt khá nhã nhặn, trên cơ bản sẽ không giết chết động vật, chỉ là dạy dỗ những động vật to lớn lao vào tấn công họ một chút mà thôi, ở trong bí cảnh này, có không ít người ba mắt tồn tại.

Lỗ Ban bị mang đến nơi đây, người ba mắt rất thành khẩn rất lễ phép cho hắn một vài tư liệu phiên dịch thành ngôn ngữ hắn có thể hiểu, nói cho hắn biết đây là kỹ thuật công tượng của người ba mắt, Tô Bằng hoài nghi đây là khoa học kỹ thuật, nhưng Lỗ Ban lại ghi chép thành kỹ thuật công tượng, mời Lỗ Ban đọc thử.

Lỗ Ban học tập một hồi, mặc dù không hiểu rõ nguyên lý, nhưng vẫn bị rung động trước các loại kỹ thuật ứng dụng cao siêu.

Sau khi học tập được nửa năm, Lỗ Ban được dẫn đến nơi người ba mắt muốn hắn giúp, ở đó, có một cung điện to lớn giống như Kim Tự Tháp. Người ba mắt chính là muốn mời Lỗ Ban sửa chữa phi thuyền này, hơn nữa nói nếu như có thể tìm được nguyên liệu phù hợp trong thế giới này, mong Lỗ Ban xây dựng chế tạo thêm vài cung điện giống như vậy, đương nhiên, Lỗ Ban không cần tự mình động thủ, chỉ là đưa ra bản thiết kế, hơn nữa giải quyết vấn đề công trình là được rồi.

Chương 447: Công tượng Lỗ Ban (2)

Lỗ Ban cả đời làm cơ quan, lần đầu nhìn thấy cơ quan khổng lồ tinh vi như vậy, lập tức ngẩn người, bởi vì thái độ của người ba mắt quá tốt, cùng với suốt đời yêu thích cơ quan công trình, đáp ứng người ba mắt, giúp đỡ bọn họ sửa chữa cung điện này, hơn nữa xây dựng một cung điện khác.

Trong nháy mắt, Lỗ Ban lại vui đầu làm việc mười năm, trong mười năm này, những người ba mắt kia không ngừng cung cấp nguồn nguyên liệu,

cùng với sử dụng sức lực tinh thần mạnh mẽ và dị năng của bọn họ giúp đỡ Lỗ Ban xây dựng cung điện, Lỗ Ban mặc dù vẫn là nửa hiểu nửa không nguyên lý này, nhưng dựa theo kỹ thuật ứng dụng cường đại đạt tới đỉnh cao, quả thực là đã sửa được cung điện này, hơn nữa còn xây dựng thêm một cái.

Có một dĩ nhiên là có cái thứ hai, hơn nữa càng ngày càng dễ làm, Lỗ Ban dùng thời gian mười lăm năm, chế tạo mười một cung điện như vậy cho người ba mắt, lại thêm cung điện sửa chữa kia của người ba mắt, tổng cộng là mười hai cái.

Trong thời gian xây dựng cung điện, những gì kinh ngạc Lỗ Ban đều đã nhìn thấy qua, hắn nhìn thấy yêu quái vô cùng cường lực đến nơi này gây sự kiếm chuyện, lại có tiên nhân điều khiển phi kiếm đến nơi này tấn công người ba mắt, còn có một vài quỷ quái cùng với một vài ngoại tộc khác tới nơi này, bản thân thực lực người ba mắt cực kỳ cường đại, hơn nữa tính tình vô cùng thân thiện, không ngờ sau mấy lần đánh nhau, đã cùng với những yêu ma quỷ quái thần tiên tiên nhân kia trở thành bạn bè, thậm chí rất nhiều nguyên liệu xây dựng cung điện này, đều là do những yêu quái cùng tiên nhân kia đưa tới.

Về sau sau khi hoàn thành xong mười hai toà cung điện, người ba mắt dự định trở về, bọn họ tổng cộng mới có được năm cung điện, bảy cung điện còn lại, bọn họ không cần sử dụng.

Bởi vì dựa theo cách nói của người ba mắt, hoặc là trong giải thích của Lỗ Ban, người ba mắt nói, ngoài thế giới lớn này, còn có năm cái thế giới nhỏ.

Năm thế giới nhỏ kia, đều là thế giới có thể sinh sống, hơn nữa không biết có phải do ảnh hưởng phép tắc của thế giới lớn hay không, vô cùng thích hợp các chủng loài sinh sống bọn họ nhìn thấy ở thế giới lớn này.

Chẳng hạn như âm phủ thích hợp cho yêu ma sinh sống, yêu giới thích hợp cho yêu quái sinh sống, còn có thế giới linh khí đặc biệt dồi dào.

Lúc bọn họ xây dựng cung điện những tiên yêu quỷ quái kia trợ giúp người ba mắt không ít, bọn họ nhìn thấy trong đại thế giới thường xuyên có các tộc hỗn hợp, có chút hỗn loạn, vì vậy suy nghĩ, muốn lợi dụng chức năng

của cung điện, giúp đỡ những chủng tộc từng giúp đỡ bọn họ đến các thế giới khác.

Nhưng mà không ngờ, điều này dẫn tới một cuộc hỗn chiến.

Lúc ấy nghe nói Việt Quốc, thế lực nhân tộc mạnh nhất, nhất là Việt Tôn Hoàng, thậm chí muốn diệt tiên diệt Phật diệt yêu, diệt tận vạn tộc, chỉ để lại nhân tộc, thế lực nhân tộc quá cường đại, đưa ra không ít người hùng mạnh cho Việt Tôn Hoàng sử dụng, vạn tộc không chịu nổi quấy nhiễu, thậm chí muốn tìm một thế ngoại đào nguyên, sau khi bọn họ biết được tin tức của người ba mắt, chiến tranh lần thứ nhất nổ ra không nhỏ, chính là vì tranh đoạt con đường thông qua tiểu thế giới mà người ba mắt tìm được.

Kết quả trong những người này, chỉ có tiên tộc, thật ra chính là thế lực mạnh nhất nhân tộc bước lên con đường tu luyện tiến hóa thành tiên, đoạt được tiên giới hoàn cảnh tốt nhất, thực lực yêu tộc thứ hai, cướp được linh khí không tồi, nhưng yêu giới có chút quý dị, còn quỷ tộc lại cướp được âm phủ mặc dù linh khí bình thường, nhưng đặc biệt thích hợp quỷ tộc phát triển.

Mặt khác còn có một tiểu thế giới, bị thực lực Hoàng nhân không tính quá mạnh mẽ, nhân số cũng không nhiều di dân chuyển nhà trước thượng cổ đoạt được, còn có một thế giới cực kỳ bình thường, không có người ở, thì lại bị một vài dị tộc yếu ớt hơn chiếm giữ.

Lỗ Ban đã từng nghiên cứu thuật người cơ quan, lúc xây dựng cung điện, cũng chế tạo rất nhiều người cơ quan tự mình phục chế và tự mình tiến hóa công năng, nhưng người cơ quan này đều có trí thông minh của mình, sau khi biết được tin tức này, khẩn cầu Lỗ Ban, cũng tiến vào trong tiểu thế giới cùng những dị tộc yếu ớt kia, tộc này tương đối ít, chỉ có một hai trăm người cơ quan, được Lỗ Ban gọi là tộc Cơ Quan hoặc là tộc Khôi Lỗi.

Tiểu thế giới còn lại kia, người ba mắt lại không có mở ra thông đạo, bọn họ nói bọn họ cảm giác trong tiểu thế giới kia, bao hàm ác ý vô tận, là một địa phương, cực đoan tà ác, muốn người của các tộc khác cẩn thận, được Lỗ Ban gọi là Ma giới.

Làm xong tất cả, người ba mắt liền đem bảy cung điện còn lại, trong đó bốn cái đi vào trong bốn tiểu thế giới, được gọi là “tọa độ”. Sau đó đem tiên tộc, quỷ tộc, yêu tộc, Hoang tộc, Cơ Quan tộc cùng dị tộc yếu ớt đi vào bên trong.

Làm xong chuyện này, đại khái lại dùng hai ba năm.

Đại thế giới trong thế giới Tử Vong Luân Hồi này, người ba mắt để lại ba cái cung điện, một trong số đó dùng để kỷ niệm, lưu niệm người ba mắt đã từng tới thế giới này, thứ hai là tọa độ của người ba mắt, giữ lại cho người ba mắt trong tương lai sau này đi qua nơi này, không đến mức giống như bọn họ lạc đường trong không gian.

Cái thứ ba còn dư lại, đương nhiên được người ba mắt tặng cho Lỗ Ban đã hết lòng nỗ lực vì bọn họ.

Lỗ Ban vốn dĩ nếu như không có người ba mắt, nói không chừng sẽ chết ở trong hoàng lăng Việt Tôn Hoàng, những năm này đã sống nhiều năm như vậy rồi, lại thêm người ba mắt cho Lỗ Ban công pháp tu luyện của tiên tộc, Lỗ Ban càng kéo dài tuổi thọ, nhưng mà Lỗ Ban cũng không muốn đi Tiên giới, hoặc là đi theo vào tiểu thế giới của Cơ Quan tộc, mà muốn ở lại trong bí cảnh này.

Trong bí cảnh này, vốn cũng có mấy trăm dã nhân, những dã nhân này vốn đại khái chỉ ở trong xã hội nguyên thủy, ăn tươi nuốt sống, nhưng sau khi người ba mắt đến, xây nhà đá cho bọn họ, cũng không đặc biệt ảnh hưởng cuộc sống của bọn họ, còn bảo vệ cho bọn họ.

Trong thời gian người ba mắt tồn tại, bộ tộc của những dã nhân này tăng lên hơn mười lần, bọn họ có được trí lực khai hóa nhất định, hơn nữa có được vũ khí chỗ ở, từ mấy trăm người biến thành hơn ba nghìn người.

Sau khi người ba mắt đi, Lỗ Ban liền trở thành thần của nơi đây, cũng không xem như cô độc.

Có điều Lỗ Ban tuổi già thích yên tĩnh, hẳn dòi cung điện đến trong hang động bày dã nhân chủ yếu sinh sống, cũng để đề phòng dã thú quấy rầy,

trong hang động trồng một loại cây đặc biệt người ba mắt để lại, sau đó bản thân dốc lòng nghiên cứu cơ quan thuật người ba mắt lưu lại.

Chỉ là mặc dù Lỗ Ban cũng tu luyện khẩu quyết thần tiên, nhưng trên tu luyện lại không có thiên phú quá lớn, tổng cộng cũng chỉ sống thêm được hơn hai trăm bảy mươi năm, nhưng lại ngoài ý muốn giữ được hoạt tính thân thể và đầu óc tinh tường, thời khắc cuối cùng của sinh mệnh vẫn giữ được sự tỉnh táo.

Quyển di thư Lỗ thị này, chính là nghiên cứu ghi chép của hắn hơn hai trăm bảy mươi năm, đầu sách là cuộc đời Lỗ Ban, đặc biệt là phần nhìn thấy người ba mắt cùng một vài tạp ký, cuối sách thì lại là giải thích của hắn đối với cơ quan thuật của người ba mắt.

...

Tô Bằng sau khi xem qua xong, không khỏi thở dài một hơi, không ngờ, địa cung này, thậm chí có một đoạn lịch sử như vậy, người trong quan tài thủy tinh kia, không ngờ là... công tượng Lỗ Ban!

Hơn nữa, căn cứ những gì Lỗ Ban ghi chép, cung điện dưới lòng đất này, rất có thể cũng không phải cung điện, mà là... phi thuyền vũ trụ của người ba mắt!

Chỉ là đáng tiếc, Lỗ Ban trên sách ghi lại, cung điện mặc dù xây dựng dễ dàng, nhưng không có nhắc đến nguồn gốc, hắn miễn cưỡng tìm được một khối thiên thạch ngoài trời cho rằng là nguồn gốc động lực, nhưng chỉ có một chút, miễn cưỡng đủ cho cung điện duy trì nền móng cơ sở, nhưng không thể làm nhiều chuyện khác hơn.

Chỉ có trên phi thuyền bản thân người ba mắt, mới có dị thạch siêu cấp cường độ cao, có thể khiến cho cung điện bay ra ngoài vũ trụ...

Chương 448: Nội đan đại yêu (1)

Ở phòng chủ của ” Cung điện dưới mặt đất” này, tảng đá giống như quả hạch đào màu đỏ ở trong quan tài bằng thủy tinh mới xuất hiện từ mặt đất lên này, chính là cái gọi là đá năng lượng.

Chẳng qua là đá năng lượng này, dựa theo bản ghi chép trong sách của Lỗ Ban, cũng không phải là đá năng lượng của người ba mắt, mà là thu được trong hỏa sơn ở thế giới này.

Công suất của toàn bộ tảng đá này, cũng chỉ có thể duy trì sự vận hành bình thường của cung điện dưới mặt đất, cùng với một số nhỏ công năng khác, về phần phi hành với khoảng cách dài thì nghĩ cũng đừng nghĩ nữa.

Năm hạt châu khác trong quan tài thủy tinh, thì là năm đó lễ vật mà Đại Yêu cùng với người của tiên tộc đưa cho người ba mắt vì đã trợ giúp bọn họ, năm viên này là ” Nội đan” của một yêu quái đã tu hành thành công.

” Nội đan” này là tinh hoa tu hành của một yêu quái, chẳng những có tinh hoa công lực rất mạnh ở bên trong, mà còn dung hợp một phần lớn trí nhớ và pháp quyết tu luyện của Đại Yêu ở bên trong, mà còn sách trong tay Tô Bằng có ghi chép phương pháp làm sao để luyện hóa nội đan.

Năm viên nội đan đại yêu này, mỗi một khắc dùng xong đều khiến nội lực của con người ta tăng vọt, hơn nữa còn thu được kinh nghiệm khổng lồ, đây đều là kinh nghiệm chiến đấu cùng với kinh nghiệm tu hành cả đời của đại yêu, vô cùng trân quý.

Chẳng qua là phương pháp dùng nội đan, cũng không phải là ăn hết là được, mà là phải nhét vào bên trong đan điền của thân thể con người, không ngừng phun ra nuốt vào, giống như là yêu vật hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, mới có thể chậm rãi luyện hóa sử dụng cho bản thân.

Tô Bằng nhìn bản ghi chép trong sách viết về năm viên nội đan này, trong lòng đã hiểu rõ, nội đan đại yêu này nói trắng ra là được hoàn kinh nghiệm trong trò chơi...

Tô Bằng xem hết nội dung trên sách, thở dài ra một hơi, đem sách đưa cho Thái Tuấn Hoa đã có chút thiếu kiên nhẫn ở bên cạnh.

Chương 449: Nội đan đại yêu (2)

Thái Tuấn Hoa mới vừa rồi không có quấy rầy Tô Bằng đọc sách, nhưng trong lòng đã hết sức hiếu kỳ, lúc này đã có thể đọc được Lỗ thị di thư, còn

Lương Ủy cũng ghé vào bên cạnh hắn, cùng hắn đọc nội dung bên trong quyển sách này.

Một lát sau, Thái Tuấn Hoa cũng thở phào một cái, hắn cũng đã xem xong quyển sách này rồi.

“Thật không nghĩ tới, có bí mật như thế...”

Sau khi Thái Tuấn Hoa đọc xong quyển sách này, trong lòng không khỏi cảm khái nói.

Tô Bằng gật đầu, nói.

“Thật không ngờ, trong thế giới của trò chơi Tử Vong Luân Hồi lại vẫn có tồn tại mấy chỗ dị giới thế này.

“Đúng vậy, còn có tiên nhân cùng yêu tộc... Có điều dựa theo bản ghi lại trong sách của Lỗ Ban tiên bối, tiên tộc cùng với yêu tộc, cũng không phải là vô cùng cường đại, hình như lúc trước không ít cao thủ võ lâm võ lực cao cường đã tàn sát tiên giết chết yêu.

“Đúng vậy, ta cũng nhìn thấy.

Tô Bằng khẽ gật đầu, căn cứ vào nội dung trong Lỗ thị di thư” mà hắn mới vừa xem, tiên tộc cùng với yêu tộc trong thế giới này cũng không phải là cường đại tốt đỉnh.

Trong bản ghi chép của Lỗ Ban có viết đến một ít chuyện, lúc hỗn chiến vạn tộc đã có không ít võ giả phàm trần có thể chém đầu mười mấy hoặc là mấy chục tiên nhân và yêu tộc cường đại.

Căn cứ vào bản ghi lại của Lỗ Ban, sự cường đại của tiên tộc nằm ở công pháp tu hành của bọn hắn. Có thể làm cho bọn họ sống rất lâu, nhưng trong thời gian tu hành ngang nhau, chiến lực của tiên tộc còn không bằng cường giả đứng đầu nhân gian.

Pháp thuật của Tiên tộc nhiều vô kể, dường như rất là lợi hại. Nhưng gặp phải võ giả cao nhất của nhân gian, chỉ cần võ giả tu hành đến trình độ thể xác và tinh thần hợp nhất, dựa theo cách nói của Phật gia chính là kim

cương bất hoại, pháp thuật bình thường đã không tạo nên tác dụng gì được với võ giả phàm trần.

Mà còn võ giả phàm trần tu hành đến trình độ đỉnh cao, có thể trong thời gian ngắn lướt gió mà đi, tốc độ rất nhanh, năng lực rất mạnh, phòng ngự rất cao, người của tiên tộc cũng phòng không được, không ít cao thủ tiên tộc tu hành mấy trăm năm đều là bị võ giả phàm trần trình độ như thế chém chết.

Người duy nhất trong Tiên tộc thắng được võ giả phàm trần chính là người có tuổi thọ lớn nhất trong bọn họ.

Người tu tiên có thể nhập môn, ít nhất phải có tuổi thọ hơn một trăm năm mươi năm, hơi có chút thành tựu thì phải có tuổi thọ hơn hai trăm năm.

Một số tiên tộc cổ xưa, lại càng sống lâu tuổi thọ đạt từ sáu trăm đến tám trăm năm trở lên.

Võ giả phàm trần thì tuổi thọ cao nhất cũng chẳng vượt qua hai trăm tuổi.

Ngoại trừ sống lâu, còn có một chút pháp thuật kỳ diệu khác, nếu là chiến lực thuần túy, người của tiên tộc có lẽ ngang hàng hoặc là hơn cao thủ phàm trần một chút, nhưng lúc trước, cao thủ phàm trần đột nhiên ồ ạt xuất hiện rất nhiều, cho nên người của tiên tộc cũng không cách nào chống cự lại được với bộ tộc phàm nhân.

Chương 450: Nội đan đại yêu (3)

Về phân yêu tộc, tuy rằng yêu tộc một khi biến hóa thì đương nhiên so với nhân tộc và tiên tộc thì gân cốt cường tráng hơn, hơn nữa thiên phú thần thông mạnh hơn pháp thuật bình thường, đáng tiếc bọn họ tuy rằng mạnh, nhưng mạnh không hơn được võ giả phàm trần đạt trình độ cao nhất, bản lĩnh cao cường nhưng lại không có bì được với tiên tộc, hơn nữa năng lực học tập của yêu tộc không bằng tộc người, cho nên về thể lực thì yếu hơn tiên tộc, nhất là đại yêu của yêu tộc phải tích lũy qua năm tháng, không tu hành được mấy ngàn năm thì không thể biến hóa. Cho nên lúc chiến đấu, tuy rằng thỉnh thoảng có mấy đại yêu hết sức cường đại, thậm chí có thể

chém giết cao thủ võ đạo nhân gian, nhưng thực lực chính thể thì lại không bằng.

Những thứ này đều là ở trong bản ghi chép của Lỗ thị di thư.

Tô Bằng nghe xong, không khỏi có chút cảm khái, nghĩ tới đầm lầy Thiên Nhân lúc trước, những lời nói mà mẹ con Bạch Hồ nói với mình kia.

Thiếu phụ Bạch Hồ, Bạch Tố kia đã nói với mình rất rõ ràng, pháp thuật tu hành đến cuối cùng, tuy rằng cũng có tác dụng thần kỳ, nhưng không cách nào thắng được cao thủ võ đạo chân chính, thậm chí trước một số pháp thuật công kích, cao thủ võ đạo không cần ra tay, chỉ cần một ánh mắt đã có thể phá vỡ được.

Lúc này so sánh với Lỗ thị di thư, Tô Bằng mới phát hiện quả thật như thế, cao thủ võ đạo thời cổ thật sự khiến tiên ma phải lui tránh.

Chẳng qua là những cao thủ kia, cũng phải là đạt tới trình tự tu vi như Đại sư huynh của mình mới đủ.

...

Lúc Tô Bằng đang suy tư, hai người Thái Tuấn Hoa cùng với Lương Úy cũng đã xem xong sách.

Lúc này hai người dĩ nhiên đã biết được tác dụng của năm viên nội đan ở trong quan tài thủy tinh, không khỏi cũng có chút suy tính.

Mà trong tám cái quan tài thủy tinh này, ngoại trừ năm cái có để nội đan đại yêu ra, một cái để Lỗ thị di thư, còn có một quan tài thủy tinh đựng một bộ trang bị.

Bộ trang bị này, là sáo trang toàn thân, lại thêm một đôi giày, cùng với một chiếc áo choàng.

Trong Lỗ thị di thư” ghi lại, bộ trang bị này là trang bị của người ba mắt cho Lỗ Ban lúc trước, tuy rằng thoạt nhìn không tính là quá thu hút, nhưng hiệu quả của trang bị lại không tệ.

Tô Bằng nhìn phần giới thiệu một chút, trong lòng có chút chùng xuống. Bộ trang bị này cùng với y phục tơ vàng và Đăng Thiên Ngoa trên người mình chênh lệch không là bao, trên đại thể là trang bị cùng một cấp bậc, cũng không tính quá để ý.

Đồ vật còn lại trong quan tài thủy tinh cuối cùng lại khiến cho Tô Bằng chú ý, bởi vì vật phẩm trôi lơ lửng ở trong quan tài thủy tinh, thế nhưng lại giống như lệnh bài hình ngũ giác được đặt ở trong đài điều khiển, chẳng qua là tượng hình Đồ Đăng ở mặt trên cũng không giống nhau.

Tô Bằng đưa tay, thăm dò vào trong quầng sáng tạo thành từ quan tài thủy tinh, lấy cái lệnh bài này ra ngoài.

Lúc cầm khối lệnh bài này vào tay, tuy trọng lượng gần như giống với lệnh bài trên phiến đá khổng lồ chế ngoài kia, nhưng trực giác của Tô Bằng lại cảm thấy được, chức năng của vật này hẳn là không giống như tấm lệnh bài kia.

“Tề huynh?”

Lúc Tô Bằng đang suy tư, thanh âm của Thái Tuấn Hoa đưa hắc kén về thực tế.

“Làm sao vậy?”

“Tề huynh... Những vật phẩm này, đều là thu hoạch của cuộc thám hiểm lần này của chúng ta, mới vừa rồi phụ nhân ta nói, chúng ta... Có phải là nên phân phối vật phẩm một chút không?”

Thái Tuấn Hoa hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, cũng nhẹ gật đầu, lần mạo hiểm này, thu hoạch lớn nhất, chính là mấy viên nội đan đại yêu này, lúc này cũng nên phân phối một chút.

“Bộ trang bị kia, ta cũng không cần, những thứ còn lại, chúng ta lên kế hoạch một chút đi.

Tô Bằng nói.

Thái Tuấn Hoa nghe xong, trầm ngâm một chút.

Hắn hết sức thích hai bộ trang bị mà Tô Bằng mang đến, hắn và phu nhân Lương Úy đang cần hai kiện trang bị phòng thân không tệ, trang phục chiến đấu cùng với Vũ Y Nghê Hồng của Tô Bằng rất thích hợp với hai người bọn họ.

Nhưng bộ trang bị ở trong quan tài thủy tinh kia thoát nhìn xem ra không tồi, chỉ có điều không phải là trang phục nữ, có lẽ chỉ có mình dùng được.

Mâu thuẫn chủ yếu là ở chỗ năm viên nội đan đại yêu kia.

Tất cả đồ vật có giá trị ở đây, dựa theo đạo lý đều là chia đều cho ba người một người một phần.

Nhưng mà năm viên nội đan đại yêu kia, quả thật khiến Thái Tuấn Hoa không biết làm sao chia mới tốt.

Theo lý thuyết, mỗi người hắn là có hơn 1.5 viên nội đan, nhưng mà nội đan này không thể cắt ra, ngoại trừ mỗi người một viên ra, còn dư lại hai viên không biết nên chia thế nào mới được đây.

Vậy cũng chỉ có thể dùng những thứ vật phẩm khác mà chia giá trị.

Suy nghĩ một lát, Thái Tuấn Hoa nói với Tô Bằng.

“Tề huynh, trên người ta vừa mới có một lá bùa giám định mua được từ Hội Trân Bảo, không bằng chúng ta nhìn một chút xem nội đan này đến tột cùng là hiệu quả như thế nào, được không?”

Tô Bằng gật đầu, làm một cái thủ hiệu mời.

Thái Tuấn Hoa từ trên người lấy ra một lá bùa, cắn ngón tay một cái, bôi một ít máu lên phía trên, sau đó dùng nội lực thúc đẩy làm cho lá bùa bốc cháy lên, sau đó hóa thành một đạo bạch quang rơi vào một viên nội đan đại yêu.

Thái Tuấn Hoa nhắm mắt lại, qua một hồi lâu, mới mở mắt thở dài một hơi, nói.

“Thuộc tính thấy được rồi, nội công tăng lên ba đến năm cấp bậc, thu được hơn hai mươi vạn kinh nghiệm thực chiến, thu được phương pháp tu luyện của đại yêu, chỉ là không xác định loài người có thể tu luyện được hay không, thu được một phần trí nhớ của đại yêu... Nhưng cũng có hạn chế về mặt sử dụng, sợ là chúng ta tạm thời đều sử dụng không được.

“Ồ? Người sử dụng nội đan đại yêu, có điều kiện gì nữa sao?

“Có, phải tu hành qua loại kỹ năng pháp thuật, hơn nữa còn là loại kỹ năng công pháp chủ tu của Đạo gia hoặc là Phật gia, mới có thể sử dụng nội đan đại yêu. Hơn nữa căn cứ vào trình độ tu hành công pháp của mỗi người, cũng có hạn chế về mặt sử dụng. Trình độ cấp thấp chỉ có thể thổ nạp được một viên nội đan, mà còn cao nhất cũng không cách nào thổ nạp được quá ba viên nội đan.

Thái Tuấn Hoa khẽ cau mày, nói với Tô Bằng.

Nội đan đại yêu này, quả thật không tính là vật phẩm, chỉ cần học được cách tu luyện, là có thể thông thả tiêu hóa hai mươi vạn kinh nghiệm thực chiến, võ công của Thái Tuấn Hoa cũng chưa có tu hành đến mức tận cùng, rất cần kinh nghiệm thực chiến để thăng cấp.

Chương 451: Phân chia bảo vật

Đáng tiếc, hắn không biết công pháp chủ tu của Đạo gia hoặc là Phật gia, lại càng không thể nào nói đến cách thổ nạp.

Thậm chí, hắn cũng không biết làm sao mới có thể thu được những công pháp này.

Ngược lại Tô Bằng sau khi nghe xong, trong lòng không khỏi vui mừng.

Đạo gia công pháp? Thanh Vân mật tu của mình, không phải là Đạo gia công pháp chính tông sao...

Tuy rằng Tô Bằng đã nghĩ tới điều này, nhưng cũng không định nói ra trước, mà là hỏi Thái Tuấn Hoa.

“Thái huynh, nếu nội đan đại yêu này đổi sang tiền bạc, người nghĩ xem bao nhiêu tiền mới ra tay?”

Thái Tuấn Hoa nghe xong, cúi đầu suy nghĩ một lát, nói.

“Nói thật ra, cái này thật đúng là không dễ định giá, hai mươi vạn kinh nghiệm thực chiến, ngoài ra còn tăng nội công lên đến hai hoặc ba cấp độ, thật là rất có giá trị. Nếu đặt ở mặt bằng chung, cho dù giá trị một vạn năm ngàn lượng hoàng kim cũng không quá đáng, dù sao kinh nghiệm thực chiến thật sự không dễ tích góp, chúng ta cũng không phải là Ma vương giết người, tất nhiên cũng sẽ không đi tìm những người trong võ lâm để mà kiếm kinh nghiệm thực chiến.

“Nhưng nội đan này có hạn chế về sử dụng... Nên giá trị của hần bị giảm xuống, công pháp Đạo gia, cũng không phải là dễ dàng tìm được như vậy, cho dù là mua ở chỗ bán đấu giá, cũng cần ba đến năm ngàn lượng hoàng kim, cho nên nội đan đại yêu này, giá trị đại khái khoảng từ một vạn lượng đến một vạn hai ngàn lượng hoàng kim.

Tô Bằng nghe xong, gật gù đầu, chân thành tha thiết nhìn Thái Tuấn Hoa nói.

“Thái huynh, ta có một yêu cầu quá đáng.. Công pháp tu hành của ta cần yêu cầu một lượng lớn kinh nghiệm thực chiến mới có thể tăng lên được, cho nên ta rất cần nội đan đại yêu này, nếu Thái huynh cùng với tôn phu nhân đồng ý, ta nguyện ý đưa ra một cái giá lớn để mua ba viên nội đan đại yêu, không biết Thái huynh cùng với tôn phu nhân có suy nghĩ sao?”

Thái Tuấn Hoa nghe vậy, nhìn Lương Úy liếc mắt một cái, hai người ngược lại cảm thấy thế nào cũng được.

Dù sao nội đan đại yêu tuy rằng rất tốt, nhưng mà hai người Thái Tuấn Hoa cùng với Lương Úy muốn đem võ công của mình tăng lên tới cực hạn cũng chỉ cần năm đến sáu vạn kinh nghiệm thực chiến, thêm nhiều kinh nghiệm thực chiến bọn họ còn phải tìm kiếm các bí tịch khác, lo lắng lại tăng lên nữa, nhất thời không cách nào chuyển hoá thành thực lực chân chính của mình.

Mà còn Tô Bằng không nói những thứ khác, cho dù đưa ra hai kiện trang bị cũng đã rất không tệ rồi. Vũ Y Nghệ Hồng cùng với trang phục chiến đấu, cũng có thể trực tiếp tăng thực lực của Thái Tuấn Hoa cùng với Lương Úy lên.

Hơn nữa, kim phiếu trên người Lương Úy và Thái Tuấn Hoa cũng đã không còn nhiều lắm, nếu Tô Bằng có thể chia cho bọn họ một chút, bọn họ ngày sau hành động cũng dễ dàng hơn một chút.

Nghĩ đến như thế, hai người ăn ý gật đầu một cái, Thái Tuấn Hoa quay đầu lại nói với Tô Bằng.

“Có thể, chẳng qua là Tề huynh, ngươi định dùng cái gì...”

“Ha ha, nếu hai vị đã đáp ứng, ta cũng không làm kiêu. Hai kiện trang bị ta mang theo này, hai vị cứ lấy đi, còn có bộ trang bị mà tượng thần Lỗ Ban này đã từng mặc qua, hai vị cũng nhận lấy đi, xem như là cái giá để ta đổi được ba viên nội đan đại yêu.

Tô Bằng nói với vợ chồng hai người Thái Tuấn Hoa.

Thái Tuấn Hoa nghe xong, trong lòng nhanh chóng tính toán một cái.

Nội đan đại yêu, hẳn định giá từ một vạn đến một vạn hai ngàn lượng hoàng kim một viên, mà còn hai kiện trang bị của vị Tề huynh này, mỗi một vật định giá phải khoảng bảy ngàn lượng hoàng kim.

Bởi vì nội đan đại yêu, vị Tề huynh này chiếm được ba viên, giá tiền tính ra trên thực tế cũng tương đương với một vạn ba ngàn lượng hoàng kim đến một vạn bốn ngàn lượng hoàng kim.

Còn lại một bộ trang bị mà tượng thần Lỗ Ban đã mặc qua kia. Dựa theo Lỗ thị di thư, giá trị đại khái cũng không kém so với bộ trang bị trên người bọn họ là bao, khoảng chừng bảy ngàn lượng hoàng kim.

Suy nghĩ một chút, Thái Tuấn Hoa cảm giác mình cũng không chịu thiệt, hơn nữa từ một góc độ khác mà nói, là mình mời vị Tề huynh này đi thăm dò bí cảnh, để trao đổi quyền sử dụng trang bị của đối phương, trái lại xem

ra vị Tề huynh này trên đường đi ngược lại còn trợ giúp mình không ít, hơn nữa cuối cùng tiến vào cung điện dưới mặt đất này cũng là dựa vào lệnh bài của Tề huynh, nếu không cũng không có cách nào đi vào.

Như thế mà nói, cho dù là vị Tề Dã huynh này yêu cầu được phân ba viên nội đan đại yêu, mình cũng không thể nói gì hơn, chỉ trong lòng sẽ không quá thoải mái. Nhưng vẫn sẽ cho, lúc này Tề huynh còn cho mình hai kiện trang bị, như vậy tính ra cho dù là trên góc độ tâm lý hay là thực tế thì hẳn cũng không có lý do phải băn khoăn.

Nghĩ đến đây, Thái Tuấn Hoa gật đầu, nói.

“Tề huynh, thật ra thì phép tính này của ngươi, ngược lại là ta chiếm tiện nghi của ngươi, như vậy ta lại có chút áy náy.

“Ha ha, không có việc gì, nếu thật sự áy náy, vậy thì quyền sách Lỗ thị di thư” kia phân cho ta là được, ta có một vị sư tỷ thích xem loại sách này.

Tô Bằng cười cười, nói với Thái Tuấn Hoa, vị tiểu sư tỷ kia của mình ở Tử Hà Sơn quả thật đã nhờ mình tìm kiếm Lỗ công di thư, chẳng qua là quyền sách kia mình đến nay vẫn không có tìm thấy được. Lúc này tìm được quyền Lỗ thị di thư” này, cũng coi như là tựa tựa nhau, có thể lấy về cho tiểu sư tỷ tin tưởng.

Thái Tuấn Hoa vui vẻ gật đầu, hẳn cũng không cần quyền sách kia, tặng cho Tô Bằng cũng không có gì.

Hai bên đều rất vui vẻ, ba người đem trang bị của tượng thần, còn có năm viên nội đan đại yêu phân chia cho nhau, cất phần của mình vào trong ngực.

Còn lại, chỉ còn có một cái lệnh bài không khác mấy so với lệnh bài ngũ giác của Tô Bằng kia, vẫn còn đang trôi lơ lửng ở trong quan tài thủy tinh.

Cái này đến tột cùng là cái gì? Hẳn không phải là tín vật điều khiển cung điện dưới mặt đất này chứ, không cần thiết để ở trong một cái cung điện dưới mặt đất cần chế tạo hai tín vật điều khiển, cái này có chút mâu thuẫn.

Lương Úy nhìn lệnh bài hình ngũ giác trong quan tài thủy tinh, nói với hai người Tô Bằng và Thái Tuấn Hoa.

Tô Bằng gật đầu, nói.

“Ồ trong Lỗ thị di thư” cũng không có nói tới vật này, không biết cái này đến tột cùng là để dùng làm gì, có điều cũng có một loại phương pháp có thể kiểm tra được tác dụng của thứ này.

Đúng vậy.

Thái Tuấn Hoa gật đầu, nói.

“Chỉ cần chúng ta lấy nó ra, để vào trong đài điều khiển thử một lần là biết cái lệnh bài này đến tột cùng là để làm cái gì.

Như thế không phải có chút nguy hiểm sao?

Lương Úy nghe xong, có chút do dự nói.

“Có lẽ có một chút, nhưng nếu Lỗ Ban tiên bối đã đem cái lệnh bài này đặt ở đây, hẳn là không có tâm tư hại người, xem di thư của Lỗ Ban tiên bối cảm thấy hẳn là một người có thái độ làm người hết sức công chính rộng rãi, nhất định sẽ không cố ý thiết kế cơ quan muốn lấy tính mạng người khác.

Tô Bằng nói với Lương Úy.

Thái Tuấn Hoa cảm giác Tô Bằng nói có đạo lý, cũng phụ họa nói.

“Đúng là như thế, cho nên ta mới nghĩ muốn thí nghiệm một chút cái lệnh bài này đến tột cùng là làm cái gì.

“Đàn ông các ngươi ấy, lòng hiếu kỳ so với nữ nhân chúng ta thật nặng.

Lương Úy nghe xong, không khỏi thờ dài một hơi, nhưng cũng chấp nhận cách suy nghĩ của hai người.

Tô Bằng cùng với Thái Tuấn Hoa liếc nhau một cái, người sau gật đầu đi đến trước quan tài thủy tinh, lấy lệnh bài ngũ giác kia ra.

Tô Bằng liền đi tới trước mặt phiến đá điều khiển kia, đưa tay ấn lên cái đầu thủ ấn đó, sau đó điều khiển phòng chủ.

Chỉ thấy phía trên phiến đá, lưu chuyển trơn truột, không bao lâu Tô Bằng đã lấy lệnh bài hình ngũ giác phía trên có hình mặt trời, ngọn lửa, chim bay kia ra khỏi chỗ lổm xuống.

Sau đó Thái Tuấn Hoa đi lên, đem lệnh bài mới ở trong tay mình đặt vào chỗ bị lổm xuống.

Quả nhiên, chỗ lổm xuống này lập tức hấp thu lệnh bài vào.

Lúc này tay của Tô Bằng vẫn còn ấn phía trên Thủ Ấn, trong nháy mắt lệnh bài bị hút vào, Tô Bằng cảm giác trong đầu mình nổ vang “oành!” một tiếng, ý thức của mình dường như theo phiến đá điều khiển thoáng cái đã đi vào...

Chương 452: Phong thái quân tử (1)

Tô Bằng cảm giác tinh thần của mình một hồi chân động, ý thức không tự chủ được liền bay ra ngoài, sau đó giống như trong nháy mắt liền bay vùn vụt không biết bao nhiêu khoảng cách, hoàn toàn vượt qua thời không rơi vào một chỗ.

Trong hốt hoảng, Tô Bằng phảng phất thấy, ở trong một địa điểm hoàn cảnh cực kỳ rộng lớn, một cung điện cực lớn hình Kim Tự Tháp, tọa lạc tại một đỉnh núi Tuyết Sơn, trong không trung không ngừng bay lá tả bông tuyết.

Dưới cung điện ở đỉnh núi đó, có đại khái mấy trăm ngoại tộc, đang quỳ lạy trên mặt đất, tựa hồ đang cử hành tế tự.

Tô Bằng ý thức mơ hồ thấy, những dị tộc này, không ngờ đều là một số người có hình thể nhân loại, nhưng lại có các loại đầu lâu dã thú, mặc trên người cũng là các loại trang phục nguyên thủy, giống như người thú vậy.

Những dị tộc này, thoát nhìn khí tức hoang dã mười phần, đột nhiên, một số người trong bọn họ, lúc ngẩng đầu, tựa hồ thấy cung điện Kim Tự Tháp ở trên đỉnh núi kia không ngừng phát ra hào quang, lập tức, những dị tộc phía dưới này sợ loạn cả lên, không ngừng kêu to hướng tộc khác, phía dưới loạn thành một đoàn.

Cầm đầu những dị tộc này, lại mấy kẻ có khuôn mặt nhân loại, đặc điểm có chút đặc biệt, tỷ như người đứng ở phía đầu, liền có khuôn mặt lão già nhân loại, nhưng trên trán của hắn, không ngờ mọc một sừng hươu, trong ánh mắt hắn lúc này tựa hồ cất giấu hàn quang, nhìn quang mang sáng lên trên cung điện giống Kim Tự Tháp kia, miệng nói lầm bầm, sau đó đột nhiên múa một cây mộc trượng trong tay, chỉ thấy một mảnh quang mang lục sắc từ bầu trời bao phủ xuống, ý thức của Tô Bằng lập tức cảm giác trước mắt tối sầm, không nhìn thấy gì nữa cả.

Nhưng mà, ý thức Tô Bằng lại không trở về trong cơ thể của mình, mà lại theo một cỗ lực lượng phảng phất dòng điện, dùng tốc độ dòng điện trong chân không, không thua gì tốc độ ánh sáng đi tới.

Trong nháy mắt, ở trước mắt Tô Bằng chính là một cảnh tượng khác.

Xuất hiện ở trước mắt Tô Bằng, là một địa phương giống như thôn xóm, chỉ là thôn xóm này lớn kinh người, mặc dù không có kiến trúc cao lớn, nhưng nhìn bộ dáng, ít nhất có thể chứa ba bốn vạn người ở.

Tô Bằng nhìn vào trong thôn làng, chỉ thấy người ở trong thôn xóm này, lại hết sức kỳ lạ.

Có người độc cước trời sinh chỉ có một chân đang nhảy nhót trong thôn xóm, có người khổng lồ mọc hai cái đầu, lại chỉ có một thân, dáng người khô ngô ở trong thôn xóm cùng người trao đổi con mồi. Cũng có quái nhân chỉ có một con mắt, đi đi lại lại ở trong thôn xóm cực lớn.

Nhưng mà lúc này, người trong thôn làng tựa hồ rất bối rối, ánh mắt tất cả mọi người, đều tập trung ở giữa thôn xóm. Ở chính giữa thôn xóm, một cung điện giống Kim Tự Tháp đang lóng lánh hào quang.

Tô Bằng đang định tiếp tục mở rộng ý thức của mình ra ngoài, để thấy rõ ở đây một chút, đột nhiên truyền đến một trận cảm giác đau đớn mặt tinh thần, mặt khác cảm thấy một cỗ tin tức truyền tới trong ý thức của mình.

Cảnh cáo, cảnh cáo, nguồn năng lực chủ yếu không đủ để duy trì tiếp tục thông tin vượt vị trí, cảnh cáo, cảnh cáo, nguồn năng lực chủ yếu không đủ để duy trì tiếp tục thông tin vượt vị trí. Thông tin sắp đóng cửa, thông tin sắp đóng cửa.

Thanh âm này vang lên ở trong ý thức của Tô Bằng, Tô Bằng chỉ cảm giác trong đầu mình một hồi đau đớn, ý thức giống thủy triều thu về, bị cưỡng chế lùi về trong thân thể của mình.

Oành!

Vào chính lúc này, vang lên bên tai Tô Bằng một trận nổ vang, Tô Bằng giãy dụa lấy đưa tay rút khỏi bộ máy không chế hình dấu tay trên phiến đá không chế chủ kia, cảm giác tinh thần mình có hơi kém, tựa hồ trong thời gian không lâu vừa nãy, bộ máy này liền rút bớt tinh thần lực bản thân.

Mà lệnh bài hình ngũ giác mới lấy được kia, cũng từ trên phiến đá không chế chủ bắn ra ngoài, rơi trên mặt đất.

Ngọn đèn trong phòng không chế chủ, thì lóe lên, tựa hồ giống như điện lực không đủ.

Tô Bằng nhin đau đầu, đầu tiên là nhặt lên lệnh bài hình ngũ giác mới lấy được trên mặt đất kia, sau đó quay đầu lại nhìn lướt qua ống thủy tinh nguồn năng lực của hòn đá cỡ hạch đào có màu đỏ kia.

Chỉ thấy màu đỏ trong khu vực quản lý thủy tinh kia, tựa hồ thoáng cái ảm đạm không ít, màu đỏ vốn giống máu biến mất không ít, chỉ còn lại một tầng quang mang màu đỏ nhạt còn lại.

Không tốt! Vừa rồi ta tiến hành có thể là thông tin cự ly xa, vị trí thông tin có thể là yêu giới và thế giới nhỏ khác trong 《Lỗ thị di thư》 nhắc, nhưng mà nguồn năng lực mà bản thân cung điện dưới đất này dự trữ đã thiếu thốn, bây giờ gần như đã tiêu hao hết!

Tô Bằng thấy thế, biến sắc, hướng về phía Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy nói.

Sắc mặt hai vợ chồng này cũng không phải quá tốt, biến cố ở đây ai cũng có thể nhìn ra, Thái Tuấn Hoa thấy thế, ôm vợ của mình an ủi nàng thoáng cái, sau đó nói với Tô Bằng.

Tề huynh chúng ta nên làm sao?

Rời khỏi đây trước, nếu không năng lượng ở đây hao hết, chúng ta bị nhốt ở bên trong, vậy thì hay lắm.

Tô Bằng nói, nói xong, hấn cổ nén đau đầu, đi đến chỗ cửa phòng không chế chủ, quả nhiên ở bên trong cửa phát hiện lỗm vào.

Tô Bằng thuận thực sử dụng lệnh bài ngũ giác mà mình tìm được từ ao đầm ngàn mắt đặt vào chỗ lỗm này, mở cửa phòng không chế chủ, sau đó một lần nữa thu lại, ba người nhanh chóng dọc con đường lúc mình đến đi ra ngoài.

Chương 453: Phong thái quân tử (2)

Đường đi ra ngoài cũng không có thay đổi, ba người rất nhanh đã đi tới vị trí cung điện dưới đất lúc đầu tiến vào, Tô Bằng cẩn thận tìm tòi, quả nhiên lại đã tìm ra một lỗ lỗm, vì vậy sử dụng lệnh bài, lập tức trên thạch bích có một cửa mở ra, sau khi Tô Bằng thu hồi lệnh bài, ba người đi ra cung điện dưới đất.

Ba người vừa đi ra cung điện dưới đất, Tô Bằng liền cảm giác trong ý thức mình tựa hồ truyền đến một trận thanh âm tin tức. Năng lượng không đủ, cảnh cáo, năng lượng không đủ... Cung điện phi hành sắp vào trạng thái hôn mê, cung điện phi hành sắp vào trạng thái hôn mê, thời gian dự tính bổ sung năng lượng. Một trăm hai mươi ba lần Hằng Tinh xuất hiện...

Cảm ứng được đoạn tin tức này, Tô Bằng sửng sốt một chút, có điều hấn lập tức nhìn thử mảnh lệnh bài hình ngũ giác còn cầm trong tay, có lẽ thứ này chính là thứ như kết nối, khiến tin tức trong cung điện truyền vào trong ý thức của mình?

Tề huynh, vừa rồi mới xảy ra chuyện gì?

Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy còn mờ mịt khó hiểu, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng thoáng giải thích, sau đó lấy ra lệnh bài ngũ giác mới lấy được, nói với hai người Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy. Lệnh bài này, các người thấy thế nào?

Hai người Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy nhìn nhau thoáng cái, trao đổi ánh mắt một chút. Thái Tuấn Hoa tiến lên một bước nói.

Tề huynh, thứ này chúng ta cũng không dùng đến, bí mật bí cảnh này chúng ta đã biết được, cũng sẽ không ở đây nhiều. Chúng ta giữ lại lệnh bài này cũng không có tác dụng gì, hay là người giữ đi.

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu, bí cảnh này, mặc dù rất nhiều chỗ thần kỳ, nhưng bí mật lớn nhất chính là cung điện dưới đất này, những người khác không có lệnh bài ngũ giác của Tô Bằng, căn bản không cách nào vào cung điện, giữ lại đạo cụ mới lấy được cũng không hữu dụng, không bằng dứt khoát một chút nhường lại cho Tô Bằng là xong.

Trong lòng Tô Bằng thì lo lắng, cung điện này mặc dù nguồn năng lượng không đủ, nhưng dù sao cũng là kết quả vượt thời đại. Sau này chưa hẳn không dùng đến vật này, trước hết giữ trên người đã, xem sau này có tác dụng khác hay không.

Tốt.

Tô Bằng gật đầu nói.

Haizz, chỉ đáng tiếc, chúng ta lần này mặc dù tìm được nội đan đại yêu, nhưng lại không có công pháp chính tông Đạo gia hoặc là Phật gia, có bảo vật lại không cách nào sử dụng... công pháp chính tông Đạo gia hoặc là Phật gia, chắc chắn không phải những pháp thuật bình thường kia có thể bằng được, mà bây giờ cho dù bí tịch pháp thuật bình thường, cũng đã cao đến mấy ngàn lượng hoàng kim, trên người chúng ta đã không có nhiều tiền tài như vậy, xem ra cần đem bộ trang bị tượng thần này bán đi.

Thái Tuấn Hoa lúc này, đột nhiên có chút cảm khái nói.

Nghe xong lời của hắn, trong lòng Tô Bằng vừa động.

Đoạn đường này, hắn và hai vợ chồng Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy ở chung coi như không tệ, quan sát phẩm tính hai người, cũng coi như không tệ, nếu mình có lực, không bằng trợ giúp bọn họ.

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng trầm ngâm chút nói.

Hai vị, nếu các người lo lắng tìm không ra công pháp Đạo gia, không cần phải lo lắng, ta đúng lúc có một môn công pháp, ngược lại hết sức phù hợp?

Ồ?

Nghe xong lời của Tô Bằng, hai vợ chồng Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy, lập tức hai mắt tỏa sáng.

Tô Bằng mỉm cười, nói.

Hai người các người mở tâm phòng ra, không nên kháng cự, ta truyền công cho hai người các người.

Nói xong, Tô Bằng thi triển Đồng tâm thuật bản thân, đem khẩu quyết cùng kinh nghiệm tu hành một thiên công pháp truyền tới.

...

Không lâu sau, hai người Lương Úy cùng Thái Tuấn Hoa mở mắt, không khỏi đồng thời lộ ra vẻ kinh hi.

Tê huynh, khẩu quyết của ngươi, là công pháp Đạo gia chính tông, hơn nữa vừa vặn đủ chúng ta luyện hóa nội đan đại yêu này, thật sự là quá tốt!

Nghe hai vợ chồng bọn họ nói chuyện, Tô Bằng mỉm cười.

Hắn vừa rồi, đem Thanh Vân mật tu - công pháp Âm Thần thiên, dùng Đồng tâm thuật truyền cho hai vợ chồng bọn họ.

Chỉ là, Tô Bằng cũng không phải hoàn toàn không tâm phòng bị, chỉ đem khẩu quyết sáu tầng đầu tiên của Âm Thần thiên, truyền cho hai vợ chồng này.

Căn cứ phán đoán của Tô Bằng, luyện hóa nội đan đại yêu, ít nhất cũng cần tu vi tầng sáu của Âm Thần, mình truyền thụ đến đây, vừa hay.

Quả nhiên, vợ chồng Thái Tuấn Hoa, mừng rỡ vô cùng.

Khẩu quyết thiên công pháp này, là ta ngoài ý muốn tìm được, có điều cũng không phải toàn bộ thiên công pháp, hai vị trước hết chấp nhận chút vậy.

Tô Bằng nói với hai người hấn.

Thái Tuấn Hoa nghe xong, không khỏi nghiêm mặt, nói.

Tề huynh nói gì vậy? Giá trị thiên công pháp này, không dưới tám ngàn lượng hoàng kim, bởi vì người trực tiếp đem công pháp truyền lại cho chúng ta, tương đương với chúng ta trực tiếp sử dụng bí tịch, đây là giá trị hai bản bí tịch, nhân tình này, thật sự quá lớn.

Nghĩ xong, Thái Tuấn Hoa khẽ động, giật cái túi trên người xuống, đưa cho Tô Bằng, nói.

Tề huynh, đây là bộ tương thần thu được ở trong cung điện dưới đất, trên người ta cũng chẳng có thứ gì giá trị nữa, bộ trang phục này, nên cho Tề huynh, cứ xem như giá trị của việc truyền công thiên khẩu quyết này.

Ồ? Vậy sao được...

Tô Bằng nghe xong, hơi cút chân chờ, hấn không phải quá muốn bộ trang bị này, vốn chỉ là định giúp tiểu vợ chồng mà mình cảm giác không tệ, giờ phút này trầm ngâm, cũng là thấy Thái Tuấn Hoa làm ra bộ dạng này, còn là chân tâm thật ý.

Tề huynh, ta là thật tâm, khẩu quyết này trợ giúp quá lớn với hai vợ chồng ta, kinh nghiệm thực chiến trên người chúng ta đề tặng công pháp này, rất nhanh liền có thể luyện hóa nội đan, chẳng những tiết kiệm tiền tài, còn tiết kiệm rất nhiều thời gian tinh lực... Vốn hai vợ chồng ta chính là muốn bán

bộ trang bị này tốt đổi một bộ công pháp, lúc này cho Tề huynh ngươi, là không còn gì tốt hơn, Tề huynh ngươi cần phải nhận lấy.

Tô Bằng nghe Thái Tuấn Hoa nói như thế, lại quan sát biểu lộ của hắn, quả nhiên là chân tâm thật ý, đánh giá trong lòng với người này cao hơn một điểm, người này rất có phong thái cổ nhân, không muốn tùy tiện tiếp nhận ân huệ, luôn không hi vọng bản thân nợ người, tính là một vị chính nhân quân tử.

Như vậy, ta liền không khách khí, hồ thẹn.

Tô Bằng nói, có điều vẫn có tiếp nhận túi.

Tính thử thời gian, thời gian bây giờ chừng 12h đêm, Tô Bằng nói.

Ba người chúng ta, là logout trong này trước, hay là trực tiếp trở về, từ trong bí cảnh ra ngoài?

Chương 454: Hết sức căng thẳng

Thái Tuấn Hoa suy nghĩ một lát, nói.

Dù sao tinh lực ba người chúng ta coi như sự dư thừa, không bằng ra huyết động, sau đó lại tính tiếp thế nào? Nơi này dù sao cũng sâu trong huyết động, ta sợ xuất hiện biến cố gì, nếu bị người đuổi theo đằng sau chúng ta tìm tới đây, rất dễ chặn chúng ta ở trong này không cách nào ra ngoài.

Tô Bằng nghe xong gật đầu, ba người bọn họ mặc dù có thể logout, nhưng người Chân Thần giáo còn đang tìm kiếm bí cảnh phía sau chưa chắc sẽ dừng lại, đến lúc đó gặp đối phương, thì có chút không ổn.

Cho nên ba người quyết định lần nữa xông ra rừng đao, đi cả đêm ra bí cảnh.

Bởi vì còn phải đi rừng đao lần nữa, Thái Tuấn Hoa suy nghĩ một lát, làm ít chuẩn bị, hắn dùng áo choàng Tô Bằng lấy được trong trang bị thần tượng Lỗ Ban thu được từ trong cung điện dưới đất, xem như mượn tạm, cho Lương Úy.

Áo choàng này mặc dù không quá thu hút, nhưng vị trí cổ áo dựng thẳng lên, đại khái có thể bảo vệ vị trí cổ cùng bộ phận khuôn mặt Lương Úy.

Tô Bằng nhìn, khẽ gật đầu, Thái Tuấn Hoa trên đường đi, những động tác rất nhỏ này, đều cho thấy hẩn hẩn là một người chồng rất tốt, hết sức quan tâm săn sóc với vợ của mình, mà trên mặt Lương Úy, cũng lộ ra một tia ngọt ngào.

Ba người chuẩn bị xong, hơi nghỉ ngơi, tiếp theo liền đi vào rừng đao.

Chỉ là đi đến chỗ rừng đao, bọn họ mới phát hiện, hóa ra đường trở về, dễ hơn lúc đến xa.

Những cảnh thực vật của rừng đao sắc bén kia, vào lúc ba người Tô Bằng đi qua nơi này, không ngờ trở nên mềm mại, hơn nữa tựa hồ giống như là thần phục, tránh né ba người.

Đây là...

Nhìn màn này, Thái Tuấn Hoa ký ức hãy còn mới mẻ với hung hiểm lúc tới không khỏi cảm giác có chút chần chờ.

Hẳn là do áo choàng.

Tô Bằng suy nghĩ một chút, nói ra mấu chốt.

Trải qua nhắc nhở của Tô Bằng, Thái Tuấn Hoa cũng Lương Úy cũng tỉnh ngộ lại, năm đó thần tượng Lỗ Ban, cũng thường xuyên ra vào từ nơi này, nếu không có thủ đoạn đặc thù gì, há không phải mỗi một lần tiến vào đều sẽ mờ mờ hồ hồ giống như ba người?

Giá trị vũ lực của Lỗ Ban tiền bối cũng không cao lắm, Tô Bằng hoài nghi thân thủ Lỗ Ban thậm chí không tốt bằng Lương Úy, tất nhiên sẽ không luôn sử dụng võ công hộ thể mỗi lần vào ở đây, mà hẳn là có biện pháp khác.

Phỏng chừng biện pháp này, chính là bộ trang bị thần tượng này.

Cũng không biết bộ trang bị này, là có mùi đặc thù, hay là có thứ như sóng điện từ đặc biệt, có thể khiến những thực vật này tránh lui.

Có lẽ, ta đã xem thường trang bị này? Mặc dù Lỗ Ban tiền bối ở trong sách kia không nói rõ chi tiết công dụng của trang bị này, nhưng đã từng nhắc tới một câu, hắn ở trong bí cảnh này, dựa nhiều vào bộ trang bị này. Có lẽ bộ trang bị này còn có công dụng khác?

Trong lòng Tô Bằng trầm nghĩ.

Hai người Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy, cũng thâm lấy làm kỳ, có điều Thái Tuấn Hoa xem như quân tử, nếu đáp ứng đem bộ trang bị tượng thần này cho Tô Bằng xem như trao đổi công pháp Đạo gia, liền sẽ không hối hận, lúc này, cũng chỉ cảm thán chỗ tốt của trang bị này mà thôi.

Quả nhiên, dọc theo con đường này, tất cả cây đao gặp phải áo choàng này, đều tránh lui đến ngoài hai trượng, không công kích tới.

Ba người vô kinh vô hiểm đi ra rừng đao, ra đến bên ngoài sơn động trong di tích kia.

Mà Lương Úy, thì đem áo choàng trên người mình cởi ra, trả lại cho Tô Bằng.

Tô Bằng vừa định thu hồi, Lương Úy lại ngăn cản hắn, nói với Tô Bằng.

Tề đại ca, ta cảm thấy áo choàng này cũng không phải đơn giản như thế, vừa rồi chỉ mặc một hồi, ta tựa hồ cảm giác so với bình thường nhạy cảm hơn không ít, ta thậm chí có thể cảm giác được, bản thể những cây đao đó, ở trong trụ cột bọn nó, tựa hồ cũng có cả đám ý thức không quá cường đại, áo choàng này tuyệt đối không phải đạo cụ phòng ngự bình thường, tựa hồ còn có công năng cảm ứng ý thức những sinh vật khác.

Ồ?

Tô Bằng nghe xong, có chút kinh ngạc, hắn khoác áo choàng ở trên người mình, quả nhiên cảm giác nhạy cảm hơn không ít.

Hắn cảm giác được, ở chung quanh mình, tựa hồ một làn sóng vô hình lan ra ngoài, dưới sự cảm ứng của làn sóng này, khiến Tô Bằng cảm giác được tất cả khí tức sinh vật trong vòng ba mươi trượng gần đó, thậm chí là trùng xà độc dưới cỏ khô, đều cảm ứng rõ ràng, Tô Bằng thấy rõ, những độc trùng chung quanh, đều ở dưới khí tức của áo choàng, an tĩnh không ít, thậm chí một số đã bắt đầu bỏ chạy, hắn có thể chắc chắn, nếu mình mặc áo choàng này đi vào rừng rậm, tuyệt đối sẽ không bị những vật này cắn.

Quả nhiên là trang bị thần tượng lưu lại, mặc dù trong bút ký không miêu tả nhiều, nhưng công năng, lại vượt xa tưởng tượng..

Trong lòng Tô Bằng, không khỏi thâm than.

Chính mình lần này, có lẽ xem như nhặt được báu vật rồi.

Tề huynh! Người xem bên kia!

Lúc Tô Bằng đang thể nghiệm cảm thụ đặc biệt áo choàng mang đến cho hắn, chợt nghe Thái Tuấn Hoa tận lực hạ thấp giọng, chỉ về một phương hướng, nói với mình.

Vị trí ba người Tô Bằng lúc này, tính là giữa sườn một vách đá, tầm mắt khá tốt, Tô Bằng căn cứ chỗ Thái Tuấn Hoa chỉ, phát hiện ở chỗ cách mình chừng 2 3km, tựa hồ có mấy đốm lửa.

Không giống động vật gì, giống người nào đó cầm đuốc!

Tô Bằng nhìn đốm sáng lấp lư kia, miệng nói.

Là những người Chân Thần giáo kia đã tìm tới!

Thái Tuấn Hoa hạ giọng, nói với Tô Bằng một câu.

Tô Bằng khẽ gật đầu, đột nhiên nhíu mày, nói với Thái Tuấn Hoa.

Thái huynh, người xem phía sau kia?

Thị lực của Thái Tuấn Hoa cũng coi như không tệ, theo hướng Tô Bằng chỉ nhìn lại, trầm ngâm một chút, nói.

Cũng thật kỳ quái, sao người Chân thần giáo chia làm hai đoàn đội, không biết trong đêm ở rừng rậm này, càng nhiều người càng tập trung, lại càng an toàn sao?

Hắn nhìn qua, là ở phía sau mười đốm sáng, đại khái còn có địa phương chưa đến 1km, còn mười cây đuốc, đi theo phía trước không nhanh không chậm.

Không phải Chân thần giáo!

Tô Bằng nói.

Ta đếm thử đuốc, bây giờ cây đuốc xuất hiện đã vượt hai mươi, mà Chân thần giáo tổng cộng cũng chỉ có hai mươi người mà thôi, hơn nữa bọn họ trong thủy đạo dưới mặt đất, nếu đi con đường của chúng ta, nhất định sẽ gặp phải bươm bướm giết người, ta không tin bọn họ vận khí tốt như vậy, một lần giảm quân số cũng không có... Những người cầm đuốc phía sau, hẳn là đám người thần bí không lưu lại dấu vết kia, đám người thần bí kia đi theo người Chân thần giáo, một mạch đi tới.

Thái Tuấn Hoa cẩn thận đếm thử số đuốc, quả thật như thế, hắn nói.

Hắn là như thế... Chỉ là trong rừng cây cối che kín, ngược lại không bằng chúng ta ở chỗ cao thấy rõ, người ở trong rừng phía trước, không nhìn thấy phía sau còn có người theo bọn họ, mà người phía sau, cực kỳ lớn mật, nhưng có chú ý, luôn giữ khoảng cách cảnh giới nhất định cảnh giới, để không phát hiện nhau.

Chưa hẳn.

Tô Bằng nói.

Vừa rồi có lẽ không phát hiện, nhưng bây giờ liền chưa hẳn, người chú ý không, thời gian chúng ta nói chuyện, đội ngũ đi ở phía trước, có ba cây đuốc biến mất, ta thấy cũng không phải là đuốc không còn, mà là bọn họ chủ động dập đuốc, mà người nấp trong bóng tối, định quay đầu tập kích người theo phía sau bọn họ.

Ta cũng thấy thế.

Lương Úy gật đầu, sau đó nói.

Chúng ta phải làm sao?

Ha ha, nếu bọn họ đều đến đây, không bằng chúng ta cũng đi xem thử, luôn theo sau lưng chúng ta là thần thánh phương nào...

Tô Bằng bẻ cành khô, miệng nói...

Chương 455: Không ngờ là nàng

Ba người Tô Bằng, từ chỗ hang động tương đối cao so với mực nước biển, vòng một vòng cung, từ bên cạnh đi qua phương hướng của đám người kia.

Trong bóng đêm, đường đi trong rừng cũng không phải hết sức dễ đi, có điều khinh công ba người đều cao cường, dựa vào ánh trăng ánh sao lấp lăm trên bầu trời, ba người Tô Bằng nhanh chóng băng băng trên đường.

Nhất là Tô Bằng, sau khi có thêm được áo choàng thần, Tô Bằng cảm giác mình có thể cảm nhận được bất cứ sinh vật nào có hơi thở trong phạm vi ba mươi trượng, hẳn cảm thấy trong khu rừng này, cũng không phải không có một con mãnh thú nào, chỉ là sau khi cảm ứng được khí tức của áo choàng này, dường như đều có chút hoảng hốt tránh xa ba người bọn họ.

Cho nên ba người trên đường đi không hề có bất kỳ thứ nào cản đường, nhanh chóng đi đến được vị trí mong muốn.

Lúc này ba người đã ở trong rừng, nương theo ánh sao, Tô Bằng nhìn về phía trước, là một khe rãnh tự nhiên.

Địa hình ở trước người mấy người Tô Bằng này, là một khe rãnh, đường đi trong rừng ở nơi này bị phân thành hai tầng đứt gãy, địa hình bởi do đứt gãy cho nên một bên thì cao hơn bảy tám mét, một bên khác lại thấp hơn rất nhiều, muốn tiếp tục đi về phía trước, hoặc là vòng qua khe rãnh này, hoặc là thi triển khinh công vượt qua nó.

Trong rừng lúc này, truyền đến ánh lửa yếu ớt lấm chấm, hai nhóm người kia, cách không xa khe rãnh này, đại khái khoảng chừng vài trăm mét, gần như có thể ở trong rừng nhìn thấy cây đuốc của bọn họ.

Tô Bằng thoáng nhìn địa thế, thấp giọng nói với Thái Tuấn Hoa cùng Lương Uy ở sau lưng nói.

“Hai vị, chúng ta ở nơi này đợi được rồi, hoàn cảnh nơi này đặc biệt, lại có rất nhiều nơi có thể ẩn thân, hơn nữa nếu như những người Chân Thần giáo phía trước kia phát hiện người bám theo sau bọn họ, lựa chọn nơi này làm địa điểm phục kích, quả thực là một lựa chọn tốt.”

Thái Tuấn Hoa gật đầu, lúc Tô Bằng nói, chỉ dùng nội lực biến thanh âm thành một đường tuyến, cũng không phát ra tiếng động rất lớn ở trong rừng.

Vì vậy ba người bèn ở khu vực lân cận khe rãnh, tìm một bụi cây, ẩn thân trong đó.

Bởi vì có áo choàng của Tô Bằng, côn trùng rắn độc và mãnh thú cũng sẽ không tới gần, trong bụi cây, cũng là một nơi ẩn thân bí mật rất tốt.

Ba người ẩn núp bên trong, cũng không lâu lắm, liền nhìn thấy ánh đuốc trong rừng.

Những người dường như là người của Chân Thần giáo kia, đội hình là ba người ở phía trước mở đường, sau đó phía sau có một đám người tạo thành một đoàn, từ trong rừng rậm đi tới.

Tô Bằng ẩn thân ở trong bụi cỏ, quan sát thấy những người Chân Thần giáo kia, trong miệng không ngừng lẩm bẩm đếm.

“Một, hai, ba...”

Tô Bằng đếm thử, xuất hiện trong tầm mắt của mình, chỉ có mười người, tổng cộng có bảy ngọn đuốc.

Ba người mở đường phía trước, có một người không cầm đuốc, có lẽ là bởi vì để ứng phó tình huống bất thành linh, mặt khác đội ngũ phía sau, có một nam nhân trên đầu đội kim cô, cũng không cầm đuốc.

Tô Bằng đoán chừng nam nhân trên đầu đội kim cô kia, từ vị trí của người này ở trong đội ngũ xem ra, hẳn đứng ở chính giữa đội ngũ, có lẽ là nhân vật dẫn đầu trong chuyến đi lần này.

Nhìn một chút, Tô Bằng phát hiện, thân thể người này cao gầy, trên mặt lại là sắc vàng kỳ lạ, trên mặt giống như là đắp một tầng phấn vàng, trên lưng người này, mang theo một loại binh khí dài giống như cái xẻng lưỡi liềm. Nhưng Tô Bằng tập trung thị lực, cẩn thận quan sát, lại phát hiện binh khí dài giống như cái xẻng lưỡi liềm này cũng không bình thường, bên trên dường như còn có văn tự đặc thù gì đó.

Tô Bằng nấp trong lùm cây khế nhú mảy, văn tự đặc thù này, dường như hẳn có chút ẩn tượng, giống như ban đầu chiến đấu kịch liệt với trang chủ Cổ Kiếm bên trong Cổ Kiếm sơn trang. Văn tự khắc trên người Cổ Kiếm cũng giống như vậy.

Chỉ là không đợi đến Tô Bằng nghĩ lại, mười người đã chạy tới gần bên khe rãnh.

“Thần Sử đại nhân, địa hình phía trước, dường như rất có lợi đối với chúng ta.”

Đi đến khe rãnh này, một nam nhân trong đám mười người này, đi đến trước mặt nam nhân đầu đội kim cô, nói.

Nam nhân mặt vàng đội kim cô thoáng xem xét địa hình, gật đầu nói.

“Không sai, muốn từ nơi này tiếp tục đi về phía trước, hoặc là đi vòng qua, hoặc là phải thi triển khinh công miễn cưỡng vượt qua nơi này, nếu như là hẳn, nếu như từ bên cạnh đột nhiên xuất hiện một nhánh kỳ binh, tất nhiên sẽ làm cho đối phương hoảng sợ.”

“Thần Sử đại nhân, trong chúng ta đã có hai người có kinh nghiệm sinh tồn trong rừng rậm và khinh công rất tốt, ẩn nấp ở phía sau, chính là đội ngũ đi theo chúng ta đuổi đến đây, từ trong bóng tối tiến hành một đòn trí mạng đối với bọn chúng, không bằng chúng ta ở đây...”

Người bên cạnh Thần Sử kim cô, đề nghị lần nữa.

“Như thế rất tốt, chúng ta ở chỗ này phục kích bọn họ, xem thử người vẫn luôn đuổi theo chúng ta, rốt cuộc là thần thánh phương nào!”

Thần Sử kim cô cười lạnh nói.

Thần Sử có lệnh, những người khác tất nhiên đều không dám không nhận mệnh.

Lập tức có người, lấy ra cương đao tùy thân, buộc vào trong dây thừng, muốn dốc nội lực ném qua trên vách đá tương đối cao của khe rãnh.

Cương đao có thêm nội lực đâm vào trong vách đá, người kia kéo dây thừng, thi triển khinh công nhảy đến trên cương đao cắm vào một nửa trên vách đá, sau đó mượn lực một chút, lần nữa nhảy lên mặt đất tương đối cao.

Sau đó hắn dùng dây thừng kéo cương đao ra ngoài, lại quăng dây thừng xuống bên dưới, kéo đám người Chân Thần giáo phía dưới lên trên.

Cuối cùng người được kéo lên trên khe rãnh, có năm người, Thần Sử kim cô cũng nhảy lên.

Có điều lúc này hắn lại phát tay, để cho thuộc hạ dừng tiếp tục kéo người lên lại, sau đó nói với bên dưới.

“Các người ở bên dưới dập tắt đuốc đi, tìm địa điểm ẩn thân, đến lúc đó chúng ta cao thấp giao công, tất nhiên khiến đối phương đại loạn.”

Người bên dưới tất nhiên không dám có dị nghị gì, bèn tìm kiếm chỗ ẩn thân ở xung quanh.

Ba người Tô Bằng ở trong bụi cây, nhìn thấy năm người Chân Thần giáo còn lại, chia ra ẩn nấp hoặc mai phục ở đằng sau đại thụ hoặc là nham thạch gần đó, chờ đợi phục kích người phía sau vẫn luôn đuổi theo bọn họ.

Một trong số người Chân Thần giáo đó, thậm chí đi tới trước mặt bụi cây ba người Tô Bằng ẩn thân, có điều hắn chân chừ do dự chốc lát trước bụi cây, người này có không ít kinh nghiệm rừng rậm, biết trong bụi cây này, rất dễ có côn trùng rắn độc nhất, hắn sợ trong đêm tối cảm giác không đủ nhanh nhẹn, bị những con vật này cắn trúng, động vật thực vật trong rừng rậm này

đều có chút kỳ lạ, nếu như là chủng loại kỳ độc, bản thân bị độc chết cũng là điều khó tránh.

Do dự một chút, người này vẫn là lắc đầu, thay đổi một chỗ ẩn nấp khác, quyết định ẩn thân ở phía sau đại thụ bên cạnh ba người Tô Bằng.

Người này lại không biết, do dự nhất thời, khiến hấn hụt được một cái mạng.

Ở trong bụi cây, ba người Tô Bằng đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu người này quả thật tiến vào bụi cây, bọn người Tô Bằng trước tiên sẽ giết chết hấn, trước khi hấn phát ra tiếng kêu liền kéo hấn vào trong bụi cây.

Chỉ là do dự của người kia, khiến hấn tránh được một kiếp...

Lúc này, người Chân Thần giáo, đã chuẩn bị xong, nhóm người này đều mai phục ở trên dưới trái phải khe rãnh này, chỉ chờ đối phương đến chỗ này.

Về phần ba người Tô Bằng, cũng ngưng thần tĩnh khí, chuẩn bị nghênh đón người đến từ phía sau.

Quả nhiên, không bao lâu, phía sau cũng sáng lên ánh sáng ngọn đuốc.

Tô Bằng gạt bụi cây che chắn, nhìn ra bên ngoài, nhìn thấy có khoảng chừng mười một mười hai người, đuổi đến từ phía sau Chân Thần giáo.

Đầu tiên vài nam nhân mặc trang phục màu xanh đi qua nơi đây, sau đó, Tô Bằng đột nhiên ở trong rừng rậm nguyên thủy, nhìn thấy một đôi chân trần hơi có vẻ không hợp tình hình...

Ánh mắt Tô Bằng nhìn lên, nhìn thấy người bạch y chân trần kia, không khỏi hơi sững sốt một chút, thảm nhũ.

“Không ngờ là nàng ta?”

Chương 456: Mai phục đắc thủ (1)

Ba người Tô Bằng nhìn thấy, coi như là người quen, chính là Thánh nữ ma giáo Lãnh Sương Nguyệt từng gặp mặt một lần ở thôn vắng trong chuyện ma quái lần trước.

Nàng ta không biết là bởi vì thi triển công pháp đặc thù gì, hay là bản thân thích vậy, có một điểm rất bắt mắt, chính là ra ngoài chưa bao giờ mang giày, luôn đi một đôi chân trần.

Nhất là nàng không biết sử dụng biện pháp gì, mặc dù đi chân trần trong rừng nguyên thủy này, cũng không nhìn thấy đôi chân xinh đẹp của nàng vấy bẩn bất kỳ vết bẩn nào, giống như một đôi chân tuyệt đẹp như ngọc.

Thái Tuấn Hoa cảm giác được thân thể Tô Bằng run một cái, có chút kỳ quái nhìn Lãnh Sương Nguyệt, sau đó dùng nội lực trói buộc âm tuyến, truyền lại một câu vào trong tai Tô Bằng.

“Người quen biết sao?”

Vị trí Tô Bằng không tiện quay đầu lại nói chuyện với Thái Tuấn Hoa, chỉ là khẽ gật đầu, mình và Lãnh Sương Nguyệt coi như là có duyên gặp mặt một lần, có điều hai người không có nhiệt tình niềm nở gì với nhau, ngược lại là một người hãm hại đối phương một lần, bản thân còn đoạt loan đao còn có một tấm bản đồ của Lãnh Sương Nguyệt, nghĩ chắc hẳn đối phương hiện tại trong lòng vẫn còn đang “nhớ thương” mình.

Phía sau mười mấy người cầm đuốc kia, dần dần đi tới đây, Tô Bằng cũng dần dần phân biệt ra được những người này là những ai.

Chỉ thấy trong đội ngũ, lại thêm Lãnh Sương Nguyệt, tổng cộng có ba nữ nhân, trong đó ngoại trừ Lãnh Sương Nguyệt một thân sa y màu trắng, hai nữ nhân khác, một người khoác áo ngoài lụa mỏng màu tím, một người khoác áo ngoài màu hồng phấn, từ trên tuổi tác nhìn thấy, nữ nhân mặc áo ngoài màu tím kia chắc hẳn đã hơn ba mươi, nhưng dung mạo vẫn như cũ thoạt nhìn vô cùng tinh xảo đẹp đẽ, còn nữ nhân khoác sa y màu hồng phấn còn lại kia, có lẽ chỉ lớn hơn Lãnh Sương Nguyệt vài tuổi, cũng không nhiều lắm.

Người vây quanh bọn họ, là bảy tám nam tử ăn mặc trang phục màu xanh cùng màu đen, những nam tử này gương mặt thoát nhìn, đều không giống như là người bình thường, ít nhiều có một chút cảm giác tà mị.

Nhìn khí chất khuôn mặt những người này, Tô Bằng lập tức nhớ tới một người, chính là nam nhân bán cho mình Huyền Giới thạch mà mình từng gặp ở trong buổi đấu giá mình ở thành Lâm Y lần trước, khí chất trên người nam nhân kia cùng với nhóm người này nhóm người này vô cùng giống nhau.

Lãnh Sương Nguyệt cũng ở trong đám người này, đây cũng nói rõ thân phận của đám người này... Tám chín phần mười, là người trong ma giáo.

“Ma giáo, nghe bản thân bọn họ tự xưng mình, là thánh giáo hoặc là thần giáo... Còn những người Chân Thần giáo kia, chỉ nhiều hơn bọn họ một chữ Chân mà thôi, chẳng lẽ hai nhóm người này, còn có mối liên hệ gì với nhau hay sao?”

Tô Bằng trong lòng trầm suy nghĩ.

Lúc Tô Bằng quan sát suy nghĩ, Lãnh Sương Nguyệt dẫn đầu đoàn người, cũng đi đến lân cận khe rãnh.

“Thánh nữ đại nhân phía trước có một khe rãnh nhô lên rất cao, chúng ta lúc này người ở bên dưới, cho dù nhảy lên đại thụ, cũng không nhìn thấy ánh đuốc của đám người phía trước kia.”

Ở trước mặt Lãnh Sương Nguyệt, một nam nhân trẻ tuổi tay không cầm đuốc, tuổi tác thoát nhìn rất trẻ, chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt, thoát nhìn địa vị hơi cao một chút, ở bên trong đội ngũ đứng lại phía sau Lãnh Sương Nguyệt, nói.

“Sa Thiên Âu, ngươi cảm thấy chúng ta nhìn không ra điểm này sao?”

Người này vừa mở lời nói chuyện, nữ tử mặc lụa mỏng hồng nhạt đứng bên cạnh Lãnh Sương Nguyệt kia liền có chút không khách sao quát lên với người này.

“Ha ha.”

Nam tử sắc mặt tái nhợt tên là Sa Thiên Âu kia rõ ràng lòng dạ thâm sâu, không ngờ không hề tức giận, chỉ mỉm cười, nói với nữ tử mặc lụa mỏng hồng nhạt kia.

“Vân sư muội người dường như rất có thành kiến đối với tại hạ, ta chỉ là muốn nói, hoàn cảnh nơi này khá là nhỏ bé vẫn là mong Thánh nữ cẩn thận một chút thì tốt hơn, dù sao người chúng ta đuổi theo, vô cùng xảo quyết, điểm này ta và Phong huynh Đình huynh đều đã lĩnh giáo qua rồi.”

Người này, chính là người áo xanh Sa Thiên Âu từng xuất hiện ở nơi ba người Tô Bằng đã từng chiến đấu kia, lúc này ở trong đám người kia, nam tử trung niên họ Đình, còn có nam tử cao khêu giống như cây sào, có lẽ là họ Phong, rõ ràng đều xuất hiện trong đội ngũ này.

Nữ tử mặc lụa mỏng hồng nhạt kia sau khi nghe xong, lông mày lập tức hơi nhíu lại, nàng vô cùng phản cảm với đệ tử thần giáo tên là Sa Thiên Âu này, mặc dù người của thần giáo mỗi người đều có chút lòng riêng và toan tính riêng, nhưng nữ tử áo hồng cảm giác bản thân vẫn có thể nắm bắt được, nhưng nam tử tên Sa Thiên Âu này, rốt cuộc hắn muốn làm gì, nữ tử áo hồng căn bản suy đoán không được, chỉ là biết người này tuyệt đối không phải một lòng vì thần giáo biểu hiện nhiệt tình như vậy.

“Vân nhi, hoàn cảnh nơi này không thể so với địa phương khác, người chúng ta truy đuổi, lại có chút xảo quyết khác thường giống như những gì Tiểu Sa nói, cẩn thận một chút, vẫn hơn.”

Lúc này, nữ tử mặc trang phục màu tím, đứng bên cạnh thân Lãnh Sương Nguyệt, đột nhiên mở miệng nói chuyện, dặn dò nữ tử mặc lụa mỏng hồng phấn họ Vân kia.

Nữ tử họ Vân bĩu môi, muốn nói cái gì, chỉ là địa vị của nàng so với nữ nhân áo tím kia thấp hơn một bậc, võ công cũng không bì kịp, cho nên chỉ đành nghe lời.

Lãnh Sương Nguyệt thì lại mặt không biểu tình, chỉ là nghe người bên cạnh mình nói chuyện, lúc này mới mở miệng nói.

“Sa sư đệ kinh nghiệm rừng rậm phong phú, xin mời Sa sư đệ dẫn theo mấy người, đi đến xem xét thử xem phụ cận khe rãnh này có mai phục hay không.”

Chương 457: Mai phục đắc thủ (2)

Sa Thiên Âu nghe thế, sắc mặt thoáng thay đổi, có điều bởi vì ở trong bóng tối trong rừng, cũng không nhìn rõ lắm, hắn lập tức đổi thành một gương mặt tươi cười nói.

“Thánh nữ có lệnh, nào dám không tuân theo.”

Nói xong hắn ha ha cười, nói với nam tử họ Phong dáng người cao ngất giống như cây trúc kia.

“Phong huynh, ngoại trừ bọn người Thánh nữ, võ công của người công nhận cao nhất, cũng thể gọi hai tiếng đồng môn, cùng ta đi kiểm tra chút đi.”

Nghe Sa Thiên Âu nói thế, trong lòng luôn chửi mẹ nó, Sa Thiên Âu kia, tâm tư bản thân khiến cho người khác nắm bắt không được, bọn người Thánh nữ vốn có thành kiến với Sa Thiên Âu, nhưng người này, lại giống như là kẹo dính dính chặt lấy mình không nhả ra, khiến người ta có cảm giác mình đi chung đường với hắn, cứ tiếp tục như vậy, sau này mình ở trong thánh môn cũng không có được lợi ích gì.

Chỉ là người này khá hiểu cách cầm lông gà làm lệnh tiễn, lúc này mượn căn dặn của Thánh nữ, bản thân vẫn là phải đi một chuyến với hắn, nghĩ tới đây, hắn không khỏi tức giận hừ một tiếng, có điều vẫn đứng dậy.

Mặt khác có hai đệ tử ma môn, đi theo Sa Thiên Âu cùng nam tử họ Phong kia, đi vào bên trong khe rãnh tìm kiếm.

Người Chân Thần giáo mai phục phụ cận khe rãnh, thậm chí Thái Tuấn Hoa cùng Lương Uy, trong tay cũng không khỏi toát một phen mồ hôi lạnh, bọn họ không biết bản thân đám người ma môn này tỉ mỉ đến mức nào, chỉ là bốn người trong ma môn này đã đi đến gần bản thân, nếu như tìm ra bọn họ, vậy thì phải ra tay, nhất là người Chân Thần giáo, bọn họ mai phục phía

dưới khe rãnh chỉ có năm người, nhân số lại không chiếm ưu thế, nếu là bị phát hiện, vậy cũng không phải phục kích, mà là bị đối phương chia ra đánh bại.

Nhưng mà nơi này mọi người không ngờ chính là, bốn người trong ma môn này, đều bỏ mặc làm ngơ, không ra sức kiểm tra mấy.

Thậm chí có hai người đi qua trong bụi cây ba người Tô Bằng ẩn thân, cũng không nói rút binh khí ra, đâm hai nhát vào trong bụi cây thử, chỉ là đơn giản lướt nhìn, đừng nói ba người Tô Bằng, chính là ngay cả người Chân Thần giáo cũng không phát hiện được manh mối gì.

Ngược lại Sa Thiên Âu kia, khi đi đến nơi này, tùy ý quét nhìn cây đại thụ sau lưng ba người Tô Bằng kia, lại dùng mắt liếc nhìn khối đá xanh, Tô Bằng đối với hai vị trí này ngược lại là có chút ấn tượng, những người Chân Thần giáo đó, dường như ẩn nấp ở những nơi đó, cũng không biết Sa Thiên Âu có phát hiện ra gì không, vẫn là tùy ý liếc nhìn thử.

Bốn người của ma môn, tìm tòi một hồi, giống như không hề phát hiện ra có gì khác thường, quay lại đội ngũ, đi xuống bên dưới khe rãnh.

“Đám người chúng ta bám theo kia, có lẽ đã dùng cương đao ném lên trên vách đá, sau đó giâm lên cương đao nhảy lên trên, trên vách đá có để lại dấu vết, chính là chứng cứ.”

Ở chỗ khe rãnh, Sa Thiên Âu chỉ vào vách đá khe rãnh nói, nói xong gạt đầu ra hiệu cho một đệ tử ma môn xung quanh, người đệ tử kia ngay lập tức đem trường đao trên lưng tháo xuống, từ trên người cũng lấy ra một sợi dây thừng, buộc vào trên chuôi đao, sau đó ném ra.

Trường đao không ngoài dự đoán đâm vào trong vách đá, đệ tử ma môn kia kéo dây thừng, thi triển khinh công nhảy lên, giữa đường đạp một cái chuôi đao trường đao lộ ra ngoài trên vách đá, tự mình nhảy lên.

Sau đó hắt thu dây thừng về lại, ném xuống bên dưới, kéo một người trong ma môn lên.

Lúc này đệ tử Chân Thần giáo mai phục ở phụ cận khe rãnh, tinh thần khẩn trương cao độ, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị ra tay công kích, chỉ là bọn người Thần Sử của Chân Thần giáo mai phục ở khe rãnh cũng không hề ra tay, bọn người bên dưới cũng chỉ đành chờ đợi.

Lúc này phía trên khe rãnh, đã có ba gã đệ tử ma giáo, một người trong đó cầm dây thừng tiếp tục ném xuống, kéo người lên trên.

“Không cần phiền phức như vậy.”

Ở phía dưới, nữ tử áo hồng, dường như đã không kiên nhẫn chờ nổi, phát tay một cái, chỉ thấy ống tay áo y phục nàng lung lay giống như mặt nước, trực tiếp bay lên phía trên khe rãnh, quần lầy cánh tay của một tên đệ tử.

Sau đó nữ tử áo hồng này, hơi dùng sức lôi kéo, liền bay thẳng lên, ở bên cạnh nàng, Sa Thiên Âu cũng được đệ tử ma môn kéo lên trên khe rãnh...

Chính là vào lúc này!

Ba bóng đen, ở phía trên khe rãnh đột nhiên bắn vọt ra, ba thanh trường kiếm công kích vào sau lưng đám đệ tử ma giáo!

“Giết!”

Một âm thanh rất có tính chất bùng nổ vang lên, chỉ thấy Thần Sử trên trán đội kim cô kia, cũng cầm xẻng Nguyệt Nha trong tay, từ địa điểm mai phục vọt ra.

Những đệ tử ma giáo kia, cũng không dùng hết tinh thần để phòng bị, lúc này bỗng nhiên gặp phải tấn công, nhất thời hơi có kinh ngạc.

Nhất là một tiếng quát lớn của Thần Sử kim cô kia, giống như cũng là một loại kỹ năng võ công, trong lúc rống lên, khiến cho người khác nháy mắt cảm giác thân thể như rơi vào hầm băng, trong lúc nhất thời khó có thể nhúc nhích.

Trong nháy mắt thất thần này, người Chân Thần giáo đã tấn công tới, ba gã đệ tử ma môn chỉ là hơi ngăn cản, thân thể ba người đều bay về phía sau,

mặc dù không có người bị một chiêu chết ngay tại chỗ, nhưng đều bị nội thương.

Thần Sử kim cô kia, mục tiêu cực kỳ chính xác, chính là nữ tử áo hồng vừa mới lao lên trên kia.

Đệ tử ma môn nữ tử áo hồng dùng ống tay áo quấn quanh mượn lực kia, đã bị người đánh bay, ngay sau đó nàng ở giữa không trung không điểm mượn lực, thân thể mặc dù bay lên phía trên, nhưng không rơi xuống trên khe rãnh.

Thần Sử kim cô chính là muốn một khắc đối phương vội vàng không kịp chuẩn bị này, chỉ thấy hần đột nhiên hét lớn một tiếng, tốc độ đột nhiên tăng vọt gấp đôi, sau đó đột nhiên từ phía trên khe rãnh nhảy lên, ở dưới ánh trăng, giống như người sói, thân thể cong người giống như cánh cung, dưới ánh trăng chiếu rọi, giống như cánh cung cực dài, đột nhiên thẳng băng, một xéng đập xuống nữ tử áo hồng kia!

Chương 458: Sương mù màu đen

Nữ tử áo trắng lúc này bay đến giữa không trung, thân thể vốn là rất khó dịch chuyển, giờ phút này nàng cũng kịp phản ứng, cực lực cố gắng muốn rơi xuống mặt đất, nhưng mà nhất thời không có cách nào mượn lực được, chỉ có thể chờ đợi rơi xuống tự nhiên.

Nhưng Kim Cô Thần Sử kia không để cho nàng có cơ hội đó, một cái Nguyệt Nha Sản xuất ra từ không trung đánh tới.

Nguyệt Nha Sản kia thoát nhìn có chút nặng nề, nếu là bị đánh trúng cho dù là đại hán vạm vỡ cũng có thể bị đánh cho nát mặt, huống chi cô gái áo trắng này chỉ là một cô nương yếu đuối.

Nhưng lúc này, cô gái áo trắng kia cũng không có cách nào tránh né được, chỉ có thể cố gắng chống đỡ một chiêu này.

Cũng may công lực của nàng cũng không yếu, chỉ thấy hai tay nàng vội vàng huy vũ, dải lụa màu đeo ở ống tay áo nhanh chóng quất trở về, hai tay nàng múa máy cộng thêm nội lực, dải lụa màu phần hồng thật dài kia bao

quanh co rút lại, cuối cùng tạo thành một quả cầu vải nhiều màu rực rỡ, đón nhận Nguyệt Nha Sản của tên Kim Cô Thần Sứ kia.

“Oành!

Một thanh âm vang lên giống như thuốc nổ phá núi, bên trong quả cầu vải nhiều màu của cô gái áo trắng chứa đầy nội lực độc môn, mà còn Kim Cô Thần Sứ thi triển toàn lực, lực va chạm giữa hai người lập tức phát ra kết quả giống như sao hỏa đụng trái đất.

Nội lực bí hiểm của cô gái áo trắng kia, tạo thành hiệu quả làm nội lực bị chệch đi, khiến uy lực công kích của Kim Cô Thần Sứ giảm bớt đi không nhỏ, nhưng dù sao nàng là bị đánh lén, lại thêm hai chân không có đứng vững dưới mặt đất, không có chỗ để hóa giải lực lượng, còn đang ở trong hoàn cảnh xấu, cho nên quả cầu vải nhiều màu trên tay nàng bị nội lực của Nguyệt Nha Sản kích thích với nội lực của chính nàng, hóa thành các mảnh vụn nhỏ đầy trời, nhưng ít nhiều cũng chặn lại được công kích của đối phương. Cô gái áo trắng rất nhanh đã hạ xuống, chỉ phun ra một ngụm máu nhỏ, bị một chút nội thương.

Kim Cô Thần Sứ theo sát phía sau cũng rơi xuống, hấn ở trên không trung lại huy vũ binh khí lần nữa, muốn truy kích cô gái áo trắng này.

Cô gái áo trắng lại không có chút nào ngừng lại, hai chân vừa mới rơi xuống đất giống như là quỷ mị bay về phía sau, không có liều mạng với Kim Cô Thần Sứ này. Đệ tử ma giáo chung quanh nàng cũng kịp thời phản ứng, rút binh khí ra phóng về phía Kim Cô Thần Sứ.

Bịch!

Lúc này trên không trung, lại rơi xuống mấy người, chính là các đệ tử ma giáo lúc trước đã lên khe cốc, mấy người bọn họ người nào người nấy đều bị thương, sắc mặt thoát nhìn cực kỳ khó coi.

Sa Thiên Âu cũng rơi xuống, chẳng qua là người này tuy rằng sắc mặt xem ra khó coi, trên thực tế không có bị thương gì cả. Dường như lúc hấn nhảy lên đã rất cẩn thận, mà còn ngăn chặn hấn, là một đại hán đầu trọc, sử dụng

chính là hai nắm đấm của mình, tuy rằng thể mạnh lúc lớn nhưng không có đả thương được Sa Thiên Âu.

Mà lúc này, những người của Chân Thần Giáo phía trên khe rãnh, tất cả cũng đã nhảy xuống, các thành viên Chân Thần Giáo mai phục tại phụ cận lúc trước cũng đã xuất hiện toàn bộ, cùng với người của ma giáo chiến thành một đoàn.

Ba người Tô Bằng cùng với Thái Tuấn Hoa và Lương Úy, ở trong bụi cây nhìn xem rõ ràng, chỉ thấy Kim Cô Thần Sử vừa mới rơi xuống kia, Lãnh Sương Nguyệt cùng với phụ nhân mặc trang phục màu tím ở bên cạnh nàng lập tức tiến lên nghênh đón.

Trong tay Lãnh Sương Nguyệt còn cầm lấy một thanh loan đao, cũng không phải là thanh loan đao trong suốt bị Tô Bằng cướp đi kia, loan đao sử dụng lúc này toàn bộ thân đao sáng tỏ giống như ánh trăng, dường như không ngừng phát ra ánh sáng nhàn nhạt, thoát nhìn đã rét lạnh bức người, hẳn cũng là một thần binh lợi khí. Mà còn cô gái áo tím kia, sử dụng song đao, hai tay nàng nắm tiểu loan đao giống như trăng khuyết nhỏ, có điểm giống Tiểu Đao của dân tộc du mục lúc làm thịt dê bò, dài không quá mười phân, nhưng hàn quang rực rỡ, vàng đá hẳn cũng bị cắt gọt sạch.

Mỗi chiêu của nàng, sâu một tấc hiểm một tấc, thân thể giống như muốn chôn kẻ địch vào trong ngực luôn, không ngừng trầm kích, công kích cực kỳ dũng mãnh.

Loan đao của Lãnh Sương Nguyệt cũng cực kỳ ảo diệu, mỗi lần vung đao, ánh sáng xung quanh cũng như bị vặn vẹo, vốn cảm giác lưỡi đao còn cách thân thể hơn mười centimet, nhưng mà trên thực tế lúc này người đã bị trúng chiêu, dường như không trung bị rút ngắn lại một khoảng cách, trong nháy mắt chém vào thân thể.

Chẳng qua là võ công của hai cô gái này tuy rằng cũng xuất thần nhập hóa, nhưng Kim Cô Thần Sử kia vốn có bản lãnh lấy bất biến ứng vạn biến, chỉ thấy hắn từ không trung rơi xuống, trong miệng hét lớn một tiếng vu!

Ba người Tô Bằng ở trong bụi cây, chỉ thấy trên người thần sử kia, đột nhiên hiển hiện những văn tự giống như chữ khắc trên mộ bia, mà còn

khoái đao của Lãnh Sương Nguyệt cùng với cô gái áo tím chém vào trên người người này, chỉ vang lên thanh âm kim khí, tuy rằng chém ở trên người đối phương nhưng lại không tạo thành chút thương tổn nào.

“Là hộ thân ma văn sao?”

Tô Bằng vừa thấy, nhất thời nhú mày, một màn này lại quen thuộc đến như thế, kỹ năng mà Kim Cô Thần Nữ này thi triển, chính là một chiêu mà trang chủ Cổ Kiếm lúc ở trong Cổ Kiếm Sơn Trang đã từng thi triển qua kia.

Một chiêu này Tô Bằng về sau từ trong ghi chép của Cổ Kiếm đã hiểu rõ, phải hấp thu một lượng lớn máu người cùng với oán khí của những người chết thắm mới có thể tu luyện được, có thể nói, người có thể sử dụng một chiêu này đều là người mang tội nghiệt ngập trời.

Kim Cô Thần Nữ này nếu có thể sử dụng tà thuật này, như vậy người bị hấn giết hẳn là không có dừng lại ở số ít.

Thân thể Kim Cô Thần Nữ đao thương bất nhập, nhất thời khiến Lãnh Sương Nguyệt cùng với phụ nhân áo tím kia phát ra một tiếng O?, hẳn là ngạc nhiên với bản lãnh đao thương bất nhập này.

Kim Cô Thần Nữ hừ lạnh một tiếng, huy vũ Nguyệt Nha Sản, lại công kích hai cô gái này một lần nữa.

Chẳng qua là thân pháp của hai nữ nhân này đều nhanh đến quỷ mị, Nguyệt Nha Sản căn bản công kích không đến được hai người, đã bị hai người tránh thoát. Hai nàng tựa hồ cũng muốn xác nhận lại, một thanh loan đao, hai thanh khoái đao lại chém ở trên người Kim Cô Thần Nữ lần nữa, nhưng mà vẫn chỉ vang lên thanh âm của kim khí, không có chém được.

“Anh Cô, ngươi đi trợ giúp những người khác đi, tên ngu si này cứ giao cho ta.

Dò xét thấy năng lực phòng ngự của người này rất mạnh, Lãnh Sương Nguyệt lập tức phán đoán người này chỉ có thể ngăn cản bản thân mình, có thêm nhiều người nữa cũng chỉ vô dụng.

Phụ nhân áo tím hết sức tin tưởng vào phán đoán của Lãnh Sương Nguyệt, thi triển khinh công lách mình ra ngoài, cùng với những người phục kích khác giao chiến, chỉ để lại Lãnh Sương Nguyệt một mình đối mặt với Kim Cô Thần Nữ này.

Trên mặt Lãnh Sương Nguyệt nhìn không ra biểu tình, chẳng qua là loan đao trên tay đã thay đổi điểm rơi, đặc biệt chém tới các đốt ngón tay, yết hầu, hạ âm, hai mắt của Kim Cô Thần Nữ.

Thần nữ mặc dù có ma văn hộ thể, nhưng dường như trình độ tu luyện của hắn so với Cổ Kiếm còn kém xa, đối mặt với loại công kích này, tốc độ của hắn theo không kịp, rồi lại không thể không phòng, chỉ có thể dùng Nguyệt Nha Sản phòng vệ cho mình một không gian nhất định, ít nhất bảo vệ được trung tâm của thân thể.

Trong lúc nhất thời, người của Chân Thần Giáo cùng với người của Ma giáo đã giằng co với nhau.

“Tề huynh, chúng ta nên làm gì đây?”

Lúc này hai bên hỗn chiến, cũng không có ai có tinh thần chú ý đến rừng cây bên này, Thái Tuấn Hoa trong bụi cây hỏi Tô Bằng.

“Tạm xem kỳ biến.”

Tô Bằng nhìn chăm chăm chiến đoàn, trong miệng nói.

Thế cục lúc này của chiến đoàn đã chậm rãi rõ ràng, người của Chân Thần Giáo đánh cho người của ma giáo trở tay không kịp, mà còn thực lực cá nhân của người ma giáo vẫn so ra mạnh hơn một chút, đang từ từ lật ngược tình hình.

Nhưng mà nào có đơn giản như vậy?

Ở chỗ chiến đoàn, phía sau Chân Thần Giáo, một nam tử hơn ba mươi tuổi thân thể gầy còm thấp bé, mặc y phục vải bố, sau khi bắt đầu chiến đấu, trong miệng vẫn luôn không ngừng khép mở mặc niệm cái gì đó.

Người của Ma giáo có vài người bị thương, mà nam nhân nhỏ gầy vẫn luôn không có vọt tới chiến đấu, cho nên cũng chẳng có ai chú ý tới hắn.

Chỉ là lúc này, nam nhân nhỏ gầy này dường như rút cuộc đã niệm xong khẩu quyết của mình, đột nhiên vươn hai tay ra.

“Hô...”

Một đám sương mù màu đen không nhìn thấy bất kỳ tia sáng nào, đột nhiên xuất hiện ở giữa trận chiến, bao phủ toàn bộ chiến đoàn...

Chương 459: Lại bắt được Lãnh Sương Nguyệt (1)

Sương mù tối đen như mực, bao trọn cả chiến đoàn ở trong đó.

Người trong đám sương mù này, nhất thời cảm giác thân thể lạnh lẽo tê dại, hơn nữa cảm giác được năng lực không ngừng giảm xuống, bản thân giống như ở trong vực sâu tuyệt vọng, không cảm thấy được tình huống chung quanh.

Chỉ có hai người ở trong đám sương mù này là ngoại lệ, chính là Kim Cô Thần Sử còn có nam nhân đầu bóng lưỡng sử dụng nắm tay để công kích kia.

Hai người bọn họ, và nam nhân nhỏ gầy vừa rồi mới thả ra đám sương mù màu đen này, chính là ba thần sử chính phó của Chân Thần Giáo.

Kim Cô Thần Sử ở trong sương mù hắc ám, dường như vẫn duy trì được năng lực cảm giác như cũ, hắc thoáng cái đã cảm giác được Lãnh Sương Nguyệt mới vừa rồi còn chuyển động trước người mình.

Mặc dù lấy khả năng của Lãnh Sương Nguyệt, ở trong sương mù màu đen này cũng cảm giác được giác quan bị ngăn trở, thoáng cái đã tìm không thấy chỗ của kẻ địch ở đối diện.

Nhưng Lãnh Sương Nguyệt có cảm giác nhạy cảm đến cực điểm vẫn có thể trực giác cảm nhận được nguy hiểm, nàng cảm giác được nam nhân trên đầu đeo kim cô kia đang thi triển chiêu thức uy lực lớn gì đó.

Cho nên Lãnh Sương Nguyệt cũng chẳng quan tâm giữ lại thực lực, điều động toàn bộ nội lực phòng ngự sương mù màu đen quý dị dị thường kia, thân thể của mình nhanh chóng lui về phía sau.

“Muốn chạy? Chết đi!

Kim Cô Thần Sử ở trong sương mù màu đen lại một chút tâm tư thương hương tiếc ngọc cũng không có, hắn ở trong sương mù màu đen hai tay nắm lấy thanh Nguyệt Nha Sảm kia, đem Nguyệt Nha Sảm gần như rút vào phía sau mình, sau đó đột nhiên hai tay dùng sức bỏ ra!

“Hô!

Ở trong sương mù màu đen, một đợt dao động trong suốt cổ quái bay ra, trận dao động này kéo theo sương mù màu đen xung quanh, thật giống như có uy lực thêm vào trực tiếp bay tới Lãnh Sương Nguyệt.

Lãnh Sương Nguyệt rút lui, chỉ cảm thấy phía trước một trận âm lãnh, hành động của Lãnh Sương Nguyệt ở trong sương mù màu đen rất giảm sút, mà còn công kích của đối phương lại giống như là cá gặp nước, khiến Lãnh Sương Nguyệt cảm giác được áp lực không nhẹ.

Nàng đang lúc rút lui, cảm giác được bên cạnh mình dường như còn có một người đang ở. Nàng cũng mặc kệ người này đến tốt cùng là đệ tử Ma Môn phe mình hay là người của đối phương, vung tay lên, trong tay áo nàng cũng bay ra một dải lụa trắng, quần quanh ngang hông người kia, đem người này kéo đến trước mặt mình.

Phập!

Một tiếng giống như vải bố bị xé nát vang lên, chấn ở người kia trước mặt Lãnh Sương Nguyệt, thân thể dĩ nhiên cũng trực tiếp bị trận dao động không biết là nội lực hay là pháp thuật mà Kim Cô Thần Sử chém ra phân thành hai, bay sang hai bên.

Lực lượng của trận dao động còn sót lại, vẫn cực kỳ nhanh chóng đánh vào trên người Lãnh Sương Nguyệt, Lãnh Sương Nguyệt lập tức cảm giác toàn thân lạnh buốt, thoáng cái mất đi cảm giác điều khiển được thân thể, một

ngệm nhỏ máu tươi phun ra, người tuy rằng không có bị chém thành hai khúc, tuy nhiên cũng bị bay ngược ra ngoài.

Lực lượng của một kích này không phải là nhỏ, Lãnh Sương Nguyệt bay ngược ra khoảng sáu bảy mét, bay ra khỏi vòng vây của sương mù màu đen, rơi xuống đất.

Nàng hai chân đứng trên mặt đất, lập tức che lại ngực mình, ngồi xồm xuống, dường như bị thương không nhẹ.

Kim Cô Thần Sử phát ra một trận công kích cường hãn này, lúc này lại không có đuổi theo ra, có thể là một ít công kích vừa rồi cũng đã hao phí một lượng lớn thể lực của đôi phương.

“Ha ha ha... Đi chết đi!

Lãnh Sương Nguyệt tuy rằng rơi ra khỏi trận sương mù màu đen nhưng một chút cũng không an toàn, nam nhân nhỏ gầy mới vừa rồi không ngừng niệm chú ngữ kia, trong tay lúc này cầm một thanh chủy thủ. Không biết từ khi nào thì đi đến gần Lãnh Sương Nguyệt, trong miệng phát ra tiếng cười biến thái, bổ nhào tới Lãnh Sương Nguyệt.

Đúng lúc đó, bỗng nhiên một đạo thân ảnh, giống như Du Long từ trong bụi cây gần đó bay ra, chỉ thấy người nọ cầm trong tay trường kiếm, từ mũi kiếm của trường kiếm, một trận kiếm khí như hoa sen đột nhiên nở rộ ra.

A?

Thần sử nhỏ gầy thi triển pháp thuật sương mù đen kia, chỉ cảm giác được sau lưng mình có người, vừa xoay đầu lại đã bị kiếm khí như đóa hoa sen này bao vây thân thể lại.

“Răng rắc cạch!

Một trận thanh âm xương cốt vỡ vụn vang lên, thần sử Chân Thần Giáo thân thể nhỏ gầy này lại không có loại năng lực hộ thể ma văn, một thân xương cốt bị đóa hoa sen kiếm khí này nện ra từng tiếng âm thanh vỡ vụn, thân thể tuy rằng vẫn còn đầy đủ nhưng mà nội tạng cùng với xương cốt

bên trong đều đã bị vỡ vụn, giống như một cái bao bố bị đánh bay vào bên trong sương mù.

Người ra tay, đúng là Tô Bằng!

Tô Bằng vẫn luôn ở trong bụi cây, chờ đợi cơ hội ra tay, lúc này thấy thời cơ không tệ, trực tiếp sử dụng Tất sát, ra tay đoạt tánh mạng một người.

Sau khi đánh chết thần sử nhỏ gầy này, Tô Bằng bước nhanh rơi xuống đất, rơi xuống trước người Lãnh Sương Nguyệt, Lãnh Sương Nguyệt đang bị thương còn chưa kịp phản ứng, hai tay liên tục điểm ở trên người nàng, Lãnh Sương Nguyệt lập tức cảm giác khí mạch trong thân thể mình bị ngăn trở, trong lúc nhất thời không có cách nào nhúc nhích được cả, bị Tô Bằng kéo một cái, ôm tại bên người sau đó thi triển thân pháp lao vào trong rừng rậm.

Chương 460: Lại bắt được Lãnh Sương Nguyệt (2)

Hai người Thái Tuấn Hoa cùng với Lương Úy ở trong bụi cây, lúc này cũng chui ra, theo sau thân ảnh của Tô Bằng, cùng nhau chạy tới chỗ sâu trong rừng rậm.

Qua hơn mười giây sau, trong đám sương mù màu đen kia mới đi ra hai người, một người là Kim Cô Thần Sử, một người khác là thần sử đại hán đầu bóng lưỡng.

Trong tay thần sử đại hán đầu bóng lưỡng vẫn còn mang theo một cái túi vải bố hình người, cũng chính là thần sử nhỏ gầy mới vừa rồi bị Tô Bằng đánh bay vào trong sương mù màu đen kia, chẳng qua là lúc này người đã chết đến mức không thể chết thêm được nữa.

Thấy bị người ở trong chỗ tối đánh lén, trong lòng Kim Cô Thần Sử sinh ra một trận tức giận không cách nào đè xuống được, hướng về phía rừng rậm gầm lên giận dữ, làm kinh sợ vô số chim rừng đi đêm trong rừng...

Tô Bằng nhân lúc chiến đấu hỗn loạn đã đoạt được Lãnh Sương Nguyệt đang bị trọng thương, sau đó thi triển khinh công chạy vội một đường, hai người Thái Tuấn Hoa cùng với Lương Úy phía sau cũng đuổi theo, bởi vì

Tô Bằng trên lưng cũng thêm một người, lại thêm không có sử dụng mười phần công lực, hai người bọn họ vẫn còn có thể đuổi kịp.

Ba người trong rừng chạy rất nhanh khoảng 20 phút mới ngừng lại.

20 phút này, ba người ít nhất đã đi khoảng sáu bảy cây số, nơi này đã hết sức gần thác nước do mạch nước ngầm tạo thành kia.

Tô Bằng đi ở phía trước, dần dần dừng bước lại, sau đó đem Lãnh Sương Nguyệt cũng trên người để xuống, dựa vào một gốc cây cổ thụ rễ cây chỉ chít.

Lãnh Sương Nguyệt một thân lụa trắng bị ném ở trên rễ cây, lộ ra vẻ diễm đạm đáng yêu, y phục một thân lụa trắng của nàng cũng không phải là vật bình thường, chẳng những độ bền vô cùng tốt, hơn nữa còn không bị dính bụi đất, mặc dù ở chỗ này lại không nhìn thấy vết bẩn nào.

Lúc này, trong đôi mắt xinh đẹp của nàng bao hàm một loại tâm tình khó hiểu nhìn Tô Bằng.

Tô Bằng đón nhận ánh mắt của Lãnh Sương Nguyệt, khẽ mỉm cười nói.

“Lãnh tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt... Ha ha, hình như mỗi lần ta nhìn thấy ngươi, ngươi cũng đều đang bị thương, thoát nhìn rất diễm đạm đáng yêu.

Trên mặt Lãnh Sương Nguyệt không có biểu tình gì, ánh mắt lại có chút phức tạp, nàng nhìn chằm chằm Tô Bằng một hồi lâu, mới mở miệng cảm giác có chút yếu ớt u oán nói.

“Ai bảo trên đời này nam nhân không hiểu được thương hương tiếc ngọc nhiều quá... Nếu ta không có đoán sai, ngươi là Tề Dĩ? Hay đúng hơn là Tô Bằng... Ta đúng là hết sức nhớ nhung ngươi đó, giọng nói và nụ cười của ngươi thường thường hiện lên ở trước mắt ta, hôm nay, chẳng lẽ ngươi còn muốn đánh cướp ta thêm một lần nữa?

Tô Bằng khẽ cười cười, hần tham gia buổi đấu giá ở Lâm Y, sử dụng đúng là khuôn mặt đã dùng qua lúc ở thôn hoang vắng kia, mà dung mạo này của hắn lập tức bị Lãnh Sương Nguyệt nhận ra được.

Lúc này, Thái Tuấn Hoa cùng với Lương Úy cũng đã đuổi đến nơi đây, ngừng lại, Tô Bằng cũng chẳng tránh hai người Thái, Lương, nói với Lãnh Sương Nguyệt.

“Lãnh cô nương nhớ nhung tại hạ, tại hạ được sủng ái mà hoảng sợ... Có điều có lẽ không phải là nhớ nhung thiện ý gì đi, mà lần này, dù nói thế nào thì tại hạ hình như lại cứu Lãnh cô nương một lần nữa rồi. Cô nương không có gì để bày tỏ sao?”

Lãnh Sương Nguyệt ngừng lại, trên mặt dường như có chút lộ ra nụ cười giấu cợt, nói.

Người cũng đã ở trong tay người, người còn muốn ta làm như thế nào thì người mới có thể vui vẻ đây?

“Ha ha, cũng không có gì, chỉ là muốn Lãnh cô nương nói ra lần này tới bị cảnh này, đến tốt cùng là vì cái gì, có mục đích gì, các người tại sao lại đối địch với đám người này là được rồi.”

Lãnh Sương Nguyệt không nói gì, chỉ nhìn thoáng qua hai người Thái Tuấn Hoa cùng với Lương Úy, dường như muốn đào sâu trí nhớ, muốn từ trong thân phận của hai người này suy đoán ra Tô Bằng đến tốt cùng là người có thế lực như thế nào.

Như vậy hai bên giằng co một hồi, Tô Bằng nhìn Lãnh Sương Nguyệt, lại nói một câu.

“Lãnh tiểu thư không cần phải băn khoăn, ta cùng với Thánh giáo không có thù hận cá nhân gì, cũng không muốn làm cái gì với Lãnh tiểu thư cả, chẳng qua là lúc này tất cả mọi người đều ở chỗ này, tình huống có chút vi diệu. Ta nghĩ chuyện Lãnh tiểu thư biết được so với chúng ta nhiều hơn một ít, không ngại báo cho chúng ta biết một chút, cũng cho chúng ta có sự chuẩn bị tâm lý. Ta bảo đảm sau khi biết rõ tin tức muốn biết, sẽ trả lại sự tự do cho Lãnh tiểu thư.”

Lãnh Sương Nguyệt nghe xong những lời này của Tô Bằng, lại giương mắt lên nhìn Tô Bằng một cái, trong ánh mắt không có sự sợ hãi ngược lại mang theo một chút hiếu kỳ, hỏi.

“Các người cũng đã đến nơi đây, không ngờ lại không biết mục đích của chúng ta?”

Tô Bằng lắc đầu, Lãnh Sương Nguyệt lại nhìn chăm chăm ánh mắt của Tô Bằng một hồi lâu, mới cảm thấy u oán thở dài một tiếng, nói.

“Vôn cho là mình bị các người cố ý bày mưu truy kích, lại không nghĩ rằng các người thế mà lại là đánh bậy đánh bạ mới tiến vào nơi đây, có điều không bàn nữa. Ta sẽ nói ý đồ đến đây của ta, người nếu đã biết rõ về Thánh môn của chúng ta, đối với lịch sử Thánh môn có chút hiểu biết, cũng biết trong Thánh môn từ trước đến nay cho dù là thực lực chế tạo vũ khí hay là chế thuốc cũng đều vượt xa đám người trong chính đạo kia?”

“Cái này ra có nghe thấy một chút.

Tô Bằng gật đầu nói, hẳn từng nghe đầu lĩnh nằm vùng của phái Hằng Sơn tại Giang Ninh Quận nói qua, hơn hai mươi năm trước lúc tám phái chính đạo vây công ma đạo, đã từng từ trong ma đạo thu được một lượng lớn nguyên liệu chế thuốc chế tạo vũ khí, phái Hằng Sơn cũng chia được không ít.

“Vậy người có biết, bản ghi lại những kiến thức này trong Thánh môn chúng ta là từ đâu tới không?”

Lãnh Sương Nguyệt lại hỏi Tô Bằng lần nữa.

Tô Bằng nghe xong, lập tức nghe ra sự ám chỉ trong lời nói của Lãnh Sương Nguyệt, nói.

“Chẳng lẽ là thu được bên trong bí cảnh này?”

“Mặc dù không ở trong, nhưng cũng xê xích không xa.

Lãnh Sương Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu, nói với Tô Bằng.

“Người có lẽ hiểu biết chút ý về Thánh môn của ta, nhưng liệu có biết rằng thánh môn từ lúc nào, đã tung hoành bốn bề trong thiên hạ không?”

“Cái này ta có biết một chút, hẳn là năm cuối Cổ Việt Quốc, lúc thế cục thiên hạ hỗn loạn, Tôn Thánh môn đời thứ nhất Thánh chủ đột nhiên xuất thế, dẫn dắt bộ hạ tung hoành bể ngỗ trong thiên hạ.

Thái Tuấn Hoa ở bên cạnh đi đến một bước, tiếp lời nói.

“Không sai... Tuy nhiên không có người biết được, Thánh chủ đời thứ nhất của Thánh môn chúng ta, tầm sư từ người nào đi...

Lãnh Sương Nguyệt ung dung nói, sau đó ngẩng đầu lên nói.

“Bây giờ ta nói cho ngươi biết, Thánh chủ đời thứ nhất của Thánh môn chúng ta, chính là theo học từ... Chân Ma!

Chương 461: Bí văn chân ma (1)

Chân ma?

Tô Bằng lần đầu nghe đến cái tên này, hơn nữa là từ trong miệng người ma đạo hết sức miễn cảm với từ “Ma” nghe được, bất giác tập trung chú ý.

Lãnh Sương Nguyệt hơi khẽ gật đầu, nói.

Ta cũng biết, trên giang hồ đều gọi người trong Thánh môn chúng ta là ma giáo, nhưng mà người trong ma giáo trong miệng thế nhân, thật ra vẫn là người... Mà chân ma, nếu gọi tên này, chính là nói hẳn đã hoàn toàn không thuộc tộc ta, mà là một loại sinh mệnh khác.

Ngươi là nói... Chân ma thực sự không phải là người?

Tô Bằng nghe xong, trong lòng vừa động, chợt nhớ lại trong di thư của tiền bối Lỗ Ban, đề cập tới người ba mắt Ma giới, tràn ngập ác ý cùng nguy hiểm.

Lãnh Sương Nguyệt nhẹ gật đầu, nói.

Không ai biết chân ma làm sao tới thế giới này, cũng không biết hình thái chính thức của hẳn cùng đến từ địa phương nào... Chỉ là chúng ta trên đời này, đã từng không ít người gặp qua bóng chiếu do chân ma hóa thân, lúc

trước Thánh chủ đời thứ nhất của Thánh môn chúng ta, cũng đã từng gặp phải một trong những người của chân ma.

Chỉ là đứng đầu Thánh môn đời thứ nhất, làm sao gặp phải chân ma, đã không rõ, chỉ biết, Thánh chủ Thánh môn đời thứ nhất, là thiên tử tung hoành, lại là người có đại khí phách, bởi vì ngẫu nhiên thám hiểm, ở trong một bí cảnh gặp phải hình chiếu chân ma, chân ma rất thương thức nhân tài Thánh chủ, cho nên lưu Thánh chủ lại, định thu làm thủ hạ.

Thánh chủ đời thứ nhất, là một người hết sức... Hết sức có dã tâm cùng năng lực, chân ma rất thương thức dã tâm ** cùng năng lực thiên tư của Thánh chủ, mà Thánh chủ cũng rất cần tri thức siêu việt của chân ma, cho nên hai người bọn họ... Xem như đều có tính toán riêng, nhưng tạm thời hợp tác. Thánh chủ ở sau khi ngẫu nhiên gặp chân ma, liền ở lại học tập tu hành thủ hạ chân ma, tiến cảnh tiến triển cực nhanh.

Nhưng chân ma dù sao cũng là ma, Thánh chủ từ chỗ của hắn lấy được tri thức cùng phương pháp tu hành, đều có tính chất ỷ lại rất mạnh, phải lượng lớn sát sanh, hấp thụ ác nghiệp cùng lực thống khổ, mới có thể tiếp tục tu luyện, Thánh chủ đời thứ nhất cảm giác sâu sắc loại phương pháp tu luyện này quá tà đạo, nếu đầu nhập trong đó, sẽ càng lún càng sâu...

Thánh chủ đời đầu dù sao cũng là kỳ tài ngút trời, sau khi hắn cảm giác được chỗ thiếu hụt trong kiến thức Chân ma truyền thụ hắn, sử dụng trí tuệ siêu nhân của mình, liền thay hình đổi dạng những kiến thức này, lặng lẽ đem những kiến thức cùng công pháp này, sửa thành hệ thống trọn vẹn không cần hấp thụ ác nghiệp cùng sát sanh, cũng có thể tu luyện. Hắn tu luyện chính là bộ hệ thống này, chứ không phải là vốn tri thức chân ma truyền thụ cho hắn.

Nhưng chân ma cũng không phải chỉ có một đệ tử hắn, ở dưới trướng chân ma, còn một đệ tử, chỉ là người này khác biệt với Thánh chủ, hắn hoàn toàn bị chân ma thuyết phục, toàn tâm sùng bái chân ma, hơn nữa pháp môn tu luyện, là pháp môn thuần túy tích lũy ác nghiệp mới có thể tu hành.

Thánh chủ đời đầu theo thời gian ở chung với chân ma càng dài, càng cảm giác chân ma kỳ tâm khó lường, tựa hồ có đại âm mưu. Nếu thực hiện được, cả thiên hạ sẽ bị đầu độc... Chân ma muốn, tựa hồ không phải là thần phục,

mà là hủy diệt chúng sinh, chỉ có hủy diệt chúng sinh, mang đến ác nghiệp cường đại, mới có thể khiến chân thân chân ma hàng lâm ở thế gian này, mà Thánh chủ Thánh môn đòi đầu của ta, lại muốn giữ gìn thế gian này, với chân ma cũng chỉ là lá mặt lá trái, vì vậy chỉ lấy được tri thức từ chỗ Chân ma...

Cuối cùng, Thánh chủ đòi đầu lợi dụng sự đệ đồng môn của mình đi ra bí cảnh, đi tạo giết chóc tàn nhẫn, lúc thu được ác nghiệp, sử dụng một số nhược điểm chân ma mà mình tổng kết ra, đem hình chiếu chân ma phong ấn, mà bản thân, từ đó xuất thế, thành cao thủ hiếm có trong thiên hạ, một tay sáng lập Thánh môn.

Mà vị sự đệ của Thánh chủ đòi đầu, sau khi trở về phát hiện Chân ma mình sùng bái vô hạn, đã bị Thánh chủ phong ấn, cuồng nộ đến cực điểm, thề muốn hủy diệt hết thầy của Thánh chủ, sau đó cũng tiến vào thế gian, nhưng rất nhanh mai danh ẩn tích, không thấy bóng dáng, cũng ở các triều đại đổi thay âm thầm ảnh hưởng, nghe nói nhất mạch bọn họ, còn có một loại liên lạc mơ hồ với chân ma, không ngừng nghe theo điều khiển của chân ma, không ngừng chuẩn bị để chân ma đến thế gian.

Tri thức mà Thánh chủ đòi đầu thu được từ chỗ chân ma, vẫn có không ít chỗ thiếu hụt, nhưng Thánh chủ đòi đầu sau khi thành lập Thánh môn, bởi vì không ít đệ tử tu hành công pháp Thánh chủ, cũng không nhận thức đặc sắc tuyệt diệu giống Thánh chủ đòi đầu, đều không thể áp chế ảnh hưởng mặt trái của công pháp, làm ra rất nhiều việc tàn nhẫn, khiến đệ tử Thánh môn ngược lại thu được tên Ma Môn trong thiên hạ, mà Thánh chủ tầm phóng thiên hạ, cuối cùng ở một chỗ bí cảnh, gặp phải một cao nhân lánh đời, vị cao nhân này truyền cho Thánh chủ một số pháp môn, Thánh chủ đòi đầu trở về Thánh môn dốc lòng nghiên cứu ba mươi năm, rốt cuộc hoàn thiện công pháp Thánh môn, cơ bản khắc chế ảnh hưởng mặt trái của công pháp, sau đó Thánh môn truyền thừa mấy ngàn năm, công pháp trải qua vô số cường giả trong môn hoàn thiện, cuối cùng đã tới đời chúng ta.

Chương 462: Bí văn chân ma (2)

Chỉ là trong truyền thừa chính thức của Thánh môn, vẫn lưu truyền đồn đãi chân ma đến thế gian, mà căn cứ suy tính của Thánh chủ đòi đầu, chân ma đến thế gian, trong vài năm này, chỉ là Thánh chủ đòi trước vì tìm kiếm

phương pháp phong ấn chân ma, lại bị tám đại ca thủ chính đạo không rõ thực hư vậy công, chết ở Tô Châu...

Mà đời ta đây, lại là đệ tử truyền thừa chính thống của Thánh chủ, tất nhiên biết được tin tức chân ma sắp đến thế gian, trong môn mặc dù rất nhiều người không tin tin tức này, nhưng ta lại biết đây là thật, mà ngày chân ma đến thế gian sắp tới gần, trong môn có mấy trưởng lão nhìn xa cảm thấy nên dò xét thử lúc này, chỉ là người duy nhất biết bộ mặt thật sự của chân ma, ngoại trừ Thánh chủ đời đầu, có thể chính là cao nhân thế ngoại đã từng chỉ điểm Thánh chủ đời đầu.

Trong môn đều có người đọc điển tịch đến đầu bạc, ở trong văn hiến giấy cổ, tìm được một số dấu vết để lại, biết được địa phương của vị cao nhân kia, là một bí cảnh, ở trong một rừng rậm nguyên thủy, ta được tin tức này, liền chủ động thỉnh lệnh trong môn phái, tìm kiếm tung tích cao nhân chỗ này trước, trong bất định có chỗ thu hoạch, nhưng không ngờ, ở trấn nhỏ ngoài rừng rậm nghe được có người vào núi sớm hơn chúng ta.

Sau khi chúng ta vào núi, không lâu đã tìm được dấu vết người phía trước để lại, căn cứ một số manh mối, ta suy đoán những người kia hẳn vẫn rất bí ẩn nấp trên thế gian, nhất mạch khác trong hai đệ tử của chân ma, liền một đường truy tung mà đến, mà chuyện sau đó, người cũng biết rồi.

Lãnh Sương Nguyệt một hơi nói rất nhiều, nói rõ toàn bộ ý đến của nàng.

Nghe xong lời của Lãnh Sương Nguyệt, ba người Tô Bằng trong lúc nhất thời cảm giác... lượng tin tức khá lớn.

Nghe người nói như vậy, người sáng lập Ma Môn còn là đại anh hùng cứu vớt thế gian? Mà cách nhìn của thế gian với Ma Môn các người, đều là hiểu lầm? Còn Ma Chủ đời đầu của Ma Môn các người, không ngờ là vì thương sinh thỉnh lệnh, muốn đi phong ấn chân ma, kết quả lại bị tám đại nhân sĩ vô tri tập kết cao thủ vây giết?

Lương Úy nghe xong, cảm giác đầu tiên là hơi khó tin, hỏi Lãnh Sương Nguyệt.

Tùy người nghĩ sao, có điều sự thật chính là như thế, về phần người thế gian gọi Thánh môn ta là Ma Môn, nguyên nhân chủ yếu vẫn do công pháp Thánh môn, công pháp Thánh môn, tu hành quả thật có ảnh hưởng rất lớn với tâm tính, mặc dù không trở thành ma đầu giết người, nhưng sẽ thường xuyên chịu tâm tính mặt trái quấy nhiễu, mà mặt tâm tính cũng nhiều ít biến thành vì tư lợi, trừ phi là truyền thừa chính thống nhất, cộng thêm tư chất bản thân người tu hành cực cao, mới có thể tu tâm thành công, đạt tới cảnh giới siêu thoát hồng trần, có điều đệ tử đạt tới cảnh giới này dù sao cũng là số ít, cho nên người thế gian mới hiểu lầm Thánh môn ta.

Nhưng đứng đầu Thánh môn mỗi đời, đều là người kiêm truyền thừa chính thống cùng thiên tư tuyệt diệu, bọn họ thoát nhìn mặc dù tự do tùy ý, nhưng thật ra lại có đại trí tuệ đại nghị lực, nói đứng đầu mỗi đời của Thánh môn ta một lòng vì thiên hạ, cũng không đủ.

Hơn nữa vị Tề Dã tiên sinh này, người đoạt đi loan đao của ta, hẳn cũng biết chút lai lịch loan đao, loan đao kia, chính là binh khí của đứng đầu Thánh môn mỗi đời... Nói chính xác, là truyền thừa chính thống nhất của Thánh môn, binh khí kia là Thánh chủ đời đầu lợi dụng tri thức lấy được từ chỗ chân ma, cộng thêm một số khoáng vật cực kỳ hiếm thấy chế thành, chẳng những sắc bén dị thường, ẩn thân trong suốt, còn truyền thừa công pháp chính thống của Thánh môn, trong loan đao, phong ấn pháp môn chân ma phiên bản nguyên thủy, còn có một pháp môn sau khi chú giải và thay đổi của Thánh chủ đời đầu, được truyền thừa trong loan đao, chẳng khác nào trực tiếp thu được truyền thừa của Thánh chủ đời đầu cùng với chân ma.

Thánh chủ đời đầu, chính là đã thu được một số pháp môn chân ma, mới biết được một khi chân ma đến thế gian, thế gian tất sẽ hóa thành luyện ngục, mới đích thân đi Tô Châu, chính là chuẩn bị tìm kiếm dấu vết chân ma lưu lại, để phong ấn, mà trước khi hắn lâm hành, đã cảm giác lần này đi hết sức hung hiểm, mới để loan đao truyền thừa ở trong tổng đà, cuối cùng truyền thừa đến trong tay ta, đáng tiếc cuối cùng, vẫn bị Tề tiên sinh người đoạt được.

Lãnh Sương Nguyệt nói, nói xong, quét mắt nhìn Tô Bằng.

Ha ha...

Tô Bằng nghe xong, cười khan một tiếng, nói.

Người không sợ ta biết bí mật loan đao của ngươi, trái lại áp chế ngươi bỏ số tiền lớn mua về sao?

Nếu ngươi thích, liền giữ đi.

Lãnh Sương Nguyệt liếc xéo Tô Bằng một cái, nói.

Công pháp Thánh giáo truyền thừa đến nay, đã phát triển mấy ngàn năm, công pháp so với truyền thừa Thánh chủ đời đầu càng hoàn thiện, ta là người nổi bật nhất trong Thánh môn đời này, tất nhiên đạt được chân truyền, cần gì lo lắng truyền thừa? Giá trị lớn nhất trong loan đao kia, thật ra chính là truyền thừa hấp thu ác nghiệp của chân ma kia, nhưng ta cũng không tu luyện cái này, loan đao với ta mà nói, chỉ là một binh khí tiện tay, nếu ngươi ra giá cao, ta cũng lắm đổi một thanh là được.

Huống chi, ta biết chuôi loan đao này cũng không ở trên tay ngươi, đoạn thời gian trước ta được tin tức, có người ở gần Lâm Y thành thấy chuôi loan đao này, tựa hồ đã rơi vào trong tay một người họ Âu Dương trong Thánh môn chúng ta, bây giờ muốn ngươi lấy ra, ngươi cũng không lấy ra được.

Tô Bằng nghe xong, khẽ cười một chút, Lãnh Sương Nguyệt nói là tình hình thực tế, loan đao kia xác thực đã bị một đệ tử Ma Môn dùng số tiền lớn mua đi.

Trong lòng so sánh một chút tin tức mình lấy được, Tô Bằng phát hiện tất cả tin tức vừa vắn có thể xác minh lẫn nhau, xem ra Lãnh Sương Nguyệt không nói sai.

Vì vậy Tô Bằng cũng khẽ gật đầu, nói.

Lãnh cô nương, vừa rồi nhiều đắc tội, bây giờ ta liền giải trừ hạn chế trên người cho Lãnh cô nương.

Nói xong, Tô Bằng ngồi xổm xuống, bàn tay hướng về phía eo Lãnh Sương Nguyệt.

Nhưng mà, vào lúc Tô Bằng vừa mới cúi người, trong mắt Lãnh Sương Nguyệt, đột nhiên hiện lên một tia hàn mang...

Chương 463: Tung tích loan đao (1)

Ngay khi Tô Bằng vừa mới cúi người, trong ánh mắt Lãnh Sương Nguyệt đột nhiên xuất hiện một tia hàn mang, đột nhiên trong lúc đó, tay của nàng động.

Bàn tay của nàng giấu một thành đao, dùng bộ phận bén nhọn nhất của đầu ngón tay, phi tốc đâm về phía phần eo Tô Bằng.

Lần này rõ ràng nhìn ra công phu trên tay nàng rất cao, vừa đâm xuống, vừa nhanh vừa chuẩn, nếu đâm vào thịt, bên hông Tô Bằng không phải lõm một lỗ, thì chính là phần eo chảy máu mà hỏng, bị một chiêu của nàng phá khí công.

Nhưng mà, lúc tay của Lãnh Sương Nguyệt còn chưa tiếp xúc bên hông Tô Bằng, đã bị một bàn tay to, ngăn đón ở nửa đường.

Bàn tay to kia ở nửa đường bắt được tay của Lãnh Sương Nguyệt, giữ lại.

Chủ nhân bàn tay to này, dĩ nhiên là bản thân Tô Bằng.

Tô Bằng vừa thi triển nội lực, đấu nội lực với tay đánh lên của Lãnh Sương Nguyệt, giằng co, vừa mang theo nụ cười trên mặt, mở miệng nói.

Lãnh tiểu thư, người chưa chào hỏi gì đã động thủ động cước, đúng là không thân thiện.

Lãnh Sương Nguyệt mặt không biểu tình, nhưng trên thực tế cũng đang toàn lực thi triển nội lực của mình công kích Tô Bằng, nhưng mà lần này nàng đột nhiên kinh ngạc phát hiện, nội lực nam nhân trước mắt này so với lần trước nhìn thấy trong thôn hoang, tăng lên tận mấy cấp, vốn lúc hấn trong thôn hoang, nội lực vẫn kém hơn mình, nhưng mà lúc này, nội lực đối phương, không ngờ không ngừng xâm lấn kinh mạch của mình, làm cho mình cảm giác nội lực trong kinh mạch giống như đang không ngừng bốc hơi.

Khiến người ta có cảm giác tuyệt vọng nhất chính là, hắn vẫn còn thừa lực nói chuyện!

Có điều Lãnh Sương Nguyệt dù sao cũng là người nổi bật đời này trong ma môn, nàng rất nhanh đã thu hồi cảm xúc kinh ngạc. Thân thể đột nhiên giống như phản trọng lực bay lên khỏi mặt đất, sau đó một con chân đẹp đột nhiên nâng lên, mũi chân điểm về phía dưới thân Tô Bằng.

Tô Bằng khẽ nhíu mày, hắn ngược lại không phải cảm thấy cước này của Lãnh Sương Nguyệt âm độc, mà là cảm giác, mặc dù chất và lượng của nội lực Lãnh Sương Nguyệt không bằng mình, nhưng đối với khổng chế nội lực cùng công phu quyền cước lại vượt xa bản thân, một cước này của nàng điểm ra, không ngờ vào lúc chân còn chưa tới, đã cảm giác một loại nội lực quỷ dị trên chân nàng, giống như có một trường trọng lực không nặng, hút mình nghiêng về trước, đi đón một cước này.

Mặc dù Tô Bằng biết, cảm giác này chỉ là ảo giác, với trạng thái nội lực tràn đầy của mình bây giờ, loại nội lực mang theo lực trường quỷ dị kia của Lãnh Sương Nguyệt cũng không cách nào làm gì được mình, nhưng vẫn không dám coi thường. Vì vậy nội lực trong tay phun ra, buông lỏng tay Lãnh Sương Nguyệt, nhắc chân về đá một cước công kích hạ bàn của Lãnh Sương Nguyệt.

Chỉ là một cước này đá ra, Tô Bằng mới cảm giác mình tựa hồ bị lừa, chân đá nhìn như lãng liệt này của Lãnh Sương Nguyệt, thật ra chỉ là thanh thế mà thôi. Lực trường quỷ dị kia vào lúc Tô Bằng buông tay nàng ra lập tức biến mất không thấy gì nữa, ngược lại nhanh chóng bắn về phía sau, gần như trong nháy mắt, thân thể của Lãnh Sương Nguyệt bay sáu bảy mét về sau, đáp xuống chỗ đó.

Tô Bằng một cước không đá đến đối phương, khẽ lắc đầu, thu hồi chân, nhìn Lãnh Sương Nguyệt ngoài sáu bảy mét, mà hai người Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy, cũng rút binh khí ra, thành hình quạt bao vây Lãnh Sương Nguyệt.

Mà bản thân Lãnh Sương Nguyệt, thì khôi phục mặt không biểu tình, giống như tiên tử lạnh lùng lại mang theo bộ dáng mỉa mai hoặc chúng sinh, nàng nhẹ

nhàng nhìn quét ba người Tô Bằng cùng Thái Tuấn Hoa Lương Úy, yếu ớt nói.

Hôm nay Sương Nguyệt nhận được ba vị chiếu cố, vô cùng cảm kích, sau này chắc chắn báo đáp.

Tô Bằng nghe trong lời của đôi phương tựa hồ mang theo một tia oán khí, cười ha hả, nói.

Lãnh cô nương, nghe ý của người tựa hồ là lòng mang oán hận với chúng ta? Cái này không đúng, chúng ta vốn không định làm gì người, còn cứu người từ những người phục kích các người ra, người không cảm tạ thì thôi, sao còn giống như muốn tìm chúng ta trả thù?

Người ta bây giờ không phải là đang cảm tạ các người sao.

Nghe xong lời của Tô Bằng, ngữ điệu Lãnh Sương Nguyệt tựa hồ giống hờn dỗi, nàng nói.

Cảm tạ các người đã mai phục ở trên đường chúng ta phải qua rất lâu, sau đó nhìn kẻ đầu đầu người ta mai phục bọn ta, cũng không đánh tiếng cảnh báo.

Tô Bằng nghe xong, lắc đầu, tựa hồ oán khí của Lãnh Sương Nguyệt đối với mình khá lớn, phỏng chừng trong lúc nhất thời cũng không thay đổi được ấn tượng của nàng, liền chấp tay nói.

Chúng ta cũng là vì tự bảo vệ mình... Lãnh cô nương nếu khôi phục năng lực hành động, chúng ta cũng không nên cậy mạnh, mời Lãnh cô nương tự tiện đi.

Hừ...

Lãnh Sương Nguyệt nghe xong, khẽ hừ lạnh một tiếng, sau đó lại nhìn chằm chằm Tô Bằng, sau đó xoay người thi triển thân pháp, giống như nữ yêu trong rừng phiêu dật mà đi.

Tê huynh có bị thương không?

Lúc này, Thái Tuấn Hoa từ bên cạnh đi tới, hỏi Tô Bằng.

Chương 464: Tung tích loan đao (2)

Tô Bằng lắc đầu, hắn vừa rồi quả thật định giải trừ hạn chế của Lãnh Sương Nguyệt, chỉ là vừa vươn tay ra, liền từ trong ngọc bội ác ý cảm giác được Lãnh Sương Nguyệt đột nhiên bộc phát địch ý với bản thân, cho nên trong nháy mắt kịp phản ứng, Lãnh Sương Nguyệt lợi dụng thời gian nói chuyện, đã điều dưỡng tốt nội thương của mình hơn nữa giải khai hạn chế phong mạch của bản thân.

Dù sao thủ pháp phong mạch mà Tô Bằng chỗ biết, chỉ là thủ đoạn sơ cấp, thuộc dạng tự học thành tài, còn chưa học qua kỹ năng liên quan phong mạch chính thức.

Mặc dù để nàng đi, nhưng chiếm được không ít tin tức hữu dụng, người Chân thần giáo kia, rất có thể chính là nhân tuyển nhất mạch toàn tâm đầu nhập vào chân ma mà nàng nói, trước đó ta cũng từng tiếp xúc người như vậy, công pháp bọn họ tu luyện cần làm ác nghiệp, quả thực có thể nói là táng tận thiên lương, cực kỳ bi thảm, gián tiếp xác minh lời nàng nói.

Tô Bằng nhìn phương hướng Lãnh Sương Nguyệt tuyệt trần mà đi, lúc này đã phương tung mờ ảo, hắn khẽ thở dài, nói với Thái Tuấn Hoa.

Thái Tuấn Hoa chỉ nhẹ gật đầu, đối với Lãnh Sương Nguyệt, hắn không biết nhiều, cũng không có hứng thú đặc biệt đối với Ma Môn, chỉ là lúc này nơi đây, gặp phải hai nhóm người trong bí cảnh này, mới có hơi hứng thú.

Tề huynh, bọn họ muốn tìm, có thể chính là Lỗ Ban tiên bối, có điều Lỗ Ban tiên bối đã sớm vũ hoá quy thiên, có lẽ những người này ngay cả rừng đao trước cung điện Lỗ Ban tiên bối cũng không thể vượt qua, chúng ta cũng không cần phí công suy nghĩ bọn họ, thừa dịp hai nhóm người bọn họ cắn nhau, không bằng chúng ta đi ra bí cảnh, tạo bè gỗ, trở về rừng rậm thế nào?

Thái Tuấn Hoa cũng nhìn thoáng qua phương hướng Lãnh Sương Nguyệt rời khỏi, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, khẽ gật đầu, ba người đổi Thái Tuấn Hoa làm chính, nhanh chóng phóng về phía có thể rời khỏi bí cảnh.

Chỉ là ba người vừa mới hành tẩu không bao lâu, Thái Tuấn Hoa đột nhiên tạo thế võ, khiến hai người Tô Bằng và Lương Ủy chậm lại.

Tô Bằng cũng cảm thấy phía trước tựa hồ có dị hướng, nên thân pháp cũng chậm dần, theo Thái Tuấn Hoa cùng chậm chạp đi tới.

Ba người rón rén đi tới chưa đến bốn mươi mét, liền thấy trong rừng, một cặp nam nữ, đang ở dưới một cây đại thụ, tựa hồ đang giảng co.

Tô Bằng dựa vào ánh trăng xuyên vào rừng xem, đôi nam nữ ở dưới cây cổ thụ chọc trời kia, chính là cô gái áo trắng trong ma giáo, cùng nam tử Ma môn có chút âm hiểm Sa Thiên Âu từng gặp trước đó.

Chỉ thấy giờ này khắc này, nữ tử áo trắng tựa hồ bị ít thương thế, dựa vào gốc cổ thụ che trời ngời xuống, mà Sa Thiên Âu thì cầm một thanh trường kiếm, đứng ở trước người này.

Hai người này giảng co lẫn nhau, trong lúc nhất thời không chú ý đến ba người Tô Bằng tới chỗ này.

Ba người Tô Bằng chậm rãi nhân bóng đêm mờ tới gần, che dấu tốt thân hình, đang quan sát ở đây sẽ xảy ra trò hay gì.

Vân Nhu sư muội, không ngờ lại đụng phải người ở trong này, xem sắc mặt của người rất không tốt, có phải là bị thương rất nghiêm trọng không? Nếu vậy, chỗ này của ta ngược lại còn có một bình đan dược cực phẩm trị liệu nội thương, không bằng tặng Vân Nhu sư muội thế nào?

Trong hai người giảng co, biểu hiện trên mặt Sa Thiên Âu đột nhiên biến hóa, lộ ra biểu lộ thoát nhìn hết sức “Chân thành tha thiết”, nói với nữ tử áo trắng.

Nữ tử áo trắng được gọi là Vân Nhu này, nghe xong lời của Sa Thiên Âu, chẳng những không có mừng rỡ, mà khuôn mặt càng trở nên âm lãnh, mở miệng châm chọc.

Thương thế của ta, không nhọc Sa sư huynh người quan tâm, huống hồ thương dược của Sa sư huynh, Vân Nhu tiêu thụ không dậy nổi, nói không chừng một khắc trước vẫn là thuốc trị thương, một khắc sau liền biến thành độc dược.

Ha ha ha... Vân Nhu sư muội nói đùa rồi, ta và người đều là người trong Thánh môn, ta sao lại hại người chứ?

Sa Thiên Âu vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, nói xong còn làm bộ đưa tay vào trong ngực, tựa hồ quả thật đang tìm kiếm thuốc trị thương cho sư muội đồng môn của mình.

Sa Thiên Âu, đừng tưởng ta không biết tâm tư của người, ta bị thương vết đòn tới đây, trên đường đi đều là đường nhỏ không dễ tìm, lại tới đây không bao lâu liền gặp lại người... Nếu không phải người một đường theo dõi ta, nào có thể tìm đến nhanh như vậy?

Nữ tử áo trắng Vân Nhu, tựa ở trên đại thụ, lạnh lùng nhìn Sa Thiên Âu, nói với hắn.

Vân Nhu muội tử nghĩ nhiều rồi, ta tới đây chỉ là trùng hợp, hơn nữa, ta đi theo người tới đây, có chỗ lợi gì đâu chứ?

Sa Thiên Âu nghe xong lời của Vân Nhu, nụ cười trên mặt không thay đổi, nói với Vân Nhu.

Vân Nhu nghe xong, không khỏi cười xuy một tiếng, nói.

Bản thân người còn không rõ sao? Người nghĩ là ta không biết, loan đao truyền thừa chủ Thánh Môn trong truyền thuyết kia, đã rơi vào trong tay người!

Sa Thiên Âu nghe xong những lời này, sắc mặt đột nhiên biến đổi, ngay sau đó khôi phục bình thường, thấp giọng cười ha ha, hỏi Vân Nhu.

Lý nào lại vậy? Ai mà không biết thanh loan đao kia của Thánh nữ bị người ta cướp đi, người cướp đi thanh loan đao kia từng lộ mặt với Thánh nữ, có thể xác định không phải ta, vậy loan đao sao lại ở trong tay ta?

Người không thừa nhận cũng được... Vậy hãy để cho ta tới nói đi, Sa Thiên Âu, người hẳn biết tin tức, một thời gian ngắn trước đó không lâu, ở trong hội đấu giá Lâm Y, thanh loan đao kia của Thánh nữ xuất hiện ở trên hội đấu giá, bị một đệ tử tên Âu Dương Diệu Thiên trong Thánh môn ta dùng số tiền lớn mua được, nhưng mà đệ tử này tin tức không mật, đồng thời tham gia hội đấu giá, còn mấy tên đệ tử khác chi nhánh Thánh môn, mấy người kia liên hợp với nhau, một đường chặn giết Âu Dương Diệu Thiên.

Nhưng mà chính vào lúc cục diện tất sát mà mấy tên đệ tử thiết lập, sắp thành công, một người bật mặt đột nhiên xuất hiện ở trong cục sát, ra tay cướp đoạt thanh loan đao của Âu Dương Diệu Thiên, đồng thời tổn thương mấy tên đệ tử lập bấy kia.

Người tưởng mình làm rất thông minh, tưởng che mặt sẽ không ai phát hiện đó là người... Nhưng mà không ngờ, võ công còn cả thanh âm của người, vẫn bị một người nhận ra, vừa hay, người kia vừa vặn cùng một nhánh với ta trong Thánh môn, hẳn liền đem tin tức này lên báo cho ta, ta âm thầm điều tra trong môn, biết được đoạn thời gian kia người vừa vặn ở gần Lâm Y, không phải người ra tay, thì là ai?

Vân Nhu cười lạnh, nhìn Sa Thiên Âu, nói với hắn...

Chương 465: Sa Thiên Âu nham hiểm (1)

Sa Thiên Âu nghe theo như lời của Vân Nhu, không ngừng gật đầu, có điều nụ cười trên mặt lại biến mất không thấy gì nữa, biến thành vẻ mặt vô tình.

“Hóa ra là như vậy... Nói như vậy, tiểu tử Vân Thạch kia, là đồng môn sư đệ của người? Ta sớm nên nghĩ đến, trưởng lão nhánh các người, bản thân không thể sinh con, cho nên ngược lại đặc biệt yêu thích bồi dưỡng hậu bối, chỉ là phạm là người vào trong nhánh của nàng, cho dù trước đó tên là gì, thì sau này đều được ban cho họ “Vân”.”

Sa Thiên Âu thu hồi tay trước ngực, đứng ở phía sau, giống như là đang vuốt ve ngón tay, nói với Vân Nhu, chỉ là trong lời nói lại không có chút ý cười, chỉ là hờ hững.

Vân Nhu nghe thế, vẻ mặt cười nhạo trên mặt càng ngày càng tăng, nói với Sa Thiên Âu.

“Không còn giả vờ nữa sao? Người rút cuộc lòi ra cái đuôi cáo của người rồi à, người nọ quả nhiên là người! Vốn dĩ ta vẫn chưa xác định được, không ngờ chỉ thử người một chút, người quả nhiên đã thừa nhận rồi.”

Bọn người Tô Bằng nấp ở trong bụi cây nghe thấy đến đây, giống như đã hiểu rõ, hóa ra nam nhân bán loan đao trong buổi đấu giá của hội châu báu kia tên là Âu Dương Diệu Thiên, chỉ là người nọ cuối cùng vẫn là làm áo cưới cho người khác, mặc dù tốn một số tiền lớn, nhưng vẫn không giữ được loan đao, mà lại bị nam nhân tên là Sa Thiên Âu này đoạt được.

“Sa Thiên Âu này nếu đã thừa nhận như thế, vậy bước tiếp kia... có lẽ chính là giết người diệt khẩu?”

Tô Bằng nghe đến đây, trong lòng lập tức nghĩ đến.

Quả nhiên, Sa Thiên Âu nghe thế, mỉm cười, nói với Vân Nhu.

“Vân Nhu sư muội biết cũng không có gì, ta chưa nói người kia không phải là ta, hơn nữa ta cảm thấy, một người chết rồi, cũng dễ dàng giữ bí mật hơn, Vân Nhu sư muội, nếu vậy người cứ mang theo bí mật này đi xuống cửu tuyền đi, ta biết tính cách người không thích gây thêm phiền phức cho người khác, vì huynh sẽ nhanh chóng quên người đi, cho dù ngày giỗ của người cũng sẽ không đến quấy rầy người.”

Vân Nhu nghe thế, thân thể không khỏi chấn động, nàng không ngờ, Sa Thiên Âu lại trực tiếp như thế này.

Lúc nàng vạch trần bí mật của Sa Thiên Âu, vốn suy nghĩ, trước tiên khuất phục tinh thần của hắn, sau đó lại đưa ra điều kiện... Vân Nhu biết tin tức này, nhưng không nói cho Lãnh Sương Nguyệt biết, giữ lại một tâm tư may mắn, bản thân cảm thấy tóm được chỗ sơ hở của Sa Thiên Âu, buộc hắn giao ra, hoặc ít nhất cùng hưởng chung bí mật của loan đao.

Chỉ là không ngờ, Sa Thiên Âu quả quyết như thế này, trực tiếp muốn ở chỗ này lấy mạng của nàng để diệt khẩu.

Vân Nhu quyết tâm quyết một trận sống chết với Sa Thiên Âu, nhưng mà vừa rồi đối đầu với Chân Thần giáo, nàng đã bị nội thương không nhẹ, lúc này chưa chắc là đối thủ của Sa Thiên Âu.

Suy nghĩ một chút, Vân Nhu đột nhiên nảy ra một kế, nàng đột nhiên lộ ra vẻ mặt giống như có chút khiếp sợ, nhìn sau lưng Sa Thiên Âu, nói.

“Thánh nữ đại nhân?”

“Hừ...”

Sa Thiên Âu nhìn thấy, cười lạnh một tiếng, nói.

“Không ngờ Vân Nhu sư muội bình thường huệ chất lan tâm, lúc gặp phải sinh tử, không ngờ lại ngây thơ như vậy, trò hề trẻ con thấp kém này, cũng muốn lừa được ta sao? Có điều Vân Nhu sư muội, Thánh nữ có ở sau lưng ta không ta không biết, nhưng mà sau lưng ngươi, đã có một sát thủ muốn lấy mạng ngươi, nếu ta là ngươi ta sẽ quay đầu lại nhìn xem thử đấy.”

Vân Nhu gạt Sa Thiên Âu không thành, không khỏi có chút tức giận, nàng làm sao để tâm lời nói của Sa Thiên Âu, chỉ thấy nàng miễn cưỡng tập trung nội lực, thi triển thân pháp muốn xông về phía Sa Thiên Âu.

Sa Thiên Âu hơi lui về phía sau một chút, sau đó cũng động thủ, tay giữ lấy chuôi kiếm, nhưng không rút kiếm ra, thân thể lại nhào tới trước Vân Nhu.

Lực chú ý của Vân Nhu không khỏi đều tập trung ở trên chuôi kiếm trên tay Sa Thiên Âu, người này mặc dù là người trong Thánh môn, nhưng trước kia lại từng giết chết một võ sĩ Phù Tang vượt biển đến đây, từ trên người võ sĩ Phù Tang kia tìm được một quyển bí kíp Bạt Dao Thuật, Sa Thiên Âu tìm được lăng nhân vùng duyên hải, sau khi ép buộc những người kia phiên dịch bí kíp Bạt Dao Thuật, lại lần lượt giết chết, để bản thân độc chiếm bí kíp này.

Bạt Dao Thuật có chỗ độc đáo của riêng mình, kiếm thuật bản thân Sa Thiên Âu có thể coi như bình thường, nhưng chiêu thứ nhất của rút kiếm, tuyệt đối có uy hiếp đối với nàng.

Cho nên lúc này, nàng nhìn thấy Sa Thiên Âu tay đề lên trên chuôi kiếm, toàn bộ tinh thần không khỏi đều tập trung vào nơi này.

Chỉ là, trong nháy mắt khi Vân Nhu tiếp cận Sa Thiên Âu, nàng chợt thấy khóe miệng Sa Thiên Âu lộ ra một nụ cười quỷ dị, trong đôi mắt Sa Thiên Âu, giống như phản chiếu một bóng người, giống như ma quỷ đánh úp mình từ phía sau.

Vân Nhu trong lòng hoảng loạn, vừa định quay người lại, chợt cảm giác phần gáy của mình đột nhiên nhoáng lên cảm giác vừa lạnh vừa đau lại vừa nóng, sau đó thân thể của mình, giống như hoàn toàn không thể khống chế được, ngã nhào xuống đất.

Mãi đến khi Vân Nhu hoàn toàn ngã trên mặt đất, trong ánh mắt của nàng mới nhìn thấy người tập kích nàng... Nam nhân thân thể cao gầy giống như gậy trúc, lúc này, trong tay hắn ta cầm một thanh đoản đao, lạnh lùng nhìn mình nằm trên mặt đất.

Vân Nhu muốn mở miệng nói gì đó, nhưng mà cho dù là thân thể hay là miệng, bản thân cũng không điều khiển được, nàng đã hoàn toàn mất hết cảm giác đối với thân thể của mình.

“Đao pháp giỏi... Ta từ trước đến nay nghe nói Đoạn Huyết Đao của Phong huynh ra tay tàn nhẫn nhanh gọn, vẫn luôn không được chứng kiến, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Sa Thiên Âu lúc này, chậm rãi buông cánh tay đặt ở trên chuôi kiếm, nói với thanh y nam tử đột nhiên xuất hiện ở phía sau Vân Nhu, chém một đao lên cần cổ Vân Nhu.

Người kia, chính là người trước kia được hắn gọi là Phong huynh.

“Bớt nói lời thừa đi, nàng ta vẫn còn chưa chết hẳn, nhanh tay xử lý nàng ta đi.”

Chương 466: Sa Thiên Âu nham hiểm (2)

Phong huynh vẩy vẩy vết máu vẩy lên trên đoản đao, vết máu vẩy bay thành một chuỗi, để lại đoản đao sáng ngời sạch sẽ, sau đó hất thu đao vào trong vỏ đao da hươu.

Sa Thiên Âu mỉm cười gật đầu, cúi người, nhìn thoáng qua xương sống phần cổ bị chặt đứt, nhưng trong lúc nhất thời vẫn chưa kết liễu Vân Nhu, nói.

“Vân Nhu sư muội, ta đã sớm nhắc nhở sau lưng ngươi có người, là bản thân ngươi không chịu tin... Ngươi bây giờ có lẽ rất đau đớn phải không? Xương sống của ngươi bị gãy, hạ thể cũng có thể không khống chế được, ha ha ha, ta thật sự không nỡ nhìn tiếp, Vân Nhu sư muội bình thường bộ dáng bằng thanh ngọc khiết không ngờ có một ngày không khống chế được đại tiện tiểu tiện của mình, bỏ đi, sư huynh ta lòng từ bi, tiễn ngươi lên đường vậy.”

Nói xong, Sa Thiên Âu không thèm nhìn ánh mắt pha lẫn sợ hãi cùng phần hận oán độc của Vân Nhu, một chưởng vỗ vào trên đầu của nàng, ánh mắt Vân Nhu lập tức mất đi hào quang, hoàn toàn cắt đứt sinh mạng.

Ba người Tô Bằng ở trong bụi cây nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi đều nhú mày, Sa Thiên Âu này thủ đoạn tâm thường cũng thôi đi, nhưng mà trước khi người ta chết, cũng không chịu buông tha, còn muốn sỉ nhục đùa bỡn một phen mới xuống tay, khiến một đồng môn sư muội chết trong cảm giác khuất nhục, có thể nhìn thấy tâm lý người này âm tàn độc địa cỡ nào.

Sa Thiên Âu một chưởng đánh chết Vân Nhu, mới đứng dậy, nói với Phong huynh.

“Phong huynh, đa tạ ngươi giúp ta một tay.”

“Hừ, nếu không phải ngươi thông báo loan đao kia ở trong tay ngươi, hơn nữa bằng lòng hứa cùng chung hưởng chia sẻ bí mật của loan đao, ta cũng sẽ không mạo hiểm giúp ngươi.”

Nam tử như cây trúc kia nói, sau đó hắn xem xét trong rừng rậm, nói.

“Thánh nữ cùng Anh Cô có lẽ cũng không có gặp nạn, vẫn còn ở trong rừng này, ngươi cũng đừng có nán lại đây thêm, mau chóng tìm cách rời khỏi bí cảnh này đi, có điều sau khi ra ngoài, đừng quên giao hẹn giữa ta và ngươi.”

Sa Thiên Âu nghe vậy gật đầu, nói.

“Phong huynh yên tâm.”

“Yên tâm ngươi mới lạ.”

Nam tử họ Phong cao như trúc kia hừ lạnh một tiếng, có điều cũng không nói gì thêm nữa, thi triển thân pháp chạy vào trong rừng.

Sa Thiên Âu vẫn luôn giữ nụ cười, mãi đến khi nam tử như trúc chui vào trong rừng rậm tối đen, sắc mặt hắn mới dần dần trở nên lạnh băng, hừ lạnh một tiếng, nói.

“Hừ, ngươi cho là mình thanh cao cỡ nào, còn không phải giống như ta là vì thứ giấu trong di tích này đó sao.”

Nói xong, hắn đứng lên lạnh lùng nhìn phương hướng nam tử cao như trúc bỏ đi, sau đó tự mình chọn một phương hướng, thi triển thân pháp, rất nhanh rời khỏi.

Khi thân ảnh Sa Thiên Âu biến mất trong rừng, ba người Tô Bằng, mới từ nơi ẩn nấp bước ra.

“Tề huynh, vừa rồi ta hỏi ngươi, có phải muốn ra tay giết người này hay không, tại sao Tề huynh không đồng ý?”

Thái Tuấn Hoa nhìn phương hướng Sa Thiên Âu rời đi, hỏi Tô Bằng, Thái Tuấn Hoa tính cách bản thân khá là chính trực, cho nên nhìn thấy hành vi của Sa Thiên Âu này có chút cảm thấy không thoải mái, vừa rồi thi triển công pháp truyền âm nhập mật, hỏi dò Tô Bằng có giết chết người này hay không, nhưng bị Tô Bằng cự tuyệt.

“Thái huynh, ta tự có suy nghĩ của mình, trong ma môn không phải là một nắm cát vụn, đối với chúng ta càng có lợi hơn sao, cho nên, cứ để bọn chúng đấu tranh nội bộ với nhau, vừa vặn tiêu hao tinh lực bọn chúng, ta muốn ở bên cạnh Lãnh Sương Nguyệt có một tên bụng dạ khó lường như vậy, cũng đủ để nàng ta lãnh đủ rồi.”

Tô Bằng lắc đầu, nói với Thái Tuấn Hoa.

Thái Tuấn Hoa suy nghĩ một lát, cảm giác có lý, liền gật đầu, chỉ là nói.

“Tuy rằng nói vậy, nhưng ta vẫn là nhìn người này cảm thấy thật chướng mắt.”

“Trước mắt cứ để hắn đắc ý thể đi, ta xem tính cách người này, không phải là người cứ mãi ở dưới người khác, về sau nếu như có cơ hội trèo lên trên, người này nhất định sẽ không từ thủ đoạn nào, chỉ cần lẫn lộn trong giang hồ, sớm muộn vẫn có thể gặp được người này, lúc đó chúng ta giết hắn cũng không muộn.”

Thái Tuấn Hoa nghe thế, nhẹ gật đầu, lại thâm sâu nhìn phương hướng Sa Thiên Âu bỏ đi, mới từ bỏ suy nghĩ muốn đuổi theo giết người này.

Ba người cũng không chần chừ ở lại nơi này lâu thêm, Thái Tuấn Hoa mang theo Tô Bằng cùng Lương Úy, chạy về nơi có thể ra khỏi bí cảnh này.

Ba người Tô Bằng ở trong rừng qua lại khoảng chừng ba mươi phút, đột nhiên phía trước rộng mở thoáng đãng.

Tô Bằng nhìn lại, chỉ thấy ba người đã đi ra cánh rừng, ở phía trước, là một vùng rừng núi, một dòng suối nhỏ chảy róc rách, phía tây là một cánh rừng, ban đêm có thể nhìn thấy lá rụng lác đác trong rừng, dòng suối nhỏ róc rách thỉnh thoảng có con cá mập mập nhảy lên khỏi mặt nước, cảnh tượng hết sức sinh động.

“Tề huynh, men theo dòng suối nhỏ này, ngay sau đó dòng suối nhỏ sẽ chuyển tiếp đột ngột, đổ vào trong một sơn động, chúng ta chế tạo bè gỗ trước tiên đã, đợi tạo xong bè gỗ, thì cứ theo khe suối này mà đi thẳng về phía trước, đến trong sơn động kia, lại đi thêm một khoảng cách nữa, lại là một mạch nước ngầm, theo dòng nước này, có thể trở về nơi chúng ta đến.”

Thái Tuấn Hoa nhìn dòng suối, nói với Tô Bằng.

“Như thế tốt lắm, chúng ta bây giờ động thủ đi.”

Tô Bằng gật đầu, nói với hai người Thái Lương.

Trong rừng cây bên cạnh dòng suối, rất ít cỏ thụ ngàn năm, sinh trưởng cũng đặc biệt tươi tốt, nhưng đều không mấy cao to, binh khí trong tay ba người Tô Bằng đều là bảo kiếm, sử dụng thêm chút nội lực, thì đã có thể một kiếm chặt ngã một gốc cây nhỏ, nhanh chóng có đủ gỗ để kết thành bè gỗ.

Trên người ba người, đều có dây thừng không thấm nước, chế tạo bè gỗ, cũng không khó khăn, ba người đều là tay chân lanh lẹ, không đến ba mươi phút, đã chế tạo xong một bè gỗ mới tinh.

Ngay khi ba người chuẩn bị nâng bè gỗ, xuôi theo dòng suối này, đột nhiên lúc đó, ba người đồng thời nhú mào, xoay người quay đầu lại.

Chợt thấy, trong rừng rậm sau lưng ba người, bóng dáng áo tím, dường như đang đánh nhau cùng người nào đó, đang xông về hướng này...

Chương 467: Thăng cấp Bán Thức Kiếm Pháp! (1)

Thân ảnh màu tím trong rừng không ngừng chuyển động về hướng của ba người Tô Bằng, nương theo ánh trăng, ba người Tô Bằng nhanh chóng nhận ra, bóng dáng màu tím kia, chính là người đàn bà xinh đẹp khoảng chừng ba mươi tuổi đi cùng với Lãnh Sương Nguyệt, tên là Anh Cô kia.

Lúc này truy đuổi nàng, chính là vài thành viên trong Chân Thần giáo, chỉ là Thần Sử đầu đội kim cô và nam nhân trọc đầu kia cũng không có trong đó, cho nên nữ tử áo tím này vẫn có thể chống đỡ được.

Bốn năm người Chân Thần giáo truy đuổi theo nàng, cũng không nóng vội lập tức làm gì nàng, chỉ là một mực bám dính lấy nữ nhân áo tím này, không cho nàng chạy thoát khỏi vòng vây mấy người này, nhưng dường như cũng không vội muốn giết chết nàng.

Tô Bằng nhìn thấy những người này như thế, trong lòng lập tức hiểu rõ, trên người nữ tử áo tím này có thể là có thương tích, thành viên Chân Thần giáo truy đuổi nàng có lẽ đang đợi thương thể nàng phát tác, hoặc là chính là chờ đợi hai Thần Sử thực lực rõ ràng càng mạnh mẽ hơn đến kết liễu nữ tử này.

Nữ nhân áo tím kia cũng biết tâm tư đối phương, không biết làm sao lại không thoát khỏi được kẻ địch, đang đau khổ đối địch, đột nhiên dư quang khóe mắt liếc tới ba người Tô Bằng đang hì hục chế tạo bè gỗ bên cạnh dòng suối nhỏ cách đó không xa, trong mắt đột nhiên lóe lên ánh nhìn nghi hoặc, có điều một khắc sau, lại trở thành ánh mắt quyết đoán.

Chỉ thấy hai tay nàng nắm chặt hai thanh khoái đao, đột nhiên giống như là liễu mạng liên tục ra chiêu, bức lui mấy người đang bao vây tấn công nàng, sau đó thân hình đột nhiên gia tốc, vọt tới bên chỗ ba người Tô Bằng.

Tô Bằng trông thấy, không khỏi thầm kêu một tiếng, phụ nhân áo tím này đúng là quỷ quyết, không ngờ muốn lợi dụng ba người bên mình để giải

vây, nhưng bè gỗ đã ở đây, cũng không thể bỏ mặc không quan tâm, đành phải rút kiếm đề phòng.

Vài thuộc hạ Chân Thần giáo truy đuổi theo nữ nhân áo tím, lúc này cũng nhìn thấy ba người Tô Bằng, dưới chân không khỏi có chút chần chờ, có điều cuối cùng vẫn là truy đuổi đến cùng.

Nữ nhân áo tím kia, thi triển thân pháp, chạy đến bên cạnh dòng suối nhỏ, đứng chéo một khoảng cách ở phía sau ba người Tô Bằng, thì bắt đầu dừng lại. Nàng dùng mu bàn tay cánh tay cầm đao của mình ấn vào phần bụng, dường như đang điều tức thương thế của mình, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào những người Chân Thần giáo kia.

Những người truy kích của Chân Thần giáo này, đứng ở đối diện ba người Tô Bằng, từ góc độ của bọn hắn xem ra, ba người Tô Bằng, giống như là cùng một phe với nữ nhân áo tím kia.

Thế cục thoáng cái trở nên giằng co.

Tô Bằng thoáng nhìn thấy thế cục giằng co hiện nay, trong lòng không khỏi thâm mắng một tiếng nữ nhân áo tím này thật xảo quyệt, vị trí nàng đứng rất khéo léo, nhìn thế nào cũng khiến người khác cảm giác mình là đồng đảng của nàng.

Khẽ thở dài một tiếng, Tô Bằng ngẩng đầu, nói với những tên Chân Thần giáo kia.

“Các vị không phải là muốn làm việc sao? Vậy thì xin cứ tự nhiên đi, ba người chúng ta sẽ không xuất thủ phá hỏng việc của các vị.”

Người Chân Thần giáo nghe thấy lời này, đưa mắt nhìn lẫn nhau, một người dẫn đầu trong đó nói.

“Bằng hữu, cho dù ngươi có quan hệ với nữ nhân này hay không, ngươi cho rằng lúc này ở đây, ngươi xuất hiện ở nơi này, chúng ta sẽ tin tưởng các ngươi sao?”

“Ha ha, người ta không nhận nhân tình của ngươi đâu.”

Nữ nhân áo tím kia, tức thời cười một tiếng, nói với Tô Bằng, ánh mắt lưu chuyển, giống như Tô Bằng là hảo hữu lâu năm của nàng.

Thái Tuấn Hoa nghe thế, cũng lắc đầu, lúc này nơi đây, lập trường của bản thân mình đã không còn quan trọng nữa. Đối với người Chân Thần giáo mà nói, có lẽ giết hết tất cả mọi người nơi đây trừ bọn họ ra, mới là nguyên tắc hành động của bọn họ.

“Nếu như vậy... vậy thì không còn cách nào khác. Vị phu nhân bên kia, không bằng cùng chúng ta ra tay, giải quyết đám người này, sao hả? Đường như người mạnh nhất trong bọn họ còn chưa đến nơi này, chúng ta có phần thắng rất lớn.”

Tô Bằng nghe mấy người Chân Thần giáo nói chuyện, than nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn phụ nhân áo tím kia.

“Tùy người thôi.”

Phụ nhân áo tím nghe thế, đảo mắt nhìn Tô Bằng, nàng cũng phỏng đoán tâm tư của đám người thần bí không rõ lai lịch này, trong bí cảnh, lúc này với những người thực lực mạnh nhất của Chân Thần giáo kia, và những người có lai lịch thần bí này, dường như không phải cùng một bọn với đám người Chân Thần giáo đó, người mạnh nhất Chân Thần giáo lúc này không có mặt ở đây, vừa vặn có thể áp chế một chút, chỉ là bản thân chắc chắn cũng phải ra tay, bằng không những người lai lịch thần bí này không cần phải để bản thân tọa sơn quan hổ đấu.

Trong lòng Tô Bằng mặc dù cũng tồn tại ý nghĩ này, nhưng không phải quá mãnh liệt, chuyện bây giờ hẳn muốn làm nhất chính là cùng Thái Tuấn Hoa và Lương Úy ngồi trên bè gỗ rời khỏi nơi này, để cho người của ma giáo cùng Chân Thần giáo ở nơi này chớ cần chớ, đáng tiếc không như mong muốn, phụ nhân áo tím kia vì muốn trốn khỏi đười giết, không ngờ chạy trốn tới nơi này, nếu như không giết chết mấy người này, bản thân ba người cũng không có cách nào bình yên rời khỏi đây.

Về phần Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy, đã sớm rút ra binh khí, nhìn những người Chân Thần giáo này, giống như cảm giác hai vợ chồng đối với ma giáo, nhưng sau khi nghe Tô Bằng miêu tả cách làm gần như nhô cỏ tận

gốc không chừa lại một ai của đám người Chân Thần giáo kia, có chút phản cảm với Chân Thần giáo, lúc này không ngại tiến đám người Chân Thần giáo này đến Tây Thiên một đoạn.

“Ba vị nếu bằng lòng ra tay, nô gia không thể không bồi theo, vậy để cho nô gia ra tay trước đi!”

Phụ nhân áo tím trong mây hơi thở, dường như đã khôi phục nội thương rất nhiều, chỉ thấy hai tay nàng nắm lấy hai thanh đoản đao không dài, nhoáng người xông vào trong đám người Chân Thần giáo kia, tấn công chớp nhoáng.

Chương 468: Thăng cấp Bán Thức Kiếm Pháp! (2)

Nanh vuốt của năm người Chân Thần giáo kia, mặc dù vừa rồi lúc truy đuổi phụ nhân áo tím rất là nhẹ nhàng thích thú, nhưng mà lúc này đây, có ba người Tô Bằng chăm chăm theo dõi, áp lực lập tức có chút gia tăng, không dám toàn lực ra tay, luôn phải chú ý đến bên bốn người Tô Bằng, trái lại thực lực ngang ngửa với nữ nhân áo tím kia.

“Tề huynh, chúng ta cũng ra tay đi!”

Thái Tuấn Hoa nhìn đến đây, rút kiếm nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, Vô Phong kiếm cầm trong tay, liền xông vào trong chiến đoàn.

Năm người Chân Thần giáo này, thực lực tương đương ngang ngửa với đám người đánh lén mà ba người Tô Bằng trước đó đã giết chết, Thái Tuấn Hoa nếu hoàn toàn phát huy thực lực, có thể toàn thắng bất kỳ người nào trong đó, còn liên thủ với Lương Úy, hai vợ chồng đồng lòng, hai người có thể đối đầu với ba người còn hoàn toàn chiếm được thượng phong.

Bán Thức Kiếm Pháp của bản thân Tô Bằng, cũng đã càng thêm thuần thực, thi triển ra, dễ dàng có thể thắng dễ dàng ba người, lại có thêm một nữ nhân áo tím công kích hết sức sắc bén âm độc, bốn người bọn họ cùng nhau liên thủ, đám người Chân Thần giáo kia lập tức có cảm giác chống chọi không nổi nữa.

Trong đó người chống chọi không nổi trước hết chính là một nam tử sử dụng một đôi vòng tròn, binh khí nam tử này, là một đôi vòng tròn kỳ môn, bên ngoài vòng tròn, lưỡi dao sắc bén hơn đao kiếm bình thường, ở chỗ tay cầm còn quấn quanh bằng dây vải, cầm trong tay, có thể công có thể thủ.

Vốn dĩ người này võ công không tồi, nhưng mà không biết vì sao, phụ nhân áo tím kia dường như vô cùng căm hận người này, sau khi ba người Tô Bằng gánh bớt áp lực tấn công của đối phương, phụ nhân áo tím kia liền chăm chăm tấn công người này, một đôi khoai đao không ngừng bổ xuống trên người người này, người này mặc dù võ công không kém, nhưng vẫn kém hơn phụ nhân áo tím kia không chỉ một bậc, không bao lâu, tiến thoái đều không ổn, bị phụ nhân áo tím này chém một đao xuống hạ thân, người này lập tức kêu thảm một tiếng, co chân chạy như điên, trên đường không ngừng kéo dài một đường máu.

Ba người Tô Bằng không biết, vừa rồi người này trong lúc truy đuổi phụ nhân áo tím, vì làm nhiều loạn tinh thần phụ nhân áo tím, không ngừng dùng từ ngữ thô tục, sỉ nhục nàng ta, cho nên mới bị người ta căm hận vô cùng, lúc này người đầu tiên bị trọng thương, cũng là người vừa rồi không tích khẩu đức, bị người căm hận.

Phụ nhân áo tím một đao chém xuống nam căn của người kia, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý, nhưng không tiếp tục truy kích, mà lại cùng bọn người Tô Bằng, cùng nhau bao vây tấn công bốn người còn lại.

Bốn người này lập tức bị đảo ngược tình thế, mới vừa rồi còn là bọn họ cười cười nói nói truy kích phụ nhân áo tím, lúc này, lại trở thành cá trong chậu, bị bọn người Tô Bằng vây giết.

Nhất là Bán Thức Kiếm Pháp của Tô Bằng, lực trường cực kỳ dán chặt, khiến bốn người giống như ngay cả chạy trốn cũng trở thành một chuyện rất khó khăn.

Tô Bằng thi triển kiếm pháp, không ngờ dần dần tiến vào một loại trạng thái kỳ diệu.

Hắn vốn chỉ là thi triển Bán Thức Kiếm Pháp bình thường, nhưng mà theo thi triển kiếm pháp, hắn dần dần tiến vào một loại trạng thái quên mình.

Hắn dường như đang đắm chìm bên trong kiếm pháp, từng chi tiết nhỏ nhất của bộ kiếm pháp kia, đều phản hồi đến trong đầu Tô Bằng, hắn cảm thấy, bản thân chưa bao giờ cảm nhận rõ ràng bộ kiếm pháp này của mình.

Tô Bằng lúc này thậm chí có thể cảm giác được, bản thân mỗi một lần xuất kiếm, kiếm thể dẫn dắt, đối với lực trường trời buộc đối thủ sinh ra ảnh hưởng gì, lúc trước, hắn chỉ biết mà thôi, nhưng lại không biết giá trị, vào giờ phút này, hắn dường như am hiểu tường tận Bán Thức Kiếm Pháp của mình, đối với nguyên lý dẫn dắt kiếm pháp cũng vô cùng thông suốt, trong lòng hiểu rõ hơn bao giờ hết.

Đồng thời, hắn cũng thoát khỏi tất cả tạp niệm, tinh thần cả người đều vận dụng trên một mức độ cao hơn, đối với chiến cuộc nắm chắc mười phần.

Nếu như Tô Bằng lúc này không phải hoàn toàn đắm chìm bên ngoài cảnh giới tinh thần tách biệt này, hắn có lẽ sẽ nghĩ rằng, đây là tác dụng do Kim Lũ y hắn mặc trên người.

Kim Lũ y tăng cường một loại thuộc tính, chính là nâng cao ngộ tính, bởi vì trong chất liệu Kim Lũ y có một loại khoáng vật đặc thù, loại khoáng vật này có thể làm cho tinh thần người khác tiến vào cảnh giới linh hoạt kỳ ảo, do đó tâm vô tạp niệm, hơn nữa cảm nhận được một tia Thiên ý, Tô Bằng lúc này, trải qua trong loại cảm giác chìm đắm này, lại thêm trước đó hắn vô số lần sử dụng Bán Thức Kiếm Pháp, đối với bộ kiếm pháp này đã nắm rõ như lòng bàn tay, giờ này khắc này, khiến cho Tô Bằng đạt được đột phá cảnh giới.

Ngay khi Tô Bằng quên mình thi triển bộ kiếm pháp này, bên tai của hắn đột nhiên vang lên một tiếng “ding”, Tuyệt Sát của Tô Bằng đã tụ lực hoàn tất.

Nếu bình thường, Tô Bằng có thể trực tiếp thi triển Tuyệt Sát của mình, nhưng mà lúc này, trong lòng Tô Bằng đối với nguyên lý kiếm pháp dường như nắm rõ thông suốt, giờ phút này không khỏi nghĩ đến một vấn đề.

“Uy lực Tuyệt Sát của ta ngược lại đủ rồi, nhưng công năng trời buộc dường như chỉ trên mức bình thường... Tại sao không đem đám người giống như ma môn này, hút qua đây trước xem sao?”

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu Tô Bằng, trong vô thức hắn vô cùng tự nhiên khởi động kiếm thể, trong trạng thái quên mình này của mình, Tô Bằng hoàn toàn cảm nhận được nguyên lý Bán Thức Kiếm Pháp của mình, cho nên ngoại trừ ứng dụng, còn có thể thoảng điều chỉnh ở mức độ nhất định, kiếm thể của hắn đột nhiên hơi nghiêng một chút, làm ra động tác giống như là rút Vô Phong kiếm về bên mình.

Nhưng mà theo động tác này một khi thi triển, bốn người bị kiếm thể Tô Bằng vây khốn, trên mặt đều lộ sắc thái hoảng hốt, bởi vì bọn họ cảm giác được, năng lực trói buộc giống như nhựa thông vẫn luôn phảng phất quanh bên người mình như hình với bóng, đột nhiên biến thành một cái động đen hun hút, kéo lấy mũi kiếm của bốn người về phía Tô Bằng.

Loại lực lượng này cực kỳ mạnh mẽ, chẳng những là bốn người bọn họ, ngay cả một ít đá vụn cỏ dại chung quanh, cũng đồng dạng bị lực hấp dẫn cường đại này lôi kéo tới, tập trung vào mũi kiếm Tô Bằng.

Bốn người cũng giống như là quả bóng cao su bị máy hút bụi hút vào, không tự chủ được đụng vào mũi kiếm của Tô Bằng.

Vào lúc này đây, trên mũi kiếm Vô Phong kiếm của Tô Bằng, một đóa kiếm khí hoa sen trong suốt, đột nhiên bung nở...

Chương 469: Thần Sử dị hóa (1)

Một đóa kiếm khí hoa sen khổng lồ nở rộ giữa không trung, Tuyệt Sát lần này Tô Bằng thi triển ra, không còn là phóng xuất ra kiếm khí hoa sen cảm giác hơi thánh khiết, mà là giống như một đóa hoa sen yêu quái cắn nuốt con người!

Trước khi mũi kiếm của Vô Phong Kiếm mang đến loại kiếm thể hấp dẫn kia, tay sai của bốn người Chân Thần Giáo đều hấp dẫn ở phía trước Vô Phong Kiếm, lúc này lại bộc phát kiếm khí hoa sen, lực sát thương gần như tăng lên gấp bội.

Tay sai, thân thể của bốn người Chân Thần Giáo lập tức bị kiếm khí hoa sen bạo phát đánh trúng, một trận thanh âm xương cốt vỡ vụn vang lên, thân thể

yếu ớt của bọn họ hoàn toàn ngăn cản không được kiếm khí hoa sen đang nở rộ, máu tươi phun ra từ trong miệng, bị đánh về phía sau bay ra ngoài.

Chiến đoàn đột nhiên dừng lại, cô gái áo tím kia, thậm chí Thái Tuấn Hoa cùng với Lương Úy cũng đều kinh ngạc nhìn Tô Bằng.

Lúc này cũng không trách bọn họ lại kinh ngạc, mà là sức bộc phá của một chiêu này thật sự là quá cường hãn, bốn người võ lâm cao thủ không tề vậy mà thậm chí ngay cả chống cự cũng làm không được, trực tiếp bị Tuyệt Sát đánh bay, mất đi lực chiến đấu.

Mà còn Tô Bằng lúc này, cũng từ trong trạng thái kỳ diệu này thanh tỉnh lại.

Phía bên góc phải của hắn xuất hiện một dòng thông báo.

“Kiếm pháp bán thức thăng cấp đến tầng bảy, có sự đột phá có thể tiếp tục sử dụng kinh nghiệm thực chiến để thăng cấp.

Tô Bằng nhìn dòng thông báo này, cảm thấy trong ngực một trận khí huyết lưu thông thoải mái, không nhịn được ngửa đầu cười vang một tiếng.

Kiếm pháp bán thức cấp sáu của mình đã thật lâu chưa từng đột phá, Tô Bằng cảm giác, mấu chốt để đột phá cấp sáu đại khái là phải lĩnh ngộ kiếm pháp bán thức trong thực chiến, chỉ là bấy lâu nay vẫn không làm được, không ngờ hôm nay nhờ bộ quần áo tơ vàng, đề cao mấy điểm ngộ tính mà lại trực tiếp đột phá cảnh giới.

Muốn nói hắn và trước kia có cái gì khác biệt, Tô Bằng có thể rõ ràng cảm giác được lúc trước mình còn ở tầng thứ sáu, lý giải về kiếm pháp bán thức chính là biết nhưng lại không biết vì sao, chỉ biết ứng dụng mà không biết nguyên lý, nhưng lúc này thăng cấp đến tầng bảy, Tô Bằng tựa hồ đối với nguyên lý của kiếm pháp bán thức trong lòng đã hiểu rõ.

Bắt đầu từ hôm nay, Tô Bằng có sử dụng kiếm pháp bán thức, cũng không phải là đơn giản thi triển lực phòng ngự nữa, mà còn có thể căn cứ từ yêu cầu mà mình muốn, điều chỉnh kiếm thế của mình, giống như là nội công Ma môn của Lãnh Sương Nguyệt, muốn trói buộc người nào hoặc là hấp dẫn hay là bài xích, hoàn toàn quyết định bởi ý nghĩ của mình.

Đến được một bước này, lớp bụi mờ che lại kiếm pháp bán thức cuối cùng đã hoàn toàn bị lau sạch, hiện ra tinh túy chân chính của kiếm pháp hạng nhất.

Ở bên cạnh Tô Bằng, Thái Tuấn Hoa cùng với Lương Úy là vì Tô Bằng đột phá được mà mừng rỡ, còn cô gái áo tím kia thì lại là âm thầm kinh hãi.

Nàng mới vừa rời ở ngay bên cạnh Tô Bằng, cũng cảm giác được kiếm pháp của Tô Bằng là đem nội lực thông qua kiếm thế để thi triển, ở xung quanh bày ra tầng tầng lực trường nội lực. Trói buộc hành động của đối phương, là một loại kiếm pháp siêu việt cực kỳ cường hãn, cô gái áo tím không khỏi so sánh với bản thân, nếu là mình chống lại Tô Bằng, phần thắng không biết được bao nhiêu đây.

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy kinh hãi, kiếm pháp của Tô Bằng vừa vặn khắc chế sự linh hoạt của song đao của nàng, mà còn chiêu Tuyệt Sát bạo phát ra cuối cùng đó, chính mình đối mặt cũng tuyệt đối không thể nào ngăn cản nổi. Như vậy chẳng phải là mình nếu gặp người này thì sẽ phải đi đường vòng đi rồi sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng cô gái áo tím không có cảm thấy ân tình Tô Bằng cứu mình một mạng, ngược lại còn âm thầm ý định giết người!

Chẳng qua là nàng vừa mới nghĩ đến đây, Tô Bằng đột nhiên quay đầu lại, giống như cười mà không phải cười nhìn phụ nhân áo tím này.

Trong lòng phụ nhân áo tím cả kinh, ánh mắt của đối phương giống như là nhìn thấu suy nghĩ trong lòng mình, dường như đang cảnh cáo mình.

“Vị đại tỷ này, nói như thế nào ta cũng coi như là cứu ngươi một mạng, hơn nữa lúc này ngươi cũng đã nhìn ra, về thực lực là chúng ta tương đối chiếm ưu thế, ta khuyên ngươi vẫn là không nên có quá nhiều tâm tư, trên đời này người có võ công mạnh hơn người nhiều không biết bao nhiêu, người có thể giết cả đám sao? Có tâm tư này, ta nghĩ ngươi cũng sống không được bao lâu đâu, ta không có muốn kết thù kết oán với Thánh môn của các ngươi, đừng ép ta hạ sát thủ với ngươi.

Tô Bằng quay đầu, mang theo một tia đùa cợt, cảnh cáo với phụ nhân áo tím.

Phụ nhân áo tím nghe xong, trong lòng căng thẳng, đôi phương quả thật quá nhạy cảm, mình chẳng qua chỉ mới suy nghĩ thôi, lộ ra một tia sát khí vậy mà đã lập tức bị hấn phát hiện.

Nghĩ đến võ công của đôi phương, còn có sự nhạy cảm nguy hiểm này, phụ nhân áo tím miễn cưỡng lộ ra một cái mỉm cười, nói.

“Thiếp thân làm sao dám nghĩ như vậy chứ.

Vậy thì tốt.

Tô Bằng lại nhìn nàng liếc mắt một cái, mới khẽ gật đầu.

Chương 470: Thần Sử dị hóa (2)

Không phải là Tô Bằng nhạy cảm quá đáng, mà là trên người Tô Bằng có mang theo một khối ngọc bội ác ý, vừa rồi lúc phụ nhân áo tím quét nhìn trên người của hắn, đột nhiên cảm ứng được ác ý đến từ phụ nhân áo tím này. Tô Bằng là loại nhạy bén thế nào chứ, lập tức phát hiện phụ nhân áo tím này có thể cảm giác mình là một sự uy hiếp lớn, cho nên mới mở miệng cảnh cáo nàng.

Giáo huấn phụ nhân áo tím một chút, Tô Bằng nhìn về phía bốn người tay sai của Chân Thần Giáo, bốn tay sai của Chân Thần Giáo này, hai người đã bị kiếm khí trước mặt đánh trúng, đã hoàn toàn biến dạng, chết đến không thể chết thêm được nữa, hai người khác cũng không sai biệt lắm đứt rời xương cốt toàn thân, chỉ có thể ở chỗ này chờ chết.

“Cho bọn hắn một đao thống khoái đi, cứ để bọn họ như vậy ở chỗ này, so với giết bọn họ còn thảm hơn.

Tô Bằng nói, Thái Tuấn Hoa gật đầu, nếu lúc này không giết hai người này, bọn họ lại không thể hoạt động, nếu bị dã thú ăn sống, quả thật so với trực tiếp giết chết còn thê thảm hơn, lúc này giết bọn họ, coi như là thiện sát.

Thái Tuấn Hoa tiến lên, hai kiếm giết gọn hai tay sai của Chân Thần Giáo này, trên người bốn người này thoát nhìn xem ra cũng không mang theo thứ gì đáng giá. Tô Bằng cùng với mấy người Thái Tuấn Hoa, Lương Ủy cũng đều đã rất có tiền bạc, cũng chẳng coi trọng một vài đồng bạc trên người mấy người này, liền để bọn họ ở chỗ này.

“Ba vị anh hùng, ta thấy các người bố trí bè gỗ, các người có phải biết làm sao để đi ra khỏi bí cảnh phải không? Có thể mang theo thiếp thân không, nếu như thế thiếp thân sẽ biết ơn sâu sắc ân đức của các vị, chờ ra khỏi bí cảnh này sẽ tự có hậu báo.

Phụ nhân áo tím nhìn bè gỗ mà ba người Tô Bằng bày trên mặt đất, nói với ba người.

“Miễn đi, ba người chúng ta ngồi bè gỗ mới tạm ổn thôi, đại tỷ người vẫn nên tự túc đi, có điều nói cho người biết phương pháp ra khỏi bí cảnh cũng không sao cả. Đi theo dòng suối nhỏ này, có thể tiến vào một sơn động rồi đi xuống một thủy đạo ở phía dưới, trôi theo thủy đạo là có thể trở lại chỗ lúc đến.

Tô Bằng nói, hẳn cũng chỉ tiện tay bán một cái nhân tình, ba người mình ở chỗ này biện bè gỗ, người có mắt đều biết là phải đi đường thủy, nếu là thủy đạo cứ theo dòng suối nhỏ là sẽ có thể tìm tới được, tin tưởng bản thân phụ nhân áo tím cũng có thể suy đoán được điểm này. Lúc này Tô Bằng nói vậy, chẳng qua là không mất gì mà bán cho nàng một cái nhân tình mà thôi.

Phụ nhân áo tím có chút khó xử, nàng vừa muốn nói gì đột nhiên trong rừng rậm vang lên một tiếng động rống giận xuyên vàng nát thạch.

Sắc mặt phụ nhân áo tím lập tức thay đổi, quay đầu lại nhìn ba người Tô Bằng, hơi có vẻ kích động cười nói.

“Mấy vị nếu đã muốn rời khỏi, ta cũng không níu chân ba vị nữa, thiếp thân cáo từ trước.

Nói xong nàng đi theo dòng suối nhỏ, không có đi về hạ du, ngược lại còn thi triển thân pháp chạy lên thượng du rời khỏi đây.

Tô Bằng nhú mảy, nhìn thoáng qua phụ nhân áo tím mới rời đi, lại nhìn vào trong rừng rậm.

Rất rõ ràng, phụ nhân áo tím cực kỳ kiêng kỵ người truyền ra tiếng rống giận trong rừng rậm kia, cho nên mới phải buông tha cho việc quần lấy hắc để cùng nhau rời khỏi nơi này, mà là tránh né người nọ từ trong rừng rậm đi tới.

Người trong rừng kia, hẳn là Kim Cô Thần Sử.

“Tề tiên sinh, chúng ta bây giờ nên nhanh chóng rời khỏi thôi.

Lương Ủy nghe thanh âm kia dường như cách bọn họ cũng không xa, nói với Tô Bằng.

Có thể là... Không còn kịp rồi.

Tô Bằng nhìn trong rừng, mở miệng nói.

Chỉ thấy trong rừng cách ba người bọn Tô Bằng không xa, có mấy cây cối không tính là nhỏ đã âm âm ngã xuống, tựa hồ là bị người nào thi triển sức mạnh trực tiếp làm đổ gãy.

Sau đó, từ trong rừng một trận chim bay côn trùng chạy trốn, giống như trong rừng có thứ gì đó bá đạo đang di chuyển.

Rất nhanh, ” bá chủ trong rừng” này đã xuất hiện ở trước mặt ba người Tô Bằng, chỉ thấy người này, chính là thần sử đầu đội kim cô kia.

Chẳng qua là vị Kim Cô Thần Sử này cùng với người lúc nãy ba người Tô Bằng vừa gặp, có sự bất đồng rất lớn.

Lúc trước ba người Tô Bằng núp trong bụi cây quan sát vị Kim Cô Thần Sử này, thân thể người này có thể dùng từ cao gầy để hình dung, nhìn không ra trên người có bao nhiêu thịt, nhưng mà lúc này người này da thịt toàn thân tưng vọt, cơ thể giống như muốn cho y phục phải rách ra mới được, tràn ngập sức mạnh mang tính bùng nổ, hơn nữa ống tay áo bị xấn lên, lộ ra cơ bắp trên cánh tay, cơ bắp trên cánh tay của hắn hoàn toàn không phải là cơ bắp như bình thường, vô số gân xanh giống như là con giun kết lại ở phía

trên, thoát nhìn rất khủng bố khủng bố, không còn giống loài người nữa, ngược lại giống như là cự thú sinh hóa gì đó.

Lúc này, trong đôi mắt của Kim Cô Thần Sử đã dị hoá này, để lộ ra ánh sáng màu đỏ chói mắt, cả người giống như là dã thú nhìn mấy người Tô Bằng.

Ba người Tô Bằng đều cảm giác được một cỗ áp lực cực lớn truyền đến, Kim Cô Thần Sử này không biết bởi vì nguyên nhân gì mà sinh ra dị biến đến mức này, thực lực dường như cũng tăng lên rất nhiều.

Kim Cô Thần Sử này mới xuất hiện không lâu, từ trong rừng rậm sau lưng hắn, thần sử đầu bóng lưỡng sử dụng nắm đấm kia cũng hiện thân ra ngoài.

Trên người thần sử đầu bóng lưỡng cũng sinh ra dị biến tương tự, trở nên da thịt cường tráng, thân thể tựa hồ cũng cao hơn một cái đầu, trong ánh mắt của hắn cũng lộ ra ánh mắt giống như dã thú.

Nhất là khoe miệng của hắn dường như còn giữ vết máu cùng với thịt vụn, khiến người ta hoài nghi hắn vừa mới ăn cái gì đó.

Hai người này dường như đã hóa thú, thấy ba người Tô Bằng, Kim Cô Thần Sử đi ở phía trước, khoe miệng lộ ra một nụ cười lãnh khốc, tay hắn cầm cái Nguyệt Nha Sản kia, hướng vào đại thụ trước người tùy ý huy vũ một chút, chỉ nghe răng rắc một tiếng, cây đại thụ một người ôm không hết kia ầm ầm ngã xuống trực tiếp bị cây Nguyệt Nha Sản của hắn chặt gãy!

Ba người Tô Bằng nhìn thấy vậy, trong lòng không khỏi đồng thời kinh hãi, ba người Tô Bằng cũng không phải là không thể chặt gãy cây đại thụ này, chẳng qua là còn phải dựa vào binh khí trong tay, hơn nữa chắc chắn không thể nào làm được một cách nhẹ nhàng như thế, cứ như vậy đã chặt gãy một cây đại thụ một người ôm không hết đó.

Chương 471: Nộ sát (1)

Nhìn thấy điều này, Kim Cô Thần Sử dị hoá này không nói những thứ khác, ít nhất về mặt sức mạnh so với ba người Tô Bằng đều mạnh hơn.

Các người ở chỗ này sao... Còn giết mấy tên phế vật... Quả thật là đáng tiếc, mấy tên phế vật này không có học qua Thần Thuật chân thần, trong cơ thể không có phong ấn nhiều ác nghiệp, giết cũng là vô ích, nếu không giống như là thần sử đệ tam, bị các người giết còn có thể mang đến cho chúng ta một số ác nghiệp tăng sức mạnh...

Kim Cô Thần Sử dường như đã bị hóa thú kia đi ra từ trong rừng, nhìn ba người Tô Bằng, trong miệng nói...

Tô Bằng nhìn hai thần sử giống như là đã bị hóa thú dưới bóng đêm này, nhìn nhìn lại khoe miệng của hai người, tựa hồ cũng có một chút vết máu, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, mở miệng nói.

“Vị đồng bạn đã chết đi kia của các người đâu rồi... Không phải là bị các người ăn rồi đó chứ?”

“Người nghĩ như vậy, cũng không phải là không thể được.”

Kim Cô Thần Sử tóc tai bù xù ánh mắt có màu đỏ như máu, cùng với cơ thể như sắp bùng nổ, không có phủ nhận, trong miệng lẩm bẩm chú ngữ gì đó.

Chỉ thấy sau khi hắn nói ra những lời giống như chú ngữ này xong, trên thân thể của hắn đột nhiên có sương mù màu đen dầy đặc phun trào ra, ở trên người của hắn, những ma văn có thể làm cho con người giống như kim cương bất hoại kia hiện lên, mà ở trong sương mù màu đen, dường như có một thân ảnh như màn sương dày đặc, bị trói buộc đang tru lên dường như muốn giãy thoát.

Lúc này đây, Kim Cô Thần Sử đột nhiên mở to miệng hít một hơi, thân ảnh màu đen trong sương mù đen ở trên người hắn kia đã bị hắn hút vào trong miệng, giống như là bị hắn ăn sạch sẽ luôn. Mà còn bọn người Tô Bằng cũng nghe được một trận tiếng kêu thảm thiết cực kỳ thê lương thống khổ và thê thảm, sau đó thấy Kim Cô Thần Sử kia đột nhiên khép miệng lại.

Chỉ thấy sau khi hắn nuốt vào thân ảnh trong sương mù kia, thì sương mù màu đen như núi sâu trên người càng tăng vọt, gần như bao trọn thân thể hắn ở trong đó, giống như một ác ma toàn thân có ngọn lửa màu đen, ánh

mắt của hắn càng thêm nhuốm màu đỏ như máu, nhìn về phía bọn người Tô Bằng.

Nhìn biểu hiện quỷ dị của người nọ, ba người Tô Bằng đồng thời cảm giác được sống lưng lạnh cả người, Kim Cô Thần Sứ này chưa bàn tới thực lực như thế nào, chỉ cần bộ dạng này cũng đã rất dọa chết khiếp hồn vía người khác.

Thân ảnh trong sương mù màu đen mà Kim Cô Thần Sứ nuốt vào này, giống như là thần sứ nhỏ gầy đã bị Tô Bằng giết chết lúc trước kia, sau khi nuốt xong dường như dị hoá càng nghiêm trọng. Lúc này hoàn toàn giống như là một ác ma. Chỉ nghe thấy trong thân thể hắn không ngừng phát ra thanh âm kỳ quái, thân thể của hắn vốn đã rất cao, lúc này lại càng cao thêm một cái đầu, mà còn vũ khí Nguyệt Nha Sảm kia của hắn, dường như đã nhận được sự kích phát năng lượng kỳ quái trên người hắn, ký hiệu trên Nguyệt Nha Sảm sáng lên, lộ ra màu đỏ như máu, hơn nữa toàn thân Nguyệt Nha Sảm thể nhưng lại cũng tăng lên một vòng. Cũng không biết là làm sao mà có được.

Chỉ thấy Kim Cô Thần Sứ này lại trở nên to lớn hơn một vòng, ngẩng đầu lên hướng về phía không trung phát ra một tiếng rống giận giống như mãnh thú. Sau đó cầm trong tay Nguyệt Nha Sảm đã hóa khổng lồ đỏ rực, muốn lao đến ba người Tô Bằng.

“Cẩn thận!

Tô Bằng thấy người này vọt tới, hướng về phía Thái Tuấn Hoa cùng với Lương Uy mà hô to một tiếng, nếu không có đoán sai, lúc này Kim Cô Thần Sứ này hắn là đã công lực tăng mạnh, hơn nữa còn đao thương bất nhập. So với Cổ Kiếm gặp qua ở Cổ Kiếm Sơn Trang lúc trước càng khó đối phó hơn. Nhóm bọn hắn muốn đối phó với hắn tất nhiên càng không dễ dàng.

Sau khi Tô Bằng hô lên một tiếng này, tự mình thi triển thân pháp, đến nghênh đón Kim Cô Thần Sứ này. Tô Bằng rút kiếm xuất thủ, không chút nào che dấu, trực tiếp sử dụng công kích kiếm ý.

Đây cũng là kinh nghiệm lấy được ở Cổ Kiếm Sơn Trang lúc trước, những người tu luyện loại tà đạo công pháp này, hiệu quả công kích vật lý rất có hạn, nhưng công kích kiếm ý lại hết sức hữu hiệu.

Chẳng qua là một chiêu công kích kiếm ý này của Tô Bằng chém qua, lại không phải là một kiếm khiến cho Kim Cô Thần Sứ bị dị biến này bị phá hủy công pháp như trong dự liệu. Chỉ là trong nháy mắt, sau lưng Kim Cô Thần Sứ xuất hiện một hình ảnh sương mù dày đặc cực lớn, có chút giống như là một con vượn khổng lồ bị ma hóa. Chỉ là sương mù có hình con vượn cực lớn này tựa hồ bị thứ gì đó tách ra, khiến cho thân thể Kim Cô Thần Sứ dừng lại một chút, nhưng lập tức, sương mù dày đặc hình con vượn khổng lồ bị ma hóa này lại một lần nữa tụ hợp cùng một chỗ. Mà còn Kim Cô Thần Sứ, giống như đã bị chọc giận, hét lớn một tiếng liền lao đến Tô Bằng, nện xuống một xẻng!

Tô Bằng cả kinh, hần thi triển thân pháp như lác mình tránh khỏi một xẻng này, xoay tay lại một chiêu kiếm ý. Nhưng mà lại giống như lúc này, sau lưng Kim Cô Thần Sứ kia dường như có một sương mù màu đen hình con vượn khổng lồ bị ma hóa bị kéo ra khỏi thân thể. Nhưng mà lại lập tức ngưng tụ lại, một lần nữa trở lại bên trong thân thể của Kim Cô Thần Sứ.

Mà còn Kim Cô Thần Sứ giống như đã bị chọc giận tột đỉnh, ánh sáng màu đỏ quỷ dị xuyên qua hai mắt, chăm chú nhìn Tô Bằng, xông đến tập kích hắn.

Tô Bằng cảm giác, Kim Cô Thần Sứ này cho dù là sức mạnh hay là tốc độ, đều so với mình mạnh hơn một chút, chỉ có điều chiêu thức của đối phương không đủ tinh diệu, mới có thể để cho mình có một ít khe hở, nếu không chỉ cần đối mặt thì không bao lâu nữa đối phương đã có thể đập chết mình dưới cái xẻng này.

Cảm giác bị áp bách cường đại này, sau khi Tô Bằng tiến vào thế giới của Tử Vong Luân Hồi gần như không có gặp phải, khí tức khủng bố của đối phương quả thực đè nén sự hô hấp của con người, khiến người ta có cảm giác như tử vong đang theo sát bên mình.

Nếu phải so sánh, Tô Bằng ở trong nháy mắt, cảm giác mình giống như là nữ diễn viên chính nhu nhược trong series phim Resident Evil kia, hoàn

toàn bị áp đảo.

Nhất là khi lá bài chủ chốt của Tô Bằng là công kích kiếm ý kia cũng chỉ có thể làm suy yếu đối phương chứ không cách nào loại bỏ hoàn toàn được đối phương, loại cảm giác này lại càng thêm mãnh liệt.

Chương 472: Nộ sát (2)

Kim Cô Thần Sử kia không có để cho Tô Bằng có thời gian suy nghĩ, hấn vung Nguyệt Nha Sản trong tay, một bộ chiêu thức như điên như dại đã thi triển ra.

Tô Bằng miễn cưỡng thi triển kiếm pháp bán thức ngăn cản lại, vòng phòng ngự của kiếm pháp bán thức khó khăn lắm mới ngăn cản được công kích của đối phương. Chỉ là sức mạnh của đối phương thật sự là quá mức cường hãn, lực trường sền sệt của kiếm pháp bán thức tựa hồ đối với đối phương không có tác dụng gì mấy, mà còn sương mù màu đen trên người đối phương giống như là vòng bảo vệ của Kim Cô Thần Sử, làm suy yếu hào quang của Tô Bằng, Tô Bằng bị những sương mù màu đen kia dính vào thân thể, cảm giác được một cỗ mùi vị tanh hôi truyền đến, quả thực làm cho mình choáng váng đầu óc hoa hết cả mắt.

“Công phu này quá tà môn đi?”

Tô Bằng một bên đánh một bên lui về phía sau, trong lòng suy nghĩ.

Mà bên kia, hai người vợ chồng Thái Tuấn Hoa và Lương Úy đang chống lại thần sử đầu bóng lưỡng này.

Thần sử đầu bóng lưỡng không có khoa trương như Kim Cô Thần Sử, hấn tuy rằng cũng có dị hóa, nhưng trên thân thể cũng không có ma văn mạnh mẽ như vậy. Chỉ là có thể dựa vào một số tà thuật để tăng cường sức mạnh của thân thể, nhưng vẫn có thể chém bị thương. Cho nên hai vợ chồng Thái Tuấn Hoa và Lương Úy thoát nhìn có chút nguy hiểm nhưng vẫn không có hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.

Chẳng qua là Kim Cô Thần Sử mà Tô Bằng đang nghênh chiến quả thật quá sức mãnh liệt, nếu để cho người này hoàn toàn phát huy, cái chết của ba

người Tô Bằng ở không xa nữa.

Tô Bằng thi triển kiếm pháp bán thức, miễn cưỡng nghênh chiến Kim Cô Thần Sứ này, rất nhanh ở bên tai Tô Bằng chỉ nghe thấy thanh âm Tất sát đã tụ lực xong.

Chỉ là Tô Bằng cũng không dám trực tiếp phóng thích Tất sát, bởi vì Kim Cô Thần Sứ này, lực phòng ngự của ma văn trên thân thể thật sự quá biến thái. Tô Bằng cảm giác, Tất sát của mình cho dù đánh vào chính diện trên người đối phương, đại khái cũng chỉ làm trở ngại đối phương trong chốc lát, không cách nào chân chính sát thương được người này.

Kim Cô Thần Sứ trước mắt này, hoàn toàn giống như là một chiếc xe tăng, có thể đánh có thể chống cự, khiến người ta tuyệt vọng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, tuyệt đối không được!

Tô Bằng một bên đánh một bên lui về phía sau. Bên mình đã hoàn toàn bị thần sứ dị biến này áp chế.

Nếu kiếm ý suy yếu không dùng được... Thử Bí thuật bắt mỗi xem như thế nào?

Tô Bằng một bên chiến đấu một bên thôi lui, trong lòng không ngừng cân nhắc.

Át chủ bài của hắn còn có mấy cái, Bí thuật bắt mỗi cùng với Nhất Dao Phong Vân, đều là mấu chốt để lật ngược thế cờ.

Chỉ là công kích của đối phương quá mạnh, Nhất Dao Phong Vân chắc chắn không kịp tụ lực, mà còn xem xét trạng thái tinh thần của Kim Cô Thần Sứ, cũng không giống như là có thể bị khí thế của Nhất Dao Phong Vân kiềm chế được. Nếu ở khoảng cách gần thi triển Nhất Dao Phong Vân, hắn khẳng định sẽ trực tiếp xông lên, Nhất Dao Phong Vân tụ lực không đủ, có thể phá vỡ ma văn phòng ngự của đối phương hay không, vẫn còn chưa chắc.

Nghĩ đến đây, Tô Bằng cũng không nương tay, trực tiếp mặc niệm phát động kỹ năng Bí thuật bắt mỗi trong lòng, mục tiêu nhắm ngay Kim Cô

Thần Sử!

“Bí thuật bắt mối, phát động!

Theo sự chuyển động trong tâm niệm Tô Bằng, một ống dẫn vô hình dựng lên trên không trung, trong nháy mắt tinh lực toàn thân của Kim Cô Thần Sử kia giống như là nước bị hút lấy, chuyển vào người Tô Bằng.

Dưới chân Kim Cô Thần Sử kia lập tức lão đảo một cái, cho dù là hấn đã gia tăng bí thuật vẫn ngăn cản không nổi được Bí thuật bắt mối hút lấy tinh nguyên.

Có ích!

Tô Bằng thấy vậy, ánh mắt lập tức sáng ngời.

Nhưng mà trong nháy mắt, vẻ mặt của Tô Bằng lại trở nên rất khó coi.

Bởi vì Tô Bằng đột nhiên cảm giác được, ống dẫn của Bí thuật bắt mối thành lập giữa mình cùng với Kim Cô Thần Sử kia, dường như tinh nguyên hút được từ đối phương, hết sức âm u, tràn ngập ác ý cùng với cảm giác buồn nôn, nhưng không thể không nói lại có năng lượng hết sức cường đại, theo ống dẫn vô hình kia chảy vào mình.

Tô Bằng lập tức cảm giác được một trận chóng mặt cùng với sự ghê tởm, nhưng đồng thời hấn cảm giác được lực lượng và tốc độ của mình dường như trong nháy mắt đã tăng lên lên không ít.

Hấn dường như mơ hồ có thể thấy được, bên trong ống dẫn vô hình do Bí thuật bắt mối thành lập kia, có một sợi dây sương mù màu đen cũng bị bí thuật kéo lại đây, những sợi dây sương mù màu đen này khiến Tô Bằng có một loại cảm giác ẩm ướt âm u, nhưng không thể không nói, lại có thể kích thích tiềm lực của con người thật lớn.

Sức mạnh cùng với tốc độ của Tô Bằng nhất thời tăng vọt, nhưng theo đó là một sự bức bối trong lòng cùng với một loại xúc động khát máu.

Tô Bằng không khỏi bức bối một trận, dường như cực kỳ chán ghét mình lui về phía sau nữa, hấn đột nhiên đứng trên mặt đất, hai tay nắm ở Vô

Phong Kiếm, trong miệng gào thét.

“Đi chết đi!

Nói xong, hai tay nắm lấy Vô Phong Kiếm, không hề có một chút kỹ xảo nào liều mạng với Kim Cô Thần Sứ đang vung Nguyệt Nha Sảm đối diện kia đánh bừa một cái.

Kim Cô Thần Sứ bị Tô Bằng hấp thu Tinh Nguyên, thậm chí sương mù màu đen trên thân thể cũng bị hút đi một phần, bất tri bất giác sức mạnh lúc này đã giảm đi rất nhiều, thậm chí da thịt trên thân thể cũng gầy yếu một chút, lúc này tuy rằng ỷ vào binh khí dài nhưng so với Tô Bằng đột nhiên được kích thích tiềm lực, thì sức mạnh yếu đi một bậc, hấn và cả Nguyệt Nha Sảm mang theo bên người cũng bị đánh bay ra ngoài.

Hơn nữa một chiêu này của Tô Bằng cũng không phải là đơn giản chém thẳng vào, mà là ở trên Vô Phong Kiếm còn mang theo kiếm ý, mà còn có một phần lớn sương mù màu đen của Kim Cô Thần Sứ kia đã bị Bí thuật bắt mồi của Tô Bằng chuyển hóa đi, biến yếu không ít. Một kiếm công kích kiếm ý này, hư ảnh vượn ma màu đen từ trên người Kim Cô Thần Sứ bị đánh bay ra ngoài, sau đó trong nháy mắt giống như là đã bị tiêu tán.

Tô Bằng lúc này bỗng nhiên gầm rú một tiếng trầm thấp, hấn đột nhiên rút Vô Phong Kiếm về, chỉ là lúc vừa thu lại kiếm, Vô Phong Kiếm thế nhưng lại bộc phát một lực hấp dẫn không ngờ bay ngược lại về phía Kim Cô Thần Sứ.

“Đi chết đi!

Ngay lúc này, Tô Bằng không còn có giữ lại nữa, trên Vô Phong Kiếm một đóa kiếm khí hoa sen bộc phát, trong nháy mắt toàn bộ đánh vào ma văn hộ thân trên người Kim Cô Thần Sứ...

Chương 473: Ác nghiệp quán thân (1)

Lực lượng thần bí trên người bị kiếm ý kéo ra, thân thể hoàn toàn chính là lực lượng của thịt, ma văn cũng không bắt có hiệu quả, lúc này bị hoa sen

kiếm khí chính diện đả kích trên thân thể, lập tức giống như những nanh vuốt Chân Thần giáo kia, thân thể phát ra tiếng xương cốt vỡ vụn.

Hắn kêu to một tiếng, bị đánh bay ra ngoài, một chân cùng hai cánh tay trong tứ chi đều bị bẻ quặt theo góc quỷ dị, hẳn là bị kiếm khí cường đại đánh gãy xương.

Cứ như vậy, hắn bị đánh bay ra ngoài.

Chỉ là người này sau khi rơi trên mặt đất, lăn mấy vòng, không ngờ cố chống, xoay người đứng lên.

Chống đỡ hắn, cũng không phải lực lượng cơ thịt của hắn, mà là sau lưng hắn, vượn ma dạng sương mù kia một lần nữa ngưng tụ, mặc dù trở nên nhỏ yếu không ít, nhưng trên cơ bản vẫn duy trì đầy đủ hình thái, vượn ma sương mù này giống như quỷ ảnh tại nỗi sợ hãi trên người Kim Cô Thần Sử này.

Mà Kim Cô Thần Sử kia, đứt ba chi, lúc này vẫn như cũ giống như con rối, bị vượn ma sương mù kia dựng dậy.

Trong ánh mắt Tô Bằng lúc này có hơi đỏ, miệng hắn gầm rú một tiếng, phát tay chém một kiếm về phía Kim Cô Thần Sử thân thể đã tàn phá không chịu nổi, một kiếm này vẫn như cũ mang theo kiếm ý, chỉ nghe vượn ma sương mù ở sau lưng Kim Cô Thần Sử kêu thảm một tiếng, thoáng cái bị đánh tan, mà thân thể Kim Cô Thần Sử thoáng cái mềm nhũn, bị Tô Bằng xông lên một kiếm bêu đầu.

Nhưng mà vậy còn chưa chấm dứt, vượn ma sương mù bị kiếm ý gọt tán, chớp động vài cái trên không trung, mặc dù không ngưng tụ lần nữa, lại hóa thành từng luồng sương mù, dũng mãnh tràn vào trong thân thể Tô Bằng.

Trong lòng Tô Bằng lần nữa cảm giác một hồi cuồng bạo, hai mắt hắn phát ra ánh đỏ, nhìn về phía Thái Tuấn Hoa bên kia.

Thái Tuấn Hoa và Lương Úy cùng thần sử đầu bóng lưỡng kia vốn có công có thụ, đánh cứ người tới ta đi, coi như ngang hàng, chỉ là lúc này thần sử đầu bóng lưỡng thấy Tô Bằng đột nhiên nổi giận, liền giết Kim Cô Thần Sử

như vậy, lúc ấy tâm thần chấn động, tựa hồ không muốn ham chiến, thi triển mấy chiêu quyền pháp uy lực, bức lui hai người Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy, liền chạy vào trong rừng, giống như muốn đào thoát.

Tô Bằng nhìn, đột nhiên phát ra một tiếng kêu như dã thú, thi triển thân pháp Thần Hành Bách Biến, thân thể liền giống như một con báo săn trong rừng, phút chốc đã lên đến sau lưng thần sử đầu bóng lưỡng này.

Thần sử đầu bóng lưỡng nghe tiếng kêu kia, đột nhiên sợ đến vỡ mật, không có tâm tư ham chiến, thậm chí bỏ chạy, nhưng mà Tô Bằng đã đuổi tới sau lưng hắn không xa, đột nhiên thả người nhảy lên, giống như một con vượn linh hoạt, không ngờ thoáng cái nhào lên lưng thần sử đầu bóng lưỡng.

Chiều cao của thần sử đầu bóng lưỡng lúc này, chừng 1m9 gần 2m. Mà lúc Tô Bằng nhảy tới, hai chân gấp về phía sau, cho nên cả người đều treo ở trên đầu thần sử đầu bóng lưỡng, một tay dùng khuỷu tay ghì cổ thần sử đầu bóng lưỡng, khiến hắn không cách nào hô hấp.

Thần sử đầu bóng lưỡng lập tức sợ tới mức hồn phi phách tán. Hắn không ngừng vùng cánh tay, muốn túm Tô Bằng từ trên lưng xuống. Nhưng mà góc độ kia, cho dù hắn dùng sức ra sao, đều không thể lay chuyển Tô Bằng.

Mà Tô Bằng lúc này, hai mắt đỏ ngầu, hắn một tay ghì cổ thần sử đầu bóng lưỡng, tay còn lại, thì cầm Vô phong kiếm, mở rộng cánh tay, sau đó chĩa vào trong, dùng mũi kiếm của Vô phong kiếm, đâm về phía huyệt Thái Dương của thần sử đầu bóng lưỡng.

Lúc này Tô Bằng bị sương mù màu đen kích thích tiềm lực, cho dù là nội lực quán chú trên Vô phong kiếm, hay là lực lượng của bản thân, đều đạt đến trình độ phá vỡ ma vân không hoàn toàn trên người thần sử đầu bóng lưỡng, chỉ nghe phù một tiếng, Vô phong kiếm đâm vào huyệt Thái Dương bên phải thân sĩ đầu bóng lưỡng, sau đó xuyên ra từ bên trái huyệt Thái Dương.

Hai mắt thần sử đầu bóng lưỡng đột nhiên lòi ra giống như là cá vàng, sau đó lộ ra vẻ mặt không chịu tin, thân thể theo quán tính tiếp tục chạy hai bước, sau đó ầm ầm ngã xuống đất, bất động.

Khi hấn ngã xuống đất, Tô Bằng đã từ phía sau lưng của hấn nhảy xuống, cũng chẳng để ý Vô phong kiếm của mình, hai mắt Tô Bằng phát ra ánh đỏ, đứng ở nơi đó, tựa hồ không ngừng ngửi ngửi mùi huyết tinh gì đó.

Chỉ thấy ở trên thi thể thần sử đầu bóng lưỡng, một luồng sương mù đen mặc dù không như Kim Cô Thần Sử, nhưng vẫn như cũ có thể thấy được bằng mắt thường bay ra, chậm rãi phiêu dật tới người Tô Bằng, sát nhập vào trong cơ thể hấn.

Hai người Thái Tuấn Hoa cùng Lương Ủy ở phía sau nhìn, trong lòng không khỏi nảy lên điềm xấu, Thái Tuấn Hoa đi về phía trước hai bước, nói với Tô Bằng.

Tề huynh...

Tô Bằng nghe vậy, chậm rãi quay đầu lại, chỉ là trong ánh mắt hấn, không ngờ toàn bộ đều màu đỏ như máu.

Thái Tuấn Hoa nhìn ánh mắt Tô Bằng phảng phất dã thú, không khỏi trong lòng hoảng sợ, không nhìn được lui về sau một bước.

Chương 474: Ác nghiệp quán thân (2)

Mà Tô Bằng, miệng đột nhiên phát ra một tiếng tru, cũng không cần chiêu thức cùng vũ khí gì, từ không trung nhảy lên, đánh về phía Thái Tuấn Hoa.

Tề huynh tỉnh táo một chút!

Thái Tuấn Hoa thấy vậy, không cần hỏi cũng biết Tô Bằng có thể là bị cái gì đó mê hoặc tâm thần, không khỏi quát to một tiếng, hấn không muốn dùng binh khí trong tay đi chém Tô Bằng, trên người Tô Bằng mặc dù cũng có sương mù, nhưng không có ma vân, chỉ là phàm thần **, nếu lúc này kiếm mình chém tới, nói không chừng sẽ khiến hấn tàn tật.

Thái Tuấn Hoa vừa mới tránh Tô Bằng trong không trung, lúc đang nghĩ làm sao trợ giúp Tô Bằng, Tô Bằng chợt quát to một tiếng, ngã trên mặt đất, cuộn mình lại, phát ra tiếng gào thét giống dã thú rất thống khổ, nhưng không tiếp tục công kích Thái Tuấn Hoa.

Tề huynh! Tề huynh! Người làm sao vậy?

Thấy Tô Bằng như vậy, Thái Tuấn Hoa cũng sợ hết hồn, hấn đứng ở chỗ này, nhìn Tô Bằng trên mặt đất, không biết làm sao cho phải.

Hắn bị ác nghiệp nhập thân.

Vào chính lúc này, ở trong rừng đột nhiên có một thanh âm, ung dung vang lên.

Hai người Thái Tuấn Hoa cùng Lương Ủy nhìn vào trong rừng, chỉ thấy trong rừng, không biết khi nào thì đứng một bóng người áo trắng, chính là Thánh nữ ma giáo Lãnh Sương Nguyệt trước đó cùng mấy người Tô Bằng tách ra.

Lãnh Sương Nguyệt? Người có biết vậy là sao không?

Nghe được lời của Lãnh Sương Nguyệt, Thái Tuấn Hoa cảm giác đối phương tựa hồ biết cái gì, nói với Lãnh Sương Nguyệt.

Tất nhiên là biết, ta bây giờ đã xác nhận, những người đối địch với ta và người, chính là ghi lại trong sách cổ trong Thánh môn, những người kia là nhánh khác của kẻ đã từng cùng đứng đầu Thánh môn đời thứ nhất đồng thời học nghệ ở dưới trường chân ma, những sương mù kia, đều là ác nghiệp cực hạn hóa mất thường có thể thấy được, mà vị bằng hữu kia của người, không biết đạo học là pháp môn gì, tựa hồ có thể dời đi tình nguyện con người, chỉ là công pháp này quá mức bá đạo, chẳng những cả tình nguyện đối phương đều dời đi, mà ngay cả ác nghiệp dung nhập máu thịt của đối phương, cũng tóm lấy.

Mà với lý giải của ta đối với mấy người tu hành ác nghiệp này, ác nghiệp trên người bọn họ cũng không bỗng dưng tiêu tan, những ác nghiệp này đều rất ngưng tụ, tất nhiên tiêu tán cần thời gian rất lâu, nhưng nếu trong ** người chết đi ẩn chứa ác nghiệp, chung quanh còn người có ác nghiệp khác trong thân thể, những ác nghiệp này sẽ bộ phận dung nhập người còn sống hơn nữa có được ác nghiệp, vị bằng hữu kia của người sử dụng công pháp kỳ diệu ăn cắp tình nguyện đối phương, kết quả ngay cả ác nghiệp cũng ăn

cấp, mà liên tục giết hai người tu hành ác nghiệp, cho nên đã lây dính nhân quả.

Lãnh Sương Nguyệt nhìn Tô Bằng trên mặt đất, nói với Thái Tuấn Hoa.

Những việc này đều không trọng yếu... Bây giờ ta nên làm thế nào, mới có thể giúp được hắn?

Trong lòng Thái Tuấn Hoa sốt ruột, hỏi Lãnh Sương Nguyệt.

Ta và người ai cũng không giúp được hắn, dựa theo trong điển tịch ghi lại, ác nghiệp này sẽ kích thích mặt thú tính nguyên thủy của hắn, nhưng có thể tăng cường năng lực của hắn trên phạm vi lớn, nếu muốn khôi phục lý trí, chỉ có thể xem bản thân hắn tu luyện tâm tính như thế nào, hơn nữa ta xem hắn vừa rồi, tựa hồ còn có một pháp môn thần bí có thể khắc chế công pháp ác nghiệp của mấy người dị hoá, nếu hắn có thể sử dụng công pháp này, thì triển đối với chính mình, có lẽ có thể khôi phục thần trí trong thời gian ngắn.

Lãnh Sương Nguyệt nói, Thái Tuấn Hoa nghe xong, nhìn Tô Bằng trên mặt đất, lại phát hiện tiếng Tô Bằng gào thét, đã ngừng lại, hơn nữa cũng không còn thống khổ vận vẹo.

Tề huynh! Tề huynh người cảm giác thế nào?

Thái Tuấn Hoa nhìn, vội vàng tới phía trước, nâng Tô Bằng trên mặt đất dậy, hỏi hắn.

Thân thể Tô Bằng dần dần ngồi dậy khỏi mặt đất, tay của hắn đẩy Thái Tuấn Hoa, lão đảo tự đứng lên.

Thái Tuấn Hoa nhìn về phía Tô Bằng, phát hiện trong đôi mắt Tô Bằng vẫn còn chút ửng đỏ, nhưng tựa hồ quang mang lý trí, đã chiếm thượng phong.

Tạm thời không có gì đáng ngại...

Thanh âm Tô Bằng khàn khàn, nói với Thái Tuấn Hoa.

Vừa rồi Tô Bằng bị ác nghiệp nhập vào cơ thể, thoáng cái kích thích xúc động nguyên thủy của Tô Bằng, trong tâm tình Tô Bằng, trở nên khát máu thích giết chóc.

Chỉ là không bao lâu, lúc Tô Bằng giết chết thần sử đầu bóng lưỡng, ngược lại đánh về phía Thái Tuấn Hoa, lý trí Tô Bằng đột nhiên thanh tỉnh một chút, nhận ra người trước mắt là Thái Tuấn Hoa, mà Tô Bằng khôi phục một tia lý trí, lập tức lâm vào trong chiến trường tâm linh, cho nên mới ngã trên đất.

Ở trong chiến trường tâm linh của Tô Bằng, vượn ma ác nghiệp trong sương mù màu đen vốn nên ở sau lưng Kim Cô Thần Sử, không ngờ xuất hiện ở trong ý thức Tô Bằng, Tô Bằng cùng vượn ma kia, gian nan ác chiến ở trong ý thức.

Có điều cũng may Tô Bằng từng có kinh nghiệm tác chiến với tâm ma, hơn nữa nắm giữ phương pháp kiểm ý, ở trong ý thức, sau một hồi ác chiến, Tô Bằng tạm thời đánh tan vượn ma ác nghiệp, tinh thần cùng ý thức của mình mới một lần nữa trở về, khôi phục ý thức.

Chỉ là Tô Bằng cảm giác, vượn ma ác nghiệp kia, cũng không tiêu tán, mà là ngoan cố ở trong ý thức của mình, chỉ là tạm thời tiêu tán, không biết khi nào sẽ xuất hiện.

Nhưng ít nhất tạm thời, vượn ma này sẽ không tạo thành ảnh hưởng với Tô Bằng.

Tề huynh, ngươi không có việc gì là tốt rồi.

Thấy Tô Bằng khôi phục ý thức, Thái Tuấn Hoa thở phào một cái, nói với hắn.

Tô Bằng khẽ gật đầu, quay đầu lại, ánh mắt ngừng trên người Lãnh Sương Nguyệt ở trong rừng.

Lãnh tiểu thư, ngươi không phải là luôn đi theo chúng ta chứ? Thật ra ngoại trừ chuyện loan đao, chúng ta có thể nói nước giếng không phạm nước sông, không cần thiết dây dưa không rõ.

Tô Bằng nhìn Lãnh Sương Nguyệt, nói với nàng.

Tề tiên sinh nói đùa, Tề tiên sinh, Sương Nguyệt trước đó, chỉ là tức giận nhất thời mà thôi, chỉ là sau khi tỉnh táo lại, quan sát hành vi của Tề tiên sinh người, thật ra cũng không xung đột với Thánh môn ta, những người tu hành ác nghiệp này, thật ra xem như đại địch sinh tử của Thánh môn, mà Tề tiên sinh lại tựa hồ không có thiện cảm với bọn họ, nếu như vậy, không bằng ta và người hợp tác, vẫn đỡ hơn đối địch nhau.

Lãnh Sương Nguyệt nhìn thi thể hai thần sử trên mặt đất, nói với Tô Bằng.

Hợp tác?

Tô Bằng nghe xong lời của Lãnh Sương Nguyệt, hai mắt hơi nheo lại...

Chương 475: Người có thể hóa giải ác nghiệp (1)

Lãnh Sương Nguyệt một đường đi theo mình, chắc chắn không phải chứa hảo tâm gì, có lẽ không gì hơn là chờ cơ hội, sau đó đánh lén phe mình, hoặc là quan sát phe mình mục đích đến tột cùng là gì.

Chỉ là thám hiểm của ba người Tô Bằng đã hoàn thành, cho nên tuyệt không để ý sự theo dõi của Lãnh Sương Nguyệt, cũng chẳng bị nàng nhìn ra bí mật gì, mà nàng lúc này hiện thân, chứng tỏ vẫn coi trọng năng lực của mình, muốn cùng mình kết minh, phỏng chừng cũng là muốn dùng mình thử nông sâu của Chân Thần giáo.

Lãnh tiểu thư, cùng người kết minh, ta có chỗ tốt gì? Giống như người nói, giáo phái thần bí này nếu có sâu xa như vậy với Thánh môn các người, như vậy bọn họ sớm muộn sẽ tìm ra các người, sao ta không tọa sơn quan hổ đấu chứ?

Tô Bằng nhìn Lãnh Sương Nguyệt, lãnh đạm nói.

Tề tiên sinh, nếu trên người người nhiễm ác nghiệp, chẳng lẽ còn cho là mình có thể khoanh tay đứng nhìn?

Lãnh Sương Nguyệt nghe xong, cười ha hả, nói với Tô Bằng.

Ác nghiệp trên người người, liền giống như ngọn lửa hắc trong bóng tối, rơi vào trong mắt người có tâm, tùy thời đều có thể ám toán người... Hơn nữa, theo ta được biết, nếu không phải có những pháp môn đặc thù này để tu luyện ác nghiệp, trực tiếp sử dụng lực ác nghiệp, sẽ chỉ khiến người dần dần bị lạc tâm tính, cho dù người tạm thời có thể áp chế xuống, cũng giống vậy, trừ phi...

Trừ phi cái gì? Nghe người nói như vậy, tựa hồ người biết biện pháp có thể xử lý ác nghiệp này như thế nào?

Tô Bằng nghe xong, lông mày khẽ giật, hỏi Lãnh Sương Nguyệt.

Tất nhiên biết một ít, thật ra Sương Nguyệt cũng quen biết một số kỳ nhân dị sĩ trong giang hồ, biết mấy người có thể hóa giải ác nghiệp này, nếu Tề tiên sinh nguyện ý cùng Thánh môn ta kết minh, ta tất nhiên sẽ nói thật.

Lãnh Sương Nguyệt khẽ mỉm cười, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, nhíu mày, trong lòng suy tư.

Ác nghiệp này có chút khiến người ta ăn không ngon, ngủ không yên, cũng không ai biết ác nghiệp này khi nào thì sẽ bộc phát, mặc dù lúc bộc phát năng lực thân thể của Tô Bằng sẽ tăng lên rất nhiều, nhưng vậy có điểm giống tiêu hao tiềm lực, nhất định sẽ mang đến di chứng, hơn nữa lúc ác nghiệp phát tác lý trí của Tô Bằng sẽ bị áp chế, mặt bản năng hiện ra. Đây chẳng qua là ở trong trò chơi còn đỡ, nếu phát tác ở trong hiện thực, vậy thì hỏng bét.

Có điều vậy cũng không phải đồng ý đề nghị kết minh của Lãnh Sương Nguyệt, nếu thật sự không được, Tô Bằng liền sớm về Tử Hà sơn, xem sư phụ mình có biện pháp gì giúp trừ ác nghiệp này không.

Nếu kết minh, hai bên ta và người đều có quyền lực cùng nghĩa vụ gì?

Nghĩ thông suốt những điều này, Tô Bằng mở miệng hỏi Lãnh Sương Nguyệt, định trước nghe thử điều kiện của đối phương.

Tề tiên sinh yên tâm, ước định kết minh tuyệt đối sẽ không trối buộc Tề tiên sinh, nếu kết minh, như vậy nhắm vào mấy người của giáo phái thần bí kia, hai bên chúng ta có thể cộng hưởng tin tức với nhau. Thậm chí Tề tiên sinh có chuyện riêng gì, cũng có thể sử dụng mạng lưới tình báo của Thánh môn ta, mà chúng ta chỉ cần cầu Tề tiên sinh vào lúc chúng ta nhắm vào giáo phái thần bí này để ra tay, có thể cùng tham gia, đương nhiên, nếu lúc đó Tề tiên sinh có chuyện gì quán thân, cũng có thể cân nhắc có vào không.

Lãnh Sương Nguyệt nói với Tô Bằng điều kiện nàng đưa ra.

Nghe xong lời của nàng. Tô Bằng cảm thấy kinh ngạc, điều kiện đối phương đưa ra nào hà khắc, quả thực là hậu đãi cực kỳ.

Yêu cầu của đối phương chỉ có hai, một là cộng hưởng tư liệu của kẻ địch chung hai bên, một phương diện khác chính là lúc đối phương ra tay với Chân Thần giáo để Tô Bằng cũng đồng loạt ra tay.

Chỉ là điều kiện thứ hai, còn có điều kiện cứu vãn rất lớn, có thể để Tô Bằng tự quyết định, có đi hay không.

Mà quyền lợi Tô Bằng thu được, cũng rất hậu đãi, nhất là có thể sử dụng mạng lưới tình báo Ma Môn.

Mạng lưới tình báo Ma Môn, là số một số hai trong môn phái thiên hạ, Lãnh Sương Nguyệt thân là Thánh nữ Ma Môn, đồng ý Tô Bằng sử dụng mạng lưới tình báo Ma Môn, điều này với Tô Bằng mà nói là một trợ giúp lớn.

Huống chi, nếu kết minh thành công, Lãnh Sương Nguyệt còn có thể báo cho mình ai có thể xử lý ác nghiệp trên người mình.

Điều kiện này không khỏi quá hậu đãi một chút.

Có điều Tô Bằng lại cẩn thận suy nghĩ, liền minh bạch dụng ý của Lãnh Sương Nguyệt.

Mình đối với Lãnh Sương Nguyệt mà nói, coi như là một cao thủ thần bí, đối phương không quá rõ sự thừa của mình, nhưng mình đã có một thân võ

công kinh người, đối phương đối với mình cũng không phải không kiêng kị.

Nếu như mình đáp ứng điều kiện này, mặc dù mạng lưới tình báo của Ma Môn có thể cho mình sử dụng, nhưng tương đối, bí mật của mình cũng dễ mở rộng với Ma Môn.

Mình quan tâm cái gì, để ý cái gì, chú ý cái gì... Những tin tức này, cũng sẽ vào lúc bảo mạng lưới tình báo Ma Môn phục vụ cho mình, khiến Ma Môn biết.

Chương 476: Người có thể hóa giải ác nghiệp (2)

Đây giống như trong thế giới hiện thực, lúc sử dụng một số phương tiện phục vụ của công ty lớn, tin tức cá nhân không thể tránh khỏi bị đối phương thu hoạch.

Môn phái lớn như Ma Môn, mạng lưới tình báo nhiều, yêu cầu của mình nói nhiều thì không nhiều, nói ít cũng không ít, nhưng trái lại, Ma Môn có thể nắm giữ tin tức của mình.

Không thể không nói, đây là một mối ản, tâm tư của Lãnh Sương Nguyệt không thể bảo là không sâu.

Nhưng Tô Bằng suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn mở miệng, nói.

Được, ta đồng ý.

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, chính yếu nhất bây giờ, là vấn đề xử lý ác nghiệp trên người mình, về phần mạng lưới tình báo Ma Môn, mình có thể dùng cũng có thể không dùng, hấn cũng không tin, mình không dùng gì của đối phương, đối phương còn có thể tra ra cái gì của mình.

Tốt, một lời đã định, ta và người vỗ tay làm thẻ.

Lãnh Sương Nguyệt nghe xong, khẽ gật đầu, tiên tời, vượn ngọc thủ nói với Tô Bằng.

Tâm tư của nàng một mặt giống Tô Bằng suy đoán, là muốn tìm kiếm chi tiết cao thủ thần bí gần đây này, một phương diện khác, là Lãnh Sương

Nguyệt quan sát đến công phu tà môn của người Chân Thần giáo, trong Thánh môn tựa hồ không có cách gì khắc chế, mà vị cao thủ thần bí này, tựa hồ võ công khắc chế đối phương, nếu có hành động gì, ngược lại thật cần sự trợ lực của đối phương.

Tô Bằng cũng đã đi tới, hấn vỗ tay với Lãnh Sương Nguyệt, xem như đạt thành minh ước.

Lãnh tiểu thư, bây giờ hẳn có thể nói cho ta biết, ta có thể ở chỗ ai hoá giải ác nghiệp trên người ta chứ?

Sau khi vỗ tay làm thề với Lãnh Sương Nguyệt, Tô Bằng đứng ở trước mặt Lãnh Sương Nguyệt, hỏi nàng.

Ha ha, Tề tiên sinh đã cùng Thánh môn ta kết minh, ta tất nhiên sẽ nói cho người biết...

Lãnh Sương Nguyệt cười ha ha, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng hừ lạnh một tiếng. Đối phương nhiều ít có chút khái niệm trộm hoán, mình là kết minh ở mặt đối phó Chân Thần giáo, chứ không phải kết minh mọi mặt với Ma Môn, có điều lúc này, Tô Bằng cũng chẳng phản bác gì.

Trong thiên hạ, người có thể hóa giải ác nghiệp này, căn cứ Sương Nguyệt biết, sẽ không vượt qua ba... Mà hai người trong đó tung tích mờ ảo, cho dù là Thánh môn cũng không tìm ra tung tích của bọn hắn, nhưng còn thừa một người, Tề tiên sinh chắc chắn từng nghe nói về nàng, nói không chừng còn tương tự trong lòng.

Lãnh Sương Nguyệt nói với Tô Bằng, nói xong còn dùng một loại ánh mắt hơi có vẻ mập mờ nhìn thoáng qua Tô Bằng.

Người nói là ai?

Tô Bằng hơi hiếu kỳ, nghe Lãnh Sương Nguyệt nói như vậy, đối phương hẳn là người mình biết, nhưng trong đám người mình quen, cũng không có người có loại năng lực này mà.

Chính là danh kỹ đệ nhất thiên hạ, Linh Mị Nhi đó, Tề tiên sinh đừng nói là người chưa từng nghe qua tên của nàng nha.

Lãnh Sương Nguyệt cười ha ha, nói với Tô Bằng.

Danh kỹ đệ nhất thiên hạ, Linh Mị Nhi?

Tô Bằng nghe xong, quả thật có chút thất thần, hần suy nghĩ kỹ mấy người, thậm chí ngay cả Âu Dương Khánh phó tử Dịch Kha lúc đầu mình kết bạn đều đã nghĩ đến, nhưng căn bản lại không ngờ tới Linh Mị Nhi.

Danh kỹ đệ nhất thiên hạ này, Tô Bằng vẫn vào lúc tham gia huyết đấu Ngũ Thành Liên Minh nghe người ta nhắc tới, nghe nói chiêu bài của nàng trên giang hồ chính là Gặp mặt ngàn vàng, lên giường vạn lượng, muốn gặp Linh Mị Nhi một lần, cần ngàn lượng hoàng kim, muốn động phòng với nàng, vậy thì ít nhất phải vạn lượng hoàng kim, còn cần đối phương nhìn người thuận mắt.

Tô Bằng tuyệt đối không ngờ, người có thể hóa giải ác nghiệp của mình mà Lãnh Sương Nguyệt nói, lại là người này.

Ha ha... Tề tiên sinh người tựa hồ rất ngạc nhiên? Có điều Sương Nguyệt vẫn tặng Tề tiên sinh một câu, thế gian vạn vật, cũng không phải chỉ là bộ dạng mặt ngoài... Linh Mị Nhi mặt ngoài là danh kỹ đệ nhất thiên hạ, nhưng trên thực tế... Trên thực tế, ta cũng không biết lai lịch chính thức của nàng, chỉ là cảm giác lai lịch nàng cực kỳ thần bí, hơn nữa tài nghệ của nàng, cũng không chỉ là công phu trên giường.

Lãnh Sương Nguyệt nhìn bộ dạng sững sờ của Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, phục hồi tinh thần lại, vội ho một tiếng, nói.

Sao người lại biết nàng?

Người ta cũng rất tò mò đối với nàng nha, suy nghĩ sao có thể có nam nhân ngu xuẩn chịu tốn một vạn lượng hoàng kim như vậy, chỉ là vì... người ta cũng muốn học thủ nàng, vì vậy người ta liền tìm một cơ hội đi hỏi thăm thủ nàng, không ngờ, nàng còn là một cô gái kỳ lạ, ta cũng không thăm dò

rõ lai lịch của nàng, lại phát hiện rất hợp duyên, đã trở thành tỷ muội rất tốt...

Lãnh Sương Nguyệt mang theo một nụ cười kỳ quái, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, thấy biểu lộ của Lãnh Sương Nguyệt, rung mình một cái, theo như tính cách của Lãnh Sương Nguyệt, hẳn không phải..

Trong lúc nhất thời trong đầu Tô Bằng có thêm một số tình tiết bổ não, lắc đầu, đem những suy nghĩ loạn thất bát tao này vứt ra khỏi đầu, hít sâu một hơi, nói.

Người xác định Linh Mị Nhi có thể xử lý ác nghiệp trên người ta?

Xác định, thật ra ta nói trên đời này có ba người có thể giúp người xử lý ác nghiệp, hai người khác hoặc là vì một số hạn chế, không thể ra tay, hoặc là vì tính cách cá nhân, không muốn ra tay, đều có thể không cách nào giúp người xử lý ác nghiệp, chỉ có Linh Mị Nhi, nhất định có thể giúp người xử lý ác nghiệp trên người, thậm chí...

Nói tới chỗ này, Lãnh Sương Nguyệt nhìn thoáng qua Tô Bằng, nói.

Sương Nguyệt thấy võ công Tề tiên sinh thi triển vừa rồi, tựa hồ có sử dụng tâm niệm công kích? Căn cứ Sương Nguyệt biết, đó cũng cần tu hành tâm linh, nếu Tề tiên sinh đi gặp Linh Mị Nhi, chẳng những sẽ tẩy sạch ác nghiệp, hơn nữa ngay cả tu dưỡng tâm linh, cũng sẽ hoàn thiện một bước rất lớn đó.

Thực sự thần kỳ như vậy?

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, vốn đang định hỏi tiếp, chỉ là Tô Bằng đột nhiên khựng lại, không khí bây giờ, giống như là một nữ nhân đang xúi giục mình đi chơi đùa một nữ nhân khác, khiến người ta hơi xấu hổ, nhất là nữ nhân xúi giục kia còn là người xinh đẹp như thế.

Khụ khụ.

Tô Bằng ho khan một chút, nói với Lãnh Sương Nguyệt.

Đa tạ Lãnh cô nương nhắc nhở.

Không có gì, chuyện minh hữu phải làm mà thôi.

Lãnh Sương Nguyệt nói, nói xong nàng nghĩ nghĩ, từ trên người lấy ra thứ gì đó.

Tô Bằng xem xét, chỉ thấy nàng lấy ra, là một cây trâm bạc.

Đây là tín vật của ta trong Thánh môn, Tề tiên sinh có thể ở bất kỳ một thành thị nào liên lạc mọi người của Thánh môn, phương thức liên lạc là..

Lãnh Sương Nguyệt nhón mũi chân, khuôn mặt tuyệt mỹ rướn tới, ở bên tai Tô Bằng thì thầm một lúc, đem phương thức liên lạc báo cho Tô Bằng.

Tốt lắm, Tề tiên sinh xin cứ tự nhiên, vừa rồi ta mới nhìn thấy tiền bối của ta tựa hồ đi thượng du, ta đi tìm nàng, vì vậy cáo biệt.

Lãnh Sương Nguyệt nói, cuối cùng mỉm cười, sau đó thi triển thân pháp, biến mất ở chỗ này, để lại Tô Bằng cùng hai vợ chồng Thái Tuấn Hoa.

Chương 477: Không thể để cho hắn đi!

Lãnh Sương Nguyệt sau khi rời khỏi, Tô Bằng quay đầu lại, chỉ thấy Thái Tuấn Hoa vẽ mặt muốn cười lại cố gắng nhịn xuống, nhìn mình.

“Khụ khụ, Thái huynh, sắc mặt của ngươi sao lại quái dị như thế?”

Tô Bằng thấy vẽ mặt của Thái Tuấn Hoa, hỏi hắn.

“Chúc mừng Tề huynh, diễm phúc tề thiên, chẳng những có được ưu ái của Thánh nữ ma môn, hơn nữa cũng sắp đi tìm đệ nhất danh kỹ Linh Mị Nhi rồi, nghe nói Linh Mị Nhi kia là báu vật nhân gian, Tề huynh thật có diễm phúc hưởng thụ nha.”

Đôi mắt Thái Tuấn Hoa nheo lại, có chút giống như mắt mèo, nhìn Tô Bằng chớp tay nói.

Vừa nói xong, hần chợt ai da một tiếng, nhưng lại là Lương Úy bên cạnh hần, tức giận dùng lực bấu mạnh cánh tay Thái Tuấn Hoa một cái.

“Ta chúc mừng Tề huynh, người bấu ta mạnh thế làm gì hả?”

Thái Tuấn Hoa có chút bất mãn nói với Lương Úy.

“Hừ hừ, người có phải cũng muốn đi xem thử hay không? Ta cho người biết, Tề tiên sinh đi được, người đi không được, nếu người muốn đi, cẩn thận ta đoạn tuyệt quan hệ với người!”

Lương Úy hung dữ uy hiếp nói.

“Ha ha ha...”

Thái Tuấn Hoa nghe thế, bật cười ha ha mấy tiếng.

Tô Bằng nghe thế, không khỏi vô ngữ, vốn cho rằng Thái Tuấn Hoa là chính nhân quân tử, có điều người này ngượng ngùng thế kia, cũng là như vậy sao...

“Thái huynh yên tâm, sau khi ta đi về, sẽ viết báo cáo thể nghiệm tám trăm chữ cho người xem.”

Tô Bằng nhớ tới lúc trước ở trên mạng nhìn thấy một mục, nói với Thái Tuấn Hoa.

Thái Tuấn Hoa nghe thế, ngẩn người, cuối cùng bản thân cũng nhin không được bật cười, nói.

“Thôi đi, thôi đi...”

“Tề tiên sinh, hai người nằm trên đất này, trên người bọn chúng rất có thể có một vài đạo cụ kỳ lạ, chúng ta có nên tìm kiếm một chút thử không?”

Lương Úy trợn mắt nhìn Thái Tuấn Hoa, xoay đầu lại chuyển hướng đề tài, hỏi Tô Bằng.

“Tìm thử chút đi.”

Tô Bằng gật đầu, nói xong liền đến bên cạnh Thần Sử đầu bóng lưỡng kia, tìm tòi chiến lợi phẩm, Thái Tuấn Hoa cũng giúp hắn đi tìm tòi chiến lợi phẩm trên người Thần Sử đội kim cô.

Hai người lục lợi một hồi, trái lại không tìm được cái gì chỉ có trên người Thần Sử kim cô, lại tìm được một thứ gì đó giống như là một quyển sách.

Tô Bằng xem xét một chút, phát hiện đây cũng không phải là tà thuật bí tịch gì, mà giống như là kinh thư tựa như Thánh kinh hay kinh Coran... Bên trong đều là một vài từ ngữ cầu xin và một vài khẩu hiệu ám hiệu đã quy định cùng các câu thần chú của Chân Thần giáo, không có giá trị gì to tát.

Có điều Tô Bằng vẫn xem qua một lần, ghi nhớ lại toàn bộ ám hiệu ghi chép bên trong.

“Tê huynh, bây giờ không còn gì cản trở chúng ta, chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời khỏi nơi này thôi.”

Lương Ủy nhìn thi thể những người Chân Thần giáo trên mặt đất này, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, hắn đi qua, cùng Thái Tuấn Hoa nâng bè gỗ lên, theo dòng suối nhỏ đi xuống.

Ba người đi chưa được ba trăm mét, liền nhìn thấy dòng suối đột ngột rẽ ngoặt, chảy vào trong một sơn động.

Hai bên dòng suối, còn có nơi dành cho người đi lại, chỉ là đặc biệt trơn bóng, phủ đầy rêu xanh, người bình thường e rằng khó lòng đi được, chỉ là ba người Tô Bằng cũng không phải người thường, mặc dù nâng bè gỗ, cũng rất thuận lợi đi vào trong sơn động này.

Lúc này nước chảy trong sơn động, đã có thể đặt bè gỗ xuống, Thái Tuấn Hoa cùng Tô Bằng đem bè gỗ đặt ở trong suối, sau đó ba người lên bè gỗ, xuôi dòng đi xuống, không lâu đã đi vào trong dòng nước ngầm, chỉ là dòng nước này phương hướng trái ngược với lúc đến, chảy về phía bên ngoài.

Ba người không nói chuyện, ngồi trên bè gỗ, xuôi dòng theo mạch nước ngầm.

Một đường không có gì nguy hiểm, khoảng chừng ba giờ sau, bè gỗ đã đi đến mục đích.

Nơi đó là một thác nước ngầm to lớn, dòng nước của mạch nước ngầm này, đều đổ xuống vào trong vực sâu sâu không thấy đáy, khiến người khác không nhìn được suy đoán, dòng nước này có phải sẽ một mạch chảy thẳng vào trong dung nham trong lòng đất hay không.

Chung quanh vách núi dưới lòng đất này, là nham thạch từng vòng xoắn ốc, vừa vặn có thể cho người đi lên, từ nham thạch xoắn ốc này đi lên, chính là hang động lúc mấy người Tô Bằng lúc đến đây kia.

“Tề huynh, chúng ta ở nơi này có thể bỏ bè gỗ rồi, lần trước ta cùng Lương Úy tới chỗ này, không biết bên trên còn có dòng nước hay không, cho nên nâng bè gỗ lên đây, lần này chúng ta cũng không cần lắm, lần sau nếu còn muốn đến đây lần nữa, trực tiếp tạo thành bè gỗ mới là được rồi.”

Ba người ở mạch nước ngầm đến trước vách núi, để cho bè gỗ cập bờ, ở trên bờ, Thái Tuấn Hoa nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, có điều vẫn đặt bè gỗ từ trong dòng nước đến bên nham thạch để chuẩn bị bất cứ tình huống nào, bản thân thì cùng vợ chồng Thái Tuấn Hoa đi lên bên trên nham thạch.

Ba người đi lên khoảng chừng nửa tiếng đồng hồ, rốt cuộc leo lên đến trên vách đá, trở lại trong hang động lúc đến.

“Lần thám hiểm này, xem như thắng lợi trở về, chẳng những đạt được lợi ích thực tế, càng biết được một ít bí mật trong thế giới này, xem như một lần thám hiểm thành công.”

Đi đến trong hang động, bốn người Tô Bằng tinh thần đều thả lỏng hết sức, Tô Bằng nói với Thái Tuấn Hoa.

Thái Tuấn Hoa gật đầu, nói.

“Lần này phần lớn dựa vào Tề huynh, chúng ta đã trao đổi phương thức liên lạc lẫn nhau, Tề huynh về sau thường xuyên với chúng ta, nếu còn có địa phương như vậy, không ngại cùng nhau đi thăm dò thử.”

“Ha ha, ta rất muốn cùng với hai vị tiếp tục thám hiểm, có điều còn có chút chuyện khác, tạm thời không cách nào tiếp tục được.”

Tô Bằng nói, hắn đang muốn đem phương thức liên lạc mình thường xuyên sử dụng nói cho hai người biết, nhưng đột nhiên hắn nhướng mày, bởi vì hắn nhìn thấy, ở thác nước nơi cửa vào hang động, dường như có mấy ánh đuốc rực sáng, đang đi vào trong này.

“Là người nào?”

Nhìn thấy ánh sáng ngọn đuốc, Thái Tuấn Hoa cũng ngạc nhiên, hắn cho rằng bí cảnh này vô cùng bí mật, nhưng mà trước sau đã bị hai nhóm người Chân Thần giáo cùng ma môn tìm tới nơi này, không chỉ như thế, hiện tại xem ra, dường như lại có nhóm người thứ ba cũng sắp đi vào nơi này.

“Xem ra đối phương không nhiều người lắm, không cần lo lắng, chúng ta chính diện đối đầu, xem thử là ai.”

Tô Bằng nhìn một chút ánh đuốc trước mặt, tổng cộng không quá hai cây, đối phương có lẽ không có bao nhiêu người, Tô Bằng cực có lòng tin với võ công của mình, đối phương có chừng này người, có lẽ không làm gì được mình, vì vậy cũng không né tránh, trực tiếp chính diện đối đầu.

Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy cũng không sợ, ba người mỗi người tự rút binh khí của mình, đi thẳng về phía trước.

Mấy người Tô Bằng đi chưa được bao lâu, thì đối phương đã xuất hiện ngay trước mặt mình, người của đối phương, cũng đang chăm chăm nhìn bên này.

“A di đà phật! Không ngờ lại là nghiệp chương ma đạo người!”

Khi ánh sáng ngọn đuốc của đối phương chiếu rọi lên trên mặt của Tô Bằng, hắn lúc này cũng nhìn rõ người đối diện, không ngờ lại là năm cái

đầu bóng lưỡng hình tròn sáng lóa.

Chỉ thấy người cầm đầu kia, không ngờ chính là đệ tử nòng cốt Đại Không tự trong lúc truy đuổi mình ở Ngũ Thành Liên Minh đã từng giao thủ với mình, Thích Duy Tín, ở bên cạnh Thích Duy Tín, có bốn hòa thượng da đồng mặc tăng bào màu vàng đất, nhưng màu da trên người cực kỳ đặc biệt, đều có cùng một màu sắc giống như màu đồng.

“Là người...”

Tô Bằng nhìn Thích Duy Tín, trong lòng cũng rất kỳ quái, hòa thượng này tại sao lại xuất hiện ở nơi này.

“Duy Tín sư đệ, người biết người này sao?”

Bốn hòa thượng làn da đều mang một màu vàng óng giống như màu đồng, nhìn thấy Tô Bằng, hỏi Thích Duy Tín.

Thích Duy Tín gật đầu, nói.

“Người này chính là người trong ma đạo thao túng cương thi giết người mà ta đã từng nhắc đến, trên giang hồ lúc này gọi hắn là Huyết Thủ ma kiếm.”

“Huyết Thủ ma kiếm? Sát khí thật lớn, để ta xem thử, trên người hắn có bao nhiêu tội nghiệp rồi!”

Một hòa thượng trong đám hòa thượng da đồng kia, bước ra ngoài, hai tay tạo pháp ấn, sau đó bàn tay hai tay lướt qua trên đôi mắt mình, sau đó lại nhìn về phía Tô Bằng.

Vừa nhìn, hòa thượng da đồng kia không khỏi kinh hãi hô lên.

“Chư vị sư huynh! Người này tội ác tày trời! Tội nghiệp trên người hắn mất thường có thể thấy được, tuyệt đối không thể để cho hắn bỏ đi!”

Hòa thượng da đồng này, lớn tiếng nói với các sư huynh đệ của mình...

Chương 478: Tai bay vạ gió!

Hòa thượng da đồng kêu gọi đầu hàng kia, ở trong mấy sư huynh đệ Thích Duy Tín, tu hành Phật pháp có thành tựu, tu hành được thần thông Tuệ Nhân Thông, những hòa thượng da đồng khác, đều rất tin tưởng lời của người này.

Thần thông Tuệ Nhân Thông nói đến dường như rất lợi hại, nhưng trên thực tế trong tu hành Phật môn, xem như đây là một loại thần thông tương đối dễ dàng tu hành hơn mà thôi, người có tuệ căn bình thường đã có thể tu luyện được, thậm chí một vài cư sĩ chỉ là một lòng quy y hướng Phật, cũng có thể tu hành được thần thông này.

Nói là thần thông, thật ra phạm vi áp dụng không phải rộng lớn, chỉ là sau khi mở mang thần thông Tuệ Nhân Thông, có thể nhìn thấy linh quang tâm tính của một người, nếu như là người bình thường, trên người chỉ là nhân nhật bình thường, không có hào quang gì, người đọc sách thông minh có ánh sáng xanh, trên mình người tu Phật tu Đạo có ánh sáng tu hành, trên mình kẻ giết người có màu máu, ví dụ như thế chẳng hạn.

Hòa thượng da đồng kêu gọi đầu hàng này, đã sớm tu hành được thần thông Tuệ Nhân Thông, lúc này hẩn mở thần thông, nhìn về phía Tô Bằng, chỉ thấy xung quanh thân thể Tô Bằng là một vầng sương mù màu đen cực kỳ dày đặc, lại thêm ánh sáng có màu đỏ nhạt.

Ánh sáng màu đỏ nhạt coi như bình thường đi, Tô Bằng dù sao cũng là người trong giang hồ, trong giang hồ người người pha tạp, trên tay ai e rằng cũng đã có hai ba mạng người, có chút ánh sáng màu đỏ cũng xem như bình thường, Đại Không tự cũng không để ý đến những cái này.

Nhưng mà làn sương mù màu đen kia lại khác, nếu như ánh sáng sau lưng một người là màu đen, tức là nói người này cực kỳ hung ác, tội ác tày trời, cho dù là một đứa bé, dựa theo lý luận Phật môn, cũng có thể nói tiểu hải tử này kiếp trước có tội lỗi cực kỳ to lớn, tương lai kiếp này cũng sẽ trở thành nhân vật ma đầu tai họa một phương, nếu như bị đệ tử của Phật nhìn thấy, nhất định phải mang về trong chùa dạy dỗ, Khổ Tội đường của Đại Không tự, có rất nhiều loại nhân vật này.

Chỉ là bình thường người sau có ánh sáng tội nghiệt màu đen trên người, trong mấy chục vạn người cũng không nhìn thấy một người, nhưng màu

đen sau lưng Tô Bằng, đã không phải là ánh sáng nữa rồi, mà ngưng tụ thành một tầng sương mù. Cái này đại biểu so với ánh sáng tội nghiệt màu đen càng nghiêm trọng hơn một bậc, đã ở trong kiếp này cũng trong vòng luân hồi kiếp này, tạo ra ác nghiệp to lớn mới sẽ như thế, dựa theo quy tắc của Đại Không tự, nhìn thấy người như vậy, không trực tiếp giết chết, cũng phải mang về nhốt trong Đại Không tự.

Cho nên hòa thượng da đồng này, mở Tuệ Nhãn Thông nhìn thấy sương mù màu đen sau lưng Tô Bằng, mới sẽ ngạc nhiên như thế.

Nếu như Tô Bằng biết những điều này, chắc chắn sẽ quát to một tiếng nằm cũng trúng đạn. Trên tay hắn mặc dù có vài mạng người, nhưng phần lớn đều là muốn giết mình trước, trong giang hồ lưỡi đao liếm máu, cũng không thể trách Tô Bằng được, người chết cũng chỉ có thể nói một tiếng bản thân học nghệ chưa tinh, chưa thể nói oán hận gì.

Nhưng mà giờ phút này, Tô Bằng sử dụng bí thuật Bất Mối, trong lúc vô tình hấp thụ hơn một nửa ác nghiệp trên người Thần Sử đội kim cô kia, sau đó lại liên tục giết hai Thần Sử. Căn cứ quy luật vận chuyển ác nghiệp, tự động gia tăng trên người Tô Bằng đã vấy bẩn ác nghiệp, kết quả khiến Tô Bằng từ thần thông Tuệ Nhãn Thông xem ra, khiến người khác có một loại cảm giác “Người này tội ác tày trời, nếu bây giờ không bắt hắn hoặc giết chết, về sau chắc chắn sẽ gây hại thiên hạ”.

Nói tới thì, mâu thuẫn bản thân Tô Bằng cùng Thích Duy Tín chỉ là hiểu lầm, nhưng mà bây giờ, đúng là nằm cũng trúng đạn, trở thành mâu thuẫn cực kỳ sâu sắc với Đại Không tự.

“A di đà phật...”

Thích Duy Tín nghe thấy sư huynh của hắn nói như vậy, không khỏi chấp tai, niệm một tiếng Phật hiệu, trong ánh mắt mang theo đề phòng cùng tiếc hận thâm sâu, nói với Tô Bằng.

“Nghiệp chướng của ngươi, ta vốn tưởng rằng ngươi chỉ là mới bước chân vào giang hồ, cho dù làm ác cũng có hạn, nhưng bây giờ xem ra, trong quá trình ngươi tu hành, không biết tàn sát bao nhiêu người, nếu như không phải là tàn sát, căn bản không thể nào tạo thành ác nghiệp thực chất như vậy,

người làm nhiều chuyện như vậy, quả thực không bằng cảm thú, hôm nay mặc dù ta không thể đánh chết người lần nữa, cũng nhất định phải phế bỏ võ công của người, để người đời này không thể bước chân ra khỏi Đại Không tự nửa bước!”

Bọn người Thích Duy Tín vốn xuất hiện ở nơi này, cũng không phải đặc biệt vì Tô Bằng mà đến, mà là năm người này một đường đi về hướng tây bắc, vì truy tìm tin tức người kia, trước khi bọn họ ra khỏi Đại Không tự, một vị trưởng lão trí tuệ hơn người tu hành Phật pháp có thành tựu ở trong tự, cho bọn họ một viên Cẩm Duyên châu, dựa vào hạt châu này, bọn họ có thể ít nhiều cảm ứng được phương vị của người kia, chỉ là không phải rõ ràng như vậy mà thôi.

Bọn họ đầu tiên là từ Lâm Y một đường hướng tây bắc, cuối cùng đi đến một tiểu trấn bên ngoài rừng rậm nguyên thủy, sau khi nghe ngóng đôi chút, nghe nói trước sau có bốn nhóm người vào núi, dường như đang tìm kiếm cái gì đó, năm hòa thượng Đại Không tự này cảm giác dường như có chút vấn đề, bèn cũng đi vào trong núi.

Kết quả bọn họ vào núi không bao lâu, đã bị một nhóm người công kích, chỉ là năm hòa thượng này võ công đều tu hành hết sức cao cường, không bị thương tích gì đã không chế được đám người tấn công bọn họ, qua một phen dò hỏi, biết được đám người này thật ra là quân hậu viện của Chân Thần giáo, vào núi muộn hơn Tô Bằng một hai ngày, là vì đuổi theo người Chân Thần giáo, viện trợ cho bọn họ.

Bọn người Thích Duy Tín cũng không biết Chân Thần giáo gì, nhưng trực giác cảm giác nhóm người này dường như rất có vấn đề, lại thêm có chút miễn cảm tôn giáo, hẳn là một người tôn thờ một loại tôn giáo đều sẽ đặc biệt không chào đón người của tôn giáo khác, hơn nữa cũng cảm ứng được người kia hẳn là cũng vào trong núi, bèn dò hỏi ám hiệu giữa đám người Chân Thần giáo, tìm ở trong núi.

Năm hòa thượng này bởi vì võ công cao cường, cảm quan liên quan cũng nhạy cảm, trên đường đi đuổi theo các loại dấu vết, rất nhanh đuổi kịp tiến độ bọn người Tô Bằng, lúc bọn người Tô Bằng thám hiểm trong di tích Lão Bàn ở trong bí cảnh, bọn họ đã liên phát hiện ám ký một đám người Chân Thần giáo trước đó để lại, một đường truy tìm, chờ ba người Tô Bằng từ

trong bí cảnh đi ra, vừa vặn gặp phải bọn họ truy đuổi đến màn nước của động này, kết quả đón đầu gặp phải Tô Bằng.

Lúc này thấy trên người Tô Bằng quần quanh ác nghiệp, năm hòa thượng này bây giờ thay đổi mục tiêu, thề phải ở chỗ này giết chết Tô Bằng hoặc là phế bỏ võ công của Tô Bằng.

Những tiền căn hậu quả này, Tô Bằng cũng không hiểu hết, chỉ là nghe Thích Duy Tín kia mở miệng nghiệp chướng, ngậm miệng súc sinh, trong lòng một trận bức dọc, hắn nghe đối phương nói chuyện, hắn là có cách gì đó có thể nhìn thấy ác nghiệp trên người mình, bản thân nhưng mà cũng không có cách gì giải thích, ác nghiệp này cũng không phải do mình tạo ra.

Mà Thích Duy Tín, sớm có thành kiến với Tô Bằng, mặc dù là Tô Bằng giải thích, hắn sẽ không nghe cũng sẽ không tin, cho nên trận chiến này, e rằng không đánh không được.

“Tề huynh, cẩn thận một chút, ta thấy bộ dáng của bọn họ, dường như là người trong bát đại Kim Cương La Hán hộ pháp của Đại Không tự, nghe nói bọn họ tu hành công pháp thân thể cực kỳ lợi hại của Đại Không tự, cho dù bảo đao bảo kiếm cũng không thể mảy may đả thương những người này, hơn nữa bọn họ nhân số nhiều hơn chúng ta, e rằng khó đối phó.”

Sau lưng Tô Bằng, Thái Tuấn Hoa tiến lại gần một bước, thì thào vào bên tai Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, có điều trong lòng cũng sớm đã không kiên nhẫn, từ sau nhiễm ác nghiệp, ác nghiệp kia ngấm ngấm biến đổi ảnh hưởng đến Tô Bằng, luôn khiến Tô Bằng cảm giác có chút bức bối, trong lòng đã sớm khó chịu từ lâu rồi, sớm muốn nhanh chóng đánh một trận cho đã tay.

Lúc này nhìn thấy năm hòa thượng đối diện này cũng không thể nào từ bỏ ý đồ, Tô Bằng cũng không muốn giải thích, hắn trực tiếp rút Vô Phong kiếm ra, nói.

“Muốn phế bỏ võ công của ta? Vậy cũng phải xem thử các ngươi có bản lĩnh này hay không!”

Nói xong, Tô Bằng trong lòng mang theo oán khí hơi chút khó chịu, không hề nhiều lời, rút kiếm vọt về phía năm hòa thượng kia!

Chương 479: Tai bay vạ gió!

Năm hòa thượng này, đều là đệ tử hạch tâm của Đại Không Tự, nhất là bốn hòa thượng da đồng kia, trong Đại Không Tự nếu làm được vị trí Kim Cương La Hán hộ pháp, võ công càng sâu không lường được, phải biết rằng ở Đại Không Tự làm được vị trí này, không thể dễ hơn một quả vị trước Phật tổ.

Chỉ thấy bốn hòa thượng da đồng kia, vọt lên hai hai, chỉ là hai hòa thượng da đồng phía trước là phóng tới Tô Bằng, mà hai người phía sau, thì lại phóng về phía hai vợ chồng Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy.

Đây là vì hai người Thái Tuấn Hoa Lương Úy rất nghĩa khí, thấy Tô Bằng rút kiếm, hai người này cũng lấy vũ khí ra vọt về phía hòa thượng Đại Không Tự.

Mà Thích Duy Tín, cũng niệm một tiếng Phật hiệu, nhắm bên Tô Bằng.

Tô Bằng đưa tay thi triển Bán Thức kiếm pháp, muốn dùng Bán Thức kiếm pháp sau khi tấn cấp vậy khốn ba hòa thượng trước mặt mình.

Bán Thức kiếm pháp của Tô Bằng sau khi thăng cấp, chẳng những có lực trường kết dính, còn lực lượng có thể khống chế lực trường, có thể trói buộc, có thể bài xích, có thể hấp dẫn, một kiếm của Tô Bằng, liền thi triển ra một loại kiếm thế lực trường rất không ổn định, nếu như người thường đứng ở phạm vi này, chỉ thoáng cái, sẽ khiến đôi phương văng đầu chuyên hướng, không phân rõ Đông Tây Nam Bắc.

Chỉ có điều đối thủ Tô Bằng cũng không phải người thường, công phu hạ bản của ba hòa thượng này đều rất cao, ở trong kiếm thế của Tô Bằng, cảm giác được không đúng, ba hòa thượng lập tức chân đều như mọc rễ, đứng dưới mặt đất, chỉ thấy ba người thoáng lay động một chút, liền ổn định thân hình.

Có điều Tô Bằng cũng từ nơi này hạ công kích cảm giác được thực lực của đối phương, kiếm ý của Bán Thức kiếm pháp mình mặc dù không trói được Kim Cô Thần Sứ sau dị biến kia, nhưng đó là do người nọ bị ác nghiệp tăng phúc quá mức lợi hại. Mà ba hòa thượng trước mắt, vẫn nhiều ít chịu ảnh hưởng của kiếm thể của Bán Thức kiếm pháp.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tô Bằng không còn sợ hãi, phát tay một kiếm, liền chém tới một hòa thượng da đồng.

Vô phong kiếm chém tới hòa thượng da đồng, nhưng mà hòa thượng da đồng này lại sừng sững bất động, chỉ giờ chuông, trực tiếp nghênh đón Vô phong kiếm của Tô Bằng.

Keng!

Một tiếng kim loại vang vang lên, Tô Bằng cảm giác Vô phong kiếm bản thân giống như cắt ở trên khối kim loại bằng đồng nguyên chất, cứng nhắc chấn tay. Mà hòa thượng da đồng kia, lại mặt không biểu tình, sải bước vọt về phía Tô Bằng, một quyền liền đánh về phía ngực Tô Bằng.

Một quyền này không hề xinh đẹp, nhưng không thể nói là không có kỹ xảo, mà là hòa thượng da đồng này đã đem võ công tu hành đến cảnh giới đạo đại xảo bất công, một quyền đánh xuống, nhìn như bình thường, nhưng từ góc độ nào mà nói, đều là một quyền hoàn mỹ, cho dù đối phương có võ công cường thịnh hơn nữa, cũng cần tránh uy thế.

Tô Bằng lại không tránh né, mà mũi kiếm vừa chuyển, đâm về phía ngực hòa thượng da đồng, không ngờ giống như dùng thương đôi thương.

Keng!

Lại một tiếng kim loại vang lên, cánh tay Tô Bằng giương gần như hòa thượng này, chỉ là tiện nghi chiếm trong tay bảo kiếm của Tô Bằng, một kiếm này đâm tới ngực đối phương trước. Nhưng mà ngực đối phương, cứng rắn giống kim thạch, một kiếm này của Tô Bằng, sợ là còn không để lại chút ngân trắng nào trên ngực đối phương.

Mà một quyền của đối phương, đã nện tới ngực của Tô Bằng, nếu một quyền này đánh thực, ngực Tô Bằng sẽ bị nện lõm.

Tô Bằng không kinh hoảng, nội lực trên Vô phong kiếm vừa phun, một cỗ lực đạo đột nhiên xuất hiện, khiến Tô Bằng bay nửa bước về phía sau, tránh thoát một quyền đánh ngực của hòa thượng da đồng này.

Nhưng mà lập tức, bên cạnh hòa thượng da đồng dụng quyền này, sư huynh đệ của hắn, một Kim Cương hộ pháp khác lập tức đuổi kịp, một cú đá chân bên cạnh đá tới eo Tô Bằng.

Tô Bằng vùng kiếm ngăn cản ở bên cạnh mình, đồng thời dẫn động kiếm thể của Bán Thức kiếm pháp, động tác đối phương chậm hơn một hai nhịp, mà Tô Bằng thì dùng Vô phong kiếm chặn một cước này.

Chỉ là mặc dù ngăn lại, Tô Bằng cũng cảm giác một lực mạnh tổng mình ra, võ công của hòa thượng da đồng này giống sư huynh hắn, không có chút hoa xảo nào, nhưng lại không thể bắt bẻ, có thể nói hoàn mỹ, hơn nữa thể lực mạnh trầm, thể tới hung mãnh, nếu không phải Bán Thức kiếm pháp có thể ngăn cản một lát, rồi lại dùng Vô phong kiếm ngăn công kích, đổi thành bảo kiếm tầm thường, Tô Bằng phỏng chừng một cước này liền có thể trực tiếp khiến bảo kiếm đứt gãy.

Hai hòa thượng da đồng này tựa hồ tinh thông thuật hợp kích, Tô Bằng sau khi vừa mới phòng một cước này, hòa thượng dụng quyền phía trước lại lao đến, lại một quyền đánh tới, nắm giữ thời cơ cực kỳ xảo diệu chặt chẽ, không chừa lại cho Tô Bằng một khe hở phản kích nào.

Mà Thích Duy Tín, cũng từ bên cạnh lao đến, thỉnh thoảng ra tay đá kích một chút, quấy rầy Tô Bằng.

Chương 480: Hôm nay liền lĩnh giáo tuyệt học Phật môn của các ngươi (1)

Đối mặt ba hòa thượng này, hai sử dụng thuật hợp kích đánh chính diện, một quấy rầy bên cạnh, lập tức cho Tô Bằng áp lực rất lớn, mặc dù trong lúc nhất thời không sẽ bị thua, nhưng áp lực quả thật rất lớn.

Nhất là hai hòa thượng da đồng kia, võ công rất chặt chẽ, không có chút hoa xảo những dư nào, phối hợp vừa đúng, hơn nữa một thân công phu bá thể hoành liên, đao thương bất nhập, Tô Bằng đối mấy chiêu của bọn họ, chỉ cảm thấy công pháp bá thể của đối phương quả thực cùng ma vân hộ thể của Kim Cô Thần Sứ là một cấp bậc, trên cơ bản đao thương bất nhập, ngoại trừ công kích mí mắt đối phương đối phương còn có thể lấy tay ngăn đỡ chút, địa phương khác cho dù Tô Bằng đá vào hạ âm bọn họ, hai hòa thượng da đồng này đều không phòng ngự chút nào, cũng không biết có phải là từng luyện qua Thiết đương công không.

Cũng may mấy hòa thượng này đều là trong Đại Không Tự đi ra, Đại Không Tự cái khác tạm thời không bàn, chỉ từ trong võ công mà nói, đi chính là con đường đại khai đại hợp đường đường chính chính, không có chiêu thức âm độc gì, mà mấy hòa thượng cũng không đánh lén, chỉ động võ chính diện với Tô Bằng, cho nên Tô Bằng mặc dù ở thể hạ phong, nhưng vẫn còn có thể kiên trì.

Chỉ là Tô Bằng càng đánh, càng cảm giác cơn tức dâng lên, mấy hòa thượng này mặc dù võ công không tệ, nhưng mà vẫn kém mình một chút, mình một chọi một có thể thắng bất kỳ hòa thượng nào, hai người cộng lại cũng chỉ lực lượng ngang nhau, nhưng mà công phu bá thể của đối phương quá xấu, kiếm chiêu mình đánh lên không có tác dụng chút nào, mà chiêu thức đối phương đánh lên trên người mình thì không chết cũng tàn phế, như vậy cho dù là ai cũng sẽ cảm giác tức giận.

Hai hòa thượng da đồng kia, mặc dù võ công thuộc về con đường đường đường chính chính, nhưng cũng biết ưu thế phát huy hiệu quả lớn nhất, mỗi một lần ra chiêu, đều là dùng chiêu thức thương đối thương, chỉ là bọn họ tu hành công phu bá thể thật sự lợi hại, ngoại trừ hai mắt tính là nhược điểm, địa phương khác cho dù bị Vô phong kiếm chém đến cũng không bị thương, nhiều nhất bị nội lực trên kiếm phong chấn thân thể lão đảo đau đón một lát, dưới loại打法 tiến thủ này, rất nhanh chiếm được thượng phong.

Mà ngay khi Tô Bằng rất phiền muộn, chợt nghe phía sau Lương Úy hét to một tiếng, Tô Bằng tranh thủ thời gian nghiêng mắt nhìn thử, chỉ thấy Thái Tuấn Hoa đã không địch nổi hai hòa thượng khác, bị người ta điểm mạch ngã xuống đất, mà Lương Úy cũng đau khổ chèo chống, chỉ có điều đối

phương thấy nàng là nữ tử, không hạ sát thủ quá nặng, mà thân thể Lương Úy đối phương cũng không muốn chạm vào địa phương không nên chạm gì, mới có thể kiên trì đến bây giờ.

Tô Bằng thấy cảnh này, trong lòng trầm xuống, mình và vợ chồng Thái Tuấn Hoa ở chung không tệ, cũng không thể vào chính lúc này bỏ mặc hai người, hơn nữa hòa thượng Đại Không Tự rất bá đạo, nếu lưu hai người bọn họ ở tại chỗ này, đối phương bắt không được mình, bắt bọn họ đến Đại Không Tự muốn mình đi cứu người, mình có nên đi không?

Nghĩ tới đây, Tô Bằng thấy chuẩn một thời cơ, thoát ra chiến đoàn, tung người đến hướng Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy.

Nào có đơn giản như vậy!

Thấy Tô Bằng muốn tới viện thủ vợ chồng Thái Tuấn Hoa, hòa thượng da đồng bắt Thái Tuấn Hoa quát to một tiếng, tung người tới, chặn đường đi của Tô Bằng.

Bốn hòa thượng da đồng này, từ góc độ khinh công thân pháp mà nói, so với Thích Duy Tín yếu hơn một bậc, có điều đoán chừng là do bọn họ tu hành công pháp bá thể có thể nhiều ít ảnh hưởng tốc độ, nhưng đây chỉ là tương đối mà nói, luận tốc độ tuyệt đối, thật ra bọn họ cũng chẳng kém bao nhiêu.

Lúc hòa thượng da đồng này này đứng ở giữa Tô Bằng cùng Thái Tuấn Hoa, đem hai người ngăn trở, vung quyền đánh tới về phía Tô Bằng.

Tô Bằng biết nếu hai tay đối phương vung ra, phạm vi công kích rất lớn, không có cách nào đi vòng qua, chỉ có thể giờ kiếm liều mạng một cái với hòa thượng da đồng này.

Hòa thượng da đồng này nội lực rất cường đại, nhưng vẫn thua Tô Bằng một bậc, bị Vô phong kiếm điểm lui hai bước, có điều hạ bàn hấn cực kỳ vững vàng, lập tức lại đứng lại, xông về phía Tô Bằng.

Mà lúc này, Tô Bằng cũng mất đi thời cơ cứu viện tốt nhất, chỉ nghe Lương Úy phát ra một tiếng kêu đau đớn, cũng bị một hòa thượng da đồng khác

bắt, xụi lơ trên mặt đất.

Lúc này, bốn hòa thượng da đồng đều rảnh tay, chỉ thấy bốn người này từ bốn hướng Đông Nam Tây Bắc tới, đem Tô Bằng vây vào giữa.

Tô Bằng bị bốn người vây vào giữa, lập tức cảm giác áp lực nhân đôi, đôi phương mặc dù không ra tay, nhưng bốn hòa thượng da đồng cùng một chỗ, hiệu quả phát ra cũng không phải hai thêm hai là bốn, trên thực tế áp lực đột nhiên gia tăng gấp mấy lần.

A di đà phật, nếu ngươi bỏ chông cựa lúc này, tự phế võ công, phật ta từ bi, cho dù là ma đầu tuyệt thế, nếu thật tâm sám hối, phật ta cũng sẽ lưu một con đường hồi lỗi sửa sai, chỉ cần ngươi tự phế võ công, đi cùng chúng ta, cả đời quét rác niệm kinh ở Đại Không Tự, chúng ta có thể bảo đảm, sẽ không đả thương tính mệnh của ngươi.

Bốn hòa thượng da đồng, sau khi vây Tô Bằng vào giữa, một người dẫn đầu trong số đó, nói với Tô Bằng.

Phế đi võ công cùng các ngươi đi Đại Không Tự? Các ngươi nói lời vô vị gì vậy! Còn mấy hòa thượng các ngươi, không biết tu hành tà thuật gì, vừa nhìn đã nói trên người ta có tội ác, nào biết ẩn tình trong hồng trần, mắt thấy đều chưa hẳn là thật, cứ như vậy chăm chăm đối địch với ta, còn đả thương bằng hữu của ta, các ngươi quả thật tưởng rằng mình minh bạch chân tướng sao?

Tô Bằng nắm lấy Vô phong kiếm, nói với bốn hòa thượng da đồng vây quanh bản thân.

Nghiệp chướng! Chết đến nơi còn chưa tỉnh ngộ? Trên người ngươi đã ác nghiệp ngập trời, gần như mắt thường có thể thấy được, ta còn có thể nhìn lầm sao! Ngươi đã không thức thời, cũng đừng trách chúng ta ra tay ác độc, trừ ma hộ pháp!

Hòa thượng da đồng tu hành Tuệ nhãn thông kia, chợt quát một tiếng, nói với Tô Bằng.

Không nói đạo lý nữa sao? Vậy cũng tốt, để ta lĩnh giáo thử tuyệt học Phật môn là được!

Tô Bằng nghe xong, trong lòng cũng sinh ra cơn tức, nói với bốn hòa thượng.

Nghe xong lời của Tô Bằng, bốn hòa thượng da đồng cùng miệng hô Phật hiệu. A di đà phật!

Chỉ là Phật hiệu này tựa hồ cũng không phải chỉ thuận miệng cảm khái, mà là mang theo trận trận nội công chấn động, Tô Bằng chỉ cảm thấy, một loại nội lực kỳ dị cộng minh quanh quần quanh người mình...

Chương 481: Kết thù (1)

Sau khi bốn hoà thượng da đồng đồng thời xướng một tiếng Phật hiệu A di đà phật, Tô Bằng cũng cảm giác một cỗ nội lực kỳ dị cộng minh quanh quần ở bên cạnh mình.

Lúc này nội lực lay động, ban đầu chỉ là cảm giác khê chấn động, nhưng dần dần, chấn động này biến thành thanh âm mang tính thực chất.

A di đà phật A di đà phật A di đà phật A di đà phật...

Chung quanh bốn hoà thượng da đồng sau khi niệm qua Phật hiệu, đều ngậm chặt miệng, nhưng mà thanh âm A di đà phật này lại càng ngày càng vang lên, không ngừng quanh quần ở bên cạnh Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, không khỏi nhú mày, ngược lại không thấy thần kỳ quỷ dị, chỉ là thanh âm Phật hiệu A di đà phật không ngừng này, lại giống như là một loại công kích sóng âm, không ngừng nhiễu loạn vận hành nội lực của mình, khiến nội lực của mình không ngừng sinh ra cộng minh rất nhỏ, cảm giác giống như có điểm sắp vượt quá phạm vi khống chế của bản thân.

Có điều nội công tâm pháp của Tô Bằng, dù sao cũng là tâm pháp Dung Nham Kính Hồ, có năng lực đề cao năng lực phản ứng cùng tâm như mặt hồ, lúc này chỉ hơi gợn sóng, cũng không tạo thành chấn động quá lớn.

Nhưng thanh âm này, lại giống như giò trong xương, không ngừng vang lên ở bên tai, khiến người ta nghe rất phiền não.

Thuật nói bưng? Không cần giả thần giả quỷ!

Tô Bằng nghe Phật hiệu A di đà phật này trong lòng phiền muộn, mở miệng quát lớn.

Trong một tiếng này, xen lẫn nội lực, chính là công kích sóng âm để phá Phật hiệu của đối phương.

Chỉ là chung quanh bốn hoà thượng da đồng không chút ảnh hưởng, thanh âm Phật hiệu vẫn tiếp tục như cũ, mà bốn hoà thượng da đồng cũng bắt đầu động.

Bốn người từ bốn phương vị, biến ảo mấy vị trí, tựa hồ chỉ là cách mê hoặc ánh mắt người khác bình thường.

Nhưng Tô Bằng lúc nhìn bốn người, lại cảm giác hết sức nhạy cảm, lập tức phát giác, đối phương cũng không phải nhiều loạn ánh mắt mình vô nghĩa, vào lúc bốn người hoán vị, Tô Bằng cảm giác, một tấm lưới lớn nội lực vô hình, đang bao phủ ở trên người mình.

Lưới lớn nội lực này, liền giống như là kiếm thể của Bán Thức kiếm pháp Tô Bằng, mặc dù vô hình, nhưng có chất, nếu Bán Thức kiếm pháp của Tô Bằng là nội lực đầy tính trối dĩnh, thì lúc này công pháp mà bốn hoà thượng da đồng thi triển ra, liền giống như một tượng Phật đồng khổng lồ, giống như đặt ở trên tâm thần của Tô Bằng, cảm giác áp lực không ngừng áp bách Tô Bằng càng lúc càng lớn.

Chẳng những là áp lực mặt tâm thần, ngay cả trên thân thể, Tô Bằng cũng cảm giác nặng hơn vừa rồi vài phần.

Trận pháp hợp kích!

Tô Bằng đột nhiên tỉnh ngộ, bốn hoà thượng da đồng này, hẳn là sử dụng một loại trận pháp hợp kích, mới làm cho mình có loại cảm giác này.

Trận pháp có thể mang đến công năng rất đặc thù, tỷ như tam tài trận pháp Tô Bằng học ở Hắc Thủy quân quận Giang Ninh lúc đầu, liền có thể đề cao năng lực công kích. Mà lúc này trận pháp mà bốn hoà thượng da đồng thi triển, rõ ràng là một loại trận pháp cao cấp hơn.

Tô Bằng nào sẽ ngồi chờ chết? Hắn hét lớn một tiếng, xách Vô phong kiếm liền nhắm một hướng công kích tới.

Hoà thượng da đồng hướng Tô Bằng công kích, chỉ phụ trách phòng ngự, chặn Vô phong kiếm Tô Bằng đâm về mặt hắn. Nhưng mà Tô Bằng vừa mới ra tay, ba hoà thượng da đồng sau lưng, cũng đồng thời động, hoặc quyền đánh hoặc chân đá, liền nhắm hướng Tô Bằng.

Tô Bằng không thể không phòng, xoay tay lại thi triển Bán Thức kiếm pháp chặn công kích mấy người, nhưng mà hoà thượng da đồng vừa phòng ngự, lúc này lại công kích lên, đánh về phía Tô Bằng.

Cứ như vậy, Tô Bằng cho dù công kích hoà thượng da đồng nào, hoà thượng da đồng đó liền chuyển phòng ngự, sau đó ba hoà thượng khác phía sau không bị công kích sẽ ra tay công kích.

Bốn hoà thượng da đồng, dường như không nóng nảy nhất thời nửa khắc trời chập Tô Bằng, chỉ hao tổn thể lực Tô Bằng, giằng co với Tô Bằng.

Mà Thích Duy Tín kia, tựa hồ có tin tưởng rất mạnh đối với bốn vị sư huynh của mình, chỉ đứng ở trước mặt Thái Tuấn Hoa cùng Lương Úy, trông coi hai người này, nhìn bốn vị sư huynh sử dụng trận pháp vây khốn Tô Bằng, bản thân lại không ra tay.

Tô Bằng bị bốn hoà thượng da đồng này bao vây, càng ngày càng cảm giác buồn bực, bốn hoà thượng da đồng này, vốn công phu bá thể đã lợi hại, cộng thêm cho dù mình công kích ai, người kia liền toàn chức phòng ngự, sau đó ba người đằng sau công kích, mình đánh cũng đánh không nổi, mà Phật hiệu trong lúc vô hình kia, thanh âm càng lúc càng lớn, ồ đến độ Tô Bằng cảm giác đầu đau não胀.

Hắn không biết, thuật hợp kích này, chính là một môn tuyệt học của Đại Không Tự, tên là Phật âm Kim Cương Hàng Ma trận, trận này có thể lớn có

thể nhỏ, thông qua một loại tần suất đặc biệt, đem câu Phật hiệu A di đà Phật này biến thành một loại nội lực cộng minh, có thể cho người vây khốn trong trận chịu hai áp lực ở mặt thực chất cùng mặt tinh thần, theo thời gian kéo dài, Phật hiệu này sẽ càng lúc càng lớn, áp lực cho người trong trận cũng sẽ càng lúc càng lớn, thậm chí đến cuối cùng, cho dù người chung quanh không ra tay, áp lực kia cũng có thể khiến người bị nhốt tự động sụp đổ.

Bây giờ bốn hoà thượng da đồng thi triển ra, vẫn là tiểu trận, trong Đại Không Tự, có đại trận do hàng ngàn hòa thượng tạo ra, đại trận kia một khi thi triển ra, mới chân chính khiến người ta tuyệt vọng, cũng là một pháp bảo hộ tự của Đại Không Tự, qua nhiều năm như vậy, cho dù quan quân hay là môn phái khác, vẫn chưa ai dám đến Đại Không Tự gây chuyện.

Có điều mặc dù là tiểu trận, Tô Bằng ở trong đó, cũng không phải là dễ chịu.

Hắn đã tinh tường mục đích của bốn hoà thượng da đồng này, có thể là muốn bắt giữ mình, mới sử dụng loại trận pháp này.

Trận pháp này chẳng những rất kiên cố, còn có thể vây khốn mình, lúc này Tô Bằng cảm giác, cho dù mình toàn lực thi triển thân pháp, cũng chưa chắc có thể từ trong trận pháp hợp kích của bốn người này thoát khốn.

Chương 482: Kết thù (2)

Suy nghĩ này vừa nảy ra, trong lòng Tô Bằng bỗng dựng sinh ra một cỗ tức giận, chẳng lẽ mình quả thật sẽ bị vây chết ở chỗ này, bị người ta phế bỏ vô công?

Đang lúc Tô Bằng sinh ra suy nghĩ này, đột nhiên bên tai hắn vang lên một tiếng Đinh.

Tất sát của Bán Thức kiếm pháp đã tụ lực xong.

Ánh mắt Tô Bằng sáng lên, hắn không keo kiệt, lúc này thi triển kiếm thế, bốn hoà thượng da đồng chung quanh, đều cảm giác một cỗ lực hút, hút bốn

người bọn họ vào chính giữa, không tự chủ được đều bước nửa bước vào chính giữa.

Tô Bằng lúc này, mũi kiếm phóng ra một đóa hoa sen kiếm khí khổng lồ.

Bốn hoà thượng da đồng này, ba người bị đóa hoa sen kiếm khí này lan đến gần, bị kiếm khí đánh lên trên người.

Lập tức, ba hoà thượng da đồng này bị hất bay ngược ra ngoài, bay ra hơn năm sáu thước.

Mà hoà thượng da đồng phía sau, cũng bị Tô Bằng liên tục mấy kiếm, bức lui vài bước.

Tựa hồ thoáng cái, Tô Bằng đã nghịch chuyển tình thế.

Nhưng mà, trên thực tế...

Ba hoà thượng da đồng bị hoa sen kiếm khí đập bay kia, sau khi kiếm khí trúng thân, đều dùng hai tay cùng cánh tay che mặt, thật ra bị thương không nặng.

Bọn họ công phu bá thể lợi hại, hoa sen kiếm khí tạo thành sát thương cực lớn đối với người bình thường, chỉ là khiến bọn họ hết sức đau đớn, nhưng không thương gân động cốt, tối đa bằng trình độ máu bầm trên cánh tay người thường thôi.

Mà trận pháp Phật âm Kim Cương Hàng Ma của bốn người, cũng không bị phá, Phật hiệu chung quanh vẫn tiếp tục. Còn bốn hoà thượng da đồng, vẫn giữ phương vị vây kín, không bị loạn.

Cho dù Tô Bằng bây giờ muốn vứt bỏ vợ chồng Thái Tuấn Hoa rời đi, bốn hoà thượng da đồng này cũng có thể lập tức vây kín, đem Tô Bằng lần nữa vây vào giữa.

Tựa hồ Tô Bằng, hôm nay đã lâm vào tình thế nghiêm trọng nhất gặp phải từ khi xuống núi, nếu không có hậu chiêu, hôm nay tất bị mấy hòa thượng này phế bỏ võ công.

Nhưng mà trái lại trên mặt Tô Bằng, lại lộ ra một nụ cười lạnh.

Mục đích của Tất sát mà hắn vừa thi triển, cũng không phải để sát thương bốn hoà thượng da đồng này.

Chỉ thấy tay phải hắn nắm lấy Vô phong kiếm, mà ở trong tay trái, không biết khi nào, đã xuất hiện một hộp kim loại đen giống hình chữ nhật.

Mấy hoà thượng các người, ta cho các người một lần cơ hội cuối cùng, bây giờ lui xuống, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, nếu không đừng trách ta ra tay ác độc...

Tô Bằng cầm hộp màu đen trong tay, nói với bốn hoà thượng da đồng bốn phía.

Chỉ là bốn hoà thượng da đồng này đều chấp tay hành lễ, giống như không nghe Tô Bằng nói, trận pháp bọn họ thi triển không được mở miệng nói chuyện. Mở miệng nói chuyện rất dễ khiến nội lực cộng minh gián đoạn, quyết tâm bắt giết Tô Bằng của bọn họ hết sức kiên quyết, tuyệt đối không để cho Tô Bằng nhân cơ hội.

Trong lòng Thích Duy Tín đang xem cuộc chiến bên cạnh cũng có chút kinh thường, hắn thấy cái hộp kim loại trong tay Tô Bằng, có lẽ không ngoài thuốc nổ hoặc là ám khí, chỉ là công phu bá thể của mấy vị sư huynh mình, chút thuốc nổ ấy căn bản vô dụng, trừ phi là dùng thuốc nổ cả to axe để nổ, mà ám khí khác? Đừng nói giỡn, nếu ám khí tầm thường liền có thể phá vỡ công pháp bá thể này, công pháp này còn gọi tuyệt học Phật môn làm gì!

Lo lắng duy nhất, chính là Tô Bằng này bằng khoảng cách gần làm nổ hoả dược, nhưng nhìn Tô Bằng, cũng không giống người quyết tuyệt, tất không thể nào ngọc đá cùng vỡ, lúc này chỉ là phô trương thanh thế mà thôi.

Bốn hoà thượng da đồng kia, trên đại thể cũng là cùng một suy nghĩ với Thích Duy Tín, cho nên không ai xem lời của Tô Bằng ra gì, bốn hoà thượng da đồng, sải bước tới, muốn tiếp tục vây công Tô Bằng.

Tô Bằng thấy vậy, hừ lạnh một tiếng, dứt khoát quyết đề xuống cơ quan trong tay mình về phía một hoà thượng da đồng.

Một thanh âm bé không thể nghe, phảng phất như muỗi kêu vang lên, sau đó chỉ nghe một tiếng kêu đau đớn, hoà thượng da đồng mà cơ quan Tô Bằng nhắm vào liền không hề báo hiệu mà ngã xuống.

Sư huynh!

Thấy hoà thượng da đồng này không hề báo hiệu ngã xuống, Thích Duy Tín giật mình trong lòng, quát to một tiếng.

Ba hoà thượng da đồng khác, cũng khựng người lại, lập tức, thanh âm A di đà phật như tượng Phật nặng nề đè lên trái tim cùng tinh thần Tô Bằng, im bật.

Tô Bằng thi triển thân pháp, lướt qua bên cạnh hoà thượng da đồng ngã xuống kia, sau đó quay đầu lại, cơ quan cầm trong tay, nhắm ngay ba hoà thượng da đồng đằng sau.

Tất nhiên ba hoà thượng da đồng, hai vọt ra, chắn trước người hoà thượng da đồng ngã xuống đất, một người khác ngồi chồm hồm trên mặt đất, xem xét thương thế hoà thượng da đồng ngã xuống đất.

Sư huynh! Thích Trí sư huynh không biết trúng ám khí ác độc gì, bụng của hắn có rất nhiều điểm xuất huyết!

Hoà thượng da đồng ngồi chồm hồm trên mặt đất, nói với hai hoà thượng da đồng phía trước.

Hai hoà thượng da đồng phía trước, sau khi nghe đây về bị phần, nhìn về phía Tô Bằng, một trong số đó không nhận được phần nộ, hét lớn một tiếng, lại vọt về phía Tô Bằng.

Tô Bằng không chút do dự, lại đề xuống cơ quan, lập tức một thanh âm như muỗi kêu vang lên, hoà thượng da đồng ở trước mặt hắn, lại không hề dấu hiệu mà ngã trên đất.

Thích Không sư đệ! ! !

Hòa thượng da đồng còn đứng, không khởi quát to một tiếng, bước nhanh tới, ngồi xổm ở trước mặt hòa thượng này.

Mà lúc này, Thích Duy Tín cũng lao đến, nhìn cơ quan còn cầm trong tay Tô Bằng, trong mắt đều là phần nộ không ức chế nổi, có điều dù sao Thích Duy Tín ở trên giang hồ đã lâu, hiểu được đạo lý hảo hán không chịu thiệt thòi trước mặt, miệng quát lên.

Mau dẫn hai vị sư huynh bị thương rời khỏi đây!

Nói xong, thân thể hần hướng về phía Tô Bằng, muốn dùng thân thể huyết nhục, ngăn trở công kích của cơ quan trong tay Tô Bằng...

Giờ khắc này, ánh mắt Tô Bằng nhìn Thích Duy Tín, hiểu rất rõ, mình và Đại Không Tự, sợ là đã tạo một mối thù không giải được...

Chương 483: Buông tha hay đuổi theo

Hai hòa thượng da đồng sau lưng Thích Duy, biết lúc này là giây phút quan trọng, cũng không cần Thích Duy Tín nói, ôm hai sư huynh đệ bị thương, liền hướng ra bên ngoài huyết động mà chạy đi.

Trong tay Tô Bằng cầm lấy cơ quan này, đang lâm vào do dự.

Tô Bằng nhìn hai hòa thượng da đồng ôm sư huynh đệ chạy ra phía ngoài kia, nhìn lại Thích Duy Tín trước mặt mình. Trong nháy mắt, trong đôi mắt Tô Bằng để lộ ra hung quang, suy nghĩ mình có nên trực tiếp lòng dạ độc ác một chút hay không, liệu mạng dùng hết toàn bộ Ngưu Mao Kim Châm trong tay để đánh phế một hòa thượng da đồng, sau đó đuổi theo giết chết, rồi đem Thích Duy Tín cùng với một hòa thượng da đồng còn lại kia cũng giết chết ở chỗ này, sau đó rắc Hóa Thi phần một cái, xong hết mọi chuyện.

Nhưng mà ở một phương diện khác, Tô Bằng vẫn còn do dự một chút. Thích Duy Tín đứng ở trước mặt mình, vẻ mặt bi phẫn, khiến Tô Bằng trong nháy mắt cảm giác mình giống như là nhân vật phản diện, khiến Tô Bằng không muốn động thủ cho lắm.

Hơn nữa còn thêm một việc lo lắng khác, chính là lo lắng về thực tế, võ công của Thích Duy Tín cùng với hai hòa thượng da đồng vừa mới chạy đi kia không tệ, mình đuổi theo cũng chưa chắc có thể giết chết toàn bộ đối phương. Nếu có một người chạy thoát trở lại báo tin cho Đại Không Tự, bản thân mình cùng với Đại Không Tự có thể bị kết thù hận mãi không giải được.

Dù sao vừa rồi lúc sử dụng Ngưu Mao Kim Châm, Tô Bằng không có trực tiếp bắn vào chỗ hiểm trái tim, mà là bắn vào phía bụng, lực xuyên qua của Ngưu Mao Kim Châm rất mạnh, đoán chừng đại đa số kim châm đều sẽ bị bắn xuyên qua cơ thể, sẽ không lưu lại ở trong thân thể bao lâu, cũng không cần lấy mạng hai hòa thượng da đồng bị trúng chiêu kia.

Chỉ cần không chết người, như vậy mình và Đại Không Tự còn có thể cứu vãn, nếu mình đã muốn nhẫn tâm hạ sát thủ, như vậy nhất định phải diệt khẩu toàn bộ. Nếu là như vậy, một khi đối phương không có bị diệt khẩu hết, Đại Không Tự tất nhiên sẽ dồn toàn bộ lực lượng để đuổi giết mình. Mình mặc dù có khả năng thay đổi mặt, nhưng cũng không thể mãi luôn trốn tránh đối phương như vậy được, mình lộ diện trên giang hồ, liền bị đuổi giết đến tận cùng. Dù sao người ta được xưng là môn phái chính đạo đứng đầu chốn giang hồ, lực lượng của mình so sánh với thế lực của một môn phái, vẫn là quá yếu.

Lúc ý nghĩ còn đang xoay chuyển. Hai hòa thượng da đồng kia đã lưng cõng sư huynh đệ của bọn hắn rời khỏi huyết động. Tô Bằng nhìn thấy như thế, còn Thích Duy Tín đã đi đến vị trí phía trước, thi triển thân pháp nhanh chóng xô dịch đến bên cạnh hai người vợ chồng Thái Tuấn Hoa cùng với Lương Úy. Tô Bằng khẽ thở dài một tiếng, buông tha cho ý định đuổi giết.

“Vẫn là lòng ta không đủ độc ác. Nếu không lợi dụng tình cảm giữa sư huynh đệ bọn họ, chưa hẳn đã không thể giết chết toàn bộ.

Trong lòng Tô Bằng tổng kết, khe khẽ lắc đầu.

Mình làm việc, vẫn không được quyết tuyệt độc ác, chuyện như vậy nếu như rơi vào trong tay hai thúc thúc của mình, bọn họ nhất định là sẽ đem chuyện này làm đến tận gốc. Chỉ trong khoảnh khắc trong lòng Tô Bằng do dự, đã bỏ qua thời cơ tốt nhất, lúc này Thích Duy Tín đã đứng ở phía sau

hai vợ chồng Thái Tuấn Hoa, ý tứ đã rất rõ ràng. Chính là dùng vợ chồng Thái Tuấn Hoa ngăn chặn Tô Bằng. Nếu Tô Bằng đuổi theo giết chết hai sư huynh đồng môn kia, hẳn sẽ hạ thủ đánh chết vợ chồng Thái Tuấn Hoa.

Hành động này, cũng chỉ có Thích Duy Tín đã từng lăn lộn trên giang hồ mới có thể làm được, nếu đổi lại là mấy người sư huynh của hắn, cho dù rơi vào loại hiểm cảnh này cũng không nghĩ ra cách dùng bạn của Tô Bằng để uy hiếp. Đây chính là sự khác biệt giữa thí luyện ở trong hồng trần với thanh tu trong cửa Phật.

Chẳng qua là Thích Duy Tín đứng giữa hai loại lựa chọn một là kiên trì lý lẽ không đả thương người vô tội của Phật môn, hai là dùng sự uy hiếp hèn hạ để đảm bảo sự an toàn cho sư huynh, hắn sẽ lựa chọn cái sau. Tóm lại đối với đệ tử Đại Không Tự muốn tu hành Phật pháp mà nói, loại tâm tính biến hóa này đến tột cùng là tốt hay là xấu, cũng không quá dễ dàng phân biệt được.

Tô Bằng thấy đã mất đi cơ hội đuổi giết tốt nhất, cũng thu tâm tư này lại, không hề nghĩ tới giết người diệt khẩu nữa.

Thích Duy Tín này, Tô Bằng cũng định bỏ qua, mặc dù mình sử dụng Bí thuật bắt mỗi cùng với Ngưu Mao Kim Châm, nhất định có thể giết được người này, có điều mình đã thả cho hai hòa thượng da đồng kia rời đi, lúc này có giết Thích Duy Tín cũng không cần thiết nữa.

Nếu đã như vậy, còn không bằng làm người tốt đến cùng, nghĩ đến đây, Tô Bằng nhìn thoáng qua Thích Duy Tín, nói.

“Ta vốn không muốn đả thương người, nhưng là mấy người hòa thượng các ngươi năm lần bảy lượt đến gây sự, làm cho ta không thể không ra tay, ta bắt đắc dĩ mới sử dụng cơ quan làm bị thương mấy sư huynh của ngươi. Có điều hôm nay đến đây thôi, tâm tư của ta cũng đã phai nhạt, thôi, ngươi thả hai vị bằng hữu của ta ra, ta sẽ để cho ngươi rời khỏi đây, sẽ không đuổi theo giết các ngươi đâu.

Thích Duy Tín nghe xong, trên mặt lộ ra biểu tình bi phẫn, nói.

“Người để mọi người bị thương bị giết rồi mới nói ra những lời này? Ta đương nhiên sẽ không tin tưởng người, ta sẽ ở lại chỗ này, nếu người lại đây, hoặc là truy sát mấy vị sư huynh của ta, ta liều mạng bỏ đi đạo nghĩa Phật pháp mà ta tu hành, sẽ giết hai người bằng hữu của người trước. Nếu như người muốn giết ta thì cứ giết ta đi, nếu người không giết ta, ta cũng sẽ tự phê vô công, xem như là sự tạ tội vì đã giết người vô tội của ta.

“Hừ, người thật sự cho rằng thế giới này đều xoay quanh Đại Không Tự của người sao?

Tô Bằng nghe xong, hừ lạnh một tiếng, nói.

“Ta không có ý định đuổi theo giết chết sư huynh của người, người cũng không đáng dùng cái chết để đe dọa thề hẹn gì, lại càng không cần phải dùng bằng hữu của ta để uy hiếp ta. Bằng hữu của ta nếu như có một người bị thương, ta liền cầm lấy ám khí kia giết đến Đại Không Tự của các người, diệt sạch người của Đại Không Tự các người!

Những lời này của Tô Bằng, chỉ là để uy hiếp, Ngưu Mao Kim Châm của hắn cho dù lợi hại đến đâu cũng chỉ có thể sử dụng ba lượt, bây giờ sức mạnh của cơ quan này chỉ có thể bắn thêm một lần nữa thôi. Tàn sát hết Đại Không Tự chẳng qua là nói khoác một tí, trên thực tế Đại Không Tự cho dù dùng tám kiêu lớn mời Tô Bằng đi, hắn cũng sẽ không đến đó liếc mắt nhìn một cái nữa là.

Có điều Thích Duy Tín không biết điều này, thấy được sự đáng sợ của cơ quan trong tay Tô Bằng kia, lúc này cho dù nói với Thích Duy Tín thứ này có thể bắn vô số lần, hắn cũng sẽ tin tưởng. Thích Duy Tín mấy lần muốn nói, tuy nhiên cũng cảm giác không có lời nào để nói, cuối cùng dứt khoát im lặng, khoanh chân ngồi dưới đất, một tay chống giữa lưng của Thái Tuấn Hoa, ngồi bất động ở chỗ đó.

Tô Bằng thấy bộ dạng của Thích Duy Tín, xem ra là đã quyết tâm sẽ không động, trong lòng cũng có phần bất đắc dĩ, liền cũng ngồi xuống, giằng co cùng với Thích Duy Tín.

Hai người cứ ngồi như vậy, có chừng hơn một canh giờ, bên ngoài sắc trời cũng đã bắt đầu thấy ánh sáng, lúc này Thích Duy Tín mới giật giật cơ thể.

Hắn cảm giác dựa theo tốc độ của sư huynh mình, mặc dù hai sư huynh mỗi người mang theo một người cũng đã đi hơn một canh giờ rồi, khoảng cách cũng đã không sai biệt lắm. Dù sao bên ngoài là rừng rậm nguyên thủy, đối phương mặc dù truy tìm cũng không dễ dàng đuổi theo được.

Mà còn trong lòng hắn cũng lo lắng về hai sư huynh bị thương, thấy bộ dạng của Tô Bằng quả thật không giống như là muốn đuổi giết theo, mới mở miệng niệm một tiếng a di đà phật, đứng lên đi tới một bên.

“Thế nào, đã nghĩ thông suốt rồi sao?”

Tô Bằng ngồi dưới đất mở mắt ra, nói với Thích Duy Tín.

“A di đà phật, ta đã thấy được sinh tử của mình, ta uy hiếp hai người bọn họ, đã không còn là hành vi mà Phật môn chính thống nên làm, ta vốn định tự sát để tạ ơn Phật tổ, chẳng qua là đệ tử của Phật không thể tự sát vậy nên người cứ tới đi. Người muốn dùng võ công giết ta, hay là dùng cơ quan của người thì xin cứ tự nhiên.

Thích Duy Tín nói, nói xong hắn giống như đã buông bỏ mọi thứ, đứng lên nhắm mắt lại, đứng ở nơi đó một bộ dạng mặc người chém giết.

Tô Bằng nhìn thoáng qua hắn, không có để ý đến hắn, thậm chí hòa thượng này học Phật học đến điên rồi, cũng không còn để ý đến hắn nữa.

Tô Bằng thi triển nội lực, xoa bóp Thái Tuấn Hoa một phen mới khơi thông lại mạch lạc đã bị bế của hắn.

Thái Tuấn Hoa đứng dậy, đầu tiên là trừng Thích Duy Tín một cái, sau đó vội vàng nói tiếng cảm ơn với Tô Bằng, sau đó liền đi khơi thông kinh mạch cho vợ của mình.

“Hòa thượng kia, còn chưa cắt sao, ở lại đây làm cái gì?”

Tô Bằng nhìn thoáng qua Thích Duy Tín, nói với hắn.

Thích Duy Tín mở mắt, thấy Tô Bằng dường như không có ý định giết mình, hắn nhìn Tô Bằng một cái thật sâu, sau đó không nói một lời đã lao ra khỏi động...

Chương 484: Trở về Lâm Y (1)

Đội cho Thích Duy Tín biến mất khỏi tầm mắt Tô Bằng, Thái Tuấn Hoa cũng đã xoa bóp khai thông mạch lạc bị phong tỏa trên người Lương Úy.

Thời gian Lương Úy ngồi dưới đất quá lâu, chân có chút tê dại, được Thái Tuấn Hoa diu, hai người đi về phía Tô Bằng.

“Tề tiên sinh, lần này đa tạ người, nếu không có người, hai người chúng ta có thể sẽ bị những tên hòa thượng đó bắt đi hoặc gây nguy hiểm rồi, còn hại người lãng phí cơ quan trân quý.

Lương Úy đi tới, nói với Tô Bằng, dùng góc độ hai người bọn họ ngã xuống, là có thể thấy được một màn Tô Bằng sử dụng Ngưu Mao Kim Chân bắn ngã hòa thượng da đồng.

Nói gì vậy, nếu không phải do ta, các người cũng sẽ không gặp phải tai bay vạ gió lần này.

Tô Bằng khề lắc đầu, nói với Lương Úy.

“Bất kể như thế nào đi nữa, Tề huynh vẫn là người rất có nghĩa khí, không có vứt bỏ hai người chúng ta lại để tự mình rời đi, mà nguyên nhân những hòa thượng này tìm tới người, hình như là bởi vì người đã giết chết hai thân sử của Chân Thần Giáo này. Cho nên ác nghiệp dính ở trên người này, nếu nói về truy cứu căn nguyên, vẫn là vợ chồng chúng ta làm liên lụy đến người.

Thái Tuấn Hoa nghe xong, cũng nói với Tô Bằng.

Tô Bằng khoát khoát tay, ý bảo Thái Tuấn Hoa không cần phải nói thêm gì nữa, sau đó nói.

“Không cần phải nói như vậy, nếu cứ tiếp tục nói như vậy cũng nói không rõ người nào thiếu nợ người nào, thân thể hai vị không có đáng ngại gì chứ?

Hai người Thái Tuấn Hoa cùng với Lương Úy đều lắc đầu, bọn họ chẳng qua chỉ là thời gian ngồi quá lâu, lại thêm mạch lạc bị phong tỏa, cho nên

có chút bủn rủn tê dại, có điều những hòa thượng của Đại Không Tự đó ra tay rất có chừng mực, không có làm bị thương hai người.

Tô Bằng nhìn phía bên ngoài huyết động một chút, nói.

“Chúng ta cũng đi thôi, bên ngoài trời đã sáng, chúng ta đi khỏi cái huyết động này với màn nước. Đến rừng rậm nguyên thủy, nhìn xem thử nên gấp rút lên đường hay là logout.

“Chúng ta vẫn còn chịu đựng được. Trước hết cứ tiếp tục lên đường đi, đến trưa hoặc xế chiều rồi hẳn logout, tiết kiệm thời gian một ngày.

Thái Tuấn Hoa nói với Tô Bằng, Tô Bằng đồng ý với ý kiến của Thái Tuấn Hoa, ba người liền đi ra phía ngoài.

Lúc ba người đi qua đầm nước sâu kia, cũng không có quên ngày hôm qua lúc tới đây, từ trong đầm nước kia đột nhiên bắn ra một người nói dốt, nên cũng cẩn thận gấp đôi. Có điều lúc này trong đầm nước này lại rất bình tĩnh, cũng không thấy được có quái vật gì từ bên trong đi ra ngoài, ba người Tô Bằng đi qua coi như an toàn.

Đi ra khỏi phạm vi của đầm nước, ba người thi triển khinh công, đi theo đường cũ để trở về, đường để trở về ba người đều nhận ra được, không cần phải tìm kiếm. Ngược lại lúc này đi đường cũng nhanh hơn rất nhiều, chỉ là trên đường đi Tô Bằng không có phát hiện ra tung tích của mấy hòa thượng Đại Không Tự kia, xem ra mấy hòa thượng kia hẳn là sợ mình đuổi giết nên không có đi theo con đường này.

Ba người Tô Bằng lại chạy một hồi lâu, cuối cùng đã tới một hai giờ chiều, Lương Úy có chút mệt mỏi. Ba người liền tìm một địa điểm bí mật để logout, ước định lần này nghỉ ngơi nhiều một chút, đến buổi sáng ngày kế thì đăng nhập đi ra khỏi cánh rừng rậm này.

Tô Bằng ở địa điểm kia liền logout.

Tô Bằng trong hiện thực đã thật lâu không có ăn uống gì, sau khi logout, bảo khách sạn đưa tới toa ăn cùng với thức ăn. Tô Bằng ăn một chút, thật ra kể từ khi chơi trò chơi này. Tô Bằng ăn cơm đã không thể nào có quy luật

được, có điều vẫn còn khá tốt, nội lực cao mình cũng có hiệu quả săn sóc thân thể, dạ dày của Tô Bằng cũng chẳng xảy ra bệnh xấu gì, coi như tương đối khỏe mạnh.

Sau khi ăn cơm xong, Tô Bằng nhận được điện thoại do Hoắc Lâm gọi tới, hỏi thăm chuyện hấn mua chỗ ở. Tô Bằng ngày ấy sau khi trò chuyện với Thái Tuấn Hoa, đã phát hiện hành vi của mình có hơi bất công, lúc này tình ngộ cũng không quá để ý những chuyện hưởng thụ trong hiện thực này nữa, chỉ bảo Hoắc Lâm tìm một chỗ an toàn thuận tiện, hơn nữa cũng đủ lớn là được rồi, sau đó liền cúp điện thoại.

Sau đó Tô Bằng đi tắm rửa sạch sẽ rồi lên giường nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, lúc trong trò chơi ngày mới vừa sáng, Tô Bằng login, phát hiện Thái Tuấn Hoa cùng với Lương Ủy đã so với mình tới sớm hơn một chút, có điều cũng chỉ sớm ba đến năm phút đồng hồ, sau khi login mọi người cũng không có nói nhiều, tiếp tục lên đường.

Tới lúc bầu trời tối đen, đại khái đã bảy tám giờ đêm, ba người Tô Bằng bởi vì đã quen cửa quen ngõ, đi đường cũng nhanh hơn rất nhiều, đã chạy đến cái trấn nhỏ trước khi tiến vào rừng rậm nguyên thủy kia.

Ba người Tô Bằng trực tiếp tìm đến khách điểm lúc trước khi tiến vào rừng rậm đã mua thức ăn kia, vừa vặn khách điểm này còn có phòng trống, ba người liền ở chỗ này ngủ một đêm.

Ngựa của ba người, vẫn gửi lại ở chỗ này, đợi đến khi ngày mai trời vừa sáng là có thể cưỡi ngựa quay trở về.

Chương 485: Trở về Lâm Y (2)

Buổi tối lúc ăn cơm, Tô Bằng hỏi Thái Tuấn Hoa một chút, hỏi hấn có định đi Lâm Y hay không, Thái Tuấn Hoa lắc đầu, nói là hấn cùng với phu nhân của mình, mỗi lần thám hiểm xong đều sẽ đi đến một chỗ có cảnh đẹp, coi như là đi du lịch thả lỏng tâm tình, ít nhất phải nghỉ ngơi ba tháng trở lên mới có thể tiếp tục mạo hiểm.

Lần này nơi Thái Tuấn Hoa và Lương Úy muốn đi du lịch thả lỏng tâm tình là Tây Vực. Nơi này cách Tây Vực, so với Lâm Y cũng chỉ có hai phần ba khoảng cách, cho dù là đi đường thông thả thì mười ngày đến mười lăm ngày là đã có thể đến được Tây Vực.

Tô Bằng nghe xong, chợt nhớ tới một người, chính là Âu Dương Khánh mà mình gặp phải trên thuyền từ Tử Hà Sơn trở về quận Giang Ninh.

Vị đạo khách tóc đỏ kia, trong lòng Tô Bằng vẫn rất có thiện cảm, hắn và Phó Tử Dịch coi như là bằng hữu tiếp xúc sớm nhất ở trong giang hồ của mình. Tô Bằng còn nhớ rõ chuyện Âu Dương Khánh gài bẫy Hoắc thiếu hiệp của phái Hằng Sơn, bây giờ nghĩ lại phát hiện đã cách xa nhau thật lâu, mình cũng ít nhiều có chút nhớ nhung những người bạn này.

Lúc Âu Dương Khánh chia tay với mình, cũng nói là hắn muốn đi Tây Vực tu hành, nghe nói nơi đó có không ít người có đạo pháp cực kỳ lợi hại. Âu Dương Khánh định đi đến đó tu hành một phen, cùng với những cao thủ kia luận bàn một chút.

Có lẽ Âu Dương Khánh đi Tây Vực cũng đã được mấy tháng rồi, với tính cách nóng nảy bốc lửa của Âu Dương Khánh, ở chỗ Tây Vực kia không phải là cùng người so đao bị giết, thì chính là giết mấy người cao thủ nổi danh ở nơi đó. Tóm lại không có khả năng không có tiếng tăm gì.

Nếu Thái Tuấn Hoa cùng với Lương Úy định đi Tây Vực, Tô Bằng suy nghĩ một lát, kính nhờ hai người kia tiện thể đưa giùm một phong thư. Nếu ở Tây Vực gặp được một người dùng đao tóc đỏ gọi là Âu Dương Khánh, thì giao cho người nọ.

Thái Tuấn Hoa cùng với Lương Úy tất nhiên là đáp ứng, dù sao chuyện này không phí bao nhiêu sức lực, tìm không thấy người thì mang thư về lại là được. Tô Bằng thấy hai người đáp ứng, liền bảo chủ quán mang giấy bút ra, viết cho Âu Dương Khánh một phong thư, đem chuyện mà mình trải qua sau khi chia tay với hắn. Thôi khô xong thì bỏ vào trong phong thư, đưa cho Thái Tuấn Hoa.

Sau khi viết thư xong, Tô Bằng có một loại cảm giác chân chính sinh hoạt tại cổ đại, có lẽ người của thế giới cổ đại ở thực tế không có điện thoại

không có internet, ngay cả dịch trạm cũng phải một thời gian. Bình thường nếu muốn liên lạc, cũng chỉ có thể kính nhờ người quen truyền thư tín giùm cũng nên.

Sau khi đem thư đưa cho Thái Tuấn Hoa, Tô Bằng lại đem địa chỉ nhà mà mình mua ở trong thành Lâm Y kia nói cho Thái Tuấn Hoa. Bảo với Thái Tuấn Hoa nếu như có chuyện gì có thể gửi thư đến đó, hoặc là điện thoại liên hệ cũng được. Đến Lâm Y cũng có thể đi đến đó tìm mình, sau khi Thái Tuấn Hoa cùng với Lương Úy ghi nhớ lại, thời gian cũng đã chín giờ tối, ba người liền ở trong khách phòng logout.

Sáng ngày thứ hai, sau khi ba người login, Thái Tuấn Hoa cùng với Lương Úy chuẩn bị cáo biệt.

Hai người Thái Tuấn Hoa cùng với Lương Úy, sau khi rời khỏi bìa rừng rậm nguyên thủy thì đi về hướng tây, Tô Bằng thì lại trở về Lâm Y hướng Đông Nam, hai vợ chồng kia cáo biệt với Tô Bằng, ước định về sau nhất định phải liên lạc với nhau. Sau đó Tô Bằng cùng với hai người chia nhau ra, đường ai nấy đi.

Tô Bằng cưỡi ngựa đi về phía Lâm Y, có điều đoạn đường này cũng không vội vã giống như là lúc tới, chỉ chậm rãi đi đường. Dọc theo đường đi gặp phải quán ăn đặc sắc thì còn dừng lại một hồi, do đó tổng cộng mất hết bảy tám ngày mới quay trở về Lâm Y.

Sau khi Tô Bằng cưỡi ngựa tiến vào Lâm Y thành, không khỏi cảm khái Lâm Y quả nhiên không hổ là thành thị châu quận, trước kia mình lấy ánh mắt của đô thị lớn thời hiện đại mà nhìn Lâm Y thành nên không cảm thấy cái gì, chỉ thấy trình độ náo nhiệt đại khái giống như là thành thị tuyến hai tuyến ba trong hiện thực mà thôi, nhưng sau khi mình từ rừng rậm nguyên thủy Tây Bắc trở về, dọc theo đường đi trải qua không ít những thành thị khác, lúc này mới phát hiện Lâm Y thành rất là phồn hoa, thành thị bình thường không có lưu lượng người nhiều như chỗ này.

Sau khi tiến vào trong thành, Tô Bằng đi đến hành y đường trước. Tính thời gian, Tôn Nhất Hao cũng đã đi đến chỗ ở bí mật của Từ Hàng Tĩnh Trai đã hơn nửa tháng, cũng không biết có tin tức của hắn hay không, nghe ý nói gần nói xa của tiểu tử kia, cảm giác môn phái của bọn họ cùng với Từ Hàng

Tĩnh Trai có dây dưa không rõ ràng lắm, dường như có chút hương khói tình duyên, chắc không phải là bị những ni cô đó dây dưa chứ?

Tô Bằng đi vào hành y đường, Từ chương quỹ của hành y đường biết gương mặt đã dịch dung hiện tại của Tô Bằng, dẫn Tô Bằng vào tiểu lâu phía sau, sau đó giữ chặt Tô Bằng, nói.

“Tiên sinh không nên rời khỏi, Thiếu chủ của chúng ta hai ngày trước mới trở về, sau khi trở về đã cho người truyền lời nói, muốn tiên sinh sau khi trở về ngàn vạn lần không cần phải đi loạn. Bây giờ trong thành Lâm Y có kẻ thù của ngươi, bảo ngươi sau khi trở về thì ở lại đây chờ hấn, chớ để đụng vào kẻ thù của ngươi ở trong thành Lâm Y.

Tô Bằng nghe xong, hơi chút suy tư, suy nghĩ kẻ thù của mình trong lời của Tôn Nhất Hao là ai.

Tôn Nhất Hao đúng là đi đến căn cứ của Từ Hàng Tĩnh Trai, kết quả không ngoài hai việc, một là hấn thành công cứu ra người hấn phải cứu, hai là thất bại bị người của Từ Hàng Tĩnh Trai phát hiện. Tô Bằng tương đối có khuynh hướng về cái thứ hai, bởi vì Từ Hàng Tĩnh Trai là một môn phái nổi danh như vậy, chỗ ở của họ có thể tùy tiện cho người đi vào tìm người rồi thành công cứu người ra sao?

Nghĩ tới điều này, Tô Bằng có thể khẳng định người ở trong thành Lâm Y kia, có thể là Phạm Thanh Âm đã từng bị mình đánh bại.

Suy tư rõ ràng những thứ này xong, Tô Bằng khẽ gật đầu, nói.

“Bảo Thiếu chủ nhà ngươi mau chóng đến gặp ta đi... Đúng rồi, người ta từng gửi thư, có đến Lâm Y không?

Người Tô Bằng nói, chính là Tạ An ở quận Giang Ninh kia, mình gửi thư bảo người này đến Lâm Y, tính thời gian cũng không còn nhiều lắm.

“Đến rồi, đến từ hai ngày trước, hấn thấy được thư tiên sinh để lại cho hấn, hai ngày này theo Tô Xán đã lấy được kim phiếu, đang kiếm thương hội, bây giờ đang ở trong nhà mà tiên sinh đã mua.

Từ lão bá nói với Tô Bằng.

“Vậy thì tốt quá, phiền lão bá có thể phái người báo cho hần nói hần tới đây gặp ta một chút được không?”

Chương 486: Tin tức của quận Giang Ninh (1)

Từ bá nghe thế, nhẹ gật đầu, hần vốn chính là người Tôn Nhất Hạo căn dặn phụ trách những việc vặt vãnh của Tô Bằng, cũng không có gì bất mãn.

Tính chất công việc của Từ bá, giống như là nhân viên việc vặt hậu cần, nói như vậy người giải quyết những chuyện này khả năng kiên nhẫn và thái độ đều rất tốt, không đến mức bởi vì phân phó hai câu thì sẽ âm ỉ náo loạn, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là thân phận của người nếu có thể sai khiến được bọn họ làm việc.

Tô Bằng lại hàn huyên hai câu cùng Từ bá, Từ bá liền lui xuống, đi sắp xếp người.

Tô Bằng ở trong tiểu lâu cảm thấy nhàm chán, Tô Xán cũng đã vào ở trong căn nhà mới mua kia, trong tiểu lâu chỉ còn lại mỗi mình mình, Từ bá thông báo tã an cũng phải cần một khoảng thời gian, trong khoảng thời gian này hoàn toàn là nhàn rỗi.

Dù sao trong lúc rảnh rỗi, Tô Bằng bèn từ trong túi Càn Khôn của mình, lấy ra nội đan đại yêu đoạt được trong đợt thám hiểm lần này, xem xét lại.

Viên nội đan đại yêu trong tay Tô Bằng, có màu sắc nâu đỏ, tính chất rất cứng rắn, giống như là bảo thạch, cũng mang theo ánh sáng bóng của bảo thạch, lại xem ra giống như là viên thuốc, có đường kính khoảng chừng năm centimet, cả viên nội đan, đều không có một điểm tý vết nào.

Vật này, nếu muốn sử dụng, phải có tu vi pháp thuật Âm Thần tần sáu trở lên, đến lúc đó Âm Thần Xuất Khiếu, nội đan đại yêu này mặc dù không thể dùng trực tiếp, nhưng có thể cảm ứng được Âm Thần, trong nửa đêm có ánh trăng, sau khi Âm Thần Xuất Khiếu, nội đan này sẽ trôi nổi trong cơ thể Âm Thần, cảm ứng tinh hoa mặt trăng, Âm Thần cùng nội đan không ngừng gián đoạn cùng nhau hấp thụ tinh hoa ánh trăng, chậm rãi淬炼

thành một thể, đợi đến sau khi Âm Thần cùng nội đan hấp thụ đến một trình độ nhất định, có thể thu vào nội thể, về sau lúc tu luyện, cũng không cần phiên toái như vậy mỗi lần đều Âm Thần Xuất Khiếu, mà là nuốt nhả nội đan. Ở dưới mặt trăng hấp thụ tinh hoa vào trong người là được rồi.

Trên lý thuyết, chẳng những tinh hoa mặt trăng có thể hấp thụ được. Tinh hoa mặt trời cũng có thể hấp thụ, mỗi một khắc sáng sớm lúc mặt trời mới lên, nhả nội đan ra, nghênh đón tử khí đông lai, hấp thụ một chút ánh sáng rực rỡ lúc mặt trời mọc, chính là tinh hoa mặt trời, giống như tinh hoa mặt trăng có thể tăng cường tu vi, luyện hóa nội đan.

Hai loại tình huống phải xem tình hình mà quyết định. Nội đan đại yêu thiên tính thuộc về dương tính, hấp thụ càng nhiều tinh hoa mặt trời thì sẽ tu luyện càng nhanh hơn, âm tính thì lại chọn hấp thụ tinh hoa mặt trăng nhiều hơn chút, nhưng hấp thụ tinh hoa mặt trời, vẫn còn chút kiêng kỵ.

Chỗ kiêng kỵ đó chính là, không thể hấp thụ tinh hoa mặt trời giữa trưa lúc mạnh liệt nhất, lúc đó năng lượng của mặt trời vô cùng khắc nghiệt nhất. Yêu quái bình thường đã chịu không nổi, hơn nữa năng lượng hỗn tạp, không thuần khiết tinh nguyên như tinh hoa lúc mặt trời mới mọc, hấp thụ nhiều đối với tu hành cũng không thích hợp, có thể hấp thụ tinh hoa lúc mặt trời mọc là tốt nhất.

Tô Bằng có ba viên nội đan, căn cứ trong di thư tiên bối Lỗ Ban ghi lại, có lẽ là hai viên nghiêng về âm tính, còn một viên là dương tính, với đẳng cấp tu vi hiện tại của Tô Bằng, có thể hấp thụ được một đến hai viên, chậm rãi luyện hóa.

Trong quá trình hấp thụ luyện hóa, ký ức và thiên phú thần thông dung hợp trong nội đan của đại yêu, cùng với kinh nghiệm thực chiến, sẽ dần dần được Tô Bằng đạt được.

Tô Bằng đánh giá nội đan trong tay mình, quyết định, bản thân vẫn là vững chắc một chút, trước tiên luyện hóa nội đan thiên về âm tính, đợi đến khi luyện hóa hoàn toàn kinh nghiệm thực chiến trong nội đan của đại yêu, lại thăng cấp đẳng cấp công pháp bản thân một chút, bắt đầu luyện hóa hai viên nội đan còn lại.

Căn cứ bùa giám định Thái Tuấn Hoa sử dụng, trong nội đan đại yêu ẩn chứa kinh nghiệm thực chiến, ít nhất là hơn hai mươi vạn, luyện hóa toàn bộ ba viên nội đan, đại khái là sáu mươi vạn đến chín mươi vạn kinh nghiệm, cách nghĩ của Tô Bằng là trước tiên nâng cao đẳng cấp công pháp của mình, lại đem nội công Bán Thức Kiếm Pháp cùng Dung Nham Kính Hồ tăng lên tới mãn cấp, nếu như kinh nghiệm còn lại vẫn còn rất nhiều, thì giữ lại một nửa, một nửa khác thăng cấp bí thuật Bất Mồi của mình.

Trong lòng Tô Bằng rất là mong chờ, bởi vì hẳn trước kia từng nghe bọn người Triệu Thu nói qua, một loại võ công nếu tu hành đến mãn cấp, sẽ xuất hiện chiêu số giống như Tất Sát, tâm pháp Dung Nham Kính Hồ cùng Bán Thức Kiếm Pháp của mình đều là võ công cấp vàng đậm, không biết sau khi đạt được mãn cấp, sẽ có thay đổi gì.

Nhất là Bán Thức Kiếm Pháp, Tô Bằng càng đem đẳng cấp bộ kiếm pháp này tu hành càng cao, càng có thể cảm nhận được, lúc bộ kiếm pháp này ở cấp thấp, thật giống như là viên minh châu bám bụi, cho dù bản chất vô cùng chói lóa, nhưng hào quang chiếu rọi lại không hề mãnh liệt, nhưng quá trình thăng cấp, chính là quá trình lau đi tro bụi bám trên viên minh châu, bộ kiếm pháp này tu hành càng cao, lại càng thể hiện bản chất kiếm pháp cấp cao, không biết tu hành đến mãn cấp, sẽ có kinh hỉ nào hay không.

Mặt khác còn một điều, chính là lúc Tô Bằng ở công ty, nghe Lôi Minh nói qua, bất kỳ một loại võ công nào tu hành đến mãn cấp, đều nhận được số liệu “giá trị nguyên khí”, chỉ là Tô Bằng vẫn chưa có một loại võ công nào tu hành đến mãn cấp, cho nên cũng chưa được thấy giá trị nguyên khí là cái gì.

Nhưng lúc ấy nghe Lôi Minh miêu tả, nếu như vũ khí hai người cơ bản giống nhau, nhưng người có thuộc tính giá trị nguyên khí này, nhất định sẽ chiến thắng người không có thuộc tính giá trị nguyên khí, cho nên xem ra giá trị nguyên khí này có lẽ là điểm mấu chốt, hai loại võ công của mình đều là công pháp vàng đậm, tu hành không dễ dàng như vậy, nếu có thêm giá trị nguyên khí này có lẽ cũng rất khả quan chứ?

Tô Bằng miên man suy nghĩ, không biết đã trôi qua một khoảng thời gian rất lâu, hồi lâu sau, mới thu lại suy nghĩ, nghĩ ngợi những thứ này có chút

vẫn còn sớm, hiện tại vẫn nên xử lý những chuyện trước mắt trước đã, luyện hóa nội đan xong rồi nói tiếp.

Chương 487: Tin tức của quận Giang Ninh (2)

Tô Bằng lập tức nhận ra người nọ dưới lầu, đúng là Tạ An, nhìn thấy hắc tới rồi Tô Bằng cũng không nghĩ nhiều hơn nữa, trong phòng chờ hai người đi lên.

Không bao lâu, Từ bá mang theo Tạ An đi lên lầu, Tạ An nhìn thấy Tô Bằng, không khỏi ngẩn người.

Tô Bằng kịp phản ứng, gương mặt mình bây giờ vẫn là sau khi thay đổi, khẽ cười cười, sử dụng nội công mát xa một hồi trên mặt mình, khôi phục diện mạo như trước.

Nhìn thấy gương mặt Tô Bằng thay đổi trở lại, Tạ An nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, hồi lâu sau mới kịp phản ứng lại, hắc tiến lên một bước chấp tay thất lễ, cung kính nói.

“Bái kiến chủ thượng.”

Tô Bằng nghe Tạ An nói như thế, trong lòng cảm giác tương đối hài lòng, xem ra Tạ An này vẫn là người rất coi trọng lời hứa, cũng không có sau khi mình giúp hắn thì trở mặt không nhận người, người này sau khi đại thù được báo, cũng không có mục tiêu nhân sinh gì, xem ra là thật lòng đi theo mình.

Tô Bằng đối với hắc gật đầu, nói.

“Lần này vì sao gọi ngươi đến, trong thư có lẽ đã nói rất rõ rồi, có gì không rõ nữa không?”

“Thư và lưu thư của chủ thượng đã nói rõ ràng mọi chuyện, Tạ An đều hiểu rõ rồi, hơn nữa Tạ An đã sớm chán ghét tranh đấu giang hồ, vốn định tìm một chỗ sống cho qua những ngày tháng bình thường, chủ thượng cho ta cơ hội, Tạ An tất nhiên sẽ toàn lực làm việc vì chủ thượng, xem như là bắt đầu một cuộc đời mới.”

Tạ An nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, nói.

“Không cần áp lực quá lớn, ta cũng không có dã tâm gì, chỉ là cần một địa điểm dừng chân đồng thời kinh doanh một chút sinh ý mà thôi, người cũng không cần phải quá áp lực như thế, xem như là tự mình buôn bán, tương lai trở thành một ông chủ giàu có, cũng tốt.”

Dứt lời, Tô Bằng dừng một chút, nói.

“Thoáng cái dường như ta đã rời khỏi quận Giang Ninh một thời gian rồi, không biết tình huống quận Giang Ninh như thế nào, Tạ An người nói xem thử, sau khi ta đi rồi quận Giang Ninh có chuyện gì xảy ra không?”

“Quận Giang Ninh mấy tháng nay, không phải rất yên bình.”

Tạ An nghe Tô Bằng hỏi thế, suy nghĩ chốc lát rồi nói.

“Chủ yếu vẫn là chuyện của Hắc Thủy quân, đại thống lĩnh Hắc Thủy quân Lô Khiếu Thiên bị người giết chết, Hắc Thủy quân quận Giang Ninh lòng người có chút không yên, có nhiều các nói, có người nói là giang hồ báo thù, có người nói là Lô Khiếu Thiên đắc tội nhân vật hắc đạo giang hồ, bị người mời sát thủ giết chết, có điều khiến lòng người hoang mang nhất chính là cách nói, thành chủ Mạc Thiên Kinh quận Giang Ninh bởi vì kiêng kị Lô Khiếu Thiên cầm giữ quân quyền, cho nên cho nên mời cao thủ giang hồ, sắp đặt giết chết Lô Khiếu Thiên.”

Tô Bằng nghe thế, trầm ngâm một chút, Lô Khiếu Thiên chết như thế nào bản thân vô cùng rõ ràng, là mình sử dụng Phong Vân Nhất Dao giết chết, chỉ là không ngờ sau khi mình đi khỏi, lại có nhiều lời đồn đãi như vậy.

Nghe Tạ An lúc này nói thế, dường như bản thân Lô Khiếu Thiên đến tột cùng chết như thế nào, đã không phải là trọng điểm nữa, mà là ý nghĩa sau khi hắn chết mang lại.

Lời đồn đãi chưa bao giờ sẽ không có lửa thì sao có khói, đã có đồn đãi nói là thành chủ Mạc Thiên Kinh ra tay giết Lô Khiếu Thiên, chắc chắn không

phải là đồn đãi đơn giản mà thôi, dựa theo Tô Bằng phán đoán, chắc hẳn ở bên trong có ý tứ hàm xúc khác.

Có thể là kẻ địch của quận Giang Ninh phát tán tin đồn, cũng có thể là một vài người trong Hắc Thủy quân biểu đạt bất mãn đối với đại thống lĩnh đã chết, nhưng có một điểm có thể chắc chắn, chính là tuyệt đối không phải là mũi tên không đích.

Tô Bằng trầm ngâm tự hỏi một chút, mới mở miệng hỏi Tạ An.

“Mạc Thiên Kinh kia có phản ứng gì không? Còn có người nào tiếp nhận vị trí Lô Khiếu Thiên không?”

“Tiếp nhận vị trí Lô Khiếu Thiên, là một thống lĩnh Hắc Thủy quân tên là Hàn Thác, có điều dường như trong Hắc Thủy quân cũng không phải là không có tiếng phản đối, bởi vì nghe nói Hàn Thác này không lâu trước đó vẫn chỉ là một bách phu trưởng, lúc này được thăng chức nhanh như vậy, khiến cho rất nhiều người trong lòng không phục. Nhưng thành chủ Mạc Thiên Kinh lại dốc lòng ủng hộ Hàn Thác này, mặc dù trên danh nghĩa, hẳn chỉ là thay quyền đại thống lĩnh, nhưng trên thực tế đã nắm không ít quyền lực thực tế trong tay, sau khi nhậm chức thống lĩnh dẫn theo Hắc Thủy quân tiến hành diễn luyện lần đầu khá là lớn, thanh lý một lần sơn tặc đạo phi phụ cận quận Giang Ninh, không thể không nói, vẫn là rất có hiệu quả, hiện tại quận Giang Ninh trị an tốt hơn rất nhiều, dân chúng trong thành ngược lại luôn miệng khen ngợi.”

Tạ An trả lời Tô Bằng.

“Hàn Thác? Không ngờ hẳn lại được làm đại thống lĩnh Hắc Thủy quân.”

Tô Bằng nghe thế, cảm giác có chút không thể tưởng tượng nổi, thời gian bản thân quen biết Hàn Thác cũng tương đối sớm, lúc trước thấy hẳn chỉ là một bách phu trưởng mà thôi, còn là bởi vì bản thân tiêu diệt sạch sẽ cường đạo núi Thanh Long đạt được quân công, mới có thể được thăng chức, không ngờ bách phu trưởng nho nhỏ lúc trước kia, lại được Mạc Thiên Kinh đặc biệt đề bạt lên làm chức vụ thống lĩnh Hắc Thủy quân.

“Tên này không phải là con riêng của Mạc Thiên Kinh đó chứ...”

Trong lòng Tô Bằng có chút tò mò đoán già đoán non, có điều lập tức cũng trở lại bình thường, căn cứ tất cả hành vi lúc trước của Hàn Thác rất có thể là tai mắt Mạc Thiên Kinh sắp xếp trong Hắc Thủy quân, cho nên bởi vậy phán đoán Mạc Thiên Kinh đối với hắn vẫn tương đối tin tưởng, mà lúc này Hắc Thủy quân đề cử một người trẻ tuổi không có căn cơ gì lên làm đại thống lĩnh cũng không phải không có chỗ tốt, ít nhất dễ dàng không chế, kinh nghiệm của Hàn Thác không đủ để phục chúng, hơn phân nửa là dựa vào không hề nâng đỡ, sau khi lên chức, tất nhiên cũng sẽ vào trong phủ thành chủ.

Tô Bằng nhẹ gật đầu, sau đó nhớ tới một chuyện, hỏi Tạ An.

“Đúng rồi, còn nhớ chuyện lần đó chúng ta ra tay ngăn chặn Cổ Kiếm sơn trang buôn người chứ? Khi đó mấy người cùng hành động với chúng ta, người có quen biết hay không?”

Chương 488: Nhật Nguyệt đường (1)

Người Tô Bằng nói, là mấy người cao thủ trong công ty lần trước, cùng mình ngăn chặn Cổ Kiếm sơn trang buôn người.

Đám người này đều là người của công ty, sau khi công ty bị quân đội niêm phong, những người này hướng đi vẫn còn là một bí ẩn, có điều đây chẳng qua là ở trong hiện thực, nếu như ở trong trò chơi, phỏng chừng những người này vẫn còn đang hoạt động, có lẽ lẫn lộn ở phụ cận quận Giang Ninh.

Tạ An nghe Tô Bằng nói vậy, phần lớn cũng hiểu được hắn hỏi cái gì, nói với Tô Bằng.

“Người lần đó chặn xe tù kia, ngược lại ta từng gặp mấy người, có điều đều có liên quan tình thế mới trong quận Giang Ninh hiện nay.”

“Ồ? Trong quận Giang Ninh có tình thế gì mới?”

Nghe Tạ An nói vậy, Tô Bằng dâng lên hứng thú, hỏi hắn.

“Sau khi chủ thượng đi rồi, trong quận Giang Ninh thay đổi không nhỏ, ngoại trừ cái chết của Lô Khiếu Thiên mang lại thay đổi, chính là trong thành mới nổi lên một bang phái, trong thành vốn là vài bang phái như Tiên bang, Tứ Hải Bang, Bài bang, nhưng mà mấy tháng, đột nhiên nổi lên một bang phái mới có tên là Nhật Nguyệt đường, nhanh chóng tạo dựng chỗ đứng ổn định ở trong quận Giang Ninh, hơn nữa vô cùng có tính xâm lược, khuếch trương khắp nơi.”

“Nhật Nguyệt đường?”

Tô Bằng nghe thế, trong lòng lập tức bắt đầu hoài nghi, Nhật Nguyệt đường này, không phải là bang phái những người trong công ty mình tạo thành đó chứ.

“Nhật Nguyệt đường này có thành tựu đáng kể gì, có thể trong thời gian ngắn như vậy đã có thể tạo dựng chỗ đứng trong quận Giang Ninh? Bọn họ kinh doanh nghề gì?”

Tô Bằng hỏi Tạ An, hắn đáp.

“Nhật Nguyệt đường này, có một đám nhân viên nòng cốt, người của Bài bang, Tứ Hải Bang, thậm chí Tiên bang cũng gia nhập Nhật Nguyệt đường này, điều này làm cho Nhật Nguyệt đường bị ba bang hội khác coi như là kẻ thù. Liên thủ đấu đá một hồi, nhưng mà Nhật Nguyệt đường này không ngờ căn nguyên không tồi, gai góc đầy mình, ba bang phái kia liên thủ, không ngờ không chiếm được lợi ích nào, còn khiến cho mấy cao thủ Nhật Nguyệt đường thành danh, trong đó... cũng có người từng cùng tham gia hành động vây đánh Cổ Kiếm sơn trang với chúng ta.”

“Ồ? Là ai?”

Nghe đến đó, Tô Bằng tinh thần tỉnh táo, truy hỏi.

“Long Tuấn, Triệu Thu ở quận Giang Ninh có một chút danh khí, cùn với người ở trong Cổ Kiếm sơn trang, sử dụng tiền thuật kia, còn có một người tên là Lưu Phong cũng xuất hiện, có điều không có được nổi danh bằng mấy người đằng trước.”

Tạ An nói.

“Nhất là người sử dụng tiền thuật kia, tài bắn cung của hắn có thể có được kỳ ngộ nào đó, so với lúc ở Cổ Kiếm sơn trang mạnh hơn gấp bội. Tên của hắn dường như là Quý Minh, trong trận chiến giữa các bang phái bắn chết mấy cao thủ, hiện trên giang hồ đặt ngoại hiệu cho hắn, gọi là Truy Tinh Tiền Quý Minh.

“Là bọn hắn...”

Tô Bằng nghe thấy như thế, trong lòng đã sáng tỏ, Nhật Nguyệt đường này có thể chính là nhóm người trong công ty lúc trước. Trên thực tế người trong công ty thực lực không hề thấp, chỉ là công ty sách lược phát triển trong trò chơi chính là im lặng phát huy tài năng, không có tạo thành thế lực ngoài ánh sáng, trên thực tế công ty không ít người chơi đều đã trở thành thành viên trung thành trong các tổ chức quận Giang Ninh, bây giờ đã đổi người mới tiếp quản, sách lược có thể đã thay đổi, trở thành tổ chức rõ rệt.

Quý Minh có thể dẫn đầu ở quận Giang Ninh, Tô Bằng cũng không cảm giác bất ngờ, hắn trước kia cũng cảm giác Quý Minh giống như biết một vài điều gì đó, hơn nữa mới vừa gia nhập trò chơi, liền lựa chọn cung tên làm vũ khí tấn công chính của mình, có lẽ là biết một vài nhiệm vụ tiềm ẩn nào đó, chắc hẳn hắn đã hoàn thành những nhiệm vụ tiềm ẩn kia, có được bí tịch tiền thuật chẳng hạn.

Mấy người khác, Triệu Thu cùng Long Tuấn vốn đều là cao thủ nổi danh trong công ty, lần này có thể xuất đầu cũng không nằm ngoài dự đoán, mặt khác công ty còn có rất nhiều người, thực lực đều không tồi, lúc này không nghe thấy thanh danh của bọn họ, có lẽ vẫn đang ẩn nấp che dấu.

“Biết rồi... Những người này phần lớn ta đều quen biết, đúng rồi, đường chủ Nhật Nguyệt đường là ai? Còn có bọn họ hoạt động ở quận Giang Ninh như thế nào, dựa vào cái gì để duy trì chi tiêu bang hội? Bọn họ có thể có chỗ đứng trong quận Giang Ninh, không phải chỉ là dựa vào mấy cao thủ này chứ?”

Tô Bằng biết rõ Nhật Nguyệt đường là ai, khẽ gật đầu, tiếp tục hỏi Tạ An.

“Nhật Nguyệt đường chủ yếu kinh doanh, buôn bán... Bọn họ thoảng cái bỏ ra không ít tiền bạc, ở trong quận Giang Ninh trắng trợn kinh doanh buôn bán, ngoài ra tiếp nhận sản nghiệp thanh lâu của Tiền bang, sản nghiệp buôn muối của Tứ Hải Bang, còn không chế một vài công nhân bến tàu, bản thân cũng mua thuyền hàng buôn bán hàng hóa qua lại, hơn nữa Nhật Nguyệt đường rất là kỳ quái, nghe nói bang chủ của bọn hắn cùng phó bang chủ, võ công cũng không phải rất mạnh, bang chủ tên gì trên giang hồ không hề có tin tức, chỉ biết ngoại hiệu gọi là Tài Thần, phó bang chủ là một nữ nhân rất xinh đẹp, họ Ninh, không biết tên là gì, cũng không biết hai người này làm thế nào phục chúng.”

“Về phần bọn họ làm sao tạo dựng, ngoại trừ cao thủ, không biết bọn họ từ nơi này có được một đám bang chúng bình thường, những bang chúng này tổ chất cực kỳ cao, ta đã thấy qua mấy lần, những bang chúng này trong mắt của ta so với người Hắc Thủy quân còn giống quân nhân hơn, mặc dù mỗi người võ công đều không cao lắm, nhưng dám đánh dám liều, phát triển vô cùng nhanh chóng.”

Chương 489: Nhật Nguyệt đường (2)

“Mà Nhật Nguyệt đường không biết làm sao mắc nối quan hệ được với Hàn Thác thay mặt thống lĩnh Hắc Thủy quân mới được thăng chức, có được Hàn Thác mạnh mẽ ủng hộ, bang phái phát triển vô cùng nhanh chóng, thậm chí có người nghi ngờ, Nhật Nguyệt đường này có phải là Hàn Thác tìm người trong Hắc Thủy quân tự mình tạo ra hay không.”

“Thế thì không đến mức.”

Tô Bằng nghe vậy, lắc đầu, Hàn Thác là người thế giới này, còn Nhật Nguyệt đường, bang chủ là ai bản thân không hề đoán được, nhưng phó bang chủ, không hề nghi ngờ chính là Ninh Thái rồi

Biết được Ninh Thái tình hình gần đây coi như cũng ổn, Tô Bằng trong lòng xem như bỏ được tảng đá xuống, trong lòng suy nghĩ chuyện Ninh Thái gửi tin nhắn xin mình giúp đỡ kia, bản thân còn chưa làm, về sau phải nắm bắt tìm cơ hội làm.”

“Tài Thần? Tài Thần kia là ai... Có lẽ không phải là độc thủ phía sau màn, kẻ kia ắt phải là nhân sĩ cấp cao, người như vậy rất quý mạng mình, sẽ không đích thân lăn lộn vào trong thế giới trò chơi này, rất có thể là một người thay mặt... Tài Thần...”

Tô Bằng suy nghĩ một lát trong những người mình quen biết, dường như chỉ có cái tên điên cuồng thần Tài mà mình gần đây bán hoàng kim trò chơi cho đối phương mới dính vào cái tên này, cũng sẽ không trùng hợp như vậy, chính là bang chủ Nhật Nguyệt đường chứ.

“Được rồi, nghĩ nhiều vô ích, sau này có cơ hội, tự mình đi quận Giang Ninh xem thử thế nào, thì biết là ai thôi.”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, sau đó khẽ gật đầu, nói với Tạ An.

“Đa tạ tin tức của ngươi, sau này nếu như mình xây dựng thương hội, nếu như có thể biến quận Giang Ninh thành một trong những thành phố giao dịch, gắn kết một chút với Nhật Nguyệt đường, tìm hiểu thông tin của đối phương một chút.”

Tạ An đồng ý, Tô Bằng gật đầu, suy nghĩ một lát, từ trong ngực rút ra bốn tờ kim phiếu năm trăm lượng, đưa cho Tạ An nói.

“Đây là hai ngàn lượng hoàng kim, ngươi hãy mau đem giao cái này cho thương hội, ngoài ra mỗi tháng sẽ còn có người gửi một ít trang bị thuốc trị thương cao cấp cần thiết trong giang hồ đến, ngươi phải tổ chức một buổi đấu giá ngầm, cứ hai tháng hoặc là ba tháng thì tổ chức đấu giá một lần, đợi đến khi trên giang hồ có chút danh tiếng rồi, tất nhiên sẽ có người đến đăng ký, ngươi dùng số tiền kia chiêu mộ vài cao thủ, xem như khởi đầu cho thương hội, về sau vẫn còn dùng được, ngoài ra ghi chép rõ ràng sổ sách, hàng năm ta sẽ kiểm tra sổ sách một lần.”

“Lý nên như thế.”

Tạ An nói, nói xong đi tới nhận kim phiếu, Tô Bằng lại cùng hắn thảo luận một chút chi tiết thành lập thương hội, sau đó bảo hắn quay về đi.

Tạ An vừa đi không lâu, dưới tiểu lâu lại đi tới một người, chỉ là người này trời thu còn mang một cái nón trúc, giống như không muốn để cho người khác thấy rõ gương mặt của mình vậy.

Tô Bằng nhìn người này đi vào tiểu lâu, chỉ chốc lát đã xuất hiện ở tầng hai của mình.

Đợi đến khi người này lên lầu, Tô Bằng nghe tiết tấu bước chân của đôi phương, liền nghe thấy, người này chính là Tôn Nhất Hao.

Lúc người này xuất hiện ở lầu hai, Tô Bằng đã mỉm cười với hắn, nói.

“Tôn huynh, tại sao ở trên địa bàn của mình còn cẩn thận như thế?”

Người đội nón trúc nghe vậy, thở dài một tiếng, tháo nón trúc xuống, để lộ ra gương mặt của mình, chính là Tôn Nhất Hao.

Chỉ nghe hắn nói.

“Haizz, vi huynh gần đây hành động không quá thuận tiện, sợ khiến cho người khác chú ý, nếu như để lộ hành tung của Tô lão đệ ngươi, e rằng lại sắp xảy ra chuyện lớn.”

“Ha ha, Tôn huynh nói, không phải là người Từ Hàng Tĩnh Trai đó chứ? Đúng rồi, ta còn chưa hỏi, lần này ngươi đi Từ Hàng Tĩnh Trai, chuyên cần làm đã làm được chưa?”

“Còn có thể làm được gì chứ? Thất bại rồi.”

Tôn Nhất Hao nghe thế, không khỏi mỉm cười nói.

“Ta còn chưa mò tới được chỗ ở của người ta, chỉ mới ở bên ngoài thôi, đã bị mười mấy đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai vây quanh, cao thủ ta mời đến căn bản là không đủ trình, chưa được mấy cái đều đã bị người ta bắt giữ, ta còn có thể thế nào nữa đây? Chỉ có thể thúc thủ chịu trời thôi.”

“Ồ? Người của Tĩnh Trai, dễ dàng thả ngươi ra như vậy sao, cho phép ngươi trở lại quận Giang Ninh?”

Tô Bằng nghe thế, dáng vẻ lấy làm lạ hỏi.

“Các nàng còn có thể làm gì ta? Mặc dù hành y tế thế chúng ta cùng Từ Hàng Tĩnh Trai các nàng nhìn nhau không vừa mắt, nhưng dẫu sao cũng có giao tình có mấy trăm với nhau, mấy trăm năm trước Tĩnh Trai còn có người gả đến hành y tế thế chúng ta, hơn nữa ta lúc đó thấy tình thế không ổn, căn bản là không có động thủ, trực tiếp thúc thủ chịu trời, như vậy các nàng còn có thể đánh giết ta được sao? Chỉ là phái vài người đệ tử, một đường áp giải ta, đi vào thành Lâm Y tìm trưởng lão môn phái hỏi tội mà thôi, trưởng lão môn phái chúng ta giờ cao đại trượng, nhẹ nhàng

đánh xuống, phạt cấm túc ba năm, không cho phép rời khỏi thành Lâm Y, coi như xong chuyện.”

“Hóa ra hành y tế thể các người, cùng Từ Hàng Tĩnh Trai còn có quan hệ thông gia?”

Tô Bằng nghe thế, cảm thấy hiếu kỳ, trong ấn tượng của hắn, Từ Hàng Tĩnh Trai giống như là địa phương, tương đối nhiều ni cô, giống như am ni cô, không ngờ cũng có thể kết hôn...

“Tất nhiên, người thật sự cho rằng Từ Hàng Tĩnh Trai là am ni cô sao? Các nàng chẳng qua chỉ là có khuynh hướng xuất thế, nhưng đệ tử môn phái, lập gia đình hay là tiếp tục tu hành trong môn phái, đều có tự do nhất định, có điều các nàng rất ít gả cho người bình thường, nói đến quan hệ thông gia, đệ tử Tĩnh Trai gả nhưng cũng không phải nhân vật tầm thường, thậm chí gả cho người trong hoàng cung cũng có.”

Tôn Nhất Hao giải thích với Tô Bằng.

“Ồ? Là như thế sao?”

Tô Bằng nghe thế, giật mình có chút hiểu được.

“Không phải như vậy thì là thế nào... Đúng rồi, gần đây người ở trong thành Lâm Y, không nên dùng tướng mạo sẵn có để đi lại, ở yên trong phòng, còn có ba đệ tử đang ở trong thành Lâm Y, các nàng dường như vẫn đang tìm người...”

Tôn Nhất Hao nói với Tô Bằng...

Chương 490: Bán Thức kiếm pháp đầy cấp (1)

Các nàng tìm ta làm gì?

Tô Bằng nghe xong, cảm thấy ngoài ý muốn mà nói, mình đã từng đắc tội Phạm Thanh Âm không giả, nhưng mà đó coi như là ân oán cá nhân giữa mình và Phạm Thanh Âm, không cần phải kéo cả Tĩnh Trai vào chứ?

Không phải rất rõ sao, có điều trên đường đi ta nghe mấy người Tỉnh Trai nói chuyện, hình như là lúc Phạm Thanh Âm tu hành 《Đại Thế Kinh》, ở trong ảo ảnh thấy được cảnh tượng mặt thể, mà nàng cho rằng cái đó và người có quan hệ, cho nên đi khắp mọi nơi tìm người... Phạm Thanh Âm thật ra cũng là một trong những người áp giải ta tới Lâm Y, chỉ là nửa đường nàng đã rời đi trước, có thể là đi tìm người, nhưng nhìn dáng vẻ của người, hẳn không gặp nàng.

Tôn Nhất Hao giải thích.

Mặt thể? Cùng ta có quan hệ gì? Nữ nhân kia không phải tu hành đến độ hồng đầu rồi chứ?

Tô Bằng nghe xong, không khỏi nhú mày nói.

Haizz, ta cũng không biết, có điều người tu hành qua 《Đại Thế Kinh》 rất mơ hồ, người cẩn thận một chút, lần này nàng tu hành xong công lực đại tiến, người chưa chắc là đối thủ của nàng.

Tôn Nhất Hao hảo tâm nhắc nhở Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, sau đó hắn nhớ tới một chuyện quan trọng, hỏi Tôn Nhất Hao.

Tôn huynh, có một chuyện ta muốn nhờ người nghe thử, người biết hành tung Linh Mị Nhi rất có tên trên giang hồ kia không?

Tô Bằng vốn muốn hỏi Tôn Nhất Hao hành tung của Linh Mị Nhi, mình dễ tìm ra, thu được phương pháp tiêu trừ ác nghiệp trên người mình, chỉ là không ngờ Tôn Nhất Hao nghe xong lời của Tô Bằng, biểu lộ lập tức trở nên hết sức cổ quái, đôi mắt của hắn mị lên, giống như là hai ánh trăng lưỡi liềm, thoát nhìn giống mèo, hắn cười hắc hắc nói với Tô Bằng.

Ta biết Tô lão đệ người giá trị hậu hĩnh, hắc... Thật ra vì huynh cũng rất muốn đi gặp Linh Mị Nhi kia, xem nàng có công phu trên giường cao minh gì, có phải là nạm vàng, cùng ** một lần, không ngờ một vạn lượng hoàng kim... Có điều ta vẫn không nỡ, cũng do không có tiền... Tô lão đệ người quả thật bỏ ra được sao.

Tôn huynh, người hiểu lắm rồi. Ta là...

Tô Bằng nghe xong, một hồi câm nín, chỉ là không đợi hắn nói xong, đã thấy Tôn Nhất Hao liếc mình một cái thật sâu, trong ánh mắt biểu lộ “Ta hiểu”.

Tô lão đệ, không cần giải thích, người không phong lưu uổng còn trẻ, ta hiểu, ta ủng hộ người.

Tôn Nhất Hao nói, sau đó suy nghĩ một lát, nói.

Linh Mị Nhi bình thường cũng thường đi đi lại lại trong giang hồ, chỉ là người thấy qua chân diện mục của nàng lại không nhiều lắm, nếu người muốn gặp nàng, thì phải đi Nam Vân Châu quận Nam Trữ trích Tiên Sơn trang tìm, có điều hàng năm nàng chỉ sống ở đó mấy tháng, muốn gặp nàng, nếu vận khí không tốt cần tốn nửa năm mới có thể thấy mặt, còn là dưới điều kiện tiên quyết người phải sớm đưa cho ngàn lượng hoàng kim gặp mặt.

Ồ? Tôn huynh người minh bạch như vậy...

Hắc hắc... đã nói với người, rất lâu ta đã muốn đi gặp Linh Mị Nhi này. Chỉ là mãi không có cơ hội, túi cũng không dày, cho nên luôn vô duyên... Tô lão đệ, người gặp Linh Mị Nhi xong, đừng quên lại về Lâm Y một lần, nói cho ta biết nữ nhân này đến tốt cùng như thế nào, nếu quả thật giống trong truyền thuyết, vậy ta...

Tôn Nhất Hao nói xong lộ ra một nụ cười nam nhân đều hiểu được, nói với Tô Bằng.

... Ta tận lực.

Tô Bằng không nói gì, khẽ gật đầu xem như đáp ứng.

Được rồi, Tô lão đệ không có việc gì ta liền đi trước. Ta bây giờ còn đang ở thời kì cấm túc, dù sao người của Từ Hàng Tĩnh Trai vẫn còn ở Lâm Y, nhiều ít phải cho các nàng chút mặt mũi, Tô Bằng lão đệ lúc trở lại tới nơi

này tìm ta là được rồi, dù sao ba năm này ta không thể rời khỏi Lâm Y, luôn ở đây.

Tôn Nhất Hao cuối cùng nói với Tô Bằng, Tô Bằng gật đầu chấp chấp tay, Tôn Nhất Hao liền cáo từ rời đi.

Quận Nam Trữ à... Không ngờ muốn gặp Linh Mị Nhi một lần, vẫn không dễ như vậy.

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

Quận Nam Trữ ở Nam Vân Châu, vị trí Tô Bằng lúc này, cự ly này không tính xa cũng không tính gần, tính ra lộ trình hơi xa hơn cùng hai vợ chồng Thái Tuấn Hoa Lương Úy đi rừng rậm nguyên thủy một chút mà thôi, chỉ là rừng rậm nguyên thủy kia ở hướng Tây Bắc của Lâm Y, mà Nam Trữ ở hướng chính nam của Lâm Y.

Có điều Tô Bằng cũng không hề gì, vì chuyện ác nghiệp trên người, đi Nam Trữ một chuyến cũng tốt, nghe nói Nam Vân Châu phong cảnh tú lệ, dân tộc địa phương có điểm đặc sắc, cũng nên xem thử chút.

Về phần chuyện quận Giang Ninh cùng chuyện của Phạm Thanh Âm, Tô Bằng cũng để tâm, đợi đến sau khi đi qua Nam Trữ, mình nên đi quận Giang Ninh một chuyến, xem thử Nhật nguyệt đường kia, nếu có cơ hội thì liên lạc người quen biết trước đó, xem có thể tìm đầu mối gì hay không, về phần Phạm Thanh Âm, mình tận lực không dùng tướng mạo sẵn có cùng nàng gặp mặt, nữ nhân này trừng phạt không được giết không được, thù hận giữa mình và nàng cũng không phải quá sâu, không cần phải tiếp tục đắc tội với nàng, về phần cảnh tượng mặt thể theo lời Tôn Nhất Hao, Tô Bằng không quá xem là việc gì to tát, ai nói biểu hiện trong 《Đại Thế Kinh》 nhất định là tương lai chứ? Nói không chừng là vị Phạm Thanh Âm kia hoa mắt, hoặc cố ý tìm mình gây hấn.

Nếu hiểu rõ những việc này, Tô Bằng cũng không nóng nảy, hấn là buổi chiều vào Lâm Y thành, bây giờ thời gian vừa đến đêm, Tô Bằng cũng không định đi vội vã như vậy, định ở lại một đêm, sau đó hôm sau đi Nam Trữ.

Chương 491: Bán Thức kiểm pháp đầy cấp (2)

Cứ như vậy, trước đó Từ bá đưa cho Tô Bằng một hộp cơm, sau khi Tô Bằng ném qua vẫn đợi đến tận ban đêm, đại khái ** buổi tối trong đêm, hậu viện tiểu lâu đã an tĩnh lại.

Mà vào chính lúc này, Tô Bằng đẩy cửa sổ ra, chính diện là ánh trăng, sau đó kéo ghế ngồi xuống, lấy ra viên nội đan đại yêu thuộc tính âm tính này, đặt ở trên lòng bàn tay song chưởng, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại.

Sau đó, Tô Bằng rất nhanh quan tưởng bộ dáng mặt trời lặn Tử Hà phong, cuối cùng quan tưởng mình nhảy xuống lúc mặt trời lặn ở Tử Hà phong, chỉ cảm giác người mình vù một tiếng, đã từ trong thân thể thoát ra.

Lúc này hoàn cảnh chung quanh, ở trong mắt Tô Bằng, đã biến thành gần như màu trắng, ngay cả tiểu lâu cũng không ngăn cản được ánh mắt Tô Bằng, có thể thấy rất nhiều địa phương.

Âm Thần của Tô Bằng nhìn thoáng qua ánh trăng trong không trung, chỉ thấy ánh trăng ôn hoà lúc nhìn qua trong mắt lại không giống, cả ánh trăng giống như một kính lớn, màu trắng gần giống như ánh sáng cực quang từng đợt từng đợt tuôn về phía vùng đất, chiếu sáng bầu trời cùng vùng đất, Tô Bằng biết, những ánh sáng màu trắng này, nếu đều nạp vào, chính là tinh hoa ánh trăng.

Chỉ là tinh hoa ánh trăng này, nếu chỉ nhân loại, thì không cách nào hấp thu sử dụng, còn phải luyện hóa nội đan đại yêu trong tay mình.

Tô Bằng nhìn về phía thân thể mình, chỉ thấy thân thể mình ngồi ở trên ghế, hai tay vén lên, lòng bàn tay hướng lên, đặt ở trong bụng, mà ở trên lòng bàn tay, có một viên nội đan sắc nâu đỏ.

Viên nội đan đại yêu ôn hoà lúc này lại nhìn không giống mắt thường, mắt thường nhìn nội đan này, chỉ là một hạt châu sắc nâu đỏ, nhưng lúc này nhìn thấy, lại là trung tâm một hạt châu, nhưng tầng ngoài có mấy luồng sáng đôi phiên, mỗi một tầng quang đôi phiên phát ra quang mang đều không giống nhau, ánh sáng đôi phiên mở rộng ra, không ngờ so với thân thể Tô Bằng còn lớn hơn một ít.

Âm Thần của Tô Bằng không dám chậm trễ, vội vàng dựa theo phương pháp luyện hóa nội đan trên di thư Lỗ Ban, bắt đầu thúc dục nội đan.

Hai tay Âm Thần của hắn che chở nội đan, không ngừng dùng pháp lực Âm Thần trong thân thể cạo rửa nội đan, chỉ thấy nội đan được pháp lực Âm Thần của Tô Bằng kích thích, không ngừng phát ra từng vầng sáng, những vầng sáng này giống như phóng xạ, không ngừng sát nhập vào trong Âm Thần của Tô Bằng, tựa hồ luyện thành một thể.

Cứ như vậy, đại khái tiến hành liên tục một canh giờ, vầng sáng nội đan đại yêu, đã hoàn toàn cùng hào quang Âm Thần của Tô Bằng luyện thành một thể, mà hạch tâm nội đan đại yêu, cũng không phải hạt châu, mà là một quang đoàn ngưng thực màu sắc rực rỡ, quang đoàn này không ngừng phát ra hào quang, lại hết sức nội liễm, ngẫu nhiên có một tia hào quang tiến vào trong vầng sáng, lại dung nhập trong Âm Thần của Tô Bằng.

Âm Thần của Tô Bằng, đã có thể dẫn động khóa nội đan đại yêu này, chỉ thấy khóa nội đan này ở dưới sự thúc dục Âm Thần của Tô Bằng, từ từ trôi nổi, phi hành trên không trung, sau đó ba động theo quang mang ánh trắng bên ngoài, vòng sáng theo đó lúc căng lúc co rút, giống như hít thở.

Như thế, lại hơn một canh giờ, dao động của khóa nội đan đại yêu này, mới dần dần giảm bớt.

Âm Thần của Tô Bằng, thì thả quang cầu lại trên bàn tay Tô Bằng, sau đó Âm Thần trở về trong thân thể Tô Bằng.

...

Tô Bằng mở mắt, nhìn về phía viên nội đan trong lòng bàn tay mình, chỉ thấy lúc này dùng trạng thái mắt thường quan sát, đã không nhìn thấy vầng sáng tầng ngoài kia, chỉ có thể nhìn đến bộ dạng bảy màu lưu chuyển mà nội đan đại yêu này biến thành, Tô Bằng ý niệm vừa động, khóa nội đan này bay lên, sau đó hóa thành hào quang, bị Tô Bằng nuốt vào miệng.

Nội đan đại yêu đã được luyện hóa một bộ phận sau khi bị Tô Bằng nuốt vào miệng, Tô Bằng cảm giác nó trực tiếp tiến vào trong đan điền của mình, nhưng mà thân thể lại không có cảm giác sung gì, không khỏi cảm thán nội

đan đại yêu này quả nhiên thần kỳ, nhìn như thực chất, thật ra hẳn là thể tụ hợp năng lượng, cho nên mới có thể dễ dàng vào đan điền như vậy.

Làm xong hết thấy, Tô Bằng phát tay mở ra mục thuộc tính của bản thân, chỉ thấy trên kinh nghiệm thực chiến, có thêm hơn bảy nghìn kinh nghiệm thực chiến.

Nội đan đại yêu cần chậm rãi luyện hóa, mà kinh nghiệm thực chiến thu hoạch được cũng sẽ càng ngày càng nhiều, phỏng chừng hai mươi ngày, sẽ có thể luyện hóa toàn bộ, đến lúc đó căn cứ thể chất của ta, gần như có thể sử dụng bộ phận thần thông thiên phú của đại yêu, mà nội đan bản thân, cũng có thể xem như pháp khí công kích để sử dụng, mặc dù tu vi của mình chưa đến cấp khu vật, cũng có thể sử dụng nội đan công kích người khác, chỉ là nếu cảnh giới chênh lệch quá nhiều, sẽ bị người khác lấy đi.

Tô Bằng cảm giác nội đan trong đan điền mình, trong lòng nghĩ.

Trên người Tô Bằng vốn đang có hơn hai vạn kinh nghiệm thực chiến, lúc này cộng lại, dễ dàng đem tâm pháp Dung Nham Kính Hồ hoặc là Bán Thức kiếm pháp tăng lên tới đầy cấp.

Tâm pháp Dung Nham Kính Hồ, đã tăng lên tới tầng tám, mà Bán Thức kiếm pháp cũng đến tầng bảy, hai loại võ công này, đều tăng mười đầy cấp, cách đầy cấp cũng không xa.

Tô Bằng suy nghĩ một lát, vẫn ưu tiên tăng Bán Thức kiếm pháp, nội lực mình tạm thời vẫn đủ, bây giờ hẳn rất chờ mong, Bán Thức kiếm pháp tăng lên tới đầy cấp, sẽ xuất hiện Tất sát gì, Tô Bằng phỏng chừng, hẳn cùng Tất sát của Bán Thức kiếm pháp bây giờ có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Đem kinh nghiệm thực chiến dùng ở trên Bán Thức kiếm pháp, trong tai Tô Bằng nghe được một tiếngĐinh, Bán Thức kiếm pháp đã thăng cấp..

Chương 492: Nghỉ đêm ở núi hoang (1)

Sau khi Bán Thức kiếm pháp thăng cấp, ở dưới góc trái thị giác của Tô Bằng, xuất hiện tin tức nhắc nhở màu vàng.

Tô Bằng nhìn thử, phát hiện trong tin tức nhắc nhở biểu hiện, mình đã lấy được tám mươi điểm giá trị nguyên khí, cảnh giới nguyên khí thăng cấp đến cảnh giới tạo hóa.

Mà giá trị nguyên khí của cảnh giới tạo hóa rõ, ở phía dưới có hiển thị như sau.

Sau khi võ công tu hành đến cảnh giới cực hạn, cực hạn của loại võ công đại biểu chạy nước rút này có thể tồn tại, sẽ thu được kinh nghiệm võ đạo ngưng kết rất lớn, có câu trèo lên nửa Thiên Sơn không bằng trèo lên đỉnh một núi, loại kinh nghiệm võ đạo đứng ở trên đỉnh một loại võ công nhìn không xót gì, chính là tồn tại của nguyên khí.

Cảnh giới tạo hóa. bước đầu lĩnh ngộ sự huyền diệu của võ đạo, bước đầu tiên từ “Kỹ” đến “Đạo”, từ trong võ công hiểu được Thiên đạo thần kỳ.

Hiệu quả. Dưới tình huống nội lực chiêu thức ngang nhau, uy lực võ công tăng 5%, năng lực phòng ngự tăng 5%.

Cảnh giới tiếp theo. Cảnh giới huyền diệu (nhập vi cảnh giới), cần một trăm sáu mươi điểm nguyên khí.

Tô Bằng nhìn hiển thị này, trong lòng cũng hơi hiểu ra, tựa hồ lý giải đối với võ công cao hơn một bậc.

Trong ký ức của hắn, hình như đã có cảm ngộ Bán Thức kiếm pháp tầng cao hơn, loại cảm giác lĩnh ngộ một loại võ công đến cực hạn, khiến cả tu vi võ đạo của hắn đều tăng một tầng, chứ không chỉ đề cao ở mặt tu vi kiếm pháp.

Vậy cũng chưa tính, ở dưới góc trái thị giác hắn, còn có một nhắc nhở.

Bán Thức kiếm pháp thăng cấp đến đầy cấp, tự động thu được kiếm chiêu Áo Nghĩa của Bán Thức kiếm pháp. Ngạo Ý Kiếm Liên.

Ngạo Ý Kiếm Liên. Bản thăng cấp Tất sát của Bán Thức kiếm pháp, người sáng tạo Bán Thức kiếm pháp vốn không muốn tổn thương thể diện người thi đấu khác, mới có cái tên chỉ thăng một chiêu nửa thức. Nhưng tục ngữ

có nói. Phật cũng biết giận. Nếu đối phương không biết sâu cạn, dây dưa không ngớt, bộ kiếm pháp kia thi triển đến cuối cùng, cũng sẽ hiển lộ bộ mặt thật của nó, không tiếp tục che giấu nữa, hiển thị rõ bộ mặt thật của kiếm pháp nhất lưu vốn bá đạo, thi triển kiếm liên sáng chói, có thể chém vàng chặt đá, không gì sánh nổi.

Tất sát Áo Nghĩa sau khi dùng Bán Thức kiếm pháp tu hành đầy cấp, chỉ có một câu giới thiệu này, không còn gì khác.

Mà Tô Bằng, thì cảm giác trong lòng mình có thêm một loại chiêu thức võ công, tựa hồ Tất sát của Bán Thức kiếm pháp lúc bình thường là một con đường, nhưng lại lăng liệt huyền diệu hơn không ít, chỉ là bây giờ mình cũng không có chỗ thi triển võ công này để xem hiệu quả thực tế, bây giờ chỉ có thể tạm thời bỏ qua, sau này lại thi triển xem thử hiệu quả.

Có điều đem một bộ võ công tu hành đầy cấp, Tất sát Áo Nghĩa lấy được chắc chắn khác với Tất sát bình thường, cho dù là võ công màu lục hay màu lam nhạt lam đậm đều vậy, Bán Thức kiếm pháp của Tô Bằng nói sao cũng là võ công vàng thẫm, hiệu quả hẳn không tệ.

Tô Bằng lúc này, tâm lý đã cảm giác có chút thỏa mãn, mình rốt cuộc có một loại võ công thăng đến đầy cấp. Lại thêm một chiêu Tất sát Áo Nghĩa, sau này mình lại có thêm một lá bài tẩy, đợi sau này ở trong thực chiến thi triển mấy lần xem thử, sẽ biết rốt cuộc uy lực như thế nào.

Nếu không có chuyện khác, Tô Bằng cũng đăng xuất logout, chuẩn bị nghỉ ngơi thật tốt một đêm, bắt đầu ngày mai, sẽ lên đường đi Nam Trữ.

...

Sau khi Tô Bằng đăng xuất trò chơi, nhận được một cuộc điện thoại của Hoắc Lâm, nói là đã tìm được căn hộ, giá bán cũng không quá đắt, đối phương chào giá bốn trăm năm mươi vạn đô la Úc, mà Hoắc Lâm gửi bức vẽ kết cấu căn hộ vào máy vi tính Tô Bằng.

Tô Bằng mở máy tính ra nhìn thử, phát hiện kết cấu căn hộ này rất hợp lý, nhất là trong sân riêng, có một chỗ vận động phương tiện rất đầy đủ, mà chủ căn hộ ban đầu là kẻ yêu thích vũ khí, thậm chí trong sân có một bãi

bắn nhỏ, Tô Bằng cảm giác rất hài lòng, bãi bắn kia sau này có thể dùng để tìm hiểu võ công, liền chuyển tiền qua, chuẩn bị mua tòa nhà này.

Đã định chuyện căn hộ, Tô Bằng lại mở mail có các loại tin tức liên lạc tổ chức trước đó Phong Thiệu Vũ đưa cho mình, bên trong liền có mấy phương thức liên lạc tổ chức tình báo có nghiệp vụ ở Trung Quốc.

Tô Bằng gửi một bức thư trong mail, liền tắt máy tính, chờ ngày mai đối phương liên lạc với mình.

Hắn muốn điều tra thử tin tức quan viên hệ thống công an mà lúc trước Ninh Thái bảo hắn tìm, nếu có thể tin, mình có thể liên lạc với đối phương.

Gửi thư, Tô Bằng nhớ ra, nên gọi cho bọn A Triết một cuộc điện thoại, mình bảo Tạ An dừng tạm ở Lâm Y thành trước, sau này muốn tạo thanh danh, cũng cần nhờ trang bị của bọn A Triết, lúc này liên lạc chút, để bọn A Triết sau này đem các loại trang bị trực tiếp gửi qua cho Tạ An.

Vì vậy, Tô Bằng bấm điện thoại.

Không bao lâu, bên kia điện thoại vang lên thanh âm của A Triết, thanh âm của hắn tựa hồ rất mơ hồ, giống như chưa tỉnh ngủ.

Biết Đài Bắc bây giờ mấy giờ không? Một giờ đêm đó... Có chuyện gì không thể gọi vào ngày mai sao?

Thanh âm A Triết mang theo vẻ chưa tỉnh ngủ, nói với Tô Bằng.

Sớm một ngày thì sẽ tốt hơn một chút, gần đây ta muốn đi Nam Trữ ở trong trò chơi một chuyến, sau này các người liền đem trang bị gửi vào địa chỉ này ở Lâm Y thành, người nhớ kỹ...

Tô Bằng báo địa chỉ với A Triết, bên A Triết tìm giấy bút, ghi chép lại.

Chương 493: Nghỉ đêm ở núi hoang (2)

Sau đó vào lúc Tô Bằng muốn cúp điện thoại, A Triết đột nhiên nói.

Đợi một chút, người nói người muốn đi đâu? Nam Trữ? Là Nam Trữ trong trò chơi, không phải Nam Trữ đại lục?

Đúng vậy, là Nam Trữ trong trò chơi, sao vậy?

Tô Bằng nghe xong cảm giác có chút kỳ quái, hỏi A Triết.

Vậy à...

A Triết kéo dài thanh âm, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì, qua một hồi, mới lên tiếng.

Thật ra người không biết chứ, vị trí bốn người chúng ta, ở ngay Nam Vân Châu, cách Nam Trữ không quá xa, nếu người tới, có muốn gặp thử chúng ta không? Tính ra thì chúng ta còn chưa gặp mặt ở trong trò chơi ấy.

Ồ? Các người cũng ở gần Nam Trữ?

Tô Bằng nghe xong, cảm giác có điểm ngoài ý muốn, hẳn chỉ nghe bọn A Triết nói qua, mấy người bọn họ tu hành ở một địa phương khá bí ẩn, nhưng còn chưa từng nghe qua, hóa ra cũng ở gần Nam Trữ.

Cũng được, hai ngày nữa chúng ta liên lạc, ta tới đó cũng cần một khoảng thời gian, đến đó các người đi đón ta hoặc ta tìm người cũng được.

Tô Bằng suy nghĩ một lát nói, đi gặp bọn A Triết cũng tốt, một mặt cũng đã lâu chưa gặp bọn họ, Tô Bằng vẫn rất thích mấy đứa nhóc này, một mặt khác, Tô Bằng muốn xem thử sự phụ bọn họ, nghe lời của bọn A Triết, sự phụ của bọn họ tựa hồ cũng là cao nhân ẩn sĩ, có lẽ có lai lịch đặc biệt gì đó, nhìn thử coi như mở rộng tầm mắt.

Bên A Triết đáp ứng, Tô Bằng liền cúp điện thoại, đi ngủ.

...

Một đêm im lặng, ngày hôm sau, Tô Bằng hơn tám giờ login, trong tiểu lâu phía sau Huyền Hồ đường sử dụng kim châm thay đổi tướng mạo. Lại khôi phục thành khuôn mặt ở cùng bọn Thái Tuấn Hoa Lương Úy, sau đó liền chuẩn bị ra khỏi thành.

Thót ngựa Thái Tuấn Hoa mua coi như thần tuấn, Tô Bằng liền cỡi con ngựa này, một đường đi về phía nam.

Hắn không biết là, mình lần này rời khỏi Lâm Y, lại khiến hắn tránh được không ít tai họa...

...

Trên đường đi, Tô Bằng cũng không cố tăng tốc. Trên người hắn mang lương khô đầy đủ, trên đường không đặc biệt vội vàng phải đặt chân ở thành thị hoặc là thôn trấn, chỉ tùy ý đi tới, thậm chí cố ý ở rừng hoang vào buổi tối, để tiếp tục luyện hóa nội đan đại yêu bản thân, dù sao trong đêm hắn chỉ cần buộc kỹ ngựa, tự log out là được.

Cứ như vậy, đi bốn năm ngày, Tô Bằng đã chạy hơn nửa lộ trình, địa giới lúc này là Kiên Châu, nơi đây nhiều núi, tổng thể là địa hình lòng chảo, núi từng trùng điệp, không phải dễ đi, Tô Bằng dắt ngựa, theo một đường nhỏ hỏi được từ chỗ thợ săn trên núi, đi vào trong núi rừng, cứ đi mãi cho tới nửa đêm.

Tô Bằng lúc này nương ánh trăng nhìn lại, ở đây núi non bao quanh, vị trí của mình, vừa lúc ở gần đỉnh núi, chỉ là trên núi này có rất nhiều tảng đá lớn, cũng có rừng hoang, thoạt nhìn có chút hiểm trở.

Tô Bằng ngược lại không quá quan tâm, loại địa hình này đối với khinh công hắn bây giờ mà nói, cơ bản như giẫm trên đất bằng.

Có điều Tô Bằng đêm nay, cũng chẳng định đi tiếp, mà ở chỗ dốc sắp tiếp cận đỉnh núi cao nhất, buộc ngựa lại, sau đó tự đi tới loạn thạch trên ngọn núi, tìm một khối đá xanh lớn, ngồi trên đó.

Tô Bằng khoanh chân xong, mắt nhìn về phía ánh trăng, sau đó mở to miệng, phát ra một luồng sáng hình cầu màu sắc rực rỡ, quang đoàn kia đón ánh trăng, vàng sáng càng lúc càng lớn, đường kính hơn một thước, nổi trên không trung, ở trong ánh trăng tản ra từng đợt quang mang giống như hô hấp.

Đây là thành quả mấy ngày nay của Tô Bằng, hắn đã đem nội đan đại yêu luyện hóa ở trong cơ thể mình, có thể ** thổ nạp, không cần lần nào cũng Âm Thần Xuất Khiếu.

Lúc này Tô Bằng, ngồi ở trên vách núi, hướng về phía ánh trăng, nội đan không ngừng thoát ra không trung, theo ánh trăng hô hấp, hắn tất hô hấp thổ nạp với nội đan, hấp thu tinh hoa ánh trăng truyền đến trong nội đan, bắt đầu tu hành.

Cứ như vậy thời gian trôi qua từng giây, đảo mắt đã qua một lúc.

Mấy ngày nay Tô Bằng thí nghiệm, phát hiện nếu được, hoàn toàn có thể vẫn thổ nạp được vào ban đêm, tu luyện đủ sáu canh giờ, nhưng làm vậy hắn lo lắng có chút hăng quá hoá dở, cho nên chỉ tu hành nhiều nhất ba canh giờ, mới ngừng lại.

Hắn giống một số tinh quái tu hành ở trong núi sâu, nếu phạm nhân nhìn thấy hắn, cũng sẽ nghĩ như thế, sẽ hoài nghi hắn là một yêu quái tu hành biến thành, chứ không nghĩ là thân phận nhân loại.

Chỉ là hôm nay, Tô Bằng vừa mới thổ nạp chưa đến một giờ, đột nhiên đã cảm giác có chút không đúng.

Vấn đề cũng không phải do hắn tu hành, mà là hắn cảm giác, trong rừng tựa hồ có một người, đang lấy một loại quân tốc, nhanh chóng di động về phía bên này.

Linh giác của Tô Bằng vốn cũng không quá nhạy cảm, chỉ là mấy ngày này mỗi ngày đều tu luyện, vào lúc hấp thụ tinh hoa ánh trăng, cảm quan trở nên cực kỳ siêu thoát, gần như có thể cảm giác hết thảy quanh đó dưới ánh trăng.

Lúc này, hắn cũng cảm giác, thứ tới trong rừng, hắn không phải động vật, mà là một cá nhân.

Trong lòng Tô Bằng có chút do dự, nhưng lại không ngừng thổ nạp, bởi vì hấp thu tinh hoa ánh trăng, ít nhất phải tiến hành một canh giờ, nếu không

thời gian quá ngắn, không đạt tới hiệu quả tu luyện, luyện hóa với nội đan cũng không đủ, không phải vạn bất đắc dĩ, không nên dừng lại.

Tô Bằng cũng không sợ người tới, với võ công của hắn, cao thủ bình thường trên giang hồ đã hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn, tới một hai người giang hồ, thật sự không coi vào đâu.

Đối với việc mình hấp thụ nội đan như thế, có thể hù người tới hay không, Tô Bằng cũng không lo lắng, người dám vào lúc nửa đêm, đi một mình ở vùng núi hoang vu, hắn cũng không phải phạm nhân, thế giới này truyền thuyết quỷ hồ tinh quái có nhiều như vậy, rất nhiều người bình thường đều không sợ yêu quái, người kia lại có gì đáng sợ.

Cho nên Tô Bằng cũng không ngừng hấp thụ nội đan, ngược lại có chút tò mò, muốn xem thử, đến tới cùng là ai, vào lúc nửa đêm vào ngọn núi hoang này...

Chương 494: Có muốn nhìn thấy yêu quái không? (1)

Tô Bằng ngồi trong đông loạn thạch ở chỗ cao nhất của sơn lĩnh này, một bên phun ra nuốt vào tinh hoa nhật nguyệt, một bên phóng xuất tinh thần, còn phải lưu ý đến người mới đến kia.

Hắn ngược lại cũng không nóng nảy nuốt nội đan đại yêu vào trong bụng, dù sao việc phun ra nuốt vào nội đan, chỉ là chuyện trong nháy mắt, cùng lắm thì bỏ đi thành quả tu luyện tối nay, cũng kịp làm rồi.

Nội đan của bản thân cũng đã có thể coi như là pháp khí công kích, Tô Bằng trải qua mấy ngày qua luyện hóa, đã có thể khống chế nội đan đi công kích, cho nên cũng không sợ hãi người mới tới trong rừng kia đột nhiên hạ sát thủ.

Trên vách đá, Tô Bằng tiếp tục đối với ánh trăng mà phun ra nuốt vào tinh hoa.

Động tĩnh trong rừng cũng càng lúc càng lớn, đã có thể nghe thấy được.

Thanh âm chạy trốn cũng coi như tương đối nhẹ nhàng, không tính là đặc biệt lớn, nhưng đối phương hình như mỗi bước đi đều có một thứ gì đó rớt xuống đất, phát ra thanh âm nặng nề bịch... bịch..., cực kỳ dày cộm nặng nề.

Chỉ nghe thanh âm nặng nề của đồ vật gì đó rơi trên mặt đất, thậm chí sẽ làm người ta hoài nghi không phải là quái vật một chân gì đó đang đi tới chứ?

Tô Bằng cũng rất tò mò, đi lên xem đến tột cùng là ai.

Thanh âm trong rừng càng ngày càng gần, rốt cuộc thanh âm kia đã qua khỏi khu rừng, từ trong rừng đi ra.

Tô Bằng tuy rằng lúc này nghiêng người ngồi ở trong đồng loạn thạch ở vách đá, nhưng dùng khước mắt cũng thấy được người đi ra từ trong rừng, chỉ thấy người này thể nhưng lại có hình dáng khuôn mặt hết sức kỳ lạ.

Người đang đi tới này, cực kỳ khôi ngô, thân cao chừng hơn hai thước, cánh tay thật dài, diện mạo thoát nhìn rất là uy vĩ, chẳng qua là lông tóc của người này đặc biệt nặng, người bình thường tóc mai hai bên mép tóc đa số đều mọc ở dưới lỗ tai, mà còn dưới lỗ tai người này, thậm chí cả cằm cùng với má đều là lông. Mà bộ lông này không phải là râu quai nón bình thường, mà đặc biệt dày.

Mà bộ lông khắp thân thể người này cũng đặc biệt dày, từ đầu đến chân đều có thể thấy bộ lông được nuôi khắp, hơn nữa bộ lông này còn là màu rậm nắng phát ra ánh sáng màu vàng, có chút lộn xộn, nhưng cũng không dơ bẩn, ngược lại còn lộ ra vẻ hết sức uy vĩ.

Trên đầu người này đội một vòng kim cô, mặc dù nhiều ít khiến người ta nhớ tới Kim Cô Thần Nữ mà Tô Bằng gặp qua ở trong bí cảnh, nhưng người mang kim cô trên đầu này cũng không lộ vẻ tà khí như Kim Cô Thần Nữ kia. Ngược lại còn có vẻ quang minh chính đại, có điểm giống như tăng nhân tu hành. Tô Bằng nhìn bộ dạng kia, cũng có chút giống như là đầu đà khổ hạnh đầu đội kim cô trong miếu.

Y phục hắn mặc trên người, cũng không quá giống với người bình thường. Người bình thường mặc quần áo, cũng đều là quần áo tương đối nhiều lớp, trên người người này lại chỉ mang một bộ áo giáp. Áo giáp rất là cũ nát, nhưng có thể nhìn ra tính chất vốn rất là không tệ, thậm chí có thể thấy được vài chỗ may bằng kim tuyến, áo giáp có màu hoàng kim, chẳng qua là quá nên lúc này màu vàng có chút tối. Hạ thân của hắn mặc một kiện quần giáp mỏng, bên trong mặc một cái quần màu xanh đen.

Mà thứ khiến người ta chú ý nhất, là thứ gì đó giống như cây gậy đang nắm trong tay người này, cây gậy kia rất thô rất dài, so với người này còn cao một chút, đường kính phải đến gần mười phân, nhìn dáng vẻ có vẻ là do đồng tinh khiết hoặc là kim khí màu vàng khác chế thành, là màu vàng, phía trên còn có đường vân hoa văn không rõ ý nghĩa, thứ này nói thật ra người bình thường cũng đừng nghĩ đến việc cầm lên, Tô Bằng đoán chừng nặng khoảng sáu bảy trăm cân, thay vì nói là cây gậy không bằng nói là trụ đồng hoặc là cột Đồ Đằng, nhưng người này cầm lên lại giống như không có áp lực gì.

Lúc này, người này từ trong rừng đi ra, cũng không trực tiếp đi tới bên phía Tô Bằng, chỉ đón nhìn ánh trăng, nhìn Tô Bằng đang thổ nạp nguyệt chi tinh hoa dưới ánh trăng.

Tô Bằng thấy người này tướng mạo kỳ lạ, lại sử dụng loại vũ khí vừa xem đã biết khó có thể không chế này, biết rõ người này hẳn là người mang tuyệt nghệ, có điều người này nếu chưa từng quấy rầy mình thì Tô Bằng cũng không ngại hắn ở chỗ này, mình tiếp tục ngồi ở trong đồng loạn thạch, phun ra nuốt vào nguyệt chi tinh hoa.

Nam nhân khôi ngô cao lớn có bộ lông dày rậm này cũng chẳng tới quấy rầy, chỉ là cây gậy nhìn giống như trụ đồng cầm trong tay kia đột nhiên cắm xuống mặt đất. Tô Bằng lập tức cảm giác cả vùng đất đều chấn động, cây gậy trụ đồng kia bỗng chốc bị cắm vào dưới mặt đất có chừng hai mươi ba mươi centimet, mà còn người nọ sau khi buông lỏng tay nắm côn đồng ra liền trực tiếp ngồi trên mặt đất, ngồi ở bên cạnh côn đồng nhưng mà ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Tô Bằng.

Tô Bằng thấy không có bị quấy rầy, vẫn như cũ làm chuyện của mình, hướng về phía ánh trăng phun ra nuốt vào nguyệt chi tinh hoa.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, trong nháy mắt Tô Bằng đã phun ra nuốt vào một nửa giờ nguyệt chi tinh hoa, mà còn nam nhân thần bí kia cũng ở chỗ này ngồi một thời gian dài, vẫn luôn quan sát Tô Bằng, chẳng qua là lấy tay vuốt bộ râu dày rậm trên mặt mình, thoáng lộ ra vẻ có chút không bình tĩnh.

Chương 495: Có muốn nhìn thấy yêu quái không? (2)

Rốt cuộc, Tô Bằng cảm giác hôm nay đã tu luyện đủ rồi, cho nên há mồm ra hướng về phía nội đan đại yêu đang trôi lơ lửng ở không trung hít vào một hơi.

Nội đan ánh sáng bảy màu bị trận hít này của Tô Bằng di động, hóa thành ánh sáng lấp lánh bị Tô Bằng nuốt vào trong miệng.

Tô Bằng thả lỏng thân thể một chút, thu lại công pháp, đứng lên khỏi đồng loạn thạch, nhìn về phía nam tử thần bí cách mình khoảng ba mươi bốn mươi mét kia.

Thần bí nam tử lúc này thấy Tô Bằng đã thu hồi nội đan, cũng đứng lên, hần tiện tay nhắc cây gậy giống như trụ đồng kia lên.

Tô Bằng thấy thế, đứng lên đi vài bước về phía bên kia, đứng ở trước mặt nam tử thần bí, nói.

“Vị bằng hữu này, gặp gỡ tức là hữu duyên, người nhìn chăm chú ta lâu như vậy, có gì chỉ giáo sao?”

“Người không phải là yêu quái.”

Thần bí nam nhân này nhìn Tô Bằng, trong miệng thốt ra mấy chữ này.

Tô Bằng nghe xong, gật gật đầu, nhãn lực của nam tử thần bí này không tệ, mình vốn cũng không phải là yêu quái, chẳng qua là người tu hành luyện hóa nội đan đại yêu mà thôi.

“Ta quả thật không phải là yêu quái.”

Tô Bằng nói với người này.

“Người sao lại biết phương pháp tu luyện của yêu tộc, nội đan yêu tộc của người là từ đâu tới?”

Người này mở miệng lần nữa, hỏi Tô Bằng.

Lần này Tô Bằng nhiều ít có chút kinh ngạc, đối phương nhìn ra mình không phải là yêu quái thì cũng bình thường, nhưng mà nhận ra được nội đan của yêu tộc, này thật sự rất giỏi.

Dù sao thế giới này mặc dù nói có không ít hoạt động ma quái, đã gặp qua yêu quái, nhưng người có lí giải về yêu quái lại không tính là quá nhiều.

Thần bí nam tử này thế nhưng lại nhận thức được nội đan đại yêu, có lẽ cũng không phải là nhân vật bình thường.

“Viên nội đan đại yêu này, là ta ở trong một di tích tìm thấy được. Chủ nhân của di tích có giao hảo với yêu tộc, được mấy vị Yêu Vương đưa tặng nội đan của đại yêu đã qua đời, vẫn còn lưu truyền đến bây giờ. Hơn nữa trong di thư của vị chủ nhân di tích kia, có ghi chép lại cách thức tu luyện như thế nào, ta chỉ là dựa theo đó để tu luyện mà thôi.

Tô Bằng trả lời người này, người này lúc này còn chưa biết là bạn hay thù, nhưng Tô Bằng thấy ấn tượng đầu tiên với người này rất tốt, cảm giác đối phương hẳn là một người không tệ, nên cũng không muốn lừa dối đối phương. Mình ăn ngay nói thật, nếu lời nói thật chọc giận đối phương, vậy thì không có biện pháp nào nữa, chỉ có thể làm kẻ địch. Nếu không phải là kẻ địch, ở nơi thôn hoang núi vắng này gặp được nhau cũng là duyên phận, Tô Bằng tính toán muốn tiếp xúc với đối phương.

Thần bí nam tử kia nhìn chăm chăm Tô Bằng một hồi, khẽ gật đầu, nhưng không có lên tiếng.

Sau một lúc lâu, hắn mới đột nhiên mở miệng, nói.

“Người có muốn nhìn xem thử yêu quái chân chính là dạng gì hay không?”

Tô Bằng nghe xong, hơi có chút kinh ngạc, không ngờ người này lại nói như thế.

“Đi xem một chút cũng không có sao cả.

Sau khi kinh ngạc xong, Tô Bằng gật đầu, người trước mắt mình kỳ nhân, hẳn nói như vậy khẳng định có một chút đạo lý. Dù sao Tô Bằng cũng là kẻ tài cao gan cũng lớn, đi xem một chút cũng không sao.

Người nọ gật đầu, nói.

“Đi theo ta.

Nói xong liền quay đầu chạy tới trong rừng.

Tô Bằng thấy vậy, cũng không nói thêm nhiều lời, liền chạy theo người này.

Nếu đổi thành người giang hồ bình thường, lúc này ít nhiều cũng có chút hoài nghi, có điều Tô Bằng lại giống như một câu tục ngữ, chính là kẻ tài cao gan cũng lớn. Tô Bằng tự hỏi trong giang hồ, ngoại trừ những người của môn phái Đại Không Tự toàn lực đuổi giết mình, thì những cái khác không có gì đáng phải hoài nghi sợ hãi cả, cùng người này đi xem một chút náo nhiệt cũng tốt, không có gì cần phải lo lắng, liền đi theo sau đối phương.

Này thật ra là một loại tu dưỡng võ đạo, ở trong võ đạo, có một loại cảnh giới gọi là Nhất Niệm Thông Thiên. Cao thủ đạt tới cảnh giới kia, chỉ có một suy nghĩ trong đầu, cho dù có nguy hiểm hay không có khó khăn hay không, tất cả mọi chuyện trên thế gian chỉ cần có tâm đi làm, chưa có đạt được thì võ công cũng sẽ đạt đến một trình độ nhất định cao hơn, không kể là lòng tin hay gì cũng đạt được sự mở mang rất lớn, sẽ không bị những cảm xúc nhỏ mọn của phàm nhân cùng với sự sợ hãi hoài nghi trói buộc lại, Tô Bằng tuy rằng còn chưa tới cảnh giới kia, nhưng cũng càng ngày càng đến gần rồi.

Mấy lời nói ngoài không đề cập tới nữa, Tô Bằng đi theo nam nhân thần bí này, nhanh chóng đi qua núi hoang.

Tô Bằng phát hiện, thân pháp của nam nhân thần bí kia cực kỳ đặc biệt, lúc hắn tiến lên, thân thể có chút cong người xuống, giống như đang khom người. Trên thực tế tốc độ của hắn so với bọn người Thích Duy Tín còn

nhANH hơn không ít, cón đồng trong tay hấn đợc hấn xách theo, ngẫu nhiên dùng trụ đồng điềm xuống mặt đất một cái, thân thể giống như là vượn khỉ bay vút rất nhanh, tốc độ quả thực không chậm, gần như tốc độ ngang hàng với thân pháp bây giờ của Tô Bằng.

Mà đối phương tiến lên đứng dậy cũng cực kỳ thoải mái, giống như đã rất quen thuộc loại tư thế tiến lên này, nhất là ở trong rừng, tốc độ lại càng nhanh chóng, giống như là trời sinh đã thích đi vào trong rừng.

Tô Bằng đi theo người này, càng đi càng phát hiện thực lực của người này sâu không lường đợc, chẳng những sức mạnh cường hấn, thân pháp nhanh nhẹ, hơn nữa lúc hành tẩu dường như còn mang theo một loại quy luật đặc biệt. Loại quy luật này chỉ có người hàng năm đều sinh sống trong núi rừng mới có thể nuôi dưỡng đợc. Nhìn bộ dáng của đối phương, dường như vẫn còn giữ lại sức lực, chưa có toàn lực thi triển ra.

Tô Bằng thấy vậy không khỏi âm thầm cảm thán, kỳ nhân dị sĩ trên giang hồ sao mà nhiều dữ dội như vậy. Tùy tiện ở một núi hoang đã gặp đợc một người, còn có thực lực như thế, bản thân mình tất nhiên không thể ếch ngồi đáy giếng khinh thường anh hùng trong thiên hạ đợc.

Hai người đi ở trong rừng, hành tẩu hơn bốn mươi, thân hình của nam tử thần bí kia dần dần chậm lại.

Tô Bằng cũng chậm lại theo hấn, lúc này Tô Bằng cũng phát hiện mục đích của nam tử này, hóa ra ở trong một vùng đất lõm ở giữa đợc dãy núi xanh ngắt vây quanh này, có một thôn xóm.

Thôn xóm này quy mô không tính là lớn, nhưng cũng có thể so với thành trấn. Tô Bằng nhìn thấy, đoán chừng có khoảng bốn năm trăm người sinh hoạt tại trong đó, bọn họ cũng dùng hồ làm thành một hàng rào, bên trong cũng đều là lầu các làm bằng gỗ, giống như là Miêu trại trong hiện thực.

Nam nhân thần bí ở phía trước, cùng với Tô Bằng đi đến một vách núi gần đó, nhìn tòa nhà phía dưới, người kia nói.

Nơi yêu quái nháo âm ỉ, chính là chỗ này.

Chương 496: Gọi ta là Lão Tôn đi (1)

Tô Bằng nhìn theo hướng mà nam nhân thần bí này chỉ, chỉ thấy trong thôn trại kia, dường như cũng không yên bình, phía trên tháp gỗ gần tường vây của hàng rào, có người đốt đuốc đang đứng gác đêm, bên trong hàng rào cũng nơi nơi đều là ánh lửa từ cây đuốc, dường như rất nhiều người đều không có ngủ, đều đang đề phòng cái gì đó.

Đây không phải là chuyện rất bình thường, trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi là xã hội nông nghiệp, cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi hết sức thông thả, nếu không phải là cư dân thành phố, những thôn xóm kia mỗi ngày khoảng buổi tối bảy tám giờ đã nên thổi đèn vận động tạo ra đũa nhỏ rồi, mà bây giờ đã là mười hai giờ đêm, dưới tình huống bình thường những thôn trại này hẳn sẽ không đã trễ thế này mà vẫn có nhiều người như vậy không ngủ được đi đề phòng như vậy.

Nhìn bộ dạng của thôn trại này, dường như sắp lâm phải đại địch, hẳn là có cái gì nguy hiểm kích thích tinh thần của người bên trong trại, mới có thể đề cho bọn họ như thế.

Mà nam nhân thần bí bên cạnh Tô Bằng này, dường như có biết một chút nội tình.

“Huynh đài, đây là có chuyện gì vậy? Yêu quái ở đâu? Là ở bên trong thôn xóm, hay là ở chỗ khác? Là loại yêu quái như thế nào?”

Tô Bằng nhìn nam nhân thần bí bên cạnh, hỏi hắn.

Nam nhân thần bí lúc này đã nằm ở trên vách núi, nhìn xuống phía dưới một lúc mới mở miệng nói.

Sơn trại này vốn đang yên bình, có điều không đến mười ngày trước, trong núi đột nhiên xuất hiện chấn động khó hiểu, tựa hồ là có phong ấn gì đó bị nói lỏng. Sau đó sơn dương cùng với những gia súc lấy thịt khác chăn nuôi trong sơn trại không ngừng mất tích, người của sơn thôn cũng có đi tìm, nhưng lại chỉ tìm được gia súc đã bị hút cạn máu.

“Ta ở chỗ này quan sát một thời gian ngắn, phát hiện trong sơn động chung quanh đây, không biết lúc nào đã có thêm một con dơi yêu. Con dơi yêu này dường như rất hung ác, gần đây chính là hắc không ngừng hút máu gia súc lấy thịt. Có điều xem ra máu của gia súc lấy thịt sắp không thỏa mãn được bọn nó, hai ngày trước bên trong trại này có một tiểu cô nương bị mất tích, ta quan sát hắc là do con dơi yêu bắt nằng đi, bây giờ có thể đã dữ nhiều lành ít.

Nam nhân thần bí nói với Tô Bằng.

Tô Bằng thấy hắc nói ra sự thật, xem ra hắc là cũng không phải là nói chuyện giật gân, giống như là biết một chút nội tình, nhẹ gật đầu nói.

“Huynh đài muốn hàng yêu trừ ma?”

“Yêu cũng không nhất định xấu xa, ta cũng phải nhìn xem tính cách của yêu như thế nào mới cân nhắc sau.

Nam nhân thần bí ồm ồm nói, trên mặt của hắc dường như thường xuyên ngửa ngáy, người này có thói quen gãi gãi quai hàm, sau đó nói với Tô Bằng.

“Yêu thì thế nào? Người thì cao quý hơn sao? Cũng đều là sinh linh trong thiên hạ, không có người nào trời sinh đã phải bị đánh bị giết, có điều nếu con dơi yêu quả thật đã hút máu của tiểu cô nương kia, chính là đã sa vào tà đạo. Vào tà đạo, không phân biệt là yêu hay là người, đều là chuyện mà ta phải quản lí. Hôm nay ta chính là muốn đuổi theo tung tích con dơi yêu kia, trong sơn động thật sự là quá mức phức tạp, không có hạ ấn ký ở trên thân thể đối phương, ta cũng truy không được nó. Chỉ có thể nhìn nó hôm nay có xuất hiện hay không thôi.

Tô Bằng nghe xong, không nói gì cả, chỉ đứng ở bên cạnh nam tử thần bí này, nghe lời nói của nam tử này, thật ra là một người rất có tinh thần trọng nghĩa. Có điều cảm giác không phải là loại chính nghĩa đạo lí bình thường, mà là trong lòng mình cho là chính nghĩa thì là chính nghĩa, tư duy cũng coi như cởi mở.

Tô Bằng đứng ở chỗ này nhìn xuống sơn thôn phía dưới, cuối cùng vẫn là không nhìn được nói.

“Huynh đài, chúng ta ở chỗ này chờ tiếp sợ là cũng không có hiệu quả gì đi? Yêu quái kia nếu là doi thành tinh, nhất định sẽ bay, nếu hấn dạ trực tiếp từ không trung bắt người của thôn xóm này, hai người ta và người còn có thể bay lên đuổi theo được sao? Nếu là thật sự muốn giúp bọn hấn, không bằng chúng ta đi vào bên trong thôn trang thì hơn.

“Ta tự có biện pháp.

Nam nhân thân bí này không có đồng ý với đề nghị của Tô Bằng, trong miệng nói, sau đó quay đầu lại nhìn thoáng qua, nói.

“Người cũng không cần phải gọi ta là huynh đài, huynh đài. Theo như số tuổi thì ta với người căn bản không có khác nhau mấy, ta họ Tôn tên Ngô, người trực tiếp gọi tên của ta hoặc là gọi lão Tôn là được rồi.

Tô Bằng gật đầu, sau đó cũng không lên tiếng, an vị ở một tảng đá bên cạnh, cùng Tôn Ngô nhìn thôn xóm phía dưới.

Không bao lâu, trong bầu trời đêm đột nhiên truyền đến từng đợt âm thanh sắc bén, dường như có không ít thứ đang từ đằng xa bay tới.

Tinh quang trong ánh mắt của Tôn Ngô chợt lóe lên, nói.

“Tới rồi!

Tô Bằng cũng chú ý tới dị trạng ở phía chân trời, nhìn lại về phía chân trời, chỉ thấy một đám động vật đông nghìn nghịt đang bay đến thôn xóm.

Bên trong thôn xóm lúc này cũng sôi trào lên, không ít người lớn tiếng kêu hét, bên trong trại một mảnh gà bay chó sủa, giống như heo bị sói đuổi, trong nháy mắt hỗn loạn khản trương hấn lên.

Trong ánh mắt Tôn Ngô có tinh quang, Tô Bằng ở sau lưng hấn không có thấy, Tôn Ngô lúc này trong ánh mắt dường như có tia lửa màu vàng hiện lên.

Một mảnh đông nghìn nghịt trong không trung kia rốt cuộc đã bay đến phía trên sơn thôn này, Tô Bằng nương theo ánh trăng thấy rất rõ ràng, những thứ bay tới kia, đều là dơi cả.

Chẳng qua là những con dơi này, lớn đến thần kỳ, trong đó con dơi lớn nhất cánh giương ra là thể dài hơn một mét năm mươi, nhìn thân thể quả thật giống như là có thể bắt đưa trẻ trong thôn trại đi, không biết có phải là con dơi yêu theo lời của Tôn Ngộ hay không.

Cảnh tượng này, cũng có chút giống như bộ phim về Ma ca rồng thời Trung Cổ mà Tô Bằng từng xem, giống như là bộ dạng lúc đi ra ngoài của trùm Ma ca rồng Bá tước Dracula. Những con dơi đó tuy rằng chưa thể che khuất cả bầu trời, nhưng quanh quần ở phía trên thôn trại, có thể hoàn toàn cách trở ánh mắt của Tôn Ngộ với Tô Bằng.

Tô Bằng lúc này nhìn thôn trại phía dưới. Cũng chỉ có thể thấy được một đám dơi đen sì, không nhìn thấy nổi ánh lửa trong thôn trại.

Tôn Ngộ vẫn một mực chăm chú nhìn chằm chằm vào thôn trại phía dưới, lúc này Tô Bằng đột nhiên nghe được bên trong thôn xóm bộc phát ra một trận tiếng kêu cùng với tiếng rống giận, dường như đã có chuyện gì xảy ra.

Ánh mắt của Tôn Ngộ lúc này lại bỗng nhiên sáng ngời, nói.

“Tới rồi!

Chương 497: Gọi ta là Lão Tôn đi (2)

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy một con dơi cực kỳ to lớn, cánh giương ra gần như vượt quá ba thước, hai chân bắt lấy một người đàn ông, bay về phía không trung, người nam nhân kia ở trên không trung khua tay múa chân, nhưng không cách nào giãy thoát được móng vuốt của con dơi khổng lồ kia, chỉ có thể sợ hãi kêu to trên không trung.

“Chính là ngươi!

Tôn Ngộ lúc này, bỗng nhiên quát to một tiếng.

Nói xong, con người của hắn đột nhiên trợn to, con người của hắn thể nhưng lại đột nhiên biến thành màu vàng, trong đôi mắt thậm chí bắn ra hai đạo kim quang. Hai đạo kim quang này ở trong bóng đêm giống như là hai tia laser, rơi vào trên thân thể con dơi khổng lồ kia.

Con dơi khổng lồ kia dường như bị sợ hãi một chút, bay lộn lên xuống, mặt ngó Tô Bằng cùng với Tôn Ngộ ở nơi này, phát ra một tiếng kêu to. Sau đó dừng lại, xoay người liền hướng vào trong núi sâu mà bay đi.

“Đuổi theo!”

Tôn Ngộ lúc này, trong con mắt vẫn duy trì màu vàng, hắn tung người từ trên vách núi nhảy xuống.

Vách núi nơi này cũng không phải là hoàn toàn là vách đá, mà là có một chút dốc, Tôn Ngộ tuy rằng dáng người to lớn, thân thể lại không phải linh hoạt bình thường, giống như một con khỉ mượn lực trong đồng loạn thạch đi rất nhanh, mau chóng đã đến dưới vách núi.

Trong lòng Tô Bằng có chút kinh dị, thứ mà Tôn Ngộ mới thi triển vừa rồi tuyệt đối không phải là võ công, hắn là một loại pháp thuật, không nghĩ tới Tôn Ngộ này thể nhưng cũng tu hành qua pháp thuật.

Có điều nghĩ đến cũng đúng, nếu Tôn Ngộ không biết pháp thuật, sao có thể nhận thức ra bản thân đang phun ra nuốt vào nội đan đại yêu? Nếu không có một chút bản lãnh pháp thuật, làm sao dám truy kích con dơi yêu có thiên phú thần thông?

Trong lòng Tô Bằng thoải mái, dùng khinh công của hắn, vách đá này cũng ngăn không được hắn, hắn cũng học Tôn Ngộ thả người xuống phía dưới, ỷ vào thân pháp cao siêu, cũng chẳng xảy ra vấn đề gì, rất nhanh liền rơi xuống đất.

Tôn Ngộ thì hướng về phía con dơi yêu kia bay đi mà đuổi theo. Thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời một chút, màu vàng trong mắt hắn vẫn không có biến mất, con người màu vàng lúc này dường như còn có chức năng truy đuổi, hắn dọc theo đường đi không chút do dự một mực gấp rút lên đường.

Tốc độ của Tô Bằng cũng còn có thể ngang hàng với hắc, cùng với hắc một trước một sau đuổi theo. Tô Bằng một bên thi triển thân pháp đuổi theo Tôn Ngộ, một bên suy nghĩ, pháp thuật vừa rồi của Tôn Ngộ hẳn là một pháp thuật truy đuổi.

Tốc độ của hai người không chậm, rất nhanh đã đi vào núi rừng, xuyên qua ruộng bậc thang của sơn trại, đuổi theo qua sơn cốc, phóng qua khe núi, cuối cùng dừng lại ở một nơi.

Nơi hai người đuổi đến là một ngọn núi, chẳng qua là ngọn núi này không hề có cây cối mọc thành bụi giống những ngọn núi khác, mà là đá lởm chởm, núi đá rất nhiều, trên núi còn có rất nhiều động, khắp nơi đều có thể thấy cửa động, cảm giác giống như là than cốc đã bị đốt trụi hoặc là than tổ ong.

Tôn Ngộ dừng lại, mà cửa động của một sơn động.

Trong sơn động này đa dạng phức tạp, hơn nữa bên trong bốn phương thông suốt, nếu không cẩn thận sẽ lạc đường, rất có thể ở bên trong đi vòng quanh mãi không ra được, người dám đi vào không?

Tôn Ngộ quay đầu lại, hỏi Tô Bằng.

“Ha ha, ta bản lĩnh khác thì dám cam đoan, nhưng những nơi đã đi qua tuyệt đối sẽ không lạc đường.

Tô Bằng ha ha cười một tiếng, nói với Tôn Ngộ.

Tô Bằng so với người khác có chỗ đặc biệt, chính là trí nhớ, loại ưu thế này bình thường cũng không thấy được ảnh hưởng ra sao, biểu hiện cũng không quá rõ ràng, nhưng mà lúc tiến vào những nơi như mê cung thì năng lực đặc biệt này liền đặc biệt rõ ràng.

Tô Bằng chỉ cần đi qua một lần, cho dù hoàn toàn dựa theo trí nhớ cũng sẽ có thể tìm được đường trở về, tuyệt đối sẽ không lạc đường, lạc đường trừ phi cái động này là một sinh vật, có thể biến hóa kết cấu bên trong mình.

Nghe xong lời của Tô Bằng, Tôn Ngộ khẽ gật đầu, nói.

“Vậy thì đi nào.

Nói xong, hắn dẫn đầu đi ở phía trước, sải bước đi vào trong sơn động.

Tô Bằng đi theo Tôn Ngộ đi vào trong huyết động, pháp thuật truy đuổi của Tôn Ngộ dường như vẫn còn hữu hiệu, một đường truy đuổi, mặc dù gặp phải lối rẽ cũng không ngừng lại chút nào, hai người hành động rất nhanh, đi qua rất nhiều lối rẽ của sơn động này, khoảng nửa giờ sau đã chạy tới chỗ sâu nhất trong huyết động.

Chỉ thấy nơi này là một không gian cực kỳ rộng lớn, Tô Bằng thật không ngờ tới, bên trong một cái huyết động lại có một vùng trời đất rộng lớn như vậy.

Trong huyết động này, rộng bằng mấy cái sân vận động Tô Chim, đều là một mảnh hắc ám, không ngừng tiếng nước giọt vang lên, Tô Bằng cảm giác được trên thạch bích của cái huyết động này, không biết có bao nhiêu sinh vật đang ở trên cao, đoán chừng hẳn là một động dơi.

Nếu người giang hồ bình thường đến nơi này, sợ là sẽ có chút sợ hãi, trong huyết động rộng lớn này có nhiều con dơi như vậy, nếu một khi công kích lên cũng đủ ma sát chết người.

Nhất là đồng đội bên cạnh còn không hiểu rõ lai lịch, thân thể của Tôn Ngộ lúc này đã hoàn toàn chìm trong bóng đêm, gần như không nhìn thấy hắn đâu, chỉ là hai mắt của hắn không ngừng phóng ra ánh sáng màu vàng, giống như là hai cái đèn lồng màu vàng, khiến người ta có cảm giác đồng đội của mình mới thật sự là yêu quái.

Tô Bằng lại dứt khoát không sợ hãi, này chủ yếu là đến từ thực lực của bản thân.

So với rừng đao lúc trước ở di tích Lỗ Ban mà Tô Bằng đã xông qua, những con dơi này cho dù có nhiều hơn nữa thì có thể có năng lực công kích như ở rừng đao kia sao? Trên người Tô Bằng mặc chính là quần áo tơ vàng, đối phương muốn đột phá phòng ngự cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy, Tô Bằng chỉ cần bảo vệ đầu là được rồi.

Mà Tôn Ngộ, trực giác của Tô Bằng mách bảo người này vẫn có chút đáng để tin nhiệm, Tô Bằng đối với ánh mắt của mình vẫn có lòng tin, hơn nữa cho dù nhìn lầm người này, Tô Bằng cũng tin tưởng mình sẽ không bị bại dưới tay của đối phương, ít nhất chạy thoát cũng không phải là chuyện gì khó khăn.

Cho nên Tô Bằng lúc này vẫn như cũ không có chút áp lực nào.

Tôn Ngộ mở ra hai con mắt như đèn lồng màu vàng, quét nhìn trong huyết động một vòng, rồi cuộc ánh mắt rơi vào một chỗ, nói.

“Ta biết người ở nơi nào, ra đây nói chuyện một chút đi!

Chương 498: Cần gì làm căng thế (1)

Thanh âm của Tôn Ngộ truyền tới trong bóng đêm, hồi lâu sau, trong bóng tối vang lên giọng nói khàn khàn, nói.

“Ta đã cố gắng tránh khỏi người, tại sao người còn không buông tha cho ta? Người có câu, làm gì cũng phải chừa đường lui, đừng nên ép người khác vào đường cùng, cần gì làm căng thế!”

Giọng nói này dường như dùng ngôn ngữ có đôi chút trúc trắc, có nhiều chỗ, phát âm không được chính xác cho lắm, nhưng vẫn có thể nghe rõ được.

Tô Bằng nhìn thoáng qua Tôn Ngộ bên cạnh, mặc dù trong hang động không có ánh sáng, nhưng tổ chất thân thể Tô Bằng khác với người thường, lại thêm tu vi nội lực rất thâm hậu, cho nên vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy sắc mặt của Tôn Ngộ.

Tôn Ngộ đứng im không động đậy, nói.

“Ta mặc kệ người nguồn gốc thế nào, ta chỉ cần biết, người giết người là không đúng, yêu giết người cũng không nhiều, người giết yêu cũng không đúng, người đã tu hành đến mức này, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, cũng thôi đi, nhưng mà người không tuân thủ quy ước người yêu, tự mình giết chết nhân loại, điểm này ta không thể ngồi nhìn mặc kệ,

giao người người bắt ra đây, nếu như người kia vẫn chưa chết, ta cũng không đòi co với người, chỉ cần sau này người kiềm chế bản thân, chúng ta tất nhiên bình an vô sự, ta biết người thân là yêu quái dơi, thật ra không ăn thịt người cũng có thể tu luyện, trải qua ngàn năm khổ tu, yêu đan tu luyện được so với uống máu càng tinh tiến hơn, người có gì phải ham muốn tiện lợi nhất thời cơ chứ.”

Nghe Tôn Ngộ nói vậy, đối phương trong bóng tối trầm mặc một hồi, sau nửa ngày mới lên tiếng.

“Quy ước người yêu? Lời này của người ta nghe rất quen... Chẳng lẽ người là người ở trong giới này sao?”

“Hửm?”

Sinh vật trong bóng tối sau khi nói ra lời này, trên mặt Tôn Ngộ lộ ra một tia ngoài ý muốn, nói.

“Người không phải là người giới này?”

“Đương nhiên không phải, ta là dơi yêu sống năm trăm năm trong Yêu Giới, đã mở trí khôn, cha mẹ đều sống trong Yêu Giới, quy ước người yêu ta đã nghe những lão yêu khác nói qua, nói là mấy ngàn năm trước vài đại yêu vương cùng với cường giả Nhân Gian Giới đạt thành hiệp nghị, chỉ là đây đều là chuyện xa so với trước kia... Người vẫn còn ở đó mà lại nhải phải hành sự theo quy ước đó sao?”

Thanh âm trong bóng tối, có chút nghi hoặc lên tiếng hỏi.

Hai hàng lông mày dày đậm của Tôn Ngộ nhướng lên, nói.

“Người tại sao lại từ Yêu Giới chạy đến nơi này?”

“Hơn mười ngày trước, Yêu Giới đột nhiên đã xảy ra biến hóa lớn, di tích trên thánh sơn Yêu Giới đột nhiên chấn động, phát ra hào quang chói mắt. Sau đó cả Yêu Giới đều có chút không bình thường, rất nhiều yêu tu ta biết đều mất tích, ta vốn thấy kỳ lạ, nhưng đột nhiên một ngày ta đang tu hành trong hang động của mình, trong động đột nhiên bất chợt xuất hiện một lỗ

hồng màu đen, ta bị lỗ hồng khó hiểu kia hút vào trong, đợi đến khi ta tỉnh lại thì thấy mình đã ở trong cái hang động này rồi.”

“Thân thể của ta chịu một ít thương thế. Hổ đen kia đã gây ra thương tổn rất lớn đối với thân thể của ta, vốn dĩ nếu như ta vẫn luôn tu luyện như vậy, sau năm trăm tuổi sẽ tu thành yêu đan, Yêu Giới không có bao nhiêu nhân loại, con đường ta đi cũng là tinh tu. Nhưng mà lúc này thân thể ta thật sự bị thương quá nặng, may mà trong hang động này, cũng có rất nhiều tộc dơi chưa khai hóa, người có lẽ cũng biết, đối với một vài yêu tộc, máu của vật sống đều là thứ đại bổ, ta trời sinh có thể sử dụng những tộc dơi này, để cho bọn chúng tìm kiếm máu thịt cho ta... Chuyện về sau người cũng biết không ít rồi đó, thứ máu thịt này, đã bắt đầu thì không thể dừng lại được, ta vì nôn nóng khôi phục, cho nên chỉ có thể tiếp tục đi theo con đường này.”

“Còn cô bé mấy ngày hôm trước kia, ta vốn cũng không có ý định sẽ giết chết nó, chỉ là muốn mượn một chút máu của nó thôi, sau đó sẽ thả nó ra, đáng tiếc, nó sợ hãi quá độ, lại thêm ta lấy thức ăn dơi tộc tìm được cho nó, nó cũng không chịu ăn, sức lực suy yếu mà chết, có điều đây chỉ là vô ý mà thôi, hôm nay bắt giữ người này, ta cũng không định giết hắn, mới vớt cho đứa trẻ ta yêu thương nhất hút máu, bắt được một trung niên, vốn nghĩ sau khi uống xong lượng máu nhất định, sẽ thả hắn ra.”

Ngoại tộc trong bóng tối, nói với Tôn Ngộ.

Tô Bằng ở bên cạnh lắng nghe, cảm giác lại không giống, hơn mười ngày trước? Đây chẳng phải là thời gian mình ở trong di tích Lỗ Ban đó sao?

Nhớ đến trong di tích Lỗ Ban, Tô Bằng sử dụng lệnh bài ngũ giác có được trong di tích mở ra hệ thống định vị trong di tích này, dường như nhìn thấy trên một ngọn núi tuyết, có vài yêu tộc dị tộc đang bái tế, vừa rồi yêu quái dơi này nói tới di tích Thánh sơn, không biết có phải cùng một nơi hay không?

Lỗ đen mà hắn nói, ngược lại rất giống hồ đen hoặc là lỗ hồng thời gian... Chẳng lẽ mình khởi động di tích Lỗ Ban, ngược lại tạo thành ảnh hưởng gì với Yêu Giới hay sao?

Tô Bằng càng nghĩ, càng cảm thấy có khả năng này.

Hắn quay đầu lại thoáng liếc mắt nhìn Tôn Ngộ, vừa rồi những lời kia ngoại tộc trong bóng tối nói với Tôn Ngộ, cũng làm cho nếu Tô Bằng ngộ ra điều gì đó.

Tôn Ngộ lúc này, cũng nhú mảy, như đang tự hỏi.

Chốc lát sau, hắn nói.

Người nói có thể là sự thật, nhưng người cũng đã giết tiêu cô nương kia, ta cũng không thể ngồi yên không màng đến, huống hồ người đã bắt đầu uống máu, sau này sẽ càng ngày càng cần máu người sống, dần dần linh trí của người sẽ thoái hóa, một lần nữa biến thành yêu thú khát máu, ta không thể để người ở lại nơi này.”

Chương 499: Cần gì làm căng thế (2)

“Cần gì làm căng thế? Cần gì làm căng thế?”

Ngoại tộc trong bóng tối, trong miệng liên tục bị phần nói hai tiếng, sau đó hét lên một tiếng, nói.

“Mặc dù ta đạo hạnh không bằng người, nhưng mà cũng sẽ không ngồi chờ chết, muốn ta chết, người cũng phải trả cái giá đắt!”

Nói xong, trong miệng nó đột nhiên phát ra một tiếng thét chói tai cực kỳ bén nhọn, vang vọng trong hang động rộng lớn dưới mặt đất này.

Lập tức, trong tai Tô Bằng cùng Tôn Ngộ, toàn bộ đều là thanh âm đập cánh của đám dơi, bóng đen đầy trời, đập xuống bên dưới.

Đồng tử Tô Bằng thu lại, nhảy về phía sau vài bước, kéo dài khoảng cách, sau đó rút Vô Phong kiếm ra, bảo vệ đầu mình.

Lập tức, Tô Bằng cảm giác Vô Phong kiếm của mình va chạm vào không ít động vật biết bay, chính là đám dơi trong hang động.

Những con dơi này, hung hãn không sợ chết, nhào vào trên thân kiếm Tô Bằng, ý đồ ngăn cản kiếm Tô Bằng, sau đó lại cắn Tô Bằng.

Chỉ là Tô Bằng kiểm pháp huyền diệu, tất nhiên sẽ không để cho những con súc sinh này không theo quy luật gì tấn công được đến mình.

Đương nhiên, dơi tấn công Tô Bằng này đây, chỉ là chiếm một phần rất nhỏ, phần lớn đám dơi, đều bay về phía Tôn Ngộ.

Tôn Ngộ lúc này, cả người đã bị đám dơi bao vây vào bên trong, nhưng con dơi kia gần như vây chặt lấy hắn thành một cục, hoàn toàn nhìn không thấy người Tôn Ngộ.

Có điều Tô Bằng cũng không lo lắng, vừa rồi hắn nghe Tôn Ngộ cùng ngoại tộc trong bóng tối nói chuyện, đã lĩnh ngộ được một vài thứ, đối với Tôn Ngộ, Tô Bằng có chút ít suy đoán, chỉ là nếu như là thân phận kia trong tưởng tượng của Tô Bằng, hắn tuyệt đối sẽ không đơn giản đánh tới như vậy.

Quả nhiên, Tô Bằng vừa rồi nghĩ đến điểm này, chỉ nghe trong quả cầu dơi kia, đột nhiên truyền ra một tiếng gào rít!

Tiếng gào hét này trung khí mười phần, mang theo nội kinh khí kinh hết sức bá đạo, thanh âm cực lớn, quả thực muốn làm rung chuyển hang động này.

Sau đó, Tô Bằng chỉ thấy trong bóng tối, lóe lên ánh sáng màu vàng lóa mắt.

Tức thời, Tô Bằng cảm giác vô số kinh phong mạnh mẽ quét qua gương mặt mình, đây là kết quả Tô Bằng thi triển nội lực hộ thể mới như vậy, nếu là người bình thường, bị kinh phong này quét tới, nói không chừng gò má trực tiếp đã bị đập gãy.

Nơi Tôn Ngộ đứng, cơn ánh màu vàng giăng khắp đầy trời, cây cối giống như trụ đồng kia của Tôn Ngộ, không biết phát ra kim quang chói mắt từ lúc nào, nơi hắn đứng, cơn ánh đầy trời, gần như bao trùm thiên địa, cơn pháp mãnh liệt bá đạo khôn cùng này, uy lực không cách nào tưởng tượng nổi, tất cả đám dơi bị cơn đồng độn trúng dù là một điểm nhỏ thôi, cũng đều trở thành thịt bằm, còn những con dơi bị sức gió của cơn ánh thổi bay, không văng xa gãy xương, cũng chết rạp trên mặt đất.

Tô Bằng nhìn thấy, trong lòng không khỏi một hồi khiếp sợ, Tôn Ngộ này võ công thật sự quá mức bá đạo mạnh mẽ, một trận côn ảnh, Tô Bằng tự thấy cho dù mình sử dụng Bán Thức Kiếm Pháp công lực gấp mười lần, cũng chưa chắc có thể tiếp được.

Trong suy nghĩ, Tô Bằng nhớ tới nhị sư huynh Độc Cô Thắng của mình, có lẽ chỉ có nhị sư huynh với trọng kiếm kia, mới có thể đối chọi cùng người này.

Côn pháp Tôn Ngộ bá đạo vô song, một khi thi triển, đám dơi trong phạm vi mười thước xung quanh hắn, đều bị giết chết, những con dơi đang xa kia, không phải là bị kinh lực ảnh hưởng đánh chết, thì cũng chính là bị sức gió thổi bay, không cách nào áp sát lại bên người hắn.

Có điều đàn dơi trong động thật sự là quá nhiều, Tôn Ngộ vừa rồi giết sạch một đàn, lại có một đàn lớn xông tới.

Trên mặt Tôn Ngộ không có sắc thái gì, chỉ là tiếp tục quát to một tiếng, côn ảnh màu vàng lần nữa lóe ra, côn ảnh tấn công ngoài ba trượng, lại có thêm một đàn dơi bị đánh thành thịt bằm.

Tô Bằng lúc này, cũng giết chết đám dơi xung quanh người mình, lúc này hắn cũng coi như đã nhìn thấy rõ, côn đồng của Tôn Ngộ, cũng không phải vũ khí bình thường, có thể là một loại đạo cụ mạnh mẽ bao gồm cả hai loại công năng vũ phí và pháp khí, ít nhất Tô Bằng cho rằng, chỉ bằng nội lực, có lẽ có thể làm được ba năm mét, nhưng không thể nào giết chết toàn bộ đám dơi trong phạm vi mười mét được.

Mà lúc này, ngoại tộc trong bóng tối kia, cũng bắt đầu phản nộ, nó lúc này bay lượn trên không trung, không ngừng mở miệng kêu to.

Tô Bằng nghe thấy tiếng kêu to này, cảm giác trong đầu vô cùng đau đớn, sóng âm này cũng không phải âm thanh đơn thuần, mà giống như là thiên phú thần thông của yêu quái dơi này, Tô Bằng thậm chí cảm giác trong đầu một trận hỗn loạn, giống như có một loại xung động muốn tháo chạy, muốn xông lên liều chết cùng Tôn Ngộ.

Đang lúc Tô Bằng hỗn loạn, đột nhiên trong đan điền bản thân truyền ra một luồng sức mạnh, xông thẳng lên trong đầu Tô Bằng, khiến hần đầu óc tỉnh táo không ít.

“Sóng âm này là thiên phú thần thông của yêu tinh dơi, có thể làm cho người rối loạn suy nghĩ!”

Tô Bằng trong nháy mắt đã hiểu rõ, là sức mạnh nội đan đại yêu trong đan điền truyền đến, làm cho mình tỉnh táo.

Có điều bản thân Tô Bằng pháp thuật đã có tu vi nhất định, chỉ là mới vừa rồi không có chuẩn bị, thiếu chút nữa đã tiêu tùng, lúc này tỉnh táo lại, vận động sức mạnh công pháp trong cơ thể bảo vệ tâm thần, nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Còn Tôn Ngộ, hần lúc này cũng đã dừng lại, biểu hiện trên mặt lạnh lùng giống như đá tảng, côn đồng cầm trong tay, ánh mắt không ngừng nhìn về phía trong hang động, giống như đang bắt lấy chỗ yêu quái dơi đang đứng.

Hần nhìn cả nửa ngày, nhưng vẫn không tập trung vào đối phương, hừ mũi một tiếng, hần không có quay đầu, mở miệng nói với Tô Bằng.

“Ta không tấn công được mục tiêu trong không trung, ngươi có pháp thuật gì không, có thể bắn nó rơi xuống không?”

Tô Bằng nghe thế, khẽ nhíu mày suy nghĩ chốc lát, ngay sau đó lông mày nhướng lên, nói.

“Có, chỉ cần ngươi hộ pháp cho ta.”

Chương 500: Ta nên gọi ngươi là Tôn Đại Thánh nhỉ? (1)

“Không sao, có ta ở đây, những con dơi này một con cũng không bay qua được, cũng sẽ không khiến ngươi gặp phải ảnh hưởng gì.”

Tôn Ngộ cầm côn đồng trong tay, lại chém ra một màn côn ảnh, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, khoanh chân ngồi xuống bên cạnh Tôn Ngộ, từ trong túi Càn Khôn lấy ra thứ gì đó.

Ở trong tay Tô Bằng, là một tấm bùa ngọc bài màu vàng nhạt, tấm bùa này lớn khoảng chừng một bàn tay, thoạt nhìn vô cùng thần bí.

Cái này, chính là pháp bảo Thanh Vân Tô Bằng lấy được từ trong tay thiếu niên Mục Hiểu Tùng khi hắn cầu Tô Bằng bảo thù cho hắn.

Tô Bằng khoanh chân ngồi xuống, tâm thần trong nháy mắt chìm vào trong ngọc bài này, sức lực tinh thần của bản thân, tuôn trào mạnh mẽ vào trong ngọc bài.

Rất nhanh, Tô Bằng lập tức cảm giác trong ngọc bài trong tay sinh ra một lực hấp dẫn mạnh mẽ, hút tinh thần của mình vào động màn tơ của tấm bùa ngọc bài.

Trong nháy mắt, Tô Bằng có một loại xung động bay vọt lên, muốn cười nhạo cả chín tầng trời.

Hắn thuận theo loại xung động này, để cho tinh thần của mình không chế sức mạnh trong ngọc bài bay ra.

“Vù!”

Tô Bằng cảm giác mình đang không chế kiếm quang tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt, bay lượn trong không trung.

Phía dưới, nhục thể của mình còn có Tôn Ngộ, Tô Bằng đều thấy rõ, bản thân khoanh chân ngồi dưới đất, Tôn Ngộ không ngừng đứng bên cạnh thân thể mình, múa loạn côn đồng, đánh chết từng đàn từng đàn dơi điên cuồng lao đến.

Tô Bằng lúc này, tinh thần không chế kiếm quang vàng nhạt, phi hành trên không trung, tất cả trên không nhìn thấy đều giống như lúc Âm Thần Xuất Khiếu, chỉ là không cảm giác được sức mạnh nghiệp hỏa của mặt trời mà thôi, hơn nữa cảm giác thân hồn của mình, đều được ánh sáng kiếm quang màu vàng nhạt này che chở, giống như bảo vệ thân thể của mình.

Tô Bằng cứ như vậy phi hành trên không trung, nhanh chóng nhìn thấy trong tầm mắt là một con quái vật màu xám, đang bay lượn trên không trung.

Con quái vật kia, thân thể thoát nhìn không khác gì so với người bình thường, chỉ là trên thân thể trông giống người thườn kia, mặc dù cũng có đầu có mình như nhân loại, nhưng dưới chân lại có cánh dơi, hai cánh tay của hần, cũng có móng vuốt và cánh dơi.

Lúc này, nó đang bay lượn trên không trung, không ngừng hét lớn. Thoạt nhìn giống như rất là linh hoạt bay múa, không ngừng biến hóa vị trí, khiến Tôn Ngộ phía dưới không đánh trúng nó được.

“Chính là ngươi rồi!”

Tô Bằng nhìn thấy con quái vật này, liền biết nó nhất định là yêu quái dơi trong hang động này, bản thân không chế kiếm quang màu vàng nhạt, bay vọt về phía nó.

Quái vật bay lượn trên không trung kia, cũng cảm giác được sự tồn tại của Tô Bằng lúc này. Trong miệng không ngừng hét lớn, giống như muốn đánh tan tác kiếm quang linh hồn Tô Bằng trú ngụ, nhưng mà Tô Bằng sử dụng, chính là pháp bảo Thanh Vân, đạo môn chính tông, uy lực cường đại, làm sao một con yêu quái dơi bình thường muốn phá là có thể phá được?

Chỉ thấy Tô Bằng không hề bị ảnh hưởng, linh hồn dung hợp thành một thể với kiếm quang, trên không trung truy đuổi yêu quái dơi kia, nó vô cùng hoảng loạn sợ hãi tháo chạy trốn chết trên không trung, quỹ đạo bay lượn cực kỳ quỷ dị, quả thật khiến cho Tô Bằng không dễ gì trói chặt được nó lại.

Tô Bằng điều khiển kiếm quang màu vàng nhạt, cảm giác mình giống như không cách nào trói nó lại được, nhất thời cảm thấy bức bối, có điều hần lập tức nghĩ đến một vấn đề.

“Bí bảo Thanh Vân này, uy lực đã như vậy, hần không phải là chỉ có một chút công năng như vậy chứ? Chẳng lẽ người Thanh Vân mỗi lần sử dụng, đều dựa vào mắt thường trói buộc? Khẳng định có những bí quyết khác!”

Nghĩ tới đây, Tô Bằng không tận lực điều khiển kiếm quang vàng nhạt để đuổi bắt yêu quái dơi này nữa, hơn nữa trong lòng lại muốn chém chết yêu quái dơi này tại đây, sau đó tâm niệm tập trung vào yêu quái dơi.

Trong nháy mắt, kiếm quang màu vàng nhạt đột nhiên lóe sáng, bỗng chốc gia tốc, tự động truy đuổi theo yêu quái dơi kia.

Yêu quái dơi cho rằng kiếm quang Tô Bằng chỉ có chút tốc độ như vậy, vội vàng không kịp chuẩn bị, chưa kịp tránh né, đã bị kiếm quang vàng nhạt xuyên qua thân thể.

“A!”

Một tiếng hét thê thảm vang lên trong hang động, yêu quái dơi giống như là động cơ máy bay bị trúng đạn bộc cháy, cứ như vậy xoay tròn rơi xuống đất.

Sóng âm đặc thù trong hang động lập tức lập tức dừng lại, không còn sự dẫn dắt của yêu quái dơi, những con dơi trong hang động kia, cũng không còn tiếp tục liều chết tấn công Tôn Ngộ, mà lại không ngừng vỗ cánh, có con lại bay vào trong hang động sâu hút, có con lại bay vòng vòng, có con lại xông ra bên ngoài hang động.

Tôn Ngộ vẫn luôn bảo vệ vô cùng tốt thân thể Tô Bằng, những con dơi kia, không may mắn thương tổn thân thể Tô Bằng.

Tô Bằng điều khiển kiếm quang trên không trung, tâm niệm vừa động, cảm giác trong, kiếm quang vàng nhạt, giống như còn phong ấn một đạo bùa chú khác, bèn sử dụng lực lượng tu vi trong tinh thần kích hoạt ấn phù này, kiếm quang lập tức tự động cảm ứng được lá bùa ngọc bài bên dưới, bèn bay xuống dưới.

Cứ như vậy, kiếm quang lại chui vào trong lá bùa ngọc bài, thân thể Tô Bằng đột nhiên mở mắt, thần hồn đã trở về lại trong thân thể.

Tô Bằng thở ra một hơi, đem lá bùa ngọc bài cất lại vào trong người, đứng lên nói với Tôn Ngộ bên cạnh.

“Lão Tôn, yêu quái dơi kia, đã rơi vào bên trong, chúng ta đi xem thử đi.”

Chương 501: Ta nên gọi người là Tôn Đại Thánh nhỉ? (2)

Tôn Ngộ lúc này đã giết sạch đám dơi gần đó, Tô Bằng đã có thể tự bảo vệ chính mình, không cần bảo vệ, hắn khẽ gật đầu, xách côn đồng, đi vào trong hang động.

Lúc Tô Bằng cùng Tôn Ngộ đi qua một mảnh đất trống phía trước, Tô Bằng phát hiện mình đã sắp không thể nào nhấc chân nổi, đám dơi bị Tôn Ngộ giết chết, ở trước mặt không ngờ chông chắt thành một núi thi thể nhỏ cao khoảng chừng nửa mét, toàn bộ đều là xác dơi bị đánh thành thịt vụn, có thể thấy hắn vừa rồi giết chết bao nhiêu con dơi.

Tô Bằng vòng qua diện tích hình quạt, đi đến nơi yêu quái dơi rơi xuống trong trí nhớ.

Rất nhanh, hắn nhìn thấy yêu quái dơi kia.

Giống như lúc sử dụng mật bảo Thanh Vân nhìn thấy, yêu quái dơi là một con quái vật có đầu và thân thể giống như con người, nhưng lại có cánh dơi mỏng và móng vuốt, lúc này lúc này lồng ngực của nó khoét một cái lỗ lớn, cánh và móng vuốt đều bị bể gãy, không ngừng học máu nằm trên mặt đất, thoạt nhìn chỉ còn một hơi thở.

Tôn Ngộ đi đến trước mặt yêu quái này, sắc mặt bình tĩnh không lấy gì làm vui mừng, hắn thấy yêu quái dơi nằm trên mặt đất, trầm mặc hồi lâu, mở miệng nói với nó.

“Yêu đan bán tự của ngươi đã bị phá hủy, sống không được bao lâu nữa, ngươi còn có nguyện vọng cuối cùng gì không?”

“Khụ... khụ khụ...”

Yêu quái dơi trên mặt đất, không ngừng ho ra máu, máu thân thể càng chảy càng nhiều, chỉ thấy ánh mắt của nó chăm chú nhìn Tôn Ngộ, ho khan sau nửa ngày, hơi thở mong manh hỏi.

“Người đã thương ta kia... hấn giết ta ta không... câu oán thán... chỉ là... ta muốn hỏi... hỏi người, người rõ ràng không phải là... người... tại sao cũng muốn lấy mạng ta?”

Tôn Ngộ nghe thế, im lặng hồi lâu, mới mở miệng nói.

“Là lời hứa, ta đáp ứng một người, phải đem lý tưởng của hấn tiếp tục duy trì, nếu đã đáp ứng, ta phải tiếp tục làm.”

“Lời hứa... lời hứa...”

Yêu tinh dơi nghe thế, trong miệng lặp lại hai lần, sau đó phát ra một tiếng cực kỳ khó nghe giống như là thanh âm cười nhạo.

“Không ngờ là một yêu tinh... giữ vững lời hứa!”

Ngay sau đó, ánh mắt của nó giống như đột nhiên co lại, dường như là hồi quang phản chiếu, bất chợt giờ lên móng vuốt đã bị gãy, tóm lấy ống quần Tôn Ngộ, trong miệng thê lương hô.

“Cần gì làm căng thế! Cần gì làm căng thế!”

Hai câu nói vừa mới nói xong, chỉ thấy trong miệng nó thổ huyết, thân thể quẹo sang một bên, đã không còn sự sống.

Còn Tôn Ngộ, sắc mặt giống như không phải tốt lắm, hấn im lặng đứng ở bên người yêu quái dơi, sau nửa ngày không nói gì.

Tô Bằng nghe yêu quái dơi nói như vậy, cũng không lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, chỉ ở bên cạnh Tôn Ngộ, sau nửa ngày, Tô Bằng mới mở miệng nói.

“Thi thể của nó, cứ để ở đây sao?”

“Nó vốn dĩ chỉ là một con dơi, không cần chôn cất, người đã thấy có con dơi nào cần mộ không?”

Tôn Ngộ nhìn thoáng qua Tô Bằng, trong miệng nói.

Có điều, hắn đứng ở bên cạnh thi thể yêu quái dơi, nhìn thoáng qua, đột nhiên phát ra một tiếng thở dài, sau đó huơ vài đường côn trong tay.

Cây gậy bằng đồng múa may giữa không trung, đột nhiên lại biến thành kim quang lấp lánh, Tôn Ngộ cầm cây mở miệng quát to một tiếng.

“Lâm!”

Lập tức, trong gậy đồng tuôn ra ánh lửa màu vàng, ngọn lửa màu vàng này, có chút giống ánh nắng mặt trời, nhiệt độ rất cao, nhanh chóng đốt cháy đám yêu quái dơi trên mặt đất thành tro bụi.

Xong xuôi mọi việc, Tôn Ngộ mới thở dài một tiếng, tự giễu nói.

“Ở nhân gian lâu rồi, ta càng lúc càng giống như con người rồi.”

Tô Bằng nghe thế, không phản ứng đặc biệt gì, hắn càng đi vào trong sâu hang động, liền tìm thấy hai thi thể ở đó.

Một trong số đó, là thi thể của một tiểu cô nương, phần cổ nàng có dấu vết bị hai hàm răng sắc bén cắn bị thương, có điều đã đóng vảy, đáng tiếc tiểu cô nương này vẫn là bởi vì suy nhược mà chết, thi thể không bị thối rữa, chỉ là lạnh buốt.

Còn một thi thể khác, thì là nam tử trung niên mới vừa rồi bị đàn dơi bắt đến đây, trên người nam tử này ngược lại là không có bất luận vết thương gì, chỉ là sắc mặt tái xanh giống như quỷ, lại là bị hù chết.

Tôn Ngộ lúc này cũng đã đi tới, nhìn thấy hai thi thể nhân loại, không khỏi lại thở dài, lần nữa thi triển ngọn lửa màu vàng trong côn đồng của hắn, hoá táng hai người này thành tro cốt.

Chỉ là Tôn Ngộ cuối cùng, cũng không giống như là chôn cất nhân loại bình thường mang tro cốt của hai người đi mai táng, Tô Bằng cũng không làm như vậy, sau khi hai người làm xong mọi việc, bèn chuẩn bị rời khỏi.

Trong trí nhớ của Tô Bằng, ra khỏi hang động cũng không gặp phải bất kỳ trở ngại gì, không bao lâu liền đi ra ngoài, lúc ra ngoài trăng sao đầy trời,

khiến ngọn núi giống như cục than này cũng trở nên dễ nhìn hơn vài phần, chỉ là Tôn Ngộ kia, thoát nhìn lại có chút ngẩn người.

“Sao vậy? Không được vui lắm sao?”

Tô Bằng quan sát Tôn Ngộ, hỏi hẩn.

Tôn Ngộ không trả lời câu hỏi này của Tô Bằng, mà lại xoay đầu nhìn Tô Bằng, nói.

“Lời của yêu quái dơi kia ngươi cũng nghe thấy rồi, có lẽ đã biết ta cũng không phải nhân loại, chẳng lẽ ngươi không sợ ta sao?”

“Sợ cái gì? Ngươi mặc dù là yêu, cũng là yêu tốt.”

Tô Bằng nhàn nhạt đáp, sau đó lại nhìn thoáng qua côn đồng trong tay Tôn Ngộ cùng một thân trang phục, nói.

“Người làm binh khí và áo giáp trên người ngươi này, có lẽ cũng là bậc thầy chế tạo và pháp sư đỉnh cao trong nhân loại? Hẩn tin tưởng ngươi, cho nên ta cũng tin tưởng ngươi như vậy.”

Tôn Ngộ nghe thế, giống như bị lời của Tô Bằng khơi gợi suy nghĩ nào đó, ngửa mặt lên trời nhìn ánh trăng, trên nét mặt cương nghị không ngờ lộ ra một tia hoài niệm.

Hơn nửa ngày, hẩn mới cúi đầu xuống, hỏi Tô Bằng.

“Đúng rồi, ngươi có muốn biết thân phận thật sự của ta hay không?”

“Mặc dù ngươi chưa nói, nhưng ta đã đoán được một chút.”

Tô Bằng nghe thế, không hỏi Tôn Ngộ, mà lại nhìn hẩn, trên mặt mỉm cười nói.

“Có lẽ, ta nên gọi ngươi một tiếng Tôn Đại Thánh nhỉ?”

Chương 502: Mời ngươi uống rượu

Nghe xong lời của Tô Bằng, đột nhiên trong ánh mắt Tôn Ngộ hiện lên tia lửa màu vàng, nhìn Tô Bằng nói.

Người biết ta?

Chưa thấy qua, có điều từng nghe nói qua.

Tô Bằng mang theo nụ cười, nói với Tôn Ngộ.

Ta trước kia đã từng gặp một vị bằng hữu hồ yêu, nàng nói với ta, trong thiên hạ, có sáu vị Yêu Vương, đều tu hành thông huyền, hóa thành hình người, chẳng những pháp thuật kinh người, còn tu luyện võ công tới cảnh giới cực cao, được gọi là Lục Đại thánh.

Vừa rồi ta thấy người thi triển pháp thuật, lại ở trong động dơi thi triển võ công côn pháp cường đại, cộng thêm dơi nói người thực sự không phải nhân loại, mà là sống ở giới này, ta liền đoán được, người hẳn chính là một trong sáu vị đại thánh.

Tô Bằng nói với Tôn Ngộ.

Tôn Ngộ nghe xong lời của Tô Bằng, tia lửa màu vàng trong ánh mắt chớp động, không kinh ngạc giống vừa rồi nữa, chỉ hỏi Tô Bằng.

Người nói hồ yêu, là ở đâu, nhìn thấy dưới tình huống nào?

Tô Bằng nghe xong, mỉm cười, đem chuyện mình gặp phải mẹ con Bạch Tố nói một lần với Tôn Ngộ.

Tôn Ngộ nghe xong, biểu lộ hòa hoãn hơn nhiều, hơn nữa trong ánh mắt tựa hồ toát ra một tia dịu dàng, nói.

Vậy đúng rồi, người người nhìn thấy, hẳn là tộc nhân của nàng.

Nàng?

Tô Bằng nghe xong, nhìn về phía Tôn Ngộ.

Thấy Tô Bằng mang theo ánh mắt thắc mắc nhìn mình, Tôn Ngộ cũng không giấu diếm nữa, nói.

Ta cũng không gạt ngươi, ta chính là một trong Lục Đại thánh thiên hạ...
Tề Thiên đại thánh!

Phốc!

Tô Bằng nghe xong, thiếu chút nữa phun ra một ngụm nước miếng.

Tôn Ngộ nhú mào, nhìn Tô Bằng, nói.

Ngươi không tin sao?

Không phải, không phải, chỉ là nghĩ đến một số chuyện, không nên để ý ta, ta tin ngươi, mời nói tiếp.

Tô Bằng nhìn Tôn Ngộ thêm hai lần, đè nén xúc động muốn phun một ngụm máu ra.

Hừ!

Tôn Ngộ bắt mồm hừ một tiếng, có điều tiếp tục nói.

Lục Đại thánh thiên hạ, gồm cả ta ở bên trong là Tề Thiên đại thánh
Thương Viên Tôn Ngộ, Thương Viên chính là bản thể của ta, Thiêu Thiên
đại thánh Đam Thiên Ngưu Ngưu Hoàn, Phi Thiên đại thánh Thiết Tích
Ứng Thiết ung, Khiếu Thiên đại thánh Khiếu Nhật Lang Lang Thanh, Hám
Thiên đại thánh Hám Thiên Hùng Hùng Bá, Mị Thiên đại thánh Cửu Vĩ Hồ
Bạch Ngọc, người mà ngươi nhìn thấy, hẳn là hậu nhân nhà Bạch Ngọc.

Tô Bằng nghe xong, mấy cái tên này cũng không phải quá khó đọc khó
nhớ, liền nhớ trong lòng.

Tôn Đại Thánh, ngươi nói ước hẹn phạm yêu, là Lục Đại thánh các ngươi
cùng ước định sao?

Sau khi nghe xong Tôn Ngộ nói tên của mấy người, Tô Bằng hỏi hẳn.

Tôn Ngộ nghe xong, khẽ gật đầu, ánh mắt lộ ra một tia hoài niệm nói.

Đúng vậy, trên thực tế thì, sáu người chúng ta, trước kia kết bạn với nhau, cuối cùng kết thành minh ước huynh đệ, được yêu giới cùng xưng là Lục Đại thánh. Lúc trước lý niệm của chúng ta, vẫn là muốn để yêu tộc tiếp tục sinh sôi nảy nở phát triển ở thiên hạ, ở chung hòa hợp với nhân tộc, từng hành tẩu một thời gian ngắn ở thiên hạ. Chỉ là đáng tiếc, về sau lại vì lý niệm khác nhau, tự đi các lộ. Ta với đại thánh yêu vương khác, cũng đã sắp mấy trăm năm không gặp nhau.

Tô Bằng nghe xong, âm thầm gật đầu, căn cứ những tri thức mà mình biết, yêu quái có thể hoàn toàn biến hóa thành nhân loại, tu vi ít nhất phải chừng ngàn năm, nếu không cho dù hóa hình người, cũng có các loại dấu vết, tỷ như lưu lại cái đuôi hoặc là lỗ tai... Đặc thù, mình đã từng thấy mẹ con Bạch Tố, sở dĩ thoát nhìn là người hình, thứ nhất là các nàng sử dụng chính là phương pháp biến ảo, cũng không phải quả thật hóa thân thành người, mặt khác tộc Bạch Hồ vốn giỏi về ảo thuật, cho nên mới như thế.

Mà Lục Đại thánh như Tôn Ngộ thì khác, bọn họ là hoàn toàn hóa thành hình người, đương nhiên, nếu cần thiết, cũng có thể biến về hình thái bản thể.

Bọn họ mặc dù hóa người, cũng có thể hưởng sinh mệnh lâu dài của yêu tộc, đương nhiên, sinh mệnh yêu tộc cũng không phải vô cùng vô tận, mà có quan hệ trực tiếp với thành tu vi, động vật thể gian sống quá trăm năm, tiếp theo sẽ sinh ra linh trí, không kém gì nhân loại, lại sống thêm trăm năm, sống quá ba trăm năm, có thể biến hóa bộ phận, lại sống thêm hai trăm năm, sống quá năm trăm năm, có thể tu vi ngưng kết bán ngưng yêu đan, tiếp tục tu luyện, sống quá ngàn năm, trong cơ thể sẽ có yêu đan, chỉ cần không tu luyện gián đoạn, có lẽ có thể sống hai ngàn đến ba ngàn năm.

Tô Bằng phỏng chừng, tuổi thọ của Lục Đại thánh, đều ở chừng ngàn năm, thời gian dài đằng đằng như vậy, cho dù tu hành võ công gì cũng có thể tu hành đến đỉnh điểm, cho nên thực lực Lục Đại thánh quả thật rất mạnh.

Mà theo như lời của Bạch Tố nữ Bạch Hồ, Lục Đại thánh vẫn rất chiều cố hậu bối yêu tộc, cho người khác các loại chỉ dạy, ít nhất có thể từ điểm đó nhìn ra, lòng của bọn nó không xấu, không tính là tư lợi.

Cho nên Tô Bằng cũng khá yên tâm kết giao với bọn họ.

Tôn Ngộ nhìn Tô Bằng, sau nửa ngày mở miệng nói.

Ta hôm nay vốn chính là vì truy tung Biên Bức yêu kia mà tới, chỉ là vào nửa đêm thấy trên vách núi có người hấp thụ tinh hoa ánh trăng, ta thấy thứ người nhỏ ra là yêu đan chân chính, tưởng là một đồng đạo có tu hành ngàn năm, trong lòng có chút kích động, liền đi tới chỗ người nhìn thử, không ngờ người chỉ là một nhân loại, ngoài ý muốn học được phương pháp yêu tu.

Ta rất tin duyên phận, ta vừa nhìn người đã rất vừa mắt người, nên mời người cùng đi truy kích Biên Bức yêu này, không ngờ võ công người mặc dù chỉ là thượng thừa bình thường, đã có một môn pháp thuật không tệ, giúp ta đánh chết Biên Bức yêu, mà bản thân người, cũng có chút sâu xa với cố nhân của ta... Người đã giúp ta nhiều như vậy, lại có sâu xa...

Tôn Ngộ nói xong, sờ lên bên hông, Tô Bằng vốn nhìn bên hông hắn vốn không có thứ gì, nhưng vào lúc hắn sờ lên, xuất hiện một hồ lô rượu lớn.

Đây là rượu ngon ta mang theo bên người, ta liền mời người uống rượu, xem như tạ ơn người.

Tôn Ngộ cầm hồ lô rượu nói với Tô Bằng, nói xong ném đi, ném cho Tô Bằng.

Tô Bằng cầm hồ lô rượu, cảm giác có hơi nặng, có chừng mười bảy mười tám cân rượu ở bên trong, hồ lô này mặc dù không nhỏ, nhưng hình như cũng chẳng lớn, có thể chứa nhiều như vậy.

Vậy thì chỉ có thể nói rõ, rượu ngon trong hồ lô rượu này, mật độ không giống rượu bình thường, không phải thứ bình thường.

Tô Bằng tiếp nhận hồ lô rượu, nhỏ nút lọ, lập tức một mùi rượu nồng đậm phiêu tán trên không trung.

Rượu ngon!

Tô Bằng ngửi hương vị rượu này, lập tức cảm giác tinh thần sảng khoái, mùi vị kia giống như trong liệt hỏa có hàn băng, giống hào quang nhật nguyệt, đồng thời nghiêng chiếu, hai loại cảm giác cương nhu đồng loạt phun lên cảm quan.

Đây là rượu ngon ta tự ủ, thiên hạ độc một nhà này, người có thể uống bao nhiêu, liền uống bấy nhiêu.

Tôn Ngộ lắc lư cái đầu, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng cười ha hả, nếu người thường, có lẽ không dám uống hết, có điều Tô Bằng lại không có nhiều băn khoăn như vậy, cầm bầu rượu lên, liền uống hết.

Uống hết một ngậm rượu này, Tô Bằng lập tức cảm giác, trong thực quản bản thân, giống như đồng thời chảy vào nước sông băng vạn năm không đổi cùng nham thạch nóng chảy sôi trào cút, hai loại cảm giác đồng dạng dị thường, giao hòa lẫn nhau, vạn thành một cỗ dây thừng xâm nhập vào trong thân thể Tô Bằng!

Chương 503: Tâm pháp Dung Nham Kính Hồ đầy cấp

Sau khi uống hết một ngậm rượu này, Tô Bằng cảm giác nội lực của mình, còn cả linh lực trong cơ thể, đều giống như triều tịch tuôn ra, toàn thân liền giống như hải triều, sinh ra một hồi từng trận cuộn sóng.

Nội lực cùng linh lực cuộn sóng, cọ rửa kinh mạch linh mạch toàn thân Tô Bằng, toàn thân của hắn trải qua rèn luyện như vậy, không ngờ ở mặt nội lực cùng linh lực, đều tăng lên một tầng.

Bên tai Tô Bằng liên tục vang lên thanh âm “Đinh, đinh”, Tô Bằng bị “Đinh” có chút choáng váng, cộng thêm rượu này mà có hơi mạnh, không ngờ khiến Tô Bằng trong lúc nhất thời có chút mất hoa.

Hắn lòng mang đại sướng, mở miệng lại uống một hớp lớn, sau đó miệng nói.

Rượu ngon!

Đương nhiên là rượu ngon.

Tôn Ngộ nhìn hình dạng của hắc, trên mặt lộ ra một nụ cười, nói.

Đây là ta dùng thời gian trăm năm, dùng nhật nguyệt tinh hoa cùng các loại sản vật trân quý trong núi sâu chế riêng mà thành, lại mang theo trên thân thể ba trăm năm, mới có rượu ủ bốn trăm năm, rượu thể gian tằm thường, đặt trăm năm đều là vật báu vô giá, rượu của ta trước sau tồn thời gian bốn trăm năm, lại do thiên tài địa bảo tinh hoa nhật nguyệt gây thành, không phải rượu ngon mới là lạ.

Tô Bằng khẽ gật đầu, hắc vốn đang định uống một ngụm, nhưng cảm giác độ rượu quá lớn, sau khi mình uống hai hớp cũng có chút say, liền lắc đầu, đây nắp lại, ném cho Tôn Ngộ.

Tôn Ngộ tiếp nhận hồ lô rượu, cũng nhỏ nút lọ uống một ngụm, mặc dù trên mặt lộ ra biểu lộ vẫn chưa thỏa mãn, nhưng không tiếp tục mê rượu, lại để hồ lô rượu kia vào bên hông, sau đó thu vào.

Tô Bằng lúc này, mới nhìn thử nhắc nhở thị giác bản thân, xem vừa rồi đến tột cùng là cái gì tăng lên.

Nhìn thử, Tô Bằng phát hiện, tâm pháp Dung Nham Kính Hồ của mình, không ngờ nhảy liên hai cấp, trực tiếp thăng cấp đến cấp mười đầy cấp.

Hơn nữa, nhắc nhở thị giác hiển thị, giá trị nguyên khí của bản thân lại tăng tám mươi điểm, đã thăng cấp đến một trăm sáu mươi điểm.

Giá trị nguyên khí của người là một trăm sáu mươi điểm, vào cảnh giới huyền diệu (cảnh giới nhập vị), sau khi võ công tu hành đến trình độ nhất định, có thể ở cảnh giới huyền diệu điều khiển thân thể của mình cùng công kích, đạt đến một cấp võ đạo hoàn toàn mới.

Cấp đặc hiệu. Uy lực võ công gia tăng 10%. Năng lực phòng ngự gia tăng 10%, khi tập trung ý niệm sẽ vào trạng thái tỉ mỉ, cung cấp thêm công lực cùng lực phòng ngự thân pháp.

Đây là nhắc nhở của nguyên khí cảnh giới.

Mà một phương diện khác, tâm pháp Dung Nham Kính Hồ của Tô Bằng sau khi tăng đến cấp mười, xuất hiện một chiêu Tất sát.

Áo Nghĩa sau cấp mười của Dung Nham Kính Hồ. Dung nham tâm hỏa ngục, lúc thi triển Áo Nghĩa, ở chung quanh thân thể người sử dụng xuất hiện lồng giam nhiệt độ cao. Nhiệt độ cao nhất có thể đạt tới hai trăm độ, ở trong phạm vi ảnh hưởng của dung nham tâm hỏa ngục, kẻ địch không ngừng bị sát thương nóng rực, đồng thời nội lực, thân pháp bị áp chế, mà người sử dụng thì sẽ vì nhiệt độ đề cao nội lực càng thêm phát triển, gia tăng 30% tổng giá trị nội lực. Gia tăng hiệu quả khôi phục nội lực 30%, tăng cường hiệu quả quán chú nội lực 30%.

Tô Bằng nhìn thử, trong lòng cảm giác thoải mái, mấy ngày nay sau khi mình luyện hóa nội đan cũng không sốt ruột trực tiếp thăng cấp nội lực, mà là tính toán đợi sau khi kinh nghiệm thực chiến luyện hóa toàn bộ lại cùng kế hoạch, nhưng không ngờ bản thân hôm nay sau khi uống rượu ngon của đối phương, không ngờ trực tiếp tăng lên hai cấp, khiến Tô Bằng tiết kiệm mấy vạn kinh nghiệm thi triển.

Mà một phương diện khác, Tô Bằng ở mặt pháp thuật, mặc dù cũng không thăng cấp, lại lấy được một thứ cộng thêm, chính là cảnh giới công pháp linh lực mặc dù không tăng, lại tăng 10% tổng lượng linh lực, khiến lúc Tô Bằng thi triển pháp thuật có thể kiên trì lâu hơn, cũng là thu hoạch bất ngờ.

Tô Bằng cảm giác chỗ tốt của rượu ngon với bản thân, chấp tay nói với Tôn Ngộ.

Đa tạ Tôn Đại Thánh!

Còn có thứ cho ngươi.

Tôn Ngộ khẽ gật đầu, nói với Tô Bằng.

Ngươi có vàng hoặc bạc không? Phải khối lớn, hoặc là đại nguyên bảo cũng được.

Tô Bằng nghe xong, hơi sững sờ, có điều lập tức gật đầu, từ trên người lấy ra một thỏi vàng, nói.

Đây là thời vàng một cân, không biết đại thánh đủ dùng không?

Không phải ta dùng.

Tôn Ngộ nói, có điều vẫn nắm lấy thời vàng từ trên tay Tô Bằng, tay bóp nhẹ hai cái, liền biến thành một quả cầu vàng.

Tô Bằng cũng không cảm giác kinh ngạc, loại trình độ này mình cũng có thể làm được, dùng nội lực quán chú liền có thể đem kim loại mềm như vàng thay đổi hình dạng.

Có điều hẳn cũng tò mò, Tôn Ngộ đây là muốn làm gì?

Ở trong ánh mắt hiếu kỳ của Tô Bằng, Tôn Ngộ ném quả cầu vàng này xuống đất, sau đó dùng côn đồng của mình đập nhẹ trên mặt đất.

Sức nặng côn đồng nặng hơn trong tưởng tượng của Tô Bằng xa, cú đập này khiến quả cầu vàng trên mặt đất bị nện thành một bánh vàng.

Tôn Ngộ từ trên mặt đất cầm bánh vàng lên, thổi thổi tro bụi trên đó, đưa cho Tô Bằng, nói.

Thứ này cho ngươi, trên đó có dấu vũ khí của ta, ngươi mang trên người, gần đây thiên hạ không quá thái bình, rất nhiều yêu tộc không biết nơi nào đến đang hành động, ta nghĩ mấy đại thánh khác cũng sẽ hoạt động mạnh ở thiên hạ, nếu ngươi gặp phải bọn họ, liền đưa bánh vàng này cho bọn họ xem, bọn họ tất nhận ra là dấu vết tín vật của ta, mặc dù chúng ta đã lâu không liên lạc, nhưng nể mặt ta bọn họ sẽ không làm khó ngươi.

Tô Bằng nghe xong, trình trọng gật đầu, mặc dù thực lực mình coi như không tệ, nhưng mà năm tháng những yêu vương đại thánh này tu hành không biết gấp bao nhiêu lần bản thân, thực lực nhất định là mạnh hơn mình, bản thân có nhân tình này, sau khi nếu gặp phải chuyện, có lẽ có thứ trợ giúp.

Tốt lắm, thiên hạ không có bữa tiệc nào là không tàn, hôm nay chúng ta liền chia tay ở đây, con người của ta chú ý duyên phận, chúng ta tách ra từ đây, sau này hữu duyên gặp lại.

Tôn Ngộ dựng côn đồng trên đất, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu, nói.

Đa tạ Tôn Đại Thánh tặng rượu, chúng ta tạm cáo biệt, sau này còn gặp lại.

Sau này còn gặp lại.

Tôn Ngộ gật đầu, sau đó hô một tiếng.

Đi đây!

Nói xong, miệng hất mang theo gào thét, thi triển thân pháp, xách côn đồng lao về phương xa.

Tô Bằng thấy, chớp chớp tay với hướng Tôn Ngộ đi, đưa mắt nhìn hẩn biến mất ở trong bóng đêm, sau đó nhìn rõ hướng mình lúc đến, Tô Bằng liền thi triển thân pháp, đi tới hướng mình đã từng tới.

...

Một canh giờ sau, Tô Bằng chạy về địa phương bản thân ban đầu gặp Tôn Ngộ.

Con tuần mã của Tô Bằng, còn buộc ở trên cây trong rừng, lúc này đang ngủ, Tô Bằng nhìn sắc trời, cũng đã ba giờ sáng.

Hôm nay thu hoạch rất nhiều, chẳng những gặp được Tề Thiên đại thánh Tôn Ngộ, còn được hẩn tặng rượu, nội lực tăng lên tới cấp 10, cứ vậy, kiếm pháp cùng nội lực của ta, đều đã tu luyện tới đây cấp.

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Nhìn ánh trăng sáng chói trong tinh không, lại nhìn trước mắt loạn thạch chồng chất, trong lòng Tô Bằng đột nhiên sinh ra một ý nghĩ.

Bán Thức kiếm pháp của ta đã tăng đến đầy cấp mấy ngày, vẫn chưa thí nghiệm uy lực tất sát, không bằng hôm nay liền thử chút Tất sát, đến tột cùng là loại uy lực nào!

Chương 504: Uy lực của Ngạo ý kiếm liên (1)

Tô Bằng cảm thấy nửa đêm không có gì làm, sinh ra suy nghĩ muốn thí nghiệm uy lực của kiếm pháp bán thức.

Hắn nghĩ liền làm, rút Vô Phong Kiếm ra, hướng về phía không gian thi triển một chiêu kiếm pháp bán thức.

Kiếm pháp bán thức cấp bốn trở lên, đã tự động mang theo một chút tụ lực tất sát bình thường, mà kiếm pháp bán thức của Tô Bằng đã thăng cấp đến cấp mười, chỉ nghe thấy bên tai liên tục vang lên ba tiếng “đỉnh đỉnh đỉnh”.

Tô Bằng trong lòng hiểu rõ, sau khi kiếm pháp bán thức của mình thăng cấp đến cấp mười, chỉ cần sử dụng kiếm pháp là có thể sử dụng ba lượt Tất sát bình thường.

Có điều Tô Bằng không có sử dụng Tất sát bình thường, mà là muốn thí nghiệm Áo Nghĩa ” Ngạo ý kiếm liên” của kiếm pháp bán thức cấp mười.

Tô Bằng thấy trước người mình không xa, có một khối đá xanh cực lớn cao khoảng sáu bảy mét, ở trên vách núi giống như là thiên thạch từ trên trời rơi xuống cứ như vậy ở lại đó luôn, liền thi triển thân pháp, thân thể nhảy tới bên kia.

Đi tới bên cạnh tảng đá khổng lồ này, Tô Bằng cũng không do dự nữa, ra tay thi triển ra Áo Nghĩa ” Ngạo ý kiếm liên”!

Đoành!

Chỉ thấy một đóa hoa sen kiếm khí so với lúc bình thường Tô Bằng thi triển tất sát còn lớn hơn gấp đôi, gần như được thực chất hóa, có thể sử dụng mắt thường để trông thấy kiếm khí hoa sen, đột nhiên nở rộ!

Đóa hoa sen này nở rộ hết sức xinh đẹp, nhưng mà kiếm khí luyện hóa này cũng không phải là loại Tất sát bình thường chỉ phóng ra lực lượng.

Kiếm khí được tạo thành từ một đóa kiếm khí hoa sen này, vô cùng sắc bén, đụng vào tảng đá gần như không có lực cản gì, trực tiếp bỏ một đường.

Kiểm khí hoa sen nở rộ không bao lâu, nhưng cũng duy trì trên không trung nhiều hơn một giây, Tô Bằng cảm giác nếu lúc này có người đụng phải, hẳn cũng sẽ bị cắt luôn.

Đợi đến khi một giây đồng hồ qua đi, sau khi kiểm khí hoa sen biến mất, chỉ thấy khối đá khổng lồ kia đột nhiên phun ra không ít bột phấn từ tầng đá do bị kiểm khí gọt phải, những bột phấn kia giống như là suối phun vậy không ngừng tuôn trào.

Cứ như vậy trong nháy mắt, khối đá khổng lồ cao bằng hai ba người này cứ như vậy oành một tiếng, vỡ thành vô số khối vụn, rơi vào dưới chân Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn thoáng qua đá xanh dưới chân, chỉ thấy những hòn đá này đã bị kiểm khí gọt thành có kích thước đường kính khoảng mười phân, bề mặt của những hòn đá này trơn nhẵn bóng loáng, giống như là dùng máy móc gì đó mài qua vậy, khó có thể tưởng tượng là do kiểm khí của mình gọt thành.

Thấy một màn như vậy, trong lòng Tô Bằng không khỏi chấn động, một chiêu Áo Nghĩa này uy lực cường đại, mình từng nghe Nhị sư huynh Độc Cô Thắng nói, đại sư huynh của mình Từ Đạo Kỳ đã từng một kiếm gọt một đỉnh núi, mình lúc ấy sau khi nghe không khỏi kính sợ run người. Vậy mà bây giờ võ công của bản thân thế nhưng cũng có thể gọt một khối đá xanh lớn như vậy, nếu tiếp tục luyện thêm nữa, nói không chừng cũng ngày nào đó có thể đạt đến cảnh giới của Đại Sư huynh.

“Đá xanh còn như thế. Ta cảm giác kiểm khí này sắc bén dị thường, có lẽ uy lực còn cường đại hơn một chút, cắt đá chém vàng cũng đều được. Nếu thi triển với người, chẳng phải là thoáng cái đã gọt người thành khối vụn sao?”

Tô Bằng nhìn đá xanh trên đất, không khỏi chắc lưỡi hít hà, một chiêu này có thể gây cho kẻ địch thương tổn rất lớn.

Một lát sau, trong lòng Tô Bằng trầm suy nghĩ.

“Nếu không đến thời khắc nguy cấp, hoặc là lúc sinh tử một mất một còn, thì không thể sử dụng một chiêu này, nếu không một chiêu này thật sự là

quá tuyệt hậu, thi thể cũng không lưu lại cho người ta được đầy đủ.

Trong lòng Tô Bằng nghĩ như vậy, đồng thời một chiêu này tuy rằng uy lực cường đại, nhưng cũng không thể sử dụng liên tục. Bởi vì ba cái tụ lực Tất sát của Tô Bằng thể nhưng lại sử dụng cạn sạch toàn bộ ở một chiêu Áo Nghĩa ” Ngạo ý kiếm liên” này.

Một chiêu này tuy rằng uy lực cường đại, nhưng tiêu hao cũng gấp ba tất sát bình thường.

Bán thử nghiệm chiêu thức của bản thân xong, trong lòng cảm giác có chút chấn động, sau khi một chiêu này xuất hiện, kiếm pháp bán thức đã thay đổi không còn trạng thái không nóng không lạnh như lúc trước nữa, quả thực rất bá đạo. Có thể mình ngoại trừ Nhất Dao Phong Vân ra, chiêu này chính là chiêu có lực công kích mạnh nhất.

Cuối cùng, Tô Bằng đoán chừng thời gian đã khoảng ba giờ đến bốn giờ sáng, Tô Bằng cũng không có tiếp tục thử nghiệm chiêu thức khác, mà là đăng xuất ra ngoài, định ra ngoài ngủ một hồi.

...

Ba bốn ngày sau, Tô Bằng vẫn giữ tiết tấu này như cũ, mỗi ngày ban ngày đi đường, ban đêm dừng chân ngay tại núi hoang, tiếp tục luyện hóa nội đan đại yêu. Cứ như thế vài ngày sau, kinh nghiệm thực chiến mà Tô Bằng luyện hóa được cũng có hơn bảy tám vạn.

Trí nhớ bên trong nội đan đại yêu, Tô Bằng cũng đã dung hợp một phần, đã biết được rất nhiều điểm quan trọng trong việc tu luyện của yêu quái, cũng có hiểu biết nhất định với yêu quái.

Mà lúc này, lộ trình của Tô Bằng cũng đã đi được không ít, đã đi qua hơn nửa lộ trình.

Chương 505: Uy lực của Ngạo ý kiếm liên (2)

Tô Bằng lúc này đã đi ra khỏi Kiền Châu, tiến vào Thục Châu, địa hình của Thục Châu so với Kiền Châu cũng không sai biệt lắm, cũng là có nhiều bồn

địa, nhưng đất đai so với Kiên Châu thì phì nhiêu hơn không ít, không giống như Kiên Châu người ở rất thưa thớt, tuy rằng vẫn nhiều núi như vậy, nhưng dọc theo đường đi thành thị cũng nhiều hơn.

Đêm nay, thành thị mà Tô Bằng dừng lại chính là thành Dương Đức ở Thục trung, tòa thành thị này cùng với quận Giang Ninh cũng không sai biệt lắm, có khoảng sáu bảy vạn nhân khẩu sống ở đây, lại thêm không ít người từ nơi khác đến, cũng coi như là một tòa thành thị có chút phồn hoa. Người cai quản thành Đức Dương là một bang hội tương tự như liên minh ngũ thành, gọi là Thiên Phủ hội, dấu hiệu nhận biết là trang phục một thân màu đen, trên đầu đeo khăn đỏ, Tô Bằng vào thành trên đường đi thấy không ít người mặc trang phục như vậy, hỏi thương gia người địa phương mới biết bọn họ là người quản lý nơi này.

Trang phục khách giang hồ của Tô Bằng, cũng không quá mức khiến người của Thiên Phủ Hội chú ý. Thục Châu tuy rằng là vùng núi, nhưng cũng như là địa phương rất phát đạt lưu thông, hàng năm người tới nơi này không biết có bao nhiêu, có một chút khách giang hồ lui tới cũng chỉ là chuyện bình thường, chẳng qua là hình ảnh Tô Bằng áo xanh mang kiếm, cũng ít nhiều vượt ra khỏi lớp người giang hồ hỗn loạn ở tầng dưới chót, giống như là Kiếm Khách có chút danh tiếng, cho nên người của Thiên Phủ Hội cũng có chút để ý nhưng cũng không có tới gây phiền toái.

Tô Bằng tiến vào trong thành, phát hiện dân cư nơi này có điểm đặc sắc, kiến trúc chủ yếu dùng vật liệu là đá xanh, đường phố trong thành cũng là dùng đá xanh trải thành.

Trên đường phố, ngoại trừ người ăn mặc giống như người Giang Ninh Lâm Y ra, không ít người ăn mặc hết sức đặc sắc, hẳn là tộc dân đặc biệt ở nơi đây. Hai bên đường phố có rất nhiều tiểu thương người bán hàng rong, buôn bán các loại quà vặt, còn có người dút khoát ở trên đường phố bày một cái nồi lớn, trong nồi cũng đều là một số quà vặt dùng xiên que bằng trúc xuyên qua, nếu như có người muốn ăn thì ném vào mấy đồng là có thể cầm lấy vài xiên, sau đó bỏ thêm một số rau dưa và tương ớt do lão bán đưa cho, ăn hết sức ngon lành.

Tô Bằng trước kia ở trong nước, rất ít đi ăn quà vặt, cho nên thật sự chưa ăn qua loại đồ ăn này, lúc này thấy vậy bỗng nhiên ngón trở cử động, lập tức

nhảy xuống đi tới bên cạnh quán quà vặt, ném ra hơn mười mấy đồng tiền, cùng với những cư dân bình thường của thành Dương Đức vây quanh nồi sắt bắt đầu ăn.

Tô Bằng còn chưa kịp ăn mấy xiên đồ gì đó, đang lúc chiến đấu hăng hái với đậu hủ cá nóng hồi trong tay, bỗng nhiên trên đường phố truyền đến một trận thanh âm gà bay chó sủa. Tô Bằng theo tiếng thanh âm nhìn lại, chỉ thấy mấy người gia đình thoát nhìn cũng có chút hung ác, cầm trong tay roi da cười khoái mã mở đường ở phía trước, phía sau có một cỗ kiệu lớn tám người nâng, bị một đám người giống như là giang hồ hiệp khách vây quanh trước sau, đi đến bên này.

Người đi đường trên đường phố thấy nhóm người này, lập tức cuống quýt dạt ra hai bên đường phố, lập tức nhường cho bọn hắn một con đường lớn.

Mấy người gia đình mặt mũi hung ác mở đường phía trước kia, dương dương đắc ý, ngồi trên lưng ngựa hết sức kiêu ngạo đi về phía trước.

Chỉ là đột nhiên ở phía trước, trên đường có một cô bé khoảng chừng ba bốn tuổi, trên tay cầm kẹo đường, đứng ngây ngốc ở giữa đường phố không có người, nàng tuổi còn quá nhỏ, hơn nữa cha mẹ dường như nhất thời không có trông nom được nàng, để một mình nàng đứng ở chỗ này. Lúc này chợt thấy người xung quanh đều không thấy đâu nữa, cô bé sững sờ ngần người không biết nên làm gì.

Trẻ con nhà ai không biết sợ vậy, cắt ngay!

Hai gia đình đi trước mở đường thấy tiểu cô nương này vẫn còn đang đứng ở giữa đường phố, lập tức không kiên nhẫn, một gia đình vung lên roi da trong tay đánh vào tiểu cô nương này.

Tiểu cô nương sợ choáng váng, một roi này nếu bị quất trúng, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại mũm mĩm của nàng nhất định sẽ lưu lại một vết roi, nói không chừng cả đời phải lưu lại vết sẹo cùng với bóng ma trong lòng.

Vào lúc đó, có một người đàn ông bỗng nhiên bỏ nhào tới, thoáng cái đã nhào tới trước người tiểu cô nương kia, roi da đó không có quất trúng tiểu cô nương, mà là được tấm lưng của người đàn ông này ngăn lại.

Người này đau nhức nhe răng trợn mắt một cái, có điều vẫn có thể lập tức ôm lấy tiểu cô nương, chạy vào đám người đứng hai bên đường.

Con nít ngu xuẩn!

Hai gia đình mở đường thấy tình hình vậy liền mắng một tiếng, sau đó tiếp tục cầm roi đi trước mở đường.

Thấy cảnh tượng này, Tô Bằng nhú mày, tạm thời dừng ăn xiên đậu hủ cá trong tay, nhìn thoáng qua đám người này, quay đầu lại nói với lão bản.

“Lão bản, đây là người nào vậy? Ta thấy bọn hắc cũng không có mặc y phục của Thiên Phủ Hội, sao lại ở trong thành bá đạo như thế? Người của Thiên Phủ Hội mặc kệ bọn hắc sa?

“Đều là một đám con mẹ nó đồ mất dạy, ai mà tới quản ai chứ?

Nghe xong lời của Tô Bằng, lão bản bán quà vặt không khỏi dùng tiếng địa phương đặc sắc của Thục Châu phản nản một chút, sau đó mới nhìn thoáng qua bốn phía, thấy không có người của Thiên Phủ Hội mới hạ giọng nói với Tô Bằng.

Thấy cái kiệu lớn tám người nâng đó chứ? Người ngồi bên trong chính là em vợ của đại đương gia Thiên Phủ Hội, tự xưng là thương nhân, con mẹ nó bức nam hiệp nữ gì cũng làm, trong thành Dương Đức không ai là không biết danh tiếng của đồ mất dạy này. Ngày ngày đương oai giễu võ, sao không có giang hồ đại hiệp nào nhìn hắc không vừa mắt mà một kiếm bỏ chết hắc đi nhỉ?

Tô Bằng nghe xong, bưng tỉnh đại ngộ, hóa ra trong kiệu kia là em vợ của đương gia Thiên Phủ Hội, trách không được kiêu ngạo như thế, có thể chiêu dụ rất nhiều nhân vật giang hồ hộ vệ cho hắc, lại bá đạo ở trong thành Dương Đức như thế.

Chẳng qua là Tô Bằng nhìn người này, có chút không vừa mắt, vừa rồi nếu không phải tiểu cô nương kia kịp thời được người khác bảo vệ ôm đi, sợ là lúc này khuông mặt đã bị phá nát.

Tiểu cô nương ba bốn tuổi mà mấy người gia đình kia đều ra tay được, tay sai như thế cũng biết được chủ nhân có cái đức hạnh gì.

Chương 506: Trảm thủy kiếm (1)

Tô Bằng quay đầu lại, nhìn lại giữa ngã tư đường, chỉ thấy lúc này, hai gia đình cầm roi mở đường vẫn còn đang chỉ cao khí ngang cười khoái mã đi trên đường, cũng cách mình không xa.

Tô Bằng thấy vậy, hừ lạnh một tiếng, vừa hay nhìn thấy dưới mũi chân mình có một hòn đá nhỏ, mũi chân Tô Bằng truyền nội lực, nhẹ nhàng đá một đá, cục đá lúc này giống như là viên đạn đột nhiên bắn ra, thoáng cái đánh vào trên cổ con ngựa của gia đình bá đạo phía bên phải đường kia!

Nội lực bao lấy cục đá làm cho nó phóng rất nhanh, giống như viên đạn đánh vào trên cổ ngựa.

Lập tức con ngựa cao to này chân trước giơ lên, hí vang một tiếng đau nhức.

Gia đình hung ác kia lại cũng cười ngựa không giỏi, thoáng cái đã bị ngã xuống ngựa, ngã ở trên mặt đường đá xanh.

Tô Bằng nhìn vậy, dưới chân vừa định đá thêm một cục đá, để tên gia đình còn lại cũng bị đánh rớt xuống, nhưng mà còn chưa có động thủ đã thấy ngựa của tên gia đình kia cũng đột nhiên hí vang một tiếng, nhảy dựng lên quật người đang cười té xuống.

Thị lực của Tô Bằng cực kỳ lợi hại, hẳn thấy được trong nháy mắt vừa rồi, một quả hạnh đào bay ra đánh vào trên mông của con ngựa kia, nên nó mới bị đau hí vang lên như vậy.

Nhìn thấy như thế, cục đá dưới chân Tô Bằng cũng không nhắm vào con ngựa kia nữa, mà là hướng về phía huyết Thái Dương của tên gia đình hung ác vừa rồi định dùng roi quật người kia, cục đá này Tô Bằng cũng không dùng toàn lực, nhưng mà bắn ra cũng như điện xẹt, đánh vào trên huyết Thái Dương của gia đình kia. Gia đình này chỉ là bề ngoài hung ác, trên

thực tế võ công chả ra gì, căn bản chỉ bằng một người bình thường, thoáng cái đã bị cục đá do Tô Bằng bắn ra đánh ngất đi rồi.

Ánh mắt của Tô Bằng từ đầu đến cuối lại cũng không dừng lại trên người gia đình mà mình dùng cục đá đánh ngất xỉu kia, mà là nghĩ đến phương hướng mà quả hạch đào vừa rồi mới bay ra, Tô Bằng trong đầu suy nghĩ về quỹ tích bay ra của quả hạch đào một chút, cuối cùng rơi vào trên một người mặc một thân trường sam màu lam nhạt đứng ở đối diện đường.

Khi Tô Bằng nhìn về phía người này, lại phát hiện người này cũng đang nhìn lại mình, ánh mắt hai người tiếp xúc, khóe miệng đối phương lộ ra ý cười, khẽ gật đầu với Tô Bằng. Sau đó xoay người lại đã dung nhập vào trong đám người, biến mất không thấy.

Tô Bằng thấy vậy nhẹ gật đầu, bộ dáng kiêu ngạo ác bá của hai gia đình kia, không chỉ có mỗi mình chịu không nổi, người đối diện nọ hẳn cũng là một hiệp khách, thấy một màn vừa rồi không nhìn được, cùng mình không hèn mà cùng sinh ra suy nghĩ giáo huấn hai gia đình kia, hơn nữa cũng nghĩ là làm luôn.

Tô Bằng nhớ lại lực đạo của quả hạch đào mà đối phương mới vừa bắn ra lúc này, cảm giác thực lực của đối phương cũng có thể không tầm thường. Thủ pháp bắn ra không giống như là chuyên môn chơi ám khí, chỉ là tiện tay ném ra, có được loại lực đạo cùng với độ chính xác này, chứng tỏ tu vi nội lực của đối phương không kém, chí ít cũng bằng được sáu bảy phần trình độ của mình.

Hơn nữa hành vi của đối phương hết sức chu đáo, sau khi đánh người trực tiếp rời đi. Không để cho đối phương có cơ hội tìm được mình, xem ra là một người từng trải, không cần mình phải lo lắng cho hắn.

Lúc Tô Bằng nghĩ đến những chuyện này, người trên đường phố mới kịp phản ứng, nhìn thấy hai gia đình hung ác đều bị ngã xuống ngựa, lập tức chung quanh không biết là người nào dẫn đầu, phát ra một tiếng vỗ tay tán thưởng hết sức vang dội.

Dân chúng chung quanh cũng cảm thấy hả giận, đều lớn tiếng vỗ tay tán thưởng, gia đình hung ác không có bị đánh ngất kia, vốn muốn chửi đồng

những người chung quanh này, chẳng qua là lúc này xem bộ dạng cả đám quần chúng này dường như đang chí khí bùng bùng. Không khỏi ngoài mạnh trong yếu, sắc mặt biến đổi cũng không nói lời nào, giống như con chó bị đũa nhỏ ném hòn đá, tuy rằng kêu thì rất dữ như thật ra thì lá gan cực kì nhỏ.

Tô Bằng cũng không có tiếp tục tham gia náo nhiệt, đằng sau đám người kia có người võ lâm, người cao minh một chút sẽ phát hiện có người trong võ lâm động tay với hai gia đình này, Tô Bằng một thân trang phục giang hồ, không muốn tự tìm phiền toái.

Cho nên hắn cầm lấy vài đồng tiền đưa cho lão bản bán quà vặt, nhưng mà vừa quay đầu lại thì thấy lão bản mang trên mặt nụ cười thiện ý, lắc đầu liên tục, nói.

“Đi nhanh đi, chớ để bị người của Thiên Phủ Hội bắt được.

Tô Bằng nhìn thấy vậy, không khỏi cũng lộ ra nụ cười mỉm, lão bản này ngược lại cũng rất mất sắc, phát giác có thể là mình động tay động chân.

Tô Bằng cũng không miễn cưỡng với thiện ý của đối phương, chấp tay một cái rồi lách mình đi vào phía sau đám người, dẫn ngựa đi đến một cái hẻm nhỏ rồi đi thẳng.

Sau khi đi qua hẻm nhỏ này, Tô Bằng sờ sờ bụng, vốn muốn ăn mấy xiên dó thay bữa cơm đêm, nhưng mà chưa ăn được bao nhiêu đã bị em vợ của đương gia Thiên Phủ Hội kia quấy rầy, vì thế cũng không có được ăn no.

Hơn nữa ngựa của mình cũng rất lâu chưa có ăn đồ cho ngựa, nếu cứ tiếp tục cho ăn cỏ xanh ở dã ngoại, có thể sẽ bị kiệt lý mất. Tô Bằng liền tìm một khách điểm, trước ở lại ăn một chút gì đó, sau lại cho ngựa ăn một chút bã đậu và yến mạch.

Hắn dắt ngựa, đi một lúc, rốt cuộc thấy được một nhà khách điểm thoát nhìn xem ra không tệ.

Khách điểm kia có ba tầng, cao hơn mười thước, trên lầu rĩ xuống hai hàng đèn lồng màu đỏ, mặt tiền của cửa hàng là cửa gỗ màu đỏ thẫm, phía trên

có một bảng hiệu lớn, hai bên bảng hiệu là hai câu đối bằng mộc điều, trái phải viết. Nam bắc khả an thân đại hảo hà sơn vi nghịch lữ, đông tây dã thích ý vô biên phong nguyệt thị lương bằng” (Trời nam biển bắc chốn yên ổn, non sông tươi đẹp dựng lữ quán; Bờ đông bên tây phong nguyệt vô biên làm bằng hữu), phía dưới bảng hiệu có một tấm hoành phi. Tiểu nghênh tứ hải tân khách.” (Cười đón khách bốn phương). Trên hoành phi có một tấm bảng màu đen đề ba chữ vàng to, viết là Nhất phẩm cư.

“Lão bản nhà này cũng thật biết cách làm ăn, nhìn cửa cũng biết là thương gia lớn, phục vụ hẳn là không tệ.

Tô Bằng nhìn thoáng qua khách điểm này, ấn tượng không tệ, liền dắt ngựa đi vào bên trong.

Chương 507: Trăm thủy kiếm (2)

Chào mừng khách quan!

Tô Bằng vừa đi đến cửa, đã thấy hai tiểu nhị đứng thẳng bên cửa, giống như là chuyên môn đón đưa tân khách lui tới, giống như là tiểu thư tiếp khách thời hiện đại. Lúc này thấy Tô Bằng đi tới, một người mang theo khuôn mặt tươi cười đi lên giúp Tô Bằng dắt ngựa, một tiểu nhị khác thì dẫn Tô Bằng tiến vào khách điểm.

Sau khi tiến vào khách điểm, Tô Bằng phát hiện khách điểm này so với khách điểm bình thường xa hoa hơn một chút. Tầng một của khách điểm không hề hỗn loạn giống như tửu lâu bình thường, bàn ghế chẳng những không cũ kỹ mà còn được sơn một lớp sơn đỏ, lau chùi đến không nhiễm một hạt bụi, khách nhân bên trong cũng dường như có chút thân phận, không phải là thương nhân thì cũng là giang hồ hào khách có chút địa vị giang hồ, không hề giống với đại đa số khuôn xe hoặc là nhân sĩ tầng lớp thấp ở các khách điểm nhỏ bình thường.

Chẳng qua là tầng này xem ra người có chút nhiều,, tuy rằng mỗi cái bàn đều còn có chỗ trống, nhưng không còn cái bàn trống nào.

“Khách quan, ngươi là ăn cơm hay là ở trọ? Nếu như là ăn cơm thì hiện tại khách khá đông, có thể phiền ngươi chờ một chút, hoặc là phải cùng người

khác ngồi một bàn. Nếu như là ở trọ thì sẽ có sư phụ làm thức ăn mang đến tận phòng cho người.

Tiểu nhị thấy Tô Bằng quét nhìn khách điểm hơi khẽ nhú mày, đoán được ý liền nói với Tô Bằng.

“Ở trọ trước đi, cho một gian phòng hảo hạng.

Tô Bằng nói với tiểu nhị, tiểu nhị cười gật đầu, dẫn Tô Bằng đi tới quầy hàng.

“Một gian phòng hảo hạng!

Tiểu nhị trong miệng xướng lên, trong quầy có một tiên sinh dường như làm nhiệm vụ thu chi gật đầu, nói.

“Phòng chữ Thiên (天) Giáp Lục còn có một phòng hảo hạng. Ở trọ cần phải giao trước mười lượng bạc trắng, phòng hảo hạng năm lượng một ngày.

Tô Bằng nghe xong, khẽ cau mày, nói.

“Mắc như vậy?

“Ha ha, khách quan có chỗ không biết, Nhất Phẩm Cư của chúng ta là khách điểm số một số hai trong thành Dương Đức này, trong phòng toàn bộ đều được bày trí xa hoa, năm lượng bạc trắng không tính là quá đắt, hơn nữa phòng chữ Thiên cũng rất lớn, tầm mắt tốt lắm. Nếu khách quan cảm thấy quá đắt còn có phòng chữ Địa (地) cùng với phòng chữ Nhân (人), phòng chữ Địa một ngày ba lượng bạc, phòng chữ Nhân một ngày một lượng bạc.

Tô Bằng tất nhiên không để ý đến mấy lượng bạc này, chẳng qua là cảm giác nơi này thu phí so với những chỗ khác cao hơn rất nhiều. Nghe tiên sinh thu chi giải thích như thế, Tô Bằng cũng bình thường trở lại. Tiện tay ném ra hai nguyên bảo nhỏ trị giá hai lượng hoàng kim, coi như là tiền thế chấp.

Đặt phòng xong, Tô Bằng vừa định lên lầu nghỉ ngơi, chợt nghe một giọng nói vang lên.

“Thật sự là hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, vị bằng hữu kia nếu không có bàn thì không ngại đến nơi đây, chúng ta uống một chén cùng nói chuyện thế nào?”

Tô Bằng nghe những lời này, hình như là nói với mình, liền quay đầu lại, thấy cái bàn vị trí gần cửa sổ có một vị tiên sinh khoảng ba mươi tuổi mặc trường sam màu lam nhạt, nói chuyện với mình.

Nhìn người này, Tô Bằng không khỏi nở nụ cười, chính là nam nhân dùng quả hạch đào đánh vào ngựa của gia đình bá đạo kia mà mình vừa mới gặp trên phố.

Tô Bằng thấy xung quanh người này cũng không có người khác, liền mỉm cười, chấp tay nói.

“Cung kính không bằng tuân mệnh.

Nói xong, Tô Bằng liền đi tới trước bàn.

“Tiểu nhị, ngoài trừ mấy món ta mới kêu ra, cho thêm mấy món thức ăn đặc sắc ở đây của các ngươi, ngoài ra cho thêm một vò Lão Tửu.

Người nọ mỉm cười gật đầu với Tô Bằng, sau đó căn dặn với tiểu nhị.

“Khách quan... Ngươi xác định là muốn một vò, chứ không phải là một bình chứ?”

Tiểu nhị nghe xong, có chút chần chờ hỏi, rượu ủ trong hầm của bọn họ cũng đều là hai mươi cân một vò, người bình thường uống hết nửa cân đã không chịu nổi rồi, mà giờ đây chỉ có hai người này, lại muốn cả một vò.

“Một vò.

Người giang hồ quần áo lam nhạt không có tức giận, chỉ là hờ hững lặp lại một lần.

Được rồi, nhị vị nếu uống không được, có thể giữ lại ở quầy hàng, điểm chúng ta sẽ bảo quản cho hai vị.

Tiểu nhị nói, nói xong đi xuống chuẩn bị thức ăn.

Tiểu nhị rời đi, người giang hồ trường sam lam nhạt liền hướng về phía Tô Bằng khẽ mỉm cười, nói.

“Chê cười rồi, ta không có yêu thích gì khác, chỉ có tham uống rượu. Còn chưa có giới thiệu, ta gọi là Đỗ Thu, bằng hữu người xưng hô như thế nào?

Tô Bằng nghe xong tên của đối phương, trong lòng vừa động nhưng cũng không biểu lộ ra, chỉ là trả lời bình thường.

“Ta gọi là Tô Bằng, người quận Giang Ninh.

Tô Bằng sau khi đi ra khỏi Lâm Y, dọc theo đường đi đều là rừng núi hoang vắng, cũng chẳng cố ý thay đổi gương mặt, bây giờ diện mạo vốn có của hắn.

Tô Bằng sau khi tự báo danh tính, bỗng nhiên trên bàn rượu lúc này trầm mặc một hồi, sau đó Đỗ Thu mới hỏi Tô Bằng.

“Huyết Thủ Ma Kiếm Tô Bằng?

Trảm Thủy Kiếm Đỗ Thu?

Tô Bằng đồng thời hỏi Đỗ Thu.

Hai người cơ hồ là đồng thời nói, sau khi nói ra, hai người không khỏi đều đồng thời sững sờ, sau đó cười ha ha.

“Thật sự là trùng hợp, không ngờ chỉ là muốn dạy dỗ ác nô nhà giàu có một chút lại gặp phải Đỗ Thu của giang hồ tứ tuyệt kiếm.

Tô Bằng cười, nói với Đỗ Thu.

Đỗ Thu nghe xong, cũng mang theo nụ cười mỉm, lắc đầu nói.

“Quả nhiên giang hồ đồn đãi không thể tin, trên giang hồ đem Tô Bằng của quận Giang Ninh, miêu tả thành ma đầu võ công trác tuyệt nhưng lòng dạ độc ác, mỗi bữa ăn đều muốn ăn thịt người tìm người, đến nơi nào cũng phải giết mấy chục đến mấy trăm người. Hôm nay mới biết được đây là lời đồn đãi, võ công trác tuyệt thì thật sự, nhưng mà có ai thấy một ma đầu nào sẽ bởi vì nhìn thấy một cái tiểu cô nương bị khi dễ mà ra tay dạy dỗ kẻ ác độc chứ, nếu là người động thủ giết hai người kia thì mới phù hợp với hình tượng mà giang hồ đồn đãi cho người.

“Trên giang hồ nghe sai đồn bậy thôi.

Tô Bằng nghe xong khoát khoát tay cười nói.

“Nếu dựa theo tin đồn trên giang hồ, ta phải là thân cao chín thước, ác quỷ tóc đỏ răng nanh, trên thực tế ta tuy rằng cũng không đến mức thư sinh mặt trắng nhưng cũng không dọa người như vậy chứ?

“Ha ha ha...

Đỗ Thu nghe xong, không khỏi cười ha ha, nói.

“Tô lão đệ tuân tú lịch sự, ngược lại là những người đó đã xỉ nhục người.

Tô Bằng cũng mỉm cười, sau đó nhìn thoáng qua Đỗ thu, nói.

“Ta nhớ Đỗ huynh cũng hẳn là hoạt động ở phụ cận Lương Châu, sao lại đến Thục Châu này, là có chuyện gì hay sao?

Chương 508: Tửu quốc anh hùng (1)

Nghe Tô Bằng nói vậy, Đỗ Thu cũng không che dấu, nói.

“Ta quả thật từ Lương Châu tới, chủ yếu là một năm trước, ta tiêu tốn một ngàn lượng hoàng kim mua được một hầm rượu vượt quá trăm năm cùng với rượu giấu bên trong, ta thỏa thuê uống một năm, nhưng mà lúc bước ra thì lại phát hiện trên người mình đã không còn bao nhiêu tiền tài, chỉ có thể tìm một vài chuyện để làm kiếm tiền mua rượu, đúng lúc Lương Châu có một đại thương nhân cực kỳ giàu có, muốn vận chuyển một lô châu báu đến quận Nam Trữ châu Nam Vân, cần một cao thủ bảo vệ, ta bèn tiếp nhận

việc làm ăn này, ông chủ ra giá năm trăm lượng hoàng kim, chỉ cần ta đem lô châu báu này an toàn vận chuyển đến Nam Trữ, bây giờ ta đang trong quá trình vận chuyển hàng hóa đây.”

“Chỉ là ông chủ ở phụ cận thành Dương Đức, còn có công việc khác cần phải làm, chậm trễ một hồi, đám châu báu còn có những hộ vệ khác ngày đêm bảo vệ, ta cảm thấy ở cùng với những người kia có chút nhàm chán, bèn đi vào trong thành Dương Đức giải buồn một phen, lại không nghĩ rằng nhìn thấy gia đình ác bá kia, ta cảm thấy những kẻ này thật quá đáng, dự định dạy dỗ cho bọn chúng một trận, nhưng thật không ngờ rằng, Tô lão đệ cũng cùng đồng loạt ra tay với ta, sau đó ta trở lại khách điểm này, mới ngồi xuống thì gặp phải người đi vào, bèn mời người đến đây.”

Đỗ Thu nói với Tô Bằng, Tô Bằng nghe thế, gật đầu nói.

“Thì ra là thế, thì ra lần này Đỗ huynh đang áp tiêu.”

Đỗ Thu gật đầu, loại chuyện này trên giang hồ rất thông thường, những cao thủ không thuộc về hắc đạo kia, rất dễ dàng nhận được những nhiệm vụ thù lao hậu hĩnh như vậy, mặc dù thù lao của Đỗ Thu lần này chỉ có năm trăm lượng hoàng kim, dường như còn ít hơn rất nhiều so với lúc Tô Bằng huyết đấu, nhưng trên thực tế áp tải không nhất định gặp phải cướp tiêu.

Với tên tuổi giang hồ tứ tuyệt kiếm của Đỗ Thu, cũng đủ làm cho bọn đạo chích khiếp sợ, năm trăm lượng hoàng kim mặc dù lãng phí chút ít sức lực, nhưng lợi nhuận tương đối dễ dàng, so với tính nguy hiểm trong huyết đấu Tô Bằng tham gia thì không cùng một đẳng cấp.

“Ha ha, ta từng gặp gỡ một vị tứ tuyệt kiếm khác Dịch Kiếm thuật Phó Tử Dịch, cùng hắn kết giao bằng hữu, từng nghe thấy hắn nhắc đến Đỗ huynh, hắn vô cùng ngưỡng mộ võ công và nhân phẩm của Đỗ huynh, cũng có nhắc đến Đỗ huynh dường như rất thích vật trong chén này, hôm nay gặp mặt, quả nhiên như thế.”

Tô Bằng cười nói với Đỗ Thu.

Hắn đây cũng không phải khen tặng, lúc ấy mình đấu kiếm với Phó Tử Dịch ở hồ Phàn Dương, Phó Tử Dịch đúng là đã nói, trong giang hồ tứ tuyệt

kiếm, xét về tính cách nhân duyên tốt nhất, có thể chính là vị Trảm Thủy kiếm Đỗ Thu này.

Nói đến Đỗ Thu này, trên giang hồ còn có lưu truyền một câu chuyện lý thú ít ai biết đến.

Truyền thuyết nhà Đỗ Thu vốn là phú hào Lương Châu, nhưng lại chỉ có tiền tài, không có vũ lực, nhìn giống như miếng thịt béo không có sức mạnh bảo vệ chính mình, ai cũng muốn nhào tới cắn một nhát, đến đời phụ thân hắn, bị cường hào lân cận lừa lọc vợ vét tài sản rất nhiều, Đỗ gia rút kinh nghiệm xương máu, bỏ ra một số tiền lớn, từ nhỏ đã bồi dưỡng cho Đỗ Thu.

Sư phụ võ lòng trên con đường võ học của Đỗ Thu, là một vị cao nhân phái Lữ Lương trên giang hồ, chỉ là vị cao nhân thích vui chơi hưởng lạc, bản thân ở phái Lữ Lương thân phận cực cao, nhưng lại không muốn nhìn sắc mặt của đám đồ tử đồ tôn trong môn phái. Nói đó là một đám chỉ biết lợi hại của người thường, còn mình lại giả làm đạo sĩ, vân du giang hồ.

Khi hắn đi đến Lương Châu, đúng lúc trên người không còn đủ tiền, nghe ngóng lân cận, biết được Đỗ gia là phú hộ nổi tiếng, vị tiên bối này chạy măn không kiêng, dự định đầu trộm đuôi cướp một hồi, đến Đỗ gia thuận tiện lấy một chút tiền tài làm lộ phí đi đường, Đỗ gia làm sao chống chọi được lão nhân gia người ta, kết quả đã bị lão tiên bối mò vào trong Đỗ gia.

Hộ viện, võ sư, còn có vài võ sư võ đạo dạy dỗ cho tiểu Đỗ Thu trong nhà Đỗ gia, cũng không phát hiện tung tích của lão nhân này, nhưng trong lúc hắn ăn trộm, lại bị Đỗ Thu năm tuổi nhìn thấy.

Đỗ Thu khi còn bé cũng quyết đoán, không ngờ không hề hô một tiếng, tự mình rút kiếm sắt không có mũi nhọn mình thường sử dụng lúc luyện kiếm, tự mình bắt trộm.

Lão tiên bối kia thấy loại kiếm pháp mà Đỗ Thu sử dụng, giống như khuôn mẫu, không khỏi sinh lòng trêu đùa, không dùng nội lực, chỉ dùng một nhánh cây làm kiếm, đấu kiếm cùng với Đỗ Thu.

Trận đấu kiếm này, khiến cho lão tiên bối giật mình, kẻ trước mắt này ngộ tính kinh người.

Đỗ Thu vốn chỉ biết vài đường kiếm pháp thông thường mà võ sư võ lòng dạy cho hắn, còn lão tiên bối này sử dụng lại là tuyệt kỹ phái Lữ Lương, chỉ là không sử dụng nội lực, chỉ dùng chiêu số.

Đỗ Thu kia đánh mấy lần, phát hiện kiếm pháp của mình không bằng đối phương, thậm chí có chút hăng máu, học theo kiếm pháp của lão tiên bối, kết quả không đến một thời ba khắc, kiếm pháp phái Lữ Lương của lão tiên bối, đã bị Đỗ Thu học được bảy tám phần.

Lão tiên bối lập tức bị ngộ tính của tiểu Đỗ Thu làm chấn động, thử sức mấy lần với Đỗ Thu, biến hóa kiếm pháp mấy lần, tuy nhiên cũng bị Đỗ Thu học được.

Lúc này lão tiên bối nổi lên lòng mến tài, không làm trộm nữa, xoay người bỏ đi.

Ngày hôm sau, lão tiên bối thay đổi một thân trang phục, đi vào Đỗ gia, tự giới thiệu, nói là muốn làm lão sư dạy võ cho Đỗ Thu, với thân phận lai lịch của hắn, Đỗ gia tất nhiên ngàn chịu vạn chịu, những lão sư dạy võ vốn được mời đến trước kia, sau khi nghe thấy lão nhân gia người ta báo danh hiệu, lập tức vác tay nải bỏ đi, không dám tranh đoạt với hắn.

Cứ như vậy, lão tiên bối này liền trở thành sư phụ của Đỗ Thu, chuyện trước đó làm trộm lại chợt phát hiện lương tài mỹ ngọc, cũng bởi vì sau một lần say rượu lỡ lời nói ra, trở thành câu chuyện mọi người ca tụng trên giang hồ.

Bản thân Đỗ Thu bởi vì nguyên nhân của lão tiên bối, thân phận trong giang hồ cực cao, cho dù là chương môn phái Lữ Lương bây giờ nhìn thấy Đỗ Thu, cũng phải cung kính gọi một tiếng sư thúc.

Một thân võ công của hắn có được tuyệt học phái Lữ Lương, hơn nữa hắn vào lúc thiếu niên, tình cờ nuốt phải một con băng tằm ngàn năm, nội lực trở nên mang theo kinh lực hàn băng, so với nội lực của chính phái Lữ Lương còn lợi hại hơn năm phần, nhưng lại xuất hiện tật xấu, phải thường xuyên uống rượu, mới có thể giảm bớt hàn khí băng tằm trong cơ thể, từ nay về sau hắn bèn thích thú trong chén này.

Bản thân Đỗ Thu bẩm sinh hiền hòa, không thích vì lợi ích tính toán chi li, sau khi phụ thân hấn qua đời, Đỗ Thu không muốn trông coi gia tài, trong nhà hấn là tam đại đơn truyền, tất cả tài sản đều là hấn kế thừa, lúc này hấn bán sạch tất cả gia sản, sau đó trên giang hồ tung ra tin tức, hễ là bằng hữu giang hồ đến Đỗ gia tìm hấn, tuy rằng mặc kệ tiền bạc, nhưng lại có rượu ngon uống hoài không hết.

Chương 509: Tử quốc anh hùng (2)

Người trên giang hồ nghe nói tin tức này, không ít người đến Đỗ gia, quả nhiên, Đỗ Thu bán sạch tất cả gia tài, đại khái có mấy vạn lượng hoàng kim, toàn bộ dùng để mua rượu ngon, đặt ở trong Đỗ gia, rừng thịt có hay không không biết, nhưng hồ uj thì nhất định là có.

Lúc đó, Đỗ gia mỗi ngày đều tụ tập ba trăm năm trăm khách, người giang hồ cho dù hắc đạo bạch đạo chính đạo tà đạo, tất cả đều không phân chia thân phận, đều dùng thân phận tử quốc anh hùng đi đến Đỗ gia, mỗi ngày thỏa thích uống rượu.

Đỗ Thu ban ngày uống rượu, say rượu thì múa kiếm luyện kiếm, luyện kiếm mệt thì đi lăn ra ngủ, tỉnh lại thì cứ tiếp tục uống rượu, thịnh yến này kéo dài liên tục hơn hai năm liền. Rượu của cả Lương Châu gần như đều bị hấn mua hết.

Khách giang hồ tới tham gia đại hội tử quốc, không khỏi tràn ngập thiện cảm với Đỗ Thu, có ít người sẽ cùng Đỗ Thu tỷ thí võ công, có ít người sẽ dạy một vài bí quyết cho Đỗ Thu, có ít người sẽ lấy ra một vài sơn hào hải vị làm món nhắm, có vài người sẽ kể kiến thức giang hồ cho Đỗ Thu, hai năm như thế, Triệu Thu cho dù võ công, nhân duyên, hay là kiến thức, đều có thực lực thành tích người khác mười năm hai mươi năm mới có.

Thế chất bản thân Đỗ Thu, bởi vì băng tằm thay đổi, chẳng những sẽ không bị rượu làm tổn hại, ngược lại nội lực càng uống rượu càng lợi hại, hàn băng càng phát ra thuần khiết. Thậm chí có thể một kiếm gọt vỏ rượu, vỏ rượu bị gọt thành hai mảnh, nhưng một giọt rượu cũng không chảy ra, trong nháy mắt đã bị hiệu quả hàn băng đóng băng lại.

Sau hai năm, đến khi Đỗ Thu rót cuộc tiêu hết một lượng vàng cuối cùng trên người, hấn cao giọng hát vang, cười lớn ra khỏi cửa, chính thức bước chân vào giang hồ, chưa tới bốn năm, trên giang hồ liền xuất hiện danh hiệu Đoạn Thủy kiếm.

Hắn lúc này đã hoàn toàn luyện hóa sức lực băng tằm, mặc dù là một dòng suối nhỏ, một kiếm hấn chém xuống, cũng có thể khiến cho dòng suối nhất thời đóng băng. Chém nước cắt nước không phải chỉ là nói xuống, thật sự có thể làm được.

Chỉ là hắn mặc dù đã không cần uống rượu luyện hóa băng tằm, nhưng cũng không rời khỏi được thứ trong chén này.

Phó Tử Dịch Tô Bằng đã từng gặp gỡ, cũng rất là tôn sùng tính cách nhân phẩm của Đỗ Thu, cùng với võ công của hắn, cho nên Tô Bằng đối với câu chuyện về Đỗ Thu, hiết biết cũng khá cặn kẽ.

Đỗ Thu lúc này nghe Tô Bằng nói thế nói.

“Ồ? Người quen biết Phó đại ca sao? Ta lần trước gặp được hắn, vẫn là bốn năm trước, khi đó hắn vừa mới thoát ần giang hồ, nghe nói là bởi vì yêu thương một cô gái... Những năm gần đây Phó đại ca vẫn luôn không hành tẩu trên giang hồ nữa, e rằng một mực quyền luyện ôn hương noãn ngọc rồi, ta vô cùng hâm mộ hắn, chỉ là với tính cách của ta, sợ rằng cũng chẳng có nữ nhân nào yêu mến, cũng không cách nào chân tình yêu một cô gái như thế được.”

Tô Bằng nghe thế, cười nói với Đỗ Thu.

“Nhân sinh trên đời, làm sao có thể thập toàn thập mỹ? Trời cao nếu như đã để Đỗ huynh yêu thích mỹ tửu như vậy, lại cho Đỗ huynh tửu lượng như biển lớn, hơn nữa cho Đỗ huynh võ công cao cường, đã đối với Đỗ huynh không tệ rồi, cần gì cưỡng cầu thứ cầu người khác có chứ?”

Đỗ Thu nghe thế, hai mắt tỏa sáng, nói.

“Nói hay lắm! Ta đời này không yêu thích cái khác, chỉ thích uống rượu, đặc biệt là thích có bằng hữu cùng chung chí hướng cùng nhau uống rượu,

nếu như có một ngày có thể chết chìm trong biển rượu, chỉ cảm thấy kiếp nằng cũng đáng lắm, xem như chết có ý nghĩa. Hôm nay gặp được Tô lão đệ, ta cảm giác vô cùng hợp ý, nghe được luận điệu này của ngươi, càng cảm thấy mình không nhìn lầm người, trời xanh đã để cho ta thích uống rượu, để ta có thể uống rượu, để ta có được võ công cao cường, vậy thì ta nên biết đủ, còn có cái gì không thỏa mãn nữa đây?”

Đúng lúc, vào lúc này, tiểu nhị đem một vò rượu cũ lâu năm còn niêm phong bung lên trên bàn hai người, hơn nữa dọn lên thêm vài món gà món vịt, cũng có hai bát lớn, Đỗ Thu túm lấy vò rượu, rót đầy bát cho mình và Tô Bằng, sau đó giơ bát to lên, nói.

“Tô lão đệ, hiếm thấy có thể gặp được bạn rượu cùng chung chí hướng, cùng ta cạn chén này!”

Tô Bằng gật đầu, hai người nâng chén, cùng nhau một cái, sau đó một hơi cạn sạch.

Đỗ Thu tâm tình rất tốt, thấy Tô Bằng uống sảng khoái như thế, cười ha ha, lại đầy một chén, cùng Tô Bằng uống.

Tô Bằng đối với rượu, thế nào cũng được, hẳn không kiêng rượu, cũng không phải đặc biệt yêu thích, nhưng tửu lượng lại không tồi, ở trong hiện thực tửu lượng chính là trình độ mười người địch một, tới thế giới Tử Vong Luân Hồi này rồi, một là nơi này độ rượu không quá cao, ngoài ra có nội lực hộ thể, tất nhiên không sợ chỉ mấy hũ rượu đơn thuần.

Không chỉ Tô Bằng, đại bộ phận người tu hành nội công cao thâm, đều không sợ uống rượu, thậm chí một lần uống hết ba bốn mươi cân, thân thể nhìn như người bình thường không cách nào dung nạp lượng rượu này, cũng không cần dùng toilet một lần.

Bởi vì nội lực đã tăng cường thân thể trên mức độ nào đó, có thể gia tăng sự trao đổi chất gấp trăm lần, khiến lượng nước có thể chứa trong cơ thể, trong giang hồ có ghi chép, tuyệt thế cao thủ nội gia nào đó, một lần vô cùng muốn ăn, không ngờ một hơi ăn hết ba con trâu, thời gian còn không quá một hai canh giờ, chính là sự trao đổi chất cùng hệ tiêu hoá tăng tốc gấp

trăm lần, đem những món này biến thành năng lượng chứa đựng trong thân thể.

Mặc dù hình thể sẽ không thay đổi mà béo lên, nhưng mật độ sẽ gia tăng rất nhiều, nghe nói cao thủ ngoại công tu hành đến cực điểm, hình thể gần như có thể đạt tới sức nặng gấp năm lần người thường, đây là mật độ thân thể khác biệt, cao thủ nội công, tất nhiên sẽ không thua cao thủ ngoại công, chỉ là vận hành nội lực, lại càng thêm thần kỳ mà thôi.

Tô Bằng nếu chăm chú uống rượu, sử dụng nội công ăn gian, tương đương có thể uống gần trăm cân, vài bát rượu này chỉ là chút lòng thành mà thôi.

Cứ như vậy, hần và Đỗ Thu cạn liền mấy chén, một vò rượu này cũng sắp nhìn thấy đáy, khiến tiểu nhị đứng bên nhìn lú lười không thôi.

“Tiểu nhị, tiếp tục mang rượu lên!”

Đỗ Thu uống tới thích thú, trong miệng hô, Tô Bằng thế nào cũng được, nếu đối phương có đã có lòng, hần có thể tiếp tục bồi đối phương đến cùng.

Lúc tiểu nhị mang rượu lên, Đỗ Thu nói với Tô Bằng.

“Mỗi khi uống rượu, ta đều muốn ngưỡng cổ hát lớn, đáng tiếc gia phụ trước kia chỉ chú trọng tu vi võ đạo của ta, không hề để ta được mấy ngày đi học, trong bụng không có chữ nghĩa nào, cho nên mỗi lần đều chỉ có thể múa kiếm trợ hứng, Tô lão đệ xem ra có lẽ đã đọc không ít kinh thư, không biết có thi từ ca phú nào không, có thể trợ hứng cho ta người không?”

Tô Bằng nghe thế, mỉm cười, mở miệng nói...

Chương 510: Các thiếu hiệp Thục Sơn Kiếm Phái

Chợt nghe trong tay Tô Bằng gõ bàn rượu, trong miệng ngân nga hát vang.

“Thiên hạ phong vân có bọn ta. Giang hồ chốn ấy mới kinh qua. Ngai vàng bá nghiệp coi hư ảo. Một trận cuồng say vẫn hơn là. Kiếm bạt ngựa phi hồn quỷ sợ. Xương trắng thành non chim chóc xa. Mọi sự trên đời như nước chảy. Giang hồ thân tại biết đâu mà?”

Bài Tô Bằng đang hát lúc này đây, chính là bài thơ vị đại tài tử Hoàng Triêm viết vì Đông Phương Bất Bại được phổ nhạc trong phim điện ảnh kia, mang theo nhịp điệu rất mạnh, lại thêm giọng nói vốn đầy từ tính của hắn, lại hơi tăng thêm nội lực, lực xuyên thấu âm thanh rất mạnh, lập tức khiến khách điểm đang ồn ào huyên náo bỗng chốc yên tĩnh lại.

Thế giới Tử Vong Luân Hồi vốn chính là thế giới võ hiệp, cuộc sống của con người trong thế giới này hoặc nhiều hoặc ít đều có chút quan hệ với giang hồ, bài thơ này thể lương thẳng thắn, đúng là diễn tả hết cuộc đời của người giang hồ, tửu khách trong lầu một, không ít đều là người trong giang hồ, sau khi nghe chỉ cảm thấy trong lòng khuếch tán một loại cảm xúc bi thương khó hiểu, thật làm cho người khác không biết nên nói như thế nào.

Chẳng những là đám khách giang hồ này, cho dù là những người đáng vẻ thương nhân kia, trong lòng cũng đều mang theo ưu tư, bọn họ mặc dù không phải là người trong giang hồ, thế nhưng dám đi lại đường dài trong cái thế giới này, chắc chắn phải có chút giao tình với người trong giang hồ, cho nên cũng có thể hiểu được ý cảnh của bài thơ này, trong lúc nhất thời, người người đều chợt nghĩ đến bản thân, chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên một loại cảm giác khó hiểu.

Chính bởi như vậy, cho nên trong tầng một của căn khách điểm này, bất chợt nhất thời trở nên yên lặng khác thường, không có người nói chuyện.

Sau nửa ngày, mới có người phản ứng lại, nhất thời lại nghe thấy âm thanh không ít người cảm thán.

Đỗ Thu vừa mới trong nháy mắt, cũng lâm vào trong ý cảnh của bài thơ Tô Bằng. Sau một hồi lâu sau, mới thở dài một tiếng, nói.

“Ngai vàng bá nghiệp coi hư ảo. Một trận cuồng say vẫn hơn là! Chỉ dựa vào một câu này thôi, ta cũng phải cùng Tô lão đệ ngươi không say không về!”

Tô Bằng mỉm cười, nâng bát rượu lên, lúc vừa muốn uống cạn, lại bị người quấy rầy.

“Hai vị bằng hữu mời.”

Lúc Tô Bằng và Đỗ Thu vừa muốn uống rượu, một thanh niên kiếm thủ ăn mặc vô cùng bắt mắt, cầm theo một thanh bảo kiếm tinh xảo, xem ra xuất thân dường như là không phải tầm thường, đi qua, nói với Đỗ Thu.

Đỗ Thu lúc này còn đang đắm chìm trong ý cảnh của bài thơ Tô Bằng hát, không hề để ý đến người này, chỉ đem rượu trong bát uống cạn một hơi, người trẻ tuổi kia chủ yếu là nói chuyện với Tô Bằng, Tô Bằng trước tiên khoan uống bát rượu này. Nhìn thoáng qua người thanh niên đến trước mắt quấy rầy mình kia nói.

“Có chuyện gì sao?”

“Tại hạ Lý Ngọc Quỳnh, là đệ tử Thục Sơn Kiếm Phái, cùng vài vị bằng hữu đến thành Dương Đức làm việc. Vừa mới nghe bằng hữu ngâm bài thơ này, cảm giác rung động đến tâm can, vô cùng có hàm ý, cho nên mới không mời mà tới. Muốn mời hai vị bằng hữu cùng nhau uống rượu, thỏa thích bàn chuyện nhân sinh.”

Tô Bằng nhìn thoáng qua bên kia, chỉ thấy quả nhiên còn có một bàn người, có hai nam một nữ, đều đang nhìn về phía bên này. mấy người kia trang phục cũng không khác mấy so với Lý Ngọc Quỳnh này, có lẽ sư huynh đệ đồng môn.

Thục Sơn Kiếm Phái Tô Bằng cũng đã được nghe nói. Tên của kiếm phái này cùng tên với một môn phái tiên kiếm nào đó, nhưng không phải là tạo ra tiên kiếm, chỉ là một đại môn phái ở Thục châu mà thôi, địa vị ở Thục châu, tương đương với phái Thanh Thành ở quận Giang Ninh, nghe nói đương gia của Thiên Phủ hội thế lực lớn nhất của nơi này, chính là đệ tử Thục Sơn phái.

Chỉ có điều, không chế của Thục Sơn phái với thành Dương Đức, không có không chế nghiêm ngặt như phái Thanh Thành mà thôi.

Tô Bằng nghe thế, nhìn thoáng qua Đỗ Thu, Đỗ Thu lúc này đã hồi phục tinh thần, tính cách hẳn rất tốt, khẽ cười nói.

“Không sao, ta là người rất thích náo nhiệt, vậy để bằng hữu của ngươi qua đây đi.”

Lý Ngọc Quỳnh nghe thế mừng rỡ, kêu gọi bằng hữu của hần, đi qua đây ngồi cùng một bàn.

Mấy người qua đây, cũng tự báo danh tính lai lịch, quả nhiên không ngoài dự đoán, đều là đệ tử Thục Sơn Kiếm Phái, lần này là xuống núi làm việc, trước đó đã làm xong xuôi, chuẩn bị đi dạo một vòng trong thành Dương Đức, lại gặp phải Tô Bằng và Đỗ Thu.

Mấy người này, nhắc tới thật ra thân phận tương tự như Hoắc Tư Kiệt Hoắc thiếu hiệp Tô Bằng đã sớm gặp được trong chuyến du hành ở Đằng châu, chỉ là người này càng hiểu rõ cấp bậc lễ nghĩa, mà mấy người trẻ tuổi kia, mặc dù cũng đều có sự kiêu ngạo của đại môn phái, nhưng cách đối đãi cùng người khác cao minh hơn Hoắc Tư Kiệt kia rất nhiều, có thể là do kinh nghiệm.

Tô Bằng nhìn thấy, trong lòng không khỏi cảm khái, mình và Hoắc Tư Kiệt cũng là nghiệt duyên, nếu không phải Hoắc thiếu hiệp vừa mới xuống núi, tuổi trẻ khí thịnh, rèn luyện thêm vài năm như vậy, gặp mặt lần nữa, nói không chừng cũng giống như mấy người này trở thành bằng hữu, chứ không phải kẻ địch rồi.

Có điều suy nghĩ nhiều vô ích, Tô Bằng nâng bát lớn, tự mình lại uống thêm một chén rượu.

Một chén rượu uống xong, đặt bát xuống, Tô Bằng đang nghe thấy Lý Ngọc Quỳnh kia nói với Đỗ Thu.

“Còn chưa thỉnh giáo danh tính của hai vị, nhìn khí độ của hai vị, đương nhiên không phải là hạng người vô danh trên giang hồ, mong được thỉnh giáo tên tuổi của hai vị bằng hữu.”

Đỗ Thu không sao cả, hần cho tới bây giờ đi không đổi danh ngồi không đổi họ, chỉ nói là.

“Ta tên là Đỗ Thu, người Lương Châu.”

Nghe Đỗ Thu nói như vậy, đoàn người Lý Ngọc Quỳnh lập tức thay đổi thái độ, Lý Ngọc Quỳnh giống như hết sức ngạc nhiên, nói.

“Chẳng lẽ là một trong tứ tuyệt kiếm Trảm Thủy Kiếm Đỗ Thu?”

Đỗ Thu vốn chính là tính cách mặc kệ, chưa bao giờ sẽ vì danh hào bản thân mà cảm thấy kiêu ngạo, cũng sẽ không tận lực giấu diếm, chỉ là bình thường gặt đầu.

“Ngưỡng mộ đã lâu! Ngưỡng mộ đã lâu! Trên giang hồ nghe nói danh hào tiền bối, thật sự là như sấm bên tai, ta đã ngưỡng mộ đã lâu lắm rồi!”

Lý Ngọc Quỳnh xác định là Đỗ Thu, lại từ trên ghế nhòem dậy, lần nữa chấp tay nói với Đỗ Thu.

Tô Bằng thấy sắc mặt đoàn người Lý Ngọc Quỳnh và động tác bản thân Lý Ngọc Quỳnh, Tô Bằng không khỏi cười một chút, Lý Ngọc Quỳnh này, vừa rồi có lẽ thật là bởi vì thi từ nhận thấy, cho nên mới đi đến bàn đây để kết giao, chỉ là người này sau khi nghe thấy ngoại hiệu của Đỗ Thu, phản ứng cũng có chút cố ý, vừa rồi hẳn vẫn là vì mình mà đi đến đây, còn giờ rõ ràng tinh thần đều tập trung lên hết trên người Đỗ Thu, rất có cảm giác “Trà, dâng trà, dâng trà thượng hạng”.

Có điều cũng không thể nói đúng hay không, giang hồ thiếu hiệp mà, nếu có thể kết giao nhân vật thành danh, giúp đỡ nhau một chút, tốc độ nổi danh cũng sẽ nhanh hơn một chút, không thể trách người ta, chỉ là ít nhiều khiến người ta có cảm giác dùng sức quá nhiều, dùng quan sát của Tô Bằng đối với Đỗ Thu, hẳn có lẽ sẽ không quá thích loại người này.

Quả nhiên, nụ cười trên mặt Đỗ Thu, dường như vẫn còn giữ nguyên, nhưng đã giảm đi sự vui vẻ.

Lý Ngọc Quỳnh cùng đám người kia, như sao vây quanh ánh trăng tròn chuyện cả nửa ngày với Đỗ Thu, mới nhớ tới bên này còn có một Tô Bằng.

Lý Ngọc Quỳnh lúc mới đến đây, chính là đến vì Tô Bằng, lúc này chợt nghe thấy bản thân được ngồi cùng bàn với một trong giang hồ tứ tuyệt kiếm, bỗng có cảm giác “Woa! Cuối cùng cũng được gặp minh tinh sống rồi!”, nói thêm vài câu, mới chợt nhớ tới, bản thân dường như đã bỏ quên Tô Bằng ở một bên.

Hắn xoay đầu lại, dự định hỏi Tô Bằng có địa vị gì, lại nhìn thấy Tô Bằng mang theo sắc thái suy nghĩ nhìn mình, lập tức cảm giác tâm tư của mình đã bị đối phương khám phá, không khỏi đỏ bừng cả mặt.

Có điều hắn tốt xấu gì cũng rèn luyện một phen trong giang hồ, hơi ho khan một tiếng che dấu xấu hổ, sau đó hỏi.

“Vị huynh đài này lại là nhân vật nào trong giang hồ? Xem tuổi tác, chẳng lẽ là nhân vật trong giang hồ thập đại kiếm hoặc là thập tiểu kiếm chăng?”

“Ha ha, vị huynh đệ này của ta so với thập đại kiếm còn lợi hại hơn nhiều, ít nhất người đứng hàng hai trong thập đại kiếm đều từng bại dưới tay của hắn.”

Đỗ Thu nghe vậy, ha ha cười, hắn cũng nhìn ra tính cách của bọn người Lý Ngọc Quỳnh, cho nên nói một câu, là sợ Tô Bằng bị lãng quên.

Tô Bằng mỉm cười, nói.

“Ta tên là Tô Bằng, người Giang Ninh.”

“Tô Bằng, Tô Bằng...”

Lý Ngọc Quỳnh trong miệng thốt lên hai lần tên Tô Bằng, sắc mặt đột nhiên thay đổi, thanh âm kinh hãi hô lên.

“Người là Huyết Thủ ma kiếm Tô Bằng? !! !”

Chương 511: Hào đoạt (1)

Cái gì? Huyết Thủ ma kiếm?

Nghe xong lời của Lý Ngọc Quỳnh, bọn thiếu hiệp Thục Sơn Kiếm Phái của một bàn này, đều cả kinh.

Thậm chí, đã có một thiếu hiệp cùng một hiệp muội, đưa tay nắm chặt chuôi binh khí của mình, bầu không khí thoáng cái có vẻ giương cung bạt kiếm, giống như lập tức sẽ động thủ.

Tô Bằng thấy, nụ cười trên mặt trở thành lạnh nhạt, nói.

Ta chính là Tô Bằng, nhưng không phải là Huyết Thủ ma kiếm gì, có lẽ trên giang hồ có người xưng hô như thế, có điều ta không nhận.

Mấy thiếu hiệp nghe xong lời của Tô Bằng, lại không có vẻ thoải mái, mà mặt đầy đề phòng, kinh nghi bất định nhìn Tô Bằng.

Vẫn là Lý Ngọc Quỳnh kia, công phu trấn định mạnh một chút, hỏi Tô Bằng.

Người không phải Huyết Thủ ma kiếm sao? Ta lại hỏi người, từng giết bình dân ở trấn Phù Lăng Lương Châu, bị đệ tử hạch tâm Đại Không Tự Thích Duy Tín cùng Phạm Thanh Âm của Từ Hàng Tĩnh Trai Phạm tiên tử liên thủ truy kích, cuối cùng sử dụng thủ đoạn hèn hạ đã thương hai người bọn họ, có phải người.

Đoạn nói chuyện này có chút không khách khí, Tô Bằng nghe xong, nụ cười trên mặt cũng chuyển nhạt, thản nhiên nói.

Chuyện ở trấn Phù Lăng là hiểu lầm thôi, về phần Thích Duy Tín cùng Phạm Thanh Âm, ta quả thật từng luận bàn với bọn họ, có điều ta dùng hai địch một, lại thắng đường đường chính chính, sao biến thành sử dụng thủ đoạn hèn hạ thủ thắng?

Không thể nào! Phạm tiên tử cùng Thích Duy Tín đại sư là đệ tử kiệt xuất trong môn phái thiên hạ, tuổi người cũng không lớn hơn chúng ta là bao, làm sao thắng được?

Tô Bằng nói như thế, lập tức có người cảm thấy bất mãn, mở miệng nói.

Tô Bằng nhìn lướt qua, người nói chuyện là nữ hiệp duy nhất của Thục Sơn Kiếm Phái, nghe khẩu khí của nàng, người này tựa hồ xem Phạm Thanh Âm cùng Thích Duy Tín thành thần tượng, coi như là một nhân vật cấp fans, lúc này là vì thần tượng của mình mà bất bình.

Thật ra thiếu hiệp hiệp muội như vậy còn dính không sâu lắm vào giang hồ. Quả thật có một bộ phận lớn xem Phạm Thanh Âm thành thần tượng để

sùng bái, Phạm Thanh Âm xuất thân từ Từ Hàng Tĩnh Trai thần bí cao quý trong giang hồ, bản thân liền so với những môn đại phái này cao hơn nửa cấp, cộng thêm nhân sinh thánh khiết xinh đẹp, làm việc cũng rất không tồi, vừa vào giang hồ, đã có được truy phủng, thành danh cực kỳ nhanh chóng. Ngay cả Giang công tử đứng thứ hai của Thập Đại Kiếm giang hồ đều nguyện ý vì nàng, càng không nói đến những thiếu hiệp còn chưa tính là chính thức bước vào giang hồ này, đều xem là thần tượng.

Những thiếu hiệp Thục Sơn kiếm phái này, vừa rồi ở trên bàn rượu của mình, còn đang thảo luận chuyện này, bọn họ phần lớn cho rằng Huyết Thủ ma kiếm Tô Bằng kia là sử dụng thủ đoạn hèn hạ thắng Thích Duy Tín cùng Phạm Thanh Âm, nếu không Đại Không Tự cùng Từ Hàng Tĩnh Trai, đều là môn phái mũi nhọn trong giang hồ, hai người lại là nhân tài kiệt xuất thế hệ mới, Tô Bằng kia là lai lịch gì, lại đã thương hai người phảng phất ở trên mây kia?

Hơn nữa ở trong ấn tượng của bọn họ, Huyết Thủ ma kiếm Tô Bằng, hẳn là một người ba bốn mươi tuổi, diện mục âm trầm đáng ghét, tính cách hung ác nham hiểm cực đoan, ấn tượng trong lòng vốn không tốt, lúc này nghe Tô Bằng tự giới thiệu, trong lúc nhất thời không thể thay đổi ấn tượng được.

Hiệp muội này nói như thế, một sư huynh ở bên cạnh nàng, không khỏi kéo nàng xuống. Bởi vì trong đồn đãi, Huyết Thủ ma kiếm Tô Bằng vốn chính là một nhân vật võ công cao cường, tâm ngoan thủ lạt, sư huynh hiệp muội này sợ là sư muội mình đắc tội người này, trên chọc phiền toái vô ích.

Mà vào lúc này, Đỗ Thu ở một bên nghe xong mấy người nói chuyện, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, nói.

Mấy vị, Tô Bằng là bằng hữu của ta, mấy vị nếu không hài lòng với bằng hữu của ta, ta liền không giữ mấy vị, chúng ta nên tự ăn đi.

Tô Bằng nghe xong, trong lòng âm thầm đồng ý, tính cách Đỗ Thu theo lời phó tử Dịch Kha quả nhiên như thế, người này bình thường tính cách rất hiền hoà, nhưng đó là lúc không gặp chuyện, trên thực tế tính cách người này ngoài tròn trong vuông, tính tình ở chỗ sâu, rất có nguyên tắc, chuyện

không sao cả thì rất hiền hoà, nhưng thời điểm máu chót lại nghiêm túc, tuyệt đối không phải nhân vật ba phải.

Lúc này Đỗ Thu nói như thế, chính là nói rõ lập trường, sẽ ở cạnh mình.

Tô Bằng mặc dù cũng không thềm để ý lời của mấy đệ tử Thục Sơn, nhưng Đỗ Thu nói chuyện, quả thật khiến lòng Tô Bằng âm áp.

Lý Ngọc Quỳnh lúc này, lại có chút rối rắm.

Mấy thiếu hiệp Thục Sơn Kiếm Phái bọn họ lúc tự tụ lại, cũng đã từng thảo luận, thiếu hiệp mà, tâm tư luôn cao ngạo, bọn họ luôn cảm giác không ít người trên giang hồ võ công cao bằng đồn đãi.

Người như Phạm Thanh Âm Thích Duy Tín, trời sinh đã mang theo hào quang, bọn họ cũng liền tán thành địa vị đôi phương, nhưng giống như Huyết Thủ ma kiếm, xuất thân không rõ, thoát nhìn không phải là đệ tử đại môn phái gì, cho nên trong lòng những thiếu hiệp này đều xem Tô Bằng thấp hơn một bậc, chỉ cảm thấy, người này là sử dụng thủ đoạn hèn hạ, mới có thể thắng Phạm tiên tử cùng cao tăng Đại Không Tự.

Cho nên trong ngôn ngữ những người này, đều hận không gặp được Huyết Thủ ma kiếm Tô Bằng, so đấu một phen, thật ra bên trong cũng có ít tâm tư, nếu thua, Phạm tiên tử đều thua ở trong tay người này, mình thua không tính dọa người, nếu thắng, vậy không phải gián tiếp chứng minh mình so với đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai càng mạnh? Vậy trên giang hồ liền dương danh, thiếu hiệp nào tâm không hướng tới chứ?

Chỉ là lúc này nhìn thấy Tô Bằng, Lý Ngọc Quỳnh lại có hơi do dự, không biết có nên ra tay khiêu chiến không, thứ nhất hẳn thấy Huyết Thủ ma kiếm Tô Bằng này tựa hồ không giống lời đồn, khí độ bất phàm, người có thể nói ra thì từ như vậy, nhất định là sâu không lường được, dùng ở mặt võ đạo, có lẽ thực sự có bản lĩnh, mặt khác hẳn tựa hồ cùng một trong Tứ tuyệt kiếm - Nhất Trảm Thủy Kiếm Đỗ Thu quan hệ rất tốt, đều nói xem thực lực một cá nhân, phải xem bên cạnh hẳn đều là ai, Đỗ Thu chính là chính tông của đại môn phái, người mà chương môn Lữ Lương phái đều phải gọi là sư thúc, người này giao hảo với Đỗ Thu, vậy võ công chẳng lẽ cũng là cấp bậc này?

Lý Ngọc Quỳnh bình thường tâm tư cũng hơi nhiều, lúc này vừa không muốn tuyệt giao tình với một trong Tứ tuyệt kiếm Đỗ Thu, cũng không muốn mất đi thời cơ dương danh lần này, cộng thêm không nắm chắc võ công của Tô Bằng, cho nên trong khoảng thời gian ngắn, không biết phản ứng sao.

Tâm tính Lý Ngọc Quỳnh, liền giống lúc chơi game online, gặp phải một lớp quái vật cấp ss, lớp ss này cho không ít kinh nghiệm, danh vọng càng nhiều, nói không chừng còn có thể trở nên hot, nhưng mà quái vật kia thân là lớp ss, lại còn chưa bị khai hoang, thực lực không biết, mình lo lắng tử vong trừng phạt, hơn nữa lớp ss này tựa hồ còn quan hệ không phải cận với npc quan trọng, giết lớp ss rồi, nói không chừng ảnh hưởng độ thiện cảm của npc, Lý thiếu hiệp chần chờ giữa giết hay không giết, cho nên rối rắm vô cùng.

Nếu Tô Bằng biết tâm tình của hắn, nhất định sẽ tự giễu. Mình đã lưu lạc trở thành lớp ss kiếm danh vọng trong mắt người khác rồi sao? Có điều nhắc tới, mình trước kia ở quận Giang Ninh một thời gian ngắn, cũng bị xem là tiểu quái cấp pháo hôi, bây giờ bị người khác coi là nhân vật độ khó cấp ss, coi như đã thăng cấp.

Nhấn nhin sau nửa ngày, Lý Ngọc Quỳnh cuối cùng vẫn lựa chọn không ra tay, bởi vì hắn cuối cùng suy tính, nếu bọn người mình ra tay với Tô Bằng, lại không luận võ công bản thân Tô Bằng như thế nào, vậy Trảm Thủy Kiếm Đỗ Thu rất có thể ra tay. Thanh danh Đỗ Thu trên giang hồ chính là chiến tích thật cộng lại, bọn họ cũng không phải là đối thủ.

Chương 512: Hào đoạt (2)

Nghĩ tới đây, Lý Ngọc Quỳnh chấp chấp tay với Đỗ Thu, nói.

Đỗ đại hiệp, chúng ta hôm nay chỉ là gặp ngẫu nhiên, không muốn gây sự, chỉ có điều, Đỗ đại hiệp trong giang hồ danh vọng rất tốt, mà Huyết Thủ ma kiếm Tô Bằng này lại có tiếng xấu trong giang hồ, Đỗ đại hiệp ở cùng người này, sẽ dễ dơ thanh danh, Lý mỗ chỉ nói đến đây thôi.

Đỗ Thu cảm thấy khó chịu, hắn không kiên nhẫn phát phát tay, nói.

Lời đồn giang hồ, há có thể tin? Đỗ Thu ta kết giao bằng hữu luôn dựa vào bản tâm, không nhọc quan tâm.

Lý Ngọc Quỳnh nghe xong lời của Đỗ Thu, biết mình hôm nay không cách nào kết giao người này, chấp tay, liền ly khai.

Vào chính lúc này, đột nhiên cửa khách sạn, chạy vào một người, người này chạy có chút vội vàng, thiếu chút nữa làm ngã tiểu nhị canh cửa.

Có điều người này tựa hồ hết sức sốt ruột, cũng chẳng xin lỗi, chỉ quét một vòng trong lầu, thấy Đỗ Thu, trên mặt lập tức lộ ra biểu lộ như trút được gánh nặng, bước nhanh tới bàn Đỗ Thu.

Hắn cũng nhìn thấy Tô Bằng cùng Lý Ngọc Quỳnh, chỉ thoáng gật đầu, nhưng hắn lại biết Đỗ Thu, đi đến bên tai Đỗ Thu thì thầm.

Lại có việc này?

Đỗ Thu nghe xong, thoáng nhíu mày, vươn người đứng lên, nói với Tô Bằng.

Tô lão đệ, hôm nay sợ là không thể cùng ngươi nâng ly, kim chủ trong thành Dương Đức của ta xảy ra chút phiền toái, ta phải đi xem thử.

Tô Bằng đã ăn uống gần xong, nghe Đỗ Thu nói như thế, nói.

Đỗ huynh, đã có chuyện, không ngại ta và ngươi cùng đi xem, đúng lúc ta cũng rảnh rồi, có lẽ có thể giúp đỡ chút.

Đỗ Thu nghe xong, cũng không kiêu ngạo, nói.

Như thế cũng tốt, Tô lão đệ cũng là người trong giang hồ, cùng ta đi xem, sau đó về cùng uống rượu.

Tô Bằng gật đầu, hai người đề binh khí, cũng không lại để ý bọn người Lý Ngọc Quỳnh, theo người tìm Đỗ Thu đi ra khách điểm.

Bọn người Lý Ngọc Quỳnh hai mặt nhìn nhau, cuối cùng mấy người còn lại đều nhìn về Lý Ngọc Quỳnh, Lý Ngọc Quỳnh nghĩ một lát, nói.

Hắn là bọn họ đặc tội người nào, rất có thể sẽ động thủ, không bằng chúng ta cũng đi qua, xem Tô Bằng kia đến tột cùng có bản lĩnh gì.

Hắn vốn chính là tâm phúc của những thiếu hiệp này, nghe xong hắn nói, mấy thiếu hiệp Thục Sơn phái đều gật đầu, dù sao xem nào nhiệt không chê chuyện lớn, trước quan sát thử cũng không sao, nếu võ công Tô Bằng không bằng mạnh như trong truyền thuyết, lại dám động thủ trong thành Dương Đức, mấy người liền có lý do ra tay với hắn, kiếm chút danh vọng.

Vì vậy bốn thiếu hiệp hiệp muội này, cũng ném bạc tính tiền cơm, ra ngoài theo.

...

Đỗ Thu vừa ra bên ngoài, vừa nói với Tô Bằng nguyên do của chuyện.

Kim chủ Đỗ Thu, dừng ở thành Dương Đức, là vì đã có hẹn với người ta, có người sẽ giao hàng cho kim chủ hắn ở thành Dương Đức, vật phẩm giao hàng là một khối điện hoàng thạch cực phẩm cùng mấy khối kê huyết thạch hàm lượng rất cao.

Không biết có phải là thế giới khác biệt không, lượng sản xuất điện hoàng thạch trong thế giới luân hồi tử vong không cao, giá so với thế giới Tô Bằng còn đắt gấp mười lần trở lên, lại có phần được người truy sủng, rất nhiều người đều thích điện hoàng thạch làm con dấu, mà sản lượng điện hoàng thạch quá thấp, có tiền mà không mua được.

Kim chủ Đỗ Thu hôm nay giao khối điện hoàng thạch này, lại là cực phẩm trong đó, cho dù thể tích hàm lượng, cũng không có gì bất bẻ, cho dù là phân cách hay là bán cả khối, đều gần giá trị bốn năm ngàn lượng hoàng kim.

Chỗ kim chủ kia hẹn người mua gặp, vốn là một gian đơn đại tửu lâm của một nhà bản địa, vốn không có vấn đề gì, nhưng trong quá trình giao hàng, lại có một cậu ấm trong thành Dương Đức, trong lúc vô tình nghe được chuyện giao dịch.

Cậu ấm kia, nhắc tới trước kia Tô Bằng còn từng gặp qua cha ruột của hắn, chính là người ngồi đại kiệu tám người khiêng, ác nô mở đường, người em vợ đương gia Thiên Phủ hội.

Đương gia Thiên Phủ hội không con nối dòng, cũng không có huynh đệ tỷ muội, em vợ kia thấy thế, liền đem con trai nhà mình làm con thừa tự cho đương gia Thiên Phủ hội, trở thành con trai của người kia.

Người làm con thừa tự, chính là cậu ấm mà kim chủ Đỗ Thu gặp phải ở trong tử lâu.

Người này trong lúc vô tình nghe nói có người giao dịch điền hoàng thạch, liền ý mình mang theo hộ vệ võ công cao cường, xông vào phòng kế, thấy được khối đá kia.

Người này thấy cái mình thích là thèm, lúc này nói đừng cho mấy người này đi, hắn sẽ bỏ tiền mua khối đá này, đưa cho đương gia Thiên Phủ hội làm con dấu hội trưởng để sử dụng.

Kim chủ kia cùng chủ hàng đã giao kim phiếu, người chủ kia thấy tình hình không ổn, chuẩn đi trước, lưu lại một mình kim chủ Đỗ Thu.

Kim chủ kia mua vật này, vốn chính là muốn buôn bán, nếu đối phương ra giá tạm tạm, tất nhiên không phải không thể bán.

Chỉ là cậu ấm kia ra giá ở mức khiến không ai có thể tiếp nhận, điền hoàng thạch cực phẩm giá trị năm sáu ngàn lượng hoàng kim, đối phương không ngờ xuất ra...

Xuất ra hai mươi lượng hoàng kim.

Kim chủ Đỗ Thu tất nhiên không cách nào tiếp nhận, muốn ly khai, tuy nhiên bị cậu ấm kia dẫn người ngăn cản, hai bên giằng co, sợ là sắp động thủ.

Cậu ấm kia thấy kim chủ Đỗ Thu không chịu đi vào khuôn khổ, liền tìm người triệu tập cao thủ tới đây, kim chủ thấy tình thế không ổn, cũng phải người tới khách sạn, tìm Đỗ Thu.

Tô Bằng nghe xong, trong lòng hiểu rõ, chỉ là ở cùng giang hồ tầm thường một thời gian, cảm thấy thiên hạ thật sự không phải quá thái bình, kẻ ngang ngược quá nhiều, chuyện lừa gạt tầng tầng lớp lớp, cái gọi là người giang hồ chính đạo, một bộ phận thu nhập rất lớn, chính là làm chuyện giải quyết cho người khác.

Nếu Đỗ Thu đã chấp nhận thuê, tất nhiên sẽ không thể nhìn kim chủ xảy ra chuyện, chỉ là Tô Bằng cũng không quá rõ, nếu đôi phương kiêu ngạo như thế, danh hiệu của Đỗ Thu có thể giải quyết chuyện này không.

Nếu không đồng ý, tất nhiên không thể yên, vẫn cần động thủ, mới có thể giải quyết vấn đề.

Chỉ có điều thành Dương Đức là sân nhà đối phương, Kim chủ Đỗ Thu, có thể không đòi được chỗ tốt gì.

Bản thân Tô Bằng ngược lại không sao cả, cùng lắm thì giúp Đỗ Thu đánh một trận, dù sao mình cũng cô độc, cho dù động thủ giết người, chỉ cần kịp thời rời khỏi đây, đối phương cũng không thể làm gì mình.

Cho nên Tô Bằng liền ôm tâm tính xem náo nhiệt, nói không chừng còn trợ quyền miễn phí một lần, đi cùng Đỗ Thu.

...

Tửu lâu mà Kim chủ Đỗ Thu cùng thiếu gia kia giảng co, cách Nhất Phẩm Cư không xa, ba người đi chưa đến mười phút, đã thấy được.

Chỉ thấy ở trên con phố kia, có một tửu lâu tên Thục Trung Túy Tiên lâu, tửu lâu kia có chút khí thế, chênh lệch rất nhiều với Nhất Phẩm Cư vừa rồi.

Mà lúc này ở dưới tửu lâu, đã tụ tập cả đám người xem náo nhiệt, chính giữa trong đó, hai nhóm người đang giảng co.

Ba người Tô Bằng đi qua, tách đám người ra chen đi vào, lập tức thấy quang cảnh bên trong.

Chỉ thấy hai bên, một phương do một thương nhân mặc trang phục màu vàng, dáng người khôi ngô cầm đầu, một phương khác, thì lại lấy một công

tử thiếu niên cảm y ngọc đới, chừng hai mươi tuổi làm trung tâm.

Đỗ Thu mang theo Tô Bằng, đi tới trước mặt thương nhân phục sức màu vàng này.

Thương nhân khôi ngô phục sức màu vàng kia thấy Đỗ Thu, lập tức mừng rỡ, nói.

Đỗ đại hiệp chủ trì công đạo cho ta!

Đỗ Thu gật đầu, xoay người nhìn về phía đối diện, Tô Bằng cũng nhìn về phía này.

Đồ con rùa, tìm người giúp liền khiến người trở mình được à? Lão tử xem thử ngươi là một cao thủ phương nào!

Thanh niên áo gấm đối diện, liền chửi tiếng lóng bản địa...

Chương 513: Kiếm khí hàn băng (1)

Đỗ Thu nghe xong lời không khách khí của đối phương, mặt không biểu tình, chỉ đi tới, nói.

Đối diện là vị anh hùng nào của Thiên Phủ hội, mời chủ sự ra ngoài nói chuyện.

Thanh niên quần áo lụa là đối diện nghe xong, thấy Đỗ Thu không để ý hắn, không khỏi mặt lộ ra vẻ xám xịt, tiến lên một bước, liền định mở miệng vô lễ.

Nhưng mà không đợi hắn mở miệng, hai mắt Đỗ Thu liền nhìn về phía hắn, hừ lạnh một tiếng.

Hai mắt thanh niên quần áo lụa là kia tiếp xúc với hai mắt Đỗ Thu, đột nhiên cảm giác mình phảng phất rơi vào trong hầm băng, hay là toàn thân bị giới nước lạnh, từ sâu trong linh hồn sợ run cả người, cúi đầu xuống, thừa dịp không biết nói gì.

Tô Bằng thấy, nhẹ gật đầu, xem ra Đỗ Thu này quả thật dưới nổi danh không có hư sĩ, đã đem kiếm pháp nội công tu hành đến bước rất cao thâm.

Cái nhìn này, cũng là thành tựu, cái này gọi là Mục kiếm, chính là thông qua vận chuyển nội lực, tăng thêm kiếm ý trên người mình, khiến ánh mắt đối phương nhìn mình, cũng không dám đối mặt, thậm chí tu luyện tới mức cao thâm, liếc mắt nhìn đối phương liền sẽ khiến đối phương bị nội thương, một số người thân thể yếu nói không chừng còn có thể bị ánh mắt trừng chết.

Đó quả thật chính là dựa vào ánh mắt giết người.

Tinh yếu của Mục kiếm, thật ra không khác kiếm ý Tô Bằng tu hành là bao, chỉ có điều không có hệ thống như vậy, kiếm ý loại trước, cũng không phải loại kiếm ý ngưng tụ thực chất như Tô Bằng, mà là khí chất tinh thần hàng năm nghiên cứu kiếm đạo tỉ mỉ thu được.

Thanh niên quần áo lụa là kia, mặc dù kiêu ngạo, nhưng bản thân tu vi lợi lĩnh bình thường, bị mục kiếm của Đỗ Thu chiếu tới, lập tức không ngóc đầu lên nói chuyện được, thân thể còn không ngừng run rẩy.

Nhưng mà mặc dù đây là một bao cỏ, có điều thân phận địa vị ở đó, trong hộ vệ của hắn, ngược lại có mấy cao thủ, lập tức có hai nam nhân đứng ra.

Hai nam nhân này, mặc đều là phục sức hình thức Thiên Phủ hội, chỉ là màu quần áo không phải màu đen mà là màu xanh, do chất lụa làm thành, thoát nhìn liền cao cấp hơn người ngoài một chút.

Hai người này huyết Thái Dương gồ cao, trong ánh mắt tinh quang bắn ra bốn phía, vừa nhìn đã biết là ngoại gia công phu tu luyện tới mức cực kỳ cường hãn, hai người chắn trước người công tử quần áo lụa là, chặn ánh mắt của Đỗ Thu.

Mục kiếm của Đỗ Thu với hai người này, không thể phát ra tác dụng đả thương người, chỉ là khiến người đối diện cảm giác được áp lực rất lớn, nhưng vẫn có thể mở miệng nói chuyện.

Người là người nơi nào đến? Không biết đây là chỗ của Thiên Phủ hội sao? Dám ra tay đối với Thiếu công tử?

Một trong hai hán tử đứng trước mặt công tử quần áo lụa là, nói với Đỗ Thu.

Tô Bằng nhìn thử hai người này, phát hiện diện mạo hai người này có chút tương tự, hẳn là hai huynh đệ.

Đỗ Thu nhìn thoáng qua hai người này, nói.

Mỗ gia là Đỗ Thu ở Lương Châu, lần này hộ tống kim chủ đi ngang qua thành Dương Đức, bản thân rất ngưỡng mộ với Đình hội trưởng Thiên Phủ hội thành Dương Đức, tất nhiên sẽ không làm ra chuyện bất kính gì. Chỉ là vị thiếu công tử các ngươi, muốn dùng hai mươi lượng hoàng kim mua hàng hóa giá trị năm ngàn lượng hoàng kim trở lên, không thấy là hơi quá đáng à?

Đỗ Thu? Chính là Trảm Thủy Kiếm một trong Tứ tuyệt kiếm Đỗ Thu?

Nghe xong lời của Đỗ Thu, hai người đối diện không khỏi động dung.

Biểu lộ Đỗ Thu không thay đổi, gật đầu nói.

Đúng.

Xác nhận lời của Đỗ Thu, hai tráng hán đối diện nhất thời im lặng, hai người bọn họ mặc dù cũng có chút bá đạo, nhưng cũng phải xem người đối diện là ai, phú thương bình thường thì cũng thôi, nhưng mà người đối diện thương nhân mời đến, không ngờ là Trảm Thủy Kiếm Đỗ Thu cực kỳ nổi danh trên giang hồ.

Hai huynh đệ này, trên giang hồ cũng có chút danh hiệu, có điều ngay cả thanh danh Thập Đại Kiếm giang hồ đều hơi không bằng, cũng chỉ mạnh hơn Thập Tiểu Kiếm giang hồ một chút, so với Đỗ Thu kém hai hơn hai cấp, lúc này vừa nghe danh hiệu đối diện, không khỏi có chút kinh sợ.

Có câu là người có tên cây có bóng, danh hiệu trên giang hồ không phải tặng không, dù sao nếu chuyện gì đều cần động thủ giải quyết, cho dù nhân

vật đầu đao liếm máu cũng ăn không tiêu, chuyện trên giang hồ, đại bộ phận đều dựa vào giao tình và danh vọng để giải quyết, Đỗ Thu bằng vào danh hiệu Trảm Thủy Kiếm, liền có thể giải quyết 80% tình huống động thủ trở lên.

Hai huynh đệ này, mặc dù có địa vị cố định trong Thiên Phủ hội, nhưng cũng dẫn đó bất định, với danh hiệu của Đỗ Thu này, hội trưởng đại nhân đều có thể sẽ lễ ngộ người này, hai người bọn họ dẫn đo vô cùng, phải đối đãi như thế nào đây.

Tô Bằng nhìn thấy, cũng cảm giác khó trách tranh danh đoạt lợi trong giang hồ, có một danh hiệu nổi tiếng, quả nhiên xử lý được rất nhiều chuyện.

Nhưng vào lúc hai hán tử do dự, công tử quần áo lụa là phía sau, lúc này mới từ trong uy lực Mục kiếm của Đỗ Thu khôi phục lại.

Vừa mới khôi phục lại, người này liền lập tức giận không kiềm được, hán vốn chính là một bao cỏ, quần áo lụa là đã quen, bởi vì không ai dám trêu chọc hán, cho nên khiến hán tự cho là mình rất cao, lúc này lại bị Đỗ Thu liếc nhìn đã sợ hết hồn hết vía, sau nửa ngày mới kịp phản ứng, không khỏi thẹn quá hoá giận, hán xấu hổ giận dữ dùng ngón tay chỉ vào Đỗ Thu, nói.

Ta mặc kệ hán Trảm Thủy Kiếm gì gì, bắt lấy bọn họ cho bốn công tử! Bọn họ cầm vũ khí vào thành Dương Đức, lại mang số tiền lớn, ta thấy bọn họ là muốn âm mưu xúi giục phá vỡ Thiên Phủ hội thành Dương Đức chúng ta! Đều bắt giữ cho ta!

Nghe thấy những lời này, kim chủ phú thương đằng sau đang xem bên này giải quyết như thế nào sắc mặt lập tức biến đổi, đối phương quá quý chạp, hán có chút không gánh vác nổi.

Đỗ Thu cũng khẽ nhú mày, xem ra hôm nay không thể yên.

Hộ vệ gọi hán tới liền ở sau lưng Đỗ Thu, Đỗ Thu hơi nghiêng đầu, nói.

Để bọn Đỗ lão gia đi trước, lập tức ra khỏi thành tiếp tục lên đường, ta xử lý chuyện ở đây liền đuổi theo.

Hộ vệ kia cũng biết điều, sau khi nghe gậy đầu lập tức đi qua kia, ghé bên tai phú thương nói vài câu.

Phú thương nghe xong, khẽ gậy đầu, bắt động thanh sắc rút về sau.

Chương 514: Kiếm khí hàn băng (2)

Thấy phú thương kia muốn đi, công tử quần áo lụa là đối diện lập tức khó chịu, nói.

Ngăn bọn họ lại cho ta!

Cao thủ bên cạnh công tử quần áo lụa là không có mấy người, cao thủ mạnh nhất chính là hai huynh đệ tráng hán, có điều tiểu đệ chân tay bình thường ngược lại có mười sáu mười bảy người, lúc này nghe xong, những tiểu đệ thủ hạ này đã sớm thấy phú thương kia quen mắt, suy nghĩ thừa dịp loạn có thể từ trên người phú thương lại kiếm một ít không, lập tức một đám người gào thét xông lên.

Đỗ Thu nhìn, sắc mặt chuyển sang lạnh lẽo, không khỏi hừ lạnh một tiếng, trong tay cầm kiếm, trường kiếm mặc dù không rút ra, nhưng liền như vậy vung ngang lên.

Bồng!

Hắn cứ vung tay lên như vậy, không trung lập tức xuất hiện một luồng kiếm khí hàn băng dài đến bảy tám thước, có kích thước mười phân, kiếm khí này vừa quét ra, lập tức đánh lên trên người những lâu la Thiên Phủ hội xông lại. Lập tức ** cá nhân kêu to ngã ra ngoài, ngã trên mặt đất, đồng thời trên người nổi lên một thân sương lạnh.

Tô Bằng nhìn thấy, trong lòng thầm khen một tiếng nội lực tốt, trước kia nghe nói Đỗ Thu ngoài ý muốn ăn được một con tằm băng ngàn năm, khiến nội lực công pháp phái Lữ Lương vốn không có thuộc tính đặc thù gì biến thành nội lực thuộc tính hàn băng, bá đạo dị thường, thậm chí tu luyện tới lúc đại thành, một kiếm chém về phía dòng suối nhỏ, có thể làm cho dòng suối nhỏ bởi vì bị nội lực đóng băng mà ngừng chảy, cho nên mới được người xưng là Trảm Thủy Kiếm, Đoạn Thủy Kiếm.

Có điều đây chẳng qua là lời đồn, Tô Bằng còn chưa thấy tận mắt, mà giờ khắc này thấy một kiếm của Đỗ Thu phảng phất loại kiếm pháp công kích dị năng, Tô Bằng mới có một lý giải đại khái, có lẽ lời đồn là tồn tại chân thật.

Nội lực tu hành tới trình độ nhất định, đều có diệu dụng đặc thù, tỷ như tâm pháp Dung Nham Kính Hồ của Tô Bằng, nếu thi triển Tất sát, có thể tạo nhiệt độ cao trên 200 độ. Nội lực của Đỗ Thu cũng gần như thế, tùy ý vung lên, liền có thể đông cứng người khác.

Lâu la Thiên Phủ hội trên mặt đất, trực tiếp bị đông cứng, lăn trên mặt đất không đứng dậy nổi.

Một kiếm này uy lực như vậy, lập tức khiến hai tráng hán đối diện biến sắc, bọn họ âm thầm đánh giá, nếu là mình đi lên, sợ cũng không phải là đối thủ của Đỗ Thu.

Thiếu gia, chúng ta nên tạm lánh mũi nhọn thôi...

Thấy một màn như vậy, một trong những tráng hán, không khỏi quay đầu nói với công tử quần áo lụa là.

Ai ngờ công tử quần áo lụa là kia, lại có điểm không thức thời, nhìn không ra sâu cạn, người này nghiêm nghị hô.

Ta lui? Ta trong thành Dương Đức còn có thể vì một kẻ mất dạy từ bên ngoài đến mà lui? Các ngươi đều là phế vật à? Bình thường nuôi các ngươi để làm gì? Bây giờ không lên, thất thân làm gì? Mau lên giết chết hắn!

Nghe xong lời của công tử quần áo lụa là này, trong lòng hai tráng hán ghen khuất nói không nên lời, gia chủ mình đều đã nói như vậy, bọn họ cũng không thể không ra tay, nếu không thực không thể nào nói nổi.

Nghĩ tới đây, hai người trao đổi ánh mắt với nhau, sau đó đột nhiên cùng quát lớn, sau đó một trước một sau, luân chuyển đi tới, công về phía Đỗ Thu.

Đỗ Thu hừ lạnh một tiếng, cũng không để hai người này vào mắt, hai người này cách bốn năm mét, Đỗ Thu liền vung tay lên, chém ra một đạo kiếm khí hàn băng.

Kiếm khí này đánh trúng hai đại hán kia, chỉ thấy trên lông mi, mũi của hai người này lập tức đóng băng sương, hành động có chút chậm chạp.

Nhưng mà hai người này dù sao khác biệt với lâu la bình thường, đều là cao thủ khổ luyện ngoại gia, hai người chột quát một tiếng, tạm thời đột phá áp chế phong tỏa của kiếm khí hàn băng với thân thể, giờ quyền lao đến.

Một kiếm của Đỗ Thu tùy ý điểm ra, bảo kiếm chưa ra khỏi vỏ điểm vào trên cánh tay trắng hán xông tới trước, lập tức cánh tay trắng hán kia liền phủ đầy băng sương, phảng phất như một cái chân giò hun khói đóng băng, người này cũng không chịu nổi kinh lực, ngã về phía sau.

Huynh đệ sau lưng hắn thấy thế, vội vàng lui về phía sau một bước tiếp được hắn, nhưng mà người bị đánh bay, toàn thân lại giống một khối hàn băng, khiến người tiếp hắn cũng bị đông lạnh.

Hai người hừ một tiếng, ngã trên mặt đất, nhất thời nửa khắc không khôi phục được nữa.

Tô Bằng nhìn thấy, trong lòng tán thưởng, lại đánh giá tu vi nội lực Đỗ Thu cao hơn một bậc.

Nếu Tô Bằng dùng tâm pháp Dung Nham Kính Hồ Áo Nghĩa, cũng có thể làm được tương tự, nhưng chỉ có thể nướng cháy cánh tay hai người kia, chứ không thể đông lại.

Tô Bằng tổng kết, Đỗ Thu tựa hồ cũng không có nội lực Áo nghĩa đại uy lực, nhưng bình thường chỉ dùng nội lực hàn băng, lại tinh tế hơn so với tâm pháp Dung Nham Kính Hồ của mình một ít.

Lên! Lên! Đây là phé vật à? Lên cho ta!

Công tử quần áo lụa là kia, lúc này rốt cuộc cảm giác được có một tia kinh hoàng, hắn kêu to, bảo lâu la Thiên Phủ hội chung quanh xông lên, mình lại

rút về phía sau.

Nhưng hắn chưa đi ra vài bước, liền cảm giác cánh tay mình, bị một tay như vòng sắt bắt lấy, một người biểu lộ hơi trêu tức nhìn hắn, nói.

Vị công tử này, ngươi đây là muốn đi đâu vậy?

Người bắt lấy hắn, chính là Tô Bằng, Tô Bằng thấy công tử quần áo lụa là này muốn trốn, liền tránh qua bắt người này, có câu bắt giặc phải bắt vua trước.

Công tử quần áo lụa là kia nhìn thấy, trong lòng kinh hoảng, chân liền đá về phía Tô Bằng.

Một cước này đá rất âm hiểm, thẳng đến hạ âm, Tô Bằng hừ lạnh một tiếng, một cước đá ngược lại.

Công tử quần áo lụa là này lập tức kêu thảm một tiếng, xương ống đã bị Tô Bằng đá gãy.

Tô Bằng bắt lấy vị công tử quần áo lụa là này, tát hắn bốn cái, lập tức khiến công tử này mơ màng giống uống rượu, không phân rõ Đông Tây Nam Bắc.

Mà phía sau, lâu la Thiên Phủ hội, cũng đều bị Đỗ Thu xử lý.

Quần chúng vây xem chung quanh, nhìn thấy một màn này, lập tức cùng lớn tiếng khen hay.

Tô Bằng quay đầu lại, gật đầu với Đỗ Thu, nói...

Chương 515: Thiên Phủ Hội

“Đỗ huynh, lúc này, kim chủ của ngươi hẳn là còn chưa rút khỏi thành Dương Đức, một khi đã như vậy thì chúng ta không bằng cho bọn hắn tranh thủ một chút thời gian, rồi lại gây ra một chút chuyện.

Tô Bằng nói với Đỗ Thu.

Đỗ Thu vừa mới thả thủ hạ của công tử ăn chơi này ra, chỉ là bảo kiếm của hắn cũng chưa từng lấy ra đã thu phục những người đó, nghe thấy lời của Tô Bằng, hắn nhẹ gật đầu, nói.

“Như thế cũng vừa vặn, không biết Tô lão đệ có ý kiến gì không?”

Tô Bằng nghe xong khẽ mỉm cười, néo néo công tử ăn chơi đang giữ trong tay, khiến người này hét thảm một tiếng, Tô Bằng nói.

“Nếu người này đã rơi vào trong tay chúng ta, không bằng dẫn hắn đi đến quý phủ của hội trưởng Thiên Phủ Hội, đem mọi chuyện nói rõ, nhìn xem thử hội trưởng Thiên Phủ Hội kia sẽ phản ứng như thế nào?”

Đề nghị này nếu nói ra với người giang hồ bình thường, có lẽ đối phương sẽ cảm thấy Tô Bằng điên rồi, người giang hồ bình thường cho dù là cường long sang sông cũng không dám vượt râu hổ của cường hào bản địa.

Chẳng qua là Đỗ Thu kẻ tài cao gan cũng lớn, cũng không thấy đề nghị này này có chỗ nào không ổn, gật đầu nói.

“Như thế cũng được, chúng ta phải đi Thiên Phủ Hội nhìn xem thử, hỏi một chút Đình hội trưởng kia, có phải là Thiên Phủ Hội luôn luôn lừa gạt như vậy hay không.”

Tô Bằng gật đầu, áp giải tên công tử ăn chơi trong tay, Đỗ Thu thì tóm một thành viên của Thiên Phủ Hội trên mặt đất lên, hỏi rõ phủ của hội trưởng ở nơi nào, hai người liền áp giải tên công tử ăn chơi này đi đến phủ hội trưởng.

Đang sau có không ít dân chúng bản địa của thành Dương Đức, thấy có anh hùng dám đối đầu với Thiên Phủ Hội, nhất thời có người vỗ tay khen ngợi. Thiên Phủ Hội vốn thanh danh cũng chỉ bình thường, chẳng qua là ngại phải thế lực to lớn, những dân chúng này giận mà không dám nói gì, lúc này thấy có người không sợ Thiên Phủ Hội mà đi tìm phiền toái, bọn họ đương nhiên là xem náo nhiệt không chê lớn chuyện. Dù sao cũng chẳng trách đến trên đầu bọn họ được, liền cũng theo đuôi đi ở sau lưng bọn người Tô Bằng, cùng nhau đi tới.

Chỉ là lần đi này cũng không vội, người xem náo nhiệt đằng sau lại càng ngày tụ tập càng nhiều, đi được một hồi, nhân số quần chúng vây xem đằng sau đã lên đến hơn ngàn người... Hơn nữa không ít người biết tin tức, người xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều, từ các hướng trong thành Dương Đức lao tới.

Bên trong đám người xem náo nhiệt ở nơi này, cũng có mấy thiếu hiệp của Thục Sơn phái, mấy thiếu hiệp này lúc này sắc mặt lại rất khó coi.

“Huyết Thủ Ma Kiếm Tô Bằng này cũng quá gây sự rồi, không ngờ lại gây ra động tĩnh lớn như vậy, Đỗ Thu kia cũng vậy. Hắn không phải là người từng trải sao? Không biết chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không sao? Sao lại làm ra chuyện lớn tới như vậy? Thế nhưng lại tụ tập nhiều người như vậy, một khi không cẩn thận, sợ là có thể xảy ra dân biến!

Lý Ngọc Quỳnh bên trong quần chúng vây xem, thấy một màn như vậy không khỏi lên tiếng oán giận.

Ngọc Quỳnh sư huynh, chuyện này sợ là không thể tốt đẹp được rồi... Âm ỉ lớn như vậy, cho dù là xuất phát từ mặt mũi của Thiên Phủ Hội, thì cũng không thể để cho Trảm Thủy Kiếm Đỗ Thu cùng với Huyết Thủ Ma Kiếm sống tốt lành được. Hội trưởng Thiên Phủ Hội được coi như là sư thúc của chúng ta, đến lúc đó chúng ta giúp bên nào đây?

Sư đệ của Lý Ngọc Quỳnh nhìn Lý Ngọc Quỳnh nói.

Làm cho lớn như vậy... Chúng ta còn có thể làm sao đây? Giúp tình không giúp lý chứ sao!

Lý Ngọc Quỳnh trong miệng nói, bọn họ biết rõ, sư tổ sư thúc ở tầng cao trong Thục Sơn Kiếm Phái đều rất coi trọng thành Dương Đức này, hội trưởng Thiên Phủ Hội Đinh Hoàn Vũ là đệ tử của Thục Sơn Kiếm Phái, thành Dương Đức này chỉ cần ở trong tay Đinh Hoàn Vũ, chính là một nửa thuộc về Thục Sơn, bọn họ thân là đệ tử Thục Sơn tất nhiên không thể để cho thành Dương Đức bị xao động gì.

Chẳng qua là lúc này trong lòng Lý Ngọc Quỳnh đã có chút thoáng hận Tô Bằng. Tại sao có thể gây sự như vậy, nhóm người bọn hắn lần này ra ngoài,

chỉ là mang đến cho sự thúc Đỉnh Hoành Vũ tin tức của môn phái, bảo hấn thời gian này vẫn cố duy trì ổn định thành Dương Đức, một thời gian ngắn sau Thục Sơn Kiếm Phái có thể có hành động lớn. Nhưng mà Tô Bằng cùng với Đỗ Thu lần này làm ra chuyện này, cũng giống như là hấn không có làm tốt được chuyện được giao, đến tai môn phái có lẽ sẽ không có công trạng gì quá.

Có điều bọn hấn cũng không có biện pháp gì cả, chỉ có thể đi theo đám người xem náo nhiệt, đi đến phủ hội trưởng của Thiên Phủ Hội.

Thật ra thì phủ hội trưởng, cách tửu lâu Tô Bằng và Đỗ Thu vừa rồi mới động thủ cũng không tính là xa, Tô Bằng cùng với Đỗ Thu áp giải tên công tử ăn chơi kia, không bao lâu đã đi tới.

Lúc này, quần chúng tụ tập vây xem sau lưng Tô Bằng cùng với Đỗ Thu, đã sợ là không dưới hai ba ngàn người, một mảnh đông nghìn nghịt, những người này bình thường cũng có chút oán giận với Thiên Phủ Hội. Lúc này thấy đã có anh hùng hảo hán tìm đến Thiên Phủ Hội, mặc dù không dám lớn tiếng trầm trồ khen ngợi nhưng cũng yên lặng tới đây vây xem để biểu thị ý ủng hộ.

Mà còn Thiên Phủ Hội, rốt cuộc đã có phản ứng.

Ít nhất ba trăm tên hán tử Thiên Phủ Hội mặc áo đen đội khăn đỏ, cầm mộc côn trong tay, không biết từ nơi nào lao ra, xông vào phía sau đám người quần chúng vây xem này, cũng không để ý nam nữ lão ấu gì cả gặp người liền đánh.

Trong lúc nhất thời, quần chúng vây xem phía sau cùng với bọn tay chân của Thiên Phủ Hội huyên náo đến gà bay chó chạy, đâm quàng đâm xiên không ai bình tĩnh được.

Những người vây xem kia nhưng lại không biết động thần kinh gì, tuy rằng bị đánh nhưng không bỏ chạy đi mà là tìm vị trí khá xa vây xem.

Bọn tay chân áo đen của Thiên Phủ Hội cũng coi như có giữ kiềm chế, chỉ cần đưa bọn họ đuổi xa khỏi phủ hội trưởng của Thiên Phủ Hội một khoảng

cách nhất định cũng không tiếp tục đuổi đánh nữa, ngược lại còn xoay người lại bao bọc vây quanh Tô Bằng cùng với Đỗ Thu.

Dẫn đầu đám tay chân áo đen này, là một nam nhân mặc y phục tơ lụa màu xanh, dường như người mặc loại y phục này, cũng đều là người ở tầng lớp cao bên trong Thiên Phủ Hội.

Chỉ thấy hắn lúc này lạnh lùng nhìn hai người Tô Bằng cùng với Đỗ Thu, trong miệng nói.

Hai vị, các ngươi tụ tập quần chúng gây chuyện, suýt nữa đã kích khởi dân biến, chẳng lẽ các ngươi thật sự cho rằng Thiên Phủ Hội của chúng ta chỉ là bày cho có, sẽ không giết người được sao?

Ha ha, công đạo tự tại lòng người, người của Thiên Phủ Hội các ngươi làm ra chuyện không có đạo nghĩa, còn sợ có người đến hỏi đến sao?

Tô Bằng cười một tiếng, sau đó kéo tên công tử ăn chơi trong tay mình qua, nói.

Hôm nay mời công tử của hội trưởng quý hội, cố ý muốn gặp mặt Đình hội trưởng của các ngươi một lần.

Công tử? Công tử gì cơ?

Người áo xanh kia không có kịp phản ứng, mà còn tên công tử ăn chơi kia cánh tay bị đau không dứt, lớn tiếng chửi bậy nói.

Đồ khốn kiếp! Ngay cả ta cũng nhận không ra sao? Nhanh đi gọi cha ta tới cứu ta đi!

Người áo xanh mở to hai mắt nhìn, lúc này mới nhìn ra, người hai má sung đỏ như heo, tóc tai bù xù như tên khát cái còn bị què một chân ở trong tay Tô Bằng kia, lại là công tử của hội trưởng nhà mình sao?

Thiếu gia... Làm sao ngươi lại biến thành như vậy?

Trong lòng người áo xanh giật mình, đây là thiếu gia tự xưng là anh hùng phong lưu kia của nhà mình sao?

Bớt con mẹ nó nói nhảm đi, mau gọi cha ta tới đây đi! Đau chết ta!

Công tử ăn chơi bị Tô Bằng đánh cho thành đầu heo lúc này, cánh tay cùng với trên đùi bị đau không ngớt, không ngừng kêu đau nói.

Người áo xanh không dám chậm trễ, hắn cũng không biết nên làm như thế nào cho phải, đành phải để cho thủ hạ bao vây hai người Tô Bằng cùng với Đỗ Thu trước, còn mình thì tiến vào trong thành chủ phủ để bẩm báo.

Không bao lâu, người này ra ngoài, sắc mặt âm trầm, tựa hồ bị người khiển trách, hắn nhìn hai người Tô Bằng cùng với Đỗ Thu liếc mắt một cái, hừ lạnh một tiếng, nói.

Hội trưởng mời hai vị đi vào trong phủ!

Chương 516: Trở mặt

Nghe thấy những lời này, Tô Bằng cùng với Đỗ Thu đáng sùng sững không sợ hãi, áp giải tên công tử ăn chơi này, dưới sự bao vây của bọn tay chân áo đen của Thiên Phủ Hội ở chung quanh, đi đến phủ hội trưởng.

Sau khi tiến vào trong phủ hội trưởng, Tô Bằng phát hiện nơi này khá lớn, sân phía trước là một luyện võ trường cực lớn, có thể chứa khoảng mấy trăm người đồng thời luyện võ ở bên trong.

Lúc này trong luyện võ trường, đã có hai ba trăm người, hai ba trăm này trang phục đều đúng tiêu chuẩn của Thiên Phủ Hội, chẳng qua là trong tay không phải là nắm lấy mộc côn, mà đều là cương đao sáng loáng.

Phía trước hai ba trăm người này, có một nam nhân vóc người cực cao, chiều cao khoảng chín thước, khoảng bốn mươi tuổi, mặc trường sam màu đen, hai tay chấp sau lưng, lạnh lùng nhìn về phía hai người Tô Bằng cùng với Đỗ Thu.

Hai người Tô Bằng cùng với Đỗ Thu, võ công cao cường cũng không đem hai ba trăm bang chúng tầm thường này để vào trong mắt, chỉ là Tô Bằng cũng còn có tâm tư khác, quét phụ cận một vòng. Hắn không sợ đối phương nhiều người, bây giờ lấy võ công của Tô Bằng, đám tay chân tầm thường

này có nhiều hơn nữa cũng không làm gì được hấn, Tô Bằng lo lắng chính là loại bang hội to lớn như Thiên Phủ Hội này, có thể có nỗ lực cường cung gì đó hay không, những vật kia là không dễ để phòng nhất.

Quét nhìn một vòng, trong lòng Tô Bằng đã biết được những nơi có thể mai phục cung thủ trong luyện võ trường này rồi, cảm thấy đối với mình không cách nào tạo thành uy hiếp được, mới quay đầu hướng về Đỗ Thu nhẹ gật đầu.

Đỗ Thu đáp lại, cũng là nhẹ gật đầu, hai người tiến về phía trước, đi tới trước mặt nam nhân áo đen thân cao chín thước kia.

“Phụ thân cứu ta!

Tên công tử ăn chơi bị Tô Bằng bắt ở trong tay, thấy người này, hô to một tiếng.

Nam nhân áo đen trung niên để bộ râu dài, bộ dáng không giận tự uy, hai tay hấn chấp ở phía sau, ánh mắt cũng chẳng nhìn vào tên công tử ăn chơi kia, hờ hững nói với hai người Tô Bằng và Đỗ Thu.

“Ta là hội trưởng Thiên Phủ Hội, Đinh Hoành Vũ, không biết người tới là anh hùng phương nào, Thiên Phủ Hội sao lại tiếp đón không chu toàn, thế nhưng lại phải để hai vị dẫn đưa trẻ mãi không chịu lớn kia của ta tới hưng sư vấn tội vậy?

Nghe xong lời của người này, dường như cũng còn theo trình tự giang hồ, Đỗ Thu cũng không tự cao tự đại, nói.

“Lương Châu Đỗ Thu ra mắt Đinh hội trưởng.

Tô Bằng cũng khẽ gật đầu, chỉ đơn giản nói.

“Giang Ninh Tô Bằng, ra mắt Đinh hội trưởng.

“Ồ? Trảm Thủy Kiếm Đỗ Thu? Còn có Huyết Thủ Ma Kiếm Tô Bằng mới quật khởi nhanh chóng trên giang hồ gần đây?

Nghe xong lời của hai người, khuôn mặt của Đinh Hoành Vũ có chút động, nói với hai người Tô Bằng và Đỗ Thu.

Đỗ Thu khẽ gật đầu, coi như là xác nhận thân phận, sau đó mở miệng nói.

“Đinh hội trưởng, vốn là chúng ta ở xa tới là khách. Không muốn cho chủ nhà người thêm phiền toái gì, chỉ là lệnh công tử hình như khinh người quá đáng, chẳng những muốn dùng hai mươi lượng hoàng kim mua hàng hóa có giá trị liên thành của kim chủ nhà ta, còn muốn lớn tiếng đánh giết với ta và Tô Bằng lão đệ. Hai người chúng ta thật sự nhẫn nhịn không được nữa, liền ra tay giáo huấn một chút, chẳng qua là không có nắm giữ đúng mực, dường như làm bị thương lệnh công tử. Hôm nay tới cửa, một là muốn biểu đạt một chút lòng áy náy, mặt khác cũng muốn cáo trạng với Đinh hội trưởng, những hành vi của lệnh công tử thật sự là có chút tổn hại uy danh của tôn hội.

Nghe thấy những lời này, tên công tử ăn chơi bị Tô Bằng khống chế không khỏi hừ hừ hai tiếng, bình thường đều là hấn bá đạo quen thói, không ngờ hôm nay lại gặp phải hai gốc rễ khó nhai này, chẳng những đánh mình một trận dữ dội, còn muốn tới cửa vấn tội.

Nhưng mà Đinh Hoành Vũ kia nghe xong lời của Đỗ Thu, mặt vẫn không chút thay đổi như cũ, còn nhẹ gật đầu, nói.

“Linh Nhi là ta lúc tuổi già nhận làm con thừa tự, vốn ta nhìn hấn lớn lên, lại thêm muốn cho hấn nối dõi tông đường, khó tránh khỏi nuông chiều một chút, có chút kiêu ngạo. Bình thường ta cũng không có thời gian trông nom hấn, để hấn dưỡng thành tính cách tự đại, khó tránh khỏi bị người chịu không được, hôm nay hai vị dạy dỗ hấn coi như cũng là trong dự liệu.

Nghe xong lời này của Đinh Hoành Vũ, Đỗ Thu cảm thấy ngoài ý muốn, dường như Đinh hội trưởng này vẫn là người chịu nghe đạo lý.

Tô Bằng thì không cho là đúng, Đinh Hoành Vũ này xem ra giống như là rất lo lắng cho công tử ăn chơi này, lúc này nhận lỗi hấn là sợ hai người bọn hấn đã thương đến tính mạng của hấn, một hồi mình thả công tử ăn chơi này ra, sợ là Đinh Hoành Vũ này liền trở mặt.

Chỉ nghe Đinh Hoành Vũ kia tiếp tục nói.

“Có điều hai vị nếu như đã dạy dỗ đứa nhi tử không chịu lớn này của ta, lúc này lại đưa đến quý phủ của ta, kế tiếp hẳn là giao cho người làm cha như ta quản giáo chứ? Hai vị luôn kèm hai bên đứa nhi tử này của ta không buông ra, sợ là không tốt cho lắm.

Tô Bằng nghe xong, cùng với Đỗ Thu liếc mắt nhìn nhau, đôi phương nói coi như là có lý, mà còn Tô Bằng cùng với Đỗ Thu, cũng đều là người kinh qua nhiều chuyện rồi, cũng không sợ hãi sau khi bỏ con tin thì đôi phương động thủ. Tô Bằng khẽ gật đầu, nói.

“Nhu thế, liền giao cho Đinh hội trưởng quản giáo lệnh công tử đi.

Nói xong, Tô Bằng đẩy tên công tử ăn chơi trong tay ra, người thiếu gia này nghiêng ngả lão đảo, liền lăn một vòng té tới trước mặt Đinh Hoành Vũ, quỳ trên mặt đất gào khóc, nói.

“Cha! Phải báo thù cho ta!

Đinh Hoành Vũ thấy vậy, thân hình động cũng không động, chỉ là mở miệng nói.

“Người đâu, mang thiếu gia vào đằng sau nghỉ ngơi dưỡng thương.

Đằng sau tất nhiên có thành viên của bang hội, dìu vị thiếu gia ăn chơi kia đi vào.

Lúc này, luyện võ trường chỉ còn lại mấy trăm bang chúng Thiên Phủ Hội, bao quanh hai người Đỗ Thu và Tô Bằng.

Đinh Hoành Vũ, thì quay mặt lại đây, mặt không chút thay đổi, nói với hai người Tô Bằng và Đỗ Thu.

“Đứa con trai này ta biết rõ, rất không chịu thua kém ai, bình thường kiêu ngạo thành thói, bình thường gặp phải phiền toái cũng đều là ta giúp hắn giải quyết tốt hậu quả, nhưng mà nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn cũng sẽ dẫn đến tai họa.

Nói xong, hắn đột nhiên nhìn về phía Tô Bằng cùng với Đỗ Thu, giọng nói tăng thêm, nói.

“Nhưng mà, hắn dù sao cũng là con ta! Muốn dạy dỗ, cũng là ta quản giáo hắn. Cho dù như thế nào cũng không tới phiên hai vị ra tay đi! Huống hồ các người còn ra tay nặng như thế, đánh gãy một chân của hắn, từ nay về sau chưa chắc sẽ không bị tàn tật... Ta thân là phụ thân, nếu không thể báo mối thù này cho con, vậy đã uống phí cho hai chữ phụ thân rồi!

Nghe xong lời của Đinh Hoành Vũ, Tô Bằng khẽ mỉm cười, hắn đã sớm đoán được sau khi thả tên công tử ăn chơi kia ra, hội trưởng Thiên Phủ Hội Đinh Hoành Vũ này sẽ trở mặt, có điều Tô Bằng cùng với Đỗ Thu là những người nào chứ? Căn bản đều khinh thường dùng con tin để uy hiếp, nếu phải xung đột cũng chọn xung đột chính diện.

Chỉ nghe Đỗ Thu hờ hững nói.

“Đinh hội trưởng muốn xử trí hai người chúng ta như thế nào? Xin mời nói ra đi.

“Cũng rất đơn giản.

Đinh Hoành Vũ quét nhìn hai người Tô Bằng với Đỗ Thu, nói.

“Các người nếu đã đánh gãy một chân của con ta, bốn chân của hai người các người, cũng đánh gãy hết đi, lại thêm các người có mắt không trông, thế nhưng lại dám khiêu khích uy nghiêm Thiên Phủ Hội của ta, cặp mắt kia giữ lại cũng vô dụng, nếu các người tự đánh gãy hai chân, cộng thêm móc cặp mắt của mình ra thì ta sẽ bỏ qua cho các người, tuyệt không truy cứu nữa.

Lời này nói ra, Tô Bằng không khỏi nở nụ cười, nói.

“Đinh hội trưởng rất hài hước, người cảm thấy hai người chúng ta sẽ làm như thế sao? Nói như vậy, là buộc hai người chúng ta động thủ?

“Hừ... Các người đã không muốn làm theo lời của ta, như vậy chính là chủ động khiêu khích Thiên Phủ Hội của ta! Quy củ giang hồ ta đã làm đủ, các

người đã không biết điều, như vậy...

Đinh Hoành Vũ nhìn về bốn phía, quát to một tiếng, nói.

“Các huynh đệ, bắt lấy hai tên ngông cuồng này cho ta!

Chương 517: Thục Sơn kiếm trận (1)

Đôi mắt bang chúng Thiên Phủ hội xông lên, Tô Bằng cùng Đỗ Thu không chút sợ hãi.

Những bang chúng của Thiên Phủ hội này, đại khái chẳng khác nào binh sĩ Hắc Thủy quân, có lẽ trình tự còn kém hơn một bậc, bây giờ đôi mắt đám người trình độ này, đối với cao thủ cấp bậc như Tô Bằng cùng Đỗ Thu mà nói, trừ phi đối phương sử dụng cơ quan nổ tiền mũi tên bắn hàng loạt, bằng không thì không có uy hiếp gì quá lớn.

Tô Bằng cùng Đỗ Thu tùy tiện lưng đối lưng cùng nhau chém giết, chính diện đối đầu với đám bang chúng này.

Mười mấy bang chúng Thiên Phủ hội xông tới, Đỗ Thu vẫn không rút kiếm, chỉ hét lớn một tiếng, dùng bảo kiếm vẫn còn mang vỏ chém ra một đường Hàn Băng Kiếm Khí.

Hàn Băng Kiếm Khí lập tức đánh hơn mười bang chúng phía trước ngã xuống đất, những kẻ này trên người đều không ngoại lệ xuất hiện sương lạnh màu trắng, xem ra đã bị đông cứng không nhẹ.

Còn Tô Bằng, dù bận vẫn ung dung cũng rút ra Vô Phong kiếm, tùy ý thi triển một chút Bán Thức Kiếm Pháp của mình.

Bán Thức Kiếm Pháp sau khi thăng cấp đến mãn cấp, phạm vi ảnh hưởng trở nên lớn hơn rất nhiều, không gian trước mặt Tô Bằng, đại khái cũng có hơn mười bang chúng Thiên Phủ hội, lập tức cảm giác không gian tràn ngập một loại lực lượng trói buộc, hơn nữa dường như trọng lực cũng có chút thay đổi, trong không gian một chỗ là lực hấp dẫn, một chỗ là lực đẩy, khiến cho bọn chúng đi đường cũng gặp vấn đề, đi chưa được mấy bước,

không phải cơ thể mình rút gân, cũng không cách nào đi được, ngã sấp xuống mặt đất.

Đây chẳng qua là hai người Đỗ Thu cùng Tô Bằng dùng dao mổ trâu giết gà mà thôi, thế giới Tử Vong Luân Hồi xem như thế giới võ hiệp, mặc dù một người một mình đấu lại mấy chục ngàn người thì có chút khoa trương, nhưng mà nếu là cao thủ chân chính, khiêu chiến mấy trăm bang chúng trình độ bình thường thế này, cũng không phải là vấn đề gì lớn.

Bang chúng Thiên Phủ hội, nhưng vẫn là rất dũng mãnh, mặc dù bị Tô Bằng cùng Đỗ Thu đánh ngã không ít người, nhưng người phía sau vẫn như tre già măng mọc, từ đó đó có thể thấy được, Thiên Phủ hội mặc dù thanh danh ở bốn địa không được tốt, nhưng vẫn luôn là thế lực lớn nhất ở nơi này, không phải là không có đạo lý.

Nhưng nếu dũng mãnh mà có tác dụng, thì còn cần những tuyệt thế cao thủ kia để làm gì? Hai người Tô Bằng cùng Đỗ Thu, một người thi triển Bán Thức Kiếm Pháp, một người thi triển Hàn Băng Kiếm Khí, lưng đối lưng, đều vô cùng thoải mái, khiến cho những bang chúng bình thường kia không cách nào áp sát lại gần được.

Không bao lâu, trên mặt đất đã có hơn một trăm bang chúng Thiên Phủ hội, bị hai người đánh bị thương ngã lăn ra đất không cựa quậy nổi.

Những bang chúng Thiên Phủ hội đó, mặc dù dũng mãnh, nhưng cũng không phải đầu óc bả đậu. Bây giờ cũng đại khái hiểu rõ, trước mắt hai người này không phải là dựa vào nhân số thì có thể giết chết được, cũng dừng lại tấn công ngóc ngách, chỉ nắm chặt lấy cương đao, vũ khí, vây chặt lấy Tô Bằng cùng Đỗ Thu, cũng không dám tiếp tục tiến lên.

“Hừ! Phế vật!”

Nhìn thấy cảnh tượng này, Đinh Hoành Vũ vẫn luôn chấp tay đứng bên hừ lạnh một tiếng, hắn cũng muốn dùng những thuộc hạ này thử nghiệm một chút thực lực của Đỗ Thu và Tô Bằng. Những thuộc hạ này, chủ yếu là nhân thủ giữ vững thống trị tất yếu của hắn ở thành Dương Đức, chứ không phải tinh anh trong hội.

Những bang chúng bình thường kia, chỉ dùng để tiêu hao một chút thể lực của Tô Bằng cùng Đỗ Thu, cao thủ chân chính, lúc này mới vừa mới xuất hiện...

Không biết khi nào, sau lưng Đỗ Thu, đã đứng mười bảy mười tám nam nữ mặc áo xanh, dựa theo quy định đẳng cấp trong Thiên Phủ hội, những người này là nhân vật cấp cán bộ so với bang chúng bình thường thân phận cao hơn nhiều.

Nhân vật như vậy, thực lực của mỗi người, đại khái võ công gần như tương đương với thập tiểu kiếm trên giang hồ.

Mười bảy mười tám người áo xanh phía trước này, còn có bốn người mặc áo vàng.

Bốn người áo vàng này, tuổi tác thoát nhìn lớn hơn một chút so với những người mặc áo xanh kia, khoảng chừng bốn mươi năm mươi tuổi, với tuổi tác này, sức mạnh cơ thể vẫn chưa hoàn toàn xuống dốc, công lực cùng kinh nghiệm lại vô cùng thâm hậu, những người này, thật ra là thành phần trung thành chân chính của Thiên Phủ hội.

Thực lực của bọn hắn, đại khái thực lực kém hơn không bao nhiêu so với Liễu Không hòa thượng và Huyết Thử Phương Kinh Minh, đã cùng Tô Bằng tham gia trong lần huyết đấu kia.

Trên thực tế, Thiên Phủ hội còn có át chủ bài, chỉ là hội trưởng Đinh Hoành Vũ không biết xuất phát từ suy nghĩ gì, không để cho hai cao thủ cấp cung phụng lại lịch thần bí kia của Thiên Phủ hội xuất hiện ở đây mà thôi.

Trong lòng hắn, những nhân thủ này, đã đủ cầm chân Tô Bằng cùng Đỗ Thu... Bản thân Đinh Hoành Vũ là một cao thủ võ công cao cường, hướng chi, hắn từng tiếp nhận...

Lúc Đinh Hoành Vũ suy nghĩ, Tô Bằng cùng Đỗ Thu, đã đem bang chúng Thiên Phủ hội xung quanh bức lui ra rất xa.

Trường kiếm Tô Bằng, lạnh nhạt nhìn Đinh Hoành Vũ phía xa, nói.

“Đình hội trưởng, chỉ dựa vào những thuộc hạ này của ngươi, e rằng không giữ chân nổi hai người chúng ta đâu, nếu ngươi không phải thêm người kết thúc trận này, hai người chúng ta đành phải đi thôi.”

“Hừ, ngông cuồng.”

Đình Hoành Vũ hừ lạnh một tiếng, vươn tay ra, ngăn cản bang chúng Thiên Phủ hội vẫn muốn xông tới kia, nói.

“Hai người này không phải là các ngươi có thể sát thương được, tất cả lui ra, xem đường chủ trong bang hội ra tay.”

Lời của Đình Hoành Vũ, ở trong Thiên Phủ hội nhất ngôn cửu đỉnh, rất có uy nghiêm, bang chúng Thiên Phủ hội chung quanh mặc dù vẫn còn chiến ý, nhưng cũng không dám vi phạm mệnh lệnh, lập tức kéo đồng bọn bị Hàn Băng Kiếm Khí đóng băng, hoặc là cơ thể tàn tạ bị lực trường kiếm pháp của Tô Bằng xé rách nằm la liệt trên mặt đất ra khỏi nơi này, lập tức, xung quanh Tô Bằng cùng Đỗ Thu chừa ra một khoảng trống rất lớn.

Chương 518: Thục Sơn kiếm trận (2)

“Các vị đường chủ hương chủ, tiếp theo hãy tiếp đón nhị vị “khách quý” này đi.”

Đình Hoành Vũ nói lần nữa.

Nghe thấy lời hắn nói, mười bảy mười tám nam nữ áo xanh sau lưng hắn, trên mặt mang theo ý cười lạnh lẽo tàn nhẫn, chậm rãi đi vào trong. Luyện võ trường để trống kia.

“Cẩn thận một chút, nhìn vị trí bọn chúng đang đứng, có lẽ là một trận pháp gì đó.”

Đỗ Thu nhìn phương vị những người đi tới này, nhắc nhở Tô Bằng một chút.

Tô Bằng gật đầu, hắn cũng nhìn ra, mười bảy mười tám nam nữ áo xanh này, vị trí đứng rất được coi trọng, dường như mơ hồ vây quanh mình và Đỗ Thu vào trong một vòng tròn.

“Đỗ huynh, chúng ta cũng không thể để cho bọn chúng ung dung bày trận như thế, ta và ngươi đem trận pháp này mở ra một lỗ hồng xem thế nào?”

Tô Bằng nói với Đỗ Thu.

Đỗ Thu gật đầu, hần đột nhiên mở miệng hét lớn một tiếng, sau đó âm thanh “vun vút” vang lên, đem bảo kiếm của mình rút ra khỏi trong vỏ kiếm.

Đây là lần đầu tiên Đỗ Thu chính thức xuất kiếm, chỉ thấy bảo kiếm trong tay hần, hàn quang chớp động, toàn thân trắng noãn, thật giống như ngưng đọng thành băng.

Đây là Băng Phách Hàn Thiên nổi tiếng của hần, có công dụng thăng cấp uy lực nội lực hàn băng, trên giang hồ cũng là bảo kiếm nổi tiếng.

“Tô lão đệ, chúng ta xông ra từ chỗ này!”

Đỗ Thu trong miệng quát, sau đó xông vào trong trận thế mười bảy mười tám người áo xanh tạo thành, vừa nhìn thì giống như có vẻ mong manh nhất, người áo xanh thân thể giống như con khỉ vọt tới chém giết.

Hần thả người bay vọt qua, kiếm Băng Phách Hàn Thiên trong tay lập tức chém ra một đường màu trắng, Hàn Băng Kiếm Khí mãnh liệt chém tới người áo xanh giống như con khỉ kia, người kia, lập tức biến sắc.

Hần nhanh chóng làm động tác giống như quay cuồng trên mặt đất, khó khăn lắm mới tránh được đường kiếm khí này. Chỉ là Hàn Băng Kiếm Khí này, chém vào mặt đất nơi người kia đứng, tạo thành miếng băng mỏng màu trắng, cũng chém một vết kiếm sâu hoắm trên mặt đất.

Thấy như thế, những người mặc quần áo xanh kia không khỏi đều đột nhiên biến sắc, lúc Đỗ Thu chém ra một kiếm này, khoảng cách nơi này tương đương khoảng chừng bốn năm mét, lại có loại khí thế, thật sự khiến người khiếp sợ.

“Duy trì trận thế, đừng cho bọn chúng đi qua!”

Trong người áo xanh, đại hán đầu trọc rất tinh táo hét lớn một tiếng nói.

Những người mặc áo xanh khác, lúc này mới thu hồi tinh thần, cũng bắt chập kinh sợ, vận chuyển dần lại trận thế ban đầu.

Lập tức, mười bảy mười tám người này, giống như là bánh xe, chuyển động vây quanh hai người Đỗ Thu cùng cùng Tô Bằng.

Tô Bằng cầm kiếm, đi về phía trước vài bước, chỉ là trận thế này biến ảo theo phương vị của Tô Bằng cùng Đỗ Thu, cũng bắt đầu bắt đầu không ngừng di chuyển, không hề dừng lại.

Tô Bằng nhìn chung quanh, không ngờ thoáng chút có cảm giác rối loạn, không khỏi chột giật mình.

“Đỗ huynh chú ý, trận thế này dường như có tác dụng gây ảo giác cho người khác!”

Tô Bằng nói với Đỗ Thu.

Đỗ Thu gật đầu, nói.

“Tô lão đệ không cần phải lo lắng cho ta, nội lực hàn băng của ta, có thể duy trì tỉnh táo cho ta, cho dù trận thế này khiến người khác đầu váng mắt hoa, cũng sẽ không gây ảnh hưởng đến cho ta.”

Tô Bằng gật đầu, hắn cũng tập hợp một ít sức mạnh pháp thuật, lập tức loại cảm giác mê mang này liền lui xuống, khôi phục lại tỉnh táo như thường.

“Hừ, các người cho rằng ta từ chỗ tiền bối Thục Sơn lấy được kiếm trận này, thì chỉ có chút trình độ như vậy thôi sao? Thừa dịp mắt trận kiếm trận Thục Sơn này còn chưa xuất hiện, cho các người sống tạm một hồi cuối cùng!”

Đinh Hoành Vũ bên ngoài, mở miệng nói.

Sau đó chỉ thấy hắn khẽ vươn tay, nói.

“Kiếm đầu!”

Nhất thời, đằng sau có hai gã bang chúng Thiên Phủ hội, giờ lên một thanh trường kiếm đặc thù đi tới.

Vóc người của Đinh Hoành Vũ đặc biệt, thân thể của hắn có lẽ cao hơn chín thước, cũng chính là cao hơn hai mét, còn binh khí của hắn, cũng dài vô cùng, mặc dù cũng là một thanh kiếm, nhưng lại có độ dài tầm tám thước.

Thanh bảo kiếm này, người bình thường căn bản không tài nào thi triển được, bảo kiếm dài tám thước, dài gấp ba lần bảo kiếm bình thường, rộng chừng năm tấc, cũng chính là khoảng chừng mười lăm centimet, chiều rộng không giống như kiếm, lại có chút giống trảm mã đao.

Tô Bằng lúc trước, chỉ thấy nhị sư huynh Độc Cô Thắng của mình, từng dùng đại kiếm tương tự mà thôi.

Chỉ là thanh đại kiếm này, cũng không phải là trọng kiếm giống như Độc Cô Thắng dùng, mà lại thoát nhìn vô cùng sắc bén, mặc dù không thể thổi lông cắt tóc, cũng có thể chém đứt da thịt thông thường, chỉ thấy Đinh Hoành Vũ từ chỗ hai thuộc hạ Thiên Phủ hội, cầm lấy thanh cự kiếm dài hay rộng đều hết sức dọa người, sau đó hét lớn một tiếng, đi vào trong trường đấu.

Theo hắn tiến vào trong, còn có bốn nhân vật cấp trưởng lão mặc quần áo màu vàng kia.

Bốn người này vừa tiến vào trong trường đấu, Tô Bằng cùng Đỗ Thu lập tức cảm giác được khác thường.

Nếu như nói, vừa rồi kiếm trận mười bảy mươi tám người áo xanh này tạo thành, vẫn chỉ là tụ lực, giống như là cái thót vừa mới chuyển động mà thôi, kiếm trận lúc này, lại giống như trên thót khảm răng sắt, ngoại trừ áp lực, còn có uy hiếp sắc bén.

Nhất là trên người Đinh Hoành Vũ kia, hắn cầm thanh cự kiếm giống như răng nanh dã thú thời viễn cổ, không ngừng phát ra tín hiệu nguy hiểm.

“Thế” những người mặc quần áo màu xanh kia tích trữ, dường như đều tập trung ở trên người người này.

“Nghe đồn kiếm trận Thục Sơn Kiếm Phái là đệ nhất giang hồ, thậm chí không hề đứng dưới đại trận hộ tự của Đại Không tự, hôm nay trông thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Đỗ Thu thấy trận thế này, không khỏi cảm thán một câu.

Tô Bằng gật đầu, thâm nghĩ trong lòng, những trận pháp trên giang hồ này quả nhiên thần kỳ, không ngờ có thể đem uy thế của cả trận thế gia tăng ở trên người một người, khiến người khác cảm thấy uy hiếp gấp bội, nếu trong hiện thực có thể thực hiện, vậy thì càng thần kỳ hơn.

Lúc này, Đinh Hoành Vũ ở vào trận nhân thanh thế đã tụ lực tới cực điểm, hân hêt lớn một tiếng, nói.

“Chém!”

Chương 519: Oan gia ngõ hẹp (1)

Một kiếm này của Đinh Hoành Vũ, mang theo toàn bộ uy thế Thục Sơn kiếm trận tập trung, chém tới Tô Bằng.

Bản thân hân võ công cũng không yếu, đại khái nằm ở trình độ xếp hạng bảng đầu của giang hồ thập đại kiếm, có lẽ lại càng có thêm kinh nghiệm lão luyện, công lực cũng càng thâm sâu hơn.

Lúc này một kiếm cuốn theo toàn bộ khí thế của Thục Sơn kiếm trận, cũng có chút không tầm thường, đã đạt đến trình độ kiếm khí toát ra kiếm thế tấn công, mang theo một đạo kiếm khí trong suốt, tấn công thẳng về phía Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn thấy, hừ lạnh một tiếng, thi triển ra Bán Thức Kiếm Pháp, ở trước người tạo thành một lực trường phòng ngự.

Trường kiếm cực lớn của Đinh Hoành Vũ mang theo kiếm khí, rơi vào trong lực trường phòng ngự của Tô Bằng, nhanh chóng giống như là trâu đất xuống biển, biến mất không thấy dấu vết.

Nhưng thanh trường kiếm cực lớn này mặc dù kiếm khí bị đánh tan, nhưng thế tiến vẫn còn, chiều dài cùng sức nặng bản thân nó đều vượt xa bảo kiếm

thông thường, lại thêm cuốn theo uy thế Thục Sơn kiếm trận này, kiếm khí mặc dù bị phá vỡ, nhưng bản thể vẫn tấn công về phía trước, va chạm cùng Vô Phong kiếm của Tô Bằng.

Tô Bằng cảm giác, uy thế của một kiếm này, vẫn không đủ để phá vỡ Bán Thức Kiếm Pháp mười tầng của mình, vì vậy kịp thời thi triển Bán Thức Kiếm Pháp, chặn đánh thanh trường kiếm cực lớn này.

Nhưng mà, thanh trường kiếm cực lớn này vẫn chưa chấm dứt thế tấn công, ở hai bên Tô Bằng, lại có bốn người phi thân lao tới.

Người phi thân lao tới, chính là bốn trưởng lão Thiên Phủ hội mặc quần áo màu vàng kia, bọn họ giống như tinh thông thuật hợp kích, thấy Đinh Hoành Vũ đang kiếm chế Tô Bằng, bèn cùng nhau từ hai bên giáp công Tô Bằng.

Đỗ Thu bên cạnh Tô Bằng, lập tức quát to một tiếng, cầm trong tay kiếm Băng Phách Hàn Thiên, xông về một phía bên cạnh, vì Tô Bằng chống đỡ một phía tấn công của trưởng lão áo vàng.

Còn Tô Bằng, lúc này có chút cảm giác sự khác thường của tấn công đôi diện, một kiếm này của Đinh Hoành Vũ, không ngờ giống như đang dồn sức về sau, một kiếm này không giống như là một kiếm bình thường, kinh lực không ngừng, không dứt tấn công về phía trước.

Tô Bằng vốn đã tính toán, võ công của Đinh Hoành Vũ, đại khái lợi hại hơn mấy phân Giang Biệt Ly xếp hàng thứ hai trong giang hồ thập đại kiếm, nội lực đại khái tương đương với trình độ tầng năm tầng sáu của mình, nhưng thật không ngờ rằng, kinh lực Đinh Hoành Vũ này, so với trong tưởng tượng của mình không chỉ mạnh gấp đôi mà thôi.

Có điều với loại trình độ này, Bán Thức Kiếm Pháp còn có thể phòng ngự, Vô Phong kiếm của Tô Bằng thi triển một kiếm thế, đem một kiếm này của Đinh Hoành Vũ chệch đi hướng khác, thuận tiện hướng sang tấn công vào hai trưởng lão áo vàng đang tấn công bên sườn mình.

Hai trưởng lão áo vàng này, một người sử dụng trượng gỗ đầu giống như trời hồn bất quỷ, một người sử dụng trường kiếm, Bán Thức Kiếm Pháp của

Tô Bằng dẫn dắt trường kiếm cực lớn của Đinh Hoành Vũ, vũ khí bốn người cùng nhau giao kích.

Lập tức, nội lực va chạm, khiến Tô Bằng lại đạt được Tất Sát lần thứ nhất.

Bán Thức Kiếm Pháp tăng mười, giới hạn cao nhất Tất Sát có thể thu được vượt xa Bán Thức Kiếm Pháp chưa tu luyện đến mãn cấp, chỉ cần thi triển, trực tiếp đã có ba Tất Sát có thể thi triển, bây giờ lại đạt được cơ hội Tất Sát lần này.

Có thể nói, chỉ cần nội lực Tô Bằng có thể chống đỡ, Tất Sát có thể tiếp tục tụ lực vô hạn.

Tô Bằng không hề bủn xỉn chút nào, trực tiếp bộc phát ra Tất Sát bình thường lần thứ nhất.

“Bùm!”

Một đóa kiếm khí hoa sen trong suốt cực lớn phóng ra từ trên mũi kiếm của Tô Bằng, bao trùm lấy Đinh Hoành Vũ cùng hai trưởng lão áo vàng vào trong.

Hai trưởng lão áo vàng kia võ công cũng không hề thấp, đều ở trình độ trung bình hoặc là có phần hơn giang hồ thập đại kiếm, sau khi bị kiếm khí hoa sen cuốn vào bên trong, mặc dù kinh hãi như không hề rối loạn, đều tự thi triển chân khí hộ thể bảo vệ bản thân, đồng thời rút binh khí về phòng ngự trước người mình.

Nhưng mà, Liên Hoa Kiếm Khí của Tô Bằng, chính là dễ dàng phòng ngự như vậy sao?

Liên Hoa Kiếm Khí đánh vào trên người hai trưởng lão áo vàng kia, nơi được bọn họ dùng binh khí để phòng ngự, nhưng kết quả phòng ngự, lại vượt ra ngoài dự đoán của bọn họ.

“Phụt!”

“Răng rắc!”

Âm thanh giòn tan không ngừng vang lên, trượng gỗ trong tay trưởng lão áo vàng sử dụng trượng gỗ bắt quỷ kia trực tiếp bị Liên Hoa Kiếm Khí đánh gãy, ngoài ra một luồng kiếm khí đánh lên trên người hắn, vào giữa lồng ngực mình, lồng ngực của hắn lập tức hõm xuống một lỗ.

Người này lập tức phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay vọt về sau, đáp xuống mặt đất liên tiếp lui lại mấy bước, cuối cùng nửa quỳ quỳ trên mặt đất, mất đi sức lực tiếp tục công kích.

Trưởng lão áo vàng khác, bị Liên Hoa Kiếm Khí đánh trúng tay trái không cầm kiếm, lập tức phát ra một tiếng răng rắc giòn vang, tay trái của hắn gãy thành một góc độ quỷ dị.

Chân người này lão đảo một cái, cuối cùng vẫn cố gắng chịu đựng, không mất đi chiến lực, nhưng tay trái cũng đã bị bẻ gãy.

Duy nhất có vẻ khác biệt, là Đinh Hoành Vũ cầm trường kiếm cực lớn kia.

Liên Hoa Kiếm Khí của Tô Bằng, chủ yếu nhắm vào chính hắn, ít nhất bảy tám đường Liên Hoa Kiếm Khí đều đánh vào trên người của hắn, chỉ là, trên người người này không biết là như thế nào, không ngờ cứng rắn dị thường, kiếm khí hoa sen đánh vào người hắn, không ngờ liên tục phát ra vài âm thanh giống như kim loại va chạm vào nhau, chỉ là khiến hành động hắn chậm lại, chứ không thể gây ra tổn thương nào cho hắn, người này hét lớn một tiếng, hai tay nắm lấy đại kiếm, quét ngang người Tô Bằng.

Chương 520: Oan gia ngõ hẹp (2)

Tô Bằng nhướng mày, bản thân thấy rõ, Đinh Hoành Vũ này ít nhất trúng bảy tám đạo kiếm khí của mình, nhưng không hiểu tại sao lại giống như là người không có việc gì cả?

Đột nhiên, Tô Bằng quét nhìn phần cổ Đinh Hoành Vũ, đồng tử không khỏi co thắt lại, chỉ thấy phần cổ và nơi tiếp giáp với quần áo của Đinh Hoành Vũ này, dường như nổi lên văn tự kỳ quái nào đó...

Tô Bằng lập tức trong mắt lóe lên tinh quang, hô.

“Đỗ huynh, không cần nương tay nữa!”

Đỗ Thu lúc này, cũng đã cản lại hai trưởng lão áo vàng khác, chỉ là đôi phương dù sao ở trong kiếm trận, ngay khi Đỗ Thu sắp chém chết một trưởng lão dưới kiếm của mình, lại bị mấy nhân vật áo xanh Thiên Phủ hội đằng sau cản lại.

Mà vừa lúc này, tiếng quát của Tô Bằng vang lên bên tai Đỗ Thu, Đỗ Thu nghe thế, mặc dù không biết là bởi vì sao, nhưng trong tay lại thi triển một chiêu kiếm pháp bí truyền của mình.

Chỉ thấy trường kiếm trong tay hắn xoay tròn, đem kiếm trở tay cầm trong tay quét ngang, lập tức một mảnh băng sờ xuất hiện giữa không trung, nội lực hàn băng khiến cho thân thể con người lạnh cóng, đồng thời che khuất tầm mắt của kẻ địch.

Sau đó thân thể hắn đột nhiên xông lên, trường kiếm trong tay bỗng chốc xoay tròn, kiếm Băng Phách Hàn Thiên của hắn giống như là đột nhiên tuôn ra thứ gì đó, xông tới một khoảng cách không nhỏ.

Dưới mũi kiếm nhọn, chính là một tên trưởng lão áo vàng, hắn ta thấy tình thế không ổn, cũng là nhân vật quyết đoán, hắn chặn ngang binh khí và một cánh tay, muốn ngăn lại trường kiếm của Đỗ Thu.

Nhưng mà, bảo kiếm kia phẩm chất coi như không tồi, nhưng lại yếu ớt dưới nhiệt độ hạ thấp, một kiếm này của Đỗ Thu đã chém gãy binh khí trong tay hắn, ngoài ra còn chém vào trên bàn tay của hắn.

Người này kêu thảm một tiếng, một bàn tay đã đi tong, có điều chung quy cũng đã tránh được mũi kiếm, ngã lùi về sau.

Bàn tay này của hắn, cổ tay đứt đoạn, nhưng không cần lo lắng mất máu quá nhiều... Cổ tay bị chém đứt, đã bị nội lực hàn băng của Đỗ Thu phong bế huyết mạch, máu chảy ra rất ít.

“Đỗ huynh! Giúp ta bắt giữ Đinh Hoành Vũ! Người này không thể lưu lại!”

Tô Bằng dư quang quét đến Đỗ Thu đã thu phục hai trưởng lão áo vàng bên cạnh, lập tức hô.

Đỗ Thu nghe thế, mặc dù mờ mịt khó hiểu, nhưng xuất phát từ tin tưởng đối với Tô Bằng, vẫn cầm trường kiếm lao tới.

Vừa lúc đó, Tô Bằng chợt nghe hai tiếng kêu kỳ lạ, hai bóng đen, từ phía trên nhảy xuống, một kẻ sử dụng binh khí tấn công Tô Bằng, còn một kẻ khác, lại đáp xuống sau lưng Đinh Hoành Vũ, trong miệng lầm bầm nói.

Tô Bằng huy kiếm, chặn lại binh khí của người kia từ trên không trung lao xuống tấn công mình, chợt thấy người này sử dụng chính là móng vuốt mang trên cổ tay, bộ dáng giống như là binh khí của nhân vật tên là “Câu vương” mà Tô Bằng đã từng chơi trong trò chơi.

Người này ở trên cổ tay đeo hai vuốt nhọn dài chừng ba mươi centimet, vuốt nhọn kia trải qua chế tạo đặc biệt, phát ra màu sắc xanh đen, rõ ràng là đã được tẩm kịch độc.

Mà một người khác, dáng người không cao lắm, lại đem thân thể trùm trong áo choàng trùm kín đầu, lúc này đứng sau lưng Đinh Hoành Vũ, không ngừng nói đến chuyện gì đó.

Tô Bằng thấy hai người này, lập tức trên người sinh ra một luồng sát ý.

Bởi vì, trong mắt Tô Bằng có thể nhìn thấy linh hồn, đã nhìn thấy trên người hai người, dường như có ngọn lửa màu đen không ngừng nhấp nháy... ngọn lửa ác nghiệp!

Trên người Tô Bằng vốn dĩ có ác nghiệp, cho nên đối với ngọn lửa ác nghiệp này đặc biệt mẫn cảm, hần thoáng cái liền nhận ra, hai người này, tu hành đều là đường ác nghiệp.

Trên giang hồ căn cứ những gì Tô Bằng biết, tu hành ác nghiệp, chỉ có một thể lực... Đó chính là Chân Thần giáo.

Chân Thần giáo tu hành ác nghiệp, tất nhiên chính là đại ác, dưới tình huống bình thường, chính là tàn sát người thường số lượng lớn, khiến ác

nghiệp những người tuyệt vọng khiếp sợ cái chết kia hấp thụ ở trên người mình.

Cho nên ngoại trừ giống như là người ngoài ngoài ý muốn nhiễm phải ác nghiệp này, người Chân Thần giáo tu hành ác nghiệp, đều là người trên tay nhuốm đầy tội nghiệt nặng nề.

Vừa rồi Đinh Hoành Vũ có thể phòng ngự kiếm khí hoa sen Tất Sát của Tô Bằng, đã khiến cho Tô Bằng có chỗ cảnh giác, Thục Sơn Kiếm Phái cũng không am hiểu công pháp hộ thể, mà từ trong cổ Đinh Hoành Vũ xuất hiện những văn tự thần bí kia, cũng khiến cho Tô Bằng nhớ tới Cổ Kiếm trong Cổ Kiếm sơn trang, còn có hai Thần Sử bị giết chết trong bí cảnh.

Lúc này hai hắc y nhân kia đột nhiên xuất hiện, càng chứng tỏ suy đoán của Tô Bằng, hội trưởng Thiên Phủ hội của thành Dương Đức, quả nhiên có quan hệ với Chân Thần giáo.

Nếu không đoán lầm, hai hắc y nhân này, có lẽ chính là nhân vật cấp Thần Sử trong Chân Thần giáo, lén lút xâm nhập vào thành Dương Đức, hơn nữa có được liên lạc với Đinh Hoành Vũ.

Giờ phút này hội trưởng Thiên Phủ hội trong phủ, chắc hẳn đang ở chỗ nào đó, thành lập địa lao giống như Cổ Kiếm sơn trang, đối với người bình thường hành hạ đến chết.

Đinh Hoành Vũ thân là kẻ cầm đầu ở đây, đứng đầu một thành, muốn ở trong thành Dương Đức tìm một số người bí mật hành hạ đến chết, không phải là chuyện khó khăn gì, ăn mày trong thành Dương Đức, cũng không biết có bao nhiêu, những người này là chết hay sống, làm sao có người nào quan tâm được?

Nghĩ tới đây, trong ánh mắt Tô Bằng không khỏi mang theo sát khí, hành vi của người Chân Thần giáo, người thần căm hận, thật sự không đáng để lưu lại, phải giết chết toàn bộ.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng không hề dự định nương tay, chuẩn bị giết chết hai người này.

Lúc này, hắc y nhân đội mũ vóc người không cao lắm đáp xuống sau lưng Đinh Hoành Vũ, đã niệm xong chú ngữ trong miệng.

Người khác còn chưa phát hiện, nhưng mà Tô Bằng lại nhìn thấy, Đinh Hoành Vũ cùng hắc y nhân sử dụng vuốt sắc kia, ác nghiệp trên người đột nhiên thoáng cái như được kích thích, mạnh mẽ sục sôi lên hơn rất nhiều.

Hai người kia, cũng giống như là uống phải loại thuốc nào đó, trở nên kích động, trong miệng hô lớn, vọt về phía Tô Bằng!

Hắc y nhân đội mũ vóc người không cao phía sau kia, trong miệng vẫn đang không ngừng niệm chú ngữ, giống như đang chuẩn bị pháp thuật tiếp theo...

Chương 521: Chém chết (1)

Đinh Hoành Vũ bị hắc y nhân dáng người không cao loại hình thuật sĩ đằng sau kích phát tiềm lực, còn cả hắc y nhân sử dụng lợi trảo kia, quát to một tiếng, đánh về phía Tô Bằng.

Tô Bằng nhú mày, trạng thái hai người kia có chút không ổn, có điểm giống Kim Cô Thần Sử dị hoá, có điều không lợi hại như Kim Cô Thần Sử dị hoá, nhưng cũng không thể coi thường.

Tô Bằng thi triển thân pháp, lui về phía sau hai bước, sau đó chém ra một kiếm.

Một kiếm này cũng không phải kiếm thế của Bán Thức kiếm pháp, mà là... Kiếm ý!

Nhằm vào ma văn hộ thể quý dị kia của người Chân Thần giáo, công kích khác cơ bản không có tác dụng, phát ra tác dụng công kích chủ yếu, chỉ có kiếm ý.

Tô Bằng sau khi chém ra một kiếm này, quả nhiên thấy hiệu quả.

Chỉ thấy thân thể Đinh Hoành Vũ ngừng một lát, ác nghiệp sau lưng hắn, tựa hồ bị kiếm ý của Tô Bằng đánh ra cái bóng ác nghiệp màu đen nhạt, người cũng tạm thời lặng đi một chút.

Nhưng người dùng lợi trảo, mặc dù cũng bị ảnh hưởng, nhưng bóng đen trong cơ thể hắn, chỉ bị kéo ra, cũng không bị một kiếm phá vỡ, người này chỉ thoáng đình trệ thân thể một chút, lại lần nữa đánh tới.

Tô Bằng thấy thế, không có chút bối rối, hắn đối phó những người Chân Thần giáo này, đã có kinh nghiệm nhất định.

Chỉ thấy hắn lui về phía sau hai bước, sau đó liên tục xuất ra ba kiếm.

Ba kiếm này đều là lăng không chém ra, cũng không phải Bán Thức kiếm pháp, toàn bộ đều là công kích thêm kiếm ý.

Chỉ thấy sau khi ba kiếm này chém ra, hắc y nhân sử dụng lợi trảo kia liên tục đình trệ ba lượt, rốt cuộc, ở lần thứ ba, kiếm ý dẫn một bóng đen từ trong thân thể hắn ra ngoài, sau đó một kiếm chia làm hai nửa.

Người này rốt cuộc bị phá tà công ác nghiệp, đứng ngây đại ngay tại chỗ.

Trong mắt Tô Bằng mang theo hàn quang, tiến lên, phát tay chính là một kiếm.

Một kiếm này không hề đẹp đẽ, nam tử áo đen sử dụng lợi trảo đứng ngốc trệ ngay tại chỗ, liên cứ như vậy bị một kiếm Tô Bằng chém xuống đầu.

Tô Bằng xu thế không ngừng, hắn tạm thời không công kích Đinh Hoành Vũ, mà phóng về phía hắc y nhân lùn đội mũ sau lưng hắn.

Lúc này, hắc y nhân đội mũ cũng đã thi triển xong chú ngữ thứ hai, chỉ thấy hai tay hắn vung lên, lập tức một mảnh sương mù màu đen bao phủ tới Tô Bằng.

Tô Bằng lập tức đắm vào trong sương mù đen này, có một loại cảm giác hít thở không thông, nội lực toàn thân tựa hồ cũng bị trói buộc, hơn nữa không cách nào hô hấp.

Hắc y nhân đội mũ, ánh mắt phát lạnh, từ trong lòng móc ra một thanh dao găm dài, xông vào trong sương mù đen, định cho Tô Bằng một kích mất mạng.

Tô Bằng mặc dù không cách nào hô hấp, lại không có chút bối rối.

Ở trong sương mù đen, mặc dù hắn không cách nào thấy bất cứ thứ gì, nhưng ngọc bội ác ý đeo trên người hắn, lại khiến hắc y nhân đội mũ muốn giết chết bản thân, rõ ràng giống như ngọn lửa.

Tô Bằng nhắm mắt lại, đột nhiên trong tay vừa động, trường kiếm đột nhiên đâm tới.

Phốc!

Một thanh âm vang lên, sau đó truyền đến tiếng tí tách, giống như cái gì giọt trên mặt đất.

Đoàn hắc vụ bao vây lấy Tô Bằng, mất đi nguồn lực lượng pháp thuật, chậm rãi biến nhạt, phiêu tán, lộ ra người ở bên trong.

Chỉ thấy hai tay Tô Bằng cầm kiếm, mà nam nhân thấp bé đội mũ kia, trái tim bị một kiếm Tô Bằng xuyên qua, lúc này treo ở trên thân kiếm, khó tin mà nhìn trái tim mình, trong tay hắn còn cầm dao găm dài, máu trong tim chảy ra theo thân thể từng giọt rơi trên mặt đất.

Tô Bằng đột nhiên rút Vô phong kiếm về, hắc y nhân thấp bé đội mũ cũng không có ma văn hộ thân, miệng lập tức phun ra một mảnh huyết hoa, sau đó ngã xuống đất bất động.

Đỗ Thu bên cạnh nhìn, cũng không khỏi lấy làm kỳ, mặc dù Đỗ Thu lăn lộn trên giang hồ đã lâu, nhưng vẫn là lần đầu thấy người sử dụng pháp thuật công kích, vừa rồi hắn cũng thấy sương mù, nhưng không biết là công pháp gì, chỉ có thể ngăn cản Đinh Hoành Vũ công kích từ phía sau, lúc này thấy Tô Bằng giết chết nam nhân lùn đội mũ kia, mới thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhõm thay Tô Bằng.

Đỗ huynh! Hôm nay không thể buông tha Đinh Hoành Vũ kia! Trước tiên hãy bắt giữ hắn, tí nữa ta sẽ giải thích cho ngươi vì sao!

Tô Bằng hô về phía Đỗ Thu, đồng thời thi triển thân pháp, vọt về phía Đinh Hoành Vũ.

Đinh Hoành Vũ lúc này quơ thanh trường kiếm khổng lồ khoa trương kia, mặc dù Đỗ Thu võ công cao cường, nhưng trong lúc nhất thời cũng không có biện pháp gì bắt hấn, mà Tô Bằng lại là khắc tinh của hấn, lúc Tô Bằng xông tới phía trước, trực tiếp vung một kiếm công kích kiếm ý.

Ác ý phong ấn trong Thân thể Đinh Hoành Vũ, cũng không cường đại như hai người khác, chỉ một chiêu kiếm ý, liền phá tan ma văn hộ thân của hấn.

Tô Bằng xông tới, một kiếm đâm vào trên cổ tay Đinh Hoành Vũ ngốc trẻ, lập tức, cổ tay của hấn bị xuyên qua, trường kiếm cực lớn trong tay, loảng xoảng một tiếng rơi trên mặt đất.

Tô Bằng lúc này, đã vọt tới bên cạnh hấn, nhân khoảnh khắc ma văn hộ thân đối phương bị phá, một cước đá vào đùi Đinh Hoành Vũ, chỉ nghe răng rắc một tiếng, đùi Đinh Hoành Vũ, đã bị Tô Bằng quán chú nội lực một cước đá gãy.

Đinh Hoành Vũ lúc này mới khôi phục thần trí, lại bị Tô Bằng hoành kiếm, đ

Chương 522: Chém chết (2)

Thả hội trưởng!

Nhìn thấy tình cảnh này, những bang chúng Thiên Phủ hội còn cả cán bộ áo xanh chung quanh, không khỏi đồng thời khản trương phần nộ.

Thiên Phủ hội và Đinh Hoành Vũ dù có muôn vàn không phải, nhưng với nội bộ Thiên Phủ hội coi như tốt, cho nên người Thiên Phủ hội rất hướng tâm, lúc này thấy Đinh Hoành Vũ bị bắt, không ít người khản trương tức giận chân chính.

Đỗ Thu cũng thoáng nhú mày, nói.

Tô lão đệ, kim chủ ta hấn đã rời khỏi đây, chúng ta ầm ỹ một phen là được rồi, nếu không cần thiết, vẫn không nên giết người nữa.

Tô Bằng nghe xong, khẽ thở dài một cái, nói.

Đỗ huynh, tí nữa ta dẫn ngươi đi một chỗ, ngươi sẽ biết.

Nói xong, hắn nhìn thoáng qua hai hắc y nhân chết đi trên mặt đất.

Quả nhiên không ngoài ngoài ý muốn, trên người hai hắc y nhân chết đi, lượng lớn ác nghiệp bốc lên, dũng mãnh ủa tới người Tô Bằng.

Tô Bằng cảm giác trong lòng một hồi bức bối, ác nghiệp này chính là đặc tính này, nếu người thân có ác nghiệp chết đi, như vậy sẽ nhập vào trong thân người còn ác nghiệp gần đó.

Ác nghiệp trên hai hắc y nhân mặc dù cộng lại còn chưa bằng Kim Cô Thần Sử, nhưng cũng hơn thần sử đầu bóng lưng kia một chút, Tô Bằng nhiễm những ác nghiệp này, tâm tình đương nhiên không quá tốt.

Chỉ là gần đây tu vi Tô Bằng tinh tiến, cộng thêm có chuẩn bị tâm lý, những ác nghiệp này, cũng không khiến hắn bạo tẩu ngay.

Hắn không chế được Đinh Hoành Vũ, phong bế bộ phận huyết mạch trên thân thể Đinh Hoành Vũ, sau đó kéo hắn, đi tới trước mặt hai hắc y nhân thần bí kia.

Tô Bằng ở trên thi thể hai hắc y nhân lục soát một hồi, thứ có giá trị không nhiều, chỉ tìm ra hai phong thư.

Tô Bằng bỏ thư vào người, sau đó dùng bảo kiếm gác ở trước cổ Đinh Hoành Vũ, nói.

Nói, địa phương kia ở đâu?

Đinh Hoành Vũ mặc dù bị đánh gãy một chân, cũng bị Tô Bằng không chế, sắc mặt vẫn không biến hóa quá lớn, ngược lại trong lòng rất tính toán, hắn hỏi.

Địa phương ngươi nói là cái gì?

Đương nhiên là địa phương các ngươi hành hạ dân thường đến chết.

Tô Bằng hừ lạnh một tiếng, nói với Đinh Hoành Vũ.

Đinh Hoành Vũ nghe xong, sắc mặt mới hơi biến hóa.

Đừng hòng giả bộ trầm mặc, đừng tưởng rằng người chết là xong, nếu người trầm mặc giả ngu, đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt, giết hết người có quan hệ với người, triệt để phá huỷ Thiên Phủ hội mà người cả đời tâm huyết thành lập.

Tô Bằng thấy Đinh Hoành Vũ dường như vẫn muốn chống cự tiêu cực, nói với hắn.

Đinh Hoành Vũ nghe xong, thân thể khẽ run, cũng không biết câu nào đã xúc động hắn.

Đỗ Thu nhìn, nhú nhú mày, cảm giác Tô Bằng tựa hồ uy hiếp quá mức, cộng thêm danh hiệu Tô Bằng trong giang hồ, cho rằng bản tính Tô Bằng quả thật thích giết chóc.

Có điều Tô Bằng là vì hắn mới đắc tội Thiên Phủ hội, hắn cũng không tiện nói cái gì, chỉ nói bóng nói gió.

Tô lão đệ, chúng ta không cần làm chuyện thêm phức tạp, giáo huấn bọn họ một trận là được rồi.

Đỗ huynh, người không biết bọn họ làm cái gì, chờ lát nữa người thấy một nơi, cũng sẽ không thấy chuyện ta làm là phức tạp.

Tô Bằng nói, sau đó quát lên với Đinh Hoành Vũ.

Ta nói được thì làm được, không muốn ta thi triển thủ đoạn ác độc, liền dẫn đường!

Đinh Hoành Vũ trầm mặc sau nửa ngày, cuối cùng vẫn gật đầu, cà thọt đứng lên.

Tô Bằng áp giải Đinh Hoành Vũ, ở sự bao vây của cả đám bang chúng Thiên Phủ hội, tiến vào hậu đường Thiên Phủ hội.

Đinh Hoành Vũ dẫn đường, đi qua mấy cơ quan bí ẩn, dẫn Tô Bằng cùng Đỗ Thu vào một mật thất dưới mặt đất, mà những bang chúng Thiên Phủ

hội kia, thì tiếp tục bao vây ở phía trên.

Tô Bằng liền thúc giục Đinh Hoành Vũ, mở cửa mật thất dưới mặt đất ra.

Cửa mở ra.

Xông vào mũi, chính là một cỗ hương vị huyết tinh, cùng oán khí nhìn không thấy nhưng lại ngưng kết thành thực chất.

Đỗ Thu cũng là người từng trải, vừa cảm giác cỗ oán khí này, đã cảm giác không đúng.

Hắn cau mày, tiến vào trong mật thất, đi một vòng.

Sau nửa ngày, hắn đi ra, chỉ là bây giờ, trên mặt của hắn, đã âm trầm muốn nhỏ ra mực nước.

Tô lão đệ, người biết bên trong là..

Nghe Đỗ Thu hỏi mình, Tô Bằng khẽ gật đầu, hắn nhìn lướt qua cảnh tượng địa ngục nhân gian trong mật thất không khác Cổ Kiếm sơn trang là bao, nói đơn giản với Đỗ Thu về chuyện phát sinh ở Cổ Kiếm sơn trang, cùng với tồn tại của Chân Thần giáo.

Đỗ Thu nghe xong, biểu hiện trên mặt âm trầm không thôi, ánh mắt nhìn về phía Đinh Hoành Vũ, cũng mang theo sát ý lẫm liệt.

Đỗ huynh, bây giờ ngươi đã hiểu rõ, sao ta nhất định phải đuổi tận giết tuyệt Đinh Hoành Vũ chứ.

Tô Bằng nói với Đỗ Thu.

Đỗ Thu gật đầu, đột nhiên phát ra một tiếng hừ lạnh, một quyền đánh lên trên vách tường địa lao, nói.

Cổ Kiếm, Đinh Hoành Vũ, còn cả người Thiên Phủ hội, đều đáng chết!

Cũng không hẳn vậy, theo ta thấy, người trong Thiên Phủ hội biết Đinh Hoành Vũ ở mật thất dưới mặt đất hành hạ dân thường đến chết, cũng

không quá nhiều, đại bộ phận vẫn không biết rõ tình hình... Có điều Đinh Hoành Vũ này, thì trời đất khó dung.

Nói xong, ánh mắt hắn nhìn về phía Đinh Hoành Vũ bị không chế.

Đinh Hoành Vũ nghe xong hai người nói chuyện, trong lòng thở dài một tiếng, lúc trước khi hắn lựa chọn làm chuyện này, cũng đã nghĩ đến sẽ có một ngày như vậy, chỉ là không ngờ, lại tới nhanh như vậy.

Ta tự biết phạm phải tội nghiệt, muốn chém giết muôn róc thịt, các người cứ tùy tiện, có điều chuyện ở đây người nhà của ta không ai biết, hai người các người cũng là đại hiệp nổi danh giang hồ, không nên họa đến người nhà của ta.

Đinh Hoành Vũ thở dài một tiếng, miệng nói.

Chương 523: Đi Thục Sơn (1)

Nghe xong lời của Đinh Hoành Vũ, Đỗ Thu hừ lạnh một tiếng, mặc dù trong lòng hắn tràn ngập tức giận với chuyện cực kỳ bi thảm mà Đinh Hoành Vũ làm ra, nhưng cũng không phải dạng giận chó đánh mèo người nhà của Đinh Hoành Vũ.

Đỗ huynh, đi thôi, áp giải người này đi, ở trước mặt bách tính thành Dương Đức, cho hắn một kết thúc.

Tô Bằng nói với Đỗ Thu.

Đỗ Thu gật đầu, nói.

Chuyện chính tay đâm người này, nhất định phải giao cho ta.

Tô Bằng gật đầu, hắn cũng biết tính cách Đỗ Thu, bình thường nhìn như tùy ý, nhưng trong lòng lại là hiệp khách, rất có nguyên tắc, hành vi của Đinh Hoành Vũ, đã vượt qua điểm mấu chốt của Đỗ Thu, không giết không đủ để an ủi những oan hồn linh thiêng trên trời kia.

Hai người áp giải Đinh Hoành Vũ đi ra, bang chúng Thiên Phủ hội bên ngoài vẫn vây quanh hai người, tuy nhiên lại sợ tổn thương tánh mạng Đinh

Hoành Vũ, không dám tiến lên.

Tô Bằng cùng Đỗ Thu, áp Đinh Hoành Vũ một chân cà thọt, đi ra phủ hội trưởng Thiên Phủ hội.

Ngoài Thiên Phủ hội, những quần chúng vây xem kia, còn chưa tán đi, vẫn ở phía xa nhìn.

Thấy Tô Bằng cùng Đỗ Thu áp Đinh Hoành Vũ ra ngoài, lập tức có người sợ hãi kêu.

Đó không phải đại đương gia Đinh hội trưởng Thiên Phủ hội sao?

Quần chúng vây xem khác, cũng thấy Đinh Hoành Vũ bị bắt ra ngoài, lập tức ồn ào.

Tô Bằng nhìn thoáng qua bang chúng Thiên Phủ hội bao vây sau lưng, lại nhìn thoáng qua Đỗ Thu, nói.

Liền xem người rồi, Đỗ huynh.

Đỗ Thu gật đầu, hét lớn một tiếng, nhảy bật lên, sau đó từ không trung, một kiếm liền đâm tới đỉnh đầu Đinh Hoành Vũ.

Ma văn của Đinh Hoành Vũ, chỉ vãn đến xung quanh cổ, trên mặt và trên đầu cũng không có, vừa rồi ngăn kiếm khí công kích của Tô Bằng, cũng là dùng thân thể, nhưng trên đầu vẫn còn chưa tu luyện tới.

Cho nên hắn chỉ kêu lên một tiếng đau đớn, đã bị Bằng Phách Hàn Thiên Kiếm của Đỗ Thu từ đỉnh đầu đâm vào.

Đỉnh đầu hắn sau khi bị bảo kiếm đâm vào, ma văn trong thân thể đã bị phá công pháp, lập tức không thể ngăn cản công kích nữa, chỉ thấy thân thể hắn bùng một tiếng, bị kiếm khí của Đỗ Thu từ giữa tách ra, cả người một phần hai mảnh, chết hoàn toàn.

Đinh hội trưởng bị người ta giết rồi!

Nhìn thấy một màn này, lập tức quần chúng vây xem có người gân cổ hô lên. Mà bang chúng Thiên Phủ hội trong phủ hội trưởng, cũng đỏ tròng mắt, liều mạng giết ra ngoài.

Tô Bằng nhìn thấy, hô một tiếng Rút lui, nói xong cùng với Đỗ Thu thi triển thân pháp, rời khỏi nơi đây.

Thân pháp hai người vô cùng cao minh, chỉ chốc lát, đã đến chỗ cửa thành, mặc dù lúc này cửa thành đã khoá vì có chuyện xảy ra, hai người cũng không áp lực nhảy lên tường thành, sau đó từ trên tường thành đáp xuống, chạy như bay ra ngoài thành...

Ở trong đám người vây xem, mấy đệ tử Thục Sơn kiếm phái kia, cũng trong đó.

Lúc này, bọn họ nhìn thấy Đinh Hoành Vũ bị một kiếm của Đỗ Thu chém thành hai mảnh, không khỏi sắc mặt lập tức trắng bệch.

Bọn họ lần này xuống núi, chính là truyền tin tức Thục Sơn Kiếm Phái cho Đinh Hoành Vũ, Đinh Hoành Vũ là một quân cờ quan trọng của Thục Sơn Kiếm Phái, phải ở thời khắc mấu chốt phát huy tác dụng mấu chốt.

Nhưng mà, vị sư thúc Thục Sơn kiếm phái bọn họ, không ngờ lại ở trước mặt bọn họ, bị Đỗ Thu phân thân.

Điều này khiến trong lòng những thiếu hiệp Thục Sơn Kiếm Phái đánh không sâu vào trong giang hồ, chịu đả kích rất lớn.

Sau nửa ngày, mới có một người khôi phục năng lực ngôn ngữ, nhìn Lý Ngọc Quỳnh bên cạnh nói.

Lý sư huynh, chúng ta... chúng ta...

Lý Ngọc Quỳnh lúc này cũng lạnh cả người, hần biết võ công Đinh Hoành Vũ sâu cạn, chính là hơn mình không chỉ một bậc, lúc này Đinh Hoành Vũ không ngờ ở trong phủ mình, bị Đỗ Thu cùng Tô Bằng bắt ra ngoài, sau đó một kiếm phân thân, Lý Ngọc Quỳnh cảm giác trên đỉnh đầu mình cũng

lạnh lẽo, thân thể không rét mà run, nghe sư đệ hấn gọi hấn xong, hấn mới giật bắn cả người, phục hồi tinh thần lại.

Việc này liên quan trọng đại, chúng ta không thể ở lâu, mau trở về Thục Sơn, báo cáo sư môn...

Lý Ngọc Quỳnh nói, bản thân hấn cũng không phát hiện, lúc nói những lời này, trong ngôn ngữ đều mang theo thanh âm rung động.

...

Một phút sau.

Tô Bằng cùng Đỗ Thu, từ phương hướng tương phản bọn người kim chủ Đỗ Thu đi, chạy hơn mười dặm, mới rẽ một vòng tròn, đuổi theo phương hướng bọn người kim chủ Đỗ Thu ly khai.

Trên đường đi, sắc mặt Đỗ Thu vẫn khó coi, Tô Bằng nhìn, đoán chừng là bị cảnh tượng giống địa ngục dưới mặt thất ám ảnh.

Đỗ Thu vốn cũng không phải người tàn nhẫn, nhưng mà lúc chém chết Đinh Hoàn Vũ, vẫn thi triển thủ đoạn ác độc như thế, có thể thấy được trong lòng hấn đã phần nộ đến mức tận cùng.

Tô Bằng cũng chẳng quấy rầy, chỉ là cùng Đỗ Thu cùng một chỗ nhanh chóng đi đường.

Liền chạy như vậy hơn một tiếng, tốc độ của hai người mới dần dần chậm lại.

Đỗ huynh, ngươi vẫn khỏe chứ?

Tô Bằng thấy Đỗ Thu dường như đã khôi phục một ít, còn thở hắt một hơi, liền hỏi hấn.

Cũng may, tâm tình đã bình phục một ít.

Đỗ Thu nói, sau đó hấn oán hận nói.

Không ngờ trong thiên hạ, lại có giáo phái không có nhân tính như vậy!
Nếu để ta tìm được người Chân Thần giáo này, nhất định đem bọn họ nhổ tận gốc, giết sạch sẽ!

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu, hắn nói với Đỗ Thu chuyện về Chân Thần giáo, cũng chắc gì không tồn suy nghĩ tìm một người giúp đỡ.

Dù sao chỉ dựa vào ước định với ma giáo, Tô Bằng cảm giác lực lượng mình đối phó Chân Thần giáo vẫn hơi yếu, thực tế ma giáo, còn cần tính vào trong lực lượng không thể khổng chế.

Chương 524: Đi Thục Sơn (2)

Tô Bằng nói với Đỗ Thu.

Đỗ huynh cẩn thận chút, những người Chân Thần giáo này, pháp môn sử dụng đều rất tà môn, không phải đao thương bất nhập, thì chính là có một số tà pháp, còn cần võ công ta có chút khắc chế bọn họ, mới có thể mỗi lần đều đánh chết đối phương, nếu không, cho dù võ công cao cường hơn bọn họ, cũng chưa chắc tìm được chỗ tốt.

Đỗ Thu nghe xong, nhẹ gật đầu, hắn cũng từng thấy sương mù quỷ dị kia, tự hỏi nếu mình gặp phải, chưa hẵn có thể giống Tô Bằng xử lý nhẹ nhàng được.

Tô lão đệ, lần này sau khi ta xử lý chuyện của kim chủ, sẽ đi tìm người, chúng ta cùng truy tra chuyện của Chân Thần giáo này, tà phái như vậy, tuyệt đối không thể dung nhẫn nó tồn trên đời này, ta cũng sẽ liên lạc bằng hữu giang hồ của ta, đem chuyện này nói với bọn họ, tóm lại, đại địa Thần Châu, quyết không cho phép giáo phái tà ma như thế tồn tại!

Đỗ Thu nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong mừng rỡ, hắn sau này có thể sẽ đối nghịch người Chân Thần giáo, nhân mạch của Đỗ Thu trong giang hồ rất rộng, có lẽ có thể từ trên người hắn đạt được trợ lực rất lớn.

Tô Bằng gật đầu, sau đó nhìn thoáng qua sau lưng, nói.

Đỗ huynh, ngươi còn muốn đi tìm kim chủ người sao?

Ừm, nhận ủy thác của người, làm việc cho người, mặc dù ta hận không thể cùng Tô lão đệ ngươi đi giết những người Chân Thần giáo đó bây giờ, nhưng mà vẫn phải làm tốt chuyện trước mắt này, đưa nhóm hàng hóa này đến Nam Trữ.

Đỗ Thu gật đầu, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng suy nghĩ một lát, nói.

Đỗ huynh, nếu như vậy, không bằng ta và ngươi bây giờ tách ra ở đây, ta đi chậm một chút, nếu thấy truy binh của Thiên Phủ hội, liền dẫn dắt bọn họ rời đi, cho ngươi tranh thủ một chút thời gian, ta cuối cùng cũng sẽ đến Nam Trữ, tới đó, chúng ta gặp lại, thế nào?

Nghe xong lời của Tô Bằng, Đỗ Thu suy nghĩ một lát, Đỗ Thu được chứng kiến võ công của Tô Bằng, cảm thấy uy hiếp mà người Thiên Phủ hội có thể mang đến cho Tô Bằng cơ bản không có, cho dù bị đuổi theo cũng sẽ không nguy hiểm, mình còn phải chiếu cố kim chủ, Tô Bằng một mình lại linh hoạt hơn, quả thật cứ vậy thì hai người đều tốt.

Hiểu rõ điểm ấy, Đỗ Thu gật đầu, nói.

Như thế, vậy liền gặp lại ở Nam Trữ.

Nam Trữ lại gặp.

Tô Bằng gật đầu, hai người đều là nam nhi giang hồ, không nhiều quyền luyến, chấp tay cáo từ lẫn nhau, từ đó tách ra.

Đỗ Thu tiếp tục đuổi theo kim chủ của hắn, mà Tô Bằng, thì dừng lại một hồi ngay tại chỗ.

Lúc này, hắn lấy thư thu được ở trên người hai hắc y nhân kia ra, xem một lần.

Xem thư xong, Tô Bằng thoáng nhíu mày.

Giọng điệu trên hai phong thư, đều giống lời cấp trên của hai gã hắc y nhân bị đánh chết ở phủ hội trưởng Thiên Phủ hội.

Nội dung trong thư khá đơn giản, bức đầu tiên, là thư tín bình thường, dặn dò hai gã hắc y nhân trong Thiên Phủ hội, muốn bọn họ thành lập liên lạc với Đinh Hoành Vũ, Đinh Hoành Vũ tựa hồ vẫn không hoàn toàn đầu nhập trong tín ngưỡng Chân Thần giáo, cấp trên của hai người, muốn hai người kia mau chóng kéo Đinh Hoành Vũ vào Chân Thần giáo, trở thành giáo đồ.

Phong thư thứ hai, xem ngày chính là trước đó không lâu, đại khái là bảy tám ngày trước.

Trong thư nói, người Chân Thần giáo, ở gần Thục Sơn, ngẫu nhiên phát hiện một con yêu vật chỉ ở trong truyền thuyết mới nhìn thấy... Mộng mô.

Trong thư đề cập, thế lực Chân Thần giáo ở Thục Sơn cũng không quá mạnh, tối đa đưa ra ba người đi tìm mộng mô kia, không cách nào bắt về, muốn hai người này mượn người từ Đinh Hoành Vũ, triệu tập một số cao thủ từ Thiên Phủ hội, đi phụ cận Thục Sơn tìm kỳ thú trong truyền thuyết... Hoặc nói, là yêu quái, người Chân Thần giáo, dùng con mộng mô này có tác dụng lớn, nếu bắt được thành công, chính là một công lớn.

Tô Bằng xem phong thư này, không khỏi nhú mày.

Mộng mô loại vật này, Tô Bằng cũng từng nghe qua truyền thuyết.

Trong truyền thuyết, hình tượng mộng mô, có điểm giống loài thú ăn kiến tồn tại trong hiện thực, nhưng lớn hơn so với loài thú ăn kiến rất nhiều.

Vật này không lấy thực vật làm thức ăn, mà chỉ ăn “Mộng” của người để sinh tồn.

Trong truyền thuyết, nếu có người qua đêm ở hoang sơn dã lĩnh, hơn nữa nằm mơ, mộng mô sẽ xuất hiện, ở trên đầu người hút cảnh trong mơ.

Người bị mộng mô hút cảnh trong mơ, sẽ mất đi một bộ phận tinh lực, hơn nữa ký ức có thể cũng sẽ hỗn loạn một thời gian ngắn, những ký ức cùng cảnh trong mơ kia, liền biến thành thực vật của mộng mô.

Tô Bằng luôn cho rằng, loại miêu tả này, chỉ là một số người cổ đại chưa thấy qua loài thú ăn kiến bịa đặt ra, lúc này xem thư, mới giật mình mà nghĩ, thế giới hiện thực có lẽ không có loại động vật như mộng mô này, nhưng thế giới luân hồi tử vong chưa hẳn không có.

Nếu lời của cấp trên hai người Chân Thần giáo xếp vào ở bên cạnh Đinh Hoành Vũ là chính xác, xác định động vật thần kỳ này tồn tại, như vậy nó có thể ở ngay gần Thục Sơn thật.

Một khi đã như vậy, có cần góp chút nào nhiệt không?

Tô Bằng cầm giấy viết thư, nghĩ trong lòng.

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ phạm là chuyện kẻ địch muốn làm, đều cần mình đi phá hư, nếu mục đích của bọn họ rõ ràng như vậy, mình cũng sẽ không ngại phiền toái, đi Thục Sơn một chuyến, quấy nhiễu chuyện của bọn họ.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng cười, hẳn vốn muốn xé nát phong thư này, suy nghĩ một lát, vẫn giữ ở trên người.

Phương hướng Nam Trữ là tiếp tục đi về phía nam, phương hướng Thục Sơn lại hướng Đông Nam nơi đây, lúc Tô Bằng ở trong thành từng hỏi thăm địa hình phụ cận, cho nên biết rất rõ, hẳn nhận thức chuẩn phương hướng, liền chạy như bay về hướng Đông Nam...

Chương 525: Người dẫn đường (1)

Thục Sơn cũng không phải là một ngọn núi cô lập, mà là một khu vực rất rộng lớn, có thể xưng là địa vực trong vùng Thục Sơn, xem ra cũng phải có phạm vi bốn năm trăm dặm.

Ngoại trừ ngọn núi cao nhất là Thục Sơn, là chỗ của Thục Sơn Kiếm Phái ra, những địa phương khác của Thục Sơn vẫn có không ít hộ săn bắn người miền núi, có không ít thôn xóm, thậm chí còn có một số sơn trang biệt viện sinh sống ở đây... Dù sao phong cảnh tự nhiên của Thục Sơn cũng không tệ lắm.

Tất nhiên, chủ nhân của những sơn trang biệt viện này, phần lớn cùng với Thục Sơn Kiếm Phái có quan hệ chặt chẽ, phú hộ bình thường vẫn không dám đến vùng đất của danh môn đại phái người ta để xây nhà cho mình.

Tô Bằng từ thành Dương Đức bắt đầu đi khinh công thi triển chạy như bay một hơi hơn một trăm dặm đến hướng Đông Nam, rốt cuộc đã đi tới địa giới của Thục Sơn.

Ngon núi Thục Sơn núi non trùng điệp, thoạt nhìn có cảm giác hết sức xuất trần, mà còn Thục Sơn Kiếm Phái, thì tọa lạc ở bên trong ngọn núi cao nhất của Thục Sơn.

Tô Bằng không có suy nghĩ đi dạo một vòng vào Thục Sơn Kiếm Phái, bởi vì bất kể xuất phát từ nguyên nhân gì, Đinh Hoành Vũ kia hình như là người có quan hệ mật thiết với Thục Sơn Kiếm Phái, có thể là quân cờ của Thục Sơn Kiếm Phái. Minh phá một quân cờ lớn của Thục Sơn Kiếm Phái, có lẽ cảm tình của họ đối với mình cũng không có tốt đẹp gì.

Cũng may Thục Sơn là ngọn núi cao nhất ở trong quần núi, muốn đi qua cũng không phải quá dễ dàng, mà còn tin tức trong bức thư Tô Bằng lấy được nói rằng, những người mộng mô bị Chân Thần Giáo bắt giữ kia cũng cách ngọn núi cao nhất tương đối xa, ở ngay phụ cận khu vực mình đang đứng này.

Tô Bằng nếu đã tới chỗ này, thì cũng không nóng vội lắm, hẩn thả tốc độ chậm dần, vừa đi vào trong núi, vừa nghĩ mình nên hành động như thế nào.

Mục đích của Tô Bằng, chính là phá hư hành động bắt giữ mộng mô của Chân Thần Giáo. Đương nhiên nếu như có thể điều tra rõ bọn họ vì sao lại bắt giữ mộng mô thì hành động của hẩn lần này đã tốt hơn rồi.

Nếu như vậy thì Tô Bằng cần phải bắt giữ ba nhân sĩ trong Chân Thần Giáo đó lại, cái này thì khó khăn không nhỏ, những người của Chân Thần Giáo đó giết chết thì tương đối dễ dàng, nhưng nếu nói là bắt để tra hỏi... Người ngoài thì có lẽ còn có thể, nhưng những thần sử kia thì cả đám đều giống như là kẻ điên, rất khó để làm được chuyện này.

Nghĩ đến đây, Tô Bằng sờ sờ thư trong ngực, một số phong thư từ cấp cao của hai tên hắc y nhân trong Thiên Phủ Hội gửi cho bọn hắn này, có lẽ có thể tạo được một chút tác dụng.

Dựa theo những gì viết trong thư, người viết thư là cấp cao trong Chân Thần Giáo điều hành khu vực trung tâm này, không có chuyện tự mình nhúng tay bắt giữ mộng mô này, nếu như mình cầm lấy lá thư này, nói không chừng rất có khả năng có thể lẫn vào bên trong những người của Thiên Phủ Hội được sai đến Chân Thần Giáo này, có lẽ có thể thám thính được một chút tin tức.

Tô Bằng nghĩ tới những thứ này, đi vào trong núi rừng.

Thật ra thì Tô Bằng đi vào trong núi rừng cũng không khó khăn lắm, một là kinh nghiệm của hắn vốn đã rất cao thâm, một lí do khác là sức quan sát của Tô Bằng rất mạnh, rất dễ dàng có thể thấy được đường mòn mà Thợ săn đi lại trong rừng, thuận đường nên rất nhanh liền đã tìm đến nơi có khói bếp có người tụ tập.

Theo đường mòn của những người Thợ săn trong rừng, Tô Bằng đi tới gần một trại trong núi. Trại này không lớn, có khoảng một hai trăm người. Thấy bộ dáng phần lớn là Thợ săn trong rừng cùng với người miền núi hái lượm sản vật núi rừng, trại này ngay cả hàng rào bên ngoài cũng không có, chỉ có một cái rào giậu lùn lùn.

Nếu đã gặp được dân cư, như vậy chuyện còn lại tương đối khá dễ dàng, nơi này nhiều người miền núi như vậy, như vậy người dẫn đường cũng càng nhiều hơn một ít, ở trong trại này hỏi thăm một phen, có lẽ có thể nghe được một số manh mối về những người của Chân Thần Giáo đó.

Tô Bằng nghĩ đến đây, không hề do dự nữa, lập tức tiến vào bên trong trại.

Bên trong trại, có một số người miền núi đang ở, phần lớn ở phía trước nhà tranh của mình sắp xếp lại một số sản vật núi rừng như nấm rừng, nấm mè... Còn có hai người có vẻ như là thợ săn đang đang loay hoay gấp thú, cùng với chế tạo mũi tên.

Tô Bằng mặc trên người bây giờ, là bộ áo xanh mang từ Tử Hạ Sơn kia, còn đeo một thanh kiếm, cùng với hoàn cảnh nơi này không hợp nhau cho lắm, lập tức khiến cho người trong sơn trại chú ý.

Bị những người miền núi này nhìn chằm chằm một lúc sau, từ trong một phòng có vẻ như được dựng từ gỗ có một hán tử cao lớn đi ra, đi về phía Tô Bằng, nói.

“Đại hiệp này, ngươi tới nơi này làm gì? Là người của Thục Sơn Kiếm Phái sao?”

Tô Bằng quay đầu lại nhìn đại hán kia, trên người người này khoác một kiện áo choàng da hổ, cũng áo vải nửa người, nhìn bộ dáng hẳn là thợ săn trong thôn, hơn nữa tài nghệ cũng không tệ, nếu là Thợ săn bình thường cũng không dễ dàng săn được lão hổ, mặc da hổ.

Tô Bằng lắc đầu, nói.

“Ta cũng không phải là người của Thục Sơn Kiếm Phái, chẳng qua là nghe nói nơi này hình như đã xảy ra một chút việc lạ, liền tiện đường tới đây, nhìn xem nơi này có cái gì đáng giá xem xét hay không. Ngoài ra ta cũng đến tìm một số người, vị huynh đài này có gặp qua một số người võ lâm không phải là người của Thục Sơn Kiếm Phái, hoạt động ở chung quanh đây không?”

Hán tử cao lớn nghe xong, gật gật đầu, nói.

“Việc lạ gần nhất quả thật đã xảy ra không ít, sơn trại này của chúng ta, phần lớn là thợ săn, không ít người vào trong núi săn thú, đối với ngọn núi cũng rất quen thuộc, có người còn dựng nhà gỗ ở trong núi, nhưng mấy ngày hôm trước trong thôn có hai thợ săn đi vào trong núi, qua đêm ở trong nhà gỗ trong núi, ngày hôm sau lúc trở lại thì lại điên rồi, trong miệng còn không ngừng nhắc tới “Yêu quái, yêu quái”.

“Ồ?”

Tô Bằng nghe xong, lông mày có chút giật giật.

Nếu là lúc bình thường, Tô Bằng có thể không quá quan tâm, nhưng trước đó không lâu lúc cùng với Tôn Ngộ đại thánh hàng phục con dơi yêu, Tôn Đại Thánh đã nói qua, gần đây thiên hạ không yên ổn, không biết từ đâu có rất nhiều yêu tộc. Tô Bằng liên tưởng tới dị tượng mà mình nhìn thấy trong di tích Lỗ Ban, suy nghĩ có phải là yêu giới cùng với thế giới Tử Vong Luân Hồi đã xuất hiện khe không gian gì không, để không ít yêu tộc bị cuốn vào đây.

Chương 526: Người dẫn đường (2)

Theo lời Mộng Mô ở trong thư kia, Tô Bằng cũng cảm thấy được hẳn là như vậy, nếu không nơi Thục Sơn này vốn chưa nghe nói qua truyền thuyết về yêu quái gì, đột nhiên lại xuất hiện nhiều yêu quái, cũng không hợp với lẽ thường.

“Hai người kia có nói là gặp phải yêu quái gì không? Bọn họ bây giờ đang ở nơi nào?”

Tô Bằng hỏi đại hán kia.

“Hai người kia đã điên rồi, chỉ biết nói bậy nói bạ, làm sao mà còn kể được hoành chinh nữa? Có điều cũng có Thợ săn khác, nói là ở trong núi thấy được một quái vật đi lại giống như là người, nghe bọn hắn miêu tả, giống như là Mộng Mô ăn giấc mơ của con người trong truyền thuyết.

Đại hán này trả lời.

“Về phần hai Thợ săn đã bị điên mất kia, thì đó.

Hán tử cao lớn này chỉ chỉ sau lưng Tô Bằng, nói.

“Bọn họ bây giờ đang ở trong nhà tranh của mình, chẳng qua là Thợ săn, việc ăn uống mặc dù không phải lo nhưng cũng không có gì để dành, hai người này là phụ tử, trong nhà không có những người khác, sau khi điên rồi cũng không đi săn được nữa, chỉ mỗi ngày ở trong nhà tranh ngăn người, đầu óc cũng không rõ ràng, trong trại tuy rằng cũng ở cùng nhau mười mấy vài chục năm rồi nhưng mỗi nhà cũng không có nhiều tiền của, chỉ là nhà ai hôm nay thu hoạch tốt một chút thì sẽ cho phụ tử bọn hắn một ít, còn chưa

đến mức đói chết. Nếu là người muốn dò thăm tin tức, ta khuyên người vẫn là không nên đi, bọn họ bây giờ hoàn toàn ngu dại rồi, người có hỏi cũng không được gì.

Tô Bằng nghe xong, khẽ gật đầu dựa theo tin tức mà mình biết được đến lúc này, thứ mình đối mặt hẳn là một Mộng Mô đã thành yêu.

Nếu không phải là Mộng Mô thành yêu, vậy người dùng hai cái đùi để bước đi kia, có vẻ quái dị.

“Gần đây có người nào vào núi không? Có tra chuyện này chưa?”

Tô Bằng nói với đại hán kia.

Hán tử cao lớn khẽ gật đầu, nói.

“Chúng ta mười dặm tám thôn, gặp phải chuyện gì cũng đều trông cậy vào các hiệp khách của Thục Sơn phái. Chỉ là lần này chúng ta báo chuyện này lên, người của Thục Sơn Kiếm Phái không có hành động gì cả, nói là hai thợ săn kia có thể là gặp phải mãnh thú lại bị tà phong, cho nên không còn tỉnh táo nữa, cũng không cho rằng nơi này có yêu quái. Có điều về sau cũng có một nhóm người tới, ba người cầm đầu rất quái lạ, thoạt nhìn có chút tà khí, không giống như là người tốt, người đi với bọn họ tự xưng là Thiên Phủ Hội, làm việc có chút bá đạo, hỏi chúng ta một số chuyện được nghe đồn, sau đó đã áp giải hai người trong nhà của chúng ta đi dẫn đường cho bọn hắn.

“Ồ?”

Tô Bằng nghe xong, chân mày cau lại, mình quả nhiên đã tìm được manh mối về những người của Chân Thần Giáo này.

Thấy nhà của các người, dường như cũng không có chỗ để người ngoài ngủ lại, người có biết bọn họ trú ở chỗ nào không?

Tô Bằng hỏi đại hán.

“Biết, trại chúng ta quá nhỏ, bọn họ có mười mấy hai mươi người, ở không nổi và lại cũng ghét bỏ trại nhỏ của chúng ta, sẽ không ở lại đây. Có điều đi

vào núi khoảng mười sáu mười bảy dặm, có một sơn trang bỏ không, lúc trước có một đại hiệp khách có quan hệ với Thục Sơn Kiêm Phái xây nên, có điều xây được một nửa hiệp khách kia so kiếm với người khác đã bị chết, không có người tiếp tục bỏ tiền ra xây nữa, cho nên xây đến một nửa thì bỏ hoang. Có điều dọn dẹp một chút cũng có thể ở lại được, những người đó ngủ ở trong sơn trang kia.

Tô Bằng nghe xong, gật gật đầu, sau đó từ trong lòng ngực lấy ra một khối bạc mười lượng, ném cho hán tử cao lớn kia, nói.

“Đa tạ người đã nói nhiều chuyện cho ta như vậy, mười lượng bạc này người giữ lấy năm lượng, năm lượng còn lại cho phụ tử điền gia mua chút gì ăn đi, nếu có còn thừa thì cho bọn hán khám bệnh, để người ta chết đói thì không tốt lắm.

Hán tử cao lớn cầm bạc, nhìn thoáng qua Tô Bằng, cũng chẳng cự tuyệt, gật gật đầu.

Tô Bằng hỏi hán tử cao lớn vị trí rõ ràng của sơn trang hoang phế kia, liền đi vào trong rừng.

Chẳng qua là hán đi không bao xa, liền nghe phía sau có người gọi mình, vừa thấy hóa ra là hán tử cao lớn kia, cầm trong tay một cái sài đao dùng để bửa củi, ngoài ra lưng còn đeo một cái cung săn, từ phía sau chạy đến.

“Còn có việc gì sao?”

Tô Bằng đợi người này một hồi, thấy hán đi tới trước mặt mình, hỏi hán.

“Người không tệ, biết làm việc thiện, so với những lão gia giang hồ bình thường luôn cao cao tại thượng kia tốt hơn rất nhiều, ta lo lắng người đi đường quanh co, tuy rằng vị trí của sơn trang bỏ hoang kia người đã biết, nhưng đoạn đường này rất khó. Năm đó vị hiệp khách xây sơn trang kia thích thanh tĩnh, nơi xây dựng mặc dù không quá xa nhưng rất khuất, rất nhiều người lần đầu tiên vào núi cũng tìm không được, ta sợ người lạc đường, đi tới tiền người một đoạn đường.

Hán tử cao lớn kia nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn chằm chằm ánh mắt của hán tử một hồi, thấy ánh mắt của hán tử cao lớn này chân thành thuần phác, cũng không phải giống như hạng người bởi vì thấy mình ra tay hào phóng, thấy tài sáng mắt chuẩn bị ở trên đường cướp bóc lấy của mình.

Sau khi ý nghĩ này hiện lên, trên mặt Tô Bằng lộ ra một nụ cười tự giễu, trong lòng nói mình lẫn lộn ở giang hồ đã lâu, tâm tư cũng phức tạp rồi, hán tử kia cũng không phải là kẻ ngốc, nhìn mình lưng đeo bảo kiếm cũng biết mình là người giang hồ, hán tử chỉ là một thợ săn có cái gì có thể đánh cướp mình được chứ.

Nghĩ thông suốt điều này, Tô Bằng gật đầu, nói.

“Được, mời dẫn đường.

Đại hán gật đầu, cầm lấy sài đao, đi ở phía trước mở đường.

...

Tô Bằng cùng với đại hán đi ở trong rừng hơn hai giờ, rốt cuộc đã đi tới gần sơn trang bị bỏ phế kia.

Dọc theo đường đi quả nhiên giống như lời của đại hán kia nói, tuy rằng khoảng cách không xa, nhưng nơi đây hết sức hẻo lánh quanh co, rất khó tìm được, nếu không phải có người Thợ săn cao lớn này dẫn đường, Tô Bằng nói không chừng thật đúng là đã đi quanh có một vòng rồi.

Lúc này Tô Bằng đã có thể thấy được tòa sơn trang bị bỏ phế xây ở giữa sườn núi kia.

Ngay khi hai người muốn tiếp tục đi tới, trong rừng đột nhiên có một trận tiếng động, bốn năm người giang hồ áo đen khăn đỏ nắm lấy binh khí từ trong rừng đi ra...

Chương 527: Ngụy trang

“Hán tử bên kia, đứng lại cho ta!

Bốn người kia xem cách ăn mặc cũng biết là người của Thiên Phủ Hội, hướng về phía Tô Bằng cùng Thợ săn kia hô lên.

Dân chúng bình thường đối với người trong giang hồ vẫn rất kính sợ, Thợ săn cao lớn nghe xong quả nhiên không đi tới nữa, nhìn lại năm người kia.

Tô Bằng cũng nhận ra trang phục của bọn họ, có lẽ mấy người này chính là mấy người mà Đinh Hoành Vũ phái tới viện thủ cho Chân Thần Giáo.

Các vị là người của Thiên Phủ Hội sao? Đừng khẩn trương, ta cũng là đi ra từ thành Dương Đức, cách đây không lâu mới vừa gặp qua Đinh hội trưởng của các ngươi.

Tô Bằng chấp tay với mấy người của Thiên Phủ Hội kia, nói với bọn họ.

Quả nhiên, nghe Tô Bằng tự giới thiệu xong, năm người của Thiên Phủ Hội kia liếc nhìn nhau, sau đó có hơi hồ nghi nhìn Tô Bằng.

Có điều hồ nghi thì hồ nghi, thái độ của mấy người này đã tốt lên rất nhiều, rõ ràng đã khách khí không ít.

Một người trong đó đi tới, bởi vì nghe Tô Bằng nói ra tên tuổi của Đinh Hoành Vũ, không dám mạo phạm, chấp tay nói với Tô Bằng.

“Không biết bằng hữu danh hiệu là gì? Cùng với Đinh hội trưởng của Thiên Phủ Hội chúng ta có quan hệ gì?”

Tô Bằng nghe xong, khẽ mỉm cười, nói.

“Ta gọi là Tề Dĩ, một lã khách giang hồ thôi, cùng với Đinh hội trưởng cũng chỉ là gặp nhau một lần, có điều ta có quan hệ sâu xa một chút với hai vị cung phụng của Thiên Phủ Hội các ngươi. Lần này các ngươi đến đây, là nghe theo mệnh lệnh của Đinh hội trưởng, trợ giúp người trong sư môn của hai vị cung phụng Thiên Phủ Hội các ngươi tìm kiếm Mộng Mô phải không? Ta từ chỗ Đinh hội trưởng nghe được việc này, hai vị cung phụng kia nhờ ta tới giúp các ngươi tìm kiếm Mộng Mô.

Nghe xong lời của Tô Bằng, từ đầu chí cuối đều đúng, người của Thiên Phủ Hội không khỏi thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cung kính không ít, chấp tay

nói với Tô Bằng.

“Hóa ra là người quen của hai vị cung phụng trong hội, vậy cũng tốt, người trong sư môn của hai vị cung phụng bây giờ đang ở trong sơn trang bỏ phế kia nghỉ ngơi. Tề Đại hiệp cùng chúng ta đi gặp nhé?”

“Được.

Trên mặt Tô Bằng lộ ra nụ cười mỉm, nói với mấy người kia, hẳn cũng không thấy ba người của Chân Thần Giáo kia, lấy võ công của Tô Bằng bây giờ đánh không lại cũng có thể toàn thân chạy thoát, nếu mình có thể lừa gạt ba người kia thì đương nhiên không còn gì tốt hơn, nếu không thể thì trực tiếp động thủ, Tô Bằng cũng không e ngại.

Năm người kia lập tức thay đổi mục tiêu, theo dò xét biến thành hộ tống Tô Bằng tiến vào trong sơn trang bỏ phế. Tô Bằng tạm biệt người Thợ săn cao lớn kia, người nọ đi trở về trại, Tô Bằng đi theo mấy người của Thiên Phủ Hội đi đến sơn trang bỏ phế.

Mấy người đi chưa bao lâu đã đi đến sơn trang đặt trên một dốc thoải ở giữa lưng núi.

Thật ra thì lúc đi đến sơn trang này, Tô Bằng phát hiện vị trí của sơn trang bỏ phế này rất là không tệ, ở giữa sườn núi, nơi này có dốc thoải có thể đặt nền móng, hơn nữa tầm nhìn rất tốt.

Sơn trang này chiếm diện tích khoảng ba bốn ngàn thước vuông, chẳng qua là chỉ mới xây một nửa liền đã hoang phế. Một nửa tường vây không có, phòng ốc cũng một nửa đã bị tàn phá. Chỉ có chủ yếu là phòng khách cùng với các phòng phụ cận là còn hoàn hảo. Lúc này ở trong sơn trang bỏ phế này có ba đến năm hán tử cũng đều mặc áo đen đầu đội khăn đỏ, đang tuần tra thủ vệ.

Nhìn thấy năm người kia mang theo Tô Bằng đi tới, từ bên trong sơn trang bỏ phế có một cấp cao mặc áo xanh của Thiên Phủ Hội đi ra, ngăn cản mấy người này lại. Nhíu mày nói với mấy người kia.

“Không phải là cho các người đi tuần tra chung quanh, thấy có tung tích manh mối về yêu quái kia hay không sao? Tại sao lại trở về?

Sau đó, ánh mắt hắn dừng ở trên mặt Tô Bằng, hỏi.

“Người kia là ai?

Mấy tên lâu la của Thiên Phủ Hội kia đem lời giới thiệu của Tô Bằng lặp lại một lần, Tô Bằng cũng chấp tay với người này.

Người này nghe xong, trầm ngâm một hồi, nhìn Tô Bằng, hỏi vài câu, thấy không có gì sơ hở, nói.

“Được, vậy ba vị đại nhân kia đang thảo luận ở trong phòng, ta dẫn người đi.

Tô Bằng gật đầu, đi theo người áo xanh này.

Người áo xanh dẫn Tô Bằng vào trong phòng, quả nhiên, trong phòng có ba Hắc y nhân rất là tà khí.

Hai người trong đó đều có dáng người cao to, xem ra giống như là lão khách hơn bốn mươi tuổi, mang theo một thân tà tính, xem ra cũng không phải là dễ sống chung.

Một người khác lại có vóc người thấp bé, mang theo nón, đem mặt giấu ở bên trong nón, nhìn không rõ mặt mũi, nhưng có thể phán đoán vóc người của người này nhỏ gầy, không có mấy lượng thịt, thoạt nhìn giống như là chú thuật sĩ Tô Bằng gặp được ở phủ hội trưởng Thiên Phủ Hội kia.

Vị cấp cao áo xanh của Thiên Phủ Hội kia, sau khi đi vào phòng, ba người này liền ngừng nói chuyện, cùng nhau nhìn qua, còn vị cấp cao áo xanh kia thì đi tới người nhỏ gầy đầu đội nón kia, thì thầm vài tiếng.

Tô Bằng thấy vậy, trong lòng hiểu rõ, mấy ngày qua đủ để vị cấp cao áo xanh phân rõ ai là lớn ai là nhỏ, xem ra người nam nhân nhỏ gầy đội nón này là người chỉ huy nhiệm vụ lần này của Chân Thần Giáo.

Chỉ là trong lòng Tô Bằng oán thầm, ba người thuật sĩ của Chân Thần Giáo mà mình đã từng thấy hình như người cũng có thân hình rất nhỏ gầy hèn mọn鄙陋, tất cả đều là bộ dạng áo đen đội nón này. Có lẽ đây cũng là thuật sĩ của Chân Thần Giáo, có lẽ chú thuật của Chân Thần Giáo càng luyện càng khiến cho người ta thấp bé, co rút lại thành cái dạng này.

Khoan hãy nói, suy đoán này của Tô Bằng thật đúng là đoán đến điểm quan trọng, cách chân tướng không xa mấy.

Lúc này, nam nhân nhỏ gầy áo đen đội nón này nghe xong lời của vị cấp cao áo xanh của Thiên Phủ Hội, xoay đầu lại nhìn về phía Tô Bằng, hỏi.

“Người là người quen của cung phụng hiện tại, ta sao lại chưa từng thấy người vậy?”

Tô Bằng nghe xong, không có trực tiếp trả lời, chỉ là mang theo nụ cười hồ hững, nói một câu tiếng lóng.

“Chân thần bất diệt, vĩnh hằng thế gian.

Nghe xong câu nói này của Tô Bằng, nhất thời vẻ mặt của ba người trong phòng đều trở nên nghiêm túc, đồng thời đưa tay đặt tại trong lòng mình.

Tô Bằng thấy thế, âm thầm gật đầu, quả nhiên câu tiếng lóng này có tác dụng.

Những ám hiệu tiếng lóng hẩn sử dụng này đều là tin tức bên trong bút ký mà mình thu được cùng với trên người Kim Cô Thần Nữ đã bị mình giết chết kia.

Bên trong bút ký, có đầy đủ một pháp quy lễ nghi của nội bộ Chân Thần Giáo, ám hiệu tiếng long mà mình mới vừa nói, là ám hiệu lúc gặp nhau của giáo đồ chính thức của Chân Thần Giáo.

Hắn sau khi nói ra những lời này, quả nhiên ba hắc y nhân trong phòng kia thái độ đối với hắn có sự biến hóa.

“Tần Hương chủ, đây là người quen của bọn ta, mời người đi nghỉ ngơi một chút trước đi, chúng ta có một ít chuyện cần phải bàn luận.

Hắc y nhân thấp bé đội nón nói với vị cấp cao áo xanh của Thiên Phủ Hội kia.

Người được gọi là Tàn Hương chủ nhẹ gật đầu, lui xuống.

Hắc y nhân đội nón lúc này mới quay đầu nhìn Tô Bằng, nói.

“Hóa ra là huynh đệ trong giáo, chẳng qua là mặt người lạ vô cùng, ta chưa từng thấy qua người, người đi theo vị đại nhân nào?”

Tô Bằng mỉm cười, nói.

“Ta vốn không phải là người nơi đây, là thần sử Long Thiên Ngạo dẫn ta nhập giáo, nhưng ta ở trên giang hồ còn có thân phận khác, không tiện công khai nên vẫn không có chính thức xếp vào trong danh sách giáo. Lần này ta là đi ngang qua Thục Châu, bởi vì thân phận giang hồ tiếp bái hội trưởng Đinh Hoành Vũ của thành Dương Đức một lần, trùng hợp gặp được Đàm cung phụng, chúng ta đối đáp tín vật khẩu hiệu, xác định thân phận trong giáo của nhau, sau đó Đàm cung phụng nói cho ta chuyện bắt giữ Mộng Mô ở nơi này, ta trùng hợp cũng tình thông một số kỹ xảo truy đuổi, Đàm cung phụng liền nhờ ta tới trợ giúp ba vị một tay. À, đúng rồi, đây là thư Đàm cung phụng đưa cho ta làm tín vật, ba vị nhìn một chút đi.

Nói xong, Tô Bằng liền đem bức thư tìm được trên người Hắc y nhân giết chết ở Thiên Phủ Hội kia, đưa cho Hắc y nhân thấp bé đội nón...

Chương 528: Tung tích Mộng Mô

Người nọ nhận thư, mở ra xem xét, quả nhiên là Thần Sử cấp cao của bọn họ viết cho người họ Đàm cấp cung phụng trong Thiên Phủ hội, mặt khác Thần Sử Long Thiên Ngạo cũng đã từng nghe nói người này, quả thật là người trong giáo.

Tô Bằng nghe được Thần Sử Long Thiên Ngạo, chính là từ miệng Thần Sử kim cô hán giết chết trong bí cảnh kia.

Xem ra bức thư, người áo đen dáng người thấp bé kia vẫn là hơi nhú mào, mặc dù bây giờ Tô Bằng không hề lộ ra sơ hở gì, nhưng hán vẫn luôn cảm

thấy có chỗ nào đó khác thường.

Suy nghĩ một lát, hấn hết sức thấp giọng niệm một câu chú ngữ.

Câu chú ngữ này không phải dễ tấn công, chỉ có điều sau khi đọc chú ngữ này lên, người áo đen này có thể nhất thời nhìn thấy ác nghiệp tồn tại trên người Tô Bằng.

Chú ngữ kia cũng không dài dòng, không bao lâu đã niệm xong.

Trong ánh mắt của người áo đen thấp bé kia mang theo quang mang màu đen, ở dưới mũi nhìn về phía Tô Bằng.

“A!”

Vừa trông thấy, lại khiến cho người này kinh ngạc không thôi.

Chỉ thấy quanh thân Tô Bằng, phảng phất ngọn lửa ác nghiệp hùng hực bốc cháy giống như một ngọn lửa, ngọn lửa ác nghiệp của hấn, so với Thần Sử đội mũ thấp bé chủ yếu tu luyện chú pháp này, thậm chí cường đại hơn gấp hai ba lần.

Bản thân Tô Bằng cũng không cảm giác, chỉ là hấn nhiễm phải ác nghiệp từ trên người Thần Sử kim cô và Thần Sử đầu trọc, cùng với hai người cấp cung phụng trong Thiên Phủ hội, đã vượt qua tín đồ bình thường trong Chân Thần giáo rất nhiều rồi.

Dù sao Thần Sử kim cô kia, ở trong Chân Thần giáo, xem như có địa vị Thần Sử cấp cao nhất định, trong Chân Thần giáo, càng là nhân vật cấp cao, ác nghiệp trên người lại càng nồng đậm.

Nhìn thấy ngọn lửa ác nghiệp trên người Tô Bằng, người áo đen thấp bé lòng nghi ngờ lập tức tiêu tan, đồng thời trở nên cung kính không ít.

Bởi vì hấn nhìn thấy, Tô Bằng mặc dù còn chưa nhập giáo, nhưng mà đã có tích lũy ác nghiệp như thế, về sau thành tựu tuyệt đối sẽ trên mình hấn cũng không muốn đắc tội với Tô Bằng.

Có điều hấn vẫn cố tình truy hỏi một câu, nói.

“Ta thấy ác nghiệp trên người vị huynh đệ này, đã có thành tựu nhất định. Không biết tu hành loại thần thông nào trong giáo?”

Tô Bằng nghe thế, mỉm cười, hắn đã học thuộc lòng sẵn cả rồi, sờ vào trong ngực, lấy ra một quyển sách.

Hắc y nhân thấp bé đón lấy xem xét, chỉ thấy bên trên mặt sách viết. Kim Canh Ngân Thần Sử Tỏa Thần văn, là một quyển tu hành bí tịch.

Chỉ nghe Tô Bằng nói.

“Bởi vì ta cùng Thần Sử Long Thiên Ngạo sớm đã phân biệt, vẫn chưa chính thức bắt đầu tu hành pháp thuật thần thông trong giáo phái, nhưng Long thần sử tặng cho ta cuốn sách mật tu này, chỉ là ta vẫn luôn bề bộn công việc, còn chưa kịp chính thức tu luyện, vẫn chưa tu luyện ra thần thông gì cả.”

Thần Sử thấp bé nhìn thấy quyển sách bí tịch này, lập tức không còn nghi ngờ gì.

Bản bí tịch này, chính là phần thưởng trong giáo phái ban cho những nhân vật có thân phận trong giang hồ kia, nhưng tạm thời không thể chính thức nhập giáo, cũng đã tu hành ác nghiệp. Tô Bằng cho dù là từ ác nghiệp, hay là từ bằng chứng bên người, đều không có vấn đề gì, xem ra là bản thân lòng nghi ngờ quá nặng thôi.

Hắn khẽ gật đầu, thanh âm trở nên nhu hòa, cũng mang theo vẻ vui tươi, trả quyển bí tịch lại cho Tô Bằng, nói.

“Hoan nghênh Tề huynh đệ gia nhập giáo ta.”

Tô Bằng khẽ cười, đem cuốn bí tịch lấy được từ trong Cổ Kiếm sơn trang thu hồi lại bên người, sau đó chuyển chủ đề nói.

“Mấy vị huynh đệ, ta lần này đến quá vội vàng, liên quan nhiệm vụ lần này vẫn là không được biết tường tận cho lắm, không biết chúng ta lần này bắt Mộng Mô, rốt cuộc là hành động gì? Trong giáo còn có nhữn nơi nào là có thể dùng được Mộng Mô này?”

Nghe Tô Bằng nói như thế, Thần Sứ thấp bé hơi trầm ngâm một chút, hắn không muốn đắc tội giáo đồ tiêu chuẩn trong tương lai có thể sẽ ở trong giáo chiếm được một địa vị cao này, nhưng lần này đang mang trọng sự, hắn cũng không muốn mạo hiểm bị Thần Sứ bên trên trách cứ, nói cho Tô Bằng biết.

Suy nghĩ một lát, hắn khẽ lắc đầu nói.

“Xin lỗi, Tề huynh đệ, lần này ta cũng chỉ là phụng mệnh bắt Mộng Mô, nhưng rốt cuộc muốn bắt tên này để làm gì, thì lại không biết rõ tình hình cụ thể.”

Tô Bằng vẫn luôn quan sát người này, lúc này nghe hắn nói như vậy, trong lòng biết không thật, có điều Tô Bằng cũng chẳng tiếp tục truy vấn, khiến cho đối phương hoài nghi, dù sao bản thân đã lén vào được trong đám người này, chú ý một chút, rốt cuộc cũng sẽ phát hiện được điều gì đó thôi.

Cho nên Tô Bằng mỉm cười, nói.

“Hiểu rồi, như vậy ta bèn cùng với các vị, cùng nhau đi bắt Mộng Mô.”

Hắc y nhân đội mũ thấp bé kia gật đầu, lúc vừa muốn nói chuyện, người áo xanh Thiên Phủ hội bên ngoài kia đột nhiên đi vào, mang trên mặt sắc mặt vui mừng, nói.

“Các vị đại nhân, người của chúng ta đã phát hiện tung tích Mộng Mô!”

“Ồ? Ở nơi nào?”

Nghe thấy những lời này, thanh âm hắc y nhân đội mũ thấp bé kia thay đổi, lập tức đứng bật dậy hỏi hắn.

“Cách nơi này đại khái ngoài mười dặm, một tiểu đội năm người của chúng ta sắp xếp đã bắt gặp Mộng Mô kia, một người trong đó còn bắn trúng một mũi tên vào Mộng Mô, tuy nhiên lại để nó chạy thoát, chúng ta bốn người tiếp tục đuổi theo, còn lại một người trở về báo tin.”

Hắc y nhân đội mũ thấp bé nghe thấy những lời này, lập tức nhảy lên, nói.

“Đi, đưa bọn ta đến nơi đó!”

Tô Bằng thấy thế, cũng đi theo hắc y nhân đội mũ thấp bé này, cùng nhau đi ra ngoài.

Sơn trang bỏ hoang này không có thứ gì quan trọng cần phải bảo vệ, Tô Bằng nhìn thấy những người áo xanh Thiên Phủ hội kia, triệu tập tất cả nhân thủ trong sơn trang bỏ hoang này, cùng nhau tiến đến nơi phát hiện Mộng Mô.

Nhóm nhân thủ này đều có võ công bản lĩnh, đi giữa đường núi cũng không có gì khó khăn, đại khái dùng ba mươi bốn mươi phút, liền cảm nhận được địa phương phát hiện Mộng Mô.

Không lâu sau, bọn người Tô Bằng liền bắt gặp nhóm người tiểu đội tìm thấy Mộng Mô, cũng bắn một mũi tên kia.

“Bẩm báo đại nhân, chúng ta phát hiện một động vật kỳ lạ, xem ra giống như là Mộng Mô như các đại nhân mô tả, thứ kia hai chân đứng thẳng đi lại bình thường, giống như là con người, nhưng quả thực là quái vật, một người trong số chúng ta thừa dịp nó lơ là không đề phòng, bắn nó một mũi tên, bắn trúng cánh tay nó, nhưng mà tốc độ của nó không ngờ lại vô cùng nhanh, rất nhanh đã mất hút trong rừng, chúng ta bây giờ vẫn chưa tìm được nó.”

Người cầm đầu trong tiểu đội kia, bẩm báo với hắc y nhân đội mũ.

Hắc y nhân đội mũ nghe thế, nhẹ gật đầu, nói.

“Có manh mối là tốt rồi, nếu thứ kia đã bị thương, nhất định sẽ lưu lại mùi máu tươi, chúng ta tìm kiếm thử, thế nào cũng sẽ có tung tích, người nơi này chia làm năm tổ, ở lân cận cẩn thận tìm kiếm.”

Người tiểu đội kia gật đầu, những người này đều tự chia tổ tìm kiếm.

Đội ngũ trợ thủ Thiên Phủ hội của hắc y nhân đội mũ, có chừng mười bảy mười tám người, tăng thêm ba hắc y nhân cùng Tô Bằng, chính là hai mốt

hai hai người, đại khái bốn năm người chia làm một tiểu đội, bắt đầu tìm kiếm.

Tô Bằng cùng hắc y nhân đội mũ kia nói một tiếng, liền không cùng bọn họ đi chung đường, lại dẫn theo bốn thủ hạ của Thiên Phủ hội, tìm kiếm ở một hướng khác.

Lúc này thân thể Tô Bằng cảm thấy, cường đại không ít so với người bình thường, trong rừng rậm, chỉ cần là có động vật đi qua, nhánh cây, giẫm trên đất, để lại dấu vết, với Tô Bằng mà nói hết sức rõ ràng, chính là nhánh cây rơi xuống mùi vị trong không khí, cũng có thể chỉ dẫn hắn đi tới.

Tô Bằng cũng ở gần đó tìm được một vài manh mối truy đuổi, có điều hẳn đương nhiên sẽ không xuất lực cho Chân Thần giáo, chỉ là ra vẻ không hề có cảm giác gì, chậm rãi dẫn người đi lòng vòng tìm kiếm.

Thời gian dần dần trôi qua, nhanh chóng đã đến buổi tối...

Chương 529: Mộng Mô giết người (1)

Lúc hai người Tô Bằng cùng Đỗ Thu đại náo thành Dương Đức, thì đã là vào lúc giữa trưa đến chiều tối, sau đó Tô Bằng lại vòng nửa vòng ở lân cận, mới đi đến Thục Sơn, lúc gặp phải hắc y nhân đội mũ thấp bé này, đã là bốn năm giờ chiều, gần đến lúc trời sập tối rồi.

Lúc này vốn chính là mùa thu, ngày thường không dài, đại khái sáu bảy giờ chiều trời đã bắt đầu tối đen, sau khi bọn người Tô Bằng ở lân cận tìm kiếm một hai giờ, trời đã tối rồi.

Có điều tìm kiếm cũng không dừng lại, những lâu la Thiên Phủ hội đó đã sớm chuẩn bị sẵn đuốc sáng, đều ở trong rừng rậm chặt vài loại cây để bắt lửa chế thành ngọn đuốc, mọi người bắt đầu đốt đuốc, tiếp tục ở trong rừng tìm kiếm.

Chỉ là sau khi bầu trời tối đen, muốn truy tìm bên trong rừng rậm, khó khăn tăng lên không chỉ một lần, rất nhanh, tổ mấy người này đã hoàn toàn mất đi manh mối tung tích của Mộng Mô này.

Tô Bằng vốn chính là xuất công không xuất lực, thấy trời đã hoàn toàn tối đen, tìm kiếm trở nên vô cùng khó khăn, trong lòng ngược lại rất vui sướng.

Thời gian rất nhanh đã gần hơn chín giờ tối, cuối cùng, vài tiểu đội của Thiên Phủ hội tìm kiếm ở lân cận, mất đi một tia manh mối cuối cùng, cũng tìm không được Mộng Mô kia nữa.

Mà trong rừng đêm thăm thẳm, cũng càng ngày không dễ đi, nhưng tiểu đội tìm kiếm này chậm rãi tập trung lại một chỗ.

“Đêm đã khuya, chúng ta hôm nay xem ra không tìm được Mộng Mô kia rồi.”

Vài tiểu đội tìm kiếm tập trung lại một chỗ, Tô Bằng đối với hắc y nhân đội mũ thấp bé trong một tiểu đội khác nói.

“Chết tiệt...”

Hắc y nhân đội mũ này, hung hăng dậm chân, hẳn vốn tưởng rằng hôm nay có thể tìm kiếm được Mộng Mô kia, nhưng không ngờ vẫn là tay không trở về.

“Không cần sốt ruột, ta thấy Mộng Mô này, có lẽ trong thời gian ngắn sẽ không rời khỏi quanh đây.”

Tô Bằng thấy người này như vậy, mở miệng nói.

“Ồ? Xin hãy chỉ giáo?”

Nghe Tô Bằng nói thế, một một người áo đen khác bèn hỏi Tô Bằng.

“Các ngươi nghĩ, Mộng Mô này đã xuất hiện ở quanh đây rất lâu rồi, các ngươi tới chỗ này tìm kiếm, cũng có thời gian nhất định rồi, ta nghe nói loại động vật như Mộng Mô này, bởi vì thường xuyên ăn giấc mơ của con người, cho nên rất là thông minh, trí lực cũng không hề thua kém nhân loại, nó nhất định là phát hiện nguy hiểm từ chúng ta, nhưng nó vẫn chưa rời khỏi, tức là quanh đây có cái gì đó mà nó muốn, ta đoán chừng trước khi nó chưa đạt được thứ nó muốn, có lẽ sẽ không rời khỏi nơi đây.”

Tô Bằng giải thích với mấy hắc y nhân kia.

Nghe lời của Tô Bằng như thế, mọi người bèn lộ ra thần sắc suy nghĩ.

Hắc y nhân đội mũ thấp bé dẫn đầu liên tục gật đầu, nói.

“Tề Dã phân tích vô cùng chính xác, ta nghĩ thứ đó, cũng trong thời gian ngắn sẽ không rời khỏi nơi đây, chúng ta có thể tiếp tục tìm kiếm.”

“Đúng vậy, có điều hôm nay đã đến lúc này, chúng ta ở trong rừng, nhưng lại không có thu hoạch gì, cảm giác cũng chịu trở ngại quá lớn. Chi bằng hôm nay trở về nghỉ ngơi trước đã, nghỉ ngơi dưỡng sức, đợi đến khi ngày mai, lại tiếp tục tìm kiếm, không biết các vị thấy thế nào?”

Tô Bằng hỏi mấy hắc y nhân kia.

Nghe theo lời đề nghị của Tô Bằng, người Thiên Phủ hội nhưng lại hết lòng tán thành, bọn họ vốn chính là bị điều tạm đến nơi đây, mò bắt Mộng Mô. Đối với bọn họ mà nói cũng không có quan hệ lợi hại trực tiếp, đối với bọn họ mà nói, có thể thoải mái một chút, chung quy càng tốt hơn.

Hắc y nhân đội mũ thấp bé suy nghĩ một lát, cuối cùng gật đầu nói.

“Tề Dã nói rất đúng, chúng ta trước tiên quay về sơn trang bỏ hoang kia nghỉ ngơi một đêm, sau đó ngày mai lại tiếp tục tìm kiếm.”

Hắn nói ra lời này, thủ hạ của Thiên Phủ hội chung quanh lập tức có người thở phào nhẹ nhõm, ban đêm trong rừng rậm vẫn có không ít nguy hiểm, nếu có thể nghỉ ngơi một chút, không cần ở trong đêm tối hun hút thế này mò mẫm tìm kiếm, đối với bọn họ mà nói thoải mái không ít.

Tô Bằng cũng gật đầu, mọi người liền quay trở lại sơn trang bỏ hoang kia.

Sau ba ba mươi bốn phút, tất cả mọi người quay trở về trong sơn trang bỏ hoang, mọi người bắt bếp thổi lửa, qua loa nướng một chút lương khô như thịt khô, sau đó bèn đi ngủ.

Sơn trang bỏ hoang này mặc dù phạm vi diện tích không nhỏ, nhưng những nơi người ta có thể ngủ, chẳng qua chỉ có vồn vện ba bốn gian phòng. Hơn hai mươi người Tô Bằng, thì có hơn mười người ngủ ở trong phòng khách chính, còn ba hắc y nhân kia, cũng không đặc biệt suy nghĩ, cùng nhau nằm dài ra đất trong phòng khách mà ngủ.

Ngoài ra hơn mười người khác, chia nhau ở trong phòng tương đối nhỏ hai bên, bên ngoài còn có hai người gác đêm, cứ như vậy, mọi người đều đã ngủ.

Tô Bằng nằm trong phòng, tạm thời không log out, hắn còn chưa từng ở trước mặt nhân vật không phải người chơi trong trò chơi trực tiếp log out, không biết đối phương đối với việc bản thân đột ngột biến mất sẽ có phản ứng thế nào, cho nên sẽ không mạo hiểm, tạm thời cùng người Thiên Phủ hội và hắc y nhân Chân Thần giáo kia cùng nhau ngủ trong một phòng, vờ như đang ngủ.

Chỉ là một lát sau, Tô Bằng không khỏi cảm giác hai mí mắt mình không ngừng vật lộn, dường như quả thật sắp mơ màng bắt đầu thiếp đi.

...

Chương 530: Mộng Mơ giết người (2)

“Răng rắc.”

Bên ngoài đại sảnh sơn trang bỏ hoang, đột nhiên truyền đến thanh âm gì đó, trong trạng thái gật gù, Tô Bằng nửa mê nửa tỉnh, đột nhiên thoáng chốc giật mình, bừng tỉnh.

Nhìn bốn phía xung quanh, Tô Bằng vô cùng buồn bực, từ sau bản thân chữa trị xong xuôi, mặc dù năng lực ngủ đã khôi phục lại, nhưng cũng không hết sức dễ dàng mệt mỏi, tại sao chỉ là ở trong này chốc lát thôi, liền cảm thấy mơ mơ màng màng muốn thiếp đi?

Tô Bằng nhìn thoáng qua bên ngoài, chỉ là mấy ngày nay vừa vặn trải qua những ngày không trăng, bên ngoài chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy một ít vì sao, nhìn không ra thời gian.

Vừa rồi, bên ngoài giống như phát ra âm thanh lạ lùng nào đó.

“Tề Dã huynh đệ, ngươi cũng nghe thấy âm thanh gì đó sao?”

Đang lúc Tô Bằng hoài nghi, ở bên cạnh hắn cách đó không xa, một thanh âm vang lên.

Tô Bằng nhìn lại, chỉ thấy người tỉnh lại xoay người, là hắc y nhân đội mũ thấp bé kia, hắc mặc dù ngủ cũng không cởi hắc y của hắc, đều để nguyên quần áo nằm xuống.

Tô Bằng gật đầu, hắc nhìn lại, chỉ thấy hai hắc y nhân Chân Thần giáo khác, cũng từ từ tỉnh lại.

“Dường như có chút kỳ lạ, chúng ta gần đây rất cảnh giác, vừa rồi tại sao đột nhiên thiếp đi ngủ một hồi như vậy?”

Hắc y nhân đội mũ giống như cảm giác có chút không đúng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, trong lòng bưng tỉnh, mình cũng là không hiểu tại sao lại thiếp đi một giấc.

Vào lúc này, bên ngoài đột nhiên lại truyền đến từng đợt âm thanh, dường như là tiếng vật nặng nào đó đập xuống đất.

Nghe thấy âm thanh kia, người trong phòng lập tức không bình tĩnh nổi nữa, tức thời, Tô Bằng rút kiếm, đứng bật dậy, hắc y nhân đội mũ ánh mắt nhìn chăm chăm vào bên ngoài, lỗ tai vẫn đang giật giật, dường như đang nghe ngóng mọi chuyện, còn hai hắc y nhân khác, lại bắt đầu đánh thức người Thiên Phủ hội vẫn còn đang mê man trên mặt đất.

“Ra ngoài xem thử đi!”

Hắc y nhân đội mũ mở miệng nói, Tô Bằng gật đầu, hắc rút kiếm, cùng hắc y nhân đội mũ đi ra bên ngoài xem xét.

Vừa ra khỏi cửa, Tô Bằng lập tức phát hiện, dưới ánh sao ở bên ngoài, một quái vật khổng lồ, chính nằm sắp ở cách đó không xa.

Con quái vật này là một động vật còn cao to cường tráng hơn cả một con gấu, có tứ chi khỏe mạnh, móng vuốt có chút giống con tê tê, nhưng lại không có vảy, miệng rất dài, còn có một đầu lưỡi vô cùng dài thòng, giống như là con rắn.

Lúc này, động vật kỳ lạ này, đang ở bên tai một lâu la Thiên Phủ hội, nhìn bộ dạng dường như đang thủ thi thỉ thầm điều gì đó, chỉ là bộ dáng lâu la kia có chút kỳ quái, thân thể của hắn đã ngã xuống trên đất, hai mắt nhắm nghiền, đầu cổ cũng không giống như lúc bình thường, xem ra giống như là bộ dạng có chút héo rũ.

Động vật kỳ quái kia, nhìn thấy Tô Bằng cùng hắc y nhân thấp bé từ gian phòng ra ngoài, chợt dừng “thì thầm” với lâu la kia lại, xoay người đứng lên.

Sau đó, cảnh tượng khủng bố liền xảy ra.

Động vật kỳ quái kia, sau khi đứng thẳng lên giống như là con người, trên mặt không ngờ đột nhiên nở nụ cười quỷ dị, giống như đang liếc mắt nhìn Tô Bằng cùng hắc y nhân đội mũ thấp bé, sau đó xoay người bỏ chạy.

“Súc sinh đừng hòng thoát!”

Thấy một màn như vậy, hắc y nhân đội mũ thấp bé làm sao không biết, đây chính là Mộng Mô bọn họ vẫn luôn tìm kiếm? Hắn nhảy dựng lên một phen, vọt tới Mộng Mô kia.

Mộng Mô đừng thấy nó hình thể to lớn, nhưng không hề ngốc chút nào, ngược lại tốc độ vô cùng nhanh nhẹn, nó đồng thời sử dụng tay chân, vài bận thì đã chạy ra khỏi sơn trang bỏ hoang này, biến mất ở bên ngoài trong bóng đêm.

Tô Bằng không đuổi theo, hắn cau mày, đi đến bên cạnh lâu la Thiên Phủ hội Mộng Mô vừa “thì thầm” bên tai kia.

Vừa xem xét, Tô Bằng lập tức chau mày.

Chỉ thấy lâu la Thiên Phủ hội này, trong lỗ tai không ngừng chảy ra hỗn tạp màu trắng màu đỏ màu xám gì đó, dĩ nhiên là bị Mộng Mô kia từ trong lỗ tai khoét một cái lỗ lớn, bên trong chảy ra đều là dịch não, máu, còn có chất xám, đầu của lâu la kia đã bị hút cạn, xem ra toàn bộ trong đầu hắn, đều đã bị Mộng Mô ăn sạch rồi.

“Giết người rồi sao...”

Tô Bằng nhìn tình hình này, nhú mào, Mộng Mô này rất có thể cũng là một con yêu quái, dựa theo trước đó Tô Bằng trò chuyện với Tôn Ngộ Tôn Đại Thánh lấy được tin tức xem ra, yêu quái một khi giết người ăn thịt người, chính là bắt đầu bước vào con đường ma đạo.

Lúc này, trong đại sảnh hai hắc y nhân còn lại, cũng dẫn theo lâu la Thiên Phủ hội đi ra.

Hai hắc y nhân Chân Thần giáo kia đi đến trước mặt Tô Bằng, Tô Bằng để bọn họ xem xét thăm cảnh của lâu la Thiên Phủ hội gác đêm kia, hai hắc y nhân Chân Thần giáo này, mặc dù trên tay cũng dính đầy máu tanh, nhưng vẫn như trước cảm thấy không rét mà run.

“Mộng Mô này, không ngờ biết giết người?”

Một người áo đen trong đó, đôi mắt không chịu tin nhìn Tô Bằng nói.

Tô Bằng gật đầu, đột nhiên biến sắc, nói.

“Không hay rồi! Mau đi xem thử người trong hai phòng khác!”

Hắc y nhân Chân Thần giáo kia, cũng đồng thời biến sắc, bên này náo loạn ầm ĩ như thế, mọi người trong hai gian phòng kia lại không hề xông ra ngoài, đây cũng không phải là điều lành gì.

Lập tức có người Thiên Phủ hội tiến vào hai gian phòng kia, một lát sau, người đi vào dò xét bước ra, sắc mặt trắng bệch, nói.

“Người ở bên trong đều chết hết rồi! Toàn bộ đều là bị ăn não mà chết!”

Nghe thấy như vậy, người còn sống trong sơn trang bỏ hoang này, sắc mặt không khỏi đồng thời biến sắc.

Thoạt nhìn, Mộng Mô kia nhất định là vào buổi tối, đến đây đánh lén thành viên Thiên Phủ hội gác đêm, sau đó tiến vào hai gian phòng tương đối ít người ở hai bên, giết chết toàn bộ những thành viên Thiên Phủ hội đó, hơn nữa ăn luôn cả não.

Nếu như không có người cảnh giác, có lẽ một lát nữa nó sẽ đi vào trong phòng khách, giết chết bọn người Tô Bằng trong giấc mộng...

Đang lúc mọi người nghĩ mà sợ hãi, cửa sơn trang bỏ hoang, lại có một người vóc dáng nhỏ bé đi vào trong...

Chương 531: Sơn trang thần bí (1)

“Mộng mô đâu?”

Thấy hần, Tô Bằng hỏi hần.

Người này lắc đầu, nói.

“Truy tìm rồi, vừa đi đã không thấy tung ảnh của nó, có điều trên mặt đất để lại không ít dấu vết, trong lúc nhất thời ta không đuổi kịp, cũng không am hiểu cách truy tung, liền trở về tìm các người.”

“Đuổi theo Mộng mô! Tính trả thù của vật kia quá nặng, chúng ta chỉ bắn bị thương nó, buổi tối nó sẽ tới trả thù chúng ta, thứ này giữ lại không được!”

Ở bên cạnh Tô Bằng, một người Chân Thần giáo khác nói.

Hắc y nhân đội mũ gạt đầu, Tô Bằng cũng nói.

“Đi thôi, nếu nó lưu lại không ít dấu vết, chúng ta liền đuổi theo xem thử.”

Ý định trong lòng Tô Bằng, là cùng đuổi theo, nếu Mộng mô kia đã bắt đầu giết người, như vậy mình cũng không lưu nó, xem Mộng mô kia cùng người Chân Thần giáo tiêu hao nhau, mình tìm thời cơ, đem hai bên đều giết chết là xong việc.

Người Thiên Phủ hội, cũng không kịp chôn thi thể đồng bạn, liền cùng bọn người Tô Bằng, cầm cây đuốc còn lại, sau khi đốt lên, tìm kiếm trong núi.

Quả nhiên, Mộng mô trên mặt đất để lại dấu chân rất lớn, mặc dù có điểm giống dấu chân gấu, nhưng cần thận phân biệt, vẫn có thể phân biệt ra được móng vuốt đặc thù của Mộng mô, mọi người liền căn cứ dấu vết này, một đường đuổi theo.

Không biết sao, Mộng mô vốn ở ban ngày có thể chạy thoát mọi người đuổi bắt, lần này dấu vết lưu lại lại hết sức rõ ràng, bọn người Tô Bằng một đường đuổi theo, không ngờ trên đường đi, đều có dấu vết hết sức rõ ràng.

Tô Bằng hơi cảm giác có gì không đúng, nhưng cũng chẳng phân biệt ra được không đúng chỗ nào. Chỉ là cảm giác Mộng mô tựa hồ quá không cẩn thận.

Đám người còn lại, sẽ không có lo lắng như vậy, cứ như vậy một đường truy tới.

Chỉ là mọi người đuổi bốn mươi năm mươi phút, cuối cùng địa phương truy tung, lại khiến bọn họ trùng mắt cứng lưỡi, không biết nói như thế nào.

Chỉ thấy đoạn đường này truy tung dấu vết Mộng mô, cuối cùng địa phương truy tung, lại là một sơn trang.

Sơn trang này vuông vuông vức vức, cũng không phải loại sơn trang bỏ đi xây một nửa liền hoang phế, mà là kiến tạo đầy đủ. Hơn nữa trong sơn trang có thể thấy ánh đuốc, còn có mấy kiến trúc như tiền tháp lầu các lóe ánh đèn, dĩ nhiên là một sơn trang có người sống.

Tô Bằng nhìn sơn trang này, lập tức chau mày.

Vì sơn trang này, thật sự quá mức quen thuộc.

“Ở đây sao có thêm một sơn trang? Là người nào phụ trách tuần tra ở phụ cận? Không phải nói gần đây, ngoại trừ sơn trại thợ săn kia, sẽ không có địa phương khác có người sống sao?”

Hắc y nhân đội mũ nhìn sơn trang đèn đuốc sáng trưng kia, hỏi người chung quanh.

“Điều này... Điều này thật quái quỷ! Chỗ này chúng ta từng đi qua, căn bản không có người ở, sao trong vòng một đêm có thêm một sơn trang... Còn diện tích lớn như vậy?”

Nhìn thấy quần lạc kiến trúc trước mắt, cán bộ áo xanh của Thiên Phủ hội phía sau, con mắt trừng thật lớn, khó tin mà nói.

Tô Bằng cũng nhíu mày. Sơn trang này, hẳn nhìn quả thật quá quen thuộc.

Ở đây, cho dù là từ ngoại hình kết cấu sơn trang, hay là từ địa mạo phụ cận mà xem, đều tương tự Cổ Kiếm sơn trang mà mình từng công kích.

Không. Không nên nói là tương tự, ở đây gần như chính là một Cổ Kiếm sơn trang Clone. Từng cọng cây ngọn cỏ đều y chang thế.

“Chẳng lẽ, kiến trúc sư thiết kế sơn trang này, cùng là người thiết kế Cổ Kiếm sơn trang, là cùng một người? Bởi vì lười biếng, liền đem bản thiết kế trước kia bán ra ngoài?”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

“Đại nhân, tung tích Mộng mô, đến nơi đây liền biến mất... dường như Mộng mô kia, phương hướng đi tới, chính là trong sơn trang này.”

Thủ hạ Thiên Phủ hội một đường phụ trách truy tung, nói với hắc y nhân đội mũ.

Hắc y nhân đội mũ kia nghe xong, nhíu mày, miệng tự nhủ.

“Không lý nào... Dựa theo tư liệu chúng ta lấy được, Mộng mô mặc dù là dựa vào ăn cảnh trong mơ của nhân loại mà sống, nhưng cũng không thích nhân loại, nói như vậy, dù sinh hoạt tại vùng núi có nhân loại ẩn hiện, cũng hiếm khi vào địa phương có đông người tụ tập, sơn trang này nhìn quy mô, chí ít có ba năm trăm người sinh sống ở bên trong, Mộng mô sao lại tiến vào đây?”

“Có lẽ nào, Mộng mô kia chính là chủ nhân trong này nuôi không?”

Ở bên cạnh hắc y nhân đội mũ, một người Chân Thần giáo khác nói.

“Có lẽ, có loại khả năng này...”

Hắc y nhân đội mũ khẽ gật đầu, miệng nói.

Tô Bằng nghe được hai người kia nói chuyện, nhưng không xen vào, không biết sao, lúc hẳn đến nơi này, liền cảm giác được một loại cảm giác hết sức

nguy hiểm, khiến này hấn rất bất an.

Tô Bằng nhắm mắt lại, đem toàn bộ tâm thần bỏ vào trong ngọc bội ác ý của mình, cảm giác hoàn cảnh chung quanh.

Chỉ là trong ngọc bội ác ý, không phản hồi cảm ứng chút ác ý nào.

“Chẳng lẽ là ta nghĩ nhiều?”

Trong lòng Tô Bằng trầm nghĩ.

Chương 532: Sơn trang thần bí (2)

Vào chính lúc này, đột nhiên, ở trong núi rừng, vang lên một hồi tiếng vang dày đặc, cùng tiếng vang đồng thời xuất hiện, là một loạt quang điểm màu đen, ở trong bóng đêm, phảng phất ẩn hình, bắn về phía bọn người Tô Bằng.

Tô Bằng cả kinh, vội vàng lắc mình một cái, tránh đến sau lưng một tên lâu la Thiên Phủ hội, lúc này hấn vừa vặn liếc đến, một chuỗi quang điểm màu đen, từ trong rừng bắn tới, bắn lên trên người một tên lâu la Thiên Phủ hội.

Lâu la kia kêu lên một tiếng đau đớn, căn bản không phản ứng bao nhiêu, liền ngã trên mặt đất, chỉ thấy trên thân thể lâu la này, đều là thứ màu đen giống tơ nhện, hoàn toàn bao vây người này, khiến người này không cách nào hành động.

“Tơ nhện ác nghiệp?”

Thấy một màn như vậy, kinh hãi nhất không phải Tô Bằng, mà là ba người Chân Thần giáo kia, trong đó hắc y nhân đội mũ kia kêu một tiếng sợ hãi, miệng hô lên.

“Người nào đánh lên chúng ta? người Chân Thần giáo kia hô cái gì? Hấn nhận ra thứ người đánh lên sử dụng là thứ gì sao?”

Trong lòng Tô Bằng vừa động, nhìn về phía hắc y nhân đội mũ bên cạnh.

Mà vào chính lúc này, trong rừng phát ra động tĩnh, đột nhiên xuất hiện hơn hai mươi người.

Tô Bằng nhìn hơn hai mươi người này, thân thể đột nhiên chấn động, giống thấy được chuyện bất khả tư nghị.

Cũng khó trách Tô Bằng kinh ngạc như thế, bởi vì hắn nhìn qua, là người vốn tuyệt đối không nên xuất hiện ở đây.

Chỉ thấy ở trong núi rừng, xuất hiện hơn hai mươi binh sĩ thân mặc trang phục màu lục, trên đầu đội mũ sắt màu lục, giống như bộ đội đặc chủng thế giới hiện thực.

Những binh sĩ này, trên người đều có khí tức màu đen như có như không, không ngờ là ngọn lửa ác nghiệp quán quanh những người này, mà trong tay bọn họ, mỗi người đều cầm một vũ khí có sương mù màu đen quán lấy, vũ khí này, nhìn ngoại hình thế nào, đều giống bộ dạng súng tự động.

“Làm sao có thể!”

Tô Bằng cùng hắc y nhân đội mũ kia, đồng thời kêu lên.

Hắc y nhân đội mũ khiếp sợ, là ác nghiệp quán quanh trên người những binh sĩ này, lại nồng đậm như thế, không ngờ vượt qua ác nghiệp bản thân hắn, mà vừa rồi nhìn những người kia công kích, không ngờ sử dụng là chú thuật trong Chân Thần giáo.

Tô Bằng kinh ngạc, rõ ràng thế giới mình đang ở, là thế giới luân hồi tử vong. Nhưng không ngờ xuất hiện binh sĩ trang bị quần áo của thế giới hiện thực, mà những binh sĩ này, sử dụng còn là vũ khí hiện đại hoá.

Cho nên hai người, đồng thời đều có một loại cảm giác khó tin.

“Tạch tạch tạch!”

“Tạch tạch tạch!”

Trong nháy mắt hai người ngậy người, những binh sĩ ác nghiệp quán quanh thân kia, trong súng tự động sương mù trong tay, không ngừng bắn ra viên

đạn giống cái bóng màu đen.

Lâu la Thiên Phủ hội bị vây vào giữa, không ngừng trúng đạn, một khi trúng đạn, trên thân người kia liền xuất hiện từng lớp thứ màu đen giống tờ nhện, giống cái kén bao vây người ở bên trong, mất đi sức chiến đấu.

Tô Bằng cùng ba hắc y nhân Chân Thần giáo kia, ngược lại còn đỡ một chút. Bốn người ngược lại không hện mà cùng lựa chọn bắt một lâu la Thiên Phủ hội bên cạnh, ngăn cản những viên đạn bóng đen này.

Tô Bằng không chế được một lâu la Thiên Phủ hội, sau khi chặn hơn mười phát đạn giống bóng đen, hừ lạnh một tiếng, thân thể đột nhiên nhảy lên, bay vút khoảng cách bảy tám thước.

Hắn đã rơi vào chính giữa những binh sĩ thân mặc trang phục sẫm, thi triển Bán Thức kiếm pháp, đã bắt đầu triển khai giết chóc với những binh sĩ kia.

Nhưng mà, lúc Vô phong kiếm của Tô Bằng chém ở trên thân thể những binh sĩ kia, không ngờ phát ra đều là thanh âm kim loại, không cách nào khiến bảo kiếm của mình chém vào thân thể của những binh sĩ này.

“Ma văn ác nghiệp?”

Tô Bằng cảm giác được khác thường, không khỏi trong lòng cả kinh, chẳng lẽ những binh sĩ ác nghiệp quần lấy này, đều tu hành ma văn ác nghiệp có thể khiến thân thể đao thương bất nhập sao?

Có điều Tô Bằng mặc dù kinh hãi nhưng không loạn, liên tục thi triển hai lần kiếm ý, quả nhiên, những binh sĩ trên người quần lấy ác nghiệp kia, kéo ra một bóng đen, bóng đen bị tách ra, Tô Bằng thì xông lên, dùng Vô phong kiếm chém về phía mấy binh sĩ kia.

Lập tức, cánh tay hai binh sĩ mang súng, đã bị Tô Bằng chém xuống.

Trong lòng Tô Bằng thả lỏng, biết những binh sĩ này cũng không phải hoàn toàn đao thương bất nhập, liền tiếp tục đánh.

Nhưng mà, chuyện xuất hiện trong nháy mắt, lại khiến Tô Bằng chính thức trừng mắt cứng lưỡi.

Chỉ thấy, hai binh sĩ bị hấn chặt đứt cánh tay, ngọn lửa ác nghiệp trên người không ngừng bùng lên, không bao lâu, cánh tay binh sĩ ác nghiệp kia, không ngờ dường như lại mọc ra.

Chỉ là, cánh tay một lần nữa mọc ra này, không ngờ hoàn toàn giống bóng đen, sau đó còn có thể kéo dài biến hình, hai binh sĩ ác nghiệp vốn đã đứt rời cánh tay, lẫn một vòng từ trên mặt đất, liền tự động cuộn sùng đầy sương mù lên, sau đó tiếp tục công kích Tô Bằng.

“Vậy làm sao đánh?”

Tô Bằng nhìn thấy, trong lòng không khỏi ngội lạnh, hấn nhanh chóng điều chỉnh mục tiêu, không hề lấy việc sát thương những binh sĩ này làm mục tiêu, mà định toàn thân trở ra.

Tô Bằng một kiếm bức lui một binh sĩ, sau đó bùng người lên, liền phóng vào rừng, định tránh những binh sĩ ác nghiệp này.

Nhưng mà, vào chính lúc này, một mũi tên dài phảng phất sao băng màu đen, phảng phất mệnh trung chủ định sẽ bắn trúng Tô Bằng, giống tia chớp màu đen, từ trong rừng vô thanh vô tức bắn ra ngoài.

Tô Bằng thấy mũi tên này, lập tức lưng đổ mồ hôi lạnh, mũi tên này thật sự quá nhanh, căn bản không có cho Tô Bằng thời gian phản ứng, liền bắn tới.

Việc duy nhất Tô Bằng có thể làm, chính là thi triển toàn lực Bán Thức kiếm pháp, định dùng Vô phong kiếm ngăn trở mũi tên dài này.

Vô phong kiếm hồi chuyên, dưới sự thi triển toàn lực của Tô Bằng, khó khăn lắm phong bế đường đi của tên dài này.

Nhưng mà, chuyện khiến Tô Bằng khó tin đã xảy ra, chỉ thấy chi tên dài phóng tới kia, không ngờ giống hữu chất vô hình, trực tiếp xuyên qua Vô phong kiếm ngăn cản của Tô Bằng, bắn trúng lưng Tô Bằng.

Tô Bằng cảm giác thân thể trong nháy mắt đã bị chặt đứt liên lạc giữa đại não và thân thể, trong nháy mắt không thể làm ra động tác gì, thẳng tắp từ không trung ngã xuống.

Tô Bằng ngã xuống, cảm giác thân thể không ngừng bị một loại tơ màu đen bao vây, ý thức cũng dần dần mơ hồ, chỉ là cuối cùng, hắn mơ hồ nhìn thấy, một khuôn mặt quen thuộc, đi tới trước người mình.

“Quý... Quý Minh?”

Tô Bằng nhìn nam nhân mơ hồ trước mắt, trên người cháy ngọn lửa ác nghiệp, cầm trong tay trường cung, miệng gian nan nói.

Nói ra những lời này, trước mắt Tô Bằng liền triệt để tối sầm, đã hôn mê...

Chương 533: Địa lao gặp bạn cố tri (1)

Tí tách, tí tách.

Tô Bằng dần dần mở mắt, nghe thấy đầu tiên, là tiếng nhỏ giọt không ngừng.

Hắn miễn cưỡng chống người dậy, chỉ cảm giác toàn thân xụi lơ, tựa hồ không có lực lượng.

“Nơi này là chỗ nào?”

Tô Bằng lắc đầu, nhớ tới chuyện cuối cùng mình ý thức được, tựa hồ lúc mình thấy Quý Minh đã từng trong công ty, xuất hiện ở trước mặt mình, sau đó bản thân liền mất đi ý thức.

“Ta nhìn thấy Quý Minh... Mà Quý Minh hắn ở quận Giang Ninh, sao xuất hiện ở đây? Còn cả những binh sĩ kia... Chẳng lẽ...”

Trong đầu Tô Bằng đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ, không khỏi giật mình một cái, đứng lên.

“Bản thể Quý Minh hắn còn bị những kẻ địch thần bí tập kích bản thân kia không chế, chẳng lẽ ở đây, chính là căn cứ ở trong trò chơi của độc thủ sau màn đột nhiên tập kích gia tộc ta mà ta vẫn muốn truy tung trong hiện thực sao?”

Tô Bằng đột nhiên dâng lên ý nghĩ này.

Nhưng mà, hắn có cảm giác không phải như vậy, độc thủ phía sau màn kia thu được những máy chủ đó, cũng không bao nhiêu thời gian, sao lại nhanh như vậy đã trong thế giới luân hồi tử vong, thành lập thế lực như vậy?

Nhưng nếu là như vậy, Quý Minh sao lại xuất hiện ở đây? Những kia binh sĩ cầm vũ khí hiện đại hoá trong tay, lại là chuyện gì xảy ra?

Tô Bằng cảm giác trong đầu bây giờ, rất loạn.

Lắc đầu, Tô Bằng vứt những ý niệm hỗn loạn này ra khỏi đầu, bắt đầu quan sát tình cảnh hiện tại của mình.

Lúc này, hắn mới phát hiện, mình đang ở trong một địa lao, chỗ mình là một gian tù độc lập, có điều hoàn cảnh rất không tốt. Trong phòng giam trải cỏ tranh trên đất, phòng giam là kiến trúc đá, có chút ẩm ướt, còn đang không ngừng nhỏ giọt, một loạt lưới sắt phong bế cửa phòng giam.

Trên người Tô Bằng lúc này vẫn là kiện áo xanh kia, nhưng trên tay và trên chân đều mang còng tay xiềng chân, vũ khí lại không thấy.

Quan trọng nhất là, Tô Bằng cảm giác, nội lực trong cơ thể mình bây giờ, không biết bị động tay chân gì, không ngờ mười không còn một, căn bản không có cách gì tụ tập lại.

Cảm giác được như thế, Tô Bằng không quá giật mình, hắn vào lúc tỉnh lại cũng đã nghĩ đến, người bắt giữ mình, nhất định sẽ động tay chân gì đó đối với mình, mình tạm thời mất đi công lực, cũng không phải là chuyện kỳ quái gì.

Hắn đưa tay lấy khuỷu tay cọ bên hông mình, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, không biết có phải là đối phương không đủ cẩn thận, Đại Càn Khôn của mình vẫn ở bên trong y phục, không bị lấy đi.

Đang lúc Tô Bằng mừng rỡ, hắn chợt nghe nhà tù đối diện mình, truyền đến một tiếng nữ nhân ho khan.

Nghe xong thanh âm này, thân thể Tô Bằng đột nhiên đình trệ, bởi vì hắn cảm giác thanh âm này, rất rõ.

Hắn vài bước đi tới cửa hàng rào phòng giam mình, nhìn nhà tù đối diện.

Quả nhiên, rất nhanh hắn liền thấy được một thân ảnh quen thuộc.

“Tam thẩm? Là tam thẩm?”

Tô Bằng thấy trong phòng giam đối diện, có một tù nhân nữ mặc áo màu xám, trên người dính đầy vết máu loang lổ, tóc lộn xộn, còn dính không ít cỏ, đang tựa lưới sắt ho khan.

Nghe được tiếng gọi của Tô Bằng, nữ nhân kia quay đầu lại, nhìn về phía Tô Bằng, trên mặt lộ ra biểu lộ kinh ngạc, nói.

“Tiểu Bằng? Người sao lại ở chỗ này?”

“Đúng là tam thẩm!”

Tô Bằng nhìn, trong lòng không khỏi trầm xuống, chỉ thấy ở trong địa lao đối diện, không ngờ là tam thẩm Tăng Na của mình!

“Tam thẩm, sao người lại ở trong trò chơi này? Còn người nữa... Người sao như vậy...”

Tô Bằng nhìn Tăng Na đối diện, chỉ thấy cả người nàng là vết máu, trên mặt mặc dù không có vết thương, nhưng Tô Bằng nhìn cẩn thận, mười ngón tay Tăng Na, móng tay đều đã không thấy, rõ ràng cho thấy đã gặp phải tra tấn cực hình.

Chỉ là Tăng Na dường như đối với mấy vết thương này không có cảm giác, hai tay bắt lấy cửa sắt nhà tù, nói.

“Ta... Ta nhận được thư của người không lâu, vừa ra cửa, đã bị người ta bắt cóc, sau đó bị giam ở trong một trụ sở bí mật, bọn họ để ta vào trong trò chơi người nói, nhưng cũng không phải để ta chơi, ta trực tiếp bị nhốt trong này, không ngừng bị bọn họ tra tấn... Bọn họ muốn ta đi giết chết gia gia của người, chỉ có như vậy, mới có thể thả chúng ta...”

“Các người? Trừ người ra, còn ai bị bắt vào?”

“Ngoại trừ ta, còn Tam thúc ngươi nữa, còn cả Tô Duy Uy, đều bị bắt vào... Bọn họ sử dụng các loại thủ đoạn tra tấn chúng ta, mục đích chỉ là để ta giết chết gia gia của ngươi... Bọn họ rót nước tiêu nóng cho chúng ta, dùng ghế hùm, còn dùng cây thăm bằng trúc cắm vào móng tay của chúng ta...”

Tăng Na nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, trong lòng lập tức tuôn ra một cỗ phần nộ khó có thể ức chế, nói.

“Những súc sinh này!”

“Tiểu Bằng, tức giận vô ích, có điều cũng may, mặc dù chúng ta bị tra tấn, nhưng ở đây tựa hồ có bằng hữu của ngươi, nàng âm thầm chiếu cố chúng ta, cho nên chúng ta mới có thể miễn cưỡng sống đến bây giờ, có điều, nàng với chúng ta bảo vệ có hạn, mà người cấp trên cùng kia, đã đợi không kịp, hẳn ra tối hậu thư với ta, nếu ta không đi giết gia gia của ngươi, hẳn sẽ giết chết Tam thúc ngươi cùng Tô Duy Uy...”

Tăng Na cầm lưới sắt, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, tay nắm lưới sắt siết chặt.

Chương 534: Địa lao gặp bạn cố tri (2)

Ở trong ấn tượng của hắn, tam thẩm Tăng Na của mình vẫn luôn là người hết sức tinh táo, chưa từng mất đi khí độ ưu nhã, chỉ là bây giờ, không ngờ lại như thế, hoàn toàn không có loại thông dong tinh táo trong ấn tượng, cũng biết nàng chịu bao nhiêu khổ.

Vào chính lúc này, Tô Bằng chợt nghe bên ngoài lại có tiếng cửa mở, sắc mặt Tăng Na không khỏi biến đổi, nói.

“Bọn họ tới rồi!”

Tô Bằng nghe vậy, nhìn về phía cửa địa lao, chỉ thấy mấy người, đi đến.

Tô Bằng rất nhanh nhìn rõ mấy người kia, chỉ thấy người cầm đầu, đeo mặt nạ, thấy không rõ diện mục, chỉ là mấy người sau lưng hắn, Tô Bằng đều

biết.

“Quý Minh! Lôi Minh, còn cả... Ninh Thái!”

Tô Bằng lập tức nhận ra, ba người ở sau lưng người đeo mặt nạ kia.

Bốn người này lấy người đeo mặt nạ cầm đầu, đằng sau còn đi theo bốn binh sĩ ác ý mình từng gặp ở ngoài rừng.

“Mang nữ nhân kia ra.”

Người đeo mặt nạ cầm đầu, đi đến địa lao Tô Bằng cùng Tăng Na, đứng lại, miệng nói.

“Dạ! Tài thần đại nhân!”

Binh sĩ đằng sau đáp lại, sau đó chỉ thấy Ninh Thái đi qua, mở nhà tù Tăng Na ra, sau đó bốn binh sĩ đi vào, dẫn Tăng Na ra ngoài.

“Buông nàng ra!”

Tô Bằng nhìn thấy một màn này, không khỏi lớn tiếng hô về phía những người này.

Chỉ là, ngoại trừ Ninh Thái liếc nhìn Tô Bằng một cái, không ai để ý đến hắn, giống như cũng không tồn tại.

“Đại nhân muốn chúng ta dụng hình đối với nàng, dẫn nàng đi.”

Người được gọi tài thần đại nhân kia, nói với binh sĩ.

“Buông nàng ra!”

Tô Bằng lay lưới sắt, nhưng vẫn không có bất kỳ ai để ý đến hắn.

Tăng Na thì tự đứng lên, nói.

“Ta đi cùng các người...”

Nói xong, nàng ở dưới sự áp giải của bốn tên binh sĩ, đi ra cửa phòng giam.

Tài thần hừ lạnh một tiếng, sau đó tự dẫn đầu, đi ra ngoài.

“Tam thẩm!”

Tô Bằng thấy thế, la lớn.

Tằng Na quay đầu lại, nhìn thoáng qua Tô Bằng, đột nhiên trong lúc đó, Tô Bằng cảm giác Tăng Na lại khôi phục bộ dạng tuyệt đối tinh táo, nắm giữ tất cả trong tay, nhưng lại không mất đi dịu dàng của nàng ở trong phòng làm việc.

“Tiểu Bằng, thứ người nhìn thấy chưa hẳn là chân tướng.”

Tằng Na đột nhiên nói một câu, trong những lời này, hoàn toàn không nghe ra bất cứ cảm xúc nào, thật giống như đang trần thuật chân lý nào đó không nói cũng hiểu.

Tô Bằng bị ngữ khí câu nói kia của Tăng Na làm sững sờ. Nhưng chỉ ngay người một thời gian, Tăng Na đã bị binh sĩ ác ý mang đi.

Tô Bằng không nói gì, chỉ cảm thật chặt lưới sắt nhà tù, nhìn phương hướng Tăng Na ly khai.

Vào chính lúc này, Tô Bằng chợt nghe một tiếng ho khan.

Hắn hơi quay đầu xem xét, chỉ thấy Ninh Thái, cũng không lập tức rời đi, mà nhìn chăm chú vào mình.

Tô Bằng không biết Ninh Thái có bại lộ thứ gì cuối cùng không, chỉ là nhìn nàng, trong ánh mắt có nghi vấn vô tận.

Ninh Thái thấy thế, xoay người sang chỗ khác không nhìn hắn, chỉ là ở lúc nàng xoay người, tựa hồ một thứ gì đó được ném vào nhà tù.

Tô Bằng nhìn thấy, đầu tiên là sững sờ, sau đó lập tức kịp phản ứng, bắt động thanh sắc vươn chân tới, đem vật kia giẫm dưới chân.

Ninh Thái không quay đầu lại, chỉ là lại ho khan một chút, sau đó liền đi ra ngoài.

“Phanh!”

Cửa nhà tù, lần nữa đóng lại.

Trong địa lao lâm vào yên tĩnh, qua một hồi, Tô Bằng mới giơ chân lên, đem thứ trên mặt đất nhặt lên.

Chỉ thấy, thứ trên mặt đất, là một chuỗi chìa khóa.

Tô Bằng nhặt chìa khóa lên, liên tục thử mấy cái, phát hiện trong đó, quả nhiên có chìa khóa còng tay xiềng chân của mình, hắn nhanh chóng mở những còng tay xiềng chân này ra.

Sau đó Tô Bằng ngay lập tức lấy Đại Càn Khôn từ trong quần áo ra, tìm ra một bình sứ, sau đó đặt ở dưới mũi mình không ngừng ngửi ngửi.

Thứ này là giải dược Bi Tô Thanh Phong trước kia sau khi Tô Bằng giết chết Lô Khiếu Thiên thu hoạch được, hắn cảm giác trạng thái nội lực bản thân bây giờ, giống như trúng thứ độc giống vậy, không biết giải dược này có hữu hiệu không.

Ngửi giải dược một hồi, Tô Bằng đuổi cánh tay thử.

Hắn cảm giác, nội lực cùng trạng thái thân thể của mình, tự hồ chỉ khôi phục chừng hai thành, mặc dù không thuộc dạng tay trói gà không chặt, nhưng lại chênh lệch với trạng thái toàn thịnh của mình quá nhiều.

Có điều lúc này Tô Bằng, cũng không có quá nhiều lựa chọn, hắn tìm thử trong Đại Càn Khôn, lấy bảo kiếm mình thu được từ chỗ Giang Biệt Ly ra, sau đó lại dùng chuỗi chìa khóa này đi mở cửa gian nhà tù của hắn.

Quả nhiên, chìa khóa gian nhà tù này cũng ở trong chùm chìa khóa này, Tô Bằng không mất bao lâu đã tìm ra cái mình cần, đi ra nhà tù.

Hắn phát hiện, trong cả địa lao, không ngờ không có một ngục tốt nào, chỉ là hai hàng đều là nhà tù như vậy.

Tô Bằng nắm lấy bảo kiếm, đi đến cửa địa lao.

Đi đến cửa địa lao, Tô Bằng dán lỗ tai lên trên cửa địa lao, nghe kỹ hơn mười phút.

“Kỳ quái! Nếu như bọn họ cảm thấy tù phạm trong địa lao không trốn thoát được, không thiết lập canh gác thì thôi, nhưng mà bên ngoài địa lao, sao cũng không có chút thanh âm, hoàn toàn không giống có người đang gác?”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Có điều nghĩ lại, Tô Bằng đột nhiên nghĩ tới Ninh Thái, trong lòng tựa hồ giật mình.

Hiểu rõ những thứ này, Tô Bằng không hề do dự, hắn cầm lấy chìa khóa, tìm một vòng, mở cửa địa lao ra.

...

Cửa địa lao mở ra, Tô Bằng đi ra ngoài, chỉ thấy trời đầy sao, nhưng không có ánh trăng, mình bây giờ hắn là ở trong sơn trang kia, chỉ là trong cả sơn trang, mặc dù có không ít ngọn đèn dầu, lại không nhìn thấy một người nào.

“Chẳng lẽ có chuyện gì, người trong sơn trang đều rời đi rồi?”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, nhưng hắn lại không do dự, cầm bảo kiếm trong tay, liền mò về phía sảnh chính sơn trang...

Chương 535: Cực hình

Sở dĩ Tô Bằng đi về phía phòng khách trang chủ sơn trang, là vì hắn cảm giác trong sơn trang này, kết cấu gần như hoàn toàn tương tự Cổ Kiếm sơn trang, như vậy bên dưới phòng khách trang chủ, có lẽ sẽ có một địa lao, để cầm tù tra tấn những tù phạm kia.

Tô Bằng mặc dù thực lực chỉ khôi phục hai phần, nhưng thân thủ dù sao so với người bình thường vẫn mạnh hơn chút ít, hơn nữa trên người hắn còn có một Ngưu Mao Kim Châm, mặc dù không có thí nghiệm, nhưng Tô Bằng chỉ là bị phong tỏa nội lực, sức mạnh pháp thuật vẫn còn tồn tại, có lẽ còn

có thể thi triển bí thuật Bất Mồi một lần, nói như vậy nếu như có thể khôi phục một ít nội lực thể lực, chưa hẳn không có sức mạnh đấu một trận.

Tô Bằng đánh cược, chính là ở trong mật thất dưới mặt đất Cổ Kiếm đã từng mở yến hội huyết tinh, chỉ có một mình chủ nhân của sơn trang này, bản thân sử dụng bí thuật Bất Mồi cùng Ngưu Mao Kim Châm, có khả năng giết chết được kẻ kia rất lớn, như vậy bản thân có thể tạm thời cứu được thím ba Tăng Na của mình, mặc dù bản thể Tăng Na vẫn đang nằm trong tay đối phương, nhưng dù sao bản thân liền tránh được kiếp nạn ngày hôm nay, về sau chỉ có thể đành đi bước nào hay bước nấy.

Cho nên, Tô Bằng vô cùng kiên quyết, đi về phía phòng khách trang chủ.

Nhưng mà, Tô Bằng chỉ vừa mới đi đến phụ cận đại sảnh trang chủ, lúc còn chưa chính thức đến gần nơi này, trong sơn trang đột nhiên vang lên tiếng chiêng đồng, âm thanh chiêng đồng vang lên vô cùng khẩn cấp, giống như đang cảnh báo gì đó.

Tức thời, vốn dĩ trong sơn trang không nhìn thấy người, không biết từ chỗ nào tuôn ra lượng lớn binh sĩ, trong tay bọn họ đại đa số cầm súng tự động, đang lùng bắt trong sơn trang.

Trông thấy cảnh tượng này, trong lòng Tô Bằng không khỏi trầm xuống, bên ngoài đại sảnh trang chủ sơn trang, đã có không ít binh sĩ xuất hiện, mặc dù mình đang nấp trong bóng tối, tạm thời không có bị bọn họ phát hiện, nhưng mà bản thân một chút cũng không an toàn, bất cứ lúc nào cũng có thể bị bọn họ tìm thấy.

Phía sau Tô Bằng, một đội binh sĩ đang nhanh chóng di chuyển, rất nhanh sẽ vượt qua điểm mù thị giác, phát hiện chỗ của Tô Bằng.

Tô Bằng không có cách nào, đành phải đẩy cửa phòng của một căn phòng sau lưng mình, lách người vào bên trong.

Vận khí của hắn không tệ, hắn đi vào trong phòng, cũng không có người, là một căn phòng bỏ hoang.

Tô Bằng ở trong phòng quan sát xung quanh một hồi, hắn nghĩ có thể tìm được một nơi ẩn thân hay không, không để binh sĩ bên ngoài dễ dàng tìm thấy mình.

Lúc hắn đang tìm kiếm, hắn chợt nghe thấy trong phòng bên dưới một cái thùng bằng gỗ, dường như truyền tới âm thanh khác thường.

Ánh mắt Tô Bằng sáng lên đi đến gần bên thùng gỗ kia.

Chỉ là đứng ở bên thùng gỗ này, Tô Bằng liền cảm thấy, bên dưới thùng gỗ không ngừng có dòng khí thổi lên, dường như bên dưới thùng có gió thổi tới.

“Hửm?”

Tô Bằng mở cái thùng gỗ kia ra, chỉ thấy cái thùng có thể chứa được hai ba người, không ngờ lại trống rỗng, tám ván gỗ bên dưới cái thùng kia, không ngừng truyền đến từng đợt tiếng gió thổi.

Nghe thấy âm thanh này, sắc mặt Tô Bằng cổ quái, hắn tự tay đè xuống ván gỗ của thùng, kéo ra một bên.

“Két!”

Miếng ván vang lên một tiếng dịch sang bên cạnh, chỉ thấy bên dưới cái thùng, xuất hiện một thông đạo đi xuống lòng đất.

Sắc mặt Tô Bằng, lập tức trở nên có chút kỳ lạ.

Hắn vẫn còn nhớ, mấy tháng trước mình và Tạ An nói chuyện Cổ Kiếm sơn trang, Tạ An từng nói, sau khi hắn chạy thoát khỏi Cổ Kiếm sơn trang, vì để tránh né truy binh, tình cờ phát hiện một mật đạo thông gió, sau đó hắn chính là từ bên trong mật đạo thông gió này nhìn thấy bọn người Cổ Kiếm hành hạ dân thường đến chết.

Mà bây giờ mật đạo trước mắt mình này, có lẽ chính là mật đạo thông gió Tạ An đã từng thấy qua kia. Nếu không có gì ngoài ý muốn, đi xuống bên dưới, cũng có thể từ điểm cuối mật đạo nhìn thấy mật thất dưới mặt đất của sơn trang này.

Tô Bằng chần chờ chốc lát, suy nghĩ mình có nên tiến vào hay không.

Theo như Tạ An miêu tả, cửa ra của mật đạo thông gió này không lớn, Tạ An sử dụng sức cốt công, mới từ mật đạo thông gió tiến vào mật thất dưới mặt đất, Tô Bằng không biết sức cốt công, rất có thể không cách nào tiến vào.

Có điều suy nghĩ một lát, Tô Bằng vẫn cắn răng, đi vào trong thông đạo.

Dù sao trên người hắn còn có một Ngưu Mao Kim Châm, cơ quan Ngưu Mao Kim Châm rất mạnh mẽ, cho dù khoảng cách mười mét thậm chí mười lăm mét, cũng có thể giết người được.

Mình ở mật đạo thông gió, nếu có cơ hội, cũng có thể giết chết trang chủ sơn trang trong mật thất.

Cho nên Tô Bằng cuối cùng vẫn là kiên quyết tiến vào mật đạo.

Sau khi vào trong mật đạo, Tô Bằng đóng lại ván gỗ nắp thùng, bản thân chui vào trong thùng gỗ.

Mật đạo này, đại khái có thể chứa hai người đi lại, Tô Bằng cần phải cúi đầu, mới có thể không bị đụng phải đầu.

May mà chính là, mật đạo này cũng không phải rất dài, Tô Bằng đi chưa được khoảng chừng nửa phút, đã đi đến điểm cuối.

Quả nhiên, cuối cùng mật đạo trở nên nhỏ hẹp, ở lối đi ra, chỉ có một cái cửa đường kính ba mươi đến bốn mươi centimet, nhưng mà vẫn dùng rào sắt khóa chặt lại, mặc dù có thể nhìn thấy bên trong, nhưng không cách nào tiến vào.

Tô Bằng đứng ở nơi này, trong tai hắn, đang truyền đến tiếng kêu thảm thiết trong mật thất.

Tô Bằng nhìn lại trong mật thất, chỉ thấy trong mật thất, quả nhiên đang tiến hành tra khảo.

Người bị tra khảo, là ba hắc y nhân Chân Thần giáo cùng bị nhóm binh sĩ của sơn trang thần bí này bắt đến đây với Tô Bằng.

Lúc này, ba người Chân Thần giáo, trên người đã bị cởi sạch quần áo, để lộ thân thể, một người trong đó bị trói vào trên một cái ghế đá, trên mặt lộ ra sắc mặt khủng hoảng, không ngừng lớn tiếng la hét.

Hai binh sĩ trên người có ác nghiệp, đem một cái cối xay

đá giống như ép dầu phộng đặt ở bên cạnh hắn, sau đó đem bàn tay của hắn kê cả cánh tay đặt vào bên trong, người đối mặt chính diện với hắn, là một người thân thể hoàn toàn bao trùm ở trong sương mù màu đen.

Tô Bằng nhìn thấy thân thể hoàn toàn bao phủ trong sương mù màu đen kia, không khỏi cả kinh, làn khí màu đen này hắn nhận ra, đó là ác nghiệp đơn thuần, người trong ác nghiệp kia, không biết đã hành hạ đến chết bao nhiêu người, mới có thể tích lũy được ác nghiệp như thế.

Chỉ thấy hắn đứng trước thân thể hắc y nhân kia, trong miệng truyền ra thanh âm già nua không mang theo cảm tình, nói.

“Ép cánh tay của hắn cho ta.”

Hai binh sĩ bên cạnh hắn, lập tức bắt đầu hành động, nghiền nát cối xay đá ép dầu kia, dùng sức tăng thêm chuyển động.

Người Chân Thần giáo kia, mặc dù cũng không biết hành hạ đến chết bao nhiêu người, nhưng mà đều là hắn hành hạ đến chết người khác, chưa từng bị người ngược đãi. Lúc này hắn phát ra thanh âm gào thét quỷ khóc thần sầu, đáng tiếc khóc lóc đến mấy cũng không thể nào giải quyết được vấn đề, một cánh tay của hắn đã hoàn toàn bị nghiền nát, bị ép thành huyết tương cùng thịt nát xương tan.

Hai người Chân Thần giáo bị khống chế khác, thấy mà lạnh run, trong miệng không ngừng đọc Chân Thần Vĩnh Sinh, Chân Thần Vĩnh Sinh....

Hắc y nhân Chân Thần giáo bị ép đứt cánh tay kia, đã chết ngất đi rồi.

“Một cơ hội cuối cùng, nói cho ta biết, các người tới nơi này bắt Mộng Mô, rốt cuộc để làm gì? Nói ra, có lẽ ta có thể cho hai người các người thoải mái.”

Người toàn thân ảm đạm trong ác nghiệp màu đen, nói với người Chân Thần giáo kia.

Hai người Chân Thần giáo kia, mặc dù toàn thân rét run, nhưng vẫn chưa có người mở miệng trước.

“Thật sự chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, đã như vậy, thế thì tiếp tục đại hình, người đâu, mang thớt thịt người lên!”

Người ảm đạm trong ác nghiệp kia mở miệng nói.

Nghe được câu này, tráng hán Chân Thần giáo thân thể vẫn còn hoàn hảo kia, rốt cuộc chịu không nổi áp lực, sắp sụp đổ đến nơi rồi, hắn khóc lóc hô gào.

“Đừng mà đừng mà, đừng lấy ta ra làm thịt người! Đừng lấy ta ra làm thịt người! Ta nói! Ta nói hết!”

Chương 536: Người nhìn thấy chưa hẳn là chân tướng (1)

Nhìn thấy đại hán Chân Thần giáo kia đã sụp đổ, thân thể người chìm trong ác nghiệp nồng đậm hừ lạnh một tiếng, nói.

“Người nói đi.”

“Là.. là như thế này, đại nhân của chúng ta, gần đây có một kế hoạch, cao thủ trong giáo chúng ta, gần đây bí mật bắt bớ rất nhiều đệ tử của các môn phái hành tẩu thiên hạ, đem bọn họ nhốt lại, đại nhân của chúng ta muốn sử dụng bí thuật, đem những đệ tử của các môn phái hành tẩu thiên hạ này biến thành nằm vùng cho Chân Thần giáo chúng ta.”

“Chỉ là, thủ pháp bề trên sử dụng, không phải là cưỡng bức dụ dỗ thông thường, mà là do đại thuật sĩ trong giáo ta, thi triển bí pháp, từ đó thông qua bí pháp, xóa sạch ý thức bản thân của những đệ tử đại môn phái này, sau đó để thần hồn các huynh đệ trong giáo, nhập vào trên người những đệ tử này.”

“Nhưng bởi vì như vậy, những huynh đệ chuẩn bị nhập vào trong người các đệ tử đại môn phái kia trong giáo chúng ta, lại không có cách gì có được trí nhớ vốn dĩ của chủ nhân cơ thể... Trừ phi... Trừ phi thi triển một loại bí thuật gọi là “Hồi Mộng”, mới có thể đem thân thể vốn đã xóa sạch ý thức, nhưng giữ lại trí nhớ, cung cấp làm tham khảo cho huynh đệ trong giáo.”

“Bí thuật Hồi Mộng này, cần phải có người tinh thông pháp thuật thần hồn tham gia mới có thể hoàn thành, nhưng mà trong Chân Thần giáo chúng ta, lại không có người đặc biệt tinh thông loại pháp thuật này, nhưng trong sách cổ lại tìm thấy, Mộng Mô vốn dĩ sẵn có thần thông này, có thể gạt bỏ thần thức người khác, hơn nữa không tổn thương trí nhớ, người trong giáo bèn nghĩ đến bắt con Mộng Mô này, hoàn thành kế hoạch này của chúng ta.”

“Thế nhưng Mộng Mô cũng không phải dễ dàng tìm kiếm như vậy, chúng ta tìm kiếm một hồi, nghe nói bên Thục Sơn này có tung tích Mộng Mô hoạt động, bèn chạy tới nơi này, dự định bắt sống Mộng Mô, đem về tổng đà trong giáo chúng ta, sau đó để cao thủ trong đó thi triển pháp thuật, đổi một cơ thể khác cho huynh đệ trong giáo.”

Đại hán Chân Thần giáo này, đem toàn bộ những gì hắn biết nói hết cả ra.

Nghe những lời này, người thân thể chìm trong ác nghiệp kia im lặng không nổi, trầm mặc sau nửa ngày.

Qua sau nửa ngày, hắn mới mở miệng, cười khẩy nói.

“Con chuột trong cống rãnh vẫn là con chuột mà thôi. Loại chuyện nấp sau rèm thế này, các người cũng biết làm... Đám người các người, cũng muốn bắt Mộng Mô? Mơ mộng hảo huyền... Chết hết cho ta!”

Nói xong, hắn vung tay lên, một phen chém vào trên cần cổ hán tử Chân Thần giáo kia.

Người chìm trong ác nghiệp này, bàn tay sắc bén giống như lưỡi đao, vừa phát tay một cái, giống như rìu sắc chân chính, chặt đứt đầu đại hán Chân Thần giáo kia xuống cổ.

Sau đó, phát tay thêm cái nữa, thuật sĩ Chân Thần giáo vóc người thấp bé kia, cũng bị hấn giết chết.

Xong xuôi hai chuyện này, người kia giống như chỉ đang giết chết hai con ruồi nhặng, giống như chỉ là một chuyện không hề có ý nghĩa, thần sắc trên gương mặt không chút thay đổi.

Vào lúc này, chỗ cửa vào của mật thất dưới lòng đất, truyền đến thanh âm.

“Chủ thượng, nữ nhân kia dẫn tới rồi.”

Ngoài cửa vang lên giọng nói, Tô Bằng nghe thấy, thanh âm này dường như là tên mang mặt nạ tên là Tài Thần kia.

“Mang vào đây đi.”

Nam nhân trong sương mù màu đen, phẳng phất như khối băng lạnh lẽo ngàn năm, giống như căn bản không tồn tại cái gì có thể khiến cho tâm tình hấn dao động, cho dù là ngược đãi người khác hay là giết người, trong thanh âm cũng không mang theo một chút cảm xúc, giống như là một cỗ máy móc.

Cánh cửa mật thất dưới lòng đất mở ra, Tài Thần đeo mặt nạ đi vào, sau lưng hấn hai binh sĩ đang áp giải một nữ nhân.

Tô Bằng nhìn thấy, đồng tử không khỏi co rút lại một chút, nữ nhân này, đúng là thím ba Tăng Na của mình.

“Để nữ nhân kia lại, các người có thể ra ngoài.”

Nam nhân thân thể chìm trong sương mù màu đen nói, vốn là hai binh sĩ ở trong mật thất bước lên tiếp nhận, áp giải Tăng Na đi qua, Tài Thần đeo mặt nạ xoay người, đi ra ngoài.

“Người còn không chịu làm chuyện kia sao?”

Nam nhân thân mình bao trùm trong sương mù màu đen, nói với Tăng Na.

Tăng Na một câu cũng không nói gì, trầm mặc sau nửa ngày, nàng đột nhiên ngẩng đầu, mặt nhìn về một hướng, chính là chỗ của Tô Bằng, chỉ nghe trong miệng nàng nói.

“Nhớ rõ, người nhìn thấy chưa hẳn chính là chân tướng.”

Tô Bằng nghe thấy câu này, thân thể không khỏi run lên.

Những lời này đã là lần thứ hai Tăng Na nói, dường như, nàng lần này cũng đang nói với mình.

Nàng phát hiện chỗ của mình rồi sao?

Hoặc là, những lời này ám chỉ cái gì đó...

Trong lòng Tô Bằng nhanh chóng bắt đầu suy nghĩ, trong nháy mắt, hắn đem chuyện đã xảy ra đêm nay toàn bộ giống như một cuốn phim nhớ lại một lần trong lòng.

Đột nhiên lúc đó, Tô Bằng giống như đang nghĩ tới điều gì đó, đôi mắt đột nhiên lóe sáng.

“Loại khả năng này... Chưa hẳn không có khả năng này...”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng một khả năng, sau khi nghĩ đến khả năng này, hắn mãnh liệt cảm thấy, những lời này của Tăng Na, ám chỉ chính là chuyện này.

“Nữ nhân đáng thương, người còn trông cậy người kia cứu người ra sao? Chỉ dựa vào một con chuột nấp trong lỗ thông gió kia sao?”

Người thân thể chìm sâu trong sương mù màu đen, nhìn Tăng Na, trong miệng dùng giọng điệu thương hại nói, nói xong, hắn vung tay lên, chỉ thấy hai luồng sương mù màu đen mạnh mẽ, thoáng cái liền đánh trúng cửa thông gió mà Tô Bằng ẩn nấp.

Chỉ thấy bùn đất chung quanh cửa thông gió, nhanh chóng sụp đổ, rào sắt, nhanh chóng ăn mòn, rất nhanh đã tạo thành một cái hố lớn đường kính gần hai mét.

Tô Bằng ẩn thân trong cửa thông gió, thoáng cái bại lộ ở trước mặt người này.

“Hóa ra con chuột kia là người... Ta còn muốn đợi chút nữa, mới tra khảo người, không ngờ, người tự mò tới nhanh như vậy.”

Người trong sương mù màu đen, nghiêng mặt nhìn Tô Bằng, nói với hắn.

Chỉ là lúc này Tô Bằng, trên mặt trở nên vô cùng tỉnh táo, không có một tia khủng hoảng.

Chương 537: Người nhìn thấy chưa hẳn là chân tướng (2)

“Thím ba ám chỉ ta, có lẽ chính là chuyện này... Có lẽ toàn bộ mọi chuyện... tất cả, đều có cơ hội xoay chuyển, chỉ là xem năng lực của ta, có thể phát huy được hay không mà thôi...”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, trong lòng hắn đã mơ hồ nắm bắt cơ hội xoay chuyển tình thế, hắn đã nhìn thấu nhược điểm của người ẩn trong sương mù màu đen này, mơ hồ đoán được thân phận thực sự của hắn.

Tô Bằng vẻ mặt tỉnh táo ung dung, hắn tung người, từ cửa thông gió nhảy xuống, sau đó đưa tay mò vào trong túi Càn Khôn, đã tìm được Ngưu Mao Kim Châm, lúc này tay trái hắn tóm lấy Ngưu Mao Kim Châm, tay phải cầm bảo kiếm, bình tĩnh nhìn người ẩn thân trong sương mù màu đen này.

“Nữ nhân này là người thân của người sao? Sao hả, nếu người giết chết nàng, tiếp theo ta có thể cho người một cái chết tương đối nhẹ nhõm, người sẽ lựa chọn thế nào?”

Người trong sương mù màu đen, bắt Tăng Na, nói với Tô Bằng.

“Không sao cả, bây giờ ở loại tình hình này, vừa vặn kiểm tra suy nghĩ của ta một chút, nếu người thật sự tiến nàng lên đường, thì ta giết lại có sao đâu?”

Tô Bằng thản nhiên nói.

“Ồ? Người tin tưởng có thể giết chết ta được sao? Chỉ dựa vào cơ quan kia trên tay người thôi sao? Ta nghĩ người quá tự tin rồi.”

Người trong sương mù màu đen nói với Tô Bằng.

“Nếu như Ngưu Mao Kim Châm không giết được người, chẳng những ta sẽ không khó chịu, còn có thể cảm thấy rất vui vẻ, bởi vì đã nói rõ, suy đoán của ta không có sai lầm.”

Tô Bằng mỉm cười, xông đến người trong sương mù màu đen kia.

“Vậy sao? Ta đây ngược lại muốn xem thử, người có thể xuống tay ngoan độc, với người thân của người như thế hay không!”

Người trong sương mù màu đen không mang theo cảm xúc nói. Nói xong, sương mù màu đen trong hai tay hắn đột nhiên tăng vọt, kéo dài gấp mười lần không thôi, đem Tăng Na đẩy tới Tô Bằng.

Trong ánh mắt Tô Bằng lộ ra sắc thái quyết đoán, tay phải nắm bảo kiếm, không do dự chút nào, một kiếm đâm vào ngực Tăng Na.

“Phập!”

Bảo kiếm đâm vào trong ngực Tăng Na, Tăng Na không lộ ra vẻ mặt khổ sở, ngược lại trên mặt lộ ra vẻ mặt vui mừng, nói.

“Người rốt cuộc đã hiểu.”

Tô Bằng gật đầu, tiếp lời nói.

“Ta nhìn thấy có thể cũng không phải là chân tướng.”

Trên mặt Tăng Na mỉm cười, đột nhiên thân thể hóa thành chùm sáng, biến mất trong không trung.

Tô Bằng lúc này, tay trái cầm Ngưu Mao Kim Châm cũng đã bắn ra.

Một đám phi châm lông trâu bắn ra, phát ra âm thanh giống như tiếng muỗi bay, bắn về phía người ẩn thân trong sương mù màu đen kia.

Người trong sương mù màu đen sừng sững bất động, phi châm toàn bộ bắn xuyên qua trong thân thể hắn, nhưng không gây ra bất cứ tổn thương nào cho hắn.

“Tuyệt chiêu của người sử dụng hết rồi, bây giờ là lúc người phải chịu chết.”

Người trong sương mù màu đen, nói với Tô Bằng.

“Vậy sao? Ngưu Mao Kim Châm không chết giết được người, nhưng xác minh suy đoán của ta... Người có lẽ rất lợi hại, nhưng nơi này lại là sân nhà của ta... Nơi này, ta là vô địch!”

Tô Bằng cười lạnh, phía sau người trong sương mù màu đen, hai binh sĩ ác nghiệp quần quanh nâng súng lên muốn xông tới, nhưng mà Tô Bằng không có chút đề phòng nào, mà lại ném Ngưu Mao Kim Châm xuống, hai tay nắm lấy bảo kiếm chìa thẳng bầu trời, cao giọng quát.

“Ban cho ta sức mạnh!”

“Àm!”

Trên chín tầng trời, đột nhiên một tia chớp màu vàng đánh xuống từ trên chín tầng trời, thoáng cái cuốn tung kiến trúc toàn bộ sơn trang, bổ vào trên người Tô Bằng.

Trong nháy mắt, thân thể Tô Bằng bộc phát ra một đợt kim quang chói mắt, trên thân thể bất chợt hiển hiện áo giáp màu vàng phảng phất giống như thần tướng, kiếm mảnh trong tay hắn, cũng trở thành bảo kiếm cực lớn rộng ba tấc, dài đến một mét bốn năm.

“Xem Bán Nguyệt Kiếm Khí Trảm của ta đây!”

Tô Bằng vung tay lên, một đạo Bán Nguyệt Kiếm Khí liền tấn công vào hai binh sĩ của người trong sương mù màu đen kia.

Lúc này, hắn đâu còn giống như người chỉ còn lại có hai phần thực lực? Hệt như một thiên thần giáp vàng hạ phàm.

Hai binh sĩ lập tức bị kiếm khí cắt thành bốn mảnh, làn khói đen cũng bỗng chốc bị kiếm khí chém thành hai khúc, nhưng mà lập tức tập trung lại, làn khói đen lơ lửng giữa không trung, giống như thật kinh ngạc nói.

“Người... Làm sao người có thể thi triển loại lực lượng này?”

“Còn dám giả vờ!”

Tô Bằng trong miệng cười lạnh, khẽ vươn tay, trên ngón tay của hắn, đột nhiên xuất hiện một chiếc nhẫn.

Tô Bằng hét lớn.

“Đại địa!”

“Ầm!”

Trong chiếc nhẫn, bắn ra một luồng hào sáng xuống mặt đất, cả sơn trang đã bắt đầu rung chuyển lắc lư, một ngọn núi lớn, phảng phất như mọc lên giữa không trung, từ trên mặt đất đột nhiên nhô lên, dùng tốc độ mỗi giây vài trăm mét điên cuồng sinh trưởng.

Rất nhanh, ngọn núi này đã sinh trưởng đến bốn năm ngàn mét, dè toàn bộ sơn trang dưới ngọn núi.

Người trong sương mù màu đen kia, không ngờ cũng trở nên thay đổi cực lớn, biến thành một gương mặt quỷ màu đen to lớn, trôi nổi giữa không trung.

“Ta ta chính là có được sức mạnh sấm sét! Còn không biến mất khuất mắt ta!”

Tô Bằng đứng ở trên ngọn núi, thân thể biến thành to lớn, lúc này hắn đã ném bảo kiếm xuống, trên bầu trời không ngừng có tiếng sấm sét đùng đoàng, Tô Bằng tiện tay bắt lấy một tia chớp, sau đó ném mạnh xuống mặt quỷ màu đen kia.

“Ầm!”

Liên tục bốn năm tia chớp, bị Tô Bằng ném lên trên gương mặt quỷ màu đen kia, gương mặt quỷ màu đen kêu thảm một tiếng, bị chém cho tan biến.

Còn Tô Bằng, lại không thèm liếc nhìn mặt quỷ kia, trực tiếp từ trên ngọn núi nhảy xuống.

Đầu Tô Bằng hướng xuống đất, từ ngọn núi nhảy xuống, ngọn núi này bây giờ đã nhô cao hơn một vạn mét, nhảy xuống như vậy, nhất định sẽ thịt nát xương tan.

Nhưng mà Tô Bằng không hề có bất cứ đề phòng nào, chỉ là nhắm mắt lại.

“Đứng lên đi!”

Tô Bằng trong nháy mắt, nói với bản thân.

“Àm!”

Tô Bằng rơi xuống rất lâu, rốt cuộc đã chạm xuống đất...

...

Tô Bằng mặc giáp vàng trong nháy mắt rơi xuống đất, đột nhiên Tô Bằng mở to mắt.

Địa điểm, vẫn là trong đại sảnh sơn trang bỏ hoang kia, bên cạnh hắc, mười lâu la Thiên Phủ hội, còn có ba người Chân Thần giáo vẫn còn ngủ say, có điều những người này dường như đang mơ thấy ác mộng, sắc thái trên mặt giấy dựa hết sức đau khổ, nhưng không nhắm mắt lại.

Giáp vàng trên người Tô Bằng đã biến mất không thấy gì nữa, vẫn mặc bộ trang phục màu xanh, bên tay phải của mình, Vô Phong kiếm đang nằm ở nơi đó.

Tô Bằng phi thân một cái, rút Vô Phong kiếm từ trên mặt đất lên, trong nháy mắt vượt qua bảy tám mét, nhảy đến chỗ cửa căn phòng mình.

Chương 538: Chân tướng

“Nếu không muốn bức ta giết chết ngươi, nên thu lại cảnh trong mơ của ngươi, Mộng mô, ta biết ngươi nghe hiểu lời của ta.”

Mũi Vô phong kiếm của Tô Bằng, đẩy ngực quái thú cực lớn phảng phất loài thú ăn kiến, nói với nó.

Quái thú phảng phất loài thú ăn kiến cực lớn này, lúc này đứng thẳng giống người, trong mồm thật dài của nó, nhô ra đều là sương mù bảy màu.

Nghe xong lời của Tô Bằng, quái thú cực lớn này trầm tĩnh nhìn chăm chăm Tô Bằng một hồi, mới đột nhiên hút khí.

Sương mù bảy màu trong phòng, rất nhanh bị nó hút vào trong bụng của nó.

“Ta nên gọi ngươi là gì mới tốt đây? Ngươi hẳn là một con yêu nhĩ? Hay là gọi ngươi Mộng mô?”

Tô Bằng dụng mũi kiếm đẩy ngực quái vật này, nói với nó.

Sau nửa ngày, quái vật này không ngờ miệng phun tiếng người, nói.

“Ngươi làm sao nhìn ra địa phương ngươi kinh lịch vừa rồi, là mộng cảnh?”

Thanh âm của nó, không ngờ giống như đúc người ẩn thân trong sương mù đen trong mộng cảnh Tô Bằng, không mang theo chút xúc động nào.

“Không có gì... Ta cũng là thời khắc cuối cùng, mới phát giác đó là cảnh trong mơ.”

Tô Bằng hơi lắc đầu, nói.

“Thiên phú thần thông của ngươi, có phải là ở trong mộng cảnh có thể đọc ký ức người khác? Vừa rồi trong mộng cảnh, rất nhiều người đều là ta quen, nhưng mà tính cách bọn họ đều có thay đổi, còn rất nhiều chỗ không hợp với lẽ thường.”

“Tỷ như những binh sĩ có ác nghiệp kia... sơn trang kia cùng Cổ Kiếm sơn trang hoàn toàn giống nhau, đây là hai chỗ khiến người ta hoài nghi.”

“Ban đầu lúc thấy sơn trang kia, ta đã cảm thấy rất kỳ quái, sơn trang này, rõ ràng chính là thể Clone của Cổ Kiếm sơn trang, không có bất kỳ thay đổi nào, người ở cùng ta, đã điều tra phụ cận, không thể nào đột nhiên xuất hiện một toà sơn trang như vậy.”

“Mà những binh sĩ mang theo ác ý kia, cũng rất không hợp lý. Người hoặc là tánh mạng của thể giới này, có lý kỳ hơn nữa, cũng chẳng vượt qua phạm vi người thường, những binh sĩ có ác nghiệp kia, ngay cả giết chết cũng không làm được, đây hoàn toàn vượt quá lẽ thường.”

“Mặt khác, ta tìm ra lỗ thông gió kia, cũng quá xảo hợp, gần như giống như đúc với quá trình năm đó Tạ An miêu tả với ta... Liền giống lặp lại chuyện xưa Tạ An, còn nữa, lúc người giết chết hai người Chân Thần giáo, ác nghiệp trên người bọn họ lại không tự động chuyển dời lên trên người người, cái này cũng không phù hợp nhận thức của bản thân ta.”

“Đương nhiên, cuối cùng để ta hoài nghi đó là cảnh trong mơ, vẫn là thủ đoạn điều khiển gần như ma pháp của người, mặt khác, người có thể không hoàn toàn đọc trí nhớ của ta, ta đã từng học qua một loại pháp thuật, gọi là Trúc Mộng thuật... pháp thuật này tưởng là gân gà, hơn nữa chưa từng thực tiễn. Lúc phát huy tác dụng ở trong mộng cảnh, ta mới chính thức phát giác, nơi này là một mộng cảnh.”

Nghe xong lời của Tô Bằng, quái vật này, hoặc nói là Mộng mô, trầm mặc sau nửa ngày, mới mở miệng nói chuyện, nói.

“Người thật không có nhìn trúng pháp thuật gọi là Trúc Mộng thuật này. Thực không ngờ, ta lại thua người ở pháp thuật tưởng là gân gà này.”

Tô Bằng nghe xong, cười lạnh, nói.

“Có câu người tính không bằng trời tính, người là Mộng mô, cũng không bằng trời tính.”

Nói xong, mũi kiếm của hắn, lại tiến tới một phần.

Trong lòng Tô Bằng cũng cảm thấy mạo hiểm, hắn cũng khó khăn lắm mới phát giác, chuyện mình trải qua vừa rồi, là một giấc mộng.

Khi Tô Bằng ở trong mộng cảnh nghe được tam thẩm Tăng Na của mình nói.

“Thứ người nhìn thấy, chưa chắc là chân tướng.”

Những lời này, mới chân chính khiến Tô Bằng phát hiện sự thật mình vốn thân ở trong mộng cảnh.

Lúc ấy Tô Bằng ở miệng thông gió, dùng tinh lực rất lớn, mới hồi tưởng lại những lời này, mình từ lúc nào, từng nghe tam thẩm Tăng Na nói qua.

Tô Bằng còn nhớ rõ, đó là mấy năm trước, lúc có một bộ phim rất hot tên “Không gian trộm mộng”, sau khi mình xem bộ phim đó, có chuyện tìm Tăng Na, cùng nàng nói một đoạn thoại.

Lúc ấy chủ đề của hai người là không gian trộm mộng, trò chuyện rất nhiều.

Tô Bằng hỏi Tăng Na chính là, chuyện phát sinh ở không gian trộm mộng, có thể lặp lại ở trong hiện thực không.

Lúc ấy Tăng Na trả lời là, từ góc độ kỹ thuật hiện hữu, khả năng xảy ra chuyện không gian trộm mộng, là gần như 0%, nhưng từ mặt lý thuyết mà nói, chuyện này cũng không phải hoàn toàn là bịa đặt.

Bởi vì trong hiện thực, đã có không ít nghiên cứu báo cáo, trên thế giới này có một bộ phận người tương đối tham dự thí nghiệm tâm lý học công bố, có thể ở trình độ nhất định khống chế cảnh trong mơ của mình.

Thậm chí, ở trong giới ngầm trong nước ngoài, đều có một loại kỹ thuật, được người trong giới gọi là kỹ thuật “Chơi mộng”, trải qua huấn luyện nhất định, có thể khiến người ta “Thanh minh mộng” ở trình độ nhất định, ở trong mộng cảnh xây dựng thế giới mình muốn.

Nếu loại kỹ thuật này lại phát triển đến trình độ thành thực, cộng thêm được vật như thuốc trấn định, cùng với thuật thôi miên, chuyện không gian trộm mộng, chưa hẳn không thể xảy ra.

Lúc ấy Tô Bằng có chút sợ hãi than, sau đó hai người lại chủ đề như vậy, trò chuyện rất nhiều chủ đề mở rộng.

Tỷ như chủ đề “Làm sao biết, mình bây giờ, cũng không phải ở trong một giấc mơ dài đằng dặc lại rõ ràng”.

Hai người nói chuyện rất sâu, rất xa, hơn nữa nói tới chuyện như “Não trong vại”, “Củ trận the Matrix “, “Trong hộp và ngoài hộp”.

Hai người cuối cùng cho ra kết luận rất bi quan, chính là nếu hệ thống đủ vĩ đại, người trong hệ thống kia, vĩnh viễn không cách nào chứng minh mình có phải là trong cuộc thí nghiệm của người thôi miên hay là khoa học gia không, chỉ có thể hoài nghi vô tận.

Cuối cùng, Tô Bằng bày tỏ một loại bi quan, mà Tăng Na, thì dùng những lời “Thứ người nhìn thấy, chưa chắc là chân tướng” này, làm câu kết thúc.

Tô Bằng mất tinh lực rất lớn, mới nhớ lại đoạn đối thoại này.

Lúc ấy Tô Bằng ở trong lỗ thông gió, cảm thấy rất kỳ quái, sao mình ký ức tốt như vậy, không ngờ mất tinh lực lớn như thế, mới nhớ lại những lời này là nghe được lúc nào.

Mà hần nhớ lại lần nói chuyện kia, rất tự nhiên, liền liên tưởng đến, bây giờ mình có phải là cảnh trong mơ không.

Lập tức, hần lại nghĩ tới ở trong sơn trang vút đi, thật ra nếu không phải tiếng vang dị thường bên ngoài, cho dù Mộng mô giết hết tất cả mọi người, cũng chưa chắc có người biết được.

Một khi đã như vậy, loại sinh vật Mộng mô này, lại có quan hệ với mộng, có phải là nó đang thao túng cảnh trong mơ của mình không?

Lúc ấy Tô Bằng, liền sinh ra hoài nghi này.

Hần lập tức liên tưởng đến, mình có một pháp thuật cho tới bây giờ chưa từng thi triển, gọi là Trúc Mộng thuật.

Kết quả chính là, Tô Bằng rất dễ dàng, đã dùng Trúc Mộng thuật ở trong mộng, chiếm được hiệu quả.

Câu “Ban ta lực lượng” kia, thật ra là lúc Tô Bằng còn rất nhỏ, từng xem trong một bộ phim hoạt hình tên “She-ra”, lời nữ nhân vật chính thường xuyên sử dụng.

Mà cái nhẫn khiến ngọn núi nhô lên, lại là dị năng của một trong năm người nhân vật chính trong phim hoạt hình “Siêu nhân Trái Đất”, dị năng tia chớp cuối cùng, là phim đoạn ngắn trong “Zeus”, những phim hoạt hình này, đều là thứ Tô Bằng rất thích khi còn bé, sau khi hắn sử dụng Trúc Mộng thuật, rất dễ dàng tái hiện ở trong mộng cảnh.

Cuối cùng từ đỉnh núi rơi xuống, thì là lý luận trong “không gian trộm mộng”, lúc sinh ra cảm giác hạ xuống, liền dễ dàng thanh tỉnh từ trong mộng cảnh, Tô Bằng thí nghiệm một chút, quả nhiên hữu hiệu.

Sau khi hấn tỉnh, lập tức thấy mình vẫn thân ở trong sơn trang vút đi, mà trước mắt, chính là quỹ đảo của Mộng mô.

...

Lúc này, Mộng mô cảm giác được bảo kiếm hơi đâm vào da thịt của nó, cảm giác tình cảm của Tô Bằng cũng không phải thiện ý, nó không ngờ thờ dài đầy nhân tính hóa, mở miệng nói....

Chương 539: Thận khí châu (1)

“Đúng vậy, thần thông thiên phú của ta, vẫn là ở trong mộng cảnh đọc ký ức người khác, hơn nữa khống chế cảnh trong mơ ở trình độ nhất định, địa phương các người vừa ở, chính là mộng cảnh ta khống chế... Tất cả mọi người, đều ở trong một giấc mộng. Chỉ là sức sáng tạo của ta có hạn, chỉ có thể sử dụng hàng mẫu đã có trong trí nhớ các người, không có cách gì làm nhiều thay đổi, nhiều nhất làm ít trọng tổ và tổ hợp, cảnh trong mơ vừa rồi, chính là dung hợp ký ức người cùng những người kia, sáng tạo ra.”

“Hơn nữa, mặc dù cảnh trong mơ là ta sáng tạo, ta cũng không cách nào toàn trí toàn năng, chỉ có thể thay đổi một bộ phận bên cạnh mình, đại bộ phận địa phương trong mộng cảnh các người, là ta không cách nào quản hết, ở những địa phương kia, hết thảy đều phát triển xu thế dựa theo khả

nặng cảm giác sâu trong ý thức các người, ta không thể hoàn toàn không chế.”

“Ở trong mộng cảnh, người các người nhìn thấy, cũng là người trong trí nhớ các người, binh sĩ ta sáng tạo ra, còn cả sơn trang các người gặp qua ở trong mộng vân vân, đều là địa phương khá khắc sâu trong trí nhớ các người... Chỉ là trí nhớ của người có hơi đặc thù, có quá nhiều địa phương rõ ràng, vì cũng không có cách nào đọc toàn bộ, cho nên ta không phát hiện, người còn có một pháp thuật tên Trúc Mộng thuật, kết quả khiến người phát hiện mình đang ở cảnh trong mơ.”

Mộng mô nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, khẽ gật đầu.

Những binh sĩ ác nghiệp kia, có thể là nhân vật phản diện tổng hợp lại ký ức của mình cùng ba người Chân Thần giáo, sáng tạo ra.

Khắc sâu trong ấn tượng Tô Bằng, vẫn là ở tiểu khu biệt thự gia gia mình, tình cảnh mình bị nhóm binh sĩ kia đuổi giết.

Nguyên hình của binh sĩ ác nghiệp, chính là mấy binh sĩ đuổi giết Tô Bằng.

Ác nghiệp trên người bọn họ, có thể là điểm khá khắc sâu trong ấn tượng ba người Chân Thần giáo khác, kết quả được Mộng mô tổng hợp lại thoáng cái xuất hiện ở trước mặt mình, những viên đạn bóng đen kia, cũng có thể là pháp thuật ba người Chân Thần giáo từng gặp qua.

Mà Tô Bằng ở trong mộng, chỗ cảm giác không đúng còn có một, chính là hình tượng tam thân Tăng Na của mình.

Lúc ấy Tô Bằng nhìn Tăng Na, luôn cảm giác từng gặp qua ở đâu, nhưng lúc đó giống có lực cản, trong đầu nghĩ không ra là ai.

Bây giờ ngẫm lại, hình tượng Tăng Na lúc ấy, rõ ràng chính là hình tượng Giang ty trong “Hồng nham”.

Tô Bằng khi còn bé lúc đọc sách “Hồng nham”, bị chấn động nho nhỏ, tâm linh để lại một ấn ký hình tượng Giang ty, kết quả ở trong mộng, chỗ Mộng

mô không chú ý đến, cụ thể hóa ra ngoài.

Mặt khác hẳn sở dĩ có thể tìm ra miệng thông gió đi thông mật thất dưới mặt đất kia, chính là vô ý thức nhớ kỹ chuyện Tạ An kể, mới có thể tìm miệng thông gió trùng hợp như vậy.

Mặt khác Quý Minh, tài thần mang mặt nạ kia, Lôi Minh, còn cả Ninh Thái, đều là gần đây nghe tin tức của Tạ An từ quận Giang Ninh mang về, lưu ấn tượng trong lòng, Ninh Thái sở dĩ cho mình một chuỗi chìa khóa, cũng là lúc Tô Bằng trong công ty, Ninh Thái thông qua phương thức nào đó cảnh cáo mình, khiến trong lòng Tô Bằng lưu lại ấn tượng mình xảy ra chuyện, Ninh Thái sẽ giúp bản thân.

Ở trong tiềm thức Tô Bằng, Ninh Thái là đứng bên phe mình, cho nên ở trong mộng cảnh, nàng mới sẽ cho mình một chuỗi chìa khóa, để mình rời khỏi nơi đó.

Đến nơi đây, Tô Bằng đã hoàn toàn minh bạch hết thấy trong mộng cảnh vừa rồi.

Vô phong kiếm của Tô Bằng đặt ở vị trí hẳn là ngực của Mộng mô, hỏi nó.

“Người là đến đây lúc nào? Còn nữa, người hai gian phòng khác đều sao rồi? Những người sau lưng ta, còn chưa tỉnh lại từ trong mộng cảnh, bọn họ tử vong ở trong mộng cảnh, sẽ như thế nào?”

Ánh mắt Mộng mô rơi lên trên người ba hắc y nhân Chân Thần giáo sau lưng Tô Bằng, sau đó chậm rãi nói.

“Người chết ở trong mộng cảnh, mặc dù trong hiện thực sẽ không chết thật, nhưng sẽ lâm vào sâu trong ý thức của mình, bị chuyện khủng bố nhất mình đã từng thấy tra tấn, đây là xem tâm tính người, một cá nhân nếu không thẹn với lương tâm, hẳn rất nhanh liền có thể từ trong ý thức vỡ vụn tìm lại ý thức của mình, từ đó khôi phục tỉnh táo lại.”

“Về phần ba người kia, ta đọc được trí nhớ của bọn họ, trong lòng bọn họ thật sự có bất an rất lớn, dựa theo lời của nhân loại các người, bọn họ phạm phải tội nghiệt quá sâu, cho nên ý thức bọn họ cũng chìm vào chỗ sâu nhất,

với trạng thái ý thức của bọn hắn, không thể nào khôi phục bình thường, chỉ có thể cả đời làm kẻ điên.”

“Lúc ta tới, đại khái đã giữa đêm, người hai phòng khác, đã chết ở trong mộng cảnh, có điều bọn họ, đại khái ở trong thời gian nửa năm, sẽ khôi phục ý thức, không giống ba hắc y nhân, là triệt để không tỉnh nữa.”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng lại khẽ gật đầu.

Chương 540: Thận khí châu (2)

Hắn cũng đang suy nghĩ, mình có nên giết ba người Chân Thần giáo kia không, nhưng mà như vậy mặc dù xem như trừng phạt với ba người kia, nhưng mình vẫn sẽ hấp thu ác nghiệp bọn họ chuyển dời sau khi chết.

Mà loại tình huống bây giờ, lại là tốt nhất.

Ba ác nhân Chân Thần giáo, vĩnh viễn lâm vào sâu trong ý thức, nhiều lần ở trong mộng cảnh bị tra tấn ngược đãi ác độc kinh khủng nhất mà bọn họ đã từng thi triển với người khác, vĩnh viễn không tỉnh lại nữa, đây với bọn họ là trừng phạt tốt nhất.

Mình cũng không cần giết bọn họ nhiễm ác nghiệp, rất không tệ.

Mặt khác người Thiên Phủ hội, chỉ điên chừng nửa năm, sau đó ý chí tinh thần sa sút, cũng rất phù hợp suy nghĩ trong lòng Tô Bằng, hắn gần đây thật sự không muốn lại thêm sát nghiệt.

Nghĩ tới đây, sắc mặt của Tô Bằng hòa hoãn một ít.

Vô phong kiếm của hắn hơi nói lỏng một ít, nói với Mộng mô.

“Nói thử xem, ngươi từ đâu tới, sao lại dừng lại không đi ở chỗ này, còn liên tục đả thương người?”

Mộng mô khẽ gật đầu, mở miệng kể rõ.

Tô Bằng nghe xong lời kể của nó, coi như là minh bạch đại khái.

Con Mộng mô này, quả nhiên là yêu quái từ trong yêu giới bị khe không gian cuốn vào đến thế giới luân hồi tử vong.

Ở trong yêu giới, cũng có một nhóm nhân loại, chỉ là những người kia hoàn toàn không có võ công của thế giới luân hồi tử vong vân vân, chỉ là sinh tồn như người nguyên thủy, Mộng mô bình thường, liên sinh hoạt gần một bộ lạc người nguyên thủy ở yêu giới.

Mộng mô ở đó, địa vị rất cao, cũng không phải sinh tồn cẩn thận, mà là làm thánh thú thủ hộ bộ lạc, cũng là Đồ Đằng của người ở đó.

Bởi vì Mộng mô có thể khống chế cảnh trong mơ, cho nên có thể thông qua việc sử dụng năng lực không quá có tính xâm lược thôn phệ cảnh trong mơ, thu được mộng cảnh của dũng sĩ kiêu dũng thiện chiến cùng trưởng lão có tri thức phong phú trong bộ lạc, sau đó lại khống chế cảnh trong mơ, đem những kiến thức cùng kỹ xảo này ở trong mộng bộ lạc để thế hệ mới học tập.

Nó liền giống một phần cứng chứa tri thức cùng kỹ xảo, tẩy lễ cho những người mới trong bộ lạc kia, cho nên cuộc sống rất tự nhiên, bình thường được bộ lạc người nguyên thủy cung phụng, nhìn nhiều đời bộ lạc người nguyên thủy lớn lên.

Bất tri bất giác, đã qua gần ngàn năm, Mộng mô cũng đã thành yêu, cộng thêm thôn phệ vô số cảnh trong mơ, biến thành một vị trí giả yêu tộc có kinh nghiệm tri thức cùng kỹ xảo.

Chỉ là, ngày đó lúc nó còn đang ở trong sơn động mà bộ lạc mở cho nó, đột nhiên trong sơn động xoáy lên gió lốc màu đen, không gian tựa hồ bị xé rách, nó trực tiếp bị hút vào trong không gian xé rách.

Chờ lúc nó tỉnh lại, đã là vùng rừng núi này.

Mộng mô vào lúc bị cuốn vào trong khe thời không, bị thương không nhẹ, loại sinh vật Mộng mô này, chỉ có lúc hút mộng cảnh của người, mới có thể thu được yêu lực, bổ sung thương thế của mình.

Lúc ấy nó thương thế rất nặng, vừa hay trong rừng rậm, gặp một đôi cha con thợ săn, qua đêm ở một gian nhà gỗ trong rừng, nó liền đi hút cảnh trong mơ của hai người.

Đôi cha con thợ săn kia, ngược lại chưa từng làm việc trái với lương tâm gì, chỉ là lúc ấy Mộng mô bị thương rất nặng, có điểm bụng đói ăn quàng, cũng không khổng chế lực hút, thôn phệ lượng lớn cảnh trong mơ của đôi phương, tạo thành thương tổn rất lớn về mặt tinh thần cho hai người. Kết quả trở lại sơn trại liền điên điên khùng khùng.

Mà Mộng mô trải qua lần thôn phệ này, khôi phục yêu lực nhất định, có thể sử dụng nhiều kỹ xảo hơn, nó vốn định hành động trước trong vùng rừng núi này, tìm cơ hội lại thôn phệ ít cảnh trong mơ, khôi phục đến trạng thái bình thường, sẽ rời khỏi đây, kết quả không ngờ, lại bị người tìm tới.

Mộng mô mặc dù là lão yêu ngàn năm, bình thường tính tình khá ôn hòa, nhưng bị bắt lông, cũng rất tức giận, mấy ngày này, nó luôn tìm cơ hội, vừa khôi phục thương thế, vừa định thôn phệ mộng cảnh của những người muốn bắt nó.

Chỉ là đến hôm nay, nó vừa không cẩn thận, bị người Thiên Phủ hội bắt một mũi tên, bị thương căng tay.

Điều này rất cuộc khiến Mộng mô xù lông, vừa vặn trên người nó, còn giấu một kiện dị bảo, liền quyết định hy sinh tu vi nhất định, để thi triển dị bảo này, đem cảnh trong mơ của người Thiên Phủ hội thôn phệ toàn bộ.

Thật ra nó làm cũng rất không tệ, chỉ là không ngờ, gặp Tô Bằng.

Có điều cho dù như vậy, nó cũng thôn phệ mộng cảnh của hơn hai mươi cá nhân, lúc này thực lực đã khôi phục hơn phân nửa, đã không cần phải ở đây nữa.

Chỉ là vậy cũng phải xem, hôm nay nó có thể lại dưới thân kiếm của Tô Bằng, tránh được một kiếp hay không.

Mộng mô kể rõ xong, nhìn về phía Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

“Ta không ngờ, không ngờ sẽ bị người phá vỡ mộng cảnh, đây cũng là số kiếp của ta, nếu người giết ta, ta cũng không thể nói gì hơn.”

Tô Bằng nghe đến đó, trầm ngâm một chút, lại đang suy nghĩ xử lý con Mộng mô này như thế nào.

Dựa theo lời nó nói, nó chỉ dựa theo bản năng làm việc, nhưng không nghĩ tới làm chuyện quá phận gì, mặc dù thôn phệ cảnh trong mơ của một số người, khiến tinh thần người ta thất thường, nhưng mà trong những người này, vẫn chưa ai chết đi.

Tô Bằng vốn lúc ở trong mộng cảnh, rất phần nộ Mộng mô này điều khiển cảnh trong mơ, khiến trong mộng trở nên tàn khốc như vậy, còn khiến tam phẩm Tăng Na gặp tra tấn ở trong mộng cảnh, lại bắt Tam thúc cùng Tô Duy Uy của mình, nhưng nghe Mộng mô tự thuật, những việc kia đều không phải nó khống chế, mà là sợ hãi đã tồn tại trong tiềm thức Tô Bằng, ở trong mộng cảnh tự nhiên thôi diễn, không liên quan đến Mộng mô.

Tô Bằng cảm thấy, con Mộng mô này lại không phạm kiêng kỵ bản thân, tội cũng không đáng chết.

Tô Bằng cũng không coi rẻ tánh mạng yêu tộc, hắn từng gặp yêu hồ Bạch Tổ, còn cả vượn đại thánh Tôn Ngộ, đều là yêu tộc, Tô Bằng cũng không cảm giác bọn nó có gì khác biệt với nhân loại bình thường, ở trong mắt Tô Bằng, cái gọi là yêu tộc, chẳng qua là ngoại hình có chút sai biệt với nhân loại, nhưng đồng dạng là tồn tại sinh mệnh trí tuệ, là sinh mệnh có thể ở chung ngang hàng.

Mộng mô này nếu không giết người, hết thầy làm việc đều có nhân quả của nó, Tô Bằng ngược lại cảm thấy, nó tội không đáng chết.

Chương 541: Thận khí châu (3)

Nghĩ tới đây, sắc mặt của Tô Bằng dần dần nhu hòa, Vô phong kiếm trong tay, cũng dần dần để xuống.

“Ừm? Người không giết ta?”

Mộng mô thấy Tô Bằng buông Vô phong kiếm xuống, hỏi Tô Bằng.

“Người tội không đáng chết, huống hồ người cũng không giết người, ta cũng không muốn giết người, chỉ là hi vọng người sau này giữ phương thức hành vi bây giờ, không nên giết người thương người.”

Tô Bằng nói với Mộng mô, đôi phương cũng là một loại sinh mệnh kỳ lạ, Tô Bằng không muốn tính mệnh nó bị thương ở trên tay mình.

Mộng mô nghe xong, nhẹ gật đầu, nói.

“Ta vốn hài hòa ở chung với nhân loại, chưa bao giờ muốn sát thương tánh mạng bọn họ, hôm nay ta ăn cảnh trong mơ cũng đủ rồi, ít nhất thời gian hai năm, ta không cần lại ăn cảnh trong mơ, mặt khác thương thế ta đã khỏi hẳn, sau này cho dù ăn cảnh trong mơ, đôi phương cũng chỉ tinh thần uể oải ngày một ngày hai, sẽ không thất thường trực tiếp giống như bây giờ.”

Tô Bằng nghe xong, khẽ gật đầu, nói.

“Hi vọng người nói được thì làm được.”

Nói xong, Tô Bằng đem Vô phong kiếm cắm về trong vỏ kiếm của mình, quay đầu nhìn thoáng qua ba người Chân Thần giáo lâm vào trong ác mộng không cách nào tỉnh lại, cùng với người Thiên Phủ hội, nói.

“Ta vốn tới nơi này, chính là để lấy tánh mạng bọn họ, có điều bọn họ bây giờ đã như thế, ta liền không ra tay, ta sắp rời đi, Mộng mô, chúng ta tạm biệt tại đây.”

Nói xong, Tô Bằng muốn đi ra phòng khách chính của sơn trang vút đi này.

“Chậm đã.”

Tô Bằng vừa đi vài bước, Mộng mô đằng sau đột nhiên mở miệng, gọi hắn lại.

Tô Bằng dừng bước, quay đầu lại nhìn Mộng mô, hỏi nó.

“Người còn có chuyện gì sao?”

“Người tên Tô Bằng à? Ta ở ký ức người mình bạch một ít, tựa hồ người giống như ta, cũng không phải người thế giới này... Ta và người cũng coi như đồng bệnh tương liên, hơn nữa hôm nay là ta đắc tội người trước. Người bỏ qua cho tính mạng của ta, xem như tha ta một mạng, ta cũng không phải kẻ không biết tri ân đồ báo, một khi đã như vậy, ta có một kiện bảo vật, muốn tặng cho người.”

Mộng mô nói, nói xong, mũi nó khịt khịt. Từ trong mũi của nó, chậm rãi thổi một đám sương mù bảy màu.

Chỉ là những sương mù này, cũng không giống sương mù nó tạo mộng cảnh vừa rồi, có vẻ càng hư ảo huyền lệ hơn.

Những sương mù kia sau khi bị nó thổi ra, dần dần ngưng kết trên không trung, cuối cùng đọng lại kết thành một khỏa châu quang mang bảy màu.

Mộng mô vươn móng vuốt như bàn tay, bắt lấy hạt châu này, sau đó đi đến trước mặt Tô Bằng, nói.

“Ta thân là Mộng mô, ở trong yêu giới gặp qua không ít bạn tốt yêu tộc có thần thông thiên phú tương tự ta, ta đã từng kết bạn với một người bạn tốt, nó tên “Mộng thận”, lớn hơn ta một ngàn tuổi, thiên phú thần thông của nó, là xuất ra thận khí, làm mờ hồ sự khác biệt giữa hiện thực cùng mộng cảnh, tạo thành một không gian đặc thù đan vào hiện thực và mộng cảnh.”

“Chỉ là vị bạn tốt này của ta, tuổi quá lớn, cuối cùng không cách nào đột phá, cuối cùng hai tay buông xuôi, có điều yêu đan của nó lại lưu lại, chính là hạt châu này.”

“Hạt châu này, tên thận khí châu, tác dụng như ta nói, thi triển cảnh giới thận khí tạo thành không gian đặc thù, mặt khác, còn có thể thi triển ảo thuật, hoặc là công hiệu nhanh chóng thôi miên người khác, vừa rồi sở dĩ ta dễ dàng khiến tất cả mọi người ngủ đi như vậy, chính là dựa vào công năng khỏa thận khí châu này.”

“Có điều hiện tại ta xem, tạm thời không cách nào trở lại yêu giới, ta định sống một thời gian ngắn ở thế giới loài người này, khỏa thận khí châu này, tạm thời ta không dùng đến, liền chuyển tặng cho người, ta thấy người tựa

hồ có lực lượng pháp thuật trong người, có thể luyện hóa khóa thận khí châu này, hơn nữa Trúc Mộng thuật của người, có lẽ sẽ có chút diệu dụng.”

Tô Bằng nghe xong, nhìn thoáng qua Mộng mô, lại nhìn thoáng qua thận khí châu kia, cuối cùng khẽ gật đầu, từ trên móng vuốt Mộng mô cầm khóa thận khí châu này, nói.

“Đa tạ.”

“Không cần khách khí, yêu lực ta khôi phục hơn phân nửa, với tu hành ngàn năm của ta, ngược lại có thể biến hóa... Sau này nói không chừng ta sẽ vào thế giới loài người, đến lúc đó có thể đi vào “Giang hồ” trong mộng cảnh các người, sau này còn có thể gặp lại, chỉ là lúc đó, người chưa hẳn còn nhận ra ta.”

“Ha ha, trí nhớ của ta, vẫn rất tốt.”

Tô Bằng nghe xong mỉm cười, sau đó ôm quyền nói.

“Như vậy sau này giang hồ tương kiến”

“Sau này, giang hồ tương kiến.”

Mộng mô cũng học Tô Bằng chấp tay, nói.

Tô Bằng để thận khí châu thu trên người, không hề dừng lại, thi triển thân pháp, liền lên vào rừng.

Hắn nương ánh sao, tiến đến thôn trại thợ săn trong trí nhớ.

Đợi đến khi Tô Bằng đi ra ba bốn dặm đường, quay đầu lại nhìn thoáng qua sơn trang vút đi kia, chỉ thấy trên đỉnh núi ở sơn trang vút đi, một động vật cực lớn giống như gấu lớn, đứng ở trên đỉnh núi đá, không ngừng tru lên phía tinh không, tựa hồ đang nhin thống khổ gì đó, thân hình kia, hẳn là Mộng mô.

Tô Bằng vận thị lực, chỉ thấy Mộng mô giống gấu lớn kia, không ngừng tru lên ở dưới ánh sao, thân thể của nó không ngừng biến hóa, móng vuốt, còn cả miệng thật dài của nó không ngừng biến hóa, đại khái mười lăm mười

sáu phút sau, Mộng mô đã biến mất, xuất hiện ở đỉnh núi, là một thân ảnh nhìn bộ dáng hẳn là nam tử.

Nam tử kia, tựa hồ trần truồng, nhưng lại không thềm để ý, đứng trên đỉnh núi, trông về phía phương hướng Tô Bằng.

Tô Bằng thấy không rõ khuôn mặt hẳn, chỉ mơ hồ cảm giác, cái mũi người kia tựa hồ quá lớn.

Tô Bằng khẽ gật đầu với phương hướng hẳn, sau đó quay đầu lại, tiếp tục lên đường.

...

Tô Bằng toàn lực thi triển thân pháp, chạy tới trong thôn trại thợ săn kia, chỉ dùng hơn mười phút.

Hắn suốt đêm không ngủ gọi thợ săn cao lớn từng gặp mình, nói về chuyện sơn trang vút đi kia, sau đó lại cho hẳn hai mươi lượng bạc, nói cho hẳn biết, cha con thợ săn kia đại khái nửa năm sẽ khôi phục thân trí, hai mươi lượng bạc này, liền xem như phí sinh hoạt với cha con thợ săn kia trong khoảng thời gian này.

Thợ săn cao lớn kia tựa hồ bộ dạng có phần chính trực, chỉ là hai mươi lượng bạc, Tô Bằng vẫn yên tâm hơn, không phải hẳn keo kiệt hay là không có nhiều tiền tài hơn, chỉ là cho nhiều hơn, chính là hại thợ săn cao lớn cùng với cha con kia, dù sao không phải mọi người đều có thể tiếp nhận khảo nghiệm ở mặt tiền tài, tốt nhất vẫn đừng cho cơ hội nghiệm chứng nhân tính thiện ác của bọn họ.

Làm xong những việc này, Tô Bằng liền tiếp tục lên đường, rời khỏi Thục Sơn.

Rốt cuộc, sau khi Tô Bằng lại chạy hơn một trăm dặm, sắc trời đã hơi sáng, Tô Bằng liền tìm địa phương logout, vào trong hiện thực nghỉ ngơi.

Trong hiện thực, Tô Bằng nghỉ ngơi một hồi, ngủ hai ba giờ, liền, tắm rửa một lượt, ăn chút gì, cảm giác khôi phục tinh lực, liền tiếp tục login.

Sau khi login, Tô Bằng hướng về phương hướng Nam Trữ, lại chạy ba bốn mươi dặm đường, rốt cuộc lại gặp được người ở...

Chương 542: Các người ra ngoài nên mang theo thuốc trị thương đi (1)

Vùng đất Thục Sơn, bởi vì phần lớn núi non trùng điệp, cho nên tạo thành phân bố dân cư không phải là rất đồng đều, ngoại trừ thành phố lớn, và thôn trang có ruộng bậc thang giữa núi, phần lớn các khu vực khác đều là hoang sơn dã lĩnh, không thể nào khai hoang được, bình thường không thấy được bao nhiêu người sống.

Nơi Tô Bằng lúc này đi vào, là một vùng đất nhỏ không tiện cho việc nông nghiệp, so với thôn trại thợ săn đã từng thấy trước đây cũng không rộng lớn hơn bao nhiêu, chỉ là nơi này có thể là vùng giao thông quan trọng, cho nên nơi này, có một căn tửu lâu tầng không nhỏ mở cửa kinh doanh.

Tô Bằng hôm qua từ thành Dương Đức đi ra có chút gấp gáp, không mang theo lương khô, lại không muốn tự mình săn bắt, đúng lúc muốn tìm một chỗ như vậy bổ sung chút ít lương khô, hơn nữa ăn một chút gì đó, bèn đi về phía tửu lâu kia.

Bên ngoài khách sạn buộc vài con khoái mã, Tô Bằng cũng không quan tâm, cho rằng đó là ngựa của hảo hán giang hồ hoặc là khách thương qua đường, cũng chẳng để ý liền đi vào trong tửu lâu.

Mới vừa tiến vào tửu lâu, Tô Bằng cũng cảm giác được vài ánh mắt chăm chăm trên người mình.

“Là bọn hần sao?”

Cảm giác Tô Bằng vô cùng nhạy cảm, hần nhìn lại ánh mắt chăm chăm trên người mình, nhưng lại phát hiện người nhìn về phía mình, chính là thiếu hiệp ăn mặc trang phục Thục Sơn Kiếm Phái đã từng gặp mặt ngày hôm qua trong khách điếm thành Dương Đức.

Hơn nữa, Lý Ngọc Quỳnh cũng ở trong đó, trên cái bàn vài vị thiếu hiệp Thục Sơn này, còn có một lão già tuổi tác khoảng chừng năm mươi đến sáu mươi tuổi, lão già này vẻ mặt kiêu ngạo, bề ngoài giống như tràn đầy khí độ

cao thủ, một bàn thiếu hiệp Thục Sơn dường như đều lấy người này làm trung tâm, tỏ ra rất cung kính.

Nhìn thấy Tô Bằng tiến vào tửu lâu này, Lý Ngọc Quỳnh lập tức nắm binh khí, đứng lên.

“Ngọc Quỳnh, chuyện gì kinh hoảng như thế?”

Ở trong tửu lâu, lão già cũng cầm kiếm, hỏi Lý Ngọc Quỳnh.

Lý Ngọc Quỳnh lúc này mới cảm giác mình phản ứng thái quá, cúi người, ở bên tai lão già thì thào một hồi.

“Sao? Kẻ này chính là Huyết Thủ Ma Kiếm Tô Bằng? Xem ra vẫn còn rất trẻ, hẳn cũng có năng lực giết chết sư đệ Đinh Hoành Vũ sao?”

Lão già cầm kiếm nhìn Tô Bằng, ánh mắt lộ ra thần sắc không được thoải mái, thanh âm nói chuyện của hắn cũng không có đề thấp. Thanh âm người này rất to lớn, lập tức khiến lão bản khách nhân ăn cơm trong tửu lâu còn có Tô Bằng đều nghe thấy rất rõ ràng.

Những khách nhân đang ăn cơm uống rượu kia, có mấy kẻ là người giang hồ, nghe nói danh hào Huyết Thủ Ma Kiếm, ánh mắt lập tức cũng nhìn về phía Tô Bằng, những khách thương bình thường khác, nghe thấy ngoại hiệu nồng đậm mùi sát khí như thế, s thân thể lập tức ro rụt lại, nhìn cũng không dám nhìn về bên này.

Nhất là lão bản tửu lâu, nghe thấy ngoại hiệu như vậy, đôi mắt không ngừng quét nhìn về phía Tô Bằng, trên mặt hiện lên sắc mặt vô cùng hoảng sợ.

Lý Ngọc Quỳnh kia thấy lão già kia không hề có ý che đậy, bèn cũng không hạ giọng nữa, mà lại cao giọng nói.

“Đúng là người này ở trong thành Dương Đức giết chết Đinh Hoành Vũ sư thúc, có điều bẩm Phùng trưởng lão, lúc ấy cũng không phải là chỉ có mình hắn ở trong thành Dương Đức, cùng ra tay còn có Trảm Thủy Kiếm Đỗ Thu, chúng ta từng thấy Đỗ Thu ra tay, thực lực thâm tàng bất lộ, theo Ngọc

Quỳnh nhìn thấy, có thể ra tay với hội trưởng Thiên Phủ hội chủ yếu vẫn là Đỗ Thu kia.”

“Đỗ Thu sao?”

Nghe thấy những lời này, lão già kia vuốt ve chòm râu, mới có chút cảm xúc phản ứng, nói.

“Trảm Thủy Kiếm Đỗ Thu ta biết, người này trong giang hồ thân phận cũng rất cao, chương môn phái Lữ Lương thấy hắn cũng phải gọi hắn một tiếng sư thúc, hơn nữa trong tay cũng rất có công phu. Có điều Thục Sơn ta, cũng sẽ không sợ phái Lữ Lương, nếu là chuyện hắn làm, Thục Sơn ta cũng phải bắt hắn, đòi lại công bằng cho cái chết thảm của Đinh Hoành Vũ sư đệ.”

Nói xong, lão già này đứng lên, làm ra vẻ nói với Tô Bằng.

“Người bên kia là Huyết Thủ Ma Kiếm Tô Bằng sao? Ta là trưởng lão truyền công Phùng Thiết của Thục Sơn Kiếm Phái, chuyện người gây ra ở thành Dương Đức người có lẽ rõ ràng, không cần ta phải nhiều lời chứ? Hôm nay người đụng phải ta, còn cho rằng mình có thể chạy thoát được sao?”

Người này chính là trưởng lão truyền công Phùng Thiết của Thục Sơn Kiếm Phái. Hóa ra hôm qua bọn người Lý Ngọc Quỳnh sau khi nhìn thấy Đỗ Thu giết chết Đinh Hoành Vũ, liền lập tức chạy tới Thục Sơn, báo cáo với trong môn phái.

Người Thục Sơn Kiếm Phái vô cùng coi trọng tin tức này, Đinh Hoành Vũ là quân cờ quan trọng Thục Sơn xếp vào trong thành Dương Đức, lúc này bị người giết chết, nhưng lại làm rối loạn bố cục lớn của Thục Sơn Kiếm Phái.

Chương môn Thục Sơn Kiếm Phái tự mình an bài chuyện này, một mặt, gấp rút an bài đệ tử nòng cốt trong môn phái đến thành Dương Đức, cùng lúc điều tra chân tướng sự thật, nhưng chủ yếu chính là muốn cướp đoạt quyền khống chế thành Dương Đức, tránh để cho không khống chế được thành Dương Đức, một mặt khác, một mạch phái ra năm nhánh trưởng lão và đệ tử, để cho bọn họ bảo vệ giao thông quan trọng lân cận địa giới Thục Sơn, truy bắt hai người Đỗ Thu cùng Tô Bằng.

Ngày hôm qua Tô Bằng ở trong khách sạn gặp phải mấy đệ tử Thục Sơn, bởi vì bọn họ mới ghi nhớ bộ dáng của Tô Bằng cùng Đỗ Thu, liền bố trí đến đây mấy tiểu đội, bây giờ Tô Bằng gặp phải Lý Ngọc Quỳnh, chính là vì bắt Tô Bằng.

Nghe người tự xưng là Phùng Thiết kia, người cũng làm ra vẻ, lời nói cũng làm ra vẻ, Tô Bằng không khỏi khe khẽ thở dài.

“Muốn đánh dễ thôi, không đánh thì nhường đường, ta đang nóng lòng lên đường, không có nhiều thời gian dây dưa với các người.”

Tô Bằng nói với lão già kia.

“Thật can đảm!”

Chương 543: Các người ra ngoài nên mang theo thuốc trị thương đi (2)

Nghe lời của Tô Bằng nói thế, Phùng Thiết vuốt râu, hắc ở Thục Sơn Kiếm Phái thân phận võ công cũng không thấp, nhiều năm như vậy vẫn luôn được đệ tử bên dưới tôn bái, thấy Tô Bằng chẳng thèm để tâm đến hắc như vậy, không khỏi có chút tức giận.

Hắn âm thầm suy nghĩ, lát nữa ra tay, nhất định phải phế bỏ một cánh tay của Tô Bằng, cho người này chút giáo huấn.

“Nếu người đã tin tưởng như vậy, thế thì chúng ta thử tài nhau xem, hi vọng trên người người có thuốc trị thương tốt nhất, chúng ta đi rất vội, không mang theo Kim Sang được!”

Phùng Thiết hừ lạnh một tiếng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng không để ý tới hắn, tiện tay ném một thỏi bạc cho chuông quây từa lưa, nói.

“Làm chút đồ ăn nhẹ, chuẩn bị chút lương khô ăn trên đường, mau làm đi, sau khi đánh xong còn phải ăn cơm.”

Sau đó Tô Bằng quan sát Phùng Thiết kia, nói.

“Muốn đánh mau đánh đi.”

“Tiểu tử nông cuồng!”

Phùng Thiết nghe thế, lập tức có chút dừng râu tròng mắt, hần tóm lấy bảo kiếm trên bàn, xông ra bên ngoài.

Tô Bằng cũng đi ra ngoài cửa, những đệ tử Thục Sơn Kiếm Phái đó, cũng cùng nhau đi ra ngoài, mặt khác trong tửu lâu còn có vài người giang hồ thích xem náo nhiệt, cũng đều không chết đi theo sau, dự định nhìn xem hai người thi đấu.

Tô Bằng tùy ý tìm một chỗ đứng, Phùng Thiết đối diện cũng đi ra, tràn ngập khí độ cao thủ nói.

“Người tuy nông cuồng, nhưng ta niệm tình ngươi là tiểu bối, không muốn bị người ta nói ta ức hiếp hậu bối, ta nhường ngươi ba chiêu, sau ba chiêu, ta sẽ dùng công phu chân chính đối phó ngươi.”

Tô Bằng nghe thế, thở dài nói.

“Tùy ý, ta đến đây.”

Nói xong, Tô Bằng cũng không có hề khách khí, rút Vô Phong kiếm ra, một chiêu kiếm thế lăng không giữa không trung, tức thì tràn đầy ba Tất Sát bình thường.

Tô Bằng chẳng muốn dây dưa cùng lão đầu đối diện này, cũng thật sự không thèm khách sáo, trực tiếp thi triển Tất Sát Liên Hoa Kiếm Khí, tấn công Phùng Thiết kia.

Phùng Thiết vốn vẫn đang hí mắt nhìn, dù bận vẫn ung dung nhìn Tô Bằng, dường như đang nghĩ xem Tô Bằng có thể thi triển kiếm pháp tuyệt diệu gì.

Nhưng mà, khi Tô Bằng xuất kiếm, lúc xuất hiện Liên Hoa Kiếm Khí, đôi mắt Phùng Thiết đột nhiên tròn tròn giống như mắt trâu, không thể tin vào mắt mình.

Hắn mặc dù cao ngạo, nhưng lại là người biết hàng, một chiêu này của Tô Bằng, lập tức khiến hắn cảm thấy nguy hiểm, trong cuống quýt, hắn cũng bất chấp bản thân đã nói sẽ nhường Tô Bằng ba chiêu, đưa tay rút bảo kiếm ra, muốn ngăn cản kiếm khí này của Tô Bằng.

Nhưng mà, bảo kiếm của hắn chỉ mới vừa rút được một nửa, Liên Hoa Kiếm Khí đã đánh vào trên người của hắn, Phùng Thiết lập tức xương cốt phát ra âm thanh giòn tan, dường như đã gãy xương.

Ý thức cuối cùng của người này, chính là đem chân khí của mình bố trí trước người, miễn cưỡng ngăn cản kiếm khí của đối phương, nhưng mà bản thân vẫn bị đánh bay, ngã xuống mặt đất, chớp mắt, phun ra rất nhiều ngụm máu tươi, trực tiếp ngất lịm đi trên mặt đất.

“Phùng trưởng lão!”

“Trưởng lão!”

Thấy một màn như vậy, mấy đệ tử Thục Sơn kia sửng sốt sau nửa ngày, mới bỏ nhào về phía Phùng Thiết.

Chỉ thấy Phùng Thiết đã gãy một cánh tay, xương đùi dường như cũng không ổn, xương ức lại càng như bị gãy bảy tám cái xương sườn, không biết có đâm vào nội tạng hay không.

Phùng Thiết đã mất đi ý thức, chỉ là khóe miệng trào ra máu tươi, chết ngất nằm im trên mặt đất.

Tô Bằng khẽ nhíu mày, nhìn Phùng Thiết kia.

Lão đầu này vừa rồi gào rất lớn, nhìn khí chất giống như là một cao thủ, lại không nghĩ rằng, không ngờ còn không chịu nổi một đòn tấn công.

Tô Bằng nhớ lại một chút, công lực người này, dường như cũng không khác biệt mấy so với Ngô trưởng lão phái Hằng Sơn mình giết ở phụ cận ở quận Giang Ninh trước đó rất lâu, bộ dạng cũng không phải là rất mạnh.

“Giang hồ đại phái, bên trong đã kém đến mức độ này rồi sao?”

Tô Bằng không khỏi trong đầu nghĩ đến như vậy.

Thật ra, hắn đã phỏng đoán sai lầm thực lực của Phùng Thiết này.

Phùng Thiết thân là trưởng lão truyền công Thục Sơn Kiếm Phái, thật ra thực lực, lại chẳng có bao nhiêu.

Nếu như là đối thủ tương đồng, thực lực của hắn, gần như ngang bằng với đệ nhất giang hồ thập đại kiếm Đường Huyền Chi, mặc dù không như Đường Huyền Chi có võ công có linh khí có phát triển, nhưng lại vượt trội ở miệng lưỡi cay nghiệt.

Đáng tiếc, võ công của Thục Sơn Kiếm Phái trọng công không trọng thủ, ngoại trừ thi triển kiếm trận, bình thường chủ yếu đều là công phu tiến thủ, áp chế đối phương không cách nào đánh trả, là môn phái chú trọng lấy công thay thủ.

Phùng Thiết mặc dù võ công cao cường, đáng tiếc vẫn chưa đơm ra tay, đã bị Liên Hoa Kiếm Khí đánh trúng, một thân công phu không thể nào thi triển, cũng là hắn quá tự đại, thứ hai cũng là Tô Bằng xông lên thi triển Tất Sát, nằm ngoài dự tính của Phùng Thiết, nếu không cùng Tô Bằng đánh khoảng một hai trăm chiêu, vẫn có thể làm được.

Hôm nay Phùng Thiết sở dĩ bại trận hoàn toàn thế này, chủ yếu là hắn quá khinh địch, quá tự cao tự đại, tự mình đi tìm đường chết mà thôi.

Tô Bằng không phải là hiểu rõ ràng nội tình bên trong, chỉ là lắc đầu, cảm thấy Thục Sơn Kiếm Phái, giống như có chút hữu danh vô thực, cứ thế này, sớm muộn không thoát khỏi kết cục bị người chiếm đoạt.

Hắn lắc đầu nói.

“Đầu cũng đau rồi, ta muốn ăn cơm rồi đi, các người mang hắn đi đi.”

Vốn hắn quay đầu lại muốn đi, sau đó nhớ tới lời của Phùng Thiết, Tô Bằng chần chờ thoáng cái quay đầu lại, tiếc hận nói một câu.

“Ta cảm thấy với thực lực mấy vị nhân huynh Thục Sơn Kiếm Phái các người biểu hiện ra ngoài thế này, về sau ra khỏi cửa vẫn nên mang theo

nhiều thuốc trị thương một chút đi.”

“Phụt!”

Phùng Thiết hôn mê, được vài thiếu hiệp đồ tôn Thục Sơn phái ấn huyết nhân trung vừa rồi cứu tỉnh, nghe được câu này, còn chưa hít thở thông thuận, lại phun ra một ngụm máu tươi, lại lần nữa ngất đi.

“Ngươi!”

Một thiếu hiệp Thục Sơn Kiếm Phái, đầu như bốc hỏa, xông tới trước mặt Tô Bằng quát.

“Đồ tiểu nhân hèn hạ! Đánh lén Phùng trưởng lão chúng ta, còn nói năng lỗ mãng, ta hôm nay liều mạng với ngươi!”

Nói xong, hắn liền rút kiếm vọt tới Tô Bằng!

Chương 544: Đến Nam Ninh

Nhìn thấy thiếu hiệp Thục Sơn Kiếm Phái kia rút kiếm xông đến bên mình, Tô Bằng nhíu mày.

Vô Phong kiếm hắn đâm tới, thi triển một kiếm thế, tức thì, trong không gian liền tràn ngập trời buộc, lực trường hỗn loạn, thiếu hiệp Thục Sơn Kiếm Phái kia nội lực không chỉ kém hơn Tô Bằng một bậc, thân hình lập tức xiêu xiêu vẹo vẹo, trở nên kỳ quái.

Tô Bằng xuất kiếm, Vô Phong kiếm dè lên trên bảo kiếm của đối phương, sau đó không chế lực trường Bán Thức Kiếm Pháp, vòng quanh nửa vòng tròn, Vô Phong kiếm đồng thời truyền lại một luồng nội lực sang.

Lập tức, bảo kiếm của thiếu hiệp Thục Sơn Kiếm Phái kia, thoáng biến thành màu đỏ, đạt đến một nhiệt độ cực cao.

Thiếu hiệp Thục Sơn Kiếm Phái, chỉ cảm giác thấy trên tay mình giống như đang cầm một chiếc bàn ủi nóng bỏng, tay đau đớn không ngừng, thả lỏng ra hơn, Tô Bằng lại đón lấy lực trường Vô Phong kiếm, kéo lấy bảo kiếm

đối phương cuộn một vòng, lập tức thiếu hiệp Thục Sơn Kiếm Phái không túm chặt được bảo kiếm, kiếm vọt ra ngoài.

Tô Bằng thì tiến lên một bước, tay phải cầm kiếm của mình đồng thời chụp lấy bả vai đối phương, sau đó tay trái luân phiên, hai tay đồng thời ra tay, đã cho vị thiếu hiệp kia bốn cái bạt tai.

Đánh xong bốn cái bạt tai, vị thiếu hiệp kia đã hoàn toàn trở thành cái đầu heo, nước miếng dính máu phun đến bên miệng, còn rơi ra hai chiếc răng gãy.

Tô Bằng hừ lạnh một tiếng, ném hắn ra phía sau, người kia loạng choạng ngã xuống, lại thêm đầu óc cháng váng bị kéo căng cứng, trong lúc nhất thời không thể đứng lên được.

“Đánh người để cho người tỉnh táo một chút, ta phát hiện người Thục Sơn Kiếm Phái các người có một đặc điểm, chính là nếu có người đánh thắng các người, các người sẽ không nhìn thấy người thắng các người là ai, chỉ lo giội xuống chậu nước bẩn lên người hắn, nói là đối phương hèn hạ đánh lén?”

“Mặt khác chuyện Đình Hoành Vũ, các người chỉ cần điều tra một chút thì sẽ có thể phát hiện, Đình Hoành Vũ ở trong mật thất phủ hội trưởng Thiên Phủ hội, hành hạ đến chết lượng lớn dân thường, bây giờ nói không chừng còn có thể nhìn thấy hài cốt của những người chết oan kia, người này chết chưa hết tội, ta không tin Thục Sơn không có người đến thành Dương Đức, trở về nghe ngóng thử xem bọn họ nói thể nào đi.”

“Còn có, Thục Sơn Kiếm Phái các người không nhìn thấy điểm yếu thắng người khác, phải sửa chữa, nếu như các người không cảm thấy chịu phục, ta hiện tại chính diện đối đầu với khiêu chiến của các người, một người lên hay là cả đám xông lên cũng không sao cả, ta ngược lại muốn xem thử, người Thục Sơn Kiếm Phái các người, chính diện đối kháng, có thể có mấy người còn sống sót.”

Tô Bằng cười lạnh, nói với người Thục Sơn Kiếm Phái.

Lý Ngọc Quỳnh nghe thế, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, cảm giác mình giống như là bị người tát cho một bạt tai.

Đệ tử Thục Sơn Kiếm Phái bên cạnh hắn, cũng cảm giác nhận lấy sỉ nhục rất lớn, nói với Lý Ngọc Quỳnh.

“Lý sư huynh, chúng ta cùng liều mạng với hắn!”

Lý Ngọc Quỳnh ngược lại cũng liều chết với Tô Bằng, nhưng mà suy nghĩ một lát kiếm thuật quỷ thần khó lường của đối phương, mới rùng mình một cái, trong lòng có ý lùi bước.

Chỉ là không muốn thừa nhận loại sợ hãi này với Tô Bằng, mắt hắn chớp chớp, chợt nhìn thấy Phùng Thiết đã ngất xỉu kia, trong lòng giống như đột nhiên thoải mái, hắn mở miệng nói.

“Các vị sư đệ! Ta cũng muốn liều mạng cùng với người này, nhưng mà... Phùng Thiết trưởng lão sống chết còn chưa biết, Phùng trưởng lão là tiền bối tinh anh của Thục Sơn chúng ta, quyết không thể để cho hắn bởi vì bị thương nặng không được chữa trị, mà chết ở nơi này, chúng ta nhẫn nhục làm trọng, đem Phùng trưởng lão đưa đi chữa trị trước mới là chuyện quan trọng!”

Nghe Lý Ngọc Quỳnh nói như thế, hai đệ tử Thục Sơn còn lại, lập tức im lặng lại.

“Không đánh? Ta đi đây, các vị không cần tiến.”

Tô Bằng thấy đối phương không có ý tiếp tục ra tay, dứt Vô Phong kiếm vào trong vỏ lại, quét mắt liếc nhìn đám người Lý Ngọc Quỳnh, xoay người đi vào trong tử lâu.

Hắn ngược lại không thêm nghĩ cách giết chết hết đám người Thục Sơn Kiếm Phái này ở đây.

Dù sao nơi này nhiều người chứng kiến như vậy, nhìn thấy mình và bọn người Phùng Thiết Lý Ngọc Quỳnh xung đột, trừ phi giết chết hết những người này, bằng không hoàn toàn không có hiệu quả giết người diệt khẩu.

Những người kia không oán không thù với Tô Bằng, Tô Bằng thật sự không muốn động thủ đối với bọn họ, mặt khác mâu thuẫn giữa hãn và Thục Sơn Kiếm Phái, vẫn chưa đến mức người chết ta sống. Cho đối phương một bài học là được rồi, không cần phải giết người.

Nếu như Thục Sơn Kiếm Phái vẫn dây dưa không rõ, tiếp tục quấy rầy, Tô Bằng có thể sẽ thật sự tức giận, thậm chí đám người ở trước mắt kia... hay là bỏ đi, vẫn nên khoan dung đôi chút với diễn viên hài.

Các thiếu hiệp Thục Sơn Kiếm Phái, cũng không tiếp tục dây dưa, bên ngoài tửu lâu này lại đẩy đến một chiếc xe ngựa chở hàng, các thiếu hiệp ném hàng hóa trên xe xuống, khiêng Phùng Thiết lên trên, lại kéo thêm đồng môn cũng bị Tô Bằng đánh cho hôn mê, ném cho chủ nhân xe ngựa chở hàng này một ít bạc, sau đó bỏ đi.

Tô Bằng không để ý tới bọn họ, tiến vào trong tửu lâu, chỉ thấy rượu và thức ăn đã được bày sẵn, thái độ tiểu nhị tốt đột ngột, chỉ là không dám tiến lại gần mình trong vòng mười bước, những tửu khách cùng người giang hồ khác cũng không dám nhìn thẳng vào mắt mình, bản thân nhìn sang, bọn họ đều cúi đầu, không để cho mình chú ý tới bọn họ.

“Điều bộ này, còn giống như thật sự xem mình như ma đầu...”

Tô Bằng nhìn thấy, không khỏi im lặng một hồi, cảm giác hơi chán nản, bèn kêu thêm món ăn, sau đó cầm lương khô lão bản tửu lâu chuẩn bị xong, đi ra khỏi khách điểm.

Bên ngoài có vài con tuần mã, Tô Bằng để ý yên ngựa, chỉ thấy trên yên ngựa có mấy vài hoa văn trên vỏ kiếm của thiếu hiệp Thục Sơn Kiếm Phái, có lẽ là ngựa của đám người Thục Sơn Kiếm Phái này, Tô Bằng cũng không khách khí, trực tiếp tháo xuống dây cương của một con tuần mã, nhanh chóng đi về hướng Nam Ninh...

...

Bởi vì chuyện thành Dương Đức cùng Thục Sơn Kiếm Phái, Tô Bằng gia tăng tốc độ đi đường của mình, như thế lại thêm năm ngày nữa, Tô Bằng rốt cuộc đi đến châu Nam Vân.

Tiến vào địa giới châu Nam Vân, Tô Bằng phát hiện trên đường đi thôn trại nhiều hơn, châu Nam Vân phần lớn là dân tộc thiểu số, cho dù là phục sức dân tộc hay là chỗ ở đều có nhiều điểm đặc sắc, chỉ là Tô Bằng không có quan tâm thương thức, trực tiếp lên đường đi đến Nam Ninh.

Tô Bằng lúc trước cùng bọn A Triết nói chuyện qua điện thoại, biết chỗ ở của bọn họ, chính là ở châu Nam Vân, nhưng Tô Bằng sốt ruột đi thành Nam Ninh tìm kiếm danh kỹ đệ nhất thiên hạ Linh Mị Nhi, lại thêm còn có ước định gặp mặt với Đỗ Thu, vì vậy không nôn nóng tìm kiếm bọn A Triết trước, mà là đi thẳng đến Nam Ninh.

Trải qua đi đường một ngày nửa đêm, Tô Bằng rốt cuộc đi tới Nam Ninh.

Nam Ninh, là trung tâm châu Nam Vân, nơi này thời tiết thật sự chính là bốn mùa đều như mùa xuân, cuộc sống của những người ở đây, phần lớn là dân tộc thiểu số mà ở Lương Châu không thể nhìn thấy, những dân tộc thiểu số này mọi người hết sức nhiệt tình, có rất nhiều phong tục tập quán kỳ dị, nếu chỉ là ngắm nhìn phong cảnh, thể nghiệm một chút phong thổ nơi đây, Nam Ninh ngược lại là một địa phương rất tốt.

Có điều ngược lại, Nam Ninh cũng có một chút tin đồn tương đối không hay, chẳng hạn như các nhóm người bí mật đặc biệt tu luyện cổ thuật, độc thuật, giáng đầu thuật trong truyền thuyết, cũng ở Nam Vân, Nam Ninh vô cùng phát triển, cổ sư, độc sư, giáng đầu sư tu hành tà thuật ở nơi này đặc biệt nhiều.

Thậm chí ngay cả một vài người bình thường của bản địa, đều có thể biết một vài bí thuật giống như cổ thuật, trên giang hồ có người nghe đồn, nếu như nhìn thấy một cô nương phi thường xinh đẹp ở nơi này, hơn nữa nàng thoát nhìn có tình ý đối với người, như vậy tuyệt đối không được ăn đồ ăn hoặc nước uống mà nàng đưa cho người, nếu không rất có thể trong lúc không biết gì đang diễn ra người sẽ trúng tình cổ của nàng, khiến người cả đời này một lòng chung thủy với nàng, làm nô lệ của nàng.

Tóm lại, nơi này chính là vùng đất thần kỳ như vậy.đồng

Tô Bằng cười tuần mã thượng hạng, lúc đi vào trong thành, thì bị các cô nương xinh đẹp dân tộc thiểu số to gan liếc mắt đưa tình không ít, ánh mắt

nóng bỏng bắn thẳng tới trên người Tô Bằng.

Chỉ là bản thân Tô Bằng còn có chuyện, không muốn trêu hoa ghẹo nguyệt, cho nên cũng chỉ bót nhiệt tình nhìn lại, khiến cho những cô nương kia không khỏi tức giận người này sao lại không hiểu phong tình như thế.

Mà Tô Bằng, lại tìm một người dân bản xứ hỏi đường, vào trong một tửu lâu nổi tiếng thành Nam Ninh, đi tìm Đỗ Thu đã giao hẹn với mình trước đó...

Chương 545: Lạc Tinh kiếm (1)

Đỗ Thu trước kia đã từng tới Nam Trữ, cho nên địa phương ước định gặp mặt với Tô Bằng, là ở một tửu lâu nổi danh trong thành Nam Trữ, cái tên khá bình thường, tên tửu lâu Hồng Phúc.

Tên tửu lâu này mặc dù khá quê mùa, nhưng sự phụ và mỹ tửu của tửu lâu quả thực đều rất tốt, nhất là đầu bếp làm món gân chân thú kho tàu, càng nổi khắp thành Nam Trữ, là một món ăn cần phải ăn khi đến thành Nam Trữ.

Chỉ là giá cả món ăn này cũng không rẻ, gân chân thú kho tàu do một đầu bếp nổi danh làm, sẽ bán mười lượng hoàng kim, hơn nữa một ngày chỉ bán mười món, bán hết ngày mai lại tới sớm.

Mười lượng hoàng kim, chẳng khác nào mười lăm vạn nhân dân tệ ở thế giới Tô Bằng, món ăn này quý như thế, nhưng mà kẻ có tiền trên giang hồ đúng là không ít, mỗi ngày tửu lâu Hồng Phúc đều chật ních, không ít người chuyên vì chờ món gân chân thú kho tàu này, có lúc còn đánh nhau.

Có điều tửu lâu Hồng Phúc vẫn không thay đổi, món ăn này mỗi ngày chỉ bán mười lượt, lại càng thêm khiến mọi người truy phủng, hết sức nổi danh ở Nam Trữ.

Tô Bằng và Đỗ Thu, ước định chính là tại tửu lâu Hồng Phúc này.

Tửu lâu này hết sức nổi danh ở trong thành Nam Trữ, Tô Bằng thoáng nghe ngóng tìm tới đó, rất nhanh tìm ra, cửa tửu lâu cực kỳ rộng lớn, cao ba tầng,

tầng một chật ních, quả nhiên hết sức náo nhiệt.

Tô Bằng thấy tầng một chật ních người vậy, cũng biết Đỗ Thu chắc chắn không ở tầng này, Đỗ Thu mặc dù làm người rất tùy ý, nhưng cũng không phải tính tình thích âm ỉ, hơn nữa hắn vừa mới hoàn thành hộ tống, trên người không thiếu tiền, chắc chắn sẽ chọn hoàn cảnh.

Vì vậy Tô Bằng, trực tiếp đi lên lầu.

Quả nhiên, Tô Bằng ở cửa sổ trong một phòng trang nhã lầu hai, thấy được Đỗ Thu.

Lúc này, trên bàn hắn có một khay gân chân thú phân lượng rất vừa, ngoài ra có ít thức ăn, cộng thêm một vò rượu lâu năm, đang ở đó tự uống một mình.

Tô Bằng thấy, liền đi tới.

Đỗ Thu thấy Tô Bằng, nhẹ gật đầu, Tô Bằng cũng chẳng khách khí, ngồi đối diện với hắn.

“Tô lão đệ, nếm thử món gân chân thú kho tàu này, là món ăn chiêu bài của tửu lâu này. Một ngày chỉ bán mười phần, ta giành ba ngày, mới cướp được một phần như vậy.”

Đỗ Thu nói với Tô Bằng, nói xong kêu tiểu nhị, bảo hắn thêm một bộ bát đĩa, đồng thời mang lên một vò rượu lâu năm.

Bát đĩa rất mau mang lên, Tô Bằng ăn một ngậm gân chân thú. Quả nhiên vào miệng đã thấm, hương vị hết sức thơm ngon đặc biệt, vị rất độc đáo, hơn nữa tựa hồ bổ thêm mật liệu điều chế, hương liệu hương vị rất tốt nhưng không mất đi hương vị bản thân nguyên liệu nấu ăn, hỏa hậu cũng vừa vặn, cũng là mỹ vị hiếm thấy.

Cái bụng Tô Bằng rục rịch, không khỏi ăn thêm hai miếng.

Đỗ Thu mỉm cười nhìn Tô Bằng, Tô Bằng đem đồ ăn nuốt vào, mới gật đầu, nói.

“Quả nhiên hương vị rất tốt, không hổ là món ăn chiêu bài.”

“Đúng vậy, nhất là tửu lâu này, mặc dù phần bán rất ít, nhưng lượng rất đủ, không phải keo kiệt.”

Đỗ Thu cũng khen, hẩn ăn miếng gân chân thú, mới buông đũa, nói.

“Lão đệ một đường tới nơi này, có gặp phiền toái gì không?”

Tô Bằng khẽ gật đầu, kể chuyện gặp phải khi hai người tách ra một lần, có điều Tô Bằng không kể chuyện Mộng mô là yêu, chỉ lược qua hàm hồ, nói là mình sử dụng thủ đoạn, xử lý những người Chân Thần giáo kia.

Đỗ Thu nghe xong, nhẹ gật đầu, nói.

“Bởi vì ở thành Dương Đức xảy ra chuyện, kim chủ rất sốt ruột, chúng ta ra roi thúc ngựa đi đường, ta đến Nam Trữ sớm hơn lão đệ ba ngày, sau khi đến nơi này, ta liền viết thư, đem những gì ta và Tô lão đệ người chứng kiến về Chân Thần giáo ở thành Dương Đức ghi thành thư, một hơi gửi hơn sáu mươi bức, cho bằng hữu thiên hạ, để những người bạn này lưu ý cỗ thế lực xuất hiện trong giang hồ này.”

Tô Bằng nghe xong, nghiêm mặt nói.

“Vậy thì tốt, người Chân Thần giáo giống u ác tính của giang hồ, sớm ngày diệt trừ, giang hồ sớm ngày tĩnh lặng, còn trả công đạo cho bách tính dân thường bị sát hại.”

Đỗ Thu gật đầu, vừa muốn nói gì, đột nhiên ánh mắt rơi ngoài cửa sổ, sững sốt một chút.

Tô Bằng thấy thần sắc hẩn khác thường, nói.

“Thấy người quen à?”

Đỗ Thu gật đầu, vẻ mặt có chút dị thường, nói với Tô Bằng.

“Là người quen, ta đã bảy tám năm không có tin tức của hẩn, không ngờ hẩn lại ở Nam Trữ... Tô lão đệ người có nhìn thấy người mặc áo xanh phía

dưới không?”

Tô Bằng theo cửa sổ nhìn xuống dưới, chỉ thấy phía trước cửa hàng kê lâu, một nam nhân mặc áo xanh, bộ dáng ba bốn mươi tuổi, đang phía trước một cửa hàng, tựa hồ đang cò kè mặc cả với ông chủ.

Trong cửa hàng có đám người vác một số vật lên cỗ xe ngựa phía sau người đó, xe ngựa kia có một người chẵn ngựa cùng hai trang đinh giúp, thoát nhìn người áo xanh kia, ngược lại giống nhân vật như quán gia.

“Đỗ huynh biết người này? Thoạt nhìn hình như là một quán gia.”

Tô Bằng đánh giá người này một hồi, cuối cùng thấy người kia lấy túi tiền ra, cho ông chủ cửa hàng mấy khối kim nguyên bảo, mới nói với Đỗ Thu.

Đỗ Thu khẽ gật đầu, vẻ mặt có chút quái dị, nói.

“Ta cũng suýt nữa không nhận ra người này... mệnh bạc của ta trên giang hồ Tô lão đệ hẳn cũng biết, cùng Phó Tử Dịch Phó huynh và hai người khác đồng xưng Tứ tuyệt kiếm giang hồ, ai có thể nghĩ, người như quán gia phía dưới kia, chính là Lạc Tinh kiếm - một trong Tứ tuyệt kiếm - Lưu Tinh chứ?”

“Lạc Tinh kiếm Lưu Tinh?”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi ngẩn người, lại nhìn thoáng qua người giống quán gia áo xanh dưới lầu.

Chỉ thấy diện mạo người này coi như không tệ, có vài phần cảm giác tiêu sái đại khí, chỉ là lúc này không ngừng gọi người như trang đinh thủ hạ thu thập những vật mua được từ cửa hàng kia, nhìn bộ dáng nghiêm túc của hắn, dường như quả thật chỉ là quán gia nhà giàu.

Tô Bằng nhìn thấy như thế, không khỏi nhíu mày.

Trong giang hồ nhân vật nổi danh, trên cơ bản đều có thủ hạ có chân công phu, tỷ như Đỗ Thu, mặc dù tính tình hiền hoà, nhưng tự có khí độ cao thủ của mình.

Mà người nọ dưới lầu, mặc dù diện mạo coi như không tệ, nhưng tựa hồ đã hoàn toàn sát nhập vào thân phận người bình thường, hoàn toàn nhìn không ra khí phái cao thủ, nếu người này đi vào phóng khoáng ném một khối vàng lớn, muốn mấy trăm cân rượu còn phù hợp thân phận của hắn một chút, nhưng nhìn bộ dạng cò kè mặc cả vừa rồi, thấy sao đều không giống cao thủ giang hồ.

Tô Bằng không nghi ngờ Đỗ Thu nhìn lầm người, cao thủ đến cấp kia thì lực đều vô cùng tốt, không thể nào xuất hiện chuyện nhận lầm người, nếu Đỗ Thu nói là Lạc Tinh kiếm Lưu Tinh, như vậy hẳn chính là người đó.

Trên giang hồ Lạc Tinh kiếm Lưu Tinh, Tô Bằng cũng từng nghe đồn, nghe nói là một nhân vật phong lưu tiêu sái, trước kia từng có chuyện xấu với không ít nữ hiệp đại môn phái, còn tựa hồ bội tình bạc nghĩa, từng bị đại môn phái nào đó đuổi giết, có điều bởi vì võ công hắn quả thực không kém, sau này không giải quyết được gì.

Lưu Tinh kia võ công cũng rất mạnh. Trong tay một thanh Lạc Tinh kiếm, kiếm pháp tên Lưu Tinh kiếm pháp, thi triển ra có thể lưu cả đám quang điểm trên không trung, liền giống như từng đám sao băng công kích người, người vừa thấy sao băng, kiếm của hắn đã mở bảy tám lỗ thủng ở trên người người, được xưng khoái kiếm số 1 giang hồ, rất lừng danh.

Chỉ là mấy năm nay, trên giang hồ rất ít tin tức của hắn, mọi người đều cho là hắn bế quan tu luyện ở đâu đó.

Nhưng tuyệt đối không ngờ, hắn lại ở Nam Trữ, tựa hồ làm quản gia người nhà giàu nào đó.

“Thực không ngờ, mấy năm không gặp, hắn lại lưu lạc đến mức này.”

Sau khi Đỗ Thu nhìn Lưu Tinh kia, tựa hồ có chút chán nản, nói.

“Năm đó ta cùng hấn từng so kiếm. Kiếm của hấn quả thật rất nhanh, ta thiếu chút nữa đều ngăn cản không nổi, cuối cùng chỉ bằng vào nội lực hàn băng của ta, đánh ngang tay, mấy năm này không nghe nói tin tức của hấn, ta còn tưởng rằng hấn được kỳ ngộ gì, đi bế quan tu hành, không ngờ, lại là ở đây...”

Chương 546: Lạc Tinh kiếm (2)

“Ta cũng rất tò mò, người ta là dạng như thế nào, không ngờ có thể sai khiến nhân vật như hấn, làm một quân gia bình thường.”

Tô Bằng nhìn phương hướng Lưu Tinh dưới lầu rời đi, miệng nói.

“Bỏ đi, ta cũng không muốn dò xét hấn **, có thể là có nội tình gì chúng ta không biết, hoặc là nguyên nhân khác.”

Đỗ Thu nói, có điều rất rõ ràng, khi hấn thấy nhân vật nổi danh với mình, bây giờ lại làm quân gia cho người ta, có chút chán nản.

Tô Bằng cũng chẳng quấy rầy Đỗ Thu đau buồn, chỉ cùng hấn ăn uống một trận.

Chờ ăn uống gần xong, Đỗ Thu mới từ trong tâm tình thoát ra ngoài, nói với Tô Bằng.

“Tô Bằng lão đệ, ta ở đây là để chờ ngươi, sau khi gặp ngươi, ta có thể sẽ đi châu quận phụ cận, gặp một người bạn tin tức khá linh thông của ta một lần, cũng là vì chuyện của Chân Thần giáo, ngươi có đi cùng ta không?”

“Ta liền không đi, ha ha, trong giang hồ, tựa hồ thanh danh của ta không phải quá tốt.”

Tô Bằng tự giễu khẽ cười, nói với Đỗ Thu.

Đỗ Thu nở nụ cười, nói.

“Tô lão đệ yên tâm, trắng đen không cần, chỉ cần không then với lương tâm, sớm muộn trong giang hồ sẽ sửa tên cho ngươi... Đương nhiên, có một số thời điểm có lẽ cần lực vài người, ta dẫn ngươi gặp vị bằng hữu kia, hấn

trong giang hồ giao du so với ta còn rộng hơn, quen hẵn rất có trợ giúp đối với chính danh của người.”

“Ha ha, thanh danh này ngược lại không sao cả.”

Tô Bằng lắc đầu, nói.

“Ta chỉ cầu không thẹn với lương tâm, thanh danh gì đó ta không phải quá để ý, hơn nữa lần này ta tới Nam Trữ, còn có một số chuyện chưa làm, tạm thời không thể rời khỏi.”

Đỗ Thu nghe xong, nhẹ gật đầu, nói.

“Một khi đã như vậy, ta liền không miễn cưỡng lão đệ nữa.”

Tô Bằng gật đầu, đồ ăn sớm đã tính tiền, Đỗ Thu cùng Tô Bằng đứng lên, chuẩn bị cáo biệt rời đi.

Lúc này, Tô Bằng chợt nhớ tới trên người mình còn có một vật, liền từ trong Đại Càn Khôn lấy ra một quyển bút ký, đưa cho Đỗ Thu, nói.

“Đây là bút ký ta từ trên người một kẻ Chân Thần giáo lấy được, ghi lại một số ám ngữ và thiết khẩu trong giáo phái bọn họ, cùng một số chuyện trong giáo phái, Đỗ huynh có thể tham khảo.”

Đỗ Thu nghe xong, nghiêm mặt gật đầu, nhận lấy bút ký.

“Tô lão đệ, người cũng bảo trọng, lần này ta đi gặp bằng hữu của ta, nhất định nói với hẵn chuyện của người, cho người chính danh trong giang hồ.”

“Ha ha, việc này không gấp được, được rồi Đỗ huynh, ta và người cáo từ từ đây.”

Đỗ Thu gật đầu, hai người chấp chấp tay, Đỗ Thu liền xuống tửu lầu Hồng Phúc trước.

Tô Bằng thì lại ngồi thêm một hồi, đưa mắt nhìn Đỗ Thu xuống dưới tửu lầu lên ngựa rời đi, Tô Bằng mới đứng dậy rời đi.

Sau khi hấn đi ra tửu lâu, không đi tìm khách điểm nghỉ trọ trước, mà lại đi cửa hàng đối diện tửu lâu Hồng Phúc nhìn thử.

Cửa hàng mà Lạc Tinh kiếm Lưu Tinh mua hàng hóa này, là một hàng vải, ông chủ lúc này đang chiếu cố sinh ý trong tiệm, thấy Tô Bằng, vội vàng đánh mắt, để một người hầu ra ngoài tiếp đón.

Tô Bằng gật đầu, dưới sự tiếp đón của người hầu kia đi vào trong hàng vải, ông chủ kia nở nụ cười, hỏi Tô Bằng.

“Vị khách quan này là mua vải hay là may quần áo?”

“Hỏi chuyện.”

Tô Bằng nói, sau đó nhìn ông chủ, nói.

“Vừa rồi người mặc áo xanh, giống quần gia tới hàng vải của các người, tựa hồ mua không ít vải vóc, ông chủ có biết hấn là ai, làm quần gia cho người nào không?”

Nghe Tô Bằng không phải mua vải, ông chủ vẫn không giảm vui vẻ như cũ, việc buôn bán của hấn đều có bí quyết, khuôn mặt luôn tươi cười đón người, rất nhiều người đều thích tính tình này của hấn, trước lạ sau quen thành khách hàng, chỉ nghe hấn nói.

“Người kia à? Ta biết, hấn... chính là quần gia Trích Tiên sơn trang ngoài thành, tên Lý Tinh, mỗi tháng đều tới chỗ chúng ta mua một số vải vóc.”

“Trích Tiên sơn trang?”

Tô Bằng nghe xong tên này, không khỏi ngẩn người.

“Đúng vậy, khách quan vừa nhìn đã biết là người trong ngành, chính là Trích Tiên sơn trang kia...”

Ông chủ thấy biểu lộ của Tô Bằng, cười mập mờ, lộ ra một biểu lộ “Người biết”.

Tô Bằng thấy biểu lộ của ông chủ, không khỏi một trận rùng mình, nói tiếng cáo từ, đi ra cửa hàng vải.

“Trích Tiên sơn trang... Đó không phải sơn trang chỗ danh kỹ số 1 giang hồ Linh Mị Nhi sao?”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ.

Lúc trước hắn ở bí cảnh tại di tích Lỗ Ban, từng nghe Lãnh Sương Nguyệt nói, Linh Mị Nhi kia không phải nữ nhân bình thường, trong lòng Tô Bằng còn chưa cảm giác trực quan, hôm nay nhìn thấy việc này, mới chân chính cảm giác rõ.

Lạc Tinh kiểm Lưu Tinh kia, dù nói thế nào cũng là một trong Tứ tuyệt kiếm giang hồ, Tô Bằng đánh giá một chút, với thực lực mình bây giờ, nếu không phải dùng Tất sát cùng át chủ bài khác, đánh nhau với Đỗ Thu phỏng chừng thắng bại cơ bản ở số lượng 5. 5, có lẽ mình mạnh hơn một chút, mạnh cũng có hạn, Lưu Tinh kia nếu nổi danh cùng Đỗ Thu, có lẽ cũng sẽ không yếu lắm.

Một đại cao thủ như vậy, không ngờ cam tâm tình nguyện ở dưới cửa một danh kỹ nữ làm quản gia, không biết nên nói Lưu Tinh kia quá đoạ lạc, hay là Linh Mị Nhi rất có bản lĩnh.

“Lưu Tinh này trên giang hồ nổi tiếng phong lưu, sở dĩ hắn làm quản gia cho Linh Mị Nhi, không phải là thường đi bờ sông, cuối cùng ướm giày, yêu Linh Mị Nhi kia chứ? Đây chẳng khác gì chơi gái kết quả yêu luôn tiêu thư?”

Trong lòng Tô Bằng, nghĩ ác.

Lắc đầu, Tô Bằng vứt những ý niệm này ra khỏi đầu, thâm nghĩ.

“Mặc kệ Lưu Tinh này xảy ra chuyện gì, thế nào ta cũng phải đi Trích Tiên sơn trang một chuyến, cái lương không bằng bạo lực, liền đi bây giờ thôi.”

Nghĩ tới đây, Tô Bằng cỡi tuần mã, đi tới thành nam.

Trích Tiên sơn trang, ở ngoài thành Nam Trữ mười dặm, sơn trang rất lớn, gần đó còn có một thành trấn vệ tinh của thành Nam Trữ, không biết trước kia tên gọi là gì, nhưng từ sau khi danh kỹ số 1 giang hồ Linh Mị Nhi ở, ở đây cũng dần dần được gọi là trấn Trích Tiên.

Tô Bằng cỡi ngựa, một đường chạy tới trấn Trích Tiên, phát hiện ở đây vẫn có chút náo nhiệt.

Trong trấn Trích Tiên, người đến người đi, đầu người bắt đầu khởi động, đại bộ phận đều là một số nhân vật giang hồ, địa phương như tửu lâu cũng chật ních, ngược lại có chút giống trấn nhỏ cảnh khu du lịch Tô Bằng từng gặp ở kiếp trước.

Tô Bằng thăm lấy làm kỳ, trong lòng định tìm một nơi đặt chân trước, liền tìm một khách sạn trước đặt một gian phòng.

Ở chỗ chưởng quầy khách điếm, Tô Bằng vừa đặt phòng, đột nhiên cảm giác một người đi tới phía sau mình, liền quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy một người hơn ba mươi tuổi, nhìn bộ dáng có chút du côn, cười ha hả nhìn Tô Bằng, miệng nói.

“Vị gia này có phải cũng mộ danh tới xem danh kỹ số 1 thiên hạ không? Tiểu nhân ngược lại có thể tiến cử một số phương pháp cho ngài...”

Chương 547: Mộ Dung Tính Đức (1)

Tô Bằng nghe thấy những lời người này nói, không khỏi bật cười, nói.

“Làm sao ngươi biết ta tới nơi này là vì để nhìn Linh Mị Nhi? Còn nữa Trích Tiên sơn trang ở chỗ này, chẳng ta không biết tự mình đi tới hay sao? Mà còn cần ngươi dẫn đường làm chi?”

“Hắc, vị đại nhân này vừa nhìn đã biết ngươi là đại hiệp giang hồ, đại hiệp rên giang hồ, đến trấn Trích Tiên của chúng ta, không phải vì để nhìn Linh cô nương, thì còn vì cái gì nữa?”

Tiểu tử bộ dạng giống như lưu manh đầu đường xó chợ nhếch miệng cười một tiếng, sau đó đi thẳng ra dòng người náo nhiệt trên ngoài bên đường,

nói.

“Không nói dối gì ngài, trấn Trích Tiên của chúng ta sở dĩ được náo nhiệt như thế, làm ăn buôn bán tốt như vậy, đều là dựa vào danh khí của Linh cô nương giúp đỡ, trên con đường này mười người phương xa, có chín người đến vì Linh cô nương, cho nên ta đoán vị đại nhân đây cũng có cùng mục đích như vậy.”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi hết cách, rốt cuộc là cái gì vậy? Mỹ nữ sản nghiệp du lịch sao?

Tiểu tử bộ dạng lưu manh tiếp tục trêu đùa vừa cười vừa nói.

“Còn về Trích Tiên sơn trang, hắc, cũng không giấu diếm gì ngài, nơi đó cũng không phải có thể tùy tiện dễ dàng muốn đến là đến được, có thể trực tiếp vào trong, không phải tài sản ngất trời, thì cũng là hiệp khách đã thành lâu ngày danh trên giang hồ, người bình thường sẽ không tiếp đãi, thậm chí muốn vào trong thì càng đừng mơ tưởng, mấy ngày hôm trước vừa mới có mấy tên không có mắt muốn ỷ vào võ công cao cường đột nhập vào bên trong, kết quả vừa vọt qua tường viện, liền bị người phát hiện, hai người kia còn muốn cậy mạnh, kết quả bị người của Trích Tiên sơn trang đánh cho học máu ném ra ngoài, bây giờ vẫn còn nằm trong trấn dưỡng thương đó.”

“Đương nhiên, ta thấy ngài chính là cao thủ trên giang hồ, nói không chừng còn là nhân vật nổi tiếng, nhưng danh khí của Linh cô nương trên giang hồ ngài cũng hiểu đó, cái gọi là gặp mặt ngàn vàng, phải bỏ ra trên vạn lượng, ngài tuy rằng xem ra có vẻ rất có tiền, nhưng mà ai kiếm tiền cũng không dễ dàng gì phải không? Có điều nếu ngài thật sự muốn gặp Linh tiểu thư, ta cũng có cách, chỉ cần trăm lượng hoàng kim là được, tất nhiên có thể làm cho ngài nhìn thấy Linh cô nương, trái lại khi ngài nhìn thấy gương mặt của Linh cô nương rồi, rồi mới quyết định có muốn gõ cửa cầu kiến hay không, không phải tốt hơn sao? Nếu không hài lòng, cũng vẫn có thể tiết kiệm được chín trăm lượng hoàng kim.”

Tô Bằng nghe xong, cảm giác có chút dở khóc dở cười, người này chẳng lẽ chính là ma cô trong truyền thuyết?

Có điều thoát nhìn có lẽ không phải là người trong nội bộ Trích Tiên sơn trang, xem phong thái của Linh Mị Nhi, ngược lại không có lý do giống như là nữ tử phong trần tầm thường, còn cần phải loại ma cô gì đó làm cầu nối dẫn mối.

Xem ra, người này cũng là dựa núi kiếm ăn, dựa sông uống nước, dựa vào một mỹ nữ để kiếm miếng cơm, luôn cúi lừa gạt khách qua đường.

Tô Bằng lần này tới xem Linh Mị Nhi, chủ yếu là vì để giải quyết ác nghiệp quán quanh trên người, đã sẵn chuẩn bị bỏ ra cái giá đắt nhất, người này giật dây kéo cầu, phỏng chừng cũng không phải đường đi chính thống gì, Tô Bằng xua tay, tỏ vẻ mình không mấy hứng thú.

Chỉ là người này bám dai như đĩa, dường như cảm thấy bản thân còn có thể đùa tiếp, lại quán lấy, dự định tiếp tục đẩy mạnh tiêu thụ của mình.

Khi Tô Bằng đang có chút cảm giác không được bình tĩnh. Chợt nghe thấy trên lầu truyền đến âm thanh khe khẽ, chỉ thấy một công tử trẻ tuổi từ lầu hai đi xuống dưới, cười mắng tên lưu manh đường phố kia.

“Tên lưu manh nhà ngươi lại đang gạt người gì đó, cách gặp mặt Linh tiểu thư, chính là bảo người ta mặc quần áo trang đình của Trích Tiên sơn trang, nhân cơ hội đưa đồ linh tinh, lên vào bên trong nửa ngày, trộm nhìn Linh tiểu thư mà thôi. Hành vi bỉ ổi thế này, tự hạ thấp thân phận của mình, làm sao có thể đến gần Linh tiểu thư được? Vị nhân huynh kia, đừng để bị hắn lừa đấy.”

Tên lưu manh kia vừa nghe thấy những lời này, sắc mặt đầu tiên lộ vẻ tức giận, hận người này đã vạch trần cách kiếm cơm của mình, có điều sau khi liếc nhìn thấy vị công tử kia, hắn lại lộ vẻ sợ hãi, bối rối xoay tới xoay lui một hồi, cuối cùng giậm chân, xoay người bỏ đi, chỉ là lúc bỏ đi, dường như trong ánh mắt còn lộ ra sắc thái căm hận.

Tô Bằng lại nhìn công tử trẻ tuổi đang từ trên lầu đi xuống kia, chỉ thấy hắn quần áo lụa là, bên hông che kín trang sức vàng ngọc, trên tay còn cầm một chiếc quạt xếp, nhìn dáng vẻ hết sức phong lưu tiêu sái, chỉ là bờ môi lại có chút mỏng, khiến người khác có cảm giác người này e rằng rất bạc tình.

Lúc này hắn cầm quạt xếp trong tay, tiêu sái đi xuống lầu, sau khi xuống đến lầu một, phạch một tiếng thu quạt lại, chấp tay chào hỏi Tô Bằng, nói.

“Vị bằng hữu này, xin chào, ta là Trung Châu Mộ Dung Tính Đức, vừa rồi trông thấy tên vô lại kia quấy nhiễu huynh đài, sợ rằng ngươi lại bị những lời ngon ngọt của hắn gạt, cho nên lắm lời đôi chút.”

Trong mắt Tô Bằng đang dò xét người này, có điều trên tay cũng không thất lễ, chấp tay đáp lễ, nói.

“Nào có, vẫn là đa tạ huynh đài đã giải vây giúp ta, ta là Giang Ninh Tô Bằng, đa tạ huynh đài.”

“Ồ? Tô Châu quận Giang Ninh? Đó cũng là một địa phương tốt, địa linh nhân kiệt, Hắc Thủy quân ở đó rất có uy danh trong võ lâm, nhất là gần đây trong quận Giang Ninh xuất hiện thêm hai cao thủ mới trong giang hồ, một người tên là Truy Tinh Tiền Lý Minh, một cây cung dài vô cùng lợi hại, bắn chết không ít cao thủ thành danh trên giang hồ, một người khác tên là Thánh Thủ Ma Kiếm Tô Bằng, chẳng lẽ nhân huynh chính là Thánh Thủ Ma Kiếm kia?”

Tô Bằng nghe thấy những lời này, sắc mặt không hề thay đổi, trong lòng lại âm thầm cảnh giác con người này.

Đối phương nói chuyện khách khí, đem ngoại hiệu trong giang hồ của mình sửa lại một chữ, đem chữ Huyết Thủ đổi thành Thánh Thủ, nghe trong lời nói của hắn dường như có ý kết giao với mình.

Có điều Tô Bằng luôn cảm thấy người này có chút tổn hơi sức, hơn nữa nhìn phong thái của hắn từ trên lầu bước xuống, Tô Bằng luôn có một loại cảm giác “Kẻ này quen biết ta! Chẳng qua lúc này có ý tìm cơ hội để kết giao với ta”, loại trực giác này hết sức mãnh liệt.

Chỉ là Tô Bằng có thể đảm bảo, mình chưa từng chính thức gặp qua người này, nếu không nhất định sẽ có ấn tượng với hắn.

Nhưng mà đối phương dường như lại có tình tiếp cận mình như thế, khiến cho Tô Bằng sinh lòng cảnh giác.

Chương 548: Mộ Dung Tính Đức (2)

Bản thân trong giang hồ kẻ thù không phải không ít, nếu như qua loa chủ quan, nói không chừng thật đúng là có thể lật thuyền trong mương rãnh.

Cho nên trên mặt Tô Bằng lộ ra một nụ cười hờ hững, cố ý giữ khoảng cách, nói.

“Chính là Tô mỗ, có điều người trên giang hồ gọi ta, đều là Huyết Thủ Ma Kiếm, các hạ khách khí rồi.”

Công tử trẻ tuổi lại giống như không hiểu ý tứ cố tình giữ khoảng cách của Tô Bằng, cười ha ha, nói.

“Lời đồn trên giang hồ, làm sao có thể tin được, Tô huynh từng ở quận Giang Ninh phá huỷ Cổ Kiếm Sơn Trang, tra ra trang chủ Cổ Kiếm chính là hung thủ buôn người, hành hạ dân thường đến chết, cũng giết chết hung thủ, đã lập công lao lớn cho giang hồ, chỉ với hành động này thôi, nhân phẩm của Tô huynh nhất định đã không tồi, về sau cho dù cùng truyền nhân Đại Không Tự và Từ Hàng Tỉnh Trai có chút mâu thuẫn xung đột, e rằng cũng là hiểu lầm, danh xưng Huyết Thủ kia, chỉ là trên giang hồ nghe nhầm đồn bậy, Mộ Dung Tính Đức ta không tin.”

Tô Bằng nghe xong, trên mặt hơi mang theo nụ cười.

Lời này, Tô Bằng lúc gặp phải Trảm Thủy Kiếm Đỗ Thu, cũng đã nghe Đỗ Thu nói tương tự như vậy, chỉ là lời trong miệng Đỗ Thu nói ra, dường như khiến người khác cảm giác có thể tin cậy hơn, lời từ trong miệng người này nói ra, luôn luôn có một cảm giác đang cố gắng tiếp cận mình.

Có điều có câu là đưa tay không đánh mặt tươi cười, Tô Bằng mặc dù đối với Mộ Dung Tính Đức này cảm tình không được tốt cho lắm, nhưng đối phương dù sao đã giúp mình giải vây, ngôn ngữ càng không mạo phạm, còn có chút cố gắng muốn kết giao, Tô Bằng cũng không thể bởi vì trực giác không tốt mà quá đáng với hắn, cho nên chỉ chấp tay nói lời cảm ơn.

Mộ Dung Tính Đức hết sức nhiệt tình, cùng bắt chuyện với Tô Bằng, người này mồm miệng quả thật hết sức lợi hại, mấy câu nói vô cùng có kỹ xảo,

nghe vào tai giống như tri kỷ, lại hết sức tự nhiên tăng bốc Tô Bằng, khiến Tô Bằng có loại cảm giác gặp phải nhân viên tiếp thị đẳng cấp cao trong thành phố Trung Hải, trong lúc nhất thời ngược lại không thể vùng ra được.”

“Tô huynh, lần này tới trấn Trích Tiên, có chuyện gì sao? Có lẽ Tô huynh có cùng mục đích với ta, cũng đến xem thử vị Linh cô nương danh chấn thiên hạ kia sao?”

Mộ Dung Tính Đức vô cùng niềm nở, bắt chuyện với Tô Bằng.

Tô Bằng cũng chẳng giấu diếm, nhẹ gật đầu.

“Thật khéo quá, ta có một chút chuyện khác, đi đến Nam Ninh làm việc, lúc này chuyện đã xong xuôi, liền trực tiếp tìm đến trấn Trích Tiên này, chính là vì để nhìn thấy Linh Mị Nhi cô nương một lần, vị Linh cô nương này xinh đẹp nổi tiếng khắp giang hồ, có lẽ là một quốc sắc thiên hương, Tô huynh ngược lại ta từng nghe qua, ở Ngũ Thành Liên Minh, có được khoảng thu rất lớn, dường như cũng không phải thiếu tiền, không bằng ta và người kết bạn, cùng đi Trích Tiên sơn trang xem thử thế nào, nộp một ngàn lượng hoàng kim tiền đặt cọc, cùng nhau gặp mặt Linh cô nương kia, người nói như thế nào?”

Mộ Dung Tính Đức mời Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, ha ha cười, cảm giác người này giờ phút này, giống như là tìm bạn xấu cùng nhau đi quán bar uống rượu trong hiện thực vậy.

Chỉ là trong lòng Tô Bằng có chút hoài nghi lý do của hắn, người này đến đây, chẳng lẽ thực sự chính là vì để gặp mặt Linh Mị Nhi đó sao, sau đó tiêu tốn hết những một ngàn lượng hoàng kim?

Mộ Dung Tính Đức này, luôn khiến Tô Bằng cảm giác người này dường như không hề đơn giản như vậy.

Có điều bất luận hắn có mục đích thế nào, bản thân Tô Bằng luôn muốn gặp Linh Mị Nhi một lần, cho nên sao cũng được nói.

“Sao cũng được.”

“Được, chúng ta cũng không cần đợi nữa, ta sẽ đi ngay bây giờ thôi.”

Mộ Dung Tính Đức đóng cửa chiếc quạt xếp, kéo Tô Bằng, đi ra ngoài.

Trích Tiên sơn trang nằm ở bên cạnh trấn Trích Tiên không xa, là một thôn trang chiếm diện tích ba bốn vạn mét vuông, xét về quy mô, e rằng còn lớn hơn một chút so với trấn Trích Tiên.

Trong trang, có một vài hộ viện võ giả, những võ giả này một số nhỏ là chiêu mộ trên giang hồ, phần lớn đều là tự bản thân Trích Tiên sơn trang huấn luyện ra, nhưng không biết Linh Mị Nhi kia sử dụng phương pháp gì, khiến cho những võ giả thực lực cũng không tồi này, cho dù ném vào trong giang hồ, cũng là một cao thủ tài ba.

Như vậy xem ra, Trích Tiên sơn trang ngược lại không hề giống chỗ ở của một nữ tử phong trần, ngược lại là có chút giống như thế lực giang hồ, nông sâu khó dò, ít nhất cho đến hiện nay mà thôi, chưa từng nghe nói có tên giặc giang hồ nào đột nhập được vào trong sơn trang, muốn ngắt đóa hoa tươi Linh Mị Nhi kia.

Tô Bằng cùng Mộ Dung Tính Đức, cùng đi đến cửa sơn trang, chỉ thấy cửa chính sơn trang vô cùng rộng lớn, cửa có tám gã võ giả hộ trang, đứng ở nơi này, thân hình lực lưỡng, giống như là quân đội đứng gác bình thường trong thế giới Tô Bằng.

Lúc Tô Bằng cùng Mộ Dung Tính Đức đi tới cửa, một trong tám gã võ giả hộ trang kia, đi tới, lễ phép nói.

“Hai vị tới để gặp Linh tiểu thư sao? Hết sức xin lỗi, Linh tiểu thư ra ngoài rồi, vẫn chưa trở về, nếu như muốn giao bái thiếp, ngày mười lăm hàng tháng xin hãy đến đây sơn trang, chỉ có vào ngày đó mới mở cửa đón khách, sau khi đưa bái thiếp, tất nhiên có người trong viện dâng cho quản gia, lại chuyển đến tiểu thư, quyết định có gặp mặt hay không, hôm nay mới chỉ là mười hai, còn ba ngày nữa, mới đến ngày đó.”

Tô Bằng nghe thấy những lời này, trong lòng không khỏi sinh ra vẻ bội phục, phong trần nữ tử làm được đến mức này, Linh Mị Nhi cũng làm đến tài giỏi rồi, không hổ là nhân tài kiệt xuất trong ngành, tinh anh chính là tinh anh.

Đồng thời Tô Bằng cũng chú ý tới, vài người võ giả hộ viện Trích Tiên sơn trang bên ngoài này, huyết Thái Dương đều nhô cao, xem ra nội lực đều là tu hành có chút thâm hậu, ném vào trong giang hồ, có lẽ có thể ngang bằng với trình độ của bách phu trưởng hơi kém một chút trong Hắc Thủy quân.

Thấy một màn như vậy, Tô Bằng thầm giật mình, võ giả thế này, trên giang hồ cũng có thể có chút danh tiếng, lúc này không ngờ cam tâm làm một chân gác trang viên cho phong trần nữ tử, có thể thấy thủ đoạn cao tay của Linh Mị Nhi.

Mặt khác tám gã võ giả hộ trang này, nhìn rõ không có gì đặc biệt, có thể chỉ là võ giả bình thường trong Trích Tiên sơn trang, mà võ giả Trích Tiên sơn trang, nghe nói số lượng có ba năm trăm người, nếu như đều có thực lực thế này, như vậy nơi đây quả nhiên là một thế lực không nhỏ.

Cho dù hội Phong Dương Ngũ Thành Liên Minh Tô Bằng đã từng làm việc, cũng chưa hẳn tìm ra được nhiều cao thủ như vậy.

Trong lúc nhất thời, Tô Bằng đối với tâm lý nam nhân giang hồ sẵn sàng bỏ ra ngàn lượng hoàng kim gặp mặt, vạn lượng hoàng kim lên giường kia, trái lại cũng đã hiểu rõ đôi chút.

Chính là những nam nhân kia vốn không cho là vậy, nhưng khi đi vào Trích Tiên sơn trang, nhìn thấy sơn trang này thế lực như thế, cũng có thể cảm giác được Linh Mị Nhi không tầm thường.

Chương 549: Hộ viện Không Văn tự (1)

Giống như là người vốn dĩ không quan tâm đến nữ tử thanh lâu, trông thấy cảnh tượng này, rất dễ dàng liên tưởng đến, bản thân muốn gặp không còn là một phong trần nữ tử nữa, mà đã là một đương gia có thế lực lớn trên giang hồ, cảm giác kia nhanh chóng hoàn toàn bất đồng với tâm lý, cảm giác chinh phục lập tức lặn át.

“Linh Mị Nhi này, ngược lại thực là một kỳ nữ, với danh hiệu tốt đẹp của nàng trong giang hồ, không ngờ có thể không chế được thế lực giang hồ lớn như vậy, cho dù thủ đoạn hay gì, đều không thể xem thường được.”

Trong lòng Tô Bằng, không khỏi nghĩ đến như vậy.

Lúc này, Mộ Dung Tính Đức ở bên cạnh Tô Bằng, bị võ giả hộ trang kia ngăn lại trước cửa, thực sự không hề tức giận, chỉ thấy hấn vung tay lên, trong tay xuất hiện một tấm danh thiếp màu vàng, đưa cho võ giả hộ trang kia, nói.

“Ta biết quy củ Trích Tiên sơn trang, có điều kính mong vị huynh đệ này đem danh thiếp này giao cho Triệu ma ma quản sự trong sơn trang, nàng nhìn thấy tấm danh thiếp này, đương nhiên sẽ biết ta là ai.”

Võ giả hộ trang kia, có chút hoài nghi liếc nhìn Mộ Dung Tính Đức, có điều nghe hắn nói ra Triệu ma ma quản sự trong trang, e rằng cũng không phải nói dối, bèn nhẹ gật đầu, đi vào trong sơn trang.

Tô Bằng nhìn thoáng qua Mộ Dung Tính Đức, thầm nghĩ Mộ Dung Tính Đức này cũng có khả năng luôn lách, không ngờ đã cùng mắc nối với người bên trong Trích Tiên sơn trang, xem ra thật đúng là sớm có âm mưu, muốn gặp được Linh Mị Nhi kia, như vậy trái lại càng khiến Tô Bằng có chút hoài nghi với mục đích của hắn.

Võ giả hộ trang tiến vào trong Trích Tiên sơn trang không bao lâu, liền đi ra, sau lưng còn đi theo một thiếu nữ mặc trang phục nô tỳ.

Thiếu nữ này đi ra bên ngoài, nói.

“Vị nào là Mộ Dung Tính Đức công tử?”

“Chính là tại hạ, cô nương có lời gì muốn chuyển sao?”

Mộ Dung Tính Đức vừa thu lại quạt xếp, nói với thiếu nữ này.

Nô tỳ kia nhìn Mộ Dung Tính Đức, sau đó nói khẽ.

“Triệu ma ma sai ta truyền lời, Linh tiểu thư hôm nay đi Không Văn tự dâng hương, vẫn còn chưa về.”

“Không Văn tự?”

Mộ Dung Tính Đức nghe thế, sắc mặt nhanh chóng thay đổi đến mức khó có thể nhận ra, sau đó lập tức khôi phục bình thường, chấp tay nói.

“Cám ơn vị tỷ tỷ này truyền lời.”

“Phụt!”

Cô nương kia nghe thế, không khỏi phì cười, nói.

“Tuổi người so với ta còn lớn hơn vài tuổi, sao lại xưng ta làm tỷ tỷ.”

“Vậy gọi muội muội, cũng được chứ.”

Mộ Dung Tính Đức lộ ra nụ cười sáng lạn nói, nụ cười kia theo Tô Bằng, bộ dáng giống như ca ca xấu dụ dỗ thiếu nữ nhà bên lên giường với hắn.

“Miệng lưỡi người thật là dẻo quá đi, bỏ đi, không cần làm thân với ta, gọi ta là Anh Đào là được rồi, lời ta đã truyền rồi, danh thiếp ta cũng nhận, muốn chính thức gặp tiểu thư, mười lăm lại đến đây.”

Nô tỳ kia nói với Mộ Dung Tính Đức, nói xong xoay người, đi vào trong trang.

Mộ Dung Tính Đức thấy nàng rời đi, khóe miệng không tự giác lộ ra nụ cười, lại bị Tô Bằng nhìn thấy trong mắt.

“Sao vậy, Mộ Dung lão đệ dự định đuổi đến Không Văn sao? Nơi đó là chỗ nào?”

Sau khi hai người xoay người rời khỏi cửa chính Trích Tiên sơn trang được một lúc, Tô Bằng thử thăm dò nói với Mộ Dung Tính Đức.

“Không Văn tự à, ngược lại là một chỗ dễ tìm, vị trí ở thành đông thành Nam Ninh, trụ trì nơi đó Không Duyên đại sư nghe nói là một đại sư có

thần thông, có thể tiêu tai cầu phúc cho người khác, nghe nói rất là linh nghiệm. Có điều ta không có ý định đi đến đó xem thử, nói thật thì, con người của ta dường như không có duyên với Phật môn, mỗi lần nhìn thấy hòa thượng, đều gặp xúi quẩy, cho nên ta không dám đi đến nơi xúi quẩy kia, vẫn là qua mấy ngày nữa đúng theo quy củ xin gặp mặt Linh tiều thư thôi.”

Nghe thấy những lời này, Tô Bằng ngược lại bật cười, nhắc tới duyên với hòa thượng, Tô Bằng mới là kém nhất, mấy lần gặp phải hòa thượng, không phải là đánh nhau giết người, thì là bị lừa gạt vu oan, thật đúng là vô duyên với Phật môn.

Có điều Tô Bằng nghe thấy hòa thượng Không Văn tự kia dường như có chút thần thông, ngược lại có một chút suy nghĩ, nói không chừng Không Duyên đại sư, biết một chút pháp thuật...

Tô Bằng lần này tới đây, chủ yếu chính là vì thanh trừ ác nghiệp bản thân, mặc dù nghe Lãnh Sương Nguyệt nói Linh Mị Nhi có thể làm được điều này, nhưng mà nói tới, Tô Bằng vẫn còn có chút bán tín bán nghi.

Lúc này nghe nói trụ trì Không Văn tự, cũng có thần thông, Tô Bằng ngược lại muốn đi xem thử, cùng lúc trông thấy phái đoàn lớn dọa người kia của Linh Mị Nhi, đồng thời cũng biết một chút về thần thông của trụ trì Không Văn tự Không Duyên đại sư kia, xem thử hẳn có thể nhìn thấu ác nghiệp trên người mình hay không, có cách nào phá giải hay không.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng nói với Mộ Dung Tính Đức.

“Thế nhưng ta lại có chút nôn nóng không thể chờ đợi được muốn xem Linh Mị Nhi tiểu thư, đến Không Văn tự trước một chuyến xem, Mộ Dung lão đệ quả thật không đi sao?”

“Ta không đi, Tô huynh đi đi, ta đợi đến mười lăm, rồi chính thức tiếp kiến Trích Tiên sơn trang.”

Tô Bằng nghe vậy, nhẹ gật đầu, liền chấp tay tạm biệt Mộ Dung Tính Đức, đi đến thành đông.

Từ trấn Trích Tiên, đến Không Văn tự thành đông Nam Ninh, cũng có khoảng cách hơn hai mươi dặm, chỉ là khoảng cách đi đường ngắn, Tô Bằng thì triển khinh công có thể nhanh hơn so với tuần mã rất nhiều, sau khi thi triển thân pháp, không đến mười phút, Tô Bằng đã đi tới Không Văn tự thành đông Nam Ninh.

Trong toàn châu Nam Vân, không biết loại nguyên nhân nào, tín đồ tín ngưỡng Phật pháp đếm không hết, tín ngưỡng so với những nơi khác không khí đều đậm đà hơn rất nhiều, cả một dãy chùa miếu cũng rất nhiều, đều là hương khói cường thịnh.

Lúc Tô Bằng đi vào Không Văn tự, đã nhìn thấy không ít bách tính trong thành đến Không Văn tự thắp hương lễ tạ, hết sức náo nhiệt.

Phía trước Không Văn tự, cũng có hai con đường, đều bán một ít hương đèn Phật phẩm, âm thanh rất sôi nổi.

Tô Bằng một đường theo khách hành hương đi vào, tiến vào trong Không Văn tự.

Phạm vi Không Văn tự chiếm diện tích không nhỏ, Tô Bằng theo khách hành hương, đi qua vài cái cửa hiên, đi đến chính điện.

Trong bảo điện, vài tượng Phật bằng vàng to lớn sừng sững bên trong, khách hành hương quỳ lạy rồng rắn lên mây không ngớt.

Bản thân Tô Bằng cũng không theo Phật giáo, cho nên chỉ là xem thử, sau đó phát hiện phía sau ngôi chùa này, còn có một tòa kiến trúc lớn, có thể là nơi dành cho tăng nhân ở.

Tô Bằng biết trụ trì bình thường đều ở phía sau Phật đường thanh tu, bèn đi đến.

Chỉ là còn đi chưa được mấy bước, cũng không biết từ nơi nào xuất hiện một vị sư tiếp khách, chặn Tô Bằng lại.

“A di đà phật, thí chủ xin dừng bước, đi về phía sau, chính là tăng phòng trong chùa chúng ta, thí chủ nếu muốn dâng hương, xin ở bảo điện là được

rồi.”

Tô Bằng nghe thế, nói.

“Ta chính là muốn đi đến hậu đường, không biết trụ trì Không Duyên đại sư có ở trong tầng phòng phía sau hay không, lần này ta đến đây, chính là đặc biệt muốn bái kiến.”

Chương 550: Hậu viện Không Văn tự (2)

“Trụ trì ở hậu đường, có điều hần lúc này đang cử hành pháp hội, đang cùng với các tăng nhân và một vài cư sĩ cùng nhau tham ngộ Phật pháp, không biết thí chủ có nhận được lời mời hay không?”

Vị sư tiếp khách không có nhường đường, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, trong lòng cảm thấy nghi hoặc, Linh Mị Nhi kia không có ở trong đại điện, chẳng lẽ nàng hay là cư sĩ, đang ở hậu đường hay sao?

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng nói.

“Không có, có điều vẫn mong hòa thượng đi thông báo một tiếng, Giang Ninh Tô Bằng đến cầu kiến.”

Nói xong, Tô Bằng từ trong túi Càn Khôn lục lợi một hồi, lấy ra một thỏi vàng nặng hai mươi lượng, đưa cho vị sư tiếp khách kia, nói.

“Đây là một chút tiền nhan đèn của tại hạ, mong hòa thượng thông báo một chút với Không Duyên đại sư.”

Nghe thấy Tô Bằng nói vậy, vị sư tiếp khách kia thoáng chần chờ chốc lát, nhưng không nhận lấy thỏi vàng kia, nói.

“Thí chủ không cần như thế, nếu thật sự có lòng quyên chút hương khói, không ngại trực tiếp bỏ vào trong hòm công đức ở bên kia, trên sổ công đức để tên lại, nếu thí chủ thật sự muốn gặp trụ trì, ta đi thông báo một tiếng, cũng không phải không thể.”

“Làm phiền hòa thượng.”

Tô Bằng nói với vị sư tiếp khách kia, vị sư tiếp khách khẽ gật đầu, xoay người đi về phía hậu đường.

Tô Bằng nhìn bóng lưng hần bỏ đi, khẽ gật đầu, tuy rằng người xuất gia tứ đại giai không, nhưng hòa thượng thật sự có thể có thể làm được không tham tiền tài, ngược lại hiếm thấy, hòa thượng này từ chối hoàng kim mình lén cho hần, dường như có chút đạo hạnh tu dưỡng.

Tô Bằng đợi một hồi, mới thấy vị sư tiếp khách kia đi ra, nói với Tô Bằng.

“Thí chủ mời đi theo ta.”

Tô Bằng gật đầu, theo vị sư tiếp khách đi về hướng hậu viện Không Văn tự.

Hậu viện Không Văn tự, giống như rất lớn, có một sân rộng chứa hơn trăm người, bốn phía đều là kiến trúc cao lớn.

Tô Bằng theo vị sư tiếp khách đi vào hậu viện, đi đến trong sân rộng kia, Tô Bằng đột nhiên nảy sinh một tia cảnh giác, chợt dừng chân ở trong sân rộng, nhìn về bốn phía xung quanh.

Vị sư tiếp khách cùng hần đi vào trong hậu viện kia, mặc dù nhìn thấy Tô Bằng dừng chân, nhưng bước chân của mình lại không hề dừng lại, giống như đang chạy bước nhỏ, nhanh như chớp lủi mất, tiến vào trong một gian tăng phòng, không có đi ra nữa.

Tô Bằng nhíu mày, nói.

“Các vị, nếu đã tới rồi, tại sao còn giấu đầu lòi đuôi? Ra ngoài gặp mặt một lần đi.”

“A di đà phật.”

Một tiếng Phật hiệu vang lên, chỉ thấy tăng phòng ba mặt hậu viện ngôi chùa này, còn có phương hướng bảo điện Tô Bằng vừa mới đi tới kia, bước ra bốn hòa thượng râu tóc bạc trắng, mơ hồ bao vây Tô Bằng vào chính giữa.

“Hòa thượng? Các người là Đại Không tự?”

Tô Bằng nhìn thấy bốn hòa thượng này, trong lòng khẽ động, nói với bốn hòa thượng kia.

Đối diện trước mặt Tô Bằng, một lão hòa thượng mặc áo cà sa, râu tóc bạc trắng, nhìn chòm râu chân mày e rằng đã hơn bảy mươi tuổi, nhưng nét mặt cơ thể lại vô cùng chắc nịch, mặt mày hồng hào, có một chút cảm giác cái lão hoàn đồng đứng ra, nói với Tô Bằng.

“Thí chủ nói không sai, chúng ta chính là hòa thượng đến từ Đại Không tự, lần này xuống núi, đến nơi này cố tình tìm Tô thí chủ người, không ngờ lại gặp phải người ở nơi này.”

Tô Bằng khẽ nhíu mày, nhìn hòa thượng này.

Ngọc bội ác ý của Tô Bằng, cảm giác được hòa thượng này có một luồng ác ý như có như không, tập trung vào mình, khí tức trên người người này hết sức mạnh mẽ, lúc này không hề che đậy, khiến cho Tô Bằng cảm giác được một hồi áp lực không nhỏ.

“Ta là Hư Văn.”

“Hư Kiến.”

“Hư Vi.”

“Hư Tư.”

Bốn lão hòa thượng vây quanh Tô Bằng, nêu ra pháp danh của mình.

Tô Bằng nghe thế, lông mày càng nhíu chặt hơn.

Tô Bằng biết, hòa thượng hàng chữ Hư, có lẽ là tiền bối của Thích Duy Tín, những người này chắc hẳn là sư phụ sư thúc sư bá của Thích Duy Tín.

Võ công của Thích Duy Tín mặc dù không như Tô Bằng, nhưng coi như là hảo thủ, Tô Bằng không cần Tất Sát, phỏng chừng cũng phải ngoài ba trăm chiêu, mới có thể phân định thắng bại với Thích Duy Tín.

Bốn hòa thượng hàng chữ Hư này của Đại Không tự, tuổi tác hơi lớn một chút, nhìn dáng vẻ đều khoảng chừng bảy tám chục tuổi, nhưng mà vào độ tuổi như vậy còn dám hành tẩu giang hồ, chắc chắn nội lực tu hành đã vượt ra khỏi mức độ suy yếu của thân thể và khí huyết của những người luyện võ bình thường.

Cao thủ vào độ tuổi này, phần lớn đều từ ngoại gia truyền vào nội gia, nội lực tu hành tích lũy đến trình độ hùng hậu vô cùng, đã vượt qua tác dụng trượt dốc do thân thể khí huyết thoái hóa tạo thành, tiến vào một loại tích lũy mức độ khác.

Cao thủ đạt đến mức độ này, không một ai không phải là đại sư nội công, lại thêm trau dồi trên tài nghệ, khiến cho tài nghệ của bọn họ từ dày công tôi luyện, đạt đến mức độ quay về nguyên trạng, cho dù uy lực hay là thành thạo, cũng không phải người bình thường có thể sánh được.

Lúc này, cao thủ mức độ này, thoáng cái xuất hiện bốn người, có thể thấy được Đại Không tự đối với mình, thật đúng là coi trọng quá.

Tô Bằng đã đoán được, bốn lão hòa thượng này, có lẽ chính là sau khi mình đánh trọng thương mấy vị hoà thượng mình đồng của Đại Không tự, trong Đại Không tự mới phái đệ tử ráo riết truy tìm.

Chỉ là không biết, bọn họ làm sao có thể chính xác như thế tìm đến Nam Ninh này, còn ở Không Văn tự đụng đầu với mình.

“A di đà phật, Tô thí chủ, ta lại hỏi ngươi một câu, có phải ngươi ở trong bí cảnh rừng rậm Tây Bắc, sử dụng cơ quan âm khí, đả thương đệ tử Đại Không tự ta?”

Trong bốn lão hòa thượng này, hòa thượng Hư Văn cầm đầu kia, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, hừ lạnh một tiếng, nói.

“Còn muốn sao nữa đây? Hòa thượng ngươi hỏi thật không đúng chỗ, chỉ hỏi ta có phải đả thương đệ tử Đại Không tự các ngươi hay không, mà

không hỏi ta tại sao đả thương bọn chúng, người cảm thấy lời này đúng không?”

“Đúng cũng không đúng, chúng ta cũng không có ý định giải thích cùng Tô thí chủ, chỉ là lần này rời khỏi Đại Không tự xuống núi, trụ trì sư huynh luôn mãi dặn dò, bảo bốn người chúng ta mang Tô thí chủ về Đại Không tự, nếu Tô thí chủ cùng chúng ta trở về, tất nhiên sẽ có người nghe người giải thích, chúng ta sẽ không ở nơi này vượt quá chức phận.”

Hư Văn lão hòa thượng, nói với Tô Bằng.

“Ồ? Vậy nếu ta không đi thì sao?”

Tô Bằng nghe thế, hỏi Hư Văn hòa thượng.

“A di đà phật.”

Hư Văn hòa thượng nghe vậy, niệm một tiếng Phật hiệu, nói.

“Nếu đã là như vậy, bốn lão hòa thượng chúng ta, cũng bất chấp mặt già này, lấy lớn hiếp nhỏ, ép buộc dẫn Tô thí chủ trở về Đại Không tự.”

“Vậy cần gì phải nói nữa? Trận chiến này nếu không cách nào tránh khỏi, vậy thì động thủ đi!”

Tô Bằng nghe thế, cười lạnh một tiếng, thoáng cái rút Vô Phong kiếm ra, nói với bốn hòa thượng kia.

“Tô thí chủ yên tâm, chúng ta biết cân nhắc sẽ hạ thủ có chừng mực, sẽ không đả thương tính mạng của Tô thí chủ, đắc tội!”

Hư Văn hòa thượng mở miệng nói, nói xong hai chân hần cũng không rời khỏi mặt đất, lại giống như là quỷ mị, trong nháy mắt di chuyển tiến tới, tấn công Tô Bằng!

Chương 551: Thần công Tử Hà Môn vs Tuyệt học Phật môn (1)

Theo Hư Văn hòa thượng lao đến từ chính diện, ba lão hòa thượng còn lại cũng từ ba phương hướng khác nhau tung người bay đến.

Tô Bằng hừ lạnh một tiếng, cầm Vô Phong Kiếm trong tay, tiến về phía trước nghênh đón đánh Hư Văn hòa thượng ở chính diện.

Trận pháp hắn đã từng thi triển với bốn hòa thượng da đồng kia vẫn có nhớ kỹ như mới hôm qua, bốn hòa thượng có pháp danh bắt đầu bằng chữ Hư này, trận pháp thi triển ra chắc chắn so với bốn hòa thượng da đồng lúc trước lợi hại hơn nhiều, Tô Bằng tuy rằng gần đây võ công tiến bộ nhanh, nhưng cũng không dám quá mạo hiểm.

Vô Phong Kiếm mang theo sự trói buộc của kiếm pháp bán thức, lực trường hỗn loạn bực lại Hư Văn hòa thượng ở chính diện.

“Kiếm pháp thật tốt!”

Hư Văn hòa thượng cảm nhận được lực trường của kiếm pháp bán thức, trong miệng không khỏi cảm thán nói, nhưng mà tay cũng không dừng lại, khuỷu tay tiến lên, đánh tới Tô Bằng.

Tô Bằng thấy ở trên khuỷu tay của Hư Văn hòa thượng, không ngờ lại xuất hiện một hư ảnh cực lớn của cái chùy Phục Ma Kim Cương, đánh tới mình.

Tô Bằng không dám khinh thường, sử dụng kiếm thế ngự lực, muốn phá giải khuỷu tay này.

“Oành!”

Kiếm pháp bán thức của Tô Bằng va chạm với cái chùy Phục Ma Kim Cương này, lực phòng ngự của kiếm pháp bán thức bị đụng làm cho chệch đi, chày Phục Ma Kim Cương của đối phương bị hóa giải.

Nhưng Tô Bằng cảm giác cũng không hơn gì, hắn cảm giác khuỷu tay lúc này của đối phương đánh lên mình giống như là chùy gỗ đánh chuông đồng vậy, mặc dù không có trực tiếp đánh trúng vào mình, nhưng mà ngực vẫn còn có chút khó chịu.

Mà lúc này, xung quanh lại có hai lão hòa thượng công kích tới đây.

Một trong số đó, bỏ nhào trên không trung, song chưởng đè xuống phía dưới, chỉ thấy phía trước song chưởng của hắn, mắt thường có thể thấy

được một bàn tay Phật màu vàng khổng lồ vỗ xuống đầu Tô Bằng.

Tô Bằng giờ kiểm, thi triển kiếm thế, phòng ngự từ không trung.

“Bốp!”

Một tiếng bốp vang lên, nhất thời gạch xanh dưới chân Tô Bằng cũng bị giãm thành từng khối vụn, chân của hắn dường như cũng lún xuống mặt đất phải nửa tấc.

Tô Bằng cảm giác cực kỳ không dễ chịu, kiếm pháp bản thức tuy rằng có lực phòng ngự kinh người. Đáng tiếc lực công kích của hai lão hòa thượng này đều là dựa vào tu vi nội lực hơn một giáp (60 năm), thế lực mạnh mẽ, công kích giống như đá lớn đè chết cua, làm cho không người nào có thể phòng ngự hoàn toàn được.

Đây cũng phù hợp với tinh hoa của võ công chính thống Đại Không Tự, không chú trọng xinh đẹp mà là lấy thế đè người, thắng cũng thắng đường đường chính chính, không lời nào để nói.

Nhưng mà Tô Bằng không rảnh suy nghĩ công phu của bốn lão hòa thượng này có phải là đường đường chính chính hay không, chỉ là trong lòng hơi có chút trầm xuống.

Người lành nghề khê vượn tay liền biết có hay không, Tô Bằng chỉ tiếp qua hai chiêu của hai lão tăng này, cũng đã cảm giác võ công của bốn lão hòa thượng này, nếu như mình không dùng Tất sát cùng với các loại át chủ bài, sợ là người ta còn mạnh hơn mình cả một quãng đường, mình không xuất ra át chủ bài gì, bằng vào công phu của bản thân cùng với sự liều mạng của đối phương, phỏng chừng sau ngàn chiêu có khả năng bị kinh nghiệm vô cùng phong phú của đối phương đánh cho thất thủ.

Tô Bằng mới vừa phòng ngự một kích từ không trung của lão hòa thượng, phía bên phải của hắn lại có một lão tăng đánh tới. Người này ở trước mặt Tô Bằng bỗng nhiên vén áo cà sa lên, áo cà sa trên người như mây đỏ đập tới Tô Bằng.

Tô Bằng hơi lui về phía sau nửa bước, kiếm pháp bán thức đón đánh qua. Nhưng lại cảm giác trên áo cà sa kia giống như là màn sắt, nện ở trên thân kiếm thiếu chút nữa đập bể kiếm thể của Tô Bằng, cường hãn dị thường.

“Áo cà sa Phục Ma công!”

Trong lòng Tô Bằng trong giây lát nhớ tới tên một môn võ công.

Áo cà sa màu đỏ này, phỏng chừng cũng không phải là vật phàm, có thể cùng với trang bị quần áo tơ vàng của Tô Bằng ngang cấp nhau, sau khi thêm vào nội lực, so với đồng đúc còn cứng hơn mạnh hơn mấy phần, đề xuống sợ là phải có trăm cân, người giang hồ bình thường bị đánh phỏng chừng đã đứt gân gãy xương.

Lúc này ba lão hòa thượng đã bao vây ba mặt của Tô Bằng, Tô Bằng không muốn bị mấy người này vây quanh, hướng về phía lỗ hồng kia, lách mình muốn di chuyển ra ngoài.

Chẳng qua là Tô Bằng mới vừa di chuyển đến lỗ hồng kia, lão hòa thượng cuối cùng cách Tô Bằng khoảng hai ba trượng đột nhiên hai đấm đánh tới từ không trung.

Tô Bằng nhất thời cảm giác được áp lực hết sức khổng lồ, vội vàng huy kiếm thi triển kiếm pháp bán thức, kiếm thể che ở trước người.

“Oành!”

“Oành!”

Liên tục hai tiếng vang lên, vang lên trước người Tô Bằng, Tô Bằng bị nắm đấm cường đại đánh phải, lui về phía sau nửa bước, mà ngược lại ba lão hòa thượng từ ba phương hướng cũng đều đồng loạt xông tới.

“Bách bộ thần quyền?”

Tô Bằng cảm thấy hai quyền vừa rồi kia giống như đã từng biết qua, dường như Quyền Thần Thi Thanh kia cũng đã thi triển qua loại quyền pháp tương tự.

Chương 552: Thần công Tử Hà Môn vs Tuyệt học Phật môn (2)

Có điều hai người dường như có chút khác nhau, Quyền Thần Thi Thanh là dựa vào tốc độ siêu cấp nhanh để ra quyền, đánh ra khối khí thể tương tự như pháo không khí, đi công kích Tô Bằng. Mà lão hòa thượng này thuần túy là dựa vào nội lực vô cùng cường đại, sử dụng nội lực trực tiếp công kích cách một khoảng cách.

“Công kích viễn trình, chiến sĩ cận chiến, Tanks hậu thuẫn, cái gì cũng có, thật đúng là xem trọng ta mà!”

Tô Bằng trong nháy mắt đánh giá lực chiến đấu của bốn lão hòa thượng này một tỷ, nếu không nói đến Tất sát, mỗi người đều có thực lực không kém gì của mình, có lẽ còn mạnh hơn một chút, vô cùng cường hãn.

Có điều Tô Bằng cũng không phải là quá bất ngờ, đây mới là thực là mà danh môn đại phái nên có, nếu cao thủ trên giang hồ đều giống như Phùng Thiết của Thục Sơn Kiếm Phái kia, còn có thể duy trì thế lực đứng đầu thiên hạ mới là chuyện khiến người ta cười đến rụng răng.

Tô Bằng tuy rằng cảm giác kẻ địch cường đại, nhưng trong lòng cũng không hề bối rối, đối phương dù sao vẫn thuộc về phạm trù người giang hồ, so sánh với loại người chơi như mình này, tuy rằng lực sát thương phát ra bình thường nhìn như mạnh hơn một chút nhưng lại không bằng được những con át chủ bài như Tất sát. Bùng nổ trong nháy mắt không bằng mình, mình tuy rằng thực lực bình thường nhìn như kém hơn bọn họ một đường, nhưng nếu lật át chủ bài ra hết, lực bùng nổ trong nháy mắt sẽ vượt qua được bọn họ.

Bốn lão hòa thượng này, sau khi một người xuất ra một chiêu, liền từ bốn phương tám hướng vây Tô Bằng vào giữa, sau khi giao thủ một phen bọn họ cũng đại khái hiểu được thực lực của Tô Bằng.

“A di đà phật, Tô thí chủ ở tuổi này đã có thể tu hành võ công đến trình độ như bây giờ, đúng là không dễ dàng. Có điều, Tô thí chủ, nếu là người chỉ có những năng lực này, sợ là vẫn tránh không được cùng với chúng ta đi Đại Không Tự một chuyến.”

Hư Văn hòa thượng dẫn đầu bốn lão tăng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, nói.

“Bây giờ nói những lời này vẫn còn quá sớm!”

Nói xong, chung quanh thân thể bảo kiếm của Tô Bằng đột nhiên xuất hiện một mảnh lực trường nội lực, màu sắc của không khí tựa hồ cũng biến thành màu đỏ.

Tô Bằng đứng trong lực trường này, quát lên.

“Lại đến đâu tiếp đi!”

Hắn đã phát động tâm pháp Dung nham tâm hỏa ngục của Dung Nham Kính Hồ sau khi tu hành đến tầng thứ mười thì thu được Áo Nghĩa đó.

Bốn lão hòa thượng vây ở chung quanh, đột nhiên cảm giác không khí dường như thoáng cái nóng rực lên, nhiệt độ nóng bỏng kia làm cho chòm râu lông mày của bọn họ cũng đều uốn cong lên, giống như lúc nào cũng có thể bị nướng cháy.

Bốn lão hòa thượng này đồng thời cả kinh, đều tự thi triển nội lực của mình, bảo vệ thân thể của mình mới cảm thấy loại cảm giác nóng bỏng này đỡ hơn một chút.

Nhưng mà nhiệt độ của không khí không ngừng tăng lên, gạch xanh trên mặt đất tựa hồ cũng bị nhiệt độ cực cao này nướng đến lóc mặt, mơ hồ biến thành màu đỏ.

Bốn lão tăng này liếc mắt nhìn một cái trong lòng không khỏi hoảng sợ.

Này rõ ràng cho thấy là do nội lực của Tô Bằng tạo thành, hiệu quả nội lực cỡ này cho dù là so với tu vi nội lực hơn một giáp của bốn lão tăng này cũng chỉ có hơn chứ không có kém.

Bốn lão tăng tự hỏi, ai mà có thể dùng nội lực làm được điều này chứ.

Trình độ nội lực khủng bố của Tô Bằng đã vượt qua sức tưởng tượng của bốn lão hòa thượng, nếu không phải chiếm được cái gì kỳ ngộ kinh trời, cho dù Tô Bằng đã tu luyện trong bụng mẹ cũng không thể nào có được tu vi đến cỡ này.

Bọn họ tất nhiên không thể tưởng tượng được nội lực của Tô Bằng căn bản không cần tu luyện, chỉ cần có kinh nghiệm thực chiến là có thể tăng lên.

Rất nhanh, nhiệt độ chung quanh thân thể Tô Bằng đã tăng lên gấp hai.

Trong vòng tròn hơn mười thước vuông chung quanh hắn, không khí đã bắt đầu bốc hơi, gạch xanh trên mặt đất biến thành màu đỏ, không khí cũng trở thành một màu đỏ ngầu, cảnh tượng kia quả thật giống như là ở trong dung nham địa ngục.

Bốn lão hòa thượng đều hết sức vất vả để kiềm chế, bọn họ tự giữ thân phận, tất nhiên không thể không chú ý đến hình tượng của mình, để y phục trên người không vì nhiệt độ quá cao mà bị thiêu cháy, nên bọn họ chỉ có thể phóng nội lực ra ngoài, bảo vệ áo cà sa trên người, chỉ là như vậy khiến bọn họ vất vả hơn rất nhiều, không có bình tĩnh thông dong như mới vừa rồi nữa.

“Tới đi!”

Tô Bằng hét lớn một tiếng trong miệng, cầm kiếm tấn công tới Hư Văn cầm đầu.

Hư Văn tuy rằng đã tiêu hao một phần nội lực để bảo vệ áo cà sa của mình, nhưng mà dù sao hắn nội lực thâm hậu, vẫn có tinh lực đỡ công kích của Tô Bằng. Hắn bày ra một tư thế giống như còn muốn thi triển chùy Kim Cương Phục Ma.

Tô Bằng nhưng lại không thi triển kiếm thế, mà là từ trên không trung xuất ra một đạo kiếm ý công kích về phía Hư Văn.

Một kiếm quát tới, thân thể Hư Văn đột nhiên dừng lại, dường như đã bị trúng kiếm ý.

Tô Bằng không một chút lưu tình, một kiếm đâm tới trong lòng hấn.

“Sur huynh cẩn thận!”

Thấy một màn như vậy, ba hòa thượng ở phía sau tựa hồ sợ Hư Văn sẽ bị thương, đồng loạt xông lại đây.

Tô Bằng tạm thời không có để ý đến ba hòa thượng ở phía sau, trực tiếp công kích tới Hư Văn.

Sự hoảng hốt bên trong ánh mắt Hư Văn lúc Vô Phong Kiếm của Tô Bằng cách cổ của hấn còn có khoảng mười phân, mới biến mất.

Tốc độ khôi phục này đã để Tô Bằng phải kinh ngạc, nếu là người bình thường, thời gian hoảng hốt so với hòa thượng này thường dài hơn hai ba giây đồng hồ, xem ra Hư Văn này vẫn còn có chút công phu tu dưỡng tinh thần.

Chỉ thấy trong ánh mắt hấn lộ ra sự tức giận, quát lên.

“Công phu ngoại đạo!”

Nói xong, tư thế công kích của khuỷu tay phải, chuyển thành hai ngón tay dựng thẳng lên, kẹp lấy Vô Phong Kiếm của Tô Bằng.

“Keng!”

Trên Vô Phong Kiếm bị hai ngón tay của hấn kẹp lại, vang lên thanh âm của kim khí.

“Đại Lực Kim Cương Chỉ sao?”

Tô Bằng cảm giác bảo kiếm của mình giống như không cách nào động đậy được, khê nhúu mảy.

Có điều hấn lại quát to một tiếng, nội lực giống như thủy triều tuôn ra ào ạt.

Lần này, hấn phát động pháp môn “Bạo phát” trong tâm pháp Dung Nham Kính Hồ.

Lập tức, nội lực của Tô Bằng lại tăng lên lần nữa, nội lực thông qua Vô Phong Kiếm truyền đến còn lớn hơn hồi nãy đến hơn 30%.

Hư Văn cảm giác trên Vô Phong Kiếm, một cỗ nội lực nóng bỏng truyền lại trên ngón tay của mình, mặc dù hai ngón tay thi triển Đại Lực Kim Cương Chỉ cũng kẹp không được bảo kiếm của Tô Bằng.

Bảo kiếm Tô Bằng đảo lộn nửa vòng, gạt mở hai ngón tay của đối phương, sau đó đâm tới phía trước.

Hư Văn hòa thượng đã không kịp đề phòng, hấn đột nhiên ghì thân thể lại, trên thân thể đột nhiên phát ra kim quang, một hư ảnh của tượng Phật toàn thân màu vàng bao phủ ở trên người Hư Văn hòa thượng.

Chương 553: Người này không thể lưu

Vô Phong Kiếm đâm vào ngực của lão hòa thượng Hư Văn kia, hai người cùng nhau bay ra ngoài.

Hư ảnh tượng Phật xuất hiện chung quanh thân thể của lão hòa thượng Hư Văn làm Tô Bằng tuy rằng cảm giác đã đâm đến hấn, tuy nhiên lại phá không được lớp phòng ngự của đối phương, đối phương dường như sử dụng một loại công pháp hộ thể rất cao thâm của Phật môn, so với bốn người hòa thượng da đồng kia còn lợi hại hơn rất nhiều.

Nhưng mà Hư Văn hòa thượng cũng không chịu nổi, hấn tuy rằng đã thi triển tuyệt học Phật môn, miễn cưỡng chặn được một kiếm vào ngực này, không có bị một kiếm này xỏ xuyên qua nhưng mà nội lực lại không có hoàn toàn ngăn cản được. Lúc này hấn cảm giác ngực mình giống như là bị đè nặng ngàn cân, còn bị đốt nóng hồi như có tảng đá lớn bị thiêu cháy đè lên vậy, vừa nóng vừa nặng lại khó chịu, gần như không cách nào hô hấp được.

Tô Bằng thì không một chút nào nương tay, một kiếm đem Hư Văn hòa thượng đâm ra xa bảy tám thước, kiếm thế của một kiếm này lúc này mới tạm thu lại.

Mà còn Hư Văn hòa thượng thì tiếp tục bay ra ngoài, bởi vì đại bộ phận nội lực của hắn đều đang thi triển công pháp hộ thể kia, cho nên nội lực chung quanh thân thể cùng với bao phủ ở trên áo cà sa đã yếu đi một chút. Áo cà sa cùng với lông mày lúc này đều bị dung nham tâm hỏa ngục của Tô Bằng ảnh hưởng đến mức bốc cháy lên.

Mấy sư đệ của lão hòa thượng Hư Văn, sốt ruột muốn đến viện trợ sư huynh của mình, lúc này tất cả cũng đều nhào tới sau lưng Tô Bằng, ba người đồng thời thi triển võ công mà mình am hiểu, công kích đến Tô Bằng.

Tô Bằng lúc này, trong mắt hiện lên một chút hung ác, không lưu lại một chút tình cảm nào cả, Vô Phong Kiếm quay trở lại, chọt quát một tiếng.

“Ngạo ý kiếm liên!”

“Xoạt!”

Một đóa hoa sen xinh đẹp khổng lồ được tạo thành bởi kiếm khí sắc bén nguy hiểm dị thường, trong nháy mắt nở ra trên không trung.

“Không tốt!”

Ba hòa thượng truy kích phía sau, sắc mặt lập tức đồng thời biến sắc, võ công đang thi triển cũng vội vàng thu lại. Toàn bộ đều thi triển công pháp hộ thân.

Người từng thi triển ra Phật chương màu vàng kia, làn da thân thể trong nháy mắt biến thành màu vàng, dùng cùng loại công pháp giống như bốn La Hán da đồng kia, nhưng mà cảnh giới tu hành rất cao, đã đạt đến hiệu quả toàn thân màu vàng, Lão hòa thượng dùng áo cà sa Phục Ma công thì lại trong nháy mắt kích phát nội lực, vung áo cà sa lên, chắn ở trước mặt mình, thân thể co lại thành một đoàn, cả người đều núp ở đằng sau áo cà sa.

Lão hòa thượng sử dụng bách bộ thần quyền kia thì cách Tô Bằng có hơi xa một chút. Người này không có tu hành công pháp hộ thể đặc biệt lợi hại gì, nhưng phản ứng lại siêu cấp thần tốc, chỉ thấy hắn đột nhiên thay đổi quỹ

tích ra quyền của mình, hai đấm đánh vào đá xanh trên mặt đất, thân thể bị lực phản bay ngược về phía sau.

“Bùng!”

Ngạo ý kiếm liên của Tô Bằng hoàn toàn nổ rộ, ngoại trừ hòa thượng sử dụng cách không quyền kia coi như chạy được sớm, chạy ra khỏi phạm vi công kích của ngạo ý kiếm liên ra, lão hòa thượng sử dụng Phật chưởng cùng với áo cà sa công kia hoàn toàn bị bao phủ ở trong phạm vi công kích của ngạo ý kiếm liên.

Lập tức, tảng bào trên người hai lão hòa thượng kia nát vụn bay phát phơ, thanh âm vải vóc bị xé rách xoẹt xoẹt vang lên, tảng bào áo cà sa trên người bọn họ toàn bộ đều bị cắt thành những mảnh vụn bay lên trời.

Nhất là lão hòa thượng sử dụng Phật chưởng dùng Kim Thân hộ thân kia, chẳng những tảng bào toàn bộ đều bị nát vụn, trên thân thể màu vàng kia trong nháy mắt bị kiếm khí cắt hơn mấy chục đến hơn trăm lỗ hồng, quả thực giống như là bị người Lăng Trì vậy, khiến người ta không đành lòng nhìn được.

Lão hòa thượng sử dụng áo cà sa Phục Ma công kia ngược lại khá hơn một chút. Bởi vì hấn dùng áo cà sa chắn lại một chút, nội lực được rót vào trên áo cà sa làm cho nó giống như một bức tường đồng, thay hấn phòng ngự phần lớn công kích của ngạo ý kiếm liên xuống dưới, để hấn có kẽ hở thi triển khinh công dưới sự công kích của ngạo ý kiếm liên mà chạy trốn về phía sau, nhưng mà áo cà sa coi như bảo vật kia cũng đã bị cắt thành từng mảnh nhỏ, hoàn toàn bị phá hủy.

Lúc này, trận thế bốn hòa thượng bao vây đã bị phá vỡ, Tô Bằng không chút nào ham chiến, hấn lúc này đã đi tới hậu viện chỗ tầng phòng, lập tức thi triển khinh công tung người bay lên hai ba trượng, đã ở trên tầng phòng.

Nhảy đến trên tầng phòng, Tô Bằng lạnh lùng nhìn bốn lão hòa thượng phía dưới, trong miệng nói.

“Tình cảm hôm nay, Tô mỗ sau này chắc chắn sẽ tìm Đại Không Tự để báo đáp các vị, chẳng qua là hôm nay ta không lưu lại nữa.”

Nói xong, Tô Bằng lại nhìn chằm chằm bốn lão hòa thượng lần nữa, sau đó thi triển khinh công, phi thân rời đi.

Trong sân, chỉ còn lại có bốn lão hòa thượng, hai mặt nhìn nhau.

Hư Văn hòa thượng đã khôi phục lại như cũ, dập tắt lửa trên thân thể, chẳng qua là hai đạo lông mi trắng thật dài đã bị đốt cháy một nửa, hắc và mấy sư huynh đệ khác đều kiêng kỵ ngạo ý kiếm liên mà Tô Bằng bạo phát ra, cho nên cũng không dám đuổi theo.

Lão hòa thượng thi triển Phật chưởng kia, lúc này là thảm nhất, hắc cứng rắn dựa vào công pháp hộ thể để chống lại ngạo ý kiếm liên, lúc này tăng y áo cà sa trên người bị hủy hết, cánh tay bắp đùi trên thân thể gầy còm đều bị lột hết, chỉ còn một cái quần cộc ở mông che được chỗ hiểm, trên thân thể cũng bị kiếm khí lưu lại hơn mười đạo vết thương, tai môi còn bị chém rụng một khối, thoát nhìn bộ dạng giống như thiếu chút nữa bị Lăng Trì.

Có điều công pháp hộ thể của người này thật là lợi hại, chỉ nhận phải một chút sát thương không nguy hiểm đến tính mạng, cho nên còn có thể có sức lực đứng ở nơi đó.

Mà còn một lão hòa thượng sử dụng áo cà sa Phục Ma công kia, ngơ ngác nhìn từng mảnh nhỏ áo cà sa trên đất, công phu lợi hại nhất của hắc chính là công phu trên áo cà sa, áo cà sa kia còn là bởi vì lập được công lớn cho Đại Không Tự nên chủ trì mới bỏ ra một số tiền lớn tìm kiếm khắp nơi trên giang hồ mới mua được một kiện trân phẩm này, tốn hao rất nhiều, là bảo vật mà lão hòa thượng này bình sinh yêu nhất. Nhưng mà lúc này, áo cà sa kia đã hóa thành từng mảnh bay phát phơ, khiến lão hòa thượng này về sau uy lực võ công thi triển ra ít nhất giảm đi ba thành, đả kích không thể bảo là không lớn, trong lúc nhất thời có chút thất thần chán nản.

Mặt khác lão hòa thượng dùng cách không quyền kia, tuy rằng không có bị thương tổn nặng, nhưng vì tránh né ngạo ý kiếm liên, lâm thời thay đổi đường quyền, nội kinh một hơi thiếu chút nữa không có trở lại được, cũng ít nhiều bị một chút nội thương, lúc này không ngừng ho khan, sợ là phải nuôi thương thể thêm mấy ngày.

Hư Văn lão tăng nhìn bộ dáng thê thảm của mấy sư đệ trong hậu viện, lại nhìn thoáng qua bản thân mình đã bị đốt trọi một nửa lông mày cùng với ngọn lửa vừa mới dập tắt làm cháy đen cả một mảnh áo cà sa, trong lòng không khỏi im lặng, vốn là chủ trì gọi bốn người bọn hắn đến đây, hắn còn có chút nghĩ là chuyện bé xé ra to, nhưng mà lúc này bắt không được lại còn thê thảm như vậy, thật sự vượt ra khỏi dự liệu của hắn.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Tô Bằng đã rời đi, ánh mắt lộ ra thần sắc thâm trầm, trong miệng theo bản năng nói.

“A di đà phật, người này không thể lưu lại!”

Ngay lúc này, cửa của tầng phòng của Không Văn Tự mở ra, một vị hòa thượng cũng bảy tám mươi tuổi đi tới, người này chính là chủ trì của Không Văn Tự, Không Duyên đại sư. Hắn thấy thảm trạng của bốn lão hòa thượng không khỏi mặc niệm một tiếng A di đà phật, để bốn lão hòa thượng đi tầng phòng khác thay quần áo chữa thương.

Một đám hòa thượng đi rồi, trong hậu viện Không Duyên Tự có một cửa sổ của tầng phòng hờ khép được mở ra, lộ ra một khuôn mặt.

Chỉ thấy sau song cửa sổ này, là một nô tỳ, một vú già cường tráng cùng với một cô gái mặc áo tơ trắng dùng lụa mỏng che mặt.

“Hi hi, tiểu thư ngươi thấy không? Vẻ mặt trên mặt của Không Duyên hòa thượng của Không Văn Tự kia giống như là trái khổ qua! Hắn nhất định không ngờ được, bốn hòa thượng của Đại Không Tự cũng bắt không được người nọ, sau này hòa thượng của Đại Không Tự đi rồi, người ta đến báo thù thì hắn cũng gánh không được.”

Tì nữ bộ dáng rất tinh ranh, cười hi hi, nói với tiểu thư che mặt.

Tiểu thư áo tơ trắng kia, tuy rằng che mặt, nhưng khó nén được vẻ đoan trang mỉa mai của nàng, lúc này ánh mắt nàng yên lặng thâm trầm, nhìn thoáng qua phương hướng rời đi của Tô Bằng, nói.

“Hà Hoa, ngươi thật nhiều chuyện, đúng rồi, người tuổi trẻ mới vừa rồi kia tên gọi là gì vậy?”

Chương 554: Tầm Tứ Nguyên Hắc Thiết lệnh thứ hai (1)

“Tiểu thư, ta nghe tri khách tăng Không Văn Tự đi theo Không Duyên hòa thượng kia nói, nói người này tên Tô Bằng, trên giang hồ đường như rất nổi danh, ngoại hiệu rất dọa người, là Huyết Thủ ma kiếm.”

“Huyết Thủ ma kiếm sao?”

Tiểu thư đeo khăn che mặt nghe xong tên này, khẽ gật đầu, nói.

“Đêm nay đưa tin tức người này cho ta xem.”

“Biết rồi tiểu thư.”

Hầu gái tên Hà Hoa nhẹ nhàng cười, trong lòng có một câu lại không nói ra.

“Tiểu thư lại muốn thu người này vào trong sơn trang sử dụng rồi.”

...

Tô Bằng từ tầng phòng Không Văn Tự thả người rời đi, thi triển khinh công, rất nhanh liền đi ra hơn mười dặm, mới từ từ dừng lại.

Vừa rồi Tô Bằng không phải không định ra tay ác độc, ban đầu hấn vốn định giải thích chút, nhưng mà bốn lão hòa thượng kia rõ ràng không giống có thể nghe vào, động thủ cũng khá bất ngờ, lời Tô Bằng nói, bốn lão hòa thượng kia cũng không tiếp, mở miệng nói muốn bắt Tô Bằng đến Đại Không Tự, Tô Bằng chỉ có thể động thủ.

Chỉ là càng về sau, Tô Bằng cũng tức giận, cuối cùng cũng thi triển Ngạo Ý Kiếm Liên, lúc ấy Tô Bằng cũng có cơn tức trong lòng, nếu bốn lão hòa thượng này tài nghệ không tinh, chết cũng liền chết.

Đáng tiếc bốn lão tăng này, đều là nhân vật võ công tuyệt hảo, Ngạo Ý Kiếm Liên của Tô Bằng cũng không thể làm gì đối phương.

Mặc dù Tô Bằng còn át chủ bài chưa ra, nhưng mà hấn phán đoán thế cục ngay lúc đó, vẫn định rút khỏi trước.

Ngạo Ý Kiếm Liên của hắn mặc dù lực sát thương rất lớn, nhưng cần tụ lực một thời gian ngắn, tiêu hao cũng không nhỏ, mà mấy hoà thượng kia tựa hồ có kháng tính cố định đối với kiếm ý, ngoại trừ Ngạo Ý Kiếm Liên, chỉ có hai át chủ bài bí thuật bắt mỗi cùng Phong Vân Nhất Dao.

Bí thuật bắt mỗi chỉ là pháp thuật giảm trạng thái đối phương, hơn nữa không thể thi triển liên tục nhiều lần, nếu không có thể sẽ khiến giảm thọ, mà Phong Vân Nhất Dao, Tô Bằng cũng không dám sử dụng, bởi vì sau khi sử dụng có thời gian suy yếu rất lâu, chỉ là nếu giết một lão tăng, ba người khác hắn liền không có cách nào đối phó rồi.

Cho nên từ thế cục ngay lúc đó để xem, cũng chỉ có một con đường chạy.

“Vẫn là không có đồng đội mạnh mẽ...”

Tô Bằng nghĩ tới đây, không khỏi cảm khái một tiếng, hai sư huynh đệ trong môn mình mặc dù người nào cũng uy mãnh, nhưng dù sao nhân số quá ít, bình thường đều có việc riêng, mà Đại Không Tự truyền thừa ngàn năm, đời đời đều có không ít cao thủ. Tỷ như bốn lão hòa thượng này, Tô Bằng không tin đây chỉ là mấy quả to còn lại, phỏng chừng lão hòa thượng trong chùa có tu vi bậc này, chắc chắn trên hai vị, có lẽ còn cả lão hòa thượng bối phận cao hơn trong Đại Không Tự, nội tình hết sức thâm hậu.

Đây là khác biệt giữa môn phái hiển thế và môn phái ẩn sĩ. Tử Hà Môn mặc dù đều có tinh anh, nhưng dù sao nhân số quá ít, kéo bè kéo lũ đánh nhau khá có hại.

Về phân gia nhập thế lực, cả giang hồ, thế lực có thể chống lại chính diện với Đại Không Tự, cũng không nhiều lắm, trừ phi gia nhập danh môn đại phái, hoặc là gia nhập Ma Môn, nếu không Đại Không Tự đã là người cầm đầu võ lâm, ai có thể chống lại nó.

Tô Bằng nghĩ mấy đường ra, lắc đầu, gia nhập môn phái khác, ở Tử Hà sơn hắn xem như phản bội sư môn, Ma Môn mặc dù cũng không phải là môn phái bình thường, ngược lại càng giống một tổ chức, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn bỏ đi, tổ chức này cũng không phải đèn đã cạn dầu, một cước đi vào không biết dính vào nhân quả gì, còn nữa trừ phi hắn trở thành người cực

kỳ trọng yếu trong ma môn, nếu không người của Ma môn, căn bản cũng sẽ không vì hấn mạnh bạo với Đại Không Tự.

Càng nghĩ, chỉ có một con đường tổ kiến thể lực người chơi, coi như có khả năng, chỉ là Tô Bằng bây giờ tư bản không phải quá dày, nếu chỉ dựa vào hoàng kim trong tay chiêu binh mãi mã, phỏng chừng hiệu quả bình thường, không hấp dẫn được bao nhiêu cao thủ.

“Nếu ta là người đổi thì tốt rồi, có thân phận kia, ngược lại có thể hấp dẫn không ít người chơi cao thủ, tổ kiến một thể lực, thực sự thuận tiện hơn rất nhiều, mà thân phận siêu nhiên, không cần vướng nhiều tục vật.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Có điều thân phận người đổi đặc thù, cũng không biết làm sao mới có thể trở thành, Tô Bằng lắc đầu, thầm nghĩ vẫn nên dùng bất biến ứng vạn biến, nắm chặt tăng thực lực bản thân xem như chính đạo, khi nào tu vi võ công giống Đại sư huynh, khi đó có thể đi ngang trong giang hồ, có tu vi Đại sư huynh, trực tiếp giết lên Đại Không Tự, lại có ngại gì.

“Năm chắc thời gian đem kiếm ý tu luyện tới cảnh giới hư kiếm, sau đó trở về Tử Hà sơn tiếp tục học nghệ một thời gian ngắn, lúc xuống núi mượn Đại sư huynh Nhị sư huynh kiếm quỹ dùng một thời gian ngắn, như vậy thực lực có thể đề cao không ít, ít nhất không sợ người ta vây công.”

Trong lòng Tô Bằng âm thầm hạ quyết tâm, trước đề cao thực lực mình lại tính.

Nghĩ đến tăng kiếm ý, Tô Bằng chợt nhớ tới một chuyện, chính là âm hồn quyền thần Thi Thanh, còn bị mình nhốt ở trong ngọc bội ác ý, người này còn có không ít di sản, Tô Bằng nhớ rõ, người này tựa hồ đã tới Nam Trữ, hơn nữa còn có sản nghiệp.

Nhớ tới việc này, Tô Bằng từ trên người lấy ngọc bội ác ý ra, nhắm mắt lại, thần hồn tiến vào trong ngọc bội ác ý, đi sưu tầm linh hồn Thi Thanh kia.

Một tia thần hồn của Tô Bằng vào trong ngọc bội ác ý, tìm nửa ngày, mới ở trong không gian của ngọc bội ác ý, tìm một linh hồn cuộn thành một đoàn,

màu sắc thần hồn đã trở nên mỏng manh vô cùng.

Nhìn thấy Tô Bằng, linh hồn này lập tức kết kết nha nha, giống như muốn nói gì đó, nhưng không cách nào khiến Tô Bằng cảm giác.

Thấy cảnh tượng như thế, Tô Bằng hơi giật mình, theo thường lệ mà nói, ngọc bội ác ý đã từng giúp linh hồn họ Trương Điền kia ổn định thời gian dài như vậy, mới có thể bảo vệ linh hồn Thi Thanh, nhưng sao linh hồn của hắn tiêu tán lợi hại như vậy?

Có điều suy nghĩ một lát, Tô Bằng cũng bình thường trở lại, họ Trương Điền đã từng tu hành pháp thuật, Âm Thần có thành tựu, tìm được pháp khí tất có thể lợi dụng tốt, mà Thi Thanh mặc dù cũng từng tu hành lực lượng thần hồn, nhưng dù sao chỉ là đường hoang, mặt bản chất còn là một phàm nhân, linh hồn tất nhiên tiêu tán nhanh hơn.

Tô Bằng thở dài một tiếng, thần hồn truyền tới một tia lực lượng pháp thuật bản thân, trợ giúp linh hồn Thi Thanh ổn định lại.

Một ít tia pháp lực truyền sang, linh hồn Thi Thanh mới dần dần ngừng run rẩy, nhan sắc đậm hơn chút, nhưng vẫn hơi mờ.

Hắn tựa hồ cũng khôi phục năng lực nói chuyện, thấy Tô Bằng, biểu lộ hắn hết sức khó coi, thậm chí có một loại bộ dạng mất hết can đảm.

“Chủ thượng, người rút cuộc đã tới... Chủ thượng, ta nguyện ý đem tất cả di sản có giá trị của ta, để lại cho chủ thượng, chỉ cầu chủ thượng giải thoát cho ta, để linh hồn ta tan thành mây khói.”

Tô Bằng nghe xong, hơi kinh ngạc, nói.

“Sao tính tình người thay đổi rồi? Trước kia không phải cho dù thế nào, đều mong sinh tồn sao?”

Chương 555: Tầm Tứ Nguyên Hắc Thiết lệnh thứ hai (2)

“Ha ha... Ta cũng tưởng vậy, ta bất luận thời điểm nào đều sẽ không buông tha hi vọng sinh tồn. Nhưng mà, đoạn thời gian này, chủ thượng sợ là đã quên ta rồi? Người biết không, ta ở trong không gian ngọc bội kia, mỗi một

ngày lực lượng thần hồn đều biến mất. Loại thống khổ này, thật giống như cắt một đao ở trên cổ tay người, người mỗi thời mỗi khắc đều có thể cảm giác máu tươi đang chảy ra ngoài, bản thân càng ngày càng suy yếu, nhưng lại không chết được, hơn nữa ý thức còn biết rất rõ điểm này...”

“Loại tra tấn này, so với thủ đoạn tra tấn tàn khốc nhất ta từng thấy trong đời, đều tàn nhẫn hơn rất nhiều, mỗi ngày ta đều thấy tiêu vong chân chính, nhưng ngay cả tiêu vong chân chính cũng không được, tử vong chân chính cũng đã thành một loại hy vọng xa vời không thể thành, loại cảm giác mỗi ngày đều nhìn tử vong tiến đến nhưng cuối cùng vẫn không đến, quả thật quá khó tiếp thu rồi, thậm chí không bằng mình tử vong, vậy ít nhất là một loại giải thoát chân chính.”

“Ta mấy ngày này, cứ luôn nhớ lại chuyện ta từng làm, không ngờ, thực không ngờ, ta chỉ vì công danh ích lợi, kết quả thành Quỷ Hồn, mới chính thức nhận ra, hóa ra vạn sự vạn vật, kết quả chỉ là một hồi hư vô, ta đã nhìn ra, quả thật cái gì đều đã nhìn ra.”

“Sau khi nhìn ra, ta cũng không có lưu luyến gì với sinh tồn, hôm nay ta không người không quỷ, quả thật không bằng hoàn toàn trở về hư vô, xong hết mọi chuyện.”

“Chủ thượng giữ ta lại, chỉ là vì một số tác dụng của ta, ta cũng biết, chính thức tan thành mây khói, đúng là ân điển của chủ thượng đối với ta, ta nguyện ý cống hiến mọi thứ ta cất giấu, chỉ cầu chủ thượng, cho ta một giải thoát chân chính, để ta chính thức tan thành mây khói.”

Linh hồn Thi Thanh, dùng một loại ngữ khí bình thản, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, trong lòng cũng có chút chấn động, hắn chẳng qua là mấy ngày này quên mất Thi Thanh, không ngờ, Thi Thanh lại ở trong ngọc bội ác ý, dùng hình thức linh hồn ngộ đạo, theo lời hắn nói, ngược lại giống lời mà những lão tăng chính thức khám phá vạn pháp, chính thức tứ đại giai không, mới nói ra được.

Nếu Thi Thanh vào lúc còn sống lĩnh ngộ được điểm này, nói không chừng liền trực tiếp đi Đại Không Tự, ở đó quy y trở thành một hòa thượng, từ đó về sau kinh nghiệm Phật pháp, không quan tâm chuyện trong hồng trần.

Tô Bằng nghe xong lời của hắn, cũng khẽ than thở một tiếng, nói.

“Sớm biết như thế, cần gì lúc trước.”

“Ta cũng hối hận, lúc còn sống, không nhìn thấu những việc này, bây giờ nghĩ lại, thời gian tốt nhất cả đời, không ngờ đều lãng phí trên tranh mạnh đấu thắng ở giang hồ, đáng tiếc cỡ nào, nếu có thể, ta tình nguyện lúc trước không gặp tiền bối ở Tử Hà sơn kia, ở trong sơn thôn tiếp tục làm tiểu phu của ta, lấy một thôn phụ, sinh cả đám con, cũng đáng giá hơn cuộc đời ta hiện giờ.”

Thi Thanh thản nhiên nói, ngữ khí bình thản, quả thật khiến người ta có cảm giác hắn đã ngộ ra.

Tô Bằng gật đầu, nói.

“Ta đã nghe người nói, người ở Nam Trữ có một sản nghiệp, hơn nữa ở đây tựa hồ tồn vật gì đó, nói thử đi, sau khi xác nhận, cuối cùng ta sẽ tiễn người một đoạn đường.”

Thi Thanh gật đầu, nói.

“Ta ba năm trước đã tới Nam Trữ, là vì xử lý một sinh ý sát thủ, sau khi làm xong, ta dừng lại một thời gian ngắn ở đây, phong thổ ở đây, khiến ta rất thích, ta liền sinh tâm ở lâu, bỏ vốn ba trăm lượng hoàng kim mua một tòa nhà lớn, chỉ là về sau, ta tiêu dùng quá lớn, rất nhanh hết vàng, chỉ đành rời khỏi nơi đây, tiếp tục phiêu bạt giang hồ.”

“Có điều ta rất thích ở đây, nên không bán tòa nhà đi, chuẩn bị sau khi già quy ẩn ở đó, hơn nữa đem một số vật quan trọng nhưng cũng không thường cần trên người để trong tủ tiền ở đây.”

“Bằng chứng của tủ tiền, là một tờ mật lệnh, có tờ mật lệnh này, ai cũng có thể từ trong tủ tiền lấy ra, mặt khác ta thông qua người quen trong giang hồ, ở bản địa thuê một quản gia bản địa, lưu lại một số tiền nhất định, để hắn thường xuyên giúp ta quét dọn tòa nhà, chỉ là nhোáng cái ba năm qua đi, ta cũng không trở lại Nam Trữ.”

“Trong tủ tiền của tiền trang Thông Vân ở Nam Trữ, có khế ước tòa nhà, còn có một viên Huyền Giới thạch ta từng nói qua, còn miếng sắt nhỏ ta thu được từ trong tay tiền bối Tử Hà Môn, cùng với hai bản bút ký tu luyện của ta, và ghi chú hằng ngày, quan hệ trong giang hồ của ta, cùng chuyện bí ẩn ta biết trong nhiều năm làm sát thủ, mục tiêu giết chết, tin tức cố chủ, đều ở trên đó, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.”

“Vị trí giấu ta nói trước đó, đều là giả, chỉ có trong tủ tiền của tiền trang Thông Vân Nam Trữ, mới là chỗ chân chính chứa bảo vật, bây giờ ta liền báo mật lệnh cho chủ thượng, chỉ cầu chủ thượng sau khi thu được những vật kia, cho ta một giải thoát.”

Linh hồn Thi Thanh nói với Tô Bằng, nói xong, đem mật lệnh nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu, nói.

“Ta bây giờ đang ở Nam Trữ, rất nhanh liền có thể nghiệm chứng, sau khi tìm được thứ người nói, ta liền giải thoát cho người.”

“Đa tạ, chủ thượng nếu có thể, xin cho ta ở thời khắc cuối cùng ở một mình một thời gian ngắn, để ta yên lặng một chút, suy ngẫm lần cuối cùng.”

Linh hồn Thi Thanh nói với Tô Bằng, Tô Bằng gật đầu, thần hồn thối lui ra khỏi ngọc bội ác ý.

Tô Bằng với thứ Thi Thanh nói còn không quá quan tâm, nhưng miếng sắt nhỏ thu được từ tiền bối Tử Hà Môn, lại khiến Tô Bằng chú ý.

Bởi vì Tô Bằng ở trên một miếng sắt tương tự khác, đã lấy được kỹ năng Phong Vân Nhất Dao vô địch đơn đầu của mình, Tô Bằng suy đoán, ở trên một miếng sắt khác, cũng phong ấn võ công ngang cấp đồng dạng.

Quyền thần Thi Thanh từng nói qua, quyền pháp của hắn, chính là học được từ trên miếng sắt kia, bản thân Tô Bằng nếu dụng tâm một chút, nói không chừng cũng có thể tìm ra phương pháp, học được võ công trên miếng sắt kia.

Tô Bằng luôn cảm giác, võ công trên miếng sắt kia, hẳn không chỉ là trình độ mà quyền thần Thi Thanh tu đến, có lẽ còn có diệu dụng, dù sao, đây là võ công đẳng cấp ngang với Phong Vân Nhất Dao.

Tô Bằng cũng không lại đặt mục đích ở trấn Trích Tiên, mà đi về phía thành Nam Trữ.

Rất nhanh, Tô Bằng vào trong thành Nam Trữ, tiền trang Thông Vân đều có phân bộ ở khắp thiên hạ, Tô Bằng rất dễ dàng đã tìm đến tiền trang Thông Vân.

Ở tiền trang, Tô Bằng tìm chuông quây, báo ra mật lệnh, chuông quây thăm tra đối chiếu, liền bảo người dẫn theo Tô Bằng, vào trong tử tiền.

Tử tiền của tiền trang Thông Vân Nam Trữ, ở trong mật thất dưới mặt đất trong hậu viện tiền trang, mật thất dưới mặt đất kia phòng vệ cực kỳ thâm nghiêm, độ sâu sộ là ba bốn mươi mét, hơn nữa có mấy cao thủ độ trung thành tuyệt đối không có vấn đề, cuối cùng, Tô Bằng mới tiến vào trong mật thất dưới mặt đất.

Thi Thanh lúc trước, là tôn giá năm mươi lượng hoàng kim một năm, để thuê tử tiền của tiền trang, đó là một gian phòng đơn đại khái bốn mét vuông, ở trong gian đơn, có một tủ sắt tỉ mỉ.

Trên tủ sắt, thậm chí có một khóa mật mã nguyên thủy, trên đó là thiên can địa chi, còn có thể chuyển động, Tô Bằng dựa theo mật lệnh, chuyển động thiên can địa chi kia tạo thành khóa mật mã vừa nguyên thủy lại tinh xảo do công tượng cổ đại chế tạo ra, chỉ nghe rắc một tiếng, tủ sắt mở ra.

Tô Bằng nhìn vào bên trong, chỉ thấy bên trong giống như lời nói, có mấy thứ.

Một tá công văn khế ước, là khế phòng khế đất của toà nhà Thi Thanh ở Nam Trữ, bốn tờ kim phiếu năm trăm lượng, là Thi Thanh vì khẩn cấp, lưu lại tài chính dự trữ, còn hai bản sách, một khóa đá phát ra ánh sáng.

Mà trong ngăn sắt, thì đặt một miếng sắt đen kịt...

Chương 556: Đồn ngộ (1)

Tô Bằng nhìn miếng sắt màu đen này, cầm trong tay, quả nhiên vào tay trầm trọng, cùng Tứ Nguyên Hắc Thiết lệnh mình thu được trước đó giống như đúc.

“Chính là cái này rồi, đây tuyệt đối chính là Tứ Nguyên Hắc Thiết lệnh, có điều tựa hồ Hắc Thiết lệnh này cũng không phải số ít, trong thiên hạ còn những Tứ Nguyên Hắc Thiết lệnh khác không? Đại sư huynh tựa hồ biết lai lịch những vật này, lần sau lúc trở về núi, hỏi thử hần.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, sau đó đặt Tứ Nguyên Hắc Thiết lệnh ở trong Đại Càn Khôn, lại đem thứ dư, chia ra.

Mấy xấp công văn, Tô Bằng cũng mang theo ở trên người, trong công văn có vị trí tòa nhà Thi Thanh mua, vừa vặn mấy ngày nay Tô Bằng không định đi trấn Trích Tiên, đúng lúc tới tòa nhà Thi Thanh ở vài ngày, đợi đến ngày mười lăm, lại đi Trích Tiên sơn trang, gặp danh kỹ số 1 giang hồ Linh Mị Nhi kia.

Tô Bằng thu công văn này vào trong ngực, liền đi ra gian phòng, một lần nữa trở lại mặt tiền tiền trang Thông Vân trên mặt đất.

Tô Bằng để lại gian mật thất tử tiền kia, trên người lại có mấy chục lượng hoàng kim, liền trực tiếp đi tới tòa nhà lớn trong thành Nam Trữ.

Toà nhà lớn kia, ở ngay thành đông Nam Trữ thành, diện tích không nhỏ, cùng đại trạch Tô Bằng mua ở Lâm Y không kém là bao, Tô Bằng trực tiếp cầm khế phòng khế đất tìm tới.

Trong toà nhà có người ở, lại là một vị quản gia hơn sáu mươi tuổi, người này nhìn bộ dáng cũng biết một ít võ công, Tô Bằng lấy khế phòng khế đất ra, cho người này xem qua, báo rằng tòa nhà này, là Thi Thanh bán cho mình.

Lão quản gia kia xác nhận không sai, liền cung kính mang theo Tô Bằng vào trong ngôi nhà này.

Tô Bằng một đường nhìn lại, hoàn cảnh ở đây coi như không tệ, giống chỗ phú hào ở, ngoại trừ lão quản gia, còn có hơn mười hạ nhân, đối với toà nhà lớn này mà nói có hơi ít, có điều những hạ nhân này, cũng chỉ làm một số công việc vệ sinh. Giữ vệ sinh tòa nhà, cũng không thể yêu cầu quá nhiều.

Lão quản gia kia dẫn Tô Bằng tới trong sảnh chính, giới thiệu với Tô Bằng.

“Lúc Thi Thanh lão gia rời khỏi Nam Trữ, đã từng cho ta năm mươi lượng hoàng kim, bảo ta quản lý tòa nhà này, trong trạch ta tổng cộng thuê mười hai hạ nhân quét dọn, một đầu bếp nữ, tiền công hạ nhân là sáu lượng bạch hàng tháng, đầu bếp tám lượng, cộng thêm mua nguyên liệu nấu ăn vân vân. Mấy năm nay, tiền Thi Thanh lão gia để lại cũng xài gần hết, nếu qua thêm năm nữa, có thể sẽ giảm bớt người hầu.”

Tô Bằng nghe xong khẽ gật đầu, tiêu dùng này vẫn hợp lý, thoát nhìn lão quản gia này coi như tận tâm.

Có điều cũng phải, Thi Thanh từng nói qua, hắn là tìm đại hào võ lâm vùng này giới thiệu quản gia cho hắn, lão quản gia này lúc trước cũng là người trong giang hồ, chỉ là trung niên bị thương, từ đó thoái ẩn, sau khi ẩn lui cuộc sống không rất dễ dàng, liền giúp người làm một số chuyện quản nhà. Người vẫn rất trung thực, cho nên Thi Thanh không sợ người này cướp tiền mình, bây giờ Tô Bằng nhìn trình độ giữ nhà, quả thật cũng không tệ. Xem ra người này rất dụng tâm.

Lúc này Tô Bằng quyết định, lưu lại lão quản gia này tiếp tục quản lý nơi này, tòa nhà này liền làm nơi đặt chân của mình khi ở Nam Trữ. Sau này nói không chừng còn có thể tới đây.

Hắn từ trong Đại Càn Khôn lấy ra kim phiếu một trăm lượng, cho lão quản gia, để hắn tiếp tục duy trì tòa nhà.

Làm xong những việc này, Tô Bằng bảo lão quản gia dẫn hắn đến phòng ngủ chủ nhân phía sau, sau khi đến, dặn dò người này bảo phòng bếp làm chút đồ ăn, rồi bảo người này rời đi.

Vào phòng ngủ chủ nhân, Tô Bằng phát hiện ở đây thiết kế coi như không tệ, Thi Thanh là một người rất chú ý chất lượng cuộc sống, gia cụ trong

phòng đều là thượng đẳng, đẽm chẵn cũng đều là lựa, mặc dù hơi cũ, nhưng chất lượng cũng không tệ lắm.

Tô Bằng ngồi ở trên giường, đưa tay lấy ra ngọc bội ác ý, thần hồn tiến vào trong đó.

Sau khi tiến vào, chỉ thấy linh hồn Thi Thanh ngồi dưới đất, nhắm chặt mắt, tựa hồ đang trầm tư.

Tô Bằng thấy, hơi ho khan một tiếng, nói.

“Đồ ta đã lấy được, quả thật đều như người nói.”

Linh hồn Thi Thanh mở mắt, bay lên, nói.

“Vậy thì tốt lắm, chủ thượng, ta đã chuẩn bị xong, khi nào có thể tiến ta đoạn đường cuối cùng?”

“Vậy... Liền bây giờ thôi.”

Tô Bằng hít sâu một hơi, nói với linh hồn Thi Thanh.

Linh hồn Thi Thanh gật đầu, thần hồn của Tô Bằng, liền rút ngọc bội ác ý ra, sau đó sử dụng pháp thuật, dời linh hồn Thi Thanh ra khỏi ngọc bội ác ý.

Linh hồn Thi Thanh, xuất hiện ở trong phòng ngủ chủ nhân, lúc này, đại khái là chừng hai giờ chiều, chính là lúc mặt trời lợi hại nhất, linh hồn Thi Thanh thoát ly bảo vệ của ngọc bội ác ý, rất nhanh, liền dưới ánh mặt trời, bắt đầu cháy lên ngọn lửa linh hồn trong suốt.

Chương 557: Đón ngộ (2)

Chỉ là linh hồn Thi Thanh, trên mặt cũng không có vẻ thống khổ, ngược lại dường như giải thoát hết sức an tường, chỉ nghe miệng hần cuối cùng nói ra.

“Ta hôm nay mới biết, cái gì là sống có gì vui, chết có gì khổ... Mặc dù từ nay về sau tan thành mây khói, trong lòng ta cũng không oán không hối.”

Tô Bằng nhìn thấy, không biết nói gì cho phải, chỉ là nhìn ánh mặt trời chiếu ở trên người linh hồn Thi Thanh, cuối cùng linh hồn của hắn biến thành một ngọn lửa linh hồn, cuối cùng thiêu đốt hầu như không còn.

Tô Bằng nhìn đến đây, trong lòng cũng không biết là tư vị gì, thở một tiếng thật dài.

Vào chính lúc này, linh hồn Thi Thanh cũng thiêu đốt hầu như không còn, chỉ là thiêu đốt đến lúc cuối cùng, linh hồn của hắn không ngờ phát ra màu cầu vòng, biến thành một vòng cầu vòng mắt thường có thể thấy được.

Tô Bằng nhìn, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc, miệng nói.

“Đây... Là cầu vòng hóa?”

Tô Bằng đã từng xem một số điển tịch trong Phật giáo, bên trong ghi lại, chỉ có tu sĩ cao tăng đại đức chính thức, sau khi chết, thân thể mới có thể hóa thành cầu vòng, đó là đại biểu đối phương ở mặt linh hồn đại triệt đại ngộ, xem như cảnh giới hoà thành Phật, nếu không phải phi thăng Phật quốc phương Tây, thì chính là kiếp sau chuyển sinh thành đại hiền đại đức.

Thấy linh hồn Thi Thanh trước mắt hóa thành một dải cầu vòng, Tô Bằng có hơi không biết nói gì cho phải, ai mà ngờ quyền thần Thi Thanh - một quyền thần trong chốn võ lâm, cũng là sát thủ đẳng cấp cao nhất, cả đời giết người vô số, sau khi chết, không ngờ ở dưới trạng thái linh hồn đại triệt đại ngộ, cầu vòng hóa thành Phật rồi chứ?

Đây chỉ có thể nói người này có cơ duyên của người này, Thi Thanh vốn chính là người có ngộ tính, nếu không cũng không thể đạt uy danh quyền thần ở trong giang hồ, vào lúc mất đi thân thể, đón ngộ tứ đại giai không, cuối cùng cầu vòng hóa thành Phật, cũng là số trời định.

Linh hồn Thi Thanh cầu vòng hóa, duy trì một thời gian ngắn, mới dần dần tiêu tán, giữa phòng ngủ lại khôi phục bộ dạng bình thường.

Trong lòng Tô Bằng, cũng có xúc động, nhưng không phải sâu nào.

Mặc dù giữa Thi Thanh và mình cũng không thoải mái, nhưng mình giết thân thể hắn, nhốt linh hồn hắn, cuối cùng còn dùng thuật pháp luyện hồn tra tấn hắn, tính ra, cũng coi như huề nhau, có lẽ mình còn làm quá đáng hơn.

Trong lòng Tô Bằng ngay cả đã từng có cừu hận đối với hắn, lúc này cũng đều nguôi giận hóa giải, mà Thi Thanh cuối cùng cầu vòng hóa thành Phật, cũng khiến Tô Bằng hơi xúc động, khiến tâm tư Tô Bằng không khỏi nghĩ một số thứ có chút huyền diệu.

Bất tri bất giác, Tô Bằng với nhân sinh vô thường, duyên pháp huyền diệu, có tầng giải thích sâu hơn, tựa hồ lĩnh ngộ đối với nhân sinh, càng tiến một tầng.

Qua hồi lâu, Tô Bằng mới từ loại trạng thái cảm ngộ này hồi phục lại.

Chờ hắn khôi phục lại, mới phát hiện, thị giác bên trái của mình, không biết khi nào thì xuất hiện một hàng chữ vàng.

“Người vì cảm ngộ nhân sinh sinh ra đôn ngộ, ngộ tính đề cao hai điểm.”

Hàng chữ kia, ghi như thế.

Tô Bằng nhìn, không khỏi bật cười, không ngờ, Thi Thanh cuối cùng cầu vòng hóa thành Phật, chẳng những bản thân siêu thoát, còn thành toàn mình, không ngờ làm cho đôn ngộ của mình, tăng hai điểm ngộ tính.

Cơ sở ngộ tính của Tô Bằng, đã có mười bốn điểm, bây giờ tăng thêm hai điểm này, liền có mười sáu điểm.

Tô Bằng nhớ rõ, cơ sở ngộ tính của Ninh Thái, mới chỉ mười điểm, chính là thuộc về người ngộ tính rất cao, bản thân bây giờ mười sáu điểm ngộ tính, có thể nói là thiên tài.

Cái gọi là thiên tài ngộ tính, chính là người ta xem sách một ngày, bằng người học một năm, luyện võ công một ngày, bằng người tôi luyện võ công một năm, cho dù cùng làm một món ăn, người ta chẳng những học nhanh

hơn người gấp đôi, hương vị cũng chênh lệch giống đầu bếp khách sạn cấp 6 sao với đầu bếp ở quán ăn nhỏ ở nông thôn.

Tô Bằng tăng hai điểm ngộ tính này, xem như từ nay về sau vào hàng ngũ thiên tài chính thức, uy lực kỹ năng sát sát Phong Vân Nhất Dao của Tô Bằng, vốn chính là chịu ảnh hưởng của giá trị ngộ tính, Tô Bằng phỏng chừng với cơ sở ngộ tính mười sáu điểm bây giờ, lại mặc áo sợi vàng, thi triển uy lực Phong Vân Nhất Dao, có thể lại tăng một nửa.

Hơn nữa, Tô Bằng có một loại suy đoán, có lẽ giá trị thuộc tính ngộ tính này cũng không chỉ ở chỗ tu hành nhanh hơn, lĩnh ngộ nhanh hơn, Tô Bằng đoán rằng, nếu võ công trong một miếng Tứ Nguyên Hắc Thiết lệnh cùng ngộ tính có quan hệ, như vậy bây giờ lấy được võ công trong một miếng Tứ Nguyên Hắc Thiết lệnh, có có quan hệ với ngộ tính không?

Thậm chí kiểm ý, đều có thể có quan hệ với ngộ tính, Tô Bằng suy đoán, đại khái mình ở mặt tiềm lực kiểm ý không mạnh bằng hai vị sư huynh, dù sao bọn họ lần đầu tiên thi triển kiểm ý, đẳng cấp đã cao hơn mình, có lẽ, cái đó có quan hệ với ngộ tính.

Tô Bằng thậm chí suy đoán, mấy vị sư huynh mình có thể đem võ công cùng kỹ năng tu hành đến cấp kia, thuộc tính ngộ tính nhất định không thấp, ít nhất cao hơn mình, nhất là Đại sư huynh, cho dù nói ngộ tính của hắn đạt tới hai mươi, Tô Bằng cũng tin.

Cơ sở ngộ tính của mình lúc này tăng hai điểm, có phải là đại biểu tiềm lực cũng lớn hơn, càng tiếp cận hai vị sư huynh không?

Nghĩ đến Đại Sư huynh đã từng một kiếm diệt một ngọn núi, trong lòng Tô Bằng cũng có chút ước mơ, nếu mình cũng có thể đem võ công tu hành đến cấp kia, thiên hạ nơi nào không thể đi chứ? Một người một kiếm san bằng cả Đại Không Tự nói không chừng cũng có thể làm được.

“Nghĩ nhiều rồi nghĩ nhiều rồi...”

Nghĩ tới đây, Tô Bằng cười tự giễu, lắc đầu, mình vẫn là suy nghĩ nhiều, Đại Không Tự nội tình thâm hậu, chưa hẳn sẽ không có một hai nhân vật

như tăng quét rác võ công có thể so bằng Đại sư huynh tồn tại, mình nên đi tốt con đường trước mắt, rồi lại tính.

“Đúng là không ngờ, Thi Thanh lúc còn sống giết chết nhiều người như vậy, sau khi chết cũng tính là tạo phúc, ít nhất ta đã hưởng chỗ tốt từ hắn.”

Tô Bằng lắc đầu cười thâm nghĩ, trong lúc suy tư, mang miếng Tứ Nguyên Hắc Thiết Lệnh kia ra...

Chương 558: Tinh hoa nguyên tố Mộc (1)

Bốn tấm Hắc Thiết lệnh này, cùng với tấm Tô Bằng từng xem trước đó giống nhau như đúc, nhưng cầm vào trong tay sức nặng lại không giống nhau, chỉ là bốn tấm Hắc Thiết lệnh này, cũng không có tồn tại đường vân giống như hoa văn của gỗ.

“Hử?”

Tô Bằng nhìn, trong lòng khẽ động.

“Bốn tấm Hắc Thiết lệnh của ta trước đó, là Tạ An giấu trong cây táo mười năm, mới có hoa văn kia, hơn nữa sau khi sử dụng một lần liền biến mất, ta cũng từng suy đoán, bốn tấm Hắc Thiết lệnh, Kim Mộc Thủy Hỏa đang sau, đại biểu cho bốn nguyên tố, Kim, chính là bản thân Hắc Thiết lệnh, Mộc, đại biểu phải nằm trong vật bằng gỗ để hấp thu nguyên tố Mộc, Hỏa, chính là cần phải đem Hắc Thiết lệnh đun nóng thành nguyên tố Hỏa, Thủy, là đặt Hắc Thiết lệnh vào trong nước, mới có thể hiển hiện công pháp bí tịch giấu bên trong.”

“Ta lúc đó thỏa mãn toàn bộ điều kiện, mà Thi Thanh từng nói qua, lúc hắn từ trên người tiên bối Tử Hà môn nhận được bốn tấm Hắc Thiết lệnh này, đã từng cho rằng thứ này vô dụng, đem thứ này quăng vào trong đồng củi đang cháy của vị tiên bối kia, đây chính là Hỏa, đốt được một hồi, trên trời đột nhiên đổ mưa, đây chính là nguyên tố Thủy, còn về nguyên tố Mộc, đoán chừng là vị tiên bối Tử Hà môn kia đã từng dùng phương pháp nào đó xử lý qua, cho nên cơ duyên xảo hợp, khiến Thi Thanh học được công pháp bên trên.”

“Bây giờ chỉ là không biết, bốn tám Hắc Thiết lệnh này, là sản phẩm sử dụng một lần, hay là có thể sử dụng nhiều lần... Đương nhiên biện pháp tốt nhất chính là thử một lần, nhưng nguyên tố khác ngược lại dễ nói, chỉ là nguyên tố Mộc này, ta cũng không thể bỏ ra thời gian mười năm, để bốn tám Hắc Thiết lệnh này hấp thụ nguyên tố Mộc được...”

Tô Bằng khẽ chau mày, nghĩ biện pháp giải quyết.

Đột nhiên, Tô Bằng chợt lóe lên suy nghĩ, một ý nghĩ mới xuất hiện ở trong đầu của hắn.

“Đúng rồi! Nhưng không có ai nói rằng, nhất định phải đem bốn tám Hắc Thiết lệnh này đặt vào trong thân cây, mới có thể hấp thụ được nguyên tố Mộc... Một cây táo bình thường, lại có thể sinh ra bao nhiêu nguyên tố Mộc? Tại sao ta không ở trên giang hồ, hô giá cao thu mua bảo vật có nguyên tố Mộc càng nồng đậm hơn để bồi dưỡng bốn tám Hắc Thiết lệnh này? Trên giang hồ nếu ngay cả loại nguyên tố tinh khiết như tinh hoa mặt trăng kia còn có, có lẽ muốn có được vật có nguyên tố Mộc nồng đậm cũng không phải việc khó. Cùng lắm thì ra mấy ngàn lượng hoàng kim, bán đấu giá hoặc là lên trang web Tê Tiên Cư treo thưởng không phải đã được rồi sao?”

“Dùng thứ treo giải thưởng kia bồi dưỡng bốn tám Hắc Thiết lệnh này, nhất định có thể tăng tốc độ hấp thụ nguyên tố Mộc, như vậy, có lẽ mấy tháng, thậm chí một hai ngày, có thể khiến cho bốn tám Hắc Thiết lệnh này hấp thụ được đầy đủ nguyên tố Mộc.”

Tô Bằng thầm nghĩ trong lòng.

Suy nghĩ đến đây, trong lòng Tô Bằng trở nên thoải mái hẳn, lông mày cũng giãn ra.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, là món ăn hắc căn dặn quản gia bảo đầu bếp làm được mang đến, Tô Bằng đem bốn tám Hắc Thiết lệnh cất vào trong người, sau đó bảo người bên ngoài đi vào.

Đi vào, là một hạ nhân hơn bốn mươi tuổi, người này mang theo một hộp cơm, cung kính đi vào trong phòng, sau đó đặt lên bàn, sắp xếp những món

trong hộp cơm ra bàn.

Tô Bằng xem xét, một món cải xào thịt bò, một món thịt gà, một đĩa thịt khô đậu nành, một món đậu hủ, lại thêm một chén cơm lớn, cùng với một chén canh, bốn món một canh, xem như đầy đủ hết.

Tô Bằng ngửi thấy hương vị, cảm giác có vẻ khá ngon, món ăn trông cũng đẹp mắt, trong lòng cảm giác rất là thoả mãn, liền căn dặn hạ nhân rời đi, chuẩn bị ăn cơm.

Hạ nhân kia lui xuống, thoạt nhìn rất có quy tắc, trong lòng Tô Bằng cảm giác tương đối hài lòng, tiền lương của hạ nhân lão quản gia thuê có cao đôi chút, nhưng tố chất hạ nhân không tồi, xem ra quản gia kia rất có lòng dạy dỗ, hiểu biết quy củ.

Tô Bằng bởi vì ngộ tính nâng cao, lại thêm suy nghĩ cách thức phá giải làm sao để nhanh chóng có được bốn tấm Hắc Thiết lệnh này, tâm tình không tồi, ngay cả khẩu vị cũng trở nên ngon hơn rất nhiều, ăn rất nhiều.

Đầu bếp trong nhà tay nghề không tệ, mặc dù chưa nói tới tiêu chuẩn đại sư, nhưng cũng đạt tới cảnh giới cao hơn tiệm cơm bình thường một bậc, Tô Bằng coi như ăn ngon miệng, bốn món ăn đều ăn hơn phân nửa, cơm và canh cũng ăn hơn phân nửa.

Ăn cơm xong không bao lâu, hạ nhân vừa rồi mang cơm lên lại đi vào trong phòng, mang thức ăn còn lại lần nữa bỏ vào trong hộp cơm mang đi.

“Nếu không có việc gì, cũng đừng có đến quấy rầy ta.”

Tô Bằng căn dặn người này, hạ nhân kia gật đầu, thu dọn đồ đạc lui xuống.

Tô Bằng tiêu hóa một hồi, lại bắt đầu tu luyện mỗi ngày.

Hắn đẩy cửa sổ ra, bên ngoài mặt trời đã xuống núi, ánh trăng đã lên cao.

Thời gian Tô Bằng vừa mới giác ngộ, mặc dù chỉ giống như trong nháy mắt, nhưng thật ra đã rất lâu, bây giờ đã là hơn bảy giờ tối, lúc này là ngày mùa thu sắp đến mùa đông, ngày ngắn đêm dài, không ngờ bầu trời đã tối đen.

Nhìn thoáng qua ánh trăng bên ngoài, Tô Bằng cảm giác có thể tu luyện, liền kéo một cái ghế, ngồi ở cửa sổ, phun ra nội đan hấp thụ ánh trăng...

...

Trong nháy mắt, đã qua ba giờ.

Tô Bằng cũng đem nội đan đại yêu, lần nữa nuốt vào trong thân thể.

Nhìn ánh trăng trên không trung, Tô Bằng hít một hơi thật sâu.

Hắn nhìn cái bàn, trên mặt bàn có một giá bút, vài tờ giấy Tuyên Thành, ngón tay Tô Bằng đột nhiên chỉ hướng xấp giấy Tuyên Thành kia.

Trong phòng nổi lên trận gió kỳ lạ, thổi xấp giấy Tuyên Thành kia lên, lượn lờ trên không trung.

Chương 559: Tinh hoa nguyên tố Mộc (2)

Ngón tay Tô Bằng lại cử động, cơn gió kỳ lạ trong phòng lại càng nhanh, đem hơn mười tờ giấy Trương Tuyên thổi bay lên, trong không trung không ngừng bay lượn, chậm chậm, Tô Bằng tìm được một vài quy luật, những tờ giấy Tuyên Thành kia, không ngờ xếp thành một hàng, giống như đang diễu hành, trên không trung, bị luồng gió có quy luật, chuyển động xoay quanh trong không trung.

Cơn gió kỳ lạ thổi bay những tờ giấy Tuyên Thành kia một hồi, Tô Bằng lại vung tay lên, những tờ giấy Tuyên Thành này chậm rãi bay trở lại trên bàn, từng tờ từng tờ rơi xuống dưới, lúc này cơn gió kỳ quái kia cũng vừa mới biến mất, trong phòng lại lần nữa trở về yên lặng như xưa, chỉ có một vài xấp giấy Tuyên Thành kia, ngang dọc mất trật tự, mới có thể thấy rõ vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Trên mặt Tô Bằng, lại lộ ra vẻ mỉm cười.

“Viên nội đan đại yêu này, đã luyện hóa được một nửa, trí nhớ cùng thiên phú thần thông của đại yêu, cũng dần dần bắt đầu dung hợp, có điều nửa tháng, kinh nghiệm thực chiến trong nội đan đại yêu mới có thể hoàn toàn luyện hóa, thiên phú thần thông, cũng có thể càng cường đại hơn một ít.”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng.

Tùy theo mức độ luyện hóa của viên nội đan đại yêu này, Tô Bằng cũng dần dần dung hợp một phần trí nhớ đại yêu.

Chủ nhân vốn dĩ của viên nội đan hắc đang luyện hóa này, bản thể là một Thanh Phong điều ngàn năm.

Thanh Phong điều, vốn dĩ đã là một loại động vật hung hãn, thực lực không tồi, sau khi trở thành yêu, có được thiên phú thần thông, chính là thao túng thần thông gió.

Tô Bằng vừa rồi, chính là sử dụng một phần của loại thiên phú thần thông này, thổi bay những tờ giấy Tuyên Thành kia.

Chỉ là sử dụng thần thông cấp bậc này, so với Thanh Phong điều lúc trước kia, quả thật là một trời một vực.

Vốn dĩ Thanh Phong điều kia, sau khi sử dụng thiên phú thần thông điều khiển gió này, tốc độ bay lượn có thể còn nhanh hơn máy bay chiến đấu phản lực trong thế giới Tô Bằng, hơn nữa sức vẩy cánh, có thể phóng ra gần trăm lưỡi đao gió, người thường bị cuốn vào trong lưỡi đao gió này, cảm giác giống như bị lăng trì, rất là uy mãnh.

Chỉ là thần thông này vào trong tay Tô Bằng, dường như lại không có linh quang như thế.

Dù sao Tô Bằng chỉ là luyện hóa nội đan, bản thân mình cũng không có cánh, không biết bay lượn, lại thêm không phải thiên phú thần thông của bản thân mình, hiệu quả đương nhiên giảm sút đi đôi chút.

Nhưng đây cũng là bởi vì Tô Bằng tu luyện thời gian ngắn ngủi, nếu tiếp tục tu hành, nói không chừng có một ngày, thần thông Ngự Phong này có thể khiến cho Tô Bằng tu luyện tới trình độ có thể kéo mình bay theo, như vậy cũng không cần tu hành võ công đến trình độ của đại sư huynh, như vậy cũng đã có thể ném thử cảm giác sung sướng của phi hành,

“Tóm lại mà nói, vẫn không tồi, vốn dĩ ta muốn nội đan đại yêu này, chính là vì kinh nghiệm thực chiến, có thêm thiên phú thần thông, đều là quà tặng kèm, không nên yêu cầu xa vời quá nhiều.”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng.

Đến lúc này, tâm tình Tô Bằng đã từ trạng thái hưng phấn hồi phục lại. Hắn nhìn thời gina, cũng sắp đến hơn mười giờ đêm rồi, bèn đóng cửa sổ lại, đăng xuất ra khỏi trò chơi.

Sau khi đăng xuất ra khỏi trò chơi, Tô Bằng cũng không trực tiếp nghỉ ngơi, mà lại sử dụng card Hắc Sắc Luân Hồi của mình, sử dụng laptop đăng nhập vào tử quán người Luân Hồi.

Kiểm tra trang web này một hồi, Tô Bằng phát hiện trong này càng nhộn nhịp hơn, nhân số hội viên có thể đã vượt hơn ngàn người, xem ra đoạn thời gian gần đây trang web Tê Tiên Cư này, phát triển quả thật không tệ.

Có điều trang web này càng càng hot, đối với Tô Bằng mà nói lại càng có lợi hơn.

Ở trang web tìm kiếm bài post có liên quan đến nguyên tố Mộc, Tô Bằng lướt nhìn phản hồi hơn bảy mươi bài post, trong đó không ít là cầu các đạo cụ bảo vật tương tự, ngoài ra còn có người viết hướng dẫn liên quan đến phương diện này.

Cuối cùng bài post thật sự buôn bán loại bảo vật này, chỉ có bảy cái.

Loại trừ ba bài post hoa cỏ thực vật ra, cuối cùng còn lại càng ít.

Tô Bằng xem một chút, bốn bài post bán và tinh phẩm chất liệu gỗ có liên quan đến nguyên tố Mộc, theo thứ tự là.

“Rao bán một khúc Thần Thiết mộc, giá cả trao đổi qua điện thoại.”

“Bồn nhân định bán ra một củ nhân sâm ngàn năm đã thành hình, nhân sâm đã thành hình em bé, hoặc là đã sản sinh trí thông minh, người có năng lực mua hãy đến bàn chuyện, giá cả thấp nhất không dưới ba ngàn lượng hoàng kim.”

“Bán vật liệu, một cây Dưỡng Hồn mộc, có thể làm pháp khí, giá cả có thể thương lượng.”

“Bán vật liệu Lôi Kích Thiết Thụ ngàn năm, năm trăm lượng hoàng kim.”

Tô Bằng tỉ mỉ xem xét những tin tức này, đã hiểu được một chút thuộc tính chất liệu gỗ của những thương phẩm này.

Thần Thiết Mộc, là một loại gỗ chất liệu vô cùng rắn chắc, nếu có thể làm thành binh khí, không ngại bảo đao bảo kiếm, hơn nữa cầm trong tay vô cùng nặng nề, tương đương thể tích còn nặng gấp đôi so với vàng, hơn nữa đối với nội lực có tính truyền dẫn rất mạnh, có tác dụng tăng cường nội lực nhất định, nghe đồn còn có thể tấn công linh thể.

Nếu như là đạo sĩ đồng thời tu hành võ công cùng pháp thuật, dùng đến thứ này làm vũ khí ngược lại rất tốt.

Nhưng vấn đề duy nhất, chính là thứ này quá rắn chắc, cơ bản không có cách nào biến nó thành hình binh khí, thợ thủ công có tay nghề tạo hình Thần Thiết Mộc này, quá mức khó tìm, cho nên thứ này mặc dù sản lượng rất ít cũng có tác dụng thực dụng nhất định, nhưng giá trị không cao lắm, gặp được người biết nhìn hàng có thể bán ngàn lượng hoàng kim, kẻ không biết nhìn hàng mấy trăm lượng hoàng kim có lẽ cũng không bán ra được.

Nhân sâm ngàn năm thành hình, cái này tương đối dễ hiểu, nhân sâm đến ngàn năm chưa hẳn thành hình, nhưng nhân sâm thành hình ít nhất phải mất ngàn năm, hơn nữa một khi nhân sâm thành hình, hiệu quả dùng thuốc sẽ tăng lên gấp bội, cho nên nhân sâm ngàn năm thành hình, bán ba ngàn lượng hoàng kim cũng không đắt.

Vấn đề là ở chỗ, Tô Bằng không phải là rất xác định, thứ này xem như có liên quan đến tinh phẩm nguyên tố Mộc? Nếu mua nhầm thứ không phải là thuộc tính Mộc, vậy thì cười chết được mất.

Mặt khác Tô Bằng cũng hiểu được, thứ này nếu chỉ là dùng để bồi dưỡng bốn tâm Hắc Thiết lệnh, dường như có chút lãng phí...

Lắc đầu, Tô Bằng đem sự chú ý, tập trung vào hai loại tinh hoa chất liệu gỗ phía sau...

Chương 560: Trích Tiên sơn trang

Hai loại tinh hoa chất liệu gỗ còn lại ở phía sau, theo thứ tự là Dưỡng Hồn mộc, cùng với Lôi Kích Thiết Thụ ngàn năm.

Trong đó Lôi Kích Thiết Thụ cùng Thần Thiết Mộc tác dụng không khác nhau mấy, cũng đều rắn chắc như nhau, hơn nữa có năng lực tấn công linh thể ở trình độ nhất định, có thể dùng làm đạo cụ pháp khí.

Vật liệu gỗ này dễ tạo hình hơn Thần Thiết Mộc một chút, nhưng mà độ rắn chắc cũng kém hơn một chút, chỉ có thể ngăn cản một vài đao kiếm tầm thường, gặp phải bảo đao quá mức sắc bén có thể bị tổn hại, cho nên phạm vi áp dụng càng thu hẹp hơn chút, chỉ có những người có pháp thuật, hoặc là sẽ mua một loại binh khí được chế tạo từ Lôi Kích Thiết Thụ mỏng, sử dụng làm pháp khí.

Dưỡng Hồn mộc, lại càng cực đoan hơn, loại gỗ này, cũng hết sức ít ỏi, thuộc về một cấp bậc với Thần Thiết Mộc, hiệu quả duy nhất, đó là có thể khiến hồn phách người chết sống nhờ vào bên trong Dưỡng Hồn mộc, không đến nỗi tiêu tan, có lẽ còn có thể có lợi ích nhất định.

Hai loại chất liệu gỗ này, mặc dù đều có hiệu quả nhất định đối với linh thể, nhưng mà giá cả lại đều quá cao.

Dù sao trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, người biết pháp thuật là số rất ít, bản thân Tô Bằng là bởi vì duyên kỳ ngộ, mới có nhiều pháp thuật phòng thân như vậy, người chơi bình thường, căn bản không có cơ hội tu hành pháp thuật.

Bởi vì pháp thuật một khi mang ra trò chơi, sẽ thuộc về phạm vi siêu năng lực, cho nên giá cả khá là đắt.

Nhất là công pháp nền tảng làm căn bản cho pháp thuật, lại càng đắt đỏ hơn.

Tô Bằng tặng cho hai vợ chồng Thái Tuấn Hoa sáu tầng trước của Thanh Vân mật tu - Âm Thần thiên, ở trên giang hồ, ít nhất phải giá trị hơn vạn lượng hoàng kim, có lẽ còn nhiều hơn, về sau tăng thêm mỗi một tầng công pháp, có thể còn phải bỏ ra mấy ngàn lượng hoàng kim.

Đồng Tâm thuật, Âm Thần Xuất Khiếu, Âm Thần Phụ Thể, cùng với Trúc Mộng thuật, các loại pháp thuật thiết thực khác của Tô Bằng, ngoại trừ Trúc Mộng thuật có phần chênh lệch, còn các pháp thuật khác, không sai biệt lắm đều giá trị bảy tám ngàn lượng hoàng kim hoặc là nhiều hơn.

Nhưng ngược lại cũng đã nói rõ, pháp thuật trên giang hồ hi hữu cỡ nào, người chơi tu hành pháp thuật rất thừa thớt cỡ nào. Bởi vì quần thể người mua quá nhỏ, Dưỡng Hồn mộc cùng Lôi Kích Thiết Thụ ngàn năm, giá cả cũng đắt không nơi nào bì được.

Bán đắt quá, người ta có thể trực tiếp mua pháp khí chính thức, dù sao những vật này chỉ là nguyên liệu, có thể sử dụng cũng rất là phiền phức.

Tô Bằng xem cả nửa ngày bốn loại tinh hoa có liên quan đến nguyên tố Mộc này, nhanh chóng loại trừ đi hai cái.

Nhân sâm ngàn năm thành hình, bản thân không xác định tác dụng, lại thêm dùng để hấp thu nguyên tố Mộc thật sự có chút lãng phí, loại trừ đầu tiên.

Thần Thiết Mộc cũng loại trừ, bởi vì cho dù thứ này nguyên tố Mộc nồng đậm, nhưng mà bốn tám Hắc Thiết lệnh có thể phải đặt vào trong vật liệu gỗ mới có thể hấp thu nguyên tố Mộc, Thần Thiết Mộc thật sự là quá răn chắc, bản thân không đặc được thứ gì vào trong, loại bỏ.

Về phần hai cái còn lại, Tô Bằng đắn đo một hồi, rốt cuộc quyết định.

“Hai thứ này, đều mua hết đi.”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ.

Hắn cũng không xác định hai thứ này cái nào tốt hơn, dù sao giá tiền không phải là rất đắt, thôi thì mua luôn cả hai vậy.

Căn cứ Căn cứ phương thức liên lạc của hai bài post, Tô Bằng liên lạc đến người bán, cò kè mặc cả một phen, cuối cùng đạt thành giao dịch.

Cuối cùng, Dưỡng Hồn mặc không quá bốn trăm lượng hoàng kim, đã định giá cả xong xuôi, Lôi Kích Thiết Thụ ngàn năm, lại chỉ có ba trăm năm mươi lượng hoàng kim.

Dưỡng Hồn mặc dù hiềm thấy, nhưng dù sao phạm vi sử dụng hạn hẹp, cho dù là người chơi sử dụng pháp thuật, cũng chỉ dùng để nuôi quỷ, hoặc là vài điểm hữu dụng, còn lại, thật sự cũng không dùng đến.

Giao dịch đã định, nhưng là vì Thông Vân tiền trang trong trò chơi đã đóng cửa, Tô Bằng chuẩn bị ngày mai lại đến Thông Vân tiền trang trả tiền cho người đại lý Tê Tiên Cư, xong xuôi đâu vào đó, bèn tắm rửa đi ngủ.

Trong thời gian mấy ngày kế tiếp, Tô Bằng ngoại trừ hoàn thành trình tự mua sắm hai loại tinh phẩm chất liệu gỗ kia, thì luôn luôn ở trong nhà tĩnh dưỡng tu hành, mãi đến khi buổi tối mười bốn cùng tháng trong trò chơi, Tô Bằng mới xuất quan.

Hắn dặn dò quản gia, chăm sóc nhà cửa cho tốt, còn mình thì bỏ đi, ra khỏi thành một đường đi về hướng nam, đi đến trấn Trích Tiên.

Thi triển thân pháp, chưa tới năm sáu phút, Tô Bằng đã đi đến trấn Trích Tiên.

Đến nơi này, Tô Bằng phát hiện, không biết có phải là ảo giác hay không, lưu lượng người nơi này, dường như lại nhiều thêm nữa rồi.

Tô Bằng trực tiếp tìm được khách điểm mình đã từng đặt phòng kia, đi vào bên trong.

Hắn lúc ấy đặt ở trong khách sạn không ít tiền bạc, phòng khách ít nhất có thể ở một tháng, Tô Bằng trực tiếp đi lên lầu trên, quả nhiên gian phòng vẫn giữ lại cho mình.

Tô Bằng đi vào phòng, nhưng vừa mới vào trong phòng, chợt thấy một bóng đen phát ra tiếng kêu quái lạ, từ trên giường mình bỏ nhào xuống đất.

Tô Bằng bị dọa không nhỏ, vung tay lên, một luồng gió mát bao trùm lấy bóng đen kia, cuốn lấy nó vào bên trong.

Chỉ thấy một con mèo đen, bị luồng gió quái dị cuốn lên, rơi vào trong lòng Tô Bằng.

Tô Bằng nhẹ nhàng vuốt ve con mèo đen này, xoa dịu tâm tình của nó xuống, sau đó nhìn thoáng qua cửa sổ.

Cửa sổ đã được mở, có lẽ là do chủ quán vì để cho được thông thoáng, bên ngoài có một cái cây không thấp, nằm ngay vị trí cửa sổ, con mèo đen này rất có thể là bò lên trên cây, nhảy vào cửa sổ.

Mèo đen trong lòng Tô Bằng, ngóng nhìn cửa sổ bên ngoài, chỉ thấy lúc này sắc trời đã dần dần tối sầm.

Tô Bằng vuốt ve mèo đen trong ngực, đột nhiên trong lòng sinh ra một cảm giác tinh nghịch, nói với nó.

“Mèo đen à mèo đen, cách đó không xa, chính là Trích Tiên sơn trang mà Linh Mị Nhi xinh đẹp tuyệt trần danh tiếng lẫy lừng trên giang hồ sinh sống đó, ngươi có muốn đến xem thử hay không?”

” Ngươi nhất định muốn.”

Tô Bằng nói trên mặt hắc lộ ra vẻ tươi cười, đi đến bên giường, khoanh chân ngồi vững, bắt đầu thi triển pháp thuật Âm Thần Xuất Khiếu...

...

Pháp thuật Âm Thần Xuất Khiếu, Tô Bằng đã làm hoài thành quen, không hề tốn chút công sức nào, đã có thể xuất hồn thành công.

Sau khi xuất khiếu, Tô Bằng trực tiếp nhập vào trong mèo đen nằm trong lòng mình.

“Meo~”

Chỉ thấy con mèo đen ở trong ngực bị Tô Bằng nhập vào người, kêu một tiếng, thân thể trong lòng từ im lặng không động dậy chột nhảy xuống, quay đầu lại nhìn thân thể mình, khẽ lắc đầu, sau đó từ cửa sổ nhảy ra, nhảy lên trên cây đại thụ, sau đó theo nhánh cây to lần mò trèo xuống dưới, chạy về phía Trích Tiên sơn trang kia.

Mèo đen tựa như con thoi, chạy đến bên ngoài Trích Tiên sơn trang, vượt qua cửa chính, ở bên ngoài tường vây tìm thấy một cây đại thụ, mấy cái đã vọt lên, sau đó tung người nhảy xuống, nhảy vào trong Trích Tiên sơn trang.

Lúc này, trời đã đã hoàn toàn tối đen, bóng dáng mèo đen trong đêm tối, như cá gặp nước, trong sơn trang mặc dù có không ít trang đình, nhưng không có người nhìn thấy nó.

Nó giống như hiểu được học vấn kiến trúc bố cục, chỉ thoáng chốc phân biệt đường đi một chút, liền tìm được phương hướng có lẽ là nơi chủ nhân ở, chạy như bay về hướng chủ nhà.

Chạy được một hồi, lỗ tai mèo đen dựng thẳng, chột nghe thấy âm thanh của đàn tranh.

” Có người đánh đàn?”

Tô Bằng nhập vào thân thể của mèo đen trong lòng khẽ động, nơi này là Trích Tiên sơn trang, người có thể ở trong này dùng tư cách chủ nhân đánh đàn, chỉ có một mà thôi.

Mèo đen không chút do dự, chạy về hướng phát ra tiếng đàn tranh.

Đợi đến khi nó chạy đến nơi đó, phát hiện nơi đó là một hồ nước không nhỏ, ở bên mép hồ nước, xây dựng một cái đình trên mặt nước, lúc này, trong đình đèn đuốc sáng trưng, có bốn người đang ở trong đình...

Chương 561: Tổ chức Bắc Sứ (1)

Tô Bằng nhập vào thân mèo đen chạy đến nơi cách thủy đình khoảng vài chục mét, ẩn thân ở sau một thân cây trong nội viện, nhìn bốn người trong

thủy đình.

Chỉ thấy ở trong thủy đình, một cô gái một thân áo tơ trắng, mang theo khăn che mặt màu trắng, đang ngồi xếp bằng đánh đàn, mà sau lưng nàng có ba người đang đứng.

Ba người kia, có một người là phụ nhân cường tráng, một hầu gái nô tỳ, còn có Lạc Tinh Kiếm Lưu Tinh mà Tô Bằng đã từng gặp qua kia, cũng đứng ở nơi đó.

Phụ nhân cường tráng kia mặt không biểu tình, vẻ mặt lạnh lùng giống như là nam tử, trong tay hầu gái bưng một chồng giấy, hình như đang nhìn cái gì, nhưng bởi vì cô gái áo tơ trắng đeo khăn che mặt đang gảy đàn ở phía trước nên không có lên tiếng, chỉ lẳng lặng đứng chờ.

Mà còn Lạc Tinh Kiếm Lưu Tinh kia, lúc này đứng ở sau lưng cô gái áo tơ trắng gảy đàn, nhưng lại không chút nào che dấu, mắt tràn đầy tình yêu, tràn ngập tình cảm dịu dàng vô tận.

“Nữ nhân đeo mạng che mặt này, chính là Linh Mị Nhi sao?”

Tô Bằng nhập vào thân mèo đen, nhìn thấy một màn này, trong lòng suy nghĩ.

Lạc Tinh Kiếm Lưu Tinh sở dĩ gia nhập Trích Tiên sơn trang, cam tâm làm một quản gia, hẳn là bị mị lực của Linh Mị Nhi hàng phục, cho nên có thể suy đoán, cô gái áo tơ trắng ngồi ở chỗ kia gảy đàn, hẳn là Linh Mị Nhi.

Tô Bằng nhìn thoáng qua nàng, nhìn chưa ra diện mạo có bộ dáng như thế nào, nhưng dáng người thì đúng là một vị mỹ nhân, hết sức thu hút.

“Nàng này nếu là Linh Mị Nhi, cũng thật là một cô gái có tâm kế thủ đoạn, lấy thân phận phong trần của nàng, ở trong giang hồ lăn lộn lại có được một phần sản nghiệp lớn như vậy, ngược lại cũng quá làm khó cho nàng rồi.”

Tô Bằng nhìn Linh Mị Nhi, trong lòng suy nghĩ.

Hắn nhập vào thân mèo đen, đứng ở phía sau cây vễn một mực quan sát bốn người này, nghe tiếng đàn.

Khúc nhạc cô gái này đàn ra nghe giống như là Phượng cầu hoàng, lúc này cũng đã sắp đến hồi kết thúc rồi, nàng lướt qua dây cung trên cây đàn một cái, gảy ra một âm luật cuối cùng, một khúc nhạc đã kết thúc.

Chỉ thấy cô gái áo tơ trắng kia tay vịn chặt dây đàn, để dây đàn ngừng rung, coi như là kết thúc.

“Tài đánh đàn của tiểu thư, thật là càng ngày càng tốt.”

Ở sau lưng nàng, hầu gái thoát nhìn cũng rất là xinh đẹp kia, nói với cô gái áo tơ trắng.

“Ha ha, khúc Phượng cầu hoàng này, ta đàn không dưới ngàn lần, tất nhiên quen tay hay việc.”

Cô gái áo tơ trắng khẽ mỉm cười. Sau đó nói.

“Hà Hoa, tư liệu ta muốn người tìm, đã đưa đến hay chưa?”

“Đã đến rồi, người bên kia đã đưa tư liệu kỹ càng của người này rồi, tiểu thư muốn nhìn bây giờ hay sao?”

“Mang qua đây đi.”

Cô gái áo tơ trắng nói, hầu gái đứng đằng sau gật đầu, đem một tá giấy trong ngực đưa cho cô gái áo tơ trắng đeo khăn che mặt kia.

Vị cô gái áo tơ trắng này lật xem tư liệu rất nhanh, tư liệu không tính là quá nhiều. Chỉ có bốn năm trang giấy, rất nhanh liền đã xem xong rồi.

“Tô Bằng này, chiến tích trong giang hồ cũng không tệ lắm, trong tư liệu cũng không có nói rõ lắm. Hắn ở trong giang hồ thi đấu chỉ bị bại một lần thôi.”

Hầu gái đứng ở phía sau, nói với vị tiểu thư này.

Nghe xong những lời này, Tô Bằng ở ngoài mấy chục thước chân động trong lòng.

“Không ngờ lại là tư liệu của ta? Các nàng muốn tư liệu của ta làm gì?”

Trong lòng Tô Bằng không khỏi sinh ra nghi vấn.

“Ừm, trong tư liệu cũng không có ghi lại một trận chiến trong Không Văn Tự. Người thay ta viết một phong thư, dùng chuyện này đốc xúc những người làm về phương diện kia một chút, để cho bọn họ tỉnh táo lại, tình báo của bọn hắn cũng không phải là đệ nhất thiên hạ.”

Cô gái áo tơ trắng nói với hầu gái.

“Dạ.”

Hầu gái gật đầu ghi xuống.

“Trận chiến ở Không Văn Tự?”

Tô Bằng nghe đến đó, trong lòng lại giật mình có chút hiểu được, hẳn đi Không Văn Tự vốn là để tìm Linh Mị Nhi, nhưng ở trong đại điện của Không Văn Tự cũng không gặp được nàng. Mà nàng dường như biết rõ chuyện đánh nhau ở bên trong Không Văn Tự, nói như vậy nàng lúc ấy hẳn là ở trong tầng phòng?

Tô Bằng còn nhớ rõ Không Duyên hòa thượng đang mở Pháp Hội thuyết pháp với các tăng khách, có lẽ Linh Mị Nhi này, chính là một trong các thành viên của Pháp Hội.

Có lẽ nàng lúc ấy, đang ở trong tầng phòng, thấy trận so đấu của mình và bốn lão hòa thượng của Đại Không Tự.

Chẳng qua là “phương diện kia” nàng mới nhắc tới trong miệng là người nào vậy nhỉ?

Cô gái áo tơ trắng có nhắc tới thiên hạ đệ nhất tình báo, dựa theo sự hiểu biết của Tô Bằng, tổ chức có được danh tiếng thiên hạ đệ nhất tình báo này, dường như chỉ có một...

“Tiểu thư, Tô Bằng này lai lịch thần bí, võ công cao cường, không biết là cao đồ của môn phái nhà ai đây.”

Lúc này, hầu gái Hà Hoa kia đang đứng ở sau lưng cô gái áo tơ trắng nói.

“Cái này cũng không có gì khó đoán, tin tình báo do phương diện kia cung cấp cũng đã nói qua, Tô Bằng này lúc ở tại Quận Giang Ninh cùng với thành Lâm Y, cũng đã từng mua tin tức của bọn họ, nhất là lúc tại Quận Giang Ninh, đã từng mua tin tức của một tụ hội. Lần tụ hội đó, có liên quan đến một môn phái ẩn sĩ gọi là Tử Hà Môn thu đồ đệ, sau khi nhận được tin tức, Tô Bằng đã từng biến mất ở quận Giang Ninh gần một tháng, mà có trên trăm người thấy hắn được người của Tử Hà Môn dẫn đi, sau đó khi hắn trở lại quận Giang Ninh thì võ công đã tiến nhanh, có lẽ là được Tử Hà Môn thu làm môn đồ.”

Cô gái áo tơ trắng nói với hầu gái sau lưng.

Chương 562: Tổ chức Bắc Sứ (2)

Tô Bằng nghe thấy những lời này, trong lòng đã hiểu rõ, ” Phương diện kia” trong miệng các nàng hắn là chỉ người của Bắc Sứ.

Nhận được tin tức này, trong lòng Tô Bằng không khỏi có chút chấn động.

Cái tổ chức ” Bắc Sứ” này, coi như là tổ chức mà Tô Bằng ở trong trò chơi tiếp xúc tương đối sớm, hắn với năng lực tình báo vô cùng kì diệu của Bắc Sứ cảm giác hết sức kinh ngạc.

Chẳng qua là lúc Tô Bằng vừa mới bắt đầu trò chơi, vẫn chưa hoàn toàn đem nơi này trở thành một thế giới chân thật, cho nên sự xuất hiện của Bắc Sứ, Tô Bằng cũng chỉ cho rằng là do trò chơi thiết trí mà thôi, không có nghiên cứu kỹ lý do tồn tại của nó.

Nhưng khi Tô Bằng dần dần dung nhập vào cái thế giới này, mới cảm giác được một số điều bất thường. Tô Bằng cũng không phải là không có tự hỏi Bắc Sứ đến tột cùng là một tổ chức như thế nào? Tình báo của bọn hắn là được tìm kiếm từ đâu? Những người đó tỏ ra thần thần bí bí kia là cố làm ra vẻ huyền bí hay là thật sự có chỗ nào thần kỳ? Còn có hình thức tổ chức của bọn hắn là như thế nào? Tiền tài kiếm được nhiều như vậy, tiêu xài vào việc gì?

Nghĩ tới những thứ này, Tô Bằng mới dần dần cảm giác Bắc Sứ thật ra là tổ chức tương đối khủng bố thần bí, thần bí ở sự biểu hiện bên ngoài của nó, khủng bố thì chính là nói năng lực tình báo của nó.

Năng lực tình báo của Bắc Sứ, lợi ích mang đến từ các thế lực thật sự là quá lớn, Tô Bằng cũng không quá rõ ràng vì sao những nơi cầm quyền có thực lực lại dám để mặc một tổ chức như vậy tồn tại được, mà không có thu phục hoặc là tiêu diệt chứ?

Những điều này đều là các điểm đáng ngờ tồn tại trong lòng Tô Bằng, cho nên về sau, hẳn có chuyện gì, thà rằng mình tự đi hỏi thăm chứ cũng không đi tìm Bắc Sứ mua tin tức, chính là để cảnh giác chuyện này.

Lúc này, Tô Bằng nghe được cô gái áo tơ trắng nói như thế, khơi gợi lên hoài nghi về Bắc Sứ trong lòng hắn.

Nghe cô gái áo tơ trắng có vẻ như là Linh Mị Nhi kia nói chuyện, người của trích tiên sơn trang dường như quan hệ với Bắc Sứ rất chặt chẽ, chẳng những có thể thu được một số lượng tin tức lớn, còn có thể viết thư độc thúc.

Viết thư, hẳn không phải là gửi cho những người đứng ở cửa bắc của tất cả các thành thị, những người đó có lẽ cũng không phải là nhân vật trọng yếu gì. Nếu viết thư, người mà trích tiên sơn trang liên lạc nhất định là cấp cao của Bắc Sứ.

Nghĩ đến đây, Tô Bằng dần dần cảm giác được, nước của trích tiên sơn trang tựa hồ so với chính mình tưởng tượng càng sâu hơn.

Hơn nữa cô gái áo tơ trắng kia giống như có vẻ đã đoán ra được thân phận của mình rồi.

Lúc này bên kia thủy đình, cuộc đối thoại vẫn còn tiếp tục.

“Tiểu thư, Tử Hà Môn là môn phái nào, ta hình như chưa từng thấy tin tình báo nào của bên kia có liên quan đến Tử Hà Môn.”

Hầu gái nói với tiểu thư áo tơ trắng.

“Giang hồ rất rộng lớn, cho dù là Bắc Sứ cũng không thể một mẻ hốt gọn hết các tin tức trong giang hồ được... Tử Hà Môn có lẽ chính là một trong các điểm mù của bọn họ, ta lúc trước cũng có chú ý qua Tử Hà Môn này, có điều tin tức liên quan đến rất ít ỏi.”

“Một cái là mười năm trước, một ngọn núi gần quận Giang Ninh gọi là Lạc Hà Phong, đột nhiên vào một ngày cả ngọn núi không thấy nữa, có người đang ở dưới chân núi thấy có một tảng đá lớn hình như là bị người nào đó cứng rắn đẩy xuống. Sau đó người giang hồ ở gần đó kia, bị người tụ tập lại, là vì để tìm kiếm một kỳ vật thuộc tính hỏa nào đó. Cuối cùng có người tìm được, người tìm thấy kỳ vật nọ tự xưng đến từ Tử Hà Môn, hơn nữa lấy ra một thiết bài màu đen, ước hẹn mười năm sau lại đến Lạc Hà Phong, dẫn một người thu được thiết bài màu đen đi Tử Hà phong. Mười năm sau, người tới mặc dù không phải là người nọ, nhưng lại tự xưng là sư đệ của người nọ, cười Cự Điều dẫn Tô Bằng đi.”

“Thứ hai là khoảng mười bốn mười lăm năm trước, trên giang hồ đột nhiên có một nhân vật tự xưng là ma kiếm nổi lên như một ngôi sao chổi, bí mật khiêu chiến rất nhiều cao thủ của các đại môn phái, chưa từng bại trận bao giờ. Về sau có tin tức truyền ra, truyền xôn xao trên giang hồ. Chẳng qua là người từng động thủ với hắn cũng im miệng không nói, cho nên tin tức chi tiết trong đó Bắc Sứ cũng không biết nhiều lắm. Người nọ hành tung thần bí, người trên giang hồ gặp qua mặt mũi chân thật của hắn cũng không nhiều, cuối cùng đều xưng ma kiếm này là một kỳ nhân. Có đệ tử của một đại môn phái đã có dịp nhìn thấy sư huynh trong môn phái cùng với một người thần bí so kiếm, nghe được đôi câu vài lời, hình như đối phương có đề cập đến môn phái Tử Hà Môn này. Người thần bí kia nghe bảo chính là người được giang hồ gọi là ma kiếm, mà còn ma kiếm kia sau khi đi lại trên giang hồ một thời gian ngắn thì đã mai danh ẩn tích, không còn có tin tức gì nữa.”

“Thứ ba là, một trong những sát thủ cao cấp nhất trên giang hồ, Quyền Thần Thi Thanh, đã từng tìm tới Bắc Sứ mua tin tức, muốn tin tức về Tử Hà Môn. Vừa hay người mới vừa nói đã từng gặp sư huynh đồng môn của mình so kiếm với người thần bí kia đến Bắc Sứ mua tin tức, liền lấy giá một trăm lượng hoàng kim bán cho Thi Thanh, còn Thi Thanh thì dùng cái

giá ngàn lượng hoàng kim bảo Bắc Sứ tìm kiếm vị trí cụ thể của Tử Hà Môn, nhưng bọn hắn không có nhận yêu cầu này.”

Cô gái áo tơ trắng thuộc như lòng bàn tay nói.

“A, Tử Hà Môn này thật thần bí nha... Tô Bằng này cũng rất thần bí, nếu là môn nhân của Tử Hà Môn, không bằng chúng ta tìm một cơ hội hỏi hắn một chút xem sao? Dù sao tiểu thư hình như có lòng thu hắn vào sơn trang để sử dụng cơ mà.”

Hầu gái nói với cô gái áo tơ trắng.

Nghe thấy những lời này, trong mắt Lạc Tinh Kiếm Lưu Tinh đứng ở sau lưng cô gái áo tơ trắng nhất thời lộ ra một tia ghen tị.

Hắn ho khan một tiếng, nói với cô gái áo tơ trắng.

“Mị Nhi tiểu thư, Tô Bằng này tuy rằng chiến tích ở trên giang hồ không tệ, nhưng loại trình độ này theo ta được biết trên giang hồ vẫn còn có rất nhiều người có thể làm được, tiểu thư cần gì phải để ý đến người này như thế, sao phải thu người này vào sơn trang chứ?”

Chương 563: Mẫu Dạ Xoa (1)

Cô gái áo tơ trắng nghe xong lời của Lưu Tinh, không khỏi than nhẹ một tiếng, nói.

“Lưu Tinh, người ở trong sơn trang này cũng đã mấy năm, cũng biết không ít chuyện, nhưng có phát hiện mấy năm này trong giang hồ có dị động gì không?”

Lạc Tinh Kiếm Lưu Tinh kia nghe xong lời của cô gái áo tơ trắng, khẽ nhíu mày suy tư một chút, nói.

“Biến hóa thấy được cũng không nhiều, chỉ là ta nhìn tình báo hai ba năm này, dường như các đại môn phái trên giang hồ đều gia tăng không chế về thể lực, thành trì liên lạc với các đệ tử, hơn nữa rất nhiều người đang thu gom các vật tư chiến lược như hoàng kim, binh khí, lương thực... Giống như đang dự trữ cho chiến tranh.”

Cô gái áo tơ trắng nghe xong, nhẹ gật đầu, tổ chất của Lưu Tinh này không tệ, nếu không phải là lòng đồ kỵ quá mạnh mẽ thì đã là một người giỏi, cho nên nàng mới yên tâm để hấn làm quản gia ở trong trích tiên sơn trang.

“Đúng vậy, nhất là một năm gần đây, giá cả lương thực tăng lên năm phần, giá cả binh khí cũng tăng lên năm phần, giá của hoàng kim tăng lên rất cao. Bây giờ trăm lượng hoàng kim có thể mua được các vật liệu phi chiến lược so với ba năm trước đây đã nhiều hơn gấp đôi, điều này nói lên, các thế lực lớn trong thiên hạ đều cảm giác được thiên hạ sắp đến hồi đại loạn, có lẽ không lâu nữa thiên hạ sẽ đi đến loạn thế.”

Cô gái áo tơ trắng nói với Lưu Tinh.

Lưu Tinh nghe xong, chân mày hơi nhíu lại, dường như nhớ tới cái gì nói.

“Mị Nhi tiểu thư, năm trước ngươi đã từng gặp qua một vị kỳ nhân trên giang hồ. Hấn bói một quẻ, nói một năm sau, thiên hạ sẽ xuất hiện dị tượng làm cho thiên hạ đại loạn, chẳng lẽ chuyện mà tiểu thư ngươi nói chính là chuyện này?”

Cô gái áo tơ trắng gật đầu, nói.

“Người nọ đúng là kỳ nhân chân chính trên giang hồ, nói chuyện tuyệt đối sẽ không bắn tên không đích. Hấn nói sẽ có đại loạn, như vậy tám chín phần mười quả thật sẽ xảy ra... Các ngươi cảm thấy trích tiên sơn trang này của chúng ta, đến lúc loạn thế đó, có khả năng tự bảo vệ mình được hay không?”

Nghe thấy những lời này, trên mặt hầu gái đứng đằng sau kia lộ ra một tia thần sắc sợ hãi, tựa hồ đối với chiến loạn hết sức lo sợ, vú già cường tráng trung niên vẫn như cũ mặt không chút thay đổi, trên mặt Lưu Tinh thì xuất hiện một tia thần sắc ngạo nghễ.

Chỉ nghe hấn nói.

“Người khác ta không dám cam đoan, nhưng tiểu thư chỉ cần Lưu Tinh ta còn một người một kiếm, cho dù có loạn thế cũng có thể bảo đảm được sự an toàn cho tiểu thư.”

Nghe xong lời của Lưu Tinh, trên mặt tiểu thư áo tơ trắng khẽ mỉm cười. Nhưng lại là một nụ cười khổ, nàng thật ra cũng biết rõ tình cảm mà Lạc Tinh Kiếm Lưu Tinh đối với mình, có điều nàng lại lịch như thế nào, bối cảnh ra sao, Lưu Tinh vẫn hoàn toàn không biết gì cả.

Thật ra thì lấy thân phận bối cảnh của vị tiểu thư này, phiền toái có thể gặp phải, cho dù có nhiều thêm mười tên Lưu Tinh cũng không làm nên được chuyện gì, vô dụng mà thôi.

Chẳng qua là lời này có chút đả thương người, cô gái áo tơ trắng cũng không muốn đả kích Lưu Tinh, chỉ khẽ cười cười, tóm lược nói.

“Tóm lại, vẫn nên tăng cường lực lượng trong sơn trang một chút. Tô Bằng này, cho dù là thân phận hay là võ công đều đạt tới một trình độ rất cao, nếu có thể vẫn nên mượn hơi một chút.

Lưu Tinh còn muốn nói điều gì, chẳng qua là ngay lúc này, phía sau thủy đình có một lão ma ma năm sáu chục tuổi đang đi tới, trong tay còn cầm một ít đồ vật gì đó như thiếp mời.

Bốn người trong thủy đình, ăn ý ngưng cuộc nói chuyện lại, chờ lão ma ma kia lại đây.

Lão ma ma kia đi đến thủy đình, trong tay có một thứ gì đó giống như thiếp mời, Lưu Tinh nhìn thiếp mời kia, trong ánh mắt lộ ra thần sắc chán ghét. Nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn tới nữa, mà còn lão ma ma kia, sau khi nhận được sự cho phép, đi đến bên cạnh cô gái áo tơ trắng, tựa hồ đang nói gì đó với nàng.

Tô Bằng nhập vào thân mèo đen, ở khoảng cách này nghe không được cái gì, Tô Bằng có chút tò mò, ngoài ra cảm thấy thân thể mèo đen lúc này hình như cũng tương đối dễ che dấu, cho nên liền từ phía sau cây chui ra, đi hai bước đến gần thủy đình bên kia.

“Người nào đây?”

Tô Bằng vừa mới thoát ra khỏi phía sau cây, Lạc Tinh Kiếm Lưu Tinh liền đã cảnh giác lên, ánh mắt nhìn sang bên này.

Tô Bằng nghe xong, lập tức thân thể giả bộ như một mèo đen bình thường, kêu to meo meo vài tiếng, lông mao toàn thân cũng dựng đứng thẳng lên.

Thị lực của Lưu Tinh rất tốt, nương theo ánh sao trên bầu trời, thấy được là một con mèo đen, trong lòng thả lỏng, âm thầm tự giấu bản thân mình dường như quá khẩn trương vì an nguy của tiểu thư, cho dù là một con mèo hoang cũng làm mình thần hồn nát thần tính.

Nhưng mà, ngay khi Lưu Tinh mới vừa trầm tĩnh lại, vú già cường tráng trung niên đứng sau lưng cô gái áo tơ trắng, mặt không chút thay đổi nhìn như người gỗ kia, đột nhiên trợn tròn hai con mắt lên giống như chuông đồng, trong miệng gào thét như sấm sét quát lên.

“Bọn chuột nhất thật can đảm!”

Một tiếng hô to này thật là giống như sấm sét, làm cho cả thủy đình dường như đều bị rung động bởi tiếng quát của nàng.

Trong thủy đình, lão ma ma mới tới kia, còn có hầu gái Hà Hoa cũng không tu hành võ công hoặc là pháp môn khác, lúc này bị thanh âm kia chấn động chỉ cảm thấy lỗ tai ong ong hỗn loạn, dường như trong khoảng thời gian ngắn không thể nghe thấy được gì cả.

Mà còn cô gái áo tơ trắng cũng không bị ảnh hưởng của tiếng quát lớn như sấm sét này, mà là ánh mắt thay đổi nhìn về phía con mèo đen Tô Bằng nhập vào thân này.

Trong mắt Lưu Tinh cũng lóe ra tinh quang, hẳn biết rõ vú già cường tráng bên cạnh tiểu thư nhà mình kia, tuy rằng thoát nhìn vô cùng dũng mãnh, giống như là hạ nhân cái gì cũng đều không hiểu, nhưng trên thực tế lại là một cao thủ có pháp thuật cùng với võ công cao thâm, ít nhất bản thân Lưu Tinh cũng không rõ nàng sâu cạn thế nào, vú già cường tráng này một khi đã hô như vậy, tất nhiên đã có chuyện gì xảy ra.

“Bắt giữ con mèo đen kia.”

Cô gái áo tơ trắng trong thủy đình, lúc này cũng tập trung vào con mèo đen mà Tô Bằng đang nhập vào, ánh mắt ở lại trên người mèo đen nói với Lưu

Tinh.

Lưu Tinh mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng hấn đối với tiểu thư nhà mình là tín nhiệm vô điều kiện, lập tức hô dài một tiếng, thân thể bay vút, đánh tới con mèo đen Tô Bằng đang nhập vào.

Mà lúc này Tô Bằng cũng hết sức không dễ chịu.

Chương 564: Mẫu Dạ Xoa (2)

Âm thanh rống to mới vừa rồi của vú già cường tráng kia, khiến Tô Bằng bên trong thân thể mèo đen kia có một chút cảm giác chấn động vào âm thần, trì hoãn chốc lát mới khôi phục lại được. Điều này làm cho trong lòng Tô Bằng cả kinh, không ngờ vú già cường tráng đáng mạo phạm thường bên cạnh cô gái áo tơ trắng kia vậy mà lại là một cao thủ pháp thuật.

Chỉ là trong giây lát hoảng hốt này, Lưu Tinh đã từ trong thủy đình bay vút lại đây, lúc này cách mình chưa đầy mười mét.

Tô Bằng không chút nào ham chiến, quay đầu bỏ chạy, chẳng qua là con mèo mặc dù có bốn chân, nhưng so với cao thủ giang hồ mà nói tốc độ vẫn còn kém nhiều lắm, không có được mấy bước, mèo đen mà Tô Bằng nhập vào đã bị Lưu Tinh bắt được trong tay.

Tô Bằng không chút do dự, trong nháy mắt mèo đen bị Lưu Tinh bắt ở trong tay, âm thần từ trong cơ thể mèo đen thoát thể mà ra, trực tiếp bay ra ngoài trích tiên sơn trang.

“Tặc tử ngươi dám!”

Âm thần của Tô Bằng từ trong cơ thể mèo đen thoát ra, người bình thường như Lưu Tinh hoàn toàn không nhìn thấy được. Nhưng mà vú già trong thủy đình lại thấy rõ ràng, chỉ nghe nàng quát to một tiếng, mạnh mẽ giậm chân một cái, âm thần của nàng cũng từ trong thân thể bay ra, đuổi theo âm thần của Tô Bằng.

Tô Bằng quay đầu lại liếc mắt một cái, chỉ thấy âm thần của vú già kia, thế nhưng lại so với các âm thần bình thường khác có bất đồng rất lớn, không

ngờ lại là có hình dạng như Dạ Xoa, trong tay còn cầm một thanh Xoa Hồn, Tô Bằng nhìn âm thần quyết chiến đến cùng của người này, liền đã biết mình dựa vào âm thần tinh khiết khẳng định không phải là đối thủ của nàng.

“Không ngờ lại gặp phải cao thủ pháp thuật!”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, nhưng mà cũng không hoảng hốt, chỉ thấy âm thần Tô Bằng dưới bầu trời đêm đột nhiên cuộn cuộn nổi lên một hồi âm phong, tốc độ so với vừa rồi nhanh gấp ba đến năm lần, rất nhanh liền đã kéo dài khoảng cách, bỏ xa âm thần của vú già cường tráng đằng sau lưng.

Âm thần Mẫu Dạ Xoa của vú già cường tráng phía sau kia, tuy rằng thoát nhìn xem ra lợi hại hơn một chút, nhưng tốc độ so với âm thần của Tô Bằng thì kém hơn nhiều lắm, đợi nàng đuổi tới tường viện của trích tiên sơn trang, sớm đã không thấy tăm hơi bóng dáng của âm thần Tô Bằng.

Âm thần Mẫu Dạ Xoa này không cam lòng cầm lấy Xoa hồn, bay lượn trên không trung hai ba vòng nhưng không phát hiện bất luận tung tích gì. Cuối cùng bất đắc dĩ chỉ có thể trở về.

Âm thần Mẫu Dạ Xoa quay trở về trong thủy đình, trở vào lại trong thân thể của vú già cường tráng vẫn còn đang nhắm mắt đứng ở trong thủy đình kia. Sau một lúc lâu nàng mở mắt ra.

“Tiểu thư, người này quá nhanh nhẹn, ta đuổi theo không được.”

Vú già cường tráng mở miệng nói với tiểu thư áo tơ trắng, thanh âm của nàng có chút trầm, tuy rằng vẫn là giọng nữ nhưng không có chút mỹ cảm nào.

“Đã biết, đối phương có chuẩn bị mà đến, người vậy mà có thể phát hiện làm hấn kinh sợ thối lui đã không tệ lắm rồi, không nên tự trách.”

Cô gái áo tơ trắng nói với vú già cường tráng.

Lúc này, Lưu Tinh mới cầm lấy con mèo đen kia đi tới. Hầu gái Hà Hoa kia xoa cái lỗ tai, có chút oán trách cường tráng kia, nói.

“Lần sau Dung ma ma mà muốn kêu to thì phải nhắc nhở ta một chút nha, lỗ tai thiếu chút nữa bị làm cho điếc luôn rồi.”

Vú già cường tráng lại giống như không có nghe được, duy trì bộ dáng như cọc gỗ đứng ở sau lưng cô gái áo tơ trắng, bắt đầu nhắm mắt điều tức.

Cô gái áo tơ trắng thì lại nhìn theo hướng mà âm thần Tô Bằng rời đi, mày liễu nhẹ chau lại dường như nghĩ tới cái gì.

Lại nói về Tô Bằng, kể từ khi luyện hóa nội đan Thanh Phong Điều xong, thiên phú thần thông của Thanh Phong Điều dung nhập vào thần hồn của Tô Bằng, cho dù là trạng thái âm thần cũng có thể sử dụng.

Thần thông của Thanh Phong Điều chế tạo ra quái phong, có lẽ không có tác dụng gì, nhưng mà tác dụng ở trên âm thần lại có thể làm công cụ sắc bén để gia tăng tốc độ. Tô Bằng liền nương theo thần thông ngự phong của Thanh Phong Điều, khống chế gió đẩy tốc độ của mình lên, nhờ đó thoát khỏi sự truy kích của thần hồn giống như Mẫu Dạ Xoa của vú già cường tráng này.

Tô Bằng sau khi thấy không có bị truy kích nữa, trực tiếp bay về phía thân thể của mình ở trong khách điểm.

Trên đường phố còn có chút đông người, thậm chí xuất hiện chợ đêm loại nhỏ, nhưng không có người nào nhìn thấy được âm thần của Tô Bằng. Tô Bằng trực tiếp bay vào trong cửa sổ của khách điểm, một lần nữa trở lại nhục thể của mình.

Qua một hồi lâu, Tô Bằng mở mắt ra, thở dài một hơi.

“Thật không nghĩ tới, bên cạnh Linh Mị Nhi kia, lại có một cao thủ pháp thuật như vậy... Hơn nữa nhìn âm thần giống như Mẫu Dạ Xoa kia, đối phương ngoại trừ tu hành đến cảnh giới âm thần ra, còn chắc chắn đã xem xét qua hình thái âm thần nào đó, mới có thể xuất hiện hình thái Dạ Xoa

như vậy, nếu âm thần trực tiếp so đấu, ta thật không phải là đối thủ của đối phương.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Bên trong “Thanh Vân mật tu - âm thần thiên” mà hần tu hành có ghi lại, ghi lại phái khác ngoài phái tu luyện âm thần của Thanh Vân.

Bên trong ghi lại, phía nam cũng có một chi bí truyền, tu luyện một thứ giống như Dạ Xoa quan tướng pháp, có thể đem âm thần quan tướng thành bộ dáng như Dạ Xoa, trực tiếp dùng âm thần đả thương người.

Chẳng qua là sau khi tu luyện phương pháp này, các pháp thuật diễn sinh (hợp chất giản đơn biến thành hợp chất phức tạp) khác thì không cách nào tu hành được nữa. Hơn nữa bàn về cảnh giới, những âm thần Dạ Xoa do quan tướng mà thành kia, thực lực đại khái cũng chỉ ở trình độ cấp bảy cấp tám của âm thần, chất lượng pháp lực cũng không như Tô Bằng, Thanh Vân mật tu thuộc loại Đạo gia chính thống, hơn nữa coi trọng tính kéo dài cùng với tính phát triển của tu hành, cũng không quá chú trọng quan tướng âm thần.

Nhưng bên trong Thanh Vân, thực sự có quan tướng đồ, tên gọi là Tam Thanh Quan, có thể dùng âm thần mô phỏng ra bộ dáng của Tam Thanh, dùng âm thần kiếm pháp đả thương địch thủ, nhưng phần mật tu trong tay Tô Bằng này cũng không có quan tướng đồ, Tô Bằng cũng không dám luyện chơi, cho nên lúc dùng âm thần trực tiếp đó ức thì có chút thua thiệt.

Có điều, Tô Bằng vẫn còn át chủ bài khác chưa lật...

Chương 565: Huyền pháp hư thích (1)

Tô Bằng mặc dù Âm Thần có thể đánh không lại Mẫu Dạ Xoa kia, nhưng trên thân thể, còn có một pháp bảo.

Đó chính là do trợ giúp Mục Hiểu Tùng báo thù, Mục Hiểu Tùng báo đáp, cho Tô Bằng mảnh bí bảo Thanh Vân kia.

Đó là một khối ngọc bài màu vàng nhạt, bây giờ còn ở trong Đại Càn Khôn của Tô Bằng, sử dụng khối ngọc bài màu vàng nhạt kia, có thể điều khiển thứ cùng loại phi kiếm, chỉ là đó cũng không phải phi kiếm chân chính, mà là do pháp thuật tạo thành đạo cụ linh lực, trên lý thuyết cho dù là vật chất tồn tại thực tế hay là thứ như âm thần thâm quý, đều có thể giết.

Tô Bằng có thể chắc chắn, Mẫu Dạ Xoa kia mặc dù thoát nhìn dữ một chút, nhưng lại không ngăn nổi uy lực một kích của bí bảo Thanh Vân kia.

Nhưng Tô Bằng lần này tới Trích Tiên sơn trang, là tới cầu người, chứ không phải tới giết người, tất nhiên cũng không nhất thiết phải cứ cùng đối phương liều người chết ta sống, chỉ cần không bị theo dõi, có dùng bí bảo này không, vẫn không dùng là thỏa đáng nhất.

Tô Bằng nghĩ tới đây, sờ sờ Đại Càn Khôn của mình, sau đó nói thầm trong lòng.

“Linh Mị Nhi này đúng là thần bí dị thường, chẳng những có thể lực giang hồ, còn có quân gia sơn trang như Lưu Tinh, bên cạnh còn cao thủ pháp thuật hộ giá, tròng diện này, nói là công chúa của hoàng đế võ lâm du lịch, cũng có người tin, sao lại cứ làm một nữ tử phong trần? Bằng vào thủ đoạn của nàng, thậm chí có thể dùng thân nữ tử xưng bá một phương, cần gì làm nghề như thế?”

Nghĩ nửa ngày, Tô Bằng cũng không nghĩ thông, chỉ cảm thấy nơi này không hợp với lễ thường, khẳng định có chỗ không đúng.

Có điều, Tô Bằng cũng càng tin tưởng, Linh Mị Nhi có thể thật sự có biện pháp xử lý ác nghiệp trên người mình, dù sao người phi thường, khẳng định có thủ đoạn vô cùng.

Đang lúc Tô Bằng suy tư, ngày mai Trích Tiên sơn trang đón khách, mình làm thế nào, mới có thể một mình gặp Linh Mị Nhi, đồng thời nói rõ với nàng ý đồ tới của mình, cửa phòng hán đột nhiên vang lên thanh âm, có người đang gõ cửa.

Tô Bằng nghe xong, khẽ nhíu mày, nói.

“Ai?”

“Là Tô huynh sao? Ta là Mộ Dung Tính Đức.”

Người ngoài cửa, nói với Tô Bằng, xác thực là thanh âm của Mộ Dung Tính Đức.

Tô Bằng nghe xong thanh âm người này, không khỏi nhú mày.

Người này ở mấy ngày hôm trước lúc Tô Bằng muốn đi Không Văn Tự, liền biểu hiện có chút dị thường, Tô Bằng lúc ấy không chú ý, nhưng sau suy nghĩ một chút, người này tựa hồ cố ý tránh Không Văn Tự, tựa hồ người này biết hòa thượng Đại Không Tự là ở trong này. Tô Bằng mơ hồ cảm giác, người này có thể bày mình một đường.

Hơn nữa người này lai lịch thần bí, nhìn không ra mục đích gì, Tô Bằng luôn cảm giác người này bụng dạ khó lường, không muốn lui tới quá nhiều, chỉ là đối phương ít nhất ở ngoài mặt không tráo trở, Tô Bằng cũng không tiện nói cái gì.

Lúc này nghe được là hấn gõ cửa, Tô Bằng không khỏi nhú nhú mày, có điều vẫn đứng dậy, tới mở cửa.

Mở cửa phòng, quả nhiên Mộ Dung Tính Đức đứng ở ngoài cửa, hấn vẫn bộ trang phục kia, trong tay cầm một cái quạt xếp.

Trang phục này nếu ở chỗ Lương Châu xem như lỗi thời. Gió thu vốn đã đủ mát, nào cần quạt xếp? Chỉ là nhiệt độ Nam Trữ cao hơn bên Lương Châu không ít, thân trang phục này của hấn ở đây, coi như hợp thời.

Mộ Dung Tính Đức nhìn thấy Tô Bằng, trên mặt lộ ra một biểu lộ kinh hi, nói.

“Tô huynh quả nhiên ở đây! Ta vừa rồi nghe chuông quây dưới lầu nói, Tô huynh ngươi đã trở lại. Mấy ngày nay không gặp, ta rất nhớ mong, liền tới tìm ngươi, Tô huynh ngươi quả nhiên đã trở lại... Thế nào? Không Văn Tự dễ chơi chứ?”

Tô Bằng nghe xong, trên mặt giống như cười mà không phải cười, Mộ Dung Tính Đức này cũng thú vị, chuông quây khách điểm tâm thường, nào có rảnh rỗi như vậy, còn lưu ý mình trở lại, nếu là thật, cũng chỉ có thể là người này dặn dò chuông quây, thấy mình trở về báo cho hấn, lúc này lại nhiệt tình tiến đến như vậy, xem ra tựa hồ là muốn nghe tin tức.

Có điều Tô Bằng cũng không muốn nói dối, nói thẳng.

”Phật duyên của ta cũng không tốt, vừa tới Không Văn Tự đã bị mấy lão hòa thượng Đại Không Tự chặn ở bên trong, cũng may thuộc hạ vi huynh ta có chút công phu, mới không bị giữ lại nơi đó.”

Nói xong, Tô Bằng nhìn về phía Mộ Dung Tính Đức, nói.

“Mộ Dung lão đệ, tựa hồ ngươi có chút minh bạch với Không Văn Tự, ngươi từng nghe nói qua chủ trì Không Duyên của Không Văn Tự, có quan hệ với Đại Không Tự không?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, trên mặt Mộ Dung Tính Đức không đỏ không trắng, chỉ dùng quạt xếp gõ đầu mình một chút, nói.

“A! Sao thiếu chút nữa ta quên, chủ trì Không Văn Tự Không Duyên hòa thượng, lúc còn trẻ du lịch thiên hạ, đã từng ở Đại Không Tự một thời gian, ngược lại có chút sâu xa với Đại Không Tự... Có điều nói trở lại, chủ trì đại tự miếu khác trong thiên hạ, nếu ra ngoài du lịch, Đại Không Tự Phù Đồ Sơn là nơi cần phải đi, nếu không từng ở Đại Không Tự, sau này trở lại trong chùa mình đảm nhiệm chủ trì, đều ngại nói mình từng du lịch thiên hạ, việc này Tô huynh không biết sao?”

Tô Bằng nghe xong, lại hơi sửng sốt một chút, sau đó lắc đầu, việc này hẳn ngược lại thực chưa từng nghe nói.

Có điều có lẽ, hẳn không phải Mộ Dung Tính Đức thích gạt mình, Đại Không Tự Phù Đồ Sơn, chẳng những là Thánh Địa trong chốn võ lâm, cũng là Thánh Địa trong Phật môn thiên hạ, nghe nói cả ngọn núi Phù Đồ Sơn, tất cả lớn nhỏ có sáu bảy vạn bức Phật đà, Bồ Tát, La Hán do núi đá điêu khắc thành, cùng với thạch điêu cao tăng đại đức nhiều đời, trong ngàn năm chưa bao giờ ngừng điêu khắc, số tiền tổn hao tổng cộng vượt qua mấy chục vạn lượng hoàng kim, hơn nữa Đại Không Tự nhiều đời chẳng những xuất hiện cao thủ, cũng xuất hiện cao tăng, Phật học điển tịch đệ nhất thiên hạ, cũng là Thánh Địa trong lòng Phật giả thiên hạ, hạt giống chủ trì chùa miếu các địa phương đi Đại Không Tự tiên tu hành hương, cộng thêm độ kim, cũng là tất yếu.

Có điều nghĩ đến đây, trong lòng Tô Bằng cũng rung mình, như vậy có lẽ, Đại Không Tự chỉ ít có mạng lưới tình báo trải rộng thiên hạ, phàm là địa

phương có chùa miếu đều là chỗ tai mắt Đại Không Tự có thể đến, Thánh Địa Phật tông ngàn năm này, quả nhiên không giống bình thường.

Chương 566: Huyền pháp hư thích (2)

Mộ Dung Tính Đức nếu nói đến chỗ này, Tô Bằng cũng không tiện trách hấn, chỉ khẽ gật đầu, nói.

“Quả thật, ta đã quên việc này.”

“Đúng vậy, có điều Tô huynh người đến tốt cùng cùng kết thù gì với Đại Không Tự, người nói đối phương tới là lão hòa thượng, chẳng lẽ là hòa thượng Hư Tự Bối? Vậy thật khó lường, bây giờ hòa thượng Hư Tự Bối Đại Không Tự, không tùy tiện đi đi lại lại trong giang hồ, mỗi người đều công lực vô cùng, Đại Không Tự nếu xuất động hòa thượng Hư Tự Bối, như vậy xem ra thật hết sức coi trọng với Tô huynh.”

Mộ Dung Tính Đức hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng tất nhiên sẽ không để hấn hỏi ra chi tiết, tùy tiện nói vài câu qua loa, sau đó hơi tò mò hỏi.

“Nghe lời của Mộ Dung lão đệ người, tựa hồ khá minh bạch đối với Đại Không Tự, nói thử xem, hòa thượng bối phận cao nhất Đại Không Tự bây giờ, hấn là bối phận gì?”

“Cái này à, trên giang hồ gần như đều biết, bốn đại đệ tử Đại Không Tự gần đây, theo thứ tự là bốn bối phận Huyền, Pháp, Hư, Thích. Trong đó trẻ tuổi nhất là hòa thượng Thích Tự Bối, đại khái đều hai ba mươi tuổi, Đại Không Tự mỗi lần chính thức thu đồ đệ, đều khoảng cách ba bốn mươi năm, như vậy tính ra Hư Tự Bối phần lớn đều là hòa thượng sáu bảy mươi tuổi, Pháp Tự Bối đại khái một trăm đến một trăm mười tuổi, phỏng chừng trong Đại Không Tự cũng không nhiều hoà thượng Pháp Tự Bối, về phần Huyền Tự Bối, đại khái cần trên một trăm năm mười tuổi, cách niên đại chúng ta quá xa. Hơn nữa Đại Không Tự tự thành hệ thống, cao tăng viên tịch trong chùa, cũng không thông báo giang hồ, cho nên Đại Không Tự rốt cuộc có hòa thượng Huyền Tự Bối hay không, ta cũng không biết.”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng cảm thấy nặng nề, xem tình huống, bây giờ Đại Không Tự chủ yếu bồi dưỡng là hòa thượng Thích Tự Bồi, cũng chính là những đệ tử Thích Duy Tín Thích Đạo Tín này. Nhưng là lực lượng trung kiên chân chính vẫn là Hư Tự Bồi, chiến lực cao đoan, thì có mấy hòa thượng Pháp Tự Bồi, về phần hòa thượng Huyền Tự Bồi cao hơn một chút, đã là đẳng cấp truyền thuyết giang hồ.

“Quả nhiên là cổ tháp ngàn năm, nội tình thâm hậu thật...”

Tô Bằng lắc đầu, thở dài một tiếng.

“Ồ? Mâu thuẫn giữa Tô huynh và Đại Không Tự đã đến loại trình độ này sao? Có cần tiểu đệ giúp chu toàn một chút không? Tiểu đệ vẫn quen một số nhân vật thành danh trên giang hồ, nếu để bọn họ cùng đi với Tô huynh, tới Đại Không Tự giải thích một chút, có lẽ hiểu lầm sẽ giải trừ.”

Mộ Dung Tính Đức thấy biểu lộ Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, cười ha ha, nói.

“Coi như xong, đến lúc này mà đi, là tiêu tan hiềm khích lúc trước, hay là dẽ vào miệng cọp, chỉ là cách nói khác nhau thôi.”

Sau khi nói xong, Tô Bằng dời chủ đề, hỏi Mộ Dung Tính Đức.

“Đúng rồi, Mộ Dung lão đệ, lúc này cũng không phải sớm, người tìm đến ta, không phải chỉ để nói chuyện phiếm chứ?”

“Hmm, ta thiếu chút nữa quên chính sự.”

Mộ Dung Tính Đức vỗ đầu, nói.

“Ngày mai chính là mười lăm, Tô huynh còn muốn cùng ta đi Trích Tiên sơn trang không?”

Tô Bằng gật đầu, hẳn bây giờ đối với vị tiểu thư Linh Mị Nhi kia, càng ngày càng cảm thấy hứng thú.

Thấy Tô Bằng gật đầu, Mộ Dung Tính Đức gật đầu, nói.

“Vây sáng sớm ngày mai, ta tới tìm Tô huynh, chúng ta đến Trích Tiên sơn trang xếp hàng trước một bước, giành vị trí tốt.”

“Còn phải xếp hàng?”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi sửng sờ, Mộ Dung Tính Đức thấy, trên mặt lộ ra một nụ cười thần bí, nói.

“Đến lúc đó Tô huynh sẽ biết, tốt lắm, thời gian cũng không sớm, Tô huynh nghỉ ngơi đi, ngày mai đi sớm, ta tới gọi người.”

Tô Bằng gật đầu, Mộ Dung Tính Đức chấp tay cáo từ, Tô Bằng đáp lễ, sau đó đóng cửa khóa lại, logout ngủ.

Ngày hôm sau, Tô Bằng đại khái hơn năm giờ liền login, mới vừa online không bao lâu, bên ngoài liền truyền đến tiếng gõ cửa.

Tô Bằng mở cửa, là Mộ Dung Tính Đức, hai người nhìn nhau khẽ gật đầu, liền đi đến Trích Tiên sơn trang.

Kết quả lúc đi đến cửa Trích Tiên sơn trang, Tô Bằng lập tức mở rộng tầm mắt.

Chỉ thấy người khác tới còn sớm so với bọn họ, ngoài cửa Trích Tiên sơn trang, mấy trang đình có võ công cố định gặp hôm qua, đứng hơn một trăm ở ngoài thôn trang, triển khai trận thế, như lâm đại địch, giằng co với mấy trăm người ở cửa.

Cửa Trích Tiên sơn trang ban ngày, đã tụ tập mấy trăm người, những người này phần lớn mang theo binh khí, tranh nhau tiến lên, nước miếng tung tóe, tiếng lóng giăng hồ phun loạn, tựa hồ giống như là muốn công trang.

“Mộ Dung lão đệ, những người này là muốn cường xông vào Trích Tiên sơn trang, triệt Linh Mị Nhi kia sao?”

Tô Bằng thấy một màn như vậy, hỏi Mộ Dung Tính Đức bên cạnh.

Mộ Dung Tính Đức thấy, cười khò một tiếng, nói.

“Nào có, những người này cũng là vì nhanh chóng đoạt một tư cách vào trong trang tiếp tục xét duyệt, mười lăm mỗi tháng mở trang đều là cảnh tượng này... Chỉ là hai người ta vẫn đã tới chậm, không tranh nổi những người này.”

“Gì mà đã muộn! Chúng ta đều là nửa đêm ngày hôm qua, đã thủ tại chỗ này, chờ Trích Tiên sơn trang đón khách!”

Ở phía trước hai người, một người mặc kiếm hiệp sĩ giang hồ, quay đầu lại khinh thường nói.

Tô Bằng nghe xong, không khỏi một hồi câm nín.

Sau nửa ngày, hắn mới mở miệng nói.

“Mộ Dung lão đệ, bây giờ nên làm thế nào?”

“Không có cách gì, chỉ có thể cố chen vào.”

Mộ Dung Tính Đức nói, nói xong hắn nghiêng răng, vén tay áo lên, đã định chen vào bên trong.

Tô Bằng nhìn thấy, không khỏi câm nín, đành phải đi theo...

Chương 567: Chẳng lẽ lại nội hàm gì? (1)

Mộ Dung Tính Đức thử hai lần, cũng không thể từ trong tường người kia chen chúc qua, cuối cùng vẫn là Tô Bằng nhìn không được, ở nội lực chung quanh thân thể phóng ra ngoài, người giang hồ tầm thường cảm giác chung quanh thân thể Tô Bằng giống một khối bàn ủi, nóng chịu không được, mới tránh đi, nhượng ra một con đường, khiến Tô Bằng và Mộ Dung Tính Đức đi tới cửa Trích Tiên sơn trang.

Đến cửa thôn trang, đi ra mấy tên trang đinh, ngăn hai người lại, trang đinh coi như khách quý, hỏi hai người.

“Hai vị, xin hỏi thử tính danh hai vị, còn cả danh hiệu trên giang hồ.”

“Ta đã hẹn qua, ta là Mộ Dung Tính Đức Trung Châu.”

Mộ Dung Tính Đức chấp chặt tay nói với trang đình này, Tô Bằng liền nói.

“Ta là Tô Bằng Giang Ninh.”

“Huyết Thủ ma kiếm Tô Bằng? ! !”

Nghe xong Tô Bằng báo lai lịch của mình, trong người giang hồ phía sau, có người lỗ tai dùng tốt, không khỏi kinh hô lên.

Lập tức, một mảnh người giang hồ sau lưng Tô Bằng, tựa hồ tiếng nói đều nhỏ đi không ít, lúc Tô Bằng quay đầu lại nhìn bọn họ, còn có người tận lực tránh ánh mắt Tô Bằng.

“Danh hiệu của ta, đã đến mức có thể khiến trẻ con trong giang hồ ngừng khóc đêm rồi sao?”

Tô Bằng nhìn phản ứng người phía sau, tự giễu nghĩ.

Mà trang đình thủ vệ kia, nghe được danh hiệu Tô Bằng, nhìn Tô Bằng hai lần, nói.

“Tô công tử, phía trên đã phân phó, nếu Tô công tử đến, có thể trực tiếp vào trong.”

Hôm qua Tô Bằng đã dò xét qua Trích Tiên sơn trang một lần, biết chủ nhân trang là tâm tư gì, cũng không bất ngờ, nhẹ gật đầu, chấp tay đi vào.

“Mộ Dung công tử bên này, Triệu ma ma cũng từng căn dặn, có thể trực tiếp vào trang chờ.”

Trang đình kia cũng nói với Mộ Dung Tính Đức, Mộ Dung Tính Đức vừa rồi mới nghe được Trích Tiên sơn trang trực tiếp mời Tô Bằng, tinh mang trong mắt lóe lên. Có điều vào lúc trang đình nhắc tên mình, quang mang trong ánh mắt hẳn đã thu liễm, mỉm cười, cùng Tô Bằng lần lượt đi vào trong sơn trang, lưu lại những khách giang hồ ngoài cửa Trích Tiên sơn trang vì không vào được mà đỏ mắt.

Tô Bằng cùng Mộ Dung Tính Đức, đi theo hai gã trang đình, đi vào trong trang.

Hôm qua Tô Bằng đã tới Trích Tiên sơn trang một lần, đối với nơi này coi như quen thuộc, biết ở đây hẳn phân hai bộ phận trong ngoài trang, ngoài trang chủ yếu là địa phương hoạt động cảnh giới của những trang đình võ giả kia, trong trang thì phần lớn là nữ quyến. Thủy đình hôm qua gặp, cũng là ở bên trong trang.

Hai gã trang đình võ giả, dẫn Tô Bằng cùng Mộ Dung Tính Đức vào đến trong trang, đổi thành hai tỳ nữ, mang theo hai người, đi tới sương phòng trong trang.

Hai người đi vào, chỉ thấy trong phòng, đã có hai người.

Một trong số đó, là một người bộ dáng đại khái bốn mươi tuổi, dạng văn sĩ, chỉ là người này mặc dù mặc kiểu văn sĩ, nhưng hai tay thon dài, hô hấp đều đều kéo dài, vừa nhìn chính là cao thủ trong giang hồ.

Lúc này, hẳn đang uống trà, với Tô Bằng cùng Mộ Dung Tính Đức đi vào phòng, giống như không nghe không thấy.

Mà một người khác, thì lại mặc quần áo lụa trắng, búi tóc dựng thẳng, thoát nhìn giống một công tử trẻ tuổi, lúc này đưa lưng về phía Tô Bằng, đứng ở phía trước một bộ tranh chữ, hai tay để sau người, tựa hồ đang xem tranh chữ.

Chỉ là Tô Bằng nhìn bóng lưng người này, luôn cảm giác có chút quen thuộc, tựa hồ đã gặp ở đâu đó.

Tựa hồ cảm ứng được ánh mắt Tô Bằng, công tử áo trắng kia quay đầu, nhìn về phía Tô Bằng.

Cùng đón ánh mắt người này, Tô Bằng lắp bắp kinh hãi, nói.

“Hóa ra là ngươi!”

Mà “Công tử” áo trắng này, cũng lộ ra thần sắc hơi kinh ngạc, sau đó kịp phản ứng, cười hơi có vẻ trào phúng, nói.

“Sao, ngươi tới đây được, ta liền không thể sao?”

“Ồ? Tô huynh, các người quen nhau?”

Nhìn thấy bộ dạng này, Mộ Dung Tính Đức dậy hứng thú, bởi vì hắn cũng nhìn ra vị “Công tử” kia là đã cải trang, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, hắn ngược lại thật sự không ngờ, có thể gặp được nàng trong này.

Đúng vậy, là “Nàng”.

Công tử áo trắng ở trước mắt Tô Bằng, Tô Bằng nhận ra, chính là một cô gái giả dạng, nàng kia, là thiên nữ nhà giàu trong hiện thực Tô Bằng từng gặp ở Lâm Y, Quách Phi Di.

Lúc này mặc dù nàng mặc kiểu nam tử, nhưng vẫn lộ ra đặc thù nữ tử, mặc dù bộ ngực có thể dùng đai lưng, nhưng hầu kết và tiếng nói, biến hóa cũng không lớn.

Tô Bằng nhìn thấy nàng, giật mình lúc ban đầu trôi qua, nói.

“Sao người lại ở chỗ này?”

“Sao ta lại ở chỗ này? Nực cười, Trích Tiên sơn trang ở đây, người tới được, ta liền không thể sao?”

Quách Phi Di nói với Tô Bằng.

Tô Bằng lắc đầu, quả thực vẫn không tìm được lời gì phản bác.

Lần trước Tô Bằng nhìn thấy Quách Phi Di, vẫn là người này thấy mình giết chết mấy cao thủ do thành chủ Lâm Nghi thành phái ra, từ trên người phó hội trưởng hội trân bảo thu được kim phiếu mười vạn lượng hoàng kim, lúc ấy nàng muốn lừa mình, nhưng không thành công, bị mình bức lui.

Sau đó Tô Bằng liền chưa gặp lại nàng, thật ra sau khi qua giai đoạn ban đầu, Tô Bằng cũng dần dần thoát khỏi vòng sáng tài phú trên người đối phương, từ góc độ bình thường nhìn nàng này, chỉ là kiểu nội tâm có chút nhàm chán, ở thế giới trò chơi tìm kiếm cô nương trẻ tuổi kích thích mà

thôi, chứ không phải thần bí cao không thể với như mình từng nghĩ, cho nên dần dần Tô Bằng đã quên người này.

Lại không ngờ, nàng xuất hiện ở đây.

Chỉ là nàng tới đây, là tới làm gì? Chẳng lẽ cũng là nghe diễm danh giang hồ của Linh Mị Nhi, muốn tới đây xem cô gái có giá cao nhất trên giang hồ này, đến tột cùng là bộ dáng gì sao?

Có lẽ vị thiên nữ nhà giàu này, giới tính có chút vấn đề?

Chương 568: Chẳng lẽ lại nội hàm gì? (2)

Tô Bằng khẽ lắc đầu, bài trừ những suy nghĩ ác này, mà lại nhìn thoáng qua văn sĩ trung niên trong phòng, lại quay đầu nhìn Mộ Dung Tính Đức.

Mộ Dung Tính Đức cùng văn sĩ này, thật ra cho Tô Bằng cảm giác, đều không giống thuần túy là vì nhục dục và lòng si, mới tới nơi này, mà lúc này Quách Phi Di lần nữa, càng làm cho Tô Bằng hoài nghi, trên giang hồ cái gọi là “Gặp thiên kim, lên giường vạn lượng”, có phải chỉ là một loại che dấu mặt ngoài, trên thực tế có nội hàm khác hay không?

Nghĩ đến đây, trong lòng Tô Bằng dần dần, giống nắm chắc cái gì, chỉ là còn chưa triệt để nghĩ rõ.

Có điều lúc này Tô Bằng đã từ trong kinh ngạc khi nhìn thấy Quách Phi Di khôi phục lại, khẽ gật đầu nói với Quách Phi Di.

“Đúng thật, cũng không lý do ta tới được, ngươi không thể tới.”

Nói xong những lời này, Tô Bằng cũng ngồi ở trên ghế trong phòng, tất nhiên có tỳ nữ dâng trà, Tô Bằng cầm một chén trà, bắt đầu thưởng thức.

Mà Quách Phi Di, thì cũng không nhìn tranh chữ trên tường nữa, cũng ngồi ở trên ghế, bắt đầu thưởng thức trà.

Trong phòng bốn người cứ ngồi như vậy, ai cũng không nói chuyện.

Một lát sau, ngoài cửa truyền tới tiếng vang, lại một người đi đến.

Mấy người Tô Bằng nhìn lại, chỉ thấy người vào, là một kẻ trẻ tuổi hơi mập, ăn mặc hoa lệ mà tục khí, cước bộ phù phiếm, thoạt nhìn liền không giống nhân sĩ võ lâm.

Sắc mặt người này ửng hồng, tựa hồ hết sức kích động, đã hưng phấn đến mức chân tay luống cuống, bốn bốn người Tô Bằng quét mắt nhìn hắn một cái, lập tức không có hứng thú.

Tên mập trẻ tuổi này, cười hắc hắc. Thấy bộ dạng bốn người trong phòng, học theo, cũng ngồi ở chỗ kia uống trà.

Vào chính lúc này, trong sương phòng, đi vào năm gười tỳ nữ, đi qua, để một mâm gỗ nhỏ cạnh năm người, trong mâm gỗ, có lụa màu vàng.

Tô Bằng nhìn thấy, trong lòng sáng tỏ, từ trên người lấy ra hai tờ kim phiếu năm trăm lượng đã chuẩn bị sẵn, đặt ở trên bàn gỗ.

Mấy người còn lại cũng làm theo, chỉ có tên mập vào cuối cùng, giống khoe khoang, lộ vạt áo, để người ta thấy trong lòng ngực của hắn tựa hồ còn có một xấp kim phiếu.

Mấy người còn lại ngược lại không có phản ứng gì, chỉ là văn sĩ trung niên kia nhìn thoáng qua vạt áo tên mập. Trong ánh mắt tinh mang lưu chuyển một chút, có điều trên mặt ngược lại không có biểu lộ gì.

Tỳ nữ đem lụa màu vàng, đặt trên mâm gỗ, sau đó đều tự mang mâm gỗ rời khỏi phòng.

Lại sau đó, tương tự bên trong đi ra một hầu gái cấp bậc cao. Cũng là Anh Đào mà Tô Bằng gặp mấy ngày trước, nói.

“Mấy vị đi theo ta.”

“Đây là muốn biểu diễn tại nhà?”

Tô Bằng thấy điệu bộ này, giống như Linh Mị Nhi muốn dẫn chỉ năm người cùng xem, trong lòng không khỏi cảm khái đối phương thật dễ kiếm tiền, một ngàn lượng hoàng kim, còn không đổi được một lần gặp riêng.

Có điều vừa rồi nhìn thấy Quách Phi Di, còn cả một số phán đoán trong lòng Tô Bằng, Tô Bằng cũng mơ hồ cảm thấy được thứ gì đó, cho nên không nói thêm gì, chỉ theo chân Anh Đào kia cùng đi.

Sương phòng liên thông sảnh chính, mấy người đi theo hầu gái Anh Đào vòng một vòng, cuối cùng rốt cuộc đi vào sảnh chính.

Chỉ thấy trong sảnh chính, đã bày sẵn năm ghế, phân loại hai bên chủ thính chủ vị, trái hai phải ba, hầu gái Anh Đào để mấy người ngồi vào vị trí.

Văn sĩ trung niên kia, được mời đến ghế đầu tiên tay phải, ghế thứ hai tay phải là Mộ Dung Tính Đức, ghế thứ ba là tên mập kia.

Bên này ghế đầu tiên tay trái là Tô Bằng, ghế thứ hai, là Quách Phi Di.

“Không ngờ để ta ở trên ghế đầu, xem ra Linh Mị Nhi này thực có tâm mời chào đối với ta.”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ.

Mấy người ngồi vào vị trí, ánh mắt đều nhìn về phía ghế chủ, chỉ khiến người ta hết sức tiếc nuối chính là, trước ghế chủ, còn có một bức bình phong hơi mờ, giống như thủy tinh mép lông, chỉ có thể thấy mơ hồ bên trong, nhưng ghế chủ vẫn trông không.

“Sao trả thù lao, còn không thấy người?”

Thấy một màn như vậy, tên mập ngồi ở ghế chót, có chút bất mãn nói.

Chỉ là nghe hần nói như vậy, lại khiến Mộ Dung Tính Đức còn cả Quách Phi Di, cùng với văn sĩ trung niên kia quăng ánh mắt khinh bỉ, khiến tên mập này rụt cổ lại, không dám lên tiếng nữa.

Tô Bằng thì nhìn bình phong, lúc này, hần thấy sau tấm bình phong, một nữ tử ở dưới sự bồi bạn của hai hầu gái, đi tới ghế chủ.

Hai hầu gái kia, tựa hồ còn ôm một chiếc cầm, đặt ở trước ghế chủ, sau đó liền rời đi.

Lúc tên mập đang ở đó vò đầu bứt tai, hận không thể tiến lên hủy bình phong, nhìn mặt thật của Linh Mị Nhi kia, sau tấm bình phong, đột nhiên truyền đến tiếng đàn.

Nàng trên ghế chủ kia, bắt đầu đánh đàn.

Tiếng đàn vừa vang lên, Tô Bằng lập tức cảm giác trong lòng một hồi mát mẻ, tinh thần mát mẻ phảng phất uống nước suối Tuyết Sơn, lập tức xua tan không ít bức bối, khiến người ta hơi bị chấn động.

“Cầm khúc hay!”

Trong lòng Tô Bằng không khỏi khen.

Sau tấm bình phong, kia nữ tử đã bắt đầu khảy đàn, Tô Bằng nghe, cảm giác núi cao nguy nguy nga nga, chỉ thấy chậm rãi như nước chảy, tiếng đàn tựa hồ đem một bức hoạ cao sơn lưu thủy cuộn tròn, trải trước mặt người bây giờ.

Trong sảnh chính, ngoại trừ tên mập vò đầu bứt tai ù ù cạc cạc, mấy người khác, đều đắm chìm trong đó, gần như quên đi thời gian.

Mãi đến khi chủ nhân đánh đàn, khảy đàn ra âm luật cuối cùng, dè dặt cầm lại...

Chương 569: Thực sự đẹp như vậy sao? (1)

Một khúc Cao Sơn Lưu Thủy, tiếng đàn kết thúc.

Trong lòng Tô Bằng vẫn đang thưởng thức ý cảnh trong tiếng đàn này, thâm nghĩ Linh Mị Nhi có tài hoa như vậy, đi trên con đường tài nữ không phải là tốt hơn sao? Tại sao lại làm một nữ tử phong trần, thật sự là nhân tài không được trọng dụng.

“Hay! Một khúc Cao Sơn Lưu Thủy rất hay, ý cảnh thực sự trong đó, phảng phất đem cảnh tượng hiện ra ở trước mặt mọi người, tài đánh đàn của Linh Mị Nhi tiểu thư, ý cảnh siêu phàm, đúng là tiên âm của nhân gian.”

Người mở miệng nói đầu tiên, chính là Mộ Dung Tính Đức, chỉ thấy hắn đã buông quạt xếp, hai tay vỗ tay nói.

Văn sĩ trung niên kia, cũng vuốt chòm râu được cắt tỉa cẩn thận, nói.

“Mị Nhi tiểu thư, một khúc Cao Sơn Lưu Thủy này, đã vô cùng hấp dẫn, có thể dẫn dắt tinh thần con người, nếu đổi lại là võ đạo, đã đạt đến cảnh giới tông sư trở về khởi điểm, quả nhiên không hề bình thường.”

“Cái gì chứ, vốn không phải là trông thấy mỹ nữ thôi sao, nghe bài này làm gì, suy nghĩ gì gì kia đều không thèm, không hứng thú gì nữa rồi này...”

Một tiếng thì thầm thấp giọng vang lên, nhưng là tên mập trẻ tuổi kia thấp giọng thì thầm buông lời tục tĩu.

Thanh âm hắn tuy nhỏ, nhưng mà mọi người đang ngồi, đều là cao thủ nội công, nghe thấy rất rõ ràng, trên mặt Quách Phi Di lộ ra vẻ mặt chán ghét, âm thanh trong không trung không hề nhỏ nói.

“Miệng chó không mọc được ngà voi.”

Tô Bằng lại là có chút hứng thú nhìn tên mập trẻ tuổi này, người kia ở đây hoàn toàn không hợp, có điều lúc này cũng đã chấp nhận chịu đựng, không muốn dung nhập vào mọi người, tên mập kia trong tay mình cầm một cái đùi gà, vui vẻ tự mình gặm đùi gà, lại thêm trực tiếp rót rượu cho mình, ngược lại cũng tự mình thấy vui.

“Các vị khen nhầm rồi.”

Nữ tử sau tấm bình phong hơi mờ kia, hờ hững nói một tiếng, thanh âm vận luật nghe vào tai vô cùng tao nhã, khiến người khác nghe thấy hết sức thoải mái.

Vào chính lúc này, xuyên qua tấm bình phong hơi mờ, mọi người nhìn thấy hai hầu gái cầm đàn của vị tiểu thư này ra ngoài, hai bên, lại xuất hiện bốn võ giả, kéo hai tấm bình phong khép thành một tấm kia ra, mọi người lúc này, mới nhìn thấy gương mặt chân chính của Linh Mị Nhi tiểu thư kia.

Tô Bằng cũng muốn nhìn Linh Mị Nhi kia một cái, vừa nhìn, lại hơi chau mày.

Bởi vì Tô Bằng cảm giác, lúc ánh mắt của mình nhìn gương mặt Linh Mị Nhi, lại thấy không rõ tướng mạo sẵn có của nàng, cảm giác mặt của nàng mang theo ánh sáng lóa mắt, bản thân chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nhìn ra ánh sáng rực rỡ, gương mặt vốn dĩ của Linh Mị Nhi, lại không nhìn rõ lắm.

Tô Bằng hơi quay đầu, nhìn về phía những người khác, lại phát hiện biểu tình của những người khác, cũng hoàn toàn khác mình.

Văn sĩ trung niên kia ánh mắt vốn lão luyện, dường như rất có tu dưỡng, đang sửng sò, xuất thần nhìn Linh Mị Nhi, một chén rượu trong tay giơ lên ở giữa không trung, quên cả uống, còn Mộ Dung Tính Đức, vốn có thể chuẩn bị mở miệng nói chuyện, nhưng mà vừa há miệng được nửa, trên mặt lộ ra vẻ sửng sốt, nhất thời quên mất phải nói gì, tên mập trẻ tuổi kia càng không chịu nổi, lúc này hắn còn đang gặm đùi gà, mới gặm được một nửa, lại giống như có gì đó chặn trong miệng, quên mất phải tiếp tục nhau, khiến cho hắn mặt đầy dầu mỡ.

“Có đẹp đến vậy không?”

Tô Bằng thấy ba nam nhân này đều giống như thi triển Định Thân Thuật, trong lòng cảm giác hơi kỳ lạ, hắn quay đầu lại nghiêng người liếc nhìn Quách Phi Di. Chỉ thấy Quách Phi Di trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ mặt say mê, giống như đã bị tướng mạo Linh Mị Nhi hấp dẫn.

“Chẳng lẽ lại kỳ lạ như vậy? Gương mặt Linh Mị Nhi kia hoàn toàn thấy không rõ lắm, mấy người kia tại sao lại có vẻ mặt si mê đến vậy?”

Tô Bằng cảm giác hơi không đúng, hắn cầm lấy chén rượu, nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Một tiếng ho khan này, Tô Bằng mang theo chút nội lực, quả nhiên một tiếng buông ra, văn sĩ trung niên, Mộ Dung Tính Đức, còn có Quách Phi Di đều phục hồi tinh thần lại, cảm giác mình thất thố, tên mập trẻ tuổi kia tay lại run lên một cái, miếng đùi gà rớt xuống quần áo, xóc nảy hai cái trên cái bụng nhô cao của hắn rồi rơi xuống đất.

Linh Mị Nhi ngồi trên ghế chủ nhân, lại giống như đang mỉm cười, nói.

“Mị Nhi vẫn là không nên đối mặt với các vị trực tiếp như vậy.”

Nói xong, nàng kéo bên tai một chút, nơi đó có một tấm khăn che mặt, nàng đem cái khăn che mặt phủ lên nửa bên mặt của mình.

Tô Bằng lúc này đi đến bên cạnh nàng, mới phát hiện sau khi Linh Mị Nhi mang mạng che mặt, thì chính là nữ tử áo trắng mình đã nhìn thấy ngày hôm qua, hơn nữa ánh sáng chói mắt trên mặt nàng, cũng biến mất.

“Kỳ lạ... Tại sao ta không thấy rõ ràng gương mặt thật của nàng, còn những người khác, kể cả Quách Phi Di nữ nhân kia, đều giống như bị hút hồn? Chẳng lẽ đây là loại mị thuật nào đó hay sao?”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, càng nghĩ hần càng cảm thấy có thể.

Linh Mị Nhi anfy có thể là sử dụng bí thuật nào đó, nói không chừng còn là một loại pháp thuật, điều này giải thích tại sao bốn người khác đều bị mị lực của nàng hấp dẫn, bản thân lại không có bất cứ vấn đề gì, dù sao người ở chỗ này, có thể chỉ có Tô Bằng là tu hành pháp thuật.

“Haizz...”

Lúc Tô Bằng đang suy nghĩ, văn sĩ trung niên đối diện hần kia, đột nhiên phát ra một tiếng thở dài thật dài.

Linh Mị Nhi ngồi ở trên ghế chủ, nghe thấy văn sĩ thở dài, mở miệng nói.

“Tiên sinh chính là Diệu Thủ Nho Sinh Đông Phương Sơn Trường nổi danh trên giang hồ? Trên giang hồ nghe nói, Đông Phương Sơn Trường lập ngôn, lập công, lập đức, người ta gọi là Tam Lập Nho Sinh, công phu tu tâm đệ nhất Nho lâm, tại sao lại thở dài, chẳng lẽ Đông Phương Sơn Trường còn có chuyện gì không được như ý sao?”

Chương 570: Thực sự đẹp như vậy sao? (2)

Tô Bằng nghe thấy lời của Linh Mị Nhi, trong lòng cũng rõ ràng lai lịch văn sĩ này, trầm nghĩ.

“Hóa ra là hấn.”

Diệu Thủ Nho Sinh họ kếp Đông Phương này, danh tiếng, lúc Tô Bằng sớm ở quận Giang Ninh, từ trong hồ sơ trong công ty từng thấy hồ sơ của người này, nói đến người này nguyên quán cũng ở Tô Châu, chỉ là về sau chu du thiên hạ, đi theo học tập đại Nho đường thời, mặt khác trong gia tộc và vài đại môn phái khác cũng có căn cơ sâu xa, từ nhỏ tu hành võ nghệ cao thâm, được gọi là đệ nhất võ công trong Nho lâm, đệ nhất Nho thuật trong võ lâm, mặt khác còn là một vị thần y bậc thầy, trên giang hồ được mọi người tặng cho ngoại hiệu Diệu Thủ Nho Sinh, hoặc là Tam Lập Nho Sinh, có những người sùng bái, thì xưng hô hấn là Tam Lập Nho Thánh.

Võ công người này, đại khái cùng một cấp bậc với quyền thần Thi Thanh, nhưng địa vị giang hồ lại không phải Thi Thanh có thể so sánh được, năm xưa đã làm không ít chuyện, năm đó Đằng Châu lũ lụt, chính là người này tụ tập nhân thủ, bản thân lại bỏ ra rất nhiều tiền tài, tu sửa đê biển Đằng Châu, mặt khác cứu nuôi cô nhi, mở trường học, làm rất nhiều chuyện có lợi cho bách tính thiên hạ, trong võ lâm rất có thanh danh, trung niên đóng cửa đọc sách, từng có mấy quyển chú giải kinh điển Nho gia, in ấn thiên hạ, miễn phí tặng cho người đọc sách trong thiên hạ, thanh danh trong người đọc sách như mặt trời giữa ban trưa, sau khi thành lập thư viện Đông Phương, dạy dỗ môn hạ đệ tử Nho gia kinh nghĩa, lại thêm tu hành võ công, cũng được người giang hồ xưng là Đông Phương Sơn Trường, thư viện Đông Phương cũng là thế lực giang hồ một phương, giống như hình thức ban đầu của một môn phái nhỏ, chỉ là căn cơ chưa được vững chắc.

Người này trong thiên hạ rất có danh tiếng, đi đến nơi nào mặc kệ người nơi đó có quen biết hay không, đều muốn dùng lễ để đối đãi, nhất là thanh danh trong Nho sinh thiên hạ lại càng tăng cao, được tôn là người đệ nhất Nho lâm trong thiên hạ.

Tô Bằng từng xem tư liệu người này, lại không nghĩ rằng, người này không ngờ cũng xuất hiện ở Trích Tiên sơn trang, chẳng lẽ đệ nhất Nho lâm này, cũng không kiềm được lòng phàm, chuẩn bị ngắm nhìn nhất phẩm Linh Mị Nhi sao?

Lúc này, văn sĩ trung niên thở dài một tiếng, nói.

“Ta từng nghe thấy bạn tốt của Linh Mị Nhi nói, Mị Nhi tiểu thư, là nữ tử xinh đẹp nhất trong thiên hạ, đời này nếu chưa được nhìn thấy dáng vẻ của Linh Mị Nhi tiểu thư, e rằng đã sống uổng phí kiếp này, mặc dù ta vốn cho rằng Mị Nhi tiểu thư tất nhiên là một vị nữ tử xinh đẹp khó gặp, lại cũng hiểu rằng bằng hữu của ta có hơi nói quá, chỉ là hôm nay được tận mắt gặp gỡ Mị Nhi tiểu thư, mới biết được lời nói bằng hữu của ta không hề khoa trương chút nào. Than ôi, Đông Phương Cử ta, một tiếng tự xưng lập ngôn, lập công, lập đức, đã không còn gì luyến tiếc, hôm nay mới biết được sai lại càng thêm sai, hôm nay thấy Mị Nhi tiểu thư, lại mới biết được rằng, nửa đời này của ta, không ngờ lại sống quá uổng phí rồi.”

Nói xong, Đông Phương Cử lại thở dài một tiếng, thậm chí có chút hứng khởi tri độn, tự mình rót thêm một chén rượu, giống như mượn rượu giải sầu.

Tô Bằng nghe thấy lời này của Đông Phương Cử, thâm nghĩ có phải là nói quá rồi không, dựa theo nhận thức của Tô Bằng với người, loại người như Đông Phương Cử này, đều là cực kỳ coi trọng công lao sự nghiệp của mình, lòng tham với công danh rất nặng, cả đời chưa hẳn cầu lợi, nhưng nhất định là cầu danh, đối với danh dự cùng chiến công của mình cực kỳ quan tâm, Đông Phương Cử lúc này không ngờ dùng chiến công cả đời của mình, so sánh với tướng mạo của Linh Mị Nhi, còn nói rằng đã sống uổng phí nửa đời người, xem ra không giống như là giả bộ, Linh Mị Nhi này quả thật xinh đẹp đến như vậy sao?

Chỉ là thấy Mộ Dung Tính Đức, còn có biểu tình của Quách Phi Di, dường như cũng vô cùng tán đồng lời của Đông Phương Cử, nhất là tên mập trẻ tuổi ngồi ở ghế chót kia, một bên dùng tay lau mồ hôi đầy mặt, một bên mơ hồ không rõ nói.

“Đáng giá, đáng giá... Một ngàn lượng hoàng kim xem một cái, cũng đáng.”

Tô Bằng thấy biểu hiện của mấy người kia, không khỏi cảm giác vô cùng quái dị, người có đẹp đến mấy không phải cũng chỉ có hai con mắt một cái mũi một cái miệng đó sao, chẳng lẽ trên mặt Linh Mị Nhi này thật sự có thể nở ra hoa hay sao?

Có điều lúc này, Tô Bằng cũng không tiện nêu ra nghi vấn, chỉ là yên lặng quan sát.

Linh Mị Nhi mỉm cười, nói.

Đông Phương Sơn Trường cả đời vì bách tính thương sinh, công đức không thể đo lường, kỳ thật Mị Nhi có thể so sánh, ta xin kính Đông Phương Sơn Trường một ly, vì những nghĩa cử việc thiện của Đông Phương Sơn Trường mà mọi người được hưởng, cũng xin mời Đông Phương Sơn Trường uống cạn chén rượu này.”

Đông Phương Cử lúc này, mới khôi phục chút ít, nói.

“Được, nếu là Mị Nhi tiểu thư mời rượu, ta đương nhiên uống cạn chén này.”

Nói xong, phía sau có hầu gái đi lên, đổi một chén rượu lớn hơn cho Đông Phương Cử, rót đầy cho hắn.

Linh Mị Nhi cầm một chén rượu trên bàn lên, vén một góc khăn che mặt, uống xong chén rượu này.

Đến lúc này, bầu không khí mới xem như thoải mái hơn.

Thủ đoạn giao tiếp của Linh Mị Nhi không tồi, trên cơ bản sẽ không bỏ sót bất cứ một người nào, mọi người ngồi xung quanh, ngoại trừ Tô Bằng, thậm chí ngay cả Quách Phi Di là nữ, cũng đều bị mị lực của Linh Mị Nhi thuyết phục, khách khứa vui say.

Cùng mỹ nữ nói chuyện, thời gian luôn trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt, tiệc rượu đã đi đến phần cuối.

Lúc này, Linh Mị Nhi cũng cảm giác thời gian khá muộn, bèn mở miệng nói.

“Ngồi ở đây đều là khách, có điều yến tiệc đều phải có lúc kết thúc, xin hỏi chư vị, còn có gì Mị Nhi có thể dốc hết sức mọn giúp đỡ các vị hay không?”

Nghe thấy những lời này của Linh Mị Nhi, mọi người đang ngồi, ngoại trừ Tô Bằng cùng tên mập trẻ tuổi kia, dường như cũng đều thoáng biến đổi.

Tô Bằng chỉ thấy văn sĩ trung niên Đông Phương Cử trầm ngâm chốc lát, mở miệng nói.

“...”

Chương 571: Hóa ra là thủ lĩnh tình báo! (1)

“Mị Nhi tiểu thư, ta gần đây ở giang hồ nghe thấy một tin tức, nói là tiền triều ngàn năm trước, có một tuyệt thế cao thủ thân cũng là Nho gia từng để lại vết tích, bên trong có cảm ngộ và bí kíp cả đời Nho đạo của vị tiền bối Nho gia đó, nghe nói vị tiền bối này đã đem Nho đạo cùng võ công kết hợp hoàn mỹ với nhau, ta nghe nói tin tức này, trong lòng vô cùng rung động, muốn xem thử vị tiền bối tiên hiền này đến tột cùng đem Nho đạo cùng võ công dung hợp tới trình độ nào, nhưng lại sợ đây chỉ là tin đồn nhắm trên giang hồ, ta tài trí không đủ, nhận không ra lời đồn là thật hay giả, kính mong Mị Nhi tiểu thư giúp đỡ phân tích một phen.”

Đông Phương Cử mở miệng, nói một hơi rất nhiều, nói với Linh Mị Nhi.

Tô Bằng nghe thế, cảm giác có chút kỳ quái, tình huống này, không phải nên phải người trong giang hồ nghe ngóng sao? Hôm nay là biểu diễn tại nhà của Linh Mị Nhi, tại sao lại ở chỗ này nhắc đến chuyện này?

Tô Bằng nhìn về phía Linh Mị Nhi, chỉ nghe nàng nói.

“Ha ha, Đông Phương Sơn Trường khiêm tốn, nếu tài trí Đông Phương Sơn Trường còn không trác tuyệt, như vậy trên giang hồ làm gì có mấy người có thể dùng tài trí suy đoán cơ chứ? Có điều lời đồn trên giang hồ, có đôi khi quả thật biến hóa lạ thường như đám mây, khiến người ta khó có thể nhận ra, nhưng ta nghĩ trên giang hồ đã có lời đồn như vậy, có lẽ không hẳn là không có lừa thì sao có khói?”

Đông Phương Cử nghe thế, nhẹ gật đầu, nói.

“Đa tạ, kính mong Mị Nhi tiểu thư để ý hộ.”

Linh Mị Nhi gật đầu, Đông Phương Cử liền không nói thêm gì nữa, tiếp tục an tâm uống rượu.

“Còn những vị khác, còn có vấn đề nào nữa không?”

Linh Mị Nhi tiếp tục hỏi.

Lúc này Mộ Dung Tính Đức chấp tay, nói với Linh Mị Nhi.

“Mị Nhi tiểu thư, người biết ta đến từ Trung Châu, trong Trung Châu, có vài nhân vật phi thường, vô cùng ngưỡng mộ phong thái của Mị Nhi tiểu thư, muốn mời Mị Nhi tiểu thư đi giá đến Trung Châu, vài vị nhân vật tôn quý, dường như cũng có một vài việc, muốn gặp mặt nói chuyện với Mị Nhi tiểu thư.”

Tô Bằng nghe thế, liếc mắt nhìn Mộ Dung Tính Đức, người này quả nhiên không phải đơn giản đến đây chỉ để liếc nhìn mỹ nữ này một cái, mà là có mục đích khác. Có lẽ là được người khác van nài đến đây bắt cầu mắc nối với Linh Mị Nhi.

Chỉ là dùng một ngàn lượng hoàng kim, chỉ để truyền lời, người sau lưng Mộ Dung Tính Đức, xem ra đúng là gia tài kếp sù.

Linh Mị Nhi nghe Mộ Dung Tính Đức nói vậy, cười nhạt một tiếng, nói.

“Mộ Dung công tử, người cũng không phải không rõ lắm thói quen của ta, nếu là có người muốn gặp ta, vậy mời hẳn đến Trích Tiên sơn trang chúng ta, nếu như là bằng hữu của Mộ Dung công tử, nhất định thân phận cũng không tầm thường, Trích Tiên sơn trang nhất định sẽ hoan nghênh giống như khách nhân tôn quý vậy.”

“Cái này...”

Mộ Dung Tính Đức nghe thế, không khỏi có chút chần chờ, hẳn do dự chốc lát, nói.

“Các vị khác tôn quý kia, thật sự là không tiện để rời khỏi Trung Châu, Mị Nhi tiểu thư người xem, có thể hay không...”

Linh Mị Nhi nghe thế, hờ hững nói.

“Nếu như vậy, ta cũng không tiện ép buộc, chỉ là trong vòng nửa năm, ta cũng không dự định đi Trung Châu, ta vẫn sẽ luôn ở trong Trích Tiên sơn trang, có lẽ nửa năm sau, lúc ta du lịch giang hồ, có thể sẽ đi ngang qua Trung Châu.”

“Như thế, quá tốt rồi.”

Trên mặt Mộ Dung Tính Đức lộ ra sắc thái vui mừng, chấp tay, biểu thị không sao cả, bèn im lặng không nói thêm gì.

Sau khi Mộ Dung Tính Đức nói chuyện, Quách Phi Di bên dưới Tô Bằng, cũng mở miệng nói.

Nàng hơi chút chần chờ, sau đó mở miệng nói.

“Không biết Mị Nhi tiểu thư có biết, giang hồ to lớn, ngoại trừ nhân tộc chúng ta, còn có có yêu quái khác tồn tại hay không?”

Linh Mị Nhi nghe thế, mỉm cười, nói.

“Thiên hạ rộng lớn, không gì không có, cho dù có sách vở chỉ dẫn, không nói quái lực loạn thần, nhưng không thể phủ nhận, trong thiên hạ, vẫn có một vài yêu ma quỷ quái, Quách công tử muốn hỏi những cái nào?”

Quách Phi Di lại chần chờ một chút, giống như đang do dự có nên trước mặt công chúng nói ra hay không, có điều dừng một chút, nàng giống như hạ quyết tâm, nói với Linh Mị Nhi.

“Vào nửa năm trước, ở phụ cận Lâm Y, đã từng có một con lang yêu đã thành hình người đi qua, ta muốn mời Mị Nhi tiểu thư giúp đỡ nghe ngóng thử xem, có thể dò tìm được tung tích của con lang yêu này không.”

“Ha ha, Quách công tử yêu cầu này quả thật thú vị, tìm người ngược lại khá là bình thường, tìm yêu có thể sẽ có chút khó khăn đó...”

Linh Mị Nhi nói, có điều nàng lập tức xoay chuyển đề tài, nói.

“Có điều nếu Quách công tử đã nói ra, Mị Nhi liền hết lòng giúp đỡ tìm kiếm tung tích của con lang yêu này.”

Quách Phi Di gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Tô Bằng nghe đến đây, trong lòng đã bừng tỉnh đại ngộ, rốt cuộc hiểu rõ tại sao những người không giống như là bị nhục dục sắc đẹp hấp dẫn này, tại sao còn tìm đến chỗ Linh Mị Nhi.

Từ trong lúc nói chuyện với nhau vừa rồi phán đoán, Linh Mị Nhi này, công việc xử lý chân chính, có lẽ là nhân viên tình báo mua bán tin tức.

Nghĩ như thế, Tô Bằng cũng đã đem tình báo ngày hôm qua nghe được phối hợp với tình hình hiện tại.

Trích Tiên sơn trang này, dường như có liên lạc vô cùng chặt chẽ với Bắc Sứ, nhưng theo như Tô Bằng biết, bản thân Bắc Sứ, chỉ là cung cấp tin tức tức thời, buôn bán tình báo đã biết được, nhưng cũng không cung cấp tình báo tin tức cố định, chính là đặc biệt thăm dò đích tình bọn họ không biết.

Chương 572: Hóa ra là thủ lĩnh tình báo! (2)

Dù sao nếu mà như vậy, lực lượng tổ chức tiêu hao sẽ càng nhiều, hơn nữa không dám cam đoan, người tin tức bọn họ mua được có thể đặt cái bẫy ngầm nào đó không để cho người của tổ chức Bắc Sứ nhảy vào tròng, hoặc là tin tức còn chưa tìm hiểu rõ ràng, người mua tin tức đã chết trước rồi, hoặc là tin tức thoát nhìn bình thường, nhưng rất khó có thể tìm hiểu, khiến Bắc Sứ rơi vào tình huống chịu thiệt.

Mà Trích Tiên sơn trang, dường như đã lấp bù vào khoảng trống này, Linh Mị Nhi không hề giống những người Bắc Sứ kia mỗi ngày phải đứng ở bên ngoài xuất đầu lộ diện, nhưng trên giang hồ người biết con đường này, nếu như có báo muốn tìm hiểu, thì trực tiếp tìm đến Trích Tiên sơn trang.

Linh Mị Nhi được gọi là “ngàn vàng gặp mặt”, trên thực tế có lẽ chỉ cái này, nếu muốn thăm dò một tin tức, như vậy cho dù là tin tức gì, tiền đặt cọc ít nhất phải một ngàn lượng hoàng kim, mới đủ để bản thân nhìn thấy thủ lĩnh

tình báo Linh Mị Nhi này, nói ra tình báo mình muốn thăm dò rốt cuộc là cái gì.

Sau đó có bỏ ra vạn lượng hoàng kim hay không, thì lại phải xem độ khó Linh Mị Nhi có được tin tức, có tăng giá thêm hay không.

Nhưng thủ lĩnh tình báo Linh Mị Nhi, nhưng lại khá bí ẩn, ngoại trừ trên giang hồ người biết con đường này, những người còn lại, có lẽ vẫn chỉ xem nàng như là một phong trần nữ tử tiếng tăm rất lớn mà thôi, cái gọi là “ngàn vàng gặp mặt, lên giường vạn lượng” kia, đều là quần chúng không rõ chân tướng trong chuyện phiếm nghe nhảm đồn bậy, cũng có lẽ là bản thân Linh Mị Nhi cố ý tung ra tin tức, xem như cho nàng một thân phận bảo vệ bản thân.

Mấy người hôm nay đến đây xem biểu diễn, ngoại trừ tên mập kia, dường như thật sự là vì tới tìm Linh Mị Nhi lên giường, người còn lại, đều là có mục đích, lúc này, xem như giao dịch tin tức tạm thời đạt thành.

Tô Bằng nghĩ thông suốt những điểm này, càng ngày càng cảm thấy chân tướng là như thế, nếu không như vậy, Tô Bằng sẽ vẫn luôn có nghi vấn, trên giang hồ quả thật coi tiền như rác như vậy, quả thật vì cùng mỹ nữ lên giường một lần, thì sẵn lòng bỏ ra cái giá vạn lượng hoàng kim đắt đến thế sao?

Tô Bằng vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, mà trên thực tế Linh Mị Nhi này dường như luôn không ít khách, Trích Tiên sơn trang trên giang hồ vẫn luôn yên bình như thế, Tô Bằng trước đó không hiểu tại sao, có điều bây giờ, lại suy nghĩ thông suốt rồi.

Lúc Tô Bằng hiểu rõ những mối liên kết này, Linh Mị Nhi đã hỏi tới tên mập trẻ tuổi kia.

Chỉ nghe Linh Mị Nhi nói.

“Phụ thân của Lương công tử, là thương nhân gạo đệ nhất thiên hạ, sinh ý trải rộng thiên hạ, Lương công tử lần này tới đây, có chuyện gì muốn biết chăng?”

Tô Bằng nghe thấy câu này, hơi chút kinh ngạc nhìn thoáng qua tên mập trẻ tuổi đối diện.

Đúng là không ngờ, tên mập kia, không ngờ là người của thương nhân gạo Lương gia.

Trước đó trong bữa tiệc chỉ nghe Linh Mị Nhi cùng tên mập kia hàn huyên vài câu chuyện làm ăn, Tô Bằng đoán rằng tên mập này có xuất thân gia tộc thương nhân, nhưng thật không nghĩ tới, người này là người của Lương gia.

Lương thực, ở trong chính quyền quốc gia nào cũng đều là vật tư chiến lược, thế giới Tử Vong Luân Hồi thực tế như thế.

Thế giới Tử Vong Luân Hồi, cũng không phải hoàng triều tập quyền nhất thống trung ương, mà là chư hầu phân chia, mặc dù cũng đều có giao thông, tạm thời xem như thiên hạ thái bình, nhưng dù sao chính lệnh không thông với nhau, quần hùng cắt cứ, nếu một bên xuất hiện thiên tai, thu hoạch thiếu lương thực, những chư hầu khác tất nhiên sẽ không khăng khải giúp đỡ, đi qua chi viện, nói không chừng còn muốn mượn cơ hội ngấp nghé, muốn mượn cơ hội chiếm đoạt đối phương.

Kể từ đó, lương thực đã trở thành vật tư chiến lược mà mỗi thế lực, phải suy nghĩ đầu tiên đến an nguy bản thân.

Thế giới này, có thừa mỗi một châu quận thành trì đều có thể thuộc về phạm vi thế lực, địa phương chính sách khác nhau quá lớn, càng khiến cho vật tư chiến lược quan trọng như lương thực binh khí lưu thông không tiện, chênh lệch giá cả quá lớn, lại cho thương nhân không gian rất lớn.

Lương gia thương nhân gạo, chính là nhìn trúng điều này, ở thế giới Tử Vong Luân Hồi giao dịch lương thực rộng rãi, từ các nơi mua thấp bán cao, độn hàng tích trữ, không thể không nói, người của Lương gia, đều hết sức có đầu óc kinh doanh, lại thêm buôn bán nhiều năm, càng dễ cho bọn họ tạo thành một đế quốc buôn bán khổng lồ.

Buôn gạo của Lương gia, khống chế toàn bộ lương thực lưu thông ít nhất năm phần giữa phần lớn các châu, nơi nào nếu như mấy năm liên tục được mùa, người Lương gia liền thu mua lượng lớn giá thấp, nếu như ở đâu có

thiên tai, thu hoạch không tốt, có thể gây ra nạn đói, Lương gia bèn phải người đi bán lương thực với giá cao, mặc dù giá cả cao một chút, đối phương cũng chỉ có thể bóp mũi nhận lấy mà thôi.

Việc buôn gạo của Lương gia làm ăn truyền đến bốn đời gần trăm năm, tài sản tích trữ được, phòng chừng cũng có vài chục vạn lượng hoàng kim, trên giang hồ đã từng có người nhiều chuyện tính toán trong thiên hạ ai là người có tiền nhất, kết quả chính là, ngoại trừ lão bản thân bí của Thông Vân tiền trang không ai làm rõ được có bao nhiêu tiền, cùng với Minh Hải kiếm phải buôn bán vũ khí, Lương gia ít nhất có thể được xếp vào trong đám người lắm của này, tổng tài sản xếp hạng thứ ba.

Tô Bằng thực là không ngờ, trước mắt một tên mập trẻ tuổi đáng mạo tằm thường kia, không ngờ lại là công tử của Lương gia, hơn nữa nghe ý tứ trong lời nói của Linh Mị Nhi, tên mập này có lẽ là con trai của gia gia chủ gia gia chủ.

Sau khi biết được tin tức này, Tô Bằng không khỏi để tâm đến tên mập này hơn.

Về phần nguyên nhân, không phải bởi vì gia tộc đối phương có rất nhiều tiền, mà là bởi vì Tô Bằng cùng Lương gia buôn gạo, ngược lại còn có căn nguyên sâu xa...

Lúc Tô Bằng nhớ lại tình báo của Lương gia, tên mập kia, cũng đang chán chừ nghiền răng, không biết nên nói cái gì cho ổn.

Nhắc tới, trong phòng này, chỉ có mục đích của tên mập này là đơn giản nhất, hẳn chính là đơn thuần nghe nói Linh Mị Nhi là mỹ nữ đệ nhất thiên hạ, không nhịn được trong lòng ngứa ngáy, vì vậy trộm hơn một vạn lượng kim phiếu ở trong nhà, chạy đến nơi đây, chính là vì lên giường cùng Linh Mị Nhi...

Chương 573: Hai loại phương pháp (1)

Tên mập kia mặc dù không quá thông hiểu nhân tình thế sự, nhưng cũng không phải hoàn toàn là kẻ ngốc, nghe xong những người đang ngồi này nói

chuyện hồi lâu, cũng loáng thoáng cảm giác được chuyện không đơn giản giống như là bản thân mình tưởng tượng vậy.

Lúc này tuy rằng trong lòng ngực của hắn vẫn còn kim phiêu khoảng hơn một vạn lượng hoàng kim, nhưng mà trước mặt nhiều người như vậy thật đúng là không có dũng khí để nói ra ý nghĩ muốn dùng tiền này để ân ái với Linh Mị Nhi trên ghế chủ.

Nhưng sau khi nhìn qua dung mạo của Linh Mị Nhi trước mắt, ý nghĩ muốn cùng nàng hợp thành một thể này lại càng như đám mây thổi mãi không tán, trong lòng hắn không ngừng quanh quẩn, lúc này hắn do do dự dự, đấu tranh tư tưởng có nên đem ý nghĩ này của mình nói ra hay không.

Chẳng qua là vẻ mặt do dự kia cũng khiến những người đang ngồi khác cũng nhìn thấy hết sức rõ ràng.

Những người đang ngồi cũng đều là người tinh mắt, trình độ nhìn mặt mà nói chuyện còn nhìn không ra suy nghĩ thật sự của tên mập này sao.

Chỉ nghe Quách Phi Di ngồi ở phía dưới Tô Bằng hừ lạnh một tiếng, nói.

“Mập mập kia, nếu người có suy nghĩ gì xấu xa hèn mọn thì vẫn tự biết giấu ở trong lòng mình đi.”

Mộ Dung Tính Đức ngồi ở phía trên tên mập lúc này cũng cảm quát xếp lên, dùng ngữ điệu nam không ra nam nữ không ra nữ nói.

“Đúng vậy, Quách công tử người ta cũng là vì muốn tốt cho người, bằng không nếu người bị cắt đứt hai chân ném ra khỏi sơn trang, sợ là mặt mũi mọi người cũng rất khó coi.”

Tên mập kia, vốn ngoại trừ hạo sắc thì lá gan của hắn cũng không phải là quá lớn, nghe xong lời của Mộ Dung Tính Đức cùng với Quách Phi Di không khỏi sắc mặt trắng bệch, bị làm cho sợ đến mức vốn đang do dự có nên bày tỏ cõi lòng của mình ra hay không, nguyện vọng muốn cùng Linh Mị Nhi tiêu thụ một trận cũng bị hù dọa đến không dám nói ra.

Nhìn bộ dạng người này sợ hãi rụt rè, Linh Mị Nhi trên ghế chủ không nhìn được cười một tiếng. Nói.

“Vị Lương công tử này, cũng là hết sức... Hết sức... Đơn thuần đáng yêu. Lương công tử có thể chưa hiểu rõ về trích tiên sơn trang cho lắm, không có chuẩn bị tốt câu hỏi, vậy thì lúc rời khỏi sơn trang ta sẽ tặng cho Lương công tử một món lễ vật đi.”

Tô Bằng nghe xong những lời này của Linh Mị Nhi, nhẹ gật đầu, trích tiên sơn trang nếu thu tiền cũng sẽ không thể lui về, có điều nơi này đã lâu chưa từng có một khách nhân đơn thuần như Lương công tử này. Hắn nếu không có vấn đề muốn hỏi, thì tiền cũng sẽ không được lấy lại, nhưng Linh Mị Nhi nhìn hắn đơn thuần chơi vui cũng không muốn làm cho hắn tổn thất quá nhiều, cho Lương công tử này một món lễ vật, coi như là đền bù tổn thất cho hắn cũng được, đó cũng là thể hiện nhân tình. Xem ra tình cảm của Linh Mị Nhi vẫn còn khá cao, cũng không phải là hoàn toàn vì lợi ích.

Linh Mị Nhi hỏi những lời này, quay đầu nhìn về Tô Bằng, nói.

“Tô công tử, vừa rời ở trong bữa tiệc. Chỉ thấy Tô công tử rất là trầm mặc, Tô công tử có cái gì cần yêu cầu Mị Nhi trợ giúp sao? Hay là Tô công tử cùng với vị Lương công tử này giống nhau, chỉ là có mục đích đơn thuần.”

Tô Bằng nghe xong, khẽ mỉm cười. Nói.

“Nhắc tới thì cũng thật là có chuyện cần nhờ Linh cô nương. Không biết Linh cô nương có nghe nói qua ” Ác nghiệp” hay không?”

”” Ác nghiệp”?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, Linh Mị Nhi nhíu mày, nói.

“Ta có biết một phần, hình như chỉ có phạm phải tội ác người thần cấm phần, thiên địa khó dung, sẽ sinh ra một loại tội ác, loại tội ác này bình thường rất khó bị mắt thường nhìn thấy, nhưng nếu người bình thường nhiễm phải thì số mệnh sẽ bị giảm xuống, ảnh hưởng đến vận mệnh, mà còn những kẻ hung ác nếu bị nhiễm thì sẽ càng ngày càng nghiêm trọng,

phá hư tinh thần của con người, đem một người bình thường biến thành dã thú... Tô công tử, chẳng lẽ ngươi có bằng hữu nhiễm ác nghiệp sao?”

Tô Bằng nghe thấy những lời này, âm thầm gật đầu, Linh Mị Nhi quả nhiên biết rõ cái này.

“Đúng là như thế, ta lần này đến đây, chính là vì muốn hỏi thăm biện pháp thanh trừ ác nghiệp, không biết Linh tiểu thư có biết tin tức gì không?”

Tô Bằng nói với Linh Mị Nhi.

Linh Mị Nhi nghe xong, cũng không có trả lời ngay, mà là lấy tay đỡ ở một bên trán, nghiêng đầu giống như đang tự hỏi.

Một lát sau, Linh Mị Nhi gật đầu, nói.

“Ta quả thật biết một chút, nếu Tô công tử rất muốn biết vậy thì xin chờ một chút.”

Nói xong, Linh Mị Nhi tay vịn cái trán một chút, nói.

“Nếu mấy vị đã không còn chuyện gì nữa, Mị Nhi cũng có chút mệt mỏi, hôm nay liền dừng ở đây đi.”

“Mị Nhi tiểu thư nghỉ ngơi cho tốt!”

Đông Phương Cử cùng với Mộ Dung Tính Đức ở phía dưới đứng lên, chấp tay với Linh Mị Nhi, Linh Mị Nhi mỉm cười sau đó dưới sự nâng đỡ của hai người hầu gái rời khỏi đại đường này.

Một lát sau, từ hậu đường có một hầu gái đi ra, hướng về phía mọi người nói.

“Mị Nhi tiểu thư mời mấy vị trước tiên đến thiên sảnh nghỉ ngơi một chút, chuyện của chư vị có lẽ rất nhanh sẽ có tin tức, ngoài ra mời Tô Bằng Tô công tử di giá đến hậu đường, tiểu thư có chuyện muốn nói với Tô công tử.”

Chương 574: Hai loại phương pháp (2)

Nghe thấy những lời này, Tô Bằng lập tức cảm giác được ba ánh mắt xen lẫn giữa hâm mộ cùng với ghen ghét rơi vào người mình, không cần nhìn Tô Bằng cũng biết đây là ánh mắt do ba vị động vật giống đực kia quăng tới.

Tô Bằng cười nhạt một tiếng, không có trả lời mấy ánh mắt này, đứng dậy đi theo hầu gái kia đến hậu đường.

Đại đường vừa rồi mới tổ chức đường hội kia, là một kiến trúc rất lớn, phía sau cũng không thiếu kiến trúc tương thông.

Tô Bằng theo hầu gái kia đi một cự ly không tính là quá gần, vòng qua mấy cái hành lang phòng lớn, mới đi đến hậu đường.

Hầu gái dẫn Tô Bằng vào một gian phòng, còn mình thì liền lui xuống, Tô Bằng đi vào phòng mới phát hiện hóa ra đây là khuê phòng của nữ tử.

Khuê phòng này, so với phòng của tiểu thư phú quý bình thường còn phải lớn hơn không ít, bên trong rất có sự nghiên cứu, sắc điệu rất là thống nhất, chẳng qua là hơi có vẻ mập mờ, nhất là trong phòng còn có một cái giường rất lớn, thoạt nhìn xem ra không giống như là một cô gái có thể dùng hết.

Trong phòng đốt huân hương, có hương khí hờ hững, mà còn Linh Mị Nhi lúc này đang ngồi ở trên một cái ghế, nàng giống như đầu có chút đau nhức, dùng một tay vịn cái trán, mày liễu nhẹ chau lại.

Lúc này nàng mang mạng che mặt, Tô Bằng thấy không rõ dung mạo chân chính của nàng, nhưng chỉ cần nhìn mũi cùng với lông mày của nàng liền đã cảm giác được hẳn phải là một vị tuyệt thế mỹ nhân rồi.

Nghe được Tô Bằng đi vào, Linh Mị Nhi mở mắt, có chút uể oải, nói với Tô Bằng.

“Vừa rồi trước tịch, Mị Nhi uống hai chén rượu, trán có chút đau nhức, Tô công tử có thể thay Mị Nhi xoa bóp hai bên thái dương một chút hay không?”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng khẽ nhúc nhích, khí chất của Linh Mị Nhi lúc này cùng với vừa rồi ở phía trước, dường như thoáng cái đã biến hóa rất nhiều. Nếu như nói lúc trước Linh Mị Nhi vẫn còn giống như là một tài nữ cao cao tại thượng không thể xâm phạm, thì nàng bây giờ lại càng giống như là một phong trần nữ tử.

Có điều Tô Bằng cũng không cự tuyệt, mang nụ cười mỉm trên mặt, nói.

“Muốn thay Mị Nhi tiểu thư xoa xoa hai bên thái dương là việc bao nhiêu người muốn làm mà lại không làm được, tại hạ đương nhiên sẽ không cự tuyệt.”

Nói xong, Tô Bằng đã bước đến sau lưng Linh Mị Nhi, hai tay đặt ở trên đầu Linh Mị Nhi giúp nàng xoa bóp hai bên thái dương.

Chỉ có điều Tô Bằng cũng không phải là bị sắc đẹp mê hoặc, mà là cảm thấy lúc này dường như có chút kỳ quặc, mình giúp Linh Mị Nhi xoa xoa thái dương, cũng là nắm giữ mạch máu của đối phương, đối phương nếu có cái gì dị động, mình có thể dùng tốc độ nhanh nhất khống chế được nàng.

Làn da của Linh Mị Nhi hết sức mịn màng mềm mại, Tô Bằng chỉ là vuốt trán của nàng cũng cảm giác được da thịt của nàng không ngờ lại có xúc cảm đến như thế.

Linh Mị Nhi nhắm mắt lại, giống như hưởng thụ sự mát xa của Tô Bằng, sau một lúc lâu, nàng giống như đã cảm thấy tốt hơn nhiều, trong miệng phát ra một tiếng giống như là thở dài lại giống như là rên rỉ.

“Mị Nhi tiểu thư đã khá hơn chút nào chưa?”

Tô Bằng hỏi Linh Mị Nhi.

“Tốt hơn nhiều rồi, quả thật cảm ơn Tô công tử, không ngờ Tô công tử còn biết được phương pháp xoa bóp như vậy... Bả vai của Mị Nhi cũng có chút đau nhức, có thể xin Tô công tử tiếp tục mát xa được không?”

Tô Bằng nghe thế, khẽ cười cười, thầm nghĩ nếu cứ mát xa xuống như vậy, cuối cùng không biết mát xa đến nơi nào đây.

Có điều hăn cũng không nói gì, chỉ giúp Linh Mị Nhi mát xa hai vai.

Linh Mị Nhi giống như rất hưởng thụ sự xoa bóp của Tô Bằng, nàng một bên hưởng thụ lấy cảm giác của thân thể, một bên nói với Tô Bằng.

“Tô công tử, người hăn là biết chứ, ta ban đầu còn tưởng rằng người cũng không biết trích tiên sơn trang này kinh doanh chân chính là cái gì, nghĩ rằng người cùng với Lương công tử béo mập như hạt gạo kia đều giống nhau, thêm thương thân thể của Mị Nhi nữa chứ.”

Tô Bằng nghe xong, khẽ mỉm cười, hai tay tiếp tục trên vai thơm của Linh Mị Nhi xoa bóp, trong miệng nói.

“Có lẽ cũng có tâm tư này, dù sao lòng thích cái đẹp mọi người đều có.”

“Ha ha...”

Linh Mị Nhi nghe xong, không khỏi cười một tiếng, nói.

“Tô công tử thật biết nói chuyện, trên giang hồ về Mị Nhi có rất nhiều lời đồn đãi... Tô công tử có từng nghe nói qua không?”

Tô Bằng nghe xong, chỉ mỉm cười, vẫn tiếp tục giúp Linh Mị Nhi mát xa hai vai.

Linh Mị Nhi thấy Tô Bằng không tiếp lời, mình cũng nở nụ cười, nói.

“Thật ra thì, lời đồn đãi trên giang hồ, một nửa là thật, một nửa là giả, chưa hăn đều là không có lửa thì sao có khói.”

“Ồ? Mị Nhi tiểu thư là đang ám chỉ cái gì sao?”

“Có lẽ vậy.”

Linh Mị Nhi trả lời, sau đó trầm mặc một hồi lâu, mở miệng lần nữa, nhưng đã thay đổi đề tài.

Chỉ nghe nàng nói.

“Tô công tử lần này đến đây, vì tiêu trừ ác nghiệp đi, Tô công tử, người có biết, phương pháp thanh trừ ác nghiệp mà Mị Nhi biết đến là cái gì không?”

“Không phải là quá rõ ràng, nếu ta biết rõ thì cũng sẽ không tới chỗ này, cũng không thấy được Mị Nhi tiểu thư rồi.”

Tô Bằng lắc đầu, trả lời.

Linh Mị Nhi khẽ mỉm cười, nói.

“Thật ra thì Mị Nhi cũng chỉ biết hai loại biện pháp hóa giải ác nghiệp, có điều cũng chỉ là hóa giải chứ cũng không thể tiêu trừ ác nghiệp, nhưng có thể đem ác nghiệp chuyển rời khỏi trên người kí sinh chủ...”

“Ồ? Là loại phương pháp nào, Mị Nhi tiểu thư xin nói nghe một chút.”

Tô Bằng cảm thấy hứng thú, nói với Linh Mị Nhi.

Linh Mị Nhi khẽ gật đầu, nói.

“Những thứ bên trong Ác nghiệp, chẳng những gây họa cho mình mà còn gây họa cho cả gia tộc, trừ phi dùng thủ đoạn đặc thù để luyện ra, nếu không cuối cùng sẽ hại người hại mình. Nếu như có người nhiễm ác nghiệp, người cùng hấn sinh hoạt quan hệ huyết thống bên cạnh, không bao lâu nữa sẽ bị máu của hấn làm cho lây nhiễm ác nghiệp cũng sẽ bị gặp liên lụy.”

“Nhưng từ một góc độ khác của điều này cũng chứng tỏ, ác nghiệp có thể dời đi cho người có quan hệ huyết thống với mình, nếu người nhiễm ác nghiệp tìm được một số thuật sĩ biết bí pháp, sử dụng trận pháp, có thể đem ác nghiệp của mình dời đi toàn bộ cho người có quan hệ huyết thống với mình, quan hệ huyết thống càng gần hiệu quả càng tốt. Mà còn sau đó, chỉ cần người có quan hệ huyết thống bị chuyển dời ác nghiệp kia không có chết ở gần người nọ, ác nghiệp dĩ nhiên là sẽ theo hồn của người có quan hệ huyết thống đó mà chuyển thể, sẽ không gây nguy hiểm đến chính mình nữa.”

Tô Bằng nghe xong biện pháp này, nhất thời nhú mày nói.

“Cái này không được.”

Linh Mị Nhi nghe xong, nhẹ gật đầu, nói.

“Phương pháp này có chút quá ác độc, ta nghĩ Tô công tử cũng sẽ không đồng ý, cho nên còn có phương pháp thứ hai...”

Chương 575: Nữ thần hoàn mỹ (1)

“Ồ? Vậy phương pháp thứ hai là phương pháp gì?”

Tô Bằng nghe xong, hỏi Linh Mị Nhi.

Linh Mị Nhi khẽ mỉm cười, nói.

“Thật ra thì trong cuộc sống, một người ngoại trừ thân tộc huyết thống là liên hệ tự nhiên ra, còn có một loại liên hệ mật thiết khác, chính là loại quan hệ giữa nam nữ kia. Thông qua sinh hoạt vợ chồng, ngoài liên hệ huyết thống tự nhiên thì đó chính là quan hệ thân mật nhất giữa người với người.”

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu, sinh hoạt vợ chồng đương nhiên là trong người có ta, trong ta có người, tuy rằng trên mặt tình cảm chưa hẳn đã cùng một chỗ, nhưng trên thân thể đúng là không có gì có thể thân mật hơn được nữa.

Chẳng qua là lúc này nghe một nữ nhân như Linh Mị Nhi nói ra lời này, lại một chút cũng không ngượng ngùng, ở trong xã hội cổ đại của thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi này, ngược lại cũng thật là hiếm thấy.

“Mị Nhi tiểu thư, người là nói...”

Tô Bằng nói với Linh Mị Nhi.

Linh Mị Nhi gật đầu, nói.

“Đúng vậy, thanh trừ ác nghiệp, nếu không phải là chuyển dời đến trên người có quan hệ huyết thống với mình, như vậy chỉ có thể chuyển dời đến trên người khác phái từng có quan hệ tính dục với mình. Hơn nữa cũng không phải là tất cả những người khác phái đều có thể dời đi, mà là cần phải có một vị biết được một ít bí thuật, hơn nữa còn phải thi triển bí thuật trong quá trình ân ái, mới có thể ở lúc thân thể hai người kết hợp chặt chẽ

nhất, thông qua nhân luân đại đạo đem ác nghiệp chuyển dời đến trên một người khác.”

“Chẳng qua là ác nghiệp của bản thân này cũng là rất khó tiêu trừ, mặc dù dời đi cho một người khác cũng chỉ là có thể hóa giải ác nghiệp của người nọ lúc trước, người bị ác nghiệp dời đi kia cho dù là chết đi, ác nghiệp cũng sẽ luân hồi trở lại đi theo người nọ. Trừ phi thập sinh thập thế đều tu hành làm hòa thượng ni cô mới có thể sau thập thế đem ác nghiệp hóa giải. Nhưng người lây nhiễm ác nghiệp, mặc dù có kiếp sau thì há có thể an tâm tu hành sao? Trừ phi được người dẫn dắt, nếu không người nọ sẽ vĩnh viễn rơi vào Luân hồi không được giải thoát.”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi hít một hơi, hắn không ngờ ác nghiệp này lại nghiêm trọng đến như vậy, chẳng những gây họa cho người nhà mà còn có thể đi theo mình đời đời kiếp kiếp.

Tô Bằng vốn là không tin kiếp sau, nhưng ở trong thế giới Tử Vong Luân Hồi trải qua nhiều chuyện như vậy, cũng là có chút kinh sợ.

Về phần ác nghiệp có thật sự độc đến như vậy hay không, Tô Bằng cũng không phải hoài nghi, địa lao tàn nhẫn hắn gặp qua ở Cổ Kiếm Sơn Trang kia, loại tuyệt vọng của con người bị tra tấn hành hạ như vậy, tựa hồ cũng có thể men theo không khí, tra tấn hành hạ cực kỳ bi thảm đã tạo ra nhiều ác nghiệp như vậy, cũng khiến người ta cảm thấy là điều ứng báo.

Chẳng qua là mình ngược lại chỉ là người vô tội, chỉ là bởi vì Bí thuật bắt mỗi không cẩn thận lại đem ác nghiệp này lây nhiễm vào trên người mình. Đây quả thật là quá oan uổng.

Lắc lắc đầu, Tô Bằng đem những suy nghĩ vô dụng này bỏ ra khỏi đầu, nói với Linh Mị Nhi.

“Mị Nhi tiểu thư, ngươi đã biết rõ như thế, có biết có cô gái nào có thể hóa giải ác nghiệp này hay không?”

Linh Mị Nhi nghe xong, con mắt nháy nháy. Nói.

“Biết, nhưng trước khi nói cho người biết nên tìm ai, Tô công tử phải nói thật với ta, người nhiễm ác nghiệp có phải là bản thân người không?”

Tô Bằng nghe xong, không có trực tiếp trả lời, mà là nói.

“Việc này có quan hệ gì sao?”

“Tất nhiên... Bởi vì người nhiễm ác nghiệp, đại bộ phận đều là người tán tận lương tâm, Mị Nhi cũng không hy vọng những người này lại đi hại người khác nữa.”

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu cũng không giấu diếm nữa, nói.

“Mị Nhi tiểu thư đoán không lầm, người nhiễm ác nghiệp, chính là Tô mỗ ta.”

Nói xong, Tô Bằng giản lược kể lại một chút ngọn nguồn mình nhiễm ác nghiệp ra sao, nhưng rất nhiều điểm mâu chốt chẳng hạn như Bí thuật bắt mọi các loại..., thì đều không có nói rõ chi tiết ra.

Linh Mị Nhi nghe xong, nghiêng đầu một bên nói.

“Dường như ngươi không có gạt ta.”

“Mị Nhi tiểu thư, bây giờ có thể nói cho ta biết, nữ tử nào biết được bí thuật này không?”

Linh Mị Nhi ha ha cười một tiếng, nói.

“Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.”

“Mị Nhi tiểu thư?”

Tô Bằng nghe xong, hơi sững sờ trong miệng nói.

“Thế nào, không tin sao?”

Linh Mị Nhi khẽ mỉm cười, nói.

“Sở học của Mị Nhi vô cùng loạn, trùng hợp đã từng gặp pháp môn bí thuật này, có thể thi triển được. Chẳng lẽ là Tô công tử cảm thấy Mị Nhi đê hèn ti tiện, không lọt vào được mắt xanh của Tô công tử sao?”

Tô Bằng nghe xong, thu hồi lại tinh thần, nói.

“Đâu có, ta lúc này ác nghiệp quán thân, làm sao còn muốn được voi đòi tiên? Nếu như là Mị Nhi tiểu thư có thể hóa giải ác nghiệp trên người ta, ta tất nhiên cam tâm tình nguyện, thật ra thì cho dù không có ác nghiệp, mỹ nữ giống như là Mị Nhi tiểu thư mời ta, ta đương nhiên cũng ngàn lần chấp nhận.”

Linh Mị Nhi nghe xong, lại khẽ hừ một tiếng, nói.

“Người thật sự cho là ta muốn ngã vào lòng người sao, còn muốn nhiễm ác nghiệp thay người sao? Nghĩ đến cũng quá đẹp nhỉ, nói cho người biết, nếu muốn ta dời đi ác nghiệp cho người, không phải là không thể được, nhưng người cũng phải trả giá thật nhiều.”

Chương 576: Nữ thần hoàn mỹ (2)

Tô Bằng nghe Linh Mị Nhi nói chuyện lúc này, đã không phải là bộ dáng tài nữ giống như trước tiên đường vừa rồi nữa, nàng lúc này, ngược lại càng giống như hình tượng trên giang hồ truyền lại, Tô Bằng nói.

“Có yêu cầu gì, Mị Nhi tiểu thư xin cứ nói.”

“Ha ha, ta yêu cầu cũng không nhiều, ta nói rồi, người bị ác nghiệp dời đi ít nhất phải bị ác nghiệp đi theo mười kiếp, Tô công tử cũng biết, Mị Nhi ta tuy rằng danh tiếng trên giang hồ không tốt lắm. Nhưng cũng là người rất hiểu cách hưởng thụ cuộc sống, mỗi một năm, bản thân ta tiêu dùng hoàng kim có ít nhất một vạn lượng, mà nếu ta dời đi ác nghiệp của người, không cách nào hưởng thụ cuộc sống được nữa, người nói người nên đền bù tổn thất cho ta bao nhiêu?”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, ý tứ của Linh Mị Nhi có vẻ như là nói về tiền bạc. Tô Bằng nói.

“Ta cũng không biết, kính xin Mị Nhi nói ra một cái giá.”

“Mỹ nhân dễ già, cảnh xuân tươi đẹp dễ trôi qua, mặc dù ta có thuật dưỡng nhan, cũng chỉ là giữ được dung mạo đến năm mươi tuổi, nhân sinh chẳng qua chỉ có trăm năm, ta cũng đã hiểu được rồi. Nếu Tô công tử muốn ta dòi đi ác nghiệp cho người, chỉ cần đưa cho ta năm mươi vạn lượng hoàng kim là được.”

Linh Mị Nhi dùng thanh âm có chút lười biếng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, lập tức nhú mày, năm mươi vạn lượng hoàng kim, nữ nhân này quả thật là có công phu sư tử ngoạm, năm mươi vạn lượng hoàng kim, mình cho dù có cướp bóc Lương gia của Lương công tử mập như hạt gạo kia cũng chưa chắc đủ nữa.

Có điều hần cũng không nghĩ mặc cả hoặc là cự tuyệt, bởi vì là bản thân có việc cầu đôi phương, cho dù đôi phương nói ra cái giá gì, mình cũng chỉ có thể đáp ứng. Bằng không đôi phương không hóa giải ác nghiệp cho mình, hần cũng không làm được gì.

Nhú nhú mày, Tô Bằng lắc đầu, nói.

“Xin thứ cho thực lực của ta không đủ, yêu cầu này của Mị Nhi tiểu thư ta sợ dạ không thỏa mãn được, có thể xin Mị Nhi tiểu thư đổi một cái điều kiện khác hay không?”

Linh Mị Nhi nghe xong, ha ha cười một tiếng, nói.

“Đổi một cái điều kiện khác cũng không phải là không thể được, nếu là người đào không ra năm mươi vạn lượng hoàng kim, như vậy còn có một biện pháp khác, chính là người về trích tiên sơn trang, trở thành thủ hạ của ta. Nói như vậy điều kiện này của ta khá là phóng khoáng rồi đấy, trước tiên dòi đi ác nghiệp cho người, sau đó còn hàng năm cho người tiền công một vạn lượng hoàng kim, người cứ chậm rãi vừa làm việc vừa trả tiền lại, người cảm thấy như thế nào?”

Tô Bằng nghe xong, cũng là trầm ngâm một chút.

Hắn ngược lại có thể trước đáp ứng, sau đó lại quyt nợ, nhưng mà mình nếu làm như vậy Linh Mị Nhi chắc chắn đã nghĩ đến khả năng này, có rất nhiều thủ đoạn để không chế.

Mà nếu bảo hắn đáp ứng thật, Tô Bằng cũng làm không được, hắn thân là người chơi, bí mật trên người quá nhiều, như thế nào cũng không thể bán mình cho Linh Mị Nhi, bán mình cho trích tiên sơn trang được.

Cho nên Tô Bằng bắt đầu do dự, tay đặt ở trên vai Linh Mị Nhi cũng ngừng lại.

Linh Mị Nhi giống như cảm thấy được sự do dự của Tô Bằng, nàng khẽ mỉm cười, đưa tay nắm chặt bàn tay Tô Bằng đặt ở trên vai của mình, sau đó quay đầu lại, khẽ mỉm cười với Tô Bằng rồi vén mạng sa trên mặt mình lên.

Tô Bằng nhìn mặt Linh Mị Nhi, chỉ cảm thấy chói lóa rực rỡ, lần này hắn không có thấy toàn bộ đều là ánh sáng lóa mắt nữa, mà là thấy rõ dung nhan chân chính dưới lớp khăn che mặt của Linh Mị Nhi.

Trong nháy mắt, Tô Bằng cũng đại ra.

Điều này cực kỳ dị thường.

Dưới khăn che mặt là một dung mạo hết sức tuyệt mỹ, cho dù từ bất kỳ điểm gì đều có thể nói là nhân gian tuyệt sắc.

Nhưng loại dung nhan này, Tô Bằng cũng không phải là lần đầu tiên gặp được, ít nhất Thánh nữ ma đạo Lãnh Sương Nguyệt lúc trước hắn đã từng cứu qua, còn có đệ tử kiệt xuất nhất một đời Phạm Thanh Âm của Từ Hàng Tĩnh Trai cũng đều là loại mỹ mạo xinh đẹp như này.

Tô Bằng cũng không phải là chưa từng thấy mỹ nữ, dựa theo đạo lý mà nói, không nên bị dung mạo của Linh Mị Nhi làm cho chấn động mới phải.

Nhưng mà, Tô Bằng lại ngây ngốc cả người, thật sự bị dung mạo của Linh Mị Nhi làm cho chấn động...

Bởi vì, nguyên nhân hấn chấn động không là vì dung mạo tuyệt mỹ của Linh Mị Nhi, mà là...

Nàng, thế nhưng lại có dung mạo giống nữ thần hoàn mỹ nhất trong lòng Tô Bằng như đúc.

...

Rất nhiều nam nhân trong lòng đều có một người nữ thần, một nữ thần hoàn mỹ, người có thể cảm thấy nàng là đại tỷ tỷ nhà hàng xóm của người, hoặc là cô giáo thời học sinh của người, hoặc là hoa hậu giảng đường xinh đẹp nhất thời đi học, hoặc là một thần tượng ngôi sao.

Người này tóm lại sẽ ở trong một thời kì, chiếm được nội tâm của người, làm cho người say mê chìm đắm, tất cả đều là người này, đến mức không thể chứa thêm cái gì khác nữa.

Nhưng mà, diện mạo của người này chưa hẳn đã luôn ở trong lòng của người, nếu người mười mấy năm thậm chí là vài chục năm chưa từng gặp qua nàng, thậm chí cho là mình đã sớm quên mất nàng thì đột nhiên có một sáng sớm hoặc là một lần say rượu nào đó hoặc là một bóng lưng nào đó, trong nháy mắt lại khiến cho trí nhớ của người mở ra.

Khi đó, trong lòng người, dung nhan chân chính của nàng vốn đã bị lãng quên, nàng ở trong đầu người đã được người bổ sung thành một mỹ nữ hoàn mỹ, không có một tia khuyết điểm. Giống như hút lấy linh hồn của người, thậm chí khiến người cho dù già đi, thời khắc lâm chung cũng quên không được dung nhan của nàng.

Mà nếu có một ngày, người đang đi trên đường, đột nhiên đụng phải một nữ nhân ở phía trước, trong nháy mắt trong đầu của người hiện lên rõ ràng nữ nhân trước mắt này chính là nữ thần hoàn mỹ trong lòng người, trong nháy mắt hình tượng nữ thần hoàn mỹ đó không ngờ lại lập tức rõ ràng như vậy, người sẽ làm như thế nào?

Tô Bằng lúc này, chính là cảm thấy loại chấn động này.

Không có một chút khác biệt nào, không có một chút tỳ vết nào, ở trước mắt Tô Bằng chính là người mà lúc còn trẻ đã lúc ẩn lúc hiện lưu lại trong tâm trí Tô Bằng, nữ thần hoàn mỹ trong lòng hắn.

Có lẽ nàng không phải hoàn mỹ chân chính, có lẽ nàng ở trong mắt người khác cũng không phải là không có tỳ vết gì, nhưng ở trong lòng Tô Bằng, nữ tử này chính là nữ thần trong giấc mộng.

Cảm giác kia, thật giống như loại hấp dẫn của nam châm tự nhiên, nữ nhân này giống như là nam châm vững vàng hấp dẫn Tô Bằng, khiến hắn không thể nào dời mắt khỏi người nàng...

Chương 577: “Tô lang, ta muốn...”

Ánh mắt Tô Bằng, không còn rời khỏi Linh Mị Nhi.

Mà Linh Mị Nhi, dường như có lẽ đã sớm thích ứng loại ánh mắt này, mang theo nụ cười, kéo tay Tô Bằng, hai người đi tới cái giường lớn trong phòng.

Tựa hồ, giường này, chính là dùng vào lúc này.

Tô Bằng tựa hồ có chút mất đi ý thức của mình, hắn cũng coi như người trải qua trận chiến, chỉ là lúc này không biết tại sao, hoàn toàn không dậy nổi ý niệm khác, chỉ là muốn cùng nữ nhân trước mắt ôn tồn, muốn quần lấy nàng.

Linh Mị Nhi dẫn dắt Tô Bằng, hai người rất nhanh đi tới bên cạnh giường, ngồi xuống.

Linh Mị Nhi nhìn Tô Bằng, trong ánh mắt tựa hồ cũng mang theo nụ cười, nhẹ nhàng cởi áo ra hộ Tô Bằng, Tô Bằng chỉ nhìn Linh Mị Nhi, hoàn toàn không muốn phá hư bầu không khí bây giờ.

Tựa hồ, tất cả mục tiêu của Tô Bằng, đều đã biến mất khỏi óc, chỉ muốn đối mặt với nữ nhân trước mắt.

Loại cảm giác này, hoàn toàn không chế Tô Bằng, khiến Tô Bằng tạm thời mất đi năng lực phán đoán.

Mà Linh Mị Nhi, cứ như vậy giúp Tô Bằng cởi áo ra, rất nhanh, áo Tô Bằng, đã bị nàng cởi xuống.

“Tô lang, bây giờ có phải ngươi rất mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút không? Không sao, nếu muốn, liền ôm ta, chúng ta cùng nghỉ ngơi một chút là được rồi.”

Linh Mị Nhi mềm mại, phảng phất mang theo thanh âm như thổi miên, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe đến đó, tựa hồ quả thật cảm giác mình rất mệt mỏi, cặp mắt của hắn rất nặng nề.

Gần như không chống cự, Tô Bằng liền nhào tới, ôm lấy Linh Mị Nhi, sau đó nhắm mắt lại.

Tựa hồ, trong nháy mắt này, Tô Bằng đã ngủ.

...

“Tô lang... Tô lang...”

Trong lúc mơ màng, Tô Bằng tựa hồ đi tới trong một ảo cảnh, hắn giống như đã không ở khuê phòng Linh Mị Nhi nữa, mà đi tới một nơi kỳ trân dị cảnh, giống như tiên cảnh.

Tô Bằng mở mắt, chỉ thấy trước mắt, Linh Mị Nhi mặc một lớp lụa hơi mỏng, thân thể như ẩn như hiện, không ngừng đi đi lại lại ở trước người mình.

Nếu là bình thường, đột nhiên đi tới ảo cảnh này, Tô Bằng nhất định sẽ cảnh giác, chỉ là lúc này, Tô Bằng lại phảng phất đang ở trong mơ, mơ mơ màng màng, không sinh ra lòng cảnh giác chút nào.

Hắn cảm giác, trong lòng mình, lúc này nhưng nhớ, đều chỉ có một mình Linh Mị Nhi, nhìn Linh Mị Nhi trước mắt mặc lụa mỏng, Tô Bằng cảm giác lửa nóng ở bụng mình, ** bắt đầu khởi động, tựa hồ muốn đem Linh Mị Nhi bắt giữ, áp dưới thân, cùng nàng hoan hảo, cùng lên đỉnh.

Chỉ là Linh Mị Nhi mặc một tầng lụa mỏng kia, cũng không khiến hắn được như nguyện, phát ra tiếng cười hi hi hi như chuông bạc, tránh né Tô Bằng.

Tô Bằng một thân võ công, dường như cũng không dư thừa, chỉ như một người bình thường, nghiêng ngả lão đảo, bổ nhào tới Linh Mị Nhi, nhưng đối phương giống một con bướm, linh động vô cùng, Tô Bằng làm sao cũng đều không bắt được nàng.

Cứ như vậy, hai người trên đường không ngừng truy đuổi, đi tới trong một đình hoa viên.

Dọc theo con đường này, Tô Bằng cảm giác hai bên mình, xuất hiện cả đám người quen, dường như có nhân vật giang hồ quen trong trò chơi, Đường Huyền Chi, Âu Dương Khánh, quyền thần Thi Thanh, phó tử Dịch Kha, bọn họ tựa hồ cũng đang nhìn mình, nhưng mình dường như lại hơi không nhận ra bọn họ, lại đi một đoạn đường, tựa hồ còn có rất nhiều người trong hiện thực, Lôi Minh, Phó Khang, Tôn Thế Giai, dường như còn có Ninh Thái, tam phẩm của mình, bọn họ đều đang mở miệng, hình như muốn nói với mình gì đó, nhưng mà Tô Bằng đều không nghe được.

Khi hắn đi đến trung tâm hoa viên, tựa hồ cảnh tĩnh cái gì, muốn mở miệng, hỏi thử những người chung quanh rốt cuộc muốn nói gì, nhưng đột nhiên, Linh Mị Nhi trung tâm hoa viên, lại chợt phát ra tiếng cười như chuông bạc, tinh thần Tô Bằng lập tức bị nàng hấp dẫn, trong nháy mắt, hắn tựa hồ quên hỏi người chung quanh cái gì, mà những người chung quanh kia, thì giống bụi mù, đột nhiên biến mất ngay trong hoa viên.

Tô Bằng có chút si ngốc đi tới đình trung tâm trong hoa viên, ở bên trong, Linh Mị Nhi đang đứng đó.

Tô Bằng đi vào, nhào tới Linh Mị Nhi, Linh Mị Nhi tránh đi, mà Tô Bằng, thì đứng ở trong đình hoa viên, cảm giác có chút mệt mỏi.

“Ha ha ha ha...”

Một trận cười như chuông bạc vang lên, Tô Bằng cảm giác đột nhiên trong ngực ôn hương noãn ngọc, hóa ra là Linh Mị Nhi, đã ngồi ở trong lòng ngực của mình.

“Tô lang, ta hỏi ngươi, ở trong lòng ngươi, ta có phải là người trọng yếu duy nhất của ngươi.”

Linh Mị Nhi trong ngực Tô Bằng, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng mặc dù đang có chút si ngốc, nhưng bản tâm vẫn tác dụng như cũ, nói.

“Ngươi là một trong những người trọng yếu của ta, trừ ngươi ra, ta còn có người thân, các người đều quan trọng cả.”

“Không, ta không muốn quan trọng giống người khác, ngươi nói, ta có phải là người trọng yếu duy nhất của ngươi?”

Linh Mị Nhi hờn dỗi, nói với Tô Bằng.

Trong nháy mắt, trong lòng Tô Bằng tuôn ra một loại suy nghĩ mãnh liệt muốn nói với nàng, nàng là người trọng yếu duy nhất của mình.

Chỉ là, trong lòng Tô Bằng, lúc này lại xuất hiện một loại bản năng khác, đột phá sương mù nặng nề, cảnh cáo Tô Bằng, nếu mình nói ra những lời này, tựa hồ những thứ rất quan trọng trong sinh mệnh mình, sẽ theo đó mất đi.

Cho nên, Tô Bằng mấy lần xúc động, muốn mở miệng nói cho Linh Mị Nhi, nàng là người trọng yếu duy nhất của mình, nhưng cuối cùng, vẫn kềm chế, không nói đến miệng.

Thấy Tô Bằng không nói lời nào, Linh Mị Nhi hờn dỗi, nói.

“Ta liền biết, ngươi không thương ta... Trong lòng ngươi, ngoại trừ yêu ta, còn có chuyện khác, ngươi nói, ở trong lòng ngươi, nguyện vọng và bí mật lớn nhất là cái gì?”

Tô Bằng nghe xong, si ngốc trả lời.

“Nguyện vọng lớn nhất của ta, chính là... cứu tỉnh gia gia, cứu vớt gia tộc của ta...”

Trong nháy mắt nói ra những lời này! Trong đầu Tô Bằng đột nhiên lòi ra một tia tỉnh táo.

“Đúng rồi! Mục đích của ta là cứu tỉnh gia gia, cứu vớt gia tộc! Không phải là tư tình nhi nữ gì, ta bây giờ là làm sao vậy?”

Trong lòng Tô Bằng, xuất hiện một tia hoài nghi.

Tia hoài nghi này, trong nháy mắt mở rộng, đem không khí mập mờ chung quanh mà Linh Mị Nhi kiến tạo ra, xé mở một lỗ hồng, khiến lý trí Tô Bằng rơi vào một tia.

“Đúng vậy! Ta bây giờ không phải nên ở khuê phòng của Linh Mị Nhi, tìm nàng giúp ta hóa giải ác nghiệp sao? Tại sao lại ở chỗ này? Nơi này là địa phương gì?”

Có những lý trí cùng hoài nghi này, Tô Bằng bắt đầu dần dần thanh tỉnh, hần đột nhiên cảnh giác lên.

“Ở đây không phải nơi tồn tại chân thật! Nơi này là ảo cảnh!”

Tô Bằng ý thức được điểm này, thần sắc trong ánh mắt đột nhiên rõ ràng.

Linh Mị Nhi tựa hồ cũng phát giác Tô Bằng biến hóa, trong ánh mắt nàng lộ ra một tia dị sắc, đột nhiên nở nụ cười, chỉ thấy nàng đứng lên, nói với Tô Bằng.

“Tô lang, người thấy ta đẹp không?”

Nói xong, nàng giãy dựa thân thể, tầng lụa mỏng khoác trên người nàng rơi xuống, lộ ra nàng ** hoàn mỹ.

Tô Bằng nhìn thấy, sững sờ chỉ chốc lát, tựa hồ lý trí của mình, lại bị mập mờ cùng ** thôn phệ.

“Không được, ta còn có sứ mạng, không thể bị lạc trong này!”

Điểm lý trí cuối cùng trong lòng Tô Bằng, vào chính lúc này hò hét.

Chỉ thấy Tô Bằng đột nhiên đứng lên, tay phải dựng ngón thành kiếm, nói.

“Hết thấy trước mắt, đều là ảo ảnh trong mơ, chém!”

Nói xong, bàn tay phải hất, giống một thanh kiếm, thi triển kiếm ý, chém một phát về phía Linh Mị Nhi trước mắt.

“A!”

Linh Mị Nhi tuyệt mỹ ** đứng ở trước mặt Tô Bằng, phát ra một tiếng kêu sợ hãi, kiếm ý của Tô Bằng tựa hồ ở không gian này nhận được thực chất hóa và gia tăng, Linh Mị Nhi lập tức bị chém đôi từ trung gian, hóa thành điểm sáng đầy trời không thấy nữa.

Mà sau khi Linh Mị Nhi biến mất không thấy, không gian cả hoa viên, bắt đầu rung động lắc lư kịch liệt, rất nhanh, giống như đã không cách nào duy trì, sụp đổ dần.

Tô Bằng đứng thẳng trong đó, theo hoa viên này sụp đổ, Tô Bằng cảm giác ý thức của mình, tựa hồ càng ngày càng rõ ràng.

Chỉ thấy hất quát to một tiếng, thân thể đột nhiên đằng không bay lên, kiếm ý tay phải vẽ một cái vệt hư không, bầu trời tựa hồ bị phá mở một đạo dấu vết, Tô Bằng tiến vào đạo dấu vết kia, thoáng cái biến mất không thấy.

...

Tô Bằng đột nhiên mở mắt!

Hắn cảm ứng thân thể của mình, chỉ cảm giác trái tim mình đang không ngừng đập mạnh, trên trán và mũi cũng toàn là mồ hôi.

Lúc này, hắn phát hiện, mình vẫn ở trong khuê phòng Linh Mị Nhi, mình và Linh Mị Nhi cũng không lên giường, mình vẫn đứng sau lưng Linh Mị Nhi, mà Linh Mị Nhi thì nghiêng đầu nhìn mình, thậm chí hai tay của mình, còn khoát lên đầu vai Linh Mị Nhi.

Tô Bằng cúi đầu, bản thân nhìn thoáng qua nữ nhân vai bị giữ chặt, không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy cô gái mà tay hắn đặt trên vai, cũng có một dung nhan tuyệt mỹ, cũng không dưới dung mạo Lãnh Sương Nguyệt cùng Phạm Thanh Âm, thậm chí cũng không thua Linh Mị Nhi vừa mới thấy, nhưng tuyệt đối không phải Linh Mị Nhi mình nhìn thấy vừa rồi.

Mặc dù cũng tuyệt mỹ, nhưng nữ nhân này, lại không giống Linh Mị Nhi vừa rồi, trùng hợp như vậy vừa vặn đến bù tưởng tượng trong lòng Tô Bằng với con gái hoàn mỹ, lực hấp dẫn với Tô Bằng, cũng không mãnh liệt như trước.

Lúc này, sắc mặt của nữ nhân tuyệt mỹ này ửng hồng, con mắt khép hờ, tựa hồ đang trải qua chuyện thống khổ gì.

“Nàng không phải Linh Mị Nhi? Hay là ta luôn chưa từng nhìn thấy qua diện mạo chân chính của Linh Mị Nhi?”

Trong lòng Tô Bằng, không khỏi sinh ra nghi vấn.

Hắn nhìn kỹ trang phục của nữ nhân tuyệt mỹ trước mắt, cũng chính là quần áo của Linh Mị Nhi, hẳn chính là bản thân Linh Mị Nhi mình từng gặp trước đó.

Tô Bằng chỉ nghi hoặc trong nháy mắt, lập tức, trong lòng liền minh bạch chuyện gì xảy ra.

“Linh Mị Nhi này, hắn đã tu hành pháp thuật gì đó, cho nên khiến người ta nhìn lần đầu, đều là bộ dáng nữ tử hoàn mỹ trong lòng mình, chứ không nhìn thấy tướng mạo gốc của nàng... Hẳn chính là như thế, nếu không nào có trùng hợp như vậy, bộ dạng này, liền trùng hợp là bộ dạng nữ thần hoàn mỹ trong lòng ta? Có lẽ Đông Phương Cử còn cả Mộ Dung Tính Đức trước đó, cũng đều nhìn thấy là nữ nhân hoàn mỹ trong lòng mình.”

Trong lòng Tô Bằng, suy đoán.

Mà lúc này, nữ nhân tuyệt mỹ ở trước mắt mình này, đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt mê ly, mang theo **, đưa tay sờ soạng lồng ngực Tô Bằng.

“Tô lang, ta muốn...”

Thân thể nữ nhân của Linh Mị Nhi này vặn vẹo giống rắn nước, dán tới Tô Bằng...

Chương 578: Hồng trần vạn trượng tâm (1)

Linh Mị Nhi dán vào trong ngực Tô Bằng, thân thể không ngừng vặn vẹo, liếm thân thể của Tô Bằng, hôn Tô Bằng.

Tô Bằng thấy thần thái trong mắt Linh Mị Nhi, giống như lý trí bị áp chế, trong lòng hiểu được, hẳn là Linh Mị Nhi lâm vào trong phản phệ của đạo pháp vừa rồi bản thân nàng thi triển, lúc này, có lẽ bản thân đang đang trong ảo cảnh hoa viên kia, đem việc có thể giao hợp với mình trở thành chuyện quan trọng nhất trước mắt.

Bây giờ nghĩ lại, Tô Bằng nhiều ít có chút nghĩ mà sợ, cảm thấy tình huống ở trong ảo cảnh vừa rồi quả thật hết sức hung hiểm.

Loại ảo cảnh này, có thể là pháp thuật nào đó, nếu lúc ấy Tô Bằng trả lời Linh Mị Nhi, nói cho nàng biết nàng là người trọng yếu duy nhất của mình, như vậy rất có thể từ nay về sau, trong tiềm thức Tô Bằng, đều xem Linh Mị Nhi là người trọng yếu duy nhất, từ nay về sau trở thành yêu nô tình nô của nàng chuyện, không chịu vi phạm mệnh lệnh của nàng, trở thành một con cờ của nàng.

Có lẽ, Lạc Tinh kiếm Lưu Tinh kia, chính là vì vậy mà trở thành quản gia Trích Tiên sơn trang.

Cũng may Tô Bằng ở thời điểm mấu chốt khôi phục một tia lý trí, hơn nữa, Tô Bằng ban đầu vào lúc tu luyện kiếm ý, từng có kinh nghiệm trong ảo cảnh tâm ma do Nhị sư huynh Độc Cô Thắng chế tạo, kinh nghiệm lần đó khiến Tô Bằng có kinh nghiệm ứng phó hoàn cảnh này, cho nên Tô Bằng biết dùng kiếm ý phá vỡ pháp thuật của Linh Mị Nhi, hơn nữa chém ra ảo cảnh.

Mà lúc này Linh Mị Nhi, hẳn là bị pháp thuật bản thân nàng phản phệ, pháp thuật của nàng, chắc chắn có quan hệ với ** giữa nam nữ, cho nên lúc này mới biểu hiện ra bộ dạng này.

Tô Bằng nhìn thấy, đưa tay vuốt ve cầm dưới xinh đẹp của nữ tử tuyệt sắc ở trước mắt, nâng khuôn mặt của nàng, tạm khắc chế nàng không ngừng hôn loạn ** mình. Giống Linh Mị Nhi đối với mình trong ảo cảnh, hỏi nàng.

“Ta hỏi ngươi, ta có phải là người trọng yếu duy nhất mà ngươi yêu không? Ngươi có nguyện ý làm ái nô của ta không?”

“Ta cam tâm tình nguyện, nguyện ý làm ái nô đời đời kiếp kiếp của Tô lang.”

Linh Mị Nhi đã không còn lý trí gì, nói với Tô Bằng.

Những lời này nàng với nói xong, lập tức, Tô Bằng tựa hồ cảm giác trong lúc mơ màng, mình và Linh Mị Nhi tựa hồ sinh ra liên lạc huyền diệu nào đó.

Tựa hồ sau khi Linh Mị Nhi nói ra những lời này, ở mặt vận mệnh, cùng với chỗ nào đó trong nội tâm Linh Mị Nhi, đã sinh ra thay đổi.

Tô Bằng gật đầu, hần bây giờ xuống tay với Linh Mị Nhi, cũng không có áp lực tâm lý, dù sao là Linh Mị Nhi tự muốn mị hoặc mình trước, chỉ là công lực không đủ, bị mình phá mị công. Lúc này mình ra tay với nàng, không có bất kỳ áp lực tâm lý nào.

Tô Bằng gật đầu, thuận thế ôm lấy Linh Mị Nhi, ôm nàng lên trên giường, sau đó nói.

“Cởi áo hộ ta.”

Linh Mị Nhi vô cùng nhu thuận, dùng miệng tú lệ, đi cắn đai lưng Tô Bằng, cởi áo cho Tô Bằng...

Cứ như vậy, Linh Mị Nhi sau khi cởi quần áo cho Tô Bằng, cũng cởi quần áo của mình, trong lúc nhất thời, ** tron bóng tựa hồ phóng ra hào quang, núi non trùng điệp, tú cốc u lan, nàng không thể chờ đợi mà nghe nhắc nhở của Tô Bằng, đem Tô Bằng đẩy ngã, sau đó...

...

Trải qua , *diên loan đảo phương*, một khắc, không miêu tả nhiều.

...

Mãi đến hai canh giờ sau, Linh Mị Nhi trên giường, giống như đã tiêu hao hết tinh lực, thân thể **, cuộn mình ở bên cạnh Tô Bằng, đã ngủ.

Tô Bằng, không nói tiếng nào, nhặt quần áo mình ném xuống đất, chậm rãi mặc vào.

Vừa rồi, Linh Mị Nhi khiến Tô Bằng phát tiết hết buồn bực gần đây, nàng ở loại trạng thái này, hết sức nghe lời, cơ hồ là nói gì nghe nấy, cho dù Tô Bằng nói gì đều nghe theo, Tô Bằng đem phương pháp mình muốn thử, đều thử một lần.

Đương nhiên, Tô Bằng cũng không quên, mục đích ban đầu mình tìm Linh Mị Nhi, vào lúc hai người **, căn dặn Linh Mị Nhi thi triển bí thuật, đem ác nghiệp bản thân, chuyển dời lên trên người của nàng.

Lúc ấy hai người mặt đối mặt, Linh Mị Nhi ** xếp bằng ở trên gối Tô Bằng, thân thể hai người giao hợp, sau đó chỗ kia trện trện hấp dẫn, Tô Bằng thực cảm giác thứ gì đó trong người mình tựa hồ bị dời đi, tinh thần thân thể trở nên nhẹ nhàng khoan khoái dị thường, cái này cũng chưa tính, hẳn còn cảm giác từ trong thân thể Linh Mị Nhi, có lực lượng tinh nguyên khổng lồ không ngừng tuôn về phía mình, khiến mình được ích lợi vô cùng.

Tô Bằng chưa từng tu hành thuật lấy âm bổ dương, nhưng ở vừa rồi, lại cảm nhận rõ ràng loại cảm giác này, không những tinh thần mình thanh tỉnh, tựa hồ tu vi cũng tăng cao không ít.

Có lẽ, hẳn là Linh Mị Nhi từng tu luyện công phu tương tự, chỉ là lúc vừa mới **, đã nghịch vận công pháp, chẳng những không thu nạp công pháp bản thân Tô Bằng, còn đem công lực của nàng chuyển qua.

Lúc này, Tô Bằng mặc quần áo đứng lên, cảm giác trong cơ thể có còn ác nghiệp không, chợt phát hiện, ác nghiệp trên người đã bị quét sạch, cái này cũng chưa tính, công pháp”Thanh Vân mật tu - Khu Vật Thiên”vốn không

có tiến triển quá lớn của mình, tựa hồ trong lúc bất tri bất giác tăng lên bốn năm lần.

Chương 579: Hồng trần vạn tượng tâm (2)

Tô Bằng cảm giác được sự biến hóa này, kinh ngạc không thôi, hấn lại cảm nhận thử, phát hiện tu dưỡng tâm thần của mình tựa hồ tăng một tầng, mặc dù nơi này không thích hợp thử nghiệm, nhưng Tô Bằng cũng cảm giác, kiếm ý của mình, tựa hồ có tăng lên một tầng, lúc này nếu thi triển, sợ là đã đạt đến cảnh giới sư phụ để mình xuống núi, tu thành Hư Kiếm tiểu viên mãn.

“Không thể nào, chỉ cùng Linh Mị Nhi kia giao hợp một lần, không ngờ có tiến cảnh như thế?”

Tô Bằng cảm giác có hơi khó tin, hấn nhìn Linh Mị Nhi trên giường, vừa nhìn, lại kinh ngạc.

Trước đó hành vi của hấn và Linh Mị Nhi có chút điên cuồng, Tô Bằng nhìn sơ, chỉ cảm thấy thân thể Linh Mị Nhi co giật, cũng không giống một nữ tử phong trần, mà giống một cô gái đàn ông, lúc này nhìn lại, chỉ thấy trên mặt giường lớn khắp nơi vết đỏ, giống cánh hoa, rải đầy trên giường.

“Linh Mị Nhi này, không ngờ là xử nữ?”

Tô Bằng nhìn thấy, không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Diễm danh Linh Mị Nhi tên khắp giang hồ, trên thực tế lại là một xử nữ chưa trải đời?

Trong lòng Tô Bằng kinh ngạc, hấn nhìn về phía Linh Mị Nhi, phát hiện Linh Mị Nhi mặc dù nhắm mắt lại, nhưng lông mi không ngừng rung động, hấn là đã tỉnh, lại không muốn thấy Tô Bằng.

Thấy thế, Tô Bằng lắc đầu, nói.

“Nếu đã tỉnh, sao không cùng ta nói chuyện.”

Nghe xong lời của Tô Bằng, con mắt Linh Mị Nhi trên giường mới chậm rãi mở ra, chỉ là mê mang **trong ánh mắt nàng đã biến mất, biến thành ánh mắt Tô Bằng thấy trước đó.

Chỉ là trong ánh mắt này, tựa hồ mang theo một tia u oán.

Tô Bằng thấy ánh mắt nàng, lắc đầu nói.

“Không cần dùng loại ánh mắt này nhìn ta, chuyện lần này, là ngươi dùng mị công mị hoặc ta trước, ta chỉ phá mị công của ngươi, sau đó ngươi có thể cũng có chút ký ức, ta chỉ đem việc ngươi làm đối với ta, theo đó mà trả lại cho ngươi thôi, mặc dù ngươi thu nạp ác nghiệp của ta, nhưng đó cũng là ngươi gieo gió gặt bão.”

Nghe xong lời của Tô Bằng, vẻ u oán trong mắt Linh Mị Nhi càng nặng, nàng kéo chăn cầm tú, trông lên người mình, nói với Tô Bằng.

“Nam nhân các ngươi trước và sau khi chiếm được thân thể nữ nhân, thái độ luôn chênh lệch lớn như vậy, bất kể thế nào, ngươi chiếm đại tiện nghi của ta luôn là sự thật, bây giờ ngươi nói lời này, là định phủ sạch trách nhiệm sao?”

Tô Bằng nghe xong, lắc đầu mỉm cười, nói.

“Cũng không phải, bởi vì chính như Linh tiểu thư ngươi nói, dù sao trên thực tế ngươi trợ giúp ta thanh trừ ác nghiệp, giúp ta rất nhiều, ta cũng sẽ không tự dung chiếm tiện nghi người khác, vậy thì phải làm sao, Linh tiểu thư nếu có yêu cầu gì, bây giờ có thể nói với ta, nếu không quá đáng lắm, tỷ như muốn ta năm mươi vạn lượng hoàng kim hoặc muốn ta tự sát gì đó, ta đều đáp ứng Linh tiểu thư.”

“Năm mươi vạn lượng hoàng kim, ngươi cảm thấy quá nhiều sao?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, trong giọng nói Linh Mị Nhi, hơi trào phúng nói.

“Ngươi cũng đã biết, ngươi từ trên người ta thu được chỗ tốt, cho dù ta đòi ngươi trăm vạn lượng hoàng kim, cũng là đáng?”

“Ồ?”

Tô Bằng nghe xong, lắc lắc đầu nói.

“Ta quả thật không ngờ, ngoại trừ Mị Nhi tiểu thư ngươi vẫn là xử nữ, cũng giúp ta dời ác nghiệp ra, còn có chỗ tốt gì?”

“Được tiện nghi còn khỏe mã, ta hận nhất, chính là loại người như ngươi.”

Linh Mị Nhi nghe xong, bỗng nhúc nhích thân thể, nhưng thân thể bởi vì đau đớn, hơi nhúu mày, không tiếp tục di động, nói.

“Đến thời khắc này, ta cũng không sợ nói cho ngươi biết, ngươi sở dĩ... sở dĩ bị ta mê hoặc, là bởi vì trong phòng đã đốt một loại hương liệu ** thúc dục cực cao cấp, mặt khác, cũng là do một môn công pháp ta tu hành.”

“Ta tu hành môn công pháp này, phải tu hành ở trong hồng trần, tên liền gọi là “Hồng trần vạn tượng tâm”.”

“Môn pháp thuật này, càng nhiễm nhân quả hồng trần, tu hành càng nhanh chóng, mà chỗ trọng điểm, chính là mặc dù người ở trong hồng trần, nhưng trên thực tế dùng một loại tâm tính siêu thoát, tương ứng tình yêu nam nữ trong hồng trần, ta sở dĩ lựa chọn thân phận nữ tử phong trần này che dấu thân phận chân thật của ta, chính là vì yêu cầu tu hành “Hồng trần vạn tượng tâm” này.”

“Ngươi hôm qua từng thấy mặt mũi ta, cũng là một môn pháp thuật của ta, ngươi cũng đã biết, thật ra trong lòng mỗi nam nhân, đều có một nữ nhân... nữ nhân này thực tế có thể sẽ không tồn tại, nhưng là người có lực hấp dẫn trí mạng đối với hắn, pháp thuật của ta, có thể khiến mỗi người lúc thấy ta, đều thấy nữ nhân hoàn mỹ trong lòng mình, từ đó tạo thành hấp dẫn trí mạng đối với hắn.”

“Thật ra tin đồn trên giang hồ đối với ta, một bộ phận là thật, chỉ là bản thân ta chưa bao giờ bán đứng thân thể, mỗi lần đều vào lúc khách nhân vào trong ảo cảnh, để tỷ nữ của ta thay ta đi tiếp bọn họ, bọn họ bị pháp thuật của ta mê hoặc, không cách nào phân biệt, chỉ cảm thấy đang cùng nữ nhân

tối hoàn mỹ trong lòng mình ân ái, mà sau này, bọn họ sẽ tình căn thâm chủng đối với ta, không kháng cự bất luận yêu cầu gì của ta.”

“Áo cảnh người nhìn thấy hôm qua, cũng là một bộ phận công pháp của ta, vốn là, ta là muốn xem thử trong lòng người có bí mật gì, sau đó lại để một thị nữ thay ta ân ái với người, chỉ không ngờ, người lại phá pháp thuật của ta, khiến ta bị phản phệ, phá công pháp ta tu hành, bây giờ trong lòng ta đã nhiễm hồng trần, Hồng trần vạn trượng tâm này, đã không tu hành nổi nữa.”

“Mà bởi vì công pháp ta tu hành, người chiếm... chiếm hoa quan xử nữ của ta, ta tu hành nhiều năm như vậy, bảy phần chỗ tốt, đều bị người cướp lấy, chẳng những pháp thuật lực chuyển dời lên trên người người, hơn nữa càng thỏa mãn khát vọng với nữ nhân hoàn mỹ trong lòng người, tinh thần thần hồn tăng trưởng nhanh chóng, sau này cho dù làm gì đều làm ít công to, người nói, người được chỗ tốt như vậy, có phải là chỗ tốt mà trăm vạn lượng hoàng kim cũng mua không được không?”

Chương 580: Thế lực che dấu (1)

Nghe thấy Linh Mị Nhi nói vậy, trong lòng Tô Bằng giật mình, suy đoán của bản thân quả nhiên là đúng, trước đó hình tượng Linh Mị Nhi mình nhìn thấy, quả thật là nàng đã dùng pháp thuật biến hóa ra nữ nhân hoàn mỹ trong lòng mình.

Tô Bằng ít nhiều cũng có một chút bản lĩnh tâm lý học, biết ở trong lòng mỗi nam nhân, đều có một hình tượng, hình tượng này, chính là nữ nhân hoàn mỹ, trong lòng mỗi một người nam nhân đều cho rằng nữ nhân nên có toàn bộ ưu điểm, hơn nữa không hề có chút tỳ vết nào, tương ứng, trong lòng mỗi một nữ nhân, cũng có một hình tượng, là hình tượng nam nhân hoàn mỹ trong suy nghĩ của mình.

Trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, mặc dù là thế giới võ lâm giang hồ, nhưng lòng người cũng không thay đổi bao nhiêu, Linh Mị Nhi sử dụng pháp thuật, có thể chính là một hình tượng hoàn hảo trong lòng mỗi một nam nhân, khiến người khác cảm thấy nàng chính là nữ nhân hoàn mỹ trong lòng mình, từ đó đi vào lòng người.

Điều này cũng giải thích cho tại sao trong giang hồ rất nhiều nam nhân gặp qua Linh Mị Nhi, đều một lòng một dạ đối với nàng, hơn nữa một lần lên giường với nàng, cũng không phải Linh Mị Nhi, mà là nữ nhân hoàn mỹ trong lòng bọn họ, bọn họ không thể nào kháng cự loại mỹ lực này, trừ phi đối phương không phải là nam nhân.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng đột nhiên nghĩ đến một chuyện, chính là bản thân phá được pháp thuật của Linh Mị Nhi, khiến nàng bị pháp thuật cản trở, như vậy trong lòng nàng, nhìn thấy mình, có phải là nam nhân hoàn mỹ trong lòng nàng hay không, từ nay về sau đối với chính mình tình cảm lún sâu?

Suy nghĩ đến đây, Tô Bằng đột nhiên muốn thử thăm dò Linh Mị Nhi xem sao, hẳn đi đến bên giường, ngồi xuống bên cạnh Linh Mị Nhi.

“Người muốn làm gì?”

Linh Mị Nhi thấy Tô Bằng ngồi xuống, sắc mặt không tốt nói, nhưng động tác tứ chi nàng lại ngoài mạnh trong yếu, chợt thấy thân thể của nàng, rúc người vào bên trong giường, giống như muốn trốn vào trong.

Tô Bằng thấy thế, trong lòng nói quả nhiên như vậy, hẳn vươn móng vuốt, thoáng cái mò vào trong chăn thêu gấm của Linh Mị Nhi, bắt đầu vuốt ve bờ ngực cao cao của Linh Mị Nhi.

Thân thể Linh Mị Nhi run lên, ngay sau đó căng cứng, không lâu sau, thân thể lại mềm rũ, dường như đã có phản ứng.

Tô Bằng cảm giác được thân thể của Linh Mị Nhi giống như không chịu nổi chế nhạo đón mình, trong lòng âm thầm cười một tiếng, quả nhiên, hẳn cúi đầu thăm dò cái miệng nhỏ anh đào của Linh Mị Nhi, ép buộc dùng đầu lưỡi cạy mở khớp hàm nàng, cường hôn.

Linh Mị Nhi vốn dĩ đang kháng cự, nhưng mà bàn tay Tô Bằng vuốt ve bộ ngực căng mịn của nàng lại càng thêm không kiêng nể gì, chậm rãi kích thích nàng, cái lưỡi thom tho không tự chủ được phối hợp cùng Tô Bằng.

Tô Bằng cứ như vậy ngồi ở đầu giường ôn tồn cùng nàng, trải qua một hồi lâu, dường như Linh Mị Nhi lại có phản ứng kịch liệt, lúc muốn bỏ nhào tới

bên mình, Tô Bằng mới rút đầu lưỡi của mình ra khỏi khoang miệng của Linh Mị Nhi.

Linh Mị Nhi lúc này, trong ánh mắt mang theo vẻ say mê, nhìn Tô Bằng giống như còn muốn tiếp tục yêu cầu, chợt Tô Bằng ho khan một tiếng, mang theo một tia nội lực, lúc này mới làm Linh Mị Nhi tỉnh táo lại.

“Mị Nhi tiểu thư, đắc tội nhiều rồi, ta chỉ là muốn xem thử trong lòng Mị Nhi tiểu thư, còn có ta hay không, có chỗ nào đã đắc tội, xin hãy tha lỗi.”

Tô Bằng cười, nói với Linh Mị Nhi.

“Nếu người đã muốn xin lỗi, có thể lấy cái tay kia của người ra khỏi ngực ta hay không, xem ra cũng khá có thành ý rồi đó.”

Linh Mị Nhi mị nhãn như tơ, sắc mặt trắng bệch nói với Tô Bằng.

Tô Bằng cười ha ha, tay lại bóp nhẹ gò bồng mềm mại của Linh Mị Nhi một cái, lại thoáng chạm vào hai viên anh đào màu đỏ lúc này đã đứng thẳng, khiến cho Linh Mị Nhi toàn thân giật bắn, mới thu tay về.

Nhìn Linh Mị Nhi lúc này, trong lòng Tô Bằng biết, trong cả đời nàng, có thể sẽ không quên được mình.

Tô Bằng mỉm cười, hỏi Linh Mị Nhi.

“Mị Nhi, ta cảm giác giữa người và Bắc Sứ, dường như có quan hệ sâu xa, sau lưng người, giống như mơ hồ tồn tại một thế lực, có thể nói cho ta biết không, đến tột cùng là thế lực nào, đứng sau lưng người, mục đích cuối cùng của người, là cái gì?”

Nghe thấy Tô Bằng nói vậy, Linh Mị Nhi trừng Tô Bằng một cái, nói.

“Người đừng quá đáng quá, được lợi không nói, còn muốn dò xét gốc gác của ta.”

“Gốc gác của người, ngày hôm qua ta không phải là đã thăm dò rồi sao.”

Tô Bằng mang theo vui vẻ nói, Linh Mị Nhi nghe thế, mặc dù với tu dưỡng của nàng, trên mặt cũng đỏ ửng, hiện lên một tia tức giận.

Tô Bằng nhìn thấy, nhưng không thềm để ý, nói.

“Lúc ngươi tức giận càng đẹp đây... Có điều câu hỏi của ta, vẫn mong Mị Nhi nói cho ta biết, bởi vì ta cảm thấy dường như ngươi là một thành viên quan trọng trong thế lực này, thế lực này chắc hẳn đối với ngươi rất coi trọng, ta phá công pháp của ngươi, sau này ngươi chưa hẳn lại có thể dùng pháp thuật này đối phó với nam nhân khác, đối với bọn họ là tổn thất, nếu như ta là bọn họ, khẳng định phải điều tra xem sao, nếu tra ra đến chỗ ta, cũng phải để ta có chuẩn bị chứ.”

Nghe Tô Bằng nói vậy, Linh Mị Nhi hơi trào phúng nhìn hắn một cái, nói.

“Bây giờ biết sợ rồi?”

Chương 581: Thế lực che dấu (2)

Có điều, sau khi Linh Mị Nhi nói những lời này, giống như cũng hết giận, không tiếp tục truy cứu, mà chỉ nói.

“Sau lưng ta quả thật có một thế lực, có điều ta cảnh cáo ngươi, thực lực sau lưng ta không phải là ngươi có thể dò xét được, mặc dù ngươi có thể là đệ tử của môn phái ẩn thế Tử Hà môn, nếu như quả thật chọc đến thế lực sau lưng ta, chẳng những bản thân ngươi, thậm chí môn phái của ngươi, đều có thể trong vòng một đêm, tan thành mây khói.”

Tô Bằng nghe thế, khẽ nhíu mày, thế lực mạnh nhất Tô Bằng biết trên giang hồ, có lẽ chính là hòa thượng Đại Không tự, nhưng mà mặc dù là hòa thượng Đại Không tự, cũng không dám nói trong vòng một đêm, khiến cho môn phái Tô Bằng tan thành mây khói được.

Tô Bằng nhíu mày, nói.

“Chớ nên khoa trương như thế, sau lưng ngươi cũng không thể là Đại Không tự, hay là võ lâm hoàng đế Trung Châu kia chứ?”

Nghe Tô Bằng nói thế, Linh Mị Nhi cười ngạo nghễ, nói.

“Người cho rằng, hòa thượng Đại Không tự, cùng những người Trung Châu kia, chính là thế lực mạnh mẽ nhất trên giang hồ này sao? Nếu người nghĩ như vậy, ta chỉ có thể nói người rất đơn thuần. Nhưng mà, người tốt nhất hãy để tâm đến lời cảnh cáo của ta, ta không thể nói cho người biết thế lực sau lưng ta đến tốt cùng là ai, một khi người biết, nhất định sẽ có họa sát thân, dù sao người là người đàn ông đầu tiên của ta, người nợ ta vẫn còn chưa trả hết, ta không nỡ nhìn người chết nhanh như vậy.”

Tô Bằng nghe thế, mỉm cười, trong lòng lại cũng ít nhiều coi trọng.

Theo như lời nói của Linh Mị Nhi, chưa hẳn không có đạo lý.

“Tóm lại, sau này người không nên xuất hiện ở Nam Ninh nữa, có lẽ rất nhanh người trong thế lực sau lưng ta, sẽ tới nơi này, nếu gặp phải bọn họ, cho dù võ công của người cao cường, cũng chỉ còn đường chết. Mặt khác về sau nếu không có gì quan trọng, người cũng không nên liên lạc gì thêm với Bắc Sứ kia nữa, ta có thể nói cho người biết, chỉ có Bắc Sứ và ta là hai con cò dưới trướng thế lực kia, có dính líu quá nhiều với Bắc Sứ, cẩn thận sau này sẽ bị tính sổ.”

Tô Bằng nghe thấy lời này của Linh Mị Nhi, trong lòng cảm thấy có thể không phải là lời nói dối, chuyện trước đó hẳn thám thính được, cũng không có gì khác biệt với những gì Linh Mị Nhi nói.

“Như vậy Mị Nhi, còn có chuyện gì cần ta làm cho người không?”

Tô Bằng ngồi ở bên cạnh giường, nói với nàng, dù sao trắng trợn chiếm tiện nghi của người ta, Tô Bằng ít nhiều phải bày tỏ một chút chữ.

“Không cần gọi thân thiết như vậy.”

Linh Mị Nhi đẩy Tô Bằng, nhưng cũng không phải thật sự chán ghét hẳn, Linh Mị Nhi nghiêng đầu suy nghĩ một lát, nói.

“Những chuyện ta muốn người làm, người cũng sẽ không đáp ứng ta, vậy thì cứ thế đi, nửa năm hoặc là sớm hơn, có thể ta sẽ đi Trung Châu một lần, nếu như người có thời gian, lúc đó cũng đi Trung Châu một chuyến, cùng ta gặp mặt là được rồi.”

Tô Bằng nghe thế, nhẹ gật đầu, yêu cầu này, không xem là quá đáng.

Hít sâu một hơi, Tô Bằng nhìn thoáng qua sắc trời bên ngoài, bởi vì buổi sáng đến tương đối sớm, thời gian bây giờ, cũng chỉ là khoảng một giờ chiều, Tô Bằng nói.

“Như vậy thì thế đi, nửa năm sau, gặp lại ở Trung Châu.”

Linh Mị Nhi mơ hồ không rõ đáp một tiếng, Tô Bằng cuối cùng lại hôn nàng một cái, liền thu dọn đồ đạc trên người mình, đi ra khỏi khuê phòng Linh Mị Nhi.

Tô Bằng sau khi đi ra khỏi khuê phòng, chỉ thấy bên ngoài còn có hầu gái chuẩn bị hầu hạ, thấy hấn ra ngoài, một hầu gái dẫn đường, đem Tô Bằng dẫn đi ra ngoài nội trang Trích Tiên sơn trang, sau đó bên ngoài tất nhiên có trang, đón Tô Bằng dẫn ra ngoài.

Tiến đến đón Tô Bằng, chính là thủ lĩnh võ giả trang đình đã dẫn Tô Bằng đi vào nội trang trước đó.

Tô Bằng thấy hấn, đối với hấn khẽ gật đầu, mà người nọ, thoáng chân chừ một lát, hỏi Tô Bằng.

“Tô công tử, ngươi đi cửa chính, hay là đi các cửa bí mật khác? Nếu đi cửa chính, e rằng có chút phiền phức.”

“Phiền phức?”

Tô Bằng nghe thế, hỏi hấn.

“Xảy ra chuyện gì sao?”

Thủ lĩnh võ giả kia khẽ gật đầu, nói với Tô Bằng.

“Thật ra Tô công tử đi vào sơn trang không được bao lâu, cửa sơn trang, đã đi đến rất nhiều lão hòa thượng, dường như là hòa thượng Đại Không tự, bọn họ mặc dù không có vào trang, nhưng vẫn chờ ở cửa, nói nếu Tô công tử không phải là loại đầu đầu lộ đuôi không dám gặp người khác, đi ra phía trước gặp mặt bọn họ một lần.”

Tô Bằng nghe thế, trong lòng lập tức hiểu rõ, mấy lão hòa thượng Đại Không tự này đã tìm tới cửa rồi.

Hôm nay người giang hồ thấy hấn tiến vào Trích Tiên sơn trang, e rằng cũng mấy trăm người, với Không Văn tự linh thông tin tức ở bản địa này, biết hấn ở trong, Trích Tiên sơn trang, cũng không khó, cho nên mấy hòa thượng Đại Không tự, sau khi biết hấn ở trong này, bèn đuổi đến nơi đây chặn mình lại.

Có điều Tô Bằng lại không muốn lảng tránh, ngược lại rất muốn đại chiến cùng đối phương một hồi.

Dù sao tượng đất cũng biết tức giận, Tô Bằng vốn không có làm gì sai, những hòa thượng Đại Không tự đó lại bức bách lần nữa, đã khiến người khác không thể nhịn được nữa.

Không thể nhịn được nữa, dĩ nhiên là không cần nhịn nữa, Tô Bằng lúc trước lảng tránh bọn họ, là bởi vì nếu là luận thực lực, đối phương thật sự không kém, thực sự ra tay chưa chắc là đối thủ của bốn hòa thượng kia, nhưng hôm nay đã khác, sau khi trải qua tu hành công pháp bổ dưỡng của Linh Mị Nhi, linh hồn của Tô Bằng dường như thăng lên một tầng mới, kiếm ý của hấn, giống như cảm giác đã thăng lên một tầng, đạt đến cảnh giới Hư Kiếm tiểu viên mãn.

Tô Bằng ban đầu ở lúc kiếm ý mới thành, đã từng vung ra một kiếm, kiếm ý của nhát kiếm kia, chặt đứt đường sống của những cây đại thụ kia, lúc này Tô Bằng cảm giác, tu vi của bản thân trên kiếm ý, có thể so với lúc trước còn lớn mạnh hơn một chút.

Bản thân mặc dù không thể ngay tại trận giết chết bốn hòa thượng Đại Không tự kia, cũng phải để bọn họ vào hôm nay trả một cái giá thật đắt!

Nghĩ tới đây, Tô Bằng nói với thủ lĩnh võ giả kia.

“Đi cửa chính, đi trước dẫn đường đi!”

Chương 582: Khu Vật Thuật (1)

“Tô công tử là vị anh hùng.”

Nghe thấy lời của Tô Bằng, thủ lĩnh võ giả Trích Tiên sơn trang kia dừng đứng ngón cái khế gặt đầu, sau đó xoay người, dẫn đường cho Tô Bằng.

Tô Bằng đi theo người này, cùng nhau đi ra ngoài cửa chính Trích Tiên sơn trang.

Rất nhanh, hai người đi ra Trích Tiên sơn trang.

Cửa chính Trích Tiên sơn trang, số người so với buổi sáng mà nói, cũng không có giảm bớt bao nhiêu, vẫn là mấy trăm người giang hồ, vây quanh ở cửa chính Trích Tiên sơn trang.

Còn ở cửa chính, chỉ thấy năm lão hòa thượng, hai trước ba sau, chực chờ sẵn ở nơi đó, nhắm mắt chấp tay trước ngực, giống như đứng vững nhập định.

“Đứng thẳng như vậy, không sợ mắc phải bệnh giãn tĩnh mạch sao?”

Tô Bằng thấy một màn như vậy, trong lòng buông câu trào phúng, hần đi ra cửa chính Trích Tiên sơn trang, người giang hồ chung quanh, tự động nhường đường cho hần một khoảng không gian.

“Ồ? Vẫn là các người, còn có thêm một tên.”

Tô Bằng nhìn về phía mấy lão hòa thượng đứng trước cửa, nói với bọn họ.

Nghe thấy thanh âm của Tô Bằng, mấy lão hòa thượng đứng trước cửa đều mở mắt, chỉ nghe lão Hư Văn hòa thượng dẫn đầu, nói với Tô Bằng.

“A di đà phật, lần trước ở Không Văn tự đánh nhau một trận, chúng ta đã được lĩnh giáo võ công tuyệt diệu của Tô thí chủ, võ công Tô thí chủ cao cường vô cùng, nhưng là chúng ta nhận pháp dụ của chương môn, nhất định phải đem Tô thí chủ mang về Đại Không, pháp dụ không thể trái lời, hôm nay nghe nói Tô thí chủ ở đây, chỉ có thể đến đây lần nữa.”

Lời của Hư Văn nói ra, lập tức chung quanh người giang hồ xì xào bàn tán.

“Ta nghe nói Huyết Thủ Ma Kiếm nà, dường như ngang sức ngang tài với hòa thượng Đại Không tự, hiện tại xem ra quả là như thế, có điều Đại Không tự quả thật xem trọng hấn, không ngờ tìm ra bốn lão hòa thượng hàng chữ Hư đối phó hấn, nếu như ta là Tô Bằng, thúc thủ chịu trời cho rồi, chắc chắn không phải là đối thủ của những lão hòa thượng kia.”

Một tên giang hồ đeo đại đao đầu quý trên lưng, bị chột một mắt, đeo miếng đậy mắt màu đen nói.

“Hắc, người đây cũng không biết rồi, trên giang hồ có người đồn rằng, bốn người trong mười tám vị La Hán Đại Không tự, trên giang hồ gặp phải Huyết Thủ Ma Kiếm Tô Bằng này, bị Tô Bằng phế đi hai người, mấy lão hòa thượng hàng chữ Hư này dường như tìm đến đây, nhưng người xem, thân thể hòa thượng có chút gầy kia, môi tai mất một mẫu, giống như là đã bị thương, xem ra trước đó không lâu đã đánh nhau với Huyết Thủ Ma Kiếm Tô Bằng này, dường như cũng chẳng chiếm được tiện nghi của người ta. Hôm nay lại kéo tới thêm một Không Duyên pháp sư Không Văn tự trợ giúp, mới dám đến đây đó.”

Ở bên cạnh hấn, một người mặc hắc y, cầm một thanh bảo kiếm vỏ trúc rất hẹp nói.

“Cũng không phải, mặt khác lão hòa thượng kia ta có biết, là Không Duyên hòa thượng Không Văn tự, có điều tìm hấn có ích lợi gì sao? Chưa nghe nói qua hấn biết võ công cao thâm gì nha.”

Một người khác xen vào nói.

“Người đây cũng không biết, Không Duyên pháp sư kia, nghe nói nghe nói là hòa thượng có thần thông. Mặc dù võ công có thể tầm thường hạng trung, nhưng lại biết pháp thuật, đánh nhau một hồi, người sẽ được mở mắt thôi.”

Người giang hồ mặc hắc y, tay cầm vỏ kiếm bằng trúc kia, dường như tin tức rất linh thông, giải thích với người nọ nói.

“Ồ.”

Người chung quanh, mới bừng tỉnh đại ngộ.

Ở cửa Trích Tiên sơn trang, Tô Bằng cũng nghe thấy tiếng làm rầm bàn tán xung quanh.

“Lão hòa thượng kia chưa từng nhìn thấy, chính là trụ trì Không Duyên hòa thượng của Không Văn tự sao?”

Tô Bằng nhìn phía sau, bốn hòa thượng Đại Không tự khác ăn mặc không giống với lão tăng này.

Chỉ thấy lão tăng kia hàng râu lông mày đều rất dài, đã lấm tấm bạc, tuổi tác có lẽ đã là sáu bảy mươi tuổi, thuộc cùng một thế hệ với những hòa thượng Đại Không tự kia.

Bốn hòa thượng Đại Không tự, hôm nay dường như đều thay đổi trang phục, bốn người này, hôm nay trên người đều đổi lại áo cà sa mới, áo cà sa này óng ánh vàng kim, rõ ràng là lúc may, bỏ thêm không ít kim tuyến, mới có thể có hiệu quả như thế.

Bốn lão hòa thượng, đều khoác áo cà sa màu vàng này, dường như có chuẩn bị gì đó.

Thấy một màn như vậy, trong lòng Tô Bằng, giống như có lẽ đã đoán được suy nghĩ của mấy người này.

Mấy người này, có lẽ là kiêng kỵ Ngạo Ý Kiếm Liên của mình, ngày đó xem ra, hiệu quả phòng ngự tốt nhất đối với Ngạo Ý Kiếm Liên của mình, cho nên lão tăng Đại Không tự kia bèn sử dụng áo cà sa Phục Ma công, mấy lão tăng này có thể đã từng nghiên cứu, mấy ngày nay không biết từ nơi này làm ra bốn chiếc áo cà sa kim tuyến này, muốn dùng áo cà sa này ngăn cản khi mình thi triển Kiếm Ý Hoa Sen.

Mặc dù có thể chỉ có một người biết cà sa Phục Ma công, nhưng những lão tăng khác, công lực đều hết sức kinh người, mặc dù không phải là công pháp chính tông, đem nội lực tập trung lên trên áo cà sa, cũng có thể ngăn cản được, vẫn dễ chịu hơn là dùng thân thể chống đỡ.

Tô Bằng nhìn thoáng qua mấy người kia, mở miệng nói.

“Ta đã từng nói rồi, ta ta cùng Đại Không tự, đa số chỉ là hiểu lầm, mấy vị hòa thượng, các người quả thật muốn từng bước ép sát, phải cứ gây khó dễ với ta sao?”

“A di đà phật, giữa thí chủ cùng Đại Không tự, có thể là hiểu lầm, nhưng mà cũng không liên quan đến chuyện của chúng ta, chúng ta nhận pháp dụ, chính là đem thí chủ mang về Đại Không tự, còn như trong đó có có hiểu lầm hay không, cũng không phải chuyện chúng ta lo lắng, vẫn là đợi thí chủ đến Đại Không tự, nói rõ với trụ trì đi.”

Hư Văn hòa thượng dẫn đầu, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, không nói gì, quay đầu sang nhìn Không Duyên hòa thượng, nói.

“Không Duyên đại sư, ta gọi người một tiếng đại sư, là kính tu vì địa vị của người, người không phải là người Đại Không tự, cũng muốn cuốn vào trong mâu thuẫn giữa ta và Đại Không tự sao?”

Chương 583: Khu Vật Thuật (2)

Không Duyên hòa thượng, hai tay chấp lại niệm một tiếng Phật hiệu, nói.

“Tô thí chủ chớ nên trách tội, trước kia ta ở trong Đại Không tự tu hành được mấy năm, thật ra trên truyền thừa cũng coi như một nửa đệ tử Đại Không tự, bây giờ sư huynh tìm đến Không Duyên, Không Duyên tất nhiên cũng phải dốc hết sức mình. Dao kiếm không có mắt, ta khuyên ta khuyên Tô thí chủ một câu, vẫn nên đi cùng các vị sư huynh Đại Không tự một lần, trụ trì cũng không phải người không nói lý lẽ, cùng Tô thí chủ nói rõ nhân quả, có lẽ có lẽ sẽ hết chuyện cũng không chừng.”

“Ha ha...”

Tô Bằng nghe thế, ánh mắt chuyển sang lạnh lẽo, cười một tiếng, nói.

“Người nói lời này, tự mình có tin không?”

“Hòa thượng ta nếu đã nói, đương nhiên vô cùng tin tưởng.”

Không Duyên hòa thượng nói.

Tô Bằng nghe thế, cười lạnh một tiếng, nói.

“Nếu đã thế thì, cũng là các người tự mình tìm đường chết, cũng đừng trách ta.”

Nói xong, Tô Bằng rút ra Vô Phong kiếm, nói.

“Vậy thì xông lên đi.”

“Không Duyên sư đệ, nhờ người không chế kẻ này giúp chúng ta!”

Nhìn thấy Tô Bằng rút kiếm, đám hòa thượng Hư Văn của Đại Không tự cũng khẩn trương lên, Hư Văn nói với Không Duyên phía sau.

Không Duyên hòa thượng gạt đầu, hẩn trịnh trọng lục tìm trong ngực một hời, lấy ra năm miếng kim luân.

Tô Bằng nhìn lại, chỉ thấy năm miếng kim luân kia diện tích cũng không lớn, đường kính đại khái chỉ có mười lăm mười sáu centimet, giống như không thích hợp để sử dụng làm binh khí.

Chỉ thấy Không Duyên hòa thượng kia, lui về phía sau hơn mười bước. Sau đó cứ như vậy khoanh chân ngồi ở trên mặt đất, nhắm mắt lại.

Năm miếng kim luân ở trong tay hẩn, giống như cảm ứng được gì đó, đột nhiên xoay tròn bay lên không trung, phát ra tiếng vù vù.

“Khu Vật Thuật? !!”

Tô Bằng nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi cả kinh.

Người này có thể trong ban ngày sử dụng đồ vật thật sự tiến hành thủ đoạn tấn công, đã là cấp bậc Khu Vật, so với cấp bậc Âm Thần pháp thuật, còn cao hơn một cảnh giới.

Tô Bằng bây giờ, cũng chỉ là cảnh giới tầng bốn năm của Khu Vật, còn là mới vừa thăng cấp, Tô Bằng sớm nghe nói Không Duyên hòa thượng này,

là cao thủ pháp thuật, chỉ là không ngờ, cảnh giới của hắn đã cao như vậy, đã tu hành đến cấp bậc Khu Vật.

Tô Bằng sau một hồi kinh ngạc, dần dần tỉnh táo lại, hắn nhìn năm miếng kim luân lơ lửng trước người Không Duyên hòa thượng loáng thoáng đều có màu đỏ, thoạt nhìn dường như bên trong trộn lẫn rất nhiều khoáng vật, trong lòng dần dần hiểu rõ.

Cảnh giới pháp thuật của Không Duyên hòa thượng, có thể chưa hắn là cao cường giống như mình đã nghĩ, có lẽ máu chốt nằm ở bên trên năm miếng kim luân này. Kim Luân này không giống như chất liệu bình thường, có lẽ là bên trong trộn lẫn rất nhiều khoáng thạch hiếm thấy nâng cao năng lực cảm ứng, mới có hiệu quả như vậy.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng bình tĩnh không ít, trong tay hắn cầm lấy Vô Phong kiếm, nói.

“Vậy để ta lĩnh giáo một chút pháp thuật thần thông của ngươi!”

Không Duyên hòa thượng vẫn như cũ nhắm mắt không nói, nhưng năm miếng kim luân bay trên không trung kia, hóa thành năm vệt màu vàng, bay thẳng về phía Tô Bằng.

Tô Bằng hừ lạnh một tiếng, hắn nhắc Vô Phong kiếm, sử dụng kiếm thế Bán Thức Kiếm Pháp, muốn đánh bay năm miếng kim luân trong không trung đang bay tới người mình.

Chỉ là Vô Phong kiếm cùng phi luân màu vàng vừa va chạm, Tô Bằng lập tức cảm giác, phi luân màu vàng này lại vô cùng sắc bén, nếu như mình không phải là sử dụng Vô Phong kiếm, đổi lại bảo kiếm tầm thường, sợ là đã bị kim luân chặt đứt vũ khí rồi.

Năm miếng phi luân màu vàng kia, cũng không phải tùy ý tấn công mình, mà lại tạo thành một trận thế trên không trung, vây Tô Bằng vào giữa, cho dù là tần suất công kích, hay là uy lực, thậm chí so với bốn lão tăng Đại Không tự kia liên thủ, còn khó mà chống đỡ hơn.

Tô Bằng khẽ nhú mày, tâm tư thay đổi thật nhanh, trong nháy mắt, hắn đã quyết định xong xuôi, quyết định tốc chiến tốc thắng, dùng thực lực tuyệt đối chấn nhiếp những lão hòa thượng từng bước ép sát này, bị người ép buộc lâu dần, Tô Bằng cũng muốn thể hiện một chút thủ đoạn tàn nhẫn, để cho đối phương biết mình cũng không phải là dễ trêu chọc, không phải không biết sẽ không giết người.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng rút kiếm, thấp thoáng xông vào Không Duyên hòa thượng điều khiển phi luân màu vàng đối với hắn có uy hiếp lớn nhất kia.

Bốn hòa thượng hàng chữ Hư Đại Không tự, tất nhiên sẽ không để cho Tô Bằng đơn giản như thế xông thẳng vào chém giết, bốn người chính diện chặn đánh Tô Bằng, muốn ngăn cản Tô Bằng lại.

Thấy bốn lão hòa thượng kia vọt lên, ánh mắt Tô Bằng phát lạnh, hắn không hề giữ lại, trực tiếp thi triển Ngạo Ý Kiếm Liên

“Liên!”

Một đóa kiếm khí hoa sen cực lớn sắc bén, trong nháy mắt tách ra, đánh tới bốn lão hòa thượng kia!

Bốn lão tăng, tựa hồ cũng không hề ngờ tới Tô Bằng dứt khoát tung ra Áo Nghĩa Tất Sát như vậy, trong lúc nhất thời vội vàng không kịp chuẩn bị.

Có điều bốn lão hòa thượng bọn họ, đều là võ công cao tuyệt, tuổi tác cũng không thể ảnh hưởng đến phản ứng của bọn họ, lại thêm bọn họ vẫn luôn chú ý Áo Nghĩa của Tô Bằng, lúc này thấy kiếm khí Ngạo Ý Kiếm Liên, mặc dù có chút bối rối, ứng phó tuy nhiên cũng không chậm, bốn lão tăng giống nhau như đúc, đều đem áo cà sa màu vàng khoác trên người mình tập trung vung nội lực ra, tản về phía sau, giống như muốn tránh thoát một chiêu Áo Nghĩa Tất Sát này của Tô Bằng, rồi lại bao vây tấn công Tô Bằng.

“Àm!”

Không trung bốn chiếc áo cà sa may bằng kim tuyến, trong nháy mắt đã bị Ngạo Ý Kiếm Liên cắt nát bấy, còn Tô Bằng, thì từ trên bầu trời phủ đầy

vụn vãi màu vàng xông ra, lao thẳng đến Không Duyên hòa thượng khoanh chân ngồi dưới đất kia.

Không Duyên hòa thượng, giống như đã sớm đoán được tình hình này, năm miếng kim luân, đã được hắc triệu tập đến lộ tuyến của Tô Bằng, năm miếng kim luân bay cao, nếu như Tô Bằng muốn tiếp tục xông lên, phải bị năm miếng kim luân này phah thây.

Bốn hòa thượng Đại Không tự phía sau, lúc này cũng đều thành công tránh né Ngạo Ý Kiếm Liên, lúc này cùng nhau xông tới, giống như muốn truy kích Tô Bằng, dồn Tô Bằng không có Áo Nghĩa Tất Sát vào con đường chết.

Lúc này, trước có chặn đường, sau có truy binh, mắt thấy Tô Bằng đã không còn chỗ có thể trốn được.

Còn Tô Bằng, trong mắt không hề có chút bối rối sợ hãi nào, chỉ thấy hắc xòe bàn tay ra, quát to một tiếng.

“Tách ra!”

Chương 584: Chuẩn bị trước khi trở về Tử Hà Môn (1)

Năm phi luân màu vàng ngăn ở trước người Tô Bằng đang xoay tròn, không trung tựa hồ bị ngoại lực nào đó, rung động tách ra một đường kính, khiến Tô Bằng có thể đi qua từ đó.

“Người là thuật sĩ? ! !”

Thấy một màn này, Không Duyên hòa thượng vẫn nhắm mắt trên mặt đất, đột nhiên mở mắt, trong ánh mắt lộ ra vẻ mặt hết sức khiếp sợ, nhìn về phía Tô Bằng.

Chỉ là, lập tức đã có một thanh bảo kiếm, đâm vào vị trí hần là trái tim bên trái ngực Không Duyên hòa thượng, trước mắt Không Duyên hòa thượng tối sầm, ý thức liền trầm xuống.

Rút Vô phong kiếm khỏi ngực trái Không Duyên hòa thượng, Tô Bằng mặt không biểu tình, vốn Không Duyên hòa thượng này mượn mấy hoà thượng Đại Không Tự do Không Văn tự cấp vây giết mình, đã xem như đứng ở mặt đối lập của mình, hôm nay còn mình trần ra trận, sử dụng pháp thuật muốn sát thương mình, Tô Bằng ra tay, cũng không hề lưu tình.

Sau khi Không Duyên hòa thượng ngã xuống đất không biết sống chết, năm phi luân màu vàng trên không trung cũng có chút run rẩy, tựa hồ tùy thời đều sẽ từ không trung rớt xuống.

Tô Bằng vung tay lên, thuật điều khiển vật của hắn cũng đã đến hỏa hậu tầng bốn năm, mặc dù không quá rõ pháp môn điều khiển phi luân cụ thể, nhưng có thể duy trì điều khiển một lát, năm phi luân màu vàng này, bay ở trước người Tô Bằng, ngăn cản bốn lão hòa thượng Đại Không Tự, tạm thời không cách nào trực tiếp công kích Tô Bằng.

Bốn lão hòa thượng Đại Không Tự, thấy Tô Bằng một kiếm đâm xuyên trái tim Không Duyên hòa thượng, lập tức sinh ra tức giận, sắc mặt bốn lão hòa thượng đều hết sức bất thiện, vọt về phía Tô Bằng.

Tô Bằng mặt không đổi sắc, nâng Vô phong kiếm lên, đột nhiên lăng không vung hai cái, hai kiếm một dọc một ngang, giống như làm dầu thánh giá lăng không, bay về phía bốn lão hòa thượng.

Thấy Tô Bằng lăng không chém ra hai kiếm, người vây xem chung quanh ù ù cạc cạc, nhưng Hư Văn hoà thượng đứng mũi chịu sào, thì lại biến sắc.

Hắn theo trực giác cảm giác, hai luồng sóng kia mặc dù không phải là kiếm khí thật, nhưng còn nguy hiểm hơn so với kiếm khí, đánh úp về phía mình, chỉ là trong bốn người bọn họ thì hắn xông tới đầu tiên. Nếu hắn tránh ra, sự đệ phía sau mình nhất định sẽ nghênh diện trung phải một chiêu này.

Hư Văn hoà thượng này, cũng là người có giác ngộ, trong nháy mắt, hắn đã có phán đoán, chỉ thấy trên người hắn đột nhiên xuất hiện một hư ảnh tượng Phật, thì triển công pháp hộ thể Phật môn, muốn dùng công pháp hộ thể cường đại của mình, ngạnh kháng kiếm ý của Tô Bằng.

Nhưng mà, khi làn sóng vô hình kia tới trước mặt Hư Văn hoà thượng, Hư Văn hoà thượng, mới cảm giác công pháp của mình, tựa hồ không cách nào phòng ngự uy lực một kiếm này.

Làn sóng vô hình kia, căn bản không ảnh hưởng đến hư ảnh tượng Phật ngoài thân hắn, mà chỉ xuyên qua cơ thể hắn, tựa hồ không có thay đổi gì cả.

Nhưng Hư Văn hoà thượng, sắc mặt lập tức biến đổi, theo trực giác cảm giác, sinh cơ trong cơ thể mình, tựa hồ bị một kiếm này phá hỏng.

“Cẩn thận!”

Hắn cũng không dám ngạnh kháng làn sóng vô hình thứ hai bay tới nữa, hô to một tiếng, sau đó từ không trung nhảy lên, tránh được sóng kiếm ý thứ hai của Tô Bằng.

Mấy phía sau hoà thượng, cũng cảm giác được không ổn. Ở sau lưng Hư Văn, là lão hoà thượng sử dụng cách không quyền kia. Làn sóng kiếm ý xuyên qua Hư Văn hoà thượng trước đó cũng không bị Hư Văn hoà thượng

đỡ được hoàn toàn, còn lan đến gần người này, cánh tay phải của hắn, đều bị sóng kiếm ý của Tô Bằng ảnh hưởng đến.

Trong lòng hắn cũng run lên, cảm giác lực lượng sinh mệnh ở tay phải mình tựa hồ đang chậm rãi xói mòn, trong lòng cả kinh, mà thấy Hư Văn sư huynh trước mặt mình từ không trung nhảy lên, cũng biết còn có một làn sóng vô hình vọt tới, lúc này thân thể hắn cúi xuống, gần như dán sát mặt đất, trốn dưới làn sóng kia.

Hai lão hòa thượng khác không biết chuyện gì xảy ra, có điều thấy hai sư huynh đệ đều tránh né, hai người bọn họ cũng nhảy lên, tránh thoát làn sóng vô hình này.

Sau khi Tô Bằng thi triển hai lần công kích kiếm ý này, chỉ cảm giác trong đầu mình tựa hồ hơi đau đớn, trình độ kiếm ý vừa rồi, quả thật đạt đến cảnh giới trăm sinh cơ của Hư Kiếm tiểu viên mãn, nhưng tựa hồ bởi vì hắn mới vừa tiến vào cảnh giới này, cho nên không thể sử dụng nhiều lần, chỉ hai kiếm, liền giống như tiêu hao thần hồn quá nhiều, không cách nào tiếp tục.

Tô Bằng cũng không ham chiến, hắn vung tay lên, năm phi luân màu vàng trên không trung đều bay vào trong tay hắn, Tô Bằng cầm phi luân, thi triển thân pháp, liền viễn độn về một hướng.

Mấy lão phía sau hòa thượng, có tâm muốn đuổi, nhưng nhìn Không Duyên hòa thượng đã ngã xuống đất, Hư Văn lão tăng vẫn nhắm mắt đứng dưới đất, tựa hồ tình huống không quá tốt, ba lão hòa thượng còn lại, cũng đều dừng bước.

“Sư huynh, người không sao chứ?”

Phía sau Hư Văn hòa thượng, lão tăng sử dụng Ca Sa Phục Ma Công đi tới, hỏi Hư Văn.

Hư Văn thì sắc mặt không ngừng biến hóa, cuối cùng mở mắt, vẻ mặt trở nên cực kém, nói với vị sư đệ này.

“Kiếm pháp Tô Bằng kia rất cổ quái, sinh cơ trong thân thể ta bị một kiếm lăng không của hắn nhiễu loạn, bản thân ta không cách nào xử lý, chỉ có thể

mau chóng về Đại Không Tự, có lẽ phương trượng sư huynh có biện pháp giúp ta hóa giải, nếu đi chậm, ta sợ sẽ..”

Nghe xong lời của Hư Văn, mấy sư đệ đằng sau sắc mặt không khỏi đều khẽ biến, công pháp hộ thể của Hư Văn, hẳn là người công pháp hộ thể mạnh nhất trong bốn người, lúc này hẳn cũng đã nói như thế, há không phải nói, bốn người ở đây đều không phải địch thủ của đối phương?

Chương 585: Chuẩn bị trước khi trở về Tử Hà Môn (2)

Nhìn Không Duyên hòa thượng trên mặt đất không biết sống chết, lại nhìn phương hướng Tô Bằng rời đi, lão hòa thượng sử dụng Ca Sa Phụ Ma công kia, không khỏi run rẩy nói ra một câu.

“Hắn mới hơn hai mươi tuổi mà!”

Những lời này nói ra, khiến mấy lão hòa thượng khác, đều ưu tư.

Đúng vậy, đối phương mới hơn hai mươi tuổi, nếu để hắn lớn lên, vậy trên giang hồ, không phải lại có thêm một đại ma đầu sao?

Hư Văn hòa thượng sắc mặt biến ảo vài lần, cuối cùng mới lên tiếng.

“Chúng ta trước tiên đi xem Không Duyên sư đệ, sau khi xử lý Không Duyên sư đệ, chúng ta về Đại Không Tự trước, báo cáo việc này với chủ trì... Tô Bằng này tuyệt đối không thể mặc kệ phát triển, cho dù là chủ trì mời cả sư thúc trong chùa, cũng không thể để hắn tiếp tục phát triển ở giang hồ!”

Bốn người khác nghe xong, gật đầu đồng ý, chỉ là ánh mắt đều rất phức tạp, đều cùng nhìn về phía Tô Bằng rời đi.

...

Lại không nhắc bốn lão tăng Đại Không Tự này nữa, sau khi Tô Bằng thu phi luân màu vàng, liền trực tiếp thi triển thân pháp, nhanh chóng lao về phía thành Nam Trữ.

Sau khi Tô Bằng từ Trích Tiên sơn trang phi độn rời đi, liền đã phát hiện lão hòa thượng phía sau cũng không đuổi theo, nhưng Tô Bằng vẫn tiếp tục lao vào trong thành Nam Trữ, mãi cho đến khi trong thành, xen lẫn trong dòng người, đi tới toà nhà Thi Thanh kia.

Trong thành Nam Trữ, vốn người biết Tô Bằng cũng không nhiều, cộng thêm tòa nhà này của Thi Thanh rất bí mật, không có nhiều người biết, Tô Bằng nghĩ mấy lão hòa thượng không tìm đến nơi đây, liền yên tâm trở lại trong phòng chủ nhân.

Sau khi đi vào phòng, Tô Bằng hít sâu một hơi, mang năm phi luân màu vàng mình vừa lấy được ra.

Chỉ thấy năm phi luân này, màu chủ yếu là màu vàng, nhưng hơi đỏ lên, hẳn là trộn vào hợp kim của kim loại nào đó, Tô Bằng cảm ứng một chút, quả nhiên, năm phi luân này, rất dễ được thuật điều khiển vật khu động.

“Quả nhiên, năm phi luân này tính như là pháp khí, Không Duyên hòa thượng của Không Văn Tự kia, tu vi cũng rất cao, nhưng so với ta bây giờ yếu hơn một chút, nếu không ta không dễ nhận được quyền không chế phi luân như vậy, ám sát hẳn.”

Tô Bằng nghĩ, năm phi luân này tựa hồ cũng dùng máu huyết tế luyện qua, trình độ cảm ứng của Không Duyên hòa thượng với năm phi luân này cao hơn người khác, mà Tô Bằng vẫn có thể điều khiển ngán ngủ, chứng tỏ cảnh giới đối phương, cũng chỉ mới vừa tiến chừng trình độ điều khiển vật.

Tô Bằng thử điều khiển phi luân, cảm giác vẫn còn có chút không thuận tay, nhưng phi luân này sử dụng chất liệu kim loại rất dễ điều khiển, Tô Bằng suy nghĩ một lát, để năm phi luân này vào trong Đại Càn Khôn, định sau này có thời gian, tìm thợ thủ công giỏi, luyện năm phi luân này, sau đó chế tạo thành thứ như phi châm hoặc là phi kiếm, sẽ thích hợp mình hơn.

Sau khi thu hồi phi luân, Tô Bằng hồi tưởng lại kiếm ý thi triển với bốn hòa thượng Đại Không Tự vừa rồi, Tô Bằng đã xác định, cấp kiếm ý của mình, đã tu hành đến Hư Kiếm tiểu viên mãn, liền có thể chém sinh cơ vật sống.

“Hư Văn hoà thượng kia trúng kiếm ý chính diện, hắn không dễ chịu là bao, mặc dù sư huynh chưa từng nói sao cả, nhưng bản thân ta đánh giá, mặc dù mấy lão hoà thượng tu hành đến mức sinh cơ nội liễm, nhưng bị kiếm ý này chém, nếu không xử lý thích đáng, hoặc là tìm cao thủ dùng phương pháp đặc thù xử lý, nhiều nhất nửa năm, trong thân thể sẽ sinh cơ đoạn tuyệt, chết oan chết uổng.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, hôm nay hắn cũng hơi tức giận, hạ sát thủ với Đại Không Tự Nhân.

Đương nhiên, nguyên nhân Tô Bằng hạ sát thủ hôm nay, ngoại trừ trong lòng có cơn tức ra, cũng là có tâm dùng người Đại Không Tự thử kiếm, xem thử kiếm ý của mình rốt cuộc tu hành tới mức nào.

Mà nếu kiếm ý của mình tu hành đến Hư Kiếm tiểu viên mãn, như vậy đã thỏa mãn tiêu chuẩn thấp nhất của thí luyện hồng trần, mình bây giờ, đã có thể trở về Tử Hà Môn, để học võ công càng cao thâm trong môn phái.

Có điều, Tô Bằng cũng không định bây giờ trở về như vậy, ít nhất lúc ra đi, chuyện sư huynh sư tỷ sư thúc trong môn phái căn dặn, mình vẫn chưa làm thỏa đáng toàn bộ.

Chỗ tiểu sư tỷ, mặc dù mình không tìm được bản bí thuật cơ quan mà nàng cần, nhưng sách tìm được ở trong bí cảnh Lỗ Ban, ngược lại có thể mang đến cho tiểu sư tỷ, điểm này ngược lại không có vấn đề gì.

Nhưng ra ngoài lâu như vậy, còn cả chuyện mà Nhị sư huynh cùng sư thúc Phạm Kiến dặn dò, mình tựa hồ vẫn chưa làm được.

Nhị sư huynh dặn mình, nếu có thời gian xuống núi, tốt nhất tìm một ít kỳ vật băng hỏa, bởi vì những vật này Đại sư huynh mình tựa hồ dùng đến.

Mà sư thúc Phạm Kiến, thì lại muốn mình giúp hắn tìm phần còn lại của “Dược Vương y kinh”, mình mãi không tìm ra.

Hai chuyện này, từ khi mình xuống núi đến nay, luôn bận chuyện bản thân, cũng không để tâm hai việc này lắm.

Lần này mình trở về môn phái, nhất định phải làm tốt hai việc này, Nhị sư huynh đối với mình cũng không tệ, mình cũng có chút kính ngưỡng Đại sư huynh, mà kỳ thuật kim châm thay đổi diện mạo của Phạm Kiến sư thúc, càng giúp mình không ít, về tình về lý, mình cũng nên làm thỏa đáng mới đúng.

“Kỳ vật bằng hỏa sao? Cái này ngược lại không có vấn đề gì, ở tửu quán luân hồi, người bán những vật này rất nhiều, ta có thể thu một số tinh phẩm, về phần Dược Vương y kinh, chỉ có thể xem may mắn, nếu không tìm ra, cũng chỉ có thể xem thử có thể tìm một số vật khác thay thế không...”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ...

Chương 586: Phá sản mắt (1)

Tô Bằng ở trong trò chơi, không có ngừng lại bao lâu, hẳn chủ yếu là muốn logout đi đăng nhập trang web, đặt mua lễ vật đã hứa cho sư huynh, sư tỷ, sư thúc ở Tử Hà Môn, trong trò chơi cũng không có nhiều việc cho nên logout trước đã.

Sau khi Logout, Tô Bằng tùy tiện dặn người chuẩn bị một chút đồ ăn, liền bắt đầu đi xem trang web Luân hồi tửu quán.

Không thể không nói, Luân hồi tửu quán về mặt dịch vụ phát triển càng ngày càng cao, điều này từ một chi tiết là đã có thể nhìn ra, Tô Bằng nhớ rõ Luân hồi tửu quán lúc đầu, nếu sử dụng dịch vụ gửi qua bưu điện đảm bảo của Tê Tiên Cư, ít nhất cần phải có điểm giá trị thấp nhất là năm trăm lượng hoàng kim, mới có dịch vụ gửi qua bưu điện này, nhưng bây giờ chỉ cần mua vật phẩm vượt quá hai trăm lượng hoàng kim trở lên, Tê Tiên Cư đã có thể đảm bảo làm trung gian gửi vận chuyển cho người chơi.

Tô Bằng tìm băng hỏa kỳ vật trên website một chút, quả thật là có không ít.

Kỳ vật hệ băng hỏa, vốn sản xuất cũng tương đối nhiều, thật ra thì Hỏa Long đan, Liệt Hỏa đan, còn có chu quả lúc trước Tô Bằng thu được, đều thuộc về kỳ vật hệ hỏa, chẳng qua là không có thuộc đẳng cấp cực cao, nhưng mà nếu ở trên website tìm kiếm một chút thì có rất nhiều kỳ vật tương tự, hơn nữa cũng gần với thuộc tính băng hỏa.

Tô Bằng xem xét những thứ mấy trăm lượng hoàng kim kia, kỳ vật tương đối giá thấp đều loại bỏ, tìm kiếm một hồi, rất nhanh đã tìm được một số tinh phẩm.

Đầu tiên là Băng Hệ kỳ vật, trên website có mấy bài post rao bán, theo thứ tự là các bài post “Rao bán Hàn Tủy ngàn năm”, “Rao bán một con băng tằm ba trăm năm”, “Rao bán một con Thiềm Thừ băng ngọc”. (Thiềm Thừ = con cóc)

Ba cái Băng Hệ kỳ vật này, đều là tinh phẩm có giá vượt quá một ngàn năm trăm lượng hoàng kim.

Trong đó Hàn Tủy ngàn năm kia, là vật cùng loại với cỏ xỉ rêu. Có điều Hàn Tủy ngàn năm này cũng không phải là thực vật, nhưng cũng không tính là động vật, coi như là sinh vật kỳ diệu ở giữa hai loại đó, vật này sẽ tự nhiên sinh ra khí động lạnh vô cùng, nếu bồi dưỡng thích hợp có thể coi như là lấy không hết, dùng không cạn, từ từ có thể tái sinh lại.

Vật này, chỉ dùng để tu luyện nội lực thuộc tính hàn băng, hiệu quả rất là không tệ. Giá cả cũng là đắt tiền nhất, giá bán hai ngàn ba trăm lượng hoàng kim.

” băng tằm ngàn năm ba trăm năm” này Tô Bằng lúc trước đã nghe nói qua, Trảm Thủy Kiếm Đỗ Thu chính là ăn một con băng tằm như vậy mới có thể luyện thành được nội lực hàn băng chém được nước chảy, có điều thứ mà Đỗ Thu ăn là ngàn năm. Đặt ở trên website e là khoảng hai vạn lượng hoàng kim, con này ba trăm năm xem ra thua kém không ít.

Băng tằm này, sau khi nuốt có thể tu hành nội lực thuộc tính hàn băng, giá cả là một ngàn năm trăm lượng hoàng kim.

Thiềm Thừ băng ngọc còn lại kia là một loại tiểu Thiềm Thừ sinh trưởng ở nơi cực hàn. Thể tích không lớn, nhưng những nơi nó ở nước chảy thành băng, mặc dù không thể trực tiếp nuốt, nhưng có thể dùng làm thuốc. Dùng để thanh trừ độc hỏa, hoặc là cải tạo thể chất con người thành thể chất băng hàn. Giá cả so với băng tằm đắt hơn, nhưng so với Hàn Tủy ngàn năm thì rẻ hơn một chút, giá bán hai ngàn lượng hoàng kim.

Tô Bằng nhìn một chút ba cái kỳ vật hệ hàn băng này, cũng đều coi như là tinh phẩm, cũng có thể làm lễ vật trở về.

Tuy rằng ba đồ vật này giá cả không rẻ, nhưng dù sao tài sản của Tô Bằng cũng coi như khá dày, mua mấy cái này cũng không tính là thương gân động cốt gì, mặt khác đối với sư huynh ở Tử Hà Môn, Tô Bằng có một loại cảm giác gần giống như thân nhân người nhà, đối với thân nhân người nhà Tô Bằng cũng sẽ không keo kiệt tiêu tiền, cho nên Tô Bằng rất dứt khoát chuẩn bị mua ba loại kỳ vật này.

Có điều lại nói tiếp, các sư huynh ở Tử Hà Môn, chắc chắn sẽ không để cho mình phải chịu thiệt, mình thuận tay trợ giúp các sư huynh, các sư huynh chắc chắn sẽ không để Tô Bằng bỏ không công được.

Sau khi chọn ba cái Băng Hệ kỳ vật, Tô Bằng lại chọn một chút Hỏa Hệ kỳ vật, sau khi so sánh giá cả một chút, cuối cùng Tô Bằng lựa chọn ba khối hỏa ngọc tủy.

Hỏa ngọc tủy, là một khoáng thạch đặc thù ở gần núi lửa, loại khoáng thạch này cũng sẽ không bị dung nham hòa tan, có lẽ chính là ngọc tự nhiên từ dung nham núi lửa mang đi ra, bình thường thoát nhìn chỉ là tảng đá màu đen hoặc là màu đỏ, nhưng phá ra, trong viên đá sẽ chảy ra một loại chất lỏng màu đỏ rực. Loại chất lỏng này sau khi dùng, có thể làm tăng nội công thuộc tính dương tính, khiến nội công mang theo một chút thuộc tính của lửa, hơn nữa còn có thể thay đổi thể chất.

Thứ này cũng không có rẻ, một khối hỏa ngọc tủy đã có giá bán là hai ngàn lượng hoàng kim, có điều chủ nhân của vật phẩm rao bán này dường như đã đăng bài thật lâu mà không có người nào tới mua, cho nên có chút nôn nóng, bắt đầu đại hạ giá, giá bán mỗi một khối chỉ còn một ngàn sáu trăm lượng hoàng kim. Lúc Tô Bằng liên lạc với đối phương còn muốn giá đóng gói, ba khối bốn ngàn năm trăm lượng hoàng kim, phí thủ tục ở Tê Tiên Cư thì đối phương bao.

Chương 587: Phá sản mất (2)

Như vậy xem như đã xong, Tô Bằng cũng đã xài một vạn năm trăm lượng hoàng kim mua lễ vật cho Đại sư huynh.

Ngoài ra Tô Bằng lại tiêu khoảng bốn ngàn lượng hoàng kim để mua một chút lễ vật cho sư huynh sư thúc khác, cuối cùng tổng cộng đã tiêu hết hơn một vạn năm ngàn lượng hoàng kim.

“Quả nhiên, nghèo vẫn giàu vớ, thật không lừa người, lúc ở Tử Hà phong còn không có cảm giác được, bản thân bây giờ mua sắm một chút các vật cần thiết hằng ngày cho các sư huynh sư thúc mới phát hiện hóa ra trong môn phái tiêu hao lớn như vậy, mới một chút đồ vật này nọ như vậy đã hơn một vạn lượng hoàng kim.”

Tô Bằng cảm giác kim phiếu bay đi nhanh quá, không khỏi nhe răng suy nghĩ.

Các sư huynh sư tỷ sư thúc ở Tử Hà Môn thoát nhìn đều thanh tâm quả dục, nhưng mà trên thực tế Tô Bằng mua một chút đồ dùng hằng ngày của các sư huynh sư tỷ sư thúc trong môn, mới phát hiện, Tử Hà Môn tiêu hao thật không ngờ lại lớn đến như vậy. Nếu tính sơ, trong môn tiêu xài một năm cũng phải hơn bảy tám vạn lượng hoàng kim, hao phí không kém gì quận Giang Ninh nuôi hắc thủy quân.

Có điều, tuy rằng Tử Hà Môn dùng các thứ đều là tinh phẩm, bồi dưỡng được cũng là nhân tài, nhìn tốc độ phát triển của sư huynh sư tỷ trong môn, Tô Bằng không cần nghĩ cũng biết rồi.

“Quả nhiên cao thủ cũng đều là hoàng kim chồng chất mà ra...”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, có điều hẳn cũng không cần quan tâm thay Tử Hà Môn, lúc mình xuống núi, Nhị sư huynh có cho mình một tờ giấy, là một sổ thể lực ngầm của Tử Hà Môn ở trong thế tục. Tô Bằng lúc ấy không có cảm giác gì, về sau tra xét lại một số tư liệu, mới biết được Tử Hà Môn ở bên trong giang hồ thế tục cũng là muốn tiền có tiền, muốn người có người.

Chỉ có điều Tử Hà Môn ở trong giang hồ, việc nhúng tay vào chủ yếu là về chuyện làm ăn thôi. Chứ không phải là giang hồ thế lực.

“Có mấy thứ này, có thể mặt mày rạng rỡ trở về môn rồi.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, hần tính toán kim phiếu trên người mình một chút, mình gần đây tiêu xài không ít, mười bốn mười lăm vạn lượng hoàng kim xài lại còn khoảng tám chín vạn lượng hoàng kim, cũng còn có thể duy trì một thời gian ngắn, có điều tốc độ tiêu xài cũng thật kinh người.

“Này quả thật là tốc độ phá sản mà...”

Tô Bằng lắc đầu, trong lòng suy nghĩ.

“Hi vọng vật phẩm bọn A Triết chế luyện có thể có nguồn tiêu thụ tốt, nếu không dùng tốc độ tiêu tiền này, thật đúng là chịu không nổi mà...”

...

Còn dư lại mấy ngày, Tô Bằng liền ở trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi thông qua ngân hàng tư nhân Thông Vân, nhập vào kim phiếu ở bản địa, sau đó thu được mật mã tài khoản của ngân hàng tư nhân ở đất khách, lại thông qua giao dịch ở trang web của Tê Tiên Cư.

Trừ lần đó ra, Tô Bằng ở trong nhà của Thi Thanh thí nghiệm Khu Vật Thuật thăng cấp mới ra, mấy ngày tiếp theo cũng là có chút thu hoạch.

Mà còn trong hiện thực, Hoắc Lâm cuối cùng đã mua cho Tô Bằng một nơi coi như có thể ở, Tô Bằng cũng đã kết thúc cuộc sống dừng chân ở khách sạn Hilton, tiến vào ngôi nhà mới.

Trong nháy mắt, bốn ngày đã đi qua, kỳ vật mà Tô Bằng đặt hàng cũng có một số thứ đã được đưa đến tòa nhà ở Nam Ninh của Tô Bằng.

Hàng đến đầu tiên, là cây vạn tuế sét đánh ngàn năm, còn có cây dưỡng hồn.

Hai thứ này đều là thông qua trạm dịch mà đưa đến, thời gian Tô Bằng mua hai thứ này tương đối sớm, chủ hàng cách Nam Ninh cũng không xa, rất nhanh liền đã đưa đến nơi đây, không sai biệt lắm khoảng một ngày đã đến.

Sau khi Tô Bằng nhận hàng, đưa tới phòng của chủ nhà ở hậu viện, lập tức mở ra kiểm hàng, hơi có chút không thể chờ đợi được.

Cây vạn tuế sét đánh ngàn năm, thật ra cũng không lớn, là một đoạn cây khoảng hơn một mét, kích cỡ khoảng mười lăm centimet bị cháy đen.

Tô Bằng ước lượng độ cứng của cây vạn tuế sét đánh ngàn năm này một chút, cũng gần giống như vật phẩm làm từ sắt, lại dùng bảo kiếm thử thử độ cứng, đại khái so với sắt thép bình thường cứng hơn một chút, nhưng dùng bảo kiếm kèm thêm nội lực thì vẫn có thể cắt được.

Mà còn cây dưỡng hồn, bộ dáng tương đối quái dị, là một đoạn cây đường kính khoảng hai mươi phân, cao khoảng ba mươi phân, nhưng đoạn cây này sinh trưởng vô cùng quý dị, vỏ cây thoát nhìn giống như là khuôn mặt của bảy tám người đang rít gào tru lên, giống như là linh hồn bị giam cầm ở bên trong cây.

Tô Bằng nhìn thoáng qua, cuối cùng quyết định vẫn dùng cây vạn tuế sét đánh ngàn năm trước để bồi dưỡng làm vật liệu gỗ tinh hoa cho Tứ Nguyên Hắc Thiết Lệnh, còn cây dưỡng hồn này thì lưu lại một thời gian có lẽ có chỗ dùng khác.

Vì vậy, Tô Bằng sử dụng bảo kiếm trong túi Càn Khôn của mình, bơm nội lực vào, gọt một đường đơn giản mà rất sâu lên cây vạn tuế sét đánh ngàn năm, sau đó đem Tứ Nguyên Hắc Thiết Lệnh mà mình mới thu được, đặt ở trong đó.

“Để như vậy chăm sóc một tháng, hẳn là đã có thể nhìn thấy được hiệu quả rồi nhỉ?”

Tô Bằng nhìn Tứ Nguyên Hắc Thiết Lệnh đặt ở bên trong cây vạn tuế sét đánh ngàn năm, trong lòng của hắn không khỏi có cảm giác chờ mong.

Hai ba ngày trôi qua, mấy thứ kỳ vật khác cũng đều đã được gửi đến.

Hàn Tủy ngàn năm, được đặt ở bên trong một bình thủy tinh, sau đó lại dùng bông cùng với tơ lụa thắt lại bên trong một cái hộp gỗ chuyên tới. Lúc Tô Bằng mở ra hộp gỗ chứa Hàn Tủy ngàn năm, tuy rằng thân thể là thân thể Cửu Dương, vẫn bị hàn khí đông lạnh bên trong làm run rẩy một chút, Hàn Tủy ngàn năm kia được đặt ở bên trong một bình thủy tinh cao mười lăm centimet, đường kính mười phân, nhìn bộ dáng mềm mềm nằm úp sấp

thành một nhúm, giống như là con men, nhưng trên thân thể cũng sạch sẽ, bên ngoài bình thủy tinh kia cũng là hàn khí tầng tầng, thoát nhìn hết sức lạnh lẽo.

Băng tầm ngàn năm thì lại đặt ở bên trong một hồ lô băng ngọc, bên ngoài thả cỏ tranh bông vải đặt ở trong một hộp nhỏ gửi tới. Băng ngọc coi như là chất liệu ngọc không tệ, làm thành ngọc bội đeo ở trên người có thể giải nóng, hồ lô băng ngọc này có thể chứa rượu nho, cho dù là ngày tam phục (chỉ thời kì nóng nhất trong năm, sơ phục. 10 ngày, tính từ canh thứ ba sau Hạ Chí; trung phục. 20 ngày, tính từ canh thứ tư sau Hạ Chí; mạt phục. 10 ngày, tính từ canh thứ nhất sau Lập Thu) đổ ra cũng lạnh buốt như băng. Nếu đi bán đồ cổ cũng bán được một hai trăm lượng hoàng kim, có điều lúc này coi như là tặng kèm, băng tầm ba trăm năm để lại ở bên trong, Tô Bằng thử thử, đem hồ lô này trực tiếp để trong nước, cả một chậu nước đều đã hóa thành băng.

Phương thức gửi Thiềm Thừ băng ngọc tới cũng không sai biệt lắm, cũng đặt ở trong hộp băng ngọc, Tô Bằng mở ra nhìn một chút. Bên trong có một tiểu Thiềm Thừ nhỏ kích cỡ khoảng bằng ngón cái, thoát nhìn toàn thân đều là làm bằng bông tuyết, dường như đang ngủ đông, Tô Bằng thưởng thức một hồi liền đem nó để về lại trong hộp băng ngọc lại.

Lại qua thêm một ngày, còn lại có hỏa ngọc tùy cùng với một vài sách vở y thuật và trận pháp khác, tất cả cũng đều đã được đưa đến. Sau khi Tô Bằng nhận hàng, rốt cuộc đã xong công việc chuẩn bị để trở về, tính toán chính thức rời khỏi Nam Ninh, đi đến núi Tử Hà...

Chương 588: Cách vỡ lòng của thiếu niên (1)

Tô Bằng rốt cuộc đã chuẩn bị xong lễ vật, chuẩn bị đi núi Tử Hà.

Địa hình của thế giới Tử Vong Luân Hồi so với Trung Quốc ở thế giới thực tế vẫn chênh lệch không ít, bản đồ Trung Quốc trong hiện thực giống như là một con gà trống, mà còn bản đồ của thế giới Tử Vong Luân Hồi, Tô Bằng cảm giác thấy nó có điểm giống như là một con cá kình một sừng đứng chống ngược.

Vị trí của Nam Ninh, chính là ở gốc cái sừng của con cá kinh chổng ngược đó, vị trí của núi Tử Hà là ở phía đông của Nam Ninh, hơi chệch về hướng bắc một chút.

Từ Nam Ninh đi đến núi Tử Hà, cũng không tính là quá xa, đại khái ra roi thúc ngựa khoảng bảy tám ngày là đã có thể tới được Đằng Châu ở dưới núi Tử Hà. Tô Bằng đã chuẩn bị tốt lộ tuyến, sửa sang lại hành trang, lại thông qua quản gia của tòa nhà ở Nam Ninh mua một con khoái mã trắng kiện, liền chuẩn bị lên đường trở về Tử Hà Môn.

Trước khi lên đường, Tô Bằng thông qua quản gia phái ra lúc trước, nghe được một tin tức, chính là chủ trì của Không Văn Tự, Không Duyên hòa thượng ngày ấy bị mình đâm một kiếm xuyên tim, không ngờ lại không có chết.

Hóa ra Không Duyên hòa thượng này, trời sinh thể chất đặc biệt, thể nhưng lại có hai trái tim, trái tim ở bên lồng ngực trái của hắn chỉ là trái tim phụ không quan trọng, mà trái tim chủ yếu của hắn là ở lồng ngực phía bên phải.

Một kiếm kia của Tô Bằng, chỉ xuyên qua trái tim phụ bên trái của hắn, trái tim phía bên phải vẫn còn hoàn hảo. Sau khi mấy hòa thượng của Đại Không Tự mang hắn trở về Không Văn Tự, mời cao thủ về y đạo khâu lại trái tim phụ đã bị xuyên qua của hắn, để lại trái tim bên phải hoàn hảo. Người này mệnh cũng thật dai, đâm xuyên qua tim mà cũng không chết, chỉ cần dưỡng thương là sẽ khôi phục lại, lúc này vẫn còn đang dưỡng thương ở trong Không Văn Tự.

Mà còn bốn lão hòa thượng của Đại Không Tự kia thì cũng tự biết mình không phải là địch thủ của Tô Bằng. Âm thầm rời khỏi Nam Ninh, trở về Đại Không Tự rồi.

Kể từ đó, Tô Bằng ở bản địa cũng chưa có đối đầu lại lần nào.

Tô Bằng nghe xong tin tức này, cũng chắc chắn bảo kỳ lạ, không ngờ Không Duyên hòa thượng kia lại có mệnh dai như thế, trái tim bị xỏ xuyên qua mà cũng chẳng chết được, có điều cơn tức của Tô Bằng cũng đã phát tiết ra ngoài. Không Duyên hòa thượng kia nói cho cùng cũng chỉ là người

bị cuốn vào chuyện này, lại thêm Tô Bằng đã đoạt pháp khí của đối phương. Coi như là trừng phạt, Tô Bằng đối với hắc đã không còn bao nhiêu hận ý, ngược lại cũng chẳng tiếp tục đuổi giết đến Không Văn Tự, cũng không nhất thiết muốn giết chết hòa thượng Không Duyên kia.

Về phần bốn lão hòa thượng của Đại Không Tự kia, Tô Bằng biết đối phương trúng kiếm ý trong hư kiếm tiểu viên mãn của bản thân cũng không hề dễ chịu, trong thời gian ngắn chắc sẽ không đến tìm mình gây phiền toái. Nếu như sau này dẫn theo mấy lão hòa thượng bồi phạt càng cao tới tìm mình, khi đó mình phỏng chừng đã ở Tử Hà Môn học được võ công cao thâm hơn, tạm thời cũng không có vấn đề gì.

Cho nên Tô Bằng cũng chỉ tạm thời đem chuyện này để xuống, để bản thân mình thanh thoi, chạy tới Đằng Châu nơi của Tử Hà Môn.

Tô Bằng cười khoái mã, một đường ra roi thúc ngựa. Trong nháy mắt đã hai ngày trôi qua, hắc cũng đã đi được rất nhiều, cách núi Tử Hà chỉ còn không có mấy ngày đường.

Một ngày này, Tô Bằng lại giục ngựa chạy hồi lâu, đến trưa, Tô Bằng vì tiết kiệm sức ngựa nên thả chậm tốc độ, để ngựa chạy chậm lại.

Lúc này nơi hắc đi tới, coi như là trước không thấy thôn sau không thấy điểm, xem như là chốn sơn dã, nhưng cảnh sắc chung quanh cũng còn khá tốt, Tô Bằng liền để ngựa chạy chậm một đường, một bên nhìn phong cảnh chung quanh.

Đi như vậy không lâu, Tô Bằng có chút khát nước, lấy túi nước ra lại phát hiện trong túi nước đã không còn nước.

Đúng lúc này, Tô Bằng chợt phát hiện, phía trước cách đó không xa có một đội võ giả đang hộ tống một xe ngựa hành tẩu trên con đường này.

“Hửm? Nhìn bộ dáng giống như là người của tiêu cục?”

Tô Bằng nhìn thoáng qua phục trang của đoàn võ giả hộ tống xe ngựa ở phía trước kia, xem ra giống như là người của tiêu cục, chẳng qua là những người này không có giăng cờ hiệu của tiêu cục.

“Hắn là phú ông nào đó, mời người của tiêu cục hộ tống cũng nên.”

Thấy tình huống này, trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Công việc chủ yếu của tiêu cục, đương nhiên là áp tiêu, nhưng ngoại trừ áp tiêu ra, các việc như hộ tống, bảo vệ cũng thường xuyên nhận.

Có điều người của tiêu cục nếu nhận nhiệm vụ hộ tống nhân vật trọng yếu, bình thường cũng đều không treo cờ hiệu, chủ yếu là sợ cờ hiệu của tiêu cục ngược lại còn dẫn tới một số người, chỉ có gặp phải tình huống đặc biệt, mới có vũ sư ra mặt để có thể chống đỡ tình hình, báo danh hiệu của tiêu cục ra.

Loại tình huống như phía trước lúc này, hắn là người nhà giàu mời tiêu sư hộ tống, có điều cũng hơi có chút kỳ quái, bình thường loại tình huống này đều là người ta giàu có mang theo gia quyến cùng nhau đi xa, sợ gặp phải đạo phi nên mới mời tiêu sư. Mà lúc này, mười sáu mười bảy tiêu sư phía trước cũng chỉ có một chiếc xe ngựa, giống như hơi có vẻ chuyện bé xé ra to.

Chương 589: Cách võ lòng của thiếu niên (2)

Có điều Tô Bằng cũng chẳng suy nghĩ nhiều, chỉ là muốn tiến đến xin uống chút nước, liền thúc ngựa nhanh chóng chạy về phía trước.

Mười mấy võ giả giống như là tiêu cục phía trước, nghe phía sau có tiếng vó ngựa, hơi có vẻ khẩn trương, chẳng qua sau khi thấy phía sau chỉ có một mình Tô Bằng con ngựa, mới có chút yên tâm.

Tô Bằng giục ngựa đi tới bên cạnh đám tiêu sư hộ vệ xe ngựa kia, nói với tiêu sư ngồi trên ngựa.

“Bằng hữu, hôm nay ta xuất môn có chút vội, quên chuẩn bị túi nước, có thể cho ta xin uống chút nước được hay không?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, mấy người tiêu sư này nhìn thoáng qua nhau, ánh mắt cuối cùng rơi vào một người võ giả hơn bốn mươi tuổi ngồi ở trước mặt xe ngựa.

Võ giả kia nhìn thoáng qua Tô Bằng, cảm thấy Tô Bằng một thân phục trang dường như khí chất bất phàm, hẳn là nhân vật trên giang hồ có chút danh hiệu, không muốn đắc tội, hắn từ bên người lấy ra một túi nước, ném cho Tô Bằng, nói.

“Túi nước dự bị, chưa có người dùng qua đâu.”

Tô Bằng nhận lấy túi nước bay tới, cười nói.

“Cảm tạ.”

Nói xong, hắn mở túi nước ra, nâng lên uống nước, cảm giác thư sướng không ít.

Sau khi uống nước xong, Tô Bằng mang túi nước ném trả lại cho người tiêu sư kia, chấp tay nói tạ ơn, cũng không nói cho ít bạc.

Dù sao người trong giang hồ, những chuyện này đều xem như là tiện tay giúp đỡ, nếu đưa cho đôi phương một chút bạc, ngược lại có vẻ Tô Bằng giống như con buôn.

Sau khi uống nước xong, Tô Bằng vốn muốn rời đi, chợt nghe trong xe ngựa truyền ra từng tiếng một.

“Không được để cho người nọ rời đi.”

Nghe thấy những lời này, các tiêu sư hộ vệ xe ngựa kia đột nhiên khẩn trương lên, ai nấy đều rút binh khí ra khỏi vỏ, ánh mắt lộ ra vẻ hoài nghi cùng với địch ý, nhìn về phía Tô Bằng.

Tô Bằng cũng nhíu mày, mình gần đây hình như không có đắc tội người nào... Được rồi là có đắc tội Đại Không Tự cùng với Thục Sơn, nhưng mà người của hai môn phái kia cũng không giống như là người cần phải mời tiêu sư hộ vệ, vì sao người trong xe ngựa này lại muốn mình lưu lại.

Hắn đem ánh mắt quăng vào phía trong xe ngựa kia, chỉ thấy cửa sổ xe ngựa chậm chậm mở ra, lộ ra một khuôn mặt mập mạp.

“Là nguoi?”

Tô Bằng nhìn người này, lập tức nhận ra, người này cũng không phải là người xa lạ, chính là tên mập nhà Lương gia Lương Đại Mễ từng gặp mặt một lần ở trong hội đường của Linh Mị Nhi.

“Là ta... A? Các người rút binh khí ra làm gì? Muốn đánh nhau sao?”

Tên mập kia vươn đầu ra, đầu tiên là nặn ra một nụ cười với Tô Bằng, sau đó nhìn tiêu sư bốn phía rút ra binh khí như lâm đại địch, trong ánh mắt hơi có vẻ mê mang, hỏi mọi người chung quanh.

“Lương công tử... Không phải là người muốn chúng ta lưu người lại này sao?”

Tiêu sư mới vừa ném cho Tô Bằng túi nước nãy, nhìn Lương mập Lương công tử lộ ra vẻ có chút mê mang, hỏi hẩn.

“A? Có sao? À... Hình như là có chút hiểu lầm, ta là nói... Nói mời vị công tử kia dừng bước, này... Này một mình đi đường cũng có chút cô đơn, vị kia là Tô... Tô công tử đúng không? Có thể lên xe cùng ta tâm sự được không? Vị Tô công tử này ta có quen, ta chỉ là muốn mời hẩn đi đường cùng nhau...”

Lương mập Lương công tử kia, trong miệng ập ứng, có chút lắp bắp nói.

Nghe xong những lời này của hẩn, mọi người chung quanh mới hiểu rõ.

“Hiểu lầm, hiểu lầm, mọi người thả lỏng một chút.”

Tiêu sư thủ lĩnh hô với mọi người chung quanh, sau đó chấp tay nói với Tô Bằng.

“Thật có lỗi, Tô công tử, thủ hạ có chút khản trương.”

Tô Bằng lắc đầu, khẽ cười cười, tình huống buồn cười này ngược lại rất giống với phong cách trước nay của Lương mập kia.

Lương mập kia, đầu vẫn còn duỗi ra ngoài xe ngựa, mặt mang theo chờ đợi mà nhìn Tô Bằng.

Nếu người bình thường gặp mặt một lần mời Tô Bằng cùng nhau đi đường, Tô Bằng chắc chắn sẽ không đáp ứng, lúc này hẳn là nên từ chối nhã nhặn. Có điều Lương mập này, nhắc tới cùng với Tô Bằng có chút sâu xa, Tô Bằng suy nghĩ một lát, nói.

“Được, nếu Lương công tử đã mời, ta liền đi cùng với Lương công tử một đoạn đường đi.”

Lương mập mừng rỡ, nói với Tô Bằng.

“Mời Tô công tử lên xe, chúng ta hàn huyên một chút.”

Tô Bằng cũng đúng lúc muốn từ chỗ hẳn hỏi thăm một chút tin tức, nhẹ gật đầu, giục ngựa đi tới. Chiếc xe ngựa kia cũng ngừng lại, Tô Bằng lập tức trực tiếp nhảy lên trên xe ngựa, tiến vào trong xe.

Chiếc xe ngựa này, dạ thiết kế chuyên để cho lữ hành đường dài, do ba con tuần mã kéo, không gian buồng xe rất lớn, hơn nữa còn có phũ nệm êm. Tô Bằng đi đến, phát hiện Lương mập này rúc vào trong xe, dường như giấu vật gì đó ở sau lưng vậy.

Ánh mắt Tô Bằng rất tốt, quét mắt một cái không khỏi bật cười, hóa ra vật gì đó mà Lương mập kia cố gắng giấu sau lưng mình lại là một quyển đông cung đồ (tranh khiêu dâm).

Thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi, không có internet, cũng không có các trang web đen, không có các cô giáo vỡ lòng của thời thiếu niên ngây thơ chưa trưởng thành như Aoi Sora, Iijima Ai, Maria Ozawa, Yoshizawa Akiho, Hatano Yui..., thiếu niên trong thế giới này, so sánh với thế giới thực tế quả thật quá thâm quá buồn khổ rồi.

Có điều đối với thiếu niên ở dưới tầng chót của xã hội, có thể đi rình coi, thiếu niên ở tầng lớp tầm tầm bậc trung, có thể tốn chút tiền tiêu vật từ chỗ họa sĩ chung quanh chốn thanh lâu mua đông cung đồ, thiếu niên giàu có một chút, sau khi trốn khỏi ánh mắt cha mẹ, có thể chạy thẳng tới Di Hồng viện.

Cho nên trên thực tế, các thiếu niên của thế giới này đều tự có phương thức vỡ lòng của riêng mình.

Đồng cung đồ này, về phương diện phổ cập tri thức trong xã hội cổ đại này coi như là có công lao không nhỏ.

Lương mập xuất thân từ Lương gia, chưa hẳn tôn quý, nhưng tuyệt đối giàu có, có đầy đủ tiền tài để mua đồng cung đồ.

Lúc này Tô Bằng thấy Lương mập kia không ngừng đem đồng cung cất giấu sau lưng, không khỏi nở nụ cười, nói.

“Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, Lương công tử cũng coi như đã trưởng thành, lại thêm gia cảnh giàu có, lúc này cho dù có mấy phòng thê thiếp cũng coi như là bình thường, không cần phải che che lấp lấp như thế, muốn nhìn thì cứ nhìn đi.”

Nghe xong lời này của Tô Bằng, Lương mập thở ra một hơi thật sâu, dường như thả lỏng không ít, thật ra hẳn cũng chỉ mới mười bảy mười tám tuổi. Tô Bằng cũng biết Tô Duy Uy lúc này ở dưới giường cũng dấu không ít manga cùng với tiểu thuyết người lớn, bình thường người trong nhà một khi quét dọn nhà cửa thì liền căng thẳng hẳn lên, thật ra thì so với tâm lý của tên mập này cũng không kém là bao nhiêu.

Lúc này nghe xong lời lý giải của Tô Bằng, Lương mập thoáng cái đã thả lỏng không ít, trong lòng lập tức cảm thấy Tô Bằng gần gũi hơn không ít, hẳn mở miệng nói với Tô Bằng...

Chương 590: Cướp đường (1)

“Tô công tử... Không, ta nên gọi người Tô huynh chứ, Đa tạ... bình thường ta xem những thứ này, đều là lén lút, cha ta quản giáo ta rất nghiêm, thậm chí tìm nha hoàn sai sử cho ta đều là tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi, cả đám mầm đậu chưa nở, chính là sợ ta quá sớm... Khụ khụ, người biết đó, thật vất vả ta mới trốn ra một lần, chuyện không dám làm trước kia, ta đều muốn làm thử một lần, mới xem như không phụ lòng mình.”

Tô Bằng nghe xong những lời này của tên mập Lương Tiểu, nhin không được bật cười, tên mập Lương Tiểu này tựa hồ là thiếu niên kỳ phản nghịch, lần này tính là cái gì? Bỏ nhà trốn đi sao?

Tô Bằng suy nghĩ một lát, hình như cũng không khác là bao, tên mập Lương Tiểu này trên người mang theo món tiền khổng lồ, bên cạnh còn không có cao thủ gì đi theo, nếu đặt ở trong mắt nhân hữu tâm, chính là một con dê béo rất lớn, cha hắn thân là gạo thương đệ nhất thiên hạ, hộ vệ bên cạnh chắc chắn sẽ không thiếu, lúc này bên cạnh tên mập Lương Tiểu không có thực lực tương đối mạnh gì hộ vệ, thoát nhìn đúng là lén chạy ra.

Hơi lắc đầu, Tô Bằng hỏi tên mập Lương Tiểu kia.

“Lương công tử lần này từ trong nhà ra ngoài, là muốn du lịch giang hồ sao?”

“Không nên gọi ta là Lương công tử, cảm giác rất xa cách... Ta tên Lương Đại Mễ, Tô huynh người cứ gọi ta Đại Mễ là được.”

Tên mập Lương Tiểu này tựa hồ có chút vô tư, cũng không biết bản thân nguy hiểm, nếu Tô Bằng không phải có chút sâu xa với hắn, cộng thêm cũng không thiếu tiền, đổi lại người giang hồ khác, sợ là đã đem người này đánh cướp vứt xác, lúc này tên mập Lương Đại Mễ này còn vô tư thân cận với Tô Bằng, cũng không biết là người này trời sinh bộ dạng tâm địa này, hay là khuyết chút tâm nhãn.

Tô Bằng nghe tiu tên mập tự báo họ tên, lại khẽ cười, nói.

“Cái tên của Lương công tử ngược lại có chút thú vị, gạo. Đại Mễ (gạo), mặc dù đại tục, nhưng người người đều không chối từ được nó, nghe cảm giác có chút đại tục nhưng lại đại nhã.”

“Hắc, nào để ý nhiều như vậy? Lão già nhà ta lúc đặt tên cho ta ngại phiền, vừa vận nhà ta là bán gạo, liền đặt tên cho ta là Lương Đại Mễ, ta còn có một đệ đệ. Tên Lương Tiểu Mễ, một muối muối, tên Lương Hồng Đậu, cha ta nói, ta nếu lại có đệ đệ muối muối, liền đặt tên là Lương Cao Lương, tóm lại đều là hệ liệt lương thực.”

Tính cách Lương Đại Mễ rất hiền hoà, cũng không cảm giác xấu hổ gì, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nói chuyện với người này, nét vui trên mặt không dừng, lúc này mỉm cười gật đầu, nói.

“Lệnh tôn ở mặt đặt tên, ngược lại có kiến giải rất độc đáo.”

“Hắc hắc...”

Lương Đại Mễ xoa xoa cái đầu mập cười khúc khích. Sau đó nói.

“Thật ra lần này ta xuất môn, là cầm một khoản tiền từ trong nhà, lão già nhà ta chết sống không cho phép ta hư thân trước hai mươi tuổi, ta quả thật bị đè nén quá, lần này xuất môn, chính là vì phẩm tậ mỹ thực thiên hạ, duyệt tậ mỹ nữ thiên hạ, thuận tiện phá thân xử nam của ta.”

Tô Bằng nghe xong, khẽ gật đầu, như thế phù hợp quỹ tích hành vi của hắn, phỏng chừng tên mập này nghe nói Linh Mị Nhi là danh kỹ số 1 giang hồ, cũng không biết nên tặng đôi phương, tự mang theo tiền liền chạy tới Nam Trữ, kết quả phát hiện sự thật cùng tưởng tượng là hai việc khác nhau.

Nhìn Lương Đại Mễ này, Tô Bằng nói với hắn.

“Lương công tử, bây giờ ngươi muốn đi đâu, hơn nữa nhìn ngươi vừa rồi ngôn từ nhiệt liệt, tựa hồ là tìm ta có chút chuyện, ngươi có chuyện gì muốn nói với ta sao?”

Lương Đại Mễ nghe xong, giống như nói trúng chỗ nào đó trong lòng hắn, chỉ thấy sắc mặt hắn đột nhiên trở nên ửng hồng, tựa hồ có chút ngượng ngùng, nhần nhần nhó nhó nửa ngày, mới mở miệng nói.

“Thật ra là như vậy, Tô huynh, ở Trích Tiên sơn trang kia, về sau mấy chúng ta đều bị đưa đến sương phòng, ta mới biết được những người kia đều là đến mua tin tức... Có điều Tô huynh, một mình ngươi được Linh Mị Nhi tiểu thư lưu ở hậu đường, ta thật ra liền muốn hỏi một chút, ngươi cùng Linh Mị Nhi tiểu thư kia, có xảy ra chuyện gì không, còn nữa, còn Linh Mị

Nhi tiểu thư kia, có quả thật, quả thật giống cái kia trong truyền thuyết không... Người hiểu chứ.”

Tô Bằng nghe xong, lập tức cảm thấy căm nín với tên mập này.

Hóa ra người này nhăn nhăn nhó nhó nửa ngày, vẫn là bản khoản chuyện của Linh Mị Nhi.

Lắc đầu, Tô Bằng trầm ngâm, không nói gì.

Thấy bộ dạng này của Tô Bằng, Lương Đại Mễ nhìn một hồi, tựa hồ ngộ ra cái gì, trên mặt lộ ra vẻ giật mình, nói.

“Đúng rồi, đúng rồi! Tô huynh nhất định là cùng Linh Mị Nhi tiểu thư xảy ra chuyện gì, Linh Mị Nhi tiểu thư xinh đẹp như thế, Tô huynh nhất định tình cảm thâm chủng đối với nàng, đây ngược lại là ta không phải, vợ bạn không thể lán, ta thiếu chút nữa phạm vào kiêng kị giang hồ! Nên đánh!”

Lương Đại Mễ nói tới chỗ này, quả thật liền giơ cánh tay lên, vả hai bên miệng mình “Ba! Ba!” hai tiếng.

Chương 591: Cướp đường (2)

“Ài! Lương công tử, ngươi làm gì vậy?”

Tô Bằng nhìn thấy, ra tay giữ cánh tay Lương Đại Mễ kia, xem bộ dáng nếu mình không ngăn cản hắn, hắn còn muốn tát mình hai cái nữa.

Lương Đại Mễ người này ngược lại rất chân thực, tát hai cái rất mạnh, trên mặt đã có chút sưng đỏ, có điều lúc này nhìn Tô Bằng kéo cánh tay của hắn, tựa hồ không giống bộ dáng tức giận, trên mặt lộ ra nụ cười, cười hắc hắc với Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn, quả thật bó tay, hắn cũng không thể không nghĩ, cự phú như gao thương Lương gia, xuất thân gia tộc như vậy sao có thể vô tư như thế, tên mập này có phải là giả trư ăn cợn, lúc này nhìn, lại phát hiện là mình suy nghĩ nhiều, tên mập này là heo thật, quả thật đơn thuần, cũng không biết đạo nghĩa giang hồ hắn nghe từ đâu, nhưng Lương Đại Mễ này ngược

lại thật sự chú ý nghĩa khí, cảm giác áy náy mình chỉ là người mới gặp hai lần, không ngờ thực cam lòng động thủ với bản thân.

Lắc đầu, Tô Bằng từ trong Đại Càn Khôn lấy ra một chai thuốc, đổ một viên đan dược, đưa cho Lương Đại Mễ nói.

“Dem thuốc này vò nát thoa ở trên mặt, rất nhanh liền có thể tiêu sưng.”

Lương Đại Mễ tát mình hai cái, mới cảm thấy trên mặt rất đau nhức, thấy Tô Bằng cho dược hoàn, cũng chẳng cự tuyệt, cười hắc hắc nhận lấy vò nát thoa ở trên mặt, lập tức cảm giác hai gò má mát lạnh không ít.

“Hắc... đan dược này không tệ... Thật ra Tô ca, ta lần này từ Nam Trữ ra ngoài, chính là muốn đi Đằng Châu, Tô huynh ngươi cũng biết đó, Đằng Châu gần biển, nghe nói thanh lâu nơi đó, có nữ tử đến từ quốc gia ngoài biển rộng, tóc vàng mắt xanh, rất khác với nữ tử chúng ta ở đây, ta nghe xong thật sự tâm ngứa khó nhịn, chuẩn bị đi Đằng Châu tìm mấy nữ tử phiên bang như vậy, phá thân xử nam của ta.”

Tô Bằng nghe xong, không nhịn được bật cười, tên mập Lương Đại Mễ này ngược lại có tiềm chất đóng hài, ở cùng với hắn, Tô Bằng không biết đã nở nụ cười bao nhiêu lần.

“Tìm nữ tử phiên bang tóc vàng mắt xanh à, coi như là vì nước tranh quang...”

Tô Bằng nói một câu hơi lạ Lương Đại Mễ nghe không hiểu, hơi khẽ cười, sau đó nói.

“Vậy cũng không tội, có điều ngươi liền không sợ lệnh tôn lo lắng, tìm người sao?”

Lương Đại Mễ nghe đến cha hắn, thân thể không khỏi run lên, có thể thấy được uy thế của phụ thân hắn, có điều lập tức hắn nghĩ mình đã rời xa phụ thân không biết bao xa, mới ưỡn ngực, nói.

“Không sợ, cha ta tạm thời không tìm được ta, có điều như vậy, ta cũng không có cách gì điều cao thủ của phụ thân tới, trên người mang nhiều tiền

tài như vậy đi đường xa, nhiều ít có chút bất an trong lòng, sợ gặp phải cường đạo...”

Lương Đại Mễ vừa nói xong câu đó, thùng xe đột nhiên chấn động mạnh một cái, tựa hồ xe ngựa ngừng lại.

Lương Đại Mễ lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, hần mồ mịt khó hiểu, xóc rèm cửa sổ xe lên, nói với người bảo vệ bên ngoài. “Sao vậy?”

“Lương công tử, hình như xảy ra chút vấn đề, có người cản đường.”

Bên ngoài đầu mục tiêu sư, nói với Lương Đại Mễ.

Lương Đại Mễ nghe xong, đầu thò ra ngoài cửa sổ xe nhìn lại, chỉ thấy trước đoàn xe, có một hắc y nhân chặn đường.

Mặt và tóc của hắc y nhân kia, đều bị che lại, nhìn không ra tuổi, chỉ có thể nhận là nam nhân, lúc này, hai tay hần để ở phía sau, ngạo ý mười phần đứng ở giữa con đường, không cho xe ngựa đi qua.

“Vị bằng hữu kia, là người phương nào? Chúng ta là tiêu cục Uy Phúc Nam Trữ áp tải, kính xin ngài nhường đường.”

Đầu mục trong tiêu sư kia, thấy hắc y nhân phía trước tựa hồ lai giả bất thiện, hỏi người kia.

“Hừ... Các người còn chưa xứng hỏi họ tên ta, các người nghe kỹ, muốn giữ lại tánh mạng, vậy hãy bảo người trong xe ngựa, để lại tất cả kim phiếu trong ngực của hần, có lẽ các người còn có thể nhặt về một cái mạng.”

Nghe thấy những lời này, lập tức không ít tiêu sư sinh tức giận, tiêu sư cầm đầu, cũng hừ lạnh một tiếng, nói.

“Các hạ khẩu khí thật lớn, ta lại muốn xem xem, ngươi có bản lĩnh gì giữ chúng ta ở lại chỗ này!”

“Không biết sống chết!”

Hắc y nhân kia nghe xong, hừ lạnh một tiếng, thân thể đột nhiên động.

Hắn vừa động, tiêu sư cầm đầu trong đội hộ vệ lập tức cảm giác không tốt.

Bởi vì đối phương thật sự quá nhanh.

Chỉ thấy thân thể đối phương vừa ra, đều là tàn ảnh sau khi di động nhanh chóng sinh ra, thậm chí vị tiêu sư cầm đầu kia, cũng không thấy rõ hành động của đối phương.

“Đây là khinh công gì? Có khinh công bậc này, chẳng lẽ là một tên cường đạo?”

Tiêu sư cầm đầu, trong lòng kinh hãi, có điều hắn cũng không khoan tay chịu chết, rút binh khí bên cạnh mình ra.

Chỉ là trong nháy mắt như vậy, liền đã có bốn gã tiêu sư kêu thảm thiết, cũng là bị người kia đánh trúng, bốn người bị hắc y nhân kia đánh trúng, không phải xương ngực vỡ vụn, thì chính là cổ họng bị đánh nát, không thể còn sống.

Tiêu sư cầm đầu, lúc này đã hoảng sợ, hắn căn bản không nhìn rõ, hắc y nhân kia giết người như thế nào, chẳng lẽ người này còn là một tông sư võ đạo sao?

Mà lúc này, hắc y nhân đã giết tới trước xe ngựa, thấy tiêu sư kia ngăn ở trước xe ngựa, hắn hô to một tiếng.

“Cút!”

Sau đó một cước đá ra, đá vào yêu đao mà tiêu sư cầm đầu rút ra, lập tức, yêu đao bị đá gãy, mà tiêu sư cầm đầu kia, thì thổ huyết bay ra ngoài.

Hắc y nhân lúc này, đã đáp xuống xe ngựa, hắn không để ý đến phu xe sợ đến cháng váng, đã lăn một vòng xuống xe, mà lại trực tiếp đi vào trong xe ngựa, tựa hồ muốn trực tiếp xách tên mập Lương Đại Mễ ra ngoài.

Nhưng mà, không đợi hắn vào thùng xe, chỉ thấy cửa xe mở ra, một thanh trường kiếm không quá sắc bén, mang theo kiếm thế, vô song, từ trong xe

đâm ra ngoài!

Chương 592: Năng lực của Lương Đại Mễ (1)

Tô Bằng nắm lấy Vô Phong kiếm, từ trong thùng xe nhảy ra, mang theo kiếm thể Bán Thức Kiếm Pháp, đâm vào hắc y nhân che mặt kia.

Một kiếm này tốc độ cực nhanh, hơn nữa hắc y nhân không phòng bị, lại có tác dụng lực trường của Bán Thức Kiếm Pháp, hắc y nhân kia lão đảo một cái, thiếu chút nữa cổ họng trúng một kiếm.

Có điều người này võ công cũng coi như cao cường, không ngờ ở trong nháy mắt kịp phản ứng, đơn giản chỉ cần cúi đầu xuống khoảng nửa thước, một kiếm này của Tô Bằng, không đâm trúng cổ họng của hắn, nhưng đâm vào trong khăn đen trên đầu của hắn, lập tức, cái khăn đen trên đầu người này bị hất bay, tóc bị rơi tung rất nhiều.

Trong lòng hắc y nhân kinh hãi kinh hãi, trực giác hắn cảm giác được kiếm pháp Tô Bằng cũng không tầm thường, không dám đối đầu chính diện, dưới chân giẫm lên bàn đạp xe ngựa, thân thể bắn vọt ra phía sau.

Tô Bằng cũng giẫm lên bàn đạp xe ngựa, thân thể bắn vọt ra ngoài, đuổi theo người áo đen này.

Người nọ vội vàng bay về phía sau, cho dù bay ngược, tốc độ không nhanh bằng Tô Bằng, trên không trung đã bị Tô Bằng đuổi kịp, Tô Bằng không có nương tay, trực tiếp sử dụng một cái Tất Sát trên không trung, Liên Hoa Kiếm Khí lập tức bùng nổ.

Tức thời, ba bốn đường kiếm khí đánh vào trên ngực hắc y nhân, người này kêu lên một tiếng đau đớn, bùm miệng, vết máu bắn ra trên chiếc khăn màu đen, nhưng vẫn còn có thể duy trì chiến lực ban đầu, cũng không có hoàn toàn bị Liên Hoa Kiếm Khí đánh cho tàn phế.

Tô Bằng nhìn thấy, trong lòng có chút kinh ngạc, bản thân mặc dù không hề sử dụng Ngạo Ý Kiếm Liên, nhưng Tất Sát bình thường lực đạo cũng rất mạnh, khoảng cách này đánh vào trên người đối phương, nếu như nội lực là đối phương kém một chút, trực tiếp bị đánh chết cũng không chừng, nhưng

nhìn người trước mặt này, dường như chỉ là bị một chút thương tích nhỏ không hề đáng ngại, thật sự khiến hắn bất ngờ.

Trong lòng Tô Bằng lập tức cũng hiểu rõ, nếu như hắc y nhân kia không sử dụng hộ thân công pháp cường đại gì, hay là mặc trên người nhuyễn giáp gì đó, chống đỡ thay hắn sức mạnh của một đòn này, nếu không không thể nào chỉ có hiệu quả như thế.

Hắc y nhân kia, giữa không trung bị Liên Hoa Kiếm Khí đánh trúng, mặc dù bị thương, nhưng cũng nhận được lực mới, thân thể hắn chấn động, rất nhanh bay lùi về phía sau, giống như dự định trốn thoát.

Tô Bằng trên không trung mũi chân điểm về phía sau. Đạp lên trên xương ngực của một con ngựa, mượn lực tiếp tục phát lực xông về trước, môn hộ trước ngực người kia mở rộng, Tô Bằng phát tay vung ra một kiếm, chém tới lồng ngực của hắn.

“Xoẹt!”

Vô Phong kiếm của Tô Bằng ở trên ngực người này chém một đường kiếm, kiếm phong mặc dù chém vào trên người người kia, nhưng không có cảm giác chém trúng thân thể hắn, cảm giác trên thân thể đối phương có thứ gì đó, Vô Phong kiếm lực đạo không nhỏ, nhưng chỉ chém rách vạt áo của đối phương.

Người nọ lúc này nội lực quay trở lại, hít một ngụm khí mới, lại sinh ra lực đạo, nhanh chóng lùi về phía sau. Chỉ là người này chỉ lo chạy thoát, không quan tâm ngực mình dường như có thứ gì đó rớt xuống.

Tô Bằng bay ở giữa không trung, nhưng lại bởi vì không còn chỗ mượn lực một hơi rơi xuống, thân thể hắn đáp xuống đất, lại thua hắc y nhân kia gần hai trượng. Hắc y nhân kia trên không trung xoay người, cũng không nhìn đằng sau, nhanh chóng thi triển thân pháp, bỏ chạy về phía xa.

Tô Bằng đánh giá một chút, thân pháp người nọ hết sức nhanh nhẹn, dường như tốc độ ngang bằng với thân pháp cùng mình, bản thân chưa kịp đuổi kịp hắn, mặc khác hắn cũng không biết người này còn có đồng bọn hay

không, nếu như mình rời khỏi, tên béo Lương Đại Mễ trong xe đường sẽ có chút nguy hiểm.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng cũng không tiếp tục đuổi theo, cầm trong tay Vô Phong kiếm, đứng im tại chỗ.

Lúc hắc y nhân kia bỏ nhào qua, đánh trúng năm tên tiêu sư, trong đó bốn người đều là một đòn chí mạng, đã không còn đường sống, chỉ có một thủ lĩnh tiêu sư, dùng đao ngăn cản một chút, chỉ là bị chịu chút nội thương, mặc dù thổ huyết, nhưng tính mạng vẫn bảo toàn, lúc này đang được các tiêu sư khác dìu đứng dậy.

Tô Bằng nhìn thấy, khẽ lắc đầu, từ trên người mò ra một bình thuốc, ném cho thủ lĩnh tiêu sư kia nói.

“Uống một viên đan dược, dùng nước trong nuốt xuống, nghỉ ngơi một lát, thì sẽ không sao nữa.”

Sau đó hắn nhìn thoáng qua bốn thi thể tiêu sư trên mặt đất, thở dài một tiếng, nói.

“Mấy người kia không còn sống nữa, các người giúp đỡ chôn cất bọn họ đi.”

Những tiêu sư kia, lúc này tâm tình rất là đau thương, có điều vẫn nghe theo lời của Tô Bằng, đi xử lý chuyện nơi đây.

Tô Bằng thì nhìn thoáng qua hiện trường, chỉ thấy dưới mặt đất, giống như có mấy thứ gì đó, là từ trên người người áo đen kia rớt xuống, Tô Bằng xoay người, lấy thứ kia ra ngoài.

Nhặt được những thứ này, Tô Bằng mới phát hiện, là hai quyển sách, một túi gấm.

Túi gấm trái lại không có gì đặc biệt, Tô Bằng mở ra, bên trong có một tấm kim phiêu năm trăm lượng, còn có một vài bạc vụn, không thấy gì đặc biệt.

Sau khi nhìn hai quyển sách kia, Tô Bằng nhưng lại sửng sốt một chút.

Chỉ thấy một quyển trong đó, chính là nửa cuốn tàn thiên, bên trong, lại viết Dược Vương y kinh...

“Không ngờ là Dược Vương y kinh?”

Tô Bằng nhìn, trong lòng không khỏi cảm giác được có chút kinh ngạc, sự thúc Phạm Kiến của mình tìm kiếm quyển sách này khắp thiên hạ, vẫn luôn không tìm được, tại sao hôm nay tùy tiện đánh trọng thương một tên hắc y nhân cướp đường, không ngờ từ trên người đối phương rơi ra của báu này.

Chương 593: Năng lực của Lương Đại Mễ (2)

Tô Bằng lật mở Dược Vương y kinh nhìn thoáng qua, nhưng lại phát hiện quyển sách thuốc này, hơn nữa cũng không phải cùng một phần với Dược Vương y kinh mình từng có được, mà là một phần khác của cuốn sách.

Một quyển sách khác, không có tên tuổi gì, Tô Bằng giở ra, lại phát hiện, là một quyển bút ký nghiên cứu kinh điển Nho học.

“Nho học, y kinh...”

Tô Bằng nhìn thấy hai quyển sách này, lập tức trong đầu suy nghĩ, hiện ra hình ảnh của một người.

“Tô.... Tô đại ca... Vừa rồi người kia, là Đông Phương Cử chúng ta đã từng gặp ở Trích Tiên sơn trang sao?”

Lúc này, Tô Bằng nghe thấy sau lưng vang lên một thanh âm run rẩy, Tô Bằng nhìn lại, hóa ra là tiểu mập Lương Đại Mễ, từ trong xe bò ra ngoài.

Tô Bằng xem xét phương hướng bỏ chạy của hắc y nhân kia, mới quay đầu lại khẽ gật đầu, nói.

“Xem ra, quả thật hình như là người này.”

Dứt lời, Tô Bằng chợt nhớ tới gì đó, quay đầu lại nghi hoặc nói với Lương Đại Mễ.

“Làm sao người nhận ra hắn?”

Vừa rồi người áo đen kia thân thể che đậy kín như bưng, Lương Đại Mễ lại luôn luôn ở trong xe, cũng chỉ trong lúc hoảng hốt quét mắt nhìn một hai cái, không ngờ phân biệt ra được là Đông Phương Cử, ngược lại khiến người khác kinh ngạc.

Chỉ thấy Lương Đại Mễ run lẩy bẩy nói.

“Ô ca... Ô ca trong chớp mắt ngươi hất bay cái khăn đen trùm trên đầu của hấn, ta đếm sợi tóc của hấn, tóc của hấn tổng cộng có mười một vạn ba nghìn hai rtawm bảy mươi bốn sợi... Trước đó lúc ta ở Trích Tiên sơn trang, nhàm chán đếm vài sợi tóc của hấn, chỉ là thiếu năm sợi... Cho nên ta mới cảm thấy hấn là Đông Phương Cử.”

“Cái gì?”

Tô Bằng nghe thế, trong lòng không thể tin nổi, nói.

“Lương công tử, ngươi là thuận miệng nói ra, hay là có bản lĩnh đặc thù nào vậy?”

Trên mặt Lương Đại Mễ đỏ lên, tựa hồ đối với Tô Bằng không tin hấn có chút sốt ruột, nói.

“Ô ca, ta.. bản lĩnh khác ta không có, nhưng trời sinh nhạy cảm với con số, đếm số cũng nhanh hơn người bình thường rất nhiều, ta chỉ liếc mắt nhìn thứ nào đó, trong đầu liền tự động có thể tính ra được thứ có kia có bao nhiêu, trong nhà tính sổ sách một năm, ta cũng chỉ cần hai canh giờ, thì có thể tính toàn bộ xong cả rồi.”

“Ồ? Ngươi thậm chí có loại bản lĩnh khác thường này?”

Tô Bằng nghe thế, không khỏi cảm thấy kinh ngạc, hấn hơi chút khó tin, xem xét tình hình xung quanh, tiện tay chỉ vào một cây đại thụ bên đường, hỏi Lương Đại Mễ.

“Trên cây kia có bao nhiêu chiếc lá?”

Lương Đại Mễ nhìn thoáng qua, mở miệng liền đáp nói.

“Bốn vạn bảy ngàn sáu trăm hai mươi ba chiếc lá... À, không, là bốn vạn bảy ngàn sáu trăm hai mươi một chiếc lá, vừa rồi lúc ta người nói chuyện, nó đã rụng mất hai chiếc lá rồi.”

Tô Bằng nghe thế, không khỏi tức cười.

Hắn cảm thấy Lương Đại Mễ giống như không có nói dối, bởi vì mặc dù Tô Bằng không đếm trên cái cây đại thụ kia có bao nhiêu chiếc lá, nhưng vừa rồi hắn quả thật nhìn thấy hai chiếc lá rụng xuống từ trên cây.

“Người này đáng vẻ tâm thường, con người cũng đơn thuần, không ngờ lại có loại năng lực khác thường này...”

Tô Bằng thấy, trong lòng quả thật đã một ít.

Có được Lương Đại Mễ xác nhận lần nữa, Tô Bằng đã cơ bản chắc chắn, người che mặt chặn đánh kia, có lẽ chính là Đông Phương Cử từng gặp qua một lần.

Người này tại sao lại chặn đường đánh cướp, Tô Bằng phần lớn cũng đã đoán được đại khái.

Mà lúc này, thủ lĩnh tiêu sư kia, uống xong đan dược Tô Bằng đưa, dường như đã khôi phục lại không ít, đã không cần người dìu đỡ, hắn đi tới, trả lại bình thuốc cho Tô Bằng, sau đó chấp tay nói cảm ơn.

“Đa tạ thuốc trị thương của Tô công tử... Thuốc trị thương thế kia thật sự là thần kỳ, chỉ cần một viên đã giúp ta khí huyết thông thuận, không còn để lại vết thương ngầm.”

Sau đó, khước mặt hắn quét đến bốn thi thể tiêu sư được các tiêu sư khác khiêng sang một bên, trong ánh mắt lộ ra vẻ mặt buồn rầu, nói.

“Chỉ hận tên tặc tử kia ra tay quá mức ác độc, cho dù có thuốc trị thương của Tô công tử, nhưng cũng không thể cứu được các huynh đệ của ta.”

Tô Bằng nghe thế, thở dài một tiếng, nói.

“Người trong giang hồ, loại chuyện này không thể tránh được, bằng hữu người nghĩ thoáng chút đi.”

Người này mặc dù buồn rầu, nhưng không nhiều loạn lý trí, nhẹ gật đầu, nói.

“Ta cũng nghĩ rất thoáng, chỉ là thương cảm cho những huynh đệ này, Tiểu Vũ kia, mùa hè năm nay vừa mới cưới vợ, đáng tiếc bây giờ...”

Thủ lĩnh tiêu sư kia dù sao cũng có chút từng trải, qua khoảng thời gian ngắn cũng dứt khỏi tâm tình bi thương vừa rồi, hỏi Tô Bằng.

“Tô công tử nhận ra thân phận tặc tử kia chứ?”

“Có chút nhận ra, nhưng không dám xác nhận.”

Tô Bằng gật đầu nói.

“Mong Tô công tử chỉ giáo.”

Người này nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn thoáng qua biểu tình của hắn, giống như quả thật rất muốn biết, bèn thấp giọng, nói ra tên của Đông Phương Cử.

Nghe thấy cái tên này, trên mặt thủ lĩnh tiêu sư kia lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, giống như trước tiên không thể tiếp nhận, nhưng ngay sau đó, lại trở thành vẻ mặt trắng bệch.

“Người này... Nếu người này, Uy Phúc tiêu cục nhỏ nhỏ của chúng ta, cũng đắc tội không nổi... Những người này, chẳng lẽ đều bỏ mạng uống phí sao?”

Thủ lĩnh tiêu sư, bi thương nói.

Tô Bằng lắc đầu, vỗ vỗ bả vai tiêu sư kia, việc này cũng không an ủi được, liền trước hết để cho hắn bình tĩnh một chút.

...

Đoàn xe tiêu cực, cuối cùng vẫn thu thập thỏa đáng, tiếp tục lên đường.

Thi thể những tiêu sư kia, vốn không biết mang theo như thế nào, nhưng Lương Đại Mễ dường như cảm thấy bản thân chính là nguyên nhân, mới dẫn đến cái chết của những tiêu sư này, cảm thấy rất bất khoản khó chịu, bèn nhường ra một chiếc xe ngựa, để tiêu sư đặt bốn thi thể vào trong xe ngựa, còn mình xuống xe, cưỡi ngựa cùng lên đường với bọn người Tô Bằng.

“Tô huynh, ta nghĩ mãi mà không rõ, Đông Phương Cử kia trên giang hồ không phải là thanh danh rất tốt sao? Cũng là đại nhân vật, tại sao phải cải trang cướp bóc ta? Hoàng kim trên người ta, không phải là hãn thoải mái cũng có thể kiếm được sao?”

Trên ngựa, Lương Đại Mễ vô cùng không hiểu hỏi Tô Bằng...

Chương 594: Hội chứng học giả (1)

Nghe thấy lời này của Lương Đại Mễ, Tô Bằng khẽ cười, nói.

“Cái này nên nói như thế nào đây, Đông Phương Cử kia trên giang hồ có thanh danh, có hiệp danh, còn có thanh danh trong văn sĩ Nho sinh, nhưng vẫn chưa từng nghe thấy hắn có thanh danh giỏi về kinh doanh buôn bán, có lẽ con người này không xem là quá giàu có. Nhưng xem tác phong của hắn, những chuyện làm trước ba mươi tuổi đại khái đều là bồi dưỡng tên tuổi danh vọng của mình, thực tế đằng sau, chú giải Nho gia kinh nghĩa, lại xây dựng Đông Phương thư viện, dạy dỗ học thuyết Nho gia kiêm luôn cả dạy dỗ võ công, người sáng suốt nhìn thấy hành động của hắn, đều sẽ hiểu người này chí hướng không nhỏ, mục đích có thể là muốn khai tông lập phái, trong giang hồ sáng tạo ra một thế lực... Hoặc là nói, một môn phái.”

“Như vậy xem ra, hắn cần dùng tiền tài chắc chắn không nhỏ, Đông Phương thư viện một năm tiêu dùng chắc chắn không phải là số ít, thư viện của hắn mới thành lập, mặc dù hắn có chút thanh danh, nhưng bên trong không thể so được với danh môn đại phái giang hồ, con cháu phú hào chân chính tất nhiên sẽ không lựa chọn chỗ của hắn, có thể chiêu mộ được có thể phần lớn là một vài nho sinh bần hàn nhưng có tiềm lực, thế lực thư viện chưa thành, có thể duy trì thu chi cân đối đã rất tài ba rồi, hắn lại xem trọng

danh vọng, không thể học theo người giang hồ khác làm sát thủ nhanh chóng kiếm tiền, nói đến có lẽ cũng rất tưng quăn.”

“Người ở Trích Tiên sơn trang, đề lộ tài phú, lại thêm bản thân người không phải là người giang hồ, gần như không biết võ công, hấn cướp đoạt của người cũng dễ dàng, vì vậy liền động tâm cơ, hấn hôm nay mới động thủ, cũng có thể là tận lực làm phai nhạt sự thật đã từng ở trong Trích Tiên sơn trang gặp gỡ người, có điều cũng trùng hợp, trùng hợp ta gặp phải chuyện này.”

Nghe thấy lời của Tô Bằng, Lương Đại Mễ bưng tỉnh đại ngộ, nói.

“Thì ra là thế... Có điều ta thật không nghĩ tới, hấn trên giang hồ là đại hiệp cao thủ có danh tiếng, không ngờ có thể làm ra loại chuyện này.”

“Ha ha, thanh danh trên giang hồ, cùng với thực tế người kia như thế nào, không dễ đặt lên bàn cân mà so sánh được, nhiều nhất chỉ có thể coi là tham khảo thực lực thôi.”

Tô Bằng cười cười, nói với Lương Đại Mễ.

Lương Đại Mễ nghe thế, nhẹ gật đầu, trong ánh mắt giống như còn có một chút thần sắc sợ hãi.

Tô Bằng thấy ánh mắt Lương Đại Mễ, biết hấn lần này sợ tới mức không nhẹ, bèn không tiếp tục nói vấn đề này với hấn nữa, chuyển chủ đề nói.

“Đúng rồi, Đại Mễ, thiên phú đối với con số kia của người, là trời sinh, hay là tự người luyện tập?”

“À, cái này thì...”

Nghe thấy những lời này, Lương Đại Mễ từ trong trạng thái lòng còn sợ hãi bình tĩnh lại, ngại ngùng sờ đầu nói.

“Hắc, xem như một nửa trời sinh đi... Thật ra không giấu gì Tô ca, ta vừa lúc sinh ra, nghe phụ thân mẫu thân ta nói, ta rất khác so với các đứa trẻ khác, nghe nói sau khi ta sinh ra cũng chưa từng khóc, lúc đó bà đỡ hết sức

sợ hãi, cho rằng ra sống không lâu nữa, nhưng mà thân thể ngược lại rất khỏe mạnh, vẫn sống vô cùng tốt.”

“Về sau, phụ mẫu ta cũng phát hiện ta có chút không giống người thường, chính là ta cơ bản không khóc không la. Hơn nữa cũng không muốn động đây, mỗi ngày nằm im trong tã lót. Im lặng cả ngày sau đó thì ngủ thiếp đi, lúc ấy có người nói một vài lời đồn ác ý, nói ta có thể trời sinh đã ngu ngốc, phụ mẫu ta rất lo lắng, bọn họ mời một vị trưởng bối rất siêu nhiên trong tộc, thông qua hắc tìm được một vài cao nhân đến khám cho ta, những cao nhân kia sau khi nhìn thấy ta, nghe nói trầm mặc một hồi, sau đó nói nếu ta trước mười tuổi có thể học biết nói, cũng không phải là ngốc, có lẽ còn là thiên tài phương diện nào đó, hơn nữa hắc lưu lại mấy bức hình trừu tượng, nói nếu như ta trước mười tuổi có thể mở miệng nói chuyện, thì cho ta học mấy bức hình trừu tượng kia.”

“Phụ mẫu ta nghe thấy hắc nói như vậy, vẫn luôn rất để ý, luôn dạy ta biết nói... Nhưng mà, đến lúc ta sáu tuổi, một câu vẫn không biết nói, ngay cả tiếng cha mẹ cũng không nói được, trong nhà gần như đã xác định ta bị ngốc, ngoại trừ phụ mẫu ta, những người khác đều có chút thất vọng đối với ta.”

“Có điều, năm đó ta sáu tuổi, có một lần ta thấy phụ thân tính sổ sách, không hiểu tại sao lại nhìn hiểu sổ sách kia, phụ thân ta có một khoản vạn một ngàn lượng hoàng kim không thể nào tìm thấy được trong sổ sách, ta đứng bên cạnh nghe hắc nhắc tới, đột nhiên thông minh bất thường, mở miệng nói chuyện, nói hắc tính sai mấy con số rồi.”

“Đây là lần đầu tiên ta mở miệng nói chuyện, phụ thân ta lúc ấy ngẩn người nhìn ta, sau một hồi hắc vui mừng như điên trôi qua, bèn bế ta lên trên.”

“Sau đó, hắc lại tính sổ sách một lần, quả nhiên giống như ta nói, hắc tính sai một vài đơn vị quan trọng rồi, phụ thân ta lúc ấy hết sức kinh ngạc, cảm thấy ta quả thật có thể là giống như lời vị cao nhân kia nói, chính là thiên tài trên phương diện nào đó, hắc bắt đầu từ khi đó, để cho ta học tập mấy bức tranh của vị cao nhân kia để lại. Rồi sau đó, phụ thân ta tìm đến rất nhiều cao thủ toán số, dạy ta học số học, đáng tiếc không có người có thể dạy được một tháng, phương diện khác ta rất ngốc, nhưng đối với con số, căn bản vừa nghe liền biết.”

Chương 595: Hội chứng học giả (2)

“Trở về phụ thân thật sự không tìm được thầy giáo, bèn tự mình huấn luyện ta... Tô ca ngươi không phải khá là ngạc nhiên tại sao ta có thể đếm rõ một người hơn mười vạn sợi tóc đó sao? Thật ra ta ban đầu chỉ có thể tự động đếm con số trong hàng ngàn là không xảy ra sai sót, về sau phụ thân ta dẫn ta đến kho gạo trong nhà, bảo ta nhìn gạp rơi khi những tiệm gạo kia bán cho người khác, ban đầu ta đếm không được, qua một thời gian ngắn, ta mỗi ngày đều suy tưởng những bức tranh mà vị cao nhân kia để lại, giống như năng lực càng ngày càng mạnh, dần dần ta phát hiện ta có thể tự động đếm vài đấu gạo, qua một năm nữa, ta có thể đếm gạo trong đấu, ba năm năm qua đi, ta đã có thể đếm vài đấu gạo lớn, mà không có sai sót.”

“Đến ba năm trước đây, ta đã có thể ở trong tiệm lúc người giúp việc đồ gạo, ta đã có thể đếm số lượng trong số lượng ba mươi vạn, có điều thiên phú này của ta dường như đã đến đỉnh điểm, nhiều gạo hơn, ta sẽ đếm không được.”

Lương Đại Mễ nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, trong lòng vừa động, ngược lại nhớ ra cái gì đó.

“Nghe tiểu mập này nói như vậy, hình như hẳn mắc phải hội chứng rối loạn tự kỷ.”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng.

Hội chứng rối loạn tự kỷ, còn có tên khác là hội chứng học giả, người mắc phải loại bệnh này, phần lớn sẽ thể hiện một vài triệu chứng tự bế bản thân, rất nhiều năng lực thấp hơn người thường, chỉ số thông minh chia đều trên dưới 70, nhưng phương diện nào đó, lại có thiên phú quá mức.

Tỷ như, ở phương diện trí nhớ, những người mắc hội chứng rối loạn tự kỷ, có thể đọc thuộc lòng hơn sáu nghìn quyển sách.

Phương diện âm nhạc, người mắc hội chứng học giả có thể chỉ nghe diễn tấu một lần, thì bản thân có thể diễn tấu lại ca khúc đó.

Phương diện điêu khắc và mỹ thuật, có người có thể chỉ liếc mắt nhìn một vật, thân phận người ngoài nghề từ chưa bao giờ chính thức học điêu khắc hay là mỹ thuật, điêu khắc hoặc là vẽ ra bức điêu khắc hoặc là tranh ảnh độ gần như giống hệt với vật mẫu.

Ở phương diện khác, cũng có rất nhiều chuyện đáng ngạc nhiên do hội chứng học giả làm ra.

Khá là nổi tiếng, chính là nhân vật chính bộ phim Người Mưa, đối với con số mẫn cảm hơn người, cùng với trong vài tiết mục truyền hình, đã từng xuất hiện những thiên tài con số dân gian.

Có điều, tình huống Lương Đại Mễ giống như có chút đặc thù, năng lực của hắn rõ ràng so với hồ sơ Tô Bằng biết đến càng cường đại hơn, con người mặc dù đơn thuần, nhưng không giống như là chỉ số thông minh thấp, hơn nữa trong câu chuyện của hắn, có xuất hiện qua một nguyên tố không giống như là hội chứng rối loạn tự kỷ trong hiện thực... Chính là vị cao nhân kia, còn có mấy bức tranh trù tượng.

Mặc dù Tô Bằng không nhìn thấy mấy bức tranh trù tượng, có điều có lẽ, năng lực Lương Đại Mễ vượt qua mức bình thường, cùng với hắn thoát nhìn cũng không thua kém chỉ số thông minh người thường, có lẽ có liên quan rất lớn với mấy bức tranh trù tượng kia, nếu không thiên phú Lương Đại Mễ, giống như có thể chỉ là dừng lại ở tự động đếm số lượng vài ngàn mà thôi.

Tô Bằng không khỏi sinh ra một chút hiếu kỳ, không biết mấy bức tranh trù tượng kia, có công năng khai phá tiềm lực não người hay không, nếu như mình có thể có được, sẽ khiến cho bản thân cũng được mở mang trí óc, trở thành công năng phương diện nào đó.

Có điều Tô Bằng dù sao cùng Lương Đại Mễ quen biết thời gian ngắn ngủi, mấy bức tranh trù tượng kia có lẽ cũng là công pháp rất cao cấp, đương nhiên không thể trực tiếp muốn có được.

Cho nên Tô Bằng khẽ cười, nói với Lương Đại Mễ.

“Đại Mễ, kinh nghiệm giang hồ của ngươi còn thiếu sót một chút, có câu là mang ngọc mắc tội, trên người ngươi chẳng những có một vạn lượng hoàng kim, còn biết phương pháp rèn luyện trí nhớ như vậy, nếu để cho người ngoài biết được, sợ là còn có thể đến cướp của ngươi lần nữa.”

“Hắc hắc...”

Lương Đại Mễ nghe thế, ngốc ngốc mỉm cười, nói.

“Ta lại không hề nói với người khác, Tô ca đã cứu ta một lần, ta cảm thấy Tô ca ngươi không phải là loại người này, sẽ không cướp của ta thứ gì, hơn nữa mấy bức tranh trù tượng kia ta cũng không có mang theo bên người, nếu không Tô ca muốn xem thử, chỉ cần mở miệng nói ra, tặng cho ngươi cũng không sao, dù sao ta đã ghi nhớ những hình ảnh kia trong đầu rồi.”

Tô Bằng nghe thế, khẽ cười cười, không nói thêm gì nữa.

Đoàn người của Tô Bằng cùng Lương Đại Mễ, cứ như vậy lên đường, đến hơn bốn giờ chiều, đi tới một thị trấn không nhỏ.

Đi vào trong trấn, những tiêu sư này phân ra một nửa người đi, đi đến tiệm quan tài mua quan tài, phương nam trời nóng, bốn cỗ thi thể nếu cứ để ở trong xe ngựa, sợ là sắp thối rữa mất, các tiêu sư không đành lòng cứ để thi thể đồng liêu mình thối rữa như vậy, muốn đi đến tiệm quan tài khâm liệm, đưa về Nam Ninh, còn Tô Bằng cùng Lương Đại Mễ, thì cùng một nửa tiêu sư khác, đi đến khách điểm.

Lương Đại Mễ cùng Tô Bằng đi vào một khách điểm lớn nhất trên trấn, hai người vừa đi vào, đột nhiên chợt nghe thấy trong đám người dùng cơm lầu một khách điểm, một người nam nhân đột nhiên đứng lên, chợt quát một tiếng.

“Lương Đại Mễ! Xem ta có đánh chết ngươi hay không!”

Lương Đại Mễ nghe thấy âm thanh này, đột nhiên trong mắt lộ ra vẻ sửng sốt, hắn nhìn về đám người trong khách điểm, chỉ thấy bên trong có ba bàn lớn, người ngồi đều mặc áo quần không khác nhau, trong đó có một tên mập

mập mặc quần áo màu vàng, trên mặt tràn đầy vẻ tức giận, quát lớn Lương Đại Mễ.

Lương Đại Mễ thấy người này, lập tức ai nha một tiếng, thần sắc trong ánh mắt thoáng chốc biến thành hoảng sợ, xoay người chạy ra ngoài cửa.

Mà lúc này ở cửa, vừa vặn lại đi tới vài người khách, Lương Đại Mễ thân thủ không đủ nhanh nhẹn, đâm vào trên người mấy người khách này, người tốt vào cửa dường như biết chút công phu, thân thể cường tráng, Lương Đại Mễ chưa đụng trúng đối phương, đã ngã lăn ra đất.

Tên mập nóng nảy kia, chợt tung thân mình phi nhiều của mình lên một cái, giống như lợn rừng âm âm lao đến trước cửa, tát một cái xuống trên đầu Lương Đại Mễ.

Thấy cảnh tượng này, tiêu sư sau lưng Lương Đại Mễ lập tức khẩn trương lên, cả đám rút ra binh khí, bao vây lấy tên mập kia.

Người cùng bàn với tên mập này, cũng đều đồng loạt đứng lên, một người trong đó, dùng thân pháp quỷ dị trong nháy mắt ở giữa bàn vọt đến trước mặt tên mập, sau đó tay giống như cánh hoa quét tới trên tay tiêu sư chung quanh!

Chương 596: Vân tiên sinh vẫn khỏe chứ? (1)

Ngón tay của người này cũng không trực tiếp quét về phía những tiêu sư kia, nhưng khi ngón tay hất giống như là bánh xe lửa thay đổi liên tục, bảy tám đạo chân khí ngưng kết thành bó, bắn bay ra, chuẩn xác đánh trúng binh khí trong tay bảy tám tiêu sư này.

Lập tức, một trận thanh âm đinh đinh đang đang vang lên, bảy tám tiêu sư kia đồng thời cảm giác được cổ tay đau xót, cảm không nổi binh khí, toàn bộ rơi trên mặt đất.

Lúc này, những tiêu sư kia mới nhìn rõ diện mạo của người này, là một nam tử ba mươi sáu ba mươi bảy tuổi, một thân y phục màu lam, mặt trắng không râu, ngón tay thon dài, không mang binh khí, rõ ràng cho thấy là một cao thủ nội gia tu vi đều ở trên hai đôi tay này.

“Hoa Mạch Luân Chỉ Lữ Tụng?”

Tiêu sư dẫn đầu kia cũng trúng một chiêu, sau khi thấy rõ ràng tướng mạo của người này trong lòng cả kinh, hỏi người này.

Nam tử áo lam ba mươi sáu ba mươi bảy tuổi, mặt trắng không râu, gật đầu nói.

“Không sai, chính là Lữ mỗ... Ta vô tình đã thương người, mấy vị không cần phải giận dữ quá mức, làm bị thương ông chủ của ta.”

Nghe xong người này nói như thế, tiêu sư dẫn đầu kia ngược lại cũng rất biết nói đạo nghĩa, cũng không bởi vì võ công cùng với danh tiếng giang hồ của đối phương cao hơn mình mà liền buông tha không phản kháng. Vẫn đứng thẳng như cũ, cũng đi về phía trước một bước, che ở giữa hấn và Lương Đại Mễ, nói.

“Lữ tiên sinh, ta cũng kính trọng địa vị danh tiếng trong võ lâm của ngươi, nhưng mà ta cũng có cố chủ phải bảo vệ, nếu Lữ tiên sinh muốn ra tay với cố chủ của chúng ta, chúng ta tuy rằng võ công không cao cũng không thể ngồi yên không để ý được, chỉ có thể liều cái mạng này.”

Tô Bằng lúc này luôn luôn ở bên cạnh quan sát, không nói gì, lúc này nghe tiêu sư dẫn đầu nói ra những lời này, đứng ra một bước, nói.

“An tâm một chút chó vội, có lẽ là đại thủy trôi long vương miếu cũng nên.”

“Hấn động thủ với Lương công tử!”

Tiêu sư dẫn đầu nghe xong xoay người lại nói với Tô Bằng, Tô Bằng khẽ mỉm cười, nói.

“Người xem xem tướng mạo của hai người kia rồi lại nói sau cũng không muộn.”

Tiêu sư dẫn đầu hơi sững sờ, hấn chỉ thấy một lão mập mập dáng vóc to như lợn rừng lao đến, thật đúng là không có thấy rõ tướng mạo của người

nọ, lúc này nghe xong lời của Tô Bằng, nhìn lại gã mập mạp vẫn còn đang níu lấy cái lỗ tai của Lương Đại Mễ không tha kia.

“Đây này...”

Thấy tướng mạo của hai người lúc này, tiêu sư dẫn đầu nhất thời cảm giác, hai người này mặc dù không phải là phụ tử, cũng có quan hệ huyết thống rất gần.

Thấy tiêu sư dẫn đầu nhìn mình, lão mập mạp trang phục màu vàng kia trừng mắt liếc hắt một cái, nói.

“Lão tử đánh nhi tử, ngươi cũng muốn can thiệp sao?”

“A...”

Nghe hắt nói như vậy, tiêu sư dẫn đầu không khỏi tức cười, nhìn về phía Lương Đại Mễ.

“Đồng tiêu sư, không nên hiểu lầm. Hắt là cha ta...”

Lương Đại Mễ mặt đầy đau khổ, ngửa đầu nói với tiêu sư dẫn đầu kia.

Lão mập mạp trang phục màu vàng kia, hừ lạnh một tiếng, lại là một cái tát vỗ vào trên đầu Lương Đại Mễ.

“Cha, ngươi cứ đánh như vậy, đánh thành ta choáng váng ngu si thì phải làm sao?”

Lương Đại Mễ lại bị trúng một cái tát, mang theo vẻ mặt khóc nức nở nói với lão mập mạp trang phục màu vàng.

Lão mập mạp trang phục màu vàng nghe xong, suy nghĩ một lát nói.

“Có lý, vậy thì không đánh vào đầu nữa... Hừ, có điều ngươi đừng hòng chạy trốn được một kiếp này. Buổi tối xem ta dùng gậy trúc đánh cái mông ngươi, gia pháp hầu hạ!”

Lương Đại Mễ nghe xong, sắc mặt càng trở nên đau khổ, gần như khóc lên.

Hắn khóc như khóc tang một hồi lâu, mới dường như nhớ tới một việc, nói.

“Cha, người tại sao lại ở chỗ này? Không phải là đặc biệt tới tìm ta đó chứ?”

“Người còn hiểu được sao?”

Nghe thấy những lời này, lão mập mạp trang phục màu vàng lại giận lên nói.

“Người cho rằng ta không biết tâm địa gian xảo của người sao? Người ở trong nhà, nghe mấy người đường huynh không nên thân kia của người nói đi Đằng Châu mở mang tầm mắt nhìn cô gái ngoại tộc tóc vàng mắt xanh, người liền tâm ngứa vô cùng. Ta đoán người chắc chắn sẽ đi Đằng Châu tìm những cô gái không biết xấu hổ kia, liền đi tìm một đường. Đi ngang qua nơi này, hừm, không nghĩ tới đụng phải người ở đây, nói, người có phải đi tìm những cô gái ngoại tộc đó hay không?”

Nghe thấy những lời này, sắc mặt của Lương Đại Mễ càng đau khổ, hé miệng, mới nói ra một câu.

“Cha, người thật hiểu rõ ta...”

Tô Bằng ở bên cạnh nghe xong, thiếu chút nữa không nhịn được cười ra tiếng, cái gọi là hiểu con không ai bằng cha, chính là nói loại tình huống này này đi.

Lão mập mạp trang phục màu vàng đánh Lương Đại Mễ mấy cái, mới bót giận, đứng dậy, nhìn về phía tiêu sư cùng với Tô Bằng, nói.

“Mấy vị này, là ai vậy?”

“Cha, những người này là tiêu sư do ta mời bởi ta ta sợ đi một mình giữa đường gặp cướp, vị kia là bằng hữu ta gặp được ở thành Nam Ninh.”

Lương Đại Mễ nói với lão mập mạp trang phục màu vàng.

Chương 597: Vân tiên sinh vẫn khỏe chứ? (2)

“Nam Ninh? Người còn đi Nam Ninh? Nói, có phải là người đi gặp Linh Mị Nhi kia đúng không?”

Lão mập mạp trang phục màu vàng vốn đã nguôi giận, nghe thấy những lời này lại nổi giận lên.

“Xem thử... Xem thử thôi...”

Lương Đại Mễ không dám nói dối, thì thào nói, chỉ có điều thanh âm của hắn càng ngày càng nhỏ, đầu cũng cúi xuống thấp, nhìn quá giống như một con chim cút béo mập.

“Vô liêm sỉ! Lão tử kiếm tiền là cho người đi chơi gái sao?”

Nghe thấy những lời này, lão mập mạp trang phục màu vàng lập tức nổi giận, vung tay lên lại muốn đánh Lương Đại Mễ, Lương Đại Mễ chịu không nổi sự đe dọa này, òa một tiếng khóc lên, thân thể bò về phía sau trốn tránh, trốn ở sau chân Tô Bằng.

Lão mập mạp trang phục màu vàng thấy vậy, hừ lạnh một tiếng, trừng Lương Đại Mễ một cái, nói.

“Vị bằng hữu kia, cũng là người quen được khi đi chơi gái sao? Tìm cái loại nữ nhân này, có thể thấy được không phải là người tốt gì, e là cũng đều là hồ bằng cầu hữu cũng nên.”

Nghe xong lời của lão mập mạp trang phục màu vàng chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, Tô Bằng cũng không tức giận, chỉ khẽ mỉm cười, nói.

“Vị này chính là bán gạo nổi tiếng thiên hạ Lương gia gia chủ Lương tiên sinh nhỉ? Chào người, ta gọi là Tô Bằng, là bằng hữu của lệnh công tử.”

“Tô Bằng?”

Lữ Tụng áo lam bên cạnh lão mập mạp trang phục màu vàng nghe xong, vẻ mặt biến đổi, đánh giá Tô Bằng mấy lần, tiến lên một bước, đi ở trước mặt lão mập mạp trang phục màu vàng, thấp giọng thì thầm vài tiếng.

Lão mập mạp trang phục màu vàng nghe xong lời của Lữ Tụng, vẻ mặt không có biến hóa lớn, nhưng lông mày lại không tự chủ được nhú lên nhú xuống, hần nhìn về phía Tô Bằng, trong mắt không còn là vẻ mặt khinh thị, chỉ thấy hần có chút chấp tay, nói.

“Các hạ chính là Huyết Thủ Ma Kiếm Tô Bằng gần đây quật khởi nhanh nhất trong giang hồ sao? Thoạt nhìn rất trẻ tuổi, vừa rồi ngược lại đã thất lễ.”

“Không dám, người trên giang hồ cũng không hiểu rõ Tô mỗ lắm, tặng ngoại hiệu lung tung. Bản thân ta cũng không phải dùng tên này.”

Tô Bằng mỉm cười, nói với lão mập mạp trang phục màu vàng.

lão mập mạp trang phục màu vàng khẽ gật đầu. Nhưng mà câu chuyện thay đổi, trong miệng nói.

“Có điều các hạ cũng là nhân vật thành danh trong giang hồ, nếu đã vang lên danh hiệu Huyết Thủ Ma Kiếm này, có thể thấy được cũng không phải là người bình thường. Sao lại đi cùng một chỗ với con ta như vậy? Con trai của ta trình độ như thế nào ta tự mình biết, không đảm đương nổi việc làm bằng hữu với các hạ. Các hạ sợ là có lòng kết giao, chẳng lẽ đối với Lương gia ta có ý đồ gì?”

“Cha, không phải như thế...”

Lương Đại Mễ mập mạp núp ở phía sau Tô Bằng, nghe thấy những lời này bò lên nói.

“Câm miệng! Ở nơi này không có phân người nói chuyện!”

Sắc mặt của lão mập mạp trang phục màu vàng biến đổi, quát lên với Lương Đại Mễ.

Lương Đại Mễ nghe xong, lập tức cổ co rút lại, cha của hần ở trong lòng hần là nhân vật cực kỳ đáng sợ, nhất thời hần không dám lên tiếng.

Tô Bằng nghe xong, vẫn như cũ không tức giận gì. Mang trên mặt nụ cười hờ hững, nói.

“Cũng không phải, chẳng qua là ta ở Nam Ninh gặp qua lệnh công tử, cảm thấy được thái độ làm người của hắn hết sức chân thành, cũng là một người có chút ý tứ, liền làm quen một chút. Có điều còn có một nguyên nhân khác, chính là ta cùng với Lương gia ngài, ngược lại còn có chút sâu xa.”

Nghe thấy những lời này, sắc mặt của lão mập mập trang phục màu vàng biến đổi, Lữ Tụng áo lam sau lưng hắn cũng là vẻ mặt có chút khẩn trương. Ngón tay gầy nhẹ, dường như nếu thấy tình hình không ổn sẽ động thủ bất cứ lúc nào.

Bởi vì trong giang hồ, hàm nghĩa của “có sâu xa” chưa chắc là đã việc tốt... Có cừu oán cũng có thể dùng những lời này.

Lão mập mập trang phục màu vàng dù sao cũng là buôn gạo đệ nhất thiên hạ, công phu dưỡng thành bao năm vẫn không tệ lắm. Vẻ mặt hắn thoáng qua giây lát đã biến hóa bình thường trở lại, nói với Tô Bằng.

“Dường như ta cùng với các hạ chưa từng gặp mặt, mà còn đệ tử trong tộc cũng chẳng nghe nói vị nào có giao tình lui tới gì với các hạ, sâu xa mà người nói là chỉ cái gì, xin hãy nói rõ.”

“Ha ha.”

Tô Bằng thấy bộ dạng đề phòng của hắn, có chút cười nhẹ một tiếng, nói.

“Người thấy một vật liền sẽ hiểu được.”

Nói xong, Tô Bằng đưa tay vào trong túi Càn Khôn, tìm một hồi, lấy ra một đồ vật gì đó, nắm ở trong lòng bàn tay.

“Lương tiên sinh mời xem qua.”

Tô Bằng vươn tay ra, nghiêng người một bên, vật kia cầm trong tay để cho lão mập mập trang phục màu vàng nhìn một chút.

Góc độ này, chỉ có lão mập mập trang phục màu vàng mới có thể nhìn thấy đồ vật trong tay Tô Bằng, những người bên cạnh bị thân thể mập mập của lão này ngăn cản không nhìn thấy được.

Lão mập mạp trang phục màu vàng vốn vẽ mặt bình thường, chỉ là lúc hắn thấy vật ở trong tay Tô Bằng kia, đột nhiên vẽ mặt trở nên kinh ngạc, sau đó nhìn thoáng qua Tô Bằng.

Tô Bằng mỉm cười, rất nhanh đã thu hồi vật đó lại trong lòng ngực, nói.

“Lương tiên sinh đã hiểu rõ chưa?”

Lão mập mạp trang phục màu vàng tu dưỡng không tệ, vẽ mặt rất nhanh đã bình thường trở lại, trên mặt lộ ra một nụ cười, nói.

“Thì ra là như vậy, xác thực là người quen rồi.”

Sau đó hắn nhìn thoáng qua bốn phía, nói.

“Tô công tử, nơi này nói chuyện không quá thuận tiện, có thể đi theo ta lên trên lầu nói chuyện không?”

Tô Bằng gật đầu, lão mập mạp trang phục màu vàng kia quay đầu lại, nói với Lữ Tụng áo lam.

“Lữ tiên sinh, đây là một vị cố nhân của ta, ta không có gặp nguy hiểm, người trước tiên cứ mang theo đứa bé kia nhà ta, ở dưới này chờ ta một hồi, ta đi ôn chuyện một chút, lát nữa sẽ đi xuống.”

Lữ Tụng áo lam có chút hoài nghi nhìn Tô Bằng, có điều nếu ông chủ đã nói như thế, hắn cũng không nên phản đối, khẽ gật đầu, sau đó kéo Lương Đại Mễ trên mặt đất lên, đứng ở nơi đó.

“Xin mời.”

Lão mập mạp trang phục màu vàng nói, nói xong hắn dẫn đầu đi đầu, đi lên lầu.

Tô Bằng cùng với lão mập mạp trang phục màu vàng cùng nhau đi lên lầu, hai người tới một phòng trên lầu, sau khi lão mập mạp trang phục màu vàng đi vào, liền khoanh tay đứng thẳng bên cạnh cửa, chờ sau khi Tô Bằng tiến vào hắn mới tự mình đóng cửa phòng lại.

Sau khi làm xong hết thầy, hắn phục hồi tinh thần lại, biểu tình trên mặt lại nổi lên biến hóa, thần sắc lúc này dường như có chút cung kính.

“Tô công tử người đến từ nơi nào vậy, chắc đã gặp qua Vân lão tiên sinh rồi nhỉ? Thân thể của hắn vẫn khỏe chứ? Còn có Phạm lão tiên sinh, cùng với mấy vị khác trong môn cũng vẫn khỏe chứ?”

Tô Bằng mỉm cười biết rõ hắn vẫn chưa hoàn toàn tin lời của mình, lúc này thử dò xét bản thân mình một chút.

Chỉ nghe Tô Bằng nói.

“Thân thể của Sư phụ rất tốt, mỗi ngày đều có thể ăn một chén cơm, sư thúc vẫn còn đang nghiên cứu trừ nghệ, dường như tiến bộ không ít. Ninh sư huynh vẫn giữ vững phong thái như trước, Độc Cô sư huynh đầu năm có xuống núi, gần đây hắn là ở chân núi cũng nên, Từ sư huynh cùng với tiểu sư tỷ không tồi, không cần quá lo lắng.”

Nghe xong lời này của Tô Bằng, lão mập mạp trang phục màu vàng không tiếp tục hoài nghi nữa.

Chỉ thấy hắn thế nhưng lại phát áo bào lên, cứ như vậy trực tiếp quỳ trên sàn nhà, cung kính thi lễ với Tô Bằng, trong miệng nói.

“Ngoại môn đệ tử Từ Hà Môn Lương Phú Quý, ra mắt nội môn Tô sư huynh!”

Chương 598: Thỉnh cầu của Lương Phú Quý (1)

“Lương tiên sinh đa lễ.”

Tô Bằng mỉm cười, Lương Phú Quý này so với mình còn lớn hơn mấy chục tuổi, tuy rằng trên danh phận thì cấp bậc thấp hơn mình, nhưng cũng không có lý nào để hắn quỳ ở phía trước, liền dìu Lương Phú Quý đứng lên.

Thật ra thì ngay từ lúc Tô Bằng ở trích tiên sơn trang nghe Linh Mị Nhi nói ra thân phận của Lương Đại Mễ, Tô Bằng đã chú ý rồi.

Lúc Tô Bằng xuống núi, Nhị sư huynh Độc Cô Thắng của hắn đã từng cho hắn một tờ giấy, còn có một thiết bài, trên tờ giấy là một số phương thức liên lạc với thể lực ẩn núp trong giang hồ của Tử Hà Môn, mà thiết bài này thì lại là tín vật của Tử Hà Môn, có thể dùng cái này để liên lạc với những thể lực bên ngoài Tử Hà Môn đó.

Trong đó Lương gia buôn gạo, cũng ở trên tờ giấy này.

Lương gia vốn chính là gia tộc được Tử Hà Môn giúp đỡ mấy đời trước, nếu không tài phú của Lương gia làm sao có thể nổi tiếng ở trên giang hồ như thế. Qua nhiều năm như vậy không có khả năng không có người giang hồ chú ý đến bọn hắn, nhưng qua nhiều năm như vậy cũng chưa nghe nói qua Lương gia xảy ra đại sự gì, đây đều là Tử Hà Môn âm thầm đến giúp đỡ.

Mà còn hành động của Lương gia buôn gạo, cũng chỉ nói trên đạo nghĩa. Thật ra thì làm ăn nhiều năm như vậy, việc làm ăn của Lương gia cũng đều cực kỳ cẩn kẽ, cho dù là thừa dịp thiên hạ lương thực khan hiếm thì cũng chưa từng có nghe nói qua Lương gia bởi vì kiếm lời mà để cho dân ở địa phương nào đó chết đói, thậm chí có vài lúc Lương gia thà rằng thiếu lợi nhuận một chút cũng sẽ bán một số lương thực giá rẻ cho người dân ở nơi nạn đói.

Lương gia cũng bởi vì như thế, không có khiêu khích sự phẫn nộ của thiên hạ, ngược lại còn có một chút thanh danh tích thiện, đây cũng có thể là do người của Tử Hà Môn điều tiết.

Thấy trên tờ giấy của Nhị sư huynh Độc Cô Thắng cho Tô Bằng ghi rõ, mỗi một Lương gia gia chủ cũng đều là ngoại môn đệ tử trên danh nghĩa của Tử Hà Môn, coi như là người trong môn.

Chẳng qua là ngoại môn đệ tử của Tử Hà Môn, cũng không xếp vào trong bối phận, mà còn Tô Bằng lại là nội môn đệ tử, vĩnh viễn so với ngoại môn đệ tử đẳng cấp cao hơn. Đối phương tuy rằng tuổi tác lớn hơn Tô Bằng, nhưng tự xưng một tiếng sư đệ cũng là phù hợp với quy củ bên trong môn.

Tô Bằng lúc này, dù Lương Phú Quý đứng lên, phát hiện thần sắc hắn rất là cung kính, tựa hồ là phát ra từ nội tâm, trong lòng âm thầm đồng ý. Xem ra

Lương Phú Quý này còn chưa quên gốc, vẫn còn rất tuân thủ quy củ của Tử Hà Môn.

Lương Phú Quý đứng lên, nhìn về phía Tô Bằng, nói.

“Tô sư huynh, ta ngay từ hai mươi năm trước đã tiếp nhận chức vị Lương gia gia chủ, đã từng được tiên bối trong môn dẫn đi đến Tử Hà Môn một lần. Ra mắt Vân lão tiên sinh, Phạm lão tiên sinh, khi đó trong môn đệ tử đồng lứa Tô sư huynh đây, chỉ có hai người Ninh sư huynh cùng với Độc Cô sư huynh, vẫn chưa nghe nói có các sư huynh sư tỷ khác.”

Tô Bằng gật gật đầu, nói.

“Tam sư huynh cùng với tiểu sư tỷ, tuổi cũng không lớn. Có thể là gia nhập Tử Hà Môn sau này, mà ta cũng là một năm gần đây mới được thu vào trong môn. Lúc này ta xuống núi cũng đã có một thời gian ngắn, chủ yếu là tiến hành thí luyện hồng trần, bây giờ tu hành có chút thành tựu đang muốn trở về môn.”

Lương Phú Quý nghe xong, nhẹ gật đầu, nói.

“Thật ra thì ta hai mươi năm trước lên núi, cũng là có chút mơ hồ. Dưới chân núi Tử Hà có thiết kết rất nhiều loại trận pháp, ta là được người dẫn đi, mới lên được trên núi. Nhưng mà sau khi xuống núi, nếu muốn nhớ lại tình huống lúc ấy thì một chút cũng không nhớ lại được phải đi như thế nào, đến bây giờ ta vẫn chưa tìm được đường lên núi.”

Tô Bằng nghe xong, gật gật đầu, trong môn có người giỏi về kỳ môn trận pháp, Tam sư huynh Trần Kỳ Trận chính là nghiên cứu trận pháp. Hắn là người tài giỏi về trận pháp đời này, trong thế hệ trước, có lẽ cũng có người giỏi về trận pháp, bố trí một số mê trận cho Tử Hà Môn hẳn là việc rất đơn giản.

Có điều mấy thứ ăn uống sinh hoạt trên núi Tử Hà Môn không biết vận chuyên lên núi như thế nào nhỉ?

Nghĩ đến đây, Tô Bằng mở miệng hỏi.

“Thời gian ta ở trong môn cũng không tính là quá lâu, không biết hằng ngày trong môn làm sao để sinh hoạt, có điều nghĩ lại, vật tư cần thiết trên núi cũng đều là Lương tiên sinh sai người đưa lên núi nhỉ?”

Lương Phú Quý gật đầu, nói.

“Quả thật là như vậy, nhưng người cụ thể làm những chuyện này cũng không phải là ta, sư huynh có thể không biết, trong Lương gia tộc của ta còn có một vị tiền bối của Tử Hà Môn đang ngồi trấn chủ trì. Hộ vệ người của Lương gia an toàn, tất cả đều là một tay hăn lo liệu. Hăn ở Lương gia đã gần bốn mươi năm, từ đời của phụ thân ta, xem như là trưởng lão mà Lương gia ta cung phụng. Mỗi một lần trong môn đặt mua vật liệu, cũng đều là vị tiền bối này lo liệu, có điều những thứ vật liệu kia cũng chỉ là vận chuyển đến phạm vi núi Tử Hà, đến nơi, tự nhiên có người đưa lên núi.”

Chương 599: Thịnh cầu của Lương Phú Quý (2)

Tô Bằng nghe xong, suy tư một chút, Tử Hà Môn có người tọa trấn ở Lương gia, Tô Bằng cũng không phải là không có nghĩ đến điều này. Dù sao Lương gia đã muốn trở thành một hệ, cần phải có người trông giữ, có điều không ngờ là tiền bối trong môn.

Có điều những sư thúc sư bá của sư phụ Vân Đạo Tử, rất không có khả năng tọa trấn ở Lương gia, cấp độ cao nhân kia của bọn họ nhất định là khinh thường lo liệu những vật phẩm tục này, nghĩ như vậy, người ở Lương gia kia, rất có thể là...

“Là Kiếm Quỷ sư phụ!”

Trong lòng Tô Bằng phỏng đoán được thân phận của người kia ở Lương gia.

Càng nghĩ như vậy, Tô Bằng càng cảm giác hăn là như thế.

Nghĩ đến đây, Tô Bằng khẽ gật đầu, nói.

“Ta đã biết rồi.”

Nói xong câu này, hăn nhìn thoáng qua Lương Phú Quý, nói.

“Lương tiên sinh, lần này người tới Đằng Châu, chưa hẳn chỉ là để tìm kiếm lệnh công tử đúng không? Nơi này cách núi Tử Hà rất gần, có phải người cũng ý định trở về môn một lần nữa?”

“Làm sao được, trong môn có lệnh cấm, ngoại môn đệ tử không được triệu kiến trong môn thì không được ở lại chỗ ở của môn phái. Có điều lần này tới nơi này, ngược lại cũng có một ít chuyện...”

Lúc Lương Phú Quý nói tới chỗ này, đột nhiên mắt sáng rực lên, dường như nghĩ đến điều gì, nhưng lại có chút băn khoăn, lộ ra vẻ do dự một chút, muốn nói mà không nói được.

Tô Bằng nhìn, biết rõ hẳn có chuyện trong lòng, nói.

“Sao vậy? Lương tiên sinh gặp phải phiền toái gì sao? Hoặc là có chuyện gì muốn báo cho trong môn? Ta lần này phải về môn, Lương tiên sinh có chuyện gì thì ta có thể thay người truyền đạt giùm cho.”

“Như thế thì thật tốt quá!”

Lương Phú Quý nghe xong, vui mừng quá đổi, hắn vỗ tay nói với Tô Bằng.

“Tô sư huynh, bản thân ta không có ý niệm gì, cả đời này ta sinh ở Lương gia, vinh hoa phú quý đã hưởng thụ hết, không có hy vọng xa vời gì khác, chỉ là có chút lo lắng chuyện con cháu.”

“Ta cả đời làm thương nhân, thật ra càng về sau càng rất không thú vị, cảm giác mình chẳng qua chỉ là có tiền, lại càng kiếm tiền, cũng không có bản lĩnh gì khác. Thật ra thì ta rất ngưỡng mộ các nội môn đệ tử như sư huynh vậy, mỗi người đều có bản lĩnh lớn, năng lực cao. Ta đời này không có tâm nguyện gì khác, chỉ là muốn cho con của mình tiến vào Tử Hà Môn tu hành nội môn, không cần phải giống như ta cả đời chỉ làm một thương nhân.”

“Ta có ba người con gái, trưởng tử Đại Mễ, sư huynh đã gặp, ngoài ra còn có một đứa con thứ và một ấu nữ. Trong ba đứa con gái, con thứ tư chất bình thường, ấu nữ tuổi còn quá nhỏ, nhìn không ra như thế nào, nhưng con trai lớn của ta Lương Đại Mễ lại rất có thiên phú.”

“Con trai lớn Lương Đại Mễ của ta, đối với số thuật rất có thiên phú, có lẽ có thể được tiền bối trong môn vừa ý... Thật ra ngay từ lúc Đại Mễ còn ở trong tã lót đã có chút dị thường, ta đã từng đánh cược liều mình van xin tiền bối trong môn ở trong nhà của ta mời đến sư thúc nội môn, nhìn xem thử Đại Mễ có tật bệnh gì không. Vị sư thúc trong môn tới, nói nếu như Đại Mễ trước mười tuổi có thể học có thể nói, thì không phải là ngu ngốc mà có thể là thiên tài, cũng để lại một số pháp môn... Sau đó ta vẫn luôn bảo Đại Mễ tu luyện những pháp môn này, hôm nay hắn đã trưởng thành đến trình độ nhất định, ta cảm thấy nếu để cho hắn làm thương nhân, thật sự là mai một thiên phú của hắn. Chỉ là ta cầu xin vị tiền bối trong môn ở nhà ta kia mang theo Đại Mễ lên núi, vị sư thúc kia nhưng vẫn không chịu, nói không hợp với quy củ. Ta cũng bắt buộc hắn không được, nhưng chuyện của Đại Mễ, đã trở thành một khối tâm bệnh của ta.”

“Hôm nay ở chỗ này vô tình gặp gỡ Tô sư huynh, ta muốn xin sư huynh nói một chút với Vân môn chủ Vân lão tiên sinh giúp ta, đề cập đến thiên phú của Đại Mễ, xem có thể thu Đại Mễ vào nội môn hay không, đi theo các tiền bối trong môn để học tập.”

Lương Phú Quý đem chuyện cất giữ trong lòng đã lâu, nói với Tô Bằng.

“Như vậy sao...”

Tô Bằng nghe xong, khẽ gật đầu.

Thiên phú của Lương Đại Mễ, hắn đã được chứng kiến. Nhắc tới loại thiên phú này coi như là vạn người có một, nếu chỉ làm một thương nhân thật sự là có chút nhân tài không được trọng dụng.

Mà còn trưởng bối trong môn, nếu biết Lương Đại Mễ có loại thiên phú này, nói không chừng cũng sẽ có hứng thú, mình cũng không tổn thất cái gì, lại còn có thể vì môn mà chiêu gọi nhân tài vào, có sao mà không làm?

Nghĩ đến đây, Tô Bằng khẽ gật đầu, nói.

“Thiên phú của Đại Mễ ta đã thấy, quả thật hiếm thấy... Chuyện này ta đáp ứng, nhất định sẽ nói chuyện này với sư tôn.”

“Như thế thì thật tốt quá!”

Lương Phú Quý nghe xong, không khỏi mừng rỡ, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng mỉm cười, nói.

“Lương tiên sinh còn muốn mang lệnh công tử đi Đằng Châu phải không? Vậy không bằng thế này, ta đem chuyện này bẩm báo cho sư tôn trong môn trước, sau đó lại sai người báo cho các người, các người liền đi đến Đằng Châu trước chờ tin tức của ta có được không?”

“Đa tạ sư huynh thành toàn.”

Lương Phú Quý nghe xong, lại muốn thi lễ, bị Tô Bằng ngăn lại.

Hai người lại hàn huyên một hồi, sợ người ở dưới lầu cảm thấy thời gian quá lâu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, liền cùng nhau đi xuống.

Lương Đại Mễ lúc này ngồi ở một cái bàn bên hộ vệ của Lương Phú Quý, có điều có vẻ mặt ủ mảy chau.

Tô Bằng thấy vậy, không khỏi ho khan một tiếng, nhẹ giọng nói với Lương Phú Quý.

“Khụ... Lương tiên sinh, lệnh công tử tuổi cũng không nhỏ, xác thực là đã đến thời kỳ hiểu được tình yêu nam nữ. Trên thực tế không cần trông nom quá nghiêm khắc, nếu sợ hấn làm đường lạc lối, ngược lại cũng có thể tìm cho hấn một cô gái đang hoàng hôn lành tốt bụng làm bạn.”

Lương Phú Quý nghe xong, vẻ mặt cười khở, nhỏ giọng nói với Tô Bằng.

“Ta cũng muốn chứ, ta cũng muốn sớm ôm cháu nội. Nhưng vị sư thúc kia năm đó lưu lại pháp môn tu luyện xong có nói qua, bảo Đại Mễ sau này phá thân đồng tử muộn một chút, nếu không tác dụng của quan tướng đồ có thể bị suy giảm, ta cũng là vì tương lai của Đại Mễ.”

“... Vẫn còn là Đồng Tử Công sao...”

Tô Bằng nghe xong, có chút im lặng, mình còn muốn bảo Lương Đại Mễ đưa mấy tấm quan tướng đồ nhìn xem thử, không ngờ lại phải yêu cầu là Đồng Tử Công. Minh hình như không còn phù hợp với yêu cầu nữa, cũng không biết có thể luyện được hay không.

Lắc đầu, Tô Bằng không nghĩ tới mấy chuyện này nữa, theo Lương Phú Quý đi xuống lầu...

Chương 600: Người canh núi.

Tô Bằng cùng bốn người Lương Phú Quý và Lương Đại Mễ cùng bàn, ăn một bữa cơm, với một số cao thủ Lương Phú Quý mang đến cũng coi như quen thuộc.

Người Lương Phú Quý mang, đều là cao thủ trên giang hồ, trong hơn mười người mang theo, có sáu bảy người xuất từ danh môn đại phái, lữ tụng cầm đầu y phục lam kia, càng là cao thủ nổi danh phía nam, luận thanh danh còn mạnh hơn Thập Đại Kiếm giang hồ một ít, võ công có lẽ cũng cao hơn chút, chỉ là lúc người này thành danh phạm vi hoạt động đều ở phía nam, không đi qua phương bắc, cho nên võ lâm phương bắc không quá nổi danh.

Có điều võ công người này quả thật cao cường, món Hoa Mạch Luân Chỉ tu hành đến trình độ cực cao, thi triển ra sợ là tiếp cận kiếm khí vô hình, chỉ có điều trọng điểm võ công là phong mạch điểm huyết cùng công kích chân khí, không sắc bén giống kiếm khí.

Một bữa cơm, Tô Bằng đều làm quen hết với mấy cao thủ này, biết bọn họ đã được Lương gia thu vào trong hộ vệ Lương gia, coi như an ổn.

Trong lòng Tô Bằng thầm bội phục, thầm nghĩ tiền bối trong Tử Hà Môn tại Lương gia quả nhiên thủ đoạn rất lợi hại, chẳng những có thể một mực nắm chặt Lương gia, khiến bọn họ không sinh dị tâm, lại có thể lung lạc được nhiều cao thủ như vậy trên giang hồ, xem ra là người rất có năng lực.

Lúc ở trên bàn tiệc, lời chủ yếu mà Lương Phú Quý muốn nói, lúc trên lầu đều đã nói rõ với Tô Bằng, trong bữa tiệc chỉ nói một số chuyện bình thường, Tô Bằng cũng có ít hiểu biết cơ bản về Lương gia.

Sau khi ăn cơm xong, Tô Bằng liền vịn có đi đường mệt nhọc, lên lầu nghỉ ngơi trước.

Trong phòng, Tô Bằng thấy không có ai, liền trực tiếp logout, hắn đã nói với Lương Phú Quý, ngày mai mình cưới khoai mã chạy tới Tử Hà sơn trước, sau đó báo chuyện của Lương Đại Mễ cho sư tôn Vân Đạo Tử. Sau đó lại báo cho phụ tử Lương gia đi Đằng Châu.

Dưới tình huống không có việc gì, Tô Bằng liền offline, đăng xuất trò chơi.

...

Ngày hôm sau, vừa sáng sớm Tô Bằng đã login, cũng không chờ người Lương gia rời giường, mình đòi chủ quán ít lương thực nước uống, tiếp theo liền đơn thân độc mã, tiến đến phương hướng Tử Hà sơn.

Như thế, mấy ngày không nói chuyện, sau ngày thứ bảy rời khỏi Nam Trữ, Tô Bằng rốt cuộc chạy tới gần mục tiêu của mình.

Vị trí Tử Hà sơn, thật ra xem như ở biên giới Đằng Châu, đại khái chính là gần hướng bên này của Tô Bằng, lúc Tô Bằng xuống núi, là Nhị sư huynh Độc Cô Thắng mang đại điều tiễn Tô Bằng một đoạn đường, Tô Bằng chỉ nhớ đại khái phương vị Tử Hà sơn, lần này tìm về, vẫn mất một phen khí lực, mới tìm được đường trở về núi.

Đến buổi tối, Tô Bằng rốt cuộc tìm được Tử Hà sơn.

Nơi này là một ngọn núi trong cụm núi, Tô Bằng vẫn tưởng Tử Hà sơn là một ngọn núi riêng, thật ra đây chẳng qua là lối thị giác khi từ trên không trung nhìn xuống trên thực tế Tử Hà sơn là ở trong cụm núi, cần bò lên trên mấy ngọn núi mới có thể đến.

Ở dưới chân núi này, Tô Bằng đã tìm được một thôn trang nhỏ, người trong thôn trang đều là người miền núi bình thường, giống như không quá rõ địa phương bọn họ ở, có một môn phái lánh đời.

Có điều Tô Bằng ở trong thôn trang tìm hiểu một chút, liền hỏi ra người mình muốn tìm.

“Người là hỏi người canh núi này sao? Chỉ cần vượt qua ngọn núi tiếp, lại đi một đoạn, ở dưới chân một ngọn núi cao, có một nhà gỗ, bên trong có một người tự xưng người canh núi, người tìm hắc là được rồi.”

Một thôn dân trong thôn trang, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, người hắc muốn tìm, chính là người canh núi chỗ này.

Nếu Tử Hà sơn không phải xuống núi từ không trung, mà muốn đi từ mặt đất, có thể sẽ gặp mấy đại trận do người bố trí, người thường sẽ cảm giác đầu vầng não trướng, căn bản không tìm ra đường lên núi, thấy giống như quỷ đào tường, nếu lực thần hồn thấp một chút, có thể sẽ còn sinh ra tác dụng phụ như mất trí nhớ, Tô Bằng không muốn khiêu chiến đại trận do tiền bối trong môn bố trí, cho nên nếu lên núi, nhất định phải tìm “Người canh núi” kia.

Người canh núi, chính là người Tử Hà Môn tiếp dẫn đệ tử trong môn cần lên núi hoặc là một số khách đạo, có người lên núi, thông qua họ có thể liên lạc người trên núi, sẽ có người tiếp dẫn, dẫn người lên núi, nếu không ngoại nhân, căn bản không thể đi lên Tử Hà sơn.

Tô Bằng cũng chỉ từ chỗ Độc Cô Thắng biết nơi này có một người canh núi, nhưng không biết thân phận đối phương, có lẽ không phải đệ tử chính thức trong môn, có lẽ là vị sư huynh nào đó hoặc là kiếm quỹ tiền bối trong môn... Tô Bằng nghĩ như vậy.

Trong sơn thôn sau khi hỏi rõ phương hướng, Tô Bằng nhân lúc trời còn chưa tối hắc, tiến đến vị trí ngọn núi cao nhất của Tử Hà sơn.

Sau hơn mấy tiếng đồng hồ, Tô Bằng rốt cuộc tìm được căn nhà của người canh núi.

Đó là một nhà gỗ không nhỏ không lớn, bên trong sẽ không vượt qua năm mươi mét vuông, có điều ở trong núi sâu này, cũng không coi là nhỏ.

Lúc này, trong nhà gỗ, đang toả ra một số khói bếp.

Tô Bằng đi tới trước cửa, gõ cửa hộ.

Trong nhà gỗ, truyền đến tiếng bước chân, qua sau nửa ngày kết một tiếng, nhà gỗ mở ra, xuất hiện một người.

Tô Bằng nhìn thoáng qua người này, thoáng sửng sốt một chút.

Chỉ thấy người từ trong nhà đi ra, dáng người không cao, trên mặt đều là râu dày, người thoát nhìn cũng không khó coi, nhưng bởi vì râu tóc quá dày, nhìn không ra tuổi, chỉ có thể bằng vào cảm giác, cảm thấy người này chừng hơn bốn mươi năm mươi tuổi.

Khiến người ta cảm thấy kỳ quái, là hình thái thân thể của người này, có chút đặc thù.

Vóc người của hắn không tính quá cao, nhưng tay chân lại cực kỳ thon dài, chiều dài tay chân so với người bình thường dài hơn 15% đến 20%, cực kỳ đặc thù, cộng thêm râu tóc trên mặt hắn, khiến người ta có cảm giác người này giống động vật hoang dại nào đó, chứ không giống nhân loại.

“Là tiền bối người canh núi sao?”

Tô Bằng nhìn người này, hỏi hắn.

Lúc này, hắn trừng mắt phát xanh, nhìn về phía Tô Bằng, nói.

“Người có chuyện gì sao?”

“Lên núi.”

Tô Bằng hơi khẽ cười, từ trong lòng lấy ra một thiết bài, cho người này xem qua.

“Ồ?”

Người này thấy thiết bài, con mắt màu xanh sáng lên, sau đó nhìn về phía Tô Bằng, nói.

“Ta chưa từng thấy qua ngươi.”

“Ta là đệ tử nhỏ nhất trong môn, tiền bối hẳn có thủ đoạn liên lạc trên núi, xác nhận chút tự nhiên sẽ hiểu.”

Tô Bằng nói với người canh núi.

Người canh núi nhìn Tô Bằng sau nửa ngày, sau đó mới khẽ gật đầu, nói.

“Người theo ta vào.”

Tô Bằng gật đầu, theo người canh núi vào nhà gỗ.

Trong nhà gỗ rất đơn giản, chỉ có một bếp lò, bên trong đốt củi, trong phòng có một cái bàn, một giường gỗ, trên mặt bàn đặt ít thịt nướng, giống đùi động vật nào đó, mặt khác có ba lồng gỗ chỉ có một nửa, một lồng gỗ trong số đó là rỗng, ở trong hai lồng gỗ khác, có hai con chim ưng.

“Là đệ tử mới đúng không?”

Người canh núi quay đầu lại, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, người canh núi tìm tìm ở trên mặt bàn, kéo ra một cuộn vải bố, sau khi viết xuống gì đó, lại cuộn ở trên đùi chim ưng, sau đó xách chim ưng, đi tới cửa, thả chim ưng cất cánh.

“Chờ một lát, nhiều nhất trong nửa canh giờ, sẽ có tin tức.”

Người canh núi nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy gật đầu, chỉ là không biết sao, hẳn luôn có một loại cảm giác kỳ quái, tựa hồ người canh núi này có cái gì cổ quái, cảm giác giống như có gì đó giấu diếm mình.

Mặt khác, Tô Bằng đột nhiên sinh ra một loại dự cảm dị thường, hẳn cảm giác, trên Tử Hà sơn, tựa hồ xảy ra chuyện gì...

Chương 601: Kinh hô trong trận loạn thạch (1)

Thời gian chờ, quá lâu.

Trong nhà gỗ của người canh núi, người canh núi vốc người đặc thù, tựa hồ cũng không nóng nẩy, ngồi ở cạnh bàn, dùng một dao nhỏ, gọt thịt nướng giống đùi động vật nào đó, chậm rãi ăn.

Tô Bằng thì ôm kiếm, đứng ở gần cửa sổ nhà gỗ, hưởng gió đêm, đồng thời quan sát người canh núi.

Người canh núi bề ngoài đặc dị, thô đến mức khiến người ta liên tưởng tới hắc có phải là tinh quái gì, nhưng cẩn thận quan sát, phát hiện hắc vẫn giống người hơn một ít.

Bản thân Tô Bằng thâm nghĩ, không thể trông mặt mà bắt hình dong, nghe Nhị sư huynh nói, người canh núi xem như tiên bối trong môn, mặc dù cũng không phải đệ tử nội môn, nhưng địa vị đặc thù, không thể thuần túy xem như đệ tử ngoại môn.

Hai người cứ đợi như vậy, bất tri bất giác, đã gần một canh giờ trôi qua.

Ngay khi Tô Bằng có chút cảm giác không ổn, suy đoán trên núi có phải là xảy ra chuyện gì, trong không trung bên ngoài trời, truyền đến tiếng kêu chim ưng.

Người canh núi lúc này, ngừng dao gọt thịt của hắc, hắc ăn rất chậm, mà nhiều, lúc này miếng thịt nướng như chân hươu nướng, đã bị hắc ăn hết cả.

Hắc đi đến trước cửa sổ, hai ngón tay đặt ở miệng, thổi một tiếng huýt sáo to rõ, chim ưng trên bầu trời truyền đến tiếng kêu đáp lại, không bao lâu, thân thể chim ưng màu tro kia, liền từ cửa sổ, bay vào.

Người canh núi vươn cánh tay, để chim ưng đứng ở trên cánh tay của hắc, tay còn lại, thì từ trên cổ chân chim ưng, tháo xuống một cuộn vải, cầm trong tay xem thử.

Sau khi xem xong, hắc nhẹ gật đầu, chú ý thả chim ưng vào trong lồng gỗ chỉ có một nửa. Sau đó nói với Tô Bằng.

“Đi, ta đưa ngươi lên núi.”

Tô Bằng gật đầu, hai người lần lượt đi ra nhà gỗ, đi lên trên núi.

Người canh núi khinh công không tệt, mặc dù không bằng Tô Bằng, nhưng tốc độ cũng có bảy tám phần của Tô Bằng, đường lên núi mặc dù không dễ đi, nhưng hai người vẫn bước đi như bay.

Vừa đi, người canh núi vừa nói với Tô Bằng sau lưng. “Chiều cao Tử Hà sơn gần năm nghìn mét, xem như là ngọn núi cao nhất quanh đây, mặc dù nó diện tích rất lớn, nhưng đường để người bình thường lên núi, chỉ có một, mà trên con đường này, có ba trận pháp, hai cái là đại trận do cây rừng tạo thành, một là loạn thạch trận. Sau khi ta mang người đi qua một đại trận do cây rừng tạo thành, lại mang người vượt qua một nửa loạn thạch trận, có thể nhìn thấy người trên dưới núi tới tiếp dẫn người, người cứ việc lên núi là tốt rồi.”

Tô Bằng nghe xong, gật đầu nói.

“Ta biết rồi.”

“Đi thôi, lúc trải qua trận trong rừng đầu tiên. Người tốt nhất theo sát ta, nếu không lạc ở trong trận, tìm người sẽ không dễ.”

Người canh núi nói với Tô Bằng, Tô Bằng gật đầu, hai người không nói lời nào, nhanh chóng đi lên núi.

Rất nhanh, hai người đã đi tới đại trận đầu tiên người canh núi nói, là một mảnh rừng cây xanh um tươi tốt.

Tô Bằng theo người canh núi vào trong rừng, lập tức cảm giác được khác biệt, tựa hồ ở trong rừng này, cảm giác của mình bị áp chế đến điểm thấp nhất.

Sau khi vào trong rừng, Tô Bằng có loại cảm giác, giống như chung quanh mình cũng không phải cây cối, mà toàn bộ là bóng dáng màu đen, mình đi trong đó, rất nhanh liền có một loại cảm giác choáng váng đầu.

Mà người canh núi, đi ở trong rừng này cũng không phải cự ly thẳng tắp, mà tựa hồ có kết cấu gì đó, sau khi gặp mấy cây đại thụ, liền chuyển phương hướng, sau đó lại gặp mấy cây đặc thù, lại chuyển phương hướng, giống như là đang vòng quanh trong rừng.

Tô Bằng nhắm mắt theo đuôi, theo người canh núi đi tới, quả nhiên sau khi đi một hồi, cảm giác chóng mặt biến mất, cảm giác mình giống ở trong một thông đạo an toàn.

“Quả nhiên, nơi này là trận pháp hộ núi của Tử Hà sơn.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, nhìn những cây cối trong rừng kia, đều có hơi lâu năm, có một số thoát nhìn thậm chí có tuổi hơn trăm năm trở lên, phạm vi cũng rất lớn, thoát nhìn rất lâu trước đây, người Tử Hà Môn hẳn luôn bố trí giữ gìn trận pháp hộ núi này, tổn hao tinh lực hẳn không ở số ít.

Người canh núi tựa hồ rất quen thuộc trận pháp này, ở bên trong mang theo Tô Bằng không ngừng đi qua đi lại, đi mãi đại khái khoảng cách năm sáu trăm mét, hai người gần như đã đi mười bốn mười lăm phút.

Tô Bằng theo người canh núi đi tới, đột nhiên cảm giác lại khôi phục bình thường, lúc này mới phát hiện, mình đã theo người canh núi đi ra đại trận trong rừng kia.

Mà thứ xuất hiện ở phía trước bản thân, thì là một vùng rừng loạn thạch.

Những loạn thạch kia, ít nhất cao chừng một hai người, có thể cản tầm mắt, khoảng cách chính giữa mặc dù không nhỏ, nhưng lại không cách nào nhìn lên trên núi.

“Cùng ta đi thôi.”

Người canh núi nói, nói xong tiếp tục đi về phía trước, Tô Bằng theo sát ở phía sau hẳn, hai người một trước một sau, xuyên qua trong trận loạn thạch.

Thời điểm đi ra trong trận loạn thạch, Tô Bằng cảm giác không chỉ mình đang động, loạn thạch chung quanh, dường như cũng mọc chân, tựa hồ không ngừng di động chung quanh mình, một hồi Tô Bằng cũng choáng váng đầu, chỉ theo chân người canh núi, mới không loạn mất tâm thần.

Hai người đi một hồi trong loạn thạch, hành tẩu như vậy bốn năm phút đồng hồ, đột nhiên thân hình người canh núi dừng lại, đứng ở một chỗ.

Chương 602: Kinh hô trong trận loạn thạch (2)

Tô Bằng dừng lại theo hấn, chỉ thấy ở đây hấn là trong loạn thạch trận, chung quanh có một phiến đất trống, mà trung tâm đất trống, một khối đá xanh cao chừng hai người, lồ lộ ở trong đó.

“Tới rồi, chờ ở chỗ này đi.”

Người canh núi đi đến dưới tảng đá lớn kia, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, cũng đi đến nơi đây, bắt đầu chờ.

Hai người tựa ở bên cạnh đá xanh, đợi một hồi, nhưng không thấy trên núi có người tới tiếp dẫn.

“Sao còn chưa có người? Chẳng lẽ trên núi quả thật xảy ra chuyện gì?”

Trong lòng Tô Bằng, tựa hồ sinh ra một tia dự cảm bất tường.

Mà vào chính lúc này, trên bầu trời không biết khi nào thì xuất hiện một mảnh mây đen, che hết ánh trăng ánh sao trên bầu trời.

Tô Bằng nhíu mày, mở miệng nói.

“Tiền bối, người trên núi, đại khái còn bao lâu...”

Tô Bằng vừa nói một nửa, chợt nghe tựa hồ phía trước cách đó không xa, một tiếng gào thét cực kì khủng bố, vang lên, tùy theo mà đến, tựa hồ còn cả một tiếng hét thảm.

Nghe được thanh âm này, đột nhiên thân thể Tô Bằng chấn động, bởi vì hấn nghe được tiếng kêu thảm thiết kia, có chút tương tự thanh âm của Tam sư huynh mình Trần Kỳ Trận.

“Tiền bối, người có nghe thấy không?”

Tô Bằng quay đầu lại, hỏi người canh núi.

Nhưng mà vừa quay đầu, đột nhiên tóc gáy Tô Bằng dựng ngược lên!

Không phải phía sau hấn xảy ra chuyện gì đáng sợ, mà là...

Sau lưng hắn, người canh núi vốc người đặc thù kia, không ngờ đột nhiên biến mất không thấy.

Đúng vậy, không phải rời đi, mà là đột nhiên biến mất.

Tô Bằng với cảm giác của mình vẫn rất có lòng tin, người canh núi mặc dù là người trong Tử Hà Môn, nhưng không biết tại sao, Tô Bằng luôn cảm giác hắn tựa hồ có chút cổ quái, vẫn luôn lưu ý lấy hắn.

Vốn, người này một mực trong cảm giác của Tô Bằng, Tô Bằng biết hắn liền ở sau lưng mình, cho nên mới mở miệng nói với hắn, nhưng vừa mới quay đầu lại, Tô Bằng lại phát hiện, người canh núi vốn nên ở sau lưng mình, không ngờ khó hiểu biến mất.

Người canh núi tuyệt đối không thể nào thi triển khinh công đi, nếu đối phương thi triển khinh công rời khỏi đây, Tô Bằng ít nhất sẽ nghe được một ít thanh âm, chung quanh cũng là một mảnh đất trống, Tô Bằng có thể thấy hắn, nhưng mà, người canh núi cứ như vậy biến mất, không có chút dấu vết nào, liền giống tiêu thất ngay tại chỗ, giống như quỷ mỵ.

Nghĩ đến quỷ mỵ, Tô Bằng cảm giác phía sau lưng có chút lạnh người, hắn không phải chưa từng gặp quỷ hồn, ban đầu ở trong thôn hoang kia, chẳng những là oan hồn, cho dù hung linh Tô Bằng cũng đã gặp, hắn cũng không quá sợ những thứ này.

Nhưng một người sống như người canh núi, không ngờ cũng biến mất như vậy, cảm giác này thật giống như một người trực tiếp gặp phải quỷ, có thể chỉ kinh, không quá sợ, nhưng nếu một người đột nhiên một ngày phát hiện, bạn gái, chồng, vợ, hoặc người quen khác cùng sống với mình dưới một mái hiên lại là một con quỷ, thứ cảm giác được, liền không chỉ là kinh hãi, mà là khủng hoảng.

Tình huống Tô Bằng lúc này còn đỡ, hắn có một số thủ đoạn đối phó quỷ quái, cho nên so với người bình thường tinh táo hơn rất nhiều, nhưng dù vậy vẫn cảm giác sau lưng phát lạnh, thực tế, nơi này là Tử Hà sơn, người canh núi kia, là mình Nhị sư huynh Độc Cô Thắng nói mình tìm, lúc này đối phương biến mất quỷ dị như vậy, cộng thêm tiếng kêu thảm thiết Tô

Bằng nghe được trước đó giống Tam sư huynh Trần Kỳ Trận phát ra, trong lòng Tô Bằng càng cảm giác bất an.

Dự cảm bất tường trong lòng hắn gần như nổi lên đến trình độ cường liệt nhất, trong lòng lo lắng với sư phụ Vân Đạo Tử còn cả mấy vị sư huynh sư tỷ càng ngày càng nặng, hận không thể lập tức vượt qua núi.

Vào chính lúc này, Tô Bằng chợt nghe cách loạn thạch trận không xa, tựa hồ lại vang lên một tiếng kêu sợ hãi, trong lòng Tô Bằng run lên, thanh âm này, giống như thanh âm của tiểu sư tỷ mình Chung Linh Tú.

Nghe được thanh âm này, Tô Bằng không hề ngáy người nữa, mà tung người dậy, phóng về phía tiếng kêu kinh hãi truyền đến.

Trong lòng Tô Bằng, vẫn có chút kiêng kỵ loạn thạch trận này, hắn cảm giác hành tẩu ở trong loạn thạch trận này, vẫn cảm giác có thể bị lạc phương hướng, nhưng hắn nghĩ ra được một biện pháp, chính là lúc đi tới trước mặt một tảng đá, liền nhảy lên trên tảng đá, ở phía trên quan sát vị trí tảng đá phụ cận.

Không biết đây có phải là chỗ thiếu hụt tự nhiên của loạn thạch trận, ở trong loạn thạch trận khiến người ta hoa mắt váng đầu, tảng đá giống như không ngừng di động, lúc nhìn ở phía trên, lại dường như rõ hơn, sau khi Tô Bằng nhảy lên trên tảng đá tương đối cao, nhớ rõ phân bố loạn thạch bốn phía, lại nhảy xuống, sau đó nhắm mắt lại, ở trong đầu nhớ lại vị trí cùng phân bố mình vừa ghi nhớ.

Ký ức đặc thù của Tô Bằng, có thể khiến trong đầu hắn giống có bản đồ phụ cận, nhớ rõ phân bố và cự ly của loạn thạch, sau đó Tô Bằng liền như vậy nhắm mắt lại, dựa theo lộ tuyến trong trí nhớ, di động tới.

Cứ như vậy, quả nhiên loại cảm giác mê muội không lại xuất hiện, thấy loạn thạch trận ở đây, cũng không phải tự di động thật, mà là sử dụng lối thị giác bố trí, mà chỉ cần mắt Tô Bằng không nhìn tới nó, liền không có vấn đề gì.

Bằng phương pháp này, Tô Bằng liền hành động một đoạn, lại nhảy lên một khối loạn thạch, ghi nhớ loạn thạch phân bố chung quanh, sau đó nhắm mắt

lại đi tới, không ngờ dùng loại phương pháp này, phá bố trí của loạn thạch trận.

Hắn cứ đi như vậy sau vài trăm mét, rốt cuộc phát hiện chút tình huống.

Tô Bằng vừa dừng lại ở một khối loạn thạch, chỉ thấy trên mặt đất tựa hồ có không ít vết máu, còn cả dấu vết đánh nhau.

Mà ở trong vết máu, một miếng vải hình như từng thấy Tam sư huynh mặc, liền rách ở trên mặt đất, nhuộm đỏ ở trong vết máu...

Chương 603: Yêu quái Hồ Hài (1)

Tô Bằng nhìn miếng vải dính máu nằm trên mặt đất, sắc mặt nghiêm trọng.

Miếng vải trên mặt đất, Tô Bằng thoát nhìn cảm thấy rất giống như loại vải quần áo tam sư huynh Trần Kỳ Trận của mình mặc, lúc này, lại còn nhuộm trong màu đỏ của máu.

Lại nhìn dấu vết trên mặt đất, rõ ràng có dấu vết vật lộn, giống như một người bị động vật nào đó vật ngã, sau đó đem người kia ném ra rất xa.

Tô Bằng thấy dấu vết trên mặt đất, dường như người bị thương kia tay bấu chặt lấy mặt đất bị bàn tay của loài động vật đặc biệt to lớn nào đó kéo đi, trên mặt đất cũng đều là vết máu, Tô Bằng không cần nhắm mắt đi xuyên qua trong thạch trận, chỉ cần đi theo vết máu trên mặt đất, là có thể tìm được rồi.

Tô Bằng theo vết máu, chú ý từng bước một đi qua, rốt cuộc, đã tìm đến một tảng đá lớn.

Vết máu biến mất sau cự thạch, còn Tô Bằng, thì nghe thấy đằng sau cự thạch, giống như có thanh âm động vật ăn thịt nào đó đang ngấu nghiến ăn.

Tô Bằng chậm rãi rút ra Vô Phong kiếm, vòng qua phía sau cự thạch kia.

Khi Tô Bằng vòng qua phía sau cự thạch, cảnh tượng trước mắt, khiến Tô Bằng vô cùng khiếp sợ.

Chỉ thấy một động vật thân thể cao gầy, đại khái nhắc nhở tương đồng với nhân loại, cánh tay cùng chân đều dài hơn so với người thường hai mươi ba mươi phần trăm, trên thân thể đều là lông bờm màu rậm nắng, xoay lưng về phía mình, đang gặm cái chân của thi thể nhân loại, bấp chân của người kia, đã bị gặm sâu đến thấy xương, có chút dường như... dường như có chút giống chân động vật người gác rừng ăn ở trong nhà gỗ!

Tô Bằng nghĩ đến tình tiết này, trong lòng hoảng hốt, dưới chân trĩu nặng thêm đôi chút, phát ra chút âm thanh nho nhỏ, động vật kỳ lạ xoay lưng về phía Tô Bằng kia, lỗ tai đột nhiên co giật, xoay người nhìn.

Khi Tô Bằng nhìn thấy gương mặt của động vật này, sắc mặt không khỏi run lên, nói.

“Người gác rừng?”

Chỉ thấy gương mặt của động vật này, cùng với gương mặt người kia có chút giống nhau, chỉ là mặt mày đầy lông lá. Thoạt nhìn không khác mấy so với người gác rừng kia, chỉ là cằm của nó càng thon nhọn hơn, thoạt nhìn có điểm giống như cáo, lại có chút giống khỉ, dường như là gien của hai con này trộn lẫn với nhau sinh ra loài động vật quái dị này, lúc đứng lên, đã cao hơn hai mét ba mươi bốn mươi centimet. Dường như có thể đi lại bằng hai chân.

Động vật này nghe thấy âm thanh của Tô Bằng, không ngờ giống như là có thể nghe hiểu ngôn ngữ của Tô Bằng, trên mặt lộ ra một nụ cười vô cùng quỷ dị, sau đó xoay mình một cái, tứ chi chạm đất, nhanh chóng từ bên cạnh tảng đá lớn kia chạy thoát, lao vào trong thạch trận, biến mất không thấy đâu.

Tô Bằng nhìn thấy động vật kia mỉm cười quỷ dị, cảm giác sau lưng từng đợt run rẩy, có điều hắn càng lo lắng người trong Tử Hà môn, hắn đi tới, quan sát tử thi còn sót lại trên mặt đất.

Chỉ thấy tóc tử thi này đã hoàn toàn tán loạn, là nam nhân, trên mặt huyết nhục mơ hồ, không còn nhìn rõ hình dạng nữa, trên người có hai mảnh vải rách, thoạt nhìn cùng vải rách Tô Bằng vừa rồi nhìn thấy trong vũng máu kia, là cùng một loại vải.

Trong lòng Tô Bằng trầm xuống, người này trước mắt, từ trên thân thể thấy, rất giống với tam sư huynh Trần Kỳ Trận của mình, hơn nữa vừa rồi, hắn còn nghe thấy tiếng của Trần Kỳ Trận, chẳng lẽ, người này chính là...

Tô Bằng nghĩ đến đây, lắc đầu mạnh một cái, mấy vị sư huynh của mình, đều có kỳ năng dị thuật, sẽ không dễ dàng chết như vậy.

Có điều Tô Bằng cũng tăng thêm mười phần cẩn thận.

Vừa rồi hắn nhìn thấy động vật kia ăn bắp chân của thi thể này, thoát nhìn không ngờ có bảy tám phần giống như người gác rừng kia, ngoại trừ đám lông lá bờm xờm trên người cùng gương mặt nhọn hoắc giống con cáo ra, thì lại khá là giống với người gác rừng, rốt cuộc là chuyện gì đây?

Là trùng hợp, hay là động vật kia có thể ngụy trang thành bộ dáng thành người gác rừng, lừa người trên núi tới?

Hoặc là nói, là người gác rừng, có lẽ có quan hệ gì đó với động vật này.

Tô Bằng lúc này trong lòng đột nhiên run lên, bởi vì hắn nhớ tới, người gác rừng kia, cũng không nói cho Tô Bằng biết, hắn chính là người gác rừng!

Tô Bằng chưa từng gặp qua người gác rừng, hoặc là đôi phương cũng không phải người gác rừng chân chính, mà đã giết người mình thật sự nên tìm, sau đó ở trong nhà gỗ ngụy trang?

Nghĩ tới đây, lòng Tô Bằng càng chìm xuống.

Lúc này, Tô Bằng chợt nghe cách đó không xa, phát ra âm thanh xào xạc, dường như đang có người đang đi về hướng này.

Tô Bằng sắc mặt nghiêm túc, trong tay cầm Vô Phong kiếm, tập trung vào nơi phát ra âm thanh phía trước, nhắm mắt lại, đi vào bên trong.

Đi đến nơi đó, Tô Bằng mới mở mắt, nhìn bốn phía xung quanh.

Nơi này cũng là một đồng đá lộn xộn, đằng sau đồng đá này, dường như đang có người ở đó.

Tô Bằng cầm kiếm, cẩn thận đi tới, khi hấn vòng qua loạn thạch, lúc nhìn thấy người phía sau loạn thạch, đột nhiên sững sờ.

“Tiểu sư tử?”

Tô Bằng nhìn thấy, người phía sau đồng loạn thạch kia, chính là tiểu sư tử của mình... Chung Linh Tú.

Lúc này, trên người nàng dính đầy vết máu, giống như bị thương không nhẹ, nửa hôn mê dựa trên loạn thạch, trong tay còn cầm một cơ quan, xem ra giống như là Ngưu Mao Kim Châm.

Chương 604: Yêu quái Hồ Hâu (2)

Chung Linh Tú lúc này, cũng đã nhìn thấy Tô Bằng, lại như là không có nhận ra hấn, Ngưu Mao Kim Châm trong tay, dường như còn muốn phóng tới chỗ Tô Bằng.

Tô Bằng trông thấy, vội vàng nghiêng mình, đi tới bên cạnh Chung Linh Tú, tay nắm chặt nàng muốn giữ lại cơ quan, nói với Chung Linh Tú.

“Tiểu sư tử, là ta, Tô Bằng đây!”

“Người... Thật là Tô Bằng?”

Chung Linh Tú nghe thế, có chút mê mang hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, sau đó hỏi Chung Linh Tú.

“Tiểu sư tử, trên Tử Hà sơn xảy ra chuyện gì sao? Làm sao ngươi lại trở thành thế này?”

“Tử Hà sơn... bị người tấn công, sư huynh cùng sư phụ, sống chết không rõ... Ta cùng tam sư huynh lợi dụng trận pháp trong núi, mới miễn cưỡng trốn ở đây... Nhưng mà nơi này, lại có một loại yêu quái, chúng nó lớn lên giống như cáo hoặc là khỉ, tay chân thân thể đặc biệt thon dài, loại yêu quái này có một năng lực đặc biệt, giống như có thể biến ảo thành hình người, giả dạng thành người người quen biết, ta và tam sư huynh tách ra, lúc gặp lại hấn lần nữa, ta cảm thấy có chút không đúng, nhưng không suy nghĩ,

nhưng mà hắn không ngờ nhân lúc ta không kịp đề phòng, đánh lên ta, khi đó ta mới biết được, là yêu quái kia biến thành bộ dáng tam sư huỳnh, đến tấn công ta... May mắn ta còn có một cơ quan này, bắn bị thương nó, mới thoát được.”

Chung Linh Tú trên mặt đất, hơi thở mong manh nói với Tô Bằng.

Tô Bằng thấy, vội vàng từ trong túi Càn Khôn lấy ra một lọ đan dược, đổ ra hai viên, cho Chung Linh Tú nuốt xuống, nhìn Chung Linh Tú ăn hết, mới nói.

“Ta cũng thấy một thi thể, loại vải quần áo dường như có chút giống tam sư huỳnh, tam sư huỳnh hắn, e rằng...”

Sau đó Tô Bằng toàn thân quét nhìn Chung Linh Tú, trong mắt đột nhiên sinh ra một tia biến hóa.

Lúc này, Tô Bằng chợt nghe sau lưng, lại truyền đến tiếng bước chân, Tô Bằng nhìn lại, vẫn không khỏi sửng sốt một chút.

Chỉ thấy một người, đầu tóc rối tung từ trong cự thạch sau lưng Tô Bằng đi tới, nửa người trên của người này đều là vết máu, dường như bị thương không nhẹ, còn vừa đi vừa ho khan.

Người này đi đến phía trước loạn thạch, nhìn thấy Tô Bằng Chung Linh Tú, đột nhiên sửng sốt một chút, sau đó nói.

“Là tiểu sư đệ?”

Tô Bằng thấy người này, trong lòng lập tức một mảnh kinh nghi, hỏi hắn.

“Là ta! Tiểu sư đệ, ngươi mau chóng rời khỏi con yêu quái kia! Nó không phải là Chung sư muội! Chung sư muội đã bị yêu quái giết hại trên đường rồi, tên kia là yêu quái hóa thành bộ dạng Chung sư muội, ta chính là bị nàng đả thương, ngàn vạn lần không nên tin nàng!”

Trần Kỳ Trận hét lớn cảnh báo Tô Bằng.

Tô Bằng vẻ mặt giống như sừng sốt một chút, có điều lập tức cười lạnh, nói.

“Người là yêu quái ta vừa rồi mới nhìn thấy kia đó sao? Ta tại sao sẽ tin người, Trần sư huynh có thể đã... Yêu quái người, biến thành bộ dạng Trần sư huynh làm gì?”

“Đúng vậy... Chính là nó biến thành bộ dạng tam sư huynh!”

Chung Linh Tú dựa trên loạn thạch, giống như sau khi được uống đan dược, khôi phục một chút khí lực, nói với Tô Bằng.

“Tiểu sư đệ, tại sao người không tin ta?”

Trần Kỳ Trận giống như vô cùng khổ sở, hắn kéo lê thân thể bị thương, đi về phía trước, nói.

“Không được... Ta nhất định phải mang người rời khỏi bên cạnh con yêu quái kia!”

Nói xong, hắn kéo thân thể trọng thương, đi tới bên Tô Bằng.

Tô Bằng thấy hắn đi tới, biểu tình thay đổi, bỗng nhiên nói.

“Tam sư huynh, ta lần đầu tiên gặp người, người đã từng đưa cho ta một món lễ vật, người còn nhớ chứ, đó là lễ vật gì nào?”

“Lễ vật?”

Trần Kỳ Trận nghe thế, bỗng chột ngẩn người, nói.

“Thời gian quá lâu, ta không nhớ rõ, có lẽ là một loại sách trận pháp nào đó.”

“Vậy sao?”

Tô Bằng nghe thế, trên mặt lộ ra một nụ cười, nói.

“Tam sư huynh, người lại đây.”

“Ha ha, được, ta qua đây...”

Trần Kỳ Trận nghe thế, trên mặt giống như lộ ra vẻ tươi cười, đã đi tới bên Tô Bằng.

“Yêu quái chịu chết đi!”

Tô Bằng vào lúc này, đột nhiên chột quát một tiếng, thân thể bay vút, nhào tới Trần Kỳ Trận.

“Người quả nhiên không mắc mưu!”

Trần Kỳ Trận nhìn thấy, trên mặt lộ ra một nụ cười quỷ dị, chỉ thấy thân thể của hắn đột nhiên thoáng cái kéo dài, chân tay đều trở nên vô cùng dài thòng, quần áo trên người cũng trở thành lông lá, đột nhiên biến thành quái vật vừa giống cáo lại vừa giống khỉ Tô Bằng là vừa nhìn thấy.

Chỉ thấy quái vật kia quát to một tiếng, lao đến Tô Bằng.

Thấy Tô Bằng bay vút trên không trung, Chung Linh Tú sau lưng Tô Bằng, khóe miệng đột nhiên cũng nở nụ cười quỷ dị.

“Chịu chết đi!”

Chung Linh Tú đột nhiên đưa tay, Ngưu Mao Kim Châm trong tay nàng, nhắm ngay phía sau lưng Tô Bằng, đột nhiên khởi động cơ quan.

Ngưu Mao Kim Châm bắn ra như mưa, nếu Tô Bằng không cẩn thận, e rằng giờ phút này đã bị Ngưu Mao Kim Châm ghim chặt.

Nhưng mà, trong nháy mắt trước khi Chung Linh Tú này khởi động cơ quan Ngưu Mao Kim Châm, đang xông về trước, dường như muốn đánh chết quái vật hóa thành Trần Kỳ Trận kia, thân thể Tô Bằng đột nhiên xoay chuyển, lảng không thi triển Thần Hành Bách Biến, thân thể bất chợt xoay mình trên không trung, chuyển hướng sang bên cạnh, nhường ra vị trí bản thân mình đang đứng.

Chung Linh Tú bắn ra Ngưu Mao Kim Châm, không có bắn trúng trên người Tô Bằng, ngược lại toàn bộ đều đâm vào trên người yêu quái khỉ cáo nhào tới Tô Bằng kia, lập tức con yêu quái Hồ Hầu này kêu thảm một tiếng, ngã xuống trên mặt đất.

Còn Tô Bằng, không hề dừng lại, thân thể đột nhiên xoay chuyển, bay về phía sau, còn chưa tiếp cận Chung Linh Tú, một đóa Liên Hoa Kiếm Khí, đã bắn ra từ trên mũi Vô Phong kiếm!

Chương 605: Chân Thần giáo? (1)

Liên Hoa Kiếm Khí của Tô Bằng từ Vô Phong kiếm bắn xuyên ra ngoài, Liên Hoa Kiếm Khí tách ra, đánh lên trên người Chung Linh Tú.

Chung Linh Tú kêu thảm một tiếng, thân thể bị kiếm khí đánh gãy xương cốt, xương đầu bị đánh nát, đập vào trên loạn thạch, đã hoàn toàn không còn hơi thở.

Mà lúc này, trang phục quần áo trên người nàng cũng bắt đầu biến hóa, nàng rất nhanh cũng biến thành một con yêu quái cáo khỉ thon dài, y phục trên người, cũng trở thành lông lá.

Chỉ là trong tay nó, vẫn còn cầm cơ quan Ngưu Mao Kim Châm kia.

Tô Bằng lúc này, mới từ không trung rơi xuống đất, nhìn thoáng qua yêu quái cáo khỉ nguy trang trở thành tiểu sư tử Chung Linh Tú của mình.

Chỉ thấy đầu nó đã đập vỡ nửa bên, dịch não tuôn ra, có lẽ đã không còn sống nữa.

Mà vừa rồi yêu quái cáo khỉ biến hóa thành tam sư huynh Trần Kỳ Trận kia, cũng đã bị Ngưu Mao Kim Châm đâm xuyên qua chỗ quan trọng trên cơ thể, đứt hơi mà chết.

Tô Bằng lúc này, mới thả lỏng tâm tình.

Thật ra, sau khi những con yêu quái Hồ Hâu này biến hóa, cùng tam sư huynh cùng tiểu sư tử trong trí nhớ của Tô Bằng, trên cơ bản rất giống nhau, Tô Bằng cũng không thể phân biệt ra được.

Khiến Tô Bằng nổi lên lòng nghi ngờ chính là, yêu quái Hồ Hâu hóa thành Chung Linh Tú, trong miệng nói sử dụng Ngưu Mao Kim Châm đả thương yêu quái Hồ Hâu khác biến thành Trần Kỳ Trận, nhưng Tô Bằng lại nhận ra rằng cơ quan Ngưu Mao Kim Châm kia, lúc tiểu sư tử Chung Linh Tú thiết kế Ngưu Mao Kim Châm, chính là lo lắng lúc sử dụng quên mất bên trong còn thừa lại vài lần có thể bắn, cho nên ở trên cơ quan làm một dấu hiệu, chỗ đó là một mấu lỗi rất nhỏ, mấu lỗi kia có bốn vạch, lúc ở vạch một tức là biểu thị Ngưu Mao Kim Châm có thể phóng ra ba lần, hai vạch hai lần, ba vạch một lần, một vạch cuối cùng chính là động lực cơ quan dùng hết, không cách nào phóng ra.

Mà Tô Bằng nhìn thấy Ngưu Mao Kim Châm trong tay Chung Linh Tú kia, dấu hiệu trên cơ quan chính là trên vạch một, này đại biểu cho Ngưu Mao Kim Châm kia chưa bắn ra. Cho nên Tô Bằng mới có thể sinh lòng hoài nghi.

Cho nên lúc Tô Bằng đưa lưng về phía Chung Linh Tú, vẫn luôn tồn tại một phần cảnh giác, quả nhiên, vào phút cuối, cảnh giác này đã giúp Tô Bằng tránh thoát Ngưu Mao Kim Châm bắn ra, quay đầu giết ngược lại yêu quái Hồ Hàu này.

Nhìn hai con yêu quái Hồ Hàu đã mất mạng này, Tô Bằng cũng không yên lòng, hắn đi đến phía trước, từ trong tay yêu quái Hồ Hàu biến thành Chung Linh Tú kia, lấy xuống Ngưu Mao Kim Châm.

Chỉ thấy Ngưu Mao Kim Châm này, lại là cơ quan tiểu sư tử sáng chế, bây giờ xem ra, vẫn còn có thể sử dụng hai lần.

Tô Bằng nhìn thấy, cảm giác bất an trong lòng càng ngày càng quá mức.

“Đây quả thật là cơ quan của tiểu sư tử, yêu quái kia lấy từ chỗ nào? Chẳng lẽ tiểu sư tử quả thật xảy ra chuyện gì?”

Tô Bằng lúc này, đã cơ bản xác định, trên núi chắc chắn xảy ra chuyện gì đó, bằng không người gác rừng sẽ không khả nghi như vậy, còn mình lại đụng phải cơ quan tiểu sư tử chế tạo ở trong này.

“Những yêu quái Hồ Hàu này, từ nơi nào đến? Chẳng lẽ... giống như Mộng Mô cùng yêu quái dơi kia, là từ khe không gian, trực tiếp từ Yêu Giới xuất hiện ở Tử Hà sơn?”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng mơ hồ cảm thấy có thể. Những yêu quái Hồ Hàu này có năng lực biến hóa, nếu biến thành bộ dáng những người khác, ám toán người trong Tử Hà môn, quả thật rất dễ bị bọn chúng đắc thủ.

Trong lòng Tô Bằng càng ngày càng lo lắng. Hắn đem Ngưu Mao Kim Châm cất vào trong người, sau đó tiếp tục sử dụng phương pháp kia của

hắn, xuyên qua trận loạn thạch, tiếp tục đi lên trên núi.

Cứ như vậy, Tô Bằng sử dụng phương pháp đặc biệt kia của hắn, lại dùng thời gian nhất định, rốt cuộc đi xuyên qua trận loạn thạch.

Ở phía trước Tô Bằng, là một cánh rừng tùng rộng lớn, dường như trong này còn có trận pháp.

Đang lúc Tô Bằng do dự, bản thân làm sao đi qua trận pháp rừng tùng thứ hai phía trước, hắn đột nhiên ngửi thấy trong không khí, dường như có một mùi khác thường, mùi này, giống như là mùi nhựa thông dầu thông nồng đặc.

Cảm quan Tô Bằng vô cùng nhanh nhạy, hắn men theo phương hướng ngửi thấy mùi vị khác thường này, đại khái đi khoảng vài trăm mét, rốt cuộc nhìn thấy là cái gì.

Chỉ thấy, địa phương, Tô Bằng tìm được, đại trận rừng tùng này, bị người cứng rắn mở ra một con đường.

Đại trận rừng tùng, đại khái cũng sử dụng cách thức thị giác cùng cảm quan con người, mê hoặc người khác, làm cho không người nào có thể đi qua, mà lúc này, đại trận rừng tùng này, phạm vi đại khái rộng chừng hai mươi mét, tất cả cây tùng, đều bị người chặt đổ.

Đó cũng không phải chỉ có một cây tùng, mà là cả một con đường, khoảng chừng cự ly hơn mấy trăm ngàn mét, cây tùng trên con đường này, toàn bộ bị người chặt ngã.

Bởi như vậy, đại trận rừng tùng cho dù có huyền diệu hơn, cũng bị người dùng sức phá hủy, toàn bộ bị phá bỏ.

Trong lòng Tô Bằng có chút chấn động, từ trên con đường đại trận rừng tùng bị phá hủy này có thể trông thấy, con đường này khoảng chừng mười mét, ít nhất có khoảng cách thẳng đứng kéo dài từ trên núi xuống hơn một ngàn mét, cây tùng đối phương đốn ngã trên con đường này, e rằng có năm sáu ngàn cây, đối phương thật sự nhẫn nại và thể lực như thế, kiên quyết đốn đổ toàn bộ đồng cây này.

Chương 606: Chân Thần giáo? (2)

Nhất là những cây tùng kia, đều có tuổi thọ không hề ngắn, mỗi một cây tùng, ít nhất có kích thước một người ôm tròn, Tô Bằng đi đến phía trước quan sát, mỗi một cây tùng, đều đã bị người dùng binh khí thoắt cái chặt ngã, không hề có chút trở ngại.

Tô Bằng thấy thế, không khỏi hít một hơi lạnh, nhìn vết chém từ trên những thân cây này mà trông, đối phương nếu không phải sử dụng binh khí loại lớn như Trảm Mã đao, thì chính là sử dụng binh khí thần binh, hoặc là công pháp giống như kiếm khí, một đực chặt cây xông thẳng vào trong.

Có thể chém năm sáu ngàn cây tùng, Tô Bằng tự nhận mình không có thể lực cùng sức kiên nhẫn kiểu này, mà đối phương không ngờ có thể một đường chặt cây xông lên núi, rõ ràng những người này ít nhất về mặt thể lực, sức nhẫn nại cùng với nội lực vượt xa người thường, so với bản thân mình thì cường đại hơn nhiều.

Binh khí dùng để chém nhiều cây tùng như vậy, cũng nhất định là một loại thần binh lợi khí, ít nhất sắc bén không sợ mài mòn, có lẽ người như vậy của đối phương không chỉ một người, Tô Bằng vừa nghĩ đến vậy, trong lòng lại càng thêm đè nặng.

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng vẫn quyết định tiếp tục đi lên núi, ít nhất phải biết rõ, trên Tử Hà sơn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Có điều Tô Bằng lại tăng thêm cảnh giác, Tử Hà Môn nếu quả thật xảy ra chuyện gì, có thể bản thân cũng rất khó xử lý, mình chỉ có thể cố gắng hết sức mà thôi.

Tô Bằng thuận theo thông lộ trong rừng tùng bị người ta đốn ngã toàn bộ này một đường nhanh chóng đi lên núi, trên đường đều là cây rừng bị chặt ngã, có điều Tô Bằng thân thủ nhanh nhẹn, những cây tùng này không ngăn cản được hắn, hắn nhanh chóng đi lên trên núi.

Chỉ là, đi được nửa đường, Tô Bằng chợt phát hiện trong rừng tùng hai bên đường đại trận bị người chặt ngã này, dường như có động tĩnh gì đó, hắn nương theo ánh sao, quét nhìn trong rừng tùng.

Vừa nhìn thấy, lại khiến lông mày Tô Bằng chau lại.

Chỉ thấy trong rừng tùng, hai con sinh vật lông đen đầu giống như heo, nhưng lại đứng thẳng như người, luẩn quẩn trong rừng, có điều bọn chúng dường như đã bị trận pháp mê hoặc, Tô Bằng có thể nhìn thấy bọn chúng, nhưng bọn chúng lại lòng vòng hai bên đường rừng cây bị chặt, không nhìn thấy Tô Bằng.

Tô Bằng mặc dù trong lòng kinh ngạc, nhưng không phát ra âm thanh, tránh né hai con yêu quái đầu heo này, thẳng hướng chạy lên trên núi.

“Trên Tử Hà sơn, không ngờ xuất hiện nhiều yêu quái như vậy, chẳng lẽ thật sự là yêu tộc bị vết nứt thời gian cuốn đến đây xâm chiếm sao?”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, nghĩ tới đây, dưới chân hắn tiếp tục gia tăng tốc độ, chạy lên núi.

Không lâu sau, Tô Bằng đi qua đại trận rừng tùng, lúc này hắn đã đi tới gần nơi môn nhân Tử Hà môn hằng ngày sinh sống.

Tô Bằng di chuyển nhanh chóng, lúc đang muốn đi đến nơi sinh sống của Tử Hà môn, đột nhiên, hai cái bóng đen, không biết từ lúc nào nhằm vào Tô Bằng, một trong số đó, thân thể co lại thành một khối, giống như một con nhím màu đen, mang theo một thân bóng đen, đánh thẳng về phía Tô Bằng.

Tô Bằng kinh ngạc, hắn vừa rồi cũng không cảm ứng được hai bóng đen này, lúc này thấy thứ kia xông đến, Tô Bằng vung lên Vô Phong kiếm, thi triển Bán Thức Kiếm Pháp, muốn cản nó lại.

Chỉ là sau khi Vô Phong kiếm đâm vào trong bóng đen này, Tô Bằng cảm giác mình giống như đâm trúng một tảng đá cứng, Vô Phong kiếm phát ra âm thanh va chạm với kim loại.

“Hửm?”

Tô Bằng cảm nhận xúc cảm này, lập tức cảm thấy giống như đã từng quen thuộc, hắn không chần chờ, trên tay bổ sung nội lực, nội lực cuộn cuộn của tâm pháp Dung Nham Kính Hồ lập tức hất tung bóng đen kia ra.

Bóng đen kia bay ngược về phía sau, có điều lại không có chút nào bị thương, thân thể mở ra, biến thành dáng vẻ hình người.

Tô Bằng lúc này, mới nhìn rõ, hai luồng bóng đen kia, rốt cuộc là thứ gì.

Chỉ thấy hai luồng bóng đen này, không ngờ lại là hai nam nhân dáng người nhỏ gầy giống như trẻ nhỏ, hai nam nhân này, đại khái chỉ có kích thước thân thể giống như đứa trẻ sáu tuổi, nhưng đầu không nhỏ, màu đen trên người bọn họ, không phải là quần áo, mà là... mà là ngọn lửa ác nghiệp rực cháy tạo thành!

Tô Bằng nhìn thấy, lập tức nhận ra, hai người giống như đứa trẻ này, chắc hẳn là Thần Sử Chân Thần giáo.

Có điều, hai người giống như Thần Sử Chân Thần giáo này, lại có chút đặc biệt, dựa theo hiểu biết của Tô Bằng với người Chân Thần giáo, trong bọn họ sẽ có người dùng ma văn hộ thể ẩn hiện lên trên người, bình thường đều là Thần Sử chủ yếu tu luyện võ thuật, những người đó vóc người nhỏ gầy, chủ yếu tu hành pháp thuật.

Tô Bằng bây giờ nhìn thấy hai người, trên người một trong số đó đã xác định có ma văn hộ thân, vóc người của hai người này cũng nhỏ gầy như vậy, thoát nhìn giống như là tu luyện pháp thuật.

Quả nhiên, Thần Sử Chân Thần giáo sau khi bắn bật người ra sau đứng vững trên mặt đất, trong miệng nói lắm bầm, rất nhanh, ác nghiệp trên người hẳn, ngưng tụ thành một quỷ trảo ác nghiệp màu đen, bắt lấy Tô Bằng.

Tô Bằng đối chiến với người Chân Thần giáo, đã có kinh nghiệm, Tô Bằng trực tiếp tung ra kiếm ý, một đạo kiếm ý di chuyển chém thẳng về quỷ trảo được tạo thành từ ác nghiệp kia.

Kiếm ý Tô Bằng đã thắng cấp rất nhiều, một chiêu kiếm ý này, tức thì phá vỡ pháp thuật đôi phương, quỷ trảo ác nghiệp này trong nháy mắt bị kiếm ý bỏ làm hai biến mất, kiếm ý vô hình dao động không hề giảm uy thế, chém đến nam nhân thân thể như đứa trẻ trên người tràn ngập ngọn lửa ác nghiệp.

Người này kêu thảm một tiếng, ngọn lửa ác nghiệp trên người bỗng chốc bị chẻ làm hai, lộ ra bản thể, lại là một người lùn giống như trẻ em.

Thân pháp Tô Bằng cực nhanh vút lao đến, lúc ngọn lửa ác nghiệp trên người đối phương bị chém ra, Tô Bằng cũng lao lên, một kiếm đâm vào đầu của đối phương!

Chương 607: Trong lòng rung động

Vô Phong Kiếm của Tô Bằng tuy rằng cũng không quá sắc bén, nhưng sau khi trút nội lực vào, lực xuyên thấu vẫn được xem là mạnh nhất.

Nam tử thấp lùn này đã không còn năng lượng ác nghiệp hộ thân, tất nhiên không ngăn nổi một kiếm này, Vô Phong Kiếm của Tô Bằng xỏ xuyên qua đầu của hắn, người này chết đến không thể chết hơn được nữa.

Lập tức, ác nghiệp trên thân người này liền bắt đầu dời đến ác nghiệp của một tên lùn trong ngọn lửa khác.

Tô Bằng biết rõ đặc tính của ác nghiệp, nếu giết một người mang ác nghiệp, mà gần đó còn có một người mang ác nghiệp khác, ác nghiệp sẽ chuyển dời đến trên thân người kia.

Ác nghiệp của Tô Bằng, sớm đã bị Linh Mị Nhi hóa giải, người bình thường chắc là sẽ không nhiễm loại ác nghiệp này, mặt khác người nọ, cũng lại là tội ác chồng chất, ác nghiệp lập tức bay đến chỗ hắn.

Nếu những ác nghiệp này đều dời đến, có lẽ người nọ về mặt tu vi ác nghiệp có thể thăng tiến thêm một bước cũng nói không chừng.

Nhưng Tô Bằng sẽ cho đối phương có loại cơ hội này sao?

Đương nhiên là không có khả năng.

Tô Bằng xoay người, xoay tay lại một kiếm ý vô hình dao động, chém về phía một tên lùn mang theo ác nghiệp khác, tên lùn này tựa hồ bị ác nghiệp vừa rồi đột nhiên dời đến mình là bị làm cho mê say, trong lúc nhất thời không có đặc biệt chú ý đến Tô Bằng, bị kiếm ý dao động của Tô Bằng vừa vịn chém trúng.

Kiểm ý của Tô Bằng đã thăng cấp lên đến cảnh giới hư kiếm tiểu viên mãn, tên lùn kia sau khi bị chém trúng, lúc ác nghiệp di chuyển lên người tạm thời bị đánh tan, lộ ra bản thể.

Tô Bằng đã chuẩn bị tốt, trong nháy mắt lách mình vọt tới, một kiếm bêu đầu người này!

Trong giây lát đó, hai người của Chân Thần Giáo hư hư thực thực đã bị Tô Bằng đánh gục toàn bộ.

Nhìn hai cỗ thi thể trên mặt đất, Tô Bằng ở trên người bọn họ tìm tìm nhưng không phát hiện đồ vật nào hữu dụng cả.

“Hai người này, xem ra hẳn là người của Chân Thần Giáo... Chỉ là không biết biến cố trên núi Tử Hà, có phải là có liên quan đến bọn họ hay không.”

Tô Bằng nhìn, trong lòng suy nghĩ.

Lúc này, Tô Bằng càng ngày càng muốn trở lại núi Tử Hà, lấy võ công của Đại sư huynh mình, nếu chỉ là yêu vật cùng với Chân thần giáo, chắc không bị thua đâu. Minh bây giờ đi tới, có lẽ có thể gặp được Đại Sư huynh, lúc này ngay cả một sư huynh đệ trong núi Tử Hà Tô Bằng cũng không có nhìn thấy, không biết bọn họ đến tốt cùng là đã xảy ra chuyện gì, hay là đã rời khỏi nơi này.

Nghĩ đến đây, Tô Bằng tiếp tục đi tới.

Tô Bằng đi không bao lâu, chợt nghe phía trước có một chút thanh âm ồn ào, nghe có vẻ nhân số không ít. Trong mắt hắn tinh quang chợt lóe, lách mình đến một nơi trong rừng của con đường lên núi này, che dấu thân hình muốn nhìn một chút người tới là ai.

Đợi một hồi, Tô Bằng nhìn thấy có chừng ba bốn mươi người, từ một phương hướng đi tới.

Chỉ là những người này, khi Tô Bằng thấy phục sức của bọn họ lại thoáng chốc kinh ngạc.

Những người này, cũng không phải là người của Chân Thần Giáo hoặc là yêu vật gì... Nhìn trang phục ăn mặc của bọn họ, thế nhưng lại giống như là trang phục của danh môn đại phái trong giang hồ.

Chẳng qua là Tô Bằng đối với tin tức của đại môn phái giang hồ cũng chỉ ở trình độ hiểu biết bình thường. Chỉ là nhìn trang phục của bọn hắn giống như là người trong môn phái giang hồ, nhưng không phân được là đệ tử ở đâu của môn phái nào.

Ngoại trừ ba hòa thượng đầu trọc... Đầu trọc thật sự là sáng quá, rất dễ dàng nhận ra.

Từ trên trang phục của nhóm người này, Tô Bằng nhìn ra, ba bốn mươi người này ít nhất là đến từ tám chín môn phái khác nhau. Đại khái mỗi môn phái, cũng chỉ có ba bốn người mà thôi, mà còn tuổi tác của những người này cũng không nhỏ, ít nhất thoát nhìn đều cũng hơn năm mươi tuổi, lớn tuổi nhất xem ra là đã vượt qua trăm tuổi, thoát nhìn đều giống như cao thủ ẩn giấu trong môn phái.

Lúc này, nghe được một người trong đó nói.

“Chuyện này thật sự là kỳ quặc! Chúng ta tu luyện ở trong môn phái, có người đưa tin tức, nói là biết được sự tồn tại của một môn phái hết sức bí mật ẩn núp trong giang hồ, mời chúng ta họp mặt cùng nhau đi đến xem xét. Nhưng mà đến nơi, mới phát hiện người gửi tin là dùng diện mạo của nhân vật thành danh danh tiếng hàng đầu trong giang hồ, trên thực tế ai cũng không biết đâu mới là người chân chính gửi thư mời họp mặt. Mà còn lúc chúng ta đến, chương ngại ở trên con đường này cũng đã bị người thanh trừ sạch sẽ, chỉ chờ chúng ta lên núi... Đến tột cùng là người nào mời chúng ta họp mặt?”

“Người quan tâm là ai làm gì chứ.”

Nghe thấy những lời này, một cao thủ của môn phái khác ở phía trước hắn cười lạnh một tiếng, nói.

“Cái môn phái lánh đời này, tuy rằng ở trên giang hồ không có thanh danh, nhưng chúng ta cũng đều biết được, bởi vì cách vài chục năm, đệ tử của

môn phái này đều sẽ có người xuống núi hành tẩu, mỗi người đều có tài nghệ kinh người. Có lẽ người tới nơi này, đa số đều đã bị đệ tử của môn phái lân cận kia đánh bại rồi cũng nên. Võ công của đệ tử bên trong môn phái kia quý thần khó lường, ta nghĩ tất cả mọi người đã thêm nhỏ dãi lâu rồi, lần này tìm được cơ hội cần gì phải để ý môn phái này đến tột cùng là bị ai công phá? Chúng ta chỉ cần tìm được truyền công các của môn phái này, tìm được những võ học sách quý kia, mọi người chia nhau là được rồi, còn muốn rõ ràng như vậy làm cái gì?”

“Người nói có vẻ nhẹ nhàng nhỉ?”

Bên cạnh có một cao thủ râu dài của môn phái khác, nghe thấy những lời này cười lạnh một tiếng, nói.

“Chúng ta vừa rồi hơn mười người hợp lực, mới miễn cưỡng chế phục được mấy người đệ tử của môn phái này, các người thi triển cực hình tra hỏi mới có thể tìm được một số tin tức. Những người đó căn bản còn không được coi là đệ tử chính thức của môn phái này, chỉ được gọi là ” Kiếm quỷ”... Kiếm quỷ đã như vậy, ở trong môn phái này không biết còn có bao nhiêu, mà còn đệ tử chính thức, võ công lại càng cao cường, chúng ta khó có thể mà ngăn cản. Hơn nữa kiếm quỷ cũng nói, bí điển võ học trong môn phái đều được giấu ở một nơi bí ẩn, chẳng những khó có thể tìm được, hơn nữa muốn mở mật địa bị giấu kín kia, phải là đệ tử chính thức trong môn phái, thi triển một loại công pháp đặc biệt của môn phái này, mới có thể mở ra được. Người bình thường cho dù tìm được, thì cũng không có cách nào mở ra, chúng ta lần này rất có thể là đi một chuyến vô ích.”

“Hừ, lời này của ngươi, sợ thì đừng đến, ngươi cứ việc rời khỏi đi.”

Người kia mới vừa rồi bị hấn trách móc, nghe xong những lời này của cao thủ râu dài, ngữ khí mang theo trào phúng giễu cợt nói.

“Nghe nói môn phái này đã từ từ tiền triều kéo dài đến nay, tích trữ không chỉ là bí tịch võ học, còn có vô số kỳ trân dị bảo cùng với tiền tài. Tìm được bảo tàng của môn phái này, gần như có thể làm cho một môn phái bình thường tăng lên một cấp bậc khác trên giang hồ, chẳng lẽ ngươi không động tâm hay sao?”

“Hừ, tìm được rồi nói sau!”

Người bị châm chọc hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa.

“A di đà phật, chư vị thí chủ nghĩ muốn cái gì từ từ có thể thương nghị, Đại Không Tự ta chỉ cần võ công điển tịch cùng với pháp thuật điển tịch của môn phái đặc biệt này, những vật khác thì không cần bàn đến. Chư vị thí chủ nếu muốn cùng với Đại Không Tự ta phân cao thấp, cũng không ngại thử một chút, chỉ là ba người của ta sợ sẽ không biết ngã phật từ bi xuống tay lưu tình.”

Một trong ba hòa thượng kia, đột nhiên mở miệng nói.

Tô Bằng núp xa xa, nghe xong người này mở miệng, trong lòng giật mình.

“Đại Không Tự?”

Những người giang hồ khác đến từ môn phái không biết là nơi nào, nhưng danh tiếng của Đại Không Tự Tô Bằng vẫn còn nhớ rất kỹ...

Mà còn một mặt khác. Khiến trong lòng Tô Bằng giật mình, chính là trong lời nói của những người này lộ ra một tin tức.

Địa điểm bảo tàng của núi Tử Hà mà đối phương nói, bọn họ tìm không thấy, nhưng mà Tô Bằng lại biết được...

Chương 608: Mười lăm kẻ địch - Thượng (1)

Lúc Tô Bằng ở Tử Hà Môn, từng nghe sư huynh nói qua, phía sau núi có một nơi không thể đi được, nơi đó là cấm địa của môn phái, Tô Bằng lúc ấy đã suy đoán, nơi đó hẳn là nơi cất giấu bí tịch võ công cùng với các loại kỳ trân dị bảo của Tử Hà Môn.

Tô Bằng lúc ấy đã tiến vào Tử Hà Môn, Tử Hà Môn đối với việc dùng tài nguyên môn phái để trợ giúp đệ tử cũng không keo kiệt, Tô Bằng cũng chẳng nghĩ tới chuyện phản bội, tất nhiên không có ý định đến cái chỗ này.

Có điều lúc này, Tô Bằng nghe được cuộc nói chuyện của những người giống như là trong danh môn đại phái giang hồ, trong lòng không khỏi giật

giật.

Người của những môn phái khác này, nếu có thể ở trên núi Tử Hà rêu rao khắp nơi, điều này đã nói lên thành viên chủ yếu của Tử Hà Môn hẳn là không có ở chỗ này, vô cùng có khả năng là đã rời khỏi nơi này.

Mà còn nguy cơ trên núi Tử Hà, thoát nhìn xem ra tương đối đột ngột, bọn sư tôn cho dù là cười đùa rời khỏi nơi này, có lẽ cũng không thể mang đi toàn bộ đồ vật này nọ, có lẽ bảo vật bảo tàng, một món cũng không có mang đi được, kể cả những võ công điển tịch đó.

Nghe những người giang hồ kia nói, bọn họ từ trên người kiếm quỷ lấy được tin tức, là chỉ có sử dụng võ công độc môn của Tử Hà Môn mới có thể mở bảo khố ra được. Võ công độc môn của Tử Hà Môn dĩ nhiên là kiếm ý, Tô Bằng đã tu hành đến hư kiếm tiểu viên mãn, hẳn là đã có thể mở được bảo khố của phái.

Tử Hà Môn tích lũy mấy ngàn năm, bảo vật trong môn phái hẳn là cũng không phải là vật phàm, bản thân bây giờ có nên đi đến bảo khố của Tử Hà Môn hay không, đi trước một bước đem một số bảo vật mang ra ngoài, giữ ở trên người mình hay không?

Trong lòng Tô Bằng, không khỏi xuất hiện ý nghĩ này.

Chẳng qua là lúc này, những hiệp khách giang hồ của các môn phái khác đó, còn chưa có ngừng bàn luận, chỉ nghe một người trong đó nói.

“Người của môn phái này khá lạnh đời, nhưng thủ hạ tương đối lợi hại, mấy kiếm quỷ kia, chúng ta nhiều người như vậy cũng thiếu chút nữa đã bị bọn họ giết chết hết. Hừ, có điều cuối cùng cũng không phải là đối thủ của chúng ta, hai trong số đó bị chúng ta đánh gục. Tên cuối cùng thi triển khổ hình, cũng sắp bị chết rồi.”

“Đúng vậy, một tên cuối cùng mà đại sư của Đại Không Tự lưu lại, cũng là để làm mồi dụ, xem trên núi Tử Hà còn có tồn tại đồng đảng của bọn họ hay không. Kiếm quỷ kia bị lưu lại ở trong đạo quan trên núi Tử Hà, chúng ta còn lưu lại một số người ở lại đó để chờ xem, nhìn xem thử có đồng đảng của kiếm quỷ tự chui đầu vô lưới hay không. Ta lúc này suy nghĩ, có phải

nên trở về nơi đó không. Nếu chúng ta tìm không được bảo tàng của môn phái này, không bằng cùng nhau ở nơi đó ôm cây đợi thỏ, chờ bắt được người của môn phái lánh đời này, từ trong miệng bọn họ hỏi ra bí mật của môn phái này.”

“Hừ! Người là đang làm loạn lòng của chúng ta hay sao? Người muốn về thì cứ về đi, ta nhất định phải tìm được bảo tàng thì mới dừng tay!”

Mấy người trong đám giang hồ môn phái kia nói chuyện với nhau như thế.

Tô Bằng nghe xong, nhướn mày.

Nghe lời của những người này nói, Tô Bằng lúc này có hai sự lựa chọn, một là nhanh chóng đi đến cấm địa phía sau núi, mang bảo vật cùng với tiền tài bên trong bảo tàng ra khỏi môn, sau đó lập tức xuống núi rời khỏi nơi này, rồi sau nữa tìm kiếm các sư huynh sư tỷ của Tử Hà Môn.

Lựa chọn thứ hai là đi đến đạo cung mà sư phụ ở lâu nay, nơi đó hẳn là có một kiếm quỹ còn sống, có lẽ từ trong miệng hắn có thể hỏi ra hướng đi của các sư huynh sư tỷ trong môn phái. Nhưng khổ nỗi là có một số cao thủ môn phái trong chốn giang hồ mà mình không rõ đang phục kích ở đó, có thể sẽ tương đối nguy hiểm.

Tô Bằng trong lúc này, có chút do dự.

Từ góc độ của người chơi mà nói, cách làm có lợi nhất với Tô Bằng, là phương pháp thứ nhất, đi trước đến chỗ bảo tàng của môn phái, đem bảo vật nơi đó lấy ra, sau đó cố gắng mang bảo vật cùng với tiền tài trong môn phái đi, rời khỏi núi Tử Hà. Bởi như vậy tương đối phù hợp với kiểu mẫu hành động của người chơi, dù sao dùng góc độ người chơi thuần túy mà xem xét, người của Tử Hà Môn chỉ là một số NPC mà thôi.

Nhưng trong lòng Tô Bằng cũng rất là bài xích loại ý nghĩ này, sư huynh sư tỷ trên núi Tử Hà, kỳ thật vẫn rất chiều cố Tô Bằng, ở trong lòng Tô Bằng bọn họ xem như là thân nhân ở trong trò chơi của mình, đối với thân nhân, Tô Bằng không muốn vứt bỏ.

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng rút cuộc đã quyết định, hắn quyết định đi đến đạo cung, trước tiên cứu kiếm quý kia ra, hỏi hướng đi của sư phụ bọn họ, sau đó lại tính toán tiếp.

Sau khi quyết định rồi, Tô Bằng cũng không chần chờ nữa, người của các môn phái trong giang hồ trên đường nhỏ kia đã rời khỏi toàn bộ, Tô Bằng đi ra men theo con đường này chạy tới đạo cung.

Không bao lâu, Tô Bằng đã đuổi tới đạo cung, thật ra đạo cung của núi Tử Hà không lớn, so với Không Văn Tự mà hắn đã gặp qua ở thành Nam Ninh, ít nhất nhỏ bằng hai phần ba. Sau khi Tô Bằng đi tới phụ cận nơi này, không xác định được bên trong rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu cao thủ, hắn khẽ chau mày, suy nghĩ làm sao để phá giải trận phục kích bên trong.

Chương 609: Mười lăm kẻ địch - Thượng (2)

Tô Bằng ở trong rừng cây phụ cận đạo cung, ngồi xếp bằng, trực tiếp thi triển âm thần xuất khiếu, làm cho âm thần của mình từ trong thân thể thoát ly ra ngoài.

Khi âm thần của Tô Bằng thoát ly đi ra, Tô Bằng dùng thị giác của âm thần quan sát trong đạo cung, lập tức phát hiện cao thủ ẩn núp bên trong không hề có chút nào ẩn trốn.

“Cửa thứ nhất ở lối vào của đạo cung, có hai kẻ địch, xem bộ dáng là môn phái sử dụng kiếm, trong nội viện thứ nhất, có hai kẻ địch ẩn núp, ở trong sương phòng hai bên, trong đình của cửa thứ nhất, tổng cộng ẩn núp bốn kẻ địch.”

“Cửa lối vào thứ hai của đạo cung, ẩn núp ba kẻ địch, sau đó trong điện chính có bốn người, trong sương phòng bốn người, cửa vào thứ hai của đạo cung tổng cộng ẩn núp mười một người, toàn bộ trong viện, tổng cộng có mười lăm kẻ địch đang ẩn núp.”

“Ở trong sân của cửa thứ hai, có một người bị treo ở trên cây của đình viện, người nọ hẳn là kiếm quý, trên mặt đất ở đình viện còn có mấy người đang nằm, hẳn là thi thể của các kiếm quý còn lại.”

Âm thần của Tô Bằng rất nhanh đã thấy rõ tình huống trong đại điện.

“Nếu là mười lăm người... Nhìn tuổi của bọn hầy, đại khái đều đang năm sáu chục tuổi, hầy là lực lượng trung thành trong môn phái, như vậy thấp nhất cũng chính là Phùng Thiết của phái Thục Sơn kia, cao nhất hầy là thực lực của bốn hòa thượng tên chữ Hư của Đại Không Tự, liền thủ ở chính giữa, đại khái so với kim thân la hán của Đại Không Tự còn lợi hại hơn một chút, nhưng chưa hầy có thể hợp kích. Nếu như mình động tác nhanh chóng, có thể phá từng cái, nhưng không thể để cho bọn họ vây kín, nếu không nhất định sẽ...”

Tô Bằng nhanh chóng ở trong lòng tính toán lực lượng địch ta.

Tính toán một hồi, ánh mắt Tô Bằng tinh quang chợt lóe, đưa ra kết luận.

“Nếu tính toán chu đáo chặt chẽ thì vẫn có thể chiến được!”

Trong lòng Tô Bằng, cuối cùng đã ra được kết quả như thế.

Tô Bằng không dám để thân thể ở chỗ này quá lâu, âm thần trước tiên trở về trong thân thể, hầy thở sâu một hơi, đem trọn trình tự hành động tái hiện lại trong đầu một lần, không có xuất hiện vấn đề gì quá lớn.

Tô Bằng cổ vũ tinh thần, đầu tiên là lấy ra bình sứ huyết tinh tụy của mình ra, đổ vào trong miệng mình một giọt.

Sau khi uống huyết tinh tụy, lập tức cho dù là thần hồn thể lực hay là nội lực của Tô Bằng cũng đều khôi phục đến trạng thái đỉnh cao nhất, sau đó lại tìm trong túi Càn Khôn, lấy ra hai thứ đặt ở ở lúc nào cũng có thể sờ thấy.

Làm xong những thứ này, trong đầu Tô Bằng lại tưởng tượng những việc cần phải làm sắp tới, sắp xếp lại trật tự một lần cuối.

“Được rồi, bắt đầu thôi!”

Tô Bằng ngưng tụ tinh thần phóng về phía đạo cung kia.

Tô Bằng thi triển khinh công, trực tiếp đi vào chính viện đạo cung.

“Người nào?”

“Là người của môn phái lánh đời kia!”

Hai người núp ở cửa chính đạo cung, nhìn thấy Tô Bằng từ ngoài cửa lướt vào, không khỏi cả kinh, trong miệng hô lên.

Tô Bằng không có trực tiếp động thủ với hai người này, mà là tiến vào ngay giữa đình viện của cửa thứ nhất đạo cung, sau đó đưa tay từ bên trong túi Càn Khôn móc ra một vật.

Bốn cao thủ môn phái giang hồ ẩn núp trong đình viện của cửa thứ nhất, lúc này cũng đã vọt ra, đem Tô Bằng làm trung tâm vây quanh lấy. Thấy hẳn chỉ có một người, bốn người đều cầm lấy binh khí của mình xung phong liều chết lại đây, mà còn cao thủ giang hồ ở đình viện thứ hai, cũng nghe tin lập tức hành động.

Vừa thấy bốn người này động thủ, Tô Bằng thấy chiêu thức mà bọn họ thi triển, cũng biết đại khái sâu cạn ra sao, bốn người này so với mình phỏng đoán cũng không sai biệt nhiều, so với trưởng lão truyền công Phùng Thiết cyar Thục Sơn Kiếm Phái thì mạnh hơn một chút, nhưng lại không có khó giải quyết như bốn lão hòa thượng chữ Hư của Đại Không Tự.

Nếu không thi triển Tất sát, Tô Bằng nếu muốn chiến thắng bốn người này, phỏng chừng phải kéo dài tới vài trăm chiêu. Khi đó sáu cao thủ khác ở trong nội viện chắc chắn đã lao ra đây vây giết mình.

Nhưng mà Tô Bằng căn bản không hề muốn trực tiếp chém giết bốn người bọn họ, hẳn giờ lên thứ lấy được từ trong túi Càn Khôn.

Vật lấy ra từ trong túi Càn Khôn kia chính là Ngưu Mao Kim Châm thu được trong tay hầu yêu ở cái hồ đó, sau đó hướng về phía bốn người này liên liên tục bắn hai cái.

Lập tức, sau hai tiếng phốc phốc không thể nhỏ hơn được nữa, trước tiên là một người trúng châm ngã xuống đất, một người khác thì ngực bị trúng châm, cái này cũng chưa tính, Ngưu Mao Kim Châm xuyên qua thân thể

người này còn bắn vào trên người một người khác, người còn lại cũng bị bắn phải.

“So với dự đoán còn tốt hơn!”

Tô Bằng thấy vậy, trong lòng vui mừng nho nhỏ, nhưng mà không ngừng lại chút nào, trực tiếp phóng ra Tất sát tầng thứ mười của tâm pháp Dung Nham Kính Hồ, đột nhiên nhiệt độ chung quanh thân thể dâng lên, tăng lên tới hơn trăm độ.

Mà còn trong nội viện ở trước, chỉ còn lại có một người với Tô Bằng, mười người ở hậu viện đằng sau, lúc này đang đuổi tới nơi giao nhau giữa hai viện, tạm thời còn chưa tới chiến trường nơi này.

Tô Bằng thi triển kiếm pháp bán thức, cuốn lấy đối thủ trước mắt này, đối thủ của hắn biết sinh tử ngay tại một khắc này, thi triển thế võ toàn thân, đối chiến với Tô Bằng, tranh thủ chống đỡ đến lúc mười người ở hậu viện tới chỗ này, liền có thể bắt giữ được Tô Bằng.

Mà còn Tô Bằng thì toàn lực thi triển kiếm pháp bán thức, ý đồ của hắn cũng không phải là nhanh chóng sát thương người trước mắt này, mà là..

“Đinh!”

Bởi vì toàn lực công kích ứng phó đối phương, kiếm pháp bán thức của Tô Bằng rất nhanh liền đã đến được một Tất sát, lúc này Tô Bằng đã có ba cái Tất sát có thể thi triển, hoặc là thi triển một lần ngạo ý kiếm liên.

Bên trong ánh mắt Tô Bằng tinh quang lóe lên, dưới chân xảo diệu thi triển nhíp chân, đem kẻ địch còn dư lại ở tiền viện này dẫn dắt đến hậu viện.

Kẻ địch này, bởi vì toàn lực công kích Tô Bằng, chòm râu đầu tóc còn có quần áo đã bốc cháy lên, trên mặt còn bị dung nham tâm hỏa ngục của Tô Bằng nổi lên bọt lửa, xem như là hủy đi một nửa khuôn mặt, nhưng mà người này cùng hết sức ngoan cố, cắn răng kiên trì, chỉ chờ viện binh phía sau tiến đến.

Viện binh phía sau không để cho hắn thất vọng, sáu cao thủ nhanh chóng từ hậu viện chạy tới tiền viện, lao đến chiến đoàn nơi này của Tô Bằng, dường như muốn vây giết Tô Bằng.

Mà còn Tô Bằng thì vẫn một mực âm thầm điều chỉnh phương vị của mình, tính toán khoảng cách của đối phương.

Ngay khi sáu người của đối phương đã đi vào chiến trường, lúc còn chưa có tiến vào chiến trường, tinh quang bên trong ánh mắt Tô Bằng chợt lóe, thời cơ mà hắn tính toán, đã tới.

Chỉ thấy Tô Bằng chém ra một kiếm, lập tức một kiếm ý vô hình dao động vung ra ngoài, sáu cao thủ gấp rút tới tiếp viện cùng với cao thủ đang đối chiến với Tô Bằng kia, cũng đều trong nháy mắt thất thần, đứng ngốc ở nơi đó.

Tô Bằng một cước đem cao thủ đã bị thiêu cháy kia đá đến trong đồng sáu cao thủ đó, bản thân mình thì vọt tới, Vô Phong Kiếm trong tay bắn ra kiếm khí...

Ngạo ý kiếm liên, đột nhiên nổ rộ!

Chương 610: Mười lăm kẻ địch - Hạ (1)

Hoa sen kiếm khí của Ngạo Ý Kiếm Liên, tách ra trên không trung.

Hoa sen kiếm khí, nổ rộ phảng phất tràn ngập sinh cơ, nhưng mang đến, lại là cơn mưa tử vong.

Bảy cao thủ môn phái giang hồ ở trước mặt Tô Bằng, tựa hồ bị thi triển Định Thân Thuật, hoa sen kiếm khí tựa hồ không chút bị ngăn trở bắn xuyên qua từ trên người bọn họ, bọn họ phảng phất không hề biến hóa.

Mãi đến một giây sau đó, thân thể của bọn hắn mới bắn ra máu, thân thể biến thành từng khối xác, rơi xuống đất.

Mười người!

Tô Bằng cũng không liếc nhìn bọn họ, mà lại tiếp tục phi thân sang cao thủ từ trong nội viện chạy đến.

Có một cao thủ, cách nơi này gần đây, hấn mắt thấy đồng bạn mình, là trong nháy mắt biến thành miếng xác như thế nào, mặc dù thân là cao thủ, cũng sợ tới mức chân hơi khựng, tựa hồ không dám đi tới.

Tô Bằng lại không lưu lại bất kỳ đường sống nào cho đối phương, hấn cũng không sử dụng chiêu thức bình thường, Vô phong kiếm trên tay vung lên, lập tức một làn sóng kiếm ý vô hình bay đi, chém trên thân người này.

Người này thất thần trong nháy mắt, mà ở trong nháy mắt này, Tô Bằng đã thi triển khinh công đi tới trước mặt người này, một kiếm gọt bay đầu của người này.

Mười một người!

Sau khi Tô Bằng bêu đầu người này, mặt không biểu tình, cao thủ kế tiếp tiếp cận hấn, cách hấn còn hơn năm sáu thước, Tô Bằng lúc này đã không cách nào thi triển kiếm ý nữa, nhưng hấn không chút kinh hoảng, tay lần nữa thò vào Đại Càn Khôn, lấy ra vật khác.

Xuất hiện ở trên tay Tô Bằng, là một cơ quan Ngưu Mao Kim Châm khác.

Đây là lúc Tô Bằng xuống núi, Ngưu Mao Kim Châm mà tiểu sư tỷ Chung Linh Tú đưa cho Tô Bằng, Tô Bằng đã từng sử dụng hai lần, còn thừa phát cuối cùng, Tô Bằng lúc này không chút do dự, lần nữa ấn vào cơ quan.

Thanh âm như tiếng muỗi kêu phát ra. Lập tức, cao thủ trước người Tô Bằng năm sáu thước kia, bị Ngưu Mao Kim Châm bắn xuyên trái tim, mềm nhũn không tiếng động, thân thể ngã xuống.

Mười hai người!

“Còn thừa ba người!”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ. Hấn phải tốc chiến tốc thắng, nếu không cho dù đào tẩu một người, rất nhanh sẽ có càng nhiều cao thủ tới vây giết hấn.

Trong ba người còn lại, chỉ có một người lá gan còn tạm, vẫn vọt về phía Tô Bằng, mà hai người khác, thì rõ ràng có chút do dự, không biết có nên xông về trước không.

Tô Bằng lúc này, át chủ bài gần như cũng sắp ra hết, hẳn biết, nếu chỉ sử dụng võ công bình thường, sẽ không giữ được ba người này, phải xuất kỳ chiêu, hoặc là...

Chiêu hung ác!

Cao thủ phe địch còn đang xông về trước, cũng sử dụng kiếm, một kiếm của hắn đâm tới ngực Tô Bằng.

Tô Bằng có thể né tránh một kiếm này, nhưng không tránh né, chỉ hơi nghiêng người, khiến lưỡi kiếm này, đâm qua từ xương bả vai.

Thanh kiếm này đâm vào xương bả vai Tô Bằng, đây là thanh bảo kiếm, trực tiếp vào trong xương bả vai của Tô Bằng, đâm xuyên qua.

Nhưng cao thủ đối phương, hoàn toàn không ngờ Tô Bằng sẽ bỏ phòng ngự, để bảo kiếm xuyên thấu xương vai của hắn, liền ngậy người, mất đi phán đoán với cự ly.

Mà Tô Bằng, bởi vì đi cách thẳng tắp, sau khi khiến bảo kiếm của đối phương đâm thủng vai của mình, Tô Bằng tiếp cận trước người đối phương, nhân sơ hở khi đối phương ngậy người một lúc, Tô Bằng nâng tay vung một kiếm, Vô phong kiếm đâm vào từ bên trái huyệt Thái Dương người này, đâm ra từ bên phải huyệt Thái Dương!

Con mắt người này lập tức lòi ra ngoài.

Một kích mất mạng!

Mười ba người!

Tô Bằng hoàn toàn lợi dụng thân thể mình ngăn kháng một kiếm, đánh cho đối phương trở tay không kịp, mới đánh chết được người này, nếu không sử dụng võ công tầm thường, sợ là mấy trăm chiêu cũng không thể đánh hạ.

Thấy một màn như vậy, cao thủ ở đằng sau cao thủ bị giết, sợ hết hồn, chân lại càng do dự, không biết nên đi tới đánh chết Tô Bằng giống nỏ mạnh hết đà, hay là xoay người đào tẩu.

Ngay khi hấn do dự, Vô phong kiếm của Tô Bằng vừa từ não bộ người bị đâm xuyên rút ra, nhếch miệng cười với hấn, người này đột nhiên cảm giác thân thể mềm nhũn, trong nháy mắt, nguyên khí, tinh lực, thể lực, tinh thần, nội lực trong thân thể, giống mở đập nước, không ngừng trút ra ngoài, chân hấn mềm nhũn, lão đảo một cái, đứng không vững.

Bí thuật bắt mối!

Tô Bằng ở trong nháy mắt này, phát động bí thuật bắt mối, rút lấy tinh nguyên người này, khiến hấn mất đi chiến lực.

Mà Tô Bằng, mặc dù vai trúng kiếm, nhưng không giảm dũng mãnh chút nào, Vô phong kiếm trong tay hấn rút ra, ném mạnh tới.

“Đông!”

Vô phong kiếm xen lẫn nội lực Tô Bằng bay ra, đánh ở giữa trán người này, lập tức vang lên một tiếng giống mộc côn đâm vào trong dưa hấu, Vô phong kiếm đâm vào từ trán người này, lộ ra từ sau não, hai đầu gối người này khuỵ xuống, ngã xuống đất, Vô phong kiếm đã đánh người này ở đây.

Mười bốn người!

“A!”

Còn lại một cao thủ phe địch cuối cùng, lúc này đã sợ đến vỡ mật, mặc dù Tô Bằng tựa hồ đã bị trọng thương, hơn nữa không có binh khí nơi tay, hấn cũng không dám tiếp tục tới gần, mà lại xoay người bỏ chạy ra ngoài.

Tô Bằng thì một cước đá văng thi thể đứng vững trước người mình vẫn nắm bảo kiếm đâm vào xương bả vai mình, bảo kiếm rút ra từ xương bả vai Tô Bằng, vốn đau nhức kịch liệt, Tô Bằng lại mặt không biểu tình, đưa tay sờ ở trên người mình, lấy ra một cái phi đao.

Sau đó, Tô Bằng nhắm mắt lại, tinh lực thể lực tinh thần nội lực toàn thân hần, điên cuồng dồn lên phi đao của Tô Bằng.

Mà cao thủ còn lại kia, đã thi triển khinh công, lướt qua tường cao, đã biến mất ở trong tầm mắt Tô Bằng.

Chương 611: Mười lăm kẻ địch - Hạ (2)

Tô Bằng nhắm mắt lại, để mặc người kia trốn xa mình, mãi đến sau bốn năm giây, hần mới đột nhiên mở mắt ra.

“Đi!”

Tô Bằng ở trong nháy mắt mở mắt, phi đao trong tay cũng đồng thời bắn ra, chỉ thấy trên tay của hần, tựa hồ bắn ra không phải phi đao, mà là một vòng lưu quang, vọt tới tường cao.

Nếu lúc này có người ở không trung, sẽ thấy, một vòng lưu quang, từ trong tay Tô Bằng bắn ra, sau đó lưu quang này giống như không bị vật chất trở ngại xuyên qua tường cao hình vòm, sáng sủa lưu chuyển ở bầu trời đêm, sau một khắc, đã xuyên thấu phần gáy cao thủ vượt tường đào tẩu kia, từ cổ họng của hần bắn xuyên qua.

Vị cao thủ vượt tường đào tẩu kia, đột nhiên bung kín cổ họng của mình, thân thể còn quán tính tiến lên hơn mười mét, mới hai đầu gối mềm nhũn, khụy trên mặt đất, hai tay bịt cổ họng của mình, nhưng không cách nào hít thở, cũng mất đi tri giác với thân thể, quỳ trên mặt đất, tắt thở.

Mười lăm người!

Mười lăm vị tâm thường võ công cũng không so với Tô Bằng chỗ thua kém bao nhiêu cao thủ. Toàn bộ bị Tô Bằng đánh chết!

“Mười lăm người...”

Trong lòng Tô Bằng cũng nhẩm đếm, lúc hần xác định chung quanh đã không còn kẻ địch nữa, tinh thần mới hơi thư giãn chút.

Di chứng sử dụng Phong Vân Nhất Dao bắt đầu hiện ra, thân thể Tô Bằng như nhũn ra, miệng vết thương ở vai bên trái bị bảo kiếm xuyên qua cũng không có nội lực không chế, máu tươi chảy ra.

Tô Bằng lúc này, mới tựa hồ cảm giác được miệng vết thương ** trên vai, mặt hơi biến sắc, hắt ngời dưới đất, từ trong lòng móc ra Huyết Tinh Tụ, uống một ngụm.

Bởi vì lúc trước từng thi triển bí thuật bắt mối, cộng thêm bổ dưỡng của Huyết Tinh Tụ, Tô Bằng rất nhanh khôi phục khí lực.

Hắn nhìn thoáng qua vai mình, là một vết thương rất sâu, lúc này vai trái nếu không phải tác dụng của nội lực, có lẽ đã không thể động.

Tô Bằng cũng không lo lắng nữa, hắt lần nữa mở bình sứ chứa Huyết Tinh Tụ ra, đổ hai giọt vào vai mình.

Tô Bằng lợi dụng cơ bắp chỗ vết thương vai dưới sự thúc động của nội lực, đem hai giọt Huyết Tinh Tụ này, dờ lên vết thương trên xương mình.

Lập tức, đầu xương bả vai Tô Bằng, đã bắt đầu hơi ngứa, tựa hồ đang sinh trưởng.

Tô Bằng tĩnh tọa bất động, Huyết Tinh Tụ nếu thoa ngoài da tựa hồ xúc tiến miệng vết thương nhanh chóng khép lại. Hơn nữa có năng lực cung cấp dinh dưỡng khép lại, lúc hắn ở dã ngoại, vì mình bạch tác dụng cực hạn của thuốc trị thương trên người mình, từng dùng thử hoang làm thí nghiệm, vết thương trên xương đùi thử hoang do dao găm xuyên thủng, chỉ cần nhỏ lên một giọt Huyết Tinh Tụ, tựa hồ có thể khiến xương bị đâm xuyên của thử hoang khép lại, mà phương diện cơ thể, sau khi Tô Bằng thi triển bí thuật bắt mối, tinh nguyên không lồ rất nhanh liền sẽ trợ giúp hắn khép lại miệng vết thương, cũng không cần lo lắng.

Tô Bằng ngồi dưới đất, thời gian hai phút ngắn ngủn, vết thương trên xương hắn đã khép lại, đây ngoại trừ nhờ Huyết Tinh Tụ cùng tinh nguyên của bí thuật bắt mối ra, cũng là nhờ đối thủ Tô Bằng sử dụng một thanh kiếm mỏng. Nếu đối một thanh kiếm lớn, có lẽ sẽ không có hiệu quả như vậy.

Sau khi thương thế khôi phục một ít, Tô Bằng từ trên người lại móc ra mấy viên dược hoàn nuốt, vận chuyển nội tức điều dưỡng một hơi, cảm giác người mình, đã khôi phục trạng thái bảy tám phần, cũng không ảnh hưởng chiến đấu kế tiếp.

Hắn đứng dậy, thu hồi Vô phong kiếm, đi về phía đình viện thứ hai, nhìn kiếm quỷ rơi trên tàng cây kia.

Đi đến đình viện thứ hai, Tô Bằng khẽ nhíu mày, chỉ thấy trên mặt đất đã có hai cỗ thi thể, hai cỗ thi thể kia, một nam một nữ, trên người cũng không mảnh vải, bản thân thi thể cũng không thể dùng tàn phá để hình dung, tựa hồ trước khi chết, bị thủ pháp quá nặng làm nhục.

Mà trên tàng cây, còn có một nam nhân chừng bốn mươi tuổi, trên người người này cũng không khá hơn hai thi thể kia bao nhiêu, không có chỗ nào lành lặn, có điều hạ thân còn đỡ, có quần rách che thân, chỉ là lúc này, người này cũng đã thoi thóp, mạng không còn lâu nữa.

Tô Bằng bước nhanh đến, phi thân bắn lên, cắt đứt dây thừng treo người này, tiếp được người này, ôm hắn xuống.

“Ta là Tô Bằng đệ tử Tử Hà Môn, người biết ta không?”

Tô Bằng nhìn người này tựa hồ ý thức đã mơ hồ, nói với người này, kêu hai lần, người này cũng không có phản ứng, trong lòng Tô Bằng lạnh xuống, hắn lấy ra Huyết Tinh Tụy, muốn cho người này uống một ngụm.

Người này đã chỉ còn lại một hơi cuối cùng, được Tô Bằng đỡ như vậy, tựa hồ hồi quang phản chiếu, chỉ thấy mắt hắn đột nhiên mở ra, hộc ra bảy chữ.

“... Tiên giới... Đại sư huynh... Đoạn... Nhai...”

Nói xong, đầu người này nghiêng một cái, liền khí tuyệt bỏ mình.

Tô Bằng nhìn dáng vẻ của hắn, trong lòng phát lạnh, Tô Bằng đưa tay ở dưới mũi người này thử thử hơi thở, lại sờ lên bộ vị trái tim của hắn, lúc này mới xác định người này đã triệt để tử vong.

Khuôn mặt Tô Bằng tức mưng, để người này trên mặt đất, trên mặt đất có mấy bộ y phục rách, tựa hồ chính là từ trên người mấy kiếm quý này lột ra, Tô Bằng tìm một bộ, đắp lên thi thể này, sau đó trịnh trọng tức mưng thi lễ một cái.

Lễ xong, Tô Bằng mới bắt đầu suy nghĩ mấy câu cuối cùng mà kiếm quý này nói.

“Đoạn nhai? Đại sư huynh... Tiên giới?”

Chương 612: Trảm tiên (1)

Tô Bằng nghĩ ba từ mấu chốt kiếm quý này nói trước khi lâm chung.

Trong đó “Đoạn nhai”, “Đại sư huynh” Tô Bằng vẫn nghe không hiểu, Đại sư huynh, hẳn chỉ là Đại sư huynh của mình Từ Đạo Kỳ, kiếm quý này thoát nhìn chỉ chừng bốn mươi tuổi, sư tôn Vân Đạo Tử của mình, phỏng chừng phải chừng bảy tám chục trở lên, kiếm quý của sư tôn hẳn là nhân vật cùng thời hẳn, bây giờ cũng đều bảy tám chục tuổi mới đúng, từ tuổi của kiếm quý với vừa mới chết này mà xem, hẳn là kiếm quý của hai vị sư huynh mình.

Mà đoạn nhai, chính là chỉ đoạn nhai của Tử Hà phong, chính là địa phương Tô Bằng lần đầu tiên tới đến Tử Hà Môn, Nhị sư huynh mang theo gặp Đại sư huynh, Đại sư huynh Từ Đạo Kỳ thích ở chỗ vách núi uống rượu ngắm mặt trời lặn.

Cho nên hai câu “Đoạn nhai”, “Đại sư huynh” này, hẳn là chỉ vách núi Đại sư huynh thường ở.

Nhưng “Tiên giới”, là chỉ cái gì đây?

Tô Bằng suy tư một chút, cảm giác trong tin tức mình đã biết, có quan hệ với Tiên giới, cũng chỉ có chuyện liên quan đến tiên giới bên trong”Di thư Lỗ Ban”ghi lại.

“Chẳng lẽ, tiên giới kia cũng vì không cẩn thận đã dẫn phát cơ quan của di tích Lỗ Ban, cho nên câu thông thể giới chủ của thể giới luân hồi tử vong,

“khiến người tiên giới cũng tới đây?”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Suy nghĩ một hồi, Tô Bằng hạ quyết định.

“Nghĩ nhiều cũng vô ích, đi đoạn nhai, tất biết là chuyện gì xảy ra.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, nghĩ tới đây, hắn không hề dừng lại, quyết đoán xoay người, đi về phía đoạn nhai.

Từ đạo cung Vân Đạo Tử ở, đến đoạn nhai Đại Sư huynh thường đi, phải đi qua Tử Trúc Lâm do Tam sư huynh Trần Kỳ Trận bố trí, có điều lúc Tô Bằng đến Tử Trúc Lâm, mới phát hiện ở đây đã bị cháy, tất cả trúc tía đều bị thiêu hủy, căn bản không thành trận thế.

Trong lòng Tô Bằng cảm thán, muốn phá trận pháp, ngoại trừ khéo léo, nếu lực lượng đạt tới trình độ nhất định, còn có thể lực mạnh phá xảo. Giống có người cậy mạnh phá đại trận rừng tùng này, mà tất nhiên uy thế phá trận pháp Tử Trúc Lâm, cũng là một cách.

Có điều đồng thời, trong lòng Tô Bằng, cũng càng lo lắng Tam sư huynh Trần Kỳ Trận của mình; sư tôn, còn cả hai vị sư huynh Từ Đạo Kỳ cùng với Độc Cô Thắng cũng đỡ, tiểu sư tỷ Chung Linh Tú cũng có các loại cơ quan hộ thân, mà Tam sư huynh, nếu bị người phá trận pháp, năng lực vật lộn của hắn cơ hồ có thể không cần tính, chỉ có ảo thuật có thể miễn cưỡng hộ thân, không biết có thể tránh được một kiếp không.

“Lúc này không nên nghĩ nhiều, đến đoạn nhai, có lẽ có một ít manh mối.”

Tô Bằng trong khi đi vội nghĩ, hắn từ vùng đất khô cằn xuyên qua Tử Trúc Lâm, đi tới đoạn nhai.

Ngay khi Tô Bằng chạy tới đoạn nhai, đột nhiên, trong không trung liên tục vang lên mấy tiếng sấm nổ. Tô Bằng thấy, phương hướng đoạn nhai, mấy đạo thiểm điện, hiện lên ở trong không trung.

“Chuyện gì xảy ra? Trong không trung coi như sáng sủa, sao có thể có tia chớp?”

Tô Bằng nhìn, trong lòng nghi hoặc, có điều hắn có loại dự cảm, tia chớp này, rất có thể có quan hệ với Đại sư huynh mình.

Trong lòng Tô Bằng có chút sốt ruột, thân pháp nhanh hơn, đi tới đoạn nhai.

Rốt cuộc, khi Tô Bằng đi vào gần đoạn nhai, mới phát hiện vừa rồi vì sao không trung lại có tia chớp.

Chỉ thấy trong không trung, hai đạo thân ảnh một xanh một trắng, không ngừng bay múa ở trong bầu trời đêm.

Người áo xanh kia, cầm bảo kiếm trong tay, bởi vì có hơi xa, không thấy rõ khuôn mặt, có điều Tô Bằng nhìn thân hình cùng hình dáng bộ mặt, mơ hồ giống Đại sư huynh Trần Kỳ Trận của mình.

Lúc này, Trần Kỳ Trận cầm bảo kiếm trong tay, bay trên không trung, không ngừng truy kích một người áo trắng khác.

Người áo trắng kia, cũng bay trên không trung, có điều người này tựa hồ cũng không giống người áo xanh ngự gió mà đi, mà là dưới chân giẫm vật gì đó, thoạt nhìn giống phi kiếm, lúc này, chính là người áo trắng này, trong tay không ngừng bấm pháp quyết, mỗi một lần phát tay, trong không trung luôn có một đạo thiểm điện, từ trong không trung bổ về phía người áo xanh kia.

Người áo xanh trên không trung, tốc độ tương xứng với người áo trắng kia, nhưng uy lực kiếm pháp tựa hồ rất cường đại, mỗi một lần huơ kiếm, Tô Bằng mơ hồ có thể thấy một làn sóng vô hình, giống màn trời chém tới người áo trắng.

Chỉ là người áo trắng kia giẫm trên phi kiếm thân hình rất linh hoạt, cộng thêm trên người tựa hồ loáng thoáng có quang mang màu vàng nào đó, giống như chú pháp hộ thể, mặt khác lúc người áo xanh tiếp cận hắn, người này còn có thể thả ra vô số lưỡi dao gió sắc bén chống cự đối phương, cho nên người áo xanh tạm thời không cách nào tiếp cận người nọ.

“Có thể điều khiển lôi điện? Còn có thể thao túng phi kiếm? Trong phạm nhân nào thấy pháp thuật lợi hại như vậy, chẳng lẽ đây là người trong Tiên

giới?”

Tô Bằng thấy một màn như vậy, trong lòng sinh ra một ý nghĩ.

Hai thân ảnh áo xanh áo trắng trên không trung, dây dưa nửa ngày, cuối cùng, người áo xanh tựa hồ năng lực ngự phong không đủ, đáp xuống, đáp đến chỗ nứt của đoạn nhai Tử Hà sơn, tựa hồ đang hồi khí.

Mà Tô Bằng thấy bóng lưng người này, cũng là có vài phần tương tự với Đại sư huynh Tử Đạo Kỳ của mình.

“Đại sư huynh!”

Tô Bằng thấy bóng lưng người này, miệng bất giác phát ra tiếng kêu.

Chương 613: Trảm tiên (2)

Người kia tựa hồ nghe được thanh âm, thân thể chấn động, vừa định quay đầu, nhưng đột nhiên người áo trắng trong không trung, sử dụng một pháp quyết lợi hại, rầm rầm rầm liên tục chín đạo thiểm điện, bổ tới.

Người áo xanh thấy thế, hét lớn một tiếng, chung quanh thân thể xuất hiện một thứ giống vòng bảo hộ trong suốt, giống như chân khí phóng ra ngoài hình thành đoàn chân khí hộ thân, sau đó bảo kiếm vung về phía không trung, phát ra một làn sóng kiếm khí vô ảnh cực kỳ lợi hại.

Không khí tựa hồ cũng bị làn sóng kiếm khí của người áo xanh chém ra ảnh hưởng, sinh ra khúc chiết chiết xạ dạng gợn sóng, làn sóng này, liên tục ba đạo thiểm điện đều chệch hướng mục tiêu ban đầu, trượt ra chung quanh, bổ vào ngọn núi ở đoạn nhai.

Đáng tiếc làn sóng kiếm khí vẫn đâu không lại thiên uy tự nhiên, sau ba đạo thiểm điện, thiểm điện còn lại, đều bổ lên trên người người áo xanh.

Thân thể người áo xanh khua lên đoàn chân khí hộ thể hình tròn kia, cố đỡ ba đạo thiểm điện, nhưng cuối cùng vẫn bị đánh vỡ, ba đạo thiểm điện cuối cùng, bổ lên trên thân người áo xanh.

Thân thể người áo xanh rung mạnh, trong tay rút cuộc cầm bảo kiếm không được, bảo kiếm rơi xuống đất, mà người, cũng giống một mảnh lá cây, từ trên đoạn nhai rơi xuống, trước khi rơi xuống, hắn quay đầu nhìn thoáng qua Tô Bằng, nửa bên mặt chính là Từ Đạo Kỳ, chỉ thấy hắn mỉm cười với Tô Bằng, liền từ trên đoạn nhai rơi xuống, khiến Tô Bằng nhìn không thấy bóng dáng.

“Đại sư huynh!”

Tô Bằng nhìn thấy, không khỏi quát to một tiếng, phóng về phía trước.

“Oành!”

Ngay khi Tô Bằng lao ra, trên bầu trời lại đánh xuống một đạo thiểm điện, nện ở trước người Tô Bằng một trượng.

Tô Bằng mặc dù không bị tia chớp bổ trúng. Nhưng mà chân đạp mặt đất, cũng cảm giác dòng điện xâm nhập vào thân thể mình, trong nháy mắt thân thể tê rần, không thể động đậy.

Trên bầu trời, nam tử áo trắng chân giẫm phi kiếm kia, không chế phi kiếm phi hành tới, đứng thẳng giữa không trung, lạnh lùng nhìn Tô Bằng phía dưới.

Vẻ mặt của hắn, giống như đang xử một con kiến hôi.

“Người cũng là người Tử Hà Môn?”

Nam tử áo trắng trong không trung, lạnh lùng nói với Tô Bằng.

Tô Bằng khắc chế cái cổ có chút tê liệt do dòng điện, nhìn nam tử trên bầu trời, nhẹ gật đầu.

“Rất tốt... Nói như vậy, ngươi cũng biết những pháp môn trong Tử Hà Môn kia, nghe nói pháp môn Tử Hà Môn, chỉ có thể do người đã học được, mới có thể truyền cho người khác... người Tử Hà Môn gặp phải trước đó, đều rất không nghe lời, không muốn giao pháp môn bọn họ ra, ta thấy ngươi bộ dạng khôn khéo, hắn rất thức thời, nếu ngươi giao bí mật Tử Hà Môn ra đây, ta sẽ không giết ngươi... Ngươi thấy thế nào?”

Tô Bằng nghe xong, tinh quang trong ánh mắt lưu chuyển một chút, sau đó mở trừng hai mắt, nói.

“Không đủ. Nếu ta giao ra bí mật Tử Hà Môn, người chẳng những phải tha ta một mạng, còn phải dạy ta những pháp thuật kia của người, nếu ta suy đoán đúng, người hẳn là người trong Tiên giới, nếu có thể truyền thụ ta một ít công pháp kéo dài mạng trường sinh, thì càng tốt.”

“Ha, ha ha ha...”

Người áo trắng trong không trung, nghe xong lời của Tô Bằng, không những không giận, ngược lại cười ha hả.

Hắn nở nụ cười một hồi, mới ngừng cười, nói.

“Vốn ta cho rằng, trong Tử Hà Môn, đều là loại tính cách vừa thối lại vừa cứng. Không ngờ lại có người thức thời như vậy, không tệ, rất không tệ! Tốt! Ta đáp ứng người, chẳng những tha tính mệnh của người, còn dẫn người đi Tiên giới, để người ở đó tu hành pháp thuật cao thâm, trở thành người trong tiên tộc ta.”

“Tốt... Vậy coi như thành giao, định để ta biểu hiện võ công bí truyền của Tử Hà Môn như thế nào đây?”

Tô Bằng nhìn không trung, nói với người trong không trung.

Người áo trắng trong không trung nói.

“Bây giờ người liền biểu hiện ra đi.”

“Người bay quá cao, ta sợ người không thấy rõ, có điều muốn người hạ xuống một chút, người không sợ ta gây bất lợi cho người à?”

Tô Bằng mở miệng, nói với người này.

Người này nghe xong, cười ngạo nghễ, nói.

“Nếu là người vừa rồi, ta còn bận tâm ba phần... Có điều với trình độ của người, thật sự không đáng nhắc tới, ta cho dù đứng ở trước mặt người, lại

có ngại gì?”

Nói xong, phi kiếm của người áo trắng bắt đầu hạ xuống, có điều người này còn không đáp mặt đất thật, mà dừng chỗ ba trượng trên không trung, mà pháp thuật hộ thể trên người, cũng không thu hồi, một màn hào quang màu vàng, vẫn bao phủ ở trên người hắn, phát ra ánh sáng chói lọi.

Tô Bằng nhìn thấy, cũng không nói gì nữa, chỉ ngẩng đầu, mỉm cười, nói.

” Khoảng cách này vừa hay... vậy ta để ngươi xem thử, võ công bí truyền của Tử Hà Môn!”

Nói xong, Tô Bằng xòe bàn tay ra, hư trao với Bạch y nhân.

“Cố làm ra vẻ huyền bí... Hừm? Không tốt!”

Vốn trên mặt người áo trắng còn có một tia khinh thường, nhưng lập tức sắc mặt đại biến.

Lực lượng pháp thuật trên người hắn, giống như đê biển ngàn dặm, đột nhiên vỡ mất một góc, tinh lực, thể lực, lực lượng pháp thuật trong thân thể, đều giống như vỡ đê, điên cuồng tuôn ra!

Tô Bằng phía dưới, cũng cảm giác không dễ chịu, tinh nguyên trong thân thể đối phương truyền tới, thật sự quá mức khổng lồ, giống như muốn làm nổ Tô Bằng, có điều Tô Bằng cắn răng nhẫn nại, tiếp tục để bí thuật bắt mỗi cướp lấy tinh nguyên đối phương.

Người áo trắng trên đầu Tô Bằng hơn ba trượng, cảm giác không ổn, lực lượng pháp thuật gần như sụp đổ, không cách nào duy trì pháp thuật trên người, hắn quá sợ hãi, vội vàng không chế phi kiếm lên cao, muốn kéo khoảng cách với Tô Bằng.

Nhưng lực lượng tinh nguyên của hắn, thật sự sụp đổ quá lợi hại, lúc hắn bay đến năm sáu trượng không trung, liền thấy cũng không khống chế nổi phi kiếm nữa, từ không trung ngã xuống.

Ánh vàng hộ thể trên người hắn, cũng vì không có lực lượng pháp thuật duy trì, đầu tiên là ảm đạm, sau đó biến mất không thấy.

Mà Tô Bằng, thì hú dài một tiếng, thân thể đột nhiên từ dưới đất bật lên.

Tô Bằng bay vút đến cách không trung hai ba trượng, lúc này người áo trắng cũng từ không trung rơi xuống, chỉ thấy Tô Bằng từ phần eo rút ra Vô phong kiếm, trên không trung đột nhiên chém ngang một kiếm!

“Phốc!”

Một thanh âm nứt toác, người áo trắng bị Tô Bằng chém trúng ngang...

Một kiếm hai đoạn!

Chương 614: Thạch trưởng lão

Tô Bằng từ không trung đáp xuống, đồng thời rơi xuống, còn có hai đoạn tàn thi của người áo trắng kia.

Mà Tô Bằng, lúc đáp xuống, trong thân thể, giống như cảm giác thấy tinh nguyên dường như đều sắp nổ tung cơ thể mình, bản thân giống như một quả cầu hơi thổi quá nhiều khí, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung.

“Di chứng thi triển quá mức bí thuật Bất Mối này, quả thật rất đáng sợ...”

Tô Bằng cảm giác di chứng bí thuật Bất Mối này, trong lòng không khỏi suy nghĩ.

Khi Tô Bằng đang suy nghĩ, có phải liên tiếp thi triển bốn năm lần Phong Vân Nhất Dao, phát tiết tinh nguyên tràn đầy trong thân thể mình hay không, đột nhiên, trong đầu Tô Bằng bất chợt thả lỏng, giống như là có thứ gì đó được mở khóa, vô vàn ý niệm lướt qua trong đầu.

Cảm ứng được những ý niệm này, sắc mặt Tô Bằng đột nhiên trở nên cổ quái, sau nửa ngày, mới nói.

“Hóa ra là như vậy... Nhưng mà tại sao, ta vừa rồi lại không có nghĩ đến?”

Cảm ứng được những ý niệm này, Tô Bằng cũng không còn muốn thi triển Phong Vân Nhất Dao, mà thi triển một loại công pháp khác.

Chỉ thấy thân thể của Tô Bằng, đột nhiên bành trướng, cuối cùng giống như là không chịu nổi tình không lồ trong thân thể, bùng một tiếng, nổ tung thành bột máu đầy trời...

... Tô Bằng đột nhiên mở mắt, rơi vào trong mắt, lại là một gương mặt quen thuộc.

Là tam sư huynh, Trần Kỳ Trận.

“Tam sư huynh?”

Chỉ thấy Trần Kỳ Trận mang theo nụ cười, nói với Tô Bằng.

“Chúc mừng ngươi tiểu sư đệ, thông qua khảo nghiệm trong môn phái.”

Tô Bằng nghe thế, trong lòng đột nhiên giật mình, nói.

“Quả nhiên... quả nhiên là vậy.”

Hắn quay đầu lại, nhìn bốn phía xung quanh, thấy mình vị trí của mình, không ngờ vẫn còn ở trong trận loạn thạch, người gác rừng dẫn mình dừng lại tảng đá xanh phía trước, còn người gác rừng, thì lại đứng sau lưng mình cách đó không xa, hắn không biết từ nơi nào làm một ống thuốc lá, đang đứng đó hút thuốc.

Nhìn thấy Tô Bằng nhìn về phía hắn, khẽ gật đầu với Tô Bằng, sau đó tiếp tục đứng một bên hút thuốc nhàn nhã.

Tô Bằng quay đầu lại, nhìn về phía Trần Kỳ Trận, nói.

“Tam sư huynh, vừa rồi chỗ kia, không phải là...”

“Ha ha, tiểu sư đệ, trước tiên chúc mừng ngươi thông qua khảo nghiệm môn phái, vừa rồi ngươi ở chỗ kia, có lẽ đã biết là nơi nào, bây giờ ngươi cảm giác thử xem mức độ kiểm ý của mình, có nâng cao chút nào không.”

Tô Bằng nghe thế, nhẹ gật đầu rút ra Vô Phong kiếm, hướng về phía không có người, liên tục huy kiếm ba lượt, thì triển ba lượt chuyển động vô hình của Hư Kiếm.

“So với lúc trước, có thể thi triển hơn một lần kiếm ý cấp độ hư kiếm tiểu viên mãn... Kiếm ý của ta nâng cao thêm một chút? Chẳng lẽ vừa rồi ta ở trong chỗ kia, chính là...”

“Chính là trong ảo cảnh của Huyền Giới thạch?”

Tô Bằng nhìn về phía Trần Kỳ Trận, nói với hắn.

Trần Kỳ Trận gật đầu, sau đó nói.

“Đúng vậy, Tử Hà môn còn không đến mức vì khảo nghiệm đệ tử, thật sự ở trong hiện thực làm ra khảo nghiệm này, nơi vừa rồi tiểu sư đệ ngươi ở trong đó, chính là trong Huyền Giới thạch.”

Tô Bằng giật mình, quả nhiên, chỉ có ở trong ảo cảnh Huyền Giới thạch, mới có thể mô phỏng ra cảnh tượng chân thật như vậy, mà bản thân cuối cùng thi triển pháp môn tự hủy, cũng là công pháp tự hủy Thi Thanh ở trong Huyền Giới thạch dạy cho mình.

“Kỳ quái... Bây giờ nghĩ lại, ta ở trong Huyền Giới thạch, ngọc bội ác ý vẫn luôn không có nhắc nhở mình người ở bên trong có ác ý với ta, mà ta liên tục gặp phải, không phải là yêu quái, thì là người của Chân Thần giáo, còn có người đại môn phái, Đại Không tự, cuối cùng còn xuất hiện Tiên giới... Căn bản đều là thế lực chẳng chút liên quan nào, làm sao lại cùng xuất hiện được chứ? Nhưng mà tại sao ở trong ảo cảnh của Huyền Giới thạch, ta hoàn toàn không chú ý đến những cái này? Còn có, tam sư huynh, nếu ta vừa rồi ở trong Huyền Giới thạch, vậy thì Huyền Giới thạch ở đâu? Tại sao ta không thấy?”

Tô Bằng nghe thế, cảm giác được không thể tưởng tượng nổi, bản thân không ngờ sẽ không chú ý manh mối rõ ràng như vậy, chuyện này rất không có khả năng!

Trần Kỳ Trận nghe thấy lời của Tô Bằng, mỉm cười nói.

“Tiểu sư đệ, ngươi hỏi những điều này, ta một lát sẽ giải thích cho ngươi, có điều ta trước hết muốn giới thiệu cho ngươi một vị tiên bối trong môn...”

“Là tiên bối người gác rừng sao? Ta đã từng gặp rồi...”

Tô Bằng nghe thế, nhìn thoáng qua người gác rừng nói.

“Ha ha, không phải là tiên bối người gác rừng, mà là... Thạch tiên bối!”

Trần Kỳ Trận nghe thế, ha ha cười, sau đó nói.

“Tiểu sư đệ không phải là tò mò Huyền Giới thạch ở đâu sao? Bây giờ đi theo ta gặp Thạch tiên bối.”

Nói xong, Trần Kỳ Trận đặt tay của hắn, lên trên tảng đá lớn sau lưng Tô Bằng, nói.

“Thạch tiên bối, vị này chính là tiểu sư đệ Tô Bằng ta đã từng đề cập với ngươi, mong Thạch tiên bối để lộ gương mặt thật một lát, để tiểu sư đệ nhìn thấy chân thân của ngươi đi.”

Tô Bằng nghe thế, ngạc nhiên nhìn đá xanh sau lưng mình, chỉ thấy khối đá xanh này, đột nhiên bắt đầu biến hóa, nó vốn là tảng đá xanh bình thường không có gì lạ lùng, dần dần biến đổi, nhanh chóng biến thành một khối thạch to lớn màu nhũ trắng, giống như bạch ngọc, không ngừng tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Tô Bằng chấn động nhìn đá xanh to lớn sau lưng mình, sau khi nó biến hóa, không ngờ cùng với Huyền Giới thạch mình mua được trong buổi đấu giá lần trước đều là một loại, chỉ có điều lớn hơn không biết mấy lần, khi nó biến thành hình dáng Huyền Giới thạch, phát ra ánh sáng rực rỡ, giống như cực quang, gần như chiếu sáng cả không trung.

Có điều, tia sáng này chỉ lóng lánh trong chốc lát, rất nhanh, hào quang tảng đá kia liền biến mất, sau đó nhanh chóng trở lại thành một hòn đá xanh bình thường, ở trong trận loạn thạch không chút bắt mắt, không còn nhìn ra hào quang vạn tượng vừa rồi, là do nó phát ra.

“Đây... đây...”

Tô Bằng nhìn, dù là tinh táo như hắn, cũng không khỏi có chút chấn động, nói.

“Chẳng lẽ, toàn bộ khối đá xanh này, đều là Huyền Giới...”

Tô Bằng chấn động không ít, Huyền Giới thạch to chừng nắm tay của hắn, nắm đó chính là người chơi ma giáo tốn hai vạn lượng hoàng kim để mua, lúc này khối đá xanh lớn trước mắt này, nếu quả thật tất cả đều là Huyền Giới thạch, có tảng đá hình chữ “núi” cao hơn hai người, vậy có thể phân chia thành bao nhiêu khối Huyền Giới trong tay mình?

Không bàn đến chức năng, chỉ bàn đến giá trị, giá trị của khối đá xanh lớn này, có khi còn hơn năm trăm vạn lượng hoàng kim.

“Không sai.”

Trần Kỳ Trận mỉm cười, nhìn Tô Bằng chấn động, nhẹ gật đầu, nói.

“Có điều, tiểu sư đệ người tốt nhất không nên gọi nó là đá xanh lớn, thật ra nó cũng là tồn tại trong môn phái chúng ta, có điều vào trong môn phái so với chúng ta không biết đã sớm hơn bao nhiêu đời rồi, sớm đã có ý thức của riêng mình, rất lâu trước đó chính là trưởng lão trong môn phái, cho dù truyền nhân đời nào, cũng gọi là Thạch trưởng lão, hoặc là Thạch tiên bối.”

“Thạch trưởng lão?”

Tô Bằng nghe thế, có chút khó tin, nếu sinh linh bình thường, ngàn năm thành yêu, Tô Bằng vẫn còn có chút hiểu được, nhưng mà, một tảng đá, không ngờ...

“Ha ha, tiểu sư đệ có thể không hiểu biết nhiều về sinh linh kỳ dị trong thiên hạ, sư huynh ta quanh năm nghiên cứu những cái này, ngược lại hiểu biết đôi chút... Thật ra tiểu sư đệ biết đến Huyền Giới thạch, đều là tộc của Thạch tiên bối, tộc của Thạch tiên bối, từ lúc sơ khai lập địa đến nay, đã tồn tại giữa trời đất, ngoại trừ bốn loại hình thức sự sống như động vật, thực vật, côn trùng, có điều tộc của Thạch tiên bối phát triển chậm rãi, từ khi sinh ra đến phát triển linh trí, ít nhất phải cần thời gian trăm vạn năm, cụ thể chờ một lát rồi nói thêm với người, tiểu sư đệ, bây giờ người trước tiên gọi một tiếng Thạch tiên bối đi đã.”

Trên mặt Trần Kỳ Trận vui vẻ, nói với Tô Bằng...

Chương 615: Khác nhau giữa trận pháp thượng phẩm cùng trận pháp siêu phẩm (1)

Tô Bằng nghe thế, nhẹ gật đầu, đưa tay thăm dò trên tảng đá.

Trong nháy mắt ngay khi tay Tô Bằng tiếp xúc đến tảng đá xanh, lập tức vô số đồ án từ trong đá xanh truyền vào trong ý thức của Tô Bằng.

Đôi mắt Tô Bằng không khỏi khép lại, cảm ứng những tin tức tảng đá xanh truyền tới này.

Những cái này, đều là một phần thông tin liên quan đến lần kiểm tra lần này.

Sau nửa ngày, Tô Bằng mới tiếp nhận xong những tin tức tảng đá xanh truyền đến cho hắn, cuối cùng, ý thức Tô Bằng, giống như trực tiếp tiếp xúc với một ý thức cổ xưa vô cùng to lớn.

Tảng đá xanh giống như cũng không sử dụng ngôn ngữ, mà sử dụng một loại phương thức trao đổi đặc thù, chính là trực tiếp trao đổi ý thức với người khác.

Trong lòng Tô Bằng, cảm ứng được một vài tin tức của Thạch trưởng lão này, trong nháy mắt, Tô Bằng giống như ý thức kéo dài đến trăm vạn năm, trong dòng sông thời gian, lấy thân thể Thạch trưởng lão làm chỗ dựa, trải qua một lần du hành thời gian.

Bên trong, có một vài cảnh tượng của hòn đá xanh từ lúc bắt đầu sinh trưởng, đến dần dần phát triển tự nhiên, rồi đến khi có được ý thức.

Chỉ là trong những cảnh tượng như vậy, đã khiến cho Tô Bằng cảm giác được một loại cảm nhận thời gian mênh mêng bát ngát, đối lập với Thạch trưởng lão, sinh mạng hai mươi ba tuổi của Tô Bằng, giống như chỉ là một tờ giấy mỏng đứng bên cạnh một ngọn núi cao hùng vĩ, mặc dù chỉ là vài cảnh tượng, đã khiến cho Tô Bằng cảm giác được bề dày trí nhớ và sinh mạng rất nhiều sinh linh trong một trăm vạn năm qua.

Loại thời gian lắng đọng này, thậm chí là bề dày sinh mạng của cả thời đại, khiến Tô Bằng trong nháy mắt có một loại cảm giác nước mắt lưng tròng, bị sinh mạng bản thân làm cảm động, trong nháy mắt, Tô Bằng giống như cảm giác được tánh mạng của mình dường như được nâng cao lên một tầng, mặc dù làm chuyện giống như trước đây, cũng có nhiều hơn rất nhiều cảm thụ không cách nào nói rõ được, loại cảm ngộ này, người phàm không thể cảm nhận được. Cho dù quyền thế rất cao hay là của cải dồi dào, cũng không thể thay thế được của cải tinh thần to lớn này.

Thật lâu sau, Tô Bằng mới từ trong loại cảm động này khôi phục lại, hắn phát hiện, tay của mình không biết khi nào thì đã từ trên tảng đá rút về. Vành mắt của mình, cũng đã có chút ửng hồng.

Giống như Tô Bằng cảm nhận được bản thân, cảm thấy ngại ngùng nhìn Trần Kỳ Trận ở một bên cười cười, sau khi trải qua thời kì thiếu niên, bản thân đã lâu rồi không có thể nghiệm cảm xúc mãnh liệt như vậy.

“Ha ha, tiểu sư đệ, bây giờ ngươi có cảm giác gì không?”

Trần Kỳ Trận mỉm cười, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng cảm giác biến hóa của mình, giống như cảm thấy trong cơ thể mình, có thứ gì đó vô hình sinh trưởng, phát triển lớn mạnh, giống như gieo xuống một hạt giống sự sống. Loại hạt giống này là gì, hắn vẫn không biết có tác dụng gì, nhưng biết rằng, tuyệt đối sẽ nâng cao chất lượng sinh mạng của mình.

Biến hóa càng rõ ràng hơn chính là, góc trái dưới tầm mắt Tô Bằng, đã xuất hiện thông báo màu vàng.

“Bởi vì cảm ngộ của bạn với sinh mệnh, ngộ tính của bạn được tăng thêm hai điểm.”

“Lại tăng thêm hai điểm ngộ tính...”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, chẳng trách bản thân có loại cảm giác đặc thù này, dường như mỗi một lần ngộ tính tăng lên, đều trong thời gian ngắn

khiến mình nâng cao đến thể nghiệm cực kỳ đặc biệt, có lẽ đây là “thể nghiệm đỉnh cao” trong truyền thuyết chăng?

Tô Bằng thu hồi chút tâm tình, nói với tam sư huynh Trần Kỳ Trận.

“Dường như... ta cảm nhận được sinh mệnh càng thêm chất lượng, cảm giác bản thân đột nhiên hiểu rõ rất nhiều chuyện, sinh mệnh của ta càng thêm phong phú.”

“Ha ha, vậy thì đúng rồi, đây là lễ vật Thạch tiên bối này tặng cho ngươi, Thạch tiên bối cảm thấy ngươi không tồi chia sẻ một chút cảm ngộ sinh mệnh của mình cho ngươi, về sau đối với tu hành của ngươi không thể nói rõ có lợi chỗ nào, cái này phải tự ngươi từ từ lĩnh ngộ.”

Trần Kỳ Trận nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, trình trọng gật đầu, sau đó nhìn tảng đá xanh, cung kính thi lễ, nói.

“Đa tạ Thạch tiên bối thành toàn.”

Tảng đá xanh không hề có động tĩnh gì, có điều Tô Bằng giống như cảm thấy, vị Thạch tiên bối này dường như cách không truyền đến một ý niệm, giống như là.

“Tiểu tử khá lắm, ta rất vừa mắt.”

Tô Bằng lại thi lễ, lúc này Trần Kỳ Trận nói với Tô Bằng.

“Được rồi, tiểu sư đệ ngươi cũng đã gặp Thạch tiên bối, ngươi đợi ta một lát, ta làm một chút chuyện, sau đó sẽ dẫn ngươi đi gặp một vị tiên bối khác trong môn.”

Tô Bằng gật đầu, chỉ thấy Trần Kỳ Trận từ trong ngực lấy ra một viên đá nhỏ, nhưng cũng Huyền Giới thạch tỏa ra ánh sáng rực rỡ, hắn đem viên Huyền Giới thạch này, đặt ở trên tảng đá xanh, chỉ thấy nơi hai viên đá tiếp xúc, phát ra hào quang đẹp mắt.

Đại khái qua mười giây, hào quang biến mất, Trần Kỳ Trận mới cất viên Huyền Giới thạch nho nhỏ này vào lại trong ngực, mỉm cười nhìn Tô Bằng, nói.

“Ta bây giờ dùng viên Huyền Giới thạch này, ghi chép biểu hiện của người ở trong ảo cảnh do Thạch tiên bối tạo ra, sau đó phải giao cho sư phụ, mời lão nhân gia người đánh giá, sau đó căn cứ biểu hiện của người, truyền thụ bước tiếp theo võ học cùng pháp môn tu hành khác người cần.”

Chương 616: Khác nhau giữa trận pháp thượng phẩm cùng trận pháp siêu phẩm (2)

Tô Bằng gật đầu, vừa rồi Thạch trưởng lão truyền cho hắn một ít thông tin, khiến hắn hiểu rõ được nguyên lý vận hành của Huyền Giới thạch.

Bản thân Huyền Giới thạch, vốn đã có một loại năng lực ghi chép toàn bộ thông tin hoàn cảnh xung quanh, những tin tức ghi chép lại này, có thể hoàn toàn hiện ra trong thế giới ảo ảnh của Huyền Giới thạch, còn thông tin hoàn cảnh ghi chép được, tương đương với tinh nguyên của Huyền Giới thạch.

Huyền Giới thạch, tương đương với máy lưu trữ thông tin cực kỳ cao cấp, bắt đầu chỉ là lưu trữ thông tin, qua một khoảng thời gian ngắn, có thể sản sinh ra ảo cảnh.

Ảo cảnh tương đương với đem linh hồn sinh vật, kéo vào nó trong hình ảnh thông tin mà nó ghi chép được, có điều đối với linh hồn con người mà nói, tất cả ảo cảnh, đều giống như thật, dễ dàng bị lay động.

Huyền Giới thạch một khi có ý thức của mình, cũng không phải là đơn thuần ghi chép ảo cảnh, mà đem nguyên tố ảo cảnh ghi chép lại kia trở thành trí nhớ của mình, có thể tạo ra ảo cảnh tương tự, thay đổi nhỏ ảo cảnh, hoặc là làm những chuyện khác.

Tương tự, Huyền Giới thạch có ý thức, chẳng khác nào máy tính có trí năng nhân tạo cao cấp, có thể tiến hành rất nhiều thao tác tự chủ.

Đến cấp độ của Thạch trưởng lão, gần như có thể căn cứ kho trí nhớ khổng lồ trăm vạn của nó, dễ dàng tự mình tạo ra một ảo cảnh hoàn toàn mới,

tương đương máy tính siêu cấp của nhân loại.

Vừa rời ảo cảnh Tô Bằng trải nghiệm, chỉ là Thạch trưởng lão dùng dao mổ trâu cắt tiết gà, Thạch trưởng lão nếu có thể nếu có thể thi triển toàn bộ sức mạnh, thậm chí có thể ở trong ảo cảnh mô phỏng hai ba châu ảo cảnh lớn như vậy ra ngoài, hơn nữa phàm là người và cảnh vật tồn tại trong trí nhớ của Thạch trưởng lão, cũng có thể tùy ý một lần nữa sắp xếp thay đổi.

“Tử Hà môn thật thần kỳ, năng lực này của Thạch trưởng lão, vào thời cổ đại, đã tạo một cái máy tính siêu cấp cho môn phái, với tốc độ giải toán mỗi giây mấy tỷ lần, thật không biết tiền bối trong môn, làm sao “mời” được Thạch trưởng lão này đến.”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng.

“Tiểu sư đệ, chúng ta đi thôi.”

Lúc này, Trần Kỳ Trận quay đầu lại, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, sau đó thi lễ với người gác rừng, liền đi theo sư huynh Trần Kỳ Trận, đi qua trong trận loạn thạch.

Khinh công Trần Kỳ Trận không ngờ rất cao cường, dường như còn cao hơn cả Tô Bằng, Tô Bằng hiếu kỳ hỏi hẩn, Trần Kỳ Trận vừa đi vừa cười, đáp.

“Không có cách gì, thiên phú võ học của ta cực kỳ bình thường, không biết tại sao khinh công học lại đặc biệt nhẹ nhàng, có thể là cảm thấy bản năng của ta, võ học quá kém, khinh công giỏi một chút, đánh không được thì có thể chạy mà phải không?”

Hai người cứ như vậy vừa đi vừa trò chuyện, nhanh chóng ra khỏi trận loạn thạch.

Trần Kỳ Trận dẫn Tô Bằng đi ra trận loạn thạch, quay đầu lại nhìn thử, nói.

“Tử Hà môn tông cộng có ba đại trận hộ sơn, Cửu Cung loạn tinh trận bố trí rừng cây đầu tiên này, mặc dù cũng là trận pháp, nhưng lại là trận pháp cấp thấp nhất, tiểu sư đệ có biết tại sao không?”

“Hửm? Ta đoán có lẽ đại trận kia dường như chỉ là sử dụng thủ đoạn trận pháp bình thường, nhưng lại có Thạch trưởng lão tồn tại tọa trấn mắt trận?”

Tô Bằng nghe thế, suy đoán nói.

“Đúng vậy, thật ra trận loạn thạch kia, vốn có tên là bát trận đồ, xem như là một trận pháp cấp độ cao tầng, có điều mắt trận là do Thạch trưởng lão tọa trấn, Thạch trưởng lão nếu muốn, phạm vi toàn bộ bát trận đồ kia, trực tiếp cũng có thể kéo người khác vào trong ảo cảnh, thật thật giả giả, hư hư ảo ảo, người bình thường căn bản không cách nào đi ra ngoài được.”

Tô Bằng gật đầu, có điều hần nghĩ tới một chuyện, hỏi.

“Đúng rồi sư huynh, ta rất kỳ quái, ở trong ảo cảnh, rõ ràng có rất nhiều sơ hở, nhưng tại sao ta ở trong ảo cảnh, không hề cảm thấy? Rõ ràng khác thường.”

“Đây là chỗ lợi hại của Thạch trưởng lão.”

Trần Kỳ Trận gật đầu, giải thích nói.

“Thạch trưởng lão có loại năng lực, nó có thể trực tiếp ảnh hưởng ý thức người khác, nếu Thạch trưởng lão truyền đạt loại ý nghĩ “Người tiến vào ảo cảnh ai cũng không thể nào phát hiện mình ở trong ảo cảnh”, những người nằm trong phạm vi ảnh hưởng của nó sẽ chịu phải ảnh hưởng, rõ ràng có rất nhiều sơ hở, nhưng chính là không cảm nhận được, đây cũng là chuyện không thể làm được gì, Thạch trưởng lão sinh ra ý thức có lẽ đã trăm vạn năm, ý thức đẳng cấp này, căn bản căn bản không phải người thường có thể chống cự được, tiểu sư đệ không cần bận tâm.”

Nói xong, hần cười cười, lại nói.

“Hơn nữa, nếu tiểu sư đệ người tiến vào ảo cảnh thì phát hiện không đúng, chúng ta còn khảo nghiệm cái gì? Cho nên Thạch trưởng lão, tiến hành trói buộc ý thức của người.”

Tô Bằng nghe thế, bừng tỉnh đại ngộ, thâm nghĩ lợi hại, Thạch trưởng lão hóa ra có cả hiệu quả thôi miên, phạm vi hiệu quả, đây quả thực so với bậc

thầy thôi miên trong phim ảnh còn lợi hại hơn.

“Thật ra người vừa rồi nói rất đúng, trên thực tế, giống như là loại trận pháp bát trạch đồ này, đã là trận pháp tương đối cao cấp, trận pháp dù sao chỉ là trận pháp, phần lớn là dùng một ít ảo thuật cùng với lợi dụng nhược điểm lòng người, nếu như thật sự gặp phải cao thủ chân chính tâm trí kiên định đến tột đỉnh, lại thêm thực lực cao cường, là không thể ngăn nổi, trừ phi giống như chúng ta ở đây, ở mắt trận trận pháp, có linh vật siêu phẩm như Thạch trưởng lão trấn áp, mới có thể từ trận pháp thượng phẩm, biến thành trận pháp siêu phẩm.”

Trần Kỳ Trận giải thích với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, hôm nay hắn ở trong trận pháp ảo cảnh trải nghiệm rất nhiều, nghe sư huynh giải thích như thế cảm giác thu hoạch rất nhiều.

Đột nhiên, trong lòng Tô Bằng vừa động, nói.

“Sư huynh, sau trận loạn thạch, còn có một trận rừng tùng, dựa theo phong cách môn phái, đằng sau trận pháp có lẽ còn lợi hại hơn, chẳng lẽ trong đại trận rừng tùng, cũng có Thạch tiên bối trấn áp mắt trận sao?”

“Nhị sư huynh từng nói qua tiểu sư đệ vô cùng thông minh, quả nhiên đúng vậy.”

Trần Kỳ Trận nghe thế, tán thưởng Tô Bằng nói.

“Đi thôi, ta mang người đi gặp vị tiên bối không phải là người thứ hai trong Tử Hà sơn.”

Trần Kỳ Trận, gọi Tô Bằng, nói xong, xoay người đi lên trên rừng tùng trên núi...

Chương 617: Cho một kiếm là xong chuyện! (1)

Trần Kỳ Trận cùng với Tô Bằng đi vào ven bìa rừng tùng, chỉ thấy Trần Kỳ Trận cũng không trực tiếp tiến vào rừng tùng, mà là ở ven bìa rừng tùng cao giọng nói.

“Xin chào Tùng tiền bối. Tiểu bối Trần Kỳ Trận muốn mang đệ tử mới trong môn đến gặp mặt Tùng tiền bối, xin Tùng tiền bối mở trận thế, để hai người chúng ta gặp nhau một lần.”

Theo những lời này của Trần Kỳ Trận, trong rừng tùng đột nhiên lay động một trận gió nhẹ, phát ra một trận tiếng vang, giống như là đáp lại lời của Trần Kỳ Trận, Tô Bằng ở sau lưng hắn cảm giác trong rừng tùng dường như có cái gì đó không tầm thường dao động truyền lại, lúc này rừng tùng dường như nổi lên một chút biến hóa.

Trần Kỳ Trận nhắm mắt nghe thanh âm của gió từ rừng tùng, qua một hồi, hắn mở mắt ra, chấp tay nói.

“Tạ ơn Tùng tiền bối.”

Nói xong lời này, hắn quay đầu lại nói với Tô Bằng.

“Tiểu sư đệ đi theo ta.”

Tô Bằng gật đầu, hai người cứ như vậy tiến vào trong trận rừng tùng.

Sau khi tiến vào trận rừng tùng, Tô Bằng quả thật cảm giác có chút khác biệt, trong rừng tùng này, dường như lúc này không có loại cảm giác hoa mắt loạn tai nữa, hơn nữa trong rừng tùng giống như có một con đường mòn, không ngừng dẫn dắt hai người Tô Bằng cùng với Trần Kỳ Trận tiến vào bên trong.

Hai người cứ như vậy thi triển khinh công đi vào trong rừng, qua một đoạn thời gian không lâu rốt cuộc đã đi tới một chỗ.

Chỗ đến kia, Tô Bằng phát hiện, nơi này là ở giữa một bãi đất trống trong rừng tùng, ở bãi đất trống này, có một cây tùng vô cùng cao lớn, cây này mặc dù là cây tùng, nhưng tán cây lại giống như mui xe, chiều cao phải mười bảy mươi tám trượng.

Tô Bằng rất là kỳ quái, vì sao lúc mình ở bên ngoài rừng tùng không có thấy cái cây tùng khổng lồ như vậy?

Cây tùng này, kích thước thân cây phải hai ba mươi người mới ôm hết được, thoát nhìn nếu vết sạch cũng trực tiếp có thể làm thành một nhà cây.

Rễ cây của cây tùng khổng lồ này thì chi chít mạnh mẽ, vững vàng bám trụ lấy mặt đất, thoát nhìn xem ra gốc của cây tùng khổng lồ này cực kỳ vững chắc.

Trần Kỳ Trận đi đến nơi đây, ngừng lại, hần sờ lấy túi Càn Khôn bên hông của mình, lấy ra một bình ngọc nhỏ màu xanh biếc, đưa cho Tô Bằng, nói.

“Tiểu sư đệ, đây chính là Tùng tiên bối, chào hỏi một tiếng với Tùng tiên bối đi, chỉ cần đem chất lỏng trong bình ngọc này đổ vào bộ rễ ở dưới mặt đất của Tùng tiên bối là tốt rồi.”

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu, nhận lấy bình ngọc nhỏ, đi tới chỗ rễ của cây tùng khổng lồ này.

“Xin chào Tùng tiên bối. Ta là đệ tử Tô Bằng mới vào trong môn, từ nay về sau xin Tùng tiên bối chiếu cố nhiều thêm.”

Tô Bằng giữ thái độ cung kính khiêm nhường, nói với cây tùng khổng lồ này, nói xong hần mở bình ngọc ra, đem chất lỏng bên trong đổ xuống bộ rễ của cây tùng khổng lồ này.

Chất lỏng trong bình ngọc có điểm giống như là ngọc bị hòa tan, có chút sền sệt, có điều vừa đổ xuống đất, trong nháy mắt liền đã thấm xuống dưới đất, tựa hồ bị bộ rễ của cây tùng khổng lồ này hấp thu.

Cây tùng khổng lồ này, sau khi được đổ ngọc dịch vào, lập tức lá cây cỏ thụ phát ra một trận tiếng vang. Thanh âm kia là thanh âm tự nhiên, nhưng Tô Bằng lại dường như nghe ra được bên trong thanh âm gió thổi của tán lá cây này, hình như truyền đạt một loại ý tứ sáng khoái.

Một lát sau, Tô Bằng không biết có phải là ảo giác hay không, chỉ cảm thấy toàn bộ cây tùng khổng lồ này tản mát ra một loại sáng bóng lộng lẫy, giống như cả cái cây đều được chạm ngọc, mà một lát sau, cảnh tùng trước mặt Tô Bằng đột nhiên lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được mọc ra một thân

cành mới, không bao lâu trên thân cành này rất nhanh đã mọc ra lá tùng, sau đó nhanh chóng kết xuất một quả tùng.

Quả tùng này, cũng không phải là màu vàng đen giống như quả tùng tầm thường, mà là có màu sắc giống như ngọc, bên trong không ngừng tản mát ra một mùi tùng hương tươi mát khiến người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Tô Bằng thấy vậy, lập tức hiểu rõ, quả tùng này chính là lễ vật mà cây tùng khổng lồ này tặng lại cho mình, Tô Bằng hành lễ với cây tùng này, nói.

“Đa tạ Tùng tiên bối”

Sau đó, hắn liền đưa tay, hái quả tùng này xuống.

Lúc này, Trần Kỳ Trận ở sau lưng Tô Bằng mỉm cười, nói.

“Xem ra Tùng tiên bối rất thích ngươi, quả tùng này so với quả của ta năm đó lớn hơn không ít, tiểu sư đệ, hạt thông trong quả tùng ngươi bây giờ chưa cần ăn. Chờ sau khi sư tôn truyền thụ võ công mới cho ngươi, có thêm sự phụ trợ của hạt thông trong quả tùng này, ngươi sẽ phát hiện tốc độ tiến bộ của mình so với tu luyện trong tưởng tượng nhanh hơn rất nhiều.”

Tô Bằng nghe xong, tạ ơn Tam sư huynh truyền kinh nghiệm cho mình, đem quả tùng ngọc bích này trình trọng cất vào bên trong túi Càn Khôn của bản thân.

“Được rồi, tiểu sư đệ, hai vị tiên bối trong môn ngươi đều đã gặp, bây giờ cùng ta đi lên núi gặp sư tôn thôi.”

Trần Kỳ Trận nói với Tô Bằng, Tô Bằng gật đầu, xoay người lại cáo từ với cây tùng, cây tùng truyền đến tiếng vang xào xạt giống như cáo biệt hai người Tô Bằng với Trần Kỳ Trận...

Tô Bằng theo Trần Kỳ Trận rời khỏi rừng, Trần Kỳ Trận nói với Tô Bằng.

“Tùng tiên bối cùng với Thạch tiên bối mà Tiểu sư đệ ra mắt đều có ý thức của mình, nhưng vẫn không có biến hóa thành yêu, mà trở thành một loại hình thức sinh mệnh khác, cũng giống như là trận pháp trong rừng tùng, có Tùng tiên bối ở đây, người xâm phạm núi Tử Hà, cho dù là phóng hỏa đốt

núi hay là muốn cạy mạnh chặt cây tùng để lên núi cũng đều làm không được.”

Chương 618: Cho một kiếm là xong chuyện! (2)

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu, có điều trong lòng lại là đang nghĩ, nhìn Thạch tiên bối cùng với Tùng tiên bối, thấy thế nào cũng đều có cảm giác có chút giống mảnh thiên thạch kỳ lạ sinh ra Tôn Đại Thánh trong “Tây Du Ký”, lại có điểm giống thiên thạch kỳ lạ bên trong “Hồng Lô Mộng” kia, mà còn Tùng tiên bối thì có chút cảm giác giống như đại tiên nhân sâm Hỗn Nguyên, chẳng lẽ trong chuyện này có liên hệ gì đó sao?

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng lắc lắc đầu, có lẽ có chút liên hệ đi, có điều mình tạm thời cũng không rõ ràng lắm.

Cho nên Tô Bằng thay đổi đề tài khác, nói với Tam sư huynh Trần Kỳ Trận.

“Tam sư huynh, Đại sư huynh cùng với Nhị sư huynh và tiểu sư tỷ vẫn còn ở trên núi sao?”

“Đại sư huynh xuống núi, đi hoàn thành một ít chuyện riêng, mà còn Nhị sư huynh gần đây võ đạo có chút cảm ngộ, đang ở thạch thất bế quan, trong thời gian ngắn sẽ không xuất quan, Tiểu sư muội ngược lại vẫn còn ở trên núi, có điều nàng gần đây vẫn còn đang nghiên cứu cơ quan gì đó, cho nên không thể nào xuất hiện, vì vậy là ta xuống núi đón người đó.”

Trần Kỳ Trận nói với Tô Bằng, Tô Bằng nghe xong nhẹ gật đầu.

Đang lúc nói chuyện, hai người đã xuyên qua trận tùng cùng với đường mòn trên núi, phía trước cách đó không xa chính là chỗ đạo cung.

“Đi thôi tiểu sư đệ, sư tôn vẫn còn đang chờ người ở trong đạo cung.”

Tô Bằng gật đầu, hai người lại đi một đoạn đường ngắn, đi tới trước mặt đạo cung.

“Xin chào hai vị sư huynh, đạo trưởng vẫn đang ở bên trong chờ các người.”

Ngoài cửa đồng tử tên gọi là Tùng Phong chào hỏi với hai người.

Trần Kỳ Trận gật đầu, cùng với Tô Bằng tiến vào đạo cung.

Hai người xuyên qua tiền viện, dưới sự dẫn dắt của một đồng tử khác, tiến vào Chủ Điện đằng sau đạo cung.

Trong chủ điện, Vân Đạo Tử vẫn bộ dạng giống như đang ngủ mà không phải ngủ, khoan chân ngồi ở trên bồ đoàn, dường như đang tu hành gì đó.

Hai người đi tới, đứng ở bên cạnh Vân Đạo Tử, đồng thời cung kính thi lễ.

“Sur tôn, Tiểu sư đệ đã thông qua khảo nghiệm ảo cảnh của Thạch tiên bối, đây là bản ghi chép khảo nghiệm Huyền Giới Thạch.”

Trần Kỳ Trận nói với Vân Đạo Tử, nói xong lấy ra viên Huyền Giới Thạch tương đối nhỏ này đặt ở trước mặt Vân Đạo Tử.

Vân Đạo Tử hơi mở mắt, nhẹ gật đầu, sau đó nhìn về phía Tô Bằng, mỉm cười nói nói.

“Xem ra Tô Bằng ngươi ở trong khoảng thời gian chưa đến một năm đã tu hành kiếm ý đến trình độ hư kiếm tiểu viên mãn, rất không tồi. Chúng ta cũng đã một thời gian rất lâu chưa gặp nhau... Kỳ trận, Tô Bằng, hai người các ngươi đều ngồi xuống đi, để Tô Bằng kể lại một chút, trong khoảng thời gian này ở dưới chân núi đã trải qua những gì.”

Nghe giọng nói Vân Đạo Tử âm áp giống như trưởng bối trong nhà, Tô Bằng đột nhiên từ trong thân thể cảm giác được một như có một dòng nước ấm, tựa như phiêu bạt nhiều năm về lại cố hương, trưởng bối trong nhà thân thiết gọi tên của mình, nắm tay của mình, bảo mình kể lại những năm này sống ra sao.

Tình cảnh lúc này, dường như khiến Tô Bằng như về lại thời điểm ông nội của mình vừa mới bắt đầu tiếp nhận mình, hỏi han ân cần với mình, sinh ra một loại tình cảm dịu dàng.

Tô Bằng cảm giác trong lòng rất là âm áp, hắn quả thật cảm lấy một cái bồ đoàn ngồi xuống, giống như là đứa nhỏ trở về nhà ở chung với cha mẹ, kể

lại những việc đã trải qua suốt mấy năm này, bắt đầu cùng với sư tôn Vân Đạo Tử cùng với sư huynh Trần Kỳ Trận, kể lại những sự việc trong khoảng thời gian này.

Tô Bằng kể lại vô cùng tỉ mỉ, từ lúc mình xuống dưới núi, một mình hành tẩu gặp được Âu Dương Khánh cùng với Phó Tử Dịch Kha, mãi cho đến khi mình lên núi, thấy bọn người nửa đường chuẩn bị chặn giết Lương Đại Mễ, tất cả đều nói rõ chi tiết một lần, ngoại trừ việc mình là một người chơi với một số chuyện không tiện nói ra, thì gần như không có giấu diếm cái gì.

Vân Đạo Tử nghe vô cùng cẩn thận, có vài thời điểm sẽ ngắt lời hỏi một số chi tiết.

Như thế bắt đầu nói liền nói hơn một canh giờ, thời gian trôi qua rất nhanh.

Tô Bằng kể suốt hai canh giờ, mới xem như kể hết những việc mình đã trải qua.

Lúc này, hẳn mới phát hiện, lúc trước không có cảm giác gì, bây giờ kể lại một lần với sư tôn mới phát hiện mình đã trải qua nhiều chuyện như vậy... Nhớ lại ở trên đường của quận Giang Ninh đắc tội Hoắc thiếu hiệp, sự kiện Tạ An ở quận Giang Ninh, sau đó là Cổ Kiếm Sơn Trang, chém chết Lô Khiếu Thiên, quỷ thôn trên đường đi đến Lâm Y, huyết đấu của liên minh ngũ thành, ân oán cùng với hòa thượng Đại Không Tự và Từ Hàng Tĩnh Trai, về sau còn có hội giao dịch ở Lâm Y, trợ giúp Mục Hiểu Tùng báo thù, rồi đến tìm bí cảnh của Lỗ Ban, sau đó lại là hành trình ở Nam Ninh...

Lúc bình thường Tô Bằng làm những chuyện này, không có cảm giác gì, lúc này kể lại những thứ này với Vân Đạo Tử, đối với mình cũng coi như là một sự tổng kết. Thời điểm nói ra những điều này, dường như mình cũng buông xuống rất nhiều, thoải mái hơn rất nhiều.

Rốt cuộc, chuyện xưa của Tô Bằng đã kể xong.

Vân Đạo Tử nghe xong câu chuyện của Tô Bằng, lúc này có chút nhắm mắt lại, dường như đang suy tư cái gì, sau một lúc lâu hẳn mở mắt ra.

“Tô Bằng, nguyên tắc xử thế của bốn môn, coi như là độc lập lánh đời, cũng không thích ở trên giang hồ làm quá nhiều chuyện, ân oán trong giang hồ cũng cố gắng tránh dính các loại nhân quả, người lần này xuống núi, sát ý dường như hơi có chút nặng.”

Vân Đạo Tử suy tư một hồi, mở mắt, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, trong lòng hơi hơi trầm xuống, chẳng lẽ sư tôn đối với hành động của mình không hài lòng lắm?

Có điều, Vân Đạo Tử đã nói tiếp.

“Có điều, bốn môn mặc dù không ưa thích dính lấy nhân quả, nhưng cũng không sợ, nếu nhân quả tìm tới người vậy người liền nhớ lại tâm cảnh lúc học được kiếm ý ngày đó là tốt rồi, nhất là với những người tự cao tự đại không phân rõ phải trái thì càng phải như vậy.”

“Tâm cảnh lúc học tập kiếm ý?”

Tô Bằng nghe xong, hơi có chút kinh ngạc, không quá hiểu rõ Vân Đạo Tử nói là cái gì.

“Nhanh như vậy quên rồi sao? Tử Hà Môn chúng ta, tu hành chính là kiếm ý, xem như là kiếm phái. Nếu lúc này có ít người quả thật dây dưa không rõ, vậy thì mặc kệ thân phận của hắn cao thấp ra sao, địa vị như thế nào, đều chém một kiếm xong việc cho ta.”

Vân Đạo Tử thấy Tô Bằng hơi kinh ngạc, mở miệng nói...

Chương 619: Lịch sử của Tử Hà Môn (1)

Chỉ nghe Vân Đạo Tử chậm rãi nói.

“Người trong Tử Hà Môn, không muốn nhiễm chuyện trong hồng trần, là bởi vì chuyện trong hồng trần cần phải để ý có quá nhiều, ảnh hưởng đến tu hành võ đạo, nhưng mà nếu đã dính phải, nếu như thật sự ảnh hưởng đến tâm cảnh của mình, liền một kiếm chém hết, đây cũng là một loại tu hành.”

Vân Đạo Tử nói tới chỗ này, cầm lấy chén trà trước mặt, uống một ngụm tiếp tục nói.

“Tử Hà Môn tuy rằng coi như là môn phái lánh đời, nhưng cũng không phải thật sự không ăn khói lửa nhân gian, không có thất tình lục dục. Nếu bị ức hiếp đến cùng vậy thì đánh một trận là tốt rồi, người không thể li khai khỏi quần chúng, tiến vào hồng trần xuất kiếm chém hồng trần, vốn dĩ cũng là một loại tu hành. Mấy vị sư huynh của ngươi, lúc ở trong hồng trần cũng có nhân quả chưa dứt được, nhưng chưa hẳn đều là liên lụy, nếu quả thật chém không được, nói không chừng chính là để xác minh bản tâm của ngươi, dụng ý của thí luyện hồng trần cũng chính là ở chỗ này. Tu hành chưa chắc là phải ở nơi rừng hoang núi vắng, khổ luyện cả đời không ra được, nếu không nó cùng với không có tu hành cũng chẳng có khác biệt gì lớn.”

“Chỉ có điều, chuyện ngươi nhiễm phải, cũng không phải là chuyện lớn đến mức không giải quyết được, ta cảm thấy ngươi có năng lực xử lý tốt được những chuyện đó, trong môn phái cũng không xuất lực trợ giúp gì, tự mình giải quyết đi. Có điều nếu như đối phương quả thật lấy lớn hiếp nhỏ, Tử Hà Môn cũng sẽ không ngồi yên không để ý đến.”

Tô Bằng nghe xong, có chút kinh ngạc, sư tôn lần này nói như thế với mình, dường như so với trước kia có chút bất đồng.

Nghe xong những lời này, trong lòng Tô Bằng giống như vang lên một ít lời nói mà khi còn bé, phụ thân cùng với chú hai, chú ba đã nói qua với mình, đại thể đều là loại đạo lý này. Lúc phụ thân Tô Bằng còn chưa có mất đi ý thức, đã từng nói qua với Tô Bằng, không cần phải lấy thân phận của mình ức hiếp người bình thường, nhưng nếu là bị người ức hiếp cũng không cần bận tâm, trực tiếp dùng thân phận mặt mũi của mình đè chết đối phương là được.

Mà còn sư tôn bây giờ nói ra những lời này, thái độ so với lúc trước có hơi khác, lúc trước sư tôn trong ấn tượng của Tô Bằng, nói chuyện dường như không có thẳng thắn như vậy.

Có lẽ, là bởi vì mình bây giờ đã trải qua được khảo nghiệm của môn phái, đã được coi là thành viên trọng yếu của môn phái, sư tôn nói chuyện với mình, cũng không quá để ý đến những việc đó.

Đây giống như đứa nhỏ lúc còn nhỏ, muốn bồi dưỡng đạo đức phẩm chất của hắn, để hắn có một tam quan chính xác cùng với khái niệm về đạo đức, nhưng lúc đứa nhỏ lớn lên, tiến vào xã hội cạnh tranh, các gia trưởng liền bắt đầu nói một số kỹ xảo thực dụng.

Về trước làm như vậy, là vì đứa nhỏ không cần phải lúc còn rất nhỏ đã biến thành một người không biết phải trái, là người xấu dùng bất cứ thủ đoạn tội tệ nào. Rồi sau đó lớn lên, lúc chân chính phải sinh tồn, đem một số vấn đề sẽ gặp phải trong thực tế sinh tồn nói cho hắn.

“Xem ra, ta đã vượt qua thời kỳ tu dưỡng đạo đức trong môn phái, sư tôn bắt đầu giảng một số kinh nghiệm xử thế thực tế cho mình.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ như vậy.

Sau khi Vân Đạo Tử nói những thứ này, nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, nói.

“Sắc trời cũng đã tối, ngươi cũng đã mệt mỏi rồi, đi nghỉ trước đi. Ta biết ngươi vẫn còn có thật nhiều chuyện muốn hỏi ta, có điều vẫn nên đợi đến ngày mai rồi hãy nói sau. Đi nghỉ trước đi.”

Tô Bằng gật đầu, đứng dậy cung kính thi lễ, sau đó dưới sự dẫn dắt của Tam sư huynh Trần Kỳ Trận, rời khỏi đạo cung.

Đi ra khỏi đạo cung, Trần Kỳ Trận đưa Tô Bằng đến tiểu lâu hắn nghỉ ngơi lúc mới đến, sau đó cũng về nghỉ ngơi.

Một mình Tô Bằng ở trong tiểu trúc lâu, nhìn bố trí cảnh quan quen thuộc. Hít một hơi thật sâu, mình rốt cuộc đã về lại nơi đây.

Trong lòng hắn, quả thật còn có thật nhiều chuyện muốn hỏi sư tôn, có điều nếu đã trở về, cũng không vội vàng, liền hít một hơi thật sâu, trước tiên logout đã.

...

Ngày hôm sau, Tô Bằng lúc năm giờ rưỡi đã đăng nhập vào trò chơi.

Tiến vào trò chơi không lâu, liền có đồng tử của đạo cung tới nơi này hầu hạ, gọi Tô Bằng ăn cơm.

“Ha ha... Thật là có chút hoài niệm đồ ăn sư thúc Phạm Kiến chạm trở, không biết hắn có còn thỉnh thoảng làm đầu bếp nghiệp dư hay không?”

Tô Bằng nhớ tới vị sư thúc kia, khoe miệng mang theo nụ cười, lắc đầu đi đến phòng ăn.

Đến phòng ăn, phát hiện sư tôn Vân Đạo Tử, Tam sư huynh Trần Kỳ Trận, còn có tiểu sư tỷ Chung Linh Tú, đều đang ở đây.

Nhìn thấy Tô Bằng đến đây, tiểu sư tỷ Chung Linh Tú đầu tiên làm ra mặt quỷ hung dữ, dường như muốn hù dọa Tô Bằng.

Tô Bằng thấy vậy, có chút dở khóc dở cười, giống như phương thức hoan nghênh của tiểu sư tỷ có chút đặc biệt.

Có điều Tô Bằng vẫn đi tới ngồi xuống, chỉ thấy Vân Đạo Tử khẽ gật đầu, nói.

“Gần nhất Thắng Nhi bế quan, Đạo Kỳ xuống núi, chỉ có chúng ta ba người ăn cơm, nhân số ít một chút, bây giờ Tô Bằng trở về, mới có cảm giác náo nhiệt một chút.”

Chương 620: Lịch sử của Tử Hà Môn (2)

Chung Linh Tú nhìn Tô Bằng, hung hăng dùng ánh mắt như muốn đục lỗ trên người hắn, nói.

“Nghe nói ngươi ở bên trong ảo cảnh, xuất thủ với yêu quái do ta huyền hóa thành? Hừ, thiếu nữ đáng yêu vô địch thông minh lanh lợi như vậy mà ngươi cũng xuống ta được, thật khiến người ta tức giận mà! Hừ!”

Tô Bằng nghe xong, mới bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra Chung Linh Tú là vì cái này mà tức giận.

“Ăn không nói chuyện, ngủ không nói mơ, ăn cơm trước đi.”

Vân Đạo Tử ho khan một tiếng, nói.

Chung Linh Tú nghe xong, le lưỡi, sau đó nhìn Tô Bằng, miệng phát âm không lên tiếng nói.

“Com nước xong kể với ta một chút những việc đã trải qua ở dưới núi đi.”

Chẳng qua là những chuyện này, Tô Bằng tạm thời làm không được.

Bởi vì sau khi ăn com xong, Vân Đạo Tử liền kêu Tô Bằng lại, bảo hắn đi đạo cung, nói là có chuyện muốn nói với hắn.

...

Trong đạo cung, hai người Tô Bằng cùng với Vân Đạo Tử khoanh chân ngồi đối diện nhau.

“Tô Bằng, biểu hiện ở bên trong Huyền Giới Thạch hôm qua của ngươi, ta cũng đã nhìn thấy, ngươi có chuyện gì muốn hỏi ta thì cứ hỏi đi.”

Vân Đạo Tử ngồi ở trên bồ đoàn, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, hắn vốn có rất nhiều nghi vấn, hắn suy nghĩ một lát hỏi Vân Đạo Tử.

“Sur tôn, đêm qua hết thấy việc ta trải qua ở trong Huyền Giới Thạch, cũng không đơn thuần chỉ là do trí nhớ của Thạch tiền bối tạo ra đúng không? Chẳng lẽ núi Tử Hà quả thật đã từng bị người tấn công sao?”

Vân Đạo Tử nghe xong, khẽ gật đầu nói.

“Là thật cũng có thể là giả, có điều cũng không quá khó khăn giống như chuyện người gặp phải ở bên trong Huyền Giới Thạch đó. Lúc ấy Thạch tiền bối cũng không ở núi Tử Hà, Tùng tiền bối thì đang ngủ say cho nên để một số người mượn dịp tấn công.”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng khẽ động, nói.

“Về sau thì sao? Những người đó thế nào?”

Vân Đạo Tử nghe xong, trên mặt lộ ra một tia biểu tình hơi có vẻ ngạo nghễ nói.

“Tử Hà Môn ta vẫn còn ở chỗ này, người nói bọn họ ra sao chứ? Thật ra phía sau núi Tử Hà có một bãi tha ma...”

Tô Bằng nghe xong, lộ ra vẻ mặt chột hiệu ra, trong lòng cũng đồng thời cảm khái, xem ra tiền bối của Tử Hà Môn ta cũng không phải là đèn đã cạn dầu.

“Sur tôn, mỗi đệ tử của Tử Hà Môn đều phải trải qua khảo nghiệm của Thạch tiền bối sao? Đại sư huynh, Nhị sư huynh bọn họ cũng trải qua khảo nghiệm giống như vậy sao?”

“Quả thật như thế, có điều Thạch tiền bối... A, nó sinh ra thì ý thức đã có trăm vạn năm, qua nhiều năm như vậy nhưng lại không thích đổi mới cho lắm, nhiều năm qua khảo thí của Tử Hà Môn cũng đều không sai biệt lắm, chỉ có điều nhân vật đối địch trong đó hơi có chút biến hóa.”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi im lặng, lời này của sư tôn có chút uyển chuyển, có điều ý tứ thì Tô Bằng lại nghe rõ ràng, đó chính là...

Thạch tiền bối rất lười, rất lười rất lười.

“Tặng đá lười...”

Tô Bằng nghĩ dùng cái này hình dung một tảng đá, không khỏi cảm giác hơi kỳ quái.

Mà còn Vân Đạo Tử, vuốt vuốt chòm râu, nói.

“Khảo sát kia, ở trong trận thạch, chính là khảo sát phản ứng tùy cơ ứng biến của người, không trận nhĩ thì sẽ trời không được cao thủ chân chính, sau đó vào rừng tùng thì là khảo sát tu hành kiếm ý của người đã đạt đến loại trình độ nào, kẻ địch ở nơi đó, nếu kiếm ý không đến được hư kiếm tiểu viên mãn, hẳn là đánh không lại. Sau đó lại là khảo sát tâm tính cùng với quyết đoán của người, một cửa ải cuối cùng kia thì chính là khảo sát người

đối với sự chênh lệch thực lực tuyệt đối trước mặt, đối đãi với bốn môn như thế nào.”

Tô Bằng nghe xong, âm thầm gật đầu, nếu như mình sau khi nghe được những người giang hồ bên trong Huyền Giới nhắc tới bảo tàng của Tử Hà Môn, mà lại gom lấy bảo tàng xuống núi, như vậy khảo sát của mình e là đã không được thông qua.

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng lại hỏi.

“Sur tôn, mấy vị sư huynh, thông qua khảo sát như thế nào?”

“Đạo Kỳ thông qua tương đối thuận lợi, trong thạch trận, hắn trực tiếp dựa vào khinh công cao siêu, bay vượt qua loạn thạch, sau đó lúc gặp phải đám người giang hồ trực tiếp chém chết tất cả đám người giang hồ đó, dọc theo đường đi mãi đến cửa ải cuối cùng cũng đều là dễ như trở bàn tay.”

“Khinh công của Thắng Nhi không bằng Đạo Kỳ, cũng không có năng lực trí nhớ như của ngươi, cho nên ở trong thạch trận, hắn chỉ dùng trọng kiếm của mình, đánh nát tất cả các tảng đá lớn trên con đường phía trước, một đường thẳng tắp chạy ra khỏi loạn thạch trận, sau đó cũng không sai biệt lắm so với Đạo Kỳ, diệt sát tất cả những người xâm chiếm núi Tử Hà.”

“Tam sư huynh của ngươi thì lại là trực tiếp phá giải loạn thạch trận, hắn không có học qua công phu kiếm ý, cho nên kiếm ý biến thành trốn tránh đuôi giết, hắn dùng khinh công vút bỏ mấy người đuôi giết hắn, nghe được tin tức của bảo tàng, có điều tin tức trong miệng của những người giang hồ kia biến thành nơi đó có trận pháp ngăn cản. Tam sư huynh của ngươi đi đến bảo tàng trước, khởi động những bảo vật có cơ quan uy lực khổng lồ, lợi dụng trận pháp cùng với cơ quan đem kẻ địch diệt sát, lại cứu thoát kiếm quý, có điều cửa ải cuối cùng bởi vì thực lực không đủ nên bị người giết chết.”

“Về phần tiểu sư tỷ của ngươi, bởi vì sau khi Tam sư huynh ngươi trải qua khảo nghiệm, không muốn nhìn thấy cái chết của nàng cho nên đã đem chuyện khảo sát nói cho nàng biết, vì vậy vẫn không có chính thức tiến hành khảo sát, khảo sát trong môn cho nàng thì lại là một cái khác.”

Vân Đạo Tử nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, trong lòng có chút kính ngưỡng, quả nhiên hai vị sư huynh thật sự quá mãnh liệt mà.

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng hỏi Vân Đạo Tử.

“Sư tôn, ta còn muốn hỏi một chút, ta ở bên trong Huyền Giới, cuối cùng nhìn thấy người trong tiên giới kia, đến tột cùng là kẻ địch đã từng xâm phạm núi Tử Hà hay là nhân vật hư giả được tạo ra từ trong trí nhớ của Thạch tiên bối?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, Vân Đạo Tử vuốt vuốt chòm râu, nói.

“Cũng là nửa thật nửa giả... Đây liên quan đến một số lịch sử của bốn môn, hôm nay nếu như đã nói tới đây, ta cũng nói lại với ngươi một chút vậy.”

Tô Bằng nghe xong, tinh thần chấn động, hắn vẫn luôn hiếu kỳ, Tử Hà Môn ở trong con mắt của Tô Bằng, trong lịch sử tựa hồ cũng có rất nhiều cường giả, nhưng ở trên giang hồ lại không có thanh danh, Tô Bằng cũng luôn suy đoán Tử Hà Môn đến tột cùng là do người nào sáng lập, lại có chuyện xưa như thế nào.

Chỉ nghe Vân Đạo Tử nói....

Chương 621: Bí mật ngàn năm (1)

Chỉ nghe Vân Đạo Tử nói với Tô Bằng.

“Hôm qua nghe ngươi nói, ngươi du lịch trong giang hồ, đã từng vào một bí cảnh, địa phương đó, gọi là di tích Lỗ Ban, ở đó, ngươi lấy được bút ký chủ nhân di tích lưu lại, bên trong ghi lại một số bí mật triều đại trước thật sao?”

Tô Bằng gật đầu, trong di thư Lỗ thị, một đoạn rất dài đều là ghi lại chuyện triều đại trước.

“Ngươi ở trong bút ký này, đã từng xem một đoạn bí mật, chính là năm đó ở triều Đại Việt, Hoàng đế Việt quốc, bên cạnh đã từng có rất nhiều cao thủ tu

hành võ đạo đến trình độ cực cao, phát động một trận chiến tranh với dị tộc khác, thật sao?”

Tô Bằng nghe xong, tiếp tục gật đầu, có điều trong lúc loáng thoáng, dường như đã nhận ra gì đó, nói.

“Sur tôn, chẳng lẽ, Tử Hà Môn chúng ta, cũng tham gia cuộc chiến tranh kia?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, Vân Đạo Tử mỉm cười lắc đầu, nói.

“Lúc đó, còn chưa có Tử Hà Môn... Có điều cuộc chiến tranh kia, lại cùng tiền bối sáng lập ra môn phái Tử Hà Môn, có quan hệ rất lớn, muốn giải Tử Hà Môn lịch sử, phải biết năm đó một số năm xưa chuyện cũ.”

“Trong Tử Hà Môn, cũng có điển tịch thời đó, ghi lại chân tướng chuyện này... Thời điểm triều Đại Việt, thiên hạ mặc dù cũng không giống bây giờ, địa phương cắt cứ, bị các môn phái nắm giữ, nhưng lúc ấy tu vi võ giả, lại cũng không thấp kém, có lẽ, so với tiêu chuẩn võ lâm bây giờ càng mạnh hơn một ít.”

“Nhất là phương diện cao thủ cấp cao nhất trong giang hồ... Thời đại đó không biết là do thích hợp tu luyện hơn, hay là vì hiệu ứng quần thể, trong chốn võ lâm ở trong trăm năm gần gũi, ra đời một nhóm lớn cao thủ phần khích tuyệt điểm, tu vi những cao thủ kia, đều cơ hồ đạt tới đỉnh võ giả có thể đạt tới... Nếu phải so sánh, người hắc có chút minh bạch với võ công của Đại sư huynh ngươi, tu vi Đạo Kỳ, phóng mắt ở trong chốn võ lâm thiên hạ bây giờ, cũng là có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng mà ở thời đại lúc ấy, Đạo Kỳ nếu không thi triển võ công mặt kiếm ý, chỉ có thể xếp ngoài trăm tên trên giang hồ.”

Tô Bằng nghe Vân Đạo Tử nói như thế, nghe đến hưng phấn cả người.

Ở trong lòng hắc, võ công Đại sư huynh Từ Đạo Kỳ, gần như có thể vào cảnh giới người trời, nhưng vào lúc ấy, không ngờ không cách nào xếp hạng trong trăm tên.

Như vậy thuần túy là dùng võ công đo. Ở đoạn thời gian đó, ngay lúc đó võ lâm là sáng chói cỡ nào, cường giả quả thực giống đầy sao trên bầu trời, cường giả số 1 kia, lại là phong thái như thế nào, khiến trong lòng người ta hướng tới vô hạn.

Có điều, Tô Bằng vẫn chú ý tới những lời ngăn ngừa “Nếu không dùng công phu kiếm ý” của Vân Đạo Tử.

“Sur tôn, người nói như vậy, là muốn nói...”

“Ha ha, ta chỉ là muốn hỏi thử người, người cảm thấy người như người Đại sư huynh, sẽ cam tâm bị một đế vương trong thế tục điều khiển sao?”

Tô Bằng nghe xong, suy tư một lát, sau đó lắc đầu, nói.

“Không biết. Võ đạo tu hành đến loại cấp này, gần như đạt đến tự do lớn nhất của cá nhân, có người thể nghiệm võ đạo như vậy, không thể nào cúi đầu với quyền thế, võ giả loại trình độ này, ngoài trừ tín nhiệm mình ra, sẽ không khuất phục bất luận quyền thế thế tục gì.”

Vân Đạo Tử khẽ gật đầu, nói.

“Đúng là như thế, nhưng khi đó, quả thật đã xảy ra một trận đại chiến trong thiên hạ lúc đó với dị tộc, mà mấy võ giả tu vi cực cao, chính là thủ hạ Việ Tôn hoàng dốc sức đánh một trận vì hắn, người có biết, đó là vì cái gì không?”

Tô Bằng nghe xong, nhú mày cẩn thận suy nghĩ một hồi, nói.

“Những võ giả đỉnh cấp thiên hạ kia, rất không có khả năng vì quyền thế mà chịu sai khiến, nếu muốn ta suy đoán, khả năng duy nhất, chính là xuất hiện một kẻ thù bên ngoài rất cường đại, khiến bọn họ đoàn kết lại.”

Vân Đạo Tử nghe xong, trên mặt lộ ra nụ cười, nói.

“Nhị sư huynh người thường khen người thông tuệ, quả thế... Đúng vậy, võ giả trong thiên hạ lúc ấy, đoàn kết lại, chủ yếu chính là cùng đối kháng cường địch... Cũng chính cái gọi là... Tiên tộc!”

“Tiên tộc?”

Tô Bằng nghe xong, mày hơi nhúu một chút, nói.

“Thứ cho đệ tử có hơi không rõ, căn cứ chuyện ta biết, cái gọi là thần tiên, chỉ là người từng tu hành pháp thuật mà thôi, chứ cũng không phải là một dạng yêu quái phi nhân loại, nhưng nghe lời của sư tôn, tựa hồ tiên tộc cũng một dạng phi nhân loại.”

“Tiên, quả thật cũng chỉ là người từng tu luyện pháp thuật mà thôi.”

Vân Đạo Tử gật đầu, chắc chắn thuyết pháp Tô Bằng trước, sau đó thở dài một tiếng, nói.

“Nhưng mà, bản thân bọn họ cũng không xem mình là người, ai có thể thay đổi ý nghĩ của bọn hắn chứ?”

Chương 622: Bí mật ngàn năm (2)

Nói xong những lời này, Vân Đạo Tử vuốt vuốt chòm râu, nói.

“Trong pháp thuật, pháp môn chỉ là thứ tầm thường, cũng thôi đi, nhưng mà trong tiên tộc, chỗ đặc thù nhất, chính là bọn họ có công pháp đặc thù, có thể kéo dài tuổi thọ... Tô Bằng người phải biết rằng, người ở lúc thiếu niên đến lúc già, biến hóa tâm tính có thể nói là long trời lở đất, thực tế sau khi một người có thể sinh tồn đến mấy trăm năm thậm chí mấy ngàn năm, biến hóa tâm tính, đã hoàn toàn bất đồng với người thường.”

“Nhất là, sau khi những người này, đồng thời có được các loại pháp thuật, lực lượng hô phong hoán vũ, càng ở mặt tâm thái khác biệt với người thường, loại tự tin cùng dã tâm không ngừng bành trướng, khiến bọn họ ngay cả người trên người đều cảm giác không đủ, mà muốn trở thành... tiên cao cao tại thượng!”

Vân Đạo Tử nói tới đây, khẽ lắc đầu, nói.

“Ở thời đại đó, người tu hành pháp thuật thật ra không phải số ít, cơ hồ giống võ công trở thành một loại học thuyết nổi tiếng, những người nắm giữ đạo pháp này, nhờ có sinh mệnh và lực lượng dai dẳng, nên không cam

tâm trở thành chúng sinh phổ thông trong thiên hạ nữa... Dĩ tâm những người này bành trướng kịch liệt, dưới tích lũy một thời gian ngắn, người tu hành pháp thuật hình thành tổ chức, cũng có mục đích rõ ràng, mục đích của bọn họ, chính là thành lập...”

“Tiên quốc nhân gian!”

“Tiên quốc?”

Tô Bằng nghe xong, nhíu mày, nói.

“Bọn họ muốn cướp lấy thiên hạ của hoàng triều Đại Việt, sau đó để pháp thuật hiển thế sao?”

“Không chỉ như thế.”

Vân Đạo Tử lắc đầu, nói.

“Người hăn cũng biết, trong thiên hạ mặc dù kỳ trân dị bảo đông đảo, nhưng dù sao cũng không phải vô cùng vô tận, mà tu hành pháp thuật, tư nguyên cần thiết càng nhiều hơn so với tu hành võ công, tư nguyên trong thiên hạ có hạn, không thể nào cung cấp cho tất cả mọi người trong thiên hạ tu hành pháp thuật.”

“Mà trong những người tu hành pháp thuật kia, thì lại thành lập một tổ chức nghiêm mật, bên trong căn cứ tu vi pháp thuật, cùng với một số nhân tố khác, ký kết kỷ luật tổ chức nghiêm khắc.”

“Mục đích của bọn họ, quả thật có một bộ phận là muốn cướp lấy hoàng quyền thế tục, nhưng bọn họ muốn cũng không phải quản lý thiên hạ, mà là muốn trở thành hoàng trên hoàng, vương trên vương, khiến hoàng quyền thế tục trở thành bù nhìn chính quyền của tiên tộc, cướp lấy tư nguyên thiên hạ cho bọn họ, cung cấp cho bọn họ tiếp tục tu luyện, mà bọn họ thì muốn không chế nghiêm khắc thành viên tổ chức pháp thuật này, để tư nguyên thiên hạ, đều nghiêng về số ít bọn họ.”

Tô Bằng nghe xong, lông mày vừa động, nói.

“Những người này, há không phải muốn làm thái thượng hoàng của người trong thiên hạ, hấp thụ tư nguyên thiên hạ, giống quỷ hút máu, chỉ cần thu hoạch, không cần trả giá, cao cao tại thượng sinh hoạt ở trên đầu tất cả mọi người sao?”

“Quỷ hút máu?”

Vân Đạo Tử chưa từng nghe qua từ này, hơi nghi ngờ hỏi.

Tô Bằng nghe xong, giải thích đại khái là yêu vật hút máu.

Vân Đạo Tử nghe xong, nhẹ gật đầu, nói.

“Mặc dù chưa thấy qua yêu vật hút máu người nói, nhưng người nói rất chuẩn xác, chính là như thế... Bọn họ quả thật muốn làm như thế, hơn nữa âm thầm hành động mấy chục năm, thiếu chút nữa đã thành công.”

“Chỉ có điều, bởi vì năm đó xảy ra một số chuyện, mục đích cuối cùng của kế hoạch bọn họ sớm bại lộ ra ngoài, bị lực cản rất lớn từ vương triều Đại Việt và người trong võ lâm.”

“Triều Việt lúc đó sở dĩ là Việt Tôn hoàng kế thừa hoàng vị, chính là vì những người tu hành pháp thuật kia, gần như âm thầm hại chết Hoàng đế đời trước của Việt quốc, cùng tất cả con nôi dòng cơ hồ có khả năng của hắc, chỉ để lại mấy kẻ tính cách yếu đuối, dễ khống chế, mà Việt Tôn hoàng, là hoàng tử bởi vì cung đình tranh đấu, khi còn bé được bí mật tống ra hoàng cung, lúc ấy trong triều Việt có mấy đại thần có chút kiến thức, trung với Việt quốc, bởi vì mơ hồ dự cảm được âm mưu, không chịu để cho mấy hoàng tử yếu ớt kế vị, mà từ ngoài hoàng cung bí mật tiếp dẫn Việt Tôn hoàng tới, cuối cùng mới khiến hắc được đăng đại điện.”

“Lúc này dã tâm của những người trong pháp thuật kia, cũng bắt đầu bạo lộ, tính cách bản thân Việt Tôn hoàng chính là hung lệ bá đạo duy ngã độc tôn, tất nhiên không chịu được uy hiếp như thế, hắc và những đại thần kia mật nghị, cảm thấy có thể chống lại người trong pháp thuật thiên hạ, cũng chỉ có tuyệt thế cao thủ trong giang hồ, vì vậy hắc gửi mật chiếu, âm thầm triệu tập cao thủ thiên hạ vào cung.”

“Trong chốn võ lâm thiên hạ, cũng có không ít người đều biết chút mưu đồ bí mật của đám người pháp thuật, cao thủ thiên hạ, đều cảm giác những người tu hành pháp thuật kia, dã tâm quá lớn.”

“Mà châm ngòi chân chính, là lúc ấy, đột nhiên không biết từ đâu ra, tuyệt thế cao thủ thiên hạ, đều được một phần bản sao kế hoạch bí mật tựa hồ từ trong tổ chức pháp thuật đó truyền đến.”

“Trong bản sao, ghi chép một phần kế hoạch sau đó của người tổ chức pháp thuật kia, một kế hoạch quan trọng trong số đó, chính là “Diệt võ thiên hạ”.”

Tô Bằng nghe xong, yên lặng lặp lại bốn chữ này, nói.

“Diệt võ thiên hạ... Diệt võ thiên hạ... Như vậy cũng không khiến người ta bất ngờ, bản thân pháp thuật chính là một loại lực lượng, bản chất võ công cũng là lực lượng, nếu bọn họ định dùng pháp thuật điều khiển hoàng triều thành tiên trên người, thì tất nhiên không hi vọng hệ thống lực lượng khác, tới phá hư cân bằng của bọn họ, uy hiếp bọn họ.”

“Đúng vậy.”

Vân Đạo Tử gật đầu, sau đó nói.

“Những người tu hành pháp thuật kia, cảm giác võ giả thiên hạ là một cỗ lực lượng nguy hiểm, hơn nữa luyện võ cũng tiêu hao không ít tư nguyên, chuẩn bị sau khi cướp lấy hoàng quyền Đại Việt, dùng thời gian trăm năm, diệt võ thiên hạ... Có điều chẳng biết tại sao, phần kế hoạch này bị tuồn ra, hơn nữa khiến võ giả thiên hạ tin tưởng tính chân thật của kế hoạch này.”

“Đây là cuộc chiến thống đạo, thiên hạ có võ giả thân phận biết tin tức này, cũng không cách nào kiềm chế nữa, rất nhiều tuyệt thế cao thủ, đều hưởng ứng triệu tập của Việt Tôn hoàng, chạy tới Trung Châu Việt đô.”

“Bởi vì trong phần kế hoạch bị tuồn ra này, người trong pháp thuật tự xưng là “Tiên” tộc, cho nên, người đi Trung Châu Việt đô, liền đem lẫn tụ tập này, trở thành “Trăm tiên hội”.”

“Mà khi đầy đủ cao thủ tụ tập đến Việt đô, không lâu sau, chiến tranh nhằm vào tiên tộc, đã bắt đầu mở màn...”

Chương 623: Mười bảy vị tiên bối

“Lúc ấy, người trong tiên tộc ở Trung Châu Việt đô, là tự tin quá đáng. Sau khi bọn họ dùng pháp thuật ám sát Đại Việt hoàng, chỉ để lại mấy hoàng tử, đã cảm thấy chuyện cướp lấy chính quyền, nắm chắc trong tay, trong thiên hạ không còn người có thể uy hiếp được của bọn họ nữa, cho nên Việt Tôn hoàng kẻ vị, bọn họ cũng không quá để ý, dù sao Việt Tôn hoàng không lớn lên ở hoàng cung, cộng thêm tuổi còn quá nhỏ, bọn họ cũng chẳng để ở trong lòng, cùng lắm thì lại giết thêm lần nữa thôi.”

“Một số động tác của Việt Tôn hoàng, người trong tiên tộc cũng chẳng để ở trong lòng, khi bọn họ đang bố cục thiên hạ, cảm thấy nắm chắc trong tay, Hoàng đế thiếu niên, chỉ là thằng hề nhảy nhót, cho nên không quá chú ý.”

“Nhưng mà sự thật chứng minh, bọn họ quá coi thường anh hùng thiên hạ.”

Vân Đạo Tử nói tới đây, trong ánh mắt lờ ra chút thần thái, nói.

“Lúc ấy trong chốn võ lâm thiên hạ, rất nhiều cao thủ mang võ công tuyệt thế, nhưng cũng không thường đi đi lại lại trong giang hồ, đều đến Việt đô, bởi vì lần này cũng không phải tranh đấu giang hồ tầm thường, mà là đấu tranh thống đạo giữa võ công và pháp thuật, chỉ cần người tu hành võ công, cũng không thể không đếm xỉa, tất nhiên rất dễ tâm.”

“Một thời gian ngắn, Việt đô đã tụ tập hơn mười cao thủ, mà các nơi thiên hạ, cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm, vẫn đang chạy tới Việt đô cuồn cuộn không ngừng.”

“Cũng phải nói Việt Tôn hoàng kia, mặc dù lúc ấy là thiếu niên, nhưng cũng rất quyết đoán, sau khi minh bạch sơ bộ thực lực những võ giả kia, liền hạ một quyết định lớn mật... tuyển ngày tế điện tiên đế, tập kích tiên tộc Việt đô!”

Tô Bằng nghe xong, khẽ gật đầu, như thế phù hợp tính cách Việt Tôn hoàng trong di thư của Lỗ thị.

“Người trong tiên tộc kiêu ngạo, rốt cuộc biết hậu quả đánh giá thấp anh hùng thiên hạ, ngày đó, giết đến độ máu chảy thành sông, mà cao thủ tụ tập lúc đó, cũng đều rất mạnh, ở trước mặt bọn họ, pháp thuật tầm thường căn bản không có hiệu quả đặc biệt, toàn dùng nội lực cương khí liên phá được. Hai ngàn tiên tộc và người có quan hệ với tiên tộc ở Việt đô, trong vòng một đêm, bị giết sạch.”

“Lúc ấy tiên tộc, đã thành thế, mặc dù trong Việt đô đã gặp phải đả kích rất lớn, nhưng không thương căn bản, có điều cao tầng trong tiên tộc phần nộ đến cực điểm, thế muốn tẩy trừ võ giả thiên hạ.”

“Mà Việt Tôn hoàng, thì dùng Việt đô làm cơ sở, bắt đầu khai chiến với tiên tộc, quét sạch tiên tộc thiên hạ, rồi sau đó chính là một trận đại chiến lẻ mề, trước sau kéo dài liên tục đại khái năm sáu chục năm... Chỉ vì tiên tộc dù sao cũng coi như là số ít. Trận đại chiến này, cũng không lan đến gần bách tính tầm thường, tuy nhiên nó gần như quấy cả võ lâm, thậm chí ngay cả một số dị tộc khác, cũng bị ảnh hưởng đến.”

“Trận đại chiến này, giết hết sức thảm thiết... Những người trong tiên tộc tự cho mình rất cao kia, rốt cuộc nghênh đón giáo huấn cực lớn. Võ giả tuyệt đỉnh, ở chiến trường chính diện, cũng không phải tiên tộc bình thường có thể ngăn cản, vô số tiên tộc, bị những cao thủ này diệt sát.”

“Nhưng mà, bên ngoài chiến trường chính diện, pháp thuật tiên tộc cơ biến chồng chất, mà võ giả mặc dù là cao thủ tuyệt đỉnh, lại không thể một ngày mười hai canh giờ tùy thời phòng bị, cao thủ trong thiên hạ, ở trong cuộc chiến tranh này, bởi vì không thể chú ý mọi lúc, bị pháp thuật tính kế, cũng rơi rụng rất nhiều.”

“Chỉ là tốc độ phát triển của tiên tộc, so với võ giả mà nói vẫn chậm quá nhiều. Cộng thêm Việt Tôn hoàng toàn lực phối hợp, dần dần, tiên tộc vô lực kế tục, từ từ mất đi đại thế.”

“Mà trong trận chiến này, tiền lời lớn nhất, chính là Việt Tôn hoàng, hấn nung người trong võ lâm, tiêu diệt tiên tộc uy hiếp hấn, đồng thời dựa vào tiên tộc quét sạch một số thế lực võ giả, chỉ là hấn ở trong cuộc chiến này, chứng kiến năng lực của cao thủ chân chính trong võ lâm, trong lòng kiêng kỵ rất sâu, đến hậu kỳ chiến tranh, Việt Tôn hoàng cố ý bắt đầu kéo chân sau

cao thủ võ lâm, mà lại muốn hai tướng võ lâm cùng tiên tộc giết nhau, sau đó hẳn tiện trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.”

Tô Bằng nghe xong, chậm rãi gật đầu, nói.

“Chim chóc tận, giầu cung lương, thỏ khôn chết, nấu chó săn.”

“Người nói, cực kỳ chuẩn xác.”

Vân Đạo Tử vuốt vuốt râu, gật đầu nói.

“Đến hậu kỳ trận chiến này, người trong tiên tộc dần dần giảm bớt, chậm rãi, tựa hồ biến mất, dường như đã bị đuổi tận giết tuyệt, mà cao thủ trong giang hồ, cũng có không ít người thấy rõ tâm tư Việt Tôn hoàng, cộng thêm tiên tộc đã không trở thành uy hiếp nữa, những cao thủ giang hồ này, cũng dần dần rút khỏi trận chiến này.”

“Mà mặc dù chiến tranh dần dần kết thúc, nhân vật anh hùng xuất hiện lại khiến triều đình Việt quốc không thể coi thường, thực lực võ lâm cũng bị diệt hầu như không còn, triều đình Việt quốc mặc dù muốn động thủ với võ lâm, nhưng lại đồng thời bận tâm rất sâu, luôn cân nhắc, cuối cùng vẫn quyết định sử dụng sách lược dụ dỗ bình định với võ lâm.”

“Vì vậy, bọn họ gia phong không ít cao thủ xuất hiện ở trong cuộc chiến tranh này... A, Đại Không Tự từng có ân oán với Tô Bằng người, còn cả mấy môn phái khác, đều là hương khói của cao thủ do Việt quốc sắc phong lúc đó lưu lại, Đại Không Tự Phù Đồ Sơn, năm đó cũng chỉ là một tòa miếu nhỏ trên núi mà thôi, chỉ là vì xuất ra mấy người võ công rất mạnh, ở dưới sự dẫn dắt của Không Không hoà thượng cầm đầu xuất lực mạnh trong cuộc chiến với tiên tộc, kết quả còn tặng Đại Không Tự vạn lượng hoàng kim, cộng thêm đem trọn Phù Đồ Sơn ngay cả địa giới phụ cận đều gia phong cho Đại Không Tự, cũng bỏ thuế má ngàn năm, mới có sự thịnh vượng của Đại Không Tự Phù Đồ Sơn tương lai. Mấy môn phái khác cũng gần như thế, chỉ là truyền thừa năm đó, về sau bao nhiêu biến cố, không bằng chính tông Phù Đồ Sơn truyền thừa xuống thôi.”

Nghe đến đó, Tô Bằng đã loáng thoáng cảm thấy dụng ý những điều Vân Đạo Tử nói lúc trước, hẳn thử nói.

“Sur tôn, chẳng lẽ Tử Hà Môn chúng ta cũng là...”

Vân Đạo Tử mỉm cười, nói.

“Đúng vậy, tiền bối khai sáng Tử Hà Môn, cũng là người từng tham gia chiến tranh lần đó, tiền bối đời thứ nhất của Tử Hà Môn, tổng cộng có mười bảy vị, chín người trong đó, là cao thủ võ lâm từng tham gia trận chiến kia, hơn nữa, là cao thủ cao cấp nhất trong võ lâm lúc ấy”

“Mà tám người còn lại, thì là bạn tốt của bọn họ... Có điều thân phận có hơi đặc thù, có một số là người tính toán cục đương thế, có một số là kỳ nhân phong trần, còn có mấy vị không phải tiên tộc, nhưng là người trong pháp thuật, còn có hai vị, căn bản không phải nhân tộc..”

“Người trong pháp thuật? Không phải tiên tộc?”

Tô Bằng nghe xong, có chút nghi hoặc.

“Đúng vậy.”

Vân Đạo Tử gật đầu, nói.

“Mặc dù năm đó, trong đám người tu hành pháp thuật kia tuyệt đại bộ phận đều rất có dã tâm, nhưng còn có một số nhỏ, không phải như thế. Bọn họ hết sức phản cảm kế hoạch muốn nô dịch thiên hạ của tiên tộc, cũng không gia nhập tổ chức tiên tộc, hoặc là pháp thuật tu hành có chỗ độc đáo, nhưng lại không có tính công kích, không cầu trường sinh, chỉ say mê nghiên cứu pháp thuật ngoại tộc, những người này có mấy vị tiền bối, lúc đại chiến tiên tộc trong giang hồ, giải thích tu hành võ đạo trong môn, gặp duyên mình bạch tâm ý lẫn nhau, ở dưới sự che chở của cao thủ giang hồ khác, vượt qua trường kiếp nạn này.”

“Mười bảy tiền bối vị trí số 1 trong môn này, đều là kết bạn trong chiến tranh, rồi sau đó nhìn thấu tâm tư triều đình Việt quốc, cộng thêm đã chán ghét với tranh đấu, mà trong lúc giúp nhau lại có cảm tình, liền xây nhà ở Tử Hà sơn, cùng chung sống, tu hành võ công, về sau dần dần diễn biến, liền thành Tử Hà Môn chúng ta.”

Có điều hậu trường hai ngày này cất chứa trướng rất nhanh, xem ra đả kích cũng không ghét, như vậy bờ biển bao nhiêu yên tâm...

Chương 624: Cửu Dương Thần Công (1)

Nghe thấy Vân Đạo Tử đem chuyện năm đó thoải mái kể ra như vậy, Tô Bằng cũng giật mình, hóa ra Tử Hà môn, chính là thời đại Việt Tôn Hoàng kia, tuyệt đại võ giả đương thời đã từng cùng chiến đấu với tiên tộc đứng ra xây dựng môn phái.

“Trước kia cảm thấy Tử Hà môn lợi hại, nhưng không có gì so sánh, vẫn không rõ lắm, bây giờ nghe sư phụ nói về đoạn ngọn nguồn gốc gác này, mới biết được lai lịch của Tử Hà môn thật sự là quá lớn... Năm đó tổ sư gia sáng lập ra môn phái Đại Không tự, cũng chỉ là ba hòa thượng từng tham gia chiến đấu với tiên tộc mà thôi, còn tiền bối Tử Hà môn, nhưng lại tổng cộng có mười bảy tiền bối, cùng nhau sáng lập ra môn phái, từ nền tảng này mà nói, quy mô này chính là gấp năm sáu lần Đại Không tự.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, càng sản sinh cảm giác thừa nhận và trung thành với Tử Hà môn.

Có điều hắn vẫn nghĩ đến mấy chuyện, mở miệng hỏi Vân Đạo Tử.

“Sư tôn... Tử Hà môn đã có địa vị cỡ này, tại sao vẫn không hề có thanh danh trên giang hồ? Đường như mỗi đệ tử mỗi đời Tử Hà môn, số lượng cũng không nhiều.”

Vân Đạo Tử khẽ gật đầu, nói.

“Quả thật như thế, đây là bởi vì tiền bối sáng lập ra môn phái Tử Hà môn, tụ tập cùng một chỗ cũng không phải vì dương danh võ lâm, đến cảnh giới của bọn họ, đã thấy không còn hứng thú với danh vọng, Tử Hà môn ban đầu chỉ là nơi những tiền bối kia cùng nhau sinh sống tu hành, chỉ là về sau, các tiền bối cảm thấy một thân kỳ công tuyệt nghệ, không muốn cứ như vậy vùi sâu vào đất vàng, nghĩ muốn tìm người kế thừa, mới bắt đầu thu đồ đệ... Căn cứ theo tính tình của các tiền bối, đồ đệ tìm được, cũng không phải là loại người có dã tâm to lớn, nhiều năm trôi qua, dần dần trở thành thói quen trong môn, thậm chí có vài tiền bối còn lười thu nhận đồ đệ, cho

nên Tử Hà môn trải qua nhiều đời như vậy, kể cả nội môn đệ tử, vẫn luôn nằm trong khoảng mười mấy người, thậm chí chưa bao giờ vượt qua mười lăm người.”

Tô Bằng nghe thế, thoáng không nói gì, có điều cũng có thể hiểu được, giống như văn hóa xí nghiệp của công ty trong thế giới Tô Bằng, ít nhưng mà chất thế này, lại thêm tính cách độc lập lánh đời, chính là văn hóa môn phái Tử Hà môn, tiền bối trong môn, có lẽ đều đã chẳng muốn tìm đồ đệ, nhiều năm như vậy Tử Hà môn không có bị ngắt mạch truyền thừa, xem như đã cố gắng lắm rồi.

Tô Bằng suy nghĩ một lát, đem nghi vấn cuối cùng trong lòng mình hỏi.

“Sư tôn, nghe sư tôn kể lại chuyện năm xưa, ta cảm giác, Tử Hà môn chắc hẳn là một môn phái có chút tổng hợp, thậm chí còn có pháp thuật truyền thừa, nhưng mà trong môn phái, chủ yếu tu hành đều là võ công. Còn đại sư huynh nhị sư huynh, còn có ta, đều tu hành chính là kiếm ý, dường như là võ công đặc biệt của Tử Hà môn, sư tôn, kiếm ý chúng ta tu hành, lại có lai lịch gì?”

“Đương nhiên là có lai lịch.”

Vân Đạo Tử nói tới chỗ này, giống như có chút khát nước, cầm lấy chén trà nhỏ trước mặt hớp một ngụm, nói.

“Tiền bối sáng lập ra môn phái Tử Hà môn, đều là người tu hành võ công đến đỉnh điểm, bọn họ đã đem võ công của mình tu hành đến cực hạn bản thân có thể thừa nhận, mà không cách nào tiến thêm một bước nữa, nhưng mà trong chiến tranh với tiên tộc, lại khiến cho bọn họ có được một vài linh cảm.”

“Tiền bối sáng lập ra môn phái Tử Hà môn, trong chiến tranh, đã dần dần ở trong thực chiến, mày mò một ít pháp môn đặc biệt khắc chế tiên thuật, vốn dĩ bọn họ chỉ là xem những pháp môn này như là kỹ xảo, chứ không phải nấc thang tiến thêm một bước trên con đường võ thuật. Các tiền bối cùng sinh sống với nhau trong Tử Hà môn, lúc cùng nhau tham thảo võ học, mới dần dần phát hiện một con đường khác.”

“Bởi vì tiền bối Tử Hà môn, có cao thủ võ đạo, lại có đại sư pháp thuật, cùng với đại sư toán học và một vài kỳ nhân, dần dần mài mòn được cho dù người tu hành võ đạo hay là tiên tộc tu hành pháp thuật, đều không quá coi trọng, cảm thấy cũng không tác dụng thần hồn quá lớn, cũng mở đầu tu luyện thần hồn kết hợp kỹ xảo tấn công võ đạo, dần dần tìm kiếm, chầm rãi mở rộng con đường võ học mới ở trước mắt bọn họ.”

“Phương pháp tu luyện này, nhiều lần hoàn thiện, cũng có thể phát triển, ở trong thực tế tu luyện, dần dần đã thành hệ thống, đó là kiếm ý hiện nay chúng ta đang tu luyện.”

Tô Bằng nghe đến đó, suy nghĩ chốc lát, hỏi Vân Đạo Tử.

“Sư tôn, nếu tiền bối sáng lập ra môn phái võ công đều đã tu luyện tới đỉnh cao, nhưng không tiếp tục tu luyện võ công, mà là thay đổi kiếm ý, có phải chính là, con đường kiếm ý có thể đi, so với tu hành võ công thuần túy, còn xa hơn?”

“Đúng vậy.”

Vân Đạo Tử gật đầu, nói.

“Lúc trước muốn người xuống núi, tiến hành thử nghiệm hồng trần, kiếm ý của người mới hình thành, còn chưa ra hình dạng gì, để đạt tới hư kiếm tiểu viên mãn, thì là có thể tu hành một vài võ công đặc biệt trong môn phái, khi đó người sẽ phát hiện, võ công kết hợp kiếm ý, sẽ tăng lên đến loại trình độ nào... Nếu men theo con đường võ học căn bản mà tiếp tục, tu hành đạt đến cảnh giới của tiền bối sáng lập ra môn phái, chính là cực hạn, đã đạt đến cực hạn con người có thể đạt được, không nhích thêm được bước nào. Nhưng nếu lại thêm kiếm ý thần hồn cùng võ công kết hợp... Như vậy cực hạn kia, cũng chỉ sẽ trở thành một điểm khởi đầu mới.”

Tô Bằng nghe thế, trong lòng trịnh trọng ghi nhớ, đồng thời đối với võ công trong môn sắp truyền thụ cho mình, vô cùng mong chờ.

Chương 625: Cửu Dương Thần Công (2)

“Tô Bằng, ta nhìn thấy biểu hiện của ngươi ở trong ảo cảnh, kiếm ý của ngươi, đã có thể tu hành một vài võ công đặc biệt trong môn phái, trong đó có một môn võ công, cực kỳ thích hợp với ngươi... Chỉ là kiếm ý võ công kia, vì sư ta cũng chưa từng tu hành qua, ngược lại đại sư huynh của ngươi, tự mình lĩnh ngộ kiếm ý bộ kiếm pháp kia, cho nên sẽ do hắc truyền thụ cho ngươi, càng thích hợp hơn. Chỉ là Đạo Kỳ xuống núi có một số việc, tạm thời không thể dạy cho ngươi được, có điều hắc cũng nhanh trở về núi thôi, ngươi ở trong môn phái nghỉ ngơi một khoảng thời gian đi, sẽ gặp được hắc thôi.”

Vân Đạo Tử nói với Tô Bằng.

Nói xong, hắc từ trong bàn nhỏ bên cạnh lấy ra hai quyển sách, đặt ở trước mặt Tô Bằng, nói.

“Mặc dù sau khi ngươi đến, phương hướng tu hành chủ yếu tu hành kiếm ý, nhưng ở trước đó, võ công bình thường cũng không thể không tu hành sơ qua được, bằng không sẽ ảnh hưởng phát triển sau này của ngươi, nơi này có một bộ bí tịch nội công thích hợp với ngươi, cùng một bộ khinh công mới, trước tiên ngươi có thể tu hành bí tịch này, mấy ngày sau, ta sẽ truyền thụ cho ngươi một bộ kiếm pháp mới không giống với Bán Thức Kiếm Pháp.”

Tô Bằng nghe thế, trịnh trọng gật đầu, hắc trở lại trong môn phái, chủ yếu chính là vì tu hành võ công mới, lúc này, xem như đạt được một nửa mục đích.

Hai tay hắc tiếp nhận hai quyển bí tịch, ở phía trên bản bí tịch, bốn chữ lớn Cửu Dương Thần Công, bỗng chốc đập vào mắt Tô Bằng.

“Cửu Dương Thần Công!”

Tô Bằng cảm giác trong thân thể mình, đột nhiên tuôn ra cảm giác giống như có một luồng khí nóng, không biết có phải do nhìn thấy tên của bí tịch này, mà bắt đầu kích động hay không.

“Đúng vậy, chính là quyển bí tịch này.”

Vân Đạo Tử gật đầu, nói với Tô Bằng.

“Ngày hôm qua sau khi người nói trải nghiệm của người với ta, nói đến đoạn người bị kỳ nhân giang hồ đem thể chất chuyển hóa thành thân thể Cửu Dương, ta bèn nghĩ ra loại võ công này... Môn công pháp này, trong sư môn cho là tiền bối trời sinh thân thể Cửu Dương sáng tạo, bởi vì thể chất Cửu Dương, hấn tu hành công pháp dương tính khác mặc dù hiệu quả vẫn rất tốt, nhưng lại luôn cảm thấy không cách nào phát huy cực hạn thể chất của mình, cho nên tự mình nghiên cứu sáng tạo ra một loại công pháp thích hợp nhất với thân thể Cửu Dương.”

“Vốn dĩ môn công pháp này, nếu không có thân thể Cửu Dương đề tu luyện, sẽ gây ra rất nhiều tổn thương, ta cho là một đoạn thời gian rất dài không dùng đến, nhưng người trùng hợp ngoài ý muốn tu thành thân thể Cửu Dương, nếu tu hành bộ công pháp này, làm ít công to. Hơn nữa bản thân người tu luyện công pháp Dung Nham Kính Hồ, cũng không ảnh hưởng tu luyện Cửu Dương Thần Công, không chỉ như thế, càng có thể đem nội công chuyển hóa làm nội công Cửu Dương, hơn nữa duy trì phần đặc biệt của tâm pháp Dung Nham Kính Hồ, càng có lợi đối với người.”

“Về phần công pháp khinh công khác, tên là Lăng Vân Phi Độ, là một môn thiên về tốc độ, cùng với khinh công cao tới cao lui, chỉ là tâm pháp Dung Nham Kính Hồ trước kia của người vẫn không đủ để chống đỡ khinh công Lăng Vân Phi Độ này, nhưng sau khi tu hành Cửu Dương Thần Công, đã có thể tu hành loại khinh công này được rồi.”

Tô Bằng gật đầu, hấn nhìn hai quyển bí thích này cẩn thận cất giữ.

“Được rồi, hôm nay cũng đã nói với người rất nhiều rồi, người trước hết xem thử hai quyển bí tịch này đi, ngoài ra viên tuyền tháp Tuyền tiên bối tặng cho người, có thể trong lúc tu luyện Cửu Dương Thần Công ăn hạt thông bên trong, đối với tu hành của người có lợi rất lớn.”

Vân Đạo Tử nói.

Sau khi nói xong, hấn vuốt vuốt chòm râu, nói.

“Mấy ngày nay ngươi tu hành võ công trước, đợi thêm vài ngày nữa, đại sư huynh của ngươi có lẽ đã thu hồi được Tứ Nguyên Hắc Thiết lệnh hãn phát ra ngoài, sẽ trở về trên núi.”

“Tứ Nguyên Hắc Thiết lệnh?”

Tô Bằng nghe thế, chợt nhớ tới chuyện quyền thần Thi Thanh đã từng nói với mình, hần mở miệng, nói với Vân Đạo Tử.

“Sur tôn, ta còn có một việc bẩm báo...”

Nói xong, hần liền đem chuyện Thi Thanh làm sao có được Tứ Nguyên Hắc Thiết lệnh, hại chết tiền bối Tử Hà môn, nói với Vân Đạo Tử.

Vân Đạo Tử nghe thế, chân mày hơi nhíu lại, sau nửa ngày, mới thở phào một hơi, trên mặt lộ vẻ đau thương.

“Thật là không ngờ... Thiên Thanh sư đệ bất vô âm tín lâu như vậy, ta còn cho rằng hần thỏa thích tiêu dao giang hồ, tạm thời không muốn trở về núi, hóa ra, không ngờ lại đã không còn...”

Vân Đạo Tử không nhịn được lắc đầu, giống như có chút đau thương, Tô Bằng cũng không dễ mở lời, im lặng nửa ngày cùng Vân Đạo Tử.

Qua một hồi lâu, Vân Đạo Tử mới mở miệng nói.

“Nếu không có gì bất ngờ, đụng trúng độc thủ của quyền thần Thi Thanh kia, có lẽ là thất sư thúc Vân Thanh của ngươi, chúng ta là đệ tử Tử Hà môn cùng trang lứa, tổng cộng có mười người, Phạm Kiến sư thúc của ngươi đứng hàng thứ chín, Vân Thanh sư thúc đứng hàng thứ bảy, vốn tuổi tác Vân Thanh nhỏ hơn chúng ta một chút, thiên phú lại tốt, có lẽ có cơ hội trở thành người võ công đệ nhị trong thế hệ chúng ta, đáng tiếc hiện giờ...”

Sau khi nói qua, Vân Đạo Tử thở dài thật sâu.

Đạt đến trình độ tu vi như hần, mặc dù quả thật thương tâm, tâm tình tiêu cực cũng sẽ không dừng lại bao lâu, ít nhất trên biểu hiện, cũng không nhìn ra được gì.

“Tô Bằng, chuyện này ngươi cho ta biết, làm rất tốt, qua một thời gian, ta sẽ sai kiếm quỹ đi dò hỏi nơi chôn cất của thất sư thúc ngươi, chỉ là tính cách thất sư thúc ngươi, gặp sao yên vậy, nếu như qua đời ở đó, e rằng chết cũng không muốn động đậy nữa, ta sẽ không dời tro cốt của hần trở về Tử Hà

son, ta sẽ thông báo cho kiếm quý thất sư thúc ngươi vẫn còn ở nhân gian, xây nhà ở đó, trông mộ quét dọn cho hần.”

“Tứ Nguyên Hắc Thiết lệnh kia, ngươi đã có được, thì giữ ở trên người đi... Có điều ngươi phải coi trọng Hắc Thiết lệnh này, đừng tùy tiện tặng cho người khác, dù sao đó là vật các vị tiên bối sáng lập môn phái để lại, ngươi phải trân trọng nó.”

Chương 626: Nội lực cứu dương, cương khí dương viêm!

Tô Bằng nghe thế, thoáng sửng sốt, nói.

“Tứ Nguyên Hắc Thiết lệnh này là do tiên bối sáng lập ra môn phái để lại?”

“Ừm... Mười bảy vị tiên bối sáng lập ra môn phái, một trong số đó là bậc thầy chế tạo cơ quan đệ nhất thiên hạ, tiên bối trong môn tu hành võ công cùng pháp thuật, bởi vì chuyển sang tu hành kiếm ý, mở ra một con đường mới, nhưng lại không muốn võ công của bản thân mình do đó mà mai một, vì vậy vị tiên bối bậc thầy cơ quan kia, đã sắp đặt tạo ra Tứ Nguyên Hắc Thiết lệnh này.”

“Tứ Nguyên Hắc Thiết lệnh, tổng cộng mười ba tấm, trong đó chín tấm là ghi chép võ học đặc ý nhất bình sinh của chín vị tiên bối võ giả sáng lập ra môn phái, trong bốn tấm khác, hai tấm là ghi chép pháp thuật cực mạnh, một tấm ghi chép vài pháp thuật thế gian hiếm thấy, một tấm khác thì lại ghi chép chế tạo cơ quan. Sau khi chế tạo mười ba tấm, Tứ Nguyên Hắc Thiết lệnh, vẫn luôn là tín vật bản môn, chỉ là nhiều năm như vậy, đã thất lạc bốn miếng, trong chín miếng còn lại lại có năm miếng đã từng sử dụng nhiều lần, mất đi hiệu lực, chỉ còn lại bốn miếng, là có thể sử dụng được.”

“Tứ Nguyên Hắc Thiết lệnh này trên người Vân Thanh sư thúc của ngươi, cũng không phải toàn bộ trong môn, có lẽ hần ở trong giang hồ ngoài ý có được, nếu như ngươi đã có được, thì cứ giữ ở trên người đi. Nhưng nhớ lấy, Tứ Nguyên Hắc Thiết lệnh đại biểu danh dự bốn môn, không được dễ dàng tặng cho người ngoài, một khi tặng rồi, tức là đồng ý chuyển người nắm giữ Tứ Nguyên Hắc Thiết lệnh này, nhất định phải làm thỏa đáng, đại sư huynh của ngươi nhiều năm như vậy, tổng cộng phát ra ngoài hai tấm Tứ Nguyên

Hắc Thiết lệnh, trong đó một tấm người đã mang về lên núi, còn tấm này hiện tại ở trên người người, cũng phải xem trọng như nhau.”

Tô Bằng nghe thế, lộ vẻ nghiêm túc nhẹ gật đầu.

“Được rồi, ta hôm nay đột nhiên nghe thấy tin tức thất sư thúc người qua đời, cõi lòng có chút xao động, cần tĩnh tọa điều dưỡng một lát, người trước hết trở về tiểu lâu tu hành võ công đi, mấy ngày nay nếu bạn tu hành võ công, thì bảo Tùng Phong mang đồ ăn đến chỗ tiểu lâu người ở là được.”

Tô Bằng nghe thế, bèn đứng lên cung kính thi lễ, sau đó cáo từ, rời khỏi đạo cung.

Tô Bằng trở lại trên tiểu lâu, tìm một cái ghế trúc ngồi xuống, liền bắt đầu quan sát hai quyển bí tịch võ công mà mình nhận được.

Hắn lật xem bí tịch Cửu Dương Thần Công trước.

Cửu Dương Thần Công, Tô Bằng đã từng gặp vô số lần trong phim ảnh và tiểu thuyết, chỉ là những cái kia chẳng qua là diễn xuất trong phim ảnh nghệ thuật, không biết mình bây giờ có được quyển Cửu Dương Thần Công có thể tu luyện này, không biết có thần kỳ giống như trong phim ảnh hay không.

Vì vậy, Tô Bằng bắt đầu xem xét.

Thời gian dần dần trôi qua.

Rất nhanh, đã trôi qua một giờ đồng hồ, còn Tô Bằng, cũng không trực tiếp sử dụng bí tịch Cửu Dương Thần Công này, mà lại xem một lượt từ đầu tới đuôi.

Tỉ mỉ xem xét một hồi, Tô Bằng khép cuốn sách lại, trong lòng, đã có một nhận thức đại khái với Cửu Dương Thần Công này.

“Quả nhiên, tiền bối sáng tạo công pháp này, là chân chính nghiên cứu điểm đặc biệt của thân thể Cửu Dương, bản bí tịch này, chưa chắc là công pháp dương tính mạnh nhất, nhưng lại là công pháp thích hợp nhất cho thân thể Cửu Dương.”

Tô Bằng sau khi xem qua một lượt cuốn bí tịch này, trong lòng cảm thán.

Cửu Dương Thần Công này, nếu như chỉ cho là công pháp, có lẽ thuộc đẳng cấp vàng thẳm thượng thừa, còn chưa đạt tới tiêu chuẩn kim cương.

Nhưng chỗ kỳ lạ, chính là mặt tiếp nhận của cuốn Cửu Dương Thần Công này, cực kỳ hạn hẹp, cũng không phải là người nào cũng có thể tu hành được, chỉ có người thể chất Cửu Dương, mới có thể chân chính phát huy diệu dụng của Cửu Dương Thần Công.

Trong phim truyện tiểu thuyết Tô Bằng từng xem, có liên quan đến công pháp Cửu Dương, dường như cũng đều là tiểu tử bình thường, chỉ cần tu hành loại thần công này, liền đều có thể trở thành siêu nhân, có được nội lực đỉnh cao, đại sát tứ phương, cưới công chúa võ lâm, trở thành đệ nhất thiên hạ, mình chủ võ lâm, bước lên đỉnh cao đời người... Dường như thể chất Cửu Dương, không phải trời sinh mà có, tu luyện thần công, ai cũng có thể có được.

Nhưng mà trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, Cửu Dương Thần Công, lại không phải như thế.

Cửu Dương Thần Công trong tay Tô Bằng, mở đầu viết vô cùng rõ ràng, môn công pháp này, chỉ có người thể chất Cửu Dương, mới có tư cách tu luyện.

Nếu không có thể chất Cửu Dương, mà miễn cưỡng tu luyện công pháp này, nhẹ thì phế bỏ kinh mạch, nặng thì ngũ tạng thiêu đốt, thân thể vỡ vụn từng khúc, chết oan chết uổng.

Mà sở dĩ hậu quả nghiêm trọng như thế, là vì, Cửu Dương Thần Công này, phương thức vận hành chân khí cực kỳ cực đoan, hơn nữa có yêu cầu đặc thù, người thường căn bản không cách nào vận hành được.

Chẳng hạn như, nó yêu cầu người tu hành phải có được căn cơ nội lực dương tính cố định, vào lúc ban đầu tu hành Cửu Dương Thần Công, cần phải dồn nội lực trong thân thể của mình thành một đoàn bắt đầu từ huyệt Dũng Tuyền lòng bàn chân, truyền thẳng lên trên, trong thời gian ngắn, với phương thức bùng nổ, liên tục công phá kinh mạch.

Nếu như người bình thường như thế, e rằng vừa mới tu luyện, kinh mạch hai chân có thể đã bị phế bỏ, nhẹ nhất cũng phải hai chân tàn phế.

Ngược lại người thể chất Cửu Dương, kỳ kinh bát mạch trong thân thể đã hòa thành một thể, từ lòng bàn chân xuyên thẳng lên trên Thiên Linh đỉnh đầu, kinh mạch thông suốt, lại có chín “Nội Dương” giống như mặt trời, kinh mạch thoáng đảng cấp vô cùng, có thể thừa nhận tính chất công phá bùng nổ này.

Loại công phá này, phải liên tục chín lần, mới có thể thành lập vận hành Cửu Dương Thần Công mạch lạc, tới lúc đó, tâm pháp Dung Nham Kính Hồ bản thân Tô Bằng sẽ sản sinh ra nội lực, sẽ dần dần chuyển đổi thành nội lực Cửu Dương.

“Xem ra rất khó tu luyện, có điều hiệu quả cũng thần kỳ...”

Tô Bằng nhìn miêu tả hiệu quả nội lực Cửu Dương trong bí tịch, không khỏi thâm nghĩ.

Cửu Dương Thần Công nếu chỉ bàn về đẳng cấp công pháp, là công pháp vàng thẫm, nhưng một khi kết hợp thể chất Cửu Dương, hiệu quả tu luyện thành, lại thuộc về công pháp đẳng cấp kim cương.

Cửu Dương nội lực một khi tu thành, chính là nội lực dương cương đứng đầu thiên hạ, với nội lực dương cương, lấy cương khắc cương, nội lực Cửu Dương cơ bản toàn thắng, đối với nội lực âm nhu, trừ phi năng lực và tích lũy của đối phương cao hơn nội lực Cửu Dương một tầng, bằng không căn bản không thể nào ngăn cản được, chẳng hạn như bị tàn phá kinh mạch.

Mặt khác, nội lực Cửu Dương đương nhiên khắc chế tà ma quỷ mị trong thiên hạ, yêu ma quỷ quái bình thường, gặp phải người tu hành nội lực Cửu Dương, chỉ cần phóng nội lực ra ngoài, liền giống như là ánh mặt trời hòa tan băng tuyết, bị nội lực Cửu Dương thu phục.

Tu hành đến cảnh giới cao thâm, biểu hiện bên ngoài cơ thể, hình thành một ngọn lửa Cửu Dương giống như trong suốt, được gọi là “Dương Viêm”, mặc dù xem ra giống như là ngọn lửa, trên thực tế là biểu hiện bề ngoài của

một loại cương khí nội gia, đánh tan tà ma, cũng phá tan pháp thuật, pháp thuật tăng thấp, gặp phải dương viêm này, trực tiếp sẽ bị phá vỡ.

Nói tóm lại, Cửu Dương Thần Công, một khi tu thành, so với tâm pháp Dung Nham Kính Hồ bây giờ của Tô Bằng, mạnh hơn một bậc.

Chỉ là, công pháp này cũng không dễ tu hành.

“Cửu Dương Thần Công này, thật đúng là không dễ tu luyện chút nào, tổng cộng có mười cửa ải cần phải công phá, đầu tiên là phải tu hành nội lực dương tính mạnh mẽ, sau đó đè nén nội lực này, nhém nhóm “nội dương” lòng bàn chân, để “nội dương” và nội lực giao hòa với nhau, lặp lại chín lần như thế, mỗi một lần nhen nhóm “nội dương” đều so với lần đầu khó khăn hơn gấp bội, khi đã nhen nhóm được một “nội dương”, tức là cảnh giới nhất dương, là nội lực nhất dương, hai nội dương, chính là cảnh giới nhị dương, chuyển hóa chính là nội lực nhị dương, chín lần như thế, mới đạt thành cửu dương, cuối cùng nối liền cửu dương, mới xem như là Cửu Dương Thần Công, tu luyện tới đỉnh cao, nội lực Cửu Dương phóng ra ngoài, hình thành cương khí dương viêm...”

Tô Bằng nhìn miêu tả trong công pháp, trong lòng tính toán.

Dựa theo miêu tả trong công pháp, hoàn toàn tu thành Cửu Dương Thần Công, có lẽ cần ba năm trở lên, thời gian, nội lực trong cơ thể bản thân, bởi vì phải đè nén tu luyện, còn có thể giảm bớt đôi chút.

“Không sao cả, mặc dù khó có thể tu luyện, nhưng ta dù sao không phải là người võ lâm bình thường, mà là người chơi, cùng lắm thì phối hợp thêm một chút kinh nghiệm thực chiến, nhất định có thể ở trong thời gian ngắn tu hành thành nội lực Cửu Dương.”

Trong lòng Tô Bằng đã quyết định.

Chỉ thấy hắn cảm bí tịch Cửu Dương Thần Công, trong lòng mặc niệm một tiếng, lập tức, bí tịch hóa thành hào quang, tiến vào trong cơ thể Tô Bằng.

Cửu Dương Thần Công, chính là bắt đầu tu luyện!

Chương 627: Cảnh giới lục dương (1)

Sau khi bí tịch “Cửu Dương Thần Công” hóa thành tia sáng tiến vào trong thân thể của Tô Bằng, trong ý thức của Tô Bằng nháy mắt đã tuôn ra các thông tin để tu luyện Cửu Dương Thần Công như thế nào.

Muốn tu luyện thần công này, trước hết phải dùng một loại phương pháp áp súc nội lực đặc biệt, áp súc nội lực dương cương của bản thân, sau đó trùng kích lại nội dương bên trong cơ thể.

Điểm này, Tô Bằng đương nhiên chiếm được ưu thế.

Bởi vì, người tu luyện “Cửu Dương Thần Công”, trước tiên phải tu luyện qua một loại nội lực dương cương khác, mà phẩm cấp của loại nội lực dương cương đó ảnh hưởng đến thành tựu tương lai của Cửu Dương Thần Công.

Nếu nội công công pháp tầm thường, chỉ có thể áp súc một hai lần, một lần trùng kích đến cảnh giới nhất dương nhị dương đã ngừng lại, nhưng tâm pháp Dung Nham Kính Hồ mà Tô Bằng tu hành lại là công pháp đẳng cấp vàng thẫm. Nếu thành công có thể trùng kích được cảnh giới Ngũ Dương trở lên.

Trong lòng Tô Bằng đã hiểu rõ cách thức áp súc nội lực, mà lúc này nội lực cũng đang ở trạng thái tràn đầy nhất. Vì vậy bắt đầu áp súc tâm pháp Dung Nham Kính Hồ của mình, bắt đầu trùng kích nội dương bên trong cơ thể!

...

“Oành!”

“Oành! Oành!”

“Oành! Oành! Oành”

Sau khi Tô Bằng chuẩn bị xong, nội lực từ nội dương bên trong thân thể Cửu Dương liên tục trùng kích.

Nội lực Dung Nham Kính Hồ cấp mười to lớn, sau khi áp súc, liên tục trùng kích lên các mạch, bởi vì bản thân có nội lực đẳng cấp vàng thẳm, áp súc hết sức bá đạo, đến mức trùng kích liên tục đột phá được sáu viên nội dương!

Lúc này, sáu viên nội dương gồm hai huyết Dũng Tuyền ở hai chân, đại huyết Tuyệt Sơn ở hai bên hông, khí hải đan điền phía trước, cùng với chính giữa xương sống của Tô Bằng, được nội lực mạnh mẽ tràn đầy tính chất bạo phát áp súc một mạch thông suốt, nội lực tiến vào bên trong sáu viên nội dương này, kết hợp cùng với Long Hồ nội dương trong cơ thể, dung hợp cùng một chỗ.

Tô Bằng lúc này cảm giác bên trong sáu viên nội dương này của mình, không ngừng truyền đến từng đợt nóng, độ nóng này không giống với chân khí của tâm pháp Dung Nham Kính Hồ, mà là một loại cảm giác khác.

Loại nội lực mới này, tựa như ánh mặt trời, những nơi bị chiếu xuống, băng tuyết hòa tan, dường như trong thân thể đều tràn ngập loại dương quang sáng rỡ tuyết tan này.

Mà còn nội lực sinh ra từ tâm pháp Dung Nham Kính Hồ của Tô Bằng, dường như trở thành giống như Trường Giang và Hoàng Hà nghịch hướng đổ về phía trước, không ngừng dung nhập vào bên trong sáu viên nội dương đã bị chọc thủng, được nội dương bên trong cơ thể tinh luyện thành nội lực có chất lượng càng cao.

Chẳng qua là hiệu suất chuyển hóa này, hình như có chút chậm. Chân khí nội lực của tâm pháp Dung Nham Kính Hồ tầng thứ mười tiến vào bên trong sáu viên nội dương, đại khái chỉ sinh ra hai thành nội lực mới.

Có điều dù vậy, Tô Bằng cũng đã hết sức thỏa mãn.

“Một hơi đột phá được cảnh giới Lục Dương, đã khiến người ta cảm thấy mỹ mãn. Mà hiện tại xem ra, nội lực chân khí mà tâm pháp Dung Nham Kính Hồ tầng thứ mười sinh ra, chất lượng so với nội lực Lục Dương cũng không sai biệt nhiều. Có lẽ chất lượng nội lực Lục Dương thì mạnh hơn một chút...”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Tình huống hiện tại nhìn như nội lực chân khí của tâm pháp Dung Nham Kính Hồ tầng thứ mười, chuyển đổi thành hai thành nội lực Lục Dương có phẩm chất không sai biệt lắm. Tuy tựa hồ về mặt tổng sản lượng giảm bớt gấp năm lần, nhìn như có chút chịu thiệt, nhưng nội lực của Cửu Dương Thần Công lại thắng có nhiều tiền đồ hơn.

Tâm pháp Dung Nham Kính Hồ tầng thứ mười của Tô Bằng, tối đa cũng chỉ trùng kích đến nội lực tầng thứ Lục Dương. Muốn tiếp tục tăng lên, mấy ngày nay đều phải tu hành, không ngừng tu luyện tâm pháp Dung Nham Kính Hồ, trong cơ thể đã xông phá được sáu viên nội dương, sẽ không ngừng đem nội lực của tâm pháp Dung Nham Kính Hồ chuyển hoá thành nội lực Lục Dương.

Mà đợi đến khi nội lực Lục Dương chứa đầy, lại thêm nội lực của tâm pháp Dung Nham Kính Hồ, hai thứ hợp nhất liền có thể trùng kích được nội lực thất dương, nội lực thất dương so với tâm pháp Dung Nham Kính Hồ cường đại hơn nhiều.

Thất dương trùng kích bát dương, cũng như thế, dùng nội lực của tâm pháp Dung Nham Kính Hồ chứa đầy nội lực thất dương, lại kết hợp với nội lực của bản thân trùng kích lên bát dương.

Tiến lên cảnh giới Cửu Dương, cũng làm theo cách đó.

Sau khi Cửu Dương sơ thành, chính là Cửu Dương hợp nhất, sau khi đạt tới tầng thứ mười, Cửu Dương Thần Công, chính là đại thành.

Tô Bằng mới đạt đến nội lực Lục Dương sơ thành, nhưng mà cũng không trực tiếp trùng kích nữa mà là ngưng tu luyện lại.

“Cửu dương công pháp này, chỉ cần tìm đúng phương pháp, tu luyện sẽ rất nhanh chóng, nhưng ta cũng không nên nóng vội hấp tấp mà khai thác tiềm năng của thân thể quá mức, như vậy có thể sẽ tạo thành căn cơ không ổn, dục tốc bất đạt chính là nói loại tình huống này. Việc ta nên làm là phải chậm rãi tích lũy từ từ... Cửu Dương Thần Công này, từ từ tu luyện, cùng với sự trợ giúp của kinh nghiệm thực chiến, đại khái trong vòng nửa tháng

có thể luyện thành, trong khoảng thời gian này có thể ở Tử Hà Môn từ từ tu luyện.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Chương 628: Cảnh giới lục dương (2)

Bởi vì có suy nghĩ này, Tô Bằng cũng không vội tiếp tục tiến lên cảnh giới thất dương, mà là khoan chân vận chuyển tâm pháp Dung Nham Kính Hồ, để nội lực của tâm pháp Dung Nham Kính Hồ điều tức được trạng thái tốt nhất, sau đó để nội lực của sáu viên nội dương trong cơ thể đã được kết hợp chậm rãi chuyển hóa thành nội lực Dung Nham Kính Hồ.

Sau khi Tô Bằng điều tức xong, lấy ra cuốn bí tịch khinh công khác nhìn thử.

“Lăng Vân phi độ” này, cũng là thân pháp khinh công cấp vàng thẳm, so với “Thần Hành Bách Biến” mà Tô Bằng tu hành có nhiều phương diện mạnh hơn rất nhiều.

Môn khinh công này, Tô Bằng nhìn một lần, cảm thấy nó với khinh công “Thê Vân Tung” mà mình đã từng xem trong tiểu thuyết võ hiệp tuy có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Môn khinh công “Thê Vân Tung” này, Tô Bằng đã từng đọc qua trong thế giới tiểu thuyết võ hiệp của Kim lão tiên sinh, trong đó người sinh ra môn khinh công này là Trương Tam Phong, sử dụng khinh công này, chân trái đạp lên chân phải, chân phải lại đạp lên chân trái, liên tục phi thăng bảy lần, mỗi lần bay cao hơn mười trượng.

Mà còn khinh công ghi lại trong bản bí tịch “Lăng Vân phi độ” này, so với “Thê Vân Tung” cũng không sai biệt lắm... Chẳng qua cái này không cần chân trái đạp chân phải như vậy trái với lí luận vật lý, nhưng đối với nội lực có yêu cầu cực cao, chất lượng nội lực của người muốn thi triển khinh công này, phải đạt tới một trình độ cực cao, lợi dụng nội lực trong cơ thể đột nhiên biến ảo, liên tục bay vút, đạt tới mục đích phi độ.

Đối với hiệu quả khinh công được miêu tả trong bí tịch, nói là chỉ cần chất lượng nội lực đủ mạnh, thi triển khinh công Lăng Vân phi độ, gần giống như là bay trên không. Khinh công này sở dĩ được gọi như vậy, chính là do tiên bối sáng tạo ra công pháp này, từng ở trên một ngọn núi cao, thi triển công pháp Lăng Vân phi độ này, phi độ mấy chục thước, bay đến trên đỉnh một ngọn núi khác, lúc ấy bằng hữu của hắn thấy được, cho rằng khinh công này dường như đang bay trên không, bay vượt qua ngàn mây.

Vị tiên bối kia cực kỳ hài lòng với sự miêu tả của bạn hắn, liền đặt tên cho khinh công này là “Lăng Vân phi độ”.

Tô Bằng đọc xong quyển bí tịch khinh công này, khinh công này cũng không phải quá khó tu luyện, chỉ cần kinh nghiệm thực chiến đủ là có thể thăng cấp được.

Nhưng chỗ khó duy nhất, chính là nội lực để duy trì khinh công, chất lượng yêu cầu quá cao, chẳng những chất lượng cao mà lại còn cần phải có sức bật liên tục... Đồng thời phải cần có đủ hai loại thuộc tính này.

Nếu không đạt tới yêu cầu này, cưỡng chế thi triển khinh công này, không dùng được mấy lần nội tức đã chịu không nổi rồi.

Tô Bằng đánh giá yêu cầu bên trong một tý. Tâm pháp Dung Nham Kính Hồ trước kia của mình, cũng chỉ duy trì khinh công này được cỡ tầng năm tầng sáu, nói vậy quả thật còn không bằng thân pháp “Thần Hành Bách Biến” của mình bây giờ.

“Xem ra, bây giờ có thể phù hợp với yêu cầu nội lực của khinh công này, chỉ có “Cửu Dương Thần Công”... Hơn nữa ít nhất phải nội lực bát dương trở lên, mới có thể duy trì khinh công này được phát huy hoàn toàn.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Nghĩ tới đây, hắn cũng không nóng nảy tu luyện khinh công, chờ đợi Cửu Dương Thần Công của mình đại thành, lại tiếp tục tu luyện cũng không muộn.

Lúc này Tô Bằng nhìn thời gian một chút, bất tri bất giác đã đến hai ba giờ chiều.

“Hôm nay biết được không ít tin tức, cũng tu luyện được “Cửu Dương Thần Công”. Sắp xếp có chút nhiều, ngồi không ở phòng cũng có chút buồn, không bằng ra ngoài đi dạo một chút, mà ta mua nhiều lễ vật như vậy, cũng nên đưa cho mấy vị sư huynh, sư tỷ, sư thúc, để cho bọn họ vui mừng một chút, kết nối cảm tình một chút.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Vì vậy, hắn đứng dậy co duỗi thân thể một chút, chuẩn bị tốt lễ vật, ra cửa định đi bái phỏng sư huynh sư tỷ sư thúc trong môn.

Tô Bằng đi ra khỏi trúc lâu, ở đình bên ngoài dừng một chút, sau đó đi về một hướng.

Nơi đầu tiên hắn đi đến, là chỗ ở của Tam sư huynh Trần Kỳ Trận.

Lần này lên núi, người Tô Bằng nhìn thấy đầu tiên là Tam sư huynh, cũng là hắn dẫn Tô Bằng thông qua khảo sát, sau đó cùng nhau lên núi. Bái phỏng trước cũng là điều nên làm.

Chỗ ở của Tam sư huynh Trần Kỳ Trận, ở tại phụ cận Tử Trúc Lâm, cũng không cần phải đi qua mê trận trong Tử Trúc Lâm, Tô Bằng men theo Tử Trúc Lâm đi một đoạn, đã thấy được chỗ ở của Tam sư huynh.

Đó là một gian phòng dựng bằng trúc đúng hơn là một tòa kiến trúc, trong đó có bốn năm lán trúc, là chỗ để Tam sư huynh nghiên cứu một số sinh vật kỳ lạ ghi lại trên sách cổ cùng với một số kỳ vật mà hắn chế tác, một tòa trúc lâu là tàng thư lâu của hắn, mà còn bản thân hắn sẽ ngụ ở một tầng trúc lâu khác.

Lúc Tô Bằng đi tới, thấy trong những lán trúc kia, để rất nhiều cái gầu lớn, bên trong giống như nuôi một số tầm con trắng trắng, liền thuận thể nhìn thoáng qua.

Vừa nhìn, Tô Bằng hơi giật mình, chỉ thấy tầm con bên trong những gầu này, cũng không phải ăn lá dâu, mà là những lá vàng vô cùng mỏng.

Lá vàng tuy rằng mỏng, nhưng bên trong mấy cái gầu, sợ là phải có bảy tám trăm con tầm con, số lá vàng để vào trong đó e cũng phải nặng mấy cân, mà những tầm con này dường như mỗi ngày đều phải cho ăn, xem ra nuôi mấy thứ này tiêu xài cũng không nhỏ.

Tô Bằng rất là hiếu kỳ, những tầm con này có phải nhả ra tơ vàng không vậy?

Đang nhìn thì bỗng nhiên Tô Bằng nghe được thanh âm Tam sư huynh mở cửa trúc lâu ra.

Tô Bằng nhìn lại, chỉ thấy Tam sư huynh Trần Kỳ Trận cầm lấy một chồng lá vàng, từ trong trúc lâu đi ra, thoạt nhìn tựa hồ là cho những tầm con này ăn.

Thấy Tô Bằng, Trần Kỳ Trận a nha một tiếng, nói.

“Tiểu sư đệ đến đây lúc nào? Hửm? Tiểu sư đệ đối với mấy con kim tầm này có hứng thú sao?”

Tô Bằng nghe thấy, nhẹ gật đầu, nói với Trần Kỳ Trận.

“Vừa rồi tu luyện võ công một hồi, có chút buồn bực, đi đến chỗ sư huynh giải sầu, lúc đi ngang qua lán trúc thấy những vật nhỏ này, hiếu kỳ nên nhìn xem một chút.”

“Ha ha, những vật nhỏ này nhưng mà rất lợi hại đó nha, chỉ là nuôi lớn có chút phí sức, tiểu sư đệ chờ một chút, ta cho những con kim tầm này ăn cái đã, sau đó chúng ta đi vào trong nhà ngồi sau.”

Trần Kỳ Trận nói với Tô Bằng, Tô Bằng gật đầu, nhìn Trần Kỳ Trận đem mấy trăm lá vàng cầm trong tay đi đến chỗ lán trúc, cẩn thận đặt ở trong bảy tám cái gầu lớn đó.

Sau khi làm xong xuôi những thứ này, Trần Kỳ Trận phỉ tay, quay đầu lại kéo tay Tô Bằng, nói.

“Đến phòng ta, chỗ này của ta vừa mới có trà mới hái, cùng nhau uống một chút đi.”

Nói xong, Trần Kỳ Trận kéo Tô Bằng đi vào trong trúc lâu.

Chương 629: Kim tầm cổ, cỏ vấn tâm (1)

Tô Bằng theo Trần Kỳ Trận tiến vào trong trúc lâu, quả nhiên trên bàn gỗ có một ấm trà, dường như vừa mới xông qua.

Trần Kỳ Trận kéo Tô Bằng đến bên bàn gỗ, cầm chén trà rót đầy, nhất thời trong phòng tản mát một cỗ hương trà.

“Hương vị thật thơm.”

Tô Bằng ngửi thấy hương vị này, tinh thần phấn chấn, Trần Kỳ Trận vừa cười vừa nói.

“Trà này tuy rằng không có tên, nhưng hương vị lại vô cùng thơm, so với cái gọi là mùi hương hủ chết người ở dưới núi còn tuyệt vời hơn nhiều.”

Tô Bằng gật đầu, nâng chung trà lên uống một ngụm, quả nhiên trong miệng còn lưu lại hương, dư vị vô cùng tuyệt vời.

Thấy biểu lộ của Tô Bằng, Trần Kỳ Trận cười gật đầu, giống như rất hài lòng với hiệu quả mà trà của mình mang đến.

Tô Bằng nhắm mắt thưởng thức, để dư hương ở trong miệng quanh quẩn, sau một lúc lâu mới mở mắt ra, thỏa mãn nhẹ gật đầu.

Đặt chén trà xuống, Tô Bằng chợt nhớ tới những con tầm con vừa rồi nhìn thấy ở bên ngoài kia, hỏi Trần Kỳ Trận.

“Sur huynh, người nuôi tầm để làm gì vậy? Hơn nữa còn là tầm con ăn lá vàng... Chẳng lẽ là chờ nó nhả ra tơ vàng, may làm quần áo sao?”

“Ha ha, đều không phải, người mang những con kim tầm này lên núi không phải là ta, mà là tiểu sư muội, nàng tựa hồ là muốn dùng tơ do những con

kim tằm kia nhả ra. Ta chẳng qua chỉ là thay nàng nuôi một chút mà thôi, có điều ta đối với kim tằm này cũng cảm thấy rất hứng thú.”

Nói xong, Trần Kỳ Trận lấy tay chống đầu, dường như nhớ lại cái gì, nói.

“Ta trước kia từng xem một quyển sách ghi lại các phong tục tập quán dân tộc, ở trong núi chỗ Nam Vân, hình như có người miền núi biết cổ thuật, chính là dùng loại kim tằm này chế luyện một loại kỳ vật gọi là kim tằm cổ. Kim tằm cổ kia, người bình thường sau khi ăn sẽ cải thiện thể chất, trở nên mạnh mẽ vô cùng, thân thủ nhanh nhẹn, mà còn người tu hành có võ công ăn vào thì sẽ tăng công lực, thậm chí đột phá võ công... Tiểu sư muội nuôi những kim tằm này, dường như chính là chủ trùng của kim tằm cổ trong sách mà ta từng xem đó. Ta muốn thử xem, có thể nghiên cứu ra phương pháp bồi dưỡng kim tằm cổ này hay không.”

Tô Bằng nghe xong, lập tức nghiêm nghị cung kính, nói.

“Sư huynh, nếu thành công, chẳng phải là từ nay về sau các sư huynh đệ trong môn phái không giới về tu hành võ công, chỉ cần ăn kim tằm cổ, là đã có năng lực tự bảo vệ mình, mà còn phụ trợ tu hành võ công, đúng là làm ít công to?”

“Nói dễ hơn làm mà.”

Trần Kỳ Trận lắc đầu, nói.

“Ta chỉ là đọc đại khái trên quyển sách phong tục tập quán dân tộc kia thôi, trong đó có rất nhiều chi tiết không quá hiểu rõ, nếu thử nghiệm chế luyện kim tằm cổ, ít nhất cần phải có thời gian ba năm đến năm năm, còn chưa hẳn thành công... Chỉ là ta đối với mấy loại kỳ kỳ lạ lạ này luôn luôn có hứng thú sâu sắc, nên làm thử mà thôi. Thành công hay không cũng không trọng yếu.”

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu, có điều cũng cảm thấy trong môn phái này tài chính hùng hậu thật, ba năm năm năm trôi qua, hoàng kim dùng để nuôi nấng những kim tằm này, sợ là cũng phải tiêu hao đến mấy ngàn lượng. Môn phái tầm thường thật đúng là nuôi không nổi.

Trần Kỳ Trận nói xong, nhấp một ngụm trà, nhắm mắt thưởng thức dư vị, sau đó mở mắt ra, hỏi Tô Bằng.

“Tiểu sư đệ sao đột nhiên muốn đến chỗ của ta vậy?”

Tô Bằng nghe xong, khẽ mỉm cười. Nói.

“Tam sư huynh, lần này xuống núi, ta có mua một ít đồ vật, có thể có thứ người thích, nên mang tới đây xem như là lễ vật xuống núi du lịch.”

“A, tiểu sư đệ thật sự có lòng.”

Trần Kỳ Trận nghe xong, trên mặt lộ ra thần sắc vui vẻ, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng mỉm cười. Hắn biết rõ Tam sư huynh cũng không phải là bởi vì mình mang đến lễ vật có giá trị mà vui vẻ, mà là được thân bằng hảo hữu tặng quà, đây vốn đã là một chuyện hết sức vui vẻ rồi.

Tô Bằng cũng không dây dưa nữa, trực tiếp từ bên trong túi Càn Khôn, lấy ra mấy thứ đồ vật này nọ.

Chỉ thấy Tô Bằng lấy ra thứ gì đó, tổng cộng là hai quyển sách, một cái la bàn, còn có một cái hộp.

“Sư huynh, hai quyển sách này, một quyển là “Quỷ cốc âm hồn sát trận”, một quyển còn lại là “Võ thao chân giải - Báo thao - Trận pháp thiên”, quyển trước ghi lại phương pháp bày bố hung trận lợi dụng âm hồn cùng với địa hình đặc thù, còn quyển sau là quân pháp mật thiên, ta cảm thấy ở phương diện trận pháp có chỗ độc đáo nên mua về.”

Tô Bằng đem hai quyển sách giao cho Trần Kỳ Trận, nói.

“Thật là ngại ngùng, thật là ngại ngùng, tiểu sư đệ người thật sự có lòng...”

Trần Kỳ Trận trong miệng nói, nhưng mà ánh mắt cũng đã bị hai quyển sách hấp dẫn, dường như là quý báu sắc nhìn thấy mỹ nữ tuyệt thế vậy, đưa tay nhận lấy, nhanh chóng lật ra xem.

Tô Bằng nhìn thấy vậy, khẽ mỉm cười. Tam sư huynh say mê trận pháp ảo thuật, cùng với yêu thích nghiên cứu một số đồ vật kì kì quái quái gì đó, trận pháp ở hai quyển sách này vừa vặn hợp ý.

Chương 630: Kim tầm cổ, cổ vấn tâm (2)

Hai quyển sách trận pháp kia, một quyển là thuộc về hung trận bán pháp thuật, một quyển thuộc loại trận pháp bày trận hành quân, hình như cùng với trận pháp sở học của Trần Kỳ Trận có sự khác biệt. Nhưng Tô Bằng biết rõ, Tam sư huynh của mình mẫn chạy gì đều được, chỉ cần là sách về trận pháp liền yêu mến cực kỳ, mà còn học qua chưa hẳn đã sử dụng, chỉ để mở rộng kiến thức, tìm linh cảm qua sách vở cũng không tệ.

Quả nhiên, Trần Kỳ Trận lật xem hồi lâu, cảm thấy vui mừng gật đầu nói.

“Trận pháp ghi lại trong hai quyển sách này, ta quả thật chưa từng thấy qua, nhất là sách về quân trận trong quyển sách thứ hai, quả thật có chút sâu sắc, đối với ta có chút suy ngẫm, ta sẽ cẩn thận nghiên cứu, có thể có được thu hoạch mới... Đa tạ tiểu sư đệ.”

“Không có gì, sư huynh, ngoại trừ hai quyển sách này ra, còn có hai thứ nữa.”

Tô Bằng nói, nói xong đẩy la bàn cùng với cái hộp kia sang.

“Sư huynh, la bàn này là do một đại sư phong thủy âm dương sinh từ trần đã dùng qua, hết sức tinh chuẩn, có thể sử dụng ở núi cao, thung lũng, dưới nước, những chỗ không ánh sáng. Hơn nữa có năng lực kháng cự sự quấy nhiễu của lực từ ở những nơi địa hình đặc thù, mà còn là vật có pháp khí, có thể tự động chỉ dẫn ra chỗ của âm hồn oan quỷ, cũng có tác dụng hộ thân nhất định, ta nghĩ sư huynh nhất định sẽ thích.”

Tô Bằng mỉm cười, nói với Trần Kỳ Trận.

Trần Kỳ Trận nghe xong, nụ cười trên mặt càng rực rỡ hơn, nói.

“Sư đệ thật sự có lòng, cái này có thể sử dụng để định vị trận bàn, la bàn của ta đã dùng quá lâu rồi, quả thật nên đổi một cái mới.”

Tô Bằng gật đầu, sau đó chỉ vào cái hộp kia nói.

“Sur huynh, trong hộp này, là một số hạt giống thực vật, thực vật kia lại là một loại giống cực kỳ hiếm có, cỏ vắn tâm, sư huynh đã từng nghe nói qua chưa?”

“Cỏ vắn tâm?”

Trần Kỳ Trận nghe xong, tinh thần lập tức chấn động, thả trận bàn cùng với hai quyển sách trận pháp ra, nói.

“Chẳng lẽ là cỏ vắn tâm trong truyền thuyết, có thể phân biệt lời nói của con người là thật hay giả, nhằm thảng vào lòng người sao?”

Tô Bằng mỉm cười, gật đầu nói.

“Chính là thứ này.”

Nói xong, hắn nhớ lại một chút đoạn giới thiệu mà mình đọc ở trên website, nói.

“Mọi người đều nói lòng có thất khiếu, mà còn cỏ vắn tâm, sau khi trưởng thành cũng có bảy phiến lá cây.”

“Mà còn nuôi trồng cỏ vắn tâm, cũng có phương pháp đặc thù, trong đó đặc biệt là lúc nuôi dưỡng, không thể nói chuyện.”

“Một khi có người nói chuyện bên cạnh cỏ vắn tâm, cỏ vắn tâm sẽ biến hóa tự động phán đoán câu nói kia có phải là thật hay không, là thật hay giả, nếu như là nói thật, trên lá cây của cỏ vắn tâm sẽ nở ra một đóa hoa nhỏ. Nếu như là lời nói dối, một phiến lá cây trong bảy phiến lá của cỏ vắn tâm sẽ khô héo.”

“Nếu người đang ở bên cạnh cỏ vắn tâm nói ra bảy câu nói dối, cỏ vắn tâm sẽ chết héo, hơn nữa sẽ không kết hạt, nhưng nếu nói ra bảy câu thật lòng, cỏ vắn tâm sẽ biến hóa cuối cùng nở ra bảy đóa hoa, cũng kết xuống hạt giống.”

Nghe xong lời của Tô Bằng, Trần Kỳ Trận gật đầu, nói.

“Quả thật ta đã thấy loại thực vật kỳ dị này ở trên một quyển sách, vẫn luôn hiểu kỳ nó làm sao phán đoán được người ta nói là thật hay giả... Có người hoài nghi cỏ vắn tâm phán đoán lời nói thật hay giả có chính xác hay không, bởi vì những người đó cảm giác mình nói thật lòng nhưng mà cỏ vắn tâm vẫn cứ héo rũ, cho nên không tin... Nhưng thời gian lại chứng minh, những người đó thật ra là dối với chính mình cũng không biết, thời gian từ từ chứng minh, ở trong lòng bọn họ, cỏ vắn tâm phán đoán thật giả mới thật sự là suy nghĩ chân chính.”

“Cỏ vắn tâm này sinh trưởng rất là khác nhau, bảy câu thật lòng dường như rất đơn giản, nhưng loại động vật con người này... Lại cũng không phải là mỗi người đều hiểu rõ bản tâm của mình, cho là mình nói lời thật lòng, nhưng mà vắn tâm vẫn cứ héo rũ... Muốn cho cỏ vắn tâm nở hoa kết hạt, cũng không phải là chuyện đơn giản.”

“Có điều bởi vì đặc tính của cỏ vắn tâm này, lại trở thành phương pháp phụ trợ cho những người tu hành tự giác ngộ tư tâm, rất nhiều cao tăng đại đức nổi danh, hoặc là tiên hiền Nho gia đều bỏ ra một số tiền lớn mua cỏ vắn tâm để nuôi dưỡng, dùng để cảm giác được nội tâm.”

“Ta cũng muốn vật này lâu rồi, trong lòng ta có thật nhiều vấn đề mà bản thân mình cũng không biết đáp án. May mà có thể dùng cỏ vắn tâm phán đoán suy nghĩ chân chính từ nội tâm của ta một chút. Đồng thời bồi dưỡng loại thực vật động vật kỳ dị này cũng là hứng thú của ta.”

Tô Bằng nghe xong, mỉm cười gật đầu, xem ra Tam sư huynh đối với lễ vật của mình, hết sức hài lòng.

Trần Kỳ Trận nhìn mấy thứ lễ vật này, có một chút cảm giác yêu thích không muốn buông tay, trong lòng hết sức vui vẻ.

“Tiểu sư đệ, người quả thật rất có lòng.”

Hắn nhìn Tô Bằng, ánh mắt đều sáng lấp lánh, nói với hắn.

Tô Bằng mỉm cười, hắn thấy ở góc bên trái, hệ thống thông báo, độ thiện cảm của Tam sư huynh Trần Kỳ Trận đối với mình trực tiếp tăng thêm mười lăm điểm.

Chỉ nghe Trần Kỳ Trận nói với Tô Bằng.

“Tiểu sư đệ, người chờ một chút, chỗ này của ta có mấy thứ mới nghiên cứu chế tạo ra, người giữ lại mà xem thử.”

Nói xong, Trần Kỳ Trận đi vào phòng, không bao lâu trong tay hắn cầm lấy mấy cái bình sứ đi ra ngoài.

“Chính là mấy cái này.”

Trần Kỳ Trận đem sáu bảy bình sứ ôm trong ngực đặt ở trên mặt bàn.

Tô Bằng nhìn những bình sứ này, cảm giác giống như là đan dược, trong lòng kỳ quái, chẳng lẽ sư huynh còn là một vị chế dược sư? Hình như hiểu biết hơi toàn diện rồi.

Tô Bằng tiện tay cầm lên một bình sứ, một bên định mở ra, một bên nói với Trần Kỳ Trận.

“Sư huynh còn có thể chế thuốc hả? Những đan dược này là dùng để làm gì?”

“Đừng! Ngàn vạn lần đừng mở ra!”

Thấy Tô Bằng muốn mở bình sứ ra, Trần Kỳ Trận vội vàng đè tay của hắn lại, nói.

“Ngàn vạn lần đừng mở ra, đồ vật trong này đều là dùng một lần duy nhất, dùng rồi thì sẽ không còn nữa.”

“Ồ? Chẳng lẽ là giống như Bi Tô Thanh Phong gì đó?”

Tô Bằng nghe xong, có chút ngạc nhiên nói, hắn cảm giác bình sứ rất nhẹ, bên trong không giống như là đựng đan dược.

“Không phải, cái này cũng không phải là đựng đan dược, mà là một số... Một số ong mật ta mới nghiên cứu chế ra”

Trần Kỳ Trận nói với Tô Bằng.

“Ông mật?”

Tô Bằng nghe xong, cảm thấy kinh ngạc, hỏi Trần Kỳ Trận.

Trần Kỳ Trận gật gật đầu, nói.

“Trong bình sứ trong tay người, chứa một con ong mật... Chỉ là đó cũng không phải ong mật bình thường, mà là một con... ong mật dẫn đường!”

Chương 631: Hằng ngày trên Tử Hà sơn (1)

“Dẫn Lộ Phong?”

Tô Bằng nghe danh từ cho tới bây giờ chưa từng nghe nói này, không khỏi cảm giác hiếu kỳ, hỏi Trần Kỳ Trận.

“Tam sư huynh, Dẫn Lộ Phong này, là ý gì?”

“Ha ha, cái này à, người cũng biết, thời gian sống trên thực tế của ong mật không tính quá lâu, chỉ cần thông qua một số bồi dưỡng đặc thù, có thể khiến đời sau của chúng xuất hiện một số đặc tính mình muốn, có điều bồi dưỡng Dẫn Lộ Phong này, lại dùng thời gian đại khái hai năm.”

“Người biết, ong mật khứu giác cực kỳ linh mẫn, cho dù hương vị phấn hoa hơn mười dặm, chúng cũng có thể cảm giác được mà đi tìm, mà ta sử dụng phương pháp đặc thù, khiến Dẫn Lộ Phong chẳng những có thể mẫn cảm với hương vị mật hoa, còn mẫn cảm với những thứ hương vị khác, từ đó có thể đạt tới mục đích truy tung.”

“Dẫn Lộ Phong này, có ba cách dùng... Cách thứ nhất, là tìm kiếm đường bị lạc, tỷ như người vào một trận pháp, hoặc là trong mê cung, có lẽ đi một lúc, sẽ quên mình là từ chỗ nào tới, nhưng người sử dụng Dẫn Lộ Phong, chỉ cần thả nó từ trong bình sứ ra, bay ở bên cạnh người một thời gian ngắn, nó sẽ nhớ kỹ mùi trên người người, sau đó người dùng hương phấn đặc chế giấu mùi vốn có trên người, Dẫn Lộ Phong sẽ theo phương hướng lúc người tới, men theo đường người đã từng đi qua, đi lại lần nữa... Người chỉ cần đi theo Dẫn Lộ Phong, cho dù đi vào trong trận pháp hoặc là mê cung lợi hại

như thế nào, cũng có thể theo Dẫn Lộ Phong trở lại địa phương mình đã từng tới.”

“Cách dùng thứ hai, chính là truy tung... tỷ như một hiện trường hung án, người thấy có người chết oan chết uổng, lại không tìm thấy hung thủ, nhưng hiện trường có một mảnh vải nghi từ hung thủ, người liền có thể lấy ra một loại hương phấn khác, rắc lên trên vải, sau đó thả Dẫn Lộ Phong ra, sau khi Dẫn Lộ Phong ngửi hỗn hợp mùi cùng mùi thơm hương phấn trên vải một lúc, liền sẽ một đường truy tung, khứu giác ong mật hoàn toàn không giống với nhân loại, mặc kệ người kia che dấu như thế nào, chỉ cần hần quả thật đã tới địa phương đó, Dẫn Lộ Phong liền sẽ một mạch chỉ dẫn người, tìm người này.”

“Cách dùng thứ ba, chính là vào lúc chuẩn bị truy tung một người, ở trên người hần bắn ra hương phấn có chút đặc thù, mùi hương phấn này thật ra với nhân loại mà nói là vô sắc vô vị, nhưng nhiễm lên cho dù tẩy trừ, cũng sẽ bị Dẫn Lộ Phong ngửi được, có thể một đường truy tung, truy tung đến mục tiêu của mình.”

Trần Kỳ Trận nhìn Tô Bằng cảm bình sứ, giải thích với hần.

Tô Bằng nghe xong, lập tức cảm thấy giá trị của Dẫn Lộ Phong này.

Tỷ như lúc mình ở quận Giang Ninh, Tạ An đã từng mạo dùng tên mình phạm phải hung án, mình nhiều mặt tìm kiếm chứng cứ, mới rửa thoát tội danh, mà lúc đó, chỉ cần có một con Dẫn Lộ Phong, căn bản không cần phiền toái như vậy, trực tiếp liền có thể tìm ra Tạ An.

Còn cả lúc mình trên đường trở về quận Giang Ninh, đã từng bị người hãm hại, để nữ thi ở trong phòng khách của mình, nếu không phải Âu Dương Khánh cùng phó tử Dịch Kha chiếu ứng mình, thiếu chút nữa đã gánh tội. Nếu lúc ấy có Dẫn Lộ Phong, liền có thể trực tiếp truy tìm ra hung phạm hoặc là người có quan hệ với hung phạm.

Dẫn Lộ Phong mà tam sư huynh bồi dưỡng ra, mặc dù cũng không thể trực tiếp tăng thực lực của mình, nhưng ở dưới một số tình huống đặc thù, lại có thể sử dụng hết sức hữu hiệu.

Có điều Tô Bằng đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, hấn cầm bình sứ, hỏi Trần Kỳ Trận.

“Tam sư huynh, ta nhớ rằng tuổi thọ của ong mật rất ngắn mà? Hơn nữa cũng cần hít thở không khí... Như vậy bây giờ thả trong bình sứ này, nó không thể hô hấp cũng không ăn uống, há không phải thời gian rất ngắn liền mất đi hiệu lực à?”

“Cũng không phải vậy.”

Trần Kỳ Trận lắc đầu, nói.

“Trong bình sứ kia, ta sử dụng một loại khí thể đặc thù, có thể làm cho Dẫn Lộ Phong giống ngủ đông, kéo dài tính mạng của nó, cũng cho nó đủ lượng dinh dưỡng sẽ không chết đi, trên cơ bản chỉ cần không mở nắp bình, như vậy một con Dẫn Lộ Phong có thể sinh tồn một năm đến một năm rưỡi ở trong bình sứ, sau đó mở nắp bình ra nó sẽ sống lại, nếu đến lúc đó người vẫn chưa dùng xong, lại trở về môn phái lần nữa, ta đổi cho người con mới là xong.”

Tô Bằng nghe xong, khẽ gật đầu, nếu vậy, tính thực dụng của Dẫn Lộ Phong này sẽ càng mạnh.

Có điều Tô Bằng nhìn thử, bảy bình trước mắt mình, ba cái là màu xanh, hai cái là màu lam, còn hai bình một đỏ một lục, Tam sư huynh làm việc rất có trật tự, không giống người tùy tiện ném loạn, Tô Bằng chỉ vào mấy cái bình, nói.

“Sư huynh, trong bình khác biệt này, có phải là chứa thứ khác nhau không?”

Chương 632: Hằng ngày trên Tử Hà sơn (2)

“Ừm.”

Trần Kỳ Trận gật đầu, nói.

“Trong bình màu lam là Dẫn Lộ Phong, trong bình màu xanh là một loại ong mật khác, tên Mịch Linh Phong, cũng là dị chủng ta bồi dưỡng được,

nghe tên người cũng đại khái minh bạch, tác dụng của Mịch Linh Phong là sau khi thả, nó sẽ tự tìm kiếm địa phương linh khí tập trung cực kỳ nồng đậm, mặc dù không thể định vị chính xác, nhưng lúc tìm kiếm linh mạch, hoặc là thiên tài địa bảo, hay là những vật phẩm có linh khí khác, đều rất thích hợp.”

Sau đó Trần Kỳ Trận lại chỉ chỉ hai bình sứ đỏ lục kia, nói.

“Trong bình sứ màu lục, chứa chính là dược phấn khiến khí tức của mình trở nên nhạt, mặc nhiều Dẫn Lộ Phong, bình sứ màu đỏ là hỗn hợp dược phấn có thể khiến Dẫn Lộ Phong truy tung, người cứ nhận lấy, dùng lúc, không cần vất vả.”

Tô Bằng gật đầu, nói.

“Đa tạ Tam sư huynh.”

Dùng một chút, Tô Bằng đột nhiên hiểu kỳ nói.

“Tam sư huynh, mấy thứ này, thoát nhìn đều giống thứ dùng khi thám hiểm tầm bảo trong địa cung, chẳng lẽ Tam sư huynh định đi địa phương gì thám hiểm sao?”

“Không phải ta, là Đại sư huynh.”

Trần Kỳ Trận cười ha hả, nói.

“Những thứ này, một năm trước Đại sư huynh đã từng đi tìm ta, hỏi ta có thể giúp thám hiểm kỳ vật hay không, chỉ là lúc đó trên người ta cũng không có những thứ này, mà trùng hợp lúc đó ta sinh ra hứng thú với bồi dưỡng ong mật, liền nuôi dưỡng hai loại ong mật này ra ngoài, vốn định cấp người nhiều một chút, chỉ là lúc Đại sư huynh xuống núi lấy một ít ở chỗ ta, chỗ của ta chỉ còn lại mấy cái này.”

Trần Kỳ Trận nói xong, dùng ngón tay gõ nhẹ trán, nói.

“A, đúng rồi, ta bồi dưỡng được một ổ Dẫn Lộ Phong, đại khái hơn mười ngày có thể dùng rồi, nếu tiểu sư đệ không vội xuống núi, đến lúc đó ta còn có thể chuẩn bị cho người một ít nữa.”

“VẬY ĐA TẠ TAM SƯ HUYNH.”

Tô Bằng nói với Trần Kỳ Trận.

Hai người lại nói chuyện phiếm, mãi đến khi mặt trời dần dần lặn về phía tây, Tô Bằng mới cáo biệt Trần Kỳ Trận, rời khỏi đây.

Trước khi đi, Tô Bằng hỏi Trần Kỳ Trận chỗ tiểu sư tử Chung Linh Tú ở, sau khi rời khỏi trúc lâu của Trần Kỳ Trận, thấy thời gian còn một lúc mới ăn cơm, liền đi tới chỗ ở của tiểu sư tử Chung Linh Tú.

Chỗ ở của tiểu sư tử, là phương hướng đi về phía sau núi, nơi đó có một mảng lớn núi đá tường đá, Chung Linh Tú liền ở cạnh một thạch động gần đó.

Tô Bằng đi không lâu, liền thấy tòa núi đá tường đá này, núi đá tường đá này giống đỉnh trên đỉnh, ở trên Tử Hà sơn có độ cao mấy trăm mét, chiếm diện tích không nhỏ, chỗ ở của Chung Linh Tú chính là một chòi gỗ hai tầng gần núi đá.

Chỉ có điều Tô Bằng đi tới trước chòi gỗ của Chung Linh Tú, hô vài tiếng, lại không thấy Chung Linh Tú ra ngoài, có lẽ không có ở trong chòi gỗ.

Có điều Tô Bằng tai thính mắt tinh, hẳn phát hiện trong thạch động bên cạnh chòi gỗ, không ngừng truyền đến một số thanh âm mơ hồ, cảm giác Chung Linh Tú có thể ở trong thạch động, liền đi vào trong thạch động.

Trong thạch động không gian không nhỏ, giống hầm trú ẩn, đã được người bố trí thành động phủ, thậm chí trên mặt đất đều trải da thú, Tô Bằng đi vào bên trong một hồi, vượt qua mấy nội môn, rốt cuộc gặp được tiểu sư tử Chung Linh Tú.

Chỉ thấy lúc này Chung Linh Tú, trên đầu đeo kính bảo vệ mắt bằng thủy tinh được chất gỗ mài giống phi công, trên người mặc một bộ quần áo lao động, hơi có vẻ cũ nát, vẻ mặt chuyên chú ở trước một thạch đài lớn làm gì đó.

Tô Bằng nhìn thử thạch đài lớn kia, đột nhiên hoảng hốt một trận, bởi vì thứ này, thoạt nhìn luôn có một loại cảm giác do máy tiện trong nhà xưởng làm ra, tựa hồ là thiết bị gia công kim loại.

Mà Chung Linh Tú, lúc này trên khuôn mặt thanh tú có chút mồ hôi, tựa hồ hết sức chăm chú, đang xử lý cơ quan thiết bị gì đó, Tô Bằng tiến đến, nàng dường như cũng không hề phát hiện, một chút biến hóa cũng không có.

Thấy bộ dáng này của Chung Linh Tú, trong lòng Tô Bằng thầm khen, trước kia mình chỉ thấy mặt tinh linh cổ quái của tiểu sư tỷ Chung Linh Tú, nhưng không ngờ, nàng cũng có lúc chuyên chú nghiêm túc như vậy, bộ dạng biểu lộ này, có chút giống bộ dạng nữ nghiên cứu viên mình từng thấy.

Tô Bằng không muốn quấy rầy nàng, liền đứng ở cửa thạch thất trong động phủ này, nhìn bố trí trong phòng.

Chỉ thấy thạch thất này, cực giống nhà xưởng Tô Bằng đã từng thấy qua, ngoại trừ thạch đài Chung Linh Tú sử dụng bây giờ, còn có mấy thạch đài, dường như cũng là chế phẩm sắt xử lý, hẳn là thiết bị dùng để chế tạo cơ quan cho Chung Linh Tú.

Mà máy tiện đá này, ngoại trừ lợi dụng kết cấu động lực ra, tựa hồ còn nổi một thứ như nồi lò, chỉ là nồi không đốt, nhưng Tô Bằng thấy thứ này, nhìn sao cũng giống máy chạy bằng hơi nước nguyên thủy.

“Hay lắm... Máy chạy bằng hơi nước đều dùng cả rồi, máy tiện còn dùng động lực áp khí nữa.”

Tô Bằng nhìn thấy, trong lòng không biết là bội phục hay là trào phúng.

Cứ đứng như vậy một hồi, Chung Linh Tú rốt cuộc xử lý xong thiết bị cơ quan trong tay mình, lúc này nàng mới thở ra một hơi thật dài, lấy tay lau mồ hôi trên đầu.

Có điều, nàng vào lúc quệt mồ hôi, đột nhiên khóe mắt quét đến Tô Bằng đứng ở cửa, kêu “A!” một tiếng.

“Tô Bằng? Tiểu sư đệ? Ngươi đến đây lúc nào?”

“Ha ha, đã tới được một lúc, thấy sư tử hết sức chăm chú, nên không tới quấy rầy sư tử.”

Tô Bằng mỉm cười, nói với Chung Linh Tú.

Chung Linh Tú nghe xong, thè lưỡi, trên mặt lộ ra một biểu lộ tựa hồ buồn khổ, nói.

“Ai nha, lúc người ta không xinh đẹp nhất đã bị người nhìn thấy, thật mất mặt.”

Có điều, sau khi nàng nói xong, biểu lộ buồn khổ thoáng cái lại biến thành thần sắc hưng phấn, nói.

“Tô Bằng, người tới tìm ta, có phải là có lễ vật muốn đưa cho ta? Ha ha ha... Thật tốt quá, đã lâu ta không tịch thu lễ vật người khác, có lễ vật gì, mau lấy ra đi ~ ta sẽ không chê nhiều đâu, ha ha ha ha...”

Tô Bằng nghe xong, bất đắc dĩ lắc đầu, tính cách Chung Linh Tú mình quả thật có điểm ăn không tiêu.

Có điều Tô Bằng cũng chẳng quên mục đích mình tới, hẩn từ trong Đại Càn Khôn lấy ra hai vật, đem ra, nói với Chung Linh Tú...

Chương 633: Lễ vật của tiểu sư tử (1)

“Tiểu sư tử, đây là một vài thứ ta chuẩn bị dưới chân núi, cảm giác dường như hợp với tiểu sư tử, liền cùng mang về, không biết tiểu sư tử có thoả mãn không.”

Tô Bằng nói với Chung Linh Tú.

“A? Thật sự có lễ vật à?”

Chung Linh Tú nghe xong, lập tức kêu lên, nàng mặc áo choàng màu lam rộng thùng thình giống quần áo lao động kia, để thiết bị cơ quan trong tay xuống, hăng hái đi tới.

Tô Bằng đưa hai lễ vật trong tay cho Chung Linh Tú, chỉ thấy một loại là sách hai bản thượng hạ, còn lại là giống một hộp trang sức.

Chung Linh Tú tiếp nhận hai cuốn sách trước, nhìn thử văn tự trên bìa mặt, lập tức cả kinh kêu lên.

““Di thư Lỗ Công”? Quả thật là “Di thư Lỗ Công”? Không ngờ người đã tìm ra?”

“Ừm, sao, tiểu sư tỷ cảm thấy rất khó tin sao?”

Tô Bằng thấy bộ dạng kinh ngạc của Chung Linh Tú, hỏi nàng.

“Đương nhiên... “di thư Lỗ Công”, trên thực tế cũng đã thất truyền lâu rồi, trong thiên hạ luôn không nghe tin tức cả cuốn “di thư Lỗ Công”, ta cũng chỉ từng thu quyển thiếu mà thôi, người xem bệ máy đá trong thạch thất của ta, còn cả cơ quan dùng hơi nước làm động lực kia, đều là ghi lại ở trong quyển thiếu của “di thư Lỗ Công” cả, ta thu thập nghiên cứu quyển khuyết đã lâu, mới làm ra mấy cơ quan này, Lỗ Ban tiền bối lý giải đối với công tượng quả thật hết sức thâm thúy, không ngờ nghĩ ra biện pháp lợi dụng hơi nước cùng cơ quan thay thế thợ rèn sức người, ta vẫn luôn muốn được xem hết nhưng không được.”

Hai tay Chung Linh Tú cầm hai quyển sách, xem như bảo bối, yêu thích không nỡ buông tay, nói.

“Lúc đó khi người xuống núi, ta cũng chỉ nói tùy tiện, không ngờ người quả thật có thể tìm ra” di thư Lỗ Công” này, quả thật lợi hại!”

Chung Linh Tú, hết sức hưng phấn, nói với Tô Bằng.

“Ừm?”

Tô Bằng nghe xong, tựa hồ cảm giác một điểm không đúng, nói.

“Tiểu sư tỷ, người xác định là quyển sách này sao?”

“Cũng không phải là, không phải là “di thư Lỗ Công” sao?”

Chung Linh Tú nói, có điều nàng lại lấy hai quyển sách ra, nhìn kỹ cái tên, đột nhiên sùng sốt một chút.

“Ặc? Không phải “di thư Lỗ Công” sao? Sao biến thành “Di thư Lỗ thị” rồi?”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi lắc đầu, tính cách tiểu sư tử Chung Linh Tú quả thật có chút qua loa, cũng không biết nàng hoàn thành những cơ quan tinh vi kia như thế nào nữa.

“Tiểu sư tử, không phải thất vọng, cuốn “Di thư Lỗ thị” này, cũng là thợ thần Lỗ Ban tiên bối làm ra, có điều Lỗ Ban tiên bối về sau đã trải qua một số chuyện, đối với đạo công tượng lại có lý giải sâu sắc hơn, cuốn “Di thư Lỗ thị” này so với cuốn tiểu sư tử muốn, càng có giá trị hơn, nhất định sẽ không khiến tiểu sư tử thất vọng.”

Tô Bằng nói với Chung Linh Tú.

“A? Là vậy sao?”

Chung Linh Tú nghe xong, đôi mắt to lấp lánh, cuối cùng chớp chớp phát ra vui vẻ, nói.

“Cũng tốt. Nếu quyển sách này cũng là Lỗ Ban tiên bối làm ra, ta nhất định sẽ học được rất nhiều.”

Tô Bằng gật đầu, sau đó lại mở hộp trang sức gỗ trong tay ra, chỉ thấy trong hộp trang sức, là một trâm ngọc.

Trâm ngọc làm rất tinh xảo, rất đẹp, nhất là trên trâm ngọc có một viên minh châu, thoạt nhìn hết sức lấp lánh, vừa nhìn đã biết không phải vật phàm.

“Tiểu sư tử, đây là trang sức trâm ngọc ta gặp được dưới chân núi, chất liệu trâm ngọc là băng ngọc, có thể tăng tỉnh não, hạt châu này là trong con trai vùng biển cực sâu khai thác ra, có thể khiến tâm tình người trầm tĩnh, suy nghĩ rõ ràng. Ta thấy tiểu sư tử chế tạo cơ quan tinh vi, có lẽ càng cần tập trung tinh thần hơn, liền mua vội cho tiểu sư tử.”

Tô Bằng cầm hộp trang sức, nói với Chung Linh Tú.

“Hừ! Người nói như vậy, là nói ta bình thường đầu óc rất đần, dùng không quá tốt sao?”

Chung Linh Tú nghe xong, trên mặt tựa hồ biến thành biểu lộ hối tị, hỏi Tô Bằng.

“Ặc... Cái này...”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi sửng sốt một chút.

Thấy bộ dạng Tô Bằng, Chung Linh Tú không nhịn được, phì một tiếng bật cười, nói.

“Trêu người thôi, người tin thật à, ta là người không giảng đạo lý như vậy sao?”

Nói xong, nàng từ trong hộp trang sức lấy ra trâm ngọc kia, biểu lộ rất mừng rỡ, nói.

“Trâm ngọc này ta rất thích, cảm ơn người.”

Dưới góc trái thị giác của Tô Bằng, thấy được nhấc nhờ thiện cảm của Chung Linh Tú với bản thân tăng lên mười lăm điểm.

“Ha ha, nào có, chỉ là tiện tay mà thôi.”

Tô Bằng nghe xong, mỉm cười nói.

“Ừm, thái độ rất tốt... Khiến ta không nhịn được muốn thưởng người.”

Chung Linh Tú nhìn bộ dạng Tô Bằng khẽ cười nói, sau đó nàng một tay nâng cằm, tựa hồ đang suy nghĩ, nói.

“Tặng người cái gì tốt nhỉ? Quần áo? Hình như không cần... Mặc dù quần áo ta làm chất lượng tốt hơn một chút, nhưng trong môn phái cũng không tệ, sư phụ nhất định sẽ tặng người một bộ... Binh khí? Hình như cũng

không cần, trong môn phái cũng sẽ tặng người? Cơ quan? Cơ quan lợi hại nhất của ta bây giờ chính là Ngưu Mao Kim Châm, thứ khác đều là cỡ lớn, người cũng không mang đi được...”

Chương 634: Lễ vật của tiểu sư tỷ (2)

Chung Linh Tú nghiêm túc suy nghĩ một hồi, cuối cùng tựa hồ rốt cuộc nghĩ tới điều gì, “A” một tiếng, vỗ tay một cái.

“Đúng rồi, cơ quan gần đây ta làm, chính là lấy linh cảm từ trong chuyện xưa Khổng Tước Linh lần trước người kể, cũng tên Khổng Tước Linh đó! Nếu thành công, hiệu quả có thể hoàn hảo hơn Ngưu Mao Kim Châm, chỉ là...”

Chung Linh Tú nói tới chỗ này, nhìn thoáng qua Tô Bằng, nói.

“Tô Bằng, lần này người sẽ ở trong môn phái bao lâu? Nếu nửa tháng trở lên, nói không chừng ta có thể chế tác một kiện cơ quan mới cho người, ừm, đúng rồi, còn Ngưu Mao Kim Châm nữa, người chắc cũng đã dùng rồi nhỉ? Đưa ta, ta giúp người gia tăng lực lượng cho cơ quan lần nữa, mua thêm kim châm mới.”

Tô Bằng nghe xong, khẽ gật đầu, tìm tìm trong Đại Càn Khôn, tìm ra Ngưu Mao Kim Châm mình còn có thể phóng ra lần nữa, đưa cho Chung Linh Tú.

“Tốt lắm, những thứ này cứ để ở chỗ của ta, lúc người xuống núi, ta lại đưa cho người.”

Chung Linh Tú nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, sau đó Chung Linh Tú đột nhiên như phát hiện cái gì, chỉ vào Đại Càn Khôn của Tô Bằng nói.

“Ồ? Sao người cũng có Đại Càn Khôn? Tam sư huynh không phải nói lâu tảo kia đã dùng hết, không còn Đại Càn Khôn sao?”

“Cái này...”

Tô Bằng nhìn, có chút câm nín, mình ngược lại đã quên việc này.

“Chỗ Tam sư huynh, đây có thể là cái cuối cùng.”

Tô Bằng nói, tác dụng Đại Càn Khôn vẫn rất lớn, nếu đưa Chung Linh Tú cầm để nghiên cứu, mình vẫn thật có chút không nỡ.

“Hừ... Dám gạt ta, Trần Kỳ Trận hẳn chết chắc rồi.”

Chung Linh Tú chống eo, miệng nói.

Có điều nàng hết sức thanh tú, cho dù là bộ dạng tức giận, thoát nhìn cũng hết sức đáng yêu, ngược lại không chút dọa người.

Nàng đứng chống eo như vậy một hồi, nhưng bây giờ không tìm thấy cảm giác nảy sinh ác độc, một hơi tiết ra ngoài, thở dài một tiếng, nói.

“Haizz... bỏ đi, nể mặt hần là đưa cho tiểu sư đệ ngươi, bỏ qua cho hần một lần... Có điều ta nhất định phải nói với hần, nhất định phải ép hần đưa ít đồ ra.”

“Ặc...”

Tô Bằng nghe từ ép này, đột nhiên trong lòng có một loại cảm giác nhìn thấy Tam sư huynh dùng ánh mắt u oán nhìn mình, cảm giác được vẻ mặt u oán của Tam sư huynh trong tưởng tượng, Tô Bằng thiếu chút nữa rùng mình.

“Được rồi, cũng gần đến giờ ăn cơm rồi, chúng ta cùng đi thôi.”

Chung Linh Tú nói với Tô Bằng, nói xong nàng thay áo choàng thùng thình trên người, kéo Tô Bằng nói.

Tô Bằng gật đầu, đi theo Chung Linh Tú cùng tới chỗ ăn cơm.

...

Hôm nay ăn cơm, vẫn là bốn người Vân Đạo Tử, Tô Bằng, Trần Kỳ Trận, còn cả Chung Linh Tú, đồ ăn có một đĩa thịt xào măng, một đĩa thịt hấp đậu hủ, một đĩa gà bóp, một đĩa cà xé thịt, còn một đĩa cải xào, hương vị đều rất không tệ.

Nhất là trong bữa còn có một món canh tên “Xuân giang thủy noãn”, hương vị không nhạt chút nào, ngược lại hương thơm hết sức đậm đà, khiến Tô Bằng thèm thuồng, đã ăn hai chén cơm.

Mà sau khi ăn xong, Trần Kỳ Trận mặt đầy vẻ đau khổ bị Chung Linh Tú bắt đi dạy dỗ, trong nhà ăn chỉ còn lại Vân Đạo Tử cùng Tô Bằng.

Vân Đạo Tử dường như đã bình phục tâm tình hỏi thử tiến độ võ công của Tô Bằng, Tô Bằng thành thật trả lời.

“Đã đến cảnh giới Lục Dương sao? Rất không tồi... Xem ra căn cơ tâm pháp Dung Nham Kính Hồ của Tô Bằng người rất kiên cố, như vậy mà tính, có lẽ chỉ cần thời gian nửa năm, liền có thể tu hành Cửu Dương Thần Công đến cảnh giới viên mãn.”

Vân Đạo Tử nghe xong tiến độ Tô Bằng nói, tay vuốt cằm râu, miệng nói.

Tô Bằng nghe xong, chỉ mỉm cười ứng phó, nhưng không nói kế hoạch của mình là ở trong vòng nửa tháng chạy nước rút đến cảnh giới Cửu Dương Thần Công viên mãn, chỉ là như vậy Vân Đạo Tử không biết chuyện mình thân là người chơi, tiến độ mình quá nhanh, cũng có chút quá kinh thế hãi tục.

“Tô Bằng, nếu Cửu Dương Thần Công của người, tu hành đến lúc nội lực thất dương, có thể sẽ gặp cửa ải, cứ phục dùng hạt thông mà Tùng tiên bối đưa cho người, có lẽ hai viên đến ba viên là có thể phá tan đến cảnh giới Cửu Dương, nhưng cảnh giới tầng 10 của Cửu Dương Quán Thông Hợp Nhất phải nhờ vào sự cố gắng của bản thân người, hạt thông không thể giúp người đột phá. Sau đó nếu đột phá Thất Dương tới báo cho ta, nội lực Thất Dương trở lên, có thể chèo chống người học tập kiếm pháp mới.”

Vân Đạo Tử nói với Tô Bằng, sau đó còn nói một số chỗ lúc dùng hạt thông ngọc bích cần chú ý.

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu, đồng ý.

Sau đó Tô Bằng dừng một chút, hỏi Vân Đạo Tử.

“Sur tôn, lần này về núi, vẫn không thấy Phạm Kiến sư thúc, hấn vẫn ở trên núi sao?”

“Người nói Cửu sư đệ à... Hấn vẫn ở hậu sơn, làm thí nghiệm mặt y học, chỉ có điều ta có chút bận tâm hấn, hấn tựa hồ hơi quá si mê.”

Vân Đạo Tử vào lúc Tô Bằng nhắc đến Phạm Kiến, trong mi mục mơ hồ lộ ra một tia lo lắng, nói với Tô Bằng.

Chỉ thấy Vân Đạo Tử trầm ngâm một lúc, nói với Tô Bằng.

“Tô Bằng, nếu người vẫn an Cửu sư thúc người, liền khuyên nhủ hấn, không nên quá trầm mê trong kỹ nghệ kia, mà quên bản tâm.”

Tô Bằng nghe xong, khẽ gật đầu, nói.

“Ta chắc chắn sẽ khuyên thử Phạm Kiến sư thúc.”

“Ừm, vậy thì tốt... Hấn thiên phú rất cao, chỉ là có lúc sẽ quá mức chuyên chú, mà quên những chuyện khác, người có thể khuyên giải hấn một chút là tốt nhất.”

Vân Đạo Tử nói, sau khi nói xong, hấn nói.

“Thời gian cũng không còn sớm, ta về đạo cung trước, sau khi nội lực của người có tiến cảnh, liền tới đạo cung tìm ta.”

Tô Bằng gật đầu, sau đó cung kính tiễn Vân Đạo Tử, bản thân Tô Bằng cũng rời khỏi, đi ra sau núi.

Lúc Tô Bằng đi ra phía sau núi, đứng một lúc trước cánh rừng ở hậu sơn, cuối cùng quyết định, nên lớn tiếng gọi Phạm sư thúc.

Hấn vẫn còn nhớ như in động vật thí nghiệm giống chó sinh hoá gặp phải lúc tới đây, mặc dù lúc này võ công rất cao, có điều đối với những thứ kia vẫn bị ám ảnh.

Tô Bằng gọi không bao lâu, chỉ thấy trong rừng, một động vật nào đó, kéo bóng tối, đi tới...

Chương 635: Thí nghiệm mới của Phạm Kiến

Tô Bằng nhìn động vật kia đi tới, rớt cuộc nường theo ánh trăng nhìn rõ hình dạng của nó.

Chỉ thấy đây là một con chó săn, trên thân thể cũng không phải thối rữa giống như những con chó ma Tô Bằng đã từng giết trước đây, dường như là động vật vẫn còn sống.

Nhưng mà chó săn này, trên mặt lại đeo một thứ kỳ quái, thứ kia thoát nhìn giống như một chiếc mặt nạ, vừa vặn che chắn gương mặt của con chó săn, chỉ lộ ra cái mũi con mắt cùng cái miệng, chiếc mặt nạ này toàn thân màu trắng, thoát nhìn có điểm u ám, thoát nhìn lại có chút dọa người.

Lúc này, con chó săn kia nhìn thấy Tô Bằng, liền đi tới, ở trước mặt Tô Bằng không ngờ gật đầu hai cái, sau đó xoay người đi vào trong rừng cây.

Sau đó nó thấy Tô Bằng không có đi theo, lại quay đầu, giống như có chút bất mãn liếc nhìn Tô Bằng, kêu hai tiếng, dường như đang thúc giục Tô Bằng đuổi theo nó.

Tô Bằng nhìn thấy, không khỏi im lặng, thầm nghĩ chẳng lẽ con chó săn này, là vật thí nghiệm gì đó Phạm Kiến sư thúc mới làm ra hay sao?

Có điều thoát nhìn, thí nghiệm của Phạm Kiến dường như có chút đột phá, con chó săn này chỉ số thông minh cực kỳ cao, cũng có thể thay mặt Phạm Kiến sư thúc ra ngoài tiếp khách...

“Phi phi phi, là ra ngoài đón khách.”

Tô Bằng xua tan ý nghĩ của mình, tự mình đi theo, lúc này hắn mới nghĩ đến, nghĩ như vậy dường như vẫn có chút hạ thấp Phạm Kiến sư thúc, người xem, con chó này thay Phạm Kiến sư thúc, vậy thì cấp bậc của Phạm Kiến sư thúc...

Chó săn phía trước thấy Tô Bằng đi chậm, dường như lại bất mãn quay đầu lại hừ hừ hai tiếng, Tô Bằng lúc này mới lắc đầu, vứt bỏ tất cả suy nghĩ vớ vẩn trong đầu mình ra, đi theo con chó săn này tiến thẳng về phía trước.

Cánh rừng này thật ra không lớn bao nhiêu, Tô Bằng đi theo chó săn được một khoảng thời gian, đã đến sơn động Phạm Kiến sư thúc làm thí nghiệm kia.

Tô Bằng đi vào, chợt ngửi thấy một mùi vị đặc biệt, mùi vị kia không hề dễ ngửi, nếu phải so sánh thì có chút giống chất lỏng Formalin hòa cùng giấm chua Sơn Tây, ít nhiều có chút khiến người ta không thoải mái.

Có điều Tô Bằng cũng phù hợp phong cách của Phạm Kiến sư thúc, không có để ý những mùi vị này, tiếp tục đi vào bên trong.

Đi được một đoạn, Tô Bằng liền nhìn thấy sư thúc Phạm Kiến ở trên đài đá, đang giải phẫu một con chó săn.

Chỉ là chó săn, cũng không giống như chó săn đã chết, mà dường như vẫn còn sống, thân thể của nó ngược lại vẫn toàn vẹn không có gì tổn thương, chỉ là xương sọ phần đầu đã bị lấy ra, sư thúc Phạm Kiến lúc này mặc một bộ áo khoác dài màu xanh, trên mặt quần một chiếc khăn ngăn vết máu, trong tay lại cầm hai cây kim khâu thật dài, kích thích tổ chức não của chó săn.

Chó săn bị kim khâu kích thích, thân thể không ngừng run rẩy, Phạm Kiến đứng bên thí nghiệm, sau đó chốc lát quay đầu lại ở trên bút ký trên mặt bàn bên cạnh dùng bút ghi chép lại, dường như đang rất bận bịu.

Tô Bằng nhìn thấy, hơi nhú mày, hẳn cũng cảm giác được có gì đó không đúng.

Trước kia Phạm Kiến làm thí nghiệm, đều là dùng thi thể động vật, mà những động vật kia dường như cũng không phải bị giết chết, chỉ là động vật mới chết trước đó không lâu thu mua từ các dân cư dưới núi, dùng để làm thí nghiệm. Trên cơ bản không liên quan đến vấn đề đạo đức gì đó.

Nhưng mà bây giờ, con chó Phạm Kiến làm thí nghiệm, thoát nhìn vẫn còn sống, mặc dù chỉ là động vật, thế giới này cũng không tồn tại tổ chức bảo vệ động vật, nhưng Tô Bằng mơ hồ cảm giác được, tâm tính Phạm Kiến dường như có chút thay đổi, vẻ như càng trở nên lạnh lùng hơn, còn có vẻ có chút tàn nhẫn.

Có điều Tô Bằng mặc dù nhúu mày, nhưng cũng không có nói gì.

Tô Bằng không nói chuyện, Phạm Kiến cũng đã chú ý tới hắn.

“Tô Bằng nguoi quay về rồi sao... Nguoi đợi ta một lát, thí nghiệm của ta đang đến thời khắc mấu chốt, phải đợi lát nữa mới có thể nói chuyện với nguoi.”

Phạm Kiến nói với Tô Bằng, chiếc khăn quăn quanh trên mặt của hắn, thanh âm nói chuyện ồm ồm.

Chỉ thấy hắn kích thích một vị trí tổ chức não bộ của con chó. Chân trái đằng sau con chó kia liền co giật một cái, còn Phạm Kiến, đang chăm chú quan sát hiện tượng này, kích thích hai lần, mỗi lần đều phản ứng giống như nhau.

Phạm Kiến khẽ gật đầu, đi đến cái bàn bên cạnh, dùng bút ghi chép lại kết quả thí nghiệm, một bên nói với Tô Bằng.

“Tô Bằng, nguoi thấy không? Đây chính là phát hiện lớn, hóa ra hành động của động vật, đều là thông qua kích thích não bộ để biến thành hành động, kích thích khu vực đặc biệt trong não bộ, sẽ có phản ứng đặc biệt... Đây chính là phát hiện lớn, quá thần kỳ, nếu như ta nghiên cứu cặn kẽ khu vực trong não động vật, có thể hoàn toàn chi phối bất kỳ một động vật nào.”

Tô Bằng nhìn thấy, tuy rằng cảm thấy có hơi tàn nhẫn, lông mày nhúu chặt, nhưng trong lòng lại cũng bội phục nghiên cứu tinh thần này của Phạm Kiến, hắn đã nghiên cứu đến lĩnh vực não bộ, không biết có thể phát hiện tồn tại và tác dụng của thần kinh hay không... Nếu như thật sự có thể phát hiện, vậy Phạm Kiến trái lại là người mở đường cho y học và khoa học thế giới này, ở vào thời đại văn hoá phục hưng trong thế giới hiện thực, ít nhất cũng là một nhân vật có thể dễ dàng ghi danh trong sử sách.

Sau khi Phạm Kiến ghi chép lại thí nghiệm lần này, so sánh một chút số liệu, nhẹ gật đầu, khép bút ký lại, quay đầu lại nói với Tô Bằng.

“Thí nghiệm tiến hành khá thuận lợi, haizz, chỉ là thương thay cho con chó này.”

Phạm Kiến lắc đầu, đi đến phía trước con chó bị giải phẫu kia, rút ra một cây kim đâm vào một nơi kia, con chó sấn kia rùng mình một cái, sau đó dường như trút hơi thở cuối cùng, chết đi.

Giải quyết xong xuôi, Phạm Kiến quay đầu lại nhìn Tô Bằng, nói.

“Thật ra người không cần nhú mày nhìn ta như vậy, ta cũng biết như vậy có chút tàn nhẫn, có điều tất cả... tất cả đều vì y đạo, chỉ có thể hy sinh nhưng con chó này.”

Nghe Phạm Kiến nói như vậy, Tô Bằng khe khẽ thở dài, xem ra Phạm sư thúc cảm giác vẫn rất nhạy bén, chuyện thí nghiệm, cũng làm nhiều xem như khoa học tinh thần nào đó.

Phạm Kiến ở bên cạnh kéo một miếng bạt che, đắp lên thi thể chó sấn, nói với Tô Bằng.

“Tiểu tử người trở về lúc nào vậy? Máy ngày nay ta cũng không ra khỏi chỗ này, không biết tin tức người trở về.”

“Vừa về được một ngày.”

Tô Bằng nói, sau đó nhớ tới mục đích bản thân tới đây, từ trong túi Càn Khôn lấy ra mấy thứ gì đó, nói.

“Sư thúc, mấy thứ này là người nhờ ta tìm, còn có một vài lễ vật khác.”

“Ồ?”

Phạm Kiến nghe thế, tiếp nhận vật Tô Bằng đưa qua, xem xét một hồi.

Lễ vật Tô Bằng đưa cho Phạm Kiến, khá là đơn giản, tổng cộng chính là hai quyển sách.

Một quyển, chính là tàn thiên Dược Vương y kinh lần trước ngẫu nhiên có được từ trên người Đông Phương Cử che mặt chặn giết Lương Đại Mễ, một quyển sách khác, sớm hơn trước đó, lúc tham gia huyết đấu ở Ngũ Thành Liên Minh, ở trên người đại ca người áo đen kia thu được.

“Ồ?”

Nhìn thấy tàn thiên Dược Vương y kinh, Phạm Kiến thoáng chút kinh ngạc, nói với Tô Bằng.

“Tiểu tử ngươi thật đúng là được việc nha, quyền tàn thiên này không ngờ ngươi lại tìm được!”

“Ừm.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, nói.

“Bất ngờ tìm được, còn quyền khác, là bí thuật nuôi thi nhân ta từng thấy, bên trong có một vài pháp môn rèn luyện thi thể, ta cảm thấy dường như có trợ giúp đối với nghiên cứu lúc trước của sư thúc ngươi, bèn dâng tặng hết cho lão nhân gia người.”

“Không tồi không tồi, lòng thành đáng khen.”

Phạm Kiến nghe thế, vênh râu cười hì hì, nói.

“Rất tốt, rất tốt... Có điều ta dường như không có phần thưởng nào tặng ngươi được... Hay là thế này đi, ta đem thành công thí nghiệm mới nhất, chia sẻ một chút với ngươi?”

Chương 636: Bứt phá cảnh giới cửu dương (1)

Tô Bằng nghe thấy lời của Phạm Kiến, ánh mắt hoài nghi nhìn hắn, nói.

“Sư thúc, thành quả thí nghiệm mới nhất ngươi làm ra, không phải chính là thi thể những con chó chết kia chứ?”

“Ha ha, thi thể những con chó chết này ta đã vứt bỏ rồi, mấy thứ này thôi rửa qua nhanh, căn bản không thể sử dụng được... Thành quả nghiên cứu mới nhất ngươi đã từng thấy rồi, ngươi chờ một chút.”

Phạm Kiến nghe Tô Bằng nói thế, cười ha ha tràng dài, sau đó liếc mắt nhìn cửa động.

Tô Bằng chỉ thấy, ánh mắt của Phạm Kiến giống như lóe lên tinh quang, ngay sau đó, cửa hang động chợt có động tĩnh.

Chỉ thấy con chó săn đeo mặt nạ màu trắng đã từng dẫn Tô Bằng đi vào trong hang động gặp Phạm Kiến kia, từ bên ngoài chạy vào trong, đi tới trước mặt Phạm Kiến và Tô Bằng

Tô Bằng nhìn thấy con chó săn đeo mặt nạ màu trắng này nửa ngày, nói.

“Sự thúc... dường như, vẫn là một con chó.”

“Nó là một con chó, nhưng cũng không phải một con chó bình thường, nó một con chó tâm ý tương thông với ta.”

Phạm Kiến rất nghiêm túc nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, cảm thấy nghi hoặc, hỏi.

“Làm thế nào khẳng định?”

“Ha ha... Người không nên xem nhẹ thành quả nghiên cứu của ta chứ.”

Phạm Kiến cười hắc hắc, chỉ chỉ thi thể con chó vừa rồi đã tắt thở nằm trên bệ đá, nói với Tô Bằng.

“Tô Bằng, thí nghiệm này ta đã tiến hành không ít rồi, người cho rằng chỉ là đơn thuần ghi chép những số liệu đơn giản kia thôi sao? Đương nhiên không phải rồi! Nếu như ta chỉ có thể làm được chuyện này, làm sao dám xưng là thần y cấp danh thủ quốc gia?”

“Người làm gì?”

Tô Bằng Tô Bằng nghe thế, cảm thấy tò mò, hỏi hần.

Phạm Kiến khoe của bấu đất ý, đầu tiên là cười ha hả, sau đó dương dương đắc ý nói.

“Thí nghiệm ta làm này, ngoại trừ ghi chép một vài số liệu kích thích kim châm, còn thử dùng vô số loại thuốc... Rốt cuộc khiến cho ta tìm được một

vài loại thuốc hữu dụng.”

Nói xong, hắn vuốt cằm râu, nói.

“Ta mới nghiên cứu được dược liệu có tác dụng đến não bộ, tổng cộng có ba loại, loại thứ nhất dùng cho động vật, điều kiện tiên quyết là không gây tổn thương đến trí lực và các công năng khác của đối phương, có thể hoàn toàn loại bỏ cảm giác đau đớn của đối phương, động vật mất đi cảm giác, sức chiến đấu so với động vật bình thường cường đại gấp mấy lần, hơn nữa sẽ không sợ hãi.”

“Loại dược vật thứ hai, là một loại thuốc dùng để kích thích não bộ động vật, sau khi động vật dùng loại thuốc này xong, vật chất phân bố một vị trí trong não bộ sẽ tăng nhanh kịch liệt, trở nên vô cùng lớn mạnh, đồng thời trí lực cũng đạt đến trình độ nâng cao nhất định.”

“Loại thuốc thứ ba, lại là loại thuốc thần kỳ nhất... Ta phát hiện, nếu động vật duy trì liên tục bị loại thuốc này kích thích, sẽ tiến vào trạng thái kỳ diệu. Giống như có thể cảm ứng được suy nghĩ của người chung quanh, sẽ nghe lệnh vô điều kiện mệnh lệnh do con người suy nghĩ, cho dù bảo nó đâm đầu vào tường chết, nó cũng sẽ làm, hơn nữa tự đâm chết mình... Người xem cái mặt nạ kia, chính là ta tập hợp loại thuốc thứ ba tạo thành, chế tạo đạo cụ mạnh mẽ.”

“Trên cái mặt nạ kia, ta làm chút xảo thuật, một khi đeo lên, thì không thể nào gỡ xuống được, không ngừng dùng dược vật trên mặt nạ khống chế động vật kia, mà loại dược vật thứ ba trên mặt nạ kia, cũng đã được xử lý rồi, động vật đeo mặt nạ này lên, cũng không nghe theo mệnh lệnh của tất cả mọi người, mà chỉ nghe theo mệnh lệnh của người từng sử dụng một loại dược vật đặc biệt khác, hiện tại con chó săn này, đã dùng qua hai loại dược vật, trở nên không còn biết đến cảm giác đau đớn, thông minh, mạnh mẽ, lại tuyệt đối phục tùng lời của ta. Người cảm thấy nghiên cứu của ta thế nào?”

Phạm Kiến dương dương đắc ý, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, trong lòng không khỏi khâm phục, Phạm Kiến quả nhiên là một thiên tài trên phương diện y đạo. Xem này, hiệu quả thuốc kiềm hãm,

hiệu quả thuốc kích thích tiềm lực, còn nghe lời, cùng hòa quyện vào trong một thứ.

Hơn nữa nếu phát minh này quả thật giống như những gì Phạm Kiến nói, quả thực là thứ rất tài ba... Nếu dùng ở trên động vật chỉ là chuyện nhỏ, nhưng nếu cũng có hiệu quả với con người thì...

Tô Bằng nghĩ tới đây, không khỏi mở miệng hỏi.

“Sur thúc, dược vật của ngươi, có hữu hiệu với con người chứ?”

“Con người sao?”

Phạm Kiến nghe thế, lắc đầu, nói.

“Ta cũng không rõ, bởi vì ba loại dược vật này, ta cũng chưa từng thử nghiệm trên cơ thể người, có điều ta cảm thấy thuốc giảm đau có hiệu quả, hai loại còn lại, thì không chắc chắn.”

Hắn nói xong câu này, thoáng dừng lại, nói.

“Có điều, dựa theo hiểu biết của ta với dược vật, trên lý thuyết, với nhân loại cũng có hiệu quả, nhất là mặt nạ này, thậm chí đối với một vài thi thể mới chết đi không lâu dường như cũng có hiệu quả, nhưng trong lòng ta vẫn luôn băn khoăn, không nghiệm chứng thực tế mà thôi.”

Nói xong, đôi mắt hắn xoay chuyển, xoay người đi đến trước một cái tủ gỗ, từ bên trong lấy ra hai chiếc mặt nạ màu trắng, còn có hai lọ thuốc, nói.

“Đây chính là thành phẩm ta chế tạo, mặc dù chưa từng thí nghiệm trên cơ thể người, nhưng vẫn có người có thể đeo mặt nạ này, đây xem như bán thành phẩm, bình màu trắng này chính là thuốc sau khi bản thân dùng xong có thể khiến cho người đeo mặt nạ nghe lời của mình, bình màu đen chính là thuốc giảm đau, còn loại thuốc thứ hai, cần một thứ đặc biệt lấy ra từ trong óc chó, ta lấy được quá ít, dùng hết rồi, lần này không cho ngươi được.”

Tô Bằng nghe thế, cũng không biết nói cái gì cho phải, hắn lúc này quả thật cảm giác Phạm Kiến dường như đang đi lên một con đường... một con

đường cực kỳ nguy hiểm.

Chương 637: Bứt phá cảnh giới cửu dương (2)

Nghiên cứu của hắn, cũng may ở trên Tử Hà sơn, người Tử Hà môn không có ai có dã tâm cùng suy nghĩ xưng bá giang hồ, nhưng mà nghiên cứu của hắn, nếu rơi vào trong tay người có dã tâm ở dưới núi...

Tô Bằng nghĩ tới đây, không khỏi rung mình một cái, nếu thật là như vậy, vấn đề hơi lớn rồi.

Trong lúc nhất thời, Tô Bằng có chút hối hận, không biết mình cho Phạm Kiến hai quyển sách, có phải sẽ khiến hắn ở trên con đường này, càng đi càng xa hay không.

“Thất thân gì vậy? Cầm đi, cho dù không bắt người thí nghiệm, giữ lại trên người cũng được, nói không chừng có lúc sẽ dùng đến.”

Phạm Kiến nhìn Tô Bằng chần chừ không tiếp nhận thứ của hắn, bèn nói.

Tô Bằng nghe thế, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nhận lấy, lại nói với Phạm Kiến.

“Sự thúc... thật ra ta muốn khuyên người, đừng nên đi quá xa.”

“Yên tâm đi, ta sẽ không làm những chuyện táng tận lương tâm đâu.”

Phạm Kiến không hề bận tâm nói, Tô Bằng thấy,, cũng không biết nên khuyên hắn thế nào, chỉ có thể cầm lấy thứ kia, xem như xong rồi.

Tô Bằng cất thứ đó vào trong túi Càn Khôn, chợt nhớ tới chuyện hôm nay bàn luận cùng sư tôn Vân Đạo Tử, liền đem chuyện Thi Thanh giết chết tiên bối trong môn, nói với Phạm Kiến.

Khi Tô Bằng đem chuyện này nói với Phạm Kiến, vành mắt Phạm Kiến, đã ửng đỏ.

“Thất sư huynh... không ngờ lại qua đời như vậy... Năm đó ở trong môn phái, thất sư huynh đối với ta, rất tốt, thật không ngờ, hắn lại chết dưới tay

tiểu nhân như thế này mà...”

Vành mắt Phạm Kiến có chút ửng đỏ, thương cảm nói.

Sau nửa ngày, hấn mới lau mắt, nói.

“Không được, thất sư huynh mặc dù đã qua đời, nhưng ta nhất định phải đi đến nơi chôn cất bái tế hấn, ngày mai ta sẽ đi tìm chương môn sư huynh, khi nào thì kiếm quý của thất sư huynh đi tìm hài cốt của thất sư huynh, ta sẽ cùng đi theo.”

Tô Bằng nghe thế, nhẹ gật đầu, thấy Phạm Kiến dường như vô cùng đau thương, bèn không quấy rầy hấn, tự mình lùi ra ngoài trước.

...

Tô Bằng từ chỗ của Phạm Kiến rời khỏi, liền quay trở về trúc của mình.

Thời gian lúc này, chẳng qua đại khái cũng mới bảy giờ tối, Tô Bằng chuẩn bị làm một vài chuẩn bị, để ngày mai đột phá cảnh giới thất dương.

Đi vào trong trúc lâu, Tô Bằng khoanh chân ngồi trên giường trúc trên lầu, liền bắt đầu vận hành tâm pháp Dung Nham Kính Hồ. Bởi vì mười thành nội lực của tâm pháp Dung Nham Kính Hồ, không sai biệt lắm mới có thể chuyển đổi thành hai thành nội lực lục dương, cho nên Tô Bằng ít nhất phải đem nội lực trong cơ thể tu hành đến trạng thái tràn đầy gấp năm lần, mới có thể để cho nội lực lục dương và nội lực tâm pháp Dung Nham Kính Hồ đồng thời tràn đầy.

Tô Bằng lần này vận chuyển công pháp, thoáng cái chính là bốn giờ. Trong đó bốn lần đem tâm pháp Dung Nham Kính Hồ chuyển đổi thành nội lực lục dương, lại thêm ban ngày sau khi đột phá chuyển hóa nội lực, nội lực lục dương đã tràn đầy.

Mà Tô Bằng tu hành đến lúc này, bèn không tiếp tục tu hành nữa, chuyện còn lại, dự định ngày mai làm tiếp, dùng Ngọc Bích tòng tử Tòng tiền bồi tặng cho, vào ngày mai đồng loạt tiến cấp thành công.

Vì vậy, Tô Bằng liền logout nghỉ ngơi trước.

...

Ngày hôm sau, năm giờ rưỡi sáng Tô Bằng liền log in đăng nhập vào trò chơi.

Chuyện đầu tiên hắn làm, chính là tu hành nội lực tâm pháp Dung Nham Kính Hồ một đại chu thiên, tâm pháp Dung Nham Kính Hồ sau tầng mười, chỉ cần vận chuyển một đại chu thiên, thì có thể khiến cho nội lực trở nên sung mãn, lúc này, tâm pháp Dung Nham Kính Hồ của Tô Bằng, cùng với nội lực lục dương, đều đã đi vào trạng thái sung mãn đỉnh cao.

“Chuyện chuẩn bị đã xong xuôi rồi... Như vậy, thì một hơi tiến cấp cảnh giới cửu dương thôi!”

Tô Bằng thầm nghĩ trong lòng.

Hắn nhắm mắt lại, thi triển pháp môn đè ép nội lực ghi lại bên trên Cửu Dương Thần Công, một mạch, đem nội lực lục dương và nội lực tâm pháp Dung Nham Kính Hồ, ép thành một khối chân khí ngưng đọng cao độ, sau đó bứt phá cửu dương ở huyệt Đan Trung trước ngực mình.

Khối chân khí ngưng tụ cao độ này, giống như là lắp đặt thuốc nổ cấp độ cao, phát ra từ nội dương chính giữa cột sống Tô Bằng đã đả thông, bắt đầu tiến cấp nội dương trong huyệt Đan Trung trước ngực Tô Bằng.

“Bùm!”

Tô Bằng chỉ cảm thấy, ngực của mình, giống như bị thứ gì đó từ trên cao nện xuống, trong ý nghĩ cùng thân thể đồng thời chấn động kịch liệt, giống như trước ngực thoáng cái trở nên rực nóng.

“Thành công rồi!”

Tô Bằng cảm ứng được cảm giác này, trong lòng lập tức vui vẻ, giống như bản thân tiến cấp cảnh giới thất dương, đã thành công.

Nội lực trong cơ thể Tô Bằng, bắt đầu lưu chuyển trong bảy viên nội dương đã đột phá này, không ngừng từ nội lực vốn dĩ, chuyển biến thành nội lực thất dương.

Đến lúc này, Tô Bằng biết, mình đã đến cửa ải thất dương.

Ngày hôm qua sư tôn Vân Đạo Tử giải thích rõ ràng với Tô Bằng, lúc Cửu Dương Thần Công, tăng lên tới cảnh giới thất dương, sẽ có một cửa ải.

Lục dương trước đó, dựa vào tâm pháp Dung Nham Kính Hồ của Tô Bằng làm căn cơ, trực tiếp có thể bút phá thành công.

Còn cảnh giới thất dương, cần nội công cảnh giới lục dương, lại thêm nội lực bản thân tâm pháp Dung Nham Kính Hồ, một lần đột phá thành công.

Nhưng sau thất dương, lại gặp phải một cửa ải, chính là nội lực vốn dĩ của Tô Bằng, lại thêm nội lực thất dương tràn đầy, mặc dù gia tăng hai tầng, lực bộc phá cũng không đủ, không xông phá được cửa ải nội dương thứ tám, đạt tới cảnh giới bát dương.

Nguyên nhân là nội dương thứ tám, là ở phần đầu, kết cấu kinh mạch con người, kinh mạch phần đầu rất nhiều, nhưng lại không dễ dàng xông phá luyện được, bởi vì phần đầu của cơ thể chính là vị trí trí mạng nhất, đương nhiên phòng ngự so với nơi khác sẽ mạnh hơn, giống như đầu người, xương đầu chính là nơi cứng nhất trên cơ thể.

Cho nên, cảnh giới thất dương xông phá cảnh giới bát dương, nội lực vốn dĩ căn bản không đủ, cần sử dụng ngoại lực, mượn thiên tài địa bảo xông phá.

Tô Bằng lúc này, đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, chỉ thấy hắc ở trong túi Càn Khôn lục lợi một hòn, một viên tuyền tháp giống như ngọc bích, xuất hiện ở trong tay Tô Bằng...

Chương 638: Cửu Dương sơ thành (1)

Quả tuyền ngọc bích trong tay Tô Bằng, chính là mấy ngày trước trong đại trận rừng tuyền, là lễ vật mà Tuyền tiên bối đưa cho Tô Bằng.

Nghe Tam sư huynh cùng với sư tôn Vân Đạo Tử nói, hạt thông trong quả tuyền này hình như hiệu quả hết sức thần kỳ, chính là thánh phẩm hồi khí chữa thương đệ nhất trong thiên hạ, hiệu quả không chỉ như vậy, còn có thể tăng cảnh giới võ công lên cùng với tâm bồ đề thần hồn.

Có điều Tô Bằng không có tự mình thử qua, vẫn chưa biết hiệu quả đến cùng là có tốt như vậy hay không, nhưng Vân Đạo Tử rất chắc chắn mà nói, dùng hai viên hạt thông, đã có thể đem cảnh giới nội lực của Tô Bằng từ thất dương tăng lên tới cảnh giới Cửu Dương, cho nên trong lòng Tô Bằng tràn đầy chờ mong.

Quả tùng ngọc bích ở trên tay hắn lúc này, khi còn bé Tô Bằng sinh sông ở bên cạnh núi, tất nhiên là đã gặp qua quả tùng.

Quả tùng bình thường có hình dáng gần giống như hình bầu dục, các nhánh cây liên tiếp hơi lớn dần, bình thường chưa tới trời thu là đã có thể hái xuống, sử dụng biện pháp đặc biệt, có thể lấy ra từ bốn mươi đến sáu mươi hạt thông trong quả tùng.

Chẳng qua là quả tùng ngọc bích trong tay Tô Bằng, chắc chắn sẽ không có nhiều hạt thông bên trong như vậy, hơn nữa phương thức mở ra so với phương pháp bình thường chắc chắn sẽ có sự khác biệt.

Tô Bằng đã từ chỗ sư tôn Vân Đạo Tử biết được cách thức sử dụng quả tùng ngọc bích này, Tô Bằng vận chuyển nội lực thất dương trong thân thể không ngừng đổ vào trong quả tùng ngọc bích trong tay.

Tô Bằng vốn là nội lực Lục Dương cùng với nội lực tâm pháp Dung Nham Kính Hồ, tổng cộng chuyển hóa thành khoảng nội lực thất dương, tựa hồ còn thiếu một chút, nhưng mở quả tùng này ra, chỉ cần yêu cầu nội lực phẩm chất cao, là trọng chất chứ không trọng lượng, quả nhiên, sau khi một nửa nội lực thất dương trong cơ thể Tô Bằng đổ vào trong quả tùng ngọc bích nho nhỏ này, bên ngoài quả tùng ngọc bích giống như xác ngoài của ngọc lân, chậm rãi mở ra.

Lập tức, Tô Bằng thấy không gian phía trước quả tùng, một mảnh ánh sáng rực rỡ màu xanh không ngừng chớp động, nhưng lại là do đồ vật bên trong quả tùng ngọc bích sáng lên.

Tô Bằng nhìn lại vào bên trong, chỉ thấy trong quả tùng, một đám ô vuông nhỏ được hình thành tự nhiên, trong toàn bộ quả tùng, trên dưới có ba tầng, mỗi tầng có bốn hạt thông, tổng cộng là mười hai hạt thông.

Mười hai hạt thông này, cũng đều óng ánh trong suốt sáng long lanh, giống như là ngọc bích vậy, nhưng lại một loại mùi hương thơm ngát không thể nào nói rõ, loại mùi hương thơm ngát này tuy có chút hơi quá nồng, nhưng mà ngửi một cái cũng cảm thấy tinh thần sảng khoái, đầu óc suy nghĩ rõ ràng, trong thân thể tựa hồ cũng khôi phục một chút tinh lực.

Tô Bằng thấy thế, nhanh chóng từ bên trong lấy ra một hạt thông.

Bởi vì hắn nghe Vân Đạo Tử nói qua, hạt thông này giữ gìn không dễ, chỉ có thể để trong vật chứa, chính là quả tùng ngọc bích từ thiên nhiên này, nếu không thì cho để vào trong hộp băng ngọc, cũng sẽ nhanh chóng bị mất đi linh khí, hóa thành vô hình, hòa tan trong không khí.

Tô Bằng sau khi lấy ra một hạt thông, quả tùng ngọc bích trong tay tự động chậm rãi khép lại, lại biến thành bộ dạng như trước khi được mở ra.

Mà Tô Bằng cũng không dám chậm trễ, đem hạt thông óng ánh trong suốt sáng long lanh này bỏ vào trong miệng.

Hạt thông trong quả tùng ngọc bích, không giống với hạt thông bình thường, chính là không có xác. Sau khi Tô Bằng bỏ vào trong miệng, cảm giác vừa vào miệng liền hóa thành chất lỏng mùi thơm ngát, được Tô Bằng nuốt xuống.

Hạt thông tựa như ngọc dịch kia sau khi được Tô Bằng nuốt xuống, hắn lập tức cảm giác được một cỗ năng lượng sinh mệnh khổng lồ tràn ngập ở bên trong thân thể của mình.

Loại này năng lượng sinh mệnh xấp xỉ với tinh nguyên căn nuốt trong Bí thuật bắt mối mà Tô Bằng, nhưng lại so với cái tinh nguyên căn nuốt kia càng tinh thuần, hài hòa hơn, giống như là dung nhập vào năng lượng sinh mệnh của bản thân Tô Bằng, khiến người ta có cảm giác linh hồn của mình được làm dịu đi.

Mà còn nội lực vốn đã tiêu hao của Tô Bằng, không ngờ lại tăng lên, trong thân thể tự động xuất hiện ra nguồn năng lượng vô cùng, khiến nội lực thất dương cùng với nội lực tâm pháp Dung Nham Kính Hồ của Tô Bằng khôi phục tới trình độ đỉnh cao.

Cái này còn chưa tính, sau khi nội lực của Tô Bằng khôi phục tới trình độ đỉnh cao, nội lực còn không ngừng tăng lên, tựa hồ muốn khiến Tô Bằng nứt vỡ ra.

Tô Bằng đến lúc này, còn không biết làm như thế nào, lập tức vận chuyển pháp môn áp súc nội lực, nương theo uy lực của hạt thông ngọc bích, nhất cổ tác khí (một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm) trùng kích đến nội dương cấp tám.

“Oành!”

Tô Bằng cảm giác, trong ý nghĩ của mình lại truyền đến một đợt nổ, mà đồng thời, hần cảm giác nội dương chỗ giữa trán mình cũng bị xông phá.

Lúc này, được lực mà hạt thông ngọc bích mang đến bên trong thân thể Tô Bằng còn chưa kết thúc, tiếp tục bổ sung cho nội lực của Tô Bằng.

Nội lực thất dương mười phần, có điều chuyển hóa thành ba phần nội lực bát dương, có điều còn chưa bao lâu, nội lực bát dương của Tô Bằng còn có nội lực của bản thân, mới bổ sung xong.

Chương 639: Cửu Dương sơ thành (2)

Lực lượng của hạt thông ngọc bích lúc này còn chưa có hao hết, chỉ là yếu đi một chút, không có mãnh liệt như lúc vừa mới bắt đầu.

Tô Bằng cảm giác được tình huống lúc này của mình, cắn chặt răng, lại dùng nội lực mở quả tùng ngọc bích ra, từ bên trong lại lấy ra một viên hạt thông ngọc bích, đưa vào trong miệng.

Hạt thông vào trong miệng, hóa thành ngọc dịch, được Tô Bằng hấp thu, lập tức được lực lại bắt đầu bành trướng menh mông tràn đầy bên trong thân thể Tô Bằng.

Tô Bằng tập trung tinh thần, hần không chỉ đem nội lực tập trung ở nội dương thứ tám, mà là đổ đều bên trong tám cái nội dương đã được xông phá trong thân thể, đều phân phối nội lực áp súc một chútm sau đó đồng thời giống như là nổ tung.

Tám viên nội dương ở huyết Dũng Tuyền ở hai chân, đại huyết Tuyết Sơn ở hai bên hông, khí hải đan điền, huyết đàn trung ở ngực, chính giữa cột sống và trán của Tô Bằng đồng thời chấn động chấn động, giống như đã xảy ra một trận phóng điện từ mặt trời dữ dội, đột nhiên tăng lên gấp đôi!

Mà lập tức, nội dương bên trong tám viên này đồng thời lại co rút, biến thành kích cỡ bình thường.

Nhưng mà lúc tám viên nội dương co rút lại, năng lượng còn lại đột nhiên cùng nhau tập trung ở trên đầu của Tô Bằng, nhất thời viên thái dương thứ chín trên đỉnh đầu của Tô Bằng, đột nhiên bộc phát.

“Oành!”

Trong tai Tô Bằng chấn động, lúc này, Tô Bằng đã biết, mình đã đạt đến...

Cảnh giới Cửu Dương!

...

Chậm rãi, Tô Bằng mở mắt ra.

“Cửu Dương Thần Công, rốt cuộc đã tiểu thành rồi...”

Tô Bằng mở mắt, lâm bầm lâu bầu nói một câu nói.

Cảnh giới thứ chín của Cửu Dương Thần Công, phương pháp trùng kích so với phương pháp trùng kích mấy lần trước rất là khác biệt.

Bởi vì, cửu dương của thân thể Cửu Dương, cũng không phải là nội dương, mà là một thái dương hư thể hóa trên đỉnh đầu của người.

Thái dương này cũng không phải là hoàn toàn sinh ra từ hư không, mà là do thể chất của người có thân thể Cửu Dương, dương khí trong cơ thể đầy đủ, tạo thành tám viên nội dương, khí dương cương nội dương thăng hoa, ở trên đỉnh đầu người ngưng tụ tạo thành vàng thái dương thứ chín.

Tiểu thái dương này, cũng không ở trong cơ thể con người, mà là một loại do tinh khí hóa thành, từ xưa đến nay, người tu hành võ đạo đều có tam hoa

tụ đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên.

Trong đó tam hoa tụ đỉnh, ý nghĩa trên thực tế không phải là trên đầu quả thật nở ra ba đóa hoa, mà là bởi vì thân thể của người tập võ vô cùng tráng kiện, cho nên tinh khí sinh mệnh phóng ra ngoài lại không tiêu tán được, thăng hoa đến tột đỉnh, lên đỉnh đầu hình thành một khối tinh khí.

Ở cổ đại, “Hoa” (đóa hoa) với “Hoa” (tinh hoa) gần giống nhau, “Hoa” (tinh hoa) chính là chữ gốc của “Hoa” (đóa hoa), cho nên “Tam hoa” chính là “Tam hoa”, gồm “Thiên hoa, địa hoa, nhân hoa”, có nghĩa là tinh hoa của tinh, khí, thần của cơ thể con người, cái gọi là “Tam hoa tụ đỉnh” chính là tinh khí thần trộn lẫn tụ lại ở trước một mạch môn.

Thân thể Tô Bằng đã tinh luyện tới cực điểm, lại thêm huyết khiếu đỉnh đầu thông suốt, cho nên một cách tự nhiên, trên đỉnh đầu liền xuất hiện khối tinh khí giống như tiểu thái dương này.

Tu luyện nội lực Cửu Dương, tám viên nội dương trước cũng không trực tiếp từ huyết khiếu trên đỉnh đầu đột phá đến viên thứ chín, mà là trong nháy mắt tăng phẩm chất nội dương của tám viên trong cơ thể lên, tạo thành tinh lực phóng ra ngoài, mới có thể gián tiếp xông phá chốt Cửu Dương, hình thành nội lực Cửu Dương.

Trong đó nội lực cần thiết bằng với cảnh giới bát dương tăng lên gấp bội, nếu không phải Tô Bằng dùng hạt thông ngọc bích, bằng vào nội lực của bản thân, trừ phi có kỳ ngộ gì, còn không phải tiêu hao cực nhiều thời giờ mới có thể thành công.

Nhưng giờ phút này, Tô Bằng dù sao cũng đã tu thành cảnh giới Cửu Dương, chỉ còn thiếu một tầng cuối cùng, là Cửu Dương sẽ xuyên suốt.

Đến cảnh giới Cửu Dương, nội lực của Tô Bằng đã không còn cần phải chuyển hoá từ tâm pháp Dung Nham Kính Hồ, chẳng qua là bình thường vận chuyển thì có tốc độ khôi phục nội lực rất mạnh.

Mà còn cảnh giới tầng thứ mười Cửu Dương Thần Công Đại viên mãn trong truyền thuyết, Cửu Dương quán thông, nếu tu thành, từ nay về sau sẽ vĩnh viễn không phải gặp cảnh nội lực khô kiệt, Cửu Dương sinh sôi không

ngừng, nội lực vô cùng vô tận, hơn nữa nội lực phóng ra ngoài hình thành cương khí dương viêm.

“Trong vòng hai ngày tu thành cảnh giới Cửu Dương của Cửu Dương Thần Công, đã rất là không tệ... Bây giờ trình độ cương mãnh của nội lực ta, dường như đã vượt gấp đôi tâm pháp Dung Nham Kính Hồ, sự bùng nổ cũng với lực bền đều rất mạnh, này đã không tồi rồi, cảnh giới Cửu Dương quán thông tầng thứ mười, sư tôn nói không phải chỉ cần dựa vào ngoại lực trợ giúp mà luyện thành được, vậy thì đành chậm rãi tu hành từ từ, sẽ có một ngày tu hành thành công.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Hắn cũng không phải là không có nghĩ tới sử dụng kinh nghiệm thực chiến để phụ trợ thăng cấp, chẳng qua là sau khi tu hành Cửu Dương Thần Công đến cảnh giới thất dương trở lên, kinh nghiệm thực chiến cùng với kiếm pháp bán thức và tâm pháp Dung Nham Kính Hồ đều mắc kẹt, không cách nào tăng lên được nữa.

Có điều Tô Bằng cũng rất hài lòng, hắn chỉnh đốn lại thân thể một chút, lại tu hành nội công thêm một lát, để nội lực Cửu Dương tăng lên tới trạng thái tốt nhất rồi đứng dậy.

Nhìn sắc trời bên ngoài, bất tri bất giác đã đến buổi chiều, Tô Bằng đuổi cái lưng mệt mỏi, trong lòng hết sức thoải mái.

“Cửu Dương Thần Công của ta đã đến mức sơ thành rồi, có thể học tập kiếm pháp mới của sư tôn.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ như vậy.

...

Tô Bằng ăn xong đồ ăn mà đồng tử đưa đến trúc lâu, liền đi đến đạo cung, tìm kiếm sư tôn Vân Đạo Tử, Vân Đạo Tử đã từng thông báo cho Tô Bằng, lúc nội lực của Tô Bằng đột phá đến cảnh giới thất dương trở lên, sẽ dạy cho Tô Bằng một môn kiếm pháp mới.

Ở trong đạo cung nhìn thấy Vân Đạo Tử, sau khi nói rõ ý đồ đến của mình, Vân Đạo Tử cảm giác hơi kinh ngạc, thở dài nói.

“Cửu Dương Thần Công quả nhiên là công pháp thích hợp nhất với ngươi, không ngờ lại trong vòng hai ngày ngắn ngủi đã tu hành đến được cảnh giới Cửu Dương, quả thật là tiền đồ không thể đoán được.

Nói xong, Vân Đạo Tử nói với hai đồng tử hầu hạ trong đạo cung.

“Tùng Phong, đi lấy kiếm đến đây.”

“Đạo trưởng, lấy thanh kiếm đó sao?”

Đồng tử hỏi lại.

Vân Đạo Tử hơi trầm ngâm, nói.

“Lấy ba thanh kiếm lại đây, một thanh kiếm gỗ, một thanh kiếm thép bình thường, còn có thanh kiếm bình thường ta hay sử dụng để luyện kiếm kia.

Đồng tử vâng một tiếng, đi xuống, không bao lâu liền mang theo ba thanh kiếm đến đây.

“Tô Bằng, theo ta đi ra ngoài, ta dạy cho ngươi kiếm pháp mới.”

Vân Đạo Tử đứng lên, nói với Tô Bằng...

Chương 640: Năm tàn chiêu (1)

Tô Bằng đi theo Vân Đạo Tử ra khỏi đạo cung, đi tới một chỗ đất trống trên núi, đồng tử kia ôm ba thanh kiếm, cũng đi theo hai người đi tới nơi này.

Chỗ đất trống kia, chung quanh có một vài tảng đá lớn, cũng có một chút cây cối, có điều sân không nhỏ, cũng đủ để người thi triển võ công.

Vân Đạo Tử mang theo Tô Bằng, đi đến nơi đây thì đứng lại, Vân Đạo Tử quay đầu lại, hỏi Tô Bằng.

“Tô Bằng, người lần này xuống núi, có cảm giác được võ công của mình có chút thiếu sót hay không?”

Tô Bằng gật đầu, nói.

“Thiếu sót cũng chưa cần nói tới, nhưng luôn cảm giác, lực phòng ngự của kiếm pháp bán thức quả thật rất mạnh, nhưng lực công kích lúc bình thường thật không phải là quá mạnh. Tuy rằng kiếm pháp bán thức có một chiêu Liên Hoa Kiếm Khí, nhưng nếu trực tiếp thi triển, hoặc là thời gian tụ lực cần yêu cầu quá dài, hoặc là lực độ quá mạnh, hơn nữa không thích hợp đánh công kiên.”

Vân Đạo Tử nghe xong, nhẹ gật đầu, nói.

“Đây là trong dự liệu, lúc trước truyền thụ người kiếm pháp bán thức, một dạ không biết kiếm pháp của người lúc trước có căn cơ như thế nào, một cái khác chính là không quá hi vọng người ở trên giang hồ quá mức dương oai giễu võ, có điều nghe lời người kể lại, mặc dù người không tìm chuyện, chuyện cũng sẽ tìm tới người. Mà còn người trên giang hồ cũng có một số kẻ thù, nếu những lúc sinh tử, chỉ bằng vào kiếm pháp bán thức, quả thật có chút khó khăn.”

Tô Bằng gật đầu, quả thật như Vân Đạo Tử nói, kiếm pháp bán thức không phải không tốt, mà là kiếm chiêu bình thường, không đủ sắc bén.

Sư tôn Vân Đạo Tử nếu đã nói như vậy, chẳng lẽ là muốn truyền thụ một loại kiếm pháp sắc bén cho mình?

Nhưng nghe Vân Đạo Tử bỗng nhiên đổi chủ đề nói.

“Có điều phòng ngự của kiếm pháp bán thức cũng là đệ nhất, nếu truyền thụ cho người một bộ kiếm pháp khác, như vậy bỏ quên kiếm pháp bán thức cũng là có chút không ổn...”

“Ồ? Sư tôn, chẳng lẽ ngài còn muốn truyền thụ cho ta một bộ kiếm pháp mang tính chất phòng ngự nữa sao?”

Tô Bằng nghe xong, hỏi Vân Đạo Tử.

Vân Đạo Tử nghe vậy, khẽ mỉm cười. Nói.

“Vậy cũng không cần, người đã luyện kiếm pháp bán thức, những kiếm pháp mang tính phòng ngự còn lại cũng không cần phải truyền thụ cho người nữa, chỉ cần truyền thụ cho người một bộ kiếm pháp có thể gia tăng tính công kích của kiếm pháp bán thức là được rồi.”

“Gia tăng lực công kích của kiếm pháp bán thức?”

Tô Bằng nghe xong, không quá hiểu rõ ý tứ của Vân Đạo Tử, có chút nghi ngờ hỏi.

Bởi vì một bộ kiếm pháp, đều thi triển thành bộ, lại thêm phối hợp với phương thức vận hành nội lực, mới có thể phát huy ra được tác dụng của nó, hệ thống vận hành của kiếm pháp bán thức nếu gia tăng thêm lực công kích, vậy vẫn còn là kiếm pháp bán thức sao?

Cho nên Tô Bằng hết sức nghi ngờ.

“Ha ha, chính là ý tứ này. Chỉ là kiếm mà ta truyền thụ cho người, cũng không phải là kiếm pháp đầy đủ, hoặc là nói trong kiếm ý Kiếm Pháp Bán Thức cũng không tăng thêm kiếm pháp gì, mà chỉ là năm tàn chiêu mà thôi

Vân Đạo Tử nói với Tô Bằng.

“Tàn chiêu?”

Tô Bằng nghe xong, cảm giác có chút mới lạ, mình nghe nói qua tàn cục của cờ tướng cờ vây, nhưng mà vẫn chưa nghe nói qua cái gọi là tàn chiêu.

“Đúng. Tàn chiêu. Có điều chiêu số mặc dù là tàn chiêu, nhưng uy lực cũng không tàn.”

Vân Đạo Tử nói, nói xong, hẩn ngoắc với đồng tử kia, nói.

“Tùng Phong, đem thanh kiếm ta thường dùng kia lấy ra đây.”

Đồng tử gật đầu, ôm ba thanh kiếm đi tới.

Vân Đạo Tử từ trong ngực của đồng tử, lấy ra một thanh kiếm mà bản thân thường dùng, thanh kiếm này không rộng không hẹp, không mỏng không dày, cũng nhìn không ra có cái gì đặc biệt, nhưng từ góc độ nào đó mà nói, đều cảm giác được vừa đúng. Thậm chí vừa nhìn khiến cho người ta có một loại cảm giác loại kiếm này quả thực là làm ra giành cho sư phụ mà.

Vân Đạo Tử lấy thanh kiếm này ra, tuốt bảo kiếm ra khỏi vỏ, bảo đồng tử lui về phía sau. Sau đó đối mặt với Tô Bằng, đứng ở trước mặt Tô Bằng hai trượng, nói với Tô Bằng.

“Tô Bằng, xem kỹ, phương pháp xuất kiếm của ta.”

Tô Bằng gật đầu, cẩn thận quan sát phương thức xuất kiếm của Vân Đạo Tử.

Vân Đạo Tử cầm kiếm, nhìn bảo kiếm một hồi, thế nhưng lại đem bảo kiếm thu hồi vào trong vỏ.

Tô Bằng nhìn thấy ù ù cạc cạc, thậm nghĩ chẳng lẽ sư tôn hôm nay không thoải mái, không muốn xuất kiếm, dạy mình kiếm pháp sao?

Nhưng mà, khi Tô Bằng vừa có ý nghĩ này, lại cảm giác khí thế của Vân Đạo Tử biến đổi.

Chỉ thấy bảo kiếm hần cắm vào trong vỏ kiếm, xách tại tay trái, thân thể có chút đè thấp xuống phía dưới, tay phải phủ trên chuôi cầm của bảo kiếm, bày ra một tư thế hơi có vẻ kỳ lạ, giống như tùy thời đều muốn rút kiếm.

Bản thân Vân Đạo Tử, xem như khí chất trường giả ôn hoà hiền hậu hờ hững, có chút khí chất của Đạo gia, ngẫu nhiên còn có thể cảm giác được một cỗ khí chất lão thư sinh, bản thân coi như là rất hiền hậu, nhưng mà lúc này, khí thế của Vân Đạo Tử đột nhiên biến đổi, đột nhiên trở nên sắc bén.

Tô Bằng thấy vậy, chỉ cảm giác tóc gáy toàn thân mình đều dựng đứng lên, mà còn khí thế của Vân Đạo Tử chẳng những không có giảm xuống mà là không ngừng tăng lên, khiến Tô Bằng cảm giác thân thể của mình giống như rơi vào trong hầm băng.

Chương 641: Năm tàn chiêu (2)

Lúc này Tô Bằng chỉ cảm giác lực chú ý của mình toàn bộ đều tập trung ở trên tay phải phủ lên chuôi cầm bảo kiếm của Vân Đạo Tử. Lực chú ý của hắn dường như đều bị hấp dẫn ở nơi đó không dám di động ánh mắt một chút nào.

Từng giọt mồ hôi lớn, từ trán Tô Bằng chảy xuống, loại cao thủ này mới có thể cảm giác được nguy hiểm, nói cho Tô Bằng, nếu như mình có một khắc buông lỏng, bảo kiếm kia trong nháy mắt sẽ xuất kiếm, một kiếm chặt đứt người mình.

Lúc này, Tô Bằng đã có chút hiểu rõ, những cao thủ bị Nhất Dao Phong Vân của mình khóa lại kia là có cảm thụ như thế nào.

Mồ hôi trên trán Tô Bằng, có một giọt từ trán Tô Bằng chảy đến lông mi ánh mắt của Tô Bằng, còn không ngừng đi xuống dưới.

Tô Bằng đã có thể khống chế một số phản ứng bản năng của mình, hắn khắc chế bản thân không nháy mắt, nhưng mà mồ hôi chảy xuống mơ hồ lăn xuống mắt phải của hắn.

Mà trong nháy mắt này, Vân Đạo Tử rốt cuộc đã động, Tô Bằng hoàn toàn nhìn không rõ động tác của hắn, động tác nửa người của Vân Đạo Tử, Tô Bằng chỉ cảm thấy hư ảnh mơ hồ, bởi vì tốc độ quá nhanh, quả thực giống như là mơ hồ biến mất ở trong không khí vậy.

Chẳng qua là bằng vào trực giác cảm giác được Vân Đạo Tử xuất kiếm ở trước mặt Tô Bằng, chỉ là cảm giác một vầng sáng xuyên qua thời gian chói lọi rực rỡ, ở trước người lập lòe một chút, sau đó Tô Bằng cảm giác được một trận sát khí tê liệt vọt tới trước mặt, cả người một trận tê dại giống như đã mất đi cảm giác, đã bị chém trúng vậy.

Không nhìn được, Tô Bằng vẫn nhắm mắt lại một chút, sau đó mí mắt nhắm thật chặt, dường như cảm giác được thân thể của mình.

Trong nháy mắt này, Tô Bằng cảm giác mình chân chính cảm thấy một tia hơi thở tử vong.

“Vù!”

Ngay lúc này, trong không khí, mới truyền đến thanh âm bộc phát của một kiếm kia mang đến, chẳng qua là loại thanh âm này không có hết sức mãnh liệt, mà là sinh ra một loại cộng hưởng kỳ diệu, khiến Tô Bằng cảm giác cả người mình đều bị rung động lắc lư.

Sau một lúc lâu, Tô Bằng mới mở mắt ra.

Lúc này, Tô Bằng thậm chí sinh ra một loại cảm giác “Đầu ta có còn hay không?”, theo bản năng sờ lên đầu của mình, mới phát hiện, đầu của mình vẫn còn đang ở trên cổ...

“Như thế nào, Tô Bằng, đã thấy rõ ràng một kiếm này của ta chưa?”

Thanh âm của Vân Đạo Tử vang lên, chỉ thấy hắn mỉm cười, hỏi Tô Bằng.

“Không có.”

Tô Bằng lắc đầu, nói với Vân Đạo Tử.

“Không thấy rõ, cũng là chuyện bình thường... Tô Bằng, ngươi cảm thấy một kiếm vừa rồi kia, uy lực như thế nào?”

Tô Bằng nghe xong, thân thể chấn động, nói.

“Rất mạnh.”

“Không, phải là rất mạnh, mạnh đến cực hạn!”

Tô Bằng sau khi nói xong những lời này, lắc lắc đầu, bổ sung nói.

Hắn nói tiếp.

“Một kiếm này, quá là nhanh... Nhất là cái loại tập trung khí cơ này, nếu sư phụ không phải là không cố ý ra tay với ta, chỉ bằng một kiếm vừa rồi, ta căn bản không thể nào ngăn cản được... Ta nghĩ một kiếm kia, căn bản là vượt qua thị giác cùng với năng lực phản ứng của ta. Chỉ cần chính thức chống lại một kiếm này, ta tuyệt đối ngăn chặn không được.”

Có điều Tô Bằng đột nhiên vẻ mặt có chút do dự, nói.

“Có điều, sư tôn, một kiếm vừa rồi kia, ta cuối cùng có một loại cảm giác vẫn chưa thỏa mãn. Tuy rằng một kiếm vừa rồi kia của ngài cực kỳ nhanh chóng. Nhưng ta cuối cùng vẫn có loại cảm giác, sư tôn còn chưa có xuất toàn lực, không biết tại sao cảm giác như thế nữa.”

Vân Đạo Tử nghe xong, thỏa mãn gật gật đầu. Nói.

“Cảm giác của ngươi, quả nhiên rất nhạy cảm.”

“Kiếm mới vừa rồi kia, vẫn có chút chưa thỏa mãn, đó là bởi vì... Ta vẫn chưa dùng tới nội lực.”

“Cái gì, không dùng nội lực?”

Tô Bằng nghe xong, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh dị không tin được, nói.

“Sư tôn... Một kiếm ngài mới vừa sử dụng kia, thế nhưng lại chưa dùng tới nội lực, cũng có thể đạt tới loại tốc độ này sao?”

Vân Đạo Tử nghe xong, nhẹ gật đầu, nói.

“Quả thật như thế... Thật ra thì một chiêu vừa rồi kia, cũng không tính võ công của Tử Hà Môn ta.”

“Không phải là võ công của Tử Hà Môn ta?”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng không khỏi hiếu kỳ, hỏi Vân Đạo Tử.

Vân Đạo Tử gật đầu, nói.

“Chiêu thức kia, là khoảng ba trăm năm trước, là do một lã khách từ Đông Hải Doanh Châu đi thuyền tới Đông Doanh (Nhật Bản) luyện ra.”

“Vị lã khách Đông Doanh kia, sau khi đi vào quốc gia của chúng ta, không ngừng khiêu chiến với tất cả các cao thủ sử dụng kiếm nổi danh thiên

hạ lúc ấy, mà võ công của hắn cực kỳ cao, người tỉ võ với hắn, không có người nào trở thành đối thủ của hắn.”

“Mà còn theo như lời những người sau khi luận võ với hắn, mà may mắn còn sống sót nói, võ công của người này thật ra thì chưa hẳn là tinh diệu. Trên thực tế tới tới lui lui cũng chỉ có mấy chiêu như vậy... Nhưng mà, mấy chiêu võ công kia của hắn, lại hết sức thuần thực, nhất là có một chiêu thời gian rút bảo kiếm từ trong vỏ kiếm ra, đã tu hành tới cực điểm, căn bản không nhìn thấy đối phương ra tay, bản thân liền đã trúng chiêu. Mà bản thân cho dù có vô số chiêu thức tinh diệu, cũng lại một chiêu đều phát không ra được.”

“Kiếm Khách Đông Doanh kia sau khi so đấu với hơn mười vị cao thủ sử dụng kiếm nổi danh trung nguyên, không ngờ lại không có người nào chịu được quá ba chiêu của hắn. Người này hết sức cuồng ngạo, đã từng phát ngôn bừa bãi, nói trung nguyên không có cao thủ sử dụng kiếm nào cả, vẫn nên đến bái nhập vào trường phái sở học của hắn đi.”

“Lúc ấy tiền bối trong môn, nghe được người này cuồng ngạo, cảm thấy người này có chút cuồng ngạo quá đáng, cộng với muốn biết một chút về kiếm thuật tuyệt đỉnh của Đông Doanh, liền xuống núi tìm người này, so kiếm với người này.”

“Kết quả so kiếm lại là tiền bối trong môn thắng, cao thủ so chiêu, ngay tại khoảnh khắc sinh tử, không thể nào nương tay, Kiếm Khách Đông Doanh kia bỏ mình ở chốn tha hương.”

“Nhưng mà vị tiền bối kia sau khi trở về, lại vẫn có chút tinh thần hoảng hốt, ở trong môn thường xuyên nói với người khác, kiếm chiêu của vị Kiếm Khách Đông Doanh kia đúng là quá mức lợi hại, chỉ là vận khí của đối phương không tốt, bị gió biển thổi cát vào mắt, làm cho xuất kiếm chậm một giây lát, nếu không người chết nhất định là hắn.”

“Mà còn vị tiền bối này, thì từ trên người Kiếm Khách Đông Doanh kia, chiếm được bí tịch kiếm pháp bán sách, trong đó tổng cộng gồm có năm chiêu.”

“Lần so kiếm này, có ảnh hưởng cực kỳ trọng đại với vị tiền bối này, hẳn nửa đời sau bỏ quên việc tu hành các kiếm pháp khác trong môn, chỉ nghiên cứu năm chiêu kiếm pháp mới này, cuối cùng vị tiền bối này tu luyện ra một bộ kiếm pháp kinh thế!”

Chương 642: Tàn thức Tam hợp kiếm (1)

Vân Đạo Tử thu bảo kiếm mình sử dụng vào trong vỏ kiếm, mà miệng tiếp tục nói.

“Bởi vì, vị tiền bối kia phát hiện, kiếm chiêu vị lãng nhân Đông Doanh kia sử dụng, căn bản không dùng nội lực... Bởi vì địa phương Đông Doanh kia, căn bản là không có ai tu hành nội lực.”

“Người chỗ bọn họ, dùng đều là phương thức rất nguyên thủy, sử dụng các loại kích thích cực hạn, không ngừng kích thích tiềm năng con người, đạt tới thể năng cực hạn... Chứ tuyệt không giống võ lâm trung nguyên chúng ta, là tu hành nội lực.”

“Loại phương thức này, có cực hạn của bọn họ, nhưng mặc dù có cực hạn như vậy, cũng khiến rất ít người, tu hành thành lưu phái kiếm chiêu rất mạnh, thậm chí không dưới võ lâm trung nguyên, thậm chí còn có phần hơn.”

“Vị tiền bối kia liền nghĩ, nếu đem năm chiêu tàn chiêu này tăng thêm nội lực, sẽ mạnh hơn hay không...”

“Vì vậy, hẳn liền nghiên cứu nhiều năm, cố đem năm chiêu kiếm pháp đến từ Đông Doanh này, cực hạn phối hợp với phương thức bộc phát nội lực thích hợp nhất.”

“Vốn cách luyện năm thức kiếm pháp này, được tiền bối gọi là cảnh giới ‘Hợp lực’, chỉ chính là đem nguyên tố ‘Lực’ này, phát huy đến cực hạn, hợp lực.”

“Mà ở trong cảnh giới ‘Hợp lực’, tiền bối lại sáng chế cảnh giới ‘Hợp khí’. Nghe tên biết ý, cảnh giới ‘Hợp khí’, chính là đem chân khí nội gia, hoàn toàn kết hợp ở trong một chiêu này, xem như tiến thêm một bước.”

Nói xong, Vân Đạo Tử nói với đồng tử kia.

“Tùng Phong, lấy kiếm gỗ.”

Đồng tử gật đầu, đi tới, Vân Đạo Tử bỏ bảo kiếm mình vào trong ngực đồng tử, sau đó từ trong ngực đồng tử lấy một thanh kiếm gỗ.

“Tô Bằng, ngươi xem kỹ, đây là một chiêu của cảnh giới hợp khí.”

Nói xong, Vân Đạo Tử cầm trong tay kiếm gỗ, đi đến trước một tảng đá cao bằng một người, sau đó bày ra một tư thế, nhưng không phải thức rút kiếm vừa rồi.

Chỉ thấy Vân Đạo Tử cầm trong tay kiếm gỗ, thân thể chậm rãi huy động kiếm gỗ. Kiếm gỗ lướt ngang thông thả, giống mấy ông chú bà thím ở công viên luyện thái cực kiếm.

Tô Bằng nhìn chăm chăm một kiếm này, mặc dù động tác một kiếm này rất chậm, nhưng Tô Bằng lại cảm giác, trong một kiếm này, đồng dạng mang theo một loại khí tức khủng bố.

Chỉ thấy kiếm gỗ, chậm rãi đánh trúng tảng đá lớn này.

“Oành!”

Ở trong nháy mắt kiếm gỗ va chạm tảng đá lớn, một tiếng cực kỳ nặng nề, cảm giác thanh âm cực kỳ thâm trầm, giống như tiếng sấm trực tiếp vang lên trong lòng, vang lên ở bên tai Tô Bằng.

Tảng đá lớn, sau khi bị kiếm gỗ đánh trúng, lắc lư một lúc, chỉ một lát sau, một hồi gió nhẹ thổi qua, chỉ thấy tảng đá lớn này, không ngừng có bột phấn bị thổi bay, không bao lâu, chỉ thấy cả tảng đá rung động, đột nhiên hóa thành bột đá trên đất, sụp đổ dưới đất.

“Lợi hại!”

Tô Bằng nhìn thấy, liền không khỏi hô một tiếng.

Vừa rồi một kiếm kia, nhìn như thông thả, nhưng lại mang theo nội lực uy áp rất mạnh, hơi đụng vào kiếm gỗ, tảng đá liền bị đánh thành bột đá, có thể thấy được sự lợi hại của một kiếm này. Nhất là mặc dù một kiếm này đánh nát tảng đá, nhưng kiếm gỗ lại không hư hao chút nào, có thể thấy được lúc sư tôn sử dụng một chiêu này, không chế đối với nội lực, đã lô hỏa thuần thanh.

Mà Vân Đạo Tử, giờ phút này xoay đầu lại, nói với Tô Bằng.

“Một chiêu thoát thai này là kiếm chiêu “Hợp khí” của kiếm khách lãng nhân Đông Doanh, mặc dù không có tốc độ “Hợp lực”, nhưng có thể phát huy hiệu quả phá huỷ càng mạnh của nội lực, uy lực cực kỳ cường đại, mà lúc thi triển chân thật, tốc độ cũng không quá thông thả, ít nhất có thể đạt tới trình độ xuất kiếm bình thường.”

Tô Bằng nhìn một hồi, đột nhiên miệng nói.

“Sư tôn, đây cũng không phải là hiệu quả cuối cùng nhỉ? Dù sao vừa rồi thi triển hai chiêu, một chiêu mặc dù tốc độ cực nhanh, nhưng nếu gặp phải người tu hành công pháp bá thể, chưa hẳn có thể công phá phòng ngự đối phương, mà chiêu thứ hai mặc dù nội lực công kích cực kỳ bá đạo, nhưng tốc độ cũng không nhanh, rất dễ bị người né được.”

Vân Đạo Tử gật đầu, nói với Tô Bằng.

“Người nói đúng, năm đó vị tiên bối kia cũng từng nghĩ tới, cho nên hẳn ngoại trừ hai cảnh giới kiếm chiêu “Hợp lực”, “Hợp khí” ra, còn loại thứ ba, chính là cảnh giới “Song hợp”.”

“Song hợp? Chẳng lẽ là bao gồm hai loại cảnh giới “Hợp lực”, “Hợp khí” đồng thời thi triển ra?”

Tô Bằng nghe xong, lập tức dậy hứng thú, nói với Vân Đạo Tử.

Vân Đạo Tử gật đầu, sau đó nói với đồng tử.

“Lấy kiếm sắt.”

Đồng tử đã đi tới, Vân Đạo Tử trả kiếm gỗ về, lấy thanh kiếm sắt tầm thường kia ra.

Sau khi lấy kiếm sắt, Vân Đạo Tử nhìn thoáng qua chung quanh, nói.

“Lần này quan sát ta xuất kiếm, ngươi phải cách xa một chút, nếu không dễ ngộ thương đến ngươi.”

Tô Bằng nghe xong, thầm nghĩ một kiếm này chẳng lẽ uy lực quả thật lớn vậy sao, mình đứng hơn hai trượng cũng bị ngộ thương?

Có điều Tô Bằng vẫn lui về phía sau thêm mấy bước, có điều Vân Đạo Tử nhìn, nói.

“Không đủ, lui về sau nữa.”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng càng kinh ngạc, vì vậy lại lui thêm mấy bước, lúc này, hắn cách Vân Đạo Tử, đã hơn ba trượng.

“Đủ rồi.”

Vân Đạo Tử gật đầu, nói.

“Khoảng cách này, ngươi đã có thể cảm giác được uy lực một kiếm này, cũng sẽ không bị thương, vừa vặn.”

Nói xong, hắn đi vài bước bên cạnh, đi tới cạnh một tảng đá lớn khác.

Tảng đá lớn này, cũng cao hơn người, có điều cách Vân Đạo Tử còn vài thước, Vân Đạo Tử cho dù đưa tay xuất kiếm, cũng không chém đến tảng đá lớn này.

Nhưng mà Vân Đạo Tử cũng không đi tới tiếp, mà đi quanh tảng đá này, rồi đứng lại.

Chỉ thấy hắn đem kiếm sắt cắm vào vỏ, bày ra tư thế xuất kiếm, lập tức, khí thế của hắn lại bắt đầu tăng lên.

Chương 643: Tàn thức Tam hợp kiếm (2)

Lần này, Tô Bằng có chuẩn bị, lại thêm cách Vân Đạo Tử xa hơn, cũng không phải đối mặt chính diện, cho nên áp lực nhỏ đi rất nhiều, nhưng vẫn như cũ cảm giác được khí thế trên người Vân Đạo Tử.

Dần dần, khí thế của Vân Đạo Tử rút cuộc đẩy lên đến đỉnh, chỉ thấy hắn đột nhiên lóe lên, rút ra kiếm sắt!

Ngay trong nháy mắt Vân Đạo Tử rút ra kiếm sắt, một tay cùng nửa người rút kiếm của hắn đã thành tàn ảnh tại không trung.

Trong nháy mắt này, Tô Bằng cảm giác, cự ly một phương trước người Vân Đạo Tử, không khí đều vận vẹo biến hình, biến thành một không gian hình tròn, không gian này trong nháy mắt, sinh ra lực hút giống lỗ đen.

Cục đá chung quanh trong phương viên ba bốn trượng, đều cùng bị hút bay đi, tụ tập ở trước mặt Vân Đạo Tử.

Mà tảng đá lớn cao bằng người kia, bởi vì cách thân quá gần, cũng bị hút tới, phảng phất dâng lên để Vân Đạo Tử chém, trong nháy mắt liền đón nhận kiếm sắt của Vân Đạo Tử.

Tô Bằng đột nhiên cảm giác một cổ lực hút cường đại, hút mình, hai chân hắn giẫm trên mặt đất, cũng bị hút tới Vân Đạo Tử hơn hai thước.

Lúc này, tảng đá lớn cao bằng người kia, đột nhiên lại bay ra ngoài, trên không trung, nó đột nhiên biến thành hai đoạn, sau đó vào lúc bay nhanh về phía sau, hóa thành bột đá, bị thổi tan trong gió.

Những đá vụn bị lực hút cường đại kia hút qua, cũng trong nháy mắt bị một kiếm này bắn văng tung tóe ra ngoài.

Lực hút sinh ra với Tô Bằng, lúc này cũng trở thành lực lượng thổi về phía sau, Tô Bằng đứng thẳng không được, liên tục lui sáu bảy bước về phía sau, mới đứng lại.

Vào chính lúc này, bên tai Tô Bằng, mới vang lên một tiếng nổ vang phảng phất sấm sét giữa trời quang.

“Oành!”

Tô Bằng lập tức cảm giác màng nhĩ chịu chấn động, trong lỗ tai ong ong, sau nửa ngày, mới giảm dần.

Mà hắn nhìn về phía Vân Đạo Tử, chỉ thấy kiếm sắt trong tay Vân Đạo Tử, đã biến thành một thanh tàn kiếm...

Chỉ thấy cả thân kiếm sắt, đã trở nên đỏ bừng, không biết đây là hậu quả sinh ra sau khi ma sát với không khí, hay là ma sát với đá, mà chỗ nghiêm trọng nhất, chính là bên cắt đá, lúc này đã biến thành răng cưa, thậm chí không ngừng giọt xuống từng giọt chất lỏng màu đỏ, Tô Bằng sau nửa ngày mới xác định, đó là nước thép nhỏ xuống sau khi sắt tan chảy.

“Răng rắc.”

Kiếm sắt trong tay Vân Đạo Tử, rốt cuộc không chịu nổi lực lượng cùng tốc độ này, cắt thành hai đoạn, đoạn thân kiếm đỏ bừng nửa trước, rơi xuống đất.

Vân Đạo Tử lúc này, mới hít một hơi thật sâu, thân thể đứng thẳng dậy.

“Tô Bằng, ngươi cảm thấy một kiếm này của ta thế nào?”

Vân Đạo Tử hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn thấy, đã không biết nói gì cho phải, chỉ không ngừng gật đầu.

Hắn chậm rãi đi đến trước mặt Vân Đạo Tử, chỉ ngửi được trong không khí đều là mùi cháy khét, hơn nữa còn có ít bột đá vụn thổi tới.

Tô Bằng nhìn thử Vân Đạo Tử, chỉ thấy ống tay áo bên phải của đạo phục hắn, đã khô vàng mảng lớn, tựa hồ là vừa rồi tốc độ huy động kiếm sắt quá nhanh, ma sát tạo nhiệt với không khí, khiến ống tay áo cháy khét lẹt.

Vân Đạo Tử cũng phát hiện ống tay áo mình biến hóa, hắn khoát tay, vứt nửa thanh kiếm sắt đỏ đỏ còn lại trong tay, nhìn về phía Tô Bằng, mỉm cười nói.

“Kiếm này như thế nào?”

“Lợi hại... Thật lợi hại...”

Tô Bằng thì thảo nói, sau nửa ngày mới tỉnh táo, cảm thán nói.

“Kiếm này vừa ra, ta không tưởng tượng ra ai còn có thể chạy trốn dưới thân kiếm.”

“Ha ha... đây cũng chỉ là cảnh giới “Song hợp” mà thôi.”

Trên mặt Vân Đạo Tử nở nụ cười, vuốt vuốt chòm râu nói với Tô Bằng.

“Hửm?”

Tô Bằng nghe xong, cảm giác hàm ý trong lời của Vân Đạo Tử, nói.

“Nghe lời của sư tôn, chẳng lẽ kiếm chiêu này, còn cảnh giới lợi hại hơn?”

“Đương nhiên.”

Vân Đạo Tử vuốt chòm râu, nói.

“Người chưa quên chứ, võ công đặc biệt nhất Tử Hà Môn ta là gì?”

“Là kiếm ý!”

Vân Đạo Tử tự hỏi tự đáp, nói.

“Vị tiên bối kia, nghiên cứu bốn mươi năm mươi năm nửa đời sau, nào có thể chỉ một chút thành tựu như vậy? Ngoại trừ hai cảnh giới “Hợp lực”, “Hợp khí”, tiên bối còn dung hợp “Kiếm ý” vào, xưng là “Hợp ý”.”

“Đem “Lực”, “Khí”, “Ý” ba thứ hợp nhất, mới là cảnh giới cuối cùng của kiếm này, cảnh giới Tam hợp... Vị tiên bối kia sau khi đến Tam hợp cảnh giới, đã không cần kiếm chiêu, tiện tay một kiếm, trong thiên hạ, liền không có đối thủ để hấn ra thêm kiếm thứ hai.”

Vân Đạo Tử nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, lập tức nghiêm nghị khởi kính.

“Năm đó xem tiểu thuyết võ hiệp, trong tiểu thuyết có vị tiền bối cổ, có một nhân vật họ kếp Tây Môn, cũng không biết dùng kiếm chiêu gì, nhưng hắn xuất kiếm, cho tới bây giờ chỉ một chiêu, chỉ một kiếm, liền không ai ngăn cản nổi, được người xưng là “Kiếm Thần”... vị tiền bối Tử Hà Môn này, ngược lại cùng Kiếm Thần trong truyền thuyết kia, có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.”

Chỉ nghe Vân Đạo Tử nói với Tô Bằng.

“Thứ ta muốn truyền thụ ngươi, chính là võ công vị tiền bối này thu được, ngươi gọi là tàn thức, hoặc gọi “Tam hợp kiếm”, hoặc không kêu tên, đều được, mà năm chiêu tàn thức kia, cũng chỉ là chiêu thức cần lúc tu hành ban đầu, năm thức đều có tên, có điều nếu ngươi có cơ hội tu hành đến cảnh giới “Tam hợp”, vậy sẽ không bao giờ... cần kiếm chiêu nữa...”

Chương 644: Tu luyện Tam Hợp kiếm (1)

Vân Đạo Tử nói xong câu đó, con mắt nhìn lướt qua tàn kiếm sắt trên mặt đất, nói.

“Chỉ là tàn thức Tam Hợp kiếm này, lại có một tệ đoạn... Chính là yêu cầu với binh khí rất cao, binh khí tầm thường, chỉ cần thi triển một kiếm, gần như sẽ phế bỏ, cho dù là bảo kiếm, sau nhiều lần thi triển, cũng sẽ xuất hiện vấn đề rất lớn.”

Tô Bằng nhìn tàn kiếm sắt trên mặt đất, lòng có ưu tư, kiếm sắt kia mặc dù là binh khí tầm thường, nhưng cũng không phải phẩm chất kém, trái lại, phẩm chất cũng xem như thượng thừa trong kiếm sắt, nhưng dưới một kiếm, lại trở thành như vậy.

“Có điều, Tô Bằng ngươi ban đầu lúc tu hành tàn thức Tam Hợp kiếm, cũng sẽ không tạo thành hư hao quá lớn với binh khí, cứ dùng kiếm sắt tầm thường luyện kiếm trước đi, hôm nay ta truyền kỹ xảo phát lực “Hợp lực” của năm chiêu tàn thức trong tàn thức Tam Hợp kiếm, còn cả phương pháp nội lực của “Hợp Khí” cho ngươi, truyền thụ ngươi làm sao dung hợp hai loại cảnh giới này, ngươi liền tự tu hành... Với ngộ tính trời sinh của ngươi, chưa tới nửa tháng, đại khái sẽ có chút thành tựu, nhưng nếu muốn thu được tinh túy trong đó, sợ là phải kể năm trở lên.”

Vân Đạo Tử nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy gật đầu, hắn cũng xiêu lòng với uy lực tàn thức Tam Hợp kiếm, nhất là bộ kiếm pháp kia, chỉ năm chiêu tàn thức, cũng không cần thay đổi sử dụng lộ kiếm, mình hoàn toàn có thể vào lúc thi triển Bán Thức kiếm pháp, đột nhiên biến chiêu thành năm chiêu tàn thức này, vẫn không ảnh hưởng phòng ngự của Bán Thức kiếm pháp, nhắc tới quả thật rất hợp với mình, xem ra, lúc sư tôn nghĩ đến truyền thụ cho mình kiếm pháp gì, rất dốc tâm tư.

Kế tiếp, Vân Đạo Tử liền bắt đầu giảng giải cho Tô Bằng kỹ xảo phát lực, chỗ cần phải chú ý của năm chiêu tàn thức, cùng phương thức sử dụng nội lực.

Tô Bằng khiêm tốn tiếp nhận, mà Tô Bằng từ sau khi ngộ tính không ngừng tăng lên, năng lực học tập lĩnh ngộ bắt đầu tăng vọt rất nhanh, hắn đã nắm giữ sơ bộ kỹ xảo phát lực của năm chiêu tàn thức.

Năm chiêu tàn thức này, mặc dù tên tập hợp được gọi là “Tam Hợp kiếm”, nhưng đây cũng chỉ từ mặt cảnh giới mà nói, năm chiêu thức trong đó, đều tự có tên riêng.

Vừa rồi Vân Đạo Tử thi triển, tên Bạt Kiếm Thức. Chiêu này chủ yếu là rút kiếm, nhưng cũng có biến chủng, có thể không rút kiếm mà trực tiếp thi triển, nhưng uy lực sẽ yếu hơn một ít.

Sau đó, còn có bốn thức, lần lượt tên Nghênh Không Thức, Hồi Thân Thức, Tường Không Thức, Hoàn Thân Thức.

Nghênh Không Thức, có tác dụng là đón đánh kẻ địch từ không trung đánh tới; Hồi Thân Thức, là đột nhiên trở lại chém kẻ địch phía sau mình; Tường Không Thức, là lúc bay trên không trung, chém xuống kẻ địch; Hoàn Thân Thức, là vào lúc bị kẻ địch bao vây, chém tất cả kẻ địch một vòng quanh thân.

Bốn chiêu tàn thức này, cộng thêm Bạt Kiếm Thức, chính là năm chiêu tàn thức của Tam Hợp kiếm.

Năm chiêu này, thoát nhìn không có gì đặc biệt, nhưng lại rất chú trọng.

Kiểm chiêu của bộ kiếm pháp kia, cũng không ở tinh diệu, mà là đem uy lực cùng tốc độ phát huy đến cực hạn, không chú trọng tinh diệu, chỉ chú trọng thuần thực, nhất là sau khi tăng thêm kỹ xảo phát lực đặc thù cùng phương thức vận hành nội lực, càng uy lực kinh người.

Nếu để cho người bình thường luyện tập năm thức tàn chiêu, bộ kiếm pháp kia có thể chính là kiếm pháp hạng ba trở xuống, căn bản không so được những kiếm pháp tinh diệu tuyệt luân kia trên giang hồ.

Dù sao người bình thường, cho dù là lực lượng, hay là nội lực, đều có cực hạn, căn bản không phát huy được uy lực năm chiêu tàn thức này.

Nhưng nếu để cao thủ như Tô Bằng tu hành, lập tức khác biệt.

Lực lượng thân thể của bản thân Tô Bằng, cùng với nội lực tu hành, đã đạt tới cấp rất cao trên giang hồ, mà loại lực lượng cùng tốc độ này, cùng với nội lực, bộc phát cường độ cao dưới phương pháp đặc thù, chiến lực phát ra trong nháy mắt, tuyệt đối khiến không ai có thể coi thường.

Nói tóm lại, bộ kiếm pháp tàn thức Tam Hợp kiếm này, là rất nhìn người, càng là người võ công cao cường, càng có thể phát huy uy lực bộ kiếm pháp này đến cực hạn.

Hơn nữa, bộ kiếm pháp tàn thức Tam Hợp kiếm này, còn có tiến độ phối hợp, tỷ như Bạt Kiếm Thức, liền có một loại tiến độ phối hợp tên “Nhất thuận”, có thể ở trong nháy mắt xuất kiếm đột tiến một đoạn cự ly mà không ảnh hưởng phát lực, nếu luyện thành, Bạt Kiếm Thức liền có thể xưng là “Đạp Tiên Trảm”

Vân Đạo Tử lý giải rất sâu với bộ kiếm pháp kia, thâm nhập giảng giải cho Tô Bằng, ngộ tính Tô Bằng cũng rất mạnh, một người ra sức, một kẻ học dụng tâm, chưa tới một canh giờ, Tô Bằng đã học xong bộ kiếm pháp kia trên lý thuyết.

Chỉ là kế tiếp, cần phải luyện tập cường độ cao, dựa theo ý kiến của Vân Đạo Tử, Tô Bằng sợ là phải vung kiếm hơn vạn lần, mới có thể dần dần

cảm giác được tinh túy của phương pháp phát lực năm chiêu tàn thức.

Sau khi cảm giác được sự tinh túy của phát lực, từ từ sẽ tự động bài trừ phương thức phát lực sai, dần dần vào cảnh giới hợp lực, mà sau khi hoàn toàn tu hành đến cảnh giới hợp lực, liền có thể chậm rãi tu hành cảnh giới Hợp Khí.

Về phần cảnh giới hợp ý sau đó, thì lại không gấp được, dựa theo ý kiến của Vân Đạo Tử, tu hành kiếm ý của Tô Bằng, ít nhất phải đến cảnh giới “Thực kiếm” tiểu viên mãn, mới có thể tu hành.

Tô Bằng cũng không nóng nảy, chỉ luyện tập kỹ xảo phát lực năm chiêu tàn thức này trước, mà Vân Đạo Tử nhìn một lúc, lại chỉ đạo một hồi, cảm thấy Tô Bằng dần dần đã tìm ra bí quyết.

“Tô Bằng, ngươi đã tìm được một số bí quyết, liền tự tu hành đi... À, đúng rồi, ngươi đã tu hành môn kiếm pháp này, vậy ta nên kể một chút về lưu phái của võ sĩ Đông Doanh đã chết kia, xem bút ký mà tiền bối trong môn để lại, lưu phái kia, tựa hồ tên là “Phi Thiên ngự kiếm lưu.”

Vân Đạo Tử nhìn Tô Bằng tu hành dần dần tìm ra cảm giác, ở bên cạnh nói với Tô Bằng.

Chương 645: Tu luyện Tam Hợp kiếm (2)

Tô Bằng nghe xong, thân thể đang định rút kiếm lão đảo một cái, quay đầu lại nhìn về phía Vân Đạo Tử, sắc mặt có chút cổ quái, hẳn dường như đã từng nghe rất nhiều loại điển cổ giang hồ tương tự.

“Sur tôn... lãnh nhân Đông Doanh kia, có phải cao chưa tới một mét sáu, mái tóc đỏ, trên mặt có vết kiếm thập tự không?”

Tô Bằng suy nghĩ một lát, vẫn hỏi ra những lời này.

“Tóc đỏ? Trên mặt có vết kiếm thập tự? Ngược lại chưa từng nghe nói qua, có điều vị tiền bối kia tựa hồ ghi lại, võ sĩ Đông Doanh kia, hình như tên Tá Tá Mộc, hay còn gọi Vũ Tàng Lai Trứ?”

Vân Đạo Tử suy nghĩ một lát, nói.

Tô Bằng nghe xong, đã cảm thấy chết lặng, lịch sử võ lâm thế giới này, cùng những gì mình biết, vẫn có chênh lệch rất lớn.

Vân Đạo Tử sau đó không ngừng lại lâu, liền để bản thân Tô Bằng tu hành ở đây, mình rời đi trước.

Thời gian dần dần trôi qua, trong nháy mắt đã sắp tới lúc mặt trời lặn, Tô Bằng tu luyện Bát Kiếm Thức của tàn thức Tam Hợp kiếm một buổi chiều.

Dần dần, hắn đã tìm được một số tinh túy của kỹ xảo phát lực, cảm giác mình tu hành tăng lên một ít.

Có điều, Tô Bằng vẫn cảm giác tốc độ tu hành của mình có hơi chậm.

Lúc này, Vân Đạo Tử đã rời đi, Tô Bằng thấy xung quanh không người, liền thu bảo kiếm của mình, điều xuất menu thuộc tính.

Hắn ở trên menu tìm thử một cái, rất nhanh đã tìm đến Tam Hợp kiếm, chọn mục kỹ năng tàn thức.

Tô Bằng nhìn thử, Tam Hợp kiếm, kỹ năng tàn thức này có thể dùng kinh nghiệm thực chiến thăng cấp.

Chỉ có điều, tàn thức Tam Hợp kiếm ở cảnh giới hợp lực, cũng không bao nhiêu tầng, chỉ có ba giai đoạn.

“Sơ ngộ, tinh thực, viên mãn hợp lực”

Ở cấp cảnh giới hợp lực, chỉ có ba hạng mục này.

Sau cảnh giới Hợp lực, còn có hai mục cảnh giới “Hợp Khí”, cảnh giới “Song Hợp”, đồng dạng là ba cảnh giới nhỏ sơ ngộ, tinh thực, viên mãn, chỉ là điều kiện để thăng cảnh giới Hợp Khí là đã tu hành đến cảnh giới “Hợp lực” viên mãn, cảnh giới Song Hợp là hai cảnh giới trước đều tu hành đến viên mãn.

Mà Tô Bằng nhìn thử kinh nghiệm thực chiến cần thiết để tăng, lại thoáng nhúu mày.

“Cảnh giới Sơ ngộ tăng lên tới tinh thực, cần hai vạn kinh nghiệm thực chiến, từ cảnh giới tinh thực tăng lên tới cảnh giới viên mãn hợp lực, cần bốn vạn kinh nghiệm thực chiến?”

Chân mày Tô Bằng hơi nhíu lại.

Hắn mặc dù đã hoàn toàn luyện hóa một viên nội đan đại yêu, nhưng kinh nghiệm thực chiến cũng chỉ được hai mươi bảy vạn, cộng thêm kinh nghiệm thực chiến tiên hao tăng Bán Thức kiếm pháp cùng tâm pháp Dung Nham Kính Hồ cùng với tăng “Thanh Vân mật tu - Khu Vật Thiên” lúc trước, mình gần như chỉ còn lại mười bảy mươi tám vạn kinh nghiệm thực chiến.

Bây giờ tàn thức Tam Hợp kiếm, chỉ tu hành đến cảnh giới viên mãn hợp lực, đã cần sáu vạn kinh nghiệm thực chiến, sau khi tăng, chắc chắn càng nhiều.

Như vậy tính ra, tu hành tàn thức Tam Hợp kiếm đến cảnh giới Song Hợp viên mãn, ít nhất cần hai mươi vạn kinh nghiệm thực chiến, kinh nghiệm thực chiến của mình, hình như có hơi không đủ.

“Thật là có chút đau đầu... Lúc này mới chỉ là một võ công không cần kiếm ý, Đại sư huynh trở về, còn phải học võ công khác, cộng thêm khinh công... Sợ là dùng thêm một viên nội đan đại yêu, kinh nghiệm thực chiến cũng vẫn có chút trống chọi đá.”

Trong lòng Tô Bằng, hơi có một chút buồn phiền.

Có điều suy nghĩ một lát, Tô Bằng vẫn quyết định, trước tăng tàn thức Tam Hợp kiếm lên rồi tính.

Dù sao không nói những thứ khác, uy lực tàn thức Tam Hợp kiếm, Tô Bằng cũng thật sự rất hâm mộ, mình tu hành, không biết năm nào tháng nào mới có thể tu hành viên mãn, cứ tăng trước đã rồi tính.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng không hề do dự, sử dụng sáu vạn kinh nghiệm thực chiến, tăng tàn thức Tam Hợp kiếm lên viên mãn hợp lực.

Sau đó, Tô Bằng nhìn thử kinh nghiệm thực chiến mà cảnh giới “Hợp Khí” cần, hẳn tự nhiên chính là đẳng cấp sơ ngộ, tăng lên tới tinh thực cần ba vạn kinh nghiệm thực chiến, tăng lên tới Hợp Khí viên mãn cần sáu vạn kinh nghiệm thực chiến.

Tô Bằng suy nghĩ một lát, cuối cùng cắn răng một cái, lại dùng chín vạn kinh nghiệm thực chiến, tăng Tam Hợp kiếm lên tới cảnh giới Hợp Khí viên mãn.

Mà lại nhìn xuống, tàn thức Tam Hợp kiếm lại tăng lên không ngừng.

Cảnh giới Song Hợp, là một cửa ải, phải tự lĩnh ngộ, cho đến khi tu thành tiểu cảnh giới sơ ngộ, cảnh giới sau đó mới có thể dùng kinh nghiệm thực chiến tăng lên.

Tô Bằng cũng thấy kinh nghiệm thực chiến tiêu hao có chút đau lòng, định thời gian sau đó ở Tử Hà Môn, liên tu hành cảnh giới Song Hợp của tàn thức Tam Hợp kiếm này, nghĩ đến ngộ tính mình không kém, mới có thể ở trong thời gian ngắn lĩnh ngộ cảnh giới Song Hợp.

Tàn thức Tam Hợp kiếm thật ra tu hành chính là như vậy, có thể đạt tới trạng thái sơ ngộ rất đơn giản, nhưng cảnh giới tinh thực, viên mãn, thì cần tốn thời gian cực dài để chậm rãi tu hành, sợ là phải vung kiếm từ mấy chục vạn đến hơn trăm vạn lần, mới có thể tu hành thành công, cho nên Tô Bằng dùng kinh nghiệm thực chiến tăng võ công, xem như khá hợp lý.

...

Trong mấy ngày kế tiếp, Tô Bằng mỗi ngày trừ ăn cơm, thì chính là luyện kiếm, rất nhanh, năm ngày đã trôi qua.

Mà ngày này, trong Tử Hà Môn khác với ngày xưa, đã xảy ra một chuyện...

Đại sư huynh Từ Đạo Kỳ đã trở lại.

Chương 646: Tâm sự của Từ Đạo Kỳ

Lần này Tô Bằng trở về, vẫn luôn chưa gặp mặt hai vị sư huynh... Nhị sư huynh Độc Cô Thắng gần đây có một chút cảm ngộ võ đạo, bế quan trong

thạch thất, ngoại trừ người canh gác đưa cơm thì cũng không ai gặp được hắn, còn đại sư huynh Từ Đạo Kỳ, thì lại xuống núi xử lý một số chuyện, nghe lời của sư tôn Vân Đạo Tử, dường như là đại sư huynh đã từng sử dụng một tấm Tứ Nguyên Hắc Thiết lệnh, lần này xuống núi chính là vì xử lý chuyện này.

Mà Vân Đạo Tử đã từng nói qua với Tô Bằng, đạt đến cảnh giới trên hư kiếm tiểu viên mãn, liền có thể tu hành một vài môn võ công cần phải kết hợp cùng kiếm ý mới có thể tu hành được, chỉ là kiếm ý võ công thích hợp với Tô Bằng, bản thân Vân Đạo Tử cũng không tu hành qua, ngược lại đại sư huynh Từ Đạo Kỳ rất tinh thông, bèn bảo đại sư huynh sau khi trở về thay mặt sư phụ truyền nghệ lại cho hắn.

Tô Bằng vẫn luôn mong chờ võ công tu hành cần kết hợp với kiếm ý, đồng thời cũng rất mong nhớ đại sư huynh, cho nên vẫn luôn mong chờ đại sư huynh trở về quả nhiên sau ngày thứ bảy ở trên núi, gặp được đại sư huynh Từ Đạo Kỳ.

Ngày ấy lúc Tô Bằng ở chân núi luyện kiếm, tiểu sư tỷ Chung Linh Tú đột nhiên tìm đến Tô Bằng, báo cho hắn biết, đại sư huynh đã trở về núi.

“Thật vậy sao? Tốt quá rồi.”

Tô Bằng biết tin tức này, hết sức cao hứng, mà ngày đó đã tu hành đến buổi trưa, Tô Bằng bèn qua loa dùng khăn tay lau mồ hôi một chút, cùng Chung Linh Tú đi đến nhà ăn.

Ở nhà ăn, quả nhiên Tô Bằng gặp được Từ Đạo Kỳ.

Từ Đạo Kỳ vẫn là một thân trang phục kia, có chút giống văn sĩ phóng khoáng, chỉ là lâu rồi không gặp, Từ Đạo Kỳ dường như gầy đi không ít, hơn nữa người có vẻ càng thêm u buồn một chút.

Nhìn thấy Tô Bằng, Từ Đạo Kỳ cảm thấy kinh ngạc, ân cần thăm hỏi Tô Bằng, hỏi Tô Bằng một số chuyện trong khoảng thời gian ở dưới núi.

Chỉ là Tô Bằng mãi cảm phát hiện, đại sư huynh dường như có chút thất thần, giống như có chút tâm sự.

“Đại sư huynh làm sao vậy? Sau khi trở lên núi, thì cảm thấy đại sư huynh có chút u buồn, giống như có tâm sự.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ, có điều hắn thật sự nghĩ không ra, chuyện gì có thể làm khó tuyệt thế cao thủ như đại sư huynh, trong thiên hạ còn có chuyện khiến hắn buồn phiền sao?

Chỉ là lúc này, đã đến giờ cơm, sư tôn Vân Đạo Tử cũng đã đến nơi này, quy củ ăn cơm trên Tử Hà sơn, chính là khi ăn thì không nói chuyện, Tô Bằng cũng không hỏi đại sư huynh cái gì, bèn lẳng lặng ăn cơm, trong lòng lại đang suy nghĩ lát nữa sau khi ăn cơm xong, đến thăm đại sư huynh một chút.

Đại sư huynh giống như không có khẩu vị gì, chỉ qua loa ăn một ít, ăn cơm xong, Vân Đạo Tử gọi đại sư huynh Từ Đạo Kỳ đến đạo cung, Tô Bằng chưa kịp cùng đại sư huynh chào hỏi, ngược lại tam sư huynh Trần Kỳ Trận có chút rảnh rỗi, bảo Tô Bằng không cần vội vàng tu luyện, đến chỗ của hắn uống trà tâm sự đã.

Tô Bằng cùng tam sư huynh đi tới trong trúc lâu của hắn, Trần Kỳ Trận pha cho Tô Bằng chén trà vô cùng thơm ngon, hai người bắt đầu hàn huyên.

“Tam sư huynh, ta có chút tò mò, đại sư huynh giống như vẫn luôn có chút buồn phiền, ta không thể tưởng được, chuyện gì có thể làm cho người như đại sư huynh buồn phiền?”

Tô Bằng cùng Trần Kỳ Trận thưởng trà, có chút không kiềm được nghi hoặc trong lòng, hỏi Trần Kỳ Trận.

Trần Kỳ Trận nghe thế, không khỏi thở dài một tiếng, nói.

“Hỏi thế gian tình là thứ gì, mà khiến đôi lứa thề nguyện sống chết... Còn có chuyện gì có thể làm khó đại sư huynh được? Đơn giản là chỉ một chữ “tình” mà thôi.”

“Chữ “Tình”?”

Tô Bằng nghe thế, không hiểu thế nào, hỏi Trần Kỳ Trận.

“Chẳng lẽ đại sư huynh yêu thích nữ tử nào đó, nhưng đối phương lại không thích hử?”

“So với cái này còn phức tạp hơn chút.”

Trần Kỳ Trận nói, có điều sau khi nói xong hử lại lắc đầu, nói.

“Ta thân làm sư đệ, cũng không nên nói đại sư huynh thế nào, chuyện này người vẫn nên tự mình đi hỏi đại sư huynh đi, đại sư huynh có lẽ sẽ nói với người, hử cũng buồn phiền lâu rồi, chắc là cũng muốn có người trò chuyện.”

Tô Bằng nghe thế, nhẹ gật đầu, lại thưởng trà cùng với tam sư huynh, nói chuyện phiếm một hồi, hơn nửa canh giờ trôi qua.

Mà Tô Bằng lúc này cảm giác thời gian cũng không còn nhiều lắm, bèn cáo từ Trần Kỳ Trận.

Trước khi đi, Tô Bằng hỏi rõ ràng chỗ ở của đại sư huynh.

Đại sư huynh Từ Đạo Kỳ ở trong một động phủ gần vách núi, phải đi qua Tử Trúc Lâm, có điều Trần Kỳ Trận đã nói bí quyết đi qua Tử Trúc Lâm cho Tô Bằng, Tô Bằng cũng không sợ lạc đường ở bên trong.

Ra khỏi trúc lâu của Trần Kỳ Trận, Tô Bằng liền đi vào trong Tử Trúc Lâm, dựa theo biện pháp Trần Kỳ Trận dạy, quả nhiên không có cảm giác mê loạn, đi chưa được bao lâu, đã đi qua Tử Trúc Lâm.

Ở phía trước cách đó không xa, chính là vách núi, Tô Bằng tìm kiếm một hồi, nhanh chóng đi đến động phủ đại sư huynh ở.

Động phủ kia, là một động đá tự nhiên trên núi đá gần bên vách núi, nhưng cũng không ẩm ướt, hơn nữa rất rộng rãi, cửa động phủ vẫn luôn mở, Tô Bằng bèn đi vào bên trong.

Đi vào động phủ, chỉ thấy bày trí bên trong không xa hoa cũng không đơn sơ, giống như căn nhà bình thường, đại sư huynh dường như không có ở đây.

Đang lúc Tô Bằng suy nghĩ, có nên đi vào bên trong động phủ hay không, đột nhiên bên trong truyền ra thanh âm.

“Nghe tiếng bước chân, là tiểu sư đệ sao?”

Tô Bằng nghe vậy, là thanh âm của đại sư huynh, lúc này trả lời.

“Chính là ta, đại sư huynh người có ở đây chứ?”

“Có, người đợi một chút.”

Trong động phủ truyền đến thanh âm, sau đó Tô Bằng nghe thấy tiếng cơ quan, qua một lát sau, chợt thấy đại sư huynh Từ Đạo Kỳ, từ trong động phủ đi ra.

Từ Đạo Kỳ lúc này, vẫn dáng vẻ văn sĩ chán chường kia, chỉ là Tô Bằng cảm giác, khí tức u buồn trên người hắn, càng nồng đậm hơn.

“Tiểu sư đệ đến chỗ của ta, có chuyện gì sao?”

Từ Đạo Kỳ giống như tâm tình có chút xao động, Tô Bằng vẫn cảm thấy trên người hắn lộ ra một loại khí tức ưu thương, có điều hắn vẫn nói chuyện với Tô Bằng.

“Là như vậy, lần trước lúc xuống núi, nhị sư huynh đã từng nói với ta, đại sư huynh có thể cần một ít vật thuộc tính băng, lửa, độc vật tự nhiên hoặc là thiên tài địa bảo đều được, lần này ta xuống núi, thu thập một ít, không biết đại sư huynh cần dùng đến không?”

Tô Bằng nói với Từ Đạo Kỳ.

“Vậy sao? Tiểu sư đệ có lòng rồi, ta quả thật rất cần những vật này, làm phiền tiểu sư đệ rồi.”

Từ Đạo Kỳ nghe thế, dường như tinh thần phấn chấn lên chút, u buồn cũng giảm bớt, nói với Tô Bằng.

“Đại sư huynh nói gì vậy, những thứ kia, đều ở trong này, ta lấy ra liền đây.”

Tô Bằng nói xong, liền từ trong túi Càn Khôn, lấy ra toàn bộ những thứ đã mua lần trước.

Rất nhanh, đều lấy ra hàn tủy ngàn năm, băng tằm ba trăm năm, băng ngọc thiềm thừ, cùng với ba viên hỏa ngọc tủy, cũng cùng Từ Đạo Kỳ nói cách dùng và công hiệu của những thứ này.

Từ Đạo Kỳ thấy những vật này, nét u buồn trên gương mặt giảm bớt đi đôi chút, nói với Tô Bằng.

“Tiểu sư đệ hao tâm tổn trí rồi. Những vật này, e rằng giá trị hơn vạn lượng hoàng kim, có thể thu thập cũng không phải dễ dàng, có điều có những thứ này, trong hai năm này, ta cũng không cần xuống núi... đa tạ tiểu sư đệ.”

“Đại sư huynh quá khách khí rồi.”

Tô Bằng nói, sau đó hần trầm ngâm một chút, nói với Từ Đạo Kỳ.

“Đại sư huynh, thật ra sau khi ta nhìn thấy đại sư huynh, luôn cảm giác đại sư huynh có chút tâm sự, hơn nữa đại sư huynh cần nhiều kỳ băng hỏa như vậy, dường như có tác dụng đặc biệt, không biết có thể nói cho sư đệ ta nghe một chút được không, một người tính ngắn, hai người tính dài, hoặc là ta có thể nghĩ cách cho sư huynh, cũng nói không chừng đấy chứ?”

Từ Đạo Kỳ nghe thấy Tô Bằng nói thế, dường như đang suy nghĩ, cuối cùng thở dài một tiếng, nói.

“Một lời khó nói hết... Tiểu sư đệ nếu hỏi, thì đi theo ta đi.”

Nói xong, Từ Đạo Kỳ liền đi vào bên trong động phủ.

Tô Bằng gật đầu, đi theo Từ Đạo Kỳ, cùng đi vào bên trong động phủ...

Chương 647: Kỳ độc băng hỏa (1)

Tô Bằng đi theo Từ Đạo Kỳ, cùng nhau đi vào bên trong thạch động, đi được một khoảng thời gian, Tô Bằng nhìn thấy phía trước có hai lối rẽ, một lối có thể tiếp tục đi tới, còn một lối rẽ khác, lại bị một cửa đá phong bế.

Từ Đạo Kỳ đi đến lối rẽ có cửa đá kia, đi đến trước mặt cửa đá, ở một nơi bí ẩn trên thạch bích ẩn một cái, lập tức cửa đá bên cạnh, âm thanh cơ quan vang lên, xuất hiện một cái móc kéo.

Móc kéo cũng không phải đơn thuần dùng lực là được, Tô Bằng quan sát một hồi, lại là một cơ quan tương đối phức tạp, dùng Thiên Can Địa Chi làm mật mã mở khóa, Từ Đạo Kỳ khởi động cơ quan bên trên, sau đó điều chỉnh một chút, kéo đòn bẩy xuống.

Chỉ thấy trong cửa đá trước mặt Từ Đạo Kỳ, vang lên thanh âm cơ quan, không bao lâu, cửa đá nặng đến trên ngàn cân kia, chậm rãi dịch sang một bên, để lộ ra một con đường.

“Vào trong đi.”

Từ Đạo Kỳ nói với Tô Bằng, sau đó bản thân cũng bước vào trong.

Tô Bằng đi theo Từ Đạo Kỳ vào trong, chỉ là vừa đi vào trong thạch động này, lập tức có một loại cảm giác giống như tiến vào hầm băng, nhiệt độ bên trong so với bên ngoài thấp hơn ít nhất hơn ba mươi, gần như là âm hơn hai mươi độ, nếu không phải Tô Bằng tu hành chính là nội công chí dương, lúc này e rằng cả người đã đông cứng rồi.

Từ Đạo Kỳ sau khi vào trong phòng, trong lúc lơ đãng giữa lòng mây lại lộ ra một tia ưu sầu, hẩn dẫn theo Tô Bằng, đi vào bên trong.

Tô Bằng cùng Từ Đạo Kỳ đi thêm được một đoạn, thì phát hiện trong thạch động này, còn có một thạch thất, hai người đi vào.

Tiến vào trong thạch thất này, Tô Bằng lại phát hiện, cả thạch thất, được bố trí giống như phòng tân hôn, bày trí gian phòng cũng vô cùng có không khí vui mừng, trên vách tường còn dán hai chữ hỷ.

Ở giữa gian phòng, có một chiếc quan tài trong suốt cực lớn, đặt ở trên bệ đá cao hơn mặt đất một thước, quan tài trong suốt cực lớn này, không ngừng tỏa ra hàn khí lạnh như băng, bên cạnh quan tài, nhiệt độ đột nhiên giảm xuống lần nữa, Tô Bằng cảm giác khoảng chừng âm bốn mươi độ. Toàn thân chiếc quan tài, đều giống như một khối băng.

Mà ở trong quan tài, một nữ tử mặc hỷ phục màu đỏ, trên đầu còn đội mũ phượng, hai mắt nhắm nghiền nằm ở bên trong, nhìn đáng vẻ, giống như chỉ là đang ngủ say.

Tô Bằng nhìn nữ tử kia, thật ra tuổi tác của nàng cũng không lớn lắm, đại khái chỉ có mười tám mười chín tuổi, bộ dáng lại có một loại cảm giác tôn quý nói không nên lời, dung mạo bản thân nàng, vô cùng xinh đẹp, cho dù so với Lãnh Sương Nguyệt, Phạm Thanh Âm, hay là Linh Mị Nhi Tô Bằng từng gặp qua cũng không thua kém gì.

Chỉ là nữ tử này, cùng với những nữ tử khác mà Tô Bằng từng gặp qua khi chất đường như có điểm không giống, trong đó, khí chất Lãnh Sương Nguyệt thoát nhìn thánh thiện nhưng trên thực tế có một loại mị hoặc, Phạm Thanh Âm là cao thượng xuất trần, Linh Mị Nhi thì lại tràn ngập mị lực hấp dẫn, quả nhiên là xuân lan thu cúc, mỗi người một vẻ.

Nữ tử trong quan tài bằng này, lại cho Tô Bằng một cảm giác khác...

Nếu nói ấn tượng đầu tiên cho người khác, nữ tử trong quan tài bằng, vừa nhìn đã cho người khác một loại cảm giác cao quý, không phải là loại xuất trần như Phạm Thanh Âm, cũng không phải giả vờ thánh thiện như Lãnh Sương Nguyệt, lại càng không hấp dẫn mị lực như Linh Mị Nhi, mà cho người ta một loại cảm giác cao cao tại thượng.

Loại cảm giác này có chút tương đồng với khí chất của Phạm Thanh Âm, có điều cao cao tại thượng trên người Phạm Thanh Âm chính là một loại khí chất xuất trần, phảng phất không dính bụi hồng trần, mà khí chất cao cao tại thượng trên người nữ tử này, lại giống như là trời sinh ở trong nhà quyền quý, giơ tay nhắc chân đều có loại cao quý sức mạnh quyền uy.

Nếu như nói Phạm Thanh Âm là thế ngoại tiên tử, như vậy người trong quan tài bằng này, khí chất giống như nữ vương trong hồng trần.

Nhất là ở giữa trán nữ tử này, có một cái bớt, chỉ là hình dáng cái bớt này cực kỳ kỳ diệu, xem ra giống như là một mặt trời màu đỏ, cong cong như hình mặt trăng, ở chính giữa trán nàng, nhưng lại không quá lớn, chẳng những không có phá hỏng dung mạo mỹ cảm của nàng, còn tăng thêm cảm giác lộng lẫy trên gương mặt nàng.

Lúc này, hai mắt nàng khép hờ, nằm ở trong quan tài bằng như vậy, dường như vẫn còn đang hô hấp, nhưng lại vô cùng yếu ớt, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng sẽ ngừng thở, không biết sau một khắc sống hay chết.

“Đại sư huynh, đây là...”

Tô Bằng quan sát nữ tử trong quan tài bằng kia một chốc, hỏi Từ Đạo Kỳ.

Từ Đạo Kỳ lúc này, ánh mắt lộ ra thần sắc yêu say đắm nồng đậm, nhìn nữ tử trong quan tài bằng, nói.

“Ồ trong quan tài bằng phi thủy này, chính là nương tử của ta, nàng họ Đông Phương, tên là Uyển Nhi.”

Tô Bằng nghe thế, nhìn thoáng qua Từ Đạo Kỳ, chỉ thấy trong ánh mắt Từ Đạo Kỳ thâm tình hàm chứa, giống như cũng có thể hòa tan cả quan tài bằng, nhưng về mặt lúc này, lại cất chứa một tia ưu thương.

“Sư huynh... Sư tâu nàng, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tô Bằng nhìn Đông Phương Uyển Nhi trong quan tài bằng, hỏi Từ Đạo Kỳ.

Từ Đạo Kỳ gật đầu, nói.

“Đúng vậy... Uyển Nhi mười năm trước, trong hôn lễ, trúng một loại kỳ độc... Loại kỳ độc này, hai loại độc tính bằng lửa sẽ không ngừng, thay phiên tra tấn cơ năng cơ thể con người, khiến cho cơ thể một người mất đi cân bằng, Uyển Nhi bất hạnh trúng độc, mà đến bây giờ, cũng không có ý thức hồi phục.”

Tô Bằng nghe thế, trong lòng rung động.

Chương 648: Kỳ độc bằng hỏa (2)

Hắn nhìn nữ tử trong quan tài bằng, cũng chỉ là bộ dáng mười tám mười chín tuổi, nếu mười năm trước nàng gả cho đại sư huynh, chẳng lẽ mới tám chín tuổi sao?

Có điều Tô Bằng nhìn thoáng qua quan tài bằng, trong lòng phần lớn đã hiểu rõ, quan tài bằng phi thủy này, xem ra nhiệt độ vô cùng thấp, thân thể con người ở trong dưới điều kiện nhiệt độ thấp, sự trao đổi chất cực kỳ chậm rãi, nếu dùng quan tài bằng bảo vệ cơ thể người trúng độc, chẳng những có thể giảm bớt độc tính phát tác, còn có thể làm chậm sự trao đổi chất, có lẽ mười năm này, dung mạo của vị Đông Phương sư tẩu này thay đổi cũng không lớn, gương mặt lúc này, chính là dáng vẻ của mười năm trước.

Nhưng Tô Bằng vẫn còn có chút kỳ quái, nói với Từ Đạo Kỳ.

“Sư huynh, ta xem bố trí nơi này, các người là ở trên Tử Hà sơn kết hôn sao? Trong này, có lẽ không có ai có thể hạ độc được với các người mới phải chứ?”

Từ Đạo Kỳ nghe thế, lắc đầu, nói.

“Chúng ta cũng không phải cử hành hôn lễ ở đây... Địa điểm hôn lễ, là ở Trung Châu, lúc ấy ta mặc dù đã kết thúc thí luyện hồng trần hồng trần, nhưng còn lưu lại rất nhiều nhân quả, lúc ở dưới núi giải quyết, ngẫu nhiên kết bạn với Uyển Nhi, nhanh chóng, ta và Uyển Nhi lưỡng tình tương duyệt, chỉ là, tình hình trong nhà Uyển Nhi có chút đặc biệt, rất nhiều người không hy vọng nhìn thấy chúng ta kết hôn với nhau, nhưng Uyển Nhi là người cực kỳ tự chủ, quyết định cùng ta rời nhà, trở về Tử Hà sơn.”

“Nhưng mà nàng cũng có cố chấp của riêng mình, chính là nhất định phải ở trong nhà Trung Châu mình cử hành hôn lễ, người trong nhà nàng không lay chuyển được nàng, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý, nhưng đối với ta lại có chút căm thù.”

“Ta lúc ấy thật không ngờ người trong nhà nàng, bất mãn như vậy với hôn lễ này, trong đêm hôn lễ, thậm chí có người ở trong rượu giao bôi đã chuẩn bị cho chúng ta, hạ kỳ độc băng hỏa, loại kỳ độc thiên hạ hiếm thấy này, mặc dù là ta cũng không thể nào phân biệt ra được.”

“Mà ngày ấy, lúc Uyển Nhi cùng ta uống chén rượu giao bôi, vô cùng vui mừng, đề nghị muốn chúng ta cùng dứt đối phương uống... Kết quả nàng

uống vốn là kỳ độc chuẩn bị cho ta, trúng phải kỳ độc này thay ta, sau khi uống hết, nàng liền bất tỉnh nhân sự... Giấc ngủ này, đã mười năm rồi...”

Từ Đạo Kỳ kể, kể đến đây, vị nam tử võ công đạt đến cảnh giới thiên nhân này, vành mắt bắt chợt lại ửng đỏ.

Tô Bằng nghe thế, cũng chỉ có thể trầm mặc, bản thân nghe nhị sư huynh nói đại sư huynh dụng tình thâm sâu. Lúc ấy hẳn tưởng rằng chính là đại sư huynh lưu luyến si mê một nữ tử, nhưng vẫn không có kết quả, không ngờ chuyện là như vậy.

So sánh xem ra, tình huống hiện tại có thể càng làm cho lòng người tan nát, nếu như là đôi phương không thích đại sư huynh, cũng chỉ là ôm một mối tình đơn phương đau khổ. Còn bây giờ, hai người lại lưỡng tình tương duyệt, trong đêm hôn lễ lại xảy ra vấn đề, mặc dù không có âm dương cách biệt, nhưng cũng khiến cho đại sư huynh không thể cùng người mình yêu nắm tay hạnh phúc bên nhau.

Nhìn Đông Phương Uyển Nhi ở trong quan tài băng phi thủy, trong lòng Tô Bằng cũng hiểu rõ rất nhiều, nói với Từ Đạo Kỳ.

“Sư huynh, người sở dĩ cần kỳ vật băng hỏa, có phải cũng là vì Đông Phương sư tâu không?”

Từ Đạo Kỳ khẽ gật đầu, nói.

“Loại kỳ độc băng hỏa Uyển Nhi trúng này, vô cùng hiếm thấy, căn bản không thể dùng nội lực hóa giải, nội lực tiến vào trong cơ thể nàng, chẳng những không cách nào trừ độc, mà còn bị loại kỳ độc này chuyển biến thành độc tố băng hỏa, ngược lại càng thêm lợi hại... Loại kỳ độc này, một lúc biểu hiện là hàn độc, một lúc biểu hiện lại là hỏa độc, biện pháp duy nhất có thể tạm thời khắc chế, chính là trong lúc phát tác hàn độc, sử dụng thiên tài địa bảo thuộc tính lửa trừ khử, lúc phát tác hỏa độc, sử dụng thiên tài địa bảo thuộc tính băng trừ khử, hoặc là dùng độc tố băng hàn khác lấy độc trị độc, nhưng mà như thế này căn bản là trị phần ngọn không trị được phần gốc, thậm chí có thể nói là uống rượu độc giải khát.”

“Bởi vì cho dù sử dụng thiên tài địa bảo hoặc là độc tố, cũng sẽ ở lần chuyển biến tiếp theo trở thành một loại độc tố lợi hại hơn, loại kỳ độc băng hỏa này, bắt đầu mặc dù không lợi hại, nhưng chậm rãi sẽ giống như là quả cầu tuyết, càng ngày càng mạnh, mặc dù có kỳ vật băng hỏa có thể điều giải, cũng chỉ có thể duy trì nhất thời.”

“May mà chính là, sau khi Uyển Nhi trúng độc, ta ngay lập tức đem nàng dẫn tới Tử Hà sơn, đầu tiên là để nàng ở trong quan tài được chế tạo từ băng ngọc, sau đó ta đi một chuyến đến cực bắc, ở đó đã lấy được một khối hàn băng phi thủy rất lớn, hiệu quả hàn băng phi thủy, hơn xa băng ngọc, ta liền đem khối hàn băng phi thủy này mang về Tử Hà sơn, chế tạo thành quan tài băng phi thủy, đặt nàng vào trong quan tài băng này.”

“Dựa vào hiệu quả quan tài băng phi thủy, lại thêm một vài phương pháp mặc dù không thể trị hết độc, nhưng ít nhiều có thể trì hoãn kỳ độc băng hỏa phát tác, ta đem thời gian kỳ độc băng hỏa chuyển đổi phát tác, áp chế lại nửa năm một lần, chỉ cần nửa năm một lần, dùng một vài kỳ vật băng hỏa giúp nàng hóa giải kỳ độc trong cơ thể, thì có thể lại duy trì thêm một khoảng thời gian nữa.”

“Chỉ là như thế, vẫn là trị phần ngọn không trị được phần gốc, kỳ vật băng hỏa, mỗi lần dùng nhất định phải càng thêm hiếm quý, mới có thể ngăn chặn kỳ độc phát tác so với lần trước lợi hại hơn, cứ tiếp tục như vậy, không qua mười năm nữa, ta cũng tìm không được biện pháp có thể khắc chế kỳ độc trong cơ thể nàng nữa...”

Từ Đạo Kỳ nói, nói đến đây, trong đôi mắt hắn, không nhìn được lộ ra thần sắc đau thương.

Nghe thế, cũng im lặng không nói.

Bởi vì, đây thật sự có chút trầm trọng.

Với tu vi nối liền giữa trời và người của đại sư huynh, nhưng vẫn không có cách nào ngăn cản được nữ nhân mình yêu từng bước từng bước một tiến dần đến vực sâu tử vong, loại cảm giác thất bại cùng tâm tình tự trách này, Tô Bằng mặc dù không phải là người trong cuộc, nhưng cũng có thể cảm nhận được.

Chỉ là lúc này, bản thân lại có thể nói cái gì đó, để an ủi sư huynh của mình đây?

Chương 649: Món đồ gì đó

Tô Bằng trầm mặc một hồi lâu, lại không nghĩ ra nên nói cái gì.

Có điều hắn không muốn nhìn Đại sư huynh Từ Đạo Kỳ lâm vào trong cảm xúc đau thương, trầm mặc một hồi lâu sau, vẫn mở miệng, dõng dạc chủ đề một chút nói.

“Sư huynh cuối cùng đã tìm được người hạ độc kia không?”

Từ Đạo Kỳ khẽ gật đầu, nói.

“Đã tìm được rồi, nhưng ta lại không thể làm cái gì được... Chất độc này căn bản không có giải dược, người bị hạ độc, không phải là người khác, mà chính là đệ đệ ruột thịt của Uyển Nhi.”

“Ta lúc đầu, trong lòng cũng có chút tức giận, chẳng qua là thân phận của đệ đệ Uyển Nhi có chút đặc biệt, Uyển Nhi đối với hắn gửi gắm hi vọng thật lớn, mà còn đệ đệ của nàng cũng vô cùng không muốn xa rời nàng, cho nên đối với ta đặc biệt căm thù, cho là ta muốn cướp đi tỷ tỷ của hắn, vì vậy mới hạ độc ở trong chén rượu, cuối cùng lại hại Uyển Nhi.”

“Ta tuy rằng rất tức giận, nhưng vẫn có thể thông cảm được tâm tình của Uyển Nhi, nàng hy vọng nhất là ta cùng với người nhà của nàng có thể hòa hợp ở chung, nhất định không hy vọng ta làm cái gì với đệ đệ của nàng, cho nên ta cũng không biết làm sao với đệ đệ của nàng, chỉ đành mang theo Uyển Nhi đã trúng độc trở về núi Tử Hà.”

“Đã nhiều năm như vậy, bây giờ ta với người nhà Uyển Nhi cũng không sinh ra hận ý gì nữa, chỉ hy vọng Uyển Nhi có thể sớm ngày tỉnh lại.”

Tô Bằng nghe vậy, cũng không khỏi thở dài một tiếng.

Trong mười năm này, Đại sư huynh nhất định phải chịu không ít khổ, cũng vì Đông Phương sư tẩu làm rất nhiều chuyện.

Không nói những thứ khác, chỉ mỗi cái quan tài bằng Phỉ Thúy này, Tô Bằng có một chút kiến thức về châu báu, biết được loại đồ như Phỉ Thúy này, ở trong hiện thực giá trị cũng cực kỳ trên trời, một đôi vòng tay pha lê lục Phỉ Thúy, đã có thể có giá mấy ngàn vạn thậm chí hơn trăm triệu.

Giá trị của Phỉ Thúy trong thế giới Tử Vong Luân Hồi, cũng chỉ cao hơn chút không thấp hơn, nhất là hàn băng Phỉ Thúy này. Ngoại trừ là khoáng vật cực kỳ hiếm thấy ra, giá trị nhất định là con số rất lớn từ hàng trăm triệu trở lên, nếu bán đấu giá, sợ là mười vạn hai mươi vạn lượng hoàng kim cũng mua không được.

Một khối Phỉ Thúy hàn băng lớn như vậy, sư huynh lấy ở cực bắc, trên đường đi không biết đã gặp phải bao nhiêu gian nan khó khăn hiểm trở. Tuy rằng sư huynh chỉ là miêu tả băng quơ nhẹ nhàng, Tô Bằng cũng có thể nghe ra bên trong ẩn chứa biết bao nhiêu gian khổ.

Không chỉ như vậy, mười năm này Đại sư huynh căn bản không có xuống núi, xem ra nguyên nhân cũng là bởi vì vị Đông Phương sư tẩu này.

Mà còn mỗi lần xuống núi cũng đều có thể là vì Đông Phương sư tẩu cần có kỳ vật băng hỏa.

Bởi vì Đại sư huynh là người cực kỳ biết rõ chừng mực, lại nói tiếp Đông Phương sư tẩu cũng không phải là người trong môn phái. Có thể còn chưa được sư tôn tán thành, mà Đông Phương sư tẩu hàng năm đều cần kỳ vật băng hỏa, giá trị cũng khoảng mấy ngàn lượng hoàng kim, này cũng coi như là một món tiền khổng lồ.

Chuyện này cũng không phải chuyện đề Tam sư huynh cùng với tiểu sư tỷ nghiên cứu, bởi vì nghiên cứu của Tam sư huynh cùng với tiểu sư tỷ cuối cùng cũng đều là để tăng thực lực của Tử Hà Môn, hoặc là tăng thực lực của người trong môn phái. Mà còn chuyện của Đông Phương sư tẩu, lại không có giá trị đáng nói gì đối với môn phái.

Lấy thái độ làm người của Đại sư huynh, không có khả năng bởi vì chuyện này mà lấy việc công làm việc tư, không biết chừng mực mà nhờ người trong môn phái, cho nên mới có chuyện Tứ Nguyên Hắc Thiết Lệnh ở quận Giang Ninh Tô Châu mười năm trước.

Hết thấy điều này, đều có thể là vì Đông Phương sư tẩu. Tình yêu này quả thật đáng quý.

Chẳng qua là Tô Bằng suy nghĩ một lát, lại phát hiện, mình ngoại trừ có thể vì Đại sư huynh cung cấp một số kỳ vật bằng hỏa ra, cũng không có cách nào giúp Đại sư huynh được.

Lúc này, Từ Đạo Kỳ dường như đã từ bên trong cảm xúc đau thương phục hồi lại một chút, hắn nói với Tô Bằng.

“Tiểu sư đệ, cảm ơn ngươi, không chỉ là bởi những bằng hỏa kỳ vật này, mà ta cũng đã rất lâu rồi không có nói những chuyện này với người khác, nói một chút với ngươi, trong lòng ta giống như thoải mái một chút.”

Tô Bằng nghe xong, yên lặng gật đầu, ngay lúc này nói gì cũng không tốt, Tô Bằng chỉ có thể nói.

“Sư huynh không nên quá mức đau thương, chú ý thân thể của mình một chút.”

Từ Đạo Kỳ nhẹ gật đầu, sau đó lại nhìn thoáng qua quan tài bằng Phỉ Thúy, nói với Tô Bằng.

“Xin lỗi tiểu sư đệ, ta muốn một mình ngồi ở trong này một hồi, nói chuyện với Uyển Nhi, ngươi đi về trước đi, chuyện truyền thụ kiếm ý võ công cho ngươi, sư tôn đã nói với ta rồi, chờ thêm hai ngày nữa, ta sẽ đi tìm ngươi.”

Tô Bằng nghe xong, gật gật đầu, nói.

“Sư huynh bảo trọng”

Hắn nhìn thoáng qua Từ Đạo Kỳ, lại nhìn thoáng qua Đông Phương Uyển Nhi trong quan tài bằng Phỉ Thúy, than thở nhẹ một tiếng, liền rời đi khỏi nơi này.

Đi đến lối ra của thạch thất, Tô Bằng quay đầu lại nhìn thoáng qua, chỉ thấy trong mắt Từ Đạo Kỳ hàm chứa thâm tình, đưa tay đặt ở trên quan tài bằng Phỉ Thúy, nhìn Đông Phương Uyển Nhi bên trong, Tô Bằng khẽ lắc đầu, rời khỏi nơi này.

...

Đi ra khỏi thạch thất của Đại sư huynh, trong lòng Tô Bằng có chút nặng nề, không ngờ Đại sư huynh võ công như thế, nhưng vẫn có một chút chuyện không như ý được.

Điều này làm cho Tô Bằng không khỏi nghĩ đến mình, trên một mặt nào đó, mình và Đại sư huynh cũng là hết sức tương tự.

Chẳng qua là mình cũng không có một người yên đang sinh tử khó dò, nhưng mà tình cảnh này lại rơi vào trên người ông nội mình.

Hi vọng mau chóng có thể cứu được ông nội.”

...

Sau khi Tô Bằng trở lại trúc lâu của mình, không có chuyện gì liền đăng xuất khỏi trò chơi.

Sau khi đăng xuất khỏi trò chơi, Tô Bằng lấy di động qua, gọi điện thoại cho A Triết, hỏi thăm một chút về tiến độ chế luyện Ngưng Thần Đan mà mình cần.

A Triết oán trách Tô Bằng một hồi, nói hắn nói chuyện không tính toán gì hết, vốn là đã nói sẽ đi gặp bọn hắn vậy mà rốt cuộc không đi.

Mà còn Tô Bằng không nói gì, có điều đem loại kỳ độc của Đông Phương Uyển Nhi nói cho A Triết, hỏi A Triết một chút xem có biện pháp gì hay không.

A Triết nghe xong, trầm mặc suy tư một hồi lâu, nhưng mà cuối cùng kết luận đưa ra lại khiến cho Tô Bằng có chút thất vọng.

“Xin lỗi, cái này ta cũng không có biện pháp gì được, nghe người miêu tả, người nọ có thể là trúng kỳ độc băng hỏa tuyệt mạch. Loại độc này căn bản không phải do người chế thành, ta từng nghe sư phụ nói qua, hắn nói đó là một trong số ít những kỳ độc trong thiên hạ mà hắn cũng không có cách gì giải được. Sư phụ không có cách gì, ta cũng như vậy.”

A Triết ở trong điện thoại, nói với Tô Bằng như thế, Tô Bằng nghe xong khẽ thở dài một hơi, chỉ có thể tạm thời từ bỏ.

...

Ngày hôm sau, Tô Bằng đăng nhập vào trò chơi, sư huynh, sư tỷ, sư thúc trong môn phái mình cũng đã gặp, tạm thời nếu không có chuyện gì khác liền tiếp tục ở trên núi tu hành tam hợp kiếm, tàn thức của mình.

Qua một ngày, Tô Bằng huy kiếm sợ là đã hơn một vạn lần, dần dần, hần dường như có lẽ đã tìm được một số phương pháp rồi, cảnh giới ” Song hợp” của tàn thức, tam hợp kiếm, Tô Bằng cảm giác mình đã đạt đến trạng thái giới hạn đột phá, chỉ cần một cơ hội là có thể đột phá được.

Chỉ là cơ hội này, dường như tìm được cũng không dễ, Tô Bằng ngược lại cũng không nóng nảy, không vội vàng ham thành công, chỉ cầu nước chảy thành sông.

Buổi tối, Tô Bằng trở lại trong trúc lâu, hần hôm nay không có ý định đi ra ngoài, mà là định ở trong trúc lâu, kiểm kê một chút những thứ ở trên thân.

Bên trong túi Càn Khôn của hần, qua thời gian dài như vậy đã thu rất nhiều bảo vật, rất nhiều đồ vật này nọ đều ném ở bên trong túi Càn Khôn, khó tránh khỏi có chút lộn xộn. Hôm nay hần chính là muốn kiểm kê một chút, xử lý những đồ vô dụng, những thứ thường xuyên sử dụng đặt ở nơi dễ lấy, tránh cho sau này lúc dùng lại luống cuống tay chân.

Lần này thanh lý, tổn của hần không ít thời gian, có điều cũng làm cho hần tìm được mấy đồ vật đã bỏ vào túi Càn Khôn từ rất sớm mà có lẽ vốn đã quên mất.

Lúc sửa sang gần xong, Tô Bằng chợt thấy trong túi Càn Khôn có vật gì đó, hần “ơ” một tiếng, đem vật gần như đã bị bỏ qua kia cầm lên.

Nhìn vật này, Tô Bằng phúc chí tâm linh (phúc đến thì lòng cũng sáng ra), ánh mắt đột nhiên sáng ngời, nói.

“Ta sao lại quên vật này được chứ? Nếu dùng tốt vật này há không phải có thể giúp Đại sư huynh giải kỳ độc trên người Đông Phương sư tẩu sao? !!”

Chương 650: Lấy thân thử độc (1)

Thứ mà Tô Bằng tìm được, là một hạt châu phát ra ánh sáng màu xanh đen được bọc lấy trong bao quần áo.

Hạt châu này, chính là trên đường lúc ấy Tô Bằng từ núi Tử Hà chạy về quận Giang Ninh, trong lúc diệt sát mấy con cương thi ở đầm Thiên Nhân kia thu được viên minh châu này, gọi là. Bách uế châu.

Tô Bằng dường như quên mất hạt châu này, bởi vì thuộc tính của hạt châu này thật sự bình thường, là vật phẩm đem những độc tố khác chuyển biến thành thi độc.

Lúc ấy Tô Bằng trúng mê hương, thiếu chút nữa đã bị người chơi Hắc y nhân của Độc thủ cốc kia giết chết, có điều lúc lại gần hạt châu này, Tô Bằng đem độc tố trong cơ thể chuyển thành thi độc, trái lại còn giết chết tên Hắc y nhân của Độc Thủ Cốc này.

Có điều sau đó, hạt châu này đã bị Tô Bằng nhét vào ở chỗ sâu nhất bên trong túi Càn Khôn, không còn có dùng thêm lần nào nữa.

Dù sao thi độc cũng là độc tố, hơn nữa Tô Bằng không có biện pháp khắc chế đặc biệt tốt, hơn nữa Tô Bằng tu hành chủ yếu là võ công, không phải là chơi độc, tất nhiên đối với hạt châu này không có gì hứng thú.

Nếu không phải hôm nay thanh lý túi Càn Khôn, Tô Bằng có lẽ đã quên mất hạt châu này rồi.

Nhưng mà, hôm nay lúc sửa sang lại, Tô Bằng phát hiện ra hạt châu này, đột nhiên trong lòng linh quang chợt lóe.

Hạt châu này, không phải là vật thích hợp nhất để trị liệu băng hỏa kỳ độc trong người của thê tử Đại sư huynh hay sao?

Độc tính của Băng hỏa kỳ độc quá mức đặc thù, ngay cả sư phụ của A Triết cùng với Đại sư huynh của mình cũng đều không có biện pháp, này đã nói

lên tính chất đặc thù của băng hỏa kỳ độc... Cũng chính là người bây giờ không dùng được biện pháp giải độc gì, nhưng mà lúc cuối cùng cũng sẽ chuyển biến thành một loại độc tố có thuộc tính càng cường đại hơn.

Nhưng mà, nếu sử dụng Bách Uế Châu cũng sẽ không gặp phải vấn đề này.

Bởi vì tác dụng của Bách Uế Châu chính là đem các loại độc tố khác nhau chuyển biến thành thi độc. Nếu là Thi độc, ít nhất Tô Bằng cũng biết có một vài thứ đồ vật này nó có thể khắc chế hóa giải, cứ như vậy, liền có thể đem một loại độc tố tương đối hiếm thấy nan giải hóa thành độc tố tương đối tầm thường, như vậy việc hóa giải cũng tương đối dễ dàng hơn.

Bây giờ vấn đề duy nhất, chính là viên Bách Uế Châu này có thể đem độc tố của băng hỏa kỳ độc chuyển biến thành thi độc hay không.

Nghĩ đến đây, Tô Bằng lại nghĩ tới một đồ vật khác trong túi Càn Khôn của mình.

Tô Bằng lục lọi một hồi, quả nhiên bên trong túi Càn Khôn của mình đã tìm ra được một vật gì đó.

Một lá cây màu xanh thẫm, giống như là màu ngọc bích.

Tô Bằng tìm được lá cây này bên trong túi Càn Khôn, lập tức cảm giác trong lòng thoải mái vui sướng.

Thứ này, chính là ở trong đầm Thiên Nhân kia, vật giải thi độc mà tiểu hồ ly ngâm trong miệng cho Tô Bằng kia, Tô Bằng còn nhớ rõ, vật này tên là Mặc Ngọc Lan.

Vật này thuộc về loại đồ vật tương khắc với thi độc, chỉ cần là ở những nơi cương thi xuất hiện, trong phụ cận gần đó tự nhiên có thể tìm được loại Mặc Ngọc Lan này.

Hiệu quả của Mặc Ngọc Lan là khôi phục một phần nhỏ nội lực, này có thể không đáng kể, nhưng là lại rất hữu hiệu trong việc hóa giải thi độc.

Tô Bằng ở trong đầm Thiên Nhân, thi độc do được tính của thuốc mê chuyển hoá thành, chính là nhờ Mặc Ngọc Lan này hóa giải. Trong ấn

tượng của Tô Bằng, một mảnh lá cây này có thể hóa giải một lượng thi độc rất lớn, mình lúc trước chỉ ăn một ngụm nhỏ Mặc Ngọc Lan mà trên căn bản thi độc đã được hóa giải.

Về sau tiểu hồ ly kia còn tặng mình một lá Mặc Ngọc Lan, Tô Bằng vẫn luôn để ở bên trong túi Càn Khôn, bên trong túi Càn Khôn gần như là chân không, sẽ không mất dưỡng khí cũng sẽ không làm hư, lại thêm bản thân Mặc Ngọc Lan cũng dễ cất giữ, bây giờ hẳn là vẫn còn chưa mất dược tính.

“Thứ này có lẽ thật sự có thể giúp được Đại sư huynh!”

Tô Bằng thấy hai vậy này, trong lòng không khỏi dâng lên một tia hi vọng.

Tô Bằng đối với Đại sư huynh của mình, thật ra là có một loại tâm tình rất là thương thức, mà còn trong lòng cũng đối với thái độ làm người và võ công của người kia khâm phục không thôi, trong lòng hắn thành tựu của Đại sư huynh này đây chính là một mục tiêu phấn đấu trong cái trò chơi này của mình, nhìn thấy Đại sư huynh vì tình mà đau khổ, không cách nào cùng với người yêu ở chung một chỗ, một hán tử tốt đẹp lại cứ ưu sầu như vậy, trong lòng Tô Bằng cũng không đành lòng.

Lúc này có thể trợ giúp Đại sư huynh một chút, trong lòng Tô Bằng là cực kỳ cam tâm tình nguyện.

Ngoại trừ những thứ này không nói, nếu giúp được Đại sư huynh, đối với Tô Bằng cũng là một việc cực kỳ có lợi.

Tô Bằng nghĩ đến đây, cẩn thận suy nghĩ một lát, ngẫm lại hẳn là không có vấn đề gì, trong lòng càng chắc chắn về quyết định này hơn.

Hắn đầu tiên là thu thập qua loa túi Càn Khôn một chút, đem một ít đồ vật một ít đồ vật khác bỏ vào lại, sau đó bản thân hắn liền đem hai Từ Đạo Kỳ kia để ở tầng trên của túi Càn Khôn, sau đó lại đi đến động phủ của Đại sư huynh Từ Đạo Kỳ để tìm hắn.

Chương 651: Lấy thân thử độc (2)

Tô Bằng tới động phủ của Đại sư huynh Từ Đạo Kỳ, vừa lúc Từ Đạo Kỳ đang ở bên trong.

“Tiểu sư đệ vội vội vàng vàng như vậy là có chuyện khẩn cấp gì sao?”

Thấy Tô Bằng đến đây, Từ Đạo Kỳ ở trong động phủ hỏi Tô Bằng.

“Đại sư huynh, ta đã tìm được một biện pháp, có lẽ có thể giải độc cho Đông Phương sư tẩu!”

Tô Bằng thấy Từ Đạo Kỳ liền nói với hắn.

“Cái gì?”

Từ Đạo Kỳ nghe xong, trong mắt thần thái sáng ngời, nói với Tô Bằng.

“Biện pháp gì? Sư đệ ngồi xuống rồi hắn nói.”

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu, ngồi xuống, đem chuyện mình gặp phải ở đầm Thiên Nhân lúc từ núi Tử Hà trở về quận Giang Ninh nói một chút.

Từ Đạo Kỳ ở bên cạnh nghe xong, thần sắc trong mắt càng ngày càng mãnh liệt, đến cuối cùng, hắn không nhịn được phải đứng lên, đỡ lấy hai vai của Tô Bằng nói.

“Tiểu sư đệ! Đây có lẽ thật sự là một biện pháp!”

Từ Đạo Kỳ kích động giữ hai vai Tô Bằng, sau đó buông tay ra, nói.

“Thi độc tuy rằng cũng có hơi phiền toái, nhưng là lại so với băng hỏa kỳ độc thì dễ giải hơn rất nhiều, ít nhất bản thân ta nếu chỉ là thi độc thì ta có thể dùng nội công bức thi độc ra.”

“Chẳng qua là không biết, viên Bách Uế Châu trên người người kia, thật sự có thể đem độc tính của băng hỏa kỳ độc chuyển hóa thành thi độc hay không... Hơn nữa nếu chuyển hóa không hết sạch, vẫn không thể dùng nội lực giúp Uyển Nhi bức độc, dù sao băng hỏa kỳ độc trong cơ thể nàng là biết đem nội lực chuyển hóa thành độc tính.”

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu, hẩn từ bên trong túi Càn Khôn lấy ra Bách Uê Châu được bọc trong tơ lụa màu đen, lại lấy ra Mặc Ngọc Lan, nói với Từ Đạo Kỳ.

“Sư huynh, phiến lá cây này tên là Mặc Ngọc Lan, bản thân không phải là cái gì hiếm quý, chỉ là đối với thi độc có hiệu quả, sư huynh có thể thử một chút xem có hiệu quả hay không.”

Từ Đạo Kỳ gật đầu. Hẩn suy nghĩ một lát, hỏi Tô Bằng.

“Tiểu sư đệ, trên người người có độc được gì không?”

“Độc được?”

Tô Bằng nghe xong, sững sờ một chút, có điều vẫn gật đầu, trên người hẩn có một số độc được thu được trên người của Độc Thủ Cốc lúc trước kia, liền lấy ra một lọ đặt lên bàn.

Từ Đạo Kỳ thấy vậy, nhẹ gật đầu cầm lấy bình độc được hít hà, sau đó...

Sau đó, hẩn thế nhưng lại đem bình độc được này đổ vào trong miệng mình!

Tô Bằng thấy vậy, không khỏi cả kinh, đứng lên nói với Từ Đạo Kỳ.

“Sư huynh!”

“Không sao, nội lực của ta đã tu hành đến nội phủ, loại độc được trình độ này vẫn không làm gì được ta.”

Từ Đạo Kỳ nói, nói xong hơi nhắm mắt, Tô Bằng rõ ràng thấy được một hắc tuyến màu đen xuất hiện dưới làn da Từ Đạo Kỳ, Sau đó hắc tuyến kia giống như là có mục tiêu rất nhanh đã chạy khắp bề mặt da của Từ Đạo Kỳ, tập trung ở đầu ngón tay của hẩn.

Tô Bằng thấy vậy, trong lòng an định lại, cái này đại biểu cho Từ Đạo Kỳ đã đem độc tố dồn đến vị trí đầu ngón tay kia. Chỉ cần hẩn muốn tùy thời đều có thể đem độc được bức đi ra.

Thật ra thì Tô Bằng vẫn còn đánh giá thấp Từ Đạo Kỳ. Thật ra Từ Đạo Kỳ nếu quả thật quan tâm đến việc giải độc, độc dược trình độ này đã trực tiếp bị nội lực bốc hơi phân giải, biến mất không thấy gì nữa, căn bản không cần phải bức ra bên ngoài cơ thể.

Từ Đạo Kỳ cũng không đem máu độc bức đi ra, mà là mở mảnh vải tơ màu đen trên mặt bàn kia ra, lộ ra Bách Uế Châu bên trong.

Bách Uế Châu kỳ thật thoát nhìn có điểm giống bảo thạch nào đó, xem ra vẫn còn dùng được, chỉ là có chút quá mức âm trầm, xem ra không tốt lắm.

Lúc này, Từ Đạo Kỳ đưa ngón tay để ở phía trên Bách Uế Châu, không bao lâu liền thấy màu đen ở đầu ngón tay hắn đã chuyển biến thành một loại màu sắc xanh đen khác.

Từ Đạo Kỳ khẽ gật đầu, hắn cầm lấy trên bàn, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng quét một đường, cắt ra khoảng một phần sáu, sau đó nuốt xuống.

Tô Bằng thấy, lại là một đạo khí tức, từ thân thể Từ Đạo Kỳ bơi đến tập trung thi độc ở đầu ngón tay của hắn, ở trong thân thể độc tố của độc tố cùng với Mặc Ngọc Lan đang quần quýt giao nhau.

Một lát sau, đầu ngón tay của Từ Đạo Kỳ dường như lại khôi phục màu sắc bình thường, chỉ là có chút màu đen rất nhỏ, Từ Đạo Kỳ phát ra từng tiếng âm trầm, đầu ngón tay của hắn đột nhiên toát ra sương mù màu đen, trong nháy mắt, ngón tay của hắn đã khôi phục lại màu sắc bình thường.

Từ Đạo Kỳ nhẹ gật đầu với Tô Bằng, nói.

“Mặc Ngọc Lan quả thật có tác dụng khắc chế thi độc.”

Dừng một chút, hắn lại nói.

“Ta làm như thế, thực sự không phải là không tín nhiệm tiểu sư đệ, mà là thử nghiệm Mặc Ngọc Lan này đến tột cùng có thể hóa giải bao nhiêu thi độc cùng với độc tố, như vậy không đến mức khiến Uyển Nhi tuy rằng giải được một phần băng hỏa kỳ độc, lại bị thi độc xâm lấn. Dù sao nàng cũng

không thể dùng nội lực bức độc, một khi thi độc quá nhiều, có thể càng nguy hiểm hơn.”

Tô Bằng gật đầu, hẳn rất hiểu Từ Đạo Kỳ, Đại sư huynh quả thật rất quan tâm sư tẩu, thế nhưng không ngờ lại dùng chính thân mình đi thử độc.

“Tô Bằng, ngươi theo ta đi thạch thất đi, giúp ta trông coi cửa vào thạch thất một chút, xem như làm hộ pháp cho ta, tuy rằng nội lực không thể bức bằng hỏa độc tố ra, nhưng lại có thể không chế thi độc một chút, ta thử giải độc cho Uyển Nhi một chút xem sao.”

Tô Bằng gật đầu, hai người liền đứng dậy đi vào bên trong thạch thất, Từ Đạo Kỳ mở khóa mật mã nguyên thủy ra, hai người đi vào.

Tô Bằng ở lối vào thạch thất, liền đứng ở nơi đó, khẽ gật đầu với Từ Đạo Kỳ. Từ Đạo Kỳ gật lại, tự mình đi tới bên cạnh quan tài bằng Phỉ Thúy.

Từ Đạo Kỳ nhìn Đông Phương Uyển Nhi trong quan tài bằng Phỉ Thúy thật sâu, hít sâu một hơi một tay đặt tại trên mặt quan tài bằng Phỉ Thúy, lấy tay quét một đường.

Lớp dày ngoài quan tài bằng, theo hướng kia liền trượt xuống dưới, lộ ra Đông Phương Uyển Nhi bên trong.

Từ Đạo Kỳ cầm Bách Uế Châu trong tay, dùng tu vi võ công của hắn, cho dù là trực tiếp cầm lấy Bách Uế Châu cũng sẽ không bị hạt châu này ăn mòn, đúng là tuyệt đối không bị ăn mòn.

Bách Uế Châu hắn cầm trong tay, liền đặt ở trên người Đông Phương Uyển Nhi...

Tô Bằng đứng ở cửa Thạch thất, một mặt coi như là giúp Từ Đạo Kỳ hộ pháp, một mặt chú ý động tĩnh bên trong thạch thất lúc này.

Từ Đạo Kỳ dường như sau khi đã trải qua việc lấy thân thử độc, đối với hiệu quả của Bách Uế Châu cũng hiểu rõ, mang Bách Uế Châu đặt ở trên làn da lộ ra của Đông Phương Uyển Nhi cũng không có để xuống.

Trong lòng Tô Bằng cũng rất hiếu kỳ, Bách Uế Châu này đến tột cùng có hiệu quả với băng hỏa kỳ độc hay không đây?

Cứ như vậy, qua một thời gian ngắn, đột nhiên Tô Bằng nghe được một tiếng “đùng” rất nhỏ, giống như có vật gì vỡ vụn...

Chương 652: Nuôi cương thi cũng không dễ... (1)

Tô Bằng nghe xong, trong lòng cả kinh, hỏi Từ Đạo Kỳ phía đối diện.

“Sur huynh, làm sao vậy?”

“Không sao.”

Từ Đạo Kỳ miệng nói, nói xong, hắn lấy ra miếng Mặc Ngọc Lan kia, đút cho Đông Phương Uyển Nhi.

Đông Phương Uyển Nhi chỉ là trạng thái tương tự hôn mê, nhưng nếu đút, lại vẫn có thể nuốt dựa vào bản năng, thứ Mặc Ngọc Lan này cũng không cần nhấm nuốt gì, chỉ cần vào miệng một lúc, sẽ hóa thành thứ trạng thái nửa hồ, dễ trượt xuống.

Sau khi Từ Đạo Kỳ đút miếng Mặc Ngọc Lan này cho Đông Phương Uyển Nhi, một lát sau, chỉ thấy khí tức màu đen trên người Đông Phương Uyển Nhi, dường như đã biến mất, lại khôi phục bộ dạng bình thường.

Từ Đạo Kỳ hết sức cẩn thận, mặc dù nội lực của hắn không cách nào bức độc, nhưng vẫn có thể cảm ứng thử tình huống thân thể Đông Phương Uyển Nhi, hắn thử một chút, cảm thấy mạch tượng của Đông Phương Uyển Nhi lại khôi phục trạng thái bình thường, không giống trúng bộ dạng thi độc, lúc này mới yên tâm.

Hắn lại bố trí Đông Phương Uyển Nhi ở trong quan tài băng phi thủy, sau đó lại đặt nắp quan tài băng lại.

Lúc này, hắn mới đi ra.

“Sur huynh, thế nào?”

Tô Bằng nhìn Từ Đạo Kỳ, hỏi hần.

Trên mặt Từ Đạo Kỳ lúc này, có một tia phấn chấn, tựa hồ có chút thần thái, hần nói.

“Tiểu sư đệ, chúng ta ra ngoài lại nói.”

Tô Bằng gật đầu, hai người cùng đi ra thạch thất.

“Sư huynh, băng hỏa kỳ độc của Đông Phương sư tẩu, có thể được Bách Uế Châu này chuyển hóa không?”

Sau khi Tô Bằng đi ra thạch thất, lại hỏi Từ Đạo Kỳ lần nữa.

Từ Đạo Kỳ gật đầu, tinh thần hần có hơi phấn chấn, nói. “Có thể!”

Có điều nói xong những lời này, hần dừng một chút, nói.

“Ta vừa rồi dùng Bách Uế Châu chuyển hóa độc tính băng hỏa kỳ độc, nhưng chỉ chuyển hóa một bộ phận nhỏ, Bách Uế Châu lại tự vỡ vụn mất, có lẽ là vì độc tính băng hỏa kỳ độc trong cơ thể Uyển Nhi quá mãnh liệt, vượt ra khỏi phạm vi chuyển hóa của Bách Uế Châu, cho nên mới ra như thế. Nhưng dù vậy, cũng đem một bộ phận băng hỏa kỳ độc trong cơ thể nàng chuyển hóa, đồng thời sử dụng Mặc Ngọc Lan trung hoà.”

Tô Bằng nghe xong, tinh thần chấn động, nói.

“Nếu như vậy, há không phải rất tốt?”

Tô Bằng tịnh không để ý Bách Uế Châu kia, thật ra Bách Uế Châu kia với Tô Bằng mà nói, có cũng được mà không có cũng không sao.

Mà Bách Uế Châu vỡ tan, Tô Bằng cũng không bất ngờ, dù sao băng hỏa kỳ độc qua nhiều năm như vậy, chuyển hóa các loại thiên tài địa bảo cùng độc vật băng hỏa quá nhiều, rất nhiều thứ trong đó đều có thể là cấp màu vàng thậm chí vàng thẫm, mà Bách Uế Châu chỉ là một kiện vật phẩm cấp bạc, chịu không được cũng không phải là không thể nào.

Cứ vậy, mặc dù thoát nhìn tựa hồ không có cách gì tiếp tục chuyển đổi bằng hỏa độc tố, nhưng Tô Bằng lại không quá lo lắng.

Bởi vì trong thiên hạ, cương thi mặc dù không nhiều, nhưng tìm kỹ, cũng có thể tìm ra một ít, chỉ cần hóa những cương thi kia, rất có thể sẽ lại tìm ra Bách Uế Châu.

Không nói những thứ khác, Tô Bằng ở gần một trấn nhỏ cách Lâm Y thành không tính quá xa, còn giấu một cỗ Đồng Thi. Nếu không được, trước tiên có thể hóa Đồng Thi này, sẽ thu được một khóa Bách Uế Châu nữa.

Hiển nhiên, Từ Đạo Kỳ cũng có suy nghĩ không khác Tô Bằng là bao, mặc dù hẳn không biết chuyện Đồng Thi, nhưng với bản lĩnh của hắn, nếu tìm kỹ, tìm mấy cương thi, vẫn tương đối dễ dàng.

Sau khi Từ Đạo Kỳ đã tìm ra phương pháp liệu độc cho vợ mình, tinh thần có vẻ cực kỳ phấn chấn, đúng với câu người gặp chuyện vui tinh thần sáng khoái, thoát nhìn, đều có tinh thần hơn bình thường rất nhiều.

Hắn đóng cửa thạch thất, kéo Tô Bằng, vào trong phòng khách của động phủ trước mặt.

“Sur đệ, lần này ngươi quả thật giúp ta rất nhiều, nếu Uyển Nhi ngày nào đó có thể tỉnh lại, ta nhất định sẽ dẫn nàng tới cảm ơn ngươi.”

Từ Đạo Kỳ nói giọng chân thành tha thiết với Tô Bằng.

Tô Bằng mỉm cười, nói.

“Đại sư huynh, những chuyện này, hà tất nhắc tới.”

Dừng một chút, Tô Bằng nói.

“Đại sư huynh, nếu ngươi tìm kiếm cương thi, có mấy chỗ có thể đi xem thử, một là đầm lầy ngàn mắt ta từng nói, nơi đó tựa hồ có mấy cỗ mộ, bên trong có thể tồn tại cương thi, hơn nữa có Mặc Ngọc Lan sinh ra, nếu đến chỗ đó, có thể tìm thử, nơi đó có một cặp mẹ con bạch hồ, các nàng có thể sẽ giúp ngươi.”

“Mà một nơi khác có thể tìm được cương thi, chính là Độc Thủ Cốc kia. Hai lần cương thi ta gặp phải, đều có quan hệ với người Độc Thủ Cốc, người chôn họ tu hành thuật cản thi, ta nghĩ, cao tăng Độc Thủ Cốc, có thể sẽ có cương thi cấp cao hơn.”

“Nếu quả thật tìm không ra, ngoài Lâm Y thành, có một chỗ, ta còn có giấu một cỗ Đồng Thi, nếu sư huynh sốt ruột, trước tiên có thể mang ra ngoài, sau đó vận đến Tử Hà sơn.”

Nói xong, Tô Bằng đem phương vị đầm lầy ngàn mắt, cùng với địa phương mình cất giấu Đồng Thi, nói cho Từ Đạo Kỳ.

Nói xong những thứ này, Tô Bằng tìm thử trên người, tìm ra hai cuốn sách, chính là hai cuốn bí tịch sau khi mình giết chết hắc y nhân ở đầm lầy ngàn mắt năm đó, người kia để lại, một quyển gọi là “Bí thuật cản thi”, một quyển là sách điều khiển độc trùng.

Tô Bằng đặt hai cuốn sách ở trên mặt bàn, nói với Từ Đạo Kỳ.

“Sư huynh, đây là ta lấy được ở trên thân người Độc Thủ Cốc năm đó, chỉ là chưa từng xem qua, bên trong có thể có một ít tin tức có quan hệ với cương thi, người cầm xem thử đi.”

Từ Đạo Kỳ gật đầu, hắn nhận lấy sách, nhanh chóng lật xem.

Chương 653: Nuôi cương thi cũng không dễ... (2)

Từ Đạo Kỳ có thể tu hành võ công đến tình trạng bây giờ, tất nhiên ngộ tính không giống người thường, chỉ thấy hắn phảng phất tiện tay lật sách, nhanh chóng đảo trang sách, thời gian xem một trang sách đều không cao hơn một giây, chưa đến một phút, hắn đã xem xong cuốn bí thuật cản thi kia rồi.

Sau khi xem xong, sắc mặt hắn hơi ngưng trọng, nói.

“Trong quyển sách này, quả thật ghi chép một số địa phương có thể tìm thấy cương thi khá dễ, hơn nữa bên trong cũng có ghi về Bách Uế Châu... Bên trong nói, cũng không phải mỗi một cương thi đều có thể tìm được Bách Uế

Châu, nhưng cương thi đẳng cấp cao một chút, cơ hội xuất hiện Bách Uế Châu sẽ nhiều hơn một chút, hơn nữa phẩm chất rất tốt.”

Tô Bằng nghe xong, mỉm cười, nói.

“Sư huynh là quan tâm tất loạn, trong thiên hạ địa phương dễ dàng sinh ra cương thi, mặc dù không nhiều, nhưng nếu tìm kỹ, cũng sẽ không ít. Huống chi có địa phương chuyên luyện thi như Độc Thủ Cốc, nếu sư huynh có thể tìm đường này, thu hoạch nhất định không nhỏ, số lượng Bách Uế Châu để trị liệu cho Đông Phương sư tẩu, nhất định có thể gom góp.”

Từ Đạo Kỳ nghe xong, lúc này mới nhẹ gật đầu, trí kế của hắn thật ra rất không tồi, chỉ là liên quan đến người thương, quan tâm quá mức, mới hơi có cảm giác rối loạn lẫn đố.

Tô Bằng khẽ cười, thầm nghĩ người Độc Thủ Cốc phen này gặp nạn, bị Đại sư huynh để ý, nếu Độc Thủ Cốc bình thường giao ra cương thi còn đỡ, nếu không giao, sợ là còn có nguy hiểm bị diệt... Người ta hay nói giữ ngọc có tội, không biết người Độc Thủ Cốc có cảm thấy ủy khuất không, nuôi cương thi dễ dàng sao? Còn phải bị người đoạt...

Tô Bằng lắc đầu, vứt những ý nghĩ này ra khỏi đầu, nói với Từ Đạo Kỳ.

“Sư huynh, gần đây người muốn xuống núi tìm cương thi à?”

Từ Đạo Kỳ lắc đầu, nói.

“Trong một hai tháng gần đây sẽ không xuống núi, Uyển Nhi ở trong một hai tháng này, hỏa độc trong cơ thể sẽ chuyển biến thành hàn độc, ta cần ở bên cạnh nàng chiếu cố, đồng thời sử dụng băng hỏa kỳ vật khổng chế trước, mới có thể xuống núi.”

Nói xong, hắn nói với Tô Bằng.

“Tiểu sư đệ, lần này sau khi người chấm dứt tu hành, vẫn sẽ xuống núi chứ? Nếu vậy, tiểu sư đệ xin giúp ta để ý tin tức mặt này chút.”

“Đó là tất nhiên.”

Tô Bằng mỉm cười gật đầu.

Hắn không sợ làm việc cho Đại sư huynh, cách đối nhân xử thế của Đại sư huynh Tô Bằng cũng có chút minh bạch, nhất định sẽ không để mình có hại, càng là làm việc vì Đại sư huynh, mình thu được sẽ càng nhiều, đây là chuyện hết sức có lời.

Hơn nữa không nhắc đến ích lợi, Tô Bằng cũng rất có thiện cảm với Từ Đạo Kỳ, có thể giúp Từ Đạo Kỳ một vài chuyện, Tô Bằng cũng thấy rất vui.

Có điều, hôm nay đã không còn chuyện gì, Tô Bằng đứng dậy nói với Từ Đạo Kỳ.

“Đại sư huynh, không có chuyện gì, ta liền cáo từ trước.”

“Tốt lắm, tiểu sư đệ.”

Từ Đạo Kỳ gật đầu, cũng đứng lên, nói với Tô Bằng.

“Tiểu sư đệ, ta nghe sư tôn nói người còn đang tu hành Tam Hợp kiếm, hiện tại đến cảnh giới nào rồi?”

Tô Bằng nghe xong, cũng chẳng giấu diếm, nói tiến độ tu hành của mình với Từ Đạo Kỳ.

“Trong khoảng thời gian ngắn, tiểu sư đệ không ngờ tu hành Tam Hợp kiếm đến trạng thái Hợp Khí, Hợp Lực viên mãn, xem ra người đối với đạo kiếm pháp, quả thật rất có ngộ tính.”

Từ Đạo Kỳ nghe xong, không khỏi cảm thán nói.

Sau đó, hắn nói.

“Thật ra tu hành Tam Hợp kiếm, có rất nhiều bí quyết, nếu tiểu sư đệ đã sắp sửa đến cảnh giới “Song Hợp”, ta sẽ giảng giải chút một số tâm đắc tu hành, cũng tiện để tiểu sư đệ tu luyện thêm một bước.”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng vui vẻ, thầm nghĩ Đại sư huynh quả nhiên chính là người như vậy, càng giúp hắn, hắn sẽ càng cảm thấy băn khoăn, sẽ

trợ giúp người.

Tam Hợp kiếm của Tô Bằng, cũng đã tu hành đến trạng thái vượt quan, nhưng luôn cảm giác thiếu thứ gì đó, có cao thủ tuyệt đỉnh như Đại sư huynh chỉ điểm là không còn gì tốt hơn, cho nên Tô Bằng gặt đầu, nghiêm túc nghe Đại sư huynh giảng giải mấu chốt tu hành Tam Hợp kiếm.

Tô Bằng cứ như vậy cùng Từ Đạo Kỳ hàn huyên hơn một canh giờ, trong vòng một canh giờ này, Từ Đạo Kỳ giảng rất nhiều bí quyết tu luyện Tam Hợp kiếm, khiến Tô Bằng có một loại cảm giác hiểu ra.

Tô Bằng lúc này, đã có một chút cảm ngộ, cảm giác mình giờ phút này liền đi luyện kiếm, có thể một lần liền vượt quan.

Thấy bộ dạng Tô Bằng như có điều ngộ ra, Từ Đạo Kỳ nói với Tô Bằng.

“Tiểu sư đệ, tựa hồ ngươi đã có chỗ lĩnh ngộ, thật ra ngươi không cần phải trở lại núi luyện kiếm, đoạn nhai của ta, cũng có một mảnh đất trống, ngươi đã có cảm ngộ, vậy cứ luyện kiếm ở đây, ta cũng dễ ở bên cạnh, cùng ngươi tham thảo một ít.”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng vừa động, hiểu rõ Từ Đạo Kỳ muốn thiên vị dạy học ở ngay hiện trường cho mình, lý nào không đáp ứng?

Vì vậy, hai người đi ra động phủ của Từ Đạo Kỳ, đi tới gần đoạn nhai.

Gần đoạn nhai, cũng là một mảnh đất trống rất lớn, Tô Bằng đi đến một chỗ, rút Vô phong kiếm trong tay ra, liền bày ra thức mở đầu Bạt Kiếm Thức của tân thức Tam Hợp kiếm.

Tô Bằng đã tu hành đến đỉnh phong Hợp Lực, Hợp Khí đơn độc, chỉ là không cách nào đạt tới cảnh giới Song Hợp.

Bởi vì lúc tu luyện cảnh giới Song Hợp, hai yếu tố khí, lực, luôn không cách nào kết hợp lại, nếu tốc độ của lực đạt tới, vậy thì khí lại có hơi theo không kịp tốc độ của kiếm, nếu yếu tố khí này phát huy đến mức tận cùng, lại luôn ảnh hưởng tốc độ phát huy của lực.

Có điều vừa rồi, nghe Từ Đạo Kỳ giảng giải một phen, Tô Bằng tựa hồ có chút lĩnh ngộ.

Mà Từ Đạo Kỳ, đứng ở bên cạnh Tô Bằng, nhìn tư thế Tô Bằng bày ra, hần vể mặt nghiêm túc, miệng nói...

Chương 654: Cảnh giới Song Hợp!

“Tô Bằng, ngươi chú ý kiếm trong tay, mặc dù ngươi tu hành chính là cảnh giới Song Hợp, nhưng cũng cần có tác dụng ý niệm, tu luyện cảnh giới Song Hợp của Tam Hợp kiếm, cần ý ở trước kiếm, khí theo lực động, lực hợp khí đi, khí lực quyện làm một, tinh thần dẫn dắt, ý niệm là chủ, tâm vô tạp niệm, trước khi xuất kiếm, phải nắm chắc về kiếm này.”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng có chút minh ngộ.

Lúc trước khi hắn tu hành tàn thức Tam Hợp Kiếm, ở cửa ải Song Hợp này, nghĩ đều là làm sao dung hợp hai thứ lại, nhưng càng nghĩ như thế, lúc xuất kiếm càng không hài hòa, hoặc chính là kiếm hoặc khí xuất ra, nguyên tố lực đơn, hoặc chính là xuất kiếm đến một nửa thì bị chệch, cũng không cách nào song hợp.

Cảm giác kia, thật giống như hai tòa núi song song ở chung, ngươi đi một tòa, thì không cách nào đi toà còn lại, muốn dung hợp lại, tựa hồ là không thể nào.

Loại cảm giác luôn thất bại này, khiến Tô Bằng rất khó chịu, càng không thành công, càng nghĩ nhiều, chính vì vậy, mặc dù mỗi lần đều cảm giác thiếu một chút, nhưng làm sao cũng không đột phá được một chút đó.

Lúc này, nghe xong lời của Từ Đạo Kỳ, Tô Bằng tựa hồ sinh ra một tia minh ngộ.

Có lẽ, chính là vì mình quá muốn song hợp hai loại nguyên tố Hợp Khí Hợp Lực, mới thành ra như vậy.

Bởi vì như vậy, ý niệm và tinh thần của mình, đều chú ý làm sao dung hợp, cứ như vậy, khiến mình không cách nào tập trung, để hai nguyên tố khí, lực

dung hợp.

Mà lúc này nghe xong chỉ điểm của Từ Đạo Kỳ, Tô Bằng đột nhiên sinh ra minh ngộ, có lẽ, đây là mấu chốt mình luôn không thành công.

Tinh thần của mình, không nên đặt ở làm sao dung hợp hai loại nguyên tố này, Mà nên đặt ở làm sao thành công, trong đầu không ngừng nhớ lại trạng thái lúc sư tôn Vân Đạo Tử phát ra một kiếm kia, sau đó đem Hợp Khí và Hợp Lực, khiến bản thân theo bản năng tự động đạt tới một loại trạng thái hài hòa trong tiềm thức.

Có lẽ, điểm mà mình thiếu, chính là không cách nào tập trung, mà nếu tiềm thức đồng thời phát huy Hợp Lực Hợp Khí đến cực hạn, dĩ nhiên là có thể đạt tới cảnh giới Song Hợp.

Ngộ tính Tô Bằng vốn đã không kém, lĩnh ngộ điểm này, trong lòng hắn đột nhiên sinh ra một loại tin tưởng, lần này, khẳng định có chỗ đột phá.

Hắn hơi nhắm mắt lại, trong đầu không ngừng hồi tưởng trạng thái lúc sư tôn Vân Đạo Tử phát ra Song Hợp kiếm, từ từ thôi miên mình.

Sau nửa ngày như vậy, khí thế trên người Tô Bằng đột nhiên gia tăng, hắn tựa hồ loáng thoáng nắm chắc được gì đó, chỉ chờ một cơ hội.

Rốt cuộc, vào lúc khí thế Tô Bằng ép đến đỉnh điểm, trong óc hắn, đột nhiên hiện lên một trạng thái cơ hội.

Con mắt Tô Bằng đột nhiên mở ra, trong nháy mắt này, ý thức của hắn nắm chặt cơ hội kia. Trong óc không thắng không bại, chỉ quán chú toàn thân, tập trung ở trên một kiếm này của mình!

Xuất kiếm!

Chỉ thấy tay phải cùng thân bên phải của Tô Bằng, lập tức mơ hồ một mảnh, chính như nháy mắt Vân Đạo Tử vùng kiếm lúc đó, nhanh đến độ vượt qua năng lực bắt giữ của võng mạc con người.

Mà ở trong nháy mắt này, Tô Bằng rõ ràng cảm giác, không khí của vùng không gian phía trước người mình, đều bị kiếm này rút bớt, kiếm tốc của

mình, đã vượt qua tường tượng, không khí bị rút bớt nhanh chóng bỏ về, lập tức, trong ba trượng chung quanh, tất cả cát đá đều bị chân không do một kiếm của mình tạo ra hút tới.

Trước người mình, một tảng đá cao cỡ nửa người, cũng bị lực hút mạnh không trung hút tới, Vô phong kiếm của Tô Bằng, trong nháy mắt liền vạch qua tảng đá này.

Tảng đá kia trong nháy mắt, còn giữ bộ dáng ban đầu, nhưng trong lòng Tô Bằng cũng đã có minh ngộ, kết cấu bên trong tảng đá này, đều đã bị kiếm này đánh nát!

“Oành!”

Ngay khi mọi thứ bị chân không cuốn bay đến trước người Tô Bằng, khí xoáy tụ do một kiếm của Tô Bằng gây nên, cũng bắt đầu bộc phát, nhanh chóng xuất kiếm, khí xoáy tụ hình thành, giống cầu đan lưới, đánh bay tất cả cát đá trước mặt nó!

Chỉ là lúc này, một kiếm của Tô Bằng, đã xuất ra, cũng đã sớm dừng lại.

Hiện trường một đồng bừa bộn, tảng đá cao cỡ nửa người kia, bị Tô Bằng đánh thành bụi đá, bụi đá còn bay trong không khí.

Có điều, những bụi đá kia căn bản không cách nào tiếp xúc đến Tô Bằng, đã bị nội lực kích động chung quanh thân thể hắn đánh bay đi.

Trong không khí, có một loại mùi khét, đây ngược lại không phải quần áo Tô Bằng cháy, hôm nay hắn mặc chính là bộ y phục xanh trong môn phái, chất liệu của bộ y phục này rất tốt, không bị cháy như đạo phục bình thường của Vân Đạo Tử.

Mùi khét trong không khí, là vì năng lượng khổng lồ của một kiếm này, cơ hồ đốt cháy không khí tạo thành, mặt khác nội công Tô Bằng tu hành chính là Cửu Dương Thần Công, vốn hình thức biểu hiện chính là nhiệt độ cao, cộng thêm kiếm chiêu tốc độ cao, tất nhiên khiến chung quanh có loại cảm giác này.

Tô Bằng lúc này, cảm giác cũng có chút dị thường, tay phải của hắn thoáng có cảm giác run lên, là vừa rồi tốc độ rút kiếm quá nhanh, thân thể chịu lực rất lớn, lúc này tay phải hơi có cảm giác run rẩy.

Mà Vô phong kiếm trong tay phải hắn, mặc dù không bị hỏng mất giống lúc Vân Đạo Tử thi triển Bạt Đạo Thức Song Hợp, nhưng cũng trở nên đỏ sậm, là vì ma sát tốc độ cao, khiến cực nóng.

Có điều Vô phong kiếm dù sao cũng là bảo kiếm tính chất cực kỳ đặc thù, mặc dù biến thành đỏ sậm, nhưng qua một lát, lại biến thành màu sắc bình thường.

“Chúc mừng tiểu sư đệ, đã tu hành thành Song Hợp thức.”

Nhìn thấy Tô Bằng chém ra một kiếm này, Từ Đạo Kỳ gật đầu mỉm cười, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng lúc này, vẫn còn nhắm chặt hai mắt, tựa hồ cảm ngộ một kiếm vừa rồi.

Sau nửa ngày, Tô Bằng mới mở mắt.

“Ta đã hiểu... Hóa ra mâu chốt của Song Hợp thức, thật ra vẫn là ở giữa hữu tâm vô tâm, ý niệm chỉ tập trung làm sao xuất ra một kiếm mạnh nhất của mình, chứ không phải chú ý làm sao dung hợp khí và lực, càng không nên chú ý thất bại hoặc thành công... Chỉ có giữa hữu niệm vô niệm, tinh thần mới có thể kéo dài tối đa, mà nắm chặt khắc vung kiếm này, khí lực tất có thể Song Hợp!”

Tô Bằng nói.

Từ Đạo Kỳ gật đầu, mỉm cười nói.

“Ngộ tính của tiểu sư đệ quả nhiên rất tốt, một điểm đã thấu, chính là như vậy... Cảnh giới Song Hợp của Tam Hợp kiếm, chính là trạng thái hữu tâm vô niệm, hết thầy giao cho thần hồn sâu trong tâm linh mình, có tâm cần phải chém, nhưng lại xuất kiếm vô niệm.”

Tô Bằng gật đầu, cảnh giới Song Hợp của hắn, xem như đã tạm thành.

Đây tương tự đạp xe, chỉ cần thi triển thành công một lần, lần sau sẽ không quên.

Có điều hấn thi triển vẫn có tỳ vết, nếu không một kiếm này, kiếm của hấn sẽ đạt tới một loại trạng thái, căn bản sẽ không mang đến gánh nặng lớn như vậy cho thân thể của mình.

Có điều những việc này, đều phải đề thăng từ từ, hoặc là dùng kinh nghiệm thực chiến để tăng.

Tô Bằng hít sâu một hơi, nhìn về phía Từ Đạo Kỳ, nói.

“Cám ơn Đại sư huynh, nếu không phải Đại sư huynh chỉ điểm, ta có thể còn rất lâu, mới có thể tu hành đến cảnh giới này.”

Từ Đạo Kỳ hơi khẽ cười, nói.

“Việc này vẫn phải xem ngộ tính của tiểu sư đệ, nếu có ngộ tính, rất nhanh sẽ tu hành thành công, nếu không ta chỉ điểm cũng là uổng phí.”

Tô Bằng khẽ lắc đầu, đây là Từ Đạo Kỳ khiêm tốn, cái gọi là một câu chân truyền, bằng vạn quyển sách giả truyền, nếu không phải hấn chỉ ra yếu điểm tu hành một kiếm này, mình có thể còn phải mò mẫm hơn một tháng nữa.

Có điều đây không phải nói, tu vi Từ Đạo Kỳ liền mạnh hơn sư tôn Vân Đạo Tử dạy mình kiếm pháp, hoặc là Vân Đạo Tử tàng tư.

Lúc Vân Đạo Tử truyền thụ Tô Bằng Tam Hợp kiếm, đã nói rõ, cần Tô Bằng tu hành đến cảnh giới Hợp Lực, Hợp Khí xong, lại truyền thụ hấn phương pháp tu hành tiếp theo.

Tô Bằng bây giờ từ mặt tổng thể, cũng lĩnh hội được sự khổ tâm của Vân Đạo Tử, bởi vì nếu hấn không phải sử dụng kinh nghiệm thực chiến tu hành tàn thức Tam Hợp Kiếm, như vậy hoàn toàn tu hành thành công hai cảnh giới Hợp Lực, Hợp Khí, liền cần thời gian nửa năm trở lên.

Mà lúc còn chưa tu hành hai cảnh giới Hợp Lực, Hợp Khí đến đỉnh điểm, nếu trước đó đã dạy Tô Bằng cảnh giới “Song Hợp” tu luyện thế nào, như

vậy chẳng những sẽ không khiến Tô Bằng tỉnh táo, ngược lại sẽ khiến Tô Bằng mê hoặc.

Dù sao cảnh giới chưa đến, giảng trước với người, chẳng những người không lý giải được, còn có thể bị mê hoặc, không bằng làm từng bước một.

Mà sau khi Tô Bằng tu hành thành công cảnh giới Hợp Lực, Hợp Khí, sở dĩ không tìm sư tôn Vân Đạo Tử đi cầu dạy tiếp, là vì sợ sư tôn có chút hoài nghi, tốc độ tu hành của mình có phải là quá yêu nghiệt không.

Đại sư huynh sẽ không có vấn đề này, hắn vừa mới trở về núi không lâu, cũng không biết tiến độ tu hành của mình, huống hồ sư huynh vốn chính là thiên tài, tốc độ này hắn có thể cũng sẽ không quá đề ý.

Quả nhiên, hôm nay nhận được chỉ điểm của Đại sư huynh, Tô Bằng lần đầu tu hành cảnh giới Song Hợp thành công.

Từ Đạo Kỳ đầu tiên nhìn Tô Bằng, để Tô Bằng hưng phấn một hồi, sau đó nói với Tô Bằng.

“Tiểu sư đệ, Tam Hợp kiếm của ngươi đã tu hành đến cảnh giới Song Hợp, còn lại chính là rèn luyện... Hai ngày này ngươi củng cố cảnh giới trước, ba ngày sau, ta còn có một bộ võ công kiếm ý, muốn truyền thụ cho ngươi...”

Chương 655: Lão đạo lôi thôi (1)

Tô Bằng nghe Từ Đạo Kỳ nói vậy, gật đầu đồng ý.

Hắn mặc dù rất chờ mong võ công cần phải sử dụng kiếm ý mới có thể tu luyện được mà Từ Đạo Kỳ sắp sửa truyền thụ cho mình, nhưng cũng biết bây giờ không phải lúc thích hợp học tập, bản thân hôm nay mới vừa nắm vững Tam Hợp kiếm, cảnh giới Song Hợp của tàn thức, cũng cần một khoảng thời gian để rèn luyện, mới có thể tiếp tục học tập kỹ năng mới.

Mấy ngày nay, cũng là lúc để mình củng cố cảnh giới Song Hợp, bây giờ mặc dù đạt đến cảnh giới sơ ngộ Song Hợp kiếm, nhưng vẫn còn lâu mới đạt đến trình độ thuần thực, tu luyện nhiều hơn, với Tô Bằng mới là có lợi.

Vì vậy Tô Bằng gật đầu, nói.

“Qua ít ngày, còn phải làm phiền đại sư huynh.”

Từ Đạo Kỳ khẽ gật đầu, nói.

“Người là sư đệ của ta, không nên nói như vậy.”

Tô Bằng gật đầu, hắn hôm nay tu thành Tam Hợp kiếm, cảnh giới Song Hợp của tàn thức, lại trợ giúp đại sư huynh tìm được phương pháp làm sao giải quyết độc tố bên trong cơ thể Đông Phương Uyển Nhi, xem như song hỷ lâm môn, tâm tình rất phấn khởi, hắn dự định tiếp tục đi đến nơi khác tu hành Tam Hợp kiếm một lát, bèn cáo từ Từ Đạo Kỳ đại sư huynh trước, tự mình rời khỏi.

Sau khi Tô Bằng rời khỏi động phủ của đại sư huynh, trước tiên đi tới địa phương, sư tôn Vân Đạo Tử truyền thụ Tam Hợp kiếm cho mình, ở nơi này, không biết từ lúc nào đã được đặt một cái rương gỗ, trong rương gỗ, đặt gần sáu bảy mươi thanh thiết kiếm.

Những cái rương này được lấy ra trong kho vũ khí trên Tử Hà sơn, Tô Bằng không nhìn thấy người vận chuyển rương, có lẽ có thể là tạp dịch hoặc là kiếm quỹ trên núi, những thiết kiếm này, đều là dùng để cho Tô Bằng tu hành Tam Hợp kiếm, tàn thức.

Trước đó Tô Bằng đã thử kiếm làm hỏng bảy tám thiết kiếm, hôm nay tu hành thành cảnh giới Song Hợp của Tam Hợp kiếm, có thể tưởng tượng rằng, về sau còn phải tồn không ít thiết kiếm.

Có điều chút này đối với Tử Hà sơn mà nói xem ra cũng chẳng mấy đáng kể, không phải là chuyện to tát gì.

Mặc dù bây giờ không tồn tại cửa ải, Tô Bằng có thể sử dụng kinh nghiệm thực chiến đem cảnh giới võ công tăng lên cao hơn, nhưng thứ nhất là kinh nghiệm thực chiến không nhiều lắm, thứ hai là Tô Bằng có một ít thời gian, nếu tu hành thuận lợi còn có thể giảm bớt tiêu hao không ít kinh nghiệm thực chiến, Tô Bằng quyết định, hôm nay phải nghiêm túc củng cố Tam Hợp kiếm, cảnh giới Song Hợp của tàn thức, đợi đến khi tu luyện càng thuần thực hơn, lại dùng kinh nghiệm thực chiến thăng cấp cảnh giới võ công.

Vì vậy, nửa ngày này, Tô Bằng bèn ở trong này tu luyện.

Từ hơn chín giờ, thẳng cho đến buổi trưa ba giờ, Tô Bằng vẫn luôn ở nơi này tu hành Tam Hợp kiếm, tàn thức, những thiết kiếm kia, cũng lại tiêu hao hơn mười thanh.

Chỉ tiêu hao hơn mười thanh thiết kiếm, không phải Tô Bằng không muốn tu luyện nhiều hơn, nhưng mà cảnh giới Song Hợp nếu không đến cảnh giới thuần thực, gánh nặng đối với thân thể cũng là rất lớn, Tô Bằng tu hành một lần, đã muốn nhắm mắt lĩnh ngộ một khoảng thời gian, cho nên số lần thi triển cũng ít theo.

Nhưng mà quãng tu hành này, Tô Bằng cảm giác được ích lợi không nhỏ, dần dần đã tìm được cảm giác, xuất kiếm càng ngày càng thuận lợi, thời gian cần tụ lực càng lúc càng ngắn, càng ngày càng thuần thực.

Cứ như vậy, Tô Bằng dần dần tiến vào trạng thái tu luyện vật ngã lưỡng vong.

...

Trong nháy mắt, lại trôi qua một ngày, hôm nay Tô Bằng tu hành Tam Hợp kiếm, tàn thức, đột nhiên đồng tử hắc hạ sư tôn Vân Đạo Tử ở đạo cung kia, đi đến chỗ này, đến tìm Tô Bằng.

“Tô sư huynh, Vân đạo trưởng mời người đến đạo cung một chuyến, trong môn có một vị tiên bối trở về núi, Vân đạo trưởng muốn giới thiệu cho người làm quen.”

Đồng tử tên là Tùng Phong kia, nói với Tô Bằng.

“Trưởng bối trong môn sao?”

Tô Bằng nghe thế, từ trạng thái ngồi xếp bằng lĩnh ngộ khôi phục lại, hần mở mắt, hỏi đồng tử kia.

“Vâng, vị tiên bối kia vẫn luôn tu hành trong hồng trần, cơ bản không đặt chân lên núi, có điều cứ ba năm năm một lần, đều trở về núi, lần này chính

là đến thời điểm, Vân đạo trưởng mời người còn có vài vị sư huynh sư tỷ khác đến gặp hẳn.”

Đồng tử nói với Tô Bằng.

“Được rồi, ta lập tức đến.”

Tô Bằng nói, hẳn đứng dậy, đồng thời nhắc thiết kiếm đặt ở trên đầu gối, đặt lại vào trong rương, theo đồng tử đi về phía đạo cung.

Vừa đi trong lòng Tô Bằng vừa suy nghĩ.

“Nghe sư phụ nói, tổng cộng sư huynh đệ thế hệ bọn họ trên Tử Hà sơn là mười người, trong đó thất sư thúc chính là bị Thi Thanh hại chết, tên là Vân Thanh, cửu sư thúc chính là Phạm Kiến sư thúc, lần này trở về, không biết là vị sư thúc thứ mấy.”

Có điều trong lòng Tô Bằng ngược lại là có chút mong chờ, người trong Tử Hà môn, không phải hạng người bình thường, Vân Thanh sư thúc không rõ lắm, nhưng nghe sư tôn nói cũng là võ công kinh người, Phạm Kiến sư thúc thì lại tinh thông y đạo, không biết sư thúc trở về núi lần này, là sư thúc tu hành võ công kinh người, hay là giống như Phạm Kiến sư thúc cùng tam sư huynh tiểu sư tỷ tinh thông một loại tài nghệ tài nghệ.

Mang theo suy nghĩ như vậy, Tô Bằng đi theo đồng tử đi tới đạo cung, Tô Bằng tiến vào trong đạo cung, đi đến sân thứ hai, tiến vào trong chính điện đạo cung.

Chương 656: Lão đạo lôi thôi (2)

Tiến vào chính điện, Tô Bằng phát hiện, hôm nay mọi người tụ tập đông đủ, sư huynh sư tỷ sư thúc trong môn Tử Hà môn, đều ở trong chính điện đạo cung, lúc này khoan chân ngồi ở gần bên sư tôn Vân Đạo Tử.

Bên cạnh Vân Đạo Tử, phía tay phải, là Phạm Kiến sư thúc, còn bên tay trái, lại là một đạo nhân lôi thôi.

Người này giống như sư tôn Vân Đạo Tử của mình, đều ăn mặc theo người tu hành, người này tuổi tác thoạt nhìn, cũng xấp xỉ tương đương với sư tôn,

cũng râu tóc bạc trắng, chỉ có điều bộ dáng chênh lệch rất lớn.

Sư tôn Vân Đạo Tử của mình, mặc dù ăn mặc theo người xuất gia, nhưng bảo dưỡng thập phần tốt, mặc dù râu tóc thoát nhìn bảy tám chục tuổi, nhưng nếu như nhìn làn da cùng đôi mắt, cảm giác bộ dạng không quá bốn mươi năm mươi tuổi.

Mà lúc này đạo nhân ở bên tay trái Vân Đạo Tử, thì lại lôi tha lôi thôi, mặc dù thân hình rất gầy, có chút khiến người khác nghĩ đến cảm giác tiên hạc từng bách, nhưng tóc tai và chòm râu lại hết sức thừa thớt, còn lộn xộn, xem ra giống như thời gian dài không sửa soạn, làn da trên mặt cũng có chút nhăn nhúm, quần áo cũng như vậy, mặc dù không quá bận, nhưng vẻ như tầng tầng lớp lớp, có chút lôi thôi, nếu không phải là mặc đạo bào, đổi lại là một bộ quần áo vá thì nhìn vẻ như có chút giống lão ăn mày.

Lúc này, hắc khoanh chân ngồi ở bên cạnh sư tôn Vân Đạo Tử, mặt quay về phía đại sư huynh mình, bộ dáng buồn ngủ, giống như bất cứ lúc nào cũng sắp ngủ.

Có điều Tô Bằng đi đến, dường như đánh thức hắn, hắn mở cặp mắt tem lem buồn ngủ, nhìn Tô Bằng.

“Tô Bằng, đến đây, ngồi xuống, giới thiệu cho người một vị sư thúc.”

Nhìn thấy Tô Bằng tiến đến, sư tôn Vân Đạo Tử gọi hắn một tiếng, vẫy tay nói.

Tô Bằng bèn đi qua, đi đến trước người Vân Đạo Tử, Vân Đạo Tử mỉm cười, giới thiệu với đạo nhân lôi thôi bên cạnh, nói.

“Sư đệ, Kỳ Trận cùng Linh Tú người đều đã gặp rồi, đây là Tô Bằng, là đệ tử năm nay mới tiến vào trong môn.”

Sau đó, Vân Đạo Tử nói với Tô Bằng.

“Tô Bằng, sau khi người lên núi, vẫn chưa từng gặp qua vài vị sư thúc, ta giới thiệu cho người, vị này chính là ngũ sư thúc Vân Tính Tử của người, mau đến bái kiến.”

Tô Bằng nghe thế, gật đầu đi tới, cung kính hành lễ với đạo nhân lôi thôi kia, nói.

“Bái kiến ngũ sư thúc, Tô Bằng hữu lễ.”

Mặc dù vị ngũ sư thúc này bộ dáng lôi thôi bần ngủ, nhưng trong lòng Tô Bằng lại không hề có chút nào khinh thường hắn, lúc còn rất nhỏ Tô Bằng đã hiểu được đạo lý người không thể xem bề ngoài này, hướng chỉ người Tử Hà sơn, không hề đơn giản chút nào, bởi vì đối phương có chút bề tha lếch thếch, mà Tô Bằng dám khinh thường được cơ chứ?

Thấy Tô Bằng thi lễ với mình, đạo nhân lôi thôi kia trong ánh mắt đột nhiên lóe lên tinh quang, đôi mắt của hắn nhỏ hơn người khác khá nhiều, bình thường cũng giống như là không thể không ngủ, dường như vĩnh viễn không mở mắt lên nổi, nhưng mà lúc này, cặp mắt ti hí của hắn lại mở ra, trong ánh mắt phát ra tinh quang, quét nhìn khắp người Tô Bằng.

Tô Bằng bị đối phương nhìn như thế, chợt cảm thấy tất cả bí mật toàn thân, giống như đều bị nhìn thấu, cảm ứng được cảm giác này, Tô Bằng không khỏi cả kinh.

“Ồ? Sư huynh, đệ tử mới thu nhận vào trong môn này, dường như số mệnh có chút kỳ quái.”

Sau khi quan sát Tô Bằng, đạo nhân lôi thôi này, trong mắt hiện lên một tia kỳ quái, nói với Vân Đạo Tử.

Từ Đạo Kỳ bên cạnh Tô Bằng, sợ Tô Bằng nghe không hiểu, lúc này nói với Tô Bằng.

“Tô Bằng, ngũ sư thúc tinh thông xem tướng số lý, là thần toán thực lực kinh người trong thiên hạ hiếm có, phong thủy vận thế, còn có số mệnh kết cấu, cùng với phương diện số lý suy diễn, đều có nghiên cứu sâu sắc, chân không bước ra khỏi nhà, liền có thể suy đoán thế thiên hạ, là một vị kỳ nhân chân chính.”

Tô Bằng nghe thế, trong lòng không khỏi cả kinh, quả nhiên Tô Bằng nhìn thấy vị ngũ sư thúc này, thì có một loại cảm giác giống như đã từng quen

biết, lúc này nghe đại sư huynh vừa nói, Tô Bằng rốt cuộc nhớ tới tại sao mình lại có loại cảm giác này.

Vị ngũ sư thúc này, thiếu điều bày sập, sau đó đằng sau dựng một ngọn cờ, bên trên viết bốn chữ lớn. “Thiết Khẩu Trục Đoạn”, sau đó ngồi bên cây cầu, ở một chỗ lấy tiền...

Nói tóm lại, vị ngũ sư thúc này, có chút giống thầy phong thủy xem bói gạt tiền bên cầu.

Có điều, ý nghĩ này chỉ là chợt lóe lên trong đầu Tô Bằng, liền trôi đi nhanh chóng.

Mặc dù ngũ sư thúc giống như thầy tướng số trước mắt này hồ đồ khó coi, nhưng chỉ dựa vào hần là đệ tử đời trước của Tử Hà sơn, hơn nữa đại sư huynh tôn sùng như thế, Tô Bằng càng cảm thấy, đối phương chắc chắn không phải là loại tùy tiện lừa dối kiếm tiền.

Trong phong trần, trong thuật sĩ giang hồ xem tướng đoán phong thủy, mặc dù phần lớn đều dựa vào lừa dối gạt tiền, tuy nhiên lại cuxnng có một vài kỳ nhân phong trần, có một chút tay nghề chân chính, có thể đoán nhân khí vận mệnh của một người, thậm chí hóa giải hung cát, thậm chí thấu hiểu vận thể thiên hạ, phán đoán kết cục thiên hạ đi về hướng nào.

Tỷ như trong lịch sử thế giới Tô Bằng, người được ca tụng là Gia Cát Võ Hầu đa mưu túc trí, thật ra cũng có vài thủ đoạn ở phương diện này, thậm chí ở thời cổ, năng lực của phương diện này, đã trở thành một yếu tố trí giả cần có, nếu không hiểu một chút chuyện ở phương diện này, thì không xem là một trí giả toàn năng.

Vị ngũ sư thúc này, nếu đã được sư tôn cùng đại sư huynh tôn sùng như thế, như vậy tuyệt đối không phải là lừa dối cho xong chuyện, khẳng định có bản lĩnh chân thật.

Bên kia, Vân Đạo Tử cũng lo lắng Tô Bằng không hiểu chuyện này, nói với Tô Bằng.

“Tô Bằng, ngũ sư thúc người ở phương diện xem tướng đoán số này, chưa bao giờ có sai lầm, vài vị sư huynh của người, đều từng được ngũ sư thúc xem mệnh, lần này gọi người, cũng là muốn ngũ sư thúc xem thử người, xem thử trên số mệnh của người, có chỗ nào cần phải chú ý hay không...”

Chương 657: Một tướng hai mệnh

Nghe sư tôn Vân Đạo Tử nói như vậy, lúc này Tô Bằng đã hiểu rõ dụng ý của hắn.

Đây giống như thời cổ đại, hoàng đế đế quốc vào lúc chọn lựa người thừa kế, ngoại trừ khảo nghiệm năng lực phẩm cách, còn sẽ bí mật mời một vài đại sư phong thủy hoặc là cao tăng đại đức đến xem thử số mệnh phúc vận của hoàng tử, mặc dù sẽ không hoàn toàn dùng cái này để quyết định người thừa kế là ai, nhưng nếu như bị đánh giá một câu vị hoàng tử này phúc bạc mệnh hẹp, hoặc là không công chính, đối với lựa chọn người thừa kế ảnh hưởng rất lớn.

Thậm chí hiện đại một số nhà giàu, lúc chọn ai kế thừa gia nghiệp, cũng sẽ mời một vài tiên sinh hiểu biết xem tướng đến xem thử, chính là tiếp nối thói quen này.

Trên Tử Hà sơn, đã có người hàng sư thúc tinh thông tri thức kỹ năng phương diện này, không tranh thủ lợi dụng tài nguyên, đương nhiên đáng tiếc.

Sau khi hiểu được những điều này, hắn lại hành lễ với vị ngũ sư thúc này, cung kính nói.

“Kính xin ngũ sư thúc chỉ giáo.”

Lão đạo lôi thôi kia, cũng chính là ngũ sư thúc Vân Toán Tử của Tô Bằng, dùng tay khẽ vuốt chòm râu thưa thớt của mình, nhẹ gật đầu, nói.

“Đệ tử trong môn, ngoại trừ võ công tài nghệ, ta cũng đều muốn xem mệnh cách số mệnh một chút... Chỉ có điều, tướng mạo tiểu sư diệt người có chút kỳ quái, không ngờ là vận mệnh một tướng hai mệnh hiếm thấy, khiến ta cũng không dễ phán đoán.”

Tô Bằng nghe thế, trong lòng không khỏi chấn động, có chút kinh ngạc nhìn vị ngũ sư thúc này.

Bản thân hẳn thuộc về nửa người chủ nghĩa vô thần, tư duy tương đối lý tính khoa học, thậm chí đối với một vài chuyện về mặt thần quái cùng pháp thuật, cũng nhìn nhận bằng phương phức quan sát hiện tượng, chứ không phải mê tín thần quỷ, nhưng lúc này, hẳn quả thật có chút bị làm cho kinh hãi rồi.

Một tướng hai mệnh, Tô Bằng nghe ý tứ trong lời này, thì đã có chút hiểu.

“Chẳng lẽ vị ngũ sư thúc này nói một tướng hai mệnh, là chỉ ta ở trong ngoài trò chơi Tử Vong Luân Hồi, không có cùng một vận mệnh sao?”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ như vậy.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng không khỏi càng thêm cung kính, nói với ngũ sư thúc Vân Toán Tử.

“Xin sư thúc chỉ rõ, như thế nào là một tướng hai mệnh?”

“Cái này... Mặc dù là thuật ngữ tướng học, nhưng trên cơ bản chính là ý trên mặt chữ.”

Vân Toán Tử nói, sau đó lại quan sát Tô Bằng, nói.

“Cái gọi là một tướng hai mệnh, chính là chỉ một người một loại tướng mạo, nhưng bởi vì một vài tình tiết khác biệt, dẫn đến có hai loại phương pháp suy đoán mệnh cách hoàn toàn khác nhau, xem như một loại mệnh cách kỳ lạ, ta xem tướng mạo của ngươi, mặc dù là một loại tướng mạo, nhưng vài chi tiết đặc trưng, lại phù hợp đặc điểm một tướng hai mệnh. Cho nên không thể đơn thuần dùng tướng mạo để đoán mệnh cách của ngươi được... Có điều chỉ là thật lạ, một tướng hai mệnh, cho dù là một loại kỳ danh, người có loại tướng mạo này, thường xuyên trải qua cuộc sống song song không được thuận lợi, sự diệt cuộc sống của ngươi, là loại cuộc sống này sao?”

Tô Bằng nghe thế, trầm nghĩ đúng vậy, mình ở hiện thực và trong thế giới Tử Vong Luân Hồi, quả thật xem như cuộc sống song song.

Có điều lời này hẳn không tiện nói thẳng ra, chỉ là hỏi một vài vấn đề khác nói.

“Sur thúc, ta ở trong mệnh cách một tướng hai mệnh này, sur thúc có thể đoán ra được mệnh số của hai loại mệnh cách này không?”

Vân Toán Tử gật đầu, nói.

“Cái này ngược lại là có thể, trước tiên đoán loại mệnh cách thứ nhất của người, dựa theo suy đoán, số mệnh bản thân người phúc báo hẳn là không cạn, gia đình sinh ra, coi như là nhà quyền quý, không hẳn chí tôn hoàng khí, không thể xem như nhà đế vương, nhưng tử khí nhập cung, có lẽ ít nhất là nhà quân gia... Người có thể nói sinh nhật của người được không?”

Tô Bằng nghe thế, suy nghĩ một lát, đem ngày sinh tháng đẻ và thời gian của mình trong hiện thực, thành canh giờ, nói cho Vân Toán Tử biết.

Vân Toán Tử nghe thế, nhắm mắt suy đoán chốc lát, nói.

“Canh giờ người sinh ra này phối hợp tướng mạo của người, ứng Thiên Trung tướng tinh, dựa theo suy đoán mệnh số, gia đình người sinh ra, địa vị rất cao, xuất thân trong nhà tướng, vốn dĩ không tồi, nhưng mệnh mặc dù tốt, vận lại quanh co, gia đạo mặc dù sẽ không sa sút, nhưng trước hai mươi tuổi, lại không cách nào có được giúp đỡ của gia đình, có điều cũng không có gì nguy hiểm.”

“Sau năm hai mươi tuổi, suy đoán tướng mạo cùng sinh thần của người, lại vương phải quyền sát, trưởng giả trong nhà có thể xuất hiện một ít ảnh hưởng, có quyền sát hung tinh trở ngại người quần dĩnh lấy người không tha, nhất định có một quãng thời gian lang bạc giang hồ, là cát là hung, không dễ kết luận, nhưng mặc dù quyền sát bức cung, nhưng chỉ cần tiếp tục kiên trì, dường như vẫn còn sao tử vi nhập cung tương trợ, sẽ được người cực kỳ quyền quý tương trợ, đồng thời quyền sát bức cung, mặc dù cả nhà số mệnh tuy rằng không ổn định, tài vận của người bởi vì sát mà vượng, có thể sẽ có được tài sản khổng lồ.”

Tô Bằng nghe thế, trong lòng không khỏi rung mình, hẵn giờ phút này quả thực có một tia hoài nghi, vị ngũ sư thúc trước mắt này, có phải cũng là người chơi hay không, hay là người chơi biết được tư liệu trong hiện thực của mình... Tại sao nói hoàn cảnh của mình, lại có thể chuẩn xác như thế?

“Nhưng mà phương thức suy đoán một loại mệnh cách tương mạo khác là của người, ta lại có hơi xem không hiểu.”

Vân Toán Tử dừng một chút, sau đó nói.

“Suy đoán một loại mệnh cách khác của người, hoàn toàn nhìn không ra xuất thân của người, suy tính sinh nhật, cha mẹ gia đình người dường như đều là một mảng mơ hồ, có thể xem như đoạn tuyệt, nhưng cũng không phải thiên sát cô tình... Mà nơi đi cuối cùng, cũng một mảnh mờ mịt, hoàn toàn không cách nào suy đoán được, chỉ có thể đoán ra một đoạn mệnh cách của người, ngược lại xem như bình thường, chỉ là có chút sát khí, đi đến nơi nào, cũng dễ dàng xảy ra án mạng, nhưng cuối cùng như thế nào, lại hoàn toàn không thể biết được.”

Tô Bằng nghe thế, nhưng lại cảm giác rất là chuẩn xác.

Nghe Vân Toán Tử nói như thế, tam sư huynh Trần Kỳ Trận không nhịn được nói.

“Sư thúc, tiểu sư đệ mệnh số quả thật khó giải như vậy sao? Lúc người xem cho chúng ta, chẳng qua cho chúng ta mỗi người phán một câu mà thôi, tại sao với tiểu sư đệ lại nói nhiều như vậy?”

Vân Toán Tử nghe thế, khẽ lắc đầu nói.

“Người đều có mệnh, mệnh cách vận số của người, cơ bản không tách khỏi phương hướng đó, chỉ là mệnh số tiểu sư đệ, quả thật rất khó một câu nói hết.”

Sau khi nói xong, Vân Toán Tử lại khẽ cười, nói.

“Có điều nói đến, vận số mệnh số những thứ này, chưa bao giờ là vật chết, có câu ba phần thiên định, bảy phần do bản thân, một vài người trên người

và nội tâm thay đổi kịch liệt, vốn sẽ ảnh hưởng mệnh số lần nữa, tiểu sư diệt người không nên quá mức để ý những thứ này... Có điều ta đối với mệnh số của người rất có hứng thú, nhưng phương thức suy đoán càng chính xác, thì cần số lý duy trì, người đã già, đầu óc của ta không phải là rất nhanh nhạy, muốn suy đoán số lý, còn cần phải đi gặp Thạch tiên bối, dùng năng lực của nó trợ giúp suy đoán số lý.”

Tô Bằng nghe thế, cũng nhẹ gật đầu, hần mặc dù không thật sự tin tưởng những thứ hư huyền đó, nhưng cũng không phải hoàn toàn phủ nhận.

Chẳng hạn như mệnh số, Tô Bằng cũng không phải chưa từng nghĩ tới, nhất là nghe Vân Toán Tử nói cần số lý, trong lòng có có điểm dao động.

Trước kia Tô Bằng ngẫu nhiên đi đại học Trung Hải, đã từng dự thính qua một buổi học lý luận vật lý, câu nói của vị giảng sư kia, đã để lại cho Tô Bằng ấn tượng rất sâu.

Vị giảng sư kia, lúc ấy đã giảng một vài tri thức lượng tử vật lý, hần lúc ấy từng nói.

“Không có mô hình số học lấy suy đoán lý luận làm căn cứ, đều là trò lừa gạt.”

Tô Bằng lúc ấy nghe thế lòng có ưu tư.

Bởi vì từ góc độ khoa học, số học là ngôn ngữ tiếp cận Thượng Đế nhất, tất cả hiện tượng, cũng có thể được chuyển hóa làm thành miêu tả số học.

Có lẽ, bao gồm cả vận mệnh của con người.

Có lẽ mệnh lý, chính là một mô hình số học đặc biệt, chiếu rọi vận mệnh con người, nếu như đem mỗi tham số mẫn cảm đều suy xét, những phương pháp xem tướng kia, có lẽ chính là suy đoán số học của mệnh lý.

Nếu quả thật có thể suy đoán tham số số lý không lờ, có lẽ thật có thể thông qua vài số lý, suy đoán vận mệnh một người.

Mà những lý luận phương diện phong thủy kia, có lẽ chính là cụ thể hoá mô hình số lý của vận mệnh, cũng chưa biết chừng...

Chương 658: Sĩ tình luôn bị vô tình làm khổ (1)

“Tô Bằng, ngũ sư thúc ngươi vừa mới trở về núi, hôm nay trước tiên nói kinh nghiệm trong những năm này đi, sau đó thì để ngũ sư thúc nghỉ ngơi, chuyện suy đoán mệnh cách, có thể trì hoãn một chút rồi hãy tiến hành.”

Sư tôn Vân Đạo Tử, lúc này mở miệng nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, nhẹ gật đầu, đây cũng là đúng lẽ, ngũ sư thúc Vân Toán Tử đường đi mệt nhọc, hơn nữa nghe ý tứ trong lời nói, suy diễn mệnh cách cho mình, dường như cần phải hao tổn không ít tinh thần, hôm nay cũng không vội làm phiền ngũ sư thúc.

Vân Đạo Tử bảo Tô Bằng ngồi xuống, nghe Vân Toán Tử kể một chút kinh nghiệm những năm này.

Vân Toán Tử tài ăn nói rất tốt, đem kinh nghiệm mấy năm này kể ra vô cùng thú vị, có chút cảm giác như đang nghe tiểu thuyết, Tô Bằng nghe rất thú vị, thời gian bất tri bất giác đã nhanh chóng trôi qua.

...

Sau khi qua một canh giờ, Vân Toán Tử rốt cuộc đã kể xong kinh nghiệm trong mấy năm này, bọn người Tô Bằng, cũng cảm khái vị sư thúc này, kinh nghiệm quả nhiên phong phú.

Mấy năm qua, Vân Toán Tử đi qua rất nhiều nơi trong thiên hạ, hẳn không thích chôn chân ở một chỗ, dạo chơi thiên hạ, trải qua không ít chuyện, nghe hẳn nói, cũng rất mở mang kiến thức.

Đặc biệt là, hẳn nhắc tới đi qua không ít địa phương thế lực, phát hiện cường hào các nơi trong thiên hạ, dường như cũng đang chuẩn bị vật tư chiến lược, dự cảm giống như thiên hạ có đại loạn.

Mà ở cuối cùng, Vân Toán Tử có chút cảm khái, nói.

“Mấy năm nay mặc dù đã trải qua rất nhiều, nhưng thân thể lại càng lúc càng không được như trước, nhiều khi, một vài phương thức vận thể thôi diễn phức tạp, bản thân cũng không có sức để duy trì, càng không làm được

số thuật thôi diễn phức tạp, chỉ có thể đoán một cách mơ hồ, chuyện cụ thể, còn phải về Tử Hà sơn, thông qua năng lực Thạch tiên bói, để suy tính.”

Tô Bằng nghe thế, thâm nghĩ không ngờ, Thạch tiên bói trong môn phái, ngoại trừ có thể bố trí ảo cảnh, còn có thể phụ trợ làm vài thuật toán, thật giống như là máy vi tính siêu cấp.

Có điều nghĩ đến cũng đúng, có thể làm được mô phỏng ảo cảnh, vậy tức là năng lực giải toán của Thạch tiên bói cũng vô cùng mạnh mẽ, làm một vài thuật toán, cũng bình thường thôi.

Chỉ là nói chuyện đến đây, Tô Bằng đột nhiên lại nhớ tới một việc.

Tô Bằng đột nhiên nhớ tới, trước khi lên núi, mình đã từng nhìn thấy phụ thân của Lương Đại Mễ Lương Phú Quý, chuyện hẳn nhờ mình, Tô Bằng mặc dù đã cùng sư tôn Vân Đạo Tử nói qua một lần, nhưng sư tôn không có tiếp tục nhắc tới.

Mà Lương Đại Mễ, dường như năng lực giải toán rất giỏi, nói không chừng vị ngũ sư thúc này sẽ cảm thấy hứng thú.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng mở miệng nói.

“Sư tôn, lần trước ta đã từng nói, con trai Lương Đại Mễ của đệ tử ngoại môn Tử Hà môn Lương Phú Quý, có năng lực dị thường, có thể ngay lập tức làm một vài giải toán thuật số phức tạp, lúc dưới chân núi, Lương Phú Quý từng bảo đệ tử thử hỏi sư phụ, có thể để cho Lương Đại Mễ lên núi, kiểm tra năng lực đặc biệt của hắn một chút hay không, xem thử có đủ tư cách liệt vào đệ tử trong Tử Hà môn hay không?”

Nghe Tô Bằng nói như thế, Vân Đạo Tử khẽ vuốt cằm râu, mỉm cười, nói.

“Tô Bằng ngươi không cần phải lo lắng, vì sư cũng không quên chuyện này, chỉ là trước kia chưa trả lời ngươi, chính là bởi vì chuyện này, có nguyên nhân sâu xa với ngũ sư thúc của ngươi, ta biết ngũ sư thúc ngươi ít ngày nữa sẽ lên núi, cho nên vẫn luôn chưa trả lời ngươi, chính là chờ ngũ sư thúc của ngươi trở về quyết định.”

“Ồ?”

Tô Bằng nghe thế, nhìn thoáng qua ngũ sư thúc Vân Toán Tử, sau đó nhớ tới một chi tiết, trong lòng khẽ động.

Lương Đại Mễ lúc nói đến năng lực trưởng thành của hắn, đã từng nói, trước kia hắn dường như có bệnh gì đó, về sau là người trong Tử Hà môn ở Lương gia, tìm tới một tiên bồi cao thủ cho hắn, cho phụ thân của Lương Đại Mễ mấy bức hình trừu tượng, mới khiến cho năng lực đặc biệt của Lương Đại Mễ rất giỏi.

Tô Bằng vẫn luôn nhớ ngày đó vị tiên bồi kia cho Lương Đại Mễ tranh trừu tượng là ai, có lẽ là người trong Tử Hà môn, mà lúc này Vân Đạo Tử nói như thế, Tô Bằng liên tưởng đến, năm đó vị tiên bồi cao nhân kia đi đến Lương gia, không phải là ngũ sư thúc Vân Toán Tử chứ?

Quả nhiên, chỉ thấy Vân Toán Tử mỉm cười, nói.

“Hóa ra các ngươi nói là đứa bé Lương gia kia... Lúc hắn còn nhỏ, ta đã từng đi qua Lương gia, nhưng lại phát hiện hài tử nhà của hắn, là một đứa trẻ trời sinh có mệnh số khác thường.”

“Đứa bé kia mệnh cách đặc biệt, ta suy đoán mệnh số của hắn, nếu như không phải là trời sinh ngu ngốc, vì họa được phúc, trên phương diện nào đó, có năng lực vượt trội hơn người. Hài tử như vậy trước kia ta đã từng gặp qua vài đứa, s chỉ là cũng không thoát khỏi mệnh số, không có được năng lực đặc thù, ngược lại trí lực yếu hơn người thường.”

“Có điều trong lúc tình cơ ta ở trong sách cổ, phát hiện một đoạn ghi chép những hài tử đặc biệt này, nếu như những hài tử này có thể sớm phát triển trí lực, phối hợp phương pháp đặc thù, sẽ phát triển được năng lực vượt mức bình thường, khai phá khai mở trí lực, ta cũng tìm được... Trong lớp kẹp của quyển sách cổ kia, ta phát hiện năm bức hình trừu tượng, những bức hình kia, chính là mấu chốt để khai mở trí lực của những hài tử đặc biệt này. Ta lúc ấy nghĩ phải thử một chút phương pháp kia có hữu hiệu hay không, bèn đem năm bức hình kia, để lại cho đứa trẻ đó.”

Chương 659: Si tình luôn bị vô tình làm khô (2)

“Thật không ngờ rằng, hài tử Lương gia, không ngờ thực sự có duyên phận này, nghe tiểu sư điệt nói như vậy, hẳn có lẽ đã tu hành thành công, ta trái lại muốn gặp hẳn xem sao, xem thử hẳn rốt cuộc tu hành được năng lực như thế nào rồi.”

Vân Toán Tử nói như thế.

Tô Bằng nghe thế, thầm nói một tiếng quả nhiên, năm đó vị cao nhân tiên bối đến Lương gia kia, chính là ngũ sư thúc là của mình.

Tô Bằng lúc ấy nghe Lương Đại Mễ nói, đã cảm thấy hình trù tượng kia quả thật nghịch thiên, mình cũng có chút động tâm, lúc này nếu biết được ngũ sư thúc chính là chủ nhân của hình trù tượng, cũng không rụt rè, nói ra nghi hoặc trong lòng của mình với Vân Toán Tử, nói.

“Sư thúc, hình trù tượng kia, người thường tu hành cũng có thể chứ?”

“Dường như không thể thực hiện được.”

Vân Toán Tử khẽ lắc đầu, nói.

“Hình trù tượng kia, chỉ có loại người trời sinh không giống như hài tử bình thường mới có thể tu hành, hơn nữa phải từ khi còn bé đã bắt đầu tu hành, mới có thể thành công. Nếu người thường miễn cưỡng tu hành, nhẹ thì gánh vác quá nặng, chóng vánh đầu óc, miệng mũi xuất huyết, nặng thì không giữ được mạng.”

Tô Bằng nghe thế, không khỏi sợ hãi than một tiếng, không ngờ tu hành năm tám hình kia, lại nguy hiểm đến thế.

Có điều ngẫm lại dường như cũng phải, hiệu quả của hình trù tượng thật sự nghịch thiên, nếu ai cũng có thể tu hành, như vậy những người có năng lực vượt bậc kia, cũng quá tầm thường.

“Hắc, ta nói tiểu sư điệt, ngươi nghĩ nhiều rồi, nếu tốt như vậy, ta cũng muốn thử luyện một chút xem sao... Năm đó ta cũng là muốn cùng ngũ sư huynh học thử bản lĩnh của hẳn, nhưng mà chính là bị số thuật chặn lại, năm đó lúc học tập số thuật, quả thực giống như là tiến vào trong địa ngục.”

Ở một bên, Phạm Kiến chưa từng mở miệng, xen vào nói với Tô Bằng.

“Tô Bằng, bây giờ hài tử Lương gia kia, ở nơi nào, người liên lạc được sao?”

Vân Đạo Tử khẽ cười, lúc này mở miệng, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, gật đầu nói.

“Ta cùng phụ tử Lương Đại Mễ đã hẹn nhau, bọn học trước đi dừng chân ở Đăng Châu, nếu có tin tức gì, thì báo cho bọn họ có lên núi hay không.”

“Rất tốt, nếu hài tử Lương gia, có loại năng lực này, như vậy thì bảo hắn lên núi một chuyến, để ngũ sư thúc người kiểm tra một chút, nếu là thật sự có loại tư chất này, thì nhận làm đệ tử.”

Tô Bằng nghe thế, trong lòng mỉm cười, hắn thật ra rất yêu mến Lương Đại Mễ, tiểu tử mập kia không có tâm cơ gì, cũng coi như lòng dạ ngây thơ, hơn nữa năng lực bản thân cũng rất tài giỏi, nếu có thể nhận vào làm môn hạ trong Tử Hà môn, Tô Bằng vẫn là rất vui mừng nhìn thấy một vị tiểu sư đệ như vậy.

Quy củ trong Tử Hà môn, chính là đệ tử đời trước cho dù ai thu nhận đệ tử, đều xem như trong một thế hệ, đều phải xưng chương môn làm sư tôn, còn xưng hô với tiền bối đời trước truyền thụ bản lĩnh là sư phụ, nếu Lương Đại Mễ được liệt vào làm môn hạ trong môn, chính là tiểu sư đệ của Tô Bằng.

“Thật tốt quá, Tử Hà môn lại sắp có thêm nhân khẩu rồi.”

Chung Linh Tú rất là hưng phấn, nàng khoảng thời gian trước còn phàn nàn, trong môn chỉ có mỗi một mình Tô Bằng vai vế thấp hơn nàng chút, chức sư tỷ này làm không sướng, muốn có thêm mấy sư đệ sư muội nữa.

“Khụ khụ, tiểu sư muội, sao lại nói như thế hả? Không phải ai trong môn kết hôn sinh con, mới dùng từ này sao?”

Trần Kỳ Trận nghe thế, đứng bên cạnh ho khan một tiếng.

“Tam sư huynh, người mỗi ngày đọc sách, đều nhìn đi đâu vậy hả? Ai nói đệ tử mới thu nhận không thể dùng từ thêm nhân khẩu này hả? Còn nữa, gần đây có phải là ta đối đãi người quá tốt, cho nên bắt đầu bói móc ta không? Xem ra ta nên chú ý đến người nhiều hơn rồi, hừ!”

Chung Linh Tú nghe thế, cố ý làm ra dáng vẻ ngang ngược kiêu ngạo, nói với Trần Kỳ Trận.

Trần Kỳ Trận nghe thế, không khỏi cười khỏ, tự nân chén trà trước mặt lên, che giấu chột dạ xấu hổ của mình.

Tô Bằng thì cùng Từ Đạo Kỳ thoáng liếc nhìn hai người này, trong mắt hai người đều lộ ra ý cười.

“Ha ha, cảm tình các người dường như rất tốt, nhìn thấy như vậy, ta cảm giác rất vui mừng.”

Vân Đạo Tử thấy thế, trên mặt lộ ra nụ cười, nói với mọi người.

“Được rồi, hôm nay vậy thôi, sư huynh đệ già chúng ta, còn có vài lời muốn nói, các người về trước đi, Tô Bằng, qua hai ngày, đợi ngũ sư thúc người nghỉ ngơi khỏe mạnh rồi, lại đến suy đoán mệnh cách cho người.”

Vân Đạo Tử cuối cùng, nói với bọn người Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, cùng vài vị sư huynh sư tỷ khác cùng nhau đứng dậy, cáo từ rời khỏi nơi này.

Mấy người đi ra đạo cung, Chung Linh Tú dường như còn có chuyện, cáo biệt cùng bọn người Tô Bằng, lạnh lợi đi trước, Từ Đạo Kỳ ở bên cạnh Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

“Tiểu sư đệ, hai ngày này cảnh giới Tam Hợp kiếm của người cũng có thể vững chắc rồi, ngày một ta đi tìm người, truyền thụ võ công kiếm ý cho người.”

Tô Bằng gật đầu, nói với Từ Đạo Kỳ.

“Đa tạ sư huynh.”

Từ Đạo Kỳ khẽ gật đầu, bèn một mình rời khỏi trước tiên.

Nhìn thấy Từ Đạo Kỳ rời đi, Trần Kỳ Trận bên cạnh Tô Bằng không khỏi thở dài một tiếng.

“Tam sư huynh, vì sao ngươi thở dài?”

Tô Bằng thấy Trần Kỳ Trận như thế, có chút nghi hoặc hỏi.

“Ta là thở dài đại sư huynh... Tiểu sư đệ, ngươi cũng đã biết, trước khi có ngươi, ngũ sư thúc đã từng xem mệnh cách cho vài sư huynh đệ chúng ta, cũng đã từng phán, ngươi đoán xem hắn đã nói đại sư huynh như thế nào?”

Tô Bằng nghe thế lắc đầu, chỉ nghe Trần Kỳ Trận khẽ lắc đầu, nói.

Ngũ sư thúc phán đại sư huynh rằng. Si tình luôn bị vô tình làm khổ.”

“Si tình luôn bị vô tình làm khổ?”

Tô Bằng nghe thế, lông mày không khỏi nhíu lại.

Lời phán này, dường như không phải là điềm tốt gì.

Tô Bằng liên tưởng một chút chuyện của đại sư huynh, đại sư huynh thật sự si tình, còn câu “vô tình” kia, là chỉ ai cơ?

Chương 660: Võ công kiếm ý. Phù Quang Lược Ảnh! (1)

Nhắc tới, lời phán này cực kỳ dễ phán đoán, nếu đại sư huynh là người si tình kia, như vậy từ lời phán xem ra, người hắn yêu mến, chính là người tuyệt tình kia.

Vấn đề là, người đại sư huynh Từ Đạo Kỳ yêu mến, đã thành hôn rồi, chính là Đông Phương Uyển Nhi hiện tại vẫn đang nằm trong quan tài băng phi thủy, chẳng lẽ người vô tình trong lời phán của Vân Toán Tử kia, chính là Đông Phương Uyển Nhi kia?

Điều này khiến cho Tô Bằng có chút nghi ngờ, dù sao Đông Phương Uyển Nhi vẫn còn mê man, làm sao có thể nói là vô tình.

“Mặc kệ như thế nào, đại sư huynh có được lời phán như vậy, không phải là chuyện tốt làm gì.”

Trong lòng Tô Bằng, thầm nghĩ như vậy.

“Tiểu sư đệ, mặc dù ngũ sư thúc cho đại sư huynh lời phán như vậy, nhưng chưa hẳn chính là tuyệt đối, ngũ sư thúc cũng nói, hành vi con người, mỗi thời khắc đều ảnh hưởng vận mệnh của chính mình, đại sư huynh chân thành vô cùng, có lẽ sẽ không xuất hiện chuyện bị khổ vì tình kia, hơn nữa theo như lời ngũ sư thúc nói, chưa hẳn chỉ cảm tình giữ hấn và Đông Phương sư tẩu, chúng ta làm sư đệ, cũng không tiện nói nhiều.”

Từ Đạo Kỳ thấy Tô Bằng giống như đang nghĩ ngợi lung tung, bèn nói với Tô Bằng.

“Ta hiểu mà.”

Tô Bằng gật đầu, hấn cũng không có muốn nói gì với đại sư huynh về vấn đề này.

“Được rồi, tiểu sư đệ, ta cũng có một số việc, về trước đây, đi trước một bước.”

Trần Kỳ Trận nói với Tô Bằng, Tô Bằng gật đầu, cáo từ chia tay.

...

Sau khi Tô Bằng tạm biệt Trần Kỳ Trận, thì tiếp tục ở trên núi tu hành Tam Hợp kiếm, tàn thức của mình.

Kinh nghiệm thực chiến của hấn đã không nhiều, Tô Bằng đã bắt đầu lo lắng, mấy ngày này phải luyện hóa viên nội đan đại yêu thứ hai, bằng không quả thật không thể tiếp tục duy trì được.

Bởi vì đã thăng cấp lên tiểu cảnh giới sơ ngộ cảnh giới Song Hợp, cho nên Tô Bằng có thể nhìn thấy sử dụng kinh nghiệm thực chiến thăng cấp kinh nghiệm cảnh giới đằng sau Tam Hợp kiếm, tàn thức. Quả nhiên, kinh nghiệm thực chiến cần thiết thăng cấp lần nữa.

Từ cảnh giới sơ ngộ Song Hợp tăng lên tới cảnh giới thuần thực, cần năm vạn kinh nghiệm thực chiến, tăng lên tới cảnh giới viên mãn Song Hợp, cần mười vạn kinh nghiệm thực chiến.

Tô Bằng nhìn sau đó không khỏi lú lẫm, như vậy tính ra, toàn bộ Tam Hợp kiếm, tàn thức từ cảnh giới hợp lực thấp nhất tăng lên tới viên mãn Song Hợp, ít nhất cần ba mươi vạn kinh nghiệm thực chiến.

Tiêu tốn chính là con số quá khổng lồ này.

“Nhà địa chủ cũng không có đồ dư...”

Kể từ sau khi tiêu hao kinh nghiệm thực chiến, Tô Bằng không khỏi thường xuyên lẩm bầm những câu này.

Đây vẫn là một phần võ công cần thăng cấp, nếu như đã thăng cấp kiếm pháp chủ chiến, thân pháp không công kia có cần thăng cấp hay không? Cuốn Lăng Vân Phi Độ kia Tô Bằng còn chưa sử dụng, phỏng chừng cũng phải gần mười vạn kinh nghiệm thực chiến.

Lại qua một ngày, đại sư huynh còn phải truyền thụ võ công kiếm ý cho Tô Bằng, Tô Bằng thật là đề tâm đến cái này, bởi vì võ công có liên quan đến kiếm ý, đều có thể xem như là át chủ bài, không biết võ công kia, có phải cũng có thể dùng kinh nghiệm thực chiến thăng cấp cảnh giới hay không?

“Không được, kinh nghiệm thực chiến thật sự là quá ít, làm sao có thể thu được lượng lớn kinh nghiệm thực chiến?”

Tô Bằng lại bắt đầu đau đầu.

Có điều, đây xem như phiền não hạnh phúc, dù sao tiêu hao mỗi một điểm kinh nghiệm thực chiến, đều đại biểu cho thực lực Tô Bằng tăng lên.

Tô Bằng cứ ở trong phiền não hạnh phúc này, tiếp tục tu luyện kiếm pháp của mình, tinh thần phấn chấn nghênh đón mỗi một ngày.

...

Trong nháy mắt, lại trôi qua nửa ngày.

Hôm nay, Tô Bằng đăng nhập vào trò chơi rất sớm, sau khi vào trong trò chơi, hơi rửa mặt một chút, liền đi đến đất bằng trên núi bản thân luyện kiếm mỗi ngày.

Hôm nay, chính là thời gian hẹn với đại sư huynh Từ Đạo Kỳ, đại sư huynh trong hôm nay, sẽ truyền thụ cho Tô Bằng võ công cần dùng kiếm ý khởi động.

Tô Bằng rất để tâm đến chuyện này, Tam Hợp kiếm, tàn thức của mình, mặc dù đã tu hành đến cảnh giới Song Hợp, mặc dù chỉ là sử dụng võ công này, gặp lại lão hòa thượng Đại Không tự kia cũng có sức để liều mạng, nhưng Tô Bằng lại có cảm giác nguy cơ sâu sắc, hẳn có một loại dự cảm, cảm giác được Đại Không tự dụng đến mình, chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Ngoại trừ lần đó, Tô Bằng đã không chỉ một lần từ chỗ những người có lai lịch khác nhau nghe được lời tiên đoán thiên hạ sắp sửa đại loạn, nếu là loạn thế, như vậy một thân võ công cường hãn, càng có chỗ đứng vững chãi.

Võ công kiếm ý, là điểm mấu chốt Tử Hà môn khác biệt với các môn phái khác, Tô Bằng trước đó thi triển võ công kiếm ý, chỉ có thể coi là hình thức nguyên thủy, căn bản không có chiêu thức, Tô Bằng rất muốn biết, một khi trong chiêu thức dung nhập kiếm ý, sẽ có loại uy lực như thế nào, có vượt qua Tam Hợp kiếm, tàn thức hay không?

Hết thầy đáp án, chính là hôm nay, hôm nay Tô Bằng có thể chính thức mở mang kiến thức võ công độc môn Tử Hà môn.

Mang theo chờ mong cùng ước mơ, tinh thần Tô Bằng vô cùng phấn chấn, đi lên đất bằng luyện kiếm trên núi.

Đợi đến khi Tô Bằng đi đến nơi luyện kiếm, phát hiện đại sư huynh Từ Đạo Kỳ đã chờ ở chỗ này.

Tô Bằng thấy Từ Đạo Kỳ, tinh thần phấn chấn, bước lên trước, nói với Từ Đạo Kỳ.

“Đại sư huynh chào buổi sáng, để sư huynh đợi lâu rồi sao?”

Lúc này, Từ Đạo Kỳ đang dùng bầu rượu hắc luôn mang theo bên mình nhẹ nhàng đong đưa rượu ngon trong bầu, nhìn thấy Tô Bằng, Từ Đạo Kỳ mỉm cười buông bầu rượu, nói.

“Ta cũng vừa đến, mỗi ngày đã có thói quen dậy sớm, tiểu sư đệ nếu có thể dậy sớm, có thể mỗi ngày cùng ta ở đoạn nhai chờ tia nắng sớm đầu tiên lúc mặt trời mọc hấp thụ tu hành, đối với tu luyện nội công rất là có ích.”

Tô Bằng gật đầu, ghi nhớ trong lòng.

Chương 661: Võ công kiếm ý. Phù Quang Lược Ảnh! (2)

“Được rồi, tiểu sư đệ, ta thấy ngươi cũng chuẩn bị xong rồi, bây giờ sẽ truyền thụ võ công kiếm ý cho ngươi.”

Từ Đạo Kỳ mỉm cười, cất bình rượu lại, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng đã vô cùng mong chờ, nhẹ gật đầu, bế khí ngưng thần, giữ vững tinh thần, chuẩn bị nghe đại sư huynh truyền thụ.

“Tiểu sư đệ, ngươi cũng ngộ được kiếm ý, còn nhớ cảm thụ lúc đầu sơ ngộ kiếm ý không?”

Từ Đạo Kỳ nhìn Tô Bằng, hỏi.

Tô Bằng gật đầu, nói.

“Vẫn còn nhớ, võ công độc môn Tử Hà môn, trọng ý không trọng thức, đầu tiên phải chôn hạt giống kiếm đạo vào trong lòng người, sau đó chờ hạt giống này nảy mầm, sau đó có thể phá tâm ma, lĩnh ngộ kiếm ý.”

“Không sai, tiểu sư đệ, nhắc tới sau khi ngươi lĩnh ngộ, thật sự đã sơ bộ học được võ công kiếm ý, tin tưởng ngươi lúc hành tẩu dưới chân núi, cũng có thực chiến, biết võ công này thật ra là rất có hiệu quả thực tế, nhưng ngươi cũng đã biết, tại sao trong môn phái, ngươi nhất định phải tu hành đến hư kiếm tiểu viên mãn, mới có thể trở về núi tiếp tục tu hành rồi chứ?”

Tô Bằng nghe thế, cũng lộ ra vẻ mặt trầm ngâm, sau nửa ngày lắc đầu, nói.

“Không phải là hiểu rõ, có điều suy đoán, hư kiếm tiểu viên mãn, đại khái là điểm giới hạn nào đó, có lẽ đến điểm giới hạn nơi này rồi, mới có thể tiến thêm một bước?”

Từ Đạo Kỳ nghe thế, trên mặt lộ ra nụ cười, nói.

“Mặc dù không trúng, nhưng cách cách không xa.”

Hắn dừng một chút, tiếp tục nói với Tô Bằng.

“Tô Bằng, ngươi đang ở trước hư kiếm tiểu viên mãn, có phát hiện hay không, kiếm ý mặc dù hữu hiệu, nhưng đều là ảnh hưởng trên tưởng tượng. Mặc dù có thể ảnh hưởng tinh thần người khác, nhưng lại không cách nào mang đến sát thương chính thức người bình thường, còn phải phối hợp kiếm chiêu cùng nội lực khác, mới có thể tạo thành sát thương chính thức cho kẻ địch?”

Tô Bằng nghe thế, lập tức gật đầu, nói.

“Quả thật, kiếm ý ngoại trừ đối phó một vài u hồn dã quỷ, dường như không thể trực tiếp tạo thành sát thương...”

Nói đến đây, Tô Bằng đột nhiên trong đầu linh quang lóe lên, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc, nói.

“Sur huynh, chẳng lẽ sở dĩ muốn ta tu hành đến cảnh giới hư kiếm tiểu viên mãn, thì có thể đem kiếm ý dung nhập nội lực cùng võ công, chứ không phải đơn thuần lấy kiếm ý đả thương người khác?”

“Tiểu sư đệ quả nhiên thông minh.”

Từ Đạo Kỳ vẻ mặt tươi cười, hơi vuốt cằm nói.

“Đúng là như thế, hư kiếm tiểu viên mãn, thật ra đã là nửa bước cảnh giới thực kiếm, cảnh giới này, đã có thể đem kiếm ý dung nhập nội lực cùng võ công, thậm chí kết hợp nội lực, phát ra kiếm chiêu võ công bình thường căn bản không cách nào sử dụng được.”

Tô Bằng nghe thế, lộ ra vẻ mặt giật mình, sau đó trong ánh mắt toát lên ánh nhìn nóng bỏng, nói với Từ Đạo Kỳ.

“Sur huynh, võ công hôm nay chúng ta tu hành, có phải cũng là...”

“Đúng vậy.”

Từ Đạo Kỳ gật đầu, sau đó hắt đi đến phía trước rương lớn đặt thiết kiếm Tô Bằng để ở đây, thuận tay từ bên trong lấy ra một thanh thiết kiếm, nói với Tô Bằng.

“Hôm nay, ta truyền thụ võ công kiếm ý cho ngươi, là một bộ võ công kiếm ý kết hợp nội công, tên của nó là...”

“Phù Quang Lược Ảnh!”

Tô Bằng nghe thế, trong miệng lặp lại một lần cái tên này, nhìn trong ánh mắt Từ Đạo Kỳ có một tia nghi hoặc, nói.

“Sur huynh, tên này, nghe giống như là một môn khinh công.”

“Ha ha, chỉ là nghe giống mà thôi.”

Từ Đạo Kỳ khẽ lắc đầu, cười nói với Tô Bằng, nói xong, hắt cầm thiết kiếm, nói với Tô Bằng.

“Tiểu sư đệ, ta trước tiên thực hành kiếm chiêu Phù Quang Lược Ảnh một lần cho ngươi xem, ngươi nhìn cho kỹ đó.”

Tô Bằng nghe thế, trịnh trọng gật đầu, bế khí ngưng thần, chăm chú nhìn Từ Đạo Kỳ.

Chỉ thấy Từ Đạo Kỳ, chậm rãi rút thiết kiếm ra, sau đó bày ra thức mở đầu giống như muốn đâm thẳng về phía trước.

Tô Bằng nhìn chăm chăm đại sư huynh Từ Đạo Kỳ, trong lòng vẫn đang suy đoán, chẳng lẽ Phù Quang Lược Ảnh kiếm pháp này, là kiếm pháp cường công sao?”

“Bắt đầu rồi...”

Từ Đạo Kỳ mở miệng nói, sau đó chậm rãi ngâm nga nói.

“Phù... Quang... Lược... Ảnh!”

Khi Từ Đạo Kỳ hô lên chữ “Ảnh” này, chợt thấy thân thể của hắn đột nhiên chuyển động.

Tô Bằng chỉ cảm giác mình nhìn đến hoa mắt, hắn run rẩy phát hiện, Từ Đạo Kỳ trước mắt, không ngờ biến thành hai người!

Chỉ thấy trên người Từ Đạo Kỳ, giống như trôi nổi một đạo hư ảnh, hư ảnh này, căn bản giống y như chính bản thân Từ Đạo Kỳ, mà đạo hư ảnh này, không ngờ giống như là bất chấp lực hút của trái đất, giữ nguyên vẹn cùng một tư thế với Từ Đạo Kỳ, tuy nhiên nó vô cùng nhanh nhẹn, nhoáng cái đột nhiên nhào đến phía trước người hắn!

Bây giờ hiệu quả thị giác Tô Bằng nhìn thấy, chính là bản thân Từ Đạo Kỳ vẫn đứng ngay chỗ cũ, nhưng mà bóng dáng giống y như đúc Từ Đạo Kỳ dường như hoàn toàn biến mất không còn tung tích, trực tiếp dọc theo đường thẳng vừa đến bay vút ra ngoài.

Toàn bộ tin tức bóng dáng kia giống như là một đường tǎǎng, dọc theo đường thẳng vô tận của Từ Đạo Kỳ bay vọt ra ngoài, trong nháy mắt liền bay xa hơn trăm mét, cảnh tượng này giống như là Từ Đạo Kỳ thoáng cái biến thành hai, mà một trong số đó đứng ở nơi này, còn cái khác lại bay ra ngoài, thậm chí còn trên không trung mang theo bóng dáng tàn ảnh.

Hư ảnh Từ Đạo Kỳ bay ra ngoài, chỉ là một bắt đầu, bắt đầu từ hư ảnh này, Từ Đạo Kỳ đứng ở nơi đó, trên người không ngừng bắn ra loại hư ảnh này, bay đi bốn phương tám hướng.

Lập tức, trong nơi luyện kiếm, giống như lấy địa phương Từ Đạo Kỳ vốn đứng thẳng làm điểm gốc, hư ảnh không ngừng bay ra, đủ loại tư thế bay ra tấn công khắp bốn phương tám hướng.

Tô Bằng nhìn đến chóng cả mặt, thậm chí đến lúc này, địa phương Từ Đạo Kỳ vốn đứng thẳng, dường như đã biến thành rất nhiều hư ảnh chồng chất, nhưng lại tìm không thấy Từ Đạo Kỳ.

Thị lực của Tô Bằng, mơ hồ nhìn thấy, bản thể của Từ Đạo Kỳ dường như cũng theo hư ảnh bay ra ngoài, còn bản thể của hắn, lúc bay ra ngoài, trong lúc chuyển động lại lần nữa hóa thành càng nhiều hư ảnh hơn, không ngừng phân tán hư ảnh.

Thậm chí trong nháy mắt, Tô Bằng cảm giác, thân ảnh đại sư huynh Từ Đạo Kỳ, hóa thành trăm ngàn song song tồn tại, không ngừng bay vút ở trong nơi luyện kiếm, khiến Tô Bằng căn bản không phân rõ được đâu là đại sư huynh!

Chương 662: Truyền thụ kiếm ý (1)

Tô Bằng đứng ngay tại chỗ, con mắt mở thật to, nhưng lại không dám di động chút nào.

Bởi vì hắn cảm giác được, những hư ảnh kia, sợ là không tầm thường như vậy, Tô Bằng theo trực giác cảm giác được, những hư ảnh này, bản thân đều có chứa lực sát thương cực cao.

Chỉ là lúc này, bởi vì vấn đề Từ Đạo Kỳ không ngừng phân ra góc độ cùng phương hướng của những hư ảnh phân thân này, cũng không gặp phải thứ gì, cho nên mới có vẻ hòa bình như thế.

Nhưng nếu mình đánh những hư ảnh này, hậu quả... cũng không phải dễ thừa nhận như vậy.

Quả nhiên, thanh âm của Từ Đạo Kỳ, đột nhiên vang lên, chỉ nghe Từ Đạo Kỳ nói.

“Tiểu sư đệ, ngươi liền nhìn uy lực chiêu Phù Quang Lược Ảnh này!”

Thanh âm của hắn dường như ngay ở trước người Tô Bằng, nhưng nghe lại, tựa hồ lại đang cách Tô Bằng cực xa, Tô Bằng cảm thấy, đây hắn không

phải Đại sư huynh cố làm ra vẻ huyền bí, mà là bản thân hắn đang ở trong di động tốc độ cao.

Chỉ nghe sau khi hắn nói câu này, ở vùng đất trống, hư ảnh Từ Đạo Kỳ phân thân ra không bay tới địa phương trống trải, mà lại bắt đầu vọt tới mấy tảng đá đại thụ này.

“Rầm rầm rầm rầm rầm!”

Tiếng nổ mạnh vang lên liên tiếp, vang lên ở bên tai Tô Bằng, Tô Bằng nhìn khắp bốn phía, cũng không phải loại nổ như hoả dược, nhưng uy lực, cũng tuyệt không kém gì hoả dược chính thức.

Chỉ thấy tảng đá lớn bị những hư ảnh do thân thể Từ Đạo Kỳ phát ra đánh trúng, giống bị cảnh giới Hợp Khí tàn thức Tam Hợp Kiếm của Tô Bằng đánh trúng, trong nháy mắt đã bị vỡ thành bụi đá xám trắng, đều bay lên.

Những cây cối kia, bị đánh trúng, thậm chí trực tiếp bị đánh nát từ trong, đều đổ xuống.

Tiếng nổ mạnh chung quanh, thật ra đều là thanh âm va chạm, phảng phất bay ra thực sự không phải là hư ảnh của Từ Đạo Kỳ, mà giống bắn đạn pháo hình người hơn.

Như vậy, tiếng nổ mạnh chung quanh không ngừng vang lên, cũng không lâu lắm, đá lớn trên mảnh đất trống này, gần như đều bị đụng nát.

Lúc này, hư ảnh Từ Đạo Kỳ còn đang phân thân không ngừng kia, mới dần dần giảm bớt, cuối cùng chỉ còn lại mấy con.

Đến cuối cùng, một hư ảnh cuối cùng đánh lên trên một gốc đại thụ, phát ra một tiếng ầm, trực tiếp đụng đổ đại thụ một người ôm hết, trong vùng đất trống, mới còn lại một Từ Đạo Kỳ cuối cùng, lúc này, trong tay hắn còn nắm lấy thanh kiếm sắt kia, trên mặt mang theo nụ cười, nhìn Tô Bằng.

“Tiểu sư đệ, chiêu kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh này, ngươi cảm thấy thế nào?”

Từ Đạo Kỳ đứng ở giữa vùng đất trống, mỉm cười nhìn Tô Bằng, nói với hắn.

Tô Bằng đã nhìn đến trọn mắt há hốc mồm. Lúc này nghe Từ Đạo Kỳ nói chuyện với mình, mới hồi phục tinh thần lại, miệng thì thảo nói.

“Mạnh... Thật sự là quá mạnh mẽ.”

Nói xong, tinh thần Tô Bằng mới dần dần từ trong trạng diện giống pháp thuật thần kỳ thu hồi lại, hắn tiến lên vài bước, nói với Từ Đạo Kỳ.

“Tốc độ của võ công này, đã là cực nhanh. Tầm mắt của người thường căn bản theo không kịp, huống chi tránh nó... Mà những hư ảnh kia, công lực so với cảnh giới Hợp Khí của tàn thức Tam Hợp Kiếm đều mạnh hơn một ít, cộng thêm Phù Quang Lược Ảnh, căn bản không thấy rõ cái nào là bản tôn, ở trong tranh đấu, quả thực chỉ có thể là người đánh người khác, chứ người khác không thể đánh người... Huống chi, sư huynh nói đây là võ công kiếm ý, như vậy ngoại trừ sát thương nội lực bình thường ra, chắc chắn còn có công kích kiếm ý thêm nhỉ?”

Từ Đạo Kỳ nghe xong, nhẹ gật đầu, nói.

“Đúng vậy, những hư ảnh kia, đều là nội lực cùng kiếm ý hợp nhất mà sinh, ngoại trừ sát thương bình thường, người bị những hư ảnh này đánh gục, đồng thời sẽ sinh ra sát thương do bị kiếm ý của Hư Kiếm tiểu viên mãn công kích, cho dù đối phương nội lực kinh người, phòng ngự công kích Phù Quang Lược Ảnh của người, nhưng vẫn bị kiếm ý công kích.”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng đầu chỉ chấn động, chiêu vừa rồi, cho dù nói là pháp thuật, cũng sẽ có người tin.

Nhất là lúc Đại sư huynh mình thi triển, đồng thời hóa thân mấy trăm hư ảnh, không nói chiêu thức, chính là phần nội lực này, cũng nghe rợn cả người, quả thực dọa chết người.

Trên mặt Từ Đạo Kỳ mang theo nụ cười, nói.

“Chiêu này thoát nhìn thần kỳ, kỳ thật nói trắng ra, cũng không quá thần kỳ, chỉ là trong tu luyện, dùng phương pháp nào đó, đem nội lực cùng kiếm ý kết hợp lại, phóng ra đả thương người... Về phần hư ảnh người nhìn thấy, chính là chỗ thần kỳ của kiếm ý, chỉ cần tu hành kiếm ý đến cảnh giới Hư Kiếm tiểu viên mãn, sẽ có thể đạt tới loại năng lực hiển thị này.”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng nhớ lại biểu hiện kiếm ý của mình sau khi đạt tới cảnh giới Hư Kiếm tiểu viên mãn, trong lòng xác minh, nhớ lại thử, quả nhiên như thế.

Sau khi Tô Bằng tu hành thành cảnh giới Hư Kiếm tiểu viên mãn, liền nổi lên một hồi xung đột với lão tăng Đại Không Tự, thi triển vào lúc đó.

Lúc đó, Tô Bằng cũng cảm giác có hơi khác, bởi vì kiếm ý vốn hoàn toàn khiến người không cách nào cảm nhận, không ngờ mang ra một loại dao động đặc thù, mặc dù vô hình, nhưng lại có hơi khiến người ta cảm giác được, cho nên hai hòa thượng Đại Không Tự, mới cảm ứng được không ổn, xem như tránh được.

Tô Bằng lúc ấy hơi cảm thấy kỳ quái, sao tu hành kiếm ý đến cảnh giới càng cao thâm, tính bí ẩn ngược lại giảm xuống chứ?

Có điều, lúc ấy bởi vì tình huống khá gấp, Tô Bằng cũng chẳng nghĩ lại, nhưng bây giờ, nghe Đại sư huynh nói như vậy, Tô Bằng ngược lại nhận ra chút hương vị.

Chương 663: Truyền thụ kiếm ý (2)

Ban đầu, lúc chỉ là Hư Kiếm sơ bộ, chính là vì uy lực vẫn chưa đủ, cho nên mới có vẻ bí mật, mà tu hành càng về sau, theo uy lực tăng dần, cũng không bí mật giống ban đầu nữa.

Đối với điểm này, Tô Bằng cũng thoải mái trong lòng, nếu uy lực mạnh như vậy, còn bí mật như thế, vậy còn cho người khác đường sống hay không?

Bây giờ Tô Bằng chỉ hiểu kỳ, nội lực cùng kiếm ý, đến tột cùng là dùng loại trạng thái nào dung hợp lại.

Từ Đạo Kỳ tựa hồ nhìn ra suy nghĩ của Tô Bằng, hắn nói với Tô Bằng.

“Tiểu sư đệ hử nghe sư tôn nói qua lai lịch của Tử Hà Môn ta, nếu kiếm ý chỉ là một loại thủ đoạn giống như pháp thuật, há có thể khiến các tiền bối kinh tài tuyệt diệu lúc trước buông bỏ võ công bản thân tu hành, mà chuyển tu kiếm ý? Tiểu sư đệ không cần phải lo lắng chuyện mất tu hành, chỉ cần dựa theo phương pháp tu hành kiếm ý bình thường, tất sẽ có thể đạt tới trình độ dung hợp nội lực, mà phương pháp tu hành Phù Quang Lược Ảnh, nếu người đã chuẩn bị cho tốt, ta sẽ trực tiếp dùng hình thức kiếm ý truyền thụ cho người.”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng một hồi mừng rỡ, chấp tay nói với Từ Đạo Kỳ.

“Đa tạ sư huynh! Mời sư huynh thành toàn.”

“Tốt, người chuẩn bị đi!”

Từ Đạo Kỳ nói, nói xong, kiếm sắt trong tay hắn, đột nhiên kéo ra một kiếm hoa.

Tô Bằng nhìn kiếm hoa này, trên mặt đột nhiên lộ ra cảm giác sững sờ, trong nháy mắt, tựa hồ tinh thần của mình, đã bị sư huynh kéo vào trạng thái tinh thần tu hành kiếm ý.

Con mắt Tô Bằng sững sờ, nhưng mà trong tinh thần, lại vẫn không dừng lại, ở trong tinh thần của Tô Bằng, hắn chỉ thấy Đại sư huynh không ngừng thi triển chiêu Phù Quang Lược Ảnh này. Từng chi tiết, từng phương thức phát lực, thậm chí pháp môn mỗi một bước trong đó, đều rõ mồn một trước mắt, tựa hồ trực tiếp truyền vào trong ý thức của Tô Bằng.

Cứ như vậy, Tô Bằng trong lúc mơ màng qua không biết bao lâu, chợt nghe một tiếng thanh âm ho khan nhẹ nhàng. Trọn bộ pháp môn kiếm ý Đại sư huynh thi triển trong đầu, như thủy triều rút biến mất trước mắt.

Tô Bằng lúc này mới đột nhiên cả kinh, ý thức trở lại trong hiện thực, lại thấy Đại Sư huynh Từ Đạo Kỳ đang nở mím cười, nhìn mình.

“Tiểu sư đệ, bộ kiếm ý cùng pháp môn tu hành của kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh này, người đã rõ chưa?”

Tô Bằng sững sờ, hắn nhớ lại, lập tức trong đầu tự động xuất hiện Đại sư huynh thi triển trọn bộ phương pháp tu luyện bộ kiếm ý này, thân ảnh Từ Đạo Kỳ áo xanh không ngừng xuất hiện trong đầu.

Thấy những thứ này, Tô Bằng không khỏi gật đầu, nói.

“Sư huynh, ta đã nhớ kỹ... chỉ là...”

“Ha ha, đây chính là chỗ độc đáo của Tử Hà Môn ta.”

Từ Đạo Kỳ cười, hần nói.

“Môn phái khác truyền thụ võ công, đều rập khuôn, trừ phi người ngộ tính kinh người, nếu không đều không thể từ trong sách quý học được một môn võ công cao thâm... Chính vì vậy, nếu truyền nhân một đời nào đó tu hành võ công đến cảnh giới tinh diệu đột nhiên chết đi, truyền thừa có thể sẽ đứt đoạn, hoặc mấy đời cũng không có cường giả phương diện này xuất hiện, mà võ công Tử Hà Môn ta, võ công khác bất bàn, chỉ nói võ công kiếm ý, chỉ cần có người tu thành cảnh giới viên mãn, liền trực tiếp có thể lấy ý truyền ý, dẫn động kiếm ý đối phương, khắc ở trong lòng một người khác, tuyệt sẽ không xuất hiện thiên vị... Tiểu sư đệ, bộ Phù Quang Lược Ảnh này của ngươi, trực tiếp tu hành kiếm ý dựa theo ta truyền thụ vào đầu ngươi là được, chờ ngươi đến cảnh giới đại thành viên mãn, hư ảnh ta lưu lại ở trong lòng ngươi, sẽ tự động biến mất.”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi cảm thán, Tử Hà Môn quả nhiên khác biệt với môn phái tầm thường, loại hiệu suất học tập võ công này, sợ là có hiệu suất học tập Đồng tâm thuật của mặt pháp thuật, hơn nữa tuyệt đối sẽ không xảy ra sai lầm, cũng không cần lão sư khắc ghi trong lòng, chỉ dựa theo ký ức kiếm ý lưu lại trong óc, liền có thể tu hành.

Tô Bằng ngoài cảm khái, cũng không quên tạ ơn Từ Đạo Kỳ, nói.

“Đa tạ Đại sư huynh.”

“Ta và ngươi mặc dù là sư huynh đệ, nhưng đệ tử Tử Hà Môn luôn thân như huynh đệ chân chính, không cần quá mức khách khí đối với ta, ngược lại kéo xa khoảng cách.”

Từ Đạo Kỳ khoát khoát tay, sau đó nói với Tô Bằng.

“Có điều, mặc dù ta truyền thụ phương pháp tu hành đại khái, cơ bản sẽ không phạm sai lầm, nhưng tu hành, nếu có người ở bên chỉ dẫn kỹ càng, thời gian tu hành còn có thể giảm bớt trên phạm vi lớn, hôm nay ta cũng không có chuyện gì, liền xem ngươi tu hành bộ kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh này vậy.”

Tô Bằng gật đầu, có một vị đại cao thủ chỉ điểm ở bên cạnh, Tô Bằng đương nhiên cao hứng.

...

Thời gian kế tiếp, chính là Tô Bằng tu hành bộ kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh này.

Thật ra, giống như lời Từ Đạo Kỳ nói, bộ kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh này, cũng không tính phức tạp, có lẽ người chưa từng tu hành kiếm ý cảm thấy rất thần kỳ, nhưng người Tử Hà Môn tu luyện, bộ kiếm pháp kia, trên thực tế chỉ là võ công kiếm ý cấp nhập môn mà thôi.

Tiết điểm mấu chốt của nó, đơn giản ba cái, đầu tiên là pháp môn nội lực không có quan hệ gì với kiếm ý, là làm sao ngưng tụ nội lực toàn thân, đạt tới vận sức chờ phát động.

Pháp môn này, cũng không phải công pháp, mà là một loại kỹ xảo hữu ích của nội công, không cần tu luyện đặc thù, Tô Bằng chỉ cần điều chỉnh nội lực Cửu Dương của bản thân đến một loại trạng thái đặc thù là được, chưa nói tới khó khăn, thậm chí có thể nói là hết sức đơn giản.

Tiết điểm thứ hai, là làm sao điều chỉnh trạng thái kiếm ý.

Tô Bằng trước đó sử dụng võ công kiếm ý, đều là trực tiếp chém ra một kiếm, nhưng không điều chỉnh tâm ý của mình, mà lúc thi triển kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh, cần ở trong ý thức kể cả kiếm ý cũng điều chỉnh đến một loại trạng thái kỳ diệu, như vậy mới có thể bảo chứng kiếm ý cùng nội lực kết hợp, hơn nữa ở sau khi kích phát ra bên ngoài cơ thể, sẽ bảo đảm lực công kích chưa từng có từ trước đến nay.

Về phần tiết điểm thứ ba, thì là điểm mấu chốt, chính là làm sao đem nội lực cùng kiếm ý kết hợp..

Chương 664: Thiên biến vạn hóa

Thật ra, đem kiếm ý cùng nội công kết hợp, cũng chưa tính là khó.

Trước đó từng nói, trong pháp môn Từ Đạo Kỳ truyền thụ cho Tô Bằng, đầu tiên là điều chỉnh trạng thái nội lực cùng kiếm ý, nếu điều chỉnh dựa theo pháp môn kia, trạng thái nội lực cùng kiếm ý, đều vào một loại trạng thái khác.

Loại trạng thái này, liền giống hai loại lực lượng sinh ra cộng minh, chỉ cần thêm chút kích phát, sẽ tập hợp lại.

So sánh hơi khập khiễng chính là, hai loại lực lượng kia kích phát ở dưới trạng thái đặc thù, liền giống quán khổ, lực lượng kết hợp với nhau, biến thành một loại lực lượng mới.

Vấn đề trọng điểm, là làm sao kích phát lực lượng mới này, phát ra nó bằng phương thức Phù Quang Lược Ảnh.

Chỗ này, có điểm tương tự cảnh giới Song Hợp lúc Tô Bằng tu hành tàn thức Tam Hợp Kiếm, phải dùng một loại trạng thái tinh thần, cùng với pháp môn đặc biệt, mới có thể kết hợp lực lượng kiếm ý cùng nội lực mới xuất hiện phát ra.

Tô Bằng vào lúc mình dùng thân nếm thử mới phát hiện, loại trạng thái tinh thần phát ra Phù Quang Lược Ảnh, cùng cảnh giới Song Hợp của tàn thức Tam Hợp Kiếm, không ngờ giống nhau mười phần.

Không thể không nói, loại tương tự này, khiến Tô Bằng tu hành, tiết kiệm không ít thời gian.

Trên thực tế nội lực, kiếm ý mà bản thân Phù Quang Lược Ảnh cần, còn cả pháp môn kết hợp nội lực cùng kiếm ý, cùng với trạng thái tinh thần phát ra Phù Quang Lược Ảnh, Tô Bằng đều có đủ, cho nên hắn tu hành, là làm ít công to, không mất thời gian bao lâu, Tô Bằng đã nắm giữ phương pháp.

Chỉ thấy lúc này, Tô Bằng đứng ở trên mảnh đất trống, kiếm sát trong tay giống như Từ Đạo Kỳ, bày ra một trạng thái đột thứ.

Nội lực trong cơ thể hắn lúc này, bắt đầu điều động, dùng pháp môn đặc thù vận chuyển, rất nhanh, nội lực Cửu Dương trong cơ thể hắn, đã đạt tới một loại trạng thái sinh động đặc thù.

Mà trong ý niệm của Tô Bằng, cũng điều chỉnh trạng thái kiếm ý, hẳn có một loại ý niệm liễu mình, tuyệt không quay đầu lại đang dâng lên, kiếm ý sắp sửa phát ra cũng đạt tới trạng thái đặc thù, tựa hồ đến một loại tần suất đặc biệt.

Tô Bằng đang chuẩn bị, đột nhiên cảm giác hai loại lực lượng trong cơ thể mình đã đồng bộ đến tần suất nào đó. Ánh mắt hắn đột nhiên sáng ngời, sử dụng pháp môn kích phát mà Đại sư huynh Từ Đạo Kỳ truyền thụ cho mình, đột nhiên thân thể cùng tinh thần ở vào một loại trạng thái gần như phấn khởi.

Khi Tô Bằng sử dụng pháp môn đặc thù kích hoạt kiếm ý cùng nội lực đã đồng bộ tần suất, hai thứ giống như dấy lên một loại phản ứng hoá học, trong nháy mắt tạo thành một loại lực lượng mới.

Loại lực lượng này không quá ổn định, nếu trong người lâu dài, thậm chí sẽ làm bản thân Tô Bằng bị nội thương!

Trạng thái tinh thần của Tô Bằng lúc này, không thắng không bại, không vui không buồn, giống trạng thái cảnh giới Song Hợp thi triển tàn thức Tam Hợp Kiếm, chính là loại trạng thái này, mới có thể giữ ý niệm của hắn mạch lạc.

Ở trong nháy mắt, ý chí Tô Bằng đột nhiên ngưng kết, định mục tiêu ở trên tảng đá lớn cách hắn chừng bốn mươi mét, đồng thời, nội lực cùng tinh thần trong thân thể hắn, đồng thời huy động!

Một loại cảm giác phảng phất tâm huyết dâng trào đánh úp vào Tô Bằng, bản thân hắn giống như trong nháy mắt nhiệt huyết trào dâng. Trong thân thể đột nhiên nóng lên, giống như ở vào trạng thái phấn chấn nào đó.

Mà ở trong nháy mắt này, một hư ảnh do nội lực cùng kiếm ý dung hợp thành, đột nhiên từ trong thân thể Tô Bằng bắn xuyên ra, phảng phất thoát khỏi sức hút trái đất, trong nháy mắt liền mang theo tàn ảnh bay ra hơn bốn mươi mét, đâm vào tảng đá lớn này.

“Oành!”

Một tiếng nổ truyền đến, tảng đá lớn kia lập tức bay lên bụi đá, chính là bị hư ảnh Tô Bằng bay ra, đánh tan.

Lúc này nội lực cùng kiếm ý trong thân thể Tô Bằng ở vào trạng thái đặc thù, còn có thể thi triển thêm mấy lần Phù Quang Lược Ảnh, nhưng Tô Bằng lại cảm giác trạng thái tinh thần của mình không quá thích hợp thi triển liên tục, liền đình chỉ trạng thái đặc thù do hai thứ chuyển biến thành.

Dần dần, nội lực trong cơ thể Tô Bằng bình phục lại, hắn cũng khôi phục thành trạng thái bình thường.

“Rất tốt.”

Lúc này, ở bên cạnh Tô Bằng, truyền đến âm thanh vỗ tay.

Từ Đạo Kỳ nhẹ nhàng vỗ tay, nói.

“Tiểu sư đệ người ngộ tính quả nhiên rất tốt, rất nhanh đã nắm giữ kỹ xảo thức Phù Quang Lược Ảnh này, xem như tu thành sơ bộ.”

Tô Bằng nghe xong, hơi khẽ cười, nói.

“Sư huynh, mặc dù ta vừa học bộ kiếm pháp kia, nhưng lại cảm giác nó cũng không đơn giản như mặt ngoài, bên trong bác đại tinh thâm, ta chỉ mới lĩnh ngộ một chút.”

Tô Bằng ngược lại không phải tùy tiện khiêm tốn, hắn thật sự cảm thấy như thế.

Vừa rồi, hắn chẳng qua là phát ra công kích hư ảnh do dung hợp kiếm ý cùng nội lực, nhưng, đây chỉ là kỹ xảo ứng dụng nội lực đơn giản nhất trong đó.

Còn lại, tỷ như liên tục phát ra công kích Phù Quang Lược Ảnh; tỷ như lần đầu phát ra nhiều Phù Quang Lược Ảnh công kích mục tiêu khác nhau; tỷ như trong lúc di động phát ra Phù Quang Lược Ảnh; tỷ như thông qua Phù Quang Lược Ảnh khiến người ta phán đoán sai vị trí của mình, từ đó phát ra công kích khác... vân vân, thậm chí không cần tụ lực, tùy thời phát ra công kích Phù Quang Lược Ảnh, Tô Bằng cũng không nắm giữ được.

Càng đừng nói đến, phương pháp ứng dụng cao cấp giống như Đại sư huynh, có thể làm cho một mảnh địa vực, xuất hiện mây trăm đạo Phù Quang Lược Ảnh.

Nói tóm lại, bộ võ công này khi dùng chân chính, thiên biến vạn hóa, tuyệt không đơn giản giống cách không quyền phát ra hư ảnh công kích người.

Cho nên nói, kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh, mặc dù coi như khá dễ nắm giữ võ công kiếm ý, nhưng nghiên cứu sâu, lại phát hiện huyền diệu trong đó, cũng không đơn giản chút nào.

Từ Đạo Kỳ nghe Tô Bằng nói như thế, hơi gật đầu, nói.

“Tiểu sư đệ rất không tồi, không nôn nóng hiếu thắng, Phù Quang Lược Ảnh này, ở trong võ công kiếm ý, xem như võ công cấp nhập môn, có điều uy lực cũng không yếu hơn so với võ công kiếm ý khác, nhất là nghiên cứu sâu vào, càng phát hiện pháp môn có thể tu hành sử dụng bên trong càng nhiều hơn, có rất nhiều loại phương pháp ứng dụng, càng có thể tu hành theo kiếm ý, pháp môn ứng dụng thu được cũng tăng uy lực, ngược lại là một môn võ công có thể tu hành lâu dài.”

Tô Bằng gật đầu, bộ kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh này, cũng có thể coi là giản lược nhưng không đơn giản.

Từ Đạo Kỳ nói xong câu đó, tựa hồ suy nghĩ một lát, nói.

“Tiểu sư đệ, mấy ngày nay, ngươi cứ tu hành bộ kiếm pháp kia, ta sẽ đi sửa sang lại kinh nghiệm thực tu của mình một chút, ghi một quyển tập cho ngươi, đều là một số tâm đắc sử dụng môn võ công này của bản thân ta, ngươi có thể xem thử.”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng mừng rỡ, nói.

“Đa tạ sư huynh.”

“Ồi chào, vừa rồi đã nói với ngươi, ngươi lại khách sáo như thế, nên phạt nên phạt.”

Từ Đạo Kỳ nói với Tô Bằng, Tô Bằng nghe xong, cười hắc hắc.

Từ Đạo Kỳ thấy hắc cười, cũng nở nụ cười, hắc hắc lắc đầu nói.

“Tiểu sư đệ, ta nhìn ngươi tu hành một lúc, sẽ trở về chỗ ở của ta, hai ngày nữa, ta sẽ đưa tập ghi lại kinh nghiệm sử dụng môn kiếm pháp này cho ngươi, ngươi cứ từ từ xem.”

Tô Bằng gật đầu, hắc hít sâu một hơi, nhân cơ hội có Từ Đạo Kỳ chỉ điểm, tiếp tục tu luyện kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh.

Mãi đến tận hai ba giờ chiều, bộ kiếm pháp kia của Tô Bằng đã có tiến cảnh rất lớn, đã tu luyện tới mức có thể nhanh chóng liên tục phát ra bảy đạo hư ảnh, hoặc là đồng thời phát ra ba đạo hư ảnh, công kích ba mục tiêu khác nhau.

Mà lúc này, tu luyện của Tô Bằng đột nhiên bị cắt đứt, bởi vì tiểu sư tỷ Chung Linh Tú của Tô Bằng, lại hờn hờ đi tới, tìm Tô Bằng cùng Từ Đạo Kỳ...

Chương 665: Lương Đại Mễ lên núi (1)

Nhìn thấy Chung Linh Tú đến chỗ này, Tô Bằng có hơi bất ngờ, bởi vì hắc biết rõ đoạn thời gian gần đây Chung Linh Tú đều đang nghiên cứu cơ quan mới của nàng, rất ít khi đi ra ngoài, sao hôm nay lại tới đây?

Từ Đạo Kỳ thấy Chung Linh Tú, trên mặt lộ ra ý cười, hỏi Chung Linh Tú.

“Tiểu sư muội, hôm nay sao lại có rảnh rỗi tới nơi này vậy?”

“Còn không phải là bởi vì chuyện tiểu sư đệ lúc trước đã nói qua sao.”

Chung Linh Tú nháy mắt, nhìn Tô Bằng nói, sau đó nàng vỗ nhẹ nhẹ cái trán một chút, nói.

“Ồ, đúng rồi, sau này Tô Bằng có thể không còn là tiểu sư đệ nữa, chúng ta có tiểu sư đệ mới.”

Tô Bằng nghe xong, lập tức chột hiểu ra, kịp phản ứng, mấy ngày hôm trước hắc đã viết thư cho phụ tử Lương Đại Mễ ở Đẳng châu, sư tôn đã sai người xuống núi, bây giờ có lẽ là bọn họ tới rồi.

Nghĩ đến đây, Tô Bằng nói.

“Hửm? Chẳng lẽ là Lương Đại Mễ ta nói kia đã lên núi sao?”

“Không phải là hấn thì còn ai nữa?”

Chung Linh Tú nhẹ nhàng gật đầu nói.

“Hấn đã lên núi, là do kiếm quỹ của sư tôn đón lên, bây giờ đang ở trong đạo cung, Ngũ sư thúc cùng với sư tôn đang khảo nghiệm năng lực của hấn.”

Sau đó, nàng có chút cong miệng lên, tiếp tục nói.

“Vốn cho rằng tiểu sư đệ mới tới cũng có bộ dạng giống như là Tô Bằng nữa chứ, nhưng mà không ngờ lại là một tên mập nha, thấy bộ dáng của hấn, ta liền không nhận được muốn bắt nạt hấn, muốn véo hấn...”

“Ha ha.”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi khẽ cười, bộ dạng của Lương Đại Mễ thật sự có chút khiến người ta muốn khi dễ hấn, dáng vẻ hoàn toàn giống như cầu người đến đánh ta đi.

“Được rồi, Đại sư huynh, tiểu sư đệ, các người có muốn theo ta cùng đi xem vị mập mập này mới tới có thể trở thành tiểu sư đệ mới của chúng ta hay không?”

Chung Linh Tú hỏi hai người, Tô Bằng gật đầu, nói.

“Ta cũng đã một thời gian ngắn chưa gặp Lương Đại Mễ, đi cùng với người vậy.”

“Được, vậy ta cũng tham gia náo nhiệt.”

Từ Đạo Kỳ nói, Đại sư huynh tuy rằng bình thường giống như không quá để ý chuyện trong môn phái. Nhưng trên thực tế thực sự cũng rất quan tâm đến các sư đệ sư muội trong môn phái, bây giờ nghe nói có người có thể là sư đệ mới của mình, hấn cũng muốn nhìn một cái xem là hạng người gì.

“Tốt, chúng ta đi ngay bây giờ đi.”

Chung Linh Tú nói, nói xong liền kéo tay áo Từ Đạo Kỳ bảo hắn đi mau, hai người Tô Bằng cùng với Từ Đạo Kỳ cười cười, đem thiết kiếm cầm trong tay thả lại trong rương gỗ này, cùng với Chung Linh Tú đi đến đạo cung.

Dọc theo đường đi, Tô Bằng hỏi Chung Linh Tú.

“Tiểu sư tử, sao không nhìn thấy Tam sư huynh? Lúc này ngươi không phải cũng nên kéo hắn tới sao?”

“Hừ, đừng nói đến hắn nữa.”

Nói đến Trần Kỳ Trận, Chung Linh Tú bĩu môi, nói.

“Hắn nói chuyện hắn nghiên cứu sấm tìm được một chút đột phá, định bế quan một thời gian ngắn, bắt lấy linh cảm, hai ngày qua cũng không có xuất hiện... Hừ, bận rộn đến như vậy sao?”

Tô Bằng nghe xong, khẽ cười cười, nghiên cứu của Tam sư huynh thật ra thì cũng rất quan trọng, nếu bắt được linh cảm, có lẽ rất nhanh liền có thể làm ra đồ vật gì đó tương đối chấn động. Có thể tăng thực lực của người trong sư môn lên cũng không chừng.”

Có điều nhìn bộ dáng tức giận của Chung Linh Tú, Tô Bằng vẫn sáng suốt lựa chọn đổi chủ đề, đem câu chuyện tập trung ở trên Lương Đại Mễ.

Chung Linh Tú dường như rất hưng phấn, líu ríu hỏi Tô Bằng không ngừng. Tô Bằng cũng không có ý giấu diếm, rất nhanh lai lịch về Lương Đại Mễ đã bị Tô Bằng bán sạch sẽ.

“Ồ? Lương Đại Mễ này không lại có loại năng lực tính toán sổ sách tốc độ cao này sao? Như vậy hắn đối với cự ly có nhạy cảm không? Có thể nhanh chóng tính ra đơn vị đo lường một cách chính xác hả?”

Nghe Tô Bằng nói đến năng lực của Lương Đại Mễ. Chung Linh Tú dường như rất cảm thấy hứng thú, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng suy nghĩ một lát, nói.

“Hắn là có thể đi, đầu óc của hắn hoạt động đặc thù, nếu đã có thể nhanh chóng tính toán ra các con số lớn, như vậy việc tính toán đơn vị khoảng cách cũng có thể rất giỏi.”

“A! Vậy thì tốt quá, cơ quan ta chế luyện bây giờ gặp phải một nỗi khó khăn không nhỏ, bởi vì ta luôn tìm không được phương thức thích hợp để nguyên kiện của cơ quan có được một cự ly chính xác nhất. Nếu hắn có năng lực như thế, cho dù có thể trở thành tiểu sư đệ của chúng ta hay không, ta cũng phải nói với sư tôn để hắn lưu lại trên núi một thời gian ngắn, ít nhất trợ giúp ta chế tạo ra nguyên kiện cần thiết cho cơ quan mới cái đã.”

Chung Linh Tú nói.

Tô Bằng nghe xong, không khỏi bật cười, Lương Đại Mễ này dường như còn chưa có xác định có được thu vào môn hay không, trước hết đã bị lôi kéo làm tráng đinh, là dụng cụ để đo lường...

Nói đùa một hồi, ba người đã đi tới đạo cung, ba người tiến vào viện thứ nhất của đạo cung, lúc chuẩn bị tiến vào viện thứ hai, được đồng tử báo cho biết, Lương Đại Mễ đang ở bên trong chánh điện của đạo cung tiếp nhận khảo nghiệm, có thể cần phải yêu cầu yên tĩnh một chút, tốt nhất tạm thời không nên đi vào.

“Chúng ta ở chỗ này chờ một chút đi.”

Từ Đạo Kỳ thấy thế, nói với Tô Bằng với Chung Linh Tú.

Tô Bằng cùng với Chung Linh Tú gật đầu, ba người liền đứng ở cửa đạo cung một bên nói chuyện phiếm một bên chờ khảo sát chấm dứt.

Chương 666: Lương Đại Mễ lên núi (2)

Đợi cũng không tính là quá lâu, khoảng chừng hai ba mươi phút đồng hồ sau, cửa của chánh điện đạo cung đã được mở ra.

Chỉ thấy người đầu tiên đi ra, là Ngũ sư thúc Vân Toán Tử như đạo nhân lời thôi lếch thếch, còn sau lưng hắn thì chính là tên mập Lương Đại Mễ đang đi theo.

Lương Đại Mễ lúc này vẫn bộ dáng kia, một khi khăn trương lên liền chân tay luống cuống, lúc này cũng là như thế, nghiêng ngả lão đảo đi theo sau lưng Ngũ sư thúc Vân Toán Tử, lúc ra cửa còn không cẩn thận bị vấp phải vào bậc cửa thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống.

Có điều sau khi hắn đóng lại cánh cửa chính điện đạo cung, quay đầu lại liếc mắt một cái thấy Tô Bằng, lập tức kêu lên một tiếng, ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng, không ngừng nhìn về phía Tô Bằng.

Tô Bằng cũng mỉm cười với hắn, coi như là lên tiếng chào hỏi.

“Đại Mễ, những người kia cũng đều là sư huynh của ngươi, chào hỏi một tiếng trước đi, trò chuyện nâng cao tình cảm đi.”

Vân Toán Tử thấy bọn người Tô Bằng, quay đầu lại nói với Lương Đại Mễ.

Lương Đại Mễ liên tục gật đầu, một thân thịt mỡ hấp tấp rung rung chạy tới.

“Tô ca hóa ra ngươi chính là đệ tử trong môn phái của trưởng lão, ta cũng tiến vào Tử Hà Môn rồi!”

Lương Đại Mễ thấy Tô Bằng, hết sức cao hứng, cười hắc hắc nói với Tô Bằng.

Tô Bằng mỉm cười, nói.

“Ừm, xem ra ngươi đã được thu vào môn? Từ nay về sau chúng ta chính là sư huynh đệ, giới thiệu cho ngươi một chút, vị này chính là Đại sư huynh Từ Đạo Kỳ, vị này chính là Tứ sư tỷ Chung Linh Tú, ta; à Ngũ sư huynh của ngươi, ngoài ra còn có hai vị sư huynh, chẳng qua là hiện tại đều đang bế quan, muộn một chút ta sẽ giới thiệu cho ngươi.”

“Xin chào Đại sư huynh, xin chào Tứ sư tỷ!”

Tên mập Lương Đại Mễ nghe xong, lập tức biến thành côn trùng đập đầu, chủ động cầm tay Từ Đạo Kỳ, còn có tay Chung Linh Tú, sau đó không ngừng cúi đầu chào.

Từ Đạo Kỳ thấy bộ dáng này của hắn, không khỏi bật cười, nói.

“Lương sư đệ đã tiến vào trong môn, chính là người một nhà, không cần khách sáo như thế.”

“Dạ dạ dạ dạ phải...”

Lương Đại Mễ lúc này giống như vẫn còn đang ở trong trạng thái kích động, cũng chẳng nghe Từ Đạo Kỳ nói cái gì, chỉ không ngừng nói dạ vâng.

Mà còn Chung Linh Tú, thì trừng mắt liếc hắn một cái, nói.

“Nghe nói ngươi rất có bản lĩnh. Như vậy ngươi có thể nhìn ra, lông mi của ta có bao nhiêu cái không?”

Lương Đại Mễ dường như mới vừa rời ở trong chánh điện đạo cung đã bị hai vị trưởng bối khảo nghiệm dưỡng thành phản xạ có điều kiện, chỉ là sững sờ một chút, sau đó lập tức nói ra.

“Bên trái bốn trăm hai mươi ba cái, bên phải bốn trăm hai mươi cái.”

“Ồ, thật đúng là đếm ra được sao?”

Nghe thấy những lời này, Chung Linh Tú cảm giác hết sức ngạc nhiên, nàng lấy tay vuốt nhẹ nhàng lông mi của mình, nói với Lương Đại Mễ.

“Vậy lông mi của Đại sư huynh thì sao, đếm thử đi.”

Chung Linh Tú giống như là tìm được một món đồ chơi mới, cảm thấy rất vui vẻ, tiếp tục hỏi Lương Đại Mễ.

“Đại sư huynh bên trái năm trăm chín mươi một cái. Bên phải... A? Hình như cũng là năm trăm chín mươi một cái, rất đối xứng nha...”

Lương Đại Mễ theo bản năng, nói với Chung Linh Tú.

Chung Linh Tú nghe xong, nhìn lông mi của Đại sư huynh một chút. Nói.

“Hóa ra là như vậy... Trách không được lông mi của Đại sư huynh thoát nhìn xem ra so với ta dày hơn nhiều như vậy, không ngờ so với ta lại có nhiều lông mi đến thế.”

Ngay sau đó, nàng lại hưng phấn lên. Hỏi.

“Người nếu đã đếm được lông mi, như vậy có thể hay không đếm được các đơn vị đo lường? Tường viện nơi này của chúng ta tổng cộng có bao nhiêu tắc?”

“Cái này... Có chừng bốn trăm sáu mươi hai tắc rưỡi.”

Lương Đại Mễ nhìn tường viện nơi xa xa một chút, nói với Chung Linh Tú.

“Quả thật lợi hại như thế sao?”

Chung Linh Tú nghe xong, nhất thời nhẹ nhàng nhảy nhảy một chút, kéo ống tay áo Lương Đại Mễ lại, nói.

“Không được, người là nhân tài, ta muốn mượn người một chút, người theo ta đi đến chỗ ta ở, giúp ta làm cơ quan đi.”

“A... Cái này... Ta muốn cùng với sư phụ học tập vận thế xem tướng số thuật tính toán...”

Nghe xong lời của Chung Linh Tú, Lương Đại Mễ nhất thời không biết nên làm thế nào mới tốt, quay đầu lại nhìn về phía Vân Toán Tử như xin giúp đỡ.

Vân Toán Tử nhìn về bên này, mang trên mặt nụ cười, khẽ vuốt chòm râu, nói.

“Sư huynh đệ tử muội các người tình cảm tốt như vậy là được, số thuật cùng với tướng thuật không phải là đơn giản như vậy liền có thể học được, cũng không phải chỉ ngày một ngày hai, Đại Mễ người cứ đi cùng với tiểu sư tử của người đi.”

“A... Ồ, như vậy, được rồi...”

Lương Đại Mễ nghe xong, thấy sư phụ đã đáp ứng, hẳn vốn là người không có chủ kiến, liền gật đầu đồng ý.

“Cám ơn Ngũ sư thúc!”

Chung Linh Tú nghe xong, ngọt ngào nói với Vân Toán Tử, nói xong dắt lấy ông tay áo của Lương Đại Mễ kéo hẳn rời đi.

Vân Toán Tử ha ha cười, sau đó nhìn thoáng qua Tô Bằng, nói.

“Tô Bằng, chuyện của ngươi cũng không cần gấp gáp, buổi tối cùng ta đi đến chỗ Thạch tiên bối, ta sẽ suy đoán mệnh số cho ngươi.”

Tô Bằng gật đầu, cung kính thi lễ với Vân Toán Tử, Vân Toán Tử cười, rời khỏi đạo cung.

Vân Đạo Tử đi rồi, Tô Bằng cùng với Từ Đạo Kỳ mỉm cười nhìn thân ảnh Lương Đại Mễ đã bị Chung Linh Tú lôi đi xa, Từ Đạo Kỳ mỉm cười nói.

“Vị tiểu sư đệ này giống như không mất tám lòng son, dường như đơn thuần đáng yêu vô cùng.”

“Dạ, Đúng vậy.”

Tô Bằng gật đầu, đáp lại nói.

“Ta trên đường lên núi đi cùng với hẳn, vốn chỉ là bởi vì phụ thân hẳn là đệ tử ngoại môn của Tử Hà Môn, ta thuận tiện chú ý đến hẳn, chẳng qua là không ngờ trên đường đi tiếp xúc dần dần cảm thấy bị tám lòng son của hẳn làm cho có chút cảm động, cảm thấy được hẳn là một người không tệ.”

“Là như vậy sao, để hẳn đi theo Ngũ sư thúc cũng là chuyện vô cùng tốt.”

Từ Đạo Kỳ gật đầu, sau đó hẳn nhìn mặt trời đang lặn xuống, nói.

“Tiểu sư đệ, hôm nay cũng không còn sớm. Đi về trước, trên việc tu luyện có chỗ nào không hiểu, tùy thời đều có thể tới tìm ta.”

Tô Bằng gật đầu, liền cáo biệt với Từ Đạo Kỳ.

...

Đến buổi tối, Lương Đại Mễ cũng được dẫn tới nhà ăn, cùng với mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm, trong bữa tiệc Ngũ sư thúc Vân Toán Tử còn có cửu sư thúc Phạm Kiến, đều đang lộ diện trên ghế.

Phạm Kiến lần này tới ăn cơm, cũng là muốn cùng mọi người cáo biệt, đại khái ngày sau, hai kiếm quý của Thất sư thúc Vân Thanh Tử đã qua đời, tiện thể đến núi Tử Hà, Phạm Kiến cùng với hai kiếm quý kia, cùng nhau đi đến chỗ chôn của Thất sư thúc Vân Thanh Tử theo lời của Tô Bằng.

Mà còn sau khi ăn xong, Tô Bằng bị Vân Toán Tử gọi lại, muốn Tô Bằng cùng với hắn đi đến chỗ Thạch tiên bối ở trận loạn thạch nơi sườn núi, để suy đoán mệnh số cho Tô Bằng...

Chương 667: Suy đoán bất ngờ

Sau khi cơm tối xong xuôi, Tô Bằng cùng với Ngũ sư thúc Vân Toán Tử liền xuống núi, đi đến loạn thạch trận nơi sườn núi.

Vân Toán Tử mặc dù không tinh thông võ công, nhưng giống như Trần Kỳ Trận, khinh công cũng không phải tồi, nhìn thì gầy còm nhưng hành động lại nhanh nhẹn ngoài dự tính, Tô Bằng đi cùng với hắn cũng không cần chiếu cố tốc độ của hắn.

Vân Toán Tử cùng với Tô Bằng mặc dù không tinh thông nghiên cứu trận pháp như Trần Kỳ Trận, nhưng đại trận rừng tùng cũng dễ dàng thông qua, bởi vì hễ là người đã ra mắt Tùng tiên bối, sau khi tiến vào đại trận rừng tùng cơ bản cũng sẽ không bị lạc đường, Tùng tiên bối đều nghe theo môn nhân của núi Tử Hà, khiến người ta tương đối nhẹ nhàng thông qua đại trận rừng tùng.

Loạn thạch trận phía dưới, Vân Toán Tử cũng biết thông qua như thế nào, ở phía trước dẫn đường rất nhanh đã dẫn Tô Bằng đi tới một tảng đá lớn ở trong loạn thạch trận.

Đến nơi này, Vân Toán Tử tuy rằng bản thân ở Tử Hà Môn cũng coi như bồi phận khá cao, nhưng cũng không ra vẻ, giống như Tô Bằng cung kính thi lễ với tảng đá lớn kia, nói.

“Thạch tiên bối, Tử Hà Môn Vân Toán Tử, muốn suy đoán mệnh số cho đệ tử Tô Bằng trong môn, còn phải phiền toái mượn năng lực của Thạch tiên bối, suy đoán số thuật.”

Tảng đá lớn không có biến hóa gì, nhưng Tô Bằng vẫn cảm nhận được một loại cảm giác sâu xa đang quét qua mình, dường như Thạch tiên bối đang quan sát bản thân mình.

Mà còn Vân Toán Tử, đứng ở chỗ này một hồi, bỗng nhiên trên mặt hình như cảm nhận được cái gì, lại cung kính thi lễ với tảng đá lớn lần nữa, nói.

“Đa tạ Thạch tiên bối”

Nói xong, hẩn ngẩng đầu, nhìn thoáng qua những vì tinh tú trên bầu trời, lúc này đã vào đêm, bầu trời đêm không mây, trên không trung đầy sao, điểm xuyết thêm cả màn trời đêm.

Vân Toán Tử nhìn thoáng qua không trung, sau đó quay đầu lại. Nói với Tô Bằng.

“Tô Bằng, mệnh số của ngươi, từ tướng mạo mà xem, rất là mơ hồ, ta tạm thời cũng suy tính không ra được nhiều điều, cho nên lần này, thi triển một loại phương pháp suy đoán khác, tên là Huyền Tinh Cửu Toán, lấy ngày sinh của ngươi kết hợp với tinh tú trên trời, suy đoán ra mệnh số của ngươi...”

Dừng một chút, hẩn tiếp tục nói.

“Loại phương pháp suy đoán này, chẳng những có thể cho thấy mệnh số của một người, còn có thể cho thấy vị trí xu thế chung của người này trong thiên hạ, gặp phải được nguy hiểm cùng với kỳ ngộ gì. Ta lúc trước suy tính thiên hạ không bao lâu nữa sẽ đại loạn, vừa vặn cũng có thể dùng Huyền Tinh cửu toán suy đoán đại thế của thiên hạ.”

Tô Bằng nghe xong, không biết nói cái gì cho phải, cảm thấy Ngũ sư thúc suy đoán mệnh số cho mình coi như là tiện thể ấy.

Thấy biểu lộ của Tô Bằng, Vân Toán Tử khẽ mỉm cười. Nói.

“Tô Bằng, người chớ có xem thường Huyền Tinh Cửu Toán này, chỉ cần thỏa mãn điều kiện lúc bắt đầu, loại phép tính này gần như có thể tính ra bất cứ chuyện gì trong thiên hạ, tuy rằng lần này là đem mệnh số của người cùng với đại thể thiên hạ ra suy đoán một lần. Nhưng cũng sẽ không xem nhẹ người.”

Tô Bằng nghe xong, có chút thẹn thùng. Thăm nghĩ Ngũ sư thúc không hổ là cao thủ trà trộn trong chốn hồng trần, mình không có biểu lộ ra cái gì nhưng vẫn bị phát hiện được tâm sự.

Khe khẽ thở dài, Tô Bằng phân chấn tinh thần một chút, chấp tay với Vân Toán Tử, nói.

“Làm phiền Ngũ sư thúc hao tâm tổn trí.”

“Không sao.”

Vân Toán Tử khẽ cười một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn các tinh tú trên trời, ngón tay không ngừng bấm độn, dường như đang tính toán gì đó.

Tô Bằng ở bên cạnh nhìn Vân Toán Tử, dần dần phát hiện một số chỗ kỳ dị.

Chỉ thấy hai tròng mắt của Vân Toán Tử vốn là hơi có vẻ đục ngầu, nhưng mà lúc này dần dần trở nên thâm thúy, giống như dần dần mất đi sắc thái tình cảm của người thường, biến thành một loại thâm thúy thần bí, con người gần như biến thành bộ dạng như người bị thôi miên tiến vào trạng thái vô ý thức.

Vân Toán Tử cứ như vậy không ngừng bấm độn ngón tay, Tô Bằng ở bên cạnh hẳn cũng mơ hồ cảm giác được, cảm giác có một loại huyền hoặc khó hiểu dâng lên trong lòng Tô Bằng.

Cảm giác kia, thật giống như Ngũ sư thúc Vân Toán Tử của mình không hề là một đạo sĩ lôi thôi thoi nữa mà giống như là một thiên nhân không còn tình

cảm của nhân loại, dường như khí tràng của Vân Toán Tử giờ phút này không thuộc về nhân loại, mà giống như là tinh tú đã được con người hóa.

Vân Toán Tử cứ như vậy suy tính một lúc lâu, sau đó giống như có được gì đó, chỉ thấy tay của hắn không hề bấm đốn nữa, mà là vươn đến tảng đá lớn, đưa tay đặt ở trên tảng đá.

Lúc Vân Toán Tử để tay lên trên tảng đá, bộ dáng của tảng đá lớn bỗng nhiên biến đổi.

Chỉ thấy chỗ Vân Toán Tử để tay lên kia, tảng đá không còn là màu xanh nữa, mà là lộ ra diện mạo Huyền Giới Thạch vốn có của nó, nhưng lại phát ra ánh sáng mờ ảo, không có phát ra quang mang đặc biệt chói mắt, bóng loáng mà không quá lộ liễu, không ngừng có ánh sáng lấp lánh lưu chuyển ở dưới bề mặt của tảng đá, dường như đang phát huy công hiệu nào đó.

Mà còn bộ dạng của Vân Toán Tử, cũng phát ra không giống như là phạm nhân nữa, tóc cùng với chòm râu của hắn đều giống như bị điện chạy tới chạy lui, toàn bộ đều dựng đứng bay hết cả lên, trên người không ngừng có một loại hào quang khó có thể hình dung giống như ở trên tảng đá lớn, dường như là một hình người đầy sao.

Tô Bằng đứng ở bên cạnh hắn, không biết có phải là ảo giác hay không, mặc dù không có tiếp xúc đến Vân Toán Tử, nhưng cũng trực giác cảm giác được có tin tức vô cùng khổng lồ lưu chuyển không ngừng trao đổi giữa tảng đá cùng với Vân Toán Tử, loại cảm giác này cực kỳ giờ khắc này, Tô Bằng cảm giác được nếu tin tức cũng có lời nói, như vậy nhất định là mình giờ khắc này cũng cảm giác được.

Chẳng qua là tia sáng này kéo dài không có bao lâu, không sai biệt lắm chỉ có hơn hai mươi giây, hào quang liền mờ đi, râu tóc của Vân Toán Tử cũng đã rũ xuống, loại cảm giác huyền diệu này, Tô Bằng cũng cảm giác đang dần dần biến mất.

Lúc này Vân Toán Tử, con mắt cũng đã từ trong trạng thái huyền diệu khôi phục thành trạng thái bình thường, nhưng mà cả người đều có chút suy yếu, dường như ngay cả khí lực đứng thẳng cũng không có.

“Ngũ sư thúc!”

Tô Bằng thấy vậy, trong lòng cảm giác không ổn, liền bước lên phía trước một bước, nâng Vân Toán Tử thiếu chút nữa đã ngồi liệt trên mặt đất.

Lúc nâng lên, Tô Bằng cảm giác được, Vân Toán Tử trong khoảng thời gian ngắn mà đạo bào đã ướt đầm, cả người giống như già đi hai ba tuổi.

Nhưng mà Vân Toán Tử lại giống như chưa tỉnh, trong ánh mắt của hắn lúc này lại lộ ra thần sắc khiếp sợ.

“Ngũ sư thúc, người làm sao vậy?”

Tô Bằng nhìn Vân Toán Tử, thấy tình trạng của hắn giống như khó mà ổn được, vô cùng lo lắng hỏi.

“Thiên đạo sẽ sụp đổ... Thiên đạo sẽ sụp đổ... Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?”

Vân Toán Tử nhưng vẫn là bộ dạng hết sức hoảng sợ, trong miệng không ngừng lặp lại.

Nói xong, hắn lão đảo suy nghĩ muốn đứng lên đứng lên đứng lên, nhưng nhưng thoáng cái lại không ổn định được bước chân, thân thể thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống, Tô Bằng vội vàng nâng lên, lại phát hiện Vân Toán Tử không ngờ đã hôn mê bất tỉnh.

“Ngũ sư thúc! Ngũ sư thúc!”

Tô Bằng thấy vậy, trong lòng trầm xuống, vội vàng đi dò xét hơi thở của hắn.

Một lát sau, vẻ mặt của Tô Bằng mới thả lỏng một chút, Vân Toán Tử dường như không có chuyện gì, chẳng qua là hư thoát nên hôn mê mà thôi.

Mà lúc này, Tô Bằng chợt nghe sau lưng truyền đến một tiếng ” Răng rắc” rất nhỏ.

Tô Bằng quay đầu nhìn lại, lại phát hiện, trên tảng đá phía sau mình, một vết nứt rất nhỏ đang mở ra...

...

Ước chừng nửa giờ sau, trong sương phòng ở Tiền viện đạo cung trên núi Tử Hà.

Tô Bằng cau mày, đứng ở đầu giường, sư tôn Vân Đạo Tử, thì đang ở trước người hần.

Phạm Kiến thì ngồi ở trên đầu giường, đang bắt mạch cho Vân Toán Tử nằm ở trên giường.

Sau một lúc lâu, Phạm Kiến nhẹ nhàng thở dài một tiếng, thu hồi tay đang bắt mạch cho Vân Toán Tử.

“Phạm Kiến sư thúc, Ngũ sư thúc thế nào rồi?”

Tô Bằng thấy Phạm Kiến đã bắt mạch xong, đi tới, hỏi Phạm Kiến...

Chương 668: Ma tinh (1)

“Không có vấn đề gì, chính là tiêu hao tinh lực quá độ, lại thêm trong lòng thấp thỏm không yên quá lớn, cho nên có chút rũ rượi, bởi vậy mới ngất đi, người đem ngũ sư huynh đưa về kịp thời, ta đã dùng kim châm giúp hần kiềm hãm một chút tâm thần có hơi bất định, giúp hần ngưng thần rồi, uống vài thuốc đại bổ để bổ sung thân thể một chút, tu dưỡng thêm vài ngày này, thì có thể khôi phục lại.”

Phạm Kiến nói với Vân Đạo Tử cùng Tô Bằng.

“Chỉ là tiêu hao tinh lực quá độ sao?”

Tô Bằng nghe thế, lại có chút cảm giác không thỏa đáng, hần liếc nhìn Vân Toán Tử trên giường, lúc này sắc mặt hần rất khó coi, hơn nữa Tô Bằng quan sát thấy, Vân Toán Tử quả thật giống như là già đi hai ba tuổi, cảm giác này cũng không phải ảo giác.

Nhìn Tô Bằng mang theo ánh mắt hoài nghi, Phạm Kiến không khỏi thở thật dài một tiếng, nói.

“Haizz... Thật ra đây không phải là lần đầu tiên, ngũ sư huynh vào thời điểm suy tính một vài thuật toán cấp độ cao, có thể sẽ xuất hiện qua loại tình huống này, trước kia khi sư tổ của người qua đời, ngũ sư huynh liền suy diễn qua một lần, lần đó cũng hôn mê ngất xỉu, sau đó lúc ngũ sư huynh năm mươi tuổi, ngũ sư huynh vì suy tính một loại phép tính mới, cũng hôn mê một lần, lại thêm lần này, đã là lần thứ ba... Mỗi lần ngũ sư huynh hôn mê, đều là lúc tinh lực tiêu hao quá mức, mỗi lần như vậy bộ dạng sẽ già đi vài tuổi, bằng không hẳn so với chương môn sư huynh còn trẻ hơn mười tuổi, cho dù không có nghiêm túc tu hành võ công, cũng không trở thành già yếu như bây giờ.”

Tô Bằng nghe thế, sắc mặt chợt nghiêm trọng, hẳn vốn cho rằng bộ dạng ngũ sư thúc chỉ là lời thôi léch thếch, nhưng không ngờ rằng hẳn hóa ra bởi vì thôi diễn vài thuật toán mà trở nên già yếu.

Xem ra, muốn có được thiên cơ, cũng phải trả giá rất lớn, mặc dù không đến mức giống như Tô Bằng nghe thấy tiết lộ thiên cơ sẽ bị trời khiển trách, nhưng mà cũng phải giảm tuổi thọ.

Sư tôn Vân Đạo Tử ở bên cạnh Tô Bằng, lúc này cũng thở dài một tiếng, nói với Tô Bằng.

“Tô Bằng, các người đều phải tôn trọng ngũ sư thúc các người, nhánh truyền thừa này của ngũ sư đệ, thật sự đã vì Tử Hà môn trả giá rất nhiều... Truyền thừa của ngũ sư đệ, là từ lúc Tử Hà môn thành lập vị thuật số đại sư kia liền truyền thừa ngay lúc đó, Tử Hà môn mấy ngàn năm nay có thể trải qua các loại biến cố mà không lật đổ, trong đó nhánh ngũ sư đệ này không thể bỏ qua công lao, để sư môn gặp dữ hóa lành, tránh khỏi không ít tai họa.”

Tô Bằng nghe thế, trịnh trọng gật đầu, cái này cũng không phải bởi vì ngũ sư thúc Vân Toán Tử là trưởng bối trong môn, mà là người vì môn phái trả giá nhiều như vậy, đáng lý phải có được càng nhiều tôn trọng hơn.

Khi Tô Bằng cùng sư tôn Vân Đạo Tử đang nói chuyện với cửu sư thúc Phạm Kiến, trên giường đột nhiên vang lên một tiếng ho khê, ba người nhìn lại, chợt thấy Vân Toán Tử đã tỉnh lại.

Tô Bằng thấy thế, liền vội bước lên một bước, đi đến bên cạnh giường đỡ Vân Toán Tử đang muốn ngồi dậy, nói với hắn.

“Ngũ sư thúc, thân thể ngươi vẫn còn yếu, khoan hãy ngồi dậy đã.”

Vân Toán Tử lắc đầu, ý bảo Tô Bằng đỡ hắn dậy, dường như đang muốn nói chuyện.

Tô Bằng thấy vậy, cũng không muốn làm trái ý hắn, bèn kê gối đầu, để hắn ngồi dựa lưng vào cho thoải mái.

Thấy Vân Toán Tử giống như đã khôi phục một ít tinh thần, Vân Đạo Tử cùng Phạm Kiến cũng bước tới, Vân Đạo Tử nói với Vân Toán Tử.

“Ngũ sư đệ, lần này vì Tô Bằng thôi diễn mệnh số, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta nhớ lần trước ngươi như vậy, còn là hơn hai mươi năm trước ngươi thử nghiệm thuật số Huyền Tinh Cửu Toán sau khi cải thiện, bởi vì lần đầu không biết làm sao điều khiển, mới trở thành dáng vẻ này... chẳng lẽ lần này, lại là thuật số kia không thể nào điều khiển sao?”

Vân Toán Tử nghe thế, lắc đầu, nói.

“Huyền Tinh Cửu Toán, ta đã thuần thục, vấn đề lần này, so với trong tưởng tượng, nghiêm trọng hơn nhiều.”

Nói xong, Vân Toán Tử nói.

“Sư huynh, ngươi còn nhớ lúc ta năm mươi tuổi, thi triển Huyền Tinh Cửu Toán, tính ra sẽ xảy ra chuyện gì không?”

Tô Bằng nghe thế, nhìn về phía sư tôn Vân Đạo Tử, chỉ thấy hắn khê gật đầu, nói.

“Lúc hai mươi năm trước ngươi suy tính đại thể thiên hạ, lần đầu sử dụng thuật số Huyền Tinh Cửu Toán sau khi thay đổi, mặc dù hao phí tinh lực

quá nhiều, nhưng cũng coi như đoán ra được đại sự thiên hạ sắp sửa xảy ra, trong đó người tiên đoán một ngôi Ma Đạo Tướng Tinh trong mười năm sẽ sụp đổ, nhưng mà ở trong ba mươi năm, lại còn có Ma Sát cường đại hơn giáng thế, hơn nữa đoán ra được tử vi Đế Tinh từ Tinh Cung lệch đi nguyên bản dần dần lệch vào chủ vị Tinh Cung, thiên hạ nhiều nơi vô số ngôi sao hoàng giả hiện lên, trong ba mươi năm sẽ còn có yêu tinh loạn cung, đoán rằng hoàng đế võ lâm Trung Châu tất sẽ có động thái, thiên hạ thì sẽ sinh ra rất nhiều anh hùng, hơn nữa yêu tộc thiên hạ dấy lên một trận kiếp nạn đối với thiên hạ...”

“Rồi sau đó chưa đến mười năm, quả nhiên nghe nói kẻ đứng đầu ma môn có thể xưng là cường giả đương thời sụp đổ, thế cục thiên hạ, trở nên càng thêm kỳ diệu, hoàng tộc Trung Châu, càng giống như âm thầm có một chút động thái, dường như muốn thu hồi hoàng quyền bị mất, thiên hạ dường như chỉ chờ một cơ hội, liền trở thành đại loạn... Gần đây trong thiên hạ càng là có không ít tin đồn yêu tộc xuất hiện, tất cả đều đã chứng minh thế cục người suy đoán ra.”

“Chẳng lẽ lần này, người lại đoán ra được vận mệnh thiên hạ, sắp sửa biến hóa?”

Nghe lời của Vân Đạo Tử như thế, Vân Toán Tử cười khỏ một tiếng, nói.

“Nếu chỉ là như thế, ta làm gì đến mức như vậy?”

Nói rồi, hắn nhìn về phía Tô Bằng, trên mặt lộ ra nụ cười cổ quái nói.

“Tô Bằng, người nói với ta, người thật sự là người trong trời đất này sao?”

Tô Bằng nghe thế, trong lòng lập tức run lên, chẳng lẽ Vân Toán Tử nhìn ra cái gì rồi sao?

Tô Bằng mặc dù trong lòng có chút khiếp sợ, trên mặt vẫn không biểu hiện điều gì, chỉ là hiện ra chút sắc mặt kỳ quái, nói.

“Ngũ sư thúc nói đùa rồi, ta không phải người trong trời đất này, chẳng lẽ là người ngoài hành tinh hay sao?”

Chương 669: Ma tinh (2)

Vân Toán Tử nghe thế, cúi đầu cười khô, câu hắc vừa mới nói kia, cũng không phải thật sự hoài nghi cái gì, chỉ là có chút cảm khái mà thôi.

Chỉ nghe Vân Đạo Tử nói.

“Nói cũng phải... Chỉ là ta vừa mới suy đoán vận mạng của ngươi, đem mệnh số của ngươi đặt vào trong đại thế thiên hạ suy diễn, không ngờ phát hiện, thế cục thiên hạ này, không ngờ vượt ra khỏi phạm vi Huyền Tinh Cửu Toán suy diễn... Đường như vận mệnh của ngươi, vượt ra khỏi trời đất này, cho nên ta mới có loại cảm giác này.”

“Sao lại như thế?”

Nghe thấy những lời này, Phạm Kiến ở bên cạnh không khỏi kỳ quái nói.

“Ngũ sư huynh, Huyền Tinh Cửu Toán sau khi ngươi thay đổi, không phải là chỉ cần biết điều kiện ban đầu, thì có thể tính toán tường tận mọi chuyện trong thiên hạ hay sao? Tại sao lại cảm thấy như thế?”

“Ta cũng kỳ quái.”

Vân Toán Tử khẽ lắc đầu, nói.

“Huyền Tinh Cửu Toán, gần như có thể tính toán tường tận thiên hạ, chỉ là chuyện càng nhỏ nhặt, điều kiện ban đầu cần thiết càng phải nhỏ bé tinh tế mà thôi... Nhưng suy đoán đại thế thiên hạ, thì không có gì sai sót.”

“Nhưng mà lúc ta suy tính mệnh số Tô Bằng, lại phát hiện, khởi điểm mệnh số của hắn, cũng không ở trong trời đất này, chính là điểm khác biệt này, khiến cho thuật số của ta suy diễn thay đổi quá lớn. Thoáng cái xuất hiện số lý dư thừa quá lớn, khiến ta chịu phải áp lực quá nặng, nhưng lại khiến ta căn cứ quỹ đạo mệnh số của hắn, tính ra được một kết quả vượt ra ngoài thiên địa.”

“Điểm cuối tận cùng vận mệnh Tô Bằng, nhưng lại vượt qua bên ngoài phạm vi thiên địa này, mà bởi vì nguyên nhân chính như vậy, ta thiếu chút

nữa kiệt quệ, nhưng vì vậy nắm bắt được kết quả suy đoán nằm ngoài thiên địa.”

“Kết quả kia cực kỳ kinh người... Đã vượt qua thuật số, ta ở trong suy diễn, nhìn thấy một ngôi yêu tinh rất lớn. Dùng khí thể thôn tính thiên địa, nuốt chửng thiên đạo, thế giới này của chúng ta, không quá mấy năm nữa, sẽ bị ngôi yêu tinh lớn này thôn tính... thiên đạo, sụp đổ!”

Vân Toán Tử mang theo giọng run rẩy, nói ra những lời này.

Nghe thấy hắn nói những lời này, mấy người trong phòng, thân thể đều nhẹ nhàng chấn động.

Sau nửa ngày, lông mày Vân Đạo Tử nhíu chặt, nói với Vân Toán Tử.

“Sur đệ, ngươi nói, Tô Bằng có quan hệ rất lớn với ngôi yêu tinh này sao? Hay là nói hắn chính là ngôi yêu tinh này?”

“Không... Vận mệnh bản thân Tô Bằng, không ở trong trời đất này, mơ hồ tách ra khỏi vùng trời này, hắn thực sự cũng không phải là ngôi yêu tinh này. Nhưng thể cục thiên hạ, lại có liên quan rất lớn với vận mệnh của hắn, ngôi yêu tinh này xuất hiện, dường như có mối quan hệ nào đó với Tô Bằng, nhưng hắn vẫn tuyệt đối không phải là cố ý thúc đẩy phát triển thể cục này, chỉ là mệnh số sai khiến...”

Vân Toán Tử nói.

“Ngôi yêu tinh này, bao lâu nữa thì sắp giáng thế?”

Vân Đạo Tử nghe thế, hỏi lại lần nữa.

“Dài thì không quá ba năm năm, ngắn thì một hai năm...”

Vân Toán Tử nói, chỉ có điều, hắn vốn cũng có chút suy yếu, lúc này nói nhiều lời như vậy, thân thể lại càng tiêu hao, mí mắt không chế không nổi sụp xuống.

Phạm Kiến mệt mỏi, tiến lên lại sờ lên mạch tượng của Vân Toán Tử, sau đó nói.

“Ngũ sư huynh thân thể còn chưa khôi phục, bây giờ lại có chút hư thoát.”

Vân Đạo Tử thấy, hít sâu một hơi, nói.

“Ngũ sư đệ, ngươi không cần nói nhiều nữa, trước hết ở trong này tĩnh dưỡng đi, đợi thời gian thân thể của ngươi khôi phục lại, chúng ta trở lại thăm ngươi.”

Vân Toán Tử nghe thế, suy yếu nhẹ gật đầu, sau đó đôi mắt nhắm lại, không bao lâu, liền mơ màng thiếp đi.

Vân Toán Tử mặc dù thiếp đi, nhưng mà bầu không khí trong gian phòng, lại có chút nặng nề.

Trong lòng Tô Bằng cũng có chút trầm nặng, nếu người bình thường nói ra lời vừa rồi, Tô Bằng có lẽ cho rằng một truyện cười nghe thế coi như xong, nhưng ngũ sư thúc đã có dị thuật như thế, bây giờ nói như vậy, ít nhiều khiến trong lòng Tô Bằng có chút áp lực.

“Tô Bằng, chúng ta đi ra ngoài trước, không nên quấy rầy ngũ sư thúc ngươi nghỉ ngơi.”

Vân Đạo Tử nhìn Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, hần và Phạm Kiến cùng với sư tôn Vân Đạo Tử, lui ra khỏi gian phòng.

Ba người đi ra khỏi phòng, sau khi đóng cửa phòng lại, Tô Bằng cảm giác bầu không khí thoáng có chút trầm trọng, không khỏi hít một hơi thật sâu.

“Tô Bằng, ngươi không nên có áp lực quá lớn, có lẽ ngũ sư huynh lần này suy tính xảy ra có chút ngoài ý muốn, thiên đạo làm sao sụp đổ được chứ? Có lẽ là tính nhảm cũng nói không chừng.”

Phạm Kiến nhìn ra Tô Bằng dường như có chút áp lực, bèn khuyên hần.

Tô Bằng nghe thế, nhưng chỉ là mỉm cười, hần biết Phạm Kiến sư thúc đang giảm bớt áp lực cho mình.

Có điều Vân Toán Tử tính toán sai lầm, nhưng chuyện này không có khả năng lắm.

Lúc Vân Toán Tử suy diễn, Tô Bằng ở bên cạnh hắn, nhìn bộ dạng Vân Toán Tử, Tô Bằng đoán cũng đoán được, Vân Toán Tử có lẽ ở trạng thái tiềm thức, đạt đến trạng thái thần bí nào đó, có thể cùng tảng đá xanh trao đổi thông tin.

Bởi vì người ở trạng thái có ý thức, công năng của não thật ra lại không phải hoàn toàn khai phá sử dụng, giống như tốc độ thị giác của con người, mỗi giây chỉ hai mươi bốn bức, đây là bởi vì nếu vẫn luôn quan sát không ngừng thế giới chung quanh, bởi vì não người không thể nào chịu được lượng thông tin lớn như vậy.

Nhưng người ở trong trạng thái vô ý thức, thì mặc dù không dựa vào cảm giác, cũng có thể không ngừng cảm giác được thế giới chung quanh, rất nhiều người từng có thể nghiệm thôi miên sâu, đều tạo thành dưới trạng thái thôi miên, bọn họ mặc dù không mở mắt, cũng có thể quan sát ba trăm sáu mươi độ không góc chết tất cả sự vật chung quanh.

Đây cũng là trạng thái vô ý thức, sau khi mở não tiềm lực của con người sẽ xuất hiện.

Ngũ sư thúc Vân Toán Tử, lúc suy diễn mệnh số, chính là ở loại trạng thái này, mới có thể dùng tiềm thức xử lý lượng tin tức khổng lồ mà không bị nổ đầu, ý thức có thể xảy ra sơ sót, nhưng mà người trải qua huấn luyện ở dưới trạng thái tiềm thức, nhưng lại tất cả tràn đầy linh cảm khiến người bình thường không thể lý giải chính xác, chắc là sẽ không xảy ra sơ sót.

Vân Toán Tử sở dĩ nói như vậy, cũng không phải đùa giỡn hay là sai lầm, mà là hắn quả thật nhìn thấy thứ gì đó.

Cho nên tâm tình Tô Bằng, hơi có vẻ trầm trọng.

Nhìn thấy bộ dáng Tô Bằng như thế, sư tôn Vân Đạo Tử ở bên cạnh hắn, cảm thấy không nên để Tô Bằng như thế, bèn mở lời khuyên giải hắn.

Chương 670: Người Tử Hà môn, sinh tử không sòn

“Tô Bằng, nếu ngươi đã thành môn hạ của Tử Hà môn, chính là người Tử Hà môn, Tử Hà môn tuyệt đối sẽ không vứt bỏ không quan tâm đến ngươi.”

“Không nói đến ngươi chỉ là có chút quan hệ với ngôi ma tinh kia, cho dù ngươi chính là ngôi ma tinh kia, Tử Hà môn cũng tuyệt đối sẽ không vứt bỏ ngươi, cho dù tất cả mọi người thiên hạ muốn đối địch với ngươi, Tử Hà môn cũng sẽ đứng về phía ngươi, cho dù ngươi không ở trong thiên địa này, Tử Hà môn cũng đều vì ngươi trở thành kẻ địch của thiên địa, nhớ kỹ đừng để trong lòng có áp lực gì.”

Vân Đạo Tử nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe Vân Đạo Tử nói thế, trong lòng cảm giác vành mắt nóng nóng, trong ánh mắt không khỏi lộ ra một tia cảm động, gật đầu với Vân Đạo Tử.

“Ha ha, ngươi không nên quá mức áp lực, Tử Hà môn chính là như vậy, tuyệt đối không vứt bỏ bất kỳ môn nhân nào, cho dù khắp thiên hạ là kẻ địch, cũng không quan tâm... Loại chuyện này, những ngày tháng quá khứ, tiền bối Tử Hà môn, cũng không phải chưa từng làm.”

Vân Đạo Tử thấy Tô Bằng giống như giảm bớt một ít áp lực, mỉm cười nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, lúc ấy cũng nhớ tới mình ở trong ảo cảnh, nhìn thấy cảnh tượng các đại môn phái tấn công lên Tử Hà môn, tam sư huynh nói Thạch tiền bối không thể nào thích giả tạo vô căn cứ, có lẽ Tử Hà môn, quả thật gặp phải kiếp nạn như vậy, nghe thấy lời của sư tôn, Tô Bằng loáng thoáng có một loại cảm giác, dường như cảnh tượng ban đầu kia, chính là tình huống mà sư tôn đã nói.

“Đương nhiên, Tô Bằng, đây cũng là yêu cầu của ta đối với ngươi, ta hi vọng, người trong Tử Hà môn, cho dù xảy ra chuyện gì, ngươi cũng đều sẽ không rời không bỏ, tất cả mọi người trong môn, đều là thân nhân của ngươi, sinh tử không sờn.”

Vân Đạo Tử lúc này, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, nghiêm túc gật đầu.

Đột nhiên, Tô Bằng nhớ tới một bộ phim, có tên là “Giáo phụ”

Đó là một bộ phim xã hội đen, nhưng chỗ tinh túy của bộ phim, cũng không phải nhuộm đầy bạo lực, mà là kể rõ giữa các thành viên trong gia tộc Kha Lý Ngang không rời bỏ nhau, vĩnh viễn không phản bội tình cảm của nhau.

Tô Bằng giờ khắc này, đột nhiên tuôn trào một loại cảm tình nào đó.

Nghĩ đến gia tộc Kha Lý Ngang trong phim, mặc dù giải quyết mọi chuyện có lẽ cũng không quang minh, nhưng người trong gia tộc, đối với thành viên gia đình, vĩnh viễn không phản bội, trung thành như một.

Lúc này, nghe sư tôn nói thế, Tử Hà môn cho Tô Bằng cảm giác, dường như cảm giác được sức mạnh gia tộc giống như diễn viên chính trong phim kia.

Sau khi Tô Bằng tiến vào Tử Hà môn, còn chưa gặp phải khảo nghiệm chính thức nào, nguồn gốc cảm giác phụ thuộc, chủ yếu là quan tâm ngày bình thường của sư huynh sư tỷ cùng sư tôn trong môn.

Nhưng mà thân tình thật sự, là phải trải qua khảo nghiệm.

Nói đến khảo nghiệm, có lẽ vẫn là khảo nghiệm của Tử Hà môn đối với Tô Bằng nhiều hơn một chút, kỳ thi Tô Bằng lên núi, chính là khảo nghiệm, đây là khảo nghiệm trung thành Tô Bằng đối với Tử Hà môn.

Nhưng là một tổ chức, nơi chân chính có sức ngưng đọng, không phải bình thường kiểm tra mức độ trung thành của người trong tổ chức đối với tổ chức, mà ở chỗ, cá nhân nếu xảy ra chuyện gì, ủng hộ của tổ chức đối với cá nhân đó.

Hôm nay lời của sư tôn Vân Đạo Tử, khiến cho Tô Bằng cảm thấy sức mạnh giống như một gia đình Tử Hà môn mang lại cho mình này... Người Tử Hà môn, sinh tử không sờn... Tám chữ ngắn ngủi, nói hết tinh túy trong đó.

Tô Bằng giờ phút này thậm chí có thể tưởng tượng, mình nếu là quả thật xảy ra chuyện gì, cao thấp toàn bộ Tử Hà môn, cho dù là sư tôn, sư thúc, hay là ba vị sư huynh, tiểu sư tỷ, đều sẽ chiến đấu vì mình.

Trong nháy mắt, Tô Bằng thậm chí cảm thấy hốc mắt có chút ươn ướt, hẳn biết, sư huynh đệ tỷ muội Tử Hà môn, sư tôn, sư thúc, thật sự sẽ vì mình làm ra những chuyện này, giống như mình vì gia tộc của mình, bốn ba ngàn dặm, không oán không hối.

Giờ phút này Tô Bằng, cảm giác nơi nào đó trong lòng mình vô cùng xúc động, lòng trung thành với Tử Hà môn, ở trên mức độ rất cao lại lần nữa thăng cấp lên một tầng.

Giống như, hẳn vốn nội tâm lý tính thậm chí có chút đóng băng, có vài nơi bắt đầu tan chảy hồi sinh.

Hắn trịnh trọng nói với sư tôn Vân Đạo Tử.

“Tô Bằng ta thề, ta đời này vĩnh viễn là người Tử Hà môn, người Tử Hà môn, sinh tử không sờn.”

Vân Đạo Tử nghe thế, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng, nói.

“Người trong Tử Hà môn ta, chính là như vậy, Tử Hà môn ta truyền thừa mấy ngàn năm, bề ngoài dựa vào võ công, trên thực tế nòng cốt chân chính có thể ngàn năm bất diệt, chính là tám chữ này.”

Tô Bằng nhẹ gật đầu, võ công mặc dù rất quan trọng, nhưng số người trong Tử Hà môn không nhiều, truyền thừa ngàn năm, nếu chỉ là dựa vào võ công truyền thừa, lòng người hoặc là sớm rời rạc, khiến cho môn phái đứt mạch truyền thừa, có thể truyền thừa mấy ngàn năm, tuyệt đối không chỉ dựa vào võ công, càng là một loại tinh thần và văn hóa.

Ngũ sư thúc hy sinh cho môn phái, quan tâm của trưởng bối cùng sư huynh sư tỷ trong môn phái, còn có mấy chữ sư tôn nói với mình “không rời không bỏ”, đều là thể hiện của loại tinh thần và văn hóa này.

Vân Đạo Tử nhìn ra Tô Bằng quả thật lĩnh ngộ tinh túy này, tâm tình trở nên vui vẻ không ít, hắc hắc vuốt cằm râu, nhìn Tô Bằng mỉm cười.

“Ta nói, chương môn sư huynh, còn có Tô Bằng, Tử Hà môn bây giờ cũng không phải sắp gặp phải tai họa ngập đầu gì, còn nữa Tô Bằng ngươi cũng không phải đi chết, cần gì phải làm cho trịnh trọng như vậy?”

Phạm Kiến ở bên cạnh, lúc này rung mình một cái, nói với Tô Bằng cùng Vân Đạo Tử.

Vân Đạo Tử cùng Tô Bằng ngạc nhiên, ngay sau đó cười vang, tình cảnh giờ phút này giống như có chút rộn người, hai người đều bật cười.

“Được rồi, Tô Bằng, ngươi nên làm gì vẫn nên làm đi, đặc biệt là gia tăng tu hành võ công, cho dù xảy ra chuyện gì, võ công càng mạnh một chút, thì càng tự có năng lực bảo vệ bản thân.”

Vân Đạo Tử nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, chỉ nghe Vân Đạo Tử chân chờ chốc lát, nói.

“Đúng rồi, hôm nay lời ngũ sư thúc nói với ngươi, trước hết không cần nói cho Đạo Kỳ cùng Kỳ Trận, Thanh Tú, dù sao chuyện này có chút mơ hồ, sau này lúc bọn họ nên biết, bọn họ tất nhiên sẽ biết.”

Tô Bằng gật đầu, hắc cũng không muốn bỗng dưng để các vị sư huynh sư tỷ lo lắng.

“Được rồi, Tô Bằng, thời gian cũng không sớm, ngươi đi về nghỉ ngơi đi, gần đây chăm chỉ tu hành, ta nghĩ ngươi trong hồng trần còn có rất nhiều chuyện, có lẽ sẽ không nán lại trên núi bao lâu, vậy thì cố gắng hết sức trước khi xuống núi, tu hành võ công càng thuần thực hơn đi.”

“Vâng, sư tôn.”

Tô Bằng gật đầu, hắc thi lễ với sư tôn Vân Đạo Tử cùng sư thúc Phạm Kiến, cáo từ đi trước.

...

Trở lại trú lâu nơi mình ở, Tô Bằng đầu tiên là điều chỉnh suy nghĩ một chút, sau đó ngẫm nghĩ lại chuyện đã xảy ra hôm nay.

“Ma tinh? Yêu tinh? Chẳng lẽ nói, có quan hệ với lời tiên đoán trước lúc chết của kẻ đứng đầu yêu tộc hoặc là ma môn sao? Nếu là như vậy, nếu có cơ hội, có lẽ ta nên trở về Tô Châu một chuyến, điều tra kỹ càng lân cận Tô Châu, tin tức nơi lời tiên đoán sẽ có ma sát giáng thế, tiện thế, còn trở về quận Giang Ninh một chuyến, giao thiệp với Ninh Thái một chút.”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng.

“Có điều, cho dù là như thế nào, đều nên chăm chỉ tu hành võ công, sư tôn nói đúng, cho dù xảy ra cái gì, thực lực của chính mình càng mạnh, mới là càng có năng lực bảo vệ bản thân.”

Nghĩ tới đây, Tô Bằng đứng lên, đi đến trước cửa sổ đẩy cửa sổ ra, sau đó từ trong túi Càn Khôn, mò ra viên nội đan đại yêu viên thứ hai.

“Ta bây giờ võ công không tồi, chỉ là đẳng cấp không đặc biệt cao, luyện hóa thêm một viên nội đan đại yêu nữa, sau khi nhận được đầy đủ kinh nghiệm thực chiến, sẽ thăng cấp võ công...”

Tô Bằng nghĩ thầm.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng tìm cái ghế trúc ngồi xuống, hướng ra ánh trăng ngoài cửa sổ, đem nội đan đại yêu đặt ở trong hai lòng bàn tay, chuẩn bị bắt đầu tu hành...

Chương 671: Sắp sửa xuống núi (1)

Tô Bằng vốn có ba viên nội đan đại yêu, trong đó hai viên thuộc về nội đan âm tính, một viên thuộc về nội đan dương tính.

Tô Bằng đã luyện hóa một viên nội đan Thanh Phong Điều thuộc tính âm tính, bây giờ ở trong tay hắn, là một yêu đan âm tính khác.

Đối với luyện hóa yêu đan, Tô Bằng đã quen thuộc, hắn đặt nội đan ở trong hai tay, nhắm mắt lại, bắt đầu luyện hóa.

Rất nhanh, Tô Bằng liền Âm Thần Xuất Khiếu, sau đó dựa theo phương thức luyện hóa lần trước, dùng lực lượng pháp thuật bản thân, tẩy sạch viên yêu đan này.

Không bao lâu, viên yêu đan này đã lơ lửng trên không trung, tản ra quang mang bảy màu...

...

Sau hai canh giờ tu luyện, Tô Bằng cảm ứng sơ bộ viên yêu đan này, có thể đem nó thu vào thể nội.

Lần này luyện hóa, cũng mang cho Tô Bằng kinh nghiệm thực chiến gần hơn tám ngàn một trăm.

Nhìn kinh nghiệm thực chiến của mình lại tăng lần nữa, Tô Bằng cảm giác rất không tệ.

“Xem ra nội đan đại yêu cũng là phân cấp bậc, viên yêu đan dùng bây giờ, rõ ràng chất lượng tốt hơn so với viên trước, thời gian tu hành đồng dạng, so với viên yêu đan trước, sẽ có thêm kinh nghiệm một hai ngàn... Có lẽ viên yêu đan này, hoàn toàn luyện hóa, có thể thu được 30 vạn kinh nghiệm thực chiến trở lên.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Hắn còn thiếu hơn mười vạn kinh nghiệm thực chiến, là có thể đem tàn thức Tam Hợp Kiếm tu luyện tới đỉnh, sau đó lại tăng khinh công “Lăng Vân Phi Độ» , liền có thể xuống núi, tiếp tục hành tẩu giang hồ.

Chỉ là chuyện đáng tiếc, cảnh giới tăng cuối cùng của Cửu Dương Thần Công của Tô Bằng, không thể dùng kinh nghiệm thực chiến để tăng, còn kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh làm át chủ bài, chỉ có quan hệ với cảnh giới kiếm ý cùng phẩm chất nội công, cũng không thể dùng kinh nghiệm thực chiến tăng, nếu không thực lực của Tô Bằng, còn có thể tăng thêm không ít.

Có điều Tô Bằng, cũng không thấy quá tiếc nuối.

“Tham thì thâm, trước tiên đem võ công hiện giờ tu luyện tới viên mãn, sau đó lại nói bước tiếp theo. Võ công khác, nên tiến hành theo chất lượng, chậm rãi tu luyện vậy.”

Trong lòng Tô Bằng, nghĩ như vậy.

Suy nghĩ đến đây, Tô Bằng đứng dậy, khởi động thân thể ngồi lâu, sau đó nhìn thoáng qua bóng đêm bên ngoài.

Nhìn thời gian, giống như đã đến hơn 12h đêm, Tô Bằng liền không hề dừng lại, trực tiếp đăng xuất offline.

...

Trong thời gian sáu bảy ngày kế tiếp, Tô Bằng trôi qua đều là cuộc sống đơn giản mà phong phú.

Mỗi sáng, Tô Bằng đều tu luyện tàn thức Tam Hợp Kiếm, mặc dù cái này không khiến Tô Bằng trực tiếp tăng cảnh giới, nhưng lại khiến kinh nghiệm thực chiến hẳn cần để thăng cấp giảm bớt không ít, sau khi lại phế thêm ba bốn mươi thanh kiếm sắt, kinh nghiệm thực chiến để cảnh giới Song Hợp của Tam Hợp kiếm tăng lên tới cảnh giới Tinh Thực, bây giờ chỉ cần chừng ba vạn.

Về phần buổi chiều, Tô Bằng lại tu hành kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh, Đại sư huynh Từ Đạo Kỳ hôm sau đã đưa cuốn sách về một số kỹ xảo ứng dụng của Phù Quang Lược Ảnh sau khi chỉnh lý. Sau khi Tô Bằng xem xong, được lợi không nhỏ.

Bây giờ, Phù Quang Lược Ảnh của Tô Bằng, tối đa có thể thi triển ra hư ảnh công kích liên tục mười lần, hoặc là đồng thời công kích năm mục tiêu khác biệt có mục đích, hoặc là không mục đích đồng thời thả ra chín hư ảnh, công kích khắp bốn phía, mà thời gian cần tụ lực, lại giảm bớt rất lớn, gần như đạt đến tốc độ thi triển trong nháy mắt ở trong thực chiến.

Bởi vì thường xuyên sử dụng kiếm ý, cộng thêm Tô Bằng lại tiến vào khóa Huyền Giới thạch trong tay mình lần nữa, trình độ kiếm ý của hắn lại tăng cao, bây giờ thi triển kiếm ý của cảnh giới Hư Kiếm tiểu viên mãn, tối đa có

thể ra liên tục mười kiếm, hơn nữa cảnh giới, đã từ Hư Kiếm tiểu viên mãn, bắt đầu rảo bước tiến lên cảnh giới Bán Bộ Thực Kiếm.

Mà thân pháp khinh công "Lăng Vân Phi Độ" của Tô Bằng, cũng dùng kinh nghiệm thực chiến tăng lên tới tầng sáu, mặc dù tốc độ Lăng Vân Phi Độ tầng sáu cũng không nhanh hơn Thần Hành Bách Biến sắp đầy cấp bao nhiêu, nhưng năng lực ngưng không gia tăng rất nhiều, Tô Bằng có thể hoàn thành rất nhiều động tác độ khó cao trên không trung.

Nói tóm lại, thực lực Tô Bằng, là càng ngày càng mạnh.

...

Lại ba ngày trôi qua, sáng sớm hôm nay, mặt trời vừa mọc không lâu, ở chỗ đoạn nhai Tử Hà sơn, một bóng người áo xanh đứng ở bên vách núi, bình tĩnh nhìn biển mây trước mắt.

Đột nhiên, người áo xanh này hét dài một tiếng, thân thể chợt động, không ngờ giống nhảy xuống vách núi, thả người nhảy lên, nhảy vào trong biển mây.

Nhưng mà mặc dù hần nhảy ra đoạn nhai, thân thể lại không rơi xuống phía dưới, ngược lại giống chuồn chuồn lướt nước, liên tục điểm nhẹ trên không trung ba lượt, mỗi một lần điểm nhẹ, đều bay tới khoảng cách ba bốn mét, tổng cộng nhảy ra hơn mười mét.

Lúc này, hần đã hoàn toàn lửng không, dưới bàn chân không có gì cả, bay ra ngoài vách núi đá.

Nhưng, hần cũng không rơi xuống, chỉ thấy sau khi hần bay ra hơn mười mét, đột nhiên giống một con chim yến xinh đẹp trong mưa xoay người cực tốc, quay đầu, điểm nhẹ lửng không, bay vọt về chỗ đoạn nhai.

Hần giẫm trong hư không, lại giống như có chỗ nào đó có thể mượn lực, liền không hạ xuống, mà tiếp tục đi tới trước.

Vào lúc cách đoạn nhai còn bốn năm mét, nam tử áo xanh này từ phía sau lưng trong nháy mắt rút ra bảo kiếm, vút một tiếng, xuất kiếm lửng không.

Lập tức, chỉ thấy trước người hấn, có chín đạo hư ảnh, trong nháy mắt thoát thể mà ra, thành một hình quạt, bay tới trước!

Hư ảnh cơ hồ là trong nháy mắt, liền đột tiến hai ba trăm mét, sau đó mới biến mất trên không trung.

Nam tử áo xanh, thể đi không giảm, tiếp tục điểm lăng không ba lượt, từ bên ngoài vách đá bay về trên không đoạn nhai.

Chương 672: Sắp sửa xuống núi (2)

Trên không trung, thân thể hấn nghiêng xuống, nghiêng người lăng không, chém ra một kiếm về phía mặt đất.

Một kiếm này chém ra, tay hấn cầm kiếm cùng thân thể phía bên phải, hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng, chỉ cảm giác mờ hồ, trong nháy mắt, mặt đất phẳng phát xoáy lên bão cát, vô số đá vụn cùng bụi đất, bị hút thành một viên cầu, từ khoảng cách mấy trượng phóng tới trước kiếm hấn.

Sau một khắc, chỉ nghe một tiếng ầm nổ vang, mặt đất đoạn nhai sinh ra lốc bụi, mà trên mặt đất, cũng xuất hiện một cái khe sâu một mét, rộng nửa thước, dài ước chừng hai ba thước.

Lúc này, khinh công người áo xanh mới tận, từ không trung, đáp xuống đất.

Hấn cầm kiếm đứng ngạo nghễ, chỉ thấy bảo kiếm bởi vì tốc độ quá nhanh, ma sát cùng không khí và mặt đất, khiến bảo kiếm đỏ sậm, một lát sau, mới dần dần nhạt đi.

Người này lúc này, mới chậm rãi xoay đầu lại, hấn, chính là Tô Bằng!

Lúc Tô Bằng đứng ở đoạn nhai này, phía sau vang lên tiếng vỗ tay.

Tô Bằng quay đầu lại, chỉ thấy Đại sư huynh Từ Đạo Kỳ, hôm nay mặc một bộ áo trắng, đứng sau lưng mình, giờ phút này đang vỗ tay vì mình.

“Tiểu sư đệ quả nhiên thiên phú kinh người, trong khoảng thời gian ngắn, đã thông hiểu đạo lý của võ công học trên chân núi lần này, đã có thể sử dụng ở trong thực chiến.”

Từ Đạo Kỳ vừa vỗ tay, vừa nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, trên mặt lộ ra nụ cười, nói.

“Đều là Đại sư huynh có cách chỉ đạo... Nếu không phải Đại sư huynh chỉ điểm, muốn ta ở đoạn nhai này tu hành võ công khinh công, yêu cầu nhảy ra đoạn nhai rồi nhảy về, không ngừng khiêu chiến tâm lý của mình, hơn nữa trên không trung hoàn thành chiêu thức võ công mới học gần đây, ta còn không biết bao lâu, mới có thể thông hiểu đạo lý.”

Từ Đạo Kỳ nghe xong, bật cười lớn, nói.

“Mấy ngày trước xem khinh công của tiểu sư đệ, đã tu hành đến mức rất không tệ, chỉ là trong lòng vẫn không cởi mở, không biết cực hạn của mình... Mà luyện công ở vách núi, có thể dùng sinh tử kích thích tâm linh, phát huy hiệu quả cực hạn của võ công, võ công chân chính, chỉ có ở trong loại rèn luyện cực hạn này, mới có thể phát huy cực hạn chân chính, thậm chí vượt qua cực hạn.”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi khẽ gật đầu, hẳn vốn đã đem khinh công Lăng Vân Phi Độ tu luyện tới tầng thứ bảy, có thể mượn lực bay bảy lần trên không trung, nhưng vào lúc luyện công đất bằng, bị Từ Đạo Kỳ nhìn thấy, nói cho Tô Bằng trên thực tế hẳn vẫn chưa phát huy bộ khinh công này đến cực hạn.

Quả nhiên, dưới sự chỉ điểm của Từ Đạo Kỳ, Tô Bằng đi tới đoạn nhai này luyện công, mặc dù cảnh giới khinh công cũng không tăng, nhưng cho dù là cự ly lăng không không trung, hay là kỹ xảo ứng dụng, đều thi triển tốt hơn so với đất bằng rất nhiều, mà thi triển Phù Quang Lược Ảnh cùng tàn thức, tường không thức Tam Hợp Kiếm trên không trung, cũng là Từ Đạo Kỳ đề nghị.

Bởi vì tu luyện đúng phương pháp, mấy loại võ công của Tô Bằng, đã tu hành đến cảnh giới tiểu thành, đã hoàn toàn có thể ứng dụng ở trong thực chiến.

Cái này không thể không nói, là ánh mắt Từ Đạo Kỳ rất chuẩn, lúc hẳn chỉ điểm Tô Bằng, báo cho Tô Bằng khoảng cách có thể nhảy ra đoạn nhai,

chính là cực hạn của Tô Bằng, nếu không Tô Bằng cũng sẽ không tăng nhanh như vậy, mà vẫn chưa chính thức rơi nhai bỏ mình.

Lúc này, nhìn Tô Bằng tinh thần phấn chấn, Từ Đạo Kỳ không nhịn được khẽ gật đầu, nói.

“Tiểu sư đệ, võ công ngươi đã chút thành tựu, bước tiếp theo, là chuẩn bị tiếp tục tu luyện ở trong môn, hay là đi vào hồng trần, chấm dứt nhân quả trong hồng trần?”

“Ta có thể sẽ xuống núi.”

Tô Bằng nói, chỉ nghe hần tiếp tục nói.

“Vốn ta định tu hành mấy loại võ công đến cảnh giới tiểu thành, sau đó sẽ xuống núi lịch lãm, hôm nay võ công cơ bản đã đạt tới mong muốn trong lòng ta, cũng là lúc cáo từ với sư tôn cùng mấy vị sư huynh sư tỷ rồi.”

Từ Đạo Kỳ gật đầu, nói.

“Vậy cũng tốt, nếu không khổ tu trên chân núi mặc dù ban đầu cảnh giới võ công tăng khá nhanh, nhưng lại thiếu lịch luyện nhân sinh, không trải qua nhiều chuyện, nhân sinh luôn phẳng phát không hoàn chỉnh, mà cảm ngộ nhân sinh, trái lại càng có thể xúc tiến tu hành võ đạo... võ công của ngươi đều đã đến ải, không bằng xuống núi kinh lịch một số chuyện, nói không chừng ngược lại sẽ tinh tiến nhanh hơn.”

Tô Bằng gật đầu, Từ Đạo Kỳ suy nghĩ một lát, lại nói.

“Trước khi xuống núi, tiểu sư đệ ngươi đi chỗ tam sư đệ cùng tiểu sư muội đã, bọn họ tựa hồ còn có mấy thứ chưa cho ngươi.”

“Ừm, hôm nay ta sẽ đi tìm Tam sư huynh cùng tiểu sư tỷ.”

Tô Bằng đáp lại, Tam sư huynh Trần Kỳ Trận nói là mấy ngày nay có thêm một ít hai loại ong mật đặc thù kia cho Tô Bằng, chỗ tiểu sư tỷ Chung Linh Tú, Ngưu Mao Kim Châm cùng cơ quan mới không biết tên cũng vẫn chưa lấy.

“Tốt lắm, người liền đi trước đi, lúc xuống núi có thể tới tìm ta, thần điều của Nhị sư đệ ta cũng có thể liên lạc, người xuống núi mà đi đường bộ đường thủy đều quá chậm, muốn đi đâu, liền bảo thần điều chở người đi.”

Từ Đạo Kỳ gật đầu, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy vui vẻ, mình đang suy nghĩ làm sao đi đường, nếu có thần điều, quả thật nhanh hơn rất nhiều.

...

Sau khi Tô Bằng cáo biệt Từ Đạo Kỳ, lần lượt đi chỗ ở của Tam sư huynh Trần Kỳ Trận cùng tiểu sư tỷ Chung Linh Tú.

Trần Kỳ Trận đứng hẹn lại cho Tô Bằng mấy ong mật đặc thù nhốt ở trong bình, còn Chung Linh Tú lại rất áy náy, nói là chỉ đem Ngưu Mao Kim Châm sửa lại cơ quan, nhưng nghiên cứu cơ quan ám khí mới lại chậm một chút, lần này hẳn không kịp trang bị cho Tô Bằng.

“Lần sau đi, lần sau trở về núi, nhất định có thể làm xong, đến lúc đó, ta sẽ để người xem thử Khổng Tước Linh trong câu chuyện của người, là uy lực gì.”

Chung Linh Tú nói với Tô Bằng.

Tô Bằng tất nhiên cũng không vấn đề, hẳn hỏi hai vị sư huynh sư tỷ, hai vị sư huynh sư tỷ cũng không đưa nhiệm vụ mới, chỉ bảo Tô Bằng bảo trọng, Tô Bằng cũng không cưỡng cầu nhiệm vụ, liền cáo biệt hai vị sư huynh sư tỷ trước.

Sau đó, Tô Bằng liền đi đạo cung trên núi, tiến đến gặp sư tôn Vân Đạo Tử...

Chương 673: Lâm Y ngàn dặm một ngày về (1)

Tử Hà sơn, trong chánh điện Đạo Cung, Tô Bằng ngồi khoanh chân trước Vân Đạo Tử đang ở chánh điện Đạo Cung.

“Sur tôn, đồ nhi cảm thấy võ công của mình đã tu hành được chút thành tựu, đã dừng lại ở chỗ kiểm soát, bế quan tu hành tiến cảnh đã không có tác dụng lớn, nên muốn cáo từ sư tôn, tiếp tục xuống núi tu hành, ở chốn hồng trần tôi luyện nội tâm tinh thần, đột phá cảnh giới võ đạo cao hơn, lần này tới, là muốn từ biệt sư tôn.”

Tô Bằng ngồi khoanh chân trước Vân Đạo Tử, nói.

Vân Đạo Tử lúc này đang thưởng thức trà, hắn không vội đáp lời Tô Bằng mà bung chén trà trước mặt, nhẹ nhấp một ngụm, một lát sau mới đặt chén trà xuống, nói với Tô Bằng.

“Như thế cũng tốt, trên núi, tiến cảnh trong nội tâm của ngươi không nhanh chóng bằng ở hồng trần tôi luyện tiến cảnh, như Đại sư huynh cùng Nhị sư huynh của ngươi, cũng phải kinh nghiệm hồng trần sau, nội tâm dần dần trầm ổn, mới cuối cùng về trên núi tiếp tục tu hành, mà võ công của ngươi lại tiến bộ không ít, có thể tiếp tục hành tẩu hồng trần.”

Nói qua những lời này, Vân Đạo Tử dừng một chút, tiếp tục nói với Tô Bằng.

“Có điều ngươi lần này xuống núi, có thể sẽ không thuận buồm xuôi gió, ngươi có lòng tin đôi mắt không?”

Tô Bằng nghe xong, gật đầu nói.

“Sư tôn, Tô Bằng đã có đầy đủ chuẩn bị, đôi mắt bất cứ chuyện gì phát sinh.”

“Như thế thì tốt.”

Vân Đạo Tử gật đầu, nói.

“Ngươi tu luyện trong hồng trần, nhớ lấy, không thể chìm đắm trong hưởng lạc xa xỉ, không nên mất tinh thần cầu tiến... Có điều Tô Bằng ngươi ngộ tính rất cao, ta đây hẳn là lo lắng dư thừa.”

Tô Bằng nghe xong khẽ cười, sư tôn lúc này đối với mình cũng như cha mẹ đối đãi với con gái sắp đi xa, mặc dù có lòng tin với con của mình, cũng

nhìn không được lắm nhai vài câu.

“Đồ nhi tất nhiên ghi nhớ sư tôn dạy bảo.”

Tô Bằng nói, Vân Đạo Tử nghe xong mới chậm rãi gật đầu.

“Đúng rồi sư tôn, lần này ta xuống núi, trong môn phái có chuyện cần ta làm không?”

Tô Bằng cuối cùng hỏi Vân Đạo Tử một chút. Là muốn xem xem có nhiệm vụ gì không.

Vân Đạo Tử gật đầu, nói.

“Lần này xuống núi, trừ chăm sóc bản thân mình ra, chú ý nhiều một chút các thế lực lớn trong thiên hạ, nhất là chú ý Ma Môn cùng tin tức như lời người nói kia, Ngũ sư thúc của người thôi diễn tiên đoán, người không nên đề nặng áp lực, nhưng cũng không thể quá mức khinh thị, hiểu rõ các đối thủ có thể tồn tại cũng tốt... Mặt khác chính là chuyện của Đại Không Tự, mâu thuẫn của người cùng Đại Không Tự, bản thân người phải xử lý, có điều trong Đại Không Tự, là có mấy lão già, nếu người dẫn dụ bọn họ ra ngoài, với thực lực của người bây giờ, có lẽ còn không phải đối thủ, nếu quả thật ứng phó không được liền có thể xin sư môn giúp đỡ. Không cần phải buộc mình gánh vác.”

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu, sau đó cảm thấy tò mò hỏi.

“Sư tôn biết cao thủ ẩn dật trong Đại Không Tự sao?”

Khóe miệng Vân Đạo Tử lộ ra một nụ cười có vẻ nội hàm, nói.

“Vi sư lúc tuổi còn trẻ. Cũng phải hành tẩu thiên hạ, hoàn thành hồng trần thí luyện, Đại Không Tự được người thường trong giang hồ xưng là Võ Lâm Thánh Địa, vi sư sao có thể không đến một lần thưởng lãm bản lĩnh của đám hòa thượng đó chứ?”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi hơi mấp máy môi, có điều cuối cùng vẫn là không nói ra.

“Có chuyện xưa... Tuyệt đối có chuyện xưa. Sư tôn lúc tuổi trẻ, có thể cũng phải là nhân vật tâm cao hơn trời, tính cách như vậy, nói không chừng cùng Đại Không Tự kết thành chút mâu thuẫn... Có lẽ một số hòa thượng già có động thủ với sư tôn rồi...”

Trong lòng Tô Bằng thầm suy đoán.

Đồng thời, hắn cũng suy đoán, Đại sư huynh Nhị sư huynh của mình, năm đó lúc hồng trần thí luyện có trêu chọc đám hòa thượng đó không?

Thấy biểu lộ của Tô Bằng, Vân Đạo Tử mỉm cười, nói.

” Tử Hà Môn ta nhiều năm như vậy, vẫn là có va chạm cùng người của một số đại môn phái trong giang hồ, cái này cũng vô phương, chỉ là một chút kinh nghiệm mà thôi, cho dù làm cái gì, đều không then là được rồi.”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng không khỏi nhớ đến “Đá mài đao” ba chữ.

Có lẽ trong đại môn phái của giang hồ, ở trong mắt Tử Hà Môn, đơn giản chỉ là đệ tử tôi luyện đá mài đao thôi.

“Tốt lắm, Tô Bằng, ta không nói thêm nữa, hết thấy bản thân ngươi chậm rãi tu hành sẽ hiểu rõ, nói tóm lại, lần này xuống núi tự mình bảo trọng, không nên chậm trễ tu hành, cũng tôi luyện nhiều chút... Nếu xuống núi, Thắng nhi của thần điêu còn trên chân núi, có thể câu thông với Đại sư huynh của ngươi, tiễn ngươi đến chỗ ngươi muốn đi.”

Vân Đạo Tử cuối cùng nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, đứng dậy, khom người thi lễ với Vân Đạo Tử, nói.

“Đồ nhi cáo từ.”

“Đi đi, ta cũng tiếp tục tu hành.”

Vân Đạo Tử nói, nói xong, tiếp tục cầm lấy chén trà của hắn thưởng thức trà, với hắn mà nói, ngủ, ăn cơm, thưởng thức trà, thiền đều là một phần của tu hành.

Tô Bằng khom người, lặn nửa thi lễ, sau đó xoay người, đi ra ngoài...

Chương 674: Lâm Y ngàn dặm một ngày về (2)

Tử Hà sơn, đoạn nhai.

Hai gã nam tử mặc bạch y, thanh y đứng ở phụ cận đoạn nhai.

Bạch y nhân đứng ở phụ cận đoạn nhai, hướng về phía bầu trời huýt vài tiếng có tiết tấu vận luật, giống như ở gọi cái gì về.

Không lâu sau, chỉ nghe trong không trung từng tiếng kêu lớn của chim điêuvang lên, lập tức Cự Điều thần tuấn dị thường từ trong núi bay ra, lượn trên không trung vài vòng, sau đó xuống phía mới bay xuống đoạn nhai.

Cự Điều lúc sà xuống, cũng không ngóc, triển khai cánh trượt một đoạn, giống như máy bay hạ cánh, cuối cùng cặp móng điêu cào lên mặt đất, cánh mang theo một hồi Ppong bạo, trượt thêm vài bước liền đáp xuống thành công.

Bạch y nhân trên huyền nhai kia đi ra trước, đứng trước người Cự Điều, Cự Điều tựa như hiểu ý hẩn, cúi đầu xuống, tựa đầu tới, bạch y nhân nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa một chút với lông ở cổ của nó, giúp Cự Điều giải ngứa.

Cự Điều giống như có chút thoải mái, kêu to vài tiếng, mặc dù là tùy ý kêu to, nhưng thanh âm phảng phất như Kim Thạch, nếu không phải người tu hành nội lực thành công, sợ là đã bị tiếng kêu của nó làm chấn thương.

Bạch y nhân mỉm cười, nói với người sau lưng.

“Sur đệ, tới gặp điêu huynh đi.”

Người này, đúng vậy, là Đại sư huynh Từ Đạo Kỳ của Tô Bằng, mà người áo xanh, lại chính là Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy liền đi tới, chỉ thấy đây đại điêu cực kỳ thần tuấn, lông vũ như sắt, lại phát ra ánh sáng, xem sinh mệnh lực cực kỳ cường thịnh.

Tay Từ Đạo Kỳ vuốt ve phần lông cổ Cự Điều, nói.

“Tô Bằng, đây cũng là điều huynh trên Tử Hà sơn... Tuổi sợ là so với chúng ta nhiều hơn rất nhiều, sống lâu hơn ít nhất một giáp... chỗ ở của Điều huynh chính là rừng cây nơi kia, cha mẹ của điều huynh đều là đại điều sắp hóa yêu, vẫn ở tại Tử Hà sơn, lại bởi vì hóa yêu chi dạ bất hạnh gặp phải Thiên Lô chi dạ, gặp lô kiếp hóa yêu thất bại mà chết, tiền bối trong môn phái không đành lòng nhìn điều huynh phải điều linh, liền đưa đến trước Thụ Tiền Bối đó, mà Thụ Tiền Bối thấy điều huynh cực kỳ thuận mắt, liền ở trên bản thể kết sào, cho điều huynh sống ở đó, lại thường cho ăn hạt thông có chứa linh uẩn lực, mặc dù hiệu lực yếu hơn, kém hơn hạt thông Thụ Tiền Bối tặng cho ngươi, nhưng cũng hết sức kỳ hiệu, cho nên điều huynh sau khi lớn vẫn thần tuấn dị thường.”

“Mấy vị sư huynh sư tỷ của ngươi trên Tử Hà sơn, đều biết điều huynh, nhất là Nhị sư huynh ngươi, càng hết sức hợp ý với điều huynh... Mà điều huynh trí lực rất cao, không kém gì thiếu niên mười mấy tuổi của nhân tộc ta.”

“Ngươi lần này xuống núi, liền có thể bảo điều huynh tiễn ngươi một đoạn đường, chỉ có điều nhớ kỹ, tiêu hao của điều huynh cũng rất lớn, không nên quên cho điều huynh ăn một số đan dược tốt do thiên tài địa bảo luyện thành, điều huynh mới bằng lòng chở ngươi.”

Tô Bằng nghe xong, cảm thấy hơi quỳnh, hóa ra thần điều này không phải làm công không, chung quy cũng kiếm ít chỗ tốt.

Lúc này Tô Bằng nhìn về phía cự điều này, chỉ thấy nó đang dùng ánh mắt nhìn mình chằm chằm, ánh mắt kia hết sức nhân tính hóa, tựa hồ muốn nói.

“Kẻ nhỏ bé, có việc cầu ta sao? Mau cho ta chỗ tốt đi!”

Nhìn thấy ánh mắt nhân tính hóa như vậy, Tô Bằng không khỏi có chút buồn cười, có điều hắc nín cười, từ trong Đại Càn Khôn tìm ra một lọ linh đan diệu dược A Triết gửi cho mình, đổ ra hai ba hạt, nói với thần điều.

“Điều huynh, một chút tâm ý.”

Cự điều thấy, lúc này mới hót một tiếng, tựa hồ muốn nói.

“Kẻ nhỏ bé, coi như người thức thời.”

Sau đó đưa mỏ chim tới, há miệng ra.

Tô Bằng dứt ba hạt đan dược cho cự điều ăn, ba hạt đan dược kia, với cự điều mà nói, giống đậu đường, chỉ thấy nó hơi ngửa đầu, đem ba hạt đan dược nuốt xuống.

Sau khi nuốt vào, cự điều lại phát ra một tiếng kêu to, tựa hồ cảm giác rất thoải mái.

Nó khẽ lắc đầu, sau đó đứng thẳng vỗ cánh, giống như đang nói với Tô Bằng người lên đây đi.

“Tô Bằng, người liền xuống núi đi, điều huynh đi qua phần lớn địa phương trong thiên hạ, cũng hiểu được lời của chúng ta, người chỉ cần nói cho nó địa phương người muốn đi, liền có thể chở người bay đi, đến địa điểm cụ thể, lại nói dừng lại ở đâu với điều huynh.”

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu, hần nhảy dựng lên, thi triển khinh công, đã rơi lên trên lưng cự điều.

“Điều huynh, chúng ta liền đi trước thôi!”

Tô Bằng nói với cự điều, cự điều hét một tiếng, vỗ cánh lấy đà, sau đó nhảy lên, bay lên, quanh quẩn trên không trung hai vòng, sau đó nhắm hướng bay đi.

Rất nhanh, nó liền chở Tô Bằng, bay về phía chân trời, biến mất ở trong mắt Từ Đạo Kỳ...

...

Mấy canh giờ sau, ở trong không trung một ngọn núi hoang bảy mươi dặm gần Lâm Y Lương Châu, từng tiếng chim hét vang lên.

Trong không trung bay tới một điểm đen, rất nhanh hoá lớn, một người ngồi ở trên cự điều, quanh quẩn ở trên núi hoang, rất nhanh cự điều lao xuống.

Cự điều từ phía trên lao xuống, chao lượn hạ xuống, cuối cùng đã đáp lên núi hoang không cao.

Một nam tử áo xanh từ trên người cự điều nhảy xuống, hắn, chính là Tô Bằng.

Tô Bằng từ trên người cự điều nhảy xuống, thân thể lại không cứng đờ, thậm chí tóc cũng không dựng đứng là bao.

Võ công của hắn đã không phải hạng xoàng, đã có thể đạt tới mức nội lực phóng ra ngoài hộ thể, có thể hình thành một vòng bảo hộ trên không trung, khiến mình không bị gió lạnh thổi rớt.

Lúc này, chỉ thấy hắn xoay người lại, chấp tay nói với cự điều.

“Đa tạ điều huynh.”

Nói xong, hắn từ trên người lấy ra một bình sứ, từ bên trong đổ ra ba hạt dược hoàn, đút cho cự điều.

Cự điều ăn ba hạt dược hoàn, tựa hồ rất sướng khoái, lại hét một tiếng, điều đầu lắc lư cái đầu, tựa hồ đang gật đầu tán thưởng, sau đó xoay người, vỗ vỗ cánh, tựa hồ chuẩn bị tiếp tục bay đi.

“Điều huynh đi mạnh giỏi!”

Tô Bằng ở phía sau hô một tiếng, cự điều giữ người xem như nghe thấy, sau đó lấy đà bay lên, bay về phía nam.

Mà Tô Bằng, đưa mắt nhìn cự điều bay một hồi, liền xoay người, hắn nhắm hướng, hít sâu một hơi, thi triển khinh công, tiến đến hướng kia...

Chương 675: Ấn ký, Tây Vực gửi thư đến

Tô Bằng xác nhận đúng phương hướng của Lâm Y, thi triển khinh công nhanh chóng chạy tới.

Cự Điều thật ra cũng không phải là không thể bay đến phụ cận Lâm Y rồi đáp xuống được, chẳng qua là phụ cận Lâm Y phần lớn là thành trấn thôn

trang, Tô Bằng không muốn quá mức gây kinh thế hãi tục, bị người có tâm chú ý tới, cho nên mới để Cự Điều đưa hấn đến núi hoang đó thả hấn xuống.

Núi hoang kia, cũng chỉ là cách Lâm Y hơn bảy mươi dặm, nếu Tô Bằng dùng tốc độ cao nhất thì triển khinh công thì đi đường cũng chỉ mất hơn mười phút đồng hồ mà thôi.

...

Hơn mười phút đồng hồ sau, Tô Bằng đã đi tới ngoài thành Lâm Y.

Thật ra thì trong suy nghĩ của Tô Bằng, mình trở về Lâm Y hay là về quận Giang Ninh đều được cả, hấn cố tình ở Tô Châu điều tra nghe ngóng một chút nơi mà năm đó đứng đầu Ma Môn đã cho ra lời tiên đoán ma sát đến thế gian, lại trở về quận Giang Ninh gặp bọn người Ninh Thái một chút, có điều Lâm Y bên này hấn cũng có không ít chuyện.

Chẳng hạn như những ngày mà mình rời khỏi nơi này, Tạ An đã đem thương hội kia của mình lo liệu như thế nào, còn nữa chính là từ chỗ Tôn Nhất Hao hỏi thăm một chút gần đây trên giang hồ có xảy ra chuyện gì không. Dù sao quận Giang Ninh chính là thành thị lúc Tô Bằng mới vừa vào trò chơi, hơn nữa quận Giang Ninh còn lưu lại một số cái đuôi chưa được xử lý tốt, cần phải có kế hoạch mới hành động được. Mà ở Lâm Y thì Tô Bằng đã có chút căn cơ, có một chút nhân mạch và sản nghiệp, so ra vẫn là nơi này có vẻ quan trọng hơn một chút.

Mang những ý nghĩ này, Tô Bằng tiến vào Lâm Y, hấn ngược lại không có trực tiếp đi đến hành y đường tìm Tôn Nhất Hao, mà là đi đến căn nhà mà mình mua ở bên trong quận Giang Ninh, đi tìm Tạ An cùng với Tô Xán.

Đi tới căn nhà mà mình đã mua kia, chỉ thấy nơi này đã đổi bảng hiệu thành “Tô phủ”, người ngoài cho rằng Tô phủ này chính là chỉ chủ nhân Tô Xán, mà còn trên thực tế ý là nhà của Tô Bằng.

Tô Bằng ở cửa nhìn thoáng qua, cảm thấy nơi này nhìn khá vừa lòng, liền đi vào bên trong.

Người gác cổng của Tô phủ đã gặp qua Tô Bằng dưới bộ dạng này, cũng sẽ nhớ được quản gia liên tục cường điệu, vị này mới là chủ nhân chân chính của Tô phủ, người gác cổng trí nhớ rất tốt, nhìn thấy Tô Bằng, vội vàng luống cuống ra ngoài làm lễ ra mắt.

“Tham kiến chủ nhân.”

“Miễn đi.”

Tô Bằng khoát khoát tay, bảo người gác cổng, sau đó nói.

“Tô Xán cùng với Tạ An ở quý phủ sao?”

“Tô thiếu chủ hần là vẫn còn đang ở trong, có điều chủ quản Tạ An không có ở đây, hần gần đây đang quản lý cửa hàng... Có điều chủ nhân nếu muốn gặp Tạ tổng quản, tiểu nhân lập tức đi báo cho hần ngay.”

“Đi đi. Nói là ta muốn gặp hần.”

Tô Bằng nói, nói xong hần liền đi vào trong Tô phủ.

Trong Tô phủ, Tô Bằng dưới tướng mạo lúc này đã tới một lần, không ít hạ nhân vẫn còn nhớ hần, nhìn thấy Tô Bằng vội vàng thi lễ.

Có điều Tô Bằng cũng không quá để ý tới điều đó. Chỉ một đường đi tới phòng ở của chủ nhân, đi vào.

Đi vào phòng, Tô Bằng cảm giác trong phòng có tiếng nước chảy, Tô Bằng đi tới hai bước, lại phát hiện trong hậu đường của phòng chủ nhân, có một thùng tắm lớn đang ở đó, bên trong có một thiếu niên đang tắm.

Nghe phía sau có tiếng động, thiếu niên quay đầu lại, thấy Tô Bằng, trên mặt lộ ra thần sắc vui mừng, nói.

“Sur phụ?”

Tô Bằng thấy vậy, không khỏi bật cười, chỉ thấy Tô Xán cả người nhếch nhác, lại còn thân thể trần truồng đã gọi mình.

“Người trước tắm rửa sạch sẽ đi, xong rồi ra ngoài nói chuyện với ta.”

Tô Bằng nói với Tô Xán. Nói xong chuẩn bị đi ra ngoài phòng khách phía trước chờ hấn.

Chẳng qua là lúc Tô Bằng quay đầu, trong lúc lơ đãng thoáng nhìn thấy nơi bả vai Tô Xán dường như có một cái bớt.

Thấy cái bớt này, Tô Bằng không khỏi ngẩn người.

Cái bớt trên bả vai Tô Xán kia, giống như một mặt trời màu đỏ, được trắng khuyết cong cong bao quanh, là một cái bớt hình nhật nguyệt hiếm thấy.

Tô Bằng thấy vậy trong lòng chấn động, cái bớt này hình tượng hết sức đặc thù, Tô Bằng đã gặp qua một lần, ấn tượng hết sức khắc sâu.

Đó là ở núi Tử Hà, trong động phủ của Đại sư huynh Từ Đạo Kỳ của mình, lúc nhìn thấy thê tử Đông Phương Uyên Nhi của Từ Đạo Kỳ, ở trên cái trán của Đông Phương Uyên Nhi cũng có một cái bớt như vậy.

Chẳng qua là bớt của Đông Phương Uyên Nhi là ở giữa trán, mà còn bớt của Tô Xán này thì lại là ở trên bả vai.

Nhưng mà tuy rằng vị trí khác biệt, nhưng màu sắc hình dạng kích thước lại giống nhau như đúc.

Tô Bằng thấy vậy, trong lòng có chút hiếu kỳ, có điều hấn cũng không có nói gì cả, mà chỉ xoay người rời đi, đi đến phòng khách phía trước.

Tô Bằng đến phòng khách, đợi một hồi, chỉ thấy Tô Xán đã mặc quần áo, đầu tóc ướn nhẹp từ phía sau đi ra.

Thấy Tô Bằng, Tô Xán trực tiếp quỳ trên mặt đất, thi lễ với Tô Bằng nói.

“Ra mắt sư phụ.”

“Đứng lên đi, từ nay về sau không cần phải làm loại đại lễ này.”

Tô Bằng nói với Tô Xán, hấn vẫn hành lễ xong mới đứng dậy.

“Sư phụ trở lại Lâm Y lúc nào vậy? Vừa lúc ta đang tắm, thật xấu hổ quá.”

Trên mặt Tô Xán lộ ra nụ cười khúc khích, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng thấy vậy, khẽ mỉm cười, nói.

“Vừa trở về, vừa vặn người đang tắm... Ừm. Đúng rồi. Tô Xán. Hỏi người một việc. Người còn nhớ rõ mình đến Lâm Y lúc nào không? Nhớ được chuyện trong nhà mình cùng với người thân không?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, Tô Xán sờ sờ mái tóc ướt sũng, nói.

“Ta đã nói qua với sư phụ, ta là do một lão khất cái mang đến Lâm Y, trong trí nhớ của ta ấn tượng sớm nhất đã là lão khất cái dẫn ta từ phía nam đi tới Lâm Y, chuyện lúc trước bởi vì ta sốt cao một trận nên đã hoàn toàn quên sạch, chỉ nhớ rõ chuyện từ tám chín tuổi trở về sau.”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng khẽ thở dài một cái, xem ra từ Tô Xán không hỏi ra được tin tức gì.

Có điều Tô Bằng cũng không nói ra chuyện trong lòng hắn với Tô Xán, chỉ là hàn huyên với hắn một số chuyện tình hình gần đây, cũng kiểm tra việc học cùng với tu hành của Tô Xán một chút.

Không bao lâu, người gác cổng kia cùng với Tạ An đã đi tới phòng khách.

Tạ An nhìn thấy Tô Bằng, thi lễ nói.

“Ra mắt chủ thượng.”

“Ừm.”

Tô Bằng gật đầu, nói.

“Mấy ngày ta rời khỏi Lâm Y này, cửa hàng tháng này có chuyện gì sao?”

“Có một số việc, cửa hàng tháng này đã cơ bản đứng vững được ở Lâm Y, hằng ngày giao dịch mua bán bình thường đã có thể duy trì cân đối thu chi... Ngoài ra, tháng này, trên giang hồ chúng ta cũng đã tạo dựng được

một chút danh tiếng, bán đi một số đan dược, hơn nữa có người trong giang hồ, đối với trang bị của chúng ta tạo ra cảm thấy hết sức hứng thú, mấy ngày nữa liền có một trận bán đấu giá, bán đấu giá trang bị mà chủ thượng đã giao cho ta, sổ sách tháng này ta đã mang đến, mời chủ thượng xem qua.”

“Tốt.”

Tô Bằng gật đầu, nhận lấy sổ sách do người gác cổng đưa lên.

Tô Bằng cũng không phải không tín nhiệm Tạ An, nhưng tín nhiệm là tín nhiệm, hình thức vẫn là phải làm, có người nói qua, trọng điểm của việc kiểm toán không phải là ở việc lão bản thật sự nhìn sổ sách như thế nào, mà là ở thái độ.

Nhìn một hồi, Tô Bằng nhẹ gật đầu, đem sổ sách giao cho hạ nhân, nói.

“Tháng này người đã khổ cực rồi, lương tháng này tăng thêm trăm lượng hoàng kim đi.”

Tô Bằng tuy rằng đem cửa hàng giao cho Tạ An quản lý, mà Tạ An cũng không phải là công tư không phân biệt, bản thân hắn để xuất lương hàng tháng, cũng chỉ định ra cho mình lương tháng có năm lượng hoàng kim, mà còn Tô Bằng cho hắn đến lương tháng đến năm mươi lượng hoàng kim.

Cũng không phải là không thể nhiều hơn, chẳng qua là hai người đều cảm giác được không cần phải vượt quá quy củ thì tốt hơn.

“Tạ ơn chủ thượng.”

Tạ An cảm ơn, sau đó hắn từ trong lòng ngực lấy ra hai phong thư, nói với Tô Bằng.

“Tháng này lúc chủ thượng rời đi, có hai phong thư được gửi đến từ Tây Vực, là gửi cho chủ thượng, trạm dịch giao cho cửa hàng, Tạ An liền thay mặt nhận lấy, kính xin chủ thượng xem qua...”

Chương 676: Tử Hà, cứu ta (1)

“Tây Vực gửi thư sao?”

Tô Bằng nghe xong, thoáng nhớ lại một chút, lập tức nghĩ ra là ai.

Vợ chồng Thái Tuấn Hoa cùng với Lương Úy đi Tây Vực, hơn nữa Cuồng sa tà đạo Âu Dương Khánh, cũng đã ở Tây Vực.

Tô Bằng đã từng nhờ vợ chồng Thái Tuấn Hoa cùng với Lương Úy gửi cho Cuồng sa tà đạo Âu Dương Khánh một phong thư, có lẽ là thư hồi âm tới rồi.

“Lấy tới đây.”

Biết là ai gửi thư, Tô Bằng gật đầu nói, Tạ An nghe xong từ trong lòng ngực lấy ra hai phong thư, cung kính đưa đến trong tay Tô Bằng.

Tô Bằng mở ra một phong trước, chính là thư của Thái Tuấn Hoa.

Nhìn phong thư này, Tô Bằng không khỏi khẽ cười, vợ chồng Thái Tuấn Hoa quả nhiên đã đến Tây Vực, hơn nữa đã tìm được Âu Dương Khánh.

Thái Tuấn Hoa ở trong thư nói, hai vợ chồng bọn họ đang hưởng thụ phong cảnh Tây Vực, nơi đó cùng với trung nguyên khác biệt vô cùng, rất nhiều sa mạc cạnh bên, nhưng cũng có các thành thị bên trong các ốc đảo, phồn hoa khác thường, cũng có người Hồ phiên bang cùng với thương nhân đến từ các phiên bang khác nhau, còn có các loại mỹ thực không giống với trung nguyên, hai vợ chồng bọn họ ở đó cuộc sống trôi qua rất vui vẻ, ý định dừng lại thêm một thời gian ngắn nữa.

Trong thư còn nói, bọn họ mặc dù có số điện thoại di động của Tô Bằng, nhưng muốn thể nghiệm một chút cuộc sống cổ đại nguyên nước nguyên vị, cho nên gần đây không dùng bất cứ thiết bị hiện đại nào, hoàn toàn tập trung tinh thần vào trong trò chơi, cho nên cũng không gọi điện thoại cho Tô Bằng, mà là lựa chọn phương thức trao đổi tin tức nguyên thủy như gửi thư này.

Cuối cùng ở trong thư, Thái Tuấn Hoa mời Tô Bằng tới Tây Vực cùng nhau du ngoạn vui chơi một chút, bảo Tô Bằng không cần phải quá bận tâm dốt

sức ở trong trò chơi, lúc thích hợp cũng phải nên buông lỏng bản thân nghỉ ngơi một chút.

Tô Bằng sau khi xem xong, trên mặt lộ ra nụ cười mỉm, hào hứng của vợ chồng Thái Tuấn Hoa cũng không phải tốt bình thường, bọn họ có lẽ chính là loại hình người chơi thích hưởng thụ nghỉ ngơi trong trò chơi. Cũng không phải rất chú trọng đẳng cấp cao thấp, chỉ là ưa thích đi du ngoạn khắp nơi nhìn xem một chút, thể nghiệm một chút phong ba giang hồ mang lại.

“Ta bây giờ làm không được loại chuyện này, tâm tình khác biệt... Có lẽ sau khi giải quyết xong chuyện của gia tộc, ta cũng học vợ chồng Thái Tuấn Hoa mới được. Ở trong thế giới này chân chính làm một người chơi nhàn rỗi, thể nghiệm phương thức sống khác biệt một chút.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Thư của Thái Tuấn Hoa cũng không quá dài, Tô Bằng sau khi xem xong liền bỏ xuống, sau đó mở một phong thư khác ra, đọc.

Quả nhiên, phong thư này là Cuồng sa tà đạo Âu Dương Khánh gửi cho Tô Bằng.

“Tô lão đệ, gần đây có khỏe không? Ha ha ha... Vi huynh ngược lại cũng sống không tệ, Tây Vực nơi này rất thích hợp với ta. Mỗi ngày đều có phát hiện mới, không giống với trung nguyên, phong cảnh cũng khác biệt. Ta ở chỗ này cho dù là cuộc sống hay là võ công, đều cảm giác được so với lúc ở trung nguyên đề cao không ít. Nơi này cũng có Hồ Cơ (gái đẹp người Hồ), cũng rất nhiệt tình nóng bỏng, ta rất thích, tính toán ở chỗ này lâu một chút, ha ha ha...”

Khúc dạo đầu của bức thư viết như thế.

Tô Bằng thấy vậy. Trên mặt lộ ra ý cười vui vẻ, quả nhiên gặp chữ như mặt, đọc thư của Âu Dương Khánh giống như là đang đứng ở trước mặt người nói chuyện vậy, cá tính phong cách rất là rõ ràng.

Tô Bằng mang theo nụ cười vui vẻ, tiếp tục xem tiếp, nhưng mà dần dần biểu lộ của Tô Bằng bắt đầu có biến hóa, trở nên nghiêm túc hẳn lên.

Lược qua phần chính giữa giới thiệu một chút về phong thổ Tây Vực, Âu Dương Khánh cuối cùng ở trong thư viết một chuyện.

“... Tô lão đệ, ở Tây Vực ta sống rất thư thái, nhưng gần đây lại xảy ra một việc hết sức kỳ quái, ta luôn luôn canh cánh ở trong lòng...”

... Lão đệ Tô Bằng ngươi cũng biết, vi huynh tiêu xài không ít, đồng thời cũng là người không chịu ngồi yên, lần này tới Tây Vực, vốn chính là vì để mài dũa võ công, tranh thủ nâng cao thêm một tầng, cho nên ở Tây Vực ta khiêu chiến không ít cao thủ, cũng nhiều ít đánh hạ được một số danh hào, ở trong Tây Vực cũng coi như là nhân vật có diện mạo.

.. Người nổi danh, chuyện liên sẽ tìm tới, đại khái hai tháng trước, ở Tây Vực bên này, một đại lão bỗng nhiên tìm tới ta, ta vốn là cho rằng gần đây danh tiếng nổi bật, hẳn định chiêu dụ ta, nhưng trên thực tế lại là chuyện khác.

Bên trong phiên bang Tây Vực, có một đám người thần bí đi đến, nam nhân bên trong rất hỗn tạp, có một chút Hắc y nhân rất kỳ quái, còn có một chút người Hồ tóc vàng mắt xanh, mà còn những người này đều nghe theo một nữ nhân lai lịch thần bí... Nữ nhân này, đi tới chỗ của ta, liền đại lão của nơi đó, cũng không biết sử dụng thủ đoạn gì, khiến đại lão của nơi đó đối với nàng hết sức nghe lời, mà còn nghe xong lời của nữ nhân này liền đi tìm rất nhiều người nổi danh trong võ lâm, đến phục dịch cho nàng.

Chương 677: Tử Hà, cứu ta (2)

Ta lúc đầu đối với nữ nhân kia cũng rất tò mò, muốn nhìn một chút xem mục đích của nàng là gì, liền gia nhập đội ngũ của nàng. Sau đó hơn mười ngày sau, nàng dẫn chúng ta tới vùng sa mạc Gobi, sau khi trải qua đủ loại sự tình, cuối cùng nàng dẫn chúng ta tới chỗ sâu trong vùng sa mạc Gobi, mới báo cho chúng ta biết, nàng phải tìm một “Sâm ngực cổ thành” đã biến mất thật lâu trong Tây Vực, vốn đã trở thành truyền thuyết.

“Chúng ta ở đó tìm tòi thật lâu, nhưng vẫn không có tìm được vị trí của cổ thành kia, nhưng lại xảy ra một vài chuyện lạ.”

“Chuyện thứ nhất, là trong một ngày, chúng ta ở trong sa mạc cắm trại, vốn đã cảnh giới rồi lại bị xâm nhập bất ngờ... Ban đầu chúng ta cho là động vật như rắn mối sa mạc gì đó, nhưng mà lúc đối chiến lại phát hiện, đối phương là quái vật có đầu với đuôi như rắn mối, lại có thể sử dụng vũ khí đặc thù, hơn nữa có thể đứng thẳng giống như là người vậy.”

“Quái vật rắn mối xông vào doanh địa chỉ có một con, nhưng thân thể cứng rắn vô cùng, đao kiếm bình thường căn bản vô dụng với hắn, về sau mấy người chúng ta đồng tâm hiệp lực, cuối cùng mới bị một đao của ta chém đầu, nhưng mà trường đao mà ta quen dùng cũng đã vỡ nát, mà còn đoàn người của chúng ta thì đã chết hai người, trọng thương ba người. Ta sau khi kiểm tra quái vật rắn mối đã chết kia, phát hiện vảy ở mặt ngoài thân thể hắn đã kết tinh, cứng rắn giống như một số bảo thạch trong suốt, hơn nữa vũ khí còn được mài dũa, giống như là có được trí lực.”

“Chuyện lạ thứ hai, sau khi chúng ta bị quái vật rắn mối kia tập kích qua, cũng là lúc đóng quân dã ngoại ở trong sa mạc, đột nhiên từ dưới mặt đất sa mạc có sâu bọ chui ra, con sâu kia hết sức hung ác, tuy rằng chỉ có kích cỡ một bàn tay, thân thể lại có lớp giáp xác ánh sáng màu đen, xúc tu lại sắc bén giống như dao kéo, dễ dàng có thể chui vào dưới làn da của con người, ở bên trong thân thể người ăn sạch da thịt trong cơ thể, chúng ta vội vàng không kịp chuẩn bị, mười bảy mười tám người bị bỏ mạng ở trong miệng quái trùng này.

Nhưng mà, trong đội ngũ chúng ta có mấy hắc y nhân biết pháp thuật kỳ dị, thi triển pháp thuật đuổi những quái trùng này đi, hơn nữa còn giết chết không ít, ta thừa dịp hỗn loạn nhặt được mấy cái thi thể của quái trùng, lại phát hiện trên giáp xác của quái trùng thể mà lại được người khắc chữ lên.”

“Ta tìm bảy tám thi thể của quái trùng, nhìn thấy trên giáp xác quái trùng đều là thể chữ tượng tự, mặt trên đều là viết những văn tự trung nguyên của chúng ta, chữ khắc ở phía trên ta có vẽ ở trang cuối cùng của bức thư, Tô lão đệ ngươi có thể nhìn thử một chút.”

“Sau chuyện này, bởi vì đội ngũ của chúng ta đã chết không ít người, dường như không cách nào hoàn thành được mục tiêu đã dự định, cho nên liền trở về thành thị ở ốc đảo nơi ta ở, có điều ta cảm thấy được trong chuyện này lộ ra một chút kỳ quái, nữ nhân thần bí dẫn đầu giống như biết được một chút gì đó, nhưng lại không có báo cho chúng ta biết, đây là chuyện cứ canh cánh mãi trong lòng vi huynh, tuy rằng đã qua gần một tháng, nhưng vẫn khiến ta luôn phải phỏng đoán xem chân tướng của chuyện này là cái gì.”

“Huynh đệ, vi huynh cuối cùng hỏi ngươi, có muốn tới Tây Vực ở một thời gian hay không, ngoại trừ uống rượu thưởng thức cảnh đẹp đại mạc ra, ta cũng muốn cùng với huynh đệ tâm sự hàn huyên một chút về chuyện này, huynh đệ nếu ngươi có hứng thú, vi huynh cũng muốn cùng huynh đệ tra xét bí mật ở trong đại mạc này một chút.”

“Huynh. Âu Dương Khánh tự tay viết cho hiền đệ Tô Bằng.”

Đây chính là thư mà Âu Dương Khánh viết cho Tô Bằng.

Mà ở trong trang cuối cùng, là một sơ đồ phác họa một bức tranh, Tô Bằng nhìn nhìn, là một hình bầu dục, đầu có hai cái giáp xác côn trùng giống như là cây kéo, mà còn khiến Tô Bằng nhú mày chính là chữ Nhật trên đồ án giáp xác kia.

Trên giáp xác có bốn câu đơn.

“Ta bị vây hãm dưới mặt đất, ta chưa chết, cứu ta. Tử Hà.”

Đồ án thì chỉ có một, có bộ dáng giống như một thiết bài nhỏ, phía trên có khắc bốn chữ kim mộc thủy hỏa, ngoài ra còn có một chút hoa văn!

Tô Bằng nhìn đồ án này thật lâu không nói gì.

Mà còn trong lòng hần lại phập phồng suy nghĩ.

“Đây này... Không phải là Tứ Nguyên Hắc Thiết Lệnh sao?”

Tô Bằng nhìn đồ án trên giáp xác màu đen trong thư của Âu Dương Khánh kia, trong lòng suy nghĩ.

Lúc này, Tô Bằng tuy rằng nhìn thật giống như đang ngẩn người, kỳ thật tâm tư đang suy chuyển rất nhanh.

“Đúng vậy.. Nhất định là đồ án cùng với hình dạng của Tứ Nguyên Hắc Thiết Lệnh... Người nọ muốn biểu đạt, cũng là ý tứ này.”

“Người biết Tứ Nguyên Hắc Thiết Lệnh, ngoại trừ môn nhân của Tử Hà Môn ram cũng chỉ có Tứ Nguyên Hắc Thiết Lệnh người có quan hệ với Tử Hà Môn được tặng cho Tứ Nguyên Hắc Thiết Lệnh, mà còn hai chữ Tử Hà trên giáp xác, cũng có thể là chỉ Tử Hà Môn của ta.”

“Chẳng lẽ dưới sa mạc kia, có một người của Tử Hà Môn hoặc là có quan hệ với Tử Hà Môn, ở dưới mặt đất của sa mạc sao?”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng cảm thấy quả thật chỉ có một khả năng này.

“Nếu không phải là người của Tử Hà Môn, sẽ không vẽ ra bộ dáng của Tứ Nguyên Hắc Thiết Lệnh, cũng sẽ không viết hai chữ Tử Hà này... Mà còn hẳn đã có năng lực viết chữ trên giáp xác, thì phải là nói hẳn ở dưới sự công kích của giáp xác, là năng lực bảo vệ tự nhiên, võ công sẽ không quá thấp, điều này cũng phù hợp với đặc thù của người trong Tử Hà Môn.”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ.

Nếu quả thật chính là người trong Tử Hà Môn, vậy liền không có khả năng là sư huynh sư tỷ trong môn, vậy thì chỉ có thể là tiên bối trong môn, hoặc là kiếm quỹ của tiên bối trong môn.

Một khi đã như vậy, Tô Bằng nếu đã biết chuyện này thì không thể không cứu.

Cho nên hẳn lập tức bắt đầu tự hỏi khả năng còn sống của người nọ.

“Mà nếu hẳn còn có thể viết chữ cầu cứu trên giáp xác, như vậy nói đúng hơn là nếu hẳn thật sự ở dưới mặt đất, cũng là một nơi có không khí, có nước, có thức ăn, nếu có thể có loại điều kiện này, như vậy có lẽ hẳn bây giờ vẫn còn sống...”

Tô Bằng suy tư, nghĩ đến đây, trong ánh mắt hần lộ ra một tia kiên định.

“Nếu hần có thể là người của Tử Hà Môn, nhưng có thể còn sống, như vậy ta tất nhiên không thể ngồi yên không để ý đến, mặc kệ để người này chết đi được!”

Tô Bằng quyết định.

Hần nhìn về phía Tạ An, giơ giơ thư trong tay lên, hỏi Tạ An.

“Tạ An, hai phong thư này đưa tới lúc nào?”

Chương 678: Dương Ngọc quan

Tạ An nghe thế, suy nghĩ một lát nói.

“Đại khái bốn ngày trước đưa tới.”

Tô Bằng nghe thế, trong lòng tính toán thời gian một chút, khoảng cách thành thị Tây Vực nơi Âu Dương Khánh ở cách nơi này, nếu trạm dịch khoái mã đại khái tám chín ngày mới có thể đưa tới, mà Âu Dương Khánh đã trải qua chuyện kia gần một tháng mới viết thư, lại thêm bốn ngày đến Lâm Y, như vậy chính là thời gian khoảng bốn mươi ngày.

Bản thân nếu chạy tới Tây Vực, lại chạy tới trong sa mạc, thời gian cần thiết đại khái cũng mười ngày.

Như vậy tính ra, cho dù những con côn trùng này ngày đó bị khắc chữ sau đó chui ra ngoài, người dưới đất kia, ít nhất cũng đã bao vây hơn năm mươi ngày.

Huống chi, những quái trùng kia không biết ở dưới đất bao lâu, mới chui ra khỏi mặt đất, thời gian trên thực tế, có thể trôi qua lâu hơn.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tô Bằng thoáng chìm xuống, không biết người kia bị vây ở dưới lòng sa mạc, bây giờ còn sống hay không?

Nhưng cái này cũng không thể ảnh hưởng quyết tâm đi cứu người của Tô Bằng.

“Ta đã từng nói với sư tôn, người Tử Hà môn, sinh tử không sòn... Mặc dù là có một tia hi vọng, cũng không thể vứt bỏ, người nọ dưới mặt đất rất có thể chính là tiền bối trong Tử Hà môn, mặc dù ta không cách nào cứu hắn ra ngoài, ít nhất cũng điều tra ra mọi chuyện.”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng.

Tô Bằng tính toán hành trình một chút, mình trong tháng này, không có chuyện đặc biệt quan trọng, như vậy việc này không thể chậm trễ, tối nay liền đi đến Tây Vực.

“Chỉ là đáng tiếc, nếu điều huynh trong môn còn ở đây, để điều huynh chở ta đến Tây Vực, có thể nhanh hơn một chút, hơn nữa vẫn có thể để điều huynh mang tin tức về cho trong môn, bảo đại sư huynh cũng đến đây giúp đỡ.”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, có điều nếu điều huynh đã bay mất, bây giờ nghĩ cũng vô ích.

“Tạ An, chuẩn bị cho ta khoái mã, ta có việc gấp, lập tức phải lên đường đến Tây Vực, ngoài ra chuyện ta trở về ngươi nói một tiếng với thiếu chủ Hành Y đường, nói ta có việc gấp, không kịp gặp hắn, lần sau trở về, sẽ tìm hắn.”

Tô Bằng nói với Tạ An.

Tạ An thấy sắc mặt Tô Bằng nghiêm trọng, biết đã xảy ra chuyện lớn, gật đầu nói.

“Ngựa ta cưỡi cũng không tồi, chủ thượng có thể trực tiếp cưỡi.”

Tô Bằng gật đầu, hắn lại dặn dò Tô Xán gần đây không nên lơ là luyện công, sau đó bước nhanh theo Tạ An ra ngoài, thấy bên ngoài có một con ngựa hoa xanh, bèn lập tức nhảy lên, cào từ bọn người Tạ An, lao nhanh về hướng tây...

...

Mấy ngày kế tiếp, Tô Bằng gần như ngày đêm thần tốc.

Hắn cũng không tiếc sức ngựa, lúc ban ngày thì giục ngựa phi nước đại, khi sức ngựa không còn, bèn vớt ngựa, thì triển khinh công tiếp tục lên đường, sau đó nếu mệt rồi lúc gặp được thành trấn lại mua ngựa ở trạm dịch trong thành tranh thủ lên đường, cơm đều là ăn trên lưng ngựa, ngày đêm kịch liệt như thế, mỗi ngày chỉ ngủ bốn tiếng trong trò chơi mà thôi.

Cứ như vậy, lộ trình hai ba ngàn dặm Lâm Y cách Tây Vực, Tô Bằng chỉ dùng thời gian không quá hai ngày, thì đã đi đến nơi.

Ngày thứ ba lúc gần hoàng hôn, Tô Bằng đã đi tới Dương Ngọc quan biên giới Tây Vực.

Dương Ngọc quan, là cửa ải sau cùng từ Trung Nguyên tiến vào Tây Vực, nếu đi theo hướng khác, chính là một vùng sa mạc, trong sa mạc chỉ có một vài địa phương, mới xây thành thị.

Bên ngoài Tây Vực, cơ bản là địa phương thực lực võ lâm Trung Nguyên không sánh kịp, người ở chỗ này kiếm sống ăn một miếng cơm giang hồ, hoặc là đoàn ngựa thồ đại mạc, hoặc là nhân vật không cho phép võ lâm Trung Nguyên, những nhân vật này phần lớn là một vài đại kiêu hắc đạo, bởi vì ở võ lâm Trung Nguyên đắc tội nhân vật không nên đắc tội, bắt đắc dĩ lưu lạc đến Tây Vực.

Những người này mặc dù so với nhân vật thành danh trong đại môn phái Trung Nguyên xuất thân kém hơn chút. Nhưng mỗi người đều cực kỳ dũng mãnh hơn nữa võ công không kém, bởi vì nếu như không có chút phân lượng nào, ở nơi Tây Vực này, quả thật khó lòng sống nổi.

Cư dân sinh sống ở Tây Vực, một nửa là dân thường từ Trung Nguyên dời về phía tây, mặt khác một nửa là bộ lạc dân tộc thiểu số hùng mạnh, trong những dân thường di dân kia, rất nhiều đều là tội dân đắc tội ở Trung Nguyên, vốn dĩ hung hãn, trong cuộc sống bình thường gặp phải tức giận, bên đường tuốt đao giết chết người cũng không phải là ít, có thể ở nơi này ăn được một miếng cơm giang hồ, chắc chắn sẽ càng dũng mãnh, hơn nữa dũng mãnh không nói, còn phải có bản lãnh phục chúng.

Âu Dương Khánh tới chỗ này tu hành võ công, ngoại trừ đại mạc càng thích hợp hẳn tu hành ý cảnh đao pháp, chính là muốn mượn bầu không khí dũng

mãnh của nơi này, dùng địch nhân để luyện đao.

Lúc Tô Bằng đi đến Dương Ngọc quan, cũng phát hiện nơi này phong tục khác biệt.

Chỉ thấy nơi này mặc dù là trong thành, cũng có một loại hương vị thể lương đặc biệt của Tây Vực, tòa thành thị Dương Ngọc quan này, tường thành đều là cát vàng trộn hồ tạo thành, toàn bộ một màu vàng, hoàn toàn khác biệt so với Trung Nguyên.

Đi vào bên trong Dương Ngọc quan, người ở bên trong ăn mặc cũng khác biệt với Trung Nguyên, người ở đây rất ít mặc trường bào áo dài, phần lớn mọi người mặc một loại hồ phục, mặc dù so với Trung Nguyên mà nói thiếu một chút mỹ cảm, nhưng lại nhìn ra được rất thực tế, hành động ít bị trói buộc rất nhiều, có chút tương tự võ phục, lại càng dễ thi triển.

Hơn nữa Tô Bằng đi trên đường lớn, nhìn thấy không ít người bên hông đều đeo đao, từ đoản đao đến trường đao đến loan đao, cái gì cũng có, ít nhất bên hông một nửa nam nhân đều có, trong đó rất nhiều người liếc mắt nhìn Tô Bằng, liền biết chắc không có tu hành nội lực, nhưng thân thủ thoạt nhìn lại rất cường tráng, có lẽ là dân thường.

Ở trong thành Dương Ngọc quan, từ lâu gì đó tương đối ít thấy, hơn nữa là một phòng đất, bên ngoài kẹp một khung sắt, có người đang nướng thịt xiên xiên trên khung sắt, một bên rắc thêm gia vị lên trên thịt xuyên một bên chào hỏi khách khứa, còn có một vài quán, trước cửa bày lò nướng, có khách muốn ăn liền có người trong tiệm ra ngoài nướng một hoặc là vài đĩnh thịt dê cho khách.

Tô Bằng thấy, cũng cảm giác mình đã có chút đói bụng, hơn nữa ở trong sa mạc rất dễ đi nhầm phương hướng, Tô Bằng tìm một người dân bản xứ làm dẫn đường tiếp tục dẫn đường cho hắn, vì vậy liền đi tới trong tiệm bán bánh nướng và một vài món nướng khác, gọi chủ tiệm một cái.

“Ông chủ, nướng cho ta năm cái bánh thịt, một chút thịt, bánh thịt ăn một cái bốn cái mang đi, ngoài ra ông chủ, ta có một số việc muốn hỏi người một chút.”

Tô Bằng đi đến trong tiệm phòng đất, từ trong lòng móc ra một thỏi bạc lớn, đập xuống bàn nói với ông chủ cửa tiệm.

Ông chủ là người dân tộc thiểu số, trên đầu đội mũ quả dưa hình dáng đặc biệt, lúc này thấy Tô Bằng đặt trên mặt bàn bạc lớn như vậy, đôi mắt đục ngầu có chút sáng rực lên, quát gọi tiểu nhị đang nướng gì đó ở bên ngoài.

“Bên ngoài kia, nướng năm cái bánh thịt, ba xiên lớn, thêm một bát súp thịt dê nữa!”

“Được rồi!”

Tiểu nhị bên ngoài lên tiếng, bắt đầu bận việc, mà lão bản, thì đi tới cái bàn Tô Bằng ngồi, ngồi xuống nói với Tô Bằng.

“Khách nhân, ăn chút đồ này nhưng mà không cần dùng đến nhiều bạc như vậy, người còn có chuyện gì cần ta giúp sao?”

Tô Bằng mỉm cười, nói.

“Ông chủ có biết ai quen thuộc sa mạc này không? Ta cần một người dẫn đường...”

Chương 679: Mã phi hồng cân (1)

“Khách nhân, người dự định đi nơi nào? Địa phương quan ngoại, ngược lại rất nhiều.”

Ông chủ quét mắt lướt nhìn bạc lớn trên bàn, nói với Tô Bằng.

“Khâu Từ Càn Thành.”

Tô Bằng nói với ông chủ.

“Thành Khâu Từ Càn? Nơi đó không dễ đến đâu...”

Điểm lão bản nghe vậy không khỏi hít sâu một hơi, nói với Tô Bằng.

“Khách nhân, người có thể không biết, thành Khâu Từ Càn cách Dương Ngọc quan chúng ta còn xa vài trăm dặm, dọc theo con đường này chẳng những phải đi qua sa mạc Gobi, cũng không ít mã phi, cho dù là thương nhân đi Trung Nguyên và thương lộ Tây Vực, phần lớn cũng đều tập hợp thành đội mới dám đi qua, từng đội ngũ thương đội đều là mấy ngàn người, hơn nữa có vô số cao thủ bảo vệ, mới dám đi qua nơi này, khách nhân nếu như một mình đi thành Khâu Từ Càn, sợ là tìm không được dẫn đường.”

Tô Bằng nghe thấy những lời này, khẽ nhú mào, hần suy nghĩ một lát, nói.

“Thành Khâu Từ Càn, nằm ở hướng nào của Dương Ngọc quan? Cụ thể có xa lắm không?”

“Thành Khâu Từ Càn, ở mặt chánh tây Dương Ngọc quan, phải đi khoảng đường hơn hai trăm dặm, có điều trong sa mạc, đường không dễ đi, ta khuyên khách nhân vẫn là đợi đến khi có thương đội, sau đó cùng kết bạn mà đi đi, nếu không trên đường bị mã phi cướp, quá mức nguy hiểm.”

Điểm lão bản khuyên Tô Bằng nói.

Tô Bằng nghe thế, nhưng không cho rằng chuyện quá lớn, mã phi mặc dù hung hãn, nhưng Tô Bằng cũng không phải vô dụng, không nói đến chỉ dựa vào khoái mã mã phi cưỡi, căn bản không có Tô Bằng nhanh bằng khinh công của Tô Bằng, cho dù quả thật chống lại, mấy trăm mã phi Tô Bằng vẫn không dễ vào trong mắt, cùng lắm thì dâng lên cho Tô Bằng luyện kiếm.

Có điều những điều hiển nhiên này cũng không cần phải nói với điểm lão bản, Tô Bằng khẽ gật đầu, nói.

“Đa tạ lão bản nhắc nhở, khôi bạc này lão bản cứ nhận đi.”

“Haizz! Người xem ta là người gì chứ, nghe ngóng tin tức, cũng không cần dùng nhiều bạc thế này, chỉ là nhìn khách nhân dường như của cải dồi dào, nơi này không thái bình lắm, tiền tài vốn không nên để lộ ra ngoài, dễ rước lấy phiền phức... Ồ, đúng rồi, lúc chiều hôm qua, có một thương đội rời khỏi Dương Ngọc quan, dường như chính là đi đến thành Khâu Từ Càn, khách nhân nếu muốn đi, vậy thì nhanh chóng đuổi theo, nói không chừng

có thể đuổi kịp thương đội, như vậy kết bạn đồng hành, có thể sẽ an toàn hơn chút.”

Tô Bằng nghe thế, nhẹ gật đầu, nói.

“Đa tạ lão bản.”

Điểm lão bản gật đầu, lúc này, tiểu nhị bên ngoài đã làm xong bánh nướng và thịt nướng, đang mang đến bàn Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn thoáng qua, chỉ thấy thịt nướng xiên ở nơi này cùng với loại nướng xiên nhỏ nhìn thấy ở đời sau cũng không khác nhau mấy, xiên lớn nơi này khoan dài có thể hơn nửa thước, bên trên đều là miếng thịt lớn, giữa mỗi miếng thịt heo còn nướng cả cà rốt cùng một vài hoa quả khác, hương vị ngửi thấy cũng vô cùng hấp dẫn. Tô Bằng mấy ngày nay cũng không có ăn cơm thật ngon, lập tức ngón trỏ dựng thẳng, điểm lão bản đưa tới đũa nhỏ cắt thịt nướng, Tô Bằng liền bắt đầu ăn.

Một bữa cơm, Tô Bằng cũng chẳng cố kỵ phong độ, ăn đến gió cuốn mây tan, sức ăn của võ giả so với người bình thường mạnh hơn nhiều, năng lực tiêu hóa cũng càng mạnh, Tô Bằng đem ba xiên lớn và một cái bánh nướng ngẫu nhiên ăn hết sạch, canh thịt dê cũng uống nửa bát, cảm giác bụng đã no.

Cuối cùng, Tô Bằng cũng không cho lão bản thôi tiền lẻ, chỉ là để lão bản đem tiền nhận được, đợi lúc từ thành Khâu Từ Càn trở về lại đến cửa tiệm của hắn ăn cơm, sau đó bản thân cười tuần mã mới đổi đây nhất, bèn chuẩn bị xuất quan.

Phía tây Dương Ngọc quan, xuất quan chính là sa mạc, càng đi vào phía trong, lại càng hoang vu, chỉ có ốc đảo vắng vẻ, mới có thể giúp con người sinh tồn, tiếp tục đi về hướng tây, thậm chí có thể nhìn thấy mình ở trong sa mạc, nhưng có thể xa xa nhìn thấy kỳ cảnh núi tuyết, rất nhiều người thưởng thức mỹ cảm thiên lương của Tây Vực, ở lại nơi này không trở về nữa.

Có điều Tô Bằng lại không có lòng thưởng thức này, tâm tư của hắn chính là mau chóng đi đến thành Khâu Từ Càn hội ngộ với Âu Dương Khánh, sau

đó tra rõ ràng người bị nhốt ở dưới mặt đất sa mạc kia, rốt cuộc có phải là người trong Tử Hà môn hay không, hơn nữa nghĩ cách giải cứu hắn ra ngoài.

Vì vậy hắn ra roi thúc ngựa, không hề tiếc rẻ sức ngựa, một đường lao thẳng về hướng tây.

Như thế khoái mã Tô Bằng bôn tẩu nhiều canh giờ, đột nhiên hí một tiếng, bắt chợt ngựa mất vó, ngã xuống trong sa mạc.

Tô Bằng võ công bậc này, tất nhiên sẽ không ngã bị thương, lúc ngựa ngã xuống, thì hắn đã nhảy ra, đứng ở bên cạnh.

Con tuấn mã này mới mua ở trạm dịch trước đó, lúc này cơ thể run rẩy, miệng sùi bọt mép, ngã xuống đất đã không đứng lên nổi.

Tô Bằng nhìn, không khỏi thở dài một tiếng, ngựa này cũng đáng thương, bản thân bởi vì nóng vội, không tiếc sức ngựa, kết quả khiến cho ngựa nhanh chóng kiệt sức, chưa được bao lâu đã ngã quy.

Tô Bằng nhìn con ngựa kia, trong lòng có chút không đành lòng, đi đến trước ngựa hai tay khép lại, nói.

“Ngựa à ngựa, là có lỗi với người, chỉ là đáng tiếc ta cũng không biết kinh văn siêu độ người, chỉ là mong người kiếp sau có thể đầu thai làm người, đừng làm ngựa cho người ta cưỡi nữa.”

Chương 680: Mã phi hồng cân (2)

Nói xong, Tô Bằng thở dài một tiếng, con ngựa ngã trên mặt đất, cũng không biết có phải nghe hiểu Tô Bằng nói chuyện hay không, thân ngựa lay bầy dần trở nên khẽ dần, trong miệng cũng không sùi bọt mép nữa, dường như đã chết.

Tô Bằng bắt đắc dĩ lắc đầu, lúc này nơi đây, cũng không cho phép hắn chôn cất xác ngựa, chỉ có thể chấp tay, mỉm cười bái lạy, xem như cảm tạ con ngựa này, sau đó lắc đầu, thi triển khinh công, tiếp tục đi về hướng tây.

Như thế, Tô Bằng lại chạy tiếp gần bốn mươi phút, tính toán đã rời khỏi Dương Ngọc quan hơn hai trăm dặm, lúc này hắn đã đi tới nơi sâu trong sa mạc, càng đi vào trong, có thể sắp đi vào trong sa mạc rồi.

Đột nhiên, Tô Bằng thi triển khinh công lên đường, gió đêm sa mạc, đột nhiên ngửi thấy mùi vị máu tanh.

Mà trong tai hắn, cũng mơ hồ nghe thấy, dường như có thanh âm chém giết lẫn nhau, cách đó không xa.

“Phía trước xảy ra chuyện gì sao?”

Tô Bằng nghe thế, trong lòng vừa động.

Hắn nhắm mắt lại, đem chú ý tập trung ở trên lỗ tai, nội lực tăng cường thính lực của Tô Bằng, tiếng chém giết rất nhỏ, dần dần trở nên rõ ràng.

“Cách nơi này chưa đầy mười lăm dặm, tổng số có hai đội ngũ hơn năm trăm người đang xung đột với nhau!”

Tô Bằng nghiêng tai lắng nghe một hồi, đã từ trong gió đêm phân biệt ra được rất nhiều tin tức, trong lòng phán đoán nói.

Hắn lập tức bắt đầu căn cứ tin tức đã biết phân tích phán đoán.

“Nhiều người như vậy, nếu không phải là hai đoàn ngựa thồ khác nhau chém giết, vậy thì có thể là thương đội đụng phải mã phi... Dựa theo thời gian và lộ trình, xung đột phía trước, có lẽ chính là thương đội ngày hôm qua rời khỏi Dương Ngọc quan mà điểm lão bản nói, chỉ là tại sao bọn họ lâu như vậy mới đi xa được thế này?”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng.

Tô Bằng vốn không muốn dính vào trong chuyện này, nhưng nghe thanh âm, nơi xảy ra xung đột, dường như là phương hướng mình đi...

Mặc dù không quá muốn bị cuốn vào trong xung đột vô vị này, nhưng Tô Bằng cũng không có ý định đi đường vòng, cho dù là tình huống nào, còn chưa đủ tư cách khiến Tô Bằng lảng tránh như thế.

“Vậy thì đi xem thử, nói không chừng còn có thể tìm dẫn đường...”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng.

Đã quyết định như vậy, Tô Bằng bèn tiếp tục thi triển khinh công, lao nhanh về hướng xung đột phía trước.

Quả nhiên, càng đến gần, những thanh âm chiến đấu kia lại càng nghe rõ ràng, Tô Bằng đã nghe thấy rõ ràng tiếng gào thét của cường giả trên ngựa.

Tô Bằng nhanh hơn nhịp chân, rất nhanh đi tới nơi xảy ra chuyện.

Chỉ thấy ở phía trước không xa, có chừng ba bốn trăm kỹ sĩ cưỡi ngựa, trên đầu đeo khăn đỏ, đồng thời dùng khăn đỏ che mặt, trong miệng không ngừng hô số hiệu, vòng quanh một đội ngựa kết thành vòng tròn phòng ngự.

Thương đội bị mã phi vây quanh, cũng có hơn hai trăm người, chỉ có điều đại bộ phận thoát nhìn thực sự không phải là đặc biệt biết chiến đấu, thoát nhìn chỉ có năm sáu chục hộ vệ, được vây trong vòng tròn nhỏ do xe ngựa vây thành.

Trong vòng tròn kia, Tô Bằng chăm chú quan sát, chợt lại có chút kinh ngạc, chỉ thấy được vây vào giữa thương đội, có một nữ tử che mặt, trong tay nắm chặt loan đao, đang chỉ huy những hộ vệ kia phòng ngự mã phi bên ngoài.

Nữ tử che mặt kia, dáng người thoát nhìn vô cùng uyển chuyển, nàng mặc một bộ quần áo làm bằng lụa trắng, xem ra có chút giống như Thánh nữ ma đạo Lãnh Sương Nguyệt, nhưng nữ tử này lại có mái tóc vàng đậm, thoát nhìn thoát nhìn tơ vàng xen lẫn trong lụa đen, có một loại xinh đẹp khác thường.

Lúc này, nàng đứng ở trong xe ngựa thương đội bị vây kín, nhưng lại không hề hoảng loạn, cầm trong tay một thanh loan đao đứng ở giữa thương đội, không ngừng ra lệnh, chỉ dẫn hộ vệ phòng ngự mã phi.

Dưới sự chỉ huy của nàng, mã phi mặc dù nhân số nhiều hơn, nhưng có khả năng là bởi vì nguyên nhân sợ thương vong quá nhiều, tạm thời không phá tan phòng ngự.

“Nữ tử này, không đơn giản...”

Tô Bằng thấy, trong lòng nghĩ đến, có thể dưới tình thế xấu như vậy gặp nguy không loạn, chính là bản lĩnh.

Mã phi tấn công mãi vẫn không đánh được thương đội, dường như kẻ cầm đầu có chút nóng nảy, chỉ thấy trong mã phi, có ba thủ lĩnh, toàn thân quần

áo đều là màu đỏ, dùng khăn đỏ trùm đầu che mặt, một trong số đó cao giọng quát hô.

“Các huynh đệ! Nghe nói con gái thành chủ thành Khâu Từ Càn Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi chính là đệ nhất mỹ nhân Tây Vực, chúng ta cũng chưa từng được chiêm ngưỡng qua, lúc này nàng đã ở trong thương đội đằng kia! Huynh đệ chúng ta bắt nàng lại, ba thủ lĩnh chúng ta tuyệt không độc bá, mỹ nhân này, Hồng Cân đạo ba trăm chín mươi bảy huynh đệ chúng ta, mỗi người đều có thể đến lượt, chúng ta dùng nàng một năm hai năm, cho dù là ai, đều có thể ném thử của ngon nha!”

“Hô! Hô! Hô!”

Người này bây giờ sau khi hô xong, Hồng Cân cường đạo bên cạnh hắn cùng nhau phát ra âm thanh quái dị, cả bầy mã phi nhanh chóng hưởng ứng cười vang theo, giống như những cường đạo đều này đang hăng say hết sức.

Trái lại trong thương đội, nghe thấy trùm thổ phi khăn đỏ quát tháo, khí thế lập tức yếu đi, giống như tâm lý đã rơi vào thế yếu.

Tô Bằng nghe thế, lại nhíu chặt mày.

Thái độ của bản thân Tô Bằng đối với nữ nhân, xem như là ngang hàng tôn trọng, mặc dù bình thường cũng không phải không hề xã giao, nhưng quá trình cơ bản cũng còn giữ vững sự tôn trọng trên mức độ nào đó, hơn nữa cũng không dùng sức mạnh, lúc này nghe cường đạo khăn đỏ nói thế, cảm giác vô cùng chói tai.

Cường đạo khăn đỏ kia, lại bắt đầu gia tăng tấn công thương đội, Hồng Cân đạo khí thế dâng cao, trong thời gian ngắn khí thế như cầu vồng, rất nhanh giết chết bốn năm tên hộ vệ của thương đội.

Mà vào lúc này, thủ lĩnh mã phi, giống như cũng quan sát thấy sự tồn tại của Tô Bằng.

Chỉ thấy ba tên mã phi đều mặc y phục màu đỏ trong đám ba người kia, một tên cầm đầu nhìn chằm chằm phương hướng của Tô Bằng, cau mày nói.

“Chỗ kia lúc nào lại có một tên giang hồ chạy đến?”

“Đại ca, chúng ta lần này cần tiêu diệt hoàn toàn thương đội thành Khâu Từ Càn, không thể lưu lại người sống, người kia đã nhìn thấy việc chúng ta làm, không bằng trực tiếp thịt hẳn?”

Thủ lĩnh mã phi cầm đầu bên cạnh, nói với một thủ lĩnh khác cũng mặc toàn màu đỏ...

Chương 681: Vạn mã thiên quân như bình thường

Thủ lĩnh mã phi khăn đỏ cầm đầu nghe xong, gật đầu nói.

“Điều mười người đi qua, giết hẳn!”

Đầu lĩnh bên cạnh nghe xong, nhẹ gật đầu, không hạ khăn đỏ che trên mặt, đem một cái còi đặt ở miệng, sau đó thổi một chuỗi thanh âm liên tục.

Nghe xong thanh âm này, lập tức, chỗ bên cạnh gần bốn trăm mã phi khăn đỏ, mười mã phi miệng hô quát, từ trong đại đội ngũ thoát ra ngoài, chạy về phía Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn rõ mười mã phi này cười tới cạnh mình, khóe miệng không khỏi lộ ra một tia cười lạnh, bản thân không đi chọc họ coi như thôi đi, những mã phi này lại cứ tới trêu chọc mình, quả nhiên là ngại mạng quá dài mà.

Mà lời của đầu lĩnh mã phi khăn đỏ vừa rồi, cũng phạm vào Tô Bằng kiêng kị, Tô Bằng mặc dù không muốn cuốn vào trong sự tình này, nhưng cũng không muốn thấy một mỹ nữ không tề cứ như vậy bị những mã phi này bắt giữ làm nhục chà đạp, cộng thêm bộ dáng những mã phi này tựa hồ không muốn buông tha mình, Tô Bằng dứt khoát cũng tỏ thái độ, quyết định quản chuyện này.

Thấy hơn mười mã phi kia vọt tới mình, Tô Bằng cũng không tránh né, trái lại, lại thi triển khinh công, phóng tới trước mặt bọn họ.

Mười mã phi kia, vốn cảm giác cả đám mình giết một mình Tô Bằng dễ như trở bàn tay, nhưng dần dần, bọn họ phát hiện không ổn.

Chỉ thấy tốc độ nhào tới của người áo xanh, nhanh cực kỳ, quả thực so với tốc độ lúc bọn họ cưỡi ngựa, còn nhanh hơn gấp hai ba lần.

Rất nhanh, Tô Bằng đã xông vào trong mười mã phỉ này.

Tô Bằng căn bản khinh thường sử dụng Bán Thức kiếm pháp hoặc là kiếm chiêu khác, mà đơn giản điều khiển Vô phong kiếm của mình, chuyên môn cắt về phía cổ của những mã phỉ này.

Tô Bằng có được hai loại thân pháp Thần Hành Bách Biến cùng Lăng Vân Phi Độ, ở trong hơn mười mã phỉ này, quả thực như vào chỗ không người. Đối phương mặc dù thuật cưỡi ngựa cao siêu, nhưng ai ngờ tốc độ tuyệt đối cùng linh hoạt đều hoàn toàn không bằng Tô Bằng, Tô Bằng chỉ bằng vào tốc độ của mình, đối phương căn bản đã theo không kịp.

“Bá!”

“Bá!”

“Bá!”

Chỉ thấy kiếm quang Vô phong kiếm của Tô Bằng nhanh chóng hiện lên, hấn mặc dù không dùng kiếm chiêu, nhưng trên chân núi tu luyện tàn thức Tam Hợp Kiếm lâu như vậy, cho dù là cảnh giới Hợp Lực căn bản, tốc độ hấn xuất kiếm, cũng không phải là những mã phỉ này có thể thấy rõ.

Tô Bằng mặc dù không dùng kiếm chiêu, nhưng mỗi một kiếm, tốc độ đều cực nhanh. Những mã phỉ kia gần như chỉ thấy trước mắt nhoáng lên, ngay sau đó cổ cũng cảm giác mát lạnh, sau đó nữa là nóng lên, có chất lỏng ấm nóng sền sệt gì đó phun ra, sau đó đã không còn cảm giác nữa.

Không có chút màu mè nào, cảm giác kia liền giống người làm vườn tỉa cành hoa ở hậu hoa viên. Mười mã phỉ, không có một ai ngoại lệ, toàn bộ bị bảo kiếm của Tô Bằng cắt cổ, chết sạch.

Tô Bằng không ngừng xu thế, hấn thi triển thân pháp, lại phóng về phía mã phỉ...

...

“Tiểu thư, tiểu thư, tiếp tục như vậy chúng ta không kiên trì nổi!”

Ở trong thương đội vây quanh xe ngựa, bên cạnh nữ tử mang lụa trắng che mặt, lộ ra lọn tóc màu vàng kia, một hầu gái sốt ruột nói với chủ nhân của nàng.

Trên mặt Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi lộ ra chính là vẻ mặt lạnh lùng, tựa hồ tình cảm đã bị hút khỏi người nàng, nhưng trên thực tế, trong lòng nàng cũng không bình tĩnh.

Nàng là con gái thành chủ thành Quy Tư Kiên, mẹ là mỹ nhân người Hồ đến từ Tây Vực, kế thừa mỹ mạo của mẹ, người gặp qua tướng mạo chân chính nàng, ví nàng như “Minh Châu lộng lẫy nhất” trong Tây Vực, mà phụ thân của nàng, càng lấy nàng làm kiêu ngạo.

Nhưng làm con gái thành chủ thành Quy Tư Kiên, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi cũng không muốn chỉ bị người xem là bình hoa châu báu nhìn đẹp mà không dùng được, lòng của nàng còn lớn hơn so với người khác tưởng tượng. Bởi vì thành chủ thành Quy Tư Kiên không có con trai, nàng là hậu duệ duy nhất của thành chủ thành Quy Tư Kiên, cho nên, nàng vào lúc còn rất nhỏ, đã lập chí hướng, muốn chia sẻ áp lực cho cha mình, trở thành người nối nghiệp thành Quy Tư Kiên, một nữ thành chủ.

Không chỉ như thế, tâm của nàng càng lớn, nàng còn muốn phát triển thành Quy Tư Kiên tốt hơn, để nó trở thành thành thị phồn hoa nhất lớn nhất trong Tây Vực, thậm chí thành lập liên minh Tây Vực, đi đến vị trí cao hơn.

Nhưng những việc này, cũng không phải cứ ngồi trong nhà, sẽ tự động rơi xuống đầu.

Phụ thân không ít thủ hạ, đều ngấp nghé vị trí thành chủ thành Quy Tư Kiên, bởi vậy, người theo đuổi Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi cũng không ít.

Nhưng Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi biết, những người kia cũng không phải thật yêu mình, nhiều nhất là tham luyện mỹ mạo của mình, mà mục đích thực sự của bọn họ, là sau khi cưới mình, thuận lý thành chương kế thừa thành Quy Tư Kiên.

Những người kia, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi hoàn toàn không để vào mắt, ở trong lòng nàng, những người kia thậm nghĩ dựa vào nữ nhân thượng vị, căn bản không có tính nam nhân, có bản lãnh, liền tự đánh hạ một mảnh cơ nghiệp đi!

Nhưng phụ thân lại bởi vậy gánh vác áp lực quá lớn, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi vì thay ba phân ưu, cũng vì tương lai trải đường cho mình kế thừa thành Quy Tư Kiên, chủ động yêu cầu gánh vác phụ trách nhiệm vụ của thương đội đi trung nguyên mậu dịch, đi mấy lần như thế, ngược lại vẫn thuận lợi.

Lần này, nàng là đem một đám hương liệu Tây Vực, mang đến trung nguyên, hơn nữa mua rất nhiều binh khí trở về thành Quy Tư Kiên, cường hóa thực lực thành Quy Tư Kiên, lại không ngờ, lúc đi đến địa phương cách thành Quy Tư Kiên không bao xa, không ngờ gặp phải mã phi.

Nàng biết, đây tuyệt không phải ngoài ý muốn, nhất định là một số người không thích mình kế thừa ba cơ nghiệp, cố ý bán rẻ tin tức của mình.

“Nếu thương đội quả thật bị công phá, liền tự sát...”

Lúc này, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi mặc dù mặt ngoài tỉnh táo dường như có lẽ đã tiếp cận lạnh lùng, nhưng trong lòng lại là tràn ngập không cam lòng, nhưng nàng cũng không muốn gặp vũ nhục của mã phi, nếu thật sự thương đội bị công phá, nàng liền chuẩn bị tự sát.

Chỉ là tráng chí chưa đạt thân chết trước, trong lòng nàng tràn đầy không cam lòng.

“Tiểu thư! Tiểu thư! Ngươi mau nhìn! Ngươi mau nhìn bên kia đi!”

Suy nghĩ của Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, đột nhiên bị từng tiếng cắt đứt, nàng phát hiện là tỳ nữ tùy thân của mình đang kéo y phục của nàng, gọi nàng.

Nàng theo phương hướng ngón tay tiểu tỳ chỉ, chỉ thấy một thanh niên hiệp khách mặc áo xanh không thường thấy ở Tây Vực, lúc này chém dưa sắc rau, giống như chẻ tre, xông vào trong đội ngũ mã phi!

Những mã phi kia, ở trước mặt hiệp khách áo xanh kia, giống chém dưa sắc rau, căn bản không thể đỡ nổi!

“Hiệp khách nơi nào đến?”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nhìn, tinh thần chấn động, nhưng ngay sau đó trầm xuống, hiệp khách áo xanh kia quá phách lối, không ngờ trực tiếp xông vào địa phương nhân số mã phi nhiều nhất, đạo lý hai đám không địch lại bốn tay, hấn không hiểu sao?

...

Ngay khi ánh mắt Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi rơi vào người Tô Bằng, Tô Bằng đã xông vào trong trận thế mã phi khăn đỏ.

Mã phi khăn đỏ mặc dù nhìn như nhiều người, nhưng lại không có cách nào làm gì được Tô Bằng, Tô Bằng có hai loại công pháp khinh thân Thần Hành Bách Biến cùng Lăng Vân Phi Độ, nếu muốn đi mặt đất, mã phi căn bản không bao vây nổi, muốn đi không trung, mã phi cùng thót ngựa khắp nơi đều là điểm mượn lực của Tô Bằng, hoàn toàn có thể nhảy vào.

Tô Bằng cứ như vậy, không ngừng đi tới ở trong trận thế mã phi, nếu có mã phi đui mù ngăn ở trước mặt, Tô Bằng hoặc tiện tay một kiếm, hoặc chính là sử dụng tàn thức Tam Hợp Kiếm của cảnh giới Hợp Lực, những mã phi kia, không thể đỡ nổi, chỉ hơi ngăn trở Tô Bằng một chút, liền bị khoái kiếm chia thành hai mảnh!

Tô Bằng tiến lên như thế, cũng không phải là bắn tên không đích, mục tiêu của hấn rất rõ ràng, chính là ba thủ lĩnh mã phi toàn thân màu đỏ bắt mắt nhất trong đội ngũ mã phi kia!

Chương 682: Đều như gà đất chó gạch! (1)

Tô Bằng nhảy vào trong mã phi khăn đỏ, chính là hướng về phía ba mã phi áo đỏ cầm đầu.

Có câu răn không đầu không được, những mã phi này, bản thân liền không có ý chí tác chiến đặc biệt cường hấn, so với đám ô hợp mà nói chỉ có thể

nói dũng mãnh hơn một chút, nhưng không phải có thể bằng được loại quân đội chính quy như Hắc Thủy quân quận Giang Ninh.

Loại đội ngũ này, chỉ cần giết đầu lĩnh bọn họ, lập tức sẽ lâm vào trạng thái không chỉ huy, như vậy Tô Bằng chỉ cần trùng sát thêm một hồi, chỉ cần đối phương cảm giác không cách nào làm gì được Tô Bằng, lại luôn bị Tô Bằng giết, như vậy những người này sẽ tự nhiên tán loạn, không tạo thành uy hiếp.

Cho nên, mục tiêu ban đầu của Tô Bằng, chính là hướng về phía ba mã phi áo đỏ cầm đầu kia, thi hành hành động trăm thủ!

Hành động của Tô Bằng, rất nhanh đã bị người nhìn ra.

“Tiểu thư! Hiếp khách kia muốn đi giết đầu lĩnh mã phi!”

Trong đội xe thương nhân, thị nữ nhìn chăm chăm vào Tô Bằng kia, lúc này cũng nhìn ra mục đích của Tô Bằng, nói với Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi bên cạnh.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi cũng hiểu rõ ý đồ của Tô Bằng, trong tay nàng cầm loan đao thật chặt, trong lòng bàn tay không ngừng chảy ra mồ hôi.

Nàng đang vào thời điểm thanh xuân tươi đẹp nhất cuộc đời, làm sao cũng sẽ không cam lòng chết ở chỗ này, hôm nay cơ hội duy nhất phá vòng vây, chính là thủ lĩnh của những mã phi khăn đỏ này bị giết chết, khiến đám mã phi này như rắn không đầu, tự nhiên sẽ tán loạn.

Có thể nói, Tô Bằng thành bại hay không, quyết định vận mệnh cả thương đội cùng Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nàng, chuyện quan trọng như vậy, không cho phép Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi không khẩn trương.

...

Tô Bằng ở vào trong trận thế mã tặc khăn đỏ, nhưng căn bản không có loại tâm tình khẩn trương này.

Cũng không phải nói hấn phớt lờ, trái lại, Tô Bằng cũng rất xem trọng xác suất mình ra tay thành công.

Chỉ là, tu hành nhiều ngày trên chân núi, cùng sự tự tin đối với võ công chính mình, khiến Tô Bằng đã vượt ra khỏi cấp tinh thần khẩn trương khi lâm trận, hấn hiện tại, giữ lực tập trung tinh thần cao độ, không ngờ không có loại tâm tình khẩn trương này chút nào. Tinh thần cả người, giống giếng nước yên tĩnh, hắt bóng hết thấy chung quanh, tựa hồ tâm tình tạm thời bị rút ra khỏi người hấn.

Lúc này, toàn bộ năng lực của hấn, đều vùi đầu vào trong chiến đấu.

Mục đích của Tô Bằng là tập kích ba thủ lĩnh mã phi áo đỏ kia. Nếu đã tập kích, tất nhiên là càng nhanh càng tốt, Tô Bằng mặc dù thi triển thân pháp Thần Hành Bách Biến cũng có thể xông tới trước trong mã trận, lại ngại tốc độ tiến lên quá chậm, trực tiếp sử dụng khinh công Lăng Vân Phi Độ, đi trên không trung.

Chỉ thấy thân thể của Tô Bằng phảng phất một con đại bàng, bay vọt trên không trung khoảng cách cao tới bốn năm mét, khoảng cách này, vừa hay là độ cao mà những mã phi khăn đỏ kia cho dù cỡi ngựa, lại đưa tay cũng đánh không tới.

Tô Bằng giống đập lăng không, mũi chân hư điểm trên không trung, cứ điểm một lần, đều có thể đi tới ba bốn mét. Mà hấn hoàn toàn có thể liên tục đi hai ba mươi mét, mà không cần mượn lực dưới chân.

Mỗi khi tiến lên ba bốn mươi mét hết sức, thân hình Tô Bằng liền rơi xuống, giẫm trúng đầu một mã phi hoặc là đầu ngựa ở trong mã trận của mã phi khăn đỏ, nếu giẫm chính là đầu mã phi, Tô Bằng liền dùng cước pháp nặng, đầu của tặc khăn đỏ bị hấn giẫm trúng mặc dù không vỡ rơi, nhưng óc trong xương sọ đều đã bị nội lực Cửu Dương của Tô Bằng chấn sôi trào, người lập tức ngã lãn, mà lúc điểm trúng đầu ngựa, thì lại nhẹ hơn chút, tuyệt đối không thương tánh mạng con ngựa.

Nếu gặp phải mã phi đui mù xông lên, Tô Bằng liền tiện tay một kiếm, lập tức trên không trung xẹt qua một đường cung lửa, lập tức có máu tươi bắn ra, tất có một mã phi ngã lãn ở dưới thân kiếm.

Như thế, Tô Bằng chân không dính đất, liền đột tiến hai ba trăm mét trên không trung.

Lúc này, ba trùm mã phi áo đỏ trong đám mã phi khăn đỏ, cũng cảm giác không ổn.

Thủ lĩnh mã phi cầm đầu trong đó, thấy không ổn, miệng huýt sáo chỉ huy mã phi, lập tức trước người hắn chạy qua ba bốn đội kỵ sĩ mã phi mười lăm người, che ở trước người hắn.

Hai kẻ thủ ở bên cạnh hắn, một hết sức dũng mãnh, dẫn dắt hơn mười mã phi khăn đỏ miệng hô quát khẩu hiệu quái dị vọt về phía Tô Bằng, mà một kẻ thủ khác, thì từ trên lưng ngựa lấy một thanh trường cung xuống, giương cung lên tên, đặt lên một mũi tên sắt, nhắm hướng Tô Bằng, tùy thời chuẩn bị bắn ra.

Khuôn mặt Tô Bằng lạnh lùng, thế khinh công của hắn lúc này vừa tận, thân thể rơi xuống, vừa hay phía dưới có một tên mã phi, quơ loan đao gào thét bỏ về phía hai chân Tô Bằng.

Tô Bằng mặt không biểu tình, dưới chân điểm nhẹ một chút, giẫm lên loan đao của người kia, lập tức, một cỗ nội lực chí cương chí dương cường đại theo loan đao truyền lên cánh tay tên mã phi kia, tên mã phi kia chỉ cảm giác tay phải cầm đao của mình phảng phất máu đều bị ép ra cánh tay, chỉ nghe phụt một tiếng, một mảnh huyết vụ từ lỗ chân lông trên cánh tay hắn phun ra, trong nháy mắt lại bị nội lực Cửu Dương nóng rực làm bốc hơi.

Mã phi này cảm giác máu mình bốc hơi trong nháy mắt, cả người giống như bị nướng chín, máu dường như đã bốc hơi ở trong mạch máu, người bên cạnh chỉ thấy người này lập tức toàn thân đỏ lên, phảng phất một con cua đun sôi, quát to một tiếng, liền từ trên ngựa ngã xuống, bị thú cười của mã phi đằng sau giẫm thành thịt nát.

Tô Bằng thì đã lấy được lực mượn mới, thân thể lại bay vút, bay về phía ba trùm mã phi.

Lúc này, Nhị đương gia trùm mã phi áo đỏ dũng mãnh đã mang theo mười lăm người lao đến, Nhị đương gia trùm mã phi dũng mãnh kia tựa hồ rất tự tin đối với thể lực, lực cánh tay của mình, chỉ nghe hắn hét lớn một tiếng, thân thể đột nhiên bậc cao đến cùng một độ cao với Tô Bằng, trong tay nắm lấy một thanh loan đao lớn đến khoa trương, bổ tới trước mặt Tô Bằng.

Tô Bằng trên không trung, đồng tử hơi co rút lại, hấn cảm giác được thực lực Nhị đương gia trùm mã phi áo đỏ này coi như không tệ, nếu chiêu số bình thường có lẽ không thể một chiêu trí mạng.

Nhưng Tô Bằng võ công bậc nào, hấn trong nháy mắt đã có phán đoán, thân pháp Lăng Vân Phi Độ thi triển dưới chân cũng không phóng tới trước nữa, mà lại hư điểm một cái, thân thể trực tiếp bắn lên, lần nữa lên cao ba bốn mét.

Chương 683: Đều như gà đất chó gạch! (2)

Đây là chỗ lợi hại của Lăng Vân Phi Độ, loại võ công này có điểm tương tự khinh công Thê Vân Tung của Võ Đang trong truyền thuyết, có thể mượn lực mấy lần, nhưng Thê Vân Tung chỉ có thể bậc lên thẳng đứng, mà bảy lần mượn lực của Tô Bằng lại có thể ngoặt đến bất kỳ phương hướng nào, so với Thê Vân Tung còn lợi hại hơn một bậc.

Lúc này, thân thể của Tô Bằng bậc lên cao, một đao của Nhị đương gia trùm mã phi áo đỏ kia tựa hồ bỏ hụt, mà Nhị đương gia trùm mã phi cũng đã rơi ở dưới thân Tô Bằng, chỉ thấy Tô Bằng trên không trung, đột nhiên xoay người, đầu hướng xuống dưới, chân ở trên, lần nữa hư điểm, lập tức tốc độ lại tăng tốc, lao xuống phía Nhị đương gia trùm mã phi kia.

“Không tốt!”

Thấy một màn như vậy, trong lòng Tam đương gia áo đỏ ở phía sau chuẩn bị kéo cung bắn tên run lên, cảm giác Nhị đương gia trùm mã phi tựa hồ chạy không thoát một kiếp này.

Tam đương gia trùm mã phi này cũng là người quyết đoán. Lúc này không hề dùng mắt nhắm, hoàn toàn bằng vào xúc cảm bắn tên về phía Tô Bằng.

Tô Bằng trên không trung, mặc dù cảm thấy Tam đương gia áo đỏ bắn mũi tên ra, nhưng không để ý tới, mà lại ở trên không trung, thi triển ra một chiêu kiếm pháp.

Tàn thức Tam Hợp Kiếm, Tường Không thức!

Chỉ thấy Tô Bằng trên không trung, thân thể hướng xuống, Vô phong kiếm trong tay đột nhiên động, căn bản không có bất luận kẻ nào thấy tay phải hắn vung ra sao, chỉ thấy một đạo tàn ảnh hiện lên.

Sau khi một kiếm này hiện lên, trong không khí mới truyền đến tiếng khí bạo kịch liệt. Một mảnh loang loáng giống như hình bán nguyệt, xẹt qua từ trước người Nhị đương gia trùm mã phi áo đỏ kia.

Kế tiếp, mới là tiếng khí bạo, nhưng bởi vì một kiếm này thật sự quá nhanh, thanh âm khí bạo kia, không ngờ phảng phất chậm vô số lần, mới vang lên.

Mà Nhị đương gia trùm mã phi áo đỏ trước mắt Tô Bằng, trong tay hắn gần như có loan đao cực lớn dài một thước vẫn ngăn cản ở trước thân thể, nhưng mà, loan đao do sắt thép đúc thành kia phảng phất căn bản không tồn tại, căn bản không ngăn cản uy lực một kiếm này của Tô Bằng.

Loan đao cực lớn kia, vào lúc kiếm quang của Tô Bằng vừa giải trừ, liền tan chảy phảng phất bị sử dụng thuật chiết xuất. Mà vị Nhị đương gia trùm mã phi áo đỏ kia, thân thể chỗ từ phía dưới xương ngực đến phần eo, giống tự dung biến mất, không ngờ bị kiếm này của Tô Bằng hoàn toàn chém bay không thấy, cũng không biết là bị đánh bay hay là đánh nát tiêu tán.

Nhị đương gia trùm mã phi áo đỏ, trên thân chỉ còn lại có bộ phận xương ngực đến đầu sọ, bị khí bạo tạc bay lên, lúc này ánh mắt của thi thể hắn, còn đầy vẻ mờ mịt, không biết vừa rồi mới xảy ra chuyện gì.

Tô Bằng vừa rồi sử dụng, là tàn thức Tam Hợp Kiếm của cảnh giới Song Hợp, Tường Không thức, uy lực của nó mặc dù không cực lớn như Bát Kiếm thức của cảnh giới Song Hợp, nhưng cũng uy lực không ngờ, Tô Bằng thậm chí có chút hối hận, Tam Hợp kiếm của cảnh giới Song Hợp thì triển ra, cảm giác có hơi giống dùng vũ khí hạng nặng bắn người, hiệu quả với địch nhân mà nói có điểm quá thảm, sớm biết như vậy còn không bằng sử dụng Tất sát của Bán Thức kiếm pháp ấy.

Chỉ trách Nhị đương gia trùm mã phi áo đỏ kia, mặc dù bộ dạng mạnh mẽ, nhưng trên thực tế thực sự như gà đất chó gạch.

Tô Bằng từ xuất kiếm, đến lúc giết chết Nhị đương gia trùm mã phi áo đỏ, cũng chỉ dùng không đến nửa giây, lúc này, mũi tên do Tam đương gia trùm mã phi áo đỏ bắn ra mới đến trước mặt Tô Bằng.

Mũi tên này, với người tầm thường mà nói có thể nói xảo trá lăng liệt đến cực điểm, nhưng mà Tô Bằng, hứng thú giờ kiếm lên ngăn cản cũng thiếu.

Chỉ thấy Tô Bằng trên không trung, đột nhiên mở miệng, chọt quát một tiếng!

“Hừ!”

Dưới một tiếng quát lớn, nội lực Cửu Dương trong thân thể Tô Bằng, thoáng cái từ trong thân thể đột nhiên bộc phát trào ra ngoài, tuôn ra nội lực vô cùng cương mãnh, tựa hồ có xu thế oanh kích vạn vật.

Mũi tên dài bay tới kia, căn bản chưa tiếp xúc đến thân thể của Tô Bằng, đã bị nội lực cương mãnh chung quanh thân thể Tô Bằng phún ra đánh nát, sau đó bị nội lực cường đại chí dương trực tiếp nhen nhóm, trên không trung hóa thành một đám đốm lửa, bị thổi bay ra ngoài.

Đây là nội lực Cửu Dương cường đại!

Lúc Tô Bằng tu hành Cửu Dương thần công, trong sách đã nói rõ, tu hành đến trình độ nội lực Cửu Dương, nội lực có thể trực tiếp ly thể, công kích ngoại vật.

Nói cách khác, khi Tô Bằng tu hành thành nội lực Cửu Dương, giống cách không quyền của quyền thần Thi Thanh cùng Lão hòa thượng Đại Không Tự kia không luyện tự thành, tùy thời có thể dùng bất kỳ một bộ vị nào của thân thể thả ra nội lực Cửu Dương, phóng ra ngoài giết người.

Lúc này toàn thân Tô Bằng phún mạnh nội lực Cửu Dương, liền giống như trong nháy mắt đánh ra cách không quyền về mọi phương hướng, mũi tên dài kia, sớm bị nội lực Tô Bằng chấn vỡ thiêu đốt thổi bay, một chiêu này mặc dù không phải cương khí hộ thể, nhưng có thể sử dụng như cương khí trong thời gian ngắn, phá ám khí cung nỏ.

Đây cũng là uy lực của Cửu Dương thần công!

Tam đương gia trùm mã phi áo đỏ kia thấy thế, đã hồn phi phách tán, hấn không để ý mã phi bình thường chung quanh, quát to một tiếng, liền giục ngựa lui về phía sau.

Tô Bằng lúc này còn trên không trung, Tam đương gia trùm mã phi áo đỏ kia cũng rất ranh mãnh, phương hướng hấn chạy trốn, là ngược hướng với Đại đương gia trùm mã phi áo đỏ kia, tựa hồ muốn cho Tô Bằng đi tìm đại đương gia kia, mà bỏ qua cho hấn.

Trên mặt Tô Bằng lúc này, lại là vẻ mặt hồ hững, người nọ ra tay với Tô Bằng, Tô Bằng tất sẽ không buông tha hấn.

Lúc này, Tô Bằng cảm ứng được, phía trước người mình, có một mảnh nhỏ vũ khí loan đao của mã phi dùng đại loan đao bị chém vỡ vừa nãy, từ không trung rơi xuống, vừa vắn sướt qua trước người Tô Bằng.

Lúc này trong chân phải Tô Bằng tràn ngập nội lực Cửu Dương, một cước đá về phía mảnh nhỏ loan đao, khiến mảnh nhỏ loan đao, bắn về phía sau lưng Tam đương gia trùm mã phi áo đỏ kia!

Chương 684: Khí thế ai bình (1)

Các mảnh nhỏ của loan đao sau khi được dồn nội lực Cửu Dương vào, hóa thành một ngôi sao băng, vọt tới sau lưng tam đương gia của trùm thổ phi Hồng Y kia!

Trùm thổ phi tam đương gia kia, sợ đến mức chạy trời chết, căn bản không có kịp phản ứng, đã bị mảnh nhỏ của loan đao được dồn nội lực Cửu Dương từ phía sau xuyên vào tim rồi xuyên ra trước ngực, người này phun ra một ngụm máu tươi, lập tức ngã xuống, bất động nằm trên mặt đất.

Tô Bằng lúc này vẫn còn ở trên không trung, mà còn con ngựa của trùm thổ phi vừa mới bị giết chết dưới loan đao đã vọt tới dưới thân Tô Bằng, Tô Bằng không có chờ Lăng Vân Phi Độ đạt đến cực hạn liền trực tiếp rơi xuống điểm một cái trên lưng ngựa, thân thể phóng về phía Đại đương gia trùm thổ phi kia.

Đại dương gia của trùm thổ phỉ Hồng Y, lúc này đã bị hù dọa đến rét hết cả người, cũng không có dũng khí để liều mạng, cái còi trong miệng hắn không ngừng thổi, trước người hắn, mấy đội mã phỉ lao đến, mà còn Đại dương gia trùm thổ phỉ thì giục ngựa quay đầu lại. Bỏ chạy về phía sau.

“Bắt giặc cần phải bắt vua!”

Mọi người trong thương đội ở phương xa thấy một màn như vậy, thị nữ Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi kia không khỏi hô lên.

“Muốn chạy?”

Tô Bằng thấy vậy, hừ lạnh một tiếng, thân thể liên tục cất cao hai lần, bay đến độ cao bảy tám thước trên không trung.

Ở phía dưới, Tô Bằng đã có thể từ không trung trực tiếp khóa lại đại thủ lĩnh của trùm thổ phỉ ở phía dưới.

Tô Bằng trên không trung, tâm niệm khóa đại thủ lĩnh trùm thổ phỉ, thân thể đột nhiên ngừng lại một chút, trong nháy mắt, bên trong thân thể Tô Bằng một hư ảnh đột nhiên thoát khỏi cơ thể mà ra, ngay lập tức liền bay ra, đánh trúng phía sau lưng đại thủ lĩnh của trùm thổ phỉ kia.

“Oành!”

Chỉ nghe một tiếng nổ vang lên, cả người đại thủ lĩnh mã phỉ Hồng Y bị hư ảnh ngưng tụ từ chân khí đánh rơi xuống, phát ra một tiếng nổ vang dội, sau đó, thân thể của đại thủ lĩnh trùm thổ phỉ giống như là người bị quăng dưới máy bay ném bom vậy. Bay tứ tung ra tám chín thước, ngã vào dưới vó ngựa một đội mã phỉ Hồng Y.

Những mã phỉ Hồng Y mới vọt tới kia, căn bản không có kịp phản ứng, lập tức bảy tám vó ngựa liền đã dẫm nát trên thân thể của đại trùm thổ phỉ Hồng Y kia. Chẳng qua là thân thể của trùm thổ phỉ Hồng Y kia đã giống như cái túi rách da, tuy rằng túi da bề ngoài không có hư hại nhưng kỳ thật gân cốt bên trong đều đã bị hư ảnh nội lực hỗn hợp có kiếm ý do Tô Bằng phát ra đánh nát, đã chân chính trở thành một cái túi da, cho dù có bị vó ngựa giẫm lên cũng là mềm mềm nhão nhão giống như là túi nước.

Mà còn Tô Bằng, từ không trung rơi xuống, rơi ở trên tuấn mã không người ở phía dưới, hần dùng khinh công cao siêu đứng ở trên lưng ngựa, cao giọng hô.

“Trùm thổ phỉ đã chết! Trùm thổ phỉ đã chết! Bọn người còn muốn dựa vào cái gì mà chống lại đây?”

“Cái gì? Ba vị thủ lĩnh đã chết rồi sao?”

“Thủ lĩnh đã chết rồi?”

“Không thể nào? Thủ lĩnh đã chết?”

Nghe xong lời kêu gọi đầu hàng xen lẫn nội lực của Tô Bằng, nhất thời một trận cảm xúc bị đè nén dị thường bao phủ ở nơi này bao vây lấy đám mã phỉ khăn đỏ.

Có điều Tô Bằng nhảy vào bên trong trận thế mã phỉ, gần như mọi người ở đây đều thấy được, lúc này Tô Bằng vẫn còn đang ở đây nhưng mà ba vị thủ lĩnh đã không còn thấy bóng dáng nữa, bọn mã phỉ khăn đỏ rất nhanh đều đã hiểu rõ, lão đại của mình hẳn là thật sự đã chết rồi.

Một trận cảm xúc bị đè nén lan tràn bên trong đám mã phỉ, thậm chí trong lúc nhất thời, cũng không có người đi công kích thương đội.

Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi ở bên trong trận thế thương đội, sau khi cảm giác được loại cảm xúc khác thường này, khuôn mặt dưới lớp khăn che mặt không khỏi biến đổi, thất thanh lên tiếng.

“Không tốt!”

Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi cũng coi như là người có kiến thức rộng rãi, khi còn bé nàng đã van xin phụ thân mang nàng theo đi mở mang tầm mắt, thậm chí quán quít lấy phụ thân mang theo nàng đi gặp một số tình hình chém giết huyết tinh, mà còn phụ thân của nàng đối với nàng luôn hết sức cung chiều, gần như xin gì cho nấy. Về sau những nơi đấu trường võ không quá nguy hiểm cũng mang theo Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi đi cùng.

Một lần ấn tượng sâu nhất của Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi, là lúc nàng mười tuổi, đi theo phụ thân đi xem một đợt tiêu diệt một bộ lạc gần trăm người đang di chuyển gần thành Quy Tư Càn.

Lần đó lúc mới bắt đầu cũng coi như thuận lợi, nhất là khi đó đệ nhất dũng sĩ dưới trướng phụ thân nàng cũng đã sát nhập vào trong đám chiến sĩ của bộ lạc trăm người kia, đã chém chết được tù trưởng của bộ lạc kia, cũng cắt lấy đầu của người nọ, hô to bảo chiến sĩ của bộ lạc đó đầu hàng.

Phụ thân của nàng lúc ấy cũng cho rằng chuyện đến mức này cũng đã xem như kết thúc, bình thường đến loại tình huống này, giết thủ lĩnh nơi đây, kẻ địch không có thủ lĩnh, sẽ như rắn mất đầu, tất nhiên sẽ đầu hàng, phụ thân nàng thậm chí còn tính toán đi ra khỏi chiến xa, đi nhận lấy tù binh.

Nhưng mà không ngờ, bộ lạc trăm người kia khi tù trưởng bị giết, toàn bộ chiến trường đều là một mảnh yên lặng, rồi sau đó một cỗ cảm xúc kỳ lạ lan tràn bên trong chiến sĩ của bộ lạc trăm người ở đây.

Kia là một loại cảm xúc đau thương, những chiến sĩ của bộ tộc kia, sau một hồi trầm mặc bi ai, cũng không đầu hàng, mà là dùng vũ khí trong tay cắt toàn bộ hai má của mình.

Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi bây giờ còn nhớ rõ, những chiến sĩ của bộ tộc đau thương kia, sau khi cắt hai gò má xong, mang theo khuôn mặt đỏ máu, kiệt lực tử chiến, thậm chí sau khi thân trúng vài đao vẫn còn kéo ruột của mình ra liều mạng với kẻ địch.

Trên mặt của bọn hắn không có sợ hãi, không có phần nộ, chỉ có đau thương, cố gắng chiến đấu đến một khắc cuối cùng.

Đợt đó, năm trăm người mà phụ thân của Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi mang đến, có ba trăm người cùng với chiến sĩ của bộ lạc chưa đầy một trăm người kia chết hết, mà còn đệ nhất cao thủ của phụ thân cũng bị người của bộ tộc tràn đầy cảm xúc đau thương kia liều mạng bao vây giết chết.

Nàng còn nhớ rõ, mình ở trong chiến xa, nhìn thấy đệ nhất cao thủ của phụ thân bị một chiến sĩ của bộ lạc đó dùng ruột đã bị chảy ra của mình ghì chặt hai tay lại, sau đó lúc bị loạn đao của một chiến sĩ khác của bộ lạc kia

chém chết còn mang vẻ mặt không thể nào tin nổi cùng với không cam lòng.

Đột đó, chiến sĩ của bộ lạc chết trận toàn bộ, không một ai may mắn sống sót.

Chương 685: Khí thế ai binh (2)

Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi lúc ấy có chút sợ hãi, nhưng cũng có một chút kích động, nàng hỏi phụ thân, đây là loại sức mạnh gì khiến những dũng sĩ của bộ lạc kia bộc phát ra chiến lực gấp mấy lần bình thường.

Phụ thân nàng trầm mặc thật lâu, cuối cùng thở dài một tiếng, nói.

“Có lẽ, đó chính là “Ai binh tất thắng” mà người Trung Nguyên nói cũng nên.” (Ai binh tất thắng. Quân đau thương tất chiến thắng; quân đội bị áp bức vùng lên mà chiến đấu thì nhất định sẽ chiến thắng)

Ai binh tất thắng, từ nay về sau Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi nhớ kỹ cụm từ này, nàng rất muốn loại sức mạnh bí ẩn này, chẳng qua là đáng tiếc mãi đến khi nàng lớn lên cũng không gặp lại được loại sức mạnh ai binh này.

Nhưng mà lúc này, trên chiến trường yên lặng này Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi đánh hơi được một mùi vị quen thuộc.

“Đây.. Là khí tức đau thương sao? Sao lại vậy? Đây chính là mã phi, tại sao có thể có loại sức mạnh này, có loại mùi vị ai binh này?”

Trong lòng Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi bốn bề dậy sóng, kinh ngạc không thôi.

...

Lúc này, ở trong chiến trường, cũng cảm giác được có chút không đúng.

Thật ra thì, đối với việc mình đã chém chết trùm thổ phi, đội ngũ mã phi sẽ lập tức xông đến mình, những thứ này Tô Bằng ngay từ đầu đã tính toán hết.

Loại đội ngũ mã phi này, thủ lĩnh chẳng những là người cường đại nhất, còn có thể ở bên trong đám mã phi có uy vọng rất lớn, những hung đồ kiệt ngạo

bất tuân này vì vậy mới có thể tôn trọng chọn hấn làm Đại đương gia, người như vậy đã chết. Chỉ cần khi còn sống xử thế không quá đáng, trong mã phi khẳng định có người muốn báo thù cho hấn.

Tô Bằng đã sớm tính toán được điểm này, cũng có kế sách ứng phó, trong suy nghĩ của Tô Bằng, chỉ cần mình giết chết thủ lĩnh mã phi xong, dừng lại ở chỗ này, lại chém chết mười mấy hai mươi mấy mã phi nữa, đội ngũ mã phi này tất nhiên sẽ tan rã, hấn đã giết hai mươi ba mươi mã phi, nói như vậy, đội ngũ đã giảm đi 10% quân số, khí thế cũng đã vô cùng sa sút. Cho dù là quân chính quy, giảm 30-40% quân số đã sụp đổ rồi, giảm vượt qua 50% quân số mà chưa sụp đổ thì chỉ có thể xưng là cường quân, giảm 60% quân số mà còn không đổ, chỉ có thể xưng là thiết quân.

Mà những mã phi này, không có trải qua huấn luyện chính quy gì, đoán chừng chỉ cần giảm 20% quân số đã thôi lui giải tán rồi, cho nên Tô Bằng đã chuẩn bị tốt sẽ giết thêm mười mấy hai mươi người nữa.

Nhưng mà lúc này, khí tức lan tỏa trên chiến trường lại làm cho Tô Bằng sinh ra một chút cảnh giác, khiến hấn cảm giác có chút dị thường.

“Khí tức này... Sao lại đau thương bi tráng như thế? Chẳng lẽ là khí tức ai binh trong truyền thuyết?”

Tô Bằng cảm giác được bầu không khí, trong lòng suy nghĩ.

Mã phi khăn đỏ chung quanh lại không cho Tô Bằng thời gian suy nghĩ, chỉ nghe bên trong sự yên lặng, một mã phi khăn đỏ vung tay hô.

“Giết người này, báo thù cho thủ lĩnh!”

“Báo thù cho thủ lĩnh!”

Những lời này dường như đã khơi dậy cảm xúc của những mã phi này, lập tức, mã phi chia ra làm hơn ba mươi tiểu đội, bắt đầu tụ tập lại chỗ Tô Bằng. Tựa hồ muốn vây quanh Tô Bằng trong đó.

Tô Bằng chau mày, hấn cảm giác được có chút không ổn, có điều với võ công của mình hấn cũng đủ tự tin, suy nghĩ một lát, Tô Bằng quyết định

cũng không tránh né gì cả.

Dù sao võ giả đều phải không ngừng khiêu chiến với áp lực trước mặt, mình nếu như luôn luôn trốn tránh loại áp lực này, tốc độ phát triển không thể tránh khỏi sự trì trệ.

Một mặt khác, Tô Bằng cũng đoán chừng những mã phi này, chỉ có thể gây áp lực làm cho mình căng thẳng chứ không cách nào chân chính giết chết được mình cả. Nếu không hẳn cũng sẽ không cần lấy sinh mệnh tới luyện tập tố chất tâm lý cho mình.

“Đến đây đi, xem là các người giết ta trước hay là ta giết các người trước!”

Trong tay Tô Bằng cầm kiếm, trong lòng suy nghĩ.

Hắn từ trên lưng ngựa nhảy xuống, tuy rằng quân địch cũng đều là công kích từ trên cao xuống, nhưng Tô Bằng di chuyển trên mặt đất ngược lại còn linh hoạt hơn một chút, vấn đề độ cao có thể đến lúc đó thì nhảy lên cũng được, đó cũng không phải là vấn đề.

Rất nhanh, đợt mã phi thứ nhất cũng đã lao đến, những người này ngồi trên lưng ngựa, cầm trong tay đao bầu cùng với loan đao, giống như là kỵ binh, nghiêng lưng xuống dựa vào sức ngựa để công kích Tô Bằng.

Tô Bằng thì không có ngây ngốc bất động đứng ở một chỗ, hắn thi triển thân pháp Thần Hành Bách Biến, xảo diệu tránh đi những mã phi xông tới chính diện này, mà còn mặt bên, cùng lúc sử dụng tam hợp kiếm, tàn thức, nghênh không thức, dễ dàng chém được những kỵ sĩ trên lưng ngựa kia.

Những mã phi kia không ngừng giục ngựa tấn công Tô Bằng, mà còn Tô Bằng thì linh hoạt nhanh chóng, thỉnh thoảng thi triển một chút nghênh không thức, chém chết đối phương.

Rất nhanh đã có bốn năm sóng mã phi, từ bên cạnh Tô Bằng xông lên.

Mà còn Tô Bằng cũng đã chém sáu bảy người ở dưới ngựa, nhưng mà những mã phi này lại không như vậy mà chịu từ bỏ.

Mã phi cứ như thủy triều cuộn cuộn dâng lên, không ngừng xông đến Tô Bằng, mà còn Tô Bằng giống như một cây vụn tuế bên trong cơn sóng, bên trong cơn sóng mã phi phập phồng phập phồng lại vẫn không chìm nghỉm, giống như cơn sóng gió động trời này cho dù mãnh liệt đến đâu thì cũng không ảnh hưởng chút nào với hắn.

Trái lại bên mã phi, trong khoảng thời gian ngắn đã bị Tô Bằng chém bảy tám người, người bị chém trong một khoảng thời gian ngắn lại tăng thêm ít nhất một người.

Tình cảnh lúc này, Tô Bằng giống như là một hòn đá không lớn, chung quanh là ba trăm đến năm trăm quả trứng gà, trứng gà không ngừng ném vào tảng đá, hòn đá thoạt nhìn rất nhỏ rất chật vật, nhưng trên thực tế không bị thương tổn gì cả.

Nhưng mà những quả trứng gà kia lại vẫn kiên quyết tấn công, bởi vì thứ bọn họ đụng phải, cũng không phải là hòn đá chân chính, mà là một con người, vẫn sẽ biết mệt mỏi sẽ yếu sức, chỉ chờ tới lúc người kia mệt mỏi, hắn sẽ biến thành khối gỗ, viên ngói, thậm chí mảnh sứ, mà còn trứng gà thì sẽ biến thành trứng, trứng khủng long, đụng đâu nát đấy.

Tô Bằng bị công kích dần dần đã bắt đầu cảm giác được một chút áp lực...

Chương 686: Bách nhân trăm (1)

Những mã phi kia, đều là một đội hơn mười người xông tới, mỗi lần công kích giống như con rết nhiều chân, có ít nhất hơn mười đao bổ tới Tô Bằng.

Tô Bằng tuy rằng có thể thi triển thân pháp Thần Hành Bách Biến né tránh công kích chính diện, nhưng mã phi chung quanh cũng không phải là hoàn toàn không có chiến thuật, vài đội nhân mã giao nhau chạy loạn, vây Tô Bằng vào giữa, phạm vi Tô Bằng có thể hành động rất là có hạn.

Tuy rằng hợp lực cảnh giới tam hợp kiếm, tàn thức của Tô Bằng mỗi một lần đều có thể chém xuống một tên mã phi, nhưng mà cũng là hết sức tiêu hao thể lực, cho dù là cọc gỗ cắm một chỗ để người ta chém cũng sẽ khiến người ta chân tay đau nhức, huống chi là người sống, còn là người sống biết công kích.

Tô Bằng sau khi chém mười bảy mười tám người, chân khí tuy rằng vẫn còn kéo dài không dứt, dần dần cảm giác Vô Phong Kiếm trong tay dường như trở nên nặng nề hơn một chút.

Nhưng mà mã phi chung quanh, cũng là không có xu thế dừng lại chút nào, trong miệng bọn họ không ngừng hô quát một loại thanh âm không rõ ý nghĩa, không ngừng hú dài, chen vào tất cả mọi nơi bên cạnh Tô Bằng.

Tô Bằng tuy rằng vẫn đang không ngừng chém chết kỵ sĩ của đối phương, nhưng mà cảm giác áp lực lại càng lúc càng lớn.

Sau khi Tô Bằng lại chém chết hơn hai mươi kỵ sĩ, trong đội ngũ mã phi bỗng nhiên lại truyền ra một trận thanh âm hô quát, Tô Bằng nghe xong, nhướng mày.

Chỉ thấy các kỵ sĩ mã phi bên cạnh Tô Bằng kia, trận thể buông lỏng một chút, nhưng mà mã phi nơi xa, đã tập kết đến đây, tạo thành trận thể giống như là mũi nhọn kỵ binh, cứ như là nước lũ công kích tới Tô Bằng.

Trận thể này, giống như là một đội quân kỵ binh, phát một trận công kích với một người, khí thế muốn đem hắn giẫm nát dưới vó ngựa!

Tô Bằng thấy vậy, chân mày cau lại, hắn tuy rằng lúc này cũng có thể sử dụng khinh công nhanh chóng chạy khỏi nơi này, nhưng mà một mặt Tô Bằng cũng không muốn mình giống như chó chạy cụp đuôi bỏ trốn, thứ hai cũng muốn ném thử một chút năng lực chống lại áp lực của mình. Liên không có rời khỏi, mà là chuẩn bị sẵn sàng, chuẩn bị nghênh đón kỵ binh như nước lũ.

“Giết!”

Trong đội ngũ mã phi, dường như lại xuất hiện mấy nhân vật giống như tiểu thủ lĩnh, ở trong trận thể cao giọng hô. Mã phi tụ tập thành một đồng kia lao đến Tô Bằng.

Tô Bằng hừ lạnh một tiếng, nội lực trên người đột nhiên phóng ra ngoài, trong phạm vi mấy trượng xung quanh Tô Bằng, không khí đột nhiên trở

nên nóng bỏng lên, thậm chí xuất hiện bộ dáng vạm vẹo méo mó. Không khí cũng hơi có chút biến đổi.

Đây là Tát sát tăng thứ mười Tô Bằng lúc trước tu hành tâm pháp Dung Nham Kính Hồ đạt được... Dung nham tâm hoả ngục!

Một chiêu này, cũng không vì nội lực Tô Bằng đổi thành Cửu Dương Thần Công mà biến mất, thật ra thì thành tựu của tâm pháp Dung Nham Kính Hồ vẫn còn đang ở đây, cũng không có biến mất, nhưng nội lực Dung Nham Kính Hồ thì đã bị chuyển biến thành nội lực Cửu Dương, lúc này nội lực duy trì dung nham tâm hoả ngục cũng chính là nội lực đã biến thành nội lực Cửu Dương.

Kể từ đó, uy lực của dung nham tâm hoả ngục chẳng những không có giảm xuống ngược lại còn tăng lên không ít, dù sao chất lượng của nội lực Cửu Dương nếu so với nội lực của tâm pháp Dung Nham Kính Hồ cao hơn không ít.

Lúc này, nhiệt độ trong vòng mấy trượng phạm vi chung quanh Tô Bằng, đã vượt qua hơn hai trăm độ, bức thẳng đến ba trăm độ. Tuy rằng bản thân Tô Bằng là người thi triển, râu tóc của mình sẽ không bị sức nóng do nội lực mang đến thiêu đốt, nhưng mà phạm vi tiếp cận phạm vi quanh thân thể Tô Bằng, thì cho dù là người hay là ngựa, đến gần phạm vi này trên thân thể liền tự động bốc cháy lên.

Chẳng qua là cho dù như thế những mã phi kia vẫn khí thế như cũ, tốc độ tiến lên cũng không có yếu bớt, vẫn lao đến như vậy.

Tô Bằng cầm trong tay Vô Phong Kiếm, trong miệng hét lớn, huy kiếm, liền hướng về kẻ địch đang bị bốc cháy quần áo trên thân thể cùng với lông ngựa bị cháy ở phía trước mà vùng kiếm chém lên!

Giết! Giết! Giết!

Bên trong nước lũ do mã phi tạo thành, Tô Bằng giống như đá ngầm trong cuồng triều, sừng sững bất động.

Phía trước chỉ cần có kẻ địch uy hiếp Tô Bằng, nếu không phải là bị dung nham tâm hỏa ngục đốt cháy thì chính là bị Tô Bằng chém chết, ngựa xông lại thì đơn giản chỉ cần bị Tô Bằng dùng nội lực phóng ra ngoài cho một chưởng mà đi luôn.

Những địch nhân kia thật là hung hãn, từng đợt rồi lại từng đợt xông lên.

Tô Bằng bị mã phi như sóng triều trùng kích, cảm giác thời gian trôi qua đặc biệt chậm chạp, thật giống như đã trải qua cả một đêm dài vậy, Vô Phong Kiếm trong tay hắn không biết đã vung ra bao nhiêu lần, cũng không biết đã chém chết bao nhiêu mã phi.

Khi chung quanh hắn, mã phi chết đi đã chất đống một mảnh, tử thi bị dung nham tâm hỏa ngục của Tô Bằng đốt cháy lên, dường như nơi này là Tu La giới chiến hỏa lan tràn không giới hạn vậy.

Tô Bằng bị mã phi trùng kích, cũng cảm giác được cánh tay của mình dần dần bắt đầu có chút mỏi nhừ, cảm giác Vô Phong Kiếm cũng càng ngày càng nặng nề.

Áp lực này không ngừng tích lũy, khiến người ta có cảm giác đây quả thực không có điểm cuối cùng.

...

Không biết đã qua bao lâu, Tô Bằng đột nhiên cảm giác áp lực chợt nhẹ hẳn, hắn chém rụng kỵ sĩ mã phi trên con ngựa cuối cùng, đột nhiên trước mắt không còn kẻ địch tiếp tục xông lên nữa.

Tô Bằng mới vừa rồi tinh thần đã chìm vào trong chiến đấu, hơi sững sờ, có điều lập tức phục hồi tinh thần lại, nhìn quanh bốn phía.

Chỉ thấy, trong phạm vi cách chỗ Tô Bằng mới vừa chém giết khoảng ba bốn mươi thước, chỉ ít có hơn trăm tử thi, còn có xác ngựa đang bị chết cháy trong ngọn lửa.

Dường như trong lúc Tô Bằng lơ đãng đã hoàn thành một lần Bách nhân trăm. (chém trăm người)

Ở cách Tô Bằng có ít nhất năm mươi thước, còn thừa lại hơn hai trăm mã phi, những mã phi kia, không ngừng cuời ngựa chạy vòng quanh thành vòng tròn, không ít người còn cố gắng dập tắt lửa cháy ở trên người cùng với ngựa.

Tô Bằng nhìn bọn họ, cước bộ di động, tựa hồ là muốn di chuyển tới chỗ bọn họ.

Lập tức, những mã phi kia, oanh một tiếng, giống như là gặp phải khắc tinh trời sinh vậy, Tô Bằng chỉ di động nửa bước, mà những mã phi kia lại giống như nhìn thấy Ma vương khủng bố vậy, thậm chí cả ngựa cũng không tự chủ lui về phía sau.

“Ma quỷ! Hắn không phải là người! Hắn là ma quỷ! Ma quỷ trong đại mạc!”

Một thanh âm thê lương run rẩy, vang lên trong đám mã phi còn sống.

Một tiếng này, dường như đã đốt lên sự sợ hãi trong những mã phi còn sống, cảm xúc bị ai bởi cái chết của thủ lĩnh lúc trước, đã biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một loại sợ hãi sâu tận xương tủy.

“Trốn đi!”

Trong đám mã phi không biết là người nào hô lên một câu, lập tức giống như là ong dẫn đầu, những mã phi này rút cuộc đã hiển lộ ra bản chất của một đám ô hợp, từ mấy người bắt đầu biến thành hơn hai trăm người chạy tán loạn, toàn bộ đội ngũ mã phi thể nhưng lại như ong vỡ tổ, chỉ chốc lát đã bỏ chạy không còn mấy mống.

Ở chỗ này, chỉ còn lại có những con ngựa bị chấn kinh làm chủ nhân ngã trên mặt đất, nhất thời không chạy kịp được.

Lúc này, mọi người trong thương đội ở phía xa kia, phát ra một tiếng hoan hô, vòng tròn do xe ngựa của thương đội tạo thành được mở ra, sáu bảy mươi hán tử chạy ra, bọn họ cầm vũ khí trong tay, chạy tới chiến trường, tới thu hoạch tánh mạng của những mã phi tuy rằng bị thương nhưng còn chưa có chết đi kia.

Tô Bằng nhìn thấy vậy, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, dung nham tâm hỏa ngục của hắn cũng ngưng lại.

Lúc này, Tô Bằng mới phát hiện, bản thân mình cũng tiêu hao hết sức lợi hại.

Vốn là nội lực Cửu Dương mười phần, lúc này tiêu hao chỉ còn lại có chưa đến năm phần, đây đã là tiêu hao rất dữ dội, bởi vì năng lực hồi khí của nội lực Cửu Dương rất cường đại, nếu thi triển võ công bình thường, tiêu hao có lẽ còn chưa có tốc độ nhanh bằng hồi khí, lúc này còn dư lại không đến năm phần nội lực, có thể thấy được Tô Bằng vừa rồi đã chiến đấu kịch liệt đến cỡ nào.

Có điều cái này cũng không vướng bận gì, nội lực Cửu Dương chỉ cần không phải hoàn toàn tiêu hao khô kiệt, tốc độ hồi khí cực kỳ nhanh chóng, chỉ cần không tiêu hao nữa, trong vòng ba phút đồng hồ, nội lực Cửu Dương của Tô Bằng sẽ khôi phục lại trạng thái sung mãn.

Tô Bằng hít một hơi thật sâu, nhìn Vô Phong Kiếm bởi vì nóng rực còn có chút đỏ sậm của mình, trong lòng cảm khái.

Hắn mới vừa rồi ngoại trừ thi triển dung nham tâm hỏa ngục kết hợp cảnh giới tam hợp kiếm, tàn thức ra, còn có hợp khí cùng với song hợp cảnh giới tam hợp kiếm cũng dùng qua mấy lần, nếu không nội lực cũng không trở nên tiêu hao lợi hại như thế.

Ở trong lòng Tô Bằng, loại uy lực trận quân giống như là kỵ binh này là một thể nghiệm trực tiếp.

Nếu chiến đấu với tổ chức quân đội tương tự, tuyệt đối không phải là chuyện người giang hồ một mình đấu nhau, mới vừa rồi những người này nếu như là một mình chiến đấu, cho dù là tám trăm đến một ngàn người, chỉ cần thời gian cho phép, Tô Bằng cũng có thể từng bước từng bước giết chết.

Nhưng mà trong trận chiến, chỉ là hơn ba trăm người, áp lực đã tăng lên gấp bội, Tô Bằng đoán chừng, ngăn cản hơn ba trăm kỵ binh này, chính là cực hạn đầu tiên của võ công của mình.

Đây này chỉ là mã phi, còn không phải là quân đội chân chính, Tô Bằng đánh giá, nếu như là hắc thủy quân của quận Giang Ninh, mình có lẽ chống đỡ không nổi sự trùng kích của đối phương mất.

Đương nhiên, đây chỉ là chống đỡ, nếu bỏ chạy, hoặc là bên trong thiên quân vạn mã sử dụng khinh công lấy thủ cấp tên đầu sỏ bên địch thì cũng vẫn rất dễ dàng.

Tô Bằng thở một hơi thật dài, để tâm tình bình tĩnh trở lại, hắn bắt đầu quan sát thi thể mã phi chung quanh.

Lúc này nơi hắn chém chết thủ lĩnh mã phi cách hắn khoảng ba bốn mươi thước, thi thể của thủ lĩnh mã phi vẫn chưa bị dung nham tâm hỏa ngục đốt cháy, chính ở chỗ này.

Tô Bằng thấy vậy, trong lòng lập tức dâng lên một tia nghi hoặc.

“Trùm thổ phi mã phi này, đến tột cùng là có tài đức gì? Bởi vì hắn mà bỏ mình, toàn bộ đội ngũ mã phi không ngờ lại ngưng tụ được một cỗ khí ai binh, khiến ta thiếu chút nữa chết đứng ở trong này?”

Trong lòng Tô Bằng nghi hoặc, hắn nhìn thi thể của thủ lĩnh mã phi, đi tới, muốn tìm tòi lục soát thi thể đối phương một chút.

Tô Bằng không phải là ham đồ vật gì đó trên người đối phương, mà là cảm thấy được người này không đơn giản, có lẽ sau khi lục soát có thể phát hiện một số manh mối.

Thi thể của thủ lĩnh mã phi, trúng một chiêu hư ảnh kiếm pháp phù quang lược ảnh, kiếm pháp phù quang lược ảnh nhắc tới cũng đúng là kỳ quái. Hư ảnh của kiếm pháp này nếu đánh vào nham thạch hoặc là trên đại thụ, sẽ trực tiếp nổ bung, nhưng mà đánh trúng người thì lại không phải nổ tung nhưng mà đem tổ chức thân thể của người bị trúng chiêu phá hư toàn bộ, cũng không tổn hại làn da bên ngoài.

Giờ phút này, thi thể của thủ lĩnh mã phi Hồng Y kia, đã mềm như một cái bao bố, quả thực giống như là động vật thân mềm, lại thêm bị ngựa giẫm mấy giẫm, lại càng không chịu nổi.

Tô Bằng nhả nãi kéo thi thể của hắn ra tới đây, tìm tòi trên người hắn một chút, lúc này mới phát hiện, ở trong thân thể của trùm thổ phỉ mã phỉ này còn có mặc một bộ nhuyễn giáp.

Có điều, Tô Bằng vẫn từ trên người hắn tìm ra được một ít đồ vật.

Tô Bằng đem những đồ vật tìm ra được kia để ở trên tay, chỉ thấy, có một ống trúc to bằng ngón tay, một tờ bản đồ bằng da dê, còn có một quyển sách chất liệu đặc thù, và một vật gì đó không lớn lắm giống như là nửa con hổ.

Tô Bằng đầu tiên là nhìn thoáng qua quyển sách kia, chỉ thấy trên đó viết “Quân tâm bí thuật”...

Chương 687: Bách nhân trăm (2)

Không biết đã qua bao lâu, Tô Bằng đột nhiên cảm giác áp lực chột nhẹ hẳn, hắn chém rụng kỵ sĩ mã phỉ trên con ngựa cuối cùng, đột nhiên trước mắt không còn kẻ địch tiếp tục xông lên nữa.

Tô Bằng mới vừa rồi tinh thần đã chìm vào trong chiến đấu, hơi sững sờ, có điều lập tức phục hồi tinh thần lại, nhìn quanh bốn phía.

Chỉ thấy, trong phạm vi cách chỗ Tô Bằng mới vừa chém giết khoảng ba bốn mươi thước, chỉ ít có hơn trăm tử thi, còn có xác ngựa đang bị chết cháy trong ngọn lửa.

Dường như trong lúc Tô Bằng lơ đãng đã hoàn thành một lần Bách nhân trăm. (chém trăm người)

Ở cách Tô Bằng có ít nhất năm mươi thước, còn thừa lại hơn hai trăm mã phỉ, những mã phỉ kia, không ngừng cưỡi ngựa chạy vòng quanh thành vòng tròn, không ít người còn cố gắng dập tắt lửa cháy ở trên người cùng với ngựa.

Tô Bằng nhìn bọn họ, cước bộ di động, tựa hồ là muốn di chuyển tới chỗ bọn họ.

Lập tức, những mã phỉ kia, oanh một tiếng, giống như là gặp phải khắc tinh trời sinh vậy, Tô Bằng chỉ di động nửa bước, mà những mã phỉ kia lại giống

như nhìn thấy Ma vương khủng bố vậy, thậm chí cả ngựa cũng không tự chủ lui về phía sau.

“Ma quỷ! Hắn không phải là người! Hắn là ma quỷ! Ma quỷ trong đại mạc!”

Một thanh âm thê lương run rẩy, vang lên trong đám mã phi còn sống.

Một tiếng này, dường như đã đốt lên sự sợ hãi trong những mã phi còn sống, cảm xúc bị ai bởi cái chết của thủ lĩnh lúc trước, đã biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một loại sợ hãi sâu tận xương tủy.

“Trốn đi!”

Trong đám mã phi không biết là người nào hô lên một câu, lập tức giống như là ong dẫn đầu, những mã phi này rút cuộc đã hiển lộ ra bản chất của một đám ô hợp, từ mấy người bắt đầu biến thành hơn hai trăm người chạy tán loạn, toàn bộ đội ngũ mã phi thể nhưng lại như ong vỡ tổ, chỉ chốc lát đã bỏ chạy không còn mấy mống.

Ở chỗ này, chỉ còn lại có những con ngựa bị chấn kinh làm chủ nhân ngã trên mặt đất, nhất thời không chạy kịp được.

Lúc này, mọi người trong thương đội ở phía xa kia, phát ra một tiếng hoan hô, vòng tròn do xe ngựa của thương đội tạo thành được mở ra, sáu bảy mươi hán tử chạy ra, bọn họ cầm vũ khí trong tay, chạy tới chiến trường, tới thu hoạch tánh mạng của những mã phi tuy rằng bị thương nhưng còn chưa có chết đi kia.

Tô Bằng nhìn thấy vậy, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, dung nham tâm hoá ngục của hắn cũng ngưng lại.

Lúc này, Tô Bằng mới phát hiện, bản thân mình cũng tiêu hao hết sức lợi hại.

Vốn là nội lực Cửu Dương mười phần, lúc này tiêu hao chỉ còn lại có chưa đến năm phần, đây đã là tiêu hao rất dữ dội, bởi vì năng lực hồi khí của nội lực Cửu Dương rất cường đại, nếu thi triển võ công bình thường, tiêu hao

có lẽ còn chưa có tốc độ nhanh bằng hồi khí, lúc này còn dư lại không đến năm phần nội lực, có thể thấy được Tô Bằng vừa rồi đã chiến đấu kịch liệt đến cỡ nào.

Có điều cái này cũng không vướng bận gì, nội lực Cửu Dương chỉ cần không phải hoàn toàn tiêu hao khô kiệt, tốc độ hồi khí cực kỳ nhanh chóng, chỉ cần không tiêu hao nữa, trong vòng ba phút đồng hồ, nội lực Cửu Dương của Tô Bằng sẽ khôi phục lại trạng thái sung mãn.

Tô Bằng hít một hơi thật sâu, nhìn Vô Phong Kiếm bởi vì nóng rực còn có chút đỏ sậm của mình, trong lòng cảm khái.

Hắn mới vừa rồi ngoại trừ thi triển dung nham tâm hỏa ngục kết hợp cảnh giới tam hợp kiếm, tàn thức ra, còn có hợp khí cùng với song hợp cảnh giới tam hợp kiếm cũng dùng qua mấy lần, nếu không nội lực cũng không trở nên tiêu hao lợi hại như thế.

Ở trong lòng Tô Bằng, loại uy lực trận quân giống như là kỵ binh này là một thể nghiệm trực tiếp.

Nếu chiến đấu với tổ chức quân đội tương tự, tuyệt đối không phải là chuyện người giang hồ một mình đấu nhau, mới vừa rồi những người này nếu như là một mình chiến đấu, cho dù là tám trăm đến một ngàn người, chỉ cần thời gian cho phép, Tô Bằng cũng có thể từng bước từng bước giết chết.

Nhưng mà trong trận chiến, chỉ là hơn ba trăm người, áp lực đã tăng lên gấp bội, Tô Bằng đoán chừng, ngăn cản hơn ba trăm kỵ binh này, chính là cực hạn đầu tiên của võ công của mình.

Đây này chỉ là mã phi, còn không phải là quân đội chân chính, Tô Bằng đánh giá, nếu như là hắc thủy quân của quận Giang Ninh, mình có lẽ chống đỡ không nổi sự trùng kích của đối phương mất.

Đương nhiên, đây chỉ là chống đỡ, nếu bỏ chạy, hoặc là bên trong thiên quân vạn mã sử dụng khinh công lấy thủ cấp tên đầu sỏ bên địch thì cũng vẫn rất dễ dàng.

Tô Bằng thở một hơi thật dài, để tâm tình bình tĩnh trở lại, hắn bắt đầu quan sát thi thể mã phi chung quanh.

Lúc này nơi hắn chém chết thủ lĩnh mã phi cách hắn khoảng ba bốn mươi thước, thi thể của thủ lĩnh mã phi vẫn chưa bị dung nham tâm hỏa ngục đốt cháy, chính ở chỗ này.

Tô Bằng thấy vậy, trong lòng lập tức dâng lên một tia nghi hoặc.

“Trùm thổ phi mã phi này, đến tột cùng là có tài đức gì? Bởi vì hắn mà bỏ mình, toàn bộ đội ngũ mã phi không ngờ lại ngưng tụ được một cỗ khí ai binh, khiến ta thiếu chút nữa chết đứng ở trong này?”

Trong lòng Tô Bằng nghi hoặc, hắn nhìn thi thể của thủ lĩnh mã phi, đi tới, muốn tìm tòi lục soát thi thể đối phương một chút.

Tô Bằng không phải là ham đồ vật gì đó trên người đối phương, mà là cảm thấy được người này không đơn giản, có lẽ sau khi lục soát có thể phát hiện một số manh mối.

Thi thể của thủ lĩnh mã phi, trúng một chiêu hư ảnh kiếm pháp phù quang lược ảnh, kiếm pháp phù quang lược ảnh nhắc tới cũng đúng là kỳ quái. Hư ảnh của kiếm pháp này nếu đánh vào nham thạch hoặc là trên đại thụ, sẽ trực tiếp nổ bung, nhưng mà đánh trúng người thì lại không phải nổ tung nhưng mà đem tổ chức thân thể của người bị trúng chiêu phá hư toàn bộ, cũng không tổn hại làn da bên ngoài.

Giờ phút này, thi thể của thủ lĩnh mã phi Hồng Y kia, đã mềm như một cái bao bố, quả thực giống như là động vật thân mềm, lại thêm bị ngựa giẫm mấy giẫm, lại càng không chịu nổi.

Tô Bằng nhẫn nại kéo thi thể của hắn ra tới đây, tìm tòi trên người hắn một chút, lúc này mới phát hiện, ở trong thân thể của trùm thổ phi mã phi này còn có mặc một bộ nhuyễn giáp.

Có điều, Tô Bằng vẫn từ trên người hắn tìm ra được một ít đồ vật.

Tô Bằng đem những đồ vật tìm ra được kia để ở trên tay, chỉ thấy, có một ống trúc to bằng ngón tay, một tờ bản đồ bằng da dê, còn có một quyển sách chất liệu đặc thù, và một vật gì đó không lớn lắm giống như là nửa con hổ.

Tô Bằng đầu tiên là nhìn thoáng qua quyển sách kia, chỉ thấy trên đó viết “Quân tâm bí thuật”...

Chương 688: Một cô nhân

Nhìn thoáng qua quyển sách này, Tô Bằng cảm giác không giống như là bí tịch võ công, ngược lại giống như là sách về phương diện hành quân đánh trận, hẳn không hề quá chú ý, trước tiên bỏ vào trong túi Càn Khôn, sau đó lại nhìn thoáng qua những vật khác.

Bản đồ da dê kia Tô Bằng liếc nhìn xem thử, cũng không phân biệt ra được là bản đồ địa phương nào, có điều giữ lại có lẽ còn hữu dụng, Tô Bằng cũng thu lại.

Sau đó, ánh mắt Tô Bằng rơi xuống ống trúc cùng vật trang sức giống như nửa con hổ kia.

Nhìn thoáng qua vật trang sức này, Tô Bằng nhú mày, trong miệng nói.

“Hổ Phù?”

Thứ này Tô Bằng từng thấy, chính là tín vật điều dẫn quân đội trong quân ngũ, dáng vẻ giống như một con hổ, có thể chia thành hai phần, nhận quân lệnh chính là dựa vào tín vật tín vật Hổ Phù này, bàn giao quân vụ, hai Hổ Phù hoàn toàn hợp thành một đôi, mới xem như có hiệu lực.

“Đây không phải vật dùng trong quân đội đó sao? Tại sao lại có trên người một tên thủ lĩnh mã phi? Nhìn đội ngũ mã phi này, cũng không giống như là quân sự hóa quản lý, chẳng lẽ...”

Trong lòng Tô Bằng sinh ra một ý niệm trong đầu.

Tô Bằng đọc qua không ít sách sử, trong đó kể cả một ít bút ký văn nhân và địa phương chí biên thủy cổ đại, cùng với một ít tư liệu quân đội lịch sử cổ đại, trong đó nhiều lần đề cập, ở vùng biên thủy, những đại tướng trấn thủ

biên cương kia, thường xuyên làm ra một vài chuyện đút tiền riêng cho mình.

Trong đó ăn chặn tiền lương vẫn còn nhẹ, rất nhiều đại tướng biên quân, đều khiến cho quân nhân dưới trướng của mình, nguy trang thành cường đạo mã phi, cướp bóc giết người khắp nơi, hàng hóa cướp được bị người trong quân bán lấy tiền, đầu người bị giết biến thành thủ cấp kẻ địch dâng lên để lập công.

Trong sử sách hiện đại, đối với những chuyện này đã tô son trát phấn không ít, đem những tướng quân biên thủy kia miêu tả thành đại tướng thủ gia vệ quốc, nhưng tư liệu lịch sử Tô Bằng xem vẫn còn chưa sai lệch, trong đó ghi lại một chuyện, ghi chép lại một số câu chuyện tận mắt chứng kiến hoặc là những người biết chuyện thuật lại. Những biên quân kia, chẳng những giết thương nhân ngoại tộc, cũng giết thương nhân trong nước, trừ phi là thương nhân có được sự bảo hộ của quân đội cấp cao, thậm chí một vài thương đội thương nhân còn phải hồi lộ không cho biên quân cấp cao, cũng sẽ bị cướp.

Tô Bằng lúc này nhìn thấy Hồ Phù tìm được trên người thủ lĩnh mã phi, lập tức liên tưởng đến điểm này, chẳng lẽ thủ lĩnh mã phi này, thân phận thật sự, chính là người trong quân dưới trướng lão đại cái địa phương nào đó ở biên thủy sao?

Nghĩ tới đây, Tô Bằng chân mày hơi nhíu lại, hần đi về phía sau, xem xét tỉ mỉ một chút.

Hần cẩn thận xem xét binh khí của những mã phi mất mạng đã dùng, quả nhiên, Tô Bằng phát hiện, binh khí những mã phi này dùng, đều là thép cứng tốt nhất luyện thành, so với binh khí bình thường có thể nhìn thấy trên thị trường chất lượng tốt hơn nhiều.

“Nói không chừng, mã phi ta vừa rồi giết, chính là người trong quân... Không, những mã phi kia thật ra tính kỷ luật, không hẳn đều là quân nhân, nhưng trong đó, ít nhất có lẫn vào một vài quân nhân... nếu không bọn chúng ít nhiều cũng có vài trăm người, không có ngõ ngách, cho dù có trong đó cũng không thể nào có được binh khí tốt như vậy.”

Trong lòng Tô Bằng cân nhắc suy nghĩ đến đây.

Ước lượng Hồ Phù trong tay, Tô Bằng thuận tay thu hồi, những vật này không biết sẽ có chỗ lợi nào hay không, trước hết cứ giữ lại một khoảng thời gian xem, cảm thấy vô dụng vứt đi cũng không muộn.

Cuối cùng,, trong tay Tô Bằng chỉ còn lại có một ống trúc.

Tô Bằng cầm trong tay, ước lượng sức nặng ống trúc này một chút, cảm thấy đây hẳn không phải là ám khí, cũng không phải là vật dùng để đựng thứ gì đó. Trong ống trúc có lẽ chứa thứ gì đó rất nhẹ, chẳng hạn như tờ giấy hoặc là vải vóc nào đó.

Cảm giác không có gì nguy hiểm, Tô Bằng mở ống trúc ra, quả nhiên, ở bên trong có một miếng lụa trắng được cuộn tròn lại.

Tô Bằng mở ra cuộn lụa trắng ra, chỉ thấy bên trên viết một chuỗi thiên can địa chi và chữ số, dường như là mật mã gì đó.

Có điều Tô Bằng nhìn kỹ, lại cảm giác quen thuộc, cẩn thận phân biệt, lập tức nhận ra đây là cái gì.

“Đây không phải mật mã phi phiếu của Thông Vân tiền trang hay sao?”

Tô Bằng nhìn chuỗi thiên can địa chi và con số này, trong miệng lẩm nhẩm một câu.

Trước kia để bọn người A Triết thu tiền, còn có mua đạo cụ người chơi khác, Tô Bằng từng sử dụng rất nhiều lần phi phiếu của Thông Vân tiền trang, đại khái bắt đầu từ sau khi nhập tiền tài vào Thông Vân tiền trang của một thành thị, Thông Vân tiền trang sẽ dùng bồ câu đưa tin cho một Thông Vân tiền trang khác ở thành thị được chỉ định, đồng thời gửi một chuỗi mật mã cho người nạp tiền, căn cứ chuỗi mật mã này, không cần mang theo tiền tài trên người, chỉ cần đến Thông Vân tiền trang mục đích đưa mật mã ra, là có thể lấy được tiền mặt.

Lúc này tấm lụa trong ống trúc, viết dường như là mật mã phi phiếu của Thông Vân tiền trang.

Tô Bằng nhìn thoáng qua, ghi nhớ mật mã này trong lòng, sau đó lại bỏ cuộn vải vào trong ống trúc, để lại bên người.

Nếu như không ngoài dự đoán, mật mã kia chính là bằng chứng lấy tiền Thông Vân tiền trang ở thành thị gần đó, mà số tiền kia, có thể chính là tang vật của những tên mã phi khăn đỏ này.

Sau khi xử trí xong xuôi đồ vật trên người thủ lĩnh mã phi kia, Tô Bằng nhìn thấy cách đó không xa, chính là thi thể Tam đương gia mã phi sử dụng cung tên.

Tô Bằng nhìn thấy thi thể người nọ, mơ hồ cảm giác được cảm giác quen thuộc, Tam đương gia này từ thân hình xem ra, dường như đã từng gặp ở đâu đó.

Chỉ là xét giọng nói Tô Bằng không nhận ra được người này là ai, chỉ là cảm thấy thanh âm của nam nhân này chói tai quá mức bình thường.

Lúc này thi thể của hắn cách Tô Bằng không xa, Tô Bằng liền đi tới, dùng mũi kiếm hắt xuống khăn đỏ che trên mặt của Tam đương gia này.

“Hửm? Là hắn sao?”

Hắt khăn che mặt màu đỏ xuống, Tô Bằng hơi sững sờ.

Tam đương gia mã phi này, không ngờ là một người Tô Bằng quen biết.

Người này không phải là ai khác, là Đại đương gia núi Thanh Long mà Tô Bằng ban đầu lúc ở Thanh Sơn trại từng tiếp xúc qua, Lăng Thiên!

Người này vốn làm cường đạo ở núi Thanh Long, nhưng vào lúc tấn công Thanh Sơn trại, bị Hắc Thủy quân quận Giang Ninh Tô Bằng cùng bọn người Quý Minh mới đến tiêu diệt toàn bộ thuộc hạ, cũng bị Hàn Thác đánh cho trọng thương.

Về sau người này chán nản, chạy đến Cổ Kiếm sơn trang làm hộ viện tay chân, rồi lại lần nữa bị Tô Bằng gặp phải, lúc này bị Long Tuấn tổ Long Nha chém một đao, dường như chặt đứt căn mệnh nam nhân.

Lúc này Tô Bằng thấy hắn, chỉ thấy trên mặt thi thể hắn, hoàn toàn không có râu, có lẽ chính là di chứng một đao trước kia của Long Tuấn.

“Chẳng trách... Luôn cảm giác người này thân hình quen thuộc, thanh âm lại không nhận ra... Hóa ra là sau khi chặt đứt căn mệnh của hắn, thanh âm trở nên chói tai, trong lúc nhất thời không nhận ra, không biết hắn tại sao lại chạy đến Tây Vực này rồi.”

Tô Bằng nhìn thi thể của Lăng Thiên trên mặt đất, trong lòng nghĩ đến.

Có thể người này ở Cổ Kiếm sơn trang bị thương, ở Trung Nguyên không đất cắm dùi, vì vậy đi xa Tây Vực, sau đó không biết thế nào lại trở thành mã phi, lăn lộn thành Tam đương gia?

Tô Bằng nghĩ như vậy.

Lắc đầu, người này coi như là người Tô Bằng vừa tiến vào trò chơi gặp phải sớm nhất, không ngờ lại thấy chết ở đây... Có điều Tô Bằng cùng hắn cũng không có giao tình, tất nhiên cũng chưa nói tới áy náy, cho nên Tô Bằng chỉ hơi hơi thở dài, hất khăn đỏ kia, lại đắp lên mặt thi thể Lăng Thiên.

Lúc này, Tô Bằng chợt nghe thấy phía sau mình có tiếng bước chân, hắn chậm rãi quay đầu, chỉ thấy bảy tám người chiến sĩ trong thương đội, lúc này cung kính đứng sau lưng mình.

Thấy Tô Bằng quay đầu lại, vài người trong thương đội trong mắt đều lộ ra vẻ kính sợ, thậm chí một người trong đó lá gan yếu đuối, còn không nhận được lui về sau vài bước.

Trong đó một nhân vật giống như tiểu thủ lĩnh, coi như trấn định, lấy lại bình tĩnh, đi về phía trước một bước nói.

“Đa tạ vị anh hùng này, cứu chúng ta trong lúc dầu sôi lửa bỏng, ân đức của người giống như nước ngọt trong sa mạc, cứu thoát tính mạng của chúng ta, A Lạp chúc phúc ngài vĩnh viễn võ vận hưng thịnh.”

Tô Bằng nghe thế, khẽ gật đầu, nhưng không nói gì.

Thấy Tô Bằng như thế, người này vẻ mặt khựng lại, sau đó tiếp tục mở miệng nói.

“Anh hùng, thủ lĩnh thương đội chúng ta, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi tiểu thư mình châu lộng lẫy nhất Tây Vực, muốn mời anh hùng bước qua, gặp mặt cảm ơn ngài...”

Chương 689: Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi (1)

Nhìn thoáng qua quyển sách này, Tô Bằng cảm giác không giống như là bí tịch võ công, ngược lại giống như là sách về phương diện hành quân đánh trận, hẳn không hề quá chú ý, trước tiên bỏ vào trong túi Càn Khôn, sau đó lại nhìn thoáng qua những vật khác.

Bản đồ da dê kia Tô Bằng liếc nhìn xem thử, cũng không phân biệt ra được là bản đồ địa phương nào, có điều giữ lại có lẽ còn hữu dụng, Tô Bằng cũng thu lại.

Sau đó, ánh mắt Tô Bằng rơi xuống ống trúc cùng vật trang sức giống như nửa con hổ kia.

Nhìn thoáng qua vật trang sức này, Tô Bằng nhú mày, trong miệng nói.

“Hổ Phù?”

Thứ này Tô Bằng từng thấy, chính là tín vật điều dẫn quân đội trong quân ngũ, dáng vẻ giống như một con hổ, có thể chia thành hai phần, nhận quân lệnh chính là dựa vào tín vật tín vật Hổ Phù này, bàn giao quân vụ, hai Hổ Phù hoàn toàn hợp thành một đôi, mới xem như có hiệu lực.

“Đây không phải vật dùng trong quân đội đó sao? Tại sao lại có trên người một tên thủ lĩnh mã phi? Nhìn đội ngũ mã phi này, cũng không giống như là quân sự hóa quản lý, chẳng lẽ...”

Trong lòng Tô Bằng sinh ra một ý niệm trong đầu.

Tô Bằng đọc qua không ít sách sử, trong đó kể cả một ít bút ký văn nhân và địa phương chí biên thủy cổ đại, cùng với một ít tư liệu quân đội lịch sử cổ đại, trong đó nhiều lần đề cập, ở vùng biên thủy, những đại tướng trấn thủ

biên cương kia, thường xuyên làm ra một vài chuyện đút tiền riêng cho mình.

Trong đó ăn chặn tiền lương vẫn còn nhẹ, rất nhiều đại tướng biên quân, đều khiến cho quân nhân dưới trướng của mình, nguy trang thành cường đạo mã phi, cướp bóc giết người khắp nơi, hàng hóa cướp được bị người trong quân bán lấy tiền, đầu người bị giết biến thành thủ cấp kẻ địch dâng lên để lập công.

Trong sử sách hiện đại, đối với những chuyện này đã tô son trát phấn không ít, đem những tướng quân biên thủy kia miêu tả thành đại tướng thủ gia vệ quốc, nhưng tư liệu lịch sử Tô Bằng xem vẫn còn chưa sai lệch, trong đó ghi lại một chuyện, ghi chép lại một số câu chuyện tận mắt chứng kiến hoặc là những người biết chuyện thuật lại. Những biên quân kia, chẳng những giết thương nhân ngoại tộc, cũng giết thương nhân trong nước, trừ phi là thương nhân có được sự bảo hộ của quân đội cấp cao, thậm chí một vài thương đội thương nhân còn phải hồi lộ không cho biên quân cấp cao, cũng sẽ bị cướp.

Tô Bằng lúc này nhìn thấy Hồ Phù tìm được trên người thủ lĩnh mã phi, lập tức liên tưởng đến điểm này, chẳng lẽ thủ lĩnh mã phi này, thân phận thật sự, chính là người trong quân dưới trướng lão đại cái địa phương nào đó ở biên thủy sao?

Nghĩ tới đây, Tô Bằng chân mày hơi nhíu lại, hần đi về phía sau, xem xét tỉ mỉ một chút.

Hần cẩn thận xem xét binh khí của những mã phi mất mạng đã dùng, quả nhiên, Tô Bằng phát hiện, binh khí những mã phi này dùng, đều là thép cứng tốt nhất luyện thành, so với binh khí bình thường có thể nhìn thấy trên thị trường chất lượng tốt hơn nhiều.

“Nói không chừng, mã phi ta vừa rồi giết, chính là người trong quân... Không, những mã phi kia thật ra tính kỷ luật, không hẳn đều là quân nhân, nhưng trong đó, ít nhất có lẫn vào một vài quân nhân... nếu không bọn chúng ít nhiều cũng có vài trăm người, không có ngõ ngách, cho dù có trong đó cũng không thể nào có được binh khí tốt như vậy.”

Trong lòng Tô Bằng cân nhắc suy nghĩ đến đây.

Ước lượng Hồ Phù trong tay, Tô Bằng thuận tay thu hồi, những vật này không biết sẽ có chỗ lợi nào hay không, trước hết cứ giữ lại một khoảng thời gian xem, cảm thấy vô dụng vứt đi cũng không muộn.

Cuối cùng,, trong tay Tô Bằng chỉ còn lại có một ống trúc.

Tô Bằng cầm trong tay, ước lượng sức nặng ống trúc này một chút, cảm thấy đây hẳn không phải là ám khí, cũng không phải là vật dùng để đựng thứ gì đó. Trong ống trúc có lẽ chứa thứ gì đó rất nhẹ, chẳng hạn như tờ giấy hoặc là vải vóc nào đó.

Cảm giác không có gì nguy hiểm, Tô Bằng mở ống trúc ra, quả nhiên, ở bên trong có một miếng lụa trắng được cuộn tròn lại.

Tô Bằng mở ra cuộn lụa trắng ra, chỉ thấy bên trên viết một chuỗi thiên can địa chi và chữ số, dường như là mật mã gì đó.

Có điều Tô Bằng nhìn kỹ, lại cảm giác quen thuộc, cẩn thận phân biệt, lập tức nhận ra đây là cái gì.

“Đây không phải mật mã phi phiếu của Thông Vân tiền trang hay sao?”

Tô Bằng nhìn chuỗi thiên can địa chi và con số này, trong miệng lẩm nhẩm một câu.

Trước kia để bọn người A Triết thu tiền, còn có mua đạo cụ người chơi khác, Tô Bằng từng sử dụng rất nhiều lần phi phiếu của Thông Vân tiền trang, đại khái bắt đầu từ sau khi nhập tiền tài vào Thông Vân tiền trang của một thành thị, Thông Vân tiền trang sẽ dùng bồ câu đưa tin cho một Thông Vân tiền trang khác ở thành thị được chỉ định, đồng thời gửi một chuỗi mật mã cho người nạp tiền, căn cứ chuỗi mật mã này, không cần mang theo tiền tài trên người, chỉ cần đến Thông Vân tiền trang mục đích đưa mật mã ra, là có thể lấy được tiền mặt.

Lúc này tấm lụa trong ống trúc, viết dường như là mật mã phi phiếu của Thông Vân tiền trang.

Tô Bằng nhìn thoáng qua, ghi nhớ mật mã này trong lòng, sau đó lại bỏ cuộn vải vào trong ống trúc, để lại bên người.

Nếu như không ngoài dự đoán, mật mã kia chính là bằng chứng lấy tiền Thông Vân tiền trang ở thành thị gần đó, mà số tiền kia, có thể chính là tang vật của những tên mã phi khăn đỏ này.

Sau khi xử trí xong xuôi đồ vật trên người thủ lĩnh mã phi kia, Tô Bằng nhìn thấy cách đó không xa, chính là thi thể Tam đương gia mã phi sử dụng cung tên.

Tô Bằng nhìn thấy thi thể người nọ, mơ hồ cảm giác được cảm giác quen thuộc, Tam đương gia này từ thân hình xem ra, dường như đã từng gặp ở đâu đó.

Chỉ là xét giọng nói Tô Bằng không nhận ra được người này là ai, chỉ là cảm thấy thanh âm của nam nhân này chói tai quá mức bình thường.

Lúc này thi thể của hắn cách Tô Bằng không xa, Tô Bằng liền đi tới, dùng mũi kiếm hắt xuống khăn đỏ che trên mặt của Tam đương gia này.

“Hửm? Là hắn sao?”

Hắt khăn che mặt màu đỏ xuống, Tô Bằng hơi sững sờ.

Tam đương gia mã phi này, không ngờ là một người Tô Bằng quen biết.

Người này không phải là ai khác, là Đại đương gia núi Thanh Long mà Tô Bằng ban đầu lúc ở Thanh Sơn trại từng tiếp xúc qua, Lăng Thiên!

Người này vốn làm cường đạo ở núi Thanh Long, nhưng vào lúc tấn công Thanh Sơn trại, bị Hắc Thủy quân quận Giang Ninh Tô Bằng cùng bọn người Quý Minh mới đến tiêu diệt toàn bộ thuộc hạ, cũng bị Hàn Thác đánh cho trọng thương.

Về sau người này chán nản, chạy đến Cổ Kiếm sơn trang làm hộ viện tay chân, rồi lại lần nữa bị Tô Bằng gặp phải, lúc này bị Long Tuấn tổ Long Nha chém một đao, dường như chặt đứt căn mệnh nam nhân.

Lúc này Tô Bằng thấy hắn, chỉ thấy trên mặt thi thể hắn, hoàn toàn không có râu, có lẽ chính là di chứng một đao trước kia của Long Tuấn.

“Chẳng trách... Luôn cảm giác người này thân hình quen thuộc, thanh âm lại không nhận ra... Hóa ra là sau khi chặt đứt căn mệnh của hắn, thanh âm trở nên chói tai, trong lúc nhất thời không nhận ra, không biết hắn tại sao lại chạy đến Tây Vực này rồi.”

Tô Bằng nhìn thi thể của Lăng Thiên trên mặt đất, trong lòng nghĩ đến.

Có thể người này ở Cổ Kiếm sơn trang bị thương, ở Trung Nguyên không đất cắm dùi, vì vậy đi xa Tây Vực, sau đó không biết thế nào lại trở thành mã phi, lăn lộn thành Tam đương gia?

Tô Bằng nghĩ như vậy.

Lắc đầu, người này coi như là người Tô Bằng vừa tiến vào trò chơi gặp phải sớm nhất, không ngờ lại thấy chết ở đây... Có điều Tô Bằng cùng hắn cũng không có giao tình, tất nhiên cũng chưa nói tới áy náy, cho nên Tô Bằng chỉ hơi hơi thở dài, hất khăn đỏ kia, lại đắp lên mặt thi thể Lăng Thiên.

Lúc này, Tô Bằng chợt nghe thấy phía sau mình có tiếng bước chân, hắn chậm rãi quay đầu, chỉ thấy bảy tám người chiến sĩ trong thương đội, lúc này cung kính đứng sau lưng mình.

Thấy Tô Bằng quay đầu lại, vài người trong thương đội trong mắt đều lộ ra vẻ kính sợ, thậm chí một người trong đó lá gan yếu đuối, còn không nhận được lui về sau vài bước.

Trong đó một nhân vật giống như tiểu thủ lĩnh, coi như trấn định, lấy lại bình tĩnh, đi về phía trước một bước nói.

“Đa tạ vị anh hùng này, cứu chúng ta trong lúc dầu sôi lửa bỏng, ân đức của người giống như nước ngọt trong sa mạc, cứu thoát tính mạng của chúng ta, A Lạp chúc phúc ngài vĩnh viễn võ vận hưng thịnh.”

Tô Bằng nghe thế, khẽ gật đầu, nhưng không nói gì.

Thấy Tô Bằng như thế, người này vẻ mặt khựng lại, sau đó tiếp tục mở miệng nói.

“Anh hùng, thủ lĩnh thương đội chúng ta, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi tiểu thư mình châu lộng lẫy nhất Tây Vực, muốn mời anh hùng bước qua, gặp mặt cảm ơn ngài...”

“Ồ?”

Tô Bằng nghe thấy người này nói chuyện, ánh mắt chuyển động, nhìn thoáng qua trong thương đội bên kia, vị nữ tử ăn mặc quần áo lụa trắng, cũng mang mạng che mặt, dáng người uyển chuyển kia.

Đối với mỹ nữ, Tô Bằng ngược lại không có hứng thú, người xinh đẹp Tô Bằng cũng gặp nhiều rồi, không đến mức sinh ra gợn sóng gì.

Có điều thân phận của đối phương vẫn khiến cho Tô Bằng cảm thấy chút hứng thú.

Nghe thủ lĩnh mã phi khăn đỏ kia quát gọi, đối phương dường như là con gái của thành chủ thành Khâu Từ Càn, mục đích của Tô Bằng chính là thành Khâu Từ Càn, bởi như vậy chẳng những có thể kết bạn đi đường lại có thêm một người dẫn đường, hơn nữa sau khi đến thành Khâu Từ Càn, có lẽ thân phận của đối phương còn có thể mang đến không ít tiện lợi cho mình.

Dù sao có một số việc, cũng không phải võ công cao thì có thể chiếu cố được, quen biết con gái lão đại bản địa yêu thích nhất, đối với Tô Bằng cũng có ích lợi.

Vì vậy Tô Bằng hồ hững nhẹ gật đầu, nói.

“Dẫn ta đi đi.”

“Anh hùng, xin mời theo ta.”

Tiểu đầu lĩnh thương đội này nghe thế, trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng, cung kính nói, nói xong, dẫn đường cho Tô Bằng, cùng nhau đi đến vị trí xe ngựa thương đội.

Tô Bằng và người này cùng đi đến gần thương đội, được cung kính chỉ dẫn, đi tới vị trí trung tâm trong thương đội.

Chỉ thấy nơi này, nữ tử che mặt lụa trắng kia, đi đến trước mặt Tô Bằng, nhẹ nhàng thi lễ, nói.

“Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, tạ ơn ân cứu mạng của anh hùng.”

Tô Bằng nhìn về phía nữ tử này, nhìn gần, phát hiện nàng thật sự rất xinh đẹp, da thịt trên mặt cùng trên tay lộ ra ở bên ngoài, mặc dù không phải rất trắng, nhưng lại có loại màu lúa mạch vô cùng khỏe khoắn, hơn nữa vô cùng láng mịn, Tô Bằng nhìn da thịt sáng bóng lộ ra phía ngoài của nàng, thậm chí so với Linh Mị Nhi còn xinh đẹp hơn rất nhiều.

Tóc Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, thì lại màu vàng thẫm, giống như màu vàng hòa tan, vô cùng óng mượt, ở thế giới Tô Bằng, tuyệt đối có thể trở thành người đại diện cho hăng dầu gọi nổi tiếng nhất thế giới mà không cần chỉnh sửa vi tính, gương mặt, có phần không giống với người Trung Nguyên. Sống mũi cao thẳng, có một chút mỹ cảm của nữ nhân phương Tây, có chút phong tình dị quốc, đôi mắt cũng vô cùng xinh đẹp, hết sức linh động, trong ánh mắt tự có một loại thần thái, khiến người khác cảm thấy cô gái này tuyệt không phải là người không có tư tưởng đầu óc, dưới sống mũi, mặc dù được khăn lụa che mặt, nhưng khăn che mặt khá là trong suốt, loáng thoáng có thể thấy được, ngũ quan của nàng vô cùng tinh xảo. Thoáng phối hợp sống mũi cao cao, dường như có chút cảm giác giống như tượng điêu khắc Hy Lạp.

Tô Bằng nhìn thấy, ấn tượng đầu tiên đối với nàng không tồi, vì vậy chấp tay nói.

“Tiểu thư tiểu thư đa lễ, ta cũng là đi ngang qua nơi này, nhìn thấy mã phi tàn sát bừa bãi, cho nên thuận tiện ra tay mà thôi.”

“Anh hùng không cần khiêm tốn. Ngài thuận tiện ra tay, lại cứu vãn tánh mạng hơn hai trăm người thương đội ta, Uyển Nhi cảm tạ thế nào cũng đều không đủ.”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, mỉm cười, trong lòng thú vị thầm nghĩ người nếu như làm thế nào cũng không cảm ơn đủ, vậy thì hôm nay cứ lấy thân đền đáp thì tâm thì như thế nào?

Có điều đây cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng Tô Bằng, hẳn còn không đến mức háo sắc đến loại trình độ này.

“Uyển Nhi còn không biết tục danh anh hùng, không biết anh hùng có thể cho Uyển Nhi biết được không?”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi lại nhìn thoáng qua Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

“Ha ha, đương nhiên có thể. Ta chính là Tô Bằng quận Giang Ninh.”

Tô Bằng trả lời nói.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi chớp chớp mắt, dường như chưa từng nghe nói qua danh tiếng của Tô Bằng, đây cũng không trách được nàng, Tây Vực dù sao có chút vắng vẻ, không phải tất cả tin tức trong Trung Nguyên, đều có thể truyền đến nơi đây được.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi rốt cuộc là người Tây Vực, không giống như là người Trung Nguyên yêu thích khách sáo, ngược lại mở to mắt nói cái gì cửa ngưỡng đại danh, nàng dừng một chút, chuyển chủ đề, nói.

“Tô anh hùng, ngài nói ngài là đi ngang qua đây, trên con đường này, chính là đi đến thành Khâu Từ Càn của phụ thân ta, nếu như đi về hướng tây, chính là sa mạc, vào sâu hơn nữa chính là Đại Nguyệt quốc ngoại quốc... Ngài đi đường này, là muốn đi đâu?”

“Ta chính là muốn đi thành Khâu Từ Càn thăm bằng hữu.”

Tô Bằng mỉm cười, trả lời nói.

“A, vậy thì thật vừa vặn, không bằng Tô anh hùng cùng đi với ta đến thành Khâu Từ Càn, hiện tại cách nơi đó cũng không xa, chỉ có tám chín mươi dặm, gấp rút một chút thì sáng sớm ngày mai đã có thể đến nơi.”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi mời Tô Bằng.

“Chính là có ý này.”

Tô Bằng gật đầu, đồng ý.

...

Hộ vệ thương đội rất nhanh liền xử lý chiến trường, thu hồi binh khí kẻ địch, cũng giết chết những mã phi còn sống kia, sau đó thương đội khâm liệm thi thể của người bên mình, tiếp tục lên đường.

Chỉ là những người trong hộ vệ thương đội thu thập chiến trường kia, khi nhìn về phía ánh mắt Tô Bằng, đã không phải là kính sợ, mà là sợ hãi, gần như là sợ hãi.

Tô Bằng lúc này, lại ngồi ở trong xe của Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, cùng mỹ nhân Tây Vực này nói chuyện phiếm. Tô Bằng sở dĩ ngồi vào xe ngựa Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, còn là vì xảy ra một chuyện nhỏ nhặt.

Chương 690: Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi (2)

Vốn dĩ Tô Bằng muốn cưỡi ngựa cùng đi với bọn họ, nhưng mà, khi người thương đội dắt một con tuần mã đến trước mặt hắn, tuần mã kia toàn thân không ngờ run lên, run rẩy không ngừng, hơn nữa chân ngựa như nhũn ra, quỳ ở trước mặt Tô Bằng, chính là đứng dậy không nổi, phảng phất nhìn thấy mãnh hổ mãnh thú.

Lúc ấy tất cả mọi người thương đội rất ngạc nhiên, có điều vẫn có tiêu đầu lĩnh kiến thức rộng rãi bước lại mời Tô Bằng, nhìn ra vấn đề, nói có thể là Tô Bằng vừa mới giết gần trăm người, sát khí trên người nồng đậm, những con ngựa này cảm giác vô cùng nhạy bén, bị sát khí Tô Bằng làm cho khiếp sợ, không dám cho Tô Bằng cưỡi.

Tô Bằng lúc ấy cũng nhin không được cười lên, bản thân không ngờ lơ là phút chốc, đã trở thành đồ tể tay nhuộm máu, càng thể hiện ngoại hiệu Huyết Thủ Ma Kiếm của mình.

Hắn vốn dự định không được thì cùng đi với thương đội, có điều Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nói làm gì có đạo lý để cho anh hùng đi bộ theo hạ nhân

được, bèn mời Tô Bằng tiến vào trong xe ngựa của nàng.

Trong sa mạc Gobi độ chênh lệch nhiệt độ trong ngày biến hóa thật lớn, bên ngoài nhiệt độ đã giảm xuống giảm xuống đến tình trạng cần mặc áo bông, mà trong xe ngựa Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, không biết dùng cách thức gì, vẫn có thể duy trì được nhiệt độ hơn hai mươi độ.

Tô Bằng ngồi ở bên trong cực kỳ thích ý, trong xe ngựa trải giường êm, không gian cũng đủ cho bảy tám người ngồi ở bên trong, lúc này chỉ có hai người Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi cùng Tô Bằng ở bên trong, có vẻ vẫn rất rộng rãi.

Trong xe, càng có một mùi hương nhàn nhạt, cũng không biết là dùng hương thơm gì, hay là mùi hương trên người Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi.

Tô Bằng gần đây ngày đêm bồn ba, ít nhiều có chút mệt nhọc, lúc này ngồi ở trong xe ấm áp lại dạt dào hương thơm, cảm giác mệt nhọc lập tức thoải mái hơn không ít.

Huống chi, đối diện Tô Bằng, còn có một đại mỹ nữ cùng nói chuyện phiếm.

Tô Bằng nhìn Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi mang mạng che mặt, mỉm cười nói.

“Uyển Nhi tiểu thư bình thường đều mang theo mạng sa này sao? Nghe nói Uyển Nhi tiểu thư được tôn làm viên minh châu lộng lẫ nhất trong Tây Vực, nhất định là quốc sắc thiên hương, tại sao luôn dùng khăn che mặt để che đi gương mặt tuyệt diệu, há không phải uống phí vẽ đẹp trời ban hay sao?”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nghe thế, lắc đầu mỉm cười, nói.

“Đây đều là người đời đồn đại mà thôi, chủ yếu là ta thân làm con gái của thành chủ thành Khâu Từ Càn, cho nên rất nhiều người cố ý bắt ta, hơn nữa Uyển Nhi cảm thấy, tướng mạo như thế nào, cũng không quan trọng, đáng vẻ lớn lên giống như khuynh quốc khuynh thành, không bằng thực sự có tài cán, bình thường Uyển Nhi cũng không thích người khác khen tướng mạo của ta, càng thích người khác tán thưởng ta vì năng lực làm việc của ta hơn.

Bởi vì như thế, Uyển Nhi mới thường xuyên mang mạng che mặt chính là không muốn người khác để ý quá nhiều dung mạo của ta, Uyển Nhi bình sinh hâm mộ nhất chính là nam tử có bản lĩnh cao cường, hận không thể bản thân cũng được như vậy, mới có thể gánh vác ưu sầu cho phụ thân.”

Tô Bằng nghe thế, khẽ gật đầu, nữ tử như vậy, cũng không phải thấy nhiều.

Nếu đôi phương nói như thế, Tô Bằng cũng không đem chủ đề tập trung đôi phương xinh đẹp như thế nào nữa, mở lời nói.

“Ta thấy lời nói cử chỉ Uyển Nhi tiểu thư, có tri thức hiểu lễ nghĩa, giống tiểu thư khuê các Trung Nguyên, Uyển Nhi tiểu thư từ nhỏ đã học qua văn hóa Trung Nguyên sao?”

“Ha ha, nghe Tô anh hùng nói vậy, dường như người biên cương Tây Vực chúng ta, đều chỉ biết ăn tươi nuốt sống, đốt rẫy làm nương vậy.”

Đặc Mục Nhĩ nghe vậy, không khỏi mỉm cười, nói với Tô Bằng.

“Thật ra trong Tây Vực cũng có không ít người đọc sách, dưới trướng phụ thân ta có mấy thư sinh Trung Nguyên, mặc dù võ công cũng không rất mạnh, cai quản địa phương nhưng lại là có chút bản lĩnh, từ nhỏ ta đã có chí hướng phân ưu vì phụ thân vì phụ thân, cho nên lãnh giáo bọn họ rất nhiều, học được rất nhiều điển tịch kinh điển Trung Nguyên, vì phụ thân cũng thường nói, những thứ này của Trung Nguyên, lấy ra lễ giáo cổ hủ, thật ra cũng cực kỳ thực dụng, cực kỳ tốt.”

Tô Bằng nghe thế, nhẹ gật đầu, xem ra thành chủ thành Khâu Từ Càn, cũng là một người rất có tầm mắt.

Trải qua hai phen nói chuyện, Tô Bằng cùng Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi chỉ thấy bầu không khí giống như thân mật hơn chút, không xa lạ giống như vừa rồi, Tô Bằng ngẫm lại, ngược lại là có thể hỏi một ít vấn đề tương đối nhạy cảm.

“Uyển Nhi tiểu thư, ta vừa rồi nghe người thương đội nói một câu, các người vốn là đại thương đội mấy ngàn người cùng đến Trung Nguyên buôn bán, chỉ là bởi vì Uyển Nhi tiểu thư chờ một món hàng hóa quan trọng, cho

nên từ Trung Nguyên trở về thành Khâu Từ Càn chậm mấy ngày, mà lần này Uyển Nhi tiểu thư lúc gần tới thành Khâu Từ Càn, lại bị đám giặc khăn đỏ này chú ý phải, không biết có phải bọn họ nhắm vào vật gì trên người các người hay không? Lần này tập kích, là ngoài ý muốn, hay là...”

Tô Bằng nhìn ánh mắt của Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, đối với nàng hỏi.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, nghe vậy sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng, nàng suy nghĩ một lát, nói.

“Tô anh hùng có ơn cứu mạng với Uyển Nhi, ta cũng không che giấu, hàng hóa Uyển Nhi lần này vận chuyển, thật ra là một lô cơ nổ.”

“Hửm?”

Tô Bằng nghe thế, lông mày lập tức dựng đứng.

Thế giới Tử Vong Luân Hồi là thế giới võ hiệp, các nơi ngang ngược, đều không thể nào cấm người mang theo binh khí, dù sao người giang hồ ai cũng muốn mang theo binh khí tiện tay, nếu cấm thứ này, sẽ đắc tội rất nhiều người.

Thậm chí, ngay cả đám mũi tên này, có nhiều nơi cũng không cấm mang theo, mũi tên mặc dù có năng lực sát thương đường dài, nhưng sử dụng mũi tên, cơ bản đều là hộ sản bán chung quanh thành thị, cung tiễn thủ tốt lưu lạc trên giang hồ rất ít nhìn thấy, phần lớn cũng bị ngũ thu nạp, dù sao dùng mũi tên này, tức là đại biểu lực tấn công khoảng cách gần không có bao nhiêu, tranh đấu trên giang hồ, rất là có hại.

Nhưng mà, mặc dù các nơi giang hồ cũng không cấm vũ khí cung tên, nhưng chỉ có cơ nổ, thì nơi nào, cũng đều là hàng cấm...

Chương 691: Dòng nước ngầm thành Quy Tư Kiền (1)

Nguyên nhân nổ tiễn trở thành hàng cấm, đơn giản vì hai thứ.

Thứ nhất, cung tên mặc dù cũng là vũ khí sát thương viễn trình, nhưng người sử dụng không nhiều, thứ hai bách tính tầm thường cho dù thu được,

cũng không chế không tốt, cơ bản không thành được chiến lược, không đáng để những đại hào địa phương lo lắng sợ hãi.

Nhưng nỗ lực cơ sở lại khác, chỉ cần trí lực bình thường, trên cơ bản giống chơi hai cái, là có thể sử dụng, trong khoảng thời gian ngắn đã có thể trở thành chiến lược.

Thứ hai, uy lực cơ sở rất khó coi thường, cơ sở thép tinh thượng hảo, nếu lên đây, trong cự ly ngắn thậm chí có thể bắn thủng áo giáp, uy lực hết sức cường đại, ra tay lại nhanh, hơi huấn luyện thêm, là sử dụng được, dưới tập trung bắn, cho dù võ lâm cao thủ, cũng khó có thể may mắn thoát khỏi.

Nếu có hơn trăm người trang bị cơ sở, sẽ có thể nhanh chóng tạo thành một nhánh thực lực ở dân gian, trực tiếp trở thành vũ lực uy hiếp được người thống trị, đại hào các địa phương tất nhiên hết sức kiêng kỵ, sợ cơ sở lộ ra, không chế hết sức nghiêm khắc.

Có thể nói, các địa phương, nếu không phải quân đội, hoặc là trực tiếp giao dịch với mấy tập đoàn thương nhân lớn, thì căn bản không cách nào thu được cơ sở, mà trong chợ đen, giá cơ sở cũng rất đắt, thấp nhất cũng một ngàn lượng bạc một cái, cũng chính là mười lượng hoàng kim, đó vẫn là cơ sở bằng gỗ không hoàn mỹ lắm, nếu tạo bằng thép tinh, hơn nữa là thứ cường lực cực kỳ tinh chuẩn, giá có thể sẽ còn đắt hơn năm lần mười lần.

Tô Bằng đã từng thấy qua cơ sở vây công người võ lâm, ban đầu lúc ở quận Giang Ninh, Hàn Thác của Hắc Thủy quân vào lúc vây bắt giết chết phú hào Tạ An hơn nửa giá họa Tô Bằng, liền phái người lấy cơ sở, mà trên thực tế, lúc ấy Tạ An chính là bị cơ sở gây thương tích.

Lúc này, Tô Bằng nghe được Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nói, lần này trong thương đội của nàng, đều là cơ sở, không khỏi chấn động.

Hắn từng thấy thương đội. Trong thương đội gần như có hai ba trăm con ngựa, kéo mấy trăm miệng rương, bên trong nếu đều là cơ sở cùng binh khí hoàn mỹ khác, giá trị chỉ sợ là bằng mấy vạn lượng hoàng kim.

Lại không bàn về giá trị của những vũ khí này, chỉ nguồn gốc, đã cực đáng giá thương thảo, bởi vì nếu không phải mua trực tiếp với người Đại

Thương, liền chỉ có thể mua quân đội của thế lực nào đó tại trung nguyên.

Tô Bằng trầm ngâm một chút, lại nghĩ tới một điểm đáng ngờ, mở miệng hỏi Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi.

“Uyển nhi tiểu thư, nếu trong rừng các người đều là binh khí như cơ nỏ. Vừa rồi vào lúc nghênh chiến mã phi, sao không lấy ra dùng? Thứ cơ nỏ này là khắc tinh của kỵ binh giáp nhẹ, không giáp, chỉ cần lấy ra một hai trăm cơ nỏ, căn bản không cần huấn luyện, chỉ cần chia làm hai ba nhóm bắt đầu bắn, những mã phi kia khỏi cần hai lượt, cũng sẽ bị đánh tan... còn người hộ tống thứ trọng yếu như vậy, sao không tăng thêm nhân thủ hộ vệ?”

Nghe đến đó, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi không khỏi hừ lạnh một tiếng, tựa hồ hết sức tức giận, có điều lập tức kịp phản ứng, xin lỗi Tô Bằng.

“Tô anh hùng, xin lỗi. Ta cũng không phải hừ người, mà là nhớ tới một chuyện tức giận”.

“Ồ? Chuyện gì?”

Tô Bằng hỏi, chỉ nghe Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nói.

“Thật ra nhắc tới, thành Quy Tư Kiền chúng ta, lần này thương đội vào trung nguyên, tổng cộng tổ chức bảy đại thương gia, nhân số xe ngựa có ba nghìn người trở lên, hơn hai ngàn phu xe, cùng kết bạn đi trung nguyên mật dịch”.

“Lúc đi, cũng không có xảy ra vấn đề gì. Rồi sau đó, liền có một vài vấn đề”.

“Chúng ta là tháng trước đi trung nguyên, ban đầu phụ thân tổ chức nhiều thương nhân vào trung nguyên như vậy, chính là yểm hộ cho ta, dù sao trung nguyên luôn luôn mẫn cảm với những thứ như cung nỏ. Cầm rất nghiêm, lén giao dịch đeo cung nỏ, chỉ cần vượt qua ba cái trở lên, liền chém đứng”.

“Mà đối tượng giao dịch đã hẹn với ta, nhưng so với trong giao hẹn, đã trễ chừng mười ngày... Thật ra lần này ta là mang sáu trăm hộ vệ dưới trướng

phụ thân ra ngoài, nhưng mà cũng không phải một mình ta thống lĩnh, còn một tên thủ hạ của phụ thân, võ công hẳn rất cao, lực ảnh hưởng ở trong hộ vệ còn lợi hại hơn ta, hẳn nói cảm thấy lần này người Trung Nguyên không thật tâm giao dịch với chúng ta, liền muốn về trước, ta không lay chuyển được hẳn, để hẳn mang đi hơn phân nửa hộ vệ theo thương đội quy mô trở về, còn ta thì vẫn thấy lần này giao dịch có thể thành công, liền đợi thêm hơn mười ngày, quả nhiên chờ được đám cung nô này, nhưng bên cạnh ta, cũng chỉ còn lại có chưa đầy trăm hộ vệ, những người này là thân vệ của phụ thân, cho dù thế nào cũng sẽ ở bên cạnh ta”.

“Bởi vì nhân số thương đội về trước quá nhiều quá tập trung, làm cho đoạn thời gian gần đây, ta không cách nào tìm được thương đội cùng đồng hành, mà chỗ của ta đều là hàng cấm trung nguyên cấm rất sát sao, không thể ở lâu, chỉ có thể mạo hiểm mang theo thuộc hạ, trở về thành Quy Tư Kiên”.

“Nhưng không may, hoặc không phải ngẫu nhiên, ở trên đường ta đã gặp những mã phi này... Chỉ là tuy rằng chúng ta có cơ nô, nhưng những cơ nô này, đều không có dây nô, đây cũng là người Trung Nguyên phòng bị chúng ta, sợ chúng ta gây loạn gì ở đó, lại thêm người trung nguyên luôn chống lại các thế lực Tây Vực chúng ta, muốn gây khó chúng ta một lần cũng là có thể, cho nên cơ nô đều mất dây nô. Mà kết quả chính là mặc dù trong tay chúng ta có vũ khí, nhưng không cách nào trở thành chiến lực”.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, đem đầu đuôi câu chuyện, nói một lần với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe đến đó, mày nhíu hơi giãn ra, nhẹ gật đầu, nếu vậy, nhân quả Logic trước sau đều khớp.

Chương 692: Dòng nước ngầm thành Quy Tư Kiên (2)

Hắn hơi trầm ngâm, thoáng cái, nói với Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi.

“Uyển nhi tiểu thư, ta mặc dù không biết tình huống thành Quy Tư Kiên các người, có điều ta suy đoán một chút, Uyển nhi tiểu thư muốn tiếp chương thành Quy Tư Kiên, sợ là rất nhiều người sẽ không thấy vui vẻ, có thể sẽ chặn bọn họ tiến thêm một bước đi? Vậy đầu lĩnh hộ vệ cùng Uyển Nhi tiểu thư đi trung nguyên, còn người trong thành biết người lần này đi mua quân

giới, có người xem Uyển Nhi tiểu thư là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt không?”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nghe xong, lông mày thanh nhã xinh đẹp hơi chau lại, sau một lúc lâu, nàng mới lên tiếng.

“Ô anh hùng, chuyện cho tới bây giờ, ta cũng không sợ việc xấu trong nhà lộ ra ngoài... Thật ra trong thành Quy Tư Kiên, người dưới trướng phụ thân, người muốn mạng của ta, sợ là so với ủng hộ ta còn nhiều hơn một ít ấy”.

“Ồ?”

Tô Bằng nghe xong, không quá mức kinh ngạc.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi là đại mỹ nhân, nhưng người muốn mạng của đại mỹ nhân này rất nhiều, Tô Bằng cũng không thấy kinh ngạc.

Bởi vì đây không phải tình yêu nam nữ, mà là đấu tranh chính trị liên quan đến thành Quy Tư Kiên.

Tiêu điểm đấu tranh, vẫn ở trên vấn đề người thừa kế thành Quy Tư Kiên.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi muốn kế thừa thành Quy Tư Kiên của phụ thân, mà thuộc hạ dưới tay phụ thân hẳn, cùng một số nguyên lão thành Quy Tư Kiên, cũng ngấp nghé vị trí quyền lực. Đó chính là đối thủ chính trị của Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, mà đấu tranh chính trị, cho tới bây giờ đều là tàn khốc, đối phương sẽ không xem xét mỹ mạo của nàng, có lẽ, đám đối thủ chính trị của nàng, còn ảo tưởng sau khi lấy được quyền lực thành Quy Tư Kiên, khiến mình châu lòng lấy nhất Tây Vực này, trở thành ngọan sủng, hầu hạ dưới thân bọn họ.

Loại đấu tranh này, cho tới bây giờ đều là âm hiểm, tàn khốc, đồng thời dơ bẩn, phản bội, bán đứng, đó là quá quen thuộc rồi.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, hoàn toàn có thể chính là bị người bên cạnh phụ thân nàng bán đứng, cố ý tiết lộ hành tung của nàng cho mã phi.

Mà bản thân nàng, cũng biết điểm này.

Chỉ nghe nàng nói.

“Trong thành Quy Tư Kiên, rất phức tạp... Bởi vì thành Quy Tư Kiên vốn chính là mô hình thu nhỏ do hỗn hợp nhiều bộ tộc mới có, phụ thân ban đầu vào lúc dẹp yên nơi này, thu nạp không ít người đại bộ tộc địa phương vào trung tâm quyền lực, mà thủ hạ phụ thân, bản thân còn có một ít bộ hạ cũ công cao. Đám trước, phần lớn đều vì uy vọng cùng vũ lực nắm giữ thủ hạ của cha, mới thần phục, trong lòng cũng không hoàn toàn trung với phụ thân, còn người sau, không ít người thấy phụ thân tuổi già, có một số người muốn tiến thêm một bước, có một số người thì muốn giữ vinh hoa phú quý của mình, kết giao những người trong đại bộ tộc, chỉ là chiến công và uy vọng của phụ thân đều rất cao, cho nên bọn họ vào lúc phụ thân còn khỏe mạnh, không dám vọng động”.

“Có điều hai năm nay tuổi phụ thân dù sao cũng lớn, thân thể không được như trước, những người này liền bắt đầu rục rịch, có điều phụ thân xây dựng ảnh hưởng, ngoại trừ quyền tổng lĩnh quân ra, còn có một chi đội hộ vệ trực thuộc vượt qua ba nghìn người, bọn họ cũng không dám vọng động, nhưng mấy năm nay, những người kia lén kết giao trọng kim, lôi kéo một nhóm người trong đội hộ vệ, cho nên thế cục thành Quy Tư Kiên, càng ngày càng không yên”.

“Lần này ta tự mình đi trung nguyên mua cơ nỏ, chính là vì trở về, trang bị cho hộ vệ trực thuộc phụ thân, hơn nữa huấn luyện thêm một chi binh đội nỏ tiến nội tình sạch sẽ, trung thành có một không hai, làm thân binh ủng hộ nhà Đặc Mục Nhĩ ta, điều này sợ là rất nhiều người không muốn thấy, cho nên mới xuất hiện chuyện hôm nay, cũng may gặp được Tô anh hùng, mới may mắn thoát khỏi”.

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu, đối phương nói rất rõ ràng, khiến Tô Bằng đã biết thế cục đại khái Đặc Mục Nhĩ trong thành.

Có điều kế tiếp, hai người lại lâm vào một loại trầm mặc, tựa hồ thoáng cái không biết nói cái gì cho phải.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi dù sao cũng là nữ nhân, nàng cố gắng giảm bớt loại không khí nặng nề, hỏi Tô Bằng.

“Ta nói nhiều như vậy, nhưng còn chưa hỏi Tô anh hùng đi thành Quy Tư Kiền làm gì vậy?”

Tô Bằng nghe xong, khẽ mỉm cười, nói.

“Không nên gọi ta là Tô anh hùng, nghe nhột tai, gọi tên của ta là được rồi”.

“Người còn không phải gọi ta là Uyển nhi tiểu thư sao? Có vẻ rất xa lạ, không bằng cứ gọi ta là Uyển nhi là được rồi”.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi cười một tiếng, sau đó nói.

“Ta thấy Tô anh hùng lớn hơn ta vài tuổi, liền gọi người Tô ca ca là được rồi”.

Tô Bằng mỉm cười, ngầm đồng ý xưng hô này, sau đó nói.

“Lần này ta phải đi tìm bạn, Cuồng Sa Tà Dao Âu Dương Khánh, bây giờ liền ở lại trong thành Quy Tư Kiền, Uyển nhi người có gặp không?”

“Cuồng Sa Tà Dao Âu Dương Khánh?”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi mở trừng hai mắt, nói.

“Người này có phải tóc đỏ, hơn nữa tính cách có chút hận đời? Dùng một thanh trường đao, thi triển ra phảng phất bão cát đại mạc thổi tới trên mặt?”

“Đúng là hắn!”

Tô Bằng nghe xong, cảm thấy ngoài ý muốn, hắn vừa rồi chỉ thuận miệng hỏi, không ngờ Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi quả thật biết hắn.

“Đúng vậy, ta đã gặp hắn... từng gặp gần hai tháng trước, lúc đó phụ thân vì giúp một người triệu tập người có thể đi trong sa mạc, hắn rất nổi tiếng, thường xuyên cùng người luận võ hơn nữa đều thắng, phụ thân tìm chính là người võ công siêu quần như vậy, liền triệu tập hắn đến phủ thành chủ, lúc ấy ta từng gặp, hắn hết sức kiệt ngạo, còn nổi lên xung đột với một cao thủ dưới tay phụ thân, rút đao so đấu một phen, cho nên ấn tượng cực kỳ sâu sắc”.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, nói với Tô Bằng...

Chương 693: Cướp hàng (1)

Tô Bằng nghe xong, trong lòng lại động.

Âu Dương Khánh nói trong thư với mình, hắn ở thành Quy Tư Kiên bị một vị đại lão triệu kiến, đáp câu dất mối, cuối cùng tiến vào trong đội thám hiểm do một nữ nhân làm thủ lĩnh, chẳng lẽ đại lão kia, chính là thành chủ thành Quy Tư Kiên.

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng nói với Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi.

“Uyển nhi, có thể nói một chút tình huống kỹ càng không? Dương Khánh là bằng hữu của ta, đã từng gửi thư với ta, trong thư nói, người chiêu mộ hắn đi thám hiểm, không phải một nữ nhân sao?”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi gật đầu, nói.

“Xác thực là một nữ nhân.”

Tiếp theo, nàng lộ ra vẻ mặt suy tư cùng hơi do dự, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

“Uyển nhi, người nghĩ tới điều gì sao?”

Tô Bằng thấy thế, hỏi nàng.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nghe xong, a một tiếng, khôi phục tư thái bình thường, nàng tựa hồ suy nghĩ kỹ càng cái gì, nói với Tô Bằng.

“Ta suy nghĩ một việc khác... Người chiêu mộ Âu Dương Khánh xác thực là một nữ nhân, phụ thân ta chỉ đáp câu dất mối cho nàng, về phần tại sao... Thật ra có liên quan rất lớn với thứ chúng ta vận lần này”.

“Ồ? Chẳng lẽ những cơ nỏ này, đều là nữ nhân kia bán cho các người?”

Người như Tô Bằng, một điểm đã thông, hỏi Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi khẽ gật đầu, nói.

“Đúng vậy, người cũng biết, trung nguyên rất không chế binh khí rơi vào tay các bộ tộc Tây Vực, thậm chí ngay cả đồ sắt nông canh dùng cũng hạn chế, chúng ta muốn thu được binh khí, thật ra rất khó khăn, nhất là thứ như cơ nổ, càng khó thu được, phụ thân tích lũy mấy chục năm, trong tay mới chỉ có mấy trăm cái nổ tiền, đều là gỗ, thép tinh rất ít”.

“Mà đại khái mấy tháng trước, đột nhiên có một nữ nhân thân bí tìm phụ thân, nàng thông qua tù trưởng một đại bộ tộc gặp phụ thân, mở miệng trực tiếp nói giúp bộ tộc chúng ta mua cơ nổ, hơn nữa đưa tặng chúng ta năm mươi bộ cơ nổ bằng thép tinh trước làm tín lễ. Điều kiện là phụ thân ta phải phải thủ hạ, trợ giúp bọn họ tìm kiếm một tòa thành cổ thất lạc”.

“Phụ thân ta lúc ấy liền tâm động, rất khoản đãi đoàn người nữ nhân kia, hơn nữa vì biểu đạt thành ý, trợ giúp nàng triệu tập một số cao thủ trong Quy Tư Kiền, đi trước dò xét vị trí thành cổ thất lạc kia, còn nữ nhân kia cũng không thất tín, báo chúng ta một cách, để chúng ta đi trung nguyên, liền sẽ có người bán cho chúng ta quân giới cần thiết”.

Tô Bằng nghe xong, trong lòng suy nghĩ một lát, cũng đại khái đoán ra, cuối cùng người giao hàng cho Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi là ai.

Những quân giới đó, nhạy cảm như thế, nhưng vẫn có thể từ bên Dương Ngọc quan chở tới, có thể thấy được trên đường đi, đã có người chuẩn bị sẵn.

Thậm chí khả năng rất lớn, những quân giới này, bản thân chính là từ trong quân của một số thế lực biên quan chảy ra. Nếu không Tô Bằng cũng rất khó tưởng tượng, người nào có thể dễ dàng triệu tập ra nhiều quân giới nổ tiền như vậy bán cho người thành Quy Tư Kiền.

Mà Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nói nhiều với mình như vậy, trong lòng Tô Bằng cũng đại khái đoán ra ý nghĩ của nàng. Một có thể là mình cứu tánh mạng đối phương, đối phương cảm kích mình, nhưng càng nhiều là, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi lúc này vô tư, thậm chí báo cho mình biết một số chuyện cơ mật, sợ là cũng chưa chắc không tồn ý nghĩ tranh thủ sự đồng tình của mình, giúp đỡ nàng.

Chỉ là Tô Bằng liền coi như không nghe ra ý tứ hàm xúc này của đối phương, cũng không nói đến cùng, nói thật ra chuyện của thành Quy Tư Kiên quan hệ với mình không lớn, mình chỉ tìm Âu Dương Khánh, sau đó cùng hắn đi sa mạc xem thử, có người Tử Hà Môn bị nhốt dưới mặt đất không.

Kết giao Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, cũng không phải vì đồng tình đối phương hoặc là thấy mỹ mạo đối phương, hoàn toàn là muốn nhờ thế lực của nàng ở thành Quy Tư Kiên, để dò xét thuận lợi hơn chút mà thôi.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nói với Tô Bằng những chuyện này, vốn là chờ Tô Bằng nói gì đó, nếu có thể khiến đối phương tương trợ, đó là tốt nhất.

Đáng tiếc sau khi Tô Bằng nói lời này, cũng không tỏ vẻ gì, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, khó tránh khỏi có chút thất vọng.

Hai người sau đó, liền trò chuyện một số vấn đề phổ thông, sau nữa có chút mệt mỏi, liền thêm thiệp ngay trong xe.

...

Tô Bằng vừa giữ bộ phận linh giác, vừa nghỉ ngơi một hồi, chờ sau khi Tô Bằng tỉnh ngủ, trời đã sáng rồi.

Lúc này bên ngoài xe ngựa có người gõ cửa xe, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi cũng đã thức dậy kéo rèm cửa, chỉ thấy tiểu đầu lĩnh thương đội kia cỡi ngựa ở bên ngoài nói.

“Tiểu thư, phía trước sẽ đến thành Quy Tư Kiên”.

“Vậ thì tốt quá”.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nghe xong, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, người thoáng cái cũng như thoải mái không ít.

Tô Bằng nghe xong, cũng vén rèm cửa, nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy ở trong sa mạc phía trước, lại có một ốc đảo cực lớn, trong ốc đảo cây xanh rợp bóng, trên mặt đất cũng đầy cỏ thơm, ở trung tâm ốc đảo ra,

một toà tòa thành trì, xây ở trong đó.

Tòa thành trì này, thoát nhìn là thành trì quy mô gần quận Giang Ninh, chất liệu kiến tạo là cát đất trộn gạch đá, Tô Bằng nhìn, trong lòng không khỏi tán thưởng một tiếng.

“Ở trung nguyên xây dựng một toà thành trì như vậy thì cũng thôi, nhưng ở trong sa mạc Tây Vực, kiến tạo ra một tòa hùng thành như vậy, cũng không biết cần tiêu hao nhân lực tiền lương gấp bao nhiêu lần, thậm chí so với quận Giang Ninh, còn cần hao phí tâm lực tài lực mấy lần, người có thể làm chủ ở toà hùng thành Tây Vực này, chắc chắn không phải người đơn giản”.

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, trong lòng đặt phụ thân của Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi cao thêm một bậc.

Chương 694: Cướp hàng (2)

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi thấy biểu lộ của Tô Bằng, không khỏi cười khẽ, nói.

“Toà thành Quy Tư Kiền này, trước sau kiến tạo hơn một trăm ba mươi năm, rất nhiều tài liệu vật liệu đá đều là đoàn ngựa thồ từ trung nguyên vận tới, phụ thân là thành chủ đời sáu của toà thành này, trước phụ thân là người thành chủ tiền nhiệm coi trọng nhất, cuối cùng tiếp chương thành Quy Tư Kiền, quản lý nơi này, quả thật không phải chuyện dễ”.

Tô Bằng gật đầu, vào lúc hán muốn quan sát thêm nơi này, đột nhiên trong cửa thành, gào thét chạy đến hơn sáu trăm người mang theo binh khí, bày ra trận thế ở cửa thành, một trong số đó là hán tử vạm vỡ cưỡi trần, trên người và trên mặt đều có không ít hình xăm, cầm một thanh loan đao khổng lồ, đứng trước hơn sáu trăm người kia, hai tay ôm ngực, ngẩng đầu lên, phảng phất đang nhìn xuống người thương đội.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi trong xe nhìn thấy, lập tức nhíu mày, trầm mặc một hồi nói.

“Người này chính là đầu lĩnh hộ vệ ta nói trước đó, cùng ta đi trung nguyên, nhưng vứt bỏ chúng ta về sớm một bước, Ba Cáp Nhĩ A Bố Đô”.

Tô Bằng nghe xong, liếc nhìn hán tử Tây Vực kia một cái, chỉ thấy người này mũi cao thẳng, hốc mắt hãm sâu, tóc hơi vàng, quả thật không giống người Trung Nguyên, hơn nữa vóc người rất hùng tráng, gần hai mét, cả người đầy cơ bắp. Tóc thắt thành bím tóc nhỏ, có thể là nhân vật trong bộ tộc này.

Quả nhiên, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi ở bên cạnh tiếp tục giới thiệu.

“Phụ thân của người này là tù trưởng bộ tộc lớn nhất ở đây, bản thân hắn cũng là dũng sĩ số 1 thành Quy Tư Kiên, thực lực rất không tầm thường, bằng hữu của người Âu Dương Khánh đánh với hắn hơn mười chiêu, chỉ ngang tay”.

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu, nhớ kỹ người này.

Lúc này thương đội, cũng đi tới chỗ cửa thành, bởi vì những người đeo binh khí kia chặn đường đi, thương đội ngừng lại.

“Đặc Mục Nhĩ tiêu thư trong xe à? Mời ra gặp mặt!”

Ba Cáp Nhĩ A Bố Đô cao lớn kia nhìn đoàn xe, la lớn.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nghe xong, hơi nhú mày, có điều vẫn mở cửa xe, từ bên trong đi xuống.

Tô Bằng thấy, cũng không có ý ở lại chỗ này, theo nàng cùng xuống.

Ba Cáp Nhĩ kia thấy Tô Bằng và Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi cùng đi xuống xe, con mắt không khỏi trừng một chút, trong ánh mắt lộ ra một cỗ hung quang, nhìn về phía Tô Bằng.

Đáng tiếc, Tô Bằng thiên quân vạn mã đều đi tới, nào sẽ bị ánh mắt hù sợ? Ánh mắt hung ác của Ba Cáp Nhĩ kia, không khiến Tô Bằng phản ứng nửa phần.

Tô Bằng sau khi xuống xe, cũng không tiện để một mình Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi đối mặt Ba Cáp Nhĩ, liền cùng nàng đi tới trước mặt Ba Cáp Nhĩ.

Chỉ thấy trong ánh mắt trắng hán cao lớn này lộ ra ý vị hung hãn không chút che dấu, quét mắt Tô Bằng hồi lâu, cũng không nói với Tô Bằng, mà nói với Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi.

“Đặc Mục Nhĩ tiểu thư, mấy ngày không gặp, bên cạnh người sao có thêm một tiểu bạch kiểm người Hán vậy? Chẳng lẽ là Đặc Mục Nhĩ tiểu thư có chút tịch mịch, muốn kiếm trai lơ sao?”

“Làm càn! Đặc Mục Nhĩ tiểu thư há người có thể nói lời vũ nhục?”

Thị nữ bên người Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, cũng rất lợi hại, mở miệng nói.

Khuôn mặt Ba Cáp Nhĩ lạnh lẽo, nhìn thị nữ kia, thị nữ bị mắt hán bắn hung quang nhìn, thân thể không khỏi run lên, cả người phát lạnh, không biết nói gì nữa.

“Được rồi, người cũng không cần dọa nữ tử bên cạnh ta sợ, nếu không bị người khác nói dừng sĩ số 1 thành Quy Tư Kiền ta chỉ biết đe dọa nữ nhân, thì thật khó coi”.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi thân nhiên nói.

“Hừ.”

Ba Cáp Nhĩ này rõ ràng không am hiểu miệng lưỡi, nghe xong hừ lạnh một tiếng, trực tiếp hỏi.

“Người Hán này là ai?”

“Vị này chính là Tô anh hùng cưới ta từ dưới sự công kích của mã phi, đến từ quận Giang Ninh trung nguyên”.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nói, nghe xong nàng giới thiệu, Ba Cáp Nhĩ lập tức bật cười ha hả, nói.

“Ha ha ha... Bây giờ cho dù là lạc đà què chân gì, cũng dám nói mình là anh hùng, bộ dáng của hán, có thể đánh thắng được một tay của ta sao?”

Tô Bằng nghe xong, ngược lại hờ hững vô vị, thực lực của mình ở đây, đối phương dù hạ thấp cỡ nào, chỉ có thể đại biểu hấn có mắt không trông.

Ngược lại thị nữ bên người Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nghe không vô, mở miệng nói.

“Tô anh hùng tôi qua chiến đấu, một người đã chém chết trên trăm mã phi, Ba Cáp Nhĩ người từng có loại chiến tích này sao?”

Ba Cáp Nhĩ nghe xong, tiếng cười tựa hồ bị chẹn họng, im bật, hấn có hơi không quá tin mà đánh giá Tô Bằng, nói.

“Chỉ hấn cũng có thể chém chết trên trăm mã phi?”

“Đặc Mục Nhĩ, hãy bớt sàm ngôn đi, người ra tìm ta để làm gì?”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi có hơi không kiên nhẫn với người này, hỏi hấn.

“Ha ha, cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là người của ta nghe nói nói Đặc Mục Nhĩ tiểu thư người mang theo thương đội trở về, trong lòng cao hứng, người trên đường đi chắc chắn cũng rất mệt mỏi, người dưới tay cũng mệt mỏi, chỉ bằng để người của ta, đánh xe đỡ hàng giúp các người thế nào?”

Ba Cáp Nhĩ cười ha hả, nói với Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi...

Chương 695: Bắt nạt người khác

Nghe xong lời của Ba Cáp Nhĩ, vẻ mặt Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi dưới khăn che mặt lập tức biến đổi.

Lời của Ba Cáp Nhĩ gần như chính là trắng trợn cướp đoạt, muốn dùng vũ lực cướp lấy đồng nỗ cơ của Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi.

Tuy rằng phụ thân của Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi ở trong thành Quy Tư Càn còn có lực ảnh hưởng rất mạnh, cuối cùng nhóm nỗ cơ này vẫn phải trở lại trong tay phụ thân của Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, nhưng mà qua tay trung gian như này, một phần lớn tinh phẩm bên trong nỗ cơ có thể cứ như vậy biến mất không thấy gì nữa, rơi vào trong tay hấn.

Dù sao đến lúc đó, Ba Cáp Nhĩ này hoàn toàn có thể đưa ra một lý do “lúc giao hàng chỉ có chừng này đồ thôi!” là đủ để tham ô một đám nỗ cơ rồi.

Như vậy, nhóm nỗ cơ này sẽ rơi vào tay địch một phần lợi nhuận, thế lực và thực lực của Ba Cáp Nhĩ sẽ tăng lên, mà còn sự thất thoát này làm cho sức mạnh của Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi sẽ giảm xuống không ít.

Đây đối với việc Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi thuận lợi tiếp nhận quyền lực của thành Quy Tư Càn là một chương ngại thật lớn.

Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi tất nhiên rõ ràng điều này, nhưng mà tình thế trước mắt, là đối phương muốn dùng vũ lực cưỡng bức cướp đoạt đồng hàng này, người có thể dùng được bên người nàng quá ít, hoàn toàn không phải là đối thủ của đối phương, bị cướp cũng là bất đắc dĩ.

Nghĩ đến đây, Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi tuy rằng lửa giận trong lòng rất lớn, nhưng không có phát tác ra ngoài, mà là nhanh chóng suy nghĩ tìm biện pháp ứng phó.

Ánh mắt của nàng rất nhanh liền rơi vào người Tô Bằng.

Tô Bằng ánh mắt chờ đợi cùng với khẩn cầu của Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi, khẽ lắc đầu.

Hắn nghe xong lời của Ba Cáp Nhĩ liền đã đoán được mục đích của đối phương, cũng nghĩ đến việc Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi sẽ cầu xin mình.

Tô Bằng ngược lại cũng không sao cả, hắn đối với việc tranh đấu quyền lực của thành Quy Tư Càn không có hứng thú, chỉ là trước kia cứu Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi, đối lúc này lại bán một cái nhân tình. Làm đầu tư phương đã thiếu nợ mình một nhân tình lớn, cho dù là đầu tư cũng không cần quá mức.

Tô Bằng không khỏi tự giễu cười nhẹ một tiếng, hắn từng xem một nghiên cứu tâm lý học, nói trợ giúp người ta một lần, cũng rất dễ dàng bị người này nhờ giúp thêm nhiều lần nữa. Thật đúng là như thế, đây giống như là đầu tư tiền tài, nếu như đã đầu tư một lần, thì sẽ đầu tư thêm mấy lần nữa để giữ được sự đầu tư lúc trước, đây cũng là bản tính của con người.

Mặc dù biết mình cũng không thoát khỏi được lệ này, nhưng Tô Bằng cũng không ảo não, bởi vì dù sao lúc này có thể là việc thu được lợi ích, tiền vào trong sa mạc dò xét dưới mặt đất cũng không phải là chuyện một hai cao thủ giang hồ là có thể hoàn thành được, cần một lượng lớn nhân thủ chuyên nghiệp tìm kiếm, những chuyện kia vẫn rơi vào trên người Đặc Mục Nhĩ Uyên nhi. Cho nên giúp nàng thêm một lần cũng có thể được.

Nghĩ đến đây, Tô Bằng cười nhạt một tiếng, đứng dậy, nói.

“Vị bằng hữu này gọi là Ba Cáp Nhĩ phải không? Nghe người nói như vậy, là muốn cường đoạt những thứ quân giới này sao?”

“Cái gì mà là cường đoạt? Ta chỉ là cảm thấy Đặc Mục Nhĩ tiểu thư đi xe ngựa mệt nhọc, muốn thay nàng phân ưu mà thôi.”

Ba Cáp Nhĩ tuy rằng thô lỗ nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có đầu óc, không chịu thua kém, nói với Tô Bằng.

“Nam tử hán nghĩ gì nói vậy đi, cần gì phải che che giấu giấu như vậy, không dám đem mục đích chân thật của mình nói ra sao? Nhăn nhăn nhỏ nhỏ giống như là mụ đàn bà.”

Tô Bằng thản nhiên nói, hắn nhìn Ba Cáp Nhĩ dường như lấy thô lỗ làm vẻ vang, biết rõ người này đặc biệt để ý hình tượng nam tử hán của mình, liền dùng điều đó để chọc giận hắn nói.

“Người nói cái gì?”

Ba Cáp Nhĩ nghe xong, quả nhiên mắc mưu, quát dữ dội như sấm.

“Ha ha... Ta cũng không muốn nói nhiều. Người muốn những quân giới này, ta có thể lý giải được, bởi vì những vật này rất trân quý, có điều người không thể lấy đi những vật này. Làm một cuộc trao đổi đi, ta sẽ dùng vật trân quý tương tự trao đổi với người.”

Tô Bằng hơi hí mắt lại, nói với Ba Cáp Nhĩ.

“Thứ gì?”

Ba Cáp Nhĩ nghe xong, nhú mày nhìn về phía Tô Bằng.

“Cái đầu của người!”

Con mắt Tô Bằng bỗng nhiên mở lớn, bắn ra tinh quang, nói với Ba Cáp Nhĩ.

Khi nói những lời này, khí thế trên người Tô Bằng cũng đồng thời bắt đầu tăng coa, dường như tùy thời đều có thể rút kiếm giết người.

Cảm giác của Ba Cáp Nhĩ hết sức nhạy cảm, sau khi nghe được những lời này của Tô Bằng, lập tức cảm giác đối phương cho mình một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm, lông tơ trên người hắn sau khi nghe những lời này của Tô Bằng lập tức dựng đứng lên.

Ba Cáp Nhĩ nhất thời cả kinh, hắn theo bản năng liền rút ra loan đao mang bên hông, muốn ra tay.

“Keng!”

Một mảnh ánh sáng chói chang hiện lên, Ba Cáp Nhĩ cảm giác trên tay mình rung mạnh giống như là bị sét đánh vậy, kế tiếp cũng cảm giác được trên tay đau xót.

Trong lòng hắn cả kinh, nhìn về phía loan đao trong tay mình, lại thoáng cái choáng váng.

Chỉ thấy loan đao trong tay hắn, lưỡi đao bằng sắt thép đều đã bị một kiếm của Tô Bằng chém vỡ thành vô số mảnh nhỏ văng tung tóe.

Mà lúc này toàn bộ cánh tay của hắn cũng cảm giác gần như chết lặng, Ba Cáp Nhĩ cảm giác tay cầm đao của mình ít nhất bị cắt nát ba ngón tay, mà còn cánh tay cũng dường như đã bị nứt xương hoặc là đã cắt đứt.

Rất nhanh, trên tay của hắn liền truyền đến cảm giác đau đớn nóng bỏng, khiến trán hắn bắt đầu chảy xuống mồ hôi lạnh.

Nhưng mà hắn lại không phát ra một tiếng nào cả, cả người khẩn trương giống như sư tử vậy, gắt gao nhìn chăm chú vào bảo kiếm trong tay Tô

Bằng.

Tô Bằng lúc này, bảo kiếm còn chưa vào vỏ, mà chỉ là tùy ý để nghiêng trước người mình, trên mặt mang theo ý cười khẽ, nhìn Ba Cáp Nhĩ.

“Ba Cáp Nhĩ hảo hán, ta khuyên ngươi không cần phải suy nghĩ gì nữa, ta bảo đảm ngươi chỉ cần hơi động một chút, đầu của ngươi có thể cũng không còn là của ngươi nữa.”

Tô Bằng cầm kiếm trong tay, mỉm cười nói với Ba Cáp Nhĩ.

Mồ hôi lạnh trên đầu Ba Cáp Nhĩ càng lúc càng nhiều, hắn tuy rằng rất thô lỗ, nhưng kiến thức võ đạo cũng không tính là nông cạn, người lành nghề khẽ vươn tay liền biết có phải hay không liền, tuy rằng một kiếm mới vừa rồi của Tô Bằng, hắn ngay cả chuyện gì xảy ra cũng không có nhìn thấy rõ ràng, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng đến việc sự phán đoán của hắn, nếu đối phương muốn đầu của mình e là mình một chút cũng không ngăn cản được hắn.

“Ngươi muốn làm gì?”

Ánh mắt Ba Cáp Nhĩ nhìn chăm chăm vào mũi kiếm của Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

“Không có gì, chính là muốn dùng cái đầu của ngươi trao đổi một chút những quân giới này mà thôi... Thủ lĩnh Ba Cáp Nhĩ ta nghĩ ngươi chắc không cự tuyệt khoản giao dịch này đâu nhỉ?”

Tô Bằng mỉm cười, nói chậm rãi từng chữ.

Như thế rất bắt nạt người, dùng đầu vẫn còn đang ở trên cổ của người ta để trao đổi những quân giới này, thấy thế nào đều giống như đang khi dễ người ta.

Có điều Ba Cáp Nhĩ nghe xong lại không lên tiếng.

Hắn mặc dù được gọi là đệ nhất dũng sĩ, ai có thể nói dũng sĩ liền không sợ chết chứ?

Đáng tiếc hẳn một là luyện tiếc những hàng hóa quân giới này, hai là cũng là có chút lâm vào thế bí, không muốn người khác nhìn ra hẳn sợ chết, cho nên nhất thời giằng co một chút, không chịu nói đồng ý, cũng không dám cự tuyệt.

Đang vào lúc này, đột nhiên trong thành có một con khoái mã chạy ra, chỉ nghe người nọ một bên giục ngựa, một bên hô.

“Thành chủ đại nhân có lệnh! để Đặc Mục Nhĩ tiểu thư áp giải hàng hóa trực tiếp đi vào trong thành, thành chủ đại nhân muốn đích thân nghênh đón!”

Nghe thấy những lời này, hơn sáu trăm hộ vệ cầm đao kia liền hai mặt nhìn nhau.

Ngược lại Tô Bằng bên này, nghe xong mệnh lệnh này, Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi còn có Ba Cấp Nhĩ đồng thời thở phào nhẹ nhõm...

Chương 696: Trùng trùng (1)

Mệnh lệnh của thành chủ thành Quy Tư Càn giống như là một bậc thang để vị Ba Cấp Nhĩ được gọi là đệ nhất hảo hán này nhặt về được một chút mặt mũi, tội gì phải dùng mạng mình để đánh bạc.

Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi thở phào nhẹ nhõm, là bởi vì Tô Bằng không cần phải chém chết vị đệ nhất hảo hán này, phụ thân của đối phương dù sao cũng là tù trưởng của một số tộc lớn ở đây, nếu là bị Tô Bằng chém chết ở chỗ này, nhất định sẽ kích khởi bạo động, chuyện này đối với nàng mà nói cũng rất khó giải quyết.

Tô Bằng thì lại không sao cả, có giết Ba Cấp Nhĩ hay không chỉ là một suy nghĩ mà thôi, lúc này không cần giết người này cũng coi như là tiết kiệm được không ít phiền toái.

“Nường đường cho Đặc Mục Nhĩ tiểu thư!”

Ba Cấp Nhĩ lúc này, mới dùng cái tay còn lại nâng tay phải đã nứt xương lên, hô với hơn sáu trăm hộ vệ sau lưng.

Nghe được mệnh lệnh của chủ tử, những hộ vệ kia mới mở ra một con đường, trong lòng Đặc Mục Nhĩ Uyên nhi lúc này mới yên tâm, gọi thương đội của mình tiến vào thành Quy Tư Càn.

Tô Bằng cũng bỏ binh khí vào vó, theo sau thương đội cùng đi vào trong thành Quy Tư Càn, trên đường hẳn cảm giác được ánh mắt cừu hận của Ba Cáp Nhĩ kia.

“Người này cũng có chút không biết suy xét, võ công coi như là so với võ giả bình thường cũng không tệ, nhưng nếu so với cao thủ thì rất kém cỏi, người như vậy cũng có thể lên làm cái gì gọi là đệ nhất cao thủ... Xem ra cao thủ chân chính trong thành Quy Tư Càn đều khinh thường tranh cái danh tiếng này với hắn.”

Tô Bằng cảm giác được ánh mắt thù hận của Ba Cáp Nhĩ, nhưng cũng không thêm để ý, trong lòng suy nghĩ.

Ba Cáp Nhĩ kia không có lòng dạ gì, chỉ có một cỗ sức lực lỗ mãng, không phải là đối thủ lợi hại gì, có thể đạt được danh hiệu đệ nhất cao thủ đại khái là mọi người nhường cho hắn, để hắn vớt được một chút hư danh, Tô Bằng cảm thấy võ công của Âu Dương Khánh hẳn là cao hơn hắn nhiều lắm, cái gọi là liều mạng hơn mười mấy chiêu, phỏng chừng cũng là Âu Dương Khánh nhường.

Mới vừa rồi, Tô Bằng sử dụng căn bản không phải cảnh giới song hợp tam hợp kiếm, thậm chí ngay cả cảnh giới hợp khí cũng không dùng, chỉ là cảnh giới hợp lực lại thêm một chút nội lực Cửu Dương mà thôi... Chút nội lực này hoàn toàn không giống như là tác dụng mà nội lực của cảnh giới chọc tức có thể phát huy ra, thực sự chỉ chém vỡ loan đao của đối phương, về việc làm vỡ nát ngón tay cùng với xương tay của đối phương, này chỉ có thể trách đối phương quá yếu.

Lắc đầu, Tô Bằng không nghĩ những thứ này nữa, theo Đặc Mục Nhĩ Uyên nhi tiến vào thành Quy Tư Càn.

Tiến vào trong thành Quy Tư Càn, Tô Bằng mới phát hiện nơi này cùng với trung nguyên không giống nhau.

Trong thành thị của trung nguyên, sau khi tiến vào cũng đều là dân cư, bởi vì cần phải phòng cháy, phần lớn là do gạch đá kiến tạo, trong thành Quy Tư Càn lại bất đồng, trong thành Quy Tư Càn, số lượng phòng ốc thiếu đi ít nhất một nửa, mà còn phần lớn là một chút kiến trúc do cát đá xây nên, có chút u ám xám xịt.

Chẳng những như vậy, ngoại trừ những phòng ốc xây từ cát đá có vẻ thấp bé cũ nát kia ra, còn có thật nhiều trướng bông, những trướng bông này nhỏ có lớn có, lớn thì lớn gấp hai ba lần nhà bạt bình thường mà Tô Bằng đã gặp qua, nhỏ thì đại khái chỉ có thể chứa một người che gió tránh mưa, ở kẹp ở trong phòng.

Trong những lều vải này, thoát nhìn cũng là người ở lại. Không ít trướng bông phía trước còn bày quán nhỏ, buôn bán một số đồ vật.

Cũng có các trướng bông hoa lệ, được các trướng bông khác vây quanh, cực kỳ hoa lệ rộng rãi, thoát nhìn xem ra tình hình kinh tế của chủ nhân nó cũng không tệ.

Thấy Tô Bằng nhìn những thứ này, Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi cười một tiếng, nói.

“Trong thành Quy Tư Càn chính là như vậy, người nơi này không giống người Trung Nguyên, đều thích ở lại trong phòng; rất nhiều người là do di chuyển theo bộ tộc đến đây, trướng bông là tài sản cùng với chỗ ở của bọn hắn, trong thành cũng không cấm những thứ này, chẳng qua là không thể tùy ý vứt bỏ rác thải trong sinh hoạt là được... Có điều những nơi như vậy chỉ là có ở chỗ này thôi, vào bên trong một chút nữa thì so với trung nguyên không kém là bao nhiêu.”

Tô Bằng nghe xong gật đầu, tiếp tục quan sát. Chỉ thấy sau khi tiến vào trong thành Quy Tư Càn, phát hiện nơi này thật sự tất cả các loại người đều có cả.

Chẳng những có người Tây Vực tướng mạo khác biệt với trung nguyên, còn hình như có người Hồ tóc vàng mắt xanh, người Đại Nguyên trên đầu buộc khăn trắng, thậm chí có một số người xem ra giống như là dân tộc thiểu số phương bắc.

Những người này ở chỗ này rất thường gặp, trong hơn mười người thì có ba bốn người tới từ phiên bang nước ngoài rồi, phong thái tướng mạo khác biệt với trung nguyên.

Vào trong thành thị, kiến trúc bằng gỗ bình thường cũng nhiều hơn, tửu lầu cửa hàng cũng không khác nhau mấy so với trung nguyên, chẳng qua là lão bản Hỏa Kế hoặc là đổi thành người Hồ, hoặc là đổi thành người phiên bang khác mà thôi.

Tô Bằng cũng hiểu được, thành Quy Tư Càn là thành thị ở thương lộ, là điểm tiếp tế quan trọng giữa các phiên bang như Đại Nguyệt với trung nguyên, buôn bán vô cùng phát đạt, có quy mô như thế này cũng là chuyện bình thường.

“Tô ca ca, lại đi phía trước một hồi chính là nội thành, ngươi theo ta đi gặp phụ thân không?”

Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi, lúc này mới mở miệng hỏi Tô Bằng.

Chương 697: Trùng trùng (2)

“Không, ta lần này là tới tìm bằng hữu, đi tìm hấn trước đã. Uyển nhi, chờ ta tìm được bằng hữu rồi, có thể còn có một ít chuyện phiên toái ngươi, đến lúc đó ta sẽ đi đến nội thành tìm ngươi.”

Tô Bằng trả lời.

Đặc Mục Nhĩ nghe xong, cũng không dây dưa thêm gì nữa, nói.

“Cũng được, dù sao Tô ca ca vẫn còn đang ở thành Quy Tư Càn, không sợ không thấy được.”

Nói xong, nàng tìm tìm ở trên người một chút, tìm ra một cá điều trụ đưa cho Tô Bằng, nói.

“Tô ca ca đến lúc đó muốn gặp ta, liền sai người đem điều trụ này đưa vào nội thành, ta sẽ ra ngoài gặp nhau, Tô ca ca có chuyện gì muốn nhờ ta nhất định sẽ cố hết sức làm cho ngươi.”

Tô Bằng gật đầu, nhận lấy điều trụy, chỉ cảm thấy trên mặt điều trụy hơi có chút âm áp, tựa hồ là mang theo nhiệt độ cơ thể của mỹ nhân.

Cảm giác như thế, Tô Bằng không khỏi nhìn thoáng qua Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi, trên người nàng chỉ là mặc hai tầng lụa trắng coi như là tương đối đơn bạc, mới vừa rồi không thấy được điều trụy này lấy ra ở đâu, chẳng lẽ là vật bên người.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tô Bằng hơi động một chút, có điều lập tức khôi phục lại bình tĩnh, cười nói.

“Được, nói không chừng thật sự có chuyện phải làm phiền ngươi.”

Nói xong, Tô Bằng chấp tay, nói.

“Tạm biệt.”

Nói rồi Tô Bằng xoay người rời khỏi thương đội của Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi.

...

Sau khi rời khỏi thương đội, Tô Bằng tìm kiếm trong thành hai ba mươi phút đồng hồ, rốt cuộc tìm được nơi ở lại theo lời của Âu Dương Khánh trong thư.

Khách điểm kia là một khách điểm hai tầng, không tính là quá lớn, lầu một là tửu quán, cửa cấm một lá cờ chữ “tửu”, Hỏa Kế giữ cửa là người Trung Nguyên, có lẽ đây là một khách điểm do người Trung Nguyên mở.

Tô Bằng thấy nơi này, nhìn thoáng qua trên khách điểm viết tên là “Tây Cương khách điểm”, biết chính là chỗ này, hắn khẽ gật đầu, vừa mới chuẩn bị đi tới đột nhiên có hai tráng hán Tây Vực bị người ném ra ngoài.

Hai tráng hán Tây Vực kia, đều là thân cao quá một mét tám trở lên, nhìn bộ dáng rất là vạm vỡ, trên người mang theo vũ khí, nhưng mà lúc này lại bị người ném ra, ngã trên mặt đất như chó gặm bùn, nếu không phải là thân thủ Tô Bằng nhanh nhẹn, thiếu chút nữa đã bị hai người này đụng phải.

Mà lúc này, trong khách sạn có một người tóc đỏ đeo đao đi ra, vỗ bụi đất trên tay cười lạnh nói.

“Chỉ bằng thân thủ của hai người các ngươi, còn không xứng để Âu Dương Khánh ta xuất đao, hai vị cũng không phải sai cái gì, ở chỗ này ăn uống thì cũng được đi, nếu học người ta muốn khiêu chiến ta thì vẫn còn là quá kém, nếu lần sau vẫn còn phiền nhiều ta, đừng trách ta cắt hai cái lỗ tai của các ngươi!”

Hai người Tây Vực bị té ngã bên ngoài kia, mặt đều đỏ lên, từ dưới đất bò dậy, cũng không dám đi tìm xui xẻo với người ở bên trong nữa, liền ôm đầu chạy mất.

“Âu Dương huynh?”

Thấy người đứng ở nơi cửa này, trong miệng Tô Bằng không khỏi kêu ra tiếng.

Người tóc đỏ kia nghe xong, ánh mắt rơi vào người Tô Bằng, trên mặt lộ ra vẻ mặt vui mừng, hắc cười ha ha, bước đi ra, liền ôm Tô Bằng một cái, sau đó tách ra vỗ vỗ cánh tay Tô Bằng nói.

“Tô huynh đệ, ngươi quả thật tới Tây Vực rồi!”

Tô Bằng nghe xong, trên mặt lộ ra nụ cười, trong lòng dâng lên tâm tình vui vẻ khi nhìn thấy bạn cũ, nói.

“Nhận được thư của Âu Dương huynh, ta liền trực tiếp chạy đến, nhìn phong thái Âu Dương huynh mới vừa rồi giáo huấn hai người kia, xem ra ở Tây Vực phong thái càng hơn năm đó.”

“Ha ha ha! Ngươi chó có trêu chọc ta, đến, đi vào cùng ta uống rượu ngon Bò Đào ẩm ba năm nào!”

Âu Dương Khánh cười ha ha, kéo cánh tay Tô Bằng, liền đem Tô Bằng kéo vào trong khách sạn này.

Tô Bằng cùng với Âu Dương Khánh tiến vào trong tửu lâu này, mới phát hiện thiết kế nơi này rất là mang phong cách trung nguyên, cùng với khách

điểm ở trung nguyên không khác nhiều lắm, chẳng qua là trong đám khách, có một chút người nước ngoài phiên bang.

“Tiểu nhị, cho một vò rượu ngon Bò Đào!”

Âu Dương Khánh lớn tiếng kêu lên, tiểu nhị đáp lại, đi mang rượu tới.

Tô Bằng mỉm cười, ngồi xuống với Âu Dương Khánh, hai người vốn là đã tâm đầu ý hợp, lúc này lâu ngày không gặp tất nhiên có nhiều chuyện để nói.

Trong lúc nói chuyện với nhau, Tô Bằng biết được, vợ chồng Thái Tuấn Hoa ở Tây Vực một thời gian ngắn, muốn tiếp tục đi hướng Tây, đi đến nước Đại Nguyệt mở mang kiến thức một phen, cho nên đoạn thời gian trước đã đi theo thương đội của người Đại Nguyệt rồi đi rồi, cho nên lần này Tô Bằng không thấy được bọn họ.

Có điều, tuy rằng vợ chồng Thái Tuấn Hoa không có ở chỗ này, Tô Bằng cùng với Âu Dương Khánh vẫn còn là có rất nhiều lời muốn nói, cả hai đều tự nói một số chuyện trải qua sau khi tách ra của mình.

...

“... Đã lâu như vậy không gặp nhau, không ngờ người lại ở trung nguyên gặp phải nhiều chuyện như vậy, thoát nhìn xem ra võ công cũng tiến bộ rất nhanh, làm sao giống ta, cứ mãi như vậy, sau khi đến Tây Vực ngoại trừ luyện đao ra chính là khiêu chiến với cao thủ, còn có lần mạo hiểm kia có đề cập tới trong thư gửi cho người.”

Âu Dương Khánh nghe xong Tô Bằng kể rõ chuyện của mình ở trung nguyên trong khoảng thời gian này, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, nói.

“Âu Dương huynh, lần này ta ngày đêm thần tốc đến đây, một mặt là hết sức nhớ nhung Âu Dương huynh, mặt khác chính là chuyện ở trong thư của người, đây có thể liên quan đến sự an nguy của một vị trưởng bối của ta.”

Âu Dương Khánh nghe xong, biểu tình cũng dần dần nghiêm trọng, nói.

“Nếu giống như người nói, thời gian liền cực kỳ quý giá, sớm một ngày thì thêm một chút hi vọng sớm cứu tiền bối của người ra, nhưng mà ta lần trước tham gia mạo hiểm đã phát giác, ở trong sa mạc, cũng không phải là hiểu biết võ công là được. Còn cần phải có người lão luyện hay đi trên sa mạc chiếu ứng mới có thể qua được, nếu chúng ta muốn đi, ít nhất phải tổ chức một đội ngũ hơn năm mươi người, như vậy trong khoảng thời gian ngắn, chúng ta đi nơi nào tìm người đây?”

“Cái này ta có chuẩn bị chút ít, ta ngoài ý muốn cứu được con gái của thành chủ thành Quy Tư Càn, không ngại đi nhờ nàng giúp đỡ.”

Tô Bằng nói.

Âu Dương Khánh nghe xong, liền xách đao đứng lên, nói với Tô Bằng.

“Một khi đã như vậy, chúng ta còn chờ cái gì nữa? Ta đây liền cùng với Tô lão đệ đi tìm thành chủ thành Quy Tư Càn kia mượn người thôi!”

Chương 698: Hấn làm được sao?

Âu Dương Khánh cùng Tô Bằng nói làm liền làm, sau khi tiện tay cho tiền thưởng, hai người liền đi vào trong thành Khâu Từ Càn.

Thành Khâu Từ Càn này có chút giống đế đô Tử Cầm thành trong Trung Quốc hiện thực, chia làm hai bộ phận nội ngoại thành, trong ngoại thành là chỗ dân chúng sinh sống, mà toàn bộ nội thành, đều là phủ thành chủ.

Tô Bằng cùng Âu Dương Khánh lúc đi đến đây, thấy cửa thành nội thành, có hộ vệ canh gác, Tô Bằng vốn muốn dùng điều trụy của Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi vừa mới có được đi vào, chợt thấy Âu Dương Khánh lấy ra một tín vật yêu bài, hộ vệ kia liền trực tiếp cho vào thẳng.

“Đây là lần trước ta cùng thủ hạ kia của thành chủ thành Khâu Từ Càn so tài... Người kia được gọi là đệ nhất dũng sĩ giao đấu vài chiêu, thành chủ cảm thấy võ công ta không tồi, cho ta tín vật yêu bài này, nói là có thể trực tiếp tiến vào nội thành gặp hấn, đề cử nhân tài cho hấn.”

Âu Dương Khánh cầm yêu bài trong tay, nói với Tô Bằng.

“Ồ? Đệ nhất dũng sĩ kia võ công như thế nào?”

Tô Bằng nghe thế, biết là nói Ba Cấp Nhĩ, bèn hỏi Âu Dương Khánh.

“Không phải bị thịt, nhưng không mạnh lắm, người nọ chỉ biết đánh trận chém giết, sức chiến đấu thật sự dũng mãnh, xem như mãnh tướng, nhưng không phải là một võ lâm cao thủ giỏi, nếu như đơn đả độc đấu, ta nghiêm túc nói trong mười chiêu liền có thể khiến hấn chổng vó lên trời.”

Âu Dương Khánh hơi khinh thường nói.

Tô Bằng nghe thế, nhẹ gật đầu, Ba Cấp Nhĩ này quả thật không khác gì mấy so với Hàn Thác Hắc Thủy quân, có vũ lực, nhưng chỉ thích hợp chiến trường, không thích hợp đơn đấu.

“Có điều Tô lão đệ không nên xem thường anh hùng trong thành Khâu Từ Càn này, Ba Cáp Nhĩ kia chỉ là không có người đáng tranh giành danh hiệu với hần, thuộc hạ thành chủ Khâu Từ Càn, có mấy cao thủ lợi hại, chỉ là không dễ dàng nhìn thấy mà thôi.”

Tô Bằng nghe thế gật đầu, đây mới là tình huống bình thường.

Đang khi nói chuyện, hai người đã đi vào trong phủ đệ thành chủ ở nội thành, dùng lệnh bài thông qua, nhưng mà vừa tiến vào phủ đệ của thành chủ, chợt nghe thấy bên trong có tiếng hai người đang cãi nhau.

“Đặc Mục Nhĩ tiểu thư, sự kiên nhẫn của ta có hạn, ta xin khuyên ngươi một tiếng, giao người đã thương Ba Cáp Nhĩ ra đây, để cho ta xả giận một trận, nếu không chuyện này, bộ tộc Quý La Càn và Vân Sư, cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua!”

Thanh âm một người nam nhân, vang lên ở bên trong.

“A Bố Lực, ta đã nói rồi, là Ba Cáp Nhĩ khiêu khích trước, vị bằng hữu kia của ta, chẳng qua là vì bảo vệ ta nên mới đã thương Ba Cáp Nhĩ đệ đệ của ngươi, nếu ngươi tức giận, thì cứ trút xuống ta trước đi!”

Ngay sau đó vang lên thanh âm của nữ tử, Tô Bằng nghe ra là thanh âm của Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi.

“Ngươi? Một nữ nhân như ngươi, ta có thể làm gì được ngươi chứ? Chỉ là ngươi là con gái thành chủ, thành chủ đại nhân, ta muốn hỏi ngươi, thái độ của con gái ngươi, có phải đại biểu cho thái độ của ngươi không?”

Thanh âm nam nhân kia lại vang lên, cao cao giọng quát.

Tô Bằng nghe thế, con mắt hơi nheo lại, hần nghe ra chuyện những người này đang thảo luận, dường như có liên quan với mình.

Lúc này, hần và Âu Dương Khánh đã đi tới trong sân của phủ đệ kia, Tô Bằng nhìn thấy ở bên trong, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi đang đứng một bên, tranh cãi cùng một nam nhân Tây Vực cao gầy, trên đầu thắt bím tóc nho nhỏ.

Người ngồi trên ghế chủ bên trong, là một nam nhân có tuổi, thân thể có hơi béo một chút mặt khác trong sân còn có mấy lão già, không giống như là người hầu, thoát nhìn bộ dạng đều giống như có phần có quyền thế.

Nhìn thấy Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi tranh cãi như, Tô Bằng đã nghe rõ vài phần ý tứ, buông lời nói.

“Nghe ý tứ trong ngôn từ hai vị, dường như đang tranh cãi vì Tô mỗ, vị A Bố Lực hay là A Vô Lực kia, không ngại tới nói chuyện cùng với ta, ước hiếp một nữ nhân, thì có bản lĩnh gì?”

Lời của Tô Bằng, lập tức thu hút toàn bộ ánh mắt của mọi người bên trong.

Tô Bằng cùng Âu Dương Khánh, hai người sóng vai đi tới, đứng trước mặt của mọi người bên trong.

“Các người là ai?”

Thấy Tô Bằng cùng Âu Dương Khánh đi tới, nam tử Tây Vực trên đầu giống như đều là bím tóc chi chít, thân hình thon gầy không ít so với Ba Cấp Nhĩ, nhìn hai người Tô Bằng hỏi.

Âu Dương Khánh không hề để ý đến hắn, mà lại xoay người muốn đi đến trước mặt nam nhân có hơi mập mạp ngồi trên ghế chủ kia, chấp tay nói.

“Bái kiến Đặc Mục Nhĩ thành chủ.”

Kia nam nhân ngồi trên ghế chủ kia, nhìn thoáng qua Âu Dương Khánh, ánh mắt lộ ra một tia tinh quang, trên mặt mang theo nụ cười nói.

“Là người sao, Âu Dương đao thủ đến từ Trung Nguyên, võ công của người rất lợi hại, ta đã thấy, hơn nữa ban thưởng cho người một tấm kim bài có thể tự do ra vào nơi này.”

“Đúng vậy.”

Âu Dương Khánh gật đầu, nói.

“Đặc Mục Nhĩ thành chủ nói, nếu như bằng hữu giang hồ có võ công lợi hại của ta đến đây, thì trực tiếp sử dụng yêu bài dẫn đến nơi này, để cho Đặc Mục Nhĩ thành chủ gặp một lần... Vừa vặn, có một vị huynh đệ võ công vô cùng tốt mới đến, vị này chính là Tô Bằng, xin Đặc Mục Nhĩ thành chủ xem xét.”

Nói xong, Âu Dương Khánh làm một thủ thế, đẩy Tô Bằng ra phía trước.

“Ồ? Tô Bằng? Chẳng lẽ chính là Tô Bằng quận Giang Ninh, cũng chính là Tô Bằng mà con gái ta nói một mình chém chết gần trăm mã phi, cứu được nó đó sao?”

Đặc Mục Nhĩ thành chủ, nhìn về phía Tô Bằng, giống như tò mò hỏi.

“Đúng là Tô mỗ.”

Tô Bằng gật đầu, tiến lên một bước nói.

“Tô ca ca, ngươi đã đến rồi!”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi thấy Tô Bằng, trong lòng cũng vui vẻ, liền bước tới, đứng ở bên cạnh Tô Bằng nói, Tô Bằng mỉm cười, nhẹ gật gật đầu với nàng.

“Chính là hần đã chém chết gần trăm mã phi? Không giống a...”

Nhìn bộ dạng Tô Bằng, sau lưng Đặc Mục Nhĩ thành chủ, một vài lão nhân giống như là quyền quý trong thành, xì xào bàn tán.

Sau nửa ngày, chỉ thấy trong những túc lão kia, một người đứng lên, nói.

“Thành chủ đại nhân, ta từng nghe nói, năm đó Vân Cổ Lặc tông sư của Vân Châu lúc tuổi trẻ tài nghệ mới thành, chính là dùng mã phi thử đao, một người một đao, lúc ấy đuổi giết mã phi ba mươi ba sa đoàn đáng vẻ khí phách kiêu ngạo bảy ngày bảy đêm, đều đã chém chết ba mươi ba vị thủ lĩnh của đám mã phi kia, còn giết chết hơn phân nửa gần năm trăm mã phi bình thường, từ đó về sau mới lập nên uy danh ở Tây Vực, cuối cùng ở Lục Vân châu khai tông lập phái, mở cửa thu môn đồ... Lúc đó, Vân tông sư này, đại khái cũng khoảng ba mươi tuổi, mới có được thành tựu như vậy.

Nhưng mà nghe Đắc Mục Nhĩ tiểu thư nói, đêm qua Tô Bằng này, một mình đối đầu gần bốn trăm mã phi, hơn nữa giết chết một trăm mã phi... Chiến tích này, đã gần như bằng với Vân tông sư, nhưng mà, Tô Bằng này, chẳng qua mới hơn hai mươi tuổi, hắn có năng lực như thế sao? Hắn làm được như vậy sao?”

“Chứ không phải là thổi phồng công tích, báo cáo láo chiến tích tăng bốc công trạng sao?”

Túc lão kia sau khi nói xong, lại có một vị túc lão quyền thế, âm dương quái khí nói ra một câu.

Tô Bằng nghe thế, lông mày hơi giật giật, nhìn về phía người nọ.

“Tô ca ca, hắn chính là phụ thân của A Bố Lực và Ba Cáp Nhĩ, tù trưởng của bộ tộc Quý La Càn, A Bố Lực kia, là đồ đệ của Vân Cổ Lặc.”

Đắc Mục Nhĩ Uyển Nhi ở bên tai Tô Bằng, nhẹ nhàng nói.

Mà ở Âu Dương Khánh ở một bên khác của Tô Bằng, sợ Tô Bằng nghe không rõ, cũng nghiêng qua thấp giọng nói một câu.

“Vân tông sư bọn họ nói là Vân Cổ Lặc chiếm được một mảnh ốc đảo tên là Lục Vân châu, cao thủ võ đạo mở cửa thu nhận đồ đệ chiếm cứ một phương, thực lực rất lợi hại, dạy dỗ vài đồ đệ nổi danh, trình độ đều thuộc về cấp bậc trên thập đại kiếm Trung Nguyên, về phần Vân Cổ Lặc, được xưng là tông sư duy nhất Tây Vực.”

Tô Bằng nghe thế, trong lòng hiểu rõ, hắn nhẹ nhàng gật đầu, khước miệng lộ ra ý cười lạnh lùng...

Chương 699: A Bố Lực khinh công giỏi

Chiến tích của Vân tông sư như lời tù trưởng bộ tộc Quý La Càn kia nói, Tô Bằng nghe thế, cũng không có cảm giác như thế nào.

Mặc dù đêm qua, Tô Bằng chỉ là giết chết hơn trăm tên mã phi, nhưng đây là Tô Bằng cố ý kiểm nghiệm năng lực đè nén bản thân, chứ không phải thuần túy lấy giết chóc làm mục đích sản sinh chiến tích.

Chính diện nghênh đón sự công kích của gần bốn trăm mã phi, và khinh công thực chiến không ngừng tiêu hao thực lực đối phương, là hai khái niệm, về trước thuộc về chủ yếu tiêu hao, nội lực tiêu hao so với khôi phục mà nói thì nhanh hơn, cho nên nội lực không ngừng tiêu hao.

Còn về sau, nếu như Tô Bằng sử dụng khinh công Lăng Vân Phi Độ, như vậy những mã phi kia từng người có thể tóm lấy Tô Bằng, tấn công riêng lẻ cũng không có bất cứ mã phi nào có thể đánh đồng với võ công của Tô Bằng, Tô Bằng chỉ cần thi triển kiếm chiêu bình thường, liền có thể giống như là thu hoạch tính mạng từng nắm từng nắm gạo ròi rạc, chỉ là duy trì khinh công và chút ít nội lực kèm theo trên bảo kiếm là đã đủ rồi, như vậy tiêu hao nội lực, vẫn nhanh chóng khôi phục lại.

Cho nên nói, nếu mục đích của Tô Bằng là không từ thủ đoạn giết chết mã phi, như vậy chiến dịch ngày hôm qua, Tô Bằng muốn giết bao nhiêu, thì liền có thể giết bấy nhiêu, chỉ cần mã phi không chạy trốn, đừng nói một trăm, cho dù một ngàn cũng có thể cho bọn hắn thấy.

Nói như vậy, vấn đề Tô Bằng cần lo lắng, không phải là giết bao nhiêu mã phi, mà là tổng số lượng mã phi có đủ một đêm giết chết hay không, còn có tâm lý thừa nhận năng lực bản thân, giết nhiều người như vậy sẽ cảm thấy chán ghét biến thái hay không.

Vân tông sư trong lời nói của Quý La Càn này, ngoại trừ đuổi giết những mã phi kia, đối phương có thể rải rác chạy trốn, truy đuổi không quá dễ dàng, có thể từ đây nhìn ra khinh công không tồi, nếu luận năng lực chiến lực thực tế, dường như vẫn không bằng Tô Bằng bây giờ.

Có điều dù sao cũng có thể là chuyện mấy chục năm trước, có lẽ Vân tông sư năm đó không hề xuất toàn lực, hoặc là qua nhiều năm như vậy võ công đối phương lại có tinh tiến cũng nói không chừng, Tô Bằng trong lòng, vẫn xem đối phương là một nhân vật lớn.

Tô Bằng nghĩ đến những chuyện này, không hề trả lời những gì từ trường chính là bộ lạc Quý La Càn nói, từ trường lại hiểu lầm, tưởng rằng Tô Bằng chột dạ không dám đáp lời. Lập tức cảm thấy tóm được điểm yếu của Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, nói.

“Đặc Mục Nhĩ tiểu thư, bằng hữu của ngươi sao lại không dám đáp lời? Chẳng lẽ là quả thật bị ta nói trúng rồi, lúc trước là báo cáo láo chiến công sao?”

“Y Mã Ni tù trưởng, thương đội hơn hai trăm người, đều nhìn thấy Tô Bằng chém chết những mã phi kia, chẳng lẽ ngươi cho rằng, mấy trăm người chúng ta đều bịa chuyện nói sạo hay sao?”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nghe thế, hàng mày nhướng cao, nhìn về phía tù trưởng kia nói.

“Vây cũng nói không chừng...”

Người được xưng là tù trưởng Y Mã Ni, hừ một tiếng, âm dương quái khí nói.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi chán nản, nhưng mà là đối phương nói rõ phủ định tất cả chứng cứ mình đưa ra. Nàng nhất thời cũng nghĩ không ra nên nói như thế nào.

“Đặc Mục Nhĩ tiểu thư không tìm được lời để biện bạch nữa sao? Ta ngược lại có cách này, chứng minh lời hấn nói.”

Vào chính lúc này, A Bố Lực thân thể thon gầy, trên đầu chỉ chít bím tóc nhỏ kia, mở miệng nói.

Nghe thấy lời của hấn, người có mặt không ít người đều kinh ngạc nhìn về phía hấn, hấn tại sao lại lên tiếng giúp cho Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi.

A Bố Lực cười lạnh một tiếng, từ bên hông tháo xuống loan đao, nói.

“Nếu Đặc Mục Nhĩ tiểu thư nói Tô Bằng này đã từng một mình chém chết hơn trăm mã phi, hơn nữa lúc hấn vào thành còn đánh bị thương Ba Cáp Nhĩ, vậy hấn nhất định là võ công trác tuyệt, đã như vậy, ta nghĩ muốn khiêu chiến một chút với Tô Bằng này, nếu hấn có thể chống đỡ một trăm chiêu mà không chết dưới đao của ta, như vậy ta liền thừa nhận hấn có chiến tích như vậy. Nếu không thể... vậy thì, để cho hấn chết dưới đao của ta, xem như bồi tội cho đệ đệ của ta!”

Nghe thấy những lời này, mọi người mới hiểu rõ ý tứ của A Bố Lực.

“Được! Nam nhi Tây Vực, trước nay giải quyết vấn đề đều là nhanh chóng dứt khoát, nếu A Bố Lực muốn lấy lại công đạo cho đệ đệ mình, như vậy có thể trực tiếp rút đao khiêu chiến Tô Bằng. Tô Bằng muốn chứng minh danh dự của mình, phải tiếp nhận khiêu chiến này, nếu không hấn chính là báo cáo láo chiến tích, phải bị cắt mũi và tai, cắt khỏi thành Khâu Từ Càn, trở thành người nhu nhược cả đời!”

Nghe rõ ý tứ A Bố Lực, lập tức có túc lão thành Khâu Từ Càn khác giao hảo cùng bộ tộc Quý La Càn, mở miệng nói.

Rất nhanh, thanh âm kết thành sóng dữ, đều là muốn Tô Bằng đối chiến cùng A Bố Lực.

Thành chủ thành Khâu Từ Càn, nghe âm thanh như sóng dữ, lông mày không khỏi nhăn lại, hỏi Tô Bằng.

“Tô Bằng, ngươi có bằng lòng tiếp nhận khiêu chiến hay không?”

Tô Bằng ngược lại không sao cả, hấn vốn chính là có việc muốn xin thành chủ Khâu Từ Càn giúp đỡ, lúc này bộc lộ thân thủ một chút, để cho khiến người khác coi trọng, đợi lát nữa mượn người cũng dễ dàng, về phần A Bố Lực, sự phụ hấn đến cũng chẳng khác gì, hấn ngược lại không thể nào khiến Tô Bằng để vào trong mắt.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng gật đầu, nói.

“Không sao cả, nếu A Bố Lực muốn muốn lĩnh giáo võ công của ta, vậy thì cứ tới đây, có điều đao kiếm không có mất, nếu như bị thương rồi, bộ lạc Quý La Càn sẽ không lại nhảy ra mấy trăm đao phủ thủ đấy chứ?”

“Hừ! A Bố Lực ta tất nhiên sẽ không làm chuyện như vậy, cho dù thắng thua, ngươi cùng ta bộ tộc Quý La Càn ân oán xóa bỏ... Có điều, ta cũng dùng lời của ngươi nói, đao kiếm không có mất, nếu ngươi chết rồi, đừng trách ta đem thi thể của ngươi ném ra ngoài sa mạc để nuôi kền kền!”

Tô Bằng nghe thế, khẽ lắc đầu, nói.

“Người có thể làm được, thì tới đây đi.”

Nói xong, Tô Bằng dùng tay trái rút Vô Phong kiếm ra, tay phải khoát lên trên chuôi kiếm Vô Phong kiếm, bày ra tư thế rút kiếm bất cứ lúc nào.

Hắn nghe A Bố Lực nói thế, chỉ biết đối phương là người cực kỳ tự phụ đối với võ công, hơn nữa nghe tù trưởng Quý La Càn kia kể ra sự tích của Vân tông sư, Tô Bằng suy đoán Vân tông sư kia nhất định là kinh công trác tuyệt, nếu là như vậy, A Bố Lực có lẽ có thể được Vân tông sư chân truyền vài phần, có lẽ thân pháp không tồi.

Tô Bằng mặc dù kinh công không tồi, nhưng cũng không tâm tư cùng hắn chạy loạn khắp nơi, quyết định dùng lực phá xảo, trực tiếp đánh bại người này coi như xong.

Thấy Tô Bằng bày ra tư thế này, ánh mắt A Bố Lực cũng hơi có vẻ ngưng trọng, hắn mặc dù đối với võ công bản thân thập phần có lòng tin, nhưng lúc lâm chiến, lại không coi nhẹ đối thủ, về chiến lược có chút coi thường đối thủ, nhưng về chiến thuật lại coi trọng ý tứ kẻ địch.

Tô Bằng chém chết hơn trăm mã phi, mặc dù chỉ là đồn đãi, A Bố Lực cho rằng có thực lực khá lớn, hắn tự hỏi, nếu mã phi không có vũ khí đường xa, hắn cũng có thể chém chết hơn một trăm mã phi, nhưng không cách nào chỉ dùng thời gian ngắn ngủi như vậy, mà hắn cho rằng bản thân là người xuất sắc thanh niên đương thời, dùng suy đoán này, Tô Bằng quyết không làm được, hoặc là làm được nhưng không nhẹ nhõm như thế.

Nhưng không có lửa thì sao có khói, chưa hẳn không có nguyên do. Đã có lời đồn đãi này, A Bố Lực vẫn rất coi trọng, ít nhất khi Tô Bằng là đối thủ đồng cấp với mình.

Nhưng dù vậy, A Bố Lực vẫn có lòng tin, trong trăm chiêu, chém chết Tô Bằng.

Lúc này, thấy Tô Bằng làm ra tư thái rút kiếm, trong lòng A Bố Lực khinh thường, hắn vốn trọng đao kinh kiếm, cảm thấy binh khí như vậy không sánh được với đao, chỉ có võ lâm Trung Nguyên mới thích sử dụng cái này, bản thân tất nhiên có thể phá giải.

Hắn hít sâu một hơi, trong miệng cười lạnh nói.

“Tiểu tử, chịu chết đi!”

Nói xong, chỉ thấy mũi chân hắn điểm xuống, thân thể giống như một áng mây đen dâng lên!

Trong tay Tô Bằng cầm kiếm, tỉnh táo nhìn A Bố Lực lao lên giữa không trung.

Hắn nhìn ra kinh công đối phương dường như có hơi khác, cao thủ bình thường nhảy lên bốn năm mét cũng không phải không được, nhưng tốc độ rơi xuống đều rất nhanh, còn A Bố Lực sau khi nhảy lên, thân thể giống như bông gòn hoặc như đám mây, trên không trung rơi xuống rất chậm, phảng phất dừng lại trên không trung, năng lực thăng bằng rất mạnh.

Mà thân thể của hắn, trên không trung không ngừng xoay tròn, loạn đao trong tay giống như là một áng mây đao, bao trùm đánh thẳng xuống bên dưới.

Âu Dương Khánh đứng phía bên Tô Bằng nhìn thấy, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Hắn cũng là chuyên gia dùng đao, lúc này thấy A Bố Lực giơ tay tấn công, chỉ biết đao pháp A Bố Lực tuyệt đối rất tinh xảo.

Âu Dương Khánh đặt mình vào hoàn cảnh người khác, nghĩ mình ở vị trí Tô Bằng, giờ phút này khẳng định có chút hoa mắt, đao đối phương rất nhanh, hơn nữa tính nguy trang rất mạnh, hơi không để ý chút, không nắm bắt được đao pháp thật sự của đối phương, sẽ gặp trúng chiêu bị thương.

Âu Dương Khánh lúc này tâm tình thoáng cái hồi hộp, huynh đệ này của mình, năm đó lúc cùng hắn chia tay, võ công của hắn dường như vẫn không mạnh bằng mình, bản thân võ công lúc này đã tăng lên không ít, nhìn thấy đao pháp A Bố Lực vẫn như trước cảm giác được một ít áp lực, huynh đệ của mình có thể đỡ được sao?

Tô Bằng nhìn A Bố Lực giống như mây đen từ không trung lao tới, còn có ánh đao đầy trời, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh.

Hắn giờ phút này, thân thể hơi dè xuống, tay phải đã nắm lấy tay trái đang cầm Vô Phong kiếm.

Chỉ thấy Tô Bằng, không thèm để ý ánh đao đầy trời A Bố Lực thi triển ra, chỉ lấy tay phải rút kiếm, trong miệng quát to một tiếng.

“Chém!”

Theo âm thanh này vang lên, Tô Bằng xuất thủ.

Chỉ thấy Vô Phong kiếm từ trong vỏ kiếm rút ra, nhanh chóng lướt qua một đường cung lửa, chém tới A Bố Lực ở không trung.

Một kiếm này, tốc độ rất nhanh, nhưng vẫn chưa nhanh bằng tốc độ cảnh giới hợp lực, chỉ là tốc độ xuất kiếm bình thường, nhanh hơn một chút mà thôi.

A Bố Lực ở không trung, không ngờ Tô Bằng hoàn toàn không đề phòng, không ngờ thi triển kiếm pháp lưỡng bại câu thương, bản thân hắn cảm giác mình thân phận cao quý, tất nhiên không chịu cạy mạnh với Tô Bằng, loạn đao trong tay thu hồi chống đỡ, A Bố Lực có lòng tin, bản thân sau khi cản lại một kiếm cũng không nhanh này, cũng có đủ thời gian lại lần nữa tuốt đao chém thêm một đao xuống đầu Tô Bằng.

Nhưng mà, đây chỉ là lòng tin của hắn, trên thực tế...

“Ầm!”

Mọi người trong này, chỉ nghe thấy một tiếng giống như thanh âm tiếng vang sấm rền, trong mắt những túc lão kia, còn có thành chủ cùng với Âu Dương Khánh, chỉ thấy A Bố Lực giống như là một áng mây đen, sau khi hùng hổ bay về phía Tô Bằng, chạm phải một cái với bảo kiếm của Tô Bằng, A Bố Lực kia, từ mây đen biến thành bao tải đen, bỗng chốc bị đánh bay ra ngoài.

Chỉ thấy A Bố Lực bay vòng thành một đường vòng cung về phía sau, bay ra ngoài xa hơn tám chín mét, trong đó trong những tức lão quan sát kia, còn có những lão hồ đồ, mờ mịt khó hiểu, trong miệng thì thầm.

“A Bố Lực khinh công giỏi quá! Nói bay liền bay, nói đi cũng thoáng cái đi xa như vậy... A? !!”

Lúc này mấy tức lão kia mới nhìn rõ, A Bố Lực khinh công giỏi trong miệng hắn, trực tiếp ngã lăn vào trong bãi cỏ dưới đất, trong miệng phun máu, nhuộm đỏ mặt cỏ gần đó.

“A Bố Lực!”

Đại tù trưởng bộ tộc Quý La Càn, lập tức quát to một tiếng, cũng bắt chấp đồng liêu trừng mắt mở miệng như trào phúng ở sau lưng, chạy tới chỗ A Bố Lực ngã xuống...

Chương 700: A Bố Lực khinh công giỏi (2)

Thấy Tô Bằng bày ra tư thế này, ánh mắt A Bố Lực cũng hơi có vẻ ngưng trọng, hắn mặc dù đối với võ công bản thân thập phần có lòng tin, nhưng lúc lâm chiến, lại không coi nhẹ đối thủ, về chiến lược có chút coi thường đối thủ, nhưng về chiến thuật lại coi trọng ý tứ kẻ địch.

Tô Bằng chém chết hơn trăm mã phi, mặc dù chỉ là đồn đãi, A Bố Lực cho rằng có thực lực khá lớn, hắn tự hỏi, nếu mã phi không có vũ khí đường xa, hắn cũng có thể chém chết hơn một trăm mã phi, nhưng không cách nào chỉ dùng thời gian ngăn ngại như vậy, mà hắn cho rằng bản thân là người xuất sắc thanh niên đương thời, dùng suy đoán này, Tô Bằng quyết không làm được, hoặc là làm được nhưng không nhẹ nhõm như thế.

Nhưng không có lửa thì sao có khói, chưa hẳn không có nguyên do. Đã có lời đồn đãi này, A Bố Lực vẫn rất coi trọng, ít nhất khi Tô Bằng là đối thủ đồng cấp với mình.

Nhưng dù vậy, A Bố Lực vẫn có lòng tin, trong trăm chiêu, chém chết Tô Bằng.

Lúc này, thấy Tô Bằng làm ra tư thái rút kiếm, trong lòng A Bố Lực khinh thường, hấn vốn trọng đao khinh kiếm, cảm thấy binh khí như vậy không sánh được với đao, chỉ có võ lâm Trung Nguyên mới thích sử dụng cái này, bản thân tất nhiên có thể phá giải.

Hắn hít sâu một hơi, trong miệng cười lạnh nói.

“Tiểu tử, chịu chết đi!”

Nói xong, chỉ thấy mũi chân hắn điểm xuống, thân thể giống như một áng mây đen dâng lên!

Trong tay Tô Bằng cầm kiếm, tỉnh táo nhìn A Bố Lực lao lên giữa không trung.

Hắn nhìn ra khinh công đối phương dường như có hơi khác, cao thủ bình thường nhảy lên bốn năm mét cũng không phải không được, nhưng tốc độ rơi xuống đều rất nhanh, còn A Bố Lực sau khi nhảy lên, thân thể giống như bông gòn hoặc như đám mây, trên không trung rơi xuống rất chậm, phảng phất dừng lại trên không trung, năng lực thăng bằng rất mạnh.

Mà thân thể của hắn, trên không trung không ngừng xoay tròn, loạn đao trong tay giống như là một áng mây đao, bao trùm đánh thẳng xuống bên dưới.

Âu Dương Khánh đứng phía bên Tô Bằng nhìn thấy, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Hắn cũng là chuyên gia dùng đao, lúc này thấy A Bố Lực giơ tay tấn công, chỉ biết đao pháp A Bố Lực tuyệt đối rất tinh xảo.

Âu Dương Khánh đặt mình vào hoàn cảnh người khác, nghĩ mình ở vị trí Tô Bằng, giờ phút này khẳng định có chút hoa mắt, đao đối phương rất nhanh, hơn nữa tính nguy trang rất mạnh, hơi không để ý chút, không nắm bắt được đao pháp thật sự của đối phương, sẽ gặp trúng chiêu bị thương.

Âu Dương Khánh lúc này tâm tình thoáng cái hồi hộp, huynh đệ này của mình, năm đó lúc cùng hắn chia tay, võ công của hắn dường như vẫn không

mạnh bằng mình, bản thân võ công lúc này đã tăng lên không ít, nhìn thấy đao pháp A Bố Lực vẫn như trước cảm giác được một ít áp lực, huynh đệ của mình có thể đỡ được sao?

Tô Bằng nhìn A Bố Lực giống như mây đen từ không trung lao tới, còn có ánh đao đầy trời, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh.

Hắn giờ phút này, thân thể hơi dè xuống, tay phải đã nắm lấy tay trái đang cầm Vô Phong kiếm.

Chỉ thấy Tô Bằng, không thèm để ý ánh đao đầy trời A Bố Lực thi triển ra, chỉ lấy tay phải rút kiếm, trong miệng quát to một tiếng.

“Chém!”

Theo âm thanh này vang lên, Tô Bằng xuất thủ.

Chỉ thấy Vô Phong kiếm từ trong vỏ kiếm rút ra, nhanh chóng lướt qua một đường cung lửa, chém tới A Bố Lực ở không trung.

Một kiếm này, tốc độ rất nhanh, nhưng vẫn chưa nhanh bằng tốc độ cảnh giới hợp lực, chỉ là tốc độ xuất kiếm bình thường, nhanh hơn một chút mà thôi.

A Bố Lực ở không trung, không ngờ Tô Bằng hoàn toàn không đề phòng, không ngờ thi triển kiếm pháp lưỡng bại câu thương, bản thân hắn cảm giác mình thân phận cao quý, tất nhiên không chịu dây mạnh với Tô Bằng, loan đao trong tay thu hồi chống đỡ, A Bố Lực có lòng tin, bản thân sau khi cản lại một kiếm cũng không nhanh này, cũng có đủ thời gian lại lần nữa tuốt đao chém thêm một đao xuống đầu Tô Bằng.

Nhưng mà, đây chỉ là lòng tin của hắn, trên thực tế...

“Ầm!”

Mọi người trong này, chỉ nghe thấy một tiếng giống như thanh âm tiếng vang sấm rền, trong mắt những túc lão kia, còn có thành chủ cùng với Âu Dương Khánh, chỉ thấy A Bố Lực giống như là một áng mây đen, sau khi hùng hổ bay về phía Tô Bằng, chạm phải một cái với bảo kiếm của Tô

Bằng, A Bố Lực kia, từ mây đen biến thành bao tải đen, bỗng chốc bị đánh bay ra ngoài.

Chỉ thấy A Bố Lực bay vòng thành một đường vòng cung về phía sau, bay ra ngoài xa hơn tám chín mét, trong đó trong những túc lão quan sát kia, còn có những lão hồ đồ, mờ mịt khó hiểu, trong miệng thì thầm.

“A Bố Lực khinh công giỏi quá! Nói bay liền bay, nói đi cũng thoáng cái đi xa như vậy... A? !!”

Lúc này mấy túc lão kia mới nhìn rõ, A Bố Lực khinh công giỏi trong miệng hắn, trực tiếp ngã lặn vào trong bãi cỏ dưới đất, trong miệng phun máu, nhuộm đỏ mặt cỏ gần đó.

“A Bố Lực!”

Đại tù trưởng bộ tộc Quý La Càn, lập tức quát to một tiếng, cũng bắt chấp đồng liêu trùng mắt mở miệng như trào phúng ở sau lưng, chạy tới chỗ A Bố Lực ngã xuống...

Chương 701: Yêu cầu giống nhau.

Một kiếm của Tô Bằng chém bay A Bố Lực, lúc này chậm rãi đứng thẳng người, thu hồi Vô phong kiếm vào trong vỏ kiếm của mình.

Vừa rồi hắn sử dụng, cũng không phải Song hợp kiếm, mà chỉ là tàn thức của cảnh giới Hợp Khí, Bạt kiếm thức.

Tô Bằng quan sát A Bố Lực, biết người này hẳn là sử dụng khoái đao, nếu chỉ dùng Hợp lực thức, nói không chừng hắn còn có cơ hội ngăn lại, mà Tô Bằng vì triển lộ một ít thực lực trước mặt những đại nhân vật thành Quy Tư Kiền này, cho nên định trực tiếp sử dụng một số chiêu thức mang tính chấn động.

Bạt kiếm thức của cảnh giới Hợp Khí, vừa vặn phù hợp yêu cầu của Tô Bằng...

Võ giả bình thường, chống lại Tam Hợp kiếm, luôn sẽ chịu thiệt thòi. Cảnh giới Song Hợp trước tạm không nói, chỉ nói về Hợp lực thức, một chiêu kia

là lực lượng thân thể tuyệt đối, rất nhanh, chỉ là mặc dù nhanh, nếu gặp kẻ địch giác quan thứ sáu cực mạnh, có lẽ có thể ngăn cản một lát, nhưng cao thủ tầm thường lại có thể một lát cũng không đỡ nổi, cộng thêm Tam Hợp kiếm của cảnh giới Hợp Lực tiêu hao không lớn, dùng để giết kẻ địch bình thường không thể nào hợp hơn.

Mà Tam Hợp kiếm của cảnh giới Hợp Khí, lại là thứ mang tính mê hoặc cực lớn, thoát nhìn không khác xuất kiếm bình thường là bao, tuy nhiên nó có thể đem nội lực phát huy đến lực phá hoại mạnh nhất, cao thủ gặp phải, ban đầu có thể chỉ xem như một kiếm bình thường, nhưng thực tế gặp phải, mới có thể cảm giác được lực phá hoại nội lực cường đại, khiến người ta trở tay không kịp.

Vừa rồi A Bố Lực chính là chịu thiệt thòi này, nếu hắn không phải tưởng rằng Tô Bằng chỉ xuất kiếm tầm thường, dùng thân pháp và võ công của hắn, vẫn có thể tránh khỏi một kiếm tương đối bình thường này, nhưng không ngờ, loan đao của hắn vừa tiếp xúc Vô phong kiếm với của Tô Bằng, đã bị nội lực mang tính đập nát, đánh văng loan đao.

Có điều A Bố Lực trên không trung, đưa tay công kích xuống, cho nên mảnh nhỏ loan đao văng tung tóe cũng không bắn vào trong thân thể hắn, xem như hắn nhặt được một tiện nghi, lại thêm nội lực phản ứng của người này cũng không tệ, ở trong nháy mắt buông tay vứt đao, cũng khiến hắn chỉ chịu chút ảnh hưởng của nội lực.

Nhưng mà chiêu Bạt kiếm thức của cảnh giới Hợp Khí này của Tô Bằng, sử dụng chính là nội công Cửu Dương. Độ mãnh liệt của nó vượt quá tưởng tượng của A Bố Lực, mặc dù A Bố Lực vứt đao, nhưng nội lực cường đại vẫn truyền vào trong thân thể hắn, tay phải hắn cầm đao, xương cốt đã bị chấn đứt đoạn, thân thể cũng bị nội lực mạnh mẽ đánh bay, bay ra tám chín mét, ngã dưới đất.

Lúc này, A Bố Lực vẫn chưa hôn mê, nhưng lại cảm giác trong thân thể phảng phất cực than nóng, nội lực Cửu Dương vào cơ thể hắn còn đang phá hư kinh lạc của hắn, xương cốt tay phải của hắn không ngừng đứt từng khúc, còn sưng đỏ lên. Thậm chí có một mùi thịt nướng, lan tràn trên không trung.

A Bồ Lực vừa giận vừa tức, rớt cuộc không gượng nổi, thoáng cái đã bất tỉnh.

“A Bồ Lực! A Bồ Lực!”

Tù trưởng bộ lạc Quý La Kiên kia, ngồi xồm trước mặt A Bồ Lực, dùng sức lay động A Bồ Lực, nhưng hấn sau khi tức giận công tâm, ngất đi, trong lúc nhất thời cũng không tỉnh lại nữa.

“Tốt! A Bồ Lực quả nhiên là hán tử Tây Vực dứt khoát! Nói đánh cũng dứt khoát như vậy, mà bại cũng dứt khoát như vậy!”

Vào chính lúc này, chỉ nghe đột nhiên truyền đến thanh âm trầm trầm khen ngợi, cũng là Âu Dương Khánh phục hồi tinh thần lại, lớn tiếng vỗ tay trầm trầm khen ngợi.

Tô Bằng nghe xong, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười, Âu Dương Khánh vẫn thật ranh mãnh. A Bồ Lực cũng đã bất tỉnh, hấn còn sỉ nhục người ta như thế.

Có điều, ta thích.

Trong lòng Tô Bằng âm thầm thêm một câu.

Chỉ thấy Âu Dương Khánh quay đầu đi, nhìn về phía những túc lão thành Quy Tư Kiên kia, nói.

“Như vậy, không ai hoài nghi chiến lực vị bằng hữu này của ta chứ? So với đồ đệ Vân tông sư gì đó, còn mạnh hơn một chút?”

Những túc lão kia, lúc này hai mặt nhìn nhau, không biết nói cái gì cho phải, ngược lại cũng là thành chủ thành Quy Tư Kiên ngồi trên, ngồi dậy, vỗ tay nói.

“Quả nhiên là một vị anh hùng hảo hán, thành Quy Tư Kiên ta chính là thiết hảo hán như vậy!”

“Thành chủ quá khen.”

Tô Bằng hơi chấp tay nói.

“Họ Tô, người không nên cao hứng quá sớm!”

Lúc này, tù trưởng bộ tộc Quý La Kiên, đầy vẻ giận dữ, quay đầu lại nhìn Tô Bằng nói.

“Ồ? Người là phụ thân của A Bố Lực à? Ta nhớ trước khi ta ra tay, từng có hiệp nghị với A Bố Lực, hình như hần đã nói, cho dù thắng thua, ân oán giữa ta và bộ tộc Quý La Kiên các người xóa bỏ mà? Sao, muốn đổi ý sao?”

Tô Bằng nhìn người này, nói với hần.

“Hừ... A Bố Lực là nhi tử ta coi trọng nhất, nếu hần có gì không hay, ta mới mặc kệ hiệp nghị không hiệp nghị gì, huống hồ sự phụ của con ta là Vân tông sư, ta tất sẽ đem chuyện này dùng ung chuyển thư thông báo cho Vân tông sư, Vân tông sư hết sức coi trọng con ta, cũng sẽ không bỏ qua người!”

Phụ thân của A Bố Lực, nghiêng răng nghiêng lợi, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, khẽ mỉm cười, nói.

“Tùy ý thôi, nếu ta có rảnh, cũng có thể sẽ gặp thử người được gọi là tông sư số 1 Tây Vực này, có điều gần đây bận quá, chờ ta xếp thời gian rảnh lại tính nha, người thấy có được không?”

“Người! ! !”

Nghe Tô Bằng tựa hồ không để Vân tông sư vào trong mắt, phụ thân A Bố Lực tựa hồ còn khó chịu hơn cả con hần bị thương, tức giận đến độ đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Người trẻ tuổi có chút bốc đồng, là chuyện tốt, có điều vẫn nên kính trọng tiền bối một chút, Vân tông sư lập hạ uy danh ở Tây Vực đã lâu, là có bản lĩnh chân thật, Tô Bằng người chớ thấy võ nghệ mình cao cường, khinh thị cường giả thành danh”.

Thành chủ Đặc Mục Nhĩ nghe xong, trông như hơi trách cứ mà nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, nghe ra ý của hắn là muốn mình cẩn thận Vân tông sư một chút, không nên khinh địch, biết đây là ý tốt, Tô Bằng cũng không phải người không nhớ ơn, gật đầu nói.

“Đa tạ thành chủ nhắc nhở”.

Thành chủ Đặc Mục Nhĩ thấy Tô Bằng lĩnh hội ý tứ của hắn, nhẹ gật đầu, sau đó quay lại nói với tù trưởng bộ tộc Quý La Kiên kia.

“Y Mã Ni, hai nhi tử của ngươi đều bị thương, nên cố chăm sóc, không nên chậm trễ, mau bảo người ta khiêng A Bố Lực về chỗ ngươi đi, còn Ba Cấp Nhĩ nữa, tay hắn cũng bị thương, liền bảo hắn cố ở nhà nghỉ ngơi một hồi đi, chuyện đội hộ vệ, tạm thời để Uyển nhi quản lý đi”.

“Thành chủ!”

Nghe thấy những lời này, tù trưởng bộ tộc Quý La Kiên biến sắc, hô với thành chủ Đặc Mục Nhĩ.

“Đi đi, đừng chậm trễ chữa thương bọn nhỏ, lỡ bị tàn tật sẽ không tốt, quý phủ ta còn thuốc trị thương thượng hảo, chờ tí nữa liền bảo thủ hạ đưa cho ngươi”.

Thành chủ Đặc Mục Nhĩ phát tay một cái, nói với người kia.

Tù trưởng bộ tộc Quý La Kiên nghe xong, sắc mặt biến ảo bất định, cuối cùng mới hừ lạnh một tiếng, nói.

“Đa tạ ý tốt của thành chủ! Chúng ta đi!”

Hắn tất nhiên có mấy tên thủ hạ, khiêng A Bố Lực, mọi người cùng rời đi.

Thấy cuối cùng là kết quả này, mấy túc lão thành Quy Tư Kiên khác, cũng rất nhiều người ngồi không yên, bắt đầu cả đám cáo từ, không bao lâu, những người này đã đi sạch sẽ, hiện trường chỉ còn lại thành cha con chủ thành Quy Tư Kiên, Tô Bằng, Âu Dương Khánh, còn có mấy hộ vệ.

“Phụ thân, chuyện này quá hả giận, người bộ tộc Quý La Kiền, càng ngày càng không ổn định, nữ nhi lần này gặp chuyện không may, ta thật hoài nghi liên bọn họ giở trò quỷ, lúc này mượn Ba Cấp Nhĩ bị thương, miễn chức của hắn, đúng là khiến lòng người vui sướng”.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi ở trước thành chủ Đặc Mục Nhĩ, nói với hắn.

Thành chủ Đặc Mục Nhĩ nhẹ gật đầu, nói.

“Lúc đầu ta để Ba Cấp Nhĩ trở thành đội trưởng hộ vệ của thân vệ ta, cũng là vì thu phục tâm bộ lạc Quý La Kiền, chỉ là không ngờ, bọn họ lại đuôi to khó vẫy, qua nhiều năm như vậy dùng vàng bạc thu mua ăn mòn không ít thân vệ của ta... Có điều Ba Cấp Nhĩ này lỗ mãng mà ngu xuẩn, nếu không phải lần này bọn họ quá muốn gây bất lợi cho ngươi, ta vẫn không phát hiện không ngờ bọn họ đã khống chế nhiều thân vệ của ta như vậy... Uyển nhi, những thân vệ đi theo Ba Cấp Nhĩ kia, ngươi nghĩ biện pháp phân hoá bọn họ, một phần ở lại trong thân vệ, một phần phân tán, người ở lại trong thân vệ, cũng phải khống chế, không thể để bọn họ đảm nhiệm chức vị quan trọng”.

“Nữ nhi hiểu”.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nhẹ gật đầu, nói với phụ thân nàng.

Thành chủ Đặc Mục Nhĩ nói xong những lời này, quay đầu lại nhìn Tô Bằng, nói.

“Tô Bằng, ngươi khá lắm, chẳng những võ công cao cường, lại cứu nữ nhi của ta, ta luôn luôn ân oán rõ ràng, chắc chắn ban thưởng cho ngươi, nói thử xem, ngươi cần phần thưởng gì?”

Tô Bằng nghe xong, tiến lên một bước ngẩng đầu nói.

“Tô mỗ hành tẩu giang hồ một thân một mình, cũng không thiếu tiền tài, cũng không quá thích mỹ nữ trân bảo, nếu thành chủ đại nhân thật muốn ban thưởng, Tô mỗ ngược lại có chuyện xin thành chủ đại nhân trợ giúp... Thành chủ đại nhân, có thể cho ta mượn một trăm cao thủ có kinh nghiệm sinh tồn sa mạc không, một vị trưởng bối của ta, có thể bị vây ở nơi nào đó

dưới mặt đất sa mạc, Tô mỗ cần nhân thủ của thành chủ đại nhân, đi tìm manh mối tin tức vị tiền bối này của ta”.

“Lại mượn người sao?”

Thành chủ Đặc Mục Nhĩ nghe xong, hơi trầm ngâm, nói.

“Người có biết không, trước đó không lâu, vừa có người đưa ra thỉnh cầu giống vậy với ta”.

“Ồ?”

Tô Bằng nghe xong, khẽ nhíu mày nhìn về phía thành chủ Đặc Mục Nhĩ.

Lúc này, ngoài sân chạy vào một tên hộ vệ thân binh, quỳ gối trước mặt thành chủ Đặc Mục Nhĩ nói.

“Thành chủ đại nhân, Dương hội trưởng cầu kiến thành chủ đại nhân”.

“Thật đúng lúc, để nàng vào”.

“Dạ.”

Thân binh nghe xong, xuống dưới truyền lệnh.

Nghe thấy những lời này, thành chủ Đặc Mục Nhĩ sờ cằm, nói với Tô Bằng.

“Thật đúng lúc, người mục đích giống như ngươi, bây giờ đã cầu kiến ta, ngươi cũng có thể cùng gặp một lần...”

Chương 702: Hắn muốn tát mặt! (1)

Tô Bằng nghe xong, trong lòng cũng có chút hiếu kỳ.

Trong lòng hắn đã suy đoán, người muốn tới cầu kiến thành chủ Đặc Mục Nhĩ này, hẳn chính là người mà Âu Dương Khánh và Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi đã từng đề cập tới, nữ nhân cung cấp nỗ lực cho thành Quy Tư Kiền, hơn nữa đã từng thám hiểm trong sa mạc, tìm một thành thị mất tích tên Sâm Ngục cổ thành.

Nữ nhân kia, nghe lời của thành chủ Đặc Mục Nhĩ, dường như vẫn lưu ở thành Quy Tư Kiên, bây giờ có thể nghe nói cơ nỏ đã vào trong thành Quy Tư Kiên, liền tới hỏi thử.

Đoán được người này, Tô Bằng mặt ngoài lại không có biểu lộ gì, chỉ nói.

“Vậy thì tốt, ta cũng muốn gặp người này.”

“Nàng sắp tới rồi, Tô Bằng ngoài cũng xem thử người này, giúp ta nghĩ thử lai lịch của nàng.”

Thành chủ Đặc Mục Nhĩ nói.

Tô Bằng gật đầu, lúc này ngoài sân vang lên thanh âm, tựa hồ người vào không ít, Tô Bằng cùng Âu Dương Khánh quay đầu lại, chỉ thấy mười bốn mười lăm người, ở dưới một tên thân binh hộ vệ, đi vào sân này.

“Ồ?”

Tô Bằng thấy những người đi tới, lập tức nhướng mày, trong mắt tinh quang hiện lên.

Trong mười bốn mười lăm người kia, cầm đầu là một nữ nhân dáng người cao gầy, những người còn lại Tô Bằng vẫn không thấy rõ, nhưng có bốn năm hắc y nhân, Tô Bằng lại thấy rất rõ.

Chỉ thấy bốn năm hắc y nhân trong những người này, hai kẻ vóc người cao lớn trong đó, một người để đầu trọc, một người khác đeo đai đầu, cả người áo đen, chung quanh thân thể tựa hồ quán ít khí tức không rõ.

Ba hắc y nhân lùn khác, thì dáng người thấp bé, phẳng phất chu nho, toàn thân đều là quần áo màu đen, trên đầu đeo mũ bọc màu đen, thậm chí trên mặt đều che khăn màu đen, khiến người ta nhìn không ra hình dạng.

Bộ dáng hóa trang này, có lẽ người khác không nhận ra, nhưng Tô Bằng vừa liếc mắt, đã nhận ra lai lịch của bọn họ.

“Người Chân Thần giáo!”

Tô Bằng nhìn mấy người này, trong lòng lập tức phán đoán.

Mấy hắc y nhân này cũng cảm ứng được ánh mắt Tô Bằng quăng tới. Chỉ là mấy người này tựa hồ không ai nhận ra Tô Bằng là ai, chỉ phản ứng bình thường, trừng mắt lại.

“Tô lão đệ, những người này chính là người đã từng cùng ta đi sa mạc thám hiểm... Người biết bọn họ?”

Âu Dương Khánh ở bên cạnh Tô Bằng, thấy ánh mắt Tô Bằng khác thường, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng khẽ gật đầu, nói.

“Nơi này không tiện nhiều lời. Sau khi trở về ta nói rõ chi tiết cho Âu Dương huynh.”

Âu Dương Khánh nghe xong, nhẹ gật đầu, không nói gì nữa.

Mà lúc này, mười bốn mười lăm người kia, đã ở dưới sự dẫn dắt của nữ tử vóc người cao gầy, đi tới trước mặt thành chủ Đặc Mục Nhĩ.

“Thành chủ Đặc Mục Nhĩ gần đây vẫn khoẻ chứ? Đúng là có lỗi, chọn lúc thành chủ Đặc Mục Nhĩ và tiểu thư tiếp khách, không quấy rầy thành chủ Đặc Mục Nhĩ chứ? Ừm? Đây không phải Âu Dương anh hùng lần trước cùng chúng ta đi sa mạc sao? Lần này Âu Dương anh hùng tới gặp thành chủ Đặc Mục Nhĩ, chẳng lẽ là muốn dẫn tiến nhân tài với thành chủ?”

Nữ nhân cao gầy kia đứng lại, đầu tiên là phát ra tiếng cười như chuông bạc, nói với thành chủ Đặc Mục Nhĩ cùng Âu Dương Khánh, tựa hồ tùy ý hỏi thăm, nhưng lại chào tất cả mọi người ở đây.

“Vốn cũng không có chuyện gì, Dương hội trưởng người tới không sao.”

Trên mặt thành chủ Đặc Mục Nhĩ mang theo nụ cười, nói với nữ nhân cao gầy.

“Ha ha, là Dương hội trưởng, Dương hội trưởng mấy ngày không gặp, phong thái càng hơn trước nha.”

Âu Dương Khánh cũng chào hỏi nàng.

“Ha ha, có lẽ là thành Quy Tư Kiên phong thủy hợp người đây.”

Nữ nhân cao gầy được gọi là Dương hội trưởng này cười nói, người này tự có một loại cảm giác thấu hiểu nhân tình, mỗi tiếng nói cử động không chút chua ngoa, khiến người nghe thoải mái vô cùng.

Tô Bằng lúc này, cũng quan sát nữ nhân được gọi là Dương hội trưởng này, chỉ thấy nàng này rất cao, chừng 1m73 đến 1m75, mặc trên người rất giống Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, đều là lụa mỏng, có điều áo lụa của nàng, là màu sắc rực rỡ, mặc dù không giống sáng đẹp như Nghê Hồng Vũ Y, nhưng cũng thất sắc đều đủ, người trông giống một đám mây tía.

Diện mạo của nàng, mặc dù không giống mấy mỹ nữ cực phẩm mà Tô Bằng từng gặp đẹp đến độ khiến người ta hít thở không thông, nhưng cũng trên tiêu chuẩn, càng thêm một ít cảm giác đại khí nhưng không mất xinh đẹp, thân thể thoát nhìn đầy đà mà không mập mạp, làn da rất trắng mà căng nước, có một loại cảm giác tràn đầy sức sống, sờ lên nhất định khiến người ta có cảm giác mềm mại xúc cảm tốt, có khuynh hướng cảm xúc giống bánh gạo nếp.

Tỉ lệ thân thể của nàng cũng rất tốt, mắt mày đẹp, ở chung quanh nàng tựa hồ ai cũng cảm giác được nàng đang nhìn mình, trên thực tế nàng chỉ tùy ý nhìn một chút mà thôi, nhưng lại khiến người ta có cảm giác luôn bị nàng nhìn chăm chú, mà khí chất này của nàng cũng khiến người ta có cảm giác hết sức cởi mở, loại khí chất này, khiến Tô Bằng nghĩ đến mấy cô gái hiện đại mình quen trong hiện thực.

Tô Bằng ở trong hiện thực, từng tiếp xúc cô gái như vậy, ở trong ấn tượng của Tô Bằng, nữ nhân như vậy địa vị chưa hẳn rất cao, nhưng bình thường đều là người cực có lực ảnh hưởng xã hội, lựa chọn nghề nghiệp cũng phần lớn là nghề có ảnh hưởng xã hội lớn, tỷ như nữ phát thanh viên ở đài truyền hình hoặc là nữ xí nghiệp gia, vân vân, chưa hẳn cực xinh đẹp, nhưng luôn khiến người ta cảm thấy xinh đẹp vượt qua tướng mạo thực tế, khiến người ta cảm giác theo trực giác, người như vậy chắc chắn rất thành công.

Chương 703: Hần muốn tát mặt! (2)

Lại nói tiếp về người từng tiếp cận, Tô Bằng cảm thấy, tam thẩm mình trẻ hơn mười tuổi, đại khái liền có khí chất như vậy, cởi mở hơn, tự tin hơn, cảm giác phụ nữ trưởng thành thành công.

Lúc này, Dương hội trưởng chính là khiến người ta có loại cảm giác này, nàng vừa đến, không nói đến là giả bộ hay là khách sáo, ở trên mặt mấy nam nhân đều mang theo nụ cười.

“Dương hội trưởng, lần này đến chỗ của ta, sợ là vô sự không lên diện tam bảo, có chuyện gì vậy.”

Thành chủ Đặc Mục Nhĩ, trên mặt mang theo nụ cười, hỏi Dương hội trưởng này.

“Ha ha ha... Thành chủ Đặc Mục Nhĩ ngài nói trúng rồi, ta nghe thủ hạ nói thấy Đặc Mục Nhĩ tiểu thư dẫn đầu thương đội vào thành, có lẽ là đám quân giới kia vận đến thành Quy Tư Kiên, vì vậy liền tới đây hỏi thử, thế nào, đám quân giới kia đã tra rõ nghiệm thu chưa?”

Dương hội trưởng cao gầy đầy đà, mở miệng nói với thành chủ Đặc Mục Nhĩ.

“Quả thật không tệ, tổng cộng thu được tám trăm cơ nỏ bằng gỗ, bốn trăm cơ nỏ thép tinh, hai trăm thủ nỏ tinh xảo thép tinh mang theo bên người, còn cả bốn mươi Thần Tí nỏ dùng để thủ thành, Dương hội trưởng quả nhiên là người rất giữ chữ tín.”

Thành chủ Đặc Mục Nhĩ gật đầu nói.

“Vậy thì tốt, thành chủ Đặc Mục Nhĩ, căn cứ hiệp nghị của chúng ta, sau khi các người thu được những cơ nỏ này, sẽ phái ít nhất năm trăm người trở lên trợ giúp chúng ta, trong đó kể cả hơn ba trăm hộ vệ cùng chừng hai trăm tên cao thủ sinh tồn sa mạc, vào trong sa mạc tìm thử di tích cổ chúng ta muốn tìm, không biết thành chủ Đặc Mục Nhĩ khi nào thì phái ra những hộ vệ này vậy?”

Dương hội trưởng tiến lên nửa bước, hỏi thành chủ Đặc Mục Nhĩ.

“Giao dịch toàn bằng chữ tín, ta tất nhiên cũng sẽ không nuốt lời, Dương hội trưởng chờ một ngày, ngày mai ta sẽ có thể phái nhân thủ cho người sử dụng.”

Thành chủ Đặc Mục Nhĩ gật đầu.

Dương hội trưởng cao gầy gật đầu, nói.

“Vậy thì tốt, nếu thành chủ Đặc Mục Nhĩ thực hiện hứa hẹn, sẽ phát hiện, giao dịch với chúng ta sẽ là một việc rất vui vẻ hơn nữa lại có lợi, ngoại trừ giao dịch lần này, ta nghĩ người của ta, còn có thể cung cấp nhiều kinh hỉ hơn cho thành chủ Đặc Mục Nhĩ.”

“Vậy thì tốt... Dương hội trưởng, xin yên tâm, ngày mai chậm nhất buổi trưa, người của ta sẽ cùng các người đi ra thành.”

“Tốt, thành chủ Đặc Mục Nhĩ lời hứa đáng giá nghìn vàng, tất sẽ không nuốt lời, ta liền tạ ơn thành chủ Đặc Mục Nhĩ trước.”

Dương hội trưởng này vừa cười như chuông bạc vừa nói, sau đó đầu quay nhìn về phía Âu Dương Khánh, nói.

“Âu Dương anh hùng, lần trước trong sa mạc nhờ người xuất lực không ít. Lần này có thể cùng chúng ta đi lần nữa không? Nếu có thể, lễ đáp tạ xin Âu Dương anh hùng giúp đỡ, có lẽ sẽ khiến Âu Dương anh hùng thoả mãn.”

“Ha ha ha ha... Ta cũng muốn đi, có điều thời gian gần đây ta có chuyện khác phải làm, sợ là không rút ra thời gian được, ngược lại phụ ý tốt của Dương hội trưởng.”

Âu Dương Khánh vừa cười ha hả vừa nói, xem như từ chối nhã nhặn.

“Vậy thật đáng tiếc.”

Dương hội trưởng hơi tiếc nuối nói, nói xong đôi mắt đẹp của nàng rơi vào người Tô Bằng vài lần, nhưng không hỏi thăm lai lịch của Tô Bằng, mà lại quay đầu lại nói với thành chủ Đặc Mục Nhĩ.

“Nếu thành chủ Đặc Mục Nhĩ đã đồng ý ước định, ta liền về trước chuẩn bị, mời thành chủ Đặc Mục Nhĩ nhất định phải nhớ rõ.”

“Tất nhiên sẽ không quên.”

Thành chủ Đặc Mục Nhĩ gật đầu, Dương hội trưởng gật đầu, nói.

“Vậy thì đa tạ, ta không có việc gì, liền cáo từ trước.”

“Dương hội trưởng đi mạnh giỏi.”

Thành chủ Đặc Mục Nhĩ gật đầu nói, nữ nhân cao gầy này hơi khom người, thoáng thi lễ với thành chủ, sau đó bản thân mang theo thủ hạ, lại đi mất, ngược lại đúng là tới cũng vội vàng, đi cũng vội vàng.

Trong lòng Tô Bằng hiếu kỳ, nhìn người này thêm hai lần, Dương hội trưởng này thoát nhìn cũng là một người rất lạnh lẽo, sao lại ở cùng người Chân Thần giáo kia? Hơn nữa thủ hạ của nàng, tựa hồ rất hỗn tạp, ngoại trừ hắc y nhân, tựa hồ còn cả người thể lực khác.

Đang lúc Tô Bằng nhìn người này, chợt nghe cách phía trước không xa, truyền đến một tiếng hừ nhẹ không hài lòng.

Ánh mắt Tô Bằng nhìn về phía chỗ kia, chỉ thấy là một thủ hạ của Dương hội trưởng này, nhưng không phải mặc hắc y, ngược lại là một bộ bạch y.

Trên người người này đeo một thanh trường kiếm, bộ dáng coi như tuấn lãng, lúc này lại mang theo ánh mắt hèn mọn nào đó nhìn Tô Bằng, đồng thời biểu lộ của người này, khiến người ta vừa nhìn đã cảm thấy người này tựa hồ rất kiêu ngạo.

Hắn tựa hồ rất không hài lòng Tô Bằng nhìn Dương hội trưởng, hừ lạnh không nói, ngón tay mơ hồ ấn xuống.

Ngay khi người này ấn ngón, sắc mặt Tô Bằng đột nhiên khẽ biến.

Tô Bằng đã từng luyện hóa một viên nội đan Thanh Phong điều, có dị năng thiên phú điều khiển gió nhất định, đồng thời hết sức mẫn cảm với biến hóa của khí lưu, lúc này Tô Bằng cảm giác được, ở chỗ cách gò má mình chừng

ba thước, gió trong không trung đột nhiên ngưng kết, biến thành bộ dáng một bàn tay, tát lên trên mặt của mình!

Nếu Tô Bằng không làm bất kỳ phản ứng nào, như vậy bàn tay trong suốt do gió này hình thành, sẽ trực tiếp tát lên trên mặt hắn, phát ra một tiếng giòn vang, mà Tô Bằng, thì sẽ mất sạch mặt mũi.

Nhưng Tô Bằng há lại có thể để hắn thực hiện được?

Lúc Tô Bằng cảm giác được chưởng gió trong suốt này, chỉ hơi lộ ra biểu lộ kinh ngạc, sau đó lập tức khôi phục tỉnh táo.

Chỉ thấy trong thân thể Tô Bằng, đột nhiên phát ra một đạo chân khí Cửu Dương, từ không trung đâm vào lòng bàn tay gió vô hình kia.

Chân khí và chưởng gió, đụng vào nhau, nhưng không phát ra bất kỳ thanh âm gì, liền như vậy chôn vùi cùng vô hình.

“Ồ?”

Nam tử áo trắng kia, thấy Tô Bằng không ngờ bất động thanh sắc hóa giải chiêu này, trên mặt không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc.

Mà Tô Bằng, thì ánh mắt lơ đãng quét hắn, đem diện mạo người này ghi nhớ.

“Muốn tát mặt ta sao? Hậu quả kia, cũng không phải là người có thể thừa nhận...”

Tô Bằng nhìn gương mặt người này, trong lòng thâm nghĩ...

Chương 704: Mượn một trăm người cho hắn hai trăm

Tô Bằng nhớ kỹ tướng mạo của người này, trong lòng thâm nghĩ.

Bạch y nhân kia thấy Tô Bằng phá giải thủ đoạn nhỏ của hắn, không khỏi hừ một tiếng, cũng không tiếp tục động tác nữa, đi theo Dương hội trưởng kia rồi.

Tô Bằng nhìn bóng lưng những người này rời đi, trong ánh mắt lộ ra thần sắc suy nghĩ sâu xa.

Hắn cũng không phải là suy tư người này vì sao muốn bêu xấu mình, có lẽ đơn giản là ghen tị mà thôi, Tô Bằng để ý là Dương hội trưởng này đến tột cùng là thân phận gì, thế nhưng lại có thể sai khiến những thủ hạ này.

Năm hắc y nhân trước không đề cập tới, nhưng thanh niên bạch y mới vừa rồi kia, Tô Bằng có thể chắc chắn thứ người này mới vừa thi triển rồi tuyệt đối không phải là võ công, mà là pháp môn của một loại pháp thuật.

Thứ pháp thuật này ở thế giới Tử Vong Luân Hồi tuy rằng cũng không tính là hiếm thấy, nhưng cũng tương đối mà nói, võ giả bình thường vẫn có rất ít cơ hội trực tiếp tiếp xúc đến cái này.

Mà còn mới vừa rồi thanh niên bạch y kia, vừa rồi tập kích một chút tuy rằng uy lực không mạnh nhưng Tô Bằng có thể khẳng định là pháp thuật.

“Thật là kỳ lạ... Nhìn thanh niên bạch y, còn có đám người còn lại cũng không phải giống như là người của Chân thần giáo, Dương hội trưởng kia cũng không phải, nhưng mà sao lại đi cùng một chỗ Chân Thần Giáo người của Chân Thần Giáo? Theo ta được biết, người của Chân Thần Giáo hình như rất có tính bài ngoại mà...”

Trong lòng Tô Bằng không khỏi suy tư.

“Phụ thân, người cứ như vậy đem người cho bọn họ mượn sao?”

Ngay lúc này, thanh âm của Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi vang lên, đánh gãy suy nghĩ của Tô Bằng, chỉ nghe thành chủ Đặc Mục Nhĩ nói như thế này.

“Vậy người cho rằng nên làm như thế nào, Uyển nhi?”

Thành chủ Đặc Mục Nhĩ nghe xong, hỏi ngược lại.

Không đợi Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi đáp lời, thành chủ Đặc Mục Nhĩ tiếp tục nói.

“Mặc dù không rõ mục đích của bọn họ là gì, nhưng ta quả thật có hứa hẹn với bọn họ, bọn họ cũng đã hoàn thành, ta cũng không thể bội bạc. Năm trăm người cũng không tính là nhiều, chúng ta xuất ra chừng này, mà nữ nhân kia còn đồng ý sau này sẽ mang lại cho thành Quy Tư Càn thêm nhiều tài nguyên. Ta tất nhiên cũng phải tỏ ý một chút.”

“Nhưng phụ thân, mục đích cuối cùng của bọn họ là cái gì, sau khi tìm thấy được thành thị bị mất kia lại làm cái gì, chúng ta hoàn toàn không biết gì cả!”

Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi nghe xong, không khỏi bất mãn nói, chỉ nghe nàng nói.

“Ta với Dương hội trưởng kia, luôn cảm thấy khó có thể tín nhiệm được, cảm giác bọn họ thần thần bí bí. Tính toán khẳng định không nhỏ, ta là sợ bọn họ mang lại cho thành Quy Tư Càn tai họa gì... Ta cuối cùng có một loại dự cảm, những người đó mang lại cho thành Quy Tư Càn, khẳng định không phải là chuyện tốt gì.”

Bản thân nghe xong lời của nữ nhi, thành chủ Đặc Mục Nhĩ cũng hơi hơi thở dài một tiếng, nói.

“Ta cũng biết, mục đích của bọn họ không rõ ràng, nhưng thân là thành chủ, ta phải lo lắng cho sự phát triển ngày càng tốt lên của thành Quy Tư Càn. Việc làm của bọn họ, trước mắt xem ra đối với thành Quy Tư Càn có lợi không ít, vậy cứ để cho bọn họ làm đi.”

Nói xong câu này, ánh mắt của thành chủ Đặc Mục Nhĩ rơi vào người Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

“Tô Bằng, Dương hội trưởng kia tên là Dương Hi, giống như ngươi là người đến từ trung nguyên. Ngươi định đối đãi với người này như thế nào?”

Tô Bằng nghe xong, cân nhắc dùng từ một chút, nói.

“Về bản thân Dương hội trưởng, ta không nhìn ra cái gì, chẳng qua là nhìn mấy hắc y nhân bên người nàng, dường như lai lịch không có vẻ tốt đẹp lắm.”

Nói xong những lời này, Tô Bằng đem ánh nhìn về phía thành chủ Đặc Mục Nhĩ, quan sát hẳn có phải vẻ mặt biến hóa không, hẳn nói như vậy chính là muốn thử dò xét mình, thành chủ Đặc Mục Nhĩ này có biết rõ lai lịch của những người Chân Thần Giáo đó hay không.

Dựa theo phong cách hành sự trước sau như một của Chân Thần Giáo, mỗi người trong bọn họ đến nơi nào phát triển, cũng đều trước tiên đem những người có quyền thế vô cùng ở nơi đây phát triển trở thành giáo đồ của họ, Tô Bằng cũng không quá chắc chắn thành chủ thành Quy Tư Càn này có phải cũng bị kéo xuống nước hay không.

Chỉ là vẻ mặt của thành chủ Đặc Mục Nhĩ rất tự nhiên, dường như cũng chấp nhận nói.

“Ta cũng quan sát được điểm này, thủ hạ của Dương Hi kia chính là một đám người pha tạp, dường như không cùng một lai lịch, lại càng làm cho ta khó có thể phán đoán được thân phận chân thật của nàng.”

Tô Bằng nhìn mặt mà nói chuyện, lại không phát hiện thành chủ Đặc Mục Nhĩ này có cái gì dị thường.

“Hừm, thành chủ Đặc Mục Nhĩ, chúng ta tới đây cũng khá lâu rồi, nhưng lại thiếu chút nữa quên mất mục đích tới đây, thành chủ đại nhân còn chưa nói, có đáp ứng cho bằng hữu của ta mượn người đi tìm kiếm trong sa mạc để cứu người hay không?”

Lúc này, Âu Dương Khánh đột nhiên mở miệng, nói với thành chủ.

“Ha ha, các ngươi không cần phải nóng vội, Tô Bằng cứu nữ nhi của ta, ta tất nhiên sẽ đáp ứng yêu cầu của hẳn, tuy rằng trước mắt ta cũng thiếu người, nhưng vẫn có thể tìm ra một số người, các ngươi chỉ muốn mượn một trăm người thôi phải không? Ta cho ngươi mượn hai trăm người.”

Trên mặt thành chủ Đặc Mục Nhĩ lộ ra một nụ cười dường như mang theo ý tứ hàm xúc sâu sắc nào đó.

Nói xong, hẳn quay đầu nói với nữ nhi của hẳn.

“Uyển nhi, người hôm nay kiểm tra hộ vệ của tên hư hỏng Ba Cáp Nhĩ một chút, ta đoán chừng người của bộ tộc Quý La Kiền có thể mượn hơi được bảy tám trăm người, người chọn lựa ra một phần tư còn có thể dùng được, lưu trong thành, sáu trăm người khác thì ngày mai cho bọn Dương Hi bốn trăm, hai trăm còn lại cho Tô Bằng đi, đương nhiên, từ trong đám người chúng ta tín nhiệm sẽ chọn ra một thủ lĩnh có uy vọng, thay thế Tô Bằng quản lý những người này, để cho Cam La chỉ huy bọn hắc đi.”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng suy nghĩ.

Thành chủ Đặc Mục Nhĩ muốn thanh lý người của bộ tộc Quý La Kiền ra khỏi thành Quy Tư Càn, mục đích đã rất rõ ràng, chính là muốn cắt giảm thế lực của bộ tộc này ở thành Quy Tư Càn.

Loại động tác rút giấy động rừng này, chẳng lẽ là thành chủ muốn động thủ với bộ tộc Quý La Kiền?

Nghĩ đến đây, trong lòng Tô Bằng khẽ động, nói.

“Thành chủ đại nhân, ta ở trong sa mạc hành động có lẽ sẽ gặp phải nguy hiểm, những hộ vệ kia nếu là có người chết thì...”

“Người là đi thám hiểm, sa mạc đương nhiên nguy hiểm so với bình thường, có người chết cũng là chuyện bình thường... Hộ vệ tầm thường chết thì đành chịu, có điều thủ lĩnh Cam La thì lại là lão nhân bên cạnh ta, người phải bảo hộ an toàn của hắc, những người còn lại thì tùy ý.”

Thành chủ Đặc Mục Nhĩ nói.

Tô Bằng nghe xong, nhìn thành chủ Đặc Mục Nhĩ một cái, chỉ thấy trong mắt hắc lộ ra một ánh mắt rất nội hàm, Tô Bằng cùng với ánh mắt hắc mắt đối mắt, liền từ trong mắt hắc nhìn ra suy nghĩ “Làm như thế nào, người tự biết.”

Trong lòng Tô Bằng không khỏi than thở nhẹ một tiếng, ý tứ của thành chủ Đặc Mục Nhĩ rất rõ ràng, những hộ vệ này, chính là cho Tô Bằng dùng để đi tìm cái chết, chết một người thiếu một người dù sao cũng là bị người

khác làm, bản thân thành chủ Đặc Mục Nhĩ không tiện trực tiếp giết chết bọn họ, ngược lại hi vọng mượn tay Tô Bằng giết chết mấy người.

Tô Bằng khẽ lắc đầu, quả nhiên làm sai đội ngũ, hậu quả rất nghiêm trọng.

Có điều chuyện này, Tô Bằng cùng với thành chủ Đặc Mục Nhĩ ngẫm hiểu lẫn nhau, Tô Bằng gật đầu, sau đó lại nói.

“Nhân thủ hộ vệ thật ra cũng có, thành chủ có thể cho mượn một số người tinh thông việc sinh tồn trong sa mạc giúp ta hay không? Dù sao trong sa mạc cần thiết có những chuyên gia như thế.”

“Người như vậy ta lại không có bao nhiêu, đều đã cho bọn Dương Hi. Có điều nếu ngươi cần, có thể tìm một người trong thành Quy Tư Càn tên là A Đồ Lạp, hắn là thủ lĩnh của một thương đội, có điều thương đội gặp phải bão cát toàn bộ hàng hóa giữ không được nên đã phá sản. Nhưng mà người này lại rất có bản lĩnh, ở trong bão cát mà làm cho hơn chín mươi trong thương đội hơn một trăm người sống sót, là một người có bản lĩnh, chỉ cần ngươi có đầy đủ tiền tài ta nghĩ hắn sẽ hết sức vui vẻ phục vụ cho ngươi.”

Thành chủ Đặc Mục Nhĩ nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, ghi nhớ cái tên này, gật đầu nói.

“Ta xin phép rời khỏi đây, phải đi tìm hắn.”

“Được. Tô Bằng, người đã đáp ứng của ngươi ta sẽ giao cho ngươi vào chạng vạng ngày mai, ta nghĩ, ngươi cũng không muốn cùng đi tìm kiếm với những người của bọn Dương Hi đó đúng không?”

Thành chủ Đặc Mục Nhĩ mang theo ánh mắt kinh nghiệm lồi đời, nói với Tô Bằng.

“Nếu đã như thế thì xin đa tạ thành chủ Đặc Mục Nhĩ, Tô Bằng cũng không còn chuyện gì khác, liền cáo từ trước.”

Tô Bằng gật đầu, chấp tay thành chủ với thành chủ...

Chương 705: Thành cổ bị nguyên rửa (thượng) - (1)

Sau khi cáo từ thành chủ Đặc Mục Nhĩ, Tô Bằng cùng với Âu Dương Khánh liền ra khỏi thành.

Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi một đường dẫn hai người đến ngoài thành, đến địa giới ngoài thành, Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi nói với Tô Bằng.

“Tô ca ca, A Đồ Lão kia ta biết rõ, hắn kể từ khi phá sản liền một mực ở trong một xưởng thợ rèn ở Thành Tây, nhận hàng làm một số việc vặt để duy trì miếng ăn, người có thể đi Thành Tây tìm hắn, về phần những hộ vệ kia, ta đã biết chỗ ở của Âu Dương anh hùng, chờ xử lý tốt sẽ đi báo cho các người.”

“Đa tạ.”

Tô Bằng gật đầu, cáo từ Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi.

“Tô ca ca cẩn thận một chút, thế lực ở thành Quy Tư Càn của bộ tộc Quý La Kiên không nhỏ, người đả thương hai đứa con trai của đại tù trưởng bọn họ, bọn họ có thể sẽ làm gì đó với người, tập kích chính diện thì cũng không có gì đáng sợ, chỉ là sợ bọn họ dùng những phương pháp hạ lưu để hãm hại hoặc là đầu độc.”

Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi có chút bận tâm Tô Bằng, nói với hắn.

“Ha ha, những mỹ thực này, chúng ta hành tẩu giang hồ đã lâu tất nhiên sẽ chú ý đến những chuyện này. Đa tạ Uyển nhi đã quan tâm.”

Tô Bằng nghe xong, trên mặt cũng lộ ra nụ cười, nói Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi.

“Ừm, tóm lại là phải cẩn thận.”

Thấy Tô Bằng dường như đã có chuẩn bị, Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi lúc này mới yên tâm, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, cùng với Âu Dương Khánh cáo từ Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi, đi đến Thành Tây.

Trên đường, Âu Dương Khánh hỏi Tô Bằng.

“Tô lão đệ, sau khi người thấy mấy hắc y nhân thủ hạ của hội trưởng Dương kia thì về mặt đường như không ổn, người biết bọn họ sao?”

“Nói ra rất dài dòng.”

Tô Bằng than thở nhẹ một tiếng, một bên đi đường với Âu Dương Khánh, một bên đem chuyện mà Chân Thần Giáo đã làm nói cho Âu Dương Khánh biết.

“Thậm chí có loại người táng tận thiên lương như thế này sao, làm ra chuyện cực kỳ bỉ thảm như thế!”

Nghe xong lời Tô Bằng kể lại, Âu Dương Khánh tức giận vô cùng, hết sức oán giận nói.

Tô Bằng đã sớm dự đoán được hắn sẽ có phản ứng như thế, tính cách của Âu Dương Khánh có chút căm ghét thế tục nhưng không thiếu tinh thần trọng nghĩa, nhắc tới có chút tương tự với một số người Tô Bằng chứng kiến ở trên internet, chỉ có điều Âu Dương Khánh làm việc so với những người kia cao thủ hơn thành thực hơn một chút cũng không sửa được bản chất hiệp nghĩa này.

Quả nhiên sau khi Tô Bằng nói với Âu Dương Khánh về chuyện của Chân Thần Giáo kia, khiến bầu không khí trở nên dị thường.

“Tô lão đệ, nếu là thật sự như thế, như vậy lần này đi sa mạc, nếu có cơ hội thì đem mấy người Chân Thần Giáo kia giết luôn đi, loại người không bằng cầm thú như thế này không nên lưu lại trên thế gian.”

Âu Dương Khánh tay không ngừng cầm lấy chuôi đao trường đao bên hông mình, nói với Tô Bằng.

“Ta cũng đang có ý này, chẳng qua là tuy rằng ta nhận ra mấy người của Chân Thần Giáo kia, nhưng lai lịch của Dương hội trưởng đó ta lại có hơi suy đoán không ra, người dưới tay nàng cũng không phải chỉ là một phương, ngoài ra có một số người ta xem ra không giống như là người trong giang hồ, ngược lại giống như là thuật sĩ... Có điều, ta có một loại dự cảm, lần này chỉ cần đi sa mạc, tất nhiên sẽ phải xung đột một chút với những

người này. Nếu là thật sự như thế đến lúc đó giết chết những tạp chủng Chân Thần Giáo đó cũng không muộn.”

Tô Bằng nói với Âu Dương Khánh.

Âu Dương Khánh tuy rằng tính cách hơi dễ nóng giận, tuy nhiên hắn cũng biết rõ nặng nhẹ, đây cũng là điều khiến hắn so với những người khác mạnh mẽ hơn, hắn gật đầu nói.

“Như vậy cũng được, có điều cứ như vậy thì cao thủ của chúng ta dường như không bằng đối phương... Thế này, ta ở trong thành Quy Tư Càn cũng biết vài bằng hữu cùng với một số tên thợ săn tiền thưởng. Không ngại để ta tụ tập một số người như vậy, ở trong sa mạc nếu là thật sự có xung đột cũng không trở nên luống cuống tay chân.”

Tô Bằng suy nghĩ một lát, nói.

“Như thế cũng tốt, chờ chúng ta tiếp quản những hộ vệ của thành Quy Tư Càn đó, chỉ dựa vào một người thống lĩnh sợ là không xong, tìm thêm mấy người trợ quyền cũng có thể chia sẻ một chút chuyện chúng ta muốn làm. Năng lực và thực lực của người do Âu Dương huynh tìm đến đều hẳn là không tệ, chúng ta trọng chất lượng chứ không trọng số lượng, tìm mấy người có thể ra tay được, tiền thù lao dựa theo quy củ giang hồ.”

“Ta cũng là nghĩ như vậy, vừa lúc, những người đó ở cách nơi này không xa lắm, chúng ta tách ra ở đây, ta đi tìm những bằng hữu kia, Tô lão đệ đi tìm A Đỗ Lạp, làm xong thì trở về, chúng ta ở khách điểm Tây Vực gặp lại nhau sau.”

“Được.”

Tô Bằng gật đầu, hai người cáo biệt rồi tách ra, Âu Dương Khánh liền đi tìm bằng hữu của hắn, mà còn Tô Bằng thì tiếp tục đi Thành Tây.

Đến Thành Tây, Tô Bằng phát hiện, nơi này giống như là khu công nghiệp thành thị ở đời sau, các loại xưởng nhiều đến không hết, cửa hàng ủ rượu, cửa hàng mứt, còn có các loại cửa hàng thượng vàng hạ cám khác cũng đều tụ tập ở chỗ này.

Tô Bằng hỏi thăm một chút, liền nghe được nơi mà các xưởng thợ rèn tụ tập, ở đó tìm một hồi, rất nhanh được người chỉ dẫn tìm được A Đỗ Lạp.

Chương 706: Thành cổ bị nguyên rửa (thượng) - (2)

Khi Tô Bằng nhìn thấy A Đỗ Lạp, hắn đang ở trong một tiệm thợ rèn làm việc, người này vung tay, đại chuỳ lên xuống đang gõ vào loan đao cháy đỏ mới lấy ra từ trong lò nấu chảy.

“A Đỗ Lạp, vận khí của ngươi lại tới nữa rồi!”

Lão bản tiệm thợ rèn dẫn Tô Bằng đến đây, hướng về phía nam tứ tráng niên khoảng chừng bốn mươi tuổi đang ở trần bên trong mà hô.

Hán tử bên trong kia nghe xong, thiết chuỳ cầm trong tay ném qua một bên, tìm mảnh vải rách lau mồ hôi, đi ra, nói.

“Là vận khí gì?”

Tô Bằng đánh giá hán tử trước mắt một chút, chỉ thấy người này khoảng ba mươi bốn mươi tuổi, dáng người tầm trung, nhưng da thịt rắn chắc, mà còn nhìn khuôn mặt thì so với người bình thường có sự khác biệt, hắn có một đôi mắt điển hình của người Tây Vực, hốc mắt sâu mà còn thâm thúy, nhưng mũi cũng không cao thẳng giống như người Tây Vực bình thường mà là có chút sập xuống như người Trung Nguyên, dưới cằm trên cằm cũng đều là râu, thô rậm cảm giác giống như là người Đại Nguyệt.

Tô Bằng nhìn khuôn mặt của người này, nhất thời hiểu rõ, người này là con lai, hơn nữa trên người chỉ ít có ba loại huyết thống trở lên.

Có điều Tô Bằng biết có một số con lai chán ghét người khác nhắc tới điểm này, bởi vì hỗn huyết có chút khiến người ta nhớ tới cái từ mắng chửi người như “tạp chủng”, là bị kiêng kị, cho nên cũng không có đề cập đến điểm này, chỉ mỉm cười nói với người này.

“Ngươi chính là A Đỗ Lạp đã dẫn dắt một thương đội sống sót khỏi bão cát sao?”

Tráng hán hỗn huyết này nhìn chăm chăm vào Tô Bằng, sau một lúc lâu mới nói.

“Thương đội tổng cộng một trăm ba mươi bốn người, ta mang ra được chín mươi bảy người còn sống, còn lại có ba mươi bảy người đã chết.”

“Đây đã là rất giỏi rồi, ngươi là một chuyên gia tinh thông việc sinh tồn trên sa mạc, ta cần nhờ vào kiến thức của ngươi.”

Tô Bằng nhìn tráng hán hỗn huyết này nói.

“Ta muốn đi tìm một chỗ trong sa mạc, muốn ngươi cùng với người của ngươi làm dẫn đường. Công việc này dễ gặp nguy hiểm, nhưng được lợi cũng rất hậu hĩnh, ta nghe nói ngươi đã phá sản hơn nữa còn thiếu nợ rất nhiều tiền, giúp ta làm xong chuyện này, tiền thù lao ta đưa cho ngươi cũng đủ để ngươi tổ chức lại một thương đội.”

“Thù lao chừng nào? Đi nơi nào? Tìm cái gì?”

A Đỗ Lạp nghe xong, trong ánh mắt lóe sáng hỏi Tô Bằng.

“Trong sa mạc, tìm kiếm một tòa thành cổ đã thất lạc trong truyền thuyết, thù lao thì trước khi lên đường sẽ đưa cho ngươi năm trăm lượng hoàng kim, sau khi trở về trả thêm một ngàn lượng.”

Tô Bằng nói với A Đỗ Lạp.

“Nghe không ít...”

A Đỗ Lạp nghe xong, dường như rất là rung động, nói.

“Tòa cổ thành ngươi muốn tìm là gì? Truyền thuyết trong sa mạc có rất nhiều, ta cũng không muốn tìm một nơi không có tồn tại.”

Tô Bằng nghe xong, nhìn thoáng qua bốn phía bốn phía, phát hiện người rất nhiều, liền thi triển bản lãnh thúc âm thành tuyến, dùng nội lực đem lời nói truyền đến trong tai A Đỗ Lạp.

“Sâm ngục cổ thành.”

A Đỗ Lạp vốn trên mặt không có biểu lộ gì, lúc nghe được cái tên này, con mắt đột nhiên mở lớn, ánh mắt gắt gao nhìn vào Tô Bằng.

“Thế nào, người biết chỗ này sao?”

Thấy phản ứng của A Đỗ Lạp, Tô Bằng nhạy cảm cảm thấy có chút không đúng.

A Đỗ Lạp nhìn chằm chằm Tô Bằng một hồi lâu, cuối cùng phun ra một câu, nói.

“Người đi theo ta.”

Nói xong hắn đi đến phía sau, hơn nữa còn hô một tiếng với lão bản tiệm thợ rèn.

“Huynh đệ, mượn một chỗ nào.”

“Đi đi.”

Lão bản tiệm thợ rèn hô lại, Tô Bằng thấy thế, đi theo A Đỗ Lạp vào một gian phòng đằng sau tiệm thợ rèn.

Sau khi đi vào chỗ để nghỉ ngơi, ánh mắt A Đỗ Lạp chăm chú nhìn Tô Bằng, nói.

“Người vì sao muốn đi tìm sâm ngọc cổ thành?”

“Người biết nơi đó?”

Tô Bằng cảm thấy bất ngờ, Sâm Ngọc Cổ Thành kia Tô Bằng đã hỏi qua Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi, ngay cả nàng dễ dàng có được nhiều thông tin như vậy mà cũng chưa từng nghe nói qua, ngược lại A Đỗ Lạp này lại biết được.

“Biết một chút... Cái chỗ kia, là thành Nguyên rửa trong truyền thuyết! Phụ thân của ta chết đi có liên quan với Sâm Ngọc Cổ Thành này...”

A Đỗ Lạp nghe xong, dường như xúc động cái gì đó, nói với Tô Bằng.

“Có thể nói rõ chi tiết hơn không?”

Trong lòng Tô Bằng khẽ động, hỏi A Đỗ Lạp.

“Này liên quan tới một ít bí mật của ta, nhưng ngươi đã nhắc tới, ta cũng không cần phải giấu diếm, ngươi biết không, nghe nói mấy ngàn năm trước, Tây Vực thực sự không phải là cái dạng này...”

A Đỗ Lạp nghe xong, dường như lâm vào trong hồi ức, kể một việc cho Tô Bằng.

Tô Bằng nhập thần nghe A Đỗ Lạp nói chuyện, dần dần đắm chìm ở trong chuyện xưa.

Hóa ra, A Đỗ Lạp xác thực là con lai, phụ thân hắn là con lai của trung nguyên với người Tây Vực, mà lúc đầu đi tới thành Quy Tư Càn, là thành viên của một thương đội, thường xuyên đi theo lộ tuyến mậu dịch giữa thành Quy Tư Càn với nước Đại Nguyệt, có điều phụ thân hắn vốn chỉ là một Hỏa Kế bình thường trong thương đội, nhưng một lần ngoài ý muốn đã thay đổi quỹ đạo của phụ thân hắn.

Đó là một lần mua bán bình thường, phụ thân của A Đỗ Lạp đi theo thương đội cùng nhau đi đến Đại Nguyệt, nhưng mà trên đường đi hơn mười ngày liền gặp phải bão cát.

Bão cát trong sa mạc, một khi tàn sát bừa bãi thì cực kỳ bạo ngược, người trong thương đội gần như đều bị bão cát xoáy cát lên mai táng, táng thân ở dưới sa mạc.

Chỉ có phụ thân của hắn, bởi vì thông minh, dùng chăn lông bên trong hàng hóa bọc lại thân thể, sau đó theo dòng chảy của cát lăn lộn mới không có cát vàng vùi lấp, nhặt được về một cái mạng.

Mà sau khi dừng lại ở bão cát, toàn bộ thương đội chỉ có một mình phụ thân hắn còn sống, một người ở trong đại mạc vô biên vô hạn.

Phụ thân của hắn bị lạc phương hướng, bên người chỉ có một túi nước, túi nước này chẳng qua chỉ đủ để hắn dùng trong ba ngày, căn bản không đủ để

hắn đi ra khỏi đại mạc.

Phụ thân của A Đồ Lạp có ý thức muốn sống rất mạnh, không có ngời chờ chết mà là xuyên qua sa mạc tìm lấy sự sống.

Ở nơi này nhờ một túi nước duy trì, phụ thân hắn kiên trì được năm ngày, nhưng mà vẫn không đi ra khỏi sa mạc được, mà là đi tới một chỗ sâu không người.

Dưới tình huống năm ngày đi đường, lại thêm thiếu nước nghiêm trọng, tinh thần của phụ thân của A Đồ Lạp gần như hồng mất, hơn nữa còn sinh ra ảo giác nghiêm trọng.

Ở trong đêm thứ năm, phụ thân của A Đồ Lạp ở trong sa mạc thấy được một ảo giác cực kỳ chân thật.

Một thành thị cực lớn đứng vững ở trong sa mạc đêm đen...

Chương 707: Thành cổ bị nguyên rửa (trung)

Phụ thân của A Đồ Lạp lúc ấy ngơ ngác nhìn thành phố này, chỉ thấy đây dường như là một thành thị trong ốc đảo, nhưng vô cùng hùng tráng, so với thành Khâu Từ Càn lúc này vẫn còn đang xây dựng thì còn hùng tráng hơn nhiều.

Người trong tòa thành thị này, rõ ràng đều có thể thấy được, phụ thân của A Đồ Lạp, thậm chí có thể nhìn thấy biểu tình của mỗi người tổng cái thành phố này.

Hắn vốn cho rằng bản thân gặp được một thành thị thất lạc, hắn lớn tiếng kêu to, nhưng không có bất luận kẻ nào đáp lại.

Phụ thân của A Đồ Lạp ở trong sa mạc cũng coi như hành tẩu rất lâu, nhanh chóng hắn liền hiểu, đây có thể không phải là thành thị chân chính, mà là một ảo ảnh.

“Không đúng, ảo ảnh không phải là ở dưới tình huống chênh lệch nhiệt độ quá lớn, sản sinh ra khúc xạ không khí sao? Sa mạc ban đêm rét lạnh như thế, không đầy đủ điều kiện sinh ra ảo ảnh...”

Tô Bằng nghe đến đó, trong lòng cảm thấy nghi hoặc, nhưng vẫn là tiếp tục nghe tiếp.

Ảo ảnh này nhưng lại vô cùng chân thật, A Đồ Lạp thậm chí có thể nhìn thấy sắc mặt của mỗi người trong thành thị, giống như đang đứng trước mặt hắn.

Vừa đói vừa khát, phụ thân của A Đồ Lạp gần như tuyệt vọng, lúc ấy chỉ có thể nằm trong sa mạc, nhìn thành thị kia.

Phụ thân của A Đồ Lạp vốn gần kề bên bờ sinh tử, đã không có bất cứ động lực nào có thể tiếp tục đi tiếp, đánh mất tất cả hứng thú, nhưng mà cảnh tượng xuất hiện trong thành thị ảo ảnh kia, cũng nhanh chóng khiến hắn khiếp sợ.

Chỉ thấy, trong thành thị giống như ảo ảnh kia, đang xảy ra một trận đồ sát với quy mô khổng lồ.

Hắn nhìn thấy, ở trong tòa thành thị này khắp nơi đều là người mặc đồ đen, những người này cầm trong tay vũ khí, đem toàn bộ dân thường trong thành thị tập trung ở trên đường phố, sau đó bắt đầu chém giết.

Những hình ảnh cực kỳ tàn nhẫn kia, thậm chí có thể nói là diệt sạch nhân gian, còn phụ nữ mang thai bị rạch bụng moi gan, hài nhi chưa thành hình bị moi ra, bị ngựa giẫm đạp thành thịt vụn. Người bị trói ở trên cột, bị thiêu sống...

Những điều này coi như bình thường, cảnh tượng sản sinh còn lại, so với cái này càng tàn nhẫn hơn, thậm chí vượt qua sức tưởng tượng của con người.

Tiếng kêu thảm thiết của những người bị tàn sát kia, phụ thân của A Đồ Lạp cũng có thể nghe rất rõ ràng, hắn thậm chí có thể cảm giác được mùi vị máu tanh thoang thoang truyền tới từ trong tòa thành thị hư ảo này, phụ thân của A Đồ Lạp vô cùng kích thích.

Giết chóc trong thành thị ảo giác kia, sau khi tiến hành được một khoảng thời gian, tất cả dân thường đều bị giết chết. Những hắc y nhân kia, không

ngờ bắt đầu tự sát.

Bọn họ cũng không tàn sát lẫn nhau, mà là một nhóm người khoanh tay chịu trời, cam tâm bị một số người khác giết chết.

Như vậy, dân thường cùng hắc y nhân, càng giết càng ít, đến cuối cùng, chỉ còn lại có một trăm hắc y nhân, còn sống.

Vào lúc này, nam nhân đầu trọc vóc người vô cùng cao lớn, xuất hiện ở giữa những hắc y nhân này, nam nhân đầu trọc này, trong miệng không ngừng nói điều gì đó. Những hắc y nhân kia, toàn bộ quỳ gối trước mặt người nọ, giống như đang niệm lời cầu nguyện gì đó.

Sau đó, nam nhân trọc đầu kia cầm một thanh loan đao, đi xuống, một đao một đao, chém xuống đầu của những hắc y nhân kia.

Những hắc y nhân này người người chỉ quỳ ở nơi đó, cam tâm tình nguyện bị người trọc đầu kia giết hại, mãi đến khi một người cuối cùng.

Khi người đầu trọc kia giết chết hắc y nhân cuối cùng, đột nhiên ngửa mặt lên trời hét dài, ánh mắt nhìn về phía không trung, ánh mắt kia phảng phất khúc xạ điều gì đó dị thường, không ngờ chạm phải ánh mắt đang quan sát ảo ảnh của phụ thân của A Đỗ Lạp.

Phụ thân của A Đỗ Lạp bị kích thích kêu to, nhảy dựng lên, nhưng vào chính lúc này, ảo giác trong sa mạc thoáng cái biến mất, không còn lưu lại chút vết tích nào.

Phụ thân của A Đỗ Lạp bị hình ảnh khủng bố kích thích, không ngờ bùng nổ tiềm năng muốn sống, lại sinh ra một ít thể lực, liền lăn một vòng rời khỏi nơi này.

Chỉ là, khi đi qua sa mạc sản sinh ra ảo cảnh kia, hắn cảm giác mình giẫm lên vật gì đó, thiếu chút nữa bị trượt chân, hắn nhìn một chút, phát hiện là một thứ gì đó giống như cái hộp làm bằng vàng.

Phụ thân của A Đỗ Lạp ma xui quỷ khiến, cầm vật kia lên, sau đó tiếp tục tìm kiếm con đường sống sót của mình.

Cứ như vậy, hắn dựa vào tiềm năng bộc phát trong cái đêm khó hiểu đó, thật sự lại đi hai đêm một ngày, mãi đến khi gặp phải một thương đội băng qua sa mạc, mới được cứu vớt.

Phụ thân của A Đỗ Lạp sau khi được cứu, đi theo người thương đội kia, đi tới Đại Nguyệt quốc, hắn không muốn kiếm sống trong thương đội, bèn ở Đại Nguyệt tìm một công việc, sinh sống ở Đại Nguyệt.

Mà cái hộp có được trong sa mạc kia, hắn nghiên cứu một thời gian ngắn, ngẫu nhiên phát hiện, thứ này thậm chí có một công năng kỳ lạ.

Giống như, chỉ cần đem lông tóc hoặc là máu trên người một người bỏ vào trong cái hộp này, thì có thể giảm xuống số mệnh của một người.

...

“Có thể thay đổi số mệnh sao?”

Tô Bằng nghe đến đó, trong lòng vừa động, đột nhiên vang lên thuộc tính bản thân vẫn luôn xem nhẹ.

Sau khi bản thân tiến vào trò chơi, dường như trong cột thuộc tính có mục vận khí này, chỉ là về sau phát hiện thứ này đối với mình ảnh hưởng không phải là rất lớn, bèn không để ý mấy.

Vốn dĩ, Tô Bằng cho rằng thuộc tính này là thuộc tính bị động, sẽ không thay đổi, nhưng mà lúc này nghe thấy, chẳng lẽ thuộc tính số mệnh, còn có thể thay đổi hay sao?”

Chỉ là chuyện xưa A Đỗ Lạp cũng không nói, Tô Bằng tiếp tục nghe.

...

Phụ thân của A Đỗ Lạp vốn tưởng rằng đây chỉ là ngoài ý muốn, nhưng thực tế sau mấy lần sử dụng, lại phát hiện đây là chuyện vô cùng chân thực.

Sau khi biết được công dụng của cái hộp này, phụ thân của A Đỗ Lạp đầu óc rất linh hoạt, liền bắt đầu lợi dụng cái này kiếm tiền.

Ban đầu, hấn chỉ là trà trộn sòng bạc, lợi dụng cái này giảm xuống số mệnh mục tiêu nào đó, liền bắt đầu đánh cuộc ngược lại, dùng cái này kiếm tiền.

Mà sau khi thu được tiền tài nhất định, phụ thân hấn càng tin tưởng khả năng chiếc hộp này, bắt đầu làm một vài chuyện khác, dần dần, hấn đã trở thành một pháp sư có chút danh tiếng ở Đại Nguyệt.

Như thế, tiền tài hấn tích lũy được một số lớn, có điều bởi vì một vài tư tưởng bo bo giữ mình đến từ Trung Nguyên, hấn tận lực không chế danh tiếng, lúc hơn ba mươi tuổi thì thu tay lại.

Sau đó, hấn cưới một nữ tử Đại Nguyệt, chính là mẫu thân của A Đỗ Lạp, kết hôn không đến một năm, thì sinh ra A Đỗ Lạp.

Đến lúc này, coi như là một kết cục tốt đẹp, nhưng chuyện cũng không đến đây thì kết thúc.

Lúc A Đỗ Lạp bảy tuổi, gia đình của hấn, đột nhiên bị trộm, ngoại trừ một ít tiền tài, chiếc hộp thần bí kia, cũng bị trộm đi mất.

Từ đó về sau, gia đình A Đỗ Lạp, liền liên tục gặp vận xui.

Trong ba năm ngắn ngủi, trong nhà A Đỗ Lạp liên tục xảy ra bốn lần hỏa hoạn, tổn thất rất nhiều tiền tài, muội muội hai tuổi của A Đỗ Lạp, cũng bị chết cháy trong trận hỏa hoạn đầu tiên.

Mà trong nhà A Đỗ Lạp, liên tiếp xảy ra sự kiện trộm cướp, mẫu thân của A Đỗ Lạp còn gặp cường đạo tại trận, bị người dùng dao đâm chết, hung thủ vẫn luôn không bắt được.

Phụ thân của A Đỗ Lạp, sau khi không làm pháp sư, vẫn luôn dùng tiền tài của mình đầu tư thương đội, vốn hàng năm đều buôn bán lời không ít, nhưng mà trong ba năm kia, những thương đội này không phải là gặp phải mã phi, chính là gặp phải bão cát, hoặc là chính là hàng hóa hư tổn, hoặc là thủ lĩnh thương đội ôm tiền chạy trốn, tiền tài tổn thất thê thảm.

Bản thân phụ thân của A Đỗ Lạp, cũng ở trong ba năm này, mắc phải một loại quái bệnh, thân thể dường như không ngừng kiệt quệ, giống như mất

nước, còn nổi lên rất nhiều lốm đốm màu đen, càng lúc càng giống quái vật xác ướp.

Mãi đến khi ba năm sau, nhà A Đỗ Lạp vốn là một tòa nhà khá lớn đổi rồi lại đổi, cuối cùng từ nhà lớn Đại Nguyệt quốc chuyển đến nhà cũ khu dân nghèo rất cũ nát, từ giai cấp thượng tầng Đại Nguyệt quốc rơi xuống tầng lớp dưới đáy xã hội.

Mà cuối cùng, phụ thân A Đỗ Lạp ở trên giường trong căn nhà khu dân nghèo khó, mang quái bệnh trong người, hấp hối, thân thể giống như xác ướp, chỉ có một mình A Đỗ Lạp chăm sóc.

A Đỗ Lạp cũng vẫn luôn không rõ, tại sao, cuộc sống của hắn lại trở nên như thế, xui xẻo như vậy, từ con trai nhà giàu, biến thành như vậy, nhưng hắn trời sinh kiên cường, vẫn luôn kiên trì chăm sóc phụ thân.

Mãi đến khi phụ thân của hắn đến thời gian cuối cùng của cuộc đời, mới gọi A Đỗ Lạp bởi vì rèn luyện mà trưởng thành sớm đến bên giường, bắt đầu kể rõ ràng những chuyện hắn đã từng gặp trong quá khứ.

Mà di ngôn cuối cùng của phụ thân A Đỗ Lạp, thì lại.

“A Đỗ Lạp, ta vốn tưởng rằng gặp phải thành thị ảo ảnh trong sa mạc kia là vận may của ta, nhưng bây giờ mới hiểu được, đây không phải là vận may, mà là nguyên rủa... Đó là một tòa thành bị nguyên rủa, ta làm chuyện không nên làm, rước nguyên rủa về cho mình... A Đỗ Lạp, là ta liên lụy mẫu thân cùng muội muội của ngươi, ta không hy vọng liên lụy đến ngươi, ngươi nhất định phải tìm được cách, phá giải lời... nguyên rủa... này.”

Chương 708: Thành cổ bị nguyên rủa (hạ) - (1)

Phụ thân của A Đỗ Lạp sau khi nói xong những lời này, liền qua đời.

Thi thể của hắn sau khi qua đời, chưa tới một canh giờ, liền mất đi tất cả hơi nước, biến thành một bộ thân khô gầy còm không đủ nửa thước.

Khi đó A Đỗ Lạp chẳng qua mới mười một tuổi cố nén bi thương, dùng số tiền còn sót lại cuối cùng trong nhà hoá táng chôn cất phụ thân của mình.

Sau đó, A Đỗ Lạp bắt đầu đi tìm con đường sống cho mình.

Không biết có phải quả thật tồn tại lời nguyên hay không, vận khí A Đỗ Lạp cực kỳ kém.

Hắn mặc dù rất thông minh, hơn nữa làm việc kỹ lưỡng, nhưng cho dù làm cái gì, cũng không có kết quả tốt.

Tác phường hắn làm việc hay là những địa điểm làm việc khác ở Đại Nguyệt quốc, hoặc là ngoài ý muốn xảy ra hoạ hoạn, hoặc là bị khách hàng lỡ mắng đùng hồng đồ, hoặc là mơ mơ màng màng bị một vài khách nhân bất lương xảo trá vợ vét tài sản, tóm lại sẽ không xảy ra được chuyện gì tốt lành, nơi hắn làm việc không quá ba bốn tháng, chắc chắn sẽ xảy ra một chuyện như vậy.

Dần dần A Đỗ Lạp cũng bắt đầu có chút tên tuổi, chỉ có điều không hề êm tai chút nào, mọi người ở trước mặt hắn gọi hắn là A Đỗ Lạp may mắn, sau lưng thì gọi hắn A Đỗ Lạp xui xẻo bị ma quỷ nguyên rủa.

A Đỗ Lạp lang thang đầu đường xó chợ, cứ như vậy vẫn luôn lão đảo sống đến mười bảy tuổi, thời gian hắn gần như thay đổi hơn ba mươi công việc, mặc dù vận khí không tốt, nhưng bởi vì hắn tương đối thông minh, ngược lại rèn luyện được một thân bản lĩnh thượng vàng hạ cám.

Về sau, bởi vì thanh danh xui xẻo của A Đỗ Lạp truyền đi quá mức nổi tiếng, ở bản địa tìm không được công việc, cứ tiếp tục như vậy, rơi xuống đường cùng, hắn bắt đầu bước lên con đường của cha hắn, đi tới thành thị biên giới Đại Nguyệt quốc, bắt đầu trở thành một tên chạy việc của thương đội.

Chỉ là dường như vận rủi cùng đi theo hắn đến biên cảnh, mấy năm gần đây, hắn cũng vô cùng thâm, không kiếm được bao nhiêu tiền, có điều giao dịch vượt qua đại mạc, vốn chính là như vậy, có người gặp may mắn có người xui xẻo, ngược lại không có người chú ý A Đỗ Lạp mang đến vận rủi, để cho hắn tiếp tục lăn lộn thêm được vài năm.

Cuối cùng, thương đội của hắn đến lúc sắp phá sản giải tán, vận chuyển món hàng hóa lần cuối cùng, A Đỗ Lạp ngoài ý muốn cứu một lão già suy

chút nữa chết khát trong sa mạc, hơn nữa bản thân bỏ tiền dẫn lão già kia về đến Đại Nguyệt.

Không ngờ chính là, lão già này lại là phú ông Đại Nguyệt, thân phận giống như phụ thân A Đỗ Lạp trước đây, là một pháp sư Đại Nguyệt.

Hắn nghe thấy A Đỗ Lạp kể lại kinh nghiệm bi thảm của mình, cuối cùng động lòng trắc ẩn, nói là mình có thể sống không được bao nhiêu ngày nữa, nếu A Đỗ Lạp cứu mạng của hắn, vậy thì sẽ gánh vác một nửa vận hạn của A Đỗ Lạp, đem vận rủi chuyển đến địa ngục hoặc là khiếp sau là được rồi.

Vì vậy, hắn làm pháp sư cho A Đỗ Lạp, sau khi làm xong pháp sư này, không biết là tác dụng tâm lý, hay là như thế nào, A Đỗ Lạp cảm giác thấy vận khí của mình dường như chuyển biến tốt lên không ít.

Nếu như phải nói, A Đỗ Lạp cảm giác, vận khí của mình, dường như so với trước kia tốt hơn một nửa, ít nhất sẽ không liên lụy một đội ngũ như vậy.

Pháp sư kia không lâu sau, liền qua đời, mà một món tiền tài A Đỗ Lạp lưu lại cho hắn, số tiền đủ để cho người thường nửa đời không lo tiền tài.

Sau đó, A Đỗ Lạp không có dùng số tiền này để an nhàn sống qua ngày, bởi vì vận rủi của bản thân, A Đỗ Lạp từ nhỏ rèn luyện được tính cách kiên cường cùng rất nhiều loại bản lĩnh, giống như sắt thép được chui rèn, từng đợt loại bỏ tạp chất, trở thành thép cứng, hắn đã có một bộ bản lĩnh, nhanh chóng, hắn thành lập một thương đội, bắt đầu đi buôn bán ở Đại Nguyệt quốc cùng thành Khâu Từ Càn.

Chỉ là vận khí của hắn, dù sao vẫn là kém hơn so với người thường một chút, mặc dù buôn bán cũng không phải lần nào cũng gặp chuyện không may, nhưng luôn xảy ra các loại ngoài ý muốn.

A Đỗ Lạp nhiều năm như vậy, buôn bán gần hai mươi năm, nếu người bình thường lâu như vậy vẫn còn chưa chết, thì đã sớm trở thành phú ông rồi, nhưng A Đỗ Lạp mặc dù một thân bản lĩnh, lại thêm đường đi quen thuộc, nhưng mà cuối cùng vẫn không kiếm được đồng tiền lời nào.

Thương đội của hắn, lúc nhiều nhất vốn liếng đã đạt được vạn lượng hoàng kim, nhưng mà liên tục mấy lần thất bại hoặc là gặp phải đạo phỉ lại biến thành hai ba ngàn lượng hoàng kim, mãi đến lần trước, hắn lại gặp bão cát, hàng hóa hơn bốn nghìn lượng hoàng kim chôn vùi trong sa mạc, còn hắn thì lại thiếu nợ đại khái tám trăm lượng hoàng kim.

Có điều A Đồ Lạp mặc dù vận khí thật sự không tốt, nhưng nhiều năm như vậy, nhân phẩm cùng năng lực của hắn tích lũy được danh tiếng rất tốt, hơn nữa có cả đám huynh đệ đáng tin, những huynh đệ kia cũng không vứt bỏ hắn, chỉ là chờ A Đồ Lạp Đông Sơn tái khởi liền đi theo hắn lại lần nữa lên đường, mà chủ nợ cũng không quá đáng ép hắn trả nợ, cũng biết A Đồ Lạp có bản lĩnh hơn nữa có nhân cách mị lực, kẻ địch của hắn chẳng qua là vận mệnh của hắn, cho nên cho A Đồ Lạp trả góp kỳ hạn rất dài.

Nhưng àm cũng bởi vì thanh danh không may mắn của hắn, tất cả mọi người không thể nào sẵn lòng cho hắn tiền được.

...

Chương 709: Thành cổ bị nguyên rửa (hạ) - (2)

A Đồ Lạp nói tới chỗ này, thở dài một tiếng, nói với Tô Bằng.

“Ta với vận khí của mình đã không còn ôm tin tưởng gì, cho nên ta phải tỉnh thông bản lĩnh của ta, giống như tỷ lệ cơ hội sống sót của ta nhỏ hơn người khác, cho nên phải có bản lĩnh vững chắc.”

“Qua nhiều năm như vậy, ta cũng từng muốn ngọn nguồn khiến cho gia tộc chúng ta gặp phải vận rủi này, chính là thành thị phụ thân ta nhìn thấy trong sa mạc kia, còn có cái hộp khiến người khác trở nên không may kia... Ta thậm chí cho rằng, có phải là có người nhỏ máu hoặc là lông tóc của gia tộc chúng ta bỏ vào trong hộp hay không, có điều cuối cùng, ta phát hiện cũng không phải như vậy.”

“Qua nhiều năm như vậy, ta vẫn luôn không ngừng tìm hiểu, cuối cùng rốt cuộc ta phát hiện một ít dấu vết để lại, hóa ra vật mà phụ thân ta có được kia, là một thứ rất nổi tiếng, ở trong Đại Nguyệt quốc, cũng từng có người có được, vật này, tên là “Pháp khí xui xẻo”.”

“Pháp khí xui xẻo?”

Tô Bằng nghe thấy cái tên này, không khỏi truy hỏi một chút, chuyện xưa của A Đồ Lạp quả thật làm cho người ta ấn tượng sâu sắc, đây quả thực chính là lịch sử đau thương phần đầu hết mình.

“Ừm, nó có tên là vậy.”

A Đồ Lạp khẽ gật đầu, nói.

“Ta đã tìm được một vài ghi chép sách cổ Đại Nguyệt quốc, bên trong có ghi lại chuyện xưa của pháp khí xui xẻo này... Những pháp khí xui xẻo này, cũng không nhất định là dạng hộp, chức năng cũng không giống, nhưng có một chức năng nhất trí với nhau, chính là sẽ mang đến vận rủi cho người sử dụng.”

“Pháp khí xui xẻo này, chỉ cần là bị sử dụng, sẽ nhận định khí tức chủ nhân, bản thân pháp khí vận rủi sẽ mang chức năng làm giảm may mắn nhất định, hơn nữa có rất nhiều năng lực đặc thù, nhưng một khi rời khỏi chủ nhân, chủ nhân liền sẽ xảy ra đủ loại tai ương, hơn nữa giống như là bị nguyên rủa mà chết đi.”

“Người khác ta không biết, sở dĩ ta điều tra được manh mối này, chính là lúc phụ thân ta qua đời, thân thể hắc biến hóa, giống như tình hình sau khi chết của tất cả những người bị mất pháp khí được ghi chép lại trong sách cổ, hơn nữa, loại xui xẻo này, có thể sẽ lưu truyền rất nhiều đời.”

“Thì ra là vì vậy, mặc dù ta đã từng có rất nhiều, nhưng mà ta vẫn luôn không muốn đựng vào nữ nhân, chính là sợ đem xui xẻo của ta truyền sang cho bọn họ... Cho nên ta vẫn luôn không thành gia, vẫn luôn lẻ loi một mình.”

“Về phần địa phương pháp khí vận rủi lưu truyền ra, ta cũng tiến hành điều tra hai mươi năm, cuối cùng phát hiện một ít manh mối... Những pháp khí vận rủi kia, đều có nguồn gốc từ thành cổ mà cha ta đã nói kia.”

Tô Bằng nghe thế, sắc mặt khẽ động, nói.

“Người xác định là đến từ thành cổ kia? Thành phố này người biết được bao nhiêu?”

“Không xem là nhiều lắm, chỉ là chút vụn vặt mà thôi.”

A Đỗ Lạp lắc đầu nói.

“Thật ra, đại khái bốn năm ngàn năm trước kia, Tây Vực cũng không phải như thế này, lúc ấy giữa Tây Vực cùng Đại Nguyệt quốc, mặc dù là sa mạc, nhưng tồn tại rất nhiều ốc đảo... Thành Khâu Từ Càn lúc đó vẫn chưa được xây dựng, ta ở trong này không tìm được ghi chép, nhưng Đại Nguyệt quốc thực sự có năm sáu ngàn năm lịch sử, ta ở Đại Nguyệt đã tìm được một vài sách cổ ghi lại.”

“Ở bốn năm ngàn năm trước, ở trong ốc đảo lớn nhỏ Tây Vực, có rất nhiều bộ tộc và nước nhỏ, trong đó một vài bộ tộc nhỏ, có lẽ chính là lớn như thành Khâu Từ Càn vậy, nhưng có thể tự cung tự cấp. Ốc đảo lớn nhất, thì lại lớn tương đương với một hoặc là nửa châu quận của Trung Nguyên, đủ để thành lập quốc gia.”

“Cổ thành kia, chính là do một bộ tộc tên là Thanh Ngục thành lập, có điều khi đó nơi này và Trung Nguyên liên lạc không lớn, có vài bộ tộc mặc dù đạt tới tri thức có thể xây thành, nhưng tập tục cực kỳ dã man... Bọn họ thi hành chế độ toàn dân bán nô lệ, trong thành thị, tất cả người thống trị người khác, đều thuộc về dưới trướng quốc vương, không có thương nhân, không có dân thường, chỉ có nô lệ.”

“Bọn họ định ra đẳng cấp nghiêm ngặt cho nô lệ, mỗi một nô lệ cấp bậc cao cũng có thể chi phối nô lệ cấp bậc kế tiếp ở mức độ nhất định, nhưng tuyệt đối sẽ bị người thống trị chi phối, nhưng mà bởi vì loại chế độ này, ngoại trừ nô lệ tầng cuối cùng, mỗi nô lệ thượng tầng đều có quyền lực cố định, ngược lại coi như vững chắc.”

“Nhưng mà tộc Thanh Ngục này, sinh sôi vô cùng nhanh chóng, tổng nhân số có chừng mấy chục vạn người, chiếm cứ lấy nơi ốc đảo màu mỡ rộng lớn nhất này... Nhưng mà đột nhiên vào bốn năm ngàn năm trước kia, trong vòng một đêm, biến mất trong lịch sử.”

“Ta tra được tác giả sách cổ, cũng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ là biết, trước khi tộc Thanh Ngục biến mất, chính là đang xây dựng thành cổ tên là Sâm Ngục kia, nhưng mà thành cổ Sâm Ngục rốt cuộc là nơi nào, hình dạng ra sao, không có người biết.”

“Mà những ốc đảo kia, trong ngàn năm nhanh chóng hóa thành sa mạc, người bây giờ, thậm chí không biết năm đó tộc Thanh Ngục, tồn tại ở địa phương nào.”

“Bản thân ta là từ trong bức họa chiếc hộp xui xẻo phụ thân để lại, nhìn thấy ký hiệu trên chiếc hộp, giống như một vài ký hiệu ghi chép trong sách cổ chỉ riêng tộc Thanh Ngục mới có, mới kết hợp biến mất tộc Thanh Ngục, mới đoán được ảo ảnh lúc ấy phụ thân ta nhìn thấy trong sa mạc, có lẽ là thành cổ Sâm Ngục này, những người kia, có thể chính là tộc Thanh Ngục biến mất kia.”

A Đỗ Lạp cuối cùng nói.

Tô Bằng nghe thế, nhẹ nhàng gật đầu, không ngừng tự hỏi.

A Đỗ Lạp nói những lời này, Tô Bằng cảm thấy bên trong đều có logic, có lẽ là sự thật.

Mà A Đỗ Lạp miêu tả xui xẻo có thể bị truyền lại kia, còn có ảo giác phụ thân A Đỗ Lạp trong sa mạc nhìn thấy, lại khiến cho Tô Bằng nghĩ tới một chuyện khác.

“Chuyện có thể xảy ra trong thành cổ Sâm Ngục kia, tại sao không khác gì so với hành vi Chân Thần giáo làm? Mà vận rủi hắc miêu tả có thể truyền lại kia, nhưng lại giống như là thứ gì đó... Có thể truyền thừa huyết thống, có thể mang lại xui xẻo cho người trong tộc, nghe ra, tại sao lại giống như ác nghiệp?”

Chương 710: Chiêu binh mãi mã, chuẩn bị xuất phát

Tô Bằng ở chỗ sơn trang Linh Mị Nhi tại Nam Trữ, nghe Linh Mị Nhi từng nói một số đặc tính của ác nghiệp, trong đó có huyết thân ác nghiệp sẽ

truyền thừa cho mình, hơn nữa ảnh hưởng đặc tính dị tính quan hệ tới việc mình có thân thể.

Từ trong miêu tả của A Đỗ Lạp, phụ thân của hắn sau khi có được hộp xui xẻo kia, ban đầu không sao cả, kia có thể là bản thân hộp xui xẻo có năng lực trấn áp gì đó với vận rủi như ác nghiệp, về sau hộp nhỏ đi, vận rủi liên bắt đầu bạo phát ra.

Cái này rất giống Linh Mị Nhi nói, ác nghiệp có thể ảnh hưởng vận trình, mẫu thân của A Đỗ Lạp cùng phụ thân hắn mặc dù không phải quan hệ huyết thống, nhưng là vợ chồng, có liên lạc thân thể, mà A Đỗ Lạp cùng muội muội bị chết cháy của hắn, đều là truyền thừa huyết mạch.

Mà trên thực tế, Tô Bằng hoài nghi hộp xui xẻo kia là có quan hệ với ác nghiệp, còn có một bằng chứng, chính là ảo giác phụ thân của A Đỗ Lạp nhìn thấy trong sa mạc năm đó, tràng cảnh miêu tả trong đó, cùng chuyện những người Chân Thần giáo kia làm quả thực giống nhau như đúc, nếu Chân Thần giáo kia có thể sinh ra ác nghiệp, như vậy người trong ảo giác cũng có thể sinh ra ác nghiệp, hộp xui xẻo kia lại là vật phẩm thu được ở vùng sa mạc đó, rất có thể có quan hệ sâu xa với ác nghiệp.

Tô Bằng tiếp tục liên tưởng, lúc này hắn đột nhiên có chút giật mình, những người Chân Thần giáo kia vì sao xuất hiện ở đây.

Dựa theo miêu tả của A Đỗ Lạp, người thống trị Sâm Ngục cổ thành kia, rất có thể có tín ngưỡng đồng dạng hoặc là người có năng lực giống người Chân Thần giáo, như vậy trong Sâm Ngục cổ thành, có lẽ có thứ rất quan trọng với Chân Thần giáo.

Những người Chân Thần giáo kia, lại tới đây tìm kiếm Sâm Ngục cổ thành, có thể chính là muốn từ trong Sâm Ngục cổ thành, tìm kiếm được thứ có lợi với bọn họ.

“Hắn chính là như vậy...”

Tô Bằng rất nhanh xác định ý nghĩ này, đây là manh mối tin cậy duy nhất trước mắt, chuyện mà những người Chân Thần giáo kia làm, đều có tính

mục đích rất mạnh, không có gì hấp dẫn bọn họ, bọn họ sẽ không lãng phí thời gian tới nơi này.

“Mục đích của người Chân Thần giáo dần dần sáng tỏ... Có điều, Dương hội trưởng Dương Hi kia, đến tột cùng là địa vị gì chứ?”

Trong lòng Tô Bằng, vẫn còn có chút suy đoán.

A Đỗ Lạp luôn ở bên cạnh Tô Bằng, nhìn Tô Bằng lộ ra vẻ trầm tư, hắn cũng không nói lời nào, mãi đến lúc sau, hắn mới mở miệng nói.

“Sao? Người biết lai lịch của ta, biết vận khí bản thân ta không quá tốt, nên muốn thuê ta đi tìm Sâm Ngục cổ thành sao?”

“Đương nhiên.”

Tô Bằng từ trong trầm tư thu hồi tinh thần đến hiện thực, nói với A Đỗ Lạp.

“Người là người trải qua khảo nghiệm vận mệnh, người kiên cường chân chính, cho dù vận rủi tập kích, cũng sẽ dựa vào ý chí kiên cường của mình đánh bại nó... Mà người, A Đỗ Lạp, chẳng những có ý chí kiên cường, còn có tri thức cùng kỹ năng hoàn bị, có thể thuê được người, là vận may của ta.”

“Còn nữa, Sâm Ngục cổ thành gì đó, khôn nhiều người lâu như vậy, ta nghĩ người cũng rất muốn tìm cách phá giải nguyên nhân vì mình nhỉ? Có lẽ, lần này đi tìm Sâm Ngục cổ thành, là một cơ hội xoay chuyển trong đời người.”

“Cũng có thể là một cái bẫy của vận mệnh, có lẽ lần này đi Sâm Ngục cổ thành, ta sẽ không về được nữa cũng nói không chừng.”

A Đỗ Lạp nghe xong, cười tự giễu.

Sau khi hắn cười xong, biểu lộ trở về bình thường, nói.

“Nếu người chỉ mời một mình ta đi tìm Sâm Ngục cổ thành, có lẽ ta không cần thù lao sẽ đáp ứng, nhưng tình huống thực tế là một chuyện khác. Bây giờ ta đã không phải một người nữa, ta có một đám huynh đệ cùng sinh cùng tử, hơn nữa trong sa mạc, lực lượng của một người cùng tạo ra tác

dụng hết sức có hạn, chính thức có tác dụng là một đội ngũ, nếu người cố dùng ta, ta phải mang theo huynh đệ của ta, mới có thể bảo đảm sinh tồn trong sa mạc. Ta có thể không cần tiền tài, nhưng bọn họ đều cần ăn cơm.”

“Cho nên là?”

Tô Bằng hỏi, trong lòng hắn hết sức trông đợi A Đồ Lạp này, hắn rất cần người có duyên phận với Sâm Ngục cổ thành, cho dù là nghiệt duyên, cũng có thể chỉ dẫn mình tìm ra Sâm Ngục cổ thành kia.

“Cho nên, bằng giá dự chi năm trăm lượng hoàng kim, sau khi trở về một ngàn năm trăm lượng quá ít, ta cần người dự chi một ngàn lượng hoàng kim, sau khi trở về, cấp ta hai ngàn lượng hoàng kim.”

A Đồ Lạp nói, ánh mắt hắn nhìn Tô Bằng, tựa hồ cũng rất khẩn trương cơ hội lần này, không muốn mất đi.

Vì thế, hắn tiếp tục giải thích.

“Người trả trước một ngàn lượng hoàng kim, một bộ phận trong đó ta phải đi trả nợ, một bộ phận mặt khác, ta muốn mua vật tư đầy đủ, còn cả lạc đà, cùng với một số thứ chuẩn bị khác. Không có lạc đà và vật tư, muốn lượng lớn người sinh tồn trong sa mạc, chỉ là một loại vọng tưởng.”

Ánh mắt Tô Bằng nhìn thoáng qua hắn, nhẹ gật đầu, nói.

“Ta cấp cho người.”

Nói xong, Tô Bằng đưa tay vào trong ngực, lấy ra hai tờ kim phiếu năm trăm lượng.

“Kim phiếu của tiền trang Thông Vân, ta thấy trong thành Quy Tư Kiên cũng có tiền trang này, nên ở đây hắn cũng lưu thông. Một ngàn lượng hoàng kim người trả nợ trước, hơn nữa mua vật tư, nhân số chúng ta tổng cộng đại khái chừng ba trăm đến ba trăm năm mươi người, dựa theo số lượng này mua vật tư.”

Tô Bằng nói, nói xong, đưa kim phiếu vào trong tay A Đồ Lạp.

“Người tin tưởng ta?”

Thấy Tô Bằng đưa kim phiếu cho mình, A Đồ Lạp lại không nhận ngay, mà lại hỏi Tô Bằng như vậy.

“Ta tin tưởng ánh mắt của mình, một người có can đảm đối kháng vận mệnh, đáng tin nhiệm và tôn kính.”

Tô Bằng nói với A Đồ Lạp.

A Đồ Lạp nghe xong, ánh mắt nhìn về phía Tô Bằng, nhìn vào mắt của Tô Bằng.

Sau nửa ngày, A Đồ Lạp gật đầu, nói.

“Ta sẽ không khiến ngươi thất vọng.”

Nói xong, hắn tiếp nhận kim phiếu, nói.

“Chậm nhất tối mai, ta sẽ có thể làm ổn thỏa mọi chuyện, đến lúc đó tìm ngươi ở đâu?”

“Tìm ta ở khách điểm Tây Vực.”

Tô Bằng nói với hắn, sau đó mỉm cười nói.

“Ta có dự cảm, đây là một lần thám hiểm phá giải vận mệnh nguyên rủa của ngươi, ngươi nhất định có thể tìm ra Sâm Ngục cổ thành.”

“Hi vọng vậy đi.”

A Đồ Lạp nhẹ gật đầu, nói.

“Ta đi làm việc.”

“Tốt, làm xong chuyện, tới khách điểm Tây Vực thành đông tìm ta.”

Tô Bằng nói, nói xong hắn vỗ vỗ bả vai A Đồ Lạp, cáo từ hắn.

...

Sau khi Tô Bằng rời khỏi tiệm thợ rèn này, đi về phía khách điểm Tây Vực.

Chờ lúc đi vào khách điểm Tây Vực, Tô Bằng phát hiện, Âu Dương Khánh đã trở về.

Cùng hấn về, còn năm người trong giang hồ.

“Tô lão đệ, ngươi đã trở lại, đến đây, ta giới thiệu chút cho ngươi!”

Âu Dương Khánh nhìn thấy Tô Bằng, lập tức gọi hấn đến, gọi hấn vào bàn này, năm người giang hồ cùng bàn với hấn, đều đồng thời đứng lên.

Tô Bằng liếc nhìn, chỉ thấy trong năm người này, có một hán tử mù một mắt, một cặp huynh đệ Tây Vực khuôn mặt hao hao nhau, một nữ nhân da mặt có hơi thô ráp, nhưng dáng người cực kỳ nóng bỏng, mà người cuối cùng, lại là một người mang khăn trùm đầu che mặt.

“Tô lão đệ, mấy vị này, chính là cao thủ nổi danh trong thành Quy Tư Kiên!”

Âu Dương Khánh nói với Tô Bằng...

Chương 711: Nửa đêm đánh lén (1)

Sau khi Âu Dương Khánh giới thiệu, Tô Bằng đã biết được năm người này.

Hán tử một mắt kia, gọi Kền Kền Độc Nhãn Tiết Khôn, hai Tây Vực huynh đệ lần lượt gọi là A Thác Lặc cùng Bỉ Cổ Trát Cát, ngoại hiệu Tây Vực Song Lang, nữ nhân dáng người nóng bỏng tên Tân Cát Na, là con lai, mẹ là người Hồ đến từ phía tây Đại Nguyệt quốc, ngoại hiệu Sa Hạt, người Đại Nguyệt kia là A Tề Tư - Y Bản, ngoại hiệu Khiếu Nguyệt Lang.

Kền kền độc nhãn Tiết Khôn kia ở trung nguyên phạm vào đại án hắc đạo, hai Tây Vực huynh đệ ngoại hiệu Tây Vực Song Lang, là thợ săn tiền thưởng, nhưng thỉnh thoảng vẫn là khách cường đạo, nữ nhân con lai Tân Cát Na đích thực là một thợ săn tiền thưởng, người Đại Nguyệt còn lại là

người luyện đao tới trung nguyên ma luyện đao pháp, có điều người này hết sức háo sắc, từ này giờ ánh mắt không rời khỏi Tân Cát Na.

Tô Bằng kết bạn những người này rồi mời họ ngồi xuống, nói.

“Chư vị đều là huynh trưởng ta Âu Dương Khánh tìm đến, về thực lực của các vị ta có lòng tin, ta nói ngắn gọn, nhiệm vụ lần này là thám hiểm sa mạc, kỳ hạn không xác định, có tử vong nguy hiểm, tiền thù lao cũng nhiều, người đi cùng trước hết được một trăm lượng hoàng kim, sau khi trở về trả thêm hai trăm lượng hoàng kim, người có công được thưởng thêm.”

Nghe xong lời của Tô Bằng, người Đại Nguyệt cầm đao liềm liềm môi, nói.

“So với giá thị trường nhiều hơn một trăm lượng hoàng kim, không tệ, việc này ta nhận.”

“Chúng ta cũng không thành vấn đề.”

Tây Vực huynh đệ kia cũng gật đầu đồng ý.

Hai người còn lại cũng đều gật đầu đồng ý.

“Tốt lắm, chuyện đã định rồi, chậm nhất chiều mai xuất phát, một trăm lượng hoàng kim tiền đặt cọc, các người cất kỹ.”

Tô Bằng nói, nói xong, đưa năm tờ ngân phiếu một trăm lượng hoàng kim cho năm người này.

Lúc phát ngân phiếu, Tô Bằng hơi có cảm khái, nhớ rõ lúc ở Ngũ Thành Liên Minh, mình hay là thu ngân phiếu của người khác, bây giờ, đến phiên mình phát ngân phiếu cho người khác.

Có điều cái này cũng chứng tỏ địa vị giang hồ của Tô Bằng đang chậm rãi gia tăng.

Sau khi phát kim phiếu xong, năm người kia đều tự chuẩn bị xuất phát, Tô Bằng thì cùng Âu Dương Khánh ngồi xuống, tham thảo qua hành trình kế hoạch tương lai...

Thời gian trôi qua rất nhanh, trải qua một đêm nghỉ ngơi, bốn năm giờ chiều hôm sau, đội hộ vệ Thành Quy Tư Kiên, người thương đội A Đỗ Lạp, cùng với mấy nhân vật võ lâm đều đã chuẩn bị xong.

Tô Bằng hạ lệnh, suốt đêm xuất phát, hướng sa mạc xuất phát!

Chỉ là lúc ra khỏi cửa Tây thành, ngoài Thành Quy Tư Kiên, tựa hồ lại có một đội xe ngựa từ dương ngọc quan phương chạy đến, ra khỏi thành cùng lúc với Tô Bằng đội ngũ, tiến nhập thành Quy Tư Kiên.

Tô Bằng không biết trong một chiếc xe ngựa của đội ngũ kia, có một người đàn ông trung niên đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần, người kia. Chính là Đông Phương thư viện sơn trưởng Tô Bằng từng gặp tại Trích Tiên sơn trang, Đông Phương Cử...

...

Trong nháy, đã bảy ngày trôi qua.

Tô Bằng chỉ huy đội ngũ này, cũng bắt đầu đi vào sa mạc, cách thành Quy Tư Kiên đã rất xa.

Giữa trưa ngày thứ chín, Tô Bằng cười lạc đà, đội ngũ tiếp tục đi trong sa mạc cuộn cuộn cát vàng. Bên cạnh hắn, cười trên hai con lạc đà, là A Đỗ Lạp cùng Âu Dương Khánh.

A Đỗ Lạp xuất phát trước, mua một trăm bốn mươi con lạc đà, phần lớn đều chở vật tư.

Tô Bằng nghe A Đỗ Lạp đề cập tới một điểm, lạc đà là động vật cần thiết để đi qua sa mạc, nếu không thì không có cách gì mang nhiều vật dụng như vậy mà đi ngang qua sa mạc. Tỷ lệ lạc đà và người ít nhất phải là năm trên một, nếu không thì nước cùng vật dụng nhất định là không đủ.

Lần này thám hiểm, không biết phải đi bao lâu, cho nên các loại vật dụng đều chuẩn bị càng nhiều càng tốt.

Tô Bằng cười Lạc Đà, ánh mắt có chút thâm thúy, mơ hồ có thể nhìn thấy một tia sầu lo trên mặt.

“Âu Dương huynh, chúng ta cách địa phương người thám hiểm lần trước, còn xa lắm không?”

Trên đầu Tô Bằng mang khăn trùm đầu che nắng, nói với Âu Dương Khánh.

“Đã sắp đến, lần thám hiểm kia, cũng chỉ đi mười bốn mười lăm ngày trong sa mạc, lần này tốc độ chúng ta nhanh hơn lần trước rất nhiều, bây giờ đã sắp đến nơi rồi”

Âu Dương Khánh kéo khăn quàng cổ che mặt tránh hít vào cát sỏi, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, lại nói với A Đồ Lạp bên cạnh.

“A Đồ Lạp, ở đây cách phương vị Sâm Ngục cổ thành người đoán, còn xa lắm không?”

“Không khác suy tính của Âu Dương đạo thủ là bao, vị trí ta suy tính, đại khái ở gần đây, có la bàn định vị của người, phương hướng chúng ta hành tẩu cũng không lệch mấy.”

A Đồ Lạp nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nhẹ gật đầu, trước khi xuất phát hắn đã bảo A Đồ Lạp cùng Âu Dương Khánh thẩm tra đối chiếu tin tức đã biết, xác định phương hướng Sâm Ngục cổ thành, nhưng cũng chỉ biết đại khái, chứ không xác định vị trí chính thức.

“Tô đầu lĩnh, hai ngày này, chúng ta đã phát hiện có một số người đi qua sa mạc, để lại một số dấu vết, những người kia, rất có thể là một chi đội ngũ khác mà người nói, ta tính ra tốc độ bọn họ tiến lên nhanh hơn chúng ta, đại khái nhanh hơn chúng ta một hai ngày.”

A Đồ Lạp nhìn cát vàng cùng cồn cát không giới hạn chung quanh, lại nói với Tô Bằng một tin tức.

Chương 712: Nửa đêm đánh lén (2)

“Đúng vậy... Ta đã ngửi được chút khí tức của bọn họ, hơn nữa, Tô lão đệ, ta tựa hồ có một loại cảm giác, hình như có thứ gì đó đang theo dõi chúng ta.”

Âu Dương Khánh, cũng ở bên cạnh nói.

Tô Bằng trên lạc đà nghe xong, trong lòng không khỏi vừa động.

Hắn cũng cảm giác được chút dị thường, mấy ngày hôm trước còn không rõ ràng, nhưng mấy ngày nay, Tô Bằng cũng cảm giác được điềm này.

“Cẩn thận một chút, buổi tối phải thêm người gác đêm, mấy cao thủ thuê tới, nên dùng cũng phải dùng, tóm lại mấy ngày nay phải cẩn thận.”

Tô Bằng nói với Âu Dương Khánh và A Đồ Lạp.

Hai người gạt đầu, đại mạc bão cát lớn, không quá hợp nói chuyện lúc đi đường, ba người lại mang khăn quàng cổ, tiếp tục đi về phía trước trong sa mạc.

Vào lúc ban đêm, bọn người Tô Bằng đi tới đại khái hơn chín giờ đêm, mới dừng lại hạ trại,.

Tối hôm đó, ánh trăng trên trời biến mất không thấy gì nữa, không biết vì sao, ánh sao vốn nên đầy trời cũng không xuất hiện, bóng đêm một vùng thâm trầm.

Sau khi ăn xong cơm tối, thời gian đã đến hơn mười giờ đêm, trong bóng đêm như vậy, sa mạc cực kỳ rét lạnh, những đội ngũ hộ vệ thành Quy Tư Kiên kia, đại đa số đã chui vào trướng bông dựng sẵn ôm thảm lông cừu sưởi ấm, chỉ có một vài hộ vệ còn đang gác đêm.

Ngay khi mép doanh địa hoàn toàn yên tĩnh, sáu bảy nam nhân cầm loan đao trong tay, toàn thân đều giấu ở trong y phục đen, giống như ma quỷ lén tới ở trong bóng đêm, không chút tiếng động đi vào doanh địa.

Những hắc y nhân này động tác hết sức dứt khoát, lén tới trong sa mạc, cũng chỉ lưu lại dấu chân ở trên hạt cát, mà còn rất mờ, cho thấy khinh công của những hắc y nhân này rất cao siêu.

Trong doanh địa, mặc dù có hộ vệ gác đêm, nhưng những hộ vệ kia rõ ràng không tập trung, đại bộ phận đang ngủ gật, bọn họ cũng không cảm thấy buổi tối sẽ có tập kích gì, tinh thần rất thư giãn.

Sáu bảy bóng đen nắm lấy loan đao, giống quỷ mị nhanh chóng tiến vào phạm vi doanh địa, hành động của bọn họ cực kỳ nhanh nhẹn, giống như bộ đội đặc chủng lén vào công kích, rất nhanh đã lén đến gần những hộ vệ canh gác kia, bọn họ thừa dịp hộ vệ ngủ gật, lén tới bịt miệng những hộ vệ kia, cửa một đao, rất nhanh đánh ngã bảy tám hộ vệ.

Trong cả doanh địa, tựa hồ trạm gác cũng không nhiều, sau khi giết chết bảy tám trạm gác hộ vệ, trong doanh địa tựa hồ đã không còn trạm gác.

Tổng cộng bảy hắc y nhân này nhanh chóng tụ tập, cùng lặng yên không một tiếng động đi vào trong doanh địa, nơi này có một trướng bông dày hơn xa hơn hơn so với trướng bông khác, lúc Tô Bằng nghỉ đêm, bình thường đều ở đây.

Bảy hắc y nhân vây quanh trướng bông xa hoa của Tô Bằng, liếc nhìn nhau, sau đó đồng thời gật đầu, đều từ trong túi mang theo trên người, lấy ra một thứ hình tròn, hơn nữa lấy ra hộp quẹt.

Bảy người lấy ra thứ hình tròn kia, thoạt nhìn giống một lọ hình tròn do thủy tinh làm thành, bên trong đầy thứ sền sệt màu vàng nhạt, cũng không biết là cái gì, mà trên lọ hình tròn, thì là một kíp nổ.

Bảy hắc y nhân này đồng thời lấy ra hộp quẹt, quẹt lửa, sau đó cùng một thời gian châm kíp nổ, sau đó ném những thứ này về phía trướng bông Tô Bằng ở.

“Ông!”

“Ông!”

“Phốc!”

Liên tiếp thanh âm rất nhỏ vang lên, lọ hình tròn bị ném về phía trướng bông Tô Bằng, lập tức nổ tung, bảy cột lửa đột nhiên dâng lên, mỗi cái đều

là liệt hỏa hùng hực, hóa ra trong lọ hình tròn này chứa chính là dầu hỏa hiệu quả cực kỳ mãnh liệt, hơn nữa trải qua công nghệ đặc thù, tạo thành thứ giống đạn lửa, dầu hỏa đặc thù bên trong căn bản không cách nào bị nước dập tắt, mà thanh âm nổ tung cực nhỏ, bị thứ này nổ trúng, cho dù là võ công thông thiên, cũng không tránh khỏi bị lửa thiêu cháy.

Bảy hắc y nhân nhìn trướng bông xa hoa giống ngọn lửa cực lớn bốc cháy lên, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh, bảy người ném đạn lửa tới, cho dù Tô Bằng võ công thông thần, lúc này cũng trốn không thoát cái chết.

“Mấy vị bằng hữu, hơn nửa đêm tới chỗ ta chơi lửa khói, đúng là hứng khởi nhỉ.”

Vào lúc bảy người nhìn cột lửa cháy, đang chờ đợi người bị lửa đốt ra ngoài giấy dựa, sau đó ngã gục, đột nhiên trong doanh địa vang lên tiếng vỗ tay nhẹ nhàng, một thanh âm của nam nhân vang lên.

Bảy hắc y nhân này lập tức căng cứng người, quay đầu lại nhìn về phía thanh âm truyền tới.

Chỉ thấy Tô Bằng mặc áo xanh, từ trong một trướng bông vốn hắc của hộ vệ bình thường ở đi ra, ở bên cạnh hắn, là Âu Dương Khánh còn có một cặp huynh đệ Tây Vực, cùng với A Đồ Lạp.

Âu Dương Khánh đi sau lưng Tô Bằng, lúc này hai ngón tay đặt ở miệng, lập tức, từng tiếng huýt sáo chói tai vang lên.

“Giết... !”

Trong nháy mắt, trong doanh trướng sáng lên, hai trăm hộ vệ còn cả thuộc hạ của A Đồ Lạp, cầm cây đuốc trong tay từ trong trướng bông trùng sát ra ngoài, bao vây bảy người này.

Mà năm cao thủ Tô Bằng thuê, cũng xuất hiện ở bốn phương tám hướng, đem bảy người này vây vào giữa.

“Từ sớm đã cảm giác có người nào đó đang theo dõi, hóa ra là mấy con chuột này, còn may là Tô lão đệ người cảnh giác, tạo ra cái bẫy, bây giờ

những con chuột này đã chui đầu vô lưới.”

Âu Dương Khánh nói, nói xong, hắn chậm rãi từ bên hông rút ra trường đao bản thân, nói với bảy hắc y nhân kia.

“Này, ta nói mấy con chuột kia, bây giờ còn không chịu lộ ra khuôn mặt thật của các ngươi sao?”

Bảy hắc y nhân nghe xong, mấy người đằng sau, ánh mắt đều rơi lên trên người một hắc y nhân vóc dáng cao lớn cầm đầu.

Hắc y nhân cầm đầu kia, nhìn bọn người Tô Bằng một hồi, sau đó đưa tay, chậm rãi tháo khăn che mặt của hắn xuống...

Chương 713: Bảy đứa con của Vân Tông

Hắc y nhân kia tháo màn纱 trước mặt hắn xuống, lộ ra một khuôn mặt Tây Vực khoảng ba mươi bảy ba mươi tám tuổi.

Tô Bằng nhìn chằm chằm người này một hồi, lại không thể nhớ được khuôn mặt của người này trong trí nhớ, Tô Bằng có thể chắc chắn người này mình chưa từng gặp qua, cũng không phải là điều Tô Bằng suy đoán, đây chính là thủ hạ Dương hội trưởng Dương Hi kia.

Lúc này, người ca ca trong đôi huynh đệ Tây Vực sau lưng Tô Bằng này bỗng nhiên nhăn mày một chút, tiến lên nửa bước ở bên tai Tô Bằng nói.

“Tô thủ lĩnh, người này ta biết, bọn họ là đệ tử của Vân Tông Sư Tây Vực, người cầm đầu này gọi là Thông Cổ Tư, mấy người còn lại hắn cũng đều là sư huynh đệ của bọn hắn, bởi vì bảy người này thường xuyên cùng nhau hành động, ở Tây Vực được xưng là bảy đứa con của Vân Tông.”

Tô Bằng nghe xong, chân mày hơi có chút nhíu nhíu, gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Mà còn Hắc y nhân cầm đầu kia sau khi tháo xuống khăn che mặt, sáu người sau lưng hắn cũng đều đã tháo xuống khăn che mặt, Tô Bằng phát hiện, bảy người này cũng đều là người Tây Vực.

Nhìn bảy người này, Tô Bằng có chút nheo mắt lại, nói.

“Mấy vị chính là bảy đứa con của Vân Tông đúng không? Các người tới nơi này muốn ám sát ta, chẳng lẽ là vì sư huynh đệ A Bố Lực của các người sao?”

“Hừ, chúng ta bởi vì một ít chuyện của tông môn đi thành Quy Tur Càn, gặp được sư đệ A Bố Lực bị người đánh cho trọng thương, lại thêm chiếm được phi ung truyền của vân sư, liền tới tìm người... Chúng ta nghe A Bố Lực nói, người Trung Nguyên người hết sức giao hoạt, luôn cố ý thi triển một số thủ đoạn che dấu thực lực chân chính của mình, hôm nay vừa thấy, quả thế... Chúng ta nhất thời vô ý, rơi vào bẫy rập do người thiết kế, quân cờ sai một chiều, ngược lại cũng không có gì để nói.”

Hắc y nhân Thông Cổ Tur cầm đầu nhìn Tô Bằng nói.

“Có điều, đừng tưởng rằng cái này có thể vây khốn được chúng ta!”

Thông Cổ Tur nói tiếp, chỉ nghe hắc y nhân nói.

“Coi như các người bao vây chúng ta, chỉ cần chúng ta phá vòng vây này các người cũng không thể nào ngăn lại được bảy người chúng ta, huống chi, nếu các người dám sát thương chúng ta. Vân sư tất nhiên sẽ tìm các người tính sổ, vân sư một khi tức giận, đầu của các người cũng có lẽ giữ không được!”

Nghe xong lời của Thông Cổ Tur, hộ vệ thành Quy Tur Càn vây bắt bọn họ lập tức có chút xôn xao.

Vân Cổ Lặc ở Tây Vực được xưng là tông sư duy nhất, uy danh lan xa, hộ vệ của thành Quy Tur Càn cũng biết uy danh của hắc y nhân, thậm chí Vân Cổ Lặc cũng được những hộ vệ Quy Tur Càn này kính ngưỡng cho là thần tượng Chiến thần để sùng bái, lúc này nghe được bảy người này không ngờ lại là đồ đệ của Vân Tông Sư, nhất thời ý chí chiến đấu của bọn hộ vệ giảm xuống ít nhất ba phần.

“Không nên nghe lời của bọn họ! Các người không nên quên, các người cũng không phải là người của Lục Vân châu, mà là hộ vệ của thành Quy Tur Càn! Thân nhân thê tử cùng với hài tử của các người cũng còn ở thành Quy Tur Càn, chấp hành mệnh lệnh của thành chủ là sứ mạng duy nhất của các

người! Bây giờ thành chủ đại nhân muốn các người nghe theo lời của thủ lĩnh Tô Bằng, các người cũng phải làm theo, nếu không thân nhân của các người ở thành Quy Tư Càn cũng sẽ không sống thoải mái được!”

Nhìn thấy sĩ khí của bọn hộ vệ trở nên đê mê, thủ lĩnh Cam La mượn tới từ phủ thành chủ để chỉ huy đám hộ vệ liền cầm loan đao trong tay la lớn lên.

Quả nhiên, khi hấn nhắc tới thân nhân của bọn hộ vệ, thanh âm xôn xao ít đi một chút, ý chí chiến đấu của những hộ vệ này một lần nữa ngưng tụ lại.

Tô Bằng thấy vậy, nhẹ gật đầu. Hấn nhìn mọi người, nói với Cam La.

“Thủ lĩnh Cam La, để cho thủ hạ giết bảy người này!”

“Lĩnh mệnh!”

Thủ lĩnh Cam La hơn 40 tuổi, nhìn bộ dáng thân thể võ công đều cực kỳ vững chắc, vung đao hô to một tiếng.

“Giết!”

“Giết!”

Bọn hộ vệ rút cuộc lựa chọn nghe lệnh, cầm đao xông đến giết bảy hắc y nhân kia!

Bảy người Hắc y nhân kia, tuy rằng bị vây hãm nhưng cũng không có sợ hãi khẩn trương, đối mặt với binh sĩ hộ vệ của thành Quy Tư Càn, bảy người bọn họ kết thành một trận thế, nhảy vào bên trong đám hộ vệ.

Bảy người này, sau khi tiến vào đám hộ vệ, gần như là sói vào bầy cừu, trong nháy mắt liền đã chém ngã sáu bảy hộ vệ, trận thế do bọn họ tạo thành cũng hết sức chắc chắn, ở trong đám hộ vệ đi về phía trước, dọc theo đường đi thế như chẻ tre, chém chết không ít hộ vệ.

Tô Bằng ở bên cạnh nhìn, ba năm phút đồng hồ ngắn ngủn, những hộ vệ này đã bị chém chết hơn hai mươi người, số hộ vệ còn dư lại đã bị dọa cho không dám manh động, chỉ bao quanh bảy người này, di chuyển theo bọn họ.

“Hộ vệ cũng đã tiêu hao không sai biệt lắm, ý của thành chủ Đặc Mục Nhĩ là để ta tận lực để những hộ vệ này chịu chết, có điều tìm kiếm Sâm Ngục Cổ Thành còn cần nhân thủ, cũng không thể để chết quá nhiều.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, thấy đã có không ít hộ vệ chết đi, Tô Bằng vung tay lên, nói.

“Mấy vị anh hùng, tới phiên các người lên sân khấu rồi.”

Nghe xong lời của Tô Bằng, đám người độc nhãn kên kên Tiết Khôn, mang theo ý cười lãnh khốc, đi đến bảy đứa con của vân tông kia.

Tuy rằng Vân Tông Sư ở Tây Vực uy danh lan xa, nhưng năm người này ăn cũng là cơm dính máu từ đao, nếu sợ cái này sợ cái kia, cũng không cần tiếp tục lẫn lộn nữa.

Âu Dương Khánh cũng hoạt động thân thể của mình, nói.

“Đã sớm nghe nói đao của vân tông Lục Vân Châu nhanh, đáng tiếc vẫn không có được gặp qua, nếu đã có cơ hội, ta cũng đi hoạt động gân cốt một chút.”

Tô Bằng mỉm cười khẽ gật đầu, Âu Dương Khánh xách trường đao, cũng đi xuống sân.

Âu Dương Khánh vốn mấy bước đầu còn là bước đi bình thường, nhưng mà càng đi tốc độ càng nhanh, mười mấy bước sau đã gần như là chạy.

“Giết!”

Trong miệng Âu Dương Khánh hét lớn một tiếng, trường đao mang theo sóng nhiệt cùng với nội lực cuộn cuộn như bão cát ở đại mạc, xông đến giết người dẫn đầu trong bảy đứa con của vân tông.

...

...

Khoảng mười lăm phút sau, trong bảy đứa con của vân tông kia, đã có năm người bị giết chết, chỉ còn lại có Thông Cổ Tư cầm đầu với thêm một tên sư đệ của hắn còn đang đau khổ chống đỡ.

Chỉ là Thông Cổ Tư lúc này đã vô cùng chật vật, loan đao của hắn bị gãy một phần ba, cánh tay trái cũng bị chém một đao, máu tươi đầm đìa, lúc này bị khoát đao của Âu Dương Khánh hoàn toàn trấn áp, mắt thấy đã sắp đến lúc duy trì không được nữa rồi.

Mà còn một người khác, thì bị binh khí kỳ môn hình xiềng xích phi câu Sa Hạt Tân Cát Na cùng với Nguyệt Lang Y Bản hoàn toàn áp chế, tùy thời đều có thể ngã vào dưới loan câu của Tân Cát Na.

Tô Bằng, độc nhãn kên kên Tiết Khôn, còn có đôi Tây Vực đứng ở một bên kia, Tô Bằng xách ở trong tay, lẳng lặng nhìn cuộc chiến đi tới giây phút cuối cùng.

Mới vừa rồi vốn là hai bên vẫn còn giằng co, có điều sau khi đánh vài phút, kết quả Tô Bằng dùng cảnh giới hợp khí tam hợp, đánh vỡ binh khí của năm người trong bảy người con của vân tông.

Tô Bằng cũng không phải là không thể trực tiếp đánh chết năm người này, chẳng qua là Tô Bằng suy nghĩ để cho những cao thủ này mà mình thuê này giết nhiều thêm mấy kẻ địch, có lợi cho bọn hắn đứng ở phía bên mình.

Dù sao tiền thuê chỉ là tiền thuê, nếu đối phương sớm bị áp lực dưới uy danh của Vân Tông Sư, đợi đến khi có kẻ địch mạnh hơn tới tìm, lúc lâm trận đào ngũ thì không tốt lắm.

Mấy người mất đi binh khí, nhanh chóng bị mấy tên cao thủ bên phía Tô Bằng đánh chết.

Thông Cổ Tư kia đã ở dưới sự kinh hãi, bị Âu Dương Khánh làm bị thương, sau đó bị áp chế dưới hạ phong.

Tô Bằng nhìn Âu Dương Khánh, trong lòng âm thầm khen Âu Dương Khánh ở Tây Vực quả nhiên không có tôi luyện một cách vô ích, võ công đã tiến bộ không ít.

Cuồng sa đao pháp của Âu Dương Khánh, quan trọng nhất là ý cảnh cùng với khí thế, Âu Dương Khánh ở trong đại mạc trui luyện hồi lâu, đao pháp đã tăng cao không ít, võ công so với trình độ cấp bạc ban đầu giờ đã tăng lên tới cấp bạc võ công màu vàng.

Trong lòng Tô Bằng phán đoán, không dưới ba mươi chiêu, Âu Dương Khánh sẽ chém đối thủ ở dưới đao này.

“A!”

Quả nhiên, không tới mười chiêu, Thông Cổ Tư kia đã bị Âu Dương Khánh bắt được một sơ hở, một đao bổ xuống tay cầm đao của đối phương, còn một người khác trong bảy đứa con của vân tông ở bên cạnh, bị một đao của Nguyệt Lang Y Bản lấy đi tánh mạng.

Thông Cổ Tư ôm lấy cổ tay, nghiêng ngả lão đảo đi lùi mấy bước, quỳ trên mặt đất, hấn tóc tai bù xù, ánh mắt trùng trùng, la lớn.

“Các ngươi không dám giết ta! Vân sư hấn...”

“Đi mẹ vân sư nhà mày đi!”

Chương 714: Dị trạng phát sinh liên tiếp (1)

Âu Dương Khánh tiến lên, một đao liền đã đem đầu của người này chém bay, đầu của Thông Cổ Tư bay ra thật xa, lăn trên mặt đất mấy vòng mới ngừng lại được.

Tô Bằng thấy vậy, vỗ tay đi tới cười nói.

“Đao pháp của Âu Dương huynh thật tinh xảo.”

“Vẫn còn chưa tới trình độ tinh thực nhất, nếu không trong vòng trăm chiêu là đã có thể chém chết người này.”

Âu Dương Khánh lắc đầu nói, sau đó hẩn nhìn thoáng qua bảy đứa con của vân tông đã chết yếu nơi đây, khẽ nhíu mày nói.

“Tô lão đệ, ngươi có cảm được được hay không, tuy rằng bảy người này đã chết đi, nhưng mà cái loại cảm giác bị nhìn trộm này vẫn còn chưa biến mất?”

Tô Bằng nghe xong, ngưng thần cảm giác một chút, sau đó gật đầu nói.

“Quả thật như thế, cảm giác nhìn trộm kia chẳng những không có biến mất, ngược lại còn giống như càng thêm lợi hại.”

Độc nhãn kên kên Tiết Khôn kia nghe xong, lắc đầu đi tới, nói.

“Là nhị vị quá mức nhạy cảm đi, vì sao ta không có cảm giác được cái gì nhìn trộm nhỉ...”

Ngay khi một câu nói của Tiết Khôn còn chưa nói hết, bên trong cồn cát dưới chân hẩn đột nhiên có một móng vuốt của thứ gì đó không giống loài người, bắt được chân của hẩn, kéo xuống bên trong cồn cát sa mạc!

Một con lân giáp mang theo móng vuốt, bắt được chân của Tiết Khôn, kéo hẩn xuống bên trong cồn cát.

Tiết Khôn sợ hết hồn, có điều hẩn phản ứng không chậm, gần như đồng thời liền dùng trường đao trong tay chém tới móng vuốt của lân giáp đang kéo mất cá chân của mình vào trong cồn cát kia.

“Keng!”

Một chuỗi đóm lửa sáng lên, trường đao của Tiết Khôn tiếp xúc với móng vuốt của đối phương, nhưng không có chặt đứt móng vuốt của đối phương, ngược lại trường đao ở trên lân giáp kéo lê ra một chuỗi đóm lửa, nửa chân của hắn cũng bị kéo vào trong cồn cát.

Bọn người Tô Bằng lúc này tất cả cũng đã kịp phản ứng, lập tức tập trung cảnh giác, dưới đôi cát ở sa mạc, bốn năm chỗ cát bỗng nhiên động dậy, nhô lên mấy đường dấu vết, giống như là có gì đó đang di động ở phía dưới cồn cát.

Mấy dấu vết nhô lên này, rất nhanh chóng đã di chuyển đến phía bọn người Tô Bằng, chỉ có điều mấy người Tô Bằng cũng đã có phòng bị, đều tự thi triển khinh công tránh thoát những thứ nhô lên này.

Lúc này, trước mặt độc nhãn kên kên Tiết Khôn, cồn cát cũng đột nhiên nhô lên, sau đó gần như trong nháy mắt một quái vật hết sức cao lớn, thân cao khoảng chừng hai thước, bỗng nhiên chui ra từ trong sa mạc.

Ánh mắt Tô Bằng nhìn lại chỗ Tiết Khôn, chỉ thấy quái vật chui ra từ trong cát, giống như là tổng hợp lại của thần lân với con tê tê, hình dạng của nó giống như là một con thần lân đứng bằng hai chân, có điều hai chân dài hơn, còn có cái đuôi, trên thân thể đều là vảy giống như lân giáp, thoạt nhìn thân thể hết sức rắn chắc, so với kích cỡ con người còn cao to hơn gấp hai lần.

Lúc này, nó từ trong cồn cát chui ra, trước tiên chính là múa may cái đuôi, cái đuôi quét tới Tiết Khôn.

Tiết Khôn tuy rằng một chân bị kéo vào trong cồn cát, nhất thời không có nhổ ra được ảnh hưởng đến hành động, có điều dù sao hắn cũng là cao thủ có Âu Dương Khánh tìm được, nội lực cũng có tu vi cố định, lúc này mặc dù kinh sợ nhưng không loạn, huy động trường đao trong tay, bổ về phía cái đuôi đang quét tới của con quái vật kia.

“Keng!”

Lại một tiếng keng vang lên, trường đao của Tiết Khôn đã chém xuống cái đuôi của đôi phượng, nhưng mà cái đuôi của quái vật kia cũng không có bị đứt, ngược lại trường đao của Tiết Khôn bị lực đao mạnh mẽ của đuôi đôi phượng quét gãy, nửa thanh trường đao bay ra ngoài.

Cái đuôi của quái vật kia còn chưa đứt, quét ở trên xương sườn của Tiết Khôn, Tiết Khôn kêu lên một tiếng đau đớn, phun ra một ngụm máu nhỏ.

“Cẩn thận! Đây chính là loại quái vật thần lằn! Lân phiên cả người bọn nó đao thương bất nhập, chỉ có dùng nội lực đánh mạnh lên đầu của bọn nó mới có thể tạo thành thương tổn với chúng, mọi người chú ý một đường màu trắng trên cổ của bọn nó. Dùng vũ khí chém vào đường màu trắng đó, mới có thể chặt đứt đầu của bọn nó!”

Âu Dương Khánh lúc này đã nhận ra những quái vật này là vật gì, tay hắn cầm trường đao la lớn.

Tô Bằng lúc này cũng đã tiến vào trạng thái chiến đấu, mắt thấy Tiết Khôn bên kia sắp bị quái vật thần lằn điểm danh, Tô Bằng hét dài một tiếng, trên không trung nhảy liên tục ba lần, bay ra xa hơn mười thước, dừng ở bên cạnh Tiết Khôn, sau đó vượt qua vung một kiếm, chém tới con quái vật thần lằn trước mặt Tiết Khôn kia.

Tô Bằng xuất kiếm cũng không quá nhanh, đại khái chỉ là so với tốc độ xuất kiếm bình thường nhanh hơn một chút mà thôi. Thoạt nhìn không có chút nào xinh đẹp, liền hướng về chỗ dưới cái cổ của con quái vật thần lằn kia lướt tà tà xuống.

Con thần lằn quái dị kia đối với năng lực phòng ngự của mình cũng cực kỳ tự tin, cũng không có đi phòng ngự một kiếm này của phòng ngự, mà là tiếp tục công kích Tiết Khôn.

“Oành!”

Vô Phong Kiếm của Tô Bằng đánh trúng cái cổ của quái vật thần lằn kia, nhất thời toàn thân quái vật kia rung động. Trong con mắt đen nho nhỏ dường như lộ ra một tia thần sắc không thể tưởng tượng nổi, sau đó thân thể lay động hai cái, giống như là uống rượu say rồi vậy, cái cổ càng giống như

là không có xương cốt, gục đầu xuống sau đó ngã xuống còn cát, trong miệng không ngừng phun ra máu đen.

“Ô thủ lĩnh, người đã cứu ta một mạng!”

Tiết Khôn kinh hồn chưa định, trên mặt lúc này cũng đều là mồ hôi lạnh, hấn xoay đầu lại, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng vừa định an ủi hấn một chút, để hấn rút cái chân đang bị lún ở trong cồn cát ra, đột nhiên xuất hiện dị biến!

Dưới cồn cát có một chân của Tiết Khôn lún vào đó, dường như lại có cái gì đang hoạt động ở dưới, Tiết Khôn kinh hãi kêu lên một tiếng, thân thể lại bị kéo vào trong cồn cát một nửa, hấn bị hù vội vàng triệu tập tất cả nội lực toàn thân, tập trung ở phần chân trong cồn cát, muốn rút chân ra.

Nhưng mà, khi hấn rút chân ra, đột nhiên phía dưới cồn cát truyền đến một tiếng “răng rắc”, giống như là thanh âm vật gì đó đứt rời. Sau đó thân thể Tiết Khôn giống như là chột nhẹ đi, đột nhiên rút ra được, chỉ nghe hấn kêu thảm một tiếng bay lên, Tô Bằng thấy, vị trí chỗ đuôi phải của Tiết Khôn tựa hồ như bị thứ gì đó cắn một cái, đứt đến tận gốc!

Tiết Khôn nhảy lên khoảng hơn hai thước, sau đó bay ra về phía sau sáu bảy thước, ngã ở trên cồn cát, hai tay ôm lấy cẳng chân, không ngừng quay cuồng lẫn lộn kêu thảm thiết.

Lúc này, vật kia ở bên trong cồn cát cũng chui ra, Tô Bằng vừa thấy thân thể cũng run lên.

Chỉ thấy thứ chui ra đó là một con đại giáp trùng (côn trùng cánh cứng) màu đen to hơn có cái mai to hơn côn trùng bình thường gần trăm lần, đại giáp trùng này chiều cao có chừng hơn hai thước, lại thêm hai cái sừng như kìm trên đầu có chừng ba thước rưỡi, sáu cái chân dẫm ở trên cát, từ bên trong cồn cát chui ra, mới vừa rồi chính là vật này đã dùng cái sừng như kìm trên đầu, cắt gãy chân của Tiết Khôn.

Côn trùng khổng lồ kia chui ra, ngẩng đầu nhìn thoáng qua bốn phía, đột nhiên phát ra một tiếng kêu vang giống như là sóng âm, bò tới chỗ Tô

Bằng.

Chương 715: Dị trạng phát sinh liên tiếp (2)

Tô Bằng thấy con côn trùng khổng lồ này, trong lòng có chút phát lạnh, có điều chỉ là bởi vì ngoại hình của con côn trùng này quá kinh khủng, nhưng thực lực của đối phương chưa hẳn đã mạnh bằng, Tô Bằng hít sâu một hơi, nhảy lên trên không trung một chút, sau đó từ trên không trung chém ra một kiếm, kiếm phong chém xuống trên đầu con côn trùng ở dưới.

“Oành!”

Lại là một tiếng chấn vang lên, đầu của con côn trùng kia bị một kiếm của Tô Bằng đập nát, con côn trùng cực lớn này bị một kiếm cảnh giới hợp khí của Tô Bằng chém bay một đoạn thân thể ép xuống cát hơn dặm rưỡi, thân thể của nó vặn vẹo uốn éo hai cái, sau đó liền bất động, tựa như đã bị một kiếm của Tô Bằng chém chết.

Thân thể Tô Bằng rơi xuống, sau đó tung người một cái, đi tới bên cạnh độc nhãn kên kên Tiết Khôn.

Tiết Khôn này cũng là một hán tử, tuy rằng đùi phải hoàn toàn bị con quái vật kia cắn đứt, nhưng mà lúc này đã không còn kêu thảm thiết nữa, chỉ là hai tay ôm lấy cẳng chân, cắn răng kiên trì nằm đó.

Tô Bằng thấy thế, nhanh chóng tiến lên điểm mấy cái huyết vị phía trên cái chân bị đứt của Tiết Khôn, để cái chân đó ngừng chảy máu một chút.

Sau đó, Tô Bằng đem nội lực Cửu Dương vận chuyển ở trên tay, ở chỗ đứt của Tiết Khôn ấn xuống một cái, nhất thời truyền đến một trận mùi vị khét lẹt, chỗ đứt chân của Tiết Khôn được Tô Bằng dùng nội lực Cửu Dương thoáng cái đã đốt trụi.

Tiết Khôn kêu lên một tiếng đau đớn, có điều hẳn cũng là con người rắn rỏi, biết rõ Tô Bằng là cầm máu cho hắn, nên chỉ cắn răng nhẫn nhịn.

Tô Bằng dùng nội lực Cửu Dương, đốt trụi máu thịt ở chỗ đứt chân của Tiết Khôn, ngăn không cho hắn bởi vì mất máu quá nhiều mà chết.

Tô Bằng thấy vậy, thở dài một tiếng, Tiết Khôn sợ là bị phế đi, võ công của hắn không đến mức chịu như thế, chẳng qua là bị quái vật thần lần đánh cho một chiêu trở tay không kịp, bị đẩy vào trong cát mới gặp phải thâm hiểm như thế.

“Nhấn nại một chút, ta giết mấy con quái vật khác xong sẽ đến cứu chữa cho ngươi.”

Tô Bằng nói với Tiết Khôn, Tiết Khôn cắn răng gật đầu, Tô Bằng vỗ vỗ hắn, cầm lấy Vô Phong Kiếm, nhảy tới trong chiến đoàn.

Chiến đoàn bên này so với thảm trạng của Tiết Khôn cũng khá hơn không ít.

Nguyên nhân chủ yếu là Âu Dương Khánh đã gặp qua loại quái vật thần lần này, biết nhược điểm của nó.

Những quái vật thần lần này, lân giáp cả người cứng như kim cương, đao thương bất nhập, chỉ có chỗ cổ của bọn nó là có một đường màu trắng, chỗ này không biết vì sao, lân giáp rất mềm, nếu nhìn chuẩn có thể một đao chặt đầu những con quái vật này.

Bản thân Âu Dương Khánh võ công không tệ. Nhãn lực lại tốt, sau khi gia nhập chiến đoàn ở đây, đã chém chết một quái vật thần lần.

Mà mấy người bên này, võ công cũng đều đủ cao cường, nhất là Y Bản người Đại Nguyệt, khoái đao so với Âu Dương Khánh mà nói tuy không có nhanh bằng nhưng cũng đã rất nhanh, hắn cũng đã chém chết một con quái vật thần lần.

Lúc này, quái vật thần lần ở trong vòng chiến chỉ còn có ba con.

Ba con quái vật thần lần kia, trong tay đều cầm lấy binh khí gì đó, Tô Bằng thoát nhìn những vật kia giống như là gậy lớn với rìu, nhưng không biết là làm bằng chất liệu gì.

Ba con quái vật này, rõ ràng so với mấy con khác thì khó đối phó hơn rất nhiều, bọn nó tuy rằng không biết võ công, nhưng sức mạnh và tốc độ múa

may vũ khí trong tay đều rất nhanh, khiến mấy người Âu Dương Khánh không thể dễ dàng đến gần.

Tô Bằng nhìn thấy vậy, mặt không chút thay đổi cầm Vô Phong Kiếm trong tay xông tới.

Một con quái vật thần lẫn nghe được sau lưng có thanh âm gì đó, quơ binh khí giống như là đại đao trong tay, xoay người lại bỏ tới Tô Bằng.

Tô Bằng mặt không chút thay đổi, chỉ là trong lúc chạy, đột nhiên vượt qua hươ ra một kiếm, đón đánh đại đao trong tay quái vật thần lẫn kia.

Lúc huy kiếm tốc độ bước chân của Tô Bằng cũng đồng thời biến đổi, tốc độ đột nhiên gia tăng gấp ba bốn lần, gần như trở thành một đạo tàn ảnh, trong nháy mắt đã đột tiến năm sáu thước, tiến vào trước người con quái vật thần lẫn kia chưa đầy một thước.

Đây là tốc độ của tam hợp kiếm đặc biệt, “nhất thuần”!

Khoảng cách này, Tô Bằng xuất kiếm so với đại đao của quái vật thần lẫn nhanh hơn rất nhiều, Vô Phong Kiếm chém ở trên người quái vật thần lẫn này, lập tức phát ra một thanh âm giống như sấm rền, quái vật thần lẫn này bay ra ngoài sáu bảy thước, ngã trên mặt đất, thân thể giống như là không có xương cốt, trong miệng phun ra máu màu đen cùng với nội tạng nát vụn, ngã xuống đất chết luôn.

Hai con quái vật khác, dường như cũng cảm thấy sự uy hiếp của Tô Bằng, bọn nó ỷ vào lân giáp cứng rắn, tạm thời không đếm xỉa đến bọn người Âu Dương Khánh phía sau, hai con quái vật, một con cầm vũ khí như gậy lớn trong tay, một con cầm vũ khí như rìu bự trong tay đánh tới Tô Bằng.

Thân thể Tô Bằng lại đột tiến, sử dụng tốc độ “nhất thuần”, chỉ thấy một đạo tàn ảnh hiện lên, công kích của hai con quái vật kia thất bại, Tô Bằng thì vọt đến bên cạnh con quái vật thần lẫn sử dụng rìu bự, chém ra một kiếm.

Một kiếm này tốc độ nhanh đến mức khiến người ta nhìn không rõ, cũng không phải là cảnh giới hợp khí, mà là chiêu thức rút kiếm của cảnh giới

hợp lực, Vô Phong Kiếm trong nháy mắt chuẩn xác chém xuống đường màu trắng ở trên cổ quái vật thần lẫn này, những lân giáp của quái vật thần lẫn này ở đây cũng đều mềm nhũn, không có năng lực phòng ngự gì, lập tức đầu của con quái vật này đã bị Tô Bằng chém bay.

Mà còn một con quái vật thần lẫn khác, thì bị đao thủ Y Bản người Đại Nguyệt nhào lên, một đao đâm vào đường màu trắng trên cổ, mặc dù không có chém bay đầu nhưng cũng chặt đứt nửa cái cổ, rất nhanh con quái vật kia cũng bị mất máu quá nhiều dẫn đến tử vong.

Thấy tất cả quái vật đều đã bị giết chết, mấy cao thủ giang hồ mướn tới này không khỏi thở phào nhẹ nhõm, những quái vật này cũng tương đối khó đối phó.

Nhưng mà biểu lộ của Tô Bằng cùng với Âu Dương Khánh lại trở nên vô cùng nghiêm trọng, chỉ nghe Âu Dương Khánh la lớn.

“Cẩn thận một chút! Những quái vật này sau khi xuất hiện, có thể còn có quái trùng xuất hiện!”

“Quái trùng?”

Mấy người còn lại mờ mịt khó hiểu, nhưng ngay lúc đó, chỉ thấy cách bọn người Tô Bằng không xa, chỗ cồn cát nơi Tiết Khôn bị đứt chân đột nhiên sụp xuống!

“Ừm...”

Một trận thanh âm côn trùng kêu vang làm cho lòng người phiến muộn từ trong cồn cát vang lên, phía dưới cồn cát bị sụp xuống có mấy trăm con bọ cánh cứng quái dị màu đen, kêu to từ trong cồn cát chui ra!

Chương 716: Hỏa đạn Lưu Ly

Bọ cánh cứng màu đen chui ra từ bên dưới cồn cát sụp xuống, phần lớn là bọ cánh cứng màu đen đại khái to cỡ chừng bàn tay của một nam nhân, bọn chúng nhìn thân thể thành nửa vòng tròn, trên đầu, có hai xúc tu giống như là cái kéo sắc bén.

Lúc những con côn trùng này hoạt động, phát ra thanh âm răng rắc giống như kim loại va chạm vào nhau, giống như là một loại trang bị cơ giới nào đó, đồng thời phát ra một loại thanh âm côn trùng kêu vang giống như sóng âm, khiến người khác nghe thấy cũng cảm thấy buồn nôn chóng mặt.

Tiết Khôn một mắt bị chặt đứt một chân kia, vừa vặn là nơi cồn cát sụp xuống, người này vận khí xúi quẩy, địa phương những quái trùng như cái kéo màu đen kia xuất hiện, vừa vặn ở bên cạnh hắn, gần như trong nháy mắt, trên thân thể của hắn bò đầy loại côn trùng này.

“Cứu mạng...”

Tiết Khôn kêu lên, thậm chí giãy dụa bò dậy khỏi mặt đất, một chân chống đỡ thân thể không ngừng nhảy lên, giống như muốn chạy ra khỏi khu vực này.

Nhưng mà, hắn không có cơ hội.

Bọn người Tô Bằng thấy rõ, những bộ cánh cứng giống như cái kéo kia, dùng cái càn giống như kéo cắt bỏ lớp da của Tiết Khôn, chui vào trong lớp da của Tiết Khôn, mọi người nhìn thấy, trên người Tiết Khôn phủ đầy những con bộ cánh cứng màu đen này, mà bên dưới lớp da, cũng xuất hiện từng đợt nhô lên, dường như những quái trùng này đang cắn nuốt máu thịt dưới lớp da của hắn.

Rất nhanh, Tiết Khôn bị quái trùng chui vào trong da, phát ra tiếng kêu thảm thiết giống như bị thứ gì đó lấp kín, bên dưới lớp da của hắn càng lồi lên nhiều hơn, giống như rất nhanh máu thịt sẽ biến mất, không bao lâu, hắn chợt im lặng há hốc miệng, bộ cánh cứng màu đen từ trong cơ thể của hắn từ trong miệng bò ra ngoài, lại bò lên trên mặt của hắn.

Không đến hai mươi giây, cao thủ hắc đạo này đã bị quái trùng giết chết, thi thể của hắn ngã xuống trên sa mạc, có càng nhiều bộ cánh cứng chui vào thân thể của hắn, không hề qua nửa phút, một đại hán như thế, máu thịt đã bị ăn sạch sẽ, chỉ còn lại có lớp da bảo phủ bên ngoài xương cốt, giống như thây khô chết trong sa mạc.

“Là loại quái trùng kia! Ngàn vạn lần đừng để bị chúng nó đến gần! Bọn chúng rất cứng, chỉ có thể dùng nội lực đánh chết!”

Nhìn thấy mấy trăm quái trùng màu đen từ dưới đất chui lên, sắc mặt Âu Dương Khánh đại biến, hắc hô lớn cảnh báo mọi người.

Những quái trùng này, hộ vệ bình thường căn bản là không giết chết được, ở đây chỉ có đám người có nội công cường đại như Tô Bằng mới có thể dùng nội lực đánh chết những con côn trùng này, nhưng nếu là bị những con bộ cánh cứng này vây lấy, vậy thì chỉ có thể rơi vào một kết cục giống như Tiết Khôn.

“Hỏa đạn lưu ly! Mau đem hỏa đạn lưu ly đến!”

Tô Bằng nhìn tình huống này, quay đầu lại rống lớn với A Đỗ Lạp.

Vào lúc này, A Đỗ Lạp võ công tầm thường nhưng vẫn còn duy trì tỉnh táo. Hắc hướng về phía thủ hạ của mình hô lớn.

“Lấy hỏa đạn lưu ly! Mau đi lấy hỏa đạn lưu ly đến đây!”

Thủ hạ của A Đỗ Lạp, cũng đều là biết một chút võ công, nhưng không thể nào tinh thông, có điều những người này quen thuộc sa mạc, cho nên không lộ ra vẻ khiếp sợ so với những hộ vệ tầm thường.

Chỉ thấy những hộ vệ này, vội vàng xông vào trong lều vải gần đó, hoặc là chạy tới chỗ lạc đà, nhanh chóng, có hơn hai mươi người, tay cầm dụng cụ thủy tinh hình tròn có chứa nhũ màu vàng đặc dính, quay lại chỗ này.

Những dụng cụ thủy tinh này, đều cùng một loại giống như đạn lửa trước đó con thứ bảy của Vân Tông, dùng để đánh lén Tô Bằng, hòng mong muốn thiêu chết Tô Bằng.

“Hỏa đạn lưu ly đã châm lửa, tìm người có lực cánh tay tốt, ném vào trong đồng côn trùng kia đi!”

Tô Bằng gặp nguy không loạn, chỉ huy thủ hạ của A Đỗ Lạp nói.

Lúc này có mười mấy người có thể xem như có lực cánh tay tương đối khá, dùng cây đuốc của hộ vệ chung quanh châm lửa vào trong hỏa đạn lưu ly này, đốt kíp nổ hỏa đạn lưu ly cầm trong tay, ném vào trong đồng côn trùng.

“Bùm!”

“Bùm!”

Những hỏa đạn lưu ly này sau khi được ném vào trong đồng côn trùng, vừa rơi xuống trên cát, liền lập tức nổ mạnh, bắn ra từng nhóm lửa dầu, vọt lên thành cột lửa thẳng đứng.

Không bao lâu, người chung quanh ném gần ba mươi hỏa đạn lưu ly xuống, địa phương quái trùng màu đen tức thời tuôn ra, mặc dù là sa mạc cũng trở thành một biển lửa.

Những con quái trùng màu đen kia, thoáng chốc trở nên choáng váng đầu óc, bọn chúng dường như đặc biệt sợ lửa, mà dầu lửa trong hỏa đạn lưu ly đều đã trải qua tinh luyện, chỉ cần dầu lửa bị nổ ra bắn lên trên người, lập tức ngọn lửa sẽ kéo dài không tắt.

Những con bộ cánh cứng màu đen này, chỉ cần bị lửa đốt trúng, đều trở nên vô cùng hỗn loạn, bò loạn trên mặt đất không có mục đích, không còn dáng vẻ khí thế như một khối như lúc vừa mới bắt đầu, hơn nữa loại côn trùng này cực kỳ sợ lửa, cực kỳ không chịu được bị thiêu đốt, chỉ đốt một lát, liền phát ra tiếng lép bép vang dội, giống như có cái gì nổ tung bên trong lớp vỏ côn trùng kia, sau đó thân thể những con côn trùng này lật ngửa, chết cháy trên sa mạc.

“Quả nhiên hữu hiệu!”

Nhìn thấy như vậy, rong lòng Tô Bằng mới xem như an tâm, thậm chí nói bản thân chuẩn bị quả nhiên hữu hiệu.

Trước khi lên đường, Tô Bằng đã cùng Âu Dương Khánh cẩn thận bàn tính, suy tính kỹ càng những tình huống có thể gặp phải trong sa mạc.

Âu Dương Khánh đã từng gặp phải những con côn trùng bộ cánh cứng màu đen này, căn cứ theo như Âu Dương Khánh nói, những con bộ cánh cứng này đao thương bất nhập, hơn nữa hành động lại vô cùng nhanh nhẹn, cơ bản người thường không giết được thứ này.

Nhưng mà thứ này cũng không phải là không có nhược điểm, chúng có một nhược điểm, chính là sợ lửa.

Lúc đó trong đội ngũ ở Dương Hi Dương hội trưởng, lại có hai người biết pháp thuật hệ lửa, lại phối hợp thêm một chút dầu hỏa, mới có thể giết chết những con bộ cánh cứng này, không tạo thành đại họa.

Tô Bằng lúc ấy suy nghĩ một lát, bản thân lỡ như gặp phải con bộ cánh cứng màu đen này, sợ rằng cũng không có cách gì.

Hắn chợt nghĩ A Đồ Lạp kiến thức rộng rãi, cho nên suốt đêm phái người gọi A Đồ Lạp tới, bàn bạc một hồi, A Đồ Lạp nghe xong, đề nghị có thể mua một loại vũ khí tên là hỏa đạn lưu ly.

Hỏa đạn lưu ly này, gọi là lưu ly, thật ra là châm dầu vào trong quả cầu thủy tinh, có điều bởi vì kết cấu đặc biệt của cầu thủy tinh, lại thêm dầu hỏa đã trải qua tinh luyện đặc biệt, cho nên có thể đốt cháy ở phạm vi lớn, hoặc là hiệu quả các cột lửa phụt lên thẳng đứng.

Bởi vì kỹ thuật chế tạo thủy tinh, còn có kỹ thuật tinh luyện dầu hỏa, ở Tây Vực tương đối thành thục hơn, cho nên vật này ở Tây Vực xem như là vũ khí khá là thông thường, nhưng lại bởi vì một là vật này khá đắt đỏ, dễ vỡ làm bản thân bị thương, hai là vì người thống trị không cho phép thứ này tồn tại trong thành trấn, sợ rằng một số người phản đối sẽ dùng vật này đốt thành, cho nên ở ngoài sáng thì cấm sử dụng.

Nhưng A Đồ Lạp ở thành Quy Tư Càn rất quen thuộc, hắn nói có thể tìm người quen mua được những thứ này, chỉ là số lượng sẽ không nhiều lắm, hơn nữa giá cả rất đắt.

Tô Bằng lại đưa cho hắn tám trăm lượng hoàng kim, đặc biệt bảo hắn mua hỏa đạn lưu ly, A Đồ Lạp suốt đêm tìm kiếm một vài người quen, rốt cuộc ở trong tay một người, mua được ba rương rưỡi hỏa đạn lưu ly.

Một rương hỏa đạn lưu ly, là ba mươi cái, mỗi hỏa đạn lưu ly, đối phương rao giá tám lượng hoàng kim, bị A Đồ Lạp trả giá đến năm lượng hoàng kim một cái, sau đó tổng cộng mua ba rương rươi, tổng cộng một trăm hỏa đạn lưu ly, tốn hết năm trăm lượng hoàng kim.

Năm lượng hoàng kim, chính là năm trăm lượng bạc, mặc dù thủy tinh ở Tây Vực giá cả cũng không rẻ, dầu hỏa tinh luyện cũng là cả quá trình đặc biệt, vừa cháy liền không tắt, hơn nữa thời gian lâu dài, độc tính của lửa và tính kết dính cũng đều rất mạnh, nhưng mà xem ra, vũ khí này cũng quá đắt rồi.

Có điều Tô Bằng căn cứ suy nghĩ lo trước khỏi họa, vẫn là vùng tiền ra mua, quả nhiên, lúc này những hỏa đạn lưu ly này đã phát huy tác dụng lớn.

Hơn ba mươi hỏa đạn lưu ly ném ra, còn cát sụp xuống kia bị biến thành một vùng biển lửa, hàng trăm hàng ngàn con bọ cánh cứng màu đen bị thiêu chết, có điều Tô Bằng bên này ngoại trừ Tiết Khôn ra thì, cũng không có người nào tử vong.

Mà Tiết Khôn kia, nhưng lại vô cùng không may, đầu tiên là bị chặt đứt một chân, sau đó bị bọ cánh cứng chui vào thân thể ăn sạch huyết nhục, cuối cùng còn bị hỏa đạn lưu ly đốt cháy thi thể thành tro bụi.

Biển lửa kia vẫn còn tiếp tục bùng cháy, thậm chí hạt cát cũng cháy rực, những con bọ cánh cứng màu đen kia chạy tới chạy lui, hoảng loạn vô cùng, không còn là uy hiếp nữa.

Chỉ là vào chính lúc này, trong còn cát đã sụp xuống ở đằng kia hơn nữa còn trở thành biển lửa, dường như lại vang lên tiếng động, dưới đáy còn cát dường như có thứ gì đó tuôn ra, không bao lâu, chui ra ba con bọ cánh cứng khổng lồ!

Chương 717: Hiềm khích (1)

Ba con bọ cánh cứng mới chui ra ngoài kia, hình dáng thì giống như những con bọ cánh cứng Tô Bằng đã giết chết trước đó, chỉ là lớn hơn chút, thân thể bản thân đã có hơn hai thước, lại thêm hai cái càng giống như cái sừng trên đầu, đại khái cũng đã là ba bốn mét.

Ba con bộ cánh cứng khổng lồ vừa mới chui ra kia, giống như xe tăng, mặc dù lớp vỏ cũng bị dầu hỏa trong hỏa đạn lưu ly đốt cháy, nhưng thân thể bọn chúng to lớn, những ngọn lửa này cũng không thể nào thiêu chết được chúng nó.

Đột nhiên xuất hiện ba con bộ cánh cứng khổng lồ này, lại hết như chiến xa xe tăng hùng hực bốc cháy, từ trong cồn cát kia chui ra, nhanh chóng lao vào đám người Tô Bằng.

Bọn người Âu Dương Khánh lập tức khẩn trương lên

Ánh lửa trong hỏa đạn lưu ly thiêu cháy trên mình bộ cánh cứng khổng lồ kia, bọn người Âu Dương Khánh không dám áp sát lại gần, những con bộ cánh cứng này khổng lồ như vậy, e rằng khó lòng đối phó.

Tô Bằng thấy thế, đôi mắt hơi nheo lại, hắn đột nhiên lẳng không nhảy lên, từ không trung tấn công xuống ba con bộ cánh cứng khổng lồ này.

Trên không trung, nội lực Cửu Dương trong cơ thể Tô Bằng đã bắt đầu vận chuyển, ở phía trước thân thể hắn, nội lực Cửu Dương không ngừng tuôn ra, không ngờ bức lui ngọn lửa trong cồn cát, cho dù là dầu hỏa, cũng không bắn vào trên người Tô Bằng.

Tô Bằng trên không trung rút kiếm, từ không trung phi thân một kiếm, đánh trúng trên người một con bộ cánh cứng khổng lồ.

“Ầm!”

Một kiếm này, là Tường Không thức cảnh giới Hợp Khí, tức thời ngọn lửa bốc cháy trên người con bộ cánh cứng khổng lồ kia, giống như là trong nháy mắt bị lực lượng cực lớn nào đó chấn động, không ngờ bỗng chốc tắt ngóm, mà con bộ cánh cứng khổng lồ này, thân thể cũng bị đánh chui vào trong cồn cát, gục ở một chỗ, bị Tam Hợp kiếm cảnh giới Hợp Khí đánh chết.

Chỉ là lúc này, hai con bộ cánh cứng khổng lồ khác, đã xông lên vào trong hộ vệ, tốc độ di chuyển của bộ cánh cứng khổng lồ so với người bình thường nhanh hơn gấp đôi, những hộ vệ kia hoàn toàn không phải là địch

thủ, trong nháy mắt có hai ba hộ vệ bị cái càn của bộ cánh cứng khổng lồ kẹp đứt ngang hông!

Tô Bằng thấy thế, dưới chân giẫm xuống trên thân thể thân thể bốc cháy đã được dập tắt đánh chết của bộ cánh cứng khổng lồ, thân thể bay vọt tới hai con bộ cánh cứng khổng lồ khác.

“Ầm!”

“Ầm!”

Tô Bằng liên tục tuôn ra hai lần công kích, lần thứ nhất là Tường Không trăm cảnh giới Hợp Khí, một kiếm khác sử dụng Bạt Kiếm thức cảnh giới Hợp Khí, giết chết hai con bộ cánh cứng khổng lồ.

Một bộ cánh cứng khổng lồ, thân thể vẫn còn bốc cháy hùng hực, chui vào trong lều vải, đốt cháy lều vải, ánh lửa hùng hực, bốc cháy nghi ngút.

Chỉ là lúc này, cảnh tượng hiện giờ đã không còn là quái vật hay côn trùng không ai địch nổi nữa rồi.

Lúc này, mọi người có mặt, mới xem như thở phào nhẹ nhõm.

A Đỗ Lạp thở ra một hơi thật dài, thả lỏng tinh thần căng cứng như dây đàn vừa rồi, đi tới bên chỗ Tô Bằng, nói.

“Tô Bằng thủ lĩnh, có lẽ đã an toàn rồi.”

“Thông kê nhân số thương vong, còn phải kiểm tra vật tư tổn thất, kiểm tra thêm còn có bao nhiêu hỏa đạn lưu ly nữa.”

Tô Bằng nói với A Đỗ Lạp, hộ vệ ngược lại bỏ qua, chết mấy người cũng không phải làm hỏng đại cục, nhưng nếu lại thêm một con bộ cánh cứng màu đen nữa xuất hiện, nếu không có hỏa đạn lưu ly, mặc dù là Tô Bằng cũng cứu không được nhiều người như vậy, nếu phát hiện cái gì, cũng chỉ có thể dẹp đường hồi phủ.

A Đỗ Lạp gật đầu, đi làm việc, Âu Dương Khánh mang theo vài cái cao thủ giang hồ thuê được, đi tới.

“Âu Dương huynh, Tiết Khôn kia có thân nhân nào không? Nếu như có, hai trăm lượng hoàng kim còn lại cho thêm hai trăm lượng, bốn trăm lượng hoàng kim, cho thân nhân của hắn xem như trợ cấp.”

Tô Bằng nhìn thoáng qua trong cón cát, Tiết Khôn đã bị đốt cho biến dạng, gần như chỉ còn lại tro tàn, nói với Âu Dương Khánh.

“Tiết Khôn là nhân vật hắc đạo, năm đó đắc tội với quá nhiều người, thân nhân đều bị người giết chết hết, chỉ còn lại có lẻ loi một mình, không còn tìm được người nào an táng cho hắn.”

Âu Dương Khánh lắc đầu, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, khẽ than thở nhẹ một tiếng, nói.

“Chờ lửa tắt, bảo người mang tro cốt của hắn theo, sau khi trở về thành Quy Tư Càn thì hậu táng.”

Âu Dương Khánh gật đầu, những nhân vật giang hồ được thuê ở phía sau, nghe vậy cũng đều cảm thấy xúc động.

Những nhân vật đầu đao lưỡi kiếm này, cơ bản đều không có thân nhân nào, tiền tài chính là thứ bọn họ để ý nhất, nếu như chết đi, thì cái gì cữn không còn, một người đưa tiền cũng không có.

Có điều dù vậy, bọn họ nghe thấy lời của Tô Bằng, cũng biết thái độ Tô Bằng biểu đạt, đơn giản là không nuốt chút vàng bạc này, đủ để cho bốn người còn lại cảm động.

Dù sao mỗi người ba trăm lượng hoàng kim cũng không phải số ít, gặp phải người xấu xa một chút, chuyện giết người diệt khẩu đều có thể làm, mà bọn họ lúc này nhìn thấy hành động Tô Bằng, cảm giác được Tô Bằng không phải là loại người keo kiệt tiền tài, cho nên càng thêm an tâm.

Có điều, cũng có một vài người, không hiểu rõ tình huống hiện tại cho lắm.

Thợ săn tiền thưởng có thân hình bốc lửa Tân Cát Na, bước tới, nói.

“Tô Bằng thủ lĩnh, lần này thám hiểm sa mạc, chúng ta vốn tưởng rằng nhiệm vụ chỉ là hộ tống, nhiều nhất giết mấy người. Có điều hiện tại xem ra, địch nhân của chúng ta, ngoại trừ con người, còn có quái vật cùng côn trùng kinh khủng kia, những cái này người cũng không có nói cùng với chúng ta.”

Chương 718: Hiềm khích (2)

Tô Bằng nghe thế, nghe ra người này giống như có chút ý ở ngoài lời, nói.

“Chúng ta trước khi lên đường, đã từng nói rồi, lần này thám hiểm sa mạc, tình huống gì cũng đều có thể xảy ra, tất nhiên kể cả tình huống bây giờ, thế nào, người cảm thấy quá mức nguy hiểm, muốn rời khỏi?”

“Vậy thì cũng không phải.”

Tân Cát Na lắc đầu, nói.

“Tô thủ lĩnh, lần này bỏ ra cái giá lớn như thế, cũng không phải chỉ là vì thám hiểm thôi chứ? Mấy ngày nay ta cũng nghe thấy một vài phong phanh, Tô thủ lĩnh đang tìm kiếm một thành cổ? Có lẽ, mục đích của Tô thủ lĩnh, chính là bảo tàng thất lạc trong thành cổ kia?”

Tô Bằng nghe thế, con mắt hơi nheo lại, nhìn về phía Tân Cát Na kia.

Nữ nhân này giống như không quan tâm uy hiếp của Tô Bằng, còn cổ ý ưỡn cao bờ ngực, ánh mắt nhìn chằm chằm ánh mắt của Tô Bằng.

Sau nửa ngày, Tô Bằng nói.

“Nếu là như vậy, người nghĩ như thế nào?”

“Cũng không có gì, Tô thủ lĩnh, ta chỉ muốn cùng người đạt thành một hiệp nghị, nếu là người đang tìm kiếm bảo tàng, như vậy ta, còn có Y Bồn, có thể không cần thù lao của người, hơn nữa đem một trăm lượng hoàng kim trả lại cho người, nhưng đổi lại, tìm được bảo tàng, hai người chúng ta muốn có được một phần.”

Tân Cát Na cổ ý ưỡn cao bộ ngực, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn thoáng qua nàng, lướt nhìn người Đại Nguyệt tay cầm loan đao đứng cách đó không xa kia, dường như đang vuốt ve loan đao, trầm mặc sau nửa ngày, nói.

“Chủ ý của các người là gì?”

Đối với Tân Cát Na và Y Bồn này, Tô Bằng cũng không có hảo cảm gì, bởi vì tiến vào sa mạc chưa đầy hai ngày, Y Bồn không ngừng khiêu khích, trong mê hoặc mê ý hữu ý của Tân Cát Na, hai người kia liền có chút xằng bậy.

Từ buổi tối ngày thứ ba, không đến một giờ, trong lều trại của Y Bồn đã truyền ra tiếng kêu của Tân Cát Na, khiến cho không ít hộ vệ đều khó lòng chịu nổi, chuyện này, thủ lĩnh hộ vệ Cam La từng phàn nàn với Tô Bằng. Có điều Tô Bằng cũng không để ý nhiều, ngược lại đôi nam nữ, hàng đêm miệt mài, càng không hề nề mặt người nào.

Y Bồn kia, Tô Bằng thấy tướng mạo đã cảm thấy là hạng người giao hoạt, không ngờ không đáng tin như vậy, vừa rồi gặp phải một ít chuyện, liền viện cớ, rao giá trên trời với Tô Bằng.

“Hai người các người có thể không nói tin nghĩa như thế sao?”

Âu Dương Khánh nghe thế, trên mặt không nhìn được, tiến lên quát mắng hai người Tân Cát Na cùng Y Bồn.

Hai người này đều là hẩn tìm đến, lúc này đột nhiên lâm nguy thay đổi, khiến Âu Dương Khánh cảm thấy thật mất mặt.

“Âu Dương huynh, không sao cả.”

Tô Bằng phát phát tay, ngăn Âu Dương Khánh lại, mấy ngày nay tiếp xúc Tô Bằng cũng nhìn rõ ràng, trong mấy người kia, chỉ có hắc đạo ngang ngược Tiết Khôn cùng Âu Dương Khánh là đi gần nhau, mặt khác tính tình Âu Dương Khánh cùng hai huynh đệ Tây Vực Song Lang kia coi như vẫn hợp nhau, giao tình vẫn được. Người Đại Nguyệt Y Bồn và Tân Cát Na tính tình lăng lơ đáng vẻ nóng bỏng kia, Âu Dương Khánh cùng bọn họ giao tình và hiểu biết cũng không sâu sắc, chỉ là thông qua nhận thức Tiết Khôn

chết đi, đồng thời biết được hai người này võ công không tồi, từng nghe danh tiếng của bọn họ.

Lần này Tô Bằng thiếu nhân thủ, Âu Dương Khánh tìm Tiết Khôn, đúng lúc Tiết Khôn cùng hai người này có liên lạc, Âu Dương Khánh muốn tìm mấy người cao thủ, bèn cùng gọi nhau tới, lại không nghĩ rằng, hai người này không hổ là thợ săn tiền thưởng, đều là nhận tiền không nhận người.

Tô Bằng biết những điều này, cho nên cũng không trách Âu Dương Khánh, hẩn nhìn thoáng qua hai người Y Bồn cùng Tân Cát Na, ánh mắt quăng về phía Tây Vực Song Lang, nói với bọn họ.

“Ý của các người?”

“Huynh đệ Tây Vực Song Lang chúng ta, vẫn là cần mặt mũi hơn, chuyện đã bàn bạc xong, tất nhiên sẽ không thay đổi như những người khác.”

Ca ca Tây Vực Song Lang, nói với Tô Bằng, thuận tiện chế nhạo trào phúng Tân Cát Na cũng Y Bồn một chút.

Nghe thấy lời của hẩn, Y Bồn nhìn hẩn một cái, Tân Cát Na lại phì cười một tiếng, nói.

“Mặt mũi làm gì có hoàng kim thật sự, Tô thủ lĩnh, người có đáp ứng yêu cầu của chúng ta hay không?”

“Không sao cả, các người đã yêu cầu, đáp ứng có sao đâu? Chỉ có điều nếu đến lúc đó không có gì cả, hai người các người đừng khóc là được.”

Tô Bằng nhìn hai người này, hờ hững nói.

“Đáp ứng là được rồi, đã như vậy, chúng ta bèn tiếp tục hợp tác, về phần có bảo tàng hay không, ta tin tưởng ánh mắt của mình.”

Tân Cát Na nói, nói xong liếc mắt nhìn Tô Bằng một cái, sau đó cười duyên kéo Y Bồn đi.

“Tô lão đệ, ta...”

Âu Dương Khánh nhìn, cảm thấy thập phần xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, nói với Tô Bằng.

“Âu Dương huynh không nên tự trách, hai người này cũng không phải là người quen biết, cũng không có gì liên quan với người, hơn nữa, hai người này, chưa hẳn có mệnh được lợi lộc gì từ bảo tàng.”

Tô Bằng nhìn Y Bồn cùng Tân Cát Na, ánh mắt lộ ra một tia hàn quang nói.

Tô Bằng thuê cao thủ, chủ yếu là muốn thêm vài chiến lực, hơn nữa chỉ huy điều khiển hộ vệ bên dưới, ngược lại cũng không phải là trông mong quá lớn vào võ công của bọn họ, nếu như Tân Cát Na cùng Y Bồn thành thật ngược lại bỏ qua, nếu như bọn họ có lòng riêng, Tô Bằng sẽ không để tâm ra tay ngoan độc một lần.

Lúc này, A Đỗ Lạp đi qua bên kia kiểm tra số người thương vong trở về, nói với Tô Bằng.

“Tô Bằng thủ lĩnh, đêm nay chúng ta tổng cộng chết đi ba mươi ba hộ vệ, năm lều trại bị hủy, ngoài Tiết Khôn mất mạng... Hỏa đạn lưu ly, chúng ta còn thừa lại sáu mươi bốn cái.”

“Được, nơi này không thích hợp hạ trại, hộ vệ hi sinh trực tiếp thiên táng, tro cốt Tiết Khôn chờ lửa tắt thì thu hồi lại, ngoài ra thu thập một chút thi thể những con côn trùng và quái vật thằn lằn kia, ta muốn nghiên cứu một chút.”

Tô Bằng mở miệng nói.

Lúc nói tới đây, đột nhiên một trận gió thổi qua, mang theo vài hạt cát thổi lên trên mặt của Tô Bằng.

“Hừm? Nội gió rồi?”

Tô Bằng sờ lên gò má bị gió cát quét qua, nói với A Đỗ Lạp cùng Âu Dương Khánh.

Âu Dương Khánh cũng cảm giác được bão cát, hẩn khẽ nhíu mày, nói.

“Ban đêm trong đại mạc lạnh như vậy, sao đột nhiên lại nổi gió nóng?”

“Gió nóng?”

A Đỗ Lạp nghe thế, sắc mặt đột nhiên biến đổi, hắn xoay người cảm ứng phương hướng gió thổi tới, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, thất thanh nói.

“Đây là khúc nhạc dạo của bão cát!”

Chương 719: Chạy trốn bão cát (1)

Phảng phất đang xác minh lời A Đỗ Lạp nói, gió trong sa mạc đột nhiên trở gấp, hạt cát thổi bay cũng càng ngày càng nhiều, rất nhanh, trong sa mạc đã bị từng đợt gió lốc như bức tường cát xoáy lên, quét ngang.

“Mau! Lấy chăn lông trên lạc đà ra, còn cả chăn lông trong trướng bông! Đây là bão cát! Tất cả mọi người dùng chăn lông cuốn mình lại, di động theo gió!”

Trên mặt A Đỗ Lạp biến sắc, hắn rống lớn lên, hô về phía những hộ vệ cùng thuộc hạ của hắn.

Những hộ vệ kia, còn có chút ngây ngốc, những người này cơ bản đều đang làm nhiệm vụ gần thành Quy Tư Kiên, chưa từng vào trong sa mạc sâu như vậy, chưa từng thấy sự lợi hại của bão cát trong sa mạc.

Nhưng mà người dưới trướng A Đỗ Lạp, đều là người từng chạy trốn từ trong bão cát, nghe được lời hô của đầu lĩnh mình, lập tức hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, cả đám lập tức chạy như điên, đi tìm các loại chăn lông.

Tô Bằng cùng Âu Dương Khánh liếc nhau, cũng theo A Đỗ Lạp chạy về phía lạc đà bên kia.

Lúc vào sa mạc, A Đỗ Lạp đã mua mấy trăm tấm lông cừu lớn, chắt ở trên hai mươi mấy con lạc đà, Tô Bằng hỏi hắn để làm gì vậy, hắn nói trong bão cát, phải dựa vào cái này để cứu mạng, nếu lần trước trong hàng hoá của bọn họ, trùng hợp có một đám tấm lông cừu như vậy, người của hắn đã sớm táng thân ở trong bão cát.

Tô Bằng bán tín bán nghi, có điều bởi vì A Đồ Lạp là chuyên gia, Tô Bằng cũng không muốn ảnh hưởng phán đoán cùng phát huy của hắn, cho nên liền để hắn làm.

Nhưng không ngờ, hôm nay lại gặp bão cát thật, thoát nhìn, những chần lông kia sẽ phát huy tác dụng.

“Tới cả đây, đi lấy chần lông!”

Mặc dù tốc độ phản ứng của những hộ vệ kia tương đối chậm, nhưng thủ lĩnh Cam La lĩnh đội lại phản ứng không chậm, mấy ngày này hắn cùng A Đồ Lạp trao đổi qua rất nhiều, hết sức bội phục một thân bản lĩnh cùng tri thức đầy đầu của A Đồ Lạp, lúc này nghe A Đồ Lạp hô như thế, biết chắc là có vấn đề, liền thúc giục hộ vệ phía dưới, đi lấy chần lông cùng người của A Đồ Lạp.

Rất nhanh, chần lông của hơn hai mươi con lạc đà, đều bị lấy xuống, bọn người Tô Bằng mỗi người một cái, dùng chần lông cuốn thân thể lại.

Thảm lông cừu kia đều rất lớn, dài rộng đều vượt qua một người, vừa vặn đem người cuốn ở bên trong.

Lúc này, gió lốc trong sa mạc đã tàn sát bừa bãi, đầy trời đều là cát vàng, ngọn lửa cồn cát kéo quái trùng màu đen tuôn ra, đều bị bão cát thổi tới dập tắt.

“Nằm xuống đất! Lăn theo hướng gió! Lăn!”

A Đồ Lạp ở trong bão cát hô, chỉ là hắn vừa mới mở miệng, đã bị gió thổi miệng đầy cát vàng, hắn liên tục ới ra hai cái, cũng mặc kệ người khác, tự tìm một cái chần lông quấn ở trên người mình, sau đó lăn theo bão cát.

Bão cát lúc này rốt cuộc thể hiện mặt bạo ngược của nó, trong cả không trung đều là cát vàng, cồn cát từ từ di động, mấy mảnh cát phẳng phát biến thành cát chảy, người giẫm phải lập tức lún vào, cả người rất nhanh liền bị cát vàng thổi tới chôn vùi, một số hộ vệ chưa kịp cuốn thảm lông cừu lên, không đến mười phút, đã bị cát chảy trên mặt đất giữ lại, bị bão cát thổi tới chôn dưới đồi cát.

Lúc này, mới cho thấy phán đoán A Đỗ Lạp chuẩn xác, Tô Bằng cùng những hộ vệ khác quần mình trong trong chăn lông, mặc dù cũng không chịu nổi, nhưng chăn lông quần lấy thân thể sau đó nằm ở trên cát lăn lộn, diện tích chịu lực tăng rất nhiều, giống như cô thuyền trên biển cát, mặc dù khó chịu, nhưng cũng không chìm vào trong cát chảy, mà thuận gió bị thổi đi xa.

Tô Bằng quần trong thảm lông cừu, lúc này cảm giác cũng không dễ chịu, chỉ cảm thấy không khí có thể hô hấp giảm bớt một nửa... Có điều tu hành nội lực giống Tô Bằng, đã có thể vào cảnh giới nội tức, nếu muốn, có thể hai ba canh giờ không cần mở miệng hô hấp, ảnh hưởng chân thật cũng không quá lớn.

Tô Bằng cảm giác, không ngừng có bão cát tràn vào từ dưới chân mình, có điều cũng may, thảm lông cừu trên đầu của hắn bị hắn chặn miệng, bão cát chảy vào không nhiều lắm, mà hắn theo gió lăn lộn, mặc dù thân thể xóc nảy khó chịu, nhưng dù sao không bị chôn ở dưới cát vàng.

Người còn lại cũng không khác là bao, bởi vì xử lý thoả đáng, người đã quần thảm lông cừu, đến bây giờ vẫn không bị cuốn vào trong biển cát, bị chôn ở dưới cát vàng.

Nếu có người có thể ló đầu nhìn gió cát đầy trời, liền có thể thấy, mấy trăm bánh cuốn do thảm lông cừu cuốn thành không ngừng nhấp nhô trong sa mạc, giống mấy trăm con sâu lông trong sa mạc, thuận gió lốc, bị thổi lên từng ngọn cồn cát, sau đó lại lăn xuống.

Gió lốc cứ thổi như vậy, hạt cát đầy trời như thực chất, nếu không phải thảm lông cừu chẳng những có thể ngăn cản cát vàng, còn có chút công năng thông khí, những hộ vệ cùng người trong đội thám hiểm, sợ là đã sớm hít thở không thông ở trong bão cát.

...

Chương 720: Chạy trốn bão cát (2)

Bão cát trong sa mạc, một khi xoáy lên, liền tàn sát bừa bãi dị thường, trận bão cát này, kéo dài đại khái hơn hai canh giờ, mới từ từ dừng lại.

Tô Bằng đã lặn ở trong bão cát gần hai canh giờ, lúc này cho dù là hấn, cũng cảm giác có chút đầu choáng não trướng, có điều cũng may, bão cát một khi vào phạm vi chung quanh thân thể hấn, liền bị nội lực Cửu Dương do Tô Bằng phóng ra ngoài đánh bay, cho nên sát thương chân thực Tô Bằng thu được không đáng kể.

Hấn cảm giác, gió bên ngoài, tựa hồ càng ngày càng nhỏ, dần dần ngừng lại, lúc này Tô Bằng mới chậm rãi thăm dò thử, mở thăm lông cừu quần lấy bản thân, từ bên trong ra ngoài.

Chỉ thấy lúc này, trong sa mạc, đã gió êm sóng lặng, trong không trung đã phát ra ánh bạc, có thể thấy được mờ mờ một số ngôi sao hơi bạc trong không trung, nào giống bộ dạng vừa mới trải qua bão cát?

Tô Bằng phóng mắt nhìn, chỉ thấy trong phạm vi thị lực của mình, còn cả tám chín mười người quần thăm lông cừu không khác mình là bao, lúc này một số người cũng thử thăm dò từ trong thăm lông cừu chui ra, nhiều người, từ khi trong thăm lông cừu chui ra, lập tức gục tại chỗ nôn mửa, xem bộ dáng là lặn lộn xóc nảy không nhẹ.

Tô Bằng nhìn những người này, cẩn thận tìm thử, phát trong phạm vi thể lực của mình bây giờ, có mấy người quen đều còn sống cả.

Chỉ thấy A Đỗ Lạp, Âu Dương Khánh, còn cả Cam La, cùng với người Đại Nguyệt trong đám cao thủ đánh thuê, đều ở trong phạm vi này, mới từ trong thăm lông cừu chui ra.

Tô Bằng nhìn thấy, hít sâu một hơi, đi về phía A Đỗ Lạp bên kia.

Tô Bằng đi đến bên cạnh A Đỗ Lạp, chỉ thấy hán tử này, con mắt có chút mờ mịt, tóc tai mũi miệng còn cả trong lông mi, đều là cát vàng.

“A Đỗ Lạp, ngươi vẫn tỉnh chứ?”

Tô Bằng nhìn vị chuyên gia hành tẩu sa mạc này, hỏi hấn.

“Ta vẫn khỏe... không cần phải lo lắng...”

A Đỗ Lạp lắc đầu, hất một số cát vàng từ trên tóc xuống, sau đó hỉ mũi mấy cái, phun cát vàng trong lỗ mũi ra, nói với Tô Bằng.

“Lạc đà đâu? Còn cả vật tư của chúng ta đâu? Còn nữa, ở đây chỉ có hơn chín mươi cá nhân. Vậy những người khác, có phải đều chết hết?”

Tô Bằng nhìn cát vàng chung quanh, nhớ trước khi vào thăm lòng cừu, nhìn cảnh tượng khủng bố trong sa mạc, hỏi A Đỗ Lạp.

“Sẽ không chết nhiều người như vậy.”

A Đỗ Lạp lắc đầu, nói với Tô Bằng.

“Dùng chăn lông quần lấy mình, lăn theo hướng gió, cũng sẽ không bị cát vàng chôn... Những người kia cũng không chết, chỉ có điều có thể là trên nửa đường thể lực không đủ, hoặc là sức gió không thổi bọn họ đến đây, đều ở trên nửa đường... Một trăm người dùng thăm lông cừu quần lại, ít nhất có thể còn sống chín mươi bốn chín mươi lăm người.”

Tô Bằng nghe xong, lại vẫn chưa yên lòng, hỏi A Đỗ Lạp.

“Lạc đà đâu? Vật tư của chúng ta đâu?”

Thật ra chết đi một số người, ngược lại còn dễ nói, nhưng ở đây đã là chỗ sâu trong sa mạc, vật tư một khi bị cát vàng chôn, ngoại trừ mấy người có nội lực cường hãn như Tô Bằng có lẽ có thể đi về thành Quy Tư Kiên, đại bộ phận mọi người, đều sẽ chết khát chết đói chết rét trong sa mạc.

“Vật tư cũng sẽ không có vấn đề quá lớn... Ngoại trừ những trưởng bông tối hôm qua có thể không có cách gì thu hồi ra, thứ khác vẫn có thể thu hồi.”

A Đỗ Lạp nói, bản thân hắn nhìn thoáng qua phương hướng lẫn tới, nói.

“Lạc đà ở trong bão cát, sinh tồn tỷ lệ lớn hơn so với chúng ta, chút sẽ vây thành một vòng, chỉ cần bão cát hãm chúng vào, chính chúng sẽ động dậy thân thể, từ trong cát ra ngoài. Chân chúng hoàn toàn có thể dẫm trên mảnh cát không lún xuống, còn có thể cúi sát mặt cát tăng sức nổi, cộng thêm mũi

của chút có thể khép kín, hạt cát không vào được, sẽ không khó hít thở, cho nên cơ hội sống sót của lạc đà rất lớn.”

“Ta chính là sợ gặp bão cát, cho nên buổi tối cũng không dỡ hàng cho lạc đà. Dù sao chúng cúi xuống, cái giá trên người cũng có thể giảm bớt gánh nặng hàng hóa... Hơn nữa, ta vì lo lắng lạc đà lạc đường, còn cố ý chuẩn bị những vật khác.”

A Đỗ Lạp nói, nói xong, hắn mở bọc hành lý mang theo từ trên người mình ra, tìm ra hai ả sắc thuốc.

“Đây là cái gì?”

Tô Bằng nhìn hai ả sắc thuốc kia, hỏi A Đỗ Lạp.

“Ha ha, lạc đà là một loại động vật khứu giác cực kỳ linh mẫn, chúng ở hơn mười dặm liền có thể ngửi được mùi nước và thực vật... Hai thứ này, là một loại thuốc mỡ tinh hoa thảo mộc đặc sản của thành Quy Tư Kiền, sẽ tỏa ra hương vị thực vật lạc đà thích nhất, cộng thêm bên trong hỗn hợp tinh hoa ép mùi khiến lạc đà động dục, chỉ cần chúng ta mở thuốc mỡ này ra, chỉ cần trong năm mươi dặm, chung quanh có lạc đà, đều bị mùi vị này hấp dẫn, tìm tới.”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng mới thả lỏng chút, nếu không có lạc đà và vật tư, sợ là lần thám hiểm này cũng chỉ có thể bỏ dở giữa chừng.

Mà A Đỗ Lạp, thì mở ra hai ả sắc thuốc, lập tức, Tô Bằng ngửi được một mùi hương động vật nồng đậm phiêu tán, hương vị kia có chút giống mùi mấy con vật lớn ở vườn bách thú phát ra, không quá dễ chịu, nhưng rất nồng đậm.

“Tốt, đầu lĩnh A Đỗ Lạp, ta tin tưởng bản lãnh cùng tri thức của ngươi, ngươi thống kê thử người của ngươi trước, ta đi tìm thống lĩnh Cam La.”

Tô Bằng khề gật đầu, vỗ vỗ bả vai A Đỗ Lạp, nam nhân này, vẫn đáng tin cậy.

Sau khi tạm thời cáo biệt A Đỗ Lạp, Tô Bằng đã tìm đến đầu lĩnh Cam La, bảo hãn thống kê người tử, sau đó tìm tử ở gần đó còn bao nhiêu người.

Trên người Cam La, mang theo một trái pháo hoa tín hiệu, Cam La tìm hộp quẹt bắn pháo hoa lên bầu trời, triệu tập người may mắn còn tồn tại gần đó.

Như vậy, sau khi mọi người nghỉ ngơi và hồi phục hơn một giờ, hộ vệ cùng thủ hạ của A Đỗ Lạp lần đến địa phương khác, cũng dần dần tụ tập đến nơi này.

Trải qua thống kê, người may mắn còn tồn tại, tổng cộng có hơn 230 người, mấy cao thủ giang hồ, cũng không chết ai cả, đã tụ tập đến nơi này toàn bộ, chỉ hơn ba mươi người, bị chết ở trong bão cát.

“Vậy cũng may, chúng ta chờ một lát, xem thống lĩnh A Đỗ Lạp có thể hấp dẫn lạc đà tới không.”

Tô Bằng nói với thống lĩnh Cam La.

Thống lĩnh Cam La gật đầu, chính lúc này, bọn người Tô Bằng chợt nghe, trong cồn cát không xa, không ngờ truyền đến thanh âm cực kỳ kịch liệt...

Chương 721: Cột cát phun ra (1)

“Ông...”

Trong cồn cát sau lưng Tô Bằng vang lên thanh âm, giống như thanh âm hô hấp của quái vật cực lớn, trong nháy mắt phát ra thanh âm phảng phất tiếng còi xe lửa, nhưng lại lớn gấp bội.

Lực chú ý của bọn người Tô Bằng, đều bị hấp dẫn, chỉ thấy trong cồn cát, phảng phất có một con cá kình cực lớn hô hấp, cát vàng đầy trời bị thổi lên, bay đến không trung chừng trăm mét, sau đó mới rơi xuống.

“Thứ gì vậy?”

Tô Bằng nhìn thấy, trong lòng chấn động, hôm nay có thể nói là nhiều tai nạn, liên tục xảy ra đủ loại chuyện, cũng không biết lần này lại gặp phải chuyện gì.

Những hộ vệ thành Quy Tư Kiên kia, vừa mới trải qua một trận bão cát, tinh thần đang vào lúc yếu ớt, lúc này thấy dị trạng này, lập tức không ít người sợ thất kinh, một số người đã lăn một vòng rồi khỏi phương hướng phun ra hạt cát kia, mà một số người khác thì dứt khoát quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu cầu xin.

Tô Bằng thì nhanh chóng chạy về phía kia, Âu Dương Khánh đang ở phương hướng này, lúc này hắn đang cầm trường đao, nhìn hạt cát bị phun lên trong không trung.

Chỉ thấy những hạt cát này, sau khi bị phun ra gần mười phút, lực lượng từ từ giảm xuống, cột cát rơi xuống, ngay sau đó, truyền đến thanh âm thứ gì đó cực lớn hút khí, thanh âm kia cực kỳ kỳ quái, giống như quái vật khổng lồ nào đó đang hô hấp.

Tô Bằng đi tới trước người Âu Dương Khánh ở phương hướng kia, nghe thanh âm này, ánh mắt Tô Bằng ngưng trọng, nói với Âu Dương Khánh bên cạnh.

“Âu Dương huynh, người nghe được thanh âm này là của cái gì không?”

Biểu lộ của Âu Dương Khánh cũng hết sức ngưng trọng, hắn nghiêng tai nghe một hồi, phát hiện thanh âm hút khí kia hình như kéo dài tận mấy phút, mới nói.

“Không rõ lắm, có điều thấy cảnh tượng vừa rồi, giống như tiếng hít thở của cự kình trong biển do nghe một số người đi biển từng kể lúc ở Đằng Châu,... Có điều nhìn độ cao cùng mức tráng kiện của cột cát phun lên, chỉ sợ nếu thật là thứ vật sống gì phun ra, có lẽ còn lớn hơn kình ngư gấp bội, chẳng lẽ trong sa mạc này, lại có tồn tại giống kình ngư trong nước?”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng cũng cả kinh.

Là người bị phim ảnh hiện đại tẩy lã, phim Tô Bằng từng xem không ít, hắn liền nhớ rõ, tựa hồ có một bộ phim, liền trong sa mạc xuất hiện cá diêu cùng cá kình khổng lồ lấy cát làm biển, có thể sinh tồn trong sa mạc.

Nhưng đây là thế giới trò chơi luân hồi tử vong, cũng không phải là thế giới phim, chẳng lẽ ở đây, cũng có loại sinh vật trong ảo tưởng này sao?

Ngay khi Tô Bằng suy tư, thanh âm hút khí kia kéo dài hơn mười phút, lại biến thành thanh âm hơi thở, lập tức, lại có một cột cát dâng lên, lên cao đến hơn trăm mét trong không trung.

Tình cảnh kia, giống như thật sự có một con cự kình sinh tồn trong sa mạc, hoặc là người khổng lồ nào đó, hô hấp ở dưới mặt sa mạc.

Thấy tình cảnh này, những hộ vệ thành Quy Tư Kiên kia, không ít người đã bắt đầu la lên từ ngữ như ác ma, trong lúc nhất thời đều thấy lòng người bàng hoàng, những hộ vệ kia, ngay cả thủ lĩnh Cam La ra lệnh cũng không nghe, nếu không phải vẫn còn chút ước thúc cơ bản, sợ là đã tán loạn chạy trốn.

“Không thể cứ như vậy, cho dù là quái vật thật, chúng ta cũng phải truy cứu đến cùng!”

Tô Bằng nhìn thấy, trong mắt hiện lên tinh quang, nói như đinh chém sắt.

Âu Dương Khánh cũng là một kẻ gan lớn, lúc này cũng tỉnh táo lại, gật đầu nói.

“Chúng ta đi tra thử!”

Tô Bằng gật đầu, sau đó hô về phía sau.

“Phía sau, không có gan thì quỳ ở đây đi. Là hảo hán, theo ta cùng Âu Dương huynh nhìn thử nơi đó, đến tột cùng là quái vật gì!”

Nghe xong lời này của Tô Bằng, Tây Vực Song Lang đã tụ tập trong này, lập tức ưỡn ngực, đi tới.

Bò cạp sa mạc Tân Cát Na kia, thì lại chần chờ một lúc, nhìn người Đại Nguyệt Y Bản, Y Bản nhẹ gật đầu, Tân Cát Na mới khẽ lắc đầu, hai người cũng đã đi tới.

Mà phía sau, A Đỗ Lạp miệng la lên, gọi hai ba mươi thuộc hạ của hắn, cũng đã đi tới.

Tô Bằng nhìn, nhẹ gật đầu, thủ hạ của A Đỗ Lạp không hổ là lẫn lộn trong đại mạc, lá gan lớn hơn người khác nhiều.

Bốn cao thủ giang hồ, biểu hiện cũng tạm được, có lẽ những người này có một số người khá có lòng tham, nhưng mà lúc xảy ra chuyện thật, cũng rất nghiêm túc.

Như thế, những người này tụ tập lại, hai người Tô Bằng cùng Âu Dương Khánh dẫn đầu, cũng nói thủ lĩnh Cam La giữ ở nơi này, ba bốn mươi người này, liền đi tới nơi xảy ra dị trạng.

...

Chương 722: Cột cát phun ra (2)

Chỗ xảy ra dị trạng, thật ra cách chỗ bọn người Tô Bằng tụ tập, cũng không xa, chỉ chưa đến tám trăm mét.

Ba bốn mươi người Tô Bằng, rất nhanh đã đi tới địa phương kia.

Đến nơi này, bọn người Tô Bằng đứng ở trên một cồn cát, hai mặt nhìn nhau, nhìn địa phương phía dưới phun ra hạt cát.

Chỉ thấy chỗ phun ra cột cát, cũng không có quái vật gì, nơi đó là một chỗ lõm, chỉ thấy ở chỗ này, ở phía dưới cát, có một thứ cực lớn giống miếng sắt màu đen.

Thứ giống miếng sắt màu đen kia, giống một cái nắp, chiều dài cùng độ rộng, đều vượt qua một trăm mét, Tô Bằng nhìn đoán, thứ này bình thường hẳn đặt dưới cồn cát nào đó, có điều bão cát trước đó, thổi cồn cát trên đó đến địa phương khác, lộ phía dưới ra ngoài.

Phía dưới thứ giống miếng sắt cực lớn kia, là một miếng sắt giống muôi vót, chỉ là trên miếng sắt này, có rất nhiều lỗ hồng, miếng sắt này, chỉ ít dày một mét, trên đó có trên trăm lỗ tròn một mét đến nửa mét, chính là mấy lỗ tròn này, không ngừng phun ra cột cát.

Không ngừng có hạt cát, còn cả hạt cát của cồn cát chung quanh, bị những cơn gió mạnh không biết từ đâu đến thổi lên miếng sắt màu đen kia, nơi đó phong áp rất mạnh, những hạt cát kia, một khi bị thổi, liền bay lên hơn trăm mét, sau đó hình thành cả đám cột cát.

Tô Bằng nhìn miếng sắt khổng lồ này, cảm giác có chút chấn động, thứ như vậy, chắc chắn không phải tự nhiên hình thành, hẳn là ai đó tạo ra.

Chỉ là, không biết, ở dưới miếng sắt đầy lỗ thủng kia, là vật gì.

...

Sau khi bọn người Tô Bằng nhìn mấy phút, gió từ dưới đất thổi tới xuyên qua miếng sắt màu đen mang theo vô số lỗ thủng, từ từ nhỏ lại, cột cát thổi ra, cũng dần dần giảm xuống.

Không bao lâu, gió từ dưới đất thổi lên tựa hồ ngừng lại, hạt cát chung quanh, bắt đầu vì trọng lực chảy xuống miếng sắt khổng lồ màu đen kia, từ trong lỗ thủng chảy xuống đất, không biết rơi xuống chỗ nào.

Nhưng mà, sự bình tĩnh này chỉ kéo dài một hai phút. Rất nhanh, không gian không biết dưới mặt đất kia, không ngờ sinh ra lực hút cực lớn, phẳng phát cực kinh hút nước, cát vàng chung quanh, đều bị lực hút cường đại hút vào trong lỗ thủng của miếng sắt màu đen kia, chảy xuống dưới đất.

Bọn người Tô Bằng đứng ở trên cồn cát chừng sáu bảy mươi mét, cũng có thể cảm giác được từng đợt gió hút, có thể thấy được lực hút của thứ kia mạnh bao nhiêu.

Bọn người A Đỗ Lạp chung quanh, biểu lộ đều hết sức chấn động, nhìn nơi này, không biết nói gì cho phải.

Tô Bằng là người phản ứng đầu tiên, hắn quay đầu lại, nói với A Đỗ Lạp.

“A Đỗ Lạp, nơi này thoát nhìn không thể nào là tự nhiên hình thành, ngươi cảm thấy, đây là thứ gì?”

A Đỗ Lạp nhìn kỳ cảnh trước mắt, sau nửa ngày mới mở miệng nói.

“Thứ này ta cũng không biết... Có điều thoát nhìn, có điểm giống miệng thông gió của đường ngầm? Nhưng mà, nếu như là miệng thông gió, thứ này cũng quá lớn...”

“Miệng thông gió?”

Nghe thấy những lời này, Tô Bằng đột nhiên giống nghĩ đến điều gì đó, hần trăm ngâm một chút, nói với Âu Dương Khánh và A Đồ Lạp.

“Âu Dương huynh, đầu lĩnh A Đồ Lạp, ta đột nhiên có một suy nghĩ, các người nói, nếu như đây là miệng thông gió, có phải, chỗ này, chính là miệng thông gió của Sâm Ngục cổ thành không?”

“Người là nói, ở đây chính là Sâm Ngục cổ thành? Sâm Ngục cổ thành, là dưới mặt đất?”

Âu Dương Khánh nghe xong, nhãn tình sáng lên, hỏi Tô Bằng.

“Đúng vậy! Tất cả tin tức chúng ta lấy được, không cái nào chứng tỏ, Sâm Ngục cổ thành không phải dưới mặt đất cả!”

Tô Bằng gật đầu nói.

“... Đúng vậy!”

A Đồ Lạp cũng giống bừng tỉnh đại ngộ, vỗ đùi nói.

“Sâm Ngục cổ thành, có ghi lại ở trong điển tịch, hẳn quả thật có địa phương như vậy... Nhưng mà, qua nhiều năm như vậy, chỉ mỗi một người chân chính phát hiện nó.”

“Ta cũng từng nghi ngờ, nếu nó quả thật tồn tại, như vậy bốn năm ngàn năm qua, phải ghi lại chút gì mới đúng, nhưng sao không ai gặp qua? Mặc dù ta đã từng hoài nghi nó ở chỗ sâu trong đại mạc, nhưng nghĩ kỹ lại không ổn, mà nếu nó là thành thị, thì chắc chắn ở trong phạm vi ốc đảo trước đó, nếu không ở chỗ sâu trong đại mạc chân chính, không có bất kỳ người nào có loại tài lực năng lực, xây dựng nên một tòa thành thị.”

“Nhưng ốc đảo năm đó, liền ở phạm vi kia, nhưng lại không ai phát hiện Sâm Ngục cổ thành này... Đây không thể không nói, là một mâu thuẫn, một điểm đáng ngờ.”

“Nhưng mà, nếu Sâm Ngục cổ thành này, xây dựng dưới mặt đất, như vậy hết thảy, đều giải thích được!”

A Đỗ Lạp vỗ đùi, nói với Tô Bằng và Âu Dương Khánh.

Tô Bằng gật đầu, hẩn nhìn thoáng qua ở đây, nói.

“Ta càng lúc càng cảm thấy, ở đây chính là Sâm Ngục cổ thành... Nhưng mà muốn điều tra, tất phải đi vào, những lỗ thủng kia, tựa hồ người không tiến vào được, chúng ta phải nghĩ một biện pháp, vào bên trong mới biết được suy đoán có chính xác không.”

“Cái này ngược lại có biện pháp.”

A Đỗ Lạp nghe đến đó, nở nụ cười, nói.

“Ta lần này biết là thám hiểm, cho nên mua rất nhiều dây thừng dài chắc, để lại ở trên lạc đà, có trên trăm sợi, chờ tí nữa những lạc đà kia tìm tới nơi này, chúng ta tìm người tới, nhân lúc đứng gió, cầm dây cột vào miếng sắt kia, sau đó vài trăm người cộng thêm lạc đà, xóc miếng sắt lên, như vậy có thể xuống phía dưới, tra thử bên trong đến tột cùng có phải là Sâm Ngục cổ thành không.”

“Vậy thì tốt.”

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu đáp lại.

...

Mấy người ở đây, đều là người lực hành động rất mạnh, bọn họ để lại hơn hai mươi người trông coi chỗ này, những người còn lại quay về chỗ vừa tụ tập, báo cho hộ vệ nơi đó tình huống nơi này.

Sau khi biết được tình hình thực tế ở đây, những hộ vệ kia thở phào nhẹ nhõm, người sợ chính là vì không rõ, nếu đã hiểu rõ là thứ gì, sợ hãi tự

nhiên biến mất.

Bọn người Tô Bằng lại đợi gần một tiếng, quả nhiên, những lạc đà thất lạc kia, bị mùi trong bình thuốc của A Đồ Lạp hấp dẫn, tự tìm tới.

Bọn người Tô Bằng đếm, hơn một trăm bốn mươi con lạc đà, có một trăm mười con còn sống, hơn nữa mang theo vật tư, chỉ có hai ba mươi con lạc đà tổn thất, trừ trưởng bồng, đại bộ phận vật tư vẫn còn.

Có loại kết quả này, Tô Bằng đã cảm thấy rất hài lòng, hấn chỉnh đồn đội ngũ một lúc, liền đem những hộ vệ cùng lạc đà này, dẫn tới chỗ miếng sắt màu đen kia...

Chương 723: Huyệ động

Những hộ vệ của thành Quy Tư Càn đó, đã muốn khắc phục nỗi sợ hãi, đi vào chỗ gần thiết bản màu đen kia đợi lệnh.

Tô Bằng muốn Cam La tuyển chọn ra ba mươi bốn mươi hộ vệ tay chân nhanh nhẹn, mang theo dây thùng đi đến gần chỗ thiết bản màu đen đó, dây thùng đã được bện sẵn, chỉ cần dùng binh khí từ cái lỗ này qua cái lỗ kia là có thể đem hai lỗ thùng làm thành một nhóm. Trói lại cái thiết bản màu đen khổng lồ này.

Những hộ vệ kia chỉ là sợ hãi không biết vật này là gì, bình thường loại nhiệm vụ này cũng không phải là đặc biệt nguy hiểm, dù sao dù sao những thứ lỗ thùng kia khoảng cách thời gian mỗi một lần phun khí thể ra và hít khí thể vào có khoảng hai ba phút đồng hồ, đủ để hoàn thành thao tác.

Cứ như vậy, bốn mươi hộ vệ tay chân nhanh nhẹn, liền mang theo dây thùng, ở tại bên cạnh thiết bản màu đen khổng lồ kia chờ đợi.

Lúc này. Chính là lúc một lớp cát phun ra cùng với luồng không khí cuối cùng kia, dòng khí dần dần trở nên yếu dần, lắng xuống.

“Động thủ!”

Thủ lĩnh Cam La hô lên một tiếng, lập tức các hộ vệ phục kích bên cạnh thiết bản màu đen khổng lồ kia chạy như điên xuống dưới, cực kỳ nhanh

chóng dùng bình khí đem dây thừng cho vào chỗ ở giữa hai lỗ thùng, sau đó xuyên thành một vòng, trói thiết bản lại.

Không đến một phút đồng hồ, hơn bốn mươi nút buộc đã được cột chặt trên thiết bản màu đen khổng lồ này.

Ngay lúc này, đồ vật trên mặt thiết bản màu đen bắt đầu hút khí, những hộ vệ kia vội vàng chạy trở về, còn có một người bị té ngã, nhưng không có người nào bị thương hoặc là xảy ra tình huống khác.

“Chờ một chút, nhóm hộ vệ tiếp theo tiếp tục buộc dây thừng!”

Thống lĩnh Cam La ra lệnh, dây thừng A Đỗ Lạp mang đến lần này rất nhiều, chỉ ít có hai trăm sợi, mỗi sợi dây dài chừng gần trăm mét, người ở đây tay chân đủ, có thể phân mấy sợi một người.

Cứ như vậy, tổng cộng sau ba lượt, khoảng nửa giờ sau, một trăm hai mươi hai sợi dây thừng đều đã cột lại trên thiết bản màu đen khổng lồ này.

Thủ lĩnh Cam La, lúc này trở lại. Hồi bẩm với Tô Bằng, nói.

“Thủ lĩnh Tô Bằng, vừa rồi ta đã hỏi những hộ vệ kia một chút, bọn họ nói toàn bộ khối kia quả thật giống như là thiết bản, có điều phía dưới lại có những lỗ tròn, ngược lại giống như là tấm ván gỗ khổng lồ, làm cho người ta cảm giác chất lượng rất nhẹ. Tấm ván gỗ này bốn cạnh tựa hồ cái chốt gỗ gì đó cực lớn cố định ở phía trên, ta đã bảo hộ vệ đem vật cố định bốn phía kia nhổ ra, bây giờ lúc nào cũng có thể kéo cái gỗ cốp pha này ra.”

“Tấm ván gỗ sao? Vậy thì thật là tốt, lúc kéo lên thì bớt đi một chút việc.”

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu. Nói với thủ lĩnh Cam La.

A Đỗ Lạp từ phía sau đi tới, hắn vừa rồi cũng nghe được lời của thống lĩnh Cam La, lúc này đến nói với Tô Bằng.

“Thủ lĩnh Tô Bằng, ta đã từng đọc trong sách cổ của Đại Nguyệt, vào niên đại mà tộc cổ Thanh Ngục vẫn còn tồn tại kia, trên ốc đảo mà bọn hắn sinh sống có một loại thực vật đặc thù, tên là Ba ngàn năm nẩy mầm. Ba ngàn năm phát triển, sau khi chết đi ba ngàn năm cũng không mục rữa. Người

của tộc Thanh Ngục đã nghiên cứu chế tạo ra kỹ thuật dùng loại cây đặc thù này để bào chế một số vật phẩm, nghe nói chất lỏng từ loại cây này sinh ra cứng như sắt thép, lại còn so với gỗ bình thường nhẹ hơn, so với sắt thép bình thường thì cứng rắn hơn, hơn nữa còn là loại sắt thép đặc biệt có thể ngàn năm vạn năm không mục nát. Chẳng lẽ thứ mà chúng ta gặp phải này chính là do loại sắt thép đó chế tạo ra sao?”

Tô Bằng nghe xong, nhìn thoáng qua thiết bản màu đen cực lớn kia, giống như đồ vật gì đó, nói.

“Rất có thể, chính là vật này.”

“Vậy thì tốt quá, bởi như vậy liền đã có thêm một bằng chứng, chứng minh nơi này chính là di chỉ của Sâm Ngục Cổ Thành.”

A Đỗ Lạp dường như rất hưng phấn nói.

Tô Bằng thấy hắn như thế, khẽ mỉm cười, hắn có chút hiểu được tâm tình của A Đỗ Lạp. Cuộc đời của A Đỗ Lạp hết sức nhấp nhô, lại nói tiếp cùng với Sâm Ngục Cổ Thành này có quan hệ dây mơ rễ má. Bởi vì lí do bị nguyên rửa, hắn thậm chí không dám có đứa con... Nếu lần thám hiểm này, có thể làm cho hắn thoát khỏi lời nguyên rửa từ người bị cha, với hắn mà nói đúng là kết quả không thể tốt hơn được nữa.

Hiểu rõ điểm này, Tô Bằng gật đầu với A Đỗ Lạp, nói.

“Lần này nhất định sẽ làm cho ngươi thoát khỏi lời nguyên rửa.”

A Đỗ Lạp có chút kích động gật gật đầu, Tô Bằng vỗ vỗ bả vai hắn, sau đó quay đầu, cao giọng hô với những hộ vệ kia.

“Cầm dây trói cột ở trên Lạc Đà! Lạc Đà không đủ thì tìm một số người vai u sức bắp, ta muốn kéo cái nắp này ra!”

Những hộ vệ kia, đối với loại mệnh lệnh có trình độ nguy hiểm không cao lắm này thì tiến độ hoàn thành rất lớn, rất nhanh đã đem hơn một trăm hai mươi sợi dây thừng cột ở trên Lạc Đà, một ít Lạc Đà đã gánh quá nặng thì đổi bằng một số hộ vệ kéo dây thừng.

Mấy cao thủ giang hồ phía dưới, mặc dù mình không có kéo dây thừng nhưng lại giám sát những hộ vệ này, hơn nữa trong miệng còn lớn tiếng hô một hai ba kéo, để những Lạc Đà cùng với hộ vệ đó kéo cái nắp của thiết bản màu đen không lồ kia xuống.

Cái nắp mang theo lỗ thủng kia, mặc dù dày hơn một thước, nhưng trên thực tế độ dày cũng không cao, thậm chí so với một số loại gỗ còn cạn hơn, lại thêm bản thân thứ này có độ dốc cố định, sức mạnh của Lạc Đà cùng với hộ vệ cũng không nhỏ, có thể dần dần kéo được một khoảng cách.

Tô Bằng thấy vậy, sau khi cái nắp mang theo lỗ thủng bị kéo đi khoảng bảy tám thước, chỉ thấy bên trong một mảnh tối om đen ngòm, giống như là vực sâu vô tận, trong lòng Tô Bằng hơi hơi trầm xuống, bởi vì hiện tại xem ra cho dù có kéo cái nắp ra thì cũng không cách nào đi tiếp được.

Ngay lúc này vừa vặn bên trong cái nắp phun ra dòng khí, dòng khí mạnh mẽ từ bên trong thổi ra, cái chốt gỗ cố định ở bốn phía cái nắp có lỗ thủng không lồ kia đã bị dỡ bỏ, cho nên cái nắp này bỗng chốc bị dòng khí thổi cho biến đổi nhẹ, khiến Lạc Đà cùng với hộ vệ thoáng cái đã kéo đồ vật này ra xa hai mươi mét.

Lúc này, dòng khí bên trong phun ra giống như suối phun, xen lẫn vô số cát vàng, không ít hộ vệ xem náo nhiệt ở chỗ đó đều vội vàng không kịp chuẩn bị, bị dòng khí phun mạnh làm ngã xuống đất.

“Thêm chút sức! Thừa dịp này kéo cái nắp này xuống luôn!”

Cam La lớn tiếng hô, những Lạc Đà cùng với hộ vệ đó gia tăng lực lượng, rất nhanh đã đem cái nắp kéo đi hơn bảy mươi mét, chỉ còn lại có hơn ba mươi mét là sẽ đến biên giới cái động cát lớn như vực sâu vô tận kia.

Mà giờ khắc này, bên trong huyết động tối om như mực kia sức mạnh của dòng khí bị phun ra nhỏ đi. Dần dần yếu bớt.

Tô Bằng hết sức chú ý nơi đó, tập trung nhìn vào huyết động tối om như mực kia, đột nhiên hắn phát hiện, chung quanh không ít hộ vệ bởi vì tò mò đều đứng ở gần cái hầm ngầm không lồ kia.

“Cam La! Mau bảo những hộ vệ kia rời khỏi nơi đó! Lát nữa sẽ sinh ra lực hút, sẽ hút bọn họ đi vào mắt!”

Nhìn đến đây, Tô Bằng lập tức lớn tiếng hô với Cam La.

Cam La cũng cả kinh, hắn mới vừa rời cũng chỉ là chú ý cái hầm ngầm cực lớn kia, lại không lưu ý đến có không ít hộ vệ đứng xem náo nhiệt ở phía dưới.

“Đi lên! Trở về! Các người đi lên cho lão tử!”

Cam La lập tức lao xuống la lớn với đám hộ vệ.

Chẳng qua là những hộ vệ kia, một bộ phận phản ứng nhanh thì dựa theo mệnh lệnh liền rời khỏi, nhưng mà còn có một chút không biết là muốn tiếp tục xem náo nhiệt hay là phản ứng chậm một chút, chưa có rời khỏi chỗ gần lỗ thủng kia.

Ngay lúc này, dòng khí trong huyết động dưới mặt đất dưới đất kia đã từ bình tĩnh biến thành lực hút cường đại, đã không còn cái nắp che màu đen ở hầm ngầm kia, lực hút dĩ nhiên là bay ra bốn phía, nhất thời, cát bụi chung quanh còn cát đều bị lực hút cường đại kia hút vào!

Ma lúc này bốn mươi năm mươi hộ vệ ở gần còn cát không kịp phản ứng kia, căn bản không còn kịp chạy trốn nữa, liền cứ như vậy bị cát dưới chân cuốn đi, la hét thảm thiết hút vào trong hầm ngầm kia!

Chương 724: Tiến vào địa huyết (1)

Trong hang động không biết là nguyên lý gì, lực hấp dẫn cực kỳ mạnh mẽ, những hộ vệ đứng bên cạnh hang động xem náo nhiệt kia, hoặc là trực tiếp bị hút vào, hoặc là bị hút vào theo dòng cát dưới chân.

Nhìn thấy cảnh tượng thế này, những hộ vệ kéo dây thừng, điều khiển lạc đà kia cũng không bình tĩnh được nữa, những người này sợ tới mức quăng lại dây thừng, nhanh chóng bỏ chạy.

Vị trí của những người này, lực hấp dẫn dường như nhỏ hơn chút, đồng thời bởi vì nguyên nhân địa thế, cát chảy cũng không phải rất nghiêm trọng, cho

nên những người này ngược lại thành công chạy thoát, không hề bị hút vào trong.

Trên mặt thủ lĩnh hộ vệ Cam La có chút khó coi, mặc dù hắn cũng ít nhiều biết một chút chủ ý của thành chủ thành Quy Tư Càn, nhưng bản thân Cam La, lại tương đối đơn thuần, thân phận vốn dĩ của hắn là giáo quan của những hộ vệ này, cho nên cho dù những người này có đi nương nhờ bộ tộc khác hay không, với hắn mà nói, đều xem như đồ đệ của mình, từ trong đáy lòng, hắn vẫn dự định có thể mang đi bao nhiêu người thì mang về bấy nhiêu người.

Lúc này, bởi vì những hộ vệ này, bị cuốn vào trong hố sâu, từ bên ngoài nhìn thấy, xem ra trong huyết sâu không thấy đáy kia, phỏng chừng những hộ vệ kia đều chết chắc rồi.

Đây chẳng những khiến Cam La cảm giác mình không thể cứu nổi những hộ vệ này, đồng thời thương tiếc bọn họ, cho nên biểu hiện trên mặt của hắn, vô cùng khó chịu.

Tô Bằng cau mày, không ngừng nhìn trong hố sâu hút vào lượng lớn cát vàng.

Hộ vệ chết đối với Tô Bằng mà nói không xem là chuyện đặc biệt lớn lao gì, bởi vì thành cổ Sâm Ngục mất tích, rất có thể là ở nơi này, tác dụng của hộ vệ đã không còn lớn như vậy nữa, mà thành chủ Quy Tư Càn cũng ám chỉ Tô Bằng, cố gắng giải quyết bớt những hộ vệ này.

Có điều đối với bản thân Tô Bằng mà nói, ngược lại cũng không tồn tại lòng riêng, phải giết chết bọn họ là không được, trước đó Tô Bằng hạ lệnh, cũng chỉ là lo lắng, cố gắng không làm tiêu hao lực lượng quan trọng, bảo toàn hữu hiệu góc độ lực lượng truyền đạt.

Chỉ có điều, ở trong lòng Tô Bằng, những hộ vệ này không thân chẳng quen với hắn, cũng không phải có quan hệ trực tiếp gì, cũng không mấy để tâm cho mấy.

Với Tô Bằng mà nói, ngoại trừ thám hiểm thành cổ Sâm Ngục, A Đồ Lạp, Âu Dương Khánh, cùng mấy người Cam La, là cần phải bảo vệ nhất, những

võ giả chiêu mộ tới khác, cấp số ưu tiên bảo toàn không bằng mấy người Âu Dương Khánh, nhưng cao hơn những hộ vệ kia.

Cho nên Tô Bằng thà rằng tiêu hao những hộ vệ này trước, cũng phải bảo vệ chiến lực hữu hiệu của bọn người Âu Dương Khánh.

Chỉ là những hộ vệ kia, dù không đông, cũng có thể xem như binh sĩ dò đường và vật hi sinh, lúc này thoáng chốc lại tổn thất bốn mươi năm mươi người, Tô Bằng cũng cảm giác hơi đáng tiếc.

Nơi Tô Bằng đứng, cách hố sâu khoảng chừng sáu bảy mươi mét, có điều mặc dù như vậy, cũng cảm giác được lực hấp dẫn cường đại, hạt cát dưới chân Tô Bằng, không ngừng dịch chuyển cuốn vào trong hố sâu kia.

“Không biết nơi này dùng nguyên lý gì, không ngờ trong sa mạc có hiện tượng kỳ lạ như vậy.”

Bên cạnh Tô Bằng, Âu Dương Khánh cũng nhíu mày nhìn hố sâu kia, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng khẽ gật đầu, hần nhìn quét chung quanh, A Đồ Lạp cũng lộ ra thần sắc lo lắng, nhưng đối với huynh đệ Tây Vực thì lại không hề biến sắc, vẫn vô cùng bình thản, mà Y Bồn cùng Tân Cát Na, không biết nghĩ đến điều gì, biểu tình trên mặt lại rất hứng khởi.

“Trong những người này, cũng chỉ có Âu Dương Khánh cùng A Đồ Lạp, còn có Cam La, và ta xem như là chân chính một lòng, độ tin cậy của những người còn lại cũng đều không cao mấy.”

Tô Bằng nhìn biểu tình của những người này, trong lòng suy nghĩ.

Trong nháy mắt, hố sâu kia đã hút cát vàng mười phút, giống như tiến vào trạng thái trầm mặc.

Tô Bằng xoay người nói với mấy người chung quanh.

“Chúng ta đi xem thử.”

Nói xong, hần dẫn đầu, chạy về hướng hố sâu kia.

Tô Bằng khinh công kinh người, khoảng cách sáu bảy mươi mét, chẳng qua là vài giây đồng hồ, đã lao đến nơi, hắt đứng bên mép hố sâu, quan sát tình hình bên trong.

Chỉ là bên trong giống như một mảng đen kịt, cái gì cũng không nhìn thấy.

“Bên trong còn có người sống không?”

Tô Bằng mặc dù trong lòng không ôm hi vọng, nhưng vẫn là hô lớn một tiếng dò hỏi bên trong.

Thanh âm này xen lẫn nội lực Cửu Dương, ở trong hố sâu kia, vang vọng rất xa.

Qua bốn năm giây, khi Tô Bằng cũng vứt bỏ hi vọng, cho rằng những hộ vệ kia đã rơi xuống vực sâu ngã chết rồi, đột nhiên một tiếng bên dưới truyền lên!

“Tô Bằng thủ lĩnh! Cam La thủ lĩnh! Chúng ta còn sống, mau đến cứu chúng ta ra ngoài!”

Chỉ nghe chỗ sâu trong hố sâu, đột nhiên vang lên tiếng động, dường như có đám người đang hô gọi.

Lúc này bọn người Âu Dương Khánh, cũng xông đến nơi này, nghe thấy bên trong tiếng kêu gào ầm ĩ, bọn người Âu Dương Khánh cũng là sửng sò, giống như là hoàn toàn không ngờ, những hộ vệ bị hút vào trong hố sâu kia dường như vẫn còn sống.

“Các người còn sống sao? Có bao nhiêu người còn sống? Bên trong tình huống thế nào?”

Tô Bằng cũng là có chút ít giật mình, hắt vừa rồi hét câu kia, căn bản không hề tưởng rằng sẽ có người đáp lại, chỉ là căn cứ thử xem cách nghĩ gọi thử một tiếng, không ngờ người ở bên trong không chết, hơn nữa nghe thanh âm, dường như vẫn còn rất nhiều người sống.

Chương 725: Tiến vào địa huyết (2)

“Tô thủ lĩnh, chúng ta không chết! Một người cũng không chết! Theo gió, chúng ta đã bị thổi xuống, giống như là trượt cát rơi xuống vậy, bây giờ chúng ta rơi xuống bên trên tảng đá, nơi này dường như có dấu vết điều khắc, còn có một đường hầm!”

Những hộ vệ kia bên trong, ngược lại có vài người đầu óc tinh tường, hô lên với phía bên ngoài.

“Một người cũng không chết?”

Tô Bằng nghe thế, không khỏi cảm thấy bất ngờ.

“Chúng ta không chết!”

“Cứu chúng ta ra ngoài đi!”

Bên trong một đám người la ó hét lớn, Tô Bằng nghe thấy, quả nhiên có thanh âm của bốn mươi năm mươi người.

Nghe đến đó, Tô Bằng không khỏi trong lòng nghi hoặc.

Nếu như một người, hoặc là mấy người không chết, vậy thì cũng dễ hiểu, nhưng mà người vừa rồi hô lớn kia, không ngờ nói rằng bên dưới không có người ngã chết, nói như vậy, đây cũng không phải là trùng hợp.

Nghe thấy tiếng gọi ở bên dưới, Âu Dương Khánh cũng cảm thấy kỳ lạ, hần nhúu mày suy nghĩ một hồi, nói với Tô Bằng.

“Tô lão đệ, người nói có phải, nơi này chính là đã được thiết kế hay không? Người ta một khi rơi xuống, sẽ không bị ngã chết, ngược lại sẽ được gió thổi đến một nơi khác?”

Tô Bằng gật đầu, nói.

“Ta cũng nghĩ như vậy.”

“Tô thủ lĩnh, bên trong dường như lại nổi gió rồi!”

Vào lúc này, thống lĩnh hộ vệ Cam La, đột nhiên hô lên nói với Tô Bằng.

Tô Bằng cũng nghe thấy tiếng gió truyền lại bên trong hố sâu, Tô Bằng thừa dịp thời cơ cuối cùng, nói.

“Người ở bên trong đừng hoảng hốt, chờ ở đó trước đã, lát nữa chúng ta sẽ đưa cho các người một ít vật tư, các người cứ chờ đó, xem thử có thể nhận được vật tư hay không.”

Người ở bên trong lại hô cái gì đó, chỉ là bên dưới tiếng gió càng lúc càng lớn, Tô Bằng cũng nghe không rõ lắm bọn họ nói cái gì.

“Lui!”

Tô Bằng hô một tiếng, sau đó cùng bọn người Âu Dương Khánh, rất nhanh nhảy lùi về phía sau.

Quả nhiên, dòng khí trong hố sâu lại phun trào, mang theo cột cát đầy trời, bởi vì đã không còn nắp chắn che đậy nữa, cát vàng bắn tung tóe khắp bầu trời.

Tô Bằng cùng bọn người Âu Dương Khánh, thì lại thi triển khinh công, đã tìm được hơn một trăm con lạc đà.

Vì nghiệm chứng ý nghĩ trong lòng, Tô Bằng dắt một con lạc đà, trong cát vàng đầy trời lại lần nữa dắt đến trước hố sâu, Tô Bằng ném lạc đà vào gần bên hố sâu, còn mình rời khỏi.

Chừng mười phút đồng hồ, dòng khí bắt đầu không ngừng phun trào, an tĩnh một lát, biến thành dòng khí hấp dẫn cường đại.

Khi con lạc đà kia ở gần bên hố sâu, căn bản không chống cự được lực hấp dẫn cường đại của hố sâu kia, kêu to bị hút vào trong hố sâu, giống như đã rơi vào trong hố.

Tô Bằng thì ở bên cạnh, chờ mười phút, lực hấp dẫn của hố sâu dần dần dừng lại, Tô Bằng lần nữa đi đến mép hố sâu, hô lớn vào bên trong.

“Các người nhìn thấy vật tư trên lạc đà chưa?”

“Nhìn thấy rồi, lạc đà cũng không chết, trên mặt có lương thực và nước! Bây giờ còn đang ở chỗ của chúng ta!”

Thanh âm vừa rồi bình tĩnh hơn người kia, lần nữa hô lên, những người khác cũng bị vây ở bên dưới, bởi vì nhìn thấy túi nước và thức ăn trên lưng lạc đà, phát giác còn có thể đưa đồ xuống, tâm tình sợ hãi tốt lên không ít, khôi phục một chút tỉnh táo.

“Tô lão đệ, bây giờ cơ bản rõ ràng rồi, chỗ này có lẽ có cơ chế đặc thù gì đó, người bị gió hút vào trong hố cũng sẽ không ngã chết, ngược lại sẽ được gió đưa đến một nơi khác, nơi này có lẽ chính là như vậy.”

Âu Dương Khánh ở bên cạnh Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

“Có lẽ là như vậy.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, sau đó hấn quay đầu lại, nói với Âu Dương Khánh, A Đồ Lạp còn có Cam La.

“Âu Dương huynh, A Đồ Lạp thủ lĩnh và Cam thông lĩnh, các người chiêu cổ đội ngũ bên trên một chút, tự ta sẽ xuống dưới một lần, xem thử tình huống bên trong.”

“Không được! Vậy quá mạo hiểm, người đi còn không bằng ta đi!”

Nghe lời của Tô Bằng như thế, ba người này lập tức đều lộ ra vẻ mặt phản đối, đặc biệt là Âu Dương Khánh, càng lắc cái đầu bóng bẩy như cái trống bỏi.

“Ha ha, không có chuyện gì, Âu Dương huynh, ta học qua một môn thân pháp đặc thù, có thể mượn sức gió di chuyển, vừa vặn có thể xuống dưới, hơn nữa, các người thấy, nếu nơi này có gió hút người, còn có gió thổi ra, có lẽ ta có thể mượn sức gió thổi ra này dâng lên, hơn nữa mục đích của ta lần này chính là thăm dò thành cổ Sâm Ngục, cho nên vẫn phải đi xem thử.”

Tô Bằng nói với mấy người còn lại.

Hắn cũng không phải chỉ biết nói suông, bản thân Tô Bằng biết môn khinh công Lăng Vân Phi Độ, lại thêm trang bị Đăng Thiên hài trên chân hắn, có

năng lực phản tác dụng giảm thể trọng, mà hẳn lại luyện hóa nội đan Thanh Phong điều, có thể không chế sức gió ở mức độ nhất định, ở trong hố sâu này chính là như cá gặp nước, chỉ cần có dòng khí thổi ra bên ngoài, Tô Bằng mượn lực đi ra, ngược lại cũng không phải là vấn đề gì.

Nghe Tô Bằng nói như thế, bọn người Âu Dương Khánh, trên mặt lộ ra vẻ mặt nghi ngại, không còn phản đối như thế nữa.

Âu Dương Khánh trầm tư một chút, ngẩng đầu lên nói.

“Nếu đã như vậy, ta cũng không ngăn cản ngươi nữa, nhưng có một điều, ngươi nhất định phải mang theo một sợi dây thừng đủ dài, chúng ta cũng không thiếu dây thừng, hai sợi dây thừng nối lại có thể dài khoảng hơn ba mươi trượng, ngươi cầm đi xuống, sau đó nếu sức gió không thể nào đưa ngươi lên, chúng ta sẽ kéo ngươi lên.”

Tô Bằng nghe thế, nhẹ gật đầu, nói.

“Cũng được, như vậy an toàn hơn chút, ta vừa rồi nghe tiếng la bên trong, cảm giác bọn họ cách bên ngoài chưa đầy hai mươi trượng, dây thừng sáu mươi trượng đủ dùng rồi.”

Đám người còn lại, nghe thế cũng không dị nghị, lập tức có người đi lấy hai sợi dây thừng dài trăm thước, quấn chặt chẽ vào nhau, trở thành một sợi thừng dài, một bên được bọn người Âu Dương Khánh nắm trong tay, sau đó rời khỏi hố sâu một khoảng cách, Tô Bằng lại đứng bên mép hố sâu, chuẩn bị lúc sinh ra lực hấp dẫn thì nhảy vào.

Rất nhanh, hố sâu yên tĩnh một hồi bắt đầu sinh ra lực hấp dẫn cực lớn, Tô Bằng thấy thế, hít sâu một hơi, thả người nhảy lên, nhảy vào trong hố sâu!

Chương 726: Thăm dò địa thành (1)

Nương theo lực hấp dẫn cường đại trong hang gió, Tô Bằng nhảy vào trong hang gió này.

Vừa tiến vào trong hang gió, Tô Bằng liền cảm giác thân thể của mình dường như bị lực hấp dẫn cường đại bao trùm, mặc dù không đến mức

không cách nào di chuyển, nhưng mà bản thân lại giống như là tiến vào một lực hấp dẫn trong suốt vô hình, nhất là dưới chân, những luồng gió mạnh mẽ kia, không ngờ tạo thành một tấm thảm gió, khiến Tô Bằng cảm giác mình gần như có thể đứng ở phía trên.

Những cát vàng bên trên, cũng bị kinh phong cường đại cuốn vào, giống như là một tấm thảm cát vàng, mà Tô Bằng không biết có phải là bởi vì do liên hệ giữa mật độ thân thể và cát vàng không giống nhau hay không, không hề bị những hạt cát kia quán lấy, vẫn có thể hô hấp, hẳn giống như là giẫm lên một tấm thảm gió, trượt xuống bên dưới.

Khí lưu gió mạnh vô hình bởi vì cường độ quá lớn, tốc độ quá nhanh, khiến người ta có cảm giác gần như có thể đạp gió mượn lực, kinh phong này đưa Tô Bằng kéo xuống chỗ sâu bên trong hố lớn, bay thẳng gần hơn bốn mươi mét, đồng thời giảm xuống khoảng cách chừng ba mươi mét.

Tô Bằng cảm giác mình giống như là ngồi trên thác máy gió, cơ bản không hề phí khí lực gì, trực tiếp trượt xuống vị trí kia, lúc này, hẳn đã nhìn thấy những hộ vệ bị hút vào bên trong kia.

Những hộ vệ kia, ở trên thạch bích, thạch bích có một khối đá nhô lên giống như một ban công, con lạc đà được Tô Bằng gửi xuống kia, lúc này đang đứng ở đó, đôi mắt có chút mờ mịt nhìn bốn phía, mà ở trong sâu thạch bích, càng có nhiều hộ vệ hơn vẫn đang ở đây.

Đến nơi này, sức gió bắt đầu suy yếu, những hạt cát kia không bị cuốn đến trên bệ đá này, mà lại bắt đầu trút xuống dưới, không biết có phải diện tích chịu lực càng lớn hơn chút, nhân loại ngược lại bị dư âm của sức gió kia đưa tới trên ban công bằng đá này hay không.

Tô Bằng lúc này dưới chân đã giẫm lên trên ban công bằng đá rất lớn, hẳn đi về phía trước hai bước, chợt phát hiện kinh phong sau lưng biến mất thần kỳ ở chỗ này, mà hẳn, đã rơi vào trong hang gió.

Nhìn thấy Tô Bằng xuống, lập tức có ba bốn hộ vệ tiến lên, bọn họ đều nhận ra Tô Bằng, một hộ vệ rất nhanh nhảy, hành lễ trước với Tô Bằng, sau đó nói.

“Tô thủ lĩnh, người xuống đây cứu chúng ta sao?”

Tô Bằng nhẹ gật đầu, lúc này trên lưng hắn vẫn còn buộc dây thừng, nơi này cách bên ngoài, cũng không phải đặc biệt xa.

Hắn đem dây thừng trong tay giao cho hộ vệ trước mặt này, hỏi hắn.

“Nơi này tình hình như thế nào?”

“Bẩm Tô thủ lĩnh, bên trong là một cầu thang hình xoắn ốc men theo thạch bích này. Chúng ta còn chưa đi sâu vào bên trong, có điều có huynh đệ nhìn thấy bên dưới, dường như có một đường mòn có thể đi được, có thể tiến sâu vào trong thăm dò tình hình.”

Hộ vệ này nói với Tô Bằng, Tô Bằng đi đến, rất có thể cổ vũ sĩ khí những hộ vệ bị nhốt bên dưới này, ổn định tâm tình của bọn hắn, lúc này bọn họ đã không còn hoảng loạn nữa rồi.

Tô Bằng gật đầu, hắn đi vào bên trong một hồi, quả nhiên nhìn thấy một cầu thang hình xoắn ốc kê sát bên vách đá, nơi sâu nhất trong cầu thang này, dường như có một con đường càng mở rộng về sâu bên trong giống như một hang động.

“Tìm thêm vài người, xuống bên dưới coi thử là con đường thế nào, ta trước tiên xem thử có thể đưa các người ra khỏi đây hay không.”

Tô Bằng nhìn thoáng qua phía dưới, nói với những hộ vệ này.

Lúc này những hộ vệ này nhìn thấy Tô Bằng tự mình đi xuống, trong lòng đã tràn ngập tin phục với Tô Bằng, hơn nữa thức ăn nước uống có thể đưa xuống. Tâm tình bọn họ cũng coi như bình ổn, nghe thấy mệnh lệnh của Tô Bằng, lập tức có người chấp hành.

Còn Tô Bằng, thì lại đi trở về đi trở về trên ban công bằng đá kia, nhìn xuống bên dưới.

Phía dưới là một mảnh hắc ám vô tận, cũng nhìn không được vực sâu bên dưới, có thể nói là sâu không thấy đáy.

“Lúc xuống dưới, cảm giác giống như ngồi thang trượt, thang máy cũng chỉ là loại cảm giác này... Khi có lực hút có thể trượt đến nơi đây, như vậy lúc hang gió này thổi gió ra bên ngoài, có lẽ cũng có thể đem người đưa ra ngoài?”

Tô Bằng nhìn phía dưới, trong lòng suy nghĩ.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng quay đầu lại, nhìn mấy hộ vệ vẫn còn ở đây nói.

“Các người mau chóng đem nước và thức ăn trên lưng lạc đà tháo xuống, ta muốn dùng lạc đà để thử.”

Hộ vệ đằng sau nghe theo mệnh lệnh, nhanh chóng đem túi nước cùng thức ăn trên lưng lạc đà gỡ xuống, một hộ vệ dùng cảm dắt lạc đà đến bên chỗ Tô Bằng.

Tô Bằng nắm lạc đà, đi tới bên rìa bệ đá, chờ hang gió hút không khí trở thành lực hấp dẫn.

Quả nhiên cũng không bao lâu, bên dưới hang sâu rõ ràng yên tĩnh một hồi, sau đó bắt đầu truyền ra tiếng gió, lại qua thêm một lát, phía dưới đã bắt đầu có dòng khí mạnh mẽ, thổi lên từ phía dưới.

Tô Bằng ở trên bệ đá, nhưng vẫn không có cảm giác gì, dường như địa thế nơi này đặc thù, gió phía dưới, cơ bản sẽ không ảnh hưởng chỗ bệ đá này, cũng không biết là nguyên lý gì.

Có điều Tô Bằng vươn tay ra thử thăm dò tình hình, kết quả duỗi ra không đến mười phân, cũng cảm giác sức gió mạnh mẽ phía dưới, nếu không phải Tô Bằng chú ý dùng nội lực cố định hai chân, bằng không thiếu chút nữa cũng đã cuốn Tô Bằng bay ra ngoài.

Chương 727: Thăm dò địa thành (2)

Tô Bằng cảm giác được sức gió, nhẹ gật đầu, nhìn thoáng qua lạc đà, thầm nghĩ lạc đà à lạc đà, xin lỗi rồi, suy nghĩ, Tô Bằng trên tay vận chút nội lực Cửu Dương, ấn vào cái mông của lạc đà một cái.

Lập tức, con lạc đà này đau đớn hô lên, cũng không để ý phía trước không có đường, lao lên phía trước hai bước, thoáng cái đập vào khoảng không, từ trên đài đá lọt xuống dưới.

“Vù!”

Thân thể lạc đà thò ra khỏi bệ đá, lập tức bị kinh phong cường đại cuốn vào, cả con lạc đà xoay tròn tròn trong gió, không ngừng phát ra tiếng kêu than, bị sức gió mạnh mẽ cuốn đi lên, sau đó từ cửa hang sâu bị bắn vọt ra bên ngoài.

Qua gần mười phút, gió thổi ra bên ngoài dừng lại, Tô Bằng gọi lớn ra bên ngoài, hỏi bên ngoài có nhìn thấy lạc đà hay không.

Kết quả bọn người Âu Dương Khánh đáp, lạc đà kia quả thật bị thổi ra ngoài, hang gió này dường như có một chức năng, chính là sau khi thổi những vật có trọng lượng nặng hơn cát, dòng khí đều sẽ lệch sang bên cạnh, kết quả lạc đà kia cũng không bị thổi bay cao sau đó ngã xuống chết, mà là trực tiếp bắn ra khỏi miệng hang gió, bị chút ít thương tích rất nhỏ, nhưng vẫn còn sống.

“Quả nhiên!”

Trong lòng Tô Bằng sáng tỏ, quả nhiên, hang gió này, chính là một loại phương thức tự nhiên ra vào hang động này.

...

...

Thời gian lại qua gần một canh giờ, trong vòng một canh giờ này, Tô Bằng thử nghiệm mang theo vài hộ vệ ra ngoài, quả nhiên không có vấn đề, hang gió này chỉ cần người gan lớn một chút, có thể ra vào trên dưới không tổn thương.

Hiểu rõ điểm này hộ vệ và thủ hạ của A Đỗ Lạp, đều có vẻ hưng phấn, có mấy người to gan, theo mấy lần Tô Bằng thử nghiệm, quả nhiên không có việc gì.

Tô Bằng thì lại ở đằng sau, chỉ ra bảy tám chục người hạ trại gần bên hang gió, bảo vệ lạch đà và một ít vật tư không tiện mang theo, mà Tô Bằng mang theo một trăm năm mươi người khác, còn có một chút vật tư, đều dùng thang gió ra vào trong không gian hang động này.

Lần này trong vật tư mang theo vào đại mạc, cũng có không đuốc sáng, sau khi đi vào trong không gian dưới lòng đất, trong hộ vệ mười người đốt một cây đuốc, bắt đầu thăm dò dưới mặt đất.

“Tô lão đệ, thiết kế nơi này quả nhiên tinh xảo vô cùng, tuyệt đối là do người thiết kế, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nơi này có lẽ là thành cổ Sâm Ngục.”

Vách đá phía trên đường mòn dần giảm dần, Âu Dương Khánh đi theo bên cạnh Tô Bằng nói với Tô Bằng.

“Có lẽ là vậy... Chỉ là không biết, thành cổ Sâm Ngục này, phạm vi chiếm diện tích rốt cuộc có bao nhiêu... Ta xem hang gió kia vừa rồi, không hề giống cửa vào duy nhất này, có lẽ ở nơi khác, cũng có cửa vào... Không biết bọn người Dương Hi Dương hội trưởng đến thăm dò lân cận sớm hơn so với chúng ta mấy ngày, có thể cũng tìm được nơi này hay không.”

Tô Bằng nhìn bốn phía, nói với Âu Dương Khánh.

“Bọn họ đến đây thì sao? Nếu như cái gì cũng không làm thì thôi đi, nếu như tranh đoạt với chúng ta, vậy thì đến một người giết một người, đến hai người giết cả đôi!”

Âu Dương Khánh nghe thế, hừ lạnh một tiếng, tay sờ vào chuôi trường đao dắt bên hông.

Tô Bằng mỉm cười, từ sau khi nghe mình giới thiệu, Âu Dương Khánh thập phần phản cảm Chân Thần giáo kia, đã sớm muốn giết hai người Chân Thần giáo để tế đao.

Đội ngũ hộ vệ không ngừng đi xuống bên dưới, rốt cuộc đi tới phía trước hang động trong nơi sâu nhất của con đường mòn dẫn xuống dưới, chỉ thấy

nơi này giống như là một cửa thông gió, có một hàng rào đường kính năm sáu thước, chắn trước hang động hình tròn kia.

Cam La thống lĩnh căn dặn thuộc hạ hộ vệ, dỡ hàng rào này xuống, kết quả phát hiện, chất liệu gỗ của hàng rào này, giống với nắp đậy to lớn có lỗ hồng kia, mật độ vô cùng tinh xảo, nhưng rắn chắc, còn chưa rỉ sắt, mặc dù thời gian trải qua có thể đã được hơn ngàn năm, nhưng vẫn còn bảo trì rất tốt.

Gỡ hàng rào bằng gỗ kia xuống, mười hộ vệ đến phía trước mở đường, bọn người Tô Bằng thì cùng đi theo vào trong.

Con đường này không thể đi xuống nữa, cơ bản là trình độ, cho nên Tô Bằng phỏng đoán, thông qua con đường này, rất có thể đi đến vị trí trung tâm của kiến trúc dưới lòng đất kia.

Chỉ là đi một hồi, Tô Bằng phát hiện, trong con đường dưới lòng đất này, bắt đầu xuất hiện giao lộ phân nhánh.

“Tô thủ lĩnh, chúng ta đi bên kia?”

Đi đến nơi đây, hộ vệ thống lĩnh không khỏi dừng lại, hỏi thăm ý kiến Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn thoáng qua, cũng cau mày, nơi này không có gì có thể cung cấp tin tức nào cả, thực sự không dễ phán đoán được nên đi bên trái, hay là bên phải.

“Tô thủ lĩnh, ta xem, không bằng chúng ta chia hai đường thăm dò, dù sao chúng ta ở đây cũng đủ người.”

Ở phía sau, Y Bồn đột nhiên tiến lên, nhìn nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, lông mày hơi nhướng lên, nhìn về phía hắn, nói.

“Ồ? Nói như vậy, Y Bồn ngươi muốn dẫn đầu một nhóm người đi một bên khác sao?”

“Cũng không phải không thể, có điều một mình ta sợ là ứng phó không được có chuyện xảy ra, tốt nhất để Tân Cát Na cùng đi với ta.”

Y Bồn cũng không che dấu, nói với Tô Bằng.

Nghe nói như thế, Âu Dương Khánh bên cạnh không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Y Bồn cùng Tân Cát Na muốn làm gì, đã là người ngoài đường cũng biết, hai người này đều tưởng rằng Tô Bằng là tới thành cổ này thám hiểm tầm bảo, kết luận nơi này tất nhiên có bảo vật gì, bọn họ cũng muốn chia một chén canh, lúc này đề nghị tách ra, Tô Bằng có thể kết luận, nếu nơi này thực sự có bảo vật, bọn họ nhất định là không thể nào báo cho mình được.

Chỉ là Tô Bằng lần này đến đây, thực sự không phải là tầm bảo, mà lại tìm người.... Nhiều người như vậy chỉ là một tổ, quả thật hiệu suất có hơi thấp, Y Bồn cùng Tân Cát Na đã có lòng riêng, không bằng quả thật chia cho bọn chúng một ít hộ vệ, để bọn họ tìm kiếm, nói cho cùng, vẫn là làm không công cho Tô Bằng.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng khẽ gật đầu.

Chương 728: Sâu thịt khủng bố (1)

“Nếu hai người các người nghĩ như vậy, ta cũng không cản các người, các người liền mang theo bốn mươi hộ vệ, đi một con đường khác đi.”

Tô Bằng nói với Y Bồn.

Ở đây nếu quả thật là Sâm Ngục cổ thành, dựa theo tin tức Tô Bằng lấy được, ở đây hẳn cũng không có bao nhiêu tài bảo, có điều ngược lại rất có thể tồn tại pháp khí vận rủi làm cho gia tộc A Đồ Lạp trở nên không may như thế.

Tô Bằng không có hứng thú quá lớn với thứ này, nếu Y Bồn và Tân Cát Na muốn những thứ này, liền để bọn họ dùng là được rồi, mục đích của Tô Bằng là tìm ra người có thể là môn nhân Tử Hà Môn, bị vây ở chỗ này, đối phương gặp phải một người như vậy, có lẽ nếu người nọ thật là người của

Tử Hà Môn, chút năng lực ứng biến vẫn có thể có, cũng có thể gạt hai người Y Bản cùng Tân Cát Na cứu hãn ra.

Y Bản thật không ngờ Tô Bằng dễ nói chuyện như vậy, cho nên trong lúc nhất thời cũng cò kè mặc cả thêm, muốn thêm một số hộ vệ, chỉ gạt đầu, nói với Tô Bằng.

“Như vậy, hai con đường trái phải ở đây, chúng ta đi con đường nào đây?”

“Hai con đường trái phải... Các người, liền chọn...”

Tô Bằng nhìn thoáng qua hai con đường trái phải, nhìn về phía con đường bên trái, nói với hãn.

“Các người đi con đường bên trái đi.”

“Vừa hay, vốn ta đã muốn đi bên trái.”

Tân Cát Na lúc này miệng nói, bản thân Y Bản cũng không có lập trường gì để thảo luận vấn đề này, hãn nhẹ gạt đầu, nói.

“Như thế cũng tốt, chúng ta đi con đường bên trái vậy.”

“Tốt, thủ lĩnh Cam La, phân bốn mươi hộ vệ cho bọn họ.”

Tô Bằng quay đầu lại, nói với thống lĩnh Cam La.

Cam La đáp ứng hơi khó chịu, sau đó tìm ra bốn mươi hộ vệ, để hai người Y Bản cùng Tân Cát Na dẫn đầu.

“Vậy thì, chúng ta liền cáo từ.”

Sau khi Y Bản lĩnh hộ vệ, học bộ dáng người Trung Nguyên chấp tay với bọn người Tô Bằng, sau đó liền cùng Tân Cát Na, mang theo bốn mươi hộ vệ này rời khỏi.

“Tô đầu lĩnh, bọn họ đi có phải là hơi tiện nghi không?”

Ở bên cạnh Tô Bằng, A Đỗ Lạp nhìn Y Bản cùng Tân Cát Na rời đi, nói với Tô Bằng.

“Không sao, bọn họ cũng không quấy ra bọt nước gì, hơn nữa bọn họ vốn đã không phải một lòng với chúng ta, sớm phân bọn họ ra một chút cũng tốt.”

Tô Bằng nói, mục đích của hắn vốn tới chính là tìm người, nếu bọn Y Bản nhìn thấy có người ở dưới mặt đất, chín phần có thể cho rằng trên người đối phương có bí mật Sâm Ngục cổ thành này, hơn phân nửa cũng sẽ ra tay cứu người, cho nên Tô Bằng cũng không thêm để ý điểm này.

“Tô lão đệ, sao để bọn họ đi lối bên trái vậy? Ta vừa rồi đã định đi thông đạo bên trái này.”

Âu Dương Khánh nhìn bóng lưng Y Bản cùng bọn người hộ vệ đã vào thông đạo bên trái, nói với Tô Bằng.

“Ha ha, bọn họ đi bên trái, tỷ lệ gặp phải cơ quan bẫy rập, lớn hơn so với chúng ta.”

Tô Bằng mỉm cười, nói.

“Người vào lúc gặp thời điểm không biết phán đoán làm sao, hơn phân nửa sẽ chọn bên trái, tỷ như lạc đường ở trong mê cung, hoặc là vào lúc chọn hai loại thực vật không biết ăn cái gì tốt. Người thường có 75% tỷ lệ chọn thứ hoặc là thông lộ bên trái, cho nên cứ vậy, nếu một mê cung hoặc là địa phương lối rẽ có người muốn sắp đặt cơ quan chết người, bình thường sẽ sắp đặt ở bên trái. Chúng ta đi ngược lại, sẽ an toàn hơn rất nhiều.”

“Hóa ra là vậy!”

Âu Dương Khánh nghe xong, trên mặt lộ ra biểu lộ bừng tỉnh đại ngộ, nói.

“Khó trách, mỗi lần ta đến nơi bướm hoa để chọn nữ nhân, gần như, luôn chọn nữ nhân đầu tiên hoặc là thứ hai bên trái. Vốn ta tưởng người... quen kỹ viện, đều quen để người đẹp bên trái, hiện tại xem ra, hóa ra là con người đều có loại thói quen này.”

“Chính là như thế, ta mỗi lần, cũng đều chọn bên trái...”

A Đỗ Lạp nghe vậy, bản thân nhìn thoáng qua tay trái cùng tay phải, cũng hơi suy ngẫm mà nhẹ gật đầu.

Tô Bằng không phát hiện chi tiết tinh tế có chút bỉ ổi cực điểm của A Đỗ Lạp, nhẹ gật đầu, nói.

“Quả thật như vậy, vốn ta đã định đi phía bên phải, để tránh nguy hiểm, có điều nếu bọn Y Bản muốn tách ra với chúng ta, liền để bọn họ đi con đường bên trái đi, dù sao vẫn có tỷ lệ nhất định, bên trái quả thật không có vấn đề, bọn họ đi coi như giúp chúng ta tìm người.”

“Ừm.”

Âu Dương Khánh nhẹ gật đầu, sau đó cười nói.

“Tô lão đệ, ta bình thường không phát hiện, người hình như biết rất nhiều loại bí quyết này nha, người bình thường, cũng sẽ không chú ý những điều này.”

“Ha ha, lưu ý hơn bình thường mà thôi.”

Tô Bằng khẽ cười, thế giới luân hồi tử vong là thế giới võ hiệp cổ đại, đương nhiên không tin tức phong phú giống thời đại tin tức bùng nổ ở hiện đại, những kiến thức này của Tô Bằng, đều là học được khi xem một số tri thức tâm lý học thú vị.

“Tốt, chúng ta đi bên phải, bây giờ chúng ta đã thâm nhập rất sâu dưới đất, tin chắc đi không bao lâu nữa, liền có thể thấy trung tâm của thành thị.”

Âu Dương Khánh nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, mọi người đi về lối bên phải, tiếp tục thăm dò vào bên trong

Chương 729: Sâu thịt khủng bố (2)

Thông đạo này, dài vượt quá ý liệu, có điều trong thông đạo, cũng không ngừng có gió thổi qua, Tô Bằng cảm thấy gió này hẳn có quan hệ với miệng thông gió hút mọi người vào, nơi đây tựa hồ không ít miệng thông gió, cho nên không khí cả dưới mặt đất, cũng vẫn lưu thông, sẽ không xuất hiện chuyện khiến người ta hít thở không thông.

Có điều Tô Bằng vẫn bảo hộ vệ tăng cẩn thận, bởi vì nơi này ít nhất là ở dưới mặt đất ba bốn trăm mét, nhất định sẽ có tình huống gì đó xảy ra.

Hộ vệ mở đường phía trước, cũng coi như cẩn thận, hai người bọn họ liền thả một cây đuốc, chiếu thông đạo sáng vô cùng, có nguy hiểm gì, đều sẽ phát hiện đầu tiên, nếu cẩn thận như vậy, hẳn sẽ không bị cái gì đột phát bất ngờ làm bị thương.

Nhưng mà, không gian dưới mặt đất này, nguy cơ tứ phía, mặc dù bọn họ rất cẩn thận, vẫn căng thẳng.

Vào lúc bọn người Tô Bằng vào thông đạo bên phải, đi gần một ngàn mét, thông đạo này đột nhiên thoáng cái trở nên rộng lớn.

Ban đầu lúc Tô Bằng đi trong thông đạo này, bốn phía thông đạo, đại bộ phận vẫn là kết cấu nham thạch, nhưng đi trong này, bốn vách tường bốn phía, đều biến thành đất sét.

“Cẩn thận một chút, ta cảm giác ở đây hình như có khí tức nguy hiểm gì đó.”

Tô Bằng cũng đi ở phía trước đội ngũ, lúc đến nơi đây, hẳn cảm giác có chút dị thường, nói với hộ vệ phía trước.

Hộ vệ phía trước càng thêm chú ý, cầm cây đuốc trong tay, đi thẳng về phía trước.

Tô Bằng thì nhíu mày, ở đây mặc dù không nhìn thấy thứ gì, nhưng hẳn vẫn cảm giác có nguy hiểm gì đó ở trong này.

P phía trước, có hai hộ vệ, bọn họ cẩn thận thả đuốc đi thẳng về phía trước, đi hai bước, một người trong số đó, chợt cảm giác dưới chân có chút dị

thường.

Đất ở đây coi như cứng rắn, đi ở trên đó đủ để đỡ thân thể, nhưng hộ vệ này, đột nhiên cảm giác địa phương mình giẫm rất mềm, giống như giẫm trên mặt bông.

Hắn cúi đầu nhìn dưới chân mình, chỉ thấy dưới chân của hắn, là một hố đất nhỏ đường kính chừng nửa thước, không biết vì sao xuất hiện.

“Ồ đây xảy ra chuyện gì?”

Trong lòng hắn đang suy nghĩ vấn đề này, đột nhiên, dị biến nổi lên!

“Hù!”

Vào lúc hộ vệ này đang chần chờ trên hố đất, chỉ thấy phía dưới hố đất này, một con sâu mềm khổng lồ giống con giun phóng đại ngàn vạn lần, hoặc là thứ tương tự động vật, đột nhiên từ mặt đất thoát ra!

Con sâu giống con giun này, đầu là một xúc tu có thể mở ra, nó trực tiếp mở xúc tu ra, đường kính đạt tới hơn hai thước, thoáng cái đã nuốt hộ vệ vào.

“A!”

Hộ vệ chỉ kịp kêu thảm một tiếng, sau đó đã trực tiếp bị nuốt vào trong thân con sâu này.

Con sâu khổng lồ giống con giun này, thân thể đều là bụi gai màu trắng, đường kính hơn nửa thước, cao ba năm mét, sau khi nó đem hộ vệ kia nuốt vào, xúc tu liền khép lại, mà thân thể của nó cơ hồ hơi mờ, mọi người thậm chí có thể thấy hộ vệ bên trong thân thể con sâu kia đang không ngừng giãy dụa.

“Thứ gì vậy?”

Biến cố đột ngột này, khiến bọn người Âu Dương Khánh đều sửng sốt, con sâu kia tạo hình quá khoa trương ghê tởm, vượt ra khỏi ý liệu của mọi người.

“Nhanh cứu người!”

Tô Bằng phản ứng rất nhanh, lập tức phục hồi tinh thần, hô với người quanh thân.

Hộ vệ bị con sâu nuốt mất ở trong những hộ vệ này coi như nhân duyên tương đối khá, lập tức mấy hộ vệ quen biết giao hảo với hắn, khắc chế cảm giác sợ hãi cùng chán ghét của mình, cầm binh khí trong tay, xông tới, các loại binh khí đều chém về phía người con sâu khủng bố ghê tởm kia, muốn cứu hộ vệ bị nuốt vào ra.

Nhưng con sâu ghê tởm không lồ kia, lại cứng cỏi hơn so với trong tưởng tượng, những đao kiếm kia chém vào thân thể của nó, căn bản không có tác dụng gì, đều bị thân thể của nó bắt ra.

Tô Bằng nhìn thấy, trong lúc nhất thời cũng không có biện pháp gì hay, chiêu kiếm của mình uy lực quá lớn, cho dù có thể giết chết con sâu thịt, hộ vệ bên trong phỏng chừng cũng sẽ bị mình đánh chết.

Mà con sâu thịt kia, không ngừng giãy dụa thân thể, trong thân thể của nó, không ngừng phát ra thanh âm giống dịch thể nhầy nhụa nào đó, nghe hết sức khủng bố.

Kéo dài như vậy hơn hai mươi giây, xúc tu của con sâu kia đột nhiên lại mở ra, hộ vệ bị nó nuốt vào, thoáng cái lại bị phun ra.

“Hắn không có việc gì chứ?”

Thấy hộ vệ này bị nhổ ra, Âu Dương Khánh không khỏi lên tiếng, bởi vì hộ vệ kia thoát nhìn, hình như vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, hơn nữa còn có thể hoạt động, khiến người ta cảm thấy có thể là con sâu khổng lồ kia ăn không quen thứ như nhân loại, nên phun hắn ra.

Mà hộ vệ kia, vùng vẫy hai cái đứng lên, hắn chạy tới về phía bọn người Tô Bằng, vừa chạy còn hô.

“Cứu mạng...”

Nhưng mà, hộ vệ này cuối cùng lại không phải là không có việc gì, chỉ thấy hấn vào lúc chạy, thân thể đột nhiên khuỵu xuống, làn da bắt đầu tróc ra, cả thân thể giống như bị hút hết hơi nước, nhanh chóng ở trong quá trình chạy trốn biến thành thây khô, cuối cùng thân thể thậm chí tuyệt đại bộ phận biến thành thứ như tro cốt, sụp xuống ở trước mặt bọn người Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn thấy, lập tức trợn to con mắt, hô về phía hộ vệ phía trước.

“Cẩn thận một chút! Thứ này có thể có độc!”

Nghe Tô Bằng gọi, mấy hộ vệ phía trước cả kinh, bọn họ đã có tâm lui về phía sau, con sâu kia đánh sao cũng không phản ứng, không phải bọn họ có thể giết chết.

Vì vậy, những người này bắt đầu rút lui về phía sau, nhưng mà con sâu khổng lồ ghê tởm kia lại không từ bỏ ý đồ, chỉ thấy thân thể của nó vặn vẹo, lại mở ra xúc tu cực lớn, thân thể giống rắn nhào tới, lại đem một hộ vệ, nuốt vào miệng!

Chương 730: Thi dũng (1)

Thấy lại có một hộ vệ bị sâu thịt kia nuốt vào trong thân thể, người chung quanh không khỏi đồng thời kinh hô một trận.

“Cầm hoả đạn lưu ly!”

Tô Bằng nhìn đến đây, lại còn chưa mất đi tỉnh táo, la lớn về phía người phía sau.

Hoả đạn lưu ly lần này đội ngũ Tô Bằng mang đi, đều đặt ở trong rương chứa bông, sau đó lại đem lên cỏ tranh, đặt ở trên người lạc đà, vừa rồi ở trong bão cát, những hoả đạn lưu ly kia bởi vì đều chứa ở trong rương rất an toàn, không gặp tổn thất.

Lạc đà chở đi hoả đạn lưu ly cũng thành công đi đến nơi này, cho nên Tô Bằng còn lại hơn sáu mươi hoả đạn lưu ly tất cả đều hoàn hảo không tổn hao gì.

Bởi vì lo lắng còn loại bỏ ngựa, Tô Bằng liền để trên thân mỗi người A Đồ Lạp mang theo hai hoả đạn lưu ly, tổng cộng mang theo năm mươi lăm quả, chỉ để lại không đến mười quả cho người thủ hộ hạ trại bên ngoài phòng thân, người khác đều đeo cả.

Lúc này, quái vật trùng thịt này, dùng thủ đoạn khác dường như rất khó giết chết, nếu dùng hoả đạn lưu ly, có thể sẽ hiệu quả hơn một chút.

Về phần hộ vệ trong sâu thịt kia, từ biểu hiện trên một hộ vệ mà xem, bị sâu thịt này nuốt vào, có thể sẽ hút máu toàn thân, hoặc là trong cơ thể sâu thịt còn có kịch độc gì đó, khiến người ta hóa thành bụi, hộ vệ kia, mặc dù có thể bị quái trùng nhả ra, cũng không sống được.

Nghe xong lời của Tô Bằng, lập tức đằng sau có người của A Đồ Lạp xông lên, đưa tới một hoả đạn lưu ly.

Tô Bằng đưa tay cầm hoả đạn lưu ly, sau đó châm chút ở trên cây đuốc bên cạnh hộ vệ, sau đó nhắm về phía sâu thịt khổng lồ ghê tởm kia.

Hoả đạn lưu ly nện ở trên người sâu thịt kia, lập tức nổ tung, bắn lên một cột lửa khổng lồ.

“Ti ti ti...”

Sâu thịt khổng lồ ghê tởm bị lửa đốt, lập tức kêu thảm lên, chất lỏng trong cơ thể nó, phảng phất đều là chất lỏng giống dầu trơn, mặc dù không sợ đao kiếm, nhưng lại sợ nhất loại lửa này.

Sâu thịt khổng lồ này không ngừng vặn vẹo, không bao lâu, liền cháy thành một ngọn lửa khổng lồ, dịch trong cơ thể nó, đều giống dầu hỏa bốc cháy lên, cháy cực kỳ kịch liệt.

“Thứ này, quả thật sợ lửa!”

Ở bên cạnh Tô Bằng, Âu Dương Khánh nhìn một mét này, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu. Sâu thịt khổng lồ ghê tởm này, giống những bộ ngựa kia, đều là côn trùng trong sa mạc, một mặt loại côn trùng này đều có tính nhịn nước rất mạnh, không có nước cũng có thể sinh tồn rất lâu, nhưng nếu gặp

phải ngoại lực bốc hơi hơi nước trong thân thể, nước tồn trong cơ thể chúng cũng cực nhỏ, hoặc là biến hơi nước thành thứ khó có thể bốc hơi như dầu trơn, cho nên mỗi lần bị lửa đốt, chết cực nhanh.

Sâu thịt khổng lồ này, thiêu bốn năm phút, mới ngừng giãy dụa, ngã xuống đất. Có điều vẫn cháy như một ngọn lửa khổng lồ, hơn nữa làm cho cả không gian đều có một loại mùi lạ.

Tô Bằng ngửi hương vị này, nói.

“Đều cẩn thận một chút! Mùi vị kia quá đặc thù, nói không chừng sẽ dẫn tới những thứ khác!”

Những hộ vệ chung quanh, đều thấy thảm trạng của hai đồng liêu bị quái trùng nuốt vào, lúc này đều tăng cảnh giác, chú ý chung quanh.

Mà mùi vị, quả nhiên dẫn tới mấy thứ khác.

Trong không gian dưới mặt đất này đột nhiên trở nên rộng lớn. Trên mặt đất cùng trên vách tường có không ít đất mềm giống sâu thịt khổng lồ kia chui ra, vốn không ai chú ý tới điểm này, nhưng mà sau khi quái trùng này bốc cháy lên một khoảng thời gian, những đất mềm này, chợt bắt đầu trở nên không ổn định.

Không bao lâu, đã có bảy tám con tương tự sâu thịt chui ra, làm cho trong cả thông đạo phẳng phát vũ điệu cực xà. Hơi không cẩn thận, sẽ bị những thứ này nuốt vào trong thân thể.

Tô Bằng nhìn thấy, cũng không khách khí, liên tục bảy tám quả hoả đạn lưu ly, đốt những sâu thịt này.

Những sâu thịt khổng lồ này đều giống con đầu tiên, mặc dù thân thể cứng cỏi, nhưng cực kỳ sợ lửa, hoả đạn lưu ly từng cái đốt chuẩn, toàn bộ bị cháy lên.

Đốt như thế hơn nửa canh giờ, những sâu thịt này, đều bị chết cháy.

Tô Bằng trong huyết động lúc này, cau mày, mùi những sâu thịt này cháy cực kỳ cổ quái, lúc này đã tràn khắp trong huyết động, mà dưới mặt đất

nguy cơ tứ phía, Tô Bằng cũng không biết có thể hấp dẫn thứ khác tới hay không.

Cũng may mặc dù sâu thịt khổng lồ chui ra rất nhiều, nhưng cũng tương đối phân tán, sau khi cháy không chặn trọn thông đạo, có điều dù vậy, mùi vị trong thông đạo vẫn khiến người ta có chút buồn nôn, hơn nữa đường khí tựa hồ giảm bớt rất nhiều.

“Nhanh rời khỏi nơi đây!”

Tô Bằng nói, hắn cũng không muốn lại dừng ở chỗ này bị thứ khác nhìn chăm chăm vào, Cam La hiểu ý Tô Bằng, ra lệnh mười tên hộ vệ mở đường ở phía trước, mọi người vượt qua những sâu thịt bị cháy này, tiếp tục đi về phía trước.

Như thế, bọn người Tô Bằng nhanh chóng hành động, rất nhanh đi thêm sáu bảy trăm mét, rời khỏi khu vực vừa rồi.

Đợi đến khi bọn người Tô Bằng đi hơn sáu bảy trăm mét, cả thông đạo lại sinh biến hóa.

Chỉ thấy không gian thông đạo đột nhiên trở nên cực lớn, đã trở thành một cái sân rộng khổng lồ, ở bốn phía sân rộng này, đều là thạch bích, ở trong thạch bích, có không ít huyết động giống hàm trú ẩn, không biết bên trong là thứ gì.

“Ở đây giống quảng trường nào đó, chỉ là huyết động trên thạch bích chung quanh, giống địa phương giấu binh, nơi này là hàm giấu binh của thành cổ dưới mặt đất sao?”

Nhìn tình huống chung quanh đây, A Đỗ Lạp nói với Tô Bằng.

“Có thể... ở đây hẳn rất gần hạch tâm thành thị, chỉ có điều ta cảm giác, loại cảm giác nguy hiểm, cũng không biến mất.”

Tô Bằng đi đến nơi đây, chân mày hơi nhíu lại, nhìn bốn phía giống hàm giấu binh mà nói.

Chương 731: Thi dừng (2)

“Nếu đã tới đây rồi, chúng ta xem những thứ trong động, là thứ gì cũng tốt, nói không chừng ở đây thực có bảo tàng gì đó cũng nói không chừng, còn nữa, Tô Bằng đầu lĩnh, nếu người tới tìm người, như vậy người người tìm, nói không chừng là lạc đường ở trong những huyết động này.”

A Đồ Lạp nhìn huyết động giống hầm trú ẩn chung quanh, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn thoáng qua, huyết động ở đây rắc rối phức tạp, nếu lạc đường ở bên trong, nói không chừng quả thật sẽ lạc ở bên trong, nói không chừng vị tiên bối Tử Hà Môn kia, chính là ở lạc đường ở đây.

“Tốt, chúng ta đi xem thử, ở đây có thứ gì đi!”

Tô Bằng nói, nhưng mà, khi hắn vừa định hạ mệnh lệnh thăm dò những huyết động này, đột nhiên, Tô Bằng thị lực rất tốt, thấy huyết động một trong số đó, lung la lung lay, tựa hồ đi ra một người.

“Người nào?”

Tô Bằng nhìn hướng kia, la lớn.

Chỉ là người từ trong huyết động đi ra, lung la lung lay, lại không nói gì cả, chỉ tiếp tục đi về phía trước.

“Tô lão đệ, người kia dường như rất cổ quái, trên người hắn mặc, hình như không phải quần áo.”

Ở bên cạnh Tô Bằng, Âu Dương Khánh nhìn người kia đi tới, miệng nói.

“Có lẽ là người mà thủ lĩnh Tô Bằng muốn tìm?”

Bên khác, thống lĩnh hộ vệ Cam La nói.

“Không đúng! Các người nhìn đi, trong những huyết động kia, đi ra không chỉ một người!”

A Đồ Lạp đột nhiên chỉ vào người đi ra trong mấy huyết động khác, nói với Tô Bằng.

Bọn người Tô Bằng nhìn lại, quả nhiên, chỉ thấy trên thạch bích chung quanh không gian giống quảng trường này, đi ra không chỉ một cá nhân, những người kia đều lung la lung lay, dường như tùy thời đều có thể ngã sấp xuống, trên thạch bích bốn phía chỉ ít có bốn mươi năm mươi huyết động như vậy, lúc này đã đi ra bốn mươi năm mươi người.

“Là người của Dương Hi Dương hội trưởng sao?”

Thấy những người này, Âu Dương Khánh nhú mày, hô khắp bốn phía.

Nhưng mà những bóng người kia, dường như không nghe thấy, vẫn lung la lung lay đi về phía này, thậm chí không ít người giẫm lên hòn đá ngã sấp xuống, sau đó đứng lên, tiếp tục lao đảo đi về phía này.

Tô Bằng nhìn thấy cảnh tượng như thế, trong lòng đã dâng lên dự cảm không tốt, hấn hô về phía đội ngũ hộ vệ. “Dừng hoảng hốt! Toàn bộ đi theo ta!”

Tô Bằng lúc này đã thấy, ở đối diện quảng trường này, còn có một lối đi, từ nơi này tựa hồ có thể trực tiếp thông qua.

Vị trí đối diện quảng trường kia, mặc dù cũng có mấy bóng người lung la lung lay, nhưng lại ít hơn so với phương hướng khác rất nhiều, ở đây nhiều huyết động như hàm trú ẩn vậy, nhìn kích cỡ trong đó ít nhất có thể giấu hơn một trăm người. Như vậy bóng người đi ra những huyết động này, sợ là sẽ có số lượng bốn năm ngàn, Tô Bằng không muốn liều mạng với bọn họ, cho nên vẫn ổn thỏa điềm, mang người của mình cách nơi này là tốt nhất.

Nghĩ vậy, Tô Bằng liền dẫn theo những hộ vệ này, đi tới thông đạo đối diện quảng trường.

Bọn người Tô Bằng đi một hồi, liền xuyên qua quảng trường, lúc này, hộ vệ phía trước cũng đã tiếp xúc mấy bóng người lay động này, nhìn rõ những bóng người này đều là cái gì.

Tô Bằng nhìn những bóng người kia, không khỏi chán ghét một trận, chỉ thấy những bóng người này, cũng không phải người sống, mà là cả đám thi thể có thể hoạt động.

Những thi thể này, toàn thân không biết nguyên nhân gì, đều biến thành màu xanh, mỗi thi thể đều phình thối cực kỳ, có điều nếu những thứ này tồn tại mấy ngàn năm, loại trình độ này ngược lại vẫn có thể lý giải.

Lúc này, những thi thể màu xanh này, cả đám không biết nguyên lý gì, lung la lung lay, vẫn có thể hoạt động, tất cả đều đi ra, giống bằng vào bản năng đi về phía đám người sống Tô Bằng.

“Hộ vệ phía trước, chém chết mấy quái vật!”

Hộ vệ thống lĩnh Cam La, cũng nhìn thấy quái vật thi thể màu xanh phía trước, nói với hộ vệ phía trước.

Mấy hộ vệ phía trước, mặc dù nhìn quái vật thi thể màu xanh có chút sợ hãi chán ghét, nhưng trên thực tế tốc độ hành động của những quái vật này cực kỳ thông thả, hơi đi nhanh lên đều có thể vứt bỏ chúng, hộ vệ cũng coi như trải qua huấn luyện, sau khi phát hiện những thi thể màu xanh này thực tế rất yếu, có mấy hộ vệ đánh bạo, đi tới phía trước, dùng loan đao bỏ tới những quái vật này.

“Bùm!”

Loan đao hộ vệ kia, gần như không có trở ngại gì, liền chém lên cổ thi thể màu xanh này, lập tức nửa cổ của thi thể màu xanh này bị chặt đứt, đầu bị một chút thân thể tổ chức dán ở trên cổ.

“Yếu như vậy?”

Tô Bằng nhìn, trong lòng cảm thấy kỳ quái, những quái vật màu xanh này, dường như rất yếu.

Nhưng mà một giây sau, xảy ra biến hóa, lại khiến cho Tô Bằng hoàn toàn vượt ra khỏi ý liệu.

Chỉ thấy thi thể màu xanh này, sau khi bị chặt đứt cổ, thân thể không ngờ nhanh chóng bành trướng giống lên men, rất nhanh biến thành rộng hơn hai ba lần vừa rồi.

Tô Bằng nhìn thấy như vậy, dự cảm không tốt, hô to một tiếng.

“Nhanh rời đi!”

Nhưng mà, thanh âm của Tô Bằng, vẫn chậm hơn so với tình huống xảy ra.

Chỉ thấy thi thể màu xanh có thể hành động nhanh chóng bành trướng kia, đã bành trướng đến cực hạn, “Bùm” một tiếng, nổ tung ra.

Lập tức, trong không khí chung quanh, tràn đầy sương mù màu xanh biếc, bao trùm hai ba hộ vệ.

Sương mù màu xanh biếc trên không trung chỉ ba năm giây đã tiêu tán, mà chờ lúc sương mù màu xanh biếc tiêu tán, chỉ thấy ba hộ vệ kia, toàn bộ nằm trên mặt đất, thét lên, không ngừng gãi thân thể của mình.

Rất nhanh, bọn người Tô Bằng liền thấy, ở dưới làn da của những hộ vệ kia, vô số con sâu nhỏ màu xanh biếc, từ trong thân thể của bọn hắn chui ra...

Chương 732: Thành phố dưới lòng đất (1)

Dưới làn da của những hộ vệ kia, nhanh chóng có rất nhiều con sâu nhỏ màu xanh biếc chui ra.

Những con sâu nhỏ màu xanh biếc này, mỗi con đại khái đều chỉ có kích thước không đến ba millimet, trên đầu mọc ra một đống giống như đôi mắt, không ngừng lúc nhúc trên làn da những hộ vệ này.

Mà những hộ vệ kia, vẫn còn chưa chết, mỗi người đều đang sống, chỉ thấy bọn họ trên mặt đất không ngừng lăn lóc kêu thảm thiết, giống như đang chịu đựng đau khổ cực hạn.

Cảnh tượng này, mặc dù là trần định như Tô Bằng nhìn thấy, cũng không khỏi toàn thân rét run, thân thể một trận buồn nôn, giống như trong làn da của mình cũng đang có cái gì đó chui ra.

Chung quanh có mấy người có quan hệ đồng liêu không tề với ba hộ vệ ngã xuống đất kia, muốn tiến lên trợ giúp bọn họ, lại bị Tô Bằng quát bảo ngưng lại.

Con sâu màu xanh này, rõ ràng là vừa rồi sau khi thi thể đen xanh kia nổ tung, sương mù màu xanh biếc dính lên trên người những hộ vệ này, nhưng mà Tô Bằng tưởng tượng không ra, côn trùng gì, bất chợt có thể ở thời gian mấy giây ngắn ngủn, liền từ trạng thái trứng côn trùng bình thường, biến thành con sâu, hơn nữa từ dưới làn da chui ra bên ngoài, đây quả thực là quá mức kinh khủng.

Những con sâu nhỏ màu xanh này, rõ ràng là một dạng ký sinh trùng, nếu như bị thứ này dính lên trên người, gần hai trăm người của Tô Bằng đều phải bỏ mạng tại đây.

Tô Bằng bản thân cũng có chút rét lạnh, ký sinh trùng và phương thức ký sinh như vậy, quả thực khó lòng phòng bị, trừ phi bản thân Tô Bằng sử dụng Dung Nham Tâm Hỏa Ngục, hoặc là bất cứ lúc nào dùng Cửu Dương Thần Công hộ thân, nếu không bị những này ký sinh trùng khủng bố này bám vào trên người, há chẳng phải sống không bằng chết sao?

Nghĩ đến bản thân trong hiện thực có thể cũng bị loại côn trùng này ký sinh, Tô Bằng không khỏi sau lưng phát lạnh.

Mà ba hộ vệ ngã xuống đất kia, thanh âm kêu thảm thiết bắt đầu càng ngày càng vang lên dữ dội, thân thể của bọn hắn không ngừng run rẩy, còn đang không ngừng bành trướng, giống như vật gì đó đang dâng trào trong thân thể bọn họ.

Không cần quá lâu, ba hộ vệ kia, đã đau đớn chết trên mặt đất. Mà phía dưới da của bọn hắn, cũng dần dần chuyển biến thành màu xanh biếc, thoát nhìn có lẽ là lượng lớn ký sinh trùng ký sinh bên dưới làn da bọn họ, tràn ngập trong thân thể bọn họ.

Tô Bằng thấy, trong lòng cũng hiểu rõ, ba hộ vệ này đã hoàn toàn chết rồi, nhưng không bao lâu nữa, bọn họ cũng sẽ biến thành những thi thể màu xanh biếc đi lại kia, mang theo toàn thân côn trùng, đi tìm vật chủ mới.

Lúc này, ở trước mặt Tô Bằng, ngoại trừ ba hộ vệ đang trở thành côn trùng nằm trên mặt đất này, còn có ba thi thể biếc đi màu xanh lục, chỉ là bây giờ, đã không ai dám đụng vào những thứ kia.

“Hỏa đạn lưu ly!”

Tô Bằng thấy thế, chỉ có thể cắn răng hô, phía sau có người cầm hỏa đạn lưu ly đưa lên, Tô Bằng đốt ba cái hỏa đạn lưu ly, bèn ném mạnh về phía ba thi thể màu xanh kia.

Hỏa đạn lưu ly ném vào trên thi thể màu xanh thẫm kia, lập tức bốc cháy thành cột lửa, những thân thể kia đã ủ mấy ngàn năm, nhưng vẫn không hề thối rữa, lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết. Có điều cẩn thận nghe kỹ, cũng không phải thanh âm của người, mà giống như là vô số côn trùng đang đau đớn kêu gào.

Thanh âm này, khiến bọn người A Đồ Lạp phía sau lưng phát lạnh, có điều cũng may, hỏa đạn lưu ly chính là khắc tinh khắc chế những quái vật này, ngọn lửa thiêu đốt một hồi, cho dù là ký sinh trùng gì, cũng sẽ bị chết cháy.

Không bao lâu, ba thi thể màu xanh thẫm kia đã bị đốt thành tro bụi, thi thể màu xanh thẫm này, thoát nhìn mập mạp dị thường, giống như là bị ngâm trong nước, thật ra trong thân thể đều là bột phấn trứng côn trùng, vừa bị đốt, lập tức bắt đầu bùng cháy, nhanh chóng thiêu đốt thành tro bụi, không chừa lại thứ gì.

Tô Bằng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lần này đi vào lòng đất, ít nhiều bản thân đã mua hỏa đạn lưu ly, thứ dưới lòng đất này, phần lớn đều sợ lửa, nếu không phải là những hỏa đạn lưu này, bọn người Tô Bằng đã khó lòng đi qua được rồi, Tô Bằng thậm chí có chút tiếc nuối, bản thân không bỏ ra một ngàn lượng hoàng kim, mua thêm hơn trăm cái mang đến đây.

Lúc này, Tô Bằng đốt cháy ba thi thể biết đi màu xanh thẫm kia, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía sau, cách bọn họ không đến hai trăm mét, chỉ ít có năm sáu trăm thi thể màu xanh thẫm, từ lỗ hồng chung quanh trên thạch bích lao ra ngoài.

Nhìn thấy những thứ này, hộ vệ đã được chứng kiến lợi hại của những thi thể biết đi màu xanh thẫm này, thiếu chút nữa không chạy tán loạn cả lên, Tô Bằng sau lưng cũng đổ đầy mồ hôi lạnh, hắc la lớn.

“Mau! Tiến vào trong lối đi kia!”

Bọn hộ vệ làm gì còn dám đứng lại, toàn bộ chạy tới phía trước, đi theo Tô Bằng chạy vào trong con đường trước mắt kia.

Mọi người chạy vào trong thông đạo, đi tới phía trước không được năm mươi mét, chỉ thấy nơi này là một thông lộ trong thạch bích hình tròn đường kính khoảng chừng năm sáu mét, ở trước mặt mọi người, lại là một hàng rào hình tròn, phong kín con đường phía trước.

Chương 733: Thành phố dưới lòng đất (2)

Có điều tâm lý Tô Bằng ngược lại tỉnh táo lại, thậm chí có chút mừng rỡ, những hàng rào hình tròn này, đều có thể dỡ xuống, cũng có thể lắp lên lại.

“Mau! Mấy người lên trước, gỡ hàng rào gỗ kia xuống, chúng ta sau khi đi qua, lập tức lắp lên lại!”

Tô Bằng phát ra mệnh lệnh với bên dưới.

Cam La thống lĩnh nghe thế, tự mình dẫn người đi tháo những hàng rào gỗ kia xuống, mặc dù hàng rào gỗ cao hơn năm thước, nhưng bọn người Tô Bằng trang bị đầy đủ hết, còn có mấy người thân thủ tốt, đứng ở trên người chiến hữu của mình, lại nhờ vào dây thừng, nhanh chóng liền đem hàng rào gỗ so với sắt còn cứng rắn hơn rất nhiều này tháo dỡ xuống.

Bọn người Tô Bằng nhanh chóng đi qua nơi này, sau khi Tô Bằng đi qua hàng rào gỗ, bèn dừng chân lại, chờ những người còn lại đi qua.

Sau khi hộ vệ cuối cùng đi qua, Tô Bằng, Âu Dương Khánh, Cam La, A Đồ Lạp, còn có hai huynh đệ Tây Vực, nhanh chóng lắp hàng rào này lại, đóng cột gỗ vào chỗ cũ, cố định chắc chắn hàng rào này.

Lúc này, một thi thể màu xanh thẫm biết đi cách bọn người Tô Bằng gần nhất, cách bọn người Tô Bằng chỉ có không đến bảy tám thước, còn bên ngoài huyết động, càng tập trung gần như hơn hai ngàn thi thể màu xanh thẫm, vây kín nơi này lại.

Bọn người Tô Bằng lúc này mới đem hàng rào lắp lại, hàng rào gỗ này rất dày, hơn nữa vô cùng kiên cố, đồng thời thi thể biết đi màu xanh có thể

chen qua được trước hàng rào gỗ này là rất ít, Tô Bằng phỏng chừng bọn nó có lẽ không qua được.

“Tô lão đệ, mau đi thôi, bị bọn chúng nổ bắn còn trùng lên người không phải là chuyện tốt đâu!”

Âu Dương Khánh sau khi lắp xong hàng rào gỗ lại, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, trước khi hấn đi, có liếc nhìn những thi thể màu xanh biết đi chen chúc chi chít kia, lại phát hiện, ba hộ vệ vừa rồi ngã xuống đất bị con sâu nhỏ màu xanh biếc ký sinh, lúc này đã không biết đứng lên từ khi nào, đang lão đảo xen lẫn trong những thi thể màu xanh này, trên da dẻ của bọn họ, còn bất chợt có con sâu màu xanh biếc chui ra chui vào...

Tô Bằng hít một hơi thật sâu, đột nhiên quay đầu, không hề nhìn lại những thi thể biết đi màu xanh thẫm này nữa, đuổi theo đội ngũ hộ vệ ở phía trước.

Tô Bằng cùng bọn người Âu Dương Khánh, đuổi kịp đội ngũ hộ vệ, một lần nữa đi tới phía trước.

Chỉ là vào lúc này, bầu không khí cả đội ngũ, giống như có chút áp lực.

Tô Bằng cũng hiểu được loại tâm tình này, bởi vì con đường lúc mọi người đến, đã bị những thi thể biết đi màu xanh kia phá hỏng, không còn cách nào từ đường cũ trở về được nữa.

Bởi như vậy, nếu như chỉ cần không cẩn thận, bọn người Tô Bằng sợ là phải vĩnh viễn chôn thân trong thành cổ dưới lòng đất này.

“Lão đệ, không nên quá lo lắng, trời không tuyệt đường con người, chỗ này nếu như thật sự là thành phố dưới lòng đất, thì cũng không chỉ có một con đường ra vào như vậy, dù sao địa phương lớn như vậy, nếu chỉ có một vài hang gió có thể ra vào, căn bản là không đủ.”

Âu Dương Khánh nhìn sắc mặt Tô Bằng dường như không tốt lắm, an ủi hắn nói.

Tô Bằng gật đầu, nói.

“Ta cũng không lo lắng vấn đề chúng ta ra ngoài, bởi vì hang gió chúng ta vào, hiện tại xem ra có lẽ là một nơi giống như cửa thông gió, dù sao nếu nơi đó là đường ra chính thức, không thể nào ở trên đường đi an bài nhiều cạm bẫy như vậy, ta đoán chừng đây là vì phòng ngừa có người từ cửa thông gió xâm phạm vào thành phố dưới lòng đất này. Tiến hành biện pháp phòng vệ... mà sau khi vượt qua những cạm bẫy kia, phía sau có thể càng đi càng an toàn, ta cảm giác, con đường chúng ta đi, sắp đã đi vào trung tâm của thành phố này rồi.”

“Ừm, ta cũng có loại cảm giác này.”

Âu Dương Khánh gật đầu nói, hắn nhìn thoáng qua bốn phía, nói.

“Thật ra ta nhìn thấy hàng rào kia thì có loại cảm giác này, có thể nơi chúng ta bây giờ đi đến, chính là con đường thông đến trung tâm thành phố chân chính.”

Tô Bằng gật đầu, hắn cũng có dự cảm này, hơn nữa một khi tìm được trung tâm chính thức của thành phố này, nhất định sẽ có đường đi ra ngoài, mà Tô Bằng bảo hộ vệ thủ hạ mang theo đầy đủ lương thực và nước của ba ngày, mỗi người đều là hai túi nước và lương khô của ba ngày, thời gian ngắn ở đây cũng không thể vấp khốn bọn người Tô Bằng được.

“Lão đệ, người nói, nữ hội trưởng Dương Hi kia, có thể cũng tìm được thành phố dưới lòng đất này hay không?”

Âu Dương Khánh đột nhiên nhắc đến vấn đề này, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng suy nghĩ một lát, nói.

“Những điều này rất khó nói, dù sao nếu lỗi vào khác cũng là loại hang gió như vậy, âm thanh phát ra trong phạm vi sáu bảy dặm đều có thể nghe thấy, mặc dù lớn sa mạc to lớn, nhưng nhất định trong khoảng cách bốn mươi năm mươi dặm vuông, không xem là nhỏ, nếu bọn họ phát hiện hang gió, khả năng rất lớn cũng sẽ tiến vào nơi này... Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là bọn họ có thể tránh được trận bão cát kia.”

“Khả năng này rất lớn.”

Nghe thấy Tô Bằng nói như vậy, A Đồ Lạp đi ở trước hai người đột nhiên ngắt lời nói, hắn mặc dù không biết Dương hội trưởng Tô Bằng cùng nói là ai, có điều đối với bão cát, hắn ngược lại có quyền lên tiếng, hắn nói.

“Chúng ta ngày hôm qua gặp phải bão cát không phải là dữ dội, là lần đầu ta gặp phải bão cát thoải mái nhất, cho dù là cố gắng chịu đựng, chỉ cần dùng quần áo che đầu của mình để bản thân không đến mức hít thở không thông, như vậy chí ít có ba phần tỷ lệ sống sót, nói cách khác bão cát ngày hôm qua, một trăm người gần như có thể còn sống sót hơn ba mươi người, nếu có biện pháp khác, người còn sống sót có thể sẽ càng nhiều.”

Tô Bằng nghe thế, nhẹ gật đầu, nhắc tới bão cát tối hôm qua tổng cộng không quá hai canh giờ, mặc dù mãnh liệt, nhưng thời gian kéo dài không lâu, vẫn có thể cố gắng chịu đựng được một lát.

Đang lúc ba người nói chuyện, đội ngũ hộ vệ đột nhiên ngừng lại, Tô Bằng chỉ nghe Cam La thống lĩnh đi ở hàng đầu xoay người hô to với Tô Bằng.

“Tô thủ lĩnh, phía trước lại gặp một hàng rào, có điều đằng sau hàng rào dường như là một tòa thành thị.”

Chương 734: Thành phố ánh sáng nhạt (1)

Nghe thấy lời của thống lĩnh Cam La, tinh thần mọi người không khỏi phấn khởi.

Tô Bằng dẫn đầu đi về phía trước, rất nhanh, đi tới bên cạnh Cam La thống lĩnh.

Quả nhiên, sau khi quẹo cua, phía trước có thêm một hàng rào được làm bằng chất liệu đặc biệt đường kính năm sáu thước, mà ở đằng sau hàng rào, là một thành thị dưới lòng đất.

Bọn người Tô Bằng sở dĩ có thể thấy rõ ràng như thế, là bởi vì thành phố dưới lòng đất này, là ở trong không gian dưới mặt đất vô cùng rộng lớn, mà ở trong không gian dưới lòng đất này, trên những thạch bích chung quanh kia, đều có ánh huỳnh quang khó hiểu tản ra, cả tòa thành thị, đều nằm trong vầng sáng nhàn nhạt kia, khiến người khác nhìn thấy rất rõ ràng.

Tô Bằng ở bên cạnh hàng rào nhìn qua, tòa thành thị kia ở bên dưới hàng rào đại khái hai mươi mét, thành thị không xem là rất lớn, đại khái lớn hơn thị trấn một chút, phần lớn kiến trúc đều là chất liệu đá, xem ra trong thành thị dưới mặt đất này cũng không thiết thốn tài nguyên đá.

“Tháo hàng rào này xuống, chúng ta đi xuống xem sao.”

Nhìn thoáng qua hàng rào phía trước, Tô Bằng nói với mấy người chung quanh.

Mọi người gật đầu, hộ vệ nhanh chóng tháo dỡ hàng rào bằng gỗ này xuống, mọi người ở bên trong tìm một nơi có thể chịu lực, đem dây thừng đến cứ cách một đoạn lại buộc nút thắt dây thừng, có thể để cho người khác giẫm lên, sau đó túm dây thừng men theo đó đi xuống dưới.

Dây thừng như vậy tổng cộng có bốn sợi, những hộ vệ Tô Bằng mang đến này, đều từng tu hành công pháp nội lực cấp bậc thấp, thân thủ bản thân cho dù mạnh mẽ hơn người bình thường một chút, từ địa phương cao hơn hai mươi thước, thuận theo nút thắt trên dây thừng đi xuống bên dưới cũng không phải là việc quá khó khăn, thủ hạ của A Đồ Lạp thân thủ có thể còn tốt hơn nhiều, rất nhanh, những người này đều từ dây thừng đi xuống bên dưới.

Tô Bằng cùng Âu Dương Khánh và vài người có khinh công tốt, chỉ dùng dây thừng hơi mượn lực, thả người hai lần, đã đi xuống trong thành thị phía

dưới.

Rất nhanh, mọi người đã tiến vào thành phố dưới lòng đất.

Chỉ thấy trong thành phố này, khắp nơi đều là tảng đá có ánh sáng nhàn nhạt, trên tảng đá tản mát quang mang nhàn nhạt giống như ánh trăng, thậm chí không cần đốt đuốc, cũng có thể nhìn rõ ràng bốn phía xung quanh.

“Lão đệ, những tảng đá biết phát sáng này, tại sao ta cứ có cảm giác không ổn cho lắm?”

Âu Dương Khánh nhìn những tảng đá này, dường như có chút lo lắng, nói với Tô Bằng.

“Trước kia ta từng nghe bằng hữu ở một nơi cường hào nói qua, bọn họ khai thác mỏ, đã từng khai thác được một loại đá phát quang. Nhưng không biết làm gì, nhưng mà không được bao lâu, đại khái không đến một năm, những thợ mỏ kia đều mắc phải các loại chứng bệnh qua đời, cuối cùng tìm đại phu điều tra nguyên nhân, biết được nguyên nhân chính là những tảng đá phát sáng kia.”

Tô Bằng nhẹ gật đầu, hẳn cũng có cột tri thức khoáng vật, mặc dù không nhận ra những tảng đá phát ra ánh sáng nhàn nhạt này là khoáng thạch gì, có điều đây nhất định không phải là lân quang. Căn cứ tri thức trong hiện thực, tảng đá có thể phát loại ánh sáng lạnh này, khả năng rất lớn là khoáng vật phóng xạ cao.

“Nơi này không thích hợp ở quá lâu, bảo hộ vệ thủ hạ tìm kiếm nơi này một lát. Xem thử có thể tìm ra manh mối gì hay không.”

Tô Bằng nói với Âu Dương Khánh, Âu Dương Khánh gật đầu, thống lĩnh hộ vệ Cam La đã ở gần bên, nghe thấy lời của Tô Bằng, lập tức phát ra mệnh lệnh xuống dưới, để cho thủ hạ tìm kiếm những thứ phát ra ánh sáng nhàn nhạt trong thành phố này.

Những hộ vệ kia chia làm hơn mười tổ, ở trong thành thị tìm kiếm, nhanh chóng, tìm kiếm được một vài đồ vật.

Bọn hộ vệ đem thứ tìm kiếm được đến, đặt ở bên ngoài, để cho Tô Bằng xem qua.

Tô Bằng nhìn một chút những vật có điểm đáng ngờ kia, phát hiện rất nhiều đều là một ít xương cốt, xương cốt kia đã có chút khuynh hướng hoá thạch, nhưng xem ra, lại không phải thuộc về xương cốt sinh vật trên mặt đất, ngược lại giống như là một vài quái vật.

Tô Bằng có kiến thức giải phẫu nhất định, hắn ngồi xổm xuống, đem xương cốt nhìn về như là của cùng một loài sinh vật ghép lại với nhau, ý định khôi phục hình dạng vốn có của sinh vật này.

Dần dần, trong ý nghĩ của Tô Bằng, đại khái xuất hiện một con bò vàng, nhưng thân thể có lẽ lại giống như hình dáng của con cá, hơn nữa lại là quái vật mọc tám cái chân.

“Đây là thứ gì?”

Tô Bằng căn cứ hiểu biết của mình đối với khung xương học, trong đầu dần phát họa ra hình dáng thứ này, chính là một con quái vật như vậy, cho dù là trong hiện thực, hay là ở trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, Tô Bằng đều chưa từng gặp qua loại quái vật này.

Hơn nữa, bộ xương trên mặt đất, đều có chút khuynh hướng hoá thạch, với kiến thức phán đoán trong đầu Tô Bằng, bộ xương đạt tới loại trình độ này, bình thường đều là chôn trong bùn cát và lòng đất, hơn nữa có hoàn cảnh đặc biệt, kéo dài đến trăm vạn năm mới có thể hoàn thành, mà tuổi thọ của thành phố này, nếu nơi này thật sự là thành cổ Sâm Ngục, như vậy sẽ không vượt qua năm sáu ngàn năm, không thể nào đạt tới loại trình độ này.

“Đây là bộ xương trên người một loài sinh vật, ta đoán có lẽ là thức ăn nào đó của người nơi đây, các người nhìn xem, loại xương này xuất hiện số lượng lớn, hơn nữa địa phương tìm được, đều là những nơi như nhà bếp trong các ngôi nhà bằng đá kia.”

A Đỗ Lạp ở bên cạnh, nhìn những bộ xương này, nói với Tô Bằng

Tô Bằng gật đầu, hắn vừa rồi cũng đã hỏi những hộ vệ kia, quả thật là như thế.

“Không có tìm được người sao?”

Ánh mắt Tô Bằng nhìn về phía hộ vệ vừa rồi tham gia tìm kiếm, hỏi hắn.

“Không có, một người ở đây cũng không có, hơn nữa xương cốt gì cũng không có nhìn thấy.”

Hộ vệ kia lắc đầu, nói với Tô Bằng.

Chương 735: Thành phố ánh sáng nhạt (2)

“Cái này thật kỳ lạ, nơi này rõ ràng là nơi con người ở, nhưng mà chỉ thấy những xương cốt của quái vật có thể làm thức ăn cho con người này, nhưng lại không nhìn thấy xương cốt của con người, nơi này xảy ra chuyện gì sao?”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, rất nhanh, hắn liên tưởng đến nơi vừa rồi đi qua, nhìn thấy những thi thể còn có thể biết đi màu xanh thẫm kia.

“Vừa rồi lỗ hổng sân rộng kia... Có chừng bảy tám chục cái phải không? Không gian trong những lỗ hổng kia có lẽ không nhỏ, mỗi cái có thể dư dả chứa được hơn một trăm hai trăm thi thể màu xanh thẫm... Chẳng lẽ người trong thành phố dưới lòng đất này, đều đã biến thành thi thể màu xanh thẫm kia rồi sao?”

Tô Bằng trong lòng suy đoán.

“Tô thủ lĩnh, ta cảm thấy nơi này hắc không phải là trung tâm chân chính của thành phố dưới lòng đất, có lẽ chỉ là một thành trấn bên ngoài.”

Lúc Tô Bằng đang suy nghĩ, A Đỗ Lạp ở bên cạnh nói với Tô Bằng.

“Ồ? Sao lại nói vậy?”

Nghe A Đỗ Lạp nói như vậy, Tô Bằng nhìn hắc một cái, nói với hắc.

“Căn cứ hai điểm, một là ta đã từng gặp được pháp sư chia bớt một nửa vận đen với ta từng nói qua, một bộ tộc phong bế, nếu nhân số ít hơn hai vạn người, bộ tộc đó dần dần sẽ đi đến con đường suy bại, đây là nhân tố huyết mạch liên hôn, nếu như kết hôn cận huyết quá nhiều, người tuổi trẻ trong tộc không đủ, dần dần cả bộ tộc sẽ đi đến con đường suy bại... Ta nhìn nơi này, chẳng qua có sáu bảy ngàn ngôi nhà đá, đoán chừng tổng nhân số thành thị cũng chỉ hai vạn ba vạn người, một tộc nhỏ ít như vậy, rất dễ dàng đi đến con đường diệt vong.”

“Thứ hai, là quy mô nơi này... Tô thủ lĩnh người phát hiện không? Toàn bộ kiến trúc nơi này, dường như rất nhỏ, căn cứ bố cục mà nói, trung ương cũng không hẳn là thành trấn có quy mô nhỏ như vậy, từ bố trí cho thấy, nơi này giống như là thành thị bên ngoài.”

Tô Bằng nghe thấy lời của A Đỗ Lạp, gật nhẹ đầu, hẳn cũng nghĩ đến hai điểm này, cho dù là ai xây dựng thành phố này, sẽ luôn có mục đích nhất định, chắc chắn sẽ không tốn nhiều sức lực như vậy, chỉ để di dời hai ba vạn người sống dưới đất mà thôi.

“Cẩn thận tìm kiếm thêm lát nữa, nếu nơi này không có gì đáng chú ý, chúng ta liền tiếp tục lên đường.”

Tô Bằng nhìn thoáng qua những thứ được tìm thấy trước mặt, nói với thủ hạ.

Thủ hạ nhận lệnh, tiếp tục tìm kiếm.

Lại tìm kiếm một phen, nhưng vẫn không tìm được thứ gì hữu dụng đặc biệt, đơn giản chỉ có một ít đồ dùng cuộc sống, Tô Bằng cũng không tìm được manh mối hữu dụng hơn.

Có điều phương hướng phía trước, ngược lại phát hiện hai cái, ở trong thành trấn dưới mặt đất này, ngoại trừ phương hướng lúc bọn người Tô Bằng tới, còn có ba phương hướng, có đường hầm đi thông qua nơi khác.

Tô Bằng tự mình đi ba đường hầm này xem thử, phát hiện trong ba con đường hầm này đều có gió thổi ra ngoài, xem ra có lẽ đều thông ra bên

ngoài được. Có điều lại nhất thời hơi có do dự, không biết đi đường nào mới là con đường đúng đắn.

“Tô lão đệ, nếu chúng ta lần trước chọn chính là con đường bên phải này, không bằng chúng ta tiếp tục đi con đường bên phải này, cứ luôn chọn như thế, xem thử cuối cùng có thể đi tới chỗ như thế nào?”

Âu Dương Khánh vẫn luôn ở bên cạnh Tô Bằng, lúc này nhìn ba con đường hầm, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, nhẹ gật đầu, nếu như đã chọn lựa một lần bên phải, như vậy cứ tiếp tục chọn cũng xem như là một cách,

“Vậy thì đi con đường bên phải này.”

Tô Bằng nói, thủ hạ của Cam La thống lĩnh và A Đồ Lạp nghe thế, lập tức tổ chức đội ngũ xong xuôi, tiếp tục hướng đi về phía bên phải của đường hầm.

Đường hầm này không xem là quá dài, hơn nữa trên đường đi, con đường phía trước đều có tảng đá phát sáng phát ra ánh huỳnh quang, không biết là những tảng đá này thật sự phóng xạ tương đối mạnh liệt, hay là do nguyên nhân gì, trên đường đi ngược lại không có gặp phải côn trùng quái vật ăn thịt khổng lồ, hoặc là thi thể biết đi màu xanh thẫm như vừa rồi nữa, có điều bọn người Tô Bằng đi đường vô cùng chú ý, tốc độ tiến lên cũng không nhanh, gần mười lăm mười sáu phút, mới đi chưa đầy sáu bảy trăm mét.

Sau khi đi được sáu bảy trăm mét, phía trước đường hầm đột nhiên sáng ngời, bọn người Tô Bằng phát hiện, phía trước lại là một khoảng sân vô cùng lớn.

Hộ vệ dò đường phía trước, lúc này chạy về báo cáo lại, nói với bọn người Tô Bằng.

“Tô Bằng thủ lĩnh, phía trước dường như... dường như có một ốc đảo dưới mặt đất!”

“Gì cơ?”

Tô Bằng nghe thế, có chút kỳ quái, hấn và bọn người Âu Dương Khánh, A Đỗ Lạp đi thẳng về phía trước, đi đến chỗ đội ngũ hàng đầu, rốt cuộc phát hiện ốc đảo dưới mặt đất mà hộ vệ kia nói, là chuyện như thế nào.

Chỉ thấy phía trước, là một không gian dưới mặt đất cực kỳ rộng lớn, e rằng trên hai ba mươi vạn mét vuông, ở trong mảnh không gian này, mọc lên rất nhiều thực vật.

Trong những thực vật này, có một vài thực vật dạng nấm thân thể ngăm đen, nhìn không thấy lá cây, mà hơn nữa là cực kỳ cao lớn, những thực vật dạng nấm này lớn lên cực kỳ cao lớn, mỗi một cây đều cao hơn một người, thậm chí còn thậm chí còn có dị chủng cao hơn hai người, dạng như vậy thoát nhìn, thật giống như là tiến vào trong thế giới Alice và xứ sở thần tiên.

Bọn người Tô Bằng nhìn đến đây, không khỏi đều cảm giác chấn động.

“Kì quái, nơi này hoàn toàn không có ánh mặt trời, nước cũng không phải rất nhiều, tại sao có thể có ốc đảo dưới mặt đất lớn như vậy? Hơn nữa có nhiều thực vật kỳ dị như vậy?”

Nhìn đến đây, A Đỗ Lạp rất là khó hiểu hỏi.

Tô Bằng quan sát chốc lát, nói.

“Thực vật nơi này, e rằng không phải dựa vào ánh mặt trời phát triển, các người thấy đó, trên thân thể những thực vật kia, đều phát ra lân quang rất nhỏ, giống như quang mang phát ra trong thành phố vừa đi qua kia, ta nghĩ những thực vật này, e rằng là hấp thu năng lượng phát ra trên tảng đá kia để sinh tồn.”

Bọn người A Đỗ Lạp nghe thế, phát hiện quả nhiên như thế.

Vào lúc này, đôi mắt nhỏ nhọn của Âu Dương Khánh đột nhiên đồng tử co rút, nói với Tô Bằng.

“Tô lão đệ, người xem trong ốc đảo dưới mặt đất này, có thể có người nào đi vào nơi này không?”

Chương 736: Lấy võ phá thuật (1)

Nghe thấy lời của Âu Dương Khánh, Tô Bằng vận đủ thị lực nhìn về phương hướng Âu Dương Khánh chỉ, quả nhiên, trong ốc đảo dưới mặt đất mọc đầy thực vật năm khổng lồ này, một đoàn người đang xuyên qua trong ốc đảo này.

Bọn họ cách Tô Bằng khoảng cách rất xa, ước chừng có thể khoảng một kilomet, có điều với nhãn lực của Tô Bằng vẫn có thể phân biệt ra được người đến là những ai, nhưng thực sự không phải là những thi thể biết đi màu xanh đã từng đụng phải trước kia.

Lúc này bọn họ đi qua trong ốc đảo dưới mặt đất, bởi vì được những cây năm khổng lồ kia che chắn, ngược lại vẫn chưa phát hiện ra bọn người Tô Bằng, mà bọn người Tô Bằng đứng ở chỗ tương đối cao, nhưng lại có thể nhìn thấy một chút tung tích của bọn họ.

“Những người kia, thoạt nhìn giống như cũng là hộ vệ thành Quy Tư Càn...”

Âu Dương Khánh quan sát một hồi, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, hộ vệ thành Quy Tư Càn đều có phục sức thống nhất, quần áo mặc trên người chủ yếu là màu hoàng thổ giống như cát vàng, sau đó có một vài trang sức màu đen, phần lớn mọi người vẫn đội khăn trùm đầu màu xám che chắn bão cát, bọn người Tô Bằng nhìn thấy người đến, cũng là trang phục như vậy.

“Nếu đoán không lầm, những người này có lẽ một nhánh hộ vệ khác do Dương Hi hội trưởng kia dẫn đi, chỉ là tại sao lại ít người như vậy?”

Cam La thống lĩnh lúc này cũng chú ý tới những người kia, trong miệng lầm bầm nói.

“Có thể là gặp phải bão cát, hoặc là bọn họ cũng giống như chúng ta chia binh ra... Tô lão đệ, chúng ta nên làm gì đây?”

Âu Dương Khánh nhìn những người kia, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng nheo mắt, thoáng suy nghĩ chốc lát nói.

“Bọn họ ít người, đoán chừng là chia một bộ phận tới đây, ta nghĩ trong số bọn họ có lẽ có vài nhân vật dẫn đầu, khó khăn lắm mới nhìn thấy bọn chúng tách ra, không bằng chúng ta xông đến tấn công bọn chúng một lát, có Cam La thống lĩnh ở đây, hộ vệ bình thường của đối phương sẽ không động thủ cùng chúng ta, chúng ta chỉ cần bắt giữ mấy tên cầm đầu của bọn họ là được rồi... Mục đích của Dương hội trưởng kia tìm kiếm thành cổ Sâm Ngục, chúng ta vẫn chưa biết, chúng ta có thể bắt giữ một số người, từ từ dò hỏi.”

Nghe lời của Tô Bằng như thế, Âu Dương Khánh gật đầu, hẩn vuốt ve vỏ trường đao của mình, nói.

“Những người Chân Thần giáo đó, ta đã sớm muốn giết vài tên, trường đao của ta, đã sớm muốn uống máu tươi của những tiểu tử tán tận lương tâm này rồi.”

Tô Bằng nghe thế, không biết tại sao, chợt nhớ tới những lời “Đại đao của ta đã đói khát khó nhịn” này, trên mặt không khỏi lộ ra mỉm cười, nói với Âu Dương Khánh.

“Tất nhiên có cơ hội của Âu Dương huynh... Việc này không nên chậm trễ, hướng bọn chúng đi tới, dường như là hướng của chúng ta, chúng ta bây giờ liền xông lên, chuẩn bị đánh đầu bọn chúng.”

Âu Dương Khánh gật đầu, vị trí bọn người Tô Bằng, vừa vặn có một sườn đất có thể xông thẳng xuống trong ốc đảo dưới lòng đất này, Tô Bằng cũng không chậm trễ, mang theo mọi người, từ trên sườn đất lao xuống, xông vào trong ốc đảo dưới mặt đất này.

Tiến vào trong ốc đảo dưới mặt đất này, Tô Bằng mới phát hiện tại sao vừa rồi những chính là thủ hạ của Dương Hi hội trưởng kia, không phát hiện đoàn người của mình.

Bởi vì ở phía trên vẫn không cảm giác được, đi vào trong ốc đảo bên dưới này, mới phát hiện những loài nấm kia thật sự là cao lớn, giống như bật một chiếc ô che nắng to lớn ở trên đỉnh đầu, từ dưới nhìn lên trên, tầm mắt bị che khuất, căn bản cái gì cũng đều nhìn không thấy.

Có điều cũng may Tô Bằng cảm giác phương hướng rất tốt, dựa theo cảm giác phương hướng, hấn dẫn theo những hộ vệ này, chặn đánh phương hướng đi đến của những thủ hạ của Dương Hi hội trưởng kia, chuẩn bị đánh đầu.

Thật ra nếu so sánh lớn nhỏ mà nói, ốc đảo dưới lòng đất không coi là quá lớn, cự ly hơn một ngàn mét, có điều không đến mười phút đã có thể đi hết một vòng, huống chi đội ngũ Tô Bằng và đội ngũ Dương Hi hội trưởng kia, là chặn đầu, lúc này còn phải giảm một nửa.

Chỉ là trong ốc đảo, địa hình phức tạp, bọn người Tô Bằng vẫn tốn một chút thời gian.

Tô Bằng cũng không sử dụng chiến thuật phục kích, mà là dẫn theo đội ngũ xông đến đón đầu.

Bởi vì trên thực tế những hộ vệ này đều là người thành Quy Tư Càn, hơn nữa đều là Cam La thống lĩnh huấn luyện ra, cho nên trong số những hộ vệ kia, không có khả năng đánh nhau được.

Tô Bằng cần đối mặt, chẳng qua là vài cái gai nhọn cứng chắc của đối phương mà thôi.

Tô Bằng vẫn có lòng tin, hoàn toàn tiêu diệt những cao thủ kia của đối phương, cho nên cũng không cần những hộ vệ thủ hạ này bày ra trận thế gì.

Không ngoài dự đoán, lúc bọn người Tô Bằng tiến vào ốc đảo dưới lòng đất không đến mười phút, Tô Bằng cùng một đội ngũ khác liền chạm mặt nhau.

Vài thủ lĩnh của đối phương, cũng không ngờ ở chỗ này có thể gặp phải tình cảnh này, cũng ít nhiều hoảng sợ.

Tô Bằng lúc này, lại nhận ra thủ lĩnh của đối phương, nhìn đối phương, Tô Bằng không khỏi nhe răng cười, nói.

“Nơi nào chân trời không gặp lại, vị công tử này, lần trước lúc gặp phải ngươi, ngươi còn muốn đánh mặt của ta, không ngờ, còn không được một tháng, không ngờ lại gặp được ngươi ở đây, đúng là duyên phận.”

Chỉ thấy, trong đội ngũ đối diện Tô Bằng, đầu lĩnh, là hai bạch y nam tử, còn có ba người hắc y nhân trang phục Chân Thần giáo, bạch y nam tử kia, chính là người trẻ tuổi ở trong phủ thành chủ thành Quy Tư Càn, muốn dùng pháp thuật đánh vào mặt Tô Bằng.

Lúc này hắn nhìn thấy Tô Bằng, lông mày cũng không khỏi nhảy dựng, nói.

“Tại sao là ngươi? Các ngươi tại sao lại ở chỗ này, sao lại đi vào trong thành cổ này?”

“Ồ? Nơi này chỉ cho phép các ngươi tới, mà không cho phép chúng ta đi sao?”

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi bật cười, nhìn bạch y nam tử này nói.

Bạch y thanh niên chau mày, nhìn người sau lưng Tô Bằng, không biết nghĩ cái gì.

Ba giáo đồ Chân Thần giáo hư hư thực thực kia, trong ánh mắt cũng bao hàm nghi hoặc, nhỏ giọng trao đổi với nhau.

Tô Bằng lúc này, vận một ít nội lực vào trên lỗ tai của mình, chỉ thấy lỗ tai của hắn nhẹ nhàng giật giật, tóm được những lời nói ba người Chân Thần giáo nói chuyện với nhau.

“Chân thần tàn thế”, “Ma khí”, “Ma linh” những câu mấu chốt này, khiến Tô Bằng nghe vào trong tai, còn những lời khác bởi vì âm thanh quá nhỏ, khiến Tô Bằng không có nghe rõ được.

Trong lòng Tô Bằng vừa động, những người Chân Thần giáo này, là đến tìm kiếm thứ gì đó hay sao?

Chương 737: Lấy võ phá thuật (2)

Có điều Tô Bằng mặt ngoài vẫn không biểu hiện ra như thế nào, chỉ hơi mỉm cười nói với bạch y nam tử kia.

“Các ngươi có lẽ là thuộc hạ của Dương Hi hội trưởng? Dương Hi hội trưởng vẫn khỏe chứ? Không biết trận bão cát bên trên kia, các ngươi có

từng gặp phải không?”

Nghe Tô Bằng nói như thế, bạch y nam tử kia ánh mắt lộ ra một chút nghi hoặc, trong miệng lặp lại nói.

“Bão cát?”

Tô Bằng nghe thế, trong lòng lập tức hiểu rõ, những người này, e rằng thời gian tiến vào nơi này có lẽ càng sớm hơn, căn bản không có kinh nghiệm đối phó bão cát.

Có điều bạch y nam tử kia, sau khi lộ ra một chút sơ hở, nhưng cũng lập tức tỉnh ngộ, sắc mặt lại lần nữa trở lại vẻ mặt kiêu ngạo, dùng thái độ từ trên cao nhìn xuống, nói.

“Chuyện của Dương hội trưởng, không phải là loại người như người có thể hỏi thăm được, ta mặc dù không biết các người tại sao lại ở trong này, có điều các người cũng chưa chắc không có tác dụng... Sau lưng các người, dường như cũng là hộ vệ thành Quy Tư Càn? Như thế vừa vặn, thủ hạ chúng ta chính là nhân thủ không đủ, mấy người dẫn đầu các người bụng dạ khó lường, ngược lại có thể loại bỏ trước, về phần những hộ vệ này, chúng ta sẽ tiếp quản.”

Bọn người Âu Dương Khánh sau lưng Tô Bằng nghe thế, trong mắt không khỏi đồng thời lộ ra sát khí, thầm nghĩ bạch y tiểu tử này thật điên rồ, bên mình còn chưa làm gì bọn chúng, bọn chúng ngược lại đã nổi sát tâm muốn giết người chiếm binh.

Tô Bằng nghe thế, khóe miệng không khỏi lộ ra nụ cười lạnh, thầm nghĩ người đây đúng là tự gây nghiệt, không thể sống.

“Cam La thống lĩnh, ràng buộc hộ vệ bên dưới một chút, ta hôm nay ngược lại muốn biết một chút, các vị bằng hữu có tài nghệ kinh người gì, muốn giữ chân đám người chúng ta lại!”

Tô Bằng nói xong, “keng” một tiếng, rút ra Vô Phong kiếm của mình, xông về phía trước.

Âu Dương Khánh cùng A Đỗ Lạp, còn có đôi huynh đệ Tây Vực này, đã sớm chuẩn bị xuất thủ. Lúc này thấy Tô Bằng động thủ, bọn người Âu Dương Khánh lập tức rút vũ khí ra, vọt tới đối phương.

Bạch y nam tử kia, thì lại hừ lạnh một tiếng, chỉ thấy tay hắn ở trên không trung vạch hai cái, sau đó tay chỉ về hướng Tô Bằng, quát to một tiếng.

“Đi!”

“Àm!”

Lập tức, một hỏa cầu đường kính khoảng chừng một mét, đột nhiên xuất hiện, bắn thẳng vào Tô Bằng bọn người Âu Dương Khánh.

Bọn người Âu Dương Khánh, bình sinh ít cùng người biết pháp thuật giao thủ, thấy không trung đột nhiên xuất hiện hỏa cầu khổng lồ, không khỏi lại càng hoảng sợ.

Tô Bằng nheo mắt, lúc hắn ở thành Quy Tư Càn, đã sớm nhìn ra bạch y nam tử này biết một chút ít pháp thuật, cho nên sớm có chuẩn bị, lúc xông xuống đây, Vô Phong kiếm trong tay từ thân thể chém ra hơi nghiêng về tốc độ không tính là quá nhanh, đón đánh hỏa cầu lớn đường kính hơn một mét ở phía trước kia.

Bạch y nam tử thấy Tô Bằng như thế, trên mặt không khỏi cười gằn, hô lớn.

“Muốn chết!”

Hắn đối với sức mạnh pháp thuật của chính mình cực kỳ tự tin, hỏa cầu này, có thể bắn gãy một cây đại thụ hai người ôm, nhưng trước mặt người nọ không ngờ trực tiếp dùng kiếm gạt đi, sợ rằng cả người, cũng đều sẽ bị bắn bay.

Tô Bằng lúc này, trên mặt lại không biểu tình, một kiếm quét ngang này của hắn, tất nhiên không phải là một kiếm tầm thường, là kiếm thức rút kiếm Tam Hợp kiếm cảnh giới Hợp Khí.

Tốc độ Vô Phong kiếm chém ra cũng không nhanh, nhưng là tốc độ hỏa cầu lao đến của đối phương cũng chưa đạt đến mức cực nhanh, rất nhanh, Vô

Phong kiếm tiếp xúc đến hỏa cầu.

“Bùm!”

Chỉ nghe không trung, vang lên một tiếng giống như quả cầu không khí bị đánh nổ tung, hỏa cầu khổng lồ đường kính một mét này, bị một chiêu kiếm thức cảnh giới Hợp Khí của Tô Bằng đánh trúng, không ngờ giống như là khí cầu bị nổ tung, hóa thành hỏa hoa đầy trời, lả tả rơi xuống.

“Cái gì?”

Thấy một màn như vậy, bạch y nam tử, lập tức quá sợ hãi.

Một chiêu pháp thuật này của hắn, mặc dù phẩm cấp không tính đặc biệt cao, nhưng uy lực lại không thể khinh thường, từ lúc hắn hành tẩu thiên hạ, đã có không ít người giang hồ, lần đầu đối diện đã bị pháp thuật này của hắn bắn nổ hành năm bảy mảnh, cho nên trong lòng bạch y nam tử, đã sớm tin tưởng rằng, cảm giác võ giả trong thiên hạ chỉ có vậy mà thôi, một chiêu thì đã có thể tiêu diệt được rồi.

Nhưng mà, hắn lại thật không ngờ, pháp thuật bản thân thập phần tự tin, lại bị người trước mắt này, đơn giản một kiếm liền phá vỡ, làm sao có thể khiến cho hắn không kinh hãi cho được?

Mà lúc này, Tô Bằng đánh đổ lòng tin của bạch y nam tử, trên mặt vẫn diện vô biểu tình, giống như là làm một chuyện rất bình thường.

Tô Bằng một kiếm phá vỡ pháp thuật đối phương, trong lòng lại không chút nào khó hiểu, bởi vì lúc sớm ở trên Tử Hà sơn, sư huynh Từ Đạo Kỳ đã từng nói với Tô Bằng, võ công tu hành đến chỗ cao, phá vỡ pháp thuật là chuyện rất bình thường.

Tỷ như trong pháp thuật, có một pháp thuật gọi là Chưởng Tâm Lôi, trên thực tế chỉ là tích lũy dương khí bản thân, hoặc là hấp thu địa khí, sấm chớp, sau đó thông qua thủ thuật pháp thuật phóng ra một lần, tấn công người khác, có thể thoáng cái đánh chết người thường.

Nhưng mà, đây cũng là đối với người bình thường mà nói.

Trên thực tế, cách luyện Chương Tâm Lôi, thật ra không khác nhiều quá so với không chương pháp trong võ đạo.

Võ giả bản thân nội lực dương khí cường hãn, thân thể càng cường hãn, Chương Tâm Lôi bình thường bỏ xuống thân thể, chỉ là cảm giác đánh một chương mà thôi, dựa vào nội khí là hóa giải được.

Tính chất tấn công của pháp thuật, thật ra lợi dụng năng lượng võ đạo, cũng không đặc biệt khác biệt, chỉ là cách thức sử dụng có chút khác biệt.

Võ đạo lợi dụng tu luyện có được nội lực, cường hóa bản thân, mà pháp thuật, thì lại thông qua một ít phương pháp khác, chuyển nguyên khí thiên địa để cho bản thân sử dụng.

Thật ra nhắc tới, sức mạnh của pháp thuật, vĩnh viễn không bằng nội khí bản thân võ giả cô đọng chân khí cương khí thuần túy ngưng tụ, chỉ là hơn ở phần không cần phải tu hành bản thân, trực tiếp biến đổi nguyên khí thiên địa, hơn về số lượng, biến hóa cũng không nhiều hơn, chất lượng nhưng lại kém thật xa.

Võ giả cường đại, nội khí chân khí, là có thể trực tiếp phá tan pháp thuật, chính là đạo lý này.

Võ giả cấp cao, giết chết người pháp thuật, vô cùng bình thường.

Tô Bằng mặc dù nghe lý luận này, nhưng lại chưa bao giờ sử dụng, nhưng mà lúc này, bạch y nam tử trước mắt này, lại khiến cho Tô Bằng kiểm nghiệm điểm này.

Kiểm thức cảnh giới Hợp Khí, thoải mái phá giải hỏa cầu pháp thuật của đối phương, trong lòng Tô Bằng, võ giả cấp cao luôn hơn xa người pháp thuật, điểm này không hề tiếp tục nghi ngờ nữa.

Hắn mặt không biểu tình, tiếp tục phóng về phía bạch y nam tử kia, Vô Phong kiếm trong tay bày ra tư thế, thế tất muốn đem người này chém dưới thân kiếm!

Chương 738: Đánh chết (1)

Nhìn thấy Tô Bằng lao đến, bạch y nam tử, lập tức có chút bối rối.

Thật ra thân phận của hắn đặc thù, là một công tử cực kỳ tôn quý trong tổ chức, lúc hành động bình thường, chính thức cần hắn tấn công cũng không nhiều, đều là đám đồng bọn xử lý xương cốt tương đối khó gặm, hắn chỉ là y vào pháp thuật bản thân tốt hơn người khác một chút, làm một vài công việc kết thúc, dần dần cũng tích góp được chút công tích mà thôi, năng lực thực chiến chính thức xem như bình thường.

Lúc này, hắn cũng có chút hoảng hốt, không biết như thế nào mới có thể xử lý thế cuộc trước mắt, chỉ là vô thức lui về phía sau.

Nam tử ở bên cạnh hắn cũng mặc bạch y, tuổi tác có lớn hơn so với hắn một chút nhìn thấy, trong lòng không khỏi thầm mắng một tiếng.

Người này cũng là thuật sĩ giống như bạch y nam tử kiêu căng kia, chỉ có điều kinh nghiệm so với kia bạch y nam tử kiêu căng thì lão luyện hơn nhiều, trong lòng rất rõ ràng, chiến đấu với võ giả, quan trọng nhất chính là cảm giác khoảng cách, tuyệt đối không thể vụt mất cơ hội tiến lui, bị người khác áp sát.

Bị võ giả tiếp cận, như vậy với thuật sĩ mà nói, gần như chính là đồng nghĩa với diệt vong.

Người này không dám chậm trễ, trong tay vạch ra một pháp quyết, bao quanh thân thể hắn, lực lượng pháp thuật bắt đầu ngưng tụ.

Cơ hồ là trong nháy mắt, chỉ thấy chung quanh thân thể người này, đột nhiên bùng lên gần trăm đốm lửa, từng đốm lửa cũng không lớn, giống như là ma trơi, nhưng lại trong hồng có xanh, nhiệt độ này, đã là khá cao.

Chỉ thấy hắn vùng tay lên, gần trăm đốm lửa to bằng nắm tay này, giống như là sao băng bốc cháy, toàn bộ bắn về phía Tô Bằng.

Những đốm lửa to bằng nắm tay này, giống như là một bức tường lửa, quay đầu bao phủ Tô Bằng.

Tô Bằng thấy, hừ lạnh một tiếng, nội lực Cửu Dương trong thân thể, đột nhiên phóng ra ngoài.

Ở chung quanh thân thể Tô Bằng, đột nhiên nổi lên kinh phong nóng bỏng, những ngọn gió này đều là do nội lực Cửu Dương phóng ra ngoài, đột nhiên phun ra, những đóm lửa to bằng nắm tay kia, lập tức giống như bị ngọn nến bị thổi tắt, bị nội lực Tô Bằng phóng ra ngoài, dập tắt hơn phân nửa.

Đồng bọn của bạch y nam tử ngạo mạn thấy thế, sắc mặt lập tức kinh hãi, hô một tiếng.

“Cương khí? !! !”

Tô Bằng nhưng lại trong lòng kinh thường, người đối diện kia kiến thức cũng bình thường, trên người Tô Bằng, cũng không phải là cương khí, mà thuần túy là nội lực phóng ra ngoài mà thôi.

Thật ra nói đến, sức mạnh của pháp thuật cũng không xem là rất yếu, ít nhất đối với người giang hồ bình thường mà nói, rất khó để có thể chống đỡ.

Trong lúc này có một mấu chốt, chính là chất lượng nội lực.

Sức mạnh pháp thuật, thật ra cũng tập trung nguyên khí thiên địa, tiến hành tấn công, nếu như chỉ thuần túy dùng lực để phá lực, có lẽ có thể vượt qua nội lực ngang bằng gấp mấy lần nhau mà thôi.

Giống như bảo Tô Bằng cùng bạch y nam tử ngạo mạn kia cùng nhau phá hoại một rừng cây, có lẽ, tốc độ phá hoại cuối cùng, là nam tử ngạo mạn kia cũng nói không chừng.

Nhưng lực phá hoại, cũng không phải là tuyệt đối.

Điểm mấu chốt pháp thuật sư bị võ giả cao tầng khắc chế, chính là chất lượng nội lực.

Pháp thuật xem như là một loại phương pháp điều khiển nguyên khí thiên địa tinh diệu, rất chú ý cân đối cùng kết cấu, sức mạnh pháp thuật dùng chút ít nội thể mang theo lực lượng càng lớn, nhưng rất là khéo léo, dựa vào kết cấu và không chế tinh tế.

Mà nội khí, mặc dù cũng tinh diệu, nhưng từ bản chất mà nói, lại chú trọng lực công phá xuyên suốt một mạch, mức độ tinh thần của nội lực đẳng cấp cao, vượt qua nguyên khí thiên địa hỗn độn do pháp thuật điều động.

Cho nên, một khi chất lượng nội lực tăng lên, phóng ra ngoài, rất dễ dàng phá vỡ kết cấu tinh diệu của bản thân pháp thuật, khiến nó từ một loại hình tấn công tính chất không ổn định, một lần nữa bị đánh tan, trở thành nguyên khí thiên địa.

Vừa vận nội lực Cửu Dương của Tô Bằng, chính là nội lực trên mức tiêu chuẩn, cho nên pháp thuật bình thường, bị nội lực Cửu Dương đánh trúng chính diện, đều rất dễ dàng tán loạn, bị một lần nữa đánh tan trở lại thành nguyên khí thiên địa.

Nam tử ngạo mạn và đồng bọn của hắn, chính là bị Tô Bằng hai lần đánh tan như vậy.

Chỉ là thế này chỉ thích hợp dùng cho võ giả cấp cao, võ giả tầm thường, nội lực không cực cao, nếu như ngoan cố học theo Tô Bằng, sợ là sớm bị nổ chết rồi.

...

Trên người Tô Bằng bắn ra cuồng phong nội lực Cửu Dương, thổi tan trận mưa lửa, còn bản thân Tô Bằng, đã tiếp cận đồng bạn nam tử kiêu căng kia.

Đồng bạn của nam tử kiêu căng kia, lúc này đã thập phần kinh hãi, hắn nhớ tới tiên bối trong tổ chức đã nói cương khí của võ giả, chuyên phá pháp thuật trong thiên hạ, nếu trước mắt người này quả thật đã tu luyện đến cảnh giới cương khí, đó chính là khắc tinh của pháp thuật, hắn gặp phải xúi quẩy rồi.

Có điều nam tử kiêu căng sau lưng hắn, lại là một hậu duệ của nhân vật cấp cao địa vị vô cùng tôn quý trong tổ chức, tuyệt đối không thể chết, nếu không thân nhân của hắn cũng sẽ gặp phải trừng phạt.

Nghĩ tới đây, đồng bạn của nam tử kiêu căng cắn răng một cái, không lui về phía sau, mà lại trong nháy mắt cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu ở trên

bàn tay, sau đó hai tay lẳng không đánh về phía Tô Bằng!

“Ầm!”

“Ầm!”

Hai tiếng giống như là tiếng sấm rền, vang lên bên tai Tô Bằng, Tô Bằng chỉ cảm giác trên thân thể mình, giống như liên tục đã trúng hai cái phách không chuông.

Tô Bằng kêu lên một tiếng đau đớn, trong lòng đã hiểu rõ, đây là lôi pháp gì.

Chương 739: Đánh chết (2)

Chỉ là hai chương này ngược lại cũng không khiến cho Tô Bằng hứng chịu nội thương gì, nhưng là vì pháp thuật kỳ lạ, vẫn khiến cho Tô Bằng cảm thấy thân thể có chút run lên.

“Nếu ngươi muốn chết, thì đừng trách ta!”

Vốn dĩ Tô Bằng, muốn chém chết bạch y nam tử kiêu căng kia trước, để lại người trước mặt này làm tù binh, có điều lúc này thấy người này liều mạng, trong lòng Tô Bằng, cũng đành vứt bỏ ý định giữ lại hắn.

Chỉ thấy chân trái Tô Bằng đạp lên mặt đất, thân thể đột nhiên giống như là bỗng chốc lại tăng tốc gấp ba năm lần, mang theo một đạo tàn ảnh, rút ngắn khoảng cách đột nhiên tiến vào ba năm mét, áp sát bên người nam tử phát ra Chương Tâm Lôi kia, Vô Phong kiếm trong tay chém ra, thi triển kiếm thức Bạt Kiếm cảnh giới Hợp Lực!

Nam tử tung Chương Tâm Lôi, chỉ cảm thấy hoa mắt, đã mất đi bóng dáng Tô Bằng, rồi sau đó đột nhiên cảm giác được trên cổ mát lạnh, vẫn không cảm giác được thân thể của mình như trước, trước mắt đỏ lên sau đó tối sầm, cái gì cũng không biết nữa.

Tô Bằng một kiếm chém vào nam tử dùng Chương Tâm Lôi kia, thân thể cũng không dừng lại, tiếp tục phóng về phía bạch y nam tử kiêu căng.

Bạch y nam tử kiêu căng kia cũng không phải hoàn toàn là bao cớ, lúc này đã ít nhiều khôi phục tinh táo, triển khai phòng ngự.

Chỉ thấy hần vung tay lên, trong vỏ kiếm hơi dày cầm trong tay kia, không ngừng có bảo kiếm “soạt soạt soạt” bay ra, không ngờ một hơi bay ra bảy thanh bảo kiếm.

Hóa ra, bảo kiếm trong bao kiếm của hần, đều được chế tạo cực kỳ mỏng, trong một vỏ kiếm, bảy thanh bảo kiếm mỏng, tạo thành giống như một bảo kiếm bình thường, vẫn luôn cầm trong tay.

Lúc này, bảy thanh bảo kiếm của hần, đều bay lơ lửng trong không trung, giống như thuật điều khiển, hợp thành một kiếm trận, chuẩn bị phòng ngự Tô Bằng.

Nhưng mà, bạch y nam tử kiêu căng này, lại cảm giác thấy hoa mắt, Tô Bằng vốn đang ở cách mình sáu bảy mét, đột nhiên mang theo tàn ảnh biến mất trước người, khiến tầm mắt của hần không cách nào nắm bắt được.

Khi hần đang tự hỏi thân ảnh đích thực của Tô Bằng đang ở đâu, đột nhiên cảm giác cổ của mình bỗng chốc căng cứng, một bàn tay giống như gọng kiềm, đã bóp chặt cổ của hần.

Tô Bằng đã không biết từ khi nào xuất hiện sau lưng hần, lúc này một tay siết chặt cổ hần, kéo người hần ngã xuống đất.

Bạch y nam tử kiêu căng lập tức cảm giác có chút hít thở không thông, muốn đánh Tô Bằng, nhưng mà đột nhiên cảm giác trong cơ thể đau đớn nóng rực, kinh mạch trong cơ thể đau đớn giống như là bị thiêu đốt.

Tô Bằng đem nội lực Cửu Dương, xâm nhập vào thân thể của đối phương, bạch y nam tử kiêu căng đang bị hần siết chặt này, nháy mắt thân thể liền mềm nhũn.

Mà Tô Bằng đẩy ngã hần xuống mặt đất, mặt nhìn mình, vung tay liền cho nam tử kiêu căng một cái tát, sau đó trái phải tát liên mấy cái. Chỉ thấy một mảng hư ảnh, bốp bốp bốp bốp liên tục bốn tiếng, bốn cái tát, giáng xuống trên mặt nam tử kiêu căng này.

Nam tử kiêu căng bị tát liên tục bốn cái, mỗi cái đều trút thêm nội lực vào trong tay, lập tức gương mặt liền sưng vù giống như cái đầu heo, trời đất xoay vòng không biết Đông Nam Tây Bắc là đâu. Bảy thanh bảo kiếm bay lượn trong không trung, cũng mất đi lực không chế, rớt xuống đất.

Tô Bằng sau khi tát tên này, liếc mắt nhìn tình hình chiến đấu một bên, chỉ thấy bốn người Âu Dương Khánh đối đầu với ba người Chân Thần giáo, chỉ có một người đánh tay không, hai người khác đều là người lùn dùng pháp thuật, có điều ba người này giống như ai cũng chưa từng tu luyện thành ma vân đao thương bất nhập, bốn người Âu Dương Khánh vẫn là chiếm được thượng phong.

Nhất là Âu Dương Khánh, võ công thập phần dũng mãnh, đao pháp đại khai đại hợp, không bao lâu, liền chém chết một người lùn Chân Thần giáo dùng pháp thuật, hai người còn lại, cũng dần dần không địch lại, bị hai huynh đệ Tây Vực bắt giữ lại.

Đến lúc này, năm nhân vật thủ lĩnh của đối phương toàn bộ bị giết bị bắt.

Tô Bằng gật đầu, hẩn nhìn bạch y nam tử kiêu căng ngã xuống đất thiếu chút nữa bị Tô Bằng tát đến ngất xỉu, lúc này hẩn đã không còn kiêu căng nữa, gương mặt sưng vù lớn hơn bình thường, rất giống như một người cầm cái đầu heo đi đi lại lại, lúc này ý thức đã không còn rõ ràng, Tô Bằng tóm lấy đai lưng của cái người nằm rạp dưới đất kia, xách người này lên, kéo hẩn đi qua.

“A Đồ Lạp làm sao vậy?”

Tô Bằng đi tới, nhìn thấy A Đồ Lạp nằm trên mặt đất, thủ lĩnh Cam La đang xem xét hẩn, hỏi Âu Dương Khánh.

“Thân thủ hẩn kém một chút, bị người Chân Thần giáo kia thi triển pháp thuật đánh trúng, có điều ta vừa rồi xem xét thử, dường như chỉ là khí huyết không thông, tinh thần có trở ngại, một lát nữa sẽ không có gì đáng ngại.”

Âu Dương Khánh nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, nhẹ gật đầu, đem bạch y nam tử đầu heo ném xuống đất.

Cam La giúp A Đồ Lạp xử lý một chút, liền đứng lên, thấy bạch y nam tử trên mặt đất, nói với Tô Bằng.

“Bây giờ có cần tra khảo hắn không?”

“Ừm, người đến đi.”

Tô Bằng gật đầu, Cam La giống như tinh thông điểm này, dù sao kinh mạch trong cơ thể bạch y nam tử đã bị thiêu huỷ, cho dù là pháp thuật cũng tạm thời không ngưng tụ được, giao cho chuyên gia Cam La xử lý tương đối ổn thỏa.

Cam La gật đầu, hắn cầm một túi nước qua, đem nước trong bên trong, xối lên trên mặt bạch y nam tử này, chỉ là bạch y nam tử, dường như là không có phản ứng, vẫn nằm im không nhúc nhích.

“Giả chết sao...”

Cam La thấy, trên mặt nhe răng cười, hắn đi qua, tóm lấy chân bạch y nam tử, liền đem giày của hắn tháo xuống.

Ngay khi bọn người Tô Bằng buồn bực, Cam La vì sao phải cởi giày người này, chỉ thấy Cam La cầm lấy loan đao trong tay, rạch một đường trên gan bàn chân bạch y nam tử kia.

Lập tức, một mảng thịt gan bàn chân của bạch y nam tử đã bị gọt xuống, bạch y nam tử trên mặt đất, giả bộ không được nữa, lập tức thê lương kêu thảm một tiếng.

Cam La thì lại không làm gì cả, chỉ thấy trên gương mặt hắn mang theo một nụ cười lạnh nhìn bạch y nam tử tuyệt vọng kia, nói.

“Người hãy nghe cho kỹ đây, từ giờ trở đi, ta hỏi người một câu, người trả lời một câu, nếu dám không trả lời hoặc là nói dối, ta liền bắt đầu từ chân, từng dao gọt lên trên...”

Chương 740: Trói linh tái hiện (1)

Nam tử kiêu căng áo trắng nghe xong, trên mặt lộ ra vẻ mặt sợ hãi cùng oán độc, trong ánh mắt bắn ra cừu hận, nhìn chăm chăm Tô Bằng cùng Cam La.

“Trong lòng còn không phục? Là người tự tìm thôi!”

Cam La thấy ánh mắt của hắn, nhe răng cười, lại một đao, gọt một mảnh thịt dưới chân nam tử kiêu căng áo trắng này.

Người này không nhịn được kêu thảm một tiếng, nhưng mà kế tiếp, trong ánh mắt lộ ra, lại là âm tàn và kiên quyết.

“Thân thể của ta là hậu duệ quý tộc, lại há có thể bị các người làm nhục như thế? Thân thể này, không cần cũng được!”

Người này tựa hồ phát hung ác gì, chỉ nghe miệng hắn nói như thế.

Tô Bằng nghe được người này nói như thế, trong lòng vừa động, dự cảm được cái gì xảy ra.

Quả nhiên, chỉ thấy nam tử kiêu căng áo trắng này, đột nhiên nhắm mắt lại, miệng nói lầm bầm, chỉ thấy thân thể của hắn, đột nhiên bắt đầu bành trướng không bình thường.

“Nhanh rời khỏi hắn!”

Tô Bằng nhìn thấy, thâm nghĩ không tốt, nói về phía Cam La.

Cam La phản ứng không chậm, cũng phát giác không ổn, cũng không tiếp tục gọt chân người này, xoay người bỏ chạy.

Còn Tô Bằng không lùi mà tiến tới, một bước vọt tới trước người người này, chụp được mắt cá chân của hắn, trong tay vận khởi nội lực, đem người này ném về phía sau.

Tô Bằng gia tăng nội lực ném đi, lực lượng cực lớn, lập tức đem người này quãng cao bảy tám mét, xa gần tám chín mét.

Lúc này, thân thể người này bành trướng đến cực hạn trên không trung, đột nhiên nổ mạnh, nổ thành huyết vũ khắp trời.

Một số hộ vệ binh sĩ phía dưới, có một số bị những loài nắm thực vật cực lớn kia phủ lên còn đỡ, nhưng có mấy người, bị huyết vũ trên bầu trời tạc xuống nện vào người, lập tức kêu thảm lên.

Những huyết vũ kia, không ngờ giống viên đạn có lực xuyên thấu, đem bốn năm hộ vệ bắn chết tại chỗ, bảy tám người bị bắn bị thương trên mặt hoặc là trên thân thể.

Cam La cùng Tô Bằng, trên người cũng rơi xuống vài giọt huyết vũ, Cam La kêu lên một tiếng đau đớn, tựa hồ cổ tay bị đánh thương, mà Tô Bằng, chỉ cảm giác trong huyết vũ kia xen lẫn kinh lực rất cường đại, lại bị nội lực Cửu Dương bản thân triệt tiêu, cũng không cảm giác quá đau đớn.

“Người này không ngờ tự bạo!”

Tô Bằng thấy, trong lòng không khỏi nghi, tự bạo cùng thi triển pháp thuật bình thường khác nhau. Pháp thuật mặc dù thân thể có thể vì bị nguy mà đóng cửa, nhưng cơ bản công lực vẫn còn, nhắc tới tự bạo, thì còn dễ hơn so với thi triển pháp thuật.

Có điều Tô Bằng lại không tin, nam tử kiêu căng kia là người dứt khoát kiên quyết như thế.

Người này hẳn có địa vị cao ở trong tổ chức hắn, mới có người thay hắn chịu chết. Mà người này cũng dưỡng ra tính tình ngạo mạn như thế.

Loại người này, tuyệt đối luyện tiết thể tục hồng trần, sao hùng hồn chịu chết như vậy.

Tô Bằng đoán ra điều gì đó, hắn đem lực lượng pháp thuật bản thân vận chuyển lên hai mắt, xem như tạm thời mở Thiên nhãn.

Quả nhiên, chỉ thấy một đạo hư ảnh, đang quanh quẩn trên không trung.

Bộ dạng hư ảnh này, cũng chính là nam tử áo trắng vừa mới tự bạo kia.

“Người chạy đâu!”

Tô Bằng thấy, há có thể để hắn đào thoát?

Lúc này, Tô Bằng chém ra một kiếm, một làn sóng kiếm ý phát ra, chém thẳng về phía thanh niên trạng thái hôn phách trên không trung kia.

Hôn phách thanh niên áo trắng, thật ra đã tu luyện tới tình trạng âm thần xuất khiếu, người này định, bỏ thân thể, bản thân hành động tự nhiên ý vào âm thần, đi tìm đồng bạn của hắn.

Đồng bạn của hắn có thể dùng pháp khí bảo tồn âm thần, hắn liền ký túc ở trong pháp khí, chờ trở lại tổ chức của hắn, tất sẽ có người vì hắn chuẩn bị thân thể mới, mặc dù đoạt thân thể mới nguy hiểm trùng trùng, nhưng có tiền bối hắn bảo vệ, cũng có một nửa tỷ lệ một lần nữa thu được thân hình mới.

Chỉ là người này rất hận Tô Bằng, mặc dù biến thành âm thần, cũng không trực tiếp rời đi, mà quanh quẩn trên không trung không đi, xem có cơ hội thi triển mấy pháp thuật nguyên rửa mà âm thần có thể thi triển, dùng cho Tô Bằng không.

Nhưng hắn thật không ngờ, Tô Bằng thậm chí có năng lực nhìn thấy linh thể, hơn nữa có năng lực đụng tới hắn, hắn chỉ xoay quanh một hồi, chỗ Tô Bằng đã phát ra một đạo kiếm ý, muốn chém nát hắn ở dưới thân kiếm.

Đạo kiếm ý này của Tô Bằng, hết sức lăng liệt, quấy trên không trung, lúc đánh tới âm thần nam tử áo trắng phía trên này, bên tai Tô Bằng tựa hồ nghe được một tiếng hét thảm, đạo kiếm ý này đã đem âm thần của nam tử áo trắng chém thành hai nửa.

Có điều, đối phương dù sao cũng là tu sĩ tu hành thành tựu, cũng không thuộc hôn phách tầm thường hoặc là ác quỷ, mà là âm thần tu sĩ, năng lực âm thần phục hồi như cũ so với quỷ vật tầm thường mà nói cường đại hơn không ít, mặc dù bị kiếm ý của Tô Bằng xoắn thành hai nửa, nhưng không theo đó tiêu tán, mà lại chậm rãi dung hợp một lần nữa, lại biến thành bộ dáng âm thần.

Chỉ có điều, trong thời gian ngắn, âm thần của nam tử áo trắng này, tạm thời đánh mất thần trí, phải cần một khoảng thời gian mới có thể khôi phục lại.

Tô Bằng vốn nghĩ đánh thêm một kiếm, đem âm thần người này chém vỡ, nhưng đột nhiên trong lòng vừa động, nhớ tới mình còn thủ đoạn khác.

Chương 741: Trói linh tái hiện (2)

Chỉ thấy Tô Bằng đem Vô phong kiếm thu hồi, tay trái từ trên người, đem ngọc bội ác ý lấy ra, miệng nói lầm bầm, tựa hồ đang thi triển pháp thuật gì đó.

Lúc này, nếu có người có thể mở linh nhãn, liền có thể thấy dưới tác dụng của pháp thuật Tô Bằng, trên ngọc bội ác ý trong tay Tô Bằng, bắn ra vô số xiềng xích linh thể, bay vụt ra ngoài, trói hồn phách nam tử áo trắng trong không trung.

Đây, chính là pháp thuật đã từng thu quyền thần Thi Thanh. Thuật trói linh!

Thật ra nếu thời điểm bình thường, âm thần nam tử áo trắng kia không đến mức bị Tô Bằng trói lại, cho dù là Tô Bằng ở trạng thái âm thần, cũng sẽ không bị pháp thuật này trói lại, đẳng cấp linh lực âm thần vượt xa thuật trói linh, chỉ cần dùng lực giãy một chút, những xiềng xích linh lực này cũng sẽ bị lực lượng pháp thuật bản thân âm thần giãy nát.

Đáng tiếc, lúc này âm thần nam tử áo trắng ở vào trạng thái không có thần trí, hắn vừa mới bị Tô Bằng chém một kiếm, âm thần mới khôi phục từ hai phần trạng thái, lúc này còn ở thời kỳ dưỡng bệnh, không có thần trí dư thừa, cho nên cũng không giãy ra.

Những xiềng xích linh lực của thuật trói linh kia, đem thân thể của nam tử áo trắng hoàn toàn khóa lại, sau đó kéo hắn tới, rất nhanh, đã đem âm thần người này kéo vào trong ngọc bội ác ý.

Tô Bằng nhìn thấy như thế, cắn nát đầu ngón tay, ở trên ngọc bội ác ý vẽ loạn chút máu tươi, ngọc bội ác ý lóe lên hào quang, xem như hoàn thành.

Mà lúc này, âm thần nam tử áo trắng trong ngọc bội g kia, mới xem như khôi phục thần trí, hắn ngạc nhiên ở trong ngọc bội, không ngừng giãy dụa, âm thần kêu to.

“Thả ta ra ngoài! Ác đồ nhà ngươi, ta sẽ đem ngươi băm thây vạn đoạn!”

“Hừ, ngươi lo lắng bản thân ngươi trước đi!”

Tô Bằng hừ lạnh một tiếng, thuật trối linh tự có chỗ kỳ lạ của mình, nếu đối phương là âm thần bình thường, thuật trối linh của Tô Bằng cũng không bắt được hắn, những xiềng xích linh lực kia chỉ cần âm thần giãy giụa liền vỡ mất.

Có điều, đối phương lúc ấy không có thần trí, bị bắt vào ngọc bội ác ý, hơn nữa thuật trối linh đã hoàn thành... Thuật trối linh sau khi hoàn thành, âm thần đối phương liền không có tác dụng, giống như đã bắt được mệnh môn của đối phương, đối phương cho dù tu vi rất cường đại, đáng tiếc đã không có đất dụng võ, hoàn toàn bị thuật trối linh khống chế.

Tô Bằng thấy người này biến thành âm thần, mà bị mình trối linh, còn kiêu ngạo như thế, trong lòng cười lạnh, trực tiếp thi triển pháp môn thuật trối linh luyện hóa linh thể, chỉ nghe trong ngọc bội ác ý liên tục phát ra tiếng kêu thảm thiết, Tô Bằng lại không để ý đến hắn, phong ấn ngọc bội, sau đó một lần nữa để lại trên người.

Một lần luyện hóa linh thể của thuật trối linh, ít nhất cũng phải mười ngày nửa tháng, Tô Bằng có kiên nhẫn này, cho đến lúc đó, lại tra hỏi âm thần nam tử áo trắng này cũng không muộn.

Lúc này, Tô Bằng quay đầu, nhìn về phía bọn người Âu Dương Khánh cùng Cam La.

Cam La bùm lấy cổ tay, đã đi tới, miệng không ngừng hút khí lạnh, nói.

“Người này đúng là hung hãn, không ngờ tự bạo, uy lực thật không ngờ cực lớn, nếu để hắn rơi vào trong hộ vệ, sợ là sẽ chết hơn bốn mươi năm mươi người.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, nhìn về phía cổ tay Cam La, chỉ thấy cổ tay hắn thoáng sáng đỏ, nhưng không trở ngại, cái này cũng may Cam nội lực La so với hộ vệ bình thường cường đại hơn không ít, giọt máu bắn tới cổ tay hắn cũng là xuyên qua một loài nấm thực vật mới bắn lên trên người hắn.

“Đi tra hỏi thử hai hắc y nhân kia đi.”

Tô Bằng nhìn thoáng qua hai người Chân Thần giáo còn sống, nói với Cam La...

...

Trong lòng Cam La mang theo buồn bực, tất nhiên ra tay càng sắc bén hơn, hai người Chân Thần giáo kia, bị tra hỏi cực kỳ thê thảm.

Hai người kia, về sau, đã không muốn cầu sống, chỉ cầu chết nhanh, chỉ có điều Cam La quả thật rất có thủ đoạn, khiến nguyện vọng của hai người này không cách gì đạt thành.

Quy củ Chân Thần giáo mặc dù nghiêm mật, giáo đồ cũng coi như trung thành, có điều một trong hai người, vẫn không chịu nổi cực hình, khai báo một số chuyện.

Cam La cũng đem tin tức tra hỏi ra, báo với Tô Bằng.

“Đầu lĩnh Tô Bằng, hai người kia, đều là người trong một tổ chức tên Chân Thần giáo, chỉ là địa vị không cao, bản thân truyền giáo ở Tây Vực, lại nhận được tin tức tổng đà trung nguyên, bảo bọn họ phối hợp một số người được gọi là “Thần sử” từ trung nguyên tới, đi tìm Sâm Ngục cổ thành, tựa hồ Sâm Ngục cổ thành này, là một chi nhánh Chân Thần giáo thời kì cổ đại, hơn nữa, ở trong thành cổ này, bọn họ cần phải tìm ra thứ gọi là “Chân thần tàn thể”.”

Sau khi Cam La có được kết quả tra hỏi, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, khẽ gật đầu, Cam La này lúc thi triển cực hình ra tay cực kỳ nặng, lúc này hai người Chân Thần giáo, đã không còn hình người, một kẻ tinh thần đã hỏng mất, chỉ cầu chết nhanh, một kẻ khác đã hôn mê, nhưng lại ý chí kiên định, không chịu nói gì.

“Hiểu rồi, hai người này cũng không còn giá trị gì, liền để bọn họ lên đường đi.”

Tô Bằng nhìn thoáng qua hai giáo đồ Chân Thần giáo đã không còn hình người trên mặt đất, nói với Cam La.

Cam La gật đầu, Âu Dương Khánh bên cạnh cũng đã đi tới, mỗi người một đao, kết liễu hai người.

“Tô lão đệ, vừa rồi tra hỏi hai người này, bọn họ nói Dương Hi Dương hội trưởng cũng vào thành th dưới đất này, có điều phương hướng bọn họ vào không giống chúng ta, nhưng cũng gặp phải lối rẽ, cho nên mới chia hai đường để tìm kiếm, chúng ta làm sao đây, trở về thành phố vừa rồi, đổi đường khác tìm kiếm, hay tiếp tục đi, theo phương hướng bọn Dương hội trưởng đi tới tiếp tục tìm kiếm?”

Âu Dương Khánh đứng ở bên cạnh Tô Bằng, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, mỉm cười, nói.

“Có câu bộ ngựa bắt ve, chim sẻ ở sau, nếu Dương hội trưởng kia nguyện ý làm con bộ ngựa kia, chúng ta không ngại đi làm chim sẻ này...”

Chương 742: Hạch tâm địa thành (1)

Bọn người Âu Dương Khánh nghe xong lời của Tô Bằng, thấy sao cũng được, mặc dù nhân số hộ vệ đối phương tương đối nhiều, nhưng bên Tô Bằng có một ưu thế, chính là thống lĩnh Cam La ở bên Tô Bằng.

Thống lĩnh Cam La là huấn luyện viên hộ vệ thành Quy Tư Kiền, đại bộ phận hộ vệ thành Quy Tư Kiền đều từng học đao pháp của hắn, uy vọng rất cao, chỉ cần thống lĩnh Cam La còn, cho dù hộ vệ mà đối phương dẫn nhiều hơn so với bọn người Tô Bằng, cũng sẽ không trực tiếp xung đột với bọn người Tô Bằng.

Trên thực tế, kẻ địch chính thức của bọn người Tô Bằng, chỉ là một số cao thủ của đối phương mà thôi.

“Từ tình huống hiện tại cho thấy, những người Chân Thần giáo này còn cả trong người áo trắng biết pháp thuật, không có người quá lợi hại.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, những cao thủ kia tựa hồ không quá lợi hại, nếu không lần trước vào sa mạc, cũng không cần thuê cao thủ từ bên ngoài đến như Âu Dương Khánh.

Một khi đã như vậy, nếu chỉ là loại trình độ này, cho dù đối phương có hơn mười người, Tô Bằng cũng có lòng tin, dựa vào những thủ hạ của mình bây giờ, có thể bắt được hoặc là tiêu diệt đối phương.

Cho nên, Tô Bằng rất yên tâm để người của mình đi tới con đường mà Dương Hi hội trưởng đi qua, nhìn xem có tiện nghi gì có thể nhặt không.

Nam tử áo trắng vừa rời cùng hơn bốn mươi hộ vệ Chân Thần giáo dẫn dắt, không phải do thống lĩnh Cam La hợp nhất, mà thu đến dưới trướng Tô Bằng.

Tô Bằng đang lo lắng cho người bên mình có phải là hơi thiếu, trong thành thị dưới mặt đất gặp phải nguy hiểm gì không dễ xử lý lắm, sau khi gia nhập hơn bốn mươi người này, loại lo lắng này của Tô Bằng giảm bớt không ít.

Những hộ vệ kia vốn đã quen biết nhau, chỉ huy không có vấn đề, cộng thêm bọn họ cũng đều mang đủ nước uống cùng thực vật, Tô Bằng cũng không cần quan tâm những thứ này, chỉ không duyên cớ có thêm nhân thủ trợ lực.

Một lần nữa nhận được bổ sung nhân thủ, trong lòng Tô Bằng rất cao hứng, liền để những hộ vệ này, xem là bộ đội tiên vệ, dẫn bọn người Tô Bằng đi chỗ bọn họ đã từng đi qua.

...

Bọn người Tô Bằng đi một lúc trong ốc đảo ngầm này, lại thấy phía trước có một sườn đất, đi lên trên sườn đất, chính là một đường hầm khác.

Mà nghe những hộ vệ vốn là Chân Thần giáo do nam tử áo trắng mang đến nói, sau khi đi qua đường hầm, vẫn là một thành trấn, thành trấn kia không khác thành trấn bọn người Tô Bằng chứng kiến là bao, chỉ có điều loại đá phát sáng tương đối ít, hơn nữa hơi ẩm ướt hơn mà thôi.

Tô Bằng nghe xong, trong lòng xác định một số tin tức. Chính là cho dù là thành thị ánh sáng đi qua vừa rồi, hay là thành trấn mà những hộ vệ Chân Thần giáo kia mang đến nói, đều thực sự không phải là hạch tâm thành thị dưới đất này.

Những thành trấn nhỏ này, hẳn đều là điểm định cư bên ngoài, hạch tâm thành thị chân chính, hẳn tiếp tục tập trung ở trong.

Trong đầu Tô Bằng thôi diễn ra kết cấu địa hình có khả năng ở đây. Sau khi thôi diễn phương vị trong ký ức Tô Bằng, Tô Bằng phát hiện, kết cấu thành thị dưới đất này, ngược lại có chút giống phim “sinh hóa nguy cơ” mình từng xem, viện nghiên cứu dưới mặt đất của tổ chức kia, cũng chính là một thành lũy ngầm tên tổ ong.

Cũng chính là ở trên cùng, là một đồ hình hình lục giác hoặc là hình bát giác. Có sáu đến tám điểm tụ tập thành trấn, còn có ốc đảo ngầm như trước mắt mình, thành một đồ hình bát giác hoặc là lục giác trên mặt bằng, sau đó tập trung vào trong, ở trong hẳn có một thành thị lớn hơn, chỉ là không biết có thể giống thành thị lập thể trong phim, tiếp tục kéo dài không.

Về phần ốc đảo vừa đi qua, Tô Bằng cũng có suy đoán. Đó hẳn là một địa phương dạng thực viên, dùng tri thức thực vật học của Tô Bằng để phán đoán, những loài nấm kia, khả năng rất lớn là loài nấm có thể dùng ăn.

Nếu như vậy, vậy thành thị dưới đất này cơ bản có thể tự cung tự cấp, có đường thông gió, không khí không có vấn đề. Sau đó có vườn trồng thực vật, nhìn người sống trong thành thị dưới đất này, hình như còn có thể ăn một loại thịt quái vật đặc thù, nếu không có gì bất ngờ, loại động vật đặc thù kia, có thể liên tồn tại ở dưới mặt đất sâu hơn.

Bây giờ, thiếu khuyết duy nhất chính là... nguồn nước.

Nếu có thể tìm nguồn nước, mạch sống của thành thị dưới đất này, liền có thể tìm ra toàn bộ, kết cấu chính thể, đều sống động.

Tô Bằng sờ dĩ phỏng chừng thành thị ở đây là lập thể, chính vì lo lắng hiện giờ mình hẳn ở bốn năm trăm mét dưới mặt đất, độ cao nguồn nước tất

nhiên sẽ càng thấp hơn thành thị, cho nên nguồn nước hẳn ở chỗ càng sâu hơn.

Căn cứ suy nghĩ này, Tô Bằng dẫn theo đội ngũ đi tới tìm kiếm dấu vết để lại, rất nhanh đã tìm ra thành trấn mà những hộ vệ kia nói.

Thành trấn kia, cùng thành trấn Tô Bằng gặp phải trước đó không xê xích là bao, chỉ là ánh sáng ảm đạm hơn không ít, mà ở mấy phương hướng của thành trấn, cũng có mấy con đường hầm.

Một trong số đó là đường hầm phương hướng Tô Bằng tới, đó là chỗ ốc đảo ngầm, một cái khác đối diện chính là đường hầm bọn Dương Hi vào, mà hai đường hầm còn lại, thì lại thông hai địa phương khác.

Chương 743: Hạch tâm địa thành (2)

Trong đầu Tô Bằng tính toán một phương hướng cùng góc độ mình hành tẩu, đoán được một đường hầm trong số đó, hẳn nhắm hướng trung tâm thành cổ dưới đất này.

Mà đường hầm này, nghe những hộ vệ kia nói, cũng chính là phương hướng bọn người Dương Hi vào.

Một khi đã như vậy, bọn người Tô Bằng cũng chẳng do dự, liền dọc theo đường hầm này đi vào.

Bọn người Tô Bằng theo đường hầm này đi vào, sau khi đi một hồi, Âu Dương Khánh đột nhiên dừng cước bộ, giữ chặt Tô Bằng, nói.

“Tô lão đệ, ngươi có nghe phía trước có thanh âm gì không?”

“Hừm?”

Tô Bằng nghe xong, dừng bước, hẳn vừa rồi cũng không truyền nội công lên lỗ tai, ngược lại Âu Dương Khánh vẫn giữ trạng thái này.

Tô Bằng vận công ở tai, quả nhiên, từng đợt thanh âm truyền tới.

Lẳng lặng nghe một hồi, Tô Bằng khẽ nhú mày, nói.

“Nghe rồi, thanh âm giống như cơ quan gì vận chuyển? Còn có tiếng bước chân, chỉ có điều, nghe không giống tiếng bước chân của người, biên độ cự ly cùng thời gian di động mỗi bước, đều quá giống nhau.”

“Hửm? Thật sao?”

Âu Dương Khánh nghe xong, cũng thoáng ngẩn người, nội lực là nhược điểm của hắn, đạo pháp của hắn do di nhân giang hồ truyền thừa, ngược lại còn dễ nói, chỉ là lúc Âu Dương Khánh thanh niên tới cửa danh môn đại phái khắp nơi, nhưng vì xuất thân không tốt nếm mùi thất bại khắp nơi, một mặt khiến tính cách hắn trở nên cực đoan hơn nữa căm thù danh môn đại phái, một mặt lại tạo thành cơ sở nội công của hắn không quá tốt.

Lúc này chênh lệch nội lực, liền cho thấy, hắn chỉ vận công thẳng lên lỗ tai, nghe được chút dị thường, nhưng không nghe được rõ ràng như Tô Bằng.

“Phía trước khẳng định có cơ quan gì đó bị dẫn động, ta nghe dường như có mấy trăm thứ di động, nhưng cũng không giống người, cũng không giống động vật hoặc là thi xanh gặp phải trước đó, không biết là thứ gì, có điều trừ cái đó ra, còn cơ quan lớn hơn khởi động.”

Tô Bằng nói với Âu Dương Khánh.

Âu Dương Khánh gật đầu, nói.

“Chúng ta nên tiếp tục đi về phía trước không?”

“Đi tiếp, nếu thật sự có nguy hiểm gì, hội trưởng Dương Hi kia cũng sẽ bới ra con đường cho chúng ta, nếu không thấy người của bọn hắn bại trốn về, điều đó chứng minh vẫn có thể đi tới trước tiếp, chúng ta liền đi xem, phía trước là thứ gì.”

Tô Bằng ý chí kiên định, nói với Âu Dương Khánh.

Nếu Tô Bằng nói vậy, bọn người Âu Dương Khánh A Đỗ Lạp tất cũng không dị nghị, chỉ có điều bọn họ để hộ vệ thủ hạ gia tăng chú ý, cùng đi tới.

Bọn người Tô Bằng như thế nhanh chóng đi tới một hồi, không tới vài phút, đã đến vị trí hạch tâm nơi này.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của Tô Bằng, ở trung tâm đường hầm này, vẫn là một thành thị.

Thành thị này so với hai thành thị bên ngoài gặp phải trước đó, lớn hơn rất nhiều, chỉ bàn về diện tích, đại khái gấp hai thành thị bên ngoài bốn năm lần.

Chỉ là trong thành thị này, cũng không có người nào, hơn nữa ở chỗ trung ương thành trấn, là một nội thành, nội thành này có kích cỡ một thành trấn bình thường bên ngoài, chỉ là trong nội thành, không ngừng phát ra thanh âm cơ quan giống xưởng máy móc Tô Bằng từng gặp ở thế giới hiện thực, hơn nữa còn có chút thanh âm thứ gì đó hành tẩu.

“Chính là trong kia!”

Tô Bằng đứng ở bên ngoài thành thị hạch tâm, nhìn thoáng qua bốn phía, nói với người bên cạnh.

Âu Dương Khánh đứng ở bên cạnh Tô Bằng, nhìn khắp bốn phía, nói.

“Ta cảm giác phương hướng rất tốt, bốn phía thành thị này, có hơn mười hai đường hầm, ta bây giờ phán đoán, hẳn thông các thành thị bên ngoài, cho dù là từ thành thị chúng ta ban đầu gặp phải, hay là phương hướng tới, thật ra đều có thể đi vào đây.”

Tô Bằng nhẹ gật đầu, nói.

“Ở đây đúng là dồn rất nhiều tâm huyết... Cho dù huyết động đều là tự nhiên hình thành, nhưng tính ra, thành thị hạch tâm cùng thành thị bên ngoài cộng lại, cũng đủ hai ba mươi vạn người sống, xem ra người kiến tạo thành phố này năm đó, sợ là muốn nhân khẩu trên mặt đất, toàn bộ di chuyển xuống đây.”

“Đúng vậy... Có điều nếu thế, bọn họ di chuyển nhiều người như vậy xuống dưới mặt đất, đến tột cùng là vì cái gì chứ? Mà những người kia, bây

giờ đi đâu cả rồi?”

A Đỗ Lạp ở bên cạnh, nghe hai người nói chuyện, không khỏi mở miệng nói ra nghi vấn của bọn họ.

Âu Dương Khánh cùng mấy người còn lại nghe xong, trên mặt cũng lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa, bọn họ ngược lại chưa từng nghĩ tới vấn đề này, một tòa thành thị khổng lồ như vậy xây dựng được rất tốn thời gian tốn sức lực, sợ là không có năm sáu chục năm thì không cách nào xây thành, hao phí nhân lực vật lực không biết bao nhiêu, nếu ở đây thật là Sâm Ngục cổ thành, như vậy Thanh Ngục tộc tu kiến nó, đang sống tốt ở ốc đảo trên mặt đất, sao phải đi xuống dưới đất chứ? Mà mấy ngàn năm đã qua, những người kia lại đi đâu rồi?

Trầm mặc như thế hồi lâu, vẫn là Tô Bằng phá vỡ yên tĩnh lúc này, nói. “Chúng ta cũng không nên tự suy đoán lung tung, thành thị bên trong bây giờ, hẳn chính là hạch tâm tòa thành thị này, hẳn sẽ có ít diên tịch ghi chép lại, chúng ta vào nội thành thăm dò một phen, có lẽ tìm một số manh mối, kỳ nhân dị sĩ trên đời rất nhiều, nói không chừng có người hiểu văn tự ở đây, có thể phá giải cho bọn họ.”

Nghe xong lời của Tô Bằng, bọn người A Đỗ Lạp cũng không suy nghĩ miên man nữa, gật đầu đồng ý ý kiến của Tô Bằng.

Thấy mọi người đã thu hồi tâm tư, Tô Bằng gật đầu, hắn dẫn theo đội ngũ của mình, tiến vào thành thị hạch tâm này, đi về phía nội thành không ngừng phát ra tiếng vang kỳ dị này...

Chương 744: Cơ quan hình nộm

Lúc đi đến phụ cận nội thành, bọn người Tô Bằng đã cảm giác được có một chút dị thường.

Ở bên trong phạm vi nội thành, bọn người Tô Bằng đều ngửi thấy được một mùi máu tươi thoang thoảng, không ngừng khuếch tán từ trong nội thành ra ngoài.

Tô Bằng cùng bọn người Âu Dương Khánh tra xét cái mùi này, đều nhú mảy, khứu giác bọn họ đều rất nhanh nhạy, mùi vị trong không trung, đã khiến mấy người xác định, bên trong nhất định là có người chết.

Nội thành và thành trấn bên ngoài, có một tầng tường đá cao ngăn cản, bọn người Tô Bằng nhìn không rõ tình huống bên trong, có điều thanh âm cơ quan bên trong dường như đã biến mất, chỉ là ngẫu nhiên sẽ có một vài âm thanh đi lại gì đó vang lên.

Lúc này bọn người Âu Dương Khánh đều đã nghe rõ, thanh âm này nhưng lại không phải âm thanh lúc con người đi lại phát ra, mà giống như là thanh âm thứ kim loại nào đó, đi ở trên đường lát đá mới phát ra.

Đều đưa mắt nhìn nhau, Tô Bằng thấp giọng nói.

“Cẩn thận thêm chút, chúng ta đi vào thôi.”

Mọi người gật đầu, Cam La thống lĩnh sai một vài hộ vệ, đi trước một bước vào trong cửa thành nội thành mở một nửa.

Bọn người Tô Bằng, cũng đi sát đằng sau đội ngũ hộ vệ phía trước, đi vào bên trong.

Bọn người Tô Bằng tiến vào trong nội thành, phát hiện nơi này ít kiến trúc thần kỳ, chỉ có vài kiến trúc giống như cung điện xem như cao lớn ở bốn phía xung quanh, những nơi khác nhà cửa rất ít.

Có điều, lúc này ở trong không gian nội thành, mắt thường có thể thấy được, có một vài thứ vô cùng kỳ quái đang đi lại trên đường.

Tô Bằng nhìn lại, chỉ thấy ở trong nội thành, phân chia có hơn một trăm hình người kỳ quái.

Những hình người này, cũng không giống như thi thể biết đi màu xanh trước đó Tô Bằng từng nhìn qua, những hình người này thân thể là hình dáng của nhân loại, nhưng mà chất liệu cấu tạo thân thể bọn chúng, dường như lại là chất liệu như gỗ như kim loại bọn người Tô Bằng đã từng nhìn thấy qua.

Khối gỗ như vậy, tạo thành hơn một trăm thứ gì đó giống như Ky Quan Nhân, đang chậm rãi đi lại trong không gian nội thành.

Ngoại trừ những Ky Quan Nhân tạo thành bằng gỗ này, còn có hơn mười Ky Quan Nhân dường như do thiết mộc tạo thành đang hoạt động bên trong, có điều trong đó có một vài động vật to lớn, có một vài căn bản chính là một chiếc xe. Chỉ có điều trên chiếc xe kia dường như có các loại cơ quan vũ khí, giống như là chiến xa tự động công kích.

Lúc này, bọn người Tô Bằng sau khi bước chân vào trong nội thành, những Ky Quan Nhân đó cùng cơ quan xe dường như cũng có phản ứng, bắt đầu di chuyển về phía đội ngũ Tô Bằng.

“Những thứ này, chẳng lẽ là tộc Khôi Lỗi trong truyền thuyết sao?”

Nhìn thấy những vật này, Âu Dương Khánh ở bên cạnh Tô Bằng không khỏi lên tiếng.

Tô Bằng nghe thế, trong lòng chợt động, nhớ tới bản thân đã từng xem qua một điển tịch.

Đó chính là di thư Lỗ thị lấy được ở trong di tích trước kia cùng hai vợ chồng Thái Tuấn Hoa và Lương Úy thám hiểm.

Ở trong di thư Lỗ thị, Lỗ Ban đã từng ghi lại rằng, hắn và một vài đại sư cơ quan thuật khác, cùng nhau nghiên cứu chế tạo ra một số cơ quan sinh vật. Loại cơ quan sinh vật này dùng cơ quan gỗ làm trung tâm, sau đó sử dụng pháp thuật, triệu gọi một số vong linh hoặc là quỷ vật có thần trí ở nhờ vào bên trong, trở thành Khôi Lỗi tộc có ý thức.

Tô Bằng nhớ rõ, Lỗ Ban ở trong sách ghi lại, vị bằng hữu kia của hắn, dường như cũng đến từ Tây Vực, nói là phương pháp chế tạo cơ quan thuật này, ở Tây Vực vốn có lưu truyền, chẳng qua là do vụ sự nắm giữ trong tay, rất ít lưu truyền ra ngoài.

Lỗ Ban và bằng hữu của hắn, cũng chỉ là căn cứ một vài manh mối ghi lại, giữ nguyên vẹn kỹ thuật này đồng thời phát triển, mới làm ra Khôi Lỗi tộc.

Lúc này, thấy ở đây nhiều cơ quan hình nộm hoạt động như vậy, trong lòng Tô Bằng không khỏi nghĩ đến, chẳng lẽ cơ quan thuật từ Tây Vực truyền đến trong di thư Lỗ thị kia, chính là chỉ người kiến tạo trong thành cổ hiện tại này sao?

Chỉ là những ý nghĩ này, hiện lên trong đầu Tô Bằng, hẳn thậm chí không đi hỏi thăm Âu Dương Khánh làm sao biết Khôi Lỗi tộc, mà dạn dò với những người bên cạnh.

“Những vật này nếu đều là thứ được chế tạo như sắt như gỗ chúng ta từng gặp phải, như vậy độ cứng rắn tuyệt đối không thể xem thường. Hơn nữa mấy ngàn năm vẫn còn có thể hoạt động, có thể thấy được rất là vững chắc, có thể còn có nơi phát ra nguồn năng lượng có sức mạnh cực đại, chúng ta không thể khinh địch... Mau chóng tìm kiếm đám người Dương Hi kia đi nơi nào. Sau đó đuổi theo, không được ham chiến với những thứ này!”

Nghe lời của Tô Bằng như thế mọi người gật đầu, Cam La thống lĩnh hiệu lệnh hộ vệ không cần khẩn trương sợ hãi, làm tốt chuẩn bị nghênh chiến, nhưng lúc này, vẫn là mau chóng đi qua nơi này thì tốt hơn.

Dưới sự dẫn dắt của bọn người Tô Bằng, đội ngũ hộ vệ rất nhanh đi qua trong nội thành, nhưng mà những cơ quan hoạt động kia tốc độ cũng không chậm, rất nhanh liền sắp đuổi kịp bọn người Tô Bằng.

Lúc này Tô Bằng cũng phát hiện, dọc theo con đường này, cứ cách một đoạn trên mặt đất đều có hộ vệ thành Quy Tư Càn bỏ mạng, mặc dù không phải là thủ hạ của Tô Bằng, nhưng có lẽ là thủ hạ của Dương Hi hội trưởng kia.

Những hộ vệ này trạng thái chết đều rất thê thảm, dường như bị loạn đao chém chết, hoặc là bị tiêu thương bắn chết, Tô Bằng thấy, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Mà lúc này đây, đã có những Ky Quan Nhân kia đuổi tới, áp sát lại gần đội ngũ hộ vệ của Tô Bằng.

Chỉ thấy những Ky Quan Nhân này, chính thể mặc dù là hình người, nhưng lại nhiều hơn hai mặt cùng bốn cánh tay, mỗi cái đều giống như Na Tra ba

đầu sáu tay trong truyền thuyết, trên ba gương mặt đều điêu khắc Ma Thần đáng sợ, trên sáu cánh tay của bọn chúng, cầm lấy binh khí, cũng đều là thứ gì đó được làm như sắt như gỗ, thoát nhìn vẫn còn giữ nguyên độ sắc bén cùng lực công kích.

Những Ky Quan Nhân này, đi đến trước người mới phát hiện dáng người đều cực kỳ cao lớn, mỗi cái đều cao hai thước bốn lăm, lúc huy động vũ khí thoát nhìn các đốt ngón tay hoạt động rất là tự nhiên, không thua gì nhân loại bình thường, thoát nhìn giống như là một chiến sĩ cường hãn.

Bây giờ Ky Quan Nhân xông đến, có khoảng bảy tám cái, bọn hộ vệ cũng không bị động chịu đánh, địa phương bị Ky Quan Nhân xông đến tấn công, các hộ vệ đã tản ra, vây quanh Ky Quan Nhân, không ngừng dùng loan đao trên tay công kích.

Nhưng mà những Ky Quan Nhân này, thân thể nhưng đều là được chế tạo từ vật liệu như sắt như gỗ, vô cùng rắn chắc, loan đao bình thường chém lên, căn bản không tạo được sát thương, chỉ là để lại một vệt sưng màu trắng bên trên bề mặt thân thể của chúng mà thôi.

Những Ky Quan Nhân này một khi công kích, bởi vì thân thể chúng kết cấu đặc thù, lại thập phần linh hoạt, phần eo có thể không hạn chế chuyển động về một hướng, vũ khí trên sáu cánh tay giống như là Phong Hỏa Luân thay đổi công kích liên tục, thân thể xoay chuyển giống như là một con quay, căn bản khiến những hộ vệ kia không cách nào tiếp cận được.

Có mấy hộ vệ đứng quá gần Ky Quan Nhân cao lớn, còn chưa kịp phòng ngự, đã bị con quay này tấn công chém một nhát lên người, giống như là lãng trình ngã lặn xuống đất không dậy nổi.

Tô Bằng xem xét, lông mày lập tức nhăn lại, những Ky Quan Nhân này chiến lực vượt quá tưởng tượng, thực lực quá mạnh mẽ, sợ là hơn mười hộ vệ, cũng đánh không lại một Ky Quan Nhân.

Lúc này xa xa, Ky Quan Nhân càng nhiều hơn, còn có cơ quan xe đều lao đến bên này, nếu là bị quần lấy, e rằng vài hộ vệ này phải bỏ mạng tại đây.

Tô Bằng thoáng cái quét mắt nhìn trong nội thành, chỉ thấy phía trước cũng không thiếu tử thi hộ vệ thành Quy Tư Càn khả năng là thuộc hạ của Dương Hi hội trưởng, mà nơi trung tâm sân rộng nội thành này, dường như có một kiến trúc giống như là ngôi đình.

Kiến trúc kia, là tám thứ giống như là ngôi đình, nhưng kiến trúc lại thô ráp, nguyên liệu dùng đến xem ra không khác mấy so với những Ky Quan Nhân này kia, đều là loại chất liệu nào đó như sắt như gỗ, tám kiến trúc này, nói là giống như là đình, nhưng lại dẹt đồng thời lớn hơn không ít, phải nói càng giống là cái gì, ngược lại là có chút giống như là một số kiến trúc của bộ tộc người thú trong game khổng lồ có tên là “Thế giới mãnh thú”.

Tô Bằng nhãn lực vô cùng tốt, hần liếc mắt nhìn, liền phát hiện, tám cái “đình” này, thật ra chỉ có sáu cái hoàn hảo, trong đó một kiến trúc trong đình dường như chìm xuống, chỉ còn lại có một phần, mà cái sáu cái đình khổng lồ ở chính giữa còn lại, đều có thứ gì đó giống như rỗng rọc.

Nhìn thấy những kiến trúc này, trong lòng Tô Bằng vừa động, giống như nghĩ tới thủ hạ Dương Hi hội trưởng biến mất kia đã chạy đi nơi đâu.

“Không nên ham chiến!”

Tô Bằng hướng về phía đội ngũ hộ vệ la lớn, sau đó quát gọi Cam La thống lĩnh.

“Cam La thống lĩnh, mang theo những hộ vệ này, tiến vào những kiến trúc giống như cái đình ở phía trước kia đi!”

Cam La thống lĩnh nghe nói như thế, lập tức thi hành mệnh lệnh, hần hướng về phía trong đội ngũ hộ vệ lớn tiếng ra lệnh, chạy trốn về phía những kiến trúc giống như cái đình mà Tô Bằng nói.

Mà Tô Bằng thì cùng bọn người Âu Dương Khánh tung mình, phóng tới bên trong Ky Quan Nhân làm loạn đội ngũ, tạm thời muốn ngăn chặn những Ky Quan Nhân này.

Tô Bằng hành động cực kỳ nhanh chóng, hần rất nhanh liền đi tới bên cạnh một Ky Quan Nhân, thân thể đột nhiên lóe lên, thi triển bước tiến trong

nháy mắt, chớp mắt đã xuất hiện bên cạnh một Ky Quan Nhân.

Ky Quan Nhân này vừa rồi xoay tròn giống như là con quay, dùng vũ khí trong tay đả thương vài hộ vệ, có điều Ky Quan Nhân xoay tròn dường như cần thời gian tụ lực nhất định, không thể liên tục xoay tròn, Tô Bằng thừa dịp thời gian, Vô Phong kiếm trong tay thi triển một chiêu Bạt Kiếm thức cảnh giới Hợp Lực, muốn chém xuống đầu của Ky Quan Nhân này.

“Keng!”

Một tiếng giòn tan vang lên, một kiếm này của Tô Bằng, mặc dù chém lên trên người Ky Quan Nhân, nhưng mà cũng không được như trong tưởng tượng chém bay đầu của Ky Quan Nhân ra ngoài, ngược lại là Tô Bằng, cảm giác trong tay chấn động, Vô Phong kiếm nhận lấy kinh lực phản chấn cường đại.

Chất liệu chế tạo Ky Quan Nhân này, dường như càng rắn chắc hơn các loại vật liệu Tô Bằng đã từng gặp trước đây, Bạt Kiếm thức cảnh giới Hợp Lực, mặc dù tốc độ cực nhanh, có thể một chiêu chém đôi người thường, nhưng chỉ có thể chém vào trên thân thể Ky Quan Nhân chưa đến hai milimet, Ky Quan Nhân này cũng không có gặp phải sát thương quá lớn, chỉ là bởi vì Bạt Kiếm thức cảnh giới Hợp Lực kỳ thực lực lượng cũng không nhỏ, cả người bị đánh bay ra ngoài.

Ky Quan Nhân này bay ra phía sau, đập trúng một Ky Quan Nhân khác, hai Ky Quan Nhân lẫn lộn dính vào nhau, ngã lăn ra ngoài, nhưng mà không đến ba giây đồng hồ, hai Ky Quan Nhân kia lại giây dựa bò dậy, tiếp tục hướng vọt tới Tô Bằng.

Tô Bằng thấy, trong lòng thoáng trầm xuống, những Ky Quan Nhân này được chế tạo quá mức cứng rắn, thực lực đã vượt xa những mã phi mình từng gặp trước đó, nếu là thật sự bị Ky Quan Nhân như vậy bao vây, cho dù là Tô Bằng, cũng sẽ có phiền phức rất lớn.

Những Ky Quan Nhân đó, vốn sẽ không có sinh mệnh chính thức, sau khi bị Tô Bằng đánh bại, tất nhiên sẽ không sản sinh ra bất cứ tâm tình gì, sau khi đứng lên, lại tiếp tục vọt tới Tô Bằng.

Tô Bằng thấy, ánh mắt phát lạnh, không sử dụng Tam Hợp kiếm cảnh giới Hợp Lực nữa, mà lại đem Vô Phong kiếm lần nữa bỏ vào trong vỏ kiếm, bày ra tư thế rút kiếm, chuẩn bị đón đánh thật tốt.

Lúc Ky Quan Nhân này lần nữa chạy đến trước mặt Tô Bằng, trong tay Tô Bằng đã làm xong tư thế rút kiếm, Vô Phong kiếm cũng xuất kích vô cùng nhanh chóng!

Tam Hợp kiếm, Bạt Kiếm thức cảnh giới Hợp Khí!

Chương 745: Thâm nhập dưới lòng đất 2000 mét

Tô Bằng chém ra một kiếm, chính giữa ngực cơ quan Khôi Lỗi này.

Lập tức, Tô Bằng nghe thấy thanh âm phảng phất như tiếng thủy tinh vỡ nát vang lên trong thân thể của cơ quan Khôi Lỗi, thân thể Ky Quan Nhân run rẩy vài cái, sau đó phát ra một đợt âm thanh khó hiểu, cả người giống như mất đi sức mạnh, bấy giờ ngã quỵ xuống co quắp nằm trên mặt đất.

Tô Bằng quét mắt nhìn, chỉ thấy ngực gồ của cơ quan này giống như đã bị Bạt Kiếm thức Tam Hợp kiếm cảnh giới Hợp Khí chém văng tung tóe, bộ phận cơ quan dường như rất quan trọng bên trong bị phá hủy, khiến Ky Quan Nhân này mất đi năng lực hành động, biến thành một đồng vật liệu phế thải chính thức.

Nhìn thấy hiệu quả này, Tô Bằng nhẹ nhàng thở ra một hơi, hữu hiệu là tốt rồi.

Tam Hợp kiếm cảnh giới Hợp Khí có thể chém “chết” những Ky Quan Nhân này là tốt rồi, xem ra không cần sử dụng Tam Hợp kiếm cảnh giới Song Hợp cao cấp hơn, Tam Hợp kiếm cảnh giới Song Hợp, tiêu hao quá thật có chút lớn, bản thân Tô Bằng đánh giá, nếu như phải dùng Tam Hợp kiếm cảnh giới Song Hợp mới có thể chết chết những thứ quý này, bản thân nhìn thấy những Ky Quan Nhân này, cũng phải chạy trốn chết trước.

Tô Bằng mặc dù chém chết một Ky Quan Nhân, nhưng mà những thứ này cũng không cảm xúc và sợ hãi, cả đám giống như được lập trình giống như người máy, Ky Quan Nhân đằng sau tiếp tục bổ nhào về phía Tô Bằng.

Tô Bằng quét mắt nhìn, chỉ thấy bốn người Âu Dương Khánh, cũng không có biện pháp nào với những Ky Quan Nhân này, đao của bọn hắn chém lên căn bản chỉ để lại một vết xước, bị Ky Quan Nhân chém đến bản thân cũng sắp tiêu tùng, căn bản không có cách nào khiêu chiến tiếp được.

“Lui về sau mau!”

Tô Bằng hô lớn một tiếng ra lệnh cho những cao thủ bên mình, nói xong xông về trước vài bước, lại một chiêu Bạt Kiếm thức cảnh giới Hợp Khí, chém “chết” một Ky Quan Nhân.

Lúc này, đội ngũ hộ vệ phần lớn đã rời khỏi chiến trường nơi này, bọn người Âu Dương Khánh, cũng nghe lời của Tô Bằng, cùng nhau chạy về phía kiến trúc ngôi đình bên kia.

Tô Bằng thì lại chém hai Ky Quan Nhân, lúc này những Ky Quan Nhân ở nơi khác trong quảng trường nội thành, đã cách Tô Bằng không đến hai mươi mét.

Nhìn hơn trăm Ky Quan Nhân cùng cơ quan xe đã đến nơi này, trong lòng Tô Bằng cũng không tiếp tục suy nghĩ nghênh chiến, lúc này hắn đã kéo dài đủ lâu, liền thi triển khinh công, đuổi theo Âu Dương Khánh cùng đội ngũ hộ vệ.

Những hộ vệ kia, tốc độ chạy trốn trời chết cũng không chậm, rất nhanh liền chạy tới gần bên tám cái đình kia, Tô Bằng cũng chạy đến bên cạnh những người này.

Những cái đình này, một cái đại khái khoảng chừng hai trăm người tiến vào bên trong, có điều những người này của Tô Bằng cũng không thể chen chúc ở trong đó, mà chia nhau tiến vào trong hai cái “đình”.

Tô Bằng tiến vào nơi này, xem xét bố trí bên trong, trong lòng đã hiểu rõ, những cái “đình” này làm cái gì.

Những kiến trúc này, nào giống như đình nghỉ mát gì chứ, rõ ràng là thang máy nguyên thủy!

“Đi mau, đi chuyển động ròng rọc trong kiến trúc này nhanh!”

Sau khi Tô Bằng tiến vào thang máy nguyên thủy này, ra lệnh cho hộ vệ.

Hai hộ vệ trong thang máy nguyên thủy nghe thế, mười mấy người đi theo, đi chuyển ròng rọc trong này.

Thang máy này vốn dĩ đều được chế tạo từ chất liệu đặc biệt chỉ có trong thành cổ dưới mặt đất, ròng rọc này cũng như vậy, thậm chí xích sắt bên dưới cũng thế, đều được làm từ chất liệu đặc biệt kia, mấy ngàn năm cũng không mục nát.

Sau khi bắt đầu chuyển động ròng rọc, thang máy bắt đầu sinh ra tác dụng, không ngừng chìm xuống bên dưới, rất nhanh, thang máy này đã tiến vào trong thông đạo phía dưới, xung quanh toàn bộ tối sầm lại.

Mà Tô Bằng ở bên trong thang máy nguyên thủy này, đã không nhìn thấy được thang máy khác, có điều dựa theo lý giải của Tô Bằng, nếu những thang máy này đều ở đây, như vậy địa phương bên dưới, có lẽ cũng ở cùng một chỗ.

Lúc này bên tai Tô Bằng, nghe thấy đều là thanh âm xích sắt chuyển động, còn có một vài tiếng gió phía dưới thang máy, trong lòng Tô Bằng không khỏi nghĩ đến, chẳng lẽ phía dưới này, cũng tồn tại một hang gió giống như kia sao? Nguyên lý thang máy này đi xuống, là sử dụng sức gió sao?

Có điều Tô Bằng cũng chẳng đặc biệt để ý những chi tiết này, hắn càng đang tự hỏi nhiều hơn, phía dưới thang máy, là một nơi như thế nào.

Thang máy này không ngừng đi xuống, Tô Bằng cũng càng ngày càng có cảm giác nơi này rất kỳ quái.

“Chúng ta đi xuống, e rằng đã trăm trượng rồi?”

Sau lưng Tô Bằng, A Đỗ Lạp nhìn hoàn cảnh chung quanh, có chút lo lắng hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, thang máy này lúc đi xuống, Tô Bằng lúc đó đã tính toán khoảng cách, lúc này có lẽ đã đi xuống một trăm trượng, cũng chính là hơn

ba trăm mét.

“Hang động này, rốt cuộc sâu cỡ nào? Tại sao giống như không có điểm dừng vậy?”

Bên cạnh A Đỗ Lạp, một người tương đối trẻ trong huynh đệ Tây Vực, cũng nói với Tô Bằng.

“Không biết... Có điều chiều sâu này, đã là cực kỳ sâu rồi, chiều sâu này, không thể nào là do người khác đào được, có lẽ là một hang động tồn tại tự nhiên, thang máy này, chẳng qua là về sau được thiết kế đặc biệt mà thôi.”

Tô Bằng lắc đầu, nói với người kia.

Tô Bằng nói ra những lời này, nhìn thấy huynh đệ Tây Vực cùng hộ vệ chung quanh, trên mặt giống như lộ ra một chút thần sắc sợ hãi do dự, trong lòng chợt bừng tỉnh, nghĩ thầm là lời nói của mình không quá tự tin.

Chương 746: Địa triều (1)

Mình là thủ lĩnh đội ngũ, cho dù quả thật không biết, cũng không thể để lộ cảm xúc có thể khiến cho đội ngũ trở nên bị quan được.

“Ồ?”

Nghe thấy lời của Tô Bằng như vậy, ánh mắt mọi người xung quanh không khỏi không khỏi đều liếc nhìn nhau.

Tô Bằng mỉm cười, nói.

“Nếu suy đoán đúng vậy, phía dưới này, có lẽ là dòng sông hoặc là nguồn nước khác dưới lòng đất, nói không chừng còn có một vài sinh vật hình thù kỳ dị, nhưng nguy hiểm sẽ không quá lớn.”

“Sao lại nói vậy?”

A Đỗ Lạp hỏi, trong thang máy lên xuống này, thủ lĩnh đội ngũ chỉ có Tô Bằng, hẳn còn có Tây Vực huynh đệ, Âu Dương Khánh cùng Cam La thống lĩnh, là ở trong một thang máy khác.

Chỉ nghe Tô Bằng giải thích nói.

“Thành phố dưới lòng đất này, chúng ta đã hiểu biết phân nửa nơi này, những ốc đảo dưới lòng đất đó, rất có thể nguồn gốc thực vật, bởi như vậy nguồn gốc thực vật là có, nhưng nguồn nước lại chưa phát hiện được... Trong thành thị thế này, không thể nào không có nguồn nước, cho nên phía dưới, tất nhiên là một mạch nước ngầm hoặc là nguồn nước khác.”

“Về phần có một vài quái vật, cũng rất đơn giản, còn nhớ trong thành phố phát sáng chúng ta gặp đầu tiên kia nhìn thấy những bộ xương kia không? Những bộ xương kia ghép lại với nhau, như là một loại vừa giống cá, nhưng lại có kích thước lớn như trâu, lại mọc ra hai chân động vật, loại động vật này không phải là ở trên cạn, bằng không lúc đó trong thành thị dưới mặt đất đã lan tràn khắp nơi rồi, mà những xương cốt chúng ta phát hiện kia, phần lớn là trong phòng bếp thành thị bên ngoài, cho nên ta suy đoán, vật kia có lẽ là một loại thức ăn thông thường, hơn nữa có thể sản sinh. Nếu không các người ngầm coi, trong thành thị ở ngoại vi, đều là những người thân phận không mấy quan trọng, nếu như bọn họ đều ăn được thứ này, xem ra cũng không phải quá mức quý hiếm... Nếu đã không quý hiếm, tức là rất nhiều, có thể sản sinh, mà trong thành thị lại không có nơi chăn nuôi gia súc...”

“Mà những động vật kia, căn cứ ta quan sát chắc hẳn có chút đặc trưng của cá, có lẽ là nơi sinh sống có nước, mà vừa rồi chúng ta suy đoán, dưới mặt đất nhất định có nguồn nước, cho nên ta suy đoán, loại sinh vật này, chắc hẳn ở trong nguồn nước phía dưới chúng ta, hơn nữa số lượng không ít.”

Nghe được suy đoán của Tô Bằng, mấy người chung quanh lộ ra vẻ mặt giật mình, cảm thấy Tô Bằng nói có lý.

“Tô thủ lĩnh, suy đoán của người trật tự rõ ràng, quả thật chắc hẳn có chuyện như thế.”

A Đỗ Lạp ở bên cạnh Tô Bằng, sâu sắc bội phục nói.

Tô Bằng khẽ cười cười, lắc đầu, đây chẳng qua là suy luận logic trình độ bình thường, thật ra nếu không phải bọn A Đỗ Lạp tinh thần khẩn trương, với trí tuệ của bọn họ, cũng có thể suy đoán được.

Chỉ là Tô Bằng lại có một chút lo lắng không hề nói ra, hẳn thật ra có chút bận tâm, bây giờ đã qua mấy ngàn năm, trong không gian dưới mặt đất, có phải có chút biến đổi khác thường nào hay không.

Còn có, người Chân Thần giáo kia cũng khai ra, bọn người Dương Hi lần này tới đây, là vì tìm kiếm “Tàn thể Chân Thần”, thứ này có thể ở bên dưới hay không, nếu như thật sự ở bên dưới, thì tại sao đặt ở dưới lòng đất, đây cũng là một điều bí ẩn.

Có điều Tô Bằng cũng không quá mức lo lắng, có câu là thuyền đến đầu cầu ắt thẳng, xuống dưới lòng đất, tất nhiên tất cả đều có kết quả cuối cùng.

Cứ như vậy, thang máy lên xuống tiếp tục chìm xuống bên dưới.

Điểm cuối của thang máy lên xuống, rơi xuống dưới mặt đất khoảng chừng hơn hai ngàn mét, ngay khi người trong thang máy, lần nữa hoài nghi có phải lại lần nữa không có điểm dừng hay không, thang máy đột nhiên phát ra một tiếng chấn động, giống như đã đến điểm cuối của bên dưới.

Nghe thấy thanh âm này vang lên, bọn người Tô Bằng tinh thần đều chấn động, thang máy lại đi xuống chừng mười mét, rốt cuộc dừng lại.

Bọn người Tô Bằng chờ thang máy dừng lại, từ bên trong đi ra.

Mọi người sau khi đi ra, thoáng sửng sốt một chút, bởi vì bọn họ phát hiện, điểm cuối của thang máy, không ngờ vẫn là một tòa thành.

Chỉ có điều, thành phố này so với vài tòa thành thị bên trên đã từng nhìn thấy, lại nhỏ hơn rất nhiều, hơn nữa quan sát, càng giống như là một thành lũy chiến tranh.

Thành phố này, bên ngoài có tường đá cao lớn, có điều thoát nhìn, tường đá này giống như là thiên nhiên kiến tạo, dường như toàn bộ thành phố này đều là tảng đá to lớn, mà kiến trúc trong thành thị giống như xây dựng bằng đá rỗng ruột.

Cả tòa thành thị, cũng tản ra ánh sáng nhàn nhạt, thoát nhìn nơi này cũng có không ít loại đá tảng có thể phát ra ánh sáng nhạt.

Mà lúc này, nơi này dường như chỉ có bọn người Tô Bằng tồn tại, Âu Dương Khánh cùng đoàn người Dương Hi hội trưởng, cũng không thấy bóng dáng đâu.

Tô Bằng nhìn thoáng qua chung quanh, nói.

“Nghỉ ngơi và hồi phục một chút, thuận tiện thăm dò thành phố này xem sao, chúng ta đợi một lát, Cam La thống lĩnh cùng bọn người Âu Dương huynh có thể vẫn chưa xuống tới nơi.”

Bọn người A Đỗ Lạp tất nhiên không có điều gì dị nghị, một bên phân ra nhân thủ đi thăm dò địa thành giống như thành thị tuyến đầu này, bọn người Tô Bằng mới vào trong chờ.

Qua không lâu, trên đầu Tô Bằng vang lên thanh âm cơ quan, lại là một thang máy khác đi xuống.

Không bao lâu, bọn người Tô Bằng nhìn thấy Âu Dương Khánh cùng Cam La thống lĩnh, mang theo hộ vệ khác, từ trên thang máy đi ra.

Tô Bằng đi qua, ôm một cái mãnh liệt Âu Dương Khánh và Cam La thống lĩnh, sau đó quay đầu nói.

“Nơi này, có lẽ chính là thành thị tuyến đầu của người dưới lòng đất, hoặc là thành lũy chiến tranh...”

Mà lúc này, những hộ vệ được phái đi do thám kia, cũng đều trở về, bọn họ, mang về vài thứ rất là có giá trị...

Chương 747: Địa triều (2)

Những hộ vệ kia, mang về rất nhiều thứ có giá trị.

Bởi vì, bọn họ phát hiện nơi này có dấu vết người từng sống.

Những thị vệ kia, mang về một số xương cốt đã sắp hoá thạch, có điều Tô Bằng vẫn có thể nhận ra, những xương cốt này tuyệt đối là xương cốt nhân loại.

“Đầu lĩnh Tô Bằng, ở đây khắp nơi đều có xương cốt như vậy, hình như là xương cốt người, có điều thoát nhìn hẳn là những người này bị cái gì tập kích, nên chết cả.”

Tiểu đầu lĩnh hộ vệ tiến đến lục soát những xương cốt này, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nhẹ gật đầu, hẳn nhìn thử xương cốt sắp hoá thạch của những người này, phát hiện những xương cốt này đều không tính quá lớn, tựa hồ so về người bình thường còn thấp hơn một chút.

“Đây có thể chính là đặc thù bản thân người của tộc đàn trong chỗ này?”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ như vậy, từ kích cỡ xương cốt nhìn lại, ở đây tựa hồ đều là một loại người, cùng người Tây Vực bây giờ có khác biệt rất lớn, đương nhiên, cái này cũng có thể là vì dinh dưỡng không đầy đủ lâu dài tạo thành.

Mà mấy thứ lục soát ra khác, đều là mấy bình khí cũ nát, có điều có vài bình khí, là loại chất liệu đặc biệt của thành thị dưới đất mà Tô Bằng từng thấy, mấy ngàn năm vẫn chưa mục.

Nhìn thoáng qua thành thị như thành lũy này, Tô Bằng đã có thể kết luận, ở đây hẳn chính là người của mấy thành thị phía trên, kiến tạo thành lũy thành thị tiền tiêu ở phía dưới.

“Đi, đi ra xem thử... người của hội trưởng Dương Hi kia, hẳn đã rời khỏi đây, trước đó chúng ta nghe thanh âm cơ quan ở phía trên, chính là thanh âm bọn họ sử dụng giàn giáo này tiến xuống mặt đất.”

Tô Bằng nhìn hoàn cảnh nơi này, nói với người dưới trướng.

Bọn người A Đỗ Lạp thủ lĩnh Cam La cũng suy nghĩ như thế, mọi người hơi nghỉ ngơi và hồi phục chút, rồi tiếp tục đi xuống dưới đất.

Bọn người Tô Bằng đi ra thành lũy tiền tiêu dưới mặt đất này, đi ra ngoài.

Thành lũy tiền tiêu này cũng không quá lớn, bọn người Tô Bằng đi một hồi đã ra đến bên ngoài, chỉ thấy bên ngoài, không ngờ lại là một địa phương

như bình nguyên dưới đất hết sức trống trải. Giống như dưới mặt đất còn một tầng không gian khác, cũng không biết nguồn gốc địa chất học ở đây là gì.

Thính lực Tô Bằng không tệ, hắn nghe mơ hồ, phía trước tựa hồ có tiếng giống như nước chảy, Tô Bằng liền dẫn đội ngũ, đi về phía âm thanh phát ra.

Đi một thời gian ngắn, bọn người Tô Bằng phát hiện tiếng nước chảy phía trước càng ngày càng rõ ràng, trong lòng hắn hiểu rõ, quả nhiên, phía dưới này hắn chính là nguồn nước ngầm của cả tòa thành thị.

Chỉ là Tô Bằng vẫn hơi nghi kị. Chính là nếu nguồn nước ở chỗ sâu như vậy, những người sống dưới mặt đất kia, bọn họ bình thường lúc sinh hoạt lấy nước nếu không có cơ quan đặc thù, có phải sẽ có chút phiền phức không?

Có điều Tô Bằng cũng chẳng đặc biệt lo lắng cho cổ nhân, hắn mang theo đội ngũ đi tới, rất nhanh, đi tới một bình nguyên đặc thù.

“Hửm? Ở đây sao lại là địa hình như vậy?”

Tô Bằng tới chỗ này, mới phát hiện địa hình chỗ mình cực kỳ kỳ lạ.

Địa hình ở đây, liền giống như miếng pho mát cực lớn. Ở trên bình nguyên dưới đất này, có thêm rất nhiều lỗ thủng cực lớn, hơn nữa sâu không thấy đáy.

Trong những lỗ thủng này, lỗ nhỏ đại khái chỉ chừng một quả bóng. Mà lỗ lớn, thậm chí giống hồ thiên thạch trên mặt trăng vậy, gần như còn lớn hơn hồ nước Tô Bằng vừa gặp phải.

Ở trong mấy lỗ thủng này, có rất nhiều chỗ có thể để người đi lại. Chỗ rộng, cho dù Tô Bằng đem đội ngũ xếp hàng ngang cũng có thể thoải mái mà đi, chỗ chật, lại có thể để mười người hai mươi người song song hành tẩu.

Có điều mặc dù có thể để người hành tẩu, nhưng đi khu vực này lại cần lá gan rất lớn cùng trái tim cường đại, bởi vì mấy lỗ thủng này thoạt nhìn, cả

đám sâu không thấy đáy, bên trong đen kịt một mảnh, có vẻ cực kì khủng bố... Khiến người ta có cảm giác bên trong sẽ đột nhiên bay ra một con cự long, cũng là chuyện bình thường.

Còn lại của vùng này, ở phía trước cực kỳ rộng lớn, địa thế những lỗ thủng kia so với vị trí Tô Bằng bây giờ thấp hơn hai mươi mét, có điều có thể theo sườn nam thạch đi xuống, sườn nam thạch kia tựa hồ cũng là nhân lực khai mở, xem ra những người cổ đại kia thường xuyên vào khu vực này.

“Tô lão đệ, chúng ta nên đi qua khu vực này không?”

Nhìn thấy địa hình kỳ quái như vậy, Âu Dương Khánh ở bên cạnh Tô Bằng, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn thoáng qua nơi này, trong lòng ngược lại không sinh ra cảm giác đặc biệt nguy hiểm, hơn nữa, hắn nghe được, thanh âm nước chảy mặc dù cách nơi này rất sâu, nhưng hắn ở sâu dưới mấy lỗ thủng kia.

“Thống lĩnh A Đồ Lạp, nghe nói người truy tung rất điệu nghệ, người phát hiện những người chúng ta đang truy tung, là đi từ hướng nào không?”

Tô Bằng tạm thời không trả lời câu hỏi của Âu Dương Khánh, mà lại hỏi A Đồ Lạp.

A Đồ Lạp nghe xong, dùng sức dùng mũi khịt khịt vài cái, nói.

“Bọn họ hẳn là đi qua từ một chỗ của khu vực này.”

“Ồ? Vì sao phán đoán như thế?”

Tô Bằng thấy bộ dạng cái mũi A Đồ Lạp khịt khịt, cảm giác hiếu kỳ, hỏi hắn.

Chương 748: Giống hươu bào ngốc... (1)

Chỉ thấy A Đồ Lạp cười ha hả, nói.

“Do thường đi trong sa mạc, mũi của ta đã luyện thành bộ dạng lạc đà... Mặc dù ta không thể ngửi được nguồn nước ngoài hơn mười dặm, nhưng

phạm vi hơn mười dặm ngược lại không có vấn đề, hơn nữa ta ngửi được trong không khí tựa hồ có mùi hương phấn nữ nhân dùng, nghe các người nói, trong đội ngũ đối phương có nữ nhân, ta nghĩ mùi thơm, chính là mùi của nữ nhân kia.”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi vui vẻ, nhớ được bản thân đã từng xem một bộ phim tên là “Người hương biết nữ nhân, diễn viên trong phim tựa hồ có loại dị năng này, có thể ở trong phạm vi mấy Km ngửi được mùi thơm đặc thù của cơ thể nữ nhân.

Có điều diễn viên trong phim, là người ngoại quốc đẹp trai, bộ dáng A Đỗ Lạp mặc dù rất có vị nam nhân, nhưng không có quan hệ với đẹp trai, lại không ngờ cũng có năng lực như thế.

“Tốt, người đã xác định như thế, có lẽ cũng sẽ không sai, nếu bọn họ từng đi qua khu vực này, chúng ta cũng không sợ cái gì... Đi, chúng ta tìm một chỗ khoảng cách khá hẹp, đi qua chỗ này.”

Tô Bằng mỉm cười, nói với A Đỗ Lạp.

A Đỗ Lạp khẽ gật đầu, hần sờ lên mũi nói.

“Nếu tin ta, hãy để ta mở đường, ta có thể một mạch theo mùi thơm tìm đến bọn họ.”

“Vây vát vả rồi.”

Tô Bằng gật đầu nói, lại nở mỉm cười, bộ dạng này của A Đỗ Lạp, đúng là độc sức, chân thật dùng mình như chó cảnh sát rồi.

A Đỗ Lạp nhận được câu trả lời chắc chắn, cũng giữ vững tinh thần, không ngừng khịt khịt mũi trong không khí, đi ở phía trước đội ngũ.

Bọn người Tô Bằng mang theo đội ngũ, theo A Đỗ Lạp, cùng đi tới chỗ lỗ thủng sâu không thấy đáy như pho mát kia.

Cứ như vậy, bọn người Tô Bằng đi tới khu vực lỗ thủng, đi tiếp gần 20 phút trên đó, cũng đi ra cự ly nhất định.

Lúc này, bọn người Tô Bằng ở một địa phương khá chật trong khu vực lỗ thủng này tiếp cận địa phương trung tâm, lúc đi đến đây, đột nhiên, bọn người Tô Bằng đều nghe được cả khu vực lỗ thủng, đều phát ra thanh âm chói tai giống còi hơi.

Thanh âm này từ bốn phương tám hướng truyền đến, cảm giác so với thanh âm còi xe lửa hơi nước kiểu cũ còn bén nhọn chói tai hơn, chẳng những khiến bọn hộ vệ ôm lấy lỗ tai, ngay cả Tô Bằng cũng hơi khẽ cau mày.

“Chuyện gì xảy ra?”

Tô Bằng nhìn về bốn phía, miệng hỏi.

Chung quanh không ai có thể trả lời, nhưng lập tức, Tô Bằng liền phát hiện nơi phát ra thanh âm là ở đâu.

Chỉ nghe ở khu lỗ thủng chỗ bọn người Tô Bằng, dưới mặt đất không ngừng vang lên thanh âm, tựa hồ là vật gì từ dưới đất phun lên.

Âu Dương Khánh nghe xong một hồi, đột nhiên biến sắc, nói.

“Không hay rồi! Phía dưới có lượng lớn nước phun ra!”

Tô Bằng lúc này, cũng nghe được thanh âm này, sắc mặt cũng khẽ biến.

Thanh âm kia, không khác thanh âm triều tịch là bao, vừa nghe cũng biết là lượng lớn nước từ dưới đất trướng lên, đang từ trong những lỗ thủng kia, tràn lên phía trên.

Trong hộ vệ đằng sau có người thông minh, cũng kinh hãi kêu to lên.

Lúc này bọn người Tô Bằng, đã vào rất sâu khu lỗ thủng này, đại khái đi 20 phút, lúc này đang ở vị trí chính giữa, cho dù tiến lên hay lùi về, đều không thể nào lập tức đến địa phương tương đối cao.

Nếu lúc này, dưới mặt đất quả thật là nước dâng lên, như vậy bọn người Tô Bằng lập tức sẽ bị nước bao phủ, có lẽ mấy cao thủ võ công cùng người Trung Nguyên có thể chạy đi, nhưng những binh sĩ của thành Quy Tư Kiên này, lại không ra được.

Ai bảo Tây Vực nguồn nước ít như vậy, có thủy nguyên cùng hồ nước ốc đảo cũng bị khổng chế nghiêm khắc, căn bản không thể nào để người ta cơ hội đi vào bơi lội, binh sĩ Tây Vực tự nhiên đều là vịt lên cạn, nếu nước tràn lên, những hộ vệ này chết chắc rồi, chắc chắn đều bị chết đuối.

Những hộ vệ này cũng không phải là người ngu, rất nhanh có người ý thức được điểm này, lập tức, một mảnh cảm xúc khủng hoảng lan tràn ở trong hộ vệ.

“Đều yên lặng chút cho ta! Loạn có làm được cái gì! Toàn bộ yên lặng cho ta!”

Thấy bộ dáng của những hộ vệ này, đầu lĩnh Cam La quay đầu lại quát một tiếng, quát hộ vệ phía sau.

Bản thân những hộ vệ kia có chút hoang mang lo sợ, lúc này nghe tiếng la của đầu lĩnh Cam La, mới yên lặng chút.

Mặc dù bản thân những hộ vệ này cũng không biết bơi, nếu nước tràn lên đều sẽ chết đuối, có điều lúc này bọn họ đã đến nơi này, dù sao trái phải đều trốn không thoát, ngược lại cũng chẳng xuất hiện bộ dạng chạy trốn tứ tán.

Mà Tô Bằng, sau khi lại nghĩ đến chuyện có thể phát sinh, trong lòng vừa động, hô về phía sau.

“Đều tỉnh táo! Chưa chắc bết bát như trong tưởng tượng đâu!”

Bọn người Tô Bằng trấn an đội ngũ hộ vệ một hồi, mới khiến cho đội ngũ an tĩnh lại, nhưng mà nước dưới mặt đất, xác thực là tràn lên.

Nước ngằm lên vô cùng nhanh, Tô Bằng phỏng chừng, những lỗ thủng này, sợ là sâu mấy ngàn thước, nhưng không biết nguyên nhân gì, mực nước phía dưới không ngờ bắt đầu giống thủy triều trướng lên, độ cao mấy ngàn thước, không ngờ rất nhanh tràn lên.

Rất nhanh, ở bên cạnh bọn người Tô Bằng, một số lỗ thủng khá hẹp, đã hướng phun cột nước như suối.

Khiến những hộ vệ này bối rối một hồi, có điều Tô Bằng vẫn bảo trì tỉnh táo, nhìn những lỗ thủng lớn cỡ như hổ thiên thạch kia.

Rất nhanh, Tô Bằng phát hiện, trong những lỗ thủng cỡ như hổ thiên thạch kia, mực nước đã tăng tới độ cao mắt thường có thể nhìn thấy.

Chương 749: Giống hươu bào ngọc... (2)

Nước trong lỗ lớn kia, đã trướng lên, những lỗ kia cực lớn, quả thực có cái lớn như một thành thị hoặc một hồ nước, lúc này nước ngằm điên cuồng tràn lên, bởi vì tốc độ quá nhanh, không ngừng ép chảy ra ngoài, cho nên phát ra âm thanh giống còi hơi.

Nếu những nước này tràn lên, như vậy vị trí bọn người Tô Bằng, đều sẽ bị nước bao phủ.

Có điều Tô Bằng lại nheo mắt lại, không quá kinh hoảng.

Hắn nhìn chăm chú vào thủy triều tuôn ra trong lỗ thủng cực lớn dưới mặt đất này, nhìn mực nước tiếp tục dâng lên.

Chỉ là, nước từ trong những lỗ thủng kia tuôn lên, ngoại trừ những lỗ cỡ quả bóng xung quanh, phun ra ngoài giống suối phun, lỗ khác, tăng tới khoảng cách sắp tràn lỗ thủng, xu hướng tăng liền từ từ chậm lại.

Đến cuối cùng, trong những lỗ thủng tuôn nước dưới mặt đất kia, cuối cùng đều tăng tới độ cao cách sắp tràn lỗ thủng cỡ năm sáu thước, liền ngừng lại.

Thấy cảnh như vậy, hộ vệ dưới trướng Tô Bằng, lúc này mới đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn tình huống, nước ngằm này cũng không phải muốn tràn qua cả khu vực này, mà dừng lại ở độ cao sắp tràn năm sáu thước.

Lúc này, khu vực ở chỗ Tô Bằng, chung quanh đã không phải vô số lỗ thủng, mà lại biến thành vô số bộ dạng cỡ hồ nước hoặc giống ao nước, lớn cỡ một hồ nước hoặc là thành thị, cỡ vừa cũng chừng một căn phòng, nhỏ thì có thể chứa một người té xuống, mà nhỏ hơn chút nữa, chính là mấy lỗ cỡ quả bóng, đã biến thành suối phun.

“Thế nào là sao? Sao biến thành như vậy?”

Nhìn thấy tình huống này, bọn người A Đồ Lạp đều có chút khiếp sợ, nhìn chung quanh kinh ngạc không thôi.

Nhưng Tô Bằng đã sớm ngờ tới tình huống này, cũng không quá kinh ngạc.

Bởi vì Tô Bằng sớm ở thành thị bảo lũy kia đã phát hiện, vũ khí trong thành thị bảo lũy kia, thay vì nói là vũ khí dùng để chiến đấu với người khác, ngược lại thoát nhìn giống công cụ đi săn hơn.

Tô Bằng vừa rồi liền nghĩ, những người dưới mặt đất kia, có nhiều thứ như trường thương vậy, thoát nhìn giống xiên sắn, đến tột cùng là sắn bắn động vật gì, khu vực săn bắn lại ở đâu?

Mà lúc đi đến biên giới khu vực lỗ thủng, Tô Bằng liền hoài nghi, những người dưới mặt đất kia, hẳn chính là sắn bắn tại một khu vực như vậy.

Nếu không không cần phải tu kiến nhiều sườn dốc có thể chứa người ở dưới như vậy.

Chỉ là Tô Bằng không nghĩ ra, con mồi bọn họ săn là cái gì.

Tô Bằng vừa rồi, nghe được thanh âm nước ngầm dâng lên, trong lòng lại lóe lên linh quang, nghĩ thầm sợ là con mồi của những người lòng đất kia, chính là theo những dòng nước ngầm này mà lên.

Lúc này, những hộ vệ ở chung quanh Tô Bằng, đều hết sức ngạc nhiên nhìn hồ nước chung quanh, sợ hãi than không thôi.

Những hồ nước ngầm vừa mới xuất hiện chung quanh, chiều sâu mỗi cái có thể đến tận mấy ngàn thước, nổi thẳng xuống dưới mặt đất.

Tô Bằng cũng có chút khiếp sợ, thầm nghĩ ở trong hiện thực, có địa phương tên thành thiên tuyên, thành thiên hồ, nhưng mà những chỗ kia, chắc chắn cũng không nhiều hồ nước như giờ.

Hơn nữa Tô Bằng xem bộ dạng này, những nước này rất có thể là nước sống, nói cách khác, trong nước có lẽ có sinh vật.

Đang lúc Tô Bằng nghĩ, chỉ thấy ở giữa hồ vừa hình thành lớn nhất gần bọn họ, đột nhiên luồn lên cả đám sinh vật dạng cá.

Tô Bằng nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy bay lên, là cả đám dạng cá giống phi ngư trong nước.

Chỉ là những loại cá này, thân thể không ngờ không có chút màu sắc nào, toàn thân đều là màu trong suốt giống thủy tinh, cỡ cánh tay một người, chỉ là vào lúc bay vọt ra, không biết nguyên lý gì, bên trong thân giống hiện lên điện quang, sau đó trở nên đủ màu, giống đèn nê ông không ngừng thay đổi màu sắc.

Mà sau khi chúng rơi vào trong nước, không ngờ lại rất nhanh biến thành trong suốt vô sắc, phảng phất biến mất trong nước, chỉ người có thị lực hết sức lợi hại giống Tô Bằng, mới có thể thấy mắt cá của chúng.

“Những thứ này là cá gì?”

Thấy những thứ này, không ít người lại bị chấn động.

Trong đó có mấy hộ vệ, hết sức tò mò, lúc này bọn người Tô Bằng ở bên cạnh hồ nước khổng lồ mới hình thành này, có hai ba hộ vệ, đánh bạo, đi tới mép hồ nước, muốn nhìn rõ những phi ngư trong suốt nhưng lại đổi đủ màu như nghề hồng kia.

Tô Bằng thấy bọn họ tới gần mép hồ nước kia như thế, trong lòng đột nhiên cả kinh, Tô Bằng tựa hồ nhớ ra cái gì đó, nói.

“Không nên tiếp cận những hồ nước kia, nguy hiểm!”

Mấy hộ vệ nghe Tô Bằng gọi, đều sững sờ, ngay khi bọn họ vẫn chưa hiểu nguy hiểm mà Tô Bằng nói là cái gì, bọn họ không chú ý tới, một bóng đen đã từ dưới nước bơi đến mép hồ nước nơi này...

“Phốc!”

Trong nước đột nhiên bắn lên bọt nước, đột nhiên một bóng đen khổng lồ từ trong nước nhảy ra, miệng bóng đen khổng lồ này rất lớn, há miệng ra, liền

cắn một hộ vệ, đem nửa khúc người trên của hắn nuốt vào miệng, sau đó kéo hắn xuống nước.

Chương 750: Tể đàn dưới mặt đất (1)

“A!”

Lúc này, hai hộ vệ khác bị quái vật nuốt vào mới giật mình kêu lên, bị hù ngã về phía sau, ngồi trên mặt đất.

Nhưng mà hộ vệ không may bị quái vật nuốt vào kia, đã bị kéo vào trong nước, không biết đi nơi nào.

“Quái vật gì?”

Bọn người Âu Dương Khánh cũng cả kinh, nhanh chóng chạy tới bên này, xem xét là chuyện gì xảy ra.

Nhưng Tô Bằng lại nhìn rõ, quái vật kia bộ dáng gì, mặc dù trong lòng cũng khiếp sợ, có điều có một loại cảm giác quả nhiên không ngoài sở liệu.

Vào chính lúc này, dưới nước có bóng đen tụ tập, rất nhanh, từ trong hồ này, lại ba bóng đen, liên tục nhảy lên.

Vật kia tựa hồ ngoại trừ hoạt động trong nước, cũng có thể hoạt động trên đất bằng, lúc này, ba quái vật nhảy lên, cũng làm cho bọn người Tô Bằng chính thức nhìn rõ những thứ này đến tột cùng là cái gì.

Chỉ thấy ba thứ nhảy lên, đều cao 2m3,2m4, cả người, giống một con quái ngư cực lớn, có đặc thù của cá, nhưng thân thể lại không phải loại hình thể giọt nước dạng bẹp.

Ba quái ngư này, thân thể đều có cảm giác hơi vuông vuông, cả người từ mặt nghiêng nhìn giống khối vuông, mà từng lớp da trên người, giống không ngừng thổi hơi hô hấp, nhưng lại không như vẩy cá, mà lại có một loại khuynh hướng cảm xúc như da trâu hoặc da động vật cỡ lớn khác.

Thanh âm của thứ này, cũng có chút giống trâu, dưới thân thể mọc sáu cái chân kỳ lạ, có điểm giống chân trùng, lại có điểm giống đầu xương cá từ

trong thân thể đâm ra, thoát nhìn có điểm giống chân nhện, lại rất cứng cỏi, phát ra thanh âm “Mu... Mu...”, có điểm giống trâu kêu, nhưng lại trầm hơn không ít, còn có chút giống sấm rền.

Lúc này, xung lượng ba quái vật ở dưới nước nổi lên trên, bung lên năm sáu thước, nhảy lên bờ, con mắt giống con mực nhìn bọn người Tô Bằng, trên mặt cá lộ vẻ mê mang, tựa hồ không phân rõ bọn người Tô Bằng là động vật gì, có phải là con mồi của chúng không.

Tô Bằng nhìn thứ này, liền biết thứ này tựa hồ có điểm đàn độn, vừa rồi nuốt vào một hộ vệ, sợ là cũng tương hộ vệ là loại cá nào đó dưới đất.

Mà ba thứ trước mắt này, trong lúc nhất thời không rõ động vật hai chân như bọn người Tô Bằng có phải thực vật không, đang do dự có nên công kích không.

Trong lòng Tô Bằng, đã nhận ra, thứ này sợ là chủ nhân của xương quái vật xuất hiện thường xuyên ở thành thị ánh sáng âm đạm kia, cũng chính là con mồi người trong thành thị dưới mặt đất thường xuyên ăn.

Nghĩ rõ điểm ấy, lo lắng trong lòng Tô Bằng rất nhanh liền hạ thấp hơn rất nhiều, nếu thứ này có thể khiến dân thường trong thành thị ánh sáng nhạt dùng ăn, vậy độ khó săn bắt tuyệt đối sẽ không cao, nếu không cũng không thể xem là thịt thông dụng phổ biến để ăn.

Lúc này những thứ này bộ dạng ngơ ngẩn đứng ở trên bờ, đại khái cũng thể hiện ra điểm này.

Có điều mặc dù Tô Bằng biết, nhưng A Đỗ Lạp cùng bọn hộ vệ lại không rõ lắm.

Bọn họ nhìn ngoại hình quái vật kia tựa hồ rất dọa người, hơn nữa mới vừa rồi còn nuốt một hộ vệ, cho nên hết sức khẩn trương, lúc này vây quanh ở bên cạnh ba quái vật này, thử thăm dò có giết chúng không.

Lá gan Âu Dương Khánh lớn nhất, động thủ đầu tiên, hấn rút ra trường đao trong tay, lắc mình một cái, một đao đâm vào trong thân thể một con quái vật, sau đó dụng lực quét một cái, lập tức mở ra một lỗ hổng rất sâu.

Quái vật bị công kích kinh sợ, kêu lớn “Mu!” một tiếng, sau đó tựa hồ bị chọc giận, đuổi theo Âu Dương Khánh.

Âu Dương Khánh không biết quái vật sâu cạn, nhanh chóng lui về phía sau, có điều hộ vệ chung quanh lại xông tới, rút ra loan đao còn cả vũ khí khác, cứ chém lung tung một hồi.

Quái vật giống cá đi cạn này lại hết sức ngu ngốc, chỉ tập trung tinh thần đuổi theo Âu Dương Khánh, lại không biết phản kháng vũ khí khác chém lên trên người, kết quả đi chưa đến bảy tám thước, đã bị hộ vệ vây đánh đến chết.

Nhìn thấy kết quả này, trong lòng người còn lại hơi chút yên ổn, huynh đệ Tây Vực kia, cũng rút đao giết hai quái vật giống cá đi cạn khác.

Kết quả nhất trí thần kỳ, những quái vật giống cá đi cạn này chỉ số thông minh rất thấp, hình thức hành vi đồng dạng thần kỳ, chính là đuổi theo muốn công kích người đầu tiên công kích chúng, đối với công kích khác thì lại mặc kệ.

Loại đặc tính này, khiến chúng giống tiểu quái xuất hiện trong game online, mặc kệ thực lực mạnh, cũng không thoát khỏi cái chết.

Không bao lâu, ba quái vật, đều bị chém chết ở trên bờ.

“Thứ này, mẹ nó, thật đúng là ngu xuẩn, chỉ là ngoại hình dọa người mà thôi.”

Chém chết ba quái vật, cho dù là Âu Dương Khánh hay là hộ vệ, đều thở phào nhẹ nhõm.

Tô Bằng cũng không bất ngờ, nhìn thi thể những quái vật này, Tô Bằng lại có chút suy nghĩ.

“Xem ra hoàn cảnh sinh thái nơi đây khá đơn điệu, những quái vật giống cá đi cạn chính là sinh vật liên đỉnh trong chỗ này, hoặc là không có thiên địch... Liền giống hươu bào ngốc Đông Bắc trước kia, người khác cầm gậy đánh nó, nó đứng ngây ở đó.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, nghĩ tới đây, hấn cao giọng hô về phía những hộ vệ kia.

“Mọi người cứ an tâm, những quái vật này chỉ là thoát nhìn đáng sợ mà thôi, không cần để ý chúng, chỉ cần đừng tiếp cận những mép hồ kia, đừng không phòng bị để những thứ này kéo xuống nước là được.”

Những hộ vệ chung quanh, thấy những quái ngư này yếu ớt như vậy, cũng không quá sợ hãi, Tô Bằng liền để Cam La chỉnh lại đội hình, chuẩn bị lên đường.

Cứ như vậy, bọn người Tô Bằng lại tiếp tục đi ở vô số hồ dưới mặt đất này hơn một giờ, giết chết hơn mười quái vật cá đi cạn nhảy lên bờ, rồi cuộc xuyên qua khu vực này.

Mà xuyên qua khu vực này, xuất hiện ở trước mặt bọn người Tô Bằng, cũng là...

Chương 751: Tế đàn dưới mặt đất (2)

Xuất hiện ở trước mặt bọn người Tô Bằng, không ngờ là một khe sâu dưới lòng đất.

Địa hình thế này, trong khu vực nhiều rừng núi trên mặt đất, cũng không xem ra vô cùng hiếm thấy, chính là trong hai ngọn núi có một khe hở, ngọn núi dựng đứng, thoát nhìn hiếm trở khác thường.

Mà ở khe núi dưới mặt đất này, lại là một vùng dốc đá kiến tạo từ nham thạch cực lớn màu đen, không ngừng kéo dài lên trên, nhìn không tới điểm cuối trên đầu, giống như đây là thành thị dưới lòng đất vẫn luôn kéo thẳng lên bên trên.

“Địa hình nơi này, thật đặc biệt...”

A Đỗ Lạp nhìn nơi này, trong miệng không khỏi cảm thán nói.

“Có thể đi sâu xuống lòng đất gần ba nghìn mét, xuyên qua trong hồ nước dưới mặt đất, giết chết quái ngư ăn thịt người, thì còn có gì không thể xảy ra nữa?”

Tô Bằng khẽ cười cười, nói với A Đỗ Lạp.

A Đỗ Lạp nghe thế, không khỏi bật cười, nói.

“Quả thật như thế.”

“Thế nào? Mùi hương của nữ nhân kia, vẫn còn ở đây sao?”

Tô Bằng xem xét khe sâu này, nói với A Đỗ Lạp.

A Đỗ Lạp gật đầu, nói.

“Chính là ở bên trong không xa.”

“Được rồi, bảo các thủ hạ sẵn sàng chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào, ta cảm giác nơi này đã sắp đến mục đích của chúng ta rồi, có lẽ người chúng ta muốn tìm, ở chỗ này... Có điều nơi này địa thế hiểm trở, nếu lọt vào phục kích cũng không dễ giải quyết, tất cả mọi người phải cảnh giác hơn.”

Bọn người Âu Dương Khánh gật đầu, bọn họ xem như cao thủ, tinh lực cũng đều dư thừa, mặc dù đã trải qua rất nhiều tình hình nguy hiểm, nhưng lại không tinh bì lực tấn, đều bảo trì chiến lực.

Thấy các còn bảo trì tinh thần cùng thể lực, Tô Bằng coi như thoả mãn, hần nhẹ gật đầu, mọi người bắt đầu đi vào trong khe núi.

Đường đi khe núi rất chật hẹp, đại khái chỉ có thể chứa được bốn năm người cùng đi, Tô Bằng cùng bọn người Âu Dương Khánh đi ở gần phía trước đội ngũ một chút, chậm rãi đi vào bên trong.

Có điều dọc theo con đường này coi như là an toàn, cũng không xuất hiện chuyện mạo hiểm gì, bọn người Tô Bằng hữu kinh vô hiểm tiến vào trong bụng khe núi.

Sau khi đi được một khoảng thời gian, bọn người Tô Bằng phát hiện thông lộ phía trước dần dần rộng lớn, giống như phía trước cách đó không xa, có một vùng rộng rãi.

“Phía trước giống như có người!”

Âu Dương Khánh cảm quan tương đối mẫn cảm, hần nghiêng tai lắng nghe một hồi, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, hần vận công bên tai, cũng nghe thấy một vài tiếng động, tựa hồ là một số người ở phía trước, nhưng nhân số không cao hơn bảy mươi người.

“Chúng ta đi đến phía trước xem, xem thử rốt cuộc là ai!”

Tô Bằng với nói với Âu Dương Khánh, mọi người gật đầu, rất nhanh đi về phía trước, một hồi liền đi tới phía trước đội ngũ.

Bọn người Tô Bằng trước hết để cho hộ vệ đứng ở phía sau, những nhân vật thủ lĩnh này, thì lên đi đến phía trước, đi tới phía trước đột nhiên là một khoảng không gian tự nhiên địa hình rộng lớn.

Nơi này cũng không phải là hoàn toàn không ánh sáng, trên tảng đá màu đen, thường cách một đoạn, đều có một vài tảng đá phát ra ánh sáng nhạt, xem ra đi vào bên trong, cũng có thể có vài tử mỗ khoảng như vậy.

Bọn người Tô Bằng, lên vào trong địa phương rộng lớn trước mặt kia, chỉ thấy bên trong, đã tụ tập rất nhiều người.

Những người này, phần lớn đều là hộ vệ thành Quy Tư Càn, những hộ vệ này giống như đang duy trì một số cơ quan.

Chỉ thấy ở trong vùng này, có bảy tám thứ gì đó giống như ròng rọc, mỗi cái ròng rọc, đều có bốn người liền có thể chuyển động.

Mà ở đằng sau những cái ròng rọc này, lại có một thứ giống như là tế đàn nào đó, Tô Bằng nhìn về phía tế đàn kia, chân mày hơi nhíu lại.

Chỉ thấy trên tế đàn kia, có một tảng đá giống như đá cuội cao cỡ nửa người, lơ lửng ở trên tế đàn, hoàn toàn không có nơi mượn lực, giống như phản trọng lực lơ lửng ở trên tế đàn.

Bản thân tế đàn, thì hoàn toàn là do loại đá phát ra ánh sáng nhạt tạo thành, tế đàn này cũng không giống như những thành phố phát sáng trước đó pha trộn khoáng thạch gì đó, mà giống như là loại khoáng thạch được chiết

xuất, hào quang càng cô đọng hơn, mặc dù cũng phát ra ánh sáng nhạt, nhưng cả tế đều đang sáng lên dần, chiếu sáng cả khu vực này.

Lúc này, những hộ vệ thành Quy Tư Càn đó, ở bên rờn rọc, đều nhìn về phía trước, mà nơi này, có vài thủ lĩnh.

Tô Bằng nhìn kỹ một chốc, chỉ thấy nơi này lưu lại hộ vệ cũng không nhiều, đại khái chỉ có năm mươi người, mặt khác còn có ba hắc y nhân Chân Thần giáo, cùng với hai thuật sĩ bạch y nam tử trời buộc linh hồn với Tô Bằng.

“Mọi người, đã chuẩn bị xong rồi chứ?”

Tô Bằng tính toán nhân số đối phương, thi triển thi triển bản lĩnh buộc âm thành chỉ, đem lời của mình truyền vào trong tai bọn người Âu Dương Khánh.

Bọn người Âu Dương Khánh quan sát một hồi, đều nhẹ gật đầu, Tô Bằng thấy mọi người đã chuẩn bị xong, nhẹ gật đầu, sau đó duỗi ra ba ngón tay, chậm rãi buông từng ngón từng ngón.

Đợi đến khi buông ngón tay cuối cùng, bọn người Tô Bằng, cùng nhau xông ra ngoài.

Bọn người Tô Bằng lao tới, ai cũng đều không nói gì, chỉ là nhanh chóng xông về phía đám thủ lĩnh của đối phương.

Những người đối diện kia, đều dồn sức chú ý lên trên tế đàn, trong lúc nhất thời không chú ý đến bọn người Tô Bằng, lúc phát hiện chờ bọn họ, Tô Bằng đã vọt tới trước người Chân Thần giáo, mà bọn người Âu Dương Khánh cũng xông tới khoảng cách một nửa.

Chương 752: Vách đá lơ lửng (1)

Đám người Chân Thần giáo ở trước mặt Tô Bằng kia, phản ứng đầu tiên, hẳn là pháp sư người lùn thi triển pháp thuật, lúc này hú lên quái dị, sương mù ác nghiệp màu đen trong thân thể bắn ra khỏi cơ thể, giống như đang sắp thi triển pháp thuật gì đó.

Tô Bằng với người Chân Thần giáo, một chút cũng sẽ không khách khí, thân hình hắn vừa động, thân thể thi triển bộ pháp nháy mắt, chớp mắt đã vọt đến bên cạnh người này, Vô Phong kiếm trong tay kêu lên, thi triển Bạt Kiếm thức cảnh giới Hợp Lực.

Chỉ thấy không trung mang theo một mảnh tàn ảnh, người Chân Thần giáo từ đầu vai đến cổ, đầu, trực tiếp bị chém bay ra khỏi thân thể.

Tô Bằng không hề dừng lại, trước người hắn vẫn còn một người Chân Thần giáo, lại là một đối thủ đối thủ lực sĩ.

Tô Bằng lại thi triển bộ pháp nháy mắt, chớp mắt mang theo tàn ảnh vọt đến bên cạnh người này, lần nữa vung ra một kiếm.

Bởi vì không biết người này biết ma vân hộ thể hay không, Tô Bằng không thi triển Bạt Kiếm thức cảnh giới Hợp Lực nữa, mà lại thi triển Tam Hợp kiếm cảnh giới Hợp Khí.

Thành viên Chân Thần giáo lực sĩ này, thân thể lập tức bị đánh bay ra ngoài, khi hắn bị đánh bay, thân thể đã vận vẹo không tự nhiên, giống như xương cốt toàn thân đều chặt đứt, có lẽ là đã từng tu hành ma vân hộ thân nhất định, nhưng lại còn chưa đại thành cảnh giới, mặc dù không có bị chặt ngang người, nhưng bị Bạt Kiếm thức cảnh giới Hợp Khí chấn vỡ xương cốt toàn thân.

Tô Bằng kiếm kết liễu hai kẻ địch Chân Thần giáo, bọn người Âu Dương Khánh cũng đã đánh tới, Âu Dương Khánh cùng A Đồ Lạp hai người quần lấy thuật sĩ người lùn Chân Thần giáo, hai huynh đệ Tây Vực thì lại quần lấy một bạch y thuật sĩ thể lực khác.

Tô Bằng nhìn thấy khoảng cách người mình tấn công người khác này, đã biết khoảng cách này võ sĩ đối phó với thuật sĩ, bọn người Âu Dương Khánh cơ bản sẽ không thua. Huống chi là bên mình đánh đối phương trở tay không kịp, mặc dù bản thân không đi trợ thủ, cũng sẽ không có vấn đề gì.

Cho nên thân hình Tô Bằng vừa động, tiếp tục tấn công bạch y thuật sĩ.

Bạch y thuật sĩ kia, lúc này mới hoàn toàn kịp phản ứng, hấn cách Tô Bằng còn có hơn mười thước, mà động tác đầu tiên của hắn, cũng không phải nghênh chiến Tô Bằng, mà lại chạy về phía tể đàn kia.

Tô Bằng liếc mắt nhìn, người này thập phần để ý tảng đá giống như đá cuội khổng lồ lơ lửng trên không trung giữa tể đàn kia. Dường như là muốn bảo vệ hòn đá kia, hoặc là có động tác gì khác.

Nhưng mà Tô Bằng, làm sao có thể để cho hắn được thuận lợi đạt thành tâm nguyện như thế?

Tô Bằng dưới chân liên tục điểm ba lượt hư không, thân thể ở khoảng cách nửa thước cách mặt đất liên tục tăng tốc ba lần, bay xa hơn mười mét, khoảng cách cách bạch y thuật sĩ chẳng qua có bốn năm mét.

Lúc này, Tô Bằng đáp xuống, chân đạp trên mặt đất đột nhiên phát lực, thân thể mang theo tàn ảnh, trong chớp mắt phát động Nhất Thuần Bộ Phật, trong nháy mắt vọt tới sau lưng bạch y thuật sĩ này, mà tay trái Tô Bằng, thoáng cái tóm lấy phần cổ bạch y thuật sĩ.

Bạch y thuật sĩ bị Tô Bằng siết chặt cổ, vẫn chưa hề từ bỏ ý định, trong miệng niệm pháp quyết gì đó, giống như muốn dùng pháp thuật công kích Tô Bằng.

Mà Tô Bằng cũng không hề hạ sát thủ, nhưng lại thi triển một cỗ chân khí Cửu Dương, từ sau phần gáy của bạch y thuật sĩ dọc theo xương sống một đường đi xuống.

Chân khí Cửu Dương đi xuống dưới, cũng không phải là trợ giúp bạch y thuật sĩ này đả thông hai mạch Nhâm Đốc, chỉ nghe xương sống hắn phát ra tiếng răng rắc liên hồi. Chân khí Cửu Dương một đường dọc xuống, mỗi đốt xương của hắn đều rời khỏi mỗi đốt xương khác, răng rắc tách rời, khớp xương trong thân thể cũng gãy răng rắc.

Bạch y thuật sĩ kêu lên một tiếng đau đớn, lập tức mất đi cảm giác với thân thể, thậm chí đều không cảm giác được lực lượng pháp thuật truyền lại trong cơ thể, cả người giống như là bị rút xương sống ra, ngã phịch ở trong tay Tô Bằng không thể cử động được.

Tô Bằng lúc này, mới thở phào nhẹ nhõm, xem như bắt được một người sống.

Căn cứ kinh nghiệm Tô Bằng, nếu xương sống bị hư, như vậy chẳng những võ công, ngay cả lực lượng pháp thuật, cũng sẽ chịu ảnh hưởng, trừ phi Âm Thần Xuất Khiếu, hoặc là tu luyện tới cảnh giới Khu Vật, nếu không lực lượng pháp thuật, cũng cần thân thể truyền dẫn, phá hủy cột sống đối phương, đối phương cơ bản không thể thi triển pháp thuật, muốn tự nỗ cũng không dễ dàng như vậy.

Tô Bằng chính là sợ người này học theo bạch y nam tử kiêu căng kia tự nỗ, mới ra tay ác độc như vậy.

Lúc này, Tô Bằng quay đầu lại, nhìn về sau.

Những hộ vệ thành Quy Tư Càn đó, lúc này mới kịp phản ứng, muốn công kích bọn người Tô Bằng.

Nhưng mà, Cam La thống lĩnh cũng đã đứng dậy, bị những người này nhận ra, thủ lĩnh Cam La quát bảo ngưng lại những hộ vệ kia, khiến cho bọn họ an tĩnh lại, không nên vọng động.

Âu Dương Khánh cùng A Đồ Lạp hai người, cũng đem người Chân Thần giáo biết pháp thuật kia giết chết, một bạch y thuật sĩ khác, thì lại bị huynh đệ Tây Vực bắt giữ.

Lúc này, toàn bộ chiến trường, vài nhân vật cấp thủ lĩnh của quân địch, toàn bộ đã thúc thủ chịu trời.

Tô Bằng xách bạch y thuật sĩ vẫn còn chưa chết, xương sống bị nội lực phá hỏng, đem hắn cùng một đồng bọn khác của hắn, ném xuống đất.

“Cam La, xem người rồi.”

Tô Bằng nhìn thoáng qua thủ lĩnh Cam La, nói với hắn...

...

Trải qua Cam La khảo vấn một hồi, hai bạch y thuật sĩ rất là cứng rắn, cái gì cũng không chịu nói, Cam La cũng rất là bất đắc dĩ, chỉ có thể tạm thời buông tha cho khảo vấn.

Có điều trải qua tra hỏi những hộ vệ thành Quy Tư Càn Dương hội trưởng kia mang đến, chuyện đã trải qua đã bị hỏi ra.

Những người này, quả nhiên là Dương Hi hội trưởng mang xuống đây.

Bọn họ trải qua cũng không khác gì bọn người Tô Bằng, lúc tiến vào thành thị trung tâm ở bên trên, cũng gặp phải những cơ quan Khôi Lỗi kia.

Có điều bọn họ rất nhanh đi qua khu vực kia, tiến vào phía dưới nơi này.

Sau khi tiến vào dưới lòng đất, Dương Hi hội trưởng cầm đầu kia, lại giống như rất rõ ràng phía dưới có cái gì, mang theo những người kia xuyên qua khu vực tràn ngập lỗ hổng, đi tới trong khe núi này.

Mà trong này, trong bao tải to lớn thủ hạ của Dương Hi hội trưởng, vẫn luôn mang trên lưng, lấy ra một hòn đá cuội cực lớn đặt lơ lửng ở trên để đàn...

Chương 753: Vách đá lơ lửng (2)

Những người Dương Hi hội trưởng dẫn đến kia, sau khi đặt tảng đá to lớn giống như đá cuội lên trên tế đàn, tế đàn đã bắt đầu phát ra hào quang.

Dương Hi hội trưởng, thì ra lệnh cho một vài hộ vệ thủ hạ của mình, bắt đầu di chuyển hơn mười ròng rọc ở nơi này.

Sau đó, chuyện đã xảy ra tương đối thần kỳ, tại một nơi nhìn giống như khe núi dưới mặt đất này, toàn bộ vách đá, bắt đầu di chuyển lên trên...

Lúc này, bọn người Tô Bằng, cũng nhìn thấy nơi ròng rọc kéo lên.

Nhìn đến đây, bọn người Tô Bằng đều chấn động một hồi không nói gì.

Chỉ thấy vách đá nhám thạch màu đen cao hơn hai ngàn mét, thậm chí có toàn bộ khối đá cũng bị kéo lên cao, từ lòng đất kéo lên cao khoảng chừng

hơn một trăm mét, lộ ra một lối vào bên dưới, khiến người khác có thể đi vào bên trong.

Cảnh tượng vách đá cao hơn hai ngàn mét bị kéo lên, khiến mọi người cực kỳ chấn động, tình cảnh này, thật giống như cả một ngọn núi trôi nổi ở trên không trung.

Vách đá này, cao hai ngàn mét, rộng cũng hai ba trăm mét, tính cả thể tích, e rằng cũng nặng gần hơn mấy trăm triệu cân, nhưng mà, chính là một vách đá giống như ngọn núi, nhưng lại bị không đến năm mươi người, dùng ròng rọc kéo nó đưa lên, có thể nói thần kỳ giống như thần tích.

Tô Bằng quan sát một hồi lâu, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên tảng đá khổng lồ giống như đá cuội trôi nổi ở trên tế đàn kia.

Nơi này tất cả đều rất bình thường, nếu như phải nói chỗ này có gì không đúng, chính là chỗ tế đàn này, còn có một tảng đá cuội lơ lửng bên trên.

Tô Bằng đi tới, rất nhanh phát hiện, tế đàn này cũng không phải tồn tại độc lập ở đây, bên dưới tế đàn này dường như có mạng lưới giống như mạng lưới khoáng chất, đều là khoáng thạch phát ra ánh sáng nhạt tập trung mật độ cực dày, vẫn luôn kéo dài đến bên dưới vách đá cực lớn bị ròng rọc kéo lên cao kia.

Tô Bằng đi qua xem xét, chỉ thấy những khoáng thạch phát ra ánh sáng này, dường như bị lực lượng nào đó khởi động, phát ra quang mang chẳng những sáng hơn rất nhiều, hơn nữa còn rất trong suốt, mặc dù chôn vùi dưới mặt đất, cũng có thể nhìn thấy loại ánh sáng nhạt ần ần từ dưới đất bắn xuyên ra ngoài.

Sức mạnh của những khoáng thạch phát sáng này, dường như chính là từ tảng đá cuội to lớn trên tế đàn kia truyền ra, tảng đá cuội to lớn kia thật giống như loại phản ứng hoá học nào đó, tản mát ra sức mạnh kết nối với mạch khoáng dưới mặt đất và tế đàn được tạo thành từ khoáng thạch phát sáng kia, phát huy ra sức mạnh to lớn, những ròng rọc kia chỉ là phát ra sức mạnh giúp đỡ mà thôi, lợi hại chính thức, có lẽ chính là phản ứng của đá cuội to lớn và mạch khoáng ánh sáng nhạt kia.

“Ô thủ lĩnh, chúng ta có đi vào hay không?”

A Đỗ Lạp nhìn thoáng qua nơi này, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn một chút hoàn cảnh nơi này, nhẹ gật đầu, nói.

“Tất nhiên phải vào rồi, nơi này nếu thiết kế bí ẩn thần kỳ như thế, tất nhiên có cái gì đó thần kỳ đặt ở bên trong, mà nếu bọn người Dương Hi có thể mở được cơ quan nơi này, nói rõ mục tiêu của bọn chúng chính là vào bên trong... Mà ta có loại cảm giác, người ta muốn tìm, có lẽ cũng ở trong này.”

“Như thế, chúng ta đi vào chứ?”

A Đỗ Lạp nghe thế, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng suy nghĩ một lát, nói với A Đỗ Lạp.

“A Đỗ Lạp thủ lĩnh, chúng ta đi vào, nhưng người tạm thời không nên đi vào... Tế đàn này, có lẽ chính là cơ quan mấu chốt ở nơi này, nhất là hòn đá cuối lơ lửng trên kia, nếu như chúng ta đi xuống bên dưới vách đá nhám thạch lơ lửng kia, có người động vào hòn đá kia và tế đàn, chúng ta tất nhiên sẽ rơi vào kết cục thịt nát xương tan, nơi này tất nhiên cần phải có một người đáng tin cậy trấn giữ.”

“Vốn dĩ Cam La thủ lĩnh cũng là có thể trấn giữ nơi này... Có điều, bên trong kia Dương Hi hội trưởng, e rằng thuộc hạ còn có hai ba trăm hộ vệ thành Quy Tư Càn, những người này cần có Cam La thủ lĩnh mới có thể hàng phục được, để cho bọn họ không xảy ra xung đột với chúng ta, để cho chúng ta tập trung ở tinh lực vào trên người những nhân vật cấp thủ lĩnh, cho nên Cam La thủ lĩnh phải cùng chúng ta đi vào.”

“Cho nên, nhân vật có thể trấn giữ nơi này khiến ta yên tâm, cũng chỉ có người, A Đỗ Lạp.”

A Đỗ Lạp nghe Tô Bằng nói như thế, nhú mày suy tư một hồi, cũng phát hiện Tô Bằng nói là sự thật.

Nơi này rất là quan trọng, nhất định phải để một người ở lại trấn giữ, mà thủ hạ của A Đỗ Lạp, có năm sáu chục người đi theo vào trong lòng đất này, thủ hạ do A Đỗ Lạp thống lĩnh, tất nhiên không sẽ không có người tự tìm đường chết.

Nếu không lưu lại những hộ vệ thành Quy Tư Càn đó, chưa hẳn nghe A Đồ Lạp, nếu trong số bọn họ có người nổi lên lòng tham với bảo vật, mang đá cuội trôi lơ lửng trên tế đàn kia đi, như vậy bọn người Tô Bằng, thật đúng là chôn thân nơi đây.

“A Đồ Lạp thống lĩnh, người yên tâm, ta nhất định sẽ tìm được cách giải trừ ác nghiệp trên người người.”

Tô Bằng nói với A Đồ Lạp.

A Đồ Lạp nghe thế, rốt cuộc cũng hạ quyết tâm, hẳn biết mình võ công thấp kém, đi vào cũng sợ là không giúp được cái gì, không bằng giữ vững nơi này.

Hiểu rõ ràng điểm ấy, A Đồ Lạp nhẹ gật đầu, nói.

“Vậy thì nhờ Tô Bằng thủ lĩnh.”

Tô Bằng trịnh trọng gật đầu, nắm chặt tay A Đồ Lạp.

Chương 754: Bích họa về quốc gia cổ (1)

Thật ra Tô Bằng làm như thế, cũng là vì A Đồ Lạp, bởi vì Tô Bằng không biết, A Đồ Lạp loại người xui xẻo thông qua ác nghiệp truyền thừa huyết mạch này, sẽ hấp thu giết chết ác nghiệp của người Chân Thần giáo hay không.

Mặc dù ác nghiệp truyền thừa huyết mạch, có lẽ đời này suy yếu hơn đời trước, hơn nữa bởi vì bọn họ không phải là người ác nghiệp đời đầu, kết quả giết chết người Chân Thần giáo di đời ác nghiệp, có lẽ rất ít.

Nhưng cũng không thể không đề phòng, trước mặt A Đồ Lạp trước mặt A Đồ Lạp đã giết chết không ít người Chân Thần giáo, ác nghiệp những người này không biết chuyển dời lên trên người A Đồ Lạp hay không, nếu như không có thì được, nếu như thật sự di dời lên trên người A Đồ Lạp, đối với A Đồ Lạp cũng không phải là chuyện tốt.

Chỉ là trước kia đánh tay đôi, thì còn được, lúc này nếu A Đồ Lạp có tác dụng khác, vậy thì không nên để hắn lại dính vào những chuyện này nữa.

Tô Bằng suy nghĩ như vậy.

Sau đó bảo Cam La đầu lĩnh thông kê hộ vệ, đem hộ vệ thành Quy Tư Càn, toàn bộ dẫn vào trong thông đạo dưới vách đá cao mấy ngàn thước lơ lửng bên trên kia.

Mọi người đi đến dưới vách đá ngàn mét lơ lửng kia, mới phát hiện dưới vách đá lơ lửng này, lại sâu xuống lòng đất gần mười mét, có điều lại có dốc đứng nhưng cầu thang đá lại có thể đi được, có thể thấy được nơi này cũng là dùng sức người để khai mở.

Vách đá lơ lửng đâm sâu xuống cũng rất sâu, vẫn luôn kéo dài vào bên trong ba bốn trăm mét, khoảng cách này bọn người Tô Bằng đi mà thấp thỏm lo lắng, vách đá lơ lửng trên đầu, thoát nhìn bất cứ lúc nào cũng sắp rơi xuống, nếu là thật sự là như thế, cho dù Tô Bằng võ công cái thế, cũng trốn không thoát cái chết.

Có điều cũng may, khoảng cách này, chẳng qua có hơn ba trăm mét, bọn người Tô Bằng, rất nhanh liền xuyên qua khoảng cách này.

Sau khi đi qua khoảng cách này, bọn người Tô Bằng tiến vào trong phần bụng sơn thể dưới mặt đất, nơi này còn có một đường hầm khác, nghiêng dần xuống phía dưới, khiến người ta có cảm giác nổi thẳng xuống địa ngục.

“Nơi này tại sao trở nên càng ngày càng lạnh vậy...”

Âu Dương Khánh vừa đi, vừa nói với Tô Bằng.

Tô Bằng cũng cảm giác được điểm này, tiến vào trong lòng núi này, giống như nhiệt độ hạ xuống từng chút một.

“Tiến vào đường hầm này, bọn người Dương Hi hội trưởng, có lẽ đã vào trong, đi đến cuối cùng, nhất định sẽ phát hiện gì đó.”

Tô Bằng nói với Âu Dương Khánh.

Âu Dương Khánh nhẹ gật đầu, mọi người tiếp tục đi xuống, tiến vào trong đường hầm phía trước kia.

Tiến vào trong đường hầm này, bọn người Tô Bằng kinh ngạc phát hiện, nam thạch hai bên trong đường hầm, đều là bích hoạ.

Những bích hoạ này, có chút giống bích hoạ Ai Cập cổ đại, đều là một vài tranh vẽ và chữ tượng hình, xen lẫn một vài ký hiệu giống như là văn tự hình chêm, bắt đầu từ cửa vào đường hầm, vẫn luôn kéo dài vào bên trong.

Những bích hoạ này, dường như màu thuốc sử dụng cũng đều vô cùng đặc biệt, đại khái trải qua mấy ngàn năm, những vẫn giữ được kích thước màu sắc.

Lực chú ý của Tô Bằng, không hoàn toàn bị những bích hoạ cùng ký hiệu văn tự đặc thù này hấp dẫn.

Mặc dù không hiểu ý tứ cụ thể của những ký hiệu này, nhưng Tô Bằng vẫn từ trên tranh vẽ, suy đoán ra được một vài ý nghĩa đại khái trong những bích hoạ này.

Chỉ thấy những bích hoạ kia, giống như biểu đạt một chuyện xưa.

Bắt đầu từ đường hầm tiến vào, bích hoạ biểu đạt chính là lai lịch của những người dưới lòng đất này, những người dưới lòng đất này, vốn là một bộ tộc rất lớn sinh sống ở trên ốc đảo bên trên mặt đất Tây Vực, bộ tộc sản vật phong phú, mặc dù là chế độ nô lệ, nhưng phần lớn, mọi người trong cả bộ tộc vẫn tiếp tục sinh sống.

Nhưng mà, về sau không biết nguyên nhân gì, bộ tộc lớn này, hoặc là nói thượng tầng quốc gia cổ đại, tiếp xúc với một vài thứ nào đó có thể là ác ma, ác ma ở trong mơ, dạy cho thượng tầng đế quốc rất nhiều tri thức, còn có một vài pháp thuật tà ác.

Thượng tầng quốc gia cổ, lợi dụng những pháp thuật này, sáng tạo ra rất nhiều pháp môn có thể kéo dài mạng sống con người, nhưng lại vô cùng tà ác, hơn nữa có được lực lượng đến từ tà ác, hạ tầng trong quốc gia cổ rất là khủng hoảng.

Có điều thượng tầng quốc gia cổ này, cũng không hoàn toàn tin tưởng ác ma kia, trong bọn họ có đại vu sư rất lợi hại, vẫn luôn nghiên cứu ác ma.

Trải qua nghiên cứu hơn hai trăm năm, cuối cùng thượng tầng quốc gia cổ nghiên cứu ra được, ác ma muốn hủy diệt thế giới, hơn nữa bọn họ suy tính được, thế giới trên mặt đất, không lâu sau sẽ sắp bị hủy diệt.

Có điều, trải qua khảo sát, những người quốc gia cổ này, phát hiện dưới lòng đất, có một không gian khổng lồ, có thể xây dựng thành phố, để cho người quốc gia cổ sinh tồn.

Người thượng tầng quốc gia cổ, tin tưởng vững chắc không nghi ngờ thế giới mặt đất sắp phải bị hủy diệt, suy tính thời gian đại khái là sau ba trăm năm, cho nên bọn họ liền bắt đầu công trình thật lớn, mở ra thế giới dưới lòng đất.

Bọn họ ở thế giới dưới lòng đất lợi dụng địa hình vốn dĩ, xây dựng thành phố, hơn nữa phát hiện có thể ổn định sản xuất thực vật (loài nấm thực vật), còn có nguồn nước ngầm và thịt để ăn.

Đồng thời, bọn họ phát hiện trong không gian dưới mặt đất, có hai loại đá thần kỳ.

Trong đó có một loại đá, có thể phát ra ánh sáng nhạt, một loại đá khác, biểu hiện trên bích họa, lại là tảng đá cuội to lớn mà bọn người Tô Bằng vừa rồi nhìn thấy kia.

Hình ảnh trên bích họa ghi lại, hai loại tảng đá này vốn dĩ không có gì đặc biệt, nhưng đặt vào cùng nhau, lại có thể sinh ra lực lượng cực kỳ to lớn.

Nhờ vào loại lực lượng này, người quốc gia cổ dùng một trăm năm mươi năm xây dựng thành công thành thị dưới lòng đất, muốn di chuyển người đến nơi đây.

Chỉ là, người quốc gia cổ phát hiện, thành thị dưới lòng đất chỉ có thể sinh sống đại khái ba mươi vạn người đã là cực hạn cực hạn, mà trong quốc gia cổ lại có gần chín mươi vạn người, trong đó đại bộ phận là nô lệ.

Cuối cùng, thượng tầng quốc gia cổ quyết định, chỉ di chuyển ba mươi vạn người vào trong này, còn sáu mươi vạn người còn lại, thì phải trở thành “nhân tế”...

Chương 755: Bích họa về quốc gia cổ (2)

Cái gọi là ” Nhân tế”, chính là sử dụng những tri thức được truyền thừa từ các tầng lớp cấp cao của các quốc gia cổ tiếp xúc với ác ma trong mộng kia, tra tấn hành hạ đại bộ phận người tới chết, nếu thêm một chút phụ trợ bằng phù trận, như vậy sẽ sinh ra một loại năng lượng tà ác.

Loại năng lượng này, là nơi phát ra lực lượng siêu tự nhiên đã trải qua mấy trăm năm nay của giai cấp thống trị của các quốc gia cổ kia, cũng là bí quyết trường thọ của người thống trị quốc gia cổ.

Bởi vì sáu mươi vạn người không thể tiến vào thành phố ngầm dưới mặt đất kia, cũng có rất nhiều người gia nhập vào việc xây dựng thành phố ngầm dưới mặt đất, cho nên phải tiêu diệt toàn bộ thì mới có thể giữ được bí mật địa điểm của thành phố ngầm dưới mặt đất đó.

Vì thế, quốc gia cổ tiến hành một kế hoạch tiêu diệt kỹ càng.

Ở bên trong ốc đảo của quốc gia cổ, vốn có mấy bộ tộc lớn nước phụ thuộc phụ thuộc vào, cũng có một thành thị trên mặt đất cực lớn, kế hoạch của quốc gia cổ chính là dùng thời gian vài chục năm, lần lượt tiêu diệt những bộ tộc kia, sau đó lại tiến hành thanh trừ nội bộ quốc gia cổ.

Kế hoạch rất không lồ, nhưng lại thật sự thi hành, trải qua chiến tranh thời kỳ trước, có chừng hai mươi vạn người bỏ mạng, mấy bộ tộc lớn bị tàn sát sạch sẽ, mà một số đồ sát, tạo nên gần một vạn hộ vệ có được lực lượng tà ác siêu tự nhiên.

Những hộ vệ này, bình thường cũng là thân mặc áo đen, màu đen ở trong tri thức của tà ác chính là màu sắc nhận được sự chiếu cố của ác ma.

Những hộ vệ này sau khi giết hại mấy bộ tộc phụ thuộc đó, bắt đầu trở lại ở trong quốc gia cổ của mình, ở một thời gian dài hơn mười năm, giết hại một số nô lệ ở tầng dưới chót, hơn nữa còn đem một bộ phận người có vẻ ưu tú dời đến thành phố ngầm dưới mặt đất.

Bởi vì quốc gia cổ kia, vốn là tồn tại chế độ nô lệ, cho nên giết hại một bộ phận nô lệ không có năng lực phản kháng cũng không phải là việc khó, cấp

cao của quốc gia cổ công tác giữ bí mật làm rất tốt, lại thêm quốc gia cổ có giai tầng xã hội theo kết cấu Kim Tự Tháp, cho dù là nô lệ cũng là có đẳng cấp, không có người nào đi để ý việc nô lệ ở tầng dưới chót nhất chết đi.

Mà tiếp sau đó, quốc gia cổ này giống như là đào thải Kim Tự Tháp vậy, mỗi một lần đều là giết hại giai cấp ở tầng dưới chót nhất của Kim Tự Tháp, còn dư lại tầng trên. Cứ như thế thông thả đồ sát, đại khái dùng khoảng thời gian mười năm đến mười lăm năm, mới giết hại gần hết tầng nô lệ của quốc gia cổ.

Lúc này nhân sĩ ở tầng giữa của quốc gia cổ cùng với một số dân tự do cùng với chủ nô nhỏ ở tầng gần trên, cũng có cảm giác không đúng, nhưng bọn hần cũng là tầng lớp không có lực lượng nhất, có muốn chống cự lại kế hoạch giết hại của tầng trên cũng là vô lực.

Cấp cao của quốc gia cổ, lúc này đã đem hơn ba mươi vạn người chuyển dời đến thành phố ngầm dưới mặt đất, mà còn các tầng còn lại của quốc gia cổ cũng không phải là đối thủ của những chiến sĩ áo đen có lực lượng siêu tự nhiên kia.

Rốt cuộc, quốc vương của quốc gia cổ đã đợi không kịp, hần đem trọn quốc gia cổ trên mặt đất phong bế lại, sau đó ở trong thành bố trí lên một pháp trận tà ác khổng lồ, sau đó bắt đầu một trận đại đồ sát.

Quá trình đồ sát không có nói tỉ mỉ, chỉ là cuối cùng, số người ở thành phố trên mặt đất đã bị tàn sát giết sạch, thậm chí hộ vệ áo đen cũng có hơn chín mươi chín phần trăm trở lên đã bị chết. Chỉ còn lại có hơn trăm hộ vệ áo đen cuối cùng tuyệt đối trung với quốc vương, hơn một trăm người cùng với quốc vương quốc gia cổ này, cuối cùng tiến vào thành phố ngầm dưới mặt đất, sau đó phong bế thành thị lại.

Nhưng mà trưởng lão cùng với các nhân vật của giai cấp thượng tầng của khác lại sinh lên lòng kiêng kỵ đối với quốc vương quốc gia cổ.

Quốc vương của quốc gia cổ kể từ khi đồ sát sáu mươi vạn người trong quốc gia cổ, phần lớn ác nghiệp cũng đều tập trung ở trên người các thủ hạ chiến sĩ áo đen và hần.

Mà còn bởi vì đặc tính dòi đi của ác nghiệp, lại thêm quốc vương của quốc gia cổ đã chém chết gần trăm tên thủ hạ tập trung ác nghiệp nhất. Ác nghiệp giết chết sáu mươi vạn người, có ít nhất sáu phần là tập trung ở trên người một mình quốc vương quốc gia cổ.

Ác nghiệp khổng lồ đến mức khó có thể tưởng tượng được tập trung ở trên người một người, hậu quả chính là quốc vương quốc gia cổ càng lúc càng giống như một con quái vật, hẳn có chút giống như ác ma nửa người nửa thần trong thần thoại Ai Cập cổ xưa, càng ngày càng thoát ly khỏi giới hạn của loài người.

Thủ lĩnh thượng tầng của ba mươi vạn người khác ở thành phố ngầm dưới mặt đất, bởi vì sợ hãi quốc vương tiếp tục ma hóa, cũng là sợ hắn cướp đoạt quyền lợi, chân chính Bất Tử Bất Diệt, vĩnh viễn trở thành chủ nhân của thành phố ngầm dưới mặt đất, liền bày ra một trận chính biến, trải qua sự chiến đấu gian nan khó khăn, rốt cuộc đã đem một trăm chiến sĩ áo đen tuyệt đối trung thành của quốc vương quốc gia cổ giết chết, cũng đã phong ấn quốc vương đã biến thành nửa người nửa thần (ma?).

Bọn họ vì để phong ấn thân thể của quốc vương quốc gia cổ đã thần hóa (ma hóa) này, dùng một lực lượng cường đại do một loại khoáng thạch đặc thù dưới mặt đất sản xuất ra, tạo ra một huyệt ở dưới vách núi đá dưới mặt đất hơn ba nghìn mét.

Trong huyệt mộ này, phong ấn phong ấn thân thể bán ma hóa mười hai ác nghiệp hộ vệ áo đen thuộc hạ của quốc vương quốc gia cổ, cùng với thân thể tàn tạ của quốc vương quốc gia cổ.

Thân thể của quốc vương quốc gia cổ, bị phong ấn dưới mặt đất, Đại vụ sư của vương quốc yểm xuống phong ấn trong mộ thất, bên ngoài là quan tài chưa mười hai hộ vệ áo đen cường đại đã ma hóa, đồng thời chôn cùng ở chỗ này, có dụng cụ pháp lực ác nghiệp do ác nghiệp cường đại chế tạo ra, cũng là vì để trấn áp cái thân thể tàn của quốc vương quốc gia cổ cường đại kia.

Hơn nữa, chung quanh mộ thất, có các loại cơ quan cường đại, nếu như có người không biết phương pháp chính xác để mở huyệt ra, sẽ bị những cơ quan này dùng phương thức tàn nhẫn nhất mà giết chết.

Chương 756: Mây lục kịch độc (1)

Đám thợ trong lúc kiến tạo lăng mộ này, cũng đã đem trọn sự tình tiền căn hậu quả khắc thành bích hoạ cùng với văn tự của quốc gia cổ, ghi lại ở hai bên đường hầm đi thông tới huyết mộ, để cảnh cáo những người có ý đồ mở huyết phong ấn ra...

...

Lúc bọn người Tô Bằng đi qua cái huyết động này, bích hoạ hai bên đã ghi lại một chuyện xưa như vậy.

Bọn người Tô Bằng tuy rằng đều không biết văn tự của quốc gia cổ, nhưng lại từ trong bích hoạ nhìn ra được một cách đại khái.

Chẳng hạn như ở trong bích hoạ, người ở giai cấp khác biệt, thì hình tượng ở trong bức hoạ cũng không giống nhau, nô lệ ở tầng dưới chót chỉ có mặc một cái khố màu trắng, cao cấp hơn nô lệ thì y phục trên người cũng dần dần gia tăng, nhân vật cấp cao thì sẽ có các loại vật phẩm trang sức hoàng kim, mà còn quốc vương lần đầu tiên xuất hiện là ngồi ở trên bảo tọa hoàng kim, hơn nữa bản vẽ trên bức hoạ rất có tính thống nhất.

Tại đây mấy lần chiến tranh, đều vẽ giống như đúc, các tri thức mà ác ma truyền thụ cũng rất chi tiết, tỉ mỉ, tất cả đều được khắc hết sức cẩn thận, mà còn giết người sẽ thu được lực lượng tà ác, thì liền dùng thuốc màu màu đen, khiến Tô Bằng vừa thấy đã liên tưởng tới ác nghiệp.

Tóm lại, bích hoạ này có năng lực tượng hình rất mạnh, cơ bản không hiểu văn tự cũng có thể nhìn ra đại khái chuyện xưa.

Bọn người Âu Dương Khánh, năng lực lý giải cũng đều không kém, cũng thông qua hình vẽ trên bích hoạ này, nhìn ra được nơi này là chỗ nào.

“Lão đệ, dựa theo bích hoạ ghi lại, chúng ta bây giờ đang ở trong mộ địa của quốc vương quốc gia cổ đó, chỗ đang đi qua lúc nay chính là đường hầm của mộ địa.”

Âu Dương Khánh nhìn bích hoạ hai bên vách tường đã bắt đầu rất thưa thớt, nói với Tô Bằng.

“Ừm... Hơn nữa, chúng ta không sai biệt lắm đã đi vào mộ thất, bởi vì bích hoạ này đã giảm bớt rất nhiều, chúng ta bây giờ tiến vào đường hầm này chừng bao xa rồi?”

Tô Bằng nhìn chung quanh, hỏi Âu Dương Khánh.

Âu Dương Khánh suy tư, nói.

“Khoảng hơn một trăm năm mươi trượng, hơn bốn trăm bước.”

Tô Bằng gật gật đầu, nói cách khác, ở chỗ này đã cách vách đá trôi nổi bên ngoài kia hơn bốn trăm mét.

“Phía trước nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chính là nơi tồn tại các loại cơ quan mà bên trong bích hoạ đã nói... Có điều chúng ta không có phát hiện ra cái gì dị thường, có thể là người tới sớm hơn so với chúng ta, biết rõ phương pháp phá giải cơ quan nơi này, đem toàn bộ cơ quan phá giải.”

Tô Bằng nhìn về phía trước, nói với Âu Dương Khánh.

“Ồ? Ngươi là nói người đàn bà Dương Hi hội trưởng kia sao?”

Âu Dương Khánh nghe xong, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, nói.

“Nếu người đàn bà kia có thể tìm tới tảng đá lớn đó, mở ra phong ấn ở đây, có thể thấy rõ nhóm bọn họ có nhiều tư liệu hơn, tuy rằng chưa hẳn đã rõ ràng mọi mặt về thành thị này, nhưng đối với cái huyết này hết sức hiểu rõ, xem bộ dáng là đã phá giải cơ quan bên trong... Chúng ta tốt nhất nên gia tăng tốc độ một chút, nếu không chỗ tốt ở dưới huyết ngầm này sợ là đều đã bị bọn họ cầm đi hết.”

Âu Dương Khánh nghe xong, gật gật đầu, nhanh chóng tăng cước bộ tiến về phía trước.

Tô Bằng cũng bước nhanh hơn, hắn cũng dự cảm được người của Tử Hà Môn mà mình muốn tìm hắn là ở chỗ sâu trong huyết mộ này.

Bởi vì Tô Bằng quan sát một đường, cả trong thành thị, trừ chỗ hành thi xanh thăm mình gặp được kia ra, không có chỗ nào có thể vây khốn một cao thủ cấp bậc như vị sư huynh kia, mà còn bị nhốt ở chỗ dưới mặt đất này, có lẽ là người của Tử Hà Môn, không giống như là kiếm quý, hắn là một vị sư thúc sư bá của mình.

Nếu là sư thúc sư bá, võ công hắn sẽ là không kém Đại sư huynh nhiều lắm, nếu những địa phương kia trói không được Đại sư huynh, vậy nhất định cũng trói không được hắn.

Nhưng mà trên thực tế hắn xác thực là bị nhốt ở dưới mặt đất, như vậy trong những chỗ mình đã gặp được, chỉ có cái huyết này là dễ dàng vây hãm một tuyệt thế cao thủ ở bên trong nhất.

Dù sao vách núi hơn mười mấy triệu cân này, nếu không có phương pháp đặc thù để trèo lên, thì không phải là thứ mà sức người có thể phá vỡ được.

Có thể là cái người sư thúc sư bá của Tử Hà Môn kia, hắn là bị nhốt ở trong mộ thất.

Tô Bằng nghĩ đến đây, bước nhanh hơn, đi ở phía trước đội ngũ hộ vệ, đi vào bên trong.

Bọn người Tô Bằng đi thẳng về phía trước, quả nhiên, dọc theo đường đi gặp được mấy cái giống như là ngã ba ngã tư, nhưng mà những lối rẽ kia, cơ quan tựa hồ đã bị người phá giải, đều bị cửa đá rơi xuống phong kín, chỉ để lại một con đường.

Thấy cái này, thầm nghĩ quả nhiên hội trưởng Dương Hi kia chắc chắn biết rõ một số tin tức của cái huyết này, phong kín lại những cửa có thể gặp nguy hiểm của ngã ba, chỉ để lại một con đường, xem ra phải là nổi thẳng tới huyết.

Tô Bằng liền đi theo một con đường duy nhất này, một đường đuổi theo cuối cùng đi tới còn khoảng năm trăm mét, rốt cuộc đã đi tới một chỗ rộng

lớn.

Nơi này là một cái mộ thất bên ngoài, toàn bộ mộ thất này, giờ phút này có không ít cây đuốc đang cháy lên, trên vách tường có một số mỡ cao đặc thù bốc hơi lên men ngàn năm, đã có người dùng những mỡ cao này đốt đuốc, để cho toàn bộ mộ thất đèn đuốc sáng trưng.

Bọn người Tô Bằng lúc đuổi đến nơi này, lại phát hiện ở đây sớm đã có hơn trăm người.

Chỉ thấy, Dương Hi Dương hội trưởng, còn có mấy giáo đồ áo đen của Chân Thần Giáo, cùng với bảy tám thuật sĩ bạch y, hơn ba mươi người đang đứng ở trong mộ thất này, làm thành một hình tròn lấy quan tài bằng đá đỏ làm trung tâm.

Mà ở trước mặt Dương hội trưởng, gần ba trăm hộ vệ thành Quy Tư Càn cùng với chuyên gia sinh tồn ở sa mạc, đều mang vẻ mặt hoảng hốt, dường như bị thôi miên vậy, ở phía trước những người này, một thuật sĩ áo đen của Chân Thần Giáo đang ở trong miệng không ngừng nhắc tới cái gì đó, trước người hắn, một mảnh sương mù màu đen nhàn nhạt, bao phủ hơn ba trăm hộ vệ thành Quy Tư Càn cùng với những chuyên gia sinh tồn ở sa mạc kia...

Chương 757: Mây lục kịch độc (2)

Hội trưởng Dương Hi thấy bọn người Tô Bằng tiến đến, mặc dù trên mặt trong nháy mắt lộ ra vẻ ngây ngời, nhưng lập tức phản ứng lại, miệng hô.

“Nhanh chấp hành kế hoạch, không nên để bị phá hư.”

Thuật sĩ áo đen của Chân Thần giáo đang thi triển một pháp thuật cỡ lớn, cũng thấy bọn người Tô Bằng, lúc này, trước người hắn có mấy cái bình, pháp thuật hắn thi triển giống như có thể thôi miên người, tựa hồ cần những đạo cụ khác phụ trợ, vừa rồi chính là nhờ chất lỏng được vật trong mấy bình này, mới thành công làm hơn ba trăm người cùng choáng.

Lúc này ở trước người hắn, còn hai bình đang đập nắp, thuật sĩ áo đen này thấy bọn người Tô Bằng vào trong huyết mộ này, trong lòng cũng cả kinh,

lúc này dùng mũi chân đá văng hai cái nắp trên bình, sau đó lẩm bẩm.

Pháp thuật lập tức phát huy hiệu quả, chỉ thấy trong hai bình này nhanh chóng toả ra vụ khí màu xanh biếc, vụ khí màu xanh biếc này thoát nhìn liền khiến người ta cảm thấy thứ này kịch độc vô cùng, mà vụ khí màu xanh biếc, nhanh chóng hình thành mây lục, thổi về phía hơn ba trăm người bị thuật sĩ áo đen dùng pháp thuật làm choáng này.

mây lục kia vừa tiếp xúc những hộ vệ thành Quy Tư Kiền cùng những chuyên gia sinh tồn sa mạc kia, lập tức, những người kia liền kêu thảm lên, sự đau đớn do độc dược kia mang tới, cho dù phối hợp pháp thuật làm choáng mạnh cũng không áp chế nổi.

Chỉ thấy những hộ vệ thành Quy Tư Kiền cùng các chuyên gia sinh tồn sa mạc tiếp xúc mây lục, y phục trên người lập tức giống bị axit giội lên, quần áo nhanh chóng chảy ra, ngay sau đó, là làn da cùng cơ thịt trên thân thể bọn họ tan rã.

mây lục kia, giống như kịch độc không chỗ nào không phân giải, cho dù là quần áo, vũ khí, hay là người, sau khi gặp phải, đều phân giải sụp đổ, liền giống như trúng thuật chiết xuất lớn.

Người bị mây lục nhiễm đến, trong một hai giây, làn da sẽ bị ăn mòn tan chảy toàn bộ. Sau đó lộ ra cơ thịt đỏ tươi trong thân thể, sau đó cơ thịt nhanh chóng tróc ra từ trên xương cốt, biến thành quái vật khung xương cùng màng mỏng che nội tạng nội phủ, sau đó xương cốt cùng nội tạng rất nhanh cũng hòa tan, giống băng tuyết hòa tan ở trong nước sôi, hòa tan vào trong mây lục.

Quá trình này chỉ năm sáu giây, nhưng cực kỳ thảm thiết, những người bị tiếp xúc mây lục kia, đã gặp phải thống khổ không biết thế nào, ở trong năm sáu giây này giống thân ở địa ngục nhân gian. Cảnh tượng này, dường như cũng chỉ trong luyện ngục thật mới có thể nhìn thấy.

Những hộ vệ thành Quy Tư Kiền bị mây lục lây nhiễm, ăn mòn làn da, cơ thịt còn cả nội tạng xương cốt, bởi vì lúc trước vẫn ở vào trạng thái thôi miên, thân thể tựa hồ không bị khống chế, nhưng lại giữ cảm nhận cơ bản,

thậm chí còn tăng thêm, cứ vậy, mặc dù chỉ có năm giây, nhưng cũng tương đương một lần hành hạ đến chết.

Trên mặt đất những này hộ vệ đứng, sớm đã có người không chịu nổi, chỉ huy lúc ấy còn không biết mình sẽ gặp pháp trận do phù hiệu đặc thù tạo thành dưới sự bố trí của hộ vệ tử vong, lực lượng của những thống khổ cũng oán niệm căm hận này quanh quần trên không trung không đi, dần dần đọng lại kết thành ác nghiệp màu đen phẳng phất mắt thường có thể thấy được.

Mây lục khuếch tán vô cùng nhanh, thậm chí khiến người ta trở tay không kịp, bọn người Tô Bằng chỉ vừa mới lộ diện chưa đến mười giây, mây lục gần như đã bao phủ hoàn toàn hơn ba trăm người vào. Xem ra, bên trong đã không ai may mắn thoát khỏi.

“Đúng là súc sinh!”

Thấy một màn như vậy, khóe mắt Âu Dương Khánh muốn nứt, trợn mắt hô.

Tô Bằng cũng nặng nề hừ lạnh một tiếng, thủ đoạn làm việc của Chân Thần giáo này, quả thật vẫn không thay đổi, vẫn diệt tuyệt nhân tính như vậy.

Đối phó loại người này, Tô Bằng tất nhiên sẽ không nương tay, thân thể hắn lóe lên tại chỗ, nhanh chóng vọt tới chỗ bọn người Dương Hi.

Dương Hi thấy Tô Bằng lao đến, thân thể nhanh chóng lui về phía sau, mà đồng thời, thuật sĩ Chân Thần giáo dùng mây lục “Hòa tan” độc sát hơn ba trăm người kia, tựa hồ vẫn giữ không chế với mây lục, những hộ vệ thành Quy Tư Kiên kia đều đã bị hóa cổ, trên mặt đất chỉ còn lại máu loãng trên đất, người này không chế mây lục, đón đầu quét về phía Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn, trong lòng cả kinh, lợi hại của mây lục này hắn đã nhìn thấy, hắn cũng chẳng nắm chắc, nội lực Cửu Dương của mình có thể khắc chế mây lục không.

Có điều mây lục chiếm diện tích rất lớn trên không trung, mà di động lại không chậm, lúc này Tô Bằng nếu lui về phía sau, rất có thể bị mây lục đuổi kịp, như vậy có khả năng bị hóa thành một vũng máu.

Tô Bằng thấy thế, cắn răng một cái, cũng không lui lại cũng không tránh né, nhanh chóng vọt tới trước.

Mây lục mặc dù tốc độ đánh úp rất nhanh, có điều Tô Bằng đã có bảy phần nắm chắc, ý vào mình thân pháp lợi hại, nhảy vào trong đội ngũ đối phương trước một bước.

Tô Bằng cũng không tin, thuật sĩ áo đen kia có thể sử dụng mây lục diệt toàn bộ người bọn họ, mà bản thân thuật sĩ áo đen, xem ra cũng không gánh nổi độc tính ăn mòn của mây lục này.

Chương 758: Thây khô thức tỉnh (1)

Thân hình Tô Bằng, quả thực nhanh đến độ giống một luồng sao băng, dưới chân không ngừng hư điểm, căn bản cũng không giẫm trên mặt đất, mà lại lướt trên mặt đất độ cao năm sáu centimet, lẳng không bay tới, mỗi lần bàn chân điểm một cái, đều có thể vọt lên cách bốn năm mét.

Như thế, Tô Bằng hiềm hiềm sượt qua mây lục, cũng không bị kích độc của mây lục bao trùm, mà vọt tới, khiến mây lục đùng hụp, mà bản thân Tô Bằng, thì đã xông đến trước người những người Chân Thần giáo này.

Trong đám người Chân Thần giáo ở trước người Tô Bằng, có hai đại hán dạng lực sĩ, hai người này rõ ràng so với giáo đồ Chân Thần giáo mặt ngoài lợi hại hơn một chút, trong thân thể đã ngưng luyện ra ma văn đầy đủ, lúc này ma văn di động, tựa hồ muốn đi lên cường sát Tô Bằng.

Tô Bằng lại mặt không đổi sắc, hấn vào lúc cách một ma văn lực sĩ trong số đó, thân thể đáp đất, sau đó đột nhiên phát lực.

Một thuần bộ pháp trong nháy mắt phát động, chỗ chân Tô Bằng giẫm, trên mặt đá xuất hiện một dấu chân sâu bốn năm centimet, mà bản thân Tô Bằng, thì trong nháy mắt mang theo tàn ảnh, đi tới bên người ma văn lực sĩ này.

Vô phong kiếm trong tay hấn thoát vỏ mà ra, cũng không quá nhanh, nhưng lại từ bên cạnh đánh trúng thân thể người này.

Cảnh giới Hợp Khí, Bạt kiếm thức!

Một kiếm này chém ở trên người đối phương, thân thể ma văn lực sĩ kia thoáng run rẩy, nhỏ ra một búng máu, rõ ràng cho thấy bị nội lực của Tô Bằng chấn thương.

Nhưng mà, ma văn kia cũng quả thực lợi hại, chẳng những phòng ngự đao kiếm công kích, ngay cả nội lực cũng có thể chống đỡ hơn phân nửa, ma văn lực sĩ này, không ngờ không bị đánh chết, chỉ bị thương.

Chỉ là Tô Bằng nào sẽ không nghĩ tới loại kết quả này?

Phương hướng Tô Bằng xuất kiếm, cơ hồ là ở sau lưng ma văn lực sĩ này, lực đạo sau khi xuất kiếm, thoáng cái chém ma văn lực sĩ này vào trong đám mây lực.

Thân thể ma văn của ma văn lực sĩ này quả nhiên lợi hại, trong mây lực cũng kiên trì hai ba giây làn da không bị ăn mòn phân giải, nhưng độc được của mây lực kia quả thật quá lợi hại, mà ma văn lại phòng ngự không được mấy chỗ chi tiết, thân thể người này bởi vì trúng kiếm, nhất thời bị chấn không có năng lực hành động, cộng thêm vô thức hít khí, hít vào một ngụm mây lực kịch độc, lập tức bên trong độc phát, chưa tới bốn năm giây, cũng từ trong ra ngoài, hóa thành một vũng máu.

Tô Bằng thể đi không giảm, hần tiếp tục một thuần bộ pháp, vọt tới bên cạnh một ma văn lực sĩ khác, cũng là một kiếm Bạt kiếm thức cảnh giới Hợp Khí, lập tức cũng đẩy người này vào trong mây lực.

Những ma văn lực sĩ này, mặc dù ma văn mặt ngoài thân thể lợi hại, nhưng vẫn hít vào một số khói độc của mây lực, chưa tới vài giây, cũng đã bị hóa thành máu loãng.

Lúc này, Tô Bằng cách thuật sĩ Chân Thần giáo thi triển tà thuật mây lực còn mười tám mét, cách Dương Hi còn hơn năm mươi mét.

Tô Bằng liếc Dương Hi kia một cái, trong ánh mắt đầy vẻ lạnh băng không mang theo cảm tình, tựa hồ nhìn mỹ nữ này giống một người chết.

Mặc dù cách Tô Bằng hơn năm mươi mét, ở dưới cái nhìn này, Dương Hi vẫn cảm giác thân thể phát lạnh, cho dù bên cạnh nàng có bảy tám thuật sĩ áo trắng còn đang bảo vệ nàng cũng vậy.

Có điều sau khi Tô Bằng liếc Dương Hi một cái, cũng không trực tiếp xông lên.

Mục tiêu Tô Bằng đánh chết, đặt càng gần hơn, uy hiếp càng đặt lên người thuật sĩ Chân Thần giáo khổng chế mây lục kịch độc kia nhiều hơn một chút.

Thuật sĩ áo đen này, cũng phân tâm lưỡng dụng, một mặt, hắn sử dụng pháp môn đặc thù, triệu tập ác nghiệp sinh ra ở hơn ba trăm hộ vệ thành Quy Tư Kiền vừa mới hành hạ đến chết, tựa hồ đang điều khiển những ác nghiệp này làm việc gì đó.

Một mặt khác, hắn lại khổng chế mây lục kịch độc kia, vọt về phía Tô Bằng.

Chỉ là mây lục kịch độc này, mặc dù độc tính cực cường đại, có điều nó dường như nổi lên phản ứng với không khí mọi thời khắc, nguyên tố gì đó trong không khí, không ngừng cùng mây lục phát sinh phản ứng nào đó, khiến mây lục này nhanh chóng tiêu giảm, tựa hồ bị nguyên tố nào đó trong không khí trung hoà mất.

Lúc này, mây lục so với lúc lớn nhất, đã giảm bớt một phần hai.

Nhưng chỉ một phần hai, cũng đã đủ đòi mạng người.

Mây lục nhanh chóng bay tới, tựa hồ vì thể tích giảm nhỏ nên tốc độ ngược lại nhanh lên, dường như mơ hồ vượt qua tốc độ khinh công thân pháp của Tô Bằng, không ngừng kéo gần khoảng cách với Tô Bằng.

Tô Bằng cũng cảm giác được điểm này, hắn phán đoán theo trực giác, nếu mình phóng tới thuật sĩ áo đen Chân Thần giáo kia, sợ là khoảnh khắc mình vọt tới bên cạnh hắn đồng thời đánh chết hắn, mây lục cũng đuổi tới, đem mình thôn phệ.

Trong mắt thuật sĩ áo đen Chân Thần giáo kia, cũng toàn là âm tàn kiên quyết, Tô Bằng từng chứng kiến ánh mắt này, loại ánh mắt này đại biểu cho chủ nhân của nó, đã có giác ngộ dùng thân liễu mạng.

Giờ phút này, khí thế ai giảm xuống trước, người đó bại vong trước, cho dù là Tô Bằng hay là thuật sĩ áo đen kia, một khi không dám liễu mạng hoặc đồng quy vu tận, mà lại quay đầu bỏ chạy, như vậy người đó ngược lại sẽ chết càng nhanh, ngược lại nếu liễu mạng, ngược lại có thể ngọc đá cùng tan.

Tánh mạng Tô Bằng, tất nhiên thoát nhìn so với thuật sĩ áo đen kia quý giá hơn một chút, nhưng Tô Bằng lại hiểu rất rõ, vào lúc liễu mạng, cho dù người là hậu duệ quý tộc thiên tử, hay là tên ăn xin kẻ trộm, giá trị của hắn, ít nhất ở trong giai đoạn liễu mạng, là đồng giá trị.

Nhưng mà Tô Bằng, quả thật sẽ nảy sinh ác độc, cùng thuật sĩ áo đen này liễu đến đồng quy vu tận sao?

Đáp án đương nhiên là không!

Chỉ thấy trong nháy mắt, trên người Tô Bằng, đột nhiên xảy ra biến hóa.

Sau lưng Tô Bằng, không biết khi nào xuất hiện một đoàn gió lốc, một mặt tăng tốc độ thân pháp của Tô Bằng, một mặt, cũng thổi mây lục kịch độc kia hơi chậm lại.

Mà cùng một thời gian, trong thân thể Tô Bằng, đột nhiên liên tục bắn ra ba đạo hư ảnh, thành một đạo thẳng tắp, đánh lên trên người thuật sĩ áo đen kia!

Hôm nay nhiều càng một số bỏ tức.

Chương 759: Thân khô thức tỉnh (2)

Tô Bằng đồng thời thi triển dị năng thu được từ trên nội đan của Thanh Phong điều, hơn nữa thi triển Phù Quang Lục Ảnh kiếm pháp, một bên không chế tốc độ của áng mây kịch độc màu xanh phía sau mình, một bên chuẩn bị nhanh chóng đánh chết thuật sĩ Chân Thần giáo trước người.

Phù Quang Lược Ảnh kiếm pháp không hổ hai chữ “Quang”, “Ảnh”, tốc độ nhanh gần như khiến người ta giật mình, hư ảnh giống như vừa mới bắn ra từ trên người Tô Bằng, thoáng cái đã lao vào trên người thuật sĩ hắc y Chân Thần giáo kia.

Thuật sĩ hắc y thậm chí ngay cả kêu thảm một tiếng cũng không kịp phát ra, liền trực tiếp bị hư ảnh của Phù Quang Lược Ảnh kiếm pháp đánh bay cơ thể, Phù Quang Lược Ảnh kiếm pháp lúc đánh người có một đặc tính, hư ảnh của kiếm pháp này có thể đánh vỡ cả nham thạch, nhưng lại không tàn phá da dẻ con người, nhưng xương cốt bên trong cơ thể, nội tạng bên trong cơ thể lại đều có thể bị đánh cho nát vụn, mà thuật sĩ hắc y Chân Thần giáo kia vừa rồi không có ma vận hộ thân, hư ảnh đầu tiên đã đánh nát vụn xương cốt bên trong cơ thể hắn.

Hai hư ảnh đuổi theo phía sau, cũng đã đuổi đến nơi, liên tục xông vào trên người thuật sĩ hắc y kia, thân thể thuật sĩ hắc y lập tức giống như một cái bao tải da người bị đục trúng, trực tiếp ra ngoài, thuật sĩ hắc y này, trực tiếp bị mất mạng.

Tô Bằng xu thế lại không ngừng, hấn nung theo sức gió sau lưng, khiến tốc độ của mình tiếp tục gia tăng, di chuyển nhanh chóng, tránh né đám mây kịch độc màu xanh sau lưng.

Đám mây kịch độc màu xanh kia mất đi lực lượng pháp thuật của thuật sĩ hắc y Chân Thần giáo, thực sự tan vỡ không còn giới hạn, bởi vì quán tính lại bay thẳng về phía trước hơn mười mét, nhưng mà lúc này, đám mây kịch độc màu xanh đã bị hòa vào trong không khí hai phần ba, một phần ba cuối cùng, cũng ở vào lúc cuối cùng mất đi khổng chế lực lượng pháp thuật, thoáng cái tan rã khuếch tán, trực tiếp bị hòa tan vào trong không khí, biến mất không thấy đâu.

Tô Bằng tránh khỏi đám mây kịch độc màu xanh chết người, lúc này đã đi đến bên những hộ vệ thành Quy Tư Càn đó bỏ mạng kia.

Chợt thấy không trung, mắt thường có thể thấy được ác nghiệp đang lơ lửng trên không trung, bởi vì một vài ký hiệu dẫn đường cho ác nghiệp trên mặt đất đã vẽ xong, cho nên không ngừng tụ tập, giống như ngưng tụ thành cái gì đó.

Thuật sĩ hắc y đã chết đi kia, dường như để ác nghiệp trôi nổi trên không trung kia đạt đến một giới hạn nhất định, hắc y thuật sĩ tử vong bị hư ảnh của Phù Quang Lược Ảnh kiếm pháp đánh bay vào bên dưới vẽ đầy ký hiệu kia, ác nghiệp trên người hắn, bởi vì chết đi, bị những ký hiệu trận pháp kia hút lấy, giống như ngưng tụ lại trên không trung.

Bởi vì gia tăng ác nghiệp trên người thuật sĩ hắc y này, trận pháp ký hiệu trên mặt đất dường như đã đến giới hạn, phát ra một tiếng giống như tiếng sóng vỗ vô thanh, sau đó, ác nghiệp trên không trung, chia làm hơn ba mươi luồng, bất ngờ giống như đang sống dậy, chia nhau chui tọt vào trong hơn ba mươi cỗ quan tài.

Tô Bằng nhìn thấy trong lòng trầm xuống, hắn mơ hồ cảm giác được, trong hơn ba mươi quan tài chung quanh, đều có lực lượng rất tà ác thai nghén ở bên trong, chính là chính là chờ ngoại lực kích phát, hiện tại những ác nghiệp ngưng tụ bên này, giống như là kích thích hoặc là chiếc chìa khóa, vừa vặn mở ra những lực lượng tà ác thai nghén bên trong quan tài kia.

Đáng tiếc, Tô Bằng mặc dù có thể chém chết người có ác nghiệp trên thân, nhưng đối với chính ác nghiệp, thì lại không có cách nào rõ ràng, cho dù là kiếm ý, cũng chỉ là có thể tạm thời đánh tan ác nghiệp mà thôi, nhưng lại không cách nào thanh trừ được.

Những ác nghiệp lượn lờ trên không trung kia, sau đó hóa thành hơn ba mươi luồng, dưới sự dẫn dắt của trận pháp ký hiệu trên mặt đất, nhập vào trong hơn ba mươi cỗ quan tài.

Hơn ba mươi cỗ quan tài này, bất chợt có cảm ứng với ác nghiệp, quan tài không ngừng phát ra âm thanh kéo kẹt, nắp hòm toàn bộ đều mở bật ra.

Tô Bằng cảm thấy, trong đó có hơn hai mươi cỗ quan tài còn được, khí tức bên trong coi như rất yên tĩnh, có lẽ cũng không có nơi đặc biệt nào, nhưng có mười hai cỗ quan tài, tồn tại cảm giác tà ác cực kỳ mãnh liệt, loại cảm giác này, thật giống như khí tức tà ác phát ra trên người mấy trăm thuật sĩ hắc y kia.

“Chẳng lẽ trong này, chứa những chiến sĩ hắc y tàn sát hàng loạt dân trong thành trên bức bích họa kia sao?”

Trong lòng Tô Bằng, nghĩ đến khả năng này.

Ngay khi trong lòng Tô Bằng suy nghĩ chuyện này, chợt thấy, trong một quan tài cách những trận pháp ký hiệu này gần nhất, một cái tay thối rữa giống như xác ướp, đột nhiên duỗi ra ngoài, lấy tay bắt lấy bên rìa quan tài bằng đá.

Trong lòng Tô Bằng trầm xuống, động tác nho nhỏ đối phương chớp lấy mép quan tài kia, cũng làm cho Tô Bằng cảm giác được một loại cảm giác không gian hơi rung chuyển, đương nhiên, không gian sẽ không thật sự rung chuyển, sở dĩ Tô Bằng có loại cảm giác này, là vì thứ trong quan tài kia, có chiến lực tuyệt tình, thứ bên trong kia thực lực khủng bố, mới có thể khiến người khác có loại ảo giác này.

Vào lúc này, chợt thấy trong quan tài bằng đá kia, một thân thể giống như xác ướp, từ bên trong giấy dựa bò dậy.

Tô Bằng nhìn thoáng qua thân thể giống như xác ướp kia, cả người cùng gương mặt của hắn, đều đã thối rữa hư nát, làn da thân thể đã dính chặt với da thịt, trở thành một màu xám, cả người xem ra giống như là thứ gì đó tương tự như cao su màu xám chất lượng kém.

Chương 760: Khác biệt giữa cảm giác và thực lực

Treo trên người hắn ta, đều là vải màu đen cũ nát, thứ này nhất định đã từng trải qua xử lý xác ướp, làm khô hơi nước trong thân thể, mới có thể khiến cho thân thể mấy ngàn năm vẫn duy trì được toàn vẹn, vải trên người cũng có thể là được chế tạo từ chất liệu đặc biệt, mới có thể trong mấy ngàn năm sau, vẫn có thể chỉ còn lại đại khái một nửa.

Chỉ thấy thứ này, chậm rãi từ trong quan tài đá bò ra ngoài, thân thể của nó cao lớn không thấp, tuyệt đối hơn một mét chín, thân thể mặc dù là trạng thái khô, nhưng cũng có thể nhìn ra dáng vẻ khôi ngô lúc còn sống.

Thứ này đã thối rữa đến cực điểm, tổ chức thân thể phần lớn dường như thiếu cái gì đó, trông mắt lại càng khô héo trở thành một thứ giống như đậu nành màu ố vàng, tuy nhiên nó dường như vẫn giữ nguyên cảm giác cùng

thị lực, nó nhìn chung quanh một hồi, dường như đang vô cùng mê mang, không biết là bị ai gọi tỉnh lại.

Đột nhiên, cây khô này, giống như nhìn thấy Dương Hi Dương hội trưởng ở cách đó khá xa, giống như cảm ứng được thứ gì đó trên người Dương hội trưởng, trong miệng phát ra một tiếng gào thét cực lớn.

Dây thanh của cây khô này sớm đã khô quắt rồi, đã không có thể phát ra tiếng bình thường, nhưng mà lúc nó tru lên, toàn thân kể cả dây thần kinh cũng bị chấn động, trên dưới miệng nứt toát một biên độ gần như vượt qua mồm xà há mồm vồ mồi, thanh âm có thể nói thê lương, thậm chí khiến người khác có loại lỗi giác thanh thế to lớn, cảm thấy không khí chung quanh nó đều đang chấn động.

Âm thanh tru tréo vang dội này réo lên, trong quan tài đá đầu tiên vây quanh cây khô này, lại có mười một cây khô khác đang gãy dựa vào dây, bọn chúng giống như cũng cảm ứng được trên người Dương Hi hội trưởng mang theo cái gì đó, cả đám đều bắt đầu điên cuồng tru lên, giống như xem Dương Hi hội trưởng như là kẻ thù sống chết.

Dương Hi hội trưởng đã lùi đến chỗ xa nhất, nhìn thấy cảnh tượng thế này sắc mặt thay đổi, có điều năng rất nhanh chóng tỉnh táo lại, chỉ thấy nàng đưa tay mò vào trong y phục sắc sỡ của mình, từ trong ngực lấy ra một dây chuyền tạo hình kỳ lạ, cầm trong tay, giơ lên cao cao, miệng quát.

“Các người đã quên lời thề ưng thuận vĩnh viễn rồi sao? Các người vĩnh viễn nghe lệnh bởi người cầm trong tay tín vật Chân Thần này, bây giờ tín vật ở trong tay của ta, các người còn không nghe ta hiệu lệnh!”

Những cây khô kia, nhìn thấy vật có tạo hình kỳ lạ trên tay Dương Hi hội trưởng, như là một pho tượng, lại giống một dây chuyền hình quan tài, tức thì trong con người khô quắt không ngờ đều phát ra u quang cảm hận khiến người ta nhìn qua cảm thấy sợ hãi, loại ánh mắt này giống như tụ tập năng lượng tiêu cực nào đó tụ tập vào mỗi chỗ mới có thể phát ra như vậy, giống như đại biểu cho hận ý vô biên vô hạn vĩnh viễn không dứt.

Trong số bọn chúng, nhiều người không cam tâm gào rú, nhưng mà, dây chuyền quan tài hình người trên tay Dương Hi hội trưởng, lại giống như là

có ma lực gì đó, những cây khô này mặc dù đối với người nắm giữ dây chuyền quan tài này vô cùng cảm hận, nhưng không biết lực lượng vô hình thần bí nào kinh sợ hàng phục, mặc dù trong ánh mắt tràn ngập hận ý vô cùng, nhưng cuối cùng âm thanh tru lên lại nhỏ dần, cuối cùng, tựa hồ cũng giống như thần phục, giống như đang đợi Dương Hi hội trưởng ra lệnh.

“Bốn người kia, giết chết người bên kia, tám người khác đi theo ta, không được chậm trễ thời gian, chúng ta nhanh chóng mở ra huyết mộ chôn cất tàn thể Chân Thần, nơi này còn rất nhiều cơ quan chưa có đóng cửa, không biết khi nào thì sẽ phát tác, mau chóng lấy được đồ của chúng ta!”

Dương Hi hội trưởng, nói với hộ vệ lấy bên người nàng, cùng với mười hai xác ướp cây khô cao lớn.

Bây giờ bên người nàng, còn có tám thuật sĩ bạch y, cộng thêm hai thuật sĩ Chân Thần giáo, những người này nghe thế, lập tức hành động, bảo vệ nàng, di chuyển đi về một hướng.

Dây chuyền quan tài hình người trong tay nàng, có thể là pháp khí đặc thù nào đó, mặc dù ngôn ngữ nàng sử dụng, không giống với ngôn ngữ của mười hai cây khô kia, nhưng ý tứ trong đó, lại trực tiếp được mười hai cây khô hiểu được.

Lập tức, bốn cây khô xác ướp chia nhau ra ngoài, xông vào Tô Bằng và Âu Dương Khánh ở phía sau, cùng những hộ vệ thành Quy Tư Càn kia, tám cây khô xác ướp còn lại, lại giống như là hộ vệ, nhanh chóng đi theo người Dương Hi hội trưởng.

Tô Bằng nhìn thấy những hộ vệ cây khô kia, trong lòng lại cảm giác thấy rung mình, hẳn cảm giác được, những cây khô này, giống như là cực kỳ khó đối phó.

Bản thân dù sao cũng còn được, không biết Âu Dương Khánh, Cam La thủ lĩnh, cùng những hộ vệ thành Quy Tư Càn đó, có thể đối phó được những cây khô này hay không.

“Chặn một con được một con!”

Tô Bằng thâm nghĩ trong lòng, nghĩ tới đây, hần thi triển thân pháp, bỏ nhào xông vào hai con cây khô đang xông tới kia.

Những cây khô này mặc dù thân thể giống như là vô cùng khô ráo, nhưng mà lúc này, lại hiện ra độ nhanh nhẹn và sức mạnh vô cùng cường đại, thân thể của bọn chúng, giống như con khỉ biết bay, mặc dù sử dụng không phải là võ công thân pháp gì, nhưng mà mỗi cái vọt tới, đều nhảy cực cao cực xa, hơn nữa thập phần nhanh nhẹn.

Bốn cây khô này mặc dù cùng nhau xông đến, nhưng lúc gặp phải bọn Tô Bằng cản trở, nhưng lại chỉ có hai cây khô đối mặt chính diện với Tô Bằng, mà hai cây khô khác, phi thân bay lên, từ hai bên Tô Bằng nhảy ra ngoài, nhào tới những hộ vệ thành Quy Tư Càn đó.

Tô Bằng mặc dù thân pháp không tồi, nhưng mà cũng dùng thuật phân thân, chỉ có thể nghênh chiến chính diện hai cây khô này.

Hai cây khô nghênh chiến chính diện với Tô Bằng, lúc ở cách trước người Tô Bằng bảy tám thước, đột nhiên đồng thời đồng thời tung người bật lên, bọn chúng nhanh nhẹn dị thường, bật lên cực cao, nhảy lên cũng cao gần bảy tám thước.

Thấy hai cây khô trước người mình nhảy lên, Tô Bằng cũng thi triển thân pháp, thân thể bay vút, trên không trung lại hơi hụt, bay đến không trung độ cao gần mười mét, so với hai cây khô này còn cao hơn một người.

Chỉ thấy Tô Bằng trên không trung thân thể đột nhiên lao xuống, giống như là bỏ nhào xuống dưới, Vô Phong kiếm trong tay đột nhiên tuốt vỏ, xoẹt ra một đạo hư ảnh.

Tam Hợp kiếm cảnh giới Hợp Lực, Tường Không Trảm!

Chương 761: Khác biệt giữa cảm giác và thực lực

Tô Bằng từ trên cao nhìn xuống, sử dụng Tường Không Trảm cảnh giới Hợp Lực, chém về phía một cây khô nhảy lên bên dưới. Sở dĩ dùng Tam Hợp kiếm cảnh giới Hợp Lực, chứ không phải cảnh giới Hợp Khí, chỉ là Tô Bằng quan sát, thân thể xác ướp của những cây khô này thoát nhìn vô cùng

khô héo, e rằng cơ thể đã trở thành hợp chất giống như cao su cô đặc, cảnh giới Hợp Khí sợ là hiệu quả không tốt, trước hết thử xem Tường Không Trảm cảnh giới Hợp Lực, xem thử có thể phanh thây được thây khô này không.

Chỉ là sau khi Tô Bằng chém ra một kiếm này, trong nháy mắt chém xuống trên đầu của một thây khô, nhưng cái đầu đáng sợ không bắn ra thứ gì khiến người khác nhìn vào cảm thấy kinh tởm, mà lại giống như phát ra một tiếng kim loại va chạm nhau.

“Keng!”

Một tiếng vang lên, chỉ thấy thây khô bị Tô Bằng chém trúng này, da đầu giống như cao su màu xám trên đầu này hơi lõm xuống bên dưới một chút, nhưng mà đầu lâu bị một kiếm chém trúng, ngược lại phát ra âm thanh giống như tiếng kim loại va chạm nhau.

Chỉ thấy bên ngoài thân thể thây khô này, trong nháy mắt hiện lên một tầng ma vân, có điều lập tức lại biến mất.

Trong lòng Tô Bằng chấn động, thầm nghĩ tại sao mình lại quên mất điều này.

Tô Bằng chỉ chăm chăm vào bộ dạng khủng bố của những thây khô này, nhưng lại quên rằng, văn minh đương thời của những xác ướp thây khô này, có thể cũng có được ảnh hưởng của Chân Ma, nếu lực sĩ thần sử Chân Thần giáo phần lớn đều có ma vân này trên người, như vậy những thây khô xác ướp từng đồ sát dân chúng trong thành, ác nghiệp e rằng còn gấp mấy trăm lần giáo đồ Chân Thần giáo bình thường, tất nhiên cũng có khả năng lớn có ma vân trên người.

Chỉ là không biết có phải bởi vì thân thể xác ướp của những thây khô này phần lớn đã bị ăn mòn hay không, da dẻ cùng cơ thể dính chặt vào nhau, cho nên uy lực ma vân hộ thân dường như còn không bằng một vài lực sĩ, Thần Sử Chân Thần giáo, một kiếm này của Tô Bằng, mặc dù không thể chém rơi đầu thây khô xác ướp này xuống, tuy nhiên lại khiến cái đầu của hắn lõm xuống, thân thể cũng bị đánh bay.

Nhưng mà, nhảy lên trên không trung, ngoại trừ xác ướp này, còn có một xác ướp khác, cây khô kia chỉ thừa dịp Tô Bằng sử dụng Tường Không Trảm trong nháy mắt chém bay đồng bọn của mình xuống đất, nó liền tiếp tục thuận đà nhảy lên, thân thể lại bay cao hơn nửa thước, nhưng có thể vươn tay chạm đến Tô Bằng.

Tô Bằng là bởi vì chém ra một kiếm, trên không trung thân thể hứng chịu một lực phản chấn khá lớn, thoáng khựng lại trên không trung, mà Tô Bằng phát ra một kiếm Tường Không Trảm, cũng bởi vì xuất kiếm dẫn dắt lực đạo, thân thể xoay tròn về phía sau, lúc này đang xoay lưng với cây khô nhào tới hắn, giống như cũng bị cây khô kia giữ chặt thân thể.

Tô Bằng mặc dù nội lực lợi hại, nhưng mà thể lực tuyệt đối không quá mức cường đại, cây khô chỉ dựa vào lực chân cũng đã có thể nhảy lên cao đến mức này, sức lực tất nhiên rất lớn, hơn nữa thân thể chúng được cấu tạo giống như trạng thái cao su cô đặc, nội lực Cửu Dương, sợ là cũng không phá vỡ được sức mạnh của đôi phương.

Nếu như bị con cây khô này ôm cứng, Tô Bằng Tô Bằng sợ là trực tiếp bị khóa chết, nếu như rớt xuống cây khô có thể không sợ ngã xuống, nhưng nếu Tô Bằng ngã xuống cũng đủ điếng người, huống chi cây khô bị chém xuống trước đó cũng không có chịu bất cứ sát thương nào. Nếu như Tô Bằng bị ôm cứng ngắc, cây khô khác sợ rằng có thể xông lên, cắn xé ngấu nghiến cắn chết Tô Bằng mất thôi.

Nhưng mà Tô Bằng đưa lưng về phía cây khô này, thật sự không có cách có thể đối phó với nó được sao?

Dương nhiên không phải!

Chỉ thấy Tô Bằng giữa không trung, mặc dù đưa lưng về phía cây khô đang xông lên trên không trung này, nhưng lại không hề hoảng loạn, Vô Phong kiếm trong tay phải của hắn, góc độ lại rất đặc biệt, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể xuất kiếm.

Quả nhiên, Tô Bằng giữa không trung đột nhiên xoay mình, chân của hắn đầu tiên đạp giữa không trung, sau đó thân thể đột nhiên xoay nửa vòng, Vô Phong kiếm từ bên cạnh thân xuất kích, chỉ thấy giống như trong nháy mắt,

mặt Tô Bằng đã xoay lại, đồng thời, Vô Phong kiếm của hắn vốn dĩ là vị trí sau lưng hắn, chém ra một đường cung nửa vòng tròn.

Một kiếm này tốc độ không phải đặc biệt nhanh, nhưng lại trên mức bình thường, trên Vô Phong kiếm, mặc dù thoát nhìn bình thường, nhưng lại mang theo nội lực cực kỳ mạnh mẽ.

Cảnh giới Hợp Khí, Tàn Thức, Hồi Thân Thức!

“Âm!”

Tô Bằng trên không trung vòng một kiếm này, chém xuống ngực thầy khô kia đang muốn nhào tới Tô Bằng, đại khái là trúng vào phần eo.

Tức thời, Tô Bằng nghe thấy âm thanh nhảm chỗ nào đó, chỉ thấy thầy khô này, mặc dù không có bị cảnh giới Hợp Khí Hồi Thân Trảm chặt đứt thân thể, nhưng mà bên trên phần eo của nó, dường như bị chém thành một góc vuông, cả thân thể thầy khô mặc dù không gãy thành hai đoạn, nhưng mà thịt khô giống như áp súc ở phần bụng của nó lại bị chém bay một nửa, phần bụng chỉ còn lại có một nửa thịt nhão.

Thân thể của nó, cũng trực tiếp bay vụt ra ngoài, bắn ngược về phía sau khoảng chừng mười bốn mười lăm mét, sau đó từ trên cao ngã xuống mặt đất bất động.

Hơn nữa, vừa rồi gần như chém nửa người thầy khô, trên thân thể cũng không có ma vân hộ thể, nếu không một kiếm Hồi Thân Trảm cảnh giới Hợp Khí này, thì triển trên không trung, dưới chân dựa vào thân pháp Lăng Vân Hư Độ mang theo sức mạnh, không thể nào so bì được với thi triển trên mặt đất, chỉ có sáu bảy thành uy lực trên mặt đất, lại chém thầy khô thảm như vậy, khiến Tô Bằng cảm giác được quá ngoài ý muốn.

Có điều đây cũng là chuyện tốt, Tô Bằng để thân thể tự do đáp xuống, ở cách mặt đất còn có khoảng cách một hai thước, mới lại điểm nhẹ trên không trung, chậm rãi hạ xuống.

Chỉ thấy thầy khô trước kia bị Tường Không Trảm cảnh giới Hợp Lực chém bay xuống, lúc này vẫn còn gục trên mặt đất, dường như vẫn còn đang mơ

màng chưa tỉnh, vẫn không thể nào phản ứng lại được.

“So với tưởng tượng, sao lại yếu hơn thế này?”

Trong lòng Tô Bằng có chút kinh ngạc, hẳn tự hỏi cảm giác của mình gần đây rất chuẩn xác, hơn nữa quả thật từ trên những cây khô này cảm giác được áp lực mạnh mẽ, tại sao bây giờ lại chênh lệch nhiều như vậy?

Lúc này, Tô Bằng chợt nghe phía sau mình không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết, hẳn lo lắng bọn người Âu Dương Khánh, quét mắt liếc nhìn sau lưng.

Vừa liếc nhìn, đã khiến Tô Bằng nhú mày, chỉ thấy hai cây khô vừa rồi đuổi theo ngang qua người hắn, cũng không chống lại đám cao thủ Âu Dương Khánh, mà lại trực tiếp xông vào trong hộ vệ thành Quy Tư Càn, giết hại những hộ vệ kia.

Thực lực cây khô trên thực tế rất là mạnh, hộ vệ thành Quy Tư Càn bình thường, cây khô chỉ cần toàn lực xuất kích, trực tiếp liền có thể đánh thủng thân thể.

Hai con cây khô xông vào trong hộ vệ thành Quy Tư Càn, rất nhanh xé xác sáu bảy hộ vệ, giết một người hộ vệ, Tô Bằng đều nhìn thấy, không trung giống như có ác nghiệp màu đen nhàn nhạt dâng lên.

“Bọn chúng giết người, không ngờ không ngờ có thể trực tiếp sinh ra ác nghiệp?”

Tô Bằng thấy, trong lòng cả kinh.

Hắn mơ hồ cảm giác được, những cây khô này sở dĩ làm cho người ta cảm giác nguy hiểm và thực lực khác biệt nhiều như vậy, có thể là thời gian bọn chúng thức tỉnh quá ngắn, lực lượng tà ác trong thân thể cũng không phát huy được đến chốn.

Nếu để cho những cây khô này khôi phục thời gian nhất định, tình huống thế nào cũng khó lòng nói chắc được.

“Gào!”

Thây khô bị Tường Không Trảm chém trúng có chút mơ hồ kia, đã khôi phục lại, nó nhìn thấy Tô Bằng giống như đang thất thần, lại gầm rú một tiếng, vọt tới, dự định tay không xé nát Tô Bằng.

Chỉ thấy Tô Bằng giống như đang thất thần, trong thân thể đột nhiên vọt ra một đạo hư ảnh, âm âm đánh vào trên người trên người thây khô.

“Âm!”

Chỉ nghe một tiếng âm vang dội, thân thể thây khô đã bị đánh bay ra ngoài, bên trong thân thể, cũng bị đánh ra một bóng dáng ác nghiệp màu đen.

Kiểm pháp Phù Quang Lược Ảnh của Tô Bằng, bản thân tự mang theo kiếm ý, va chạm như vậy, lập tức đem ác nghiệp trong thân thể thây khô đánh bay ra ngoài, lúc này, ma vận hộ thể đã tạm thời không có tác dụng, chỉ còn lại có sức mạnh thân thể thuần túy.

Tô Bằng tất nhiên sẽ không bỏ qua thời cơ tuyệt diệu này, chỉ thấy thân thể hắn đột nhiên lóe lên, hóa thành tàn ảnh, nhưng lại thi triển bộ pháp Nhất Thuấn, trong nháy mắt đuổi theo thân thể thây khô bị đánh bay này.

Một tiếng trầm đục vang lên, chỉ thấy sau lưng thây khô vô số khối vụn thây khô giống như cao su bay ra, một kiếm này của Tô Bằng, vừa vọt chém vào trên lưng thây khô.

Tô Bằng vừa rồi sử dụng Hồi Thân Trảm trên không trung, bởi vì không trung dưới chân không cách nào mượn lực được, cho nên Hồi Thân Trảm cảnh giới Hợp Khí chỉ phát huy ra uy lực sáu bảy phần, nhưng cũng ở trên không trung chém bay nửa phần bụng của một con thây khô khác, lúc này Tô Bằng đứng trên mặt đất thật sự, Bạt Kiếm thức là một chiêu uy lực mạnh nhất trong năm Tàn Thức Tam Hợp kiếm, lần này xuất kiếm, uy lực so với Hồi Thân Trảm trên không trung kia mạnh gần bằng một nửa.

Thây khô này, đã không có ma vận ác nghiệp hộ thân, cho nên kết quả chính là, một kiếm này của Tô Bằng, trực tiếp chém thây khô thành hai đoạn cao thấp, phần eo của nó đứt khoát biến mất không thấy đâu nữa, chỉ còn lại hai chân và thân trên, mỗi phần bay về một phía.

Vì để tránh cho hộ vệ thành Quy Tư Càn tiếp tục bị giết, ngược lại làm gia tăng thực lực của hai thầy khô phía sau, Tô Bằng trước tiên xoay người, lao về phía hai thầy khô kia.

Nhưng mà, hai thầy khô đằng sau Tô Bằng, cũng không cùng Tô Bằng chính diện va chạm, hai thầy khô này, mỗi con tóm lấy một hộ vệ thành Quy Tư Càn, chia thành hai hướng, nhanh chóng từ trong đội ngũ hộ vệ thành Quy Tư Càn chạy ra ngoài...

Chương 762: Huyệt mộ hoàng đế cổ

Hai thầy khô này, sau khi giết chết không ít hộ vệ, dường như được ác nghiệp kích phát, thân thể càng thêm linh hoạt hơn không ít.

Bởi vì giết chết một vài hộ vệ thành Quy Tư Càn, có được kích thích ác nghiệp từ bên ngoài, mặc dù giết chết những hộ vệ thành Quy Tư Càn ác nghiệp thu được cũng không nhiều mấy, nhưng mỗi một phần đều có thể kích phát ác nghiệp mười phần của chính bọn chúng, khiến cho sức lực của chúng dần dần trở nên mạnh mẽ hơn.

Lúc này, bọn chúng mỗi người đều mang theo một hộ vệ Quy Tư Càn, chạy về hai hướng khác nhau, Tô Bằng thoáng chân chờ chốc lát, bất chợt để bọn chúng chạy ra khỏi phạm vi này.

Tô Bằng nóng lòng muốn xem thử Âu Dương Khánh cùng Cam La có chuyện gì hay không, cho nên cũng không trực tiếp đuổi theo giết hai thầy khô này, mà lại quan sát đội ngũ hộ vệ.

Trong đội ngũ hộ vệ, Âu Dương Khánh cùng Cam La cũng không có chuyện gì, huynh đệ Tây Vực cũng không bị thương tích gì, chỉ có mười hộ vệ bình thường bị giết, hơn nữa còn có hai hộ vệ bị bắt sống.

Hai thầy khô, thân thể linh hoạt ôm hộ vệ bị bắt, chạy tới trước mặt hai thầy khô bị Tô Bằng đánh cho tan nát.

Hai thầy khô này, giờ hộ vệ lên trên không trung, huyết dịch tuôn ra trong cổ hộ vệ, đều bị bọn chúng dùng miệng hút cạn khô.

Huyết dịch không ngừng chảy vào trong miệng hai thầy khô này, không biết có phải ảo giác hay không, Tô Bằng nhìn thấy, hai thầy khô thân thể giống như cao su này, giống như đang dần phình to ra.

Ác nghiệp trên người chúng, dường như cũng được kích thích, ác nghiệp vốn dĩ lượn lờ xung quanh cơ thể như đám mây, giờ đây không ngừng được hấp thu vào trong thân thể hai thầy khô này.

Như vậy, không đến nhất thời nửa khắc, hai thầy khô này đã uống cạn sạch máu của hai hộ vệ, thân thể của bọn chúng, giống như cũng phình to ra ba phần, hơn nữa ngọn lửa ác nghiệp trong thân thể phun ra nuốt vào, giống như lực lượng tà ác cường đại hơn gấp mấy lần.

Tô Bằng lập tức nhíu mày, ác nghiệp này, chắc chắn có quan hệ rất lớn với máu người.

Hai thầy khô này vẫn chưa dừng lại, bọn chúng hút sạch máu tươi của hộ vệ, dùng sức tay to lớn tay không xé nát bụng hộ vệ, rút hết nội tạng bên trong cơ thể ra ngoài.

Hộ vệ lúc này có lẽ đã chết rồi, có điều thoáng cái rạch bụng như thế, vẫn khiến cho thân thể bọn họ không ngừng run lên.

Hai thầy khô này ném thân tàn của hai hộ vệ sang một bên, đem nội tạng máu tươi đầm đìa bị rút ra ngoài ném xuống trên người hai thầy khô đã bị Tô Bằng đánh cho tàn phế gục trên mặt đất kia.

Chỉ thấy, cái bụng thầy khô bị Tô Bằng chém bay một nửa kia, sau khi thân thể tiếp xúc với nội tạng mới lạ, không ngừng nhúc nhích, trong thân thể không ngừng xuất hiện sương mờ ác nghiệp màu đen, bao lấy nội tạng mới này vào nhau. Sau đó những thứ tạp nham kia không ngờ bắt đầu ngộ ngộ, không ngờ giống như là một lần nữa sục sôi sức lực sinh mệnh.

“Đúng là tà môn!”

Nhìn thấy cảnh tượng này, Âu Dương Khánh mặc dù không sợ trời không sợ đất cũng cảm giác toàn thân có chút phát lạnh, trong miệng không nhịn được nói.

Tô Bằng cũng nhìn đến nhú mảy, những thân khô này sức lực sinh mệnh quá thực quá mức ngoan cường, dường như có thể không ngừng hấp thụ máu thịt mới để tái sinh, hơn nữa thực lực khôi phục vô cùng nhanh chóng, Tô Bằng cảm giác, thân khô đã lấy lại vài phần sức mạnh, không dễ đối phó như vậy nữa.

Lúc này, bốn thân khô vừa rồi lại lần nữa hồi sinh trở lại, đồng thời bật dậy, giống như xé miệng, nhe răng cười nhìn Tô Bằng.

Trong lòng Tô Bằng trầm xuống, những thân khô này không ngờ lại có năng lực tái sinh, năng lực này thật sự là quá mức đáng ghét.

Chỉ cần bên mình còn có hộ vệ bình thường, những thân khô này có thể tái sinh vô hạn, hơn nữa không ngừng thức tỉnh năng lực khi còn sống, càng lúc càng dễ dàng.

“Tuyệt đối không thể để cho bọn chúng tiếp tục như thế được.”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng.

Chỉ nghe hân quay đầu lại, căn dặn hộ vệ phía sau.

“Rút hết về lại trong đường hầm đi, chuẩn bị hỏa đạn lưu ly, bọn chúng chỉ cần đi vào đường hầm, liền ném hỏa đạn lưu ly ra!”

Thủ hạ A Đồ Lạp chỉ còn lại khoảng ba mươi hỏa đạn lưu ly, lúc Tô Bằng tiến vào hầm mộ dưới mặt đất này phần lớn thu gom lại, để cho Cam La thống lĩnh đưa cho những hộ vệ Quy Tư Càn này.

Mặc dù những hộ vệ Quy Tư Càn này thực lực kém hơn thân khô rất nhiều, nhưng nếu dùng hỏa đạn lưu ly, nói không chừng còn có thể tiêu diệt được mấy tên.

Sau đó, Tô Bằng quay đầu nói với Âu Dương Khánh cùng huynh đệ Tây Vực.

“Các người không cần phải chém chết đối phương, nhưng ít nhất ngăn chặn hai con, ta đi chém chết những thân khô này!”

Bọn người Âu Dương Khánh sắc mặt cũng nghiêm trọng, gật đầu với Tô Bằng.

Tô Bằng tay cầm Vô Phong kiếm, trực tiếp dùng Bạt Kiếm thức cảnh giới Song Hợp, chém chết toàn bộ bốn thầy khô này.

Nhưng mà, ngay khi Tô Bằng vừa muốn ra tay, đột nhiên bốn thầy khô này thân thể đồng thời đứng sừng lại.

Chỉ thấy bọn chúng giống như đồng thời đứng sừng lại một lúc, rồi liếc mắt nhìn nhau, sau đó ánh mắt thâm sâu liếc nhìn về phía Tô Bằng, nhưng không tiếp tục tấn công, mà lại quay người, cả đám tru lên, nhanh chóng nhảy nhót, vọt chạy về phía bên trong đường hầm.

“Sao cơ?”

Tô Bằng thấy thế, trong lòng cũng là khó hiểu, những thầy khô này xem chừng đều muốn người chết ta sống với bọn người Tô Bằng, nhưng mà tại sao lại đột nhiên giữa chừng bỏ chạy?”

“Có phải là Dương Hi hội trưởng kia, đang gọi chúng nó trở về?”

Âu Dương Khánh ở bên cạnh giống như nhìn ra manh mối, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, nhẹ gật đầu, nhưng trong lòng lại thấp thỏm.

Bọn người Dương Hi, đã tình huống nào nơi này được một lúc, có lẽ đã tìm được tàn thể của quốc vương quốc gia cổ kia.

Nhưng nếu không gặp phải tình huống nào, Dương Hi chắc hẳn sẽ không gọi bốn thầy khô này trở về, nhất định là bọn họ gặp vật cản nào đó, mới có thể triệu tập thầy khô nơi này rời khỏi. Mà có lẽ người gây ra lực cản này chắc hẳn là người ngoài.

Tô Bằng suy nghĩ, bản thân cho rằng tiên bối Tử Hà môn có lẽ ở nơi này, nhưng vẫn chưa hiện thân, chẳng lẽ vị tiên bối kia, chính là người mang đến lực cản cho Dương Hi hội trưởng?

Nghĩ tới đây, Tô Bằng cũng không nấn ná, quát gọi phía sau.

“Âu Dương huynh đi theo ta, thủ lĩnh Cam La, bảo đại bộ phận hộ vệ lùi ra bên ngoài, để lại hai mươi hộ vệ cầm hỏa đạn lưu ly, theo chúng ta vào trong!”

Nói xong, Tô Bằng tung người, dẫn đầu, vọt về phía Dương Hi và đám thân khô lui vào trong.

Tô Bằng dự cảm, người phía trước chặn bọn người Dương Hi lại, có lẽ chính là vị tiên bối Tử Hà môn kia, trong lòng rất là lo lắng, vị tiên bối kia bị nhốt lâu như vậy, thân thể có phải cũng đã tiêu hao rồi không, không phải là đối thủ của hơn mười thân khô kia, cho nên thân pháp không hề chần chừ, xông lên dẫn đầu, vọt vào trong trước, tốc độ gần như là gấp hai ba lần bọn người Âu Dương Khánh.

Rất nhanh, Tô Bằng xông qua đường hầm này, chỉ thấy phía trước là một tường đá to lớn, vô cùng nặng nề.

Có điều trước mặt tường đá, cũng có một tế đàn, chỉ có điều tế đàn này cũng không phải rất lớn, lúc này ở trên tế đàn, còn có một hòn đá cuội lớn bằng cái đầu người đang lơ lửng bên trên.

Tô Bằng biết, hòn đá này, cùng với loại khoáng thạch phát ra ánh sáng nhạt đặc biệt có ở nơi này sau khi phản ứng, sẽ sản sinh ra năng lượng cực kỳ cường đại, chỉ thấy lúc này, hòn đá lớn bằng cái đầu người này, nâng tường đá lơ lửng mấy ngàn vạn cân kia lên, Tô Bằng trực tiếp liền từ nơi này vọt lên.

Tô Bằng lao vào nơi này, chỉ thấy trong này là một khoảng rộng rãi, có điều trong này, đã không có người.

Đối diện không gian này, là một vách đá, trên vách đá, có một cầu treo.

Cầu treo dài đến hai ba trăm mét, một bên treo ở trên vách đá, một bên khác, thì lại treo trên vách đá hơn vài trăm mét, ở đỉnh núi đơn độc trong thâm cốc vô tận, như là một thạch trụ thẳng đứng.

Giờ phút này, Tô Bằng tập trung thị lực, chợt thấy bên trên thạch trụ cực lớn kia, dường như có một cỗ quan tài lớn, bên ngoài cỗ quan tài kia, dường như có một trận pháp đặc thù, trong trận pháp này, có chừng hơn một trăm tảng đá lớn bằng nửa người, lơ lửng trên không trung, vây quanh cỗ quan tài lớn này.

Mà lúc này bên trên thạch trụ to lớn, chỉ thấy bốn người Dương Hi, còn có mười hai cây khô, đang vây quanh một người trung niên mặc thanh sam.

Chương 763: Phù quang lược ảnh (1)

Tuy rằng cách khoảng hai ba trăm mét, có điều Tô Bằng vẫn thấy rõ, võ giả trung niên áo xanh kia, đại khái khoảng bốn mươi lăm tuổi, thoát nhìn thân hình hơi gầy ốm, có điều võ công cao tuyệt, dưới sự công kích của thuật sĩ Chân Thần Giáo cùng với những thuật sĩ áo trắng và mười hai cây khô kia vẫn đứng vững không ngã.

Võ công của người này cũng hết sức đặc thù, trong tay hắn nắm lấy một thanh bảo kiếm toàn thân màu tím, mỗi một kiếm xuất ra, trên thân bảo kiếm cũng đều xuất ra một hư ảnh hơn năm thước, hư ảnh kia bám vào trên bảo kiếm màu tím, vô hình nhưng có chất, cây khô bị hư ảnh bảo kiếm này quét đến, ác nghiệp trong thân thể đều bị nện ra ngoài trong thời gian ngắn, cho nên võ giả trung niên áo xanh này mới có thể kiên trì đến bây giờ.

Chẳng qua là võ giả áo xanh này, tuy rằng kiếm chiêu lợi hại, nhưng mà Tô Bằng luôn cảm giác người này có chút bộ dạng hữu khí vô lực, cước bộ có chút phù phiếm, giống như là không có nhiều khí lực, tuy rằng trong thời gian ngắn còn không đến mức bị thua, xem ra xem ra cũng không kéo được thời gian quá dài.

“Là người của Tử Hà Môn? !!”

Tô Bằng thấy kiếm chiêu của người nọ, có chút ngập ngừng trầm nghĩ.

Kiếm chiêu hư ảnh võ giả trung niên áo xanh kia mang theo, chắc chắn không phải là kiếm cương kiếm quang, ngược lại là có chút giống kiếm ý võ công, có điều Tô Bằng cũng không dám khẳng định.

Nhưng người áo xanh này lại làm cho Tô Bằng cảm giác rất quen thuộc, bộ áo quần kia rất giống bộ bản thân mình mặc, chỉ là nhìn xa xa kiểu dáng có hơi khác.

Nhìn thấy người này bị hộ vệ của Dương Hi cùng với những cây khô kia vây công, trong lòng Tô Bằng có chút cảm thấy sốt ruột, hắn trực tiếp nhảy lên một cái, phi thân nhảy lên cầu treo bằng dây cáp này, theo xích sắt hướng tới núi thạch trụ bị cô lập kia bay vút một cái.

Cầu treo bằng dây cáp này, dài có gần ba trăm mét, rộng cũng có khoảng năm sáu thước, coi như là rất rộng, xích sắt hết sức rộng lớn, kích thước có chừng ba bốn mươi centimet, đủ để người đặt chân lên, chẳng qua là có chút lung lay, nếu thân pháp không tốt cũng không dám đi lên.

Có điều đây đối với Tô Bằng hoàn toàn không có vấn đề gì, hắn tu hành hai loại thân pháp, đều có thể đem loại địa hình này coi như mặt đất bằng phẳng, chỉ thấy thân thể Tô Bằng bay vút, theo trên xích sắt phi thân xẹt qua.

Rất nhanh, Tô Bằng cũng đã vượt qua một nửa cầu treo bằng dây cáp.

Lúc này, ở bên kia hội trường Dương Hi vây công võ giả trung niên áo xanh nọ, cũng phát hiện Tô Bằng đã đến nơi này, nàng quay đầu lại hô một tiếng. Lập tức có bốn năm thuật sĩ áo trắng xoay người, không ngừng triệu tập các loại pháp thuật, tập kích bắn tới Tô Bằng đang đi tới trên cầu treo.

Tô Bằng hừ lạnh một tiếng, nội lực Cửu Dương phóng ra ngoài, những thứ do các thuật sĩ áo trắng kia bắn ra, đều là đạn băng, cầu lửa, mưa lửa, đao gió, đều còn chưa có tiếp xúc đến Tô Bằng đã bị nội lực của Tô Bằng phóng ra ngoài thời tan hết.

Tô Bằng thì thừa dịp thời cơ này, lại đi tới hơn mười thước. Mắt thấy sắp vọt tới trên thạch trụ lẻ loi.

“Đều là phế vật!”

Trên thạch trụ, có một thuật sĩ áo trắng đầu tóc cũng bạc trắng tuổi khoảng năm mươi miệng quát một tiếng. Chỉ thấy hai tay hắn vung lên, hai cái bảo

kiếm một tím một xanh hấn đeo sau lưng, lập tức tuốt vỏ bay ra.

Tô Bằng nhìn thấy, đồng tử có chút co lại. Hai cái bảo kiếm này, một tím một xanh, cũng có chút giống như là hai cái bảo kiếm trong truyền thuyết.

Chỉ thấy trong miệng thuật sĩ áo trắng hơn năm mươi tuổi kia nói lắm bầm gì đó. Không trung cũng bắt đầu xuất hiện sấm sét cùng với mùi vị khét lẹt, năng lượng pháp thuật tập trung ở trên hai thanh song kiếm tím xanh đang tung bay trên không trung này, trên thân cặp kiếm kia dường như mang theo sấm gió, chẳng những chung quanh Kiếm Thể lóe ra lôi quang, lại có thể khống chế gió thổi, tốc độ nhanh hơn không ít.

Thuật sĩ áo trắng hơn năm mươi tuổi kia hai tay vừa bấm độn, vừa thi triển một kiếm quyết, miệng quát.

“Phong lôi phi kiếm trăm quân ma, đi!”

Lập tức song kiếm tím xanh bay múa ở không trung, giống như là có linh tính bay vụt tới Tô Bằng.

“Ma ngay tại bên cạnh ngươi, chém nhảm người rồi!”

Tô Bằng nghe được lời nói trong miệng đối phương, không khỏi nhếch miệng cười lạnh nói, có điều thân thể lại bay lên không trung, dưới chân hư không, thân thể bắn ra như điện.

Lúc này Tô Bằng, Đổng Thiên Nga dưới chân còn có dị năng nội đan Thanh Phong điều mang đến đồng thời khởi động, hơn nữa còn đồng thời thi triển khinh công Lăng Vân Phi Độ, mỗi một lần tiến lên, khoảng cách đều so với trước lớn hơn rất nhiều, sợ là một bước thì có khoảng mười thước, nếu hấn bước ra toàn bộ bảy bước, sợ là có thể bay ra hơn sáu mươi thước.

Thuật sĩ áo trắng hơn năm mươi tuổi kia, trong miệng cũng không nói gì, câu nói kia chỉ là kiếm quyết theo thói quen của hấn, nhưng không có ý nghĩa thực tế gì, giờ phút này người này tập trung tinh thần khống chế song kiếm tím xanh bay múa giống như sấm sét trên không trung, nhắm đến Tô Bằng đang ở trên không trung.

Chương 764: Phù quang lược ảnh (2)

Một đôi song kiếm tím xanh này, giống như quán quanh lấy nhau, không ngừng quán giao biến ảo lẫn nhau mà bay tới, nhưng bởi vì hai thanh kiếm này là sử dụng vật liệu đặc thù làm thành, như vậy giao nhau quán quanh như xoắn ốc bay tới, chẳng những không có giảm bớt tốc độ ngược lại còn giúp nhau gia tốc, càng lúc càng nhanh.

Trong con mắt Tô Bằng, cũng là ảnh ngược của đôi song kiếm tím xanh này, đôi kiếm này tốc độ cực nhanh, mà uy lực cực lớn, đảo mắt đã tới ngay trước mặt Tô Bằng.

“Chém!”

Lúc song kiếm tím xanh xen lẫn với sấm gió đi tới trước mặt, Tô Bằng lại chém ra một kiếm Vô Phong Kiếm trên không trung.

Một kiếm này, tốc độ Tô Bằng hươu bảo kiếm ra cũng không chậm hơn bình thường, nhưng cũng không nhanh hơn bao nhiêu, tuy nhiên nó lại vừa vặn đón nhận được song kiếm tím xanh với tốc độ siêu nhanh này, giống như đôi kiếm này chính là vội tới để Tô Bằng chém trúng vậy.

Chỉ nghe không trung vang lên một thanh âm tựa như tiếng sấm, phi kiếm màu tím bay ở phía trước kia bị một chiêu rút kiếm cảnh giới hợp khí này của Tô Bằng chém nát bấy, trực tiếp rơi xuống từ không trung, mà còn phi kiếm màu xanh bay chậm một chút cũng bị đánh nát hơn nửa đoạn, phần sau phi kiếm xoay tròn bay ra ngoài, cũng rất cuộc không nghe được hiệu lệnh của chủ nhân phi kiếm kia, trực tiếp bay ra ngoài rơi vào ở dưới vực sâu.

Dưới cầu treo sâu thẳm, căn bản nhìn không thấy đáy, dường như là vô cùng vô tận, nhìn màu sắc sâu thẳm liền khiến người ta có cảm giác được một loại ma lực tà ác, người tâm thần không đủ kiên định thậm chí sẽ không nhìn được có xúc động muốn nhảy xuống, một đoạn phi kiếm màu xanh này rơi xuống, rất nhanh liền không còn bóng dáng nữa.

“Vèo!”

“Phụt!”

Lúc phi kiếm màu tím bị chém vỡ, mà còn phi kiếm màu xanh bị văng tung tóe, hai thanh âm vang lên.

Âm thanh phía trước dạ lực lượng pháp thuật trên song kiếm tím xanh, tuy rằng song kiếm bị hủy, nhưng lực lượng pháp thuật trên mặt lại bị kích thích hình thành một lưới điện sấm sét. Bao phủ quanh thân Tô Bằng.

Mà âm thanh phía sau, lại là ở trên thạch trụ kia, thuật sĩ áo trắng hơn năm mươi tuổi kia phun ra một búng máu.

Song kiếm tím xanh này là do máu tươi của hắn tế luyện ra, lúc này bị hủy, ngực của thuật sĩ áo trắng hơn năm mươi tuổi này giống như là bị búa tạ đánh vào, không nhìn được liền phun ra một búng máu.

Nhưng mà một búng máu người này nhổ ra lại giống như không phải của mình, tay lập tức thăm dò vào ngực mình, con mắt vẫn còn chăm chú nhìn theo hướng Tô Bằng, muốn xem một chiêu mới vừa rồi có giết điện Tô Bằng ngã xuống vực sâu vô tận hay không.

Chẳng qua là, thế gian làm gì có chuyện được như hắn mong muốn?

Trong lưới sấm sét trên cầu treo, thân hình Tô Bằng trực tiếp từ trong đó xông phá ra, tiếp tục cước đạp hư không, đánh tới chỗ thạch trụ.

Thật ra thì Tô Bằng cũng không phải là không có chuyện gì, uy lực của lưới sấm sét nọ không tầm thường, thân thể Tô Bằng trong nháy mắt cũng có một cảm giác hơi tê dật, thiếu chút nữa thật sự rớt xuống.

Có điều nội công Tô Bằng tu hành, là nội công Cửu Dương Thần Công thiên hạ hiếm có, nếu là nội công tốt nhất tất nhiên sẽ không yếu đuối như thế.

Nếu nội công tầm thường, lưới sấm sét vừa rồi cũng đủ đánh nội lực xơ xác, mà còn để Tô Bằng ngã vào vực sâu, nhưng mà nội lực Cửu Dương không thể so sánh với nội lực bình thường được, cho dù thân thể hắn tê dại thì vẫn chuyển động như cũ.

Tô Bằng tuy rằng trong nháy mắt thân thể tê dại, nhưng lập tức, nội lực Cửu Dương liên kích thích thân thể Tô Bằng khôi phục thái độ bình thường, lực lượng của những điện sét đó tất nhiên đều bị trục xuất khỏi thân thể.

Chỉ là mặc dù có nội công Cửu Dương, tóc Tô Bằng lúc xuyên qua lưới sắt cũng bị điện giật dựng đứng lên, giờ phút này còn tản ra một chút mùi khét, thậm chí còn có một dùm tóc dưới tác dụng của tĩnh điện vẫn còn tro tro dựng đứng.

Có điều thân pháp Lăng Vân Phi Độ của Tô Bằng lại không bị ảnh hưởng, tiếp tục vọt tới trước.

Thân thể Tô Bằng bay trên không trung, ánh mắt ý thức lại tập trung vào thuật sĩ áo trắng trung niên dùng song kiếm tím xanh công kích mình.

“Tới mà không chào cũng thất lễ!”

Trong lòng Tô Bằng thì thầm, đồng thời tâm niệm vừa động, một đạo hư ảnh dung hợp kiếm ý cùng với nội lực vọt tới thuật sĩ áo trắng trung niên kia.

Kiểm ý võ công... Phù quang lược ảnh!

Thuật sĩ áo trắng trung niên đứng ở thạch trụ kia dường như đã dự đoán được, khi song kiếm tím xanh của hắn không có thành công ngược lại còn bị đánh văng tung tóe, trong lòng đã dự đoán được mình nhất định là mục tiêu công kích thứ nhất của Tô Bằng.

Cho nên, lúc hắn thổ huyết tay đồng thời đã đưa vào trong ngực, mò tới một pháp bảo bảo vệ tánh mạng của hắn.

Chỉ là, hắn không ngờ, Tô Bằng tới trả thù nhanh như vậy, thậm chí đối phương còn chưa đến thạch trụ, mà sự trả thù đã tới rồi.

Nhưng người này phản ứng rất nhanh, gần như trong nháy mắt, hắn kích hoạt pháp bảo bảo vệ tánh mạng trong tay mình.

“Bịch!”

Trong nháy mắt, một lá chắn bảo vệ pháp thuật màu vàng nhạt từ trên người hắn hiện lên, dường như muốn thay hắn ngăn trở kiếm pháp phù quang lược ảnh của Tô Bằng.

Thuật sĩ áo trắng trung niên này đối với pháp bảo bảo vệ tánh mạng này của mình rất có lòng tin, thứ này đã cứu tính mạng của hắn không chỉ một lần, thứ này cho dù bị bắn ngàn vạn mũi tên cũng có thể chống cự trong một thời gian nhất định, Tô Bằng chỉ bắn ra một đạo hư ảnh, hắn tự tin có thể đỡ nổi.

Nhưng mà, hắn lập tức liền phát hiện, mình đã nghĩ lầm rồi.

“Răng rắc!”

Một tiếng giống như là thủy tinh vỡ nát vang lên.

Cái khiên màu vàng nhạt xuất hiện quanh thân hắn kia, giống như là thủy tinh, trong nháy mắt đã bị kiếm pháp phù quang lược ảnh của Tô Bằng đột phá.

Có điều hư ảnh của kiếm pháp phù quang lược ảnh lại bởi vì cái khiên màu vàng nhạt này ngăn cản, dường như trở nên phai nhạt một chút, nhưng vẫn đâm vào trên người thuật sĩ trung niên áo trắng này được.

Thuật sĩ trung niên áo trắng ngay cả một tiếng kêu thảm cũng không có phát ra liền đã biến thành cái hồ lô lẫn lông lốc, phun ra ngụm máu tươi bị đánh bay ra ngoài.

Chỉ là pháp bảo của hắn dù sao cũng cản trở được một phần hư ảnh của kiếm pháp phù quang lược ảnh, cho nên hắn cũng không có bị thành một lớp da khô, nhưng sống chết cũng không biết ra sao.

Lúc này Tô Bằng thì liên tục bay vút trên không trung, đi tới trên đỉnh thạch trụ.

Mà còn võ giả áo xanh trung niên bị mười hai cây khô bao vây kia, lúc thi triển bảo kiếm hư ảnh màu tím bức lui cây khô, vừa vận nhìn thấy hư ảnh mới vừa rồi của Tô Bằng.

Hắn sững sốt một chút, nhưng lập tức kịp phản ứng, trong miệng nói.

“Đây là kiếm pháp phù quang lược ảnh, người là đồ đệ của ai?”

Chương 765: Thuật ẩn thân (1)

Tô Bằng nghe người này nói như thế, trong lòng nói mình cứu đúng người.

Vừa quay người, nội lực Cửu Dương từ thân thể Tô Bằng phóng ra ngoài, thổi tan các loại lực lượng pháp thuật của thuật sĩ áo trắng trên đỉnh thạch trụ bắn về phía mình, hô về phía người áo xanh trung niên.

“Ta chính là Độc Cô sư huynh mang lên núi, Vân tiên sinh thu ta làm đồ đệ, bộ kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh này, là đại sư huynh Từ sư huynh thay mặt sư phụ truyền thụ cho ta, bạn bè ta nhìn thấy tiền bối trong môn cầu cứu ở trên giáp trùng, ta nhận được tin tức, liền đi đến Tây Vực, vì tiếp dẫn tiền bối trong môn mà đến!”

Tô Bằng xem như trả lời người kia, đồng thời mập mờ nhắc tới sư tôn cùng các sư huynh trong môn, có lẽ lại có võ công kiếm ý làm chứng, đôi phương tất sẽ không hoài nghi mình.

Nghe xong lời của Tô Bằng, trung niên nhân áo xanh kia chợt nở ra một trận cười to, chỉ nghe hắn cười cực kỳ khoan khoái, nói.

“Vốn tưởng rằng hắn phải chết, không ngờ nhất thời làm chuyện dư thừa, ở trên giáp trùng khắc cầu cứu, không ngờ có thể khiến văn bối đồng môn gặp được, đúng là trời không tuyệt ta, ông trời đối đãi ta không tệ!”

Hắn mặc dù nói, nhưng mười hai đầu thầy khô kia lại không dừng công kích, lại bắt đầu vây công trung niên nhân áo xanh.

Có điều trung niên nhân này lại vì tâm tình mừng rỡ cực độ, ngay cả công lực cũng giống tăng thêm vài phần, hư ảnh trên bảo kiếm màu tím lại dài thêm hơn hai thước, biến thành hơn bảy thước, chém ngang ra, trong lúc nhất thời đã chém đôi những thầy khô kia.

Chỉ nghe người này lên tiếng.

“Ta chính là đệ tử thứ mười đời đầu trong môn Vân Diệp, văn bối sư diệt, theo sư thúc ta giết những nghiệp chướng ma đầu này!”

“Tô Bằng nào dám không tuân mệnh!”

Tô Bằng nghe xong, cũng tinh thần chấn động, không uổng công mình một đường vất vả mạo hiểm, người bị hãm dưới đất, quả nhiên là người Tử Hà Môn, nghe hẳn tự báo họ Vân đứng hàng thứ mười, Tô Bằng liền không còn nghi ngờ nữa, hẳn nghe sư tôn Vân Đạo Tử của mình từng nói, sư đệ nhỏ nhất đời bọn họ, là cô nhi sư tôn nuôi từ dưới núi, nhỏ hơn sư huynh đệ khác rất nhiều, bởi vì không cha không mẹ, nên được sư tôn là sư phụ gọi chữ “Vân” như lúa bọn họ, tên là Vân Diệp.

Mà Vân Diệp sư thúc, là tính cách không chịu ngồi yên, sau khi hoàn thành thí luyện trong môn, cũng không tu ở núi Thượng Thanh, mà lại xuống núi. Vân Diệp sư thúc bình sinh tính cách thích nhất thăm dò u mật cổ tích, ngược lại cùng vợ chồng Thái Tuấn Hoa tương tự, mình ở thành bí ẩn này gặp Vân Diệp sư thúc, cũng là hợp tình hợp lý.

Lúc này thấy hơn mười thầy khô kia vây công Vân Diệp sư thúc, Tô Bằng cũng khôn vội lên viện thủ, Vân Diệp đầu tiên là hô một câu.

“Tô Bằng sư diệt, ta còn chịu nổi, bất giác phải bắt vua trước!”

Tô Bằng ngẫm hiểu, hẳn cũng định như thế. Chỉ thấy thân thể hắn lóe lên, phóng về phía Dương Hi Dương hội trưởng có dây chuyền kỳ lạ kia.

Dương Hi hội trưởng kia thấy Tô Bằng xông lại, trong lòng cả kinh, võ công cùng pháp thuật của nàng đều xem như bình thường. Vốn trốn không thoát, chỉ là nàng lai lịch thần bí, có thể làm đầu lĩnh Chân Thần giáo cùng những thuật sĩ áo trắng kia, có thể nào không có chút thủ đoạn bảo vệ tánh mạng chứ?

Dương Hi hội trưởng, vào lúc Tô Bằng xông về phía nàng, toàn bộ lực lượng pháp thuật tuôn vào trong tay, phá một bùa hộ mệnh sớm đã chuẩn bị sẵn trong tay.

Bùa hộ mệnh kia vang tiếng vỡ nát. Mà Dương Hi hội trưởng, trước người hiện lên từng làn sóng trong suốt, giống như thân ở trong nước, mà sau một khắc, Dương Hi đột nhiên liền như vậy biến mất ở trước mặt mọi người.

Tô Bằng xông về phía Dương Hi, nhưng trong nháy mắt, hấn trở mắt nhìn Dương Hi biến mất ở trước mặt mình, mình thực sự không khoá được người này ở chỗ nào.

“Thuật ẩn thân?”

Trong lòng Tô Bằng, lập tức nhớ tới cái tên này.

Thuật ẩn thân, độ nổi tiếng của nó thật sự quá rộng khắp, tiểu thuyết, trò chơi, trong phim ảnh, khắp nơi đều có chi tiết nhân vật vốn gặp nguy hiểm, kết quả sử dụng thuật ẩn thân hoặc là đạo cụ cùng loại, hóa nguy thành an.

Chỉ là Tô Bằng sau khi vào trò chơi luân hồi tử vong, chỉ từng nghe nói có loại pháp thuật này, chứ vẫn chưa chính thức gặp qua.

Mà lúc này, Dương Hi hội trưởng kia, liền ở trước mặt Tô Bằng, thi triển thuật ẩn thân như vậy.

Hơn nữa, thuật ẩn thân này, còn không phải mặt hàng bình thường...

Tô Bằng lúc này, không cảm giác được tồn tại của Dương Hi chút nào, chẳng những mắt thường không nhìn thấy, ngay cả khí tức đều biến mất không thấy gì nữa, thậm chí ngay cả ngọc bội ác ý, cũng không cảm giác được tồn tại của người này.

Cảm giác này cực kỳ cổ quái, thật giống như một người ngay tại chỗ hoàn toàn biến mất, thậm chí khiến người ta có cảm giác, đối phương thi triển không phải thuật ẩn thân, mà là pháp thuật thuần di, trực tiếp thuần di đến địa phương khác.

Nhưng trực giác của Tô Bằng, lại nói cho Tô Bằng, Dương Hi cũng không vọt đến địa phương khác, mà hấn còn ở chỗ này.

Chỉ có điều, thuật ẩn thân mà đối phương thi triển quá mức cao cấp, chẳng những ẩn thân thân thể, ngay cả khí tức đều che dấu toàn bộ.

Đối mặt chiêu này, Tô Bằng tạm thời không có cách nào.

Nếu Dương Hi có công kích ** với Tô Bằng, lúc này dựa vào ngọc bội ác ý liền có thể tìm ra, nhưng Dương Hi kia, dĩ nhiên là hoàn toàn không muốn công kích Tô Bằng, mà chỉ muốn chạy thoát nơi này.

Có câu không muốn lại được, giờ phút này, Dương Hi hội trưởng kia, ngược lại không muốn, cho nên Tô Bằng cũng tìm không thấy vị trí của nàng, ngược lại thực ở góc độ quý dị nào đó xác minh câu ngạn ngữ này.

Chương 766: Thuật ẩn thân

“Chẳng lẽ thật đúng là không có cách gì bắt người sao?”

Tô Bằng hừ lạnh một tiếng, chớ tưởng rằng, ẩn thân liền khó lường.

Mặc dù thuật ẩn thân kia hết sức cao cấp, Tô Bằng cũng không tìm ra vị trí của đối phương, nhưng lại có thể cậy mạnh phá nó.

Nếu Đại sư huynh Từ Đạo Kỳ cùng Nhị sư huynh Độc Cô Thắng ở đây, đại khả thi triển phạm vi võ công, tỷ như Phù Quang Lược Ảnh của Từ Đạo Kỳ, phóng ra trăm ngàn phân thân hư ảnh, không ngừng đánh chung quanh, tất có thể giết chết Dương Hi hội trưởng kia.

Tô Bằng mặc dù không thể phóng ra trăm ngàn Phù Quang Lược Ảnh, nhưng hắn vẫn còn võ công Dung Nham Tâm Hỏa Ngục.

Hắn cũng không nghĩ nhiều, lập tức thi triển ra Dung Nham Tâm Hỏa Ngục, lập tức nhiệt độ chung quanh không ngừng tăng lên, rất nhanh tăng lên đến hơn hai trăm độ, khiến trong phạm vi mấy trượng chung quanh đều có chút màu đỏ bừng.

Tô Bằng thi triển thân pháp, đỉnh thạch trụ này cũng không tính quá lớn, liền tính là đi hết toàn bộ một lần, cũng có thể tìm ra Dương Hi kia.

Những thuật sĩ áo trắng kia, nhìn thấy Tô Bằng đang đuổi giết Dương Hi, tựa hồ cũng đều nóng nảy, cũng không để ý thực lực của mình có đủ hay không, các loại pháp thuật như không cần tiền đánh về phía Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn thấy, thấy bọn họ lại giống ruồi bọ đáng ghét, liền thi triển Dung Nham Tâm Hỏa Ngục, muốn giết chết hết thuật sĩ áo trắng bên này trước.

Mà vào lúc Tô Bằng xoay người phóng tới những thuật sĩ áo trắng kia, ở trên đỉnh thạch trụ, gần miệng quan tài khổng lồ của quốc vương quốc gia cổ kia, tựa hồ một khối đá vụn hơi di động xuống.

Chỗ Dương Hi hội trưởng kia ẩn thân, liền ở đây.

Chỉ là lúc này, Dương Hi hội trưởng này lại cảm giác trái tim không ngừng nhảy loạn, nàng thực sự không phải là nhân sĩ phái võ đấu, chủ yếu là giỏi về kinh doanh tổ chức cùng nhân mạch, học tập võ công pháp thuật cũng chỉ để hành tẩu thế giới dễ dàng hơn một chút, lúc này gặp phải nguy hiểm tùy thời có thể chết đi, cũng không khỏi kinh hãi.

Có điều, nàng sử dụng bùa ẩn thân, lại là mặt hàng cực cao cấp, chẳng những có thể che dấu hành tung, thậm chí có thể đem khí tức cùng tín hiệu thân thể phát ra hoàn toàn ẩn giấu, cho nên mặc dù tim đập thành thịch, người ở ngoài cũng không ai cảm nhận được. Nàng lại căn bản không có ý định ra tay với Tô Bằng, cho nên Tô Bằng cũng không cảm giác được ác ý của nàng.

Nàng đi vào phía dưới quan tài cực lớn, nhìn trên đầu trôi nổi hơn trăm khối loại đá cuội đặc thù cao cỡ nửa người, trong lòng do dự một chút, có điều cuối cùng, vẫn làm quyết định.

Chỉ thấy, mười hai thân khô vậy công trung niên nhân áo xanh, có bốn thân đột nhiên từ trong đội ngũ vậy công lui ra ngoài, đi tới chung quanh quan tài cực lớn.

Mà trung niên nhân áo xanh kia, mặc dù thoáng cái giảm bớt bốn kẻ địch, nhưng mà bản thân hắn, cũng gần hai mươi ngày không ăn cơm uống nước, thân thể suy yếu vô cùng, vừa rồi hư ảnh trên bảo kiếm màu tím bộc phát, có điều nhìn thấy sư diệt trong môn tới cứu giúp, tâm tình vui sướng kết quả bạo phát ra lực lượng, nhưng không cách nào duy trì thời gian dài. Lúc này cũng đau khổ chèo chống, thoáng cái giảm bớt bốn thân khô đối thủ, áp

lực hấn mặc dù giảm bớt, nhưng trong lúc nhất thời cũng không có năng lực phản công.

Bốn thầy khô này, lúc đi trước mặt quan tài cực lớn, trên mặt không ngờ đều lộ ra vẻ sợ hãi, biểu hiện thân thể của bọn nó cực kỳ kỳ quái, một phương diện là ý thức cực lực kháng cự đi tới trước quan tài cực lớn, một phương diện là vì mệnh lệnh điều truy đặc thù trong tay Dương Hi, khiến chúng không cách nào chống cự, chỉ có thể đi tới, nhưng về mặt cùng thân thể lại có vẻ giãy dụa không ngừng.

Dương Hi tay cầm điều truy đặc thù, trong lòng mặc niệm một đoạn chú ngữ, truyền đạt cho bốn thầy khô đi tới này.

Bốn thầy khô này, không ngừng phát ra thống khổ cùng giãy dụa, cùng với ánh mắt sợ hãi, miệng không ngừng tru lên, tựa hồ đang khẩn cầu cái gì, tuy nhiên lại không có kết quả, Dương Hi tiếp tục mặc niệm chú ngữ, tiếng gào thét của bốn thầy khô này, dần dần từ sợ hãi giãy dụa biến thành tuyệt vọng cùng căm hận, thanh âm cũng trở thành nguyên rủa.

Mà theo chú ngữ Dương Hi không ngừng mặc niệm, bốn thầy khô, biến hóa càng ngày càng rõ ràng, chỉ thấy ma văn trên người chúng bắt đầu có thể thấy được mờ mờ, mà thân thể, cũng bắt đầu bành trướng, càng lúc càng lớn.

Cuối cùng, không đến mười lăm giây, những thầy khô này đều bành trướng gấp ba bốn lần, chúng giống như hết sức thống khổ, lại trốn không thoát không chế của Dương Hi, cuối cùng rốt cuộc đạt tới cực điểm, giống khí cầu, bùm một tiếng nổ tung.

Sau khi bốn thầy khô nổ tung, chỉ thấy ác nghiệp tồn tại trên người chúng, giống mây đen màu đen, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, trôi nổi trên không trung.

Những thầy khô kia, ác nghiệp tồn tại trong thân thể thoát nhìn không nhiều lắm, đại bộ phận ác nghiệp đều giống mây đen quấn ở chung quanh, thoát nhìn giống như chỉ có phân lượng một trăm thuật sĩ Chân Thần giáo.

Nhưng lúc này khi chúng tự bạo, mới khiến người ta phát hiện, ác nghiệp tồn tại trong thân thể chúng, há phân lượng hơn một trăm thần sử Chân

Thần giáo!

Ác nghiệp kia, ít nhất là ác nghiệp của một ngàn thần sử Chân Thần giáo!

Chỉ là những ác nghiệp này, đều đã quán với thân thể cây khô, không có ác nghiệp mới hấp thu kích thích, căn bản không kích hoạt, không phát huy được.

Chính là những ác nghiệp này, khiến chúng có thể tái sinh, chứa lực lượng tà ác.

Lúc này, Tô Bằng cùng Vân Diệp sư thúc, đều có thể một người đối phó mười cây khô trở lên, đây cũng là những cây khô mới thức tỉnh không lâu, ác nghiệp trên người cũng không bị ác nghiệp mới hấp thu kích hoạt.

Nếu chúng giết mấy vạn người, ác nghiệp hoàn toàn kích hoạt, vậy sợ là có thể cùng Tô Bằng hoặc là Vân Diệp sư thúc đối chiến lập tức, thậm chí nói không chừng, có thể chống đỡ hai người Tô Bằng cộng thêm Vân Diệp.

Lúc này, toàn bộ ác nghiệp trên người bốn cây khô, giống vân ác nghiệp, nổi ở không trung.

Mà vào thời khắc này, quan tài cao lớn đột nhiên chấn động xuống.

Trong quan tài, đột nhiên truyền đến một lực hút cực kỳ cường đại, giống như một lỗ đen, hút đám mây ác nghiệp, vào trong quan tài...

Chương 767: Năng lượng không gian

Đám mây ác nghiệp, sau khi bị hút vào trong quan tài cực lớn này, lập tức sinh ra một ít biến hóa.

Chỉ thấy ở bầu trời trên quan tài, hơn một trăm hòn đá cao bằng nửa người chậm rãi xoay tròn lơ lửng trên không trung, đại khái một phần ba, tốc độ xoay tròn quay chung quanh dần chậm lại.

Trong quan tài cực lớn kia, dường như cũng có thứ gì đó đang rục rịch thức tỉnh, khiến người khác trực giác cảm thấy, trong quan tài giống như có thứ gì đó cực kỳ tà ác, đang chậm rãi thức giấc.

Biến hóa rõ ràng này, Vân Diệp đang bị tám cây khô vây công nhìn thấy, Tô Bằng cũng nhìn thấy.

Tô Bằng vừa rồi, đưa lưng về phía quan tài kia, lúc này quay đầu lại quét mắt nhìn, cũng nhìn thấy bốn cây khô biến hóa dị thường.

Chỉ là khi đó, Tô Bằng đang dây dưa cùng bảy tám bạch y thuật sĩ, những bạch y thuật sĩ này nói mạnh không mạnh, nhưng thực sự quần lầy thì cuxngg phiền phức giống như ruồi bọ, khiến người khác có chút chán ghét, bọn chúng nhìn ra Tô Bằng thực lực rất mạnh, cho nên không có người nào cứng rắn đối chọi, đều là trong lúc di chuyển sử dụng các loại pháp thuật, công kích Tô Bằng.

Tô Bằng dùng nội lực Cửu Dương phá giải những thủ thuật đám người Chân Thần giáo này, mặc dù cũng không bị thương, nhưng cũng cảm thấy phiền toái.

Cũng may Cửu Dương nội lực lấy lực phá xảo, đang không ngừng phóng ra nội lực Cửu Dương trước mặt, ảo thuật cũng duy trì không được bao lâu, Tô Bằng dùng một thời gian ngắn, rút cuộc đều giết chết bảy người bạch y thuật sĩ này, tiếp theo là hai thuật sĩ hắc y Chân Thần giáo, một người bị chém chết, một người bị chém cho thổ huyết, không biết sống chết.

Chỉ là lúc này, phía sau quan tài, bốn cây khô đã hoàn thành tự nổ, đám mây ác nghiệp đã hiển hiện trên không trung.

Tô Bằng nhìn thấy, mặc dù không có tin tức trực tiếp, cũng trong nháy mắt dự đoán được dụng ý của Dương Hi.

Dương Hi sở dĩ mang nhiều người xuống như vậy, chủ yếu là muốn làm tế phẩm, dùng ác nghiệp tạo thành từ giết chết những thành hộ vệ Quy Tư Càn này thức tỉnh mười hai cây khô kia, độ dày ác nghiệp trên người những cây khô này, đã gấp trên ngàn lần ác nghiệp của những thuật sĩ Chân Thần giáo kia. Mà kế hoạch cuối cùng, là cho nổ tung những cây khô này, dùng ác nghiệp trên người cây khô này, kích hoạt tàn thể của hoàng đế.

Lúc này, Tô Bằng cơ bản xử lý những thuật sĩ bạch y chung quanh kia, tất nhiên sẽ tập trung hết sức lên trên quan tài hoàng đế kia.

Chỉ là chỗ này lộ vẻ có chút quỷ dị, Tô Bằng cũng không biết, làm sao ngăn cản đám mây ác nghiệp, làm thức tỉnh tàn thể cổ hoàng này.

Thật ra Tô Bằng cho dù tới sớm hơn, cũng không làm nên chuyện gì. Những cây khô tự nổ kia chỉ là một kiểu tử pháp mà thôi, cho dù Tô Bằng xông qua giết chết những cây khô kia, chỉ cần Dương Hi niệm chú ngữ kia, vẫn như trước có thể hút ác nghiệp cây khô ra ngoài.

Phương pháp duy nhất có thể ngăn cản hoàng đế cổ sống lại, chỉ có một, chính là tìm được Dương Hi, nàng là người duy nhất có thể thức tỉnh tri thức tàn thể hoàng đế cổ, chỉ cần ngăn cản nàng, có thể ngăn lại quá trình này.

Người phong ấn tàn thể hoàng đế cổ ở thành thị dưới lòng đất này, e rằng dưới điều kiện khác, hoàng đế cổ sống lại sau đó báo thù, cho nên mới để cho đại vụ sư, sắp xếp trận pháp vô cùng phức tạp, lợi dụng một trăm lẻ tám hòn đá cao cỡ bằng nửa người đặc biệt lơ lửng trên không trung này, cùng với mạch khoáng ánh sáng nhạt dưới mặt đất nơi đây, đôi bên hỗ trợ kích phát sản sinh năng lượng cực đại, trấn áp hoàng đế cổ.

Tư tưởng suy nghĩ của người thành thị dưới lòng đất rất đơn giản, nếu không cách nào hoàn toàn tiêu diệt được tàn thể hoàng đế cổ, như vậy ít nhất đặt ở nơi dưới tầm mắt có thể nhìn thấy được, như vậy phong ấn trấn áp, ít nhiều khiến trong lòng an tâm đôi chút.

Đám mây ác nghiệp tiến vào quan tài, chủ yếu là cũng bị chuyển hóa thành đối kháng với sức mạnh trấn áp kia, cho nên tàn thể hoàng đế cổ, cũng không ngay lập tức thức tỉnh.

Tô Bằng đi tới khu vực này, lại cảm giác vô cùng khó giải quyết.

Bởi vì, hắc căn bản không có cách gì, lại tiến về phía trước một bước.

Thạch trụ cao vút này, bản thân đã là mạch khoáng ánh sáng nhạt tập trung cực đại nhất, giống như ống đèn huỳnh quang cực lớn, dựng đứng ở đây.

Một trăm lẻ tám hòn đá to lớn này lại không ngừng xoay quanh phản ứng cùng mạch khoáng ánh sáng nhạt ẩn chứa trong thạch trụ cao vút này, sức lực

khác bên ngoài nhìn không thấy, nhưng bên trong quan tài, lại tạo thành một không gian giống như tuyệt đối.

Trong không gian phạm vi này, cũng không phải lực nén cường đại, không phải là sức mạnh hủy diệt tất cả, nhưng lại tập trung sức mạnh cường đại, khiến cho khu vực này sinh ra biến hóa thần kỳ.

Cả không gian, ngay cả không khí, đều giống như kim cương vô hình, Tô Bằng đi đến đây, cũng cảm giác được sức mạnh tuyệt đối bên trong khiến người sợ hãi kia, không gian này dường như phong ấn bên trong khối đá kim cương to lớn vô hình này, khiến người khác tiến lên một bước cũng không thể được.

Mà vào lúc này, trong không gian ngưng đọng giống như kim cương kia, bất ngờ lại sinh ra gọn sóng, hình người trong suốt chậm rãi hiện hình, ngay sau đó, thân ảnh Dương Hi xuất hiện ở bên trong.

“Dương hội trưởng!”

Tô Bằng nhìn thấy Dương Hi trong không gian giống như kim cương này, đột nhiên thốt lên.

Dương Hi ở bên trong, đôi mắt đầy thâm ý liếc nhìn Tô Bằng bên ngoài, nói.

“Người có thể không tin, nhưng người nên biết rằng, ta lần đầu tiên nhìn thấy người, liền dự cảm thấy, người muốn phá hoại kế hoạch của ta như thế nào rồi?”

“Người biết ta?”

Tô Bằng nghe lời của nàng như thế, lông mày nhíu lại, nói với nàng.

“Ha ha, có một số việc vẫn là không nói thì tốt hơn.”

Dương Hi nghe thế, lắc đầu, sau đó nói.

“Thật ra người cũng đã biết, ta bây giờ cũng không phải công kích người chặt đứt tâm tư của người, thật ra bản chất mà nói, ta căn bản không muốn

xảy ra xung đột với bất cứ kẻ nào, ta chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ mà thôi... Có điều chuyện đã thế này, rơi vào trong các ngươi, ta cũng khó thoát khỏi cái chết... Cho nên, mặc dù Chân Thần ở trong tay ta cũng không hoàn chỉnh, ta cũng muốn thử xem sao, dùng nó khởi động nửa thân tàn thể nơi đây.”

Tô Bằng nghe nàng nói thế, cảm giác một vài lời nói của nàng không rõ ràng, nhưng có mấy điểm lại vô cùng rõ ràng.

Một là nàng cũng không muốn giết chết công kích mình, điểm này, vừa rồi ngọc bội ác ý của Tô Bằng không hề có cảm giác ác ý của nàng, mặc dù cũng có thể là ngọc bội ác ý bị ảnh hưởng, nhưng cũng có một khả năng, chính là giống như nữ nhân này nói, nàng vốn không có ác ý với mình, chỉ là trong mắt nàng, bản thân chỉ là một rào cản nàng hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.

Ngoài hai điểm mấu chốt này, chính là dây chuyền kỳ lạ trong tay nữ nhân này, có lẽ chính là Chân Thần ấn mà nàng nói, còn nàng, quả thật biết làm thế nào để mở phong ấn tàn thể hoàng đế cổ trong quan tài.

Tô Bằng cau mày nhìn nữ nhân bên trong, có thể dây chuyền của nữ nhân này chính là chìa khóa, không có thứ kia, Tô Bằng căn bản không cách nào tiến vào không gian tập trung năng lượng như thế, chỉ có thể ở bên ngoài nhìn vào.

Lúc này, Tô Bằng chợt nghe sau lưng có âm thanh rống giận, hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sư thúc Vân Diệp của mình, dường như lại lần nữa bạo phát cực hạn, kiếm chiêu đột nhiên sắc bén.

Ba thầy khô không kịp phòng bị, bị hư ảnh màu tím trên thân kiếm Vân Diệp chém đứt ngang hông, mất đi chiến lực.

Nhưng mà sau khi Vân Diệp bộc phát, hư ảnh màu tím trên bảo kiếm thoáng cái rút ngắn, từ bảy thước biến thành không đến ba thước, giống như vừa rồi, chỉ là hồi quang phản chiếu.

Tô Bằng thấy thế, trầm nghĩ không hay, chỉ có thể trước tiên đến trợ giúp sư thúc Vân Diệp của mình.

Có điều, không đợi Tô Bằng viện thủ, những cây khô khác vây công Vân Diệp, cũng khựng lại, bọn chúng cũng không tiếp tục vây công, mà lại khiêng tàn thể bị chém thành hai đoạn của ba cây khô kia, chạy tới không gian tập trung năng lượng cao độ.

Bọn chúng lại gần không gian này, cây khô bị chặt thành hai mảnh kia ở trong không gian này, nhanh chóng, thân thể của ba cây khô này bất ngờ nhanh chóng phân giải, mặc dù không giống như những cây khô tự nổ trước đó, nhưng cũng đều hóa thành ác nghiệp, tiến vào trong không gian năng lượng cao này.

Tô Bằng cùng Vân Diệp đồng thời nghe thấy, quan tài kia dường như đang được năng lượng nào đó cạy mở.

“Ta cảm giác có tà vật chí tôn, đang ở trong quan tài đó.”

Tô Bằng nhíu mày, gật đầu nói.

“Đáng tiếc không gian kia, căn bản không phải sức người có thể vào trong được, nhưng chỉ cần giết cây khô, căn bản không có ích lợi gì.”

Vân Diệp nghe thế, nhíu mày, đột nhiên hấn giống như nghĩ đến điều gì đó, nhìn về hơn một trăm hòn đá đang lơ lửng trên không trung kia nói.

“Không bằng tấn công tảng đá bên trên kia thử xem?”

“Hừm?”

Ánh mắt Tô Bằng cũng chú ý những hòn đá trên cao kia, trong lòng lại hiện lên một chút do dự...

Chương 768: Biến cố ngoài ý muốn (1)

Tô Bằng do dự, cũng là có lý do.

Sức mạnh của loại đá cuội đặc thù này, Tô Bằng đã gặp qua, thật sự là có thể nói rất khủng bố. Bây giờ phía trên không của quan tài đằng kia có hơn một trăm loại đá cuội như vậy, sức mạnh này nhất định là vượt qua sức tưởng tượng.

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ đến xấu nhất, chính là bản thân mình bay vút đi tới, trực tiếp bị loại lực lượng vượt quá tưởng tượng kia làm cho hóa thành bụi. Nhưng điều này cũng không có thể trách Vân Diệp được, mặc dù không biết rõ Vân Diệp là tiến vào cái mộ thất này như thế nào, có điều Tô Bằng phỏng chừng hẳn hẳn không phải là dùng loại ” Đá cuội” đặc thù kia, nên hẳn là không có kiến thức về uy lực của vật này, có lẽ chỉ là cho rằng vật này chỉ là pháp khí tầm thường cũng nói không chừng.

Nhưng ở loại tình huống này, phá hư trận thế ” Đá cuội” kia cũng có thể là một lựa chọn.

“Thử một chút xem.”

Tô Bằng suy nghĩ, hẳn thấy dưới chân có một đồng đá vụn, dùng mũi chân điểm một cái, sau đó vận chuyển nội lực Cửu Dương trên tay, phóng đến trận đá cuội trên không trung kia.

Chỉ thấy khối đá vụn này, rất nhẹ nhàng đã xuyên qua trận thế do đá cuội bên ngoài tạo thành kia, dường như không có gặp phải bất kỳ ngăn trở gì.

“Đá cuội kia không có phòng ngự sao?”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Bởi vì bên trong quan tài không ngừng hấp thu ác nghiệp của thân khô, cho nên hai phần ba đá cuội huyền phù trên không trung đều đã ngừng xoay tròn, chỉ có hai ba mươi cái ở giữa vẫn còn xoay tròn, đồng đá vụn mới vừa rồi chính là xuyên qua khe hở của hai phần ba đá cuội bên ngoài kia.

Chẳng qua là, khối đá vụn này bay đến bên cạnh hai ba mươi khối đá cuội đang xoay tròn ở giữa kia, thế nhưng lại bỗng nhiên thoáng cái đã biến mất không thấy đâu.

Thấy một màn như vậy, trong lòng Tô Bằng cả kinh.

Hắn thị lực rất tốt, thấy được rõ ràng lúc đá vụn bay tới đó, đầu tiên là bị phân giải biến thành bột phấn sau đó trực tiếp biến mất.

Này chứng tỏ, năng lượng nơi đó có thể rất khủng bố, thậm chí đạt đến trình độ đánh tan kết cấu nguyên tử của đá vụn.

Vân Diệp cũng thấy một màn như vậy, trên mặt không khỏi lộ ra một tia nghiêm trọng.

“Tô Bằng sư diệt, thứ đó... không dễ phá được.”

Trên mặt Vân Diệp lộ ra thần sắc nghiêm trọng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, hẩn nhìn về phía quan tài.

Tám không gian giống như kim cương kia rất quý dị, Dương Hi tiến vào bắn phản ra cũng không phải là ảnh hưởng ba chiều, mà thân thể giống như là đã trở thành cái bóng trong gương, ánh sáng bắn ra chỉ là một mặt phẳng, mà còn quan tài kia lại lấy phương thức bình thường khiến người ta cảm giác được.

Lúc này, năm cái thây khô bên ngoài không gian kim cương, lại có hai cái tự bạo. Tô Bằng thấy dường như Dương Hi trong mặt gương, đã đứng ở bên cạnh quan tài hoàng kim. Quan tài hoàng kim cực cao gần như phải hơn một mét năm trở lên, trong quan tài, có nửa đoạn thây khô giống như bị ngọn lửa màu đen quán quanh lấy nằm. Trên thân thể thây khô này dường như mặc quần áo tơ vàng, đến bây giờ còn không có hoàn toàn hư thối, nhưng mà trái tim của nó đã bị cắm một thanh trường đao màu đen.

Thanh trường đao màu đen kia, có điểm giống đao của Nhật Bản, rộng chưa đầy hai ngón tay, nhưng có chiều dài khoảng một mét ba một mét bốn, trên thân đao cũng dường như có ngọn lửa màu đen thiêu đốt, cứ như vậy cắm vào bên trong thân thể còn sót lại.

Mà ở bên cạnh tàn thi trong quan tài hoàng kim, còn có một quyền trục hoàng kim dài hai mươi phân, thấy thứ này, hai mắt Dương Hi tỏa sáng, lấy quyền trục này đi mang theo ở trong túi của mình.

Sau đó, Dương Hi đứng ở bên cạnh quan tài hoàng kim, dường như đang phải đưa ra một lựa chọn khó khăn gì đó. Nàng suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn là hai tay nắm ở trên thanh trường đao màu đen cắm ở trên trái tim của

thân thể đang bị ngọn lửa ác nghiệp thiêu đốt kia, giống như muốn đem nó rút ra.

“Vút!”

Thanh trường đao kia hết sức sắc bén, cho dù đâm vào rút ra đều rất dễ dàng, Dương Hi rất nhẹ nhàng đã rút trường đao màu đen kia ra.

“Ách...”

Một tiếng thở dài dường như đến từ nơi sâu thẳm, từ trong quan tài hoàng kim vang lên, sau khi Dương Hi rút thanh trường đao màu đen kia ra, dường như đã phá giải một tầng phong ấn, nửa đoạn tàn thi trong quan tài hoàng kim giống như đã sống lại.

Bên trong cổ họng của nó phát ra một chút thanh âm, mà còn tay nó dường như cũng giật giật.

Ngọn lửa màu đen trên người nó thoáng cái cháy bùng rực, tựa như đang bốc cháy cả quan tài, mà ở bên trong ngọn lửa màu đen, thi thể trong quan tài hoàng kim kia không ngờ lại dùng tốc độ tuy rằng chậm chạp nhưng mắt thường vẫn có thể thấy được mà tái sinh!

Mà lúc này, theo sự hoạt động của nó, chỉ thấy bên trong mảnh không gian này, cũng xảy ra chuyện biến hóa gì đó.

Chỉ thấy tấm không gian kim cương này, ở quan tài hoàng kim, phía trên nửa đoạn tàn thi kia bắt đầu bốc cháy lên ngọn lửa màu trắng ngà.

Ngọn lửa này có một chút cảm giác thần thánh, hơn nữa dường như nhiệt độ cũng không cao, ít nhất không có đạt tới tình trạng đốt cháy quan tài hoàng kim.

Chương 769: Biến cố ngoài ý muốn (2)

Chẳng qua là loại này lửa màu trắng này tựa hồ là khắc tinh của lửa màu đen kia, không ngừng tiêu hao ngọn lửa ác nghiệp, chỗ ngọn lửa màu trắng ngà thiêu đốt trên tàn thi kia, thân thể ngưng sinh trưởng.

Mà Dương Hi ở bên cạnh quan tài hoàng kim, lại tựa hồ như biết loại lửa màu trắng này, nàng hết sức kiêng kỵ ngọn lửa này, trong tay xách thanh trường đao màu đen kia, từ bên trong bậc thang nhỏ đi ra ngoài.

Lúc này, ở ngoài tám không gian kim cương, còn có ba cây khô còn sống, bọn nó hết sức sợ hãi nhìn quan tài bên trong, muốn chạy trốn, nhưng không cách nào chống đỡ điều trụ quái dị mà Dương Hi đeo trên người, lộ ra vẻ sợ hãi và rối rắm.

Dương Hi ở bên trong cũng lâm vào tình trạng rối rắm.

Nếu để cho ba cái cây khô này tự bạo, có lẽ tàn thi bán thân cổ hoàng liền có thể sống lại, lấy sự hiểu biết của Dương Hi với tàn thi bán thân cổ hoàng, một khi thoát được, hai nam nhân phía ngoài nhất định là không ngăn nổi.

Vấn đề là, nàng không có tuyệt đối nắm chắc có thể không chế tàn thi bán thân cổ hoàng được, trên tay nàng đích thực thần ấn, lại nói tiếp chỉ là đồ vật cùng một cái cấp bậc với thân thể bán thân cổ hoàng, có lẽ cao hơn vài phần uy lực, nhưng đáng tiếc lại tàn phá không được đầy đủ, nàng thật sự không có nắm chắc được, tàn thi bán thân sống lại có thể khống chế được nổi nó hay không.

Nhưng mà, nếu không để cho tàn thi bán thân sống lại, nàng sẽ bị bọn người Tô Bằng vây ở chỗ này, như vậy càng không có cách nào thoát được.

Cho nên giờ phút này, nàng vô cùng rối rắm.

Tô Bằng lúc này lại thấy không rõ biểu lộ của Dương Hi lắm. Chỉ là cảm giác nếu đồ vật gì đó trong quan tài hoàng kim thoát được, bằng vào sức của mình và Vân Diệp sư thúc sợ là trụ không được.

Đương nhiên hắn cũng có thể lựa chọn lui ra ngoài, nhưng mà đá cuội trên tế đàn phía ngoài kia, hắn không có nắm chắc được, nếu như tốc độ sống lại của quái vật nơi này rất nhanh, nói không chừng cả đoàn của mình đều bị đuổi giết.

Lựa chọn thứ nhất của bản thân Tô Bằng vẫn là cố gắng tiêu diệt quái vật bên trong kia.

Hắn liếc mắt một cái quét nhìn đá cuội huyền phù trên bầu trời. Nói.

“Sur thúc, tảng đá phía trên có thể áp chế được quái vật kia, ta đi lên xem một chút, tuy rằng chưa chắc có thể phá hư nhưng có thể phát hiện được một chút manh mối.”

“Được!”

Hai tay Vân Diệp chống kiếm, đáp lại nói, Tô Bằng khẽ gật đầu, nhìn về phía Đá cuội trôi nổi trên đỉnh đầu, dưới chân bỗng nhiên hư không, thân thể bắn lên.

Lúc này Dương Hi ở trong không gian kim cương, thấy động tác của Tô Bằng, thực sự kích thích nàng, làm cho nàng hạ quyết tâm.

Trong lòng nàng mặc niệm chú văn, ba cái thân khô bên ngoài trong nháy mắt liền kêu thảm, thân thể vỡ vụn, hóa thành bụi, có điều ác nghiệp vẫn trút ra như cũ.

Tàn thi trong quan tài hoàng kim, giống như là lỗ đen hấp thu ác nghiệp, những thứ mây kia lập tức bị hút vào bên trong, không ngừng dung nhập vào bên trong tàn thi cổ hoàng.

Ngọn lửa ác nghiệp trên thi thể tàn thi cổ hoàng lập tức tăng vọt, thậm chí áp cả ngọn lửa màu trắng ngà, nó dường như cũng khôi phục một chút ý thức, hai tay chống cái thân thể tàn của mình, giống như muốn ngồi dậy, mà còn thân thể của nó đã ở trong ngọn lửa ác nghiệp, dùng tốc độ chậm chạp nhưng mắt thường có thể thấy được mà sinh trưởng.

Lúc này Tô Bằng, cũng đã liên tục tung người mấy lần bay trên không trung.

Độ cao bây giờ của hắn, khoảng hai mươi mét trở lên, đã đạt tới độ cao của trận đá cuội huyền phù này.

Tô Bằng muốn cẩn thận quan sát những thứ này có cái huyền cơ gì, bỗng nhiên một loại cảm giác nguy hiểm khổng lồ dâng lên sau lưng hắn!

Tô Bằng cả kinh, sử dụng nội lực Cửu Dương cưỡng chế làm cho mình bình tĩnh lại, để thân thể của mình trầm xuống.

Chỉ thấy một thanh phi kiếm màu tím sậm ngắn nhỏ chỉ có hơn ba mươi centimet, bay qua đỉnh đầu Tô Bằng.

Thanh phi kiếm ngắn nhỏ màu tím sậm này, tuy rằng ngắn nhỏ, nhưng lại ẩn chứa hơi thở hết sức khủng bố, bản thân người không chế của nó cũng gần như ngọn đèn cạn dầu, không cách nào thao túng nó truy tung Tô Bằng, phi kiếm màu tím sậm sau khi đánh tới Tô Bằng không được liên tục tiếp không không chế được tiếp tục hướng về trước mà bay đi.

Cuối cùng, thanh tiêu phi kiếm màu tím sậm này vừa vận dụng vào hơn mười đá cuội huyền phù vẫn còn đang xoay tròn kia.

Lập tức, một tiếng nổ mạnh điếc tai nhức óc long trời lở đất vang lên.

Trong trận nổ này thậm chí còn có một đóa mây hình nấm nho nhỏ, cách Tô Bằng khoảng mười bảy mươi tám mét,. Tô Bằng có nội lực Cửu Dương hộ thân, nhưng mà miệng vẫn ngòn ngọt, hắn không có cưỡng chế mà là mở miệng phun ra một ngụm máu nhỏ, thân thể cũng luồng khí từ trận nổ áp qua.

Có điều nội lực Cửu Dương dù sao vẫn lợi hại, khinh công của Tô Bằng cũng là đẳng cấp vàng thẫm, tuy rằng bị hộc máu nhưng lại không có trọng thương, ngược lại khí tức cũng thông thuận một chút, lúc Tô Bằng ở cách mặt đất còn có tám thước, điểm nhẹ một cái tạm dừng trên không trung, cũng xoay người lại đây.

Chỉ thấy, sau lưng Tô Bằng bảy tám chục mét, lúc Tô Bằng vượt qua cầu treo bằng dây cáp, thuật sĩ trung niên áo trắng dùng song kiếm tím xanh ngăn trở Tô Bằng, lại bị kiếm pháp phù quang lược ảnh của Tô Bằng đánh trúng không biết sinh tử kia, không biết khi nào thì tỉnh lại, mới vừa rồi chính là người này thả phi kiếm ngắn nhỏ màu tím sậm không biết làm từ chất liệu gì kia ra.

Tô Bằng sinh lòng tức giận, một đạo hư ảnh lại lần nữa từ thân thể hắn bắn ra, trực tiếp đánh trúng người nọ!

Thuật sĩ trung niên áo trắng, lại không còn có pháp bảo bảo vệ tánh mạng, trực tiếp bị hư ảnh đánh bay ra ngoài, thành một cái bao tải da người.

Tô Bằng lại điểm trên hư không lần nữa, dồn khí tại đan điền ổn định hạ xuống.

“Người có sao không?”

Nhìn thấy một màn này, Vân Diệp vội vàng chạy lên hai bước, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng phun ra một ngụm máu nhỏ, đã không có trở ngại gì, lắc đầu, ánh mắt lại lạc lên đám đá cuội trên đỉnh đầu.

Chỉ thấy một ít đá cuội hơn trăm viên, tuy rằng không có bị đánh nát nhưng lại toàn bộ không ngừng rung động, trên đá cuội không ngừng phát ra ánh sáng màu trắng nhạt.

Cuối cùng, ở trung tâm một viên đá cuội lớn nhất cao hơn một người, dường như năng lượng bị đạt đến điểm cực hạn, chỉ thấy bên trong viên đá cuội này, một đoàn ánh sáng màu sáng dịu dàng chậm chạp lan tràn ra chung quanh...

Chương 770: Ánh sáng trắng, biến trùng, chạy giữ mạng!

Ở trong pháp trận đá treo trên không trung, trên “Đá cuội” lớn nhất ở giữa, một ánh sáng trắng sữa khuếch tán ra, xuống phía dưới mới lan tràn.

Cách nói này thật ra có chút cổ quái, hào quang trong cách hiểu của con người đều truyền thẳng chứ sao là một đoàn, hơn nữa còn khuếch tán với hình thái bất quy tắc chứ?

Nhưng sự thật là vậy, ánh sáng trong đá liền giống sữa, khuếch tán trong không khí với tốc độ không nhanh, mỗi giây khuếch tán chỉ 1,2m.

Nhưng vật này khiến người ta không thể không khâm trọng.

Trong lòng Tô Bằng khẽ động, mặc dù không biết là thứ gì nhưng vẫn cảm thấy bên trong ẩn chứa năng lượng rất mạnh, nếu trúng người chắc chắn

không có chuyện gì tốt/

Chẳng những Tô Bằng như thế, Dương Hi trong không gian kia, thấy ánh sáng trắng kia, vẻ mặt lập tức biến trắng.

Chỉ thấy nàng cuống quýt chạy ra ngoài, cũng không để ý bán thân tàn thể trong không gian kia, cho dù bên ngoài chính là Tô Bằng và Vân Diệp cũng từ không gian kim cương kia chạy ra.

Tô Bằng nhìn thấy nữ nhân này chạy về phía mình, miệng nói.

“Bí mật của ta sẽ nói cho người biết, nhưng bây giờ chúng ta chạy mau!”

Tô Bằng nhướng mày, Dương Hi kia chạy về phía mình, Tô Bằng chụp vai nàng, nội lực Cửu Dương xuyên qua, không chế nữ nhân này, nói.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Bây giờ không có thời gian giải thích, đi mau! Nếu người không đi, tất cả mọi người phải chết ở chỗ này!”

Dương Hi rất bối rối nói với Tô Bằng.

Nói xong những lời này, nàng sợ Tô Bằng thấy giá trị mình không đủ, vút nàng lại đây, nói.

“Ta biết rất nhiều bí mật, muốn biết bí mật của những tảng đá này và thành không? Mau dẫn ta ra! Nếu không sẽ không còn kịp!”

Tô Bằng nghe xong, khẽ nhíu mày, trong lòng hắn có rất nhiều bí ẩn không hiểu. Mà Dương Hi này tựa hồ cũng biết, tựa hồ mang nữ nhân này ra sẽ phù hợp ích lợi mình hơn.

Nghĩ tới đây, tay lấy trường đao lửa đen trong tay nàng, ngọn lửa trên đao cũng không phải lửa ác nghiệp, nhưng cũng không phải lửa thiện, một cỗ lực lượng dị thường trong đó vọt tới Tô Bằng.

Trong lòng Tô Bằng cả kinh, có điều lập tức cảm giác được, lực lượng này không quá ác ý cũng không tà ác, nhiều nhất xem như trung tính, lửa đen

cũng không đốt gì cả, vội thả Vô phong kiếm vào Đại Càn Khôn, cầm trường đao, giữ chặt Dương Hi.

“Đi!”

Vân Diệp bên cạnh cũng cảm giác được nơi này có gì không đúng, cùng Tô Bằng chạy tới cầu treo.

Ánh sáng trắng phía sau cứ lan tràn, mặc dù tốc độ không nhanh nhưng tia sáng này rất quý dị, Tô Bằng cũng không dám dừng lại.

Hắn kéo Dương Hi, cùng hai người Vân Diệp chạy lên cầu treo.

Lúc lên cầu treo, Tô Bằng nhìn phía sau, tóc gáy dựng đứng.

Chỉ thấy, ánh sáng trắng đã bao phủ quan tài. Thân thể bán thần bên trong đã ở trong ánh sáng trắng, thấy không rõ lắm.

Mà cạnh ánh sáng trắng, hai thuật sĩ Chân Thần giáo, một đã thành thi thể, người còn lại vẫn kéo dài hơi tàn.

Chỉ là lúc ánh sáng trắng đến gần, gần như không có tiếng vang gì. Hai thuật sĩ Chân Thần giáo này lập tức hoá thành điểm sáng màu trắng, biến mất trong tia sáng!

Ánh sáng dường như không hiệu quả với thứ vô tri. Quần áo hắc y nhân vẫn còn nguyên, nhưng nhân loại cùng tổ chức tương tự có hiệu quả phân giải rất mạnh.

Trong lòng Tô Bằng cả kinh, đột nhiên, hắn nghĩ tới trong thành thị ngầm mình thấy, không phát hiện bất cứ dấu vết nhân loại nào.

Chẳng lẽ nhân loại ở đó biến mất là vì ánh sáng những tảng đá này phát ra?

Có điều Tô Bằng cũng không kịp ngẫm nghĩ nữa, Vân Diệp bên cạnh hắn kéo Tô Bằng, Tô Bằng quay đầu, tiếp tục bước lên cầu treo.

Dương Hi kia bị Tô Bằng kẹp dưới nách, đi qua cầu treo.

Mặc dù Vân Diệp suy yếu, nhưng xuất thân Tử Hà Môn, cố giữ tinh lực thi triển thân pháp qua hai ba trăm mét vẫn không thành vấn đề, Tô Bằng thân pháp cao siêu, kẹp lấy một người cũng không chậm, hai người rất nhanh liền vượt qua cầu treo, đi tới quảng trường đối diện.

Ở trên quảng trường, huynh đệ Tây Vực đang sốt ruột chờ.

Hai huynh đệ này, mặc dù đao pháp không nhiều, nhưng thân pháp xem như trung thượng, nếu dùng để qua cầu treo cũng tạm, còn dùng khinh công mà chạy, sợ là có vấn đề.

Hai người bọn họ tự biết nhược điểm nên không chạy tới, mà luôn đợi ở đây.

Thấy bọn người Tô Bằng chạy xuống cầu treo, hai huynh đệ Tây Vực này vui vẻ, một trong số đó nói.

“Âu Dương huynh đang thủ hộ tế đàn ở cửa động...”

“Đừng nói nữa, chúng ta đi mau!”

Tô Bằng nói với huynh đệ Tây Vực.

Huynh đệ kia sững sốt, có điều lập tức kịp phản ứng, theo Tô Bằng chạy ra ngoài.

Mà lúc này, trên thạch bích quảng trường truyền đến thanh âm giống kim khí va chạm.

Nghe được thanh âm này, sắc mặt Vân Diệp biến đổi, nói.

“Nhà đột gặp mưa đêm! Tô Bằng sư diệt, nhất định phải phong tỏa nơi này, là trùng triều tới!”

Tô Bằng hồi tưởng tiếng bộ ngựa màu đen kia, mà nghe thanh âm lúc này sợ là hơn vạn mười vạn thậm chí mấy chục vạn bộ ngựa đen.

Sắc mặt Tô Bằng biến đổi, hắn thấy trên thạch bích quảng trường đều là lỗ thủng đường kính chỉ hơn mười centimet, ban đầu nghĩ là lỗ thông gió, chỉ

lúc nghe tiếng mới hiểu, đây thật ra là thông đạo của những bộ ngựa đen kia.

Hắn nói.

“Mau lên”.

Hai huynh đệ Tây Vực phía sau cũng biết chuyện khẩn cấp, mặc dù bọn họ không qua cầu treo được, nhưng tốc độ tuyệt đối chạy trên đất bằng cũng không chậm, miễn cưỡng đi theo sau Tô Bằng và Vân Diệp, không có bị vút bỏ.

Chưa tới mười giây, Tô Bằng kẹp lấy Dương Hi cùng Vân Diệp chạy ra huyết mộ, mà bên ngoài là tể đàn kia.

Tô Bằng thấy hai huynh đệ Tây Vực cũng chật vật chạy tới, liền ném Dương Hi trước tể đàn, nói.

“Tắt cơ quan nơi này!”

Dương Hi bỏ nhào ở trên tể đàn, tay bấm liên tục mấy ký hiệu.

Ký hiệu trên tể đàn, lập tức sinh ra biến hóa, rất nhanh, bọn người Tô Bằng liền thấy tảng đá thông đạo vào huyết mộ hạ xuống.

Mà lúc này, đá cuội trên tể đàn cũng chậm rãi rơi xuống, nhưng không rơi xuống đất mà lơ lửng.

Tô Bằng thấy đá cuội tựa hồ có thể lấy xuống, tiến lên chụp bắt vào trong Đại Càn Khôn.

Lúc này trong mộ thất không ngừng truyền đến tiếng va chạm kim khí, tựa hồ vô số kim khí đâm vào trên thạch bích.

Bọn người Tô Bằng rất rõ, mấy thứ này, chính là bộ ngựa màu đen kia.

Âu Dương Khánh lúc này đi tới, Tô Bằng nói.

“Nơi này không nên ở lâu, đi mau!”

Nói xong, lại kẹp Dương Hi chạy ra ngoài.

Bọn người Âu Dương Khánh mặc dù mờ mịt khó hiểu, nhưng vẫn theo Tô Bằng ra ngoài.

Hộ vệ Quy Tư Kiên cũng cùng chạy ra ngoài, chỉ là tốc độ của bọn họ kém bọn người Tô Bằng rất nhiều, đã rơi ở đằng sau.

Bọn người Tô Bằng, rất nhanh chạy tới địa phương có rất nhiều ngã rẽ, bọn họ nghe được trong cửa bị cơ quan phong bế, cũng không ngừng truyền đến tiếng va chạm kim loại.

Bọn người Tô Bằng biến sắc, trong thông đạo cơ quan này hẳn cũng có lượng lớn bộ ngựa màu đen, có lẽ đã tràn đầy cả thông đạo.

Vân Diệp hình như biết tình huống nơi này, nói.

“Không nên quay đầu lại! Nơi này là một huyết côn trùng khổng lồ, lúc này những trùng giáp kia đều cảm giác được nguy hiểm trong mộ thất, muốn chạy ra! Chúng ta chỉ có mau rời khỏi thành phố này, mới tính là an toàn!”

Trong lòng bọn người Tô Bằng sáng tỏ, tiếp tục tăng tốc.

Ngay khi bọn người Tô Bằng vừa chạy qua, phía sau đã có một cửa đá cơ quan không chịu nổi áp lực mà sụp xuống.

Chỉ thấy bên trong, mười vạn bộ ngựa đen từ từ nhồi cả thông đạo, lúc này cửa đá rớt xuống, chúng từ trong cửa đá lăn ra ngoài, hóa thành một vùng biển trùng, bò loạn bên trong...

Hộ vệ Quy Tư Kiên còn chưa chạy qua khoảng cách này, liền bị côn trùng bao phủ, huyết nhục trong thân thể bọn họ, chưa tới mười giây đồng hồ, liền đã thành một bữa cuối cùng của những bộ ngựa màu đen kia...

Tốc độ bọn người Tô Bằng cực nhanh, thậm chí còn nhanh hơn côn trùng phía sau, mà thống lĩnh Cam La kia tựa hồ chấp hành mệnh lệnh của Tô Bằng vượt mức quy định, có thể là cảm thấy hộ vệ bình thường căn bản không đối phó được thây khô, cho nên vào lúc Tô Bằng bảo hắn rời khỏi, không để hộ vệ dừng bên trong, mà cùng lui ra ngoài.

Lúc này bọn người Tô Bằng không có ngăn cản, có thể trực tiếp chạy ra.

Tốc độ mọi người nhanh hơn, rất nhanh, bọn họ liền từ dưới vách đá mấy ngàn thước trôi nổi trên không trung, chạy ra...

Chương 771: Chạy thoát

Tô Bằng xách Dương Hi, nhanh chóng đi tới phía trước tế đàn kia, quăng Dương Hi sang bên cạnh tế đàn.

Không cần lên tiếng, Dương Hi cũng biết Tô Bằng là có ý gì, hai tay của nàng không ngừng đặt trên những ký hiệu kia, không bao lâu, giống như là nhập vào một chuỗi mật mã, tảng đá to lớn lơ lửng kia chậm rãi rơi xuống, dán vào bên trong tế đàn kia. Không còn sức mạnh níu giữ, vách đá kia nặng nề rơi “ầm” xuống bên dưới.

Những bộ cánh cứng màu đen kia, lúc này đại khái chỉ chạy đến vị trí trung tâm bên dưới vách núi lơ lửng, một bộ phận lớn bị vách đá chặn đứng lại, trực tiếp đập dẹp thành bánh bột cánh cứng, vĩnh viễn ở lại bên dưới.

“Đừng nên chủ quan! Loại côn trùng màu đen này, không biết có bao nhiêu con, nói không chừng lại từ chỗ nào đó chui ra, huống chi còn có những ánh sáng kỳ quái kia, chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này đi!”

Vân Diệp vẫn còn giữ vững tinh táo, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, cầm hòn đá cuội cao bằng một người lên, có điều Tô Bằng cũng không cẩn thận nghiên cứu, ánh sáng màu trắng sữa nơi này, không biết còn khuếch tán bao lâu, nơi này hiển nhiên là không an toàn, Tô Bằng nhanh chóng cất hòn đá cuội này vào trong túi Càn Khôn, sau đó nói với mọi người.

“Đi mau!”

A Đỗ Lạp cùng bọn người Cam La, mặc dù không biết xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn sắc mặt của Tô Bằng, cũng biết chuyện đã xảy ra không phải chuyện đùa, lập tức thúc giục người phía dưới, cùng nhau đi theo bọn người Tô Bằng ra ngoài.

Lúc này nơi đây, mực nước dâng lên đã hạ thấp rất nhiều, trong những lỗ hổng to lớn kia, mực nước đã cách trên mép lỗ hổng khoảng chừng hai mươi mét. Đã không có thể có quái ngư từ bên trong nhảy lên, Tô Bằng dẫn theo thủ hạ, dùng tốc độ nhất định, nhanh chóng đi về phía trước.

Không cần đến mười phút, bọn người Tô Bằng đã đi tới chỗ cầu thang lên xuống.

“Sử dụng ròng rọc! Mau chóng đi lên!”

Tô Bằng thúc giục thủ hạ của mình nhanh chóng đi vào trong cầu thang, quát hô những người đứng đầy ròng rọc.

Thang máy không ngừng lên xuống với tốc độ cực nhanh, khi đám người Tô Bằng biến mất ở nơi này không đến hai giây, thang máy lên xuống, lại hạ xuống bên dưới, hơn mười người bộ dáng chật vật, dường như điều khiển ròng rọc của thang máy, vừa mới từ bên trên đi xuống.

Thang máy lên xuống rơi xuống dưới, chỉ thấy bên trong, là mười hộ vệ Quy Tư Càn chật vật, còn có hai võ giả một nam một nữ.

Hai người kia, chính là Y Bồn cùng Tân Cát Na đã cùng chia ra mỗi người một ngã với bọn người Tô Bằng.

Lúc này hai người kia đều thập phần chật vật, Y Bồn một thân hắc bào bị rách nát rất nhiều chỗ, còn Tân Cát Na thì trên người không ít vết thương vẫn còn đang chảy máu.

“Thật không dễ dàng... Nơi này tại sao nhiều cơ quan như vậy? Y Bồn, người nói phía dưới chắc hẳn là nơi cất giấu bảo tàng chứ?”

Tân Cát Na nhìn nơi này, hỏi Y Bồn.

Y Bồn gật đầu, nói.

“Chúng ta là từ trung tâm thành phố xuống đây, phía dưới nhất định là nơi cất giấu bảo tàng.”

Tân Cát Na cũng không dám xác định, nàng cùng Y Bồn đã gặp phải rất nhiều cơ quan, đều dựa vào mệnh lớn, mới không chết ở đây, lúc này đã không còn mấy lòng tin với Y Bồn.

“Này? Chỗ kia có âm thanh gì vậy?”

Y Bồn cẩn thận nghe ngóng, đột nhiên sắc mặt thay đổi, nói.

“Không xong rồi! Chúng ta mau chóng trở lên...”

Nhưng mà, không đợi hắn nói xong câu đó, trong thành lũy dưới mặt đất, dâng lên bọ cánh cứng màu đen giống như thủy triều, Tân Cát Na cùng Y Bồn hai người còn có những thành hộ vệ Quy Tư Càn đó, không ngừng kinh hô, nhưng mà không đợi đến lúc cầu thang đi lên, đã bị bọ cánh cứng màu đen giống như thủy triều nhào tới này bao phủ lấy toàn bộ...

...

Bọn người Tô Bằng, không biết Y Bồn cùng Tân Cát Na đã chết, Tô Bằng thúc giục các hộ vệ, nhanh chóng điều khiển ròng rọc, mau chóng đi lên.

Vốn dĩ cầu thang lên xuống này tốc độ cũng không chậm, tốc độ lên xuống mỗi giây hơn ba thước, chỉ cần khoảng thời gian đại khái mười bốn mười lăm phút, bọn người Tô Bằng, lại lần nữa đi lên bên trên.

Lúc này, những cơ quan Khôi Lỗi bên trên, cũng không tụ tập vây xung quanh cầu thang, bọn chúng dường như phát hiện không thấy kẻ địch đâu nữa, bèn tự do rải rác khắp nơi xung quanh, thế nhưng vừa nhìn thấy bọn người Tô Bằng xuất hiện, những cơ quan Khôi Lỗi Khôi Lỗi này lại lần nữa tụ tập.

Tô Bằng đi trước, mở đường cho đội ngũ, rất nhanh, hắn đã đụng đầu với bốn năm Khôi Lỗi phía trước.

Tô Bằng cũng lười đối bình khí, trực tiếp dùng trường đao màu đen đã rèn qua trong ngọn lửa màu đen trong tay, sử dụng Tam Hợp kiếm cảnh giới Hợp Khí, chém chết những Khôi Lỗi này.

Nhưng mà kết quả, lại vượt qua dự đoán của Tô Bằng.

Khi Tô Bằng sử dụng thanh trường đao này, đột nhiên có biến hóa khác thường, thế nhưng Tô Bằng không có cảm giác không phù hợp, ngược lại, sức mạnh của ngọn lửa màu đen trong trường đao này khi tiến vào thân thể của mình, Tô Bằng ngược lại cảm giác, bản thân mặc dù nội lực không gia tăng, nhưng sức mạnh thân thể cùng phản xạ thần kinh, đều tăng lên tăng lên đến mức độ rất lớn.

Trường đao màu đen được rèn qua ngọn lửa màu đen, sau khi đang thi triển Bạt Kiếm thức cảnh giới Hợp Khí, không ngờ trực tiếp giống như là cắt đứt hủ chém đứt thân thể những Ky Quan Nhân này vô cùng đơn giản, Tô Bằng thậm chí không hề có cảm giác một chút cản trở, chém đôi đôi phương thành hai đoạn.

“Đao thật sắc bén!”

Sắc bén đến mức độ này, thậm chí khiến cho Tô Bằng kinh ngạc, hấn dùng Vô Phong kiếm biết rõ những thứ này cứng rắn cỡ nào, nhưng mà lúc này, chất liệu đặc biệt như Ky Quan Nhân, không ngờ không chịu nổi một đòn của trường đao màu đen này.

“Đúng là bảo đao!”

Trong lòng Tô Bằng vui vẻ, thanh trường đao màu đen này, thật sự đúng là quá thuận tay.

Tô Bằng dùng thanh đao này, thật ra cũng giống như xài kiếm, toàn bộ võ công đều không ảnh hưởng thi triển, hơn nữa so với Vô Phong kiếm sắc bén hơn rất nhiều, cũng dài hơn, trong lòng Tô Bằng mừng rỡ, đã quyết định sau này chế tạo một vũ đao thật tốt, dùng trường đao màu đen này làm binh khí chủ chiến.

Có Tô Bằng mở đường như vậy, đội ngũ tiến đi cực kỳ nhanh chóng, rất nhanh, bọn người Tô Bằng đã chạy ra khỏi nội thành.

Tất cả mọi người không dám dừng lại, đi theo con đường mà Dương Hi dẫn người vào trong, nhanh chóng ra khỏi thành cổ.

...

Đại khái sau nửa giờ, bọn người Tô Bằng, đã đi tới chỗ hang gió bọn người Dương Hi tiến vào thành, tất cả mọi người biết hang gió hoạt động theo nguyên lý như thế nào, mọi người nương theo hang gió, toàn bộ ra khỏi thành thị dưới lòng đất.

Chỉ là nơi này cũng không an toàn, hang gió bọn người Tô Bằng ra ngoài, nơi đó cũng không phải nơi Tô Bằng tiến vào, mà lại là một nơi khác.

Người Dương Hi để lại trên sa mạc, còn có hai người Chân Thần giáo, Tô Bằng thấy, cũng không nhiều lời, trực tiếp xuất đao, chết hai người này.

Sau khi tiêu diệt hai người này, Tô Bằng phát hiện một hiện tượng kỳ lạ.

Trường đao màu đen trên tay Tô Bằng kia, sau khi tiêu diệt hai người kia, ác nghiệp trên người hai người không ngờ cũng không có tiêu tán, mà lại bị trường đao màu đen hút vào trong thân đao, dường như càng làm cho thanh đao trở nên sắc bén hơn trước đó.

“Đúng là một thanh kỳ đao.”

Tô Bằng không khỏi tấm tắc khen ngợi, trong lòng suy nghĩ.

“Các người nhìn kia!”

Sau khi Tô Bằng giết chết hai thuật sĩ Chân Thần giáo, Âu Dương Khánh đột nhiên quay đầu nhìn thấy gì đó, hô lên.

Tô Bằng quay đầu lại, chỉ thấy trong thành thị dưới lòng đất mình chạy ra, ánh sáng màu trắng đã lan tràn ra ngoài, có điều ánh sáng màu trắng này, giống như có phản ứng đặc biệt gì đó với ánh mặt trời, nó mặc dù từ lòng đất lan tràn ra ngoài, bao phủ toàn bộ phạm vi gần trăm kilomet vuông, nhưng mà dưới ánh mặt trời, ánh sáng màu trắng này lại phát ra ánh sáng bảy màu, giống như thủy tinh, lại giống như bọt xà phòng dưới ánh mặt trời.

Trong phạm vi ánh sáng bao phủ, tất cả mọi thứ không ngờ lại bắt đầu hòa tan, biến thành chất lỏng nhiệt độ cực cao, cuối cùng, ánh sáng bảy màu kia

đột nhiên giống như bột xà phòng tan chảy, một luồng sóng vô hình dao động khắp bốn phía.

“Nằm xuống!”

Mọi người cảm giác, gió nóng nhiệt độ cực cao quét qua trên đầu mọi người, sau đó ánh hào quang bảy màu kia, biến mất vô hình.

Chỉ là mọi thứ xung quanh nóng chảy giống như nham thạch, những thứ này, một khi lạnh đi, sẽ xuất hiện thủy tinh lưu ly gần trăm kilomet vuông.

Nhìn thấy cảnh tượng này, bọn người Tô Bằng, trong lòng đều cảm thấy rung động rất lớn...

Chương 772: Soát người.

Có trên trăm km² cát, đều bị năng lượng siêu cường hòa tan thành chất lỏng nóng rực.

Những chất lỏng này dưới ánh mặt trời tản ra ánh sáng đủ màu, lúc này còn đang chậm chạp lưu động, có điều phỏng chừng đến buổi tối, sẽ ngưng kết thành thủy tinh hoặc lưu ly.

Bọn người Tô Bằng, chính ở gần vùng cát nóng rực này.

Đây đã là cực kỳ mạo hiểm, rất rõ ràng, những ánh sáng trắng sữa sau khi thấm xuống đất, tốc độ khuếch tán biến nhanh, có điều ánh sáng trắng sữa này, tựa hồ gây nên phản ứng nào đó với ánh sáng, không còn là sát thủ sinh mệnh, mà biến thành xạ tuyến năng lượng nóng rực, hòa tan những hạt cát này...

Được rồi, đối với sinh mệnh mà nói, hai thứ này không có gì khác nhau.

Khu vực kia tựa như đã biến thành vùng cấm sinh mệnh, cũng không biết trong thành thị ngầm kia, có còn thứ còn sống không.

Tô Bằng suy nghĩ một lát, đã hiểu rõ vì sao trong thành thị này luôn không thấy người sống.

Rất có thể, ánh sáng trắng sữa kia cũng không phải lần đầu tiên xuất hiện.

Chỉ có điều, lần xuất hiện đó phạm vi tương đối nhỏ, thậm chí không lan đến gần những thi thể xanh kia, mà những loài nấm trồng dưới mặt đất này, cũng không trong phạm vi chủng loại phân giải của ánh sáng này, cho nên bảo tồn được.

Mà loài người trong thành thị này lại không may mắn thế, đều bị phân giải cả.

Vậy liền có thể giải thích, vì sao trong thành thị dưới mặt đất, lại không nhìn thấy tồn tại của loài người.

Vậy tại sao trong pháo đài ngầm, lại có thi cốt của người, còn cả xương cốt quái vật, sao không bị phân giải.

Nhưng điều này cũng không phải không thể giải thích, những xương quái vật kia, có thể là chết đã lâu, hoặc ánh sáng trắng chỉ hữu hiệu với phân giải loài người.

Mà pháo đài chiến tranh phía dưới cùng, có thể người ở đó đã chết rất lâu trước đó, cho nên hài cốt mới bảo tồn được.

Nhiều con suối ngầm như vậy, liên thông rất có thể là liên và thông nhau rộng lớn, sinh vật bên trong không bị ánh sáng trắng lan đến cũng nói không chừng, về phần bộ ngựa màu đen, có lẽ là về sau mới di chuyển tới.

Tô Bằng nghĩ một lát, vẫn lắc đầu, dù sao lúc ấy cách bây giờ quá xa, mình nghĩ sao, cũng trốn không thoát phạm vi bộ não.

Hắn nhìn người bên cạnh, Dương Hi vẫn bị Vân Diệp khống chế, lúc này liền nằm sấp bên cạnh mình, Tô Bằng nhớ, ở trong mộ hoàng, Dương Hi tựa hồ từ trong quan tài hoàng kim lấy ra một quyển trục hoàng kim, mà nàng tựa hồ rất rõ về nơi này, nói như vậy, nàng hẳn biết chút tin tức.

Có điều giờ này khắc này, không phải lúc tra hỏi, Tô Bằng định không chế Dương Hi trước, đoạt thứ trên người nàng, đến buổi tối, lại tra hỏi nàng không muộn.

Chuyện quan trọng giờ phút này, là phải tìm những hộ vệ Quy Tư Kiên canh giữ ở bên ngoài huyệt gió. Bởi vì Tô Bằng thấy, những người Dương Hi mang đến, giống như đã trải qua bão cát, tổn thất rất nhiều, mình còn cần rất nhiều vật tư mới đi ra được vùng sa mạc này.

...

Chuyện sau đó, cũng rất đơn giản.

Tô Bằng đầu tiên là đoạt lại vật tư trên người Dương Hi.

Tô Bằng từ trên người của nàng, tìm ra một bọc hành lý, cùng với điều trụy đặc thù trên cổ nàng, có điều, ngược lại có chút kinh hỉ ngoài ý muốn.

Hắn phát hiện, bọc hành lý của Dương Hi, có hiệu quả giống Đại Càn Khôn của mình.

Có điều, thứ này rốt cuộc không sánh bằng Đại Càn Khôn của Tô Bằng, trong túi này, đại khái chỉ cỡ năm mét vuông, chứa đồ cũng không nhiều.

Trong túi Dương Hi có một thứ vượt quá ý liệu của Tô Bằng.

Ở trong túi Dương Hi, có hai thanh phi kiếm màu tím sậm.

Hai thanh phi kiếm màu tím sậm này, rất ngắn nhỏ, dài không quá 35cm, có điểm giống chủy thủ dài, nhưng chính thể là thanh tiểu phi kiếm.

Tô Bằng nhìn vật này, lập tức nhận ra, đây chính là tiểu phi kiếm màu tím sậm thuật sĩ áo trắng trung niên dùng để đánh lén lúc ở mộ thất cổ hoàng.

Ngắm nghía một lúc, Tô Bằng đại khái hiểu thứ này là thứ do chiết xuất hỏa dược chế ra, một phương diện có thể dùng pháp thuật khu động, một phương diện, thứ này đụng người, có thể nổ tung, cũng có thể dùng pháp thuật dẫn nổ, là một loại đạo cụ cường lực.

Trong mộ hoàng, vì thuật sĩ áo trắng trung niên đã là nổ mạnh hết đà, không còn sức dẫn nổ, nếu không Tô Bằng sợ là không chết cũng tàn phế.

Thứ này, uy lực có thể nói rất lớn, Tô Bằng vừa rồi đang tiếc vì không có thời gian lục soát thuật sĩ áo trắng trung niên kia, nhưng không ngờ trong túi Dương Hi tìm được hai thanh. Tô Bằng trực tiếp bỏ vào Đại Càn Khôn.

Lục soát bọc hành lý, Tô Bằng lại nghĩ tới trong mộ hoàng, pháp thuật ẩn thân của Dương Hi.

Tô Bằng không cố kỵ nam nữ, tay thăm dò vào trong quần áo của Dương Hi, lục lọi một hồi, ngay cả mấy vị trí bí ẩn, cũng chẳng buông tha.

Trên túi gấm giấu chỗ áo ngực Dương Hi, có hai ngọc phù, trên ngọc phù, dùng triện cổ viết một chữ “Ẩn”.

Tô Bằng nhìn, trong lòng hiểu rõ, thứ này hẳn là pháp bảo Dương Hi dùng để ẩn thân.

Tô Bằng cất kỹ bên người, nhìn thoáng qua Dương Hi.

Chỉ thấy Dương Hi nói với Tô Bằng.

“Sao, cả người ta ngươi cũng đã sờ qua một lần, còn muốn lục soát lần nữa sao?”

Tô Bằng lắc đầu, nói.

“Đắc tội, ủy khuất Dương hội trưởng trước, có chuyện gì, buổi tối chúng ta lại nói”.

Nói xong, Tô Bằng muốn A Đồ Lạp cùng với huynh đệ Tây Vực kia giám sát chặt chẽ Dương Hi, sau đó đi tới bên cạnh Âu Dương Khánh và Vân Diệp.

Âu Dương Khánh đang hỏi Vân Diệp, có điều Vân Diệp kinh nghiệm giang hồ, còn từng trải hơn cả Âu Dương Khánh, Âu Dương Khánh tất nhiên hỏi không ra cái gì.

Tô Bằng nở nụ cười, đưa cho Vân Diệp một túi nước, nói.

“Vân Diệp sư thúc, nhìn ngươi rất khát, uống nước trước đi”.

Vân Diệp thấy túi nước, trên mặt không tự chủ lộ ra thần sắc mừng rỡ.

“Thông khoái!”

Vân Diệp uống xong, phát ra một tiếng cực kỳ sảng khoái, sau đó vẻ mặt hẳn trở nên cổ quái, có chút cảm khái nói.

“Ai có thể nghĩ, sau hai ba tháng khôn đồn, có thể uống một túi nước trong như vậy, không ngờ còn sảng khoái hơn cả uống rượu ngon chứ”.

“Sư thúc trước khôi phục thân thể, chúng ta cần phải trở về”.

Tô Bằng mỉm cười, nói với Vân Diệp.

...

Bọn người Tô Bằng đi một thời gian ngắn đã tìm ra những hộ vệ Quy Tư Kiền ngoài huyết giới.

Cứ vậy, tính cả vật tư những hộ vệ kia của Dương Hi mang đến, thực vật trưởng bông cùng lạc đà của bọn người Tô Bằng cũng không tệ, hoàn toàn có thể duy trì bọn họ đi về thành Quy Tư Kiền.

Thời gian lúc này, gần như đã bốn năm giờ chiều, Tô Bằng nhìn biển cát hòa tan đằng sau, trong lòng lại biết, khu vực này, trong thời gian ngắn đã không hợp cho sinh mệnh tiến vào.

Chỉ không biết, tàn thể bán thân của cổ hoàng kia, trong biến cố này, còn có thể giữ hoàn toàn, thậm chí sống lại không.

Cuối cùng, Tô Bằng xoay người nói với những hộ vệ kia.

“Đi, trở về thành Quy Tư Kiên”.

Nghe được mệnh lệnh này của Tô Bằng, những hộ vệ thành Quy Tư Kiên này hoan hô lên...

...

...

Mặt trời vừa mới xuống núi, đại khái là lúc bảy giờ tối, đội ngũ lạc đà của bọn người Tô Bằng, vẫn đi về phía trước trong sa mạc.

Lúc này, Vân Diệp liền cười ở trên lạc đà vừa đi vừa ăn, lúc này đã ăn gần hai cân thịt khô.

Rốt cuộc, hấn lại ăn một cân thịt khô, ăn xong hàng tồn của con lạc đà này, mới mở ra túi nước uống ừng ực, nói.

“Có thể ăn thực vật bình thường, thật sáng khoái!”

Tô Bằng nghe xong, mỉm cười, cười lạc đà tăng tốc độ đi tới bên cạnh Vân Diệp, nói.

“Vân Diệp sư thúc, ta mặc dù gặp được sư thúc, nhưng cả câu chuyện, vẫn không hiểu ra sao, không bằng sư thúc nói cho ta nghe thử, người làm sao vào trong huyết mộ kia được không?”

Vân Diệp nghe xong, trên mặt vẻ không khỏi sửng sốt, thở dài một hơi nói...

Chương 773: Vân Diệp thám hiểm (1)

Nói rất dài dòng.”

Vân Diệp thở dài một tiếng, hấn cũng đã gần trăm ngày không nói chuyện với người, Vân Diệp là người tâm lý bình thường, nhiều ngày như vậy không nói chuyện với người, sớm đã có rất nhiều thứ muốn nói.

Lúc này Tô Bằng chuyển chủ đề, Vân Diệp liền nói.

“Tô Bằng sư điệt, người có lẽ nghe chương môn sư huynh từng nói, ta trời sinh tính không chịu ngồi yên, thích đi thám hiểm thiên hạ, trung nguyên cơ hồ bị ta đi khắp, ta cho rằng trung nguyên không có địa phương gì có thể thăm dò, liền đem ánh mắt đặt ở Tây Vực.”

“Thành Quy Tư Kiền, ta không ở lâu, Tây Vực mặc dù phong cảnh khác biệt với trung nguyên, nhưng cách cục mấy tòa thành thị quá nhỏ, ta nghe nói lại đi hướng tây, chính là Đại Nguyệt quốc, nơi đó phong thổ lại khác, ta liền đi theo một thương đội, đi Đại Nguyệt.”

“Ở Đại Nguyệt, ta sống chừng nửa năm, học xong tiếng Đại Nguyệt, cuộc sống cũng coi như mồi mè... Có một ngày, ta tâm huyết dâng trào, tới một số địa phương giao dịch kì kì quái quái của Đại Nguyệt, xem có thể tìm thứ cổ quái nhưng thú vị không, nhưng ngoài ý muốn phát hiện cả đám lưu manh trên đường, đang đánh một tên ăn xin, tựa hồ muốn đoạt một cái hộp trên người tên ăn xin.”

“Hộp kia đã rất cũ nát, thoạt nhìn có chút giống kim khí, thực tế không phải, chỉ là rất giống, tên ăn xin kia điên điên khùng khùng, có điều lại rất cố chấp với hộp kia, chết cũng không chịu buông tay, cuối cùng ta thấy chướng mắt, ra tay đuổi mấy tên lưu manh, chỉ là tên ăn xin kia bị đánh quá nặng nên ngất đi, ta kiểm tra thử phát hiện, sinh cơ người này rất kỳ quái, chỉ hơn 40 tuổi, nhưng sinh cơ trong cơ thể đã sắp đoạn tuyệt, giống như bị người hạ chú thuật gì...”

Tô Bằng nghe thấy những lời này, trong lòng không khỏi vừa động, hẳn nghe được “Cái hộp” Vân Diệp nói đến, đột nhiên liền liên tưởng tới cái hộp A Đồ Lạp nói.

“Vân Diệp sư thúc người nói tiếp đi.”

Tô Bằng rất muốn biết chuyện sau đó, nói với Vân Diệp.

Vân Diệp gật đầu, nói với Tô Bằng.

“Ta lúc ấy liền rất kỳ quái. Cho rằng tên ăn xin có đặc tội người nào, chỉ là ta trời sinh đã không sợ chuyện, thực tế thích đề ý loại chuyện kỳ lạ cổ quái, liền đưa tiền cho tên ăn xin tìm chỗ ở, mình ở gần quan sát, nhìn hắn có cừu gia tìm đến không.”

“Nhưng mà ta quan sát một thời gian, phát hiện cũng không có ai tìm tên ăn xin, chỉ là tên ăn xin tự sinh cơ đã đoạn tuyệt, chưa tới trên nửa tháng, đã chết.”

“Chỉ là trước khi hắn chết, không ngờ còn bắn khoãn cái hộp kia, vào lúc hồi quang phản chiếu, tên ăn xin điên khùng tựa hồ khôi phục một điểm thần trí, nắm chặt tay của ta nói, hắn hối hận tìm được cái hộp này, vốn tưởng rằng là một bảo vật, lại chôn vùi cả nhà của hắn cùng cả đời mình.”

“Ta lúc ấy cảm thấy hết sức kỳ quái, người tu hành kiếm ý, cũng biết, đệ tử Tử Hà Môn ta, đều cảm giác nhạy cảm, vào lúc tên ăn xin điên khùng chết đi, ta cảm giác được trong hộp tựa hồ có thứ tà ác tồn tại, hút đồ trên người tên ăn xin.”

“Lúc ấy, ta cho rằng hộp này chứa tà vật, lúc ấy liền rút kiếm, chém hộp thành hai nửa, lại không ngờ, trong hộp, có ngăn kếp.”

“Trong ngăn kếp, là một loại trường quyền co duỗi do kim khí chế thành, ta lấy trường quyền ra, chạm thử, lại là tin tức liên quan thành cổ dưới đất... Người đã từng vào mộ thất, hắn đã gặp bích hoạ trong đường hầm thạch bích nhỉ?”

Tô Bằng gật đầu, chỉ nghe Vân Diệp nói.

“Vậy liền được, trường quyền ta tìm được, chính là giống văn tự và hình vẽ trên bích hoạ, chỉ có chuyện ghi lại là khác.”

“Ta nghiên cứu rất lâu, biết đại khái lai lịch cái hộp và chủ nhân trường quyền kim loại.”

“Hộp này, là đến từ đại vu sư tộc Thanh Ngục, vốn biết một vài thủ đoạn thông linh, rồi sau đó, người cũng từng xem bích hoạ, tất biết thượng tầng tộc Thanh Ngục, đã từng nhận được tri thức của một ma đầu nhỉ?”

Tô Bằng gật đầu, nói.

“Ta từng nhìn thấy ở bích hoạ kia.”

“Đúng là như thế, chủ nhân chế tạo trường quyền, chính là vị Đại vu sư tộc Thanh Ngục, hắn cũng thu được tri thức ma đầu, bộ phận tri thức hắn thu được, là làm sao chiết năng lượng tà ác từ việc tra tấn người đến chết, chế tác một số bộ phận pháp khí.”

“Vị Đại vu sư này, mặc dù cũng chưa nói tới người tốt, nhưng bằng vào linh cảm, hắn luôn cảm giác những lực lượng tà ác kia, sẽ mang đến tai nạn cho Thanh Ngục tộc, nhưng cũng không nỡ bỏ qua loại năng lượng tà ác nhưng thần kỳ này, liền bắt đầu tự nghiên cứu, muốn chế tạo ra một số pháp bảo sử dụng năng lượng tà ác trước, cũng không gây hoạ bản thân, Đại vu sư này rất thông minh, cũng nghiên cứu ra vài thứ.”

“Chỉ là, rất nhanh Đại vu sư này, quần vào trong một chuyện, tựa hồ trong tộc Thanh Ngục, muốn hắn chế tạo một số đồ vật, dùng để khắc chế người có năng lượng tà ác tồn tại trên người, mà Đại vu sư đoán được, người bọn họ muốn đối phó, là quốc vương Thanh Ngục tộc bọn họ..”

Chương 774: Vân Diệp thám hiểm (2)

“Đại vu sư biết một vài thuật tính, hắn cảm giác được, quốc vương, sẽ gặp nạn, mà mục đích thực sự của những người kia, là tiêu diệt tất cả người hiểu tri thức tà ác, mình cho dù có làm chuyện này hay không, đều bị giết chết diệt khẩu, hắn rất không cam lòng, cảm giác mình nghiên cứu vẫn chưa xong, không thể cứ chết đi như vậy, cho nên, hắn vào lúc chế tạo những pháp khí kia, cùng đệ tử tâm phúc của mình, bí mật đem một số tri thức tà ác, cùng nghiên cứu của mình, chế tác thành cuốn kim loại này, giấu ở trong hộp, xem như để lại cho đời sau.”

“Chỉ là thứ này, không biết sao, không ngờ lưu truyền đến trong tay tên ăn xin Đại Nguyệt quốc, trong cuốn kim loại kia, chẳng những có bộ phận tri thức tà ác, ghi lại tiền căn hậu quả, còn có vị trí đại khái thành thị dưới đất, tính tình của ta có lẽ ngươi cũng có chút minh bạch, tất nhiên kèm nén không được, tìm một cơ hội, ỷ vào công lực của mình, mang theo vài thớt lạc đà cùng la bàn, tiến vào sa mạc.”

“Chuyện sau đó, không khác với người là bao, ta tìm ra cửa vào huyết giới, dùng sức cốt công trực tiếp vào bên trong, sau đó một đường thám hiểm, cuối cùng đã tìm đến lăng mộ cổ hoàng kia.”

Tô Bằng nghe đến đó, rớt cuộc chạm đến nghi vấn trong lòng, nói.

“Sur thúc, lúc ấy người không mở cơ quan, sao vào bên trong?”

“Cái này à, ngược lại phải nói trước kia.”

Vân Diệp tựa hồ sớm biết Tô Bằng hỏi, nói với Tô Bằng.

“Trước kia, ta đã từng cùng một số thuật sĩ thần bí xung đột, giết mấy cao thủ thuật sĩ, từ trên người bọn họ, thu được ba miếng bùa độn thổ, bùa độn thổ này, dùng nội lực cũng có thể kích phát, mà rất cao cấp, cho dù là đất hay tảng đá, đều có thể thoát ra, mấy năm trước ta đã dùng một cái, trên người còn thừa hai cái.”

“Hóa ra là bùa độn thổ!”

Tô Bằng nghe xong, lập tức giật mình, hấn một mực kỳ quái, Vân Diệp không có đá cuội, làm sao vào, bây giờ nghĩ lại, chính là nhờ bùa độn thổ.

“Đúng là như thế, ta tới trước vách đá, biết rất rõ bảo tàng mộ huyết ngay ở trước mắt, tất nhiên không chịu tay không mà về, liền dùng bùa độn thổ vào bên trong, lúc đó nhìn thấy, ở dưới vách đá đằng kia, là một ổ trùng cực lớn, có rất nhiều bộ ngựa màu đen, chỉ là ta lúc ấy không để ý, chỉ vào mộ huyết có quan tài đá.”

Vân Diệp nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, huyết kia, hẳn chính là địa phương bọn người Dương Hi giết hại hộ vệ Quy Tư Kiên, thức tỉnh thầy khô.

“Người cũng biết tính tình ta, vào trong huyết mộ, thấy những thạch quan kia, tất nhiên ngửa tay, liền cạy mạnh, cạy mở ra, lại phát hiện, bên trong cất giấu, đều là hộp xui xẻo, mang theo một số vật phẩm khí tức tà ác, có lẽ là một số pháp khí, vào núi bảo tất nhiên không thể tay không mà về, ta liền thu cả...”

Vân Diệp tiếp tục diễn giải.

Tô Bằng nghe xong, lập tức câm nín, thầm nghĩ vị tiểu sư thúc này, tựa hồ còn thích quật núi trộm đồ... Mà Tô Bằng cẩn thận nhớ lại, lúc thấy Dương Hi, những thạch quan bên ngoài kia quả thật có năm ba quan tài bị cạy mở, Tô Bằng lúc ấy tưởng bọn người Dương Hi làm, hóa ra là do vị Vân Diệp sư thúc này.

Vân Diệp không biết Tô Bằng oán thầm, tiếp tục nói.

“Chỉ là ta lúc ấy không ngờ, ta vừa động, lại đụng vào cơ quan, rất nhanh, những bộ ngựa kia bò lên, đem ta chấn ở bên trong... Ta lúc ấy cũng phải đắc dĩ, lúc ấy cùng đường, chỉ có thể dùng bùa độn thổ cuối cùng.”

“Chỉ là ta phát hiện, dưới mặt đất thậm chí có không ít thông đạo, cũng có những bộ ngựa kia, không có cách gì, ta chỉ có thể tiếp tục hướng trước, tiến vào mộ thất cổ hoàng.”

“Mặc dù bộ ngựa kia cũng có thể vào mộ thất cổ hoàng, có điều chưa bao giờ qua cầu treo, ta đoán có thể là khí tức cổ hoàng kinh sợ, hoặc là trên cầu treo có thuốc diệt côn trùng, vì vậy ta liền vượt qua cầu treo, chỉ là vừa qua thì thời gian bùa độn thổ cũng hết, kết cục chính là, ta bị nhốt ở trong phòng mộ cổ hoàng, ra không được.”

“Thì ra là thế!”

Tô Bằng nghe xong, bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra là như vậy, Vân Diệp mới bị nhốt ở trong mộ cổ hoàng.

Vân Diệp tự thuật cũng chưa kết thúc, hần nói.

“Lúc ấy trên người ta, cũng không mang quá nhiều thực vật, nước cũng chỉ có nửa túi, ta thử rất nhiều biện pháp, nhưng căn bản không có cách nào từ bên trong ra ngoài, lúc ấy ta sắp phát điên... Sau đó, mặc dù ta ăn tiết kiệm, nhưng những thức ăn nước uống kia, vẫn không kiên trì qua mười ngày, mười ngày sau, ta gần như sẽ bị chết đói chết khát ở bên trong.”

“Vậy sư thúc ngươi làm sao nhện?”

Tô Bằng nghe xong, cảm thấy hiếu kỳ nói.

“Vẫn là những bộ ngựa đen kia.”

Vân Diệp nghe vậy, lộ ra một tia thâm cười nói.

Chương 775: Kỳ tích

“Ta ở mộ thất hoàng đế cổ dưới mặt đất kia, vốn dĩ đã không có bất kỳ tiếp tế gì, mắt thấy sắp chờ chết, nhưng mà trước mấy ngày khi ta sắp đến cực hạn, không biết nguyên nhân gì, côn trùng tựa như thủy triều lại xuất hiện lần nữa, người cũng thấy đấy, trên thạch bích rộng lớn bên trong ngôi mộ hoàng đế kia, cũng có thể lấp đầy côn trùng.”

“Lúc ấy ta bèn nghĩ, nếu những con côn trùng kia có thể tồn tại trong này, bọn chúng cũng cần nước, hơn nữa cần thức ăn, hoặc là, trong cơ thể bọn chúng, có chỗ nào đó có thể ăn, hoặc là chứa nước.”

“Vì vậy, ta liền theo cầu treo, vào lúc côn trùng đi đến bên rìa quảng trường, dùng nội lực đánh chết cùng kiếm ý giết chết trên trăm côn trùng, sau đó chờ đợi.”

“Đợi đến khi thủy triều côn trùng lui xuống, nơi này để lại hơn trăm thi thể bộ cánh cứng màu đen, ta đi qua cạy mở mấy con bộ cánh cứng, lại phát hiện, bộ cánh cứng màu đen này, hóa ra quả thực có thể ăn được... Trong giáp xác của nó, có một khối thịt côn trùng khoảng một phần ba ngón út, có thể hút ra ăn được, chỉ là mùi vị có chút là lạ, ta lúc ấy đã đói vô cùng, cũng không cần biết nhiều như vậy, liền thật sự ăn hết, nhưng cũng không có độc chết ta.”

“Sau khi ăn thịt côn trùng của hơn hai mươi bộ cánh cứng, chợt phát hiện, trong thi thể bộ cánh cứng màu đen, ở nơi gần phần đầu, có một túi nước nhỏ bằng móng tay, bên trong có chứa hơn mười giọt nước trong, vì vậy, vấn đề nước uống, cũng đã giải quyết...”

Ý thức cầu sinh của con người, quả nhiên là thứ không thể nào khinh thường được, Vân Diệp sử dụng, Tô Bằng nhìn tướng mạo cùng khí độ của hắn, đều cảm thấy là một con người cực kỳ cao ngạo. Loại người này vừa

nhắc tới, đều là loại người rất là bất bẻ cuộc sống. Người như vậy, dưới áp lực sinh tồn, không ngờ có thể ăn thịt côn trùng, uống nước không rõ nguồn gốc trong cơ thể côn trùng, như vậy chỉ có thể kết luận rằng ý thức cầu sinh quá mãnh liệt.

Nhìn thấy biểu tình của Tô Bằng, Vân Diệp mỉm cười, nói.

“Thật ra khắc phục được tâm lý bản thân và cảm giác chán ghét trong tâm tình, thì mùi vị của thịt côn trùng kia dù sao cũng không tồi, còn có chút giống mùi thịt gà.”

“Thịt gà, giòn sao?”

Tô Bằng không biết tại sao, cảnh tượng “bối gia” ăn côn trùng nhìn thấy trên mạng, chợt hiển hiện ở trước mặt mình.

Mất thấy hình tượng bối gia và hình tượng Vân Diệp sự thúc của mình rất giống nhau, Tô Bằng vội vàng lắc đầu, quảng cảm xúc này ra khỏi đầu óc mình.

“Sự diệt thật sự là bội phục.”

Nhìn Vân Diệp sự thúc, Tô Bằng chân thành nói.

Vân Diệp cười khổ lắc đầu, nói.

“Bức đến đường cùng, người cũng sẽ làm thế thôi... Có điều cho dù mùi vị thứ kia sánh bằng mỹ vị nhân gian, ta cũng không muốn ăn nữa...”

“Đại khái nửa tháng sau, ta thật sự là người chịu không được cô đơn và cảm giác chờ chết, bắt đầu miên man suy nghĩ... Đột nhiên có một ngày ta nghĩ đến, những con côn trùng màu đen này, nếu như biết khoan lỗ, vậy thì có thể chui lên mặt đất hay không, gặp được người nào hay không?”

“Ý nghĩ này rất vớ vẩn, nhưng mà ta chính là không ngừng nghĩ như vậy, cuối cùng cũng bắt đầu hành động... Trong một lần thủy triều côn trùng, ta cố gắng chỉ dùng nội lực đánh cho choáng váng, nhưng không đánh chết, để lại hơn một trăm con côn trùng.. Sau đó, ở trên vỏ của mỗi một con, ta đều khắc tin tức cầu cứu, sau đó lại thả những con côn trùng đó đi.”

“Chuyện này ngược lại trở thành chuyện giết thời gian duy nhất ta có thể làm được trong thời gian đó, côn trùng sống ta không thể cũng không dám nuôi, chỉ đánh cho chúng chóng mặt, đầu tiên là có được một chút thức ăn và nước uống, sau đó trên lưng bộ cánh cứng màu đen còn sống nhưng hôn mê khắc chữ cầu cứu... Chỉ là dựa vào chuyện này phân tán chú ý của ta, ta mới không phát điên trong những ngày chờ chết ở mộ hoàng đế cổ này...”

“Thời gian đơn điệu như vậy, e rằng là gần trăm ngày, đột nhiên hôm nay, nữ nhân kia mang theo thầy khô xong vào trong này, sau đó, sư diệt người lại đến đây... Ta đúng là tuyệt đối không ngờ, ta ở trên vỏ của những con côn trùng kia khắc chữ cầu cứu, không phải thật sự cầu cứu, bản thân ta cũng không ôm bất cứ hy vọng nào, lại không nghĩ rằng, những con côn trùng kia không ngờ quả thật chui lên khỏi mặt đất, sau khi bị người bắt gặp giết chết, còn có người nhìn thấy chữ trên vỏ côn trùng kia, mà người kia, không ngờ quen biết sư diệt người, mà sư diệt người, không ngờ còn quả thật dẫn người tới cứu ta, ha ha ha ha... Bây giờ nghĩ lại, đúng là trời không quên ta ha ha ha ha...”

Tô Bằng nghe thế, cũng thập phần cảm khái, nhất thời im lặng.

Nhớ tới, tỷ lệ xảy ra chuyện này, ngược lại thật sự rất nhỏ.

Âu Dương Khánh giết chết những con bộ cánh cứng kia, không ngờ chú ý tới chữ cầu cứu trên vỏ côn trùng, mà mỗi khi nhìn thấy kỳ văn dị sự, lại còn viết thư cho Tô Bằng, mà Tô Bằng, đúng lúc nhận biết tín hiệu cầu cứu trên vỏ côn trùng, cảm thấy dưới mặt đất chính là người trong Tử Hà môn, quyết định đi cứu giúp.

Tỷ lệ này, e rằng lại là một phần trăm ngàn vạn.

Sau khi Tô Bằng đi đến Tây Vực, thuận lợi tìm được đội ngũ như thế, hơn nữa quen biết A Đồ Lạp, từ A Đồ Lạp cùng Âu Dương Khánh lấy được tin tức, tìm được thành cổ, vào trong thành cổ trải qua các loại thám hiểm, cuối cùng tìm được Vân Diệp...

Phương thức cầu cứu này của Vân Diệp, không ngờ lại được đáp lại chính xác, hơn nữa thành công hoàn thành cứu viện, đây quả thực là một câu chuyện thần thoại.

Vân Diệp cùng Tô Bằng nói nhiều chuyện như vậy, bản thân cũng có chút mệt mỏi, hẩn ở dưới mặt đất những ngày này mặc dù chỉ là hữu kinh vô hiểm, nhưng cho dù thể lực hay là tinh lực, đều tiêu hao rất nhiều, hẩn cười ở trên lạc đà, bất chợt thiếp đi.

Tô Bằng cũng không lo lắng Vân Diệp ngã xuống từ trên lạc đà, võ công Vân Diệp đạt đến cảnh giới này, biểu hiện theo bản năng ở nhiều mặt, Vân Diệp mặc dù ngủ, thân thể cũng sẽ giống như là đang tỉnh táo cười trên lạc đà, Tô Bằng cũng như vậy, giống như lúc hẩn đang đi trên đường, cho dù trong lòng suy nghĩ chuyện khác mà không chú ý dưới chân, cũng có thể tự nhiên thi triển thân pháp nhanh chóng tránh qua chướng ngại.

Lúc này, gió đêm thổi từ trong sa mạc tối, Tô Bằng cảm giác được chút cảm giác mát lạnh, hẩn nhìn thoáng qua sắc trời, bây giờ đại khái đã là hơn tám giờ tối, trong sa mạc đã lạnh dần, không thích hợp đi đường.

Vì vậy, Tô Bằng liền gọi Cam La thống lĩnh, bảo đội ngũ dừng lại, dựng trại đóng quân ở gần đó.

Bản thân Tô Bằng tiến vào trong chủ trương vốn thuộc về Dương Hi, bọn người Âu Dương Khánh, lại áp giải Dương Hi vào trong trướng.

“Dương hội trưởng, đặc tội, ban ngày không quá thuận tiện thăm vấn người, bây giờ, người có lẽ nên nói rồi, bí mật của người là gì.”

Tô Bằng nhìn Dương Hi, nói với nàng.

“Ta đã nói sẽ nói cho người biết bí mật của ta, nhưng lại có một điều kiện, ta chỉ có thể nói cho một mình người, người cho lui thuộc hạ đi, người hỏi cái gì, ta sẽ nói cái đó.”

Dương Hi nhìn Tô Bằng, cũng không sợ hãi, giống như là nàng bình thường, nói với Tô Bằng.

“Ồ, người có lời gì, không thể nói với những người khác sao? Cho ta lý do một mình thăm vấn người đi.”

Tô Bằng nhìn Dương Hi, nói với nàng.

Dương Hi dùng đôi mắt đẹp liếc nhìn Tô Bằng, lại nhìn thoáng qua mấy người chung quanh, mở miệng nói ra một câu khiến cho Tô Bằng khiếp sợ...

Chương 776: Tổ chức thần bí

“Ta là người chơi.”

Dương Hi nói ra bốn chữ này.

Trong mắt Tô Bằng tức thời co lại, sau đó mở to mắt, khiếp sợ nhìn Dương Hi.

Dáng vẻ kia của Dương Hi, đứng ở chỗ kia, nhìn Tô Bằng, lộ vẻ ngược lại rất vô tội.

Âu Dương Khánh, A Đồ Lạp cùng Cam La, tuy rằng cũng mờ mịt khó hiểu, ở trong tai bọn họ, Dương Hi dường như đang nói một tiếng địa phương nào đó, mặc dù bọn họ nghe rất rõ, nhưng cũng không rõ có ý nghĩa gì.

” Thế nào, Tô Bằng thủ lĩnh, dựa vào điểm này, có thể một mình nói chuyện với ta.”

Dương Hi nhìn Tô Bằng, nói.

Âu Dương Khánh nhìn thấy sắc mặt của Tô Bằng, nhìn ra giống như Tô Bằng khó xử, hần tiến lên trước một bước, nói.

” Tô lão đệ, nếu vị Dương hội trưởng này thực sự có chuyện gì muốn nói, vậy chúng ta ra ngoài trước, người nghe thử xem nàng nói cái gì cũng được.”

Trong mắt Tô Bằng mang theo ánh mắt cảm ơn, nói với Âu Dương Khánh.

“Làm phiền rồi, kết quả cuối cùng, ta nhất định sẽ nói cho các người biết.”

Âu Dương Khánh bật cười lớn, sau đó gọi A Đồ Lạp cùng Cam La thống lĩnh, ba người đi ra ngoài.

Ánh mắt Tô Bằng lại rơi lên trên người Dương Hi, nói.

“Người... không ngờ là người chơi?”

” Đúng vậy... Giữa người chơi nhắc đến chuyện liên quan đến thế giới hiện thực, người trong thế giới trò chơi này, nghe không hiểu, nếu như ta có thể chứng minh cho thấy thân phận người chơi của ta, tất nhiên sẽ không lừa người, một lần nữa làm quen với ta, Tô Bằng tiên sinh.. Ta tên thật là Dương Hi, quốc tịch... là người Mỹ gốc Hoa.”

Tô Bằng nghe thế, nhìn thoáng qua Dương Hi, giống như hiểu được điều gì đó, nói.

“Hèn gì, lần đầu tiên gặp người, cũng cảm thấy người có chút cảm giác con gái thời hiện đại... Lần đầu tiên ta nhìn thấy người, đã biết ta là người chơi rồi sao?”

Dương Hi nhìn thấy Tô Bằng có chút bộ dạng kinh ngạc khó hiểu, bèn nói.

” Tô Bằng tiên sinh, máy chủ người dùng, là máy chủ đời đầu sao? Thật ra vấn đề của người rất dễ giải đáp, máy chủ trò chơi đời hai, trải qua một vài điều chỉnh nhỏ, có thể thêm vào rất nhiều công năng, đương nhiên, cũng phải bỏ ra cái giá rất lớn, ta mua được. Chính là máy chủ đời hai, bên trong có một chức năng, chính là sinh ra nhận dạng đặc thù đối với nhân vật người chơi, cho nên ta đầu tiên gặp được người, liền nhận ra người là người chơi... Mà máy chủ đời đầu, cũng không được điều chỉnh như máy chủ đời hai, không tồn tại chức năng này.”

Tô Bằng nghe thế, lập tức có chút không biết nói gì, đây... có nên xem như là vận hành buôn bán hay không?

Hơi lắc đầu, Tô Bằng nhìn về phía Dương Hi, nói.

” Có thể nói rõ hơn không? Chẳng lẽ người cho rằng, chỉ dựa vào thân phận người chơi của người, ta sẽ bỏ qua cho người sao?”

“Nói như thế nào nhỉ, trên thực tế, nếu như không phải là ta muốn kết giao với Tô Bằng tiên sinh, ta chạy thoát khỏi sự khống chế của các người cũng

không phải là chuyện khó khăn gì... Ta hoàn toàn có thể trước một ngày các người đi đến phụ cận thành Quy Tư Càn, trực tiếp logout, các người mất đi tung tích của ta, cũng không thể nào cả đội ngũ ở chỗ này chờ ta, còn ta hai ngày sau lại login, bản thân đi đến thành thị gần đó, thì có thể tránh được trói buộc của các người.”

Dương Hi mỉm cười, nói với Tô Bằng.

” Hừ, nói thật nhẹ nhàng... Người nếu là người chơi, ta không tin người có thể login hai mươi bốn tiếng đồng hồ, người một khi logout, ta mặc dù tìm không thấy người, cũng không nghĩ được người là người chơi, cũng sẽ mang theo đội ngũ rời khỏi, một mình người hai tay bị trói, muốn trong sa mạc đi đến thành Quy Tư Càn, căn bản là chuyện không thể nào, cho nên người nói biện pháp chạy trốn, cũng không phải dễ dàng đâu.”

Tô Bằng hừ lạnh một tiếng, nói với Dương Hi.

” Không nên tự tin như vậy, bất luận người có tin tưởng hay không, ta cuối cùng sẽ tìm được biện pháp chạy trốn.”

Dương Hi mở trừng hai mắt, nói.

Nói xong, nàng quét mắt nhìn Tô Bằng, giờ hai tay bị trói chặt lên, nói.

“Thế nào, biết ta là người chơi, không giúp ta cởi dây thừng xuống sao? Chẳng lẽ người thích nhìn ta bị trói như vậy?”

Tô Bằng cười lạnh một tiếng, không để ý đến lời trêu chọc mập mờ của nàng, nói.

“Vẫn nên nói chuyện đứng đắn trước đã, Dương hội trưởng, trước khi ta cởi trói cho người hay là thả người đi, người có chịu nói chuyện hay không, người tại sao lại cùng những người bên cạnh người kia tụ tập cùng một chỗ, làm sao biết được nơi này có một thành phố dưới lòng đất? Còn có, những tảng đá người mang đến kia, là thế nào? Những người Chân Thần giáo đó coi như bỏ đi, bạch y thuật sĩ, cũng là người chơi sao?”

” Tất nhiên không phải.”

Dương Hi thấy Tô Bằng không có ý định cởi dây trói cho nàng, thở dài một tiếng, lắc đầu nói.

” Lần này đến đây thám hiểm, cũng không có người chơi khác, chỉ có một mình ta thôi, về phần cùng đi những người kia, đều là tổ chức ta quen biết trong trò chơi, người muốn nghe, ta liền kể cho người nghe.”

“Người nói xem xem.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, nói với Dương Hi.

Dương Hi nghe Tô Bằng ngữ khí giống như rất lạnh lùng, không hài lòng trợn mắt, sau đó mới nói.

” Ta vốn là người của tổ chức người chơi, chỉ là bởi vì một số chuyện, trong một lần hành động, quen biết những người Chân Thần giáo đó.”

” Những người Chân Thần giáo đó, rốt cuộc là hạng người gì, ta nghĩ người cũng biết, vốn lúc ấy chúng ta có chút xung đột, thậm chí bị bọn họ bắt được, nhưng bởi vì một việc ngoài ý muốn, làm cho bọn họ thay đổi cảm nhận đối với ta, chẳng những thả ta, hơn nữa còn tôn ta làm Chân Thần nữ của họ.”

” Ồ? Chuyện gì xảy ra?”

Tô Bằng nghe thế, sinh ra hiếu kỳ, hỏi Dương Hi.

” Cũng không có gì, chỉ là dây chuyền người đoạt đi kia thôi.”

Dương Hi nói, Tô Bằng nghe thế, tay luồn vào trong ngực, lấy ra dây chuyền quan tài đá giống như hình người, lục soát được trên người Dương Hi tìm được.

“Chính là nó, thứ này gọi là Chân Thần ấn, nghe nói, trong dây chuyền này, phong ấn một bộ phận tàn thể Chân Thần, đối với những tà vật Chân Thần giáo bào chế ra kia có sức mạnh không chế năng lực cực đại, nhưng cũng không phải mỗi người đều có thể sử dụng... Lúc ta xảy ra chuyện, thiếu chút nữa bị người Chân Thần giáo xem như tế phẩm tra tấn đến chết, bọn họ lúc đó đang tế lễ Chân Thần ấn này, ta trước đó đã tỉnh lại, thừa dịp bọn

họ không chú ý đoạt lấy Chân Thần ấn này, nhưng lại không nghĩ rằng thứ này đã xảy ra cảm ứng với ta, những người Chân Thần giáo đó cũng thật kinh ngạc, sau đó không có làm khó ta, đưa ta về lại tổ chức của ta, cũng giữ liên lạc với ta... Rồi sau đó, trải qua thời gian trong, nhất định, những người Chân Thần giáo kia, đều cho rằng ta là Chân Thần nữ, cho nên ta ở trong Chân Thần giáo, cũng có địa vị nhất định.”

” Về phần những bạch y thuật sĩ kia... Xem như hợp tác với tổ chức của ta, có điều khác biệt là tổ chức của chúng ta, đại bộ phận là người chơi, mà tổ chức của bọn họ, đều là những NPC bản địa, những bạch y thuật sĩ kia, tự xưng là người trong Vạn Tiên hội, đại bộ phận đều là một vài thuật sĩ, ta được một người cấp cao của bọn họ thưởng thức, nhận ta làm nghĩa nữ, cho nên trong Vạn Tiên hội, địa vị cũng không thấp.”

Tô Bằng cảm giác rất nhạy cảm, hẳn cảm giác được, trên người Dương Hi cũng không có cảm giác ác nghiệp, hẳn không phải là người Chân Thần giáo, vốn dĩ Tô Bằng có chút kỳ quái, tại sao Dương Hi không phải là người Chân Thần giáo, nhưng có thể chỉ huy được đối phương, được đối phương gọi là thánh nữ Chân Thần, xem ra cũng đã có lời giải thích.

Có điều Tô Bằng tất nhiên sẽ không tin hoàn toàn lời của nàng, chỉ thấy Tô Bằng neho mắt, đánh giá Dương Hi, nói.

” Dương Hi hội trưởng, ta bây giờ rất ngạc nhiên, ngươi đến tốt cùng là người của tổ chức nào, người tiếp xúc, đều thần bí như vậy, không phải Chân Thần giáo, thì lại là Vạn Tiên hội gì đó... E rằng tổ chức của ngươi, cũng không phải tầm thường.”

” Nói như vậy cũng không sai... Thật ra ta ở trong tổ chức trò chơi, không đáng nhắc tới, nhưng lực lượng sau lưng chúng ta, sẽ khiến Tô tiên sinh ngươi không thể coi thường.”

Dương Hi khẽ gật đầu, nói với Tô Bằng.

“Ồ? Các ngươi trong hiện thực, cũng chỉ là tổ chức người chơi thôi, chẳng lẽ ngươi chính là thành viên Tê Tiên Cư hoặc là N. E. T hay sao?”

” Ha ha, Tô tiên sinh, suy nghĩ của ngươi không nên hạn hẹp như vậy, mặc dù Tê Tiên Cư hay là N. E. T đều là hai ông trùm trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, nhưng chưa hẳn tất cả tổ chức đều chịu ảnh hưởng của bọn họ... Tổ chức của ta, thật ra thời gian thành lập vượt xa hai tổ chức ngươi nói, tổ chức của ta, cũng coi như là có nguồn gốc sâu xa, trăm năm trước từ lúc mấy chủ trò chơi Tử Vong Luân Hồi xuất hiện ở thế giới của chúng ta, thì đã tồn tại rồi, hơn nữa cho dù là kinh tế, võ lực, hay là sức ảnh hưởng, Tê Tiên Cư cùng N. E. T đều xem như một vài văn bối ghé qua phỏng vấn mà thôi, so với tổ chức của ta, còn kém xa rất nhiều.”

Tô Bằng nghe thế, ánh mắt lộ ra ánh mắt hoài nghi, không tin nói.

” Dựa theo điều kiện ngươi nói, ta thậm chí hoài nghi ngươi là người của thánh đường... Thế giới này vẫn coi như là tương đối trong suốt, nếu ngươi nói đều là sự thật, như vậy sức ảnh hưởng từ tổ chức của ngươi, thật có tài lực, nhân lực, đã không thua kém bất kỳ quốc gia nhỏ nào, làm sao có thể che dấu lâu như vậy được?”

” Ha ha, nguyên nhân rất đơn giản, bí mật của thế giới này, đối với người trên cao mà nói, có lẽ thực sự không phải là bí mật... Thành viên trong tổ chức của chúng ta, trùng hợp lại đều là những quan cấp chức cao, cho nên bọn họ cũng không muốn để cho người khác biết bí mật của mình, cho nên trở thành bí mật.”

Dương Hi mỉm cười, trong thần sắc mang theo sắc thái kiêu ngạo.

Tô Bằng ha ha cười, nói.

“Đừng ngại mấy lời mê hoặc đó, ngươi nói xem, tổ chức của ngươi, tên là gì?”

Chương 777: Trường Sinh Điện

“Trường Sinh Điện.”

Dương Hi cũng không do dự, trực tiếp báo ra một tên tổ chức.

“Trường Sinh Điện?”

Tô Bằng nghe xong, cau mày lặp lại.

“Nghe giống tổ chức trong trò chơi luân hồi tử vong, người xác định đây là tổ chức nào đó căn cứ thế giới thực tế sao?”

Tô Bằng nhìn Dương Hi, hỏi nàng.

” Đúng vậy, mặc dù người có thể chưa từng nghe tên tổ chức này, nhưng nó quả thật tồn trên thế giới này hơn hai trăm năm, hơn nữa lực lượng của tổ chức vượt xa người có thể tưởng tượng”.

Tô Bằng càng nghe, càng nhíu mày, nói.

? Nghe khẩu khí của người, đây là một tổ chức siêu cấp tinh anh, sao không nổi ở thế giới của chúng ta? Nếu quả thật có tổ chức như vậy, lực lượng và tư nguyên, năng lượng bọn họ nắm giữ, chắc chắn không phải người thường có thể tưởng tượng, tổ chức như vậy tụ tập để làm gì? Mục đích của bọn họ là gì? Hình thức tổ chức là thế nào?”

“Ha ha, thật ra cái tên Trường Sinh Điện, đã có thể nói rõ vấn đề”.

Dương Hi khẽ cười, nói.

” Người Trường Sinh Điện, mặc dù có thể có hợp tác hình thức khác, nhưng mục đích cuối cùng chỉ có một, chính là... Trường sinh bất tử!”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi bật cười, nói.

“Trường sinh bất tử? Thế giới này còn có người tin chuyện trường sinh bất tử sao?”

“Nếu thời xưa, quả thật có chút vấn đề, trình độ khoa học kỹ thuật thời đại đó, còn chưa đạt tới điểm giới hạn nào đó, nhưng trong hiện thực, lại không phải như thế”.

Dương Hi nghe xong, lắc đầu.

“Tô tiên sinh, người là người Trung Quốc nhĩ? Người chắc biết, tuổi thọ người Trung Quốc bây giờ, là gấp bao nhiêu lần bốn trăm năm trước?”

Tô Bằng nhú nhú mày, nói.

“Ta từng xem văn hiến, ở niên đại không chiến loạn triều Minh, tuổi thọ trung bình, chừng bốn mươi một tuổi, mà tổng điều tra nhân khẩu Trung Quốc mới nhất, trung bình bảy mươi bảy tuổi”.

“Rất tốt. Thật bất ngờ Tô tiên sinh cũng chú ý những số liệu này”.

Dương Hi cảm thấy ngoài ý muốn, có điều nụ cười trên mặt càng tăng lên, nói.

“Điều này không phải đã thuyết minh vấn đề rất rõ ràng sao? Khoa học kỹ thuật, có thể kéo dài tuổi thọ con người”.

“Hừ, như vậy căn bản không hợp lý”.

Tô Bằng nghe xong, lắc đầu, nói.

“Bây giờ thọ hơn xưa, chủ yếu vì chữa bệnh và dinh dưỡng, chứ không phải gien thay đổi. Có điều vẫn có cực hạn, sau khi đến cực hạn, cho dù chăm sóc và chữa bệnh tốt, cũng sẽ không khiến người ta thọ hơn”.

“Đó chẳng qua là dùng góc độ thế tục để nhìn”.

Dương Hi lắc đầu.

“Tô tiên sinh, ngươi cũng là một người có năng lực, không nên bị thị giác ràng buộc kiến thức và tầm mắt của mình. Ta lại hỏi ngươi một câu, nếu một tổ chức, tập hợp thủ đoạn y học và khoa học đỉnh cao nhất hiện đại, hơn nữa sử dụng kỹ thuật gien, chẳng những thay đổi gien mình, lại thêm các loại bí quyết dưỡng sinh đến từ các nơi, cùng kỹ thuật sinh vật, thậm chí là thủ đoạn sinh hóa, để giữ sức sống thân thể, ngươi cảm thấy, người tiếp thụ chiếu cố như vậy, hẳn có thể sống đến bao nhiêu tuổi?”

“Hừm?”

Tô Bằng nghe xong, thoáng chần chờ.

“Ngươi là nói đổi gien cùng một số thuốc kích thích kháng già sao?”

Tô Bằng nhìn thoáng qua Dương Hi, hỏi nàng.

Chỉ thấy trên mặt Dương Hi lộ ra một tia khinh thường, nói.

“Tô tiên sinh là nghĩ tới thứ bọn mình tinh giải trí hay dùng à? Ha ha... Những người kia, mặc dù vẻ vang, nhưng căn bản không tính là tai to mắt lớn chân chính của thế giới, bọn họ dùng những thứ đó, đều là sản phẩm đã bị đào thải đời ba, đời năm, thậm chí là đời một, mà tổ chức ta, hưởng dụng, tuyệt đối là sản phẩm đời một, thậm chí hơn cả đời một”.

“Tỷ như?”

Tô Bằng nhìn nàng một cái, hỏi.

“Tỷ như, những minh tinh kia, có thể được kỹ thuật nhân bản, ở trên đảo nhỏ không người, dùng kỹ thuật nhân bản tạo ra người nhân bản y chang, tiến hành cấy ghép khí quan không có phản ứng bài xích, kỹ thuật như vậy thế nào?”

Tô Bằng nghe xong, hơi kinh hãi, cảnh tượng này giống như đã từng thấy, giống từng xem ở một bộ phim Hollywood nào đó.

Thấy biểu lộ của Tô Bằng, Dương Hi mỉm cười, tiếp tục nói.

“Đây vẫn là thủ đoạn tương đối bình thường, Tô tiên sinh có từng thấy, trực tiếp bỏ đi phần lớn khí quan trong người mình, đổi thành chất lỏng hóa học sinh vật, dùng hai hộp chất lỏng sinh hóa, thay thế sự trao đổi chất và bổ sung dinh dưỡng bình thường? Không nên thấy khó tin, ta có thể khẳng định với người, chuyện như vậy đã xảy ra, hơn nữa thủ đoạn đã tương đối thành thực... Thậm chí đã lui bước thành kỹ thuật đời một đã quá hạn... Mà kỹ thuật kéo dài tuổi thọ đời mới trên thế giới, đã từ nghiên cứu kéo dài một loại thời gian thân thể sinh tồn, biến thành kéo dài thời gian sống của đơn thể não, thử nghiệm mới nhất, đã có thể cấy não, vào trong máy móc và dịch dinh dưỡng sinh tồn một thời gian ngắn hơn nữa giữ lại ý thức”.

” Về phần kỹ thuật siêu thời đại mới nhất, đã bắt đầu nghiên cứu làm sao bỏ qua thân thể, thậm chí đại não, mà đi vào kéo dài linh hồn và di chuyển”.

Dương Hi mỉm cười.

Tô Bằng nhíu mày nhìn chăm chăm Dương Hi, Tô Bằng ngược theo trục giác cảm giác, ở thế giới hiện thực, đang tiến hành những thứ này.

“Người là nói... Tổ chức của người, làm, là những thí nghiệm như vậy?”

Tô Bằng chăm chú nhìn Dương Hi, hỏi nàng.

Dương Hi mỉm cười, nói.

“Cũng không hoàn toàn đúng... Bởi vì Trường Sinh Điện, thực sự không phải là một tổ chức nghiên cứu khoa học lấy việc nghiên cứu làm chính, trái ngược lại, người muốn thu được kết quả nghiên cứu, mới là chủ thể Trường Sinh Điện”.

“Thành viên Trường Sinh Điện chính là... chính trị gia nắm giữ nhiều tư nguyên, người thống trị độc tài quốc gia, khoa học gia cao cấp nhất trên thế giới, thậm chí có một số người nắm giữ lực lượng siêu nhiên...”

“Chính vì họ là người tinh anh trong nhân loại, nên mới thấy sinh mệnh ngắn ngủi, muốn khiêu chiến tạo hoá của trời xanh, dùng sinh mệnh vô tận khởi xướng khiêu chiến. Cũng chỉ có bọn họ, mới có tư cách và năng lực dùng sinh mệnh vô tận triển khai trùng kích chân chính!”

Dương Hi mang theo một loại cảm xúc kiêu ngạo, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, nhíu mày chặt hơn, hồi lâu, hần nói.

“Người nói như vậy, ta không có cảm thụ trực quan gì, người có thể liệt kê mấy thành viên cụ thể của Trường Sinh Điện không?”

Dương Hi mỉm cười, nói ra tên ba người.

Sau khi Tô Bằng nghe được tên ba người này, trong lòng giống bị ném quả bom nặng.

Bởi vì ba người Dương Hi nói, đều thật sự quá nổi danh.

Một người trong đó, là một vị khoa học gia được cả thế giới công nhận là một trong những đầu óc thông minh nhất, vĩ đại nhất trên thế giới.

Một người khác, hẳn một thời gian dài sống trên xe lăn, nhưng lại nhậm mấy kỳ Tổng Thống đại quốc số 1 thế giới, thu được lợi ích hậu hĩnh trong chiến tranh thế giới lần hai, trở thành một trong chính trị gia kiệt xuất nhất trên thế giới.

Về phần người cuối cùng, mặc dù không chói mắt như hai người trên, nhưng cũng là người sáng lập một học phái, hẳn là một bác sĩ Áo, một tay sáng lập cách phân tích tinh thần, viết ra phân tích giấc mơ, mở ra cửa chính đi thông tiềm thức nhân loại, được gọi là một đại tông sư, cho dù bây giờ nhắc tới tên của hắn, ở trong người thường vẫn nổi danh như sấm rền.

Như vậy ba người kiệt xuất trong lịch sử nhân loại, lại là thành viên của Trường Sinh Điện kia?

Tô Bằng hít một hơi thật sâu, nói với Dương Hi.

“Những người này đều là một bộ phận tinh hoa nhất của nhân loại, ta tin tưởng bọn họ sẽ không cố chấp với sinh mạng, hành vi của Trường Sinh Điện như người nói, nghe cũng không giống hành vi vương đạo, nếu không có chứng cứ thiết thực, ta không tin lời người nói”.

” Người có suy nghĩ như vậy, cũng là bình thường”.

Dương Hi nghe xong, mỉm cười, nói.

“Chỉ là Trường Sinh Điện, chỉ là một tổ chức trung tính, chỉ cần đạt tới điều kiện nhập hội, tất sẽ có người tiếp xúc, cũng không phải với tất cả mọi người, đều nói thẳng ra mục đích gốc, hơn nữa tổ chức có rất nhiều tên giả, nhằm vào người tổ chức mong thu vào trong hội, cách tiếp xúc tổ chức cũng bất đồng”.

“Tỷ như nhà vật lý học kia, hẳn liền cho rằng Trường Sinh Điện là một tổ chức nghiên cứu khoa học nghiên cứu bí mật của sinh mệnh, mà đồng nghiệp khoa học của hắn, cũng gia nhập tổ chức này, vị vật lý học kia, vì muốn phục vụ nhân loại lâu dài, rất vui đưa ra rất nhiều quan điểm mang

tính kiến thiết và tính dẫn dắt, đương nhiên, chúng ta cũng tặng hấn rất nhiều bí quyết trường thọ, thậm chí làm một cuộc giải phẫu cắt bỏ tổ chức ác tính trong người, hơn nữa ở mười năm cuối cùng trong đời hấn, mời hấn vào hội viên trung tâm của Trường Sinh Điện, chỉ là hấn cuối cùng vẫn đầu nhập vào trong tôn giáo, cự tuyệt lời mời của chúng ta mà thôi”.

“Hai vị khác, tình huống cũng không khác mấy, một cho rằng Trường Sinh Điện là hiệp hội dưỡng sinh khoa học, một vị thì lại cho là tổ chức nghiên cứu linh hồn và tiềm thức, rất vui sướng gia nhập tổ chức, hơn nữa chiếm được quỹ tặng của tổ chức, nhất là bác sĩ Áo kia, một số nghiên cứu của hấn, càng là cơ sở lý luận đời linh hồn đặt ở trăm năm trước”.

“Ồ? Nghe người giải thích như vậy, ta càng cảm thấy Trường Sinh Điện này, ngược lại giống một tổ chức lừa gạt”.

Tô Bằng nghe xong, không khỏi bật cười.

“Người nói nhiều như vậy, mục đích là gì?”

Tô Bằng nghe Dương Hi nói xong, hỏi.

Lời Dương Hi khó đoán thật giả, nhưng có thể hỏi thẳng mục đích của nàng.

“Mục đích của ta rất đơn giản... Tô Bằng tiên sinh, ta đại biểu tổ chức, chính thức mời người gia nhập Trường Sinh Điện, người có đồng ý không?”

Dương Hi mỉm cười nhìn Tô Bằng, nói với hấn...

Chương 778: Để cho chúng ta học thử cách của thế giới văn minh

“Mời ta?”

Tô Bằng nghe thế, lông mày nhướng lên, nhìn về phía Dương Hi, nói.

“Dựa theo người nói, Trường Sinh Điện có lẽ là một tổ chức tinh anh siêu cấp, không phải tinh anh nhân loại thì không thu hút, nếu người nói là sự thật, ta vẫn chưa tới trình độ Trường Sinh Điện thu hút, giới trị lợi dụng vẫn còn chưa đủ mà?”

“Tôi tiên sinh khiêm tốn rồi.”

Dương Hi khẽ cười, nói.

“Trường Sinh Điện, cũng là có hội viên đẳng cấp không tương đồng, đơn giản mà nói, ví dụ như bên ngoài Trường Sinh Điện, có rất nhiều công ty và phòng nghiên cứu cổ phần, những người này cũng chỉ là thành viên nghiên cứu khoa học bình thường, căn bản không biết mình đang làm việc cho Trường Sinh Điện, còn có một vài tổ chức vòng ngoài và thành viên võ lực bên ngoài, bọn họ đều cho rằng mình làm việc cho tổ chức nào đó, nhưng không một ai biết là Trường Sinh Điện, cũng không biết thành viên bộ phận khác. Phía trên những thành viên bên ngoài này, chính là hội viên tiêu chuẩn, những người này mơ hồ biết sự tồn tại của Trường Sinh Điện, nhưng trong nhóm người này, rất nhiều người cả đời đều không thể tiến vào trung tâm, giống như một vài ngôi sao cấp thế giới của Hollywood.”

“Phía trên hội viên tiêu chuẩn, là hội viên chính thức, phần lớn là một vài thành viên trung tâm của Trường Sinh Điện, tỷ như ta đã từng nói, người phụ trách mảng người clone, chính là hội viên chính thức, có điều bọn họ chủ yếu bởi vì công việc và truyền đạt, được thu hút vào Trường Sinh Điện, xem như thành viên công việc, chứ không xem như là thành viên nòng cốt chính thức.”

“Thành viên nòng cốt chính thức, mới là thế giới tinh anh như ta nói, tỷ như chính khách các quốc gia, người thừa kế tập đoàn cấp thế giới... Những hội viên trung tâm này, mặc dù chưa hẳn tham dự trong hoạt động hằng ngày của Trường Sinh Điện, nhưng lại có thể hưởng thụ các loại phúc lợi tốt thành quả nghiên cứu khoa học mà Trường Sinh Điện mang lại, đương nhiên, tương ứng, ở trong phạm vi chức quyền và năng lực của bọn họ, phải mang lại nhiều lợi ích cho Trường Sinh Điện và tổ chức bên ngoài.”

“Ồ? Nghe ra dường như chân tướng là một chuyện khác.”

Tô Bằng nghe thế, nheo mắt lại, đánh giá Dương Hi một chút, hỏi.

“Như vậy Dương Hi tiểu thư, ở trong Trường Sinh Điện, thuộc về cấp bậc nào?”

“Ha ha, ta đại khái thuộc về hội viên bán trung tâm thôi.”

Dương Hi mỉm cười, nói.

“Ta xuất thân thật ra là hội viên chính thức, có điều bởi vì công trạng đặc biệt xuất sắc, được Trường Sinh Điện nhận định có công hiến trọng đại, cho nên có tư cách tiến vào trong giới hội viên trung tâm... Có điều ta tài nguyên ta nắm giữ, còn lâu mới có thể sánh được với hội viên trung tâm chính thức, cho nên chỉ có thể tiếp tục công việc, mới có thể có được tư cách hội viên trung tâm.”

“Đúng rồi, tiện thể nói với người một chút, trong hội viên trung tâm của Trường Sinh Điện, là áp dụng cơ chế điểm tích lũy, điểm tích lũy của hội viên, thống nhất là lấy đơn vị “Thời gian hoàng kim” để xác định, chẳng hạn như ta, bởi vì ta làm việc trong Trường Sinh Điện mười năm, đại khái có thể đổi lấy một năm thời gian hoàng kim, thời gian hoàng kim trong một năm này được ghi chép ở trong một tấm thẻ từ đặc biệt. Nếu như ta muốn có được tư liệu tuyệt mật cùng tài nguyên trong tổ chức, muốn dùng thời gian trong tấm thẻ để mua, hội viên trung tâm khác cũng giống như vậy, tiến cử người vào trong Trường Sinh Điện, ít nhất phải dùng một năm thời gian hoàng kim của ta, mà mỗi một giây thời gian hoàng kim, đều thật sự chính là có giá trị như hoàng kim.”

“Ồ? Nói như vậy người trả một cái giá đắt như vậy sao? Ta vẫn luôn tin rằng, tầng lớp tinh anh của xã hội này, nhất định là người lý tính chiếm đa số, Dương Hi tiểu thư thoát nhìn cũng rất lý tính, có thể nói cho ta nghe thử, tại sao người lại chịu hao tổn cái giá lớn như vậy, người muốn nhận được cái gì?”

Tô Bằng đánh giá Dương Hi, nói với nàng.

“Rất đơn giản, dùng thời gian để suy nghĩ mà nói, ta muốn một người có thể giúp đỡ ta ở trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, ta cần trục cuốn màu vàng trên người người.

Dương Hi rất dứt khoát nói.

Tô Bằng nghe thế, lúc này mới nở nụ cười, hất từ trong túi Càn Khôn lấy ra một trục cuốn màu vàng kim, ước lượng trong tay, nói.

“Lúc này mới có chút cảm giác làm đến nơi đến chốn, nói thử xem, trục cuốn này để làm gì? Người lần này thám hiểm mục đích chính là cái này?”

“OK, nói cho người biết cũng không có gì, ta muốn đúng là cái này.”

Dương Hi khẽ gật đầu, nói.

“Thật ra lần này thám hiểm, mục đích của ta là ở trong vật bồi táng tàn thể bán thân, có một quyển trục cuốn màu vàng ghi chép toàn bộ tri thức tà ác, mà bên trong, có bí mật ngàn năm bất tử của tàn thể Chân Thần và những thầy khô kia, nếu thành công, sẽ nâng cao địa vị của ta ở trong Trường Sinh Điện.”

“Cho nên chúng ta bắt tay với nhau, liền trực tiếp đi đến Tây Vực, tìm kiếm thành thị thất lạc kia... Còn những chuyện sau đó, ta nghĩ người cũng biết không sai biệt lắm rồi.”

“Bây giờ, ta mời người vào trong Trường Sinh Điện, một mặt là bởi vì bối cảnh của người, bản thân người chính là một cao thủ, đồng thời sau lưng có một tổ chức vũ lực, cái ta thiếu, chính là người có thể gọi là cao thủ chân chính, ta cần một người giúp ta... Thế lực Trường Sinh Điện ở trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, chính là ta một tay khai thác, ta muốn thu được càng nhiều tài nguyên hơn ở trong trò chơi này, vững chắc địa vị của ta ở trong hiện thực, cho nên cần người giúp ta, đây là một trong những lý do ta mời người.”

“Còn lý do khác, chính là ta cần trục cuốn màu vàng kia, ta muốn đem trục cuốn này đổi thành bí mật ngàn năm bất tử của tàn thể bán thân, điều này có thể khiến ta có được lượng lớn thời gian hoàng kim... Nói như vậy, Tô tiên sinh còn có gì không rõ nữa không?”

Nghe Dương Hi nói những lời này, Tô Bằng ngược lại khôi phục thái độ bình thường, chỉ thấy hấn híp mắt nhìn Dương Hi, nói.

“Người muốn thì nói, tuy rằng chúng ta chưa hẳn muốn gia nhập Trường Sinh Điện gì kia, cũng chưa chắc tin lời của người, nhưng giao dịch ngược lại là có thể nói chuyện được... Người nói muốn trục cuốn màu vàng này? Được thôi, ra giá ngon đi, ta dù sao giữ lại cũng không có tác dụng gì, bán cho người cũng không có gì không được, à, đúng rồi, Dương Hi tiểu thư, bản thân người cũng vậy, muốn ta thả người đi chứ? Cũng được, tự mình ra giá đi, nếu phù hợp, ta thả người đi cũng không sao cả.”

Nhìn thấy bộ dạng này của Tô Bằng, Dương Hi tức giận tròn tròn mắt, nàng nói với Tô Bằng.

“Người thật sự không hiểu sao? Nếu gia nhập Trường Sinh Điện, người sẽ có được rất nhiều điểm lợi không chỉ là tiền tài và trong trò chơi... Sử dụng thời gian hoàng kim, có thể tiến hành giao dịch cùng các hội viên trung tâm khác của Trường Sinh Điện, người ở trong hiện thực, cũng có được rất nhiều chỗ tốt!”

Tô Bằng ha ha cười, lắc đầu nói.

“Cách ta xa quá, vẫn là thực tại tốt hơn. Dương Hi tiểu thư, hai người chúng ta cũng không có hận thù người sống tạ chết gì, đơn giản là xung đột ngoài ý muốn mà thôi, có điều người đã bị bắt làm tù binh là sự thật, không ngại dùng một cách văn minh để giải quyết vấn đề tự do của người đi, như thế nào?”

“Người muốn thế nào?”

“Cũng không có gì, ta nghe nói ở thế kỷ mười tám, quan quân quý tộc châu Âu nếu bại trận bị bắt, cũng sẽ không nguy hiểm tính mạng, mà là có thể dùng tiền tài để chuộc bản thân, Dương Hi nếu được văn minh thế giới bồi dưỡng, không bằng chúng ta cũng noi gương một chút, ta nghe nói Dương Hi tiểu thư người ba hoa khoác lác này giờ, có lẽ cũng là thuộc tầng lớp xã hội thượng lưu, coi như là một nửa quý tộc hiện đại, số tiền ta đưa ra, cũng không thể bồi nhọ Dương Hi tiểu thư người, chỉ bằng đưa ra...”

Tô Bằng nói tới chỗ này, nghiêng đầu hất tóc, nói.

“Chi bằng ra giá ba triệu nhân dân tệ như thế nào? Chỉ cần ba triệu nhân dân tệ, Dương Hi tiểu thư đã có thể khôi phục tự do được rồi.”

Dương Hi nghe vậy, thiếu điều học ra một ngụm máu tươi, cho dù bản thân nói thế nào, đối phương vẫn không hề thay đổi, cuối cùng còn đưa ra một cái giá, thật sự khiến Dương Hi tức chết.

“Nếu như ta không đưa cho ngươi, ngươi sẽ như thế nào?”

“Ha ha, cũng không sao cả.”

Tô Bằng cười, nói.

“Ta cũng không muốn tự tay chôn vùi một nữ sĩ xinh đẹp như ngươi vậy, nhưng cũng không thể quá mức dễ dãi cho một tù nhân, theo như ngươi nói để ngươi đến lân cận thành Quy Tư Càn sẽ dùng phương pháp log out để chạy thoát... Cho nên ta sẽ trói tay của ngươi, để ngươi lại nơi này, mặc ngươi tự sinh tự diệt.”

Dương Hi nghe Tô Bằng nói như thế, quả thực tức điên, bộ ngực cao cao đã bắt đầu phập phồng không ngừng, nàng sở dĩ nói kế hoạch trốn thoát của mình, vốn dĩ muốn lấy lòng tin của Tô Bằng, lại không nghĩ rằng giờ phút này bị Tô Bằng uy hiếp ngược lại.

Chương 779: Trường đao “Sát Sinh”

Nàng đương nhiên có thể trực tiếp log out, sau đó tìm kiếm cấp dưới trò chơi Tử Vong Luân Hồi đến tiếp ứng cho mình, nhưng mà sa mạc mệnh mệnh, Dương Hi căn bản không biết vị trí cụ thể của mình, muốn cấp dưới của mình tìm được mình trong sa mạc, một là rất nguy hiểm, một là để lộ bản thân năng lực không đủ ở trong tổ chức, mà một khi bản thân có vẻ vô dụng, địa vị ở Trường Sinh Điện, sẽ nhanh chóng tụt dốc.

Cân nhắc lợi và hại, Dương Hi cuối cùng không nhịn được thở dài, nàng nhìn nam nhân đáng hận trước mắt này, cắn răng nói.

“Xem như ngươi lợi hại...”

Chuyện sau đó, xem như khá là thuận lợi.

Tô Bằng đưa một tài khoản cho Dương Hi, muốn Dương Hi log out, gửi ba triệu nhân dân tệ vào trong tài khoản này, Dương Hi mặc dù ánh mắt oán hận, nhưng cũng không dám giở trò, log out ở trước mặt Tô Bằng, chuẩn bị gửi tiền cho Tô Bằng.

Nhìn thấy thân ảnh Dương Hi dần dần nhạt dần, biến mất trước mắt mình, Tô Bằng hồ hững cười nhạt.

Trường Sinh Điện kia, có lẽ thật sự có tổ chức này, có điều Tô Bằng cũng không có hứng thú tiếp xúc.

Cách nhìn của Tô Bằng đối với những tổ chức này gần đây không tốt, tổ chức này bản thân vốn có mục đích rất mạnh, dính líu quá nhiều với bọn họ, sẽ mãi mãi dây dưa không rõ ràng được.

Nhất là nghe những hành vi của Trường Sinh Điện, mặc dù Dương Hi nói ra ba nhân vật kia, đều là nhân vật nổi tiếng thế giới, nhưng thủ đoạn bọn họ sử dụng, trên cơ bản xem như hãm hại lừa gạt, dùng thủ đoạn lừa gạt để ba nhân vật này làm một vài chuyện cho bọn họ.

Tô Bằng đối với ba nhân vật tinh anh trên thế giới kia, trong lòng trái lại có cảm tình tôn kính ngưỡng, nghe thấy hành vi của Trường Sinh Điện, thoáng cái không có chút cảm tình với tổ chức này, cũng giống như không muốn tiếp xúc quá nhiều với bọn họ.

Về phần Dương Hi, Tô Bằng ngược lại cũng chưa từng có quá nhiều địch ý với nàng, thả nàng đi, dù sao vẫn có thể xem như là một cách, coi như lưu lại một con đường làm người, ngày sau còn dễ gặp lại.. Dương Hi nếu quá thân cận với Chân Thần giáo, e rằng sau này sẽ còn tiếp xúc với nhau, nếu đã không thể giết nàng, thì hãy chừa chút nhân tình thì hơn.

Nhưng mà, cũng phải cho nàng một chút trừng phạt.

Tô Bằng cũng không sợ Dương Hi trả thù bản thân, trên tay mình còn có một trục cuốn hoàng kim, là đối phương muốn có, tóm được điểm yếu của đối phương, có lẽ Dương Hi vẫn sẽ chọn cách cùng mình thỏa hiệp giao dịch.

Tô Bằng đứng ở trong trường bỗng, trong lòng suy nghĩ những chuyện này.

Không đến nửa giờ, chỉ thấy trong trường bỗng đột nhiên xuất hiện làn sóng dao động, rất nhanh, thân ảnh Dương Hi dần dần xuất hiện.

“Được rồi, tiền đã chuyển cho người rồi, bây giờ có thể cởi thứ này ra cho ta không?”

Dương Hi giơ tay, để Tô Bằng nhìn nhìn dây thừng cột hai tay nàng, nói với Tô Bằng.

“Cũng phải đợi sau khi ta kiểm tra rồi mới nói đi.”

Tô Bằng khẽ cười, sau đó đi ra ngoài, gọi hai hộ vệ, bảo bọn họ dẫn Dương Hi đưa đến trong một lều vải tạm thời canh giữ.

Còn Tô Bằng, thì trở lại trường bỗng của mình, hắn đã gần ba mươi sáu giờ đồng hồ không log out, có lẽ trong hiện thực thân thể cũng rất mệt mỏi, liền căn dặn hộ vệ đừng cho bất luận kẻ nào tiến vào trong doanh trường của mình, bản thân log out mình ở trong doanh trường.

...

Đăng xuất ra khỏi trò chơi, Tô Bằng cảm giác thân thể của mình rất là đau nhức, hắn xoa xoa thân thể cứng ngắc mỗi mét của mình, chậm rãi đứng lên, một bên hoạt động thân thể, một bên suy nghĩ.

“Bình thường cũng được, nhưng mà loại lặn lội đường xa này, người trong trò chơi cùng thực tế cùng lúc hoạt động, thời gian dài không đăng xuất thật sự là có vấn đề, nếu như có loại thuốc dinh dưỡng như trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng thì tốt rồi.”

Sau khi hoạt động thân thể một lúc, Tô Bằng bắt đầu kiểm tra tài khoản của mình. Quả nhiên, Tô Bằng phát hiện tài khoản ngân hàng quốc tế của mình, chuyển vào ba triệu nhân dân tệ.

“Dương Hi này đúng là có tiền... Được rồi, đã lâu không chính thức nghỉ ngơi, nghỉ ngơi trước một chút, ngày mai còn có việc, nhân lúc không có người phát hiện, tiếp tục đăng nhập vào trò chơi...”

Tô Bằng lắc đầu suy nghĩ, không bao lâu đầu bếp trong căn nhà cao cấp của Tô Bằng đưa thức ăn tới, sau khi Tô Bằng ăn một chút, bèn tranh thủ ngủ một giấc.

...

Ngày hôm sau, Tô Bằng đại khái là rạng sáng bốn giờ rưỡi, bèn đăng nhập vào trò chơi.

Tô Bằng trong lều vải, sắp xếp lại những vật phẩm thu hoạch gần đây, cuối cùng, nghiên cứu một hồi thanh trường đao màu đen kia lấy được từ trong quan tài hoàng kim của hoàng đế.

Trải qua một hồi nghiên cứu, Tô Bằng đã nắm giữ cách dùng chính xác của trường đao màu đen này.

Tô Bằng vuốt ve trường đao màu đen này một hồi, nhanh chóng nắm rõ được đặc tính của trường đao màu đen này, hơn nữa có thể ở trình độ nhất định điều khiển năng lượng quỷ dị trong trường đao màu đen này, không phải mỗi lần cầm chuôi đao đều sẽ khiến trường đao bốc cháy ngọn lửa màu đen, trong lòng hết sức hài lòng.

“Thanh trường đao này dường như giết chết bất cứ địch nhân nào, đều chuyển hóa vật chất giống như linh hồn của đối phương làm năng lượng, khiến nó trở nên càng sắc bén... Loại đặc tính này xem như rất tà rất hung ác, mà nó dường như không hề có tên, không bằng đặt cho nó một cái tên, gọi là “Sát Sinh” được lắm.”

Tô Bằng thầm nghĩ trong lòng, thật ra hắn rất muốn đặt tên cây đao này là “Sát Sinh Hoàn”, có điều một là tên này giống tên Nhật Bản quá, sẽ khiến người ta cho rằng mình là người Đông Doanh sẽ không thoải mái, mặt khác Sát Sinh Hoàn là nhân vật trong truyện tranh mà mình hồi còn bé đã từng xem, mặc dù cũng rất lợi hại, nhưng gọi tên lại có cảm giác như nhân vật truyện tranh, không quá thích hợp để đặt cho trường đao màu đen sắc bén này.

Cuối cùng, Tô Bằng vẫn quyết định, đặt tên trường đao này là “Sát Sinh đao”.

Lần thám hiểm này, Tô Bằng dẫn theo đại khái ba trăm người, Dương Hi thì dẫn theo gần năm trăm người, có điều trải qua đủ loại chuyện trên đường đi, cùng với ở trong lăng mộ hoàng đế cổ Dương Hi và người Chân Thần giáo xuống tay giết chết hơn ba trăm hộ vệ Quy Tư Càn làm tể phạm, lúc này hộ vệ Quy Tư Càn Tô Bằng mang theo, hơn hai trăm người không đến ba trăm, cộng thêm gần một trăm thủ hạ của A Đỗ Lạp.

Lúc này, Tô Bằng nhìn thấy, A Đỗ Lạp cũng ở bên ngoài chỉ huy thuộc hạ chuẩn bị thức ăn, chỉ là thoát nhìn, hẳn không được cao hứng cho lắm.

Tô Bằng thấy, mỉm cười, gọi A Đỗ Lạp đi tới.

“A Đỗ Lạp thủ lĩnh, làm sao vậy? Thoạt nhìn ngươi không được cao hứng cho lắm?”

Tô Bằng đi tới, hỏi A Đỗ Lạp thống lĩnh.

A Đỗ Lạp nhìn thấy Tô Bằng, vội vàng đứng lên, mặc dù không có thất lễ, nhưng vẫn không thể nào vui nổi, chỉ nghe hắn thở dài một tiếng, nói với Tô Bằng.

“Tô thủ lĩnh, lần này thám hiểm, mặc dù đã tìm được thành cổ Sâm Ngục, nhưng mà kết quả cuối cùng, vẫn không có cách nào giải quyết được nguyên rủa trên người ta, mặc dù cũng có thể có được tiền thù lao của Tô thủ lĩnh, nhưng mà không giải quyết vấn đề căn bản, vẫn là... haizz...”

“A Đỗ Lạp đầu lĩnh không cần sốt ruột, ta nghĩ, ta đã có cách giải quyết ác nghiệp trong cơ thể ngươi.”

Tô Bằng mỉm cười, nói với A Đỗ Lạp.

“Cái gì? Cách nào? Có cách nào sao?”

A Đỗ Lạp nghe thế, lập tức kích động, tay vịn chặt hai tay Tô Bằng, hỏi hắn.

“Ha ha... Xin thứ cho ta giấu diếm chuyện này trước, chuyện này ta vẫn còn chưa xác định, có điều lúc đến gần thành Quy Tư Càn, tất nhiên ta sẽ cho ngươi một câu trả lời.”

Tô Bằng nói với A Đỗ Lạp thống lĩnh.

A Đỗ Lạp nghe thế, con mắt nhìn chăm chăm hai mắt Tô Bằng, cuối cùng nhẹ gật đầu, nói.

“Hi vọng Tô Bằng đầu lĩnh thật sự tìm được cách, đừng tạo một hi vọng giả cho ta.”

Tô Bằng gật đầu, khiến A Đỗ Lạp yên tâm.

Sau gần một giờ, đội ngũ tiếp tục lên đường, Tô Bằng cũng căn dặn thuộc hạ, muốn bọn họ thả Dương Hi ra, xem nàng như là một thành viên bình thường trong đội ngũ.

Âu Dương Khánh cười trên lạc đà, quay đầu lại nhìn Dương Hi ngồi trên một con lạc đà khác, lúc này dây thừng trên tay Dương Hi đã được cởi bỏ, Tô Bằng cũng căn dặn mọi người không cần xem nàng như là tù binh, Âu Dương Khánh đối với sự thay đổi này, ngược lại chặc lưỡi kỳ lạ.

Chương 780: Thanh trừ nguyên rửa vận rủi (1)

“Lão đệ, chẳng lẽ đêm qua ngươi quả thật trúng mỹ nhân kế, bị nữ nhân kia dụ dỗ?”

Âu Dương Khánh cười ở trên lạc đà, hạ giọng, nói với Tô Bằng bên cạnh.

“Khụ khụ...”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi ho khan, sau nửa ngày mới khôi phục lại, nói với Âu Dương Khánh.

“Âu Dương lão ca, ngươi nghĩ chỗ nào vậy?”

“Vậy...”

Âu Dương Khánh nói xong, quay đầu lại nhìn thoáng qua Dương Hi cười lạc đà, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng mắt thấy, cười khổ lắc đầu, nói.

“Người xem lão đệ ta giống người bị mỹ nhân kế mê đảo sao...”

Nói xong, Tô Bằng đem chuyện hỏi ra từ miệng Dương Hi ngày hôm qua, kể với Âu Dương Khánh, đương nhiên, trong đó chuyện của Trường Sinh Điện trong hiện thực, Tô Bằng lược qua không nói, chỉ nói Dương Hi này đồng ý bỏ ra ít tiền tài, chuộc mình.

Âu Dương Khánh nghe xong, mới bừng tỉnh đại ngộ, có điều trên mặt hân lộ ra nụ cười mập mờ nào đó, nói với Tô Bằng.

“Có điều lão đệ, không phải ta nói người, lời của nữ nhân này vẫn không đáng tin tưởng, nói là chuộc mình cũng chưa hẳn giữ lời, nói không chừng tìm một cơ hội chạy trốn, người có nên thu phục nàng trước không, sau đó nói sao cũng tính là người của người, cứ vậy người chạy cũng không thiệt thòi.”

Tô Bằng nghe xong, nói với Âu Dương Khánh.

“Lão ca, chiêu này của người... Hơi có điếm...”

“Hắc, chuyện này ta cũng không phải chưa từng làm, thật ra nếu công phu của người cao, nói không chừng người ta còn khăng khăng một mực đối với người.”

Âu Dương Khánh cười hắc hắc, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, không khỏi không nói gì, Âu Dương Khánh xưa nay tự tung tự tác, làm ra chuyện này cũng không khiến người ta bất ngờ, chỉ có điều lần này...

“Âu Dương huynh chẳng lẽ coi trọng Dương hội trưởng này?”

Quét mắt Dương Hi đằng sau, Tô Bằng nói với Âu Dương Khánh.

Âu Dương Khánh nghe xong, sờ lên râu trên cằm, nói.

“Nhắc tới thì, nữ nhân này không biết sao, trên người có cổ hương vị không giống với nữ tử khác, nếu có cơ hội, ta cũng thật muốn thử xem...”

Tô Bằng nghe xong, vội ho khan, Âu Dương Khánh nhìn thấy cười ha ha, nói.

“Ha ha ha, nói giỡn thôi, nữ nhân huynh đệ ngươi nhìn trúng, ta sẽ không động, suy nghĩ thử biện pháp ta nói đi.”

“Ta sẽ suy nghĩ...”

Tô Bằng nói với Âu Dương Khánh.

Âu Dương Khánh nghe xong, cười ha ha, thúc giục lạc đà tiến lên, tìm Vân Diệp phía trước đội ngũ nói chuyện phiếm.

Tô Bằng lắc đầu, quay đầu lại nhìn thoáng qua Dương Hi trên lạc đà đằng sau, thầm nghĩ nếu không phải ta là chính nhân quân tử, ngươi liền dê vào miệng cạp. Từ điểm đó mà thấy, dường như nên đòi nài nhiều tiền chút...

Đội ngũ cứ như vậy đi về phía thành Quy Tư Kiên, thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt, bọn người Tô Bằng đã đi ** ngày, cách thành Quy Tư Kiên, chỉ còn lộ trình một ngày.

Tối hôm đó lúc hạ trại, A Đỗ Lạp đi vào doanh trướng Tô Bằng.

“A Đỗ Lạp đầu lĩnh? Tối vừa vặn, ta đang muốn đi tìm ngươi đây.”

Thấy là hắn, Tô Bằng chào hắn.

“Tô Bằng đầu lĩnh, ta cố ý tới tìm ngươi, vẫn là vì sự kiện kia... Ngươi nói có biện pháp trừ nguyên rửa vận rủi trong thân thể cho ta, ở trước khi trở lại thành Quy Tư Kiên sẽ nói cho ta biết, bây giờ cách thành Quy Tư Kiên chỉ còn một ngày đường, bây giờ có thể nói cho ta biết, làm sao mới có thể trừ nguyên rửa vận rủi không?”

Trên mặt A Đỗ Lạp không nhìn được lộ ra vẻ mặt như khẩn cầu, hỏi Tô Bằng.

Hắn bị vận rủi khốn nhiều quá lâu, vì vậy thậm chí không dám có con, mấy ngày hôm trước nghe Tô Bằng nói có biện pháp có thể trừ nguyên rửa trên

người hấn, sớm đã có chút không kiềm được, lúc này tới gần thành Quy Tư Kiên, hấn lập tức tìm tới.

Tô Bằng nghe xong, gật đầu nói.

“A Đỗ Lạp đầu lĩnh không nên gấp gáp, ta đã nghĩ biện pháp, chỉ có điều biện pháp này có thể tạo thành tổn thương với thân thể người, không thích hợp sử dụng trên đường trước đó, lúc này đã tới gần thành Quy Tư Kiên, ngược lại có thể thử xem.”

“Biện pháp gì? Đừng nói là tổn thương thân thể, cho dù nửa đời sau của ta biến thành tàn tật, ta cũng phải liều một lần!”

A Đỗ Lạp vẻ mặt kích động, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu, nói.

“A Đỗ Lạp thống lĩnh, mời xem đao này.”

Nói xong, hấn cầm lên trường đao “Sát sinh” đặt bên cạnh.

“Tô Bằng đầu lĩnh, đây là...”

Thấy Tô Bằng cầm thanh trường đao này, A Đỗ Lạp hơi sững sờ, hỏi Tô Bằng.

“Ha ha, A Đỗ Lạp đầu lĩnh có chỗ không biết, thật ra ta có chút phán đoán về vận rủi trên người người, chính là huyết mạch trong gia tộc người, bởi vì sử dụng hộp chứa lực lượng tà ác, cho nên dung hợp vào một số lực lượng tà ác trong máu gia tộc các người, mà thanh trường đao này, lại có một đặc tính, đó là có thể hấp thu lực lượng tà ác trong thân thể người bị sát thương, cho nên ta có một biện pháp...”

“Chính là dùng cây đao này tổn thương A Đỗ Lạp thống lĩnh, hơn nữa dùng lại một thời gian ngắn trong thân thể của người, nếu máu trong thân thể người tồn tại năng lượng tà ác nguyên rửa gia tộc người, như vậy thanh trường đao này tất nhiên có thể hút năng lượng tà ác trong thân thể người vào.”

Chương 781: Thanh trừ nguyên rửa vận rủi (2)

A Đồ Lạp nghe xong lời của Tô Bằng, nhíu mày tự hỏi một hồi, cuối cùng rốt cuộc lộ ra vẻ mặt dứt khoát kiên quyết.

“Nếu Tô Bằng đầu lĩnh nắm chắc, vậy ta liền thử! Tới đi, thanh trường đao này muốn cắm ở chỗ nào trên người ta cứ việc cắm, một đao hai lỗ, cũng không tiếc!”

A Đồ Lạp nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nhẹ gật đầu, nói.

“A Đồ Lạp đầu lĩnh, nếu đâm xuyên thân thể, không dễ khép lại, không bằng liền đâm bị thương cánh tay trái của ngươi, chỗ của ta có thuốc trị thương tốt nhất, bảo đảm cho dù là đâm xuyên xương cốt, cũng rất nhanh có thể khôi phục lại, ngươi có thể yên tâm, tuyệt đối sẽ không để lại tàn tật.”

“Tốt, tới đi!”

A Đồ Lạp nghe xong, rất quả quyết, đi đến trước bàn nhỏ trong trường bông, đem tay trái đặt ở trên đó.

Tô Bằng hơi trao đổi năng lượng khác thường trong trường đao, lập tức, trường đao “Sát sinh” bốc lên ngọn lửa màu đen.

Hắn đi đến trước mặt A Đồ Lạp, sau đó cầm đao trong tay, nhắm tay trái A Đồ Lạp tay, liền theo phương hướng căng tay, đem trường đao “Sát sinh” đâm xuống.

Lúc trường đao Sát sinh bốc lên ngọn lửa màu đen, sắc bén vô cùng, Tô Bằng quả thực giống không gặp trở ngại, trực tiếp đâm xuyên xương cánh tay trái của A Đồ Lạp.

Thân thể A Đồ Lạp thoáng run rẩy, chỉ là người này cũng là một người rắn rỏi, không ngờ không rên một tiếng, nhin đau, vẫn không nhúc nhích.

Trong lòng Tô Bằng thầm khen một tiếng. Hẳn quả nhiên cảm giác được, một số ác nghiệp, từ trong máu thịt A Đỗ Lạp bị trường đao “Sát sinh” hút vào.

Như thế, qua chưa đến mười phút, ác nghiệp trong thân thể A Đỗ Lạp, đã bị trường đao sát sinh hấp thu sạch sẽ.

Tô Bằng gật đầu, cầm trường đao trong tay, rút ra, A Đỗ Lạp kêu một tiếng đau đớn, trên tay trái của hắn có một lỗ thủng, thoát nhìn rất dọa người.

Có điều Tô Bằng cũng không sốt ruột, hắn đã tránh khỏi mạch máu chính của A Đỗ Lạp, cho nên mới không khiến hắn mất máu quá nhiều mà chết, lúc này ác nghiệp đã thanh lọc, còn lại chỉ là ít sát thương vật lý trên thân thể.

Chỉ là Tô Bằng cũng không chủ quan, hắn lấy ra huyết ngọc tủy trên người mình, giọt ở trên vết thương A Đỗ Lạp, lập tức, Tô Bằng nghe được, miệng vết thương trên cánh tay A Đỗ Lạp không ngừng có tiếng xương sinh trưởng.

“A Đỗ Lạp đầu lĩnh, chúc mừng ngươi, năng lượng tà ác trên người ngươi đã hoàn toàn bị thanh trừ, sau này, ngươi không bao giờ... phải chịu vận rủi khôn nhiều nữa, hơn nữa, con cháu, gia tộc của ngươi, cũng sẽ không bị vận rủi khôn nhiều.”

Tô Bằng thu hồi trường đao, trịnh trọng nói với A Đỗ Lạp.

A Đỗ Lạp nghe xong, ngẩng đầu lên, không biết có phải là tác dụng tâm lý, Tô Bằng phát hiện, mặt A Đỗ Lạp tựa hồ hồng nhuận không ít, vốn ấn đường màu tím đen không ngờ biến thành màu ửng hồng.

Bản thân A Đỗ Lạp cũng cảm giác được rõ ràng, có lẽ vấn đề vận rủi của bản thân quả thật đã giải quyết, vừa rồi lúc trường đao của Tô Bằng cắm ở trên cánh tay hắn, mặc dù cánh tay hắn đau đớn, nhưng lại cảm giác trên đầu mình tựa hồ có một vòng sắt đã từng siết chặt bản thân dường như biến mất, mà trong lòng, cũng thoải mái hơn rất nhiều, không còn cảm giác áp lực.

Hắn hiểu rõ, mình có lẽ đã thoát khỏi vận rủi.

Trong nháy mắt, A Đỗ Lạp không ngờ khóc không thành tiếng, nước mắt giàn giụa, hai tay hắn chống trên đất, không ngừng làm động tác quỳ lạy dập đầu.

Tô Bằng trầm tĩnh nhìn, hắn biết A Đỗ Lạp cũng không phải lễ bái mình, mà là một loại tập tục tôn giáo Tây Vực, Tô Bằng yên tĩnh nhìn hắn một hồi, sau đó lặng yên đi ra doanh trướng, để A Đỗ Lạp yên tĩnh một hồi.

Đi ra doanh trướng, nhìn bầu trời sao ở sa mạc, Tô Bằng khẽ thở dài một tiếng, lần này tới Tây Vực, mấy chuyện gần như đều đã chấm dứt nhân quả, chỉ cần đi thành Quy Tư Kiên cùng thành chủ và Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi chuyển giao những hộ vệ này, liền xem như viên mãn.

Nhưng mà chính lúc này, Tô Bằng chợt nghe trong đại mạc, tựa hồ có thanh âm truy đuổi đánh nhau.

“Người nào đang truy đuổi đánh nhau?”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng không khỏi sinh ra hiếu kỳ.

Lúc này vị trí bọn người Tô Bằng, đã gần thương lộ sa mạc của thành Quy Tư Kiên đến Đại Nguyệt quốc, lúc này nghe được thanh âm đánh nhau truy đuổi, chẳng lẽ là mã phi đang cướp bóc thương đội sao?

Mà vào chính lúc này, Tô Bằng thấy Vân Diệp sư thúc cũng từ trong lều vải chui ra, nói với Tô Bằng.

“Tô Bằng sư diệt, ngươi có nghe được?”

Tô Bằng gật đầu, chỉ thấy Vân Diệp nói.

“Sư diệt, nghe thanh âm này, sợ là có thương đội gặp nạn, chúng ta không gặp phải thì thôi, nếu nghe được, tất nhiên phải quản rồi.”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi cảm nín, tiểu sư thúc của mình, đã dễ nghe chút là trời sinh chân thực nhiệt tình, nói khó nghe chút chính là bao đồng, chuyện gì cũng muốn quản.

Có điều lúc này nếu phát hiện những vấn đề này, Tô Bằng cũng không nên quét mặt mũi tiểu sư thúc, gật đầu nói.

“Một khi đã như vậy, Tô Bằng liền cùng sư thúc đi xem thử, đến tột cùng là chuyện gì.”

“Ha ha ha... Đang có ý đó!”

Vân Diệp nghe xong, cười ha hả, hơn mười ngày nay thân thể hắn đã khôi phục gần xong, hắn xách bảo kiếm màu tím, thi triển khinh công liền đi.

Tô Bằng cũng đuổi theo Vân Diệp, hai người một trước một sau, rất nhanh, liền phát hiện hai bên truy đuổi.

Đó là hai đội lạc đà, người phía sau truy đuổi hơn một trăm người phía trước.

Chỉ là Tô Bằng phát hiện, những người này, lại có người mình quen biết...

Chương 782: Không cần cảm ơn ta

Chỉ thấy trên đội lạc đà hơn trăm người chạy đến ở phía trước, người dẫn đầu kia, chính là con gái của thành chủ thành Quy Tư Càn, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi.

Nhưng sắc mặt Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi lại khá xanh xao, vẻ như đang tháo chạy.

Đi cùng với Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, còn có hơn một trăm người, dáng vẻ cũng vô cùng chật vật, bọn họ chặt chẽ bảo vệ sau lưng Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, phía sau, lại có một đội truy binh cuối lạc đà hơn năm trăm người, những truy binh kia cầm loan đao cùng cung tên trong tay, do mấy hắc y nhân cầm đầu, không ngừng đuổi theo Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi.

“Hửm? Không phải là mã phi tập kích thương đội? Tại sao xem ra lại giống như là thế lực báo thù?”

Vân Diệp cùng Tô Bằng, cách bọn người Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi chỉ còn một khoảng cách, hai người đứng ở trên cồn cát, nhìn những người này,

Vân Diệp mở miệng hỏi.

Tô Bằng thì lại hơi nhú mày, chẳng lẽ thành Quy Tư Càn xảy ra biến cố gì rồi?

Mặc dù chuyện này không có liên quan quá lớn với Tô Bằng, có điều Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi ở thành Quy Tư Càn, coi như là đã từng giúp đỡ Tô Bằng, có qua có lại, hai người có chút giao tình, lúc này rất rõ ràng, bọn người Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi thập phần nguy hiểm, Tô Bằng cũng không muốn nhìn nữ nhân xinh đẹp này chôn thân trong sa mạc.

“Sư thúc, nữ nhân phía trước kia, có quen biết với ta, sư thúc có thể giúp ta giúp đỡ bọn họ một phen không?”

Vân Diệp nghe thế, cười hắc hắc, nhìn Tô Bằng nói.

“Thật không ngờ, chỗ nào cũng có nữ nhân có quen biết với người... Có điều người nếu đã mở miệng, tất nhiên không có vấn đề, bất giác phải bắt vua trước. Chúng ta trước tiên bắt lấy đầu lĩnh của đám truy binh đằng sau thế nào?”

“Được!”

Tô Bằng gật đầu, nói xong hất múa may Sát Sinh trường đao trong tay, nói.

“Chúng ta đi thôi.”

Vân Diệp gật đầu, lúc này thi triển khinh công, cùng Tô Bằng xông lên phía trước.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi hiện tại mặc dù đang chạy trôi chết, nhưng vẫn giữ vững lực quan sát mẫn cảm, nàng nhìn thấy Tô Bằng lướt qua bên cạnh mình, đôi mắt lập tức tỏa sáng.

Tô Bằng cùng Vân Diệp, lướt qua đội ngũ lạc đà của Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, trực tiếp đánh về phía đội lạc đà truy kích phía sau.

Những hắc y nhân này, cũng phát hiện Tô Bằng và Vân Diệp, lập tức có người huýt sáo một tiếng, trong đám người giống như những hộ vệ Quy Tư

Cần kia, lập tức có mũi tên vọt ra.

Chỉ là võ công của Tô Bằng cùng Vân Diệp, đã đến trình độ không thềm đếm xỉa đến những mũi tên này. Chỉ cần không phải cường nỏ cự ly gần tập trung bắn ra, những thứ này, với Tô Bằng cũng như Vân Diệp không có uy hiếp quá lớn.

Hai người chớp nhoáng di chuyển, chỉ chớp lát đã vượt qua khỏi đám cung tên dày đặc của đối phương, nhanh chóng tiếp cận thủ lĩnh của hắc y nhân.

Năm sáu hắc y nhân ở phía sau, đã rút loan đao ra, chuẩn bị xuất thủ bất cứ lúc nào.

Tô Bằng cùng Vân Diệp hai người, đôi bên căn bản không nói gì với nhau, nhưng lại cùng trong một lúc nhảy lên, giống như là hai con đại điêu, từ không trung, đánh xuống mấy hắc y nhân cầm đầu kia.

Đám truy binh này, dường như võ công cũng không kém, hai người từ trên lạc đà trực tiếp nhảy lên, muốn từ không trung đón đánh Tô Bằng cùng Vân Diệp.

Vân Diệp bị giam cầm quá lâu trong mộ thất hoàng đế cổ, trong lòng sớm đã có một bụng bức bối, muốn phát tiết ra ngoài, lúc này thấy đối phương bất ngờ nhảy lên muốn động thủ với mình, hừ lạnh một tiếng, bảo kiếm màu tím trong tay đột nhiên lóe lên hư ảnh rộng hai thước dài bảy tám thước, đập mạnh xuống dưới.

Hắc y nhân nhảy lên bên dưới không ngờ rằng Vân Diệp thậm chí có chiêu số như vậy, lại càng hoảng sợ, không kịp phản ứng, quay đầu đã bị hư ảnh bảo kiếm màu tím đánh trúng, hư ảnh bảo kiếm giống như là có thực chất, lập tức đánh người này ngã lăn xuống đất, sau đó lạc đà phía sau căn bản dừng không được, trực tiếp giẫm chết người áo đen này.

Tô Bằng thì lại dứt khoát tung một chiêu dùng cảnh giới Hợp Lực, chỉ thấy trước người Tô Bằng hiện lên một mảnh quang hoa màu đen, người áo đen kia, cũng kêu thảm một tiếng, ngã lăn xuống dưới, chỉ là trên không trung, thân thể của hắn đã bị đứt thành hai đoạn.

Bản thân Tô Bằng cũng ngạc nhiên, hắc y vốn quen sử dụng Vô Phong kiếm, vốn tưởng rằng vừa rồi người nọ ít nhiều có thể chống đỡ được một chốc, nhưng mà Sát Sinh đao thật sự là quá mức sắc bén, tốc độ lực lượng gia tăng, từ trên thân của người kia chém ra một đường gần như không hề cản trở, kết quả loan đao của đối phương vừa mới chạm phải Sát Sinh đao đã bị chặt đứt, cả người cũng bị chém thành hai đoạn.

Lúc này Vân Diệp đã đánh ngã một hắc y nhân khác xuống khỏi lạc đà, trong đám người của đối phương bây giờ, cũng chỉ còn lại có mấy người.

Tô Bằng vô cùng ăn ý với Vân Diệp, không muốn ra tay tàn nhẫn, Tô Bằng bay vút qua, cũng không dùng Tam Hợp kiếm, chỉ là dùng kiếm thế Bán Thức Kiếm Pháp, bao phủ những người áo đen còn lại kia.

Người áo đen này bị kiếm thế Bán Thức Kiếm Pháp bao phủ, lập tức cảm giác toàn thân trắc trở, khó chịu nói không nên lời, giống như tiến vào trong ao đầm, mỗi hành động thoáng cái đều vô cùng gian nan.

Thoáng chốc, hắc y nhân kia liền không thể kháng cự lại được lực trường của kiếm thế Bán Thức Kiếm Pháp, Tô Bằng vọt tới, tung một cước đá ngã người kia xuống khỏi lạc đà. Hắc y nhân kia phun ra một búng máu, ngã lăn xuống đất, Tô Bằng cũng đáp xuống, ngồi sau lưng người này, Sát Sinh đao vòng qua kê trên cổ của hắc y nhân này, tay còn lại thì khóa chặt người này, àoàn toàn không chế.

Chỉ là vừa sờ vào, Tô Bằng ngược lại cảm giác xúc cảm mềm mềm ngoài ý muốn, hắc y nhân kia không ngờ lại là nữ, chỉ là dùng vải buộc ngực, nhưng vẫn có thể cảm nhận được xúc cảm mềm mại, có điều những hắc y nhân này lúc hành động đều dùng khăn đen che mặt, Tô Bằng mới vừa rồi không có phát hiện mà thôi.

Lúc này, Vân Diệp cũng đã khống chế được một hắc y nhân còn sống khác, bắt giữ người này lại.

Tô Bằng và Vân Diệp cùng khống chế được hai đầu lĩnh hắc y nhân kia, đồng thời đánh vào mông của lạc đà, chuyển hướng vốn dĩ truy đuổi theo Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, bắt đầu chạy sang bên cạnh.

Những hộ vệ Quy Tư Càn đó, có chút đau đầu, bọn họ do dự sau nửa ngày, vẫn là đuổi theo Tô Bằng và Vân Diệp, buông tha truy đuổi Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi ở phía trước.

Tô Bằng cùng Vân Diệp, điều khiển lạc đà chạy được một khoảng, sau đó dần chậm lại, dừng lại ở trên cồn cát nào đó.

Những hộ vệ thành Quy Tư Càn phía sau kia, cũng đuổi tới nơi, bên dưới cồn cát, vây quanh hai người Tô Bằng cùng Vân Diệp.

Mặc dù bị bao vây, nhưng hai người lại không chút hoảng sợ, những hộ vệ Quy Tư Càn này, sẽ không tạo thành bao nhiêu uy hiếp với hai người bọn họ, chỉ là hai người không muốn tàn sát những hộ vệ bình thường này, tạo nên sát nghiệt mà thôi.

“Mau thả hai vị đại nhân ra, người có biết bọn họ là ai không?”

“Ồ? Bọn họ là ai ta không biết, có điều ta lại biết các người là hộ vệ thành Quy Tư Càn, thành chủ thành Quy Tư Càn phát lương cho các người, còn các người lại đuổi giết con gái của hắn sao, các người ngược lại là ai, đang làm cái gì?”

Tô Bằng không chế hắc y nữ nhân phía trước, nói với những hộ vệ Quy Tư Càn đó.

Sau khi nói ra những lời này, Tô Bằng quét mắt nhìn những hộ vệ Quy Tư Càn đó, không ít người cúi đầu, giống như lời của Tô Bằng làm cho bọn họ vô cùng xấu hổ.

Thủ lĩnh trong hộ vệ thành Quy Tư Càn cũng chú ý tâm tình đang lan rộng này, trong lòng hắn không khỏi gấp rút, quay đầu nói to với những hộ vệ đằng sau.

“Mọi người đừng nghe người này nói bậy! Nghĩ đến người nhà, vợ con các người! ! Bây giờ thành Quy Tư Càn, cũng không phải là một nhà Đặc Mục Nhĩ không chế nữa, nếu các người vào thời khắc mấu chốt phản bội đội ngũ, về sau sẽ không còn cách nào đứng vững trong thành Quy Tư Càn!”

Nói xong, hắn xoay đầu lại, nhìn về phía Tô Bằng, quát lớn.

“Người là người nơi nào đến? Người có biết, người người đang uy hiếp, chính là đệ tử của Lục Vân Tông Vân Vân tông sư, thành Quy Tư Càn, đã bị Vân tông sư khống chế, nếu người thức thời, thì ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, nếu không...”

Hắn vừa nói đến đây, chợt thấy không trung đột nhiên vọt tới một đạo hư ảnh bảo kiếm màu tím cực đại, đánh mạnh xuống trên người người này.

Người này lời chỉ mới được một nửa, đã bị trúng một đòn cực mạnh thế này, thân thể văng vèo, giống như là không có xương cốt, ngã trên mặt đất.

Tô Bằng nhìn người nọ bị đánh bay, mới quay đầu lại nhìn thoáng qua Vân Diệp, chỉ thấy trường kiếm màu tím của Vân Diệp vẫn đang chĩa vào không trung, hắn liếc nhìn Tô Bằng, nhẹ nhàng nhún vai, nói.

“Không cần cảm ơn ta...”

Chương 783: Thịnh cầu của Uyển Nhi (1)

Hư ảnh mũi kiếm màu tím cực lớn vừa rồi bắn ra kia, chính là của Vân Diệp.

Hắn bình thường thi triển đều là loại võ công kiếm ý khiến bảo kiếm xuất hiện hư ảnh cực lớn, Tô Bằng trái lại không ngờ rằng, hư ảnh màu tím kia của hắn, vẫn còn có thể phóng ra, cùng với kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh của mình thì lại có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Lúc này, thủ lĩnh hộ vệ thành Quy Tư Càn ngã nghiêng về một phía, đã bị Vân Diệp một kiếm đoạt mạng.

Những hộ vệ Quy Tư Càn còn lại, người nhìn ta, ta nhìn người, trong lúc nhất thời không biết phải làm như thế nào.

Tô Bằng nhìn những người này, dường như rất nhiều người vẫn một lòng hướng về Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, bèn mở miệng nói.

“Trong lòng các người vẫn còn lòng trung thành, ta biết, nếu không các người vừa rồi trong lúc truy đuổi tiểu thư Đặc Mục Nhĩ chỉ cần dùng chút tâm tư, bọn họ lúc này đã bị loạn tiễn bắn chết, chứ không có như hiện tại, rõ ràng cho thấy các người hạ thủ lưu tình... Vợ con các người đều đang ở trong thành Quy Tư Càn, nếu có người lợi dụng thân nhân của các người bức bách các người làm việc, cũng không phải là lỗi của các người, mà là lỗi của những kẻ đã ép các người, chỉ cần các người bây giờ ăn năn, ta có thể đại biểu thay Đặc Mục Nhĩ tiểu thư, đối với những chuyện các người làm, toàn bộ đều sẽ bỏ qua.”

“Chỉ cần các người bây giờ lập tức dừng phản loạn thành Quy Tư Càn, chuyện cũ ta sẽ bỏ qua!”

Vào lúc này, từng tiếng vang dội, vang lên sau lưng Tô Bằng.

Âm thanh này thu hút ánh nhìn của những hộ vệ nơi đây, mọi người vừa trông, chợt thấy Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi cười lạc đà, nhanh chóng xuất hiện cách bọn người Tô Bằng không xa.

“Đặc Mục Nhĩ tiểu thư!”

Nhìn thấy Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi xuất hiện, những hộ vệ Quy Tư Càn đó, dường như lại càng cúi thấp đầu, giống như không mặt mũi nào đối mặt với Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi.

Chỉ thấy Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi cười lạc đà, cũng không sợ những hộ vệ này công kích nằng, vội vàng đi tới, một bên cười lạc đà, một bên nói.

“Ta biết, phần lớn trong các người đều ủng hộ nhà Đặc Mục Nhĩ chúng ta, chỉ là lần này thành Quy Tư Càn đột nhiên nội loạn, phụ thân ta bị kẻ xấu không chế trong thành, có người trộm lấy Hồ Phù thành chủ, muốn các người tới truy sát ta, nếu như không làm như vậy, thân nhân của các người cũng sẽ bị giết chết, cho nên, ta không trách các người, dù sao, người lần này đột nhiên tập kích thành Quy Tư Càn, được xưng là Vân Cổ Lặc tông sư duy nhất Tây Vực, vũ lực của hắn, ta và phụ thân vốn trở tay không kịp.”

Ánh mắt của nàng đột nhiên dừng lại trên người Tô Bằng, nói.

“Nhưng mà, bây giờ cũng không giống! Các người có nhìn thấy vị anh hùng trước mắt này không? Đây chính là người hộ tống ta từ Trung Nguyên về đến thành Quy Tư Càn, Tô Bằng Tô anh hùng một mình giết chết hàng trăm mã phi! Tô anh hùng mặc dù tuổi tác không bằng Vân Cổ Lặc, nhưng võ công ngang bằng với Vân Cổ Lặc, thậm chí cường đại hơn!”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nói xong, những hộ vệ Quy Tư Càn này, lập tức bắt đầu xì xào bàn tán.

“Hắn chính là Tô Bằng sao?”

“Đây chính là người, đã giết chết hàng trăm mã phi sao, một kiếm đánh bay đệ tử đắc ý nhất của Vân tông sư hơn mười mét, thổ huyết hôn mê sao?”

“Nghe nói Vân tông sư lần này ra tay với thành Quy Tư Càn, khả năng rất lớn là bởi vì tức giận thành chủ Đặc Mục Nhĩ che chở Tây Vực, cho nên mới ra tay với thành Quy Tư Càn.”

Lúc này, những hộ vệ Quy Tư Càn này ít nhiều đã sinh lòng nghi ngờ, chỉ cần bọn họ hoài nghi, mọi chuyện sẽ dễ dàng giải quyết hơn nhiều.

Chợt nghe Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nói.

“Vị Tô Bằng Tô anh hùng này, hoàn toàn có thể địch lại Vân Cổ Lặc, mà ở trong thành Quy Tư Càn, ít nhất còn có năm nghìn thân binh, trung thành với gia tộc Đặc Mục Nhĩ, chỉ là Vân Cổ Lặc đã khống chế phụ thân, khiến những thân binh này không dám hành động thiếu suy nghĩ mà thôi, lần này, ta sẽ cùng Tô anh hùng cùng nhau trở về thành Quy Tư Càn, khiêu chiến Vân Cổ Lặc, cứu phụ thân của ta ra... Ta bảo đảm với các người, chỉ cần có thể cứu phụ thân của ta ra, chuyện của mọi người ta sẽ bỏ qua, nếu như các người bằng lòng cùng ta trở về thành Quy Tư Càn, người có công, ta chắc chắn trọng thưởng.”

Nói xong, thanh âm Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi cao giọng, nói.

“Bản doanh của Vân Cổ Lặc chính là Lục Vân châu, căn bản sẽ không để ý thành Quy Tư Càn, nếu như bị hắn khống chế thành Quy Tư Càn, nhất định sẽ bóc lột tiền tài thành Quy Tư Càn, khiến thành Quy Tư Càn trở thành đối

tượng cướp bóc của hắn, cứ như thế, thành Quy Tư Càn tất sẽ nghèo nàn... Căn cơ của các người, lại ở trong thành, sẽ không được Vân Cổ Lặc kiên trì... Các người chẳng lẽ muốn người nhà mình, trở thành người của Lục Vân châu, đối tượng tùy ý bóc lột sao?”

Hộ vệ sau lưng nàng lập tức cao giọng hô.

“Bọn người không đi theo Đặc Mục Nhĩ tiểu thư đoạt lại thành Quy Tư Càn tạo dựng công lao, còn đợi đến khi nào? Hay là cũng muốn bị người của Lục Vân châu chèn ép, hay là muốn tiếp tục đứng về phía Đặc Mục Nhĩ có được một cuộc sống giàu có an bình, các người còn cần lựa chọn sao? Nhanh chóng thể hiện lập trường của các người đi!”

Chương 784: Thịnh cầu của Uyển Nhi (2)

Những hộ vệ phản loạn thành Quy Tư Càn kia nghe thế, trong lúc nhất thời cũng không có chủ ý, không biết những lời nói kia của Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi đã tác động đến người nào trong đám người này, một hộ vệ đột nhiên đứng ra, ném binh khí xuống đất, tự tát mình một cái thật mạnh nói.

“Đặc Mục Nhĩ thành chủ cùng tiểu thư xưa nay đối xử tốt với những hộ vệ như chúng ta, mẹ của ta bệnh nặng, ta không có đủ tiền để mời đại phu, Đặc Mục Nhĩ tiểu thư đã cho ta tiền, hơn nữa sai thầy thuốc trong phủ thành chủ đến xem bệnh cho mẹ ta, ân tình như vậy ta cả đời quên không được, hôm nay chúng ta đuổi giết Đặc Mục Nhĩ tiểu thư, đã là phạm vào sai lầm lớn, cũng không thể mắc thêm lỗi lầm nào nữa, Mộc Trát Lục ta đi theo Đặc Mục Nhĩ tiểu thư!”

Nghe người này nói như thế, không ít hộ vệ Quy Tư Càn làm phản cũng nhớ tới ngày bình thường nhà Đặc Mục Nhĩ đối với bản thân tốt thế nào, càng ngày càng nhiều người đứng về phía Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, rất nhanh tạo thành xu thế, đến cuối cùng, hộ vệ ủng hộ Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi càng ngày càng chiếm đa số, những người khác, bất kể là ủng hộ nhà Đặc Mục Nhĩ hay không, cũng đều chỉ có thể đứng ở bên này.

Nhìn thấy tình hình này, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi mới thở phào một cái. Tô Bằng cùng Vân Diệp ngồi ở trên lạc đà, nhìn diễn biến mọi chuyện, Vân

Diệp nhìn thoáng qua Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, quay đầu, truyền âm vào trong tai Tô Bằng.

“Tô Bằng sư diệt, bạn cũ người quen biết này quả không đơn giản, chỉ mấy câu, đã mượn thế ta người thu phục những hộ vệ này, còn đem người đặt tới vị trí cao như vậy, kế tiếp, nàng chắc chắn sẽ thỉnh cầu người đi đối phó Vân Cổ Lặc kia, tăng bốc người lên cao như thế, người không ra tay, thì lại quá khó xử.”

Tô Bằng nghe thế, nhẹ gật đầu, cũng liếc nhìn Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi bên kia.

Chỉ thấy Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, đã từ trên lạc đà nhảy xuống, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi đi tới trước người Tô Bằng, bất ngờ thoáng cái cúi người quỳ lạy.

Tô Bằng cười trên lạc đà, nhưng không ngăn cản Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi như thế, chỉ là muốn xem thử nàng làm cái gì, nói cái gì.

Nói thật ra, Tô Bằng cùng Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi chẳng qua xem như giao tình bình thường, không đáng vì gia tộc của nàng vào sinh ra tử, nếu như bản thân nàng gặp phải nguy hiểm tánh mạng, Tô Bằng xuất thủ tương trợ, cũng không phải nghĩa vụ, chỉ có thể nói là nghĩa khí, nhưng nếu nàng ý vào điểm này muốn Tô Bằng giúp sức cho nàng, vẫn là không thể thực hiện được.

Lúc này, Tô Bằng đang muốn xem thử, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi muốn nói những gì, hoặc là có thể đưa ra điều kiện nào có thể đả động được mình.

Chỉ thấy Đặc Mục Nhĩ khom người hành đại lễ với Tô Bằng, sau đó trong miệng nói.

“Tô ca ca, một lạy này, là cảm ơn ca ca xuất thủ cứu giúp, chẳng những cứu Uyển Nhi, càng cứu hơn trăm hộ vệ thuộc hạ trung thành nhất của Uyển Nhi.”

Tô Bằng nghe thế, nhẹ gật đầu, lại thấy Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi lạy Tô Bằng một lạy nữa, sau đó đứng dậy, nàng nói.

“Một lạy này, trước tiên xin lỗi Tô ca ca người, chuyện này vốn là chuyện nhà của Đặc Mục Nhĩ, Tô ca ca người là người vân du thiên hạ, lại bị ta liên lụy vào chuyện này, trong lòng Uyển Nhi thật sự bất an, cho nên bồi tội đối với ca ca.”

Tô Bằng nghe nàng nói như vậy, trên mặt mới lộ ra vẻ tươi cười, nói.

“Người đa lễ rồi.”

“Thực sự không phải là Uyển Nhi đa lễ, ta biết Tô ca ca trong lòng có lẽ đang oán trách Uyển Nhi, vô duyên vô cớ khiến ca ca vướng vào rắc rối thế này, nhưng Uyển Nhi thực sự có nỗi khổ tâm riêng của mình, nhà Đặc Mục Nhĩ, bây giờ chỉ có ta cùng phụ thân, phụ thân của ta thì lại bị lão tặc Vân Cổ Lặc đột nhiên ra tay khống chế, Uyển Nhi bị ép chạy trốn khỏi thành Quy Tư Càn, Uyển Nhi tự hỏi, Vân Cổ Lặc không phải là người một mình ta có thể đối phó, chỉ có thể mong Tô ca ca giúp đỡ, vì thế, cuốn Tô ca ca vào trong chuyện này, thật sự là Uyển Nhi bị bắt buộc, nhưng cũng chỉ có Tô ca ca, có thể từ trong tay Vân Cổ Lặc cứu phụ thân của Uyển Nhi.”

“Đương nhiên, Tô ca ca người là bị Uyển Nhi liên lụy, Uyển Nhi cũng biết rất rõ ràng, giao thủ với Vân Cổ Lặc, có thể gặp phải nguy hiểm sinh tử, Uyển Nhi tất nhiên không thể nào để cho Tô ca ca mạo hiểm không công, Uyển Nhi lúc này hứa hẹn, nếu Tô ca ca có thể cứu phụ thân ta ra, như vậy sẽ càng có được tình hữu nghị vĩnh viễn của thành Quy Tư Càn cùng nhà Đặc Mục Nhĩ, nếu như cần thiết, thân binh của nhà Đặc Mục Nhĩ sẽ xuất hiện ở bất cứ nơi nào Tô ca ca cần xuất hiện, hơn nữa Uyển Nhi bằng lòng dùng một nửa thu hoạch năm nay của thành Quy Tư Càn, làm chi phí xuất thủ của Tô ca ca và cao thủ dưới tay người.”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nói những lời này, ngẩng đầu lên, nói.

“Mặc dù Uyển Nhi bây giờ đã không có được cái gì, nhưng vẫn sẽ nghiêm túc hứa hẹn, thề trước thần thánh vĩ đại nhất trong đại mạc.”

Nói xong, nàng từ bên hông, lấy ra một túi rượu lớn chứa toàn rượu mạnh, mở nắp đậy ra, sau đó rút ra một con dao tinh xảo, rạch một đường trên cổ tay mình đặt ngay trên miệng túi rượu, chỉ thấy máu của nàng, từ cổ tay

chảy vào trong túi, rất nhanh chảy vào rất nhiều, sau đó nàng cầm túi rượu, nói.

“Ta dùng máu của nhà Đặc Mục Nhĩ thề trước ánh trăng đại mạc, như đã nói trước đó, nếu như Tô ca ca quả thật cứu được phụ thân ta ra ngoài, đoạt lại thành Quy Tư Càn cho nhà Đặc Mục Nhĩ ta, ta nhất định thực hiện lời hứa của mình!”

Nói xong, nàng mở miệng, xóc túi rượu lên, uống ngay một hớp lớn rượu ngấm máu của mình.

Sau đó, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi đi đến trước lạc đà Tô Bằng, hai tay giơ lên cao túi rượu, nói.

“Mời Tô ca ca, cũng uống một ngụm rượu này!”

Chương 785: Tông sư “Duy nhất” Tây Vực (1)

Vân Diệp ở bên cạnh Tô Bằng nhìn Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi làm như thế, lại truyền âm đến trong tai Tô Bằng, nói.

“Lời thề huyết mạch này, là lời thề rất thần thánh ở Tây Vực, nếu lập lời thề, như vậy toàn gia tộc người có huyết mạch này sẽ bị nguyên rửa, còn bị người khinh thường... Cô bé này tự uống huyết tử, chứ không để người uống huyết rượu, chính là đại biểu bản thân nguyện ý một mình chịu ước thúc của lời thề, xem như rất có thành ý.”

Tô Bằng nghe xong, ánh mắt nhìn về phía Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi đưa tay lên túi rượu này, trên cổ tay trái của nàng còn chảy huyết châu, nhưng Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi như chưa phát giác ra, vẻ mặt thành khẩn đem túi rượu đưa cho Tô Bằng.

Trong lòng Tô Bằng cũng có chút cảm khái, nếu Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi dùng tình thế việc này bức bách mình ra tay, mình sợ là để ý cũng sẽ không để ý nàng, nhưng mà lúc này, nàng không những dùng tình để động, hơn nữa còn dùng lợi hứa hẹn, trong ngoài đều có, mình sợ là quả thật vẫn ra tay một lần.

Thành Quy Tư Kiên này một năm lời không ít, sợ là mấy vạn lượng hoàng kim, cho dù một nửa cũng đã rất hậu hĩnh, mà cho dù không nói đến cái này, nhận được viện trợ quân lực của thành Quy Tư Kiên, cũng khiến Tô Bằng rất coi trọng.

Dù sao đây là trong trò chơi luân hồi tử vong, chứ không phải hứa hẹn giống xã hội hiện đại lắm thú, mà Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi lại dùng lời thề nặng như vậy, Tô Bằng vẫn rất xúc động, cuối cùng quyết định, vẫn là giúp nàng một tay.

Lúc này thấy Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi đưa huyết tửu lên, Tô Bằng cũng rạch cổ tay mình, để máu của mình chảy vào trong túi rượu, sau đó một tay cầm túi rượu, uống một ngụm thật to, sau đó nói.

“Chuyện này, ta tiếp nhận.”

“Tô anh hùng quả là hảo hán!”

Thấy một màn này, trong hộ vệ của Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, có người thông minh giỏi về lợi dụng bầu không khí, lập tức hô lên, dẫn động bầu không khí, lập tức còn cát trên một mảnh rống lên một tiếng.

...

Tô Bằng uống qua huyết tửu, nội lực trong cơ thể hơi vận hành, nội lực dương cương liền ngừng huyết lưu ở cổ tay, lập tức kết vảy, mà thị nữ Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi cũng biết chút võ nghệ, lúc này theo nàng cùng trốn thoát, trên người mang theo thuốc trị thương, băng bó cổ tay cho Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nói với Tô Bằng.

“Tô ca ca, người ngươi bắt giữ, chính là đệ tử Vân Cổ Lặc xâm chiếm thành Quy Tư Kiên ta, xin Tô ca ca tra hỏi thử hai người kia, để biết tình huống trong thành Quy Tư Kiên.”

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu, hai người hắn cũng Vân Diệp, phong bế khí mạch hai hắc y nhân, đem hai người bọn họ ném xuống lạc đà, sau đó

Tô Bằng cũng Vân Diệp, cũng nhảy xuống.

Thủ hạ Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, tất có người tinh thông dụng hình, chỉ là người nọ khinh thường xuống tay với nữ nhân, cho nên để lại hắc y nữ nhân kia ở dưới đất, kéo nam nhân qua gia hình. Cũng không lâu lắm, bên kia liền truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, thì ở bên cạnh Tô Bằng, cùng Tô Bằng nói một số chuyện phát sinh sau khi Tô Bằng rời khỏi thành Quy Tư Kiên.

Tô Bằng rời khỏi thành Quy Tư Kiên, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi vội vàng tổ kiến đội nỗ tiến, đồng thời thanh lý người đã bị các thế lực ăn mòn trong hộ vệ, thành chủ Đặc Mục Nhĩ cũng bởi vì nguyên nhân thân thể, tạm thời tu dưỡng, trong khoảng thời gian ngắn, xem nhẹ trông coi với thành Quy Tư Kiên.

Thân thể thành chủ thành Quy Tư Kiên bởi vì không tốt, còn Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi thanh lý đội ngũ hộ vệ, trong thời gian ngắn không rút tay ra được, cho nên công việc hành chính trong thành, liền tạm thời giao cho một số thư sinh trung nguyên đi theo thành chủ nhiều năm quản lý.

Những thư sinh trung nguyên này, từ trung nguyên mời tới một người giang hồ gọi là sư huynh, người giang hồ này tựa hồ là cao thủ y đạo, bảo là muốn điều dưỡng thân thể cho Đặc Mục Nhĩ, bởi vì mấy thư sinh này đi theo thành chủ Đặc Mục Nhĩ nhiều năm, ngược lại có phần được tín nhiệm, cho nên vợ thành chủ không nghi ngờ gì, lại không ngờ gây thành đại họa.

Những thư sinh kia, không ngờ lên tạo phản, mà bản thân Vân Cổ Lặc, cũng lên vào trong thành Quy Tư Kiên.

Ở tối đêm hôm qua, Vân Cổ Lặc cùng đệ tử của hắn đột nhiên tập kích phủ thành chủ, mà sư huynh của những thư sinh trung nguyên kia thì ra tay không chế thành chủ Đặc Mục Nhĩ, bộ tộc quý ** cũng nhân cơ hội làm phản, dẫn thủ hạ không chế phủ thành chủ, bản thân các thư sinh trung nguyên, tạm thời không chế được thân binh thành chủ Đặc Mục Nhĩ, đồng thời công bố, là Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi muốn cướp đoạt quyền lực của cha, đầu độc thành chủ không thành công, thành chủ ra lệnh, triệu tập bộ phận binh mã muốn giết chết Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi.

Chỉ là vào lúc phủ thành chủ biến cố, trong phủ thành chủ liền có một số hạ nhân trung thành, từ cổng thoát nước trong thành leo ra, báo cho Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi lúc ấy vội vàng không kịp chuẩn bị, hơn nữa quân đội trên tay cũng không nhiều, mà phụ thân nàng lại bị không chế, rơi vào đường cùng.

Chương 786: Tông sư “Duy nhất” Tây Vực (2)

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi chỉ có thể rời khỏi thành Quy Tư Kiên trước, lại bị những thư sinh trung nguyên kia triệu tập quân đội đuổi giết, người dẫn đầu, vừa hay là mấy đệ tử của Vân Cổ Lặc.

Bọn người Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi kịch chiến một hồi, trước hết giết lui một lớp truy binh, bản thân cũng đã chết không ít người, những người còn lại đi theo Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi chạy trốn chết, mà đuổi theo phía sau là truy binh do đệ tử Vân Cổ Lặc kia dẫn đầu, lạc đà bọn Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi đã chạy rất lâu, khó chịu nổi nữa, lúc sắp bị đuổi kịp, thì gặp phải hai người Tô Bằng cùng Vân Diệp, cứu hai người, sau đó thì có tràng cảnh bây giờ.

“Hóa ra là như vậy, xem ra Vân Cổ Lặc sớm có mưu đồ... Có điều những thư sinh kia vì phụ thân người làm việc, đến tận cùng là tại sao mưu phản? Chẳng lẽ bộ tộc quý **, còn cả bọn người Vân Cổ Lặc, còn có thể tặng thành Quy Tư Kiên cho bọn họ sao?”

Tô Bằng nghe xong, cảm thấy khó hiểu, nói với Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nghe xong, thở dài một tiếng nói.

“Những thư sinh trung nguyên đó, thật ra tới thành Quy Tư Kiên đã lâu, sợ là đã hai mươi ba mươi năm, cho dù là lão thành chủ, hay là phụ thân ta, với bọn họ đều không tính là tuyệt đối tin tưởng, phụ thân thường xuyên nói, những người đọc sách này đều là người cực kỳ thông minh, nhưng chính vì quá thông minh, có nhiều khi không cách nào tin cậy, chỉ có thể sử dụng như phụ tá, kể sách bọn họ hiến, phụ thân đều cân nhắc kỹ, có vài chuyện là không nghe, hơn nữa cho dù cho bọn họ lộ dầy, cũng không cho bọn họ quyền lực chính thức, chuyện bọn họ yêu cầu muốn xây dựng thư viện ở thành Quy Tư Kiên, phổ biến nho học cũng bị phụ thân áp chế hồi lâu, sợ là

những chuyện này khiến bọn hán bất mãn ta, cho nên mới phải cấu kết bộ tộc quý ** cùng Vân Cổ Lặc, tạo phản phụ thân ta.”

Nghe xong lời của Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, Tô Bằng nhẹ gật đầu, như vậy Tô Bằng đại khái minh bạch, đối với nho sinh mà nói, quyền lực cùng địa vị chính trị, là thứ bọn họ cực kỳ coi trọng, bởi vì những thứ đó có thể thực hiện lý tưởng chính trị cùng giáo lý Nho gia của bọn họ, ngược lại tiền tài, chỉ cần sống thoải mái, ngược lại có thể xem nhẹ chút.

Thành chủ thành Quy Tư Kiền mặc dù dùng bọn họ, cũng không cho bọn họ quyền lực chính thức, như vậy chẳng khác gì cưới một thái thái trẻ tuổi ** tràn đầy, mỗi ngày chỉ sờ sờ, cũng không làm thật với nàng. Chuyện mặn nồng, về lâu dài, sẽ có một ngày vị thái thái trẻ tuổi này sẽ thông đồng đã hán tử.

“Nếu chỉ là bộ tộc quý ** cùng những thư sinh trung nguyên kia, vấn đề cũng không phải lớn, nhưng Vân Cổ Lặc đến tột cùng có bao nhiêu thực lực, ngược lại rất khiến người ta nghi hoặc.”

Tô Bằng nói, nói xong, hán nhìn thoáng qua hắc y nữ nhân nằm dưới mặt đất, mũi chân đá phía sau lưng nàng, giải khai bộ phận khí huyết của nàng.

Sau khi Tô Bằng tu hành Cửu Dương Thần Công, không chế đối với nội lực cũng càng thêm tinh diệu, vừa rồi hán dùng nội lực trùng nghịch mạch lạc mấy chỗ của hắc y nữ nhân, cho nên mặc dù gần ở, hắc y nữ nhân lại không cách nào lên tiếng, cũng nghe không được, trong lỗ tai đều là thanh âm máu lưu động.

Lúc này, mặc dù thân thể nàng vẫn không thể động, lại bị một cước của Tô Bằng đá trúng nhĩ mạch và hầu mạch, có thể nghe có thể nói, nàng lập tức cười lạnh, nói.

“Những kẻ Quy Tư Kiền các ngươi, biết rất rõ A Bố Lực là đệ tử Vân sư yêu thích nhất, nhưng vẫn đả thương hán, rút cuộc chọc giận Vân sư, Vân sư ra tay đoạt thành Quy Tư Kiền, chỉ là cho các ngươi một giáo huấn nho nhỏ, các ngươi lý nên cung kính thuận theo Vân sư, dẹp loạn lửa giận của Vân sư, nhưng các ngươi không ngờ còn dám phản kháng, không sợ dẫn đến cơn thịnh nộ của Vân sư, đem các ngươi băm thây vụn đoạn sao?”

Tô Bằng nghe xong, lập tức cảm giác, người Lục Vân Châu này chẳng lẽ đầu óc đều bị hỏng cả sao? Lúc này thân là tù nhân, không ngờ còn kiêu ngạo như thế, chẳng lẽ thực cảm giác mình dễ khi dễ, không dám đụng hình với nữ nhân sao?

Ngược lại Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, dường như sớm đoán được điểm này, nói với Tô Bằng.

“Quen là được, những người Lục Vân Châu này, đều sùng bái Vân Cổ Lặc như thần, trong lòng cảm giác trong thiên hạ chỉ có một mình Vân Cổ Lặc, ý chí của hắn chính là ý chí trời xanh, thật ra chẳng qua là não hỏng mà thôi.”

“Làm càn! Chỉ bằng ngươi cũng dám gọi thẳng tính danh Vân sư? Còn ngươi nữa, ngươi chính là Tô Bằng đã thương A Bố Lục sư huynh? Người đã chọc phải lửa giận Vân sư, cho dù ngươi lên trời xuống đất, không ai có thể cứu ngươi!”

Hắc y nữ tử tựa hồ trong mắt lộ ra hào quang cuồng nhiệt quá mức nào đó, chửi Tô Bằng cùng Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi.

Vân Diệp lúc này, cũng đã đi tới, nghe tiếng chửi bậy hắc y nữ nhân thật chói tai, lại đạp nạng một cước, lập tức cổ họng nạng giống lại bị cái gì ngăn chặn, mắng không ra nữa.

Vân Diệp đi tới, lắc lắc đầu nói.

“Vốn nghe nói Vân Cổ Lặc là tông sư đệ nhất Tây Vực, cảm thấy người này có lẽ có chút khí độ năng lực, nhưng khi nhìn đệ tử của hắn ai cũng như này, sợ là bản thân của hắn, cũng không khá hơn chút nào.”

“Ha ha... Bản thân Vân Cổ Lặc kia, chính là người hẹp hòi, người đắc tội hắn, tất giết cho hả giận, mà độ lượng không đủ, Tây Vực người có chút thanh thế mơ hồ có uy hiếp đối với hắn, hắn hoặc sai đệ tử giết, hoặc tự tìm cơ giết, lại thêm cực kỳ bao che khuyết điểm... Có điều thủ đoạn ngược lại ngoan độc, người khác có uy hiếp đối với thanh danh của hắn, đều bị hắn giết, hắn đương nhiên chính là tông sư “Duy nhất”.”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi cười nhạt một tiếng, miệng nói.

Tô Bằng gật đầu, lời của Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi mặc dù có thể có chút bất công, nhưng về đại thể, Vân Cổ Lặc này, thoạt nhìn cũng không phải là người có đại khí độ chân chính gì.

Mà lúc này, ở trên cồn cát, tiếng kêu thảm thiết của đệ tử Vân Cổ Lặc kia dần dần yếu đi, không bao lâu, cao thủ khảo vấn thủ hạ của Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, đã đi tới, bấm báo với Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi.

“Tiểu thư, hần đã khai...”

Chương 787: Vào thành Quy Tư Kiên (1)

“Ồ? Trong thành Quy Tư Kiên, Vân Cổ Lặc có bao nhiêu thủ hạ, có bao nhiêu cao thủ?”

Nghe xong lời của thủ hạ, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi hỏi hần.

“Vân Cổ Lặc lần này tập kích thành Quy Tư Kiên ta, thủ hạ tám mươi đệ tử hắc bào xuất động toàn bộ, còn có ba trăm đệ tử bình thường, đại bộ phận đều tập trung ở trong nội thành, mà lần này Vân Cổ Lặc ra tay, thì lại được lời mời của những thư sinh trung nguyên cùng bộ tộc quý, *những thư sinh trung nguyên kia cùng bộ tộc Quý*, đồng ý dùng mười năm thuế má của thành Quy Tư Kiên bảo đảm, bỏ ra ba mươi vạn lượng hoàng kim để Vân Cổ Lặc ra tay trả thù, mà Vân Cổ Lặc cũng đáp ứng, sau khi trợ giúp bọn họ đoạt quyền, thành Quy Tư Kiên vẫn như cũ giao cho thư sinh trung nguyên cùng bộ tộc Quý *cộng trị, phong tù trưởng bộ tộc Quý* làm thành chủ, mà bộ tộc Quý ** thì đồng ý đầu mục của những thư sinh kia làm tổng chính, đám người còn lại an bài trong bộ phận quan trọng, hơn nữa để thành Quy Tư Kiên xây dựng nho học, chọn lựa đệ tử bộ tộc trong thành nhập nho đọc sách.”

Tên hộ vệ tinh thông khảo vấn này, nói với Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nghe xong, lập tức nói.

“Người bộ tộc Quý ** này, thật là phát rồ! Ba mươi vạn lượng hoàng kim, là thuế má ít nhất sáu năm của thành Quy Tư Kiên, nếu bọn họ lên đài thật, tất rút ra thuế nặng, giành ích lợi vì mình, nếu vậy, thương nhân tất ít đến, thương lộ do phụ thân phí hết tâm huyết kinh doanh hơn hai mươi năm, sẽ bị hủy trong tay bọn họ!”

“Tiểu thư, chúng ta không thể để bọn họ muốn làm gì thì làm, tiểu thư, mau dẫn chúng ta giết về thành Quy Tư Kiên!”

Hộ vệ Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, đều nói với nàng.

Bản thân Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi cũng có chút kích động, tựa hồ sẽ đáp ứng những hộ vệ này.

“Ôi chao, chuyện này không thể quá gấp.”

Tô Bằng đưa tay, ngăn cản Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi tựa hồ lập tức sẽ tuyên bố lệnh phản công, nói.

“Đối phương nếu chiếm được thành Quy Tư Kiên, tự nhiên là có lòng tin không chế được quân đội, ta nghe nói phụ thân của người luôn có thanh danh trị quân tòng nghiêm, không có Hổ Phù, căn bản không điều được quân đội, cho dù người là nữ nhi của hắn cũng vậy, cho nên người dùng chút nhân mã đi tấn công thành Quy Tư Kiên, không khác nào lấy trứng chọi đá.”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nghe xong, tựa hồ mới hơi tỉnh táo lại, nói.

“Phụ thân bị giam lỏng, những người kia lại muốn làm càn ở thành Quy Tư Kiên, trong lòng ta ruột gan rối bời, có chút nóng nảy, Tô ca ca người tựa hồ có thượng sách, không ngại cứ nói, ta hết thấy điều dựa theo Tô ca ca nói mà làm là được.”

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu, nói.

“Ta ngược lại có một kế có thể thành... Nếu những đệ tử Vân Cổ Lặc này, là phụng mệnh đuổi giết Uyển nhi người, chỉ bằng chúng ta liền giả trang người của chúng, giả bộ bắt Uyển nhi người, trở lại thành Quy Tư Kiên

phục mệnh, mà chúng ta trà trộn trong đội ngũ, đi vào thành cầu kiến Vân Cổ Lặc, ta nghĩ Vân Cổ Lặc hơn phân nửa sẽ đáp ứng yêu cầu cầu kiến của chúng ta, đến lúc đó ta cùng Vân sư thúc ra tay, những hộ vệ các người cũng đồng thời ra tay, cứu phụ thân người, thế nào?”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nghe xong, lo nghĩ, tựa hồ xác xuất thành công của chuyện này, cũng thật không thấp.

Có điều nàng lo lắng một điểm, nói.

“Ô ca ca, Vân Cổ Lặc mặc dù nhân phẩm tồi tệ, nhưng trong Tây Vực dù sao cũng là cao thủ hiếm có. Ô ca ca thật sự nắm chắc trong thời gian ngắn đánh bại hắn sao?”

Tô Bằng nghe xong, mỉm cười, Vân Cổ Lặc ở Tây Vực nhiều năm, uy thế đã xâm nhập nhân tâm, vừa rồi Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi khen mình lên trời, đơn giản là để cho những tùy tùng này tin tưởng, nhưng bàn đến chỗ thực tế, lại có chút không đủ lòng tin.

Có điều Tô Bằng không làm khó xử, nói.

“Võ công Vân Cổ Lặc, ta xem đệ tử của hắn liền có thể suy tính đại khái, ta ngược lại có bảy phần tin tưởng trăm hắn dưới kiếm, mà cho dù không thể trực tiếp chém chết hắn, trên người ta cũng có át chủ bài chuẩn bị ở sau, nhất định hoàn thành việc này.”

Nghe xong Tô Bằng nói như vậy, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi cắn răng gật đầu, nàng cũng chỉ có thể tin như thế.

“Chỉ là, Tô anh hùng, tiểu thư, các người có từng nghĩ không, Vân Cổ Lặc là phái đệ tử truy kích tiểu thư, lúc này cho dù là về phục mệnh, cũng phải có đệ tử của hắn dẫn đội, mới có thể khiến người ta tin tưởng, mà đệ tử của hắn đã bị người của Tô anh hùng chém gần chết, còn sống cũng không thể nào phản bội Vân Cổ Lặc, chúng ta làm sao mới có thể lẫn vào trong nội thành đây?”

Vào chính lúc này, cao thủ vừa rồi khảo vấn đệ tử Vân Cổ Lặc, ở bên cạnh chen vào nói.

Tô Bằng nghe xong, thì lại mỉm cười, cũng không nói lời nào, nhìn về phía cao thủ khảo vấn này, mà Vân Diệp cùng Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi tựa hồ cũng đều phát hiện cái gì, trong lúc nhất thời, ba người đều ánh mắt sáng ngời nhìn cao thủ khảo vấn này.

“Ặc...”

Cao thủ khảo vấn này mờ mịt khó hiểu, chỉ là nhìn ánh mắt ba người nhìn mình liền giống nhìn đàn bà lột sạch trong kỹ viện, lập tức, trên người hắn dâng lên một cổ ác hàn...

...

Chương 788: Vào thành Quy Tư Kiên (2)

Ba canh giờ sau, đêm đã thâm trầm, mà chỗ ngoài thành Quy Tư Kiên không đến năm dặm, một chi đội ngũ lạc đà kỵ binh xuất hiện.

Ở phía trước đội ngũ, một nam tử mặc quần áo màu đen, trên mặt che khăn màu đen, có chút sợ hãi rụt rè, không ngừng hỏi một người giống kỵ binh sau lưng.

“Tô anh hùng... điều, điều này có thể giấu được bọn họ sao?”

“Không có vấn đề, ngươi tự tin một chút, cứ xem mình chính là đệ tử Vân Cổ Lạc.”

Phía sau một nam tử thanh niên ăn mặc giống hộ vệ Quy Tư Kiên bình thường, nói với hắc y nhân phía trước.

Phía sau hộ vệ này, chính là Tô Bằng!

Ba canh giờ trước, lúc có người đưa ra ai giả trang đệ tử Vân Cổ Lạc, ánh mắt Tô Bằng, Vân Diệp cùng Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, đều ngừng ở trên mặt cao thủ khảo vấn kia.

Bởi vì ba người đều phát hiện, cao thủ khảo vấn này, không ngờ ngoại hình giống đệ tử Vân Cổ Lạc bị khảo vấn kia, hai người bọn họ đều là gương

mặt Tây Vực điển hình, lông mày đồng dạng, khuôn mặt đồng dạng, đôi mắt đồng dạng, chiều cao đồng dạng, dáng người đồng dạng...

Bất đồng duy nhất, chính là cái cằm hai người có hơi khác, cằm đồ đệ Vân Cổ Lặc rất gầy, mà cái cằm của hộ vệ Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi thì hơi bạnh ra, khác nữa chính là kiểu tóc bất đồng.

Nhưng bình tâm mà xem, hai người này rất giống thân thái, nhìn sơ có điểm giống huynh đệ song sinh.

Năng lực nhớ người của Vân Diệp cùng Tô Bằng đều rất mạnh, nhìn thấy hộ vệ này lại “Tổ chất” như thế, lúc ấy đều hơn hớn.

Lúc này, Tô Bằng dùng dao sát sinh, thi triển một bộ khoái đao, nhưng không giết người, mà gọt tóc gọt người thành kiểu tóc giống đồ đệ Vân Cổ Lặc, sau đó lại dùng kim châm mang theo bên mình, xử lý thoáng cái trên cằm hắn, lần này, hộ vệ kia cùng đệ tử Vân Cổ Lặc, đã gần giống huynh đệ song sinh cùng trứng, cơ bản không phân ra ai là ai.

Bọn người Tô Bằng, lại thi triển thủ đoạn, khảo vấn thử đệ tử Vân Cổ Lặc, hỏi ra một số tin tức cơ bản, sau đó liền lột quần áo người kia đưa cho hộ vệ Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi mặc.

Sau đó, mọi người liền tổ chức đội ngũ, cùng đi tới thành Quy Tư Kiên.

Lúc trước khi Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi ra khỏi thành, cố bố nghi trận, đầu tiên là dẫn người đi về phía Dương Ngọc Quan, sau đó vòng một vòng, mới một lần nữa vào trong sa mạc, cho nên mặc dù nàng trốn thoát từ hôm qua, lại cách thành Quy Tư Kiên không tính quá xa, chưa đến ba canh giờ, mọi người đã chạy tới chỗ cách thành Quy Tư Kiên ngoài năm dặm. Mà Tô Bằng, cũng bảo binh sĩ, lấy dây thừng, buộc lỏng bọn người Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, nhìn như buộc chắc, thật ra chỉ cần kéo, nút buộc sẽ cởi ra.

Làm xong những việc này, hai người Tô Bằng cùng Vân Diệp, cải trang làm hộ vệ Quy Tư Kiên, trên mặt bịt khăn phòng ngừa bão cát, theo sau đội ngũ, đi về phía thành Quy Tư Kiên.

Mặc dù lúc này đã hơn một giờ đêm, nhưng thành Quy Tư Kiên nhất định không ngủ đêm, trên cửa thành còn người tuần thú, vừa hay là đệ tử Vân Cổ Lặc, mà người trên tường thành, thấy người giả trang hộ vệ phía dưới, chính là sư huynh bọn họ, không nghi ngờ gì, mà đệ tử Vân Cổ Lặc trên tường thành, cũng không nhận ra hộ vệ Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi đang giả trang, còn mở miệng hỏi.

“Thập Nhất sư huynh, mấy sư huynh sư tỷ khác sao không có? Còn nữa các nhân số trở về của người cũng có chút không đúng.”

“Bọn họ trong sa mạc gặp Tô Bằng đã thương A Bố Lực sư đệ trước đó, liền một mạch truy tung theo, mà ta bị thương, liền để ta đưa những tù binh này trở lại trước... Ta bị ít nội thương, cuống hòng cũng đã phá.”

Hộ vệ Đặc Mục Nhĩ nói, thanh âm của hắn vẫn có hơi khác với đệ tử Vân Cổ Lặc, cho nên Tô Bằng dùng nội lực chấn động dây thanh của hắn, khiến thanh âm hắn nghe khàn khàn, tiếng nói của người vào lúc khàn khàn, nghe gần giống nhau.

“Thì ra là thế, Thập Nhất sư huynh đúng là khổ cực, ta đây liền mở cửa thành.”

Đệ tử Vân Cổ Lặc trên tường thành, trực tiếp mở cửa thành, đem bọn người Tô Bằng thả vào.

Bọn người Tô Bằng, cũng không dừng lại, vội vàng vào trong thành, sử dụng thủ đoạn đồng dạng, không gặp phải khó dễ gì, lẫn vào trong nội thành.

Trong nội thành, bọn người Tô Bằng phát hiện những đệ tử áo đen của Vân Cổ Lặc càng nhiều hơn, chỉ là những đệ tử kia rất nhiều người địa vị đều thấp hơn Thập Nhất sư huynh này, chỉ cung kính chào hỏi, hộ vệ Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi không dám nhiều lời, gặp người chào hỏi liền chỉ gật đầu, một đường gạt tới.

Cuối cùng, mọi người đi vào trong giữa thành, ngoài một sân rất lớn, trong này, có mấy hắc y nhân quần áo sắc sỡ, đang chờ ở chỗ này.

“Thập Nhất, ngươi đã trở lại? Sư tôn đang chờ ngươi đây, mau giải Đặc Mục Nhĩ Uyên Nhi kia vào trong đi, sư tôn muốn gặp nàng.”

Mấy hắc y nhân địa vị thoát nhìn rất cao, nói với hộ vệ Đặc Mục Nhĩ Uyên Nhi.

Hộ vệ kia khẩn trương đến độ xuất hiện mồ hôi bịn rịn trên đầu, có điều cũng may bóng đêm đã râm, ánh sáng cây đuốc cũng không đủ sáng, những hi tiết này, không bị người khác phát hiện.

Hắn chọn Tô Bằng, Vân Diệp còn có mấy người xem như trung thành, áp giải Đặc Mục Nhĩ Uyên Nhi, cùng đi vào trong sơn rộng này, những hắc y nhân kia, ngược lại không ngăn cản, cùng đi vào theo.

Tô Bằng và Vân Diệp giả trang hộ vệ, cùng đi vào trong sơn, chỉ thấy trong sơn đèn đuốc sáng trưng, ở trong sơn, bày hai hàng yến hội, một số túc lão thành Quy Tư Kiền, đều tập trung ở nơi này, tựa hồ đang tiến hành yến hội, chỉ là sau lưng những túc lão đó, ngoại trừ người bộ tộc Quý **, đều có hắc y nhân cầm trong tay lưỡi dao sắc bén đứng ở phía sau, khiến những túc lão này nơm nớp lo sợ.

[Mà ở] [chủ vị] [phía trên/trên], [một tên] [tóc vàng] [Bích Nhãn] [] [người đàn ông trung niên], [ngồi ở] [thủ tịch], [mà ở] [hắn] [tay trái] [đệ nhất/thứ nhất/số 1] [tịch], [một/nhất] [] [văn sĩ trung niên], [đang/đang ở] [nâng chén] [với/hướng] [hắn] [mời rượu]. Mà ở trên ghế chủ, một người đàn ông trung niên tóc vàng mắt xanh, ngồi ở ghế chủ, mà ghế đầu tiên bên tay trái hắn, một văn sĩ trung niên, đang nâng chén mời rượu hắn.

Tô Bằng thấy người này, đồng tử hơi co lại, chỉ thấy người này, lại là người quen của mình.

Chương 789: Chẳng biết xấu hổ (1)

Tô Bằng nhìn thấy Đông Phương Cử, trong lòng kinh ngạc, thầm nghĩ hắn tại sao lại ở chỗ này?

Chỉ là vào lúc này, lực chú ý của Đông Phương Cử cũng không nhằm vào bên này, hắn lúc này đang mời rượu người phiên bang tóc vàng mắt xanh

trên ghế chủ tọa kia.

Chỉ nghe hần nói.

“Vân tông sư quả nhiên không hổ là tông sư đệ nhất Tây Vực, uy danh lan xa, áp đảo những kẻ có lòng riêng trong thành Quy Tư Càn, dám quân đội kia, vốn dĩ muốn bạo động, nhưng mà nghe nói Vân tông sư tự mình tiến vào trong thành Quy Tư Càn, lập tức yên ắng trở lại, không còn động thái gì, có thể thấy được uy danh Vân tông sư ở Tây Vực danh chấn đến mức nào.”

Tô Bằng nghe thấy Đông Phương Cử tăng bốc đến mức đó, trong lòng rõ ràng, người ngồi ghế chủ tọa kia, chính là tông sư đệ nhất Tây Vực, Vân Cổ Lặc.

Mái tóc Vân Cổ Lặc là hoàn toàn màu vàng, giống như màu vàng kim, đôi mắt màu xanh lục bích, sống mũi cao cao, màu da rất trắng, rõ ràng cho thấy là người da trắng, lúc này trong tay hần cầm một chén rượu nhỏ, đôi mắt khẽ nhắm lại, giống như đang hưởng thụ sự tăng bốc của Đông Phương Cử.

Nếu người bình thường tăng bốc, cũng xem như bình thường, có điều Đông Phương Cử này thân phận khác biệt, Vân Cổ Lặc mặc dù ở Tây Vực, ngược lại cũng đã từng nghe qua một vài nhân vật của Trung Nguyên, biết Đông Phương Cử này đứng đầu Đông Phương thư viện, mơ hồ có ý đồ khai tông lập phái, xem ra cũng coi như là người cùng đẳng cấp với mình.

Mà Đông Phương Cử, lại là sư huynh của đám thư sinh Trung Nguyên đó, lần này thành Quy Tư Càn khởi sự, chủ yếu chính là đám thư sinh Trung Nguyên đó vạch kế hoạch, chỉ là những thư sinh Trung Nguyên đó, tự nhận vũ lực không phải là sở trường của bọn họ. Cho nên mới Cho nên mới phải người đến Trung Nguyên, mời vị Đông Phương Cử có danh vọng rất cao ở cả nho lâm và võ lâm này, chính là chỗ dựa của những thư sinh Trung Nguyên này.

Bản thân Vân Cổ Lặc, tuy rằng rất yêu thích tiền tài, hơn nữa Lục Vân châu chi tiêu không ít, bản thân nhưng mà cũng không giỏi về kinh doanh, chi tiêu cũng chỉ là dựa vào các đệ tử cống nạp, ít nhiều có chút khó khăn, mà

hắn cũng không ưa thích chuyện này, cho nên sau khi được thư sinh Trung Nguyên cùng bộ tộc Quý La Càn đưa lời mời, bèn mở miệng một hơi ra giá trên trời, ba mươi vạn lượng hoàng kim, nhưng không cần thành Quy Tư Càn, không ngờ đối phương quả thật đồng ý, Vân Cổ Lặc mặc dù thân là tông sư, nhưng dù sao cũng không phải là thần, vẫn cần phải ăn cơm, đánh hạ mình một lần, chủ trì đại sự lần này.

Ngoại trừ hoàng kim, Vân Cổ Lặc cũng có chút hứng thú khác với chuyện này, chính là con gái Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi của thành chủ thành Quy Tư Càn, nữ nhân này, được xưng là minh châu xinh đẹp nhất Tây Vực, Vân Cổ Lặc cảm thấy rất hứng thú.

Vân Cổ Lặc võ công nổi danh cao cường, hơn nữa nổi tiếng ngoài bao che khuyết điểm, còn vô cùng yêu thích nữ sắc. Trong đệ tử của hắn, không ít nữ đệ tử có tư sắc, mang danh đệ tử, nhưng trên thực tế đều là thiếp của hắn, hắn nghe nói Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi mỹ mạo hơn người, đã sớm sinh lòng mong muốn, đã từng hai lần đưa thư cho thành chủ thành Quy Tư Càn, chỉ tên muốn nhận Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi làm đồ đệ, mà thành chủ thành Quy Tư Càn biết Vân Cổ Lặc là loại người gì, tất nhiên không chịu, còn dùng ngôn ngữ thập phần nghiêm nghị từ chối, đây cũng là một nguyên nhân Vân Cổ Lặc ra tay lần này, trong lòng hắn đã có sẵn hiểm khích với thành chủ thành Quy Tư Càn, người này tính tình duy ngã độc tôn, có thù tất báo, sớm muốn hung hăng giáo huấn thành chủ thành Quy Tư Càn một chút.

Lần này khởi sự thành công, Vân Cổ Lặc mặt ngoài bình tĩnh, trong lòng lại cũng rất đắc ý, gần như không tốn chút sức lực nào, đã phá vỡ được thành Quy Tư Càn lúc trước hắn cũng có chút kiêng dè, khiến hắn ít nhiều có chút thoả thuê mãn nguyện.

Lúc này, nghe Đông Phương Cử có cùng địa vị với mình khen tặng bản thân như thế, Vân Cổ Lặc trong lòng cũng là vô cùng hưởng thụ.

Vân Cổ Lặc bụng chén rượu nhỏ, hồ hững nói với Đông Phương Cử.

“Bản thân Đông Phương Sơn Trường cũng không cần khiêm tốn, lần này có thể nhất cử bình định thành Quy Tư Càn, cũng dựa vào Đông Phương Sơn Trường tiến vào trong thành, thi triển diệu kế đối phó thành chủ, cũng vào

thời khắc mấu chốt nhất cử bắt giữ người này, Đông Phương Sơn Trường chiến dịch lần này, công lao cũng rất lớn.”

Đông Phương Cử nghe thế, trong mắt không khỏi lộ ra sắc thái đắc ý, mở miệng lại khiêm tốn nói.

“Nào có, ta chỉ là chút công lao nhỏ, chỉ cố gắng làm hết sức mình mà thôi.”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi bên dưới, nghe thấy Đông Phương Cử nói như thế, không nhịn được trong lòng tức giận, quát mắng.

“Đông Phương Cử! Người như ngươi không ngờ còn không biết xấu hổ nói ra những lời này? Phụ thân ta mời ngươi đến thành Quy Tư Càn, gần đây đối đãi ngươi như thượng tôn, cấp bậc lễ nghĩa chiếu cố không hề chậm trễ chút nào, xem ngươi như một vị hiền nhân, nhưng mà ngươi lại làm cái gì? Không ngờ vào thời khắc quan trọng, ngươi lại đâm sau lưng như thế, thử hỏi lương tâm có ứng với thanh danh đại hiền nho lâm hay không?”

Đông Phương Cử nghe thế, trên mặt không hồng không trắng, hần cười ha hả, nói.

“Ha ha, Đặc Mục Nhĩ tiểu thư, lúc Đông Phương Cử ta tiến vào thành Quy Tư Càn, chính là vì một khắc bắt phụ thân ngươi, cha con ngươi nhận thức không đến chốn, là bởi vì trí tuệ không đủ, còn có thể trách ta được gì? Sau khi ta lập mưu, lấy được thành Quy Tư Càn của các ngươi, chính là biểu hiện trí kế của Nho gia ta, các ngươi nhìn không thấu thì thôi đi, những việc ta làm, chính là hiển lộ rõ ràng tu vi tu tâm Nho đạo của ta, làm sao tổn hại thanh danh của ta? Ngươi e là đã hỏi ta nhầm vấn đề rồi đấy.”

Chương 790: Chẳng biết xấu hổ (2)

Nghe Đông Phương Cử nói những lời này, ngay cả Vân Cổ Lặc ngồi trên ghế chủ tọa trong lòng cũng thầm mắng một tiếng vô sỉ, chuyện ám muội như vậy cũng có thể nói thành quang minh chính đại nghiêm túc như thế... Còn Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, lại không nghĩ rằng Đông Phương Cử vô sỉ đến mức độ này, da mặt đôi phương dày đến mức thế, rõ ràng đôi trắng thay

đen, trong lúc nhất thời Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi ghen hòng không nói được lời nào.

Tô Bằng thấy thế, sau lưng Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nhẹ nhàng ấn nàng xuống, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi bỗng nhiên bừng tỉnh, lúc này không phải là lúc đầu vô mồm, lúc này ngậm miệng không nói, nhưng trong ánh mắt, vẫn tràn đầy oán hận nhìn về phía Đông Phương Cử.

Đông Phương Cử thấy Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi không nói gì, trên mặt lộ ra mỉm cười, hần chấp tay nói với Vân Cổ Lặc.

“Vân tông sư, nghe nói Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi là đệ nhất mỹ nữ Tây Vực, những ngày này ta cũng chưa thấy gương mặt thật của nàng, ngược lại cảm thấy hiếu kỳ, thưởng thức mỹ nữ cũng giống như thưởng thức rượu ngon, không bằng hôm nay chúng ta để nàng đứng ra, bình luận một phen như thế nào? Vừa vặn tăng thêm thú vị trong bữa tiệc này.”

Vân Cổ Lặc nghe thế, trên mặt mỉm cười, đề nghị này của Đông Phương Cử, vừa vặn rất hợp ý của hần. Vân Cổ Lặc bị người chọc đến trúng chỗ ngứa, nhẹ gật đầu, nói.

“Sở dĩ ta thiết yến đêm khuya, chính là đệ tử đã bảo đảm, tối nay tất nhiên bắt giữ được Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, lúc này quả thế... Hôm nay vui vẻ như thế, không ngại để cho mọi người nơi đây bình luận một chút đệ nhất mỹ nữ đệ nhất mỹ nữ Tây Vực rốt cuộc xinh đẹp như thế nào.”

Nói xong, hần hướng về phía hộ vệ Quy Tư Càn giả trang thành đệ tử của hần, nói.

“Thập Nhất, ngươi trút hết xiêm y và khăn che mặt của Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi xuống cho ta, để cho chúng ta kiểm nghiệm thân thể nàng, xem thử nàng có phải xinh đẹp giống như trong truyền thuyết không.”

Nghe thấy những lời này, hộ vệ kia lập tức sững sốt một chút, không biết phản ứng như thế nào.

Trong những lão túc thành Quy Tư Càn ngồi ở đây, cũng không phải đều là ủng hộ bọn người Vân Cổ Lặc, có mấy túc lão, bản thân rất trung thành với

thành chủ, càng nhìn Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi lớn lên, coi như con gái của mình, không ngờ nghe Vân Cổ Lặc nói ra yêu cầu như thế, một tức lão không nhịn được nói khẽ.

“Đúng là không bằng cảm thú... Xằng bậy...”

“Người nói cái gì?”

Đệ tử mặc hắc bào của Vân Cổ Lặc, đứng sau lưng tức lão này nghe thế, lập tức tròng hai mắt, loan đao trong tay thoát ra khỏi vỏ, lập tức bổ xuống chém đứt đầu tức lão kia.

“A!”

“Thập Tam, người làm gì đó?”

Vân Cổ Lặc thấy thế, trên mặt lộ ra một chút vẻ mặt bất mãn, quát khê tên vừa mới giết người kia.

“Người này ngôn ngữ vũ nhục sư tôn, Thập Tam nhất thời kích động, bèn một đao chém chết.”

Vân Cổ Lặc nghe thế, giống như cũng không thèm để ý, phát tay nói.

“Vâng!”

Đệ tử tên là Thập Tam này đáp vâng, sau đó phát tay, phía sau có mấy người của Vân Cổ Lặc đi đến, lôi thi thể này xuống bên dưới.

Vân Cổ Lặc thì lại mỉm cười vuốt cằm, nhìn phía dưới nói.

“Đều là một ít chuyện nhỏ, chư vị vì sao đều kinh hãi như thế? Tiếp tục uống rượu thôi nào.”

Nghe thấy những lời này, những đệ tử hắc y của Vân Cổ Lặc không chế những tức lão kia, xách cổ áo những tức lão kia, đặt trở lại ngồi về trên ghế.

Chỉ là những tức lão kia, nhìn đồng liêu cùng ngồi cùng ăn với bọn họ bị giết chết kia không ngờ lại chỉ bởi vì một câu nói không đầu, bèn chết oan

chết uống, lập tức dâng lên cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, mà thức ăn trên bàn người kia và bọn họ đều giống nhau, lúc này tung tóe đầy máu người, khiến những người này vừa trông thấy đã vô cùng buồn nôn chán ghét, trên mặt thần sắc sợ hãi, không dám ho he.

Chỉ là Đông Phương Cử ngồi trên ghế cao cao, sắc mặt bình thản ung dung, giống như không trông thấy chuyện vừa rồi, chỉ nghe hắn nói với Vân Cổ Lặc.

“Vân tông sư, chút chuyện nhỏ này, không khỏi làm chúng ta có chút mất hứng, ngược lại khiến người ta nhất thời chẳng còn hứng thú nào thưởng thức mỹ cơ.”

“Hừ, có ít người quả thật không có nhãn lực gì.”

Vân Cổ Lặc hừ lạnh một tiếng, sau đó nói với Đông Phương Cử.

“Đông Phương Sơn Trường, ngươi có cách nào trợ hứng chăng?”

Có điều Đông Phương Cử như nghe như không, nói.

“Mỹ cơ vẫn là phải thưởng thức, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi thân là đệ nhất mỹ nữ Tây Vực, không bình luận thưởng thức một chút chẳng phải đáng tiếc lắm sao? Có điều ta Có điều ta ngược lại có một đề nghị, đã sớm nghe nói thành chủ thành Quy Tư Càn phụ tử tình thâm, lúc này thưởng thức mỹ cơ, tại sao không mời thành chủ Đặc Mục Nhĩ ra ngoài, cùng nhau thưởng thức?”

Chương 791: Động thủ

Nghe thấy những lời này của Đông Phương Cử, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi phía dưới thiếu chút nữa không trực tiếp xông lên, muốn cầm đao chém chết người này.

Người này thân là thủ lĩnh nho học, nhưng mà đề nghị đưa ra lại vô cùng vô sỉ, hắn đề nghị đưa thành chủ thành Quy Tư Càn ra ngoài, thưởng thức nữ nhi của mình khóa thân nhảy múa, quả thực là sỉ nhục vô cùng ác liệt.

Có điều Vân Cổ Lặc dường như lại rất thương thức đề nghị này, trên mặt Vân Cổ Lặc lộ ra nụ cười, nói.

“Như thế rất tốt, Đông Phương Sơn Trường quả nhiên là trí giả Trung Nguyên, cho dù những tiết mục vui vẻ này ở đây, tùy tiện đề cập đến một chút, cũng không giống như người thường.”

Nói xong, hắc vỗ tay, nói.

“Người đâu, mời thành chủ thành Quy Tư Càn ra đây.”

Nghe thấy Vân Cổ Lặc nói như vậy, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi không khỏi kích động.

Nàng cùng bọn người Tô Bằng trước đó đã thương nghị sách lược, chính là yên lặng theo dõi biến động, sau đó dùng hết mọi khả năng để cho thành chủ Đặc Mục Nhĩ xuất hiện ở hiện trường, bởi vì nếu thành chủ Đặc Mục Nhĩ bị giam giữ ở nơi nào đó, rất dễ dàng bị trúng quân đội, mà một khi thành chủ Đặc Mục Nhĩ bị độc thủ, như vậy trong thành Quy Tư Càn sẽ không có người có thể trực tiếp điều động quân đội, như thế, dựa vào bọn người Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, thật sự là có chút thế đơn lực bạc.

Lúc này, Vân Cổ Lặc dẫn thành chủ Đặc Mục Nhĩ ra ngoài, đây chính là cho bọn người Tô Bằng cơ hội, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay cứu thành chủ Đặc Mục Nhĩ, sau đó đợi những bố trí còn lại của Tô Bằng.

Nhanh chóng, vài hắc y nhân, đã dẫn thành chủ Đặc Mục Nhĩ ra ngoài.

Thành chủ Đặc Mục Nhĩ, lại nằm trên giường được người khiêng ra ngoài, thành chủ Đặc Mục Nhĩ lúc tuổi trẻ, cũng từng tu hành võ công, cho dù võ công không cao nhưng cũng không phải thấp, chỉ là sau trung niên, bệnh tật triền miên, thân thể bắt đầu béo ra. Trong miệng thường xuyên khô khát, đồng thời thị lực có chút thoái hóa, lúc nghiêm trọng thân thể sẽ tạm thời không cách nào động đậy, võ công cơ bản đã tàn lụi, cho nên lúc hành động mới luôn ngồi trên xe lăn.

Đặc Mục Nhĩ thành chủ lúc này đang phát bệnh, thân thể không thể nhúc nhích, được các đệ tử Vân Cổ Lặc nâng đầu, có thể nhìn thấy tình cảnh bên

trong lúc này, hắn nhìn thấy Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi bị giải đến đây, thân thể dường như đều run lên bần bật.

“Thập Nhất, bây giờ có thể bắt đầu rồi, mau cởi xiêm y Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi ra...”

Đông Phương Cử ánh mắt chăm chăm nhìn cảnh tượng bên dưới, nhưng mà đột nhiên lúc này, hắn nhìn thấy hộ vệ đang áp giải Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi kia, gương mặt dường như có chút quen thuộc...

“Động thủ!”

Nhìn thấy thành chủ Đặc Mục Nhĩ được dẫn ra ngoài, Tô Bằng bất chợt quát lớn một tiếng, thân thể đột nhiên lẳng không vọt lên, trên không trung phi thân lao đến bên thành chủ Đặc Mục Nhĩ.

Trên không trung, trong thân thể Tô Bằng, vọt ra hai đạo hư ảnh, lao đến hai đệ tử hắc bào của Vân Cổ Lặc đứng hai bên thành chủ Đặc Mục Nhĩ.

“Ầm!”

“Ầm!”

Hai tiếng nổ vang dội liên tiếp vang lên, hai gã đệ tử hắc bào của Vân Cổ Lặc, ngay lập tức bị hư ảnh lao đến đụng phải thân thể, lập tức quăng bay về phía sau, lăn lộn thật xa trên mặt đất, biến thành bao tải da người.

Tô Bằng giờ phút này, cũng đã nhảy đến bên thành chủ Đặc Mục Nhĩ, Sát Sinh trường đao của hắn rút ra khỏi trong vỏ đao mượn được nhưng không thể nào phối vừa với thanh đao này, bảo vệ bên cạnh thành chủ Đặc Mục Nhĩ.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi và những hộ vệ bị áp giải vào trong, đồng loạt được hộ vệ chung quanh kéo mở những dây trói nguy trang trên tay kia, hơn nữa rút binh khí cho bọn họ, trong nháy mắt liền võ trang đầy đủ.

Bên đám người Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi bắt đầu hành động, bọn người Vân Cổ Lặc, cũng đã bắt đầu có phản ứng theo.

Đông Phương Cử phản ứng đầu tiên, hấn vốn muốn bỏ nhào về phía thành chủ thành Quy Tư Càn một lần nữa đoạt lại đoạt lại người này, nhưng khi hấn nhìn thấy người đứng ở bên cạnh thành chủ thành Quy Tư Càn, đột nhiên thân thể cứng còng.

Lúc Đông Phương Cử giả trang thổ phỉ chặn cướp, chặn giết Lương Đại Mễ, chính là bị Tô Bằng phá hỏng, cho nên ấn tượng của Đông Phương Cử đối với Tô Bằng có thể nói là thập phần khắc sâu, biết võ công của Tô Bằng không thua kém chi mình, thậm chí càng có phần hơn, mặc dù hấn lúc này không rõ Tô Bằng tại sao lại xuất hiện ở nơi này, nhưng mà nhìn thấy mặt Tô Bằng, hấn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mà Vân Cổ Lặc, mặc dù đã phản ứng lại, tuy nhiên lại chỉ là sắc mặt âm trầm, hấn thân là tông sư duy nhất Tây Vực, đương nhiên muốn có chút biểu hiện khí độ, lúc này chỉ là sắc mặt âm trầm, nhưng lại không xuất thủ đầu tiên, chỉ là nhìn Tô Bằng cùng bọn người Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi.

Ngược lại đệ tử hắc bào dưới trướng hấn, đều phản ứng vô cùng nhanh chóng, nhanh nhẹn xông lên, vây quanh bọn người Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi.

Bởi vì đi vào trong này, chỉ có Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi cùng số ít hộ vệ võ công tương đối cao cường, cộng lại không quá mười bảy mười tám người, nhưng mà đệ tử hắc bào của Vân Cổ Lặc ở đây, lại có hơn ba mươi năm mươi người, gấp mấy lần bọn người Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, hơn nữa võ công của những kẻ kia, rõ ràng cao hơn một bậc so với hộ vệ của Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi.

Những hắc y nhân kia, bao vây xung quanh Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi cùng hộ vệ, mắt thấy sắp tấn công, lại nghe thấy Vân Cổ Lặc ở trên ghế chủ tọa lạnh lùng nói một tiếng.

“Dừng tay!”

Nghe thấy lời của Vân Cổ Lặc, những hắc y nhân kia liền dừng lại, nhưng cũng không hề lơ là bọn người Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi.

“Đề mấy người kia, thả đến chỗ của thành chủ Đặc Mục Nhĩ... Ta muốn nhìn kỹ những người này.”

Vân Diệp vừa rồi không có ra tay, chính là vì bảo vệ bọn người Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, không bị những hắc y nhân này loạn đao chém chết, lúc này nghe thấy lời của Vân Cổ Lặc, Vân Diệp cũng thả lỏng, bảo vệ bọn người Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, đi tới bên cạnh Tô Bằng đang bảo vệ thành chủ Quy Tư Càn.

Thành chủ Quy Tư Càn, bởi vì bệnh tật đôi mắt có chút vầng, lúc này nhìn thấy Tô Bằng ở bên cạnh, mới nhận ra, thì thào nói.

“Là Tô anh hùng...”

Tô Bằng gật đầu, ánh mắt hẩn, cũng nhìn về phía Vân Cổ Lặc, ánh mắt hai người, trên không trung trực tiếp đối chọi với nhau, giống như bắn ra tia lửa.

“Người chính là Tô Bằng? Kiếm thủ tuổi trẻ xuất hiện ở Tây Vực gần đây... Kế sách này là do ngươi bố trí, đến tới cứu thành chủ thành Quy Tư Càn sao? Đúng là thật can đảm.”

Vân Cổ Lặc ánh mắt lạnh lùng nhìn Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng cười nhạt một tiếng, nói.

“Người chính là Vân Cổ Lặc? Nghe nói ngươi là tông sư duy nhất Tây Vực, có điều từ đệ tử của ngươi xem ra, cũng chả có gì đặc biệt.”

“Người xuất hiện ở nơi này, là chưa hề đụng phải bảy đệ tử dưới trướng ta, hay là ngươi đã giết chết bọn chúng?”

Vân Cổ Lặc không tiếp lời của Tô Bằng, mà lại hỏi ngược lại một câu khác.

“Người đang nói Vân Tông thất tử sao? Bọn chúng đã bỏ mạng dưới kiếm của ta.”

Tô Bằng đáp lời của Vân Cổ Lặc.

Vân Cổ Lặc nghe thế, hừ lạnh một tiếng, ánh mắt có vẻ càng thêm hung ác nham hiểm, đệ tử quen thuộc tính tình của hẩn cũng biết, đây là biểu hiện trong lòng Vân Cổ Lặc tức giận.

Chỉ nghe Vân Cổ Lặc hừ lạnh, nói.

“Đúng là dạy bảo mấy tên phế vật vô dụng, ngay cả chuyện như vậy cũng làm không xong, chết cũng đáng.”

Tô Bằng nghe thế, không nói gì, nhưng lại cảm giác được Vân Cổ Lặc này, nhất định là tính tình cực kỳ lạnh lùng, cũng không biết hắn dùng thủ đoạn gì cai trị Lục Vân châu.

Có điều Tô Bằng xem xét tình hình hiện thời, người của đối phương dường như nhiều hơn người của mình rất nhiều, nếu thật sự hỗn chiến, Tô Bằng cũng không dám bảo đảm sự an toàn của Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi cùng phụ thân nàng.

Cho nên lúc này, biện pháp tốt nhất, vẫn là có thể khiêu khích Vân Cổ Lặc đối phó với mình, đối phương tốt xấu gì cũng là tông sư duy nhất Tây Vực, nếu cùng hắn độc đấu, đối phương cũng không có để ý muốn lấy đông hiếp ít.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng bật cười lớn, nói với Vân Cổ Lặc.

“Ta nghe nói Vân Cổ Lặc, là tông sư duy nhất Tây Vực, có điều ta xem hành vi của ngươi, cũng không có khí độ tông sư gì, chẳng lẽ Tây Vực tông sư này, cũng là hữu danh vô thực? Vân Cổ Lặc, ngươi có dám cùng ta đấu một trận thử không, phân rõ ân oán?”

Vân Cổ Lặc nghe thế, cười lạnh một tiếng, nói.

“Rõ ràng hạng người ít hiểu biết, cũng dám càn rỡ như thế... Lúc Vân Cổ Lặc ta thành danh, ngươi còn chưa sinh ra trên đời này, lúc này cũng dám kiêu ngạo như thế đối với ta, ngươi dựa vào cái gì hả? Chỉ dựa vào chút chiến tích nho nhỏ kia của ngươi sao?”

“Dựa vào thanh đao trong tay ta!”

Tô Bằng nâng Sát Sinh trường đao trong tay lên, chỉ vào Vân Cổ Lặc nói.

“Cho dù ngươi là tông sư duy nhất Tây Vực, nếu tài nghệ không bằng người khác, cũng sẽ bị chém chết dưới đao, giang hồ tranh đấu, chưa bao giờ luận ai lớn ai nhỏ, mà là xem xét thực lực ai mạnh hơn, võ công ai cao hơn, ngươi không chịu tiếp nhận khiêu chiến, chẳng lẽ là tuổi già sức yếu, tũ sắc lấy hết tinh lực, không dám ứng chiến sao?”

“Hừ! Tiểu bối, chúng ta bây giờ chiếm hết ưu thế, cho dù là dựa vào đệ tử thuộc hạ, cũng giết chết được ngươi, ngươi có tư cách gì bảo Vân tông sư ra tay?”

Nghe Tô Bằng nói thế, Đông Phương Cử bên cạnh, biểu tình âm trầm đứng lên, nói với Tô Bằng.

Chỉ là Đông Phương Cử lời còn chưa dứt, chợt nghe bên ngoài cách đó không xa, vang lên tiếng hò hét, sau đó chính là thanh âm cung tiễn nổ tiễn, cùng với tiếng người kêu thảm thiết, không bao lâu, mọi người chỉ nghe thấy tiếng bước chân rất nhiều người lao vào trong đây, mà bên ngoài, không ít đệ tử hắc bào của Vân Cổ Lặc bị thương chạy vào bên trong, một vài hộ vệ Quy Tư Càn, cũng xông vào trong giống như thủy triều!

Chương 792: Ba tội lớn (1)

Không ít đệ tử hắc bào của Vân Cổ Lặc lui giữ tiến đến, trên người những người này có kẻ còn cầm nỏ tiễn, mà cả đám hộ vệ thành Quy Tư Kiên, tràn vào như thủy triều.

Người cầm đầu những hộ vệ này, là một người đàn ông trung niên bộ dáng trung nguyên lai Tây Vực, bộ dáng hắc có chút tuấn lãng, có điều lại vô cùng lạnh lùng, có chút cảm giác máu lạnh lãnh khốc.

Lúc này, hắn chỉ huy gần trăm tay nỏ tiến, từ bên ngoài sân tràn vào, những tay nỏ tiến này sử dụng đều là nỏ tiến tinh cương tinh xảo, uy lực hết sức kinh người, những đệ tử hắc bào Vân Cổ Lặc kia mặc dù võ công cao cường, nhưng cũng không ngăn nổi nỏ tiến bắn chum, cả đám đều chật vật bị buộc tiến vào.

Chỉ thấy nam tử lai lạnh lùng kia, sau khi vào sân, thấy Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, cao giọng hô. “Thống lĩnh đội nỏ tiến thành Quy Tư Kiền Triệu Kiền, tham kiến thành chủ cùng tiểu thư!”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi thấy người này, trên mặt lập tức lộ ra sắc mặt vui mừng.

Tô Bằng nhìn thấy màn này, cũng biết người này là ai.

Trước khi Tô Bằng cùng Đặc Mục Nhĩ vào thành Quy Tư Kiền, đã từng thương thảo, trong thành hành động như thế nào.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi lo lắng, trong nội thành, đều là đệ tử của Vân Cổ Lặc, những người này võ công so về thành Quy Tư Kiền hộ vệ còn mạnh hơn, chỉ bằng năm trăm hộ vệ lòng quân không yên dưới tay nàng, sợ là sẽ hỏng việc.

Tô Bằng thì đề nghị Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, không nên vừa vào liền chuẩn bị cường công, mà sau khi tiến vào trong thành, tìm kiếm lực lượng có thể viện trợ nàng, sau đó để năm trăm hộ vệ trước tập kích quân coi giữ cửa thành trong thành, sau đó đem quân đội trung thành với Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi dẫn dụ đến.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi suy nghĩ một hồi, báo cho Tô Bằng. Trong thành Quy Tư Kiền đại bộ phận quân đội đều quản chế cực kỳ nghiêm khắc, không có Hồ Phù, căn bản không điều được, ngoại trừ một chi đội ngũ đặc thù...

Lần trước Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi từ trung nguyên mang về gần ngàn nô tiển, chính là vì tổ kiến đội nô tiển, ở những ngày Tô Bằng rời đi, nàng ngoại trừ thanh lý đội ngũ hộ vệ, còn từ trong thân binh hộ vệ tuyển ra thân binh và hộ vệ từng chịu ân huệ của nhà Đặc Mục Nhĩ, tuyệt đối trung thành với gia tộc của nàng, tổ chức hạch tâm đội nô tiển.

Ý nghĩ của nàng là trang bị đội nô tiển tốt nhất, chắc chắn sẽ trang bị cho những hộ vệ trung tâm trong trung tâm này, mà dùng những người này làm hạch tâm, mang ra một chi đội nô tiển.

Tên cung của nô tiển, đã bảo công tượng thành Quy Tư Kiên tạo sẵn, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi đã tổ chức đội nô tiển thành công, thành viên ngoại trừ hai trăm hạch tâm, còn ba trăm thành viên phổ thông lý lịch trong sạch, mà nô tiển này, thật ra không cần huấn luyện đặc biệt, cũng có thể hình thành chiến lực.

Chỉ là lúc ấy thành Quy Tư Kiên biến cố, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi cũng không ở trong đội nô tiển, đã trực tiếp bị bức ra khỏi thành, không mượn được lực lượng của bọn họ.

Mà lúc này, trong cả thành Quy Tư Kiên, chỉ có chi đội nô tiển này là mới tổ kiến, Hồ Phù riêng còn chưa tạo xong, cho nên năm trăm người này không cần binh phù cũng có thể hành động, lại trung thành với Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi... Cho nên Tô Bằng đề nghị, sau khi vào thành lập tức bảo cận vệ Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi đi tìm đội nô tiển, sau đó để những người còn lại tấn công nội thành, tụ tập một ngàn binh lực, lại trở về viện binh phủ thành chủ trong thành.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi tổ kiến đội nô tiển, cũng phải chuyện mấy ngày nay, tình báo người trong thành không phải đặc biệt khẩn cấp, hơn nữa bọn người Vân Cổ Lặc cảm thấy đã không chế được thành Quy Tư Kiên, không đặc biệt chú ý chi đội ngũ này, không ngờ lúc này bị giết trở tay không kịp.

Vừa rồi phóng pháo hoa lên trời, cũng là cho những hộ vệ cùng đội nô tiển tín hiệu, mà hết thấy quả nhiên thuận lợi, đội nô tiển hiển lộ rõ ràng uy lực rất lớn, các đệ tử Vân Cổ Lặc không có vũ lực, đối mặt mấy trăm nô tiển bắn một lượt cũng không có biện pháp chống đỡ, bị bắn chết một đám,

những người còn lại lui đến nơi này, những hộ vệ kia cũng đều trở về viện binh ở đây.

Theo đó đội nô tiển này đã đến, thế cục nơi này thoáng cái sinh ra nghịch chuyển.

Bản thân nô tiển chính là khắc tinh của võ giả tiêu chuẩn võ đạo không đủ cao siêu, mà nhân số đội nô tiển lại nhiều hơn so với những đệ tử hắc bào của Vân Cổ Lặc, cho chốc lát ngược lại là phe Tô Bằng chiếm lấy ưu thế.

Cho dù bản thân Vân Cổ Lặc, ở dưới năm trăm nô tiển, có thể toàn thân trở ra hay không, còn là một ẩn số.

Chỉ là, ưu thế thực lực bây giờ, thật có thể biến thành ưu thế sao?

Chương 793: Ba tội lớn (2)

Thấy đến giờ phút này thế cục nghịch chuyển, Vân Cổ Lặc vẫn bung rượu chén nhỏ hừ lạnh một tiếng.

Hắn đứng lên, vận khởi nội lực, nói với những hộ vệ Quy Tư Kiền nhảy vào trong sân. “Ta chính là tông sư duy nhất của Tây Vực Vân Cổ Lặc, các ngươi định ra tay đối với ta cùng đệ tử của ta sao?”

“Vân Cổ Lặc?”

“Là Vân tông sư?”

“Là lão nhân gia?”

Lời của Vân Cổ Lặc, xen lẫn nội lực, tính xuyên thấu rất mạnh, nghe được hẳn tự giới thiệu, những hộ vệ trong đội nô tiển kia, không ít người bắt đầu hai mặt nhìn nhau, tựa hồ không biết làm như thế nào mới tốt.

Ngay cả thống lĩnh hộ vệ, người vẻ mặt lạnh lùng kia, trên mặt cũng có chút động, có chút do dự.

Vân Cổ Lặc ở Tây Vực đã nhiều năm, danh vọng đã đến một tình trạng thường nhân khó có thể tưởng tượng, những hộ vệ Quy Tư Kiền này, mặc

dù trung với nhà Đắc Mục Nhĩ, nhưng cũng đã nghe truyền thuyết Vân Cổ Lặc lớn lên từ nhỏ, đối với loại nhân vật như Chiến thần Tây Vực trong truyền thuyết này, tự nhiên liền tồn tại một loại tâm lý kính sợ.

Vốn bọn họ tới chỗ này viện binh Đắc Mục Nhĩ Uyển Nhi, đã biết đối thủ có thể là vị tông sư duy nhất Tây Vực này, nhưng biết là một chuyện, đối mặt lại là một chuyện, với những hộ vệ này mà nói, động võ với Vân Cổ Lặc, liền có điểm giống người luyện võ thể giới Tô Bằng chém Quan Nhị gia, hoặc là bảo các thương nhân đập bể tượng thần tài, luôn có một loại cảm giác không thể hạ thủ, cũng không dám ra tay.

Ở dưới ảnh hưởng của loại bầu không khí đặc thù này, những hộ vệ của đội nô tiền này, không ít người mất đi ý chí chiến đấu, nô tiền không ngờ không hề chỉ vào Vân Cổ Lặc cùng đệ tử của hắn.

Đắc Mục Nhĩ Uyển Nhi nhìn thấy tình cảnh này, không khỏi khẩn trương, trong lòng nàng rất hối hận, quân đội trong những thành trì Tây Vực này, gần như đều coi Vân Cổ Lặc là Chiến thần, Đắc Mục Nhĩ cũng biết những chuyện này, nhưng từ lúc nàng sinh ra, chuyện liền đã như vậy, đã trở thành thói quen, cho nên Đắc Mục Nhĩ Uyển Nhi cũng chẳng cảm thấy dị thường lắm, nhưng giờ khắc này, mắt nhìn tình thế cố tạo ra, lại bị danh vọng uy danh một mình Vân Cổ Lặc nghịch chuyển, khiến trong lòng Đắc Mục Nhĩ Uyển Nhi sôi ruột dị thường.

“Nếu lần này có thể thành công đoạt lại thành Quy Tư Kiền, nhất định phải ở trong quân đi diệt trừ lực ảnh hưởng của Vân Cổ Lặc!”

Đắc Mục Nhĩ Uyển Nhi, trong lòng âm thầm thề.

Tô Bằng thấy tình cảnh lúc này, trong lòng cũng không khỏi thán than một tiếng.

Không nói Vân Cổ Lặc phương diện khác thế nào, danh vọng giang hồ này tuyệt đối là làm rất tốt, không ngờ có thể bằng vào thanh danh hù sợ năm trăm tay nô tiền, không thể không nói, đây cũng là một loại thực lực.

Có điều, loại tình huống này, không nên tiếp tục nữa, nên có một chung kết.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng đột nhiên phát ra tràng cười ha hả.

Tiếng cười của hắn, đồng dạng xen lẫn nội lực, truyền khắp toàn trường.

Vân Cổ Lặc nghe tiếng cười không hài hòa thế, ánh mắt hung ác nham hiểm liếc tới, nhìn Tô Bằng nói.

“Người vì sao bật cười?”

“Ha ha ha ha... Ta cười Vân Cổ Lặc người lừa đời lấy tiếng mấy chục năm, không ngờ lừa nhiều người Tây Vực nhiều năm như vậy, thật sự là không nhìn được mà bật cười, ha ha ha...”

Tô Bằng cười ha hả, sau nửa ngày mới dừng, nói.

“Vân Cổ Lặc, người khác đều nói người là tông sư duy nhất Tây Vực, ta lại cảm thấy người là một tiểu nhân dối trá nhất trong Tây Vực!”

“Hừ... Ta xem người là điên rồi, thanh danh của ta ở Tây Vực người người đều biết, há lại cho người ăn nói bừa bãi?”

Vân Cổ Lặc nghe xong, hừ lạnh một tiếng, nói với Tô Bằng.

“Ha ha ha... Nói người là tiểu nhân dối trá nhất Tây Vực, thì hãy nghe ta nói ba lỗi lớn của người!”

“Tội đầu tiên, người độ lượng nhỏ hẹp, đố kỵ người tài, không thể dung người! Tây Vực cũng coi như rộng lớn, vì sao qua nhiều năm như vậy chỉ có một tông sư người? Không phải võ công người quả thật vô địch Tây Vực, mà là người đố kỵ người tài, phàm là Tây Vực có hạt giống cường giả xuất hiện, người không phải phái đệ tử, thì chính là tự mình ra tay, dùng các loại cớ mà giết, người căn bản không có tấm lòng dung người của tông sư, danh hiệu tông sư “Duy nhất” của người có được cũng là đủ vô sỉ, giết tất cả đối thủ cạnh tranh, người tự nhiên là tông sư duy nhất, điểm này, có thể thấy người lòng dạ hẹp hòi, hơn nữa đố kỵ người tài! Không thể dung nhân có cường giả phát triển trên người!”

“Tội thứ hai, tầm mắt người không rộng rãi, co đầu rút cổ, cuồng vọng tự đại, cực độ ích kỷ, dùng vốn bản thân, tàn phá võ lâm Tây Vực! Tây Vực

nhiều năm như vậy bị người giết chết hạt giống cường giả, không một trăm, cũng vài chục, những cường giả này nếu đều lớn lên, võ lâm Tây Vực sẽ sáng chói như thế nào! Nhưng mà người lại đem những hạt giống cường giả này đều bóp chết từ trong trứng nước, khiến nhân tài võ lâm Tây Vực điêu linh, chính vì người, võ lâm Tây Vực mới tẻ như thế!”

“Tội thứ ba, là chỗ dối trá nhất của người, chính là người mặc dù thân là thầy người khác, lại xem đệ tử như nô lệ heo chó, thật là bất nhân! Người nếu tự phong là tông sư duy nhất Tây Vực, đệ tử của người vì sao võ công tẻ hại như thế, thậm chí không địch nổi một chiêu của ta? Nếu người dụng tâm dạy đồ đệ của người, đã nói lên bản thân võ đạo người bình thường, dạy đệ tử không tốt, nếu người võ công cao cường cũng không dụng tâm dạy... Ha ha, đó chính là trong lòng người ích kỷ, sợ đồ đệ của người vượt qua người, cho nên không chịu dốc túi dạy dỗ, vẫn là người không xứng làm thầy! Mà người nhận nhiều nữ đệ tử như vậy, gọi là đệ tử, thật là thị thiếp, hoang dâm vô độ, đúng là khiến người ta khinh thường, người như người, cũng dám nói xằng tông sư?”

“Ba tội lớn này, người giỏi về ghen tỵ tất không tuyệt đối tin tưởng với bản thân, người tâm mắt không rộng rãi tất hiểu biết hạn hẹp, tàng tư không dạy người càng không xứng làm thầy người khác, có ba tội này, Vân Cổ Lặc người nào xứng làm tông sư duy nhất Tây Vực!”

Tô Bằng miệng từ từ nói, từng hữ rõ ràng, từng câu giết tâm, nhấn mạnh điểm Vân Cổ Lặc tàng tư, càng ẩn dấu ý tứ rất sâu ở bên trong.

Đệ tử hắc bào của Vân Cổ Lặc nghe xong, trong lòng không ít người tựa hồ cũng phảng phất có chút cảm xúc, tựa hồ lời của Tô Bằng, đều là sự thật.

Chính là những người kiên định ủng hộ Vân Cổ Lặc, trong lòng đã ở trong nháy mắt, không khỏi có một tia hoài nghi.

Bản thân Vân Cổ Lặc, liền mặt âm trầm gần như có thể chảy ra nước, hắc lần đầu tiên có chút hối hận, không giết chết Tô Bằng này trước.

Mà tay của hắn, cũng không tự giác sờ tới đao chỗ eo mình...

Chương 794: Chiến Vân Cổ Lặc (1)

Thấy lời của mình đã có hiệu quả, Tô Bằng thừa thắng xông lên, trường đao sát sanh của hắn, chỉ hướng Vân Cổ Lặc, nói.

“Vân Cổ Lặc! Nếu ngươi còn muốn bảo vệ tôn nghiêm cùng vinh dự của ngươi, liền chứng minh xem, ta cho ngươi một cơ hội, tới quyết đấu công bình với ta, ta sẽ không để cho ngoại nhân nhúng tay, nếu ngươi có thể đem ta chém dưới đao, lời ta mới vừa nói dĩ nhiên là trò cười, nhưng nếu ngươi thua, vậy... Ha ha...”

Vân Cổ Lặc nghe xong, sắc mặt âm trầm gần như có thể nhỏ nước, tay hắn bắt đầu sờ loan đao của mình.

“Giết gà cần gì dao mổ trâu?”

Vào chính lúc này, đột nhiên một thanh âm u ám, vang lên.

Bọn người Tô Bằng tập trung ở người nói ra lời này, chính là Đông Phương Cử một mực trầm mặc, chỉ thấy hắn nhìn Tô Bằng cười lạnh, nói.

“Vân tông sư thân là tông sư duy nhất Tây Vực, sao có thể tùy tiện ra tay? Không bằng để ta thử nhân tài mới xuất hiện như ngươi đi.”

Lúc hắn nói lời này, chỉ thấy có một người đọc sách trung niên ăn mặc tương tự hắn, đem một thanh bảo kiếm hai tay cầm, đưa cho Đông Phương Cử.

Đông Phương Cử cầm bảo kiếm, xoẹt một tiếng rút ra, chỉ thấy hào quang bảo kiếm hết sức ôn hòa, có chút cảm giác ôn nhuận như ngọc, Đông Phương Cử tay cầm bảo kiếm, nhìn thoáng qua, nói.

“Đàn ông khi cầm Tam Xích Kiếm, xây bất thế công, chính là quân tử đại trượng phu... Thanh kiếm này, tên Quân Tử Kiếm, liền để ta tới chiến Tô Bằng ngươi.”

Hắn động tác như thế, ngược lại có phần khiến mọi người ngoài ý muốn.

Cho dù Vân Cổ Lặc, cũng chẳng đoán ra, vì sao Đông Phương Cử này ra sức như thế, không ngờ vào lúc này quyết định xuất chiến.

Ngược lại Đông Phương Cử trong cục tự hiểu, Tô Bằng đã trở thành tâm chướng của hắn.

Đông Phương Cử vì một vạn lượng hoàng kim kia, giả cướp muốn chặn Lương Đại Mễ, lại bị Tô Bằng ra tay phá hư, chật vật mà chạy, lúc ấy Tô Bằng xuất hiện đột ngột, kiếm pháp sắc bén, Đông Phương Cử nếu không phải bảo giáp hộ thân, sợ là đã bỏ mạng ở đó, trong lòng không khỏi sinh ra một tia sợ hãi với Tô Bằng.

Lần này gặp mặt, Đông Phương Cử cũng có chút bối rối.

Có điều hắn mặc dù có chút vô sỉ, nhưng dù sao coi như là từng tu hành nho thuật, hết sức tinh thông thuật giết tâm, sau một tia hoảng loạn, lại khiến hắn nghĩ rõ, Tô Bằng ở trong lúc lơ đãng, đã trở thành tâm chướng của hắn.

Vừa rồi Tô Bằng khiêu chiến Vân Cổ Lặc, Đông Phương Cử tự mình biết, nếu Vân Cổ Lặc giết chết Tô Bằng, bản thân Tô Bằng cho dù chết, nhưng vẫn lưu lại một tia dấu vết trong tâm mình, làm cho lòng mình không cách nào thanh thản, mà nếu Tô Bằng giết chết Vân Cổ Lặc, đến lúc đó khí thế Tô Bằng như cầu vòng, hắn cũng trong khoảng thời gian ngắn không có lòng tin khiêu chiến.

Đông Phương Cử mặc dù da mặt đủ dày, cũng đủ đối trá vô sỉ, nhưng dù gì cũng là cao thủ gần cấp tông sư, có sự quyết đoán của hắn.

Hắn nhớ lại, ngày ấy hắn ra tay, cũng không mang binh khí, nếu mang binh khí, chưa hẳn liền không phải là đối thủ của Tô Bằng.

Ở vào tâm lý như thế, hắn vào lúc bọn người Tô Bằng vừa cứu viện thành chủ thành Quy Tư Kiền, liền sai người lấy vũ khí của hắn ra, chính là vì khiêu chiến Tô Bằng.

Chỉ là tâm tư này của hắn, quả thật dễ dàng đạt thành như vậy sao?

“Ha ha ha ha... Đúng là buồn cười, một nguy quân tử, cũng dám cảm bảo kiếm được xưng quân tử?”

Sau lưng Tô Bằng, Vân Diệp cười ha hả, đi lên.

“Kẻ kia, ta thấy ngươi cũng sắp bắt lực nhỉ, mới có thể ở trong bữa tiệc vừa rồi nghĩ ra điểm hoang dã như thế, giúp ngươi kích thích một chút? Nghe nói ngươi còn là một Đạo học tiên sinh, ngược lại đúng là ngại Đạo học nha, cuộc đời ta cực xem thường người như ngươi, ngươi muốn đánh với người khác? Đến đây, ta với ngươi đánh thử!”

Vân Diệp từ bên cạnh Tô Bằng đi tới, rút ra bảo kiếm màu tím của mình, nói với Đông Phương Cử.

“Kẻ kia, người ta muốn so võ, ngươi cũng đừng nhúng tay vào, tới đây, so thử với ta, đương nhiên, ngươi không dám so thì thôi vậy, có điều vậy thì ngươi phải thừa nhận mình là một nam nhân bất lực, sau đó từ dưới háng ta chui qua thế nào? Có lẽ da mặt ngươi dày như vậy, làm ra chuyện này cũng chẳng tốn sức chút nào nhỉ? Ha ha ha ha...”

Đông Phương Cử nghe nói như thế, cho dù với công phu hàm dưỡng của hắn, cũng không khỏi giận tới mức râu đã bắt đầu run rẩy.

Tô Bằng thấy, cũng cười ha ha, nói.

“Vân Cổ Lặc, chẳng lẽ ngươi muốn trốn ở sau lưng nam nhân của ngươi, để hắn ra tay thay ngươi sao?”

Vân Cổ Lặc nghe xong, lập tức phản nộ, hắn đem loan đao bên hông rút ra, nói với Tô Bằng.

“Ngươi muốn chết... Vậy liền không oán ta được!”

“Tới đây, cùng ta chiến một trận!”

Tô Bằng quát to một tiếng, thân thể đột nhiên nhảy lên, liền hướng Vân Cổ Lặc mà đi.

Mà Vân Diệp, cũng cười lớn, cầm kiếm đánh tới Đông Phương Cử.

Chương 795: Chiến Vân Cổ Lặc (2)

Đông Phương Cử sắc mặt âm trầm, Tô Bằng nói như thế, hắn ngược lại không thể giúp Vân Cổ Lặc ra tay, nếu không thật sự là không nể mặt Vân

Cổ Lặc, thật ra chính là giờ phút này, trong lòng Vân Cổ Lặc có thể sẽ bất mãn đối với hắn.

Đông Phương Cử tâm tình buồn bực, cũng hận không thể phát tiết, tay hắn cầm “Quân tử” kiếm, miệng rống một tiếng, đánh về phía Vân Diệp!

Vân Cổ Lặc lúc này, cũng thả người nhảy lên, lập tức, Tô Bằng cùng Vân Cổ Lặc, Vân Diệp cùng Đông Phương Cử trong sân, liền chia làm hai cặp chém giết.

“Cho ta xem thử, ngươi dựa vào cái gì cuồng vọng như thế!”

Vân Cổ Lặc thân là sư phụ A Bố Lực, khinh công tất nhiên càng thêm lợi hại so với A Bố Lực, chỉ thấy thân thể hắn giống như thoát ly sức hút của trái đất mà bay lên tám chín mét, trên không trung liền nhắm Tô Bằng đánh tới.

Tô Bằng thi triển thân pháp Lăng Vân Phi Độ, dưới chân liên tục điểm hai cái trên không trung, cũng bay lên cao như vậy, sau đó hắn vung trường đao sát sanh trong tay, trường đao sát sanh lập tức bùng lên ngọn lửa màu đen, với tốc độ cũng không quá nhanh chém về phía Vân Cổ Lặc.

Vân Cổ Lặc thì một tay xoay tròn loan đao, quỹ tích loan đao giống một vòng trăng tròn, chém xuống phía dưới.

Loan đao của Vân Cổ Lặc, cũng đao sát sanh của Tô Bằng, trong nháy mắt đụng vào nhau.

“Oành!”

Trong không trung, tựa hồ vang lên một tiếng sấm rền, thân thể Tô Bằng cùng Vân Cổ Lặc trên không trung cùng chấn động, sau đó bay về phía sau.

Hai người sau khi từ không trung rơi xuống, đều tự lui về phía sau hai ba bước, trong ánh mắt đồng thời lộ ra vẻ ngưng trọng.

Vừa rồi, Tô Bằng sử dụng trên không trung, là Tam Hợp kiếm cảnh giới Hợp Khí, ngênh không thức, Tam Hợp kiếm của cảnh giới Hợp Khí đã uy lực không tẻ, Tô Bằng vốn cho rằng có thể làm cho Vân Cổ Lặc vội vàng

không kịp chuẩn bị ăn một thiết thòi, lại không ngờ, cũng chỉ ngang sức ngang tài với Vân Cổ Lặc mà thôi.

Vốn Tô Bằng căn cứ võ công A Bô Lực mà xem, cho rằng Vân Cổ Lặc đi cũng là chiêu số khoái đao nhẹ nhàng, nhưng vừa rồi trên không trung, Vân Cổ Lặc từ trên bổ xuống dưới một đao, không ngờ ở bên ngoài loan đao bắn ra một vòng chân khí như trắng tròn, chẳng những tốc độ cực nhanh, hơn nữa nội lực cực kỳ cường đại, không ngờ cân sức ngang tài với nghênh không thức cảnh giới Hợp Khí của Tô Bằng.

Có điều, hạ xuống xong, Tô Bằng cùng Vân Cổ Lặc đồng dạng lui hai ba bước, nhưng vẫn là Tô Bằng chiếm thượng phong.

Bởi vì vừa rồi Vân Cổ Lặc là ở trên không, có thể mượn nhờ trọng lực, mà Tô Bằng lại ngược dòng mà lên, mặc dù cũng bị bổ xuống, nhưng luận thắng bại một chiêu này, vẫn là Tô Bằng hơn một chút.

Cái này cũng có thể là mặt vũ khí của Tô Bằng chiếm ưu thế, lúc hai thanh đao của hai người đụng nhau, Tô Bằng rõ ràng cảm giác đao sát sanh đã phá mở loan đao Vân Cổ Lặc một chút, lần này, đã khiến cho loan đao Vân Cổ Lặc có một lỗ hồng, nhưng đao sát sanh lại không hư hao chút nào.

Vân Cổ Lặc đối diện, lúc này cũng đứng lại, ánh mắt hắn chăm chú nhìn Tô Bằng, tay lại cầm chặt loan đao, dùng tay còn lại sờ nhẹ thân đao, quả nhiên Tô Bằng thấy, loan đao của hắn đã xuất hiện một lỗ hồng, chỉ nghe Vân Cổ Lặc nói.

“Đao của ngươi rất sắc bén, tên gọi là gì?”

“Sát sanh.”

Tô Bằng hồ hững nói, nói xong, thân thể đột nhiên vừa động, phóng về phía Vân Cổ Lặc.

Thân hình Vân Cổ Lặc cũng động, mà vào lúc Tô Bằng cách Vân Cổ Lặc không đến bốn thước, đột nhiên thân thể hắn chợt động, hóa thành tàn ảnh ngay tại chỗ, trong nháy mắt liền vọt tới cạnh Vân Cổ Lặc, trường đao sát

sanh trong tay giống trong nháy mắt biến mất, hóa thành tàn ảnh, vô cùng nhanh chóng chém về phía Vân Cổ Lặc.

Bộ pháp nhất thuận, phối hợp Bạt kiếm thức uy lực lớn nhất trong tàn thức Tam Hợp kiếm, dùng tốc độ của cảnh giới Hợp Lực chém ra!

Vân Cổ Lặc vội vàng không kịp chuẩn bị, hắn không ngờ tốc độ Tô Bằng thay đổi nhanh chóng như thế, trong lúc vội vàng chỉ có thể bằng vào cảm giác, vung đao ngăn cản một chút.

“Keng!”

Một tiếng kim loại vang lên, Vân Cổ Lặc không hổ là cao thủ cảnh giới tông sư, mặc dù là dựa vào cảm giác, cũng chặn một đao của Tô Bằng.

Chỉ là hắn không ngờ, lực lượng của Tô Bằng lớn như vậy, mặc dù ngăn được đao chiêu đối phương, nhưng thân thể của Vân Cổ Lặc bị một đao kia làm lão đảo, bên trái lộ ra một tia sơ hở.

Sau khi Tô Bằng xuất ra một chiêu này, cũng không theo vào hoặc trở về phòng thủ, mà người vòng nửa vòng, giống như dùng sức quá mạnh, lộ ra sơ hở nửa người.

Vân Cổ Lặc lúc này, mặc dù trọng tâm có hơi không ổn, nhưng khi nhìn thấy sơ hở Tô Bằng lộ ra tựa hồ còn lớn hơn so với hắn, thân là người cấp tông sư võ đạo, không thể nào nhìn không ra.

Mặc dù cũng nghĩ đến Tô Bằng có thể là cố ý lộ ra sơ hở, nhưng Vân Cổ Lặc vẫn vung đao theo vào, với tu vi võ đạo của hắn, hắn có tự tin, cho dù đối phương là cố ý lộ ra sơ hở giả, hắn cũng có thể khiến sơ hở này biến thành sơ hở thật chết người.

Mà Tô Bằng, lúc này mặc dù đưa lưng về phía Vân Cổ Lặc, lại tựa hồ đã đoán được động tác tiến công của Vân Cổ Lặc, thân thể đột nhiên gia tốc xoay tròn, chỉ thấy trường đao sát sanh trong tay hắn, dùng một loại tốc độ mặc dù không nhanh như vừa rồi, nhưng vẫn trên tiêu chuẩn xoay người chém tới!

Cảnh giới Hợp Khí, Hồi thân trăm!

Đây là một loại phương pháp trong kinh nghiệm thực dụng của Tam Hợp kiếm mà Từ Đạo Kỳ cho Tô Bằng, Tam Hợp kiếm nhị liên trăm!

Vân Cổ Lặc lúc này nếu dùng thương đối thương, như vậy vào lúc loan đao của hắn chém trên người Tô Bằng, Hồi thân trăm của Tô Bằng cũng sẽ chém đứt đôi hắn, lúc này, chính là lúc khảo nghiệm đảm phách một người.

Vân Cổ Lặc thấy, trong lòng không khỏi bức mình một trận, Tô Bằng là đoán chuẩn xác, Vân Cổ Lặc hắn không chịu dùng mạng đối với Tô Bằng, đoán hắn nhất định sẽ ngăn cản một đao kia.

Vân Cổ Lặc hừ lạnh một tiếng, có điều đúng là vẫn chọn rút loan đao về, hắn tất nhiên không chịu đối mạng với Tô Bằng, đương nhiên là muốn phòng Hồi thân trăm.

Chỉ là lúc hắn lui về phòng ngự, loan đao cùng đao sát sanh tiếp xúc, thân thể Vân Cổ Lặc, lại đột nhiên chấn động!

Chương 796: Hắn là Vân Cổ Lặc?

Hồi Thân Trăm của Tô Bằng, cũng không dùng Khoái Trảm cảnh giới Hợp Lực, mà lại dùng cảnh giới Hợp Khí.

Đây cũng là kinh nghiệm kỹ xảo Tam Hợp kiếm Từ Đạo Kỳ dạy cho một Tô Bằng, người sử dụng Tam Hợp kiếm, chỉ cần không phải liên tục liên tục kiếm chiêu cảnh giới Song Hợp, như vậy lúc sử dụng võ công này sẽ không xuất hiện cảm giác trì trệ và không thoải mái, nhưng người bị Tam Hợp kiếm tấn công, nếu như hoán đổi cảnh giới Hợp Lực và Hợp Khí không theo quy luật nào, sẽ khiến cho đối phương cực kỳ khó chịu, xuất hiện các loại phản ứng không thích ứng, do đó bị tiết tấu loạn đả công kích.

Đối thủ Tô Bằng gặp phải lúc trước, khi sử dụng Tam Hợp kiếm, gần như không có hợp nhất, cho nên cũng không cần dùng đến loại kỹ xảo này, nhưng Vân Cổ Lặc, lại là cao thủ cấp tông sư có thể chính diện chống đỡ cảnh giới Hợp Khí, những kinh nghiệm kia Từ Đạo Kỳ truyền thụ cho Tô Bằng, chính là để đối phó với loại cao thủ đẳng cấp này.

Chỉ thấy Tô Bằng lợi dụng lực phản chấn do loan đao Vân Cổ Lặc truyền lại, Sát Sinh trường đao trở về lại vị trí bên trái của hắn. Mà Tô Bằng khí thế đột nhiên dâng cao, giống như chỉ một khắc sau, sẽ dùng tư thái không gì địch nổi, chém ra một đao tất sát!

Vân Cổ Lặc bị nội lực Tô Bằng chấn bay xa, lúc này thân thể còn có chút run bần bật, không cách nào hoàn toàn điều khiển thân thể bản thân vọt ra ngoài, chợt nhìn thấy khí thế Tô Bằng tăng lên kinh người như thế, một loại cảm giác sợ hãi đã lâu không còn kia, đột ngột sản sinh trong nội tâm Vân Cổ Lặc, dọc theo xương sống giống như là bị điện giật truyền khắp toàn thân.

Trong lòng hắn biết, một khắc sau, nhất định là Tô Bằng sẽ dùng khí thế lôi đình vạn quân thi triển một đao diệt mạng, lúc này thân thể hắn lơ lửng giữa không trung, rất khó né tránh được, cũng chỉ có thể gắng gượng chống đỡ.

Trong nháy mắt, Vân Cổ Lặc bởi vì đối mặt với nỗi sợ hãi tử vong, loại cảm giác nào đó gần như đã lâu rồi chưa từng gặp phải, bất chợt tuôn trào ra từ trong nội tâm của hắn...

...

Sát Sinh trường đao của Tô Bằng ở bên trái cơ thể mình, khí thế của hắn vẫn đang không ngừng tăng lên.

Phương pháp tấn công này của Tô Bằng, đã sớm được thiết kế từ trước, đao đầu tiên đột nhiên sử dụng Thuần Bộ, còn đao thứ hai cướp lấy tiên cơ lấy mạng đổi mạng, đều nằm trong tính toán của Tô Bằng.

Vừa rồi đối kháng một đao kia với Vân Cổ Lặc ở trên không trung, Tô Bằng đã hiểu rõ, Vân Cổ Lặc cho dù nhân phẩm rách nát, nhưng dù sao cũng là tông sư, không phải là con tôm con tép bình thường có thể không màng đến được, tu vi võ đạo của đối phương, ít nhất nằm trên vài hòa thượng Đại Không tự.

Sử dụng Tam Hợp kiếm, nếu như chỉ là cảnh giới Hợp Lực và Hợp Khí, chắc chắn không cách nào chiến thắng được Vân Cổ Lặc, biện pháp duy nhất, chính là tổ hợp tung ra nhiều chiêu.

Sát chiêu Tô Bằng đã chuẩn bị, đương nhiên chính là Bạt Kiếm thức, cảnh giới Song Hợp mạnh nhất trong Tam Hợp kiếm!

Ngay khi Vân Cổ Lặc bị đánh bay ra ngoài gần ba thước, khí thế của Tô Bằng rốt cuộc đã tích tụ đến đỉnh điểm, trong ánh mắt của hắn đột nhiên lóe sáng.

Trong nháy mắt, Tô Bằng bước ra một bước, một bước này, đá xanh lót nền trong nơi này, thậm chí đều bị giẫm xuống hiện ra dấu chân rõ rệt.

Chỉ thấy Tô Bằng trong nháy mắt liền hóa thành tàn ảnh, đuổi theo Vân Cổ Lặc vẫn đang còn bay lùi về phía sau, trong nháy mắt, cánh tay phải của hắn cùng Sát Sinh đao liền hóa thành tàn ảnh, biến mất trên không trung.

“Ầm!”

Chỉ nghe một tiếng vang dội, trong chớp mắt, giống như toàn bộ không gian đều nổ tung, không ai nhìn rõ ràng trung tâm bùng nổ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vô số cát đá bắn tung tóe khắp bốn phía, không ít đệ tử hắc bào đều bị bắn bị thương.

Dưới một chiêu kinh thiên động địa này, vị trí trung tâm Tô Bằng vung đao, đầy trời đều là sương mù bột đá, đều là những hòn đá xung quanh bị hút vào trong, lại bị khí cơ cường đại đánh thành bột phấn, dấu vết để lại, trong lúc nhất thời, không có người có thể nhìn rõ ràng người ở bên trong.

Qua thật lâu, bột đất trong sân mới dần dần tiêu tán ra ngoài, thân ảnh lộ ra đầu tiên, chính là Tô Bằng cầm đao, đứng ở giữa sân.

Trường đao màu đen trong tay Tô Bằng, trên trường đao còn đang hùng hực ngọn lửa màu đen, ngọn lửa màu đen này dường như có thể nhanh chóng chữa trị trường đao, một chiêu cảnh giới Song Hợp kinh thiên động địa Tô Bằng vừa tung ra kia, sau khi thi triển Bạt Kiếm thức, cũng không mang đến tổn hại nặng nề cho Sát Sinh đao, được ngọn lửa màu đen chữa trị, Sát Sinh đao vốn đã có chút rực đỏ, lại biến trở về màu sắc vốn dĩ.

Vân Cổ Lặc bị một chiêu này chém trúng, dường như vẫn không nhìn thấy thân ảnh, không biết đối phương sống hay chết.

Tô Bằng cầm Sát Sinh đao, trong ánh mắt lộ ra sắc thái nghiêm nghị, ánh mắt nhìn chăm chăm khu vực bụi đá vẫn đang mịt mù ở phía trước.

Mặc dù một đao vừa rồi kia, Tô Bằng phát huy uy lực mười phần, Sát Sinh đao càng nâng cao sức lực thân thể bản thân, khiến uy lực Bạt Kiếm thức cảnh giới Song Hợp càng tăng lên một bậc, mà Bạt Kiếm thức, vốn dĩ nên dùng trường đao để thi triển, lại sử dụng Sát Sinh đao bản thân cũng nâng cao một chút uy lực, nhưng mà Tô Bằng vẫn là cảm thấy, Vân Cổ Lặc có lẽ vẫn còn chưa có chết.

Bởi vì, trong nháy mắt Tô Bằng gần như xác định muốn giết chết Vân Cổ Lặc, đột nhiên Tô Bằng cảm giác, Vân Cổ Lặc làm cho người ta cảm giác giống như trong nháy mắt trúng đao đột nhiên biến đổi khí thế, khí thế gần như mạnh gấp hai ba lần lúc đối chiến vừa rồi, nhưng không biết hẳn xảy ra biến hóa gì, nhưng vẫn luôn cảm thấy trong thoáng chốc, thực lực Vân Cổ Lặc giống như trở nên mạnh mẽ hơn nhiều.

Cho nên, Tô Bằng chăm chú nhìn chăm chăm phía trước, bụi đá vẫn còn lơ lửng mịt mù phủ kín trước mặt kia, dường như ở trong không gian bao trùm bụi đá kia, còn có người nào đó đang tồn tại...

Một làn gió nhẹ thổi qua, bụi đá trong không trung, rốt cuộc bị cuốn đi.

Trong không gian, dần dần hiện ra thân ảnh một người... người này, vẫn đang đứng thẳng!

Tô Bằng cũng nhìn thấy dáng người này, tóc vàng mắt xanh, chính là Vân Cổ Lặc, nhưng mà, khí tức phát ra trên người hắn, lại hoàn toàn không giống như Vân Cổ Lặc.

Chỉ thấy người này, dáng vẻ vô cùng chật vật, quần áo của hắn đã bị kiếm khí chém nát vụn, lộ ra cánh tay trần, trên khắp cánh tay đều đang không ngừng chảy máu, y phục bên dưới cũng rách nát, lộ ra đôi chân trần. Tóc của hắn, một nửa cũng bị đao khí chém đứt, không còn cuộn lên, mà lại rũ xuống, tóc vàng bên trái rũ xuống che khuất một con mắt, khắp cơ thể đều chỉ chút vết thương không ngừng rỉ máu, loan đao trong tay phải của hắn, cũng chỉ còn lại có nửa thanh, bộ dáng cả người, xem ra hết sức chật vật.

Nhưng mà, cho dù dáng vẻ có chật vật đến mấy, người này lại khiến cho người khác có một loại cảm giác vô cùng tràn đầy sinh khí, tinh thần sung mãn đến cực điểm, khí thể cũng mạnh mẽ đến cực điểm, loại khí thể cường đại và trạng thái tinh thần này, cùng với hình tượng chật vật, mang đến một cảm giác vô cùng kịch cỡm chênh lệch một trời một vực với nhau, khiến người khác không biết hình dung như thế nào.

Lúc này, trong ánh mắt màu xanh biếc kia, bắn ra quang mang trong suốt, nhìn thẳng về phía Tô Bằng.

Tô Bằng thấy, trong lòng cũng hết sức ngạc nhiên, người này có lẽ đúng là Vân Cổ Lặc, nhưng mà, Vân Cổ Lặc vừa rồi, mặc dù dung mạo vĩ, y phục quý giá, nhưng khí chất toàn thân, lại vô cùng hung ác nham hiểm, thật giống như là một ông già gần đất xa trời, trên người nhìn không ra một điểm sức sống sinh mệnh, khiến người khác nghi ngờ, người kia có thật sự là tông sư duy nhất Tây Vực hay không?

Thế nhưng Vân Cổ Lặc đứng ở trước mặt Tô Bằng hiện giờ, mặc dù rồi bù, trên người không ngừng đổ máu, cả giày cũng bị rách nát, vũ khí cũng chật dứt, tuy nhiên lại không có giờ phút nào không tản ra một loại khí tức sức sống, tinh thần cả người giống như một thanh bảo đao sắc bén, hào quang nội liễm, nhưng không chút nào khiến người khác hoài nghi, sắc bén vô cùng, không thể địch nổi.

Nhất là quang mang bắn ra trong con ngươi của Vân Cổ Lặc, trong suốt, nhưng lại thâm thúy, giống như nước hồ thu trong suốt phẳng lặng, nhưng lại kéo dài vô hạn không biết sâu đến cỡ nào, khiến người khác nhìn qua cảm thấy rất ngạc nhiên.

Vân Cổ Lặc lúc này, mặc dù ngoại hình chật vật, nhưng mà khí phách, lại làm cho Tô Bằng cũng không nhin tán thưởng một tiếng, giờ phút này mới quả thật giống như là khí chất tông sư duy nhất Tây Vực chân chính.

Đôi mắt màu xanh biếc trong suốt của Vân Cổ Lặc nhìn về phía Tô Bằng, một lát sau, đột nhiên lộ ra tràng cười sáng lạn giống như mặt trời, nói.

“Hậu sinh khả ứ, không ngờ Vân Cổ Lặc ta lăn lộn nhiều năm, lại bị ngươi kích khởi chiến ý chân chính... Mặc dù có chút chật vật, nhưng xác thực là

một chuyện may mắn.”

Tô Bằng nghe thấy lời nói của Vân Cổ Lặc, trong lòng không khỏi sinh ra một cảm giác cực kỳ quái dị, bởi vì Vân Cổ Lặc lúc này, tinh thần khí chất toàn thân hoàn toàn biến đổi, giống như là một người khác.

Nhất là lúc hắn nói, thanh âm rõ ràng, khiến người khác giống như đang được tắm trong gió xuân tươi mát, khí độ tông sư một phái, so với khí chất hung ác nham hiểm vừa rồi kia, thúc ngựa cũng không đuổi kịp.

Nhìn Vân Cổ Lặc biến hóa long trời lở đất thế này, trong lòng Tô Bằng cũng vô cùng buồn bực, thầm nghĩ trong lòng.

“Đây là tình huống gì chứ? Chẳng lẽ người này còn một kẻ đa nhân cách hay sao? Trong chốc lát vừa rồi không giết được hắn, ngược lại đánh cho nhân cách chính của hắn trôi ra đây sao?”

Chương 797: Phá khí đao

Chuyện Tô Bằng thật không ngờ chính là, hắn thật sự đã đoán đúng tám chín phần mười.

Bản thân Vân Cổ Lặc, mặc dù thân là thân là tông sư duy nhất Tây Vực, tung hoành Tây Vực mấy chục năm, nhưng hắn trước kia, trải qua có thể nói là vô cùng âm u.

Vân Cổ Lặc, vốn là nhi tử đại quý tộc của quốc gia phương Tây Đại Nguyệt quốc, chỉ là phụ thân của hắn thất bại trong đấu tranh chính trị, lại muốn dùng mưu phản để khiêu chiến người quyền lực cao nhất ở nơi này, kết quả bị thua, tư cách quý tộc của toàn bộ gia tộc bị tước đoạt, thành viên trong gia tộc, cũng trở thành nô lệ bị buôn qua bán lại.

Lúc đó Vân Cổ Lặc chỉ có năm sáu tuổi, bị thương nhân nô lệ mua đi bán lại, lăn lộn đến Đại Nguyệt, trong một buổi đấu giá nô lệ, được một đao thủ Đại Nguyệt ra giá mua về.

Vân Cổ Lặc còn nhỏ đáng vẻ vô cùng tuấn mỹ, đao thủ Đại Nguyệt kia sở dĩ muốn mua Vân Cổ Lặc, chính là vì hắn yêu thích luyện đồng, cho nên

Vân Cổ Lặc ở bên cạnh đao thủ Đại Nguyệt kia, trải qua khoảng thời gian vô cùng bi thảm.

Chỉ là Vân Cổ Lặc lúc nhỏ, đã hết sức có tâm cơ, hắn dùng đủ mọi thủ đoạn nịnh nọt đao thủ Đại Nguyệt kia, hư tình giả ý, cuối cùng bá đao thủ Đại Nguyệt kia thành sư phụ, vừa là luyện đồng của hắn, cũng là đệ tử của hắn.

Nhưng mà đao thủ Đại Nguyệt kia mặc dù nhận Vân Cổ Lặc làm đồ đệ, nhưng luôn luôn dè chừng Vân Cổ Lặc, không bản lĩnh dạy dỗ bản lĩnh thật sự cho hắn, nhưng mà Vân Cổ Lặc thiên trường địa cửu, đều ở bên hầu hạ đao thủ Đại Nguyệt kia, biểu hiện cực kỳ trung thành, cho nên đao thủ Đại Nguyệt dần dần mất đi cảnh giác đối với hắn, lại thêm đao thủ Đại Nguyệt tuổi tác càng lúc càng già dần, thật lòng muốn nhận một người làm truyền nhân y bát, cuối cùng, vẫn là dốc lòng truyền thụ cho Vân Cổ Lặc.

Vân Cổ Lặc lúc này đã thoát khỏi địa vị luyện đồng, dường như vẫn tôn kính đao thủ Đại Nguyệt này, chỉ là trong lòng...

Sau sinh nhật năm mươi lăm tuổi của đao thủ Đại Nguyệt kia, Vân Cổ Lặc ra tay, một đêm giết chết tất cả những người có quan hệ với đao thủ Đại Nguyệt kia.

Vân Cổ Lặc sau đó, ở trong Đại Nguyệt quốc, bí mật tìm được thương nhân nô lệ năm đó bán hắn, cũng giết chết cả nhà người này, xem như là đã chấm dứt.

Từ đó về sau, Vân Cổ Lặc mới chính thức thoát khỏi ám ảnh lúc nhỏ, hắn rời khỏi Đại Nguyệt quốc đi đến Tây Vực, chính là muốn khai mở một phương trời riêng của mình lần nữa.

Sau khi đi đến Tây Vực, Vân Cổ Lặc đầu tiên là tiếp tục khổ tu đao pháp, sau đó lựa chọn một thời cơ, bỗng nhiên nổi tiếng. Với sức lực của một người, giết chết hàng trăm tên mã phi, thanh danh lên cao, từ nay về sau, nhân sinh của hắn mới chính thức trở nên huy hoàng, dần dần xưng là tông sư duy nhất Tây Vực.

Chỉ là cũng không có ai biết quá khứ của Vân Cổ Lặc, mặc dù có người biết được một chút vụn vặt, cũng bị hắn giết chết, đoạn lịch sử trước kia của

hắn, đã bị hắn chôn sâu tận đáy lòng.

Lại càng không có ai biết rằng, bản thân Vân Cổ Lặc, có đến hai nhân cách.

Vân Cổ Lặc khi ở Tây Vực không ngừng khiêu chiến cao thủ, dần dần đắm chìm trong võ đạo, lại thêm ở trong Tây Vực, người người đối với hắn đều là tôn kính kính sợ, thời gian dài như thế, khiến nhân cách dương quang đè nén rất lâu trong nội tâm Vân Cổ Lặc dần dần trôi lên một lần nữa, nhân cách này đơn giản thuần túy, chính là vì như thế, hắn mới không ngừng trèo lên đỉnh cao của võ đạo, Vân Cổ Lặc lúc đó, cũng không tồn tại chuyện chèn ép người trong võ đạo, cũng bởi vì chấp nhất thuần túy với võ đạo của hắn, khiến hắn dần dần đoạt được thanh danh tông sư Tây Vực, danh vọng cực cao ở võ lâm Tây Vực.

Có điều Vân Cổ Lặc sau trung niên, ở Tây Vực dần dần không địch thủ, hắn cuối cùng ở Lục Vân châu thu nhận đệ tử, bắt đầu tiến vào giai đoạn tĩnh tu một mình.

Chỉ là Vân Cổ Lặc không ngờ, bởi vì thiếu đi kích thích khiêu chiến võ đạo không ngừng, đủ loại chuyện ngược đãi hắn gặp phải trước kia, lại không ngừng hiển hiện lên trong đầu hắn, trong lúc hắn không ngờ đến nhất, dần dần nhân cách hung ác nham hiểm phức tạp ở sâu trong nội tâm, lại hiển hiện ra ngoài.

Vân Cổ Lặc dần dần trở nên hung ác nham hiểm, tâm tư phức tạp, luôn luôn bất an, cảm giác có người muốn thay thế địa vị của hắn bây giờ, muốn đạp hắn xuống, khiến hắn quay về lại hoàn cảnh bị thảm trước kia.

Có điều hai nhân cách của Vân Cổ Lặc, cũng không có giống hai người hoàn toàn không giống nhau như trong bộ phim truyền hình hay điện ảnh nào đó, cũng không phải tinh thần phân liệt, hai nhân cách của hắn, cũng biết tất cả chuyện đã xảy ra trên người mình, cũng có trí nhớ võ đạo như nhau, khác biệt, chỉ là truy cầu thuần túy đối với võ đạo, và sức mạnh tinh thần, cho nên qua nhiều năm như vậy, vẫn không có ai phát giác Vân Cổ Lặc thật ra là người đa nhân cách.

Nhân cách có đủ khí độ tông sư thật sự của hắn, vẫn luôn giấu ở sâu trong tâm linh, bởi vì trong Tây Vực không còn ai là đối thủ của hắn nữa, cho nên

cũng không bị thức tỉnh.

Một đao vừa rời của Tô Bằng, khiến Vân Cổ Lặc cảm thấy có cảm giác sợ hãi run sợ đã hai mươi năm nay chưa từng cảm nhận được, kích thích này, khiến cho nhân cách khí độ tông sư chân chính ở sâu trong nội tâm kia bùng tỉnh...

Vân Cổ Lặc trên mặt mang theo nụ cười sáng lạn như mặt trời, nhẹ nhàng hất lộn tóc ra sau, liếc nhìn loan đao trong tay hắn, khẽ thở dài một tiếng, nói.

“Đáng tiếc loan đao Viên Nguyệt của ta, nó cũng là một thanh bảo đao, cho dù người bình thường toàn lực huy động, cũng có thể chém sắt như chém bùn... Nhưng thật không ngờ, bây giờ lại nát vụn thế này.”

Có điều hắn lại lập tức cười vang, nói.

“Chỉ là loan đao Viên Nguyệt này, cũng không phải là chỉ có một thanh... mà là, hai thanh.”

Nói xong, tay trái Vân Cổ Lặc vừa chạm bên hông, lại rút ra một thanh loan đao, không ngờ lại giống nhau như đúc với loan đao trong tay hắn.

“Song đao viên nguyệt, đao pháp thi triển, mới là võ công mạnh nhất của Vân Cổ Lặc ta, đáng tiếc một đao đã gãy... Có điều, nhưng cũng có thể thi triển tám chín thành thực lực, trước cứ thử người xem sao đã.”

Vân Cổ Lặc nói xong dần dần nghiêm túc, nói với Tô Bằng.

“Ta sắp tấn công rồi, người cẩn thận đó.”

Tô Bằng sắc mặt có phần nghiêm túc, bởi vì hắn cảm giác, Vân Cổ Lặc sau khi biến hóa, tinh thần khí chất đều biến hóa rõ rệt.

Tô Bằng biết, bản thân thực sự không phải là ảo giác, mà là cao thủ cấp tông sư, tinh khí thần hoàn toàn dung hợp, phát huy đến trạng thái mạnh nhất, sản sinh ra khí thế không thể xem thường.

Tô Bằng bất chợt cảm nhận rằng nếu như chỉ dựa vào mỗi sử dụng hư kiếm tấn công, chưa chắc sẽ có hiệu quả với Vân Cổ Lặc.

Vân Cổ Lặc lúc này, chân trái điểm xuống mặt đất hai cái, quăng đi giày rách của hắn, chân trần đứng trên nền đá xanh, sau đó trong miệng thấp giọng trầm ngâm nói.

“Ta đến đây!”

Chữ “đây” của hắn vừa mới thoát ra khỏi miệng, thân thể Vân Cổ Lặc không ngờ cũng hóa thành một đạo hư ảnh, trong nháy mắt liền bỏ nhào đến Tô Bằng.

Trong lòng Tô Bằng cả kinh, Vân Cổ Lặc cũng sử dụng bộ pháp đặc thù nào đó bộc phát tốc độ, tốc độ trong thời gian ngắn ngủi, mặc dù có đôi chút chỗ thua kém bộ pháp Nhất Thuần của mình, nhưng cũng không thua kém là bao.

Tô Bằng lúc này không kịp sử dụng chiêu thức khác, chỉ có thể lui một chút về phía sau, Sát Sinh đao lấy đao làm kiếm, thi triển kiếm thế Bán Thức Kiếm Pháp, muốn bao vây Vân Cổ Lặc.

Nhưng mà Vân Cổ Lặc tốc độ lại cực nhanh vọt lên tấn công, đao pháp mạnh mẽ chớp nhoáng, chỉ thấy trên người hắn, căn bản không nhìn rõ được hai thanh đao, chỉ có thể nhìn thấy toàn thân hắn giống như có hàng trăm mặt trăng tí hon, không ngừng nhấp nháy xuất hiện, tấn công Tô Bằng.

Tô Bằng chỉ cảm thấy, bản thân như thuyền nhỏ chìm trong mưa bão, kiếm thế Bán Thức Kiếm Pháp mặc dù còn có thể phòng ngự, nhưng lại không ngừng bị đè ép biến hình, mà lực trường dính chặt của bản thân Bán Thức Kiếm Pháp, lại bị Vân Cổ Lặc dùng phương thức mượn lực đặc thù phòng ngự đến nhiều hơn phân nửa, mặc dù cũng có thể kiếm chế đao pháp của hắn, nhưng đao đối phương lại quá mức nhanh chóng.

“Như vậy không ổn!”

Tô Bằng một bên thi triển Bán Thức Kiếm Pháp, một bên suy nghĩ, Vân Cổ Lặc không phải đối thủ bình thường, phòng ngự bị động như thế, đối

phương sẽ luôn tìm được sơ hở để công kích.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng một bên thi triển Bán Thức Kiếm Pháp, cước bộ dưới chân lui về phía sau hai bước, kéo ra một khoảng cách nhất định, đột nhiên đang thi triển Bán Thức Kiếm Pháp, Sát Sinh đao bỗng chốc từ bên người chém ra.

Một đao kia, ở trong Bán Thức Kiếm Pháp, xen lẫn Bạt Kiếm thức cảnh giới cảnh giới Hợp Khí!

Chỉ là Vân Cổ Lặc, nhìn thấy Tô Bằng xuất ra một chiêu như thế, khoe miệng đột nhiên lộ ra nụ cười, trong miệng hân quát to một tiếng.

“Phá khí đao!”

Loan đao hoàn chỉnh trong tay trái Vân Cổ Lặc, chính diện chém tới trên Sát Sinh đao Tô Bằng đang thi triển Bạt Kiếm thức cảnh giới Hợp Khí.

“Keng!”

Âm thanh kỳ quái vang lên, Tô Bằng đột nhiên cảm giác, trên loan đao Vân Cổ Lặc mang theo một lực đao kỳ quái, Sát Sinh trường đao của mình tập trung nội lực cao độ, không ngờ bỗng chốc trở nên hỗn loạn, tràn ra bốn phía.

Chút ít nội lực tràn ra này, thực sự không phải là bị đánh tan, mà bởi vì tràn ra với tốc độ nhanh chóng mà thoáng cái trở thành lưỡi đao gió sắc bén, bay vút ra ngoài.

Những lưỡi đao gió hình thành từ nội lực này, phần lớn bay vút tới, đương nhiên là thẳng hướng vào bản thân Tô Bằng!

Chương 798: Hậu sinh khả ụ (1)

Nội lực Tô Bằng bị khí kinh quỷ dị trên loan đao Vân Cổ Lặc hút ra, trên không trung hóa thành vô số lưỡi gió, đại bộ phận thổi tới Tô Bằng.

Trong lòng Tô Bằng cả kinh, thân thể nhanh chóng lui về phía sau, đồng thời nội lực Cửu Dương trong cơ thể đột nhiên kích phát, phóng ra ngoài.

Những lưỡi gió không trung kia, hơn phân nửa đều bị hiệu quả cương mãnh của nội lực Cửu Dương trong nháy mắt phóng ra thổi bay hoặc trung hoà, có điều nó vẫn có sáu bảy lưỡi gió, bắn ở trên người Tô Bằng.

“Phốc!”

“Phốc!”

“Hự!”

Trên người Tô Bằng, lập tức vang lên thanh âm lưỡi dao sắc bén cắt qua.

Phương hướng Vân Cổ Lặc, cũng có vài lưỡi gió thổi qua, có điều Vân Cổ Lặc xem như không thấy, thân thể cũng phóng nội lực ra ngoài, đẩy mấy lưỡi gió, lao về phía Tô Bằng.

Tô Bằng thấy thế, thân thể vòng nửa vòng, giống như sau khi đưa lưng về phía Vân Cổ Lặc, trường đao sát sanh lại đột nhiên xuất đạo, trong nháy mắt, không trung xuất hiện một đạo tàn ảnh, công kích về phía Vân Cổ Lặc.

Cảnh giới Hợp Lực, hồi thân chém!

“Keng!”

Vân Cổ Lặc trên không trung chặn một đao kia của Tô Bằng, thân thể cũng bị lực đạo cực lớn đẩy lui về phía sau mấy bước, bỏ lỡ thời cơ truy kích tốt nhất.

Mà Tô Bằng, thì trường đao sát sanh vòng về bên trái, bày ra tư thế rút đao, tùy thời có thể lại chém ra một đao Bạt kiếm thức cảnh giới Hợp Lực.

Vân Cổ Lặc thấy thế, mũi chân điểm hai cái, lui về phía sau mấy mét, lần nữa giăng co cùng Tô Bằng.

Lúc này, lưỡi gió kích phát ra vừa rồi, mới biến mất trên không trung.

Ánh mắt Tô Bằng nhìn chăm chăm Vân Cổ Lặc, trên thân cùng đùi hấn, có chừng sáu bảy chỗ bị thương, giờ phút này đang chảy máu.

Chỉ là những thương thế này cũng không quá nghiêm trọng, trong cơ thể Tô Bằng có nội lực Cửu Dương hộ thân, trên cơ bản những lưỡi gió kia sát phá da thịt, còn chưa suy giảm tới cơ thể, đã bị nội lực Cửu Dương trong cơ thể Tô Bằng triệt tiêu.

Nhưng mà trong lòng Tô Bằng lại cảm giác rất ngạc nhiên, Bạt kiếm thức cảnh giới Hợp Khí của hắn, vẫn là lần đầu tiên bị người ta chính diện phá vỡ.

“Người dùng là võ công gì?”

Trong lòng Tô Bằng hiếu kỳ, hỏi Vân Cổ Lặc.

“Phá khí đao.”

Vân Cổ Lặc không ngờ trả lời, hai tay hắn nắm lấy loan đao, nói với Tô Bằng.

“Lúc trẻ nội lực tu vi không đủ, gặp phải một số đối thủ nội lực mạnh hơn ta xa, kỹ xảo suy nghĩ ra mà thôi, chuyên phá nội khí võ công thiên hạ.”

Tô Bằng nghe xong, khẽ gật đầu.

Vân Cổ Lặc này thứ khác không bàn, thuần túy từ võ đạo mà nói, vẫn thật không hổ là một đại tông sư, chiêu phá khí đao này của hắn, đặt ở Tử Hà Môn, cũng có thể tính là tuyệt học có thể thu nhận sử dụng, chỉ là không biết là loại võ công cấp gì, Bạt kiếm thức cảnh giới Song Hợp, cũng không biết nó có thể phá vỡ hay không.

Ý niệm này chợt lóe lên, Tô Bằng chậm rãi đứng thẳng người, nói với Vân Cổ Lặc.

“Võ công ta và ngươi, sàn sàn nhau, thực lực trong lòng ta dĩ nhiên minh bạch, nếu thi đấu bất ôn bất hỏa như vậy, sợ là không quá nửa ngày cũng không phân ra thắng bại... chiêu tiếp theo của ta, sẽ ra võ công mạnh nhất của ta, ngươi cũng ra tuyệt chiêu mạnh nhất của mình đi. Chúng ta một lần định thắng bại.”

“Ta cũng đang có ý này.”

Vân Cổ Lặc chậm rãi gật đầu, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, hơi gật đầu, dưới chân bắt đầu chậm rãi di dời.

Vân Cổ Lặc nhìn Tô Bằng, thân thể hơi chuyển động, tựa hồ chuẩn bị dùng bất biến ứng vạn biến.

Cước bộ Tô Bằng chậm rãi di động, lúc này hấn cách Ly Vân Lặc, chừng bảy tám thước, khoảng cách như thế, hai bên chỉ cần vừa đột tiến, liền có thể gặp ngay lập tức.

Khoảng cách ngắn như thế, hai bên đều hết sức ngưng trọng.

Tô Bằng chậm rãi di động, ngay khi hấn vòng nửa vòng ở bên cạnh Vân Cổ Lặc, đột nhiên, một đạo hư ảnh, từ vị trí Tô Bằng, đột nhiên bắn ra.

Kiểm pháp Phù Quang Lược Ảnh!

Trong mắt Vân Cổ Lặc trong nháy mắt lộ ra một tia kinh ngạc, bởi vì hấn thấy bản thân Tô Bằng cũng không di động, nhưng một đạo hư ảnh cùng Tô Bằng giống như đúc, không ngờ từ vị trí Tô Bằng lao đến.

Nhưng hấn dù sao cũng là cao thủ cấp tông sư, trong nháy mắt có phán đoán, loan đao tay trái bỏ xuống, sử dụng, vẫn là phá khí đao.

“Oành!”

Hư ảnh do Tô Bằng bắn ra kẹp nội lực, bị phá khí đao của Vân Cổ Lặc bỏ tán loạn, biến thành lưỡi dao gió khắp trời, nhưng mà kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh của Tô Bằng, sao đơn giản như thế?

Mặc dù nội lực trong hư ảnh bị chém tán, nhưng mà vẫn có một bóng dáng hờ hững, là kiếm ý dung hợp ở bên trong nội lực, đâm vào người Vân Cổ Lặc.

Thân thể Vân Cổ Lặc lập tức run lên, mặc dù không phải nội lực kết hợp kiếm ý trực tiếp va chạm, nhưng hấn vẫn nhận sát thương kiếm ý, thân thể đã cảm giác gần như trở thành sự phá huỷ của kiếm ý với thực chất.

Chỉ là, Vân Cổ Lặc đã ở vào đẳng cấp tông sư, tinh khí thần ngưng kết cao độ, cho dù chưa từng tu hành kiếm ý, bởi vì tinh thần ý niệm kết hợp cao độ, năng lực chống cự với kiếm ý so với cao thủ tầm thường mạnh hơn đâu chỉ gấp đôi?

Cho nên hắn chỉ quơ quơ thân thể, nhưng không bị đánh bại thật, vẫn giữ chiến lực như cũ.

Chương 799: Hậu sinh khả ụ (2)

Nhưng đôi diện hắn, lại bốn đạo hư ảnh liên tiếp bay vút tới, trong lòng Vân Cổ Lặc cả kinh, nhưng trên tay không dừng lại, hai cánh tay cầm loan đao, liên tục vung xuất đao như bánh xe, loan đao trên không trung xẹt qua quỹ tích giống trăng tròn, liên tục chém tới mấy hư ảnh.

Kiểm pháp Phù Quang Lược Ảnh của Tô Bằng, nội lực trong hư ảnh bị phá vỡ không ngừng, hóa thành lưỡi gió đầy trời, Vân Cổ Lặc mặc dù có thể ở trình độ nhất định khống chế phương hướng lưỡi gió tung bay, nhưng trên người vẫn trúng bảy tám lưỡi gió dạt tán, chảy ra vết máu.

Bản thân Vân Cổ Lặc, cứ sau khi phá vỡ một đạo hư ảnh, sẽ gặp một đạo kiếm ý công kích, trong tay cứ bỏ ra một đao, thân thể sẽ lui về phía sau một bước.

Sau khi liên tục gặp năm lần kiếm ý công kích, mặc dù là Vân Cổ Lặc, cũng cảm giác đầu óc đau đớn, sinh cơ trong thân thể trong nháy mắt giống như bị ngăn cách.

Nhưng hắn lại bắt buộc mình ngưng tụ tinh thần, con mắt nhìn chăm chú phương hướng Tô Bằng đứng thẳng.

Quả nhiên, Tô Bằng sau khi liên tục phát ra năm đạo hư ảnh của kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh, cũng lao đến.

Hắn dùng nội lực Cửu Dương phóng ra ngoài, ngăn cản lưỡi gió bay khắp trời, xuất hiện trong lưỡi đao gió khắp nơi, trường đao sát sanh đâm tới.

“Không phải chiêu đao pháp uy lực kỳ tuyệt kia?”

Vân Cổ Lặc thấy Tô Bằng cũng không sử dụng chiêu kéo lên khí thế, uy lực kỳ tuyệt kia. Trong lòng hơi nghi hoặc, có điều tay hấn nắm song đao lại không run chút nào, mà là đang tính toán khoảng cách, chuẩn bị vào lúc Tô Bằng ở khoảng cách tốt nhất, thi triển tuyệt kỹ của hấn, đem Tô Bằng chém dưới đao.

Nhưng Tô Bằng ở trước mặt hấn, lại không tiếp cận Vân Cổ Lặc, mà vào lúc tiếp cận gần ba thước, đột nhiên quát.

“Ngạo Ý Kiếm Liên!”

“Ba!”

Một đóa hoa sen kiếm khí trong suốt, trong nháy mắt tách r, bao trùm Vân Cổ Lặc.

Đồng tử Vân Cổ Lặc, trong nháy mắt co rút lại.

Ngay khi Ngạo Ý Kiếm Liên của Tô Bằng bắn ra, Vân Cổ Lặc liền cảm giác được sự nguy hiểm của hoa sen kiếm khí Tô Bằng thả ra, cho dù là dùng nội lực của hấn, cũng không cách nào ngạnh kháng, nếu bị bao phủ hoàn toàn, hấn trốn không thoát kết cục tan nát.

Cũng ở trong nháy mắt này, Vân Cổ Lặc quyết định thật nhanh, thân thể bay vút, khinh công cơ hồ được hấn phát huy đến cực hạn, trong nháy mắt liền bật cao, nhảy lên không trung, khó khăn tránh thoát Ngạo Ý Kiếm Liên bộc phát ở sau một khắc.

Chỉ là hấn nhảy lên quá mức đột ngột, nội tức trong cơ thể còn chưa đuổi kịp, chỉ nhảy lên bốn năm mét, liền đến cực hạn, thân thể bắt đầu rớt xuống.

Mà lúc này hấn thấy, Tô Bằng trên mặt đất, khí thế không ngừng kéo lên, dĩ nhiên là đã dự liệu được hấn có thể tránh đi Ngạo Ý Kiếm Liên, sát chiêu chính thức của Tô Bằng, chính ở phía dưới, dùng chiêu đao pháp uy lực tuyệt đại kia chờ đợi mình.

Vân Cổ Lặc trong nháy mắt, trong lòng run lên, hấn vốn đã chuẩn bị sẵn dùng một chiêu mạnh nhất của mình cùng Tô Bằng quyết thắng thua, có

điều bị Tô Bằng liên tục thi triển kỳ chiêu, kết quả cuối cùng, vẫn phá hủy tiết tấu vốn có của hắn.

Vân Cổ Lặc trong nháy mắt này, trong lòng không khỏi thán một tiếng, chiêu mạnh nhất của hắn, không kịp chuẩn bị hoàn toàn, nhưng lúc này, ngoại trừ liều mạng, cũng không có cách nào.

“Cờ kém một nước.”

Ý niệm này hiện lên ở trong óc Vân Cổ Lặc, có điều trong nháy mắt, đã bị vứt ra khỏi đầu.

Mặc dù không phải tư thái mạnh nhất, Vân Cổ Lặc cũng muốn ở trình độ có thể làm tới, phát huy ra thực lực mạnh nhất.

Trong nháy mắt hắn trên không trung, đã điều tức xong tinh thần, song đao ở bên người, đã chuẩn bị ra chiêu.

“Song Hợp, nghênh không thức!”

Tô Bằng ở phía dưới, khí thế đã trào lên tới đỉnh, chỉ thấy trường đao sát sanh trong tay hắn trong nháy mắt biến mất, nửa người hắn cũng trở nên mờ hồ, trường đao sát sanh chém về phía không trung, tạo thành một khí tràng như lỗ đen, kéo tốc độ Vân Cổ Lặc nhanh hơn bốn thành.

Mà Vân Cổ Lặc, một loan đao một đoạn đao, trong nháy mắt cũng xẹt qua trên không trung, nếu từ bên cạnh nhìn lại, lúc này căn bản không nhìn thấy Vân Cổ Lặc, chỉ có thể nhìn thấy hai “Ánh trắng” một lớn một nhỏ không trung, trực tiếp rơi xuống.

“Lạc Nguyệt Song Luân!”

Đây cũng là một chiêu mạnh nhất của Vân Cổ Lặc.

“Oành!”

Trong nháy mắt, tiếng nổ cực lớn vang lên, trong nháy mắt, địa phương Tô Bằng cùng Vân Cổ Lặc giao chiến, xoáy lên bột đá đầy trời, không nhìn thấy thân ảnh hai người.

Thật lâu sau đó, mới thân ảnh lộ ra một người.

Thân ảnh lộ ra, chính là Tô Bằng!

Chỉ thấy lúc này Tô Bằng, bộ dáng cũng có chút chật vật, trên người hằn giống như trúng thêm hơn mười đao, toàn thân xuất hiện hơn mười chỗ đổ máu.

Đây là đao chiêu cuối cùng của Vân Cổ Lặc tạo thành, tuyệt chiêu “Lạc Nguyệt Song Luân” của hắn, cũng sát nhập vào kỹ xảo “Phá khí đao”, Nghênh không trảm của nghênh hợp thức, song hợp của Tô Bằng, một bộ phận uy lực rất lớn, chính là bị “Lạc Nguyệt Song Luân” phá kinh khí, hóa thành lưới gió đầy trời, không ít chém ở trên người Tô Bằng tạo thành.

Có điều, toàn thân Tô Bằng thoát nhìn dọa người, nhưng thực tế bị thương không nặng.

Nhưng mà, Vân Cổ Lặc thì...

Bột đá rất nhanh tán đi, ở cách Tô Bằng bảy tám thước, thân ảnh Vân Cổ Lặc cũng hiện ra.

Ánh mắt hắn vẫn thanh tịnh như cũ, vẫn thâm thúy như cũ, tay phải vẫn nắm đoạn đao như cũ...

Chỉ là, tay trái hắn, rõ ràng đã bị chặt đứt cánh tay!

Thắng bại, đã rõ ràng.

“Vân Cổ Lặc thua?”

“Vân tông sư không ngờ thua?”

“Cánh tay Vân tông sư... bị chặt đứt? ! !”

Hộ vệ vây xem chung quanh, lúc này đều thấy Vân Cổ Lặc cụt tay, một mảnh kinh ngạc.

Ánh mắt Vân Cổ Lặc, lại thanh tịnh như cũ, trên mặt cũng không biểu lộ, giống như người đứt rời một cánh tay, cũng không phải hấn.

Sau nửa ngày, hấn mới thở dài một tiếng, miệng nói.

“Hậu sinh khả uly... Ta... Thua!”

Chương 800: Thắng (1)

Nghe được những lời này của Vân Cổ Lặc, hộ vệ đội nô tiển Quy Tư Kiên trong sân, còn cả những đệ tử hắc bào của Vân Cổ Lặc kia, lập tức xuất hiện sóng to gió lớn.

“Vân tông sư, không ngờ thua?”

Đây là một sự thật mà trong lòng tất cả mọi người phảng phất không chịu tin.

Vân Cổ Lặc ở Tây Vực đã vô địch nhiều năm, trên thực tế, từ khi Vân Cổ Lặc xuất đạo đến nay, chưa từng thua lần nào.

Ở Tây Vực, hấn là Chiến thần chân chính không bại, hình tượng này, đã xâm nhập nhân tâm.

Nhưng mà, hôm nay, hấn không ngờ thua!

Hơn nữa, hấn thua triệt để như thế, không ngờ bị chặt đứt một cánh tay!

“Sư tôn!”

Không ít đệ tử hắc bào của Vân Cổ Lặc, đều lộ ra biểu lộ không chịu tin, không ít người khóc ròng chảy nước mắt, khóc hô kêu tên Vân Cổ Lặc.

Vân Cổ Lặc thì khẽ lắc đầu, nói.

“Thua chính là thua, ta cờ kém một nước, cho dù thất bại, cũng không thể nói gì hơn.”

Tô Bằng nghe xong, than nhẹ một tiếng, thâm nghĩ như thế mới xem như khí độ của một tông sư.

Trên thực tế, Tô Bằng cũng cảm thấy may mắn trong lòng.

Tài nghệ thật sự của Vân Cổ Lặc, thật ra sần sần Tô Bằng, trên căn bản là trình độ đồng nhất, mà kinh nghiệm chém giết giữa cao thủ của Vân Cổ Lặc, có thể càng nhiều hơn một ít, hơi thắng Tô Bằng một bậc.

Tô Bằng lần này, chủ yếu là thắng do ba điểm.

Thứ nhất, Tô Bằng ban đầu nghênh chiến không phải Vân Cổ Lặc trạng thái mạnh nhất, Vân Cổ Lặc nhân cách nham hiểm, tâm tư phức tạp, hơn nữa lực lượng tinh thần không đủ, cùng Vân Cổ Lặc nhân cách tông sư chênh lệch một tầng thực lực rất lớn. Vân Cổ Lặc đầu tiên là dùng trạng thái này nghênh chiến, ăn không ít thiệt thòi.

Thứ hai, Tô Bằng thắng ở võ công hay thay đổi, võ công kiếm ý của hắn, người bình thường căn bản chưa thấy qua, cũng không có thủ đoạn phòng ngự, Vân Cổ Lặc cuối cùng bị năm lần kiếm ý công kích liên tục tập trung, sinh cơ thân thể mặc dù không bị đoạn tuyệt, lại bị phong bế, khiến thực lực Vân Cổ Lặc không phát huy ra toàn bộ.

Thứ ba, chính là Tô Bằng chiếm ưu thế mặt binh khí, trường đao sát sanh của Tô Bằng chất lượng tốt hơn so với loan đao của Vân Cổ Lặc, hơn nữa trước đó chặt đứt một thanh loan đao của Vân Cổ Lặc, khiến thực lực Vân Cổ Lặc giảm xuống hơn một thành, đây cũng là một trong những nguyên nhân Tô Bằng thắng được cuối cùng.

Nếu không Tô Bằng cùng Vân Cổ Lặc trạng thái toàn thịnh chém giết, tỉ lệ thắng chỉ là 5. 5. Nếu hai bên đều liều mạng, khả năng rất lớn là hai bên lưỡng bại câu thương.

Có điều những người chung quanh này cũng sẽ không nghĩ lại, thắng chính là thắng, cho dù nguyên nhân gì, trận chiến này, Tô Bằng xác thực đã thắng Vân Cổ Lặc.

Tô Bằng nhìn Vân Cổ Lặc lúc này, Vân Cổ Lặc nhân cách tông sư, ngược lại là một đối thủ đáng tôn kính.

Tô Bằng nhìn hấn, nói.

“Vân Cổ Lặc, ngươi mặc dù thua, nhưng ta thừa nhận, võ công ngươi quả thật xứng là tông sư hàng đầu duy nhất Tây Vực.”

Vân Cổ Lặc hơi khẽ cười, chỉ nghe hấn nói.

“Tô Bằng, ngươi là nhân tài mới xuất hiện lợi hại nhất ta từng thấy, sau này thành tựu không thể lường được... Đáng tiếc, ta tự nghĩ khinh công mạnh hơn ngươi một chút, hôm nay nếu ta hạ quyết tâm đào tẩu, ngươi cũng không thể đem ta chém dưới đao.”

Tô Bằng nghe xong, từ chối cho ý kiến.

Tô Bằng cũng có chút cảm giác, Vân Cổ Lặc tựa hồ mặt thân pháp còn giữ lại, lúc trước hấn thi triển đều là một số thân pháp di chuyển xê dịch, khinh công chính thức, còn chưa thi triển, nhưng Tô Bằng lại cảm giác, Vân Cổ Lặc nói hấn là sự thật, nếu mình đuổi giết người này, thật đúng là chưa hấn có thể đuổi kịp, mà Vân Cổ Lặc đã tàn tật, tựa hồ cũng không cần thiết tiêu hao một số ít chủ bài của mình, đánh chết người này.

Có điều mặc dù nghĩ như vậy, nhưng không trực tiếp biểu lộ ra, mà chỉ nói.

“Với danh hiệu của ngươi, ngươi thật muốn chạy trốn sao? Như vậy uy danh của ngươi, sẽ thất sắc không ít.”

Vân Cổ Lặc cười nhạt một tiếng, nói.

“Hư danh mà thôi, ta nói như vậy, chỉ là muốn cùng ngươi đạt thành một giao dịch?”

“Giao dịch gì?”

Tô Bằng nghe xong, hỏi Vân Cổ Lặc.

Vân Cổ Lặc không trực tiếp trả lời, mà lại quay đầu, nói với thành Quy Tư Kiên xa xa.

“Thành chủ Đặc Mục Nhĩ, ta muốn cùng ngươi đặt thành một ước định, ta lần này ra tay đối phó thành Quy Tư Kiên các ngươi, xem như thất bại, có điều ta muốn cùng ngươi đặt thành một ước định... Vân Cổ Lặc ta cùng đệ tử Lục Vân châu, sau này sẽ không trả thù vì chuyện hôm nay, nhưng đồng dạng, thành chủ Đặc Mục Nhĩ, ngươi cũng phải thả những đệ tử này của ta, còn sống trở về Lục Vân châu. Nếu ngươi không đáp ứng, ta hôm nay liền bỏ qua thể diện, một người đào thoát, mà ngươi sau này, sẽ gặp phải trả thù không từ thủ đoạn của ta.”

“Sur tôn!”

Nghe được Vân Cổ Lặc tựa hồ muốn dùng thanh danh của mình, đối lấy hi vọng những đệ tử này còn sống, những đệ tử hắc bào của Vân Cổ Lặc kia, không ít người lập tức khóc lên, lúc này, lại phát ra tôn kính từ đáy lòng với Vân Cổ Lặc.

Tô Bằng nghe xong, cũng quay đầu, nhìn về phía thành chủ Đặc Mục Nhĩ, xem hẳn phản ứng như thế nào.

Chương 801: Thắng (2)

Đặc Mục Nhĩ trầm ngâm một hồi, nói.

“Đề nghị của ngươi, ta lại thật cùng ý, có điều chủ sự hôm nay chính là Tô Bằng anh hùng, có đáp ứng hay không, toàn bộ nhờ Tô Bằng anh hùng quyết định.”

Tô Bằng nghe xong, khẽ gật đầu, nhưng không phát biểu ý kiến.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi đằng sau, cũng đang căn cứ môi dưới khăn che mặt, đi tới, khẽ lên tiếng ở bên cạnh Tô Bằng.

“Tô ca ca, lực ảnh hưởng của Vân Cổ Lặc ở Tây Vực không giống người thường, Lục Vân châu cũng có không ít đệ tử tử sĩ, nếu thật sự giết Vân Cổ Lặc ở chỗ này, sợ là sau này không dễ xong việc... Mà Vân Cổ Lặc thân là

tông sư, nhất ngôn cửu đỉnh, hắn không vi phạm lời hứa, Tô ca ca, ta cầu ngươi, hôm nay nên đáp ứng yêu cầu của hắn thế nào?”

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu, Vân Cổ Lặc đã tàn tật, uy hiếp không bằng trước kia, mình lần nữa đối mặt, cũng có thể thông dong đối mặt.

Mình và Vân Cổ Lặc cũng chưa nói tới bao nhiêu thù, mà Tô Bằng được chứng kiến nhân cách khí độ tông sư của Vân Cổ Lặc, đối cũng có một tia thương thức với hắn, suy nghĩ một lát, Tô Bằng nói.

“Như thế, Vân tông sư coi như là một sư giả có đảm đương... Vậy thì dựa theo Vân tông sư nói mà làm thôi.”

“Vậy thì, đa tạ.”

Vân Cổ Lặc nghe xong, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nhẹ gật đầu, Vân Cổ Lặc giờ phút này, cảm giác mới giống một đại tông sư chân chính.

Dừng một chút, Vân Cổ Lặc lại nói.

“Tô Bằng, hôm nay mặc dù ta đứt một cánh tay, nhưng ta cảm ngộ với võ đạo, tựa hồ lại có tiến cảnh... Ta lần này sau khi trở về, sẽ bế quan, không quá một năm, sẽ lần nữa xuất quan tìm ngươi, đến lúc đó, ta muốn cùng ngươi, lần nữa ước chiến!”

Tô Bằng nghe xong, nói.

“Việc này ta ngược lại không thể đáp ứng ngươi, chuyện của ta tương đối nhiều, không chắc có thể tìm ngươi, chỉ có thể đáp ứng ngươi, nếu ngươi có tâm, liền tự tới tìm ta đi.”

Vân Cổ Lặc nghe xong, không khỏi bật cười, nói.

“Tốt, không cần ngươi hao tâm tổn trí, ta sẽ đi tìm ngươi.”

“Ừm.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, sau đó chỉ chỉ trong tràng, nói.

“Vân tông sư, nếu không có chuyện gì, liền mang theo đệ tử của người rời đi thế nào?”

Vân Cổ Lặc nghe xong, nhẹ gật đầu, nói với đệ tử thủ hạ.

“Chúng ta đi.”

Nói xong, hắn ngược lại xoay người bước đi, nửa cánh tay đứt rời trên mặt đất cũng không cần.

Ngược lại là đệ tử hắc bào của hắn, một nữ đệ tử hắc bào chạy tới, nhặt cánh tay đứt trên mặt đất của Vân Cổ Lặc, sau đó liếc nhìn Tô Bằng một cái, xoay người đi theo Vân Cổ Lặc.

Đoàn người Vân Cổ Lặc, rất nhanh rời đi toàn bộ, nhưng mà trong sân cũng không yên lặng, một bên khác, Vân Diệp cùng Đông Phương Cử kia, còn đang thi đấu người tới ta đi.

Chỉ là Vân Diệp đã chiếm thượng phong tuyệt đối, cùng đối thủ Đông Phương Cử của hắn, búi tóc đã xoắn ra, y phục trên người cũng rách tươm, cả người bị bóng kiếm màu tím của Vân Diệp đuổi đông trốn tây, rất chật vật.

Mà Vân Diệp, cũng không trực tiếp ra sát chiêu, chỉ giống mèo trêu chuột, không ngừng đùa bỡn Đông Phương Cử.

Tô Bằng nhìn, trong lòng cũng hiểu rõ.

Vân Diệp mặc dù khôn đồn ở mộ thất cổ hoàng gần trăm ngày, cơ năng thân thể hơi giảm xuống, nhưng hắn dù sao nội tình thâm hậu, hơn nữa thời gian tu hành vượt xa Tô Bằng, luận thực lực, hắn là cao hơn Tô Bằng một điểm.

Mà Đông Phương Cử, nhắc tới chỉ là tông sư nửa mùa, so với Vân Cổ Lặc gần như tông sư đỉnh phong thực lực kém không ít, tất nhiên không phải là đối thủ của Vân Diệp.

Chỉ là Vân Diệp nhất thời không ra sát thủ, chỉ theo thái độ đùa bỡn, khiến Đông Phương Cử chật vật không chịu nổi.

Thật ra từ phương diện nào đó mà nói, Vân Diệp làm như vậy so với trực tiếp giết Đông Phương Cử còn lợi hại hơn, bởi vì lúc này, hắn là đem tự tin Đông Phương Cử thường ngày tích lũy, cướp đoạt từng điểm một, quá trình này, đối với Đông Phương Cử mà nói, quả thật so với chết còn khó chịu hơn.

Tô Bằng nhìn thấy, trên mặt lộ ra nụ cười, cũng không thúc giục Vân Diệp.

Đông Phương Cử này thật sự có chút vô sỉ đáng giận, trước khi giết chết hắn, tàn phá tinh thần của hắn như thế, cũng là một giáo huấn đối với hắn.

Tô Bằng chỉ quét nhìn sân, phát hiện ở góc sân, có mấy sư đệ thư sinh của Đông Phương Cử, đang lặng lẽ lui về phía sau, tựa hồ đang tìm đường lui, rời khỏi nơi đây.

“Hộ vệ Quy Tư Kiên đâu rồi? Mấy vị đại nhân phụ tá tựa hồ muốn một mình rời đi, các người còn không mời bọn họ về, xem kết cục cuối cùng của vị Đông Phương tiên sinh này?”

Ánh mắt Tô Bằng quét mắt những phụ tá thư sinh muốn thừa dịp loạn đào tẩu, nói với hộ vệ đội nỏ tiền chung quanh.

Những hộ vệ này vừa rời mắt thấy Tô Bằng chiến thắng Vân Cổ Lặc, lúc này địa vị Tô Bằng ở trong lòng bọn họ đã cao tột đỉnh, dĩ nhiên đối với Tô Bằng nói gì nghe vậy, lập tức có hộ vệ đuổi tới, đem mấy nho sinh muốn chạy trốn bắt về.

Những nho sinh này, mặc dù là sư đệ của Đông Phương Cử, nhưng chỉ là bồi phận mặt nho học, bản thân cũng không có võ công cao thâm, chỉ có mấy công phu mèo cào, lúc này bị nỏ tiền chỉ vào, lập tức không dám lơ đãng, thành thành thật thật bị bắt về toàn bộ.

Mà Vân Diệp, tựa hồ cũng trêu Đông Phương Cử đủ rồi, đột nhiên sử dụng một kiếm chiêu kiếm ý, mấy bóng kiếm bắn ra, hai bóng kiếm trong đó nện

trên người Đông Phương Cử, hấn lập tức miệng phun máu tươi, ngã văng xuống đất, “Quân tử” kiếm trong tay, cũng bị đánh bay.

Vân Diệp thì mang theo nụ cười đùa cợt, nói.

“Chắc chắc, không ngờ ngươi đúng là bất lực, thực lực đúng là không được tốt lắm, không bằng ngươi đoán thử... tí nữa, chúng ta sẽ dùng thủ đoạn gì, đối phó với ngươi?”

Đông Phương Cử nghe xong, sắc mặt lập tức trắng bệch, miệng hấn thì trào nói.

“Ta không thể chết được... Ta không thể chết được... Ta không thể chết ở chỗ này!”

Nói xong những lời này, Đông Phương Cử đột nhiên hai mắt tỏa sáng, tựa hồ nghĩ đến điều gì đó, tay thoáng cái thăm dò vào trong ngực, lục lọi ra một thứ gì...

Chương 802: Hết thấy đều kết thúc (1)

Tô Bằng cùng Vân Diệp nhận lực đều rất tốt, đều nhìn thấy trong tay Đông Phương Cử cầm, là một ngọc phù màu vàng nhạt.

Trong lòng Vân Diệp và Tô Bằng, đồng thời cảm thấy có gì đó không ổn.

Hình dáng ngọc phù này, Tô Bằng cùng Vân Diệp đều từng nhìn thấy, Tô Bằng ở trên người Dương Hi đã từng nhìn thấy loại ẩn thân phù giống như vậy, mà Vân Diệp càng quen thuộc, bởi vì hấn ở trong huyết mộ hoàng đế cổ sử dụng địa độn phù, chính là loại này.

“Hấn muốn chạy trốn!”

Vân Diệp cùng Tô Bằng đồng thời nghĩ đến, lúc này thân thể Tô Bằng nhoáng lên, vọt ra một đạo hư ảnh, Vân Diệp cũng đồng thời vung ra bảo kiếm màu tím xông lên, liên tiếp bắn ra hư ảnh mũi kiếm cực lớn.

Nếu như bị kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh của Tô Bằng và hư ảnh mũi kiếm của Vân Diệp đánh trúng, Đông Phương Cử không còn đạo lý để tiếp

tục tồn tại nữa.

Chỉ là lúc này Đông Phương Cử đã bóp nát ngọc phù, chỉ thấy thân thể của hắn đột nhiên biến mất ngay tại chỗ, Phù Quang Lược Ảnh của Tô Bằng, còn có hư ảnh mũi kiếm cực lớn liên tục phát ra của Vân Diệp, đều đánh trúng trên mặt đất, đá xanh tức thời bắn bay tứ phía, để lộ ra một hố đất to lớn.

Đáng tiếc, Đông Phương Cử đã biến mất ở nơi đây, nhưng không biết có đánh trúng hay không.

“Lại là địa độn phù...”

Vân Diệp ngược lại rất quen thuộc biến hóa vừa rồi trên người Đông Phương Cử, trước khi Đông Phương Cử biến mất trên người xuất hiện ánh sáng màu vàng nhạt, hơn nữa bóp nát ngọc phù kia, bản thân Vân Diệp đã từng sử dụng địa độn phù này, trong lòng tự nhiên sẽ hiểu rõ.

Lần này, lại để cho tên ngụy quân tử Đông Phương Cử này chạy thoát một lần nữa.

Địa độn phù này, xem ra dáng vẻ ngược lại cũng có phần giống như Ân Thân Phù mà Tô Bằng có được, rất có thể là có được từ chỗ của Dương Hi.

Nhìn Đông Phương Cử biến mất, Tô Bằng quay đầu lại, nói với những nho sinh phụ tá kia.

“Đông Phương sư huynh của các ngươi dường như đã bỏ rơi các ngươi chạy trốn rồi, các ngươi có cảm giác gì đây?”

Những nho sinh phụ tá này, cả đám hoặc là sắc mặt tái nhợt, hoặc là giống như tro tàn, còn có mấy tên đang rét run.

Trong đó có một nho sinh, bộ dáng coi như bình tĩnh, lúc này xem như còn chút khí tiết, phát ống tay áo, thở dài nói.

“Địa độn phù này, chính là ta dùng cái giá rất lớn mới đổi được từ trong tay của Dương Hi hội trưởng, vốn dĩ tặng cho Đông Phương Cử, để hắn lúc điều khiển Đặc Mục Nhĩ bảo đảm cao hơn, nhưng thật không ngờ rằng, hắn

lại trực tiếp dùng nó để đào tẩu, bỏ lại chúng ta chạy trốn một mình... Đúng là khó lòng ngờ được.”

Tô Bằng nghe thế, trong lòng đột nhiên suy nghĩ, lập tức nói với Vân Diệp.

“Vân Diệp sư thúc, xin thúc hãy bảo vệ Đặc Mục Nhĩ thành chủ và Uyển Nhi! Chú ý Đông Phương Cử từ dưới đất xuất hiện kèm hai bên!”

Vân Diệp nghe thế, lập tức cũng kịp phản ứng, đáp một tiếng, thân thể nhoáng lên vài cái, đã đứng bên cạnh thành chủ Đặc Mục Nhĩ.

“Không cần bảo vệ... Tính tình Đông Phương Cử, ta so với ngươi rõ ràng hơn nhiều. Hắn bị các ngươi đánh giết đến mức đó, sợ là đã sớm co giò chạy thẳng ra khỏi thành rồi, tuyệt đối sẽ không quay lại, đối mặt với các ngươi đến cứu chúng ta nữa đâu.”

Nho sinh dáng vẻ bình tĩnh mở miệng nói, sau đó thở dài một tiếng, sầm nảo nói.

“Đáng tiếc Lý Nho ta tính toán cận kề, lại để sót mất Tô Bằng ngươi... Cuối cùng không ngờ lại rơi vào kết quả như vậy. Thật là người tính không bằng trời tính.”

Tô Bằng ngẩng đầu, nói với Đặc Mục Nhĩ thành chủ bên kia.

“Đặc Mục Nhĩ thành chủ, ngươi dự định xử trí bọn họ như thế nào?”

“Trước tiên áp giải bọn chúng xuống dưới đã, cẩn thận trông chừng, đừng để bọn chúng tự sát.”

Thành chủ Đặc Mục Nhĩ ở trên giường nói, những nho sinh này cũng coi như phụ tá hẳn nhiên năm, cũng xem như là phụ tá đặc lực, nhưng không ngờ rằng bọn họ ở trong lòng lại có nhiều bất mãn đối với mình như vậy, lần chính biến này, nếu không phải Tô Bằng, e rằng mình và con gái đều chôn thân ở nơi đây.

Đặc Mục Nhĩ thành chủ, trong lòng mặc dù cũng hận những nho sinh này, có điều ý chí càng rệu rã hơn, tạm thời cũng không muốn nói gì, chỉ sai thuộc hạ áp giải những nho sinh này xuống bên dưới trước.

Những nho sinh kia bị áp giải xuống dưới, thành chủ Đặc Mục Nhĩ cũng giống như là thể lực chống đỡ hết nổi, hắn nói với Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi.

“Uyển Nhi, những phụ tá này đoạt binh phù của ta để ở Càn Bình đường, người tất nhiên sẽ tìm được, dùng binh phù điều động quân đội, chuyện nên làm thì cứ làm đi.”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi gật đầu, liếc mắt nhìn thủ lĩnh bộ tộc Quý La Càn, cũng tham gia yến hội này, giờ đang bị cung tiễn thủ tóm gọn, ánh mắt lộ ra một tia sát khí, nói với đội cung tiễn thủ.

“Áp giải thủ lĩnh bộ tộc Quý La Càn, chúng ta đi “bình định phản loạn”!”

Tô Bằng nghe thế, biết nơi này tạm thời không còn chuyện của mình nữa, bộ tộc Quý La Càn nếu cùng làm phản với Vân Cổ Lặc cùng bọn nho sinh, thì phải chấp nhận cái giá thất bại, thành Quy Tư Càn tối nay, nhất định là một đêm không ngủ đồ máu.

Tô Bằng cùng Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nói hai câu, liền cùng Vân Diệp, được người hầu dẫn vào trong phủ thành chủ, đi nghỉ ngơi trước.

Vân Diệp lúc cuối cùng muốn đi tìm nơi để nghỉ ngơi, nhìn thoáng qua Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi mang theo hộ vệ đằng đằng sát khí, thở dài một tiếng.

“Cuốn vào trong chuyện này như vậy, cũng không biết là tốt hay xấu, tối nay chúng ta thắng lợi, ít nhất sẽ khiến mấy ngàn người đầu rơi xuống đất.”

Chương 803: Hết thầy đều kết thúc (2)

Tô Bằng cũng khẽ lắc đầu, loại chuyện này cũng không liên quan gì đến hắn, bản thân Tô Bằng là người chơi, bản thân trợ giúp Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi chỉ là chỉ là vì lợi ích bản thân, chuyện còn lại, cũng không cần biết nhiều như vậy.

...

Thành Quy Tư Càn, một đêm không ngủ.

Lúc tảng sáng ngày hôm sau, mọi chuyện rốt cuộc có một kết quả.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi suốt đêm mang theo mạng theo cung tiễn thủ và thân binh thành chủ, giết chết hơn một ngàn chiến sĩ bộ tộc Quý La Càn ủng hộ tù trưởng, hơn nữa giết chết thân tộc gấp hai lần những chiến sĩ này.

Bộ tộc Quý La Càn toàn bộ bị tiêu diệt, những người còn sót lại đều đầu hàng, không dám tái chiến.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi ra lệnh cho thuộc hạ, moi gan móc tim tù trưởng bộ tộc Quý La Càn ở ngay trước mặt, răn đe, đồng thời dùng danh nghĩa thành chủ, phong đệ đệ cùng cha khác mẹ vốn dĩ có mâu thuẫn sâu sắc với thủ lĩnh Quý La Càn trước đó làm tù trưởng.

Tù trưởng Quý La Càn mới này, không có tài cán chân thật gì, có điều trong tộc trong tộc ít nhiều cũng có vài người ủng hộ, ngược lại có thể tạm thời thống lĩnh bộ tộc Quý La Càn.

Không nhô tận gốc bộ tộc Quý La Càn, diệt toàn tộc, cũng không phải Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nổi lòng tốt gì, mà là bộ tộc Quý La Càn trong thành chí ít có một vạn người, trong những ốc đảo nhỏ khác ở ngoài thành cũng tụ tập không dưới ba vạn người, là bộ tộc lớn hơn bốn vạn người, áp chế quá ác, e rằng hậu quả cũng khó lòng xử lý.

Có điều Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi hạ lệnh, bộ tộc Quý La Càn do hắn làm tù trưởng mới, đồng thời báo cáo danh sách những kẻ làm phản lần này đi theo tù trưởng trước đó, những người này cho dù là bản thân hay là người nhà, đều phải bị xăm chữ lên mặt, cách chức làm tiện tộc, giáng xuống làm người thấp hơn ba cấp.

Chỉ là cho dù “ôn hòa” xử lý, một đêm này, trong thành thi thể phản loạn bị giết chết, cũng đã nhuộm đỏ nửa thành Quy Tư Càn.

...

Sau một đêm không ngủ, đại khái hơn mười giờ sáng, một đội ngũ tiến vào thành Quy Tư Càn.

Đội ngũ này, là đội ngũ thám hiểm Cam La thống lĩnh cùng A Đồ Lạp, bọn người Âu Dương Khánh dẫn theo vào trong sa mạc trở về.

Đêm qua sau khi Tô Bằng gặp Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, Tô Bằng liền bảo Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi đến phương hướng bọn người Âu Dương Khánh hạ trại báo tin, thông báo hướng đi của mình.

Tô Bằng muốn bọn người Âu Dương Khánh không cản trợ giúp nhóm người mình, dù sao đội thám hiểm sa mạc những người kia đều đã bị bộ tộc Quý La Càn bào mòn rồi, đến thành Quy Tư Càn, có nghe lời hay không vẫn không đoán chắc được.

Tô Bằng Tô Bằng chỉ là muốn bọn họ ngày mai tiếp tục dựa theo hành trình, trở về thành Quy Tư Càn là được rồi.

Đội đến khi bọn họ tiến vào thành Quy Tư Càn, trong thành đã xong xuôi tất cả, mọi việc đã đi đến hồi kết.

Bọn người Âu Dương Khánh, cũng đi tới phủ thành chủ trong nội thành, gặp được Tô Bằng.

“Lão đệ, có chuyện xin lỗi ngươi... Dương Hi hội trưởng kia người biết đấy, không biết tại sao, đột nhiên biến mất trong đội ngũ, hộ vệ trông coi nàng nói vốn dĩ vẫn thấy nàng vào trong lều trại, nhưng mà buổi sáng lúc thức dậy, toàn bộ trong đội ngũ tìm không thấy bóng dáng của nàng!”

Âu Dương Khánh đi vào, câu đầu tiên chính là nói với Tô Bằng như thế.

Tô Bằng nghe thế, ngược lại là không có cảm thấy đặc biệt ngoài ý muốn, Dương Hi người này mình cũng xem như có chút hiểu rõ, có lẽ là cách làm của mình, khiến Dương Hi bất mãn hoặc là không tin tưởng, kết quả đến gần thành Quy Tư Càn, nữ nhân này trực tiếp từ trong trò chơi đăng xuất trở về hiện thực, sau đó chuẩn bị tự mình quay lại phụ cận thành thị.

“Âu Dương huynh không cần phải suy nghĩ nàng ta, nàng ta vốn dĩ lai lịch thần bí, biến hóa khôn lường, xảy ra chút vấn đề cũng là bình thường, dù sao chúng ta cùng nàng cũng không có thâm cừ đại hận gì, thôi thì thả nàng đi thôi.”

Tô Bằng nói với Âu Dương Khánh, sau đó hấn sợ trong lòng Âu Dương Khánh sẽ cảm thấy bản thân có lỗi trong chuyện này, suốt ngày băn khoăn,

bèn cố ý đùa giỡn nói.

“Âu Dương lão ca, người với Dương Hi tại sao lại nhớ mãi không quên thế, có phải nhìn trúng nàng rồi không? Nếu là như vậy, ta đành mặt dày hỏi thăm, nàng chỉ cần vẫn còn xuất hiện trên giang hồ, tìm được tung tích của nàng, sau đó giúp Âu Dương huynh đạt thành tâm nguyện của người.”

“Haizz, người lại đem ta ra làm trò cười rồi.”

Âu Dương Khánh nghe thế, không khỏi bật cười, nói.

“Ta còn lo lắng người trách lão ca để nữ nhân kia chạy thoát, nhưng mà nhìn dáng vẻ của người, dường như cũng chẳng có vấn đề to tát gì.”

Tô Bằng khẽ cười, lại nghe A Đỗ Lạp sau lưng Âu Dương Khánh nói.

“Tô Bằng đầu lĩnh, thành Quy Tư Càn dường như đã xảy ra biến đổi lớn? Lúc chúng ta vào thành, nhìn thấy đều là thi thể kéo ra ngoài.”

Nghe lời của A Đỗ Lạp như thế, Tô Bằng gật đầu, đêm qua đã xảy ra chuyện gì, đều lần lượt kể hết cho mọi người nghe.

Chờ Tô Bằng kể rõ xong, Âu Dương Khánh còn được, nhưng mà A Đỗ Lạp cùng Cam La, lại mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt tràn ngập vẻ không thể tin nổi.

“Người không ngờ thắng được cả Vân Cổ Lặc? Còn chém một cánh tay của hắn, bản thân chỉ chịu một chút vết thương nhỏ?”

Cam La thông lĩnh vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, nhìn Tô Bằng nói.

Tô Bằng thấy, trên mặt lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, Vân Cổ Lặc uy danh quá thịnh ở Tây Vực, Âu Dương Khánh là người ngoại lai còn được, A Đỗ Lạp cùng thủ lĩnh Cam La đều là người sống ở Tây Vực, quả thật khó lòng tiếp nhận sự thật này.

“Mau để ta sờ xem thử, người chiến thắng Vân Cổ Lặc, rốt cuộc có bộ dạng thế nào.”

A Đồ Lạp càng là vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc, tiến lên muốn sờ thử thân thể của Tô Bằng.

Tô Bằng thấy, trong lòng rét run, bất động thanh sắc tránh thoát cái sờ soạng của A Đồ Lạp, sau đó nói với Cam La.

“Cam La thống lĩnh, ta và người đi tìm thành chủ Đặc Mục Nhĩ phục mệnh đi.”

Cam La bây giờ mới khôi phục lại bình thường, Tô Bằng gật đầu, tạm thời cáo từ A Đồ Lạp vẫn còn muốn vuốt ve thân thể của mình, dẫn theo Cam La thống lĩnh, cùng A Đồ Lạp đi vào phục mệnh.

Ba người đi đến khuôn viên của thành chủ Đặc Mục Nhĩ, mới phát hiện Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi cũng ở nơi đây...

Chương 804: Thực hiện hứa hẹn

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi lúc này cũng đã ở trong chỗ thành chủ, ở bên người nàng, có mấy hộ vệ của nàng, còn có đội trưởng đội cung tiễn hôm qua trở lại cứu viện.

Lúc này, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi giống như đang báo cáo với thành chủ thương vong của người bộ tộc Quý La Càn đó trong đêm hôm qua.

Nhìn thấy Tô Bằng, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi gật đầu xem như chào hỏi với Tô Bằng, sau đó tiếp tục bẩm báo với thành chủ.

“Phụ thân, ngày hôm qua bộ tộc Quý La Càn, tổng cộng chết hơn ba nghìn phản phi hoặc là người có quan hệ với phản phi, bên ta thương vong không quá trăm, phần lớn là công lao của đội cung tiễn, nữ nhi đã chia rẽ nội bộ của bọn chúng, thủ lĩnh bộ tộc Quý La Càn tân nhiệm không thể phục chúng, lúc này đang tích cực chèn ép lực lượng phản đối trong nội bộ bộ tộc của bọn chúng, ít nhất trong ba năm năm, bộ tộc Quý La Càn sẽ không còn tiếp tục gây uy hiếp được nữa.”

Đặc Mục Nhĩ thành chủ nằm ở trên giường, lúc này hắn gật đầu, nói.

“Người làm rất tốt... Bộ tộc Quý La Càn lớn mạnh nhiều năm như vậy quá kỳ cục, đúng lúc mượn cơ hội lần này chèn ép bọn chúng một chút, mặt khác người của đội cung tiễn, đều ban thưởng đôi chút.”

“Vâng, nữ nhi đang muốn dùng lần tạo phản lần này làm cơ hội, điều chỉnh tất cả thế lực lớn nhỏ trong thành Quy Tư Càn, dựa theo uy thế đêm qua, hợp nhất tất cả thế lực lớn nhỏ ở dưới sự quản chế của Đặc Mục Nhĩ chúng ta, không thể để cho bọn họ tùy ý như vậy, bởi như vậy, ít nhất tương lai trong hai mươi năm, thành Quy Tư Càn sẽ không còn có chuyện ngày hôm nay nữa.”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi tiếp tục bẩm báo nói.

“Người làm việc, ta yên tâm... Cứ làm theo cách của người, còn có Uyển Nhi Uyển Nhi, ta gần đây thân thể không khỏe, bằng không cũng sẽ không bị bọn chúng có thể thừa dịp cơ hội, mượn cơ hội lần này, người bắt đầu thay ta nắm giữ quyền lực thành chủ, ta sẽ yên tâm ở đằng sau, bổ sung thiếu sót cho người là được rồi.”

Đặc Mục Nhĩ thành chủ nói với con gái của hắn.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nghe thế, gật đầu, nói.

“Uyển Nhi tất nhiên sẽ vì phụ thân tìm kiếm thầy thuốc tốt nhất, vì phụ thân chữa trị thân thể, mặt khác có một chuyện, những nho sinh trong lao kia, có vài người bởi vì lo sợ phụ thân dùng cực hình giết chết bọn họ, có vài người muốn tự sát, tuy nhiên cũng bị cai ngục cản lại, phụ thân định xử trí bọn họ như thế nào?”

Thành chủ nghe thế, thở dài một tiếng, nói.

“Những nho sinh kia, những năm này sợ là có mấy chục lần đề nghị với ta, bảo ta khởi công xây dựng nho học ở bản địa, ta đều dẫn xuống, như thế không phải là chèn ép bọn họ, chỉ là Tây Vực khác biệt Trung Nguyên. Nho học kia, có đôi chỗ có thể dùng, cũng có đôi chỗ không tiện để người bên dưới biết, nhưng không ngờ rằng, bọn họ lại bởi vì nguyên nhân này, mà oán hận ta như thế.”

“Ta suy nghĩ một lát... Nhiều năm như vậy, bọn họ ít nhiều có chút công lao, không nên giết hết, Lý Nho cầm đầu cùng hai sư huynh đệ hấn là đầu đảng tội ác, nhất định phải giết, trước mặt mọi người tiến hành lãn trì ba người này. Những người còn lại tham gia làm phản, xem tình hình rồi xử tội. Đệ tử nho sinh, trên mặt xăm tội danh làm phản, sau đó không giết, đuổi hết ra khỏi thành Quy Tư Càn đi.”

Thành chủ nói với Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi gật đầu ghi nhớ, thành chủ nhẹ gật đầu, hấn cùng con gái của mình nói chuyện một hồi, sau đó quay đầu, nói với Tô Bằng.

“Tô anh hùng, lần này quả thật toàn bộ nhờ vào ngươi, ước định giữa ngươi và Uyển Nhi, ta đã biết rồi, những thứ này ngươi đáng có được, buổi chiều sẽ bảo Uyển Nhi đưa cho ngươi, đi đến tiền trang trong thành thực hiện lời hứa, ngươi là bằng hữu vĩnh viễn của thành Quy Tư Càn.”

Tô Bằng nghe thế, nhẹ gật đầu, trong lòng cũng cảm khái, bản thân chiến thắng Vân Cổ Lặc, chính là đãi ngộ thượng khách, tiền tài mỹ nhân, ta cần ta cứ lấy, những nho sinh kia, người cầm đầu bị lãn trì, những người khác cũng không thoát được tội, được làm vua thua làm giặc, sự thật chính là tàn khốc như thế.

Tô Bằng đồng thời cũng có cảm giác Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi sát phạt quyết đoán, mấy ngàn mạng người, lại dễ dàng xuống tay như thế, Tô Bằng tự hỏi, mình ở trên vị trí Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, sợ là làm không được quyết đoán như vậy.

Khẽ cảm thán một hồi, Tô Bằng đưa mắt nhìn người phủ thành chủ, đưa thành chủ trở về phòng, còn Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi đi đến trước mặt mình, nói.

“Tô ca ca, chuyện ta đồng ý với ngươi vẫn chưa hoàn thành, Tô ca ca cùng ta đi đến Thông Vân tiền trang trong thành trước đi, ta đem thu hoạch một năm của thành Quy Tư Càn giao cho Tô ca ca.”

Nhìn thấy Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nhẹ lời mềm giọng đối với chính mình như thế, Tô Bằng thật sự không thể tưởng được đêm qua sát phạt quyết

đoán như thế nào, giống như chỉ là một nữ hài tử tựa như muối muối của mình mà thôi.

Tô Bằng lúc này cảm giác hơi quái dị, cho dù Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi đối với bộ tộc Quý La Càn mà nói, là nữ ma đầu giết người không chớp mắt, nhưng mà ở trước mặt mình, lại vẫn giống như một muối muối nhỏ bé, lễ phép chu đáo, tôn kính với mình, nhẹ lời mềm giọng, thật sự là làm cho mình không sinh ra cảm giác căm hận được.

“Quả nhiên người chỉ là tin tưởng chuyện bản thân mình nhìn thấy.”

Trong lòng Tô Bằng không khỏi thâm than một tiếng, cũng không tiếp tục nghĩ thêm, hần nói với Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi.

“Uyển Nhi ngươi cũng gần như hai ngày không ngủ rồi, những thứ kia không cần nóng vội, đợi ngươi nghỉ ngơi cho khỏe rồi lấy cũng không muộn.”

“Không, Uyển Nhi đã đáp ứng Tô ca ca ngươi, làm sao có thể trễ hẹn được? Nếu đã hứa, ta sẽ mau chóng thực hiện mới được, bằng không số tiền quá lớn, ta sợ Uyển Nhi sẽ sinh lòng riêng, giữa đường nuốt riêng thì chết.”

Nghe Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi giống như đang nói đùa với mình như thế, Tô Bằng không khỏi bật cười, cũng bật cười nói.

“Nói như vậy, ta thật sự thấy sợ nha, vậy thì hôm nay đi với ngươi đến tiền trang vậy.”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi gật đầu, nói.

“Tô ca ca đi với ta thôi.”

Nói xong, nàng nói hai câu với Cam La thống lĩnh, sau đó cùng với Tô Bằng đi ra phủ thành chủ, cùng nhau đi đến Thông Vân tiền trang trong thành, chuẩn bị lấy một ít ngân phiếu.

Thông Vân tiền trang trong thành Quy Tư Càn, cách nội thành cũng không xa mấy, nhưng mà lúc bọn người Tô Bằng ra ngoài, vẫn có gần ba trăm

thành viên đội cung tiễn, lại thêm ba trăm hộ vệ bình thường, làm nhân viên bảo vệ, bảo vệ an toàn cho Tô Bằng và Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi.

“Có cần phải long trọng như vậy không?”

Trong lòng Tô Bằng không khỏi nghĩ đến.

Có điều, rất nhanh Tô Bằng liền phát hiện, những hộ vệ này quả thật nên tồn tại...

“Đặc Mục Nhĩ ma nữ! Bộ tộc Quý La Càn ta và người không đội trời chung!”

Ở trên đườn lớn, ba năm người Tây Vực cầm đao, rồng lớn quát, vọt tới Tô Bằng cùng đội hộ vệ của Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi.

Lập tức, ít nhất năm mươi mũi tên bắn ra từ cung nỏ của cung tiễn thủ, bắn thẳng về phía ba năm người kia.

“Phập phập phập phập!”

Âm thanh nổ tiễn sắc bén đâm vào thân thể, không đến ba giây đồng hồ, ba năm người này đều biến thành con nhím.

“Kéo đi.”

Đội trưởng đội cung tiễn, nam tử tuấn lãng lạnh lùng hạ lệnh, lập tức có hộ vệ bình thường đi lên, kéo thích khách đã bị bắn thành con nhím này đi xa, để lại một vệt máu.

“Đây đã là đợt thứ tư rồi sao?”

Tô Bằng và Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi đi ở bên trong đám hộ vệ, có chút bất đắc dĩ nhìn những thích khách bị bắt đi này, lắc đầu nói.

Từ nội thành ra ngoài, bọn người Tô Bằng, đã gặp phải ba bốn đợt ám sát, những người ám sát kia, không có tổ chức nào, cũng chưa nói tới kế hoạch tinh diệu, hoàn toàn chính là dựa vào nhiệt huyết lao đến ngọc đá cùng nát,

có điều đối mặt đội cung tiễn thủ của Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, phần lớn còn chưa bắt đầu, đã bị bắn thành con nhím.

Duy nhất một đám người có chút hiệu quả, không biết từ nơi này kiếm được hai hỏa đạn lưu ly, dự định tấn công tự sát, nhưng còn chưa kịp ra tay, đã bị người bắn chết, hỏa đạn lưu ly đốt cháy trưởng bông ven đường, liên lụy hai ba dân thường ở bên trong.

Những người này, có lẽ đều là phản đảng còn sót lại trong bộ tộc Quý La Càn.

Trên mặt Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi không chút biểu tình, chỉ một đường đi thẳng, sau nửa ngày, nàng mới mở miệng nói.

“Tô ca ca, ngươi có lẽ cảm thấy ta tàn nhẫn, một lần giết chết nhiều người bộ tộc Quý La Càn như vậy, nhưng mà nếu ta không làm như vậy, bị tàn sát, chính là nhà Đặc Mục Nhĩ ta, người có quan hệ với nhà Đặc Mục Nhĩ... Đây không phải trò chơi từ bi, mà là trận chiến sinh tồn và tử vong.”

Tô Bằng nghe thế, khẽ lắc đầu, nói.

“Ta không có trách ngươi, chỉ là không muốn ngươi lún vào trong giết chóc quá sâu, khiến cho mình rơi vào Tu La Đạo.”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nhẹ gật đầu, có điều giống như lại nghĩ đến cái gì đó, không có lên tiếng.

Bầu không khí giữa hai người, hơi có vẻ nặng nề.

Tô Bằng khẽ lắc đầu, hần phá vỡ bầu không khí nặng nề lúc này, nói.

“Bệnh của Đặc Mục Nhĩ thành chủ, có phải là thường xuyên khô khát, khẩu vị dường như có đôi lúc thay đổi lớn, có đôi lúc ăn không được thứ gì, thì lực trở nên mơ hồ, thân thể mập giả, lúc nghiêm trọng có chút mập giả tạo không?”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nghe thế, con mắt đột nhiên mở lớn, hỏi Tô Bằng.

“Đúng là như thế, Tô ca ca biết là loại bệnh gì sao?”

Chương 805: Thành Quy Tư Càn giàu nứt đổ đổ vách (1)

“Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, bệnh của thành chủ hẳn là chứng bệnh tiêu khát (chứng uống nước nhiều, tiểu tiện nhiều, bao gồm các bệnh tiểu đường, bệnh tháo nhạt.)”

Tô Bằng nói với Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi.

“Bệnh tiêu khát?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi sững sốt một chút, trong miệng nói.

Tô Bằng gật đầu, kỳ thật hẳn đã đoán được chứng bệnh của thành chủ.

Bệnh tiêu khát thật ra chính là cách nói của bệnh tiểu đường ở thời cổ đại.

Bệnh chứng của bệnh tiểu đường lúc đầu chính là những bệnh trạng mà Tô Bằng mới vừa nói kia, chỉ có một chút khác biệt, chính là người bệnh tiểu đường, phần lớn sẽ dần dần trở nên gầy yếu, đây là do một lượng lớn dinh dưỡng từ trong nước tiểu bài tiết ra ngoài.

Chỉ có điều, bệnh tiêu khát đồng thời sẽ làm người ta ăn nhiều thêm, bởi vì đường bên trong thân thể có vấn đề, thường xuyên xảy ra tình trạng đường không đủ, cho nên người bị bệnh tiêu khát sẽ thường xuyên cảm thấy đói, cứ như thế ăn rất nhiều chẳng những sẽ không gầy đi mà trái ngược lại còn có thể béo một chút.

Tô Bằng đã sớm thấy thành chủ có khuynh hướng về phương diện này, hôm nay nghe Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi kể lại, quả nhiên là thế.

Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi thì lại giống như không có nghe nói qua loại bệnh tiêu khát này.

Dù sao trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi là xã hội cổ đại, đồng thời cũng là xã hội võ hiệp... Ở xã hội cổ đại, dinh dưỡng cùng với sự quan trọng của đường tất nhiên không như người hiện đại, cũng không có đồ ăn vặt cùng với đồ uống có thể uống, hoa quả nước trái cây cũng không phải là thứ

người bình thường có thể thường xuyên ăn được, người có thể bị loại bệnh phú quý tiêu khát này, cũng đều là người giàu có.

Mà còn người giàu có, bởi vì là thể giới võ hiệp, cho nên đại đa số tuy rằng không phải là cao thủ nhưng cũng thông thạo một chút quyền cước cường thân kiện thể, vận động so với người hiện đại lớn hơn nhiều lắm, ngược lại rất ít người có thể mắc loại bệnh này.

Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi không biết sự tồn tại của bệnh tiêu khát cũng là chuyện bình thường.

Tô Bằng nhìn Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi, Hỏi.

“Ta từ chứng bệnh dự đoán, phụ thân ngươi nhất định hết sức thích ăn hoa quả. Có phải như thế hay không?”

Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi nghe xong, ánh mắt mở thật to, nói với Tô Bằng.

“Quả thật như thế, phụ thân trước kia bận chính vụ, thường xuyên trắng đêm không ngủ, hắn không thích uống trà, mỗi lần thức đêm xử lý chính vụ, đều là bảo người để một bàn đầy hoa quả. Hắn một bên xử lý một bên ăn, một mâm hoa quả sợ là có bảy tám cân, hắn một đêm có thể ăn sạch hai ba mâm.

“Vậy thì đúng rồi.”

Tô Bằng gật đầu, nói.

“Bệnh này chính là lượng đường quá nhiều mà tạo thành, mà chứng bệnh vô cùng chậm, người bị bệnh cơ bản cũng sẽ không khỏi hẳn. Chỉ có trong sinh hoạt chú ý lại thêm thường xuyên vận động... Về phần bệnh tiêu khát, có thể mua một số lê trắng, để vào trong nồi chưng chín, sau đó lúc bệnh tiêu khát thì ăn một hai quả, có thể hóa giải. Còn một số biện pháp chữa bệnh khác, từ từ ta sẽ nói cho ngươi biết.”

Nói xong, Tô Bằng liền nói cho Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi một số phương pháp trị liệu bệnh tiểu đường ở hiện đại.

Mặc dù đang ở thế giới cổ đại không có insulin (một loại kích thích tố do tuyến tụy tiết ra, khi lượng insulin tiết ra bị giảm sẽ gây ra bệnh tiểu đường), nhưng bệnh tiểu đường ở thế giới của Tô Bằng là bệnh của thế giới, cho dù người bình thường cũng biết rất nhiều cách có thể điều dưỡng và chú ý. Tô Bằng lần lượt nói cho Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi, Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi giống như gà con mổ thóc liên tục gật đầu.

Tô Bằng đem một số chỗ mà người bệnh tiểu đường cần phải chú ý trong trí nhớ lần lượt nói cho Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi, cuối cùng nàng lộ ra vẻ mặt kính nể, nói với Tô Bằng.

“Tô ca ca, chẳng những võ công cao cường, học thức cũng kinh người, phụ thân ta đã tìm rất nhiều thầy thuốc, đều không biết những thứ này. Tô ca ca lại biết nhiều như vậy, ta coi như là biết rõ, thế gian có người như Tô ca ca vậy, thật là làm cho người bình thường muốn so cũng so không được.”

Tô Bằng nghe xong, khẽ mỉm cười, những kiến thức này thế giới thực tế gần như mọi người đều biết, tùy tiện xem hai kỳ dưỡng sinh khỏe mạnh cũng biết đại khái, ở cái thế giới này những kiến thức này lại được người sùng bái như thế.

“Uyển nhi quá khen rồi, những thứ này chỉ là một số kiến thức tầm thường, không coi là gì cả.”

Tô Bằng nói với Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi, ra về khiêm tốn nhưng mà ánh mắt nhìn Tô Bằng tràn đầy vẻ mặt sùng bái của người ta vẫn khiến cho Tô Bằng thỏa mãn một chút lòng hư vinh nho nhỏ.

Tiền trang Thông Vân của thành Quy Tư Càn cách đây không xa, không bao lâu, Tô Bằng cùng với Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi đã đến tiền trang.

Chương 806: Thành Quy Tư Càn giàu nứt đổ đổ vách (2)

Khách hàng bình thường trong tiền trang đã bị dọn sạch, lúc sáng Đặc Mục Nhĩ đã báo cho Trang chương quỹ của tiền trang, lúc này chương quỹ của tiền trang đang cung kính chờ trong đó.

Sau khi tiến vào nơi này, Đặc Mục Nhĩ báo cho chương quỹ tiền trang đi chuẩn bị kim phiếu nàng cần, chương quỹ kia gật đầu, liền tự mình tiến vào kho tiền ngầm dưới mặt đất của tiền trang, đi chuẩn bị kim phiếu.

Thành Quy Tư Càn là thành thị buôn bán quan trọng của Tây Vực, lượng vốn lưu động cực kỳ to lớn, biện pháp bảo vệ cũng hết sức hoàn thiện, chẳng những có phủ thành cố ý cắt tới bốn mươi hộ vệ phụ trách an toàn hằng ngày, còn có cao thủ sáng tối chịu trách nhiệm bảo hộ, bảo đảm giao dịch phải hết sức cẩn thận không sơ hở tí nào.

Kim phiếu cùng với tiền mặt của tiền trang đều để trong kho tiền dưới mặt đất, kho tiền dưới mặt đất rất sâu, cũng hết sức chắc chắn, trên cơ bản khả năng dễ bị trộm rất là thấp.

Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi muốn số kim phiếu quá lớn, lão bản không dám coi như không quan trọng, cho nên không có sớm đi lấy kim phiếu, mà là chờ người tới mới đi lấy.

Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi thì ở phía sau, từ trên người lấy ra một quyển sổ sách, đưa cho Tô Bằng nói.

“Tô ca ca, đây là sổ sách một năm nay của thành Quy Tư Càn ta, tổng thu vào của Quy Tư Càn năm nay là hai mươi hai vạn lượng hoàng kim, bớt các loại chi ra cho hành chính, duy trì thành thị, mua sắm các loại vật liệu cùng với quân bị ra, lợi nhuận khoảng sáu vạn lượng hoàng kim.”

“Nhiều như vậy?”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi cũng bị kinh sợ một chút, lúc hần ở Giang Ninh Quận từng nghe Hàn Thác nói qua, tiền lời một năm của quận Giang Ninh không cao hơn tám vạn lượng hoàng kim, hơn nữa đại bộ phận cần dùng ở huấn luyện quân bị cho hắc thủy quân cùng với làm quân tiền, còn có một nửa để duy trì thành thị, lợi nhuận hàng năm chẳng qua chỉ có một hai vạn lượng hoàng kim mà thôi.

Mà còn thành Quy Tư Càn, so với quận Giang Ninh không kém là bao nhiêu, nhưng chẳng những thu nhập từ thuế cao như thế, lợi nhuận lại càng gấp bốn lần quận Giang Ninh.

Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi khẽ mỉm cười, nói.

“Đây chính là phụ thân ta có tầm nhìn xa rộng... Thành thị Tây Vực, mặc dù không nhiều,, nhưng cũng có mấy cái, chỉ có thành Quy Tư Càn ta, dưới sự lãnh đạo của phụ thân ta, duy trì một sự vận hành cực kỳ tốt, bởi vì bảo đảm an toàn cơ bản cùng với thuế má rẻ, để thương nhân tụ tập nhiều đến nơi này của chúng ta... Tuy nhiên phụ thân thu thuế không nặng, nhưng căn bản quá mức khổng lồ, cho dù là thuế nhẹ, một năm được lợi cũng mười ba mươi bốn vạn lượng hoàng kim trở lên, hơn nữa thương đội của thành Quy Tư Càn thuộc về tổ chức của phụ thân, ở trung nguyên cũng có không ít cửa hàng, buôn bán đặc sản Tây Vực, một năm cũng có tiền lời trên dưới mười vạn lượng hoàng kim.”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng không khỏi chắc lưỡi hít hà.

Tiền lời bức này của thành Quy Tư Càn có thể nói là khủng bố... Sớm biết như vậy mình còn đánh sống đánh chết để làm chi, trực tiếp mở một cái thế lực, kinh doanh thành trì, kia quả thực chính là cố định sinh tiền mà.

Trách không được, bộ tộc Quý La Kiền kia đối mặt công phu sư tử ngoạm ra giá ba mươi vạn lượng hoàng kim của Vân Cổ Lặc kia liền đáp ứng một cách thống khoái như thế, xem ra lão tù trưởng của bộ tộc Quý La Kiền kia, sớm cũng biết một số nội tình, quen mắt với phần thu nhập này rồi.

Ngay lúc này, chương quỳ xuống dưới kho tiền đã lấy kim phiếu ra ngoài.

Chương quỳ của tiền trang, trong tay nâng một mâm gỗ, trên mặt có một xấp kim phiếu dày cộm.

Chương quỳ đã nhìn quen khoản tiền lớn, lúc này cũng có chút cẩn thận, đi tới trước mặt Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi, nói.

“Uyển nhi tiểu thư, nơi này là hai trăm hai mươi tờ kim phiếu tiền trang thông vận trị giá năm trăm lượng hoàng kim, tổng cộng là mười một vạn lượng hoàng kim, gom góp ra số kim phiếu này đã vét sạch một phần ba kim phiếu lưu động của tiền trang rồi, xem ra ta phải khẩn cấp triệu tập kim phiếu với các tiền trang khác.”

Đặc Mục Nhĩ Uyển nhi gật đầu, sau đó quay đầu, mỉm cười nói với Tô Bằng.

“Tô ca ca, ta đã đáp ứng tiền lời nửa năm của thành Quy Tư Càn với ngươi, đó chính là tiền lời nửa năm, chúng ta không tính số thu vào gốc, mà tính tổng thu vào, mười một vạn lượng hoàng kim, Tô ca ca xin vui lòng nhận cho.”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng cũng không khỏi chấn động.

Trong lòng Tô Bằng mặc dù có chút chấn động, nhưng tay lại không chậm chút nào, cầm lấy hai tập kim phiếu dày cộm này, Tô Bằng nhìn một chút, biết không sai, liền bỏ vào bên trong túi Càn Khôn của mình.

Mà nhìn chương quây tiền trang thông văn kia, Tô Bằng đột nhiên lại nghĩ tới một chuyện, hẳn ở trên người lục lọi một hồi, tìm ra một đồ vật gì đó...

Chương 807: Lễ vật thần bí (1)

Tô Bằng lấy ra một ống trúc nhỏ.

Tô Bằng vặn mở ống trúc, từ bên trong lấy ra một dải lụa trắng, trên đó ghi lại mật mã, Tô Bằng đưa cho chương quỹ tiền trang Thông Văn kia, nói.

“Chương quỹ người xem xem, đây có phải là ám hiệu hoá đơn nhận hàng của tiền trang Thông Văn ngươi không?”

Chương quỹ tiếp nhận dải lụa trắng viết mật mã, nói.

“Ta phải lấy sách quý đối chiếu thử, xin chờ một chút.”

Tô Bằng gật đầu, để chương quỹ kia đối chiếu.

“Tô ca ca, đây là...”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi mờ mịt khó hiểu, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng hơi khẽ cười, nói.

” Đây là vật trên người trùm mã phi khăn đỏ vậy công ngươi trước kia, ta thấy hẳn là mật mã của tiền trang Thông Vân, hôm nay nếu đã đến đây, ta liền xem thử.”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nghe xong, nhẹ gật đầu, mặc dù không hỏi, trong mắt lại toát ra hiếu kỳ.

Lúc này, chương quỹ kia trở về, nói với Tô Bằng.

“Xác thực là ám hiệu hoá đơn nhận hàng của chúng ta, đây là ám hiệu trong tủ tiền chứa vật phẩm quan trọng, ngài có muốn xem thử không?”

“Thật đúng là ám hiệu ở đây à?”

Tô Bằng nghe xong, lộ ra một tia kinh ngạc, hẳn còn tưởng rằng mật mã này hẳn là mã rút của tiền trang Thông Vân bên Dương Ngọc Quan kia, không ngờ thật là ở thành Quy Tư Kiền này.

Tô Bằng nói.

“Tốt, chúng ta liền đi thử một chuyến, xem đến tột cùng là thứ gì.”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi cũng gật đầu, nói.

“Chúng ta cùng xuống dưới.”

Tô Bằng cùng Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi theo chương quỹ tiến vào kho tiền dưới mặt đất.

Chương quỹ kia dẫn bọn người Tô Bằng tới trước một tủ mật, nói.

“Ở đây chính là nơi chứa vật phẩm.”

Tô Bằng gật đầu, liền bảo chương quỹ ra ngoài, mình xử lý trước.

Đợi sau khi chương quỹ đi ra ngoài, Tô Bằng nhìn khoá tủ, cũng chẳng định dùng mật mã, mà trực tiếp lấy ra đao sát sinh, đâm vào.

Đao sát sinh cực kỳ sắc bén. Nhất là sau khi bị Tô Bằng kích hoạt ngọn lửa màu đen, không phí bao nhiêu lực khí liền phá hỏng khoá.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi có chút trợn mắt há hốc mồm nhìn Tô Bằng, nàng không ngờ, Tô Bằng lại trực tiếp dùng loại biện pháp này mở ra tử mật.

Có điều, điều này cũng làm cho nàng sinh ra một loại khoái cảm đặc thù làm kẻ trộm, cho dù nàng, cũng cảm giác hết sức kích thích.

“Nếu không phải sau này còn muốn tạo quan hệ tốt cùng tiền trang Thông Vân, ta còn muốn cạy hết tử ở đây.”

Tô Bằng mang theo một nụ cười hơi có vẻ tà ác nói, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nghe xong, không khỏi bật cười.

Có điều Tô Bằng cũng không làm vậy thật, hắn chỉ mở tử thuộc về trù mã phi khăn đỏ kia, sau đó đem đồ vật bên trong lấy ra ngoài.

Tô Bằng nhìn thử, có một xấp kim phiếu, mười hai tấm kim phiếu năm trăm lượng hoàng kim, tổng cộng sáu ngàn lượng hoàng kim.

Trừ cái đó ra, còn mấy phong thư.

Tô Bằng lấy ra, lật một phen, trên mặt lộ ra một tia hiểu rõ, đưa cho Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nói.

“Người xem thử đi.”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi xem qua, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc, nói.

“Những mã phi khăn đỏ này, không ngờ là người Dương Ngọc Quan?”

“Ừm.”

Tô Bằng gật đầu, trên những bức thư kia ghi lại, là ghi chép thông tin mã phi khăn đỏ cùng người Dương Ngọc Quan, còn cả tù trưởng bộ tộc Quý La Kiền.

Từ trong thư mà xem, thủ lĩnh mã phi khăn đỏ, là một tên Bách phu trưởng trong quân đội Dương Ngọc Quan, mà mã phi dưới tay hắn, có chừng hơn bảy mươi người, cũng là quân nhân Dương Ngọc Quan.

Tình huống chân thực của chuyện này, cũng chưa nói tới phức tạp cỡ nào, chủ yếu là cường hào khổng chế Dương Ngọc Quan, luôn quen mắt thương lộ chư thành Tây Vực nổi Đại Nguyệt quốc phát đạt, mà cường hào ngoại trừ biết chinh thuế, cũng không biết kinh doanh kinh tế mấy, mà nếu chinh thuế nặng, các thương nhân lại sẽ mở lộ tuyến mới, không đi qua Dương Ngọc Quan nữa.

Cho nên vị cường hào kia nghĩ tới nghĩ lui nghĩ ra một chú ý, chính là bài trừ bốn năm quân nhân thủ hạ cấp bách phu trưởng, mang theo bộ phận binh sĩ, giả trang mã phi, bắt cóc thương đội qua lại, cứ vậy có thể đả kích chư thành Tây Vực, một mặt lại có thể gia tăng thu nhập.

Mấy phong thư trong tủ mật, phần lớn đều là thư từ qua lại của thủ lĩnh kia cùng quân đội Dương Ngọc Quan, chỉ là xem nội dung thư tín, thủ lĩnh mã phi này cũng từ trong thương đội đánh cướp lấy được chỗ tốt, dần dần có hơi không nghe lời, mà hắn cũng có chút cảm giác người Dương Ngọc Quan tựa hồ muốn diệt trừ mấy người không nghe lời như mình, cho nên liền cùng bộ lạc Quý La Kiền của thành Quy Tư Kiền cầu kết lại.

Tù trưởng trước của bộ tộc Quý La Kiền, liên hệ với thủ lĩnh mã phi, đáp ứng thủ lĩnh mã phi này, chỉ cần giết chết Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, sau khi bọn họ cướp lấy thành Quy Tư Kiền, sẽ chấp thuận thủ lĩnh mã phi dẫn người tới đầu thành, trở thành tướng quân trong quân thành Quy Tư Kiền.

Thư từ ở đây, đại bộ phận là những thứ này.

Chương 808: Lễ vật thần bí (2)

Chỉ là Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi xem một lần, đột nhiên ồ lên một tiếng, từ bên trong tìm ra một phong thư tín đặc thù, giao cho Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

“Tô ca ca, người xem thử phong thư này.”

Tô Bằng tiếp nhận thư tín, nhìn kỹ, phát hiện trong phong thư này, thực sự không phải là thư tín do thủ lĩnh mã phi kia, cũng không phải tù trưởng bộ tộc Quý La Kiên hoặc là người Dương Ngọc Quan ghi, từ nội dung bên trong mà xem, giống như là một thương nhân ghi cho vợ con của mình.

Tô Bằng cẩn thận đọc phong thư này, biểu lộ cũng biến hóa dần.

“Uyển nhi, ý tứ trong phong thư này, hình như là một thương nhân lui tới giữa Tây Vực cùng Đại Nguyệt quốc, trong lúc vô tình đã lấy được một bảo vật kỳ lạ, tựa hồ gọi là “Hoa sinh mệnh”, thấy sự hưng phấn của thương nhân trong thư, tựa hồ thứ này có công hiệu kéo dài tuổi thọ nhân loại, hẳn định bán đến trung nguyên, kiếm một khoản tiền lớn, hơn nữa hẳn tựa hồ cũng thành công, sau đó trước khi hẳn mang theo kim phiếu trở về thành Quy Tư Kiên, ghi thư cho thê tử của hẳn thân ở Đại Nguyệt, nhưng lại là người Trung Nguyên.”

Tô Bằng nhìn lá thư này, nói với Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi gật đầu, nói.

“Ta phát hiện một vấn đề, chính là trong bức thư khác, cường hào Dương Ngọc Quan kia, cứ có mấy phong thư, chính là từng đề cập tới thủ lĩnh mã phi kia, nói để hẳn khảo vấn thương nhân, hỏi ra tung tích”Hoa sinh mệnh” kia... Có lẽ thư mà thương nhân này ghi cho thê tử bởi vì nguyên nhân nào đó không gửi ra ngoài, mà vào lúc trở về thành Quy Tư Kiên, bị mã phi bắt cóc, phong thư này cũng rơi vào trong tay mã phi.”

Tô Bằng gật đầu, sau đó hẳn khẽ nhíu mày, nói.

“Từ trên thư mà xem, Hoa sinh mệnh, tựa hồ có công hiệu chữa thương rất mạnh, bán một cái giá cực cao, mặc dù cụ thể bao nhiêu tiền cũng không nói rõ, có điều hẳn không phải số lượng nhỏ... Mà tăng tuổi thọ người, loại công hiệu này, quả thật hết sức hiếm thấy.”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi cũng gật đầu.

“Đúng vậy, nếu phụ thân ta cũng có được Hoa sinh mệnh mà phong thư này nói, hẳn tốt biết bao nhiêu...”

Tô Bằng nghe xong, nhẹ lắc đầu nói.

“Chỉ là phong thư này, nhìn giấy viết thư đã vàng úa, sợ đã là chuyện nửa năm một năm trước. Chuyện này, sợ là không có đầu mối gì.”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi cũng biết điểm này, nhẹ gật đầu, chỉ là biểu lộ thoáng ảm đạm.

Tô Bằng thấy, khẽ thở dài một tiếng. Hoa sinh mệnh trong thư, tựa hồ rất trân quý. Nhưng mà trong thế giới luân hồi tử vong bảo vật thiên hạ quá nhiều, mình cũng không thể chiếm hết được, chuyện này, biết thì cũng thôi, manh mối không nhiều lắm, truy cũng không truy được, tạm thời cứ vậy đã.

Có điều Tô Bằng vẫn thuận tay đem phong thư này để vào trong Đại Càn Khôn, sau đó nói.

“Uyển nhi, chuyện ở đây, cơ bản đã xử lý, chúng ta trở về đi.”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi gật đầu, nàng nhìn Tô Bằng, cười thần bí, nói.

“Tô ca ca, những kim phiếu đó chỉ là một bộ phận lễ vật, còn có lễ vật, chờ người đấy.”

Tô Bằng nghe xong, chỉ khẽ cười, cũng không quá để ý.

Hai người đi ra kho tiền, một lần nữa trở lại mặt đất, rời khỏi dưới sự bảo vệ của hộ vệ.

Chương quỹ tiền trang kia, vẫn cung tổng ra ngoài, chỉ là Tô Bằng cùng Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi chân trước vừa đi, đằng sau đã có cao thủ thủ vệ kho tiền dưới mặt đất, sắc mặt không tốt đi tới, ghé vào bên tai chương quỹ tiền trang nói gì đó.

Chương quỹ tiền trang nghe xong, ánh mắt lập tức rơi vào Tô Bằng đã đi xa, biểu hiện trên mặt giống vừa chết con trai, có điều hắn nhìn đội hộ vệ sáu bảy trăm người bên cạnh Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, trầm mặc sau nửa ngày, cuối cùng giậm chân, nói.

“Haizz, ta còn có thể làm sao?”

Liền phát tay áo trở lại nội đường tiền trang, mặc kệ chuyện này.

Sau khi Tô Bằng lấy tiền, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi tạm thời cáo từ trước, nàng còn một số chuyện phải đi xử lý, còn bận thêm một chuyến, có điều vẫn có phái ra đội nô tiễn năm mươi người bảo vệ Tô Bằng, hộ tống Tô Bằng vào trong thành.

Sau khi Tô Bằng vào trong thành, tìm A Đồ Lạp cùng Âu Dương Khánh, sau đó đưa sớ tiền thuê hai cao thủ Tây Vực kia cho huynh đệ Tây Vực, hơn nữa cho mỗi người thêm một trăm lượng hoàng kim, xem như thưởng vì bọn họ hết sức chân thành trên đường đi.

Hai cao thủ Tây Vực, lập tức có chút thụ sủng nhược kinh, bọn họ cũng vừa biết tin tức Tô Bằng một mình đấu thắng Vân Cổ Lặc, hai người này đều là nhân vật bản thổ Tây Vực, tất nhiên biết địa vị của Vân Cổ Lặc, mà đối với Tô Bằng – người có thể chém một cánh tay của Vân Cổ Lặc, bức hấn về Lục Vân châu, tự nhiên là kính ngưỡng vô hạn, chỉ còn thiếu nước cầu Tô Bằng thu đồ đệ.

Tô Bằng cố an ủi, sau khi tiễn hai người này đi, lại nói với Âu Dương Khánh.

“Âu Dương huynh, lần này nhờ có người lo liệu trước sau, ta còn muốn ở Tây Vực mấy ngày, chờ lúc ta quyết định rời khỏi Tây Vực, còn có một phần đại lễ, đưa cho Âu Dương huynh.”

Âu Dương Khánh cười ha ha, nói.

“Người ta huynh đệ, còn nói mấy cái này làm gì... Có điều người nói có đại lễ chờ ta, ta quả thật tin tưởng, xem thử là dạng lễ vật gì!”

Tô Bằng mỉm cười, lại giao tiếp với A Đồ Lạp, trả tiền thiếu nợ cho hắn, đưa thêm năm trăm lượng hoàng kim cho A Đồ Lạp, xem như ủng hộ riêng với hắn.

A Đồ Lạp rất hưng phấn, hắn thấy trường đao sát sinh của Tô Bằng không có vỏ đao, liền mời Tô Bằng đi tiệm thợ rèn trong thành, đo đạc cho Tô Bằng, tự mình chế tạo một vỏ đao cho trường đao sát sinh của Tô Bằng.

Tô Bằng cũng không có chuyện gì, liền cùng đi theo A Đỗ Lạp, ở tiệm thợ rèn vừa nói chuyện phiếm vừa nhìn hắc chế tạo, mãi tới trời tối, mới trở lại chỗ ở của mình.

“Két...”

Tô Bằng đẩy cửa phòng của mình ra, đột nhiên, thần sắc hắc biến đổi.

Trong ánh mắt hắc, lộ ra một chút hàn quang, từ từ đi tới giường lớn.

Ở trong màn lụa của giường lớn, tựa hồ có một người đang ở đó.

Cuối cùng, Tô Bằng đi đến bên giường, nhẹ vén lụa mỏng lên, nhưng chỉ thấy, một nữ nhân “Trần truồng”, đang nằm ở trong giường.

“Người việc gì phải vậy...”

Nhìn thấy là người này, vẻ mặt Tô Bằng dừng một chút, nhẹ nhàng nói với người trên giường...

Chương 809: Xuân phong mấy độ Dương Ngọc quan

Nhìn thấy Tô Bằng trở về, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi lẳng lặng nằm yên trên giường chột nghiêng người ngồi dậy, trước ngực của nàng chỉ có miếng lụa che mỏng dính, hai điểm phấn hồng như anh đào mơ hồ có thể thấy được.

Chỉ nghe chỉ nghe nàng nửa nằm ngồi dậy, nói với Tô Bằng.

“Tô ca ca, ta nói rồi tối nay muốn cho ngươi một lễ vật thần bí... Uyển Nhi dâng tặng món lễ vật này, có xem là làm bề mặt ca ca hay không?”

“Haizz...”

Tô Bằng khe khẽ thở ra một hơi, nói với Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi.

“Uyển Nhi, ta trợ giúp ngươi, một là vì ta và ngươi trước đó coi như là tình bạn cố tri, hơn nữa ngươi cũng đáp ứng rất nhiều chuyện của ta, nhưng ta chưa từng có ý nghĩ muốn chiếm hữu ngươi, ngươi cần gì phải tự làm khổ mình như vậy?”

“Ha ha...”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nghe thế, nhẹ nhàng cười, nói với Tô Bằng.

“Tô ca ca, Uyển Nhi như thế, thực sự không phải là muốn ca ca làm gì cho ta nữa, chỉ là Uyển Nhi cũng là nữ nhi, cũng sẽ thích một người, Tô ca ca chính là nam nhân lý tưởng trong lòng ta, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi ta nếu nhất định phải tìm một người nam nhân, nhất định tìm người như Tô ca ca vậy... Chẳng những thực lực kinh người, hơn nữa càng có tri thức hiểu biết hơn người bình thường, tính tình cũng không khiến cho Uyển Nhi chán ghét, Uyển Nhi cũng không muốn ca ca nhất định phải đối với ta có gì, nhưng chẳng lẽ Uyển Nhi không có quyền theo đuổi tình yêu của bản thân sao?”

Tô Bằng nghe thế, không khỏi trầm mặc, hẩn nhìn Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, bản thân nhẹ nhàng ngồi ở đầu giường, nói.

“Uyển Nhi, ngươi hôm nay đã là thay quyền thành chủ thành Quy Tư Càn, hơn nữa lập tức sẽ trở thành chủ nhân chân chính của thành Quy Tư Càn, tất nhiên sẽ có cuộc sống của riêng mình, còn ta không thể nào cứ ở mãi nơi này, nhiều nhất chỉ xem như là một giang hồ lãng tử, không thể nào ở nơi này với ngươi được, ngươi không muốn đem thứ trân quý nhất của mình, giữ gìn cho phu quân của mình sao?”

“Trong lòng ta, người có tư cách làm phu quân của ta, cũng chỉ có một mình Tô ca ca ngươi.”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi cũng ngồi dậy, thân thể của nàng gần như dán chặt lấy Tô Bằng, hương thơm nữ tử cùng sức nóng cơ thể trẻ tuổi hâm nóng nhiệt độ thân thể của Tô Bằng, khiến Tô Bằng cảm giác thân thể giống như cũng có chút nóng lên, chỉ nghe Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nói.

“Tô ca ca, ta biết, ngươi sẽ không vì Uyển Nhi ở lại thành Quy Tư Càn, có điều cái này cũng không quan trọng, Uyển Nhi sớm đã chuẩn bị tâm lý rồi, thật ra trong lòng Uyển Nhi đã thề, bắt đầu từ thành Quy Tư Càn này, thống nhất toàn bộ lực lượng Tây Vực, để Tây Vực trở thành một chính thể, sau đó thành lập một quốc gia Tây Vực của mình!”

Tô Bằng nghe thế, trong lòng chấn động, không ngờ nguyện vọng của nàng thật sự rất lớn, không ngờ chính là muốn lập quốc!

“Uyển Nhi, tâm càng lớn, thế giới lại càng lớn, nhưng trách nhiệm cùng áp lực cũng càng lớn giống như thế... Người nếu muốn đi con đường này, nhất định sẽ là cô độc gian nan.”

Tô Bằng nhìn Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, nói với nàng.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nghe thế, gật đầu nói.

“Trong lòng Uyển Nhi cũng sớm đã có giác ngộ, vì lý tưởng như vậy, ta đã chuẩn bị sẵn sàng trả giá cả đời... Tây Vực năm qua chia năm rã bảy, thật ra sinh tồn cũng không dễ dàng, ta muốn thành lập một quốc gia, cũng cũng là vì muốn tạo dựng cơ nghiệp ngan năm cho nhân dân sống trên mảnh đất này... Uyển Nhi lúc nhỏ, trong lòng đã có một ước mơ, ước mơ mặc dù xa xôi, nhưng cũng không phải không thể chạm tới, thành Quy Tư Càn có thể xem như thành thị số một số hai Tây Vực, nếu quyết chí tự cường, dùng mười năm hoặc là hai mươi năm hoàn thành ước mơ trong lòng ta, cũng không phải là không thể nào.”

“Chỉ là, bởi như vậy, ta lại muốn hy sinh những mặt khác.”

“Uyển Nhi tự hỏi chí hướng trong lòng, cũng không thua nam nhân, chỉ hận sinh ra lại không phải thân nam nhi, là lực cản nặng nề của ta... Giống như bây giờ, mặc dù dựa vào uy thế của Tô ca ca, ta lấy được địa vị thay quyền thành chủ, trong thời gian ngắn không có người uy hiếp được ta, nhưng mà... Ta dù sao cũng là nữ nhi, đến tuổi nhất định, tất nhiên sẽ có người lời ra lẽ vào.”

“Bởi vì ta chẳng những là thay quyền thành chủ, cũng là người thừa kế duy nhất của nhà Đặc Mục Nhĩ, phụ thân cùng tất cả mọi người, đều hi vọng ta có thể có con của mình, mà tốt nhất là nhà trai ở rể, để hài tử mang họ Đặc Mục Nhĩ, trở thành người thừa kế của nhà Đặc Mục Nhĩ.”

“Nhưng nếu là như vậy, nhà trai ta lựa chọn, thế lực tất nhiên không thể quá mạnh mẽ, nếu như quá mạnh mẽ, như vậy thành Quy Tư Càn sau này tất nhiên sẽ trở thành hư danh, không còn thuộc sở hữu của nhà Đặc Mục Nhĩ

ta, phụ thân ta cũng biết như vậy, cho nên sau khi Vân Cổ Lặc tự mình gửi thư cho phụ thân muốn nhận ta làm nữ đồ đệ của hắn không thành, còn gửi đến một bức thư, nói muốn lấy ta làm vợ, nhưng cũng bị phụ thân cự tuyệt, chính là sợ điểm này.”

“Nhưng mà, nếu như là một người bình thường, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi ta cũng không để vào mắt, nếu nhà trai muốn ở rể, ta sẽ càng thấy hắn chán ghét, một đại nam nhân, lại muốn ở rể nhà gái bán cầu vinh, cho dù là người Tây Vực cũng xem thường.”

“Ta vốn dự định cả đời không lấy chồng, nhưng mà đây cũng không phải là biện pháp tốt nhất... Thế nhưng Tô ca ca xuất hiện, lại khiến cho ta được mở mắt.”

Tô Bằng nghe thế, trong lòng giống như hiểu rõ gì đó, nói.

“Người muốn ta lấy người sao?”

“Không... Ta không cần Tô ca ca lấy ta, chỉ là, trong những nam nhân ta từng gặp, Tô ca ca là người khiến cho Uyển Nhi động lòng nhất, Uyển Nhi biết một góc nhỏ Tây Vực như thành Quy Tư Càn, không trói chân được nam nhân như Tô ca ca, nhưng chỉ cầu cùng Tô ca ca trở thành vợ chồng mấy ngày, để Uyển Nhi mang thai hài tử Tô ca ca, sau khi Uyển Nhi sinh đứa bé này, cả đời sẽ không lấy chồng nữa, toàn lực theo đuổi sự nghiệp của mình, mà ở trong lòng Uyển Nhi, Tô ca ca cũng sẽ là nam nhân đầu tiên, cũng là duy nhất trong cuộc đời Uyển Nhi.

Trong ánh mắt Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi lộ ra ánh mắt hàm ý rất dày đặc, ngóng nhìn Tô Bằng nói.

“Cái này...”

Tô Bằng nghe thế, trong lòng không biết nên có cảm nghĩ như thế nào mới phải, nghe lời của Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, dường như là muốn có một đứa con của nàng và mình.

Chỉ là Tô Bằng chưa từng có nghĩ tới, bản thân sẽ trở thành đối tượng giúp đỡ một nữ tử cầu xin hài tử, hơn nữa, nữ tử kia, lại là nữ tử trong trò chơi

Tử Vong Luân Hồi.

Bản thân Tô Bằng, cũng không phải không có thiện cảm với Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, mặc dù trong thế giới Tử Vong Luân Hồi, địa vị nữ tử cũng không giống như là triều đại lịch sử nào đó trong hiện thực giam cầm tư tưởng và việc làm của nữ tử, nhưng mà trên thực tế, nữ tử Tô Bằng ở trong thế giới Tử Vong Luân Hồi gặp phải, lại ít có ai giống như Uyển Nhi như vậy.

Trong cuộc sống, Uyển Nhi cũng là một nữ tử khiến người khác yêu mến thích thú, bản thân lại vô cùng xinh đẹp. Không thể không nói, Tô Bằng với Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, cũng rất là động tâm.

Chỉ là, trở ngại giữa hai người, chính là Tô Bằng hơi hơi có chút cảm giác bị lợi dụng, nếu mục đích Uyển Nhi hôm nay như thế, chỉ là muốn có một đứa con của mình với nàng ta, nhưng lại khiến Tô Bằng có chút không cách nào tiếp nhận được.

Dường như nhìn ra tâm tư Tô Bằng, thân thể Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nhích lên, nắm tay Tô Bằng, nói.

“Tô ca ca, ngươi đang cảm thấy Uyển Nhi đang lợi dụng ngươi phải không?”

Tô Bằng không nói gì, chỉ là nhìn nàng.

“Tô ca ca... Uyển Nhi làm như vậy, cũng không phải chỉ là vì hậu duệ một gia tộc... Tô ca ca, Uyển Nhi đi đến bước đường này, đã sớm nghĩ kỹ, cái gọi là tình yêu, đã không còn quan trọng với Uyển Nhi, tâm tư Uyển Nhi, đều đặt vào thành Quy Tư Càn và lý tưởng tận sâu trong đáy lòng mình, chỉ là sau khi gặp được Tô ca ca, lòng của ta đột nhiên động tâm.”

“Người như Tô ca ca, về sau ta cũng khó có thể gặp được, ta với Tô ca ca, là tình yêu và ngưỡng mộ chân chính, nếu không phải như thế, Uyển Nhi cũng sẽ không như vậy, dùng bộ dạng này xuất hiện trước mặt Tô ca ca... Hãy để ta trước khi đi trên con đường của mình, hưởng thụ chân ái một chút, Tô ca ca, chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm như thế, ngay cả một ý nghĩ yêu thương, cũng không thể cho Uyển Nhi cảm nhận được sao?”

Thanh âm Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi réo rắt bên tai, khiến trong lòng Tô Bằng, không khỏi run lên.

“Nàng đã có dũng cảm lớn như vậy, hy sinh như thế, ta lại rụt rè cái gì?”

Trong lòng Tô Bằng đột nhiên sinh ra ý nghĩ này, trong chốc lát, cả người cũng rực nóng, xoay người, đẩy ngã Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi xuống giường...

...

Ai nói xuân phong không qua Dương Ngọc quan?

Mặc dù đã là cuối thu gần đông, nhưng trong một đêm này, trên giường gian phòng này, lại gió xuân bất tận, dạt dào sắc xuân...

Đêm xuân khổ đoản, một đêm, nhanh chóng trôi qua.

Trong nháy mắt, trời đã bắt đầu hừng sáng.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi ở bên cạnh Tô Bằng, vẫn đang còn trong giấc xuân nồng nàn, Tô Bằng nhìn nàng, nghĩ đến điên cuồng hôm qua, trên mặt không khỏi lộ ra mỉm cười, đưa tay vuốt ve đường cong sống lưng mềm mại của nàng.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi lúc này, phát ra một tiếng hờn dỗi, trong miệng nỉ non không rõ nói.

“Đêm qua mệt mỏi như vậy, ngươi lại...”

Chương 810: Giang hồ thân tại biết nơi đâu (1)

“Ngươi lại vào lúc này bảo ta... Chẳng lẽ là còn muốn...”

Tô Bằng nghe thế, không khỏi ha ha cười, đêm qua nhưng lại quá mức điên cuồng, nhưng lại vượt qua khỏi mức độ lúc lần trước đối mặt với Linh Mị Nhi.

“Này, không đúng...”

Tô Bằng suy nghĩ một lát, nói.

“Uyển Nhi, ta rất hiểu rõ tình trạng cơ thể của mình, không hiểu tại sao đêm qua lại vượt khỏi mức độ bình thường nhiều như vậy?”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nghe thế, lật người, có điều lập tức có một tia then thùng, kéo chần tơ lụa che lên trên cơ thể mình, trên mặt có chút đỏ ửng nói.

“Uyển Nhi sợ Tô ca ca khước từ Uyển Nhi, cho nên dùng một chút tiểu xảo nho nhỏ, trong phòng, ta dùng một loại huân hương không sắc không mùi, mặc dù không phải là thứ bỉ ổi gì, nhưng cũng có thể khiến nam tử tinh lực tràn đầy, hơn nữa gia tăng tỷ lệ nữ tử mang thai... Người không nên nhìn ta như vậy, huân hương này sẽ không ảnh hưởng đến thần trí, chỉ là huân hương dùng cho vợ chồng để sớm có con nối dòng mà thôi, cũng có lợi rất lớn với cơ thể, chỉ là giá cả đắt đỏ, huân hương đêm qua, ít nhất giá trị trăm lượng hoàng kim.”

Tô Bằng nghe thế, không khỏi bất đắc dĩ bật cười, thầm nghĩ nhân sinh đúng là phải chú ý trăm bề, nếu không, bản thân chỉ cần lơ là đôi chút, thì đã bị Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi dùng thuốc rồi.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng giả vờ tức giận, nói.

“Người đúng là không biết xấu hổ, không ngờ dùng thủ đoạn như thế, chẳng phải là tự tìm chết sao? Xem ta giáo huấn người như thế nào!”

Nói xong, Tô Bằng xóc chần của Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi lên, đã muốn đánh vào cái mông bóng loáng mềm mại của nàng.

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi hô lên một tiếng, lại không nghĩ rằng càng khiến cho Tô Bằng bộc phát thú tính, trong lúc nhất thời, trong phòng lại tràn ngập sắc xuân.

...

Mãi đến khi mặt trời lên cao, Tô Bằng mới cùng Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi rời giường. Thị nữ Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi đỏ mặt, ngoài cửa đi tới, đưa

nội y mới cho hai người, Tô Bằng cùng Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi mặc vào, đều tự mình mặc quần áo thường phục, sau đó mới rời giường.

Trên mặt Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi vẫn còn đang ửng hồng, nàng lại dùng khăn che mặt che mặt lại, che đi gương mặt tuyệt đẹp khiến người khác thần hồn điên đảo, nàng nói với Tô Bằng.

“Tô ca ca, hôm nay ta còn có một số việc phải xử lý, buổi tối sẽ trở về...”

Tô Bằng nghe là hiểu ý, bèn nói.

“Ta cũng có một số chuyện cần phải xử lý, đại khái hai ba ngày mới có thể rời khỏi thành Quy Tư Càn.”

Đặc Mục Nhĩ nghe thế, biết Tô Bằng hiểu rõ ý tứ của mình, trên mặt không khỏi lại đỏ lên. Hôm qua lúc ở trên giường nàng ngược lại không có rụt rè như thế, ngược lại vô cùng cuồng dã, chỉ là đến ban ngày, chợt lại cảm thấy thật ngại ngùng.

Trên mặt Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi có chút nóng lên, nàng giống như tháo chạy cáo từ một tiếng chạy ra khỏi cửa, Tô Bằng lại gọi với theo nàng.

“Buổi tối nhớ phải về đó!”

Điều này làm cho Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi càng ngượng ngùng, giống như chạy trốn nhanh chân chuồn thẳng ra ngoài.

Tô Bằng ở trong phòng, vẻ mặt lại mỉm cười.

...

Mấy ngày kế tiếp, Tô Bằng cùng Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, ban ngày đều có chuyện của riêng mình, chỉ là đến ban đêm, thì lại không hề xấu hổ cùng nhau trải qua cuộc sống ân ái yêu thương.

Vân Diệp, bọn người Âu Dương Khánh, cũng đều lần lượt đến nơi này, cho nên nhìn thấy Tô Bằng cùng Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, trên mặt đều mang theo nụ cười mờ ám, Tô Bằng ngược lại da mặt đủ dày, ngược lại khiến cho Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi càng xấu hổ hơn, ở trong nhà mình lại giống như kẻ trộm tránh đông tránh tây, né tránh bọn họ, về sau ngay cả A Đồ Lạp cũng biết chuyện này, cố ý sai người chế tạo vỏ đao chậm lại một chút, khiến Tô Bằng oán thâm không thôi, cũng không biết là Âu Dương Khánh hay là Vân Diệp nói cho hắn biết chuyện này, thâm nghĩ nam nhân làm sao có thể lảm chuyện thế được.

Chỉ là, thời gian thoải mái, vẫn luôn ngắn ngủi.

Rốt cuộc, chuyện của Tô Bằng ở trong thành Quy Tư Càn, đã an bài thỏa đáng toàn bộ, Tô Bằng cũng quyết ý rời khỏi.

Ngày, năm sáu dặm ngoài thành thành Quy Tư Càn, một đội nhân mã, đang tiễn biệt. Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi đứng dưới lạc đà, trước mắt, là Tô Bằng

đang tạm biệt Vân Diệp.

“Sư thúc, người quả thật tạm thời không trở về Trung Nguyên sao?”

Tô Bằng nhìn Vân Diệp, hỏi hần.

Vân Diệp gật đầu, nói.

“Ta nhàn tản đã lâu, còn chưa suy nghĩ muốn trở về, phen kinh nghiệm này nhiều chuyện như vậy, ta cũng lĩnh ngộ rất nhiều, lại thêm thân thể vẫn chưa hoàn toàn tu dưỡng khôi phục toàn bộ, ở nơi này thêm một thời gian nữa, đợi đến lúc thời cơ chín mùi, lại trở về Trung Nguyên, trở về thăm sư huynh.”

“Thời cơ chín mùi?”

Tô Bằng nghe thế, cảm giác có chút kỳ quái, nói.

“Muốn trở về thì cứ trở về, cần gì phải nói thời cơ chín mùi hay không... Chẳng lẽ, trong môn có người nào, khiến sư thúc không vui, mới không muốn trở lại trong Tử Hà môn sao? Nói đi, sư thúc người bao lâu không trở về rồi? Có phải là có tâm sự gì hay không? Nói cho ta nghe thử, có lẽ ta có thể giải tỏa được phần nào.”

Vân Diệp nghe thế, thoáng chần chờ do dự một chút, cuối cùng vẫn là nói ra lời nói thật, nói.

“Ta đã mười năm không trở về rồi... Còn tại sao... Tô Bằng, người cảm thấy đại sư huynh Từ Đạo Kỳ của người, so với ta, võ công của ai mạnh hơn?”

Tô Bằng nghe thế, chăm chú suy nghĩ một lát, cuối cùng nói.

“Khụ khụ, sư thúc, nếu là thật sự hỏi ta như vậy, suy nghĩ một hồi, ta vẫn cảm thấy đại sư huynh hần...”

Chương 811: Giang hồ thân tại biệt nơi đâu (2)

Vân Diệp nghe thế, hừ lạnh một tiếng, có điều cuối cùng, vẫn trở thành thờ dài một tiếng, nói.

“Ai nói không phải chứ? Thật ra Vân Diệp ta mặc dù tư chất không xem như là thiên tài tuyệt thế, nhưng mà cũng gần như vậy, nào ngờ sư huynh hấn thu nhận hai đệ tử, đều là mấy tên nhóc chết tiệt nghịch thiên, tùy tiện luyện hơn mười hai mươi năm, liền đem ra so sánh với ta... Một sư thúc như ta, võ công còn không cao bằng sư điệt, người nói ta có mặt mũi gì quya về trong môn chứ? Không trở về cũng được, không trở về cũng được.”

Tô Bằng nghe thế, lập tức không nói gì, nếu đã hiểu rõ như thế rồi, Tô Bằng không khỏi nhin không được cười lên, chỉ có điều mình cũng ít nhiều hiểu rõ được tính tình của tiểu sư thúc, vị tiểu sư thúc này, tính tình có chút giống con nít, hấn cũng không phải quả thật so đo gì với hai vị sư huynh Từ Đạo Kỳ và Độc Cô Thắng, hơn phân nửa là tính khí bực bội, thích gây rối mà thôi.”

Tô Bằng cũng không định khuyên giải hấn, chỉ là mỉm cười nói.

“Sư thúc vậy thì hãy tự bảo trọng, thành Quy Tư Càn lúc này đang khát cầu hiền tài, sư thúc nếu dự định ở một thời gian ngắn, vậy thì cứ ở lại đây đi, khi nào thì khi nào thì muốn trở về, thì hãy trở về.”

Vân Diệp nghe thế, giống như cảm thấy Tô Bằng nhìn thấu tâm tư của hấn, không khỏi xấu hổ đỏ mặt. Ngay sau đó cảm thấy da mặt không nhin được, hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi chỗ khác không để ý tới Tô Bằng.

Tô Bằng quay đầu, dặn dò Âu Dương Khánh, nói với hấn.

“Âu Dương huynh, lần này ở trong Tây Vực, đúng là nhờ có người, lần này có thể cứu được sư thúc của ta, toàn bộ nhờ Âu Dương huynh người lo liệu nhiều phen, hơn nữa một đường giúp đỡ. Ta cũng không biết cảm tạ Âu Dương huynh người như thế nào, chỉ có thể học thế tục bình thường thôi.”

Nói xong, Tô Bằng từ trên người lấy ra một cái hộp, đưa cho Âu Dương Khánh, nói.

“Biết Âu Dương huynh gần đây chi tiêu rất nhiều, đây là kim phiếu ba ngàn lượng, tặng cho Âu Dương huynh trước tiên, biểu thị một chút tâm ý, để Âu Dương huynh có thể an tâm tu luyện, hi vọng Âu Dương huynh không từ chối.”

“Ha ha ha, ngươi là huynh đệ của ta, nếu ngươi đã đưa, ta đương nhiên yên lòng nhận lấy. Ngươi còn mong chờ ta trả lại trả lại cho ngươi sao?”

Âu Dương Khánh cũng là người tiêu sái, ha ha cười, nhận lấy chiếc hộp, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, trên mặt lộ ra nụ cười, nói với Âu Dương Khánh.

“Thật ra ba ngàn lượng hoàng kim thiếu một ít, ta còn có một vật tặng cho Âu Dương huynh, có điều cái này bản thân Âu Dương huynh phải bỏ ra chút sức lực đó.”

“Ồ? Là thứ gì vậy?”

Âu Dương Khánh nghe thế, cũng có chút tò mò, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng khẽ cười, từ trong lòng, lấy ra một tấm bản đồ da dê.

Âu Dương Khánh nhìn thấy, nói.

“Đây dường như là một tấm bản đồ, chẳng lẽ đây là...”

“Âu Dương huynh nhãn lực tốt, tấm bản đồ này, là bản đồ kho báu ta đoạt được từ trên người một tên mã phi khăn đỏ, mã phi khăn đỏ kia, hoạt động nhiều năm ở Tây Vực, cũng tích góp được không ít gia sản, kim ngân và tài bảo khác, đều được ba thủ lĩnh cất giấu ở trong bảo tàng này, chỉ có ba người thủ lĩnh có thể tìm được, có điều ta đã giết chết ba thủ lĩnh mã phi khăn đỏ này, tìm được bản đồ kho báu này... Âu Dương huynh tôi luyện võ nghệ, nếu cảm thấy thực lực đầy đủ, vậy thì hãy giết chết những mã phi đó, tìm kiếm một chút, tất nhiên có thể tìm thấy được hoàng kim trên bảo cất giấu ở trong này.”

Tô Bằng nhìn Âu Dương Khánh cầm bản đồ, nói với hắn.

Âu Dương Khánh nghe thế, cười ha hả, nói.

“Khiêu chiến như thế, thật sự đúng khẩu vị của ta! Huynh đệ ngươi ra tay thật phóng khoáng! Tâm ý này, lão ca sẽ nhận! Có điều không phải là một mình ta hưởng thụ, vị Vân tiên bối kia, ta cũng sẽ mời theo, cùng đi tìm kho báu với chúng ta.”

Tô Bằng nghe thế, trên mặt lộ ra nụ cười, vỗ vỗ cánh tay Âu Dương Khánh, còn Vân Diệp, cũng hừ lạnh một tiếng, xoay đầu lại, từ trên người lấy ra một gói to, nói.

“Hừ, tiểu tử, nếu ly biệt, ta cũng không có gì để tặng, chỉ có mấy thứ vật phẩm tìm được ở trong huyết mộ thành thị dưới lòng đất kia, còn có thể sử dụng, có lẽ có thể gia tăng tu vi của ngươi, có mấy thứ ta không dùng được, tặng cho ngươi, phương pháp sử dụng ta tìm kiếm được đều ở trong này, ngươi cầm lấy đi.”

Tô Bằng nghe thế, không khỏi mỉm cười, nói.

“Sur thúc quả nhiên vẫn là quan tâm ta.”

Vân Diệp nghe thế, lại hừ lạnh một tiếng, không khỏi phân trần nhét gói to vào trong lòng Tô Bằng, bản thân lại quay đầu đi không nhìn tới hắn.

Cuối cùng, Tô Bằng dời ánh mắt lên trên người Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, ánh mắt của hắn lập tức trở nên nhu hòa, hắn đi qua, dịu dàng nói với Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi.

“Uyển Nhi, lần này từ biệt, không biết khi nào mới có thể gặp lại, ta biết ngươi chí hướng rộng lớn, nhưng cũng phải chăm sóc cẩn thận bản thân, nếu như có gì gây khó dễ ngươi, không cần miễn cưỡng bản thân một mình gánh vác, phái người đến Trung Nguyên thông báo ta một tiếng, phương thức liên lạc của ta, ngươi cũng biết rồi.”

Trong mắt Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, lờ mờ có nước mắt, nàng gật đầu nói.

“Ta biết rồi... Tô ca ca, ngươi cũng tự bảo trọng.”

Tô Bằng gật đầu, hấn bước lên, khễ hôn một cái lên vầng trán của Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi, xem như nụ hôn tạm biệt cuối cùng.

Tô Bằng lúc này đã cùng toàn bộ mọi người nói lời từ biệt, hấn quay đầu đi, chuẩn bị lên ngựa.

“Đợi ta đã, đợi ta đã!”

Ngay khi Tô Bằng muốn đi, chợt nghe một tiếng gọi âm ỉ, đám người Tô Bằng quay đầu nhìn lại nơi phát ra thanh âm, thì thấy một trung niên nam nhân bốn mươi tuổi đang hối hả chạy về phía bên này, lại là A Đồ Lạp.

Trong tay A Đồ Lạp cầm một vỏ đao màu đen, vừa chạy vừa hô lớn.

“Tô Bằng, vỏ đao của ngươi, vỏ đao!”

Nói xong, trong lòng hấn sốt ruột, nhìn Tô Bằng sắp bỏ đi, trực tiếp dùng sức quăng ra, ném vỏ đao về phía Tô Bằng.

Tô Bằng phát tay, từ không trung đón lấy vỏ đao A Đồ Lạp ném tới, tiện tay đem Sát Sinh đao mang theo bên cạnh người quăng lên trời, Sát Sinh đao trên không trung không ngừng xoay quanh, Tô Bằng lại tung mình nhảy lên, nhảy lên lưng ngựa, tay cầm vỏ đao vươn ra.

Sát Sinh trường đao ở trên không trung xoay tròn rơi xuống, cuối cùng, lại không hề sai lệch, lọt vào trong vỏ đao Tô Bằng duỗi ra.

Tô Bằng ngửa mặt lên trời cười to, phóng ngựa mà đi, một bên phóng ngựa, một bên cất tiếng hát.

“Thiên hạ phong vân có bọn ta. Giang hồ chốn ấy mới kinh qua. Ngai vàng bá nghiệp coi hư ảo. Một trận cuồng say vẫn là hơn. Kiếm bạt ngựa phi hồn quỷ sợ. Xương trắng thành non chim chóc xa. Mọi sự trên đời như nước chảy. Giang hồ thân tại biết nơi đâu?”

Chương 812: Trong thành Tô Dương (1)

Tô Bằng rời khỏi thành Quy Tư Càn, một đường giục ngựa chạy về hướng Dương Ngọc quan.

Lúc hấn từ Dương Ngọc Quan đi vào thành Quy Tư Càn, không đến một ngày một đêm đã đuổi tới, có điều đó là bởi vì nóng lòng giải cứu tiên bối Tử Hà Môn bị vây hãm dưới mặt đất, nên mới chạy bán mạng như vậy, lúc trở về, Tô Bằng mang theo tâm tình thoải mái, ngược lại cũng không có gấp gáp gì.

Vì vậy, hấn thả chậm sức ngựa, thưởng thức cảnh đẹp đại mạc, đi đến gần hai ngày, mới trở lại Dương Ngọc Quan.

Ở Dương Ngọc Quan, Tô Bằng ở chỗ này nghỉ ngơi một ngày, thậm chí còn đi đến quán bán thịt dê nướng sấy mà hấn đã ăn một lần lúc mới tới kia, lần này lại ăn thêm thịt thiêu nướng bản địa mới coi là cảm thấy mỹ mãn.

Có điều Tô Bằng cũng không phải thuần túy vì nghỉ phép mà nhàn nhã, hấn là đang suy nghĩ, mình nên làm gì mới tốt.

Dương Ngọc Quan là chỗ xung yếu từ trung nguyên tiến vào Tây Vực, nếu không đi từ nơi này sẽ phải vượt qua một khu vực rất khó đi lại, một khu vực như vậy phần lớn là cát chảy, trừ phi là buôn lậu một số hàng cấm, nếu không sẽ không có người nào đi qua nơi đó.

Tô Bằng tất nhiên cũng không phải là buôn lậu hàng cấm gì, hấn chỉ là đang tự hỏi, mình nên về Lâm Y hay là đi quận Giang Ninh.

Từ Tây Vực đi Lâm Y có thể gần hơn một chút, nhưng Tô Bằng trong lòng vẫn một mực suy tư, có nên về quận Giang Ninh nhìn một chút.

Chuyện Lâm Y, đã có Tạ An xử lý, Tôn Nhất Hao trợ giúp Tô Bằng chuẩn bị một chút chuyện, ngược lại cũng không có vấn đề gì, mà còn quận Giang Ninh, nghe Tạ An mang theo tin tức tới bảo đảm như ở quận Giang Ninh đã tạo ra một thế lực tên là Nhật Nguyệt Đường, không ít người đều làm việc ở bên trong. Quý Minh, Ninh Thái, Tần Tiểu Nguyệt, Lưu Phong, những người quen thuộc mà Tô Bằng quen lúc mới vào trò chơi kia đều đang ở chỗ này.

Mà còn kẻ chủ mưu phía sau màn của Nhật Nguyệt Đường, hấn là BOSS phía sau màn uy hiếp gia tộc Tô Bằng.

Về chuyện của gia tộc, Tô Bằng một mực chờ đợi thời cơ, cũng là thực thi ” kế hoạch Thông Thiên” của mình, mình trực tiếp gặp mặt thủ trưởng Số 1 của Trung Quốc. Dem chuyện này bảo cho hần biết.

Chẳng qua là trước đó còn có một đoạn thời gian rất dài phải đợi, Tô Bằng mặc dù có kế hoạch, lại không phải chỉ có thể ngồi đợi, hần còn muốn thu thập một số chứng cứ, đi quận Giang Ninh, nếu như có thể tiếp xúc với bọn Ninh Thái. Thì sẽ có trợ giúp thật lớn với kế hoạch của Tô Bằng.

“Đã nghĩ như vậy, cần phải đi quận Giang Ninh một lần.”

Hiểu rõ ràng những thứ này xong, trong lòng Tô Bằng đã có tính toán.

Sáng sớm hôm sau, Tô Bằng liền từ Dương Ngọc Quan đi đến quận Giang Ninh.

Một đường Tô Bằng vẫn sử dụng phương thức đi tới Tây Vực lúc trước, có lúc cưỡi ngựa cảm thấy tốc độ chậm liền thì triển khinh công, sau đó cảm giác có chút mệt mỏi sẽ mua ngựa, một đường tiến lên tốc độ có thể nói là rất nhanh, nhưng lại không có mệt mỏi giống như lúc chạy tới Tây Vực, coi như là nhàn nhã đi chơi.

Cứ như thế, sáu ngày sau đó, Tô Bằng đã đi tới phụ cận quận Giang Ninh.

Nơi Tô Bằng đi tới, là thành Tô Dương ở phía Tây cách quận Giang Ninh hơn một trăm dặm, cái chỗ này, Tô Bằng trước kia sau khi đánh chết Lô Khiếu Thiên, đã từng tới đây một lần, có điều khi đó là vì trốn chạy, cũng chỉ dừng lại không đến mấy giờ, cũng không cần thận xem kỹ.

Mà lần này, Tô Bằng có đầy đủ thời gian, hần tính toán vào Tô Dương trước, hỏi thăm một chút tin tức của quận Giang Ninh, sau đó lại tính tiếp.

Nghĩ đến như thế, Tô Bằng cười tuần mã, chậm rãi đi vào trong thành Tô Dương.

Lúc này, thời tiết đã cuối thu gần đông, thời tiết cũng không có hết sức ẩm áp, thành Tô Dương tuy rằng cùng vị trí phương Nam với quận Giang Ninh, nhưng nhiệt độ không khí không tính là quá cao, đại khái chỉ có sáu bảy độ

gì đó, thỉnh thoảng còn có thể hạ nhiệt độ. Tô Bằng tiến vào trong thành, đã thấy không ít người mặc quần áo mùa đông, áo bông mỏng, áo lông gấm tùy ý đều có thể thấy được, chỉ có những người nghèo ở thành thị không nổi kia, những người dân sơn dã vào trong thành buôn bán sản vật núi rừng mới ăn mặc một chút quần áo làm bằng cây đay các loại.

Lúc Tô Bằng tiến vào trong thành Tô Dương, liền phát hiện nơi này hình như bầu không khí có chút nghiêm túc, lính gác kiểm tra người qua lại cửa thành càng nhiều một chút, bầu không khí trong thành cũng hơi có vẻ nghiêm túc, ngay cả thương nhân đều cũng thiếu đi rất nhiều.

Tô Bằng cũng cảm giác được bầu không khí không thích hợp, thành Tô Dương mặc dù không gần tới Đại Giang giống như là quận Giang Ninh, buôn bán dường như yếu đi một chút, nhưng mà hẳn lại nằm ở con đường từ hướng tây bắc quận Giang Ninh vận chuyển trạm kiểm soát, có thể đánh thuế đối với thương nhân tới quận Giang Ninh, mà bản thân cũng phát triển mạnh một số sản nghiệp giải trí cổ đại, thanh lâu sở quán cùng với đánh bạc so với quận Giang Ninh cũng không ít hơn là bao, cho nên cũng là rất phồn hoa. Tô Bằng tuy rằng thời gian dừng lại không nhiều lắm, nhưng cũng nghe thủ hạ của quận Giang Ninh trước kia nói qua, đây là nơi phồn hoa trắng hoa nổi danh Đông Nam, không ít phú ông từ quận Giang Ninh cũng sẽ đến vậy chơi bời, sao lại có bầu không khí khẩn trương như thế này?

Có điều chỉ ở trên đường, Tô Bằng cũng không nghe ra được cái gì, trong lòng Tô Bằng mang theo nghi vấn, đi tới một tử lâu lớn trong thành Tô Dương.

Tử lâu trà tứ, luôn luôn là chỗ hỏi thăm tin tức tốt nhất, Tô Bằng muốn nghe xem nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đến tử lâu, có thể là bởi vì bầu không khí nghiêm túc trong thành, tử lâu cũng tiêu điều không ít, vẫn còn có bàn trống, Tô Bằng muốn một chút thức ăn, sau đó đem một ít bạc vụn khen thưởng cho tiểu nhị, nói với hắn.

“Tiểu nhị, trong thành Tô Dương này luôn luôn phồn hoa, sao lâu ngày không đến thế nhưng lại trở nên nghiêm túc như thế này?”

“Khách quan, người còn không biết sao?”

Nghe Tô Bằng nói như vậy, tiểu nhị cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nói với Tô Bằng.

Có điều hẳn nhìn thoáng qua bộ dáng phong trần mệt mỏi của Tô Bằng, cũng đoán được Tô Bằng là từ đường xa mà đến, lộ ra vẻ mặt chột hiệu ra.

“Xảy ra chuyện gì sao?”

Tô Bằng hỏi tiểu nhị lần nữa, tiểu nhị nghe xong, làm ra bộ dạng thần thần bí bí, đầu tiên là nhìn chung quanh không có người chú ý, mới ở bên tai Tô Bằng nói.

“Khách quan, người có chỗ không biết, bây giờ trên đường đang đồn đãi nơi này sắp có đánh trận rồi! “

“Đánh trận?”

Chương 813: Trong thành Tô Dương (2)

Tô Bằng nghe xong, trong lòng nghi hoặc tiếp tục hỏi tiểu nhị kia, chỉ là tiểu nhị kia lộ ra bộ dạng ấp úng, giống như là khó mà nói hết được, nhưng mà trên tay lại không ngừng làm lấy động tác ám hiệu nào đó.

Tô Bằng thấy, trong lòng buồn cười, tiểu nhị này cũng rất láu cá, muốn kiếm cho mình thêm một số lợi ích, Tô Bằng lắc lắc đầu, cũng không thêm để ý, đưa tay sờ soạng trên người muốn ấy ra ít khen thưởng hẳn, mua tin tức.

Nhưng mà tuy rằng Tô Bằng không sao cả, có một người ngồi ở phía sau lại nhìn không được, sau khi nghe xong dùng vật nặng gì đó hung hăng đập xuống mặt bàn một chút, nói.

“Hừ! Tên tiểu nhị ham tài kia, khách nhân chỉ là hỏi người một chút tin tức, người không đáp thì thôi ngược lại còn muốn vơ vét tài sản tiền tài, thật sự là ghê tởm! Mà tin tức kia của người, mười điều có tám điều là không chính xác, nếu người ta tin lời của người, chẳng phải là lầm lỡ lộ trình rồi sao? Cút qua một bên cho ta, không cần phải lừa gạt người ta nữa!”

Tô Bằng cùng với tiểu nhị nghe xong lời của người kia, đồng thời nhìn lại phía sau, chỉ thấy một hán tử mặt đầy râu quai nón đang ngồi ở một bàn, trên người người này mang theo một thanh trường đao liên sao, nhìn bộ dáng võ đao không giống như là vật phàm, hình như là người giang hồ có lai lịch.

Tiểu nhị kia nghe xong, trong lòng bất mãn, vốn định quay đầu lại chửi hai câu bực tức, nhưng mà bị ánh mắt của hán tử kia trừng cho mất hết cả dũng khí, chỉ đành lằm bằm tựa hồ là nói cái gì.

“Người biết thì người nói đi...”

Không ngờ, hán tử râu quai nón kia lỡ tai rất thính, thế nhưng lại nghe được tiểu nhị kia nói thảm cái gì, phần nộ quát.

“Tiểu nhị kia! Ta quát mắng người hai tiếng, người thì như thế nào? Muốn ta nói? Được, ta nói thì ta nói! Bằng hữu bàn bên kia, lại đây cùng ta ngồi một chỗ, ta là Yên Châu Yên Thập Tam, nếu người muốn buets tin tức địa giới Tô Châu gâbueets, không bằng hỏi ta được rồi. Tiểu nhị chết tiệt kia nhanh cút cho ta đi ra bên ngoài dâng rượu đồ ăn đi, nếu còn dám lăm miêng can thận được một trận đánh!”

Tiểu nhị kia nghe xong, lại càng hoảng sợ, hẩn nhìn thoáng qua hán tử nắm đấm giơ giơ lên của người tự xưng là Yên Thập Tam kia, nhìn nhìn lại bảo đao nặng trĩch trên mặt bàn, lập tức phía sau lưng phát lạnh, cảm thấy không thể trêu vào nổi, đành phải không thể làm gì khác hơn là chạy đến phòng bếp chuẩn bị đồ ăn dâng rượu.

Tô Bằng cũng nhìn ra, hán tử râu quai nón này kỳ thật không phải là người cùng hung cực ác gì, chỉ có điều có chút tính tình nóng nảy, có lẽ còn có chút lòng nhiệt tình chõ mồm vào chuyện người khác. Mà Tô Bằng chính là muốn tìm một người giang hồ hỏi một chút tình thế phụ cận, nếu người này đã muốn nói, bản thân đó đi qua cũng không sao.

Nghĩ đến đây, Tô Bằng chấp chấp tay với người này, nói.

“Lương Châu Tê Dã, ra mắt Yên huynh.”

Tính tình Yên Thập Tam này rất là hào phóng, cũng đứng lên thay đổi lễ tiết thi lễ, nói.

“Ta là Yên Châu Yên Thập Tam, mới vừa nói qua... Nhìn dáng vẻ của ngươi, hẳn là từ đàng xa gấp trở về?”

“Ừm, ta mới vừa có một ít chuyện, từ Tây Vực gấp trở về.”

Tô Bằng gật đầu nói, nghe Tô Bằng nói như vậy, bên trong ánh mắt Yên Thập Tam lộ ra vẻ mặt giật mình, cũng lộ ra một tia thần sắc coi trọng, nói.

“VẬY TÈ LÃO ĐỆ NGƯỜI NGƯỢC LẠI ĐÃ VÀO NAM RA BẮC, KIẾN THỨC RẤT NHIỀU.”

“Cũng không dám.”

Tô Bằng khách sáo, sau đó chạy thẳng tới chủ đề chính, nói.

“Mới vừa rồi nghe Yên huynh nói tình thế phụ cận có biến, đến tột cùng là có biến hóa gì?”

“Hắc, kỳ thật tiểu nhị kia nói cũng không có sai, thành Tô Dương muốn đánh một trận chiến... Mà còn địa giới Tô Châu, đã là thế lực của mấy người kia. Người nói người của thành Tô Dương là muốn đánh với ai?”

Yên Thập Tam nói với Tô Bằng.

“Đánh với quận Giang Ninh sao? Không thể nào...”

Tô Bằng nghe xong, tuy rằng hẳn cũng đoán được, nhưng vẫn cảm giác được có hơi bất ngờ, nói.

“Sau lưng Quận Giang Ninh dạ kiểm phái Thanh Thành, mà còn sau lưng Tô Dương, là phái Không Động, hai đại môn phái này đều là đại phái giang hồ, trong ngày thường đều bảo trì khắc chế, làm sao nói đánh là sẽ đánh được chứ?”

“Ha ha, ngươi không biết, nếu không phải Không Động cùng với phái Thanh Thành, thành Tô Dương kia cùng với quận Giang Ninh cũng chả đánh nhau rồi!”

Yến Thập Tam cười hắc hắc, nói với Tô Bằng...

“Ồ? Lời này của huynh đài là có ý gì?”

Tô Bằng nghe xong, hỏi Yến Thập Tam.

Yến Thập Tam cũng chẳng thừa nước đục thả câu, có điều cũng giảm thấp thanh âm xuống một chút, nói.

“Huynh đệ, ta xem tuổi ngươi cũng không nhỏ, ở trên giang hồ cũng đã nhiều ngày đi? Đã nghe nói qua, đứng đầu Ma Môn hai mươi năm trước kia không?”

“Đứng đầu Ma Môn?”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng lập tức chấn động, truyền thuyết đứng đầu Ma Môn này, Tô Bằng đã nghe qua không ít lần.

Lần đầu tiên biết đứng đầu Ma Môn này là Tô Bằng tại Giang Ninh Quận, giả trang trưởng lão phái Hằng Sơn. Lần thứ hai là lúc thám hiểm ở bí cảnh với Thái Tuấn Hoa và Lương Uy, từ lúc bắt giữ Lãnh Sương Nguyệt biết được một chút bí mật, đã biết một số bí mật bất truyền trong ma môn, trong đó cũng nhắc tới đứng đầu Ma Môn, đồng thời cũng nhắc tới lúc đứng đầu Ma Môn hai mươi năm trước bỏ mình đã đề cập tới ma sát phủ xuống.

Lúc này trong lòng Tô Bằng chấn động, nghĩ đến hai tin tức lúc trước, trong lòng suy nghĩ thời gian của lời tiên đoán đứng đầu Ma Môn này cũng không còn bao nhiêu, chẳng lẽ đã xuất hiện ma sát trong truyền thuyết kia sao?

Trong lòng Tô Bằng nghĩ như vậy, trên mặt lại làm ra vẻ mặt nhớ lại, suy nghĩ một hồi, mới khẽ lên tiếng nói với Yến Thập Tam.

“Chẳng lẽ là, vị đứng đầu Ma Môn cao thủ đệ nhất thiên hạ năm đó võ công đã tiến vào cảnh giới thiên nhân trong truyền thuyết kia sao?”

Yến Thập Tam gật đầu, nói.

“Ngươi quả nhiên biết... Vậy cũng giảm bớt cho ta khỏi tốn công giải thích, trên thực tế, hai mươi năm trước, đứng đầu Ma Môn bỏ mình, cũng không

phải là tất cả mọi người đề biết đến. Chẳng qua là không biết vì sao, gần đây trên giang hồ đột nhiên có lời đồn đãi, nói là đứng đầu Ma môn ở hai mươi năm trước đã bị cử đại môn phái vây giết, một ít võ công Ma Môn của hắn cùng với một số pháp môn chế thuốc đặc biệt của Ma Môn, bị cử đại môn phái kia chia nhau. Mà còn người của cử đại môn phái, lại càng chính tai nghe nói, vị đứng đầu Ma Môn kia đã có tiên đoán nơi nào đó ở Tô Châu, hai mươi năm sau sẽ có bảo tàng kinh thiên xuất thế.”

“Bảo tàng kinh thiên?” (Kho tàng làm chấn động trời đất)

Chương 814: Giang Ninh, đã lâu không gặp

Tô Bằng nghe xong, có chút nhẩn máy, dựa theo tin tức bản thân mình lấy được, lời tiên đoán mà đứng đầu Ma Môn kia lưu lại hắn là lời tiên đoán ma sát chứ, từ khi nào thì thành bảo tàng kinh thiên rồi?

Có điều Tô Bằng cũng chẳng biểu lộ ra gì. Tiếp tục hỏi Yên Thập Tam.

“Về sau như thế nào? Bây giờ đúng lúc là thời gian của lời tiên đoán của người đứng đầu Ma Môn, chẳng lẽ phái Thanh Thành kia, còn có phái Không Động đều đi đoạt bảo tàng không thành phải không?”

“Chính là có chuyện như vậy.”

Yên Thập Tam vỗ đùi, nói với Tô Bằng.

“Có điều không chỉ là phái Thanh Thành cùng với phái Không Động, ngoại trừ hai kiếm phái này ra, Hằng Sơn, Thục Sơn, Hoa Sơn, Tiêu Tương... Cử đại môn phái năm đó trưởng lão trong môn hoặc sáng hoặc tối phái đệ tử đến đây, chính là muốn tận mắt nhìn thấy bảo tàng kinh thiên này!”

“Vậy cuối cùng đã tìm được rồi sao?”

Tô Bằng nghe xong, tiếp tục truy vấn nói.

“Đương nhiên đã tìm được rồi!”

Chỉ nghe hắn tiếp tục nói.

“Đệ tử môn nhân của cửu đại môn phái kia. Một chỗ nào đó trong núi rừng Tô Châu, dường như quả thật phát hiện một bảo tàng, chẳng qua là bảo tàng này tự hồ chỉ có chút ít bảo vật, nội dung cụ thể ta không nghe được. Có điều bọn danh môn chánh phái kia đều rất xem trọng bảo vật này, liền tại chỗ chém giết lẫn nhau. Mà đến cuối cùng, bởi vì là ở địa giới Tô Châu, chỉ có phái Không Động cùng với phái Thanh Thành kiên trì chém giết đến cuối cùng, nhưng mà cũng là thảm thiết nhất. Bốn trưởng lão cấp cao thủ của phái Không Động cùng với một đám đệ tử ra tay, kết quả trong đám trưởng lão chỉ có một người còn sống trở về, còn bị chặt đứt một cái tay thành tàn phế, thương vong của bên Thanh Thành cũng không biết sao, có điều có lẽ cũng không quá tốt, nhưng mà chiếm bảo vật được.”

“Mà còn trưởng lão Không Động kia, sau khi trở lại trong thành Tô Dương đã được báo tin cho phái Không Động, rất nhanh thành Tô Dương cũng tuyên bố chuẩn bị chiến đấu, tựa hồ là muốn khai chiến với quận Giang Ninh, người sáng suốt đều nhìn ra, chủ yếu vẫn là bảo vật, người của phái Không Động thật sự là không cam lòng cứ như vậy để phái Thanh Thành hậu bối chiếm được bảo vật lần này, mà còn các môn phái khác cũng rục rịch, bây giờ thế cục của Tô Châu đã trở nên phức tạp rồi.”

Tô Bằng nghe đến đó, cũng coi như đã hiểu một cách đại khái.

Tô Bằng nghe xong, trong lòng lại vẫn còn có chút nghi hoặc, bởi vì tin tức biết được được nhiều hơn một ít, Tô Bằng biết rõ đứng đầu Ma Môn năm đó, lưu lại là lời tiên đoán về tai họa, chứ không phải nói cái gì bảo tàng kinh thiên, chẳng qua là bây giờ tin tức mình lấy được cùng với tin tức tự mình biết được lại có sự chênh lệch lớn như vậy?

“Tề huynh đệ, người phong trần mệt mỏi từ Tây Vực gấp trở về, mục đích cuối cùng nhất chính là chỗ thành Tô Dương này, hay là muốn tiếp tục hướng đông đi tới quận Giang Ninh?”

Yến Thập Tam sau khi nói qua nhiều thứ như vậy với Tô Bằng, dường như có một chút sâu kín hỏi Tô Bằng.

“Ta chỉ là chạy về nơi này, vốn là muốn đi quận Giang Ninh, nhưng nghe xong lời nói này của Yến huynh, ngược lại cũng có một chút do dự nha, còn chưa nghĩ ra nên ở lại Tô Dương hay là đi quận Giang Ninh nữa đây.”

Tô Bằng nghe xong nhưng nhưng lại không có nói thật, hẳn không muốn cho người khác biết mục đích hành tung của mình, cho nên chỉ trả lời băng quơ vậy.

“Nếu vậy, ta khuyên huynh đài vẫn nên ở lại thành Tô Dương đi, tối thiểu ở chỗ này bầu không khí coi như cũng khá hơn một chút.”

Yến Thập Tam nói, sau đó suy nghĩ một lát, hạ giọng nói với Tô Bằng.

“Thật ra thì ta xem ra, tuy rằng từ góc độ môn phái nhìn lại, phái Thanh Thành mạnh hơn Không Động một ít, nhưng lần này phái Thanh Thành cũng là mang ngọc mắc tội, dẫn đến có rất nhiều môn phái khác đổ mắt ngấp nghé, mà còn tài nguyên của phái Thanh Thành đã bị thành Tô Dương ở hướng tây bắc mắc kẹt, tuy rằng nó dựa vào Đại Giang, có thể từ trên nước vận chuyển vật tư, nhưng mà những người ở hạ du cũng đều có một chút ngấp nghé bảo vật mà bọn họ tìm được, nếu cùng nhau phát lực, hắc, sợ là phái Thanh Thành cũng không sống nổi...”

“Mà còn Yến Thập Tam ta lần này tới Tô Dương, chính là vì tìm tìm cơ hội... Không Động cùng với Thanh Thành nếu đánh nhau, sợ là có thật nhiều xung đột, chỉ bằng võ giả bản thân hai phái bọn họ sợ là không đủ, ta tới Tô Dương chính là tìm cơ hội, để van cầu một lần bỗng nhiên nổi tiếng, trở nên nổi bật mặc dù không thể một bước lên mây, ít nhất cũng phải kiếm được chút ít tiền tài, mới xem như sống khá giả... Huynh đệ người thoát nhìn cũng không giống là người giang hồ bình thường, không bằng cùng ta mưu đồ một chút như thế nào?”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi bật cười, tiền tài của mình ngược lại cũng đủ rồi, hơn nữa có mục đích khác, tất nhiên không có gì hứng thú cho việc làm tay chân cho hai đại môn phái này.

Có điều Tô Bằng cũng không nên cự tuyệt quá trực tiếp, chẳng qua là uyển chuyển nói.

“Lão đệ ta thật sự là bản lĩnh thấp kém, không dám làm chuyện đại sự như vậy, ngoài ra trên người coi như có chút tài sản, tạm thời vẫn làm quần chúng mà xem là được rồi, không can thiệp vào chuyện bên trong.”

Yến Thập Tam nghe xong, không khỏi có chút thất vọng, có điều trong miệng cũng nói một câu.

“Người đều có chí, ta đây cũng không miễn cưỡng.”

Tô Bằng gạt đầu, lúc này rượu và thức ăn của tửu lâu cũng đã được đưa lên, hai người Tô Bằng liền bắt đầu ăn.

Chẳng qua là hai người đều có một chút tâm sự, một người lại có hơi thất vọng, hai người ai cũng không có nói gì, ngược lại ăn có chút nặng nề.

Ăn xong một bữa, Tô Bằng nói hắn có việc đi trước một bước, cáo lỗi rời khỏi, thuận tiện trả tiền giúp cho Yến Thập Tam, liền cười ngựa ra khỏi thành.

Chuyện đã xảy ra ở phụ cận, Tô Bằng cũng biết được đại khái, hắn không muốn kéo dài quá lâu, nếu hai bên thật sự đánh nhau, mình đi quận Giang Ninh, cũng không dễ dàng hành động được.

Từ trong thành Tô Dương đi ra ngoài, tiếp tục hướng về phía đông, chính là con đường lúc trước đi đến Cổ Kiếm Sơn Trang kia, đi thêm một thời gian ngắn chính là Thanh Sơn trại, sau đó đi bốn mươi dặm chính là quận Giang Ninh, Tô Bằng một đường giục ngựa, chạy tới quận Giang Ninh.

Chỉ là trên đường, kiểm tra rất nghiêm ngặt, có doanh trại đội quân tiên tiêu đóng quân ở ba mươi dặm ngoài thành Tô Dương, phòng ngự hắc thủy quân quận Giang Ninh đánh bất ngờ tới.

Tô Bằng mất một phen khí lực mới đi qua được trạm kiểm soát nơi đó, theo đường núi đi đến Thanh Sơn trại.

Thanh Sơn trại vẫn giống như lúc Tô Bằng mới vừa gia nhập trò chơi, giống như là thế ngoại đào nguyên, chẳng qua là Tô Bằng đến bên trong mới phát hiện, tình thế đã khẩn trương rồi.

Thanh Sơn trại nơi này, cũng có một doanh trại đội quân tiên tiêu của hắc thủy quân quận Giang Ninh đóng ở, năm trăm người đang hạ trại ở nơi này,

trong Thanh Sơn trại, cũng là một bầu không khí khẩn trương, các yếu đạo phụ cận trại đều có hắc thủy quân phòng ngự.

Tô Bằng dùng giấy thông hành Lương Châu, trải qua sự hoài nghi thăm vấn của những Hắc Thủy quân đó mới rút cuộc coi như là qua quan, từ trạm kiểm soát nơi này tiếp tục đi.

Lúc đi qua Thanh Sơn trại, Tô Bằng còn tiện đường thăm trại chủ Hàn đại phu, lại bị báo cho biết, Hàn đại phu đã được thăng đến Đại thống lĩnh đại lý hắc thủy quân, đã đến ở lại quận Giang Ninh, không có ở đây.

Tô Bằng nghe xong, có chút buồn vô cớ, Hàn đại phu là người đầu tiên hắn gặp được trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, lại đã kết thành bạn vong niên với hắn, chẳng qua là lần từ biệt này cũng đã lâu như thế, mà còn hắn đã bị Hàn Thác đón đi, mình trong thời gian ngắn sợ là không thấy được hắn.

“Cũng được, lúc cần gặp được thì sẽ gặp được thôi.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Có điều Tô Bằng cũng không nhàn rồi, ở trong thanh sơn trại, mua một số sản vật núi rừng cùng với hai bộ y phục của người bên trong trại hay mặc, bỏ vào trong túi Càn Khôn, sau đó liền đi đến quận Giang Ninh

Chương 815: Người tranh nữ nhân thế nào?

Tô Bằng nhìn tường thành cao lớn của quận Giang Ninh, không khỏi cảm khái.

Mình bắt đầu phát tài ở trong trò chơi, chính là bắt đầu từ nơi này, nếu không vì tiêu diệt Thanh Long trại vào Hắc Thủy quân, rồi cơ duyên xảo hợp biết chuyện Tử Hà Môn thu đồ đệ, sợ là mình bây giờ còn đang trong công ty kia, thành một nhân viên game bình thường, hoặc bây giờ đã bị bắt vào trong căn cứ thần bí ở hiện thực rồi.

Trên cơ bản, huy hoàng của Tô Bằng, hết thảy đều bắt đầu từ nơi này.

Mà bây giờ, người quan hệ với Tô Bằng trong quận Giang Ninh, chỗ Ninh Thái, Quý Minh, Tàn Tiểu Nguyệt tổ Âm Kiêu, còn cả Lưu Phong kia, đều

ở trong toà thành thị này.

Cùng với...

Độc thủ phía sau màn hại gia tộc mình, nói không chừng, đang ở trong tòa thành thị này.

“Lần này tới phải tra rõ những chuyện này”.

Trong lòng Tô Bằng tự nói với mình.

Nghĩ tới đây, hắt hít sâu một hơi, giục ngựa vào trong quận Giang Ninh.

...

Tô Bằng đi trên đường cái quận Giang Ninh, cảm giác ở đây dường như tiêu điều hơn, người đi trên đường, cũng không nhiều như trước.

Hơn nữa vẻ mặt mọi người đều sầu lo, đi vội trên đường, một bầu không khí áp lực, lan tràn trong thành.

Không chỉ như vậy, Tô Bằng còn phát hiện, phiên tử mật thám trong thành, cũng nhiều hơn, chỉ một đoạn đường ngắn vào thành, Tô Bằng đã cảm giác mình bị mấy ánh mắt nhìn chăm chăm vào, có điều rất nhanh, những người theo dõi hẳn đều mất hứng thú với hẳn.

Bản thân Tô Bằng từng làm thủ lĩnh mật thám Hắc Lang Nhĩ ở Hắc Thủy quân. Tất nhiên có thể phân biệt ra được, những người này đều là mật thám Hắc Thủy quân rải trong thành, tìm hiểu tin tức trong thành vì thành chủ Mạc Thiên Kinh.

“Quả nhiên giống lời Yến Thập Tam kia kia, hai tòa thành trì đều đã thần hồn nát thần tính, coi bộ tương lai không lâu, nhất định sẽ đánh nhau”.

Trong lòng Tô Bằng, thâm suy nghĩ.

Hắn cười tuấn mã, tìm một khách sạn từng ở trước kia, xuống ngựa vào trong khách sạn.

Gửi ngựa ở đây, Tô Bằng thuê một gian, liền đi ra trước, muốn tìm hiểu tin tức trong thành.

Tô Bằng cứ đi một lúc trong thành, nhưng không phát hiện điểm gì đáng chú ý, ngoại trừ cả tòa thành trì đều bao phủ dưới đám mây chiến tranh, ngược lại cũng không còn chỗ nào đáng chú ý.

Nhưng trên đường, Tô Bằng thấy có thêm một số người, y phục trên người những người này, đều là tơ lụa. Mặt trên thêu mặt trời vàng, rất bắt mắt.

Tuỳ tiện hỏi người bán quà vật bên đường, Tô Bằng biết, những người này, chính là bang phái mới quật khởi trong thành, Nhật Nguyệt Đường.

“Nhật Nguyệt Đường không ngờ ngông nghênh trong quận Giang Ninh? Có điều những người này xem ra không giống người chơi, có thể là bang chúng bên ngoài tuyển nhận trong trò chơi”.

Tô Bằng nhìn thành viên Nhật Nguyệt Đường, trong lòng nghĩ.

Tô Bằng đang nhìn bóng lưng hai thành viên Nhật Nguyệt Đường, đột nhiên một thân ảnh, vút qua trong tầm mắt Tô Bằng.

“Là hấn?”

Tô Bằng thấy thân ảnh kia, cũng là một người quen trong quận Giang Ninh.

Người này Tô Bằng từng gặp mặt một lần, chính là Đường chủ Tứ Hải Bang năm đó lúc Tô Bằng đuổi bắt Tạ An, muốn thủ hạ người này tìm giúp - Đường Côn.

“Sao thấy hấn chán nản thế?”

Nhìn Đường Côn kia, đã không còn khí phái lúc trước, chỉ mặc quần áo rách vàng, lại thêm thân hình có hơi còng xuống, Tô Bằng thiếu chút nữa không nhận ra hấn, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc.

Tô Bằng vội đi theo.

Có điều rất nhanh Tô Bằng phát hiện, chú ý tới người kia, không chỉ mình, còn mấy người khác, thoạt nhìn cũng giống người trong bang phái, nhưng giống bọn hỉ hả của Bài bang trong thành.

Trong lòng Tô Bằng hơi tò mò, liền đi theo.

Người quen của Tô Bằng, tưởng đi vội vã, đi vòng đi vào, vào trong một hẻm nhỏ, hẻm này vắng vẻ khó tìm, nếu không phải quen thuộc, thật đúng là vào không được nơi này.

Mà phía sau hẳn, bốn năm người Bài bang cũng đi theo.

Tô Bằng tung người lên nóc phòng trong hẻm nhỏ, bởi vì chung quanh còn kiến trúc khác, cũng không dễ bị thấy, Tô Bằng liền lặng lẽ đi tới.

Đường Côn kia, tính cảnh giác rất cao, không ngừng nhìn về phía sau, có điều người này có chút kỳ quái, nhìn thân ảnh hẳn, giống như không còn võ công, cho nên ngay cả người của Bài bang, cũng không phát hiện.

Chỉ thấy Đường Côn đi đến chỗ sâu của hẻm, trước một cánh cửa tầm thường, đứng ở nơi đó không ngừng gõ cửa, nhưng mà cửa kia, gõ mấy cũng không mở.

Đường Côn gõ một hồi, thấy không ai mở cửa, trong lòng sinh ra dự cảm bất tường, hẳn quyết đoán xoay người, định rời khỏi đây.

Chỉ là vào lúc này, lối ra duy nhất của hẻm nhỏ, bốn năm người Bài bang kia, nhe răng cười, từ đầu hẻm đi ra.

“Sao, Đường Côn Đường gia của ta, đến hôm nay, ngươi cũng đến tình cảnh lên trời không đường, xuống đất không cửa sao?”

Bốn năm người Bài bang, nhe răng cười, nói với Đường Côn kia.

Đường Côn kia dù sao cũng là nhân vật từng lăn lộn, nhìn thấy người Bài bang, sắc mặt đầu tiên là biến đổi, ngay sau đó đã hiểu ra, trên mặt hẳn lộ ra một tia biểu lộ tựa hồ cực kỳ thương cảm, nói.

“Ngay cả Triệu Tứ chịu đại ân huệ của ta, cũng bán đứng ta sao?”

“Hừ, Đường Côn, ta cuối cùng gọi ngươi một tiếng Đường gia, ngươi đúng là nguời vẫn là Đường chủ Tứ Hải Bang, một lời cứu đĩnh sao?”

Hán tử cầm đầu Bài bang, hừ lạnh, nói với hần.

“Đường Côn, ngươi đắc tội ai không tốt, dám đắc tội công tử của đại nhân thành chủ quận Giang Ninh? Dám cùng Mạc công tử tranh nữ nhân, Ninh Thái của Nhật Nguyệt Đường, cũng là ngươi có thể giành? Cho dù Tứ Hải Bang cũng không bảo vệ được ngươi! Tứ Hải Bang đem ngươi đá ra Tứ Hải Bang để giữ mình, không những thế, ngươi còn bị Mạc công tử phế đi khí hải. Công phu nội gia mất đi toàn bộ, còn đánh gãy cánh tay ngươi, ngươi lúc này, chỉ là người thường, nếu không phải Mạc công tử muốn ngươi làm một con chó không có nhà trong thành, răn đe những kẻ không có mắt kia, ngươi cho rằng ngươi có thể sống đến bây giờ sao?”

Một hán tử Bài bang khác, nói với Đường Côn.

Đường Côn nghe xong, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ mặt bi thương, hần theo bản năng sờ lên cánh tay phải của mình, cắn răng, nói với người Bài bang kia.

“Ta đã như vậy, các ngươi còn không chịu thả ta một con đường sống sao? Ngươi không sợ ta liều đến cả chết lưới rách sao?”

“Cá chết lưới rách? Phi, ngươi cũng xứng!”

Người cầm đầu Bài bang, phun ra một ngụm nước miếng, nói với Đường Côn.

“Đường Côn, bây giờ muốn giết ngươi, liền giống giết một con chó không chủ! Ngươi tưởng ngươi là gì, nếu không phải sợ Mạc công tử còn nhớ ngươi, chúng ta đã sớm động thủ, chỉ là lo lắng Mạc công tử, mới chờ cho tới hôm nay... Ngươi còn nhớ rõ nửa năm trước Bài bang và Tứ Hải Bang tranh địa bàn, đệ đệ của ta bị Tứ Hải Bang các ngươi bắt, ngươi một đao ghim trên thân đệ đệ ta, cũng không trực tiếp giết chết hần, lại đuổi đệ đệ ta về, khiến đệ đệ của ta thống khổ kêu đau một buổi tối, cuối cùng mới chết đi... Khi đó, lão tử đã thề, nhất định có một ngày, tự tay giết chết ngươi!”

“Không ngờ, cơ hội tới nhanh như vậy... Ha ha ha, người cũng dám đắc tội Mạc công tử, cùng hấn tranh nữ nhân. Bây giờ không bằng một con chó... Mạc công tử bây giờ, đã quên người rồi, bây giờ chúng ta giết chết người, cũng không bằng giết một con chó. Hôm nay, ta sẽ móc hai quả thận của người ra, để người lĩnh hội một chút thống khổ của đệ đệ của ta!”

Người cầm đầu Bài bang, diện mục dữ tợn nói, hấn từ trong quần áo rút ra đoản đao bén nhọn, mấy người khác, cũng từ trong quần áo rút ra gậy sắt, đoản đao, những người này lộ vẻ dữ tợn, đi về phía Đường Côn.

Trên mặt Đường Côn đã có hơi trắng bệch, có điều hấn tựa hồ cuối cùng cũng kích phát hung tính, mặc dù biết rõ không địch lại, nhưng mà trong cổ họng hấn cũng phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, thân thể không ngừng run run, tựa hồ muốn liều mạng lần cuối.

Nhưng mà, vào chính lúc này, đột nhiên sau lưng người Bài bang, một bóng người từ không trung đáp xuống, cổ ý phát ra thanh âm không nhẹ, một thanh âm của nam nhân nói.

“Người của Bài bang kia, xin lỗi, các người trả thù cần dời lui chút, ta tìm người này, còn có chút chuyện”.

Nghe thấy những lời này, cho dù là Đường Côn hay là người Bài bang, đều trong lòng cả kinh, bọn họ đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy sau lưng bọn họ, là một nam nhân mặc trường bào màu xanh, mang theo trường đao màu đen.

Người này, chính là Tô Bằng!

Tô Bằng lúc ở nóc phòng, nghe được Đường Côn và người Bài bang nói, tựa hồ nhắc tới Ninh Thái, lại làm cho trong lòng Tô Bằng vừa động.

Trong thành nửa ngày, Tô Bằng mặc dù biết ít tin tức của Nhật Nguyệt Đường, nhưng còn chưa có tin tức cụ thể của Ninh Thái, lúc này nghe được Đường Côn và người Bài bang nói, lại làm cho Tô Bằng có hơi bất ngờ, có chút nôn nóng.

Tô Bằng muốn biết ngọn nguồn câu chuyện, cho nên cũng không đợi, trực tiếp từ trên nóc nhà nhảy xuống, chính là muốn hỏi thử chuyện của Ninh Thái.

Thấy Tô Bằng không biết từ nơi nào nhảy xuống, người Bài bang cả kinh, có điều người cầm đầu trải qua một số trận chiến, trong nháy mắt đã tỉnh táo lại, hắn thấy Tô Bằng dường như cũng không giống dễ trêu, miệng trầm thấp nói.

“Bài bang làm việc, bằng hữu xin nhường, sau này tất cũng sẽ nhường bằng hữu”.

Tô Bằng như không nghe thấy, hắn sải bước, liền đi về phía Đường Côn.

Nhìn thấy Tô Bằng chẳng nề tình như thế, người Bài bang tựa hồ cũng có chút nổi giận, bọn họ liếc nhìn nhau, sau đó đồng thời gật đầu, năm người rút binh khí, cùng đánh tới Tô Bằng.

Nhưng mà, không thấy Tô Bằng hành động ra sao, chỉ thấy những thành viên Bài bang này, liền miệng phun huyết, ngã về phía sau, đánh vào tường, mất đi ý thức.

Tô Bằng không thèm để ý chút nào, hắn trực tiếp đi đến trước mặt Đường Côn, lãnh đạm nói.

“Đường gia, nói thử xem, người và Mạc công tử quận Giang Ninh kia, là tranh nữ nhân thế nào?”

Chương 816: Ân tái tạo, kiếp sau lại báo.

Trong lòng Đường Côn lập tức run lên.

Người này vừa gặp, mở miệng đã hỏi mình tranh nữ nhân thế nào, tâm tư Đường Côn chuyển cũng không phải chậm, lập tức nghĩ tới, người này, nếu không phải có cừ oán với Mạc Thiên Kinh, thì chính là có giao hảo với nữ nhân tên Ninh Thái kia.

Hắn cẩn thận hỏi.

“Đa tạ các hạ cứu giúp! Chỉ là... Bằng hữu, xin hỏi ngươi là hiệp khách thành danh nào trên giang hồ, sau này nếu Đường Côn ta có cơ hội trở mình, nhất định không quên báo đáp các hạ!”

Hắn lắc đầu, nói với Đường Côn kia.

“Ta mặc kệ ngươi là ai, cũng không thêm để ý ai muốn giết ngươi, chỉ muốn ngươi trả lời vấn đề của ta, nếu ngươi nói không rõ ràng, đừng trách ta cứu người, cũng trở thành kẻ giết người!”

Đường Côn nghe xong, lòng hơi trầm xuống, nhưng càng thêm cẩn thận, nói.

“Bằng hữu hỏi đi, Đường Côn ta tất hỏi gì nói ấy”.

“Tốt. Vừa rồi ta nghe được, ngươi như hiện giờ, là vì trang Ninh Thái của Nhật Nguyệt Đường với con trai của thành chủ quận Giang Ninh, ngươi kể rõ đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Nghe được Tô Bằng hỏi như thế, Đường Côn rầu rĩ, sau nửa ngày mới thở dài một tiếng, nói.

“Đều do ta bị quỷ ám, vượt mộng ngựa chụp đến móng ngựa, chuyện này, nói rất dài dòng...”

Thở dài một tiếng, Đường Côn mới kể rõ chuyện với Tô Bằng.

Hóa ra Tô Bằng rời khỏi quận Giang Ninh không lâu, người của công ty Ninh Thái, đột nhiên thiết lập Nhật Nguyệt Đường ở quận Giang Ninh.

Nhật Nguyệt Đường này, đột nhiên quật khởi, mặc dù cũng có thực lực, nhưng cũng cần người, cùng thế lực quận Giang Ninh, tiến hành đủ loại liên hợp giao dịch và trao đổi ích lợi, mới có thể sinh tồn ở quận Giang Ninh.

Trong thế lực Nhật Nguyệt Đường cần giao hảo, Hắc Thủy quân là không thể thiếu.

Mà Ninh Thái biến thành Phó đường chủ Nhật Nguyệt Đường, rất nhiều chuyện quan hệ xã hội, liền cần nàng ra mặt làm.

Chủ sự chân chính trong Nhật Nguyệt Đường, lập mục tiêu, chính là muốn lôi kéo thống lĩnh đại lý Hắc Thủy quân mới quật khởi, cũng chính là cấp trên cũ của Tô Bằng, Hàn Thác.

Ninh Thái bất đắc dĩ chỉ có thể làm những việc quan hệ xã hội này, có điều nàng là một nữ nhân thông minh, biết nói sao khiến cho mục tiêu chú ý, Hàn Thác tựa hồ đối với nàng, cũng không phải không có ý.

Về sau, Nhật Nguyệt Đường một lần nữa quy hoạch địa bàn ở quận Giang Ninh, thông qua quan hệ Ninh Thái, mời Hàn Thác đến chấn nhiếp tràng diện, lúc đó Đường Côn cũng tham gia, hẳn mặc dù cũng có chút địa vị trong quận Giang Ninh, nhưng so với Hàn Thác, chỉ là nhân vật nhỏ, hoà đàm bang phái lúc đó, bởi vì Nhật Nguyệt Đường triển lộ ra thực lực, bang phái khác đều tiếp nhận sự thật Nhật Nguyệt Đường quật khởi, mà Đường Côn, thì cũng chú ý tới Ninh Thái, biết Hàn Thác rất có ý tứ với Ninh Thái.

Sau đó nữa, Đường Côn trong một lần dẫn người đi trong Giang Ninh quận thành, phát hiện Ninh Thái cùng một thiếu hiệp giang hồ lạ mặt đã xảy ra tranh chấp, lúc ấy Đường Côn không biết nghĩ như thế nào, phần lớn là muốn lấy lòng Hàn Thác, nên định giúp đỡ Ninh Thái, lại không ngờ, lần này đã gặp phải tai họa.

Thiếu hiệp giang hồ lạ mặt kia, chính là con trai của Mạc Thiên Kinh Mạc Tông Đường, chỉ là Mạc Tông Đường hàng năm học nghệ ở núi Thanh Thành, đã rất lâu không xuất hiện ở quận Giang Ninh, người ở quận Giang Ninh biết hắn rất ít, mà Đường Côn cũng không nhận ra hắn, chỉ tưởng là thiếu hiệp giang hồ tầm thường đang dây dưa Ninh Thái, vì vậy Đường Côn cũng sĩ nhục hắn một phen, lúc ấy Mạc Tông Đường cũng chẳng báo danh hiệu của mình, chỉ nói được lắm, sau đó rời đi.

Không lâu sau, toàn bộ Tứ Hải Bang trong thành đều bị Hắc Thủy quân cùng người phủ thành chủ chèn ép, Đà chủ Tứ Hải Bang đã luống cuống, tìm rất nhiều cách, mới biết chuyện của Đường Côn, sau đó Đà chủ Tứ Hải Bang, tìm người liên hệ với Mạc Tông Đường muốn hoà giải, về sau một mình đi phủ thành chủ một chuyến, mà sau khi trở về, liền trực tiếp đá Đường Côn ra Tứ Hải Bang.

Đường Côn bị đá ra Tứ Hải Bang không lâu, Mạc Tông Đường liền xuất hiện, Mạc Tông Đường mang theo cao thủ phủ thành chủ, chỉ bằng uy áp, khiến cho Đường Côn không dám động thủ, mà Mạc Tông Đường trực tiếp phế đi khí hải của Đường Côn, còn đánh gãy tay phải của hắn, hơn nữa nói cho các thế lực trong thành, không được thu lưu Đường Côn, cũng không cho giết hắn, lại càng không cho Đường Côn rời khỏi quận Giang Ninh, muốn khiến Đường Côn, trở thành một con chó không nhà để về trong quận Giang Ninh, cho những người khác xem.

Đường Côn từ đó lưu lạc đầu đường, dựa vào chút quan hệ cũ trước kia, còn không đến mức chết đói, nhưng hắn đắc tội Mạc Tông Đường, công tử thành chủ, bản thân bị Tứ Hải Bang đá ra ngoài, võ công cũng bị phế đi, tình người càng lúc càng mỏng, mặc dù không đói chết, nhưng cũng rất thê thảm.

Cho tới hôm nay, hắn định vào trong hẻm này, xin chút ăn và quần áo, nhưng không ngờ, gia đình này cũng bán đứng hắn, nếu không phải gặp được Tô Bằng, người này thiếu chút nữa đã chết yếu đầu đường.

...

Nghe Đường Côn nói như thế, chân mày Tô Bằng không khỏi nhíu lại.

Trong lời của Đường Côn, Nhật Nguyệt Đường dừng vững ở quận Giang Ninh, khả năng rất lớn là vì Ninh Thái tựa hồ có quan hệ mập mờ với Hàn Thác.

Từ điểm này nhìn lại, người chủ sự Nhật Nguyệt Đường, tựa hồ là lợi dụng Ninh Thái làm quan hệ xã hội, để Nhật Nguyệt Đường thu được ích lợi.

Tính cách Ninh Thái Tô Bằng hiểu rõ, nói nàng yêu người trong thế giới trò chơi, Tô Bằng đánh chết cũng không tin, mà bản thân Ninh Thái cũng sẽ không xuất mỹ nhân kế như đùa với lửa này, khả năng duy nhất, chính là người trong tổ chức Ninh Thái, đang ép nàng làm như vậy.

Từ điểm đó nhìn lại, tình cảnh của Ninh Thái, hắn đã rất không tốt.

“Không được, ta phải được mau chóng tìm nàng, hỏi thử tình cảnh nàng bây giờ”.

Trong lòng Tô Bằng, nghĩ như vậy.

Nghĩ tới đây, hắn nhìn thoáng qua Đường Côn, chỉ thấy xương cốt cánh tay phải của hắn, có chút vặn vẹo, vừa nhìn là biết sau khi gãy không chỉnh lại, kết quả lúc lành bị lệch, Đường Côn này, cơ bản đã xem như phế một nửa.

Tô Bằng nhìn hắn thờ dài, nói với Đường Côn.

“Người trước kia coi như là nhân vật số một, sống đến giờ đã đủ thảm, thôi, ta cũng không ép người, người nói xem, người biết Phó đường chủ Nhật Nguyệt Đường Ninh Thái kia, hằng ngày đều hoạt động ở phạm vi gì không?”

“Ta biết”.

Đường Côn nghe xong, trả lời ngay.

“Một phân đà Nhật Nguyệt Đường trong quận Giang Ninh, chính là Lưu Tiên lâu ở phố buôn bán trung tâm nơi này, lâu này được Nhật Nguyệt Đường mua, mấy nhân vật trọng yếu trong Nhật Nguyệt Đường, bình thường vẫn tụ hội, mà Ninh Thái chỉ cần đi ra, tất sẽ qua con đường phía trước”.

Tô Bằng nghe xong, gật đầu, nhìn Đường Côn chán nản, thờ dài một tiếng, đưa tay trong Đại Càn Khôn lấy ra một thỏi vàng ba mươi lượng, ném cho Đường Côn nói.

“Chuyện của người, hắn cũng đã lắng dần, người ở trong thành, đơn giản là không cam lòng rời khỏi chỗ phấn đấu cả đời này, chỉ là giang hồ đã không thuộc về người, giữ lại mạng này, là phúc khí của người. Ba mươi lượng hoàng kim này người cứ giữ lấy, tìm một cơ hội chuồn ra quận Giang Ninh, nếu đến chỗ nông thôn, với kiến thức của người, vẫn có thể làm một phú gia, há không phải tốt hơn ăn bữa hôm lo bữa mai ở đây sao?”

Đường Côn nghe xong, trong lòng chấn động, những lời này của Tô Bằng, giống đẩy ra một tảng sương mù trong lòng hắn, bản thân hắn cũng biết, lời của Mạc Tông Đường đã nói lâu rồi, sợ là bây giờ đã không còn ai nhớ, sợ dĩ mình không chịu ra khỏi thành, là vì mê chướng trong lòng, luyện tức thành Giang Ninh phân đầu cả đời.

Chỉ là hôm nay, huynh đệ cuối cùng của hắn cũng bán đứng hắn, nếu không phải Tô Bằng xuất hiện, hắn thiếu chút nữa chết ở trong tay người Bài bang, trong lúc sinh tử, hắn đã có cảm ngộ, lại thêm Tô Bằng điểm tỉnh, hắn cũng tỉnh ngộ.

Hắn nhận lấy hoàng kim, sau đó quỳ trên mặt đất, dập đầu ba cái với Tô Bằng, sau đó nói.

“Ân điểm hoá của bằng hữu, Đường Côn suốt đời khó quên... Chỉ có điều, sau ngày hôm nay, trên giang hồ sẽ không có Đường Côn, ân tái tạo, thứ cho Đường Côn không thể tương báo, chỉ có thể kiếp sau báo đại ân của bằng hữu”.

“Hiếu là tốt rồi, đi đi”.

Tô Bằng nghe xong, khoát tay áo, nói với Đường Côn, Đường Côn gật đầu, thu thỏi vàng, chạy ra hẻm nhỏ, chạy về phía cuộc đời mới của hắn.

Chỉ là trước khi ra hẻm kia, Đường Côn đột nhiên quay đầu lại, trong lòng có chút nghi hoặc, vị ân nhân này, sao làm cho mình có một loại cảm giác giống như đã từng quen biết vậy chứ?

Đường Côn rút cuộc vẫn không nghĩ ra được, vị cao thủ này từng gặp ở đâu, hắn quay đầu, mang theo thỏi vàng, xoay người rời đi.

Tô Bằng thở dài một hơi, nhìn thoáng qua người Bài bang kia, Tô Bằng không ra tay nặng, người Bài bang kia hắn còn sống, có điều phải hồi lâu sau mới có thể tỉnh lại, Tô Bằng lắc đầu, rời khỏi hẻm nhỏ, chuẩn bị tìm kiếm Ninh Thái...

Chương 817: Gặp được Ninh Thái

Tô Bằng sau khi trở lại khách điểm của mình, ở trong phòng cải trang một hồi, sau đó đẩy cửa sổ ra, từ trong cửa sổ nhảy ra, đi tới trong một hẻm nhỏ.

Khách điểm này, Tô Bằng trước kia cũng đã từng ở, chủ yếu chính là nhìn trúng hoàn cảnh thuận tiện của nơi này, đằng sau khách điểm, chính là một ngõ nhỏ rất ít người qua lại, dễ dàng sẽ không khiến cho người khác chú ý, sau khi cải trang, đứng lúc từ phía sau đi ra ngoài.

Sau khi Tô Bằng nhảy xuống ngõ nhỏ phía sau, đã không còn khác biệt gì so với người miền núi bình thường, lưng hắn đeo sọt, đi vào trong trung tâm buôn bán phồn hoa nhất trong thị trấn.

Thật ra vị trí khách điểm Tô Bằng, cách nơi này cũng không có xa, đi chưa được bao lâu, Tô Bằng đã đi đến nơi.

Tô Bằng đi tới nơi mình muốn đến, nơi đó là một khách sạn vốn dĩ có tên là Lưu Tiên lâu, có điều đã bị Nhật Nguyệt đường mua được, tên cũng đổi thành Nhật Nguyệt lâu.

Tô Bằng mang thổ sản vùng núi, đi đến gần bên Nhật Nguyệt lâu, sau đó tháo cái sọt xuống, ở chỗ này bắt đầu thật sự giống như người miền núi buôn bán thổ sản vùng núi, bắt đầu chờ đợi.

Trong khoảng thời gian này không dài lắm, cũng có người tới thấy Tô Bằng bán thổ sản vùng núi, có điều Tô Bằng cố ý đưa ra một cái giá rất cao, khiến cho những người kia chùn chân, mắng lớn Tô Bằng kiếm tiền không thèm đếm xỉa lương tâm.

Cứ như vậy, thời gian rất nhanh trôi qua, sau nửa tiếng đồng hồ, sắc trời cũng dần dần tối đi, đã đến hơn sáu giờ chiều, lúc này đã sắp đến mùa đông, trời cũng nhanh tối hẳn.

Nhưng Tô Bằng vẫn còn ngồi xỏm bên đường, đôi mắt quét nhìn dòng người tới lui trên đường, cùng đợi đến trời tối.

Công phu không phụ lòng người, ngay khi trời hoàn toàn sập tối, hai mắt Tô Bằng tỏa sáng, phát hiện mục tiêu của mình.

Chỉ thấy cách Tô Bằng không xa, Ninh Thái quần áo gấm vóc, đang được bốn hộ vệ mặc trang phục tơ lụa Nhật Nguyệt đường hộ tống, đi về phía này.

Tô Bằng nheo mắt lại, nương theo ánh đèn lồng thương gia chung quanh, nhìn đoàn người Ninh Thái.

Ninh Thái lâu ngày không gặp, gương mặt dường như có chút gầy đi, trên mặt cũng rất mệt mỏi, hơn nữa giống như để lộ biểu lộ không được tự nhiên cho lắm.

Tô Bằng nhanh chóng, chú ý về không được tự nhiên của Ninh Thái, là xuất phát từ đâu.

Chỉ thấy bốn hộ vệ sau lưng Ninh Thái, lưng eo đều rất thẳng tắp, hơn nữa lúc đi đường, bất giác xếp thành hai hàng mà đi.

Trong lòng Tô Bằng rõ ràng, người giang hồ bình thường, mới sẽ không có thói quen này, bốn hộ vệ này, e rằng có lẽ cũng là người chơi, có lẽ chính là những quân nhân đã bắt Ninh Thái đi kia.

Hiểu rõ ràng điểm này, Tô Bằng cẩn thận quan sát, quả nhiên, ánh mắt bốn hộ vệ này, không phải là cảnh giới bốn phía, ngược lại phần lớn đều tập trung lên trên người Ninh Thái, xem ra có lẽ là càng chú ý đến Ninh Thái nhiều hơn, có lẽ đang giám sát nàng.

“Ninh Thái bị giám thị vô cùng nghiêm ngặt. Nhất cử nhất động, sợ là đều có người ghi chép.”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng.

Có điều, Tô Bằng Tô Bằng sớm đã có biện pháp, hắn nhắc cái sọt lên, vác lên trên người, từ trong ngực mò lấy một cái bao bố, xông về phía Ninh Thái.

“Tiểu thư! Tiểu thư! Vị tiểu thư này, ta có một kỳ vật, muốn bán cho tiểu thư!”

Tô Bằng cố ý dùng giọng điệu đặc biệt, nói với Ninh Thái.

Quả nhiên, nghe thấy Tô Bằng gọi mình, Ninh Thái bước chân đột nhiên dừng lại, ánh mắt hơi nghi hoặc nhìn về phía Tô Bằng.

Trong lòng Tô Bằng đã rõ, Ninh Thái đã nghe ra được giọng nói của mình.

Khẩu âm Tô Bằng vừa mới gọi lớn, cũng không phải khẩu âm quận Giang Ninh, mà là khẩu âm miền núi đặc biệt, ở thành phố dưới chân núi mà khi còn bé Tô Bằng ở cùng với Ninh Thái.

Mặc dù Tô Bằng cùng Ninh Thái từ nhỏ đã biết tiếng phổ thông, nhưng cũng vô cùng quen thuộc khẩu âm, cũng có thể bắt chước, Tô Bằng vừa rồi, đã bắt chước khẩu âm này.

“Người muốn gì đó?”

Nhìn thấy Tô Bằng xông lên, bốn hộ vệ đằng sau lập tức có hai người tiến lên, một người đã bật đao một nửa, dường như muốn ngăn cản Tô Bằng.

“Các người muốn làm gì? Một người bán thô sản thôi, các người cũng muốn ngăn cản hắn sao? Sợ hắn cũng là gián điệp giữa người chơi sao?”

Ninh Thái quát bốn hộ vệ kia.

Vừa rồi Ninh Thái ám chỉ đến mấy chữ gián điệp giữa người chơi, nếu như trong hiện thực, dân bản địa trong trò chơi nghe được câu này, thì sẽ cho rằng đó là khẩu âm không hiểu được, Tô Bằng cũng biểu hiện như thế.

Có điều trong lòng Tô Bằng, lại thầm hô một tiếng thông minh, Ninh Thái cố ý nói ra lời nói liên quan đến sự thật này, chính là muốn thử mình xem, đồng thời cũng che dấu thân phận của mình.

Những hộ vệ kia nghe thế, liếc nhìn nhau, thấy bộ dạng ngốc nghếch của Tô Bằng, giống như thả lỏng, người bật đao đằng trước, hỏi Tô Bằng.

“Người muốn làm gì?”

“Tiểu thư, lúc trước, ở trong núi gặp phải một con đại xà bị sét đánh chết, ở trong bụng đại xà lại phát hiện một viên trân châu, ta cảm thấy con rắn này đã thành tinh rồi, hạt châu trong bụng là bảo bối, muốn đem hạt châu này

bán đi, ta thấy tiểu thư chính là người đại phú đại quý, bèn muốn bán hạt châu này cho tiểu thư.”

Tô Bằng nói xong, đưa bao bố cho Ninh Thái, bên trong quả nhiên có một hạt châu óng ánh.

Nhìn thấy như thế, hộ vệ kia mới thu hồi lòng nghi ngờ, nhẹ gật đầu, cầm đao trở về lại trong võ.

Trong mắt Ninh Thái, lại không ngừng dao động, bởi vì vừa rồi Tô Bằng dùng công phu truyền âm nhập mật, dùng nội lực truyền vào trong tai Ninh Thái một câu.

“Ta là Tô Bằng, thả lỏng tinh thần, ta đang truyền tin cho ngươi.”

Tô Bằng đương nhiên là có thể trực tiếp thi triển Đồng Tâm thuật, nhưng mà Đồng Tâm thuật cũng không phải pháp thuật mang tính chất bắt buộc, không thể miễn cưỡng đem chuyện trong đầu mình truyền sang cho đối phương, nếu như đối phương tâm chí kiên định, hơn nữa phong tỏa tâm hồn, Đồng Tâm thuật có lẽ không làm được gì.

Tô Bằng đầu tiên là truyền âm nhập mật, lại dùng khẩu âm của quê hương nói chuyện, Ninh Thái nhất định sẽ hiểu rõ, người trước mắt, chính là Tô Bằng giả trang.

Ninh Thái lúc này, trong lòng cũng kích động, có điều biểu hiện trên mặt nhưng lại không hề biến động, nàng cầm lấy hạt châu óng ánh, nói.

“Đề ta xem xem.”

Nói xong, nàng giống như đang quan sát mân mê hạt châu này.

Mà Tô Bằng, lúc này đã thi triển Đồng Tâm thuật, cảm ứng được tinh thần Ninh Thái.

Rốt cuộc, hẳn cảm giác được nội tâm của Ninh Thái, cuối cùng mở rộng đến một trình độ, Tô Bằng bèn đem kế hoạch trong tính toán của mình, trực tiếp đồng tâm truyền sang vào trong nội tâm của Ninh Thái.

Trên mặt Ninh Thái, lộ ra một tia kinh ngạc, có điều lập tức che đậy, giống như đang kinh ngạc nhìn hạt châu này, nói.

“Hạt châu này quả thật không tồi, bao nhiêu tiền, ta mua.”

“Ba mươi lượng hoàng kim.”

Tô Bằng tùy tiện đưa ra một cái giá, nói với Ninh Thái.

“Mua.”

Ninh Thái nói.

“Ninh tổ trưởng, người làm như vậy không phù hợp quy định, ba mươi lượng hoàng kim chính là ba trăm vạn nhân dân tệ, ngoại trừ trên chuyện công vụ, hoạt động vượt quá giá tiền năm mươi vạn nhân dân tệ, đều phải báo cáo lên cấp trên!”

Hộ vệ ở bên cạnh Ninh Thái, nhắc nhở nàng.

“Hừ! Người biết cái gì! Hạt châu này ít nhất giá trị một chiếc Lamborghini, Lamborghini đó biết không? Cũng chính là tiền lương năm trăm năm người làm việc đó! Ba trăm vạn nhân dân chẳng phải được hời quá sao, vụ làm ăn này kẻ đàn mới không làm, là người người có mua không?”

Ninh Thái quay đầu, nói với hộ vệ kia.

Hộ vệ người chơi kia nghe thế, lại trừng mắt, hần chỉ là quân nhân, cho dù với xe hơi hay là trò chơi hiểu biết cũng không nhiều, nghe Ninh Thái nói như vậy, hần cũng không biết phản bác làm sao.

Còn Tô Bằng, vẫn làm ra dáng vẻ ngơ ngác, giống như không nghe hiểu bọn họ đang nói cái gì.

Ninh Thái cũng trừng mắt nhìn mấy hộ vệ xung quanh, mặt đối mặt với những hộ vệ kia chừng nửa ngày, rốt cuộc cũng bại trận, bất đắc dĩ thò tay vào trong ngực, lấy ra kim phiếu, đưa cho Tô Bằng.

“Cám ơn cám ơn, cám ơn cám ơn.”

Tô Bằng nhận được tiền, rồi rít cảm ơn như gà con mổ thóc, sau đó giống như là sợ người cướp tiền của mình, nhét vào trong ngực, quay đầu bỏ chạy.

“Đi, trở về Nhật Nguyệt lâu.”

Ninh Thái nói.

Tô Bằng rời khỏi nơi này, rẽ qua mấy con phố, vòng quanh vài vòng, xác định không có người chú ý mình, liền đi về phía khách điểm nơi mình ở.

Đến ngõ nhỏ cửa sau khách điểm, Tô Bằng tung người, nhảy vào trong khách sạn.

Chương 818: Mâu thuẫn trong căn cứ (1)

Đợi cho sắc trời hoàn toàn tối mịt, Tô Bằng đóng cửa sổ, khoanh chân ngồi ở trên giường, sau đó thi triển công pháp Âm Thần Xuất Khiếu.

Từ sau khi pháp thuật tu hành đến cảnh giới Khu Vật, Tô Bằng muốn Âm Thần Xuất Khiếu, gần như chỉ là chuyện trong nháy mắt, cơ bản không cần tưởng tượng, trong nháy mắt, Âm Thần của Tô Bằng, đã xuất ra khỏi cơ thể.

Sau khi Âm Thần Xuất Khiếu, Tô Bằng xem xét phương hướng, xác định phương hướng Nhật Nguyệt lâu, Âm Thần của mình, ngay lập tức bay về hướng đó.

Bên ngoài bầu trời đã hoàn toàn tối đen, Âm Thần phi hành không chút nào bị cản trở chướng ngại, nhanh chóng bay đến trước Nhật Nguyệt lâu.

Tô Bằng dùng thị giác thần kỳ Âm Thần đặc biệt có, nhìn thấy trong một gian phòng của Nhật Nguyệt lâu, dường như đang có rất nhiều người trong đó, giống như là đang họp, Ninh Thái mơ hồ cũng trong đó, Tô Bằng không do dự, lúc này xuyên qua vách ngăn Nhật Nguyệt lâu, tiến vào trong Nhật Nguyệt lâu.

Chỉ thấy Ninh Thái đang ngồi bên cạnh một cái bàn, người chung quanh cái bàn này, trong đó không ít Tô Bằng đều biết.

Chẳng hạn như Quý Minh, Lưu Phong, còn có Vạn Phong cùng Long Tuấn xuất thủ trong chiến dịch Cổ Kiếm sơn trang và Ninh Thái.

Có điều ngoại trừ mấy người này, những người còn lại kia Tô Bằng cũng không nhận ra ai, chẳng hạn như người có khí chất quân nhân, cùng với một nam nhân khôi ngô khuôn mặt vuông vức, mặt mày dày đặc, thoát nhìn giống như rất có khí phách, đều là những người Tô Bằng chưa từng gặp qua.

Lúc này, chỉ thấy những người này đều ngồi ở chung quanh một cái bàn, có điều xem tình hình, trong những người này, nam nhân mặt vuông khôi ngô ngồi chỗ kia chính là người đứng đầu.

Chỉ thấy người đàn ông này, trong tay cầm một phần văn kiện nào đó, nhíu mày xem xét, một lúc sau, lại đưa mắt nhìn những người khác đang ngồi quanh bàn, nói.

“Các vị, hôm nay là tổng kết hàng tháng của chúng ta, có điều trước mắt xem ra, tiền lời tháng này của chúng ta, cũng không phải quá tốt.”

“Có cái gì không tốt, thanh lâu quận Giang Ninh, chúng ta chiếm được một phần ba, thu mua nghề muối, cũng đã chiếm được một phần ba, đồng thời đã thông thông đạo Đại Giang, từ thượng lưu hạ lưu con sông Đại Giang lân cận quận Giang Ninh này đã thông không ít thông đạo buôn bán, tiền lời kiếm được một tháng của tháng trước, cũng phải được mấy ngàn lượng hoàng kim, so với công ty trước kia, thu vào không biết tăng lên bao nhiêu, còn có gì không hài lòng?”

Lưu Phong ngồi bên, dùng chủy thủ gảy móng tay, phản bác lại nam nhân mặt vuông khôi ngô kia.

“Lưu Phong! Người nghiêm túc chút! Hôm nay là tổng kết hàng tháng của chúng ta, thu lại cái dáng vẻ lưu manh của ngươi đi, còn nữa ngươi cũng nên sửa lại tật xấu của ngươi đi, đừng cho là bọn ta không biết, ngươi gần đây luôn đi đến những thanh lâu quận Giang Ninh dưới quyền điều khiển của chúng ta trong trò chơi tìm kiếm nữ nhân, còn không trả tiền nợ, đã thiếu nợ gần tám mươi lượng hoàng kim rồi! Tám mươi lượng hoàng kim, ngươi biết ở trong hiện thực, là bao nhiêu tiền không?”

Âm Thần Tô Bằng trên không trung, nhìn thấy một người dáng vẻ quân nhân, đang tức giận quát mắng Lưu Phong.

“Đệch, nợ chút đỉnh thì có làm sao nào? Ta vào sinh ra tử vì các người, cũng không cho ta được buông tha một chút sao?”

Lưu Phong nghe thế, khóe miệng nhếch lên, giống như là vô cùng khinh thường nói.

“Không tổ chức không kỷ luật! Người đứng lên cho ta!”

Nhìn thấy Lưu Phong du côn như thế, nam nhân bộ dáng quân nhân kia giận dữ, đập mạnh xuống bàn, quát Lưu Phong.

“Đứng thì đứng, người cho là ta sợ người?”

Lưu Phong nghe thế, cũng vỗ mạnh xuống bàn, quát lại nam nhân bộ dáng quân nhân kia.

“To tiếng thì được cái quái gì? Có năng lực thì đánh chết ta xem. Các người ở sau lưng đều là lão gia, những người của công ty trước đó như chúng ta đều bán mạng cho các người, các người thực sự xem chúng ta như là đồ ngốc sao? Dễ dàng bán mạng cho các người, tiền đều chẳng thấy đâu, còn bị nhốt trong căn cứ này. Con mẹ nó có gì khác với nô lệ chứ, người xem xem, chúng ta sắp trở thành thứ gì rồi?”

Lưu Phong dường như muốn kích động tâm tình của những người khác, nói.

“Người xem xem, Quý Minh, lần trước đoạt địa bàn cho các người, bắn chết cao thủ quân địch, kết quả bị người theo dõi, nửa đêm đến ám sát, thiếu chút nữa bị người giết chết, bây giờ sau lưng còn để lại một vết sẹo, các người đã làm gì cho hắn rồi? Hộ vệ cũng không tăng thêm một người cho hắn, còn tiền thưởng đâu? Bán mạng cho các người, các người cho chúng ta được cái quái gì?”

“Còn có Vạn Phong, Long Tuấn, Vạn Phong lần trước bị người dùng lựu đạn, suýt nữa cũng mất cả cái mạng, Long Tuấn thiếu chút nữa bị độc chết,

đều là bởi vì bọn họ là chiến tướng trong Nhật Nguyệt đường, kết quả bị người theo dõi, các người ngược lại tốt rồi, bản thân đứng ở đằng sau, hưởng thụ an toàn, để cho chúng ta tự mình liều mạng, mẹ nó còn có chút phần thưởng còn được, đằng này chúng người ngoại trừ tích lũy căn cứ, thì còn cái gì nữa đây?”

“Người xem xem Ninh Thái, người ta là một cô gái, vì Nhật Nguyệt đường ở trong trò chơi có chỗ đứng vững trãi, không ngừng dốc sức xuất hiện trước mặt những nam nhân NPC trong trò chơi kia, bao nhiêu lần gần như rơi vào miệng cọp? Các người chẳng lẽ còn muốn ép người ta hiến thân, thì mới xem như thỏa mãn sao?”

“Còn người nữa, Tài Thần, người ở thế giới hiện thực dù gì cũng là thương gia phải không? Bị người thoắt cái bắt đến nơi này, bảo người ra sức kiếm tiền cho người ta, nhưng người ngược lại được mấy đồng? Trong lòng người có thể thỏa mãn sao?”

Chương 819: Mâu thuẫn trong căn cứ (2)

“Các người còn định chèn ép chúng ta đến khi nào nữa đây? Ngoại trừ công trạng, con mẹ nó công trạng gì chứ, ai biết chúng ta liều mạng kiếm số tiền lời này, rốt cuộc nó lại lọt vào trong túi tên nào cơ chứ?”

Lưu Phong giống như người điên không ngừng quát tháo quân nhân kia, mặc dù người này bình thường rất khốn nạn, nhưng lúc này nói chuyện, ngược lại có sức ảnh hưởng rất lớn với những người ở đây, trong lúc nhất thời, không ai nói hấn, Long Tuấn cùng Vạn Phong dường như đang chăm chăm nhìn góc bàn trước mắt không biết nghĩ cái gì, Quý Minh vô tình vuốt ve cổ tay của mình, Ninh Thái thì nhìn như không có gì tập trung chơi đùa hạt châu óng ánh trong tay ban chiều vừa mua được từ chỗ của Tô Bằng.

“Hừ, các người cũng là vì ích lợi của quốc gia, hy sinh cá nhân một chút, không có gì to tát cả.”

“Hy sinh con khỉ! Mẹ nó người hy sinh cái gì đây!”

Lưu Phong nghe thế, giống như đang bùng nổ, quát lớn về phía sĩ quan kia.

Sĩ quan kia thấy Lưu Phong giống như đang sắp phát điên, vô thức sờ vào bên hông mình, muốn rút súng, nhưng vừa sờ lại thấy trống rỗng, mới sực nhớ, đây là trong trò chơi, không phải là trong hiện thực.

Hắn bực mình, quát lớn.

“Lưu Phong! Người chú ý chút, người trong hiện thực, vẫn là người trong căn cứ, căn cứ là do quân sự quản lý, nếu người không tuân theo quân giáo, cẩn thận trực tiếp bị lôi ra bắn chết!”

“Bắn chết! Con mẹ nó người có năng lực bắn chết ta à!”

Lưu Phong dường như đã khó chịu đến cực điểm, lúc này nghe thế, lập tức nhảy dựng lên, một chân dẫm trên bàn, choang một tiếng rút kiếm từ bên hông ra, nói.

“Ta cho người biết, đừng ép ta bực lên, ép ta thì ta sẽ ở trong trò chơi trực tiếp làm thịt người, dù sao bây giờ đây không phải là bí mật, người chết trong trò chơi trong hai mươi bốn tiếng đồng hồ cũng sẽ chết trong hiện thực, đừng ép ta phải ngọc đá cùng nát!”

Sĩ quan kia nghe thế, sắc mặt lập tức có chút khó coi, trên đầu cũng toát ra mồ hôi, dường như có chút khẩn trương, bầu không khí có chút căng co.

Âm Thần của Tô Bằng, lơ lửng trên không trung, nhìn thấy tình huống phía dưới, trong lòng xem như rõ ràng, trong căn cứ kia, mâu thuẫn dường như đã vô cùng dâng cao.

“Lưu Phong, bình tĩnh chút đi, làm vậy cũng không có lợi gì đâu. Người thực sự giết chết bọn họ, chúng ta cũng sẽ rước họa thôi.”

Lúc này, Vạn Phong vẫn luôn im lặng kia, giống như phục hồi tinh thần, nói với Lưu Phong.

Có điều mặc dù hắn nói như thế, nhưng không có ý ra tay ngăn cản Lưu Phong.

Bên cạnh quan quân lỗ mãng kia, còn có một quan quân có chút âm trầm tinh táo, lúc này cũng mở miệng, hờ hững nói.

“Lão Hạ, bớt nóng nảy đi, đừng tranh cãi nữa.”

Từ lúc bắt đầu tranh cãi, quân nhân kia đã có chút ngoài mạnh trong yếu, nghe thấy đồng liêu hấn nói vậy, giống như tìm được bậc thang, hừ lạnh một tiếng, lần nữa trở về lại chỗ ngồi.

Quan quân khí chất âm lãnh kia, thân nhiên nói.

“Chỗ khó xử của chư vị, chúng ta hiểu, chỉ có điều nhiệm vụ và chức trách, cần phải hiểu rõ nhau một chút, yêu cầu của các vị ta hiểu được, ta sẽ nói chuyện với cấp trên, cải thiện một chút đãi ngộ ở trong căn cứ của chư vị.”

Nghe thấy những lời này, Lưu Phong cũng hừ một tiếng, hấn vốn cũng không phải là thật muốn liều mạng, lúc này cũng dịu dần, bước xuống khỏi mặt bàn, chậm rãi ngồi lại chỗ của mình.

“Có điều, chuyện bàn giao với cấp trên, cũng phải làm.”

Quan quân khí chất âm lãnh này, lại mở miệng nói, sau đó nhìn về phía hán tử khôi ngô mặt vuông, nói.

“Tài Thần, chúng ta còn có chuyện gì, là phải làm?”

“Có, hai chuyện, một là mau chóng điều động tài chính, bên trên muốn dùng tài nguyên trong trò chơi, trao đổi một vài tài nguyên quan trọng, chuyện khác, là muốn củng cố địa vị chúng ta ở quận Giang Ninh, hiện con trai thành chủ ở quận Giang Ninh, rất có hứng thú với Ninh Thái, Hàn Thác Hắc Thủy quân sau khi biết chuyện, thái độ mập mờ, dường như đối với Ninh Thái không còn nhiệt tình như vậy nữa, chúng ta phải tìm được chỗ dựa ở quận Giang Ninh, cho nên công việc của Ninh Thái, phải sao đây nhanh tiến độ.”

“Làm sao đây nhanh tiến độ? Chẳng lẽ thật đúng là muốn ta hiến thân? Con trai thành chủ ở quận Giang Ninh, chỉ là bởi vì có liên quan đến Hàn Thác, mới như thế, hấn căn bản chính là không đáng tin cậy, hơn nữa, các người thật sự muốn ép ta sao? Ta nói trước, muốn ta đi làm chuyện mà ta không thích, thì giống như Lưu Phong nói, ta thà rằng bị các người bắn chết.”

Ninh Thái thôi chơi đùa hạt châu, ngẩng đầu nói.

“Hừ! Người phải hiểu rõ thân phận của mình! Người bây giờ là vì quốc gia làm việc, quốc gia cần người hiến thân, người phải hiến thân!”

Quan quân tên là lão Hạ kia, lại đứng dậy nã pháo.

Ninh Thái nghe thế, chớp mắt, không để ý tới hắn.

“Lão Hạ, tỉnh táo một chút, ngồi xuống rồi nói.”

Quan quân khí chất âm lãnh, kéo đồng liêu hắn ngồi xuống, sau đó vẻ mặt ôn hoà nói với Ninh Thái.

“Ninh Thái tiểu thư, ta hiểu tâm tình của người, có điều đây chẳng qua là trò chơi, người xem thử là thể nghiệm giả thuyết được rồi, hơn nữa, người nói người cảm thấy con trai thành chủ không đáng tin cậy, thái độ Hàn Thác cũng mập mờ, như vậy chúng ta không ngại sắp xếp một chút, xem thử có thể để người quyền rũ thành chủ Mạc Thiên Kinh hay không, đối với phát triển của chúng ta ở trong trò chơi, cũng là điều tốt...”

“Quyền rũ, người giỏi thì người đi làm đi, ta nhìn dáng vẻ của người rất giống tiểu thụ, nói không chừng lão già thành chủ kia rất yêu thích đó.”

Ninh Thái nói xong, đứng lên, ngáp một cái, nói với quan quân khí chất âm lãnh kia.

“Ta mệt rồi, đi nghỉ trước đây, các người tiếp tục đi... Có điều nói thật, ta cảm thấy người rất hợp để hầu hạ lão già Mạc Thiên Kinh kia, dù sao hầu hạ lãnh đạo, hầu hạ mấy lão già, người quá quen rồi mà.”

Ninh Thái cũng không để ý những người này, đứng dậy ra khỏi phòng, quan quân khí chất âm lãnh bị nàng châm chọc kia, sắc mặt lại càng thêm âm trầm, đôi mắt lóe lên sắc thái độc ác, trừng mắt nhìn bóng lưng Ninh Thái.

Tô Bằng lại nhìn thấy ánh mắt người này, Âm Thần của Tô Bằng liếc nhìn quan quân khí chất âm lãnh này, Âm Thần của mình, lại đi theo Ninh Thái ra khỏi căn phòng này.

Chương 820: Đăng xuất (1)

Ninh Thái từ trong phòng ra ngoài, trực tiếp đi lên trên lầu, giống như trên lầu có phòng riêng của nàng.

Tô Bằng giống như một u linh ở sau lưng, một đường đi theo Ninh Thái nhẹ nhàng đi lên, cuối cùng theo nàng tiến vào trong phòng.

Gian phòng kia nhưng thật ra rất rộng rãi, làm phòng riêng mà nói có đến gần tám mươi thước vuông, coi như không tệ, là một gian phòng ngủ, bài trí trong phòng không tính là phức tạp, một cái giường một bàn trang điểm, một cái bàn hai cái ghế, còn có một mặt gương đồng lớn cùng với một tủ quần áo, còn lại đều không có gì cả.

Ninh Thái đi đến trước bàn trang điểm, ngồi ở chỗ kia trong tay vuốt vuốt hạt châu màu đen huyền, cau mày, nói.

“Người thật sự có thể nhìn thấy tình hình bên này của ta sao? Nếu có thể thì mở miệng nói chuyện với ta đi.”

Tô Bằng ở bên cạnh Ninh Thái, rất nhanh liền cảm ứng được, nội tâm của Ninh Thái đã mở ra, có thể tiến vào sử dụng trạng thái đồng tâm thuật.

Âm thần của Tô Bằng trôi nổi sau lưng Ninh Thái, trong lòng truyền lại một cổ ý niệm qua.

“Ninh Thái, là ta.”

“Hửm?”

Ninh Thái nghe xong, trong lòng cả kinh, nàng hoài nghi nhìn thoáng qua bốn phía, nhưng không thấy bất kỳ bóng người nào, trong lòng kinh ngạc, không biết là mình nghe nhầm hay là thật sự có âm thanh gì đó.

“Người không nhìn thấy được ta, có điều ta đang ở sau lưng người, là ta Tô Bằng đây.”

Tô Bằng lại truyền ý niệm lần nữa, nói vào bên trong nội tâm của Ninh Thái.

Ninh Thái lần này, xác định mình nghe được lời của Tô Bằng, không khỏi nhẹ giọng gọi một tiếng, nói.

“Người ở đâu?”

“Sau lưng người, có điều người hẳn là không nhìn thấy ta, ta bây giờ là ở vào trạng thái U Linh, chỉ là thông qua lực lượng của pháp thuật mới có thể nói chuyện với người.”

Tô Bằng truyền tâm nói với Ninh Thái.

Ninh Thái nghe xong, kinh ngạc hồi lâu, mới hồi phục xong. Nói.

“Người chết rồi sao? Làm sao người lại biến thành U Linh? Còn có mối vừa rồi chuyện phía dưới, người nhìn được nghe được sao?”

Tô Bằng ừ một tiếng, sau đó biết Ninh Thái dường như có một chút nghi ngờ, liền đem chuyện mình trải qua, thông qua thuật đồng tâm. Đem đại khái chuyện truyền lại đến trong lòng Ninh Thái.

Ninh Thái có chút khẽ nhắm mắt lại, sau một lúc lâu mới mở mắt, thở dài nói.

“Người không ngờ đã trải qua nhiều chuyện như vậy.”

“Đúng vậy.”

Tô Bằng đáp lại, sau đó nói.

“Ninh Thái, dường như người bây giờ sống cũng không khá lắm?”

“Người cũng thấy đấy. Còn hỏi ta làm gì? Cơ bản cũng là chuyện như vậy, người của trụ sở bức bách tiếp cận người tương đối có thực lực của quận Giang Ninh, ta cũng chỉ là tạm thời chống đỡ, có điều dưới sự bức hiếp của bọn hắn, nói không chừng ta quả thật phải hiến thân cũng nên.”

Ninh Thái sâu kín thở dài một tiếng, nói với Tô Bằng

Tô Bằng nghe xong. Trong lòng đột nhiên có chút buồn bã, sau một lúc lâu mới thở ra một hơi, nói với Ninh Thái.

“Ninh Thái, người sẽ không thật sự là muốn...”

“Trêu chọc người thôi.”

Cảm ứng được cảm giác trong lòng Tô Bằng rất không vui vẻ, Ninh Thái đột nhiên lộ ra một nụ cười, nói với Tô Bằng.

“Tốt xấu gì ta lúc ở trường cảnh sát, kiểm tra chỉ số thông minh là một trăm ba mươi chín. Gần đến mức thiên tài rồi, không làm cảnh sát làm công chức cũng đủ xài, chút khó khăn này cũng không làm khó được ta. Có điều ta rất không thích người, người dĩ nhiên là có lai lịch như vậy, lại nói tiếp vẫn là chúng ta bị người làm liên lụy, lại thêm ta nhờ người tìm người kia, sợ là người đến bây giờ còn không có đi tìm đi?”

Tô Bằng nghe xong, nhưng lại cũng không thể nói gì hơn. Ninh Thái lúc trước nhờ mình đi tìm một người cấp trên của nàng, Tô Bằng đến nay vẫn chưa có làm chuyện này.

“Quả thật như thế, nhưng ta cũng có lo nghĩ của mình, bởi vì cấp trên người cảm thấy có thể tin cậy được kia, chưa chắc đã quả thật có thể tin được.”

Tô Bằng nói. Nói xong hắn đem những suy đoán về BOSS đứng đằng sau thông qua thuật đồng tâm truyền cho Ninh Thái.

Ninh Thái nghe xong, nhưng cũng là có chút kinh ngạc, nàng suy tư một hồi lâu, nói.

“Ta đây quả thật không ngờ, ta vốn là suy đoán, thật sự trò chơi Tử Vong Luân Hồi này là một trụ sở của quốc gia, thiết lập một ngành quân sự đúng chuẩn, là một nghiên cứu bí mật. Nhưng ta cũng đoán được, nơi này có thể là có những người khác nhúng tay vào, lấy của công làm việc tư... Nhưng mà nghe người nói như vậy, chuyện ngược lại càng phức tạp hơn.”

Có điều nàng dường như nghĩ tới điều gì, nói.

“Đúng rồi, ta có một đầu mối, có thể có ích cho việc người truy xét thân phận BOSS đứng đằng sau.”

“Đầu mối gì?”

“Lúc ở trong căn cứ, ta trong lúc vô tình nghe được trong căn cứ, có thể là thư ký của BOSS, chính là trong hội nghị vừa rồi kia, hẳn cùng với những đồng nghiệp khác trò chuyện, nội dung câu chuyện ta nghe được một cách đại khái, tựa hồ là một thư ký khác của lão đại cấp trên, vị thư kí đó sau một hai tháng dường như sẽ thay thế BOSS làm người giám sát. Tham gia một hội chợ vũ khí ở Isarel, nếu người có thể tra được thông tin này, có thể đi truy tìm thử.”

Ninh Thái truyền những lời này cho Tô Bằng.

“Hội chợ vũ khí ở Isarel?”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng chấn động một chút.

Chương 821: Đăng xuất (2)

Bởi vì hẳn bây giờ cũng là cổ đông của công ty Lôi Đôn, cho nên cũng tra một chút tư liệu, hội chợ vũ khí nổi danh trên quốc tế Tô Bằng cũng biết một chút.

Nếu là thư ký của BOSS muốn tham gia, nhất định là thuộc về phạm vi hội chợ sản phẩm quân sự, lại thêm thời gian tổ chức ở Isarel, Tô Bằng suy đoán hẳn là WAOW, cũng chính là hội chợ binh khí quân sự nổi danh trên thế giới.

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng nói.

“Thân phận của ta bây giờ, nếu cố gắng một chút, cũng có thể đi vào hội chợ đó, người có thể xác định thêm một số tin tức khác của đối phương không? Nếu có thể, ta sẽ tranh thủ tham gia, xem thử có thể thu được tin tức gì hay không.”

“Không rõ lắm, ta thậm chí còn không biết tên họ của thư ký kia, chỉ biết là thư ký này nhất định sẽ tham gia, mà thân phận còn là quan sát viên.”

Ninh Thái lắc đầu, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng trầm ngâm một chút, nói.

“Ta sẽ cố gắng đi điều tra... Đúng rồi, người cẩn thận một chút, ta vừa rồi mới nhìn thấy, thư ký có khí chất âm lãnh của BOSS kia, đối với người dường như rất có địch ý.”

“Người kia sao, ta tiếp xúc một thời gian ngắn, động vật chính trị, quyền lực như chó thối, có điều quả thật là như ” Rắn hổ mang”, rất âm hiểm, có điều ta cũng không sợ hắn, hắn không có gì có thể uy hiếp ta được.”

Ninh Thái nghe xong, cười nhẹ một tiếng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, gật gật đầu, sau đó hắn nhìn về phía Ninh Thái, nói.

“Đúng rồi, Ninh Thái, mới vừa rồi người của quân đội ở trong căn cứ của các người, trong lầu nhật nguyệt này cũng có chỗ ở của mình sao?”

“Có.”

Ninh Thái nghe xong, gật gật đầu, nói.

“Chó đặc quyền đó, quyền lực lấy được có dùng hay không đều lưu lại cho mình một phần, phòng của bọn hắn còn cao hơn ta, ở lầu bốn. Cũng chính là tầng trên cùng.”

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu, hắn lúc nhìn thấy Ninh Thái, trong lòng đã có một kế hoạch, lúc này vừa vận thực thi.

“Ninh Thái, hạt châu ta mới vừa đưa cho người kia vẫn còn mang theo chứ? Người lấy hạt châu kia ra, ta muốn thi triển một pháp thuật... Người có thể sẽ ngủ một hồi, có điều đừng lo lắng, một hồi nữa người sẽ tỉnh lại, người trước tiên không cần phải logout, đợi lát nữa còn có chuyện nói cho người.”

Tô Bằng dùng tầm mắt thần quái đặc biệt của âm thần, nhìn thoáng qua lầu trên, nói với Ninh Thái

Ninh Thái nhẹ gật đầu, lấy ra hạt châu đen huyền.

Tô Bằng thì nhìn thoáng qua trên lầu, chỉ thấy trên lầu. Khí chất âm lãnh của người đó, hẳn nằm ở trong phòng, nằm ở trên giường, rất nhanh liền biến mất, hẳn là đã đăng xuất.

“Như vậy cũng vừa vặn...”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, sau đó thúc dục lực lượng pháp thuật của mình, bắt đầu kích thích hạt châu Ninh Thái đặt ở trên bàn trang điểm.

Hạt châu kia dưới pháp thuật của Tô Bằng, bắt đầu biến đổi màu sắc, rất nhanh biến thành bảy sắc cầu vồng, mà còn trong hạt châu bắn ra một chút sương mù trong suốt vô sắc, những sương mù này hình như là chất môi giới thần quái, giống như âm thần của Tô Bằng là vật chất có thể xuyên thấu, rất nhanh liền nhẹ nhàng đi vào trên lầu.

Bản thân Ninh Thái cũng nhiễm một chút những sương mù trong suốt này, chỉ thấy nàng ngáp một cái thật dài, sau đó nằm ở trên bàn trang điểm, thoáng cái liền ngủ mất.

Tô Bằng nhìn, thầm nghĩ quả nhiên hữu hiệu.

Hạt châu này thật ra thì là Thần Khí châu Mộng Mô đã đưa cho Tô Bằng lúc ở Thục Sơn.

Viên Thần Khí châu này rất là thần kỳ, tuy rằng bản thân nó có màu bảy sắc cầu vồng, nhưng trải qua ý niệm biến ảo của Tô Bằng, có thể biến thành các loại màu sắc khác nhau, mới vừa rồi Tô Bằng chính là dùng pháp thuật đem Thần Khí châu biến thành một hạt châu màu đen không quá làm người khác chú ý.

Lúc này, hẳn dùng pháp thuật kích thích chất môi giới thần quái thôi miên bên trong hạt châu, có thể làm cho người nhanh chóng tiến vào giấc ngủ, Tô Bằng sử dụng chất môi giới loại này là có mục đích riêng.

Rất nhanh, chất môi giới thần quái thôi miên đã xuyên qua tấm ngăn của Nhật Nguyệt lâu, tiến vào gian phòng phía trên kia.

Tô Bằng lợi dụng đặc tính có thể xuyên thấu vật chất của âm thần xuyên qua sàn gác, đi tới bên cạnh các quan quân đã bất tỉnh này.

“Đã ngủ mê rồi sao? Như vậy ta liền bắt đầu thôi...”

Hắn nhìn người sĩ quan này, sau đó đột nhiên thay đổi pháp thuật, âm thần của mình dựa vào trên người người sĩ quan này.

Đây là...

Âm thần nhập thân thuật!

Không đến mười giây đồng hồ, chỉ thấy thân thể của sĩ quan này giật giật, hắn chống thân thể từ trên mặt đất ngồi dậy.

“Quả nhiên thành công...”

Trong miệng hắn lẩm bẩm tự nói, lúc này, linh hồn ở trong thân thể này không phải là sĩ quan tên gọi là lão Hạ kia nữa, mà là Tô Bằng.

Mà còn Tô Bằng, cũng không dừng lại, tay hắn trên không trung điểm mấy cái.

Chỉ thấy, một mặt ranh giới chỉ có Tô Bằng có thể nhìn thấy xuất hiện ở trước mặt Tô Bằng.

Tô Bằng chiếm được thân thể của lão Hạ, nhìn ranh giới trong suốt kia, trên mặt lộ ra một nụ cười, ranh giới này, chính là ranh giới mà người chơi bình thường có thể lựa chọn đăng xuất.

“Đăng xuất...”

Tô Bằng cảm giác, ý thức của mình giống như thủy triều hạ xuống, sau khi trải qua một trận hoảng hốt, đột nhiên hắn cảm giác trước mắt mình tối sầm lại, ý thức dường như đã khôi phục lại.

Lúc này, hắn cảm giác được mình ở trong một không gian nhỏ hẹp, mà còn tay của mình vượt phải một vật thể giống như là nửa hình tròn.

“Quả nhiên...”

Tô Bằng đối với vật này, đã là hết sức quen thuộc, hắn đề cái nút kia xuống, chỉ thấy thân thể bây giờ của hắn bắt đầu bắn ra phía ngoài.

Đây là một khoang trò chơi.

Mà còn Tô Bằng cũng không phải là đang ở trong thân thể của mình, âm thần ở trong trò chơi của hắn sử dụng Thần Khí châu làm hôn mê sĩ quan lão Hạ kia, sau đó dùng pháp thuật âm thần nhập thể, nhập vào người lão Hạ, sau đó sử dụng chức năng của người chơi, từ trong trò chơi đăng xuất ra ngoài.

Lúc này, Tô Bằng sử dụng thân thể của lão Hạ, nơi đăng xuất ra hắn là phòng máy của lão Hạ...

Trụ sở trong hiện thực giam giữ bọn Ninh Thái!

Tô Bằng từ trên giường đặt khoang trò chơi chống người dậy, chậm rãi đứng lên.

Hắn nhìn quanh bốn phía, quả nhiên nơi mình đăng xuất, là một không gian riêng tư, trong phòng này chỉ có tám máy chủ trò chơi, hơn nữa trong phòng thoát nhìn không gian rất lớn, không giống như là phòng máy tập thể, mà giống như là phòng máy mà sĩ quan lãnh đạo cao cấp chuyên dụng trong lời của Ninh Thái.

“Quả nhiên chó cũng có quyền hạn...”

Tô Bằng nhìn gian phòng bố trí rộng rãi này, trong miệng lầm bầm lầu bầu nói một câu.

Chương 822: Bóp chặt cổ họng

Chỉ là, lời nói phát ra từ trong thân thể này đã không phải là thanh âm của Tô Bằng, mà là thanh âm của lão Hạ mà Tô Bằng đã từng nghe qua.

Thật ra, Tô Bằng vốn là muốn xem thử có thể dùng Thần Khí châu thi triển thuật Trúc Mộng một chút được hay không, xem thử có thể thu được tin tức

gì hay không.

Chẳng qua là, thư ký của BOSS kia trực tiếp logout, không có cho Tô Bằng cơ hội thi triển thuật trúc mộng, Tô Bằng lại không cam lòng bỏ qua. Khi hắn thấy tên sĩ quan lỗ mãng lão Hạ này, đột nhiên linh cảm chợt tới, nghĩ tới biện pháp này.

Lúc Tô Bằng mới vừa trao đổi thuật đồng tâm với Ninh Thái, biết rõ người trong căn cứ, được yêu cầu lúc vào game phải sử dụng hình thức ngủ say, thật ra thì Tô Bằng đã từng sử dụng qua máy chủ chân chính. Tất nhiên biết rõ, cái gọi là hình thức ngủ say, chính là trạng thái đăng nhập vào máy chủ trực tiếp nhất.

Hắn đoán rằng nếu dùng hình thức này, mình rất có thể sử dụng thành công thuật nhập thân, nếu như có thể điều tra phía bên kia của lão Hạ, có thể từ trong trò chơi trực tiếp đăng xuất ra ngoài, biết một chút về cái gọi là ”trụ sở” này.

Có điều Tô Bằng lại không nghĩ rằng, mình lại thuận lợi như thế, quả thật chiếm được thân thể của lão Hạ, từ trong trò chơi đăng xuất được trong hiện thực.

Lúc này, hắn nhìn thoáng qua chỗ này, hắn chính là “trụ sở”.

“Hắn rời đi không lâu, bây giờ ra ngoài vẫn có thể tìm tới thư ký kia.”

Tô Bằng chiếm được thân thể của lão Hạ, trong lòng suy nghĩ.

Có điều Tô Bằng không có vội vã ra ngoài. Hắn đầu tiên là lục lợi thân thể một chút, phát hiện thân thể của mình đang mặc quân trang, Tô Bằng nhìn cấp bậc trên vai của mình một chút, là hai gạch hai sao, quân hàm trung tá.

“Trung tá... Lão Hạ này nhìn bộ dáng, không giống như là người có quân hàm kỹ thuật, hắn là sĩ quan ở chỗ này, nếu như là trung tá hắn là doanh trưởng hoặc là đoàn trưởng, dựa theo tuổi của hắn, hơn 40 tuổi, thời gian ở trong quân đội cũng không ngắn, rất có thể là một đoàn trưởng.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Sau đó hắn đoán chừng chiều cao một chút, thân thể này thân cao khoảng một mét bảy bảy, rất khỏe mạnh khôi ngô, cơ thể không tệ, có thể thấy được đoàn trưởng này tuy rằng quan liêu một chút, nhưng nghiệp vụ không có xem nhẹ, thường xuyên rèn luyện.

Mà ở bên hông của hắn, được võ trang một khẩu súng 64 được đặt ở trong bao đeo bên hông.

“Có vũ khí, không tệ...”

Tô Bằng sờ sờ súng ngắn trong bao súng, đem ra, chỉ thấy đạn đã lên cò, có điều không có đầy đạn, chỉ có bốn viên đạn, nhìn bộ dáng là đạn thật chứ không phải là đạn giấy, chốt an toàn cũng đang đóng.

Tô Bằng nhìn thoáng qua, lấy tay mở chốt an toàn, sau đó nạp lại, để súng ngắn ở vào trạng thái tùy thời có thể móc ra.

Có điều hắn cũng không định thật sự sử dụng súng, khẩu súng ngắn này chỉ là để ứng phó những việc ngoài ý muốn thôi.

Tô Bằng lục lợi toàn thân chuẩn bị xong xuôi hết thấy một hơi, hít sâu một hơi, đi ra ngoài.

Dùng thẻ trên người, Tô Bằng mở cửa phòng máy sĩ quan này ra, mới vừa đi ra liền thấy hai binh lính mang súng đứng gác ở cửa.

Thấy Tô Bằng ra ngoài, hai binh sĩ mang súng lập tức đứng nghiêm, một trong số đó nói.

“Chào Đoàn trưởng!”

Tô Bằng đang chiêm lấy thân thể của lão Hạ nhìn, trong lòng ngầm hiểu rõ mình đã đoán chính xác, lão Hạ này thật sự là một đoàn trưởng, hắn tuyệt không rụt rè, mạnh mẽ gât đầu.

Sau đó hắn dường như nhớ tới cái gì, nói với một binh sĩ gác cửa.

“Chào các người... Thư ký lãnh đạo mới vừa rồi kia đã đi ra ngoài trước? Đi nơi nào? Trở về phòng sao? Còn có, lúc ta lên máy, có trưởng quan của

hắn cũng lên máy sao? Biết bọn họ bây giờ đang ở nơi nào không?”

“Đoàn trưởng là nói Triệu Trường thư ký sao?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, người binh lính kia nhìn thoáng qua một phương hướng, nói.

“Triệu Trường thư ký, vừa mới về khu C, hắn là về phòng nghỉ ngơi, sau đó Tào chính ủy, còn có Hứa doanh trưởng, Hoa doanh trưởng đã đến một lần, là muốn tìm đoàn trưởng cùng với Triệu Trường thư ký báo cáo công việc, mới vừa rồi Triệu Trường thư ký nói đã biết rồi, có điều hắn còn có chuyện. Cuộc họp để vào ngày mai, sau đó nhờ chúng ta thông báo cho đoàn trưởng người một tiếng.”

Người lính này nói với Tô Bằng như thế.

Tô Bằng nghe xong, ồ một tiếng, sau đó nói với người lính kia một tiếng, nói.

“Đã biết.”

Sau đó, Tô Bằng liền đi về khu C theo hướng mà binh sĩ kia đã nhìn.

Tô Bằng đi được một đoạn đến chỗ hai binh sĩ kia không nhìn thấy nữa. Ở phía trước một cái sơ đồ trụ sở, nhìn sơ đồ kia.

Thật ra thì vừa rồi, hai binh sĩ này không biết bản thân bọn họ đã nói ra một lượng tin tức rất lớn.

Ít nhất, rơi vào trong lòng người có tâm như Tô Bằng thế này, cũng biết được mấy điều.

Thứ nhất, cái trụ sở này, là không chế theo kiểu quân nhân, hơn nữa trong căn cứ có rất nhiều người, cũng biết chuyện vào máy, từ đoạn hai doanh trưởng cùng với chính ủy kia tìm đến chủ nhân thân thể bây giờ của Tô Bằng, có thể nghe ra được.

Thứ hai, bên trong cái trụ sở này, hắn là một bộ đội cấp đoàn đóng quân, mà chủ nhân của thân thể Tô Bằng hắn là giữ một phần lãnh đạo của cái trụ sở

này, tham chính ủy cùng với doanh trưởng đều tìm đến đoàn trưởng này thì có thể thấy được.

Thứ ba, người lãnh đạo trụ sở còn lại là Triệu Trưởng thư ký kia, từ điểm Triệu Trưởng thư ký có thể tùy ý bảo một sĩ binh báo cho Hạ đoàn trưởng này, không cần nói rõ lý do vẫn có thể trì hoãn một hội nghị quan trọng lại đến ngày mai liền có thể nhìn ra.

Căn cứ những tin tức này, Tô Bằng đoán chừng chủ nhân của thân thể hiện tại, hẳn là người có thể tới gần quân khu của BOSS, năng lực không được tốt lắm, nhưng là bởi vì trung thành, hoặc là nói ngu trung, mới được điều đến nơi đây.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tô Bằng dần dần rõ ràng.

Lúc này, hắn cũng xem xét sơ đồ không gian của, biết rõ khu C ở địa phương nào.

Tô Bằng chậm rì rì, dựa theo chỉ dẫn của sơ đồ đi tới khu C.

Nơi khu C này, cũng có binh sĩ mang súng canh gác, có điều nhiều hơn một chút, có bốn người.

Tô Bằng thấy được, phát phát tay, nói.

“Các người không cần phải đứng gần như vậy, ta có chuyện tới tìm Triệu Trưởng thư ký, hẳn ở phòng nào?”

“C16”

Một sĩ binh đứng nghiêm chào, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, nói.

“Ta cùng với Triệu Trưởng thư ký có chuyện quan trọng phải nói, các người đứng xa một chút, qua bên kia gác đi.”

Mấy binh sĩ nhìn thoáng qua lẫn nhau, Hạ đoàn trưởng chính là một trong hai người lãnh đạo nơi này, bọn họ là bộ đội đặc thù, đoàn trưởng cùng với

Triệu Trường thư ký đều là người nắm giữ quyền lực, nếu có quân nhân không phục tùng mệnh lệnh, Hạ đoàn trưởng cùng với Triệu Trường thư ký đều có thể hạ lệnh xử bắn rồi mới cần báo lên cho cấp trên cũng được, quyền lực có thể nói là lớn kinh người. Mấy binh sĩ này tất nhiên không dám làm trái với mệnh lệnh, đều gật đầu cúi chào, lưng đeo súng đi ra gác ở một nơi khá xa.

Tô Bằng thì chậm rãi, đi tới cửa phòng C16.

Ở cửa, Tô Bằng mơ hồ nghe thấy bên trong có chút thanh âm, tựa hồ là Triệu Trường thư ký kia dùng ngữ điệu hết sức khiêm tốn đang cùng người nào đó nói chuyện với nhau.

Tô Bằng không có lập tức gõ cửa, mà là đứng một hồi, nghe bên trong gọi điện thoại xong, mới gõ cửa.

Không bao lâu, cửa mở ra, bên trong là một nam nhân đeo mắt kiếng mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn, đúng vậy chính là nam nhân khí chất âm lãnh đã gặp qua ở trong trò chơi kia.

“Lão Hạ, tìm ta có việc gì sao?”

Thấy là Hạ đoàn trưởng, Triệu thư ký kia có chút nghi hoặc, nói với Tô Bằng.

“Ừm đúng vậy, chuyện rất trọng yếu, nơi này nói không tiện, có thể vào phòng rồi nói hay không?”

Tô Bằng làm ra bộ dáng vẻ khẩn trương, nói với Triệu Trường thư ký.

Triệu Trường thư ký nhìn Tô Bằng một hồi lâu, gật đầu nói.

“Vào đi.”

Tô Bằng nghe vậy, giả bộ như xoa xoa mồ hôi trên đầu, tiến vào phòng, thuận tay đem cửa phòng đóng lại.

Triệu Trường thư ký một bên quay đầu lại hình như là rót nước, vừa nói.

“Lão Hạ, người tìm ta có việc gì...”

Lời của hắn còn chưa nói hết, đã thấy ” Lão Hạ” kia sắc mặt dữ tợn, một đôi tay giống như kìm sắt đã đặt ở trên cổ của hắn!

Chương 823: Có được tin tức căn cứ

Tô Bằng trong nháy mắt Triệu thư ký ở đằng kia quay đầu lại rút nước, không chế thân thể lão Hạ mạnh mẽ nhào tới, hai tay bóp chặt cổ họng đối phương!

Bởi vì thay đổi thân thể, nội lực còn có pháp thuật của Tô Bằng, đều không thi triển được, trừ phi một lần nữa biến thành trạng thái Âm Thần, nhưng mà vậy thì quá mức nguy hiểm.

Ý chí của Tô Bằng, vẫn đang ở trong trò chơi, nếu lúc này Âm Thần Xuất Khiếu, khoảng cách hai thế giới đã vượt ra khỏi phạm vi lớn nhất Âm Thần có thể hành động được, nói không chừng sẽ trực tiếp tiêu tòng mất, nếu như lão Hạ tỉnh táo lại, Tô Bằng cũng hết cách có thể dùng thủ đoạn thôi miên, rất có thể bởi vì tìm không thấy người nhập thể, trực tiếp tiêu tan.

Tô Bằng chỉ có thể sử dụng sức mạnh cơ thể lão Hạ, lúc này công kích Triệu thư ký, cũng chỉ có thể cậy mạnh dùng sức.

Thư ký trong nháy mắt hoàn toàn sững sờ, chỉ theo bản năng giãy dụa, hắn bây giờ vẫn không rõ, Hạ đoàn trưởng này tại sao lại bất ngờ xuống tay tàn độc với hắn.

Có điều Triệu thư ký nhanh chóng bình tĩnh lại, hai tay hắn không ngừng quờ quạng, đánh trúng vào thân thể Hạ đoàn trưởng Tô Bằng chiếm được, giống như muốn giãy dụa vùng ra.

Tô Bằng vẫn hung hăng siết chặt cổ của đối phương, đầu gối đánh thẳng vào xương ngực Triệu thư ký, đây là một chiêu thức trong Cầm Nã Thủ, bị đối thủ giữ chặt như vậy, đối phương rất khó có năng lực phản kháng.

Triệu thư ký quờ quạng vùng vẫy một hồi, nhưng hắn phát hiện công kích của hắn dần yếu đuối vô lực, không thể nào so với sát thương chân chính

của đối phương, cuối cùng, Triệu thư ký dựa vào cơ thể thon dài, cánh tay càng dài hơn cánh tay của lão Hạ Tô Bằng chiếm được thân thể, tóm lấy cổ của lão Hạ.

Hai người siết cổ lẫn nhau, cứ như thế giằng co một hồi.

Chỉ là Triệu thư ký đầu óc đã có chút thiếu dưỡng khí, hấn quên rằng, bản thân dù sao cũng chỉ là một nhân viên văn chức, sức lực làm sao sánh được với lão Hạ. Mặt khác Tô Bằng dùng đầu gối đánh thẳng vào ngực Triệu thư ký, cũng dùng sức lực đôi chân đè xuống ngực Triệu thư ký, rất nhanh, sắc mặt của Triệu thư ký liền trở thành màu tím đỏ, giống như sắp tiêu tùng đến nơi rồi.

Tô Bằng cũng không dễ chịu gì, Triệu thư ký mặc dù là văn chức, nhưng sức lực dường như cũng khá mạnh, nếu không phải Tô Bằng chiếm được thân thể này, thì đúng là cũng không làm được gì hấn.

Tô Bằng mặc dù cũng cảm giác hô hấp của mình có chút không được thông thuận, nhưng Triệu thư ký kia, so với Tô Bằng lại càng không xong hơn, tay Triệu thư ký, đã dần dần mềm nhũn ra.

Mặc dù là Âm Thần Phụ Thể, nhưng Tô Bằng cũng chỉ có một lần cơ hội, nếu Hạ đoàn trưởng chết rồi, Tô Bằng trong trạng thái Âm Thần cũng không cách nào trở lại trong trò chơi, cho nên Tô Bằng cũng dốc hết toàn lực, tiếp tục siết chặt lấy cần cổ đối phương.

Qua sáu bảy phút, rốt cuộc, Triệu thư ký đã không còn một tia khí lực cuối cùng, tay buông thõng xuống, gương mặt cũng trở thành màu tím tái, đứt hơi mà chết.

Tô Bằng vẫn không hề buông tay, tiếp tục bóp chặt cổ đối phương thêm hai ba phút nữa, xác nhận đối phương không còn phản ứng gì, lúc này mới buông tay.

“Hừ... Người này sức lực cũng không nhỏ.”

Sau khi buông tay ra, Tô Bằng vuốt vuốt cổ của mình, lau mồ hôi trên đầu, trong lòng suy nghĩ.

Hắn sờ lên trái tim Triệu thư ký, lại thăm dò hơi thở của đối phương, đã hoàn toàn không còn hơi thở, nhịp tim cũng ngừng lại, có lẽ đã chết rồi.

Tô Bằng lắc đầu, hắn ban đầu vốn không có ý định giết chết Triệu thư ký này, mà muốn ép hỏi một số chuyện, không ngờ người này chống cự quá dữ dội, thật khiến Tô Bằng cảm thấy ngoài ý muốn, nếu không nặng tay, Tô Bằng sợ là không khống chế nổi hắn, thân thể của Hạ đoàn trưởng, Tô Bằng vẫn chưa quen thuộc, ra tay quá nặng một chút, đã trực tiếp bóp chết người ta.

Có điều Tô Bằng cũng không đặc biệt căng thẳng, lúc dùng cơ thể Hạ đoàn trưởng tiến vào căn cứ, Tô Bằng đã cảm giác được, lúc này chỉ là một trong những tình huống hắn không ngờ tới mà thôi, cho nên cũng không hoảng loạn.

Dù sao từ ánh mắt âm lãnh người này nhìn Ninh Thái, đã đủ lý do để mình lấy mạng của hắn.

Tô Bằng bắt đầu tìm kiếm trên người Triệu thư ký, tìm được một số đồ vật. Trên người Triệu thư ký chỉ có một tấm thẻ cửa, một chiếc di động giống như điện thoại vệ tinh, một quyển bút ký công việc, sau đó cũng không còn thứ gì khác, thậm chí ngay cả thẻ nhân viên cũng không có.

Tô Bằng lắc đầu, thăm nghĩ tên tuổi thật sự của Triệu thư ký, mình vẫn còn không biết.

Có điều có những thứ này, cũng là manh mối rất quan trọng rồi.

Tô Bằng lật bút ký công việc, phát hiện bên trong cũng không có tin tức nhạy cảm gì, chỉ là vài chuyện trong căn cứ, tỷ như biên bản trong các hội nghị, Tô Bằng xem xét một hồi, đại khái là ghi chép thu chi trong trò chơi, cũng không có tin tức gì về ông chủ đứng sau của Triệu thư ký.

Nhìn thấy những thứ này, Tô Bằng có chút thất vọng, hắn lắc đầu, liếc nhìn điện thoại vệ tinh trong tay.

Trong điện thoại, chỉ ghi chép rải rác vài dãy số, cũng đều dùng ký hiệu mật văn, tỷ như A01, C13... Tô Bằng cũng không biết những dãy số điện thoại

này là của ai.

Có điều Tô Bằng nhớ rõ, mình trước khi vào trong phòng, từng nghe thấy Triệu thư ký ở bên trong giống như đang nói chuyện với ai đó bằng ngữ khí khiêm tốn.

Có thể làm cho Triệu thư ký khiêm tốn như thế, cũng chỉ có thể lãnh đạo thượng cấp, rất có thể là... điện thoại của BOSS sau màn!

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, có điều hẳn cũng không lập tức phát lại số điện thoại cuộc trò chuyện gần đây nhất, cất di động vào trong người, sau đó lại lục soát một lượt trong phòng Triệu thư ký.

Chỉ là trong phòng cũng không có vật nào giá trị khác, Triệu thư ký này dường như rất cẩn thận, đều đã xử lý sạch sẽ tất cả những gì lưu lại dấu vết, cho dù là có người vào trong phòng ngủ của hắn, cũng không tìm được gì.

Tô Bằng bắt đầu đã lắc đầu, tạm thời thôi vậy.

Tô Bằng mở cửa phòng, đi ra ngoài, nhìn thoáng qua trái phải hành lang, khu C cũng không có người đi qua. Tô Bằng quay đầu đóng cửa lại, sau đó dùng thẻ cửa khóa trái cửa.

Nhìn thấy trong hành lang có một vài vệ binh đứng rất xa, Tô Bằng tìm một người, nói với vệ binh cầm súng kia nói.

“Cơ thể Triệu thư ký không được khỏe, vừa mới uống thuốc xong đã đi ngủ rồi, các người thông minh một chút, đừng lại gần quấy nhiễu hắn, để cho Triệu thư ký ngủ ngon đi.”

“Vâng! Chúng ta bảo đảm để lãnh đạo nghỉ ngơi tốt!”

Mấy vệ binh nghe thế, đứng nghiêm, cúi chào Tô Bằng nói. Tô Bằng khẽ gật đầu, sau đó vươn tay ra, giúp chỉnh lại cổ áo cho vệ binh trước mắt, sau đó giúp hắn phui phui tro bụi, khẽ gật đầu, tự mình rời đi.

...

Tô Bằng cũn không trở về khu C, mà lại đi khu B.

Bởi vì trong sơ đồ căn cứ thể hiện, khu B là khu điều khiển, rada, hệ thống truyền tin và phòng điều khiển của căn cứ dưới lòng đất, đều nằm ở khu B.

Tô Bằng đi qua, phòng điều khiển cũng có hai binh sĩ gác cửa cầm súng, nhìn thấy Tô Bằng đi tới, lập tức cúi chào.

“Ừm.”

Tô Bằng điều khiển lão Hạ, nhẹ gật đầu, đi vào phòng điều khiển, Tô Bằng nhìn thấy một vài binh sĩ kỹ thuật, đang điều khiển một số dụng cụ, trong phòng người nhìn thấy Tô Bằng đi tới, lập tức đều đứng lên nghiêm túc chào Tô Bằng.

“Các người vất vả rồi, cứ để mặc ta là được.”

Nhìn thấy những binh sĩ kỹ thuật này như thế, Tô Bằng nói với bọn họ.

Chỉ là những binh sĩ này, làm sao có thể để mặc một mình Tô Bằng được chứ?

Lúc này, đội trưởng đội kỹ thuật, đi tới, nói với Tô Bằng.

“Thủ trưởng, ngài muốn xem số liệu phương diện nào, ta đến giúp người.”

“Xem thử bản vẽ căn cứ, rada và số liệu địa lý vệ tinh.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, nói với người đội trưởng này.

Đội trưởng kỹ thuật gật đầu, vội vàng đi đến phía trước một màn hình lớn, cạch cạch điều khiển máy tính một hồi, lập tức, ở trong màn hình lớn xuất hiện hình vẽ ba chiều, cho thấy cấu tạo căn cứ.

Nhìn thấy những số liệu này, Tô Bằng lập tức ghi nhớ lại, sau đó căn cứ từ một vài kiến thức đối chiếu với số liệu vệ tinh nơi đây của mình, Tô Bằng nhanh chóng tính toán được kết quả mình mong muốn.

“Vị trí này... Có lẽ cách quân khu Lam Châu không xa lắm. Toàn bộ vẫn nằm trong phạm vi điều khiển phóng xạ của quân khu Lam Châu, xem ra, là một căn cứ chiến lược...”

Trong lòng Tô Bằng suy đoán, âm thầm tính toán.

Để xác định, hắn lại để cho đội trưởng kỹ thuật kia biểu thị vài tham số kỹ thuật, cuối cùng kết quả ra được, không khác mấy so với tính toán của Tô Bằng.

“Có lẽ chính là như vậy... Trụ sở này, nằm trong phạm vi quân khu Lam Châu, có điều cách vị trí đóng quân chủ yếu, còn cách hơn một trăm kilomet.”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng, nhưng trong lòng hắn, đại khái đã biết vị trí căn cứ.

Sau đó, Tô Bằng lại xem thử một vài số liệu khác, trong lòng cơ bản nắm chắc, mới khen ngợi đội trưởng kỹ thuật này hai câu, còn vỗ vai hắn, bảo hắn làm tốt lắm.

Bỏ lại đội trưởng kỹ thuật vẻ mặt ngơ ngác thụ sủng nhược kinh, Tô Bằng quay lại trở về đường cũ, một lần nữa quay lại phòng log in của quan quân.

Tiến vào trong phòng log in quan quân.

Xác định trong phòng không có ai khác, Tô Bằng điều chỉnh một chiếc máy đến trạng thái bất cứ lúc nào cũng có thể đăng nhập, sau đó, từ trên người mình, lấy ra điện thoại vệ tinh của Triệu thư ký kia.

Chương 824: Vừa làm vừa quý trọng

Tô Bằng cầm điện thoại vệ tinh tìm được trên người Triệu thư ký, bấm điện thoại.

Hắn trực tiếp gọi lại một dãy số, tên biểu hiện trên điện thoại, là dãy số A01.

Không bao lâu, điện thoại bắt máy.

“Đây là tổng tuyến, Triệu thư ký sao? Muốn gọi đi đâu?”

Tô Bằng nghe thế, dừng một chút, nói.

“Ta là Hạ đoàn trưởng, Triệu thư ký xảy ra chuyện, nói với lãnh đạo nơi đây, ta muốn trực tiếp đối thoại với lãnh đạo!”

“Hạ Viên Triều đoàn trưởng?”

Tổng tuyến bên kia nghe thế, chần chờ một chút, hỏi ngược lại.

“Là ta! Nói với lãnh đạo! Chỗ này của ta xảy ra chuyện rồi, nhất định phải tự mình nói chuyện với lãnh đạo!”

Tô Bằng tâm tình giống như kích động nói.

Điện thoại bên kia chần chờ một chút, sau đó nói.

“Người đợi lát, đừng cúp máy.”

Nói xong, điện thoại bên kia liền tạm thời yên tĩnh.

Tô Bằng cầm điện thoại, gần năm phút sau, điện thoại mới một lần nữa được nối lại, bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói rất già, hơn nữa có chút mệt mỏi, nói.

“Hạ Viên Triều, làm sao người lấy điện thoại này, Triệu thư ký đâu?”

“Ha ha, người đoán xem?”

Tô Bằng nghe thế, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh, nói.

Lão già bên kia, dường như vô cùng nhay bén, giống như từ trong thanh âm nghe ra được cái gì đó không đúng, hắt im lặng nửa ngày, mới lên tiếng.

“Hạ Viên Triều, người điên rồi?”

“Đừng nói điên hay không, lãnh đạo.”

Tô Bằng cười lạnh một tiếng, trong miệng nói, sau đó càng cố tình nhấn mạnh hai chữ lãnh đạo này.

Sau đó, Tô Bằng nói.

“Triệu thư ký chết rồi, là ta giết. Đoàn trưởng Hạ Viên Triều kia của ngươi, cũng không dùng được nữa rồi, chuẩn bị đưa hắn vào nhà thương điên đi, còn ngươi nữa... Ta xin khuyên ngươi một câu, làm người phải chừa lại một đường sống, ngươi bây giờ nếu như đi tự thú, với thực lực địa vị của ngươi, chưa hẳn cùng đường, nhưng nếu ngươi cứ khăng khăng cố chấp tiếp tục như vậy, Triệu thư ký kia, sẽ là kết cục của ngươi.”

Điện thoại bên kia nghe Tô Bằng nói như thế, lập tức trầm mặc, Tô Bằng cảm giác, đối phương dường như đang dùng tay bịt ống nói điện thoại, người nọ phản ứng không chậm, có lẽ đang ra hiệu cho người khác nhanh chóng báo cho trụ sở này, để thanh tra mình.

Tô Bằng mỉm cười, trong lòng đếm giây, không đến mười giây đồng hồ, điện thoại bên kia khôi phục trò chuyện, chỉ nghe thanh âm già nua mỗi một kia, mang theo một tia nghi hoặc cùng một tia phần nộ che dấu vô cùng kín đáo hỏi Tô Bằng.

“Ngươi không phải là Hạ Viên Triều, hắn không dám nói chuyện với ta như vậy, ngươi đến tột cùng là ai?”

“Ha ha, ngươi đoán xem?”

Tô Bằng ha ha cười, sau đó nói.

“Ngươi có thể đi cho tới hôm nay, cũng không phải dễ dàng, ta khuyên ngươi một câu, dân thân thì dễ, thù thân mới khó, vừa đi vừa biết quý trọng.”

Sau khi nói xong, Tô Bằng liền dập điện thoại vệ tinh.

Tô Bằng ghi nhớ dãy số trong điện thoại, cùng với giọng nói già nua mỗi một kia xoay người nằm ở bên trên máy chủ trò chơi, bắt đầu đăng nhập lại vào trong trò chơi...

Sau một hồi tối đen, Tô Bằng cảm giác ý thức của mình đã trở lại trong trò chơi.

Thân thể lão Hạ mình điều khiển, đã xuất hiện ở trong Nhật Nguyệt lâu, bây giờ vẫn nằm trên mặt đất.

Trong lòng Tô Bằng biết, trong căn cứ ở hiện thực, chắc chắn đã long trời lở đất, chủ nhân của giọng nói già nua mỗi một kia phản ứng không chậm, lúc cùng mình trò chuyện, có thể đã dùng một đường dây khác liên lạc với căn cứ, muốn căn cứ điều tra mình.

Có điều, dù sao đối phương không hiểu tình huống căn cứ, cho dù là điều tra, cũng mất một khoảng thời gian, Tô Bằng hoàn toàn có thể dùng thời gian này trở lại trong trò chơi.

Âm Thần Tô Bằng thoắt cái từ trong thân thể lão Hạ thoát ra ngoài, sau đó lợi dụng tính chất bỏ mặc vật chất của Âm Thần, xuyên qua sàn gỗ, quay về lại trong phòng Ninh Thái.

Trong phòng này, Ninh Thái vẫn còn đang mê man, có điều Ninh Thái trong trạng thái mê man, tâm linh đều thuộc trạng thái mở rộng.

Tô Bằng trực tiếp dùng Đồng Tâm thuật, dùng sóng âm tâm linh cường đại, ép buộc Ninh Thái tỉnh lại.

Ninh Thái mơ mơ màng màng tỉnh lại, còn có chút chóng mặt mơ hồ, không biết xảy ra chuyện gì.

“Người vừa rồi sẽ không làm chuyện gì kỳ quái đó chứ?”

Ninh Thái khôi phục thần trí, dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn Tô Bằng hỏi.

“Vừa rồi quả thật đã xảy ra một số chuyện.”

Tô Bằng nói với Ninh Thái, nói xong, hắn đem chuyện mình vừa trải qua ban nãy, dùng phương thức Đồng Tâm thuật, truyền vào trong đầu Ninh Thái.

Ninh Thái sau khi tiếp nhận những tin tức này, đôi mắt trợn trừng, dùng tay che miệng mình, nói.

“Người giết người?”

Tô Bằng nghe thế, truyền lại một câu trả lời chắc chắn.

Sắc mặt trên mặt Ninh Thái không ngừng thay đổi, sau nửa ngày, mới nói ra một câu, nói.

“Người phải biết rằng, ta là một cảnh sát.”

“Cũng phải xem tình hình thế nào. Chuyện đã xảy ra với chúng ta hên tại, đã thuộc về mức độ an toàn quốc gia, một vài tiểu tiết, không cần quá để ý, đây thuộc về chiến tranh nội bộ nhân dân, không phải là trong phạm vi pháp luật có thể quản lý.”

Ninh Thái nghe Tô Bằng nói như thế, trầm mặc một hồi, xem như chấp nhận cách nói của Tô Bằng.

Sau nửa ngày, nàng mới mở miệng nói.

“Người sau này muốn làm gì? Còn có, hạt châu này, người muốn lấy lại không?”

“Cần, ta vẫn cần phải điều tra một chút, BOSS phía sau màn, rốt cuộc là ai, có thể cần dùng đến hạt châu này.”

Hắn nói tiếp.

“Ta đã nghe thấy giọng nói người kia, cũng đã ghi nhớ rồi, hắn nếu có thể đem cả căn cứ phụ cận Lam Châu trở thành văn phòng trò chơi Tử Vong Luân Hồi, khẳng định có thể mạnh về mặt quan hệ và chức vụ, tuổi của hắn ta cũng đại khái nghe ra, tổng hợp lại những tin tức này, ta chỉ cần tốn chút tiền mua tư liệu giọng nói của lãnh đạo Trung Quốc, trời sẽ không phụ người có lòng, sẽ nhanh chóng có thể điều tra được hắn là ai.”

“Nhưng mà, cho dù người điều tra ra hắn là ai, trong suy nghĩ dự đoán của người, hắn cũng chỉ là một trong hai người, hoặc là ba người phía sau màn, thậm chí càng nhiều người hơn.”

Ninh Thái nghe thế, có chút bận tâm nói với Tô Bằng.

“Không sao, chỉ cần biết một trong số đó, bọn họ tất suy nghĩ, sẽ nghi ngờ, sẽ sợ hãi, đối với người chưa biết rõ sức lực thế nào luôn mang trong lòng sự kính sợ, hơn nữa chỉ cần có một người đứng ở ngoài sáng, ta có thể điều tra được, tất cả cách thức ta có, không phải bọn họ có khả năng đoán được.”

Tô Bằng mỉm cười, nói với Ninh Thái.

Ninh Thái trong lòng có một chút lo lắng, có điều nhìn thấy Tô Bằng tự tin thế kia, Ninh Thái cuối cùng vẫn gật đầu, nói.

“Người cẩn thận một chút.”

“Ừm, đúng rồi, người trong trò chơi, phiền phức còn chưa giải quyết, gần đây người có cơ hội đi gặp Mạc Tông Đường kia không? Ta có thể nghĩ cách, làm trọn một mẻ giúp người giải quyết phiền toái...”

Trong lòng Tô Bằng truyền âm, nói với Ninh Thái...

...

...

Đại khái sau nửa giờ, Âm Thần Tô Bằng, mới từ trong Nhật Nguyệt lâu nhẹ nhàng ra ngoài, bay về khách điểm của mình.

Vừa rồi, Tô Bằng đã cùng Ninh Thái bàn bạc xong kế hoạch hành động, và một vài chuyện, một vài phiền phức trong trò chơi, Tô Bằng chỉ cần ngày mai ra tay vào một lúc thích hợp, là được rồi, đến lúc đó, Ninh Thái cũng sẽ lựa thời cơ, thu hồi Thận Khí châu lại.

Về phần Hạ đoàn trưởng kia, Tô Bằng đã không còn bận tâm vận mệnh của hắn, tiền đồ của Hạ đoàn trưởng kia xem như đã đi tong, thẩm tra là không thể thoát được, nhưng hắn nhất định sẽ không thể nói rõ ràng được gì, xác định vững chắc không được tín nhiệm, vận khí không tốt có thể sẽ bị diệt khẩu hoặc là dùng tội giết người phán tử hình, vận khí tốt một chút, cũng trốn không được vận mệnh nửa đời còn lại sống trong bệnh viện tâm thần.

Âm Thần Tô Bằng, nhanh chóng trở về trong khách sạn, đi vào gian phòng của mình.

Sau khi vào trong gian phòng của mình, Tô Bằng nhanh chóng để cho Âm Thần của mình, trở về trong thân thể của mình.

Thân thể của Tô Bằng chậm rãi mở mắt, có điều, Tô Bằng đột nhiên cảm giác mình có chút choáng váng, hấn dùng tay vịn giường, mới khiến thân thể của mình ổn định.

“Chuyện gì vậy?”

Tô Bằng cảm giác đầu óc quay cuồng, âm thầm suy nghĩ.

Suy tư một lát, Tô Bằng cảm thấy, có thể là bởi vì mình vừa rời dùng thân thể lão Hạ để đăng xuất khỏi trò chơi, ít nhiều đối với thân thể của mình trong trò chơi tạo ra một vài di chứng.

Lắc đầu, Tô Bằng từ trên giường đứng lên, trong lòng lại đang không ngừng suy tư.

“Hôm nay dùng Âm Thần Phụ Thể, người chơi Phụ Thể thành công đăng xuất... Nhưng mà lúc đăng xuất, ta lại ở trạng thái trong trò chơi, rốt cuộc là trạng thái gì đây?”

Trong lòng Tô Bằng suy tư, hấn lập tức nghĩ đến, bản thân lúc trở lại, thân thể của mình vẫn ngồi ở trên giường khách điểm trong trò chơi, giống như không log out.

“Nếu lúc ta đăng xuất, thân thể trong trò chơi không log out, như vậy nếu có người chơi log in cùng với ta, ta dùng thân thể chiếm được trong trò chơi đăng xuất, sau đó ở gần thân thể của ta trong hiện thực, có thể Âm Thần Xuất Khiếu không? Nếu ta khi đó Âm Thần Xuất Khiếu, lại nhập vào trên thân thể của mình, có phải có thể đăng nhập vào trò chơi lần nữa? Nói như vậy, trong trò chơi ta là trạng thái gì? Trực tiếp khôi phục ý thức trong thân thể, hay là có thêm một cơ thể khác, có một cơ thể thay thế khác sao?”

Trong lòng Tô Bằng, không khỏi suy nghĩ..

Chương 825: Thọ yến

Có điều Tô Bằng chỉ suy nghĩ như thế mà thôi, chứ không có chắc chắn về khả năng này.

Bởi vì, về mặt kỹ thuật chi tiết, thật sự là có quá nhiều chỗ cần bàn lại, chẳng hạn như sau khi âm thần của mình xuất ra sau đó nhập vào trên người người chơi, sau đó đăng xuất, thân thể ở trong hiện thực có tuân theo âm thần của mình hay không, có thể tiến lại vào thân thể của mình hay không.

Nếu không thể, vậy thì việc lớn rồi, nếu không thể quay về thật có thể trở thành cô hồn dã quỷ.

Tô Bằng cũng không có thể làm thí nghiệm ở trong hiện thực, thứ nhất là tìm không thấy đồng bọn trong trò chơi có thể tín nhiệm để làm vật dẫn của âm thần, một mặt khác, nếu thất bại, âm thần trực tiếp tiêu tán ở trong hiện thực, hắc hắc cũng tìm không được chốn về.

Nói ngắn lại nói tóm lại, nguy hiểm quá lớn, không hợp để mạo hiểm.

Nhẹ khẽ thở dài một hơi, Tô Bằng đem những tâm tư này để ở một bên, hắc hắc nhìn thời gian, bây giờ đại khái là ban đêm hơn chín giờ gần mười giờ, liền trực tiếp đăng xuất khỏi trò chơi, trở lại trong hiện thực.

Sau khi trở lại hiện thực, Tô Bằng ở trên mạng tìm kiếm một chút những tư liệu cần thiết.

Tô Bằng tìm kiếm một hồi, giống như không có biện pháp tìm thấy được gì, vì vậy cầm điện thoại lên gọi cho Hoắc Lâm.

Trong điện thoại, Tô Bằng yêu cầu Hoắc Lâm tìm một bản ghi chép ghi âm đầy đủ các cấp lãnh đạo quân chính Trung Quốc, sau đó dựa theo danh sách phân loại gửi đến cho mình.

Hoắc Lâm nhận được điện thoại vừa buồn vừa vui, hắc hắc hứng chính là ông chủ còn chưa có quên mất mình, còn có chuyện cần mình làm, lo phương Tây đối với việc ghi âm về giai cấp lãnh đạo cấp cao của Trung Quốc thần bí rất bảo thủ. Không phải là chuyện dễ làm, bởi vì Hoắc Lâm cũng biết, một số tà giáo trước kia ở Trung Quốc rất yêu mến dùng loại ghi âm này để làm công cụ sau đó nói dối một nhóm người, nếu tập trung ở

việc ghi âm một số lãnh đạo cấp cao còn dễ làm, bây giờ muốn tìm tư liệu về ghi âm nhiều người như vậy, đối với hắn mà nói lượng công việc này khó khăn cũng không nhỏ.

Có điều nếu ông chủ đã có yêu cầu, hắn tất nhiên phải có nghĩa vụ làm thỏa mãn, cho nên Hoắc Lâm bắt đầu vắt hết óc xem có thể từ bằng hữu nào thu được những tài liệu này không...

Tô Bằng đem giao cho Hoắc Lâm, còn mình thì đang tiêu hóa những tin tức đã biết.

Hôm nay đối với Tô Bằng mà nói coi như là một ngày đặc biệt, bởi vì Tô Bằng lần đầu tiên, ở bên ngoài trò chơi, giết chết một người.

Tuy rằng Triệu thư ký đã lộ ra địch ý với Ninh Thái, hơn nữa bản thân hắn cũng liên lụy rất sâu, không tính là hạng người vô tội, nhưng dù sao cũng là một người. Hơn nữa hắn nếu thân là thư ký riêng, ở lãnh đạo, ít nhất là một trong những lãnh đạo trước mặt vị BOSS phía sau màn kia, thân phận chắc chắn sẽ không quá thấp.

Một người như thế nếu chết, ít nhiều cũng coi như là một chuyện lớn, nhất là chết quỷ dị như thế, nhất định sẽ tạo ra hiệu quả đánh rần động cỏ.

Lão Hạ trong lúc này nhất định là hỏi cũng không được gì. Ý thức của Lão Hạ Lão Hạ bị áp chế, đối với hắn mà nói, hết thảy cũng chỉ là so với cảnh trong mơ còn mơ hồ hơn. Chắc chắn hỏi cũng không được gì.

Một trong BOSS phía sau màn kia, chắc chắn có thể cảm giác được áp lực.

Trong lòng Tô Bằng rất rõ ràng, thật ra thì ở Trung Quốc, rất nhiều nhà lãnh đạo cấp cao mặc dù là tin vào chủ nghĩa duy vật, nhưng trên thực tế đối với loại lực lượng xem ra có chút siêu tự nhiên này, trong lòng vẫn rất là bận tâm.

Trừ phi là không chế được ở trong tay, nếu không những lãnh đạo cấp cao kia, với loại lực lượng siêu tự nhiên vượt qua khỏi tầm không chế này, đều ôm tâm lí không thể đánh được thì chèn ép, thậm chí tiêu diệt cũng không sao cả, nhưng tuyệt đối không thể để nó uy hiếp được thái độ của mình.

Mà còn Tô Bằng giết chết Triệu thư ký, tuyệt đối là một chiêu có hiệu quả đánh rắn động cỏ, chẳng những tỏ rõ sự tồn tại của bản thân, mà còn làm chó những người đó trong lòng có điều cô kỵ, không dám muốn làm gì thì làm như vậy nữa.

Chỉ là hành động tiếp theo, Tô Bằng không biết BOSS đứng ở phía sau màn là bị bức đến càng thêm điên cuồng, hay là lộ ra tín hiệu thỏa hiệp nữa đây.

“Có cơ hội, ta phải thử dò xét lần nữa.”

Trong lòng Tô Bằng thâm suy nghĩ.

...

Một đêm rất nhanh trôi qua, ngày hôm sau, Tô Bằng cũng không đăng nhập sớm, mà là ở trong khu nhà cao cấp mới mua ở trong hiện thực, rèn luyện thân thể, hơn nữa còn đúng giờ ăn hai bữa cơm.

Lúc gần đến ba giờ chiều, Tô Bằng mới đăng nhập vào trò chơi.

Lúc đăng nhập vào trò chơi, trong trò chơi đã gần bốn năm giờ chiều, Tô Bằng ra ngoài ăn một chút đồ ăn, sau đó trở lại phòng, khoan chân ngồi ở trên giường, đem sát sinh đao bỏ vào vỏ đao, để ở trên đầu gối của mình, thông thả hô hấp.

Hắn là đang điều chỉnh trạng thái tinh thần của mình. Vỗ dao của sát sinh đao có chút lạnh như băng, hàn ý có chút tràn ra ngoài.

Đao này cũng không phải là thứ đồ tầm thường, bởi vì chất liệu bình thường căn bản chịu không được loại lưỡi đao sắc bén như sát sinh đao này, rất nhanh liền sẽ bị hư mất.

Vỗ dao này do A Đồ Lạp đích thân chế luyện ra, chỉ dùng một loại chất liệu đặc thù gọi là ” Nọa Thiết” chế tạo ra.

Loại Nọa Thiết này, lúc trước lúc A Đồ Lạp chế tạo đã giảng giải qua với Tô Bằng, Nọa Thiết thật ra là một loại kim khí cực kỳ hiếm thấy, không phải là hợp kim, mà là do thiên thạch nào đó từ bên ngoài trái đất đến.

Đao này chẳng những cứng cõi có thể phục hồi như cũ, mà còn có một loại chức năng đặc thù, đó là có thể khiến tâm người ta không có đứng núi này trông núi nọ, trầm tĩnh lại giống như tính trơ của vật chất, không có phản ứng với trần thế, có thể nhanh chóng khiến người ta nhập định.

Lúc này, Tô Bằng đem sát sinh đao và vỗ dao đặt ở trên đầu gối, điều chỉnh hô hấp cùng với trạng thái tinh thần của mình, rất nhanh liền tiến vào trạng thái nhập định.

Cứ như vậy, hắn điều tức gần một canh giờ, đột nhiên mở mắt ra.

“Là lúc này rồi...”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, nghĩ đến đây, hắn lưng đeo sát sinh trường đao, mở cửa đi ra ngoài.

...

Lúc này, trong thành tại Giang Ninh Quận, phụ cận phủ thành chủ một mảnh giăng đèn kết hoa.

Trong thành chủ phủ dường như đang tổ chức việc vui gì đó, trên mặt đất đều là mảnh vụn xác pháo, mà còn trong thành chủ phủ cũng là cửa viện mở rộng.

Lui tới nơi này, có không ít nhân sĩ giang hồ, giống như cũng là vì ăn mừng cái gì mà đến.

Trong nội viện của thành chủ phủ đèn đuốc sáng trưng, chỉ thấy thành chủ Mạc Thiên Kinh đi ra, nhất thời, tân khách trong sân đều đồng thời đứng lên, cùng nhau chúc mừng.

“Chúc mừng Mạc thành chủ đại thọ năm mươi!”

Những giang hồ tân khách kia, cùng nhau chúc mừng Mạc Thiên Kinh, trên mặt Mạc Thiên Kinh mang theo ý cười, chấp chấp tay nói.

“Đa tạ, tâm ý của chư vị, lòng ta hiểu được.”

Nói xong, Mạc Thiên Kinh vung tay lên, nhất thời phía sau có nô bộc của phủ thành chủ bùng mâm đi ra, trong mâm đó đều là phong bao tiền lì xì, từng bao tiền đỏ, đều có ba lượng hoàng kim.

“Nào nào, đem tiền lì xì này tặng cho những tân khách kia một chút!”

Trên mặt Mạc Thiên Kinh mang theo nụ cười mỉm, nói với tân khách bên ngoài, lập tức nghênh đón một mảnh thanh âm hô quát, trên mặt Mạc Thiên Kinh mang theo nụ cười khế, phát phát tay, sau đó đi đến trong nội viện.

Mà lúc hấn đi, một tên quản gia của phủ thành chủ cũng đi lên, báo cáo một số việc cho Mạc Thiên Kinh.

“Chủ thượng, lần này tân khách ngoại đường, số lượng có chừng ba trăm, đều là người giang hồ có chút danh khí, cũng không quá hiển hách trên giang hồ, mỗi người phong bì ba lượng hoàng kim, trong nội viện có hai trăm tân khách, là hiệp khách có chút danh khí trên giang hồ, toàn bộ phong bì mười hai lượng hoàng kim, mà trong sảnh, là chư vị lão gia của phái Thanh Thành, còn có Hàn Thác thay mặt tướng lĩnh hắc thủy quân, còn có mấy người Đường chủ Đà chủ các bang hội trong thành, đều là người một nhà thân cận, lại là thiếu gia tự mình chuẩn bị, yến hội lần này tổng cộng tiêu xài khoảng năm ngàn lượng hoàng kim. Thuộc hạ cảm thấy... Đường như có chút nhiều quá.”

Chương 826: Thích khách (1)

Mạc Thiên Kinh nghe xong, từ chối cho ý kiến, bước hai bước, hắt mới lên tiếng.

“Đây cũng là điều nên làm, lúc này quận Giang Ninh cùng với thành Tô Dương giương cung bạt kiếm, sắp phải khai chiến, nếu như thật sự là khai chiến, ngoại trừ hắc thủy quân cùng với quân đội của thành Tô Dương chính diện giao phong ra, ta còn phải trọng dụng những người giang hồ này, tuy rằng võ công của bọn họ chưa quá mức cáo iêu, nhưng lại cũng cần thiết, sau khi yên hội lần này sẽ tận lực lôi kéo bọn họ ở lại trong thành Tô Dương.”

Quản gia nghe xong, nói.

“Hóa ra chủ thượng đã có ý định khác, đó là thuộc hạ lo lắng nhiều, thuộc hạ nhất định sẽ làm tốt chuyện này.”

“Ừm.”

Mạc Thiên Kinh nghe xong, gật gù đầu, sau đó đột nhiên cau mày nói.

“Người mới vừa nói, những người của các bang hội trong thành kia đều đã ở bên trong nội đường sao?”

“Dạ.”

Quản gia này gật đầu, trả lời Mạc Thiên Kinh.

Mạc Thiên Kinh khẽ cau mày, nói.

“Người của Nhật Nguyệt Đường đã đến đây? Bọn họ phải ai tới?”

“Tới rồi, người bọn họ phái ra là một vị gọi là Phó đường chủ Ninh Thái.”

Quản gia này trả lời chi tiết với Mạc Thiên Kinh.

Mạc Thiên Kinh nghe xong, chân mày càng nhăn sâu hơn, nói.

“Tại sao là nữ nhân này?”

“Sao vậy? Chủ thượng không thích người này?”

Nghe xong lời của Mạc Thiên Kinh, quản gia kia không khỏi có chút nghi ngờ hỏi.

“Cũng không phải là gì, ngược lại nàng cũng xác thực là một nữ nhân rất được, rất thông minh cùng với sự hiểu biết sâu rộng, cũng rất trẻ tuổi, tông đường có chút yêu mến nàng ta, thậm chí còn có ý định lấy nàng làm tiểu thiếp, ta chỉ biết được chừng đó.”

“Chẳng qua là nữ nhân này lai lịch thần bí, trước kia không có nghe nói qua nàng, mà Nhật Nguyệt Đường sau lưng nàng, lại càng lai lịch thần bí hơn, có rất nhiều kỳ nhân dị sĩ, rất nhiều người có bản lĩnh. Ta làm thành chủ quận Giang Ninh, thế nhưng lại chưa từng thấy qua Nhật Nguyệt Đường thần bí này.”

Lão quản gia này nghe xong, cũng gật gật đầu, lão quản gia này đã hơn 70 tuổi, năm đó Mạc Thiên Kinh vẫn còn nhỏ đã làm quản gia lo liệu sự vụ bên trong phủ, Mạc Thiên Kinh đối với hắn cực kỳ tín nhiệm, địa vị cũng bất đồng với người thường, có nhiều chuyện Mạc Thiên Kinh đều không kiêng kị hắn.

“Nếu chỉ là như vậy cũng thì thôi, nhưng mà ngươi có biết không, chẳng những Tông Đường yêu mến kia, còn có Thác Nhi, cũng yêu mến Ninh Thái kia, thậm chí còn có tâm tư muốn lấy nàng làm vợ.”

Nghe thấy những lời này, lão quản gia không khỏi hít sâu một hơi.

Người khác không biết chuyện này, hắn ngược lại biết rõ, rất nhiều riêng tư của Mạc Thiên Kinh, Mạc Tông Đường tuy rằng thân là thành chủ bình thường nhìn như, cẩn thận tỉ mỉ, trên thực tế lúc Mạc Thiên Kinh còn trẻ lại là rất phong lưu, nhất là yêu thích mỹ nữ.

Năm đó Mạc Thiên Kinh, có một lần tại Giang Ninh Quận thấy được một nữ nhân bán đồ ăn, hết sức xinh đẹp, vì vậy phái thủ hạ hỏi thăm một chút,

cuối cùng biết được nữ nhân này đã có trượng phu, là người của thanh sơn trại.

Mạc Thiên Kinh lúc ấy chính là lúc tuổi trẻ khinh cuồng, lại thêm xuất thân vô cùng tốt, làm sao để ý đến một sơn dân trong thanh sơn trại? Lúc ấy liền bảo người lừa gạt cô gái xinh đẹp kia đến một khách điểm, sau đó Bá Vương ngành thượng cung.

Chuyện này, coi là một chuyện tình của Mạc Thiên Kinh năm đó, sau đó hẳn cũng cô gái bán đồ ăn xinh đẹp kia một chút tiền, rồi cũng không quan tâm nữa, sự việc cứ như vậy quên đi.

Mãi đến khi ước chừng hai mươi năm sau, hẳn tâm huyết dâng trào, đi xem hắc thủy quân chiêu mộ người mới. Ở bên trong hắc thủy quân, phát hiện một người thanh niên thể nhưng lại có vẻ ngoài tương tự mình lúc trẻ tuổi đến năm bảy phần.

Lúc Mạc Thiên Kinh còn trẻ tuổi, so với bây giờ, diện mạo biến hóa rất nhiều, nhưng vẫn là nhớ rõ một chút đặc điểm diện mạo của mình lúc đó, đều hiện lên ở trên mặt người thanh niên kia. Lúc này Mạc Thiên Kinh liền lưu tâm âm thầm phái người điều tra.

Mà kết quả điều tra cuối cùng, chính là thanh niên tên gọi là Hàn Thác này, mẫu thân chính là cô gái xinh đẹp bán đồ ăn hai mươi năm trước kia, sau khi Mạc Thiên Kinh biết điều này, trong lòng đã có bảy tám phần xác định, Hàn Thác này hẳn là hài tử của mình và cô gái bán đồ ăn kia.

Sau khi Mạc Thiên Kinh hữu ý vô ý đề bạt Hàn Thác vào trong hắc thủy quân làm tai mắt của mình, chưa hẳn không có tồn tại chút cảm giác áy náy muốn bồi thường với Hàn Thác, mà còn Hàn Thác lại vượt qua dự liệu thông minh tháo vát, một đường thẳng cấp.

Mà cuối cùng, Mạc Thiên Kinh thừa dịp lúc Lô Khiếu Thiên bỏ mình, cất nhắc Hàn Thác đến địa vị bây giờ, một mặt là bởi vì bản thân Hàn Thác có tài cán, một mặt khác là tư tâm của Mạc Thiên Kinh, trong lòng hẳn luôn có một loại cảm xúc giống như kiêu ngạo khoe khoang, muốn cho mọi người xem. “Xem đây! Thanh niên tuấn kiệt trẻ tuổi ưu tú như vậy, cũng chính là con của Mạc Thiên Kinh ta!”

Hàn Thác dường như cũng có cảm giác gì đó, có điều hắn cũng không biểu lộ ra cái gì, coi như là không biết chuyện này, tất cả mọi người tồn tại một loại ăn ý ngầm

Chương 827: Thích khách (2)

Có điều chuyện này ngoại trừ Mạc Thiên Kinh biết ra, phu nhân của Mạc Thiên Kinh dường như cũng đã nhận ra điều gì, liên quan đến con trai của Mạc Thiên Kinh Mạc Tông Đường cũng biết gì đó, rất là không hài lòng Hàn Thác kia chiếm được tiện nghi của huynh đệ, khắp nơi tìm manh mối.

Hàn Thác cũng rất thông minh, vẫn một mực không có đối kháng chính diện, chỉ là thấy Mạc Tông Đường liền thối lui, ngược lại còn để trong lòng Mạc Thiên Kinh cảm giác hơi không đành lòng và áy náy.

Cho nên, Mạc Thiên Kinh cực lực cố gắng tránh cho hai đứa con trai đối kháng với nhau, cho nên mới không thể gặp Ninh Thái, vì Hàn Thác cùng với Mạc Tông Đường trên thực tế là thân huynh đệ, nếu như là bởi vì một nữ nhân mà bất hòa, thật sự là trái với tâm ý của Mạc Thiên Kinh.

Mang loại tâm tình cảm xúc này, sắc mặt Mạc Thiên Kinh âm tình bất định nghĩ đến chuyện gì đó, lão quản gia bên cạnh cũng không có nói chuyện, hai người cùng đi đến đại sảnh nội đường.

...

Tô Bằng lưng đeo sát sinh đao, đi tới chủ phủ quận thành Giang Ninh.

Trong thành chủ phủ bởi vì hôm nay cử hành thọ yến, tuy rằng chung quanh có rất nhiều binh sĩ hắc thủy quân gác, có điều đối với người giang hồ lui tới rất là khách khí, ai biết có phải là có quan hệ gì với trong thành chủ phủ hay không chứ?

Cho nên Tô Bằng không có gặp cái gì ngăn trở, trực tiếp tiến vào ngoại đường, lúc đi đến nội đường, mới bị người ngăn lại.

“Vị công tử này, xin hỏi người danh hiệu là gì? Trong nội đường đều là một số hiệp khách nổi danh ở trên giang hồ, công tử không ngại lưu lại danh hào

của người, cũng dễ để cho ta sắp xếp chỗ ngồi cho ngài.”

Một chấp sự ở bên trong nội đường, ngăn Tô Bằng lại, nói.

“Ta tìm Thiếu chủ của các người, Mạc Thiên Kinh.”

Tô Bằng lưng đeo trường đao, hờ hững nói với chấp sự kia.

“Tìm Thiếu chủ sao?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, chấp sự kia hơi kinh hãi, thầm nghĩ Thiếu chủ học nghệ tại phái Thanh Thành, chẳng lẽ vị này cũng là người của phái Thanh Thành?

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi khách khí nhiều hơn, nói với Tô Bằng.

“Vị công tử này, xin hỏi ngài họ tên là gì? Ta đi vào tìm Thiếu chủ thông báo một tiếng, rồi mời thiếu hiệp đi vào...”

“Không cần, ta tự đi vào được rồi.”

Tô Bằng trong miệng nói, nói tới chỗ này, thân thể đột nhiên nhảy lên, thoáng cái lóe ra ở một khoảng cách rất xa, sau đó đột nhiên bay vút trên không trung.

Chỉ thấy Tô Bằng hóa thành một đường thanh sắc cầu vòng, trên không trung liên tục mượn lực hư không, hướng vào phía trong nội đường.

“Khinh công tốt!”

Người ngồi ở bên trong viện đều là một số thiếu hiệp thanh niên tài tuấn có nhãn lực rất biết hàng, lúc này thấy Tô Bằng thi triển khinh công lập tức ủng hộ, cho là một vị cao thủ mới tới, cố ý khoe khoang tài nghệ.

Nhưng mà lúc bọn họ ồn ào nửa chừng, đột nhiên yên lặng, bởi vì bọn họ thấy, người áo xanh trên không trung kia, căn bản không có ý dừng lại, trực tiếp trên không trung rút ra trường đao sau lưng, sau đó cũng chẳng rút đao ra khỏi vỏ, trực tiếp chém một đao trên cửa của đại sảnh nội đường, lập tức

cửa chính chia năm xẻ bảy, mà còn người áo xanh kia trực tiếp xông vào đại sảnh nội đường!

...

Trong đại sảnh nội đường, trên mặt Mạc Thiên Kinh lộ ra nụ cười khiến người ta như tắm gió xuân, ở bên trong nội đường cùng với các vị tân khách nói chuyện phiếm, ánh mắt lại không ngừng nhìn về phía một cái góc nhỏ trong đại sảnh.

Chỉ thấy trong góc đó, Mạc Tông Đường đang ở trước mặt một cô gái mặc trang phục nhiều màu, giống như rất là đặc ý đang nói gì đó.

Nàng kia, chính là Ninh Thái.

Mà ở cách Ninh Thái không xa, Hàn Thác đang ngồi ở trên ghế, đang uống rượu, sắc mặt hẩn nhìn không ra cái gì, nhưng ngẫu nhiên Mạc Tông Đường sẽ quăng lại đây ánh mắt khiêu khích, nhìn Hàn Thác, nhưng Hàn Thác như không nghe thấy, tự mình uống rượu của mình.

Thấy một màn như vậy, trong lòng Mạc Thiên Kinh hơi chút an ủi, tốt xấu gì hai đứa con trai của mình cũng không xảy ra xung đột gì.

Nhưng mà trong lòng hẩn lúc này không khởi sinh ra cảm giác như vậy, chính là dường như Mạc Tông Đường, không bằng Hàn Thác biết nhìn xa trông rộng, không bằng Hàn Thác giỏi giang thành thực.

Có loại cảm giác này, trong lòng Mạc Thiên Kinh không khởi sinh ra một tiếng thở dài, Mạc Tông Đường thật sự là quá mức thuận lợi, không bằng Hàn Thác, từng bước một luyện ra, quả nhiên là thiếu khuyết từng trải và kinh nghiệm, có chút không bằng được.

Đang lúc Mạc Thiên Kinh nghĩ tới những chuyện này, đột nhiên một tiếng nổ vang lên, toàn bộ cửa chính và cửa sổ của nội đường đều bị lực ngoài phá hư. Ngay sau đó một bóng người áo xanh từ ngoài cửa vọt tiến vào.

Bên trong nội đường, căn bản đều là võ công cao thủ hoặc là quân nhân, hoặc là lão đại bang phái đều là người có kinh nghiệm chiến đấu, mọi người

chẳng qua là sừng sốt, trong nháy mắt, liền lập tức hiểu rõ có thích khách xông vào!

“Bắt lấy thích khách!”

“Bảo vệ thành chủ!”

Lập tức có người phản ứng nhanh nhẹn, những nữ nhân giang hồ này, cho dù là uống rượu cũng mang binh khí bất ly thân, lập tức có mấy người đã đứng ở trước người Mạc Thiên Kinh.

Mà còn thân ảnh áo xanh kia, chính là Tô Bằng!

Tô Bằng sau khi xông vào trong đại sảnh nội đường, quét mắt một cái, dường như nhìn thẳng vào Mạc Thiên Kinh.

“Nạp mạng đi!”

Tô Bằng trong miệng hét lớn một tiếng, vọt tới chỗ Mạc Thiên Kinh.

“Bảo vệ phụ thân!”

Ở một cái bàn phía xa, Mạc Tông Đường cũng kịp phản ứng, hấn la lớn trong miệng.

Mọi người trong đại sảnh nội đường tất cả cũng đều cho rằng Tô Bằng là tới ám sát Mạc Thiên Kinh, lập tức một đám người ở trước mặt Mạc Thiên Kinh chặn Tô Bằng đang đi đến.

Thân ảnh của Tô Bằng nhanh chóng xông về phía Mạc Thiên Kinh, nhưng mà ngay khi sắp vọt tới những người chặn lại này, Tô Bằng đột nhiên trên không trung thay đổi phương hướng, sau đó ở trên không liên tục giẫm hai cái, bay vút ra hơn mười thước, thoáng cái đã rơi vào bên người Mạc Tông Đường.

Mạc Tông Đường thấy thế cả kinh, hấn bởi vì là chủ nhà vốn không nghĩ tới gặp phải tập kích, cũng chẳng mang binh khí gì, trong lúc đó cuống quýt chỉ lấy tay làm kiếm, vung tới Tô Bằng.

Tô Bằng thấy vậy, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh, sát sinh đao cũng chẳng ra khỏi vỏ, chẳng qua là mang theo nội lực Cửu Dương chém tới Mạc Tông Đường.

Tốc độ của Mạc Tông Đường làm sao nhanh bằng Tô Bằng, một đao của Tô Bằng so với con dao của Mạc Tông Đường nhanh hơn gấp đôi, trước một bước đánh tới bộ ngực của hắn, lập tức trong miệng Mạc Tông Đường phun ra ngụm máu tươi, đùng vào mâm tiệc rượu phía sau.

Tô Bằng liền sử dụng thân pháp Thần Hành Bách Biến, trong nháy mắt vọt đến bên cạnh người Mạc Tông Đường, dùng sát sinh đao cách vỏ đao ghì chặt cổ Mạc Tông Đường!

Chương 828: Bí bảo (1)

Người cùng bàn Mạc Tông Đường, đều là người trong bang hội, cũng đều có chút thân thủ, nhìn thấy Tô Bằng giữ Mạc Tông Đường, lập tức Đà chủ Tứ Hải Bang, còn cả Phó bang chủ Tiền bang, đồng thời tiến lên, ra tay muốn đoạt lại Mạc Tông Đường từ trong tay Tô Bằng.

Chỉ là Đà chủ Tứ Hải Bang này, còn cả Phó bang chủ Tiền bang, thân thủ đều kém Tô Bằng quá xa, những người này ngày thường sống an nhàn sung sướng, sớm đã không cần chém giết, luận thân thủ đều chưa hẳn lợi hại bằng thủ hạ các Hương chủ cùng đả thủ Hồng Côn, Tô Bằng thậm chí không ra tay, chỉ đột nhiên phóng nội lực Cửu Dương ra ngoài.

Nội lực Cửu Dương từ trên người Tô Bằng vọt tới mấy người này, ngực mấy người này lập tức giống thiết chùy bị lửa nóng đốt đỏ, miệng phun máu tươi, bay về phía sau.

“Thả Mạc thiếu chủ!”

Ninh Thái ở một bên, cũng đi tới, sử dụng thủ pháp bắt, tựa hồ muốn huỷ xương tay Tô Bằng.

Tô Bằng rất nhẹ nhàng liền hoá giải Ninh Thái, thuận thế lôi kéo, kéo Ninh Thái vào trong ngực mình.

“Nữ nhân này, ngược lại rất đẹp, ừm... cũng rất thơm.”

Tô Bằng giống biến thái, ngửi trên người Ninh Thái, sau đó nói.

Nói xong, Tô Bằng tay đập lên ngực Ninh Thái, từ trên cổ Ninh Thái lòi ra một túi thơm, nói với Ninh Thái.

“Ta không giết nữ nhân, có điều túi thơm này của ngươi, liền xem như cái giá ta bỏ qua ngươi, ha ha ha ha...”

Nói xong, Tô Bằng đẩy Ninh Thái, Ninh Thái giống như thân bất do kỷ bay ra ngoài, rơi ngoài năm sáu thước, trên mặt cũng mang vẻ ửng hồng phảng phất phần nộ.

Tô Bằng thì bất động thanh sắc, đem túi thơm kéo xuống trên người Ninh Thái thu trong ngực, sau đó không chế Mạc Tông Đường, quát những cao thủ nhào tới chỗ Mạc Thiên Kinh.

“Nếu không muốn vị Thiếu chủ Mạc Tông Đường này đầu thân chia lìa, các ngươi liền đứng lại cho ta!”

Quả nhiên, Tô Bằng vừa quát, những cao thủ này lập tức dừng bước, một số người quay đầu lại nhìn với Mạc Thiên Kinh, muốn nhìn thử hắn sẽ xử lý như thế nào.

Mạc Thiên Kinh vẫn rất quan tâm đứa con này, dù sao nuôi trong phủ nhiều năm như vậy, cho dù có Hàn Thác tồn tại, Mạc Thiên Kinh cũng cho rằng Mạc Tông Đường, mới là người thừa kế chính thức của mình, lúc này bị Tô Bằng giữ Mạc Tông Đường, Mạc Thiên Kinh cũng rất khẩn trương, có điều ít nhất mặt ngoài, vẫn trấn định.

Mạc Thiên Kinh, lúc này mặt ngoài đã khôi phục trấn định, hắn nhìn Tô Bằng, miệng nói.

“Vị bằng hữu này, ngươi cùng ta hoặc là quận Giang Ninh có ân oán gì, là chuyện giữa chúng ta, thả nhi tử của ta, ngươi có chuyện gì, có thể cùng ta nói chuyện, nếu không phải yêu cầu quá phận, ta có thể thỏa mãn ngươi.”

“Ha ha ha... Mạc thành chủ, ta và ngươi ngày xưa không oán ngày nay không thù, hôm nay tới thọ yến của ngươi, đơn giản là muốn đòi hỏi thứ đồng dạng với Mạc thành chủ, nếu ngươi có thể cho ta thứ như vậy, ta tất sẽ trả Mạc thiếu chủ cho ngươi.”

Tô Bằng cười ha ha, nói với Mạc Thiên Kinh.

“Thứ gì?”

Mạc Thiên Kinh nghe xong, tiến lên một bước nói với Tô Bằng.

“Cũng không phải là cái gì to tát, chỉ là đoạn thời gian trước, phái Thanh Thành ở trong núi sâu Tô Châu, đã lấy được một bảo tàng, nghe nói bên trong có không ít bảo vật, ta chính là muốn một thứ bất kỳ trong những bảo vật kia. Mạc thành chủ chớ nói không có, với quan hệ giữa các ngươi cùng phái Thanh Thành, chắc chắn có những thứ kia, nếu có, bây giờ liền giao ra đây!”

Tô Bằng nói với Mạc Thiên Kinh.

Mạc Thiên Kinh nghe xong, lúc này biến sắc, nói.

“Ngươi là người phái Không Động?”

Tô Bằng cười hắc hắc, cũng không nói mình là ai, có điều bản thân Mạc Thiên Kinh nếu nghĩ hướng này, Tô Bằng cũng sẽ không phủ nhận.

Thật ra Tô Bằng lần này tới, thật ra không có quan hệ gì cùng bảo tàng kia, chủ yếu chính là muốn thay Ninh Thái xử lý sạch nhân tố không ổn định Mạc Tông Đường này, chỉ là trực tiếp động thủ với Mạc Tông Đường, sợ sẽ khiến người ta liên tưởng đến cái gì, mà Tô Bằng đoạn thời gian trước nghe Yến Thập Tam nói qua ân oán giữa phái Không Động cùng phái Thanh Sơn, cũng có chút tò mò với bảo tàng thu được trong rừng Tô Châu, cho nên hôm nay mới nói ra lời này, có điều muốn thu bảo vật là giả, muốn xử lý Mạc Tông Đường mới là thật.

Chỉ là lúc này, Mạc Thiên Kinh cùng những người phái Thanh Thành kia, lại hiểu lầm mục đích ban đầu của Tô Bằng, tưởng hắn là phái Không Động

không cam lòng, phái cao thủ đến nơi đây, muốn bảo tàng lần đó.

Trên mặt Mạc Thiên Kinh âm tình bất định, sắc mặt hắc biến ảo nửa ngày, cuối cùng nói với hai lão già phục sức phái Thanh Thành.

“Hai vị sư huynh...”

Hai lão già ở bên cạnh Mạc Thiên Kinh, chính là trưởng lão phái Thanh Thành, một người trong đó, từng tham gia tranh đoạt bảo tàng, cho nên, trên người người này, quả thật có bí bảo lần trước mạo hiểm đoạt được.

Chương 829: Bí bảo (2)

Trưởng lão phái Thanh Thành này, tuổi chừng sáu mươi, hắc thân Mạc Thiên Kinh nhìn về phía mình, nhẹ gật đầu, ý là Mạc Thiên Kinh an tâm chờ đợi.

Bản thân của hắc thân mặc dù có bí bảo, nhưng bí bảo này lúc lâm trận, lại có hiệu quả, có thể thắng vì đánh bất ngờ, từ trong đáy lòng, vị trưởng lão phái Thanh Thành này cũng không muốn đưa thứ này ra.

Chỉ là Mạc Thiên Kinh không chế quận Giang Ninh, là quân cờ quan trọng trong phái Thanh Thành, Mạc Tông Đường là con trai độc nhất của Mạc Thiên Kinh (hắc thân không biết thân phận của Hàn Thác), nếu bị người ta giết, hắc thân cũng không tiện ăn nói với Mạc Thiên Kinh cùng môn phái.

Suy nghĩ một lát, trong lòng trưởng lão này đã có so đo, hắc thân nhìn Tô Bằng nói.

“Đồ ở chỗ ta, nhưng ta cũng không dám khẳng định cho người đồ xong, người có sát thương thể chất không... Chi bằng như vậy, ta để bảo vật trong góc, còn người đẩy thể chất về phía chúng ta, rồi lại lấy bảo vật, thế nào?”

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu, dù sao mục đích của hắc thân cũng không phải bảo vật kia thật, trọng điểm vẫn ở trên người Mạc Tông Đường, liền đáp ứng đối phương.

Có điều Tô Bằng trước khi đáp ứng, lại hạ trọng thủ trước.

“Rắc, rắc.”

Tay Tô Bằng liên tục ở trên vai Mạc Tông Đường bóp hai cái, lập tức hai bên xương bả vai Mạc Tông Đường liền vỡ vụn, đau đến độ Mạc Tông Đường không nhịn được kêu thành tiếng, Tô Bằng nói với trưởng lão phái Thanh Thành này.

“Đây chỉ mới là cảnh cáo, nếu các người định tính kẻ ta, coi chừng ta trực tiếp một đao đòi mạng Mạc Tông Đường này!”

“Người yên tâm đi.”

Trưởng lão Phái Thanh Thành nói, đang lúc nói chuyện, hần từ trên người mình, lấy ra một thứ bộ dáng kỳ quái, thứ này là một hình giống ống tròn, nhưng tựa hồ có thể co duỗi, có chút giống kính đồng viễn vọng, nhưng trong ống tròn không có thấu kính, ngược lại có một thứ giống mắt rắn.

Thứ này không lớn, đại khái chỉ chừng một nửa cánh tay, trưởng lão này vòng một nửa vòng, đi tới sau lưng Tô Bằng, đẩy lui người chung quanh, sau đó đem vật ấy để trên mặt đất, sau đó nói với Tô Bằng.

“Ta lui ra sau mười lăm bước, sau đó chúng ta cùng đếm ba tiếng, người đẩy Mạc thế chất tới đây, người tự đi lấy thứ kia.”

Tô Bằng nhìn thoáng qua cái gọi là “Bảo vật”, ngoại trừ bề ngoài, cũng không có chỗ nào khác, cũng không biết có phải là lấy được từ chỗ đứng đầu Ma Môn kia không.

Có điều Tô Bằng cũng không thêm đề ý chuyện này, đối phương cũng không biết có phải từng thấy vật phẩm trong bảo tàng không, nên không dám lừa mình, còn nữa, mục đích của Tô Bằng, cũng không phải là muốn vật này, mục tiêu vẫn rơi vào người Mạc Tông Đường, bảo vật này, chỉ là yểm hộ.

Bởi vì điểm này, Tô Bằng cũng không thêm đề ý đối phương ước định như thế nào, nhẹ gật đầu, nói.

“Đếm ba tiếng, sau đó chúng ta cùng động thủ.”

Trưởng lão Thanh Thành kia gật đầu, hấn lui về phía sau mười lăm bước, rời khỏi bảo vật kia, sau đó đếm.

“Một...”

“Hai...”

“Ba!”

Lúc đếm tới ba, Tô Bằng quả nhiên động, trong tay hấn vận khởi nội lực Cửu Dương, đem Mạc Tông Đường đẩy lên không trung, bay lên hơn ba thước, sau đó, bản thân Tô Bằng cũng phi thân nhảy lên, nhưng không phải nhắm hướng bảo vật, mà lại nhảy lên hướng Mạc Tông Đường ở không trung.

Mà người chung quanh cũng đều động, trong đó hai trưởng lão phái Thanh Thành, một trong số đó đánh về phía Tô Bằng trong không trung, một phóng về phía bảo vật, mà cao thủ bên cạnh Mạc Thiên Kinh, nhảy lên bảy tám người, có kẻ đi đón Mạc Tông Đường, có kẻ đánh về phía Tô Bằng.

Tô Bằng bay trên không trung, đao sát sanh trong tay đột nhiên ra khỏi vỏ, nhưng không kích hoạt ngọn lửa màu đen của đao sát sanh, chỉ là dùng trạng thái bình thường, vung một đao, chém ở hạ thân Mạc Tông Đường.

Lập tức, Mạc Tông Đường kêu thảm một tiếng, một chùm máu tươi dưới háng hấn giống hòa thứ gì đó phun ra, tựa hồ thứ rất quan trọng với nam nhân, biến mất không thấy nữa.

Lúc này Tô Bằng, thân thể còn trên không trung, mà trưởng lão phái Thanh Thành, còn cả bốn năm cao thủ Thanh Thành cùng Hắc Thủy quân, cũng đều đánh tới, đại đầu lĩnh Hàn Thác Hắc Thủy quân kia, cũng trong đó.

Trong lòng Tô Bằng biết đao sát sanh sắc bén, nếu mình thi triển Tam Hợp kiếm, sợ là mấy người này đều chết trong này, hôm nay không có thù hận quá lớn, không muốn giết nhiều người, vì vậy trong tay cầm ngược đao sát sanh, trong nháy mắt chém ra một đao.

Chỉ thấy đao sát sanh màu đen, trong nháy mắt biến mất ngay bên cạnh Tô Bằng, trong không gian tròn ở thân thể Tô Bằng, trong nháy mắt xuất hiện một ánh đao màu đen.

Tam Hợp kiếm, cảnh giới Hợp Lực, hoàn thân trầm!

“Bùm bùm bùm!”

Một chuỗi tiếng vang lên, cũng là bốn năm cao thủ quanh mình, còn cả trưởng lão phái Thanh Thành, đều bị đao sát sanh của Tô Bằng, dùng sống dao chém trúng, mặc dù Tô Bằng dùng là sống dao, không chém đôi những người này, nhưng đều đánh bọn họ bay ra ngoài, ngã khắp bốn phía.

Mà Tô Bằng, thì lẳng không hư điểm hai cái trên không trung, thân thể lập tức bay ngược ra ngoài, trong nháy mắt liền lướt đi bảy tám thước, đánh về phía bảo vật này.

Chỉ là lúc này, bảo vật giống mắt rắn kia, đã bị một trưởng lão phái Thanh Thành khác cầm lấy, nắm trong tay.

Chỉ thấy, trưởng lão phái Thanh Thành này, đột nhiên kéo mạnh kính viễn vọng mắt rắn này, trong nháy mắt, mắt rắn trong kính viễn vọng, liền phóng lớn lên, một đạo quang mang màu vàng, vọt về phía Tô Bằng...

Chương 830: Truy tung

Mắt rắn trong bí bảo, đồng tử đột nhiên phóng đại, bắn ra một quang mang màu vàng. Trong nháy mắt, quang mang màu vàng này liền đánh vào người Tô Bằng.

Trong nháy mắt, khí tức của tử vong bao phủ bản thân, thân thể Tô Bằng đều không thể nhúc nhích, cả người cứng ngắc, chỉ có thể theo quán tính bay tới.

Mà trưởng lão phái Thanh Thành kia cũng lộ ra nụ cười, mặc dù hắn nhận được bí bảo này không lưu, nhưng cũng đã dùng năm sáu lần, biết những người kia sau khi bị tia sáng màu vàng đánh trúng sẽ cứng đờ một thời gian, trong khoảng thời gian này, cũng đủ hắn giết chết Tô Bằng nhiều lần rồi.

Chỉ thấy trưởng lão phái Thanh Thành này, cũng phi thân, xách bảo kiếm đâm tới Tô Bằng.

Tô Bằng lúc này, thân thể trên không trung phảng phất đông cứng, một cỗ tử vong thâm trầm cùng khí tức tĩnh lặng đông cứng Tô Bằng.

Trong lòng Tô Bằng cũng trầm xuống, hẳn không ngờ, lại có đạo cụ lợi hại như thế.

Tô Bằng mặc dù bây giờ còn nắm đao sát sinh, nhưng thân thể không cách nào nhúc nhích, không thể đánh trả.

Trưởng lão phái Thanh Thành, vào chính lúc này cũng đã rút kiếm bay tới!

Vào lúc sinh tử tồn vong này, Tô Bằng đột nhiên hiểu ra.

Cỗ khí tức tồn tại trên người của hắn bây giờ, cảm giác chính là khí tức tử vong và bất động, bản thân Tô Bằng ý thức vẫn còn, thậm chí nội lực và pháp thuật đều có, chỉ là có lực lượng khoá chặt mình.

Nhưng Tô Bằng lại nghĩ, mình có một lá bài tẩy, vừa vận khắc chế lực lượng phong tỏa mình bây giờ.

“Bí thuật bất mồi!”

Lập tức, không trung xuất hiện một đường ống vô hình, trong nháy mắt, sinh mệnh lực và nguyên khí của trưởng lão phái Thanh Thành kia, liền vọt tới thân thể Tô Bằng.

Trong nháy mắt, lực lượng sinh mệnh của Tô Bằng tăng vọt, hắn chỉ nghe được một tiếng như thủy tinh vỡ trong đầu mình. Đó là thanh âm tia sáng màu vàng trên người hắn bị xông phá!

Tô Bằng một lần nữa khôi phục năng lực công kích, bởi vì tình thế khẩn cấp, Tô Bằng cũng chẳng quan tâm đã thương người không, đao sát sinh trong tay vung lên, chém về phía trưởng kiếm trong tay trưởng lão Thanh Thành kia.

“A!”

Trưởng lão phái Thanh Thành này trên không trung, phát ra một tiếng kêu sợ hãi, đao sát sinh thật quá sắc bén, trường kiếm lập tức bị chặt gãy!

Mà sau khi đao sát sinh của Tô Bằng chặt gãy trường kiếm của trưởng lão phái Thanh Thành này, thuận thế chém về phía tay cầm bí bảo còn lại của hắn, đao sát sinh trúng tay hắn, căn bản không có cảm giác trì trệ, chỉ cảm giác nhẹ nhàng phật qua gì đó, tay trái trưởng lão phái Thanh Thành kia, liền cầm bí bảo, văng lên trời.

Tô Bằng đá vào ngực trưởng lão phái Thanh Thành kia, lập tức trưởng lão phái Thanh Thành này phun máu tươi, bị đá ngược, mà Tô Bằng mượn cơ hội phi thân, bay đến không trung, chụp lấy tay đứt của trưởng lão phái Thanh Thành kia.

Tô Bằng rút bí bảo ra khỏi cánh tay đứt, bí bảo này vẫn phát ra tia sáng màu vàng, Tô Bằng nhìn thoáng qua, ẩn chỗ phía sau bí bảo, mắt rắn này mới ngừng phát ra tia sáng.

Tô Bằng thuận tay bỏ vào Đại Càn Khôn, mà lúc này, cao thủ phía sau, đều xông tới.

Tô Bằng nhìn vị trí mình, gần cửa sổ, liền vung đao chém nát cửa sổ, húc ra ngoài, ra khỏi đại sảnh nội đường.

Ra bên ngoài, Tô Bằng mơ hồ nghe được rất nhiều tiếng chân chạy tới, biết là Hắc Thủy quân của quận Giang Ninh tới rồi, Tô Bằng không muốn giết người vô tội, liền thi triển khinh công chạy đi.

Khinh công Tô Bằng, vượt xa những người kia trong phủ thành chủ, mặc dù phía sau có người đuổi theo, nhưng mà Tô Bằng thi triển khinh công, chưa được bao lâu, đã vút những người kia lại không còn thấy bóng dáng.

Sau khi vút người lại, Tô Bằng đã đi tới trong phạm vi thành tây, Tô Bằng lách mình, lén vào trong ngõ hẻm dân cư thành tây.

Tô Bằng định, chờ cơ hội tốt nhất tiếp xúc Ninh Thái, rồi mới rời khỏi quận thành Giang Ninh.

Chỉ là Tô Bằng cũng nghe được, có rất nhiều tiếng chân, nghe thanh âm đều nhịp, hẳn là tiếng Hắc Thủy quân ủa vào thành.

“Hôm nay Hắc Thủy quân hẳn sẽ lục soát người khả nghi từng nhà, không về khách sạn được, chẳng lẽ chỉ có thể đi như vậy?”

Vào chính lúc này, Tô Bằng thấy phía xa, có mấy bóng người, thi triển khinh công, không ngừng nhảy lên trên dân cư.

Trong lòng Tô Bằng sáng tỏ, những người này, hẳn là từ phủ thành chủ tới truy tung mình, chỉ là hôm nay trời mây, không lộ ánh trăng, mà bản thân Tô Bằng lại nấp trong bóng tối, những người này, cũng không phát hiện Tô Bằng.

Rất nhanh, Tô Bằng liền thấy, có hơn ba mươi thân ảnh, lướt qua trên dân cư, tựa hồ cũng đang đuổi theo hướng mình vừa rời đi.

“Những người này, không phải cao thủ do phủ thành chủ quận Giang Ninh nuôi, thì chính là người tham dự thọ yến, chắc đều đi tìm ta”.

Trong lòng Tô Bằng nghĩ như vậy.

Tô Bằng lẳng lặng nhìn, chờ những người này đi qua, mình lại tìm một con đường, đi Nhật Nguyệt lâu xem thử.

Vào chính lúc này, đột nhiên trên dân cư lại xuất hiện một bóng người, tựa hồ là một người tụt lại phía sau hoặc là phản ứng có hơi chậm, không đuổi kịp người phía trước, có chút tụt lại phía sau.

Nhưng mà Tô Bằng lại khẽ nhíu mày, bởi vì từ nhãn lực của hắn phán đoán, người mới tới này, khinh công hẳn tốt hơn những người trước không ít, sao người này không đuổi kịp người phía trước chứ?

Chỉ thấy, người này sau khi tụt lại, dừng một hồi, không tiếp tục đuổi theo, mà lẳng lặng đứng ở nơi đó, tựa hồ đang cảm giác gì đó.

Sau nửa ngày, người này mở mắt, sau đó từ nóc nhà nhảy xuống, đi vào trong ngõ hẻm này, ở đầu hẻm đứng một hồi nói.

“Người ở bên trong nhỉ? Ra ngoài!”

Tô Bằng nghe xong thanh âm người này, thân thể chấn động.

Thanh âm của người này rất quen thuộc, chính là đồng nghiệp ở công ty Tô Bằng lúc trước, Quý Minh!

Quý Minh là người Tô Bằng tương đối quen thuộc, lúc mới vừa gia nhập công ty, liền là người mới giống như Tô Bằng, trải qua một tháng khảo sát con người mới, sau đó, hắn bị phân đến tổ Long Nha, mà lúc công ty xảy ra chuyện, hắn vừa vặn trong công ty, bây giờ hắn cũng bị dẫn tới trong căn cứ ngầm kia.

Lúc này Tô Bằng thấy là Quý Minh, trong lòng tuôn ra cảm giác quen thuộc, mà Quý Minh lúc này, cũng là một người truy tung mà đến, sau lưng cũng không có những người khác, Tô Bằng hơi suy nghĩ một lát, liền từ trong bóng tối đi ra.

“Sao tìm ra ta?”

Tô Bằng nhìn Quý Minh, hỏi hắn.

“Không có gì, người che dấu vô cùng tốt, ta cũng chỉ lúc theo những người này đuổi tới đây, cảm giác trong ngõ hẻm rất nhiều bóng tối, tựa hồ có thể giấu người, mà trên người người, còn mang theo một túi thơm, ta ngửi được chút mùi, mới biết được người trong này”.

Quý Minh nhìn Tô Bằng nói. Tô Bằng lúc này, đã thay đổi dung mạo, Quý Minh cũng chẳng nhận ra hắn.

Chỉ thấy Quý Minh, trong tay hắn nắm một trường cung màu trắng, bên người có một bầu tên, trong bầu tên, có hơn hai mươi mũi tên trắng.

Chỉ thấy Quý Minh nhanh chóng rút ra một mũi tên, đặt lên dây cung, nhắm ngay Tô Bằng, miệng nói.

“Mặc dù không biết người sao theo dõi Mạc Tông Đường, nhưng ta không có ác cảm với người, bởi vì người gián tiếp chiếu cố bạn ta, chỉ là người

phải nói rõ, mục đích người đi vào trong đó đến tột cùng là vì cái gì, nếu nói không rõ ràng, cẩn thận ta bắn tên vô tình!”

Tô Bằng nghe xong, trên mặt cũng không có biểu lộ, hấn trầm mặc.

Bầu không khí giữa hai người liền trầm mặc như thế, tựa hồ có chút áp lực và nguy hiểm.

“Sau khi người bị bắt vào trong căn cứ kia, thì thế nào?”

Đột nhiên, Tô Bằng mở miệng, nói với Quý Minh một câu.

“Cái gì?”

Quý Minh nghe xong, tay vốn vô cùng ổn định, không ngờ run nhẹ, hấn kinh ngạc nói.

“Người là người chơi? Người biết ta?”

” Muốn biết ta là ai, thì đi theo ta!”

Tô Bằng nói, nói xong, thi triển khinh công, nhảy đến trên nóc nhà, liền bắt đầu chạy trốn.

Ánh mắt Quý Minh nhìn Tô Bằng, trong ánh mắt lộ ra vẻ do dự, tựa hồ đang suy nghĩ, mũi tên này đến tột cùng nên bắn hay không.

Có điều suy nghĩ chưa bao lâu, Quý Minh đã quyết định, chỉ thấy tay hấn thu lại, nhanh chóng bỏ tên vào trong bầu tên, mà mình, thì đuổi theo phương hướng Tô Bằng rời đi...

Chương 831: Quý Minh

Tô Bằng dẫn Quý Minh, đi về hướng thành tây phương hướng.

Mặc dù trong thành thoát nhìn có rất nhiều người giang hồ truy đuổi nhau, nhưng trên thực tế cao thủ cũng không có bao nhiêu, hơn phân nửa đều là thiếu hiệp bình thường trên giang hồ trong bữa tiệc rượu thọ yến kia cùng với một vài người ngay cả thiếu hiệp cũng không bằng, những người này,

khinh công cao siêu không phải rất nhiều, ngẫu nhiên có vài người cũng bị Tô Bằng dẫn dụ đi theo hướng không chính xác, cho nên Tô Bằng tung người lao đến thành Tây, đương nhiên không gặp phải bao nhiêu người cản trở.

Tô Bằng cũng không toàn lực thi triển khinh công, Quý Minh phía sau, không biết trong khoảng thời gian này có được kỳ ngộ gì, khinh công không ngờ khá lên hẳn, Tô Bằng dùng năm sáu phần thực lực khinh công, Quý Minh vẫn có thể bám sát ở phía sau, có lẽ sẽ không bị Tô Bằng bỏ rơi.

Hai người cứ như vậy một trước một sau, nhanh chóng đi đến tường thành phía tây quận Giang Ninh.

Lúc này đã là đêm khuya, cửa thành đã đóng, Tô Bằng nhìn tường thành này, cao cũng chỉ có mười hai mười ba mét, bản thân ngược lại rất dễ dàng ra ngoài, vì vậy thi triển Lăng Vân Phi Độ, trực tiếp xông lên.

“Tặc tử chạy đâu, nhận một tiền của ta đi!”

Quý Minh phía sau đuổi đến đây, quát lớn, rút một mũi tên từ trong ống tên, lắp lên trên trường cung màu trắng, bắn ra một mũi tên nhắm vào Tô Bằng.

Chỉ là Tô Bằng, chẳng những không có cảm giác áp lực, ngược lại cảm giác có chút buồn cười.

Mũi tên kia, căn bản không bắn trúng Tô Bằng, Tô Bằng đã bay vọt lên sáu bảy mét, mũi tên kia mới bắn được đến dưới chân Tô Bằng nửa mét, nhìn như hung hiểm, thật ra đối phương căn bản không thi triển bản lĩnh thật sự, mũi tên này, chỉ bắn lên trên tường thành, một nửa cắm vào trong tường thành.

Tô Bằng tiếp tục thi triển thân pháp Lăng Vân Phi Độ, hai lần đạp không lấy đà, đã nhảy lên trên tường thành, trên tường thành không ít vệ binh Hắc Thủy quân, nhìn thấy Tô Bằng, đã có người xông lên bao vây lấy Tô Bằng.

“Bắt lấy hắn!”

Quý Minh phía sau, cao giọng quát lớn, sau đó hắn cũng thi triển khinh công, nhảy lên trên tường thành.

Chỉ là, khinh công của hắn cũng không cao minh bằng khinh công của Tô Bằng, chỉ mới nhảy lên sáu bảy mét, đã mất thăng bằng, có điều lúc này, dưới chân hắn, lại chính là một mũi tên, hắn giẫm lên trên mũi tên, mượn lực vọt lên trên tường thành.

Trong lòng Tô Bằng, đã hiểu rõ, Quý Minh cũng không có ý định bắn chết mình, hắn chỉ là bởi vì để cho bản thân thuận tiện lên tường thành, cho nên mới bắn một mũi tên như vậy, mũi tên kia, hơn phân nửa là cho những vệ binh Hắc Thủy quân này thấy, để cho bọn họ báo cáo cho thượng cấp không đến mức nói Quý Minh xuất công không xuất lực mà thôi.

Quý Minh trên tường thành, lại bất chợt rút ra một mũi tên, bắn về phía Tô Bằng.

Mũi tên này tốc độ cực nhanh, rít gió lao đến, Tô Bằng nghe thét, cũng không quay đầu lại tung ra một cước đá về phía sau. Lập tức cảm giác mũi tên này thực ra không phải mãnh liệt tấn công chân khí, ngược lại, mũi tên kia bị Tô Bằng đá trúng liền nổ tung, ngược lại đẩy Tô Bằng ra xa một khoảng cách.

Trong lòng Tô Bằng không nói gì, hắn hiểu Quý Minh giống như đã đoán được cái gì đó. Mũi tên này cũng không phải bắn mình, mà là sợ khinh công của mình không đủ lực, từ trên tường thành cao như vậy té xuống bị thương, tốt bụng tiễn mình một đoạn.

“Tặc tử công phụ lợi hại!”

Quý Minh trên tường thành, vẫn đang giả vờ tiếc nuối, hít sâu một hơi, sau đó dứt khoát cũng nhảy xuống, sau đó lại thi triển khinh công, lần nữa truy đuổi Tô Bằng...

Tô Bằng cùng Quý Minh trước sau truy đuổi hơn mười phút, khi đến một nơi cách quận Giang Ninh khoảng chừng ba mươi dặm, Tô Bằng phía trước, chậm rãi ngừng lại.

Quý Minh phía sau, cũng dần thả chậm tốc độ, hắn lúc này đã đến rất gần Tô Bằng, hắn nhìn Tô Bằng, có chút chần chờ do dự thử hỏi.

“Người là Tô Bằng?”

“Người quả nhiên đã hiểu.”

Tô Bằng nghe thế, mỉm cười, nói với Quý Minh.

Nói xong, Tô Bằng đưa hai tay xoa xoa mặt mình, không đến hai mươi giây đồng hồ, khuôn mặt Tô Bằng, đã khôi phục tướng mạo sẵn có của mình.

“Quả nhiên là người!”

Nhìn thấy Tô Bằng, Quý Minh giống như thoáng cái kích động, hắn nhìn Tô Bằng nói.

“Người rốt cuộc là ai? Tại sao khi công ty gặp chuyện không may, người không ở công ty, mà bây giờ, lại xuất hiện ở trong quận Giang Ninh?”

“Nói rất dài dòng, phải nói từ nguyên nhân ra tiến vào công ty.”

Tô Bằng thở dài một tiếng, hắn biết Quý Minh coi như cơ bản có thể tín nhiệm, bèn đem mục đích và thân phận của mình, đơn giản khái quát kể lại cho Quý Minh nghe.

Chỉ là, Tô Bằng chỉ đem những chuyện bản thân cảm thấy nên nói cho Quý Minh biết, kể ra một lượt mà thôi, còn những chuyện mấu chốt, nhất là chi tiết kỹ thuật, cũng không hề tiết lộ với hắn.

Quý Minh sau khi nghe xong, ánh mắt lộ ra sắc thái suy tư.

Qua sau nửa ngày, hắn mở miệng nói.

“Quả thật không ngờ, người tiến vào công ty, không ngờ lại có mục đích như vậy... Ta thật sự không phát hiện được! Ta đúng là hồ đồ, ta sớm nên nghĩ đến, một đoạn thời gian rất dài, trực giác của ta đã cảm giác được mục đích người tiến vào công ty, không chỉ đơn giản chỉ vì công việc.”

“Người không phải cũng giống vậy sao?”

Tô Bằng nghe thế, mỉm cười, nói với Quý Minh.

“Thật ra, trong bốn người mới tiến vào công ty chúng ta, có thể chỉ có Phó Khang là thuần túy vì tìm một công việc mà gia nhập, người, ta, Tôn Thế Giai, đều có mục đích của riêng mình, chỉ là không ai ngờ rằng, Phó Khang không có mục đích, đơn thuần nhất, nhưng lại là người đầu tiên mất mạng, Tôn Thế Giai về sau không biết bị người phương nào giết chết, người lúc trước tiến vào công ty, chỉ còn lại có người cùng ta...”

“Nhưng mà, ta biết, người nhất định cũng là có mục đích của mình, Quý Minh, thật ra người không phải một người rất biết che giấu, lúc ở công ty, không chỉ là của ta cùng Tôn Thế Giai, ngay cả Phó Khang, đều nhìn ra người có tâm sự gì hoặc là mục đích gì đó, có thể chỉ có bản thân người, mới không có phát hiện. Đương nhiên, ta lúc đó, là có một mục đích khác, cho nên đối với người cất giấu tâm sự, cũng không có nghiên cứu quá nhiều, có điều cho tới bây giờ, Tôn Thế Giai cùng Phó Khang đều đã chết rồi, chuyện cũng phát triển cho tới tình trạng bây giờ, ta hỏi người một vấn đề, không biết người có bằng lòng nói cho ta biết hay không, ta tiến vào công ty, là để điều tra cái chết của bạn ta, Tôn Thế Giai là vì điều tra công ty, vậy còn mục đích của người, là cái gì?”

Quý Minh nghe Tô Bằng nói, đầu tiên là trầm mặc một hồi, trên mặt giống như lộ ra biểu tình do dự, dường như đang tự hỏi, bản thân có nên nói rõ tâm sự của hắn cho Tô Bằng biết hay không.

Có điều suy nghĩ một hồi, Quý Minh giống như đã hạ quyết tâm, hắn đột nhiên thở dài một tiếng, nói.

“Bây giờ nói cho người biết mục đích của ta, thật ra cũng không có gì... Thật ra, ta tiến vào công ty, tổng cộng có hai mục đích, đầu tiên, là tìm một người, nếu như không tìm thấy người ta muốn tìm, thì sẽ đến mục đích thứ hai...”

“Đó chính là, báo thù!”

Trong mắt Quý Minh hiện lên sát khí, nói với Tô Bằng.

“Báo thù?”

Tô Bằng nghe thế, hơi có chút bất ngờ, nói với Quý Minh.

“Theo ta được biết, người trong công ty có làm gì có người quen nào? Người tìm ai báo thù? Chẳng lẽ là thân nhân hoặc là bạn bè của người, bởi vì người của công ty hay là chuyện gì khác, đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao?”

Quý Minh nghe thế, nhẹ gật đầu, hần đột nhiên giơ hai tay lên, lộ ra cổ tay của mình, nói với Tô Bằng.

“Tô Bằng, người đã từng nhìn thấy hai cổ tay này chưa, đây là chuyện ta hết sức che giấu ở trong công ty, bây giờ, người có thể nhìn rõ ràng rồi.”

Tô Bằng quan sát cổ tay Quý Minh, lúc này mây đen đã tan đi một ít, ánh trăng lộ dạng, Tô Bằng nương theo ánh trăng, nhìn thấy chỗ cổ tay hai tay Quý Minh, dường như có vết sẹo do tự tử mà cắt đứt cổ tay.

“Đây là...”

Tô Bằng chợt nhớ tới, lúc ở công ty, có một lần mình từ trong nhà trở về sau chủ nhật, vừa hay nhìn thấy Quý Minh uống rượu trong công ty, còn cùng mình nói rất nhiều lời khó hiểu, lúc ấy Tô Bằng đã từng nhìn thấy, trên cổ tay Quý Minh, dường như có vết sẹo do rạch cổ tay tự sát.

Chỉ là lúc ấy Tô Bằng đoán rằng, Quý Minh không giống như là người tự sát, vết sẹo trên cổ tay hẳn nhất định có nguyên nhân, nhưng là vì nhân vật mục tiêu trọng điểm của Tô Bằng, cũng không phải Quý Minh, cho nên cũng chẳng điều tra đến cùng.”

Lúc này, Tô Bằng nhìn thấy Quý Minh để lộ cổ tay của hắn, trong lòng chỉ biết, chuyện của Quý Minh, nhất định có liên quan với vết sẹo trên cổ tay của hắn.

“Quý Minh, vết sẹo trên cổ tay người là...”

Tô Bằng hỏi Quý Minh.

“Ha ha... Tô Bằng, người có từng tò mò, tại sao ta tiến vào trò chơi, không lựa chọn con đường võ giả, mà lại lựa chọn nghề nghiệp cung tiễn thủ này không... Hơn nữa, ta mới vừa ở trong trò chơi, kỹ năng cung tiễn, đã thuần thục như vậy?”

Quý Minh không trực tiếp trả lời, mà lại hỏi ngược lại Tô Bằng vấn đề này.

Tô Bằng nghe thế, thoáng suy tư, sau đó nói.

“Nếu đoán không sai, người ở trong hiện thực, có lẽ đã biết một chút ít kỹ năng cung tiễn rồi?”

“Người đoán đúng rồi... Người có thể không biết, ta là một vận động viên cấp quốc gia, thậm chí trên con đường vận động viên, tiến càng xa hơn người bình thường, nếu như không có gì ngoài ý muốn, Olympic 2016, vận động viên bắn cung đại diện cho Trung Quốc, có lẽ ta cũng có một vị trí.”

Quý Minh nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, giật mình đồng thời cũng có chút ít kinh ngạc, hẳn đoán được Quý Minh ở bên ngoài trò chơi, có lẽ cũng biết kỹ năng bắn cung, nhưng không ngờ rằng, hẳn lại lợi hại đến mức này.

Quý Minh trước khi tiến vào trò chơi, đã đạt đến trình độ này, thật sự là khiến người khác giật mình.

Nhưng Quý Minh, dường như lại đang rơi vào trong đau khổ nhớ lại chuyện quá khứ.

Chương 832: Chuyện xưa của Quý Minh

“Ha ha... Tô Bằng, người đừng xem ta bây giờ bộ dáng như thế này, thật ra thì trên thực tế hoàn cảnh của gia đình ta, coi như không tệ, tuy rằng chưa nói tới đại phú đại quý, nhưng ở Trung Quốc, coi như là trung sản trở lên, cha mẹ cùng người ta hùn vốn mở công ty, một năm không nói đến lợi nhuận, kim ngạch buôn bán đơn thuần chắc chắn cũng vượt quá trăm triệu.”

“Cuộc sống của ta từ lúc nhỏ đã ưu việt, cho nên có thể theo đuổi những chuyện mình thích... Lúc ta học cấp 2, trường học là căn cứ huấn luyện

cung tiền quốc gia, ta ở đó học bắn tên, ta chợt phát hiện, ta rất yêu mến loại vận động này, hơn nữa còn rất có thiên phú, rất nhanh liền đã trở thành chủ lực trong đội huấn luyện của trường học.”

“Lúc ấy, cha mẹ ta đối với việc học tập của ta cũng không có quá nhiều yêu cầu, mà còn bản thân ta cũng không phải là cái loại người gây chuyện thị phi, chỉ chuyên tâm vào huấn luyện cung tiễn, lúc ấy tất cả tiền tiêu vật của ta, còn có tiền của cha mẹ cho ta căn bản đều tiêu ở trong việc học tập bắn cung...”

“Nhưng mà, không ngờ một trận tai nạn xe cộ đã cướp đi toàn bộ cuộc sống của ta.”

Tô Bằng lẳng lặng nghe Quý Minh tự thuật, chỉ nghe Quý Minh tiếp tục nói.

“Lúc ta học đại học năm thứ hai, cha mẹ bởi vì một lần đi ra ngoài đến thành thị lân cận đàm phán, ở trên đường cao tốc bị tai nạn xe cộ, cả hai bỏ mình... Chỉ còn lại có ta, còn có một em gái hai tuổi, hai người chúng ta lâm vào đau khổ vô tận, lại không nghĩ rằng, có người vào lúc này bỏ đá xuống giếng.”

“Đồng bọn hợp tác với cha mẹ, cũng không phải là người lương thiện gì, cha mẹ của ta hợp tác với bọn họ cũng chỉ là coi trọng năng lực của bọn họ, lại không nghĩ rằng, bọn họ không ngờ lại ở lúc ba mẹ ta gặp chuyện bỏ đá xuống giếng với huynh muội chúng ta.”

“Bọn họ bóp méo nhiều bản ghi chép của công ty, sau đó dùng một số thủ đoạn ám muội trên thương vụ, đem các bộ phận có giá trị của công ty đều quy về bộ phận bọn họ quản lý, mà còn đem nợ nần của công ty đều bỏ qua bên cha mẹ ta, sau đó thông qua các loại thủ đoạn, dời đi tài sản của công ty, còn đem món nợ khổng lồ cùng với cái xác vô ích của công ty để lại cho huynh muội chúng ta.”

“Đáng tiếc, ta cùng với muội muội không hiểu chuyện buôn bán, chỉ mới lo hậu sự cho cha mẹ xong đột nhiên trong vòng một đêm, đã bị chủ nợ tìm tới cửa ép trả nợ.”

“Không có cách nào khác, chúng ta bán đi biệt thự của mình, xe hơi, tiền gửi ngân hàng của cha mẹ tất cả cũng dùng hết, thậm chí kể cả tiền riêng của hai người huynh muội chúng ta. Nhưng mà vẫn còn thiếu hơn một nghìn vạn, chúng ta không thể nọ nần thêm nữa.”

“Chủ nợ thấy chúng ta không quá năng lực trả tiền lại, liền đem nợ nần chuyển cho đám xã hội đen, ta cùng với muội muội bị bọn xã hội đen kia đuổi đến không có chỗ ở cố định, thậm chí bọn họ còn uy hiếp nếu chúng ta không thể trả tiền theo tháng, sẽ đem muội muội của ta bán vào chỗ phong trần, chúng ta ngay lúc đó căn bản không có năng lực chống cự, thậm chí tâm trạng của ta cũng đều là sợ hãi.”

“Bởi vì không có cách nào khác, ta đành tìm đến một tiền bối trong đội cung tiền đã sớm đi làm ngoài xã hội, thông qua quan hệ của hắn, hắn đề cử ta đi tham gia một trò chơi người thật tên là ” trò chơi săn bắn””.

Tô Bằng nghe xong, có chút ngạc nhiên, nói.

“Trò chơi săn bắn?”

Quý Minh nhẹ gật đầu, nói.

“Chính là ý nghĩa như tên, cái trò chơi này, thật ra thì chính là trò chơi săn bắn thực tế... Người chơi sẽ được chỉ định vào một khu vực, không thể sử dụng vũ khí nóng, chỉ có thể sử dụng mũi tên, lao, phi tiêu... Săn bắn con mồi.. người nào săn được nhiều, con mồi hơn thì người đó coi như là chiến thắng, mà còn một số kẻ có tiền thì căn cứ vào thứ hạng của chúng ta mà đặt cược, mỗi một tuyển thủ đều có người tài trợ, nếu thắng sẽ thu được một số tiền rất lớn.”

“Ta có kiến thức săn bắn phong phú, bởi vì cha của ta lúc còn sống thường xuyên dẫn ta tham gia một số trường săn bắn chính quy trong ngoài nước, mà còn cung thuật của bản thân ta cũng là tiêu chuẩn trình độ Olympic, lại nói tiếp những người còn lại chỉ là trình độ nghiệp dư mà thôi, vì vậy ta rất nhẹ nhàng giành được thắng lợi ở vòng thứ nhất, đã lấy được tiền thưởng bốn mươi vạn.”

“Tiền thưởng kia rất nhanh liền bị bọn xã hội đen xảo trá lừa đi, ta lại không có tiền, mà còn người tài trợ của ta thì hỏi ta có muốn tham gia hoạt động săn bắn cao cấp hơn hay không, có tiền thưởng rất cao, nếu ta thắng hoạt động săn bắn cao cấp này sẽ thu được tiền thưởng năm trăm vạn trở lên.”

“Vì vậy ta rung động, theo người tài trợ đi đến khu vực săn bắn ở châu Phi... Chẳng qua là đến nơi đó, trước cuộc so tài ba ngày, ta mới biết được, trận đấu săn bắn này, thú săn không phải là động vật... Mà là loài người!”

“Đây là một trò chơi ” Thợ săn”, từng thợ săn đồng thời cũng làm con mồi, không được sử dụng vũ khí nóng, trên người mỗi thợ săn đều được trang bị một mật mã, nếu khi chết đi mật mã này có thể gỡ xuống được, những kẻ có tiền kia chính là muốn truy tìm kích thích, muốn dùng cái trò chơi này để đánh bạc kích thích!”

“Lương tri của ta cũng không biến mất... Nhưng ta hết sức thiếu tiền, ngay lúc đó ta cũng không cách nào tự mình rời đi, không biết mình có nên tiếp tục nữa hay không... Nhưng mà, chuyện phát triển hoàn toàn vượt quá dự liệu của ta.”

“Một số tin tức tư liệu của ta không biết bị người nào tiết lộ ra ngoài, những phú ông kia cảm giác được ta là tuyển thủ hạt giống, những Thợ săn mà bọn họ thuê về sẽ thua bởi ta, cho nên lúc còn chưa bắt đầu thi đấu, lúc ta ở trận đấu tại châu Phi, bọn họ nhân lúc một lần ta đi ra ngoài bắt được ta, sau đó dùng dao, cắt đứt gân tay hai tay ta!”

Quý Minh nói tới chỗ này, lại giơ hai tay lên, cho Tô Bằng nhìn vết sẹo ở hai tay hắn.

Tô Bằng nghe đến đó, trong lòng đã hiểu rõ, hai tay của Quý Minh bị người cắt đứt gân tay nên mới lưu lại vết sẹo.

“Về sau thì sao? Mục tiêu báo thù của người chính là những người ở chỗ này sao?”

Tô Bằng nhìn Quý Minh, hỏi hắn.

“Không phải.”

Quý Minh lắc lắc đầu, nói.

“Ta đến bây giờ, cũng không biết chuyện này là ai làm... Có điều nhà tài trợ sau lưng ta so với những tên xã hội đen kia còn có một chút lương tâm, hẳn đem ta đến thủ đô Kim Sa Tát của Congo, nói gán lại cho ta, nhưng hai tay của ta đã không còn có thể tham gia cuộc thi, người này cũng chẳng nói thêm cái gì, chỉ là cho ta mười vạn nguyên, sau đó phái người đưa ta về Trung Quốc.”

“Ta sau khi về đến nhà, lại cùng muội muội đi đến bệnh viện Trung Quốc một lần nữa, được cho biết hai tay của ta đã không còn có thể khôi phục sức mạnh cùng với sự linh hoạt như trước kia nữa, nói cách khác, sự nghiệp bắn cung của ta đã hoàn toàn bị phế bỏ.”

“Ta sa sút tinh thần rất lâu, nhưng những người đó vẫn ép ta với ra ngoài trả nợ, mà muội muội của ta so với ta còn kiên cường hơn, nài ra ngoài tìm việc làm nuôi gia đình trả nợ, về sau nói tìm được một công việc luyện trò chơi lương rất cao...”

Nghe Quý Minh nói như vậy, Tô Bằng cũng hiểu rõ, hẳn nói.

“Là phòng làm việc Thiên Nhất sao?”

“Khi đó còn không gọi bằng cái tên này.”

Quý Minh trong miệng nói như thế, nhưng vẫn là gật đầu, nói.

“Là đời trước của Thiên Nhất, công ty lúc trước không có quy mô lớn như vậy, chỉ có một số người... Có điều từ khi đó bắt đầu ta liền thường xuyên không nhìn thấy muội muội.”

“Nhưng hai tháng sau khi muội muội làm việc, đã bắt đầu trở nên có chút thần bí, nàng mỗi tuần đều trở về, nói là dùng một loại thủ pháp xoa bóp đặc thù xoa bóp cổ tay giúp ta, sau đó nàng còn tự mình điều phối một loại thuốc Đông y mà ta chưa từng thấy qua, ta hỏi nàng từ đâu biết được những

kiến thức này, nàng cũng không nói... Cứ như vậy kéo dài gần hai ba năm, ta phát hiện, cổ tay của ta không ngờ lại bình phục lại như kỳ tích.”

“Nhưng một năm kia, muội muội trở về một lần rồi từ nay về sau liền biến mất, mà còn những tên xã hội đen kia cũng không đến đòi nợ nữa... Về sau ta thông qua một số con đường hỏi ra, muội muội của ta, lúc trở lại một lần cuối cùng đã trả hết năm trăm vạn tiền nợ, mà nàng còn để lại một sổ tiết kiệm gửi ngân hàng bốn trăm vạn, đem mật mã để bên trong sổ tiết kiệm, hơn nữa còn để lại cho ta một phong thư cùng với một quyển nhật ký, nói nàng trong thời gian ngắn không cách nào trở về được, bảo ta bảo trọng thân thể.”

“Ta từ đó về sau mất đi tin tức của muội muội, ta xem nhật ký của nàng mới biết được sự tồn tại của trò chơi Tử Vong Luân Hồi, rồi sau đó ta hỏi thăm nhiều nơi, mới biết được phòng làm việc Thiên Nhất.”

“Ta gia nhập công ty Thiên Nhất, một mặt là muốn truy tìm tin tức của muội muội của ta, nhưng trên thực tế tiến hành cũng không thuận lợi, ta cuối cùng có một loại dự cảm, muội muội của ta dường như đã xảy ra chuyện gì, ta đã nhận thức được rằng, nếu muội muội của ta quả thật đã xảy ra chuyện gì, ta thà rằng giết người cũng phải giết chết tất cả những người đã tổn thương nàng!”

Quý Minh rốt cuộc đã tâm sự ẩn dấu trong lòng hẳn nói cho Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, trầm tư một lúc, bỗng nhiên mở miệng nói với Quý Minh.

“Dựa theo người nói, muội muội của người chưa chắc là đã chết, nàng rất có thể đã gia nhập phòng làm việc của người khác.... Hoặc là đã bị nhận đến một tổ chức tên là n.e. t...”

Chương 833: Lương Châu đại loạn

Hoặc là, muội muội của người đã bị chuyển đến một tổ chức tên gọi là n.e. t.”

Tô Bằng nói với Quý Minh.

“n.e. t?”

Quý Minh giống như chưa từng nghe nói qua cái tổ chức này, lộ ra vẻ mặt nghi hoặc hỏi lại một lần.

Tô Bằng gật gật đầu, nói.

“Cũng chính là tổng công ty của phòng làm việc Thiên Nhất, n.e. t coi như là bản thể, còn phòng làm việc Thiên Nhất coi như là phân thân ở Trung Quốc... Muội muội của ngươi, nếu là người chơi trong trò chơi hai năm trở lên, hơn nữa trước khi ra đi còn có tiền khoảng một trăm ngàn vạn, hoặc là gia nhập phòng làm việc người chơi khác, hoặc là được n.e. t nhận vào làm thành viên trọng yếu, chẳng qua nếu như ở trong phòng làm việc khác thì không nên giữ bí mật đối với người như vậy, hẳn phải là n.e. t”

Tô Bằng nói, nói xong giải thích một chút kết cấu cùng với tính chất của n.e. t với Quý Minh.

Quý Minh nghe xong, trầm mặc một hồi, cuối cùng hấn mạnh mẽ đánh một quyền vào cành cây bên cạnh, nói.

“Đáng giận... Ta bây giờ thân ở nơi này, căn bản tìm không được muội muội của ta...”

Tô Bằng nhìn Quý Minh một hồi, đột nhiên mở miệng nói.

“Người tuy rằng tìm không được nàng, nhưng ta thì tự do... Không bằng, ta và ngươi làm một cái giao dịch, như thế nào?”

“Giao dịch?”

Quý Minh nghe xong, ngẩng đầu nhìn Tô Bằng, cảm thấy nghi ngờ hỏi.

“Ừ... Ta xem ngươi tuy rằng trong hiện thực bị nhốt, nhưng trong trò chơi vẫn là có thể tự do hành động, vậy không bằng như vậy, ngươi ở trong trò chơi thông qua hệ thống trạm dịch, truyền tin tức Nhật Nguyệt Đường cho ta, cũng chính là khống chế tin tức của bọn người bên ngươi, mà còn ta giúp ngươi tìm kiếm tung tích muội muội của ngươi, làm trao đổi này, chúng ta ai cũng không thiệt thòi, ngươi nói xem phải không?”

Tô Bằng đề nghị với Quý Minh.

Quý Minh nghe xong, suy tư một hồi, hẳn cuối cùng hình như cảm giác cũng chỉ có như vậy mới có thể tìm được muối muối, nhẹ gật đầu nói.

“Nếu đã như vậy, ta đồng ý.”

“Rất tốt.”

Tô Bằng gật đầu, nói cho Quý Minh phương thức liên lạc ở Lâm Y, mà Quý Minh cũng nói cho Tô Bằng một ổ nhỏ bí ẩn bên trong quận Giang Ninh, hai người coi như là đạt thành hiệp nghị.

Sau khi hoàn thành hiệp nghị, Quý Minh chần chờ một chút, nói với Tô Bằng.

“Đúng rồi, Tô Bằng, nếu người cần có trợ thủ trong trò chơi, ta có một người có thể giới thiệu cho người, giúp người làm một chút chuyện.”

“Ồ, là ai?”

“Người cũng biết người này, là Triệu Thu.”

Tô Bằng nghe xong, ánh mắt lộ ra một tia thần sắc kinh ngạc.

“Ta cùng với Triệu Thu lúc ở Nhật Nguyệt Đường quan hệ cũng khá tốt, cho nên giữ một chút phương thức liên lạc, chỗ này của ta có một email, là Triệu Thu nói ta nếu thoát được cảnh bị nhốt thì có thể liên lạc cho hắn, hắn bây giờ hẳn là đã mang theo đệ đệ chạy trốn tới nước ngoài rồi, cũng là không có chỗ ở cố định, người có thể thử email này một chút, nếu người có điều kiện ổn định, ta nghĩ Triệu Thu sẽ nguyện ý giúp người.”

Quý Minh nói với Tô Bằng, nói xong, hắn nói ra một địa chỉ email.

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu ghi lại, tính cách của Triệu Thu Tô Bằng có tiếp xúc qua hai lần, có chút hiểu rõ, thật đúng là ăn mềm không ăn cứng, vì thân nhân mà giết người loại chuyện này hắn thật sự có thể làm được.

Ngay lúc này, về mặt hai người đột nhiên đều biến đổi, bởi vì bọn họ nghe được mặt đất hơi có chút rung động, tựa hồ là thanh âm của rất nhiều quân đội đang hành động, ở nơi này chỉ có thể hắc thủy quân của quận Giang Ninh.

“Được rồi, những chuyện chúng ta nên nói cũng đã nói tất cả, như vậy cáo biệt nhé, ta sẽ cố hết sức tìm kiếm tin tức về muội muội của ngươi cho ngươi, nói cho ta biết tin tức về muội muội của ngươi, ta có thu hoạch sẽ báo cho ngươi ở trong trò chơi.”

Tô Bằng nghe vị trí của những Hắc Thủy quân đó, cách nơi này khoảng trong vòng ba bốn dặm, lúc này đợi ở chỗ này có chút nguy hiểm, vì vậy nói với Quý Minh.

“Muội muội của ta gọi là Quý Hiểu, bộ dáng của nàng...”

Quý Minh nhanh chóng đem tin tức về muội muội của hắn nói một lần, Tô Bằng ghi nhớ sau đó từ biệt Quý Minh, hai người ước định liên hệ tin tức, sau đó Tô Bằng liền rời đi...

...

Tô Bằng thi triển khinh công, dùng khinh công bôn tẩu khoảng nửa đêm, Tô Bằng đã rời khỏi quận Giang Ninh khoảng mấy trăm dặm.

Sau khi tiến vào địa giới Lương Châu, Tô Bằng phát hiện, thế cục của Lương Châu một chút cũng không hòa hoãn bao nhiêu so với quận Giang Ninh cùng với thành Tô Dương lúc này, lúc tiến vào biên cảnh Lương Châu, liền phát hiện quân phiệt cường hào ở ngoài Lương Châu tựa hồ cũng có hành động dị thường, không ít thành thị biên cảnh đều có một số tiên quân của quân phiệt đóng quân.

Trong lòng Tô Bằng rất là kỳ quái, chẳng lẽ Lương Châu đã xảy ra chuyện gì?

Hắn hỏi thăm khắp nơi, lấy được tin tức nhưng cũng chẳng phải là xác thực, chỉ là nghe nói bây giờ Lương Châu rất loạn, mấy châu chung quanh đều phong tỏa con đường đi đến Lương Châu, ngoại trừ một số người võ lâm có

võ công kinh người, thương đội.... Đã tạm thời bị cảnh cáo không cho phép tiến vào Lương Châu.

“Muốn đánh một trận rồi đó...”

Đây là câu thường nói nhất khi Tô Bằng đi hỏi thăm tin tức.

“Đây là đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Bằng cũng rất là khó hiểu, có điều trong Lương Châu chắc chắn không phải là thái bình được rồi.

“Lại nói tiếp, cũng sắp đến rồi thời gian thiên hạ đại loạn mà sư thúc và Phong Thiểu Vũ của Hội Trân Bảo đã nói, chẳng lẽ đây chính là báo hiệu trước đại loạn sao?”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

Có điều đã đến nơi này, cho dù Lương Châu có chuyện gì phát sinh thì cũng phải vào xem một chút, Tôn Nhất Hao, Tạ An còn có Tô Xán đều ở chỗ này. Tô Bằng nói như thế nào cũng phải liếc mắt nhìn thử, bên trong Lương Châu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cũng may phong tỏa ven đường cũng chỉ là nhằm vào thương đội bình thường, đối với người giang hồ ngược lại cũng không có hạn chế đặc biệt, trong lòng Tô Bằng sốt ruột Lâm Y có xảy ra chuyện gì hay không, một đường gấp rút chạy tới Lâm Y.

Thế lực của Lương Châu phân bố, lấy Lâm Y làm trung tâm, mặc dù không phải là tập quyền trung ương, nhưng các cường hào Lương Châu, hơn phân nửa cùng với thứ sử Lương Châu Từ Hoài Vũ có đủ loại quan hệ, mặc dù không phải là lệ thuộc nhưng tất cả cũng đều xem thứ sử Lương Châu Từ Hoài Vũ như đầu rồng.

Từ Hoài Vũ làm thứ sử, tọa trấn châu quận thành Lâm Y, chỉ cần Lâm Y vẫn còn ổn định, như vậy Lương Châu căn bản sẽ không quá hỗn loạn.

Chẳng qua là lúc Tô Bằng đi tới Lâm Y, lại phát hiện nơi này có chút chiến tranh loạn lạc, thương nhân tiến vào cửa thành gần như không có, dân

thường cũng giảm bớt hơn phân nửa, một hồi thì có mấy nhóm quân ngựa ra khỏi thành, một bộ đẳng đẳng sát khí tựa hồ là gặp phải chiến tranh.

Có điều Tô Bằng nhìn, trong lòng coi như là thở phào nhẹ nhõm, xem bộ dáng trước mắt chiến tranh còn chưa có lan đến gần trong thành Lâm Y, ít nhất thành Lâm Y vẫn còn là an toàn.

Tô Bằng sử dụng giấy thông hành, tiến vào trong thành Lâm Y, chỉ thấy trong thành đã tiêu điều nhiều lắm, không ít tửu quán làm ăn không tốt đều đóng cửa, mà còn người đi đường cũng ít đi rất nhiều, ngẫu nhiên nhìn thấy người qua đường tất cả cũng đều sợ hãi rụt rè, dường như đang đàm luận chuyện về ”Yêu quái” gì đó.

“Yêu quái?”

Tô Bằng nghe xong những nghị luận kia, trong lòng nghi ngờ.

Hắn không có trực tiếp đi đến tòa nhà của mình ở Lâm Y, mà là đi đến hành y đường, đối với tin tức trong thành Lâm Y, Tôn Nhất Hao so với Tô Bằng linh thông hơn, có thể hỏi Tôn Nhất Hao trong thành Lâm Y rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Rất nhanh, Tô Bằng chạy tới hành y đường, chỉ thấy ngoài cửa hành y đường chật ních người tranh mua dược liệu. Tựa hồ đều là một ít bách tính bình thường, nghe nói sắp đánh trận, đều tính toán trữ một chút dược liệu, còn có một chút số tiểu thương chen lẫn vào trong, hình như hành y đường buôn bán một loại thuốc trị thương rất tốt, những người này đều định mua một chút chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào xảy ra.

Thật vất vả, Tô Bằng mới chen vào được bên trong, tìm được Từ lão gia tử của hành y đường.

Tô Bằng lúc này dùng tướng mạo sẵn có tiến vào, Từ chương quỹ cũng biết bộ dạng này của Tô Bằng, rất nhanh đã dẫn hắn tới hậu đường, báo cho Tô Bằng, Tôn Nhất Hao trùng hợp ở tại tiểu lâu của hậu viện, đi đến là có thể nhìn thấy hắn.

Tô Bằng đi vào tiểu lâu hậu viện, tiến vào bên trong, quả nhiên Tôn Nhất Hao đang ngồi bên một đồng hồ sách, lông mày nhíu chặt, trong tay nắm bút dường như đang tính sổ.

Thấy Tô Bằng tiến vào, Tôn Nhất Hao gọi một tiếng, để bút xuống, cười khổ nói với Tô Bằng.

“Người đã trở lại, ta vừa vẫn muốn tìm người trò chuyện, gần đây ta đúng là sút đầu mẻ trán.”

“Lâm Y đã xảy ra chuyện gì? Thấy thế nào cũng giống như là lâm đại địch?”

Tô Bằng cũng tò mò, Lương Châu đã xảy ra chuyện gì hỏi Tôn Nhất Hao.

“Ai, trời giáng tai họa bất ngờ, ta nói cho người nghe...”

Tôn Nhất Hao nói với Tô Bằng...

Chương 834: Chiếm cứ Vận Thành (1)

“Khoảng thời gian trước, khắp nơi thiên hạ đều truyền ra tin tức nhìn thấy yêu quái ẩn hiện, người biết không?”

Tôn Nhất Hao hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, chỉ nghe Tôn Nhất Hao nói.

“Khoảng thời gian trước, có người ở phụ cận Vận Thành ngoài trăm dặm Lâm Y, nhìn thấy có yêu quái xuất hiện, Vận Thành cũng là thành thị thuộc về thế lực nằm trong phạm vi Lâm Y, vì vậy quân Lương Châu Lâm Y, phái một đội binh mã, đi đến đó dò xét.”

“Đội kỵ binh kia, không hiểu sao lại lạc đường, đi vào một địa phương không giống như là Lương Châu, phát hiện nơi này có rất nhiều nhân tộc và yêu tộc sống xen kẽ với nhau, trong những yêu tộc kia, không có gì lợi hại, hơn năm trăm kỵ binh kia, trực tiếp tàn sát toàn bộ thôn dân người và yêu, còn mang theo không ít thi thể yêu tộc trở về phục mệnh, bọn họ thông qua

một nơi giống như sương mù, lại quay về Lương Châu, mang theo thi thể yêu tộc trở về trong Lâm Y.”

“Nhưng mà không ngờ, chỗ thần bí kia chẳng những không chỉ có những tiểu yêu kia, còn có những đại yêu lợi hại, bởi vì quân Lương Châu tàn sát một thôn xóm nhân yêu hỗn hợp, khiến cho những đại yêu quái kia tức giận, những yêu quái kia có số lượng ngàn vạn, kết quả trực tiếp chiếm cứ Vận Thành... Ngang ngược chiếm được Vận Thành, mười phu của thứ sử Lương Châu, lúc này hẳn đã chạy trốn tới trong thành Lâm Y, cầu Từ Hoài Vũ làm chủ cho hắn.”

“Có điều những chuyện này, không biết làm sao lại truyền ra ngoài, kết quả vài thế lực lân cận mấy châu quận, đồng thời khởi binh, vây quanh các hướng của Lương Châu, chính là chuẩn bị xem Từ Hoài Vũ phản ứng thế nào, nếu Từ Hoài Vũ cùng yêu quái Vận Thành đánh nhau, rơi vào tình thế lưỡng bại câu thương, như vậy những thế lực xung quanh ngoài châu kia tiếp theo sẽ xua binh chiếm cứ Lâm Y... Người cũng biết, Từ Hoài Vũ là nhân vật lợi hại, gần như thống nhất một nửa Lương Châu, nếu như để mặc hắn phát triển, nói không chừng uy hiếp được thế lực xung quanh, cho nên những thế lực kia, lần này quyết định đứng ngoài xem kịch hay. Còn ngả theo cờ hiệu Đại Nghiệt Yêu của nhân tộc, chuẩn bị một lần vơ vét sạch sẽ miếng thịt béo bở Lương Châu này.”

Tô Bằng nghe Tôn Nhất Hao kể rõ như thế, lập tức cảm giác một trận đau đầu, căn cứ tin tức Tô Bằng, hẳn gần như có thể chắc chắn, ở phụ cận Vận Thành, chắc chắn xuất hiện một vết nứt thời không, hơn nữa có thể là vết nứt thời không ổn định, có thể qua lại giữa Yêu Giới cùng Vận Thành.

Xoa trán, Tô Bằng nói.

“Thế cục phức tạp như thế, các người định làm như thế nào? Còn nữa, những yêu quái Vận Thành đó, đã tàn sát bá tánh trong thành hay chưa?”

“Cái này ngược lại là không có nghe nói.”

Tôn Nhất Hao lắc đầu, nói.

“Chúng ta bây giờ đã đau đầu lắm rồi, nên tiếp tục ở lại Lâm Y, hay là như thế nào, dù sao tổng đà hành y tế thế của chúng ta cũng ở chỗ này, nếu tùy tiện rời khỏi, đối với chúng ta ảnh hưởng quá lớn.”

Tô Bằng nhẹ gật đầu, hắn cũng là vừa mới đặt chân đến Lâm Y, tạm thời cũng không có ý định rời khỏi, cho nên phong ba lần này, cũng sẽ lan đến gần bản thân.

Nhìn thấy bộ dáng đau đầu của Tô Bằng, Tôn Nhất Hao nói.

“Thật ra người cũng không cần phải đau đầu, những yêu quái kia, ta thấy cũng không phải vô cùng hung ác, có lẽ còn không hung ác bằng một nửa con người. Lần này Lâm Y gặp phải tình thế nguy hiểm, chủ yếu cũng không phải do yêu tộc Vận Thành, mà là những thế lực xung quanh kia. Những thế lực này đã sớm nhìn trúng miếng mồi béo bở Lương Châu, đã sớm muốn bỏ túi riêng, chỉ là thứ sử Lương Châu Từ Hoài Vũ quản lý quá tốt, cho nên mới luôn duy trì được bề ngoài yên ổn, chuyện lần này, nhưng lại khiến Từ Hoài Vũ tiến thoái lưỡng nan, cho dù hắn là xuất thủ hay không, đều gặp phải nguy cơ.”

Tô Bằng gật đầu, hắn cũng nhìn ra điểm này, Từ Hoài Vũ bây giờ nếu đánh Vận Thành, các thế lực xung quanh như hổ đói rình mồi, không, hắn thân là lão đại Lương Châu, địa bàn muối phu bị Yêu Tộc chiếm giữ, hắn không ra tay, sau này ở Lương Châu, còn ai chịu nghe theo hắn.

Tô Bằng suy nghĩ một lát, bây giờ Từ Hoài Vũ đúng là khó xử, mình cũng đau đầu thay hắn.

Trong lòng Tô Bằng tính toán một hồi, hỏi Tôn Nhất Hao.

“Tôn huynh, nhìn người bây giờ, dường như đang tính sổ sách, sao hả, trưởng phòng Hành Y dường như không đủ dùng sao? Còn cần người đến tính sổ sách?”

“Nếu chỉ là sổ sách Hành Y dường, cần gì lại phiền toái như thế?”

Tôn Nhất Hao nghe thế, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười khổ, nói.

“Người cũng biết, tên của môn phái chúng ta là Hành Y Tế Thế, vốn chính là môn phái kiêm tế thế thiên hạ, lần này Lương Châu đại loạn, phụ cận Vận Thành không ít thôn trang còn có thành thị nhỏ, đều có không ít người mắc phải một vài căn bệnh, ta đoán chừng có thể là từ trên người những yêu quái kia lây sang cho con người, chúng ta hành y tế thế, chuẩn bị một ít vật liệu, chuẩn bị cứu tế dân chúng xung quanh Vận Thành, đã báo cáo cho Từ Hoa Vũ, đương nhiên dùng danh nghĩa của một vài thương nhân lương tâm, thứ sử Lương Châu Từ Hoài Vũ phỏng chừng cũng muốn chúng ta có phản ứng gì đó đối với chuyện yêu quái Vận Thành này, cho nên cũng không phản đối, ta bây giờ tính sổ sách, chính là vì chuyện cứu tế lần này, phải điều động bao nhiêu tiền bạc lương thực và sức người thì đủ.”

Chương 835: Chiếm cứ Vận Thành (2)

Tô Bằng nghe thế, bưng tỉnh đại ngộ, vấn đề này, ngược lại giống như phong cách của hành y tế thế.”

“Ồ, đúng rồi, Tô lão đệ, người cùng Từ Hàng Tĩnh Trai, còn có Đại Không tự đều đã từng đụng chạm với nhau phải không?”

Tôn Nhất Hao đột nhiên giống như là nhớ tới một chuyện, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, nhẹ gật đầu.

“Đúng là như vậy, sao vậy?”

“Vậy người cẩn thận một chút, người Từ Hàng Tĩnh Trai cùng Đại Không tự, đều đi vào Lương Châu, bọn họ còn hiệu triệu người trong giang hồ, góp một phần sức lực vì loài người, tập kết không ít người giang hồ, dường như chuẩn bị lên tiếng ủng hộ quân Lương Châu Lâm Y, chỉ là cảm giác của ta mục đích của bọn họ cũng không phải là đơn giản như thế, Đại Không tự có vài hòa thượng đến, võ công cũng không tồi, Thích Duy Tín cùng Phạm Thanh Âm trước đó từng xích mích với người cũng tới, lúc này bọn họ thế lớn, nếu đụng phải người, ta sợ rằng người sẽ bất lợi.”

Tôn Nhất Hao nói với Tô Bằng.

Nghe thấy như thế, Tô Bằng khẽ nhú mồm, thật ra trong lòng hẳn có chút phản cảm với phong cách hành sự của Từ Hàng Tĩnh Trai cùng Đại Không tự, hòa thượng ni cô tốt nhất nên ở trong miếu ăn chay niệm Phật, nhưng hai môn phái này, cả đám giống như là tinh lực tràn đầy không chỗ phát tiết, chỗ mồm vào khắp nơi.

“Biết rồi, ta sẽ cẩn thận, mặt khác, ta cũng dự định đi Vận Thành xem thử, lúc các người ra ngoài cứu tế, đến Lâm Y thì thông báo ta một tiếng, ta cũng đi xem thử, rốt cuộc là tình hình thế nào.”

Tô Bằng nói với Tôn Nhất Hao, Tôn Nhất Hao gật đầu, nói.

“Lúc xuất phát sẽ thông báo cho người, ta tiếp tục tính sổ sách, thật sự muốn xuất phát, cũng chính là chuyện hai ngày này.”

Tô Bằng gật đầu, tạm biệt Tôn Nhất Hao, rời khỏi Hành Y đường, một mình đi đến Lâm Y.

Sau khi đến nhà mình, hạ nhân thông báo cho Tô Bằng, Tạ An cùng Tô Xán đều đang bận rộn trong thương hội, Tô Bằng gật đầu, ới hạ nhân thông báo cho hai người bọn họ, sau khi xong việc trong thương hội, buổi tối đến gặp mặt mình, sau đó Tô Bằng liền đi vào hậu đường trong nhà.

Trở lại gian phòng của mình ở hậu đường, Tô Bằng đem những thứ mình thu thập được trong thời gian qua ở trong túi Càn Khôn, lấy ra xem xét lại thử.

Tô Bằng đầu tiên là xem xét cái túi mà tiểu sư thúc Vân Diệp làm lễ vật chia tay tặng cho mình trước lúc ra đi, bên trong đều là những bảo vật chôn cùng hoàng đế cổ trong huyết mộ dưới mặt đất trong sa mạc.

Trong túi tổng cộng có ba vật, ba món đồ này, Vân Diệp đều cân nhắc nên sử dụng như thế nào, viết thành quyển sách nhỏ, bên trong ghi rất rõ ràng.

Tô Bằng nhìn một chút, trong túi này, có một cái gương đồng, có một người nhỏ kim loại chất liệu đặc biệt, còn có một cái giống như là la bàn.

Trong quyển sách Vân Diệp ghi chép, cũng ghi lại tác dụng của những thứ này.

Cái kính giống như gương đồng kia, được Vân Diệp gọi là Tâm Ma kính, phương pháp sử dụng rất đơn giản, vào buổi tối, ở trước gương đốt hai ngọn nến, sau đó nhìn chăm chăm vào đôi mắt của mình trong kính hơn mười phút, thì có thể khởi động cái kính này.

Sau khi sử dụng, cái kính này có thể thức tỉnh tâm ma của mình, tiến vào không gian ý thức, thực lực tâm ma, đại khái cũng giống như mình, nhưng lại không đủ năng lực phát triển, chỉ cần có thể trong không gian ý thức chiến thắng tâm ma, lực lượng tinh thần và lực lượng thần hồn của người sử dụng, sẽ mạnh lên rất nhiều.

Chiếc kính này, Vân Diệp ở trong sách có ghi, có lẽ là tộc nhân Thanh Ngục cổ đại, dùng để bồi dưỡng chiến sĩ cùng pháp sư trong tộc có được tinh thần cao cường, đương nhiên, lúc sử dụng có mạo hiểm nhất định, nếu như người không cách nào chiến thắng tâm ma, như vậy rất có thể sẽ bởi vì tâm ma chiếm giữ tinh thần, tính tình thay đổi, trở nên điên cuồng khát máu, nhưng căn cứ Vân Diệp ghi lại, kiếm ý Tử Hà môn nhưng lại là khắc tinh của tâm ma, chỉ cần biết thi triển kiếm ý, gần như có thể không phân thắng bại với tâm ma, hơn nữa có thể nâng cao tu vi kiếm ý, là một đạo cụ tốt có thể dùng để nâng cao đẳng cấp kiếm ý.

Chỉ là Vân Diệp cũng nói rõ trong sách, đạo cụ này có thể tăng lên đẳng cấp kiếm ý, nhiều nhất cũng chỉ là đến cảnh giới trung kỳ kiếm ý thực kiếm, cao hơn nữa thì không có tác dụng, cảnh giới của hắn đã vượt qua đẳng cấp này, đối với hắn cũng không còn tác dụng, ngược lại với Tô Bằng có trợ giúp rất lớn.

Tô Bằng nhìn, gật đầu cảm giác thoải mái, Tâm Ma Kính này, ngược lại rất thích hợp với mình.

Sau đó, hắn lại nhìn hai món khác trong bảo tàng của hoàng đế cổ...

Hai món khác có được từ trong bảo tàng hoàng đế cổ ở thành thị dưới lòng đất, một thứ đại khái là một hình người nhỏ bằng kim loại to cỡ lòng bàn tay, một cái khác chính là thứ nhìn giống như la bàn.

Hình người bằng kim loại kia, chất liệu Tô Bằng cũng không nhận ra, có điểm giống như kim loại nhưng không phải kim loại, giống như đồng nhưng cũng không phải đồng, hình người nhỏ bằng kim loại này, sau đầu có một cái nút, ấn xuống cái nút, thì có thể tách rời hình người kim loại thành hai nửa.

Bên trong thân thể hình người nhỏ này, giống như hình cụ “Xử nữ sắt” trong truyền thuyết, đều có những lỗ nhọn hoắc.

Vân Diệp Vân Diệp trong sách ghi chép lại rằng, kim loại vốn dĩ của vật này biểu hiện trên tranh cuộn, là một thứ dùng để nguyên rửa người khác, Vân Diệp gọi nó là tượng người nguyên rửa, phương pháp sử dụng là dùng máu tươi, da thịt, thậm chí một sợi lông của người bị nguyên rửa bỏ vào trong tượng người nguyên rửa này, tượng người nguyên rửa lúc khởi động, sẽ đem những vật kia trong cơ thể hóa thành vật chất thần quái nào đó được hấp thu vào trong những gai nhọn hoắc kia, sau đó lấy một cây kim dài, ở trên tượng người nguyên rửa đâm vào những chỗ giống như huyết vị che kín kia, người bị nguyên rửa, sẽ sinh ra đau đớn tương tự, nếu nguyên rửa thời gian dài, có thể trực tiếp nguyên rửa một người đến chết.

Chương 836: Sắp xếp bảo vật

Có điều Vân Diệp đặc biệt ghi chú rõ, thứ này lúc sử dụng có chút nguy hiểm, sẽ bị một loại năng lượng tà ác ăn mòn, có chút giống như cái hộp A Đồ Lạp từng có kia, cần sử dụng kiếm ý chặt đứt những lực lượng tà ác kia, mới có thể sử dụng an toàn, không đề nghị Tô Bằng thường xuyên dùng cái này.

Tô Bằng xem xét, trong lòng hiểu rõ, thứ này, cơ bản cùng với người nộm hiệu quả tương tự, chỉ là hiệu quả trên thực tế, so với người nộm nguyên rửa, mạnh hơn không biết bao nhiêu lần mà thôi.

Cuối cùng, Tô Bằng dời ánh mắt, lên trên chiếc la bàn kia.

Thứ giống như là la bàn này, dường như vận hành tương tự đồng hồ đeo tay, không chỉ có một kim chỉ nam, mà dường như có tới tận năm kim chỉ nam, đại biểu cho từng ý nghĩa đặc biệt khác nhau.

Vân Diệp cũng không chuyên tâm nghiên cứu rõ ràng thứ này, chỉ là đoán rằng, thứ này dường như có liên quan đến vận thể con người, có thể trực tiếp đoán được vận thể của một người, tỷ như sau khi cứu Vân Diệp ra, Vân Diệp liền thử nghiệm thử, hần cầm la bàn này, la bàn liền có trị số rất cao, mà đưa cho A Đỗ Lạp cũng từng kể chuyện xưa của mình cho Vân Diệp, liền trở nên rất thấp, cho nên Vân Diệp suy đoán, chức năng của vật này, có lẽ là kiểm tra vận thể, có chút giống với công cụ suy tính mệnh lý.

Tô Bằng thấy cũng không biết thiệt giả, bản thân cầm lên nhìn thoáng qua, phát hiện sau khi mình cầm lấy la bàn này, gần bằng với Vân Diệp, nhưng mà so với vị trí Vân Diệp ghi chép lại ít vài ô vuông, nhưng so với lúc A Đỗ Lạp chưa thanh trừ ác nghiệp cầm lấy thì lại cách rất xa, thoạt nhìn bản thân xem như vẫn còn may mắn, ít nhất chưa nói tới bất hạnh.

“Thứ này, với ta cũng không cần dùng đến mấy, chẳng qua nếu như trở lại Tử Hà sơn, ngũ sư thúc còn ở đó, có thể đưa cho ngũ sư thúc.”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng.

Trong ba món này, cũng chỉ có mỗi Tâm Ma Kính Tô Bằng có thể thường xuyên dùng đến, hai thứ khác cũng không có tác dụng gì mấy, Tô Bằng bèn cất vào trong cùng bên trong túi Càn Khôn, về sau xem như lễ vật tặng người khác.

Sau khi sắp xếp xong xuôi ba món bảo vật này, Tô Bằng cầm bảo kính viên vọng ống đồng xà nhãn, đoạt được từ trong tay trưởng lão phái Thanh Thành, lúc còn ở ở quận Giang Ninh trước kia lên.

Bí bảo này, Tô Bằng có chút ấn tượng sâu sắc, trưởng lão phái Thanh Thành võ công thật ra không được tốt lắm, chính là dùng vật này, thiếu chút nữa đã đoạt được tính mạng Tô Bằng.

Tô Bằng vuốt ve vật trong tay, bí bảo này, giống như là có một con rắn rúc bên trong ống đồng, con rắn kia vô cùng giống thật, hết như một sinh vật còn đang sống, thoạt nhìn giống như là nháy mắt sẽ lao ra, nhìn lâu dần, thậm chí sẽ có chút đáng sợ.

Tô Bằng mân mê quan sát kính viễn vọng xà nhãn này một hồi, không hiểu tại sao, hắn luôn cảm giác thứ này có một luồng ác ý mơ hồ bên trong ống, cũng không biết có phải là ảo giác hay không.

Lắc đầu, Tô Bằng cất lại thứ này vào trong túi Càn Khôn, sau đó lại nhìn những thứ khác.

Trục cuộn màu vàng kim, đây là thứ Dương Hi Trường Sinh Điện lần này chủ yếu muốn có được, nhưng mà Tô Bằng nhìn hồi lâu, quả thật không tìm được cách nào có thể mở được thứ này ra.

Tô Bằng có thể chắc chắn, trục cuộn màu vàng kim này, có lẽ là một bức họa cuộn tròn, ghi chép rất nhiều điều về ác nghiệp, nhưng lúc này, nó như là một cây gậy hoàng kim, mặc dù nhìn bề ngoài như là trục cuộn, nhưng mà Tô Bằng làm sao cũng không thể mở ra được, trong khoảng thời gian ngắn, ngược lại không có cách nào xử lý.

Tô Bằng cũng không muốn dùng Sát Sinh đao cưỡng chế chặt nó ra, ai biết như vậy có thể làm giảm giá trị của nó xuống hay không, lắc đầu, Tô Bằng cất thứ này về lại trong túi.

Còn lại, chỉ có Lôi Kích Thiết Thụ ngàn năm này, còn có quyển sách Quân Tâm bí thuật đoạt được trên người thủ lĩnh mã phi khăn đỏ kia.

Tô Bằng đầu tiên là mở Quân Tâm bí thuật giống như là sách hành quân đánh giặc này, xem qua một hồi.

Chỉ là, biểu tình vốn dĩ của Tô Bằng, từ lúc đầu nhàm chán, chợt biến thành hiếu kỳ, sau đó biến thành có chút hăng hái, đến cuối cùng, không ngờ bất giác khen một tiếng hay.

“Hay! Cuốn Quân Tâm bí thuật này hay thật, hóa ra ta lại quá coi thường nó rồi!”

Tô Bằng sau khi xem qua phân nửa cuốn, trong miệng không tự giác hô lên.

Cuốn Quân Tâm bí thuật này, thật ra là của một vị tướng quân bách chiến bách thắng triều Việt tiền triều, bên trong ghi lại đều là những tâm đắc của

hắn.

Vị tướng quân này, thật ra tài trí tương đối bình thường, nhất là về mặt chỉ số thông minh quân sự. Hắn cơ bản không biết diệu kế cảm nang gì, cũng không đặc biệt có những phương pháp khác, nhưng kỳ lạ là, hắn đánh trận, lại luôn bách chiến bách thắng, thực tế bí quyết trong đó, nằm ở trong quyển Quân Tâm bí thuật này.

Cuốn Quân Tâm bí thuật này, ghi chép lại không phải là diệu kế bài binh bố trận, cũng không phải Tôn Tử binh pháp, mà là...

Mà là một quyển thư tịch tâm lý học chuyên nghiệp đặc biệt nhắm vào tâm lý quân đội.

Cuốn Quân Tâm bí thuật này ghi chép lại, đều là làm sao trong quá trình mang binh, làm ra các loại biểu hiện, có thể sử dụng những loại phương pháp nào, có được lòng quân, từ đó tăng lên sĩ khí quân đội, ý chí tác chiến, cùng với những cách có được ủng hộ của tướng lĩnh từ tận đáy lòng.

Những chuyện này, bao hàm rất nhiều chỗ, chẳng hạn như là làm sao để cho những tướng lĩnh này giống như diễn viên xuất sắc, thật ra, dựa theo những cách làm được ghi chép trong cuốn bí thuật này, mặc dù là diễn viên giả, nhưng thời gian lâu dần, giả cũng thành thật.

Tướng lĩnh kia, bản thân đầu óc quân sự bình thường, nhưng chỉ cần số người của địch nhân tương đương hoặc là vượt qua gấp mấy lần hắn, vẫn luôn có thể dựa vào lòng ủng hộ quân đội đối với hắn, sĩ khí dâng cao, có được thắng lợi.

Trong ghi chép của quyển sách này, thậm chí cũng ghi lại như thế nào bảo đảm chiến dịch quyết đánh đến cùng nhất định khởi động được ý chí chiến đấu của binh sĩ, như thế nào lợi dụng cái chết của tướng lĩnh để tạo ra khí thế bi thương... Tác giả mặc dù không hề học qua tâm lý học, nhưng một quyển Quân Tâm bí thuật này, nắm chắc tâm lý tập thể quân đội nhịp nhàng ăn khớp, Tô Bằng nhìn liền biết giá trị của nó, dựa theo những gì ghi chép trong sách, trong một năm hai năm, thì có thể tạo được sĩ khí cực kỳ dâng cao, mặc dù gặp qua khó khăn cỡ nào cũng không làm giảm được sĩ khí của quân sĩ.

“Quyển sách này rất có giá trị nghiên cứu, nếu là trong hiện đại cũng là tác phẩm tâm lý học chuyên nghiệp giống như Thánh kinh, không ngờ thế giới này, lại có kỳ tài thiên phú dị bẩm như thế, viết ra quyển sách hay như vậy.”

Tô Bằng xem quyển sách này, trong lòng không khỏi nghĩ đến.

Có quyển sách này, mặc dù là tướng lãnh bình thường, cũng có thể nâng cao trở thành tướng lãnh cực kỳ ưu tú, còn tướng lãnh vĩ đại, thì gần như có thể thăng lên đến địa vị Thần tướng.

“Chẳng trách lúc trước giết chết những mã phi kia, lại kích phát lòng bi tráng của binh sĩ, hóa ra là thủ lĩnh mã phi kia, không biết từ lúc nào có được quyển sách này, ngày bình thường nhất định là làm theo như trong sách ghi chép, cho nên lúc hấn chết mới trở thành như vậy... Quyển sách này xem như vật tư cấp chiến lược, đơn giản không thể bán, giữ lại về sau, có lẽ còn có thể dùng đến.”

Tô Bằng vuốt quyển sách này, trong lòng suy nghĩ.

Hắn cất quyển sách này vào trong vị trí mỗi lần sắp xếp đều có thể nhìn thấy trong túi Càn Khôn, giữ lại về sau sử dụng.

Lúc này, ở trước mặt hắn, chỉ còn lại có một thứ cuối cùng, chính là Lôi Kích Thiết Thụ ngàn năm.

Tô Bằng tìm được vết cắt cây vạn tuế mình đã từng rạch ra, dốc ngược một chút, chỉ nghe “Keng” một tiếng, một quả miếng sắt rơi ra ngoài.

Tô Bằng nhìn Tứ Nguyên Hắc Thiết lệnh rơi xuống, chỉ thấy trên mặt, đã chỉ chút vân gỗ.

Thấy như thế, Tô Bằng lập tức trong lòng vui vẻ, cách làm của mình quả nhiên hữu hiệu, Tứ Nguyên Hắc Thiết lệnh, đã được áp ủ thành công, lập tức có thể dùng.

Khi Tô Bằng muốn cầm Tứ Nguyên Hắc Thiết lệnh này cẩn thận quan sát, đột nhiên bên ngoài vang lên âm thanh.

“Sur phụ, người đã về rồi?”

Chương 837: Ta đây có tính là tư địch không?

Nghe được thanh âm của Tô Xán ngoài cửa, Tô Bằng ngẩng đầu, hần cảm lấy Tứ Nguyên Hắc Thiết Lệnh trên bàn, bỏ vào người, sau đó nói ra ngoài.

“Tô Xán và Tạ An à? Vào đi”.

Cửa phòng bị đẩy ra, Tô Xán và Tạ An đi vào, hai người thấy Tô Bằng, đều thi lễ với Tô Bằng.

Tô Bằng khẽ gật đầu, hần nhìn về phía Tô Xán trước, mỉm cười nói.

“Chỉ mới gần một tháng không gặp, người hình như mập hơn không ít”.

“Hắc hắc, Tạ thúc nói ta bây giờ là lúc cơ thể căn bản, cho ta ăn không ít thứ đại bổ, có điều ta đều chăm chỉ luyện công mỗi ngày, thân thể quả thật khỏe mạnh hơn không ít”.

Tô Xán đang tuổi ăn tuổi lớn, mấy tháng tắm bổ, lại thêm tu hành võ công, đã không giống bộ dáng tên ăn xin bên đường ban đầu, còn không nói, thân thể của hần phát triển, không ngờ loáng thoáng có một loại khí vũ hiên ngang, cảm giác giống đứa nhỏ nhà giàu.

Thấy bộ dạng Tô Xán, trong lòng Tô Bằng không khỏi có chút kỳ quái, thâm nghĩ quả nhiên dinh dưỡng và hoàn cảnh có ảnh hưởng rất lớn với con người, Tô Xán mấy tháng trước vẫn còn ốm nhom, lúc này không ngờ trưởng thành như vậy, đến thế giới mình, thật có khiêu làm ngôi sao nhí, có lẽ cũng có lý, thật ra một số con em ở mấy khu hẻo lánh Trung Quốc, chưa hần không có nhân tài, chỉ là hoàn cảnh không cho phép bọn họ phát triển mà thôi.

Thấy Tô Xán, trong lòng Tô Bằng chợt nhớ tới một chuyện, chính là lúc mình từ Lâm Y đi Tây Vực, đã từng có một lần thấy Tô Xán tắm rửa, thấy một cái bớt trên vai bên trái Tô Xán, bớt kia có hình nhật nguyệt, mà Tô Bằng, đã từng thấy qua loại ấn ký này một lần, chính là trong động phủ Đại sư huynh ở trên Tử Hà sơn, trên trán Đông Phương Uyển Nhi người yêu của Đại sư huynh, có một khối ấn ký giống như đúc.

Trong lòng Tô Bằng chợt nhớ tới việc này, lai lịch Tô Xán không quá rõ ràng, bản thân hắn nói, chuyện trước kia do bị sốt nên quên sạch, chỉ nhớ là một lão ăn xin dẫn hắn tới Lâm Y, chuyện còn lại không nhớ gì cả.

Nhưng mà Tô Bằng lại để ý, có lẽ, Tô Xán và người yêu của Đại sư huynh, có liên hệ nào đó cũng nói không chừng.

Chỉ là chuyện như vậy, không tiện hỏi trực tiếp, lúc này Tạ An cũng ở đây, Tô Bằng cũng không hỏi tiếp, chỉ gật đầu nói.

“Mặc dù bây giờ cuộc sống tốt lên rất nhiều. Nhưng cũng không nên lười biếng, tiếp tục siêng năng tu luyện.”

“Ừm.”

Tô Xán gật đầu, đáp lại Tô Bằng.

Tô Bằng nhẹ gật đầu, sau đó dời về phía Tạ An, hỏi Tạ An.

“Gần đây thu nhập của thương hội thế nào?”

“Thương hội bên ngoài, thu nhập không quá tốt”.

Tạ An trả lời, hắn nói.

“Vốn thương hội bên ngoài, đã lên quỹ đạo, đã bắt đầu lợi nhuận từ từ. Lợi nhuận khoảng hai phần đến ba phần, chỉ là cảnh nội Lương Châu xảy ra yêu loạn, châu quận chung quanh, đều phong tỏa thương lộ. Thương đội không cách nào trao đổi câu thông, bây giờ đã hơi hụt tiền vốn, miễn cưỡng duy trì”.

“Như thế, cũng chẳng trách người.”

Tô Bằng nghe xong, an ủi Tạ An nói.

“Ngoại trừ thương hội bên ngoài, những đan dược kia đã trang bị, bán thế nào?”

“Bán rất đắt hàng”.

Tạ An nói tới chỗ này. Trên mặt cũng không khỏi lộ ra nụ cười, nói với Tô Bằng.

“Đan dược chúng ta sản xuất, đã có danh tiếng, không ít nhân sĩ giang hồ thậm chí từ ngoài ngàn dặm nghe tiếng mà tới, mà những trang bị kia, cũng bán đi hai bộ nữ trang, giá bán, đều trên chín ngàn lượng hoàng kim, trừ cái đó ra, còn tiếp đơn đặt hàng hai bộ trang bị”.

“Ồ, bán hai bộ trang bị?”

Tô Bằng nghe xong, hơi ngoài ý muốn, hẳn vốn tưởng rằng trang bị ở đây giá cao thế, phải đợi rất lâu mới có thể bán được, nhưng thật không ngờ, lại bán được vậy.

“Bán cho ai?”

Tô Bằng có chút tò mò, hẳn cũng muốn biết, hào khách có thể bỏ ra món tiền như vậy, đến tột cùng là hạng người gì.

“Hai bộ nữ trang kia, đều bán trong buổi đấu giá, một bộ trong đó, ta thấy người mua hẳn là người trong ma giáo, mà một bộ khác, là một thiếu hiệp không có thanh danh trên giang hồ mua đi, có điều nghe nói có người thấy, bộ trang bị này, cuối cùng mặc ở trên người Phạm tiên tử Phạm Thanh Âm của Từ Hàng Tĩnh Trai”.

Tạ An nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, hẳn cảm giác ngực bị nghẹn tức, sau nửa ngày, mới bình tĩnh lại.

“Người của Ma giáo? Không phải là đệ Lãnh Sương Nguyệt mua chứ... Còn một bộ, không ngờ đệ Phạm Thanh Âm lấy, ta đây có tính là tư địch không?”

Trong lòng Tô Bằng cảm thấy buồn bực.

“Ồ, đúng rồi, chủ thượng, đan dược của chúng ta, một bộ phận lớn cũng là bị hai người kia mua đi, hơn nữa người của Đại Không Tự cũng tìm tới, hỏi chúng ta bán cách điều chế không, bọn họ ra giá cao thu mua, nếu chúng ta

thật sự không muốn bán, bọn họ muốn đặt hàng đơn được trường kỳ chỗ chúng ta, cho môn hạ đệ tử sử dụng”.

Tạ An vào chính lúc này, lại báo một tin tức.

Tô Bằng bị ghen nói không ra lời, sau nửa ngày mới nói ra một câu.

“Tạ An... người không biết đụng chạm giữa ta và Đại Không Tự và Từ Hàng Tĩnh Trai à...”

“Thuộc hạ biết.”

Tạ An nhẹ gật đầu, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, không khỏi chán nản, với Tạ An không biết nên nói hay chẳng, Tô Bằng có chút bất đắc dĩ hỏi.

“Vậy mà người còn bán?”

“Chính vì từng kết thù, nên mới bán cho bọn họ... Chúng ta chính là kiếm tiền của kẻ địch, thuộc hạ đã đề giá thuốc lên gấp đôi, đặc biệt chính là để ứng phó những người của Đại Không Tự này”.

Tạ An bẩm báo với Tô Bằng.

“Ách...”

Tô Bằng nghe xong, trong lúc nhất thời có chút dở khóc dở cười, sau nửa ngày, mới thở ra một hơi, sau đó hung hăng nói.

“Không đủ hung ác, nâng giá gấp ba! Bọn họ nếu hỏi, nói nguyên liệu khó tìm, thầy phối được yêu cầu tăng tiền công, tăng giá!”

“Thuộc hạ biết, có điều chủ thượng, còn đơn đặt hàng hai kiện trang bị giang hồ, chúng ta nhận không?”

“... Người không cần nói với ta, đơn đặt hàng này cũng là của Từ Hàng Tĩnh Trai và Đại Không Tự chứ?”

Tô Bằng có chút bất đắc dĩ nhìn Tạ An, hỏi hần.

“Đúng vậy, đơn đặt hàng của Đại Không Tự, hai vạn lượng hoàng kim, làm hai kiện áo cà sa và tăng bào công hiệu không khác trang bị chúng ta bán đi là bao, ta đã đáp ứng bọn họ, chủ thượng, bây giờ chúng ta có làm không?”

Tạ An giương mắt lên, hỏi Tô Bằng.

“Làm!”

Tô Bằng nghe xong, nói như đinh chém sắt.

“Có tiền không kiếm là đồ ngu, có điều nói với họ, nguyên liệu quý giá, giá tiền tăng gấp đôi!”

Nói giỡn, một bộ y phục chính là một vạn mấy ngàn lượng hoàng kim, sao không làm? Mỹ, Tây Ban Nha, đều vừa đánh giặc với kẻ địch, vừa bán giá cao quân bị cho kẻ địch, cũng chẳng khác Tô Bằng là bao.

“Thuộc hạ hiểu”.

Trên mặt Tạ An lộ ra nụ cười, nói với Tô Bằng.

“Ừm, ngày mai đưa sổ tới, sau đó ta sẽ lấy kim phiếu xoá sổ... Tạ An, ngươi cũng lĩnh thêm hai trăm lượng hoàng kim, xem như trích phần trăm... Không, là thưởng, sau đó nhóm người phụ trách đấu giá ngầm, cũng thưởng một ít”.

Tô Bằng nói với Tạ An, Tạ An gật đầu, Tô Bằng lại cùng hần hàn huyên hai câu, liền bảo hần lui xuống trước.

Sau khi Tạ An lui ra, Tô Bằng nhìn về phía Tô Xán, vẻ mặt âm áp, nói với Tô Xán.

“Tô Xán, ta đã lâu không ở Lâm Y, một mình ngươi nhớ không thể lười biếng... Đúng rồi, Tô Xán, thân thể ngươi trước kia, ngươi còn nhớ không?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, Tô Xán cau mày dùng sức nhớ lại một chút, sau đó lắc đầu, nói.

“Nhớ không rõ...”

“Quả nhiên như thế...”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi lắc đầu, bót nhật nguyệt trên vai Tô Xán, giống như đúc bót của Đông Phương Uyên Nhi, đây hẳn không phải trùng hợp, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, có thể là biểu tượng di truyền của gia tộc nào đó, thân thể của Tô Xán, có lẽ có liên quan với Đông Phương Uyên Nhi.

Chỉ có điều, Đông Phương Uyên Nhi bây giờ còn nằm ở trong quan tài băng, mà Tô Xán thì mất trí nhớ, muốn xác nhận chuyện này, cũng rất phiền toái.

“Sur phụ... Mặc dù ta nhớ không rõ, nhưng ngẫu nhiên lúc nằm mơ, có thể nhìn thấy một số người quen, hình như ta có tỷ tỷ, ca ca, ba ba, mẹ mẹ, có có một số hạ nhân... Nhưng mỗi lần ta cảm giác muốn thấy rõ mặt của bọn họ, liền tỉnh dậy, sau đó liền không nhớ nổi bộ dáng của bọn họ”.

Thấy Tô Bằng lắc đầu, Tô Xán bổ sung một câu.

Tô Bằng nghe xong, trầm ngâm một chút, nói.

“Ta gần đây suy nghĩ, có thể tìm ra thân thể của người không, xem có thể để người gặp cha mẹ ruột không, vậy thì, ta tìm mấy thánh thủ y đạo, trị liệu chứng bệnh này cho người”.

“Sur phụ, chuyện này, ta không sao cả”.

Tô Xán nghe xong, lắc lắc đầu, nói với Tô Bằng.

“Hừm? Sao?”

Tô Bằng nghe xong, cảm thấy ngoài ý muốn, hỏi Tô Xán.

“Ta cảm thấy, phụ mẫu ta, đại khái là vì chuyện nào đó, bỏ ta rồi... Nếu như vậy, tìm ra rồi, thì làm sao đây? Thêm khó xử mà thôi, bây giờ ta đi theo sư phụ, sống rất tốt, cần gì tìm bọn họ nữa chứ?”

Ánh mắt Tô Xán chợt chớp lên một cái, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, trong lòng lại thở dài một tiếng, tựa hồ trong lúc lơ đãng, chạm đến chỗ thương tâm của đứa nhỏ này.

Tô Bằng thở dài, đi tới trước mặt Tô Xán, lấy tay đặt trên đầu của hắn, vuốt tóc của hắn nói.

“Nào có cha mẹ không thương con mình? Có lẽ người và bọn họ chỉ là thất lạc, nên gặp, nếu có thể tìm ra, luôn nhìn thử mới tốt”.

“Ừm... ta không sao cả,, đều nghe sư phụ là được.”

Tô Xán nghe xong, khẽ gật đầu nói.

Tô Bằng nghe khẩu khí Tô Xán, tựa hồ vẫn có chút thương tâm, không khỏi thở dài một tiếng, vuốt vuốt đầu hắn, nói.

“Tuỳ người, nếu không thích, chuyện này có thể từ từ... Chỗ của ta cũng không còn việc gì, người về nghỉ ngơi trước đi”.

“Ừm, sư phụ nghỉ ngơi”.

Tô Xán gật đầu nói, sau đó thi lễ với Tô Bằng, sau đó rời đi.

Sau khi nhìn Tô Xán rời đi, Tô Bằng thở dài một tiếng, xem tình huống, muốn biết chuyện ẩn ký trên vai Tô Xán, còn phải lúc về Tử Hà sơn hỏi thử Đại sư huynh, nhà mẹ đẻ của Đông Phương Uyển Nhi người yêu hắn, đến tột cùng là nhà nào...

Một đêm cứ như vậy trôi qua, sáng hôm sau, có người Huyền Hồ đường đến báo Tô Bằng, Tôn Nhất Hao muốn cứu tể đội ngũ nạn dân, sắp lên đường...

Chương 838: Hưng Ba trấn

Trước đó Tô Bằng đã nói với Tôn Nhất Hao, dự định đi theo đội ngũ cứu tế của bọn họ cùng nhau đến phụ cận Vận Thành xem thử, chủ yếu là vì xem thử phụ cận Vận Thành tình thế rốt cuộc đã trở thành thế nào rồi, để sẵn sàng cho dự định tiếp theo.

Lúc này có được thông tin, Tô Bằng cũng chẳng dừng lại, bảo hạ nhân báo cho Tạ An cùng Tô Xán một tiếng, bản thân liền xuất môn, đi tìm Tôn Nhất Hao.

Đến cửa Hành Y đường, Tô Bằng nhìn thấy có một đoàn xe, bao to bao nhỏ đang chất đồ, mà Tôn Nhất Hao, đang chỉ huy những người chất hàng kia.

Tô Bằng đi tới, cười nói với Tôn Nhất Hao.

“Tôn huynh, ta thật sự nhìn không ra, người đa tài đa nghệ thế, cái gì cũng đều làm được cả nha.”

“Làm gì có, môn phái ít người, hận không thể một người làm việc của mười người, ta chính là được luyện ra như thế đó.”

Tôn Nhất Hao cười khở, nói với Tô Bằng.

Lúc này xe đã được chất xong, Tôn Nhất Hao sai người dắt hai con ngựa qua đây, nói với Tô Bằng.

“Đi thôi Tô lão đệ, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.”

Tô Bằng gật đầu, hấn lên ngựa, đoàn xe bắt đầu chuyển bánh, đi ra ngoài thành.

Tôn Nhất Hao vừa đi, vừa phổ cập chuyện cứu tế lần này cho Tô Bằng, nói.

“Lần này cứu tế, là hành y tế thế là chúng ta dùng tổ chức ngoài sáng, cũng chính là danh nghĩa một liên minh thương hội Lâm Y, nêu ý kiến với thứ sử Lương Châu Từ Hoài Vũ, bởi vì thành thị xung quanh Vận Thành, đã xuất hiện rất nhiều người nhiễm phải chứng bệnh thương hàn, nếu chậm trễ chữa trị, rất có thể biến thành bệnh dịch, đến lúc đó có thể cả Lương Châu đều bị tai hại, phủ thứ sử không hề hoài nghi chúng ta, cho chúng ta lệnh thông

hành, có điều lại không phái binh sĩ nào bảo vệ, tóm lại, chúng ta đi chuyển này, là tự sinh tự diệt.”

“Yêu tộc Vận Thành lợi hại lắm sao?”

Tô Bằng nghe thế, hỏi Tôn Nhất Hao.

“Không biết, có điều nghe người ta nói, thực lực riêng lẻ, chắc chắn lợi hại hơn so với binh sĩ quân Lương Châu, có điều cũng không phải toàn bộ đều là lợi hại như vậy, dù sao đại yêu quái, cũng rất hiếm thấy.”

Tôn Nhất Hao lắc đầu, nói.

“Đúng lúc, ngày hôm qua sau khi người rời khỏi, ta lại nghe được một ít tin tức, dường như dân chúng trong Vận Thành, cũng không bị ảnh hưởng, những yêu quái kia dường như rất khổng lồ, cũng không giết người, đương nhiên, cũng không phải đều không có thương vong.... Nhưng tổng thể mà nói, không xảy ra tàn sát rộng rãi, những yêu tộc kia, giống như còn có chút sợ hãi rụt rè, chỉ là ẩn hiện phụ cận Vận Thành, địa phương khác ngược lại không có bao nhiêu, có điều thành trấn xung quanh, ngẫu nhiên cũng có thể nhìn thấy năm ba yêu quái lạc đàn, chỉ là những yêu quái này, cơ bản đều bị liên minh trừ ma tiêu diệt.”

“Liên minh trừ ma?”

Tô Bằng nghe thế, có chút tò mò hỏi.

“Đã nói với người rồi đó, Từ Hàng Tĩnh Trai cùng hòa thượng Đại Không tự liên hợp làm ra một tổ chức, tập kết trên một ngàn người giang hồ, thế lực không nhỏ. Thậm chí thứ sử Lương Châu Từ Hoài Vũ đều đưa tới tiền bạc, lương thực và tài nguyên cho bọn họ, để cho vì bọn họ tiêu diệt những yêu quái này trợ giúp cho xung quanh, có điều ta cảm thấy những tâm tư người có tâm tư này, hắc hắc, chưa chắc đều đặt tâm trí vào việc trừ ma.”

Tôn Nhất Hao cười hắc hắc, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, cũng nghĩ đến một vài mấu chốt, nhẹ gật đầu.

Không phải là Tô Bằng xem thường người giang hồ người giang hồ đơn đả độc đầu, một có thể địch lại bốn năm người người trong quân, nhưng mà gặp phải quân đội công kích, cùng với chiến đoàn, người giang hồ không tổ chức không kỷ luật liền thể hiện ra hết, trừ phi là đệ tử trong đại môn phái có kỷ luật nghiêm khắc, nếu không người giang hồ như một nắm cát rời rạc, chỉ có thể thực hiện chiến dịch cùng các loại chiến đấu loại nhỏ, căn bản không thể chính diện đối kháng với quân nhân có số lượng vượt gấp mấy lần bên mình.

Từ tin tức của Tôn Nhất Hao cho thấy, yêu tộc Vận Thành, sợ là có số lượng hơn vạn, trong số lượng lớn như vậy khẳng định có đại yêu lợi hại, quân chính quy thành Lâm Y, quân Lương Châu cũng không dám đơn giản đối đầu với đối phương, hơn một ngàn người giang hồ kia thì có thể làm được gì?

Huông chi, trong những người giang hồ đó, chưa hẳn không có lợi hại, nhưng phỏng chừng đại đa số đều là những người không có thanh danh gì trên giang hồ, như bốn người giống như huynh đệ bán mạng cho Độc Thủ cốc mà Tô Bằng từng gặp phải trong đầm lầy Thiên Nhận, đại bộ phận, là nhiệt huyết nhất thời, một bộ phận nhỏ, là vì mong muốn có được danh vọng thanh danh giang hồ, một phần nhỏ nữa, thì lại mượn cơ hội bắt nổi quan hệ với Đại Không tự cùng Từ Hàng Tĩnh Trai.

Những người này, cũng chỉ giết vài con yêu quái lạc đàn, nhưng cần thận xem xét, lại là có mục đích khác.

Yêu tộc không đi chọc bọn họ thì thôi đi, quả thật mỗi ngày bị những hiệp sĩ này hơn mười yêu quái, thời gian lâu dần, trong lòng yêu tộc tất nhiên sinh ra phần uất, có lẽ sẽ chủ động giết đến Lâm Y, hơn vạn yêu quái, cũng không phải những người giang hồ đó ngăn cản được, bởi như vậy, những thế lực các châu khác như hồ đối rình mỗi kia, sẽ nhân cơ hội cùng cái cơ này, tạo nên một trận gió mưa ở Lương Châu.

Nói trắng ra là, những người liên minh trừ ma này, chỉ đang rước thêm thù hận mà thôi.

Chỉ là như vậy, bách tính Vận Thành, có bị yêu quái giết hại để cho hả giận hay không, cũng không dám nói chắc được.

“Nếu thật sự là như thế, người Từ Hàng Tĩnh Trai cùng Đại Không tự, đúng là có lòng riêng của mình.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Thoáng cái, Tôn Nhất Hao cùng Tô Bằng vừa đi vừa nói chuyện đã đi đến một thôn trấn, tên là Hưng Ba trấn.

Hưng Ba trấn là thôn trấn lớn, có chừng ba bốn vạn người, lại thêm dân tị nạn ở gần Vận Thành chạy nạn đến đây, bây giờ cũng đã là năm sáu vạn người.

Chỉ là năm sáu vạn người này, bây giờ phần lớn cuộc sống đều rất thảm, không có chỗ cũng không có tiền tài gì, Hưng Ba trấn một vài người có tiền, đã sớm chạy trốn đến Lâm Y, những người còn sót lại, không phải là dân thường, chính là dân chạy nạn.

Mà nơi này, bệnh thương hàn cực kỳ nghiêm trọng, bọn người Tôn Nhất Hao, chính là đến nơi này cứu tế.

Tôn Nhất Hao lúc nói tới chỗ này, quay đầu lại nhìn đội ngũ của mình, cười khổ một tiếng, nói.

“Lần này đi, tổng cộng không đủ trăm người, chẳng khác gì như muối bỏ biển, có điều, có chữa được một người, thì tính một người.”

Tô Bằng gật đầu, hành y tế thế thật ra ngoại trừ Tôn Nhất Hao, cũng không biết, nhưng có thể trong một thời cuộc gian khổ kiên trì lý tưởng, thật ra khiến Tô Bằng càng có thêm cảm giác tốt đẹp với hành y tế thế.

Tô Bằng đi đến nơi đây, tình cảnh nơi đây thật sự quá mức tệ hại, nhà cửa sụp đổ, người người nằm la liệt trên đường, không có lấy chỗ trú thân. Gần từng xem một vài bộ phim phóng sự kháng chiến Trung Quốc trong thế giới hiện thực, Hưng Ba trấn lúc này, giống như là bị quân đội càn quét oanh tạc qua, mặc dù tạm thời còn chưa xuất hiện người chết đói, nhưng cũng vô cùng thê thảm.

Tôn Nhất Hao cũng không ngờ tình huống nghiêm trọng như thế, hắn nhìn thấy thảm trạng của Hung Ba trấn, trong miệng không khỏi thở dài một hơi, nói.

“Thời cuộc gian nan, nhưng không thấy Từ Hoài Vũ thành Lâm Y đưa ra biện pháp giải quyết chính thức gì, cứ thế này, sợ là ngay cả ta, cũng có chút muốn ủng hộ người của các châu khác tấn công vào, cho dù trong lúc nhất thời náo loạn một chút, nhưng những dân thường này, vốn chính là căn bản của các thế lực, sẽ không để cho bọn họ chết đói chết rét.”

Tô Bằng nghe thế, cũng nhẹ gật đầu, có điều hắn có chút nghi hoặc, hỏi.

“Tôn huynh, Lương Châu có nạn yêu quái, thật sự có nghiêm trọng như vậy? Những bách tính này thà rằng chết đói chết rét, cũng không dám về nhà mình, chẳng lẽ những yêu quái kia quả thật cùng hung cực ác như thế sao?”

“Ta cũng không rõ... Có điều từ tin tức ta nắm giữ, những yêu quái kia coi như rất kiềm chế, cũng không giống như thích ăn thịt người như trong truyền thuyết, chính là có thể bộ dáng hơi đáng sợ một chút...”

Tôn Nhất Hao cũng nói.

“Vậy tại sao những dân thường này, thà rằng nhẫn nhịn chịu đói chịu rét ở đây, cũng không chịu về nhà?”

Tô Bằng nhíu mày, nói.

Hắn còn chưa dứt lời, chợt nghe thấy trên đường phố có tiếng khóc tiếng la, giống như là giải thích cho lời nói của Tô Bằng.

Chương 839: Sát sinh! (1)

Chỉ thấy một phụ nữ hơn ba mươi tuổi, đang gào khóc, nàng gất gao ôm chặt chân của một người giống như là người trong võ lâm, khóc hô nói.

“Đừng đánh chồng ta! Đừng đánh chồng ta! Chúng ta chỉ là muốn về nhà mà thôi, cầu các người thương xót, cho chúng ta về nhà đi, đừng đánh chồng ta nữa!”

“Hừ!”

Trên đường phố, bị người phụ nữ hơn ba mươi tuổi nắm chặt gấu quần kia, là một thiếu hiệp giang hồ hơn hai mươi tuổi, thoạt nhìn vẻ mặt đầy kiêu ngạo, ở xung quanh hắn, có ba bốn người trong giang hồ, đang nhìn hắn dùng chân đá một nam tử giống như người nông dân khoảng bốn mươi tuổi trên mặt đất, nam tử bị đá đầu, đã không đứng dậy nổi.

“Đám thấp kém các ngươi, các ngươi có biết hay không, tiểu gia ta vất vả khổ sở, ra sức liều mạng cũng là vì giết nhiều hơn một vài yêu quái, chính là để bảo vệ đám dân đen các ngươi, nhưng không ngờ các ngươi lại không thêm đếm xỉa những chuyện chúng ta làm, còn muốn trở về nơi bị đám yêu quái đó chiếm cứ... Đúng là đám rách nát! Nói! Có phải các ngươi bị yêu tộc đầu độc, trúng Mê Tâm thuật rồi, hay là bản thân chính là yêu tộc nguy trang?”

Thiếu hiệp giang hồ khuôn mặt hồng hách đá người kia, lại giáng thêm một cước nặng nề xuống nông dân trung niên nằm trên mặt đất, sau đó cười lạnh, nói với người phụ nữ hơn ba mươi tuổi kia.

“Vị hiệp khách này! Chúng ta thật không phải là cố ý muốn mạo phạm ngươi, nhưng mà con của chúng ta còn nhỏ, chịu không được phong hàn cỡ này, cứ tiếp tục thế này, e rằng sẽ bị chết cóng mất, chúng ta chỉ là muốn trở về, để cho con chúng ta có nhà ở, có nước ấm uống, cầu xin vị hiệp khách này buông tha chúng ta, buông tha chúng ta đi!”

Người phụ nữ hơn ba mươi, quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu xuống nền đá xanh cầu xin, nàng dập đầu vô cùng thành thực, rất nhanh, trên trán đã rách toát.

“Thả ngươi đi? Hừ! Nực cười! Hôm nay thả một mình ngươi đi, ngày mai mọi người cả Hưng Ba trấn này sẽ chạy trốn theo! Ta không hiểu đầu óc của ngươi có phải là làm từ óc heo không, những con yêu quái kia trời sinh ăn thịt người, moi tim gan, các ngươi còn muốn trở về, chẳng lẽ đều muốn làm lương thực cho yêu quái sao?”

Thiếu hiệp kiêu ngạo kia, cười lạnh, không đếm xỉa người phụ nữ đã dập đầu đến trán đổ máu kia, cười lạnh chế giễu nàng.

Nghe thấy những lời này, trưởng giả chung quanh có kiến thức không nhìn được, chợt thấy một ông già sáu bảy mươi tuổi đứng lên, nói với thiếu hiệp kiệt ngạo kia.

“Vị hiệp khách này, thực tế cũng không phải giống như các người nói. Chúng ta mặc dù là chạy nạn sớm nhất, nhưng cũng nhìn thấy một vài người tìm kiếm thân nhân của mình, nói là những yêu quái kia cũng không phải gặp người liền giết, bọn nó giống như hiểu được lời của chúng ta, sẽ hỏi, chỉ cần không phải chủ động tấn công bọn nó, bọn nó chắc chắn sẽ không chủ động ra tay với chúng ta, không chỉ là ta, người khác cũng nghe thấy rất nhiều người nói như vậy... Ta nói, nếu không thì để cho chúng ta trở về, để chúng ta xem thử tình hình có phải như thế không? Nếu có thể trở về, vẫn tốt hơn là chết đói chết rét ở chỗ này.”

“Ha ha ha ha...”

Nghe thấy những lời này, thiếu hiệp kiệt ngạo kia, sắc mặt đầu tiên là trở nên khó coi, sau đó lại phát ra một tràng cười rét lạnh, đi đến trước mặt ông già kia, nhìn chăm chăm ông già một hồi, đột nhiên, hấn nhắc chân đá mạnh một phát, đá vào ngực của ông già kia!”

“Hộc!”

Ông già kia nhiều ngày ăn không đủ no mặc không đủ ấm, thân thể đã sớm suy yếu, kết quả bị thiếu hiệp này một cước đá thẳng vào ngực, lập tức hộc ra một búng máu, ngã nhào xuống đất.

“Phụ thân!”

“Gia gia!”

Lập tức, có một tráng hán cùng một thanh niên, nhào tới, ôm chăm lấy ông già kia.

Thiếu hiệp kiệt ngạo kia, vẻ mặt tức giận, quát.

“Yêu ngôn hoặc chúng! Chính là có sự tồn tại của các người, mới khiến cho những người khác bị đầu độc, muốn trở lại Vận Thành!”

Sau đó, hắn quay đầu lại nghiêng răng nghiêng lợi nói với đôi vợ chồng nông dân kia.

“Nhìn thấy chưa? Đánh cho các người mở não ra, mới làm yên lòng người khác được, loại người như các người, nên giết cho lũ yêu quái kia ăn hết đi!”

Người phụ nữ lúc này, lại có chút sững sờ, trán của nàng đã đập đầu đến mức đỏ máu, nhưng không thấy thiếu hiệp thương cảm, còn thiếu hiệp, dường như đang rút kiếm ra ngoài, có ý muốn giết chết hai vợ chồng bọn họ.

“Gia gia!”

Lúc này, đột nhiên đằng sau truyền đến âm thanh bi thương gào thét.

Mọi người đều quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cháu nội thanh niên của lão nhân mới vừa rồi bị thiếu hiệp kiệt ngạo đá bay kia, ôm lấy thân thể của gia gia mình, trong mắt đều là nước mắt, chỉ thấy hắn trợn mắt nhìn về phía thiếu hiệp kiệt ngạo, ngón tay chỉ hắn nói.

“Người này đã đá chết ông nội của ta rồi!”

Hóa ra lão già kia, đã là tuổi già sức yếu, gần đây thiếu quân áo lương thực, lại mắc phải một số bệnh, vốn dĩ thân thể suy yếu, lại bị thiếu hiệp đá vào ngực một cước, đứt hơi mà chết.

Lão già kia, là một trưởng giả có đức vọng trong thôn, lão vừa chết, hơn hai trăm người chạy nạn chung quanh lập tức đều đứng lên, nhìn về phía thiếu hiệp này.

“Làm gì? Muốn tạo phản sao?”

Vài người bằng hữu của thiếu hiệp, thấy tình thế dường như sắp biến thành dân biến, lập tức tước vũ khí ra khỏi vỏ, quát bốn phía xung quanh.

Chương 840: Sát sinh! (2)

Thiếu hiệp kiệt ngạo trông thấy, trong lòng giống như càn khó chịu, hắt cười lạnh một tiếng, nói.

“Lão già này yêu ngôn hoặc chúng, đầu độc các người đi chết theo hắn, bị bản thiếu gia giết chết rồi, các người còn muốn báo thù cho hắn hay sao?”

“Đồ cầm thú!”

Cháu nội của ông già kia, là thiếu niên hơn hai mươi tuổi, huyết khí phương cương, nghe thấy thiếu hiệp kiệt ngạo nói vậy, lập tức không nhịn được phẫn nộ, quát hắn.

“Đám người các người, đừng cờ hiệu hàng yêu trừ ma, yêu cầu người khác cung cấp lương thực cho các người, người người đều có nhà ở, ăn sung mặc sướng còn có rượu để uống, còn chúng ta? Đều là con người, tại sao chúng ta phải chịu đói chịu rét?”

“Người đã chết ông nội của ta, còn không cho chúng ta sống, ta hôm nay liều mạng với người, chết cũng không để cho người sống tốt!”

Nói xong, thanh niên kia vọt dậy, hô hào xung quanh.

“Các hương thân, hôm nay hắn có thể giết gia gia ta, cũng có thể giết các người, mọi người đi theo ta, cùng liều mạng với hắn!”

Dân chạy nạn xung quanh, chỉ đứng nhìn, có vài người muốn xông lên, nhưng lại bị người bên cạnh giữ chặt, chỉ để một mình thiếu niên kia xông vào thiếu hiệp kiệt ngạo.

Chợt trông thấy một cái đầu người bay lên không trung, thiếu niên kia đã bị một kiếm chém bay đầu.

“Con của ta! Ta liều mạng với người!”

Phụ thân của thiếu niên kia, phụ thân vừa mới chết, con trai lại chết, lập tức không nhịn nổi, cũng lao đến.

Thiếu hiệp kiệt ngạo kia sát khí dâng lên, một kiếm đâm thẳng vào ngực, giết chết người này.

Hương thân xung quanh, trong lòng đều vừa giận vừa sợ, nhưng lại sợ những người giang hồ này lại giết người, chỉ là giận mà không dám nói gì.

Thiếu hiệp kiệt ngạo kia, đôi mắt đã đỏ ngầu, hắn quay đầu lại nhìn vợ chồng nông dân kia, nói.

“Giết một người là giết, giết một đám cũng là giết, các ngươi khơi mào chuyện này, cũng đáng giết!”

“Không được giết mẹ ta!”

Lúc này, bé gái bảy tám tuổi nhiễm bệnh của nông phụ kia, đột nhiên giống như là thoáng cái hồi phục lại, nhào tới, chắn trước mặt mẫu thân mình, nhưng mà thiếu hiệp kiệt ngạo kia, đôi mắt đã đỏ ngầu, cũng không để ý tiểu cô nương kia, một kiếm sắp đâm xuống, muốn cùng lúc giết chết hai mẹ con này.

“Dừng tay!”

Vào chính lúc này, không trung đột nhiên truyền đến thanh âm, giống như hai người đồng thời thi triển khinh công, bay vọt đến chỗ này.

Nhưng thiếu hiệp kiệt ngạo kia, dường như như không nghe thấy, trường kiếm trong tay, vẫn đâm xuống.

“Phập!”

“Bốp!”

“A!”

“A!”

Vài tiếng vang lên.

Chỉ thấy không trung bay tới một thanh bào, một cước đá thẳng vào má trái của thiếu hiệp kiệt ngạo, đá văng hắn ta ngã nhào.

Người thanh bào kia, chính là Tô Bằng!

Nhưng mà, Tô Bằng mặc dù rất nhanh, nhưng khoảng cách vẫn cách thiếu hiệp kia một khoảng khá xa, đã chậm một bước, bảo kiếm thiếu hiệp kiệt ngạo kia, vẫn đâm vào ngực tiểu cô nương kia.

Tiểu cô nương đau đớn hét lớn một tiếng, ngã trên mặt đất, sau đó đồng tử hai mắt tan rã.

Tô Bằng thấy, trong lòng chấn động, sau khi hấn một cước đá bay thiếu hiệp kia, lập tức lao người tới, xem xét thương thế tiểu cô nương kia.

Nhưng mà Tô Bằng thấy, sắc mặt lập tức trở nên không tốt, chỉ thấy một kiếm của thiếu hiệp kiệt ngạo, vừa vẫn đâm vào trái tim tiểu cô nương, thương thế cỡ này, quả quyết là cứu không được.

“Con của ta!”

Lúc này, người phụ nữ sau lưng bé gái kia, từ trong sững sốt phục hồi lại tinh thần, nhìn thấy con gái mình bị trúng một kiếm, lập tức nhào tới ôm chầm lấy con gái mình, đẩy Tô Bằng ra, ôm thi thể con gái ghen ngào khóc rống.

Tô Bằng thấy, trong lòng xúc động, hấn yên lặng lui lại, quay đầu liếc nhìn thiếu hiệp kia, sắc mặt lạnh băng, trong ánh mắt phảng phất bùng bùng lửa giận.

Chỉ thấy Tôn Nhất Hao lúc này, đang đứng sau lưng hấn, giằng co cùng mấy người giang hồ kia.

Mấy người giang hồ kia, lúc này đều đã đao kiếm ra khỏi vỏ, còn có một người chạy lại xem xét thiếu hiệp kiệt ngạo ngã xuống đất kia, chỉ là thiếu hiệp kia trúng một cước nội lực Cửu Dương của Tô Bằng, đầu không bị đá hỏng là may lắm rồi, lúc này xương cốt nửa bên mặt đều đã gãy nát, hủy dung một nửa, thần chí lúc này đã không còn rõ ràng, không thể nói chuyện, lão đảo đứng dậy.

“Các người là ai? Các người cũng là người trong liên minh trừ ma sao? Tại sao lại đánh người trong nhà?”

Mấy người trong giang hồ, nhìn thấy một cước của Tô Bằng, có uy lực như thế kia, lập tức cảm giác có chút không ổn, một trong số đó có vẻ hơi bình tĩnh, đứng dậy, nói với Tô Bằng.

“Tô Bằng ta độc lai độc vãng, gia nhập liên minh trừ ma quái quỷ gì đó của các người khi nào, đám người các người, đúng là cặn bã cũng không bằng, mất hết mặt mũi của người võ lâm!”

Tô Bằng lạnh lùng nói.

“Tô Bằng? Người là Huyết Thủ Ma Kiếm Tô Bằng? !!”

Khí thế người nọ lập tức yếu đi không chỉ ba phần, khiếp sợ lùi về phía sau ba năm bước, mới dừng lại hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng ánh mắt nhìn chằm chằm thiếu hiệp kiệt ngạo bị hủy dung một nửa kia, Sát Sinh đao chắn trước mặt mình, chậm rãi rút Sát Sinh đao ra khỏi vỏ, nói với những người giang hồ kia.

“Hôm nay, hắn chết chắc rồi!”

Nói xong, Tô Bằng đột nhiên nhảy lên, lẳng không bay chưa được bốn năm mét, Sát Sinh đao trong tay đột nhiên bốc cháy ngọn lửa màu đen, chém xuống cổ thiếu hiệp kiệt ngạo kia!

“Dừng tay! Người biết phụ thân hắn...”

“Đao hạ lưu nhân!”

Hai bên gần xa đồng thời vang lên hai tiếng gọi, dường như muốn Tô Bằng xuống đao lưu tình.

Nhưng mà, trong ánh mắt Tô Bằng tràn ngập hàn ý, làm sao để mắt đến bọn họ là ai? Chỉ thấy hắn phi thân đến trước người thiếu hiệp kiệt ngạo kia, một đao chém thẳng vào, từ không trung chém xuống.

“Xoẹt!”

Sát Sinh đao sắc bén cỡ nào, một đao kia của Tô Bằng, cơ bản không hề có cảm giác trở ngại, trực tiếp từ đỉnh đầu chém thẳng xuống người thiếu hiệp kiệt ngạo, một đao bổ xuống, xuyên qua cả người hắn.

“A!”

Người giang hồ đứng bên đỡ hắn, vội đưa tay léo, chỉ thấy nửa người của thiếu hiệp kiệt ngạo kia, đã bị hắn kéo sang một bên, nửa người còn lại, giống như bay về một hướng khác.

Lúc này, trong thân thể thiếu hiệp kiệt ngạo, bắn ra một tia màu đen, tiến vào trong Sát Sinh đao, sau khi Sát Sinh đao giết người, liền bổ sung ác nghiệp.

“Con của ta!”

Một tiếng kêu thê lương, truyền đến từ phía sau Tô Bằng, gần như đồng thời, hai quả thiết chùy, giống như sao băng vọt tới sau đầu Tô Bằng với tốc độ cực nhanh!

Chương 841: Gặp lại Thích Duy Tín

Sau lưng Tô Bằng, hai quả xích chùy thiết đuổi theo đánh tới sau ót của hắn.

Tô Bằng cảm giác được ám khí phía sau lưng, hắn xoay người một cái, trường đao sát sinh vung qua, chắn trước người mình.

“Phốc!”

“Phốc!”

Hai tiếng vang lên, hai xích chùy bay tới bị sát sinh trường đao vô cùng sắc bén chém thành bốn cánh hoa, bay qua hai bên người Tô Bằng, đập bể trên mặt đất, lập tức trên mặt đất xuất hiện hai hố sâu.

Lúc này mấy người võ lâm cũng đã đuổi tới chỗ này.

Nam nhân đầu mang kim quan, nhìn kiệt ngạo công tử bị Tô Bằng chém thành hai mảnh, lập tức phát ra một tiếng bi thiết;

“Dừng sĩ! Người chết tốt lắm quá!”

Mấy người đi theo hắn tới đây, ánh mắt cũng lộ ra thần sắc bi phẫn, đồng thời trợn mắt nhìn về phía Tô Bằng.

Nam nhân đầu mang kim quan kia, đau thương một hồi, sau đó đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía Tô Bằng, nói.

“Được, được... Người nếu đã dám giết ta, Vũ Văn Vô Địch ta tất nhiên phải đem người bầm thây vạn đoạn!”

“Con của người là trẻ nhỏ, con của người khác không phải là trẻ nhỏ sao?”

Tô Bằng nghe xong, cười lạnh một tiếng, hướng về phía nam tử kim quan kia nói.

Có điều Tô Bằng nghe người này nói xong, trong lòng cũng hiểu rõ người trước mắt này là ai.

Người này nếu tự xưng là Vũ Văn Vô Địch, hẳn là người của Vũ Văn gia đại hào (nhà giàu có) ở Dự châu tiếp giáp với Lương Châu.

Vũ Văn gia, là đại hào Dự châu, Dự châu giống như Cống Châu tiếp giáp với Lương Châu, có điều Cống Châu tiếp giáp với Lương Châu ở trấn Phúc Lăng, mà còn Dự châu tiếp giáp với Lương Châu lại ở Vận Thành.

Dự châu cùng với Lương Châu khác biệt ở chỗ, Lương Châu có mấy thành thị có biển trong đất liền, có điều Dự châu thì thuần túy là khu vực đất liền, có điều Dự châu cùng với Cống Châu tương tự ở chỗ, bên trong châu nhiều mỏ vàng, cho nên cường hào của Dự châu cũng đều xem như là sống rất tốt, thậm chí vài chỗ so với cường hào của Lương Châu còn giàu có hơn một chút.

Trong đó Vũ Văn gia tộc của Dự châu đã chiếm cứ lấy mấy cái mạch khoáng mỏ vàng lớn, đồng thời có ba năm tọa trị khổng chế thành thị. Tuy nhiên không thể thống nhất Dự châu, nhưng lại cũng là cường hào hết sức

có thực lực, luận bàn về thực lực cũng chỉ yếu hơn thứ sử Lương Châu Từ Hoài Vũ một chút mà thôi.

Chẳng qua là Vũ Văn gia tộc là gia tộc khống chế những thành thị kia, cũng không phải là giống như thứ sử Lương Châu Từ Hoài Vũ một người tập quyền, cho nên hành động yếu hơn một chút, nhưng vẫn là không thể khinh thường.

Có điều Tô Bằng cũng không đặc biệt đề ý đến Vũ Văn gia tộc. Vũ Văn gia tộc sở dĩ đặc thế ở Dự châu là bởi vì gia tộc bọn họ, là hậu duệ của một trong hai vị tổ sư sáng lập ra đại môn phái Phổ Ninh Kiếm phái ở Dự châu.

Tương truyền người sáng lập ra Phổ Ninh Kiếm Phái là ba huynh đệ, có điều lúc tuổi trẻ thì có võ đạo khác nhau. Đều tự phát triển con đường riêng của mình, một người tiến vào giang hồ tu luyện võ công, một người làm hòa thượng, vào Đại Không Tự ngụ lại chùa khác học võ, một người thì theo một cao tăng võ công cực kỳ cao cường vân du bốn phương, tu hành võ công.

Sau đó ba huynh đệ này đã thành tông sư võ học một đời, lần lượt ở Dự châu khai tông lập phái, chia ra thành lập ba thế lực võ công gồm Kiếm Các, Phổ Ninh Tự, và Đại Bi Các. Ba huynh đệ kia lúc tuổi già quên hết ân oán trước kia đều đem ba môn phái của riêng mình kết thành một môn phái, coi như là ba phái liên minh vĩnh cửu, trở thành một đại phái nổi danh trên giang hồ, được thế nhân xưng là Phổ Ninh Kiếm Phái.

Vũ Văn gia chính là dòng họ của ba huynh đệ đó, chỉ là cũng không phải là môn chủ thừa kế Phổ Ninh Kiếm Phái, môn chủ bây giờ đã không còn là họ Vũ Văn, nhưng là bởi vì chuyện hương khói của tổ sư gia có không ít người Vũ Văn gia, dần dần khiến cho Vũ Văn gia quật khởi ở Dự châu.

Tô Bằng lúc này nhìn nam tử kim quan trước mắt, trong đầu hiện lên những tư liệu này.

Đối diện người tự xưng là Vũ Văn Vô Địch này, thấy Tô Bằng nói như thế, trong lòng đã tức giận đến cực điểm, nhưng khi tinh táo lại hấn cắn chặt hàm răng, nhìn Tô Bằng, trong miệng nói.

“Được... Được... Ngươi một khi đã bá đạo tàn ác như vậy, ta tốt hơn nên lĩnh giáo một chút, bất luận ngươi là ai, Vũ Văn Vô Địch ta hôm nay thề nhất định phải đem thân tộc cả nhà ngươi, cả đám đều làm nhục giết chết hết!”

Tô Bằng nghe xong trên mặt không khỏi lộ ra vẻ lạnh lẽo.

Tuy rằng thân nhân của Tô Bằng đều đang ở trong hiện thực, Vũ Văn Vô Định này sợ là không có năng lực giết bọn họ, nhưng đối phương đã nói như thế cũng làm cho trong lòng Tô Bằng cực kỳ không vui.

“Con của người là con, mà nữ nhi của ta cũng không phải là con sao?”

Ngay lúc này, đột nhiên một thanh âm thê lương vang lên ở bên cạnh.

Bọn người Tô Bằng nhìn lại, chỉ thấy nông phu có nữ nhi đã chết kia, lúc này tóc tai bù xù, ôm thi thể nữ nhi của mình, con mắt tròn tròn nhìn chăm chăm vào nam tử kim quan kia hô lên.

“Con của người giết chồng của ta, giết nữ nhi của ta, một mình ta cũng không thiết sống nữa, ta và người liều mạng!”

Nông phu này, ánh mắt đã đỏ lên, nàng quát to một tiếng liền bỏ nhào tới Vũ Văn Vô Định kia.

Vũ Văn Vô Định vốn đã cũng bởi vì nỗi uất ức đau lòng mất con đang có cơn tức, thấy nông phu này nhào lên, trong miệng hắn không khỏi nói.

“Được, được... Muốn chết... Ta thành toàn cho người!”

Cổ tay của hắn run lên, lại là một quả xích chùy từ trong tay áo của hắn trượt ra ngoài, hắn theo tay vung lên, xích chùy liền hướng về nông phu kia bay đến.

“Cẩn thận!”

Tô Bằng thấy vậy, không khỏi kêu lên một tiếng, nhưng mà nông phu kia căn bản không biết võ công, làm sao có thể tránh được ám khí này?”

“Bịch!”

Chỉ nghe một tiếng động vang lên, xích chùy bay với tốc độ cao, mang theo nội lực đánh trúng đầu nông phu này, lập tức đập vào qua cái trán của nông phu rồi xuyên qua não bay ra phía sau, óc của nông phu nhất thời phun ra đằng sau rất xa, thi thể loáng một cái rồi ngã trên mặt đất, không động đậy được nữa.

“Vũ Văn Vô Địch!”

Tô Bằng thấy vậy, trong lòng đột nhiên sinh ra một cỗ lửa giận, hấn gươm sát sinh đao trong tay lên, trên sát sinh đao bốc cháy lên một ngọn lửa màu đen, dường như muốn chém Vũ Văn Vô Địch này.

“Dừng tay!”

Đột nhiên trong lúc này, một thanh âm từ đằng xa truyền đến, trong lúc đó có trên trăm người võ lâm thi triển khinh công từ đằng xa chạy tới nơi này.

Chân mày Tô Bằng có chút nhăn lại, chỉ thấy những người giang hồ kia thi triển khinh công, động tác mau lẹ, không bao lâu những người có khinh công tốt đã đi tới trước mặt bọn người Tô Bằng.

Tô Bằng thấy người cầm đầu, lập tức nhíu mày.

“A di đà phật, chúng ta lại gặp mặt, thật sự là nghiệp duyên không cạn, Tô thí chủ.”

Chỉ thấy người cầm đầu những người giang hồ này, chính là đệ tử trọng yếu của Đại Không Tự, hòa thượng Đại Không Tự đã mấy lần xung đột với Tô Bằng, Thích Duy Tín.

“Là người sao... Thật đúng là đã lâu không gặp.”

Tô Bằng nhìn hấn, khẽ gật đầu nói.

“Duy Tín đại sư, người biết hấn sao?”

Ở bên cạnh Thích Duy Tín, Vũ Văn Vô Địch kia nghe được hai người nói chuyện với nhau, nghe ra hai người dường như có mối hận cũ, mở miệng nói với Thích Duy Tín.

Thích Duy Tín khẽ gật đầu, nói.

“Vũ Văn thí chủ, người này chính là Huyết Thủ Ma Kiếm Tô Bằng đã thương mấy vị sư thúc mà ta đã từng nói với người.”

“Huyết Thủ Ma Kiếm Tô Bằng?”

Nghe xong những lời này, sắc mặt Vũ Văn Vô Định lập tức có chút khó coi, hẳn vốn là cho rằng Tô Bằng chỉ là cao thủ giang hồ bình thường, nếu như thế Vũ Văn gia bọn họ chỉ cần đưa ra số tiền thưởng kếch xù là có thể sai người giết nhi tử của hắn rồi.

Chẳng qua là Huyết Thủ Ma Kiếm Tô Bằng này, Vũ Văn Vô Định cũng có biết một chút, một mình Tô Bằng đơn độc đấu bắt bại với bốn gã cao tăng của Đại Không Tự, kém chút nữa đã đánh chết hòa thượng Không Duyên của Không Văn Tự, đã lưu truyền ra trên giang hồ, Đại Không Tự đuổi bắt người không nổi, Vũ Văn gia hẳn sợ là cũng nắm không xong.

“Đáng giận, dũng sĩ của ta đều chết vô ích sao...”

Biểu tình trên mặt Vũ Văn Vô Định cực kỳ khó coi, trầm nghĩ.

“Thích Duy Tín sao lần này lại tụ tập nhiều người như vậy, định lưu ta lại sao?”

Ngay lúc này, chỉ thấy trong tay Tô Bằng cầm đao, nói với Thích Duy Tín.

Chương 842: dân tâm dân ý

“Ha ha... Ta ở chỗ này thực sự không phải là vì một mình Tô thí chủ người.”

Thích Duy Tín nghe xong, ha ha cười một tiếng, nhìn về phía Tô Bằng, nói.

“Ta ở chỗ này là bởi vì ta cũng muốn thanh trừ một phần tử liên minh ma đảng, lúc này thời cuộc lâm nguy, Lương Châu xuất hiện yêu loạn, trên giang hồ người có chí cũng đều tụ tập ở chỗ này, mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng diệt ma yêu, chấn hưng uy danh của tộc chúng ta, để võ lâm vì thiên hạ mà dốc một phần lực, há có thể giống như những người khác chỉ biết là ở trong tộc nội chiến, tàn sát đồng tộc huynh đệ, tàn sát võ lâm đồng đạo sao?”

Lời này của Thích Duy Tín nói vô cùng kỹ xảo, cũng rất có tính kích động, lập tức sau lưng hắn không ít người giang hồ, ánh mắt nhìn về phía Tô

Bằng cũng có chút thay đổi, thật giống như Tô Bằng chính là võ lâm bại hoại.

“Ồ? Các ngươi là vì giúp đỡ uy danh tộc của ta? Thật sao? Ta sao lại cảm giác, loạn tử các ngươi tạo thành sợ là so với yêu tộc kia còn lớn hơn chứ?”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi cười lạnh, nói với Thích Duy Tín.

“Câm mồm!”

“Nói bậy!”

Nghe xong lời của Tô Bằng, nhất thời có một số người trong liên minh thanh trừ yêu ma đã lớn tiếng gọi mắng Tô Bằng.

“Không tin lời ta sao? Vậy ngươi hỏi những người ở đây này một chút, bọn họ có phải là cho rằng như vậy hay không!”

Tô Bằng nghe xong, lớn tiếng nói, sau đó phát tay chỉ những dân chạy nạn chung quanh, nói với bọn họ.

Những dân chạy nạn kia, thấy Tô Bằng chỉ tay vào mình như vậy, lúc đầu còn có người khiếp đảm, nhưng dần dần đã có người gan lớn bắt đầu nói chuyện.

“Chúng ta không thấy được yêu quái giết người, nhưng người của liên minh thanh trừ yêu ma gì gì đó của các ngươi thì giết người không kể!”

“Đúng vậy, Ngô lão cha là thôn trưởng vài chục năm của chúng ta, còn có con của hắn, là thôn trưởng bây giờ của chúng ta, còn có cháu nội của hắn... Ba người đều bị người của liên minh thanh trừ yêu ma giết chết, thật sự là quá thảm, nhà bọn họ còn lại một nữ nhân cũng không biết đi đâu rồi, nếu để cho nàng biết không biết nàng còn thiết sống hay không?”

“Không chỉ là như vậy, còn có Triệu lão lục, một người thành thật có điều chính là muôn về nhà lại bị người của liên minh thanh trừ yêu ma đá chết, thật sự đau đớn.”

“Còn không phải sao, còn có khuê nữ của hấn, đã là gái đã có chồng cũng là người tốt, vậy mà người của liên minh kia nói giết liên giết, thật sự coi chúng ta là heo chó cũng không bằng!”

Những dân chạy nạn này người một câu ta một câu, vừa mới bắt đầu còn giống như phát ra bực tức, nhưng mà càng nói càng có cảm giác người của liên minh thanh trừ yêu ma này không phải là thứ gì tốt. Có chút mùi vị hỏa dược.

“Chó lại bắt chuột xen vào việc của người khác gì đó, cho chúng ta trở về thì làm sao chứ? Chúng ta còn chưa có bị yêu quái giết chết đã bị chết rét chết đói rồi, nếu không thì giống như là Triệu lão lục bị bọn người này giết chết rồi, thật sự là làm bậy!”

“Liên minh chó má gì chứ!”

Thanh âm của những dân chạy nạn này càng nói càng lớn tiếng, dần dần tụ tập thành tiếng gầm, vang lên ở chung quanh.

lúc này hoàn toàn vượt ra ngoài dự liệu của bọn người Thích Duy Tín, những người của liên minh thanh trừ yêu ma này đều cảm giác mình hết sức tốt bụng, ở trong lòng bọn họ còn tưởng rằng những bách tính dân chạy nạn này đều cho rằng bọn hấn là anh hùng, là chúa cứu thế, lại không nghĩ rằng trong cảm nhận của bọn họ, lại là như thế. Trong lúc nhất thời trên mặt những người của liên minh thanh trừ yêu ma này, kinh ngạc có, phần nộ có, bất mãn có, ủy khuất có, thậm chí có mấy người đã có chút sát ý.

Thích Duy Tín cũng không ngờ, người nơi này, thật không ngờ chán ghét bọn họ, không khỏi sùng sờ một chút.

Nhưng mà nghe thanh âm bất mãn của những người này càng lúc càng lớn, Thích Duy Tín rốt cuộc ý thức được không phải là chuyện tốt, hấn quyết định thật nhanh, mở miệng niệm lên Phật hiệu. “A di đà phật!”

“Các vị thí chủ, không nên nghe người này mê hoặc!”

Thích Duy Tín nhìn chung quanh, trong lòng hấn cho rằng những dân chạy nạn này đều là bị Tô Bằng mê hoặc, cho nên mới như thế, vì vậy hấn lại cao

giọng hô một tiếng, đem thanh âm của những dân chạy nạn chung quanh áp thấp xuống.

“Nội công của đại sư Thích Duy Tín thật tốt.”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi cười rộ lên, thanh âm của hắn cũng xen lẫn nội lực Cửu Dương, mặc dù không giống như Sư Tử Hồng của Phật môn có thể trực tiếp chấn động nhân tâm, nhưng lại có thể dễ dàng đột phá áp chế Sư Tử Hồng của Thích Duy Tín, khiến người chung quanh nghe rõ ràng lời hắn nói.

“Thích Duy Tín, ngươi có phải có ý phủ định, thanh âm lớn liền là chân lý, thanh âm của ngươi lấn át những thanh âm của người dân này, liền đại biểu ý kiến của ngươi có thể bao trùm áp chế ý kiến của những người này sao?”

Tô Bằng nhìn Thích Duy Tín, đùa cợt nói.

“A di đà phật, Phật nói thế nhân nhiều ngu muội, Tô thí chủ ngươi không vì tộc người mà suy nghĩ đại kế, ngược lại còn mê hoặc những dân thường này, thật sự là tâm như rắn rết, sau khi chết tất nhiên phải xuống địa ngục.”

Thích Duy Tín mặt không chút thay đổi nhìn Tô Bằng nói.

Tô Bằng nghe xong, cười lạnh một tiếng, nói.

“Cái gọi là thiên ý cũng vừa là dân ý, trời nghe vừa là dân nghe, đạo lý này ngươi không hiểu sao? Phật nói thế nhân ngu muội, vậy hắn có thể thay thế thế nhân sinh tồn, ăn cơm, ngủ nghỉ, sinh đẻ con? Muôn được ăn no, mặc ấm, là chuyện thường tình của mọi người, bây giờ những dân chạy nạn này, ăn không đủ no mặc không đủ ấm, mắt thấy sẽ phải chết đói chết rét, các ngươi lại còn bắt bọn họ ở chỗ này, các ngươi có thể cho bọn hắn ăn mặc sao? Nếu sớm hay muộn đều phải chết rét chết đói, còn không bằng trở về nơi bị bọn yêu quái kia chiếm lấy, nói không chừng những yêu quái kia so với tâm địa của đám hòa thượng các ngươi này còn mềm lòng hơn một chút, ít nhất sẽ không tùy ý giết chết hết bọn họ.”

“Đúng vậy!”

“Chúng ta muốn trở về, các người còn can thiệp chúng ta làm gì?”

“Đi! Mặc kệ những người này, chúng ta trở về, ta cũng không tin bọn họ có thể giết hết chúng ta!”

Lời của Tô Bằng lập tức khơi dậy suy nghĩ trong lòng không ít người, lập tức một số người dẫn đầu muốn trở về thôn xóm đã bị những yêu quái kia chiếm được.

Thích Duy Tín thấy thế, chân mày gắt gao chau lên, hắn không có nghĩ tới những người này lại có ý kiến với liên minh trừ ma lớn như vậy, thế nhưng lại thà rằng mạo hiểm bị yêu quái ăn sạch cũng phải rời khỏi đây.

Kể từ đó, thế cục có chút vượt qua tầm khống chế của hắn, hắn cũng không thể bắt trời hết những người này ở chỗ này, trong lúc nhất thời, hắn cũng có chút lực bất tòng tâm.

“Tô Bằng.. Ta vốn nghĩ rằng người chỉ là võ công rất lợi hại, không ngờ khả năng mê hoặc nhân tâm cũng là lợi hại không kém.”

Ngay lúc này, đột nhiên có một thanh âm linh hoạt kỳ ảo dễ nghe vang lên ở phía xa.

Tô Bằng nghe vậy, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy từ phương hướng mà những dân chạy nạn này ly khai, một tuyệt mỹ nữ tử mặc đạo phục màu trắng ngà, khí chất siêu thoát xuất trần, dẫn đầu hơn hai trăm người giang hồ, đi tới.

“Phạm Thanh Âm?”

Thấy người này, Tô Bằng lập tức nhận ra, đúng là đệ tử đích truyền Từ Hàng Tĩnh Trai đã từng cùng mình giao thủ, Phạm Thanh Âm.

Phạm Thanh Âm mang theo những người giang hồ kia, đi về phía này, không biết là công pháp gì, hay là do ảnh hưởng từ khí chất của bản thân Phạm Thanh Âm, những dân chạy nạn kia thấy Phạm Thanh Âm, không ít người dường như cảm giác được xấu hổ cúi đầu xuống, có ít người thì lại xem đến lú lười, không biết nói cái gì cho phải, đứng ngốc bất động ở đó.

Phạm Thanh Âm dường như không có thấy những dân chạy nạn này, nàng đi tới cuối cùng dừng lại cách Tô Bằng không xa, nàng nhìn thấy mấy cô thi thể trên mặt đất, lông mày có chút chau lên, nói với Tô Bằng.

“Sao mỗi lần gặp người đều sẽ nhìn thấy chuyện huyết tinh như thế?”

Bản thân Tô Bằng kỳ thật cũng không biết, nói thật dường như kể từ khi tiến vào trò chơi Tử Vong Luân Hồi, mình đi đến đâu đều thật đúng là có không ít người chết, có lẽ mình ở trong trò chơi mang mệnh Conan?

Tô Bằng lắc lắc đầu, đem ý nghĩ này vứt ra khỏi đầu, hẩn nhìn về phía Phạm Thanh Âm, nói.

“Phạm cô nương, người muốn biết rõ ràng ngọn nguồn câu chuyện, cái gọi là không có điều tra thì không có quyền lên tiếng, người có biết, chuyện nơi đây là ai làm ra trước?”

“Là những người của liên minh thanh trừ yêu ma kia!”

“Là bọn hẩn giết người trước tiên!”

Nghe xong lời của Tô Bằng, không ít dân chạy nạn lên tiếng phụ họa.

“Phạm cô nương, chỉ trích này của người, thật là có chút không phân tốt xấu.”

Ngay lúc này, Tôn Nhất Hao cũng đi ra, hẩn mới vừa rồi vẫn luôn giúp nông phụ kia cứu chữa nông phu bị nhi tử của Vũ Văn Vô Địch đá gần chết kia, chẳng qua là nông phu kia thoát nhìn xem ra không có chuyện gì, nhưng trong sọ đã gặp chấn động, đã chết rồi, hẩn nhất thời không có giữ chặt nông phụ kia, mới khiến cho nàng bị Vũ Văn Vô Địch giết chết.

Lúc này hẩn đứng dậy, đem chuyện trải qua, nói lại một lần trước mặt mọi người.

Phạm Thanh Âm nghe xong, chân mày nhẹ chau lại, nhúu mày nhìn Tô Bằng nói.

“Bất kể như thế nào đi chăng nữa, chắc chắn cũng có vấn đề của người trong đó, không nói những thứ khác, người cũng biết, người cổ động những bách tính này trở về nơi đã bị yêu quái chiếm được, chính là muốn tánh mạng của bọn hắn?”

“Ồ? Theo ta được biết, những yêu quái của Vận Thành kia lại không có chủ động giết người.”

Tô Bằng nhìn Phạm Thanh Âm, nói với nàng...

Chương 843: Thiết Quan Vương (1)

“Người cũng chưa từng thấy, làm sao biết?”

Phạm Thanh Âm nghe xong, mặt không biểu tình, nói với Tô Bằng.

“Ha ha, Thanh Âm, ta nghe có người nói yêu quái không giết người, vừa vặn chúng ta bắt được mấy yêu quái, không bằng lấy ra, cho bọn họ nhìn, cũng tốt.”

Một giọng nói nghe hơi lão, nhưng lại trung khí mười phần, ở trong hơn hai trăm người giang hồ mà Phạm Thanh Âm mang đến vang lên.

Tô Bằng nghe xong, nhìn vào trong đám người, chỉ thấy một ông già cao lớn tóc trắng, từ trong đám người đi ra.

Tô Bằng cũng biết người này, nhìn người này, Tô Bằng hơi nhíu mày, nói.

“Long Thiệu Dương?”

“Chính là lão phu!”

Lão già trong đám người, đứng dậy, chính là chủ nhân chân chính của Ngũ Thành Liên Minh Long Thiệu Dương.

Tô Bằng nhìn thấy người này, không khỏi nheo mắt lại, sau nửa ngày nói.

“Long Thiệu Dương, người không phải chủ nhân Ngũ Thành Liên Minh sao? Sao lại đến cảnh nội Lương Châu? Chẳng lẽ còn cảm thấy Lương

Châu không đủ loạn, định phân một chén canh sao?”

“Ha ha ha ha... Nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu có người nghi ngờ hành động của lão phu!”

Long Thiệu Dương cười ha hả, sau đó mang theo một loại ánh mắt từ trên cao nhìn xuống, nhìn Tô Bằng, miệng nói.

“Tiểu bối, mặc dù ngươi võ công không tệ, nhưng sinh tồn trên thế gian, cũng không chỉ là võ công... Long Thiệu Dương ta nếu là minh chủ Ngũ Thành Liên Minh, chuyện lo lắng, so với ngươi nghĩ còn nhiều hơn nhiều, làm sao ngươi có thể đoán được?”

Nói xong, hắn nhìn người võ lâm chung quanh, nói.

“Liên tỹ như lần này, ta chính là tâm huyết dâng trào, cảm thấy muốn vì đại nghĩa nhân tộc làm chút chuyện, liền tới Lương Châu hàng yêu trừ ma, bởi vì cái gọi là tâm mà đến, chính là tâm chí của con người, thế thì có gì mà khó giải thích? Hay là ngươi tu vi không đủ, không thể hiểu được cách hành sự của ta.”

Tô Bằng nghe xong, miệng lập tức héch lên, Long Thiệu Dương này ngược lại đúng là một lão già không biết xấu hổ, đúng là biết lừa người.

Mặc dù trong võ đạo quả thật có thuyết pháp tùy tâm mà đến, nhất niệm thông thiên. Nhưng cảnh giới Long Thiệu Dương còn xa mới đến nước này, hắn đi vào Lương Châu, phỏng chừng chủ yếu vẫn là vì kiếm ích lợi, người này là minh chủ Ngũ Thành Liên Minh, chứ không phải kẻ khổ tu võ đạo, nói hắn đến nơi đây là vì đại nghĩa nhân tộc, tùy tâm tới, Tô Bằng là người đầu tiên không tin.

Lúc này hắn xuất hiện ở đây, Tô Bằng nghĩ thêm một tầng, hắn nghĩ Vũ Văn Vô Định kia, là đến từ nhà Vũ Văn ở Dự châu, quan hệ nhà Vũ Văn cùng kiếm phái Phổ Ninh không phải nông cạn. Một chi Kiếm phái Phổ Ninh lại có liên lạc sâu đậm với Đại Không Tự, trong nháy mắt, Tô Bằng giống đã minh bạch một số chuyện.

Long Thiệu Dương, nhắc tới cũng là thế lực Đại Không Tự nâng đỡ ra, bản thân hẳn chính là đệ tử ngoại môn của Phù Đồ Sơn, có liên quan rất lớn với Đại Không Tự, mà kiếm phái Phổ Ninh, cũng có liên lạc với Đại Không Tự, lúc này người nhà Vũ Văn và Long Thiệu Dương đồng thời xuất hiện ở Lương Châu, chắc chắn không đơn giản như vậy.

Nói không chừng, chính là Đại Không Tự dẫn đầu, đem Long Thiệu Dương cùng người nhà Vũ Văn tụ lại với nhau, hai thế lực này, một ở phương hướng Phúc Lăng trấn tập kết quân đội, một ở phương hướng Vận thành tập kết quân đội, sợ là muốn thừa dịp Lương Châu đại loạn, cùng ăn sạch khối thịt béo Lương Châu này.

Hai thế lực này, đều có quan hệ với Đại Không Tự, nếu Lương Châu bị bọn họ chia cắt, như vậy ba châu Cống Châu, Lương Châu, Dự châu liền đả thông toàn bộ, hợp thành một mảng thế lực lớn, nếu quân đội lại có thể thống nhất, như vậy ở thiên hạ quần hùng cắt cứ, liền có thể chính thức quét khởi, quét ngang căn cơ thiên hạ.

Có lẽ, đây là mục đích của Đại Không Tự, một phương diện phái Thích Duy Tín tổ chức liên minh này, khơi mào cừu hận giữa yêu tộc với nhân loại, sau đó buộc thứ sử Lương Châu của thành Lâm Y Từ Hoài Vũ cùng yêu tộc đánh một trận, vào lúc hai người lưỡng bại câu thương, võ thành liên minh Cống Châu cùng quân đội của nhà Vũ Văn ở Dự châu vào Lương Châu, tay trái ngư ông thủ lợi, đem Lương Châu chia cắt, như vậy, thế lực Đại Không Tự, liền quán thông ba châu.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng càng nghĩ, càng cảm giác có khả năng.

“Nếu là như vậy, ta phải phá hỏng hiệp nghị của bọn họ mới được!”

Trong lòng Tô Bằng, nghĩ như vậy.

Dù sao hình thức ban đầu của thế lực Tô Bằng bây giờ, vẫn ở Lâm Y, nếu Lương Châu bị Ngũ Thành Liên Minh cùng nhà Vũ Văn chiếm được, một phương diện Tô Bằng cùng Ngũ Thành Liên Minh và nhà Vũ Văn cũng đã có thù, mặt khác hai thế lực này đều có liên lạc với Đại Không Tự, xem thế nào cũng sẽ không dễ mình sống yên, hơn nữa nếu đề mưu đồ của Đại Không Tự thực hiện được, như vậy bọn họ chinh chiến thiên hạ sẽ có tư bản

rất mạnh, nếu quả thật để Đại Không Tự chiếm được thiên hạ, mình còn cần sống trong trò chơi này nữa không chứ?

Nghĩ tới đây, trong đầu Tô Bằng, không khỏi nhanh chóng vận chuyển.

Chương 844: Thiết Quan Vương (2)

“Sao? Nói không nên lời? Nếu nói không nên lời, liền tránh ra, chúng ta bắt được mấy yêu quái, vừa vận để những bách tính này cùng chúng ta xem thử, xem những yêu vật này, có phải là giết người không!”

Long Thiệu Dương nhìn Tô Bằng, miệng nói.

“Ha ha ha ha... Chuyện như vậy, sao có thể không tìm ta chứ?”

Vào chính lúc này, ở phía xa, đột nhiên lại có người cười lớn, tiếp lời của Long Thiệu Dương nói.

Ba người Long Thiệu Dương, Vũ Văn Vô Địch, còn cả Thích Duy Tín nghe xong giọng nói này, sắc mặt lập tức có chút biến hóa, bọn họ đồng thời nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chỉ thấy ở nóc phòng một nhà phú hộ trấn Hưng Ba, ba nam nhân cao lớn, đang đứng ở nơi đó.

Người cầm đầu ba người này, mặc cẩm bào, khoác một áo khoác màu đen, trên đầu đội một Thiết quan rất cao màu đen, áo khoác màu đen không ngừng bay múa trong gió, có vẻ khí thế phi phàm.

Hai người ở bên cạnh hắn, toàn thân thì mặc trang phục màu đen, một người trong tay nắm một ngân thương hai đầu, một người cầm một đôi đoản kích, đứng ở hai bên nam nhân Thiết quan áo đen kia, tựa hồ giống hai hộ vệ, lúc này, chính là người này lớn tiếng bật cười.

Tô Bằng lại có chút kinh ngạc, thầm nghĩ võ công ba người này cũng không tệ, chỗ bọn họ cách bọn người Tô Bằng, không đến năm mươi mét, mà Tô Bằng, cũng vừa vận phát hiện bọn họ, mặc dù tâm Tô Bằng không ở đây, nhưng có thể ở dưới cảm giác của mình che dấu lâu như vậy, cũng hết sức lợi hại.

Ba người này, ở dưới sự dẫn dắt của người mặc áo khoác màu đen kia, thi triển khinh công, trong thời gian rất ngắn, liền đã đi tới bên Tô Bằng.

Nam nhân mặc áo khoác màu đen, trên đầu đội Thiết quan kia, sau khi đến nơi này, đầu tiên là chấp tay với Tô Bằng, cười lớn nói.

“Ha ha ha, nghe qua hiệp khách quật khởi nhanh nhất trên giang hồ, chính là thánh thủ ma kiếm Tô Bằng, một người chiến bại bốn lão hòa thượng Hư tự bối của Đại Không Tự, hôm nay vừa gặp, quả nhiên hào khí can vân, đúng là thanh niên tuấn kiệt!”

Tô Bằng nghe xong, hơi chấp tay, miệng nói một câu khen trật rồi, nhưng lại suy tư, người này là ai, sao nhìn kiểu gì cũng thấy có chút thiện cảm đối với mình, vội tới đã thổi phồng mình, đem ngoại hiệu Huyết Thủ ma kiếm của mình gọi thành thánh thủ ma kiếm không nói, còn vừa tới đã nhắc chuyện mình diệt bốn hòa thượng Hư tự bối của Đại Không Tự, đây là đang tát vào mặt Đại Không Tự sao?

Đột nhiên, Tô Bằng nghĩ tới một nhân vật, chấp tay hỏi người này.

“Các hạ chẳng lẽ chính là Thiết Quan Vương Kinh Châu Tiết Đồng?”

“Ha ha ha, Tô thiếu hiệp không ngờ nhận ra ta, đúng là vinh hạnh!”

Người này nghe xong, cười ha hả, nói với Tô Bằng.

“Không sai, ta chính là Tiết Đồng Kinh Châu!”

“Quả nhiên là hấn!”

Nghe hấn nói như thế, người chung quanh lập tức lộ ra biểu lộ hiểu rõ.

Trong lòng Tô Bằng, cũng trong nháy mắt hiểu rõ, sao người này lại ủng hộ mình.

Nhắc tới Tiết Đồng Kinh Châu này, ngược lại đúng là một nhân vật truyện kỳ.

Địa hình Kinh Châu, có núi lớn, có sông lớn, người dân hung hãn, không dễ khống chế, từ xưa đã là chỗ rất khó thống trị.

Thực tế võ lâm Kinh Châu, cũng ngư long hỗn tạp, Kinh Châu, cũng là khu vực trong nhiều châu của thiên hạ, ít có môn phái võ lâm, cũng không thuộc đại môn phái khổng chế.

Chủ yếu là thế lực Kinh Châu quá mức phức tạp, dân chúng lại hung hãn, bản thân ngoại trừ vị trí rất máu chốt, cũng không có nhiều sản vật kiếm ra tiền, khiến những đại môn phái kia cảm thấy khống chế Kinh Châu, thật sự là một việc trả giá vượt qua hồi báo, cho nên bỏ qua.

Kinh Châu chưa từng thống nhất, ở Kinh Châu, không phải đại môn phái và đại cường hào khổng chế thế lực, mà là các lộ cường hào hắc..... đạo, khống chế các địa phương.

Vị Tiết Đồng này, chính là cường hào quật khởi ở trong hắc... đạo.

Nghe nói vị Thiết Quan Vương Tiết Đồng này, lúc trẻ đã vào trong hắc đạo, cả cuộc đời, chưa từng học võ công chính thống, cũng không có sư phụ, chưa từng vào môn phái, chính là dựa vào trong đồ máu hết lần này tới lần khác giữa bang phái cùng hắc..... đạo, tôi luyện công phu chém giết, sau đó từ trên người địch nhân bị giết chết lĩnh ngộ tích lũy từng điểm bí tịch, cuối cùng không ngờ khiến hắn có lối tắt khác, luyện thành một thân công phu hơn người.

Mà danh xưng Thiết Quan Vương của hắn, cũng là trước kia lúc Tiết Đồng mười sáu mười bảy tuổi, thấy đại hào địa phương Kinh Châu đầu đội kim quan, trong lòng cũng không phục, nói với đồng bọn của mình.

“Người có thể phối kim quan, Tiết Đồng ta cũng có thể phối quan, quyền bính thiên hạ, há lại sợ bọn chuột nhắt! Ta sẽ làm lớn!”

Nhưng lúc đó Tiết Đồng không có tiền, liền bảo người ta làm cho Thiết quan màu đen, tự đội trên đầu, để tỏ rõ chí hướng mình sẽ thay thế những cường hào hắc đạo kia.

Quả nhiên, chưa tới hai mươi năm, Tiết Đồng ngay ở Kinh Châu đánh hạ nửa giang sơn Kinh Châu, hấn một lưu manh không có xuất thân, không ngờ làm ra chuyện mà những đại môn phái kia đều làm không ra, cơ bản thống nhất hai phần ba Kinh Châu, khống chế mấy tòa thành thị, cường hào hắc đạo khác của Kinh Châu, đều bái hấn làm đại ca cầm đầu, gần như trở thành kẻ đứng đầu Kinh Châu.

Hắn lúc này cho dù muốn bao nhiêu kim quan đều có thể làm đến, tuy nhiên do mang quen Thiết quan, cho dù ở đâu, trên đầu đều mang theo Thiết quan đen, nên được một số người gọi thành Thiết Quan Vương Tiết Đồng.

“Thiết Quan Vương, ngươi tới chỗ này làm gì? Ta nghĩ chúng ta cũng không mời ngươi tới đây!”

Lúc này, nhìn thấy Thiết Quan Vương Tiết Đồng tới đây, Vũ Văn Vô Địch đằng sau đội kim quan kia, không khỏi hừ lạnh một tiếng, nói với hắn.

“Ta tới chỗ này, đương nhiên là vì đại nghĩa nhân tộc, nhìn Lương Châu gặp phải yêu loạn, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra... Sao, chỉ cho phép người nhà Vũ Văn ngươi đến, chứ không cho phép ta tới sao?”

Thiết Quan Vương Tiết Đồng quay đầu lại, nhìn thoáng qua Vũ Văn Vô Địch, miệng nói.

Tô Bằng ở bên cạnh, đã hiểu rõ trong lòng.

Thiết Quan Vương Tiết Đồng xuất hiện ở nơi này, còn vừa tới đã bêu xấu Thích Duy Tín của Đại Không Tự, hơn nữa ngôn ngữ nâng Tô Bằng, Tô Bằng mặc dù cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng suy nghĩ một lát, lại thấy hợp tình lý.

Đó là vì...

Chương 845: Ba con yêu quái

Thiết Quan Vương Tiết Đồng tới chỗ này, đó là bởi vì, nơi này cũng có lợi ích của hắn hoặc là chỗ lợi hại nào đó.

Vị trí Kinh Châu, đang chăm chăm dán mắt vào Lương Châu, địa phương có bộ phận giao giới rất lớn với Lương Châu.

Địa hình Lương Châu, vị trí cao thấp, nối liền với Cống Châu cùng Dự Châu, bên cạnh, chính là vị trí Kinh Châu.

Mặc dù địa phương giao giới giữa Kinh Châu cùng Lương Châu, phần lớn đều là địa hình núi non, không dễ dàng đi qua, nhưng cũng có hai ba thông đạo, có thể trực tiếp từ Lương Châu tiến vào Kinh Châu, hoặc là ngược lại từ Kinh Châu tiến vào Lương Châu.

Kể từ đó, thế cục Lương Châu, có quan hệ mật thiết với Kinh Châu của Thiết quan Vương Tiết Đồng.

Về mặt tấn công, Lương Châu xảy ra chuyện, Thiết Quan Vương Tiết Đồng nếu muốn vào, thì có thể chiếm được bộ phận thành thị Lương Châu, mà từ góc độ phòng thủ mà nói, Lương Châu nếu có nguy hiểm, Kinh Châu cũng có thể gặp phải một ít nguy hiểm.

Nguy hiểm này, cũng không phải nói yêu quái, mà là con người.

Tô Bằng đã nhìn ra, lần này trong Hung Ba trấn, Vũ Văn gia cùng Long Thiệu Dương xuất hiện, đại biểu cho hào cường Cống Châu và hào cường Dự Châu muốn phân chia hai phần Lương Châu, do vậy, Ngũ Thành Liên Minh cùng lực lượng của Vũ Văn gia, chính là một bọn.

Bản thân Cống Châu cùng Dự Châu, chính là nằm ở hai hướng trên dưới Kinh Châu, cũng có không ít địa phương giao giới với Kinh Châu, nếu bọn họ lại chiếm Lương Châu, như vậy chính là ba mặt bọc đánh Kinh Châu, khiến Tiết Đồng vô cùng bị động.

Cho nên, Tiết Đồng cho dù không cần địa bàn Lương Châu, ít nhất cũng phải phá được liên minh giữa Ngũ Thành Liên Minh và Vũ Văn gia, như vậy mới có thể giữ an toàn cho Kinh Châu của mình, bằng không Dự, Cống, Lương ba châu, đều có ít nhất bảy tám đường thông qua Kinh Châu, mà Kinh Châu vốn người ít binh ít tài nguyên ít, bị một đám thế lực bao vây xung quanh, chắc chắn khó lòng thoát nổi.

Như thế, sẽ không khó đoán được dụng ý của Thiết Quan Vương Tiết Đồng, hẳn tới chỗ này, có lẽ chính là để phá hoại kế hoạch Đại Không tự. Kết giao với Tô Bằng, cũng là nhìn thấy Tô Bằng cùng Đại Không tự với Vũ Văn gia và Ngũ Thành Liên Minh đều có mâu thuẫn, võ công lại cao cường, là đồng minh tự nhiên của hắn, đương nhiên phải giao hảo khen ngợi nhau chút đỉnh.

Suy nghĩ cẩn thận những điều này, trong lòng Tô Bằng đã sáng tỏ, tiền căn hậu quả đều suy nghĩ rõ ràng.

Giao hảo với Thiết Quan Vương Tiết Đồng, Tô Bằng cũng không mâu thuẫn, mục đích của hắn, cũng hòng phá hoại kế hoạch của Đại Không tự, một mình thì có vẻ thế cô lực bạc quá, còn liên kết với Tiết Đồng bản thân không có xung đột ích lợi, mục tiêu lại còn thống nhất, là đồng minh sẵn có của mình, đương nhiên có thể tiếp xúc một chút.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng mỉm cười, hùa theo Tiết Đồng, nói với Vũ Văn Vô Địch.

“Thiết Quan Vương nói chí lý, nơi này cho phép các người tới sao? Còn người nữa, Vũ Văn gia kia, nhìn người cũng trưởng thành, sao lại có thể không chút xấu hổ như thế, trực tiếp đặt tên mình là Vũ Văn Vô Địch? Người quả thật vô địch sao? Còn có, người đội cái mũ kia, xấu thì không nói, còn bằng vàng, người đang khoe khoang Vũ Văn gia các người có tiền có mỏ vàng hay sao? Thiết Quan Vương đội mũ sắt, được thiên hạ tán dương, nhưng mà ta lại chưa nghe nói qua thanh danh Vũ Văn Vô Địch đội mũ vàng như người cả, nếu như có bản lĩnh thật sự, thì phải càng lạnh lẽ, càng không có thực tài gì, thì lại càng thích khoe khoang.”

Vũ Văn Vô Địch nghe thế thiếu chút nữa tức đến hộc ra một búng máu, Tô Bằng với hắn có mối thù giết con, hắn bây giờ còn khó chịu, lúc này bị Tô Bằng đả kích đến thế, lửa giận trong lòng gần như không cách nào ngăn chặn.

Hiện tại Vũ Văn Vô Địch đại biểu Vũ Văn gia cùng Long Thiệu Dương đàm phán chia chác ích lợi, lão cáo già Long Thiệu Dương, không dễ đối phó, nhưng nếu như có thể kích thích Vũ Văn Vô Địch ở đây độc chiến với mình, Tô Bằng liền nhân cơ hội giết chết hắn, dù sao người Vũ Văn gia đã

giết một người, thì ngại gì giết thêm người nữa, bởi như vậy, cho dù bản thân giết hẳn, nhưng người đàm phán đã chết, Vũ Văn gia cùng Ngũ Thành Liên Minh tất nhiên cũng có rạn nứt, hiệp nghị của bọn hắn, có thể bị rối loạn.

Đây là kế dụ ra để giết của Tô Bằng.

Thiết Quan Vương Tiết Đồng nghe lời của Tô Bằng như thế, lập tức đoán được ý của hắn, bèn hòa theo phụ họa với Tô Bằng nói.

“Ha ha ha, Tô thiếu hiệp không nói, ta còn không hề phát hiện, bây giờ nhìn người Vũ Văn gia này, ngược lại thực sự lại có một cảm nghĩ khác đó nha.”

“Tô Bằng! Tiết Đồng! Các ngươi chớ khinh người quá đáng, chẳng lẽ cho rằng ta quả thật sợ các ngươi sao?”

Vũ Văn Vô Địch nghe thế, quả thật bị chọc giận đến mức sắp sùi bọt mép, quát lớn Tô Bằng và Tiết Đồng.

“Hừ! Ta khi dễ ngươi thì thế nào? Con trai của ngươi còn bảo vệ không nổi, còn mặt mũi gì đứng trước mặt chúng ta nói chuyện? Nếu ta là ngươi, đã sớm tìm một cái lỗ chui xuống, còn có mặt mũi nói chuyện trong này sao?”

Thiết Quan Vương Tiết Đồng, thấy Vũ Văn Vô Địch đã hiện rõ vẻ tức giận, cười lạnh một tiếng, nói với hắn.

“Các ngươi khinh người quá đáng!”

Vũ Văn Vô Địch nghe thế, gần như đánh mất lý trí, ống tay áo run lên, hai quả thiết chùy lại trượt vào trong tay của hắn, giống như đang muốn xuất thủ.

“A di đà phật! Vũ Văn thí chủ bình tĩnh chớ vội.”

Thích Duy Tín bên cạnh trông thấy, lập tức niệm một câu Phật hiệu, kéo Vũ Văn Vô Địch lại.

Thích Duy Tín nhiều lần thiết thòi dưới tay Tô Bằng, đã có kinh nghiệm, biết trong những người ở đây, võ công Tô Bằng có thể là cao nhất, nếu là

hắn tìm được lý do đối địch với Vũ Văn Vô Địch, vậy thì Vũ Văn Vô Địch cơ bản cũng là không thoát được kiếp số rồi.

Thích Duy Tín biết, nếu Tô Bằng tìm được lý do giết Vũ Văn Vô Địch, vậy thì đại kế của Đại Không tự coi như thất bại, như vậy Thích Duy Tín hẳn, chính là không hoàn thành sứ mệnh của sư môn, đây là thất trách của Thích Duy Tín, cho nên Thích Duy Tín lập tức bước lên, ngăn cản Vũ Văn Vô Địch sắp hành động.

Đồng thời, ngón tay Thích Duy Tín ở trên lưng Vũ Văn Vô Địch, viết ra dòng chữ dụ ra để giết.

Vũ Văn Vô Địch đang nổi giận, vốn đang nghĩ Thích Duy Tín vì sao ngăn cản mình, nhưng mà, sau khi Thích Duy Tín viết dòng chữ kia ột trên lưng hắn, đã khiến cho hắn thoáng chốc tỉnh táo lại.

Vũ Văn Vô Địch cũng không phải đũa ngọc, cảm giác tên của mình là vô địch, thì tức là bản thân vô địch, hắn tự mình biết, võ công của hắn và lão hòa thượng hàng chữ Hư của Đại Không tự, cũng không chênh lệch là bao.

Tô Bằng trước mắt, mặc dù đáng hận, nhưng lại từng có chiến tích một mình đối chiến với bốn hòa thượng hàng chữ Hư của Đại Không tự, dựa vào điểm này thôi đã có thể chắc chắn, võ công đối phương trên mình.

Lúc này được Thích Duy Tín nhắc nhở, Vũ Văn Vô Địch đột nhiên tỉnh ngộ, đối phương là đang dẫn dụ mình ra tay, sau đó dễ tìm lý do giết mình, nghĩ tới đây, hắn không khỏi toát mồ hôi lạnh, thiết đảm chuẩn bị xuất chiêu, chợt nắm chặt trong tay bất động.

Long Thiệu Dương lão già thành tinh, cũng nhìn ra mục đích của Tô Bằng.

Chợt nghe Long Thiệu Dương cao giọng nói.

“Tô Bằng tiểu bối, ngươi cũng không muốn gây sự, hôm nay chúng ta ở đây, không phải là muốn giải quyết ân oán cá nhân, mà là vì đại kế hàng yêu trừ ma, vừa rồi ngươi không phải nói đó sao? Yêu quái không giết người, đúng lúc ta và Thanh Âm muốn đích thân đi xem thử vài con yêu quái, chúng ta dẫn đến cho dân chúng và vài bằng hữu giang hồ cùng xem,

yêu quái kia có phải là giết người hay không, người không cần đánh lạc hướng!”

Tô Bằng nghe thế, nhú mày, hấn vồn muốn dụ Vũ Văn Vô Địch ra để giết, có điều thoát nhìn, Thích Duy Tín cùng Long Thiệu Dương này vẫn rất tỉnh táo, bây giờ muốn dụ Vũ Văn Vô Địch ra, cũng có chút khó khăn rồi.

Dù sao Tô Bằng cũng không thể không có lý do gì lại đi giết người, nơi này vài trăm người giang hồ đang nhìn, thanh danh lưu truyền ra, về sau trên giang hồ cũng không tốt lắm.

“Tô Bằng, người cảm thấy yêu vật này sẽ không đả thương người sao, vì sao không dám cùng chúng ta đi xem thử, bản tính chân thật của những yêu vật kia?”

Phạm Thanh Âm lúc này cũng mở miệng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, cười nhạt một tiếng, nói.

“Người đã nói như thế, chúng ta liền đi xem cũng không sao.”

Nói xong, hấn thu hồi Sát Sinh đao vào trong vỏ đao.

Chương 846: Anh hùng giết gà (1)

“Được, Tiết Đồng ta cũng cùng đi xem thử với vị Tô huynh đệ này, ta vẫn chưa từng được nhìn thấy yêu quái, ngược lại muốn xem thử yêu quái này rốt cuộc có bộ dạng thế nào.”

“Vậy chúng ta đi.”

Phạm Thanh Âm gật đầu, dẫn theo những người giang hồ này, còn có dân chạy nạn đi theo đằng sau, cùng nhau đi vào bên trong Hưng Ba trấn.

Nhìn thấy Phạm Thanh Âm tiến vào, những người giang hồ này tự động nhường ra một con đường, để cho Phạm Thanh Âm đi vào.

Tô Bằng cùng bọn người Phạm Thanh Âm cùng đi vào trong Đả Cốc Trường, dừng lại ở chính giữa Đả Cốc Trường, nhìn về phía mấy cái lồng

sắt kia.

Nhìn thấy yêu quái giam giữ trong lồng, lồng mây Tô Bằng, không khỏi nhướng lên.

Chỉ thấy trong ba chiếc lồng này, giam giữ ba quái vật không giống người.

Chỉ thấy trong cái lồng thứ ba, là một yêu quái giống như miêu yêu, chỉ là yêu quái này lại vô cùng thông minh, thoát nhìn chỉ lớn khoảng chừng bằng tiểu cô nương bảy tám tuổi, đặc trưng nhân tộc trên người nàng có thể càng có nhiều hơn, quần áo mặc dù có chút thô ráp, nhưng cũng là quần áo nhân tộc, chỉ là trên đầu có hai lỗ tai mèo.

Lúc này, nàng giống như vô cùng sợ hãi, thân thể cuộn tròn, dựa vào lồng sắt, nước mắt lưng tròng nhìn miêu yêu trong lồng thứ hai, có thể đó là mẹ của nàng.

Những người giang hồ xung quanh này, nhìn ba con yêu quái này, không khỏi chặc lưỡi tò mò.

“Không thể tưởng được những yêu quái này cũng có trí tuệ, cũng biết mặc quần áo nhân loại.”

“Đúng vậy, nhìn những con yêu quái này, còn có con tiểu yêu quái kia, nếu không nhìn kỹ, thực sự còn có chút giống như con người.”

“Im lặng! Người biết cái gì? Tiểu yêu quái này, đừng nhìn bề ngoài coi như vô hại, chỉ cần phát điên lên, thì cho dù là người cũng chưa hẳn chống đỡ nổi!”

“Lợi hại như vậy sao?”

Người giang hồ chung quanh lồng sắt, không ngừng bình luận những yêu quái này.

“Đây cũng là yêu quái?”

Thấy ba con yêu quái trong lồng, Thiết Quan Vương Tiết Đồng ngược lại là có chút ngạc nhiên, hẳn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy yêu quái, đối với loại

sinh vật có chút giống với con người, nhưng lại cũng không giống nhau này, Thiết Quan Vương Tiết Đồng có chút chặc lưỡi tò mò.

Tô Bằng trái lại gặp qua không ít lần yêu quái, hẳn nhìn ba ba con yêu quái trong lòng, trong lòng đã biết được trình độ của những con yêu quái này.

Lang yêu và miêu yêu, thoát nhìn đại khái chỉ có đạo hạnh mấy trăm năm, còn không có hoàn toàn biến hóa, yêu đan hay là trạng thái dịch thể, xem như khá là bình thường trong đám yêu quái, có điều lại có trí khôn, chỉ là tiểu cô nương miêu yêu bị nhốt trong lòng này, lại có chút kỳ lạ.

Thấy tiểu cô nương miêu yêu kia, tuổi tác cũng không lớn lắm, mặc dù chu kỳ sinh mệnh yêu tộc tương đối dài. Cho dù sống mấy mươi năm cũng có trình độ trí khôn như một đứa trẻ của nhân loại, nhưng nếu như chỉ có đạo hạnh tu hành mấy mươi năm, tiểu miêu yêu này có lẽ không cách nào biến hóa, mặc dù là tạo hình nửa yêu cũng làm không được, chỉ có thể tồn tại với hình dạng vốn dĩ.

Nhưng mà tiểu miêu yêu trước mắt này, rõ ràng có đặc trưng của nhân loại, Tô Bằng đoán rằng, huyết thống của nàng có lẽ không thuần khiết, mà có thể là hỗn huyết giữa yêu tộc và nhân tộc.

Mà nghe Tôn Nhất Hao nói, Tô Bằng dự đoán yêu quái Vận Thành phỏng chừng phần lớn đến từ Yêu Giới. Trong Yêu Giới, yêu tộc đứng đầu, đồng thời cũng có một vài bộ tộc khác sinh sống ở trong đó, yêu nhân hỗn hợp, cũng là chuyện bình thường. Tô Bằng suy đoán, sở dĩ lần này yêu tộc xuất hiện ở Vận Thành, không giết hại dân thường, phỏng chừng cũng vì nguyên nhân này... Bọn chúng đã thích ứng với cuộc sống hỗn hợp với cùng nhân tộc, cũng không phải xem nhân tộc như là lương thực hoặc là nô dịch, mà là xem như sinh linh có thể cùng chung sống với nhau, cho nên mới không có chuyện tàn sát dân chúng.

Nếu đã vậy, hai bên đều có trí tuệ, mà ở Yêu Giới, ranh giới của nhân tộc cùng yêu tộc cũng không phải rõ ràng, có yêu tộc yêu thích nhân tộc, kết hợp cùng nhau, cũng có thể.

Tô Bằng suy đoán, tiểu miêu nữ này, phụ thân của nàng phỏng chừng có thể chính là nhân tộc của Yêu Giới.

“Phạm cô nương, người nói những yêu tộc này giết người, người làm sao mới có thể chứng minh được? Chẳng lẽ còn muốn thả bọn chúng ra, tìm một vài người đến thử nghiệm hay sao?”

Đang lúc Tô Bằng suy nghĩ, Thiết Quan Vương Tiết Đồng ở bên cạnh hấn lên tiếng hỏi Phạm Thanh Âm.

“Đương nhiên là không thể rồi.”

Thanh âm Phạm Thanh Âm hờ hững vang lên, nói với Thiết Quan Vương Tiết Đồng.

“Bắt giữ những yêu quái này, chúng ta cũng không phải là không có trả giá rất đắt, làm sao có thể dễ dàng thả chúng nó ra như vậy được? Có điều mặc dù như vậy, vẫn còn có cách, để xem thử những yêu quái này có phải khát máu hay không.”

Trước khi Phạm Thanh Âm nói chuyện, Long Thiệu Dương Ngũ Thành Liên Minh đã dặn dò thuộc hạ, đi lấy một vài món đồ đến đây.

Lúc này, người của Long Thiệu Dương, không biết từ nơi nào đem đến mấy con gà sống.

“Những con yêu quái kia có hung tính hay không, thử cái là biết thôi!”

Chương 847: Anh hùng giết gà (2)

Long Thiệu Dương nói xong, hấn vung tay lên, để cho thủ hạ ném mấy con gà sống này vào trong lồng giam giữ lang yêu.

Lang yêu trong lồng, nhìn thấy những người này đối xử với nó như thế, lập tức nổi giận, không ngừng rít gào, móng vuốt không ngừng cào xé những con gà sống kia, nhanh chóng xé nát chúng!

Máu gà lập tức vung vẩy khắp lồng sắt, cảnh tượng một đồng hỗn loạn.

“Yêu quái này quả nhiên hung hăng khác thường!”

Người giang hồ chung quanh, còn có bách tính xa xa, nhìn thấy cảnh tượng này, kinh hô không ngớt.

“Thấy không, yêu quái này với gà còn như thế, với con người lại càng tàn nhẫn hơn, Tô Bằng tiểu bối, người còn nói bọn nó sẽ không đả thương người không?”

Long Thiệu Dương nhìn cảnh tượng này, xoay đầu lại, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, nhưng lại cười lạnh một tiếng.

Hắn đã nhìn ra, lang yêu này cho dù là đạo hạnh, hay là trí tuệ, cũng không bằng miêu yêu, chỉ là bản thể lang yêu mạnh mẽ hơn miêu yêu chút thôi.

Lang yêu này, vốn hung dữ hơn miêu yêu, trên người nó lại mang vết thương, rõ ràng cho thấy bị những người võ lâm này đả thương, cho dù là người, tính tình hung bạo một chút, bị người khác đả thương còn biết tức giận, huống chi là lang yêu như vậy.

Tô Bằng lắc đầu, nói.

“Người kiểm tra như vậy, thì có thể nói rõ cái gì? Người muốn thử, không bằng thử xem miêu yêu kia, xem thử nó có phản ứng gì.”

Long Thiệu Dương cho rằng vào trước làm chủ, hắn chưa bao giờ cho rằng là nhân tộc cùng yêu tộc có thể trao đổi bình thường, đã sớm nhận định những yêu tộc này đều hung tàn không có trí tuệ, nghe thấy những lời này, hắn khẽ gật đầu, nói với Tô Bằng.

“Một mình người vẫn còn không phục sao? Được, ta hôm nay sẽ để cho người tâm phục khẩu phục, người đâu, thử miêu yêu kia lần nữa!”

Thủ hạ của hắn, lập tức có người, trói gà sống lại, thăm dò vào miêu yêu trưởng thành giam giữ trong lồng kia.

Chỉ là lần này, phản ứng mọi người thấy, lại nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

“Các người thấy không? Miêu yêu kia căn bản không có phản ứng gì sao?”

“Đúng nha! Miêu yêu kia căn bản không động vào con gà kia!”

“Các người xem? Ánh mắt miêu yêu kia là gì? Dường như đang khinh bỉ chúng ta!”

Chỉ thấy, miêu yêu ở bên trong lồng, căn bản không thèm nhìn con gà sống được cột vào gậy trúc đẩy vào trong lồng để thăm dò miêu yêu, hơn nữa, trong ánh mắt của nàng, dường như còn toát ra một loại bất mãn cảm thấy bản thân bị khinh thường, biểu tình cũng giống như những người xung quanh đang khinh bỉ nhìn nó.

“Nó không thích ăn gà sao?”

Có vài người suy đoán nói.

“Có thể...”

Những người còn lại, cũng không chắc chắn, không dám khẳng định ý đồ của miêu yêu này.

“Đều là lũ phế vật! Không biết chọc mèo sao? Tránh ra để đó cho ta!”

Vũ Văn Vô Định đứng bên cạnh nhìn thấy, trong lòng phiền muộn một hồi, hất đi qua, đẩy người cầm gậy trúc ra, đoạt lấy gậy trúc, dùng gậy trúc không ngừng chọc chọc vào trên người miêu yêu trưởng thành này.

Trên người miêu yêu bị cây gậy trúc đâm vài nhát, lập tức có chút khó chịu, nó há miệng kêu to, phát ra âm thanh giống như tiếng mèo kêu. Nhưng mà Vũ Văn Vô Định vẫn không hề quan tâm, vẫn dùng cây gậy trúc đâm vào trên người nó.

Rốt cuộc, miêu yêu rốt cuộc không kiên nhẫn nổi nữa, một phen tóm lấy cây gậy trúc, giống như muốn công kích con gà sống trên cây gậy trúc.

“Thấy chưa? Những yêu quái này, đều vô cùng hung tàn, miêu yêu này không tấn công con gà, chỉ là vì nó chưa đói mà thôi! Bây giờ bản tính bộc lộ rồi đó!”

Vũ Văn Vô Địch cảm thấy chứng minh được rồi, xoay đầu nhìn lại đám người võ lâm chung quanh nói.

Nhưng mà lúc này, cảnh tượng kinh người chợt xảy ra.

Chỉ thấy miêu yêu trưởng thành kia, vươn tay, khều vài cái, cởi bỏ dây thừng cột con gà, sau đó tóm lấy gà sống, dùng sức ném đi, ném về phía Vũ Văn Vô Địch.

Vũ Văn Vô Địch đang quay đầu lại nói chuyện, không để ý đến tình hình này, con gà kia nện thẳng vào mặt, không kịp phòng bị. Con gà kia bay trên đầu Vũ Văn Vô Địch, không biết có phải là ghi hận người này muốn đem nó cho yêu quái ăn hay không, tức giận ị một bãi phân gà lên trên đầu Vũ Văn Vô Địch.

“Ha ha ha ha...”

Thấy như vậy, Thiết Quan Vương Tiết Đồng đứng bên cạnh Tô Bằng xem cuộc vui, không chút nào nề mặt Vũ Văn Vô Địch, cười lên ha hả.

Người võ lâm xung quanh, mặc dù có chút cổ kị uy thế Vũ Văn gia, nhưng vẫn có không ít người nhin không được cười phá lên.

Vũ Văn Vô Địch thân thể cũng cứng đờ, hấn dùng tay sờ sờ lên kim quan trên đầu, lau một hồi, tay toàn dính phân gà, đơ người cả buổi mới chợt hiểu ra, lập tức nóng giận kêu to một tiếng, vung tay lên, một quả thiết đảm bay ra, con gà kia đã cốt nhục chia lìa.

“Vũ Văn gia đúng là anh hùng giết gà!”

Thiết Quan Vương Tiết Đồng đứng bên, cũng không bỏ qua cơ hội, lập tức châm chọc khiêu khích.

Vũ Văn Vô Địch nghe thế, trên mặt lập tức lúc đỏ lúc trắng, biểu tình biến hóa kịch liệt.

Ánh mắt hấn phóng sát khí, nhìn về phía miêu yêu trong lồng sắt.

Miêu yêu trưởng thành trong lồng sắt, lúc này dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Vũ Văn Vô Định, sau đó nó đột nhiên đứng lên, hai chi giống như tay cào cào cây sắt lồng sắt, trong miệng tuôn ra âm thanh nối liền nhau, dường như là một loại ngôn ngữ nào đó.

“Yêu quái nói chuyện!”

“Thấy rồi! Yêu quái nói chuyện!”

“Yêu quái cũng biết nói chuyện sao?”

“Yêu quái cũng có trí thông minh à?”

Nghe thấy miêu yêu giống như là đang nói cái gì đó, những người giang hồ xung quanh, nhất thời náo loạn, ngay cả Thích Duy Tín Long Thiệu Dương, cũng thay đổi.

Chỉ là những người giang hồ này, chỉ là cảm thấy yêu quái nói chuyện rất hiếm kỳ, cho nên mới ngạc nhiên.

Nhưng mà bọn người Thích Duy Tín Long Thiệu Dương, lại cho rằng đây có một hàm nghĩa khác. Nếu yêu quái cũng có trí tuệ, có thể biết rõ thế cục bây giờ, biến hóa mọi chuyện, sắp vượt khỏi tầm kiểm soát của bọn họ rồi.

Long Thiệu Dương hắng giọng một cái, hắn cảm giác cần phải nói chút gì đó, đang dự định không chế hoàn cảnh, đột nhiên lại xảy ra chuyện ngoài dự liệu của hắn.

Lang yêu trong lồng sắt đầu tiên, đang lúc mọi người chú ý miêu yêu, giống như rốt cuộc có được quyết tâm, trong đôi mắt nó thoáng chốc hiện lên sắc hung hãn, nửa đầu hú dài.

Chỉ thấy da thịt trên người lang yêu, trong nháy mắt căng phồng, trở nên càng thêm cường tráng, lang yêu này, giống như thoáng cái có được sức lực lớn lao, hai tay nó tóm lấy song sắt lồng sắt, đột nhiên tru lên một tiếng, chỉ thấy lồng sắt kia, không ngờ bỗng chốc bị kéo cong, sau đó...

Lang yêu này mạnh mẽ nhảy ra ngoài, phóng về phía người giang hồ chung quanh!

Chương 848: Lời gửi gắm của Miêu yêu

Tốc độ của Lang yêu rất nhanh, mà người giang hồ ở chung quanh cũng không phải là mỗi người đều có thân thủ hết sức cao cường, không ít người trong lúc nhất thời bị lang yêu đột nhiên lao ra dọa sợ tới mức thất kinh.

Lang yêu kia nhưng lại hung hãn dị thường, tốc độ chạy trốn so với tốc độ của dã lang còn nhanh hơn, hơn nữa, nó tựa hồ là sử dụng bí pháp gì đó kích phát tiềm năng bên trong thân thể, thực lực tăng lên một khoảng lớn, người võ lâm bình thường bên cạnh nó thật đúng là không phải là đối thủ của nó.

Sau khi lang yêu xông vào trong trận doanh của người võ lâm, nhất thời những người võ lâm này liền rối loạn lên.

“Lang yêu nổi giận!”

“Giết nó!”

“Chạy mau!”

Các loại thanh âm không ngừng vang lên, nhưng lại trong lúc nhất thời không ai chống lại được con trong lúc nhất thời này.

Con mèo yêu trong lồng sắt ở chính giữa, lại không giống như lang yêu có thể cường hóa lực lượng, nó mặc dù cường hóa cũng chỉ có thể cường hóa tốc độ, lúc này thấy lang yêu nổi giận, con mèo yêu cũng hết sức sốt ruột, trong miệng không ngừng nói gì đó, nhưng lang yêu kia lại như không nghe thấy, bí pháp của lang yêu tuy rằng tăng lực lượng thân thể lên, lại giảm trí tuệ của nó xuống, nó vốn là trình độ trí tuệ cũng không coi là cao giờ hoàn toàn tiến vào trạng thái giết chóc dã tính.

“Nghiệt chương!”

“Súc sinh!”

Hai người Thích Duy Tín cùng với Long Thiệu Dương bên này nhưng lại đồng thời quất lên, cùng giống như là hai con chim lớn thả người bay đi, bay đến lang yêu kia.

Mà còn Phạm Thanh Âm, quay đầu lại nhìn thoáng qua Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

“Đây chính là người nói sẽ không đa thương người sao!”

Sau đó quay đầu lại, cũng thi triển khinh công đi vây giết lang yêu đã nổi điên kia.

Tô Bằng cũng là chau mày. Hắn không phải là muốn nói chuyện vì yêu tộc, suy nghĩ của Tô Bằng cũng không phải là không để ý an nguy của những bách tính đó, phải đưa bọn họ về khu vực nguy hiểm, chẳng qua là do Tô Bằng mấy lần tiếp xúc với yêu tộc, biết rõ trong yêu tộc mặc dù có loại giống như dơi tinh ăn thịt người gặp phải lúc trước, nhưng cũng có rất nhiều yêu quái trong yêu tộc đều là giống như là đại thánh Tôn Ngộ, còn có mẹ con Bạch Hồ gặp được trước kia, cùng với Mộng Mô kia. Tuy rằng chưa chắc là hoàn toàn vô hại, nhưng ít nhất là lý tính có thể trao đổi được, mà nếu có thể trao đổi, tại sao phải phải tích lũy cừu hận, đánh nhau đến chết chứ?

“Sẽ có biện pháp xử lý chuyện này.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ. Hắn cũng thi triển thân pháp, tung người chạy đến chỗ lang yêu đang làm loạn kia.

Sau khi lang yêu kia giết chết bốn năm người giang hồ, rốt cuộc gặp phải đối thủ, hai người Thích Duy Tín cùng với Long Thiệu Dương đều đã đi tới trước mặt lang yêu.

Thích Duy Tín hét lớn một tiếng, song chưởng đập xuống phía dưới, chỉ thấy trước người Thích Duy Tín, xuất hiện một đôi hư ảnh Phật chưởng màu vàng nhàn nhạt, đập xuống lang yêu.

Tô Bằng nhận ra, một chiêu này rất giống võ công của một trong bốn lão hòa thượng tên chữ Hư của Đại Không Tự đã từng vây công mình, mà Tô Bằng còn nhớ rõ lão hòa thượng kia từng nói qua, bọn họ ở trong chùa có mấy người cấp bậc là trưởng lão truyền công, xem ra võ công của Thích Duy Tín chính là truyền thừa từ bọn hắn.

Lang yêu phía dưới tuy rằng hung hãn nhưng là lại không biết được sự lợi hại của võ công tộc người, ngây ngốc múa may móng vuốt sói đánh tới Thích Duy Tín ở trên không trung.

“Oành!”

Chỉ nghe một tiếng bạo vang lên trong không trung, hư ảnh song chưởng của Thích Duy Tín vỗ vào trên người lang yêu.

Lập tức lang yêu tựa hồ bị đập đến hôn mê, đi đứng đều lung la lung lay, lắc lư hai cái, không phân rõ Đông Nam Tây Bắc.

Ngay lúc này, Long Thiệu Dương cũng từ không trung rơi xuống, một tay hấn chộp tới giữa lưng lang yêu.

Chỉ thấy ngón tay của Long Thiệu Dương lập tức bấu vào da thịt của lang yêu, Long Thiệu Dương dùng sức kéo lên, một mảnh da thịt ở vị trí lưng giữa bị kéo xuống.

Lang yêu kêu thảm một tiếng, mà còn Thích Duy Tín lại lần nữa tiến về phía trước, hai tay bắn vào hai bên trán của lang yêu.

“Oành!”

Lại là một tiếng trầm đục, đỉnh đầu của lang yêu gặp đòn nghiêm trọng, thân thể lúc này đã đứng không vững lắc lư đung đưa, trong miệng mũi của nó đã rỉ ra máu tươi.

“Ngao...”

Lang yêu này lúc cuối cùng còn đang muốn tiếp tục chiến đấu, nhưng mà từ không trung một đạo bạch sắc kinh hồng hạ xuống, một đạo hàn quang điểm vào mi tâm của lang yêu.

Là Phạm Thanh Âm xuất kiếm, trường kiếm trong tay nàng đã điểm vào ở giữa trán lang yêu.

“Lang yêu đã chết!”

Người giang hồ chung quanh lập tức phát ra một trận kích động xôn xao.

“Tôn gia huynh đệ cũng bị lang yêu giết chết!”

“Chết quá nhiều!”

“Yêu quái quả nhiên là giết người!”

Những người giang hồ kia, thái độ không ít người đã thay đổi, những người này, đại đa số là còn chưa có cùng yêu quái chiến đấu chính diện, lúc này thấy yêu quái giết người, trong lòng chấn động, nhìn lại mẹ con mèo yêu kia, trong ánh mắt đã có sự sợ hãi, cảm hận cùng với sát ý.

“Những yêu quái này đều là giết người! Không thể để cho bọn nó sống sót được!”

“Giết chết bọn nó đi!”

Lập tức, thanh âm như vậy vang lên thành một mảnh.

“A di đà phật, Tô thí chủ như vậy người còn có gì muốn nói không?”

Thích Duy Tín nhìn tiếng gầm chung quanh, trên mặt mơ hồ lộ ra một tia đắc ý, quay đầu lại nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nhíu mày, lúc này cảm xúc của những người võ lâm này dường như không tốt lắm, tiếp tục như vậy, chỉ có thể gia tăng sát nghiệp, nhưng không cách nào giải quyết được căn bản của vấn đề.

“Giết yêu quái!”

“Giết những quái vật này đi!”

Chỉ thấy bảy tám đạo thân ảnh từ bên trong đám người võ lâm nơi này chui ra, đánh về phía hai lồng sắt đang nhốt mẹ con mèo yêu.

“Không nên động thủ!”

Tô Bằng thấy vậy, trong lòng trầm xuống, hắt la lớn, đồng thời thả người thi triển thân pháp, tung người bay về phía lồng sắt giam giữ mẹ con mèo yêu kia.

Nhưng mà, Tô Bằng vẫn là chậm một bước. Những người giang hồ bị cổ động kia, bảy tám người đã vây quanh ở lồng sắt giam giữ mèo yêu trưởng thành, binh khí đâm vào bên trong, muốn đâm chết mèo yêu trưởng thành kia.

Chỗ lợi hại của mèo yêu trưởng thành là tốc độ của nó, lúc này bị nhốt ở trong lồng, lại làm cho nó không có chỗ thoát đi, chỉ nghe nó kêu thảm một tiếng, trên người liền bị bảy tám binh khí đâm vào.

Lúc này Tô Bằng cũng đã đuổi tới chỗ này. Nhưng lại chậm một bước, chỉ thấy con mèo yêu trưởng thành kia đã sắp mất đi hơi thở rồi.

Con mèo yêu trưởng thành này dường như còn có thần trí cuối cùng, nó giống như cảm thấy Tô Bằng không giống với mọi người. Ánh mắt rơi vào người Tô Bằng, trong miệng phun ra máu tươi, hướng về phía Tô Bằng nói ra một câu gì đó, giống như nhắc nhở điều gì.

Tô Bằng nhìn con mèo yêu này, tuy rằng nghe không hiểu lời của nó, nhưng Tô Bằng cũng hiểu được ý của nó, nó là muốn bảo với Tô Bằng bảo vệ tốt con của nó.

Tô Bằng thấy trên người con mèo yêu trưởng thành cắm bảy tám binh khí, tâm tình nặng nề, nhưng vẫn yên lặng gặt đầu.

Con mèo yêu kia giống như cũng hiểu ý tứ của Tô Bằng, trên mặt nó cuối cùng lộ ra vẻ tươi cười, sau đó đột nhiên phát ra một tiếng kêu thê lương.

Trong lồng bên cạnh, tiểu cô nương yêu nữ Tiểu Miêu giống như là loài người thấy mẫu thân mình chết thảm, nhất thời hét ầm lên, lúc nàng hét chói tai, tóc cùng với bộ lông trên lỗ tai cũng đều dựng đứng lên, sau đó cả người giống như là động vật, cực kỳ nhanh nhẹn nhưng sợ hãi bối rối chạy tán loạn trong lồng sắt.

“Con mèo yêu đã chết!”

Còn có một con nhỏ, tất cả cũng phải giết hết!”

Người giang hồ bên cạnh cũng đã giết đỏ cả mắt rồi, bọn họ rút binh khí ra, dường như vẫn còn muốn giết chết tiểu miêu nữ này.

“Dừng tay!”

Tô Bằng thấy vậy, lập tức hét lớn một tiếng, nhưng mà những người này đều đỏ au cả mắt, cũng không để ý Tô Bằng, binh khí đã rút ra muốn chém giết tiểu miêu nữ.

Tô Bằng thấy thế, cũng không kịp suy nghĩ nhiều, sát sinh đao lập tức rút ra!

Chỉ thấy một đạo hắc quang hiện lên, mấy người kia chỉ cảm thấy trên tay chột nhẹ đi, sau đó chỉ nghe thấy một mảnh thanh âm đinh đinh đang đang.

Đó là thanh âm đao kiếm rơi trên mặt đất, Tô Bằng rút ra sát sinh đao, một đao chặt đứt toàn bộ binh khí của những người này!

“Thật là binh khí lợi hại!”

“Đây là đao gì?”

“Nam nhân này muốn làm gì? Muốn đầu nhập vào yêu tộc sao?”

Thấy Tô Bằng ra tay, lập tức có người hô.

Tô Bằng cũng là mặt không chút thay đổi, hần nhìn lòng sắt đang giam giữ tiểu miêu nữ bên cạnh, xoay tay lại vung một đao.

Một đao kia chém xéo lòng sắt, những thanh sắt của lòng sắt rơi đầy đất.

Tiểu miêu nữ trong lòng thấy đây là cơ hội, nàng kế thừa thuộc tính nhanh nhẹn của mèo yêu, thoáng cái đã từ trong lòng chạy trốn đi!

Chỉ là nàng giống như có lẽ đã vào trạng thái sợ hãi cực độ, nhìn thấy loài người liền công kích, mà còn Tô Bằng cách nàng gần nhất, nàng giống như là con mèo hét to một tiếng sau đó đánh về phía Tô Bằng.

Tô Bằng thấy nàng đánh tới, nhưng không công kích nàng, mà là lúc nàng bổ nhào vào bả vai mình, phát tay ôm lấy tiểu miêu nữ này.

Lúc tiểu miêu nữ tâm tình kích động, mới lộ ra huyết thống thuộc về mèo yêu, chỉ thấy móng tay của nàng trở nên sắc bén, không ngừng tru lên, công kích lung tung vào Tô Bằng.

Tô Bằng thì lại một tay ấn nàng trên vai của mình, tùy ý để nàng công kích mình.

Rất nhanh, y phục ở bả vai Tô Bằng cũng đã bị rách bươm, móng tay của tiểu miêu nữ rất sắc bén, đem bả vai Tô Bằng cũng cào đến xuất huyết, thoạt nhìn xem ra huyết nhục mơ hồ.

Tô Bằng nhưng lại mặt không chút thay đổi, hấn một tay ôm Tiểu Miêu yêu, một tay nắm lấy sát sinh đao, sát sinh đao không có một tia run rẩy, chỉ vào những người giang hồ còn muốn xông lên kia.

“Yên tâm, ta sẽ không để cho bọn họ thương tổn ngươi.”

Tô Bằng tuy rằng bị Tiểu Miêu yêu công kích, nhưng vẫn là một tay ôm nàng, nói với nàng...

Chương 849: Vận Thành thuộc về ai

“Tô Bằng, vốn là chỉ nghĩ ngươi chẳng qua là người cực đoan một chút, không ngờ ngươi quả thật là một tên phản đồ!”

Lúc này, một thanh âm vang lên sau lưng Tô Bằng.

Tô Bằng có chút nghiêng người, nhìn qua là Long Thiệu Dương từ phía sau đi tới, hấn nhìn Tô Bằng nói.

Mà còn Thích Duy Tín ở bên cạnh hấn, cũng cau mày, đi tới nhìn Tô Bằng.

Thật ra thì giờ phút này tâm tư của Thích Duy Tín rất là phức tạp.

Thích Duy Tín tuy rằng gặp được Tô Bằng mấy lần, đều là xui xẻo, không công mà lui còn mất đi mấy người sư huynh, nhưng hấn ở trong môn phái

vẫn rất được tín nhiệm.

Mục đích của Thích Duy Tín lần này đến Lương Châu xác thực là giống như Tô Bằng phỏng đoán, là vì tác hợp Long Thiệu Dương kết hợp với Vũ Văn gia, chiếm được Lương Châu.

Có điều từ góc độ của Thích Duy Tín hoặc là góc độ của Đại Không Tự mà nói, bọn họ cũng không cảm giác mình làm chuyện tranh danh đoạt lợi, trái ngược lại bọn họ là cảm giác mình đang suy nghĩ vì muôn dân.

Ở trong mắt Thích Duy Tín và Đại Không Tự, Lương Châu xảy ra yêu loạn, thứ sử Lương Châu Từ Hoài Vũ chẳng những không có lấy đại nghĩa nhân tộc mau chóng bình định yêu loạn, ngược lại còn sợ đầu sợ

Thứ sử Lương Châu Từ Hoài Vũ vì lợi ích bản thân, thế nhưng lại không để ý đến an nguy của cả tộc người, không có tiêu diệt yêu tộc đây chính là chỗ vô năng của Từ Hoài Vũ, thế cục Lương Châu phức tạp như thế, Từ Hoài Vũ đã không thích hợp lãnh đạo nơi này.

Trái lại Long Thiệu Dương còn có Vũ Văn gia, thứ nhất có quan hệ với Đại Không Tự. Mà tất cả cũng tỏ vẻ muốn thanh trừ yêu loạn Lương Châu, hai nhà lúc này đều tỏ vẻ với Đại Không Tự, một khi chiếm được Lương Châu, liền thanh trừ yêu tộc, đem yêu tộc đuổi tận giết tuyệt, điều này làm cho người của Đại Không Tự cảm thấy Vũ Văn gia cùng với Long Thiệu Dương có kiên trì, có tấm lòng với tộc người.

Nói tóm lại Đại Không Tự cho tới bây giờ không có cho là mình đang tranh quyền đoạt lợi, mà là cho là mình là vì bách tính thiên hạ, cho nên cảm giác mình vô cùng chính nghĩa.

Có điều, bọn họ lại đã đánh giá sai lầm về lực lượng của yêu tộc, cũng đánh giá thấp trí tuệ của yêu tộc. Nếu quả thật thực hiện như kế hoạch, ngược lại còn mang đến càng nhiều chiến tranh cùng với thương tổn hơn.

Thích Duy Tín từ đầu tới đuôi đều không cho mình là tiểu nhân tính toán âm hiểm, hẳn vẫn một mực cho là mình làm chuyện thiện vì thiên hạ, chỉ có điều để đạt được mục đích của môn phái, hẳn hẳn là nên dùng một số thủ đoạn mới có thể hành động thành công.

Những thủ đoạn nhỏ này, được hấn xem là người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, hấn tự thấy tâm mình là thiện, cho nên thủ đoạn có thể phóng khoáng một chút.

Thực tế theo bản chất mà nói, Tô Bằng cùng với ý nghĩ của hấn cũng không khác nhau quá lớn, Tô Bằng cũng muốn mau chóng bình ổn yêu loạn, chỉ có điều tin tức hai người nắm giữ không giống nhau, hơn nữa vị trí khác biệt, mới có thể cùng với Thích Duy Tín có xung đột lớn như vậy.

Lúc này Thích Duy Tín nhìn Tô Bằng, trong ánh mắt tràn ngập thần sắc phức tạp. Nhìn Tô Bằng ôm tiểu miêu nữ kia, Thích Duy Tín một mặt hận Tô Bằng luôn phá hư kế hoạch của Đại Không Tự, nhưng mà một mặt khác nhìn đầu vai Tô Bằng bị tiểu miêu nữ kia cào đến huyết nhục mơ hồ mà Tô Bằng vẫn dửng dưng khoát ôm lấy nàng, ôm tiểu miêu nữ kia trên bả vai, không chút nào dao động, không biết vì sao Thích Duy Tín chợt nhớ tới bên trong kinh Phật, Phật tổ xả thân cho ung ăn.

“A di đà phật...”

Thích Duy Tín niệm một tiếng Phật hiệu, làm cho mình từ bên trong tâm tình phức tạp tĩnh lại, ánh mắt hấn dần dần lại trở nên kiên định, nhìn về phía Tô Bằng, nói.

“Tô thí chủ, người quả thật phải đối địch với Đại Không Tự sao?”

“Ta không phải là muốn đối địch với các người, mà là có chút nghi ngờ cách làm của các người.”

Tô Bằng ôm tiểu miêu nữ, nói với Thích Duy Tín.

“Người là người của Đại Không Tự, không biết từ bi là chính yếu, chúng sinh ngang hàng sao? Mới vừa rồi người cũng thấy đấy, những yêu quái này là có trí tuệ, bọn họ cũng có thể nói, cũng có thể trao đổi, nếu có thể trao đổi vì sao không thể ngồi xuống nói chuyện một chút? Phải giống như là các người đánh đánh giết giết, tích lũy cừ hận mới có thể đạt được mục đích cuối cùng sao?”

Thích Duy Tín nghe xong, khẽ chau mày, nói.

“Nói như thế nào? Người xem yêu quái ở đầu vai người kia, người cứu nó, nó nhưng lại muốn giết người, người cảm thấy chúng ta thật có thể cùng với bọn nó ngồi xuống nói chuyện sao? Người Yêu khó đứng chung, Tô thí chủ chớ để nhìn lầm.”

“Ta tin tưởng, chỉ cần chịu nghĩ biện pháp, luôn luôn có biện pháp giải quyết.”

Tô Bằng nhìn tiểu miêu nữ ở đầu vai mình kia, trong miệng nói.

Tiểu miêu nữ kia cũng đã ở đầu vai Tô Bằng căn xé hồi lâu, lúc này không biết có phải là cảm giác được ý niệm bảo vệ nàng của Tô Bằng hay không, động tác của nàng dường như dần dần chậm lại.

Một lát sau tiểu miêu nữ kia dần dần ngưng căn xé, lông của nàng cùng với lỗ tai cũng dần dần rủ xuống, móng tay cũng rút trở về trong ngón tay, chỉ thấy trong ánh mắt nàng dường như hàm chứa nước mắt, nhìn con mèo yêu trưởng thành đã chết kia, trong miệng không ngừng mơ hồ nói không rõ.

“Ma ma... Ma ma...”

Nghe xong lời này của tiểu miêu nữ, Thích Duy Tín còn có Phạm Thanh Âm vừa mới đi tới sau lưng hắn, nhất thời không khỏi lộ vẻ xúc động!

Những lời khác Yêu tộc có thể dùng ngôn ngữ có chênh lệch rất lớn với bọn người Tô Bằng, nhưng mà hai chữ trong miệng Tiểu Miêu yêu này nói ra, ai cũng sẽ không nghe lầm.

Hai chữ “ma ma” này, cho dù là thế giới thực tế hay là thế giới Tử Vong Luân Hồi, cho dù là người ở đâu, chủng tộc gì, chỉ cần là có thể nói chuyện, thì đều gọi giống nhau.

“A di đà phật...”

“Không ngờ trong nhân tộc các người, vẫn có một hai người không tệ.”

Ngay khi Thích Duy Tín còn có Phạm Thanh Âm sau lưng hắn bởi vì một tiếng ma ma của tiểu miêu nữ lâm vào suy nghĩ, đột nhiên có âm thanh từ phía xa truyền đến.

“Ai?”

Nghe tiếng nói đó, người giang hồ ở đây cũng đều ngẩng đầu lên, tìm kiếm người nói chuyện.

Rất nhanh, mọi người phát hiện người nói chuyện ở đâu.

Chỉ thấy tại một nhà ngói hai tầng màu xanh, cũng chính là kiến trúc cao nhất trong trấn, có hai ” Người” một nam một nữ đang đứng.

Tô Bằng cũng nhìn lại hướng đó, chỉ thấy tại nhà ngói xanh kia có hai người một nam một nữ đang đứng.

Nam nhân thân cao khoảng một mét tám lăm, một đầu tóc dài màu xanh, không có đóng quan, hết sức dã tính mà buông thả, thoạt nhìn có điểm giống là Siêu Xayda, chỉ có điều đầu tóc là màu xanh, bộ lông trên cánh tay và thân thể hần tất cả cũng đều rất xồm xoàm, cũng đều là màu xanh, bộ dáng thoạt nhìn hết sức lãnh khốc, khí chất giống như là một dã lang.

Mà nữ nhân kia thì lại một thân bạch y, cũng không phải bộ dáng thánh khiết, dáng người muốn xinh đẹp quyến rũ thì xinh đẹp quyến rũ, khuôn mặt lại càng dụ dỗ kinh người, lại cứ mang theo một tia khí tức thánh khiết.

Hai người này đứng ở trên nhà ngói xanh, nam tử cuồng dã có đầu tóc màu xanh tay vịn vào mái hiên nhà ngói, mà còn bạch y nữ tử kia thì nhìn Tô Bằng, mới vừa rồi chính là nàng mở miệng nói chuyện.

Thấy Tô Bằng bên này, bạch y nữ nhân này thở dài một tiếng, nói.

“Lang Thanh, chúng ta dường như đã tới chậm một bước.”

Cuồng dã tóc xanh kia dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn mọi người phía dưới, nói.

“Ta hiện tại tâm tình thật không tốt, rất muốn giết sạch tất cả mọi người ở đây.”

Thanh âm của hắn không hề giống như nữ nhân bạch y trực tiếp truyền vào trong lỗ tai tất cả mọi người, mà còn thật sự rất có tính xuyên thấu, thanh

âm rất lớn trực tiếp khuếch tán đến trong lỗ tai người giang hồ.

Phía dưới, Long Thiệu Dương nghe lời của hai người kia, cảm thấy hai người này dường như rất không đem mình để vào trong mắt, hết sức khó chịu, đứng ra nói với hai người này.

“Chúng ta... Chính là Yêu quái trong miệng các ngươi!”

Nữ nhân bạch y nhìn phía dưới, không sợ hãi nói.

“Yêu quái?”

Người giang hồ phía dưới cùng với bách tính, nghe thế, đầu tiên là cả kinh sau đó nghị luận nổi lên, lại giống như không tin.

Thấy người phía dưới giống như không tin tưởng thân phận của bọn hắn, bạch y nữ tử kia cười một tiếng, nói.

“Chớ có cho là các ngươi thấy cái gì thì chính là cái đó... Chúng ta lần này từ Vận Thành, chính là nghe nói nơi này tụ tập rất nhiều cao thủ võ lâm của nhân loại, ta tới đây là muốn báo cho các ngươi một tin tức, chính là trưởng lão thủ lĩnh của yêu tộc muốn mời người có thể quyết định chuyện của nhân tộc trong các ngươi, đến Vận Thành, sau đó...”

“Sau đó làm gì?”

Long Thiệu Dương hô lên phía trên.

“Sau đó, quyết định Vận Thành đến tốt cùng là thuộc sở hữu của người nào!”

Bạch y nữ tử, cuối cùng nói ra những lời này!

Chương 850: Khiếu Thiên đại thánh (1)

“Cái gì?”

Nghe xong lời của bạch y nữ tử kia, bọn người Thích Duy Tín Long Thiệu Dương phía dưới, hoặc kêu thành tiếng, hoặc biến sắc.

“Người lại là thân phận gì, có thể đại biểu yêu quái Vận thành nói chuyện?”

Long Thiệu Dương ở phía dưới, hướng về phía bạch y nữ tử trên đó nói.

“Chuyện này người cũng không cần quản, có điều có thể nói cho người biết, trưởng lão yêu tộc chiếm được Vận thành lần này, cũng không phải chỉ mời người ở Hung Ba trấn các người, Lâm Y thành cũng có người đi thông báo, nếu các người không đến, Vận thành cuối cùng sẽ tiện nghi cho người khác, vậy chớ trách chúng ta không báo.”

Bạch y nữ tử chính là nhân vật mị hoặc, nàng dùng đôi mắt câu hồn quét bọn người Long Thiệu Dương, miệng nói.

“Hừ... Bọn họ đi Vận thành trước, ta còn một chuyện muốn làm.”

Nam nhân bị gọi là Lang Thanh kia, miệng nói.

Chỉ thấy hắn đột nhiên ngửa mặt lên trời quát to một tiếng, hai chân phát lực, thoáng cái liền nhảy dựng lên.

Lực lượng hai chân hắn, vượt xa thường nhân, một lần phát lực như vậy, thoáng cái đã nhảy đến không trung hơn hai mươi mét, bắn ra xa gần ba bốn mươi mét, giống từ không trung nện xuống, rơi xuống đất.

“Oành!”

Lúc người này rơi xuống đất, chấn mấy người võ lâm chung quanh đều lão đảo một cái, mà nam nhân tên Lang Thanh, lại hoàn toàn không để ý người chung quanh, chỉ thấy trên người hắn đột nhiên xuất hiện một cơn gió lốc màu xanh, thân ảnh Lang Thanh, liền giấu ở trong gió lốc, vô cùng nhanh chóng vọt tới vị trí Tô Bằng.

“Bùm bùm bùm bùm bùm!”

Lang Thanh đi đường thẳng, hắn tựa hồ đối với gió lốc màu xanh trên người rất có tự tin, trực tiếp đánh tới, người giang hồ chặn đường trên đường đi, căn bản phản ứng không kịp, chỉ đụng phải gió lốc màu xanh kia, thân thể liền không tự chủ được bay ra ngoài, giống bị gió lốc thổi bay,

Lang Thanh liền giống một bi thép khổng lồ, húc văng tất cả người giang hồ ra ngoài, tự phóng tới Tô Bằng!

“Thật can đảm!”

Hai người Long Thiệu Dương cùng Thích Duy Tín nhìn, một người trên mặt lộ ra vẻ giận dữ, một người nhũ mày thật chắc, hai người kia vào lúc Lang Thanh tiếp cận, một người hai tay chập lại, một người nắm chùy, đánh về phía Lang Thanh.

Lang Thanh thấy thế, chỉ hừ lạnh một tiếng, hấn lẳng không phi thân tới Long Thiệu Dương cùng Thích Duy Tín vùng tay.

“Xoẹt!”

Không trung, một hư ảnh móng vuốt sói khổng lồ chừng bốn năm mét đột nhiên xuất hiện, quào một cái trên không trung, lập tức, một lưỡi gió màu xanh liền thổi hướng về phía hai người Long Thiệu Dương cùng Thích Duy Tín.

Long Thiệu Dương cùng Thích Duy Tín lập tức cảm giác được nguy hiểm, Long Thiệu Dương vội vàng đẩy thân mình về sau, cố lùi về sau, mà Thích Duy Tín thì hai tay tạo thành chữ thập, thân thể lập tức phát ra kim quang, thi triển thần công hộ thể của Đại Không Tự.

“Phù!”

Hư ảnh móng vuốt sói màu xanh cực lớn trảo một cái trên không trung, Thích Duy Tín lập tức cảm giác hai chân mình đứng không vững trên mặt đất, thân thể không có điểm tựa, trực tiếp văng ra ngoài.

Long Thiệu Dương cũng không chịu nổi, hấn bị lưỡi gió do hư ảnh cực lớn thổi ra chém ở trên người, quần áo trên người lập tức phát ra tiếng “Xoẹt xoẹt”, quần áo trên người lập tức rách tươm.

Có điều Lang Than kia tựa hồ không muốn trực tiếp giết người. Cho nên mặc dù Long Thiệu Dương chật vật không chịu nổi, nhưng cũng không cần lo cho tính mạng.

“Phù...”

Thích Duy Tín trên không trung bị đánh trúng xoay tròn không có quy luật, bị thổi bay mét. Vào lúc sắp va xuống đất, mới tìm về chút quyền không chế thân thể, võ công hần dù sao cũng vững chắc, mặc dù cách mặt đất chưa tới một mét, nhưng cũng không xấu mặt ngã trên mặt đất, mà vào lúc cuối cùng đứng thẳng xuống, sau đó đập đập đập liên tục lui bước về phía sau, mới đứng lại.

Mà Long Thiệu Dương, quần áo giống trang phục ăn xin, đầu toe tua, từ phía trước cũng có thể thấy hần bên trong mặc quần cộc màu đỏ thẫm, may mà da mặt lão già này đủ dày, cho dù như bây giờ, trên mặt vẫn không đỏ không trắng, ngoại trừ trông bộ dáng thê thảm một chút, vẫn có chút khí độ của mình chủ.

Một trao của Lang Thanh sau khi đánh bay hai người, đã vọt tới trước mặt Tô Bằng.

“Tất cả mọi người ở đây, ngoại trừ tiểu tử cầm đao này, còn cả bạch y nữ tử kia, không ai có thể có uy hiếp đối với ta, mà cho dù hai người bọn họ, uy hiếp đối với ta cũng không lớn, ta khuyên các ngươi, vẫn không nên chọc giận ta, bức ta giết người!”

Lang Thanh đứng lại ở trước mặt Tô Bằng, bề ngoài nhìn người giang hồ chung quanh, miệng ngạo nghễ nói.

“Ngươi!”

Thích Duy Tín phía sau nghe xong, trên mặt không khỏi hơi đỏ lên, nhưng hần cũng không phản bác, thấy vừa rồi một chiêu của Lang Thanh thổi bay hần, võ công Lang Thanh, đúng là vượt xa bản thân Thích Duy Tín.

Lang Thanh cũng chẳng để ý Thích Duy Tín cùng người giang hồ chung quanh, mà nhìn Tô Bằng một hồi lâu, mới miệng đột nhiên nói.

“Quan cảm ta đối với ngươi cũng không tệ lắm, có điều, miêu yêu này, ngươi cho ta.”

Nói xong, hất vượn tay ra.

Chương 851: Khiếu Thiên đại thánh (2)

Tô Bằng nhìn Lang Thanh tóc xanh này, thoát nhìn đã tính dị thường, vừa rồi hắt nhìn Lang Thanh đánh bay Thích Duy Tín, không phải võ công cũng không phải pháp thuật, mà có điểm giống hai thứ kết hợp, hoặc là một loại khác, bản thân Lang Thanh, cũng có một loại khí tức đã tính không giống người thường, Tô Bằng hơi nhớ lại, liền nghĩ tới một “Người” mặc dù khí chất kém hắt một chút, nhưng lại có điểm tương tự.

“Lang Thanh?”

Trong đầu Tô Bằng, nhanh chóng chuyển động, lập tức nghĩ đến đối thoại giữa “Người” nào đó và mình.

Biểu lộ Tô Bằng không khỏi biến hóa một chút, nhìn Lang Thanh, đột nhiên trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc, nói.

“Chẳng lẽ ngài chính là Khiếu Thiên đại thánh Khiếu Nhật Lang Lang Thanh tiền bối?”

“Người biết ta?”

Lang Thanh nghe xong, biểu lộ hơi thay đổi, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng nghe người này không phủ nhận, lập tức biết mình đoán không nhầm.

Tô Bằng mấy tháng trước, trên hoang sơn đã lĩnh trên đường trước khi đến Nam Trữ gặp được Tôn Ngộ, cùng hắt đánh chết dơi tinh, sau đó Tôn Ngộ đã từng nói với Tô Bằng, danh hiệu sáu yêu thánh thiên hạ.

Sáu vị đại thánh yêu tộc thiên hạ, tên theo thứ tự là Tề Thiên đại thánh Thương Viên Tôn Ngộ, Thiêu Thiên đại thánh Đam Thiên Ngưu Ngưu Hoành, Phi Thiên đại thánh Thiết Tích Ứng Thiết ung, Khiếu Thiên đại thánh Khiếu Nhật Lang Lang Thanh, Hám Thiên đại thánh Hám Thiên Hùng Hùng Bá, Mị Thiên đại thánh Cửu Vĩ Hồ Bạch Ngọc.

Hôm nay người này tự xưng Lang Thanh, thi triển võ công phương thức công kích kết hợp pháp thuật cùng võ công tương tự Tôn Ngộ, lập tức khiến Tô Bằng nhận ra người này.

Tô Bằng bởi vì Tề Thiên đại thánh Thương Viên Tôn Ngộ, trong lòng chứa thiện cảm, cũng biết sáu vị đại thánh này, đều là người thực lực vô cùng mạnh mẽ, hắn lập tức xách ngược trường đao sát sinh, chẳng tay nói với Khiếu Thiên đại thánh Khiếu Thiên Lang Lang Thanh.

“Mấy tháng trước, từng ở trên đường đi Nam Vân Châu, gặp được Tôn Ngộ đại thánh, hắn nói với ta về chuyện mấy vị, không ngờ gặp được đại thánh người ở đây.”

“Hóa ra là cố nhân lão Tôn...”

Lang Thanh nghe xong, ánh mắt lộ ra giật mình, biểu lộ nhìn về phía Tô Bằng cũng không còn căng thẳng, hắn nhẹ gật đầu, nhưng tay vẫn chưa rút về.

Tô Bằng nhận ra thân phận Lang Thanh, biết hắn vẫn là người thủ hộ yêu tộc lương thiện trong thế giới luân hồi tử vong này, sẽ không làm gì với tiểu miêu yêu, vì vậy nhẹ gật đầu, đưa tiểu miêu yêu cho Lang Thanh.

Lang Thanh tiếp nhận tiểu miêu yêu, tiểu miêu yêu tựa hồ cảm thấy khí tức yêu tộc trên người Lang Thanh, cũng không náo loạn, chỉ dựa trên vai của hắn, ôm tóc Lang Thanh, không buông tay.

Lang Thanh lúc này, trong ánh mắt có thêm một tia dịu dàng, hắn sờ lên tiểu miêu yêu, sau đó nhìn Tô Bằng, cảm thấy là người quen của người cũ, liền nói thêm hai câu.

“Lương Châu xuất hiện lượng lớn yêu tộc, đối kháng với nhân tộc, sáu đại thánh chúng ta chỉ cần biết chuyện, thì sẽ chạy tới nơi này, Tôn Ngộ ta mặc dù vẫn chưa gặp, nhưng có lẽ đã chạy đến đây, lần này Vận thành triệu tập nhân tộc đi thương thảo quyền sở hữu Vận thành, quả thật có thành ý, người tốt nhất cũng tới, không nên cô phụ cơ hội.”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng vừa động, nhẹ gật đầu, nói.

“Đại thánh cũng bảo trọng.”

Lang Thanh gật đầu, sau đó kêu khóc một tiếng, thân thể lại xoáy lên gió lốc màu xanh cao hơn mười mét cỡ hai ba người, phóng về hướng cũ.

Chỉ là lần này, những người giang hồ kia đều nhìn ra Lang Thanh thực lực kinh người, không ai dám cùng hắn cứng đối cứng, nhượng ra một con đường, để Lang Thanh mang theo tiểu miêu yêu về dưới căn phòng ngói xanh kia.

Gió lốc màu xanh mà Lang Thanh xoáy lên cao hơn mười mét, hắn chỉ khẽ nhảy lên dưới nhà ngói xanh, liền nhảy hơn hai mươi mét, sau đó xẹt qua một đạo vòng cung, đã rơi vào bên cạnh bạch y nữ tử trên nhà ngói xanh.

“Bạch Ngọc, tiểu tử cầm đao kia, là bạn của Tôn Ngộ.”

Ở nóc phòng, Lang Thanh nói với bạch y nữ tử bên cạnh.

Bạch y nữ tử kia nghe xong, trong ánh mắt mi hoặc không khỏi hiện lên một tia cảm xúc phức tạp, miệng tựa hồ u oán nói.

“Cố nhân của con khi kia sao... Tựa hồ, đã rất lâu ta không gặp con khi kia.”

Tô Bằng nghe xong, trong lòng hiểu rõ, nữ tử này, hẳn chính là Mị Thiên đại thánh Cửu Vĩ Hồ Bạch Ngọc.

Có điều bạch y nữ tử, cũng không dừng lại ở trong tâm tình bao lâu, nàng hơi gõ trán, nói với người phía dưới.

“Lần này Vận thành mời chư vị qua, là mang theo thành ý, mà các người cũng hiểu rõ, trừ phi được sự đồng ý của yêu tộc, nếu không cho dù các người là ai, đều không thể được Vận thành một lần nữa, nếu các người thực sự phấn đấu, vậy thì tới Vận thành đi!”

Nói xong những lời này, nàng lại nhìn thoáng qua Tô Bằng, nói.

“Tiểu đệ đệ cầm đao kia, tỷ tỷ rất xem trọng người, người nhất định cũng tới Vận thành nha.”

Nói xong, nàng vút cho Tô Bằng một cái mị nhãn từ xa, sau đó nói.

“Lang Thanh, chúng ta đi thôi.”

Lang Thanh gật đầu, chỉ thấy bạch y nữ tử gọi khẽ một tiếng, thân thể giống cánh liễu trực tiếp bay lên, giống không cần mượn lực trực tiếp bay về phía chân trời.

Mà Lang Thanh, thì không chế gió lốc màu xanh kia, nhảy lên, mỗi lần nhảy lên, cao nhất đều có thể đạt tới ba bốn mươi mét, bay ra bảy tám chục mét, hai người đã dùng loại phương thức kỳ dị này, rời khỏi nơi đây.

Bọn người Tô Bằng đưa mắt nhìn Lang Thanh rời đi, bầu không khí khẩn trương trong sân, mới có hơi giảm bớt.

Lúc này phía sau, Thích Duy Tín cùng Long Thiệu Dương hai mặt nhìn nhau, không biết nói cái gì cho phải.

Sau nửa ngày, Vũ Văn Vô Địch phía sau đứng dậy ho khan một tiếng, nói.

“Ta cảm thấy, đây là một cái bẫy...”

Chương 852: Tiến vào Vận Thành.

“Đây nhất định là cái bẫy.”

Vũ Văn Vô Địch lặp lại lần nữa, gia tăng ngữ khí, nói với Long Thiệu Dương cùng Thích Duy Tín toàn thân rách nát, cùng với Phạm Thanh Âm vẫn luôn đứng sau quan sát, không nhúng tay vào.

“Vận Thành bị yêu quái chiếm giữ, không biết có bao nhiêu yêu quái ở đó, chúng ta nếu đi thực sự, đó chính là đưa dê vào miệng cọp, tự dâng mình lên tận cửa? Nói không chừng những yêu tộc này thực sự có trí tuệ, chẳng qua là muốn một lưới bắt trọn chúng ta, cho nên ta cảm thấy, mặc kệ chúng nó đi.”

“Hừ, nguoi là tiếc mạng quèn của nguoi thôi.”

Nghe thấy những lời này, Thiết Quan Vương Tiết Đồng vẫn luôn đứng bên cạnh xem cuộc vui, không khỏi cười lạnh một tiếng, hắt đứng ra nói.

“Chưa nói chuyện khác, chính là vừa rồi người tên Lang Thanh kia, muốn giết chết ngươi, quả thực như trò đùa, người ta ở đây không giết ngươi, chủ yếu là nể mặt Tô Bằng cùng Phạm Thanh Âm cô nương, bản thân ngươi cảm thấy, có thể ở chống đỡ được mấy lần trước mặt Lang Thanh kia?”

“Ngươi!”

Vũ Văn Vô Dịch nghe thế, lập tức lại bị chọc giận, nhìn về phía Thiết Quan Vương Tiết Đồng.

“Ngươi cái gì mà ngươi? Không có gan thì thôi đi, Tiết Đồng ta, cũng không phải bọn chuột nhút nhát gan giống như ngươi vậy, nếu Vận Thành có người mời, ta liền đi xem thử thế nào, nói không chừng có thể có lại được Vận Thành, nơi này mặc dù cách Kinh Châu ta không gần mấy, nhưng nếu ta thật sự có được Vận Thành, ngược lại cũng có thể phái thuộc hạ cố gắng quản lý nơi đây, có điều bởi như vậy, Vũ Văn gia kia, gia tộc của các ngươi cứ chờ đó đi, chờ một ngày sẽ gặp phải thất bại.”

Thiết Quan Vương Tiết Đồng trào phúng, nói với Vũ Văn Vô Dịch.

Vũ Văn Vô Dịch trong lúc nhất thời bị ghen nói không ra lời, cứng họng nửa ngày, cũng không nói ra được gì.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể xoay đầu nhìn về phía Thích Duy Tín, nói.

“Duy Tín đại sư, ngươi thấy thế nào?”

“A di đà phật...”

Thích Duy Tín niệm một tiếng Phật hiệu, hắn cũng nhất thời không có chủ ý, rốt cuộc có đi hay là không.

“Mặc kệ các ngươi, ta nhất định phải đi.”

Tô Bằng lúc này, chậm rãi cầm Sát Sinh đao vào trong vỏ đao lại, hắn nhìn về phía Thích Duy Tín cùng Phạm Thanh Âm, nói.

“Các người luôn mồm vì bách tính thương sinh Lương Châu, bây giờ có một cơ hội không đánh mà thắng giải quyết nguy cơ Lương Châu, sao hả, không có dũng khí đi vào sao?”

Nghe lời của Tô Bằng như thế, Thích Duy Tín rút cuộc hạ quyết định, nói.

“A di đà phật! Ta cũng đến Vận Thành xem sao, rốt cuộc là tình hình thế nào.”

“Tính cả lão phu, lão phu cho dù đầm rồng hang hổ, càng phải đi một chuyến, ta muốn xem thử, những yêu quái kia muốn chơi đùa cái kiểu gì.”

Long Thiệu Dương mặc dù một thân ăn mày, nhưng vẫn tràn đầy tinh thần, nói với bọn người Tô Bằng.

“Chúng ta đều quyết định đi, Phạm cô nương còn người?”

Tô Bằng nhìn bốn phía, hỏi Phạm Thanh Âm.

Phạm Thanh Âm nhìn thoáng qua Tô Bằng, trong ánh mắt dường như lại ẩn chứa thâm ý, chỉ nghe nàng thản nhiên nói.

“Tĩnh Trai chỉ là hi vọng mau chóng giải quyết yêu loạn Lương Châu, nếu đối phương muốn đàm phán, vậy thì đi thử xem sao.”

“Đã như vậy, mọi người cũng không cần đợi nữa, cùng nhau đi vào Vận Thành thôi.”

Tô Bằng nói.

Vũ Văn Vô Dịch thấy mọi người đều đồng ý đi, bản thân nếu như không đi, thì sẽ mất tư cách tranh đoạt Vận Thành, mặc dù hắn không tình nguyện, cuối cùng vẫn là đồng ý đi Vận Thành.

Thấy không có người phản đối, Tôn Nhất Hao đi theo Tô Bằng vẫn luôn đứng gần đó quan sát tình thế phát triển lúc này nói vài câu, sau đó cùng đi với bọn người Phạm Thanh Âm, đi vào trong Vận Thành.

...

...

Nửa giờ sau, dưới thành Vận Thành.

Đám người Tô Bằng, Phạm Thanh Âm, Long Thiệu Dương, Thiết Quan Vương Tiết Đồng, Vũ Văn Vô Địch, Thích Duy Tín, xuất hiện ở dưới thành Vận Thành.

Hai tên thuộc hạ của Tôn Nhất Hao, Tiết Đồng, còn có một vài người giang hồ võ công không tồi dũng cảm, cũng đi vào trong, muốn xem thử Vận Thành rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mặc dù Tô Bằng cùng những người này, có đủ loại mâu thuẫn, càng có mối thù giết con với Vũ Văn Vô Địch, có điều mục đích chủ yếu trước mắt mọi người và mâu thuẫn, vẫn đều tập trung ở yêu loạn Lương Châu, những người này cho dù là Vũ Văn Vô Địch, đều là người từng trải qua đại chiến, mặc dù có ân oán cừu hận với nhau, nhưng đều tạm thời áp chế xuống, chuẩn bị sau khi giải quyết chuyện Vận Thành, sẽ làm rõ ân oán cá nhân.

Tô Bằng quan sát, trên tường thành đều là yêu quái, e rằng cũng có hơn một ngàn, gương mặt mỗi yêu quái cũng không giống nhau, phần lớn là yêu quái có yêu đan ở trạng thái bán dịch hóa, cũng có một nửa giống người, một nửa giống như là yêu quái dã thú, còn có rất nhiều, căn bản còn chưa biến hóa, chỉ dùng hình thái dã thú nguyên thủy, đứng trên tường thành.

Có điều Tô Bằng lưu ý đến một điểm, trong những yêu quái này, chỉ ít có một phần tư, đều là yêu quái có đặc trưng của nhân loại chiếm hết một nửa, yêu quái này, dựa theo kinh nghiệm cùng tri thức của Tô Bằng, nếu không phải là yêu quái trên mấy trăm năm, thì là bán yêu yêu nhân hỗn huyết.

Nhìn thấy bọn người Tô Bằng tiến đến, trên tường thành, có một yêu quái nhìn không ra bản thể là động vật gì, nhưng lại đứng thẳng giống như con người, đứng ở trên tường thành, huýt sáo một tiếng cực dài xuống bên dưới.

Theo tiếng huýt sáo, cửa thành đóng chặt của bắt đầu rục rịch chậm chậm mở ra.

Đám yêu quái đẩy cửa thành ra, sau đó đứng thành hai bên, nhìn bọn người Tô Bằng, ánh mắt kia, giống như là đang mời bọn người Tô Bằng vào thành.

Tô Bằng cũng không do dự, lúc này là người đầu tiên muốn đi vào Vận Thành, mà Phạm Thanh Âm, không cam lòng yếu thế, theo sau Tô Bằng đi vào.

“Ha ha ha, cũng không phải là đám rồng hang hổ gì, mấy người các người sao giống như là chết cha chết mẹ vậy?”

Thiết Quan Vương Tiết Đồng, nhìn thoáng qua mấy người Vũ Văn Vô Dịch cùng Long Thiệu Dương bên cạnh, ha ha cười lớn trêu chọc.

Những người giang hồ này, được Tô Bằng dẫn đầu, toàn bộ cùng đi vào trong Vận Thành.

Chỉ là tiến vào trong Vận Thành, bọn người Tô Bằng mới phát hiện, trong Vận Thành, cũng không hoang tàn tiêu điều giống như trong tưởng tượng, cửa hàng khách điểm trong Vận Thành vẫn hoạt động bình thường, thỉnh thoảng nhìn thấy cư dân Vận Thành to gan chạy vào bên trong, hơn nữa còn ọc có yêu quái đi đi lại lại ở bên trong.

Có điều lúc này, yêu quái cùng những cư dân Vận Thành can đảm kia, bỗng chốc dừng lại, từ tứ phía xung quanh nhìn chằm chằm bọn người Tô Bằng đi vào Vận Thành.

Tô Bằng chợt có cảm giác kỳ quái, nơi này không phải là thế giới võ hiệp sao, sao bây giờ lại có cảm giác như là phim ma huyền thiên hiệp thế này?

Hai bên đường phố, cũng đứng không ít yêu quái, ngay khi bọn người Tô Bằng vào thành, đột nhiên có một con yêu quái nhảy ra, lén đến trước mặt bọn người Tô Bằng, trong miệng huyền thiên đang nói gì đó, có điều bọn người Tô Bằng cũng biết ý tứ của nó, người này là muốn dẫn đường, dẫn bọn người Tô Bằng đi gặp trưởng lão yêu tộc Vận Thành.

“Xin dẫn đường.”

Vận Thành không lớn lắm, rất nhanh, bọn người Tô Bằng, đã đi đến phủ thành chủ nằm ở mạn Bắc thành thị.

Tô Bằng cùng bọn người Phạm Thanh Âm sau khi trao đổi vài câu với đám yêu quái canh gác bên ngoài, thì được dẫn vào trong phủ thành chủ.

Khi vào trong đại sảnh phủ thành chủ, Tô Bằng phát hiện nơi này khá là rộng rãi, trong đại sảnh phủ thành chủ, đã có sáu người, bốn yêu.

Sáu người kia, trong đó hai người là Lang Thanh, Bạch Ngọc bọn người Tô Bằng đã từng gặp qua, còn có một nam nhân mũi ưng, y phục trên người nam nhân này có chút kỳ lạ, giống như là áo choàng được làm thành từ lông vũ chim muông.

Ba người còn lại, thì có một người mặc đạo bào đạo sĩ màu đỏ, Tô Bằng rất quen thuộc đạo bào này, chính là đạo bào Xích Kỳ đạo Lâm Y thành, sau lưng hắn, còn có hai đạo sĩ đứng hầu.

Sáu người này, ngồi ở trên ghế.

Bốn yêu khác, ba con tụ tập cùng một chỗ, thoạt nhìn tuổi tác cũng không nhỏ, nhưng không biến hóa thành hình người, tai mắt mũi cũng không giống như người thường, nhưng từ trong ánh mắt có thể nhìn thấy ánh sáng trí tuệ.

Yêu quái cuối cùng, chống gậy hồ lô, ngồi ở trên ghế chủ trong phòng, giống như đang nhắm mắt dưỡng thần.

Nhìn thấy bọn người Tô Bằng tiến vào đại sảnh, vài “người” và yêu quái trong phòng, ánh mắt đều đổi về hướng này.

“Các người quả nhiên tới rồi, không tồi, mời ngồi.”

Nhìn thấy bọn người Tô Bằng tiến đến, My Thiên Đại Thánh Cửu Vĩ Hồ Bạch Ngọc khẽ gật đầu, nói với mấy người.

Mấy người Tô Bằng cũng không khách khí, bản thân tìm vị trí, ngồi xuống ở đại sảnh.

“Thủ lĩnh những yêu tộc của các ngươi, bây giờ cũng đến đông đủ rồi? Có thể nói chuyện rồi, các ngươi từ Lương Châu chiếm đóng Vận Thành, khi nào thì có thể trả lại cho thứ sử Từ Hoài Vũ đại nhân của Lương Châu bọn ta?”

Thấy mọi người ngồi vào chỗ của mình, đạo nhân Xích Kỳ đạo, đột nhiên mở miệng, nói với Bạch Ngọc.

Chương 853: Tranh đấu

Bạch Ngọc lại mỉm cười, nói với người này.

“Chúng ta chỉ là người dẫn mối ở giữa, người chính thức quyết sách, là vị đại trưởng lão này.”

Nói xong, Bạch Ngọc nhìn về phía lão yêu quái da nâu ngồi trên ghế chủ trong phủ thành chủ kia.

Yêu quái này, chính là trưởng lão yêu tộc.

Lúc này, chỉ thấy trưởng lão yêu tộc kia mở mắt, nhìn người của Xích Kỳ đạo, chậm chạp mở miệng, nhưng lại từng chữ một, mặc dù cũng có chút cứng ngắt nhưng vẫn nghe rõ ràng được, nói.

“Ngươi là người phụ cận thành Lâm Y sao? Vài vị yêu tộc đồng đạo ngồi ở đây, đã nói với ta ngọn nguồn nhân quả mọi chuyện rồi, nói ra, là người thành Lâm Y các ngươi giết hại thôn xóm Yêu Giới ta trước, mới rơi vào kết cục hôm nay mới đúng chứ!”

“Chẳng qua tất cả là hiểu lầm mà thôi.

Nghe thấy những lời này, đạo nhân của Xích Kỳ đạo trầm ngâm chốc lát, nói.

“Lúc trước phụ cận Vận Thành truyền đến chuyện có yêu quái đả thương người, người của chúng ta chẳng qua tiến đến điều tra, ngoài ý muốn đi vào nơi của các ngươi, nảy sinh xung đột với các ngươi mà thôi, lúc ấy cũng không biết, các ngươi là sinh vật có trí tuệ, chỉ cho rằng là dã thú, mới xảy ra chuyện như vậy.”

Nghe hắn nói như vậy, Lang Thanh ngồi bên kia, lập tức nghiêng rằng, để lộ rằng nanh bén nhọn thô to hơn người bình thường, nhìn đạo nhân của Xích Kỳ đạo.

Đạo nhân này sau khi nói xong, cũng cảm thấy có chút không ổn, dù sao hắn cũng đang ở địa bàn của người khác, mặc dù hắn cũng có chút bản lĩnh, nhưng nơi này yêu quái nhiều như vậy, đề cũng đề chết hắn, huống chi còn có đám yêu quái lợi hại như Lang Thanh tồn tại, hắn ho khan một tiếng, cầm lấy bát trà bên cạnh nhấp một ngụm trà, che giấu xấu hổ.

“Vị thủ lĩnh yêu tộc này, nơi này tại sao xung đột, không phải là chuyện cấp bách trước mắt. Ta nghĩ, lần này mọi người chúng ta tụ tập ở đây, hắn nên thảo luận đôi chút, chuyện sở hữu Vận Thành, và làm sao mới có thể hóa giải mối loạn lần này.”

Lúc này, Phạm Thanh Âm đột nhiên mở miệng nói.

“Cũng được, chuyện ngọn nguồn, ta cũng không muốn tiếp tục truy cứu, bây giờ Vận Thành mặc dù đang nằm dưới sự khống chế của ta, nhưng ta không giỏi việc cai quản thành thị nhân tộc như vậy, muốn giao cho cường giả tài giỏi nhất trong nhân tộc quản lý nơi này, nhưng mà, người quản lý Vị Vận Thành này, ít nhất phải thỏa mãn ba điều kiện.”

“Thứ nhất, thực lực của hắn phải lớn mạnh, không lớn mạnh không đủ để làm kinh sợ người có dã tâm với tòa thành này.”

“Thứ hai, hắn phải thông cảm và hiểu rõ yêu tộc chúng ta, không đến mức xảy ra xung đột đại quy mô với yêu tộc chúng ta.”

“Thứ ba, Vận Thành về sau, sẽ thường xuyên có ta yêu tộc có ta ra vào, người tiếp quản Vận Thành, phải có năng lực dung hợp Vận Thành trở thành thành thị dành cho cả yêu tộc và nhân tộc.”

Đại trưởng lão yêu tộc, vươn ba ngón tay, nói với bọn người Tô Bằng.

Nghe đại trưởng lão nói như thế, những người đang ngồi đây, đều có chút ngạc nhiên, trong lúc nhất thời sinh ra một hồi trầm mặc.

“Ta không đồng ý!”

Long Thiệu Dương ngồi bên dưới, lúc này là người đầu tiên đứng lên, hần ngạo mạn nhìn Đại trưởng lão yêu tộc, nói.

“Người và yêu, vốn không giống nhau, làm sao có thể sống chung với nhau? Hơn nữa chưa nói tới Vận Thành trước kia thuộc sở hữu của ai, vốn dĩ là địa bàn của nhân tộc, các người chiếm cứ thành trì, còn muốn tiếp tục chiếm tiện nghi hay sao, có phải quá mức vô sỉ không? Ồ, không, xấu hổ là cảm giác chỉ có con người mới có, yêu tộc các người, chính là yêu quái, làm gì có hổ thẹn!”

“Người phản đối, cũng vô dụng.”

Lúc này, Bạch Ngọc liếc nhìn Long Thiệu Dương, lười biếng nói.

“Bên cạnh Vận Thành chưa tới ba dặm, chính là thông đạo nối liền với Yêu Giới, từ thông đạo trực tiếp có thể tiến vào Yêu Giới, có người thành Lâm Y đứng ở một đầu, yêu tộc tuyệt đối không chịu vứt bỏ Vận Thành, để bị kịch xảy ra lần nữa, cho nên nơi này tất nhiên phải trở thành cứ điểm thông qua Yêu Giới, chỉ là cư dân Vận Thành, phần lớn là nhân tộc, đại trưởng lão cũng không muốn chiếm cứ chỗ ở người khác, cho nên mới muốn đề cử chọn ra thành chủ nhân tộc kết minh với Yêu Giới, bảo vệ cho cứ điểm Vận Thành này, Vận Thành về sau tất nhiên là yêu nhân hỗn hợp, đây cũng không còn lựa chọn nào khác, có điều ở Yêu Giới, yêu tộc cũng cùng sống chung với nhân tộc, sẽ không xảy ra đại loạn nào cả.”

Sau đó, nàng quét mắt liếc nhìn mọi người, nói.

“Thật ra nói chọn thành chủ, ta lại cảm thấy không cần phức tạp như thế, ta thấy nơi này có một người là lựa chọn không tồi, tiểu đệ đệ cầm đao kia ta nhìn rất vừa mắt, nếu chọn người này làm thành chủ Vận Thành, ta bỏ hần một phiều.”

“Ta cũng cảm thấy hần rất được.”

Ở bên cạnh Bạch Ngọc, Lang Thanh cũng nói.

Nghe thấy những lời này, đại trưởng lão yêu tộc đánh giá Tô Bằng, mặc dù bọn người Bạch Ngọc cũng không phải người trong bộ tộc đại trưởng lão, nhưng một điều là yêu tộc đồng đạo, hai Bạch Ngọc bọn người Lang Thanh, đều là đại cấp bậc đại thánh, lời nói đều có phân lượng.

Tô Bằng nghe thế, trong lòng cũng là thoáng rung động.

Hắn vừa rồi đang nghĩ, làm thế nào để xử lý chuyện Vận Thành.

Hắn cũng không hy vọng Vận Thành rơi vào trong tay Long Thiệu Dương hoặc là Vũ Văn Vô Địch, như vậy bọn họ sẽ có một thêm cứ điểm ở Lương Châu, lấy đây làm căn cứ, từng bước xâm chiếm Lương Châu cũng có khả năng, hai nhà kia đều có ân oán với mình, Lương Châu rơi vào trong tay bọn họ chắc chắn không có phần tốt để cho mình, tệ hại nhất, thành Lâm Y, cũng sẽ rơi vào trong tay đám người này.

Dù sao Tô Bằng cũng đã sớm có lòng riêng, muốn thành lập thế lực bản thân, chỉ là thế giới Tử Vong Luân Hồi đã là một cái củ cái một cái hồ, khắp nơi đều là các thế lực hùng bá khác nhau, bản thân Tô Bằng không có thế lực gì, nếu lần này thành công trở thành thành chủ Vận Thành, ngược lại là có thể từ đó đi lên.

“Ta phản đối!”

Chỉ thấy Vũ Văn Vô Địch đứng lên, cười lạnh nhìn đại trưởng lão yêu tộc nói.

“Đám yêu quái các ngươi, đã có trí tuệ, thì phải biết, Tô Bằng chỉ là một giang hồ lãng tử, không thế lực cũng không binh lực, còn chúng ta, đều là thủ lĩnh một phương, làm sao lại có chuyện chia phần với một lãng khách giang hồ?”

“Lãng khách giang hồ? Ta chỉ biết là, thực lực đứng đầu, Tô Bằng này, có thể giết ngươi mười lần, một trăm lần, ngươi nếu yếu kém như thế, thì làm gì có tư cách ở nơi này nói chuyện?”

Lang Thanh nghe thế, cười lạnh một tiếng, nhìn Vũ Văn Vô Địch nói.

“Ta cũng đồng ý Tô Bằng làm thành chủ Vận Thành.”

Lúc này, chợt nghe thấy thanh âm trầm thấp, vang lên ở cửa đại sảnh.

Mọi người dời mắt nhìn theo, chỉ thấy ở cửa đại sảnh, xuất hiện hai người.

Người này không phải là Tề Thiên đại thánh Tôn Ngộ Tô Bằng đã từng gặp mặt một lần, thì là ai? Mà người đi sau Tôn Ngộ kia, lại là ngôi sao võ thuật Tô Bằng có ấn tượng cực kỳ sâu sắc trong thế giới hiện thực.

Tô Bằng thấy người này, trầm nghĩ.

“Chẳng lẽ chính là hần? Hần tại sao cũng ở đây? Hần cũng đi vào trong thế giới Tử Vong Luân Hồi sao?”

Chỉ là lúc Tô Bằng nghĩ như vậy, ngôi sao võ thuật này nhìn Tô Bằng, mỉm cười, nói.

“Tô Bằng, đã lâu không gặp.”

“Người quen ta sao?”

Tô Bằng thấy, trong lòng ngạc nhiên, nhìn về phía người này.

Người này nhưng không có lên tiếng, nhìn về phía đại trưởng lão, nói.

“Đại trưởng lão, hồi lâu không gặp người, không ngờ rằng, người cũng đến đây.”

Đại trưởng lão yêu tộc cũng có chút kỳ quái, nhíu mày nhìn người này cả nửa ngày, cuối cùng chợt nhớ tới gì đó, khịt khịt mũi, đột nhiên vui mừng, giống như là người thấy mùi quen thuộc nào đó, nói.

“Là Mô trưởng lão!”

“Người là Mộng Mô!”

Tô Bằng cũng đột nhiên tỉnh ngộ, đứng lên nói.

“Ngôi sao võ thuật kia” nghe thế, quay đầu cười một cái với Tô Bằng, nói.

“Chính là ta... Ngày đó ta và người chia tay, ta lười quá, bèn mượn hình tượng trong đầu người biến hóa thành, vì vậy có bộ dạng này.”

“Thì ra là thế!”

Tô Bằng nghe thế, trong nháy mắt hiểu rõ, hóa ra nam nhân trước mắt này, là Mộng Mô sau khi biến hóa thành, chẳng trách, Tô Bằng cảm thấy người này cao lớn hơn nhiều so với ngôi sao võ thuật trong trí nhớ của mình.

“Mô trưởng lão, người tới thật đúng lúc, ta lúc này có chút hữu tâm vô lực, người là trưởng lão có trí tuệ nhất trong yêu tộc chúng ta, không bằng để người chủ trì chuyện này thay ta.”

Đại trưởng lão yêu tộc nghe thế, lập tức từ trên ghế chủ đứng lên, nói với Mộng Mô.

“Chuyện của yêu tộc, việc đáng làm thì phải làm.”

Mộng Mô sau khi biến hóa cười nhạt một tiếng, nói với đại trưởng lão yêu tộc.

Nói xong, hần quả thật đi tới, đại trưởng lão yêu tộc kia, cũng thành tâm nhường hiền, nhường vị trí kia cho Mộng Mô.

“Tôn Đại Thánh, sao người lại tới đây?”

Tô Bằng nhìn Tôn Ngộ, hỏi.

“Nghe thấy Lương Châu có việc, ta liền chạy đến đây, trên đường gặp hần, nên đi cùng.”

Tôn Ngộ nhìn thoáng qua Tô Bằng, gật đầu nói.

Sau đó hần nhìn Mộng Mô, nói.

“Mô trưởng lão, ta cũng đề cử Tô Bằng làm thành chủ Vận Thành.”

Sau khi nói xong, hắn xoay người, tìm một cái ghế ngồi xuống, không nói gì nữa.

“Ha ha ha ha... Đám yêu tộc các ngươi, gọi chúng ta tới đây, chính là muốn xem các ngươi chọn một phản đồ nhân tộc làm thành chủ Vận Thành sao? Nếu là như vậy, ta là người đầu tiên không phục!”

Vũ Văn Vô Định đứng bật dậy, cười lạnh, nói với Mộng Mô.

Mộng Mô thì lại cười nhạt một tiếng, nói.

“Yên tâm chớ nóng vội, các ngươi đều là thủ lĩnh thế lực quanh đây à? Nếu các ngươi không phục đề cử này, ta có một cách, có thể quyết định ai là người đứng đầu Vận Thành.”

“Nếu như ngồi ở đây đều là thủ lĩnh các thế lực, sao không để thế lực đại biểu cho mình đấu một trận thử, Yêu Giới tôn sùng kẻ mạnh làm vua, người mạnh nhất sẽ có được quyền điều khiển Vận Thành, đám người còn lại, nếu thua, thì phải buông tay khỏi Vận Thành, như vậy mọi người cảm thấy được chứ!”

Chương 854: Phạm Thanh Âm võ công đại tiến (1)

Nghe xong lời của Mộng Mô, mọi người đang ngồi không khỏi cũng đều lộ ra vẻ mặt trầm ngâm.

Đạo nhân Xích Kỳ Đạo kia, tể tử thứ hai của Xích Kỳ Đạo, thực lực so với đại tể tử Xích Kỳ Đạo cũng không kém là bao nhiêu, lần này bản thân hắn cảm giác mình thực lực đủ cao, nói không chừng có thể bằng vào công lực của bản thân, một lần nữa đoạt lại Vận Thành, nếu như vậy, địa vị của hắn ở trong quân Lương Châu, sẽ rất cao, nói không chừng tương lai còn có thể thay thế chức vị của đại tể tử.

Thích Duy Tín thì lại đang suy nghĩ, nếu như vậy, tuy rằng không giống với ý đồ của môn phái, nhưng là lại có thể dễ hành động hơn, hơn nữa bọn họ về phương diện nhân lực cũng nhiều hơn, giống như chiếm được tiện nghi.

Long Thiệu Dương cũng là suy nghĩ như thế.

“Ta đồng ý. “

Ngay lúc này, một thanh âm nữ tử vang lên trước.

Tỏ thái độ trước hết dĩ nhiên là Phạm Thanh Âm của Từ Hàng Tĩnh Trai.

Chỉ nghe nàng nói.

“Tĩnh Trai cho ta chỉ thị là mau chóng bình ổn yêu loạn ở Lương Châu, hôm nay nếu nhìn thấy yêu tộc có thể trao đổi, hơn nữa đã đưa ra biện pháp, vậy giải quyết như thế này cũng tốt, có thể thay thế chém giết nạn binh hoả Lương Châu, cũng là mong muốn trong lòng ta, ta đồng ý tham gia lần thi đấu này.”

“A di đà phật, ta cũng đồng ý.”

Thích Duy Tín thấy Phạm Thanh Âm đồng ý, cũng gật đầu nói.

Con người của Vũ Văn Vô Địch xoay vòng vòng, nói.

“Thi đấu thì cũng được, nhưng ta cảm thấy Tô Bằng không xứng thi đấu cùng với chúng ta. Người ở chỗ này đều là đại biểu thế lực một phương, Tô Bằng là một du hiệp giang hồ, có tư cách gì mà tham gia?”

“Ha ha ha, ai nói hần không thể tham gia? Ta đại biểu toàn bộ Kinh Châu, ủng hộ Tô Bằng tham gia lần tranh đoạt tư cách quản lý Vận Thành này.”

Thiết quan Vương Tiết Đồng cười ha hả, lên tiếng.

“Kinh Châu lớn nhỏ gì cũng là thế lực, chỉ cần Tô huynh đệ muốn tham gia, người Kinh Châu ta liền xem trọng hần! Há lại cho tôm tép nhãi nhép như người đây?”

Tiết Đồng, dù sao cũng không trông cậy vào mình có thể thu được quyền sở hữu Vận Thành. Hần chính là muốn quấy rối, dù sao không làm cho Long Thiệu Dương cùng với Vũ Văn Vô Địch và Đại Không Tự thu được mảnh đất này là được.

“Ta cũng đồng ý, như thế, xin mời trưởng lão yêu tộc cho ra một chương trình đi.”

Người của Xích Kỳ Đạo nghe xong, cũng gật gật đầu. Nói với Mộng Mô.

“Như thế cũng tốt, nếu mấy vị đều là đại biểu thực lực tranh giành Vận Thành, vậy cũng không cần phải đơn đả độc đấu, không bằng liền hỗn đấu một trận, người trụ lại cuối cùng là chủ của Vận Thành vậy!”

Mộng Mô nghe xong, nói với mọi người.

Bọn người Tô Bằng cũng không có dị nghị, như thế quyết đấu quyết định Vận Thành thuộc sở hữu của ai đã định xong.

...

...

Mấy trưởng lão yêu tộc, còn có Tôn Ngộ, Bạch Ngọc, Lang Thanh, còn có nam nhân Phi Thiên đại thánh, cùng nhau tới đây quan sát mọi người luận võ, làm chứng.

Bọn người Tôn Nhất Hao, cũng được cho vào bên trong diễn võ trường, quan sát lẫn hỗn đấu này.

Bên trong diễn võ trường, Tô Bằng cầm trong tay sát sinh đao, đứng ở giữa sân, ở đối diện không xa chính là mấy người Phạm Thanh Âm, Thích Duy Tín, Long Thiệu Dương, Vũ Văn Vô Địch, đứng sau lưng Phạm Thanh Âm, còn Thiết quan Vương Tiết Đồng thì đứng ở bên cạnh Tô Bằng.

Đạo sĩ Xích Kỳ Đạo kia thì lại đứng ở một bên, lạnh lùng nhìn mọi người.

Ở bên cạnh Tô Bằng, Thiết quan Vương Tiết Đồng nói với Tô Bằng.

“Tô huynh đệ, ca ca ta võ công thấp kém, cũng không cùng các ngươi đoạt vị trí thành chủ Vận Thành này, chỉ là ta chắc chắn không thể để cho bốn người đối diện này cướp được chức thành chủ, huynh đệ ngươi thêm chút sức, ca ca giúp ngươi ngăn trở mấy người vương bận, ngươi chủ yếu có thể

chiến thắng người của Đại Không Tự cùng với Từ Hàng Tĩnh Trai kia là tốt rồi.”

Tô Bằng nghe vậy, nhẹ gật đầu, đối với Tiết Đồng mà nói, kết quả tốt nhất là chính bản thân hắn chiếm được Vận Thành, đáng tiếc hắn làm không được, chỉ có thể thối lui mà xem Tô Bằng chiếm được nơi này.

“Trận đấu... Bắt đầu!”

Ở phía sau diễn võ trường, Mộng Mô mở miệng hô, trận đấu quyết định Vận Thành thuộc sở hữu của ai đã chính thức bắt đầu!

Tiết Đồng bên cạnh Tô Bằng cũng là người dũng mãnh, chính là người đầu tiên lao ra, liền chạy về phía hai người Vũ Văn Vô Dịch cùng với Long Thiệu Dương, để lại Thích Duy Tín cùng với Phạm Thanh Âm đối chiến Tô Bằng.

Khóe mắt Tô Bằng liếc mắt một cái nhìn đạo nhân Xích Kỳ Đạo kia, chỉ thấy đạo nhân kia đứng xa xa, một bộ tọa sơn quan hổ đấu.

Quay đầu, Tô Bằng nhìn về phía Phạm Thanh Âm cùng với Thích Duy Tín, nói.

“Hai người các ngươi định liên thủ sao?”

Phạm Thanh Âm lắc lắc đầu, không có chuyển động, nói với Thích Duy Tín bên cạnh.

“Duy Tín sư huynh, Thanh Âm xin mời sư huynh đi trước đối chiến đạo nhân Xích Kỳ Đạo Lâm Y kia, để Tô Bằng giao cho ta, mời sư huynh tận lực duy trì đừng cho đạo nhân kia ảnh hưởng đến ta với Tô Bằng đánh một trận.”

Thích Duy Tín nghe xong, cũng không có cảm giác bất ngờ gì, chỉ nhẹ gật đầu, liếc Tô Bằng một cái thật sâu, sau đó tiến đến chỗ đạo nhân Xích Kỳ Đạo kia.

Trong lòng Tô Bằng mỉm cười nhẹ.

Chương 855: Phạm Thanh Âm võ công đại tiến (2)

“Tô Bằng, một trận chiến lần trước võ công của ngươi khiến ta rất là giật mình, nhưng mà lần này cho dù ngươi phát triển đến bao nhiêu đi nữa cũng sẽ không có cách nào thắng được ta.”

Ánh mắt Phạm Thanh Âm trầm tĩnh nhìn Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong thì khẽ mỉm cười, nói.

“Nghe tiếng đã lâu Đại Thế Kinh hết sức thần kỳ, Phạm cô nương ngươi tu luyện Đại Thế Kinh thành công, ta cũng xin lĩnh giáo một chút xem, Đại Thế Kinh đến tột cùng có cái gì huyền diệu, thế nhưng lại làm cho ngươi tự tin như thế.”

Nói xong, Tô Bằng chậm rãi rút sát sinh đao ra khỏi vỏ, nhìn Phạm Thanh Âm, nói.

“Phạm cô nương, ra chiêu đi!”

Phạm Thanh Âm gật đầu, chậm rãi rút ra bảo kiếm. Lúc rút bảo kiếm ra, ánh mắt của nàng dần dần trở nên giống như hút lấy thế giới này, con ngươi dường như hoàn toàn tản ra.

“Có chút cổ quái...”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ như vậy, có điều Tô Bằng đối với võ công của mình lại càng có tự tin tuyệt đối, hắn không để ý đến dị trạng của Phạm Thanh Âm, trực tiếp thi triển thân pháp, vọt tới Phạm Thanh Âm.

Bước tiến Thân Hành Bách Biến mà Tô Bằng thi triển, từ chính diện xông về Phạm Thanh Âm, lúc ở ngay trước người Phạm Thanh Âm thi triển một bước như chớp mắt tiến đến bên cạnh Phạm Thanh Âm, sau đó cho một đao hợp lực cảnh giới rút kiếm, cho Phạm Thanh Âm một sự ngạc nhiên!

Tô Bằng cùng với Phạm Thanh Âm đều xông về đối phương, tốc độ rất nhanh, mắt thấy khoảng cách giữa Tô Bằng với Phạm Thanh Âm còn kém bốn năm thước, chân trái đột nhiên tiến lên trước, thân thể xẹt qua một đạo

tàn ảnh, xông về trước, sát sinh đao trong tay mang theo tàn ảnh, quất tới Phạm Thanh Âm.

Tam hợp kiếm, tàn thức, hợp lực cảnh giới. Rút kiếm thức!

“Vút!”

Sát sinh đao nhanh chóng rút ra, hóa thành một nửa vòng tròn màu đen, tốc độ cực nhanh!

Loại tốc độ này, nếu như là cao thủ bình thường, chỉ kịp dùng bảo kiếm để ngăn cản sát sinh đao. Nhưng mà sát sinh đao quá mức sắc bén, Tô Bằng lại là dùng hình thức rút kiếm cảnh giới hợp lực tốc độ cực nhanh, chỉ cần binh khí đối phương không phải là đẳng cấp vàng thẳm, rất có thể ngay cả người cầm binh khí cũng bị Tô Bằng một đao chặt đứt.

Phạm Thanh Âm cũng sẽ bị Tô Bằng một đao chém đôi sao?

Không.

Trong nháy mắt sát sinh đao của Tô Bằng chém ra, liền đã biết một đao kia của mình thất bại.

Bởi vì, Phạm Thanh Âm đang xông về trước, đột nhiên cách cự ly khoảng bốn năm thước, cũng chính là trong nháy mắt Tô Bằng thi triển Thần Hành Bách Biến, mũi chân đột nhiên điểm xuống mặt đất, toàn bộ thân thể tung bay về phía sau hai ba thước, khoảng cách này cho dù chiều dài của sát sinh đao cùng với chiều dài cánh tay của Tô Bằng thì cũng không với tới được Phạm Thanh Âm kia.

Tô Bằng một đao vung vô ích, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một trận khó chịu cùng với cảm giác quái dị, khó chịu là bởi vì một đao kia chém không đến được đối phương, khiến người ta có cảm giác cảm giác trống rỗng giống như là đánh vào trên bông, mà còn quái dị thì là bởi vì Tô Bằng đột nhiên tuôn ra một loại cảm giác, giống như Phạm Thanh Âm biết chiến thuật của bản thân, nòng lâm thời liền thoái lui, thời gian thoái lui quá chính xác, cơ hồ là tính toán được tiết tấu công kích của Tô Bằng, ngay khi Tô

Bằng không cách nào thay đổi chiến thức liền thối lui ra khỏi phạm vi công kích của Tô Bằng.

“Nàng biết chiêu thức của ta?”

Trong lòng Tô Bằng đột nhiên tuôn ra ý nghĩ như vậy.

“Trùng hợp sao...”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Những suy nghĩ này cũng đều là chợt lóe lên trong lúc đi qua, lúc này Tô Bằng rút kiếm vô ích, thân thể của mình tựa hồ bị cảnh giới hợp lực làm trọng tâm bị chệch đi, thân thể hướng về bên phải vòng vo non nửa vòng.

Thật ra thì đây đều là động tác giả, một chiêu này của Tô Bằng là một tam hợp kiếm liên tiếp, sau khi rút kiếm ở cảnh giới hợp lực không có hiệu quả, thân thể làm bộ mất đi trọng tâm, sau đó di chuyển nửa vòng, sau khi chờ kẻ địch mắc mưu, dùng cảnh giới hợp khí xoay người lại chém.

Phạm Thanh Âm dường như cũng bị lừa, tay nàng cầm bảo kiếm, tiến về phía trước một bước, dường như muốn truy kích Tô Bằng.

Tô Bằng cảm ứng rõ ràng, hấn đưa lưng về phía Phạm Thanh Âm, đột nhiên lại huy động sát sinh đao.

Một chiêu liên tiếp này của Tô Bằng, cũng không phải là cảnh giới hợp khí xoay người lại chém, mà là cảnh giới hợp lực, bởi vì sát sinh đao thức sự quá sắc bén, căn bản không cần cảnh giới hợp khí, chỉ cần Phạm Thanh Âm dám dùng kiếm ngăn cản hấn liền bị lừa.

Nhưng mà...

Một đạo hắc sắc nửa vòng tròn hiện lên, một đao kia của Tô Bằng không ngờ lại...

Lại vung vô ích!

Cú cảnh giới hợp lực xoay người lại chém của Tô Bằng, một lần nữa lại vung vô ích!

Nếu thời gian có thể quay lại, hơn nữa có thể từ không trung quan sát trận đấu nơi này, sẽ phát hiện, lúc Tô Bằng cố ý lộ ra sơ hở, Phạm Thanh Âm xác thực là đã tiến lên phía trước nửa bước.

Nhưng mà, ngay khi thân thể Tô Bằng xoay tròn một nửa, lúc xoay người lại chém còn chưa có xuất đao, Phạm Thanh Âm giống như là biết trước thân thể đang tiến lên phía trước đột nhiên lại mũi chân điểm về phía trước một chút, từ xông về phía trước biến thành lướt lui về phía sau.

Một đao kia vung vô ích, trong lòng Tô Bằng lại là một trận khó chịu.

Giống như một đao trước, Tô Bằng lại thất bại, hơn nữa cảm giác được Phạm Thanh Âm giống như là nhìn thấu mình, một đao kia thất bại, hoàn toàn là trong tính toán của Phạm Thanh Âm.

Ánh mắt linh hoạt kỳ ảo của Phạm Thanh Âm kia giống như hồ nước, đều là ảnh ngược, con người tản ra, thật giống như đang ở vào trạng thái tinh thần đặc thù nào đó, lại làm cho Tô Bằng cảm thấy áp lực không nhẹ.

Dường như, ánh mắt linh hoạt kỳ ảo của Phạm Thanh Âm kia xem thấu hết thấy mọi thứ trên người Tô Bằng.

Tô Bằng một đao vung vô ích, cũng không có ngừng lại, kéo lê một đao hoa, thân thể lui về phía sau hai bước, đứng lại, nhíu mày, nhìn Phạm Thanh Âm.

Một lần có thể nói là ngẫu nhiên trùng hợp, nhưng mà liên tục hai lần, đã nói lên không có đơn giản như vậy.

Chương 856: Đối thủ như thần

Trong tay Phạm Thanh Âm cũng cầm bảo kiếm, đem bảo kiếm áp ở vị trí sau lưng mình, mang theo ánh mắt linh hoạt kỳ ảo nhìn về phía Tô Bằng, nói.

“Người hẳn là đã cảm giác được, ta cùng với trước kia không giống nhau, người đã không phải là đối thủ của ta, còn muốn tiếp tục sao?”

Ánh mắt của Tô Bằng híp lại, hẳn nhìn về phía Phạm Thanh Âm, trong miệng nói.

“Mấy tháng không thấy, võ công của người không ngờ lại tinh tiến nhiều như vậy... Từ Hàng Tĩnh Trai quả nhiên là môn phái ngàn năm... Có điều Tô Bằng ta cũng không phải là người dễ dàng buông tha, ta và người đến tột cùng ai thắng ai thua còn chưa biết được, người không cần phải ra vẻ, kế tiếp, ta sẽ không nương tay đâu.”

Phạm Thanh Âm nghe Tô Bằng nói như thế, thở dài một hơi, nói.

“Người thắng ta không nổi đâu, người cần gì phải thử nghiệm, Thanh Âm cũng chỉ có thể tiếp tục xuất thủ, người vốn là người tài giỏi hiếm có trong thiên hạ, chẳng qua là ngộ nhập lạc lối. Đối mặt với người, Thanh Âm cũng phải dốc toàn lực ứng phó, nếu thu tay lại không được cũng chỉ có thể như thế.”

“Ha ha ha... Vốn nghĩ đến người đối mặt ta phải toàn lực ứng phó, không ngờ còn có giữ lại một chút... Vậy không nên khách khí, để ta lĩnh giáo một chút toàn cảnh tuyệt học của Từ Hàng Tĩnh Trai đi!”

Tô Bằng cầm đao, chiến ý tăng vọt, cười ha hả, nói với Phạm Thanh Âm.

“Vậy người cẩn thận, Thanh Âm sẽ dốc toàn lực xuất thủ.”

Phạm Thanh Âm trong miệng nói. Nói xong những lời này, thân thể đột nhiên di động, phi thân hướng đến Tô Bằng.

Thân pháp của Phạm Thanh Âm rất nhanh, chẳng những mau lẹ, còn có một loại cảm giác như tiên nữ nhảy múa trên trời, hết sức đẹp mắt, nếu như lực chú ý đều đặt ở trên thân pháp của nàng sẽ bị thân pháp của nàng mê hoặc, quên mất là mình đang ở chỗ nào.

Trong mắt Tô Bằng, chỉ thấy Phạm Thanh Âm giống như Thiên Nữ hạ phàm, từ không trung bay tới, một kiếm hướng về phía mình mà đâm tới!

Sát sinh đao Trong tay Tô Bằng dùng đao làm kiếm, không có sử dụng tam hợp kiếm, võ công của tàn thức, mà là thi triển kiếm pháp bán thức.

Chỉ là Tô Bằng vừa mới thi triển kiếm pháp bán thức, loại cảm giác quái dị này lại lần nữa đánh úp tới!

Chỉ thấy bảo kiếm của Phạm Thanh Âm, trước khi tiếp xúc với sát sinh đao của Tô Bằng đột nhiên thay đổi hướng, vị trí bảo kiếm kia thay đổi cực kỳ cao minh, không ngờ lại kẻ sát lực phòng ngự kiếm thể của Tô Bằng, giống như theo phương hướng này đè ép lại đây.

Tô Bằng biết rõ, nếu như mình không có phản ứng, Phạm Thanh Âm rất có thể lúc mình lộ chỗ hiểm đột nhiên theo lực phòng ngự đâm vào, thương tổn được bản thân mình.

Hắn không dám khinh thường, vội vàng lui về phía sau một bước, tiếp tục thi triển kiếm pháp bán thức.

Nhưng mà lúc Tô Bằng lui về phía sau một bước, Phạm Thanh Âm thế nhưng lại sớm đã dự liệu được, đuổi theo trước một bước, bảo kiếm lại tránh được kiếm pháp bán thức của Tô Bằng, lại theo lực phòng ngự kiếm thể đâm vào.

“Võ công của ta lại bị nàng xem phá đến trình độ như vậy, nghiên cứu thấu triệt đến trình độ như vậy sao?”

Trong lòng Tô Bằng buồn bực nhưng cũng kèm theo một tia kinh hãi.

Loại cảm giác bị quản chế khắp nơi này, chỉ có cảnh giới võ công của đôi phương cao hơn mình một tầng, hoặc là nghiên cứu võ công của mình so với chính mình còn thấu triệt hơn thì mới xảy ra được.

Cảm giác của Tô Bằng nói cho hắn biết, kỳ thật cảnh giới võ đạo của Phạm Thanh Âm cũng không vượt quá mình nhiều lắm, hoặc là có thể nói, nếu Phạm Thanh Âm cùng với Tô Bằng cứng đối cứng đánh nhau chết sống, Tô Bằng có thể nắm chắc trong vòng trăm chiêu có thể đánh chết Phạm Thanh Âm.

Nhưng mà thực tế, Phạm Thanh Âm lại giống như là chiếm hết tiên cơ, làm cho mình không cách nào phản công được, chỉ có thể liên tiếp lui về phía sau.

Hai người đều là không ngừng ra chiêu, nhưng mà binh khí đều chưa từng đụng vào nhau!

Càng thâm sâu hơn là, truy kích của Phạm Thanh Âm thế nhưng lại khiến Tô Bằng không có thời gian dùng trạng thái bình thường phát ra tam hợp kiếm, dù sao tam hợp kiếm cần phải dùng tư thế xuất kích nhất định ban đầu đánh ra.

Tô Bằng cứ như thế, bị khoái kiếm của Phạm Thanh Âm bức về phía sau liên tục lui hai mươi bước, gần như đến bên bìa diễn võ trường, trong lòng Tô Bằng thật sự bị đè nén vô cùng, chỉ có thể sớm thi triển một lá át chủ bài.

Chỉ thấy thân thể Tô Bằng đột nhiên chấn động, một hư ảnh hình người trực tiếp từ trong thân thể của hắn bắn ra, vọt tới Phạm Thanh Âm.

Thân pháp phù quang lược ảnh.

Nhưng mà...

Vẫn thất bại như cũ!

Phạm Thanh Âm dường như đã sớm dự liệu được Tô Bằng thi triển thân pháp phù quang lược ảnh, thân thể chỉ trong gang tấc tránh thoát khỏi hư

ảnh phát ra từ Tô Bằng, mà còn Tô Bằng tìm được cơ hội một tia thở dốc, lập tức được thể không buông tha người, lại là liên tục hai đạo hư ảnh đánh tới Phạm Thanh Âm!

Nhưng mà Phạm Thanh Âm hoặc như là đã sớm biết trước, thân hình thay đổi, tránh thoát được hai lần kiếm pháp phù quang lược ảnh của Tô Bằng.

“Chính là giờ phút này!”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, giờ phút này hẳn cách Phạm Thanh Âm khoảng chừng bốn thước, chỉ cần giờ phút này thi triển một bước chớp mắt, dường như có thể trực tiếp đuổi kịp Phạm Thanh Âm.

Mà sau khi Tô Bằng chuẩn bị một bước chớp mắt, trực tiếp đón lấy chính là rút kiếm song hợp cảnh giới!

Tô Bằng đã có giác ngộ, tam hợp kiếm cảnh giới hợp khí hợp lực bình thường làm thế nào cũng đều công kích không được tới Phạm Thanh Âm, chỉ có rút kiếm song hợp cảnh giới, bởi vì có khí kinh hấp dẫn có lẽ có thể chém được Phạm Thanh Âm.

Nghĩ đến đây, Tô Bằng không chút do dự, trực tiếp một cước bước ra, thi triển, nhưng chính là một bước chớp mắt này, trong nháy mắt đuổi kịp Phạm Thanh Âm, thi triển rút kiếm song hợp cảnh giới!

Đây là một kịch bản hoàn mỹ, chỉ cần một bước chớp mắt được thi triển ra, Phạm Thanh Âm cho dù thi triển thân pháp cũng tránh không thoát được rút kiếm song hợp cảnh giới.

Chỉ là...

Kịch bản đã bị cắt đứt!

Ngay khi Tô Bằng thi triển thân pháp một bước chớp mắt, Phạm Thanh Âm lại gần như đồng thời cùng với Tô Bằng tiến lên trước, thân thể đột nhiên lao về phía trước.

Nơi Phạm Thanh Âm vọt tới, vừa vặn cắt đứt một bước của Tô Bằng, như vậy khoảng cách hai người rút ngắn, Tô Bằng chỉ là vừa kịp phản ứng,

Phạm Thanh Âm cũng đã gần như đụng vào trong ngực của hắn.

Mà hết thấy này, lại giống như nằm trong dự liệu của Phạm Thanh Âm, lúc nàng gần như đụng vào trong ngực Tô Bằng, bàn tay không có cầm kiếm vẫn dựng thẳng ở trước ngực, ở vị trí ngực Tô Bằng ấn một chương.

Tô Bằng lập tức cảm giác, trái tim giống như là bị búa tạ đánh trúng, thân thể bị đánh bay về phía sau, mà còn Phạm Thanh Âm thì liền thuận thế lao đến.

Tô Bằng lúc này hiểu rõ nếu bị Phạm Thanh Âm đến gần người, bản thân mình tất nhiên cũng sẽ bị trọng thương lần nữa, cho nên cũng không do dự trực tiếp phát động Tuyệt Sát ngạo ý kiếm liên.

Lập tức một đóa kiếm khí hoa sen trong suốt đột nhiên xuất hiện, chắn ngang giữa Tô Bằng cùng với Phạm Thanh Âm.

Không có chút nào ngoài ý muốn, Phạm Thanh Âm giống như đã biết trước, lại sớm một bước lui trở về, tránh thoát ngạo ý kiếm liên.

Tô Bằng lúc này dưới chân điểm liên tiếp hai lần, mới đứng vững.

Lông mày Tô Bằng nhíu lại gắt gao, hắn bị thương không nhẹ, nhưng vẫn không ảnh hưởng tới hành động, chẳng qua là Tô Bằng không biết rõ, Phạm Thanh Âm đích thực võ công thật ra cũng không cao bằng mình, chẳng qua là vì sao nàng có thể mỗi một chiêu đều giống như là nhìn thấu mình ra chiêu như vậy, khắp nơi chiếm hết tiên cơ?

“Vừa rồi ta thi triển một bước chớp mắt kia, gần như là trong nháy mắt, với võ công của nàng căn bản không có khả năng có được phản ứng trong nháy mắt kia, nó vượt ra khỏi thời gian phản ứng nhanh nhất của nhân loại... Nàng, chẳng lẽ là dự đoán trước được sao?”

Tô Bằng chống trường đao sát sinh, trong lòng suy nghĩ.

Hết thấy những thứ này, nếu thật sự là do Phạm Thanh Âm dự đoán được, vậy nói nàng thật sự là thần cũng không quá đáng.

“Dự đoán?”

Bỗng nhiên trong lúc đó, trong đầu Tô Bằng giống như điện quang hỏa thạch hiện lên một suy nghĩ...

“Chẳng lẽ là như vậy?”

Ánh mắt Tô Bằng đột nhiên sáng ngời!

Chương 857: Chân tướng Kiếm Tâm Thông Minh!

Bảo kiếm trong tay Phạm Thanh Âm, nói với Tô Bằng.

“Bây giờ dừng tay, còn kịp, ngươi còn muốn tiếp tục sao?”

“Ha ha... Tại sao lại không chứ?”

Tô Bằng nhìn thoáng qua Phạm Thanh Âm, nhẹ gạt đầu, trong miệng nói.

“Như thế, vậy để cho ngươi thua tâm phục khẩu phục, có bản lĩnh nào thì cứ sử dụng ra hết đi.”

Phạm Thanh Âm nhìn Tô Bằng, nói với hắn.

Tô Bằng chậm rãi gạt đầu, hắn nắm lấy Sát Sinh đao, từ trên mặt đất đứng lên.

“Nếu thật là giống như ta suy đoán... Vậy có hai loại khả năng, không biết tình huống của nàng, là loại khả năng nào...”

Tô Bằng nhìn Phạm Thanh Âm, trong lòng suy tính.

Trong lòng Tô Bằng, nghĩ vừa rồi linh cảm bản thân vừa hiện, nghĩ đến hai khả năng.

“Nếu như là khả năng thứ nhất, như vậy ta tạm thời cũng không có cách nào phá giải được, chỉ có thể dùng át chủ bài cuối cùng, ngược lại nếu như là loại khả năng thứ hai, ngược lại là có thể suy đoán được, chỉ là phương pháp kiểm nghiệm như vậy, lại khác biệt với biện pháp thứ nhất...”

Tô Bằng cuối cùng, vẫn làm theo quyết định của mình.

Tô Bằng thả vòng quanh Phạm Thanh Âm nửa vòng, sau đó bất chợt nhoáng hiện.

Chỉ thấy hần một bên tiến lên thi triển khinh công chạy trốn, đồng thời thi triển kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh, bắn ra hai đạo hư ảnh, dần áp sát bên người Phạm Thanh Âm.

Phạm Thanh Âm lúc này vẫn đang di chuyển, chỉ là ở trong ánh mắt linh hoạt kỳ ảo của nàng, lần đầu lộ ra vẻ hoang mang.

Chỉ thấy lúc này, Tô Bằng chỉ còn cách Phạm Thanh Âm ba thước, đầu tiên lần nữa thi triển thân pháp Phù Quang Lược Ảnh lần thứ nhất, đồng thời dưới chân thi triển khinh công thượng thừa.

Bởi vì có hư ảnh thân pháp Phù Quang Lược Ảnh ngăn cản ở phía trước, Phạm Thanh Âm giống như cũng không cách nào được như vừa rồi, trước lúc Tô Bằng xông tới phá giải khinh công thượng thừa của Tô Bằng, nàng chỉ có thể xuất hiện ở bên cạnh.

Tô Bằng giống như là đã sớm dự liệu được nàng nhất định có thể vượt qua kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh của mình, lúc mình thi triển khinh công thượng thừa, đã sẵn sàng để tung Bạt Kiếm thức.

“Giây thứ nhất.”

Trước khi Tô Bằng xuất kiếm, trong lòng đã tính toán đầy đủ.

Trong ánh mắt Phạm Thanh Âm, vẻ nghi hoặc cũng đã biến mất, mặc dù trên mặt nàng ít nhiều lộ ra sắc thái nghiêm túc, nhưng vẻ kinh ngạc cũng đã biến mất, giống như một lần nữa nắm chắc hành động của Tô Bằng.

Một đạo hắc quang hiện lên, Tô Bằng sau khi thi triển bộ pháp Nhất Thuần Bộ, quả thật thi triển Bạt Kiếm thức, nhưng mà, đối tượng Tô Bằng rút kiếm, lại không phải Phạm Thanh Âm, mà là...

Đá xanh sàn nhà!

Một kiếm Bạt Kiếm thức này của Tô Bằng, căn bản không có chém về phía Phạm Thanh Âm, mà lại chém về phía nền đá xanh dưới chân, trong nháy

mắt, một tảng đá lớn bắn thẳng về phía Phạm Thanh Âm.

Phạm Thanh Âm trên mặt vẫn bình thản đón đỡ, giống như cảm thấy chiến thuật lần này của Tô Bằng rất phức tạp, cũng rất kỳ diệu, nhưng lại vẫn không có hiệu quả như trước.

Tô Bằng một cước đá vào trên tảng đá đang bay kia, tảng đá giống như bức tường bay về phía Phạm Thanh Âm, ngăn cản tầm mắt giữa Tô Bằng cùng Phạm Thanh Âm, khiến Phạm Thanh Âm không nhìn thấy động tác của Tô Bằng.

“Giây thứ hai.”

Tô Bằng tiếp tục đếm.

Nhưng Phạm Thanh Âm lại giống như đã biết động tác kế tiếp của Tô Bằng, thân thể của nàng lại lùi về sau.

Đằng sau tảng đá, Tô Bằng thi triển Tam Hợp kiếm cảnh giới Song Hợp và Bạt Kiếm thức!

“Âm!”

Phạm Thanh Âm mặc dù bị lực hấp dẫn của Tam Hợp kiếm cảnh giới Song Hợp kéo tới đảo phía trước, cũng không có kinh hãi, ánh mắt vẫn vô cùng linh hoạt, trong nháy mắt này, nàng nhanh chóng thi triển bí pháp nàng đặc biệt tu luyện, khóa chặt lỗ chân lông toàn thân, sử dụng một loại bí thuật cường đại khóa lại tinh nguyên.

Quả nhiên, ngay khi trong bụi đá bay đầy trời, không gian đột nhiên xuất hiện một đường ống tinh khí vô hình, cưỡng ép hấp thụ nguyên khí sinh mạng trong cơ thể Phạm Thanh Âm.

Đây là bí thuật Bất Mối!

“Giây thứ ba... Còn có ba giây!”

Trong lòng Tô Bằng, tiếp tục đếm.

Tô Bằng một đao chém nát tảng đá, trực tiếp trong bụi đá thi triển bí thuật Bất Mồi, nhưng vẫn là sớm hơn một bước so với dự liệu của Phạm Thanh Âm, bởi vì hiệu quả bí pháp khóa chặt tinh nguyên của đối phương, Tô Bằng chỉ hấp thụ được không được một phần tư lần trước.

Nhưng mà, dường như trên mặt Phạm Thanh Âm, đột nhiên lộ ra một tia kinh ngạc, trong nháy mắt, vẻ mặt kinh ngạc này dần khuếch tán trên toàn bộ gương mặt của nàng, nàng nhanh chóng lui về phía sau, giống như cực lực tránh né cái gì đó.

Chỉ thấy trong bụi đá đầy trời, đột nhiên bay ra một đạo hư ảnh kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh, tấn công thẳng về hướng Phạm Thanh Âm.

Phạm Thanh Âm giống như biết chiêu này của Tô Bằng, đã sớm tránh thoát, nhưng mà trên mặt nàng thần sắc kinh ngạc cùng với giống như đang trốn tránh gì đó, lại không hề biến mất, đồng thời liều mạng lui về phía sau.

Chỉ là bản thân Tô Bằng, đã theo sau kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh, thi triển Nhất Thuần Bộ Phạt xông lên, chợt thấy Tô Bằng sau khi thi triển, nửa người hóa thành tàn ảnh, lại một chiêu Bạt Kiếm thức cảnh giới Song Hợp!

Phạm Thanh Âm sớm đã phán đoán được, tránh thoát một đao này, chỉ là tốc độ lùi lại của nàng chậm dần, thậm chí bị hút đến phía trước nửa bước.

Trên mặt Phạm Thanh Âm ánh mắt khiếp sợ đã đến cực điểm, thậm chí nàng lộ ra thần sắc sợ hãi, bảo kiếm trong tay nâng lên, lại không phải tấn công Tô Bằng, mà là dùng cánh tay bảo vệ mặt của mình.

Lúc này, những mảnh bụi đá đó, bị dòng khí nội lực bắn ra, thoáng cái bay về phía Phạm Thanh Âm.

Đồng thời cùng lúc, trong lòng Tô Bằng thực sự đồng thời đã đếm xong.

“Ba giây liên chiêu chấm dứt, cuối cùng, nổ thôi!”

Trong nháy mắt nội lực Cửu Dương Tô Bằng bắn ra, trong nháy mắt thiêu đốt những bụi đá xung quanh, ánh lửa từ nhỏ thành lớn, đột nhiên chợt nổ tung!

Ánh lửa kia, cũng cuốn theo Phạm Thanh Âm vào bên trong, bắn nòng bay ra ngoài.

Bản thân Tô Bằng, cũng bị sức nổ cường đại bắn bay về phía sau, cuối cùng liên tục lui lại bảy tám bước trên mặt đất, mới đứng lại.

Phạm Thanh Âm thì lại càng thâm, nòng bị nổ tung bay hơn mười mét, mới rơi xuống mặt đất.

Nàng lúc này, giống như đã có chút tức giận, trong ánh mắt không còn linh hoạt nữa, mà lại tức giận nhìn về phía Tô Bằng.

Bản thân Tô Bằng cũng không dễ chịu, vừa rồi nổ mạnh, không phải là hoàn toàn do hắn khống chế, bản thân Tô Bằng cũng bị chút ít sát thương, chỉ là không nặng như Phạm Thanh Âm mà thôi.

Nhìn thấy ánh mắt Phạm Thanh Âm nhìn mình như thế, Tô Bằng chống Sát Sinh trường đao, cười hắc hắc, nói.

“Phạm cô nương, bình thường dáng vẻ của ngươi, đẹp như thế, chính là không dính khói lửa nhân gian, có chút không hợp lẽ thường, bộ dạng bây giờ, trái lại có ít nhiều giống nữ nhân rồi đó.”

Ánh mắt Phạm Thanh Âm nén giận nhìn Tô Bằng, chiêu cuối cùng của Tô Bằng, thiếu chút nữa đã hủy dung của nàng, Phạm Thanh Âm có lẽ không quan tâm điều khác, nhưng là đối với chuyện hủy dung này, phàm là nữ nhân, đều không thể không quan tâm.

Chỉ thấy nàng cắn răng, lau lau vết máu bên khóe miệng, nói với Tô Bằng.

“Một chiêu vừa rồi của ngươi, tên là gì?”

“Chiêu vừa rồi? Tên là... Bụi nổ!”

Tô Bằng cười hắc hắc, nói với Phạm Thanh Âm.

“Phạm cô nương, vừa rồi ngươi thi triển, cũng không hoàn toàn là võ công? Ta đã nhìn thấu chân tướng Kiếm Tâm Thông Minh của Từ Hàng Tĩnh Trai các ngươi!”

“Hắn nhìn thấu?”

Phạm Thanh Âm nghe thế, trong lòng run lên, nhưng mặt ngoài lại bất động thanh sắc, nhìn Tô Bằng, nói.

“Ồ? Người đã nhìn thấu chân tướng của Kiếm Tâm Thông Minh? Vậy người nói một chút thử xem.”

Tô Bằng nghe thế, cười hắc hắc, hắn chống trường đao, đứng thẳng người, mở miệng nói.

“Ban đầu, ta cho rằng võ công Tô Bằng của người, cũng là võ công giống như thuật độc tâm, chỉ là trải qua thử nghiệm vừa rồi của ta, Kiếm Tâm Thông Minh của người, ngược lại lợi hại hơn rất nhiều... Ha ha... Môn phái ngàn năm, còn có Đại Thế Kinh tuyệt thế kia, quả nhiên tiếng tăm khác biệt, ta đã có chút hiểu rõ, làm sao phải tu hành Đại Thế Kinh, mới có thể đem Từ Hàng Kiếm Điển của các người tu hành đến tầng cao nhất, có thể sử dụng võ công của Kiếm Tâm Thông Minh.”

Nghe Tô Bằng nói như thế, Phạm Thanh Âm cảm giác được một tia không thể tưởng tượng nổi, nàng không tin, thật sự có người có thể nhìn ra chỗ huyền diệu của Kiếm Tâm Thông Minh.

“Người nói, chân tướng Kiếm Tâm Thông Minh rốt cuộc là cái gì?”

Phạm Thanh Âm nhìn Tô Bằng, nói với hắn.

“Rất đơn giản, cũng rất thần kỳ...”

Tô Bằng đứng thẳng người, cười rạng rỡ nói với Phạm Thanh Âm.

“Nguyên nhân Kiếm Tâm Thông Minh phải tu luyện Đại Thế Kinh chính là, tu luyện Đại Thế Kinh, có thể sinh ra dị năng, từ đó có thể làm cho người tu hành Từ Hàng Kiếm Điển, ít nhất biết trước tương lai ngoài ba giây đồng hồ!”

Chương 858: Tiên nữ bị giáng xuống trần

Nghe thấy lời của Tô Bằng, trong lòng Phạm Thanh Âm giống như bị nện đau đớn, bên tai lại giống như vô số sấm chớp, trực tiếp dùng đũa đâm bên tai.

“Không ngờ hấn lại nhìn thấu? Không ngờ hấn lại nhìn thấu?”

Sau giây phút thần thở ngắn ngủi, trong lòng Phạm Thanh Âm lập tức tâm hoảng ý loạn, nơi thần bí sâu thẳm trong mình, không ngờ lại bại lộ trước mặt đối phương.

“Không... Chưa chắc là nhìn thấu, nói không chừng hấn đang nói dối.”

Trong lòng Phạm Thanh Âm nghĩ, nàng cố gắng điều khiển nét mặt của mình không thay đổi, nói với Tô Bằng.

“Tô Bằng, ngươi có phải mất trí rồi không? Thời gian có thể biết trước được sao? Võ công gì đó, có thể đoán trước tương lai sao? Đó là thần, không phải người.”

“Ha ha, ngươi muốn phủ nhận, ta cũng không phản bác, bởi vì ban đầu, ta cũng không phải rất tin tưởng, mãi cho đến sau ta tự mình khảo nghiệm, mới phát hiện chỗ huyền diệu trong võ công của ngươi.”

Tô Bằng ha ha cười, nói với Phạm Thanh Âm.

Chỉ nghe Tô Bằng nói.

“Thật ra ta nói rồi, ban đầu, ta chỉ là cảm thấy, võ công của ngươi, chỉ giống như là thuật đọc tâm, có thể trước khi ta phát chiêu, đọc được tâm tư của ta, do đó tránh được võ công của ta.”

“Phàm nhân thấy ngươi dự đoán như thần, có lẽ sẽ có suy nghĩ như vậy, chỉ là, ta so với người bình thường tâm tư càng tinh tế hơn, chú ý đến vài chi tiết, cũng đoán được vài chỗ khác thường không phù hợp.”

“Ngươi hai lần trước tránh được kiếm pháp của ta, nếu như là thuật đọc tâm, ta không kỳ quái, bởi vì đó là phương thức tấn công có đường lối trong kế hoạch của ta, trong lòng ta đã nghĩ đến, ngươi tránh được cũng là bình thường, nhưng nếu thật sự là thuật đọc tâm, có hai lần không thể giải thích được.”

“Lần đầu tiên, chính là ta thi triển tiến độ đột tiến, muốn thi triển Bạt Kiếm thức với ngươi, ngươi đột nhiên giữa đường lao đến, một chương đánh vào ngực ta.”

“Lần đó, ta mặc dù trong lòng nghĩ tới thi triển chiêu thức này, nhưng chỉ là ý niệm thi triển chiêu thức, chứ không lựa chọn rút cuộc nên tấn công ở góc độ nào, cho đến khi ta bước lên một bước, bản thân ta mới chọn được phương hướng tấn công cụ thể. Ngươi lại giữa đường chặn lại ta, tốc độ của ngươi chậm hơn ta, muốn chặn lại ta, tất nhiên phải tấn công trước ta, mà lúc đó, ta căn bản còn không biết sẽ tấn công từ phía nào. Nếu như là thuật đọc tâm, thì không có lý do biết chuyện ta cũng không biết.”

“Lần thứ hai, là ta bị ngươi đánh vào ngực, lúc lui về phía sau, lúc đó, ta vô thức phòng vệ truy kích của ngươi. Ngạo Ý Kiếm Liên của ta, cũng vô thức thi triển theo bản năng, căn bản không tồn tại suy nghĩ, nhưng mà ngươi vẫn biết trước được, tránh được một chiêu này.”

“Hai lần này, đều là giả thiết ngươi biết thuật đọc tâm, nhưng chuyện không cách nào làm được, cho nên, ta không khỏi hoài nghi hai khả năng...”

“Chính là, ngươi có thể dự đoán trước được tương lai!”

Nghe thấy lời của Tô Bằng, trong lòng Phạm Thanh Âm không ngừng hoảng loạn, nhưng mà lại không thể nào áp chế tâm tình chân thật của mình, cố gắng lạnh lùng nói ra.

“Làm sao ngươi xác định, ngươi đoán nhất định là chính xác? Nếu như là ngươi có thể có bản năng đọc được suy nghĩ của ngươi thì sao?”

“Ha ha, ta cũng nghĩ qua loại khả năng này.”

Tô Bằng mỉm cười, nói.

“Ta cũng không xác định, là thuật đọc tâm của ngươi quá mạnh, hay là như thế nào. Dù sao loại khả năng thứ hai này, thật sự là không đáng tin được.”

“Cho nên, ta sắp xếp một thử nghiệm...”

Trên mặt Tô Bằng lộ ra nụ cười, nói với Phạm Thanh Âm.

“Thí nghiệm của ta nói đến rất đơn giản, trong lòng ta, đầu tiên là xếp đặt một chiến thuật, trong lòng, suy nghĩ toàn bộ chiến thuật lại một lần, lúc đó ta các người không xa mấy, nếu người quả thật biết đọc tâm, như vậy tất nhiên từ trong suy nghĩ trong lòng ta, biết được chiến thuật này.”

“Chiến thuật này, có hai mục đích kiểm tra, cũng được chia làm hai phần... Chia nhau kiểm tra, hai loại khả năng phán đoán trong lòng ta.”

“Khả năng thứ nhất, chính là thuật đọc tâm, nếu người quả thật biết thuật đọc tâm, như vậy chiến thuật của ta không có lỗ hổng nào, cũng sẽ không tạo thành sát thương với ta, đương nhiên, cũng không làm hại được người.”

“Nếu như ta đánh người trọng thương, chính là... loại khả năng thứ hai!”

Phạm Thanh Âm nghe đến đó, trong lòng nhin không được, nói.

“Rốt cuộc người suy nghĩ thế nào, thiết lập chiến thuật này?”

“Thật ra rất đơn, chiến thuật của ta căn cứ vào một giả thiết tiên quyết, chính là... Người nếu như có thể biết trước tương lai, thời gian tất nhiên sẽ không rất lâu.”

“Bởi vì toàn tri tương đương toàn năng, nếu người có thể biết trước tương lai vô hạn, như vậy người căn bản chưa nói tới là người, mà là bán thần.”

“Nhưng mà biểu hiện của người, chỉ là trạng thái võ công cực cao, mặc dù rất lợi hại, nhưng còn chưa đạt đến mức bán thần, cho nên ta dự đoán, nếu người thực có thể dự đoán tương lai, như vậy thời gian tuyệt đối sẽ không quá dài, hoặc là loại dị năng này vẫn còn chỗ thiếu hụt cùng hạn chế.”

“Chiến thuật ta xếp đặt, chia làm sáu khoảng thời gian bằng nhau, thời gian này, ta gọi là một giây.”

“Ba giây trước, thi triển kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh, tấn công hư ảnh của người, sau đó dùng Sát Sinh đao chém bay tảng đá, đá về phía người, sau đó dùng kiếm chiêu mạnh nhất của ta chém vỡ, ở trong bụi đá, thi triển bí thuật cướp lấy nguyên của người, đây là phần một.”

“Phần này, chẳng qua là bước đệm.”

“Phần hai, là công kích trọn vẹn, đầu tiên là dùng hư ảnh công kích người, bức lui người, sau đó tiếp tục dùng kiếm chiêu mạnh nhất chém người, nhưng ta đã nghĩ đến người sẽ tránh được, sát chiêu chính thức, là đất đá cuốn bay cuối cùng, tấn công người.”

“Bởi vì một vài kiến thức chỉ có ta biết đến, ta biết bụi đá sẽ bị nội lực của ta khiến cho nổ tung, phạm vi lại rất lớn, ba giây cuối cùng, chỉ cần người không đoán trước được tấn công của ta ở giây cuối cùng trong ba giây, như vậy liên chiêu trong ba giây cuối cùng này, có mắc xích với nhau, người cho dù trong ba giây biết được, tất nhiên cũng sẽ trúng chiêu, trừ phi, người biết trước thời gian vượt qua sáu giây, hoặc là có thể biết thuật tâm chân chính, nhưng hiển nhiên, người cũng không có làm được.”

Phạm Thanh Âm nghe lời của Tô Bằng, quả thực như nghe thấy thiên thư, nàng thậm chí trong lúc nhất thời không giải thích được, sau nửa ngày, nàng mới làm rõ một ít đầu mối, hỏi.

“Tại sao là ba... giây?”

“Cái này không phải là cố ý sắp đặt, mà là ta tính toán một chút, chiến thuật không chút sơ hở của ta lúc thi triển, vừa vận lại là sáu giây mà thôi, hết cách rồi. Ta cũng muốn kéo dài thời gian sắp đặt một chút, nhưng mà ta không có cách gì kéo dài thời gian ta liên tục sơ hở, cho nên chỉ có thể giảm đi một nửa trong sáu giây ta có thể vận dụng mà thôi, cũng chính là đánh cuộc thời gian dự đoán của người, chỉ là ở trong ba giây.”

Tô Bằng lắc đầu, nói với Phạm Thanh Âm.

“Ta mới vừa nói qua, người cuối cùng bị thương, tức là thứ người biết không phải là thuật đọc tâm, mà phản ứng của người, cũng chứng minh chân tướng Kiếm Tâm Thông Minh của người, chính là biết trước tương lai. Kế hoạch dự đoán của ta, người có thể nghe không hiểu, có điều đừng lo, với trí tuệ của người, quay về suy nghĩ một chút, sẽ hiểu thôi.”

Nhìn bộ dạng Phạm Thanh Âm, Tô Bằng mỉm cười, nói với nàng.

Phạm Thanh Âm căn bản không có nghĩ tới, sẽ có người suy đoán ra được bí mật chính thức của Kiếm Tâm Thông Minh.

Trong thiên hạ biết bí mật Đại Thế Kinh cùng Kiếm Tâm Thông Minh, chỉ có đệ tử Tĩnh Trai tu hành đến cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh, và môn chủ đương thời.

Mà đệ tử tu hành đến cảnh giới này, mấy đời chỉ có một, trên cơ bản tu hành đến cảnh giới như vậy, gần như tất nhiên sẽ tiếp nhận vị trí môn chủ Tĩnh Trai.

Đây là bí mật chân chính không truyền ra ngoài, chưa bao giờ lưu truyền ra ngoài những người đạt được đến cảnh giới này.

Người bình thường làm sao có thể nghĩ đến, thời gian lại có thể tăng tốc, tương lai đương nhiên có thể dự đoán?

Bí mật Kiếm Tâm Thông Minh, bí mật Tĩnh Trai, thậm chí, đây cũng là địa vị căn bản của Tĩnh Trai.

Những ghi chép về Kiếm Tâm Thông Minh bên trong Từ Hàng Kiếm Điển, đều dành cho những đệ tử có thể dự đoán tương lai nhìn thấy.

Nếu như bản thân không thể biết trước tương lai, vậy thì xem Từ Hàng Kiếm Điển, cũng sẽ cảm thấy những kiếm chiêu kia gần như đều là một mớ bòng bong, chữ nghĩa rối loạn, không thành chính thống, khiến người khác đau đầu muốn chết.

Nhưng mà biết được có thể dự đoán tương lai, nhưng lòng có linh tê, có thể nhìn ra, thật ra những kiếm chiêu kia, đều là làm sao thi triển làm tiền đề dự đoán tương lai, biến thành kiếm chiêu uy lực cực lớn, hơn nữa như thế nào che dấu tốt đi năng biết trước tương lai này.

Phạm Thanh Âm vốn đã bước vào cánh cửa võ công chính thức của Tĩnh Trai, nhưng mà, bí mật nàng cùng Tĩnh Trai ngàn năm giữ gìn cẩn mật, lại bị Tô Bằng một phen vạch trần cả ra.

Đây chẳng khác nào là trực tiếp lột trần quần áo Phạm Thanh Âm, khiến nàng không thể che đậy gì đứng ở trước mặt Tô Bằng, làm sao không khiến trái tim của nàng không hoảng loạn được?

Lúc này Phạm Thanh Âm trước mặt, giống như tiên nữ bị giáng xuống phàm trần, một loại cảm giác hồ thẹn, không ngừng tấn công Phạm Thanh Âm.

“Ta nên làm như thế nào?”

Tiên nữ bị giáng xuống trần này, trong lòng lần đầu tiên cảm giác được cảm xúc tuyệt vọng mờ mịt...

Chương 859: Người là tâm ma của ta

Tô Bằng Phạm Thanh Âm dường như có chút không biết làm sao, trong lòng lại lần nữa xác định suy đoán của bản thân.

Trên thực tế, Tô Bằng cũng là chiếm được tiện nghi mình là người chơi nên mới suy đoán ra chân tướng về Kiếm Tâm Thông Minh của Phạm Thanh Âm, chính là đoán được tương lai.

Đối với xã hội cổ đại của trò chơi Tử Vong Luân Hồi mà nói, nếu thời gian có thể gia tốc, tương lai có thể biết trước, những khái niệm này quả thực mới nghe lần đầu, cho dù là người thông tuệ nhất lợi hại nhất trong thiên hạ cũng chưa chắc nghĩ tới những khái niệm này.

Đương nhiên đây cũng là cần phải có sự liên tưởng cùng với giả thiết có trí lực rất lớn mới có thể cho ra được kết quả cuối cùng.

Mà một chiêu bụi bạo cuối cùng cũng là Tô Bằng lợi dụng tri thức hiện đại, sáng tạo ra một chiêu chưa bao giờ có trong tam hợp kiếm.

Có kiến thức vật lý căn bản thường thức hiện đại ai cũng biết, trong không gian khép kín, những bột phần thật nhỏ phân bố trên không trung cũng có thể bị đốt cháy, xảy ra sự nổ tung mãnh liệt không kém gì thuốc nổ, nguyên lý này chính là nguyên lý ” Bụi bạo”.

Chiêu rút kiếm cảnh giới hợp khí cuối cùng của Tô Bằng kia chính là đầu tiên đánh nát những bột phần đá xanh kia giăng đầy một mảng không gian lớn trước người mình, mà còn kinh lực của nội lực của cảnh giới hợp khí lại tạo ra một lối đi bột phần ở trước mặt Tô Bằng, tạo thành một không gian

bịt kín, cuối cùng dùng nội lực Cửu Dương đốt những bột phấn đó lên, mới có thể sinh ra vụ nổ mạnh kịch liệt như thế, nổ bị thương Phạm Thanh Âm.

Phạm Thanh Âm mờ mịt đứng ở trước mặt Tô Bằng, trong lòng cảm giác có một tia tuyệt vọng.

“Giờ phải làm sao? ?? Bí mật ngàn năm của Tĩnh Trai sẽ phải bị công bố cho hậu thế như thế sao? Nói như vậy, toàn bộ Tĩnh Trai đều có thể gặp phải một trận bão táp, ai không muốn có năng lực như thế làm của riêng? Đây chính là chuyện quan hệ đến sự tồn vong của Tĩnh Trai!”

Trong lòng Phạm Thanh Âm, giờ phút này suy nghĩ như vậy.

Phạm Thanh Âm không ngừng hỏi bản thân mình, nhưng trong lúc nhất thời không có cách nào cả.

“Giết hắn.”

Đột nhiên một âm thanh tựa hồ vang lên ở trong lòng Phạm Thanh Âm.

Phạm Thanh Âm cũng bị suy nghĩ đột nhiên sinh ra này làm cho hoảng sợ, nhưng mà nàng lập tức phát giác, cái này đúng là ý nghĩ của chính mình.

Hơn nữa, ý nghĩ này càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng mãnh liệt.

“Giết hắn đi.”

“Không ai nghe được lời nói mới rồi, chỉ cần bây giờ có thể giết chết Tô Bằng này, là có thể để bí mật của Tĩnh Trai tiếp tục gìn giữ, tiếp tục duy trì danh dự ngàn năm của Tĩnh Trai!”

Trong lòng Phạm Thanh Âm suy nghĩ như vậy.

Phạm Thanh Âm là sinh ra ở Từ Hàng Tĩnh Trai, từ nhỏ sống ở trong phòng. Đối với nàng mà nói, Tĩnh Trai cao hơn hết thảy.

Sự tồn tại của Từ Hàng Tĩnh Trai là tôn chỉ lớn nhất, chính là muốn thiên hạ đi theo con đường hi vọng của Tĩnh Trai.

Mà lúc này chuyện Tô Bằng biết được đã là mối nguy cơ đối với sự tồn vong của Tĩnh Trai.

Một người như vậy, cho dù hãn bản lãnh lớn lao đến đâu, cũng bị bản năng của Phạm Thanh Âm cầm thù, đây là bởi vì trong lòng nàng có tư tưởng thâm căn cố đế Tĩnh Trai cao hơn hết thảy.

Theo ý nghĩ của nàng, nàng dần dần đứng thẳng thân thể, bảo kiếm trong tay lại lần nữa nâng lên, nàng nhìn Tô Bằng, trong ánh mắt dần dần bắt đầu tiến vào trạng thái linh hoạt kỳ ảo kia, nói với Tô Bằng.

“Tô Bằng, ngươi là anh tài tuần kiệt kiệt xuất nhất trong thiên hạ mà ta từng gặp, năm đó chuyện mà đứng đầu Ma Môn cũng không tìm hiểu ra được lại bị ngươi nhìn thấu... Nhưng mà, cho dù như vậy, thì làm sao?”

“Kiếm Tâm Thông Minh của ta có hạn chế, võ công của ngươi cũng có hạn chế, cũng không phải có thể thi triển vô hạn, nếu chỉ là thi đấu bình thường, cho dù ngươi lần này làm bị thương ta, nhưng mà nếu ta liều lĩnh muốn giết chết ngươi, coi như mình trả một cái giá lớn cũng chưa chắc không thể làm được!”

Nói xong, bảo kiếm trong tay nàng chỉ hướng Tô Bằng, cả người vốn khí chất linh hoạt kỳ ảo, thế nhưng lại tản mát ra một tia xơ xác tiêu điều.

Tô Bằng thấy vậy, khước miệng khẽ cười cười, nói.

“Bị khám phá bí mật của Kiếm Tâm Thông Minh nên liền muốn giết ta sao?”

Tô Bằng tay phải cầm sát sinh đao, đột nhiên cắm xuống trên mặt đất, cắm vào bên trong đá xanh, mà còn trong tay Tô Bằng lại chỉ là cầm lấy thanh Phi Đao này.

“Phạm Thanh Âm, ta thừa nhận, nếu ngươi liều mạng quả thật có hi vọng giết được ta chết ở chỗ này, chẳng qua là lá bài tẩy của ta cũng chưa lật ra hết toàn bộ.”

“Ta nghĩ, dị năng Kiếm Tâm Thông Minh của ngươi cũng có thể điều chỉnh đến một trình độ nhất định? Nếu ngươi có thể thấy tương lai hơi xa một chút, không ngại nhìn xem thử, nếu ta và ngươi chân chính đánh nhau đến chết. Cuối cùng là kết cục gì, ta chờ ngươi nhìn rõ ràng lại tiếp tục nói chuyện với ta.”

Nói xong, Tô Bằng cầm Phi Dao trong tay, khí thế từ từ tăng lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn Phạm Thanh Âm.

Kỹ năng của Nhất Dao Phong Vân, Tô Bằng ở trên núi Tử Hà đã suy nghĩ lại vừa có đột phá cố định, cũng không phải là giống như ban đầu, chỉ cần bắt đầu liền dừng lại không được.

Tô Bằng bây giờ, có thể đem khí thế kéo lên trước, cũng không đem tinh lực và nội lực của bản thân đổ vào Phi Dao, nếu chẳng qua là làm ra khí thế công kích, như vậy chỉ cần trút lực lượng khác vào trước, là có thể cắt đứt công kích, không cần phải đến mức ngươi chết ta sống.

Phạm Thanh Âm cũng dường như cảm giác được một tia ý vị bất thường, trong ánh mắt nàng, loại biểu hiện linh hoạt kỳ ảo này càng thêm rõ ràng. Hơn nữa hành động của bản thân nàng cũng càng thông thả.

Thật ra thì, dị năng đoán được tương lai của Phạm Thanh Âm, cũng không phải là chỉ có ba giây. Nếu toàn lực thi triển, Phạm Thanh Âm thậm chí có thể đoán được tương lai sau mười giây.

Chẳng qua là dị năng của Kiếm Tâm Thông Minh này, tuy rằng có thể kéo dài thời gian dự kiến và phạm vi đoán được, nhưng mà giống như kéo dài một phản xạ hình cung. Nếu thời gian dự kiến kéo dài như vậy thời gian phản ứng của Phạm Thanh Âm để thi triển dị năng này sẽ chậm lại, nhất là kéo dài đến thời gian dự kiến cực hạn, thời gian phản ứng của Phạm Thanh Âm so với người bình thường còn có thể chậm hơn nữa, hơn nữa chỉ có thể bất động ở đó.

Mà trạng thái tốt nhất chính là để Kiếm Tâm Thông Minh ở trạng thái đoán được ba giây, như vậy cũng không ảnh hưởng đến thời gian phản ứng của Phạm Thanh Âm, trong thực chiến là thời gian dự kiến tốt nhất.

Chẳng qua là lúc này, Phạm Thanh Âm cũng không rõ Tô Bằng đến tốt cùng có át chủ bài gì nữa, nàng đứng ở nơi đó, thi triển thời gian dự kiến lớn nhất của Kiếm Tâm Thông Minh, quan sát tương lai mười giây sau.

Chỉ thấy biểu tình trên mặt Phạm Thanh Âm càng ngày càng trở nên kinh ngạc, nàng giống như có lẽ đã thấy, mười giây sau, là kết cục của nàng với Tô Bằng.

Tô Bằng thấy vẻ mặt Phạm Thanh Âm biến hóa, biết nàng đã thấy được kết cục tử đấu của hai người, Tô Bằng đè xuống khí thế mà mình kéo lên, nói.

“Phạm cô nương... Ta biết rõ, tương lai ngươi đoán được có thể thay đổi, nếu không ngươi cũng sẽ không thể chặn lại võ công mới thi triển một nửa của ta, ngươi bây giờ nên biết, kết cục tử đấu của chúng ta, tất nhiên là lưỡng bại câu thương, hoặc là hai người đều chết ở chỗ này.”

Phạm Thanh Âm nghe xong, biểu tình trên mặt lộ ra một tia dao động cùng với vẻ mặt do dự, giống như đang suy nghĩ có thể đồng quy vu tận với Tô Bằng hay không.

Tô Bằng vẻ mặt nàng biến hóa, tiếp tục nói với nàng.

“Phạm cô nương, mới vừa rồi ngươi khuyên ta, nói ta đã ngộ nhập lạc lối, ta không biết ngươi tại sao phải nói như vậy, có lẽ là ngươi lúc đang tu hành Đại Thế Kinh đoán được tương lai của ta... Có điều ta không cần tu hành Đại Thế Kinh cũng nhìn ra, ngươi cũng đã ngộ nhập lạc lối!”

“Hễ là tu hành võ công cao thâm, tất nhiên sẽ có tâm ma, hoặc là sinh ra tác dụng tiêu cực, bởi vì nắm giữ lực lượng à người bình thường không có, tất nhiên sẽ không đem mình coi là thường nhân, thậm chí, sẽ sinh ra ý niệm tùy ý giết người, đem muôn dân thiên hạ coi là cỏ rác... Nếu muốn dẹp loạn tâm ma, cần phải có tâm pháp huyền diệu, hoặc là pháp môn khác không chế mới có thể làm cho mình không ngộ vào ma. Phạm cô nương, ta không biết tâm pháp ngươi không chế Kiếm Tâm Thông Minh là cái gì, chẳng qua là trạng thái của ngươi bây giờ, gần như nhập ma.”

Tô Bằng nhìn Phạm Thanh Âm, nói với nàng.

Phạm Thanh Âm nghe vậy, trong lòng cũng là chấn động.

Tô Bằng nói không sai, bản thân Kiếm Tâm Thông Minh quá mức cường đại, muốn không chế phải có tâm pháp đặc thù.

Chẳng qua là, tâm pháp của Tĩnh Trai không chế Kiếm Tâm Thông Minh nhập ma kia, chỉ là tâm thái tinh thần siêu nhân.

Mà mới vừa rồi, tâm pháp của Phạm Thanh Âm lại bởi vì Tô Bằng khám phá ra Kiếm Tâm Thông Minh, bị đánh phá một góc, giống như tiên nữ bị đánh rớt xuống phàm trần, cho nên phá tâm pháp của nàng, thanh âm của trong lòng nàng cũng là dấu hiệu thiếu chút nữa rơi vào cảnh giới nhập ma.

Phạm Thanh Âm hiểu rõ điểm này, không khỏi đổ một tia mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy ánh mắt nàng nhìn Tô Bằng, bộ dáng linh hoạt kỳ ảo trong mắt rốt cuộc dần dần biến mất, cuối cùng khôi phục lại trạng thái bình thường.

Phạm Thanh Âm khôi phục trạng thái bình thường, ánh mắt phức tạp nhìn Tô Bằng một cái, chỉ nghe nàng nói với Tô Bằng.

“Tô Bằng... Thật không có nghĩ đến, người ở trong lòng ta, lại định trước là sẽ trở thành tâm ma của ta...”

Chương 860: Năm được nhược điểm

Tô Bằng nghe xong, khẽ mỉm cười, hẳn biết rõ Phạm Thanh Âm đã không có ý xuất thủ.

Thật ra thì mới vừa rồi Tô Bằng cũng là có đau đầu, đối với kỹ năng Kiếm Tâm Thông Minh này không rõ nguyên lý thời gian, khả năng phá giải gần như bằng không, thật sự là khó đối phó.

Bởi vì từ góc độ trái lại mà nói, người có thể biết trước tương lai, hoàn toàn là người uy hiếp tốt nhất trong thiên hạ. Cho nên, Tô Bằng chỉ cần công kích tâm thái, bản thân Phạm Thanh Âm sẽ bởi vì thấy được kết cục mà không ra tay với hắn.

Tô Bằng khẽ mỉm cười, hắn cũng dần dần đứng thẳng người, nói với Phạm Thanh Âm.

“Phạm cô nương, hôm nay ta cũng không muốn liều mạng với người lưỡng bại câu thương, mà còn người kém ta một chiêu, xin mời Phạm cô nương rời khỏi trận thi đấu này thôi.”

Phạm Thanh Âm nhìn Tô Bằng, một lúc lâu, mới chậm rãi nhẹ gật đầu, nói.

“Ta không thắng được người, tất nhiên sẽ rời khỏi trận tranh đấu này.”

Nói xong, Phạm Thanh Âm dừng một chút, nói tiếp.

“Có điều, về chuyện của Kiếm Tâm Thông Minh, ta hi vọng Tô Bằng người giữ khắc chế, không cần phải tuyên dương ra ngoài, đây đối với Tĩnh Trai ta rất là quan trọng... Đương nhiên, đây cũng không phải là nghĩa vụ của người, nhưng mà nếu người có thể trợ giúp Tĩnh Trai giữ bí mật, Tĩnh Trai chắc chắn sẽ cảm tạ người.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, nói.

“Điểm này, ta tạm thời đáp ứng các người, có điều hi vọng Tĩnh Trai sẽ biểu hiện ra sự thành ý, chúng ta cũng không phải là không đội trời chung, không cần phải luôn nhắm vào nhau.”

Phạm Thanh Âm nghe xong, từ chối cho ý kiến. Chỉ nói là.

“Nếu không liên quan đến căn bản của Tĩnh Trai, chúng ta tất nhiên cũng không cùng với loại người tuấn kiệt quật khởi với tốc độ nhanh như người làm địch, có điều cảm ơn người trước, chuyện hôm nay, Tĩnh Trai nhất định sẽ có hồi báo.”

Tô Bằng nghe xong, trên mặt lộ ra một nụ cười, trong lòng lại cảm giác có phần thoải mái, không phải là vì Từ Hàng Tĩnh Trai thỏa hiệp mà là có loại cảm giác bắt lấy được nhược điểm của đối phương.

Trong lòng Tô Bằng tưởng tượng, trên mặt lại cười cười, nói.

“Hi vọng như thế.”

Phạm Thanh Âm nhẹ gật đầu, thật ra thì bây giờ hình tượng nàng cũng có chút thô thảm, tóc của nàng ít nhất một phần ba bị củ nổ vừa rồi đốt trọi hoặc là biến thành uốn éo, nón đội trên đầu cũng bị nổ bay, y phục tuy rằng không có rách nát nhưng cũng đen đi không ít, tuy rằng cũng có một phen phong tình, nhưng lại không có phù hợp với địa vị khí chất của nàng.

Phạm Thanh Âm cuối cùng nhìn thoáng qua Tô Bằng liếc mắt một cái, bảo kiểm cầm trong tay thu vào trong vỏ kiếm, nói với Tô Bằng.

“Lòng của ta đã rối loạn, hôm nay không nhiều lời với Tô Bằng người nữa, Tĩnh Trai sau này nhất định sẽ có người tới nói chuyện với người, mà chuyện Vận Thành chúng ta sẽ không hỏi tới.”

Nói xong, Phạm Thanh Âm xoay người, thân hình giống như tiên nữ tung bay, cũng không để ý Tô Bằng nữa, cứ như vậy thi triển khinh công đi rồi.

Tô Bằng thấy Phạm Thanh Âm rời đi, cũng dần dần thu hồi nụ cười. Nhìn bóng lưng Phạm Thanh Âm rất nhanh biến mất ở trong thành chủ phủ, thấy nàng đi xa, Tô Bằng cũng coi như thở phào nhẹ nhõm, thu hồi Phi Dao bỏ vào trong túi.

Tô Bằng tiến về phía trước một bước, đem sát sinh đao cắm trên đá xanh rút ra, nhìn về phía bên trong diễn võ trường lúc này.

Tô Bằng nhìn một chút, chỉ thấy Thích Duy Tín cùng với đạo nhân Xích Kỳ Đạo kia còn đang đánh đến vô cùng hưng phấn, mà bên ngoài, Thiết quan Vương Tiết Đồng cùng với Vũ Văn Vô Định còn có Long Thiệu Dương, tất cả cũng đều đang đập nhau loạn xạ.

Tô Bằng nhìn thấy vậy, xách đao hướng bên kia đi đến vài bước, nói.

“Tiết Đồng lão ca, cần ta giúp một tay không?”

“Không cần! Tô lão đệ, người đừng nhúng tay vào!”

Tiết Đồng đang lúc tranh đấu nhưng vẫn còn dư lực nói chuyện, hắn thấy Tô Bằng đã chiến thắng Phạm Thanh Âm, trong lòng cao hứng, lại không muốn Tô Bằng nhúng tay, chỉ nghe hắn hô.

“Ha ha ha! Ta đang đánh nhau thống khoái, không ngờ ta thế nhưng lại có thể lấy một địch hai, lại còn thắng được! Đây là một trong những chiến tích vẻ vang của ta, Tô lão đệ chớ để ta bao nhiêu công sức đổ sông đổ biển, nói là ta mượn lực của người chứ!”

Tô Bằng nghe xong, không khỏi nhin không được cười lên, Tiết Đồng này cũng thật là có chút ý tứ, không ngờ lại bây giờ là lúc tranh đoạt chiến tích.

Tô Bằng sau khi cười xong, ánh mắt rơi vào trên người Vũ Văn Vô Địch cả thọt một chân kia, lộ ra một tia cười lạnh với Vũ Văn Vô Địch.

Vũ Văn Vô Địch thấy nụ cười của Tô Bằng, nhất thời đổ mồ hôi lạnh.

Mới vừa rồi Tô Bằng cùng với Phạm Thanh Âm đánh nhau, động tĩnh không nhỏ, nhất là công kích bụi bạo của Tô Bằng, càng làm cho Vũ Văn Vô Địch phân tâm nhìn một chút, mới để cho Tiết Đồng tìm được cơ hội, ở trên đùi hấn khoét một cái hố.

Vũ Văn Vô Địch đã hoàn toàn hiểu rõ, võ công của hấn thúc ngựa cũng cảm không nổi Tô Bằng, cùng với Tô Bằng đánh nhau, chắc chắn là chết.

Huống chi, bây giờ một chân cùng với một cánh tay hấn bị thương, muốn chạy cũng chạy không được.

Vũ Văn Vô Địch vẫn cắn răng ở đây kiên trì muốn tìm một cơ hội, thỉnh linh cho Tiết Đồng một chút hung ác, hấn còn có một cánh tay có thể dùng, ít nhất còn có thể phát ra hai quả thiết đảm.

Nhưng lúc này ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tô Bằng làm hấn cũng không dám nữa theo ý định này nữa, chỉ nghe hấn ngẩng cổ cao giọng hô.

“Ta rời khỏi!”

Nghe thấy những lời này, khóe miệng Tô Bằng không khỏi cong lên, mà còn Long Thiệu Dương trong sân thiếu chút nữa không tiếp chiêu được, tức giận nhin xuống.

Tô Bằng cười là cười Vũ Văn Vô Địch đáng thương tên có một chữ vô địch nhưng lại hết sức tiếc mạng của mình, Tô Bằng chẳng qua chỉ cho hắn một chút uy hiếp kích thích, người này đã nhạy cảm đến không thể nhạy cảm hơn được nữa, lập tức đã có phản ứng.

Long Thiệu Dương thì lại tức giận Vũ Văn Vô Địch kia rất không có tiết tháo, đây là đang bán đứng đồng đội, Vũ Văn Vô Địch ở bên cạnh thì Thiết quan Vương Tiết Đồng còn có một chút cố kỵ, không dám toàn lực xuất thủ. Nhưng mà lúc này Vũ Văn Vô Địch đã bị Tô Bằng hù dọa thối lui khỏi, cũng chính là bán đứng Long Thiệu Dương hắn, Tiết Đồng thấy bớt đi uy hiếp, lập tức công kích bén nhọn, khiến Long Thiệu Dương liên tục gặp nạn.

Tiết Đồng có Tô Bằng áp trận, lại thêm Vũ Văn Vô Địch đã thối lui khỏi, nhất thời khí thế như cầu vồng, tuy rằng xương cốt một cánh tay có thể đã bị vỡ, nhưng tay phải cầm lấy thương nhọn lại công kích càng lúc càng mãnh liệt, rất nhanh liền áp chế Long Thiệu Dương xuống.

Long Thiệu Dương lúc này cũng đã không có lòng ham chiến nữa, hắn dùng mấy chiêu thức tiêu hao uy lực, bức Tiết Đồng lui ra ngoài, mình cũng nhảy ra ngoài, nói với Tiết Đồng.

“Thôi, thôi, hôm nay liền coi như các ngươi thắng, ta cũng không muốn đánh nữa!”

Thấy hai người này đều rời khỏi đầu hàng, Tiết Đồng dường như có chút không vừa ý, nhìn hai người kia miệng quát.

“Đánh đi chứ! Các ngươi không phải là nhân vật thành danh trên giang hồ sao? Đến, cùng ta tái chiến ba trăm hiệp!”

“Hừ!”

Long Thiệu Dương hừ lạnh một tiếng, nhìn thoáng qua Vũ Văn Vô Địch nơi xa xa, xoay người rời đi.

Trong mắt Vũ Văn Vô Địch cũng là mơ hồ bất định, thật giống như đang suy nghĩ có thể ở dưới đao Tô Bằng tránh được một cái mạng hay không?

Tô Bằng thấy người này như thế, trong lòng khinh thường, nhưng vẫn không nhúc nhích xách đao giết hắn.

Bởi vì trong lòng Tô Bằng cảm thấy giết hắn từ góc độ lợi hại mà nói không bằng giữ lại hắn.

Trước khi Tô Bằng và mọi người tử đấu, cũng đã ký một hiệp nghị do Mộng Mô soạn ra, ý tứ đại khái chính là người nào thi đấu thua trận thì thế lực do người đó đại diện cũng sẽ rời khỏi cuộc đua giành Vận Thành.

Vũ Văn Vô Địch đại biểu Vũ Văn gia, đã ký tên trên hiệp nghị.

Tuy rằng Tô Bằng khinh thường thái độ làm người của Vũ Văn Vô Địch, nhưng giữ lại hắn, nhiều ít cũng coi như là người ký hiệp nghị còn sống, cho dù Vũ Văn gia bội tín mình cũng có thứ để chứng minh.

Nếu không Vũ Văn Vô Địch một khi bị mình giết, như vậy Vũ Văn gia hoàn toàn có thể đem mọi chuyện đều đổ lên Vũ Văn Vô Địch tự tiện làm chủ, không thực hiện hiệp nghị.

Thật ra thì nếu Tô Bằng thu được quyền sở hữu Vận Thành, uy hiếp lớn nhất không phải là ngũ thành liên minh, mà là quân Lương Châu cùng với Vũ Văn gia.

Vũ Văn gia cách Vận Thành rất gần, chính giữa không có thế lực nào khác, nếu binh Vũ Văn gia đến dưới thành Vận Thành, Tô Bằng ngược lại cũng có chút đau đầu.

Có tờ giấy hiệp nghị này, coi như là có chút ít còn hơn không, nhiều ít cũng sẽ thêm một chút an toàn, hoặc là nói, chiếm được ưu thế trên mặt đạo nghĩa.

Huống chi, Vũ Văn Vô Địch thật ra thì tâm tính trong võ công cũng không được tốt lắm, lưu lại một đối thủ có chút ngu ngốc như vậy, so với Vũ Văn gia đổi lại một người anh minh thần võ đến xử lý thì đỡ hơn nhiều.

Chương 861: Ba điều kiện (1)

Hai người Vũ Văn Vô Dịch cùng Long Thiệu Dương đã nhận thua, Tô Bằng cũng không muốn làm khó xử bọn họ.

Tô Bằng nhìn về phía Tiết Đồng, chỉ thấy trên bờ vai Tiết Đồng thiếu một miếng thịt, đi tới, từ trong lòng móc ra một lọ thuốc trị thương, đưa cho Thiết Quan Vương Tiết Đồng, nói.

“Tiết lão ca, đây là thuốc trị thương đặc hiệu, trong uống ngoài thoa, rất nhanh liền có thể làm cho miệng vết thương kết vảy.”

Tiết Đồng thấy, nhẹ gật đầu, hắn và Tô Bằng không có quan hệ lợi hại, cũng không lo Tô Bằng hại hắn, tiếp nhận thuốc trị thương, mở bình nuốt hai viên, sau đó đồ ra hai viên, xát lên vết thương trên vai, lập tức cảm giác bả vai mát lạnh.

Tiết Đồng cảm thấy kinh ngạc, nói.

“Dược hiệu của thuốc trị thương này thật mạnh, huynh đệ là mua ở nơi nào?”

“Lâm Y thành, Trung Hải thương hội có bán.”

Tô Bằng nói với Tiết Đồng.

“Tốt! Ta sẽ phái thủ hạ mua một đồng, thuốc trị thương kia hữu hiệu như thế, có thể bảo vệ tánh mạng thuộc hạ theo ta.”

Tiết Đồng gật đầu, nhớ kỹ tên thương hội này.

Tô Bằng cười, Trung Hải thương hội, chính là tên thương hội hắn bảo Tạ An tổ chức, coi như làm lợi cho mình đi.

Tiết Đồng bôi thuốc trị thương xong, khẽ gật đầu với Tô Bằng, nói.

“Tô lão đệ, lão ca võ công thấp kém, cũng không cùng các người cướp Vân thành nữa, ta sẽ rời khỏi, hòa thượng cùng lão đạo kia, người định thế nào?”

“Yên tâm đi lão ca.”

Tô Bằng lên tiếng, Tiết Đồng khẽ gật đầu, cầm binh khí của mình, đi ra ngoài.

Tô Bằng xoay người, nhìn về phía đạo nhân Xích Kỳ đạo cùng Thích Duy Tín đang chiến đấu đến trạng thái giằng co.

Đạo nhân Xích Kỳ đạo kia, không ngờ cũng dùng pháp thuật giống thuật điều khiển vật, chỉ là hắn điều khiển cũng không phải phi kiếm, mà là bốn năm thứ như viên cầu.

Những viên cầu kia, thật ra đều là ánh sáng, ở dưới sự khống chế của đạo nhân Xích Kỳ đạo, có thể bắn ra ra nhiều lưỡi dao, còn có thể bắn ra ám khí, Thích Duy Tín tựa hồ rất kiêng kỵ viên cầu này. Lại thêm người Xích Kỳ đạo kia mặc dù võ công không bằng Thích Duy Tín, nhưng nhiều ít biết chút khinh công, thiểm chuyển xê dịch vô cùng linh hoạt, cho nên Thích Duy Tín trong lúc nhất thời không làm gì được đối phương.

Tô Bằng nhìn thấy, không khỏi tấm tắc khen hay.

“Đạo nhân này, hẳn không phải đại tể tửu Xích Kỳ đạo, chỉ là tu vi pháp thuật này, cũng rất cao.”

Tô Bằng nhìn người nọ, trong lòng nghĩ.

Tô Bằng còn nhớ rõ, lúc mình từ trên người Mục Hiểu Tùng thu được ngọc bội mật tu Thanh Vân, có một suy đoán, chính là Thanh Vân đạo nhân động thủ với đại tể tửu Xích Kỳ đạo, thực lực hẳn không bằng mình, có lẽ chỉ là trình độ Âm Thần sáu bảy giai, mà đại tể tửu Xích Kỳ đạo, công lực có thể sâu hơn một chút, nhưng phỏng chừng còn chưa tới cảnh giới điều khiển vật.

Nhưng nhìn thấy hòa thượng Không Duyên ở Không Văn Tự trước đó, nhìn thấy mấy thuật sĩ áo trắng ở huyết cổ hoàng, còn cả người Xích Kỳ đạo trước mắt này, đều có thể điều khiển các loại pháp khí, tựa hồ cũng đã mò tới giới hạn điều khiển vật, chẳng lẽ cảnh giới pháp thuật điều khiển vật bây giờ, liền dễ như thế?

Nghĩ tới đây, Tô Bằng không khỏi lắc đầu.

Trên thực tế, Tô Bằng không biết, đây có thể chỉ là bản thân hắn nghĩ nhiều.

Thật ra, ngoại trừ thuật sĩ áo trắng gặp phải ở huyết cổ hoàng, Không Duyên hòa thượng kia, còn cả người Xích Kỳ đạo trước mắt, tu vi pháp thuật, đều không bằng Tô Bằng.

Chỉ là bọn họ dùng chính là bí pháp, đem máu huyết bản thân luyện vào pháp khí, dùng lực lượng pháp thuật bồi dưỡng trường kỳ, hiệu quả xác thực mạnh hơn so với trực tiếp sử dụng thuật điều khiển vật rất nhiều. Thậm chí ở giai đoạn Âm Thần, liền có thể điều khiển những pháp khí này.

Nhưng bản chất của nó, thực sự không phải là điều khiển vật, mà là lạc ấn Âm Thần tương tự phân thân, lưu ở trong những pháp khí kia, cộng thêm thủ pháp tu luyện đặc thù, mới có thể sánh với điều khiển vật ở cảnh giới thấp.

Chính vì cảnh giới bọn họ không bằng Tô Bằng, cho nên, Không Duyên hòa thượng kia, mới có thể khiến Tô Bằng trực tiếp dùng thuật điều khiển vật cướp lấy pháp khí của hắn, thiếu chút nữa giết chết hắn.

Ngược lại thuật sĩ áo trắng trong huyết mộ cổ hoàng kia, là cảnh giới điều khiển vật chính tông, chỉ là những người kia có lai lịch khác, không phải là Tô Bằng có thể biết được.

Tô Bằng lúc này, nhìn về phía Thích Duy Tín cùng người Xích Kỳ đạo kia, dưới chân thi triển khinh công, chỉ vài bước đã vọt đến cách hai người không xa.

Tô Bằng vừa tới đây, lập tức Thích Duy Tín cùng người Xích Kỳ đạo cảm thấy áp lực, vừa rồi Tô Bằng cùng Phạm Thanh Âm làm ra động tĩnh không nhỏ, hai người này cũng thu ở trong mắt.

Rốt cuộc, Thích Duy Tín cảm giác đánh không nổi nữa, hắn bay lui về phía sau, từ phạm vi công kích của người Xích Kỳ đạo kia, lách mình ra ngoài.

“A di đà phật...”

Nhìn Tô Bằng, Thích Duy Tín nhú mày, không biết nói gì cho phải.

Chương 862: Ba điều kiện (2)

“Thích Duy Tín, Phạm Thanh Âm của Từ Hàng Tĩnh Trai đã đi trước, ngươi vẫn tính tiếp tục là địch với ta sao?”

Tô Bằng nhìn Thích Duy Tín, nói với hắn.

Thích Duy Tín nghe xong, nhìn thoáng bốn phía, quả nhiên không thấy Phạm Thanh Âm.

Thích Duy Tín nhú chặt mày, mặc dù hắn không biết chân tướng của Kiếm Tâm Thông Minh, nhưng trước kia từng tỷ thí với Phạm Thanh Âm sau khi võ công tiến nhanh, biết mình không phải là đối thủ của Phạm Thanh Âm, nếu Tô Bằng thắng được Phạm Thanh Âm, hắn tất cũng không phải đối thủ.

Mà Phạm Thanh Âm bởi vì tâm phiền ý loạn, đi đột ngột, cũng không thông báo mình hữu là hắn, khiến hắn hết sức khó xử.

Thích Duy Tín nhú mày suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc ra quyết định, hắn than nhẹ một tiếng, nói.

“Tô thí chủ võ công cao cường, ta không phải đối thủ, ta sẽ đi.”

Tô Bằng mỉm cười, quan hệ giữa hắn và Từ Hàng Tĩnh Trai vừa có chút cải thiện, có lẽ cùng Đại Không Tự liên đới cũng hóa giải chút mâu thuẫn, vì vậy cũng không muốn lưu Thích Duy Tín lại.

Ai mà rảnh việc muốn một mình đấu với môn phái khủng như vậy chứ, còn là một đấu cả đám nữa.

Thấy Thích Duy Tín bỏ đi, Tô Bằng cũng không làm khó hắn, mà quay đầu lại, nhìn về phía tế tửu thứ hai của Xích Kỳ đạo kia, nói với hắn.

“Ngươi thì thế nào?”

Tế tửu thứ hai của Xích Kỳ đạo này, trên mặt cũng âm tình bất định, hắn thấy vừa rồi Tô Bằng ra tay, trong lòng hoàn toàn không có nắm chắc đánh thắng Tô Bằng, nhưng muốn hắn bỏ đi như thế, hắn lại không an tâm.

Tô Bằng nhìn ra sự do dự của hắn, cũng không nhiều lời, thân thể đột nhiên vừa động, đánh về phía tế tửu thứ hai của Xích Kỳ đạo này.

Tế tửu thứ hai của Xích Kỳ đạo này lập tức cả kinh, không chế năm viên cầu kim loại rỗng ruột bay múa trên không trung, muốn công kích Tô Bằng.

Nhưng mà, hắn đột nhiên khiếp sợ phát hiện, hắn căn bản không cách nào không chế được năm viên cầu kim loại trên không trung!

Lực lượng pháp thuật của Tô Bằng, cao hơn tế tửu thứ hai một cảnh giới, lẳng không dùng thuật điều khiển vật tập trung năm viên cầu, sau đó Tô Bằng phi thân qua, cũng chẳng trực tiếp sát thương tế tửu thứ hai của Xích Kỳ đạo, chỉ dùng mấy đao, chém năm viên cầu kim loại trôi nổi trên không trung thành hai nửa!

Tế tửu thứ hai của Xích Kỳ đạo này nhìn, trên mặt lập tức giống tro tàn, công phu của hắn, hơn phân nửa ở trên năm viên cầu này, lúc này pháp khí bị hủy, thực lực của hắn ít nhất yếu đi một nửa.

Mà sau khi Tô Bằng chém năm viên cầu, cầm đao đứng thẳng, nhìn về phía tế tửu thứ hai của Xích Kỳ đạo này, nói với hắn.

“Vị tế tửu này, bây giờ đã suy nghĩ kỹ càng rồi chứ?”

Người Xích Kỳ đạo kia, trên mặt một mảnh trắng bệch, trong lòng hắn cũng khiếp sợ, lực lượng Tô Bằng vừa rồi không chế pháp khí của hắn, hắn thậm chí không biết là lực lượng gì.

Sắc mặt hắn biến hóa một hồi, cuối cùng mới lên tiếng.

“Ta... đi.”

“Vậy mới tốt.”

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu, thu đao sát sinh vào, nói với tế tửu Xích Kỳ đạo kia.

“Vậy mới tốt, có điều vị tế tửu này, sau khi ngươi trở về, kính xin ngươi báo cho thứ sử Lương Châu Từ Hoài Vũ, nếu động thủ với Vận thành, hắn sẽ lại

lâm vào cục diện bế tắc lúc trước, cho nên vẫn không nên hành động thiếu suy nghĩ mới tốt, nếu không đến lúc đó để người Cống Châu cùng Dự châu chiếm tiện nghi.”

Nghe xong lời của Tô Bằng, tể tử thứ hai của Xích Kỳ đạo này nhìn thoáng qua Tô Bằng, nhẹ gật đầu, nói.

“Ta sẽ chuyên đạt.”

“Vậy thì, mời người rời sân.”

Tô Bằng nhìn về phía tể tử Xích Kỳ đạo này, nói với hắn.

...

...

Bọn người Tô Bằng trở lại bên mép sân diễn võ, Đại trưởng lão yêu tộc kia, Mộng Mô, mấy vị đại thánh, còn cả bọn người Tôn Nhất Hao, đều chờ ở chỗ này.

Thấy Tô Bằng trở về, Mộng Mô nhìn Tô Bằng, vừa cười vừa nói.

“Tô Bằng, chúc mừng người, trở thành chủ Vận thành!”

Tô Bằng mỉm cười, nói với Mộng Mô.

“Đa tạ, chỉ là sau này, còn cần Mô trưởng lão chiếu cố nhiều hơn.”

Mộng Mô cười nhạt một tiếng, nhẹ gật đầu.

“Hừ!”

Long Thiệu Dương nghe Mộng Mô nói như thế, hừ lạnh một tiếng, nói.

“Nơi này không còn việc của ta, ta liền cáo từ.”

“A di đà phật, ta cũng cáo từ, Tô thí chủ, mong người cố trân trọng.”

Thích Duy Tín cũng tạo tay chữ thập với Tô Bằng, nói một tiếng.

“Không tiến.”

Tô Bằng nói với hai người, hai người này cũng không khách khí, xoay người liền bỏ đi, Vũ Văn Vô Định đằng sau nhìn thoáng qua, cắn răng, cũng kéo chân bị thương, rời khỏi nơi đây.

“Tô lão đệ, chúc mừng, không ngờ lần này ra ngoài giúp nạn thiên tai, lại có gặp gỡ như thế, người không ngờ thành chủ một thành.”

Tôn Nhất Hao phía sau, mỉm cười với Tô Bằng, chấp tay nói.

“Tôn huynh khách khí, Tôn huynh, Vận thành gần đây vẫn phải dựa vào người, hi vọng người có thể trong thời gian ngắn, tổ chức một số người trong Vận thành mở thêm hai gian được đường, ta nghĩ yêu tộc nhân tộc ở đây sống chung, có thể sẽ có một số chứng bệnh mới xuất hiện.”

Tô Bằng nói với Tôn Nhất Hao.

Tôn Nhất Hao suy nghĩ một lát, nói với Tô Bằng.

“Có thể, chỉ là cho ta một thời gian, tình huống hiện tại của Vận thành thầy thuốc bình thường không hiểu, có lẽ sẽ sinh tâm lo sợ, cho ta một thời gian ngắn để thuyết phục bọn họ.”

“Tôn huynh đáp ứng là tốt rồi.”

Tô Bằng khẽ gật đầu, nói với Tôn Nhất Hao, sau đó hần nhìn thoáng qua chư vị trưởng lão yêu tộc, chư vị đại thánh, còn cả Mộng Mô, nói.

“Chư vị trưởng lão yêu tộc cùng các đại thánh, chúng ta có nên ngồi xuống bàn bạc, trong Vận thành, đến tốt cùng là phải làm sao cho thoả đáng không, mà vị thành chủ như ta, lại có quyền lợi nghĩa vụ tương ứng gì không?”

“Nên như thế, chúng ta đi phòng khách phía trước nói chuyện.”

Đại trưởng lão yêu tộc nhẹ gật đầu, dùng ngôn ngữ nhân tộc cứng nhắc nói, Tô Bằng gật đầu, đi theo những trưởng lão yêu tộc này, trở lại tiền đường.

Sau khi vào tiền đường, Tô Bằng đối diện với mấy trưởng lão yêu tộc cùng đại thánh, miệng nói.

“Chư vị trưởng lão yêu tộc cùng đại thánh, nếu Tô Bằng ta đã trở thành thành chủ Vận thành, ta hi vọng, các người cũng xem ta là thành chủ chính thức, nếu muốn ta trở thành thành chủ, ta có ba chuyện, muốn chư vị yêu tộc đồng ý, ta mới có thể nhậm chức!”

Chương 863: Làm chủ Vận Thành

“Ồ? Người có điều kiện gì?”

Nghe xong Tô Bằng nói như thế, Mộng Mô Tô Bằng hỏi.

Tô Bằng nhìn về phía hắn, nói.

“Điều kiện thứ nhất, Vận Thành nhất định phải có quân đội, bây giờ có hai thế lực uy hiếp chủ yếu Vận Thành, một chủ yếu là quân Lương Châu trong thành Lâm Y, hai là Vũ Văn gia của Dư Châu, hai thế lực này, đều có thể uy hiếp an nguy Vận Thành, cho nên Vận Thành muốn đứng riêng, phải có quân đội!”

“Chỉ là quân đội của Vận Thành chỉ có không đủ một ngàn người, cho nên chỉ có thể tạm thời mượn các vị yêu tộc trợ giúp trước, ta muốn xây dựng một đội quân, bảo vệ Vận Thành, thống lĩnh yêu quân, có thể là người của yêu tộc, nhưng ta phải có quyền không chế.”

“Cái này có thể.”

Đại trưởng lão yêu tộc nghe xong, nhẹ gật đầu, nói với Tô Bằng.

“Người của yêu tộc ta, đều nghe theo ta, xây dựng một đội quân cũng có thể, ta có thể kiêm nhiệm thống lĩnh quân đội yêu tộc, ta sẽ nghe theo sự sắp xếp của người, chỉ là chuyện bảo yêu tộc ta đi vào chỗ chết, ta sẽ không làm, còn vấn đề lương thực cho quân đội, người phải xử lý, chắc chắn

không thể huấn luyện giống như quân đội nhân tộc được, yêu tộc không thích như vậy.”

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu, quân đội yêu tộc có chỗ tốt cũng có chỗ xấu, chót tốt chính là chỉ cần có cái ăn là được, không cần phải tốn quân lương, chiến lược yêu tộc không phải nhân tộc tu luyện học tập là có thể đạt được, chiến lược chủ yếu của bọn họ là phải xem bản năng, và đạo hạnh bao lâu.

“Việc này cứ định thế, điều kiện thứ hai, ta yêu cầu kinh tế tài chính Vân Thành hoàn toàn do ta quản lý, còn yêu tộc phải mở rộng vật tư yêu giới, lấy đặc sản yêu giới mang ra trao đổi. Ta sẽ dẫn một thương đội đến giao dịch với yêu giới, đổi lại những vật phẩm và lương thực mà yêu giới cần, nhưng toàn bộ kinh tế và quyền lực tài chính, ta đều phải nắm giữ toàn bộ, quyền giao dịch cũng vậy. Đồng thời yêu giới phải mở một bộ phận, cho phép nhân tộc tiến vào trong yêu giới khai thác khoáng thạch, đồng thời cũng phải bảo vệ sự an toàn của những nhân tộc này.”

Tô Bằng nói ra điều kiện thứ hai.

Mộng Mô nghe xong, không nói gì, đại trưởng lão yêu tộc, thì lại quay đầu, thương nghị chốc lát với các trưởng lão khác.

Sau một hồi, đại trưởng lão yêu tộc quay đầu lại, nói với Tô Bằng.

“Cũng được, nhưng ngươi phải đảm bảo lợi ích của yêu tộc, yêu tộc ta cần thức ăn, muối, còn các đồ dùng khác, các ngươi đều phải cung cấp, còn như muốn sang yêu giới khai thác khoáng thạch, cũng được, chỉ là một trong vài đại bộ lạc yêu tộc của bộ tộc chúng ta mà thôi, ta chỉ có thể đảm bảo bọn họ an toàn trong phạm vi thế lực của bộ lạc chúng ta.”

Tô Bằng gật đầu, có thể bảo đảm một điểm là được rồi.

“Tốt. Vậy điều kiện thứ ba, quản lý yêu tộc, không cho phép tàn sát dân thường, yêu quái giết người, phải nhận hình phạt, đương nhiên, nếu như bị người gây hại, nhân tộc cũng phải nhận hình phạt tương tự.”

Tô Bằng nói điều kiện thứ ba.

Nghe xong điều kiện này, Tề Thiên đại thánh Tôn Ngộ vẫn luôn ngồi bên cạnh không nói gì, đột nhiên mở miệng.

“Ta đồng ý quan điểm này. Nhân tộc cùng yêu tộc, hoàn toàn có thể sống chung với nhau, cho dù là giết người, hay là giết yêu quái, đều phải nhận hình phạt.”

Đại trưởng lão yêu tộc nghe xong, khẽ gật đầu, nói.

“Được, chúng ta ở yêu giới sống chung với nhân tộc, trong bộ tộc chúng ta, có rất ít yêu quái giết người.”

Tô Bằng gật đầu, Tôn Ngộ thì nhìn về phía hắn, nói.

“Ta sẽ ở lại Vân Thành một thời gian ngắn, nếu cần gì, ta có thể phục trách duy trì trật tự.”

“Con khi người vẫn là để ý ước định hư vô đó sao.”

Nghe xong Tôn Ngộ nói như thế, Bạch Ngọc ở bên cạnh hắn, trợn mắt nhìn Tôn Ngộ, nói.

Tôn Ngộ giống như không nghe thấy, vẫn tiếp tục ngồi lì tại chỗ, không nói thêm gì.

Tô Bằng gật đầu, hắn nói.

“Ba điều kiện này, nói đơn giản cũng đơn giản, nói khó cũng khó, đều phải xem các vị có thành tâm hay không, nếu như có thể thỏa mãn những điều kiện này, như vậy, ta có thể chính thức tiếp quản Vân Thành.”

“Ha ha, người đã là thành chủ Vân Thành.”

Mộng Mô cười nhạt một tiếng, nói với Tô Bằng...

...

Trong suốt bảy ngày tiếp theo, Tô Bằng ở trong trò chơi, đều là ở Vân Thành.

Tô Bằng mặc dù chưa từng có kinh nghiệm quản lý một tòa thành, nhưng công việc trước kia, tốt xấu có kinh nghiệm hành chính trong công ty, hẳn đầu tiên tìm được quan viên hồ sơ trong thành, bảo bọn người Mộng Mô bắt lại những đại quan tiểu quan lúc trước khi bọn họ chiếm thành Vận Thành vẫn chưa kịp chạy ra khỏi thành về phủ thành chủ, sau đó trả lại công việc cho bọn họ.

Những quan viên kia người người làm việc dưới trạng thái nơm nớp lo sợ ánh nhìn chăm chăm của đám yêu quái, mặc dù có mấy người tiểu trong quân, mấy người dường như phát tác bệnh tim, nhưng hiệu suất công việc, lại cao hơn so với trước đây, bởi vì bọn họ không biết, không hoàn thành nhiệm vụ, bọn họ có thể sẽ bị yêu quái bắt đi ăn thịt hay không.

Mượn nhờ đám quan viên này, chính lệnh của Tô Bằng từng điều một được ban hành, Vận Thành dần dần khởi sắc trở lại.

Đến ngày thứ năm thứ sáu, ngoại trừ Vận Thành vẫn không cho phép người trong thành tùy tiện ra ngoài, nhưng những chuyện khác, đều đã đi theo quỹ đạo của nó.

Đương nhiên, đây cũng là bởi vì Tôn Ngộ tổ chức một số người, duy trì trật tự trong thành.

Vận Thành, đang trong thời kỳ thích ứng cuộc sống người yêu hỗn hợp.

Lúc này, thứ sử Lương Châu Từ Hoài Vũ phái người lần đầu đến đây, mời Tô Bằng đến Lâm Y trao đổi, nhưng Tô Bằng cự tuyệt, gửi đi một bức thư, sau khi Từ Hoài Vũ thấy Tô Bằng nói rõ lợi hại bên trong thư, trầm tư suốt một đêm, sau đó lại gửi cho Tô Bằng một bức thư, xác nhận địa vị thành chủ của Tô Bằng, hơn nữa cho phép thương nhân lui tới Vận Thành.

Tô Bằng mấy ngày trước cũng đã gửi thư cho Tạ An, bảo hẳn bảo thương đội thương hội Trung Hải đi đến Vận Thành, bán đợt đặc sản từ yêu giới đầu tiên cho Lương Châu và các châu khác.

Yêu Giới dù nói thế nào, cũng lớn hơn khá nhiều so với Lương Châu, cho dù là yêu tộc hợp tác với Tô Bằng chỉ là một đại bộ lạc trong số đó, nhưng tài nguyên cũng vô cùng giàu có, lượng lớn đặc sản, dược thảo, bảo thạch

bộ lạc Yêu Giới tích góp lại, từ Yêu Giới vận chuyển đến Vận Thành, lại được thương hội Trung Hải mang đi, bán lại cho những thành thị khác.

Tô Bằng tin tưởng, với thiên tính truy đuổi ích lợi của nhân loại, chỉ cần thương hội Trung Hải ở Vận Thành buôn bán đặc sản Yêu Giới kiếm được khoảng lợi nhuận lớn truyền ra ngoài, không lâu sau, sẽ có thương nhân đến từ các nơi, đến Vận Thành tìm kiếm cơ hội phát tài.

Quân đội yêu tộc, cũng dần dần tập kết xong, thường trú ở thông đạo gần Yêu Giới bên cạnh Vận Thành, yêu tộc gia nhập quân đội có chừng hai ngàn, đại bộ phận chỉ là bán thể hóa thậm chí còn là bán thể dã thú, nhưng sinh ra linh trí, số lượng tuy không nhiều lắm, nhưng quân đội này thực lực kinh người, quân đội nhân tộc bình thường, dù một hai vạn người, sợ rằng cũng không phải là đối thủ của những yêu tộc này.

Tô Bằng tổ chức đội ngũ hộ vệ nhân tộc ở Vận Thành, tạm thời tổ chức bảy trăm người, phần lớn là quân hộ vệ thành Vận Thành trước kia, mặc dù ít người, nhưng miễn cưỡng cũng có thể duy trì trật tự trong thành.

Nói tóm lại, Vận Thành dần dần đi vào quỹ đạo, chỉ là Tô Bằng cảm giác, áp lực bản thân thật sự là có chút lớn hơn, cũng có chút quá bận rộn rồi.

...

Ngày nọ, hơn mười một giờ khuya, Tô Bằng mới từ trong trò chơi logout, bản thân xuất hiện ở trong căn hộ cao cấp Canberra.

Tô Bằng hoạt động cơ thể một chút, lắc lắc đầu, trầm nghĩ.

“Không ngờ, làm quản lý một tòa thành lại mệt nhọc đến vậy, quả nhiên, một người đồng thời nắm giữ quá nhiều quyền lực, lượng công việc cũng gia tăng cao như vậy. Cứ thế này, rốt cuộc đang chơi trò chơi Tử Vong Luân Hồi, hay là mô phỏng thành thị chứ?”

Tô Bằng đứng lên, giãn gân giãn cốt, trong lòng nói.

“Nhất định tìm một vài thuốc cấp mới được, nếu không tiếp tục như vậy, ta ở trong trò chơi chỉ có thể bận rộn quản lý thành thị, tu hành của mình đều chậm trễ, hơn nữa ta còn có những chuyện khác cần làm, cứ thế này, chẳng phải là cần thêm phương pháp phân thân hay sao?”

Lắc đầu, Tô Bằng đi tới laptop trước mặt,, hắn đã mấy ngày không tiếp nhận tin tức trong hiện thực, muốn xem thử trong máy vi tính, có tin tức gì không.

Tô Bằng đầu tiên là kiểm tra hòm thư liên lạc của mình và thím ba Tăng Na, không nhìn thấy có thư mới, cũng không biết tình huống trong nước như thế nào.

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng gửi cho Tăng Na một bức email, phần lớn thông báo những chuyện gần đây của mình, nhưng xuất phát từ lo lắng an toàn, Tô Bằng cũng không nói dự định tiếp theo của mình, chỉ hỏi thăm Tăng Na chút tình hình trong nước.

Sau khi gửi email cho Tăng Na xong, Tô Bằng suy nghĩ một lát, lại viết một bức email khác.

Email này, Tô Bằng gửi cho đồng nghiệp trong công ty trước kia, Triệu Thu.

Từ chỗ Quý Minh có được tin tức, Triệu Thu bây giờ dường như cũng ở nước ngoài, Tô Bằng lúc này đang cần nhân thủ, vừa vặn thử mời Triệu Thu xem sao, xem hắn có bằng lòng đến nương tựa mình hay không.

Sau khi viết xong hai email này, Tô Bằng đăng xuất khỏi hộp thư bí mật này, sau đó xem thử hộp thư bình thường của mình.

“Hửm?”

Tô Bằng nhìn thấy trong email bình thường, có một email, là do Tiểu Tiên gửi tới.

Tô Bằng click mở, nhìn thấy bên trong có một phụ kiện không nhỏ.

Tô Bằng xem, nhìn lại đồng hồ, trầm nghĩ.

“Còn chút thời gian, xem thử có thể phát hiện được gì không...”

Chương 864: Nhiệm vụ giá trên trời

Thì ra trong email là một bức thư có nội dung ủy thác nhiệm vụ, Tô Bằng bỗng có cảm giác như lại quay về nghề cũ.

Người ủy thác tên Tiểu Tiên, trong email là một bức thư dài ngoằng và một phần phụ kiện kèm theo. Phần phụ kiện này là một quyển sách ghi chú rất nhiều thứ, thoạt nhìn có vẻ giống như một quyển sách Trung Y. Tô Bằng cũng cảm thấy kỳ quái, người này gửi sách Trung Y cho mình làm gì?

Kèm theo là một ảnh chụp không rõ nguồn gốc, chỉ thấy trong tấm ảnh này, là một tòa lâu đài cổ phong cách Châu Âu thời Trung Cổ, tòa lâu đài cổ này thoạt nhìn có lịch sử rất lâu năm, hơn nữa nhìn ra được, lúc trước người có được tòa lâu đài cổ này, địa vị nhất định rất là bất phàm.

Tòa lâu đài cổ chiếm diện tích rất lớn, phía dưới lại có hình ảnh tổ hợp số, có điều góc độ chụp ảnh dường như không phải chính diện, xem ra giống như là ảnh chụp từ trên xuống.

“Đây là nơi nào?”

Tô Bằng bèn xem xét bức thư email dài ngoằng kia, chỉ thấy, bên trong viết.

“Người có phải cảm thấy ngạc nhiên tại sao ta lại biết địa chỉ email của người phải không? Yên tâm, đừng hiểu lầm, ta không hề có ác ý, ta là từ chỗ đám người A Triết biết được chuyện của người, ta và bọn họ... xem như là bạn bè với nhau. Ta có một việc cần người giúp, tất nhiên sẽ có thù lao xứng đáng với công sức của người.”

“Trong email, người nhìn thấy tòa lâu đài cổ kia chứ? Người tò mò đây là nơi nào, tại sao lại có nhiều người canh gác như vậy?”

“Ta có thể nói cho người biết, tòa lâu đài cổ này, là ở nơi nào đó trong biên giới nước Đức, phía dưới tòa lâu đài cổ này, có một mật thất, mật thất hiện tại, có lẽ là một căn phòng hoàn chỉnh, trong căn phòng này, có một thanh niên quý tộc Đức, chuyện ta muốn người giúp, chính là cải trang thành bác

sĩ trung y, vào trong mật thất tòa lâu đài cổ này, chữa bệnh cho thanh niên quý tộc Đức kia.”

“Có điều có một điểm ta phải nhắc nhở người, gian phòng này được canh chừng vô cùng cẩn thận, hơn nữa chứng bệnh của thanh niên quý tộc Đức này, sẽ vượt quá tưởng tượng của người, người không nên vì thế mà giết mình.”

“Nhiệm vụ chính thức của người, trong lúc đồng thời chữa bệnh cho người thanh niên này, lưu ý trong phòng, nếu như không có gì thay đổi lớn, trên cái bàn nào đó trong phòng, sẽ có một cái máy kiểu cũ, cũng chính là radio phát sóng thoe ngôn ngữ chúng ta, sẽ phát những tổ hợp số không ngừng bằng tiếng trung, những tổ hợp số kia, đều là những tổ hợp bốn con số, giống như là lúc trước ta kiểm tra người, dựa theo tư liệu của ta, những tổ hợp số trong vòng khoảng mười ngày sẽ hoàn thành một vòng tuần hoàn, sau đó lại lặp lại lần nữa, hơn nữa sẽ không ngừng nghỉ.”

“Nhiệm vụ của người, chính là dùng mọi biện pháp, cố gắng dùng hết thời gian ở lại trong gian phòng dưới mật thất này, học thuộc hết mức những tổ hợp số này, tốt nhất liên tục, nếu như không có cơ hội, nhảy cóc cũng được, nhưng phải được phát từ trong radio kia mới được.”

“Sau khi người xem xong email này, mau chóng tích hợp bí tịch ta gửi cho người, sau đó thay đổi hình thẻ cùng gương mặt, chụp một bức ảnh cho ta. Ta sẽ an bài cho người một thân phận, thân phận của người sẽ là một bác sĩ trung y, người sẽ được chủ nhân của lâu đài gọi đến trong cổ堡, chữa bệnh cho thanh niên quý tộc Đức ta nói kia, sau đó người bằng mọi cách, mọi thủ đoạn, nán lại lâu hơn trong gian phòng kia, học thuộc những tổ hợp số kia.”

“Thù lao của người, ta đã nói qua, ngoại trừ phần thưởng trong thế giới Tử Vong Luân Hồi, ta còn có thể tặng thêm cho người. Một tổ hợp số người nghe được, ta cho người một trăm vạn đô la Mỹ, nếu người có thể nhớ kỹ một vạn tổ hợp số, đó chính là mười tỷ. Sẵn tiện nói cho người biết, trong gian phòng kia, những tổ hợp số kia đại khái là ba giây sẽ xuất hiện một tổ hợp số, cho nên người chỉ cần có thể liên tục ghi nhớ tám tiếng đồng hồ, chính là thù lao mười tỷ đô la Mỹ.”

“Cho người một ngày thời gian, thích ứng với bí tịch ta gửi người, có điều chậm nhất ba ngày sau, người phải có mặt trên nước Đức.”

“Chúc người may mắn.”

Bưu kiện của Tiểu Tiên, viết đến đây thì hết.

Tô Bằng ánh mắt đăm chiêu, tay cũng vô ý thức xoa cằm.

“Xem ra thật đúng là quay lại nghề cũ, nhiệm vụ này, đại khái chính là gián điệp mà thôi. Một vài tổ hợp số quan trọng mà ta cần lấy trộm, chỉ là bốn con số. Giá trị một trăm vạn, ba giây đồng hồ, sẽ có một tổ hợp số như vậy xuất hiện, trong mười ngày sẽ không trùng lặp, phát sóng không gián đoạn.”

“Những tổ hợp số này rốt cuộc là gì? Chẳng lẽ là mật mã nào đó? Có điều nếu thật là mật mã nào đó, vậy chắc chắn là mật mã vali phóng vũ khí hạt nhân của tổng thống Hoa Kỳ.”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ.

Tô Bằng đối với những tổ hợp số này, giờ phút này tràn ngập tò mò, hẳn không thể tưởng được, là tổ hợp số gì, mới có giá trị như vậy.

Có điều bất kể như thế nào, Tô Bằng nếu đáp ứng đối phương, đối phương cũng quyết định Tô Bằng có thể đi vào không gian thần miếu hay không, Tô Bằng cũng chỉ có thể tin tưởng nàng một lần.

“Bất kể như thế nào, trước tên xem thử, chờ ta có được những tổ hợp số đó, lấy đó làm vốn, xem thử những tổ hợp số Tiểu Tiên muốn thám thính kia rốt cuộc có gì hay.”

Trong lòng Tô Bằng quyết định như thế.

Đã có quyết định, Tô Bằng cũng không do dự nữa, hẳn đóng máy tính, tìm một tấm gương, chuẩn bị thử nghiệm một chút Tục Mệnh Tiên Châm mới có được. Tục Mệnh Tiên Châm này tác dụng chủ yếu chính là thay hình đổi dạng. Dù sao người ta đã đưa cho mình cái này, lại còn nói cho mình một

thân phận mới, vậy thì cũng tức là bảo mình dùng gương mặt mới, thân phận mới đi làm việc cho người ta.

Tô Bằng đi đến trước gương, cởi áo của mình, để lộ ra cơ thể, tay phải hấn như hình đao, trong lòng yên lặng dựa theo bí tịch Tục Mệnh Tiên Châm vận hành lực lượng pháp thuật của mình, sau đó điểm xuống bờ vai của mình.

Tục Mệnh Tiên Châm này, mặc dù có chữ châm, nhưng cũng không phải yêu cầu người sử dụng nhất định phải sử dụng kim châm, trên thực tế, công pháp này dùng kim là được rồi, nhưng tác dụng chủ yếu vẫn là năng lực pháp thuật thay đổi trạng thái, nếu dùng năng lực pháp thuật ngưng kết thành pháp châm, sau đó kích thích thân thể, mới có tác dụng.

Nếu như không có tác dụng pháp thuật, nội lực cũng có thể sử dụng, hiệu quả... thì khó mà nói được.

Cũng may bản thân lực lượng pháp thuật của Tô Bằng, đã tiến vào cảnh giới Khu Vật, đem lực lượng pháp thuật vô hình ngưng kết thành trạng thái kim châm, cũng không phải chuyện gì khó khăn, Tô Bằng thử nghiệm, dựa theo cách làm trong sách, kích thích bờ vai của mình.

Bắt đầu từ bờ vai, rất nhanh, Tô Bằng cảm giác được một cảm giác thay đổi đặc thù nào đó.

Loại cảm giác này, thật giống như lực lượng thần bí nào đó, không ngừng ấn xuống từng tế bào cơ thể của Tô Bằng, khiến các tế bào này trở nên sinh động.

Mà cộng hưởng cùng với loại thần bí nào đó, là sự cộng hưởng trong không gian năng lượng rời rạc sản sinh ra, khiến tế bào cơ thể Tô Bằng không ngừng hấp thụ năng lượng rời rạc, lần đầu hoàn toàn nghiền ép lực lượng tế bào, hấp thụ lần nữa, sau mấy lần như thế, tế bào giống như chiếm được rèn luyện, tất nhiên sinh ra năng lực hấp thụ năng lượng.

Tô Bằng rất hưởng thụ loại cảm giác này, loại cảm giác này thập phần thần kỳ sáng khoái, trong tế bào giống như đói khát mấy chục năm, rốt cuộc có

thể ăn no nề năng lượng sản sinh cảm giác sung sướng, không thua gì cảm giác do ma túy mang lại, khiến người khác sáng khoái dị thường.

Cứ như vậy, loại cảm giác này duy trì liên tục hơn hai mươi phút, mới dần dần biến mất.

Lúc này Tô Bằng cảm giác, bờ vai của mình chưa bao giờ có cảm giác linh hoạt như vậy.

Tô Bằng nghĩ, pháp châm mặc dù không kích thích bờ vai của mình, nhưng Tô Bằng lại có một loại cảm giác có thể điều khiển mọi nơi trong cơ thể, Tô Bằng thử nghiệm một chút, dùng pháp châm điều khiển bả vai cơ thể, khiến chúng nó to ra.

Rất nhanh, bả vai Tô Bằng lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được to ra, cuối cùng,, bả vai Tô Bằng, sinh ra khối cơ bắp rất lớn, cơ thể cao cao nổi lên, so với bả vai bên kia gần như cao hơn sáu bảy centimet, Tô Bằng cảm giác bả vai tràn ngập sức lực, cũng không phải sưng to lên, mà là tế bào cơ thể sau khi tìm được năng lượng thì thay đổi căng phồng, tạo thành biến hóa.

Tô Bằng tâm niệm thoáng động, dùng pháp châm kích thích bả vai, rất nhanh, bả vai nhanh chóng gầy xuống, so với bả vai bên còn lại thì gầy hơn bốn năm centimet, đây là kết quả Tô Bằng khiến tế bào cơ thể trở nên mảnh khảnh.

“Đúng là thần kỳ... Chỉ cần thay đổi lớn nhỏ tế bào cơ thể, thì có thể thay đổi hình thể, cơ thể, tướng mạo.”

Tô Bằng thầm nghĩ trong lòng, hắn cũng coi như nắm được sơ bộ Tục Mệnh Tiên Châm này.

Đây xem như một môn châm pháp thần kỳ, cho dù Tô Bằng sau này mất hết tất cả tiền tài, dựa vào một môn châm pháp này, Tô Bằng cũng có thể trở thành một đám người thượng tầng trên thế giới.

Dù sao, càng là người có tiền có địa vị, càng quan tâm sức khỏe của mình.

Sau đó, Tô Bằng tiếp tục thay đổi thử gương mặt của mình, tình hình cũng không có gì khác với ban nãy là bao, sau khi thay đổi được phần nào rồi, mới dừng lại, dùng máy ảnh chụp lại.

Sau khi chụp xong, Tô Bằng mở máy tính lên gửi email cho Tiểu Tiên.

Không đến hai mươi phút, Tiểu Tiên đã trả lời email của Tô Bằng, hơn nữa cho Tô Bằng một thân phận mới.

Đồng thời, Tiểu Tiên nói cho Tô Bằng, hôm nay, muốn Tô Bằng dùng gương mặt mới thay đổi này, đi đến khách sạn Hilton Sydney...

Chương 865: Hiệp nghị hoàn toàn bí mật

Tô Bằng bây giờ ở trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi cũng không có gì lo lắng. Nói cách khác, Tô Bằng bây giờ rời đi nơi ở của mình, đến Sydney cũng không có vấn đề gì.

Tô Bằng biết rõ điểm này, khôi phục tướng mạo sẵn có cùng với hình thể bình thường, tùy tiện thu dọn quần áo một chút, lại gọi cho bọn Lý Mục một cú điện thoại, bảo bọn hắn biết mình sắp đi ra ngoài một thời gian ngắn, trừ phi sự vụ khẩn cấp, nếu không không cần phải gọi điện thoại đến, sau đó Tô Bằng liền xuất phát.

Bởi vì Tiểu Tiên đã cố ý dẫn dò, Tô Bằng không cần phải ngồi xe của mình đi Sydney, Tô Bằng liền mua một vé xe lửa đi Sydney, chạy tới Sydney.

Trải qua mấy giờ xe lửa, Tô Bằng đã đi tới Sydney.

Ngay khi Tô Bằng vừa mới xuống xe, điện thoại của hắn đã vang lên.

Tô Bằng cầm lấy điện thoại xem xét, là điện thoại của Lý Mục, không khỏi cau mày, hắn vừa mới thông qua điện thoại nói cho Lý Mục rằng không có chuyện gì trọng yếu thì không cần phải tìm hắn, không ngờ Lý Mục quay đầu lại liền đã gọi điện thoại cho mình.

“Có lẽ là chuyện trọng yếu gì đó cũng nên”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, cuối cùng hắn vẫn nhận điện thoại.

“Alo? Lý Mục à? Có chuyện gì quan trọng sao?”

Tô Bằng cầm lấy điện thoại, nói với bên kia.

Nhưng mà lập tức, chân mày Tô Bằng liền nhíu chặt.

Bởi vì, trong điện thoại truyền đến căn bản không phải là thanh âm của Lý Mục.

“Ha ha... Hóa ra người gọi là Tô Bằng à, vừa tới Sydney sao?”

Trong điện thoại vang lên một giọng nói của thiếu nữ.

Tô Bằng nghe được thanh âm này, cảm giác rất là quen thuộc, có điều giống như thanh âm đó đã trải qua một số phần mềm biến âm xử lý, cùng với trí nhớ có chút sai lệch, hắn cần thận tìm tòi trong trí nhớ, thử dò xét hỏi.

“Người là Tiểu Tiên?”

“Gọi ta là Tiểu Tiên điện hạ!”

Cô gái bên kia điện thoại nói, Tô Bằng nghe vậy trong lòng chấn động, nói.

“Làm sao người lại dùng số điện thoại này gọi đến đây?”

“Không có gì... Tư liệu của ta người hẳn là đã biết một chút đi, biết ta chính là hacker mạnh nhất trên Trái Đất này, người đã có cách liên hệ với ta, ta đương nhiên có biện pháp thu được tin tức về điện thoại của người, kể cả tất cả số điện thoại và bản ghi chép trò chuyện của người, sợ người không nhận điện thoại cho nên dùng số điện thoại người trò chuyện gần đây nhất mà thôi.”

Thanh âm của Tiểu Tiên ở bên kia điện thoại nói. Nhắc tới kỹ thuật hacker. Tiểu Tiên tràn ngập tự tin.

Tô Bằng nghe vậy, chân mày nhưng lại càng nhăn hơn, nếu Tiểu Tiên nói là sự thật, vậy hẳn ở trước mặt Tiểu Tiên chẳng phải là hoàn toàn không có bí mật gì cả sao?

“Người làm như vậy khiến ta rất không thoải mái.”

Tô Bằng cầm điện thoại, nói với Tiểu Tiên.

“Yên tâm đi, ta không có sở thích nhìn tư liệu của người khác lắm. Không hề có ý định nghe trộm của người, gọi điện thoại cho người chẳng qua là để báo cho người một tiếng, trước khi người đi đến khách sạn Hilton thì hãy đi đến một nơi khác đã, sẽ có người cung cấp một số thứ cần thiết để yểm hộ cho người.”

“Hừm?”

Tô Bằng nghe vậy, hơi có chút giật mình.

Vào lúc này Tô Bằng đã đi ra khỏi nhà ga, mà lúc này một xe ô tô dừng lại bên cạnh Tô Bằng, cửa xe mở ra, có hai người đi xuống.

“Tô tiên sinh?”

Hai người rõ ràng cho thấy là bảo tiêu, nhìn Tô Bằng hỏi.

“Các người là...”

Tô Bằng lấy tay che điện thoại, nhìn hai người kia, có chút nghi ngờ hỏi.

“Là cố chủ bảo chúng ta tới đón ngài đi đến một khách sạn.”

Tô Bằng nghe vậy, lại càng chau mày, hắn đem điện thoại đặt ở bên tai, nói.

“Người an bài sao?”

“Cứ xem là như thế đi, thật ra là ta trước kia thỉnh thoảng có giúp một đại thúc, trả lại ta một món nợ ân tình thôi, hắn sẽ đánh yểm trợ cho người, người lên xe đi, sau khi đến khách sạn kia, biến thành bộ dạng trong hình người gửi ta, sau đó sẽ có người đưa người đến khách sạn Hilton.”

Tiểu Tiên nói.

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi hừ lạnh một tiếng, Tiểu Tiên này thật đúng là thần thông quảng đại.

Tô Bằng cũng không có gì sợ hãi chần chờ nữa, liền chui vào chiếc xe Rolls-Royce, mà còn hai gã bảo tiêu kia cũng không lên xe, sau khi đóng cửa xe lại cho Tô Bằng, tài xế ở phía trước liền lái xe chạy trên đường phố Sydney.

Ba mươi phút sau, Tô Bằng được đưa đến một khách sạn xa hoa, chẳng qua là nơi này cũng không phải là khách sạn Hilton.

Đến cửa, một nam nhân da trắng mặc Tây phục mở cửa xe, nói với Tô Bằng.

“Tô tiên sinh, hết thấy đều đã chuẩn bị xong cho ngài, mời đi theo ta.”

Tô Bằng gật đầu, đi theo người này tiến vào khách sạn.

Tô Bằng đi vào phòng, phòng không tính lớn, chỉ là ở trong phòng có một cái vali xách tay đã mở ra để ở trên giường. Tô Bằng đi tới, nhìn đồ vật trong vali xách tay một chút.

“Quần áo của hình thể mới... Điện thoại mới... Hộ chiếu mới, ảnh chụp trên hộ chiếu còn là mặt mình hiện tại... Hết thấy đều đã chuẩn bị xong, thật sự là khả năng làm việc rất năng suất.”

Trong lòng Tô Bằng không khỏi suy nghĩ.

Trong vali xách tay, ngoại trừ mấy thứ này ra, còn có một hộp y tế loại nhỏ, Tô Bằng mở ra xem xét, có nguyên bộ kim châm trung y, các loại kim châm ngân châm, các loại chiều dài, cái gì cần có đều có.

“Thật là cẩn thận.”

Tô Bằng suy nghĩ.

Nếu đối phương đã chiếu cố chu đáo như thế, Tô Bằng cũng không khách khí, hần cỏi y phục của mình xuống, sử dụng tiên châm thay đổi hình thể

một chút, lại dùng kim châm thay đổi tướng mạo của mình, biến thành bộ dáng như trong ảnh chụp.

“Đổi tới đổi lui thật phiền phức, sớm biết như vậy cứ trực tiếp đưa ảnh gốc.”

Tô Bằng mới vừa mặc xong quần áo không đến năm phút đồng hồ, tiếng gõ cửa lại vang lên, Tô Bằng đi tới, chỉ thấy ngoài cửa lại tới mấy người nam nhân mà mình không biết, một trong số đó nhìn Tô Bằng, nói.

“Chu tiên sinh?”

Tô Bằng nghe vậy, nhớ tới thân phận mới của mình là một bác sĩ trị liệu trung y tên là Chu Lăng, xem ra người đi tới trước mặt mình đây không biết tên thật của mình.

Tuy rằng như thế, Tô Bằng vẫn gật đầu thừa nhận thân phận này.

“Đây là máy tính mới của ngài, tài liệu ngài cần đều đã ở bên trong. Quần áo cũ, di động cùng với những thứ thiết bị khác của ngài, ta sẽ bảo quản tạm thời cho ngài, chờ ngài trở về thì sẽ trả lại cho ngài.”

Người đó nói xong, đưa cho Tô Bằng một cái laptop, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng khẽ gật đầu, nói.

“Đều ở bên trong.”

“Được, ta sẽ xử lý, tiên sinh xe của ngài đã ở dưới lầu.”

Người này lễ phép nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, hẩn đi vào phòng đem vali xách tay mới cầm ra, sau đó một tay cầm vali xách tay, một tay mang theo Laptop, đi xuống lầu.

Quả nhiên, đến cửa, một chiếc xe có rèm che đang chờ ở đó, nhân viên khách sạn mở cửa xe để Tô Bằng đi vào...

...

...

Trải qua một phen vô cùng phiền phức, Tô Bằng rốt cuộc đã dùng thân phận Chu Lăng tiến vào khách sạn Hilton.

Mà ở trong khách sạn, Tô Bằng cũng nhìn thấy tin tức Tiểu Tiên đã lưu bên trong Laptop.

Trong tư liệu ở laptop, có đầy đủ lý lịch tư liệu về Chu Lăng, từ khi hấn sinh ra cho đến hết thấy những sự kiện mà hấn đã trải qua. Điều đáng chú ý đựng trong máy vi tính, thậm chí còn có lượng lớn các ảnh chụp của Chu Lăng ở các nơi trên thế giới, còn có một loạt ảnh chụp từ nhỏ đến lớn của Chu Lăng.

Vị Chu Lăng này, ở trong tư liệu là danh y tương đối có năng lực nhưng khá lặng lẽ, không tham gia nghiên cứu và thảo luận học thuật, y thuật của hấn chỉ lưu truyền trong tầng lớp thượng lưu cấp cao.

Tô Bằng nhìn, không biết nói gì hơn... Bởi vì một loạt ảnh chụp kia thế nhưng đều là từ bức ảnh mình đưa cho Tiểu Tiên đó, mà lúc này trên tay hấn đã có ảnh chụp từ nhỏ đến lớn của Chu Lăng, nói cách khác những bức ảnh này đều là Tiểu Tiên giả tạo trong vòng mấy giờ.

Nhưng mà Tô Bằng nhìn thế nào, cũng không nhìn thấy một tia giả tạo, từ các phương diện xem xét, những bức ảnh này đều chân thật, lý lịch cũng là hoàn mỹ, giống như là trên thế giới quả thật có một người như thế.

Mà bây giờ nguyên nhân Chu Lăng xuất hiện ở Sydney, là do hấn đang đến khám bệnh cho La Khoa Đan Ni Nhĩ Đốn một chủ thương thuyền ở Sydney, đang chuẩn bị đợi người đến đón hấn, đi Đức tiến hành một trận trị liệu.

“Hóa ra La Khoa Đan Ni Nhĩ Đốn chính là bằng hữu trong lời của Tiểu Tiên...”

Ở trong tư liệu còn có một số nội dung về lần đi Đức trị liệu này.

Lần này trị liệu đã hẹn trước, hoàn toàn là tiến hành trên internet, đối phương dường như từ nơi nào đó biết được y thuật cao minh của Chu Lăng,

nhưng vẫn tìm không được người, chẳng qua là hai ngày gần đây mới biết được Chu Lăng ở châu Úc, cho nên bọn họ lập tức hẹn trước ở internet.

Lần hẹn trước này, đối phương cho Tô Bằng một trăm năm mươi vạn Mark Đức làm phí tổn, hơn nữa trên hiệp nghị đã ký tên, nếu trị liệu thành công hoặc là có hiệu quả, sẽ đưa thêm năm trăm vạn Mark làm phí trị liệu.

Nhưng, đối phương đưa ra điều kiện cũng khá hà khắc, chính là muốn Chu Lăng ký một về giữ bí mật hoàn toàn, hết thảy về lần trị liệu này không cho phép để lộ ra ngoài nửa chữ, nếu không Chu Lăng sẽ bị phạt tiền một khoản lớn, cùng với các loại trừng phạt về mặt luật pháp.

Chu Lăng đối với hợp đồng nghiêm khắc này sinh ra sự do dự, không biết là có nên ký tên hay không, còn đối phương thì đã gửi đến một trăm ngàn Mark Đức tiền phí trị liệu sau khi thành công, vì vậy Chu Lăng không chịu nổi sức hấp dẫn, cuối cùng đã đồng ý.

Bây giờ, bác sĩ ” Chu Lăng” sau khi trị liệu cho thuyền vương châu Úc, đang ở trong khách sạn Hilton tại Sydney châu Úc, chờ đợi người của đối phương tới đưa phần tiền còn lại, chờ sau khi ký tên sẽ đi Đức...

Chương 866: Khắc Lao Trạch và hợp đồng (1)

Sau khi Tô Bằng nhìn tư liệu trong máy vi tính, đại khái cũng minh bạch với nhiệm vụ lần này.

“Xem ra trong nhiệm vụ lần này, người bệnh trong trang viên ở Đức kia, cũng không phải chứng bệnh tầm thường, không biết hẳn đến tột cùng là bệnh gì, phải giữ bí mật nghiêm khắc như vậy?”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ.

Hắn suy đoán mấy loại bệnh, nhưng không có căn cứ gì, hoàn toàn chỉ tự liên tưởng, Tô Bằng lắc đầu, mình nghĩ sao, cũng không đoán được.

“Đợi đến hai ngày nữa, người Đức tới đây, ta lại nghe thử, việc cần làm hai ngày nay, chính là làm quen những tư liệu này.”

Tô Bằng ra quyết định, không nghĩ chuyện của bệnh nhân kia nữa, mà bắt đầu tự nghiên cứu tư liệu” Chu Lăng” này.

Cũng may, Tiểu Tiên giả tạo phần tư liệu Chu Lăng này, mặc dù rất nhiều tin tức, nhưng mạch lạc rõ ràng, Tô Bằng rất nhanh liền ghi nhớ lại, hơn nữa còn sắp xếp mạch lạc, tự tin cho dù người khác hỏi thế nào, mình cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Có lòng tin này, Tô Bằng không quá sốt ruột, chỉ ở trong khách sạn Hi Nhĩ Đồn thả lỏng người.

Cứ như vậy, sau một ngày, Tô Bằng ở khách sạn Hi Nhĩ Đồn, gặp được người tới nơi này tiếp cố chủ mình sai tới.

“Chào ngài, ta là Khắc Lao Trạch Đường Thái Tư, vị này chính là Mã Thiển Đan Ny Nhĩ Đồn, ngài là người chúng ta liên lạc ở trên internet, Chu tiên sinh.”

Ở khách sạn Hi Nhĩ Đồn, cửa gian phòng Tô Bằng, Tô Bằng lần đầu tiên gặp được hai chuyên viên từ Đức chạy đến này.

Khắc Lao Trạch Đường Thái Tư kia là một người đàn ông 34 35 tuổi, khá có phong độ trí thức. thoát nhìn giống luật sư hoặc là thư ký, mà Mã Thiển Đan Ny Nhĩ Đồn là một nữ sĩ hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, tóc vàng mắt xanh, cột đuôi ngựa màu vàng, mặc dù là một nữ sĩ, nhưng từ ánh mắt Tô Bằng lại có thể thấy được, thân thể đối phương rắn chắc vô cùng, thoát nhìn là người thường xuyên tiến hành huấn luyện thể năng, Tô Bằng suy đoán, nữ nhân này có thể là bảo vệ, hoặc là nhân viên võ đấu khác, có cơ sở cách đấu rất mạnh.

Tô Bằng bắt tay bọn họ, hơn nữa đôi chiếu thử tin tức, sau đó để hai người bọn họ vào.

Sau khi đi vào phòng, Khắc Lao Trạch nhìn thoáng qua Tô Bằng, có chút kinh ngạc nói.

“Chúng tôi từng nghe đến đại danh của Chu tiên sinh, nhưng không ngờ, Chu tiên sinh lại trẻ vậy.”

Tô Bằng nghe vậy mỉm cười, hắn nói với Khắc Lao Trạch.

“Đường Thái Tư tiên sinh không cần kinh ngạc, ở trong vấn đề kỹ thuật, là không phân biệt tuổi tác.”

“Vậy thì kinh nghiệm thì sao? Nghe nói trong ngành y các người, đều là dựa vào kinh nghiệm y thuật, tuổi của người có đủ kinh nghiệm thắng nhiệm vụ cho chúng ta không?”

Mã Thiển Đan Ny Nhĩ Đồn bên cạnh, ngôn ngữ lại hết sức bén nhọn, trực tiếp hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, biểu lộ hơi trở nên lãnh đạm, hắn nhìn Khắc Lao Trạch, miệng nói.

“Khắc Lao Trạch tiên sinh, vừa rồi lúc bắt tay với người, cơ bắp tay người cùng cơ thể hơi nghiêng, khiến ta cảm giác có chút khác thường, cánh tay phải của người không phải tự nhiên vậy, nếu ta đoán đúng, xương sườn thứ bảy bên phải người tựa hồ có chút vấn đề, thoát nhìn giống bị đau, hơn nữa trên cánh tay phải người tựa hồ cũng cứng cơ, ta mạo muội suy đoán, xương sườn thứ bảy bên phải người có phải từng gãy không, mà cánh tay phải của người, cũng từng nổi tay, ta nói đúng chứ?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, biểu lộ Khắc Lao Trạch biến hóa một chút, có vẻ rất kinh ngạc, hắn không khỏi vuốt vuốt cánh tay phải của mình, nói.

“Chu tiên sinh quả nhiên danh bất hư truyền, ta đã từng trải qua một lần rơi máy bay, có điều cũng may lúc ấy máy bay trực thăng bay không cao, ta từ trong máy bay trực thăng văng ra ngoài, đã rơi vào một đồng cỏ khô, có điều mặc dù vậy vẫn ngã gãy tay phải cùng xương sườn phía bên phải.”

Tô Bằng nghe vậy, nhẹ gật đầu, nói.

“Nếu người muốn trị liệu, có thể hẹn trước ta ở sau lần trị liệu này, ta có tự tin xóa bỏ nỗi đau lưu lại trong xương người.”

Khắc Lao Trạch nghe vậy cười, nói.

“Ngài thu phí quá đắt, ta không tốn nổi, ta vẫn tự nhịn vậy, có điều, y thuật của ngài quả thật khiến người ta kinh ngạc, Mã Thiển tuổi còn trẻ, không hiểu nhiều việc, nói chuyện khá thẳng thắn, ngài không nên trách nàng.”

Tô Bằng nghe vậy, mỉm cười, hần nhìn ra, Mã Thiển đằng sau kia cũng không phải là nữ nhân không có đầu óc, hai người đi vào phòng sở dĩ hỏi như vậy, chính là muốn kiểm tra thử thực lực, dù sao tí nữa sẽ ký kết chính là hợp đồng giá trị một trăm ngàn đồng Mác nước Đức, đôi phương cũng không thể coi thường.

“Tốt lắm, Chu tiên sinh, để ta xem thử tin tức hộ chiếu của ngài được không? Không có ý gì khác, chỉ xác định thử thân phận của ngài, ngài hiểu đó, đây là quá trình quan liêu, chúng ta phải làm.”

Khắc Lao Trạch có chút áy náy nói với Tô Bằng.

Chương 867: Khắc Lao Trạch và hợp đồng (2)

Tô Bằng khẽ gật đầu, tìm ra hộ chiếu tên “Chu Lăng” cho đôi phương nhìn thử, Khắc Lao Trạch nhìn thử, xác nhận Tô Bằng chính là “Chu Lăng”, liền đem hộ chiếu trả lại cho Tô Bằng.

“Chu tiên sinh, thân phận của chúng ta đều đã xác định, bây giờ trò chuyện một số vấn đề mang tính thực chất đi, là như thế này, lần này mời ngài, là giám đốc của chúng ta, danh tự ta tạm thời không tiện lộ ra, mà nội dung công việc, là xem bệnh cho cháu của giám đốc chúng ta.”

Khắc Lao Trạch nói với Tô Bằng.

“Bệnh gì?”

Tô Bằng nghe xong, hỏi Khắc Lao Trạch.

Nói xong, Tô Bằng sợ đôi phương không hiểu, nói.

“Nếu các ngài tìm ta, vậy các ngài hẳn cũng biết, ta nghiên cứu chỉ mấy lĩnh vực, trên thế giới này vẫn chưa tồn tại bác sĩ chữa khỏi bách bệnh cùng được vật hoặc là những phương thức trị liệu khác, ta chỉ có xác định chứng

bệnh, mới có thể triển khai trị liệu, nếu ta trị liệu không được, như vậy ký hợp đồng cũng không cần thiết.”

“Cái này...”

Khắc Lao Trạch nghe vậy, thì lại chần chờ, sau nửa ngày hắn mới lên tiếng.

“Thứ cho ta không thể đem tên chứng bệnh của bệnh nhân nói cho ngài, lại nói tiếp, ta không cho rằng trong hệ thống y học bây giờ, có tên của loại bệnh trạng này.”

“Vậy thì khá khó làm, ta không thích làm chuyện không nắm chắc, hơn nữa tiền giám đốc của người cũng không phải từ trên trời rơi xuống, các người sắp giao tiền đặt cọc trước một trăm năm mươi vạn đồng Mác, nếu ta ngay cả bệnh trạng đều không thể chẩn đoán chính xác, các người đại khái dùng tiền không công.”

Tô Bằng lắc đầu, nói với hai người Khắc Lao Trạch.

Khắc Lao Trạch nghe vậy, biểu hiện trên mặt cũng rất bất đắc dĩ, nói với Tô Bằng.

“Quả thật không có cách gì miêu tả với ngài về bệnh trạng kia, ta chỉ có thể nói theo cảm thụ của ta, ta cảm thấy bệnh trạng này, là chứng bệnh duy nhất trên địa cầu, ngài không thể nào gặp qua ở chỗ khác, cũng không thể nào đọc qua ở trên sách y học, tóm lại, đây là một loại bệnh cực kỳ hiếm thấy.”

“Ồ? Vậy các người muốn ta phải làm sao? Đi xử lý một chứng bệnh ta cho tới bây giờ chưa thấy qua, hơn nữa không biết là thứ gì?”

Tô Bằng nghe vậy, mở tay ra, hỏi đối phương.

Khắc Lao Trạch nghe vậy, nhún vai, nói.

“Thật ra giám đốc của chúng ta cũng không phải chờ mong ngài có thể chữa khỏi bệnh của người bệnh, chỉ cần ngài giảm nhẹ chút thống khổ của người bệnh là tốt rồi, đại khái chính là ứng phó như trị liệu chứng đau đớn bình thường là được rồi, chỉ cần có thể giảm bớt bệnh trạng hữu hiệu thành công, ngài có thể thu được một trăm ngàn đồng Mác.”

“Ồ?”

Tô Bằng nghe vậy, nhú mày.

Một trăm ngàn đồng Mác, trị liệu chứng đau đớn, cái này tính ở trong bệnh viện lớn trên quốc tế, cũng coi như là giá cao.

Có điều, đây từ phương diện nào đó mà nói, chứng đau đớn so với trị liệu tê liệt càng khó khăn.

Mặt y học chỉ ra có thể tạo thành chứng bệnh đau đớn, chỉ ít có gần một vạn loại, trên cơ bản, đại bộ phận chứng bệnh, đều tạo thành đau đớn.

Nhưng mà, đây chỉ là một phần tư nguyên nhân tạo thành đau đớn.

Rất nhiều người đều có một loại nhầm lẫn, chính là ta có bệnh, đi bệnh viện tìm bác sĩ, đối phương sẽ báo cho ta là bệnh gì, hơn nữa có thể chữa lành nó.

Nhưng mà, trên thực tế trong các loại tật bệnh chứng bệnh của thân thể người tồn tại trong hiện thực, chỉ ít có ba phần tư, là không rõ nguyên nhân tạo thành.

Mà ở trong một phần tư chứng bệnh còn lại đã biết nguyên nhân, lại có ba phần tư là không có biện pháp trị liệu đặc thù.

Có thể nói, tình huống chân thật là, y học cũng không phát triển như chúng ta tưởng tượng.

Ở trong nhiều chứng bệnh như vậy, tạo thành chứng bệnh đau đớn nhiều lắm, nếu đối phương đưa ra giá cao như vậy trị chứng đau đớn, như vậy chính là nói, chứng đau đớn này là cực khó trị hết, phần tiền này, cũng không dễ kiếm.

Có điều Tô Bằng nhiều ít có chút tin tưởng, dù sao tiên châm kéo dài tánh mạng của hắn, là châm pháp cao cấp thế giới luân hồi tử vong sản xuất, con đường trị liệu cũng không phải đúng bệnh hốt thuốc, mà là cường thể cố bản, thân thể mà cường tráng, những bệnh trạng kia dĩ nhiên sẽ biến mất.

Cho nên trị liệu chứng đau đớn của đối phương, Tô Bằng vẫn có chút nắm chắc.

“Với chứng đau đớn, ta có chút nghiên cứu... Có điều, ta nhớ các người từng nói, còn phải ký một phân hợp đồng giữ bí mật, đúng không?”

Tô Bằng nói với Khắc Lao Trạch.

Khắc Lao Trạch gật đầu, nói.

“Một phân hợp đồng hoàn toàn giữ bí mật, phân hợp đồng này chúng ta mang đến rồi, xin ngài xem qua thử.”

Nói xong, Khắc Lao Trạch mở vali mang theo tùy thân ra, từ bên trong lấy ra một phân văn kiện.

Tô Bằng nhìn thử, văn kiện là dùng ba thứ tiếng Trung, tiếng Anh, tiếng Đức viết, nội dung cũng không phức tạp, chỉ yêu cầu Tô Bằng cho dù vào lúc nào, bất luận địa điểm nào, với bất kỳ kẻ nào, cũng không được kể ra nội dung và quá trình chẩn đoán bệnh, không thể dùng phương thức ghi chép, truyền bá, không cho phép tạo văn tự, thanh âm hoặc là phương thức tư liệu khác, thậm chí kể cả vô thức nói ra, hoặc ghi trong nhật ký của mình cũng không thể.

Nếu trái với ước định, sẽ gặp trừng phạt cực lớn, ngoại trừ bồi thường tính mạng trong tương lai trong thời gian gần như vô hạn, còn không được xin phá sản, hết thấy tài sản đều bị nộp phạt, hơn nữa bị các quốc gia thu giấy hành nghề y cùng nguy hiểm bị giam.

Tô Bằng nhìn phân hợp đồng này, không khỏi nhú mày, nói với Khắc Lao Trạch.

“Phân hợp đồng này, có quá nghiêm khắc không? Trừng phạt quá nghiêm trọng?”

“Nguy hiểm ngày chịu có quan hệ trực tiếp với lợi ích, xin xem một bản hợp đồng kèm theo khác.”

Khắc Lao Trạch nói, nói xong, hấn từ trong vali, lại lấy ra một phần văn kiện khác...

Chương 868: Thành cổ nước Đức

Khắc Lao Trạch từ bên trong vali xách tay lấy ra một phần hiệp nghị khác, đưa cho Tô Bằng.

Tô Bằng tiếp nhận hiệp nghị, chỉ thấy phần hiệp nghị này dùng ba loại ngôn ngữ tiếng Trung, tiếng Anh, tiếng Đức, mà phần văn kiện này chính là một phần hiệp nghị phụ của hiệp nghị trên.

Tô Bằng nhìn xem một chút, đợi xem xong tất cả các điều khoản, không khỏi lộ ra vẻ mặt trầm tư.

“Thế nào? Chu tiên sinh, người bây giờ hấn là đã cảm giác sự thành ý của ông chủ chúng ta rồi chứ?”

Khắc Lao Trạch nhìn bộ dạng của Tô Bằng, khẽ mỉm cười, nói với Tô Bằng.

“Đây là hiệp nghị phụ của hiệp nghị trước, dựa theo quy định của hiệp nghị trước, Chu tiên sinh chỉ cần có thể làm người bệnh ngừng đau đớn, là có thể nhận được một trăm ngàn Mark làm phí khám và chữa bệnh... Mà phần hiệp nghị phụ này thì là một hiệp nghị trường kỳ.”

“Nếu Chu tiên sinh trị liệu có hiệu quả, như vậy hàng năm cố chủ sẽ mời ngài đi cổ bảo tiến hành trị liệu hai lần, theo thứ tự là tháng tư cùng với tháng mười, hai lần trị liệu này cũng không phải là không ràng buộc, thời gian mỗi lần trị liệu sẽ không vượt qua mười ngày, nhưng trả thù lao một lần tám trăm vạn Đức Mark.”

“Hơn nữa, hợp đồng trường kỳ này còn có chế độ tăng dần lương lên, sau khi ngài làm việc cho cố chủ ta tròn ba năm, mỗi một lần khám và chữa bệnh thì phí chẩn đoán sẽ tăng lên hai trăm vạn Đức Mark, hơn nữa lấy ba năm làm chu kỳ, qua mỗi lần ba năm, đều có thể thương lượng tăng lương.

“Hơn nữa, hiệp nghị phụ này, chỉ có lúc Chu tiên sinh đơn phương hủy bỏ mới có thể trở thành phế thải... Nói cách khác, chỉ cần ngài trị liệu còn có hiệu quả, ngài vĩnh viễn không cần lo lắng bị cho nghỉ việc, chỉ cần an tâm tiền thu vào là được rồi.”

Trên mặt Khắc Lao Trạch mang theo nụ cười, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, cũng không khỏi động dung.

Chỉ cần trị liệu có hiệu quả, như vậy hàng năm Tô Bằng có thể thu được một ngàn sáu trăm vạn Đức Mark, hơn nữa tiền lương này còn có thể ba năm tăng thêm bốn trăm vạn Đức Mark một lần.

Chỉ cần trị liệu có hiệu quả, như vậy tương lai Tô Bằng cho dù mỗi bữa cơm ăn vàng cũng được nữa là... Tất nhiên nếu hấn nuốt trôi được.

Hiệp nghị như này bày ra trước mặt, gần như không có một bác sĩ nào có thể cự tuyệt.

Tô Bằng nhắm mắt lại làm ra vẻ suy tư, qua năm phút đồng hồ, hấn mở mắt. Nói với Khắc Lao Trạch.

“Hiệp nghị này, ta đáp ứng!”

“Rất tốt!”

Khắc Lao Trạch nghe vậy trên mặt lộ ra nụ cười, hấn đã sớm dự liệu được kết quả này, dù sao không có ai sẽ cự tuyệt một nguồn thu nhập lớn như vậy, nếu đầu óc hấn vẫn hoạt động bình thường.

Khắc Lao Trạch đem hai phần hiệp nghị đặt ở trên mặt bàn. Mỗi phần có ba bản, đặt hết lên bàn.

Tô Bằng lại xem qua một chút nội dung trong hiệp nghị. Hiệp nghị tuy rằng nghiêm ngặt nhưng viết vô cùng rõ ràng đơn giản, ai cũng có thể đọc hiểu, không tồn tại bất kỳ bất cập gì, Tô Bằng nhìn hai lần, nhẹ gật đầu, bắt đầu ký tên trên hiệp nghị.

Ba phần hiệp nghị này, Tô Bằng cùng với Khắc Lao Trạch một phần, một phần cuối cùng sẽ để lại cho luật sư công chứng, luật sư riêng mà Khắc Lao Trạch dẫn theo đang chờ ở dưới lầu, Chu Lăng mà Tô Bằng sắm vai, cũng có một ” luật sư riêng”, ngày mai hiệp nghị này sẽ được luật sư hai bên mang đến công chứng niêm phong cất vào kho.

Đợi đến khi Tô Bằng ký tên vào hiệp nghị xong, Khắc Lao Trạch kiểm tra một chút, không có vấn đề liền đem hai loại văn kiện để vào trong túi xách của mình, đứng lên, hần bắt tay với Tô Bằng, nói.

“Chu tiên sinh, ngày mai luật sư của chúng ta sẽ tiến hành công chứng, để biểu đạt sự tín nhiệm của chúng ta, phần công chứng này sẽ để ở chỗ của ngài, sau khi công chứng niêm phong cất vào kho xong, hôm sau chúng ta sẽ mang ngài đến Đức, xin ngài chuẩn bị sẵn sàng.”

Tô Bằng nghe vậy, nhẹ gật đầu, hần và Khắc Lao Trạch bắt tay, hai người Khắc Lao Trạch với Mã Thiển gật đầu, liền cáo từ rời đi...

...

...

Hết thấy đều rất thuận lợi, ngày hôm sau, luật sư của ” Chu Lăng” cùng với luật sư do Khắc Lao Trạch mang đến đem một phần công chứng trong ba phần văn kiện, niêm phong cất vào kho, ngày thứ ba, Tô Bằng liền thu dọn đồ đạc đi theo Khắc Lao Trạch cùng với Mã Thiển đến Đức.

Đáng nhắc tới chính là, bọn người Khắc Lao Trạch cũng không phải là đi máy bay bình thường tới, bọn họ dùng máy bay tư nhân.

Tô Bằng cũng cùng bọn họ tiến vào máy bay tư nhân này, có điều Tô Bằng cũng là có chút ít kinh ngạc, ông chủ của Khắc Lao Trạch thực lực quả thật không thể khinh thường, chi phí của không quân Số 1 chỉ ít cũng vượt quá một tỷ USD.

Tô Bằng suy nghĩ một lát, xa xỉ như vậy cho dù là Bill Gates, Buffet, thậm chí là Rockefeller cũng không xa xỉ như vậy, mà nghe ý tứ của Khắc Lao Trạch, ông chủ của bọn họ hình như cũng không quá coi trọng điều này.

Như vậy suy tính, tài sản của ông chủ Khắc Lao Trạch, ít nhất là vượt quá 10 tỷ USD.

“Tỷ phú Đức có tài sản hơn 10 tỷ USD, đến tột cùng là ai chứ?”

Tô Bằng suy nghĩ trong đầu, kiểm tra những tên mà mình đã biết, nhưng mấy người đó hình như đều không phải là ông chủ của Khắc Lao Trạch.

“Cứ tới đó nhìn xem thử đi, gặp mặt là biết người nào liền.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ như vậy.

Mà lúc này, máy bay cũng đã bắt đầu cất cánh, rất nhanh đã bay vào mây xanh.

...

Trải qua gần hai mươi giờ bay, máy bay bốn người Tô Bằng ngồi bắt đầu hạ cánh, Tô Bằng nhìn thoáng qua phía dưới, nơi này hẳn coi như quen thuộc, là sân bay Frankfurt.

Sau khi máy bay hạ cánh, Khắc Lao Trạch ở phía trước dẫn đường. Mang theo Tô Bằng đi ra khỏi máy bay, mà còn Tô Bằng phát hiện, ở bên ngoài máy bay đã có hai chiếc phi cơ trực thăng dừng lại ở đó.

“Mẹ nó! Đây không phải là BO-105 sao?”

Tô Bằng thấy hai chiếc phi cơ trực thăng kia, trong lòng không khỏi nói tục một tiếng.

“Chu tiên sinh mời lên máy bay. Chúng ta trực tiếp bay đến chỗ đó.”

Khắc Lao Trạch nói với Tô Bằng, Tô Bằng nhẹ gật đầu. Cùng với Khắc Lao Trạch lên chiếc phi cơ trực thăng vũ trang BO-105 đã tháo bớt hệ thống vũ khí, mà còn Mã Thiển cùng với mấy người nhân viên công tác khác thì lên chiếc phi cơ trực thăng phía sau.

Sau khi lên phi cơ trực thăng, Khắc Lao Trạch đưa cho Tô Bằng một miếng che mắt, nói.

“Xin lỗi Chu tiên sinh, bởi vì nơi chúng ta đến cần phải giữ bí mật, phiền ngài phải đeo cái này vào.”

Tô Bằng nghe vậy, cũng chẳng nhiều lời, đem miếng che mắt đeo vào.

Phi cơ trực thăng rất nhanh cất cánh, chở bốn người Tô Bằng bay đi.

Cứ như vậy, hai chiếc phi cơ trực thăng vũ trang BO-105 lại bay thêm hai giờ rưỡi, bốn người Tô Bằng rốt cuộc đã đi tới mục tiêu.

Tô Bằng cảm giác được máy bay bắt đầu hạ xuống, hơn nữa hẳn có thể nghe được người điều khiển phi cơ trực thăng không ngừng dùng tiếng Đức trao đổi với điện đài vô tuyến phía dưới, Tô Bằng hiểu một chút tiếng Đức, nghe người điều khiển phi cơ trực thăng nói một chút mật mã ám hiệu đang xác nhận thân phận.

Rất nhanh, phi cơ trực thăng đã hạ xuống, mà còn Khắc Lao Trạch cũng vỗ vỗ Tô Bằng, nói.

“Chu tiên sinh, có thể tháo miếng che mắt ra rồi, chúng ta xuống phi cơ nào.”

Tô Bằng gật đầu, hẳn tháo miếng che mắt xuống, có điều trước khi xuống phi cơ hẳn nhìn lướt qua trang bị định vị trên phi cơ.

Trên trang bị định vị cũng không hiện cụ thể tọa độ thực tế, nhưng có một bản đồ vệ tinh thô sơ giản lược ở đó, trong đầu Tô Bằng kết hợp với phương vị và khoảng cách mà mình tính toán, đối chiếu với bản đồ châu Âu trong trí nhớ.

“Vị trí bây giờ... Dựa theo tốc độ của phi cơ trực thăng BO-105, cùng với phương vị di động... Mình hẳn là đang ở vị trí giữa “COCHEM” và Koblenz? Nơi này hình như là một mảnh rừng rậm... Ừm? Chính là chỗ này, thành cổ trong ảnh chụp...”

Tô Bằng nhìn hoàn cảnh chung quanh, trong lòng suy nghĩ.

Tô Bằng nhìn tòa thành, nhưng lại nhận không ra được là tòa thành của ai, dù sao Đức được khen là quốc gia của các Tòa thành, cảnh nội có một hai

ngàn tòa thành lớn nhỏ, Tô Bằng cũng không nhận ra được đây là tòa thành gì.

Nơi này không có quá nhiều nhà dân, Tô Bằng nhìn một chút, bốn phía cũng không có đường đại lộ.

Nhưng ở chỗ này, Tô Bằng thấy rất nhiều quân nhân mặc quân phục màu rằn ri, cầm trong tay vũ khí tự động, cảnh giới ở chỗ này.

“Chẳng lẽ nơi này là do quân đội Đức bảo vệ?”

Tô Bằng nhìn thoáng qua phi cơ trực thăng BO-105 mà mình dùng để đến đây, lại nhìn những quân nhân mang trên mình khí chất khắc nghiệt này, trong lòng trầm nghĩ.

Mà lúc này, Khắc Lao Trạch đang cùng với một quân nhân vóc dáng cao cao không ngừng dùng tiếng Đức nói chuyện với nhau.

Tô Bằng ở bên cạnh, nghe bọn họ nói, tựa hồ là đang nói về người bệnh bên trong tòa thành, tình huống không mấy lạc quan.

Khắc Lao Trạch nói vài câu, trên mặt dường như lộ ra thần sắc sốt ruột, cuối cùng hần ngưng cuộc đối thoại, quay đầu lại nói với Tô Bằng.

“Tô tiên sinh, tình huống hiện tại của bệnh nhân không được tốt lắm, cho nên ngài cần phải lập tức đi đến thăm bệnh nhân, tiến hành xử trí!”

Chương 869: Phi Lợi Phổ

Tô Bằng nghe vậy khẽ gật đầu, hần mang theo vali xách tay bên người, bên trong còn có chứa rương đựng các loại kim châm y dược, Tô Bằng nói.

“Lúc trên máy bay ta ngủ rồi, giờ lúc nào cũng có thể bắt đầu trị liệu.”

“Được.”

Khắc Lao Trạch gật đầu, hần cùng với người giống như là thủ lĩnh hộ vệ quân kia nói mấy câu, liền mang theo Tô Bằng đi vào thành cổ.

Vừa tiến vào thành cổ, Tô Bằng liền thấy được hai cỗ súng máy xạ kích tự động, phương hướng không ngừng biến ảo trên không trung, nhắm ngay vào chính mình.

“Đây là?”

Tô Bằng nhìn hai cỗ súng máy tự động kia, nói với Khắc Lao Trạch.

“Biện pháp phòng hộ, nếu có người đột phá cảnh giới bên ngoài, còn có hỏa lực cường đại hơn đang đợi bọn họ... Hơn nữa thành cổ này đã bị cải tạo thành thành lũy chiến tranh. Không cần phải xem nhẹ nơi này, chỉ cần đi vào bên trong thành cổ, cho dù là cho dù là quân đội hai ngàn người trong khoảng thời gian ngắn cũng không cách nào công phá nơi này được, cho dù kẻ địch sử dụng bom bay, nơi này của chúng ta cũng có hệ thống chặn bom bay lại.”

Khắc Lao Trạch có chút kiêu ngạo nói.

Tô Bằng nghe xong, lại càng cảm thấy nơi này không giống bình thường, không biết bệnh nhân ở trong tầng hầm ngầm, đến tột cùng là thân phận gì. Lại bị bệnh gì mà có thể được bảo vệ nghiêm mật như vậy.

Khắc Lao Trạch mang theo Tô Bằng, dưới sự giám thị tầng tầng tiến vào bên trong thành cổ, hai người đi tới một căn phòng, Khắc Lao Trạch đầu tiên là đóng cửa, sau đó xoa vách tường hai cái, lập tức, trên vách tường xuất hiện một máy nhập mật mã.

Khắc Lao Trạch nhập mật mã vào, rất nhanh, vách tường trước mặt Khắc Lao Trạch cùng với Tô Bằng xuất hiện một thang máy bí mật.

“Đi thôi, thang máy nổi thẳng xuống tầng hầm ngầm. Bệnh nhân của chúng ta là ở chỗ đó.”

Khắc Lao Trạch nói với Tô Bằng, Tô Bằng gật đầu, hai người tiến vào thang máy, Khắc Lao Trạch lại dùng một máy đọc mật mã ở bên trong thang máy, sau đó đem mặt mình đưa tới. Một lớp ánh sáng hồng ngoại quét qua mặt cùng với đồng tử của Khắc Lao Trạch, phát ra một tiếng tít. Xác

định thân phận của Khắc Lao Trạch xong cửa thang máy bắt đầu đóng lại, đi xuống tầng hầm ngầm. Đến nói, Khắc Lao Trạch nói.

“Trước tiên khoan đi ra ngoài đã, ta phải nói chuyện với người đối diện.”

Nói xong, trong thang máy Khắc Lao Trạch cầm điện thoại, sau đó trong miệng không ngừng nói tiếng Đức, tốc độ rất nhanh, Tô Bằng ở bên cạnh nghe Khắc Lao Trạch nói tiếng Đức giống như là các loại âm hiệu linh tinh.

Rất nhanh, trò chuyện đã kết thúc, Tô Bằng chỉ thấy cửa mở ra, đằng sau đó quả thật là đường hầm laser giống như trong phim ảnh, tỏ vẻ nơi này phòng thủ kiên cố, võ công của Tô Bằng cao tới đâu cũng gánh không được mấy tia laser này. Nếu người không biết xông vào nơi này, gần như chắc chắn phải chết.

Khắc Lao Trạch thì lại tỏ vẻ an toàn, đầu tiên thông qua đường hầm đi tới, Tô Bằng đi theo hắn, cùng đi qua đường hầm này.

Cuối đường hầm, lúc Tô Bằng cùng với Khắc Lao Trạch đi tới đó, cánh cửa giống như là cửa kho vàng ngân hàng phát ra một tiếng phụt, Tô Bằng biết đây là đang mở áp khí, rất nhanh, cánh cửa này tự động mở ra.

Tô Bằng đi theo Khắc Lao Trạch đi vào, nhưng đi vào mới phát hiện, nơi này vẫn không phải là trạm kiểm soát cuối cùng.

Gian phòng Tô Bằng cùng với Khắc Lao Trạch đi vào, là một nơi tương tự như phòng thí nghiệm loại nhỏ, có bốn năm người mặc áo quần phòng hộ ở trong này, nhìn thấy Khắc Lao Trạch cùng với Tô Bằng đi tới, một người mặc áo quần phòng hộ đi tới, dùng tiếng Đức nói với Khắc Lao Trạch và Tô Bằng.

“Khắc Lao Trạch tiên sinh, còn có vị này, xin mời tiêu độc trước, sau đó thay đồ phòng hộ, còn có Khắc Lao Trạch tiên sinh, coi như là ngài cũng phẫu được Phi Lợi Phổ tiên sinh trao quyền.”

“Được, Phi Lợi Phổ tiên sinh ở bên trong sao? Ta lập tức trò chuyện với Phi Lợi Phổ tiên sinh.”

Khắc Lao Trạch gật đầu, nhận lấy điện thoại đối phương đưa cho mình, bấm một dãy số điện thoại.

Rất nhanh, điện thoại được thông, Khắc Lao Trạch cùng với đối phương nhanh chóng nói mấy câu, Tô Bằng chú ý tới, một màu đỏ bên cạnh điện thoại trên các đồng hồ đo màu sắc, Khắc Lao Trạch kết thúc trò chuyện liền biến thành màu xanh biếc.

Khắc Lao Trạch cúp điện thoại, quay đầu lại nói với Tô Bằng.

“Xin lỗi, trình tự có chút phiền toái, có điều đại khái đã xử lý tốt, chúng ta đi tiêu độc thay quần áo đi, còn có Chu tiên sinh người ngoại trừ những đồ vật cần thiết, không nên mang theo những vật khác đi vào.

Tô Bằng khẽ gật đầu, mở vali xách tay ra, từ bên trong lấy ra rương chữa bệnh, sau đó theo Khắc Lao Trạch đi đến đó tiêu độc rồi thay áo quần phòng hộ.

Vị kia hẳn là người phụ trách ở đây, dùng tiếng Anh nói với Tô Bằng.

“Ngài là lần đầu tiên tới đây đúng không? Chú ý thời gian của áo quần phòng hộ mang theo trên người, khi thời gian trên áo quần phòng hộ chỉ còn nửa giờ người phải rời khỏi gian phòng này.”

Tô Bằng nhìn thoáng qua áo quần phòng hộ, chỉ thấy phía trên có một cái đồng hồ tính giờ, trên mặt hiện mấy con số 22.59.33 đang không ngừng giảm bớt. Tô Bằng nhìn, trong lòng đại khái đã hiểu rõ, cái này đại biểu cho bản thân hẳn có thời gian dài nhất là hai mươi ba giờ ở trong phòng.

Tô Bằng khẽ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu rõ, người phụ trách mới quay đầu đi, để Tô Bằng tiêu độc.

“Cho dù thấy cái gì, cũng không cần phải kinh ngạc.”

Khắc Lao Trạch ở bên cạnh Tô Bằng cũng mặc áo quần phòng hộ, nói với Tô Bằng, thanh âm của hắn từ trong mi-crô của áo quần phòng hộ vang lên, lộ ra vẻ có chút ồm ồm.

Tô Bằng khẽ gật đầu, hắt hít một hơi thật sâu, theo người phụ trách kia cùng nhau đi vào.

...

Sau khi Tô Bằng đi vào phòng, không khỏi hơi sững sờ.

Thật ra thì trước khi Tô Bằng tiến vào phòng này đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, cho dù trong phòng có một con yêu quái Tô Bằng cũng chưa hẳn đã kinh ngạc.

Nhưng mà, sau khi hắt đi vào phòng, lại cảm giác hơi có chút ngoài dự tính của mình.

Bởi vì, gian phòng đằng sau cửa chính kia, một chút cũng không kỳ lạ, gian phòng ở tầng hầm ngầm của tòa thành, nhưng mà đã trang bị đèn treo, nóc phòng là đèn treo bằng thủy tinh dùng điện, ánh sáng rất là đầy đủ, phòng không tính là đặc biệt lớn, có chừng một trăm thước vuông, chỉ có một phòng, bố trí trong phòng có một loại cảm giác như giai cấp tư sản dân tộc Âu Châu vào những năm tám mươi của thế kỷ hai mươi, sô pha, thảm, tủ sách đầy đủ mọi thứ, ngoài ra còn có một cái bàn đọc sách lớn, cùng với một cái bàn nhỏ một chút, có một cái máy quay đĩa kiểu cũ, một cái radio kiểu cũ đặt ở trên bàn.

Ngay giữa phòng, có một cái giường cực lớn, ở trên giường, có một người đang nằm, hắt đang đắp chăn màu trắng, mà ở phía trước hắt có một người trung niên tóc vàng mắt xanh ngồi ở đầu giường, đang ân cần nhìn người trên giường kia.

Mà ở bên trong cái radio kiểu cũ trên bàn kia, lấy tần suất ba giây đồng hồ một lần, không ngừng phát ra một tổ số đếm.

“4568,3642,9617,3621,7531...”

Thanh âm phát ra bên trong máy radio kiểu cũ là thanh âm của một nữ nhân, thanh âm cũng không tệ lắm, chẳng qua là không có dao động cảm tình gì, nàng dùng thanh âm coi là êm tai để nghe nhưng không chưa đựng bất cứ tia cảm tình nào, dùng tiếng Trung thông báo những con số này.

Tô Bằng nghe xong, trong lòng âm thầm ghi nhớ lại những con số này, những con số này chính là mục đích đi tới lần này của Tô Bằng.

Khắc Lao Trạch đi tới đây, không khỏi có chút câu nệ, người phụ trách kia sau khi đưa hai người đi vào đã ra ngoài rồi, lúc này trong phòng chỉ còn lại có Khắc Lao Trạch, Tô Bằng, còn có người tên là Phi Lợi Phổ tiên sinh kia, cùng với bệnh nhân tên là Hải Đức Lý Hi - Phùng - Thi Thái Nhân.

Tô Bằng theo Khắc Lao Trạch đi đến, nhưng mà tại nơi cách giường ba thước, Khắc Lao Trạch ý bảo Tô Bằng không cần phải tiến lên phía trước nữa, sau đó tự mình đi tới trước mặt người trung niên da trắng ngồi ở trên giường kia, khẽ lên tiếng.

“Phi Lợi Phổ tiên sinh, ta đã dẫn bác sĩ Chu tới rồi.”

Người trung niên da trắng ngồi ở trên giường gật đầu, hẩn quay đầu lại nói với Khắc Lao Trạch.

“Được, người đi ra ngoài trước đi.”

Khắc Lao Trạch gật đầu, hẩn xoay người nhìn thoáng qua Tô Bằng, sau đó rời đi.

Thấy Khắc Lao Trạch rời khỏi, người trung niên da trắng ngồi ở trên giường đứng lên, đi đến trước mặt Tô Bằng, vươn tay ra, sắc mặt có chút mệt mỏi, dùng tiếng Anh nói với Tô Bằng.

“Người chính là bác sĩ Chu sao? Ta đã nghe nói qua đại danh của người, đây là cháu của ta Hải Đức Lý Hi - Phùng - Thi Thái Nhân, hi vọng trị liệu của người làm giảm bớt nỗi thống khổ của hẩn.”

Tô Bằng nhìn thoáng qua người trước mắt, người trung niên da trắng trước mắt không có mặc áo quần phòng hộ, mà chỉ mặc một thân tây trang màu đen, lúc tuổi trẻ nhất định là một người siêu cấp đẹp trai, cho dù già rồi mị lực cũng chỉ có tăng chứ không giảm, nhìn bộ dáng của đối phương, Tô Bằng vô ý thức ở trên người hẩn tưởng tượng ra một thân quân phục của

đảng quốc xã... Nam nhân này, ở thời đại Đức quốc xã, chính là loại bộ dáng sĩ quan Thiết Huyết (ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh) điển hình.

“Chào người... Ta là Chu Lăng, thật ra thì ta bây giờ còn không rõ lắm, người bệnh ta muốn trị liệu như thế nào, chứng bệnh ra sao, ngài có thể nói cho ta một chút trước được không?”

Tô Bằng cách áo quần phòng hộ bắt tay với đối phương, sau đó nói.

Nam nhân gọi là Phi Lợi Phổ này, quay đầu lại nhìn thoáng qua thanh niên nằm trên giường màu trắng, ngẫu nhiên nói với hắn.

“Hải Nhân Lý Hi, người không có vấn đề gì chứ?”

“Không có vấn đề.... chú cứ cho hắn xem đi.”

Thanh niên trên giường miễn cưỡng nặn ra một nụ cười nói với Tô Bằng.

Phi Lợi Phổ nhẹ gạt đầu, hắn nắm lấy ga giường màu trắng trên giường, sau đó dụng lực nhấc lên!

Ga giường màu trắng bị xóc lên, Tô Bằng thấy được Hải Đức Lý Hi - Phùng - Thi Thái Nhân dưới giường đơn, chẳng qua là lúc này vừa thấy sắc mặt Tô Bằng liền biến đổi lớn, kinh hãi trợn mắt há hốc mồm...

Chương 870: Lễ vật Satan

Khi Phi Lợi Phổ xóc chiếc chăn màu trắng của thanh niên nằm trên giường lên, Tô Bằng không khỏi trong nháy mắt hoảng sợ.

Bởi vì, bệnh trạng thanh niên Hải Nhân Lý Hi này, thật sự là có thể nói quá mức quỷ dị, khiến Tô Bằng trong lúc nhất thời cũng không biết làm sao miêu tả, làm sao đối phó.

Chợt thấy thanh niên Hải Nhân Lý Hi kia, cả người, chỉ ít có nửa người, đều hòa tan trên chiếc giường cực lớn.

Đúng vậy, dùng từ không sai, chính là hòa tan ở trên chiếc giường kia.

Thanh niên tên là Hải Nhân Lý Hi kia, hai chân đã hoàn toàn hòa vào trên giường, cũng không phải trên giường khoét một cái lỗ để đặt vào trong đó, mà cái giường này, giống như là vật thể sống khổng lồ liếc mắt, đã nuốt chửng Hải Nhân Lý Hi.

Ngoại trừ như vậy, cả nửa người dưới Hải Nhân Lý Hi, đều hòa vào cùng một chỗ với cái giường này, kể cả phần lưng của hắn, Tô Bằng có thể nhìn thấy, Hải Nhân Lý Hi tuy rằng mặc quần áo, nhưng đã dính chặt vào một chỗ với chiếc giường, có rất nhiều thứ giống như cơ bắp màu đỏ, lại giống như rễ cây, dính chặt vào chiếc giường của Hải Nhân Lý Hi... Không, phải nói là “sinh trưởng” cùng với nhau.

Tô Bằng nhìn cảnh tượng này, cảm giác hơi kinh hãi, có một chút chán ghét, hơn nữa là chán động...

Bởi vì, hắn thấy thế nào, cũng nhìn không ra chiếc giường này là một cơ thể cực lớn, mà nhìn chiếc giường này từ đầu đến đuôi đều giống như một chiếc giường cao cấp bình thường.

Chính là vì như thế, Tô Bằng mới khiếp sợ không thôi.

Tô Bằng ngậy người một giây, mới che miệng lại. Sau nửa ngày, giống như mới khôi phục bình thường.

“Trời ạ... Phỉ Lợi Phổ tiên sinh, người có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là chuyện gì không? Đây... Đây là chứng bệnh sao? Một người, làm sao lại sinh trưởng cùng với chiếc giường vậy?”

Trên mặt Phỉ Lợi Phổ tràn đầy bất đắc dĩ, hắn nói với Tô Bằng.

“Đúng vậy... Người nhìn không sai đâu, đây không phải hoá trang Hollywood, cũng không phải gì khác, Hải Nhân Lý Hi... quả thật sinh trưởng cùng với chiếc giường này... Không, xác thực nói, chiếc giường này chính là bản thân Hải Nhân Lý Hi, hơn nữa không chỉ là chiếc giường này.”

Phỉ Lợi Phổ tiên sinh dùng ngón tay chỉ gian phòng này, nói.

“Giá sách kia, thảm kia, máy quay đĩa kia, bàn học kia, sô pha kia, cả đèn trùm nữa... tất cả, đều là bản thân Hải Nhân Lý Hi, xác thực nói, cả gian phòng này, đều là Hải Nhân Lý Hi, chúng ta bây giờ, đang ở trong bụng Hải Nhân Lý Hi.”

“Cái gì?”

Tô Bằng nghe vậy, khiếp sợ tới đỉnh.

Sau nửa ngày Tô Bằng mới hiểu được lời của đối phương, hần thử hỏi Phi Lợi Phô.

“Phi Lợi Phô tiên sinh... Người nói, mọi thứ ta nhìn thấy trong phòng này, đều không phải đồ đạc chân chính, mà là cơ thể sao?”

“Người có thể hiểu như vậy.”

Phi Lợi Phô rất bất đắc dĩ gật đầu, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, hần nhìn mọi thứ xung quanh, tất cả đều vô cùng chân thật, cho dù là ai thấy, đều xem là những dụng cụ bình thường, ngoại trừ người tâm thần, ai có thể nói những vật này, lại là sinh vật chứ? Nhưng mà nó lại là bộ phận cơ thể của thanh niên này!

Tô Bằng không biết mình nên có cảm tượng gì, chỉ là hần nhìn mọi thứ xung quanh, trong nháy mắt, hần cảm giác được một loại cảm giác rét lạnh nổi cả da gà.

Phi Lợi Phô giống như cũng rất bất đắc dĩ, bước đến bên giường, nói.

“Hải Nhân Lý Hi, ta muốn cho Chu tiên sinh lại gần thêm chút để hiểu hơn, người có thể chịu được chứ?”

“Hiểu mà, chú.”

“Cám ơn người, Hải Nhân Lý Hi.”

Phi Lợi Phô gật đầu, hần thở dài.

Tô Bằng dõi mắt nhìn chăm chăm Hải Nhân Lý Hi, chỉ thấy bụng Hải Nhân Lý Hi, căn bản không phải bụng người thường. Bụng của hắn, giống như một cái lỗ rất lớn, đường kính vượt qua hai mươi centimet, nhưng không cách nào nhìn thấy ruột.

Tô Bằng nhìn thấy, ở trong bụng Hải Nhân Lý Hi, có một thứ gì đó giống như tảng đá màu đen, trong này không ngừng nhúc nhích, giống như là đang hô hấp.

Người thường nếu như thế, đã sớm chết rồi, nhưng mà Hải Nhân Lý Hi lại còn sống, ít nhất trước mắt xem ra vẫn còn có ý thức và ý chí của mình.

“Chu tiên sinh, nhìn thấy chứ? Đây là đầu sỏ gây nên tình trạng này, ta không biết gọi nó thế nào, chỉ có thể gọi là nó là “lẽ vật của Satan”.”

Tô Bằng mới thở dài ra một hơi, hắn nói với Phỉ Lợi Phổ.

“Phỉ Lợi Phổ tiên sinh, người có thể giải thích một chút không, mọi thứ, rốt cuộc là đã xảy ra thế nào không?”

Phỉ Lợi Phổ nghe vậy, nhìn Tô Bằng sau nửa ngày, cuối cùng thở dài một hơi, nói với Tô Bằng.

“Cũng được, ta cũng rất lâu không nói với ai, Chu tiên sinh sớm muộn phải biết về chuyện Hải Nhân Lý Hi, ta đành giải thích một chút với người.”

Tô Bằng gật đầu, hắn bắt đầu nghe Phỉ Lợi Phổ kể chuyện.

Phỉ Lợi Phổ là chú của Hải Nhân Lý Hi, cha của Hải Nhân Lý Hi, là anh trai của Phỉ Lợi Phổ.

Gia tộc bọn họ, là quý tộc Đức lâu đời, thật lâu trước kia, đã bén rễ nảy mầm trong xã hội Đức, nắm giữ lấy một phần kinh tế của Đức.

Tộc trưởng của gia tộc, bởi vì bản lĩnh hơn người, không những tồn tại ở trong chiến tranh thế giới thứ hai, mà còn phát đạt hơn rất nhiều. Trong chiến tranh thế giới thứ hai, gia tộc Thi Thái Nhân nhạy bén cảm nhận được chiều hướng chính trị nước Đức, gia tộc này không giống như người Đức bình thường, tương đối khao khát quyền lợi, bọn họ càng quan tâm lợi

nhuận mặc kinh tế, và an toàn gia tộc. Vì vậy trong chiến tranh thế giới thứ hai ông nội Phỉ Lợi Phổ nhìn trúng Hitler, cảm thấy người này có khả năng thay đổi vận mệnh chính trị nước Đức sâu sắc nhất, bởi vậy ngay từ đầu, khi Hitler còn gian nan, khó khăn nhất gia tộc Thi Thái Nhân đã trợ giúp rất nhiều.

Nhưng khi Hitler đang trên đỉnh cao quyền lực, lại giết hại người Do Thái, tộc trưởng gia tộc Thi Thái Nhân cũng nhạy bén cảm nhận được điên cuồng của Hitler, báo trước sự thất bại của Hitler, cho nên chừa lại một đường lui cho chính mình. Gia tộc Thi Thái Nhân một mặt buôn bán cho đế quốc xã, một mặt giúp đỡ danh nhân dân tộc Do Thái thoát khỏi nước Đức. Rất nhiều danh nhân, còn có rất nhiều người Do Thái bình thường từng nhận được sự giúp đỡ của gia tộc Thi Thái Nhân đều ghi nhớ tình nghĩa này.

Tộc trưởng gia tộc Thi Thái Nhân, chính là dựa vào bản lĩnh hai mặt này, không những phát tài mà còn giữ được đường lui, phát triển sau này cho con cháu. Sau khi chiến tranh thế giới chấm dứt, bởi vì từng giúp đỡ rất nhiều người Do Thái, nên thoát được sự thanh toán của phần tử người Do Thái đối với đế quốc xã. Cũng có thể nói bởi vì nguyên nhân hai mặt, luôn lách khéo léo giữa hai bên như thế này, đã khiến cho gia tộc Thi Thái Nhân trở thành đại phú hào của nước Đức.

Sau chiến tranh thế giới thứ hai, tộc trưởng của nhà quý tộc này ở Tây Đức mua sắm rất nhiều đất đai, tàng trữ không ít đất đai, hơn nữa bắt đầu mạo dịch quốc tế, nhanh chóng, trở thành đại phú ông số một Tây Đức, theo thời gian không ngừng xoay chuyển, đất đai gia tộc của Phỉ Lợi Phổ kiểm soát, cũng càng ngày càng nhiều.

Tòa lâu đài cổ này, cũng là một trong những sản nghiệp gia tộc.

Phỉ Lợi Phổ và Hải Nhân Lý Hi đều được sinh ra trong tòa lâu đài cổ.

Tòa lâu đài cổ này, trong chiến tranh thế giới thứ hai là tài sản quan trọng của gia tộc bọn họ, bởi vì vị trí của nó thực sự quá bí ẩn, trong chiến tranh, thậm chí chưa từng bị phá hoại, cũng chưa từng gặp phải ném bom.

Người của gia tộc, cũng đều thập phần yêu mến tòa lâu đài cổ này, Hải Nhân Lý Hi cũng như vậy, thường xuyên ra vào tòa lâu đài cổ này.

Nhưng mà, bi kịch cũng chính là xảy ra trong tòa lâu đài cổ này.

Đại khái một ngày mười bảy năm trước, Hải Nhân Lý Hi lúc dọn dẹp đồ đạc cất giữ trong tầng hầm tòa lâu đài cổ, một ngôi sao băng không biết từ đâu, xẹt qua không trung, đâm vào tòa lâu đài cổ.

Ngôi sao này, xuyên qua cả tòa lâu đài cổ, cuối cùng đâm vào tầng hầm, đâm trúng Hải Nhân Lý Hi, bắn vào trong bụng hắn...

Chương 871: Bệnh bất tử (1)

Hải Nhân Lý Hi bị thiên thạch nện ngã trên đất.

Thiên thạch kia, vào lúc xuyên cổ bảo, động năng đã giảm đi hơn phân nửa, mà lúc nện vào bụng Hải Nhân Lý Hi, mặc dù nện xuyên bụng hắn, nhưng động năng cơ bản đã biến mất, chỉ xuyên thân thể của Hải Nhân Lý Hi một nửa, một nửa còn lại, thì lại bị kẹt dưới mặt đất.

Lúc này Hải Nhân Lý Hi đã hôn mê, mà những người khác trong tòa thành rất bối rối, trong thời gian ngắn chưa tới tầng ngầm, cho nên chậm trễ ước chừng 30 phút.

Nhưng mà, chính trong 30 phút này, tạo thành kết cục thảm nửa đời sau của Hải Nhân Lý Hi.

Trong nửa tiếng này, thiên thạch dính máu tươi của Hải Nhân Lý Hi, không ngờ thông qua lực lượng thần bí nào đó, không ngừng tu bổ thân thể của Hải Nhân Lý Hi.

Bụng Hải Nhân Lý Hi bị xuyên thủng, cũng bắt đầu sinh trưởng không ngừng, vũng máu kia tựa hồ thành chất dinh dưỡng nào đó, do thiên thạch này, phía dưới thân thể của Hải Nhân Lý Hi, đã sinh trưởng ra vô số giống thịt đỏ như rễ cây đại thụ, đâm thật sâu vào mặt đất cổ bảo.

Bởi vì cải tạo của thiên thạch, nền đá cổ bảo phía dưới thân thể Hải Nhân Lý Hi, được cải tạo thành tổ chức sinh vật nào đó, đem Hải Nhân Lý Hi cùng cả cổ bảo dính liền.

Nửa giờ sau, đợi đến khi những người khác trong cổ bảo nhớ tới Hải Nhân Lý Hi dưới tầng ngầm, thiên thạch đã đánh Hải Nhân Lý Hi cùng cổ bảo lại một chỗ.

Những tuý tùng trong cổ bảo kia, bị tình huống này làm cho sợ hãi, lập tức báo cho thúc thúc của Hải Nhân Lý Hi, cũng chính là Phỉ Lợi Phổ tiên sinh.

Phỉ Lợi Phổ rất nhanh chạy tới cổ bảo, có điều vẫn không có biện pháp gì.

Hải Nhân Lý Hi bị thiên thạch ô nhiễm, lúc này đã tỉnh, hắn thống khổ la to, lớn tiếng khóc, có điều không cách nào di động nửa phần người mình, thân thể của hắn, đã bị thiên thạch gắn liền trong tầng ngầm của cổ bảo.

Phỉ Lợi Phổ tiên sinh cũng không biết làm sao, chỉ có thể phái người đi thành phố lớn của Đức, dùng máy bay trực thăng mang bác sĩ đến, xem thử có thể giải thoát Hải Nhân Lý Hi từ trong cổ bảo này ra ngoài không.

Nhưng mà tình huống thực tế là, sau khi bác sĩ tới, bị tình huống hiện trường làm cho sợ hãi, nhưng ở dưới yêu cầu của Phỉ Lợi Phổ tiên sinh, bác sĩ vẫn khắc chế sợ hãi, bắt đầu thi triển giải phẫu với Hải Nhân Lý Hi.

Nhưng, việc này hoàn toàn không có hiệu quả.

Cắt bỏ của bác sĩ với Hải Nhân Lý Hi và cổ bảo ngầm, hoàn toàn không theo kịp tốc độ sinh trưởng do thiên thạch thần bí này mang đến, hoàn toàn không cách nào cắt, hơn nữa mỗi lần cắt, Hải Nhân Lý Hi đều phát ra tiếng kêu thảm thiết, thuốc mê nhân loại, đối với Hải Nhân Lý Hi lúc này hoàn toàn không tác dụng.

Bác sĩ không có cách nào, chỉ có thể thay đổi sách lược, bọn họ cho rằng khối thiên thạch này là đầu sỏ gây nên trạng thái này của Hải Nhân Lý Hi, bọn họ nghĩ biện pháp, muốn cắt bỏ thiên thạch trong bụng Hải Nhân Lý Hi.

Chỉ là bọn họ thật không ngờ, việc này tạo thành hậu quả kinh khủng bậc nào.

Giải phẫu cắt bỏ thiên thạch, vừa tiến hành đến một nửa, lúc hai bác sĩ đang hết sức chăm chú cắt bỏ thiên thạch, đột nhiên bọn họ cảm giác thân thể của mình biến lùn.

Khi bọn họ cúi đầu quan sát, mới khiếp sợ phát hiện, không biết khi nào, thân thể của bọn họ, đã bị cơ nhục mà Hải Nhân Lý Hi cùng cỗ bảo hợp thành một mạch hòa tan, chân của bọn họ, đều hòa tan vào.

Phỉ Lợi Phổ lúc ấy cũng sợ hãi kêu lên một cái, hắn không biết xử lý như thế nào, mà hiện trường không có bác sĩ khác, chỉ có thể ngồi nhìn hai bác sĩ này từ từ “Hòa tan” vào trong cơ thịt của Phỉ Lợi Phổ.

Hai bác sĩ kia không ngừng kêu thảm thiết, giãy dụa, bọn họ cũng không cảm giác đau đớn, nhưng vẫn ở dưới tình huống không biết, bọn họ bị “Hòa tan” vào thân thể Hải Nhân Lý Hi, chưa đến một tiếng, hai bác sĩ, dụng cụ phẫu thuật của bọn hấn, còn cả một số máy chữa bệnh, toàn bộ bị “Hòa tan” vào trong cơ thể sinh vật kỳ dị kia!

Phỉ Lợi Phổ lúc ấy đã sợ ngây người, nhưng duy nhất đáng ăn mừng chính là, Hải Nhân Lý Hi vẫn giữ ý thức cùng ý chí của mình, hắn có thể nói chuyện cùng Phỉ Lợi Phổ, Hải Nhân Lý Hi nói cho Phỉ Lợi Phổ, nói hấn cảm giác mình “Đường như ăn thứ gì đó, cảm giác giảm bớt thống khổ. “.

Phỉ Lợi Phổ cảm giác mình không có cách nào, hấn cảm giác đây là một thứ khủng bố, nhưng hấn vẫn muốn bảo trụ tánh mạng Hải Nhân Lý Hi, không muốn Hải Nhân Lý Hi bị chuyên gia nghiên cứu khoa học Đức cắt miếng nghiên cứu.

Vì vậy, hấn bỏ ra số tiền lớn phong tỏa tin tức, tạm thời phong tỏa ở đây.

Không ai dám tiếp cận Hải Nhân Lý Hi, nhưng mà lúc này Hải Nhân Lý Hi cùng cỗ bảo sinh trưởng thành một thể, lại phản phát mất đi hệ thống tuần hoàn tất yếu của nhân loại, hấn không cần ăn cơm, không cần uống nước, không cần bài tiết, liền như vậy sinh trưởng ở cỗ bảo ngầm.

Phỉ Lợi Phổ thì lại trở về Đức, bởi vì hấn là tộc trưởng gia tộc đời này, hấn thông qua các loại quan hệ, chiếm được một rất tiểu đội nghiên cứu tân tiến, sau đó chạy về cỗ bảo, nghiên cứu tình huống Hải Nhân Lý Hi.

Chỉ là khi bọn họ trở về, phía dưới thân thể Hải Nhân Lý Hi, đã sinh trưởng ra cái “Giường lớn”, chính là cái giường Hải Nhân Lý Hi nằm bây giờ.

Nhân viên nghiên cứu Phỉ Lợi Phổ mang đến, đều bị tình huống của Hải Nhân Lý Hi làm sợ cháng váng, có điều bọn họ dù sao cũng là đoàn đội nghiên cứu tinh anh, trải qua nghiên cứu dài đến hai năm, rốt cuộc có kết quả nghiên cứu nhất định.

Kết quả nghiên cứu, chính là Hải Nhân Lý Hi, còn cả “Giường lớn” dưới người hắn, đều là sinh vật, loại sinh vật này hẳn là “Sinh vật đổi màu” nào đó ngoài tinh cầu tới, có thể mô phỏng cảnh vật chung quanh, thậm chí có thể từ trong ý thức người lấy ra một số yếu tố, để xây dựng hoàn cảnh chung quanh.

“Sinh vật” này, bây giờ đã cùng Hải Nhân Lý Hi hợp thành một thể, thiên thạch trong bụng Hải Nhân Lý Hi kia rất có thể là loại hạt giống “Sinh vật đổi màu” này, mà Hải Nhân Lý Hi bất hạnh đã trở thành ký chủ, loại sinh vật này tính công kích không mạnh, chỉ cần không kích thích thiên thạch, hơn nữa cung ứng điện lực cho sinh vật, liền có thể bảo đảm sinh vật này không hiện lộ ra tính công kích cường đại... Bởi vì dòng điện liền có thể thỏa mãn năng lượng nhu cầu của “Nó”, “Nó” liền không cần “Ăn cơm”.

Phỉ Lợi Phổ với nghiên cứu này rất không hài lòng, bởi vì phần báo cáo nghiên cứu này vẫn chưa giải thích hết tất cả trong hiện thực, bởi vì ở trong hai năm này, “Sinh vật” thần bí này chẳng những mọc thảm, còn mọc một loạt phương tiện gia cụ như giá sách, sofa, đèn treo, bàn, máy quay đĩa, còn cả radio,....

Nhưng may thay, nghiên cứu dù sao cũng đã tìm ra biện pháp khắc chế tính nguy hiểm của “Nó”, chỉ cần có dòng điện hoặc là hình thức năng lượng khác cung ứng, nó cũng sẽ không thôn phệ người.

Mà những nhân viên nghiên cứu kia vẫn không hiểu, tại sao trong phòng này lại có một máy thu thanh, hơn nữa còn đang phát không ngừng, truyền thanh mấy cụm số tiếng Trung.

Tô Bằng nghe Phỉ Lợi Phổ nói, hẳn cũng tìm không ít người nghiên cứu, nhưng vẫn chưa phá giải bí mật trong đó.

Tin tức Hải Nhân Lý Hi cùng sinh vật ngoài hành tinh, cuối cùng vẫn truyền ra ngoài, khiến cho chính phủ Đức cùng một số đoàn khác trên thế giới chú ý.

Nhưng vì lực ảnh hưởng của gia tộc Thi Thái Nhân, chuyện này cuối cùng vẫn bị áp chế trong phạm vi nhỏ, cũng không có truyền thông biết chuyện này.

Chính phủ Đức cũng vì lực ảnh hưởng cường đại của gia tộc Thi Thái Nhân, miễn cưỡng đồng ý lắng lẽ xử lý chuyện này, mà Phỉ Lợi Phổ thông qua quan hệ cùng bên Đức **, điều khiển lực quân tinh nhuệ của Đức bố phòng trong này.

Dù sao tin tức xuất hiện sinh vật ngoài hành tinh quá mức chấn động, không ít tổ chức hoặc là quốc gia trên thế giới này muốn thăm dò bí mật này, cho nên ở đây cũng không phải an toàn tuyệt đối, ở trong hơn mười năm quá khứ, ít nhất gặp qua ** lần công kích, có điều cũng may phần lớn đều bị ngăn cản được.

Hải Nhân Lý Hi luôn luôn giữ ý thức cùng ý chí, vượt qua mười bảy năm như vậy, chỉ là hắn thường xuyên sinh ra cảm giác đau đớn, thống khổ không chịu nổi.

Phỉ Lợi Phổ cũng từng định dùng thủ đoạn y học ức chế thống khổ cho hắn, nhưng chứng bệnh của Hải Nhân Lý Hi rất kỳ quái, chỉ cần dùng dụng cụ y học hiện đại để trị liệu cho hắn, rất nhanh, gian phòng sinh vật này, sẽ cần quét sạch dụng cụ sinh vật ở trong phòng.

Những chuyên gia kia cuối cùng nghiên cứu chỉ ra, tựa hồ chung quanh Hải Nhân Lý Hi bài xích một số thứ có hàm lượng khoa học kỹ thuật, thứ duy nhất có thể giảm bớt thống khổ của Hải Nhân Lý Hi, chỉ có trị liệu tính chất vật lý.

Phỉ Lợi Phổ cũng tìm không ít danh y cho Hải Nhân Lý Hi, cuối cùng phát hiện, những biện pháp khác đều hiệu quả bình thường hoặc là không hiệu quả, chỉ có châm cứu cùng xoa bóp Trung Quốc, có thể tạo được hiệu quả nhất định ức chế chứng đau đớn của Hải Nhân Lý Hi.

Đây cũng là lý do Phỉ Lợi Phổ cuối cùng tìm bác sĩ Trung “Chu Lăng” do Tô Bằng sắm vai này.

...

...

“Trên đó, chính là tất cả chuyện từng trải qua.”

Phỉ Lợi Phổ nói hết tình huống một lần, cuối cùng nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, trầm mặc không nói, sau nửa ngày mới mở miệng nói.

“Thông qua lời vừa rồi, Phỉ Lợi Phổ tiên sinh người đã nói, Hải Nhân Lý Hi là con trai của anh người, trên thực tế tuổi của các người chênh lệch cũng không lớn, ngài chỉ lớn hơn Hải Nhân Lý Hi bảy tuổi, thật sao?”

“Ừm.”

Phỉ Lợi Phổ nhẹ gật đầu, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi nhìn thoáng qua Hải Nhân Lý Hi, nói.

“Nhưng mà... Hải Nhân Lý Hi tiên sinh thoát nhìn, bộ dáng chỉ hơn hai mươi tuổi, mà ngài...”

“Đúng vậy.”

Phỉ Lợi Phổ khẽ gật đầu, bất đắc dĩ cười khổ.

“Hải Nhân Lý Hi là vào lúc hai mươi hai tuổi bị thiên thạch đánh, bây giờ hắn đã ba mươi chín tuổi, ta bốn mươi sáu tuổi, tướng mạo của chúng ta hắn không chênh lệch bao nhiêu, nhưng người xem, ta đã là người trung niên, nhưng Hải Nhân Lý Hi vẫn giữ tướng mạo hai mươi hai tuổi của hắn... tựa hồ sau khi bị thiên thạch này đánh, hắn vĩnh viễn giữ ở hai mươi hai tuổi... Cho nên, ta mới gọi thiên thạch này là “Lẽ vật Satan”, ta lo lắng, Hải Nhân Lý Hi hắn...”

Hải Nhân Lý Hi trên giường, lúc này tựa hồ cũng có suy nghĩ gì đó, hần hơi giãy dụa ngẩng đầu, nhìn về phía Tô Bằng, nói.

“Đây là nguyên rủa của Satan... Ta từng thử tự sát, nhưng cho dù ta cắn đứt đầu lưỡi, hay là thỉnh cầu thúc thúc của ta dùng dược vật chết không đau giết chết ta, cũng không được... Cắn đứt đầu lưỡi rất nhanh sẽ mọc ra, dược vật chết không đau căn bản chính là trò cười, cho dù là dùng lục hóa vật, với ta bây giờ nói, còn ít độc hơn ăn muối.”

“Ừm... Ta lo lắng chính là, Hải Nhân Lý Hi hần... vĩnh viễn sẽ không chết đi!”

Chương 872: Nhớ lại

Hải Nhân Lý Hi mặc dù có chút sắc mặt tái nhợt, nhưng nhìn thế nào cũng là thanh niên hơn hai mươi tuổi, không hề nhìn ra đã là người ba mươi chín tuổi.

“Đúng là thần kỳ, thứ này, không ngờ có thể làm cho người giữ mãi tuổi thanh xuân... Đây có thể xem như có được cũng có mất không?”

Trong lòng Tô Bằng, suy nghĩ.

Tô Bằng nghĩ tới đây, nhìn thoáng qua Phi Lợi Phổ.

Phi Lợi Phổ vừa rồi mặc dù đem mọi chuyện kể qua một lần, nhưng Tô Bằng vẫn nhạy cảm cảm giác được, Phi Lợi Phổ này có đôi chút không nói tí mĩ.

Tỷ như theo lời Phi Lợi Phổ, liên quan đến chuyện Radio của căn phòng này, lại có chút mơ hồ.

Theo như lời Phi Lợi Phổ, bên trong Radio trong phòng này không ngừng phát lặp lại những tổ hợp số đó, có lẽ liên quan đến ý thức hoặc là tiềm thức của Hải Nhân Lý Hi, những con số kia có ý nghĩ thế nào, dường như cũng chưa có ai phát hiện ra.

Nhưng Tô Bằng biết, trên thế giới này, ít nhất Tiểu Tiên, vô cùng để ý những tổ hợp số này.

Tổ hợp số bên trong radio kia, là thứ gì, có thể khiến cho Tiểu Tiên bỏ ra cái giá một trăm vạn đôla để mua bốn con số kia, giá cả kia quả thật là ngất trời.

Tại sao hạt giống sinh vật có thể là ngoài hành tinh bay đến, có thể phát ra nhiều tổ hợp số như vậy?

Những tổ hợp số này, rốt cuộc có ý nghĩa thế nào?

Hắn tuyệt đối không tin, Phi Lợi Phổ không biết giá trị những tổ hợp số này, mà xem nó như là tin tức không có ý nghĩa.

Hắn không tin, Phi Lợi Phổ không cẩn thận nghiên cứu những tổ hợp số này, dò xét rõ ràng ý nghĩa hàm chứa bên trong những tổ hợp số này.

Hắn cũng không tin, Tiểu Tiên sẽ mua những con số vô nghĩa này, dùng giá cao như vậy, một trăm vạn đổi lấy bốn con số.

Tất cả, khẳng định có một đáp án.

Nhưng mà, Tô Bằng cũng không nóng lòng, hắn cũng không vội vàng biết đáp án.

Bây giờ hắn đã vào trong căn phòng kỳ lạ này, có trong tay những tổ hợp số thần bí kia, chỉ cần mình ghi nhớ cái này, thì sẽ có tư cách cò kè mặc cả với Tiểu Tiên.

Hiểu rõ ràng những điều này, Tô Bằng khẽ gật đầu với Phi Lợi Phổ, nói.

“Ta hiểu rồi, ta sẽ cố gắng giúp đỡ Hải Nhân Lý Hi tiên sinh giảm bớt đau đớn, có điều Phi Lợi Phổ tiên sinh, trị liệu của ta nhất định sẽ sử dụng kim châm, cái này sẽ không tạo thành tổn công gì với sinh vật kia chứ?”

“Không đâu, người có thể yên tâm.”

Hải Nhân Lý Hi lắc đầu, nói với Tô Bằng.

“Ta đã từng trị liệu châm cứu và xoa bóp Trung Quốc, đối với nó đều không gây ra kích thích gì, sẽ không kích động sinh vật kia, phương diện an toàn

người có thể yên tâm, hơn nữa vì chứng minh điểm này, ta cũng có thể ở đây, quan sát trị liệu của người.”

“Được, ta bắt đầu trị liệu đây.”

Tô Bằng nghe vậy, khẽ gật đầu, hấn đi đến bên giường, chân chờ chốc lát, ngồi lên trên giường.

Tô Bằng hít sâu một hơi, mở hòm thuốc của mình.

Trong hòm thuốc, Tô Bằng lấy ra mấy bộ kim châm thật dài, hấn rút ra một cây, hít sâu một hơi, đâm vào thân thể của Hải Nhân Lý Hi nằm trên giường.

“A...”

Hải Nhân Lý Hi bất chợt phát ra một tiếng kêu đau.

“Người không sao chứ, Hải Nhân Lý Hi?”

Nghe thấy Hải Nhân Lý Hi kêu đau, Phỉ Lợi Phổ vô cùng căng thẳng, hỏi Hải Nhân Lý Hi.

“Ta chưa bao giờ có cảm giác tốt như thế này, quá thần kỳ... Nơi cây kim dài màu vàng này đâm xuống, cảm giác thật thoải mái, giống như là.... Giống như là...”

Hải Nhân Lý Hi mở miệng nói, cân nhắc hồi lâu, hấn rút cuộc tìm được từ ngữ phù hợp, nói.

“Giống như tiến vào tiên cảnh, tiến vào thiên đường... Thật thoải mái...”

Phỉ Lợi Phổ nghe vậy, hấn khẩn trương nhìn biểu tình của Hải Nhân Lý Hi, chỉ thấy trên mặt của Hải Nhân Lý Hi có chút ửng hồng, mang theo một loại biểu tình phiêu phiêu dục tiên, giống như rất hưởng thụ kích thích kim châm.

“Người cảm thấy tốt là được rồi, Hải Nhân Lý Hi!”

Phỉ Lợi Phổ thấy thế, mới thở phào nhẹ nhõm, nói với Hải Nhân Lý Hi.

Hải Nhân Lý Hi khẽ gật đầu, sau đó nhắm mắt lại.

Thật ra châm pháp Tục Mệnh Tiên Châm của Tô Bằng, cũng không cần kim châm này làm vật dẫn, chỉ cần lực lượng pháp thuật hoặc là nội lực là được rồi, có điều Tô Bằng cảm thấy như vậy quá kinh thể hải tục, dễ dàng tạo nên hoài nghi và hiểu lầm không cần thiết, cho nên vẫn sử dụng kim châm.

Kim châm chỉ là nguy trang, chính thức có tác dụng, vẫn là nội lực cùng lực lượng pháp thuật Tô Bằng dồn vào bên trên kim châm.

Chỉ là cảm ứng một chút như vậy, Tô Bằng đột nhiên cảm giác được, trạng thái thân thể của Hải Nhân Lý Hi, vô cùng thần kỳ.

Dựa theo cảm ứng Tô Bằng, kinh mạch thân thể của Hải Nhân Lý Hi, kỳ thật đã nằm bên bờ vực sụp đổ, bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ vụn, nếu những kinh mạch này vỡ nát, Hải Nhân Lý Hi có lẽ sẽ chết trong vòng mười mấy phút đồng hồ.

Nhưng mà, kinh mạch héo rũ này, cũng đang diễn ra thay đổi bên trong bụng của Hải Nhân Lý Hi.

Tô Bằng thông qua chân khí, có thể cảm giác được hòn đá màu đen được gọi là lễ vật Satan nằm trong bụng Hải Nhân Lý Hi kia, không ngừng phát ra sức mạnh sinh mệnh, đang cung cấp sự sống cho Hải Nhân Lý Hi.

Tô Bằng mơ hồ cảm giác được, cả gian phòng này, đều là hệ thống sinh vật, trong phòng này, tràn đầy sức mạnh sinh mệnh cường đại.

Loại sức mạnh sinh mệnh này, chỉ cần có thể trút vào, e rằng ngay cả một khu rừng rậm khô cằn, cũng có thể trong mười phút một lần nữa khôi phục sinh mệnh, sinh ra cành lá mới.

Có điều, loại lực lượng này cũng không phải tiêu tán. Năng lượng này, ở trong phòng giống như một vòng tuần hoàn, cuối cùng lại trở về trên chiếc

giường kia, lần nữa tiến vào lễ vật Satan màu đen kia, hoàn thành một vòng tuần hoàn.

Hải Nhân Lý Hi lại giống như phụ thuộc vào vòng tuần hoàn sinh mệnh này, thân thể của hắn đã trở thành hệ thống, cũng không phải nối liền với gian phòng này, Hải Nhân Lý Hi tiêu hao một bộ phận sức mạnh sinh mệnh, duy trì tính mạng, nhưng sức mạnh sinh mệnh này so với hệ thống sức mạnh sinh mệnh cả cái gian phòng này thì lại bé nhỏ không đáng kể, nhưng nếu như không phải là lễ vật Satan tảo mát ra sức mạnh sinh mệnh cường đại, Tô Bằng thậm chí hoài nghi, Hải Nhân Lý Hi vứt bỏ thiên thạch màu đen trong bụng hắn, trong mười phút ngắn ngủi thân thể có héo rũ biến thành cây khô mà chết không.

“Đúng là kỳ quái... Từ phán đoán cảm quan của ta, dường như lễ vật Satan này đã trở thành một thể, ngược lại Hải Nhân Lý Hi, dường như ngoài ý muốn bị cuốn vào...”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng.

Có điều mặc dù thân thể Hải Nhân Lý Hi giống như là bộ phận thêm vào, lại cho Tô Bằng không gian thi triển, kinh mạch Hải Nhân Lý Hi mặc dù có chút héo rũ, nhưng dù sao vẫn còn đang tồn tại.

Tô Bằng không ngừng dùng kim châm phát động năng lượng cộng hưởng, Hải Nhân Lý Hi không ngừng phát ra âm thanh rên rỉ, cuối cùng, không ngờ hắn sảng khoái chìm vào giấc ngủ.

“Chu tiên sinh, y thuật của ngươi, quả thật rất thần kỳ!”

Phỉ Lợi Phổ ở bên cạnh Tô Bằng, nhìn hắn trị liệu, tự đáy lòng cảm khái nói.

“Ngươi biết không, Hải Nhân Lý Hi đã gần hai năm không ngủ... Căn phòng này mặc dù tước đoạt tự do của hắn, lại cho hắn tinh lực vô cùng, hắn thậm chí không cần ngủ... Đau đớn khiến hắn không cách nào chìm vào giấc ngủ, trong hai năm qua đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy hắn ngủ, hắn đang ngủ rất yên bình!”

Tô Bằng khẽ gật đầu, hấn cúi đầu, Tô Bằng tiếp tục ra vẻ dùng kim châm kích thích Hải Nhân Lý Hi, nói.

“Phỉ Lợi Phổ tiên sinh, tình huống so với trong tưởng tượng của ta phức tạp hơn nhiều, Hải Nhân Lý Hi tiên sinh kinh mạch trong cơ thể vô cùng hỗn loạn, phức tạp hơn người bình thường rất nhiều... Một lần trị liệu hoàn chỉnh của ta, đối với người bình thường mà nói cần hai giờ, nhưng với Hải Nhân Lý Hi tiên sinh, sợ là cần mười tiếng đồng hồ liên tục trị liệu, hơn nữa liên tục trị liệu bảy đến mười ngày, mới có thể tạo được hiệu quả tốt nhất.”

Phỉ Lợi Phổ nghe vậy, nhẹ gật đầu, hấn với trung y không biết, nhưng hấn hiểu Hải Nhân Lý Hi, tình huống của Hải Nhân Lý Hi, cho dù là ai cũng sẽ không xem như là người bệnh bình thường.

“Ta ở đây với người, trong mười ngày này, ta đều ở đây với Hải Nhân Lý Hi nhìn hấn tiếp nhận trị liệu, nhưng Chu tiên sinh phải chú ý một điểm, cho dù là ai cũng không thể liên tục ở lại trong phòng này hơn hai mươi bốn tiếng đồng hồ, nếu không... sẽ có thay đổi gì, chúng ta cũng không nói rõ được.”

Phỉ Lợi Phổ nói với Tô Bằng.

Tô Bằng khẽ gật đầu, trong lòng lại trầm nghĩ, đối phương vẫn không yên tâm với mình.

Có điều Tô Bằng cũng không thêm đề ý, thật ra trị liệu Hải Nhân Lý Hi, cũng giống như Tô Bằng châm cứu cho mình, chỉ cần mười phút đến hai mươi là được, tình huống Hải Nhân Lý Hi đặc thù, tối đa cũng phải cần hơn năm phút đồng hồ.

Nhưng mà mục đích của Tô Bằng, là trộm lấy tin tức tổ hợp số nơi này, bây giờ có cơ hội ở lại đây, đương nhiên sẽ không chỉ dừng lại trong thời gian ngắn ngủi như vậy.

Tô Bằng một bên giả bộ như kích thích kim châm, một mặt, lại không ngừng tập trung tinh thần, nhớ lại tổ hợp số trong radio trong phòng.

“6521, 5364, 1574. 3649. 2103, 0127 ... “

Chương 873: Luồng tin tức khổng lồ (1)

Thời gian trôi qua từng phút từng giây. Cứ cách 10 phút, Tô Bằng lại rung châm một lần. Phần thời gian còn lại, hắn đều tập trung ghi nhớ tổ hợp số phát ra từ chiếc radio kia.

Phỉ Lợi Phổ cũng giống như là những lời hắn đã nói, luôn ở bên cạnh Tô Bằng, chăm chú nhìn Tô Bằng châm cứu cho Hải Nhân Lý Hi..

Xem ra, Phỉ Lợi Phổ thật lòng quan tâm đến đứa cháu trai của mình. Hắn quả thực là đã cùng với Tô Bằng ở trong căn phòng này độ khoảng 10 tiếng đồng hồ rồi, thậm chí đến cơm cũng chẳng buồn ăn, cứ như vậy mà túc trực ở nơi đây.

10 tiếng sau.

Tô Bằng cuối cùng cũng động kim châm. Sau đó rút kim châm ra khỏi người của Hải Nhân Lý Hi.”

“Ồn rồi chứ?”

nhìn động tác của Tô Bằng, Ở phía sau hắn, thấy đã có phần mỏi mệt, Phỉ Lợi Phổ hỏi.

“Việc điều trị của ngày hôm nay kết thúc rồi. Chỉ có điều, điều trị như thế này, cần phải kéo dài ít nhất là 10 ngày trở lên, mới có thể được tính như một đợt trị liệu. Qua một đợt trị liệu, đại khái có thể giúp cho Hải Nhân Lý Hi tiên sinh trong khoảng thời gian từ nửa năm đến 10 tháng không còn cảm thấy đau đớn”.

Tô Bằng nói với Phỉ Lợi Phổ.

Hắn đúng là không lừa Phỉ Lợi Phổ. Trải qua sự điều trị bằng phương pháp “Tục mệnh tiên châm”, kinh mạch của Hải Nhân Lý Hi đa phần đã được đả thông. Tô Bằng không hoàn toàn dẫn động năng lượng tự do ở trong không gian, mà thay vào đó là đem một sinh khí của thiên thạch đen nơi phần bụng dẫn nhập vào trong kinh mạch của Hải Nhân Lý Hi, đem sức mạnh

cực đại của sức mạnh sinh mệnh khổng chế dưới kim châm, giúp cho kinh mạch của Hải Nhân Lý Hi có được 2 phần bình phục.

Do vậy mà qua bốn, năm lần điều trị, sức khỏe của Hải Nhân Lý Hi đại khái là đã phục hồi đến một trạng thái không tệ.

Đương nhiên, Tô Bằng là muốn tận lực kéo dài thời gian điều trị. Vì xét cho cùng, hắn vẫn muốn đoạt lấy những tổ hợp số bí ẩn kia.

“Cảm ơn ngài, Chu tiên sinh.”

Phỉ Lợi Phổ nhìn đáng ngủ quên thuộc ở trên giường của Hải Nhân Lý Hi, thấp giọng nhưng vẫn mang đủ sự thành khẩn nói với Tô Bằng.

“Không cần phải khách khí, ngài là chủ thuê của ta mà”.

Tô Bằng đáp, vừa nói, hắn ta vừa đem kim châm ở hộp cứu thương chứa các dụng cụ đặc thù của mình tiến hành tiêu độc, sau đó thu dọn hộp cứu thương.

“Hôm nay chỉ chẩn đoán và điều trị đến đây thôi. Nói thật, ta có chút mệt mỏi. Phỉ Lợi Phổ tiên sinh có thể nào sắp xếp cho ta một căn phòng ở trong Lâu đài được không? Ta muốn nghỉ ngơi một lát.”

Tô Bằng nói với Phỉ Lợi Phổ, Hắn ta tuy rằng vẫn còn bận tâm đến tổ hợp số kia, nhưng vì không muốn Phỉ Lợi Phổ tỏ ý nghi ngờ, hắn ta vẫn là lộ ra đáng vẻ mệt mỏi, nói với Phỉ Lợi Phổ.

“Hoàn toàn không có vấn đề gì.”

Phỉ Lợi Phổ gật đầu. Hắn dẫn Tô Bằng, một trước một sau ra khỏi căn phòng “mô phỏng” thần bí này.

Sau khi hai người bước ra khỏi gian phòng, lại trải qua một lần khử độc. Lúc mà Tô Bằng thi triển hoa châm đã từng tháo găng tay ra, bất quá ở trong phòng cũng không hề e ngại vì khuẩn gây bệnh, khử độc chỉ là một trong những phương thức phòng ngừa mà thôi.

Bên ngoài, Khắc Lao Trạch vẫn đứng đợi. Rõ ràng, Khắc Lao Trạch cũng đã quá kiệt sức rồi, nhưng với tư cách là một trợ thủ đắc lực, hắn ta vẫn cứ đứng ở đó.

“Khắc Lao Trạch, đi sắp xếp cho Chu tiên sinh một gian phòng ở trong lầu đài, dặn đầu bếp làm một vài món ăn Trung Quốc mang tới cho Chu tiên sinh. Để Chu tiên sinh nghỉ ngơi cho thật khỏe.”

Phỉ Lợi Phổ dặn dò Khắc Lao Trạch.

Người sau liền gật đầu. Tô Bằng đi theo Khắc Lao Trạch, thông qua kết bảo hiểm ngân hàng trông như một cái cửa lớn, vòng qua địa đạo có ánh sáng laser, lại đi qua thang máy để trở về lầu đài. Khắc Lao Trạch dẫn Tô Bằng tạt ngang qua lầu đài, rất nhanh chóng đã đưa hắn đến một phòng khách. Sau đó, Khắc Lao Trạch nói với Tô Bằng.

“Chu tiên sinh, đến nơi nghỉ ngơi của người rồi.”

Tô Bằng ở trong gian phòng nơi lầu đài. Sau khi dùng qua một phần món ăn kiểu Trung Quốc, cảm thấy sức khỏe đã khôi phục vạn phần.

Căn phòng bây giờ mà hắn đang ở, là một căn phòng ở tầng trên của lầu đài. Bên trong có thể nói được trang hoàng hết sức tráng lệ. Nếu như Tô Bằng đoán không nhầm, thì bức họa thời kì văn hóa Phục Hưng treo trên tường kia phải có giá trị đến tận mấy trăm vạn đô la Đức.

Thậm chí đai lụa của chiếc rèm cửa sổ ở trong gian phòng cũng không phải là thứ hàng hóa thông thường. Theo kiến thức của Tô Bằng, loại đai lụa rèm cửa sổ mang sắc tím của cỏ Huân Y kia, là được nhuộm màu thủ công thuần túy. Loại công nghệ này ở châu Âu gần như đã thất truyền. Chỉ có Đức Giáo Hoàng Vatican có lẽ là vẫn còn gìn giữ và nuôi dưỡng những nghệ nhân biết cách thức nhuộm màu này, là nhân công nhuộm đai lụa đẳng cấp chế tác Vatican.

Loại đai lụa của công nghệ ấy, lúc này đây lại đột nhiên xuất hiện ở trong Lầu đài của gia tộc Thi Thái Nhân, có thể thấy được tầm ảnh hưởng và sự giàu có lâu đời của gia tộc này.

Nhưng sự xa hoa đó cũng không thu hút sự chú ý của Tô Bằng được bao lâu. Rất mau chóng, Tô Bằng đã đem sự chú ý của mình tập trung vào một sự việc khác.

Lúc này, Hấn bắt đầu xem lướt qua những tổ hợp số trong não bộ của mình.

Trong não bộ của Tô Bằng, có một khối cơ quan biến dị. Khối cơ quan này là lúc Tô Bằng còn nhỏ, có lần bị xe đụng. Dưới tác động của sự va chạm, đã kích thích việc sản sinh ra những hoocmon bất thường, tạo nên sự biến đổi tổ chức. Hậu quả của sự biến đổi tổ chức não bộ này chính là, trong chớp mắt, không cần bất kì một tác động nào, Tô Bằng có thể nhớ được mấy triệu, tối đa có thể lên đến hơn mười triệu thông tin.

Khối tổ chức não bộ này ở trong đầu của Tô Bằng giống như ổ cứng của bộ não sinh vật, độ chính xác và hiệu suất ghi nhớ không có gì để nghi ngờ, căn bản là tương ứng với một người máy.

Với một chữ số, đặt trong máy tính thì tương đương với 2bit. Dung lượng bộ nhớ 1 triệu thì tương đương với 1024 nhân cho 1024 bit. Nói cách khác, nếu như bộ nhớ của Tô Bằng là một số đơn, thì các chữ số không có liên hệ logic hoặc trùng lặp có thể chứa được lên đến 500W.

Vừa rồi ở trong căn phòng “mô phỏng” mang màu sắc thần bí kia, Tô Bằng ấn tượng sâu sắc với chiếc radio đặt trên chiếc bàn kiểu cũ. Cứ đúng ba giây lại nói một tổ hợp gồm bốn chữ số. Tô Bằng đã ở trong căn phòng ấy tổng cộng là khoảng 11 tiếng đồng hồ. Trong khoảng thời gian này, radio đã phát ra 13200 tổ hợp số, tương đương với 52800 chữ số. Đây hoàn toàn nằm trong phạm vi có thể ghi nhớ của Tô Bằng. Tô Bằng một cái cũng không nhầm, toàn bộ đều đã ghi nhớ lại.

Chương 874: Luồng tin tức khổng lồ (2)

Tô Bằng xem lướt qua hơn 52800 chữ số ở trong đầu mình, không có bất kì nơi nào là không rõ nét.

Tô Bằng cảm thấy rất mãn nguyện.

“13200 tổ hợp số..., căn cứ vào mã giá mà Tiểu Tiên mở cho ta, đây chính là 132 triệu đô la Mỹ, tạm không nói đến việc Tiểu Tiên có giữ lời hứa hay không, nếu như tin tưởng lời của Tiểu Tiên, thì đây đã là con số không hề nhỏ của một khoản tiền khổng lồ rồi...”

Trong lòng Tô Bằng không khỏi nghĩ đến.

“132 triệu đô la, số tiền này, đại khái có thể mua được 3 công ty Layton, hoặc là công ty vũ khí xếp thứ 3 toàn nước Mỹ, chiếm 30% tổng doanh thu ngành công nghiệp vũ khí toàn nước này mỗi năm. Nếu như đem đi mua gạch, đủ để trùng tu một bức Trường Thành. Đi mua muối, đủ để cho toàn thể nhân dân Hoa Hạ ăn trong 20 năm. Nếu như giao cho Hắc Đạo, đủ để chém đứt một cánh tay của 230 vạn dân, hoặc là một cái chân của 120 vạn dân.”

Món tiền này, chỉ trong vòng 11 giờ đồng hồ, liền được mình kiếm về rồi sao?

Tô Bằng có chút hốt hoảng.

Nhưng mà trong lòng hắn vẫn còn sáng suốt, biết được Tiểu Tiên diện hạ nhất định sẽ không cho phép hắn thực sự được cầm món tiền này. Cho nên Tô Bằng vẫn giữ được sự kiềm chế.

“Trước kia Tiểu Tiên diện hạ nói với ta về tổ hợp số, không nhất thiết là tổ hợp số thật sự. Bây giờ trên tay ta có nhiều tư liệu khởi nguyên như thế này, chỉ bằng tự mình phân tích một chút, xem xem những tổ hợp số này có điểm gì kì lạ”.

Tô Bằng suy nghĩ. Vừa nghĩ, hắn vừa nhắm mắt lại, bắt đầu phân tích những tổ hợp số ở trong đầu mình.

Chỉ là, việc phân tích này vừa mới tiến hành chưa đến năm phút, Tô Bằng đột nhiên mở to mắt, hai tay ôm lấy đầu, thần sắc thống khổ kịch liệt lộ ra. Dù cho đây là sức nhẫn nại của Tô Bằng, thì ngay lúc này đây, Tô Bằng cũng không thể kiềm chế được nữa, y ngã từ trên ghế xuống đất, hai tay ôm lấy đầu, thân thể lảo đảo trên sàn, không ngừng run rẩy.

Cứ như thế, Tô Bằng nằm co rúm trên sàn khoảng độ một giờ đồng hồ, sự run rẩy của cơ thể mới dần dần dừng lại.

Lại nửa tiếng đồng hồ nữa trôi qua. Tô Bằng nằm trên mặt đất, tựa như đã khôi phục lại tri giác, hần vươn tay, vô lực giữ lấy góc bàn trước người, nhưng không cẩn thận làm đổ cà phê lên mặt bàn. Tô Bằng lại hai lần vùng vẫy, mới có thể từ từ ngồi dậy.

Vừa mới ngồi dậy, Tô Bằng liền cảm giác đầu mình nóng như lửa đốt, sau đó mũi cũng bắm gót mà nóng lên, hần liền sờ vào phía dưới mũi. chỉ thấy lỗ mũi bên trái đã bắt đầu chảy máu.

Tô Bằng ngồi trên thảm không khỏi cười khô, tự mình lẩm bầm.

“Đúng thật là nguy hiểm a”

Tô Bằng cũng không phải là bị người ta đả kích, chỉ có điều lúc này sau khi ghi nhớ nhiều tổ hợp số như vậy, hần nhin không được liên thử sức, muốn giải mã cho ra bí mật của những tổ hợp số này.

Vừa bắt đầu vẫn ổn, khi cơ sở của các tổ hợp số đầy đủ rồi, Tô Bằng tựa như đã phát hiện ra một vài quy luật, cũng không phải là việc khó.

Tô Bằng vừa mới phát hiện trong đó một quy luật, lại muốn tiếp tục tháo gỡ, Vào thời điểm tiếp tục thông qua quy luật này để đi sâu vào bí mật chân chính của những tổ hợp số, đột nhiên hần ta phát hiện ra một vài tổ hợp số ở trong trí nhớ giống như là đã sống lại. Một luồng thông tin khổng lồ bất thành linh bộc phát ra.

Luồng thông tin khổng lồ này là không gì có thể sánh bằng. trước mặt luồng thông tin khổng lồ này, ý thức của Tô Bằng trở nên mong manh đến đáng thương. Tô Bằng chỉ kịp ép buộc bản thân trong chớp mắt quên đi chính mình đã tìm được quy luật kia, ngừng suy nghĩ, để cho đầu óc của mình chỉ còn lại một khối trống rỗng, mới có thể đối mặt với luồng thông tin khổng lồ này.

Nhưng cho dù là như vậy, luồng thông tin khổng lồ ấy cũng giống như một quả bom, sẽ đem ý thức của Tô Bằng nổ tan tành trong nháy mắt.

Tô Bằng trải qua hơn một giờ đồng hồ, mới dần dần khôi phục ý thức, chỉ có điều là đại não của Tô Bằng lúc này như bị tê cứng. Trạng thái của hắn, cứ giống như là ý thức bên trong đã bị người ta ném cho một quả bom tinh thần vậy.

Nhưng mà cũng còn may, đại não của Tô Bằng đủ lớn mạnh. Thêm vào đó hắn ra tay xử lý kịp thời, kịp thời từ lúc trạng thái xóa sổ những tổ hợp số kia xuất hiện, cho nên tuy là đại não gặp phải chấn động, nhưng mà do phản ứng nhanh, nên chưa biến thành kẻ ngớ ngẩn.

Chỉ có điều tinh thần của hắn chịu không ít hao tổn, áp lực đè lên não là nguyên nhân trực tiếp khiến máu mũi không ngừng chảy ra.

Lúc đó thực sự là ở trong tình huống cực kì nguy hiểm, chỉ cần ý thức của Tô Bằng trong tâm thức lại chậm hơn nửa giây khi trạng thái xóa bỏ ý thức xuất hiện, Tô Bằng rất có thể sẽ bị luồng thông tin khổng lồ kia đánh cho thành một kẻ ngu đần.

Tô Bằng lúc này, đang vùng vẫy để đứng dậy. Hắn gắng gượng, cố lê mình tiến vào trong phòng tắm lát đá cẩm thạch ở phía trong gian phòng, gội sạch đầu, thế này khiến cho Tô Bằng ít nhiều cũng cảm thấy tốt hơn một chút. Hắn kiên trì giữ lấy phần ý thức sắp bị vỡ vụn, trở về phòng ngủ, trực tiếp nằm lên giường, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Đại não của hắn bây giờ đang ở vào trạng thái mệt mỏi cực độ, hắn cần một thời gian dài để nghỉ ngơi.

Tô Bằng cứ mơ màng như vậy mà ngủ đi. Trong giấc mơ, hắn như mơ thấy sự tử vong và luân hồi của thế giới. Thế nhưng những chuyện xảy ra xung quanh hắn lại không còn chỉ là chuyện của riêng hắn nữa, mà cùng là chuyện của rất nhiều người. Những chuyện này đều giống như là đang xảy ra trên người Tô Bằng vậy, khiến cho Tô Bằng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Cứ như vậy, chẳng biết là ngủ mê man bao lâu, Tô Bằng cảm thấy bên cạnh có người đang nhìn mình một cách chăm chú.

Tô Bằng trong lòng kinh ngạc, Hắn ta vội vàng mở mắt, chỉ nhìn thấy người hầu ở trong pháo đài đang ở bên cạnh mình.

“Chu tiên sinh ngài tỉnh rồi.thật là tốt quá. ngài đã ngủ mê man suốt 22 giờ rồi”.

Người nam nô có đôi mắt màu ngọc bích và mái tóc màu vàng nói với Tô Bằng.

“Cái gì cơ? Lâu như vậy?”

Tô Bằng vừa nghe, không khỏi kinh ngạc, hẳn ta đích thực là quá mệt mỏi rồi, cho nên đến sự cảnh giác thường ngày cũng không có, thậm chí cũng không phát hiện ra người nam nô này đang ở bên cạnh mình.

“Bây giờ là lúc nào rồi?”

Tô Bằng hỏi người nam nô kia, người nam nô nghĩ rồi lại nghĩ, nhìn thấy trong phòng ngủ có một chiếc đồng hồ, nói.

“Bây giờ là 5h hai phút rạng sáng ngày 17, ngài Phỉ Lợi Phổ muốn ta đến xem Chu tiên sinh tỉnh lại hay chưa, ngài ấy đang ở sân thượng của pháo đài chuẩn bị ngắm mặt trời mọc, ngài ấy nói nếu như Chu tiên sinh tỉnh dậy thì mời đến sân thượng quan sát mặt trời mọc cùng với ngài ấy, sau đó cùng nhau dùng bữa”.

Chương 875: Gã hèn hạ Thời Thiên Quân (1)

Tô Bằng vò đầu, để bản thân trấn tĩnh một chút. Lúc này Tô Bằng hơi có cảm giác rồi, nhưng lại phát hiện, tinh thần của mình thật đáng ngạc nhiên. Hơn nữa, sức lực tinh thần dường như càng lớn mạnh, tựa như là luồng thông tin trước đó đã bị san lấp, não bộ được mở rộng vậy, Khiến Tô Bằng thêm phần tỉnh táo.

Tô Bằng từ từ cảm nhận, hẳn thấy loại cảm giác này thực ra cũng không tệ. Hẳn ta khẽ gật đầu, nói với người nam nô.

“Đợi ta một lát, ta đi rửa mặt, rồi sẽ cùng ngươi đến gặp Phỉ Lợi Phổ tiên sinh.”

Người nam nô gật đầu, Tô Bằng cấp tốc rửa mặt, rồi cùng với nam nô tiến về sân thượng ở phía trước Cổ Bảo.

Cổ Bảo mà Tô Bằng đang ở, được xây dựng trong một khu rừng trên đỉnh núi của một ngọn núi nhỏ, độ cao khoảng trên 70 mét, chỉ tính trên bề mặt phần đỉnh đã vượt qua trăm mét, có không ít nơi có sân thượng, Tô Bằng đi theo người nam nô, tiêu sái bảy lần tám lượt cũng đã đến sân thượng.

Lúc này, Phỉ Lợi Phổ, còn có Khắc Lao Trạch, cũng đều ở trên sân thượng, Phỉ Lợi Phổ khoác lên mình một bộ trang phục màu đen viền nạm vàng, còn Khắc Lao Trạch lại khoanh tay đứng phía sau Phỉ Lợi Phổ, bầu bạn cùng ông ấy.

Tô Bằng bước qua, Phỉ Lợi Phổ nhìn thấy Tô Bằng, trên mặt không khỏi lộ vẻ tươi cười, nói.

“Xem ra, Người đã rất dụng tâm, bằng hữu của ta, người vì Hải Nhân Lý Hi mà bỏ ra biết bao cố gắng, hao tổn tâm sức, mệt mỏi tới mức ngủ mê man gần một ngày một đêm.”

Tô Bằng nghe vậy khẽ cười, hẳn ta biết Phỉ Lợi Phổ đang hiểu nhầm cái gì, hẳn đương nhiên cũng sẽ không bóc trần, miệng nói.

“Đừng nói như vậy, Tôi chỉ là muốn làm tốt phần việc của mình, đây vốn là tín điều và nguyên tắc làm việc của tôi”

“Làm tốt phần việc của mình? Một nguyên tắc vô cùng giản đơn mà mặc. Nếu như thuộc hạ của ta đều giống như Chu tiên sinh ngài đây, thì tốt biết mấy.”

Phỉ Lợi Phổ dường như nghĩ tới điều gì, trong lời nói có vài phần ý vị, giống như không phải vô duyên vô cớ mà nói những lời ấy với Tô Bằng vậy.

Tô Bằng nghe xong lời nói của ông ta, cảm giác tựa như trong đó có ý chỉ điều gì, bề ngoài không giống như là đang nói với mình, bèn không có tiếp lời.

Phỉ Lợi Phổ cũng chẳng nhiều lời, ông ấy chỉ tay về một hướng, nói với Tô Bằng.

“Chu tiên sinh, đến đây, để chúng ta cùng nhau ở nơi này thưởng thức mặt trời mọc, đây là lúc tuyệt vời nhất trong ngày, khiến con người cảm thấy căng tràn nhựa sống”.

Tô Bằng khẽ gật đầu, hẩn nhìn về hướng Phỉ Lợi Phổ đang chỉ, nhưng mới chỉ nhìn thoáng qua, Tô Bằng đã nhú mày.

“Phỉ Lợi Phổ tiên sinh, người có thuộc hạ muốn tới nơi này sao?”

Tô Bằng hướng mắt nhìn xa xa, nói với Phỉ Lợi Phổ.

“Hả? Không có? sao vậy?”

Phỉ Lợi Phổ không rõ nguyên do, nói với Tô Bằng.

“Có ba chiếc máy bay trực thăng, đang bay về phía này”

Tô Bằng dùng đầu nói tay chỉ về hướng mặt trời mọc, nói với Phỉ Lợi Phổ.

Phỉ Lợi Phổ nghe vậy, mặt liền biến sắc. Ông ấy nhìn về phía chân trời. Quả nhiên, sau độ chừng mười mấy giây, ông ấy nhìn thấy phía chân trời có ba chấm đen đang tiến về bên này.

Phỉ Lợi Phổ sắc mặt không được tốt lắm, lúc này, chuông điện thoại trên người của Khắc Lao Trạch vang lên, Khắc Lao Trạch nhận cuộc gọi, nghe được hai câu, biểu cảm bắt đầu thay đổi, cầm điện thoại đưa cho Phỉ Lợi Phổ.

Phỉ Lợi Phổ nhận điện thoại, nghe được mấy câu, biểu cảm trên khuôn mặt càng ngày càng kém.

Phỉ Lợi Phổ ngắt điện thoại, mà ba chiếc máy bay trực thăng kia, đang lên theo cùng với vầng thái dương, càng lúc càng lớn.

Sau cùng, ba chiếc máy bay trực thăng kia hạ cánh tại khu đất trống rộng 100met trước Lôu đài.

Khi chiếc máy bay vừa mới dừng lại, Người thứ nhất bước ra từ trong chiếc máy bay là một nam nhân Châu Á tháo vát, có mái tóc đen, cắt ngắn, mắt

đeo kính râm.

Nhìn thấy người nam nhân này, đồng tử của Tô Bằng đột nhiên có rúm lại.

“Là hắn ta?”

Trong lòng của mình tô bằng chưa từng nghĩ đến.

Chỉ thấy người nam nhân tháo vát, tóc đen, mắt đeo kính râm kia chính là cấp trên của Tô Bằng trong công ty Thiên Nhất, Thời Thiên Quân.

“Thời Thiên Quân? Sao lại là hắn?”

Tô Bằng từ sân thượng của lầu đài nhìn xuống khuôn mặt của nam tử tháo vát, tóc đen, kính râm kia, trong lòng không khỏi chấn động.

Lần trước Tô Bằng gặp Thời Thiên Quân, vẫn là đang ở Can be ra (thủ đô nước Úc). khi đó Tô Bằng phát hiện Thời Thiên Quân đã từng bước vào một quán rượu, về sau có thể là ngồi máy bay của quán rượu đi rồi.

Lúc ấy Tô Bằng là muốn ám sát Thời Thiên Quân, nhưng âm dương không hòa, chỉ giết chết được trợ thủ, sát thủ của tên đầu đen, tóc húi cua Thời Thiên Quân kia mà thôi.

Từ đó về sau, Tô Bằng không còn phát hiện ra tung tích của Thời Thiên Quân nữa.

Mà lúc này, Tô Bằng từ sân thượng của lầu đài nhìn xuống, Nam nhân ở phía dưới tuy là đeo kính râm, nhưng Tô Bằng với cặp mắt tinh tường, nhìn một cái đã có thể nhận ra, là hắn, Thời Thiên Quân chứ không phải ai khác.

Tô Bằng thoáng nhìn biểu cảm của Khắc Lao Trạch và Phỉ Lợi Phổ bên cạnh, chỉ thấy trên mặt của Phỉ Lợi Phổ tựa như lộ ra dáng vẻ chán ghét, nhìn Thời Thiên Quân ở bên dưới.còn Khắc Lao Trạch cũng sít sao cau mày.

“Bọn họ quen biết Thời Thiên Quân? Đồng thời quan hệ với hắn cũng không tốt?”

Tô Bằng nhìn dáng vẻ của Phỉ Lợi Phổ và Khắc Lao Trạch, trong lòng thầm nghĩ.

Lúc này, Thời Thiên Quân đã bước rất nhanh, tiến vào bên trong Lâu đài.

Sắc mặt của Phỉ Lợi Phổ càng ngày càng trở nên khó coi. biểu cảm của ông ấy biến động khôn lường, nhìn nhìn Tô Bằng, ngấp ngừng một lát, mới nói.

“Chu tiên sinh, cùng tôi đi xem một chuyến”.

Tô Bằng nghe vậy, bèn gật đầu, hắn cũng không sợ Thời Thiên Quân nhận ra mình, bởi vì dung mạo lúc này của Tô Bằng, bao gồm cả vóc dáng, đều đã thay đổi rất nhiều so với lúc còn ở trong công ty, hắn cũng không tin rằng nhãn lực của Thời Thiên Quân lợi hại như vậy, có thể nhận ra hắn.

Lúc này, Phỉ Lợi Phổ và Khắc Lao Trạch cùng đi xuống, từ sân thượng bước vào trong lâu đài, Tô Bằng đi theo hai người bọn họ, cùng nhau tiến vào.

Đoạn đường ba người bước vào trong lâu đài, liền bước vào trong một gian phòng, căn phòng này xem ra chính là phòng ăn, lúc này, đèn treo ở trên trần nhà đã sáng lên, trên một dải dài của chiếc bàn ăn, có không ít món ăn được bày lên.

Phỉ Lợi Phổ chỉ vào bàn ăn và nói.

“Chu tiên sinh, Khắc Lao Trạch, hai người đều ngồi cả đi.”

Nói xong, ông ấy ngồi vào vị trí của mình.

Chương 876: Gã hèn hạ Thời Thiên Quân (2)

Tô Bằng và Khắc Lao Trạch đợi cho Phỉ Lợi Phổ ngồi xuống, Phỉ Lợi Phổ ngồi ở nơi đó, dường như đang nghĩ ngợi điều gì. Người phục vụ trong lâu đài để Tô Bằng rót rượu cho 3 người.

Lúc này, Bên ngoài phòng ăn vang lên một trận thanh âm, Tô Bằng nhìn hướng ra phía ngoài cửa, chỉ thấy Thời Thiên Quân đã bước vào rồi.

Phỉ Lợi Phổ giống như là không để hấn ta vào mắt, ông ấy nâng chén rượu, tỏ ý mời Tô Bằng và Khắc Lao Trạch, sau đó một hơi uống cạn.

Tô Bằng và Khắc Lao Trạch cũng nghênh đón lời mời của ông ấy và uống hết nửa ly rượu, Sự chú ý của Tô bằng luôn đặt ở tên Thời Thiên Quân kia, suy nghĩ xem Thời Thiên Quân và Phỉ Lợi Phổ rốt cuộc là có quan hệ gì, và hấn đến nơi này làm cái gì?

Hấn ta hôm nay vẫn diện một bộ âu phục như vậy, luôn luôn duy trì khí chất của một đặc công, hấn bước lại gần. nhìn thấy mọi người trong phòng đang dùng bữa, khẽ mỉm cười. Hấn hơi khom mình, cúi rạp người trước Phỉ Lợi Phổ, nói.

“Xin chào, Phỉ Lợi Phổ tiên sinh”

“Quả nhiên là có quen biết.”

Tô Bằng nghe vậy, vội liếc nhìn Phỉ Lợi Phổ.

Chỉ thấy sau khi nghe lời chào của Thời Thiên Quân, mặt của Phỉ Lợi Phổ càng thêm kém sắc, hấn ta hừ lạnh một tiếng, nhưng không nhìn về phía Phỉ Lợi Phổ.

Khắc Lao Trạch nhìn thấy Thời Thiên Quân như vậy, biết là Phỉ Lợi Phổ thập phần phần nộ, hấn lạnh lùng nhìn về phía Thời Thiên Quân, nói với Thời Thiên Quân rằng.

” Thời tiên sinh, cho dù là một con chó săn, cũng hiểu thế nào là tận trung với chủ, nhưng ngươi lại phản bội Phỉ Lợi Phổ tiên sinh, ngươi có tư cách gì mà vẫn an ngồi ấy?”

“À, Tư cách?”,

Thời Thiên Quân nghe xong lời của Khắc Lao Trạch, không giấu ý cười khinh miệt, Hấn ta nhìn Khắc Lao Trạch, mở miệng nói.

“Nói ra, quan hệ của ta với Phỉ Lợi Phổ tiên sinh, so với tên nô bộc nhà ngươi còn thân cận hơn ít nhiều, ngươi mới đích thị là một con chó. “

Nói xong những lời này, ánh mắt của hắn lại nhìn về phía Phỉ Lợi Phổ, nói.

“Có phải như vậy không nhạc phụ đại nhân kính mến!”

“Hừ”

Phỉ Lợi Phổ nghe thế, rốt cuộc không nhìn được nữa, Hừ một tiếng thật mạnh, đem chén rượu cổ bằng bạc ở trong tay hung hăng nện xuống bàn ăn.

Tô Bằng thấy vậy, không nói lời nào. trong lòng lại tiếp tục phán đoán mối quan hệ giữa bọn họ.

“Người là cái thứ cặn bã”

Khắc Lao Trạch nghe được lời của Thời Thiên Quân, rốt cuộc cũng không thể khống chế nổi sự phẫn nộ của bản thân, hắn đứng phắt dậy, kích động nói với Thời Thiên Quân.

” Cái thứ cặn bã nhà ngươi, phụ sự tín nhiệm của Phỉ Lợi Phổ tiên sinh và ta, chúng ta tín nhiệm ngươi, bổ nhiệm ngươi thành đội trưởng hộ vệ cho Tuyết Lai tiểu thư, nhưng mà ngươi cuối cùng lại lợi dụng chức vụ của mình để đoạt lợi, mê hoặc, lừa gạt tiểu thư Tuyết Lai, khiến cho tiểu thư Tuyết Lai ngây thơ tin vào những lời đường mật của ngươi, sau đó xảy ra những chuyện không nên xảy ra.... ngươi còn xúi giục tiểu thư Tuyết Lai giấu nhem chuyện có thai đi, cho đến khi cái thai được năm tháng tuổi, đã không còn cách nào có thể che giấu. đồng thời cũng là lúc hạ sinh, mới dắt theo Tuyết Lai tiểu thư, lợi dụng Tuyết Lai tiểu thư để vơ vét tài sản của Phỉ Lợi Phổ tiên sinh.... mà ngươi đối với Tuyết Lai tiểu thư còn không có lấy nửa điểm tình nghĩa, chỉ bởi vì bản thân ngươi muốn trèo cao gặt hái địa vị và quyền lực.... nhưng, ngươi cuối cùng vẫn là phản bội chúng ta, đầu hàng kẻ địch của Phỉ Lợi Phổ tiên sinh. Kẻ đê tiện nhà ngươi, còn dám xuất hiện ở nơi này.ta thực sự muốn cùng với các hộ vệ thuộc hạ giết chết ngươi tại đây.”

Thời Thiên Quân nghe xong, trước hết là nhìn Khắc Lao Trạch, thoát tiên là mang theo ý cười nhìn hắn, sau đó lộ ra vẻ tươi cười, sau cùng cười ra thành tiếng, đến cuối lại biến thành một nụ cười khả ố, ngông cuồng, ngạo mạn không gì sánh được.

“Hahaha... Khắc Lao Trạch, Ta biết nhà ngươi muốn giết ta. Nhưng đáng tiếc, ngươi không có khả năng đó.”

“Luận về thân thủ, ngươi là loại người chưa từng tiếp nhận “thử thách”, mười tên cùng xông lên cũng không phải là đối thủ của ta. Luận về địa vị, ngươi chẳng qua cũng chỉ là một tên giúp việc riêng, mà địa vị của ta ở trong tổ chức, đã không phải là vị trí mà cái thứ như ngươi có thể so bì rồi, đặc biệt là người đứng ở đằng sau ta, lại là Phi lip tiên sinh, khi đối mặt cũng cần phải suy nghĩ một chút.”

“Hơn nữa, ta là nam nhân mà hiện giờ người con gái Tuyết Lai kia vẫn yêu thương sâu nặng, cũng là phụ thân của cháu ngoại Phỉ Lợi Phổ tiên sinh, con của Tuyết Lai. Cho dù ngươi muốn giết ta, Phỉ Lợi Phổ tiên sinh cũng sẽ ngăn cản ngươi, ông ấy sẽ không đứng nhìn cháu ngoại của mình mất đi phụ thân, Tuyết Lai mất đi người chồng. mà ngươi, Khắc Lao Trạch tiên sinh, Ngươi chẳng qua cũng chỉ là một con chó theo đuôi Phỉ Lợi Phổ tiên sinh mà thôi. Chủ nhân không sai ngươi giết ta, ngươi dám giết ta sao? còn nữa, ta biết ngươi thích Tuyết Lai. chỉ có điều thật đáng tiếc, người đàn ông của Tuyết Lai là ta, ta mới là cha của con trai nàng ấy. Khắc Lao Trạch tiên sinh.”

Thời Thiên Quân nhìn Khắc Lao Trạch, nói với Khắc Lao Trạch bằng một giọng điệu đầy mỉa mai.

“Ngươi...”

Sắc mặt của Khắc Lao Trạch đỏ bừng lên. Hắn nắm chặt nắm tay, hận không thể bước lên trước mặt tên Thời Thiên Quân này mà dằn cho hắn một trận.

“Đủ rồi”

Sắc mặt của ngài Phỉ Lợi Phổ tái xanh. Ông ta đập bàn ăn một cái thật mạnh, miệng quát lớn.

Khắc Lao Trạch mặt đỏ bừng, Hắn nhìn về phía Phỉ Lợi Phổ, nói. “Ngài Phỉ Lợi Phổ, tôi...”

“Ta biết, Khắc Lao Trạch, ta biết. Phỉ Lợi Phổ gật đầu, nói. Người theo ta cũng đã có được mấy cái đầu năm, Ta, ta biết, người đối với Tuyết Lai như là tình cảm của anh trai đối với em gái, hoặc cũng có thể gần gũi như là tình cảm của ta đối với Tuyết Lai vậy. Ta biết... Nhưng tuy rằng tên nam nhân ở trước mắt chúng ta kia là một kẻ lưu manh, thì đến sau cùng, hắn vẫn là cha của con Tuyết Lai.”

Khắc Lao Trạch nghe vậy, hốc mắt có chút đỏ lên, hắn khẽ gật đầu, không nói lại lời nào.

Lúc này, Phỉ Lợi Phổ liền hít một hơi thật sâu, ông ta quay đầu trở lại, hướng về phía Thời Thiên Quân, miệng nói.

“Người là một tên đê tiện. Người của mấy năm trước là vì chuyện của Tuyết Lai mà đã bị tổ chức bắt sung quân đến khu Hoa Hạ làm nghiệp vụ khai phá. Thế mà toàn quân vùng Hoa Hạ lại gần như bị tiêu diệt bởi người... người vẫn còn mặt mũi mà đứng trước mặt ta sao?”

Chương 877: Ghi nhớ thành công

Tô Bằng ở bên cạnh ngăn đoạn đối thoại của Thời Thiên Quân cùng với Phỉ Lợi Phổ, ngoài mặt không thay đổi, trong lòng cũng đã chấn động.

Bởi vì lúc này, Tô Bằng đã suy đoán ra thân phận của Phỉ Lợi Phổ rồi.

Mới vừa rồi Phỉ Lợi Phổ, Khắc Lao Trạch, còn có Thời Thiên Quân mấy lần nhắc tới từ ” Tổ chức”, dường như bọn họ là thuộc về cùng một tổ chức.

Thời Thiên Quân là người phụ trách của công ty Thiên Nhất, mà công ty Thiên Nhất thì lại là công ty con ở Trung Quốc của tổ chức trò chơi Tử Vong Luân Hồi quốc tế n.e. t, Thời Thiên Quân không chút nghi ngờ chính là người của n.e. t.

Nếu Thời Thiên Quân là người của n.e. t, hắn và Phỉ Lợi Phổ trong lúc nói chuyện với nhau đã biểu lộ ra hai người ở cùng một tổ chức, như vậy thân phận của Phỉ Lợi Phổ đã có thể xác định được.

Thân phận của Phỉ Lợi Phổ cơ bản chắc chắn phải là cấp cao của n.e. t.

Tô Bằng suy nghĩ một chút về thân phận của Phỉ Lợi Phổ, bản thân hẳn là tỷ phú ở Đức, trong phạm vi thế giới cũng có sức ảnh hưởng lớn, dùng tài phú của hắn, biết rõ sự tồn tại của thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi cũng là rất bình thường.

Quan hệ giữa Thời Thiên Quân cùng với Phỉ Lợi Phổ cũng tương đối rõ ràng, lúc trước Thời Thiên Quân đại khái là một chuyên gia về an toàn, được Khắc Lao Trạch cùng với Phỉ Lợi Phổ an bài đi bảo vệ con gái của Phỉ Lợi Phổ, sau đó dụ dỗ con gái của Phỉ Lợi Phổ, hơn nữa còn để con gái của Phỉ Lợi Phổ mang thai.

Chuyện sau đó, chính là Thời Thiên Quân đơn giản chỉ cần đợi đến khi con gái của Phỉ Lợi Phổ không cách nào phá thai được nữa, mới mang theo con gái của Phỉ Lợi Phổ đến tìm Phỉ Lợi Phổ, lấy con gái của hắn mà uy hiếp, yêu cầu nhận được tiền tài và địa vị.

Trên thực tế, Thời Thiên Quân dường như vẫn chưa thực hiện được như ý, về sau nghe lời của Khắc Lao Trạch để lộ ra tin tức, Phỉ Lợi Phổ không có ủy nhiệm Thời Thiên Quân này, nhưng một đầu sỏ khác ở bên trong tổ chức của Phỉ Lợi Phổ nhìn trúng Thời Thiên Quân. Thời Thiên Quân lập tức thay đầu sỏ kia công tác ở bên ngoài, mà còn người kia, rất có thể là kẻ địch hoặc là đối thủ cạnh tranh trong cùng một tổ chức ở n.e. t của Phỉ Lợi Phổ, cho nên Khắc Lao Trạch mới có thể nói Thời Thiên Quân là tên phản bội.

Bản thân Thời Thiên Quân, về mặt đạo đức nhất định là có vết nhơ, có lẽ là bởi vì sự kiên trì của Phỉ Lợi Phổ tiên sinh, hắn bị đày đến Trung Quốc, do đó công ty Thiên Nhất xây dựng ở Trung Quốc, công ty Thiên Nhất này chính là công ty của phòng làm việc trò chơi mà Tô Bằng làm việc. Bọn người Tiểu Lâm, Tô Bằng, Tôn Thế Giai, Quý Minh cũng đều làm việc ở công ty này, nhưng lúc mới đầu bọn họ cũng không biết, đằng sau lưng công ty Thiên Nhất là tổ chức liên quan đến trò chơi Tử Vong Luân Hồi mang tính quốc tế tên gọi là n.e. t này.

Tô Bằng nhìn thấy Thời Thiên Quân ở Canberra, có lẽ cũng là lúc hắn bị n.e. t phái ra xuất ngoại làm việc, bây giờ cũng giống như vậy. Trong lòng Tô Bằng suy đoán, nếu suy đoán không sai, Thời Thiên Quân này đã hoàn toàn đảo hướng trở thành kẻ địch bên trong n.e. t của Phỉ Lợi Phổ, lúc này đây có lẽ là đang thị uy, cũng có thể là tuyên chiến, hoặc là truyền lời.

Quả nhiên, Thời Thiên Quân sau khi nghe xong Phỉ Lợi Phổ chất vấn, nói với hắn.

“Phỉ Lợi Phổ tiên sinh, ta lần này chỉ là có mấy chuyện, T tiên sinh hi vọng ta báo cho người.”

“Là T đó sao...”

Khắc Lao Trạch ở bên cạnh nghe xong, không khỏi khẽ lên tiếng.

“Có lời gì, nói mau đi, nói xong người liền rời khỏi, ta không chào đón người ở đây.”

Phỉ Lợi Phổ nói với Thời Thiên Quân.

Thời Thiên Quân nghe vậy, cũng chẳng tức giận, hắn nhìn thoáng qua Phỉ Lợi Phổ, nói.

“Tổng cộng có hai chuyện, chuyện làm thứ nhất là về chuyện của ” Người kia”, tổ chức tình báo của chúng ta đã phát hiện dấu vết hoạt động của ” Người kia”, tổ chức đang sai chuyên gia truy lùng đứng đầu thế giới truy xét tin tức của ” Người kia”, người cũng biết, tài liệu về máy chủ tồn kho trong tổ chức không nhiều lắm, nếu như không có gì thay đổi, không đến ba năm, tổ chức sẽ dừng việc tăng trưởng và khuếch trương lại, đây là việc mà T tiên sinh không muốn nhìn thấy.”

Phỉ Lợi Phổ nghe vậy, thoáng chần chờ một chút, nói.

“Nàng lại xuất hiện sao? Việc truy đuổi ” Người kia” vốn luôn là T chịu trách nhiệm, sao lần này hắn hào phóng như vậy còn tới thông báo cho ta?”

“Cái này có có liên quan tới chuyện thứ hai.”

Thời Thiên Quân lắc lắc ngón tay, nói với Phỉ Lợi Phổ.

“T tiên sinh muốn ta báo cho ngài, chuyện về Hải Nhân Lý Hi bên trong thành cổ hắn đã biết được, radio ở trong phòng Hải Nhân Lý Hi, trong thời gian mười bảy năm lần đầu tiên thay đổi nội dung phát ra, T tiên sinh cho rằng đây là một cơ hội tốt, ” Người kia” biết có sự biến hóa này, tất nhiên

trong lòng sẽ hiếu kỳ, chúng ta tuy rằng giải không được tổ sỏ của Hải Nhân Lý Hi, nhưng ” Người kia” thì chưa chắc là không có biện pháp, cho nên hẳn rất có thể sẽ sử dụng đủ loại thủ đoạn để thu được tổ sỏ mới xuất hiện, đây đúng là một cơ hội tốt cho chúng ta truy bắt được nàng.”

Phỉ Lợi Phổ nghe vậy, sắc mặt trở nên khó coi, nói.

“Các người lại muốn đem Hải Nhân Lý Hi làm bầy rập...”

“Đừng nói giống như chúng ta không có tình nghĩa vậy, Phỉ Lợi Phổ tiên sinh, người không phải là cũng bởi vì cháu của người nên mới giàu to sao?”

Thời Thiên Quân nghe vậy, phát ra một tiếng cười nhạt, nói với Phỉ Lợi Phổ.

Sắc mặt Phỉ Lợi Phổ không vui, hắn nói.

“Nói xong chưa? Người có thể đi ra ngoài.”

Thời Thiên Quân nghe vậy, nhún vai nói.

“Không sao, có điều vẫn xin ngài nhìn thẳng vào chính ngài, Phỉ Lợi Phổ tiên sinh, người cũng chỉ giống như ta, là một tục nhân vì tiền tài và quyền lực mà thôi, chỉ là cấp bậc của chúng ta có chút khác biệt, còn có, người so với ta nhiều hơn một lớp mặt nạ giả nhân giả nghĩa... Chuyện ta cần truyền đạt đã xong rồi, tạm biệt, Phỉ Lợi Phổ tiên sinh, à, nhạc phụ đáng kính của ta.”

Thời Thiên Quân nói xong, cười ha hả, làm một bộ dạng cúi người chào, sau đó xoay người, sải bước đi ra khỏi nhà ăn này.

Trong nhà ăn chỉ còn lại Tô Bằng, Phỉ Lợi Phổ và Khắc Lao Trạch, chẳng qua là bầu không khí lúc này có một chút áp suất thấp.

“Thật là một tên khốn kiếp...”

Khắc Lao Trạch vẫn còn có chút tức giận bất bình, nhìn Thời Thiên Quân rời đi, trong miệng nói.

Phỉ Lợi Phổ thì lại trầm mặc một hồi lâu, sau đó hít một hơi thật sâu rồi thở ra, giống như là đem tâm tình cảm xúc tiêu cực của mình cũng trút ra hết.

Hắn nhìn về phía Tô Bằng, nói.

“Xin lỗi, vốn muốn cùng Chu tiên sinh ăn bữa sáng, lại bị người này phá hủy bầu không khí rồi.”

“Không sao.”

Tô Bằng khẽ mỉm cười, lễ phép nói.

“Được rồi, hắn cũng đi rồi, chúng ta cũng ăn một chút đi, sau đó đi thăm Hải Nhân Lý Hi.”

Phỉ Lợi Phổ nói, Tô Bằng gật đầu. Vì vậy bữa sáng lại tiếp tục.

Khoảng nửa giờ sau, bữa ăn sáng coi như là đã ăn xong, Phỉ Lợi Phổ cùng với Tô Bằng và Khắc Lao Trạch nghỉ ngơi một hồi, liền trực tiếp cùng nhau đi đến tầng hầm ngầm của thành cổ, đi đến gian phòng mang màu sắc tự vệ thăm Hải Nhân Lý Hi.

Trên đường đi đến phòng, Phỉ Lợi Phổ do dự một chút, cuối cùng vẫn là giải thích với Tô Bằng.

“Chu tiên sinh, hi vọng chuyện xảy ra lúc bữa sáng vừa rồi không mang đến phiền toái cho người... Trên thực tế, người cũng có thể hiểu một chút, cái radio trong phòng Hải Nhân Lý Hi kia phát ra vài tổ sở, tuy rằng đã tìm người nhưng vẫn không thể giải ra được, nhưng trên thế giới có một số tổ chức và cơ quan đối với mấy tổ sở này cảm thấy rất hứng thú, mà còn ta cũng hết sức tò mò, ta cũng muốn biết ý nghĩa của những tổ sở kia, cho nên ta đã cùng với một số tổ chức liên hợp để nghiên cứu... Để báo đáp lại, có được một ít cổ phần trong hạng mục nghiên cứu của các tổ chức này.”

Phỉ Lợi Phổ nói với Tô Bằng.

Tô Bằng khẽ gật đầu, nói với Phỉ Lợi Phổ.

“Ta có thể hiểu được loại tâm tình này.”

Phỉ Lợi Phổ gật đầu, không có nhiều lời.

Bởi vì Phỉ Lợi Phổ cùng với Tô Bằng đều không nói thêm gì nữa, Khắc Lao Trạch đi theo phía sau cũng có chút hoảng hốt, ba người lâm vào trầm mặc, mãi đến khi ba người thông qua đường hầm laser, sau đó trở về chỗ của Hải Nhân Lý Hi.

Hết thấy vẫn như vậy, Hải Nhân Lý Hi tỉnh dậy, hắn thấy Tô Bằng, vô cùng hưng phấn, nói với Tô Bằng.

“Chu tiên sinh, ngài đã tới! Hôm nay có thể bắt đầu trị liệu sao?”

Tô Bằng gật đầu, hắn cầm lấy cái hộp chứa kim châm, ngồi ở trên giường, trị liệu cho Hải Nhân Lý Hi, mà còn Phỉ Lợi Phổ thì đứng sau lưng Tô Bằng, nhìn Tô Bằng trị liệu.

Giống như lúc trước, Tô Bằng một bên làm ra vẻ trị liệu, một mặt ghi nhớ các tổ sở phát ra từ radio.

...

...

Cứ như vậy, Tô Bằng ở bên trong thành cổ, ở lại đã mười ngày, trong thời gian mười ngày này, Tô Bằng mỗi ngày đều ở trong phòng bệnh ít nhất mười tiếng đồng hồ, tính cả ngày đầu tiên, tổng cộng đã nhớ gần 120 tiếng đồng hồ, nhớ được hơn 144000 tổ sở.

Mà đến một ngày cuối cùng này, Tô Bằng cũng không còn lý do tiếp tục lưu lại ở đây nữa, hơn nữa hắn cũng phát hiện, radio trong phòng bệnh kia đã bắt đầu lặp lại quá trình truyền tin.

“Đã đến lúc rời khỏi rồi...”

Sau khi nhớ những tổ này, trong lòng Tô Bằng suy nghĩ như vậy.

Chương 878: Nam nhân câu cá sấu (1)

Vào lúc ăn tối ngày thứ 11, Tô Bằng biểu đạt với Phỉ Lợi Phổ suy nghĩ mình muốn ly khai.

“Người lúc này sẽ ly khai sao? Chu tiên sinh? Ta nghĩ, người còn có thể ở trong cỗ bảo thêm một thời gian ngắn, người cũng biết, tình huống Hải Nhân Lý Hi hiện tại tựa hồ vẫn chưa ổn định.”

Phỉ Lợi Phổ nghe xong lời của Tô Bằng, cố ý giữ lại nói.

“Không được, Phỉ Lợi Phổ tiên sinh, ta biết người lo lắng tâm tình của Hải Nhân Lý Hi, nhưng trên thực tế, thứ ta có thể làm đều đã làm, nếu còn cần ta làm cái gì, đó chính là chuyện ta làm không được. Thật ra, ở ba ngày trước ta đã hoàn thành đại bộ phận trị liệu, ba ngày sau đó, chỉ là củng cố mà thôi.”

Tô Bằng nói với Phỉ Lợi Phổ.

Tô Bằng không nói sai, chứng bệnh của Hải Nhân Lý Hi, có thể quy kết là kinh lạc co rút cùng héo rũ mất tự nhiên, Tô Bằng mấy ngày nay, đã giúp Hải Nhân Lý Hi khôi phục đến chừng bảy phần trình độ khỏe mạnh của người bình thường.

Đương nhiên, Hải Nhân Lý Hi tình huống đặc biệt, hệ thống kinh lạc duy trì trong cơ thể hắn đã không được dinh dưỡng, hắn hoàn toàn dựa vào khối thiên thạch màu đen kia mới sống sót, nếu không có Tô Bằng tiếp tục duy trì trị liệu, Hải Nhân Lý Hi đại khái sau bảy tháng đến mười tháng, kinh mạch sẽ héo rũ đến trạng thái trước đó, Tô Bằng đương nhiên sẽ không nói điểm này, nếu không với phong cách hành sự của N. E. T, Tô Bằng nửa đời sau đừng hòng rời khỏi cỗ bảo này.

Phỉ Lợi Phổ không biết về trung y, nhưng hắn rất tin nhiệm Tô Bằng, hắn tin lời của Tô Bằng, hắn khẽ gật đầu, nói.

“Vậy thì cũng chỉ có thể như vậy, nhưng mời Chu tiên sinh nửa năm sau, cần lại tới đây, tiếp tục trị liệu cho Hải Nhân Lý Hi, ta sẽ bảo Khắc Lao Trạch đi đón người.”

“Tốt. Thật ra trị liệu quá nhiều lần cũng không tốt, lấy nửa năm làm chu kỳ là hiệu quả tốt nhất.”

Tô Bằng nói, trên thực tế, hắn đã hoàn thành nhiệm vụ, không muốn khốn ở chỗ này.

Phi Lợi Phổ gật đầu, hắn nói với Tô Bằng.

“Lần này hiệu quả trị liệu tốt cực kỳ, Chu tiên sinh, lần này ở ngoài hợp đồng, ta sẽ chuyển thêm cho người năm trăm vạn đồng Mác, xem như một số tiền thêm vào. Xin người phải nhận lấy, đây là chút tâm ý của ta.”

“Ngài quá hào phóng rồi.”

Tô Bằng gật đầu, ngược lại không từ chối, chỉ cảm ơn một tiếng liền tiếp nhận.

Bữa tối chấm dứt, Tô Bằng nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau, có hai máy bay trực thăng lại tới, là chở Tô Bằng rời khỏi.

Cùng Tô Bằng rời khỏi, là nữ bảo vệ Mã Thiên kia, Khắc Lao Trạch tựa hồ có chuyện khác, xin lỗi với Tô Bằng nói không thể tiễn hắn rời khỏi, nhưng Mã Thiên cũng là y viên quan trọng trong cỗ bảo, liền do nàng đưa Tô Bằng về châu Úc.

Hai người ngồi máy bay trực thăng đến sân bay Pháp Lan Khắc Phúc. Sau đó đáp chuyên cơ “Không quân Số 1” hàng nhái của Phi Lợi Phổ, đưa Tô Bằng trở về.

Mã Thiên nói không nhiều lắm, chỉ nói mấy câu khách sáo với Tô Bằng, có điều nàng lộ ra một điểm, nàng cùng Khắc Lao Trạch có chút quan hệ thân thuộc. Bản thân lại là cô gái quán quân boxing tự do không quy tắc đẳng cấp thế giới, nên mới được Phi Lợi Phổ nhìn trúng, trở thành người tương tự chủ quản trong cỗ bảo.

Chỉ là liên quan tới cỗ bảo, nàng nói không nhiều, Tô Bằng cũng lo nói nhiều tất nói hớ, để người khác hoài nghi không cần thiết, nên không hề nói chuyện với nàng, tự ngủ ở trên phi cơ.

Trải qua phi hành hơn hai mươi mấy tiếng, Tô Bằng rút cuộc về tới Kham Bồi Lạp.

Sau khi hạ máy bay, Tô Bằng cáo từ Mã Thiển, thông qua thông đạo đặc thù, đi ra sân bay.

Vừa đi ra sân bay, Tô Bằng đã cảm giác được, đằng sau mình theo hai ba “Cái đuôi”, có mấy người nguy trang thành hành khách vừa xuống phi cơ ra trạm, một mực đi theo mình.

Tô Bằng coi như là cáo già trong theo dõi cùng xoá theo dõi, cộng thêm cảm quan phát triển, rất nhanh phát hiện bọn họ.

Trong lòng hừ lạnh một tiếng, Tô Bằng biết, những người này, đại khái chính là thủ hạ của Phỉ Lợi Phổ, xem ra đối phương cũng không phải quá yên tâm đối với mình, phái người theo dõi mình, tựa hồ đang truy tra mình, xem mình có để lộ bí mật hay không.

“Ba... Không, bốn người theo dõi, trong đó ba đều xem như tiêu chuẩn lão luyện trở lên, còn một là cao thủ vừa, nguy trang rất xảo diệu, nếu không phải cảm giác của ta nhạy cảm vượt xa thường nhân, thật đúng là không phát hiện được hần.”

Khóe miệng Tô Bằng lộ ra một nụ cười lạnh, hần giả bộ như không phát hiện những người theo dõi này, bản thân xách vali xách tay, chuẩn bị rời khỏi.

Lúc này, hần đã đi ra sân bay, đang lúc Tô Bằng định tìm một chiếc taxi, một chiếc Rolls-Royce Phantom chậm rãi chạy đến phía trước Tô Bằng, cửa xe mở ra, đi ra một khuôn người như bảo vệ, nói với Tô Bằng.

“Chu tiên sinh?”

Tô Bằng nhìn người nọ, nhẹ gật đầu, nói.

“Là ta.”

“Ta là người tiễn ngài rời khỏi châu Úc, mời lên xe, đi lấy một số thứ ngài để lại.”

Bảo vệ nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe xong, trong lòng hiểu rõ, đây là người dưới tay tiểu Tiên điện hạ.

Tô Bằng gật đầu, mang theo vali xách tay, vào trong xe.

Bảo vệ đồng dạng không lên xe, chiếc Rolls-Royce, lại chở Tô Bằng chạy tới một phương hướng.

Chương 879: Nam nhân câu cá sấu (2)

Sau khi Tô Bằng lên xe, cũng cảm giác được, đằng sau có hai chiếc xe, một mực đi theo mình.

Có điều tài xế lái xe cho Tô Bằng tựa hồ cũng không thêm để ý, chỉ chậm rãi vững vàng lái xe, không thêm để ý cái đuôi đằng sau.

Cứ như vậy, xe lái đại khái hai tiếng, lại chở Tô Bằng, chạy ra nội thành, tiến vào một vùng đất có ghi bảng “Lãnh địa tư nhân, nguy hiểm chớ vào, người vào sẽ bị nổ súng, chết người sẽ không chịu trách nhiệm!”.

Xe hơi lại lái một thời gian ngắn, lại chở Tô Bằng tiến vào một trang viên không nhỏ, mà lúc này, bởi vì nơi này thức sự quá trống trải, làm cho cỗ xe đằng sau muốn theo dõi, cũng không cách gì đạt được, nếu không chính là nói rõ cho người khác biết đang theo dõi.

Người trong hai chiếc xe theo dõi Tô Bằng đằng sau, nhìn thấy như thế, không khỏi cảm giác bất đắc dĩ sâu sắc, một trong số đó lấy điện thoại ra, bấm một dãy số, chờ gọi được liền nói.

“Ông chủ, chúng ta không theo dõi được nữa, hắn tiến vào trang viên thuyền vương thuyền vương Châu Úc La Khoa Đan Ni Nhĩ Đốn.”

Điện thoại bên kia trầm mặc một hồi, sau đó nói.

“Biết rồi, giám thị ở chung quanh, không nên để người khác bắt được.”

...

...

Tô Bằng không biết tình huống trên hai chiếc xe kia, hắn được chở đến một đồng biệt thự siêu lớn trong trang viên, sau đó xe hơi dừng lại, một tên quản gia dẫn Tô Bằng tiến vào biệt thự.

Ở trong một phòng tại tầng hai biệt thự, Tô Bằng đã tìm được quần áo, vali xách tay, còn cả điện thoại của mình ở đây, Tô Bằng biết người nơi này biết sơ một số dị năng của mình, cho nên cũng chẳng rút rè, trực tiếp khôi phục bộ mặt của mình, hơn nữa khôi phục hình thể, sau đó đổi lại y phục của mình.

Sau khi thay quần áo, Tô Bằng nhìn vali xách tay thân phận “Chu Lăng”, suy nghĩ một lát, mở vali xách tay ra, mang hộ chiếu của “Chu Lăng”, để trong túi quần mình, thứ khác, thì đều cất kỹ.

Không bao lâu, có một người như người hầu biệt thự tiến vào, trước kia Tô Bằng chưa thấy qua người này, hắn tựa hồ cũng không biết Tô Bằng đã thay đổi khuôn mặt và hình thể, hắn chỉ dựa theo căn dặn của người khác, cầm đi tất cả những thứ liên quan tới Chu Lăng, sau đó rời đi.

Lại một lúc sau, một lão nhân bộ dáng quản gia đi tới, nói với Tô Bằng.

“Tô tiên sinh, La Khoa tiên sinh đang đợi ngài, hắn muốn gặp ngay một lần, tốt nhất ngài cầm đi thứ của ngài.”

“Thuyền vương Châu Úc?”

Tô Bằng gật đầu, đi theo lão quản gia này ra ngoài.

Bên ngoài biệt thự đã chuẩn bị sẵn cỗ xe, Tô Bằng đem thứ tùy thân ném ra chỗ ngồi phía sau, sau đó lái xe lại chở Tô Bằng, chạy tới một phương hướng.

Ở Úc thứ khác không có, chỉ có địa phương khá lớn, cảm giác hơn hai ngàn vạn người sinh hoạt ở trên một phiên đại lục quả thực không quá rộng lớn, xe việt dã chạy hơn một giờ, cũng không thấy mấy người, cuối cùng dẫn Tô Bằng tới gần một hồ nước nhỏ.

Tô Bằng lần này không phát hiện có người theo dõi, nghĩ người đi theo dõi mình, đại khái đều bị thủ hạ của La Khoa Đan Ni Nhĩ Đốn không chế rồi.

Xe việt dã dừng lại ở hồ nước nhỏ, Tô Bằng xuống xe, nhìn thấy đầu tiên, chính là một tấm biển, chỉ thấy trên đó viết.

“Chú ý cá sấu!”

Tô Bằng nhìn biển kia lắc đầu, hắn nhìn thử xa xa, tựa hồ có một nam nhân khôi ngô, mang theo một bé trai, ngồi ở bờ sông, tựa hồ đang câu cá.

Lái xe ý bảo Tô Bằng, bên kia chính là La Khoa Đan Ni Nhĩ Đốn.

Tô Bằng gật đầu, đi về phía bờ sông.

Tô Bằng đi đến bờ sông, đã nhìn rõ nam nhân khôi ngô kia, nam nhân khôi ngô kia, thể trọng đại khái hơn 115kg, nhưng cũng không lộ vẻ mập mạp, thân thể đều là cơ bắp, hắn rất cao, cho dù ở trên ghế, cũng vượt qua độ cao một mét bảy.

“La Khoa Đan Ni Nhĩ Đốn.”

Tô Bằng từng thấy ảnh của phú hào thuyền vương này ở trên internet, nhìn thấy hắn, liền lập tức nhận ra hắn.

Lúc này, tay thuận của hắn cầm một cần câu dây câu cực thô, tựa hồ đang câu cá.

Ở bên cạnh hắn, có một thiếu niên cường tráng khuôn mặt rất giống với Đan Ni Nhĩ Đốn, tuổi chừng mười ba mười bốn tuổi, hắn thấy Tô Bằng tới, quay đầu lại nhìn thoáng qua.

“Chú ý cần câu của ngươi, hơi không cẩn thận, ngươi sẽ bị bắt vào trong hồ.”

La Khoa Đan Ni Nhĩ Đốn với nói đùa bé trai kia.

Tô Bằng nhìn về phía cần câu trong tay trong tay La Khoa Đan Ni Nhĩ Đốn, đây là cần câu bàn kéo lúc câu biển mới dùng, thứ này có thể câu cá mập.

“Đây là ngư cụ câu cá mập.”

Tô Bằng nhìn La Khoa, nói với hắn.

“Thứ ta câu, mạnh hơn so với cá mập.”

La Khoa nói, vào chính lúc này, chỉ thấy trong hồ nước, đột nhiên xoáy lên một luồng bọt nước, một con cá sấu dài chừng một mét năm mươi bở nhào ra, cắn lưỡi câu.

Tô Bằng lúc này mới nhìn thấy, rơi xuống không ngờ là một con vịt nước làm mờ câu, mà hắn muốn câu, không ngờ là cá sấu này!

“Đến đây đi! Vật nhỏ! Để ta xem lực lượng của ngươi!”

La Khoa kêu to, hắn đứng lên, bắt đầu quấy cần câu.

Con cá sấu kia, cùng La Khoa bắt đầu phân cao thấp, chỉ là La Khoa không giống gấu, lực lượng của hắn cực kỳ kinh người, không ngờ tương xứng với cá sấu không nhỏ kia... Không, hẳn là La Khoa lợi hại hơn một điểm.

Dây câu rất chắc, cho dù trải qua vật lộn giữa La Khoa cùng cá sấu, cũng vẫn không đứt.

Mới ban đầu cá sấu trong nước, còn có thể kiên trì một đoạn, nhưng về sau, lực lượng La Khoa tựa hồ càng ngày càng mạnh, rất nhanh, cá sấu trong nước trải qua vật lộn không ngừng, bị La Khoa từng điểm kéo lên.

Con cá sấu này rất nhanh bị La Khoa kéo lên bờ, chỉ là cá sấu dù sao cũng là động vật lưỡng thê, khi nó ý thức được mình không cách nào lui về trong nước, nó há to miệng, không ngờ theo lực lượng dây câu, phóng nhanh về phía La Khoa, tựa hồ muốn cắn chết La Khoa ở chỗ này!

Chương 880: Lại gặp Tiểu Tiên

Đối với Tô Bằng mà nói, một con cá sấu dài không đến hai mét thế kia, Tô Bằng thậm chí có thể trực tiếp một cước liền giết chết con cá sấu này, giống

như đang giẫm chết một con kiến, cho nên Tô Bằng tất nhiên sẽ không sợ hãi.

Ánh mắt của La Khoa tập trung trên người cá sấu, khi con cá sấu này nhanh chóng bò đến dưới chân La Khoa, La Khoa vung tay lên, từ trong thùng lớn đặt dụng cụ bắt cá rút ra một cây lao cá, dùng sức đâm mạnh xuống!

Chỉ thấy, cây lao này đâm xuyên từ trên đỉnh đầu cá sấu xuống, đóng đinh hoàn toàn con cá sấu dài một thước rưỡi này trên mặt đất, cá sấu đau đớn không ngừng vặn vẹo cơ thể, nhưng mà đầu của nó đã bị cố định, cho dù gãy dựa thế nào, cũng không thể khiến cánh tay giống như bằng sắt của La Khoa có chút lung lay, cá sấu không ngừng gãy dựa, nhưng chỉ làm thêm nó càng bị thương nặng hơn.

La Khoa còn chưa đủ, hấn một tay giữ chặt cây lao, sau đó lại rút thêm một cây lao nữa từ trong thùng lớn đựng dụng cụ bắt cá, đâm xuống thêm lần nữa, lần này đâm xuyên qua cá sấu, cá sấu này giống như là trở thành cá sấu xiên, bị hai cây lao cố định ở ven hồ, tính mạng của nó cũng dường như đã đến tận cùng, ngoại trừ thân thể còn có chút thần kinh co giật, thì còn lại đã không còn sức mạnh nào nữa.

“Đúng là một con cá sấu không biết lượng sức.”

La Khoa mở miệng cười cợt con cá sấu này, sau đó buông tay ra.

Tô Bằng lúc này, nhìn thoáng qua con cá sấu bị cắm chặt trên mặt đất, lại liếc nhìn La Khoa, thâm nghĩ thân thủ và sức lực như vậy, thật không giống như một tỷ phú chút nào.

Thiếu niên bên cạnh hắn, cũng không hề tầm thường, thấy cá sấu xông lên trước mặt, mặc dù thoát nhìn cơ thể có chút khản trương, nhưng đến bây giờ vẫn chưa hề lộ ra vẻ sợ hãi.

La Khoa dường như rất thỏa mãn thú vui “câu cá” của hắn, khẽ gật đầu, đứng lên, nói.

“Hôm nay đến đây thật đúng đắn, chúng ta đi qua bên kia nói chuyện chút đi.”

Nói xong, hắn rời khỏi ghế “câu cá” của mình, vệ sĩ xung quanh tất nhiên đã chạy tới thu thập chiến lợi phẩm kia cho hắn, còn La Khoa cùng Tô Bằng, liền đi sang hướng khác.

“Vừa rồi con cá sấu kia, vẫn còn khá nhỏ, cá sấu lớn nhất châu Úc, cũng phải hơn sáu mét, có thể nuốt chừng cá mập hổ, con cá sấu lớn nhất kia, được người nuôi dưỡng, khi du khách đến thì ném cho một con cá mập hổ, để các du khách thấy cá sấu nuốt chừng cá mập hổ như thế nào, đã trở thành cảnh quan nổi tiếng của châu Úc... Hôm nay ta giết con này, so với con kia mà nói, vẫn chỉ là một đứa trẻ. Không có gì có thể khoe khoang, nếu ta có thể săn được cá sấu lớn hơn, mới đáng để khoe khoang.”

La Khoa vừa đi, vừa nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy sắc mặt bình thản, trong lòng lại không ngừng cảm thán.

“Nếu ngươi vào trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, nhìn thấy cá sấu khổng lồ tiền sử kia, sẽ không nghĩ như vậy nữa đâu.”

“Ha ha, nhìn dáng vẻ của ngươi, trong lòng ngươi dường như không cho là đúng, có điều cũng phải, chuyện người như các ngươi trải nghiệm, có thể càng nhiều hơn ta.”

La Khoa nhìn thấy biểu tình của Tô Bằng, ha ha cười, hắn cũng gập gờ không ít người, suy đoán chuẩn.

Không đợi Tô Bằng đáp lời, hắn tiếp tục nói.

“Ta có được một vài tư liệu, ngươi tên thật là, có lẽ là họ Tô, đúng không? Ta gọi ngươi là Tô được không, Tô, ngươi có thể tin không? Bây giờ ta có thân thể cường tráng và sức mạnh như vậy, nhưng hai năm trước kia, thân thể ta đã đến bờ vực sụp đổ, thậm chí trải qua một lần giải phẫu nối van tim, bác sĩ còn nói, muốn đổi cho ta một quả tim.”

Nghe La Khoa nói như vậy, Tô Bằng nhìn hắn một cái, có chút kinh ngạc nói.

“Bộ dạng ngài bây giờ, quả thật nhìn không ra.”

“Đương nhiên, bởi vì ta gặp được một người thần kỳ.”

La Khoa nghe vậy, bật cười lớn, nói.

“Người biết ta nói tới ai, đúng vậy, là Tiểu Tiên, trong tình cảnh bất ngờ ta gặp được nàng, là nàng cho ta một lựa chọn cuộc sống mới, nói ra có thể dọa người nhảy dựng, trái tim ta bây giờ, mặc dù vẫn là trái tim của ta, nhưng ở trong trái tim, lại có một viên thuốc mà Tiểu Tiên điện hạ gọi là Kim Đan, chính là viên thuốc này, không ngừng cung cấp sức mạnh cường đại cho ta, khiến ta giống như thay da đổi thịt, mặc dù không bằng một vài người siêu thường, nhưng cũng có thể khiến ta câu được cá sấu, ngẫu nhiên đi châu Phi săn sư tử.”

Tô Bằng lúc này nghe vậy, mới chính thức thể hiện sắc thái không ngờ, hần liếc nhìn La Khoa, nói.

“Ngài...”

“Đúng vậy, ta chính là người tiêu thụ theo như lời của các người, ta biết các người đều đang ở trong trò chơi thần kỳ, chỉ là tạm thời ta không tiến vào trò chơi kia thôi.”

La Khoa vừa cười vừa nói.

“Trong lúc tính mạng của ta thiếu chút nữa chấm dứt, ta mới cảm giác được gia đình đáng quý... Ta mặc dù biết trò chơi thần kỳ của các người, cũng rất yêu thích mạo hiểm, nhưng lại không muốn rời khỏi người nhà quá lâu, ta đã không còn trẻ, ta nghĩ, thời gian còn lại của ta, nên ở bên người nhà, thì tốt hơn.”

Tô Bằng nghe vậy, nhẹ gật đầu, hần có thể hiểu được, thật ra bản thân Tô Bằng, cũng hi vọng trở về bên cạnh người thân của mình.

“Thật ra không sao cả, dù sao các loại đạo cụ kỳ diệu xuất hiện trong trò chơi thần kỳ kia, cũng phải bán cho người khác, với tiền tài của ta, ta có lòng tin, cùng lắm thì tốn một chút tiền mua thứ các người cần bán thôi, ha ha ha!”

La Khoa cười mở cườì nói.

Nói xong, La Khoa vươn tay ra với Tô Bằng, nói.

“Tô, ta thiếu nợ Tiểu Tiên điện một ân tình, ta rất hi vọng kết bạn cùng với những người có năng lực kỳ dị như các người, hơn nữa ta rất tin tưởng Tiểu Tiên điện hạ, cho nên cũng rất tin tưởng người, ta thật lòng muốn kết giao với người, người cũng ở châu Úc phải không? Sau này có chuyện gì không ổn, có thể gọi điện thoại cho ta, cho dù là phía chính phủ hay là thế lực ngầm, ta đều có thể giúp người giải quyết, nhất là người muốn vận chuyển thứ gì đó đến Úc, ta chỉ cần thu phí cơ bản, cho dù là người muốn vận chuyển trang bị và dầu urani sản xuất vũ khí hạt nhân, ta cũng có thể phái thuyền đưa đến châu Úc cho người.”

Tô Bằng nghe vậy, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười. Tô Bằng gật đầu, nắm chặt tay với La Khoa.

Trên mặt La Khoa cũng mỉm cười, ôm đáp lễ lại Tô Bằng, từ nay về sau, hai người xem như bằng hữu.

Một giờ sau, Tô Bằng tạm biệt La Khoa cùng con của hắn, được một lái xe đưa lên một chiếc xe, chở đến trong thành phố Canberra.

La Khoa thì lại cùng con của hắn nướng cá sấu, La Khoa sở dĩ đưa Tô Bằng tới chỗ của hắn, chủ yếu là muốn tránh đi những theo dõi kia, sau đó thuận tiện làm quen với Tô Bằng mà thôi.

Nếu hai người đã gặp nhau, kết bạn, cũng trở thành bằng hữu, ý nghĩa hai người gặp mặt đã đạt thành, chuyện còn lại chỉ xem tâm ý của bản thân Tô Bằng.

Tô Bằng ngồi xe việt dã tiến vào nội thành, liền xuống xe, sau đó tự mình đón xe, trở về căn hộ cao cấp của mình.

Sau khi về nhà, Tô Bằng chỉ qua loa ăn một bữa cơm, sau đó gửi cho Tiểu Tiên điện hạ một bức email, sau đó nhanh chóng đăng nhập vào trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi.

Ở trong trò chơi, Tô Bằng vẫn ở trong thần miếu, trong gian phòng “Giáp Nhị” được tạo thành từ hào quang kia, lúc hắn tiến vào trong gian phòng hào quang Giáp Nhị này, đúng lúc nhìn thấy Tiểu Tiên điện hạ hóa thành bạch quang thiếu nữ, đang lơ lửng trên đỉnh đầu mình.

“Người có được những tổ hợp số đó rồi?”

Nhìn thấy Tô Bằng tiến vào trò chơi, bạch quang thiếu nữ câu nói đầu tiên đã hỏi Tô Bằng.

“Ừm, có rồi, có điều tổ hợp số tương đối dài, phải cần một khoảng thời gian mới có thể thuật lại xong xuôi.”

Tô Bằng nói với Tiểu Tiên điện hạ.

“Không sao, ta nhớ, người nói đi, bây giờ bắt đầu nói, ta nghe.”

Tiểu Tiên điện hạ hóa thành bạch quang thiếu nữ, giống như cực kỳ vội vàng muốn có được số liệu những tổ hợp số đó, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng cũng không thừa nước đục thả câu, trực tiếp đã bắt đầu nói.

“6217, 6543. 2891, 3641, 2872...”

Tô Bằng nói một hơi tổ hợp số bốn tiếng đồng hồ, hắn dựa theo trình tự kể ra tổ hợp số mình vào trong tòa lâu đài cổ nghe thấy được, tốc độ Tô Bằng đọc ra so với radio trong gian phòng kỳ quái kia có chút nhanh hơn, bốn tiếng đồng hồ, hắn nói 7800 tổ hợp số.

Tiểu Tiên điện hạ rất nghiêm túc lắng nghe, nàng giống như có năng lực phân biệt thật giả tổ hợp số này, có lẽ từng tổ hợp số một Tiểu Tiên điện hạ không nghe ra cái gì, nhưng hợp thành một chuỗi liên kết như vậy, Tiểu Tiên điện hạ rất dễ nhận ra.

Rất nhanh, tổ hợp số Tô Bằng kể ra đã vượt qua một vạn.

Chương 881: Tổ hợp số rốt cuộc là gì?

Mặc dù từ 0000 đến 9999, những tổ hợp số này tổng cộng chỉ có một vạn mà thôi, nói cách khác Tô Bằng đã nói hơn một vạn tổ hợp số, sẽ có tổ hợp số lặp lại, nhưng, những tổ hợp số này cũng không phải đứng riêng một mình.

Tô Bằng cảm giác được, trình tự trước sau tổ hợp số, ý nghĩa đối với tổ hợp số có quan hệ rất lớn, giống như tổ hợp số tạo thành từ bốn con số, vị trí khác biệt trong chuỗi tổ hợp số, đại biểu ý nghĩa cũng không giống nhau.

Khi đọc ra gần năm tiếng đồng hồ, Tô Bằng đột nhiên dừng lại không nói.

“Sao vậy? Người khát sao? Hay là nhớ không nổi? Nếu như khát, ta có thể cung cấp thứ gì đó của thần miếu cho người ăn.”

Tiểu Tiên điện hạ đang nghe thấy bộ phận máu chột, thấy Tô Bằng không nói nữa, trong lòng không khỏi một hồi khó chịu, nàng rất vội vàng nói với Tô Bằng.

“Không, ta không khát cũng không đói, chỉ là, giữa chúng ta hẳn là còn một chuyện khác cần bàn bạc với nhau.”

Tô Bằng nhìn Tiểu Tiên điện hạ, nói với nàng.

“Tiểu Tiên điện hạ, đến lúc này, người cũng có thể nên để ta biết một chút không, hàm nghĩa của tổ hợp số này? Đừng nói người không biết, Tiểu Tiên điện hạ, nếu ta không đoán sai, người có lẽ chính là người chế tác trò chơi Tử Vong Luân Hồi này!”

Nghe thấy lời của Tô Bằng, Tiểu Tiên điện hạ hiếm thấy trầm mặc chốc lát, một lát sau, nàng mới mở miệng, nói với Tô Bằng.

“Chúng có nào giúp người phán đoán như vậy?”

“Chủ yếu là suy đoán.”

Tô Bằng nói, hẳn nhìn Tiểu Tiên điện hạ, nói với nàng.

“Tiểu Tiên điện hạ, từ hình thái người đang ở trong thần miếu này xuất hiện ở trước mặt ta, ta đã mơ hồ cảm giác được, người không thể nào là một

người chơi bình thường.”

“Thần miếu nơi này, xem như nơi thần kỳ nhất ta từng nhìn thấy trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, nhưng mà, một chỗ thần kỳ như vậy, được người dùng cách thức nào đó ta không biết phá giải rồi.... Chú ý ta dùng từ phá giải này, người không phải là thông qua bất luận cách thức bình thường nào để vào trong thần miếu, người cũng không thể nào chính là người trong thần miếu, chuyện người biết người biết trong hiện thực, người là một người chơi.”

“Làm một người chơi, năng lực của người thật sự là có chút nghịch thiên, không ngờ người có thể thông qua kỹ thuật hacker, có được quyền hạn thần miếu, ít nhất là quyền hạn cấp hai, đây vốn dĩ đã khiến người trở thành một nghi vấn.”

“Mà chuyện người yêu cầu ta làm, cũng là một trong những nghi vấn của ta.”

“Thật ra sớm trước đó, ta đã nghi ngờ, người có phải là ý thức độc lập tương tự linh hồn thế giới nào đó sản sinh ra trong thế giới Tử Vong Luân Hồi hay không, thông qua tiếp xúc với người chơi để lấy được năng lực câu thông cùng thế giới hiện thực, bản thân người không tồn tại thân thể chính thức, mà chính là linh hồn trong thế giới Tử Vong Luân Hồi, sau đó thông qua cách thứ nào đó tiến vào thế giới Internet của thế giới chúng ta, trở thành linh hồn phiêu du trên internet... Đây có thể giải thích tốt nhất năng lực năng lực hacker của người.”

“Có điều hoài nghi này, lúc ta ở lâu đài cổ nước Đức lại có chút dao động, bởi vì người nếu như là linh hồn của thế giới Tử Vong Luân Hồi, đối với thế giới sự thật, cũng không biết được nhiều như vậy, mà bởi vì một vài bất ngờ, khiến ta biết chủ nhân tòa lâu đài cổ kia, có lẽ chính là một trong những cấp cao của công ty lớn N. E. T của trò chơi Tử Vong Luân Hồi.

“Theo ta quan sát, chủ nhân Phỉ Lợi Phổ của tòa lâu đài cổ này, không hề giống người đã từng tiến vào thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi, nhưng hẳn lại rất có thể là một trong những cấp cao của N. E. T, mặc dù hẳn cũng rất có tài lực, nhưng ta không biết là hẳn sẽ chủ động tổ chức một tổ chức N. E. T như vậy, rất hiển nhiên, phong cách hành sự của hẳn và N. E. T

khác biệt. Hắn có lẽ là ngoài ý muốn tiến vào tổ chức này, ta nghe thấy hắn và người nào đó nói chuyện, biết Phỉ Lợi Phổ rất có thể là cổ phần kỹ thuật. Mà kỹ thuật đây có lẽ là bí mật trong gian phòng của Hải Nhân Lý Hi, chế tạo ra máy chủ trò chơi Tử Vong Luân Hồi.”

“Khi người muốn ta lấy tổ hợp số của radio trong gian phòng kỳ quái kia, ta đã suy nghĩ rất nhiều. N. E. T đang truy bắt người nào đó, người N. E. T muốn tìm được nhất, có lẽ chính là chủ nhân vốn dĩ của Tê Tiên Cư. Cũng chính là người khai phá máy chủ trò chơi Tử Vong Luân Hồi, mà người này, rất có thể là người phá giải được bí mật tổ hợp số trong radio của căn phòng của Hải Nhân Lý Hi. Bởi vì Tê Tiên Cư đến nay, toàn bộ kỹ thuật chân chính có chế tạo máy chủ, cùng người có tư liệu thực tế trong Tử Vong Luân Hồi cho tới bây giờ đều có một, chính là chủ nhân Tê Tiên Cư vốn dĩ, nếu mấu chốt bí mật này thật sự là những tổ hợp số đó, hắn cũng có thể duy nhất người hiểu được ý nghĩa tổ hợp số này, mà người lại ra cái giá lớn như vậy để ta đi trộm mật mã trong tòa lâu đài cổ kia... Bởi như vậy, thân phận của người vô cùng sinh động!”

“Người, Tiểu Tiên điện hạ, chính là chủ nhân vốn dĩ của Tê Tiên Cư!”

Tô Bằng nhìn Tiểu Tiên điện hạ hóa thành bạch quang thiếu nữ trên không trung, nói với nàng.

“Ha ha ha ha ha ha...”

Tiểu Tiên điện hạ nghe lời của Tô Bằng như thế, không ngờ lại bật cười.

“Năng lực liên tưởng của người quả thật rất không tồi, không ngờ không ngờ nghĩ tới cái này, nhất là cuối cùng suy đoán tên liên quan đến Tê Tiên Cư... Nếu đến mức này, ta cũng không cần phải giấu diếm nữa, không sai, ta quả thật chính là người sáng lập Tê Tiên Cư.”

“Có điều, người biết nhiều như vậy, người cảm giác mình còn có thể còn sống trở về sao?”

Tiểu Tiên điện hạ giống như trở nên cực kỳ lạnh lùng, nói với Tô Bằng.

“Người bây giờ, chịu chết đi!”

Tiểu Tiên điện hạ nói xong, thân hình bạch quang của nàng, ném mạnh hai đạo quang mang màu trắng về phía Tô Bằng!

Tô Bằng thấy vậy chỉ mỉm cười, đứng nguyên tại chỗ, động cũng không động.

“Phập!”

“Phập!”

Hai đạo bạch quang chui vào thân thể của Tô Bằng, Tô Bằng lại đứng thẳng bất động, tiếp tục mỉm cười nhìn Tiểu Tiên điện hạ.

Tiểu Tiên điện hạ nhìn thấy phản ứng của Tô Bằng không khỏi có chút kinh ngạc, nàng nói với Tô Bằng.

“Thế nào? Ngươi biết bí mật như vậy, không sợ ta giết ngươi diệt khẩu sao?”

“Ha ha, sợ cái gì chứ, ngươi nếu là thật chủ nhân Tê Tiên Cư, thì ta có gì phải sợ ngươi.”

Tô Bằng mỉm cười, nói với Tiểu Tiên điện hạ. Bởi vì những tư liệu Tô Bằng có được, chứng minh chủ nhân Tê Tiên Cư, không phải hình thức bạo lực... Chủ nhân Tê Tiên Cư, phản đối bạo lực bất kỳ hình thức nào, nhất là giết người, cho dù là trong trò chơi hay là ngoài trò chơi, đều là phái hòa bình.

Nếu Tiểu Tiên điện hạ chính là chủ nhân Tê Tiên Cư, Tô Bằng có thể chắc chắn, Tiểu Tiên điện hạ căn bản chưa từng giết người, cho dù là trong trò chơi hay là ngoài trò chơi.

“Ta có phải là có chút ức hiếp người lương thiện hay không?”

Trong lòng Tô Bằng cũng sinh ra ý nghĩ này.

“Tiểu Tiên điện hạ, mau cùng ta thương thảo một chút, thế nào, ta cung cấp cho ngươi tin tức tổ hợp số thu được trong tòa lâu đài cổ, ngươi hãy nói cho ta biết, những tổ hợp số này rốt cuộc đại biểu cho ý nghĩa gì, như thế nào?”

Tô Bằng nói với Tiểu Tiên điện hạ.

“Được rồi, ta thừa nhận, ta chính là chủ nhân Tê Tiên Cư, mà tin tức những tổ hợp số đó, ta cũng có thể nói cho người biết, quả thật có liên quan vô cùng khăng khít với bí mật của thế giới Tử Vong Luân Hồi, nhưng mà người làm sao chắc chắn, ta sẽ nói cho người biết những tin tức kia? Ta hoàn toàn có thể giết chết người ở đây, người không nói cho ta tin tức tổ hợp số kia, ta sẽ không tha cho người bỏ đi!”

Tiểu Tiên điện hạ nói với Tô Bằng.

“Ha ha, người giết chết ta, người cũng không có được những tổ hợp số đó! Hơn nữa, ta cảm thấy người sẽ không đông dài với ta, bởi vì ta hiểu rõ người, người là một người rất lương thiện, mặc dù bình thường giương nanh múa vuốt, nhưng trên thực tế không muốn sát thương người khác, thậm chí giam cầm người khác. Dù sao, cho dù người có giam cầm ta chết, người cũng không chiếm được tổ hợp số kia.”

Tô Bằng ha ha cười, làm bộ xấu xa nói với Tiểu Tiên điện hạ.

“Tiểu Tiên điện hạ, nói cho ta biết tổ hợp số rốt cuộc có ý nghĩa thế nào?”

Tiểu Tiên điện hạ nghe vậy, không khỏi nhú mày, lâm vào trong suy tư.

“Người từ từ nghĩ, ta ở đây chờ người, nghĩ kỹ nói cho ta biết kết quả.”

Tô Bằng nói xong ngáp dài một cái, cứ như vậy nằm trên mặt đất, giống như buồn ngủ. Rốt cuộc, Tiểu Tiên điện hạ giống như nghĩ thông suốt, nàng hừ lạnh một tiếng, ném mạnh một đạo bạch sắc quang mang xuống bên cạnh Tô Bằng.

“Những tổ hợp số này, thật ra chính là...”

“Số hiệu gốc của trò chơi Tử Vong Luân Hồi!”

Chương 882: Lượng tin tức có hơi lớn

“Số hiệu nguồn của thế giới Tử Vong Luân Hồi?”

Tô Bằng nghe Tiểu Tiên điện hạ nói ý nghĩa của những tổ số kia, giải thích này giống như tiếng sấm bên tai vậy, khiến Tô Bằng đứng ở nơi đó không khỏi sững sờ.

Sau một lúc lâu, hắn mới kịp phản ứng, nói với Tiểu Tiên điện hạ.

“Người là nói, toàn bộ thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi chỉ là một thế giới tương tự trò chơi trong máy tính? Mà còn những tổ số kia giống như là lập trình máy tính, là số hiệu nguồn của cái thế giới này?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, Tiểu Tiên điện hạ không khỏi khinh bỉ nhìn Tô Bằng liếc mắt một cái, nói.

“Là tương tự! Tương tự trò chơi máy tính! Có điều, tình huống chân thật so với người tưởng tượng thì phức tạp hơn.”

“Sao? Còn có nội tình sao?”

Tô Bằng nghe xong, áp chế một chút gọn sóng cảm xúc phập phồng trong lòng, hỏi Tiểu Tiên điện hạ.

“Đương nhiên, người cho rằng, có thể đổi được một số vật phẩm thần kỳ, hơn nữa có thể đem năng lực từ trò chơi Tử Vong Luân Hồi ra hiện thực, là thứ mà trò chơi máy tính bình thường có thể làm được sao?”

Tiểu Tiên điện hạ hỏi ngược lại.

Tô Bằng lúc này cũng đã tỉnh táo trở lại, hắn khẽ gật đầu, nói.

“Các kỹ năng trong trò chơi này có thể đem ra thực tế, hơn nữa còn có thể đem thực vật đưa ra ngoài thực tế, chắc chắn không phải là trò chơi bình thường đơn giản được... Nhưng, nếu không phải là trò chơi máy tính, tại sao có thể có sự tồn tại của số hiệu nguồn như vậy?”

“Ta làm sao biết được?”

Tiểu Tiên điện hạ nghe vậy, nhún vai nói với Tô Bằng/

“Ồ? Người cũng không hiểu biết nhiều về người chế tác trò chơi này sao?”

Tô Bằng nghe vậy lại càng cảm giác kỳ quái, Tiểu Tiên điện hạ thân là người chế tác trò chơi Tử Vong Luân Hồi, lại có nhiều năng lực kỳ lạ như vậy, vì sao nàng lại hiểu biết không nhiều lắm về cái trò chơi này chứ?”

Tiểu Tiên điện hạ thấy bộ dạng của Tô Bằng, nhẹ nhàng thở ra một hơi, nói với Tô Bằng.

“Nếu như là đã nói tới chỗ này, ta cũng nói cho người tiếp thân phận của ta, còn có trò chơi Tử Vong Luân Hồi là làm sao tạo thành.”

Tô Bằng nghe vậy nhẹ gật đầu nghe Tiểu Tiên điện hạ nói.

Tiểu Tiên điện hạ ừ một tiếng, nàng ngồi ở không trung, nói với Tô Bằng.

“Thật ra thì nói máy chủ, phải nói từ sáu năm trước, sáu năm trước ta còn ở đại học Princeton ra sức học hành học lên tiến sĩ máy tính, đồng thời học hai ngành học là chế tác trò chơi và tâm lý học. Lúc ấy giáo viên của ta là chuyên gia có địa vị lớn nhất trong lĩnh vực máy tính, hẳn lúc đó nghiên cứu hệ thống phá giải mật mã cho quân đội Hoa Kỳ, ta cũng là một thành viên trong tổ nghiên cứu, chẳng qua là khi nhiệm vụ của chính phủ Hoa Kỳ sắp hoàn thành, đột nhiên có một ngày, giáo viên của ta gọi ta, hỏi ta có nguyện ý tham gia một hạng mục cần phải ký tên giữ bí mật hoàn toàn hay không.”

“Ta lúc ấy rất ngạc nhiên, hạng mục hoàn toàn giữ bí mật kia là cái gì, vì vậy liền tham gia.”

“Ta cùng với giáo viên ngồi máy bay đến Đức. Ở đó tiến vào một đơn vị thí nghiệm không phải là mới thành lập, đơn vị này do các chuyên gia mật mã, còn có chuyên gia ngôn ngữ, chuyên gia máy tính lập ra, tài liệu nghiên cứu của chúng ta chính là một số tổ sổ nhìn như không có ý nghĩa gì này...”

“Hợp đồng mà ta ký tên, chính là giải xem bên trong những tổ sổ này có cất giấu mật mã hay không, có tin tức gì hay không, mọi việc cứ như thế, mà hạng mục nghiên cứu đã tiến hành mười mấy năm, chẳng qua là thành quả đạt được quá mức bé nhỏ.”

“Chỉ là ta là người như thế nào chứ? Ta là thiên tài trong thiên tài, khi ta nhìn thấy các tổ số này, đầu tiên nhìn, ta liền nhìn thấu lượng tin tức khổng lồ ẩn chứa trong nó!”

“Tin tức gì cơ?”

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi phải hỏi, hắn cũng cố gắng phá giải những bí mật ẩn chứa bên trong tổ số này, nhưng mà hắn lại thiếu chút nữa bị những tin tức ẩn chứa bên trong tổ số này cản trở, trùng kích thành ngu ngốc, không dám đụng vào những tổ số này nữa.

“Là mật mã mã hóa quá trình giải toán và trạng thái trùng điệp, người đương nhiên không nhìn ra được, ta dám nói, thế giới này, ngoại trừ bốn tiên có thể phá giải tổ số này ra, không có người thứ hai có thể phá giải được!”

Tiểu Tiên điện hạ cực kỳ kiêu ngạo nói với Tô Bằng.

“Trạng thái trùng điệp? Quá trình giải toán? Đây là cái gì?”

Tô Bằng nghe vậy lại có hơi mơ hồ, hỏi Tiểu Tiên điện hạ.

“Với người ngoài nghề như người giải thích có chút phiền phức, ta sẽ cố gắng nói đơn giản một chút.”

Tiểu Tiên điện hạ nói, sau đó nàng nói với Tô Bằng.

“Trước tiên là nói về trạng thái trùng điệp, thật ra thì tất cả tổ số, đơn giản là từ 0000 đến 9999, cứ như vậy suy luận, nếu không lặp lại thì tổng cộng có bao nhiêu tổ số?”

“1000”

Tô Bằng nói với Tiểu Tiên điện hạ.

Tiểu Tiên điện hạ gật đầu, sau đó nói với Tô Bằng.

“Các tổ số này nhìn như không có quy luật, trên thực tế lại ẩn chứa quy luật.”

“Người có thể xem nó như thuật toán tổ số 4 số bình thường/ dùng phương pháp toán học phân tích, tổ số này, bên trong mỗi 10 tổ, mỗi 100 tổ, mỗi 1000 tổ, mỗi 10000 tổ, mỗi 100000 tổ đều sẽ tồn tại một quy luật.”

“Nếu như dùng phân tích mật mã, quy luật này về sau tần suất xuất hiện một số, hoặc là một tổng số, có lúc là tần suất phân bố chẵn lẻ, thoát nhìn cũng là quy luật hết sức đơn giản. Nhưng đây chỉ là mặt ngoài.”

“Người dùng một loại phương pháp đặc thù quan sát những tổ số này, những quy luật này đều sẽ biến thành một lượng biến đổi thần kỳ nào đó!

Vẻ mặt Tiểu Tiên điện hạ nghiêm túc nói.

“Hửm? Dùng thị giác gì sao?”

Tô Bằng nghe vậy, hỏi Tiểu Tiên điện hạ.

“Thị giác trình tự.”

Tiểu Tiên nói với Tô Bằng.

“Tô Bằng, người nhìn những tổ số kia, vì sao người lại không nghĩ tới đây là số hiệu nguồn?”

Tiểu Tiên điện hạ hỏi Tô Bằng.

“Trình tự của số hiệu ta biết rõ, thật ra tất cả trình tự số hiệu cũng có thể coi là tổ hợp 1 với 0, bởi vì máy tính của thế giới chúng ta là cơ số hai, chỉ có hai phương thức biểu hiện là 0 với 1...”

Tô Bằng nói, nói tới chỗ này, thân thể Tô Bằng đột nhiên chấn động, hần đường như nghĩ đến điều gì, có chút không tin nổi mà nhìn Tiểu Tiên. Nói với Tiểu Tiên.

“Người là nói, những tổ số này, là vượt qua 0 với 1, trình tự số hiệu gồm 1000 số?”

Tiểu Tiên điện hạ nghe vậy, gật gật đầu, nói.

“Đúng vậy... Những tổ số này, trên thực tế đều là số hiệu do “máy tính” biểu hiện ra gồm 1000 số!”

” Người cũng biết, máy tính của chúng ta là từ thời đại bóng bán dẫn xuất hiện, cho dù là kỹ thuật tiên bộ, dùng thiết bị điện tử, trên đặc tính vật lý chỉ có thể đại biểu 0 với 1, cũng là biểu đạt có hoặc không, mở điện và tắt điện, dùng thiết bị đơn giản như thế để biểu đạt ra đồ vật gì đó, nhưng lại vô cùng phong phú.”

“Nhưng mà, mật mã tổ số này, đại biểu lại là máy tính vạn số... Đây không phải là máy tính như chúng ta đang dùng, đặc tính vật lý của máy tính này cũng không phải chỉ đơn giản là hai loại hình thức mở điện và tắt điện, mà là tồn tại một vạn loại đặc tính vật lý, dùng từng cái đặc tính vật lý đại biểu một vài số, mà những con số này lại từ 0000 đến 9999.”

“Bởi vì đặc tính vật lý của ” máy tính” không giống nhau, thứ biểu đạt ra cũng hoàn toàn bất đồng, chúng ta thậm chí không biết cái gọi là ” máy tính” của đối phương thế nhưng có thể biểu đạt ra một vạn loại đặc tính vật lý gì, đến tột cùng là dạng ” máy tính” gì.”

“Cho nên, dùng máy tính của chúng ta, tuy rằng có thể bắt chước máy tính vạn số, nhưng chúng ta không biết một vạn loại trạng thái vật lý của đối phương là cái gì, cho nên chúng ta mặc dù có thể vận hành được phần mềm máy tính vạn số, cũng không có được kết quả, chỉ có thể nhận được một số giải mã tổ số 0 với 1.”

“Thậm chí, chúng ta ngay cả những tổ số 0 với 1 này cũng không dịch ra được.”

“Người còn nhớ rõ ta đã nói qua trạng thái trùng điệp không? Người có lẽ không hiểu trạng thái trùng điệp này là có ý gì, ta bây giờ nói cho người biết, những tổ số kia, quy luật của mỗi 10 số, mỗi 100 số, mỗi 1000 số, mỗi 10000 số đều là một pháp tắc, mà còn mỗi một pháp tắc cũng có thể thay đổi toàn bộ kết quả tính toán của trình tự 10000 số!”

“Đây có ý nghĩa gì, người hiểu chứ?”

Tô Bằng trừng lớn hai mắt, sau một lúc lâu, hần gật đầu, nói một câu.

“Đại khái có thể hiểu rõ.. Người là nói, lượng tin tức cất giấu bên trong những tổ số này, hơi lớn quá rồi...”

Chương 883: Nguồn gốc của máy chủ (1)

“Lớn, lớn đến không có cách nào tính toán.”

Tiểu Tiên điện hạ khế gật đầu, nói với Tô Bằng.

“Người biết mấy phương hướng nghiên cứu phân cứng máy tính nhỉ? Trong đó có một loại máy tính, chỉ dùng trạng thái nguyên tử để tính toán và dự trữ, cân nhắc đến trạng thái thêm lượng tử, loại máy tính này nếu nghiên cứu chế tạo thành công, một nguyên tử, liền có thể được cải tạo thành một nguyên tử siêu cấp vượt qua máy tính siêu cấp nhanh nhất bây giờ trăm vạn lần, nhưng mà, cho dù là ứng dụng loại kỹ thuật này, người đem tất cả nguyên tử cả vũ trụ chế tạo thành loại máy tính nguyên tử siêu cấp, vẫn tính không ra đồng hình vẽ con số trong phòng Hải Nhân Lý Hi đến tột cùng có bao nhiêu”.

“Bởi vì lượng tính toán này quá lớn, mỗi một quy luật đều có thể thay đổi trình tự máy tính vạn vị ban đầu thành một bộ dạng, sau đó tạo trình tự mới, loại trùng điệp này, gần như vô cùng vô tận, tuy là có một vài số cực hạn, nhưng không phải sức người có thể tính ra, mỗi quy luật, đều là một lượng biến đổi, bởi vì lượng biến đổi bất đồng, cũng sẽ đem trình tự máy tính vạn vị ban đầu thay đổi bộ dạng khác, sau đó tạo trình tự mới khác biệt”.

“Lượng tính toán kia, vượt quá tưởng tượng của người... tổ số sau khi thay đổi, có thể không cực hạn thành bốn tổ số, mà có thể là một số ba mươi vạn vị trí, mấy số này, có vô số tổ hợp, thậm chí vượt qua ba mươi vạn của ba mươi vạn trở lên”.

“Hệ Thái Dương chúng ta ở, chỉ có 10 đến 57 nguyên tử thứ phương, mà cả vũ trụ chúng ta sinh tồn, cũng chỉ có 10 đến 80 nguyên tử thứ phương, cho dù cải tạo tất cả nguyên tử trong vũ trụ chúng ta thành máy tính nguyên tử, vẫn không cách nào tính toán ra trình tự vạn vị kia, vậy người biết, lượng tin tức kia, đến tột cùng có bao nhiêu nhỉ?”

Tiểu Tiên điện hạ nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, đầu tiên là kinh động, nhưng tức khôi phục tỉnh táo, hấn nói với tiểu Tiên điện hạ.

“đợi một chút... Người nói, tựa hồ không đúng, tính toán như người, đều xây dựng dựa trên điểmmấy tổ số kia đúng là trên trình tự máy tính vạn vị, nhưng sao người xác định đây là thật? Nếu chỉ tổ hợp con số, tùy tiện tìm một quy luật tự cho là đúng, sau đó tiến hành phá dịch, bản thân loại tổ hợp này chính là vô cùng vô tận, vậy sự việc sẽ không khoa học?”

Tiểu Tiên điện hạ khẽ gật đầu, nói.

“Người nói không sai. Đây cũng là chỗ xung đột giữa ta và đạo sư, cùng cả tổ nghiên cứu”.

Nói đến đây, tiểu Tiên điện hạ đột nhiên cười, nói với Tô Bằng.

“Thật ra, đây cũng chính là khác biệt lớn nhất giữa thiên tài bẩm sinh, và người bình thường... Bốn tiên sở dĩ xác định đây là trình tự máy tính vạn vị, là vì... bốn tiên có dị năng!”

“Dị năng?”

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi nhìn thoáng qua tiểu Tiên điện hạ, nghi ngờ hỏi.

“Đúng vậy... Đây là trời sinh, người không ước ao được... Lúc ta còn rất nhỏ, liền phát hiện ta có một năng lực kỳ dị, ta với máy tính tồn tại một loại năng lực kỳ dị, ta chỉ cần nhìn thấy số liệu cơ sở 0 và 1, là có thể trực tiếp đọc hình ảnh và nội dung trình tự!”

“Cái gì?” Tô Bằng nghe vậy, cũng sửng sốt.

Tiểu Tiên điện hạ cười rất tự đắc, nói với Tô Bằng.

“Có một bộ phim khoa học viễn tưởng rất lâu rồi, tên “The Matrix”, ta nghĩ người hẳn từng xem, trong đó có một nhân vật, trời sinh có năng lực nhìn số liệu 0 và 1 trên màn hình, lại có thể tự động tạo máy tính trong đầu, thế giới rút cuộc đã xảy ra chuyện gì, có hình ảnh gì, ta nghĩ người nhớ rõ nhỉ?

Năng lực của ta liền giống như hắc, có năng lực trực tiếp từ số hiệu chuyển đổi thành hình ảnh cùng tin tức khác”.

“Hơn nữa, năng lực của ta mạnh hơn người kia rất nhiều, ta chẳng những có thể từ số hiệu đọc lên hình ảnh, hơn nữa có thể chuyển đổi hết thấy ta nhìn thấy thành số hiệu, chỉ cần ta muốn, không cần bất kỳ công cụ biên trình nào, ta trực tiếp đưa vào số hiệu 0,1 nguyên thủy, cho dù là trình tự hệ thống ta đều có thể trực tiếp biên cho người xem!”

“Ta cũng là bằng vào loại năng lực này, vào lúc mười tuổi đã đạt tới học vị tiến sĩ máy tính Princeton. Chỉ là trước kia, ta tưởng rằng năng lực của ta chỉ là máy tính dùng trên địa cầu, nhưng khi ta thấy những tổ số thần bí kia, ta mới phát hiện, năng lực của ta là cường đại như thế!”

“Không biết nguyên nhân gì, mặc dù ta không biết phân cứng máy tính trình tự vạn vị là dạng gì, nhưng sau khi ta thấy trình tự tổ vạn vị kia, lại tự động ở trong đầu ta, tạo phần mềm ứng dụng máy tính vạn vị này, mà phần mềm ứng dụng, mặc dù đại bộ phận chức năng trong đó ta không biết dùng như thế nào, nhưng có một thứ ta có thể sử dụng, chính là vận hành trình tự diễn sinh của tổ số nguyên thủy kia”.

“Chỉ là, đầu óc của ta cũng có cực hạn, không thể diễn dịch cả trình tự hoàn toàn, nhưng ta thông qua dị năng của ta, cùng phần mềm tạo trong đầu kia, có thể diễn sinh ý nghĩa hình ảnh mà tổ số đại biểu”.

“Chính là như vậy, ta dùng phần mềm trong đầu ta, cùng dị năng của mình, thử vận hành một cái trong trình tự diễn sinh ba mươi vạn của ba mươi vạn thứ phương, người đoán thử xem, ta thấy gì?”

Tiểu Tiên điện hạ hỏi Tô Bằng.

Chương 884: Nguồn gốc của máy chủ (2)

Tô Bằng lúc này, trong lòng đã mơ hồ đoán được đáp án, hắc nói với tiểu Tiên điện hạ.

“Thứ người thấy, không phải là thế giới trò chơi luân hồi tử vong chứ?”

“Chính xác”.

Tiểu Tiên điện hạ làm bộ võ tay phát ra tiếng, nói với Tô Bằng.

“Nói chính xác, là một phần trong thế giới trò chơi luân hồi tử vong, ta nhìn thấy, là trong đoạn thời gian nào đó của lịch sử thế giới trò chơi luân hồi tử vong, một nam nhân từ ra đời đến tử vong, gần như toàn bộ quá trình cả cuộc đời, đương nhiên, quá trình này người rất khó lý giải, cả cuộc đời người này, cũng không phải lâu như thời gian chúng ta mới xem hết, nói chính xác ta chỉ dùng thời gian không đến một giây đồng hồ, đã nắm giữ tất cả mọi chuyện trong cả đời nam nhân thế giới luân hồi tử vong kia, có chút tương tự nằm mơ, nghe có chút khó tin, nhưng ta đã thấy được”.

“Vào chính lúc này, ta mới hiểu rõ, tổ số thần kỳ xuất hiện trong phòng Hải Nhân Lý Hi, tin tức bao hàm bên trong, là trọn một thế giới, tất cả quá khứ cùng tương lai, tất cả mọi chuyện xảy ra, bao gồm tất cả thời gian, tất cả sự kiện, tất cả hết thảy... Chỉ đáng tiếc, mấy thứ này chỉ ta có thể thấy, mà ta không cách nào lựa chọn thứ ta thấy được là cái gì, trên thực tế, lần đó ứng dụng phần mềm trong đầu ta, thiếu chút nữa khiến ta linh hồn tiêu tán, lúc ấy ta đã té xỉu, sau đó ở bệnh viện một tháng, mới xem như khôi phục như cũ”.

Tô Bằng nghe tiểu Tiên điện hạ kể, hấn với việc tiểu Tiên điện hạ té xỉu cũng không có cảm giác quá lớn, nhưng với tin tức khác, trong lòng Tô Bằng lại cảm thấy chấn động vô cùng!

“Trong tổ số kia, không ngờ lại bao hàm tất cả thời gian, tất cả sự kiện quá khứ, hiện tại, tương lai của thế giới luân hồi tử vong?”

Tô Bằng nghe tiểu Tiên điện hạ nói như vậy, không khỏi cảm giác khó tin vô cùng.

Đây phải là lượng tin tức như thế nào, mới có thể bao hàm nhiều như vậy! Tô Bằng vốn tưởng rằng những tổ số kia đã đủ nhiều, nhưng lúc này nghe Tiểu Tiên giải thích hàm nghĩa của những tổ số kia, lại phát hiện, những tổ số này là quá ít rồi!

Chỉ 30 vạn tổ số, đã ẩn chứa tất cả mọi chuyện tất cả thời gian quá khứ, hiện tại, tương lai của thế giới luân hồi tử vong, nếu quả thật có nhiều tin tức như vậy, 30 vạn tổ số kia có thể biểu đạt ra, những tổ số này, thật ít đến đáng thương!

Có điều Tô Bằng cũng biết, chỉ có tổ số, cũng không đại biểu cái gì, lợi hại chân chính, là dị năng của tiểu Tiên điện hạ, nếu không cho dù những người nghiên cứu kia lợi hại hơn, cũng không cách nào thu được những tin tức bao hàm trong 30 vạn tổ số kia... Phần cứng máy tính vạn vị kia của bọn họ là cái gì cũng không rõ, thì làm sao có thể lấy được những tin tức trong tổ số kia chứ? !!

Tiểu Tiên điện hạ lúc này dùng ngón tay gõ trán, nói.

“Ta dùng thời gian một tháng tu dưỡng, mới khôi phục lại, mà ta từ khi đó đã rõ, những tổ số thần bí kia, bao hàm bên trong, có thể không chỉ là một thế giới, thậm chí có thể... là cả vũ trụ!”

“Ta không biết tại sao lại là ta, có thể phá giải tổ số trình tự máy tính vạn vị thần kỳ này, nhưng ta làm được, mà ta với mấy tổ số này, càng ngày càng thấy hứng thú, càng ngày càng mê muội, sau khi ta xuất viện, rất nhanh liền đầu nhập vào trong nghiên cứu”.

“Chỉ là, dị năng của ta, ta chưa bao giờ nói cho người khác biết, cho nên mặc dù ta kiên trì, nhưng tổ nghiên cứu không ai tin tưởng ta, bọn họ đều không tin, đây là trình tự máy tính vạn vị, thậm chí đều không nghĩ tới hướng này, bọn họ chỉ thông qua phương hướng mật mã trong số đơn thuần, để nghiên cứu con số thần kỳ này, tất nhiên là không đúng phương pháp”.

“Ta ở trong quá trình nghiên cứu, rất thất vọng với bọn họ, mà ta kể từ sau khi trong óc có thêm phần mềm máy tính vạn vị, trí nhớ tổ số nhắm vào tổ đặc thù này được tăng rất lớn, vì đạo sư của ta cùng người trong tổ nghiên cứu không tin ta, ta cũng không định làm việc chung với bọn họ, vì vậy ta cưỡng chế ghi nhớ 30 vạn tổ số, sau đó giả bộ ngã bệnh, lấy cớ thân thể để rời khỏi phòng nghiên cứu”.

“Mà sau khi ta bỏ đi, lập tức bắt đầu nghiên cứu riêng của mình”.

“Trải qua nghiên cứu của ta, ta ngoài ý muốn phát hiện, trình tự 30 vạn tổ số này, trong đó có tròn bảy ngàn tổ số, thuộc loại “Những dư”, phần mềm máy tính vạn vị kia, căn bản không cần bảy ngàn số hiệu”.

“Ta cảm giác rất bất ngờ, bởi vì bảy ngàn tổ số này, không phải là tổ số vô dụng”.

“Trải qua cố gắng nghiên cứu của ta, ta lại phát hiện một chức năng của phần mềm máy tính vạn vị trong đầu ta, chính là phá dịch, ta thử qua chức năng này, phá dịch bảy ngàn tổ số này, kỳ quái chính là, bảy ngàn tổ số này không ngờ đơn độc đại biểu mật mã nào đó, bên trong tồn tại rất nhiều công thức tính toán, còn có mấy pháp tắc”.

“Những công thức tính toán này, cùng pháp tắc chỉ ta có thể thu được, ta lại thử vận hành thời gian dài phần mềm máy tính trong đầu mình, không ngờ phát hiện, bảy ngàn tổ số này, lại đại biểu cho công nghệ chế tác siêu thời đại nào đó, tổng hợp lại, tựa hồ liên quan chế tạo trang bị đặc thù nào đó”.

“Lòng hiếu kỳ của ta quá mạnh mẽ, ta căn cứ những pháp tắc cùng công thức này, dựa theo chỉ dẫn trên đó, tốn cái giá đắt, chế tạo ra một loại hợp kim đặc thù, loại hợp kim này, ta gọi là “Hợp kim mộng ảo”, thật ra hợp kim mộng ảo người cũng đã gặp, chính là tài liệu máy chủ trò chơi luân hồi tử vong”.

“Rồi sau đó, căn cứ tin tức trong những công thức kia, ta thông qua tổ hợp hợp kim mộng ảo cùng một số công nghệ khác, chế tạo ra thứ biểu đạt trong số hiệu bảy ngàn tổ số kia, mà thứ này... Chính là máy chủ trò chơi luân hồi tử vong đầu tiên trên thế giới!”

Chương 885: Mười tỷ đô la Mỹ

“Máy chủ đầu tiên của trò chơi Tử Vong Luân Hồi sao?”

Tô Bằng hỏi Tiểu Tiên điện hạ.

Tiểu Tiên điện hạ gật đầu, nói.

“Máy chủ kia, có thể gọi là “Máy chủ đầu tiên”, thật ra lúc ấy ta vẫn còn chưa hiểu rõ lắm những quy tắc kia, cho nên máy chủ thứ nhất của trò chơi Tử Vong Luân Hồi, mặc dù có thể tiến vào thế giới Tử Vong Luân Hồi, nhưng lại chỉ có thể giống như là đang xem phim mà thôi, từ góc độ nào đó quan sát thế giới này, chứ không cách nào tiến vào được.”

“Vì giải quyết vấn đề này, ta lại nghiên cứu kỹ hơn những quy tắc này, rốt cuộc, ta tìm được một biện pháp, dùng ý thức của ta thông qua một vài quy tắc trong đó, xuyên suốt đến trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, những quy tắc kia, không thể nào tồn tại với quy tắc của máy chủ trò chơi trong cùng một thiết bị, cho nên, ta phát minh ra nhân trò chơi.”

Tiểu Tiên điện hạ tiếp tục nói.

“Chuyện sau đó đều tương đối thuận lợi, chẳng qua là sửa đổi một vài yếu tố không mấy quan trọng, nếu chúng ta có thể đem ý thức xuyên suốt ở thế giới này, chuyện còn lại chính là thăm dò trong cái thế giới này... Ta hoàn thành thăm dò ban đầu, đại khái đã hiểu thế giới Tử Vong Luân Hồi rốt cuộc là thế giới như thế nào, rồi sau đó, càng ngày càng tìm hiểu sâu hơn, ta phát hiện ta có thể dùng một vài cách thứ quy tắc, để cải tạo cục bộ thế giới này.”

“Chỉ là, lúc ấy ta cũng không rõ, thế giới Tử Vong Luân Hồi này là tồn tại chân thật, hay là một dãy lập trình. Trò chơi Tử Vong Luân Hồi này, cũng giống như là một cây táo vậy, ta không thể nào thay đổi bản chất thế giới này, nhưng ta có thể tiến hành điều chỉnh nó.”

“Trải qua một thời gian ngắn điều chỉnh, trò chơi Tử Vong Luân Hồi chính thức đã xuất hiện.”

“Thật ra, tất cả nhiệm vụ trong trò chơi, đối với người chơi chúng ta mà nói thì xem như nhiệm vụ, nhưng đối với thế giới Tử Vong Luân Hồi mà nói. Thì đều là tồn tại thực tế không thể khôi phục lại, ta có thể làm được, chỉ là cho người chơi một khuôn mẫu, để người chơi có năng lực sinh tồn càng tốt ở trong cái trò chơi này mà thôi. Cho nên nói, trò chơi này nghiêm khắc mà nói không phải là ta chính thức chế tạo, ta đại khái chỉ xem như là người chế tác trò chơi, đồng thời mở ra một cánh cửa mà thôi. Người chế tác trò

chơi chính thức là ai, ta cũng không biết, ta suy đoán rằng, có lẽ là một người có năng lực phi thường nào đó, hoặc là thần.”

Tiểu Tiên điện hạ nói với Tô Bằng.

Tô Bằng chậm rãi gật đầu, hỏi.

“Chết trong trò chơi, cũng chết trong hiện thực, ngươi cũng biết sao?”

Tiểu Tiên khẽ gật đầu, nói.

“Ta thông qua suy luận quy tắc, lần đầu tiên vào trò chơi thì đã biết điều này, có điều ta cũng không thêm để ý, sống ở trong thế giới hiện thực, cũng sẽ gặp những chuyện bất ngờ, không phải sao?”

“Chuyện sau đó, ngươi đại khái cũng từ cách khác nhau biết đó, ta chế tạo một lô máy chủ trò chơi, hơn nữa tìm một vài người cùng nhau tiến vào thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi, dần dần tạo thành một đoàn thể, rồi sau đó, bởi vì ta không hài lòng người hướng dẫn đã từng phê bình ta, để chứng minh hấn sai, ta cũng gửi cho hấn một máy chủ.”

“Sau đó, chính là thành lập Tê Tiên Cư, bởi vì lúc ấy tiền ta có trong tay cũng không nhiều, mà sản xuất máy chủ khá tốn kém, chúng ta bắt đầu thu phí bán máy chủ, về sau, người hướng dẫn của ta đã đến tìm ta, hấn cũng muốn gia nhập Tê Tiên Cư, hơn nữa giới thiệu vài người, trong đó có Phi Lợi Phổ, trao đổi với nhau, thì ta biết được chuyện của Hải Nhân Lý Hi.”

“Qua một thời gian ngắn, ta thông qua phân tích quy tắc, biết được trên lý thuyết đồ vật bên trong trò chơi có thể mang ra ngoài, ta thông qua tính toán nghịch hướng quy tắc, tìm được cách mang đồ ra ngoài, người thu mua cũng dần dần xuất hiện, máy chủ trò chơi Tử Vong Luân Hồi bắt đầu có giá trị rất cao... Khoảng thời gian này tương đối phức tạp, ước muốn ban đầu của ta, chính là hưởng thụ trò chơi, kết quả người hướng dẫn của ta và một số người hấn tìm đến, tràn đầy quyền lực và dã tâm, dưới lợi ích to lớn, bên trong Tê Tiên Cư cũng xuất hiện dấu hiệu phân liệt, người chính thức nắm giữ những quy tắc kia, chỉ có một mình ta, những người khác, chẳng qua là nắm giữ quá trình chế tạo máy chủ trò chơi, đây là ta cố ý để lộ ra, giảm bớt áp lực của ta.”

“Cuối cùng, Tê Tiên Cư quả nhiên phân liệt... Thầy của ta, Phỉ Lợi Phổ, còn có một đám người tập kích tổng bộ Tê Tiên Cư, muốn dùng vũ lực uy hiếp ta, chỉ là ta đã sớm dự đoán, sớm rời khỏi Tê Tiên Cư, sau đó ẩn nấp, thầy của ta thành lập tổ chức N. E. T, bạn bè từng chơi với nhau lúc đầu, bởi vì lợi ích quan hệ, duy trì tồn tại Tê Tiên Cư, còn ta thì bỏ đi, bởi vì ta biết, cho dù là Tê Tiên Cư mới, hay là N. E. T, cho dù cấp tiến hay ôn hòa, bọn họ muốn, đơn giản là kỹ thuật nằm trong tay ta mà thôi, còn ta, tất nhiên không chịu để cho bọn họ vơ vét kỹ thuật, vì vậy ta chạy trốn.”

“Chuyện về sau, ta cũng không muốn nói nhiều, tóm lại ta lang thang vài năm sau, gặp người ở đây, ta nghe nói, trong phòng Hải Nhân Lý Hi, lại phát hiện tổ hợp số mới, những năm này ta vẫn giữ nguyên tò mò với những tổ hợp số đó, vì vậy liền thuê người đi trộm lấy, mọi chuyện là như vậy.”

Tiểu Tiên điện hạ, rốt cuộc đã nói xong.

Tô Bằng nghe đến đó, cũng bưng tỉnh đại ngộ, đã biết nguyên nhân kết quả của mọi chuyện.

Hắn mặc dù còn có một chút nghi vấn, có điều Tô Bằng cảm thấy, Tiểu Tiên điện hạ ngày hôm nay mặc dù sẵn lòng kể chuyện tổ hợp số cho hắn nghe, nhưng mà cũng không có nghĩa là nói toàn bộ mọi chuyện của nàng ra, Tô Bằng cũng không muốn ép buộc đối phương, vì vậy bèn nhin xuống những nghi hoặc trong lòng.

Nhìn Tiểu Tiên, Tô Bằng mở miệng nói.

“Đại khái đã hiểu rồi, có điều ta cũng không rõ, tổ hợp số ta nhớ, những thứ kia người có cần không, ta đều đã cố gắng học thuộc cho người đó.”

“Được lắm được lắm, người cuối cùng vẫn có chút lương tâm, được, để báo đáp cho người, ta sẽ cho người một đên bù xứng đáng, người hôm nay nói thêm một vài tổ hợp số, sau đó ta sẽ gửi một số tiền lớn vào trong tài khoản ngân hàng của người.”

Tiểu Tiên điện hạ nghe Tô Bằng nói như vậy, bèn nói.

“Tại sao cứ có cảm giác người đang có âm mưu gì đó...”

Tô Bằng nhìn Tiểu Tiên điện hạ, trong miệng lẩm bẩm nói, có điều hắn lập tức khôi phục trạng thái, tiếp tục cùng Tiểu Tiên điện hạ nói những tổ hợp số này.

Như thế, trong suốt tám giờ trên mạng, Tô Bằng đều đang nói ra những tổ hợp số này cho Tiểu Tiên, chỉ là những tổ hợp số này rất nhiều, chỉ dựa vào một ngày, thì không cách nào nói xong được.

Cho nên, Tô Bằng tạm thời log out, hắn và hắn và Tiểu Tiên giao hẹn, bảy giờ ngày mai, tiếp tục log in, Tiểu Tiên cũng đã đồng ý, chia một phần tốt đẹp cho Tô Bằng.

...

Trong hiện thực, Tô Bằng gồi lên trên máy chủ trò chơi Tử Vong Luân Hồi, đột nhiên, hắn mở mắt.

Tô Bằng từ trên giường ngồi dậy, hoạt động thân thể, đứng lên mở điện thoại xem hộp thư nhận.

Điện thoại Tô Bằng vang lên một chuỗi âm thanh tin nhắn.

“Tài khoản của ngài, một phút trước đã nhập vào mười tỷ đô la Mỹ.”

Tô Bằng nhìn thấy tin nhắn này, thiếu chút nữa đã thót lên.

“Má ơi, mười tỷ đô la Mỹ? !! Là Tiểu Tiên gửi vào hay sao?”

Tô Bằng thâm nghĩ trong lòng, quả nhiên, một giây sau, Tô Bằng lại nhận được một đoạn tin nhắn khác.

“Ta là Tiểu Tiên, đã gửi tiền, chúc người chơi game vui vẻ.”

“Phóng khoáng như vậy?”

Tô Bằng nhìn trên điện thoại di động, có chút không dám tin tưởng nghĩ.

Mà cách Tô Bằng đại khái hơn chín ngàn km trong thành phố nào đó, có một người đáng vẻ vô cùng nhanh nhạy, vượt ve di động, hung dữ thâm mắng.

“Mười tỷ đô la Mỹ, đều cho người! Mười tỷ trong cục dữ trữ liên bang Mỹ đều vút hết sang người! Hừ hừ... bắt nạt ta, ta mặc dù không giết người, nhưng ta sẽ chinh chết người! Ta muốn nhìn xem, đáng vẻ gà bay chó chạy của người khi bị chính phủ Mỹ dò xét đến nơi!”

Chương 886: Tiểu Tiên theo về Lương Châu

Hai ngày sau đó, Tô Bằng tiến vào trò chơi, nhưng bất đồng chính là Tiểu Tiên điện hạ cũng đi theo. Lí do rất chính đáng là.

“Bồn tiên quyết định chiêu cổ người một thời gian nhất định, người hình như ở trong trò chơi có một cái trụ sở? Ta định chiêu cổ người một chút, về ở trụ sở của người một thời gian ngắn, giúp người đối phó với vài đối thủ.”

Tiểu Tiên điện hạ giống như rất độ lượng nói.

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi có chút im lặng, hần nhìn Tiểu Tiên điện hạ, trong miệng thấp giọng nói.

“Người không phải là không có nơi để đi, muốn dựa vào trên người đây chứ?”

“Người nói cái gì? Chẳng lẽ người không chào đón ta sao?”

Ánh mắt của Tiểu Tiên điện hạ hung hăng nhìn chăm chăm vào Tô Bằng, hỏi Tô Bằng.

“Hoan nghênh, hoan nghênh, người đến chỗ ta xem như ta vẽ vang cho kẻ hèn này, sao lại dám không chào đón chứ?”

Tô Bằng nghe vậy, đành cười ha hả, nói với Tiểu Tiên điện hạ.

Tiểu Tiên điện hạ nghe vậy, lúc này mới khôi phục vẻ mặt bình thường, nói.

“Coi như người thức thời... Người là ở Lương Châu đúng không? Lại nói tiếp, ta ở Lương Châu có mấy bằng hữu ở đây.”

“Người cũng đi không ít nơi nhỉ?”

Tô Bằng nghe vậy, nhìn Tiểu Tiên điện hạ nói.

Tiểu Tiên điện hạ khẽ gật đầu, nói với Tô Bằng.

“Cũng đừng có lãng phí thời gian, chúng ta đi đến địa bàn của người đi.”

Tô Bằng gật đầu, hần và Tiểu Tiên điện hạ trực tiếp thi triển thân pháp, chạy như bay về Lương Châu.

Thân pháp của Tô Bằng từ sau khi thân pháp Lăng Vân Phi Độ cùng với Thần Hành Bách Biến thăng cấp thành “Duệ Quang Lưu”, tốc độ cũng tăng lên không ít, quả thực giống như là một vệt sáng, trong vòng một hai giây là có thể chạy hơn một trăm thước, tốc độ đi đường nhanh đến tột đỉnh.

Mà còn Tiểu Tiên điện hạ, Tô Bằng vốn tưởng rằng nàng biết sử dụng pháp thuật như Thần Hành Thuật, nhưng mà trên thực tế, Tiểu Tiên điện hạ chỉ thi triển một pháp thuật với Tô Bằng, liền rất nhẹ nhàng bắt đầu nhàn hạ.

Pháp thuật mà Tiểu Tiên điện hạ thi triển, tên là ” Chi Xích Thiên Nhai”, là một pháp thuật rất cao cấp. Sau khi thi triển, cho dù Tô Bằng làm động tác như thế nào, khoảng cách với Tiểu Tiên điện hạ cũng chỉ là khoảng hơn một thước, động tác của Tô Bằng vô luận như thế nào cũng không cách nào công kích được Tiểu Tiên, trong vòng một thước không thể tiếp xúc đến

người của nàng, cũng vút nàng không được, không thể rời khỏi nàng một thước.

Dùng pháp thuật này, Tiểu Tiên điện hạ giống như là một băng keo dính, dán theo Tô Bằng, theo Tô Bằng thì triển thân pháp duệ quang lưu, cùng nhau chạy như bay về Lương Châu.

Tô Bằng mang theo Tiểu Tiên điện hạ trở lại Lâm Y Lương Châu, ở trong thành Lâm Y, Tô Bằng lộ ra thân phận của mình, rất nhanh liền có quan quân thủ thành mở cửa thành ra, sau đó phái hai chi vệ đội hộ tống Tô Bằng đi đến phủ thành chủ.

Bản thân Tô Bằng cũng không phải yêu cầu những hộ vệ này làm như vậy, có điều đây cũng là hình thức, dù sao cũng phải để cho thủ hạ biểu hiện lòng trung thành với người đứng không? Cứ như vậy, Tô Bằng cùng với Tiểu Tiên điện hạ về tới phủ thứ sử Lâm Y.

Ở trong phủ thứ sử Lâm Y, bọn người Lý Mục cùng với Quách Lỗi mới vừa nhận được tin tức liền đi ra tiếp đón Tô Bằng.

Thấy bên cạnh Tô Bằng còn dẫn theo một tiểu cô nương mười bốn mười lăm tuổi, bọn người Lý Mục đều cảm giác có hơi bất ngờ, có điều ai cũng không mở miệng hỏi, bọn người Lý Mục nghênh đón Tô Bằng vào trong phòng nghị sự, Tiểu Tiên điện hạ cũng đi theo, tựa hồ đối với việc bọn người Tô Bằng muốn làm gì đó tương đối hiếu kỳ.

Sau khi tiến vào trong phòng nghị sự, Quách Lỗi báo cáo cho Tô Bằng một ít số liệu về đối nội, hơn nữa đem sổ sách đưa cho Tô Bằng xem qua, Tô Bằng nhìn một chút, không có thấy gì sai sót. Sau khi xem xong sổ sách, Tô Bằng gật đầu nói.

“Trên cơ bản cũng đã xây dựng cơ bản, ở yêu giới, ở Vận Thành cũng đã thành lập không ít công trình trụ cột, còn có việc mua các vật liệu quan trọng như binh khí, lương thực... cũng tốn không ít tiền, đây đều là thứ phải làm, nói tóm lại, Lương Châu chúng ta vẫn còn là vui sướng, về mặt kinh tế không cần phải lo lắng cái gì cả, thứ ta để ý chính là, thế cục xung quanh đây như thế nào rồi?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, Lý Mục đứng dậy, nói với Tô Bằng.

“Lão bản, chuyện quân sự ta đang muốn báo cáo với người, thái độ của Minh Chủ Thanh Long Minh gần đây rất là mập mờ, người của Thanh Long Minh ở Từ Châu và Vũ Văn gia ở Dự châu sau khi trải qua tuần trăng mật, tình báo của chúng ta cho thấy Minh Chủ Thanh Long Minh nhìn ra Vũ Văn gia tương đối suy yếu, rất để ý người minh hữu này nên là có chút được một tác lại muốn tiến một bước, đưa ra mấy cái yêu cầu rất quá đáng với Vũ Văn gia, Vũ Văn gia không có đáp ứng bọn họ, cho nên quan hệ hai bên bây giờ rất là vi diệu.”

“Ồ? Tin tức là thật sao? Không phải là đối phương tung hỏa mù đấy chứ?”

Tô Bằng nghe vậy, hỏi Lý Mục.

Lý Mục gật đầu, nói.

“Hắn là thật, chúng ta dùng một số tiền lớn mua được quân gia của gia chủ Vũ Văn gia, từ chỗ của hắn biết được tin tức này, nghe nói gia chủ của Vũ Văn gia sau khi biết được yêu cầu của Minh Chủ Thanh Long Minh, tức giận ném vỡ xé vụn đồ cổ cùng với tranh chữ mà hắn thường ngày hết sức trân ái, hơn nữa còn nói cái gì tên thất phu Mạnh Khánh Long đó, không giết hắn thì không làm người vân vân.”

Tô Bằng nghe vậy, nhẹ gật đầu, Mạnh Khánh Long chính là tên của Minh Chủ Thanh Long Minh.

“Thiết quan Vương Tiết Đồng ở Kinh Châu có phản ứng gì?”

Tô Bằng hỏi Lý Mục một chút.

“Thiết quan vương đã gửi cho chúng ta bảy tám phong thư, đều là hỏi thăm lão bản lúc nào thì ra tay với Vũ Văn gia, dường như hắn đối với việc chiếm đoạt Vũ Văn gia đã không thể chờ đợi được nữa.”

Lý Mục nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, lúc này đây đối thủ của Vũ Văn gia, chẳng những có quân Lương Châu của mình, còn có Thiết quan Vương ở Kinh Châu, Thanh Long

Minh ở Từ Châu, đối phương ba mặt thụ địch, thất bại chẳng qua là vấn đề thời gian.

Điều Tô Bằng lo lắng duy nhất, chính là Vũ Văn gia chó cùng rứt giậu, sau khi bị bức đến nóng nảy sẽ phóng thích ôn dịch.

Nhìn bộ dạng của Tô Bằng, Quách Lỗi đoán hắn hình như đang nghĩ tới Vũ Văn Vô Cực, Quách Lỗi đi lên nói với Tô Bằng.

“Lão bản, còn một tin tức khác, tại Dự châu, có người giang hồ thấy Vũ Văn Vô Cực bị một người người lai lịch không rõ bắt đi, người lai lịch không rõ kia hình như cũng không phải là người trong giang hồ, mà là thuật sĩ các loại, bọn họ sử dụng không ít pháp thuật, giết chết hộ vệ của Vũ Văn Vô Cực, sau đó cưỡng chế mang hắn đi, bây giờ Vũ Văn Vô Cực vẫn là tung tích không rõ.”

“Biết là do thế lực nào làm không?”

Tô Bằng hỏi Quách Lỗi, hắn lắc đầu, nói với Tô Bằng.

“Không rõ lắm, nhưng ta cảm giác đối phương dường như cũng không muốn thương tổn đến tánh mạng của Vũ Văn Vô Cực, nếu không chỉ cần cường sát cường sát, không cần phải bắt đi.”

Tô Bằng cũng gật đầu, hắn cũng bắt đầu hoài nghi, có phải là thế lực nhà ai biết Vũ Văn Vô Cực có bản lãnh phát ôn dịch, nên đưa hắn trở về để nghiên cứu cách phát ôn dịch không?

“Bỏ đi, tin tức không được đầy đủ như vậy suy đoán cũng vô dụng... Ngược lại Dự châu, Vũ Văn Vô Cực nếu không có ở đây, vậy cũng được, là thời cơ tốt. Để ta viết một lá thư gửi cho Minh Chủ Thanh Long Minh Mạnh Khánh Long cùng với Thiết quan Vương Tiết Đồng!”

Tô Bằng nói.

...

...

Trò chuyện những thứ này xong, bọn người Lý Mục liền vội vàng đi điều khiển quân đội, kiểm kê vật tư lương thảo quân nhu quân dụng, làm một chút công tác chuẩn bị trước khi chiến đấu, mà còn trong phòng nghị sự chỉ còn lại có Tô Bằng cùng với Tiểu Tiên điện hạ.

“Thế nào? Có phải là rất nhàm chán?”

Tô Bằng nhìn Tiểu Tiên điện hạ, hỏi nàng, loại chuyện quân sự nội chính này, hẳn không phải là thứ mà một tiểu cô nương yêu thích.

“Cũng được, có điều quả thật có chút nhàm chán, người bình thường đều bận rộn những thứ này, như vậy quả thật lãng phí thời gian.”

“Ha ha, ta cũng muốn thoải mái, nhưng là người không có thể lực thực lực, ta làm sao có thể làm việc ta cần phải làm? Chẳng lẽ giống như người bị người bức bách chạy loạn khắp thế giới? Ta cũng không có kỹ thuật hacker của người, đặc tội người sợ là trực tiếp bị diệt khẩu, muốn sống được tự tại thì phải có thực lực đủ mạnh.”

Tô Bằng nói với Tiểu Tiên điện hạ.

“Nè! Không cần phải nói đến chuyện bị rượt đuổi có được hay không?”

Tiểu Tiên điện hạ nghe vậy, nắm chặt nắm tay nói với Tô Bằng.

“Ha ha, nhất thời cảm khái, có điều người dường như còn chưa nói với ta, mục đích của người tới Lương Châu đến tột cùng là gì, sẽ không phải là thật sự muốn bảo vệ ta chứ? Ta nghĩ, người tới Lương Châu chắc chắn là có chuyện muốn làm phải không? Nói một chút xem, nói không chừng ta còn có thể giúp người một chút.”

Tô Bằng ha ha cười một tiếng, nhìn Tiểu Tiên điện hạ nói...

Chương 887: Đánh liền bảy thành! (1)

Tiểu Tiên điện hạ nghe vậy, nàng ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía Tô Bằng, nhìn chăm chú như vậy một hồi lâu.

Sau nửa ngày, nàng mới mở miệng nói.

“Nhắc tới thì, ta quả thật có việc, có điều người muốn giúp cũng không giúp được... Ta hỏi người, người có biết người lợi hại hơn chút không?”

“Người lợi hại hơn chút?”

Tô Bằng nghe vậy, hơi sững sờ, sau đó nói.

“Hắn là biết”.

“Có mấy người? Có bao nhiêu lợi hại? So với người lợi hại bao nhiêu?”

Tiểu Tiên điện hạ nghe vậy, hai mắt tỏa sáng, hỏi Tô Bằng.

“Có chừng hai người, rất lợi hại... cứ so với ta đi, ta nghĩ, đại khái...”

Tô Bằng dùng ngón tay tính toán, bây giờ bao nhiêu mình, có thể đánh một Đại sư huynh hoặc là Nhị sư huynh.

Kết quả khiến Tô Bằng một hồi uể oải, hắn nói.

“Có thể so với ta lợi hại hơn hai mươi lần, có hai mươi ta, có lẽ có thể đánh thắng đối phương.”

Tiểu Tiên điện hạ nghe vậy, dùng ngón tay gõ trán mình, nói.

“Nói như vậy không đủ trực quan... Ta cũng không dễ phán đoán, người có thể kêu bọn họ ra, cho ta xem thử lợi hại bao nhiêu không?”

“Hình như không thể”.

Tô Bằng nghe vậy, nói với tiểu Tiên điện hạ.

Thật ra Tô Bằng có điểm dự cảm, tiểu Tiên điện hạ cần người võ công cao cường, sợ là sẽ làm chuyện nguy hiểm, đây rất có thể là một cái bẫy, tình cảm của Tô Bằng và hai vị sư huynh không tệ, cũng không muốn hãm hại hai vị sư huynh.

“Người rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Tô Bằng nhìn tiểu Tiên điện hạ, hỏi nàng.

“Đi một nơi,, đánh ngã một người, sau đó thu hồi thứ vốn thuộc về ta...”

Tiểu Tiên điện hạ nói có chút bất đắc dĩ, sau đó nàng xoay đầu lại nói với Tô Bằng.

“Ta hỏi ngươi, nếu ta trả một cái giá đủ nhiều, ngươi có thể hẹn hai cao thủ kia ra ngoài nói chuyện không? Xem như ta thuê họ, giúp ta làm một việc, có thể có chút nguy hiểm, có thể sẽ chết, nhưng chỉ cần không chết, chỗ tốt họ lấy được cũng sẽ đủ nhiều!”

Tô Bằng lắc đầu, nói.

“Rất không có khả năng, ta cũng không gạt ngươi, hai cao thủ ta quen, chính là sư huynh của ta trong trò chơi, bọn họ mặc dù võ công cao cường. Nhưng làm người tiêu sái, rất không có khả năng làm tay chân cho người ta, nếu ngươi có việc gì, không ngại nói ra, ta coi như là một cao thủ, chưa hẳn ta xử lý không được.”

“Ngươi? Còn kém xa lắm. Ngươi ngay cả ta đều chưa hẳn đánh thắng được, chớ nói chi là đánh với người kia”.

Tiểu Tiên điện hạ nghe vậy, nhìn thoáng qua Tô Bằng, lắc đầu nói.

“Không cần không nề tình như vậy chứ? “

Tô Bằng nghe vậy, có chút bất đắc dĩ nhìn thoáng qua tiểu Tiên điện hạ, nói với nàng.

“Tốt lắm, nếu việc này ngươi không giúp được ta. Vậy tạm quên đi. Ta chỉ ở chỗ ngươi một thời gian, chờ thực lực của ta lực đề cao tới trình độ nhất định, hoặc tìm ra cao thủ đầy đủ thực lực, liền nói bước tiếp theo đi, này, an bài một gian phòng cho ta, ta đi ngủ đây, tuổi của ta, ngủ không tốt rất ảnh hưởng phát dục”.

Tiểu Tiên điện hạ cúi lưng một cái, ngáp nói với Tô Bằng.

“Ngươi? Phát dục nữa cũng chính là A-...”

Tô Bằng khinh bỉ nhìn thoáng qua bộ ngực tiểu Tiên điện hạ. Sau đó trong ánh mắt muốn giết người của đối phương, cười ha hả, bảo thủ hạ cấp tiểu Tiên điện hạ một gian phòng nghỉ ngơi.

...

...

Ngày kế, Tô Bằng thông qua phi ưng truyền thư cho Minh Chủ Thanh Long Minh Mạnh Khánh Long nhận được hồi âm, Mạnh Khánh Long đồng ý tập kích bất ngờ Dự châu, Thiết Quan Vương Kinh Châu Tiết Đồng cũng hồi âm cho Tô Bằng. Ba bên ước hẹn ba ngày sau, đồng thời phát động công kích với nhà Vũ Văn Dự châu.

Sau hai ngày, Tô Bằng đều với mấy người Lý Mục, Quách Lỗi nghiên cứu làm sao tiến công nhà Vũ Văn.

Ngày thứ ba, quân Lương Châu dưới trướng Tô Bằng, chia ba đường, đồng thời tiến công Phái thành, Tuyên thành và Diêm Thủy quận ở Dự châu.

Chỉ là, binh sĩ đi Tuyên thành cùng Diêm Thủy quận, đều chỉ một vạn năm ngàn người, mà bản thân Tô Bằng, thì mang theo bốn vạn quân Lương Châu, cùng với hai ngàn yêu quân, chạy thẳng tới Phái thành.

Quân đội của nhà Vũ Văn, đều có bố phòng ở ba thành, có điều lúc Tô Bằng xuất binh, là phái năm nghìn bộ đội tiên phong trước, đi công kích ở Tuyên thành tây bắc Liêu thành.

Một vạn bộ đội tiên phong này, khiến quân coi giữ Phái thành khẩn trương, quân coi giữ nhà Vũ Văn Phái thành xuất binh một vạn, gấp rút tiếp viện Tuyên thành, mà khi những quân coi giữ này đi Tuyên thành, bộ đội chủ lực của Tô Bằng đã tiến công Phái thành!

Nhà Vũ Văn Phái thành gấp rút tiếp viện quân đội của Tuyên thành, rất rối rắm, không biết nên tiếp tục đi Tuyên thành trợ giúp phòng ngự, hay là trở về Phái thành, quân đội nhà Vũ Văn ở Diêm Thủy quận, tất bị một vạn năm nghìn quân Lương Châu khác tiến công, không thể gấp rút tiếp viện.

Quân đội nhà Vũ Văn Phái thành gấp rút tiếp viện Tuyên thành, cuối cùng vẫn quyết định, trở về Phái thành, dù sao Phái thành là chính bắc ở Liêu thành, là một tòa thành thị chính yếu nhất, hơn nữa ở trung tâm ba thành, Phái thành thất thủ, Diêm Thủy quận và Tuyên thành bị cắt mở, sớm hay muộn cũng sẽ bị nuốt mất.

Chương 888: Đánh liền bảy thành! (2)

Đáng tiếc, bọn họ ra khỏi thành đã không cách nào trở về, một vạn năm nghìn quân Lương Châu tiến công Tuyên thành, xuất động năm nghìn kỵ binh, từ phía sau truy kích quân coi giữ nhà Vũ Văn, mà bản bộ Tô Bằng, cũng ra năm nghìn kỵ binh, từ hai phương hướng bao vây bộ đội gấp rút tiếp viện của nhà Vũ Văn kia, đại bộ phận bộ đội của nhà Vũ Văn là bộ binh, năng lực cơ động không mạnh bằng Tô Bằng, kết quả bị quân Lương Châu của Tô Bằng bọc lại, Tô Bằng trả giá chết sáu trăm kỵ binh, nuốt đám bộ đội của nhà Vũ Văn, tướng lĩnh nhà Vũ Văn đầu hàng.

Mà bộ đội chủ lực của Tô Bằng, đi tới dưới thành Phái thành, Tô Bằng phái yêu quân từ không trung ném dầu hỏa, đồng thời dưới thành dùng xe công thành húc cửa thành, bởi vì quấy rầy trong không trung, tường thành của Phái thành bị ném đầy dầu hỏa, lại bị hỏa tiễn bắn lên châm đốt, cả Phái thành hoàn toàn bị nhen nhóm, không cách nào tổ chức phòng ngự hữu hiệu, chưa đến nửa ngày, đã bị Tô Bằng phá thành đánh vào.

Sau khi diệt tử trung nhà Vũ Văn ở Phái thành, lưu lại hai vạn quân coi giữ, bảo Lý Mục dẫn theo một ngàn yêu quân một vạn năm nghìn quân sĩ Lương Châu đi Diêm Thủy quận, mình mang theo một vạn quân Lương Châu cùng một ngàn yêu quân đi vào Tuyên thành, trước đó bọn người Lý Mục đã sớm nghĩ đến chiến thuật này, góp nhặt rất nhiều dầu hỏa, đủ để Tô Bằng sử dụng, Tô Bằng dùng thủ đoạn phá thành đồng dạng.

Trong vòng một ngày, Tô Bằng liền phá ba thành nhà Vũ Văn.

Sau khi nhanh chóng nghỉ ngơi và hồi phục, Tô Bằng dẫn dắt binh sĩ dưới trướng, cả đêm tập kích, trong vòng một đêm, lại đột tiến hơn trăm dặm, lần nữa liền phá bốn tòa thành trì nhà Vũ Văn, lực lượng phòng ngự trọng điểm của nhà Vũ Văn ở ba thành Phái thành, Tuyên thành, Diêm Thủy quận, lực lượng phòng thủ thành trì khác không đủ, rất nhanh liền bị Tô Bằng phá

thành, hơn nữa bản thân trả giá thương vong nhỏ bé đến gần như không đáng kể.

Về phần phản công của nhà Vũ Văn, Tô Bằng gần như không gặp phải, bởi vì hôm nay là nhà Vũ Văn bị quân Lương Châu của Tô Bằng, Mạnh Khánh Long của Thanh Long Minh, Thiết Quan Vương Kinh Châu Tiết Độ ba mặt công kích, nhà Vũ Văn muốn phòng thủ Dự châu, binh lực cũng có chút trứng chọi đá, gặp công kích ba mặt, căn bản là đào tường đông bổ tường tây, hoàn toàn không tổ chức ra phản kích hữu hiệu.

Sau khi Tô Bằng thu được bảy tòa thành trì, liền không tích cực tiến công là bao, bởi vì ở phía trước Tô Bằng, chính là thành thị trung tâm của Dự châu, cũng chính là tổng bộ nhà Vũ Văn, Dự Trung quận.

Dự Trung quận không giống với mấy thành trì khác, Dự Trung là một hùng thành có thể sánh vai với Lâm Y, hơn nữa lực lượng phòng thủ của nhà Vũ Văn ở đây cực kỳ cường đại, nếu cường công, thương vong sẽ lớn.

Tô Bằng, đã liên tục tấn công bảy thành, mặc dù mỗi lần công thành, bởi vì đều cos yêu quái ném dầu hoả, sau đó đốt tường thành, cho nên Tô Bằng công thành tổn thất không lớn, nhưng dù sao còn phải lưu lại binh sĩ phòng thủ trong thành sau khi đánh hạ, cho nên Tô Bằng cũng không dư lực, để đánh hạ Dự Trung quận này.

Một đêm bảy thành, trên thực tế cũng là chiến tích rất giỏi, cả Dự châu, tính ra chỉ có mười ba tòa thành lớn mà thôi, Tô Bằng đã thu được hơn một nửa thành trì rồi.

Về phần thế công quân Kinh Châu và Thanh Long Mộng hai đường khác, tựa hồ có chút trở ngại, không đánh hạ nhiều thành trì như Tô Bằng.

Mà ở sáng hôm sau, Tô Bằng rốt cuộc cũng nhận được chiến báo.

“Thanh Long Minh đã đánh liên hai thành, bây giờ đang công kích Lạc thành bắc bộ Dự Trung quận, xem ra lập tức sẽ đánh hạ, sau đó cách Dự Trung quận hội sư với chúng ta, nhưng mà quân Kinh Châu lại gặp đại phiên toái, bọn họ đã chết gần bảy ngàn người, mới đánh hạ một tòa thành trì mà thôi...”

Tô Bằng nhìn chiến báo quân tình trên tay, nói với bọn người Lý Mục.

Bọn người Lý Mục, đều tập trung vào Mạch thành gần Dự Trung quận nhất, nghe lời của Tô Bằng, Lý Mục không khỏi nói.

“Không phải chứ? Thiết Quan Vương mà số lượng thành trì cũng không bằng Thanh Long Minh sao?”

“Không thể tính như vậy được.”

Ở bên cạnh Lý Mục, Quách Lỗi mở miệng nói.

” Chiến lực quân Kinh Châu thật ra không tệ, thậm chí có thể còn mạnh hơn quân Lương Châu chúng ta, chỉ là đáng tiếc, Kinh Châu nhiều vùng khi ho cò gáy, mặc dù có thể ăn cơm no, nhưng cho dù kinh tế hay là sản vật khoáng sản, đều không được tốt lắm, cho nên nghèo lắm, bằng không cũng sẽ không nhiều người đi làm hắc đạo vậy, nghe nói người Kinh Châu đi làm hắc đạo, là vì mỗi bữa đều có thể ăn thịt”.

“Cho nên, quân Kinh Châu mặc dù dũng mãnh, nhưng trang bị kém chúng ta nhiều lắm, đánh nhau thật có thể vẫn sẽ thua bởi quân Lương Châu không dũng mãnh bằng họ, binh khí trang bị kém nhiều lắm, hơn nữa, chỗ giao giữa Kinh Châu và Dự châu, là Quan thành, Quan thành mặc dù không lớn, nhưng kẹt chặt ở trên đường Kinh Châu vào Dự châu, có điểm một người đã đủ giữ quan ải, vạn người không thể khai thông, Thiết Quan Vương có thể chiếm lĩnh Quan thành, cũng đã hạ quyết tâm, trả giá đắt, mới ăn được tòa thành trì này”.

“Có điều sau Quan thành, Dự châu với Thiết Quan Vương mà nói, chính là vùng đất bằng phẳng, có lẽ chờ Thiết Quan Vương khôi phục nguyên khí, rất nhanh liền sẽ đánh thêm mấy thành”.

Quách Lỗi nói với Tô Bằng và Lý Mục.

Lý Mục nghe vậy gật đầu, nói.

“Nếu bàn về trình độ giàu có, hai thành trì bên Kinh Châu, sợ là vẫn không giàu bằng một thành trì Liêu thành, cũng khó cho Thiết Quan Vương rồi, vì

từ Kinh Châu ra ngoài, hấn cũng đủ liều rồi”.

“Nhưng chúng ta cũng nên cẩn thận hơn”.

Tô Bằng nói, chỉ thấy hấn đi đến trước bản đồ, chỉ chỉ bản đồ, nóiL

“Bây giờ, thế lực nhà Vũ Văn cơ bản bị đánh tan, nhà Vũ Văn phản công sợ là không có cơ hội, nhưng, rất nhanh Thiết Quan Vương và Thanh Long Minh sẽ hội sư với chúng ta... Nếu, khẩu vị của bọn hấn chưa đủ, mà phát hiện binh lực của chúng ta cũng có chút trúng chọi đá, như vậy không chừng, mình hữu một khắc trước, một khắc sau sẽ...”

“Thành kẻ địch của chúng ta!”

Chương 889: Chấn chỉnh tù binh (1)

Nghe xong những lời của Tô Bằng, Quách Lỗi cùng Lý Mục đều gật đầu tỏ đồng tình. Về điểm này, đúng là hoàn toàn có khả năng xảy ra.

Mạnh Khánh Long của Thanh Long Minh cùng với Vũ Văn gia sở dĩ đến đây ngay trong kì trăng mật, chính là bởi vì có lòng tham không đáy. Những lợi ích trong tương lai mà Vũ Văn gia hứa hẹn sẽ cho chưa đủ làm cho hấn thỏa mãn. Thanh Long Minh vứt bỏ những lợi ích mà nhà Vũ Văn đã cho mình, vậy thì khẳng định mưu cầu càng lớn.

Dự Châu nhiều thành trì như vậy, nhưng thực ra nếu chỉ tính trên Liêu Thành, cũng không có quá mười bốn cái. Trên thực tế, thành trì dưới quyền của nhà Vũ Văn cho tới đêm hôm kia chẳng qua cũng chỉ có mười ba tòa mà thôi, còn có Thiết Quan Vương luôn canh chừng như hổ đói. Những lợi ích mà Thanh Long Minh đạt được, trên thực tế cũng chẳng nhiều như trong tưởng tượng.

Thanh Long Minh binh hùng tướng mạnh, chưa chắc sẽ không xuống tay đối với thành trì mà Tô Bằng chiếm giữ.

Thiết Quan Vương của Kinh Châu cũng như thế. Quan hệ giữa Thiết Quan Vương Tiết Đồng và Tô Bằng có thể xem như là không đến mức tồi. Nhưng trong loại chuyện tranh đoạt thiên hạ này, thì cho dù có là tình cha con anh

em đi chẳng nữa cũng không thể thương lượng. Giao tình giữa Tô Bằng và Thiết Quan Vương Tiết Đồng, khi đứng trước lợi ích, liền giống như một tờ giấy mỏng manh, vừa xé thì rách toạc. Nhưng mà đối với Thiết Quan Vương Tiết Đồng, Tô Bằng một chút cũng không yên tâm.

Quân Lương Châu của Tô Bằng, tính cả lượng quân lính đã được tăng cường trong thời gian gần đây cả thủy cũng không vượt qua mười ba vạn. Hiện tại, ở mỗi thành mà Tô Bằng đang chiếm giữ đều đã được sắp xếp không ít binh sĩ. Trận mưa này kéo đến, khiến cho binh lực của Tô Bằng trở nên đuối sức. Đây vừa hay là thời cơ tốt để Thiết Quan Vương và Thanh Long Minh ra tay.

Cũng may Tô Bằng còn có yêu binh ở Vận Thành, số lượng yêu binh ở Vận Thành tuy không nhiều, nhưng sức chiến đấu của chúng lại vô cùng dũng mãnh, đặc biệt là trong số yêu binh có ít nhất hai, ba phần mười là biết bay. Có bọn chúng ở đây, nếu lỡ bị tập kích bất ngờ, Tô Bằng cũng không lo nguy hiểm.

“Bây giờ vẫn còn có chút nguy hiểm... nhưng mà bản thân Lương Châu cũng cần phải bố trí canh phòng. 5 thành liên minh vẫn chăm chăm nhìn Lương Châu như hổ đói. Mà Lương Châu lại tiếp giáp với Kinh Châu, nếu làm không tốt thì Thiết Quan Vương Tiết Đồng sẽ theo đó mà tấn công Lương Châu.... thiếu người, thực sự là thiếu người.”

Trong lòng Tô Bằng không khỏi cảm khái.

Lúc này, Quách Lỗi dường như nghĩ đến điều gì, hắn ta tiến lên phía trước, nói với Tô Bằng.

“Ông chủ, người có phải là đang lo lắng binh lực của chúng ta không đủ?”

“Ừ?”

Tô Bằng nghe vậy, liền nhìn về phía Quách Lỗi, hỏi.

“Người có diệu kế gì hay?”

“Thực ra thì tôi có một chủ ý. Ông chủ, tuy rằng số lượng binh sĩ của chúng ta chỉ có khoảng trên dưới 13 vạn, trong đó có 5 vạn 5 nghìn binh mã đang đóng ở Lương Châu. Nhưng lần này, chúng ta tiêu diệt binh lính của Vũ Văn gia ở Dự Châu cũng không ít. Trong đó có không ít binh sĩ, chẳng qua là vì miếng ăn, chưa nói tới trung thành hay không trung thành với Vũ Văn gia, chúng ta không ngần ngại chiêu nạp một đám tù binh như vậy, nhập vào đội quân của chúng ta, thứ nhất có thể gia tăng quân số, đồng thời còn có thể giảm bớt áp lực gánh vác trách nhiệm trông coi, chăm sóc bọn chúng... Đương nhiên, bọn chúng cần được chia nhỏ và bước vào trong hàng quân của Lương Châu. Tôi đề nghị chúng ta cứ trong khoảng. “Năm chọi một đến bốn chọi một”. Song song tuyển tân binh ở Lương Châu, không kể có bao nhiêu sức chiến đấu, chỉ cần có thể bảo vệ thành trì là được. Như vậy, trong thời gian ngắn chúng ta có thể giải phóng được ba, bốn vạn binh lực. Những binh lực này có thể ngăn chặn được dã tâm của Thanh Long Minh với Kinh Châu rồi.”

Quách Lỗi hiển kế.

Tô Bằng nghe vậy, trong lòng suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng gật đầu và nói.

“Quả là một kế hay, có điều lúc hợp nhất tù binh ở Dương Châu cần phải chú ý một điểm. không thể để cho người một lòng trung thành, tận tâm với Vũ Văn gia xâm nhập vào. Loại người như vậy, nhất định sẽ như một quả bom hẹn giờ, cần phải phân biệt cho kỹ lưỡng, tiếp đó mỗi lính Dự châu phân nhỏ vào trong hàng ngũ gồm 5 người lính Lương Châu. Bốn lính Lương Châu khác, cũng có thể trông coi binh lính Dự Châu một chút.”

“Chính là như vậy, ông chủ, tôi xin lựa chọn tiến cử một người thích hợp với việc tuyển chọn và kiểm định tính hợp cách của binh lính Dự Châu.”

Lý Mục ở bên cạnh cũng nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, mỉm cười, nói.

“Ta cũng vừa hay nghĩ tới một người. Không ngại, chúng ta cùng nhau nói ra xem thế nào?”

“Lương Vũ.”

Chỉ nghe Tô Bằng, Quách Lỗi và cả Lý Mục đồng thời nói ra cái tên này.

Sau khi nói ra, ba người Tô Bằng bèn nhìn nhau cười, bởi người ba người nghĩ đến đều là cùng một người.

Xét mức độ hiểu biết về quân Dự Châu, quả thật Tô Bằng dưới trướng, đáp số là cái người Lương Vũ kia, bản thân vốn là quân Dự Châu của Vũ Văn gia quy thuận quen thuộc nhất rồi. Lương Vũ lại có thù oán với Vũ Văn gia, những tướng lĩnh trung thành với Vũ Văn gia, nhất định trốn không thoát sự thanh lọc của Lương Vũ.

Tô Bằng cũng tin rằng, Lương Vũ là vô cùng thích thú hoàn thành nhiệm vụ này.

Tô Bằng tin tưởng rằng dưới sự sàng lọc của Lương Vũ, khẳng định có thể khiến những phần tử tận trung với Vũ Văn gia trong số những người xin ra hàng lòi ra, sau đó lại tiến hành một cuộc thanh trừng đẫm máu, sự việc gần như đã thành rồi.

Nghĩ đến đây, không chút chần chừ, Tô Bằng trực tiếp dùng bò câu đưa tin, điều Lương Vũ đang trấn thủ ở Liêu Thành qua đây, để hấn ta lần lượt ở từng thành trì một chinh đồn lại đám tù binh xin ra hàng của Vũ Văn gia.

Quả nhiên, không ngoài dự liệu của Tô Bằng, Lương Vũ tỏ ra hết sức sốt sắng hứng thú đối với nhiệm vụ lần này.

Trong chưa đầy ba ngày tiếp theo, Lương Vũ đã hoàn thành việc sàng lọc tù binh. Thu nạp một đám, dẹp yên một đám, giết bỏ một đám. Chỉ trong thời gian ngắn, Lương Vũ đã giúp cho Tô Bằng có được khoảng 15000 binh lính vốn là những tù binh đã xin ra hàng của Vũ Văn gia, đồng thời phân tán chúng vào trong mỗi thành trì.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Lương Vũ với đôi mắt đỏ hoe tiến vào trong thành trì mà Tô Bằng đang ở, diện kiến Tô Bằng, không nói hai lời liền quỳ trên mặt đất, dập đầu mấy cái.

Chương 890: Chấn chỉnh tù binh (2)

Tô Bằng rất ngạc nhiên, hỏi Lương Vũ vì sao lại hành xử như thế. Lương Vũ nước mắt lưng tròng, vành mắt đỏ hoe nói với Tô Bằng.

“Lương mỗ bất tài. Ở trong nhà Vũ Văn gia bị người người xa lánh, chỉ có thể làm một thủ lĩnh của đám tội quân. Ở Vũ Văn gia chịu lời lăng nhục, không biết lúc nào mới có thể xoay mình trở lại làm người. Nhưng khi đến hầu dưới trướng của chúa công, Chúa công không những đối xử bình đẳng với Lương Vũ, mà còn trọng dụng Lương mỗ. Hôm nay đây còn cho phép Lương Vũ được làm tướng sĩ dẫn dắt đám binh sĩ đến xin hàng của Vũ Văn gia, khiến Lương Vũ tội mở mày mở mặt, quét sạch những khổ đau ngày xưa. Ân huệ này, Lương Vũ chỉ có thể đầu rơi máu chảy, cúc cung tận tụy, đến đáp chúa công mà thôi.”

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi bật cười.

Trong thế giới của Tô Bằng, có một người thanh tú, Họ Mã, tên Điện Thương cũng đã từng nói một đoạn rất kinh điển, chính là vì cái gì mà con người ta phải bỏ đi nơi khác.

Theo vị thủ lĩnh Điện Thương kia, Tổng kết tất cả các lý do từ chức, chung quy lại đều không nằm ngoài hai loại. Thứ nhất là số tiền kiếm được quá ít ỏi, thứ hai là vì trong lòng chịu không ít uất ức. Hợp cả hai lại có thể nói gọn thành một câu, chính là bạn ở đây không cam lòng.

Cũng bởi vì nguyên nhân này, dẫn đến rất nhiều người sau khi từ chức, sẽ tỏ ra không vừa ý đối với ông chủ, chỉ muốn bỏ đi nơi khác.

Lương Vũ ở trong Vũ Văn gia chính là như vậy. Cần tiền? Số tiền lương của bộ tội quân vào loại thấp nhất, căn bản chỉ đủ lấp vừa miệng ăn cho khỏi chết đói, căn bản là chẳng có tiền. Việc tốt một xu hấn cũng chẳng đến lượt. Mà Lương Vũ ở trong Vũ Văn gia, cũng chịu không ít tủi nhục, Người trong phủ Vũ Văn gia không hề coi những người ở bộ tội quân là người, mà cũng không coi người thủ lĩnh của đám tội quân như hấn đây là nhân vật gì quan trọng. Trong lòng Lương Vũ nhất định là đã chịu không biết bao nhiêu là uất ức.

Lương Vũ đến nơi này của Tô Bằng, trên vấn đề tiền bạc, Tô Bằng hết sức hào phóng. Không những cấp cho đội tội quân của Lương Vũ vũ trang, quân bị, binh khí, mà lương bổng cũng được đối đãi giống như là lính Lương Châu, quân lương đầy đủ. Bản thân Lương Vũ, Tô Bằng cứ cách dăm ba hôm lại phái người đem đến một chút tặng phẩm. Có thể nói, ở chỗ của Tô Bằng, Số tiền mà Lương Vũ kiếm được so với khi còn ở dưới trướng của Vũ Văn gia nhiều hơn không biết bao nhiêu lần.

Nhìn từ khía cạnh chịu uất ức mà nói, dưới trướng của Tô Bằng, Lương Vũ hết sức tự do. Lúc trước hắn ở Vũ Văn gia chịu uất ức cứ giống như là một bà mẹ chồng không thích em gái của chồng bị cô con dâu nhỏ bắt nạt. Đến chỗ của Tô Bằng, được đường đường chính chính nắm giữ quyền lực, gần đây liên tục được triệu qua đây, để cho hắn được nở mày nở mặt trước người đã từng khi dễ hắn, nắm trong tay quyền sinh quyền sát, còn có gì vui sướng hơn?

Lại có tiền, công việc lại cũng nhẹ nhàng, Lương Vũ đương nhiên là hết sức cảm kích. Bởi vậy mà bây giờ Lương Vũ mới kích động như vậy, đến chỗ Tô Bằng biểu thị lòng thành, thành tâm quy phục rồi.

Nếu Lương Vũ đã biểu thị lòng thành như vậy, Tô Bằng đương nhiên cũng không thể không nở mặt. Tô Bằng tiến lên phía trước, đỡ Lương Vũ đứng dậy, nói với hắn ta rằng.

“Lương tướng quân, những ngày tháng tốt đẹp của tương lai vẫn còn dài lắm. Hãy dẫn dắt đội quân cho thật tốt, còn có nhiều điều tốt đẹp đang dang rộng cánh cửa chờ đón người trong tương lai.”

Lương Vũ nghe vậy, liền dập đầu lạy hai lạy rồi mới đứng lên.

Tô Bằng nhìn hắn, gật đầu và mỉm cười, nói.

“Phải giống như thế này mới được. Đúng rồi, Lương Vũ tướng quân, chúng ta thu nạp những binh lính xin ra hàng từ đội quân của Vũ Văn gia, vẫn coi như là có thể tin cậy được, không biết là có biến cố gì không?”

“Không có, khi mà tôi thu nhận đám binh sĩ này, đã dặn bảo kẻ dưới lần lượt ghi chép lại tất cả mối quan hệ của chúng ở Dự Châu rồi, còn khuyên

khích bọn chúng tố giác lẫn nhau, có ai dối trá thì liền trục xuất người đó ngay. Những kẻ có quan hệ thâm sâu với Vũ Văn gia, không phải bị trục xuất, thì cũng là bị giết rồi. Số binh sĩ còn lại, đều là những binh sĩ bình thường, tham gia quân ngũ chẳng qua cũng chỉ vì miếng ăn. Người nhà của rất nhiều kẻ cũng đang nằm trong khu vực chiếm đóng của ta. Những kẻ như vậy, chúng ta thu nhận có giới hạn. Bọn chúng cũng không phải lũ ngốc. Thất bại của Vũ Văn gia đang sờ sờ trước mắt, bọn chúng cũng rõ theo Vũ Văn gia sẽ không có tương lai. Chỉ cần chúa công có thể cấp phát lương bổng đúng hạn, bọn chúng sẽ không có sự bất trả gì nhiều. Hơn nữa, mỗi người tù binh này đều có bốn người lính Lương Châu canh quản, không có ngày trở mình đâu.”

Tô Bằng gật đầu, như vậy là trên tay Tô Bằng đã có thêm binh sĩ, lại nhiều hơn một vạn, đồng thời cũng giảm bớt được áp lực trông nom, chăm sóc đối với đám binh sĩ này.

Tô Bằng cũng đã điều Lý Mục trở về Lương Châu, khẩn trương tiến hành trưng binh, hẳn cũng không cần những binh sĩ mới phải có nhiều sức mạnh, chỉ cần nghe theo mệnh lệnh, sợ phép quân, giúp lão binh thủ thành, trong coi trị an trong thành là đủ rồi.

Từ hôm đó, lại sáu ngày trôi qua.

Trong sáu ngày này, Lý Mục gấp rút chiêu mộ 1 vạn tân binh, số tân binh này đều đã được chia nhỏ sáp nhập vào trong quân thủ thành ở địa bàn mới của Tô Bằng, trợ giúp thủ thành.

Trên tay của Tô Bằng, ngoại trừ quân phòng thủ tại địa bàn của bản thân ra, rệt cục cũng tập hợp được 4 vạn binh lính tinh nhuệ, sẵn sàng nghênh đón sự khiêu chiến tiếp theo.

Chiến tranh ở Dự Châu, cũng sắp tới hồi kết thúc.

Minh chủ Mạnh Khánh Long của Thanh Long Minh đích thân cầm quân ra trận, cuối cùng triệt phá được Lạc Thành, bây giờ cũng xem như là đã cùng với Tô Bằng hội ngộ, từ hai hướng Nam Bắc bao vây lấy quận Dự Châu.

Vận may của Tiết Quan Vương Tiết Đồng, lại trở thành vận rủi đến cực điểm. Ông ta vừa mới hạ được Quan Thành, sau đó nghỉ ngơi và hồi phục binh lực khoảng 5,6 ngày, tiếp tục tiến về phía trước, liền bị một viên tướng của Vũ Văn gia chặn ngay tại thành trì số 2. Vị tướng của Vũ Văn gia vô cùng thiện chiến. Tiết Đồng tấn công mấy lần, cũng không tài nào tiến đánh được thành trì kia, ngược lại còn khiến cho bản thân bị tổn thất hơn 2000 người.

Vật tư ở Kinh Châu hết sức cạn cỗi, nghèo nàn. Dưới trướng của Tiết Đồng tổng cộng mới có 7,8 vạn người. Với lại bên trong này còn có 1,2 vạn người là thành phần Hắc Đạo ở Kinh Châu bị cưỡng chế điều đến. Về phía Tô Bằng, Tiết Đồng có cùng một mối lo. Sợ bản thân bị Tô Bằng tóm được đường lui, tiêu diệt trực tiếp ở Dự Châu. Do vậy mà ông ta cũng không dám tăng cường tấn công, chỉ có thể cùng với vị tướng quân của Vũ Văn gia giằng co ở nơi này.

Tô Bằng ngược lại lại bất vô âm tín, không ngừng bổ sung binh lính, cũng không thêm quan tâm đến hai nhà bọn họ, chỉ dốc sức củng cố thực lực bản thân.

Chiến sự ở Dự Châu tạm thời lắng dịu.

Còn Tô Bằng, lại nhằm chính lúc này, từ tuyến đầu của Dự Châu quay trở về Lâm Y.

Bởi vì... Dương Hi đến rồi!

Chương 891: Trường Sinh Điện căn cứ Thái Bình Dương (1)

Trong phòng nghị sự của phủ Thứ Sử, Thành Lâm Y.

Dương Hi tới rất đúng hẹn, phong cách trang phục của cô ấy vẫn giống như ngày xưa, vẫn là thứ trang phục tựa như tấm lụa mỏng với gam màu sẫm sắc sỡ, đang nói chuyện với Tô Bằng ở trong phòng nghị sự.

“Trang phục trên người của cô, cũng đã thay đổi kiểu dáng. Thực ra ta không phải có ý thất lễ với cô. Nhưng thẩm mỹ của cô hình như hơi tệ. Những trang phục có cùng phong cách ở chỗ ta chất lượng, kiểu dáng tốt

hơn rất nhiều so với trang phục của cô. Hay là cô tốn 1 vạn hai hoàng kim, mua ở chỗ ta một bộ trang phục lông vũ đầy màu sắc tương đối tốt một chút. Ta bảo đảm với cô đông ấm hạ mát, thu hút ánh mắt của vạn người.”

Dương Hi nghe xong, vội trừng mắt nhìn Tô Bằng, nói.

“Người ta chả hơi đâu mà cùng ngươi nói mấy chuyện này, thế nào rồi, ngươi chuẩn bị tốt hết cả rồi chứ?”

“Chuẩn bị tốt cái gì cơ?”

Tô Bằng nghe vậy, lướt nhìn Dương Hi, sau rồi hỏi.

“Cô muốn nói đến việc chuẩn bị diện kiến người của Điện Trường Sinh các cô? cô không phải nói là sẽ đem hân đến gặp ta sao?”

Dương Hi nói với Tô Bằng.

“Sự việc có chút thay đổi, ta sẽ nói lại chuyện này với người sau. Cấp trên của ta cảm thấy trong lúc du hí mà lại gặp người, thì có chút không trang trọng. Cho nên dự định mời người đến căn cứ địa bí mật của Trường Sinh Điện gặp mặt trước, Đồng thời ngài ấy sẽ mời người tham quan một vài nơi ở trong Điện Trường Sinh, giới thiệu một chút về kết cấu tổ chức của điện, coi như là chút thành ý của người chủ địa phương.”

“Đến chỗ của các người....”

Tô Bằng nghe vậy, nghi ngại nhìn Dương Hi, có chút chần chừ, nói.

“Còn không biết có phải là đem mỡ dăng lên miệng mèo không nữa? Ví dụ như là bắt ta đem đi nhân bản chẳng hạn?”

“Không ngờ gan của ngươi lại nhỏ đến vậy.”

Dương Hi dùng ánh mắt phong tình liếc xéo Tô Bằng một cái, rồi nói với Tô Bằng.

“Yên tâm đi. Kỳ thực ở góc độ nào đó mà nói, tổ chức của Điện Trường Sinh không hề giống như là một võ đấu. Phần lớn thời gian trong tổ chức

đều là để tiến hành hiệp ước với đàm phán tháo gỡ vấn đề. Dùng vũ lực, chẳng qua cũng chỉ để tự vệ mà thôi. Ít nhất là trong vài năm gần đây dưới sự đảm nhiệm của ta, ta chưa từng thấy qua việc đối ngoại bằng hình thức bạo động vũ trang. Hơn nữa Trường Sinh Điện là tổ chức thành viên rất được tôn trọng. Người được mời gia nhập vào lực lượng nòng cốt, chỉ cần quyết đoán và can đảm một chút, sẽ không có ai hay bất cứ điều gì có thể nuốt chửng người.”

“Chưa chắc.”

Tô Bằng nghe vậy, nói thầm trong miệng.

Dương Hi nghe thấy liền nhất thời cảm thấy khó chịu, cảm giác như là bản thân vừa bị câu nói vừa rồi của Tô Bằng làm cho mắc nghẹn.

Dương Hi đặt bàn tay lên ngực, một hồi lâu mới thốt ra những lời hờn dỗi. Thực ra lần này cấp trên của ta có lời mời người đến, cũng chỉ là có ý muốn cho người biết thêm một chút về thực lực của Điện Trường Sinh, nếu như là muốn giết người, trực tiếp đi tìm bọn chém thuê ra tay là được rồi, tội gì phải phiền phức như thế này chứ? Thậm chí chỉ cần trực tiếp bắn hỏa tiễn về nơi mà người đang ở, người ngay lập tức liền hóa thành tro bụi. Sau đó trong tổ chức lấy cớ tìm đại một đội quân kém tinh nhuệ là coi như xong, việc gì phải phức tạp như thế?

“A? chẳng phải cô nói Điện Trường Sinh không phải là một võ đầu sao?”

Tô Bằng nheo mắt nhìn Dương Hi, Hãn nhận thấy trong lời nói của Dương Hi có ý uy hiếp.

Nhưng Dương Hi chẳng qua chỉ thuận miệng nói chơi, chứ không cho là thật. Cô nói. “Cấp trên của ta tìm người, cũng là vì xem trọng người. Sau lần gặp mặt này, người liền có thể cùng với người trong tổ chức của chúng ta tiến về phía Hoa Hạ, đi cứu ông nội của người. Một cơ hội không dễ gì có được, người lại muốn cứ như vậy mà bỏ qua sao?”

Nhắc đến ông nội của mình, biểu cảm của Tô Bằng trở nên nghiêm túc. Hãn nghĩ ngợi một lát, cảm thấy đúng như những lời Dương Hi vừa nói, đối

phương hà tất chỉ vì muốn lừa ta đến một nơi mà phải lòng vòng phí sức như thế. Dù sao đi nữa, vẫn là nên có sự tín nhiệm cơ bản.

Nghĩ đến đây, Tô Bằng cuối cùng cũng đã gật đầu, nói.

“Được rồi, ta tin tưởng cô một lần, đừng khiến ta thất vọng.”

“Yên tâm đi, danh dự của ta không có thấp như thế đâu.”

Dương Hi nói.

Tô Bằng thống nhất với Dương Hi về thời gian gặp mặt, Dương Hi nói cô ấy sẽ đích thân đến Úc đón Tô Bằng. Tô Bằng nghe xong, thực sự cảm thấy Dương Hi rất có thành ý. Lần này đến Điện Trường Sinh, xem ra cũng không cần phải lo lắng gì rồi.

Hai người hẹn định thời gian xong, Dương Hi cứ thế mà rời khỏi, chỉ còn lại một mình Tô Bằng.

“Gần đây thật có quá nhiều việc... Xem ra ta vẫn là một người bận rộn. Đây có phải chứng tỏ ta càng ngày càng trở nên quan trọng rồi không?”

Tô Bằng trong phòng nghị sự buông lời tự giễu chính mình, bắt đầu dĩ lắc đầu.

Sau khi Tô Bằng rời khỏi vị trí, mọi việc ở Dự Châu và Lương Châu tạm thời giao lại cho Lí Mục và Quách Lỗi. Thật ra phần lớn việc lớn nhỏ ở Dự Châu và Lương Châu đều đã có kế hoạch cả rồi. Việc còn lại chỉ là thi hành. Tô Bằng ở đây hay không ở đây chẳng phải là vấn đề đáng lo ngại.

Tiểu Tiên điện hạ đang ở trong Phủ Thứ Sử, nhưng Tô Bằng làm không làm sao gặp được cô ấy. Chẳng biết là cô ta ra ngoài rồi, hay là đang một mình ở trong phòng buồn bực nữa. Tóm lại Tô Bằng cảm thấy ngoài việc cô ta có chút cổ quái ra, những cái khác xét cho cùng cũng chẳng đem đến cho bản thân thêm phiền phức gì, cho nên cũng chẳng quan việc của cô ta.

Sau khi cùng với Lí Mục và Quách Lỗi thống nhất rằng khi có chuyện thì liên lạc bằng điện thoại xong, Tô Bằng liền toàn tâm toàn ý chuẩn bị đón

tiếp Dương Hi, để cô ta dẫn đến diện kiến vị nhân vật chính của Điện Trường Sinh.

Ngày tiếp theo, Tô Bằng vừa mới thức dậy thì đã nhận được điện thoại của người lính cảnh vệ phụ trách đảm bảo an toàn cho tòa nhà.

“Ông chủ có người đến tìm ông.”

Ở bên ngoài tòa nhà cấp cao của Tô bằng, những người cảnh vệ súng vác trên vai dùng đường dây nội bộ gọi điện cho Tô Bằng nói.

Tô Bằng nhìn qua camera, chỉ thấy bên ngoài có một chiếc xe chống đạn hiệu Lincoln màu trắng, Trong xe, ở giữa hai người vệ sĩ cao to, cường tráng là một cô gái, đang hướng tầm mắt về phía camera.

“Đã đến rồi sao?”

Tô Bằng xem xong, nhận ra Dương Hi, liền thông qua đường dây nội bộ chuyển lời đến người cảnh vệ.

“Hãy nói với bọn họ là ta ra ngay đây.”

Người cảnh vệ tuân lệnh. Tô Bằng vốn dĩ đã sớm có chuẩn bị rồi, giờ chỉ cần thu dọn lại một chút, quần quanh thắt lưng chiếc đai lưng nhuyễn kiếm thu được từ tên sát thủ tóc húi cua, thủ hạ của Thời Thiên Quân, rồi mặc lên mình một chiếc áo khoác, bước ra khỏi tòa nhà.

Chương 892: Trường Sinh Điện căn cứ Thái Bình Dương (2)

Đến nơi, Tô Bằng nhìn Dương Hi, không do dự liền nở một nụ cười dưới ánh mặt trời.

Hôm nay Dương hi cũng không còn mặc trên mình bộ trang phục bằng lụa mỏng, trang phục mang tính dấu hiệu của cô ta nữa. Ngược lại cô ta mặc một bộ âu phục. Vẫn là kiểu dáng như những bộ âu phục của nam giới, nhưng lại mang màu đen, tóc được cột lên gọn gàng, tạo nên một vẻ đẹp hài hòa. Nhưng mê hoặc lòng người nhất vẫn là bộ ngực của cô ta. Bình thường mặc áo lụa nên nhìn không ra là có sự tồn tại của nó. Lúc này đây, dưới sự

bó sát của chiếc áo sơ mi, xem ra kích cỡ cũng không nhỏ. Tô Bằng liếc nhìn một lát, đoán chừng ngực của Dương Hi thuộc cỡ 36d.

Mà bên cạnh cô ấy là hai người ngoại quốc thân hình vạm vỡ, chiều cao đều vượt qua 2m, khí thế bức người.

Tô Bằng bước tới, mỉm cười chào hỏi với Dương Hi, nói.

“Cô ăn vận như vậy, thoát nhìn giống như trộm yakura của Nhật Bản. (Hắc đạo Nhật Bản.) nếu mà cô xuất hiện ở Nhật Bản, khẳng định là sẽ không ai dám đến bắt chuyện, có chút lãng phí.”

“Ba hoa chích chòe vừa thôi.”

Dương Hi nghe vậy, liếc nhìn Tô Bằng với dáng vẻ “chẳng quan tâm”, nói.

“Đây là chính phục của ta. Hôm nay người được diện kiến là một nhân vật quan trọng, ta tất nhiên cần phải ăn mặc trịnh trọng một chút rồi. “

Sau đó cô ta chỉ tay về phía chiếc xe chống đạn hiệu Lincoln màu trắng, nói với Tô Bằng rằng.

“Bước vào đi, chúng ta lập tức xuất phát.”

“Thật sự là gấp rút đến vậy sao?”

Tô Bằng nói, nhưng mà hẳn ta cũng không hề tỏ ý bất mãn, từ từ tiến vào trong xe.

Dương Hi cũng bước vào trong xe. Cô ta ngồi bên cạnh Tô Bằng. Hai người vệ sĩ thân thể cường tráng đóng cửa xe lại, bước lên phía ghế lái, ngồi vào vị trí ấy, sau đó chiếc xe từ từ lăn bánh.

Tô Bằng bị hấn ta đẩy vào sân bay Can-be-ra. Cả Tô Bằng và Dương Hi đều không ngồi máy bay tư nhân. Dương Hi trình ra 4 tấm vé máy bay vô danh của đảo quốc Thái Bình Dương, cùng Tô Bằng lên máy bay.

Tô Bằng theo Dương Hi lên máy bay, cũng may đảo quốc đó chính là Miền Tiêm Quốc của Australia. Tô Bằng cùng đem theo hộ chiếu, trực tiếp đến

đăng ký, rất mau chóng máy bay đã cất cánh rồi.

Trên máy bay, Dương Hi hầu như không có tâm trạng nói chuyện, ngây người ra tựa vào chỗ ngồi, còn hai người vệ sĩ kia cũng ngồi bên cạnh Tô Bằng và Dương Di. Hơi thở của hai người đó quá mạnh, phạm vi bao phủ chí ít cũng khoảng cỡ 5,6 mét. Đám hành khách xung quanh từng người nhìn về phía người vệ sĩ toàn thân mang âu phục màu đen và Dương Hi thì liền phát run, không người nào dám đến bắt chuyện.

Cứ như thế, trải qua 3 tiếng đồng hồ bay trên không trung, cuối cùng máy bay cũng đã đến nơi vô danh thuộc tiểu quốc Thái Bình Dương. Thấy Tô Bằng đang nhìn kiểu dáng của hai chiếc máy bay trực thăng, Dương Hi ở bên cạnh nhin không được bèn nói.

“Đừng có xem nữa, thực ra nói với người cũng không sao. Đây là tiểu quốc Thái Bình Dương, tất cả thức đề đều thuộc quyền nắm giữ của Điện Trường Sinh. Nơi này là đất nước của chế độ quân chủ. Quốc vương của nơi này, là do chúng ta bỏ tiền ra để hắn ta ngồi vững lên vị trí ngai vàng, ổn định cục diện chính trị. Hơn thế nữa còn tiến hành tiêu xài xa xỉ. Cả tiểu quốc Thái Bình Dương này, toàn bộ lãnh thổ quốc gia này, đều là tổ chức ngoại vi của Điện Trường Sinh. Những tiểu quốc bị tổ chức kiểm soát như thế này còn có 7,8 quốc gia khác. Về sau nếu như người ở Hoa Hạ hoặc là ở Australia không thể trụ nổi nữa, hoặc là người muốn làm vua, thì có thể xin với tổ chức. Nói không chừng có thể trực tiếp đưa người lên làm vua cũng nên.”

“Miễn đi, quyền lực của ta không thể nào mãnh liệt được. Thật ra cô có muốn làm một nữ vương hay cái gì gì đó trong tương lai không? Sau đó ta phải xưng hô với cô như thế nào thì tốt đây, ví dụ như ” nữ vương bệ hạ?””

Tô Bằng nhìn Dương Hi, cô nói với Tô Bằng.

“Người gọi đi, ta không phản đối, nói không chừng còn có thể là “một lời thành chân”.”

Dương Hi nói.

Tô Bằng nghe thấy vậy, liền mỉm cười, cũng không thật sự gọi cô ta là nữ vương. Hai người thôi không đấu khẩu nữa, cùng nhau bước lên chiếc máy

bay trực thăng. Chiếc trực thăng bắt đầu bay vào hải phận Thái Bình Dương.

Hai chiếc trực thăng bay trong hải phận của Thái Bình Dương gần một giờ đồng hồ, cuối cùng cũng đến một vùng đất.

Vùng đất này vô cùng hoang vắng, là nơi mà con người trên trái đất này ít đến nhất, là nơi mà chim cũng chẳng buồn ị. Cứ coi như là với khả năng thông tin của nhân loại bây giờ, cũng khó mà bao trùm cả nơi này. Thậm chí là vệ tinh quan sát đo đạc, cũng không thể chụp hết được một hải phận với diện tích lớn như vậy.

Tô Bằng xem bản đồ hàng hải ở trên máy bay, không khỏi liếc mắt nhìn Dương Hi nói với Dương Hi rằng.

“Nơi này.... chẳng phải là khu vực khả nghi mà chiếc máy bay h371 của hãng hàng không Malaysia rơi xuống sao?”

“Ừ, nói cho người cũng chẳng sao. Chiếc máy bay h371 của hãng hàng không Malaysia Airlines, kỳ thực là đã bị cơ trưởng điều khiển bay đến nơi này. Tên phó lái đoạt lấy quyền không chế máy bay, muốn hạ cánh xuống hòn đảo sở tại của điện Trường Sinh chúng ta, Nhưng bị hệ thống phòng không trên hòn đảo phát hiện, dùng hỏa tiễn bắn rơi rồi. Người có biết những người truy tìm về Malaysia Airlines, vì sao mà lại tìm không thấy xác của máy bay không? Đó là bởi vì xác của chiếc máy bay với hộp đen của nó đều đã bị người của tổ chức thu hồi rồi.”

Tô Bằng nghe vậy, không phải là kinh ngạc thì là không nói nên lời. Kinh ngạc chính là bởi sự to gan, máu lạnh của điện Trường Sinh. Không nói nên lời lại bởi vì cách mà Dương Hi miêu tả về điện Trường sinh là một tổ chức phi vũ lực vô hại, dường như không thể nào tin được nữa.

“Sắp tới rồi.”

Lúc này, Dương Hi bỗng nhiên lên tiếng, chỉ tay về phía trước. Tô Bằng nhìn theo hướng Dương Hi chỉ, quả nhiên chỉ nhìn thấy một hòn đảo rất vĩ đại, xuất hiện ở chân trời xa xôi.

Chương 893: Một trong sáu người đàn ông nắm giữ thế giới (1)

Hòn đảo xuất hiện ở trước mặt Tô Bằng, là một hòn đảo có diện tích rất lớn, nhưng mà nhìn trên bề mặt lại vô cùng hoang vắng, không có bất kì một công trình kiến trúc nào.

Bên trong Thái Bình Dương, những hòn đảo như vậy cũng không phải là hiếm thấy. Không biết có bao nhiêu hòn đảo vô danh ở trong Thái Bình Dương. Nhỏ thì chỉ có kích thước như một sân bóng rổ. To thì chỉ có xây dựng nên vài cái sân bóng đá cộng với sân bay. Hòn đảo này cũng có thể xem là tương đối lớn rồi.

Ở bên cạnh, Dương Hi nói với Tô Bằng.

“Hòn đảo này trước nay chưa hề xuất hiện trên bất kì bản đồ vệ tinh nào. Sẽ không có bất kì một vệ tinh nào có thể đủ sức ghi chép lại toàn bộ những gì xảy ra trên hòn đảo này, bao gồm cả các hải phận lân cận. Hòn đảo này gần như có thể nói là một hòn đảo vô hình. Trừ phi đến thật gần, bằng không thì thiết bị sonar (máy định vị bằng sóng siêu âm) cũng không thể nào phát hiện ra hòn đảo này. Xung quanh hòn đảo có lắp đặt rất nhiều hệ thống thiết bị gây nhiễu sóng công nghệ cao. Nếu như không phải là người trong cuộc, căn bản khó mà đến được nơi này”.

Tô Bằng khẽ gật đầu. Trường Sinh Điện là tổ chức tiến hành thử nghiệm nhân bản. Loại tổ chức này nếu như bại lộ trong tầm nhìn của xã hội quốc tế, sớm hay muộn gì thì cũng sẽ lọt vào tầm ngắm, đương nhiên an toàn phải là hàng đầu rồi.

Máy bay trực thăng bay qua rất nhanh, lượn vòng phía trên hòn đảo. Người phi công sử dụng một máy mật mã, cùng với người ẩn nấp ở dưới đảo tiến hành giao tiếp, cứ như vậy tầm 3 phút, trên mặt đất mới có phản ứng.

Tô Bằng nhìn thấy, hòn đảo vốn hoang vu không một bóng người bỗng nhiên có một vài hòn đá nham thạch ở chốn ấy cứ như vậy mà vỡ ra, lộ ra hai cái sân bay máy bay trực thăng rất có cảm giác khoa học viễn tưởng. Hai chiếc máy bay ở trên bầu trời bắt đầu bay xuống phía dưới, sau đó hạ cánh với góc độ thẳng đứng, tiến vào bên trong một cái sân bay. Sau khi chiếc trực thăng đã nằm ổn định trong sân bay, bắt đầu chậm rãi chìm

xuống thêm nữa. Đây thì ra là một thang máy nhân tạo có khả năng lên xuống.

Sau khi chiếc máy bay trực thăng chìm vào phía trong sân bay, khoảng đất ở trên đầu chiếc máy bay lại hợp lại làm một, núi đá trong hòn đảo lại biến thành một khối đá nhám thạch lớn, một chút cũng nhìn không thấy là có chiếc máy bay đã tiến vào trong lòng của hòn đảo.

Tô Bằng ngồi trong chiếc máy bay trực thăng, hẳn ta nhìn thấy chiếc máy bay trực thăng ở trong thang máy của sân bay kia không ngừng hạ thấp. Nhưng mà xung quanh đều có ánh sáng màu trắng, cũng không hề khiến cho người ta cảm thấy áp lực.

Cuối cùng, chiếc máy bay chìm vào trong không gian của một quảng trường. Đây có lẽ là vị trí của một căn cứ địa. Cái sân đỗ máy bay đã chìm vào trong một quảng trường dưới lòng đất. Cảnh tượng này có chút giống như những biểu hiện ở trong các bộ phim khoa học viễn tưởng.

“Xuống đi, chúng ta tiếp tục đi nào”.

Dương Hi nói với Tô Bằng. Vừa nói vừa nhảy xuống khỏi chiếc máy bay trực thăng, theo một con đường của quảng trường đi về phía trước.

Tô Bằng đi theo Dương Hi tiến về trước. Vừa đi, Tô Bằng vừa quan sát nơi đây.

Nơi này là một căn cứ địa ở trong lòng đất rất có cảm giác khoa học viễn tưởng. Mọi thứ ở nơi đây dường như đã vượt qua hơn mười năm của thế giới thực tại vậy. Toàn bộ con đường ở trong quảng trường đều được lát một loại đá tựa như là đá cẩm thạch có tráng men. Nhưng sau khi bật điện thì lại có thể phát ra một loại vật liệu mang ánh sáng trắng. Trên bức tường cũng là loại vật liệu này. Thoạt nhìn có chút giống như là căn cứ trong lòng đất trong series phim “Cuộc khủng hoảng sinh hóa của tập đoàn bảo hộ Umbrella”. (tên gọi khác của bộ phim là Resident Evil - Vùng đất quỷ dữ).

“Căn cứ địa của chúng ta nằm ở phái dưới hòn đảo này. Kết cấu địa chất của hòn đảo này hết sức bình ổn, có thể ở phía dưới hòn đảo khai phá căn cứ địa bí mật. Tất nhiên, giá thành của căn cứ địa này cũng cực xa xỉ. Chỉ

với căn cứ địa này, số vốn tiêu hao đã vượt qua con số 200 triệu đô la Mỹ rồi.

Dương Hi giải thích cho Tô Bằng hiểu.

Tô Bằng khẽ gật đầu. Căn cứ địa này nhìn ra rất rộng lớn. với lại chất lượng khoa học công nghệ cũng rất là tiên tiến. Nói phí tổn xây dựng vượt qua 200 triệu đô la Mỹ, Tô Bằng cũng tin.

Tô Bằng, Dương Hi, còn có hai người vệ sĩ cao to tiếp tục tiến về phía trước. Đi được một đoạn, liền đã đến trước một cánh cửa lớn khép kín giống như kết sắt ngân hàng vậy.

“Đây là cánh cửa làm bằng hợp kim titan có độ dày hơn 2 mét, nếu không có thể ra vào cửa, cũng không có sự phê chuẩn của người có quyền hạn cao nhất bên trong, tuyệt nhiên đừng mơ tưởng có thể vào được nơi này”.

Dương Hi nói. Nói xong, Dương Hi từ trên người lấy ra hai tấm thẻ từ, bản thân cô ta cầm một tấm, ở khe quét thẻ của cánh cửa quét một cái. Sau đó lấy một tấm thẻ khác đưa cho Tô Bằng, nói.

“Yêu cầu người phải tự mình quét thẻ, ở đây sẽ có thiết bị ghi lại thông tin về thân phận của người. Bằng không người sẽ khuấy động các thiết bị cảnh báo tự động bên trong”.

Tô Bằng gật đầu, cầm lấy tấm thẻ từ kia quét một cái. Chiếc thẻ này là được cắt ra từ trong một bộ thẻ, vẫn còn gắn liền với một sợi dây băng. Sau khi Tô Bằng quét thẻ xong, liền đem tấm thẻ nhận dạng đặt vào trong bộ thẻ, rồi đeo lên cổ của chính mình.

Hai người vệ sĩ còn lại cũng cầm ra hai tấm thẻ từ quét một cái, chỉ nghe thấy âm thanh của khí áp truyền đi phát ra ở phía sau cánh cửa hình tròn làm bằng hợp kim titan dày hai mét, sau đó cánh cửa từ từ mở ra.

Dương Hi đi vào trong, chỉ thấy bên trong là một không gian khép kín khoảng 40m². Vùng giữa đôi lông mày của Tô Bằng nhíu lại. Sau đó cũng tiến vào bên trong.

Hai người vệ sĩ cùng theo vào. Ở bên ngoài, cánh cửa làm bằng hợp kim titan lại một lần nữa tự mình từ từ khép lại.

Chương 894: Một trong sáu người đàn ông nắm giữ thế giới (2)

“Chúng ta bây giờ đang ở trong thang máy tự động. Cả một căn phòng này chỉ có một chiếc thang máy. Người chưa từng xem qua bản đồ thiết kế của nơi này, mãi mãi cũng không thể biết được chúng ta đã đi hướng nào. là đi lên hay là đi xuống, hay là ở một nơi nào khác. Toàn bộ thang máy có thiết bị xử lý áp lực. Nếu như có người lạ nào đột nhập vào thang máy, áp lực siêu cao lập tức sẽ được thang máy giải phóng, ngay tức khắc ép người đó thành thịt vụn”.

Dương Hi nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, lúc này hẳn ta đã biết vì cái gì mà bản thân khi vừa mới bước vào thang máy lại hồi hộp, căng thẳng đến vậy rồi.

Cứ như vậy, Tô Bằng dưới sự hướng dẫn của Dương Hi, lại đi qua 6,7 trạm kiểm soát. cuối cùng cũng đã bước vào vị trí trung tâm của căn cứ địa của hòn đảo này. Đây chính là gian phòng làm việc ngầm nằm trong căn cứ địa bí mật. Hình thức so với những căn phòng làm việc của các chủ tịch và giám đốc điều hành (CEO) không có khác biệt gì lớn. thậm chí ở cửa chính của phòng làm việc còn có vài “OL” diện mạo, vóc dáng đều vô cùng đẹp đang không ngừng xử lý văn kiện, sử dụng máy tính để làm việc.

“Đây là...”

Tô Bằng nhìn cảnh tượng quen thuộc này, giống như đang quay trở về với công ty Lôi Đồn, thấy phòng làm việc của vị tiểu thư Âu Nhã Ny thuộc công ty Lôi Đồn cũng giống như thế.

“Nơi này chính là phòng làm việc của cấp trên của ta, cũng là phòng làm việc của những người kiểm soát thực tế căn cứ địa này”.

Dương Hi đi đến nơi đây, biểu cảm trở nên rất nghiêm túc, nói với Tô Bằng.

“Người rất lợi hại?”

Tô Bằng nghe vậy, thoáng nhìn Dương Hi ở bên cạnh mình, hỏi.

“Đâu chỉ có lợi hại... Người hẳn là đã nghe qua lời đồn đại được lan truyền mạnh mẽ bởi mạng lưới internet rồi chứ? Tương truyền rằng, quốc gia cường thịnh nhất trên thế giới này là nước Mỹ. Nhưng mà người có quyền lực tối cao của nước Mỹ lại không phải là Tổng thống. Cái gọi là Tổng thống, trên thực tế chẳng qua cũng chỉ là một kẻ ngốc không biết bản thân đang làm cái gì. Sự tồn tại của Tổng thống chẳng qua cũng là vì muốn thu hút sự chú ý của đại chúng đối với quyền lực. Trên thực tế người nắm giữ nước Mỹ, thậm chí là cả thế giới này, chỉ có 6 người”.

“Bây giờ người đang ở trong phòng làm việc đây, chính là một trong sáu người đó.... Ngài ấy ngày thường không có ở đây. Nhưng mà căn cứ địa lại cho ngài ấy được vĩnh viễn bảo lưu phòng làm việc này. Hôm nay vì để gặp người, ngài ấy đặc biệt giành trọn thời gian một ngày ở nơi này đợi người. Đây là một vinh hạnh vô cùng to lớn”.

“Ồ, lợi hại như vậy?”

Tô Bằng nghe vậy, thực lòng có chút hiếu kì, chờ ở trong phòng làm việc này, xem xem rốt cuộc là ai. Nếu đã đến nơi này rồi, Tô Bằng cũng không cần phỏng đoán quá nhiều. Chỉ cần bước vào, xem xem rốt cuộc là ai, thì liền có thể rồi.

Nghĩ đến đây, Tô Bằng cũng không do dự, Hẩn sải bước tiến về phía trước, đẩy cánh cửa văn phòng làm việc kia....

Tô Bằng đẩy cánh cửa của văn phòng làm việc ấy. Sau khi nhìn thấy cảnh tượng hiển hiện ở bên trong phía sau cánh cửa, nhất thời ngây người.

Căn phòng làm việc này quả là rộng lớn. Tính đại khái cũng khoảng ba bốn trăm mét vuông, trang hoàng khá sang trọng. Trong phòng làm việc có lát tấm thảm màu rượu đỏ, có đèn treo thạch anh. Nhưng những thứ này đều không phải là nguyên nhân khiến Tô Bằng ngạc nhiên.

Điều khiến cho Tô Bằng kinh ngạc chính là, phòng làm việc này chỉ có một bức tường, vậy mà được lắp đặt đều là cửa sổ thủy tinh.

Cửa sổ thủy tinh kia, có lẽ có độ rộng khoảng hai mươi mấy mét, cao cũng khoảng 7,8 mét trở lên. Mà bên ngoài cửa sổ lại là...

Hải vực!

Tô Bằng băng qua cửa sổ này, nhìn thấy độ sâu của hải vực ở ngoài cửa sổ thủy tinh thật là lớn. Một hang động biển sâu. Lúc này ở bên ngoài hang động đáy biển ấy, đang có một luồng ánh sáng mạnh chiếu rọi.

Vô số người cá đều ở bên ngoài cửa sổ bơi lội, kéo dắt. Thậm chí còn có hai con cá mập không ngừng bơi lội ở bên ngoài cửa sổ thủy tinh.

Một người đàn ông với mái tóc xám trắng, dáng người cao gầy, đang cầm rượu vang trong tay, quay lưng về phía Tô Bằng, đứng gần những tấm kính thủy tinh kia ngắm bầy cá ở đại dương bên ngoài.

Cảm thấy phía sau mình có người tiến lại, người này cầm đến một ly rượu thạch anh, quay đầu nhìn rồi bước qua.

“Là ông ta?”

Tô Bằng nhìn thấy người này, lập tức có cảm giác quen thuộc. Ngay sau đó, trong ý nghĩ của hắn hiện lên một vài tư liệu về người này.

Tô Bằng có một chút ấn tượng về người này.

Mẹ của người đàn ông da trắng đây hẳn là con lai của người Đức và người Ý, cha là người Anh. Thời còn trẻ ông ta đã theo ngân hàng của gia đình cha mình đến nước Mỹ mở rộng sự nghiệp. Từ nhỏ, ông đã bộc lộ tư chất về tài chính vượt trội. Nghe đâu lúc 8 tuổi, đã có thể tiến hành các hoạt động tài chính khiến người khác trở mắt ngạc nhiên, được phong là vị pháp sư trẻ tuổi của giới tài chính.

Khi trưởng thành, người này tiếp tục sự nghiệp đèn sách ở trường đại học Harvard. Tiếp đó, liền bước vào phố Wall, rồi trở thành “con cá sấu lớn nhất” của phố Wall sau khoảng hai mươi, ba mươi năm tiến hành hoạt động kinh doanh. Không, Ông ta không thể chỉ được biết đến như là “con cá sấu

lớn nhất” phố Wall, mà là người nắm trong tay quy tắc trò chơi của sân chơi phố Wall.

Nhưng càng về sau này, hoạt động của ông ta càng ít. Giống như là trước nay chưa từng lộ mặt với truyền thông. Ông ta dường như rất vui với việc xóa bỏ dấu vết lưu lại trên thế giới này của mình. Tất cả những gì có liên quan đến ông ta, đều đã được người ta xóa bỏ trong tầm mắt của dân chúng. Thậm chí, việc ông ta ở phố Wall đều trở thành điều mà ai cũng được nghe nói, nhưng trước giờ chưa từng có người nào nhìn thấy truyền thuyết này.

Nhưng ông ta vẫn ở đằng sau dùng khả năng tài chính thiên bẩm của mình kiểm soát toàn bộ phố Wall. Làn sóng tài chính một lần rồi lại một lần đẩy lên trên phạm vi toàn thế giới.

Tên của ông ta là Uy Liêm Hoa Lai Sĩ.

Tô Bằng cũng là trong lúc tình cờ, trên một trang web na ná trang Duy Cơ Yết Bí (bí mật cơ bản) xem được tin tức và bức ảnh về người này. Nhưng mà ngày hôm sau, tất cả tin tức và bức ảnh đều bị xóa bỏ. Tô Bằng cũng không biết vị Uy Liêm Hoa Lai Sĩ này thật sự là truyền thuyết sống lại, hay chỉ là nhân vật được tùy tiện tạo ra trong một câu chuyện dai dẳng?

Nhưng mà hiện tại, người mà Tô Bằng được diện kiến trước mắt, trong lòng đã hiểu rõ, truyền thuyết này có lẽ là thật rồi.

Lúc này, Uy Liêm Hoa Lai Sĩ nhìn Tô Bằng. Ông ta mỉm cười rồi bước qua. Khi đi ngang qua chiếc bàn làm việc, tiện tay đem rượu vang cầm trong tay đặt lên bàn. Cuối cùng đến trước mặt Tô Bằng, mỉm cười và đưa tay ra, nói với Tô Bằng.

“Xin chào, ta là Uy Liêm Hoa Lai Sĩ, người có thể gọi ta là Uy Liêm. Ta nghĩ người chính là Tô Bằng? Rất vui vì được gặp người”.

Chương 895: Đảo Clone (1)

“Xin chào, ta là Tô Bằng.rất vui được làm quen với ngài”.

Tô Bằng bắt tay đôi phương. Hai người bắt lấy bàn tay của nhau. Tô Bằng cảm giác tay đôi phương thon dài mà hết sức khô ráo.

Hắn nhận cơ hội đánh giá một chút về vị William này này. Người này khoảng bốn năm sáu mươi tuổi, mái tóc trắng đen đan xen (tóc muối tiêu). Đường như dòng máu của mẹ hắn chiếm ưu thế hơn. Dáng người rất cao, cơ bắp không nhiều không ít. Nhưng bởi vì chiều cao cho nên trông có phần hơi gầy. Nụ cười sang trọng, lịch lãm, vui tươi. Cả người mang lại cho người khác cảm giác giống như là một quý ông rất cởi mở.

Uy Liêm Hoa Lai Sĩ tươi cười, sau đó nhìn về phía Dương Hi, nói với Dương Hi rằng.

“Dương Hi, hôm nay trang phục của cô trông rất hoạt bát”.

Trên mặt Dương Hi lộ ra nụ cười, nàng nói.

“Thi thoảng thay đổi phong cách một chút cũng không tệ”.

“Đúng vậy”.

Uy Liêm Hoa Lai Sĩ cười nói.

“Xem ra vị Uy Liêm này không hề có vẻ tự cao tự đại gì cả”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ. Thực ra, cảm giác mà phố Wall đem lại cho người khác luôn là dùng những loạt từ này đến đề hình dung. sự khôn khéo, lòng tham, sự cùng cực, xa xỉ và đồi bại, ngọp trong vàng son, suối rượu rừng thịt (một tích liên quan đến Trụ Vương). Nhưng mà vị Uy Liêm trước mặt này, với tư cách là người nắm trong tay các quy tắc của phố Wall lại đem đến cho người khác cảm giác rất hòa nhã, thân thiện.

Có điều Tô Bằng cũng sẽ không bằng góc nhìn vô cùng hạn hẹp mà đã vội nhận định đôi phương chính là người như thế. Sự cao ngạo của một số người là ở trong xương tủy rồi.

Lúc này Uy Liêm đã thôi không bắt tay Tô Bằng nữa. Hắn trông ra cảnh quan hải vực ở bên ngoài, nói.

“Cảnh đẹp tuy là tốt, nhưng đối với chúng ta lại không có bất kì một mối liên hệ đặc biệt nào. Nếu Tô tiên sinh đã đến nơi này, chỉ bằng để ta đặt người đi thăm quan một chút xem Trường Sinh Điện của chúng ta có những cảnh quan đặc biệt như thế nào?”

“Đúng như mong muốn”.

Tô Bằng nghe vậy, khẽ gật đầu và nói. Hắn rất lâu trước đây đối với điện Trường Sinh đã có cảm giác hiếu kì rồi. Hôm nay có thể tận mục sở thị toàn cảnh điện Trường Sinh, Tô Bằng đương nhiên sẵn lòng.

Uy Liêm khẽ gật đầu. Hắn từ trong bộ veston mặc trên người lấy ra một máy điều khiển từ xa hình tròn, nhấn một nút trên bàn phím.

Chỉ thấy từ hai bên hông bức tường thủy tinh cường hóa ở trong căn phòng làm việc nơi đáy biển này xuất hiện tấm chắn. Tô Bằng biết, đây có khả năng giống như là chiếc máy bay trực thăng bước vào nơi này. Sau khi che phủ tấm chắn, ở bên ngoài nhìn vào, vị trí bức tường thủy tinh của phòng làm việc xem ra cùng với đá nham thạch nơi đáy biển bình thường không có gì khác biệt.

Sau khi Uy Liêm khép bức tường thủy tinh mang cảnh sắc biển khơi của văn phòng làm việc, lại nhấn nút lần nữa. Rất nhanh, chỉ nhìn thấy bộ phận trung gian của văn phòng làm việc, lồm xồm xuống một phần. Rất nhanh, một phần thang máy hình trụ tròn đi lên.

Đợi thang máy dừng hẳn, Uy Liêm làm động tác tỏ ý mời, rồi tự mình bước vào trước. Tô Bằng nhìn xong, cũng theo hắn bước vào. Dương Hi, còn có hai tên vệ sĩ khác thì lại không hề đi vào trong.

Tô Bằng biết, đây là Uy Liêm có lời muốn nói với mình, Dương Hi cần phải tránh sự nghi ngờ, nên không lên theo.

Hai người bước vào trong thang máy, thang máy bắt đầu đi xuống với tốc độ chóng mặt. Tô Bằng cảm thấy, bản thân dường như đã xuống một khoảng cách rất sâu.

Một lát sau, không gian bỗng nhiên thoáng đãng, Tô Bằng phát hiện, bản thân lại vừa bước vào trong một quảng trường rất lớn trong lòng đất. Chỉ là, hình dạng của quảng trường trong lòng đất này khiến Tô Bằng kinh ngạc tới mức không nói nên lời.

Chỉ thấy toàn bộ quảng trường này là một hang động ngăm to lớn, mà màu sắc chủ đạo của hang động này lại chính là màu xanh lam.

Đúng vậy, là màu xanh lam, nhưng mà không phải là màu xanh nước biển mà là sắc xanh lam của một loại khoa học công nghệ cao cấp

Tô Bằng nhìn đến đây, Điều đầu tiên mà hắn nghĩ đến chính cảnh tượng trong một bộ phim điện ảnh cũ, bộ phim “The Matrix”.

Trong toàn bộ sơn động, chỉ chít rậm rạp. Khắp nơi đều có những khoang duy sinh hình viên nang, trông giống như những quả nho cực đại vậy.

Những khoang duy sinh này mang một màu xanh lam trong suốt, bên trong còn có chất lỏng dinh dưỡng màu xanh lam. Mà trong những khoang duy sinh này, có một đám “chiluo” cơ thể.

Thị lực của Tô Bằng vô cùng tốt, hắn nhìn những người đang ở bên trong dung dịch dinh dưỡng màu xanh lam này, không ngờ đều là những người bản thân vô cùng quen thuộc.

Chẳng hạn như trong một chiếc khoang duy sinh có khoảng cách gần với Tô Bằng nhất, người thứ nhất chính là ngôi sao bóng rổ của nước Mỹ Tô Bằng nghe mãi thành quen. Đây là ngôi sao bóng rổ trong thập niên tám mươi, chín mươi của nước Mỹ. Mặc dù danh tiếng không bằng những người có tiếng tăm lừng lẫy nhất vào thời bấy giờ, nhưng cũng không kém hơn là bao. Anh ta được biết đến như là một loài động vật hung dữ. Gần đây người này đã có chuyến viếng thăm Bắc Triều Tiên, được Kim Tam Bân khoản đãi nhiệt tình.

Lúc này, nằm bên trong chất dinh dưỡng mang sắc xanh lam, diện mạo ngôi sao thể thao nước Mỹ này chỉ khoảng 18 tuổi đến 19 tuổi, có vẻ trẻ hơn rất nhiều. Trên người anh ta không hề có những hình xăm mang tính biểu trưng

kia, hoàn toàn sạch sẽ. Anh ta bây giờ giống như là đang cuộn mình ở trong tử cung của mẹ, hoàn toàn bất động.

Mà trên khuôn mặt của anh ta, lại có một ống dẫn, che lấy miệng mũi của anh ta, để anh ta duy trì trạng thái im lặng.

Bên dưới khoang dinh dưỡng màu xanh lam này, là một khoang dinh dưỡng khác. Bên trong khoang là một cô gái. Người con gái này Tô Bằng cũng quen biết. Cô ta là một diễn viên nước Pháp. Ở nước Mỹ đã phát lên như điều gặp gió, cũng đã từng được coi là một trong mười diễn viên có thu nhập cao nhất Hollywood. Chỉ là ngay khi đang ở đỉnh cao sự nghiệp, cô ta nhận lời đóng một vài bộ phim tệ hại, khiến cho bản thân từ diễn viên bảo đảm doanh thu phòng vé trở thành nữ diễn viên được biết đến với danh hiệu độc được phòng vé. Về sau, phim của cô ta thừa dãn, rồi biến mất khỏi tầm mắt của công chúng.

Chương 896: Đảo Clone (2)

Lúc này đây, nàng đang ở trong một cái khoang dinh dưỡng, người trần như nhộng, không hề có tóc, trông giống như một bào thai vậy.

Mà trong một chuỗi quả nho giấu chất dinh dưỡng mang sắc xanh, Tô Bằng còn nhìn thấy một người với đôi môi khiêu gợi, nóng bỏng. Nghe đâu sau cùng đã kết hôn với một nam diễn viên khác cũng là một ngôi sao nổi tiếng của Hollywood đã có một em gái. Còn có một người được mệnh danh là loài động vật hung dữ, là ngôi sao có một sân golf thể thao ở nước Mỹ mang thương hiệu của riêng mình. Thậm chí ở trong những “quả nho” khác, Tô Bằng còn nhìn thấy vị lãnh đạo tuổi còn trẻ mà đã làm chủ một quốc gia và lãnh đạo 80 dân tộc của nước Đại Hàn dân quốc. Cùng với đó là cơ thể bản sao hồi trẻ của một vị cựu tổng thống Mỹ nổi tiếng với chỉ số IQ thấp.

“Đây chính là... nhân bản?”

Nhìn những người ở bên trong khoang dinh dưỡng phía dưới, Tô Bằng cất giọng hỏi Uy Liêm.

“Không sai, là nhân bản”. Uy Liêm nở nụ cười, khẽ gật đầu và nói.

“Ta có một loại cảm giác khoa học viễn tưởng.... đây không phải là thường xuất hiện trong các bộ phim điện ảnh của Holliwood hay sao?”

Tô Bằng xem đến đây, liền nói với Uy Liêm.

“Hiện thực so với tiểu thuyết trên thực tế còn ly kỳ hơn”.

Uy Liêm khẽ nhún vai, nói với Tô Bằng.

“Bạn đã xem qua hai bộ phim điện ảnh “The Matrix” và “The Island” rồi chứ? Có phải là cảm thấy rất giống không? Đặc biệt là bộ phim sau. Trong bộ phim điện ảnh đó có giải thích về một hòn đảo. Toàn bộ đều là nhân bản của những người nổi tiếng. Họ có ý thức của bản thân mình. Trên thực tế, họ là bản sao tồn tại trong hệ thống vì sự tồn tại của những người nổi tiếng thực sự. Họ ở trong The Island, đều được chuẩn bị nghênh đón trong khoảnh khắc cuối cùng. Bản thể của họ đau đớn với căn bệnh ung thư ở trong hiện thực. Sau đó có người giết chết cơ thể bản sao của họ, lấy đi nội tạng của họ, ghép cho những người nổi tiếng có nguy cơ mắc bệnh đang còn sống. Các cơ quan nội tạng vĩnh viễn sẽ không bị hệ thống loại bỏ”.

Tô Bằng khẽ gật đầu. Bộ phim điện ảnh này hẳn đã xem qua, với cảnh tượng ở trong hiện tại, cơ hồ không hề lộ ra một chút sai biệt.

“Kỳ thực, kịch bản của bộ phim điện ảnh kia là do người ở trong tổ chức, một hội viên nòng cốt chấp bút. Anh ta có chút nhàm chán khi rảnh rang, hơn nữa cũng có thể coi như là có một chút máu nghệ thuật trong người, cho nên liền đem những sự việc xảy ra ở trong hòn đảo này viết thành kịch bản gửi đến cho Holliwood... Trên thực tế, những bản sao của chúng ta không hề có ý thức của chính mình. Mà bộ phim điện ảnh “The Island” kia, cũng là do người của chúng ta bỏ vốn chế tác. Mục đích thực sự của nó chính là. một mặt thông qua phương thức điện ảnh để ngầm gợi ý cho những công chúng vẫn chưa nhận thức được, để công chúng tương lai khi biết được sự tồn tại của chúng ta sẽ không quá kinh ngạc. Mặt khác, cũng là để thử nghiệm phản ứng của công chúng”.

“Thực ra những bộ phim điện ảnh như thế này còn có rất nhiều. Ngôi sao điện ảnh hấp thụ cuộn cuộn kia, thực ra cũng là thành viên ngoại vi của chúng ta. Anh ta là diễn viên chính của bộ phim điện ảnh “Ngày thứ bảy”,

cũng là do chúng ta bỏ vốn quay phim. Uhm.trên thực tế, kịch bản của bộ phim điện ảnh đó có một nửa là do ta hạ bút. Còn cả “The Matrix”. Đó cũng là một mục thử nghiệm nghiên cứu của tổ chức chúng ta. Đồng thời, ta cũng tham gia vào việc sáng tác kịch bản, và lại còn hỗ trợ anh em nhà Wachowski. Tất nhiên họ không hề biết thân phận của ta, nếu không, cậu cho rằng người của Holliwood sẽ dám bỏ ra một khoản tiền lớn cho hai người tân binh sản xuất một bộ phim điện ảnh như vậy sao?”

Uy Liêm quay đầu lại, nói với Tô Bằng.

“...”

Tô Bằng nghe vậy, một hồi cũng không nói gì, bản thân hắn trước đây đã từng đi xem một bộ phim điện ảnh. Kết quả là có cảm giác giống như bị người ta lừa giỡn.

“Haha, xin cho ta khoe khoang một chút xíu. Ngoài là một người có tư chất về tài chính, tư chất về nghệ thuật của ta cũng không kém. Đây là những trải nghiệm khiến ta cảm thấy vui vẻ. Hãy cho phép ta được thể hiện chút hư vinh trong lòng”.

Uy Liêm cười lớn, nói với Tô Bằng

Tô Bằng khẽ lắc đầu. Hắn ta hướng về phía Uy Liêm và nói.

“Căn cứ địa này, mục đích chủ yếu chỉ là vì muốn nhân bản những người nổi tiếng, sau đó đem bán cơ quan nội tạng cho bọn họ thôi sao? Nói thật lòng, tôi có cảm giác đây không thể coi là một sự sáng suốt... Tôi biết ngài, người nắm trong tay phổ Wall, số tiền mà ngài thu được mỗi năm, có lẽ là còn cao hơn tổng ngoại hối dự trữ của Hoa Hạ (Trung Quốc). Lợi nhuận của ngài cho dù chỉ có 1%, cũng vượt xa việc mua bán những cơ quan nội tạng này. Mà bán đi những cơ quan nội tạng này luôn luôn cần một chút phiêu lưu, mạo hiểm. Huống hồ phí bảo an và phí phát triển nghiên cứu mỗi năm của căn cứ địa này sợ là cũng vượt qua tổng lợi nhuận thu được từ việc mua bán cơ quan nội tạng rồi đó chứ?”

Nghe Tô Bằng nói như vậy, Uy Liêm khẽ gật đầu, nói với Tô Bằng rằng.

“Trên thực tế, việc mua bán cơ quan nội tạng cho tới năm ngoài vẫn phải chịu lỗ vốn. Mỗi năm trong tổ chức cần ít nhất khoản trợ cấp gần 5 triệu đô la Mỹ. Đến tận năm nay, mới miễn cưỡng có thu nhập bình ổn. Mà giá thành trùng tu, kiến tạo căn cứ địa thì vẫn chưa có thu về”.

“Vậy thì tại sao lại vẫn cần phải làm một cuộc làm ăn lỗ vốn như vậy?”

Tô Bằng nghe vậy, cảm thấy có vài điều không thể giải thích được.

“Là vì sức ảnh hưởng, mục đích của chúng ta chính là sức ảnh hưởng”.

Uy Liêm nhìn xuống khoang dinh dưỡng chứa các bản sao và nói với Tô Bằng.

“Tầm ảnh hưởng của ngài vẫn còn chưa đủ sao?”

Tô Bằng còn vài điều ngần ngại, hỏi.

“Ở phương diện tài chính, ta cho rằng như vậy là đủ rồi. Có người bảo ta là bóng đêm của thế giới. Ta được xếp vào trong sáu người có khả năng kiểm soát toàn thế giới. Ta cảm thấy ta xứng đáng với thân phận như thế. Bởi vì ta là một pháp sư, thi triển ma thuật kì diệu nhất trong thế giới này.... Kim tiền! Nếu như ta sẵn lòng, ta thậm chí có thể khiến Hoa Kỳ tiến hành một cuộc chiến tranh đối với bất kì một quốc gia nào trên thế giới. Nếu như nhìn từ góc độ này mà nói, tầm ảnh hưởng của ta có thể xem như là đã đủ”.

Uy Liêm nói.

Nhưng mà sau khi hắn nói xong, lại thở dài một hơi thật sâu, dùng ngón tay chỉ vào cái đầu của mình, nói.

“Nhưng mà tầm ảnh hưởng của ta, chỉ là xây dựng ở thế giới hiện thực, chứ không phải là ở nơi này. Đầu óc, ý thức, tư tưởng, tầm ảnh hưởng của ta, còn không có biện pháp nào để có thể trực tiếp thay đổi lối tư duy kiểu mẫu đã ăn sâu bén rễ ở trong mọi người. Cho dù dùng tiền tài, phép thuật thì cũng chẳng có tác dụng. Cho nên, ta chỉ có thể bước trên con đường nhiều chông gai này mà thôi”.

Chương 897: Bốn cấp của Vĩnh Sinh

“Mục đích cuối cùng của người là gì? Là trường sinh sao?”

Tô Bằng nhìn Uy Liêm, hỏi.

Uy Liêm nhìn Tô Bằng, hẳn không có phủ nhận, nhưng không trực tiếp trả lời, mà lại nói đến một vấn đề khác.

“Từ khi chúa Jesus được sinh ra, toàn bộ thế giới vẫn luôn có một loại khát vọng với trường sinh, loại khát vọng này một mặt thể hiện ở gần như tất cả từ ngữ, ngôn ngữ cùng với văn tự của văn minh, cũng tồn tại trong ý thức nhân loại... Nhưng có ý nghĩa chính là, nhân loại một mặt khát vọng trường sinh, mặt khác lại không ngừng ma hóa, trốn tránh trường sinh.”

“Cho dù là Ai Cập cổ đại, Ấn Độ cổ đại, hay là Trung Quốc cổ đại, và phương Tây lúc đầu, người sống càng lâu sẽ luôn bị người khác xem là có ma lực, thái độ mọi người đối với bọn họ, một mặt, bọn họ đảm nhiệm trưởng lão cúng tế, bởi vì sống rất lâu dài, tri thức tri thức bọn họ truyền lại, địa vị của bọn họ càng cao, nhưng càng nhiều người già, lại bị vô tình vứt bỏ, bị coi là vương vís, được gọi là “Lão bất tử”, từ này, thời gian xuất hiện sớm hơn trong tưởng tượng của chúng ta, các quốc gia trong lịch sử, cũng đã có ghi chép giết chết người già, tiết kiệm tài nguyên.”

“Đây đại biểu một loại tâm lý mâu thuẫn trong tiềm thức nhân loại, một mặt, hi vọng có thể kéo dài tuổi thọ, mặt khác, lại chán ghét người sống thọ chiếm đoạt tài nguyên, muốn giết chết bọn họ, đoạt lấy tài nguyên và địa vị bọn họ có được.”

“Trên thực tế, loại ý thức này có thể tổng quát lại rằng, tất cả mọi người bản thân hi vọng trường sinh, nhưng cũng không phải rất hi vọng người khác trường sinh, nhất là khi bản thân không có được trường sinh, nhưng mà khi người khác lại có thể làm được điều này, thì đặc biệt dữ dội.”

Nghe Uy Liêm nói như thế, trong lòng Tô Bằng có chút không dám gật bừa, mặc dù hẳn biết Uy Liêm nói những chuyện này đều là sự thật, nhưng ý nghĩa đại biểu, chưa hẳn chính là hẳn nói, có lẽ là nhân tố càng sự thật cũng nói không chừng.

Nhưng Uy Liêm cho rằng như thế, Tô Bằng cũng không định thay đổi cách nghĩ của đối phương. Giống như những gì bản thân Uy Liêm nói, tư duy và cách nghĩ của con người là điểm khó thay đổi nhất.

Tô Bằng không phản bác Uy Liêm, mà lại hỏi ngược lại hắn.

“Sau đó thì sao?”

“Hiện đại cũng giống như vậy.”

Uy Liêm thở dài một hơi, nói với Tô Bằng.

“Trên thực tế, bây giờ đối với loại chuyện trường sinh này, cũng là tâm lý mâu thuẫn, hơn nữa loại tâm lý mâu thuẫn này, càng thể hiện ra ngoài, cũng càng lý tính hóa.”

“Giống như cổ đại, người hiện đại sống lâu trường thọ. Từ góc độ tự nhiên sẽ nói là tiến bộ xã hội, nhưng trái lại, càng dẫn đến hiện tượng già hóa... Chưa nói đến tác dụng phụ gia tăng dân số mang lại, tài nguyên Trái Đất chỉ có nhiều đó, càng nhiều người, mỗi người chia nhau càng ít, hơn nữa bởi vì tài nguyên phân phối không đồng đều, đây cũng là nguyên nhân căn bản của chiến tranh.”

“Có thể tưởng tượng, một khi nhân loại có kỹ thuật thực hiện việc kéo dài tuổi thọ, như vậy làm sao để trường sinh, vấn đề luân lý đạo đức sau khi có được trường sinh, để ai được trường sinh, vấn đề bất bình đẳng do trường sinh mang lại càng lớn... Điều là kinh nghiệm nhân loại cần có. Quyền lực trường sinh là bất bình đẳng lớn nhất xuất hiện từ xa xưa đến nay, mức độ bất bình đẳng càng hơn cả bất bình đẳng giữa nô lệ và chủ nô, mâu thuẫn này, gần như không thể giải quyết.”

“Rất khó tưởng tượng, những lời này xuất phát từ trong miệng của ngươi, Uy Liêm tiên sinh.”

Tô Bằng nghe vậy, nói với Uy Liêm.

“Ngươi có thể là nhóm người trên thế giới ủng hộ trường sinh nhất. Hơn nữa, ngươi cũng là một trong những thành viên quan trọng nhất trong

Trường Sinh Điện, chẳng lẽ không phải sao?”

“Cho nên ta mới phải suy nghĩ những thứ này.”

Uy Liêm nói, hần nói.

“Mâu thuẫn trường sinh dẫn tới, là không thể, thế giới này không thể làm cho tất cả mọi người đều trường sinh, tài nguyên không đủ, sống lâu chỉ làm tăng thêm mâu thuẫn, cũng không thể điều hòa... Nếu bây giờ ta tuyên bố, chúng ta có kỹ thuật trường sinh, khả năng lớn nhất của chúng ta, chính là bị người có khát vọng trường sinh mà không đạt được xé nát, sau đó những kỹ thuật này, rơi vào trong tay chính phủ Hoa Kỳ hoặc là tập đoàn bạo lực lớn mạnh nào đó.”

“Ta cũng không dám khẳng định, sau khi ta có quyết định trường sinh, thế giới này sẽ đối với ta thế nào, tài phú mang đến địa vị cho ta, ghen ghét của người đời sẽ không hề có chút cảm giác an toàn, hấp dẫn cùng ghen ghét trường sinh mang lại, tài sản của ta sẽ bị cướp đoạt, địa vị của ta sẽ bị tước đoạt, ta sẽ không xu dính túi, thậm chí sẽ chịu hình phạt... Đây là điều ta không thể tiếp nhận được.”

“Mặc cho thế giới phát triển như thế nào, với ta mà nói là không an toàn, vì lý tưởng trường sinh của ta, ta cảm thấy, tốt nhất vẫn nên nắm chặt trong tay mình!”

Uy Liêm nắm chặt nắm tay, giống như đang thì thào nói.

Hần nhìn phía trước, buông tay, chỉ vào khoang dinh dưỡng màu lam phía dưới, nói.

“Nhìn thấy không? Người bên dưới, đều là người có quyền lực và sức ảnh hưởng lớn nhất trên thế giới này, mặc dù ta sẽ không bán Vĩnh Sinh cho bọn họ, nhưng ta có thể lấy sinh mệnh làm một loại thương phẩm, hữu hạn nhưng có giá cả cung cấp cho bọn họ, sinh mệnh, đẹp đẽ thế nào... Đây là siêu cấp thương phẩm tiền tài cũng không sánh bằng, cũng là quyền lực siêu cấp, làm một chiến xa cho Trường Sinh Điện, không ngừng đem chiến xa có quyền lực lớn nhất trên thế giới này cột vào bên người chúng ta.”

“Có bọn họ làm đầy tớ cho ta, không ngừng ảnh hưởng công chúng, công chúng đối với khát vọng và ghen ghét trường sinh cũng sẽ nằm trong phạm vi hợp lý chúng ta điều khiển, lấy Trường Sinh Điện chúng ta làm trung tâm, cũng có thể bảo vệ mình, mà không bị thế nhân ngu muội nghiền nát, cứ như vậy, không phải tốt đẹp hơn sao?”

Tô Bằng ở bên cạnh ngừng lại, nhìn nhìn Uy Liêm, nói với hắn.

“Chẳng lẽ Trường Sinh Điện đã nắm giữ kỹ thuật Vĩnh Sinh?”

“Mặc dù còn chưa, nhưng cũng gần rồi.”

Uy Liêm nói với Tô Bằng.

“Người có lẽ biết lý luận bốn cấp của Vĩnh Sinh chứ? Chúng ta không cần một bước trực tiếp Vĩnh Sinh, chỉ cần đợi đến khi khoa học phát triển tiên bộ là được rồi.”

“Cấp thứ nhất của Vĩnh Sinh, đó là sống qua năm mươi năm. Trên thế giới bất kỳ một người nào có thể sống thêm năm mươi năm, cũng có thể chờ được đến khi kỹ thuật ngủ đông và kỹ thuật Clone phát triển lớn mạnh.”

“Cấp thứ hai của Vĩnh Sinh, là kỹ thuật cấy ghép não Clone, khi tính mạng con người sắp kết thúc, dùng phẫu thuật tháo não người ra, cấy thân thể Clone mới vào, như vậy ngoại trừ đại não, cả người người đều mới mẻ, nói như vậy, người có thể sống qua một trăm hai mươi năm đến hai trăm năm.”

“Cấp thứ ba của Vĩnh Sinh, là lấy thông tin của não, chỉ cần có thể lấy thông tin của não, thì có thể thực hiện máy móc bảo tồn ý thức nhân loại, như vậy người đổi một cơ thể máy móc, vẫn tồn tại trong thiết bị điện tử, cũng có thể tồn tại thời gian rất lâu, dùng cơ sở ngàn năm làm đơn vị cơ bản... Nhưng cái này cũng chưa tính là Vĩnh Sinh chân chính.”

“Vĩnh Sinh chân chính, là có thể đem thông tin não bộ của người, đưa vào trong bất kỳ một thân thể nào, bởi như vậy, mới hoàn thành chính thức Vĩnh Sinh!”

“Mà Trường Sinh Điện chúng ta, trải qua thời gian dài nghiên cứu, đã hoàn toàn đạt thành cấp thứ hai của Vĩnh Sinh, nói cách khác, chúng ta có kỹ thuật Clone hoàn mỹ, có thể đem đại não một người cấy ghép vào cơ thể khác, kỹ thuật ngủ đông tương đối chẳng phải hoàn mỹ, nhưng cũng tiên tiến hơn ba mươi năm chương trình nghiên cứu của chính phủ Hoa Kỳ bây giờ.”

“Chúng ta bây giờ muốn làm, chính là dùng kỹ thuật đổi thời gian, dùng kỹ thuật đổi tài nguyên, ở trong phạm vi thế giới có được tài nguyên tốt nhất, sau đó tiếp tục nghiên cứu. Nghiên cứu trọn vẹn kỹ thuật Vĩnh Sinh, nắm giữ chặt chẽ nó ở trong tay chúng ta!”

Uy Liêm nói với Tô Bằng.

Tô Bằng trầm mặc một hồi, cuối cùng ngẩng đầu, hỏi Uy Liêm.

“Kế hoạch rất lớn, nhưng mà, Uy Liêm tiên sinh, ta không rõ lắm, chuyện này liên quan gì với chúng ta?”

“Có quan hệ nhất định, người đi theo ta.”

Cả hai đi đến gần bên một khoang dinh dưỡng.

“Người xem, có phải nhìn thấy vài người quen không?”

Đôi mắt Tô Bằng đột nhiên nheo lại, bởi vì hắn nhìn thấy, ở trong một khoang dinh dưỡng, có một người quen.

Người này không phải là ai khác, chính là Vương Nguyên Lão!

Đương nhiên, Vương Nguyên Lão lúc này ở trong khoang dinh dưỡng, không hề có ý thức, hơn nữa cũng rất trẻ tuổi, không nằm ngoài hai mươi hai tuổi, chỉ là Tô Bằng đã sớm từng xem ảnh chụp của hắn lúc tuổi còn trẻ, cho nên liếc nhìn liền có thể nhận ra.

“Nhìn thấy hắn chứ? Hắn là lãnh đạo của các người, cũng là thành viên tổ chức mật công phu rất lớn mới phát triển được, nhưng người này rất là giáo hoạt, hắn cũng không thật lòng đầu nhập, vì Trường Sinh Điện làm cái gì, ngược lại, hắn không ngừng lợi dụng quyền lực thành viên trung tâm, bóc

lột Trường Sinh Điện làm một số việc cho hắn, hội viên thế này, là một lần thu nhận sai lầm.

“Nhưng, Trung Quốc là nước lớn thứ ba của thế giới, là một khu không thể thiếu trong bố cục Trường Sinh Điện, nhưng mà, thế lực của chúng ta, ở đây quá yếu.”

“Chúng ta muốn phát triển qua một ít hội viên, nhưng Trung Quốc không phải là nơi thâm thấu tốt như vậy... Người cũng hiểu rõ, cấp lãnh đạo Trung Quốc đương nhiên là nhóm nhỏ khó có thể tiếp cận, chúng ta ngoại trừ người này, cơ bản không cách nào phá cửa được.”

“Nhưng, Dương Hi, lại ngoài ý muốn phát hiện người... cùng với ông nội người.”

Uy Liêm nhìn Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

“Gia gia của ta?”

Tô Bằng nghe vậy, khẽ nhú mày, nói với Uy Liêm.

“Đúng vậy... Gia gia của người, nói thật, chú ý tới gia gia của người cũng không phải ta, mà là một thành viên cấp cao hơn khác trong Trường Sinh Điện, không biết tại sao, lại rất có hứng thú với gia gia của người.”

“Ta mặc dù không biết tại sao, nhưng cũng nghe đề nghị của đối phương, muốn lấy gia gia của người đột phá cửa khẩu, đã thông thông đạo cấp lãnh đạo Trung Quốc.”

“Mà cuối cùng, bởi vì quan hệ của Dương Hi, tổ chức chú ý tới người, người là một nút thắt, nguyên nhân chúng ta muốn thu nạp người, chính là muốn lấy gia đình của người làm ràng buộc, đã thông con đường giao lưu Trung Quốc.”

“Tin tưởng ta, nếu như người có thể gia nhập Trường Sinh Điện, như vậy gia gia của người, ít nhất có thể làm được... nhân vật thứ hai của Trung Quốc!”

Chương 898: Gia nhập Trường Sinh Điện!

“Trở thành nhân vật số hai? Người không phải đã nói, Trường Sinh Điện ở Trung Quốc thế lực rất yếu sao? Còn nữa, người nói Trường Sinh Điện có một người địa vị rất cao cảm thấy hứng thú với gia tộc của ta, người này là ai vậy?”

Tô Bằng nghe vậy, hỏi Uy Liêm.

“Vấn đề thứ hai, xin lỗi ta không thể trả lời cho người bây giờ.”

Uy Liêm nói, hần khẽ mỉm cười nói với Tô Bằng.

“Có điều vấn đề thứ nhất ngược lại rất dễ dàng giải đáp... Thế lực yếu, không có nghĩa là không hề có ảnh hưởng, Trung Quốc các người không phải là cần một vài kỹ thuật quân sự công nghệ cao của Hoa Kỳ đó sao? Ta thông qua sức ảnh hưởng của ta, có thể để cho gia gia của người hoàn thành chuyện này, sẽ cho hần tư cách chính trị Trung Quốc lớn nhất, để hần có tư cách trở thành nhân vật thực quyền thứ hai của Trung Quốc, chúng ta ở Trung Quốc thế lực yếu, nhưng không phải thế lực yếu kém ở trong phạm vi thế giới, mọi chuyện, luôn có ảnh hưởng lẫn nhau, chỉ là chúng ta thiếu một người ở Trung Quốc, chính thức quan tâm hội viên Trường Sinh Điện.”

“Vấn đề còn lại, chỉ là gia gia của người có bằng lòng hay không mà thôi, có điều vị cấp cao Trường Sinh Điện chú ý tới gia tộc các người kia, đã nói chuyện với ta, chuyện này không cần lo lắng, chỉ cần thu nạp người của gia tộc các người vào Trường Sinh Điện là được rồi.”

Uy Liêm nói với Tô Bằng.

“Như vậy sao...”

Tô Bằng nghe vậy, chân mày hơi nhíu lại.

“Thế nào, gia nhập hội viên nòng cốt của Trường Sinh Điện, đem khả năng người sẽ có được Vĩnh Sinh, cũng có thể cứu tinh gia gia của người... Hơn nữa có thể có được sự giúp đỡ của Trường Sinh Điện, những điều này thậm chí không cần người trả bất cứ giá nào, bởi vì đã có người bảo đảm cho gia

tộc của các người, hứa hẹn gia tộc của các người sẽ phát huy tác dụng ở trong bố cục của Trường Sinh Điện.”

Uy Liêm mỉm cười, nhìn Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

“Đãi ngộ hậu đãi như thế, người chẳng lẽ còn không muốn gia nhập sao?”

Tô Bằng nghe vậy, trong lòng lại suy nghĩ.

Hắn không biết ai là người bảo đảm, khiến lãnh đạo cấp cao Trường Sinh Điện chú ý tới gia tộc mình, nhưng đối phương đã nói ra điều kiện, vậy cũng được lắm.

Suy nghĩ, Tô Bằng Tô Bằng vẫn tin tưởng phẩm hạnh và tính Đảng của gia mình, cho dù gia gia có gia nhập Trường Sinh Điện hay không, cũng sẽ không tổn hại lợi ích căn bản Trung Quốc.

Hơn nữa, Tô Bằng cũng chỉ là muốn lợi dụng Trường Sinh Điện cứu tính gia gia của mình, đối phương tương lai sẽ uy hiếp được bản thân hay không, tạm thời không cần lo lắng, dù sao bản thân cũng chẳng đồng ý cái gì, vượt qua cửa ải trước mắt cái đã, mới là chuyện cần thiết lúc này.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng cũng không có gì do dự, hắn vươn tay ra, nói với Uy Liêm.

“Được, ta đồng ý với người, gia nhập Trường Sinh Điện.”

“Hoan nghênh.”

Nghe vậy, Uy Liêm cười, tay nắm tay với Tô Bằng.

“Đúng rồi, ta nghĩ, hai người còn lại, người tốt nhất cũng biết một chút.”

“Người nào?”

Tô Bằng nghe vậy, có chút nghi hoặc, hỏi.

“Đi theo ta.”

Tô Bằng cùng Uy Liêm đi vào trong thang máy, đi được một đoạn, lại đến một khoang dinh dưỡng khác.

Thang máy dừng lại, Tô Bằng nhìn về phía cơ thể Clone trong khoang dinh dưỡng kia, đột nhiên, mắt hắn nhú chặt lại.

“Không ngờ lại là hai người này!”

Nhìn thấy người trong khoang dinh dưỡng, Tô Bằng cảm giác mình lại bị dọa rồi. Chính là hai người Tô Bằng thường xuyên nhìn thấy trong TV. Hai người đều là lãnh đạo cấp cao của Trung Quốc. Lúc Tô Bằng điều tra, đã từng tiếp xúc với rất nhiều tư liệu nhân vật to lớn của Trung Quốc, cho nên cũng có ảnh chụp lúc tuổi còn trẻ của hai người này, mà trí nhớ Tô Bằng đặc biệt, lúc này vừa nhìn hai người này trong khoang dinh dưỡng, là hắn đã nhận ra thân phận của hai người.

“Nhìn thấy rồi chứ... Hai người kia, không phải hội viên Trường Sinh Điện chúng ta, có điều người vừa rồi chúng ta gặp qua kia, cũng chính là hội viên nòng cốt của Trường Sinh Điện chúng ta, dùng quyền hạn của hắn, chế tạo hai thân thể Clone của hai người này, hai thân thể Clone này, cũng là chuẩn bị cho bọn họ.”

“Đây cũng là một trong những nguyên nhân ta ghét vị thành viên trung tâm Trung Quốc họ Vương kia, hắn với Trường Sinh Điện căn bản không muốn trả giá, cũng đối với kế hoạch vĩ đại của chúng ta không có hứng thú gì, hắn chỉ là muốn lợi dụng chúng ta để đạt được dã tâm cá nhân ở Trung Quốc của hắn, hai thân thể này, cũng là một trong như hắn hối lộ các nhân vật cấp cao ở Trung Quốc.”

“Mà còn căn cứ tình báo của ta, mấy người này cũng sẽ không hoạt động lâu ở trên đàn chính trị, bọn họ rất có thể sẽ bị người tân nhiệm Trung Quốc quét sạch.”

“Mấy người này chưa bao giờ trả giá cho Trường Sinh Điện, cho nên ta không cảm thấy đá hắn ra khỏi Trường Sinh Điện là một loại phản bội, cho nên bây giờ, ta dẫn người tới xem chỗ thân thể nhân tạo mà bọn hắn lưu giữ ở trong này.”

Uy Liêm nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, con mắt hơi có chút nheo lại, nhìn hai thân thể nhân tạo này.

Tô Bằng trước kia suy đoán, Vương nguyên lão hẳn là có mấy đồng mưu, nếu không sẽ không để cho mình ông nội hoàn toàn không có phản ứng, bây giờ nhìn lại hai người kia trước mắt mình rất có thể là đồng minh của Vương nguyên lão.

“Một vị phó hội trưởng nguyên lão viện quân sự, một vị là một trong thành viên Thất lão đầu... Nếu như là bọn họ liên thủ, ông nội thất bại cũng không phải là oan uổng.”

Tô Bằng nhìn hai thân thể trước mắt, trong lòng trầm nghĩ.

Uy Liêm thấy biểu lộ của Tô Bằng, nhẹ gật đầu, hẳn nói với Tô Bằng.

“Được rồi, chúng ta cũng đã tham quan nơi này, bây giờ, chúng ta trở về đi thôi.”

Tô Bằng khẽ gật đầu. Rất nhanh, Tô Bằng cùng với Uy Liêm thông qua thang máy đường hầm, một lần nữa quay trở về phòng làm việc của Uy Liêm.

Ở đó, Dương Hi đã đợi từ lâu, hơn nữa trong tay Dương Hi còn cầm một Laptop màu đen.

Nhìn thấy Tô Bằng cùng với Uy Liêm trở về, Dương Hi đi tới, nói với Uy Liêm.

“Uy Liêm tiên sinh, đồ vật này nọ ta đã chuẩn bị xong.”

Uy Liêm gật đầu, hẳn nói với Tô Bằng.

“Về chuyện hội viên nên biết trong Trường Sinh Điện, đều ở bên trong Laptop đây, có điều thật đáng tiếc laptop không thể mang đi, cho nên người chỉ có thể đọc ở chỗ này.”

Sau đó, hắn khẽ gật đầu với Dương Hi, Dương Hi hiểu ý, đưa cho Tô Bằng một tấm thẻ từ.

“Tấm thẻ này là thẻ liên lạc nội bộ Trường Sinh Điện, dùng tấm thẻ này người có thể liên lạc đến Dương Hi, cũng có thể lên trang web của Trường Sinh Điện. Dùng tấm thẻ này cũng có thể tiến vào trụ sở, nhưng tới lúc đó tốt nhất nên hẹn trước, tất nhiên sẽ có người an bài máy bay cho người tới đây, những chuyện khác cũng giống như vậy, Dương Hi sẽ nói qua cho người, trong tổ chức của chúng ta có tiền tín dụng nội bộ, chính là ” thời gian Hoàng kim”, người có cống hiến với tổ chức, sẽ được tự động chuyển thành thời gian hoàng kim, người có thể dùng tiền bên trong thẻ tín dụng nội bộ mua sắm những thứ cần thiết phục vụ cho người.”

Tô Bằng nghe vậy, khẽ gật đầu, nhận lấy máy tính và thẻ từ.

Sau đó hắn nhìn đồng hồ, nói với Tô Bằng.

“Thật có lỗi, ta ở New York vẫn còn có một hội nghị phải tham gia, rời đi trước đây, chỗ ở trong trụ sở này rất nhiều, người có thể ở chỗ này nghỉ ngơi mấy ngày, chờ quen thuộc hết thầy rồi rời đi cũng không muộn.”

Tô Bằng gật đầu, hắn và Uy Liêm cáo biệt, Uy Liêm dưới sự bảo vệ của hai bảo tiêu rời khỏi phòng làm việc này.

“Chỗ ở ở nơi nào? Dẫn đường trước đi.”

Tô Bằng nói với Dương Hi...

...

Dương Hi mang theo Tô Bằng đi một đoạn đường không tính là quá gần, cuối cùng dẫn Tô Bằng đi tới một khu ký túc xá.

Khu ký túc xá kia, tuy rằng gọi là ký túc xá, nhưng trên thực tế vẫn rất tốt, tuy rằng so ra lắp đặt thiết bị không xa hoa cũng không rộng rãi bằng khách sạn năm sao, nhưng cũng đủ tiêu chuẩn phòng VIP ở khách sạn bốn sao.

Tô Bằng được an bài ở trong một phòng, sau đó Dương Hi có một ít chuyện phải làm, liền rời đi trước.

Tô Bằng đi vào phòng, phát hiện phòng này cùng với phòng của Uy Liêm thế nhưng lại cũng có một mặt tường giáp phong cảnh đáy biển.

Chẳng qua là vách tường phong cảnh đáy biển này, so với phòng làm việc của Uy Liêm có chút không bằng, chỉ có rộng mấy thước, cao cũng chỉ là chừng ba thước.

Tư liệu trong máy vi tính rất đầy đủ, có thật nhiều tư liệu về Trường Sinh Điện, những tài liệu này bao gồm các mặt như thời gian hoàng kim của hội viên trung tâm tính toán như thế nào, còn có một số cấm kỵ quyền lợi cùng với nghĩa vụ của các thành viên vân vân...

Trí nhớ của Tô Bằng rất tốt, rất nhanh liền ghi nhớ mấy chỗ trọng điểm.

Kế tiếp, Tô Bằng liền dùng tấm thẻ từ kia đăng nhập vào trang web nội bộ của Trường Sinh Điện.

Mở ra trang đầu tiên của trang web này, Tô Bằng nhìn một hồi, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ mặt có chút cổ quái.

“Này... Không phải là trang web mua sắm sao?”

Tô Bằng nhìn các hạng mục trên website hội viên của Trường Sinh Điện kia, trong miệng không khỏi thì thào lên tiếng...

Chương 899: Thế giằng co của Dự Châu

Chỉ thấy bên trong trang chủ Trường Sinh Điện, không ngờ lại đều là các loại tin tức định giá.

Trang web này, sử dụng hệ thống tín dụng Token, cái gọi là Token chính là ” thời gian Hoàng kim” mà Dương Hi đã từng nói qua.

Giá trị của thời gian Hoàng kim rất cao, hội viên có thể lựa chọn trực tiếp dùng thời gian hoàng kim đổi thành tiền mặt, nhưng tiền mặt trừ phí là trong tổ chức cho phép đổi ra thì những thứ khác không thể đổi thành thời gian hoàng kim.

Ở trên trang chủ của trang web Trường Sinh Điện, có rất nhiều đồ vật này nó đều có thể dùng thời gian hoàng kim để thanh toán.

Chẳng hạn như Tô Bằng mới vừa rồi nhìn thấy thân thể Clone, trị giá 800 tiếng đồng hồ ” thời gian Hoàng kim”, đây là giá hội viên nội bộ, ngoại trừ hội viên trung tâm Trường Sinh Điện ra, giá cả đều rất cao.

Chẳng hạn như ” phục vụ ướp lạnh thân thể”, mỗi lần ướp lạnh 10 ngày, đều phải tiêu hao 1 giờ ” thời gian Hoàng kim”, giá cả cũng không rẻ.

Đương nhiên, phục vụ cung cấp nơi này cũng đều là vượt ra ngoài trình độ khoa học kỹ thuật trung bình của thế giới thế giới, chẳng hạn như kỹ thuật ướp lạnh thân thể con người, có thể không phá hư chức năng trong thân thể con người, hơn nữa có thể giữ phần lớn chức năng trong thân thể con người vận hành như bình thường.

Còn có một số tài liệu bí mật, yêu cầu sự giúp đỡ từ các hội viên khác cũng có thể dùng thời gian hoàng kim để đổi.

Muốn nhận được thời gian hoàng kim, thì phải cống hiến cho Trường Sinh Điện, cống hiến càng nhiều thì thời gian hoàng kim lấy được sẽ càng nhiều, thời gian hoàng kim càng nhiều là có thể mua sắm càng nhiều dịch vụ để kéo dài sinh mệnh, cùng với các loại dịch vụ khác.

Mỗi một hội viên trung tâm, lúc gia nhập Trường Sinh Điện đều sẽ được đưa sẵn 100 giờ thời gian hoàng kim, trên thẻ từ của Tô Bằng lúc này cũng có 100 giờ thời gian hoàng kim có thể sử dụng.

Trên thực tế, bản thân Tô Bằng cũng không phải là rất muốn dùng thứ gì đó có giá trị của mình để trao đổi tiền tệ bên trong Trường Sinh Điện. Hắn không muốn cùng với Trường Sinh Điện có ràng buộc quá sâu.

Nhưng nếu như là một ít đồ vật gì đó không quan trọng lắm, Tô Bằng suy nghĩ một lát thấy trao đổi một ít thời gian hoàng kim này vẫn xem như là có thể.

Chẳng hạn như Tô Bằng ở trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, trên người có một quyền trục hoàng kim vậy, là chiếm được lúc thám hiểm ở trong thành

cổ dưới mặt đất ngằm sa mạc. Bên trong quyền trục kia có ghi chép việc sử dụng ác nghiệp của những người trong thành cổ kia, bản thân Tô Bằng chưa bao giờ nghĩ tới việc học tập công pháp sử dụng ác nghiệp, cho nên giữ lại cũng là lãng phí.

Nhưng Dương Hi tựa hồ đối với thứ này cảm thấy rất hứng thú, Tô Bằng dù sao bây giờ cũng đã gia nhập Trường Sinh Điện, hẳn tính toán đem quyền trục hoàng kim này giao cho Dương Hi, sau đó đổi lấy thời gian hoàng kim.

Nghĩ thông suốt những chuyện này, Tô Bằng cũng không do dự nữa, hẳn đã quyết định, sau khi tiến vào trò chơi sẽ đem quyền trục hoàng kim trong tay mình bán cho Dương Hi.

Sau đó, Tô Bằng lại xem xét một chút những thứ có thể mua sắm trên website Trường Sinh Điện, phát hiện trong đó cũng có không thứ mang ra từ trò chơi Tử Vong Luân Hồi, Tô Bằng hiểu ý cười một tiếng, mấy thứ này tuy rằng trân quý nhưng bản thân Tô Bằng cũng không có cần thiết mua sắm những vật này.

Phát hiện không có đồ vật gì đặc biệt cảm thấy hứng thú, Tô Bằng đóng trang web lại, lúc này hẳn cũng có chút buồn ngủ, liền nằm ngủ ở trong phòng này.

...

Tô Bằng ở trong trụ sở bí mật Trường Sinh Điện tại Thái Bình Dương một ngày hai đêm, sau khi tham quan triệt để trụ sở dưới biển này, liền bắt đầu quay trở về.

Lúc trở về, cũng là Dương Hi đưa Tô Bằng trở về, cũng là ngôi phi cơ trực thăng đến nước nhỏ ở Thái Bình Dương kia, sau đó đổi máy bay về Úc.

Sau khi tới châu Úc, Dương Hi cũng không có tiếp tục đưa Tô Bằng nữa, mà là ước định với Tô Bằng, sau khi Tô Bằng chuẩn bị tốt có thể liên lạc Dương Hi, sau đó Dương Hi sẽ phái một tiểu tổ chuyên môn chịu trách nhiệm chẩn đoán bệnh và chữa bệnh cho ông nội của Tô Bằng, đến Trung Quốc gặp ông nội của Tô Bằng.

Chuyện này còn cần bản thân Tô Bằng liên hệ với quốc nội, lúc này ở trong nước người chiếu cố ông nội Tô Bằng là dì ba Tăng Na của Tô Bằng, Tô Bằng phải liên lạc với nàng sau đó mới để tổ chuyên gia của Trường Sinh Điện tiến vào trong nước.

Có điều chỉ cần liên lạc với Tăng Na, chuyện còn lại cũng không cần Tô Bằng lo lắng, thế lực to lớn của Trường Sinh Điện sẽ an bài tất cả, thân phận của chuyên gia cũng đã được an bài tốt, ưu thế của Trường Sinh Điện chính là ở việc khai thông các loại đường, Tô Bằng chỉ cần đi theo tổ chuyên gia của Trường Sinh Điện trở lại Trung Quốc là được rồi.

Đương nhiên Tô Bằng phải thay đổi một thân phận mới mới được.

Mấy ngày nay Tô Bằng tuy rằng ở bên ngoài, nhưng mà cho dù là trong hiện thực hay là trong trò chơi đều không có gì gọn sóng.

Tô Bằng gặp được bọn người Lý Mục với Quách Lỗi, căn cứ theo như lời bọn họ nói, trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, Thanh Long Minh Từ Châu giống như Tô Bằng, những tàn dư của Vũ Văn gia bị vây bắt chiếm được Dự Trung quận, nhưng không ai tấn công nơi đó cả, chẳng qua là đoạn tuyệt cung cấp vật tư cho Dự Trung quận, mà còn Thiết quan Vương Tiết Đồng gặp phải một việc hơi phức tạp, tuy rằng chỉ cách Dự Trung quận chỉ có một thành trì, nhưng lại không tấn công lâu được, chỉ có thể giăng co.

Ngược lại Tô Bằng mấy ngày này đã chiêu mộ một vạn năm ngàn binh sĩ tại Lương Châu, quân đội mở rộng rất nhiều, cũng dư dả một chút, binh lực không giống như là trước kia lấy trứng chọi đá.

Tô Bằng sau khi mở một cuộc hội nghị thảo luận với Lý Mục và Quách Lỗi, tất cả mọi người đều cho rằng thế cục của Dự châu, đại khái cứ như vậy tiến vào trạng thái giăng co, Tô Bằng cùng với Mạnh Khánh Long Thanh Long Minh không ai muốn tiến công trước một bước, Thiết quan Vương Tiết Đồng không đánh hạ tòa thành kia, cũng sẽ không xâm nhập, cho dù đánh hạ được tòa thành kia, binh lực của hắn so với Tô Bằng cũng không chiếm ưu thế, cho dù là muốn cướp đoạt thành quả thắng lợi của Tô Bằng cũng cần lo lo lắng lắng, Mạnh Khánh Long cũng như vậy, Tô Bằng có yêu quân trợ giúp, tất nhiên sẽ không giống như là quân đội của Vũ Văn gia dễ dàng vứt bỏ thành trì.

Thế cục giảng co này, nếu không có gì bất ngờ xảy ra e là phải kéo dài một đoạn thời gian rất dài.

Trên thực tế, Quách Lỗi đưa ra hai khả năng có thể xuất hiện trên chiến trường bây giờ, một là Vũ Văn gia buông tha không chống cự, đem Dự Trung quận dâng ram hiến tặng cho một trong số ba người Tô Bằng, Thanh Long Minh Mạnh Khánh Long hoặc là Thiết quan Vương Tiết Đồng. Có điều lấy sự hiểu biết về người Vũ Văn gia của Tô Bằng, đợi đến khi bọn họ đầu hàng, chắc chắn không chỉ là mấy ngày, ít nhất phải giảng co một khoảng thời gian dài.

Mà còn khả năng thứ hai, chính là Phổ Ninh Kiếm Phái của cảnh nội Dự châu.

Trên thực tế, sự liên hệ giữa Phổ Ninh Kiếm Phái cùng với Vũ Văn gia so với trong tưởng tượng của mọi người càng bền chặt hơn, mà còn bản thân Phổ Ninh Kiếm Phái là một môn phái cường đại, nội môn ngoại môn đệ tử cộng lại cũng có mấy ngàn người, gia nhập vào chiến trường, cũng là một cỗ thế lực rất mạnh.

Nhất là Phổ Ninh Kiếm Phái cũng không thiếu cao thủ, mà còn Tô Bằng, Kinh Châu Thiết quan Vương Tiết Đồng, Từ Châu Thanh Long Minh đều có một điểm giống nhau, chính là ba thế lực này đều không phải dựa vào đại môn phái, cho nên chiến lực hơi có vẻ không đủ.

Đây tuy rằng khó xảy ra, nhưng không phải là không có khả năng, cho nên Tô Bằng coi Phổ Ninh Kiếm Phái là một biến số.

Ngoại trừ hai biến số này ra, thế cục trên chiến trường căn bản đã ổn định, Tô Bằng chiếm được ưu thế lớn nhất, tiếp theo là Thanh Long Minh, Thiết quan Vương Tiết Đồng thực lực kém cỏi nhất, thực lực cơ bản cũng là phân bổ như vậy, trong thời gian ngắn sẽ không cải biến.

Tô Bằng biết rõ kết quả này, trong lòng cũng là nắm chắc trạng thái như vậy không sai biệt lắm sẽ phải duy trì liên tục mấy tháng.

Trong khoảng thời gian này không cần Tô Bằng làm quyết sách gì, Lý Mục cùng với Quách Lỗi hoàn toàn có thể xử lý những chuyện này.

Cứ như vậy, Tô Bằng có thể đem toàn bộ tinh lực đặt ở trên kế hoạch trở về Trung Quốc...

Chương 900: Trở về Trung Quốc.

Sau khi an bài Lý Mục ở tiền tuyến theo dõi Thanh Long Minh và Thiết Quan Vương Tiết Đồng, Tô Bằng chạy về Lâm Y tìm tiểu Tiên điện hạ.

Vào lúc Tô Bằng tìm được tiểu Tiên điện hạ, nàng đang đánh cờ vây với Trúc Nhị Thập Tam.

Hai bên bàn cờ, Trúc Nhị Thập Tam nhú mày, không ngừng đau khổ suy tư, do dự, tiểu Tiên điện hạ dù bận vẫn ung dung, đang ngoe nguẩy một món đồ trang sức nhỏ trên ngón tay mình, miệng hát ca khúc gì đó.

Tô Bằng nhìn, không khỏi có chút bội phục lực cờ của tiểu Tiên điện hạ.

Trúc Nhị Thập Tam tinh thông tính toán, lực cờ cũng mạnh, chơi cờ chiêu chiêu tính toán, ra tay cực tàn nhẫn, người bình thường căn bản không thắng nổi hắn, đã lâu trước kia, kỳ nghệ của Trúc Nhị Thập Tam đã được công nhận là số 1 phủ thứ sử.

Nhưng bây giờ, Trúc Nhị Thập Tam đã bị tiểu Tiên điện hạ áp chế gắt gao, khiến Trúc Nhị Thập Tam rối rắm dị thường, không biết đánh tiếp thế nào.

Do dự sau nửa ngày, Trúc Nhị Thập Tam rút cuộc hạ một nước, có điều trên mặt tiểu Tiên điện hạ lộ ra biểu lộ “Ngươi trúng chiêu rồi”, hạ một nước, Trúc Nhị Thập Tam lại hạ một nước, tiểu Tiên điện hạ phảng phất sớm có dự đoán, lần nữa hạ một nước nữa.

Lập tức, trên bàn cờ, thế cờ của Trúc Nhị Thập Tam bị tàn sát không còn một mảnh.

Chòm râu Trúc Nhị Thập Tam hơi run, không ngừng than.

” Chín chín tám mươi một... ta suy nghĩ chín chín tám mươi một loại khả năng, nhưng vẫn không ngờ tới chiêu này... không ngờ ta... thua?”

“Người chơi tệ vậy, cũng đừng giả bộ cao thủ, được rồi, lại là văn tự bán mình năm năm, mau viết cho ta!”

Tiểu Tiên điện hạ nhìn Trúc Nhị Thập Tam, nói với hắn.

Trúc Nhị Thập Tam nghe vậy, da mặt cũng khẽ run rẩy, nhưng cuối cùng vẫn viết một tờ biên lai, thở dài một tiếng, ấn dấu tay lên.

“Tôi, người tổng cộng thiếu ta văn tự bán mình hai mươi năm, cũng không kém là bao, nhìn tuổi người, cũng chỉ có thể sống thêm hai mươi một hai mươi hai năm, trước khi người xuống mồ, cơ bản liền bán cho ta”.

Tiểu Tiên điện hạ cười hắc hắc, nhìn Trúc Nhị Thập Tam nói.

Trúc Nhị Thập Tam nghe vậy, thở dài một tiếng, quét qua bàn cờ, nói.

“Thôi thôi, một là một, hai là hai, ta đánh cuộc thua thì ta chịu”.

Nói xong, hắn thở dài thở ngắn xoay người, rời khỏi nơi này.

Tô Bằng nhìn thân ảnh Trúc Nhị Thập Tam cô đơn rời đi, không khỏi nhìn thoáng qua tiểu Tiên điện hạ, nói.

“Bảo người tới phủ thứ sử, không biết có phải là sai lầm không, cứ tùy ý người vậy, cao thủ phủ thứ sử ta đây sợ là đều sẽ bị người đào sạch”.

“Đừng nhỏ mọn vậy”.

Tiểu Tiên điện hạ cười hắc hắc, nàng cất kỹ văn tự bán mình của Trúc Nhị Thập Tam, xoay đầu lại, nhìn về phía Tô Bằng, nói.

“Người tới nơi này, là có chuyện gì cầu ta giúp sao?”

“Đúng là có việc hỏi người”.

Tô Bằng gật đầu, hỏi tiểu Tiên điện hạ.

“Lần trước thân phận người giả tạo cho ta, chính là thông tin thân phận Chu Lăng châm cứu cho Hải Nhân Lý Hi, người có xoá bỏ chưa, còn dùng được

không?”

“Cái đó à? Đương nhiên giữ lại, tương lai không biết lúc nào thì còn dùng tới Hải Nhân Lý Hi, còn phải phiền người đi Đức ghi nhớ những tổ số kia, cho nên thông tin thân phận của Chu Lăng, ta đều giữ lại”.

Tiểu Tiên điện hạ nói với Tô Bằng.

“Tốt lắm, ta muốn mượn thân phận này, hi vọng người không nên ở trong quá trình ta mượn, xoá bỏ thân phận này”.

Tô Bằng nói với tiểu Tiên điện hạ.

“Loại chuyện nhỏ nhặt này tùy tiện người.”

Tiểu Tiên điện hạ nói với Tô Bằng.

Tô Bằng khẽ gật đầu, hẳn chính là vì xác định điểm này mới đến tìm tiểu Tiên điện hạ.

Tô Bằng ở trong Trung Quốc, mặc dù đã huỷ lệnh truy nã, nhưng thân phận vẫn bị tình nghi, cho nên rất khó về, nhưng dùng thân phận của Chu Lăng thì không thành vấn đề, hơn nữa về nước là vì chữa bệnh cho ông Tô Bằng, dùng thân phận y sĩ châm cứu của Chu Lăng, cũng đáng tin hơn.

Tô Bằng xác định điểm này, chuẩn bị rời khỏi ở đây, trước khi đi ra hậu hoa viên tiểu Tiên điện hạ và Trúc Nhị Thập Tam đánh cờ, thư sinh u ám Đàm Minh kia thở hỏn hển, xông vào hô với tiểu Tiên điện hạ.

“Tiểu Tiên, đồ xúc xắc với ta! Lần này ta mượn hai vạn lượng hoàng kim, ta cũng không tin không thắng được người!”

“Tốt, có điều trước đó người thiếu nợ của ta một vạn lượng hoàng kim, có nên trả trước không? Người thua cũng không thành vấn đề, ký văn tự bán mình năm năm cho ta là được...”

Thanh âm của tiểu Tiên điện hạ từ sau lưng Tô Bằng trở về...

Tô Bằng nghe vậy, thiếu chút nữa lão đảo, vừa rồi hấn chỉ đùa một chút, nhưng không ngờ, cao thủ phủ thứ sử, sợ là đều sắp bị tiểu Tiên điện hạ đào hết rồi...

...

Sau khi xác định thân phận của Chu Lăng có thể dùng, Tô Bằng đăng xuất trò chơi, lúc này, bưu kiện lúc trước hấn gửi cho tam thẩm Tăng Na, đã có hồi âm.

Tăng Na tỏ ý đã hiểu kế hoạch của Tô Bằng, nàng sẽ thông qua internet và các con đường chính quy khác hẹn trước, mời một ít người nước ngoài trừ danh chữa bệnh, vào Trung Quốc làm chẩn đoán bệnh cho ông của Tô Bằng.

Tăng Na không cần nguy trang bất cứ điều gì, chỉ cần hẹn những đơn vị chữa bệnh nổi danh quốc tế kia là được, người của Trường Sinh Điện, tất sẽ thu phục những đơn vị chữa bệnh kia, đến lúc đó chuyên gia phái ra chữa bệnh, tự nhiên là thủ hạ của Dương Hi.

Làm xong những chuyện này, Tô Bằng gửi fax một số thông tin thân phận của Chu Lăng cho Dương Hi, sau đó đã bắt đầu chờ kết quả.

...

Ba ngày sau.

Dương Hi đã thể hiện ra hiệu suất cao của nàng. Nàng đã dùng thân phận đơn vị chữa bệnh quy mô lớn quốc tế liên lạc với Tăng Na trong nước, thông qua con đường chính quy, vào Trung Quốc, chuẩn bị chẩn đoán bệnh cho ông của Tô Bằng.

Tô Bằng cũng gặp được Dương Hi ở châu Úc, lần này, hấn sẽ dùng thân phận của Chu Lăng, gia nhập đoàn đội chữa bệnh của Dương Hi, đi Trung Quốc.

Tô Bằng gặp Dương Hi là ở Sydney, sau đó vào 7h23 sáng của Úc, Tô Bằng và Dương Hi, cùng tổ chữa bệnh, ở sân bay Sử Mật Tư của Sydney, ngồi

máy bay đi Trung Quốc.

Tô Bằng thay đổi mặt mũi mình, biến thành khuôn mặt giống “Chu Lăng” lúc trước.

Lần trước sau khi Tô Bằng trở về châu Úc, đã thuận tay để hộ chiếu của “Chu Lăng” trên người. Bây giờ cũng không cần giả tạo, hắn liền dùng thân phận này, cùng Dương Hi đi Trung Quốc.

Lữ trình hết thấy thuận lợi, vào lúc 2h29 hôm sau ở đế đô Trung Quốc, bọn người Tô Bằng đáp xuống sân bay T2 đế đô.

Sau khi máy bay đáp xuống, Tô Bằng và Dương Hi mang theo đoàn đội chữa bệnh, cùng ở khách sạn đế đô.

Khách sạn Đế đô, trong phòng 602 tầng 6, Tô Bằng và Dương Hi, đều ở trong phòng này.

“Thế nào. Tâm tình kích động à?”

Dương Hi nhìn Tô Bằng trước cửa sổ khách sạn, hỏi hắn.

“Không kích động là giả. Dù sao đi lâu vậy, mới về đây, cảm giác phảng phất như đã mấy đời”.

Tô Bằng có chút cảm khái, nói với Dương Hi.

Có điều Tô Bằng lúc này, càng nhiều là kích động, bởi vì xa cách đã lâu, hắn rốt cuộc lại bước lên mảnh đất này, lại sắp nhìn thấy người thân của mình.

“Ha ha, ta hiểu tâm tình của ngươi... Có điều chúng ta vẫn là nhiệm vụ số 1, lần này, ngươi tất không thể ở Trung Quốc quá lâu, lần này, có thể cứu tính ông của ngươi, xem như hoàn thành nhiệm vụ, chuyện sau đó, có Trường Sinh Điện chúng ta giải quyết tốt hậu quả, sau khi ngươi xử lý xong chuyện này, nên trở về Kham Bồi Lạp, sau đó ở dưới sự vận hành của Trường Sinh Điện chúng ta và ông của ngươi, mau rửa sạch điểm nhơ thân phận của ngươi, để ngươi có thể dùng thân phận của mình về nước”.

Sau khi nói qua, Dương Hi liếc Tô Bằng, nói.

“Người đời đổi lui như vậy, mặc dù rất thần kỳ, nhưng dù sao cũng không phải biện pháp, có một thân phận có thể vận hành ở Trung Quốc, đối với người, với Trường Sinh Điện, đều cùng có lợi”.

“Ta biết rồi”.

Tô Bằng nói.

Hắn bây giờ vẫn thân như, còn tội danh sát hại thành viên cục an toàn quốc gia chưa rửa sạch, hắn không cách nào dùng thân phận của mình về nước.

Dương Hi nghe vậy, biết Tô Bằng minh bạch ý của nàng, cũng chẳng tiếp tục cái đề tài này, mà đổi chủ đề, nói với Tô Bằng.

“Tam thẩm của người, đáng tin không? Lần này đi trị liệu cho ông của người, trình tự đi trong nước đều dựa vào nàng, nếu nàng không đáng tin cậy, ta nghĩ chúng ta sẽ có vấn đề rất lớn”.

“Ta tin tưởng nàng.”

Tô Bằng nói.

“Ta cũng không thích có người hoài nghi người nhà của ta, cho nên, Dương Hi người tìm từ, tốt nhất chú ý”.

“Hiểu rồi, người đúng thật là lo cho gia đình”.

Dương Hi nghe vậy, hơi có ý trào phúng mà nói với Tô Bằng.

Tô Bằng đang muốn nói gì, đột nhiên phòng 602 truyền đến tiếng gõ cửa, Dương Hi nhìn thoáng qua Tô Bằng, Tô Bằng khẽ nhú mày, đi tới cửa, mở cửa phòng.

Chỉ thấy ngoài cửa, đứng một nữ nhân khí chất cao nhã thoát tục, nhưng ánh mắt mang theo một chút mệt mỏi, đang có chút nghi hoặc nhìn Tô Bằng.

Nữ nhân này, không phải tam thẩm của Tô Bằng Tăng Na, thì là ai nữa?

“Chào ngươi... Ngươi là người của điều trị quốc tế Mạn Lôi Tư Đốn sao? Ta là Tăng Na, lần này là ta hẹn các ngươi tới”.

Tăng Na nhìn Tô Bằng, nói với hắn.

Trong lòng Tô Bằng kích động, lại tạm thời không biểu lộ ra, hắn khẽ gật đầu, nói.

“Là chúng ta, người phụ trách của chúng ta trách ở trong phòng, ngươi muốn gặp nàng không?”

“Ừm.”

Tăng Na quyết đoán gật đầu, Tô Bằng nghe vậy, nhường đường, để Tăng Na vào.

Tăng Na đi vào giữa phòng, thấy trong phòng chỉ là một nữ nhân xa lạ đang ngồi, không khỏi có chút nghi hoặc.

Mà vào chính lúc này, sau lưng nàng, Tô Bằng không ngừng xoa mặt của mình, khiến khuôn mặt biến thành bộ dáng bình thường.

“Đã lâu không gặp, tam thẩm, ta rất nhớ các ngươi!”

Tô Bằng sau lưng Tăng Na, nói với Tô Bằng.

Tăng Na nghe vậy, không khỏi kinh ngạc quay đầu lại, sau khi nàng nhìn rõ ràng bộ dáng của Tô Bằng, cũng nhin không được nữa, phát ra một tiếng hô vui mừng...

Chương 901: Cường chế đột phá

Nhìn thấy dáng vẻ của Tô Bằng, bình tĩnh như Tăng Na cũng không khỏi ngạc nhiên hô thành tiếng.

“Tiểu Bằng, là ngươi sao? Sao dáng người thay đổi nhiều như vậy...”

Tăng Na đi qua, sờ tay lên mặt Tô Bằng, nói.

Tô Bằng hơi chút xấu hổ, nói.

“Thím ba, là ta... có điều ta dùng một vài cách thức đặc thù, thay đổi hình thể và gương mặt của mình, bây giờ tên trên hộ chiếu của ta, là Chu Lăng.”

Tăng Na xoa xoa gương mặt Tô Bằng, xác định đây không phải là mặt nạ da người thay đổi dung mạo gì, sắc mặt nàng mới chính thức biến thành vui mừng, nói với Tô Bằng.

“Trở về là tốt rồi... Chúng ta đều rất nhớ ngươi!”

“Là ta không đúng mới phải... Bởi vì vấn đề của ta, làm phiền gia gia.”

Tô Bằng nghe vậy, trong lòng hơi cảm thấy đau xót, nói với Tăng Na.

Tăng Na nghe vậy, lắc đầu, nói.

“Chuyện của gia gia ngươi, cũng không trách ngươi, trong email liên lạc với ngươi, ta cũng đã biết được chuyện đã xảy ra... Thực ra, mấy người ngươi nhắc đến kia, đều là đối thủ trên chiến trường chính trị của gia gia ngươi, cho dù không có chuyện của ngươi, đối phương nếu nắm giữ lực lượng thần bí nào đó, cũng có thể sẽ sử dụng với gia gia của ngươi, ngươi không nên quá tự trách.”

Tô Bằng nghe vậy, mặc dù biết Tăng Na có thể là đang khuyên mình, cảm giác bức rút trong lòng cũng giảm đi một phần.

“Đúng rồi, giới thiệu với ngươi, người này chính là Dương Hi, lần này có thể trở về Trung Quốc, vẫn là nhờ sự giúp đỡ của nàng.”

Tô Bằng lúc này mới nhớ tới, Dương Hi còn trong phòng, vì vậy giới thiệu Dương Hi cho Tăng Na.

Tăng Na gật đầu, xoay người đưa tay ra với Dương Hi, nói.

“Dương Hi tiểu thư, cảm ơn ngươi đã giúp đỡ Tiểu Bằng nhà chúng ta.”

Dương Hi mỉm cười, nói.

“Thực ra, ta và Tô Bằng có vài công việc cần qua lại với nhau, giúp đỡ lẫn, cũng là một phần trong giao ước.”

Tăng Na gật đầu, trong email Tô Bằng cũng đã nhắc đến một chút chuyện Trường Sinh Điện, nhưng vẫn không nói rõ, Tăng Na cũng chỉ đại khái biết được phần nào thân phận của Dương Hi.

“Thím ba, gia gia bây giờ thế nào rồi?”

Tô Bằng cũng không muốn nói quá nhiều chuyện về Trường Sinh Điện, so với những điều này, hắn càng lo lắng gia gia của mình hơn, vì vậy hỏi Tăng Na.

“Nói thế nào đây, gia gia của người trạng thái thân thể bây giờ đang ở trạng thái an toàn, từ trên chỉ số sinh lý, thậm chí có thể nói là khỏe mạnh, nhưng vẫn không có ý thức, trạng thái của ông bây giờ giống như đang ngủ say, thậm chí ngay cả hôn mê cũng không phải, từ mọi phương diện sinh lý mà nói, chỉ là đang ngủ say... Ta không có cách gì lay tỉnh ông đây, ông bây giờ ở trong phòng chăm sóc đặc biệt, cách nơi này cũng không xa lắm.”

Tăng Na nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, trong lòng cảm giác yên tâm phần nào. Sau đó hắn hỏi Tăng Na.

“Như vậy biện pháp bảo vệ an toàn thì sao?”

“Biện pháp bảo vệ rất tốt, dù sao cấp bậc như gia gia của người ở đó... Đặc biệt phải một tiểu tổ bảo vệ an toàn gia gia của người, cửa phòng chăm sóc đặc biệt luôn luôn có hai người canh gác hai mươi bốn tiếng đồng hồ, trong phòng cũng có một y tá túc trực. Còn có một tổ trưởng trực thuộc bộ an toàn toàn quyền phụ trách an toàn gia gia của người, nhưng, bây giờ những biện pháp an toàn này, lại là phiền phức của chúng ta.”

Tăng Na có chút u sầu nói với Tô Bằng.

“Trở ngại sao?”

Tô Bằng thấy Tăng Na như vậy, liền hỏi.

“Người bộ an toàn rất có chức trách, hễ là người có thể gây nguy hiểm cho gia gia của ngươi, cũng sẽ không để vào trong phòng bệnh. Ta là trường hợp đặc biệt, ta đã nói với bọn họ, muốn mang máy móc nước ngoài đến chữa trị cho gia gia của ngươi, nhưng tổ trưởng trực thuộc kia lại phản đối chuyện này, hấn vô cùng cảnh giác với tất cả nhân viên nước ngoài, hơn nữa nói đây không phù hợp quy định an toàn, cần trình lên cho bộ phê duyệt, ta nhận được email của ngươi, thì đã xin dụng cụ nước ngoài chẩn đoán cho gia gia của ngươi, nhưng đến bây giờ, vẫn không có không có kết quả nào.”

Tăng Na nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, nhúu mày, gặp phải loại tình huống này, hấn cũng không rõ lắm làm thế nào mới tốt.

Dương Hi từng nói với Tô Bằng, lần này đánh thức gia gia Tô Bằng, cần dùng đến dụng cụ đặc thù, cho nên không có khả năng tránh được người của bộ an toàn, đối phương đơn giản chỉ cần không phê chuẩn, Tô Bằng cũng không có cách gì.

Hơn nữa, đối với bộ an toàn, Tô Bằng vẫn có một chút lo lắng.

Ở đảo Clone, Tô Bằng nhìn thấy ngoại trừ Vương Nguyên Lão, ngoài ra còn có cơ thể Clone của lão làng Trung Quốc, khi nhìn thấy hai cơ thể Clone này, trong lòng liền cảnh giác.

Người của bộ an toàn xem chừng rất khó có thể hoàn toàn tin tưởng được, nói không chừng, chuyện lần này, là chương ngại đối phương cố tình sắp đặt.

Tô Bằng cau mày, hấn nhìn về phía Dương Hi, hỏi Dương Hi.

“Dương Hi, ngươi có biện pháp đột phá tầng vệ sĩ này không?”

“Ta không có, có điều, ngươi có đó.”

Dương Hi nghe vậy, khẽ mỉm cười, nói với Tô Bằng.

“Ta?”

Tô Bằng nghe vậy, hơi sững sờ.

“Người đừng quên, người là người chơi trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, thi triển một chút thủ đoạn, khiến người canh giữ ở trước phòng bệnh ông người ba bốn giờ không thể hành động được, mà còn bên ngoài nhìn không ra dị thường, không phải là chuyện có thể làm được rất nhẹ nhàng sao? Chúng ta dùng vũ lực là có thể trực tiếp đột phá, dù sao chúng ta cũng không phải là hãm hại ông nội của người/ Dù sao chúng ta cũng không mất bao nhiêu thời gian, tính cả lắp đặt thiết bị chỉ cần ba mươi phút là đủ rồi.”

Dương Hi nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi có chút im lặng.

Sau khi hắn trở lại Trung Quốc, thói quen dùng tư duy bình thường để giải quyết mọi việc, ngược lại quên mất mình còn có thể trực tiếp đột phá.

Về phần bọn người Dương Hi, còn có Tăng Na có thể tranh cãi nhau, dù sao động thủ chính là Tô Bằng, bọn họ cứ bảo là không biết, không rõ, không biết, ai còn có thể tìm ra vấn đề chứ phải không?

Tăng Na là con dâu của ông Tô Bằng, Dương Hi là bạn bè ngoại quốc, người mang đến đều là người có khả năng chữa bệnh nổi danh quốc tế, chỉ cần ông Tô Bằng không có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cãi cọ một thời gian ngắn liên chuyện gì cũng không có nữa.

Về phần ông Tô Bằng tỉnh lại, như vậy thì càng không có vấn đề gì cả.

“Tư duy cứng nhắc, tư duy cứng nhắc.”

Tô Bằng lắc đầu khẽ mỉm cười, vỗ vỗ đầu của mình, trong miệng nói.

Tăng Na nghe hai người Tô Bằng cùng với Dương Hi nói chuyện phiếm, biết đại khái ý tứ của hai người, nàng khẽ gật đầu, nói.

“Trên thực tế người của đối phương cũng không nhiều, tính cả tổ trưởng ở bên trong kia, ở trong bệnh viện không quá bốn năm người, nếu các người

có bản lĩnh siêu nhân rất dễ dàng đột phá tầng phòng tuyến này.”

Tô Bằng gật đầu, ba người lại thương lượng một chút hành động ngày mai, sau khi chuẩn bị xong liền rời đi.

Đợi đến khi hùng đông, bốn người Tô Bằng cũng đã chuẩn bị xong.

Thủ hạ của Dương Hi đều là người nước ngoài, đều có bối cảnh bác sĩ y học, nhưng trên thực tế những người này đều là ác nghiên cứu viên thường quy Dương Hi điều động từ Trường Sinh Điện.

Những nghiên cứu viên này đa số đều mang theo trong tay những vali lớn có nhỏ có, bên trong những vali này chính là dụng cụ mà Dương Hi chuẩn bị cứu tinh ông Tô Bằng lần này, đến lúc đó mấy thứ này đều phải lắp ráp.

Mấy thứ này thật ra thì muốn tiến vào Trung Quốc thì cần phải được phê duyệt, có điều Dương Hi không biết dùng phương pháp gì, trực tiếp mang theo đến đây, từ điểm này cũng có thể thấy được khả năng của Trường Sinh Điện.

Sau khi tiến vào bệnh viện, bốn người Tô Bằng trực tiếp đi đến chỗ phòng bệnh săn sóc đặc biệt.

Trong quá trình tiến vào, có người bảo an bệnh viện muốn tới đây hỏi thăm, nhưng cuối cùng bị khoa trưởng bọn họ ngăn cản lại.

Trước khi Dương Hi tiến vào Trung Quốc cũng đã dùng danh nghĩa quốc tế chữa bệnh Reston, đã liên hệ với một số người, hơn nữa thông qua năng lực của đồng tiền cũng thu phục xong người phụ trách, cho nên bốn người Dương Hi tiến vào một đường thông suốt không bị ngăn trở.

Bốn người Tô Bằng dưới sự dẫn dắt của Tăng Na, tiến vào bệnh viện, thông qua thang máy đi tới phòng bệnh săn sóc đặc biệt ở lầu năm.

Phòng bệnh ở lầu năm cũng là nhà một gian, người có thể ở chỗ này, hoặc là gia tài vạn triệu, hoặc là địa vị thân phận cực cao, ở đây phương tiện hết sức hoàn thiện, hơn nữa hoàn cảnh rất tốt, bố cục phòng bệnh cũng không

phải là như bệnh viện bình thường, cả tầng lầu chỉ có mấy phòng bệnh, ông của Tô Bằng nằm ở một phòng bệnh trong đó.

Dưới sự dẫn dắt của Tăng Na, bọn người Tô Bằng đi tới trước một phòng bệnh độc lập, tới đó Tô Bằng liền thấy ở ngoài cửa phòng bệnh, có ba người đang đứng.

Hai người trong đó tướng mạo xấu xí, lớn lên cũng bình thường có điều mặt kiểu đại chúng, mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn màu xám ngồi ở cửa phòng bệnh, một người khác hơn 40 tuổi thân thể hơi mập một chút, bị hói đầu, hắn đang ngồi ở trên một cái ghế đối diện cửa phòng bệnh, tựa như đang tự hỏi cái gì.

Rất nhanh, hắn liền thấy được Tăng Na cùng với bọn người Tô Bằng.

“Tăng Na nữ sĩ, ngươi làm cái gì vậy?”

Thấy Tăng Na mang theo một vài người lạ đi về bên này, nam nhân hói đầu này hơi có chút cảnh giác, đứng lên nói với Tăng Na.

Trên mặt Tăng Na không có biểu tình gì, chưa nói cái gì liền đã hướng về phía phòng bệnh đi tới.

Hai bảo tiêu ở cửa lập tức đứng lên, muốn ngăn cản bọn người Tăng Na, thậm chí một trong số đó bắt đầu sờ soạng bên hông.

Tô Bằng thấy thế, ngay lập tức tiến lên một bước, hai tay nhanh như tia chớp bắt lấy cổ tay của hai người kia, đồng thời, trong tay Tô Bằng, một tia chân khí Cửu Dương truyền vào bên trong cánh tay bọn họ...

Chương 902: Tỉnh lại (1)

Nội lực Cửu Dương của Tô Bằng, ở trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi đã tu luyện tới trạng thái lô hỏa thuần thanh, trong hiện thực mặc dù không có lợi hại như trong trò chơi, nhưng chí ít cũng có bảy tám phần.

Tô Bằng nắm tay hai người kia, nội lực Cửu Dương kích thích chân hai người, chỉ thấy hai người này không tự chủ được ngồi xuống, ngồi trên ghế trước cửa, thân thể cứng đờ tại chỗ, căn bản không đứng lên được, hơn nữa

cũng không thể động đậy. Hai nhân viên vệ sĩ này, ít nhất trong năm sáu giờ không thể چرا quấy được, ngoại trừ con mắt, thân thể của bọn họ đã không còn nghe theo chỉ huy của bọn họ nữa rồi.

Sau lưng Tô Bằng, nam nhân hói đầu kia nhìn thấy cảnh tượng này, dường như đã kịp thời phản ứng, hấn nhìn ra hai nhân viên vệ sĩ dường như không ổn lắm, vì vậy vươn tay chụp lấy bả vai Tô Bằng, nói.

“Người muốn làm gì?”

Tô Bằng thấy thế, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười, đưa tay tóm lấy tay nam nhân hói đầu kia. Nam nhân kia lập tức cảm giác thân thể giống như bị điện giật, bị cỗ năng lượng cường đại trùng kích, cả người hoàn toàn không thể cử động.

Tô Bằng một tay tóm lấy tay người này, một mặt ra hiệu cho Tăng Na, Tăng Na gật đầu, rút ra một tấm thẻ từ ở trên thân người nam nhân hói đầu, quét qua máy đọc thẻ ở trên cửa phòng bệnh chăm sóc đặc biệt.

Cửa phòng bệnh săn sóc đặc biệt mở ra, Tô Bằng một tay kéo nam nhân hói đầu, sau đó mang theo người này đi vào.

Tăng Na, Dương Hi, còn có đoàn người Dương Hi mang đến chữa bệnh, đồng loạt đi vào phòng săn sóc đặc biệt.

Sau khi vào trong phòng săn sóc đặc biệt, Tô Bằng nhìn thấy trong phòng bệnh, có hai người.

Gia gia của Tô Bằng, đang mặc quần áo bệnh nhân nằm ở trên giường, dáng vẻ giống như đang ngủ, mà ở cách đó không xa, một nam nhân tóc húi cua hơn ba mươi tuổi, cũng mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn, đang ngồi ở trên một cái ghế, lúc này, nam nhân tóc húi cua mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn này, ánh mắt nghi ngờ nhìn bọn người Tô Bằng đi vào.

Nam nhân đầu trọc bị Tô Bằng khống chế lúc này muốn phát ra âm thanh, cảnh cáo cảnh cáo nam nhân tóc húi cua trong phòng, đáng tiếc toàn thân hấn, ngoại trừ đôi mắt còn có thể tự mình cử động, những phần khác trên cơ

thể, đã hoàn toàn không chịu khống chế, ngay cả muốn phát ra tiếng nói chuyện, cũng làm không được.

Sau khi Tô Bằng tiến vào phòng bệnh, buông tay nam nhân đầu trọc kia, tiến lên một bước, thoáng cái khống chế nam nhân tóc húi cua đang muốn rút súng kia trở lại ghế của mình, đồng thời sử dụng Cửu Dương khiến hắn không thể nào cử động được.

Đoàn người chuyên gia đi theo phía sau Tô Bằng, cũng đều là người quen việc đời, cũng không luống cuống. Người đi cuối cùng trực tiếp đóng cửa phòng lại, như vậy, bọn người Tô Bằng đã hoàn thành xâm nhập.

“Bắt đầu đi, thời gian không nhiều lắm, năng lực của ta có thể khống chế những người này hơn sáu giờ, nhưng căn cứ tin tức, qua ba giờ, sẽ có người đổi ca, chúng ta phải rời đi trước đó.”

Tô Bằng nói với bọn người Dương Hi.

Dương Hi gật đầu, nàng lập tức bắt đầu an bài thủ hạ lắp đặt thiết bị.

Thật ra thủ hạ Dương Hi chính là chuyên gia, thấy bộ dáng đều là người từng trải qua chiến trận, không hề hoảng loạn, cả đám mở vali xách tay dụng cụ chữa bệnh mình mang theo trong tay ra, rất nhanh lắp đặt trang bị đặc thù Dương Hi cần thiết.

Không đến ba phút thời gian, đã lắp đặt xong xuôi trang bị chữa bệnh.

Trang bị đánh thức đặc biệt này, trên thực tế là một loại mũ giáp gì đó, nối liền dụng cụ hiển thị, cùng với dụng cụ điều khiển.

Lúc này loại mũ giáp kia, đã được đội lên đầu gia gia Tô Bằng.

“Sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?”

Thấy một màn như vậy, Tăng Na có chút lo lắng, hỏi Tô Bằng và Dương Hi.

Tô Bằng nhìn về phía Dương Hi, chỉ nghe Dương Hi nói.

“Sẽ không xảy ra vấn đề, Tô Bằng, người nên biết giải phẫu não bộ trong tổ chức chúng ta chứ? Thật ra lúc chúng ta đang tiến hành giải phẫu cấy ghép não bộ, thì liền phát hiện, người thay đổi thân thể mới, giống như không thể thời gian đầu tiên phối hợp với thân thể, cho dù đều là gien của hần... Người giải phẫu sẽ tiến vào một loại trạng thái đang ngủ say, chúng ta gọi là linh hồn yên giấc, cần phải dùng phương pháp kích thích, mới có thể đánh thức người kia.”

Tô Bằng nghe thấy như vậy, cũng có phần yên tâm.

“Ta tin tưởng người, bắt đầu công việc đi, đừng để xảy ra rắc rối.”

Dương Hi gạt đầu, nàng quay đầu, sau lưng nói với chuyên gia.

“Mở dụng cụ ra!”

Tổ chuyên gia lập tức bắt đầu công việc, sau đó không ngừng điều chỉnh tham số trên máy điều khiển.

Tô Bằng cùng Tăng Na, nhìn hình ảnh hiển thị trên màn hình, hai người đều rất khẩn trương, Tô Bằng tay càng siết chặt, nhìn chăm chăm hình ảnh màn hình.

Chỉ thấy hình ảnh màn hình, lóe lên vài cái, sau đó dần dần bắt đầu hiện rõ, ở trên màn hình, không ngờ xuất hiện một hình ảnh giống như sao băng nhìn thấy qua kính viễn vọng.

Lúc này tổ chuyên gia báo cáo với Dương Hi, nói.

“Ý thức người bệnh đã được liên kết, có phải tiến hành kích thích tần số cao khu vực ý thức không?”

Chương 903: Tỉnh lại (2)

Dương Hi nhìn thoáng qua Tô Bằng, Tô Bằng trịnh trọng gật đầu, Dương Hi hiểu ý, nói.

“Bắt đầu kích thích tần số cao khu vực ý thức.”

Tổ chuyên gia nhận được chỉ thị, lập tức bắt đầu hành động.

Bọn họ điều chỉnh tham số trên màn hình hiển thị, Tô Bằng và Tăng Na, lập tức nghe thấy trong dụng cụ giống như mũi giáp ở đằng kia, không ngừng phát ra âm thanh “ong ong”.

Mà ở trên màn hình máy tính, lại hiển thị ý thức trạng thái đám mây của gia gia Tô Bằng, bắt đầu sinh động, dường như màu sắc cũng có chút biến hóa.

Tô Bằng cùng Tăng Na, Dương Hi ba người, chăm chăm nhìn màn hình hiển thị của máy móc, nhìn biến hóa bên trên.

Dương Hi nhìn một hồi. Nói.

“Tình huống tương đối thuận lợi, chỉ cần kích thích ý thức cao tần như vậy, đại khái trong 10 phút, ông của người có thể thức tỉnh được rồi.”

Tô Bằng gật đầu, lúc hắn đang muốn tiếp tục quan sát nơi này, chợt nghe ngoài cửa phòng bệnh sấn sóc đặc biệt dường như có người mạnh mẽ gõ vào cửa phòng bệnh.

“Là ai?”

Tô Bằng nghe được thanh âm này, không khỏi cau chặt lông mày.

Cách âm của phòng bệnh săn sóc đặc biệt rất tốt. Nhưng mặc dù như vậy cũng có thể ở trong phòng bệnh nghe được tiếng gõ cửa nặng nề “thùng! thùng! thùng!”, chứng tỏ người ở phía ngoài dùng sức rất lớn, này rõ ràng biểu lộ một chút địch ý.

“Ta đi xem một chút!”

Tăng Na thấy tình huống này nói với Tô Bằng, nói xong đi đến chỗ cửa phòng.

Tô Bằng gật đầu, hắn không nói chuyện, trực tiếp đi theo phía sau Tăng Na.

Dương Hi cũng bảo mấy người trong đám người của tổ chuyên gia đi theo, các chuyên gia này không giống với chuyên gia bình thường chỉ biết làm thí nghiệm, chín người nước ngoài này đều đã trải qua hóa huấn luyện đúng chuẩn quân sự, từng người cũng có thể làm binh sĩ, có cái gì ngoài ý muốn cũng có thể ứng phó được.

Tăng Na đi tới cửa, hít sâu một hơi, mở ra cửa phòng bệnh săn sóc đặc biệt.

Cửa vừa mở ra, Tô Bằng đứng sau lưng Tăng Na liền thấy ngoài cửa có bảy tám nam nhân, bảy tám người này hoặc là mặc Tây phục, hoặc là mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn, phần lớn thoát nhìn có chút bụng phệ, cũng không phải như người làm công tác trong ngành an toàn.

Gõ cửa là một người vóc dáng không cao, bụng không nhỏ, người này mặt bóng loáng, xem ra giống như là quan viên Trung Quốc điển hình.

Chính là hắn dùng sức gõ cửa, lúc Tăng Na mở cửa phòng tay của hắn còn đang gõ.

Tăng Na mở cửa phòng, nhìn dung nhan người nọ, cho dù là hàm dưỡng rất tốt, trên mặt nàng cũng không khỏi lộ ra một tia thần sắc chán ghét, nói.

“Lại là ngươi?”

“Ha, chúng ta lại gặp mặt rồi, Tăng Na nữ sĩ.”

Quan viên cầm đầu ngoài cửa kia, thấy Tăng Na, lộ ra một nụ cười không được tốt lắm, nói với Tăng Na.

Trên mặt Tăng Na tuy rằng lộ ra vẻ mặt chán ghét, nhưng vì che dấu bọn người Dương Hi đang cứu tinh ông Tô Bằng ở trong phòng bệnh sản sóc đặc biệt, mình từ trong phòng bệnh sản sóc đặc biệt đi ra, nói với gã có vẻ như là quan viên kia.

“Hoàng tử trưởng, làm sao ngươi lại tìm tới nơi này? Ngươi không biết nơi này là phòng bệnh sản sóc đặc biệt sao? Bên trong có bệnh nhân, ngươi gõ cửa thô lỗ như vậy sẽ đến bệnh nhân đó!”

“Ha, nhất thời vọng động, quên mất.”

Quan viên kia cười ha ha, lại dùng thanh âm nhỏ giọng thăm thì.

“Không phải là người thực vật gần chết rồi sao? Quấy rầy gì chứ.”

Biểu tình trên mặt Tô Bằng và Tăng Na lập tức thay đổi, quan viên này lại giống như không có phát hiện, nói với Tăng Na.

“Tăng Na nữ sĩ, ta lần này đến đây tìm ngươi là vì nghe nói ngươi đã tìm được tổ chức chữa bệnh quốc tế Reston đến tiến hành trị liệu sản sóc đặc biệt cho Tô uy viên? Đừng nói là không có, ta chỉ là đến nhìn thử thôi.”

Tăng Na nghe vậy, nhất thời lông mày gắt gao nhíu lại.

Tô Bằng ở phía sau nghe xong, ánh mắt cũng không khỏi híp lại, hẳn đã nghe được, người ngoài cửa kia là đang điều tra.

Mà còn Tô Bằng nhìn biểu lộ của Tăng Na, quan viên họ Hoàng này trước kia chắc chắn gây khó khăn cho Tô gia không có ít.

Tô Bằng thật sự có chút nhìn không được, hẳn cũng theo trong phòng bệnh sản sóc đặc biệt đi ra, đi tới bên cạnh Tăng Na, hỏi Tăng Na.

“Thứ này là gì vậy?”

Nghe được lời này của Tô Bằng, quan viên họ Hoàng kia sững sốt một chút, mới giật tím mặt, nói với Tô Bằng.

“Người mắng ai? Ai là thứ này? Người là ai?”

Tô Bằng hoàn toàn không để ý tới hắn, mà là nhìn về phía Tăng Na.

Tăng Na nghe vậy, quay đầu thấp giọng nói bên tai Tô Bằng.

“Hắn gọi là Hoàng Vĩ, là một người thuộc tổ điều tra trong sạch hoá bộ máy chính trị trung ương, lúc trước trong nhà mới xảy ra chuyện, chính là hắn dẫn người tới nhà, bảo là muốn tra vấn đề kinh tế của chú Hai với chú Ba của người, nhưng ai cũng có thể nhìn ra, hắn là muốn nhắm vào ông nội người.”

Tô Bằng nghe vậy, ánh mắt không khỏi híp lại.

Điều tra ông của mình, cấp bậc người này còn chưa đủ, đoán chừng là đầy tớ của lão đại nào đó, là một con chó biết cắn người.

“Người là ai?”

Quan viên Hoàng Vĩ lúc này nhìn chăm chăm vào Tô Bằng, hỏi lại Tô Bằng lần nữa.

“A... Ta? Chính là người của tổ chức chữa bệnh quốc tế Reston trong miệng người.”

Tô Bằng cười một tiếng ha hả, mang theo ánh mắt chết người nhìn Hoàng Vĩ.

Hoàng Vĩ vẫn chưa phát giác ra, hắn quay đầu nhìn về Tăng Na, lạnh lùng nói.

“Tăng Na! Người không biết thứ tự bảo an sao? Người lãnh đạo và với người nhà của họ cũng có quy định, nói lý ra không thể tiếp xúc với cơ cấu nước ngoài kiểu này! Đừng tưởng rằng Tô gia là có thể muốn làm gì thì làm! Còn có, độ an toàn của nơi này thoát nhìn rất có vấn đề, có phải các

người sử dụng thủ đoạn gì hay không? Mau chóng tránh ra! Cho chúng ta vào xem, ai biết các người có phải đang mưu hại Tô uỷ viên hay không!”

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi nhú mày, hắn đang suy nghĩ, có phải là nên nhanh chóng ra tay, đem mấy người này khống chế lại.

Đang lúc Tô Bằng do dự, cửa phòng bệnh sần sọc đặc biệt sau lưng hắn đột nhiên mở ra.

Tô Bằng quay đầu lại, chỉ thấy Dương Hi đứng ở sau.

“Để cho bọn họ vào đi, người ở bên trong, cũng muốn gặp xem, đến tột cùng là thần tiên nào nhảy loạn ở trong này.”

Dương Hi mở cửa, nháy mắt mấy cái với Tô Bằng, trong miệng nói...

Chương 904: Tin tức xấu

Tô Bằng nghe vậy, trên mặt không khỏi lộ ra sắc mặt vui mừng lạ thường, nói với Dương Hi.

“Người là nói...”

Dương Hi khẽ gật đầu, nói.

“Tất cả vào đi, không nên đứng bên ngoài.”

Tô Bằng nghe vậy, kiềm nén cảm xúc vui mừng, gật đầu, xoay người đi vào phòng, Tăng Na cũng hiểu được, trong mắt nàng mang theo thần sắc kích động, cũng xoay người cùng đi vào trong phòng sần sọc đặc biệt.

Bọn người Hoàng Vĩ phía sau, lại có chút hai mặt nhìn nhau, cuối cùng Hoàng Vĩ cắn răng, hít sâu một hơi, dẫn đầu đi vào phòng bệnh sần sọc đặc biệt.

Bọn người Tô Bằng tiến vào phòng bệnh sần sọc đặc biệt, liền nhìn thấy người nằm trên giường bệnh, lúc này đang dựa trên gối, trên đầu của hắn đội một dụng cụ giống như mũ giáp, nhưng ánh mắt lại sắc bén như chim ưng, nhìn quét người đi vào phòng.

Nhìn thấy Tăng Na, ông già trên giường khẽ gật đầu, trong ánh mắt Tăng Na lộ ra thần sắc kích động, bước nhanh về phía trước, đi đến bên cạnh ông già này.

Tô Bằng nhìn ông nội của mình đã tỉnh lại, trong lòng cũng kích động dị thường, chỉ là thân phận của Tô Bằng, lúc này không thể thể hiện quan hệ với ông được, cơ thể thoáng run nhè nhẹ, nhìn ông nội trên giường.

Lúc này, Tăng Na đi tới, cúi đầu ở bên cạnh ông, nói khẽ vài câu.

Tô Bằng chỉ thấy trong ánh mắt ông nội của mình đột nhiên lóe sáng, sau đó đưa mắt nhìn về phía mình, trong mắt hấn đầu tiên là lộ ra thần sắc nghi hoặc, có điều theo như Tăng Na trò chuyện bên tai, ánh mắt nghi hoặc dần dần biến mất, ngược lại hiển hiện sắc thái yêu thương.

Tô Bằng nhìn thấy ánh mắt ông nội thay đổi, liền hiểu rõ ông nội đã biết thân phận của mình, Tô Bằng kích động dị thường, có điều bởi vì có người ngoài ở đây, Tô Bằng cũng không biểu hiện thái độ quá kích, chỉ là vuốt cằm, sau đó dùng khẩu ngữ nói một câu.

“Ông nội.”

Ông nội Tô Bằng gật đầu, giống như hết sức vui mừng, nhìn Tô Bằng một hồi, sau đó ánh mắt chuyển sang trên người Hoàng Vĩ, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lùng.

Quan viên tên là Hoàng Vĩ, nhìn thấy ánh mắt ông nội Tô Bằng, thân thể không tự chủ được rung mình một cái, lúc này trong đầu hấn một mảnh hỗn loạn, mặc dù hấn thân là tổ trưởng tổ điều tra trực thuộc trung ương, nhưng mà trên thực tế cấp bậc hành chính cũng chỉ là thứ cấp, đẳng cấp kém hơn ông nội Tô Bằng nhiều, mà trong lúc ông nội Tô Bằng hôn mê, đặc tội Tô gia ra tay tàn nhẫn. Lúc này thấy ông nội Tô Bằng tỉnh lại, trong lòng hấn cũng không khỏi lo lắng, thậm chí trong đầu không ngừng tưởng tượng cảnh tượng Tô gia tìm mình tính sổ.

“Khụ... khụ khụ... Tô uỷ viên, người tỉnh rồi? Đây là chuyện vô cùng tốt đẹp! Đúng rồi! Bác sĩ đâu? Mau gọi đi! Tô uỷ viên đã tỉnh rồi!”

Hoàng Vĩ từ trong tưởng tượng của mình giật mình miễn cưỡng khôi phục bình thường, hấn lớn tiếng gọi bác sĩ để che đậy khẩn trương và xấu hổ của mình.

“Không cần gọi, ở đây đều là bác sĩ cả, còn người nữa, Hoàng tổ trưởng, người mới vừa rồi còn không phải tổ chức bác sĩ cứu chữa cho cha của ta sao? Sao bây giờ lại thay đổi sắc mặt rồi?”

Nhìn thấy biểu hiện của Hoàng Vĩ, Tăng Na vẫn luôn khá rộng lượng cũng nhìn không được, mở miệng trào phúng một câu.

Tăng Na mặc dù khá rộng lượng, nhưng lại rất yêu quý người nhà của mình, rất yêu chồng của mình, nàng không quên được, sau khi ông nội Tô Bằng mất đi ý thức, quan viên Hoàng Vĩ này, điều tra vấn đề kinh tế Tô gia ác liệt như thế nào.

Hoàng Vĩ này, có thể là vì biểu hiện trước mặt kẻ thù chính trị của ông nội Tô Bằng, cực kỳ thể hiện, lúc đó, uy hiếp, đe dọa, dùng đủ mọi thủ đoạn, ngoại trừ hạn chế tự do và tổn thương thân thể, căn bản thủ đoạn nào cũng đều đã dùng.

Cho nên Tăng Na đối với người Hoàng Vĩ này, đã là căm thù đến tận xương tuỷ, bây giờ ông nội Tô Bằng khôi phục ý thức, nhìn thấy Hoàng Vĩ thất thố như thế, mặc dù là Tăng Na, cũng cảm thấy trong lòng rất là vui sướng.

“Ha ha... Ha ha... Đó là công việc cần làm... công việc cần làm...”

Hoàng Vĩ nói xong, liền rút một tờ khăn giấy, lau mồ hôi đầy đầu, khăn giấy thoáng chốc ướt đầm mồ hôi của hấn.

“Đừng tưởng rằng trước khi ta ngủ đi, cái gì cũng không biết.”

Ông của Tô Bằng, nhìn Hoàng Vĩ này, ánh mắt lộ ra thần sắc lạnh lùng cao ngạo, hấn nói với Hoàng Vĩ.

“Mới vừa rồi lời của các người ở ngoài cửa, ta cũng đã nghe được... Rất tốt, người làm rất tốt, cho là ta muốn chết sao? Người như người cũng dám tới điều tra ta sao?”

“Không phải... Không phải như vậy, Tô lão, người hiểu lắm rồi, chỉ là công việc yêu cầu, người cũng biết, chúng ta làm cái này chủ yếu là do công việc bắt buộc... Không phải là nhằm vào ngài...”

Quan viên Hoàng Vĩ nói, nói xong trên đầu của hắn lại bắt đầu ngán không được từng giọt mồ hôi hột.

“Ha ha, rất tốt, ta không trò chuyện với người nữa, coi là ta sợ tôn Phật này của người... Lần này ta tỉnh lại, nhất định sẽ nói chuyện với lãnh đạo trung ương, Tô mỗ ta đến tốt cùng là phạm phải chuyện gì, ngay cả quyền mời thầy thuốc xem bệnh cũng không có!”

Ông của Tô Bằng, cười lạnh nhìn Hoàng Vĩ kia, nói với hắn.

Hoàng Vĩ nghe vậy, lập tức cảm giác chân mềm nhũn, sau đó cảm giác bắp chân đau nhức kịch liệt một trận, hóa ra là căng gân.

May mắn người bên cạnh hắn thấy hắn có hơi không bình thường, vội vàng dìu Hoàng Vĩ mới khiến cho hắn đứng lên được.

“Ta mới vừa tỉnh lại, có hơi không thoải mái, các người rời đi trước đi.”

Thấy trò hề của Hoàng Vĩ, ông của Tô Bằng khinh thường nói chuyện với người này, nói với cả đám bọn họ.

“Tô... Tô lão, ta không phải là ý tứ kia...”

Hoàng Vĩ khăn trương đến sắp khóc, nói với ông của Tô Bằng.

“Cút! !”

Ông của Tô Bằng thật sự ghét Hoàng Vĩ này, quát lên một tiếng.

Thân hình Hoàng Vĩ lão đảo một cái, hắn không dám dừng lại, quay đầu đi ra ngoài, bởi vì một chân chuột rút, tư thế bước đi của hắn cũng khập khiễng.

Tô Bằng ở cửa, nhìn thấy Hoàng Vĩ muốn rời đi, khóe miệng Tô Bằng lộ ra một tia cười lạnh, đi tới, vỗ một cái xuống vai Hoàng Vĩ.

“Người làm gì vậy?”

Hoàng Vĩ bị hù giật mình một cái, hỏi Tô Bằng.

“Không có chuyện gì, bả vai người có cọng tóc, giúp người phải xuống.”

Tô Bằng khẽ mỉm cười nói, nói xong nắm trong tay một sợi tóc thật dài, nói.

“Hoàng tở trưởng, xem ra người diễm phúc không cạn, tóc dài như vậy, không phải là phu nhân của người đấy chứ? Hay là mỹ nữ khác? Lúc thân mật nhớ chú ý một chút, đừng để bị vướng vào trên quần áo, bị Hoàng phu nhân phát hiện, coi chừng hoài nghi người.”

“Hừ!”

Hoàng Vĩ nghe vậy, không khỏi hừ lạnh một tiếng, nhưng mà lập tức nhớ tới ông Tô Bằng phía sau, sắc mặt hần không khỏi biến đổi, mới vừa rồi bị Tô Bằng vỗ một cái, hần chỉ cảm giác bả vai cùng với cổ có nóng lên một chút, cũng chẳng để ý, để không phải nhận lửa giận của ông Tô Bằng, hần cũng chẳng dám nói thêm cái gì, xoay người rời đi.

Tô Bằng nhìn bóng lưng Hoàng Vĩ, không khỏi cười lạnh, mới vừa rồi hần đã rót vào người Hoàng Vĩ một tia chân khí Cửu Dương, có điều hai mươi mấy tiếng đồng hồ sau mới phát tác...

Nửa đời sau của Hoàng Vĩ này, vận khí không tốt chỉ có thể cười “ha ha”, vận khí tốt nói không chừng còn có thể hy sinh lúc còn tại vị, hưởng thụ đãi ngộ liệt sĩ gì đó.

Tô Bằng không cảm giác mình ra tay quá ác, đấu tranh chính trị vốn chính là tàn khốc, cho kẻ địch đường sống đó chính là tàn nhẫn đối với mình, nếu không phải là Tô gia làm việc tương đối có kết cấu, bây giờ nói không chừng chú Hai, chú Ba đã bị Hoàng Vĩ này cắn phải, với loại người này, Tô Bằng đã hận vô cùng, hạ loại tử chiêu này, cũng hoàn toàn không có gánh nặng tâm lý gì.

Bọn người Hoàng Vĩ chật vật rời đi, về phần nam tử đầu trọc vẫn còn tê liệt trong góc, còn có hai bảo an, hoàn toàn không có bị những người này chú ý, đã bị mọi người không thèm đếm xỉa.

Ánh mắt Tô Bằng thậm chí còn không có lưu ở trên người Hoàng Vĩ một giây, liền xoay đầu lại, nhìn về phía ông nội mình, trong ánh mắt tràn đầy kích động.

Ông của Tô Bằng cũng khẽ mỉm cười, nói với bọn người Dương Hi.

“Cám ơn chư vị đã cứu ta đây, có điều ta bây giờ có một số việc, muốn cùng người nhà tâm sự một chút, các người có thể về trước được không, chờ một chút ta sẽ đến cảm tạ.”

Dương Hi gật đầu, nói với tổ chuyên gia này vài câu, mấy người nước ngoài kia gật đầu, cả đám rời phòng, nhưng Dương Hi vẫn không có rời khỏi.

Tô Bằng quăng cho Dương Hi một ánh mắt nghi hoặc, Dương Hi thấy, ho khan một tiếng, nói với Tô Bằng và ông của Tô Bằng.

“Tô lão tỉnh lại là chuyện tốt, có điều ta còn có một chuyện không được tốt lắm phải báo cho các người...”

Chương 905: Mục đích của kẻ thù

“Chuyện gì?”

Tô Bằng nghe vậy, nhìn về phía Dương Hi, hỏi nàng.

“Là thời gian tỉnh táo của Tô lão... Rất Rất có thể sẽ không vượt qua hai giờ, hai giờ sau, Tô lão sẽ lại rơi vào trạng thái ngủ say.”

Dương Hi cũng có chút bất đắc dĩ nói.

“Tại sao lại như vậy?”

Tô Bằng nghe vậy, thần sắc trên mặt không khỏi biến đổi, hỏi Dương Hi.

“Kết quả này cũng nằm ngoài dự đoán của ta... Chỉ là vừa rồi lúc dùng dụng cụ này tiến hành đánh thức Tô lão, căn cứ biểu hiện trên dụng cụ, có một loại sức mạnh cực kỳ mãnh liệt, thông qua phương diện nào đó không biết quấy nhiễu dụng cụ đánh thức, mặc dù cuối cùng đánh thức Tô lão thành công, nhưng sức mạnh kia không ngừng tác dụng trong linh hồn Tô lão vẫn đang đang không ngừng gây tác dụng, bởi như vậy, Tô lão đại khái hai giờ sau, còn có thể ngủ say lần nữa.”

Dương Hi giải thích với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, lông mày nhíu chặt, hẩn nhìn về phía Dương Hi, nói.

“Đây là do tình huống nào tạo thành?”

“Phỏng đoán sơ bộ, có lẽ là một loại sức mạnh pháp thuật, Tô lão khả năng bị người hạ bùa chú gì đó, cho nên mới xuất hiện loại tình huống này.”

Dương Hi nhìn thoáng qua Tô Bằng, lại nhìn thoáng qua Tô lão trên giường bệnh nói.

“Trừ phi là tìm được người làm phép, hoặc là tìm được phương pháp làm phép, nếu không chúng ta cũng không có cách nào chỉ dựa vào dụng cụ đánh thức này thì có thể hoàn toàn khiến cho Tô lão khôi phục, nếu cưỡng chế sử dụng máy móc, sức mạnh máy móc sẽ không ngừng giằng co linh hồn Tô lão với sức mạnh pháp thuật, như vậy kết quả tạo thành, khó có thể đoán trước.”

Tô Bằng nghe lời của Dương Hi như thế, trong lòng giống như bị người nện một đòn, hẩn cảm giác ngực mình đau đớn, bản thân cố gắng hết sức, cuối cùng kết quả lại chỉ có thể làm cho ông nội mình tỉnh lại có mấy tiếng đồng hồ.

“Không có gì đáng ngại.”

Ngay khi Tô Bằng vô cùng tự trách, cảm giác mình vô dụng, ông nội Tô Bằng ngồi ở trên giường bệnh, lắc đầu, nói với Dương Hi.

“Tình huống của ta đại khái ta cũng biết đôi chút, mà bây giờ cũng không phải thời cơ tốt để tĩnh lại, ta cũng không vội nhất thời.”

Ông nội Tô Bằng, ngồi trên giường nói với Dương Hi và Tô Bằng.

Nói xong, hấn nhìn Dương Hi, nói.

“Người nói cho ta biết những chuyện này, ta rất cảm ơn người, có điều nếu ta chỉ có hai giờ, ta nghĩ muốn trò chuyện cùng người nhà.”

Dương Hi nghe vậy, nhẹ gật đầu, nói.

“Ta đi ra ngoài cửa, thảo luận một chút với các chuyên gia tình huống này nên giải quyết ra sao, lát nữa lại quay lại.”

“Đã làm phiền người.”

Tô Bằng nói với Dương Hi, Dương Hi mỉm cười với Tô Bằng, đi ra ngoài phòng bệnh săn sóc đặc biệt.

Cửa phòng bệnh đóng lại, trong phòng, chỉ còn lại có Tô Bằng, Tăng Na và Tô lão gia tử, về phần hai người ở góc tường bị Tô Bằng không chế kia, bọn họ đã không còn ở đó nữa rồi.

““Là Tiểu Bằng sao? Bộ dạng người bây giờ, ta nhận không ra.”

Tô lão gia tử nhìn Tô Bằng, nói với hấn.

Tô Bằng nghe vậy, lập tức điều chỉnh gương mặt, chốc lát sau, đã khôi phục lại dáng vẻ vốn dĩ của mình.

“Tiểu Bằng... Đây là năng lực người có được từ trong trò chơi sao? Mau tới đây, để ta nhìn người.”

Tô lão gia tử sững sờ chốc lát, liền hồi phục lại, vẫy tay gọi Tô Bằng đi qua.

Tô Bằng đi tới, ngồi ở bên giường bệnh, tay của hấn bị Tô lão gia tử nắm lấy, Tô lão gia tử nhìn Tô Bằng, nói.

“Tiểu Bằng... Người dường như trưởng thành rất nhiều rồi, trong khoảng thời gian ta ngủ này, người chịu không ít cực khổ phải không? Nói với ta, người đã trải qua như thế nào?”

Tô Bằng cảm giác hốc mắt mình nóng lên, hần khẽ gật đầu, ngồi ở bên giường, đem mọi chuyện mình trải qua, kể qua một lượt.

Những trải nghiệm này Tô Bằng không có nói kỹ càng, chỉ là kể những chuyện quan trọng mình từng trải, còn có chuyện Vương Nguyên Lão và Trường Sinh Điện, nhấn mạnh một lần cho Tô lão gia tử nghe.

Cứ như vậy, đại khái mười lăm mười sáu phút, Tô Bằng đã đem phần lớn mọi chuyện, kể cho Tô lão gia tử.

Sau khi nghe Tô Bằng nói, Tô lão gia tử khẽ gật đầu, nói với Tô Bằng.

“Người làm rất tốt, những ngày này, làm khổ người rồi.”

“Ta không có gì, chỉ là ông nội, là ta làm phiền người, khiến người mê man lâu như vậy...”

Hốc mắt Tô Bằng đỏ lên, nói với ông nội của mình.

Tô lão gia tử nghe vậy, nhưng lại lắc đầu, nói với Tô Bằng.

“Tiểu Bằng, người như vậy chính là gia tăng áp lực cho chính mình, thực ra, người chẳng những không có liên lụy ta, ngược lại là đang bảo vệ ta.”

“Bảo vệ?”

Tô Bằng nghe vậy, có chút khó hiểu, không biết ông nội vì sao nói như vậy.

Thấy Tô Bằng có hơi không hiểu được, Tô lão gia tử mỉm cười, sau đó dần dần trở nên nghiêm túc, nói với Tô Bằng.

“Tiểu Bằng, người nhất định cho rằng, lần này ta hôn mê, là vì chuyện người nói cho ta, mới bị liên lụy?”

“Chẳng lẽ không phải sao?”

Tô Bằng nghe vậy có chút nghi hoặc, hỏi Tô lão gia tử.

“Thoạt nhìn giống như vậy, nhưng trên thực tế lại có vấn đề về trình tự.”

Tô lão gia tử nói với Tô Bằng.

“Cái gì?”

Tô Bằng nghe vậy sửng sốt, nói với Tô lão gia tử.

“Ngài là nói, bọn họ muốn ngài động thủ, rồi sau đó mới xảy ra chuyện của ta?”

“Theo thời gian thì đúng là trình tự này.”

Tô lão gia tử khẽ gật đầu, nói với Tô Bằng.

“Trên thực tế, trước lúc người thông qua những tài liệu tiểu Na đưa cho ta kia, ta cũng đã tra chuyện về Vương nguyên lão mà người nói... Người nên biết, bên trong chính đàn Trung Quốc, có một thứ gọi là Trung Hải Bang không?”

Tô Bằng nghe vậy, gật đầu nói.

“Biết, Trung Hải Bang không phải là vị nguyên soái lúc trước đó...”

“Ừm, trừ hẩn ra, còn có hai người lãnh đạo khóa trước nữa, thích nói ngoại ngữ. Trên thực tế, phe phái của Trung Hải Bang cùng với phe phái của vị lãnh đạo kia có sự trùng hợp cao độ, người ở bên trong người cũng biết, mấy năm trước muốn mang binh trùng kích đế đô, còn có Vương nguyên lão đều là người trong phe phái này.”

“Trung Hải Bang này, ở bên trong đảng cấu kết giống như là một tổ chức huynh đệ đồng minh, thật ra đối với việc xây dựng bên trong Đảng có ảnh hưởng rất xấu, mà bây giờ thủ trưởng số một Trung Quốc, là một người muốn làm nên chuyện, hẩn trước khi lên đài cũng biết, nếu không xử lý Trung Hải Bang này, khi hẩn phổ biến một loạt chính sách sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của những người này, nên họ sẽ kéo chân hẩn.”

“Mà còn Tô gia ta, tuy rằng gia tộc gầy dựng ngay tại Tô Châu, nhưng trên thực tế chính kiến của ta phù hợp với thủ trưởng số một Trung Quốc bây giờ, ta ủng hộ chính kiến của thủ trưởng số một, lại càng hiểu rõ, muốn làm nên chuyện, nhất định phải đánh đổ “đỉnh núi” bên trong. Cho nên ta cùng với Trung Hải Bang cũng không có quan hệ gì...”

“Bởi như vậy, ta liền đã thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của đối phương... Ta động đến căn cơ của đối phương, bọn họ tất nhiên sẽ không vừa mắt ta, bọn họ đã sớm tìm được một cơ hội để động thủ với ta, chuyện của người chỉ là cơ hội, trước khi người gặp chuyện không may, ta cũng cảm giác đối phương hình như không đúng, đối phương giống như đang thu lại lực lượng. Hơn nữa ta thông qua dấu vết để lại cũng nhận được một số tình báo đại khái, đối phương giống như đã buông tha cho việc sử dụng thủ đoạn chính trị ở trên chính đàn, mà là mưu đồ bí mật sử dụng các thủ đoạn vượt xa người thường, có lẽ chính là âm mưu bày ra chính biến ” hành động chém đầu” của người ngoại quốc đó.”

“Đối phương dường như cảm thấy áp lực, cho nên bọn họ rút cuộc cũng nhìn không được mới xuống tay với ta. Có điều thủ đoạn mà đối phương sử dụng cũng không phải là thủ đoạn bình thường, hẳn là một loại siêu tự nhiên, siêu năng lực, công năng đặc dị. Bọn họ không dám giết ta, bởi vì thủ trưởng số một đã sớm hoài nghi bọn họ, bọn họ chỉ có thể khiến ta ngủ mê man để kéo dài thời gian.”

“Nhưng mà, là bởi vì lần mê man này, cũng cho ta hiểu rõ chủ ý của đối phương là gì... Bọn họ để ý đến máy chủ trò chơi mà người nói như thế, lại thêm chuyện lần này của ta, ta gần như có thể kết luận, đối phương để ý đến máy chủ, chính là loại máy chủ trò chơi mà người nói, từ đó thu được một đám nhân sĩ có công năng đặc dị, sau đó dùng nhóm nhân sĩ có công năng đặc dị này, phát động chính biến, với mục đích cướp lấy chính quyền!”

Tô lão gia tử có chút tức giận, dùng ngữ khí rất kịch liệt mà nói!

Nghe ông nói như thế, trong lòng Tô Bằng không khỏi chấn động!

“Dùng những người có công năng đặc dị trong trò chơi, tổ chức võ trang chính biến, cướp lấy chính quyền? !”

Tô Bằng nghe được ông nội nói như thế, trong lòng lập tức có cảm giác được khai sáng.

Chương 906: Uy hiếp ngược lại

“Trách không được... Trách không được, ta vẫn một mực nghĩ không thông, bọn Vương nguyên lão nếu muốn vơ vét của cải, thì có thể có nhiều cách vơ vét của cải tốt hơn nhiều, nhưng bọn hắn lại dùng một cái giá lớn như vậy, cướp lấy máy chủ, còn tiến hành trò chơi... Ta vốn cho là bọn họ là muốn thu được máy chủ trò chơi, sau đó ở trong trò chơi thu được bảo vật, bây giờ ngẫm lại, dự đoán này còn có chỗ sơ hở, nếu như là như vậy bọn họ còn không bằng trực tiếp dùng tiền mặt mua bảo vật, dù sao bọn họ có đường dây, lại có tiền cần gì làm ra những thứ này? Bây giờ ta đã nghĩ thông... Mục đích của bọn họ, hóa ra là muốn...”

“Võ trang... chính... biến!”

Tô Bằng được ông nội mình nhắc nhở, trong lòng lập tức thông suốt.

Chẳng trách, Tô Bằng lúc còn ở Trung Hải, đối phương chẳng qua sau khi biết được thân phận của mình, sẽ có hành động lớn như vậy, trực tiếp phái quân đội đuổi giết.

Hóa ra là đối phương hiểu lầm, tưởng rằng ông nội Tô Bằng phát hiện kế hoạch của bọn hắn, đã biết được bọn họ muốn lợi dụng sức mạnh của thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi, tiến hành võ trang chính... biến, cướp đoạt chính quyền, mới hành động kịch liệt như thế.

Dù sao, ở trong hiện thực, bang Trung Hải Tô lão gia tử nói, đã cùng đường mặt lộ rồi.

Trong đó, người lãnh đạo kia, bệnh tình đã nguy kịch đến nơi, bất cứ lúc nào cũng dễ buông tay nhân thế, đã không cách nào có sức ảnh hưởng được nữa. Mấy người còn lại, tình hình cũng không mấy khả quan.

Bây giờ dưới thế tấn công của lãnh đạo đứng đầu Trung Quốc phát động, thế lực của bọn họ từng bước tan rã, đám người bọn họ, lần lượt ngã ngựa, nhanh chóng sẽ đến lượt con cọp lớn này lên ngôi.

Những người này, làm sao có thể không vội?

Nhưng gấp cũng vô dụng, ở Trung Quốc, lãnh đạo hàng đầu đương nhiên có ưu thế, căn cơ vốn đã đứng vững vàng, chỉ cần từ từ bành trướng, thì có thể hất ngã lần lượt những lão hổ này xuống dưới.

Căn cơ của lãnh đạo hàng đầu rất vững chắc, lại có ưu thế tự nhiên, trong đảng cũng rất nhiều người ủng hộ, cho nên bọn người Vương Nguyên Lão, căn bản không có khả năng lật bàn.

Trừ phi...

Trừ phi, trực tiếp tiến hành võ trang chính biến, tiêu diệt thủ trưởng Trung Quốc!

Tô Bằng suy nghĩ, mới phát hiện, nếu như là khiến người chơi thể giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi tiến hành võ trang chính biến, thì thật đúng là điều thích hợp nhất.

Người chơi thể giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi, lấy thực lực mà nói, căn bản không phải bộ đội đặc chủng bình thường có thể so sánh được.

Bộ đội đặc chủng bình thường, cho dù là vương binh, có thể một chọi trăm được sao? Có thể đối mặt hàng trăm súng ống tập kích chính diện mà không bị biến thành con nhím hay sao? Có thể không dùng bất cứ dụng cụ gì, leo lên trên một bức tường cao tới hai mươi mét không có điểm mượn lực nào sao, sau đó giết chết mấy chục tên hộ vệ mang súng, hoàn thành tập kích hay sao?

Đáp án là phủ định, bọn họ không thể.

Nhưng mà, những điều này đối với người chơi thể giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi mà nói, thì lại có thể.

Người khác không nói, cũng chưa bàn tới sức mạnh pháp thuật, đơn thuần từ vũ lực mà nói, những động tác kể trên, bản thân Tô Bằng có thể đơn giản hoàn thành.

Bảo Tô Bằng đánh bộ đội đặc chủng, một trăm đủ Tô Bằng giết sao? Thật sự là chuyện nhỏ, chỉ cần không gian và địa hình đầy đủ, một ngàn người Tô Bằng cũng có thể giết cho người xem, vấn đề duy nhất là vấn đề tâm lý do giết người trong hiện thực mang lại.

Mấy trăm cây súng trường tập kích, Tô Bằng có thể tránh thoát sao?

Tô Bằng vẫn chưa từng dùng nội lực của mình đối kháng với súng đạn, nhưng tốc độ của hắn đã đạt tới vận tốc trăm mét trên một hai giây, tốc độ này, căn bản không có súng ống nào có thể bắn trúng người Tô Bằng được, trừ phi dùng đạn pháo bắn ra dòng lũ sắt thép, nếu không căn bản đều ngắm không được Tô Bằng.

Về phản bức tường hai mươi mét? Tô Bằng biểu thị, khoảng cách nhảy cao cực hạn của mình khoảng chừng chín mươi mét, hai mươi mét không hề áp lực.

Như thế, chỉ cần ví dụ như trường hợp duyệt binh như vậy, Tô Bằng trực tiếp từ phố Trường An tấn công, khoảng cách hơn một ngàn mét chẳng qua có mười giây đồng hồ. Chỉ cần mười giây đồng hồ thì đối phương không hề kịp phản ứng, Tô Bằng liền hoàn toàn có thể hoàn thành hành động ám sát, đem bất kỳ người nào trên đài chủ tịch, giết chết ở trên Thiên An Môn.

Tô Bằng làm được, người khác chưa chắc đã làm không được, chỉ cần Vương nguyên lão bồi dưỡng ba bốn cao thủ như vậy, liền đủ sử dụng rồi, binh trọng chất lượng chứ không phải số lượng, lấy tài lực của tổ chức đối phương bồi dưỡng một cao thủ chưa chắc làm không được.

Đây xem như hoàn toàn là sức mạnh của pháp thuật.

Thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi có quá nhiều pháp thuật, có lẽ chưa chắc đã giết chết người, chỉ là dùng để không chế tâm linh, hoặc là pháp thuật khiến cho ông của Tô Bằng ngủ say, cũng đủ hoàn thành rất nhiều việc rồi.

Suy nghĩ cẩn thận những thứ này, Tô Bằng không khỏi hoảng sợ một trận, trong miệng hắn nỉ non nói.

“Trách không được... Trách không được bọn họ muốn máy chủ trò chơi, hóa ra bọn họ là muốn bồi dưỡng cao thủ tử sĩ loại chuyện này!”

“Đúng vậy.”

Tô lão gia tử trên giường bệnh gật đầu, nói với Tô Bằng.

“Đây chính là suy đoán của ta, mục đích cuối cùng của bọn họ có lẽ là như thế.”

“Chẳng qua là, chuyện của người đã làm đại loạn bước đi của bọn hắn, bọn hắn cho là ta phát hiện được cái gì, mới có thể có hành động quá khích như vậy, chẳng qua là về sau bọn họ phát hiện bản thân mình đã phán đoán tình thế sai lầm, ta cũng không nắm giữ tình báo có liên quan gì, là bọn hắn phản ứng quá khích.”

“Nhưng, phản ứng quá khích của bọn họ đã bộc lộ ra một vài vấn đề, mà ta căn cứ vào dấu vết để lại đã đoán được một số ý đồ của bọn họ. Bọn họ cũng đoán ra ta đã biết, nhưng không thể không nói, bọn họ rất hiểu rõ tính cách của ta, nếu không tuyệt đối nắm chắc ta sẽ không đem những suy đoán này báo cáo cho thủ trưởng số một.”

“Để chặn miệng của ta, bọn họ không thể không dùng một số nhân sĩ có công năng đặc dị, khiến ta ngủ mê man... Trên thực tế, bọn họ chỉ là muốn chặn miệng ta lại, đằng sau điều tra Tô gia chúng ta đều chỉ là vì dời đi lực chú ý, để thủ trưởng số một cho là bọn họ vẫn còn đang mưu toan sử dụng thủ đoạn chính trị để giải quyết vấn đề.”

Tô Bằng nghe xong lời của Tô lão gia tử, cũng hiểu được nguyên nhân hậu quả của câu chuyện.

“Ông nội, nếu bọn họ có thể đã nắm giữ loại năng lực khiến ngài mê man này, sao không đã muốn sử dụng với thủ trưởng số một chứ?”

Tô Bằng hỏi ông của mình.

“Ha ha... Thủ trưởng số một, dễ dàng xuống tay như vậy sao?”

Tô lão gia tử cười một tiếng, nói với Tô Bằng.

“Bên cạnh thủ trưởng số một, mặc dù không có loại người có năng lực mang ra từ trong trò chơi như người nói, nhưng thế giới này vốn to lớn, nhân sĩ có công năng đặc dị lại chưa chắc chỉ có bọn họ có, cho dù chọn lựa cũng có thể chọn lựa ra một nhóm người, người cho là bên cạnh thủ trưởng số một, không có nhân tài có một vài đặc thù sao?”

“A...”

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi cảm thấy đầu có chút choáng váng, sau một lúc lâu mới kịp phản ứng, nói.

“Chẳng lẽ là Long Tổ của Trung Quốc?”

“Long Tổ? Long Tổ gì cơ?”

Tô lão gia tử nghe vậy ngược lại không có kịp phản ứng, sau khi Tô Bằng giải thích mới hiểu ra, hắn không khỏi cười nói.

“Những thứ này đều là các tiểu thuyết gia bịa đặt ra, trên thực tế, bên cạnh thủ trưởng số một, đúng là có mấy người ” nhân tài đặc thù”, thật ra thì bên cạnh đầu não các quốc gia khác cũng đều có mấy người như vậy, có điều người như vậy ít lại càng ít, cũng không có Long Tổ gì, chỉ là mấy người dùng thân phận cố vấn để ở bên cạnh thủ trưởng số một mà thôi.”

Tô Bằng nghe vậy chợt hiểu ra, thoát nhìn người trong lời của ông nội, có thể là nhân sĩ có công năng đặc dị chân chính.

“Tiểu Bằng, ta nghe người nói, người ở trong trò chơi phát triển không tệ? Rất tốt... Thật ra thì dưới tình huống không tạo nên phiền toái cho người, người có thể biểu lộ một chút thân phận cùng với thực lực của mình, như vậy, với người bên kia cũng là một loại uy hiếp...”

Tô lão gia tử, nói với Tô Bằng...

Chương 907: Phản ứng (1)

“Uy hiếp sao?”

Tô Bằng nhìn về phía gia gia của mình, hỏi hắn.

“Đúng vậy, chính là uy hiếp.”

Tô lão gia tử gật đầu, nói với Tô Bằng.

“Cái này giống không được gây chiến tranh hạt nhân giữa các nước lớn, luôn kiêng kị lẫn nhau, đó chính là một loại uy hiếp. Người nói trò chơi này thần kỳ như thế, mà đối phương đầu nhập chú trọng trong trò chơi này, bọn họ tất cũng phải biết sự lợi hại của người chơi trong trò chơi, nếu người biểu hiện ra cường thế đầy đủ, bọn họ cũng sẽ lo lắng, có thể bị cỗ lực lượng này cản trở hay không.”

Bản thân Tô Bằng nghe xong lời của gia gia, suy tư một chút, cũng đã hiểu.

Chính như gia gia Tô Bằng nói, người chơi từ trong trò chơi ra, đều xem là nhân sĩ công năng đặc dị, người như vậy đối phương cũng sẽ có kiêng kị.

Dù sao đây chỉ là một loại vũ khí, đối phương có thể sử dụng vũ khí này đả thương người, cũng liền sẽ bị vũ khí này gây thương tích.

Tô Bằng ở trong trò chơi biểu lộ ra bản thân cường thế, quả thật có thể uy hiếp đến đối phương.

Đương nhiên, việc này phải bảo đảm Tô Bằng ở dưới tình huống an toàn trong hiện thực, mới dễ triển lộ vũ lực.

“Ta hiểu rồi.”

Tô Bằng gật đầu, nói với Tô lão gia tử.

“Ta sẽ biểu lộ lực lượng ở trong trò chơi luân hồi tử vong kia, hơn nữa ở trong hiện thực biểu hiện ra một phần lực lượng, cho đối thủ của chúng ta xem thử.”

“Cũng được, có điều căn cứ ta xem tư liệu, tựa hồ người tử vong ở trong trò chơi, trong hiện thực cũng sẽ tử vong? Nói như vậy, thực lực của người đủ mạnh mẽ, cũng có thể trực tiếp quét ngang thế lực đối phương ở trong trò chơi, tạo thành đả kích cho đối phương, nhưng trước tiên nhất định phải làm tốt công tác tình báo, không nên có cá lọt lưới, nếu đả thảo kinh xà, ngược lại không ổn.”

Tô lão gia tử nói với Tô Bằng.

“Dạ.”

Tô Bằng đáp một tiếng, nói với Tô lão gia tử.

“Gia gia, vậy trong thời gian này, ta cảm thấy nên gia tăng bảo vệ, nếu không đối phương chó cùng rứt giậu, xuống tay với ngươi, sẽ không tốt.”

“Yên tâm đi, chỉ cần ngươi không phải ngay từ đầu đã trực tiếp quét sạch đối phương, mà là làm gì chắc đó, chỗ này của ta cũng sẽ không có vấn đề, đối thủ của ta ta rất rõ, bọn họ mặc dù đa mưu túc trí, nhưng nhược điểm lại là suy nghĩ quá nhiều, không đủ quả quyết, nếu không sớm đã cổ ra tay, xem ra đối phương cũng đang do dự, có nên đi bước cuối cùng không... Ngươi sau khi trở về, nhất định phải nghĩ cách thu tin tức, nếu tin tức không đủ, nhớ rằng không nên hành động lỗ mãng.”

Tô lão gia tử, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng ghi nhớ, Tô lão gia tử thấy bộ dạng Tô Bằng, thoả mãn nhẹ gật đầu, nhưng sau đó chuyển sang nhìn về phía Tăng Na, nói với Tăng Na.

“Tiểu Na, những ngày này vất vả ngươi, các ngươi giúp ta gọi bác sĩ, tìm cho ta một cái điện thoại nội tuyến, thừa dịp ta còn tỉnh táo, ta đi an bài một số chuyện, như vậy các ngươi có thể sẽ càng thoải mái hơn một ít.”

Tăng Na đáp một tiếng, ở đầu giường bệnh Tô lão gia tử, có chuông rung gọi bác sĩ. Tăng Na giúp Tô lão gia tử ấn vào, sau đó ở trong ba lô của nàng lục một hồi, tìm ra nhất cái điện thoại.

“Ba à, điện thoại nội bộ bây giờ rất khó tìm được, cái này là điện thoại vệ tinh ta làm gần đây, hẳn không bị nghe lén, có thể sử dụng cái điện thoại này không?”

Tô lão gia tử gật đầu, Tăng Na đem bộ điện thoại vệ tinh giao cho Tô lão gia tử.

Tô Bằng nhìn gia gia của mình ngồi ở trên giường bệnh, cầm bộ điện thoại vệ tinh bấm mấy dãy số, sau đó bắt đầu trò chuyện.

Mà một lát sau, ** bác sĩ và y tá, cũng mau nhanh chóng chạy tới phòng bệnh gia hộ.

Tô lão gia tử ngồi ở trên giường, bảo những bác sĩ y tá kia im lặng tạm, hẳn lúc này có điện thoại, cũng không cần phải giữ bí mật đặc biệt, trò chuyện ở trước mặt mấy bác sĩ y tá này.

Như vậy, Tô lão gia tử ít nhất bấm tận bốn năm cuộc điện thoại, mới cúp máy.

Hắn nhìn về phía bác sĩ y tá vào phòng bệnh, ngăn bọn họ tiến hành quan sát đối với mình, mà lại nói với bọn họ.

“Chư vị, phiền các người tới đây, không phải muốn các người chữa bệnh cho ta, bệnh này của ta các người chữa không được, ta gọi các người tới, là muốn các người chứng kiến, ta muốn ghi một phần ủy thác, mấy người ngoại quốc ngoài cửa các người có thấy không? Đó là bác sĩ chữa bệnh quốc tế người nhà ta tìm, bệnh của ta, bọn họ có thủ đoạn chữa bệnh chuyên nghiệp, nội dung ủy thác của ta, chính là muốn bác sĩ chữa bệnh quốc tế này, làm bác sĩ chính của ta, những việc này, do con của ta tức Tăng Na phụ trách toàn quyền.”

“Lãnh đạo, thật ra bác sĩ nước ngoài chưa hẳn tốt hơn, chủ yếu là chúng ta đang chữa bệnh giai đoạn đầu, bọn họ vừa gặp há có thể...”

Một bác sĩ ở trước mặt Tô lão gia tử, tựa hồ muốn kiểm lại ** mặt mũi, nói với Tô lão gia tử.

“Hừ! Các người trị cho ta hơn nửa năm không có hiệu quả, người ta vừa tới ta liền tỉnh... Người xem ta là ai, rất dễ gạt sao?”

Tô lão gia tử nhìn thoáng qua bác sĩ kia, nói với hắn.

Bác sĩ kia lập tức á khẩu không trả lời được, cũng không biết nói cái gì cho phải, chỉ có thể lúng ta lúng túng lùi về.

Tô lão gia tử đòi Tăng Na giấy bút, ở trên giường bệnh viết một phần ủy thác, sau đó ký tên của mình, sau đó nói với người **.

“Bác sĩ của người ta từng nói, bệnh của ta là phát bệnh mang tính gián đoạn, rất có thể còn ngủ nữa, nếu ta lại hôn mê, ta vẫn ủy thác bọn họ trị liệu cho ta.”

“Việc này...”

Bác sĩ chính còn muốn nói điều gì, nhưng nhìn ánh mắt Tô lão gia tử, lại không nói ra.

“Tốt lắm, cảm ơn các người chứng kiến cho ta, ta hơi mệt chút, liền nghỉ ngơi trước.”

Tô lão gia tử tựa hồ có chút mệt nhọc, phát phát tay với những bác sĩ kia.

Những bác sĩ kia nghe vậy, cũng không biết nói cái gì cho phải, mà trạng thái Tô lão gia tử thoát nhìn không tệ, bọn họ nhìn thoáng qua nhau, cũng chỉ có thể lui xuống trước.

Chỉ là, ở trong những bác sĩ này, có một bác sĩ tuổi còn trẻ con mắt chuyên động không bình thường, mà vào lúc các bác sĩ đều ra ngoài, bác sĩ trẻ này, dùng lý do gấp, đi vệ sinh, mà hẩn ở buồng vệ sinh, bấm một dãy số...

Chương 908: Phản ứng (2)

Mười phút sau, trong một toà tứ hợp viện cũ gần phố Trường An, một nam nhân hơn 40 tuổi, bộ dáng rất gầy, lần lượt tiếp ba cuộc điện thoại.

“Tốt.”

“Ừm.”

“Ta biết rồi.”

Nam nhân này nói không nhiều, mỗi lần hẩn chỉ nói mấy chữ, sau đó cúp điện thoại.

Nam nhân có chút gầy này thu hồi điện thoại, hít một ngụm khí lạnh thật sâu, sau đó xoay người, vào trong phòng chính của Tứ Hợp Viện.

Sau khi vào trong phòng chính, lại gặp một người đàn ông già cầm hơi đặc biệt vuông, vừa nhìn đã khiến người ta cảm giác rất có quyền lực đang nằm ở trên xích đu, ở bên cạnh hắn, có một lò sưởi nhỏ, đang đốt, nam nhân đắp một cái chăn lông, đang ở đó nhắm mắt dưỡng thần.

Sau khi nam nhân gầy đi vào, nhìn nam nhân già trên xích đu, cũng không dám mở miệng nói chuyện trước.

Qua ba bốn phút, bản thân nam nhân trên xích đu mở mắt, thấy người trước mắt, nói.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Lãnh đạo, Tô Chí Lâm đã tỉnh.”

Nam nhân gầy kia nói.

“Hừm?”

Lão già trên xích đu nghe vậy, trong ánh mắt không khỏi bắn ra một tia mắt hứng.

“Vừa rồi ta tiếp ba cuộc điện thoại, một là Hoàng Vĩ, một là một bác sĩ **, đã chứng thật, Tô Chí Lâm đã tỉnh.”

Nam nhân gầy phảng phất như một thư ký, nói với người trên xích đu.

“Tô Chí Lâm, mạng của hắn vẫn thực cứng.”

Người trên xích đu, miệng nói. Lời của hắn nói ra miệng, giống như không có xúc động gì, nhưng ai quen thuộc hắn cũng biết, đây là ngữ khí lúc hắn rất không vui.

“Lãnh đạo, có muốn gọi Triệu Ngụy tới không? Vừa rồi ta cũng gọi điện thoại với hắn, hắn bây giờ đang ở gần đây.”

Thư ký gầy nói với người trên xích đu.

“Bảo hắn đến đây đi.”

Người trên xích đu khẽ gật đầu, sau đó lại nhắm mắt lại.

Thư ký gật đầu, hần đi ra ngoài, gọi một cuộc điện thoại.

Không đến ba phút, một nam tử ba mươi bảy ba mươi tám tuổi, rất tinh anh, đi tới Tứ Hợp Viện này, hần ở dưới sự dẫn dắt của thư ký gầy, đi vào trong phòng lão nhân kia ở.

“Lãnh đạo, người tìm ta?”

Nam tử ba bảy ba tám tuổi, rất tinh anh, nói với lão già trên xích đu.

“Tô Chí Lâm tỉnh rồi.”

Lão già cầm vuông trên xích đu, cũng không nói tiền căn hậu quả, chỉ nói một câu như vậy với tinh anh nam tử kia.

“Ta biết, vừa rồi môi giới chú thuật của ta có phản ứng, cho nên ta mới chạy đến đây.”

Tinh anh nam tử nói với lão già trên xích đu.

“Ta không hỏi người có biết hay không, ta hỏi người làm sao bây giờ.”

Lão già trên xích đu tựa hồ có một tia không vui, nói với tinh anh nam tử.

Nam tử tinh anh được gọi Triệu Ngụy tựa hồ rất để ý lão già trên xích đu, hần hơi tiến lên nghiêng người một chút, nói với lão già.

“Lãnh đạo, không có gì đáng ngại, đối phương chỉ là sử dụng thủ đoạn ngoại lực, vẫn phá không được chú thuật của ta, nhiều nhất hai tiếng, Tô Chí Lâm sẽ lại mê man, mà bọn họ nếu vẫn dùng loại thủ đoạn này cứu tỉnh Tô Chí Lâm, Tô Chí Lâm kia rất nhanh liền sẽ biến thành kẻ ngu.”

Nghe xong lời của nam tử tên Triệu Ngụy, lão già trên xích đu sau nửa ngày không nói gì, hần dùng ngón tay gõ tay vịn xích đu một hồi, mới nói.

“Ta biết rồi. Đúng rồi, người người phụ trách, gần đây huấn luyện thế nào?”

“Tiến độ hoàn thành 75% đến 80%, chậm nhất qua bốn tới năm tháng nữa, là có thể thực hành “kế hoạch 301”.”

Triệu Ngụy nói với lão già.

Lão già trên xích đu hơi gật đầu, nói.

“Làm không tệ, có điều vẫn phải tăng tốc độ, bây giờ tùy thời có thể xuất hiện chuyện xấu, nhất định phải đem lực lượng nắm giữ ở trong tay mình.”

“Lãnh đạo yên tâm, ta nhất định hoàn thành nhiệm vụ.”

Triệu Ngụy nói với lão già trên xích đu này.

“Tốt, người đi trước đi, theo dõi kỹ chỗ Tô Chí Lâm, không thể để cho hắn chết, cũng không thể để hắn còn sống.”

Lão già trên xích đu, nói với Triệu Ngụy.

“Dạ.”

Triệu Ngụy trả lời, hắn lại khẽ gật đầu với thư ký gầy, sau đó xoay người rời khỏi đây.

“Người cũng đi xuống đi.”

Lão già trên xích đu, nói với thư ký gầy.

Thư ký gầy gật đầu, cũng rời khỏi đây.

Ngay sau khi hai người Triệu Ngụy cùng thư ký gầy đều rời đi, trong phòng vốn yên tĩnh, đột nhiên vang lên một thanh âm.

“Không phải là giết người sao, cần gì phiền toái như vậy, giao cho những nhân sĩ chuyên nghiệp như chúng ta, không phải tốt hơn sao?”

Lão già trên xích đu, nghe vậy thân thể chấn động, hắn vội quay đầu lại, chỉ thấy trong góc gian phòng, không biết khi nào xuất hiện một nam tử đeo kính râm, mặc trang phục xốc vác màu đen...

Chương 909: Sức mạnh không thể nào nắm giữ

“Là người?”

Lão già ngồi trên xích đu, nhìn thấy hắc y nhân đeo kính râm đột nhiên xuất hiện trong phòng, hô lên.

“Xem ra người vẫn không phải mau quên như vậy, Kim thường ủy.”

Nếu Tô Bằng ở đây, hẳn lập tức có thể nhận ra, người trong phòng này, chính là thủ trưởng của công ty Thiên Nhất lúc trước, thuộc về tổ chức N. E. T... Thời Thiên Quân!

Vấn đề là, Thời Thiên Quân, tại sao lại xuất hiện ở nơi này?

Thời Thiên Quân là người của công ty Thiên Nhất, cũng chính là người của tổ chức N. E. T, mà chi nhánh của N. E. T ở Trung Quốc, cũng chính là công ty Thiên Nhất, chính là bị đồng minh của lão già ngồi trên xích đu trong phòng này nhổ cả gốc, tại sao Thời Thiên Quân lại xuất hiện ở nơi này?

Là báo thù sao?

Hắn vào đây bằng cách nào?

Tất cả, đều là câu đố.

Lão già ngồi trên xích đu, nhìn Thời Thiên Quân sau nửa ngày, mới bình tĩnh trở lại, chỉ là ngữ khí của hắn giống như rất không vui, nói với Thời Thiên Quân.

“Ta nhớ trong ước định của chúng ta có một điều khoản, người không thể dùng bất cứ thủ đoạn công năng đặc biệt nào tấn công nơi này, kể cả giám thị, nghe lén hành động của ta, người bây giờ, rõ ràng đã vi phạm hiệp ước giữa chúng ta.”

“Ha ha, thứ hiệp ước kia, không có tác dụng gì cả, chỉ có thể ràng buộc người muốn tuân thủ ước định thôi, chứ không thể nào ràng buộc được loại người như ta... Hoặc là nói, loại người như người.”

Thời Thiên Quân ha ha cười lạnh một tiếng, nói với lão già trên xích đu.

“Kim Mai Lãng, dựa theo trong ước định, chuyện ngươi phải làm, dường như cũng chưa làm được.”

Lão già trên xích đu, nghe thấy Thời Thiên Quân gọi thẳng tên của mình, không khỏi rất là mất hứng hừ lạnh một tiếng, nhưng mà không nói gì.

Giống như Thời Thiên Quân nói, lão già trên xích đu, chính là một trong những kẻ địch của Tô Bằng, Kim Mai Lãng!

Thời Thiên Quân xuất hiện ở nơi này, cũng là có nguyên nhân.

Trong tin tức Tô Bằng nắm giữ, người của Vương Nguyên Lão, bất ngờ tập kích công ty Thiên Nhất chi nhánh của tổ chức N. E. T ở Trung Quốc, cướp đoạt đi mấy trăm cái máy chủ, trước đó, trong đối thủ của Tô Bằng, cũng không có người cướp được máy chủ.

Trên thực tế, đây là phán đoán sai lầm.

Tình hình thực tế, từ hai năm trước kia, đối thủ của ông nội Tô Bằng, đã thông qua cách thức đặc thù, chiếm được một phần máy chủ trò chơi Tử Vong Luân Hồi!

Người có được máy chủ, không phải là người khác, chính là lão già trên xích đu này, Kim Mai Lãng.

Cách thức Kim Mai Lãng có được máy chủ, chính là thông qua người đứng ở trước mặt hắn lúc này... Thời Thiên Quân!

Giữa hai người, đã đạt thành hiệp định nào đó.

Lúc này, Thời Thiên Quân chính là vì một phần nội dung trong hiệp nghị, mới đến nhà của Kim Mai Lãng ở Bắc Kinh.

Kim Mai Lãng ngồi ở trên xích đu, nhìn Thời Thiên Quân chốc lát, cuối cùng cũng vẫn xuống nước một chút, hắn nói với Thời Thiên Quân.

“Ta biết các ngươi là vì cái gì mà đến, có điều bây giờ, vẫn chưa phải lúc thực hiện nội dung trên hiệp nghị.”

“Ồ? Lúc trước ngươi không phải cũng đã nói như vậy sao?”

Thời Thiên Quân nghe vậy, nhưng lại cười lạnh một tiếng, hắn nói với Kim Mai Lăng.

“Nhớ hai năm trước, ngươi với thân phận người mua hàng, sau khi mua bảo vật có thể kéo dài sinh mạng mà N. E. T chúng ta có được ở trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, bởi vì thân phận ngươi đặc biệt, nên chúng ta rất chú ý, liên lạc với lãnh đạo cấp cao của N. E. T, ngươi đối với máy chủ trò chơi của chúng ta cảm thấy rất hứng thú, liền mua vài cái máy chủ.”

“Sau đó, ngươi có thể phát hiện sự thần kỳ của máy chủ trò chơi, thuộc hạ của ngươi, rất may mắn xuất hiện một tên thu mua, thông qua người thu mua này, ngươi đã lấy được tài sản rất lớn, đồng thời, ngươi giống như cũng nảy sinh ra một kế hoạch nào đó.”

“Ngươi thông qua quan hệ, đã tìm đến ta, do ta liên lạc cùng với tiên sinh T lãnh đạo cấp cao trong tổ chức, ngươi và N. E. chúng ta đạt thành hiệp nghị, lấy một phần lợi ích trao đổi hiệp nghị, từ N. E. T chúng ta thể chấp mua một trăm hai mươi máy chủ trò chơi Tử Vong Luân Hồi, vì chuyện này, T tiên sinh ở trong tổ chức phải chịu đựng không ít chỉ trích.”

“Chỉ là đáng tiếc, sau khi ngươi mang theo máy chủ trở lại Trung Quốc, vẫn luôn không thể thực hiệp hiệp ước, điểm duy nhất làm được, chính là vì N. E. T chúng ta mở một chi nhánh công ty Thiên Nhất ở Trung Quốc thuận lợi, có điều T tiên sinh đối với ngươi lại rất rộng lượng, vẫn luôn không thúc giục ngươi hoàn thành chuyện khác, nhưng mà ngươi lại lòng tham không đáy, hơn nửa năm trước, lại tìm đến T tiên sinh, hi vọng có được tất cả máy chủ của công ty Thiên Nhất.”

“T tiên sinh đối với ngươi thật sự là quá khoan dung, có điều quyền hạn của T tiên sinh, cũng không thể nào một lần lấy hết nhiều máy chủ như vậy cho ngươi, do đó chúng ta tự biên tự diễn, diễn một màn kịch, để cho đồng minh của ngươi cướp đoạt tất cả máy chủ của công ty Thiên Nhất, thậm chí ngay cả nhân viên cũng đều cho ngươi.”

“Nhưng mà người sau khi có được máy chủ công ty Thiên Nhất, toàn bộ đều mai danh ẩn tích, không còn liên lạc với chúng ta nữa... T tiên sinh rất lo lắng cho người, cho nên mới phải ta tới nơi này hỏi thăm người một chút, Kim Mai Lăng tiên sinh, thuận tiện muốn ta gửi lời với người.”

“T tiên sinh ủy thác ta gửi lời với người, hần nói, hần là một người rộng lượng và biết cách tha thứ, đối với đồng minh vi phạm hiệp ước lần nữa, hần cũng kiên nhẫn, bởi vì dù sao chuyện cũng không dễ giải quyết như vậy, nhưng lòng khoan dung của hần cũng là có giới hạn. Nếu như Kim Mai Lăng tiên sinh, hiệp nghị rất nhanh liền đến ngày rồi, trước khi hiệp nghị đến kỳ, hoặc là mời đem máy chủ cùng với phí cho thuê mấy năm nay trả lại cho T tiên sinh, hoặc là xin mời hoàn thành nội dung trong hiệp nghị. Nếu như hai cái này, ngài không lựa chọn được cái nào, như vậy T tiên sinh cũng chỉ có thể lựa chọn một thứ mà tất cả mọi người đều không hy vọng, chẳng hạn như...”

Lúc Thời Thiên Quân nói tới chỗ này, nhẹ nhàng vẫy cánh tay một chút. Chỉ thấy một cái khoan sắt kích thước bằng cái bút máy, bắn ra một chút dính vào trong lòng đất ở giữa phòng hơn mười centimet, bên ngoài lộ ra một phần ba.

“Hừ...”

Thấy một màn như vậy, Kim Mai Lăng không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Có điều hần cũng không gọi cảnh vệ, cũng không làm hành động gì quá khích, hần chỉ trầm mặc một hồi lâu, sau đó mở miệng nói.

“Người trở về nói cho T tiên sinh, máy chủ ta không thể trả lại, ta cũng không có ý định trái với điều ước, chỉ là việc cần phải làm của ta gặp phải một chút lực cản, trước khi ta hoàn thành ” kế hoạch 301”, ta không cách nào làm được theo như lời hứa của hần thế cục Trung Quốc hần cũng biết, ta bây giờ ở Trung Quốc đang ở thế bị động.”

“Chậm nhất bốn tháng sau, ta sẽ triển khai hành động của ta, chỉ cần ” kế hoạch 301” của ta hoàn thành, khi ta đã trở thành người đứng đầu Trung Quốc, ta tự nhiên sẽ hoàn thành lời hứa hẹn của ta với T tiên sinh.”

“Ừm, ta đã nhận được.”

Thời Thiên Quân khẽ gật đầu, hắn nhìn về phía Kim Mai Lãng, nói với hắn.

“Thật ra thì, Kim Mai Lãng tiên sinh, người nếu chỉ là muốn hoàn thành ám sát, cũng không nhất định cần phải huấn luyện tử sĩ sát thủ của mình, N. E. T ở phương diện này càng chuyên nghiệp hơn, người có thể thuê người của N. E. T chúng ta...”

“Chuyện này, coi như xong.”

Kim Mai Lãng nghe xong, lập tức chặn lại lời của Thời Thiên Quân, hắn nói.

“Sức mạnh vẫn là nên không chế ở trong tay mình, sức mạnh không được nắm trong tay, không phải là sức mạnh. Ta còn thích tự mình làm chuyện này.”

Thời Thiên Quân nghe vậy, nhún vai, hắn nói với Kim Mai Lãng.

“Ta đã biết, ta sẽ nói lại cho T tiên sinh, hi vọng người không nên lỡ hẹn lần nữa.”

Sau khi nói xong, Thời Thiên Quân hướng về phía Kim Mai Lãng khẽ cười, sau đó lui về phía sau một bước, hắn đi vào bên trong một góc tối, sau đó rất nhanh, cả người biến mất không thấy nữa.

“Pháp thuật sao...”

Thấy Thời Thiên Quân biến mất ở chỗ này, trong miệng Kim Mai Lãng lầm bầm lầu bầu nói.

Sau đó lại qua hơn mười phút, Kim Mai Lãng mới bỗng nhúc nhích thân thể của mình, hắn nhìn chén trà trên bàn chén trà trên bàn cách hắn sáu bảy mét, nhìn thoáng qua.

Sau khi hắn nhìn thoáng qua này, chén trà cách hắn sáu bảy mét kia, không ngờ lại chậm rãi bay tới hắn!

Chén trà cứ như vậy bay đến bên cạnh Kim Mai Lãng, thời khắc cuối cùng Kim Mai Lãng mới đưa tay, từ không trung nhận lấy chén trà.

Nếu Tô Bằng ở chỗ này, nhất định có thể nhận ra, đây là sức mạnh pháp thuật khu vật cảnh giới tu hành tới trình độ nhất định, mới có thể đạt được...

Hắn cầm lấy chén trà, uống một ngụm trà bên trong, sau đó trong miệng như nỉ non nói.

“Sức mạnh không thể nắm giữ thì không phải là sức mạnh!”

Nói xong, hắn nắm chặt chén trà.

Chỉ thấy, sau lưng Kim Mai Lãng, cái khoan sắt bị Thời Thiên Quân cắm xuống đất hơn mười centimet kia đột nhiên bị bẻ gãy!

...

...

Lúc vị khách không mời mà đến Thời Thiên Quân này đến thăm Kim Mai Lãng, ở trong phòng bệnh săn sóc đặc biệt 301 tại bệnh viện, cũng có mấy người tới thăm hỏi ông nội Tô Bằng, Tô Chí Lâm.

Lúc này, ở trong phòng bệnh có một người bí thư mang theo giỏ hoa quả tươi, đến đây thăm hỏi ông nội Tô Bằng.

Chỉ là ông nội Tô Bằng, hơn mười phút trước đã ngủ lại rồi, không thể gặp được những người này.

Là Tăng Na thay mặt tiếp đãi những người này.

Chương 910: Hai loại phương pháp

Tô Bằng cũng luôn luôn ở bên cạnh, có điều hắn dùng kim khâu thay đổi dung mạo, hai người bị Tô Bằng không chế cũng bị an trí ở trên ghế nhìn không ra dị thường gì cả.

Lãnh đạo đương nhiên là rất bận rộn, không cách nào đến thăm ông Tô Bằng được, mà thời gian cũng quá khẩn cấp cho nên những lãnh đạo kia sau khi nhận được tin tức cũng chỉ phái thư ký đến đây ân cần thăm hỏi.

Tô Bằng thậm chí còn gặp được thư ký của người đứng đầu Trung Quốc kia, đương nhiên, không phải là ba vị thư ký mà hắn xuất hành luôn mang theo, mà là thư ký thứ năm trong phòng làm việc.

Có điều điều này cũng thể hiện ra quan hệ của người đứng đầu Trung Quốc với ông của Tô Bằng, dù sao người đứng đầu Trung Quốc bây giờ còn đang ở Mông Cổ tiến hành viếng thăm chính thức, các thư ký khác cũng đi cùng hắn, hiện đều đang ở Mông Cổ.

Tăng Na tiếp đãi vị thư ký này, nói chuyện phiếm với đối phương, trên thực tế là trao đổi tình huống cho nhau, mà còn Tô Bằng thì không có ở trong phòng, đã ra ngoài tìm Dương Hi rồi.

Nhìn thấy Dương Hi, câu nói đầu tiên của Tô Bằng là hỏi nàng.

“Dương Hi, như thế nào mới có thể chân chính khiến ông nội của ta tỉnh lại?”

“Có, vài cách cũng có thể.”

Dương Hi khẽ gật đầu, nói với Tô Bằng.

“Biện pháp gì? Nói nhanh lên một chút xem.”

Tô Bằng nghe thế, không khỏi trong lòng khẩn trương, hắn tóm lấy cổ tay của Dương Hi, nói với nàng.

“Đừng dữ với ta, dữ với ta cũng không thể cứu được ông nội của ngươi.”

Dương Hi nói, Tô Bằng lúc này mới xấu hổ buông tay ra, có điều cũng may Dương Hi cũng không thật sự tức giận, nói với Tô Bằng.

“Thấy biểu hiện của ông nội ngươi bây giờ, nếu không ngoài dự liệu, hắn đã trúng pháp thuật đến từ trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, cũng biết,

trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, ta chuyên tấn công bằng pháp thuật, cho nên ta có vài suy đoán.”

“Ông nội của ngươi, có lẽ đã trúng một loại pháp thuật tương tự trong phim ảnh, có điều lực lượng pháp thuật này rất mạnh, theo như căn cứ kiến thức của ta, phá giải chú pháp này, có vài phương pháp.”

“Đầu tiên gỡ bỏ máy đánh thức mà chúng ta đang dùng, nếu dùng máy đánh thức, ông nội của ngươi sẽ sớm vì hai loại sức mạnh khác nhau tác dụng lên trên linh hồn, mà bị xé nát linh hồn, hoặc là linh hồn bị hao tổn, dẫn tới trở thành ngốc nghếch, nói thật thì, lần này đều rất nguy hiểm.”

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi chăm chăm nhìn Dương Hi, có điều Dương Hi giống như là coi như không, tiếp tục nói.

“Tiếp theo còn có hai cách nữa, có thể làm cho ông nội của ngươi hoàn toàn tỉnh lại.”

“Cách thứ nhất, thô bạo đơn giản nhất, chính là giết chết người thực hiện phép thuật.”

“Giết chết người thực hiện phép thuật?”

Tô Bằng nghe vậy, nhìn về phía Dương Hi, nói với nàng.

“Nói kỹ thêm chút đi.”

“Thật ra nguyên lý rất đơn giản.”

Dương Hi nhìn về phía Tô Bằng, nói.

“Pháp thuật duy trì liên tục này, rất không có khả năng một lần làm phép thì có hiệu quả tốt như vậy được. Ông nội của ngươi, nhất định là thông qua thủ đoạn đặc biệt bị người làm phép kéo dài. Hơn nữa làm phép cũng sẽ không phải là một lần hoàn thành, cần không ngừng làm phép, mới có thể tạo thành hiệu quả bây giờ, nếu ngươi tìm được người thi triển pháp thuật, giết chết hắn, pháp thuật sẽ không còn sức mạnh phát huy nữa, hoặc là công cụ thi triển bị phá hủy, ông nội của ngươi chưa hẳn lập tức tỉnh lại. Nhưng lại có thể sử dụng máy móc đánh thức của chúng ta.”

“Nhưng điều kiện tiên quyết, chính là phải bảo đảm pháp thuật ông nội của người trúng phải, đã không còn sức mạnh phát tác nữa... Nói như vậy, giết chết người làm phép, thì có thể làm được điểm này rồi.”

Tô Bằng nghe vậy, nói.

“Ta hiểu rồi... Có điều phương pháp kia dường như không dễ thực hiện hơn nữa người nói có phương pháp thứ hai? Là gì vậy?”

“Phương pháp thứ hai. Chính là cho ông nội của người dùng ổn định thần hồn, được vật ngưng tụ thần hồn, khiến thần hồn của ông nội người ổn định tới trình độ nhất định, sau đó ta mang máy móc đánh thức công suất lớn nhất của Trường Sinh Điện chúng ta đến đây, như vậy dùng máy móc đánh thức lần nữa, có thể trực tiếp phá vỡ tác dụng của pháp thuật. Chỉ là như vậy ông nội của người trạng thái linh hồn phải rất mạnh, bằng không không làm được, phải dựa vào thiên tài địa bảo, hoặc là ngoại lực để ổn định linh hồn... Người có thể tìm tới đan dược lợi hại như vậy sao?”

Dương Hi nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, lập tức nhớ tới, mình còn có chuẩn bị phía sau.

Lúc trước vì để cho ông nội mình tỉnh lại, Tô Bằng đã nhờ bọn A Triết chế tạo một loại dược vật tên là Ngưng Thần Đan, loại dược vật này, nghe A Triết nói, là dược vật ngưng tụ thần hồn vô thượng.

Cái gọi là thần hồn, chính là là linh hồn, loại đan dược này, nếu đưa vào trong hiện thực, có lẽ có thể ổn định thần hồn của ông nội mình.

Quan trọng nhất là, nghe A Triết nói, loại dược vật này cũng không có tác dụng phụ, cho dù như thế nào cũng là ăn vào không xấu, chẳng qua là sẽ nâng cao sức mạnh linh hồn cho con người, thuộc loại dược vật bồi bổ, cho dù không có bệnh, ăn vào cũng sẽ cường kiện tinh thần, mà không tạo thành hậu quả không tốt gì cả.

Nói như vậy, nếu Ngưng Thần Đan của A Triết nghiên cứu chế tạo thành công, Tô Bằng có thể mang ra ngoài cho ông nội mình dùng.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng nói với Dương Hi.

“Được vật cũng cố linh hồn, ta có thể tìm được, nhưng ta không rõ lắm hiệu quả lắm, đến lúc đó người có thể dùng dụng cụ kiểm thân thể thử xem, nhìn xem thử hiệu quả có đủ hay không, nếu đủ thì cho ông nội của ta dùng phương pháp thứ hai... Nhưng, biện pháp thứ nhất, cũng không thể ngừng.”

Dùng một chút, Tô Bằng nói.

“Ta xem trong phim, những người dùng phép thuật kia nhất định phải sử dụng một số đồ vật này nọ mà người bị hại đã dùng qua, chẳng hạn như quần áo bên người, chẳng hạn như đầu tóc vân vân... Ta nghĩ đối phương cho dù là người có pháp thuật trong trò chơi Tử vong Luân hồi, cũng không có khả năng có thể nguyên rửa khơi khơi như vậy, chúng ta truy xét thử, ai có thể tiếp xúc đến mấy thứ này của ông nội, sau đó giao cho người nào, nói không chừng có thể tìm tới được người hạ chú... Hừ, nếu tìm được người hạ chú, hãy cho ta biết, ta muốn đích thân kết liễu hắn!”

“Đây cũng là một cách.”

Dương Hi gật đầu, nàng nhìn Tô Bằng, nói.

“Thật ra thì, có thể tiếp xúc đến đồ vật gì đó của ông nội người, cũng bao gồm thím ba kia của người...”

“Không thể nào là thím ba.”

Tô Bằng lắc đầu, nói.

“Thím ba cùng với chú ba tuy rằng ở cùng một chỗ với ông, nhưng mà bọn họ sinh hoạt thường ngày không phải là ở cùng một lầu, còn nữa thím ba sẽ không làm chuyện như vậy. nếu muốn hại ta có rất nhiều biện pháp, lúc ta liên lạc với nàng, nếu nàng muốn hại ta thì đã có rất nhiều biện pháp hãm hại rồi, không cần phải giống như là bây giờ.”

Nói xong, Tô Bằng nhìn về phía Dương Hi, nói.

“Ta hi vọng người không cần phải hoài nghi người nhà của ta.”

“Được rồi...”

Dương Hi nghe vậy, khẽ gật đầu, nói.

“Trong lòng ngươi có người nào tương đối hoài nghi không?”

“Bảo mẫu.”

Tô Bằng gần như không cần nghĩ ngợi đã nói.

“Bảo mẫu, lính cần vụ, người như vậy rất dễ dàng tiếp cận ông nội của ta, ta ở trong nước không quá thuận tiện tra xét, liền nhờ vào người vậy.”

“Người thật đúng là biết cách làm ông chủ phát tay nhỉ, có điều người đã là hội viên trung tâm của Trường Sinh Điện, ta đành đáp ứng người vậy.”

Dương Hi mắt liếc nhìn Tô Bằng, nói với hắn.

“Ồ, đúng rồi, Tô Bằng người đã nhìn thấy ông nội của ngươi, ta nghĩ ngươi vẫn là nên mau rời khỏi Trung Quốc thì tốt hơn, một mặt ở trong trò chơi ngươi cần phải bố trí một chút, tốt nhất nên hiển lộ uy thế cùng với thủ đoạn của ngươi một chút, làm kinh sợ địch nhân của ngươi một chút, mặt khác ngươi bây giờ chính là người sinh lực của ông ngươi, mà còn Trung Quốc là địa bàn của kẻ địch nhà ngươi, ngươi ở đây vạn nhất gặp chuyện không may, vậy thì tất cả mất hết.”

Dương Hi nói với Tô Bằng.

“Ừm, cảm ơn ngươi đã nhắc nhở.”

Tô Bằng gật đầu, hắn cũng chú ý tới điểm này.

“Dương Hi, trong nước ngươi an bài một chút, ta nghĩ Trường Sinh Điện ở Trung Quốc chẳng qua là thiếu khuyết liên lạc và trao đổi với cấp cao, nhân viên bình thường thì không thiếu, sau khi ngươi điều tra rõ ràng chuyện nơi đây thì cùng ta đến châu Úc đi.”

Tô Bằng nói, Dương Hi gật đầu, nói.

“Ta chính là mệnh thư ký, ở trong tổ chức làm thư ký, giờ vẫn là làm thư ký cho người... Bỏ đi, ai bảo người đẳng cấp lúc này cao hơn ta chứ? Ta đồng ý.”

“Đa tạ.”

...

Tô Bằng đem một ít chuyện trong nước giao cho Dương Hi, sau đó trực tiếp tranh thủ trời còn mờ sáng trở về Úc.

Đến châu Úc, Tô Bằng trở về khu nhà cấp cao của mình, mới nghe bọn Lý Mục nói, trong trò chơi có một đàm phán mới đang chờ hắn...

Chương 911: Các người cần cảm kích

Tô Bằng vừa về tới Kham Bồi Lạp, đã nhận được điện thoại của Lý Mục và Quách Lỗi, nói trong trò chơi có biến động lớn.

“Thay đổi gì?”

Tô Bằng hỏi Lý Mục trong điện thoại.

“Là Phổ Ninh kiểm phái ở Dự châu. Phổ Ninh kiểm phái rất cuộc ngồi không yên, bọn họ muốn hẹn ông chủ người ra ngoài đàm phán”.

Lý Mục nói với Tô Bằng.

“Ồ? Phổ Ninh kiểm phái, rất cuộc ngồi không yên sao?”

Tô Bằng nghe vậy, trong lòng không khỏi vừa động.

Lúc trước sau khi Tô Bằng chiếm được bảy tòa thành trì Dự châu, luôn lo lắng Phổ Ninh kiểm phái, Phổ Ninh kiểm phái dù nói thế nào, cũng là một danh môn đại phái, lực ảnh hưởng là có, hơn nữa thực lực cũng đủ cường đại, nhiều năm tích lũy, Phổ Ninh kiểm phái đại khái có thể triệu tập mấy ngàn đệ tử, những đệ tử này cũng không phải là binh sĩ tầm thường, nếu tạo thành một chi thế lực, sợ là sức chiến đấu còn mạnh hơn mấy vạn binh sĩ.

Huống chi, Phổ Ninh kiếm phái còn có không ít cao thủ, cao thủ xấp xỉ Vũ Văn Dương lúc trước có bốn năm người, cao thủ như vậy trên chiến trường có lẽ không tạo nên tác dụng gì, nhưng nếu chuyên môn ám sát phá hoại, uy hiếp lại rất lớn.

Tô Bằng phương diện này, ngoại trừ bản thân Tô Bằng, đám người còn lại vẫn không phòng bị nổi ám sát của đối phương, mà Tô Bằng cũng không thể nào bảo vệ bọn người Lý Mục mọi lúc, nếu Phổ Ninh kiếm phái quả thật quyết tâm đối nghịch với Tô Bằng, Tô Bằng thật đúng là không có cách gì hay để đối phó.

Dù sao kinh doanh thế lực, không phải cá nhân đơn đả độc đầu, phải dựa vào thủ hạ làm đủ chuyện, nếu Lý Mục, Quách Lỗi bị giết, Tô Bằng trong lúc nhất thời, quả thật không tìm ra người khác để thay thế.

Tô Bằng rất rõ những việc này, cho nên hấn mặc dù công chiếm Dự châu hơn phân nửa, hơn nữa các nơi như Vũ Công Sơn, Đại Bi Các đều ở dưới sự khống chế của Tô Bằng. Nhưng hấn không phải người tiến công Phổ Ninh kiếm phái, chính là không muốn quá cương với Phổ Ninh kiếm phái.

Bây giờ bản thân Phổ Ninh kiếm phái nhịn không được, ra ngoài muốn tìm Tô Bằng đàm phán, hấn tự nhiên là rất cao hứng.

“Chuyện tỉ mỉ, nói trong trò chơi đi, ta tìm các người trong trò chơi”.

Tô Bằng trong điện thoại nói với Lý Mục, nói địa điểm hẹn ước xong, Tô Bằng cúp điện thoại, tiến nhập trò chơi.

Tô Bằng đăng nhập trò chơi luân hồi tử vong, mà Lý Mục cùng Quách Lỗi, hiện tại cũng ở Lâm Y.

Hiện giờ đội tàu sắp sửa vận chuyển binh khí áo giáp, Quách Lỗi tới Lâm Y, chính là chờ đám khí giới này.

Lý Mục thì bây giờ trở về Lương Châu tiến hành trung binh, bây giờ lãnh địa Tô Bằng mở rộng đã hơn một phần ba, cần lượng lớn binh sĩ bảo vệ phạm vi thế lực chiếm được, mặc dù Tô Bằng đã tăng binh không ít, nhưng

vẫn không đủ. Hắn trở về, chủ yếu là vì tìm được nhiều binh lính hơn. Đây là để chuẩn bị cho tác chiến trường kỳ sau này.

Người của Phổ Ninh kiểm phái, tựa hồ biết người có thể làm chủ bên Tô Bằng, đều ở Lâm Y, cho nên phái đặc sứ trực tiếp tới Lâm Y, nói là cầu kiến người chủ sự.

Lý Mục và Quách Lỗi đã gặp đôi phương một lần, biết tình huống đại khái, bây giờ chờ Tô Bằng trở về quyết sách.

Lúc Tô Bằng login, trực tiếp xuất hiện ở phòng hội nghị của Lâm Y, Lý Mục và Quách Lỗi, còn mấy người chơi quan trọng, đều ở đây.

Bọn họ thấy Tô Bằng, lập tức đi tới, thời gian ba người đều quý giá, cũng chẳng nói nhảm, trực tiếp nói về việc đặc sứ Phổ Ninh kiểm phái tới.

Tô Bằng nghe Lý Mục và Quách Lỗi nói xong, trong lòng đại khái đã nắm đại khái.

“Các người là nói, lần này Phổ Ninh kiểm phái, đơn giản là hai mục đích, mục đích chủ yếu, là muốn đạt thành hiệp nghị với chúng ta, bảo đảm lợi ích của Phổ Ninh kiểm phái tại Dự châu, mà mục đích thứ hai, không quá quan trọng, là hi vọng dưới điều kiện tiên quyết giữ được ích lợi của Phổ Ninh kiểm phái, tận lực bảo trụ huyết mạch nhà Vũ Văn, mà giá bọn họ bỏ ra, chính là đáp ứng nhượng ra Dự Trung quận à?”

Tô Bằng hỏi Quách Lỗi.

Quách Lỗi gật đầu, nói.

“Đúng là ý này,, đương nhiên, đôi phương chỉ biểu lộ ra chuyện hi vọng lưu lại huyết mạch nhà Vũ Văn, nhưng cũng không cố yêu cầu, mục đích chủ yếu của bọn họ, vẫn là lợi ích Phổ Ninh kiểm phái”.

“Ừm.”

Ở một bên, Lý Mục tiến lên một bước, nói với Tô Bằng.

“Lần này điều kiện Phở Ninh kiểm phái đưa ra, đại khái chia làm mấy phần, đầu tiên, bọn họ muốn sau khi chúng ta chiếm được Dự châu phối hợp đối phương, để hần thu đệ tử không chịu trở ngại, thứ hai, bọn họ muốn chúng ta bảo đảm sản nghiệp của Phở Ninh kiểm phái, không bị chúng ta cưỡng chế trưng thu, hơn nữa muốn hưởng chính sách giảm miễn thuế, hoặc là ưu đãi thuế, thứ ba, bọn họ muốn chúng ta giống nhà Vũ Văn trước kia, tiến hành hợp tác sâu sắc với họ, để đệ tử môn hạ bọn họ vào hệ thống quân chính của chúng ta”.

“Hừ, nghĩ cũng hay lắm”.

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi khinh thường hừ lạnh một tiếng.

“Người của môn phái lớn, cao cao tại thượng quen, tựa hồ còn tưởng mình là chủ nhân của Dự châu, đúng là không thấy rõ tình thế”.

Lý Mục gật đầu, tiếp lời của Tô Bằng nói.

“Người của Phở Ninh kiểm phái, đúng là công phu sư tử ngoạm, là muốn chúng ta giống người nhà Vũ Văn, làm con rối của bọn họ sao?”

“Bọn họ nên còn chưa không lý trí như vậy”.

Ở một bên Quách Lỗi mở miệng nói, hần nói với Tô Bằng.

“Ta nghĩ, người cầm lái của Phở Ninh kiểm phái, còn chưa tự đại đến mức này, bọn họ đây là công phu sư tử ngoạm, rao giá trên trời, trên thực tế vẫn chờ chúng ta trả tiền ngay... Có điều, người bọn họ sai tới đàm phán, ngược lại đúng là một kẻ ngông cuồng, quả thật xem chúng ta là tôi tớ của Phở Ninh kiểm phái hần, ta nghĩ, đây cũng là đối phương đến dò xét chúng ta”.

“Thử dò xét sao? Tốt lắm, ta liền để bọn họ biết một chút về thái độ của ta”.

Tô Bằng nghe vậy, cười lạnh một tiếng, hần đối với mấy môn phái lớn này, đã sớm không quan tâm lắm, hần đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, để những môn phái lớn này, xem thử thái độ của mình, hiểu rõ Lương Châu Dự châu rất cuộc họ gì!

...

Tô Bằng nghe xong tin tức kia, liền cùng Lý Mục, Quách Lỗi thương lượng, tiếp kiến đặc sứ Phổ Ninh kiểm phái sai tới.

Đợi đến khi gặp mặt, Tô Bằng phát hiện, đặc sứ Phổ Ninh kiểm phái kia, quả nhiên nông cuồng, người kia tựa hồ là một nhân vật cấp trưởng lão trong Phổ Ninh kiểm phái, chỉ là rất ít xuống núi, bình thường ở Phổ Ninh kiểm phái sống an nhàn sung sướng quen, lại thêm cha hắn là một người đã từng quyền thế cực cao trong Phổ Ninh kiểm phái, cho nên có chút ngang ngược, thực không xem mình là người ngoài, thấy Tô Bằng trước mặt, nước miếng tung tóe, bộ dạng như chủ nhân, bảo Tô Bằng làm này làm kia.

Tô Bằng thấy, không khỏi giận quá hoá cười, dạng tính cách này, hoàn toàn không phải giả bộ, Tô Bằng cũng coi như đã hiểu, Phổ Ninh kiểm phái phái người như vậy làm đặc sứ, một phương diện là ghét mình, một phương diện là thử dò xét thái độ của mình, nếu như mình có thể chịu được người này, đã nói lên mình không có quyết đoán, hoặc thực lực không đủ, sợ Phổ Ninh kiểm phái, là một quả hồng dễ bóp.

Mà mục đích cuối cùng của người Phổ Ninh kiểm phái, khó không phải thấy người thượng toan hạ khiêu này không vừa mắt, nhưng ngại phụ thân của người này công hiến quá lớn với Phổ Ninh kiểm phái không tiện chinh hắn, nên phái đến Lâm Y làm đặc sứ, người Phổ Ninh kiểm phái kia, sợ là muốn mượn tay mình giáo huấn người này.

Nếu đã nghĩ rõ điểm này, không khó nhìn ra người này có thể là người Phổ Ninh kiểm phái thả ra ghét mình, chính là cố ý bắt mình đánh. Tô Bằng nghe tên kia tỏ vẻ chính là chủ Dự châu, không khỏi nhin không được mà bật cười.

“Cũng được... Mặc dù biết ý đồ của đối phương, nhưng phương đòi đánh đến như vậy, ta cũng không thể phụ lòng người ta được”.

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, tay hắn cũng không rảnh, chụp lấy “Đặc sứ” Phổ Ninh kiểm phái này này, đầu tiên là đánh gãy răng người này, sau đó đè xuống đất, đập mạnh một trận.

Cuối cùng, Tô Bằng đánh gãy hơn mười cái xương sườn của đối phương, lúc này mới thản nhiên dừng tay, nói với mấy phó sứ đã kinh hãi trợn mắt

há hốc mồm của Phở Ninh kiếm phái.

“Người này vô lễ với ta, dựa theo quy củ Lương Châu nên chém, có điều nể hấn là Phở Ninh kiếm phái phái tới, nên tạm thời để đầu hấn lại trên cổ hấn, hôm nay dạy dỗ một trận nhỏ, coi như nể mặt Phở Ninh kiếm phái các người, không lấy mạng hấn, Phở Ninh kiếm phái các người phải cảm kích. Lần sau phái một người thông tình đạt lý đến, không nên lại để ta ra tay thay các người quản giáo người”.

Nói xong, bên cạnh đi tới một tên thân binh, đưa khăn cho Tô Bằng lau tay, Tô Bằng cầm khăn lau lau tay, sau đó thản nhiên rời đi, trước khi đi còn đập thêm một cước lên đặc sứ Phở Ninh kiếm phái hừ hừ trên mặt đất, sau đó lưu lại Lý Mục và Quách Lỗi, đối mặt với mấy phó sứ Phở Ninh kiếm phái đã bị hù đến độ mặt không còn chút máu.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của Tô Bằng, đặc sứ này sau khi bị đuổi về Phở Ninh kiếm phái, cũng không nhắc lên bao nhiêu sóng gió, Tô Bằng nghe đồn trên dưới của Phở Ninh kiếm phái đều lòng đầy căm phẫn vì đặc sứ bị thương, bảo là muốn điều động người cả Phở Ninh kiếm phái, huyết tẩy phủ thứ sử Lương Châu Lâm Y báo thù cho đặc sứ, nhưng cuối cùng chỉ là tạo thanh thế cho có, đến cuối cùng, Phở Ninh kiếm phái mặc dù ngoài mặt vẫn lòng đầy căm phẫn gào đòi huyết tẩy Lâm Y, nhưng trên thực tế lại lần nữa phái một vị đặc sứ, lặng lẽ đi tới Lâm Y.

Lần này đặc sứ của Phở Ninh kiếm phái, lại ôn trọng hơn so với lần trước nhiều, nghe nói là một trưởng lão truyền công chân chính của Phở Ninh kiếm phái, tuổi tác lịch duyệt đều có, quả thật là một người đàm luận chân chính.

Tô Bằng biết lần này tới chính là chính chủ, cũng chẳng làm nhục người ta, cấp bậc lễ nghĩa chu đáo ghênh đón đối phương, sau đó hai bên bắt đầu đàm phán.

Chính thức đàm phán không bao lâu, hai bên liền tiến vào đàm phán mang tính thực chất...

Trên bàn đàm phán, đặc sứ Phở Ninh kiếm phái chừng năm mươi tuổi, giữ bộ râu dài kia, ngôn từ kịch liệt kháng nghị với Tô Bằng...

Chương 912: Uy hiếp

” Tô tế tửu, điều kiện ngươi đưa ra cho Phổ Ninh kiếm phái chúng ta, không khỏi cũng quá thấp rồi! Chẳng những Phổ Ninh kiếm phái hàng năm ở trong Dự Châu chiêu mộ đệ tử, ngươi trước tiên phải khảo sát một lần, trước khi thu nhận thành một đám người đội quân chính thống của các ngươi, hơn nữa cửa hàng của Phổ Ninh kiếm phái chúng ta, phải nộp thuế giống như những thương nhân đó sao, mấy điều này không nói làm gì, chỉ nói một điều cuối cùng, đệ tử Phổ Ninh kiếm phái chúng ta, muốn gia nhập vào trong hệ thống quân chính của Lương Châu Dự Châu các ngươi, nhất định phải tiến hành kiểm tra chiến tích, còn phải tập trung tiến hành ba tháng học tập tư tưởng chính trị... Ngươi có thể nói cho ta biết, tư tưởng học tập chính trị này rốt cuộc là cái gì không?”

Đặc sứ râu quai nón của Phổ Ninh kiếm phái, vỗ bàn, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng vẫn bình thản ngồi im tại chỗ, vẫn còn tâm tình trêu chọc vị trưởng lão Phổ Ninh kiếm phái ngồi ở trước mặt hắn này... Người này họ Quan, lại có râu quai nón, đáng tiếc thế giới này không có Quan Nhị gia, nếu không đặc sứ này ngược lại cũng có thể được gọi là Tiểu Quan Công.

Tô Bằng ngồi im tại chỗ, Lý Mục ở bên cạnh Tô Bằng thì lại bắt đầu nói chuyện, có điều lúc này Lý Mục nói chuyện, hoàn toàn không giống như bộ dạng cương quyết mạnh mẽ lúc bình thường, chỉ là chậm rãi có phần lười biếng nói.

” Học tập tư tưởng chính trị, tên cũ là tư nghị, chính là học tập tư tưởng, về phần chính trị, là từ ngữ địa phương của quê nhà chúng ta, chính là trước khi quan mới nhậm chức, cần phải tiến hành đào tạo một chút mà thôi, ngươi không cần kích động như vậy, ngồi xuống từ từ nói chuyện.”

” Hừ! Ta thấy không cần phải nói chuyện nữa! Các ngươi căn bản không có thành ý! Tô tế tửu, đừng tưởng rằng Phổ Ninh kiếm phái chúng ta là cầu các ngươi tiếp nhận Dự Châu, các ngươi không đáp ứng điều kiện của chúng ta, Kinh Châu Thiết Quan Vương Tiết Đồng, Từ Châu Thanh Long minh Mạnh Khánh Long, đều sẵn sàng vô cùng tiếp nhận chúng ta!”

Đặc sứ Phổ Ninh kiếm phái này, hừ lạnh một tiếng, nói với Tô Bằng.

Nghe đến đó, Tô Bằng rút cuộc thu hồi tinh thần, hẩn nhìn đặc sứ này, mỉm cười, nói.

” Quan trưởng lão, tất cả mọi người là người thông minh, nói trắng ra, lời nói này của ngươi, cho dù là đứa trẻ ba tuổi của Lương Châu, cũng không lừa được, cần gì phải cố làm ra vẻ ở trước mặt ta? Ba nhà chia cắt Dự Châu, ngoại trừ ta ra, căn bản sẽ không có ai tiếp nhận các ngươi.”

Nghe lời của Tô Bằng như thế, đặc sứ kia ánh mắt không khỏi chòng chọc, hẩn nhìn về phía Tô Bằng, nói.

” Tô tể tửu, lời này của ngươi, không khỏi có chút quá đáng rồi đó.”

” Ha ha, nếu ngươi đã muốn nghe, thì ta cũng không ngại phân tích cho ngươi nghe.”

Tô Bằng nghe vậy, mỉm cười, nói.

” Phổ Ninh kiểm phái các ngươi, trước kia cùng Vũ Văn gia, xem như là một loại quan hệ cộng sinh, các ngươi cung cấp nhân tài cho Vũ Văn gia, Vũ Văn gia quản lý Dự Châu, trụ cột ủng hộ bảo vệ các ngươi, hơn nữa cho phép các ngươi mở cửa hàng, ở Dự Châu giảm miễn thuế má... Có thể nói, ở Dự Châu, các ngươi dựa vào nhau mà tồn tại, ngược lại quản lý Dự Châu coi như có một chút hình dạng... Ở trong lòng các ngươi, coi như mình thống trị Dự Châu, đều khó có khả năng làm tốt hơn Vũ Văn gia, dù sao các ngươi là môn phái giang hồ, không thể liên lụy quá nhiều vào trong sự vụ chính trị, các ngươi cũng chẳng có nhiều nhân tài chính trị, giao cho Vũ Văn gia quản lý, vẫn tốt hơn.”

” Chỉ là đáng tiếc, Vũ Văn gia các ngươi ủng hộ, thật sự là quá yếu kém, chỉ trong vòng một đêm, đã bị ta cùng Thiết Quan Vương, Mạnh Khánh Long đánh chiếm chỉ còn lại có hai thành trì... Các ngươi mặc dù muốn ủng hộ Vũ Văn gia, nhưng mà phản ứng không kịp nữa, Vũ Văn gia đã bị ba nhà chúng ta đánh cho tàn phế, chiếm đoạt.”

” Các ngươi thấy không thể ủng hộ Vũ Văn gia được nữa, ngược lại thay đổi sách lược, trông chờ lần nữa, tìm kiếm một thời cơ, có lợi nhất cho Phổ Ninh kiểm phái các ngươi.”

” Mà bây giờ, ba nhà chúng ta, đều đang ở thế giằng co, không ai có thể công thành, các người cảm thấy, đó là một cơ hội tốt nhất.”

” Các người lúc này hẹn ta đàm phán, chính là cho rằng ta đối mặt trước áp lực của Kinh Châu Thiết Quan Vương cùng Thanh Long minh Mạnh Khánh Long, không dám hành động thiếu suy nghĩ, Phổ Ninh kiểm phái các người ở trên chiến trường cân bằng này, là một quả cân cực kỳ quan trọng, đây ngã nó về bên nào, ai chiếm được phần thắng, cho nên các người rất là kiềm chế, cảm giác có thể áp chế ta, cho nên đưa ra điều kiện vớ vẩn như vậy.... Ta đoán, các người không chỉ tìm đến ta, đoán chừng còn người đi tìm Thiết Quan Vương cùng Thanh Long minh Mạnh Khánh Long, ta nói đúng chứ, Quan trưởng lão?”

Quan Phong nghe vậy, hần nói với Tô Bằng.

” Có cái gì không đúng chứ? Sự thật chính là như thế, bây giờ ba nhà các người giằng co, ai có được sự ủng hộ của Phổ Ninh kiểm phái chúng ta, thì chiếm được Dự Châu, chúng ta chính là quan trọng như thế!

“Sai!”

Tô Bằng nghe vậy, cười lạnh quát to một tiếng, nói.

” Sai lầm lớn đặc biệt lớn! So với ba người chúng ta, Phổ Ninh kiểm phái các người, mới là người nên cảm thấy bất an!”

” Ha ha... Tô té tửu, người đừng hòng hù dọa được ta, Phổ Ninh kiểm phái chúng ta, chẳng lẽ không phải là bên an toàn nhất sao?”

Quan Phong nghe vậy, ha ha cười lớn, nói với Tô Bằng.

” Quan trưởng lão, người thật sự không hiểu sao, hay là giả vờ hồ đồ?”

Tô Bằng nghe vậy, khoát khoát tay chỉ, nói với Quan Phong.

” Quan trưởng lão, Phổ Ninh Kiểm Phái của các người, đối mặt với thế cuộc trước mắt đơn giản chỉ có ba loại lựa chọn. Hoặc là ngồi xem ba nhà chúng ta hổ đấu, hoặc là lựa chọn ủng hộ một phe trong chúng ta, hoặc là bản thân khuấy đảo thế cục, bồi dưỡng Vũ Văn gia lần nữa... Nhưng mà,

những lựa chọn này, ngoại trừ đầu nhập vào Tô Bằng ta, các người không còn đường nào có thể đi cả.”

” Nói đến hợp tác với người của Thiết quan Vương Tiết Đồng hoặc là Thanh Long Minh, căn bản không có khả năng.”

” Thiết quan Vương Tiết Đồng, bản thân là người khôn khéo, người ta là lẫn lộn quen rồi... Tính toán so với các người còn tinh tường hơn, trong ba nhà chúng ta, hẳn là yếu nhất, nếu hẳn và người kết minh, cướp lấy Dự châu, tất nhiên còn phải dựa vào các người... Nhưng nói như vậy, Dự châu đến tột cùng là của Tiết Đồng hẳn hay là của Phổ Ninh Kiếm Phái các người?”

” Mạnh Khánh Long của Thanh Long Minh cũng vậy, hẳn tuy rằng thực lực tương đối mạnh nhưng cũng chẳng mạnh được mấy, hẳn giống như Thiết Quan Vương Tiết Đồng đều là thủ lĩnh của thế lực bọn họ, tất nhiên có ý thức độc bá. Tình huống của hẳn với Thiết quan vương khác nhau ở chỗ, thực lực của hẳn mạnh hơn, hẳn tất nhiên sẽ không phân một chén canh này ra ngoài, cho dù tạm thời kết minh cùng các người, quan hệ tan vỡ cũng là chuyện sớm hay muộn, sau khi đoạt được toàn cảnh Dự châu tất nhiên phải đem mũi giáo nhắm ngay Phổ Ninh Kiếm Phái của người.”

” Hai nhà bọn họ, còn có một nguyên nhân lớn nhất không dám kết minh với người là. vũ lực của các người thật sự quá mạnh mẽ. Mà còn hai nhà bọn họ theo ta được biết, không có cao thủ cấp trưởng lão tương đương với các người, lấy loại người có địa vị như bọn họ này, tuyệt đối sẽ không sống ở dưới bóng ma tử vong khả năng tùy thời bị cao thủ các người giết chết, nói một cách khác, các người có thể uy hiếp được bọn họ, bọn họ lại không thể làm thế đối với các người, cho nên, loại minh ước bất bình đẳng này, bọn họ nhất định là sẽ không đồng ý.”

” Về phần Vũ Văn gia... Đã là năm bè bảy mảng, chỉ cần các người bồi dưỡng, cũng sẽ bị liên hợp ba nhà chúng ta chèn ép, các người căn bản bồi dưỡng không nổi.”

Tô Bằng nhìn Quan Phong, nói với hẳn.

Quan Phong nghe vậy, sắc mặt dần dần trở nên lạnh lùng, có điều đến cuối cùng hẳn ngược lại còn phá lên cười.

” Ha ha ha ha... Được! Tô Tế Tửu quả nhiên là người biết chuyện, phân tích vô cùng thấu triệt, nhưng mà ta hỏi ngươi, Phổ Ninh Kiếm Phái ta nếu chỉ là tọa sơn quan hổ đấu, khuấy đảo thế cục Dự châu, các ngươi thì thế nào? Phổ Ninh Kiếm Phái ta cao thủ nhiều như mây, các ngươi có thể làm gì được chứ?”

Quan Phong ha ha cười, sau đó kiêu ngạo nói với Tô Bằng.

” Ngươi hình như quá ngây thơ rồi... Ta nếu đã nói tới chỗ này, đương nhiên có cách khắc chế thủ đoạn của các ngươi, ngươi yên tâm, ta sẽ không để cho các ngươi phát triển an toàn như thế.”

Tô Bằng nghe vậy, khẽ mỉm cười, nói với Quan Phong.

” Ô? Tô Bằng sao lại có lòng tin như vậy? Không nói những thứ khác, Phổ Ninh Kiếm Phái ta, là phái cao thủ cho dù giết không được ngươi cũng có thể giết được thủ hạ quan trọng dưới tay ngươi, ngươi không có khả năng phòng ngự khắp nơi, đến lúc đó chúng ta giết sạch, ngươi không có người nào có thể dùng, ngươi lại có thể làm thế nào được chứ?”

Quan Phong càn rỡ nói với Tô Bằng.

“Các ngươi dám làm như thế, ta liền tuyệt hậu Phổ Ninh Kiếm Phái của các ngươi, đem Phổ Ninh Kiếm Phái của ngươi nhổ tận gốc trên giang hồ!”

Tô Bằng nhìn Quan Phong, lạnh lùng nói.

” Ngươi có thể làm được sao? Tuyệt hậu Phổ Ninh Kiếm Phái ta, cho dù là Đại Không Tự cũng chưa chắc làm được, võ công thế núi hiểm trở, chỉ cần phá sơn đạo, binh lính bình thường không đi lên được, chỉ có thể phái cao thủ... Nhưng ngươi tìm được ở đâu nhiều cao thủ như vậy chứ!”

Quan Phong khinh thường nhìn Tô Bằng, trong miệng nói.

” Ta không có bảo sẽ phái cao thủ đi...”

” Phóng hỏa đốt núi!”

Tô Bằng cười lạnh, trong miệng nói.

Chương 913: Cái bầy

Bốn chữ này nói ra, Quan Phong đang cuồng tiếu, tiếng cười đột nhiên dừng lại!

Tô Bằng cười lạnh, nhìn Quan Phong biến sắc, nói.

” Lính của ta có lẽ không thể đi lên, nhưng mà ta có yêu quân, dầu hỏa ta cũng đầy đủ... Phổ Ninh Kiếm Phái các người nếu như thật sự không biết điều, còn dám uy hiếp người Tô mỗ ta, ta không ngại làm một trận hỏa thiêu tấn công núi! Cũng không tổn thất cái gì, có điều Phổ Ninh Kiếm Phái các người, việc vui mở lớn!”

Quan Phong nghe vậy, trên mặt không ngừng biến sắc, uy hiếp này, cũng là nhéo ở xương sườn của Phổ Ninh Kiếm Phái.

Cơ nghiệp gần ngàn năm của Phổ Ninh Kiếm Phái chủ yếu đều xây dựng ở trên núi, Phổ Đà tự cùng với Đại Bi các tuy rằng cũng là chi nhánh của Phổ Ninh Kiếm Phái, nhưng đệ tử không nhiều lắm, nhiều nhất vài trăm người, đại bộ phận đệ tử đều là ở Võ công Kiếm Các trên núi Võ Công.

Tô Bằng nếu phóng hỏa núi, vậy thật đúng là toàn bộ tài sản gần ngàn năm của Võ Công Kiếm Các đều bị hủy đi trong một bó đuốc.

Tàn nhẫn vô tình, những đệ tử bình thường của Võ Công Kiếm Các đó có thể hết bảy tám phần chết ở trong núi lửa.

Uy hiếp này của Tô Bằng thật sự bắt được nhược điểm của Quan Phong, hoặc là xương sườn của Phổ Ninh Kiếm Phái...

Võ Công sơn mặc dù có có hậu sơn, nhưng rất khó đi lại, nếu đốt núi, như vậy chính là kết quả thiêu trụi toàn bộ Võ Công sơn.

Những người khác thì thôi, nếu như là người Thanh Long minh hoặc là Thiết Quan Vương, nhiều nhất thiêu cháy từ dưới núi, người Phổ Ninh kiếm phái còn có cơ hội đào tẩu, nhưng thuộc hạ Tô Bằng, thì lại có hai ba ngàn yêu quân có thể bay.

Quan Phong trước khi đến cũng không phải không có tính toán, hẳn biết Tô Bằng sở dĩ có thể đánh hạ nhiều thành trì Dự Châu như vậy, toàn bộ nhờ yêu quân biết bay của hắn, một bên dùng dầu hỏa đốt tường thành, một bên công thành, đại hỏa khiến quân coi thành của Vũ Văn gia hoàn toàn không cách nào phòng ngự thành trì, liền bị công phá.

Yêu quân phi hành của Tô Bằng có bao nhiêu, Quan Phong cũng không biết, nhưng chỉ cần có hai ba ngàn người, mỗi người mang theo một trăm cân dầu hỏa, thì đủ để đốt trụ Vũ Công Kiếm Các rồi.

Đây là chuyện Quan Phong sợ nhất.

Tô Bằng không để ý đến Quan Phong sắc mặt càng lúc càng khó coi, tiếp tục nói với hắn.

”Đương nhiên, các ngươi nếu không đến ám sát người dưới trướng của ta, ta cũng sẽ không làm chuyện tuyệt tình như vậy, dù sao Phổ Ninh kiếm phái các ngươi cũng là môn phái truyền thừa gần ngàn năm rồi, ta cũng không muốn tiêu diệt như vậy, nhưng các ngươi nếu dám đụng đến người của ta, ta nhất định sẽ tiêu diệt toàn bộ các ngươi!”

Dừng một chút, Tô Bằng lại nói.

“Ta đoán, các ngươi cũng không trở nên mất lý trí như vậy, liệu sống liệu chết với chúng ta, để cho người khác ngư ông đắc lợi đó chứ... Bởi như vậy, các ngươi cũng chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn, nhưng mà, cho dù ba nhà chúng ta cuối cùng là ai chiếm được Dự Châu, đối với an toàn của Phổ Ninh kiếm phái các ngươi, đều là không dễ dàng, tình thế các ngươi cực kỳ xấu, đều là người quá ít, hơn nữa loại hình nhân tài chỉ có một, căn bản không cách nào khống chế cả Dự Châu, đợi một trong ba nhà chúng ta khống chế Dự Châu, như vậy dần dần, Phổ Ninh kiếm phái các ngươi, bị diệt chỉ là chuyện sớm hay muộn, dù sao các ngươi không phải là thần tiên, vẫn cần các loại nhu yếu phẩm khác.”

Nghe lời của Tô Bằng như thế, trên mặt của Quan Phong không khỏi có hơi trắng bệch, trên trán không ngừng tuôn mồ hôi.

Quách Lỗi nhìn thấy đối phương như thế, biết thời cơ đến, hấn mở miệng nói với Quan Phong.

” Lời của đại nhân tế tửu chúng ta, người hiểu chứ? Phở Ninh kiểm phái các người, căn bản không có lựa chọn đứng bên nào, trừ tế tửu đại nhân chúng ta có thể chứa chấp các người, các thế lực khác căn bản không chứa nổi đại Phật như các người, mà nếu như các người bây giờ không đứng ở phía sau tế tửu đại nhân, sau này Phở Ninh kiểm phái tất nhiên khó thoát cảnh diệt vong.”

Quan Phong nghe đến đó, đã không còn đáng vẻ kiêu ngạo ban nãy, chỉ thấy hấn không ngừng lau mồ hôi lạnh trên trán, nói với Tô Bằng.

“Đề ta suy nghĩ kỹ lại.”

” Không cần nghĩ, ta có thể bảo đảm, sau khi Phở Ninh kiểm phái các người nương nhờ ta, sau khi lập được công trạng, bảo đảm đối xử công bằng với các người, không chèn ép các người. Chúng ta có thể duy trì quan hệ hợp tác, đây là điểm mấu chốt của ta. Các người nếu còn muốn hô phong hoán vũ ở Dự Châu như lúc trước, vậy thì là không thể nào.”

Tô Bằng cuối cùng, nói với Quan Phong.

Quan Phong mặc dù không ngừng lau mồ hôi, nhưng mà mồ hôi vẫn không ngừng tuôn ra, sắc mặt hấn hết sức tái mét, cuối cùng khúm núm nói.

” Chuyện này ta không làm chủ được, đề ta trở về Phở Ninh kiểm phái bẩm báo chương môn.”

“Cũng được. Có điều thời gian tốt nhất nên sớm một chút, chúng ta nhanh chóng bàn bạc xuống xuôi, đừng mong kéo dài thời gian. Nếu quá lâu, ta cũng không dám chắc mình sẽ làm chuyện gì.”

Cuối cùng, Tô Bằng uy hiếp Quan Phong nói.

Quan Phong khúm núm gật đầu, Tô Bằng hơi vuốt cằm, nói với Quan Phong.

” Hôm nay chuyện nên nói đều nói cả rồi, người về hỏi ý kiến của người trong môn phái Phổ Ninh kiếm phái của người đi, đàm phán hôm nay, chấm dứt ở đây.”

Nói rồi, Tô Bằng cũng không để ý Quan Phong, cứ như vậy bỏ đi.

...

Quan Phong mang theo tâm tình thấp thỏm bất an, trở về Phổ Ninh kiếm phái, Tô Bằng thì lại cùng hai người Lý Mục và Quách Lỗi, mở một cuộc họp.

“Ông chủ, người nói yêu cầu chúng ta đưa ra, Phổ Ninh kiếm phái sẽ đáp ứng sao?”

Lý Mục hỏi Tô Bằng.

“Ta nghĩ có lẽ vậy, dù sao chúng ta cũng không phải không đáp ứng chọn lựa nhân tài Phổ Ninh kiếm phái, cũng không phải cấm bọn họ thiết lập cửa hàng, chỉ là muốn đối xử công bằng với bọn họ, Phổ Ninh kiếm phái cho dù bất mãn, cũng sẽ không quá mức kiên quyết, dù sao chúng ta vẫn chưa lại một lỗi ra cho bọn họ... hoặc là, chưa lại một cái bẫy.”

“Đúng vậy, người thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi, vẫn không biết lợi hại của tư tưởng chính trị, đợi đến khi bọn họ biết tư tưởng chính trị là dạy cái gì, sợ là muốn khóc cũng khóc không được.”

Tô Bằng cười cười, nói với Lý Mục.

Nói xong, Tô Bằng quay đầu, nhìn về phía Quách Lỗi, nói với hắn.

“Quách Lỗi, người quả thật có thể đi bán hàng đa cấp đấy, chúng ta toàn bộ đều dựa vào người đó.”

Quách Lỗi nghe vậy, mỉm cười, nói.

“Ông chủ, lúc ở trường từng làm nghiên cứu bán hàng đa cấp và điều tra xã hội, cho dù là hình thức bán hàng đa cấp hào phóng của phương bắc, hay là bán hàng đa cấp hình thức ôn hòa của phương nam, đều nắm giữ nhất định,

những người Phở Ninh kiểm phái đó, chỉ cần cho ta ba tháng, ta bảo đảm có thể tẩy não hoàn toàn bọn họ, để cho bọn họ từ đáy lòng cảm thấy, bán mạng cho ông chủ, chính là vì bản thân bọn họ, chính là vì tốt cho Phở Ninh kiểm phái, cho dù sự phụ của bọn họ đích thân đến nói chúng ta không tốt, bọn họ cũng sẽ phản bác.”

Tô Bằng nghe vậy, vuốt cằm nói.

” Như thế tốt nhất... Nói đến kỹ thuật tẩy não, thế giới Tử Vong Luân Hồi cũng phát triển vừa vặn, nói đó có đội bán hàng đa cấp lợi hại như ở thế giới chúng ta sao? Chúng ta cũng dựa theo hình thức bán hàng đa cấp, có thư của ta đảm bảo, làm ra một cơ chế tích điểm, để các đệ tử của Phở Ninh Kiểm Phái đó đều mơ tưởng đến ” Thành công”, cố gắng làm việc cho chúng ta.”

Quách Lỗi gật đầu, nói.

” Lão bản yên tâm đi, về kỹ thuật không có bất cứ vấn đề gì, nếu người muốn ta có thể từ trong nước đào ra mấy bậc thầy về bán hàng đa cấp chân chính, không thành vấn đề...”

...

Tô Bằng hàn huyên với Lý Mục và Quách Lỗi một hồi, cảm giác rất hài lòng.

Điều kiện hắn đưa cho Phở Ninh Kiểm Phái, bản thân đã tồn tại một cái bấy.

Hắn ở trên điều kiện đề ra áp lực nhất định, khiến Phở Ninh Kiểm Phái cảm thấy áp lực rất lớn, duy chỉ có khiến Phở Ninh Kiểm Phái lúc gia nhập hệ thống quân chính của mình, nhìn như cũng rất nghiêm khắc, trên thực tế đang mở đèn xanh.

Người của Phở Ninh Kiểm Phái chỉ cần không phải kẻ ngu, nhất định sẽ thấy được chỗ nhìn như là ” Sợ hở” này, mưu toan để đệ tử từ bên trong công phá thành lũy của tập đoàn Tô Bằng, đạt tới mục tiêu không đánh mà thắng còn tiêu diệt được tập đoàn của Tô Bằng.

Nhưng mà những người đó lại không tính ra được, thủ hạ dưới tay Tô Bằng có nhân tài như Quách Lỗi. Loại động vật là con người này, thì không cách nào kháng trụ được thế tấn công tầy nã, người ý chí càng kiên định, trong hoàn cảnh như vậy cũng gánh không được bao lâu. Vô công cao? Vô dụng, vô công cao tới đâu, người cũng luyện không được suy nghĩ.

Người trong thế giới Tử Vong Luân Hồi có lẽ lại càng dễ bị tầy nã, dù sao đối mặt với bán hàng đa cấp, bọn họ không có tâm lý đề phòng giống như là người hiện đại, cơ bản cũng là một tờ giấy trắng.

Chỉ cần Phổ Ninh Kiếm Phái dám đem đệ tử đến chỗ Tô Bằng, Tô Bằng có thể bảo đảm để cho bọn họ ” chỉ có tới chứ không có lui”!

...

Chương 914: Vũ Văn gia quy hàng

Cấp cao của Phổ Ninh Kiếm Phái nhận được tin tức Quan Phong mạng về, bên trong nội bộ ong ong như ong vỡ tổ vài ngày, cuối cùng cũng chẳng có được kết quả gì.

Cuối cùng vẫn là chương môn Phổ Ninh Kiếm Phái nhìn thấu ” Sơ hở” trong yêu cầu của Tô Bằng, thuyết phục các vị trưởng lão trong môn.

Chương môn Phổ Ninh Kiếm Phái thuyết phục những trưởng lão kia.

“Hừ, ta xem Tô Bằng kia tuy rằng giao hoạt, nhưng không trí tuệ cho lắm, hắn muốn hạn chế Phổ Ninh Kiếm Phái ta sao? Vậy hãy để cho hắn hạn chế đi, chỉ cần hắn đáp ứng đệ tử của Phổ Ninh Kiếm Phái ta có thể nhậm chức trong quân phủ của hắn, không đến ba năm, chúng ta có thể phá vỡ hắn từ bên trong!”

“Đệ tử Phổ Ninh Kiếm Phái ta, đối với môn phái cũng đủ trung thành, năng lực lại cũng không yếu, chỉ cần thời gian tôi luyện nhiều hơn một chút, Dự châu đúng là vẫn của chúng ta!”

Các trưởng lão khác của Phổ Ninh Kiếm Phái nghe lời của chương môn nói, cả đám đều gật đầu đồng ý, cuối cùng, vị chương môn này thuyết phục các

trưởng lão môn hạ quyết định cùng Tô Bằng chính thức kết minh.

Lần này người Phổ Ninh Kiếm Phái phái đi, có đầy đủ phân lượng, là một vị cấp trưởng lão của Phổ Ninh Kiếm Phái, tuổi sợ là đã có trăm tuổi, Phổ Ninh Kiếm Phái phái ra ngoài vị nhân vật cấp trưởng lão này, một mặt là để tỏ lòng coi trọng với Tô Bằng, một mặt khác cũng là để uy hiếp thế lực của Tô Bằng, tương đương nói cho Tô Bằng biết.

“Chớ đắc ý, nhìn xem, chỗ này của ta còn có cao thủ vũ lực cỡ vũ khí hạt nhân, Tô Bằng người thành thật một chút cho ta!”

Tô Bằng tuy rằng cũng biết ý đồ của đối phương, nhưng cũng không phá hỏng gì, dùng quy cách rất cao ngênh đón vị trưởng lão Phổ Ninh Kiếm Phái này.

Lúc này đây, bởi vì hai bên từ hai lần trước đều đã đạt được sự ăn ý lớn, tranh chấp cũng không phải là rất nhiều, chỉ là thảo luận một số vấn đề chi tiết một hồi, những chuyện này, thậm chí không cần Tô Bằng tự thân xuất mã, chỉ dựa vào những thủ hạ tinh thông đàm phán cùng với các chế độ điều lệ chế định của mình kia cũng đã đủ thu phục xong rồi.

Vị trưởng lão Phổ Ninh Kiếm Phái kia tất nhiên cũng không cần tham dự loại tục vụ này, đương nhiên có thủ hạ trợ giúp vị trưởng lão này bàn bạc đàm phán với Tô Bằng.

Về phần vị trưởng lão Phổ Ninh Kiếm Phái kia, đề nghị hoạt động gân cốt với Tô Bằng một chút.

Tô Bằng ngược lại cũng không sao cả, cùng theo vị trưởng lão này ra ngoài, ”Đi đi lại lại” hai canh giờ, chỉ có điều lúc trở lại, vị trưởng lão kia quần áo có chút không chỉnh tề, còn có chút khạc ra máu.

Môn nhân Phổ Ninh Kiếm Phái hỏi thăm, vị trưởng lão này chỉ nói qua loa.

“Ho lao mà thôi.”

Mà khi đêm đến, sau khi Tô Bằng cùng với vị trưởng lão này ký kết xong hiệp ước, vị trưởng lão này suốt đêm trở về núi Võ Công, cũng không biết

là vội vã đem hiệp ước về hay là đi trị liệu bệnh “ho lao” cũng nên.

...

Ba ngày sau, ở Quận Dự Trung.

Người của Phổ Ninh Kiếm Phái tiến vào Quận Dự Trung, triệu tập các tộc nhân còn sót lại của Vũ Văn gia tiến hành hội nghị, đáp ứng bọn họ nếu dâng ra Quận Dự Trung, như vậy Tô Bằng liên thủ với Phổ Ninh Kiếm Phái đứng ra bảo đảm sẽ bảo vệ Vũ Văn gia từ nay về sau không phải huyết mạch đoạn tuyệt.

Nhìn thấy người của Phổ Ninh Kiếm Phái xuất hiện, mọi người ở Vũ Văn gia hai mặt nhìn nhau. Trong lòng bọn họ sự chống đỡ cuối cùng cũng đã biến mất.

Sau khi trải qua một trận trầm mặc, trưởng lão Vũ Văn gia rốt cuộc có người bắt đầu đồng ý, cuối cùng hơn phân nửa Quyền trưởng lão của Vũ Văn gia đều đồng ý với điều kiện của Phổ Ninh Kiếm Phái.

Chỉ có gia chủ Vũ Văn gia, Vũ Văn Chu kịch liệt chống cự, hấn lớn tiếng kêu gọi.

“Bọn người tin bọn đạo chích Tô Bằng, chính là tội nhân thiên cổ cho việc Vũ Văn gia huyết mạch đoạn tuyệt!”

Đáng tiếc, trưởng lão của Vũ Văn gia cuối cùng vẫn là lựa chọn tin Phổ Ninh Kiếm Phái và Tô Bằng, hoặc là nói, bọn họ giữa ngồi chờ chết ngọc đá cùng vỡ cùng với kéo dài hơi tàn còn một đường sống, bọn họ đã chọn cái thứ hai, đồng ý đầu hàng. Mà đổi lại tòa thành trì mà người của Vũ Văn gia tộc chiếm được, cũng chính là tòa thành trì ngăn cản Kinh Châu Thiết quan Vương tiến quân kia, liền trở thành đất phong mà Tô Bằng chia cho Vũ Văn gia.

Đầu hàng rất nhanh được an bài xong, gia chủ Vũ Văn gia Vũ Văn Chu bị giam lỏng, người của Vũ Văn gia tộc khác an bài một nghi thức giao tiếp ngắn gọn, liền đem Quận Dự Trung giao cho Tô Bằng, thậm chí bọn họ

ngay cả binh sĩ đều không mang bao nhiêu, các binh sĩ khác họ toàn bộ để lại cho Tô Bằng, chỉ mang đi ba nghìn binh của Vũ Văn gia tộc.

Tô Bằng cũng hết lòng tuân thủ lời hứa hẹn, không có nửa đường công kích những người đầu hàng của Vũ Văn gia, hắn đem những người này bỏ vào trong tòa thành ngăn cản Thiết quan Vương tiến quân này, sau đó phái người đưa đồ quân nhu lương thảo, đồng thời còn tặng một ngàn đao thép thượng phẩm cho người của Vũ Văn gia. Tô Bằng phái người truyền đạt lời nhắn, tòa thành trì kia Tô Bằng sẽ không trông nom, những điều này là để đền bù tổn thất cho việc Vũ Văn gia nhường lại Quận Dự Trung. Từ nay về sau muốn bảo vệ tòa thành trì kia, thua mua vật tư cứ xuất tiền mua đi, Tô Bằng bên này có thể ký sổ nợ, nhưng tiền không thể không trả.

Cứ như vậy, Tô Bằng tiếp nhận quận Dự Trung không đánh mà thắng, cả nhà Vũ Văn Chu của Vũ Văn gia sau khi biết được binh Lương Châu của Tô Bằng vào thành, thở dài một tiếng, bị phần cắt cổ tự sát.

Người Thanh Long minh bị bao vây trong quận Dự Trung, mãi đến khi trên thành trì quận Dự Trung đổi thành quân kỳ của quân Lương Châu, mới kịp phản ứng quận Dự Trung đã đổi chủ.

Chủ tướng Thanh Long minh, xem ra là tức điên rồi, không ngờ trực tiếp hạ lệnh công thành, đáng tiếc Tô Bằng binh hùng tướng mạnh, sĩ khí như cầu vồng, người Vũ Văn gia làm sao có thể so sánh được? Công thành một trận, Thanh Long minh để lại hơn một ngàn thi thể, còn đối phương dường như cũng kịp phản ứng, quận Dự Trung không thể cường công được, nhưng lại sợ Tô Bằng ra khỏi thành đánh lên, cho nên thừa dịp bóng tối, trực tiếp lui binh hơn một trăm dặm, lui trở về một thành trì khác phòng thủ.

Như thế, thế cục Dự Châu lại ổn định lại, Tô Bằng thoág chốc chiếm được hai phần ba thành trì Dự Châu, càng dùng người Vũ Văn gia ngăn cản Kinh Châu Thiết Quan Vương, chiếm được quận Dự Trung chống đỡ Thanh Long minh, Dự Châu lần nữa ổn định lại.

Lần này, là gần như chính thức ổn định, quận Dự Trung thành lũy phòng thủ kiên cố, đã trở thành một cứ điểm to lớn của Tô Bằng ở Dự Châu, giống như chiếm được trung vị Thiên Nguyên trong cờ vây, tiến có thể công lui có

thể thủ, thể lực nối liền thành một chuỗi, chỉ cần có thêm kinh tế, sẽ phòng thủ kiên cố.

...

...

Vũ Văn gia ngày hôm sau quy hàng.

Tô Bằng đã ở trên quận Dự Trung vốn là mảnh đất tổ tiên của Vũ Văn gia, thành lập phủ đệ mới, ở nơi này xử lý một vài việc.

Hôm nay, là Quách Lỗi cùng Lý Mục đến nơi này, bẩm báo tình hình trong lãnh địa cho Tô Bằng.

Không chỉ như thế, cao thủ dưới trướng Tô Bằng, cũng ở tring này, nghe Tô Bằng bàn giao nhiệm vụ cho bọn họ.

Lúc này, Tô Bằng đang cùng bọn người Đàm Minh bàn giao công việc.

“Đàm Minh, lần này đi quận Giang Ninh Tô Châu, chuyện ta phân phó, ngươi nghe hiểu chứ?”

Tô Bằng nhìn Đàm Minh, nói với hắn.

“Thuộc hạ nhớ kỹ, nhưng mà thuộc hạ không rõ, chủ thượng vì sao phải phân phó như thế?”

Đàm Minh đứng ở trước mặt Tô Bằng, có chút nghi hoặc nói với Tô Bằng.

Hôm nay Tô Bằng gọi Đàm Minh đến quận Dự Trung gặp mình, mà mệnh lệnh Tô Bằng đưa cho hắn, khiến cho Đàm Minh cảm giác có chút hơi ù ù cạc cạc.

Mệnh lệnh Tô Bằng đưa cho hắn, chính là muốn Đàm Minh dẫn đầu một đám các cao thủ, đi quận Giang Ninh Tô Châu, tiếp xúc người cầm quyền quận Giang Ninh, mặt ngoài, là quan hệ liên lạc giữa Tô Bằng cùng thành chủ quận Giang Ninh Mạc Thiên Kinh, tiến hành gia tăng hợp tác kinh tế và quân sự, mà trên thực tế, ý đồ chân chính Tô Bằng muốn hắn đến đó, chính

là dùng các loại thủ đoạn, khơi mào mâu thuẫn Nhật Nguyệt đường và các môn phái giang hồ ở quận Giang Ninh, cố gắng thông qua mâu thuẫn giết chết cao thủ đối phương.

Mệnh lệnh này coi như có thể hiểu được, Đàm Minh biết Tô Bằng xuất thân ở quận Giang Ninh, có lẽ người Nhật Nguyệt đường đã từng đắc tội với hắn cũng nói không chừng, lần này là mượn việc công trả thù riêng, nhưng Tô Bằng lại đưa ra một danh sách, nói với Đàm Minh những người này trong Nhật Nguyệt đường tuyệt đối không cho phép sát thương, nếu giết lầm người, Đàm Minh phải tự xách đầu tới gặp hắn.

Đàm Minh không hiểu rõ lắm ý đồ thực sự của Tô Bằng, có chút mơ hồ, cho nên mới hỏi lại Tô Bằng.

Chương 915: Quân Tinh Hội

Thấy Đàm Minh khó hiểu, Tô Bằng cũng không ra vẻ cao thâm, chỉ là nói với Đàm Minh.

“Tình hình thực tế khá là phức tạp, người cũng biết ta là người quận Giang Ninh Tô Châu, cũng xuất đạo giang hồ ở quận Giang Ninh, đối với nơi đó tương đối quen thuộc, cho nên ta biết Nhật Nguyệt đường... Tổ chức giang hồ này, có lẽ thực lực không phải đặc biệt mạnh mẽ, nhưng lại là một tổ chức to lớn, chủ nhân chân chính Nhật Nguyệt đường, là một người rất có dã tâm, toan tính quá nhiều, ta muốn làm suy yếu thế lực của hắn, mới bảo người đi giết Nhật Nguyệt đường.”

“Có điều ta dù sao cũng là người quận Giang Ninh, ở đó có không ít bằng hữu. Người trên danh sách ta đưa cho người, đều là người quen của ta, bọn họ bởi vì các loại nguyên nhân, bị bức ép gia nhập Nhật Nguyệt đường, nhưng đều thực sự không phải là ý nguyện bản thân, ta mặc dù muốn đả kích thực lực Nhật Nguyệt đường, nhưng không hy vọng người ra tay đối với bạn cũ của ta.”

“Cho nên lúc người đi Tô Châu, nhận rõ ràng người trên này, ta sẽ cho người một phương thức liên lạc, và một bức thư, người tới đó, liên lạc với một người tên là Quý Minh, hắn sẽ cho người tình báo của Nhật Nguyệt đường.”

Nghe thấy những lời này, Đàm Minh cảm giác mình chạm đến một vài manh mối, hần khẽ gật đầu, nói.

“Thuộc hạ sẽ không làm nhục sứ mệnh.”

Tô Bằng gật đầu, sau đó đem phương thức liên lạc Quý Minh đưa cho Đàm Minh, lại tự tay viết một bức thư đưa cho Đàm Minh, Đàm Minh lĩnh mệnh, lui xuống hành động.

Tô Bằng lại cùng hai người Lý Mục cùng Quách Lỗi bàn bạc một vài phương lược xử lý công việc trong lãnh địa gần đây, sau đó hai người Lý Mục cùng Quách Lỗi lui xuống.

Thấy mọi người đều rời khỏi phòng nghị sự, Tô Bằng lúc này mới đứng lên, đi đến cửa phòng nghị sự, hai tay đặt sau lưng, thở dài một tiếng.

Tô Bằng sở dĩ muốn thư sinh u ám Đàm Minh đi Tô Châu, chính là vì chuyện lần trước ông nội nói với hắn.

Từ sau khi Tô Bằng biết rằng bọn người Vương Nguyên Lão, mục đích cao nhất chính là có thể lợi dụng trò chơi Tử Vong Luân Hồi chế tạo chiến sĩ đặc dị công năng, hắn vẫn luôn suy nghĩ, làm thế nào để suy yếu đối phương.

Chuyện này đối với Tô Bằng cực kỳ quan trọng, bởi vì Tô Bằng không xác định thời gian hành động của đối phương, nếu như đối phương quả thật lợi dụng những chiến sĩ đặc dị công năng này chiếm đoạt chính quyền Trung Quốc, gia tộc Tô Bằng có thể nói cả đời toàn gia đều không thể ở Trung Quốc sửa án lại được nữa, kết quả tốt nhất, cũng chính là Tô Bằng đem cả gia tộc đưa ra nước ngoài, ở nước ngoài thành lập thế lực mới.

Chỉ là dù sao không phải là đất đai của mình, trong lòng không nở, mà ông nội Tô Bằng chưa hẳn muốn ra nước ngoài, nếu ông nội Tô Bằng ra nước ngoài, đối phương càng có thể chụp đủ loại tội danh, tham quan, chạy trốn, thậm chí phản quốc... Tô Bằng sợ lão gia tử chịu không được.

Tô Bằng không muốn gia tộc của mình mất đi căn cơ ở trong nước, cho nên, Tô Bằng nhất định phải đập tan âm mưu của đối phương.

Nhưng mà, nếu như nói muốn đập tan âm mưu của đối phương, Tô Bằng có hai điểm, cảm giác mình rất khó nắm chắc.

Điểm thứ nhất, chính là nếu như là bản thân tự mình ra tay, Tô Bằng thực lực tuy mạnh, cũng không dám chắc đối phương không có cá lọt lưới, nếu như bị người nhận ra bản thân, như vậy bọn người Vương Nguyên Lão cá chết lưới rách, trực tiếp ra tay với ông nội mình ở trong nước, vấn đề sẽ khá là nghiêm trọng.

Điểm lo lắng thứ hai, Tô Bằng không xác định, người Nhật Nguyệt đường, có phải là toàn bộ át chủ bài chính thức của đối phương hay không.

Điểm lo lắng này, cũng là từ khi Tô lão gia tử hôn mê Tô Bằng mới bắt đầu hoài nghi.

Bởi vì nếu như đối phương chỉ dùng phương pháo của trò chơi Tử Vong Luân Hồi để làm cho Tô lão gia tử hôn mê, như vậy thực lực của đối phương ở trong trò chơi nhất định không thấp, bởi vì bản thân Tô Bằng cũng không nhận ra loại pháp thuật này, Dương Hi cũng cho bằng chứng, nói pháp thuật mà đối phương sử dụng rất cao cấp.

Mà còn bọn người Vương nguyên lão, thu được máy chủ trò chơi ở công ty Thiên Nhất, khi đó ông Tô Bằng hôn mê vẫn chưa tới hai tháng, Tô Bằng không cảm thấy đối phương trong vòng hai tháng đã có thể nuôi dưỡng được cao thủ như vậy.

Như vậy, thuật sĩ làm cho ông mình lâm vào hôn mê là từ nơi nào đến?”

Tô Bằng suy đoán, có ba loại khả năng.

Thứ nhất, thuật sĩ này từ rất sớm đã tiến vào trò chơi Tử Vong Luân Hồi, hơn nữa còn là người của bên Vương nguyên lão, nếu thật như vậy, đã nói lên đối phương sớm đã có máy chủ, nuôi dưỡng một đám cao thủ ẩn núp.

Thứ hai, thuật sĩ này là người do bọn Vương nguyên lão thuê đến, đây chứng tỏ bọn người Vương nguyên lão cùng với thế lực nào đó trong thế giới Tử Vong Luân Hồi có liên quan, ít nhất, bọn họ có con đường thuê được cao thủ.

Thứ ba, đây là một cao thủ chưa đi vào trò chơi Tử Vong Luân Hồi, là dĩ năng biết được trong hiện thực, được Vương nguyên lão thu phục.

Thật ra thì, suy đoán thứ ba có thể tạm thời xem nhẹ, bởi vì nếu bọn người Vương nguyên lão trong hiện thực có thể chiêu mộ được loại cao thủ này, còn phí sức lực đoạt mấy chủ bồi dưỡng cao thủ làm gì?

Suy đoán thứ ba có thể xem như là bị loại bỏ, hai loại khả năng trước cũng làm cho Tô Bằng kiêng kỵ.

Nếu như đối phương quả thật còn có một nhóm máy chủ, bồi dưỡng được một đám cao thủ, hoặc là có thể thuê được cao thủ có pháp thuật cao cường, như vậy mình giết chóc người của Nhật Nguyệt Đường là diệt cỏ không tận gốc, ngược lại còn đả thảo kinh xà, làm cho đối phương vô đến cản trở.

Cho nên, bản thân Tô Bằng vẫn không muốn tự mình đi thanh trừ người của Nhật Nguyệt Đường, nhưng thế lực của Nhật Nguyệt Đường, phải đả kích.

Lúc này, nếu như là để bọn người Đàm Minh đi, che dấu thân phận một chút, đổi lại cái cố, ngược lại cũng có thể làm suy yếu Nhật Nguyệt Đường, lại không cần lo lắng bị cản trở.

Tô Bằng đã dặn dò Đàm Minh, đến Tô Châu, trước tiên không nên chủ động nêu chuyện, mà là lợi dụng đường dây liên lạc với Lương Châu, hễ là việc làm ăn của Nhật Nguyệt Đường thì cứ đoạt lấy, bức bách Nhật Nguyệt Đường ra tay, sau đó cho chết một số thủ hạ không quan trọng, rồi nguy trang thành giang hồ báo thù, sau đó xuống tay với Nhật Nguyệt Đường.

Cứ như vậy, cũng bí ẩn hơn rất nhiều.

Thủ đoạn như vậy có chút quanh co uyển chuyển.

Nghĩ đến đây, Tô Bằng không khỏi tự giễu cười một tiếng, có thể làm cho mình ông mình an toàn hơn một chút, cho dù là thủ đoạn có âm hiểm một chút mình cũng có thể nghĩ ra.

“Chỉ là hi vọng, lần này Đàm Minh có thể làm suy yếu Nhật Nguyệt Đường một chút, cũng chính là sức mạnh của Vương nguyên lão... Là tốt rồi.”

Lúc Tô Bằng đang suy tư, khóe mắt của hắn chợt thấy, ở bên ngoài phòng nghị sự, Quách Lỗi đi rồi mà quay lại, lại đi rồi trở về.

Mà ở trong tay Quách Lỗi, còn cầm một phong thư.

Rất nhanh, Quách Lỗi liền đi tới phòng nghị sự, sau khi tiến vào hắn phát hiện Tô Bằng đang ngay tại bên cạnh cửa, đầu tiên là thi lễ với Tô Bằng, sau đó nói.

“Lão bản, có người đưa một phong thư cho người.”

“Ồ? người nào đưa thư tới vậy?”

Tô Bằng nghe vậy, có chút ngạc nhiên, nếu như là thư tín bình thường, Quách Lỗi chắc là không đến mức tự mình đưa tới.

“Người đưa thư ta không thấy được.. Trên thực tế phong thư này là trực tiếp xuất hiện ở trên bàn của ta, ta xác định trước kia chưa từng thấy qua nó. Mới vừa rồi ta bảo vệ binh kiểm tra qua, bức thư này cũng không có độc. Về phần nội dung, lão bản người tự mình xem đi.”

Quách Lỗi nói, nói xong đem phong thư này đưa cho Tô Bằng.

Tô Bằng nhận lấy thư, rút ra nhìn, sau khi xem xong biểu tình trên mặt của Tô Bằng lại có hơi kinh ngạc.

“Người viết phong thư này là chủ nhân “Quan Tinh Cư”, muốn mời chưong đà của hai mươi ba thế lực đi đến Trịnh Châu, tham gia “Quần Tinh hội”, dựa theo như lời trên thư, đã có mười bốn nhà thế lực đáp ứng tham gia thịnh hội lần này.”

“Nếu đây là nói thật, chủ nhân “Quan Tinh cư” này, bối cảnh không đơn giản đâu.”

Tô Bằng cầm lấy thư, nhìn thoáng qua, trong miệng nói.

“Những người hấn mời trong thư đều là các thế lực lớn, phần lớn cũng không thân quen nhau, xem như là dịp để xa thân gần đánh kết giao gặp gỡ đối tượng, trải qua lần tác hợp Quần Tinh Hội này, sợ là vận mệnh thế lực trong thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi lại phải biến đổi rồi.”

“Đúng vậy, ta cảm thấy phong thư này là thật, không giống như là giả tạo, bên trong Thanh Long Minh, Kinh Châu Thiết quan vương, còn có ngũ thành liên minh đều không có được thỉnh mời, sợ là chủ nhân Quan Tinh Cư cảm thấy bọn họ tiềm lực không lớn, ngược lại chúng ta lại được mời.”

Quách Lỗi nói, sau đó hấn nhìn về phía Tô Bằng, hỏi.

“Lão bản, ” Quần Tinh Hội” lần này, chúng ta có tham gia hay không?”

Chương 916: Hồng trần khách điểm (1)

” Đi, đương nhiên đi, sao lại không đi?”

Tô Bằng nhìn về phía Quách Lỗi nói.

” Chúng ta bây giờ, đã đi trên con đường tranh giành thế lực, chúng ta không mở rộng, vậy thì kẻ thù sẽ mở rộng đánh giết chúng ta, mặc kệ trước kia giao tình thế nào, chúng ta bây giờ cùng Ngũ Thành Liên Minh, Thanh Long minh, còn có Kinh Châu Thiết Quan Vương, đều đã thành thế nước với lửa, trong những thế lực này, thế lực của chúng ta chiếm được toàn bộ Lương Châu, lại thêm hơn phân nửa Dự Châu, là thế lực lớn nhất, mang lại áp lực không nhỏ cho thế lực ba nhà vây quanh, nói không chừng bọn họ sẽ liên thủ làm ra một số chuyện gì đó... Nếu quả thật như vậy, chúng ta cũng không chống đỡ được.”

” Nhược điểm của chúng ta, chính là thế đơn lực bạc... Nhưng mà cũng may bây giờ là loạn thế tranh hùng, người có dã tâm rất nhiều, nói không chừng chúng ta còn có thể tìm được đồng minh.”

” Bình thường quan hệ giữa chúng ta và các thế lực khác cũng không nhiều lắm, nhưng mà lần này, người mời đến Quần Tinh hội, cũng không có Thanh Long minh, Ngũ Thành Liên Minh cùng Thiết Quan Vương, ngược

lại có người dẫn đầu của thế lực cản trở Thanh Long minh, ta đúng lúc quen với bọn họ, có lẽ còn có vui mừng bất ngờ.”

Tô Bằng nói với Quách Lỗi.

Quách Lỗi nghe vậy, nói.

“Ông chủ nói phải lắm, lần này gặp mặt, đại khái cũng không uổng phí, như vậy tốt nhất vạch ra kế hoạch và đường đi nước bước xem...”

...

Tô Bằng cùng Quách Lỗi ở quận Dự Trung nghiên cứu nửa giờ, xem như xác định kế hoạch.

Vị trí Trịnh Châu, ở gần Trung Châu, là khu vực chịu ảnh hưởng của thế lực Trung Châu, có điều vẫn xem như an ổn, chỉ là nếu muốn đến Trịnh Châu, đi đường bộ thì phải đi qua lãnh địa của Thanh Long minh, chuyện này khiến người khác đau đầu.

Cho nên Tô Bằng lựa chọn một con đường khác... đường biển! Tô Bằng cùng Lăng Vân của Minh Hải kiếm phái đã thương lượng xong xuôi, bọn người Tô Bằng, sẽ lên tàu của Minh Hải kiếm phái, đi bằng đường biển, đi vào một châu quận của vùng biển phía tây, sau đó lên đất liền, đi đường bộ đến Trung Châu.

Tô Bằng cũng vô cùng quyết đoán, nói đi là đi, ngày hôm sau sau khi bàn bạc xong, hắn liền dẫn người đi đến thuyền của Minh Hải kiếm phái đi đến phía tây nội hải Lương Châu.

Thuyền Minh Hải kiếm phái dùng rất tốt, lại thêm bây giờ là mùa đông, vừa vặn hải lưu chảy theo hướng này, Tô Bằng dẫn theo thuộc hạ, chưa đến thời gian hai ngày, bọn họ đã đi đến mục tiêu của bọn họ, Lật Thủy quận.

” Công tử, chúng ta đã mua ngựa tốt thượng đẳng, mời công tử lên ngựa!”

Trong thành Lật Thủy quận, nam tử sắc mặt có chút tái xanh, dắt theo một con tuần mã, cung kính mời Tô Bằng lên ngựa.

Chung quanh có hơn hai mươi hảo thủ giang hồ, đều dắt ngựa, cung kính chờ Tô Bằng.

Tô Bằng từ sau khi tiếp quản Lương Châu, đã bắt đầu mở rộng số lượng cao thủ của mình, dùng số tiền lớn chiêu mộ cao thủ trên giang hồ.

Trên thực tế, sau khi Tô Bằng có được địa vị này, đã có người giang hồ nổi tiếng đến nương tựa, có vài người là vì tiền đồ, có vài người là vì muốn tìm một thế lực để nương tựa, có người là vì bạc vàng óng ánh, có người là vì danh tiếng của Tô Bằng ở trong võ lâm, đến xin chỉ giáo...

Trong khoảng thời gian này, Tô Bằng chiêu mộ không ít nhân tài, Tô Bằng đặc biệt vì những nhân tài này thành lập một phủ đệ, gọi là Kỳ Sách phủ, ngoại trừ cao thủ võ công, cũng chiêu mộ kỳ nhân dị sĩ, cao nhân chân tài thực học.

Bởi vì chiêu mộ nhiều người, để cho tiện quản lý, định ra quy củ, sau khi trải qua vòng kiểm tra của bốn người Tô Bằng, Quách Lỗi, người giang hồ chiêu dụ đầu quân vào trong Kỳ Sách phủ, phân làm bốn cấp bậc.

Khách khanh nhất đẳng là đẳng cấp cao nhất, khách khanh tứ đẳng là đẳng cấp thấp nhất.

Trong số khách khanh tứ đẳng này, đại khái chính là người giang hồ thực lực ngang bằng với Giang Hồ Thập Tiểu Kiếm xếp hàng thứ bảy thứ tám.

Giang Hồ Thập Tiểu Kiếm mặc dù có chút tên tuổi, nhưng giống như Âu Dương Khánh nói, có chút hữu danh vô thực, trên giang hồ người có võ công cao hơn bọn họ rất nhiều, nhưng mà những người này xuất thân không tốt như Giang Hồ Thập Tiểu Kiếm, tên tuổi không cao bằng Giang Hồ Thập Tiểu Kiếm, bằng hữu ít hơn Giang Hồ Thập Tiểu Kiếm, tuổi tác già hơn Giang Hồ Thập Tiểu Kiếm, tiềm lực không lớn bằng Giang Hồ Thập Tiểu Kiếm, cho nên trên giang hồ ngược lại không có rạng rỡ bằng Giang Hồ Thập Tiểu Kiếm... Nhưng nói về thực lực, Giang Hồ Thập Tiểu Kiếm gặp phải bọn họ, chưa hẳn chiếm được phần hơn.

Người như vậy, trên giang hồ nhiều vô số kể, Tô Bằng lần này, một hơi chiêu mộ một trăm người có đẳng cấp như vậy, gọi là khách khanh tứ đẳng.

Sau đó là khách khanh tam đẳng, đại khái là người giang hồ võ công tương đương với Thập Đại Kiếm xếp thứ bảy thứ tám, người như vậy Tô Bằng chỉ chiêu mộ đến hai mươi ba người.

Khách khanh nhị đẳng, chính là Tỏa Hồn Thủ Hứa Ninh, U Minh thư sinh Đàm Minh, trong bọn họ đại khái tương đương với hàng thứ ba trở lên của Thập Đại Kiếm.

Khách khanh nhất đẳng, trước mắt trong phủ chỉ có một, chính là một người Trúc Nhị Thập Tam, võ công của Trúc Nhị Thập Tam rõ ràng cao hơn một cấp so với bọn người Đàm Minh, gặp phải Tứ Tuyệt Kiếm chắc chắn cũng không yếu thế, cho nên là khách khanh nhất đẳng.

Về phần trên bốn cấp khách khanh này, còn thiết lập một vị trí khách khanh đứng đầu, là vì chiêu mộ cao thủ đẳng cấp trưởng lão đại môn phái mà lưu lại, chỉ là trước mắt vẫn để trống, khách khanh đứng đầu vẫn để lại...

Chương 917: Hồng trần khách điểm (2)

Không, phải nói có một người, Tiêu Tiên điện hạ nghe nói Tô Bằng thiết lập cấp bậc khách khanh, bản thân phải đoạt vị trí khách khanh đứng đầu này, chỉ là nàng không nghe Tô Bằng chỉ huy, có nàng hay không, cũng đều như nhau.

Trước mắt người dắt ngựa cho Tô Bằng này, chính là người trong phủ Kỳ Sách của Tô Bằng, cao thủ cùng một cấp bậc với Đàm Minh, Hứa Ninh, gọi là Thanh Diện Quỷ Cố Minh, là một cao thủ tu luyện nội lực âm nhu cao thâm, có điều bởi vì lúc tuổi còn trẻ luyện khí có chút tẩu hỏa, khuôn mặt đều là màu xanh nên mới có cái danh hiệu này.

Về phần người này võ công cao bao nhiêu... Trên giang hồ có chiến tích của hắn, hai năm trước Quyên Thần Thi Thanh bị người ta bỏ ra số tiền lớn thuê hắn giết Thanh Diện Quỷ Cố Minh này, kết quả dưới tình huống bị Thi Thanh ám toán, Cố Minh vẫn toàn thân trở ra như cũ, chỉ là phun ra hai ngụm máu tươi, ngược lại Thi Thanh bị âm hàn nội kinh xâm vào cơ thể, hơn một tháng mới khôi phục lại được, sau đó Thi Thanh thời điểm uống rượu với bằng hữu của hắn nói, bốn năm năm gần đây lần mua bán lỗ vốn nhất chính là lần này.

Chỉ là người như vậy, cuối cùng cũng bị Tô Bằng thu phục được. Tiến vào phủ Kỳ Sách của Tô Bằng, cam tâm làm một vị khách khanh bậc hai.
(khách khanh = thời xưa dùng để chỉ những người ở các nước chư hầu làm quan ở bản quốc)

Lúc này, nhìn thấy Cố Minh dẫn ngựa đến, Tô Bằng gật đầu nhảy lên tuấn mã, Cố Minh hô lớn một tiếng.

” Lên ngựa!”

Hơn hai mươi ba hai mươi bốn khách khanh đồng thời lên ngựa. Bản thân Cố Minh cũng nhảy lên một con tuấn mã, Tô Bằng gật đầu, sau đó giục ngựa phi nhanh.

Mọi người theo bên tàu vòng qua quận Lật Thủy, chạy tới Trịnh Châu...

...

Bọn người Tô Bằng giục ngựa phi nhanh một ngày. Tối đêm ở trong khách sạn nghỉ ngơi.

Tô Bằng lần này xuất môn cũng không giống ngày xưa nữa, bình thường Tô Bằng xuất môn cũng đều là cô đơn chiếc bóng, một người cô độc, nhưng bây giờ địa vị đã không còn như cũ, lần này xuất môn, phía trước có hai gã khách khanh tứ đẳng đảm đương dò đường thám báo, trong có cao thủ khách khanh hộ vệ, phía sau còn có khách khanh cấp ba áp trận, còn có cao thủ cỡ Thanh Diện Quỷ Cố Minh bên cạnh, đói bụng có người đưa thức ăn, khát có khách khanh mang theo rượu ngon cho Tô Bằng, mệt mỏi có người an bài nơi ở trọ trước, có thể nói là thư thái vô cùng.

Tô Bằng tuy rằng mặt ngoài không có tỏ vẻ gì, trong lòng ngược lại cũng có chút cảm khái, quyền lực địa vị, quả thật không giống nhau, nếu là mình tiếp tục ở trên giang hồ đơn độc hành hiệp, sự phục vụ chu đáo cỡ này sợ là vĩnh viễn cũng không hưởng thụ được.

Những khách khanh trong phủ Kỳ Sách này, đừng nhìn đều là người trong giang hồ, nhưng mà có thật nhiều người tâm tư tinh tế, đem các phương

diện lộ trình đều chiếu cố chu đáo, điều này làm cho Tô Bằng cảm giác, ngàn dặm bôn ba quả thực biến thành lữ hành hoạn lộ thênh thang, so với một người thoải mái vô cùng.

Cứ như vậy, bọn người Tô Bằng chạy hai ngày đường,, đã đi tới địa phương giáp giới giữa Giao Châu và Trịnh Châu.

...

Hôm nay, trong lúc trời đất mưa phùn mịn mờ, mưa phùn này giống như bụi phấn, phủ khắp trời đất, khiến có chút cảm giác mù mịn, rồi lại không để cho người u sầu.

Tô Bằng xuyên qua mưa phùn mịn mờ, nhìn phía trước, nói với Thanh Diện Quỷ Cổ Minh bên cạnh.

”Cổ Minh, phía trước có phải là giao giới giữa Giao Châu cùng với Trịnh Châu, sườn núi mười dặm?”

“Ta đã từng đi qua nơi này, phía trước hẳn là sườn núi mười dặm đó.”

Cổ Minh trả lời.

“Đã đến rồi...”

Tô Bằng nghe vậy, dường như nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt hắn nhìn về phía trước, giống như đang tìm kiếm cái gì đó, lại tựa hồ đang do dự.

Mà lúc này, người dò đường phía trước đã có một người chạy về.

”Bẩm báo chủ thượng, phía trước chính là sườn núi mười dặm giao tiếp với Giao Châu à Trịnh Châu, trên sườn núi mười dặm có một cái khách sạn, chúng ta đã đặt chỗ trong khách sạn, mời chủ thượng đi giá tới đó tránh mưa nghỉ tạm.”

Tô Bằng nghe vậy, thở nhẹ một hơi, trong miệng thấp giọng nói.

“Chọn ngày không bằng làm liền, nếu đã tới rồi thì cứ đi xem một chút đi.”

Mưa lúc này dường như cũng bắt đầu nặng hạt dần, thấy thế, Tô Bằng cao giọng nói.

” Mưa ngày càng lớn rồi, đi đến khách điểm trú mưa đi!”

Thủ hạ Tô Bằng lĩnh mệnh, mọi người hướng đến khách điểm tại sườn núi mười dặm.

Tô Bằng lập tức một bên ra roi thúc ngựa, trong lòng lại nghĩ đến một người khác, trong lòng không khỏi có chút âm ập.

Hắn xao động như thế, là vì người bạn tốt đầu tiên Tô Bằng kết giao ở trên giang hồ... Phó Tử Dịch, lúc chia tay ở Triều Châu đã từng nói qua với Tô Bằng địa chỉ hắn ẩn cư, Phó Tử Dịch cùng với vợ con của hắn ở ngay tại sườn núi mười dặm tiếp giáp giữa Giao Châu cùng với Trịnh Châu, cùng nhau kinh doanh một cái khách điểm.

Khách điểm kia, hắn là khách điểm phía trước.

Tô Bằng cũng có chút tưởng niệm Phó Tử Dịch, nếu khách khanh thuộc hạ của mình đã đặt khách điểm, cũng vừa vặn tiện đường đi thăm bạn tốt của mình một chút.

Cứ như vậy, bọn người Tô Bằng giục ngựa phi nhanh chưa tới ba năm phút đồng hồ đã thấy một khách điểm không nhỏ trên sườn núi mười dặm.

Đợi đến khi mọi người chạy tới trước mặt khách điểm, Tô Bằng thúc ngựa đứng lại, mới nhìn rõ ràng tên của khách điểm.

Chỉ thấy trên tầng hai của khách điểm không nhỏ này treo một tấm bảng, trên tấm bảng viết bốn chữ ” Hồng trần khách điểm”.

Này vốn đã rất có ý cảnh, lúc này trong cảnh mưa phùn lất phất đầy trời, càng thêm có vẻ mê say...

” Hồng trần khách điểm?”

Bọn người Tô Bằng bởi vì đi khá vội, không mang đồ che mưa, thân thể đều có chút ướt sũng, sau khi vào trong khách điểm, mới cảm giác đỡ đôi

chút, tiểu nhị trong tiệm đã ra đón, cười nói với bọn người Tô Bằng.

” Khách quan mời vào, dùng cơm hay ở trọ?”

” Ăn cơm, có điều người cũng dọn vài căn phòng, chúng ta cần nghỉ ngơi một lát.”

Thanh Diện Quỷ Cố Minh bên cạnh Tô Bằng nói.

“Dạ vâng!”

Tiểu nhị gạt đầu, đi vào bên trong chuẩn bị.

Chương 918: Vây công

Tô Bằng vừa đi vừa quan sát, thấy có thể tìm được Phó Tử Dịch hay không.

Rất nhanh, Tô Bằng liền nhìn thấy Phó Tử Dịch.

Có điều lúc nhìn thấy đối phương, Tô Bằng không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy ở quầy hàng khách điểm, có một người nam nhân đang cúi đầu tính toán sổ sách, Tô Bằng nhìn kỹ, không phải là Phó Tử Dịch thì là ai?

Có điều Phó Tử Dịch ít nhiều đã cải trang, diện mạo có hơi khác với lúc cùng hành tẩu trên giang hồ, thiếu đi khí chất đại hiệp, ngược lại càng thêm nhiều khí tức cuộc sống.

Tô Bằng nhìn bộ dạng tính sổ sách của Phó Tử Dịch, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười, đi đến bên cạnh Phó Tử Dịch.

” Chưởng quầy, cho vài gian phòng.”

Tô Bằng đi qua, vỗ vỗ quầy hàng chỗ Phó Tử Dịch, nói với người ở bên trong.

Phó Tử Dịch nghe vậy thân thể thoáng chấn động, hấn ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tô Bằng, không khỏi sững sờ một chút.

Có điều Phó Tử Dịch phản ứng ngược lại rất nhanh, chỉ thấy hấn nhanh chóng mỉm cười, nói.

“Được, khách quan có phải là còn chưa dùng cơm? Ta lát nữa đưa đến cho khách quan được chứ?”

“Đúng lúc, ta cũng muốn nếm thử tay nghề trong tiệm như thế nào.”

Tô Bằng mỉm cười, nói xong nháy mắt mấy cái với Phó Tử Dịch, liền đi lên lầu.

Tô Bằng không phải không muốn gặp mặt Phó Tử Dịch, mà là Phó Tử Dịch nếu đã nói với mình hấn muốn ẩn cư, vậy thì chính là không muốn quá nhiều người quấy rầy. Tô Bằng hôm nay mang theo nhiều người như vậy, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, nói không chừng về sau lại mang đến phiền toái gì đó cho Phó Tử Dịch, Tô Bằng suy nghĩ một lát, vẫn là không bộc lộ thân phận thì tốt hơn.

Không bao lâu, Phó Tử Dịch đi lên, hấn ở ngoài cửa gõ cửa, sau đó ho khan một tiếng, nói.

” Khách quan có cần dùng một ít nước ấm không? Khách quan có thích ăn món nào không?”

“Vào trong đi!”

Tô Bằng nói, mở cửa để Phó Tử Dịch đi vào.

Phó Tử Dịch sau khi đi vào, Tô Bằng đóng cửa lại, lúc này gian phòng chỉ có hai người bọn họ, Tô Bằng nhìn Phó Tử Dịch ăn mặc như viên ngoại cười ha hả, nói.

” Phó huynh, cách ăn mặc này của ngươi, thật là khiến ta mở rộng tầm mắt.”

” Ngươi cũng đừng có giễu cợt ta.”

Phó Tử Dịch ra vẻ tức giận, nói với Tô Bằng, nói xong cười ha hả,, hai người nắm tay nhau.

” Tô lão đệ, sao ngươi lại tới đây? Còn mang theo nhiều người như vậy?”

Phó Tử Dịch nhìn Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

” Nói rất dài dòng, lần này là đi Trịnh Châu, vừa vặn đi ngang qua nơi này, liền đến thăm Phó huynh.”

Tô Bằng nói xong, đem chuyện Quần Tinh hội, đại khái kể với Phó Tử Dịch. Hai người hàn huyên một lúc, không bao lâu, lại có người gõ cửa phòng, Phó Tử Dịch nói.

“Có lẽ là đại tẩu của ngươi mang thức ăn tới đó.”

Nói xong, hắn liền đi mở cửa.

Tô Bằng cũng nhìn về phía cửa phòng, cửa phòng mở ra, Tô Bằng nhìn thấy ngoài cửa, đứng hai nữ nhân.

Nữ nhân ở phía trước, mặc một thân trang phục màu vàng nhạt, thân y phục này cũng không phải là hiệp nữ trong giang hồ thường mặc, mà là đồ mặc ở nhà thoạt nhìn hết sức thuận mắt.

Mà còn chủ nhân của bộ y phục này, mặc dù không có son phấn điểm trang, nhưng cũng có thể nhìn ra là một mỹ nữ rất đẹp, chỉ là bởi vì nàng không cố ý phô bày làm cho dung mạo của nàng chỉ có thể nhìn ra sáu bảy phần, sáu bảy phần này cũng đã làm cho người ta cảm thấy được đây là một mỹ nhân rất xinh đẹp rồi.

Ở đằng sau nữ tử này, còn có một nữ tử khác, nữ tử kia mặc y phục trên xanh dưới trắng, trên đầu cuốn khăn quàng, tuổi so với nữ tử phía trước nhỏ hơn khoảng bốn năm tuổi, nữ tử này mặc dù không có xinh đẹp như nữ tử trước mặt, nhưng vẫn có thể nhìn ra là một mỹ nhân, chẳng qua là cách ăn mặc cũng bình thường, không có triển lộ khí chất hoàn toàn, nhưng cũng là nhìn ra là có tướng mỹ nhân.

Phó Tử Dịch mở cửa, nhìn thấy hai nữ tử này, không khỏi cười một tiếng, dẫn theo hai nữ tử tiến vào.

Hai nữ tử đi vào, mỹ nhân mặc y phục vàng nhạt phía trước kia nhìn thoáng qua Tô Bằng, sau đó mỉm cười nói với Phó Tử Dịch.

”Phu quân, vị này chính là bằng hữu người thường hay nói đến, Tô thiếu hiệp đây sao?”

Phó Tử Dịch gật đầu, chỉ thấy mỹ nhân y phục vàng nhạt này thần nhiên thi lễ, nói với Tô Bằng.

”Nhâm thị ra mắt thúc thúc, đa tạ thúc thúc đã trợ giúp phu quân ta.”

Tô Bằng nghe vậy, vội vàng đứng lên nói.

”Nói chi vậy? Vẫn là Phó huynh chiêu cô ta nhiều hơn.”

Mỹ nhân y phục vàng nhạt khẽ mỉm cười, nói.

”Vẫn là đa tạ thúc thúc, hôm nay tới cửa, ta xin làm một ít chút thức ăn, mời thúc thúc nhấm rượu.”

Nói xong nàng nói với nữ tử có chút xinh đẹp xách hộp đựng thức ăn ở sau lưng.

”Bối Nhi, đem rượu và thức ăn dọn lên.”

Tô Bằng thế mới biết, thiếu nữ xinh đẹp phía sau thê tử Phó Tử Dịch, hóa ra là tỷ nữ của thê tử Phó Tử Dịch, Tô Bằng nhìn thiếu nữ xinh đẹp kia, cảm thấy được nữ tử này đi lại nhẹ nhàng, đi trên mặt đất ít phát ra âm thanh, xem ra thân pháp tu hành rất là không tệ, như vậy xem ra, thê tử của Phó Tử Dịch, xuất thân cũng có thể bất phàm, nếu không há có thể một tỷ nữ cũng có dung mạo cùng với thực lực như thế.

Tô Bằng hơi khiêm nhượng một chút, sau khi được Phó Tử Dịch lôi kéo lại đây, ngồi ở bên cạnh bàn cơm, mà còn Phó Tử Dịch cũng muốn thê tử của hắn cùng nhau ăn cơm.

Lúc mới đầu, Tô Bằng còn có chút khiêm nhượng, về sau phát hiện, thê tử Phó Tử Dịch tuy rằng giống như là tiểu thư khuê các, thật ra thì cũng là một nữ nhân có chút hiểu rõ giang hồ, tất nhiên không hề câu nệ, dần dần, bầu

không khí bắt đầu sinh động, mà còn vị tỳ nữ tên là Bối Nhi kia thì lại hầu hạ rót rượu cho bọn người Tô Bằng.

Rượu quá ba tuần, Tô Bằng đã thích ứng với bầu không khí, thê tử của Phó Tử Dịch hỏi một chút về quá trình Tô Bằng với Phó Tử Dịch đồng hành với nhau, Tô Bằng kể lại, tài ăn nói của hắn rất là không tệ, nói đến mức tỳ nữ Bối Nhi rót rượu gấp thức ăn kia cũng phải liên tục kinh hô, thê tử Phó Tử Dịch lại càng nghe vô cùng chăm chú.

Nghe xong lời tự thuật của Tô Bằng, thê tử của Phó Tử Dịch không khỏi than nhẹ một tiếng, sau đó tay nắm chặt tay Phó Tử Dịch bên cạnh, thâm tình nhìn Phó Tử Dịch, nói.

” Phu quân, ta quả thật không ngờ người lại mạo hiểm đến như thế, vậy mà người lại chưa từng kể rõ với ta... Ta quả thật... Quả thật...”

Nói tới chỗ này, nàng dường như bởi vì cảm động, nói không được.

Mặt Phó Tử Dịch tràn đầy cũng tràn đầy nhu tình, hắn cái gì cũng chưa nói chỉ là tay còn lại đặt tại trên tay thê tử mình.

Tô Bằng thấy vậy, không khỏi hơi có vẻ xấu hổ, nhìn Phó Tử Dịch cùng với vợ hắn tình chàng ý thiếp, bản thân cảm giác giống như là bóng đèn vậy, rất khó chịu, để tránh cho xấu hổ, Tô Bằng chỉ có thể giả bộ uống rượu.

” Tô công tử, chén rượu của người đã cạn, còn đang uống gì chứ?”

Thị nữ Bối Nhi phụng bồi bên cạnh đột nhiên ha ha cười một tiếng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, cúi đầu nhìn về phía chén rượu của mình, quả nhiên rỗng tuếch, Tô Bằng mặt già đỏ lên, cảm thấy xấu hổ.

” Khụ khụ...”

Phó Tử Dịch lúc này, cũng có chút kịp phản ứng, mình quá mức tú ân tú ái, lạnh nhạt Tô Bằng, hắn về mặt bất động buông tay, sau đó bảo Bối Nhi rót một chén rượu, muốn cùng với Tô Bằng uống rượu.

Sau khi chén rượu của Tô Bằng được Bối Nhi rót đầy, vừa mới vừa uống một chén với Phó Tử Dịch, bỗng nhiên có một tiếng vang thật lớn từ dưới lầu khách điểm vang lên.

” Thanh âm gì vậy?”

Mấy người Tô Bằng nghe vậy, không khỏi sắc mặt hơi đổi.

Bởi vì bốn người đều nghe được, thanh âm này, cũng không phải tiếng sấm, mà giống như là cao thủ nội công, lúc so đấu nội kinh với nhau thì phát ra tiếng vang.

Nhưng vào lúc này, Tô Bằng nghe được trên bậc thang, có người đang vội đi tới.

Rất nhanh, tiếng bước chân kia đi tới trước cửa phòng của Tô Bằng, có người ở bên ngoài gõ nhẹ hai cái lên cửa, nói.

” Khởi bẩm chủ thượng! Bên ngoài khách điểm, không biết từ khi nào có sáu bảy mươi người giang hồ đến, bao bọc vây quanh khách điểm, mới vừa rồi là Cố Minh đại nhân động thủ cùng với người bên ngoài, đối phương có mấy người có thực lực rất mạnh, Cố Minh đại nhân lấy một địch trăm, đã rơi vào thế hạ phong, chúng ta phải làm sao, kính xin chủ thượng chỉ thị!”

Tô Bằng nghe vậy, sắc mặt nhất thời trở nên có chút âm trầm.

Chương 919: Trí Châu Thiên Nữ (1)

Sắc mặt của Tô Bằng có chút âm trầm, là vì những người vô danh bao vây khách điểm này, có chút quá không thức thời.

Tô Bằng không biết, những người giang hồ này, là vì mình mà xông tới, hay là vì điều gì khác, nhưng nếu là như mục tiêu của đối phương thực sự là mình, vậy thì trong lòng Tô Bằng quả thật áy náy.

Phó Tử Dịch vốn dĩ đang ăn cư yên ổn, bản thân mạo hiểm thông báo cho mình, còn mình lại dẫn theo nhiều người như vậy đến đây thực không tốt, nếu mang tới phiền toái gì, Tô Bằng sẽ cảm giác rất có lỗi với Phó Tử Dịch.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng nói với Phó Tử Dịch cùng vợ con của hắn.

” Phó huynh, ta đi xuống xem một chút, xem thử tình hình thế nào.”

Phó Tử Dịch vừa muốn nói chuyện, chợt nghe thấy bên ngoài khách sạn đột nhiên truyền đến tiếng la hét, nói.

” Người là Thanh Diện Quỷ Cố Minh! Chúng ta không phải là đến vì người, chúng ta đều là chính đạo giang hồ, tới nơi này bắt yêu nữ ma giáo, người đừng có ngăn cản chúng ta! Nhanh chóng lui ra, nước giếng không phạm nước sông!”

Nghe được câu này, vợ chồng Phó Tử Dịch, kể cả tỳ nữ Bối Nhi kia, sắc mặt đều thay đổi.

Tô Bằng thấy thế, trong lòng chợt hiểu rõ, người ở bên ngoài, là đến đây vì vợ chồng Phó Tử Dịch.

Có điều Tô Bằng nếu gặp phải chuyện này, tất nhiên không thể bỏ mặc không đếm xỉa đến, hắn nói với vợ chồng Phó Tử Dịch.

” Phó huynh, các người yên tâm đợi lát nữa, ta đi xuống trước xem thử tình hình ra sao.”

Nói xong, Tô Bằng ôm quyền, tự mình đội nón trúc đi ra ngoài.

Tô Bằng mở cửa, cùng với ba khách khanh tam đẳng đứng chờ mình bên ngoài cửa, cùng nhau nhanh chóng xuống lầu, đi ra ngoài.

Dưới khách sạn đã trở nên rất hỗn loạn, cánh cửa khách điếm, đã bị người bỏ tan tành, mưa bên ngoài không ngừng được gió thổi hất vào trong cửa khách điếm. Chỗ cửa, Thanh Diện Quỷ Cố Minh đang điều tức, dường như hắn cũng đã bị thương.

Tô Bằng đi tới, đến bên cạnh Cố Minh, hỏi hắn.

” Tình huống như thế nào?”

” Bên ngoài chỉ ít có hơn bảy mươi người giang hồ, ẩn trong màn mưa, ta vừa rồi đối chiến cùng với bốn năm người bọn họ, võ công đối phương cũng không yếu, hơn nữa dường như có thêm rất nhiều người giang hồ, đang xông tới nơi này. Ta bởi vì đồng thời đối mặt mấy loại nội công thuộc tính khác nhau, cho nên bị thất thế, có điều điều tức một chút thì có thể khôi phục được rồi.”

Tô Bằng nghe vậy khẽ gật đầu, thực lực Cố Minh cũng không tệ lắm, đối phương có thể làm cho Cố Minh bị chút thương tích nhỏ, xem ra thực lực cũng không tệ.

” Người ở bên trong nghe đây! Giang hồ chính đạo làm việc, người không liên can, mau chóng rời khỏi khách điểm, nếu không cho dù Thanh Diện Quỷ Cố Minh người trên giang hồ cũng có chút thanh danh, cũng không thoát khỏi kết cục tử vong đâu!”

Lúc này, bên ngoài lại lại truyền đến âm thanh nội lực.

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi cười lạnh, hắn đi tới cửa, vận dụng nội lực, nói.

” Bọn chuột nhắt phương nào, dấu đầu lộ đuôi ở đây? Đánh thương người của ta, nên tính sổ thế nào đây?”

” Khẩu khí thật lớn!”

Trong màn mưa, giống như có người khó chịu với lời của Tô Bằng. Đột nhiên, chỉ thấy trong màn mưa bắn ra ám khí, vọt về phía Tô Bằng!

Tô Bằng thấy thế, mặt không đổi sắc, chỉ duỗi một bàn tay ra, ngăn ở trước mặt mình.

Lúc Tô Bằng duỗi tay ra, lập tức, trên lòng bàn tay của hắn, bùng lên ngọn lửa màu nhũ bạc, che kín bàn tay.

Ám khí đối phương bắn ra, phóng tới với tốc độ cực nhanh, mà ngón trỏ cùng ngón giữa của Tô Bằng nhẹ nhàng kẹp lấy, chụp lấy ám khí đối phương bắn tới.

“Hà?”

Người bắn ra ám khí trong màn mưa, thấy Tô Bằng có thể nhẹ nhàng chụp lấy ám khí của mình như thế, không khỏi khẽ kinh hô một tiếng.

Tô Bằng liếc nhìn thứ trong tay, là một cương châm hơn hai mươi centimet, xem ra dường như đã tẩm kịch độc màu u lam.

Tô Bằng sờ dĩ trực tiếp che kín cương khí dương viêm trên bàn tay, chính là vì đề phòng ám khí đối phương tẩm độc, cương khí dương dương viêm, đập tan vạn độc trong thiên hạ.

Lúc này thấy độc dược của cương châm, Tô Bằng hừ lạnh một tiếng, cương khí dương viêm trên tay bành trướng, lập tức, cương châm trong tay Tô Bằng bùng cháy, hòa tan thành nước thép, lại được nội lực Tô Bằng bao bọc, sau khi cuộn lại hắt ra bên ngoài màn mưa.

” Trong khách sạn là người phương nào? Chúng ta là giang hồ chính đạo kết thành liên minh, khách điểm này, là do yêu nữ giáo ngụy trang kinh doanh, tất có mưu đồ, nếu các hạ không có liên quan đến yêu nữ, xin hãy nhanh chóng rời khỏi, chớ để rước họa vào thân, nếu không cho dù các hạ võ công cao cường, dưới sự truy nã của môn phái chính đạo giang hồ, cũng không thắng được đâu!”

Người trong màn mưa, hết sức ngạc nhiên với võ công của Tô Bằng, lần nữa hô lớn.

Tô Bằng nghe trong màn mưa, theo như lời hấn nói, trong lòng kích động, đây không phải bị đối phương kích động, mà là nhớ tới thê tử Phó Tử Dịch, cùng tỷ nữ xinh đẹp kia, có chút có chút suy đoán mà thôi.

Chương 920: Trí Châu Thiên Nữ (2)

” Tô hiền đệ, ngươi không nên xuất thủ, đây là chuyện của chúng ta.”

Tô Bằng đang suy nghĩ có nên bộc lộ thân phận lúc này không, thì trên bậc thang trong khách sạn, thanh âm của Phó Tử Dịch truyền đến.

Tô Bằng quay đầu lại, chỉ thấy Phó Tử Dịch trong khoảng thời gian ngắn, đã thay đổi một bộ quần áo khác, trở về quần áo hắc bình thường mặc khi hành tẩu trên giang hồ, sau lưng hắc, thê tử và tỳ nữ Bối Nhi, cũng đi xuống.

Chỉ là khăn choàng trên đầu Bối Nhi đã tháo xuống, trong tay cầm một đôi loan đao, thê tử Phó Tử Dịch, trong tay cũng có thêm một tấm lụa.

Tô Bằng nhìn dải lụa và loan đao kia, trong lòng đã có chút sáng tỏ, ma nữ mà người bên ngoài nói tới, rốt cuộc là ai rồi.

Loan đao cùng với mạng sa đài, chính là binh khí mà đệ tử trong ma giáo thường dùng, Tô Bằng chỉ thấy Thánh nữ ma giáo Lãnh Sương Nguyệt sử dụng qua, loan đao trong tay Bối Nhi cùng với của Lãnh Sương Nguyệt dùng rất giống một đôi, xem ra đều là binh khí do ma giáo làm ra.

“Phó huynh, đây là...”

Tô Bằng nghe Phó Tử Dịch nói như thế, hỏi hắc.

Phó Tử Dịch lắc đầu áy náy, hắc đi xuống, đứng ở cửa, hướng về phía ngoài màn mưa nói.

“Bằng hữu bên ngoài, ta là Phó Tử Dịch, yêu nữ ma đạo trong miệng các ngươi chính là thê tử của ta... Có điều nàng cũng không phải là yêu nữ gì cả, hơn nữa ở trên giang hồ đã chậu vàng rửa tay, không quan tâm đến chuyện trên giang hồ, cũng đã thoát ly quan hệ khỏi ma giáo, chúng ta chỉ muốn ở chỗ này sống cuộc sống yên tĩnh, có thể không quấy rầy chúng ta được không? Nếu các vị nguyện ý thôi lui, Phó mỗ vô cùng cảm kích!”

Nghe xong lời của Phó Tử Dịch, bên trong màn mưa truyền đến một tiếng cười lạnh, chỉ nghe một thanh âm của nữ nhân lớn tuổi nói.

“Chúng ta nhận được tin tức, chương quây cùng với bà chủ của hồng trần khách điểm, là Phó Tử Dịch một trong tứ tuyệt kiếm giang hồ cùng với ”Trí châu Thiên Nữ” của ma giáo Nhâm Y Diệp... Chúng ta điều tra nghe ngóng nhiều nơi, quả nhiên tin tức là thật. Phó Tử Dịch, người thân là giang

hồ tứ tuyệt kiếm, cũng thuộc về giang hồ chính đạo, sao lại cũng cùng với ma giáo thông đồng làm vậy như vậy?”

Phó Tử Dịch nghe vậy, không khỏi nhú mày, nói với bên trong màn mưa.

“Ta đã nói rồi, ta cùng với thê tử đã thôi lui khỏi giang hồ, ẩn cư ở chỗ này, trên giang hồ đã không còn tứ tuyệt kiếm cùng với ” Trí châu Thiên Nữ” gì cả, chỉ có một đôi vợ chồng tầm thường kinh doanh khách điếm mà thôi, chúng ta chỉ muốn sống cuộc sống yên tĩnh, xin mời chư vị không cần phải quấy rầy đến cuộc sống của chúng ta.”

“Thôi lui khỏi giang hồ, sống cuộc sống yên tĩnh?”

Lão bà bên trong màn mưa nghe xong, không khỏi phát ra một tiếng cười thâm thâm lương, sau khi cười xong, nàng mới lên tiếng.

“Các người thôi lui khỏi giang hồ, yên tĩnh sinh sống, nhưng mà con ta thì sao? Thê tử người hại chết con của ta, con ta chết thảm lắm, bị người trong ma giáo phục kích, thân trúng mấy trăm mũi tên, bắn thành con nhím, lúc ta nhặt xác của nhi tử, nhờ những mũi tên trên thân hằn xuống, bộ dáng bị tàn phá của thân thể hằn, vĩnh viễn sẽ không biến mất khỏi trí nhớ của ta được... Đây đều là thê tử người làm hại!”

“Phó Tử Dịch! Ta mặc kệ người có phải tứ tuyệt kiếm gì đó hay không! Hôm nay người tới chỗ này, nhiều ít đều có cừu oán với thê tử kia của người, nếu người muốn sống thì đứng ở một bên khoanh tay đứng nhìn, bằng không người hãy tự mình giết chết yêu nữ thê tử kia của người. Nếu không, người dám ra mặt vì thê tử người, vậy kể cả người và mọi người trong khách sạn, đều khó thoát khỏi cái chết!”

Lão bà bên trong màn mưa hô lớn.

Phó Tử Dịch nghe vậy, trong lòng cũng có chút tức giận, hấn lạnh lùng nói với người bên trong màn mưa.

“Không cần nói nữa... Tuy rằng ta không muốn động thủ lần nữa, nhưng chuyện ngày hôm nay, xem ra các người sẽ không có ý định từ bỏ, các

người cũng không muốn giấu đầu lòi đuôi, vậy để ta lĩnh giáo võ học của các vị đi!”

Nghe thấy những lời này, bên trong màn mưa, có ít nhất hai mươi mấy nơi phát ra tiếng cười lạnh.

Rất nhanh, trong mưa to gần bốn mươi năm mươi người đi ra, bọn họ đều đi tới trước Hồng trần khách điểm, cầm đầu là một nữ nhân hơn năm mươi tuổi, ở bên người nàng là một tên hòa thượng, một người trang phục hào khách giang hồ, ba người này cầm đầu, đằng sau đi theo bốn mươi năm mươi người, cùng đi tới đây.

Nhìn thấy những người này, vẻ mặt của Thanh Diện Quỷ Cổ Minh biến đổi, hấn khẽ lên tiếng với Tô Bằng bên cạnh.

“Chủ thượng, ba người cầm đầu kia, nữ nhân kia được người trên giang hồ gọi là Thiên Thủ Quan Âm Mục Thiết Hà, hòa thượng kia ngoại hiệu là Thạch Trí Thượng Nhân Thạch hòa thượng, trang phục hào khách giang hồ là võ lâm cường hào ở núi Đoạn Nhạc Thủ, Nhạc Trùng. Võ công của ba người này đều không dưới ta...”

Tô Bằng nghe vậy, có chút khẽ nhíu mày.

Thanh Diện Quỷ Cổ Minh, thực lực ở trên giang hồ đã rất là không tệ, đại khái cùng với tứ tuyệt kiếm không kém bao nhiêu.

Còn đối phương, vừa xuất hiện ngay lúc này đã có bốn mươi năm mươi người, ba người cầm đầu đều là thực lực tương tự Cổ Minh, thực lực của những người còn lại cũng không tệ, nhiều người như vậy, Phó Tử Dịch nhất định là phải chịu thiệt thòi rồi.

“Một hồi nhìn ta ra tay, các người cũng ra tay, ngăn lại những người này, đừng cho chủ nhân của khách điểm bị thương.”

Tô Bằng thấp giọng nói với Cổ Minh.

Cổ Minh gật đầu, hấn hít sâu một hơi, nội thương vừa rồi đã khôi phục bảy tám phần, cơ bản đã có chiến lực hoàn toàn.

Bản thân Tô Bằng cũng neho mắt lại, loại tình huống ngày hôm nay, Tô Bằng cũng không thể bỏ mặc.

“Mọi người lên! Phó Tử Dịch ngu dần bị mê hoặc, cầu kết ma giáo, chúng ta giết hắn cũng là vì giang hồ diệt trừ tai họa, xông vào khách điểm, giết bọn họ!”

Trong bốn năm mươi người phía ngoài kia, có người hô lên.

Tô Bằng nghe vậy, trong lòng cũng không khỏi bất đắc dĩ cười khổ, xem ra thể tử của Phó Tử Dịch, thật không phải là người có địa vị tầm thường, thế nhưng lại chọc nhiều cừu gia trên giang hồ như vậy, người hôm nay tới tuyệt đối vượt qua một trăm người, chẳng qua là vẫn còn có nhiều người vây quanh ở bốn phía khách điểm, phòng ngừa bọn người Phó Tử Dịch chạy trốn từ hướng khác.

Tô Bằng không thể để cho Phó Tử Dịch một mình mạo hiểm, lúc này cho dù đối thủ quá nhiều, cũng chỉ có thể xuất thủ.

Biểu hiện trên mặt Phó Tử Dịch cũng đã biến đổi, đối phương nhiều người, bị đối phương xông vào bên trong khách điểm, nơi này tất nhiên sẽ bị hủy, hơn nữa còn gây bất lợi cho chính mình.

Nghĩ đến đây, Phó Tử Dịch cầm bảo kiếm trong tay, thả tung người lao ra khỏi khách điểm, đánh tới đối thủ bên trong màn mưa!

Chương 921: Cái gọi là thân phận

Phó Tử Dịch rút kiếm ra, phóng về phía những người giang hồ ngoài cửa khách sạn.

Một kiếm này của hắn ra khỏi vỏ, khiến bảy tám người giang hồ trước mặt hắn, mỗi người đều cảm giác bảo kiếm nhắm về phía họ, tám người này lập tức sợ hãi kêu, đều rút đao, muốn ngăn cản Phó Tử Dịch.

Bản thân Phó Tử Dịch võ công rất mạnh, nhưng đối phương cũng không phải kẻ yếu, mà lại đồng thời bảy tám người xuất kiếm, dù Phó Tử Dịch

kiếm pháp kinh người, nhưng mặt nội lực vẫn kém bảy tám người liên thủ không ít.

“Phu quân!”

Thấy Phó Tử Dịch cùng những người này động thủ, thê tử Phó Tử Dịch cũng nhin không được, phóng ra ngoài, công kích những người giang hồ kia, muốn giải cứu khốn cục của phu quân.

Tỳ nữ xinh đẹp Bối Nhi đằng sau cũng cầm loan đao, quát một tiếng, xông ra ngoài.

Thanh diện quý Cố Minh quay đầu lại nhìn thoáng qua Tô Bằng, Tô Bằng gật đầu, Cố Minh cũng suất lĩnh thủ hạ, phi thân mà ra, đi trợ giúp vợ chồng Phó Tử Dịch đối chiến những người giang hồ này.

Chỉ là cao thủ đối phương, nhiều hơn bên Tô Bằng không ít, mặc dù không phải võ công cao tuyệt không thể chống đỡ, nhưng không kém bọn Phó Tử Dịch bao nhiêu.

Phó Tử Dịch mặc dù kiếm pháp tinh diệu, nhưng thua ở nội lực không bằng đối phương rất nhanh liền lâm vào khổ chiến. Chỉ có thể dùng kiếm pháp tinh diệu khắc chế đối thủ, miễn cưỡng phòng vệ. Nhưng không cách nào bút ra, cũng không cách nào kiến công.

Lúc này trong màn mưa, tựa hồ những người ẩn chung quanh khách sạn phát hiện nơi này có cao thủ trợ trận cho Phó Tử Dịch. Cả đám đều mất bình tĩnh, tập trung về phía này.

Tô Bằng thấy thế, trong lòng biết, nếu như mình không ra tay, vậy hôm nay vợ chồng Phó Tử Dịch quả thật có thể nằm lại chỗ này.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng cũng không thận trọng nữa. Hắn lấy Thanh Long Khiếu Thiên kiếm ra, sau đó rút kiếm ra vỏ.

“Cheng... !”

Tiếng bảo kiếm ra khỏi vỏ du dương vang lên, tiếng bảo kiếm ra khỏi vỏ này, phảng phất một tiếng rỗng ngậm, đồng thời vang ở trong lòng tất cả

mọi người.

Bản thân Tô Bằng, thì nắm Thanh Long Khiếu Thiên kiếm, thân thể thì triển thân pháp, phóng về phía Phó Tử Dịch.

Lập tức, chỉ thấy không trung, phảng phất đột nhiên xuất hiện một hư ảnh thanh long, đánh về phía bảy tám người giang hồ công kích Phó Tử Dịch!

Mấy người giang hồ này kinh hãi, vội dùng binh khí của mình che trước người, nhưng sau một khắc, nương theo tiếng rống ngâm, một ánh sáng dạng nửa vòng tròn xanh hiện ra!

Bảy tám người này, lập tức hơn một nửa trong tay chợt hẫng, chờ bọn họ phản ứng lại, lại phát hiện binh khí trong tay mình, đã bị bảo kiếm của đối phương chặt gãy!

Mấy người khác, cũng tinh thần hoảng hốt, mãi đến một hai giây sau, mới phản ứng lại, kinh hãi kêu to lui về sau!

Mà Tô Bằng, thì xoay người lại, giải vây cho thê tử Phó Tử Dịch cùng bọn người Cổ Minh.

Sau nửa ngày, mới có người hét lên.

“Đây... đây là kiếm động sinh tinh thần? Là cao thủ cấp tông sư? !!”

“Không... Đây là dựa vào thanh binh khí kia kích phát... thanh binh khí kia... ta từng thấy! Đó là binh khí của trưởng lão cung phụng Phổ Ninh kiếm phái ở Dự châu Vũ Văn Dương, Thanh Long Khiếu Thiên kiếm! Chẳng lẽ là Vũ Văn Dương tiền bối ở đây?”

Lại có người hô.

“Vũ Văn Dương sớm vào lúc luận võ ở kiếm các võ công, bị tể tử Lương Châu Tô Bằng giết, thanh bảo kiếm kia cũng rơi vào trong tay tể tử Lương Châu Tô Bằng, người này... Chẳng lẽ chính là đại tể tử Lương Châu Tô Bằng?”

Tô Bằng lúc này, vừa đáp đất, hấn nghe nghị luận của người chung quanh, biết thân phận mình đã không cách nào che dấu, cũng dứt khoát báo thân phận, chỉ nghe Tô Bằng quát lên.

“Ta chính là tể tử Lương Châu Tô Bằng! Vị Phó Tử Dịch này là bạn tốt chí giao của ta, các người xuống tay với hấn, chính là không nể mặt Tô mỗ ta, nếu các người không dừng tay, liền chớ có trách ta nặng tay!”

Nghe được lời của Tô Bằng, những người giang hồ kia, không khỏi trì trệ.

Những người giang hồ này, có một số người là có cừ oán với thê tử của Phó Tử Dịch, có một số người là được những người có cừ oán kia mời tới trợ quyền, có một số người là tự xem mình là chính đạo giang hồ, tới tạo danh vọng, có điều những người này, đối với việc vây công Phó Tử Dịch và vợ hấn, cũng không có áp lực tâm lý quá lớn.

Bởi vì giang hồ đồn đãi, thê tử Phó Tử Dịch, Trí Châu thiên nữ Nhâm Y Điệp của ma giáo đã thoát ly quan hệ với ma giáo, thậm chí người ma giáo đang tìm nàng, cho dù người chính đạo giết Nhâm Y Điệp, cũng sẽ không bị ma giáo trả thù.

Mà Phó Tử Dịch, trên giang hồ mặc dù có bằng hữu, nhưng lại không nghe có thể lực gì, cũng chẳng nghe nói trong bằng hữu của hấn có nhân vật khó lường gì, cho nên mấy “Nhân sĩ chính đạo” hôm nay tới rất an tâm, chỉ cần hôm nay giết chết hai người này, không có hậu hoạn gì, không cần phải lo lắng trả thù...

Nhưng mà, bây giờ Tô Bằng đột nhiên xuất hiện, chẳng những phô bày võ công tuyệt cường, báo ra thân phận của mình, là đại tể tử Lương Châu Tô Bằng!

Trên giang hồ tin tức truyền vô cùng nhanh, tin tức Tô Bằng đã chiếm lĩnh Lương Châu cùng hơn phân nửa Dự châu, thống lĩnh quân Lương Châu cùng yêu quân Vận thành, lại thêm thành lập Kỳ Sách phủ, đã lưu truyền trên giang hồ, người ở chỗ này, ít nhất hơn phân nửa từng nghe qua danh tiếng của Tô Bằng.

Phó Tử Dịch đột nhiên có cường viện như vậy, khiến người vây giết vợ chồng Phó Tử Dịch do dự, nhất là những kẻ tới trợ quyền, bọn họ biết vợ chồng Phó Tử Dịch đã không có bối cảnh gì, mới to gan dám ra tay như vậy, mà bây giờ Tô Bằng đột nhiên xuất hiện, lại khiến trong lòng bọn họ có chút bận tâm, cho dù hôm nay có thể tru diệt vợ chồng Phó Tử Dịch, nhưng Tô Bằng có tính sổ, báo thù cho vợ chồng Phó Tử Dịch không?

Trong lúc nhất thời, những người này ngược lại không biết phản ứng thế nào.

Tô Bằng thấy thế, trong lòng cũng không khỏi cảm khái, đây là chỗ tốt của thế lực.

Nhưng trong những người này, vẫn có một số người, sớm đã bị cừu hận che mờ tâm trí, cho dù là Tô Bằng lợi hại thế nào, cũng không cách nào kiềm chế lửa báo thù hừng hực trong lòng đối phương.

“Tề tửu Lương Châu gì chứ? Ngăn ta báo thù cho con trai, ta đều sẽ giết! Chịu chết đi!”

Chỉ nghe một cụ già kêu lên thê lương, ngay sau đó, chỉ thấy ám khí đầy trời, chỉ ít có sáu bảy mươi mũi ám khí, phóng về phía Tô Bằng.

“Hừ!”

Tô Bằng thấy thế, không khỏi hừ lạnh một tiếng, thân thể hắn đột nhiên bốc lên ngọn lửa màu trắng sữa, đồng thời, một bức tường cương khí, đột nhiên bị Tô Bằng ngưng kết xuất hiện.

Những mũi ám khí kia đụng lên tường này, hoặc bị chấn nát, hoặc văng tung toé, không trúng trên người Tô Bằng chút nào.

“Là cương khí hộ thân!”

Trong những người giang hồ này, có mấy người nhận ra lửa trắng xuất hiện trên người Tô Bằng đến tột cùng là cái gì, lập tức la hoảng lên!

Phải biết rằng, trên giang hồ đối với cương khí hộ thân, cũng chỉ là thuật lại mà thôi, tất cả mọi người nghe người giang hồ thế hệ trước từng nói, nhưng

lại chưa từng thấy tận mắt.

Nhưng, căn cứ lời của những túc lão giang hồ kia, cương khí hộ thân, là một cảnh giới cao hơn cảnh giới tông sư trên giang hồ mới có thể đạt tới, nếu như nói, đạt tới cảnh giới tông sư trên giang hồ, là có thể khai tông lập phái, vậy người đạt tới cảnh giới cương khí hộ thân, chính là không gì địch nổi!

Nhìn thấy cương khí trên người Tô Bằng, không ít người thầm hô xui xẻo...

Chương 922: Quan Âm cụt tay (1)

Chỉ là Tô Bằng mặc dù lộ ra cương khí hộ thân, còn có vài người, nhưng lại thật sự không sợ chết.

Lão bà danh hiệu giang hồ được gọi là Thiên Thủ Quan Âm kia, lúc này nhìn Tô Bằng, hận đến mức nghiến răng ken két, nòng hô lớn.

“Chư vị! Hôm nay chúng ta tới đây vây giết yêu nữ ma giáo, điều động một trăm hai mươi bốn người! Chúng ta đông người như vậy, đều là giang hồ chính đạo, không ít người đều là đệ tử đại môn phái, chẳng lẽ còn sợ một mình Tô Bằng như hấn sao?”

Nói xong, lão bà kia trợn mắt nhìn về phía, nói.

“Tô Bằng, ngươi cũng lợi hại lắm, không ngờ tu luyện ra cương khí hộ thể, nhưng mà cho dù như vậy, ngươi cũng không cách nào ngăn cản chúng ta báo thù... Ta cũng không tin, ngươi thật sự có can đảm này, giết chết hơn trăm giang hồ chính đạo nơi này! Như vậy ngươi đã đắc tội với cả chính đạo võ lâm, cho dù ngươi là chủ nhân của hai châu quận, cũng không thể nào tránh được lửa giận của chính đạo võ lâm! Chẳng những là ngươi, còn có môn phái sau lưng ngươi, đều sẽ bị lửa giận của chính đạo võ lâm nghiền nát!”

Sau khi nói những lời này, lão bà kia nhìn về phía mọi người chung quanh, nói.

“Quần hùng chính đạo võ lâm, các ngươi còn là nam nhân sao? Hơn một trăm người, lại bị khí thế của Tô Bằng áp chế rồi sao, về sau các ngươi hành tẩu võ lâm, còn không biết xấu hổ nói mình là anh hùng hảo hán sao? Nữ nhân như ta, đều cảm thấy không ngẩng đầu lên nổi dùm các ngươi rồi! Là nam nhân, thì sóng vai xông lên, giết chết những người trong này đi, sau này trên giang hồ, ngươi mới tự xưng mình là hảo hán đỉnh thiên lập địa, chứ không phải một con rùa đen rúc đầu!”

Lời của lão bà này sau khi nói ra, lập tức khiến cho quần chúng phản ứng không nhỏ.

“Đúng vậy! Chúng ta có hơn một trăm hai mươi người, ta cũng không tin, Tô Bằng hán dám giết chúng ta sao!”

“Đúng vậy! Chúng ta đều là đàn ông hảo hán, há có thể ngay cả nữ nhân cũng không bằng? Thiên Thủ Quan Âm cũng dám khiêu chiến với Tô Bằng, đừng nói chúng ta!”

“Đúng thế! Chúng ta đều là người có huyết hải thâm cừu với Trí Châu Thiên Nữ. Há có thể cứ vậy mà lui bước? Vậy thì quá có lỗi với thân nhân chúng ta ở dưới cửu tuyền!”

“Giết bọn chúng!”

Có thể là hiệu quả của lời lão bà Thiên Thủ Quan Âm kia, những người chính đạo này, đều ào ào kích động.

Vợ chồng Phó Tử Dịch sau lưng Tô Bằng, nghe vậy sắc mặt không khỏi biến đổi.

Nhất là thê tử Phó Tử Dịch, nàng trước kia ở trong ma giáo danh hiệu là Trí Châu Thiên Nữ, trí lực vốn dĩ không tồi, nàng kéo ống tay áo Phó Tử Dịch, nói.

“Phu quân, dường như có gì đó không ổn...”

Phó Tử Dịch khẽ gật đầu, những người giang hồ chính đạo này cảm xúc dường như đều bị kích động, hiện trường dường như có chút không không

chế được.

Tô Bằng cũng thoáng nhú mảy, tình huống giống như có chút khác thường, Tô Bằng miễn cảm nhận thấy, có một bầu không khí khác thường, đang lan tràn.

Lão bà kia, dường như đã hạ quyết tâm, nàng vuốt trên đầu, ở trong búi tóc, rút ra bảy viên hạt châu nhỏ màu tím.

Chợt thấy nàng cầm hai viên hạt châu màu tím, đột nhiên vung tay lên, xem như là ám khí phóng tới Tô Bằng.

Tô Bằng thấy thế, trong lòng cảm thấy bất an, hắn luôn cảm giác có nguy hiểm gì đó đang ập tới.

Hai viên hạt châu màu tím này tốc độ không chậm, nháy mắt đã đến trước người Tô Bằng, nếu lúc này Tô Bằng thi triển cương khí hộ thân, thì có thể đánh rơi hai ám khí này.

Nhưng mà, cảm giác bất an trong lòng Tô Bằng, lại càng thêm rõ ràng!

“Không thể đỡ trực tiếp!”

Trong lòng Tô Bằng đột nhiên sinh ra dự cảm chẳng lành, hắn xua tan suy nghĩ muốn dùng cương khí hộ thân để đỡ hai hạt châu màu tím này, phi thân vọt lên, nháy tránh hai viên hạt châu này.

Hạt châu màu tím, sượt qua người Tô Bằng, trực tiếp bay vào trong khách sạn, đúng lúc, trong khách sạn có hai tên tiểu nhị, đang trốn ở bên trong nhìn mọi người đánh nhau bên ngoài, hai viên hạt châu màu tím kia, vừa vọt bay đến bên cạnh hai tên tiểu nhị kia...

“Ầm!”

“Ầm!”

Hai tiếng nổ vang dội, cả khách sạn đều bị chấn động, rung lay hai cái, chỉ thấy trong vách tường khách sạn, bị nổ thành một cái hố lớn hai ba bốn mét, bàn ghế sắp xếp chung quanh, đều bị nổ nát bấy!

Nhất là hai tiểu nhị không biết võ công kia, đã bị hai viên hạt châu màu tím nổ tung, cả người bị nổ tung thành năm bảy mảnh, may mắn thì còn giữ lại cái đầu bay lăn long lóc, tứ chi thân thể đã bị nổ thành thịt vụn, người khác, trực tiếp bị nổ tan thành, ngay cả xương cốt cũng không còn!

Tô Bằng trên không trung, trong lòng cũng cả kinh!

Hắn không ngờ, hai viên hạt châu màu tím này, thậm chí có uy lực như thế.

Có điều thoát nhìn, hạt châu màu tím này, dường như cùng một loại với tiểu phi kiếm màu tím Tô Bằng lấy được ở lăng mộ hoàng đế cổ kia, đều là thuốc nổ uy lực mạnh mẽ.

Rất rõ ràng, những hạt châu màu tím trong tay lão bà Thiên Thủ Quan Âm kia, chính là thuốc nổ uy lực mạnh này.

Tô Bằng tuy rằng đã tu luyện thành cương khí hộ thể, nhưng đối mặt với loại hỏa dược này thật đúng là không có gì tự tin có thể phòng ngự hoàn toàn uy lực của hỏa dược.

Tô Bằng là người có võ công cao nhất trong số mọi người ở đây, hắn đều như vậy, người khác lại càng không cần phải nói ra.

Nữ nhân được kêu là Thiên Thủ Quan Âm, thấy hai viên hạt châu màu tím không có nổ chết Tô Bằng, cắn chặt răng, lại là một viên hạt châu màu tím phóng lên không trung vọt tới Tô Bằng!

Chẳng qua là thân pháp của Tô Bằng đã hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của mọi người ở đây, chỉ thấy thân thể của Tô Bằng chập chờn trên không trung, đột nhiên thay đổi hướng đi, tránh thoát viên hạt châu màu tím này.

Tô Bằng hiện lên sau viên hạt châu màu tím này, thân thể ở trên không trung giống như là bỗng nhiên tìm được chỗ mượn lực, trực tiếp từ không trung bổ nhào xuống phía dưới tới lão bà kia!

“Người dám!”

Ngay lúc này, ở đằng kia bên cạnh lão bà không xa, Đại hòa thượng Thạch Trí Thượng Nhân cầm thiền trượng trong tay, trực tiếp nhảy lên, vùng thiên

trượng đánh tới Tô Bằng.

“Hòa thượng bớt cản trở đi!”

Chương 923: Quan Âm cụt tay (2)

Tô Bằng ở trên không trung hét lớn một tiếng, hắn hôm nay thật ra thì cũng không muốn giết người, nhưng hạt châu màu tím của lão bà tên Thiên Thủ Quan Âm kia đối với mình uy hiếp thật sự quá lớn, quyết không thể bỏ mặc nàng cứ ra tay như thế.

Tô Bằng bay trên không trung, thân thể đột nhiên lại gia tốc một chút, trực tiếp hướng tới Thạch Trí Thượng Nhân!

Thạch Trí Thượng Nhân coi như là cao thủ, hắn trước kia ở Đại Không Tự hành khát, học võ công, một thân nội lực là Phật môn chính tông, tu hành lâu như vậy coi như là có chút căn bản. Tuy rằng hắn nhận ra trên người Tô Bằng chính là cương khí hộ thể, nhưng về cương khí hộ thể, hắn chỉ là nghe nói qua, chưa từng chân chính đối chiến đối chiến, đối với truyền thuyết cương khí hộ thể cũng là nửa tin nửa ngờ, lúc này thấy Tô Bằng đánh tới, trong lòng hắn kiên định, đem toàn bộ nội lực triệu tập ở trước người cùng với phía trên thiên trượng chuẩn bị chống lại sự va chạm lúc này của Tô Bằng.

Bản thân Tô Bằng cũng thật khôn có suy nghĩ lấy tánh mạng của đôi phương, chẳng qua là cảm thấy đại hòa thượng này quá mức vương bận, muốn đưa hắn qua một bên, sau đó bắt giữ Thiên Thủ Quan Âm.

Cho nên Tô Bằng, trên không trung tốc độ đột nhiên tăng lên một chút, vượt qua thiên trượng của Thạch Trí Thượng Nhân kia, hai người liền đụng vào nhau.

“Răng rắc!”

Hai người vừa mới tiếp xúc, Thạch Trí Thượng Nhân cũng cảm giác không đúng, hắn thấy trên người Tô Bằng bốc cháy lên ngọn lửa màu trắng, giống như lửa thật lại cũng không giống như là thật thể, cho nên trong lòng có chút coi thường.

Nhưng mà lúc hai người đụng vào nhau thật, Thạch Trí Thượng Nhân mới phát hiện, những ngọn lửa màu trắng này, mặc dù không dao động, nhưng mà thế nhưng lại cứng rắn dị thường, thiên tượng của mình thậm chí còn không cứng bằng ngọn lửa màu trắng của đối phương.

Trên thực tế, cương khí ngọn lửa màu trắng trên người Tô Bằng tuy rằng xem ra giống như là ngọn lửa, nhưng lại là cương khí không ngừng dao động, cái gọi là cương khí, chính là khí kinh chí cương chí mãnh của nhân gian, mặc dù không phải là hình thái cố định nhưng là lại thứ cương mãnh nhất.

Thiên tượng của Thạch Trí Thượng Nhân, so với cái này liền không chịu nổi một kích, chỉ thấy thiên tượng của Thạch Trí Thượng Nhân còn chưa có động tác nào, đã trực tiếp rã rạc một tiếng, bị Tô Bằng đụng gãy!

Thạch Trí Thượng Nhân kinh hãi, lúc này hấn nhảy lên trên không trung, không chỗ có thể mượn lực, chỉ có thể cứng rắn đề một hơi, muốn cùng Tô Bằng đụng một cái.

Nhưng mà thân thể Tô Bằng mặt ngoài phủ đầy cương khí dương viêm, phảng phất giống như kim cương, mặc dù không phải là thực chất nhưng có khuynh hướng cảm xúc giống như kim cương, mà còn Thạch Trí Thượng Nhân, đơn giản là thân thể phàm nhân. Cho dù là đã vận nội lực nhưng mà trước mặt cương khí dương viêm, nội lực của Thạch Trí Thượng Nhân chỉ giống như đậu hủ, trực tiếp bị cương khí dương viêm phá vỡ.

“Rã rạc!”

Tô Bằng cảm giác mình đụng vào một đệm thịt mềm nhũn, sau đó chỉ thấy Thạch Trí Thượng Nhân trực tiếp bị Tô Bằng đánh bay trên mặt đất, trượt trên mặt đất thật lâu mới ngừng lại được. Mà còn lúc hấn ngừng lại xương ngực chính diện đã hoàn toàn bị lõm xuống, cả người cũng bị đụng móp méo, xương gãy gân đứt, nhìn vào chắc là không sống được nữa!

Mà còn Thiên Thủ Quan Âm ở sau lưng Thạch Trí Thượng Nhân, nhìn thấy một màn này không khỏi hét lên một tiếng, nàng cũng không hề giữ lại nữa, hai tay gấp hai viên hạt châu màu tím của mình ném vào Tô Bằng!

Tô Bằng thấy thế, hạt châu màu tím của đối phương nếu bắn nổ tung trên người mình, Tô Bằng mặc dù có cương khí hộ thân cũng khó có thể may mắn thoát khỏi, lúc này đã không cách nào lưu tình được nữa.

Nếu đã đến tình trạng như thế, Tô Bằng ra tay cũng không do dự, chỉ thấy thân thể Tô Bằng vừa chuyển trên không trung, cảnh giới hợp lực tam hợp kiếm chém ra trên không khung, một đạo ánh sáng màu xanh hiện lên, mà còn Tô Bằng không chút nào, thân thể cuộn nửa vòng, sau đó chung quanh thân thể hắn lại là một vòng tròn màu xanh hiện lên!

Hai tay Thiên Thủ Quan Âm kẹp lấy viên hạt châu màu tím, muốn ném mạnh ra nhưng mà đột nhiên thấy bản thân nàng cảm giác được thân thể nhẹ đi rất nhiều.

Sau đó, nàng huy động hai tay, nhưng lại cảm giác hai tay so với bình thường đều nhẹ đi nhiều lắm, gần như không cảm giác được sức nặng.

Vừa lúc đó, nàng giống như nhìn thấy, có hai cái thứ gì rơi trên mặt đất, nàng nhìn kỹ, chỉ biết kinh hãi thét lên!

Chỉ thấy rơi trên mặt đất, là hai cánh tay, trong lúc đó ngón tay của hai cánh tay này vẫn còn đang kẹp lấy bốn viên hạt châu màu tím!

Hai cánh tay của nàng, lúc nàng không có chút cảm giác nào đã bị chặt đứt!

“Tay của ta!”

Thiên Thủ Quan Âm kêu thảm một tiếng, mà còn đã đã từ không trung hạ xuống, vì phòng ngừa Thiên Thủ Quan Âm đồng quy vu tận với mình, giẫm lên hạt châu, Tô Bằng đá một cước về phía bụng của nàng, đá bay nàng ra ngoài...

Tô Bằng một cước đá bay Thiên Thủ Quan Âm đã không còn cánh tay, lão bà này kêu thảm một tiếng, trong miệng học ra máu tươi bị đá văng ra ngoài.

Một cước này của Tô Bằng, không ra tay độc ác, vẫn giữ lại cái mạng cho Thiên Thủ Quan Âm này, Tô Bằng cũng thương cảm cho nữ nhân mất con

này, chỉ là lúc đối chọi gay gắt, không kịp nương tay, lúc này nàng đã không còn sức uy hiếp, vậy thì cũng không cần phải giết chết người này.

Tất cả mọi chuyện chỉ xảy ra trong một khoảnh khắc, những người giang hồ kia, xem ra Thạch Trí Thượng Nhân thì đã bị Tô Bằng đánh chết, Thiên Thủ Quan Âm hai tay bị chặt đứt, đã không biết sống chết.

Tô Bằng lạnh lùng nhìn những người giang hồ này, bản thân đã giết một người, những người giang hồ này nếu thức thời, nên biết khó mà lui.

“Hắn giết Thạch Trí Thượng Nhân rồi!”

“Cánh tay Thiên Thủ Quan Âm cũng bị hắn chém đứt rồi!”

“Mạnh quá... Chúng ta không phải là đối thủ của hắn...”

Trong những người giang hồ này, đã có người bị kinh sợ, không dám tiến lên.

Tô Bằng nheo mắt lại, lúc này bản thân lại buông thêm hai câu hung ác nữa, chuyện ngày hôm nay, xem như được trấn áp, đôi phương cũng chẳng phải nhân vật đặc biệt cường thế, gần như có thể giải quyết xong xuôi.

Nhưng mà, không đợi Tô Bằng nói chuyện, chợt nghe từ trong màn mưa xa xăm, đột nhiên truyền đến tiếng đàn du dương.

Tiếng đàn này, giống như khí thế tư thế hào hùng, khiến người khác nghe mà có một loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào, xông pha trận mạc, tử chiến sa trường.

Mà lúc này, ở trong màn mưa, không ngừng truyền đến âm thanh trò chuyện!

Chương 924: Chém giết máu tanh

“Các người còn là anh hùng hảo hán sao? Thạch Trí Thượng Nhân được các người mời đến giúp đỡ, mà bây giờ Thạch Trí Thượng Nhân đã chết rồi, các người lại rút lui!”

“Hôm nay các người lui, còn xem là anh hùng cái gì? Đơn giản là một lũ rùa co đầu rút cổ mà thôi. Còn có mặt mũi đi lại trên giang hồ sao?”

“Nữ nhân giang hồ, thà đầu rơi máu chảy, cũng không thể mất đi cốt khí, các người hôm nay bỏ đi, cả đời trong lòng đều xem thường bản thân.”

“Tô Bằng thì thế nào chứ? Chẳng qua cũng chỉ là một cái đầu hai cánh tay, các người có hơn một trăm người, còn sợ một mình hắn sao?”

“Không bằng sóng vai xông lên, loạn đao chém chết Tô Bằng này, giết chết yêu nữ kia và trượng phu của ả, lăng nhục đến chết, mới có thể báo thù cho Thạch Trí Thượng Nhân, và người thân các người!”

Thanh âm như vậy, chẳng khác nào như quỷ mị, lơ lửng lay động vang lên, làm cho không người nào có thể truy tìm âm thanh này rốt cuộc xuất phát từ nơi nào.

Nhưng mà, thanh âm mờ ảo này, bản thân lại có một loại năng lực mê hoặc lòng người, lại thêm tiếng đàn giống như khí thế hào hùng. Khiến người khác nhiệt huyết sôi trào, giống như kích phát cừu hận lên gấp nghìn lần gấp trăm lần. Khiến những người giang hồ đó cảm giác thấy, nếu không chém chết Tô Bằng ở đây, bản thân thật không xứng đáng làm người.

Tô Bằng nghe vậy, nhú mày, tiếng đàn cùng tiếng nói này, giống như một loại công pháp tương tự Âm ba công, có thể điều khiển cảm xúc con người, khiến người khác không tự giác bị ảnh hưởng.

Bản thân Tô Bằng cũng may, hắn có tu hành kiếm ý, lại thêm nội lực cao cường, không hề chịu ảnh hưởng, nhưng mà những người giang hồ đó cũng không phải là như vậy, những người giang hồ này, trong lòng bản thân vốn đã mang cừu hận với vợ chồng Phó Tử Dịch, lúc này Tô Bằng giết chết Thạch Trí Thượng Nhân, mặc dù có thể nói là kinh sợ, nhưng cũng có thể nói là gia tăng không ít cừu hận.

Lúc này tiếng đàn kia, bản thân Tô Bằng mặc dù không có cảm giác gì, nhưng mà những người giang hồ đó, đều có chút bị ảnh hưởng, đặc biệt khiến người khác cảm thấy quỷ dị chính là, những người giang hồ này dường như không hề nghi ngờ tiếng đàn và âm thanh nói chuyện phát ra từ

trong màn mưa kia, thậm chí rất nhiều người căn bản không hề phát hiện sự tồn tại của tiếng đàn cùng âm thanh kia.

“Giết hần! Giết Tô Bằng! Giết hần rồi có thể báo thù cho thân nhân bằng hữu!”

“Giết hần!”

“Giết Tô Bằng! Sau đó giết chết yêu nữ kia, còn có Phó Tử Dịch kia, người nơi này, chó gà không tha!”

Âm thanh phiêu bồng kia, không ngừng truyền đến.

Tô Bằng mơ hồ cảm giác không tốt, hần nhìn về phía những người giang hồ này, chỉ thấy những người giang hồ này không ít người gương mặt hung dữ, dường như chịu ảnh hưởng rất lớn.

“Giết!”

Không biết là ai khơi mào, hô lớn một tiếng, cầm binh khí trong tay, xông tới Tô Bằng.

Người này giống như đốt bùng lên ngọn lửa tức giận, lập tức, người giang hồ chung quanh toàn bộ đều bùng nổ, cả đám như không muốn sống cầm binh khí lao đến, muốn chém chết Tô Bằng ngay tại chỗ!

Chẳng những là Tô Bằng, sau lưng Tô Bằng, vợ chồng Phó Tử Dịch còn có Thanh Diện Quỷ Cổ Minh, đều bị những người giang hồ này liều mạng tấn công, lập tức, thủ hạ Tô Bằng đã rơi vào trong tình cảnh nguy hiểm.

Tô Bằng thấy thế, trong lòng trầm xuống, bản thân hần còn nói, đánh hay lui cũng có thể bảo vệ hoàn toàn, nhưng mà Thanh Diện Quỷ Cổ Minh còn có hơn hai mươi thủ hạ của mình khách khanh cấp ba và khách khanh cấp bốn, sợ là dưới tình huống như vậy sẽ chết một số lớn!

Hiểu rõ điểm này, Tô Bằng cũng không khỏi quyết tâm, những người giang hồ này rõ ràng bị công pháp gì đó ảnh hưởng, chỉ sợ không phải mình đánh chết vài người liền có thể kinh sợ được.

Bọn người Thanh Diện Quỷ Cổ Minh đều là thành viên tổ chức của mình, nếu lúc này bị đánh chết hơn phân nửa, với thực lực của mình cũng coi là một loại tổn thất, Tô Bằng không thể trơ mắt nhìn thuộc hạ của mình bị những người giang hồ này vây giết được!

Nghĩ đến đây, Tô Bằng ra tay cũng không khỏi nặng lên, hắn liên tục đập bay nhiều người giang hồ, nhưng vẫn ngăn không được những người giang hồ này liều mạng xông về trước, Tô Bằng lúc này, cũng đã thật sự giận dữ.

“Chẳng lẽ thật sự cho là ta không dám giết các ngươi phải không?”

Trong lòng Tô Bằng tức giận, thanh Long Khiếu Thiên kiếm trong tay hắn rút cuộc không làm phòng ngự nữa mà bắt đầu công kích.

Chỉ thấy thanh Long Khiếu Thiên kiếm trong tay Tô Bằng liên tục huy động, liên tiếp ba bốn vòng sáng màu xanh hiện lên trước người Tô Bằng, mà ở trước người đám người giang hồ xung phong liều chết kia, có chừng bảy tám người bị vòng sáng màu xanh này lan đến, bản thân bọn họ vẫn còn không có cảm giác gì, nhưng mà sau một khắc đã là thân thể bị bẻ gãy ngay giữa. Bị cảnh giới hợp lực tam hợp kiếm của Tô Bằng chém chết!

Mà còn thân thể Tô Bằng không ngừng tiến lên, thân thể hắn hiện lên cương khí hộ thể, những công kích của đám người giang hồ tầm thường kia nện ở trên người Tô Bằng thế nhưng lại đều bị cương khí dương viêm chặn lại bay ngược ra ngoài, căn bản không cách nào phá vỡ được thể phòng ngự của Tô Bằng.

Tô Bằng phi thân tiến lên phía trước, đi tới trước người vợ chồng Phó Tử Dịch cùng với Thanh Diện Quỷ Cổ Minh, tay hắn cầm bảo kiếm, quát lạnh.

“Các ngươi đều thanh tỉnh một chút cho ta! Nếu không dừng lại, chớ có trách ta đại khai sát giới!”

“Giết! Giết đi! Giết hết đi! Diệt cỏ phải diệt tận gốc!”

“Toàn bộ đều giết hết! Các ngươi không giết Tô Bằng, Tô Bằng sẽ giết các ngươi! Sớm hay muộn đều là chết, giết hết đi!”

“Bất kể là ai, cho dù trước mắt là phụ nữ có thai hay là đứa trẻ đều giết hết đi! Không lưu lại ai cả! Một tên cũng không để lại!”

“Giết giết giết giết giết giết giết!”

Bên trong màn mưa phương xa, những người giang hồ này đã không còn lý trí nữa, chính là không muốn sống liều mạng xông vào bọn người Tô Bằng.

Tô Bằng thấy thế, trong lòng có chút sốt ruột, mà hắn giống như cũng bị không khí sát phạt nồng đậm kia ảnh hưởng không cần, trong ánh mắt hắn lộ ra sát khí, nói.

“Không muốn sống? Được, các ngươi không cần mạng của các ngươi, ta đây cũng không quan tâm nữa!”

Nói xong, Tô Bằng hô với bọn người Cổ Minh cùng với Phó Tử Dịch.

“Các ngươi cũng dừng động, đứng ở nơi đó!”

Lời nói mới vừa nói xong, Tô Bằng vung tay lên, chỉ thấy một quả cầu ánh sáng màu trắng, từ trong tay Tô Bằng bắn ra.

“Vạn Kiếm Lưu!”

Tô Bằng hét lớn một tiếng, chỉ thấy quả cầu ánh sáng màu trắng được hắn chém ra kia, từ bên trong không ngừng bắn ra kiếm khí, bắn về phía những người giang hồ kia!

Mà cái này cũng chưa tính Tô Bằng liên tục phát tay, tổng cộng bắn ra ba quả cầu ánh sáng màu trắng, bao vây lấy những người giang hồ này ở trong đó.

Những người giang hồ bị quả cầu ánh sáng màu trắng bao ở trong đó kia, không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết, mỗi thời mỗi khắc, đều có người bị kiếm pháp ” Vạn Kiếm Lưu” của Tô Bằng chém phá thân thể đến chết đi.

Cứ như vậy, hơn một phút đồng hồ đi qua, trong phạm vi kiếm khí của những quả cầu ánh sáng màu trắng này, đã không có người sống tồn tại.

Lúc này, trong lòng Tô Bằng vẫn còn sát ý cuồng bạo tàn sát bừa bãi, hẳn thậm chí có một loại xúc động muốn đem tất cả mọi người ở đây, cho dù là người của phủ Kỳ Sách của mình, hay là những người giang hồ kia, hoặc là vợ chồng Phó Tử Dịch, đều giết chết hết đi!

Nhưng mà, ngay khi trong lòng Tô Bằng sinh ra ý nghĩ này, đột nhiên ở trong đáy lòng Tô Bằng, một cảm giác mát lạnh cực kỳ lạnh lùng từ đáy lòng hắn tuôn ra.

Những nơi mà lãnh ý này lưu chuyển qua, sát ý bạo ngược kia của Tô Bằng ngược lại bị khắc chế đi, tuy rằng Tô Bằng còn có sát ý rất mạnh, nhưng sát ý đã có thể khống chế được, còn lại là lý trí của Tô Bằng.

“Cảm giác này...”

Tô Bằng cảm nhận được cái cảm giác này, cái loại xúc động giết người này dần dần lui xuống, tuy rằng thị huyết nhưng mà đã bị khống chế ở trạng thái tuyệt đối tỉnh táo, sát ý hờ hững.

Tô Bằng khôi phục bình tĩnh, không hề chú ý đến những người giang hồ kia nữa, mà là đem lực chú ý đặt ở tiếng đàn không ngừng truyền đến bên trong màn mưa kia...

Chương 925: Ma cầm ma âm

“Kẻ nào, đang dùng tiếng đàn nhiễu loạn tâm tình của ta? Đáng chết!”

Trong ánh mắt Tô Bằng mang theo sát ý, nhưng mà tinh thần nhưng lại vô cùng tỉnh táo.

Hắn nhìn thoáng qua vợ chồng Phó Tử Dịch còn có bọn người Cố Minh, lúc này sau khi bị Tô Bằng giết chóc một hồi, người giang hồ còn lại cũng không nhiều lắm, bọn người Phó Tử Dịch hoàn toàn có thể ứng phó được.

Tô Bằng yên lòng, thân hình hắn nhoáng lên, thi triển thân pháp, bắt đầu tìm kiếm nơi phát ra tiếng đàn.

Chỉ là, Tô Bằng đi một hồi trong màn mưa, nhưng vẫn không thể nào phân biệt được tiếng đàn rốt cuộc đến từ phương nào.

Chuyện này có một chút dị thường, vốn dựa theo độ mẫn cảm của cảm quan Tô Bằng, chỉ cần phát ra âm thanh, hắn đã có thể phân biệt được là đến từ phương hướng nào, nhưng bây giờ, rõ ràng có thể nghe thấy tiếng đàn, lại không cách nào tìm được người đánh đàn kia ở nơi nào.

Lúc này tiếng đàn kia, đột nhiên thay đổi khí thế sát phạt, trở nên âm nhu, khúc nhạc kia nghe thấy, giống như khúc nhạc phát ra lúc con người đang hối hận, khơi mào cảm xúc người khác.

Thanh âm phiêu bổng kia, lại vang lên lần nữa.

“Đúng là cầm thú! Hòa thượng cũng giết, nữ nhân cũng giết, ngay cả mẫu thân đáng thương báo thù cho con mình cũng giết!”

“Đúng vậy, thực không có nhân tính...”

“Người như vậy, chi bằng giết cho rồi, còn sống để làm gì chứ?”

“Đúng thế, ta nghĩ là hắn, nên tự sát đi cho rồi.”

“Đúng vậy, chết hay sống, thì cũng là một cầm thú.”

“Đúng thế, tự sát đi, tự sát đi.”

“Tự sát đi, tự sát đi....”

Bên tai Tô Bằng, giống như là nghe thấy ảo giác.

Tô Bằng nghe vậy, trên mặt không khỏi lộ ra một tia cười lạnh.

Rất rõ ràng, đối phương sau khi phần lớn người giang hồ đã chết, tập trung công lực tiếng đàn và những âm thanh phiêu bổng kia, tập trung công kích Tô Bằng.

Vừa rồi người đánh đàn, là nhằm vào tất cả người ở nơi này, kích động sát khí trong người những người kia, còn lúc này, thì lại chỉ nhằm vào mỗi mình Tô Bằng, muốn kích thích tâm lý áy náy của Tô Bằng, khiến Tô Bằng tự sát tại nơi này.

Nếu như hiện tại nơi này là cao thủ bình thường, e rằng tâm tình đã bị ảnh hưởng, thanh âm tiếng đàn và giọng nói kia vô cùng quý dị, người người đánh đàn công pháp cực kỳ lợi hại, cho dù là người nội lực cao cường, có lẽ cũng bị làm cho ảnh hưởng, nói không chừng quả thật rút kiếm tự sát.

Chỉ là Tô Bằng, trạng thái bây giờ căn bản không có tình cảm dư thừa, chỉ là tỉnh táo, lạnh lùng cùng sát ý, hơn nữa lý trí cực đoan, loại trạng thái này, có chút giống như tâm linh máy móc. Hoàn toàn không bị âm thanh tiếng đàn này ảnh hưởng.

Tô Bằng nhắm mắt lại đứng tại chỗ cẩn thận cảm nhận, hần dần dần phát hiện, dường như nơi tiếng đàn và âm thanh thanh âm nói chuyện truyền đến, là ở bốn vị trí khác biệt ở phía trước mình.

Tô Bằng sau khi phân biệt ra được điểm này, đột nhiên mở bừng đôi mắt!

Hắn phát tay, đem thanh kiếm Long Khiếu Thiên cầm trở về trong vỏ kiếm, dùng khe hở hai tay, mò vào trong vạt áo, lấy ra bốn viên hạt châu màu tím đoạt được từ chỗ Thiên Thủ Quan Âm ra.

Sau khi cuối cùng xác định vị trí bốn thanh âm kia truyền đến, Tô Bằng thi triển thủ pháp, dùng bốn hạt châu màu tím, ném mạnh về phía bốn nơi khả nghi!

Bản thân Tô Bằng từng tu hành tu hành thủ pháp ám khí, mặc dù không phải là thủ pháp cao thâm gì, nhưng với nội lực Tô Bằng bây giờ, có thể đem ám khí bắn ra rất xa.

Trong nháy mắt, ném mạnh ném mạnh bốn viên lôi châu kia, bay xa hơn trăm mét, bắn về phía bốn vị trí khả nghi.

“Ầm ầm ầm ầm!”

Bốn tiếng liên tục vang lên, bốn viên lôi châu nổ mạnh ở ngoài trăm mét trong màn mưa.

“A!”

Tô Bằng tựa hồ nghe thấy một tiếng hét thảm, tiếng đàn đột nhiên dừng lại, nhưng lại nghe thấy một thanh âm bất nam bất nữ bất nam bất nữ thảm thiết vang lên.

Tô Bằng nếu xác định vị trí của đối phương, thân thể lập tức nhoáng lên, thi triển thân pháp, thân thể giống như vệt sáng, không đến thời gian hai giây, đã băng qua hai trăm mét, vọt đến vị trí phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Tô Bằng xông tới, chỉ thấy nơi này, có bốn năm người, còn có một hố sâu bị lôi châu bắn nổ.

Nơi này, không biết là được bố trí cái gì, trên mặt đất, có dùng nhiên liệu đặc biệt tạo thành một ký hiệu quỹ dị rộng ba bốn mét, nguyên liệu đặc biệt dùng để vẽ ký hiệu này, mặc dù bị mưa xối ở phía trên, cũng không hề biến dạng.

Mà lúc này, ký hiệu trên mặt đất kia, đã bị lôi châu màu tím của Tô Bằng phá hỏng, ở gần bên ký hiệu, còn có năm người.

Trong năm người này, theo thứ tự là ba nữ hai nam, ba nữ nhân đều mặc lụa trắng, hai nam nhân, một mặc trang phục màu đen, một mặc trang phục đỏ sẫm.

Chỉ là một nữ nhân trong số đó, nằm ở bên cạnh cái hố to kia, chân trái của nàng, đã bị lôi châu làm cho nổ bay, lúc này trong miệng cũng học máu tươi, nửa chết nửa sống nằm ở đây.

Hai nam hai nữ kia, nhưng cũng không có xui xẻo như vậy, chỉ là có chút chật vật.

Nhìn thấy Tô Bằng lại tới đây, nam nhân mặc áo bào đỏ thẫm kia, trong miệng gào thét một tiếng.

“Các người ngăn hãm lại!”

Nói xong, nam nhân mặc áo bào màu đỏ thẫm này, nhanh chóng lui về phía sau, giống như là muốn bỏ chạy.

Hai nữ một nam khác cũng là hai mặt nhìn nhau, ba người này liếc mắt nhìn nhau nhưng lại là một phản ứng, nhìn vào ba phương hướng khác biệt, đồng thời bỏ chạy!

“Còn muốn chạy sao?”

Tô Bằng thấy vậy, khước miệng lộ ra một tia cười lạnh, hất vung tay lên, trên tay đột nhiên có thêm ba cái Phi Dao.

Ba cái Phi Dao này, trên mặt đều mang theo ký hiệu màu vàng thần bí. Trên người Tô Bằng tổng cộng có mười hai cái Phi Dao, tùy thời mang theo sáu cái Phi Dao để sử dụng.

Lúc này, Tô Bằng lấy ra ba cái Phi Dao, cũng không thi triển Nhất Dao Phong Vân phiên bản suy yếu, trực tiếp sử dụng thủ pháp Phi Dao mới học được lúc trước, bắn ba cái Phi Dao ra!

Thủ pháp ám khí của Tô Bằng, trên thực tế coi như là bình thường, nhưng thủ pháp ám khí là một mặt, chất lượng chân khí là một mặt khác, trình độ nội lực của Tô Bằng bây giờ đã đạt tới trình độ cương khí hộ thể, cho dù là cục đá bay ra cũng có thể đục lỗ trên thân thể nam nữ bình thường, huống chi là sử dụng một cái Phi Dao được chế luyện từ sừng của Lôi Long.

Ba thanh Phi Dao này, được Tô Bằng trút nội lực vào kích hoạt đường vân màu vàng, đường vân màu vàng này đem một phần nội lực chuyển hóa thành lực sấm sét, chỉ thấy trên không trung trống rỗng xuất hiện ba quả cầu sấm sét, tốc độ thể nhưng lại đột nhiên gia tăng không ít, trong nháy mắt đã đuổi kịp ba người nam nữ muốn chạy trốn này.

Không có chút nào trì hoãn, ba thanh Phi Dao này xuyên thấu phía sau lưng ba người này, xông ra trước ngực, ba người này chẳng những bị Phi Dao xỏ xuyên qua, lực lượng của sấm sét gần như nướng cháy bọn họ, đã nằm trên mặt đất bất động, chết không kịp ngáp.

Mà còn Tô Bằng cũng không để ý ba thanh Phi Dao này nữa, ánh mắt hắn tập trung vào nam nhân mặc y phục màu đỏ thẫm kia, sau đó thân thể hóa thành ánh sáng, đuổi theo người nọ.

Người này, Tô Bằng tuyệt đối không có ý định buông tha, vì người này hẳn đã từng gặp qua rồi.

Nam nhân mặc áo bào đỏ thẫm kia, chính là nam nhân tên là Sa Thiên Âu gặp phải lúc thám hiểm bí cảnh Lỗ Ban với vợ chồng Lương Úy Thái Tuấn Hoa.

Tô Bằng còn nhớ rõ, nam nhân tên là Sa Thiên Âu này, hết sức hung ác nham hiểm, lúc ấy Tô Bằng liền nhớ kỹ người này, người này âm hiểm như thế, lúc này lại đối địch với mình, lưu hắn lại trên đời này là một tai họa!

Huống chi, Tô Bằng còn nhớ rõ, nữ đệ tử ma giáo gọi là Vân Nhu kia, lúc ấy từng nói qua, nam nhân tên Sa Thiên Âu này chiếm được thanh loan đao Thấu Minh truyền thừa của người đứng đầu Ma Môn năm đó... Tuy rằng ý nghĩa của thanh loan đao này với Tô Bằng không lớn, nhưng dù sao cũng là đao cụ từ trong tay Tô Bằng chảy ra, lúc này Tô Bằng cũng muốn thu hồi.

Người được kêu là Sa Thiên Âu, khinh công không tệ, nhưng khinh công của Tô Bằng có thể nói là nghịch thiên, tốc độ của Sa Thiên Âu thua Tô Bằng đến sáu phần, Tô Bằng không tốn bao lâu liền đã đuổi kịp đến bên cạnh Sa Thiên Âu.

Sa Thiên Âu thấy Tô Bằng liền kinh hãi mặt không còn chút máu, hắn tuy rằng hung ác nham hiểm, nhưng là đó là lúc đối mặt với người khác mới đủ âm tàn, lúc đối mặt với sự uy hiếp tánh mạng, hắn cũng giống như bao người bình thường khác, nhất là l hắn vừa rồi mới nhìn thấy Tô Bằng giết chết những người giang hồ kia, biết rõ võ công của Tô Bằng không phải là thứ mình có thể thắng được. Sa Thiên Âu chỉ hận mình thiếu đi cặp chân, không thể chạy nhanh hơn chút.

Mà lúc này, Tô Bằng đã đuổi theo từ phía sau, hắn cũng không sót ruột tiến công Sa Thiên Âu, mà là giữ tốc độ ngang hàng với Sa Thiên Âu, sau đó lướt qua bên cạnh nhìn hắn.

Sa Thiên Âu thấy Tô Bằng nhìn qua, vẻ mặt kia có thể gọi là đặc sắc, Tô Bằng toàn thân để lộ ra sát khí, con thỏ cũng nhìn thấy được, huống chi là người nhạy cảm như Sa Thiên Âu.

Chẳng qua là Tô Bằng đã đuổi theo, Sa Thiên Âu mặc dù không ra tay, cũng trốn không thoát, hắn suy nghĩ một lát, quyết tâm, quát to một tiếng, tay trái vung ra một thanh kiếm trong tay áo, chém tới trên mặt Tô Bằng.

Tô Bằng thấy Sa Thiên Âu công kích mình, hơi chút thay đổi thân thể, liền trực tiếp từ trong tay áo chém ra một kiếm như điện xẹt, thậm chí thân pháp Tô Bằng nhanh đến mức trực tiếp vọt tới phía trước Sa Thiên Âu, sau đó thân thể đột nhiên giao qua, dùng thanh Long Khiếu Thiên kiếm còn đứng trong vỏ kiếm quét tới hai chân của Sa Thiên Âu!

Sa Thiên Âu đang chạy vội, hắn không ngờ tốc độ của Tô Bằng nhanh như vậy, lúc này tốc độ Tô Bằng bộc phát, một kiếm này quét tới, Sa Thiên Âu căn bản chưa kịp tránh né đã bị vỏ kiếm của Tô Bằng quét trúng đầu gối.

Trên vỏ kiếm của thanh Long Khiếu Thiên kiếm đã phủ đầy cương khí dương viêm, làm cho cả vỏ kiếm cứng rắn vô cùng, Sa Thiên Âu bị vỏ kiếm quét trúng đầu gối, lập tức chỉ nghe hai tiếng răng rắc giòn vang, đầu gối của hắn đã bị đánh nát bấy, cả người cũng bay ra ngoài.

Sa Thiên Âu ngã trên mặt đất, lộn mấy vòng, cả người đã chóng mặt, hắn muốn làm cho mình từ trong cơn đau nhức kịch liệt của hai chân khôi phục ý thức thanh tỉnh, một chân đang mang giày đã dẫm nát vào lồng ngực của hắn...

Chương 926: Âm nô (1)

Một chân Tô Bằng dẫm nát ngực Sa Thiên Âu, sau đó rút bảo kiếm, không nói hai lời, chặt đứt hai ngón tay trái của Sa Thiên Âu trước.

“A...”

Sắc mặt Sa Thiên Âu lập tức trắng bệch, toát ra mồ hôi lạnh, hắn vốn định kêu rên một tiếng, lại bị Tô Bằng một cước giẫm cả không khí phả ra ngoài, hắn cảm giác ngực phảng phất đè một tảng đá ngàn cân, căn bản không cách nào hô hấp, cả người đều tuyệt vọng giống ngâm nước.

Như vậy kéo dài mười ba mười bốn giây, mãi đến khi Sa Thiên Âu sắp hôn mê, Tô Bằng khôn ngoan hơi thả lỏng ít lực đạo, Sa Thiên Âu há mồm thở

dốc, mới có thể hít thở được.

“Đây là giáo huấn cho ngươi. Ta hỏi cái gì, ngươi nói cái đó, có một tia dừng lại, [hoặc] là nói dối, ta liền cắt thêm hai ngón tay ngươi.”

Tô Bằng lạnh lùng nói với Sa Thiên Âu.

Sa Thiên Âu bị sát khí nồng đậm trên người Tô Bằng hù dọa, hơn nữa võ công hăn cũng không cho phép hăn phản kháng, hăn chỉ có thể cố gắng nhẹ gật đầu.

“Tên của ngươi, môn phái nào, chức vị gì.”

Tô Bằng hỏi Sa Thiên Âu.

“Sa Thiên Âu... Ta là người trong Thánh giáo... Ta là thánh hỏa hữu sứ Thánh giáo...”

Đầu óc Sa Thiên Âu nhanh vận chuyển, miệng nói.

Hăn thấy bộ dạng Tô Bằng, tựa hồ muốn ép hỏi một số tin tức, nói như vậy, địa vị của mình càng cao, càng có giá trị khảo vấn, ngược lại không dễ chết như vậy.

Tô Bằng mặt không biểu tình, tiếp tục hỏi.

“Các ngươi sao mai phục trong này? Sao xuống tay với ta? Có bao nhiêu người? Chủ sự chính là ai? Cao thủ có mấy người? Sử dụng cầm âm kia là người nào? Sao ban đầu ta không nhìn thấy người của các ngươi?”

Sa Thiên Âu nghe vậy, hơi chần chờ, nhưng chỉ chút chần chờ này, Tô Bằng lại cắt mất hai ngón tay trái của hăn.

Sa Thiên Âu đau đớn kêu to, thanh âm hăn nói chuyện lập tức lưu loát lên.

“Chúng ta đi ba mươi ba người... Lần này không phải muốn động thủ với Tô tế tửu ngươi, mục tiêu của chúng ta là bà chủ khách điểm hồng trần Nhâm Y Điệp, bây giờ nàng dùng tên giả Nhâm Nhất Nhất. Thật ra thân phận thật sự của nàng, là Thiên Nữ chương hỏa của Thánh giáo ta, cũng là

một người quan trọng trong Thánh giáo... Chỉ là nàng đã yêu Dịch kiếm thuật Phó Tử Dịch một trong Tứ tuyệt kiếm giang hồ, thoát ly Thánh giáo, nàng biết quá nhiều bí mật Thánh giáo, nếu không thể trở về Thánh giáo nữa, ngược lại là một uy hiếp lớn cho Thánh giáo ta, cho nên chúng ta đến đuổi giết Nhâm Y Diệp.”

“Lần này người chủ sự có hai, một là Thánh nữ Thánh giáo ta Lãnh Sương Nguyệt, một người khác, là trưởng lão cung phụng bồi phận cực cao trong Thánh giáo, Thiên Âm Mỗ Mỗ Đoạn Tử Huyền, cao thủ cũng không bao nhiêu, chỉ có Lãnh Sương Nguyệt cùng Thiên Âm Mỗ Mỗ Đoạn Tử Huyền, có lẽ còn tính thêm cả ta, cùng với một lão già tên Trí Tẩu, hẳn tựa hồ cũng là trưởng lão cung phụng trong môn phái, nhưng ta không biết về hắn...”

“Chúng ta sớm đã mai phục ở chỗ này... Trí Tẩu dùng thủ pháp đặc thù, tạo mười sáu âm trận ở bốn phương tám hướng. Mười sáu âm trận này, có thể che dấu hành tung, hơn nữa có thể làm cho tiếng đàn của Thiên Âm Mỗ Mỗ từ bốn phương tám hướng truyền đến... tìm không ra vị trí của chúng ta...”

“Thứ ta biết, chỉ như vậy...”

Trên đầu Sa Thiên Âu chảy mồ hôi lạnh bởi vì đau đớn mà không ngừng hiển hiện, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, khẽ gật đầu.

Bản thân Tô Bằng với khảo vấn không quá tinh thông, thủ pháp chiêu thức khảo vấn phạm nhân, vẫn là học từ đồng nghiệp người chơi tổ Dũng sĩ và tổ Long Nha cùng ở quận Giang Ninh lúc trước, bây giờ dùng tới, quả nhiên rất tiện.

Tô Bằng lại bảo Sa Thiên Âu lặp lại lời nói. Sa Thiên Âu ở dưới sự đau nhức kịch liệt ngược lại giữ đầu óc thanh tỉnh, chuyện cung khai ra ngoài, cùng vừa rồi cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Sau khi xác định hắn nói hắn là nói thật sau, Tô Bằng nhẹ gật đầu, sau đó đột nhiên hỏi một câu Sa Thiên Âu hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý.

“Loan đao đứng đầu Ma Môn ở đâu?”

“Cái gì?”

Sa Thiên Âu nghe xong, thân thể lập tức run lên, trong ánh mắt lộ ra vẻ nghi [hoặc] hoảng sợ nhìn Tô Bằng.

Tô Bằng không để ý phản ứng của hắn, mà một cước dẫm đầu gối đã bị đánh nát của hắn, Sa Thiên Âu kêu thảm một tiếng, sau đó Tô Bằng lại hỏi Sa Thiên Âu.

“Loan đao đứng đầu Ma Môn ở đâu?”

Trên đầu Sa Thiên Âu chảy mồ hôi lạnh, hắn không biết, Tô Bằng làm sao biết tin tức này.

Nhưng Đầu óc Sa Thiên Âu lại chuyển động cực tốc, hắn không ngừng tự hỏi, mình nên đem bí mật này nói ra không.

Chỉ chốc lát, ý niệm nói và không nói chuyển đổi không biết bao nhiêu lần ở trong đầu hắn, mà hắn quyết định sau cùng, vẫn là quyết ý giả ngu.

Ở trong suy nghĩ của Sa Thiên Âu, đầu gối của mình đã nát, năm ngón tay trái cũng đều tàn phế, thương thế như vậy cho dù còn sống trở về ma môn, cũng không cách nào trị liệu tốt, mình chính là một nửa phế nhân.

Thứ hắn có thể dựa vào, cũng chỉ có loan đao đứng đầu Ma Môn, Ma Môn cá lớn nuốt cá bé, mình phế đi, người trong môn từng ức hiếp trước kia, đều sẽ tìm mình tính sổ.

Muốn yên ổn, phải bảo trụ loan đao đứng đầu Ma Môn, đây là một tia cơ hội xoay người cuối cùng của hắn trong Ma Môn.

Hiểu rõ những việc này, Sa Thiên Âu cắn răng, nặn ra mấy chữ với Tô Bằng.

“Ta không biết loan đao gì...”

Chương 927: Âm nô (2)

Tô Bằng nghe xong, nhẹ gật đầu, nhưng chân lại không lưu tình, tiếp tục giẫm đốt chân của Sa Thiên Âu, Sa Thiên Âu không ngừng kêu thảm thiết, có điều hấn tựa hồ còn một tia kiên cường, cứ không nói ra.

Thấy Sa Thiên Âu giống như có lẽ đã quyết tâm, Tô Bằng hơi ngừng dùng sức chân, Sa Thiên Âu hòa hoãn lại, hấn nhìn về phía Tô Bằng, nói.

“Tô... Tô đại hiệp, ta quả thật không biết... không biết người nói cái gì...”

“Ồ? Người không nói, nhưng bóng dáng nữ nhân sau lưng người, lại nói cho ta biết người biết đó! Nàng tên gì? Nàng nói nàng tên Vân Nhu... Nhưng vì loạn đao, bị người giết chết rồi!”

Tô Bằng nhìn Sa Thiên Âu, nói với hấn.

Sa Thiên Âu nghe vậy, trong lòng lập tức cả kinh, nghe lời của Tô Bằng, hấn lập tức toát ra mồ hôi lạnh, còn nghi thần nghi quỷ nhìn khắp bốn phía, tựa hồ đang tìm bóng dáng tên Vân Nhu kia.

Mà vào chính lúc này, một thanh âm phiêu hốt, vang lên ở bên tai Tô Bằng cùng Sa Thiên Âu.

“Haizz...”

Tiếng thở dài này, giống như vang lên bên tai Tô Bằng cùng Sa Thiên Âu, Sa Thiên Âu nghe xong rung mình một cái, lập tức cả kinh kêu một tiếng, tưởng oan hồn Vân Nhu xuất hiện.

Tô Bằng nghe được thanh âm này, thì lại nhú mày, hấn nhìn về phía màn mưa, lúc này mưa rất lớn, rất trở ngại thị lực, Tô Bằng cũng không tìm được thanh âm là từ đâu vọng lại.

Nhưng Tô Bằng có một điểm có thể xác định, thanh âm này, tuyệt đối không phải quỷ hồn Vân Nhu kia phát ra, với thực lực pháp thuật Tô Bằng bây giờ, nếu quả thật tồn tại quỷ hồn, Tô Bằng liền có thể nhận ra trước tiên.

“Ai? Không cần giả thần giả quỷ, nếu tới rồi, chẳng lẽ không có gan ra ngoài gặp mặt sao?”

Tô Bằng hướng về phía màn mưa, quát lớn.

Trong màn mưa lẩn nử truyền đến một tiếng thở dài, Tô Bằng nghe thanh âm, hẳn là một nữ tử trưởng thành, chỉ nghe thanh âm yếu ớt của nữ tử này truyền đến, nói.

“Tô tể tửu đã chiếm hết ưu thế, cần gì khó xử một người tuổi già nhất định trở thành tàn phế? Không bằng thả hẳn ra.”

Thanh âm truyền tới trong màn mưa, vừa xa vừa gần, hết sức phiêu hốt, rõ ràng là hiệu quả do công pháp tạo thành, khiến Tô Bằng cũng không nắm được chỗ đứng của đối phương.

Tô Bằng nghe xong thanh âm này, khẽ nhú mày, nhưng Sa Thiên Âu dưới chân hẳn lại vui vẻ trong lòng, thanh âm này, Sa Thiên Âu ngược lại đã nhận ra, chủ nhân thanh âm, chính là thanh âm trưởng lão cấp cung phụng trong ma môn Thiên Âm Mỗ Mỗ.

Có điều Sa Thiên Âu cũng coi như biết điều, nghe được thanh âm Thiên Âm Mỗ Mỗ, mặc dù trong lòng hẳn kinh hỉ, nhưng miệng lại không nói ra nửa chữ, cứ đợi người trong ma môn, cứu hẳn đi.

Tô Bằng [một chân] khổng chế Sa Thiên Âu, ánh mắt lại nhìn khắp bốn phía, chỉ nghe Tô Bằng nói.

“Nếu tới rồi, còn muốn cứu Sa Thiên Âu này, ít nhất bản thân ngươi cũng phải ra ngoài, nếu không chỉ nói như vậy, sẽ không mang người người muốn mang đi được.. Không nên giấu đầu lộ đuôi, ra ngoài gặp thử đi.”

“Haizz...”

Lại một tiếng thở dài, yếu ớt không biết xa gần vang lên, chỉ nghe người trong màn mưa kia nói.

“Thiếp thân liễu yếu đào tơ, khó lọt pháp nhãn của Tô tể tửu, liền để âm nô của ta, gặp Tô tể tửu vậy.”

Nói xong, chỉ nghe trong màn mưa truyền đến tiếng đàn, rất nhanh, ở trong màn mưa, đi ra bảy tám thân ảnh.

Tô Bằng nhìn về phía màn mưa, chỉ thấy trong tám thân ảnh này, rất nhanh những thân ảnh này đi tới địa phương Tô Bằng có thể nhìn thấy, Tô Bằng vừa nhìn, không khỏi sửng sờ.

Chỉ thấy tám thân ảnh đi tới, mỗi người đều thân thể ngăm đen, hết sức tinh trắng, không ngờ là người da đen hiếm thấy trên phiến đại lục này, cũng chính là Côn Lôn Nô.

Tám Côn Lôn Nô này, cao đều c [thể từ] ng 1m8, thân thể cứng giống thiết tháp, hơn nữa thân thể bọn họ cũng không giống với người thường, ở trên thân thể bọn họ, dùng bột phấn màu vàng sẫm ký hiệu, thoạt nhìn có vẻ hết sức thần bí.

Tô Bằng thấy tám Côn Lôn Nô này, hơi sửng sốt một chút, nhưng khi Tô Bằng nhìn rõ ký hiệu kim phấn trên người những Côn Lôn nô này, ánh mắt lại có hơi lạnh.

Trí nhớ Tô Bằng rất cường đại, ký hiệu màu vàng ngoài thân thể tám Côn Lôn Nô, Tô Bằng rất nhanh nhận ra, không ngờ có phần tương tự với ma văn hộ thể của Chân Thần giáo.

Có điều rất rõ ràng, ký hiệu trên người những Côn Lôn nô này, đều là dùng thứ tương tự kim phấn xăm lên, cũng không giống ma văn Chân Thần giáo, là hình thành tự nhiên.

Nhưng Tô Bằng cũng có thể chắc chắn, những ký hiệu này, nhất định có quan hệ cùng Chân Thần giáo.

Tô Bằng nhìn về phía Sa Thiên Âu trên mặt đất, nhìn hẩn nói.

“Người đã phá giải bí mật trong loạn đao đứng đầu Ma Môn?”

Sa Thiên Âu nằm trên mặt đất, lại không thấy ánh mắt của Tô Bằng, miệng hẩn vẫn bình thường, nhưng lại giả bộ như không phun không cách nào hô hấp, mượn việc này trốn tránh câu hỏi của Tô Bằng.

Mà lúc này, tám Côn Lôn Nô trên làn da ngăm đen có khắc chữ màu vàng, đã đi tới chung quanh Tô Bằng, đem Tô Bằng bao vây lại.

“Hừ... Ma văn hộ thể sao? Ta hôm nay liền để các ngươi nhìn thử, những ma văn hộ thể của các ngươi, là không chịu nổi một kích như thế nào!”

Tô Bằng miệng nói, nói xong, thân hình hắn vừa động, đã lách mình biến mất tại chỗ, giống một luồng sao băng, đi tới trước mặt một Côn Luân Nô làn da ngăm đen...

Chương 928: Côn Luân Nô

Tô Bằng trong nháy mắt đã vọt tới trước mặt kim văn Côn Luân Nô, Thanh Long Khiếu Thiên trong tay trực tiếp chém xuống, sử dụng Bạt Kiếm thức cảnh giới Hợp Lực!

Côn Luân Nô này giống như phản ứng không nhanh, chỉ thấy đường bán nguyệt màu xanh xoẹt qua trên không trung, trực tiếp chém xuống trên người của hắn.

Nhưng mà, xúc cảm Thanh Long Khiếu Thiên truyền lại trên tay Tô Bằng, lại không phải cảm giác chặt đứt đầu người.

Long Khiếu Thiên của Tô Bằng cực kỳ sắc bén, cho dù là sắt thép chính thức, một chiêu này của Tô Bằng, cũng có thể chặt đứt, nhưng mà, bây giờ một kiếm này, Tô Bằng chém trên người Côn Luân Nô, thật giống như bản thân dùng miếng sắt chém vào trong miếng cao su dính chắc, hoàn toàn không có cảm giác cắt trúng thân thể người, ngược lại là Long Khiếu Thiên, còn bị chấn nảy ra.

Cảm giác được như thế, Tô Bằng chau mày, hắn nhìn về phía Côn Luân Nô trước mặt, chỉ thấy Côn Luân Nô này khóe miệng nứt toát, trên gương mặt đen như than lộ ra hàm răng trắng nõn, giống như là bởi vì một chiêu vừa rồi của Tô Bằng, khiến hắn có chút đau đớn.

Nhưng bản thân Côn Luân Nô, lại không có bị thương.

” Tiểu tử được lắm!”

Tô Bằng trong lòng không khỏi cảm thán, Côn Luân Nô này thật sự rắn chắc. Có điều Tô Bằng sớm đã biết, ma hộ thể Chân Thần giáo, thì có năng

lực miễn dịch với sát thương vật lý, đao thương bất nhập, công kích người Chân Thần giáo, căn bản không thể sử dụng thủ đoạn bình thường.

Tô Bằng sớm đã có chuẩn bị, một kiếm vừa rồi, cũng thử nghiệm xem đối phương thật sự có giống người của Chân Thần giáo hay không, lúc này thí nghiệm chấm dứt, Tô Bằng đã biết, Côn Luân Nô này dường như chẳng khác gì đám Chân Thần giáo hần từng gặp.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tô Bằng hiển hiện sát ý, hần với thủ đoạn của Chân Thần giáo, không hề có ấn tượng tốt!

“Đi!”

Tô Bằng cao giọng hô một tiếng, chỉ thấy liên tục hai đạo hư ảnh, từ trong thân thể Tô Bằng bắn ra ngoài, vọt tới Côn Luân Nô này.

Hai đạo hư ảnh liên tục húc vào trên người kim văn Côn Luân Nô. Côn Luân Nô quát to một tiếng, bị đánh bay ra ngoài ra ngoài.

Nhưng mà, dù đã đánh hần bay ra ngoài như vậy, Tô Bằng chẳng những không có lộ ra vẻ mặt khoái ý, ngược lại nhướng mày, trên mặt lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên.

” Cảm giác này... không có đánh chết?”

Trong lòng Tô Bằng, không khỏi nghĩ đến.

Vừa rồi lúc thi triển kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh, hư ảnh kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh rõ ràng đánh tới trên người đối phương, nhưng mà cũng không giống như tình cảnh trước khi Tô Bằng nhìn thấy, đánh bay ác nghiệp trong thân thể đối phương ra ngoài, sau đó đường kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh thứ hai sẽ giết chết đối phương.

Ngược lại, Côn Luân Nô sau khi bị đánh bay ra ngoài, thân thể của hần không ngờ vọt lên một tầng kim quang, kim quang này thậm chí có chút giống công pháp hộ thể Phật môn mà Thích Duy Tín đã từng thi triển, bảo bọc Côn Luân Nô ở bên trong.

Côn Luân Nô nằm trên mặt đất nghe răng trợn mắt, nhưng nhìn dáng vẻ có chút đau đớn. Bộ dạng hắn bây giờ, lại không giống như là không cách nào cử động được, dường như chỉ cần giấy dựa chốc lát, thì có thể đứng lên được.

“Chuyện gì thế này?”

Tô Bằng nhìn thấy phản ứng của Côn Luân Nô, trong lòng không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

Mà lúc này, Tô Bằng cảm giác kinh phong lướt qua sau đầu, Tô Bằng tiến về phía trước một bước, tránh được công kích sau đầu. Sau đó thuận thế tung thêm một Hồi Thân Trảm, một kiếm chém xuống trên người đánh lên sau lưng.

” Keng!”

Tô Bằng nghe thấy âm thanh kim loại va chạm, hắn quét mắt liếc nhìn. Kẻ đánh lên phía sau mình, lại chính là một Côn Luân Nô, chỉ là Hồi Thân Trảm cảnh giới Hợp Lực này của mình, cũng chưa tạo thành bao nhiêu sát thương cho đối phương, ngược lại kim văn trên người đối phương, lúc tiếp xúc Long Khiếu Thiên của Tô Bằng, liền phát ra kim quang, kim quang kia, rất giống với công pháp hộ thể Phật môn.

“Thật rắn chắc! Đây không phải ác nghiệp!”

Tô Bằng sau một chiêu, đã có cảm giác này.

Kim văn trên người đối phương, mặc dù là văn hộ thể của Chân Thần giáo, nhưng trên thực tế, lực lượng thôi thúc kim văn này, lại hoàn toàn bất đồng với người Chân Thần giáo.

Người Chân Thần giáo, trên người mang ác nghiệp, chỉ cần người có một chút linh cảm, đều có thể nhìn thấy, hoàn toàn chính là ngọn lửa ác nghiệp, muốn không chú ý cũng khó.

Nhưng mà tám tên Côn Luân Nô này, mặc dù giống như người của Chân Thần giáo thi triển ma hộ thể, nhưng lại không nhìn thấy chút ác nghiệp

nào, mặc dù tám tên Côn Luân Nô này đen như than, nhưng cũng chỉ là nước da tự nhiên mà thôi, không có liên quan gì đến ác nghiệp.

Chỉ là kim văn này, thật sự là rất giống ma hộ thể của Chân Thần giáo, không khỏi khiến người khác không ngừng suy nghĩ.

” Chẳng lẽ người của Ma giáo, đã phá giải bí mật trong loạn đao của kẻ đứng đầu ma môn rồi sao? Đây là văn hộ thể sau khi ma môn sửa đổi?”

Trong lòng Tô Bằng, không khỏi hiện hiện một suy đoán.

Ngay khi Tô Bằng đang suy nghĩ, tám tên Côn Luân Nô kia, đã kết thành trận thế, lần nữa vọt tới Tô Bằng!

...

Trong mưa, Tô Bằng một người một kiếm, cùng tám tên Côn Luân Nô toàn thân ngăm đen đánh giết không ngừng.

Bản thân Tô Bằng, rất là tò mò những Côn Luân Nô này, hấn không ngừng gia tăng dùng lực công kích, thử nghiệm thực lực của những Côn Luân Nô này.

Kết quả là, võ công của Tô Bằng, kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh có thể tạo thành sát thương nhất định với kim văn Côn Luân Nô, Tam Hợp kiếm cảnh giới Song Hợp, một kiếm chém xuống, cũng có thể làm cho đối phương đánh mất sức chiến đấu ba năm phút đồng hồ.

Nhưng mà ngoại trừ như vậy, võ công khác của Tô Bằng, đối với những Côn Luân Nô này mà nói, thì lại không ảnh hưởng quá nhiều.

“Ầm!”

Tô Bằng lách mình, tránh thoát công kích của một Côn Luân Nô, Côn Luân Nô này một quyền chặt đứt một cây đại thụ, sau đó tiếp tục xông tới Tô Bằng.

Trên mặt Tô Bằng lại không thấy một tia kinh hoảng.

Hắn đã biết được lai lịch của Côn Luân Nô này rồi.

Côn Luân Nô này, thoát nhìn xem ra lực lớn vô cùng, hơn nữa đao thương bất nhập, người võ lâm tầm thường nhìn thấy căn bản không phải là đối thủ, cho dù là Thanh Diện Quỷ Cổ Minh, đối mặt với Côn Luân Nô cũng không chiếm được ưu thế.

Nhưng mà Tô Bằng là người giang hồ bình thường sao?

Đương nhiên là không phải.

Cho nên Tô Bằng rất nhanh liền phát hiện, Côn Luân Nô này chẳng qua thanh thế rất lớn, nhưng thật ra đối với mình không có uy hiếp chút nào.

Bởi vì tốc độ của Côn Luân Nô này, thật sự là quá chậm.

Tốc độ của bọn họ so với người giang hồ bình thường coi như là nhanh, nhưng so với người giang hồ có chút thực lực, tốc độ cũng không dám khen tặng.

Cho dù là Cổ Minh, cũng so với những Côn Luân Nô này nhanh hơn không ít, càng đừng nói tới Tô Bằng.

Hơn nữa, thủ đoạn công kích của những Côn Luân Nô này chỉ có một.

Bọn họ tới tới lui lui chỉ có một bộ quyền pháp. Bộ quyền pháp này tuy rằng cũng coi như võ công cao cấp, nhưng cũng là so với người giang hồ bình thường, người như Tô Bằng loại này tùy tiện võ công cấp thấp nhất cũng là đẳng cấp màu vàng, căn bản không cách nào so sánh được.

Nói cách khác, Tô Bằng nếu không phải là bận tâm mặt mũi, cho dù đứng ở nơi đó, đối phương cũng chưa hẳn phá được phòng ngự của mình.

Tình huống bây giờ, chính là Tô Bằng đánh đối phương, có thể nát da nát thịt, còn đối phương đánh Tô Bằng, căn bản là phá không được lớp phòng ngự.

Côn Luân Nô kim văn với Tô Bằng mà nói, chính là bao cát thịt người, đánh chết cũng chẳng có cảm giác thành tựu.

Hai bên đều không thể nào phá vỡ, chỉ có thể hao tổn.

Có điều Tô Bằng mặc dù đối với việc đánh thắng những Côn Luân Nô kim văn này không có hứng thú gì. Tinh thần của hắn đều đặt ở trên người điều khiển những Côn Luân Nô này.

Tô Bằng đối với việc bồi dưỡng những Côn Luân Nô này, cảm thấy rất hứng thú. Máy Côn Luân Nô này đặt ở trên giang hồ tranh đấu cũng chỉ bình thường, nhiều nhất là bằng với đồng thi mà lúc trước Tô Bằng mang theo kia, nhưng mà nếu để ở tại chiến trường chém giết thì lại là một mảnh tướng hạng một.

Nếu có thể có được bí pháp bồi dưỡng thủ hạ loại này, thì không cần lấy ác nghiệp làm nơi phát ra sức mạnh, Tô Bằng không ngại mình bỏ công bồi dưỡng năm trăm một ngàn, đến lúc đó đối với việc phát triển thế lực của mình, có lợi ích rất lớn.

Tô Bằng quan sát cực kỳ cẩn thận tỉ mỉ, hắn phát hiện, chiến thuật của những Côn Luân Nô này rất cứng nhắc, nhưng cũng không phải là không có biến hóa.

Chẳng qua là, mỗi lần đối phương biến hóa chiến thuật, Tô Bằng chú ý tới một chi tiết, chính là lỗ tai của những Côn Luân Nô này đều sẽ nhẹ nhàng rung động.

Quan sát này khiến Tô Bằng lưu tâm.

” Những Côn Luân Nô này, được gọi là âm nô... Chủ nhân của bọn hắn lại là Thiên Âm Lão Lão, mà nhìn những Côn Luân Nô này, động tác cứng nhắc giống như là con rối, chẳng lẽ là có đồ vật gì đó đang khống chế bọn họ?”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Đang vào lúc này, tám người Côn Luân Nô kia lại biến ảo trận pháp một chút, Tô Bằng nhìn rõ ràng, lúc trận pháp biến ảo lỗ tai của tám người Côn Luân Nô này đều bỗng nhúc nhích.

Tô Bằng nhìn thấy một màn này, đột nhiên linh quang hiện lên!

” Chẳng lẽ là dùng thanh âm ở cao tần không chế bọn họ?”

Trong lòng Tô Bằng giống như là có tia sáng lóe lên, trong đầu hiện lên một ý nghĩ.

Tô Bằng lúc này nhìn thấy phản ứng của những Côn Luân Nô này, đột nhiên nghĩ đến, chẳng lẽ những Côn Luân Nô này đã bị huấn luyện có thể nghe được thanh âm cao tần nào đó, do đó bị Thiên Âm Lão Lão thao túng?

Suy nghĩ đến đó, bản thân Tô Bằng cũng dựng lỗ tai lên, lỗ tai bắt đầu run run rất nhỏ.

Đây chính là sự khác biệt của cao thủ nội lực với người bình thường.

Người bình thường nghe không được tất cả các thanh âm âm tần sóng ngắn, là bởi vì não người tự phát ra lớp bảo vệ tai, nếu thính lực quá mức miễn cảm sẽ sẽ tạo thành lượng tin tức đưa vào quá lớn, khiến não người ta chịu phụ tải quá nặng.

Nhưng loại cao thủ giống như là Tô Bằng này, nếu muốn nghe sóng âm cao tần thì cũng có thể thông qua việc điều chỉnh nội lực mà nghe được.

Chẳng qua là đây là một điểm mù tâm lý, người bình thường, nhiều nhất để thính lực của mình miễn cảm, nhưng có rất ít người đi điều chỉnh tần số thính lực của mình.

Nhưng cái gọi là điểm mù này, thực sự không phải là làm không được, mà là không ngờ tới.

Lúc này, Tô Bằng liền nghĩ tới điểm này, hẳn cũng có thể điều chỉnh được tần số thính lực của mình.

Chỉ thấy lỗ tai Tô Bằng không ngừng rung động, nội lực cải biến kết cấu thính lực của Tô Bằng, dần dần, Tô Bằng nghe được thanh âm mà mới vừa rồi hẳn không nghe được.

Chương 929: Cảnh giới tam hợp

Sau khi Tô Bằng mở rộng phạm vi thính lực của mình, lập tức nghe thấy một vài thanh âm vừa rồi không nghe thấy.

Thanh âm này có chút bén nhọn, nhưng lại đều có âm luật, đều là sóng âm cao tần.

Những sóng âm này, có chút giống như âm thanh sáo dọc, cũng không phải thổi lung tung, mà như đang diễn dịch một khúc nhạc nào đó.

Tô Bằng có một chút tri thức nhạc lý, hần phát hiện, Côn Luân Nô trước mắt mình, sẽ nghe theo âm thanh cao tần này, điều chỉnh phương thức chiến đấu, giống như đối phương sử dụng trang bị điều khiển, điều khiển bù nhìn.

“Quả nhiên là vậy!”

Khóe miệng Tô Bằng lộ ra nụ cười mỉm, những Côn Luân Nô kim văn này mặc dù khó đánh, nhưng biết nguyên lý vận hành của đối phương, thì dễ dàng hơn nhiều rồi.

“Là sóng âm sao... Ta phải lấy âm phá âm rồi!”

Trong lòng Tô Bằng, suy nghĩ như vậy.

Suy nghĩ đến đây, Tô Bằng nhẹ nhàng rung Long Khiếu Thiên trong tay.

Lập tức, Long Khiếu Thiên trong tay Tô Bằng, phát ra một hồi thanh âm giống như tiếng rỗng găm, lan rộng khắp bốn phía xung quanh.

Có điều thanh âm rỗng găm này, vẫn giữ nguyên tần suất bình thường, cũng không nhiều loạn âm luật đối phương.

Nhưng mà Tô Bằng không hề bỏ qua cơ hội này, tay hần cầm Long Khiếu Thiên, đồng thời, trong miệng phát ra từng tiếng huýt sáo.

Tiếng huýt sáo này không phải tầm thường, mà bên trong còn có nội lực, sản sinh ra một loại tần suất kỳ lạ, rất nhanh, Thanh Long Khiếu Thiên bắt đầu rung động với biên độ người thường khó có thể nhận biết được, không ngừng phát ra phát ra từng đợt tiếng vang.

Tô Bằng cứ như vậy nắm lấy Thanh Long Khiếu Thiên, cùng lúc tránh né công kích Côn Luân Nô, cùng lúc không ngừng hét dài, phát ra sóng âm.

Không bao lâu sau, Thanh Long Khiếu Thiên sinh ra tần suất chấn động kỳ lạ, nó rõ ràng đang rung động, cũng khiến người ta có cảm giác nó đang phát ra sóng âm, nhưng mà người thường cũng không cách nào nghe thấy sóng âm này.

Quả nhiên, khi Tô Bằng dùng Thanh Long Khiếu Thiên tạo ra sóng âm cao tần này, tám Côn Luân Nô kia, trên mặt đồng thời lộ ra vẻ mặt mờ mịt, còn có vài Côn Luân Nô, ôm đầu, giống như đầu rất đau.

“Thì ra là vậy!”

Tô Bằng thấy thế, trong lòng sáng tỏ, là sóng âm cao tần bản thân bản thân phát ra quấy nhiễu âm luật đối phương, khiến những Côn Luân Nô này đã không còn chỉ lệnh, không biết làm việc như thế nào.

Bây giờ khuyết điểm duy nhất, chính là sóng âm cao tần này thập phần khó có thể nhận ra thanh âm này phát ra nơi nào, Tô Bằng mặc dù đã tìm được phương pháp quấy nhiễu Côn Luân Nô đối phương thao túng, nhưng lại không cách nào tìm được đối phương là ở nơi nào điều khiển những Côn Luân Nô này.

Có điều, nếu có khả năng quấy nhiễu đối phương điều khiển Côn Luân Nô, Tô Bằng đã đứng ở thế bất bại.

Người phát ra sóng âm kia, dường như có chút kinh ngạc chần chừ, nàng không ngờ, Tô Bằng phản ứng nhạy cảm như thế, không ngờ khám phá nhược điểm nàng nàng thao túng âm nô.

Những âm nô này đã được trải qua huấn luyện, chỉ nhận sóng âm, nếu Tô Bằng nắm giữ âm luật, hoàn toàn có thể điều khiển những âm nô này, như vậy Thiên Âm Lão Lão sẽ thua lớn.

Cho nên Thiên Âm Lão Lão, cũng bị Tô Bằng bức bức liều mạng, xuất ra công phu thực sự.

Chỉ thấy tiếng sáo của Thiên Âm Lão Lão, tần suất càng ngày càng cao, kích thích những Côn Luân Nô này.

Tô Bằng đã tìm được tần suất lợi dụng chấn động của Thanh Long Khiếu Thiên, đã không cần hết dài, có thể tùy thời có thể lợi dụng nội lực chấn động Thanh Long Khiếu Thiên đạt tới tần suất này.

Chỉ là, Tô Bằng không ngờ rằng sóng âm cao tần của Thanh Long Khiếu Thiên, lúc dùng Tam Hợp kiếm cảnh giới Hợp Khí, hiệu quả lại gia tăng thêm ba bốn thành uy lực, trực tiếp đánh bay một âm nô!

“Cộng hưởng!”

Trong lòng Tô Bằng, hiện lên cái tên này.

Sức mạnh cộng hưởng, lại thêm uy lực Tam Hợp kiếm cảnh giới Hợp Khí!

Tô Bằng có được kinh hỉ ngoài ý muốn này, lắc mình một cái, nhảy ra khỏi trong vòng vây của Côn Luân Nô.

“Kẻ đầu đầu lòi đuôi kia... Là Thiên Âm Lão Lão sao?”

Tô Bằng nhìn về bốn phía xung quanh, quát lớn.

Không đợi đối phương trả lời, Tô Bằng đã tiếp tục nói.

“Phương pháp ngươi thao túng âm nô, đã bị ta khám phá rồi, ngươi tuyệt đối không có thể thắng lợi được, ngươi tốt nhất sớm ra ngoài đi, nếu không bị ta tìm thấy, hậu quả cũng không phải là tốt như vậy đâu!”

Trong mưa, thanh âm trầm mặc thần bí kia, tám Côn Luân Nô cũng không di chuyển, dường như đối phương ngầm thừa nhận lời Tô Bằng nói.

Nhưng mà, vào lúc đó, một thanh âm nam tử già nua, mơ hồ truyền từ bốn phía tới Tô Bằng.

“Tô Tế Tửu có thời gian lo lắng cho Thiên Âm Lão Lão... Không bằng lo lắng cho những thủ hạ của ngươi đi, còn có Phó Tử Dịch cùng với Trí Châu Thiên Nữ nữa... Ngươi rời đi lâu như vậy, bọn họ cũng không quá tốt đâu!”

Tô Bằng nghe được thanh âm này, trong lòng đột nhiên chấn động!

Lúc Tô Bằng truy đuổi, những người giang hồ kia đã bị Tô Bằng giết gần hết, cho nên Tô Bằng mới yên tâm để vợ chồng Phó Tử Dịch còn có bọn Cố Minh ở lại nơi đó.

Hắn cảm thấy vợ chồng Phó Tử Dịch còn có Cố Minh liên thủ lại đã đủ ứng phó những giang hồ hiệp khách kia, vì vậy mới yên tâm đuổi theo.

Nhưng mà lúc này, Tô Bằng đột nhiên nghĩ đến, Sa Thiên Âu đã nói, trong ma giáo tới một đám người, ngoại trừ Thiên Âm Lão Lão còn có Thánh nữ Lãnh Sương Nguyệt, còn có một trưởng lão ” Trí Tẩu” võ công không rõ.

Tô Bằng lúc này vẫn luôn động thủ với Thiên Âm Lão Lão và mấy người âm nô kia, Trí Tẩu cùng với Lãnh Sương Nguyệt kia vẫn không có lộ diện, không biết bọn họ có phải là điệu hổ ly sơn để động thủ với bọn người Phó Tử Dịch không nữa.

Tuy rằng công phu của bọn người Phó Tử Dịch cũng không tệ, nhưng chỉ cần ” Trí Tẩu” kia có võ công thực lực tương đương với Thiên Âm Lão Lão, bọn Phó Tử Dịch cũng có chút nguy hiểm.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tô Bằng càng lo lắng cho bọn Phó Tử Dịch, đồng thời, hắn nhìn thoáng qua chỗ Sa Thiên Âu mới vừa nằm.

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, bây giờ không cách nào ép hỏi Sa Thiên Âu loan đao Thấu Minh của người đứng đầu Ma Môn đang ở đâu, cũng phải giết chết Sa Thiên Âu, nếu không Tô Bằng mơ hồ cảm giác được Sa Thiên Âu đã đụng chạm đến một số bí mật của loan đao Thấu Minh, nếu bị Ma Môn tìm được bí mật trong loan đao, nói không chừng sẽ tạo thành phản ứng dây chuyền gì đó.

Nhưng mà Tô Bằng nhìn về phía vị trí của Sa Thiên Âu, không khỏi sửng sốt một chút.

Sa Thiên Âu kia đã biến mất rồi, trên mặt đất chỉ còn lại mấy ngón tay, mà còn cả người Sa Thiên Âu đều không thấy nữa!”

“Thật sự là tà môn!”

Tô Bằng thấy vậy, trong lòng không khỏi thầm kêu một tiếng.

Hắn vừa rồi giằng co với bọn âm nô vẫn lưu ý đến Sa Thiên Âu ở nơi đó, phòng ngừa những âm nô kia cứu Sa Thiên Âu.

Nhưng mà, không đến một hai giây, Sa Thiên Âu kia thế nhưng lại hư không biến mất, cả người đều không thấy. Biến mất sạch sẽ, không lưu lại một chút manh mối nào.

Này làm sao có thể bảo Tô Bằng không sợ hãi chứ?”

Có điều sau khi kinh ngạc, Tô Bằng cũng chẳng đánh mất tỉnh táo.

“Sa Thiên Âu biến mất sau khi âm thanh nam nhân đó xuất hiện, lúc trước ta chắc chắn hắn ở đó... Người tới lúc đó là Trí Tẩu sao? Chẳng lẽ đây chính là thủ đoạn của Trí Tẩu?”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Nghĩ đến đây, nội tâm Tô Bằng càng thêm sốt ruột. Hắn phải đi về nhìn xem thử bọn Phó Tử Dịch có chuyện gì không.

Tô Bằng cũng không có ý định dây dưa với đối phương, xoay người trở về hồng trần khách điểm.

“Hừ... Ngươi cho chúng ta đều là vật trang trí, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?”

Không biết có phải là bởi vì lo lắng cho đồng bạn hay không, Thiên Âm Lão Lão trầm mặc mở miệng lần nữa, Tô Bằng chỉ nghe được tiếng sáo cao tần lại vang lên lần nữa, tám người Côn Lôn Nô đứng sau lưng Tô Bằng kia chặn lại đường đi của Tô Bằng.

Ánh mắt Tô Bằng hơi có chút đỏ lên, bởi vì lo lắng cho bọn người Phó Tử Dịch bị độc thủ, hắn vội vã chạy trở về, lúc này thấy những Côn Lôn Nô này ngăn cản ở trước mặt mình, trong lòng Tô Bằng lập tức sát ý càng hiện rõ.

“Người nào ngăn ta... Chết!”

Tô Bằng nói, ngay khi chữ “chết” này vừa nói ra, Tô Bằng đột nhiên tiến về phía trước nửa bước, thanh Long Khiếu Thiên kiếm trong tay dùng tốc độ người thường căn bản không nhìn thấy được vung ra ngoài.

“Oành!”

Ngay khi Tô Bằng chém ra một kiếm này, trời đất trong lúc đó dường như cũng sụp xuống, toàn bộ không gian tựa hồ cũng tập trung ở trong phạm vi một trượng trong một kiếm chém ra này của Tô Bằng, một quả cầu ánh sáng màu vàng đường kính hai thước trong nháy mắt xuất hiện trước người Tô Bằng, sau một khắc đó thu nhỏ lại, ngưng tụ, trực tiếp chôn vùi.

Sau khi quả cầu ánh sáng chôn vùi, thật giống như đem trọn năng lượng của không gian đều ngưng tụ ở một điểm, điểm này là một quả cầu ánh sáng màu vàng đường kính chưa tới một centimet, ngay sau đó, một mảnh ánh sáng màu vàng, từ điểm ánh sáng màu vàng nơi này, dưới tốc độ huy kiếm của Tô Bằng, dùng tốc độ ánh sáng hướng về phía trước bộc phát!

Tám người Côn Lôn Nô Kim Văn, còn có một rừng cây nhỏ đều nằm trong phạm vi bạo nổ của ánh sáng màu vàng này. Tất cả Côn Lôn Nô còn có một mảnh phạm vi không lớn kia, rừng cây nhỏ phạm vi có chừng hơn một trăm thước, sau khi dao động đều giống như bị trúng Định Thân Thuật, không nhúc nhích được.

Sau khi Tô Bằng xuất kiếm, chậm rãi khôi phục tư thế bình thường.

Sau khi Tô Bằng thu kiếm, đại khái ba bốn giây sau, phía trước mới có phản ứng.

Chỉ thấy tám người Côn Lôn Nô kia, ở giữa thân thể giống như là bị laser cắt qua, trực tiếp gãy lìa!

Không chỉ là Côn Lôn Nô, những hơn bảy ngàn cây đại thụ tuổi đời vượt qua hai mươi năm thẳng tắp sau lưng những Côn Lôn Nô chừng trăm mét đó, thân cây đồng loạt nứt ra một vết kiếm, sau đó bảy ngàn cây đại thụ gần như trực tiếp bị chặt đứt ngang!

Bên trong ánh mắt Tô Bằng không chút biểu tình... Một kiếm này, chính là rút kiếm cảnh giới tam hợp tam hợp kiếm của Tô Bằng!

Chương 930: Tam thập lục thiên cương sát, thất thập nhị địa sát sát!

Tô Bằng chém xuống một kiếm, trong phạm vi trăm mét trước người hắn, cho dù là rừng cây hay là tám Côn Lôn Nô, đều bị chém thành hai khúc.

Một kiếm này, chính là uy lực của Tam Hợp kiếm cảnh giới Tam Hợp.

Một kiếm này của Tô Bằng, gần như diệt sạch tất cả sinh linh trong phạm vi rộng trăm mét, dài trăm mét trước người mình, chính là uy lực của Bạt kiếm thức của cảnh giới Tam Hợp.

Nghe nói, ban đầu Đại sư huynh của Tô Bằng Từ Đạo Kỳ, chính là sử dụng kiếm pháp tương tự, một kiếm gọt đỉnh núi xuống.

Tô Bằng mặc dù sử dụng chính là võ công tương tự, nhưng mặt cảnh giới còn kém không ít, gọt không được đỉnh núi, nhưng chặt đứt toàn bộ cây cối trong rừng, vẫn có thể.

Đáng tiếc chính là, kiếm ý và nội lực, thể lực Tô Bằng có thể thi triển đều có hạn, bây giờ một kiếm này, đã khiến Tô Bằng tiêu hao rất nhiều kiếm ý và nội lực, thậm chí ngay cả thi triển mấy lần kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh nữa, cũng hơi cố hết sức.

Tô Bằng thu Thanh Long Khiêu Thiên kiếm vào trong vỏ, lạnh lùng nhìn tàn thi tám Côn Lôn Nô kia, nói.

“Lần này coi như các ngươi gặp may, lần sau sẽ lấy mạng chó của các ngươi”.

Nói xong, thân thể Tô Bằng hóa thành một đạo lưu quang, trong nháy mắt chạy tới phương hướng khách sạn hồng trần.

Sau khi Tô Bằng rời đi được một lúc, chỉ thấy phương hướng trái ngược với phiến rừng bị chặt, mấy thân ảnh dần dần rõ ràng.

Ở đây tổng cộng có bốn người, nằm trên mặt đất, là Sa Thiên Âu mặc hồng bào, ngón tay trái đứt đoạn, xương bánh chè hai chân đã gãy, lúc này đã hôn mê bất tỉnh.

Ở bên cạnh hắn, là hai nữ một nam.

Trong hai nữ nhân kia, có một cô gái mặc lụa trắng, đi chân trần, mặc dù mưa to ào ào, nhưng không một giọt mưa hay bùn đất nhiễm lên mắt cá chân trắng nõn của nàng, nếu Tô Bằng ở chỗ này, lập tức liền có thể nhận ra, cô gái này chính là Thánh nữ ma giáo Lãnh Sương Nguyệt.

Lúc này, nàng nhú mày, nhìn hướng Tô Bằng đi xa, nói.

“Võ công hắn lại lợi hại nữa rồi... Quả thật không biết, hắn tu luyện thế nào, kiếm cuối cùng mà hắn chém, không phải kiếm pháp nhân gian nên có”.

Ở bên cạnh Lãnh Sương Nguyệt, là một nữ tử mặc sa y hồng nhạt, cô gái này tướng mạo hết sức kỳ lạ, tóc nàng bạc như sương. Nhưng khuôn mặt lại giữ ở bộ dáng mười bốn mười lăm tuổi, thoát nhìn liền giống gom tóc cụ già cùng khuôn mặt dáng người thiếu nữ lại với nhau, có vẻ rất kỳ diệu.

Nữ tử sa y hồng nhạt này, ngồi trên một cái ghế. Ở trước mặt nàng, có một cây đàn cổ có mười dây đàn, ở trên tay trái của nàng, có một ống tiêu tạo hình kỳ lạ.

Chỉ thấy nàng cũng tràn ngập sầu lo nhìn phương hướng Tô Bằng rời đi, nói.

“Là chúng ta mạng lớn, nếu tám âm nô đứng ở chỗ chúng ta, chúng ta sợ là cũng tránh không khỏi một kiếm kia... Loại võ công này, ta cũng cả đời chưa thấy...”

“Người này phát triển quá mức kinh người, có nên dùng Thánh hỏa lệnh, triệu tập hai mươi tám trưởng lão cung phụng tinh tú của Thánh môn ta, cùng giết chết người này không? Nếu không, hắn đã có căn cứ ở thiên hạ, để mặc hắn, sau này tất lớn mạnh, trở thành chướng ngại lớn tranh đoạt thiên hạ của Thánh môn ta! “

Một lão già tóc bạc sắc mặt hồng nhuận nói.

“Không nên gấp gáp, người này đối với Thánh môn ta, cũng không có ác cảm đặc thù, chưa hẳn phải đẩy hẳn tới vị trí đối địch với chúng ta, nếu thi triển thủ đoạn, chưa chắc không thể thu hẳn vào Thánh môn, cho Thánh môn ta dùng”.

Lãnh Sương Nguyệt nhìn phương hướng Tô Bằng rời đi, miệng nói.

“Người định dùng mình làm mồi nhử dẫn hẳn vào Thánh môn?”

Nữ tử đầu bạc ngồi ở trên ghế, cầm trong tay ống tiêu nói.

“Có thể có được nhân tài như vậy, ta ủy khuất một chút, thì có là cái gì, huống chi, Tô Bằng này cũng coi như một dạng nhân tài, chỉ cần có lợi với Thánh môn ta, ta cam nguyện hy sinh”.

Thanh âm Lãnh Sương Nguyệt cũng không dao động, nói với cô gái tóc bạc.

“Như thế cũng tốt, có điều tốt nhất báo cho sư tôn người, cân nhắc có nên làm không”.

Cô gái đầu bạc nói, Lãnh Sương Nguyệt khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Cô gái đầu bạc nhìn thi thể tám Côn Lôn Nô nơi xa, thở dài một tiếng, nói.

“Đáng tiếc tám âm nô của ta... Nhắc tới thì, gần đây, Thánh giáo mới tìm được một số bí pháp truyền thừa, ta cũng thông qua Thánh giáo, mới học xong bản lãnh phong khí nhập thể, đắp nặn kim thân cho tám âm nô của ta, chỉ là phương pháp kim thân này, chỉ có thể thi triển trên thân người bản thể cường kiện dị thường, người bình thường, hoặc là người sau này rèn luyện ra, căn bản không chống nổi thống khổ phong khí nhập thể, hoặc là kinh mạch đứt đoạn, hoặc là bạo thể mà chết, chỉ tám Côn Lôn Nô này thành công làm thành kim thân, lại bị Tô Bằng này chém chết toàn bộ”.

“Thiên Âm người không cần để ý.”

Ở bên cạnh cô gái đầu bạc, lão già sắc mặt hồng nhuận nói.

“Các trưởng lão mang kỳ thuật trong môn, đều đang nghiên cứu truyền thừa phong khí nhập thể này, tin tưởng chưa tới mấy tháng nữa sẽ cải tiến thành công, đến lúc đó không cần phải nói tám âm nô, cho dù tám mươi người, tám trăm người, Thánh môn cũng tạo ra được... Ta nghe nói, trong Thánh môn thậm chí có trưởng lão đề nghị, đợi đến khi cải tiến thành công, dùng bí pháp này, chế tạo một chi đại quân vô địch ba ngàn người, đến lúc đó không gì cản nổi”.

“Chờ bọn họ cải tiến thành công, rồi nói sau. Có điều, Trí Tẩu, vẫn đa tạ ảo thuật của ngươi, chẳng những dẫn dắt Tô Bằng kia rời đi, còn dùng Chương Nhãn pháp cùng pháp thuật di hình hoán vị cứu tiểu tử này về”.

Cô gái đầu bạc nói, nói xong nàng nhìn Sa Thiên Âu còn hôn mê trên đất, nói với lão già sắc mặt hồng nhuận.

“Tiểu tử này mặc dù không có bản lĩnh gì đặc biệt, nhưng không ngờ thật bị hắc phá giải loan đao truyền thừa, cũng là cơ duyên của hắn, bí pháp phong khí nhập thể này, chính là hắn cống hiến cho Thánh môn, chúng ta dẫn hắn về, nói không chừng còn nhiều kinh hỉ hơn”.

“Như thế cũng tốt... Tô Bằng kia thân pháp cực nhanh, chờ hắc phát hiện không ổn lại trở về, chúng ta sợ chạy không thoát hắn, chúng ta nên mau rời khỏi đây”.

Trí Tẩu nhìn thoáng qua phương hướng khách sạn hồng trần, có chút bận tâm nói.

Cô gái đầu bạc gật đầu, nàng vung tay lên, đàn cổ ở trước mặt nàng đứng lên, cô gái đầu bạc đứng lên vác đàn cổ, Trí Tẩu nhắc Sa Thiên Âu trên mặt đất lên dễ dàng, ba người nhanh chóng rời đi, ba người này mặc dù không mang áo mưa, nhưng mưa to ào ào, lại không giọt nào bắn lên người họ...

...

Ngay khi mấy người Lãnh Sương Nguyệt rời đi, Tô Bằng cũng chạy về khách sạn hồng trần.

Tô Bằng đi vào khách sạn hồng trần, chỉ thấy cửa khách sạn hồng trần, đầy máu loãng tàn chi, đều là người giang hồ do mình dùng Vạn Kiếm Lưu giết chết.

Tô Bằng vừa nhìn, không phát hiện thi thể vợ chồng Phó Tử Dịch cùng Cố Minh, trong lòng đã an tâm hơn phân nửa.

Vào khách sạn, Tô Bằng thấy bốn người Phó Tử Dịch, đang an ổn ở trong khách sạn.

Lúc này, lòng Tô Bằng mới an an ổn ổn lại.

“Các người không có việc gì là tốt rồi.”

Tô Bằng nói với bốn người Phó Tử Dịch.

“Tô lão đệ, ở sau lưng thao túng hết thảy, là ai? Nếu không ai thao túng, những người giang hồ này, sẽ không phát điên như vậy, không công kích liều mạng chúng ta, lúc ấy tâm thần của ta đều có dao động, giống như hận không thể giết sạch mọi người bên cạnh”.

Phó Tử Dịch hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng vẫn chưa trả lời, Nhâm Y Diệp ở bên cạnh Phó Tử Dịch, cũng đã mở miệng trước.

“Là người của thánh giáo...”

Sắc mặt Nhâm Y Diệp có chút ảm đạm nói.

“Ồ? Người làm sao biết?”

Tô Bằng cảm thấy hiếu kỳ, nói với Nhâm Y Diệp.

Trên mặt Nhâm Y Diệp mang theo nụ cười bất đắc dĩ, nói với Tô Bằng.

“Nếu không ngoài sở liệu, vị trí ta cùng phu quân, chính là người trong Thánh giáo phát hiện, sau đó người trong Thánh giáo nguyện trang thành người trong chính đạo, báo cho những người giang hồ này... Nếu không

ngoài sở liệu, những người giang hồ này, trước khi tới nơi này, đều bị người trong Thánh môn hạ một loại độc tên “Tung tâm tán”... Thật ra tung tâm tán nghiêm khắc mà nói không tính là độc dược, chỉ là người dùng loại dược vật này, cảm xúc dao động sẽ rất lớn, cũng không thương tổn khí quan cơ thể, cuối cùng, những người giang hồ đó, bị Thiên Âm Mỗ Mỗ của Thánh giáo hoặc đệ tử đích truyền của nàng Cẩm Cô thi triển Thiên Ma Âm thao túng cảm xúc, mới tạo thành cục diện bây giờ”.

Bọn người Tô Bằng, nghe vậy càng ngạc nhiên, bọn họ cùng nhìn về phía Nhâm Y Điệp, Tô Bằng đầu tiên là hỏi.

“Nhâm tẩu tử, sao ngươi biết rõ thế?”

“Đây là “Tung tâm ma âm sát” xếp thứ năm mươi tư trong Thất Thập Nhị Địa Sát Sát kế... Phương lược làm việc của Thánh môn, nếu liên quan đến giết người, tổng cộng có Tam Thập Lục Thiên Cương Sát kế, Thất Thập Nhị Địa Sát Sát kế, đây tổng cộng một trăm lẻ tám điều sát kế định kế, đều là ta từ trong cổ sự điển tịch Ma Môn các đời mà tổng kết lại, cùng sát cục bản thân ta cấu tứ, không ngờ, hôm nay lại bị bọn họ dùng lên trên người bản thân ta”.

Biểu lộ của Nhâm Y Điệp tràn ngập bất đắc dĩ, miệng nói.

Nghe Nhâm Y Điệp nói như vậy, biểu lộ bọn người Tô Bằng nhìn về phía Nhâm Y Điệp, đều trở nên khác trước.

Bản thân Tô Bằng không biết nhiều về Ma Môn, hẳn không biết Trí Châu thiên nữ trong ma môn đại biểu cho loại danh dự như thế nào, mà bản thân Nhâm Y Điệp cũng coi như lạng lẽ, danh tiếng trên giang hồ không quá lớn.

Nhưng mà, bây giờ nghe Nhâm Y Điệp nói, lại không ai dám xem nhẹ nàng.

Tam Thập Lục Thiên Cương Sát Cục, Thất Thập Nhị Địa Sát Sát Cục, tổng cộng một trăm lẻ tám loại sát cục, cho dù rất nhiều là từ trong điển tịch ma giáo lấy ra, nhưng có thể tổng kết ra loại tinh hoa trí tuệ này, lại há có thể là người bình thường?

Nhất là Tô Bằng, càng khiếp sợ, hấn nhớ rõ Tôn Tử binh pháp trong hiện thực, chỉ ba mươi sáu kế, sát cục Nhâm Y Điệp này tùy tiện làm ra, đã nhiều đến một trăm lẻ tám, chẳng lẽ vị Nhâm tẩu tử này, còn trâu hơn cả Tôn Tẫn?

Lúc này, Tô Bằng đã có chút giải thích, vì sao nhiều người giang hồ muốn tìm Nhâm Y Điệp tính sổ như vậy, đồng thời, trong lòng Tô Bằng cũng sinh ra một suy nghĩ cực kỳ kiên định.

“Nhân tài! Đây là nhân tài! Nhất định phải chiêu mộ!”

Một tiểu nhân, ở trong lòng Tô Bằng cao giọng la lên ta muốn ta muốn...

Chương 931: Tâm ý của Phó Tử Dịch

Nhâm Y Điệp lại không chú ý đến hoạt động tâm lý của Tô Bằng, nàng nhìn Phó Tử Dịch bên cạnh, nói với Phó Tử Dịch.

” Phu quân, Y Điệp trước khi quen biết ngươi, chính là một nữ tử tâm cơ tính toán như vậy, phu quân nếu cảm thấy ta quá mức tâm cơ, tội lỗi quá nặng, vậy phu quân cứ vứt bỏ Y Điệp, để cho một mình Y Điệp gánh hết tất cả.”

” Y Điệp, ngươi nói cái gì vậy?”

Phó Tử Dịch nghe vậy, dường như có chút kích động, hấn vươn tay, nắm lấy tay Nhâm Y Điệp, nói với nàng.

“Khi ánh mắt đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta đã biết ngươi bản chất vốn thiện lương, chỉ là ở vào hoàn cảnh vị trí của ngươi, khiến ngươi đi đến bước đường ngày hôm nay... Từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta đã tự nói với mình, ngươi là nữ nhân duy nhất ta yêu cả đời này, ta lúc đó đã nghĩ tới ngày hôm nay, ngày đó cưới ngươi, trong lòng đã thề rằng, cho dù trải qua bất luận là sóng gió gì, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, ta đều đứng ở bên cạnh ngươi, bởi vì ngươi là thê tử của ta, nữ nhân ta yêu nhất đời này.”

” Phu quân...”

Nhâm Y Điệp nghe thế, dường như cảm động cực kỳ, trong ánh mắt mang theo hơi nước mịt mờ, nhìn Phó Tử Dịch, hai vợ chồng bọn họ, cứ như vậy thâm tình nhìn nhau, trong lúc nhất thời bỏ mặc tất cả mọi người ở đây.

“Khụ...”

Thấy một màn như vậy, Tô Bằng cùng Cố Minh đều có chút bất đắc dĩ.

” Mọi người nói người đang yêu trí thông minh đều rớt xuống ba mươi điểm, là thật sao?”

Tô Bằng nhìn đôi tình nhân tình chàng ý thiếp, phu thê tình thâm này, trong lòng không khỏi cảm thán.

Chỉ là bản thân Tô Bằng mặc dù có đã từng có kinh nghiệm thân thể, nhưng trên mặt cảm tình, hẳn còn chưa thật sự nói yêu đương lần nào, người đang yêu rớt cuộc như thế nào, hẳn cũng không rõ lắm.

Có điều nhìn thấy vợ chồng Phó Tử Dịch khiến người khác buồn nôn da gà rơi rụng đầy đất ở trước mắt, Tô Bằng gần như sinh ra ám ảnh với yêu đương, càng thêm không muốn yêu đương.

“Khụ khụ...”

Tô Bằng ho khan một tiếng, nhắc nhở vợ chồng Phó Tử Dịch, nơi này không phải là nơi tú ân tú ái.

Phó Tử Dịch nghe Tô Bằng ho khan, đột nhiên giật mình đây không phải thế giới vợ chồng hai người bọn họ, Nhâm Y Điệp cũng phục hồi tinh thần lại, chẳng những không cảm thấy xấu hổ gì, ngược lại còn trừng mắt nhìn Tô Bằng, dường như đang oán trách Tô Bằng quấy rầy thời gian thân mật của vợ chồng bọn họ.

Tô Bằng nhìn về phía Phó Tử Dịch, nói với hắn.

” Phó huynh, hôm nay chuyện đã như thế, sợ là khách điểm này, Phó huynh cũng kinh doanh không nổi nữa rồi.”

Nghe lời của Tô Bằng như thế, Phó Tử Dịch cũng thở dài một tiếng, nói.

” Đúng vậy... Vốn dĩ vợ chồng ta định ẩn cư ở trong chốn hồng trần này, có thể tránh khỏi hỗn loạn trên giang hồ, cùng nhau trải qua thời gian yên bình. Cho nên mới đặt tên khách điểm này là hồng trần khách điểm... Nhưng bây giờ xem ra, vẫn là ta quá mức ngu ngốc, người trong giang hồ thân bất do kỷ... Một khi tiến vào giang hồ, còn muốn thoát thân sao, thật sự quá khó, quá khó...”

Phó Tử Dịch liên tục nói từ này, Tô Bằng cũng hiểu rõ ý của hắn.

Phó Tử Dịch nếu thật sự yêu thương thâm tử hắc, như vậy ân oán của Nhâm Y Diệp trên giang hồ, Phó Tử Dịch cũng đều muốn gánh lấy, còn Nhâm Y Diệp, mặc dù chưa hẳn tự tay giết người, nhưng chết dưới kếp sách của nàng, hoặc là người trong tổ chức của nàng, nhất định không phải là số ít, sợ là hôm nay tìm đến, chỉ là hơn một nửa mà thôi.

Hôm nay, Tô Bằng dưới sự kích thích của Thiên Ma Âm, cũng giết chết nhiều người như vậy, tin tức này, hoàn toàn không che giấu được.

Bọn người Tô Bằng không nói, người của Ma môn cũng sẽ lan truyền ra ngoài, hơn nữa người giang hồ vây công vợ chồng Phó Tử Dịch lần này cũng chẳng chết hết, về sau, không có Thiên Ma Âm kích thích, không ít người giang hồ đã tỉnh táo lại, thấy chuyện không thể làm được liền trực tiếp rút lui.

Hôm nay nơi này sớm muộn sẽ lưu truyền trên giang hồ, người Tô Bằng giết chết ở chỗ này sợ là có sáu bảy mươi người, những người này đều có thân hữu của mình, sớm hay muộn đều phải tới tính sổ.

Bản thân Tô Bằng cũng không phải là sợ gì, thứ nhất võ công Tô Bằng cao tuyệt, đối phương tìm đến hắn tính sổ cũng phải nghĩ kỹ bản thân mình có năng lực kia hay không, thứ hai hắn bây giờ coi như là đại hào giang hồ, thống soái một phương, thủ hạ tinh binh không ít, lại có thể lực, người khác muốn tìm hắn báo thù đều chưa hẳn có thể đi vào bên trong vòng phòng ngự này.

Nhưng mà vợ chồng Phó Tử Dịch thì lại khác, sư môn của Phó Tử Dịch là ai, Phó Tử Dịch rất kiêng kỵ nhắc đến, cũng không nói đến, có điều xem ra cũng là môn phái có nhân khẩu rất ít ỏi, chỗ dựa trước kia của Nhâm Y

Điệp cũng không phải là tệ, là Ma môn, đáng tiếc nàng đã phản bội lại mà rời đi, môn nhân trước kia bây giờ chẳng những không có trợ giúp mà ngược lại còn muốn giết chết nàng.

Trận giết chóc tại hồng trần khách điểm ngày hôm nay, nhất định là phải tính nợ lên đầu ba người Tô Bằng và vợ chồng Phó Tử Dịch, Tô Bằng thì không có vấn đề gì, nhưng mà vợ chồng bọn họ ngược lại thật ứng với câu nói kia, thiên hạ to lớn không có chỗ cho bọn họ dung thân.

Tô Bằng ở bên cạnh Phó Tử Dịch nghe được hắc cảm khái như thế, trong lòng nhất thời kêu lên.

” Cơ hội tới!”

Tô Bằng nhẹ nhàng ho khan một tiếng, tiến lên một bước nói với Phó Tử Dịch.

” Phó huynh, hồng trần khách điểm này ta xem ra người cũng kinh doanh không nổi nữa rồi, không bằng cùng ta đi đến Lương Châu, đến lúc đó Phó huynh cùng ta uống rượu, há không thoải mái sao?”

” Đi Lương Châu?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, trong lòng Phó Tử Dịch cũng là có chút động lòng, trong miệng lặp lại một lần.

” Đúng vậy... Phó huynh nếu có thể đi Lương Châu, huynh đệ chúng ta có thể thường ở cùng một chỗ, nâng cốc nói chuyện, hơn nữa dự định an cư của Phó huynh, dù sao cũng phải cần có một nơi để an cư mới được, phong thổ Lương Châu ôn hòa nhã nhặn, bốn mùa rõ ràng, thích hợp để ở lại, mà còn ta ở Lương Châu cũng ít nhiều có chút tiếng nói, những bọn đạo chích đui mù kia tuyệt sẽ không dám ở Lương Châu quấy rầy đến Phó huynh.”

Tô Bằng thành ý nói với Phó Tử Dịch.

” Đây...”

Phó Tử Dịch nghe xong, trong lòng cũng hết sức rung động.

Nhân phẩm của bản thân Phó Tử Dịch rất tốt, căn bản không phải là người nịnh nọt, điều này trên ý nghĩa cũng không sai, nhưng cũng tạo thành bằng hữu ở trong giang hồ của Phó Tử Dịch tất cả đều là quân tử chi giao đàm nhạt như nước, không có mấy người có quyền thế có năng lực có thể bảo vệ cho Phó Tử Dịch chu toàn.

Tô Bằng coi như là ngoại lệ, lúc trước lúc Phó Tử Dịch quen biết Tô Bằng, Tô Bằng chỉ là người mới nhập giang hồ, cùng với Phó Tử Dịch kết tình huynh đệ, cho đến hôm nay, phát triển đến địa vị bây giờ cũng là vượt quá dự liệu của Phó Tử Dịch.

Về phần vấn đề mặt mũi, một mình Phó Tử Dịch coi như xong, nhưng mà hắn bây giờ còn mang theo cả nhà, nương tựa Tô Bằng so với nương tựa người không quen biết vẫn tốt hơn, giống như lời của Tô Bằng, Nhâm Y Điệp cũng cần một nơi yên ổn, Lương Châu có thể nói là lựa chọn tốt nhất.

Phó Tử Dịch rất là động lòng, chỉ là có chút mất mặt nên không tiện chủ động.

Ngay lúc này, Nhâm Y Điệp ở bên cạnh Phó Tử Dịch nói...

” Tô huynh đệ, ta vừa rồi nói chuyện với vị Cố đại ca kia, nghe Cố đại ca nói, Tô huynh đệ Lương Châu thành lập Kỳ Sách phủ, đặc biệt triệu tập kỳ nhân dị sĩ trên giang hồ... Ta nghĩ, ta và phu quân còn có Bối Nhi, ít nhiều coi như là giang hồ dị sĩ, không bằng cho chúng ta gia nhập trong Kỳ Sách phủ như thế nào? Nếu không ta cùng phu quân ở Lương Châu, nếu cứ dựa vào Tô huynh đệ, lại không có gì, chúng ta cũng vô cùng áy náy.”

Nhâm Y Điệp nói với Tô Bằng như thế.

Tô Bằng nghe thế, tất nhiên cảm thấy hài lòng, lời của Nhâm Y Điệp, chính là suy nghĩ của Tô Bằng, hắn vốn đã muốn chiêu mộ vợ chồng Phó Tử Dịch vào trong Kỳ Sách phủ, chỉ là lời này không tiện nói ra, bởi như vậy sẽ làm hỏng quan hệ ngang hàng giữa Phó Tử Dịch và hắn, nhưng bản thân Nhâm Y Điệp nói ra, Tô Bằng rất là cao hứng.

Chương 932: Bến nước Lương Sơn

Cho nên trên mặt Tô Bằng liền hiện nụ cười, nói với Phó Tử Dịch.

” Nhâm tâu nói rất đúng, Phó huynh suy nghĩ như thế nào?”

Phó Tử Dịch vẫn còn có chút đắn đo, Nhâm Y Điệp lại thúc cánh tay Phó Tử Dịch, nói với hắn.

” Phu quân, ta và người phiêu bạt giang hồ, thiên hạ tuy lớn, nhưng lại không có chỗ chứa chúng ta, không bằng đi đến chỗ của Tô huynh đệ, Tô huynh đệ có lòng tranh bá thiên hạ, đúng lúc thiếu khuyết nhân thủ, hai vợ chồng chúng ta, mặc dù không mới, nhưng cũng không phải là gánh nặng của Tô huynh đệ, có lẽ còn có thể phát huy một chút tác dụng, như vậy, vẹn toàn đôi bên, nếu người cự tuyệt, chẳng phải là phụ ý tốt của Tô huynh đệ sao?”

Phó Tử Dịch nghe vậy, trong lòng cảm thấy cũng phải, mặt mũi hắn coi như việc nhỏ, Phó Tử Dịch sợ nhất chính là mang đến phiền toái không cần thiết cho Tô Bằng, nhưng nghe lời của Nhâm Y Điệp, bản thân Tô Bằng cũng giết chết nhiều người giang hồ như vậy, chuyện này sớm muộn Tô Bằng cũng phải gánh vác, không bằng cùng chống đỡ với Tô Bằng. Thuộc hạ Tô Bằng cũng đang thiếu nhân thủ, vợ chồng bọn họ nếu đi, cũng không phải hoàn toàn gây phiền phức cho Tô Bằng, ít nhất hai người bọn họ, còn có khả năng giúp đỡ Tô Bằng làm không ít chuyện.

Nghĩ thông suốt điểm ấy, Phó Tử Dịch suy nghĩ chốc lát, nói.

“Vậy thì, làm phiền Tô lão đệ.”

“Làm gì có, tương lai vẫn là ta làm phiền Phó huynh mới phải.”

Tô Bằng nghe vậy, biết chuyện đã thành, trên mặt lộ ra nụ cười nói.

” Ha ha, Tô huynh đệ đừng nên khiêm tốn, cuộc sống hai vợ chồng ta sau này, còn phải dựa vào Tô huynh đệ. Vừa rồi nghe Cô đại ca nói, Tô huynh đệ đối đãi với người Kỳ Sách phủ, vô cùng hào phóng, phu quân, có lẽ chúng ta giúp đỡ ở chỗ Tô huynh đệ, nhất định sẽ không thiếu thốn quá đâu.”

Nhâm Y Điệp cười ngọt ngào, nhìn thoáng qua Phó Tử Dịch, sau đó nói với Tô Bằng.

Phó Tử Dịch nghe thế không khỏi cảm thấy xấu hổ, Tô Bằng nghe vậy lại bật cười. Nữ nhân nhà người ta đều một lòng nghĩ cho phu quân, còn chưa chính thức tiến vào Kỳ Sách phủ, đã đàm phán vấn đề thù lao với mình rồi.

Có điều huynh đệ ruột cũng phải tính toán kỹ càng, vấn đề tiền bạc Tô Bằng chưa bao giờ qua loa. Tô Bằng khẽ gật đầu, nói với Phó Tử Dịch cùng Nhâm Y Điệp.

” Nhâm tẩu yên tâm, người cùng Phó huynh tiến vào Kỳ Sách phủ, xin hãy chịu thiệt nhận trước lương tháng khách khanh nhị đẳng. Nhất định sẽ không thiếu tiền son phấn của tẩu tử.”

” Còn có ta, thân thủ của ta không tồi, ta cũng muốn tiền lương!”

Bối Nhi ở bên cạnh, nghe thế dường như không chịu, làm nũng nói với Tô Bằng.

“Khụ khụ...”

Tô Bằng nghe vậy, ho khan một tiếng, thầm nghĩ đúng là chủ nào tớ nấy, hai vị được ma giáo dạy dỗ này, thấy tiền đúng là nhanh thật.

Có điều võ công của Bối Nhi Tô Bằng cũng đã để ý, nàng mặc dù là tỳ nữ, nhưng võ công không kém, cũng rất có tiềm lực, võ công của Bối Nhi, ở trong khách khanh tam đẳng cũng có thể xếp ở hàng thượng thượng đẳng.

Tô Bằng gật đầu, nói.

” Võ công của Bối Nhi không tồi, cũng liệt vào khách khanh tam đẳng, mỗi tháng cũng có thể nhận tiền lương!”

“Được a!”

Bối Nhi nghe vậy mừng rỡ nói, thấy bộ dạng của nàng, mặc dù xinh đẹp, tính tình lại rất sáng lạn rực rỡ, có chút giống thiếu nữ thanh xuân chính trực trong thế giới kia của Tô Bằng.

“Được rồi, Phó huynh, Nhâm tẩu, Bối Nhi, nơi này đã không thể ở lại lâu, chúng ta thu thập đồ đạc, nhanh chóng lên đường thôi.”

Phó Tử Dịch gật đầu, trước đó, lúc mọi người đang ăn cơm trên lầu, Tô Bằng đã đại khái nói mục đích của chuyến này, lúc này cũng không cần nhắc lại lần nữa.

Mấy người Phó Tử Dịch, lên lầu thu thập một chút đồ đạc, còn Tô Bằng kiểm kê tổn thất của mình, thủ hạ của Tô Bằng, đã chết hai người khách khanh tứ đẳng, bảy người khách khanh tứ đẳng bị thương nhẹ, hai khách khanh tam đẳng bị thương nhẹ, Cố Minh bị chút nội thương, ngược lại cũng không hề có vấn đề gì.

Cũng đủ cho thân nhân của bọn hấn mua đất đai sống cuộc sống yên ổn, mà còn chủ yếu nhất chính là hậu đại ở lại Lương Châu của bọn hấn, có thể được quan phủ Lương Châu bồi dưỡng, sau khi trưởng thành còn có thể trực tiếp làm quan, đây đối với thủ hạ của Tô Bằng mà nói đúng là một liều thuốc an thần.

Vì cái này, thủ hạ của Tô Bằng đã không ít người đã cứ khăng khăng một mực làm việc vì Tô Bằng.

Đợi đến khi xử lý xong những chuyện này, ba người Phó Tử Dịch cũng đã thu thập xong, mưa ngoài khách điểm cũng đã ngừng.

Lúc Tô Bằng trưng cầu ý kiến của Phó Tử Dịch nên xử lý khách điểm này như thế nào, Phó Tử Dịch lắc đầu nói.

“Hong trần khách điểm, cũng tránh không nổi hong trần, nơi này sát nghiệt quá nặng, giữ lại cũng vô dụng, một mối lửa thiêu đốt đi.”

Tô Bằng cũng là nghĩ như thế, vì vậy mọi người đem dầu hỏa rượu mạnh từ trong phòng bếp đồ khắp trong khách điểm, sau đó một mối lửa đốt lên.

Hong trần khách điểm này rất nhanh liền bị ngọn lửa rực cắn nuốt.

Tô Bằng cùng mọi người ở bên ngoài cười tuần mã, Tô Bằng nhìn khách điểm hong trần đang bị bốc cháy này, lại nhìn thoáng qua phương xa, trong lòng sáng khoái, hấn cười vang một tiếng, nói.

“Đi, chúng ta đi Trịnh Châu thôi!”

Tô Bằng giơ roi giục ngựa, cười lớn thúc ngựa lao nhanh.

Phó Tử Dịch cùng với thê tử của hấn Nhâm Y Diệp cũng là có chút cảm khái nhìn hong trần khách điểm đang bùng bùng bốc cháy này, hít sâu một hơi, sau đó hai người liếc mắt nhìn nhau, đồng thời cười một tiếng, Phó Tử Dịch nói.

“Đã không còn hong trần khách điểm, còn có hong trần cuộn cuộn này... Chúng ta sẽ theo Tô huynh đệ. Tiếp tục ở trong hong trần cuộn cuộn một hồi đi!”

“Phu quân người đi đâu, ta liền đi theo đó.”

Phó Tử Dịch nghe vậy cũng cười lớn một tiếng, cùng với Nhâm Y Điệp giục ngựa đuổi theo phương hướng Tô Bằng rời đi...

...

...

Vị trí của Hồng trần khách điểm vốn chính là chỗ giao giới giữa Giao Châu với Trịnh Châu, mà còn nơi tụ hội của ” Quần Tinh Hội” do chủ nhân Quan Tinh Cư tổ chức là ở hồ Hồng Trạch tại Trịnh Châu.

Hồ Hồng Trạch là một trong năm hồ lớn của Thần Châu phạm vi vượt quá một ngàn năm trăm kilomet vuông, chiếm được một phần diện tích tương đối lớn của Trịnh Châu, trong đó đường thủy phức tạp nếu không phải là người quen thuộc nơi này, căn bản không có cách nào tiến vào trung tâm hồ Hồng Trạch được.

Hội trường Quần Tinh Hội lần này, nằm tại giải đất trung tâm của hồ Hồng Trạch, một đảo nhỏ được mệnh danh là Lương Sơn.

Lương Sơn kia người bình thường căn bản tiến vào không được, cũng may bên trong thư của chủ nhân Quan Tinh Cư, có nhắc nhở cho Tô Bằng một manh mối, ở nơi gần hồ Hồng Trạch, có một nơi gọi là trấn Hồng hồ, ở đó sẽ có người dẫn bọn người Tô Bằng đi Lương Sơn.

Bọn người Tô Bằng đi tới trấn Hồng hồ hết sức thuận lợi tìm được người tiếp ứng, chính là Trấn trưởng của trấn Hồng hồ.

Trấn trưởng của trấn Hồng hồ cũng coi như là một nhân vật lớn, là một nam tử hơn năm mươi tuổi, sau khi hắn nhìn thấy Tô Bằng, biểu hiện không kiêu ngạo cũng không hèn mọn, tiếp đãi cả đám Tô Bằng rất có lễ nghi. Sau khi an bài bọn người Tô Bằng ở lại một đêm, ngày kế, sắp xếp thuyền bè đưa bọn người Tô Bằng tiến vào bên nước Lương Sơn.

Tô Bằng đứng ở đầu thuyền, ở bên cạnh hắn là Cố Minh cùng với Phó Tử Dịch. Chỉ thấy phía trước một mảnh bên nước mênh mông mờ mịt, bên

trong bến nước khắp nơi nổi đầy tảo hồ, người cầm lái trên thuyền Tô Bằng đang chống thuyền vào bên trong

Tô Bằng đứng ở đầu thuyền ngẩng đầu, hần nhìn thủy vực mênh mông, nói với Phó Tử Dịch và Cố Minh bên cạnh.

“Phó huynh, Cố Minh, các người có hiểu biết gì về Trịnh Châu không? người chiếm được Trịnh Châu là ai? Lần này chủ nhân Quan Tinh Cư mở Quan Tinh Hội ở đây, chủ nhân Trịnh Châu không có phản ứng gì sao?”

“Trịnh Châu, bây giờ còn không có chủ nhân.”

Phó Tử Dịch nghe vậy, ở bên cạnh Tô Bằng nói.

“Ồ?”

Tô Bằng nghe vậy, có chút kinh ngạc, quay đầu lại nhìn Phó Tử Dịch, nói.

“Đây là vì sao? Trịnh Châu tuy rằng thủy vực rất nhiều, nhưng lại rất là giàu có, vì sao địa bàn như thế lại không có ai tới tranh đoạt? Kính xin Phó huynh chỉ bảo.”

“Lão đệ, Trịnh Châu tuy rằng giàu có, nhưng người quên một việc...”

Phó Tử Dịch nói với Tô Bằng nói với Tô Bằng...

Chương 933: Bến thuyền (1)

“Chuyện gì?”

Tô Bằng nghe vậy, hỏi Phó Tử Dịch.

“Trịnh Châu cách phạm vi thế lực Trung Châu gần quá...”

Phó Tử Dịch đáp.

“Thật ra, Trịnh Châu lấy phạm vi thế lực Trung Châu làm nội, một châu giáp giới ở ngoại biên giới, thuộc phạm vi bị Trung Châu ảnh hưởng, về mặt thế lực là quy Trịnh Châu về Trung Châu.”

“Chỉ là Trịnh Châu thuỷ vực tương đối nhiều, thế lực cũng khá phức tạp, người Trung Châu quản lý khá phí sức, hơn nữa, nếu thế lực Trung Châu hoàn toàn tiếp quản Trịnh Châu, tới gần đất Giao Châu của Trịnh Châu, đều có cường hào cường thế, như vậy tất sẽ tranh chấp nhiều với Trung Châu.”

“Cho nên người Trung Châu, tất không thể nhiệt tình thu Trịnh Châu về mình quản hạt, người Giao Châu cũng tâm tư giống như vậy, nếu bọn họ cướp lấy Trịnh Châu, chính là địch với Trung Châu, Hoàng đế võ lâm Trung Châu mặc dù chỉ là trên danh nghĩa, nhưng dù sao cũng là chính thống, hơn nữa mặt thực lực cũng có ưu thế, cho nên cường hào đất Giao Châu cũng không tranh ở đây, mà các thế lực nhỏ của Trịnh Châu, cũng hai bên vui mừng mặc kệ bọn họ, cho nên các thế lực nhỏ ở Trịnh Châu, hàng năm đều trích ra một khoản tiền xem như cống tuổi cùng thuế má, cho hai đất Giao Châu cùng Trung Châu, sau đó thế lực hai bên ai cũng mặc kệ bọn họ, cuối cùng tạo thành tình huống Trịnh Châu là các thế lực nhỏ tự trị.”

Tô Bằng nghe vậy, bưng tỉnh đại ngộ, hóa ra Trịnh Châu là khu vực giảm xóc của Trung Châu cùng thế lực cường hào chung quanh.

“Ta hiểu rồi... Nói như vậy, thế lực bản địa Trịnh Châu, quả thật khá hỗn tạp, chủ nhân Quan Tinh Cư kia, cũng thực sẽ tìm chỗ nhả.”

Tô Bằng nhìn mảnh bên nước này, nói với Phó Tử Dịch.

Phó Tử Dịch gật đầu, nói.

“Ta mặc dù đang kinh doanh khách điếm, nhưng vẫn có chút đường tin tức. Nghe nói trên giang hồ lưu truyền 《long xà mật lục》 rất rộng, chủ nhân Quan Tinh Cư này nắm giữ nhiều tin tức như vậy, toan tính tuyệt không nhỏ, lần này Quan Tinh hội, sợ cũng là có chút hàm xúc khiến người ta nghiền ngẫm.”

Tô Bằng hơi gật đầu, hần đồng ý phán đoán của Phó Tử Dịch, có điều Tô Bằng bổ sung nói.

“Tuy là nói thế, nhưng vẫn phải tới. Nếu không sau này, chủ nhân Quan Tinh Cư này ngược lại sẽ có tâm lý phỏng đoán.”

“Cho nên càng cần chú ý hơn.”

Phó Tử Dịch nói với Tô Bằng, hẳn hơi lo lắng sự tụ hội của quần tinh hội lần này.

Tô Bằng gật đầu, sau đó không nói gì nữa, nhìn về phía bên nước, tựa hồ dùng cặp mắt của mình, xuyên thấu không gian. Nhìn xem chủ nhân Quan tinh cư kia, đến tột cùng là nhân vật như thế nào.

Cứ như vậy, trải qua thời gian không ngắn, đám Tô Bằng, rốt cuộc đáp thuyền đi tới bên nước Lương Sơn tụ hội kia.

Bến nước Lương Sơn, là một nơi hơi nghiêng hướng bắc trung tâm hồ Hồng Trạch. Bọn người Tô Bằng đáp thuyền, đến nơi này.

Bến nước Lương Sơn này, vị trí dường như khá khó tìm, nhưng sau khi đã đến, lại phát hiện ở đây mặt hồ rộng lớn, ở trong hồ nước lớn này, có một phiến lục địa rất lớn trong nước ở đó. Nơi đó còn có một ngọn núi nhỏ, hẳn chính là Lương Sơn rồi.

Mấy người cầm lái chống thuyền cho bọn người Tô Bằng, đều rất quen thuộc đường thủy phụ cận, thuyền chống một hồi, liền đi tới bến thuyền trên phiến lục địa trong nước kia.

Lúc Tô Bằng chờ thuyền đi tới bến thuyền nơi này, chợt thấy ở một hướng khác, lại xuất hiện mấy con thuyền, tới gần bến thuyền.

Trên mũi thuyền mấy thuyền bên kia, cũng đứng mấy nhân vật, những người kia thoát nhìn, không giống người Trung Nguyên, đều giữ bím tóc, quần áo trên người cũng khác với nhân vật Trung Nguyên.

Đối phương cũng thấy bọn người Tô Bằng, lập tức, người trên mũi thuyền kia, không khỏi lớn tiếng hô lên.

“Người bên kia, đợi lát nữa lại cập bờ, chờ Tiểu vương gia chúng ta lên bờ lại tính!”

Người bên Tô Bằng nghe vậy, lập tức nở nụ cười.

“Này, người Man bên kia, chuyện có thứ tự trước sau, chúng ta tới trước, dựa vào cái gì để các người lên bến thuyền? Người cầm lái, chúng ta chiếm bến thuyền trước!”

Ở bên cạnh Tô Bằng, Cố Minh cũng không để ý đối phương nói gì, nói với người cầm lái cạnh mình.

Trên thực tế, bọn người Tô Bằng đáp mấy con thuyền, tới gần bến thuyền hơn chút, theo lý thuyết thì bọn người Tô Bằng lên bờ trước, người đối diện hô cũng không có đạo lý.

Tô Bằng cũng để mặc Cố Minh làm vậy, theo đạo lý cũng là đội thuyền Tô Bằng gần hơn, không có đạo lý nhường, nơi này là giang hồ, khiêm tốn cũng không thể khiến người ta chiếm được mỹ danh, quá khiêm nhượng, còn sẽ bị người xem là nhu nhược.

Người cầm lái bên Tô Bằng, cũng nghe lời của Cố Minh, nhanh chóng chống thuyền, tới gần bến thuyền.

“Bảo người tránh ra cho các đại gia, các người không nghe thấy à?”

Thấy Tô Bằng cũng không bảo bọn họ tránh ra, mấy dị tộc nhân trên đội thuyền đối diện, lập tức có có hơi không vui.

Chương 934: Bến thuyền (2)

Một dị tộc nhân trong số đó, trong ánh mắt lộ ra ánh sáng lạnh, những người bọn họ, ở chỗ mình sống rất thích tranh đấu tàn nhẫn, mặt mũi là vấn đề lớn, người khác không nể mặt người, đã nói lên người sống không tốt, mọi người liền khinh thị người, cho nên lúc này người kia cảm giác bị mất mặt, mà hắn cũng rất ngang ngược, cho nên trong ánh mắt, không ngờ mang theo một điểm sát ý.

Trong tay người này, không ngừng chuyển động hai thiết cầu, thứ này lớn hơn thiết đảm, là thứ nam nhân này luyện thủ kinh, lúc này hắn nhìn bên Tô Bằng khó chịu, cũng chẳng do dự, hắn vận khởi nội lực, trực tiếp đánh hai thiết cầu tới bên Tô Bằng.

Hai thiết cầu, một bay về phía mạn thuyền Tô Bằng ngồi, một bay về phía Tô Bằng.

Tô Bằng thấy thế, con mắt không khỏi hơi nhướng lên, mà Cố Minh ở bên cạnh Tô Bằng, thì trực tiếp bắn lên, một cước đá về phía thiết cầu bay tới mạn thuyền.

Tay dị tộc nhân này lớn hơn người bình thường rất nhiều, thiết cầu kia so với thiết đảm tầm thường lớn hơn gấp đôi, nếu đánh trúng mạn thuyền, không chừng có thể đập một lỗ lớn trên thuyền, nói không chừng thực đánh chìm thuyền, như vậy Tô Bằng cũng sẽ mất sạch mặt mũi, chúa nhục thân chết, Cố Minh tất sẽ không để loại chuyện này xảy ra.

Một cước của Cố Minh, đem thiết cầu bắn về phía mạn thuyền đã trở về, mà Tô Bằng thì duỗi một ngón tay ra, điểm trúng thiết cầu bay về phía hắn.

“Phốc!”

“Hô...”

Một ngón tay của Tô Bằng, trực tiếp đâm vào trong thiết cầu, thiết cầu kia ở trước mặt Tô Bằng, liền giống như hồ dán, trực tiếp bị một ngón tay của Tô Bằng điểm vào.

Cố Minh bay lên đá một cước kia đặc biệt hung ác, thiết cầu gần như với tốc độ gấp đôi bay về, mà dị tộc nhân của đối phương, lại không có tốc độ phản ứng như Cố Minh.

“Oành!”

Một tiếng nổ vang, thiết cầu Cố Minh đá trở về, đem mạn thuyền đối phương đánh nát, bởi vì một cước của Cố Minh có dẫn nội lực. Thân thuyền đối phương, không ngờ ở trên mạn thuyền nứt một lỗ đường kính hơn nửa mét!

“Nước vào! Nước vào!”

Trong thuyền đối phương, lập tức có người kinh hô, mấy người nhìn như người Trung Nguyên bảo vệ một nam tử trẻ dị tộc mặc kim bào ra ngoài,

nam nhân dị tộc đứng ở đầu thuyền, vung thiết cầu với bọn người Tô Bằng kia, la hét mấy lời bọn người Tô Bằng nghe không hiểu.

Mấy người kia nói rất nhanh, lập tức người của đối phương liền minh bạch “Chân tướng” mọi chuyện. Lập tức người trên thuyền kia nổi giận, một người mặc phục sức trung nguyên, từ phía sau lưng rút một thanh thiết kiếm ra, đại phần nô quát.

“Chết cả đi!”

Trong lúc nói chuyện, nam tử nắm lấy thiết kiếm này liền thả người nhảy lên, thoáng cái bay ra bốn năm mét, thiết kiếm đón đầu bổ về phía Tô Bằng.

Tô Bằng mặt không biểu tình. Hắn nhẹ nhàng bắn ngón tay ra, thiết cầu bị ngón tay Tô Bằng đâm vào, liền giống sao băng bay về phía đối phương.

Nam tử dùng thiết kiếm, không xem thiết cầu Tô Bằng bắn ra là chuyện gì, hai tay hắn cầm kiếm, đập xuống dưới, định đập bay thiết cầu, lại dùng thiết kiếm đòi mạng Tô Bằng.

Chỉ là, tốc độ của cùng lực đạo của thiết cầu mà Tô Bằng bắn ra, vượt ra khỏi tưởng tượng của đối phương.

Thiết cầu Tô Bằng bắn ra, giống trái với pháp tắc vật lý. Tốc độ ban đầu không được tốt lắm, nhưng càng bay càng nhanh, lúc đến thiết kiếm, đã gia tốc đến một tốc độ rất khủng khiếp.

Thiết kiếm của đối phương, lúc này muốn chém xuống đã không còn kịp rồi, nam nhân dùng thiết kiếm chỉ có thể sử dụng chuôi kiếm đập xuống.

Khi chuôi kiếm người kia đập tới, mới phát hiện, nội lực trên thiết cầu thật không ngờ dương cương, chuôi kiếm của hắn vừa mới đập lên thiết cầu, chỉ thấy chuôi kiếm không cách nào đánh rớt thiết cầu.

Người này lập tức kinh hãi, có điều trụ cột võ công của hắn coi như vững chắc, không ngờ làm ra phản ứng, trên không trung làm ra một động tác uốn cong người, khom người về phía sau, khiến thiết cầu khó khăn lắm từ đỉnh đầu hắn sượt qua.

Có điều, bởi vì làm động tác né khẩn cấp như vậy, thân thể của người này liền từ động tác cầm kiếm đánh về phía Tô Bằng, biến thành giống vận động viên bóng đá, hai chân hướng trước, đầu hướng phía sau bay về phía Tô Bằng.

Tô Bằng thấy thế, cũng không khách khí, trực tiếp bay lên đá một cước tới bụng đối phương.

“Phanh!”

Trong mắt mọi người, đều chỉ cảm thấy bạch quang lóe lên, sau đó nghe một tiếng hét thảm, nam nhân cầm thiết kiếm bay tới muốn chém giết Tô Bằng, đã miệng phun máu tươi bay ra ngoài.

“Da Luật Phong!”

Trên thuyền đối diện, không ngừng có người hô tên người kia, người cầm thiết kiếm bị Tô Bằng đạp bay tám chín mét, rơi vào trong hồ nước, người kia tựa hồ không biết bơi, gặp nước trực tiếp chìm xuống.

Nhưng những dị tộc nhân kia, tựa hồ không ai biết bơi, mắt thấy người cầm kiếm rơi vào trong hồ nước, lại không ai dám nhảy xuống nước cứu đối phương lên.

Tô Bằng lúc này chậm rãi thu hồi một cước mình đá ra, một cước vừa rồi, Tô Bằng vốn đá không được xa như vậy, chỉ là trên chân Tô Bằng có cương khí dương viêm, cương khí dương viêm ngoại trừ hộ thể, lúc công kích còn có thể làm thân thể kéo dài, ngọn lửa trắng sữa lúc này, không ngờ lộ ra hơn nửa thước xa, đá bay người cầm kiếm kia.

Tô Bằng dù sao cũng tới tham gia tụ hội, cũng chẳng muốn giết người ở đây, cước vừa rồi, hẳn cải biến tính chất cương khí dương viêm, khiến cương khí dương viêm chẳng quá uy mãnh, nếu không trực tiếp một cước đá gãy đối phương, cũng có thể.

Người cầm thiết kiếm rơi vào trong nước, sau nửa ngày không ai cứu hẳn lên, mặc dù không bị đá chết, nhưng sắp bị chết đuối.

Cuối cùng, vẫn là người cầm lái đối phương sợ chết người, từ trên thuyền nhảy xuống cứu người, nhưng thuyền đối phương đã rỉ nước, lại không có người cầm lái, rất nhanh liền nghiêng sắp chìm ngấm.

Đối phương tức giận đến kêu to oa oa, cuối cùng là do mấy võ giả trên thuyền liên thủ đưa thanh niên mặc kim bào kia tới bến thuyền, thanh niên kia võ công không tồi, trượt một đoạn trên không trung, hiểm hiểm rơi vào bến thuyền, đám người còn lại thì không may mắn như vậy, cả đám đều rơi vào trong nước, những người này cũng không biết bơi, cả đám không ngừng giãy dụa trong nước.

Thanh niên đã lên bến thuyền sắc mặt tái nhợt, cũng may trên bến thuyền còn không ít người, không ít người nhảy xuống nước, đi cứu những người rơi xuống nước kia, đằng sau bản thân bọn họ cũng có mấy cái thuyền, người cầm lái trên thuyền đuổi cây sào ra, đem những người này cứu lên, không có ai thương vong.

Nhưng những người được cứu lên này, ánh mắt cả đám nhìn về phía Tô Bằng, đều giống như là muốn giết người...

Chương 935: Trùng sát

Mặc dù ánh mắt những người dị tộc kia nhìn Tô Bằng giống như muốn giết người, nhưng mà vừa rồi hai bên so đấu một chút thực lực, bọn họ cũng không phải người ngu, nhìn ra được cao thủ của bọn họ so với Tô Bằng còn kém không chỉ một bậc, cho nên cũng chẳng vội vàng tự rước lấy nhục.

Bản thân Tô Bằng, ngược lại nhàn nhạt mặc kệ, mặc dù biết những người dị tộc này cũng có thể là chủ nhân Quan Tinh Cư mời đến tham gia Quần Tinh hội, nhưng Tô Bằng cũng không e ngại bọn họ, cũng không sợ bọn họ mang đến phiền toái gì cho mình.

Trên thực tế, Tô Bằng lúc ra tay với đối phương, đại khái đã biết lai lịch của đối phương.

Những người dị tộc này, rõ ràng không phải là nhân sĩ Trung Nguyên, khẩu âm nói chuyện cũng rất kỳ quái, những điều này đều là dấu hiệu cho thân phận bọn họ.

Binh khí nhóm người này dùng, đều là thống nhất, những người mặc trang phục Trung Nguyên này, sau lưng đều đeo một thanh thiết kiếm, rộng bảy tám centimet, dày cũng hơn năm centimet, hoàn toàn bất đồng với kiếm người Trung Nguyên dùng, thanh thiết kiếm này, giống như một thanh trọng kiếm, có chút giống với thiết kiếm của nhị sư huynh Độc Cô Thắng của Tô Bằng.

Có điều nhóm người này không có quan hệ gì với Độc Cô Thắng, Tô Bằng ngược lại từ vũ khí của bọn hắn, nhận ra đám người này, có lẽ là người của Thiết Kiếm môn đến từ Đông Bắc. Chủ nhân Quan Tinh Cư đã từng giới thiệu thiên hạ anh hùng, trong đó có thế lực dị tộc Đông Bắc, có tên là Hoàn Nhan Mộ Cốt Đạt.

Môn phái Thiết Kiếm môn này, là môn phái võ lâm ít có ở Đông Bắc. Môn hạ đệ tử, mỗi người đều trang bị thiết kiếm, thiết kiếm không trong vỏ, độ rộng và độ dày mỗi người cũng không giống nhau, đệ tử võ công cao cường, thì mang thiết kiếm càng dày rộng, cũng càng nặng hơn.

Vừa rồi lúc Tô Bằng giao thủ với người cầm kiếm kia, thì đã nhận ra thân phận của đối phương.

Còn đối phương đã từng nói “Tiểu vương gia”, càng xác định phán đoán của Tô Bằng.

Ở Thần Châu, nhất là Trung Nguyên võ lâm hoàng đế chưa từng phong vương cho công thần thuộc hạ, nhiều nhất chỉ từng phong hầu tước, Kinh Châu Thiết Quan Vương Tiết Đồng, cũng chỉ là tự xưng, Tiết Đồng bản thân không phải là vương gia vương gia được triều đình thừa nhận chính thức.

Nhưng ở Đông Bắc, dị tộc Đông Bắc kia, thống lĩnh cao nhất của mình, chính là xưng vương, trong quyền sách Long Xà Mật Lục Tô Bằng từng đọc qua, mặc dù không hề giới thiệu gia phả Hoàn Nhan Mộ Cốt Đạt, nhưng cũng đề cập tới, Hoàn Nhan Mộ Cốt Đạt, chính là vương của dị tộc này.

Bây giờ những người này, xưng hô với thanh niên kim bào kia là Tiểu vương gia, phỏng chừng người này không phải là con trai của Hoàn Nhan

Mộ Cốt Đạt, thì cũng chính là con cháu khác của hấn.

Có điều Tô Bằng với Hoàn Nhan Mộ Cốt Đạt không sợ hãi chút nào. Những người dị tộc đó mặc dù dũng mãnh thiện chiến, nhưng dựa vào cao thủ võ đạo không nhiều lắm, đều dựa vào dũng mãnh chinh chiến của dân tộc du mục, hơn nữa đối phương cách Tô Bằng quá xa, thế lực cũng không uy hiếp được Tô Bằng.

Tô Bằng sau một hồi giáo huấn đối phương, mặt không đổi sắc, giống như là không hề chú ý đến ánh mắt giết người kia của đối phương, hấn ngẩng đầu đứng trên thuyền, bước lên chiếm cứ đầu tàu.

Rất nhanh, thuyền Tô Bằng cập bờ, hấn và bọn người Phó Tử Dịch, bước xuống thuyền, bọn họ thậm chí nhìn thấy thanh niên kim không ngừng tức giận ở trên bến tàu, đi lên trên đảo.

Thanh niên kim bào kia, thấy bọn người Tô Bằng không đếm xỉa sự hiện hữu của hấn như thế, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác nhục nhã mãnh liệt, hấn siết chặt nắm tay, móng tay gần như đâm vào trong da thịt.

” Xin hỏi vị bằng hữu kia, ngươi có dám để lại danh tính hay không, chuyện hôm nay, Hoàn Nhan Ninh Giáp Tộc ta sẽ nhanh chóng đáp tạ chư vị.”

Lúc Tô Bằng đi qua bên cạnh thanh niên kim bào kia, sau lưng Tô Bằng, thanh niên kim bào dùng giọng Trung Nguyên rất quen thuộc, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, dừng bước, quay đầu lại nhìn người này, nói.

” Ngươi cảm thấy mất mặt muốn lấy lại danh dự sao? Không sao cả... Có điều ta cho ngươi biết, mặt mũi không phải là người khác cho, là bản thân đánh mất, ngươi muốn lấy lại danh dự, vậy thì Lương Châu Tô Bằng ta chờ ngươi.”

” Lương Châu tể tử Tô Bằng...”

Hoàn Nhan Ninh Giáp Tộc giống như biết đại danh của Tô Bằng, nghe vậy nhẹ gật đầu, nói.

” Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài... Ta sẽ đợi ngày khi các hạ cầu xin tha thứ.”

Tô Bằng ha ha cười, nói với hắn.

” Ta khuyên ngươi nên khiêm tốn một chút mới phải, Trung Nguyên không thể so với quê nhà các ngươi, nơi này đất rộng của nhiều, cao thủ tụ tập, người của các ngươi nếu trước sau như một kiêu ngạo như vậy, sợ là không về nhà được đâu.”

Hoàn Nhan Ninh Giáp Tộc nghe Tô Bằng nói thế, sắc mặt đột nhiên biến đổi, không biết nghĩ tới điều gì.

Tô Bằng lại không thèm để ý hắn, bản thân và bọn người Cổ Minh, Phó Tử Dịch đi lên trên đảo.

“Ý của chủ thượng, chẳng lẽ là đợi khi Quần Tinh hội lần này chấm dứt, làm thịt bọn họ?”

Đợi đi được một khoảng, Cổ Minh ở bên cạnh hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy lắc lắc đầu, nói với Cổ Minh.

” Chẳng qua là thêm chút cảnh cáo mà thôi, chúng ta không có gì để đối chọi gay gắt tranh đấu lợi ích, không cần phải tuyệt tình như vậy, nếu thật giết hắn rồi, chúng ta cùng với Hoàn Nhan Mộ Cốt Đạt chính là không chết không ngừng, tuy rằng chúng ta không sợ những người dị tộc này nhưng còn chưa tới tình trạng kia.”

Cổ Minh gật đầu, hắn còn muốn nói điều gì đó, nhưng lúc này lại thấy phía trước có cả đám người đang đi đến bên này, những người kia hình như biết Hoàn Nhan Ninh Giáp Tộc, ở rất xa cùng bọn họ chào hỏi, nhưng lại dùng ánh mắt nghi hoặc có chút cảnh giác nhìn bọn người Tô Bằng.

Tô Bằng cũng nhìn đối phương một cái, phát hiện những người này đều là người Trung Nguyên, cũng không biết tại sao lại quen biết với bọn Hoàn Nhan Ninh Giáp Tộc.

Tô Bằng cũng chẳng suy nghĩ nhiều, bản thân mang theo người từ trên bến tàu đi ra.

Vừa đi ra bến tàu không lâu, Tô Bằng liền gặp được hơn hai mươi người đi tới từ phía trước, cầm đầu chính là thanh niên rất có tinh thần, trên đầu buộc một cái khăn đỏ, người này nhìn thấy Tô Bằng hai mắt tỏa sáng, đi tới, nói với Tô Bằng.

” Xin hỏi vị khách nhân này, có phải là đại tể tửu đại nhân Tô Bằng đến từ Lương Châu hay không?”

” Là ta.”

Tô Bằng gật đầu, nam nhân buộc khăn đỏ này nói.

” Tại hạ là nô bộc của chủ nhân Quan Tinh Cư, ở chỗ này đợi Tô Tế Tửu đã lâu, mời Tô Tế Tửu đi theo chúng ta, ta là người được chủ nhân an bài chăm lo cuộc sống sinh hoạt hàng ngày cho Tô Tế Tửu, mời Tô Tế Tửu đi theo đến nơi ở nào.”

Tô Bằng ” ừm ” một tiếng, đi theo người thanh niên này.

Lương Sơn này đúng là thật lớn, bọn người Tô Bằng đi một quãng đường không ngắn, mới nhìn thấy một sơn trại.

Nhìn thấy vậy, Cố Minh ở bên cạnh Tô Bằng không khỏi thấp giọng nói.

” Quy mô này có thể gọi là Quan Tinh Cư sao? Ta xem ra nên gọi là Quan Tinh Thành thì đúng hơn.”

Tô Bằng cũng hơi kinh ngạc với quy mô nơi này, có điều hắn cũng chẳng đặc biệt kinh ngạc, nói.

” Đi tới nhìn xem thử.”

Người thanh niên mang khăn đỏ đi phía trước kia, dẫn bọn người Tô Bằng vào trong trại thành Lương Sơn, sau đó đi ở trong trại thành, cuối cùng dẫn bọn người Tô Bằng tới chỗ ở.

Nơi ở này, xây dựa vào núi, một tiểu lâu hai tầng thuần một sắc được làm từ gỗ, trong lâu tuy rằng không nói là xa hoa, nhưng cực kỳ sạch sẽ.

Cũng không lâu lắm Tô Bằng đối với nơi này cảm giác hài lòng, hẳn cùng với thủ hạ của mình đều đi vào chia nhau ở trong các gian phòng.

Cũng không lâu lắm đã có người đưa lên các loại thức ăn trong tiểu lâu.

Bọn người Tô Bằng không có trực tiếp sử dụng, những thuộc hạ đi theo Tô Bằng đều từ trên người lấy ra ngân châm, thử những thức ăn này xem có độc gì hay không đã.

Sau một phen kiểm tra, ngược lại không có phát hiện gì, ngay khi bọn người Tô Bằng muốn ăn cơm, lại bị Nhâm Y Điệp gọi lại.

” Tô gia thúc thúc khoan đã, chờ ta kiểm tra một phen xem có thể ăn hay không đã.”

Nhâm Y Điệp nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy có chút nghi ngờ, nói với Nhâm Y Điệp.

” Ngân châm kiểm tra không có độc, Nhâm tẩu tẩu chẳng lẽ còn có phương pháp thử độc độc môn nào khác sao?”

” Đó là tất nhiên, tiểu thư ở trong thánh giáo, được gọi là Trí Châu Thiên Nữ, với việc dụng độc so với thường nhân đương nhiên tinh thông hơn nhiều.”

Bối Nhi ở bên cạnh Nhâm Y Điệp nói.

” Bối Nhi.”

Nhâm Y Điệp nhìn thoáng qua Bối Nhi nói, tỳ nữ xinh đẹp này nghe xong không khỏi thè lưỡi, không nói thêm gì nữa.

Nhâm Y Điệp lúc này mới xoay đầu lại, nói với Tô Bằng.

” Ta ở trong thánh giáo, quả thật cũng tiếp xúc đến không ít độc vật, đương nhiên trong đó đại bộ phận độc vật có thể dò xét được, nhưng có vài loại dùng ngân châm không cách nào dò xét ra nổi.”

Mọi người trong phòng nghe được lời của Nhâm Y Điệp, trên mặt lúc này đều biến sắc.

Trên mặt Tô Bằng cũng hơi hơi biến sắc, hắn cũng không phải sợ khiêu chiến chính diện, nhưng mà trên giang hồ, ngoại trừ dùng võ công giết người ra, còn có đủ loại thủ đoạn sát nhân khác nữa, những thủ đoạn này lại là khó lòng phòng bị.

Nhìn thấy mọi người biến sắc, Nhâm Y Điệp không khỏi lấy tay che kín miệng cười một tiếng, nói.

” Các vị không cần phải lo lắng, ta đã có phương pháp phòng bị mấy loại độc dược này rồi.”

Chương 936: Bạch Chỉ Phiến

Lúc này, Bối Nhi đã lấy hai chén nước trong, nàng đặt chén nước ở trước mặt Tô Bằng. Nhâm Y Điệp bước tới, mở nắp bình chứa Ngung Huyết Chu trong tay nàng ra, sau đó đổ một ít vào trong.

Tô Bằng nhìn qua, quả nhiên, những con Ngung Huyết Chu đó đều là ở trạng thái trong suốt, thoạt nhìn có chút giống như đồ trang sức trong suốt, sau đó dung hòa vào trong nước, không nhìn thấy một chút dấu vết.

“Bây giờ, ta dùng vẩy phấn trên cánh của loài bướm này thí nghiệm một chút, cho các người nhìn rõ ràng.”

Vẩy phấn bướm, nhỏ li ti, lại là màu trắng, đổ vào trong nước bình thường, cũng không có chút thay đổi nào.

Nhưng mà mặt khác trong chén nước có chứa Ngung Huyết Chu kia, sau khi được bỏ vào khoảng nửa móng tay vẩy phấn, lại không ngừng đổi màu, chỉ thấy bên trong không ngừng truyền đến tiếng “chi chi”, giống như đang dùng thuốc diệt trùng tẩy độc.

Một lát sau, chỉ thấy trên bề mặt của chén nước có chứa Ngưng Huyết Chu kia, nổi lên một tầng màu trắng, Tô Bằng nhìn kỹ, đều là những con nhện nguyên màu không cách nào phân biệt được.

“Thì ra như vậy, vậy phần này, mặc dù không cách nào phân biệt được côn trùng có lợi hay có hại, nhưng chỉ cần là nơi có sự sống, thì cũng có thể kiểm nghiệm ra được.”

Nhâm Y Điệp nói với Tô Bằng.

Tô Bằng đã tin phục, hần nói với Nhâm Y Điệp.

“Tẩu tử đa tài đa nghệ, còn có cách thức như vậy, vậy thì mong chị dâu thi triển thủ đoạn, thăm dò hộ cho chúng ta thực vật nơi này có độc hay không.”

Nhâm Y Điệp gật đầu, vậy phần bướm này cũng không độc, nàng kiểm tra một chút thực vật mang tới, không hề phát hiện vấn đề gì.

Mặc dù không có vấn đề, Tô Bằng vẫn gia tăng thêm cảnh giác, dù sao ở địa phương người khác, cũng nên có lòng đề phòng người khác.

Bọn người Tô Bằng vừa ăn cơm xong, thì có một tên thuộc hạ đi đến bẩm báo với Tô Bằng.

“Bẩm chủ thượng, ngoài cửa có mấy người đi tới, đưa thiếp tới cho chủ thượng.”

“Ồ?”

Tô Bằng nghe vậy, có chút kinh ngạc, mình ở nơi này dường như cũng không có quen người nào, là ai đến hỏi thăm mình.

“Cầm qua đây.”

Tô Bằng nói với thủ hạ kia, người nọ gật đầu, bước tới đưa danh thiếp.

“Liễu Châu Trần Đào Quân?”

Tô Bằng nhìn thấy danh tự trên bái thiếp này, lông mày hơi nhíu lại.

Hắn biết người này.

Ở bên cạnh Tô Bằng, Cố Minh cũng nhìn thấy bái thiếp này, nói với Tô Bằng.

“Trần Đào Quân? Đây không phải là quân sư của Tào Tử Ngang đứng đầu Liễu Châu sao?”

Tô Bằng gật đầu, nói.

“Có lẽ là người này.”

Liễu Châu, là châu quận phía bắc Từ Châu, giáp giới Từ Châu.

Đứng đầu Liễu Châu, chính là Tào Tử Ngang xưng là “Thi Hùng”.

Lại nói, Tào Tử Ngang cùng Tô Bằng đã từng quen và cũng có một chút liên hệ với cùng một người, chính là Đông Phương Cử kia. Tào Tử Ngang chính là đồng học của Đông Phương Cử.

Có điều Tào Tử Ngang bản thân gia tộc chính là võ lâm cường hào của Liễu Châu, tu Nho chẳng qua cũng chỉ là học một chút học vấn thế lực thống trị mà thôi, Đông Phương Cử không có căn cơ chân thật gì kia làm sao có thể so sánh nổi, cũng chẳng nghe nói hắn và Đông Phương Cử thân mật như thế nào.

Vị Tào Tử Ngang này ngoại trừ từng học một vài học vấn Nho họ, còn rất thích làm thơ, hơn nữa thường xuyên làm một vài tác phẩm xuất sắc, trong Nho Lâm có lưu truyền một vài bài thơ của hắn, lại thêm hắn về sau tiếp nhận thế lực thế lực gia tộc Liễu Châu, trở thành cường hào một phương, trên giang hồ có người tâng bốc, bèn gọi hắn là “Thi Hùng”.

Vị Tào Tử Ngang này, ngoại trừ làm thơ, phương diện cai quản cũng có chút bản lĩnh, nhất là có thể tiếp thu ý kiến của người khác, môn khách bên dưới không ít, môn khách đứng đầu, chính là Trần Đào Quân được xưng là Bạch Chỉ Phiến này. (Bạch Chỉ Phiến = quạt giấy trắng)

Trần Đào Quân lai lịch như thế nào, Tô Bằng tất nhiên không thể rõ ràng, chẳng qua là biết hắn là quân sư mà dưới trướng được Tào Tử Ngang tín nhiệm nhất, gần như là nói gì nghe vậy.

Lúc này Trần Đào Quân đột nhiên đến đây thăm hỏi, khiến trong lòng Tô Bằng có chút suy nghĩ.

“Chủ thượng, Đào Quân này, chúng ta nên gặp hay là không đây?”

Thấy Tô Bằng dường như lâm vào suy tư, Cố Minh nói với Tô Bằng.

“Người này hôm nay tới gặp ta, so với có mưu đồ, nếu đoán không lầm hẳn là chuyện về Thanh Long Minh Từ Châu, dù sau gặp cũng được.”

Tô Bằng nói, nói tới chỗ này hắn nói với tên thủ hạ kia.

“Mời bọn họ đi vào.”

Thủ hạ lĩnh mệnh, không bao lâu lại dẫn một người vào đây.

Tô Bằng thấy người thủ hạ mình mang đến kia, không khỏi nhìn thoáng qua.

Chỉ thấy người mà thủ hạ Tô Bằng mang đến là một tên mập hơn ba mươi tuổi.

Tên mập này mặc dù không giống với ấn tượng về quân sư trong truyền thống của mọi người, nhưng loại hình tượng nho sinh này lại có một loại lực tương tác dị thường khác. Thấy ai cũng là khuôn mặt tươi cười, khiến người ta muốn thân cận, có ham muốn được nói thêm nhiều câu.

Tên mập kia đi tới đây, nhìn thấy người đang ngồi, chỉ là quét nhìn một cái, ánh mắt liền ở lại trên người Tô Bằng, chấp tay nói với Tô Bằng.

“Tại hạ Liễu Châu Trần Đào Quân, ra mắt Tô Tế Tửu. Trần mỗ ngưỡng mộ đại danh của Tô Tế Tửu đã lâu, hôm nay vừa thấy nhất thời cảm giác Tô Tế Tửu anh khí bức người, thật là rồng trong loài người, khiến người ta liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra...”

“Miễn lễ.”

Tô Bằng gật đầu, đôi phương nhận ra bản thân cũng không kỳ quái. Nơi này mình ngồi ở trên ghế chủ, đôi phương điều tra một chút là có thể nhận ra mình.

“Trần tiên sinh, ta cũng nghe tiếng đã lâu, lại không nghĩ rằng có một ngày có thể nhìn thấy Trần tiên sinh, không biết Trần tiên sinh lần này tới gặp ta là có điều gì chỉ giáo sao?”

Tô Bằng chẳng muốn vòng vèo, sau khi hàn huyên một chút, liền đi thẳng vào chủ đề.

Trần Đào Quân nghe vậy, dường như cảm giác mình mò tới tính khí của Tô Bằng, cảm thấy Tô Bằng là một người thích trực tiếp. Cho nên hắn cũng không vòng quanh nữa, nói thẳng.

“Tô Tế Tửu, lần này Trần mỗ đến đây, là thay mặt chủ thượng nhà ta, nói với Tô tiên sinh một chút về chuyện nơi Từ Châu.”

“Từ Châu? Đây không phải là địa bàn của Thanh Long Minh sao?”

Tô Bằng nghe vậy, ánh mắt có chút khẽ nheo lại, nhìn tên mập trước mặt nói.

“Ha ha, Minh Chủ Thanh Long Minh Mạnh Khánh Long trên không theo thiên mệnh, người vừa lại thay đổi thất thường, lại thêm hấn và thủ hạ của hắn cũng không có cao thủ đặc biệt hơn người, hắn ở Từ Châu không tính là nhân vật anh hùng chân chính.”

Trần Đào Quân mở ra một cái quạt nhỏ bằng giấy trắng, quơ quơ nói.

Tô Bằng nhìn cây quạt nhỏ của Trần Đào Quân không khỏi cảm giác buồn cười, bây giờ là mùa đông, Trịnh Châu cũng không có nóng mấy, đôi phương còn dùng quạt sợ là thói quen ra vẻ bình thường.

“Người nói, ai có thể được xem như là anh hùng chân chính chứ?”

Tô Bằng hỏi Trần Đào Quân.

“Tô Tế Tửu cùng với chủ thượng nhà ta, chính là anh hùng.”

Trần Đào Quân nói, hần nói.

Tô Tế Tửu tuổi trẻ tài cao. Lúc này đã là cao thủ thiên hạ đều biết, thủ hạ mãnh tướng vô số, còn có yêu quân Vận Thành tương trợ, còn còn chủ thượng nhà ta, xuất thân danh môn, chăm lo việc nước, binh tinh mãnh liệt, tiền lương vô số, lại càng có tâm cứu tế thiên hạ, cùng với Tô Tế Tửu có thể nói là thiên hạ song hùng.”

Nói tới chỗ này, Trần Đào Quân vừa thu lại quạt xếp, nói với Tô Bằng.

“Thực không dám giấu diếm, lần này Quần Tinh Hội mời chủ thượng nhà ta. Chủ thượng nhà ta nghe nói chủ nhân Quan Tinh Cư cũng mời Tô Tế Tửu, hết sức cao hứng muốn tới nơi này, gặp Tô Tế Tửu, bắt tay nói chuyện. Chẳng qua là gần đây trong lãnh địa của chủ thượng, không biết từ chỗ nào lén ra một đám thổ phỉ, chủ thượng đang tập trung tinh lực diệt trừ, chỉ có thể để Trần mỗ Trần mỗ Quần Tinh Hội thay mặt hần tham dự. Lúc Trần mỗ rời khỏi Liễu Châu, chủ thượng cầm tay Trần mỗ bảo Trần mỗ phải gặp Tô Tế Tửu, kể ra tâm tư của hần với Tô Tế Tửu, cũng để Trần mỗ đại diện toàn quyền hần trao đổi một chút với Tô Tế Tửu về chuyện Từ Châu! Hôm nay Trần mỗ nhìn thấy Tô Tế Tửu, lập tức bị thu phục, nếu Tô Tế Tửu có chí thiên hạ, kính xin cùng Liễu Châu ta liên hệ nhiều hơn.”

Nghe thấy những lời này, Tô Bằng đã biết ý đồ đến đây của Trần Đào Quân, hần gật đầu nói.

“Chuyện của Từ Châu, ta cũng có chút ý kiến, nếu có thể, lần này trở về Lương Châu ta sẽ đến Liễu Châu bái phỏng Tào tiên sinh... Trần tiên sinh, chúng ta mới vừa tới đây, có chút mệt mỏi. Lần này chúng ta đáp ứng lời mời tham gia Quần Tinh Hội của chủ nhân Quan Tinh Cư, vẫn còn có rất nhiều thời gian, có chuyện gì cũng không vội, chờ ngày mai ta sẽ sai người đến nói chuyện kỹ càng với Trần tiên sinh, chẳng qua là hôm nay có chút mệt nhọc, xin Trần tiên sinh thứ lỗi.”

Trần Đào Quân nghe vậy, mỉm cười gật đầu nói.

“Đây là Trần mỗ sơ sót... Cũng tốt, Tô Tế Tửu xin nghỉ ngơi thật tốt, Quân Tinh Hội này còn phải có một thời gian ngắn, trong khoảng thời gian này Tô Tế Tửu có thể liên lạc với ta bất cứ lúc nào.”

“Được.”

Tô Bằng gật đầu, sau đó Tô Bằng khách sáo một chút, rồi sai người đưa Trần Đào Quân về.

Sau khi tiễn Trần Đào Quân đi, Tô Bằng nhìn thoáng qua bốn người Cố Minh, Phó Tử Dịch, đang muốn hỏi bọn hắn có ý kiến gì không, đột nhiên lại có thủ hạ báo lại.

“Bẩm báo chủ thượng, hắc thủy quân Tô Châu, có người cầu kiến!”

“Ồ?”

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi khẽ mỉm cười, nói.

“Sao lại có nhiều người xếp hàng gặp chúng ta như vậy chứ? Chúng ta giống như là thành bánh trái ngon lành rồi...”

Chương 937: Thịnh cầu của Hàn Thác

“Đối phương nói hắn trong Hắc Thủy quân, là thân phận gì?”

Tô Bằng sau khi cười xong, hỏi thủ hạ.

“Đối phương chưa nói, nhưng nhìn bộ dáng, hắn địa vị không thấp, người bên cạnh hắn cung kính với hắn dị thường, thuộc hạ cảm giác, loại cung kính này, là tôn kính phát ra từ nội tâm, cho nên thuộc hạ phán đoán, đối phương là một người có bản lĩnh thật, được người kính trọng, thuộc hạ dựa theo tin tức biết được phán đoán, hắn là thống lĩnh đại nhân gần đây của Hắc Thủy quân”.

Thủ hạ của Tô Bằng nói với hắn.

“Ồ?”

Tô Bằng nghe vậy, có chút kinh ngạc, Tô Bằng dò xét hắn, nói.

“Người tên gì?”

“Thuộc hạ Mã Dung.”

Thuộc hạ Tô Bằng nghe vậy, trong lòng vui vẻ, nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra ngoài.

“Mã Dung... Ta nhớ rồi, người không giống người thường, vậy đi, sau khi trở lại Lương Châu, người đi theo Quách Lỗi làm một thời gian, nếu có thể chịu được phân công, ta sẽ đề bạt người. Người đi xuống trước, mang người Hắc Thủy quân ở Tô Châu kia tới”.

“Tạ ơn chủ thượng!”

Mã Dung lập tức mừng rỡ, hắn hết sức biểu hiện, vì cái gì vẫn chưa nổi bật chứ?

Mã Dung tu dưỡng không tệ, mặc dù trong lòng mừng như điên, nhưng không thất thố, hắn thi lễ với Tô Bằng, liền đi xuống dẫn người tới.

Những người khác thấy Tô Bằng chỉ cho Mã Dung một con đường sáng, cũng đều không ngừng hâm mộ trong lòng, Mã Dung này, nhanh như vậy đã xuất đầu rồi.

Đương nhiên, đây cũng là chỗ tốt hầu hạ bên cạnh chủ thượng, ở bên cạnh chủ thượng, người có năng lực gì, chủ thượng có thể phát hiện rất nhanh, sau đó đề bạt người.

Những người kia lấy Mã Dung làm ví dụ, trong lòng cũng ghen một hơi, muốn triển lộ năng lực ở trước mặt Tô Bằng.

Những người này tạm thời không đề cập tới, Mã Dung đi xuống kia, rất nhanh dẫn mấy người tới.

Tô Bằng thấy người Mã Dung mang đến, không khỏi lộ ra nụ cười, hắn đứng dậy, chấp tay nói với người tới.

“Hàn thống lĩnh, đã lâu không gặp, thực không ngờ, gặp lại lần nữa, lại ở đây”.

Nói xong, Tô Bằng chấp tay với người kia.

Trên mặt người tới cũng lộ ra nụ cười, nói.

“Vừa rồi lúc trên giang hồ nghe tên của ngươi, còn tưởng rằng là người trùng tên trùng họ, về sau biết rõ hơn chút, mới dám xác nhận, Tô tể tử, ngươi giấu ta thật lâu”.

Chỉ thấy người tới, chính là người Tô Bằng quen biết đã lâu. Hàn Thác!

Tô Bằng cười ha hả, sau đó mời Hàn Thác ngồi xuống.

Hàn Thác ngược lại không mất đi lễ số, đáp lễ lại, chờ Tô Bằng ngồi xuống, hắn mới ngồi xuống.

Tô Bằng nhìn đến đây, không khỏi thầm khen một tiếng Hàn Thác tinh tế.

Sau khi hai bên chủ khách ngồi xuống, Tô Bằng hỏi Hàn Thác.

“Hàn thống lĩnh không phải ở Tô Châu lãnh binh sao? Nghe nói Hắc Thủy quân ở Tô Châu phát triển không tệ, Hàn thống lĩnh không tọa trấn ở Giang Ninh, mà tới tham gia Quân tinh hội bên này, chẳng lẽ ở đây thật có lực hấp dẫn lớn như vậy”.

Hàn Thác vừa nghe, cười khò một tiếng, nói.

“Ta không đến không được... Hắc Thủy quân thoát nhìn phát triển thuận lợi, trên thực tế lại lâm vào bình cảnh, ta tới nơi này, cũng là đến tìm thử, xem có cường viện không”.

“Ồ? Ta không hiểu rõ lắm về thế cục Tô Châu, xin Hàn thống lĩnh nói rõ chi tiết”.

Tô Bằng nói với Hàn Thác.

Hàn Thác khẽ gật đầu, nói.

“Thực không dám giấu diếm, Hắc Thủy quân phát triển ở Tô Châu không tệ, chẳng những dẹp xong thành Tô Dương do phái Không Động nắm giữ, còn cơ bản thống nhất toàn cảnh Tô Châu, hơn nữa khuếch trương ra ngoài, chỉ là vấn đề cũng xảy ra ở đây, thế của Hắc Thủy quân... quá mãnh liệt”.

“Bởi vì Hắc Thủy quân thế quá mãnh liệt, châu chung quanh, đều gia tăng đề phòng với Tô Châu”.

“Tô té tửu hẳn biết, quân giới khôi giáp của Hắc Thủy quân, cơ bản đều là tự chế tạo, cho nên quân bị vốn luôn luôn không quá cầu người... Nhưng mà, Tô Châu ít quặng mỏ, mạch khoáng có thể đếm được trên đầu ngón tay, căn bản không đủ bản thân Tô Châu sử dụng, phải mua từ những châu khác”.

“Vốn là, Ngũ Thành Liên Minh của Cống Châu, một mực có thương đội cung cấp khoáng thạch như mỏ đồng mỏ sắt cho Hắc Thủy quân, khoáng sản của Tô Châu, có Ngũ Thành Liên Minh cung cấp, cũng không tính thiếu hụt, nhưng kể từ khi ta thống nhất Tô Châu, Long Thiệu Dương ở Cống Châu có phòng bị với Hắc Thủy quân ta, ước thúc người Cống Châu, không cung cấp khoáng thạch cho Tô Châu nữa, mà Hắc Thủy quân ta đang tăng cường quân bị, cho dù là quân giới, hay là khôi giáp mã giáp, đều tiêu hao sắt thép, chúng ta căn bản tìm không ra khoáng thạch, đã hết đường xoay sở”.

“Về phần cường công Cống Châu, chúng ta lại rất khó làm được, chiến lược Hắc Thủy quân, mạnh nhất ở chỗ ngựa chiến, không giỏi công thành, mà từ Tô Châu đến Cống Châu, lại phải đi qua sơn đạo rất dài, chúng ta không quen, hơn nữa trong núi rừng dễ bị mai phục, lại không có đường tiếp tế, trong thời gian ngắn không cách nào tiến công Cống Châu... Bây giờ bởi vì quân giới, chúng ta đã lâm vào khốn cảnh, gần như vậy ở Tô Châu không hề tiến triển, lại thêm người phái Không Động không ngừng gây phiền toái cho chúng ta, trong lúc nhất thời cũng không cách nào tiêu diệt phái Không Động, cho nên cả Hắc Thủy quân, đều lâm vào trong khốn đốn, ta sắp lo đến mức bạc đầu rồi”.

“Có điều không lâu trước đó, Quận Giang Ninh có một nhóm người, tự xưng là người Lương Châu, bọn họ có chút tiếp xúc với ta, nói là muốn đả thông thông lộ mậu dịch Lương Châu và Tô Châu, ta tìm hiểu thử, tựa hồ

chính là thủ hạ của Tô tế tửu người, ta đột nhiên nghĩ đến, kể từ sau khi Lương Châu phát hiện yêu giới, phát hiện rất nhiều mỏ, mà Lương Châu lại dựa vào nội hải. Có thể từ đường thủy vòng qua một số địa phương, sau đó vào đường thủy, cứ vậy, liền có thể đã thông con đường vận chuyển vật tư với Tô Châu”.

” Thủy quân Tô Châu, cũng có quy mô nhất định, chỉ là mấy cường hào vùng ven sông, cũng không muốn thấy Tô Châu chúng ta phát triển an toàn, thường xuyên quấy rầy thuyền bè thông thương của chúng ta, nhưng có Hắc Thủy quân ta chủ động công kích. Bọn họ cũng không dám lỗ mãng, lại thêm uy thế của Tô tế tửu, bọn họ lại càng không dám hành động thiếu suy nghĩ, có thể để thuyền bè Lương Châu đi Tô Châu ta. Ta có ý nghĩ này, nên ngồi không yên, ta đã mời thủ hạ của Tô tế tửu báo tin cho người, chỉ là họ nói Tô tế tửu tới tham gia Quần tinh hội trước, trùng hợp nghĩa phụ cũng được mời. Ta liền thay nghĩa phụ tới rồi”.

Hàn Thác một hơi kể từ đầu tới cuối.

Nghĩa phụ trong miệng hắn, thật ra là phụ thân chân chính của hắn Mạc Thiên Kinh.

Tô Bằng nghe xong lời của Hàn Thác, hiểu rõ chuyện trải qua so đo ở trong lòng.

Bản thân Lương Châu khoáng thạch không tính quá nhiều, nhưng đủ tự dùng, nhưng mở yêu giới, tư nguyên thoáng cái phong phú hẳn lên.

Khoáng thạch sắt đồng, Tô Bằng thực có không ít, đều giao cho thương gao Lương gia khai thác.

Hàn Thác hôm nay nhún nhường như thế, chính là cầu Tô Bằng rồi.

Bản thân Tô Bằng, cũng không muốn giữ khoáng thạch không bán cho đối phương, Tô Châu tạm thời không có uy hiếp đối với hắn, bán cho đối phương khoáng thạch cũng không sao cả.

Tô Bằng nghĩ đến là, nói thế nào, mới có thể đạt tới mục đích của mình.

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng nói với Hàn Thác.

“Trước đó ta đã nhận được tin của thuộc hạ ta, nghe nói bọn họ vừa tới Tô Châu, xung đột với một thế lực địa phương?”

Hàn Thác gật đầu, nói với Tô Bằng.

“Là một tổ chức tên Nhật Nguyệt Đường, ban đầu người Nhật Nguyệt Đường cho rằng dưới trướng Tô tế tửu là kẻ ăn chùa trên giang hồ, ăn lên đầu bọn họ, vì vậy phái cao thủ đả kích thủ hạ của Tô tế tửu, nghe nói đã chết mấy người”.

Tô Bằng gật đầu, nói.

“Trên thực tế người chết tương đối trọng yếu, là một đệ đệ của thuộc hạ quan trọng của ta, ta luôn phái thuộc hạ này, phụ trách về buôn bán nội chính, đồng thời phụ trách ngoại thương, bây giờ đệ đệ của hần đã chết, ta cần trấn an hần”.

“Ý Tô tế tửu là...”

Hàn Thác nhìn Tô Bằng, nói với hần.

“Chuyện của Nhật Nguyệt Đường, Hàn thống lĩnh xin chiếu cố chút, nếu thủ hạ của ta xung đột với bọn họ, xin Hàn thống lĩnh giúp một chuyến”.

Tô Bằng nói.

Hàn Thác nghe xong, cảm thấy không phải là việc lớn gì, hần mặc dù đối với Ninh Thái của Nhật Nguyệt Đường có chút ý tứ, nhưng cũng là căn cứ ý tứ cưới vợ bé, mượn Ninh Thái thu phục thế lực bang hội quận Giang Ninh, nhưng Ninh Thái cũng không phải người cầm lái của Nhật Nguyệt Đường, Hàn Thác cũng biết rõ, lúc này có người đả kích Nhật Nguyệt Đường, hần cũng vui vẻ mà xem, như vậy về sau cũng dễ thu phục một chút.

“Ta hiểu rồi, nếu chỉ là chuyện này, ta biết nên làm như thế nào, Tô tế tửu cứ yên tâm đi”.

Hàn Thác tỏ thái độ với Tô Bằng.

Nghe Hàn Thác nói như vậy, trong lòng Tô Bằng thở phào nhẹ nhõm, hấn mặt ngoài mây trôi nước chảy, thật ra rất để ý chuyện của quận Giang Ninh.

Đả kích suy yếu Nhật Nguyệt Đường, là phương châm đã định của Tô Bằng.

“Như thế, ta cũng chẳng có yêu cầu gì khác, chuyện duy nhất chính là xin Hàn thống lĩnh làm ra tư thái đánh nghi binh Ngũ Thành Liên Minh Công Châu, vì thế có thể giảm nhẹ chút áp lực quân sự của Lương Châu chúng ta”.

Tô Bằng cuối cùng nói ra, thật ra yêu cầu này Tô Bằng cũng không phải đặc biệt cần, chỉ là đưa ra nhiều tai mắt người khác.

“Hấn rồi”.

Hàn Thác nói, Tô Bằng mỉm cười, nói với Hàn Thác.

“Như thế, chúng ta xem như đạt thành mục đích kết minh, chuyện cụ thể, chờ thủ hạ hai bên chúng ta nói đi”.

Hàn Thác gật đầu, hấn đứng lên nói.

“Đa tạ Tô tể tử, tốt lắm, nay trời đã không sớm, ta sẽ không quấy rầy Tô tể tử nghỉ ngơi, mấy ngày nay, liền để cho thủ hạ nói chuyện kỹ càng, ta liền cáo từ trước”.

“Hàn thống lĩnh tùy ý.”

Tô Bằng gật đầu, Hàn Thác khẽ gật đầu với Tô Bằng, liền mang theo thủ hạ của mình rời khỏi.

Tô Bằng lưu lại, thì nheo mắt lại...

Chương 938: Mục đích của chủ nhân Quan Tinh Cư

Tô Bằng còn nhớ rõ Hàn Thác lúc ở quận Giang Ninh, mặc dù đối xử với thuộc hạ cũng không tồi, nhưng mà trong bản chất vẫn rất cao ngạo, đối với thủ hạ cũng không nói quá nhiều.

Hôm nay Hàn Thác thấy Tô Bằng, vẻ mặt lại hết sức ôn hoà, lại nói tư thái cực kỳ dè dặt, giống như vô ý hữu ý đang kiềm nén bản thân.

Đối phương một mặt có chuyện cầu mình, mặt khác, cũng là địa vị Tô Bằng được nâng cao, những người cao cao tại thượng trong quá khứ, giờ đây đều đã ngang hàng ngang vế với mình, thậm chí phải ngẩng đầu nhìn mình.

Dù sao bây giờ mọi người đều biết, Tô Bằng chính là chủ nhân hai châu Lương Châu, Dự Châu, còn Hàn Thác, bên trên vẫn còn một Mạc Thiên Kinh chính trực tráng niên.

Giai đoạn hiện giờ, khuếch trương thế lực mặc dù là đại sự, nhưng với Tô Bằng chuyện càng quan trọng hơn, là làm suy yếu thực lực Nhật Nguyệt đường, đem lực lượng của đám người Vương Nguyên Lão trong thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi áp chế xuống.

Bây giờ, chuyện này đã có một khởi đầu tốt, Tô Bằng chỉ hy vọng, có thể cứ tiếp tục như thế này.

” Nhật Nguyệt đường phải áp chế,, Đợi đến khi Quân Tinh hội lần này kết thúc, trở về Lương Châu, lại phái một thủ hạ đặc lực, đi đến quận Giang Ninh.”

Trong lòng Tô Bằng, âm thầm quyết định.

Vào lúc này, bên ngoài người tên Mã Dung kia, lại dẫn một người đi vào.

Tô Bằng nhìn lại, người này hẳn quen biết, chính là thuộc hạ của chủ nhân Quan Tinh Cư, thanh niên đầu đội khăn đỏ kia.

Người thanh niên này theo Mã Dung đi vào, ở trước mặt cúi đầu thi lễ, sau đó từ trong ngực lấy ra một thiệp mời, nói.

” Tô tể tử, đây là thiệp mời chính thức của Quân Tinh hội lần này, Quân Tinh hội chính thức tổ chức vào ngày mốt.”

Tô Bằng vuốt cằm, Mã Dung nhận lấy thiệp mời, đưa đến trên tay Tô Bằng, Tô Bằng tùy tiện lật xem, ý tứ đại khái chính là thông báo thời gian Quân Tinh hội, trong phụ lục có thể lực tham gia lần này.

Tô Bằng xem xét, mười bảy thế lực lần này mời tới, có chủ nhân của ba thế lực không phái người đến, nhưng tạm thời lại tăng thêm người của hai thế lực khác, tổng cộng là mười sáu thế lực, trong đó có người đứng đầu của thế lực Thập Nhất gia tự mình đến tham dự. Ngũ gia phái người đại diện đến, nhưng tổng thể mà nói, người đến đều có đầy đủ thực lực, đều có thể trực tiếp đối với thế lực tương ứng tạo thành nhân vật phái thực lực có ảnh hưởng trọng đại.

” Cũng không tệ lắm.”

Tô Bằng nói, sau đó nói với thanh niên khăn đỏ.

” Biết rồi, ta sẽ đúng hạn tham gia.”

” Tại hạ thông báo trước cho các vị khách khác, ngày một, ta sẽ tới đón Tô tể tử chính thức tham gia Quần Tinh hội.”

Người khăn đỏ này thi lễ, Tô Bằng gật đầu, người này lui ra.

Tô Bằng quay đầu lại, dặn dò hai người Phó Tử Dịch cùng Cố Minh nói.

” Phó huynh, Cố Minh, Quần Tinh hội lần này, mặc dù là thế lực các nơi tụ hội, đạt thành các loại hiệp nghị tụ hội dù là âm thầm hay lộ liễu, nhưng ta vẫn không hiểu lắm, chủ nhân Quan Tinh Cư triệu tập mọi người như vậy, rốt cuộc dự định làm gì?”

Nghe lời của Tô Bằng nói thế, Phó Tử Dịch cùng Cố Minh hai người cũng lộ ra vẻ mặt suy tư, qua sau nửa ngày, Cố Minh nói.

” Mục đích cụ thể của hắn đoán không rõ lắm, nhưng có thể chắc chắn đại hội lần này, nhất định có lợi với chủ nhân Quan Tinh Cư.”

” Đúng vậy.”

Phó Tử Dịch gật đầu, nói với Tô Bằng.

” Quần Tinh hội lần này, chẳng những chắc chắn có lợi với chủ nhân Quan Tinh Cư, hơn nữa, hắn có lẽ là một người thu lợi nhiều nhất, bằng không cũng chỉ triệu tập thế lực khắp nơi thanh thế to lớn mà thôi, xem cách làm

của hấn, cũng không giống như cao nhân nhĩ sĩ, hấn đối với tranh bá thiên hạ, hứng thú không phải say mê bình thường, lại nhìn núi non bên nước này, to lớn như thế, chắc chắn không phải chỉ là muốn làm một quần chúng bình thường.”

” Nhưng mà mục đích cụ thể của hấn, rốt cuộc là ở đâu?”

Cố Minh có chút đầu đầu, nói với Tô Bằng cùng Phó Tử Dịch.

” Chúng ta có thể thử phỏng đoán xem sao.”

Tô Bằng nói.

“Thử nghĩ xem, Quần Tinh hội lần này nếu cử hành thuận lợi, sẽ sinh ra kết quả gì?”

Phó Tử Dịch lại nhíu mày, hấn suy tư nói.

” Nếu Quần Tinh hội thuận lợi tiến hành, trong hội nghị lần này, các thế lực có tiềm lực, sẽ tiến thêm một bước hợp tác, giống như là Liễu Châu Trần Đào Quân tìm chúng ta chiếm đoạt Từ Châu Thanh Long, cũng không phải sự kiện cô lập cô lập, lần tụ hội này, sẽ xúc tiến rất lớn liên minh, hợp tác giữa các thế lực tham dự hội nghị, xuất hiện nhiều loại hiệp nghị, bởi như vậy, các thế lực thiên hạ sẽ dần dần rõ ràng, đào thải một vài thế lực không được coi trọng, nhưng rất nhanh, đồng minh hiện tại sẽ trở thành đối thủ tương lai, khiến cho thế cục thiên hạ càng thêm gay cấn.”

Tô Bằng vuốt cằm, nói.

” Đúng vậy, chúng ta có thể nghĩ được, chủ nhân Quan Tinh Cư chưa hấn không thể nghĩ được, nói như vậy, hấn nhất định là rất thích nhìn màn kịch này, không biết có ảnh hưởng gì với hấn?”

Phó Tử Dịch cùng Cố Minh lại lâm vào suy tư, sau nửa ngày, Phó Tử Dịch lắc đầu, nói.

” Không phải là không nghĩ được, mà là nghĩ quá nhiều, cuộc chiến thiên hạ đã tiến vào hồi gay cấn, có ảnh hưởng rất nhiều người, liên quan đến quá

nhiều phương diện, tạm thời cũng không thể nào phân biệt được rốt cuộc hấn muốn làm gì.”

”Ồ? Ta lại nghĩ tới một khả năng.”

Tô Bằng nói.

”Khả năng gì cơ?”

Cố Minh cùng với Phó Tử Dịch đều hỏi Tô Bằng.

”Nuôi cỏ.”

Tô Bằng nói, nói xong hấn thấy Phó Tử Dịch cùng với Cố Minh bộ dạng không biết rõ, nói.

”Tranh bá thiên hạ, nhắc tới cùng với nuôi cỏ cũng không có khác nhau quá lớn, đem một đồng độc trùng đặt ở trong cái bình, làm cho bọn nó cắn nuốt lẫn nhau, cuối cùng thứ còn sống sót chính là cỏ.”

”Tranh bá thiên hạ cũng giống như nuôi cỏ, trong mắt của ta, chủ nhân Quan Tinh Cư bây giờ làm những chuyện như vậy giống như là đang xúc tiến cắn nuốt lẫn nhau... Mà bên trong quá trình này, chỉ ít có hai sự thay đổi đáng giá chú ý.”

”Một là sâu độc giúp tốc độ của cắn nuốt lẫn nhau tăng nhanh, một cái khác là sâu độc giảm bớt, lại càng dễ không chế.”

“Hừm?”

Phó Tử Dịch cùng với Cố Minh nghe xong, đều có một chút cảm giác, hai người nhìn về phía Tô Bằng, chờ Tô Bằng nói tiếp.

”Chủ nhân Quan Tinh Cư làm những chuyện này, toan tính tất nhiên không nhỏ, ta mơ hồ cảm giác được hấn hấn là chỉ ở thiên hạ, chỉ là hấn muốn thiên hạ để làm cái gì thì ta không được rõ lắm. Nhưng ta phán đoán, hấn tựa hồ đối với thế cục thiên hạ hiện tại rất không hài lòng, cảm thấy các thế lực cường hào chiếm đoạt quá chậm, thế cục thiên hạ rất không rõ ràng. Hơn nữa nhiều thế lực quá... Hấn muốn đẩy mạnh quá trình này, về phần

mục đích cuối cùng nhất, có lẽ là hấn chờ đợi thiên hạ xuất hiện mấy thế lực có thể thống nhất, có lẽ là còn có ý khác, ta tạm thời không thể phán đoán chắc chắn được.”

Tô Bằng nói với Phó Tử Dịch và Cố Minh.

Nghe xong lời của Tô Bằng, Phó Tử Dịch cùng với Cố Minh cũng đều gật đầu. Đều cảm giác Tô Bằng nói có đạo lý.

Ánh mắt Tô Bằng hướng về bên ngoài tiểu lâu, nhìn trại thành trong hoàng hôn này, ánh mắt xa xăm.

...

Ngày kế là một ngày hết sức đặc sắc.

Bên trong khu vực thành trại này, tạm thời có người đến từ mười sáu thế lực, bọn họ tất nhiên không phải chỉ là đến để ở thông thả qua ngày.

Giống như Trần Đào Quân tìm Tô Bằng, muốn cầu kết với thế lực địa bàn khác, giống như là Hàn Thác tìm Tô Bằng, mưu cầu mua bán, còn có các hiệp nghị khác, có âm mưu vụng trộm, cả toàn bộ khu cư trú đều thật là náo nhiệt.

Thủ hạ của Tô Bằng cũng chẳng nhàn rồi, ở trong trại thành không ngừng dò thăm tin tức các loại, nghênh đón khách nhân của tất cả các thế lực, Tô Bằng cũng tiến hành nhiều lần đàm phán mật thiết, thương định được không ít ý đồ.

Có điều ngoại trừ Trần Đào Quân từ Liễu Châu ra, mấy thế lực khác tìm đến Tô Bằng hơn phân nửa là muốn khai thông thương lộ.

Kể từ khi Lương Châu mở ra lối đi đến yêu giới bên cạnh Vận Thành, sản vật một châu gần kề liền vượt qua ba năm châu còn lại rất nhiều lần, rất nhiều sản vật, nhất là khoáng thạch sắt thép, còn có vàng bạc, là thứ mà các thế lực khác cực kỳ cần thiết.

Tô Bằng ngày này mục đích cũng chỉ là hợp tác buôn bán, bản thân Tô Bằng đương nhiên sẽ lưu lại lượng lớn khoáng sản sản vật để dự trữ cho

chiến lược, những cái còn lại tạm thời không dùng đến khác liền dùng giá cả cực cao, bán cho các thế lực khác hoặc là trao đổi một số tài nguyên ở những phương diện khác.

Chương 939: Quân Tinh hội

Tuy rằng Tô Bằng rao giá trên trời, nhưng trước mắt các tổ chức thế lực tìm đến Tô Bằng để hợp tác này, thật sự trả giá vô cùng ít, một năm rưỡi này, giá hàng mấy thứ khác ở Thần Châu còn dễ nói, giá các vật tư có liên quan với chiến tranh đều tăng lên vô cùng, so với một năm trước đắt gấp ba đến năm lần là bình thường, vật liệu mắc hơn chục lần hai chục lần cũng không phải là không có, chính là loại cảm giác giá hàng tăng cao này, mới khiến cho người người có một loại cảm giác loạn thế đã đến gần.

Thông qua việc kết giao gặp gỡ với các thế lực khác, Tô Bằng cũng dần dần cảm giác được mình ở trong các thế lực này, đại khái thuộc loại cấp bậc gì.

Dựa theo cảm giác Tô Bằng tiếp xúc với các thế lực này, thế lực Lương Châu - Dự châu của mình ở bên trong đám người này, cho dù chưa nói tới số một số hai, nhưng trong nhóm năm thì chắc chắn được, thậm chí còn mạnh hơn một chút.

Các thế lực tìm đến Tô Bằng, hơn phân nửa là cầu xin sản vật ở lãnh địa Tô Bằng, tư thái mỗi người đều bày ra vô cùng thấp, lúc này cả đám người van cầu Tô Bằng, thật ra khiến Tô Bằng cảm giác được một loại cảm giác như “cha mẹ đỡ đầu”.

Xử lý thích đáng những người cầu đến cửa này xong, Tô Bằng cũng cảm khái một chút, quả nhiên quyền lực làm cho người ta say mê như vậy, thấy nhiều nhân vật đầu não một phương khách khách khí khí để van cầu mình như vậy, quả thật có một loại cảm giác bản thân mình cực kỳ trọng yếu, sẽ làm người ta sinh ra một loại cảm giác thỏa mãn thật lớn.

Chẳng qua là Tô Bằng cũng không phải là người say đắm ở trong loại cảm giác này, so với loại khoái cảm hư ảo mà quyền lợi mang đến này, Tô Bằng càng để ý đến mục tiêu của mình hơn.

Nhưng điều này cũng làm cho Tô Bằng đối với con đường phía trước càng thêm có lòng tin.

Cứ như vậy, một ngày trôi qua, ngày thứ ba Tô Bằng ở Lương Sơn, Quân Tinh Hội rốt cuộc chính thức bắt đầu rồi...

“Mời Tô tể tử đi giá.”

Thanh niên khăn đỏ vô cùng cung kính nói với Tô Bằng.

Tô Bằng “ừm” một tiếng, hai người Phó Tử Dịch cùng Cố Minh bên cạnh hắn đứng lên, muốn hộ tống Tô Bằng đi đến nơi cử hành Quân Tinh hội.

” Nhị vị, Quân Tinh hội lần này, có thể chân chánh tham gia, chỉ có chủ nhân hoặc là người đại diện của các thế lực mà thôi...”

Thanh niên khăn đỏ nhìn hai người Phó Tử Dịch cùng Cố Minh nói.

” Không sao, chúng ta ở bên ngoài chờ được rồi.”

Phó Tử Dịch nói.

Tô Bằng nghe vậy, nói với thanh niên khăn đỏ.

“Đúng lúc bọn họ cũng buồn chán, có thể ở trong thành trại đi dạo một vòng, không cần nghĩ nhiều, chúng ta đi thôi.”

Thanh niên khăn đỏ nhìn thấy như thế, cũng không nói được gì, bèn gật đầu.

Bốn người từ tiểu lâu của Tô Bằng xuất phát, đi đến nơi cử hành yến hội.

Tô Bằng mấy ngày nay không có ra ngoài, nhưng thuộc hạ của mình cơ bản đã đi do thám khắp mọi nơi khu vực thành trại có thể đi được, cơ bản Tô Bằng từ báo cáo của thuộc hạ cũng biết đại khái bố cục của thành trại này.

Thành trại này, là một sơn trại điển hình, ở từ sườn núi đến đỉnh núi, thành lập một thành thị tựa vào núi.

Chỉ là thành thị này, rất ít cư dân bình thường, đều là cao thủ tinh vi, vì vậy tin tức thủ hạ của Tô Bằng dò xét cũng đều có hạn chế, người nơi này rất là cảnh giác, hơn nữa có chút thần thần bí bí.

Ngược lại Tô Bằng đề ý thuộc hạ Mã Dung kia, báo cáo có một chút tin tức giá trị.

Hắn nói, người thành trại này, dường như đều là tín đồ trung thành với một loại tín ngưỡng nào đó, hoặc là nói, có một tổ chức lớn vô cùng to lớn có sức ngưng tụ.

Tô Bằng nghe Mã Dung báo cáo như thế, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng lại có thêm vài điểm khả nghi.

”Ma giáo? Chân Thần giáo?”

Trong lòng Tô Bằng, hoài nghi hai tổ chức này, dù sao trên Quần Tinh hội, sẽ có chủ nhân nơi này xuất hiện, cùng hắn trao đổi, có lẽ có thể nhìn ra một ít manh mối.

Trong lúc suy nghĩ, bọn người Tô Bằng đã đi tới hội trường.

Hội trường là ở đỉnh núi, thành trại này, vị trí trên đỉnh núi, còn có một trại trong trại, xây dựng một tòa thành nhỏ, nơi đây là trung tâm, cũng chính là tụ nghĩa đại sảnh, của lần tụ hội này.

Dưới sự dẫn dắt của thanh niên khăn đỏ, Tô Bằng tiến vào trong thành này, đi đến phía trước tụ nghĩa đại sảnh.

Trong này, đã có người bản địa, chỉ dẫn người đứng đầu của các thế lực khác, đi vào trong tụ nghĩa đại sảnh.

Những thủ lĩnh thế lực này, mấy ngày nay từng có vài người tiếp xúc với Tô Bằng, lúc nhìn thấy Tô Bằng, khẽ gật đầu với Tô Bằng, Tô Bằng cũng gật đầu, xem như đáp lễ.

Ngoại trừ những người này, Tô Bằng còn nhìn thấy tiểu vương tử Hoàn Nhan Ninh Giáp Tộc của thế lực dị tộc Đông Bắc bị mình làm cho mất mặt kia, người này vẫn một thân kim bào, lúc nhìn thấy Tô Bằng, còn hừ lạnh

một tiếng, sau đó phát tay áo không để ý tới Tô Bằng, liền đi vào trong đại sảnh.

Tô Bằng nhìn hấn, khẽ mỉm cười, người này liên hệ lợi ích với mình không lớn, cũng đều là tranh đấu khí phách, tâm tình cảm xúc của Hoàn Nhan Ninh Giáp Tốc này quá mức lộ ra ngoài, hỉ nộ cũng đều lộ ở bên ngoài, vẫn còn là tâm tính tranh đấu của thanh niên, không đáng để chú ý quá mức.

Nếu là người thật là đa mưu túc trí, chẳng hạn như phụ thân của Hoàn Nhan Ninh Giáp Tốc này đây, chưa nói đến Tô Bằng làm thế nào đắc tội hấn, nếu quả thật muốn Tô Bằng, đối phương cho dù tạm thời ra vẻ đáng thương cũng phải dùng khuôn mặt tươi cười nói chuyện với Tô Bằng, nếu không cần Tô Bằng, cũng không cần phải đem tâm tình biểu đạt lộ ra ngoài như vậy, đến lúc đó trực tiếp cùng người mưu đồ chiếm đoạt lãnh địa của Tô Bằng là được.

Hoàn Nhan Ninh Giáp Tốc này thật sự là còn quá trẻ không thích hợp tới chốn tụ tập nhiều người đa mưu túc trí này, xem ra phụ thân của hấn ít nhiều cũng biết một chút, cho nên đưa hấn đi chính là vì bồi luyện hấn.

Có điều Tô Bằng cũng không có tâm tình dây dưa với đối phương, cũng không có tâm tình bồi luyện đối phương, coi như là đối phương không tồn tại, dù sao với Tô Bằng không có quan hệ lợi hại gì, coi hấn như không khí là được rồi.

” Tô Tế Tửu, nơi này là nơi tụ hội của Quần Tinh Hội, mời Tô Tế Tửu tiến vào đại tụ nghĩa sảnh.”

Thanh niên khăn đỏ, lúc này nói với Tô Bằng.

Sau khi nói xong, hấn xoay người nói với Phó Tử Dịch và Cố Minh.

” Hai vị, thật xin lỗi, mời dừng lại ở chỗ này, nếu muốn đợi Tô Tế Tửu có thể nghỉ ngơi ở bên kia.”

Nói xong, hấn chỉ chỉ một tòa kiến trúc phụ cận đại tụ nghĩa sảnh.

” Không cần, chúng ta ở chỗ này chờ cũng được, hơn nữa ở đây cũng có không ít người đang chờ đợi.”

Cố Minh nói, nói xong chỉ chỉ trên quảng trường phụ cận đại tự nghĩa sảnh có không ít người đang đứng.

Thanh niên khẩn đỏ nhìn những người kia một cái, quay đầu lại cười nói.

” Vậy xin mời hai vị tùy ý. Tô Tế Tửu, mời.”

Tô Bằng gật đầu, sai bước đi đến trong đại tự nghĩa sảnh.

Tô Bằng tiến vào mới phát hiện bên trong quả thật là rộng rãi.

Đại tự nghĩa sảnh này, phương diện khác cũng có chút đặc sắc, nhưng cũng sẽ không khiến người ta chú ý, người đi vào phòng, có thể cảm giác được hai chữ.

Cao, lớn!

Trong đại tự nghĩa sảnh này, sợ là phải có diện tích mấy vạn thước vuông, cho dù là chiều ngang hay chiều dọc cũng phải hơn một trăm thước.

Hơn nữa, kiến trúc bên trong cực cao, xà nhà cách nơi này chỉ ít có mười thước, trong đại tự nghĩa sảnh, khắp nơi đều có trụ cao hơn mười thước trở lên, chống đỡ kiến trúc này.

Tô Bằng trước đây đã gặp nhiều kiến trúc, xa hoa nhất đại khái chính là sòng bạc của ngũ thành liên minh, nhưng cũng chỉ là so với nơi này trắng lẹ hơn một bậc, nhưng không mang đến cảm giác rộng lớn như kiến trúc này.

Lúc này, trong đại tự nghĩa sảnh, ở giữa chính sảnh đã muốn phân ra hai bên trái phải, bày xuống mười sáu ghế ngồi.

Mười sáu chỗ ngồi trên bàn tiệc đại bộ phận đã có người ngồi.

Mà còn chủ vị thì lại trống không.

Tô Bằng theo chỉ dẫn, đi tới chỗ ngồi của mình, là vị trí thứ hai bên tay trái.

Nhìn một chút đối diện xung quanh, Tô Bằng không khỏi nở nụ cười, chỗ ngồi dưới tay Tô Bằng là Hàn Thác, đối diện Tô Bằng cũng chính là chỗ thứ hai bên tay phải, thế nhưng lại là Hoàn Nhan Ninh Giáp Tốc.

Tô Bằng khẽ gật đầu với Hàn Thác ngồi ở dưới tay, sau đó lại nhìn Hoàn Nhan Ninh Giáp Tốc đang tức giận bất bình ở đối diện, khẽ mỉm cười, ngồi vào vị trí của mình.

Đợi đến khi Tô Bằng ngồi vào vị trí người có mặt cũng gần như đầy đủ rồi.

Vào lúc đó, một tiếng chuông vang lên, chỉ thấy một nam tử áo bào trắng, từ phía sau đại tụ nghĩa sảnh đi đến...

Chương 940: Bách Lý Kinh Long

Sau khi nam tử áo bào trắng vào hội trường, ánh mắt tất cả mọi người ở đây, đều hướng về phía hắn.

Tô Bằng cũng nhìn chăm chú vào nam tử áo bào trắng một hồi, chỉ thấy thân thể nam tử áo bào trắng rất cao, chừng hơn 1m9, hình thể có chút khôi ngô.

Nhưng, mặt người này lại không giống một tráng hán chút nào, trái ngược lại, mặt của hắn cực kỳ nho nhã, thậm chí khiến người ta có cảm giác tinh xảo.

Hắn chừng 30 tuổi, nhưng Tô Bằng luôn cảm giác, đây là bộ dáng sau khi trải qua hoá trang, tuổi thọ của người này, nếu so với bề ngoài thì nhỏ một chút.

Điểm này, Tô Bằng từ hình dáng cơ bắp dưới áo bào trắng đối phương liền nhìn ra được, đó là một cơ thể trẻ.

Giữa trán người kia, có một viên đá đỏ không biết làm sao lại khảm lên được, viên đá kia rất nhỏ, rất dài, thoạt nhìn, liền giống mọc một con mắt màu đỏ trên trán.

Nam tử này đi tới ghế chủ, trên mặt mang theo nụ cười, mỉm cười với mọi người đang ngồi.

Không biết có phải là ảo giác, vào lúc người áo bào trắng này mỉm cười, Tô Bằng luôn cảm giác, đối phương hữu ý vô ý, nhìn mình thêm hai lần.

“Chào chư vị, tự giới thiệu một chút, ta chính là chủ nhân Quan Tinh Cư, cũng là người mời chư vị tới đây, ta tên Bách Lý Kinh Long, chư vị cứ gọi ta là Kinh Long tiên sinh, hoặc là Bách Lý, đều được”.

Nam tử áo bào trắng trên ghế chủ kia, hết sức phong độ, nói với thủ lĩnh các thế lực phía dưới.

“Bách Lý Kinh Long?”

Tô Bằng nghe xong tên, trong đầu lục tìm thử, nhưng không tìm được tin tức người này.

“Bách Lý tiên sinh, thứ cho ta mạo muội, trên giang hồ có rất ít người họ kếp Bách Lý. Bách Lý tiên sinh xuất hiện trên giang hồ, giống như sao chổi,, mà người có thể viết ra kiệt tác như 《long xà mật lục》, minh bạch tin tức các phương diện và thế cục thiên hạ, vượt xa phạm vi bình thường. Thậm chí ta có một sổ lúc, đều cảm giác được ghi chép về thế lực ta trong 《long xà mật lục》, mà còn chuẩn xác kỹ càng hơn ta biết, Bách Lý tiên sinh có thể giải thích nghi hoặc cho chúng ta không, người là từ môn phái nào, lại làm sao biết tin tức chúng ta, cuối cùng, lại có mục đích gì vậy?”

Chỉ thấy trong bữa tiệc, người ngồi ghế thứ 4 tay trái, chấp tay với Bách Lý Kinh Long, nói.

Nghe xong lời của người này, người cầm lái ở đây, đều ngẫm nghĩ.

Tô Bằng cũng chờ Bách Lý Kinh Long đáp lời, có điều vẫn lưu ý chút người hỏi.

Người hỏi, cũng có liên hệ với Tô Bằng, đối phương là người cầm lái Thanh Châu Uông Nguyên.

Người này nhìn như tùy tiện, còn có chút thô lỗ, trên thực tế là trong thô có mảnh, đại trí giả ngu, Tô Bằng tiếp xúc thử với đối phương, hiểu người này là nhân vật khó chơi.

Có điều người này tạm thời không có quan hệ ích lợi gì với Tô Bằng, trên thực tế còn cần Tô Bằng cấp bọn họ mỏ đồng và mỏ sắt.

Lúc này Uông Nguyên hỏi Bách Lý Kinh Long, Tô Bằng chú ý hẳn một chút, sau đó tập trung lực chú ý trên người Bách Lý Kinh Long.

Bách Lý Kinh Long trên ghế chủ, lúc này bật cười lớn, nói với thủ lãnh các thế lực phía dưới.

“Chư vị không cần suy đoán, ta tất sẽ nói rõ ràng”.

Dừng một chút, hắn nói.

“Chư vị rất tò mò về thân phận của ta, trên thực tế, lai lịch của ta chư vị không cần đoán, môn phái ta đến, chư vị chắc chưa từng nghe nói, mà ta cũng không muốn nói, chư vị hóng cũng vô ích”.

“Về phần mục đích của ta, ngược lại rất rõ ràng.”

Bách Lý Kinh Long nói, nói xong, hắn quay người,, đột nhiên xóc lên một tấm bạt dày hàng trên bình phong sau lưng hắn.

Bọn người Tô Bằng sau khi thấy rõ thứ vẽ trên bình phong, không khỏi ngẩn người.

Chỉ thấy trên bình phong, là một bức tranh giống một vò cá voi phân thành hơn bốn mươi khối đứng chổng ngược, xuất hiện ở chỗ này.

“Đây là... Bản đồ Thần Châu?”

Uông Nguyên dưới tay Hàn Thác, người đầu tiên nhận ra được, nói với Bách Lý Kinh Long.

“Đúng là như thế.”

Bách Lý Kinh Long vỗ tay, nói với Uông Nguyên.

“Bách Lý tiên sinh, ngươi lấy ra bản đồ Thần Châu, định làm gì?”

Hoàn Nhan Ninh Giáp Tóc đôi diện Tô Bằng, mở miệng hỏi Bách Lý Kinh Long.

“Ha ha, rất đơn giản, chư vị, các ngươi không biết là bản đồ này, thoát nhìn rất không vừa mắt sao?”

Bách Lý Kinh Long quay đầu lại, nhìn bản đồ này, nói với mọi người.

Mọi người nhìn vào, quả nhiên, cả bản đồ Thần Châu, bị cắt thành bốn năm mươi miếng to nhỏ. Màu mỗi miếng đều khác nhau, thoát nhìn rất khó coi.

Chỉ thấy Bách Lý Kinh Long đứng lên, ngữ khí dâng trào, chỉ vào bản đồ, nói với phía dưới mọi người.

“Chúng ta cũng biết, Thần Châu trong lần thống nhất trước, đã lịch sử mấy trăm năm. Kể từ khi người võ lâm giết chết một Hoàng đế đế quốc, thành lập đế quốc võ lâm, đề cử Hoàng đế võ lâm, cả Thần Châu chia năm xẻ bảy, làm theo ý mình, cả Thần Châu, không có một chính quyền mạnh. Bách tính các nơi lâm vào trạng thái cường hào cát cứ, sưu cao thuế nặng rất nhiều, nếu không phải Thần Châu mưa thuận gió hoà, sản vật cực kỳ phong phú, sợ là đã lâm than rồi”.

“Mà Thần Châu phân liệt, ở trong mắt ta, căn bản chưa tính là một quốc gia chính thức”.

“Quốc gia chân chính, liền có Hoàng đế ở triều đình, quần thần giúp đỡ, chính lệnh thông suốt, trên dưới một thể. Chứ tuyệt không phải bộ dáng hôm nay!”

“Tất cả, đều do cường hào cát cứ, khiến Thần Châu loạn thành một đoàn... Điều này khiến người chân chính có chí kinh thế tế dân, vô cùng đau đớn!”

Bọn người Tô Bằng dưới tiệc, nghe được Bách Lý Kinh Long nói như thế, cả đám cảm giác rất hoang mang.

Bởi vì thế cục thiên hạ, mấy trăm năm gần đây chính là như vậy, không ai thấy không ổn cả.

Có điều nhắc tới Hoàng đế, mọi người đều nghĩ, mà cường hào cắt cứ, thật xin lỗi, chư vị đang ngồi, đều là cường hào, cũng không ai biết Bách Lý Kinh Long ở trước mặt cường hào mắng cường hào là có ý gì.

“Bách Lý tiên sinh, người đây là ý gì? Là muốn chúng ta bỏ địa bàn mình, ủng hộ Hoàng đế võ lâm sao?”

Vẫn là Uông Nguyên, người đầu tiên hỏi Bách Lý Kinh Long.

Lúc hắn hỏi cái này, ngữ khí đã có chút lãnh đạm, mặc dù hắn rất tò mò về Bách Lý Kinh Long, nhưng đối phương nắm giữ tin tức có toàn diện hơn nữa, muốn vì vậy mà bảo hắn bỏ địa bàn, bỏ tranh bá thiên hạ, đó là việc Uông Nguyên không thể tiếp nhận.

Chẳng những Uông Nguyên không thể tiếp nhận, người đang ngồi, không có một ai có thể tiếp nhận, nếu mục đích cuối cùng của Bách Lý Kinh Long là muốn mọi người ủng hộ Hoàng đế võ lâm, giải trừ võ trang, như vậy cái nhìn của mọi người với hắn, chắc chắn sẽ không phải bí hiểm như bây giờ, sẽ xem hắn như kẻ điên hoặc kẻ ngu.

Tô Bằng cũng cảm thấy, Bách Lý Kinh Long này, không đến mức đưa ra yêu cầu này.

Quả nhiên, chỉ thấy Bách Lý Kinh Long mỉm cười, nói.

“Tại hạ thực sự không phải là người nông cuồng, sao lại đề ra yêu cầu này, Kinh Long muốn làm, là chuyện càng thiết thực”.

Nói xong, hắn vung tay lên, chỉ thấy bản đồ Thần Châu sau lưng hắn, không biết chuyện gì xảy ra, đột nhiên đổi màu.

Trên tám bản đồ kia, chỗ có mười sáu thế lực, đổi màu khá tối.

Chỉ nghe Bách Lý Kinh Long nói với cường hào.

“Ồ trên tấm bản đồ này, là phạm vi thế lực của các vị, ta làm đậm màu chút, trên thực tế, vị trí thời đại chúng ta, chính là loạn thế, ta nghĩ chư vị đang ngồi, cũng sẽ không phủ nhận... Mà mục đích của ta, vẫn là trong loạn thế này, làm một số chuyện”.

“Thật ra mục đích của Kinh Long, hết sức đơn giản, mục tiêu chỉ có một, chính là khiến Thần Châu lần nữa xuất hiện chính quyền đại nhất thống, mà mục tiêu phân khai, có hai cái, một, là bảo trụ bách tính thiên hạ, đồng thời tận khả năng chấm dứt loạn thế thật nhanh, cũng chính là tận khả năng khiến thiên hạ xuất hiện một cộng chủ nhanh, là thực lực suy yếu môn phái võ lâm thiên hạ, để Hoàng đế mới xuất hiện, sẽ không vì võ lâm mà phân liệt!”

“Vì mục tiêu của ta, ta viết một phần chương trình đại khái... người đâu, phát chương trình xuống, để chư vị khách nhân xem qua”.

Bách Lý Kinh Long vỗ tay, miệng nói.

Lập tức đi ra mười sáu thị nữ xinh đẹp, các nàng bưng khay trong tay, đưa mười sáu phần chương trình, đến chư vị đang ngồi.

Bọn người Tô Bằng cầm lấy, nhìn thử.

Thời gian chỉ một lát sau, chỉ thấy bầu không khí tựa hồ đột nhiên trở nên khác thường...

Chương 941: Đứng trước kế hoạch

Bách Lý Kinh Long trên ghế chủ, nhìn người bên dưới lật xem kế hoạch của hắn, trên mặt hơi lộ ra vẻ mặt đắc ý, khi hắn nhìn thấy mọi người đã gần xem xong, bèn tiếp tục mở miệng nói.

” Chư vị, trong kế hoạch đã ghi rất rõ ràng, mục đích của ta, chính là mau chóng chấm dứt thiên hạ đại loạn, tìm được một vị minh chủ thiên hạ được tất cả mọi người thừa nhận.”

” Đương nhiên, minh chủ thiên hạ này, chắc chắn không phải chúng ta đề cử ra, nếu chỉ là đề cử, có lẽ các vị cũng sẽ không hài lòng.”

“Theo như kế hoạch, mười sáu vị thủ lĩnh của các tổ chức thế lực hôm nay tới đây, đều là người có thực lực ta vô cùng xem trọng, Kinh Long bất tài, muốn thúc đẩy thế cục thiên hạ, muốn nhanh chóng chấm dứt thế cục rối loạn hiện nay, cho nên mới có Quân Tinh hội hôm nay, chính là muốn chư vị tăng cường liên hệ, nhanh chóng trở hết tài năng trong cuộc đua thiên hạ.”

” Về phần chuyện sau đó của các vị, thì giống như trong kế hoạch, tùy ý các vị tự do cạnh tranh.”

” Chỉ là có một điểm mong mọi người chú ý, sau khi chư vị thành công trở thành mười sáu cường hào trong cuộc đua thiên hạ, thì chính là lúc ta phong bút, ta sẽ không công khai phát biểu ghi chép Long Xà Mật Lục nữa.”

” Mà chư vị, có thể dùng hoàng kim, tài nguyên, hoặc là bảo vệ bách tính lê dân, cùng ta trao đổi tin tức, tin rằng tin tức ta có thể cung cấp, vượt xa tưởng tượng của các vị, có thể cho các vị kinh hỉ rất lớn.”

Bách Lý Kinh Long ở trên ghế chủ, chậm rãi mà nói, nói với mọi người bên dưới.

Chủ nhân bên dưới, sắc mặt lại khác nhau, suy nghĩ cũng khác nhau.

Tô Bằng cũng xem xét kế hoạch này, trong lòng không khỏi có chút khâm phục Bách Lý Kinh Long tính toán thâm sâu.

Trong kế hoạch của Bách Lý Kinh Long, ngoại trừ nội dung vừa rồi hắn nói, còn có một phần nội dung, chính là một phần quá trình tường tận, là kế hoạch giúp đỡ tất cả thế lực cường hào, tiêu diệt võ lâm môn phái trong phạm vi thế lực của mình.

Phần kế hoạch này thập phần tường tận, tư tưởng đại khái là bình trong trước, hơn nữa cách làm phải cực kỳ mạnh bạo.

Trong kế hoạch này, có các loại bố trí, từ gây xích mích đấu tranh giữa các môn phái võ lâm, đến hạ độc, thiêu cháy, hoặc là các âm mưu quỷ kế khác, tỷ như lợi dụng quan hệ gia đình của đệ tử môn phái, đem đệ tử môn phái

chia để trị, sau đó lợi dụng các nhược điểm nhân tính, kiềm hãm cao thủ môn phái... viết vô cùng tỉ mỉ.

Bản thân Tô Bằng đánh giá một chút, nếu quả thật dựa theo phần kế hoạch này, đại khái chỉ cần chủ nhân thế lực có tài nguyên khoảng ba châu, tiến hành mưu đồ, có thể đảm bảo bản thân cơ bản nằm dưới điều kiện an toàn, tiêu diệt một môn phái tương đối nhỏ.

Còn theo như Bách Lý Kinh Long nói muốn thúc đẩy thiên hạ nhanh chóng kết thúc loạn thế, phần kế hoạch tiêu diệt môn phái võ lâm cực kỳ tường tận này, mới xem như là càng tường tận hơn.

” Chẳng lẽ mục đích thực sự của Bách Lý Kinh Long, chính là vì tiêu diệt môn phái võ lâm thiên hạ?”

Tô Bằng nhìn phần kế hoạch này, trong lòng thâm nghĩ.

“Bách Lý tiên sinh, người đây là ý gì? Là muốn chúng ta tiêu diệt môn phái võ lâm sao? Ta không nhìn thấy chỗ lợi nào, ta, còn có vị Hàn Thác thống lĩnh đối diện kia, thế lực bản thân đều dựa vào môn phái ủng hộ mới đi được đến bước ngày hôm nay, sao có thể nói bỏ là bỏ được?”

Hoàn Nhan Ninh Giáp Tóc đối diện Tô Bằng, dường như có chút bất mãn, hỏi Bách Lý Kinh Long.

Tô Bằng nghe vậy, quét mắt liếc nhìn Hàn Thác bên cạnh, chỉ thấy trong mắt Hàn Thác, hiện lên ánh nhìn không đồng tình.

Tô Bằng thấy thế cười, hần biết đại khái tình huống Hàn Thác.

Bởi vì Tô Bằng đại khái biết rằng khôn cảnh Hàn Thác đang hứng chịu.

Bản thân Hàn Thác, có chí thiên hạ, con trai bề ngoài Mạc Tông Đường của Mạc Thiên Kinh bị Tô Bằng thiến, cho nên Hàn Thác cơ bản có thể chắc chắn, sẽ kế thừa sự nghiệp của Mạc Thiên Kinh, cho nên Hàn Thác rất đề tâm đến chuyện tranh bá thiên hạ, hần tuổi trẻ, bây giờ cố gắng phấn đấu, nếu như có thể thành công tranh bá thiên hạ, sau này địa vị so với tiêu quân phiệt an phận ở một góc làm sao có thể so sánh được.

Nhưng phái Thanh Thành ở Tô Châu, lại có chút cản đường.

Phái Thanh Thành cũng không có dã tâm đặc biệt lớn, bởi vì bọn người Mạc Thiên Kinh còn ở Tô Châu, phái Thanh Thành có thể kiềm hãm Mạc Thiên Kinh, nhưng mà nếu thế lực Hắc Thủy quân xuất lực, phái Thanh Thành ngược lại có chút không đủ sức để khống chế.

Lại thêm bản thân phái Thanh Thành tư tưởng có chút an phận, bọn họ muốn thống nhất Tô Châu là tốt rồi, dù sao tranh bá thiên hạ bọn họ cũng không chiếm được chỗ tốt, cho nên bọn họ với Hàn Thác và các phái tấn công khác cũng không quá để ý, thậm chí có chút ngăn cản.

Cho nên Hàn Thác đã sớm bắt mối với phái Thanh Thành, nếu không phải là đối phương còn có chỗ hữu dụng, lại thêm lực khống chế của phái Thanh Thành rất lớn, Hàn Thác đã sớm rời khỏi môn phái rồi.

Hoàn Nhan Ninh Giáp Tộc lúc này nói chuyện nhắc đến Hàn Thác, trong lòng Hàn Thác thật là xem thường.

Bách Lý Kinh Long nhìn Hoàn Nhan Ninh Giáp Tộc một cái, trong mắt hiện lên một tia khinh miệt không dễ dàng phát hiện, có điều lập tức biến mất, chỉ thấy hắn về mặt ôn hoà nói với Hoàn Nhan Ninh Giáp Tộc.

” Hoàn Nhan Tiểu vương gia, chuyện đang phát triển, lúc này Thiết Kiếm môn mặc dù đối với thế lực các người ủng hộ không ít, nhưng mà cũng thâm vào trong Vương Đình các người, người xem xem, tình hình trong Vương đình các người, có bao nhiêu người có khả năng là xuất từ Thiết Kiếm môn? Như vậy tiếp tục phát triển, ngày sau tranh bá thành công, thiên hạ này, là của Thiết Kiếm môn hay là của nhà Hoàn Nhan các người?”

Hoàn Nhan Ninh Giáp Tộc nghe xong lời của Bách Lý Kinh Long, đầu tiên là ngẩn người, sau đó lâm vào trầm tư, trầm mặc không nói gì.

Bách Lý Kinh Long rất hài lòng về hiệu quả lời nói của mình, hắn mỉm cười với tất cả mọi người trong bữa tiệc, nói.

” Lân Quần Tinh Hội này, sở dĩ mời chư vị đang ngồi, một mặt là chư vị đều là hạt giống có tiềm lực tranh bá thiên hạ, một mặt khác cũng là có tin

tức rõ ràng, thế lực của chư vị nhiều ít cũng nhìn thấu chỗ nguy hại của các môn phái võ lâm, có chút hiệp khách đã cảm giác được những đại môn phái kia có chút cản tay... Dựa vào Kinh Long chứng kiến, những môn phái kia, không làm ra được chuyện gì lại chỉ hưởng thụ xa hoa, đúng là u ám tính của thiên hạ, nếu như có thể trừ diệt những độc chất này, ta cần phải không lưu lại lực lượng thừa nào!”

Lời của Bách Lý Kinh Long, nhiều ít cũng là lời trong lòng của những người đang ngồi ở đây, những người đang ngồi ở đây này cũng đều là cường hào một phương, thân là cường hào lại có ai không hiểu đạo lý bên cạnh giường há lại để cho người khác ngủ ngáy?

Trong bữa tiệc trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng, vẫn là Uông Nguyên cười ha hả, nói.

” Bách Lý tiên sinh toan tính khá xa, đáng tiếc chúng ta còn chưa có đến nước này, nếu theo lời Bách Lý tiên sinh, Quần Tinh Hội này có năng lực tụ tập được bao nhiêu lực lượng chứ?”

Tô Bằng ở trên, nghe vậy, khóe miệng có chút nhếch lên.

” Uông Nguyên này vẫn là sức quan sát kém một chút, hẳn không chú ý đến, mới vừa rồi thị nữ đưa chương trình lên, bảy người căn bản nhìn cũng chưa từng nhìn, bảy người này sợ là sớm đã biết kế hoạch của Bách Lý Kinh Long.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Không đợi Bách Lý Kinh Long đáp lời, chỉ thấy người ngồi dưới Uông Nguyên liền vỗ tay, nói.

” Ta nguyện ý gia nhập kế hoạch này.”

” Ta cũng nguyện ý.”

” Mỗ gia nguyện ý.”

” Ta gia nhập.”

...

Chỉ thấy trên ghế, có bảy người lần lượt tỏ vẻ nguyện ý thực thi kế hoạch của Bách Lý Kinh Long.

Tô Bằng thấy vậy, khẽ mỉm cười, quả nhiên, bảy người này chính là bảy người mới vừa rồi không có nhìn chương trình kia, đồng thời, Tô Bằng cũng chú ý tới khóe miệng Hàn Thác có chút nhếch lên, Tô Bằng lập tức biết được, Hàn Thác mới vừa rồi cũng chú ý tới điểm này.

Những cường hào còn lại, có kinh ngạc, có khó hiểu, có chút do dự, trong lúc nhất thời phản ứng không đồng nhất.

Chương 942: Rượu độc (1)

Bách Lý Kinh Long nhìn cục diện này, khóe miệng lộ ra mỉm cười, mục đích của hắn đã muốn đạt được một nửa.

Chỉ nghe hắn mỉm cười nói.

” Chư vị không cần sầu lo, kế hoạch của ta, chư vị chỉ cần đồng ý trong lòng, tùy thời đều có thể gia nhập, Kinh Long cũng không phải là bức bách chư vị, mọi người cứ tùy ý.”

Nói xong, hắn rót cho mình một chén rượu, giơ lên nói.

” Quân Tinh Hội hôm nay, coi như là chính thức bắt đầu, ta kính trước mọi người một chén.”

Nói xong, Bách Lý Kinh Long ngửa đầu, uống cạn chén rượu này.

Cường hào phía dưới, cường hào nào đã muốn đồng ý kế hoạch của Bách Lý Kinh Long, liền cùng nhau nâng chén, uống cạn chén rượu này, các cường hào khác, cũng có người dường như đã quyết định, nâng chén uống rượu.

Mà còn Tô Bằng nhìn rượu ngon trong chén này, đột nhiên trong lòng suy nghĩ, hắn lặng lẽ từ trong lòng ngực lấy ra bình lân phần Hồ Điệp mà Nhâm

Y Diệp cho hắn kia, lặng lẽ dùng móng tay ngón tay út móc lấy nửa cái móng tay, sau đó tiện tay bắn vào trong chén rượu...

Trong chén rượu vẩy vào một nắm vẩy phấn, Tô Bằng lập tức chột nghe âm thanh xèo xèo rất nhỏ giống như nước tiêu độc giết độc.

Nghe thấy âm thanh này, Tô Bằng nhướng mày.

Không bao lâu, âm thanh xèo xèo kia biến mất, Tô Bằng nhìn trong chén của mình, chỉ thấy bề mặt của chén, nổi lơ lửng một tầng côn trùng rất nhỏ màu trắng.

Mày Tô Bằng càng nhíu lại sâu hơn.

Hắn vừa rồi, cũng không phải cảm thấy Bách Lý Kinh Long khả nghi, mới dùng vẩy phấn dò xét chén rượu này, mà chỉ là lúc ấy cảm thấy cẩn thận một chút, thử xem trong rượu này có độc vật nào không thôi.

Thật không ngờ, vận khí Tô Bằng tốt như vậy, trực tiếp kiểm tra được trong rượu này, có chứa loại côn trùng độc vật nào đó.

Tô Bằng hơi nheo mắt lại, nhìn về phía Bách Lý Kinh Long. Chỉ thấy Bách Lý Kinh Long kia đang quan sát mọi người trong bữa tiệc, lực chú ý của hắn, giống như đặc biệt để ý những người cầm chén rượu này.

Trong lòng Tô Bằng rung mình, hắn không có hô lên phá vỡ kế hoạch của Bách Lý Kinh Long, mà lại cầm chén rượu, giả vờ uống hết.

Chỉ là lúc cầm chén rượu, Tô Bằng dùng tay áo của mình che một chút, nhân lúc đó, Tô Bằng vận dụng Tô Bằng, gần như trong nháy mắt, cả chén rượu đều bị nội lực Tô Bằng làm bốc hơi, mùi rượu bốc hơi, được Tô Bằng hút vào trong tay áo.

Sau đó, Tô Bằng lộ ra chén rượu, để trên môi của mình, làm ra tư thế một hơi cạn sạch, trên thực tế, hắn không có uống vào cái gì cả.

Những động tác của Tô Bằng, đều là động tác nhỏ không thể nhận ra, với tu vi võ công bây giờ của Tô Bằng, so với thủ pháp của ảo thuật gia lợi hại

nhất trên thế giới còn nhanh hơn. Người khác căn bản đừng mong nhìn thấy rõ Tô Bằng làm cái gì.

Thế nhưng Hàn Thác bên cạnh Tô Bằng, mơ hồ cảm giác không đúng, Hàn Thác nhìn thoáng qua chén rượu Tô Bằng đặt bên môi, thoáng sững sờ, sau đó dường như hiểu ra chút ít.

Vì vậy hắn cũng làm bộ uống rượu, trên thực tế góc độ Tô Bằng thì thấy rõ, Hàn Thác đang cầm chén rượu đổ vào trong tay áo của mình, sau đó làm bộ nhấp môi, lại đặt chén rượu xuống.

” Đúng là khôn khéo.”

Tô Bằng trong lòng không khỏi tán thưởng một tiếng, hắn có thể chắc chắn, Hàn Thác cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ là đối phương cảm giác nhạy cảm, trực giác trong rượu có thể có vấn đề, cho nên dùng thủ đoạn nhỏ không uống rượu.

Cường hào khác, sẽ không có trực giác mãnh liệt như vậy, Uông Nguyên bên cạnh Hàn Thác, uống liền hai chén.

Tô Bằng thấy thế, không khỏi trong lòng cười lạnh.

Hắn mặc dù có thể vạch trần Bách Lý Kinh Long, nhưng Bách Lý Kinh Long nếu làm như vậy, không thể nào không chuẩn bị ở sau.

Bản thân Tô Bằng cảm giác, vạch trần âm mưu Bách Lý Kinh Long ngay tại chỗ, dường như không có lợi lắm, không bằng giả vờ uống xong chén rượu độc này, sau đó xem thử Bách Lý Kinh Long có phản ứng gì.

Bởi như vậy, chẳng khác nào Tô Bằng ở trong tối, bọn người Bách Lý Kinh Long ở ngoài sáng

Sau khi Tô Bằng đặt chén rượu xuống, nhắm mắt lại nhìn Bách Lý Kinh Long, hắn mặc dù không có bóc trần âm mưu của đối phương, nhưng không có nghĩa là Tô Bằng định buông tha hắn, đối phương ám hại mình một lần như thế, sẽ luôn có biểu hiện, biết mình không phải dễ trêu vào.

Chỉ là bây giờ thực sự không phải là thời cơ tốt phát tác, Tô Bằng tạm thời ẩn nhẫn, yên lặng theo dõi kỳ biến.

Bách Lý Kinh Long thấy phần lớn mọi người đã uống xong một chén rượu, trên mặt lộ ra nụ cười, sau đó hất vổ tay, lập tức có vũ giả đi lên, tiến hành ca múa, góp vui cho mọi người.

Tô Bằng vừa quan sát cường hào trong đại sảnh, vừa lưu ý Bách Lý Kinh Long.

Bách Lý Kinh Long ngồi trên cao, trên mặt ửng hồng vì men rượu, lại có vẻ hăng hái, trong tiếng đàn hát, không ngừng kể rõ kế hoạch của hắn với cường hào bên dưới, dường như có chút thoả thuê mãn nguyện.

Tô Bằng ngồi ở chỗ kia, nghe Bách Lý Kinh Long nói chuyện, trong lòng lại không ngừng vạch kế hoạch.

Ở nơi này trực tiếp giết chết Bách Lý Kinh Long, dường như là chuyện không thể, Tô Bằng nhìn dáng vẻ của Bách Lý Kinh Long, mới vừa rồi còn không cảm thấy, bây giờ luôn cảm giác trên người người này tản mát khí tức mưu toan, giống như là nhận biết người nào đó Tô Bằng quen biết, nhưng vẫn luôn có chút ngăn cách, khiến Tô Bằng nhớ không nổi giống như là ai.

Chương 943: Rượu độc (2)

Ngón tay Tô Bằng không ngừng siết chặt vạt áo của mình, trên thực tế Tô Bằng ghét nhất loại người mưu mô này, loại người này chỉ cần có thực lực nhất định, nếu như xuất đầu, bình thường đều rất khó rất khó xử lý, giống như là bọn người Vương Nguyên Lão, Bách Lý Kinh Long này, cũng Tô Bằng cảm giác như vậy.

Nhưng bây giờ thật sự không phải là lúc động thủ, Tô Bằng hít sâu một hơi, để cho bản thân bình tĩnh lại, giết Bách Lý Kinh Long, cũng không thể thay đổi cái gì, còn có thể đả thảo kinh xà, chủ yếu vẫn nên moi ra thế lực ẩn nấp đằng sau đối phương, mới là sự chọn lựa tốt nhất.

Đại khái ba giờ sau, yến hội xem như tiến đến phần cuối, Bách Lý Kinh Long cuối cùng kính mọi người tại đây một ly, sau đó tuyên bố, Quần Tinh hội lần này, xem như chấm dứt.

Khách nhân được chiêu đãi giống như Tô Bằng, cũng không vội vã rời đi.

” Chư vị khách nhân, nếu đã đi đến Lương Sơn Thủy Bạc này, tạm thời không cần phải vội vã trở về, mặc dù Quần Tinh hội chấm dứt, nhưng các vị vẫn cần phải tăng cường liên kết, ở lại đây vài ngày, qua lại liên lạc với nhau đi.”

Bách Lý Kinh Long vào lúc yến hội gần kết thúc, nói với bọn người Tô Bằng.

Bản thân chư vị cường hào liên muốn tiếp tục trao đổi, không có nhiều người ý định bước đi bây giờ, đều tỏ vẻ muốn ở lại thêm vài ngày.

” Được, ta đây tuyên bố, Quần Tinh Hội lần này coi như là kết thúc ở đây.”

Thấy mọi người tỏ thái độ, Bách Lý Kinh Long lộ ra ý cười, nói với cường hào ở đây.

Tuy rằng yến hội kết thúc, nhưng người muốn ở lại chỗ này vẫn còn có thể ở lại, người muốn rời đi, cũng có thể rời đi.

Tô Bằng biết những thức ăn cùng với rượu kia, có thể có độc trùng nào đó, tất nhiên không muốn ở lâu trong này, hàn huyên xã giao với mấy người cường hào có quen biết một chút liền rời đi trước.

...

Tô Bằng đi ra đại tự nghĩa sảnh, ra đến bên ngoài, lại thấy ngoài đại điện, hai người Phó Tử Dịch cùng với Cố Minh đang giằng co với người nào đó, thanh niên khăn đỏ kia dường như đang hòa giải.

” Người nào xung đột với Phó huynh vậy?”

Tô Bằng thấy vậy, khẽ nhú mày, đi tới.

Thanh niên khăn đỏ kia thấy Tô Bằng đi ra, lông mày lộ ra vẻ vui mừng, nói.

” Tô Tế Tửu, người đã trở về rồi sao?”

Tô Bằng khẽ gật đầu. Hắn chạy tới chỗ cãi nhau, nhìn thoáng qua người đối diện, hóa ra mấy người môn nhân Thiết Kiếm môn chính là thủ hạ của Hoàn Nhan Ninh Giáp Tộc, còn có mấy người không quen biết.

” Làm sao vậy?”

Tô Bằng hỏi Phó Tử Dịch.

” Không có gì, người của Thiết Kiếm môn kia đối với việc mấy ngày hôm trước chúng ta làm mất mặt bọn hắn rất không hài lòng, thấy người không ở chỗ này liền tới trả thù. Có điều lại học nghệ không tinh, có người bị thương.”

Phó Tử Dịch nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn thoáng qua, quả nhiên đối phương có người trên vai trúng một kiếm, trên mặt đất còn có vết máu.

” Các người không có bị thương là tốt rồi.”

Tô Bằng nói, nói xong nhìn về phía đối phương, nói.

” Thế nào? Các người còn muốn thử lại lần nữa sao?”

Đệ tử của Thiết Kiếm môn, sau khi thấy Tô Bằng, cũng có ít nhiều kiêng kị, Tô Bằng trên thuyền hiển lộ võ công của mình, làm cho đối phương có chút sợ hãi.

” Hừ, đi!”

Người cầm đầu thấy Tô Bằng trở về. Biết được không đầu lại nổi liền trực tiếp dẫn người đi.

Cố Minh xuy cười một tiếng, nói.

” Không có thực lực còn có can đảm chọc giận người khác.”

Tô Bằng cười một tiếng, nói.

” Đừng động tới bọn họ, chúng ta về trước đi.”

Phó Tử Dịch cùng với Cố Minh gật đầu, ba người rời khỏi thành trại.

Ba người trở lại tiêu lâu của mình, Tô Bằng gọi Phó Tử Dịch, Cố Minh, còn có Nhâm Y Điệp cùng với Bối Nhi vào trên lầu, đem chuyện ở trên Quần Tinh Hội kể lại một lần với mấy người này.

” Bách Lý Kinh Long này không ngờ lại hạ độc?”

Nghe được Tô Bằng kể lại, bọn người Phó Tử Dịch có chút khiếp sợ.

Tô Bằng nhìn Nhâm Y Điệp, cười một tiếng, nói.

” Lần này may mà có thuốc bột chị dâu cho, nhờ vậy ta tránh được lần ám toán này.”

Nhâm Y Điệp cười khẽ, nói với Tô Bằng.

” Đây đều là chuyện nhỏ, chẳng qua là Hồ Điệp này rất khó tìm, lân phần cũng rất quý, thúc thúc nếu muốn lân phần này, thì phải phí chút khí lực rồi.”

Nghe thấy những lời này, Tô Bằng nhin không được bật cười lên, tính tình Nhâm Y Điệp thật đúng là... Chết cũng muốn tiền mà.

Có điều vật này quả thật trợ giúp Tô Bằng không ít, Tô Bằng nói với Nhâm Y Điệp.

” Chị dâu không cần phải lo lắng, sau khi trở lại Lương Châu, ta tất nhiên sẽ đền bù tổn thất lại cho chị dâu.”

Phó Tử Dịch ở bên cạnh, nghe mà khó xử không thôi, có điều không có biện pháp, hai vợ chồng bọn họ, kinh tế là do Nhâm Y Điệp trông coi, Phó Tử Dịch cũng chỉ có thể trầm mặc.

” Chủ thượng, nơi đây có chút nguy hiểm, chúng ta vẫn ở lại chỗ này sao?”

Cố Minh nói với Tô Bằng.

” Lưu lại, có điều không ở lại bao lâu, nhiều nhất một hai ngày, chờ ta dò xét rõ lai lịch của Bách Lý Kinh Long này xong thì chúng ta liền rời khỏi.”

Tô Bằng nói với Cố Minh, sau đó nói.

” mấy ngày nay bảo bọn thủ hạ đều ăn lương khô do chính mình mang đến, không nên đụng đến thức ăn do Bách Lý Kinh Long đưa tới.”

Cố Minh gật đầu, thủ hạ của Tô Bằng chính là các khách khanh, chủ yếu do hấn quản lý.

Tô Bằng căn dặn mọi chuyện xong xuôi, tự mình cũng chuẩn bị tốt.

...

Đêm,

Tô Bằng khoanh chân ngồi ở bên trong một nhà gian ở tầng hai tiểu lâu, hấn đã căn dặn thủ hạ không cần phải quấy rầy mình.

Ngồi ở trên giường, Tô Bằng ngựa quen đường cũ âm thầm xuất khiếu.

Gần như trong nháy mắt, âm thần của Tô Bằng liền từ trong thân thể bay ra.

Âm thần của Tô Bằng trôi lơ lửng ở trong không trung nhìn thân thể của mình.

Ngay lúc này, âm thần của Tô Bằng nhạy cảm cảm giác được, ở phía trên gian phòng của mình có tiếng kêu của cú đêm.

“Cú đêm.. Vừa lúc!”

Âm thần của Tô Bằng bay ra, trực tiếp xuyên qua nóc phòng.

Quả nhiên, ở mái hiên tiểu lâu, có một con cú đêm đang đậu ở đó.

Tô Bằng bay qua, lập tức nhập vào trên người cú đêm, sau đó cú đêm này vỗ cánh một chút, liền bay vào trong trại thành...

Chương 944: Pháp khí âm phù

Tô Bằng nhập vào ở trên người cú mèo, hẳn thậm chí có thể cảm giác được độ ẩm lông vũ trên thân thể của cú mèo, thể nghiệm cảm giác vỗ cánh, bay lượn trong bầu trời đêm.

Tô Bằng mặc dù chưa quen thuộc thân thể này, nhưng cũng có thể điều khiển được.

Cảm giác không khí lướt qua trên mặt, Tô Bằng điều khiển thân thể của Dạ Kiêu, vỗ cánh bay về phía trong trại thành.

Không bao lâu, Tô Bằng đã bay đến phía trên đại sảnh tụ nghĩa đường, hạ xuống nóc đại sảnh.

Trong ban đêm, thị lực của cú mèo hơn hẳn nhân loại gấp 1000 lần, cả bầu trời đêm, đều đang trong phạm vi thị lực của Tô Bằng.

Tô Bằng điều khiển thân thể của cú mèo, hạ xuống nóc đại sảnh, nhìn vào bên trong đại điện.

Trong đại điện, lúc này chỉ còn lại có Bách Lý Kinh Long, còn có vài vũ nữ hầu hạ hắn.

Tô Bằng nhìn thấy Bách Lý Kinh Long, đang nửa nằm trên bàn tiệc ở đằng kia, nhìn vũ nữ ca múa, ở bên cạnh hắn, còn có mấy ca cơ rót rượu cho hắn.

“Rót rượu.”

“Đại nhân, người uống rất nhiều rồi...”

Ở bên trong, ca cơ bên cạnh Bách Lý Kinh Long, có chút lo lắng nói với hắn.

“Ha ha... Yên tâm đi, thân thể này, rất cường tráng, cho dù là uống ba ngày ba đêm, cũng sẽ không sao cả.”

Bách Lý Kinh Long nói xong, thoáng cái kéo ca cơ bên cạnh vào trong lòng mình, ca cơ hoảng hốt hô một tiếng, nhưng lại ồm ờ, Bách Lý Kinh Long ha ha cười lớn, đưa tay thò vào trong áo yếm của ca cơ...

Ca cơ còn đang ồm ờ, muốn lại vờ như không, Bách Lý Kinh Long đột nhiên biến sắc, hắt thoáng cái đẩy ca cơ trong ngực ra.

“Đại nhân...”

Ca cơ có chút u oán nhìn Bách Lý Kinh Long, nói với hắn.

“Xuống dưới.”

Bách Lý Kinh Long nói.

“Đại nhân...”

Ca cơ mờ mịt khó hiểu, giống như tiếp tục, nhưng mà Bách Lý Kinh Long giống như là đột nhiên nổi giận, hắn đột nhiên hát toàn bộ rượu trên bàn xuống đất, hét lớn một tiếng nói.

“Ta bảo ngươi lui xuống! Tất cả, lui xuống hết cho ta!”

Thấy Bách Lý Kinh Long giận dữ, ca cơ trên mặt lập tức sợ tới mức trắng bệch, không dám tiếp tục, âm thanh ca múa cũng ngừng lại, tất cả ca cơ và nhạc sư, đều vội vàng rời đi.

Sau khi tất cả mọi người rời khỏi đại đường, sắc mặt Bách Lý Kinh Long mới như khôi phục lại, hắn sờ soạng trên cơ thể mình, lấy ra một ngọc phù.

Tô Bằng nhìn thấy, Bách Lý Kinh Long đem ngọc phù này ném vỡ vụn. Lập tức, trong ngọc phù bắn ra vô số phần vụn, trên không trung hình thành một hình dáng.

“Đây là... Thiên Lý Thông Tín phù? Đối phương không ngờ lại có thứ đồ này?”

Ở nóc phòng quan sát tất cả mọi việc, Tô Bằng nhìn thấy thân ảnh xuất hiện trên ngọc phù, thân thể khẽ chấn động.

Tô Bằng cũng là người biết nhìn hàng, hẳn biết đây là một loại ngọc phù truyền tin, độ khó chế tạo rất cao, cho nên giá trị cũng rất cao, bản thân Tô Bằng trên tay một cái cũng không có, nhưng nghe Dương Hi từng nói, bản thân Dương Hi cũng chỉ có một hai loại bùa như vậy.

“Người có chuyện gì sao?”

Trong đại điện, Bách Lý Kinh Long nhìn người hình thành từ bụi ngọc trong không trung kia, nói với hắn, ngữ khí lãnh đạm, giống như không quá hoan nghênh đối phương.

“Ha ha, không có gì, người giống như đang rất vui? Thế nào, thân thể mới này, dùng tốt không?”

Người trong bụi ngọc, cười ha hả,, nói với Bách Lý Kinh Long.

Bách Lý Kinh Long nghe vậy, ngược lại vẻ mặt hòa hoãn một chút, nói.

“Thân thể này, quả thật rất không tồi, so với thân thể trước kia, mạnh hơn nhiều.”

Ở nóc phòng Tô Bằng nghe vậy, trong lòng nghi hoặc.

“Thân thể mới? Chẳng lẽ Bách Lý Kinh Long, sử dụng đại pháp Khôi Lỗi, hay là đoạt đi thân thể người khác?”

“Thân thể không tồi là được rồi. Vũ... Bách Lý Kinh Long, những chuyện muốn người làm, người làm như thế nào rồi?”

Người hiện ra trong ngọc phù hỏi.

“Bách Lý Kinh Long ta làm việc, tất nhiên sẽ không có sơ hở.”

Bách Lý Kinh Long tự tin cười, nói.

“Dựa theo kế hoạch, kế hoạch suy yếu những môn phái võ lâm kia đã đưa cho những cường hào được tuyển chọn kia xem qua rồi, những người này đều là người có dã tâm, lúc này bởi vì chúng ta kích phát, bọn họ nhất định trong lòng có chút xúc động, còn nữa, ấu trùng của ba thi trùng kia ta cũng

đã bỏ vào trong chén rượu, chỉ cần một khoảng thời gian nữa thôi, những người này có muốn không nghe lời, cũng làm không được.”

Người trong ngọc phù nghe vậy nhẹ gật đầu, nói với Bách Lý Kinh Long.

“Tất cả đều dựa theo kế hoạch làm việc, đúng rồi, người tên Tô Bằng kia, cũng tới tham gia Quân Tinh hội lần này? Người có thù oán với hần, ta e rằng người kiềm chế thù hận không được, muốn báo thù ngay lập tức, chậm trễ đại sự của chúng ta.”

“Làm gì có, ta còn phải cảm ơn hần, nếu không phải là hần, có lẽ ta còn không có cơ duyên bây giờ.”

Bách Lý Kinh Long cười, nói.

Người trong ngọc phù vuốt cằm, nói với Bách Lý Kinh Long.

“Người cứ suy nghĩ cho kỹ trước đi, nhớ lấy, không nên chậm trễ chính sự, ta cảnh cáo cảnh cáo, chúng ta mặc dù dùng tài học mới từ người, nhưng mà thân thể người bây giờ, vẫn nằm trong tay chúng ta, nếu người còn có lòng riêng, cẩn thận thật sự tan thành khói bụi đấy!”

“A...”

Bách Lý Kinh Long nghe vậy, cười lạnh một tiếng, nói.

“Điểm này ta đương nhiên biết rõ, người không biết sao, số lần uy hiếp đồng dạng quá nhiều, sẽ có hiệu quả, nếu như ta tiếp tục chiêu dụ, tất nhiên sẽ không phá hư, ta há có thể tự mình đập bể chiêu bài của mình?”

Người trong ngọc phù nghe vậy, khẽ gật đầu, nói.

“Bản thân người tinh táo là tốt rồi, được, ta cũng không có chuyện gì khác, hi vọng người tự giải quyết cho tốt.”

Nói xong, hình người bên trong ngọc phù dần dần tiêu tán, rất nhanh đã biến mất.

Bách Lý Kinh Long thấy người bên trong ngọc phù biến mất, thở ra một hơi thật sâu.

“Thật sự là đáng giận, rõ ràng chỉ là hạng người bình thường, lại có thể làm bộ làm tịch, cái tổ chức này có người phụ trách như vậy cũng đúng là bất hạnh.”

Bách Lý Kinh Long lẩm bầm lầu bầu nói.

Vào lúc này, ngoài đại tụ nghĩa sảnh có hai người đi đến, Bách Lý Kinh Long ngẩng đầu, nhìn lại hai người kia, chỉ thấy hai người đi tới là hai nam nhân hơn 40 tuổi.

Hai người kia trong tay cầm đồ vật gì đó, Tô Bằng vừa định cẩn thận xem trong tay bọn hắn cầm cái gì, nhưng mà lúc này từ không trung lại vang lên một tiếng vang!

Tô Bằng cả kinh, hắn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy không biết khi nào trên bầu trời có bay tới một con cú đêm, đối phương tựa hồ là nhìn thấy đồng bạn nên rất vui mừng, kêu hết sức ồn ào, từ không trung bay xuống!

“Con chim ngu ngốc!”

Nhìn thấy con cú đêm từ không trung bay xuống này, trong lòng Tô Bằng không khỏi mắng một tiếng.

cú đêm kia dường như có chút ngốc, lúc bay xuống không có chú ý mái ngói ở nóc phòng, một móng vuốt giẫm lên khe hở mà Tô Bằng đã móc ra kia, thân thể của nó phịch vài cái, xé rách mấy miếng mái ngói.

Thanh âm mái ngói rơi xuống lập tức làm mấy người trong đại tụ nghĩa sảnh cảnh giác, chỉ thấy ba người trong phòng đều nhìn về nóc phòng.

Đang lúc Tô Bằng suy nghĩ có nên rút khỏi hay không, chỉ thấy hai nam nhân hơn 40 tuổi mới đi tới trong đại tụ nghĩa sảnh đột nhiên đồng thời ngồi dưới đất, lập tức, hai âm thần thoát thể mà ra, đánh tới nóc phòng!

“Không tốt! Bị phát hiện!”

Thực lực chủ yếu của Tô Bằng là đến từ võ công của hắc, trên thực tế tu vi pháp thuật của Tô Bằng ở trong trò chơi cũng coi là hạng nhất, cũng không coi là tuyệt đỉnh, mà lúc này âm thần lao ra từ trong phòng cũng không phải là âm thần bình thường, mà là hai kim giáp thiên thần, Tô Bằng chỉ dựa vào âm thần chưa chắc đã là đối thủ của đối phương.

“Đi!”

Trong lòng Tô Bằng, trong nháy mắt đã quyết định.

Tô Bằng điều khiển thân thể của cú đêm, lập tức giương cánh mà bay, từ nóc nhà bay lên.

Con chim ngu ngốc cho mình là đồng loại của Tô Bằng cũng đập cánh bay lên, đuổi theo Tô Bằng, còn vừa bay vừa kêu, nó còn đang buồn bực ” Đồng loại” này của mình vì sao lại lãnh đạm như thế, thấy mình liền bay đi.

Nhưng mà vào lúc đó, một đạo kim quang bỗng nhiên từ phía sau con chim ngu ngốc kia hiện lên, đó là một đạo ánh sáng rực rỡ màu vàng do bảo kiếm của âm thần xẹt qua mà sinh ra, đúng là hai âm thần trong đại tụ nghĩa sánh đuổi tới!

Âm thần của hai người kia, rõ ràng so với âm thần bình thường không giống nhau, bọn họ đều là tạo hình kim giáp thiên thần, trong tay cầm bảo kiếm, con chim ngu ngốc kia ở bên trong kiếm quang kêu lên một tiếng, ngay sau đó đã bị phân làm hai!

“Là pháp khí âm phù!”

Tô Bằng thấy một màn này, trong lòng hô lên tên của pháp khí mà hai âm thần này dùng!

Cái gọi là pháp khí âm thần, thật ra chính là bùa, chẳng qua là loại bùa này tương đối đặc thù, nó là do quan tướng của là tu sĩ cảnh giới âm thần trở lên tạo ra, sau đó đem pháp lực của quan tướng trong ngày thường tụ tập ở bên trong bùa, tùy thân mang theo, lúc âm thần xuất khiếu có thể lấy ra tế, sử dụng thành binh khí.

Thứ này chưa nói tới phức tạp, Tô Bằng cho dù muốn chế luyện cũng hao phí tương đối công phu, uy lực cũng chỉ tương đương với binh khí bình thường, ngoại trừ lúc âm thần đối chiến có thể dùng được, những lúc khác căn bản không dùng đến, cho nên Tô Bằng cũng lười tu luyện.

Nhưng không nghĩ tới lúc này hai kim giáp âm thần này lại tu luyện môn công phu này, trong lúc nhất thời, Tô Bằng không có tu luyện âm phù pháp khí, ngược lại rơi vào thế hạ phong.

Chẳng qua là Tô Bằng lại không loạn chút nào, vẫn như cũ bảo trì sự bình tĩnh, hắn không chế được thân thể của cú đêm, sau đó lợi dụng khinh công của mình, tốc độ đột nhiên tăng nhanh, kéo dài khoảng cách với hai kim giáp âm thần ở phía sau.

Nhưng mà hai kim giáp âm thần bám riết không tha, một đường đuổi theo Tô Bằng, theo sát không ngừng nghỉ.

Trong lòng Tô Bằng cũng là cười lạnh, hắn bay đến một nơi trong trại thành, bỗng nhiên âm thần từ bên trong thân thể của cú đêm thoát ra, bay vào một chỗ trong tiểu lâu trong trại thành.

Rồi sau đó hai kim giáp âm thần này cũng đuổi theo...

Chương 945: Tam thi trùng

Chỗ Tô Bằng tới là chỗ khách nhân Bách Lý Kinh Long mời ở.

Người ở chỗ này, không phải người khác, chính là Tiểu vương gia vương đình dị tộc Đông Bắc từng mâu thuẫn hai lần với Tô Bằng, đoàn người Hoàn Nhan Ninh Giáp Tốc.

Tô Bằng cũng không phải phi hành tùy tiện, lúc trước hắn từ thủ hạ của mình nghe nói qua vị trí Hoàn Nhan Ninh Giáp Tốc, cho nên sau khi lượn một vòng, liền tới đây.

Lúc Tô Bằng bay đến nơi đây, đã nghe được trong tiểu lâu tầng hai Hoàn Nhan Ninh Giáp Tốc hiện đang ở có tiếng ngáy, biết là có người đang ngủ.

Cho nên Tô Bằng trực tiếp dùng âm thần bay vào, âm thần của Tô Bằng sau khi bay vào phòng, trực tiếp bám vào trong thân thể một đệ tử Thiết Kiếm môn đang ngủ.

Đệ tử Thiết Kiếm môn kia, đã chìm vào giấc ngủ, ý thức bản thân hắn không chống cự lắm, liền đã bị Tô Bằng phụ thể thành công, mà tu vi công lực của người này cũng mức trung thượng bình thường, sẽ không giống cao thủ ý thức huyết khí có công năng tự động hộ chủ, cho nên Tô Bằng rất dễ dàng chiếm được thân thể của người này.

Lúc này, hai Kim Giáp Âm Thần thủ hạ của Bách Lý Kinh Long, mới đuổi theo đến đây.

Kim Giáp Âm Thần đuổi theo ở phía trước, đầu tiên là một kiếm chém về phía con cú đêm này, con cú đêm bị Tô Bằng phụ thể, kêu thảm một tiếng, đã bị chém thành hai mảnh.

Chỉ là Kim Giáp Âm Thần kia, trên mặt cũng không lộ ra sắc mặt vui mừng, mà là cau mày.

Sau lưng hắn, một Kim Giáp Âm Thần khác cũng đuổi theo đến nơi này, nhìn đồng bạn của hắn, dùng công pháp đặc thù chỉ có linh tu giả mới có thể nghe được nói.

“Chết rồi? Là một con quái điều, hay là ai đang nhìn trộm?”

“Không biết... Ta cảm giác giống có người nhập vào con cú đêm kia, nhìn trộm chúng ta, vừa rồi con cú đêm kia quá nhân tính, không ngờ lại dẫn chúng ta đi vòng vòng”.

Kim Giáp Âm Thần phía trước nói.

“Có lẽ là chúng ta suy nghĩ nhiều, vừa rồi chúng ta đã chém chết con cú đêm kia, nếu có người nhập vào thân, đã sớm hiện ra âm thần rồi, nhưng... không có gì xuất hiện cả”.

“Có lẽ vậy.”

Kim Giáp Âm Thần đuổi tới trước nhìn tiểu lâu hai tầng này, nói.

“Nơi này là nơi ở của Hoàn Nhan Ninh Giáp Tộc tham gia yến hội, nghe nói vương đình dị tộc Đông Bắc, có Tát Mãn thông linh. Mặc dù tu không phải tiên thuật chúng ta, nhưng lại có bản lãnh điều khiển động vật, người nói có phải là Hoàn Nhan Ninh Giáp Tộc này đang nhìn trộm chủ thượng không?”

“Không biết, chúng ta cũng không chứng cứ, đi về trước đi, báo cho chủ thượng của người, sau đó xem nói thế nào”.

“Cũng chỉ có thể như vậy.”

Hai Kim Giáp Âm Thần này quay lại bay đi.

Mặc dù âm thần có thị giác đặc biệt của linh thể, nhưng cũng có hạn, Tô Bằng ở trong thần miếu, học được pháp thuật che dấu âm thần trong khoảng cách nhất định, vừa rồi hai Kim Giáp Âm Thần kia, đều không xác định Tô Bằng có nhập vào trên người cú đêm không, cũng không thấy Tô Bằng nhập vào người đệ tử Thiết Kiếm môn.

Thậm chí, Tô Bằng khai triển thánh giác linh lực, cũng nghe được lời của hai Kim Giáp Âm Thần ngoài lầu.

Có điều Tô Bằng cũng không lập tức tiếp xúc trạng thái phụ thể, mà tiếp tục nằm ở trên giường.

Qua đại khái hơn mười phút, tiểu lầu xuất hiện một tia dao động. Hai Kim Giáp Âm Thần kia, không ngờ đột ngột xuất hiện ngoài tiểu lầu.

“Không có động tĩnh... Xem ra quả thật không có âm thần gì. Là hai người chúng ta khẩn trương, sợ bóng sợ gió một hồi, mất công ỉn nấp”.

Một Kim Giáp Âm Thần nói.

“Nhưng mà vừa rồi, luôn có cảm giác có âm thần trong cơ thể cú đêm kia”.

“Bỏ đi, chúng ta trở về báo cáo chủ thượng, xem hấn nói như thế nào”.

“Cũng chỉ có thể như vậy.”

Kim Giáp Âm Thần một mực cảm giác có âm thần nhìn trộm kia, cũng không kiên trì nữa, hấn quay đầu lại nhìn thoáng qua tiểu lầu, sau đó cùng đồng bạn của mình trở về thành trong trại.

Tô Bằng thì lại ở trong thân thể đệ tử Thiết Kiếm môn kia hơn mười phút, thấy bên ngoài không còn động tĩnh.

Tô Bằng vừa định âm thần xuất khiếu, lại nghe cửa gian phòng mở ra, mấy đệ tử Thiết Kiếm môn đi vào.

“Tiểu vương gia còn muốn ở đây mấy ngày nữa? Ta hi vọng tiểu vương gia sớm rời khỏi đây, đất bắc lạnh khủng khiếp, không có gì chơi đùa, thật vất vả đi tới trung nguyên, thật vất vả nhìn ngắm chút về chốn phồn hoa, liền trở về như vậy, thật đáng tiếc”.

Một dị tộc nhân vào cửa nói.

“Tĩnh lại đi, ngắm nhìn chốn phồn hoa, cũng là tiểu vương gia tới ngắm nhìn, không tới phiên ngươi... Nói cho ngươi biết, tiểu vương gia nghe nói danh kỹ số 1 thiên hạ Linh Mị Nhi được người ta mời vào hoàng đô Trung Châu, cho nên cũng muốn đi hoàng đô Trung Châu, xem thử danh kỹ số 1 thiên hạ này là cái dạng gì, chúng ta có lẽ cũng có thể đi theo”.

Một người khác thoát nhìn giống đệ tử Thiết Kiếm môn nói với dị tộc nhân kia.

“Cũng tốt, đến lúc đó tiểu vương gia ăn thịt, chúng ta cũng đi theo ăn canh, cho dù không gặp được danh kỹ số 1 thiên hạ, cũng có thể tìm bát tuyệt kinh thành gì đó, ta lại muốn nhìn thử, nữ nhân trung nguyên này, cùng đàn bà chỗ chúng ta, có gì khác biệt, ha ha ha ha...”

Dị tộc nhân kia, cười ha hả nói.

Tô Bằng nghe xong, trong lòng vừa động, nhớ tới một chuyện.

Tô Bằng lại nghe một hồi, chỉ là sau đó cũng không có tin tức gì hay, đều là mấy tin nhảm, Tô Bằng biết không có nội dung gì, mới âm thầm xuất khiếu khỏi đệ tử Thiết Kiếm môn kia kia, trên đường đi không có gì trở ngại, về tới chỗ mình ở.

Tô Bằng trở lại trong thân thể của mình, hẩn chậm rãi mở mắt.

“Trạng thái âm thần thuần túy, lực chiến đấu của ta cơ bản tương đương không... Như vậy không được, xem ra, cần tế luyện chút pháp khí âm phù, không biết pháp khí âm phù, có thể dùng kinh nghiệm thực chiến tế luyện không”.

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ.

Tế luyện pháp khí âm phù không tính là pháp thuật lợi hại gì, trên cơ bản người có thể xuất khiếu đều có thể luyện chế, chỉ là quá tiêu hao thời gian, Tô Bằng một mực bề bộn nhiều việc, cho nên cũng không luyện chế.

Tô Bằng trước gác lại chuyện này, hồi tưởng lại tin tức hôm nay.

“Bách Lý Kinh Long, sau lưng hắn, hắn còn có một tổ chức, hắn là một con cờ tổ chức này ném ra ngoài, tổ chức này, chỉ tại thiên hạ, hơn nữa có chút kỳ quái, tổ chức này tựa hồ không muốn tự giành chính quyền, mà đem hi vọng, đặt ở trên người những cường hào cát cứ này...”

“Mới nghe thì, giống như Bách Lý Kinh Long cây mầm trúng trùng độc trong Quần tinh hội, là một loại trúng trùng tên Tam thi trùng, chỉ là không biết, Tam thi trùng thật là cái gì... Đúng rồi, Nhâm Y Điệp rất có thành tựu ở mặt độc kỹ, không bằng hỏi thử nàng”.

Tô Bằng nghĩ tới đây, liền đứng dậy ra ngoài, đem Phó Tử Dịch, Cố Minh cùng Nhâm Y Điệp, đều gọi tới.

Sau khi Tô Bằng triệu tập bọn họ, cũng không nói ra chuyện mình âm thầm xuất khiếu, Tô Bằng với bọn họ, cũng không tính là hoàn toàn tín nhiệm, giữ lại chút át chủ bài, luôn là tốt.

Nhìn Nhâm Y Điệp, Tô Bằng hỏi nàng.

“Nhâm tẩu tử, ngươi có biết một loại độc trùng tên Tam thi trùng không?”

Chương 946: Đế đô Trung Châu

“Tam Thi Trùng?”

Nhâm Y Điệp nghe vậy, lộ ra vẻ mặt suy tư, suy nghĩ một lát, nói với Tô Bằng.

“Dường như có chút ấn tượng, trong Thánh giáo, Thiên Âm Lão Lão tựa hồ đối với sâu độc rất có nghiên cứu, âm nô của nàng, dường như chính là dùng một loại đan dược gọi là Tam Thi Luật Âm Đan điều khiển, trong thành phần loại dược vật này, dường như tồn tại một thành phần gọi là Tam Thi Trùng.”

” Có điều ta lúc rảnh rồi nghe Thiên Âm Lão Lão nói, lúc điều chế Tam Thi Trùng có rất nhiều chú ý, thủ pháp nuôi dưỡng Tam Thi Trùng khác nhau, hiệu quả cũng như một trời một vực, Tam Thi Trùng Thiên Âm Lão Lão nuôi dưỡng, một là khiến người khác nghe lệnh nàng, còn lại là khiến âm nô đặc biệt mẫn cảm với âm luật và một vài sóng âm đặc thù, đây chính là Tam Thi Trùng được nuôi dưỡng đặc biệt, Tam Thi Trùng còn càng thêm thần kỳ, thậm chí có một vài Tam Thi Trùng sẽ khiến người khác sinh ra bản lãnh đặc biệt, nhưng cụ thể làm thế nào, ta cũng không biết là dùng nguyên lý gì, thao tác ra sao.”

” Vậy là đủ rồi.”

Tô Bằng nghe thế, vuốt cằm nói.

” Ít nhất chúng ta có thể xác định một điểm, Tam Thi Trùng, có năng lực điều khiển người khác.”

“Tại sao Tô huynh đệ lại hỏi chuyện Tam Thi Trùng?”

Nhâm Y Điệp có chút tò mò hỏi Tô Bằng.

” Ta có được một ít tin tức, có lẽ Bách Lý Kinh Long ở trên tiệc rượu đã hạ trùng độc, chính là Tam Thi Trùng.”

Tô Bằng nói với Nhâm Y Điệp.

Tô Bằng nói ra, Phó Tử Dịch cùng Cố Minh hai người không khỏi nhìn về phía Tô Bằng, bọn họ biết Tô Bằng sau khi trở về thì không ra ngoài, không biết Tô Bằng làm sao biết làm sao biết chuyện này.

Phó Tử Dịch còn được, đặc biệt Cố Minh, lúc nhìn về phía Tô Bằng, dâng lên một cảm giác bí hiểm với Tô Bằng.

Tô Bằng là thủ lĩnh ở đây, hắn không nói tin tức đến từ đâu bọn người Phó Tử Dịch cũng sẽ không truy vấn, Tô Bằng bản thân cũng chẳng dự định nói, hắn chỉ là nói với mọi người.

” Xem ra, Bách Lý Kinh Long là dự định khổng chế những cường hào này, để cường hào thiên hạ thiên hạ tranh bá vì ích lợi của hắn, sau đó lại trực

tiếp hái quả, xem chừng, nếu Tam Thi Trùng quả thật thần kỳ như vậy, kế hoạch của hắn có thể sẽ thành công.”

“Đúng vậy, bây giờ hắn nếu quả thật dùng Tam Thi Trùng điều khiển các cường hào, chắc hắn không có lợi ích gì to tát, ta phỏng chừng mục tiêu của hắn, là một khi thế cục tranh giành của các cường hào thiên hạ đã rõ ràng trước mắt, mới để cho Tam Thi Trùng bộc phát.”

Nhâm Y Điệp phát biểu ý kiến nói.

Tô Bằng gật đầu, Nhâm Y Điệp mặc dù là nữ lưu, nhưng vẫn đề suy nghĩ lại rất toàn diện, Tô Bằng cũng rất tán thành cách nghĩ của Nhâm Y Điệp.

” Chúng ta làm sao bây giờ?”

Cố Minh hỏi Tô Bằng.

” Trước yên lặng theo dõi thay đổi đã.”

Tô Bằng nói.

” Chúng ta trước tiên trở về Lương Châu, không để cho Bách Lý Kinh Long có cơ hội hạ độc lần nữa. Sau đó lại sai thủ hạ, gửi thư cho các châu, khiến các cường hào tham gia yến hội lần này chú ý đến, mặc dù bọn họ chưa hẳn tin tưởng, nhưng là chúng ta tốt nhất nên nhắc nhở một câu, cường hào có cảnh giác sẽ tự mình biết nên làm thế nào, ít nhất sẽ không để cho Bách Lý Kinh Long quá mức đắc ý. Có thể tạo thành chướng ngại cho kế hoạch của hắn.”

” Đương nhiên, chúng ta lúc nhắc nhở, không nên bộc lộ thân phận, như vậy cho dù là những cường hào này quả thật đã nhận ra trùng trùng độc Tam Thi Trùng, cũng sẽ không giận chó đánh mèo với chúng ta.”

Tô Bằng cuối cùng nói.

Bọn người Phó Tử Dịch gật đầu, Cố Minh hỏi Tô Bằng.

” Chúng ta ngày mai trở về Lương Châu sao?”

” Cố Minh, người cùng Phó huynh đi Lương Châu trước, ta còn có chút chuyện phải đi Trung Châu, muộn mười ngày mới có thể trở về.”

Tô Bằng nói với mấy người.

“Được, chúng ta đi trước.”

Phó Tử Dịch nói.

Sau khi xác định hành trình, mấy người lại trao đổi một chút, sau đó thì tự mình đi nghỉ ngơi.

Tô Bằng quay trở về gian phòng của mình, trong lòng lại nghĩ đến một chuyện khác.

Vừa rồi ở chỗ đám người dị tộc Hoàn Nhan Ninh Giáp Tốc, Tô Bằng nghe thấy một tin tức, chính là Linh Mị Nhi đi Trung Châu.

Tô Bằng còn nhớ rõ, ban đầu lúc ở Nam Ninh, đã từng giao hẹn với Linh Mị Nhi, muốn nửa năm sau gặp ở Trung Châu.

Bây giờ tính toán thời gian, cũng đã gần đến ước hẹn nửa năm rồi, Tô Bằng dự định đi Trung Châu một chuyến.

Đây cũng không phải hoàn toàn vì tư tình nhi nữ, bởi vì thân phận Linh Mị Nhi thần bí, Tô Bằng cũng muốn xem thử từ ngõ ngách thần bí của Linh Mị Nhi, thu được tin tức gì, mà khoảng cách từ Trịnh Châu đến Trung Châu lại rất gần, hiếm thấy có loại cơ hội này, đương nhiên là phải tranh thủ rồi.

“Ừm... Lần này đi Trung Châu, tổng đà Lục Phiến Môn cũng ở đó, bộ thần Lăng Truy cũng ở đó, phỏng chừng Lăng Tiêu Vũ cũng ở bên phụ thân nàng ở Trung Châu, thuận tiện đến thăm Lăng Tiêu Vũ, tiểu cô nương này cũng đã lâu không gặp, đúng lúc có thể hỏi thăm nàng một chút, thuận tiện hỏi thăm bộ thần Lăng Truy.”

Tô Bằng thầm nghĩ trong lòng.

Ngày hôm sau, Tô Bằng trực tiếp tìm thanh niên khăn đỏ kia, nói cho hắn biết bản thân sắp rời khỏi, người phụ trách tiếp đãi kia giữ lại một hồi, lại

xin chỉ thị Bách Lý Kinh Long, Bách Lý Kinh Long mặc dù không có tự mình đến, nhưng vẫn phái hai người đi tiễn Tô Bằng.

Tô Bằng gặp được hai người đại biểu cho Bách Lý Kinh Long kia, hai người kia Tô Bằng cũng biết, chính là hai kim giáp âm thần ngày hôm qua, lúc hai người này đưa tiễn không ngừng chú ý Tô Bằng, giống như bọn họ đã biết cái gì đó.

Tô Bằng lại hoàn toàn không có lo lắng gì, bởi vì Tô Bằng phán đoán, nếu Bách Lý Kinh Long thật sự đoán được cái gì, tất nhiên là phải hành động gì đó, tuyệt đối sẽ không giống như là bây giờ phái ra hai người kia.

Dựa theo phỏng chừng của Tô Bằng, Bách Lý Kinh Long nhiều nhất là hoài nghi tối hôm qua thật sự có người nhìn trộm hắn, nhưng không biết là ai, hôm nay Tô Bằng nói phải đi, Bách Lý Kinh Long phái hai kim giáp âm thần này, hoàn toàn là không có mục tiêu cụ thể, đổi lại người khác rời đi cũng sẽ giống như vậy.

Quả nhiên hai người kia nhìn thấy Tô Bằng bình tĩnh như thế, càng thêm chắc chắn Tô Bằng không phải là âm thần nhìn trộm bọn họ ngày hôm qua.

Như thế, bọn người Tô Bằng ngồi trên thuyền đi khỏi bến nước Lương Sơn, trải qua một thời gian ngắn, đã tiến vào thôn trấn Lương Sơn trước kia.

Ở trấn trên, Tô Bằng cùng với Phó Tử Dịch nói lời từ biệt.

” Phó huynh, lần này không thể trực tiếp tiễn các người trở về, để Cố Minh cùng với người theo đường cũ trở về Lương Châu, qua một thời gian ngắn ta liền trở về. Sau khi các người đến Lương Châu, tìm một người tên là Quách Lỗi với một tiền bối tên là Trúc Nhị Thập Tam, bọn họ sẽ an bài sinh hoạt cho người và chị dâu ở Lương Châu.”

Phó Tử Dịch nghe vậy, gật đầu mỉm cười nói.

” Lần này phải nương nhờ vào người huynh đệ rồi.”

“Đừng khách khí vậy.”

Tô Bằng cười cười, hấn vỗ vỗ cánh tay Phó Tử Dịch, sau đó đi đến trước mặt Cố Minh, nói với Cố Minh.

” Cố Minh, lần này trở về, cẩn thận một chút, chiều cố tốt Phó huynh cùng với chị dâu của ta, đừng cho bọn họ phải chịu ủy khuất.”

Cố Minh gật đầu, nói.

” Thuộc hạ tất nhiên sẽ dốc hết toàn lực làm tốt chuyện này, đưa vợ chồng Phó đại hiệp trở về Lương Châu.”

” Được, chúng ta cứ từ biệt ở đây, mười mấy ngày sau sẽ gặp nhau ở Lương Châu.”

Tô Bằng vỗ vỗ bả vai Cố Minh, nói với hấn.

Cố Minh có chút thụ sủng nhược kinh, hấn gật đầu, sau đó nói.

” Lên ngựa!”

Một đám thủ hạ của Tô Bằng đồng thời lên ngựa, vợ chồng Phó Tử Dịch cũng nhảy lên lưng ngựa, bọn họ khẽ gật đầu với Tô Bằng, sau đó Cố Minh vung roi ngựa lên, hô to một tiếng.

” Giá!”

Mọi người giục ngựa xoay người, rời đi.

Tô Bằng đưa mắt nhìn bọn họ rời khỏi, lúc này mới xoay đầu lại, hít sâu một hơi, đột nhiên ngay tại chỗ hóa thành tàn ảnh, sau đó thân thể giống như là một ánh sáng màu xanh, trong nháy mắt liền di động ra trăm mét, phi nhanh đến Trung Châu...

Cho dù là tuần mã nhanh nhất ở thế giới này, tốc độ vẫn chậm hơn tốc độ thân pháp của Tô Bằng ít nhất là một nửa, Tô Bằng dùng hơn một canh giờ đã tiến vào biên giới Trung Châu.

Tô Bằng là từ Trịnh Châu tiến vào Trung Châu, hấn trên đường đi băng qua Tân thành, qua vài trăm dặm Thạch thủ thành, sau đó đi tới đế đô Trung

Châu.

Đế đô Trung Châu là thành thị lớn nhất trong Thần Châu của thế giới Tử Vong Luân Hồi, cái thành phố này hình chữ nhật, dài mười bốn ngàn mét, rộng mười ngàn mét, tổng diện tích một trăm bốn mươi ngàn mét vuông, có thể chứa được hơn sáu mươi lăm vạn người, quả thực là thành thị khổng lồ.

Tòa thành thị này kể từ khi bắt đầu xây dựng, đến bây giờ, đã có lịch sử hơn năm nghìn năm, lúc ban đầu, nơi này là ba tòa thành thị, về sau dần dần dung hợp xây dựng, mới có quy mô như bây giờ.

Tòa thành thị này trước kia tụ hợp các nguyên vật liệu tinh hoa nhất của Thần Châu, cũng là thành thị mà nhân tài Thần Châu tụ tập nhiều nhất.

Chương 947: Phố Phong Nguyệt

Tô Bằng lúc đến nơi này, xa xa thấy viễn cảnh của thành phố này, trong lòng không khỏi sinh ra một loại cảm giác kính nể với người của thế giới này.

Trên thực tế, Trung Châu có thể chứa hơn trăm vạn nhân khẩu, tạm trú Trung Châu, còn có ở các thành thị chung quanh cùng với nông thôn cung cấp các loại thương phẩm nông phu cho đế đô, cùng với thương đội lui tới, cộng lại có hơn ba mươi vạn người.

Ở trong hiện thực, thành thị đầu tiên hơn trăm vạn nhân khẩu là thành cổ Lạc Dương, trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi có thể có đại thành như vậy, chứng tỏ trình độ văn minh nơi này có thể cùng đẳng cấp với Trung Quốc trong hiện thực.

Tô Bằng hết sức kính nể người đã kiến tạo nên tòa thành thị này, thế giới cổ đại thế này, có thể xây dựng được thành thị như vậy, không thể không nói, đây là một kỳ tích.

Mang theo loại cảm giác kính sợ này, Tô Bằng xuất phát tới đế đô Trung Châu.

Rất nhanh, Tô Bằng đã đi tới cửa khẩu phía nam của đại thành này, chợt thấy một đội kỵ sĩ từ trong cửa thành giục ngựa đi ra.

Nhóm kỵ sĩ ra khỏi thành này, áo giáp trên người mỗi người đều là áo giáp màu bạc sáng loáng, nhìn giống như là kỵ sĩ bạch ngân, rất có một loại khí tức cao quý.

Kỵ sĩ có hơn một trăm người, tốc độ ngựa không nhanh, Tô Bằng nhường đường cho những kỵ sĩ này, đợi đến khi những người này đều rời khỏi, Tô Bằng mới hỏi nam nhân nhìn giống như thương nhân đứng bên cạnh.

” Vị đại ca này, những người này là người nào vậy?”

“Là lần đầu đến đế đô sao? Sao những người này cũng không nhận ra?”

Người này quay đầu lại nói với Tô Bằng, có điều nhìn thấy quần áo khí độ của Tô Bằng, thương nhân kia lập tức cảm giác được, giang hồ hiệp khách trẻ tuổi trước mắt này, dường như cũng không phải tầm thường, cho nên cũng liền trở nên khách khí, không còn trêu chọc nữa, nghiêm túc trả lời.

” Những người này là Ngân Lân Vệ của đế đô, lực lượng của hoàng tộc, thật ra vệ đội này vốn đã giải tán, nhưng gần đây lại lần nữa được sửa đổi dựng lên, gần đây đế đô rất là náo nhiệt.”

“Ồ? Tại sao?”

Tô Bằng nghe thế càng thêm tò mò, hỏi người này.

” Bởi vì Ngân Lân Vệ là đội thân vệ của trưởng công chúa, nhưng mà trưởng công chúa đã biến mất mười năm, Ngân Lân Vệ tất nhiên giải tán, có điều khoảng thời gian trước, đột nhiên truyền đến tin tức trưởng công chúa, nói là trưởng công chúa đã quay trở về đế đô, hoàng đế bệ hạ vô cùng mừng rỡ, trong thủ vệ quân ở hoàng cung điều động tinh anh, vì trưởng công chúa gây dựng lại Ngân Lân Vệ... Tin tức này đã truyền khắp hang cùng ngõ hẻm ở đế đô, già trẻ lớn bé đều biết chuyện này, trưởng công chúa gần đây thường xuyên du ngoạn lân cận đế đô, cho nên Ngân Lân Vệ cũng thường xuyên được điều động, ta thấy người không biết, cho nên mới suy đoán người là người bên ngoài.”

Nghe thế, Tô Bằng giật mình, hóa ra là trưởng công chúa của đế quốc võ lâm đã trở lại.

Hoàng đế võ lâm đời này, con nối dòng cũng không phải rất nhiều, chỉ có hai trai một gái, trong đó đứa con trai kia, bảy hoàng đế đã chết vì bạo bệnh, cho nên bây giờ chỉ có một trai một gái, trưởng công chúa trở về, với hoàng đế võ lâm mà nói, là một chuyện vui lớn.

Chỉ là mười năm này, trưởng công chúa đi nơi nào, ngược lại là một bí ẩn.

“Không phải bỏ trốn cùng người khác chứ? Bây giờ có con rồi, nên trở về?”

Trong lòng Tô Bằng hơi có suy đoán ác ý, có điều trưởng công chúa như thế nào, cũng không ảnh hưởng gì đến Tô Bằng, Tô Bằng bỏ qua một bên không quan tâm, hần từ cửa nam vào đế đô, đi tìm Linh Mị Nhi.

Tô Bằng ở đế đô, không có nhân mạch và thuộc hạ, có điều năm đó bản thân Tô Bằng đi lại giang hồ cũng đã quen, chỉ là vấn đề tin tức, cũng không làm khó được hần.

Đầu tiên hần đi đến phố Phong Nguyệt nổi danh của đế đô trước, Tô Bằng ở nơi này trực tiếp đi tìm thanh lâu lớn nhất trên đường Phong Nguyệt.

Thanh lâu này, tên là Hoa Mãn Lâu, thật sự là trăm hoa đua nở, ba tầng lầu, đằng sau còn có hậu hoa viên, nơi giá đất đắt đỏ trên phố Phong Nguyệt này, cũng có thể nói là bố cục xa hoa phung phí rất nhiều.

Sau khi Tô Bằng đi vào Hoa Mãn Lâu, tiện tay ném cho Quy Công ba lượng hoàng kim, xem như khen thưởng.

Người bình thường tới nơi này, cho dù phú hào nhà giàu có, khen thưởng Quy Công cũng chỉ có mười hai mươi tám lượng bạc, Tô Bằng tiện tay ném ra tiền, cũng đủ để gọi ba năm cô nương xinh đẹp, Quy Công vui mừng đã không biết Đông Nam Tây Bắc là gì, luôn mồm nói.

“Cám ơn gia khen thưởng!”

Một bên rồi rít lên tinh thần, hầu hạ Tô Bằng.

“Gọi ma ma cực kỳ có kinh nghiệm, tin tức nhanh nhạy nhất của các người ra đây, ta có việc cần hỏi.”

Tô Bằng nói với Quy Công.

Quy Công một bên cúi đầu khom lưng nhận lời, một bên trong lòng thâm nghĩ.

” Vị gia này tới đây không hỏi cô nương hồng bài đứng đầu, mà lại hỏi tú bà hồng bài lớn nhất. Thật là quái lạ... Chẳng lẽ vị gia này thích phụ nữ lớn tuổi một chút?”

Mang theo những tâm tư loạn thất bát tao này, Quy Công gọi tới tú bà nổi tiếng nhất.

Thanh lâu trong thế giới Tử Vong Luân Hồi so với trong thế giới của Tô Bằng có chút khác biệt, thanh lâu ở đây nữ tử thanh lâu không phải ở tầng dưới chót không nói, không những trung tầng trở lên mà còn không bị khống chế ở thanh lâu, càng giống như là một công việc tự do, người chịu trách nhiệm quản lý các nàng, là một người được gọi là tú bà.

Những tú bà này, giống như là người đại diện cho mấy nữ tử thanh lâu, mà còn thanh lâu, giống như là công ty nghệ sĩ, mỗi tú bà đều quản lý một hoặc là mấy ” Con gái”, sau đó nhận lời mời từ các thanh lâu, sau đó cùng với thanh lâu chia tiền, rồi lại phân chia tiền bạc theo các loại tỉ lệ với ” Con gái” của mình.

Loại hình thức này rất giống nghệ sĩ trong thế giới của Tô Bằng, trên thực tế trong số những nữ tử thanh lâu, cũng có không ít nữ tử “cấp Sao kim” sắc nghệ song tuyệt, các nàng thường xuyên diễn nghệ ở các thanh lâu, nhưng không thuộc về bất kỳ một thanh lâu nào, cũng không dừng lại lâu, ở trong một thanh lâu chỉ dừng lại trong thời gian ngắn, trước khi mọi người chán ghét các nàng thì lại rời đi đến nơi khác.

Linh Mị Nhi chính là đại biểu cho loại nữ tử có đẳng cấp cao nhất này, đương nhiên trên thực tế tình huống của Linh Mị Nhi càng phức tạp hơn một chút.

Tô Bằng lúc này tìm đến, chính là tú bà nổi nhất ở chỗ này, loại tú bà này dưới tay nhất định là có nữ tử thanh lâu cấp sao kim, những tú bà này phải liên lạc đến thanh lâu khắp thiên hạ, còn nữa cũng không thể chọc tức với các thanh lâu lớn khác không thể để cho các nữ tử đụng sấn với nhau, hơn nữa còn phải nghĩ đến vấn đề an toàn, cho nên tin tức của bọn họ hết sức linh thông.

Trên thực tế, những tú bà này cũng có một mạng lưới quan hệ lớn, cũng là mạng lưới tình báo, rất nhiều tin tức, chính là từ nơi này truyền lại ra ngoài.

Tô Bằng chờ đợi không bao lâu, Quy Công đã mang đến loại tú bà này.

” Ha ha ha, vị thiếu hiệp kia rất có tinh thần, thoát nhìn chính là thiếu niên anh hùng, không biết tìm thiếp thân có chuyện gì sao?”

Một thanh âm chưa nói đã cười, nói với Tô Bằng.

Chủ nhân của thanh âm kia là một nữ nhân mặc trang phục màu đỏ, bộ dáng hơn 40 tuổi, thoát nhìn xem ra rất là khiến người ta thuận mắt, lúc trẻ tuổi hẳn là mỹ nữ.

Tô Bằng khẽ mỉm cười, tú bà này nhìn mình giống như là thiếu hiệp, dựa theo thân phận của thiếu hiệp giang hồ tới nịnh nọt một chút, chẳng qua là thân phận của Tô Bằng đã sớm vượt qua cấp độ này, lời của đối phương đối với Tô Bằng không có tác dụng gì cả.

” Thiếu hiệp, ngươi là muốn gặp Thi Thi sao? Trên thực tế rất đơn giản, chỉ cần ngươi giao ra mười lượng hoàng kim, là sẽ đến được tụ hội tư nhân của Thi Thi, nếu như là ra giá gấp mười lần, với khí chất và tướng mạo của thiếu hiệp có lẽ có thể cùng với Thi Thi...”

” Hiểu lắm, ta muốn hỏi thăm một tin tức với ma ma... Ma ma có biết, tiểu thư Linh Mị Nhi khi nào thì đến đế đô không?”

Tú bà vừa nghe, vẻ mặt trì trệ, sắc mặt biến hóa nói.

” Ngươi không phải là tới mời Thi Thi sao? Còn có làm sao ngươi biết tiểu thư Linh Mị Nhi đi tới chỗ này của ta? Ngươi muốn gặp tiểu thư Linh Mị

Nhi, thì không chỉ là cái giá này, tối thiểu phải là...”

Tô Bằng lắc đầu, hắn chẳng muốn giải thích, trực tiếp lấy ra kim phiếu một trăm lượng, nói...

Chương 948: Nhầm lẫn (1)

“Ở đây có một trăm lượng hoàng kim, người dẫn ta đi gặp Linh Mị Nhi, chỗ này sẽ là của người.”

Nghe xong lời của Tô Bằng, lại nhìn kim phiếu trong tay Tô Bằng, tú bà kia nuốt nước bọt liên hồi.

Dưới tay nàng là cô nương nổi tiếng nhất, nàng cũng Linh Mị Nhi định ra một giá tiền, chính là một trăm lượng hoàng kim mới có thể thật sự làm chút gì đó, chỉ là Thi Thi dù sao cũng không phải Linh Mị Nhi, trên thực tế nam nhân bằng lòng tiêu tốn năm sau mười lượng hoàng kim cho Thi Thi, cũng không nhiều lắm.

Bây giờ trước mắt ‘giang hồ thiếu hiệp’ này, thoáng cái đưa ra một trăm lượng hoàng kim, mục đích chỉ là để gặp mặt Linh Mị Nhi một lần, thậm chí không cần Thi Thi thị tẩm, tú bà này không khỏi có chút động lòng.

Suy nghĩ trong chốc lát, tú bà quyết định.

“Đi theo ta.”

Tú bà nói với Tô Bằng, nói xong xoay người dẫn đường phía trước.

Tô Bằng có hơi bất ngờ, tú bà dẫn Tô Bằng đi lên lầu ba của Hoa Mãn Lâu, chẳng lẽ quả thật trùng hợp như vậy, Linh Mị Nhi đến đế đô, lại ở trong Hoa Mãn Lâu này sao?

Nghĩ tới đây, Tô Bằng quan sát nơi này, mặc dù có xa hoa, nhưng lại khá thô tục, với loại người như Linh Mị Nhi mà nói, hơi có chút mất thân phận rồi.

Có điều thấy bộ dạng tràn đầy tự tin của tú bà như vậy, dường như không giống như giả vờ, lắc đầu, Tô Bằng thầm nghĩ lúc gặp Linh Mị Nhi một lần

nữa phải phê bình sự phá cách của nàng một chút, có điều ý nghĩ này cũng chỉ thoáng qua tức thì, Tô Bằng tiếp tục cùng tú bà, đi lên lầu.

Tô Bằng nhanh chóng đi theo tú bà lên trên lầu ba, hai người đến trước cửa phòng lớn, tú bà đẩy cửa ra đi vào, Tô Bằng đi vào theo, phát hiện bố trí nơi này có chút giống khuê phòng nữ nhi chưa lấy chồng, rất là rộng rãi.

“Linh Mị Nhi ở nơi này?”

Nhìn gian phòng này, Tô Bằng nhíu mày hỏi.

“Linh Mị Nhi đương nhiên không có ở chỗ này, nơi này là phòng của Thi Thi nhà ta, có điều người muốn gặp Linh Mị Nhi, thì đợi ở đây. Linh Mị Nhi gần đây mỗi ngày vào lúc này, đều sẽ đến đây.”

Tú bà nói với Tô Bằng, nói xong lại dẫn Tô Bằng đi thêm một đoạn, ở trong phòng ngủ, tú bà ấn hai cái trên tường, Tô Bằng nghe răng rắc một tiếng, một cửa hầm hiện ở trước mặt Tô Bằng.

“Đây là...”

Tô Bằng nhìn đường ngầm này, hỏi tú bà.

“Đừng nhiều lời, muốn gặp Linh Mị Nhi, thì đi theo ta.”

Tú bà nói xong, đẩy cửa hầm, bước vào trong trước.

Tô Bằng do dự một chút. Thầm nghĩ Hoa Mãn Lâu này chẳng lẽ là sản nghiệp của Linh Mị Nhi? Mở một thanh lâu như vậy, thực tế là một tổ chức khác, mà bây giờ nàng đang ẩn mình dưới tổ chức bí mật phương nào?

Nghĩ tới đây, Tô Bằng mới có chút do dự, đi theo tú bà vào trong cửa ngầm này.

Chỉ là sau khi Tô Bằng đi vào trong cửa ngầm, phát hiện nơi đây cũng không phải là đường hầm gì, chỉ là một gian phòng mà thôi. Gian phòng này rất nhỏ, đại khái chỉ có bảy mét vuông, có một giường lớn, một cái ghế, còn có nước và đồ ăn, những thứ khác thì đều không có.

Bên cạnh cái ghế, có một ống nghe bằng đồng, ống nghe bằng đồng này là một loại loa nhỏ. Phía sau nối với ống đồng, dường như là thứ để nghe lén.

“Quả nhiên là cơ quan tình báo.”

Tô Bằng thấy, trong lòng cảm thấy đã hiểu phần nào.

Tú bà kia lúc này nói với Tô Bằng.

“Linh Mị Nhi không tiện trực tiếp gặp mặt, xin thiếu hiệp chờ ở đây một lát, Linh Mị Nhi sẽ nhanh chóng tới đây thôi.”

Tô Bằng nghe vậy nhú mảy, thầm nghĩ Linh Mị Nhi tại sao không tiện gặp mặt, lại tìm một thuộc hạ như vậy. Chỉ vì có một trăm lượng hoàng kim đã bán chủ nhân của mình đi mất rồi.

Có điều vậy dù sao cũng là vấn đề riêng trong tổ chức của Linh Mị Nhi, Tô Bằng mặc dù cảm thấy không thoải mái, nhưng cũng không nói gì với tú bà.

Tú bà đóng cửa hầm lại, sau đó không bao lâu, trong ống nghe bằng đồng chợt vang lên tiếng mở cửa, đồng thời, tiếng cười nữ nhân, và âm thanh không nghe rõ là nam hay nữ, truyền vào từ bên cửa.

Tô Bằng nghe thấy âm thanh này, đầu tiên ngạc nhiên, thính giác hấn nhay cảm, lập tức nghe ra âm sắc của hai âm thanh đều có chút khác biệt so với thanh âm của Linh Mị Nhi trong trí nhớ.

Có điều bởi vì công pháp Linh Mị Nhi tu luyện, Tô Bằng cũng không chắc chắn lắm, lần trước mình nghe thấy tiếng của Linh Mị Nhi, có phải là giọng gốc của Linh Mị Nhi hay không, cho nên bây giờ cũng không khẳng định hai người đến kia có phải là Linh Mị Nhi không.

Sau đó, Tô Bằng nghe thấy tiếng đóng cửa, sau đó liền biến thành tiếng quần áo sột soạt, dường như hai người đang vuốt ve đối phương.

Tô Bằng nhú chặt mảy.

Qua một hồi lâu, tiếng thở dốc của nữ nhân kia mới dừng lại.

“Đừng như vậy... Ít nhất đừng ở đây.”

Thanh âm nữ tử vang lên.

Tô Bằng nghe ngóng, âm thanh này kém xa âm thanh của Linh Mị Nhi, có lẽ không phải là thanh âm của Linh Mị Nhi.

“Được thôi.”

Một âm thanh khác vang lên, âm thanh này có phần trung tính, có chút giống như là nữ nhân phát ra âm thanh nam nhân, Tô Bằng trong lúc nhất thời cũng không cách nào phán đoán được giới tính của người kia.

Chương 949: Nhầm lẫn (2)

Tô Bằng nghe thấy tiếng bước chân, hai người dường như đi tới phòng ngủ, sau đó Tô Bằng nghe thấy âm thanh hôn môi, tiếng rên rỉ và thở dốc của nữ nhân kia lại càng mê người.

Tô Bằng nghe thấy âm thanh này, trong lòng có chút bức mình.

Mà tú bà ở bên cạnh Tô Bằng thì lại nghiêng tai lắng nghe, sau đó cười một tiếng, nhẹ giọng nói với Tô Bằng.

“Cũng gần rồi, bọn họ không chú ý đến nơi đây, thiếu hiệp có thể nhìn được rồi.”

Nói xong, tú bà lặng lẽ rút xuống một tấm vách ngăn, để Tô Bằng có thể thấy được một chút tình huống trong phòng.

Tô Bằng tỉnh tỉnh nhẩn nại liếc mắt vào trong phòng, chỉ thấy ở trong phòng, một cô gái rất đẹp đang thở gấp, một người mặc quần áo nam nhân đưa lưng về phía Tô Bằng đang kịch liệt hôn lấy cô gái kia, cô gái đang quay mặt về phía Tô Bằng xiêm y đã không chỉnh tề, có thể nhìn thấy đồ lót của nàng.

” Thiếu hiệp, người mặc quần áo nam nhân chính là Linh Mị Nhi, nàng thường xuyên cải trang tới đây, rất yêu thích Thi Thi nhà ta, thiếu hiệp đúng

là có nhãn phúc, nhìn thấy được cảnh Linh Mị Nhi cùng với Thi Thi nhà ta bên nhau.”

Tú bà pử bên cạnh Tô Bằng thấp giọng ha ha, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy tuy rằng mặt không biểu tình, nhưng trong lòng đã có chút tức giận.

Linh Mị Nhi dù nói thế nào đã thổ lộ nguyện ý trở thành nữ nhân của mình, nhưng mà lúc này không ngờ nàng lại... đang chơi gái!

Tuy rằng Tô Bằng đến từ hiện đại, trên thực tế các loại giới tính đều đã nhìn thấy cũng không có lạ lùng gì, nhưng mà nữ nhân của mình đội nón xanh (cắm sừng) cho mình. Hơn nữa còn là đội nón xanh với một nữ nhân khác, điều này làm cho Tô Bằng cảm giác có chút cổ quái.

Nhất là Linh Mị Nhi trong mắt Tô Bằng không phải là một cô dục vọng thân thể rất mãnh liệt, nhưng bây giờ thế nhưng lại đang chơi gái, khiến Tô Bằng sinh ra một loại cảm giác rằng đối phương trong ngoài không đồng nhất, nhất là nghề nghiệp mặt ngoài của bản thân Linh Mị Nhi chính là nữ tử phong trần, thế nhưng lại đi chơi gái với nữ tử thanh lâu, khiến người ta có cảm giác có chút khác thường.

Tú bà không có cảm giác được cảm xúc của Tô Bằng, còn đang bên cạnh Tô Bằng nói.

”Thật ra thì Linh Mị Nhi cùng Thi Thi nhà ta, là bạn thân lâu năm, chỉ cần Thi Thi nhà ta trở lại đế đô, Linh Mị Nhi sẽ đến thăm nàng, thiếu hiệp nếu cảm thấy hứng thú lần sau còn có thể lại đến!”

”Đủ rồi!”

Tô Bằng nghe vậy lập tức quát một tiếng, hấn rút cuộc cũng kiềm nén không được cơn tức trong lòng mình, đứng lên đi đến cửa ngâm nơi đó, trực tiếp một cước đá vào trên vách tường căn phòng bí mật này.

”Oành!”

Một tiếng động lớn vang lên, Tô Bằng đã tu hành đến cảnh giới Cửu Dương hợp nhất. Một cước này mang theo cương khí dương viêm màu trắng ngà, trực tiếp đập bay nửa vách tường.

Tô Bằng mang theo sự tức giận đi tới.

Chỉ thấy trong phòng một một nữ nhân rất đẹp quần áo không chỉnh tề, y phục trên người nàng đã bị cởi bỏ một nửa, trên thân chỉ lộ ra áo lót, còn rớt một bên, từ trong đồ lót lộ ra bộ ngực trắng bóng có vẻ rất là đầy đặn. Lúc này một cánh tay không lớn đang thăm dò vào trong đồ lót của nàng, bộ ngực kia bị vuốt ve thành một hình dáng mê người, lộ ra một chút đỏ bừng ở bên ngoài.

Phía dưới làn váy của nàng, cũng bị nới ra, tay phải của Linh Mị Nhi giả nam kia thăm dò vào phía trong, lộ ra cặp chân dài trắng đến chói mắt. Tay của Linh Mị Nhi giả nam kia đã dò xét vào đến chỗ thần bí, mơ hồ ẩn ẩn lộ một chút rừng rậm màu đen, Tô Bằng dường như thấy được nơi phía trong bắp đùi của nàng có một chút nước đọng sáng lóng lánh.

Thấy một màn tươi đẹp như này, Tô Bằng đầu tiên là hít sâu một hơi. Nhưng mà ngay khi Tô Bằng muốn lớn tiếng chất vấn Linh Mị Nhi, nữ nhân mặc quần áo nam nhân kia đột nhiên xoay đầu lại.

Tô Bằng cùng nàng bốn mắt nhìn nhau... Sau đó Tô Bằng ngậm ngẫn cả người.

Trên thực tế, vào giờ khắc này mọi người trong cả gian phòng này đều ngậm ngẫn cả người.

Chỉ thấy nữ tử quay đầu lại kia, là một người điển hình có mỹ cảm trung tính.

Người như vậy ở hiện đại, nếu nàng là nữ nhân, như vậy cũng sẽ bị người khác khen ngợi tinh thần diện mạo, cũng mê đảo một đám tiểu nữ sinh, nếu hấn là nam nhân sẽ bị gọi là giả gái, sau đó để một đám gia súc huyết mạch sôi sục.

Ở trước mặt Tô Bằng, chính là một người có mỹ cảm trung tính như vậy, hơn nữa đẳng cấp rất cao, lúc này hấn hoá trang khiến cho người ta có một loại cảm giác như giả gái, nhưng mà có thể nói là cực phẩm giả gái.

Tô Bằng cũng không thấy hầu kết ở cổ họng của nàng, hơn nữa tuy rằng có thể dùng buộc ngực, trước ngực vẫn là nhô lên một khối, cho nên khiến người ta kết luận nàng là giới tính nữ.

Nhưng mà mỹ nữ nam trang như vậy cũng không phải là nguyên nhân chủ yếu khiến Tô Bằng sững sốt, chủ yếu là vì mỹ nữ nam trang tuy rằng rất đẹp, tràn ngập mỹ cảm trung tính, nhưng lại căn bản không phải là Linh Mị Nhi.

Ở đây tất cả mọi người đều sững sốt một hồi, cuối cùng vẫn là nữ tử thanh lâu tên gọi là Thi Thi kia phát hiện mình vẫn còn đang trần truồng, hét lên một tiếng mới đánh vỡ sự trầm mặc.

” Ngươi là ai? Tại sao lại ở chỗ này?”

Mỹ nữ trung tính giả nam kia nhìn Tô Bằng, hỏi Tô Bằng.

” Ai nha công tử của ta, ngươi thế nhưng lại hại chết ta rồi! Ngươi đến tột cùng muốn làm gì? Linh Mị Nhi cũng không phải là người có thể cường đoạt!”

Tú bà ở bên trong vách ngăn cũng vội đuổi đến, nói với Tô Bằng.

” Linh Mị Nhi? Nàng là Linh Mị Nhi? Có đúng không vậy?”

Tô Bằng nhìn mỹ nữ này, quát lên với tú bà.

“Thì đúng là Linh Muội Nhi, Linh Muội Nhi là con gái của hộ quốc công đế đô, ngươi thế nhưng lại không biết sao? Người người tìm không phải là nàng sao?”

Tú bà cũng là sững sốt, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng lập tức một trận nhức đầu, biết lúc này có thể là nhầm lẫn rồi.

Trong lúc này mỹ nữ nam trang cũng đã thấy rõ vách ngăn, chỉ thấy trên mặt nàng hiện lên một tia ửng hồng, nhưng lại là phần nộ tức giận, nàng quát mắng một tiếng với Tô Bằng nói.

” Xấu xa tiểu nhân!”

Nói xong, mỹ nữ nam trang này thân thể đột nhiên nhảy lên, đánh tới Tô Bằng!

Chương 950: Ngẫu nhiên gặp

Mỹ nữ nam trang đánh về phía Tô Bằng, thực lực của nàng không tính là cao siêu, chỉ có thể coi là hảo thủ bình thường, ở trước mặt Tô Bằng hoàn toàn không đủ nhìn.

Có điều Tô Bằng không hề muốn thương tổn nàng, vì vậy chỉ dùng thủ đoạn xảo diệu, đưa tay hất đối phương, sau đó dùng xảo kinh, kéo mỹ nữ nam trang về.

Mỹ nữ nam trang mặc dù có công phu trong người, nhưng không tinh thâm, ở dưới nội lực của Tô Bằng không có chút lực phản kháng nào, bị kéo về chỗ đứng, nhưng không bị thương.

Chờ sau khi mỹ nữ nam trang đứng lại, Tô Bằng chấp chấp tay nói với nàng.

“Chỉ là hiểu lầm, mong rộng lượng, ta còn có việc, đi trước một bước”.

Nói xong thân thể Tô Bằng đột nhiên động, nội lực Cửu Dương độn nát cửa sổ, nhảy ra ngoài.

Mỹ nữ nam trang giận đến mức cắn chặt răng, nàng đi tới trước cửa sổ bị nát, phía dưới đã không thấy Tô Bằng.

Mỹ nữ nam trang oán hận nhìn thoáng qua cửa sổ, nhưng cũng biết tìm không thấy đối phương.

Nàng xoay đầu lại, nhìn về phía tú bà này.

“Linh muội nhi, nghe ta giải thích...”

Tú bà nhìn biểu lộ hung ác của mỹ nữ nam trang, run rẩy nói.

“Chỗ này cũng không còn chốn của các ngươi nữa, chờ đóng cửa đi!”

Mỹ nữ nam trang lạnh lùng nói, nói xong hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Trong khuê phòng, chỉ còn lại có Thi Thi còn đang nức nở cùng tú bà ngo ngác sững sờ kia.

...

Tô Bằng sau khi bay ra cửa sổ, rất nhanh rời khỏi nơi này.

Lúc đi đến cuối phố, Tô Bằng mới chậm cước bộ, mặc dù hần kinh nghiệm lịch lãm, lần này vẫn cảm giác trên mặt có chút nóng lên.

Tô Bằng vốn đã nghe nói qua một số tin đồn, nói là có mấy chỗ trong thanh lâu sắp đặt tường kếp, có thể giấu người, còn có thể nhìn trộm trong phòng.

Có điều tường kếp như vậy phần lớn cũng không phải cố ý để dò hỏi tin tức, trong truyền thuyết, loại tường kếp này, giấu phần lớn là tú bà, tú bà đại đa số đều là hồng cô nương năm đó, kinh nghiệm phong phú, nấp trong tường kếp nhìn trộm những người tầm hoan thanh lâu kia, cũng không phải chỗ kia của các nàng dục vọng quá mạnh mẽ, mà là quan sát cô nương dưới tay tiếp người ra sao, thậm chí là xem công phu trên giường. Sau đó tìm ra chỗ thiếu, để các cô nương càng có thể tâm lý chiều khách hơn.

Ở thế giới trò chơi luân hồi tử vong, nữ tử thanh lâu lại nói tiếp, quả thật là một môn kỹ thuật, cần không ngừng mài dũa tài nghệ, những tú bà nhìn trộm kia, đều là nhân vật huấn luyện viên đảm đương kỹ thuật.

Nhưng Tô Bằng là tình cờ nghe được mấy tin đồn này, hần hiểu về thanh lâu không nhiều lắm, lại thêm quan niệm vào trước là chủ, mới ngộ nhận phòng tường kếp kia là nghe trộm tin tức.

Trên thực tế, nếu có tin tức có giá trị, tú bà sẽ không để ý tạm thời buôn lậu tin tức khách nhân, nói như vậy tường kếp kia là thiết bị dò hỏi tin tức cũng chẳng sai.

Lần này, Tô Bằng liền vì đủ loại hiểu lầm, mà bị bêu xấu như vậy.

“Đây coi như trong rủi có may, không ngờ gặp chuyện như vậy, đối phương lại cũng tên Linh Mị Nhi, mặc dù không phải một chữ, nhưng là một âm”.

Tô Bằng bất đắc dĩ cười khổ.

“Cũng may tướng mạo vóc người của hai nữ nhân kia cũng không tệ, coi như là điều hoà đi”.

Tô Bằng tự mình an ủi mình.

Lắc đầu, Tô Bằng tiếp tục đi ra ngoài.

Ngay khi Tô Bằng muốn đi ra phố Phong Nguyệt, chợt thấy một thân ảnh hết sức quen thuộc, đứng ở đầu phố.

Tô Bằng thấy thân ảnh mặc váy vàng nhạt kia, trong lòng lập tức vừa động.

Chỉ thấy người đứng ở đầu phố, không phải là ai khác, chính là Lăng Tiêu Vũ từ sau khi từ biệt ở quận Giang Ninh cũng chưa từng gặp lại!

Trong lòng Tô Bằng vui vẻ, hần đi tới, nói với Lăng Tiêu Vũ.

“Tiêu Vũ, ngươi tại sao lại ở chỗ này?”

Lăng Tiêu Vũ nghe lời của Tô Bằng, thân thể chấn động, nàng quay đầu, thấy là Tô Bằng, lập tức kinh hãi.

“Tô đại ca! Sao ngươi ở đây?”

“Ngươi cũng vậy, sao ở đây?”

Tô Bằng mỉm cười, hỏi Lăng Tiêu Vũ.

“Ta đang tìm người...”

Lăng Tiêu Vũ nói, nói tới đây, trong giây lát nàng tựa hồ nhớ ra cái gì đó, nàng nhìn phó Phong Nguyệt sau lưng Tô Bằng, nói.

“Tô đại ca... Người từ phương hướng này, chẳng lẽ là mới từ con đường này ra ngoài?”

Tô Bằng nhìn sau lưng, lập tức hiểu ý Lăng Tiêu Vũ, hần nói.

“Là vừa từ nơi này ra ngoài”.

“Ồ”.

Lăng Tiêu Vũ nghe xong, rõ ràng tâm tình trầm thấp hơn, tựa hồ trở nên có hơi không cao hứng.

“Có điều không phải mục đích như nam nhân bình thường đến nơi đây, ta là tới tìm người”.

Tô Bằng nói với Lăng Tiêu Vũ.

“Tìm người? Ai vậy?”

Lăng Tiêu Vũ nghe vậy, tâm tình tốt hơn một chút, hỏi Tô Bằng.

“Linh Mị Nhi.”

Tô Bằng cũng chẳng giấu diếm, nói với Lăng Tiêu Vũ tên người mình muốn tìm.

“Cái gì? Người biết Linh muội nhi?”

Lăng Tiêu Vũ nghe vậy, bộ dạng rất kinh ngạc, nói với Tô Bằng, chỉ nghe nàng nói.

“Ta cũng tìm Linh muội nhi”.

“Người nào?”

Tô Bằng bị bêu xấu làm sợ, nói với Lăng Tiêu Vũ.

“Con gái Hộ quốc công, người không phải biết nàng sao?”

Lăng Tiêu Vũ kỳ quái hỏi.

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi nhúc nhích, hẳn biết Lăng Tiêu Vũ nói tới ai rồi.

Giải thích với Lăng Tiêu Vũ một chút, Linh Mị Nhi mình tìm lần này không phải Linh muội nhi kia, Lăng Tiêu Vũ mới hiểu được, hai người nói không phải một người.

Chỉ có điều sau khi Lăng Tiêu Vũ nghe xong giải thích của Tô Bằng, tâm tình trở nên sa sút.

“Nam nhân đều là như thế này sao? Tô ca ca là như thế này, hộ quốc công thúc thúc cũng là như thế này... Linh Mị Nhi kia, quả thật mê người vậy sao?”

Lăng Tiêu Vũ khẽ lên tiếng.

Thanh âm nàng mặc dù rất thấp, nhưng Tô Bằng lại nghe rất rõ, hẳn hỏi Lăng Tiêu Vũ.

“Hộ quốc công? Là ai? Hẳn cũng gặp Linh Mị Nhi?”

Lăng Tiêu Vũ mặc dù có chút không vui, nhưng cơ bản vẫn trả lời.

“Hộ quốc công chính là Xương Bình Hầu Từ Diễm lúc trước, bởi vì có công bình định phản, năm nay mới được gia phong Hộ quốc công... Linh Mị Nhi mà người nói, bây giờ đang ở trong phủ hãn, còn cả Linh Muội Nhi ta nói, là con gái hãn, cùng người người tìm là trùng tên thôi”.

“Ồ trong phủ Hộ quốc công Từ Diễm?”

Tô Bằng nghe vậy, trong lòng vui vẻ.

Nửa năm trước lúc Tô Bằng cáo biệt Linh Mị Nhi, chợt nghe nàng nói đề đô có nhân vật trọng yếu muốn mời nàng tới, Tô Bằng biết thân phận chân thật trên thực tế của Linh Mị Nhi, mà hộ quốc công Từ Diễm này, nếu có thể bình định phản loạn, tất nhiên cũng là một nhân vật anh hùng, người như vậy đều rất hiện thực, tất sẽ không lấy một vạn lượng hoàng kim đi làm chuyện không ý nghĩa, cho nên hộ quốc công kia, nhất định là mời Linh Mị Nhi, tới cùng người bàn chuyện của tổ chức Linh Mị Nhi.

Một khi đã như vậy, Tô Bằng cũng không do dự nữa, liền hỏi Lăng Tiêu Vũ vị trí phủ Hộ quốc công.

Chỉ là thấy Lăng Tiêu Vũ vẻ mặt mất hứng, Tô Bằng nghĩ nàng có thể là hiểu lầm, mà thân phận chân thật của Linh Mị Nhi cũng không phải là chuyện bí mật gì, cho nên Tô Bằng giải thích với Lăng Tiêu Vũ.

“Hóa ra là như vậy!”

Lăng Tiêu Vũ nghe Tô Bằng kể ngọn nguồn, biểu lộ trên mặt lúc này mới chuyển đổi, nàng kéo ống tay áo Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

” Một khi đã như vậy, Tô đại ca ta dẫn người đi phủ Hộ quốc công, không nên chậm trễ chuyện của người!”

Nói xong, Lăng Tiêu Vũ kéo Tô Bằng, liền đi tới một phương hướng...

Chương 951: Hộ quốc công

Tô Bằng cùng Lăng Tiêu Vũ cùng nhau đi đến phủ hộ quốc công, trên đường đi Tô Bằng cùng Lăng Tiêu Vũ vừa đi vừa nói, chia nhau kể ra kinh nghiệm trong khoảng thời gian này.

Lăng Tiêu Vũ từ sau khi chia tay với Tô Bằng, thì trở về Trung Châu, ở nơi này dưới sự bồi dưỡng của phụ thân Lăng Truy, tiến vào Lục Phiến Môn, bởi vì địa vị Lăng Truy ở trong Lục Phiến Môn, Lăng Tiêu Vũ thăng tiến rất nhanh, đã trở thành một chấp sự tổng bộ Trung Châu của Lục Phiến Môn.

Không nên xem thường nàng chỉ là chấp sự, trên thực tế vị trí này rất quan trọng, dựa theo chức tước hiện đại mà nói, Lăng Tiêu Vũ đại khái là cục

trưởng cục công an phân cục của một khu vực kinh thành, chấp sự này, ở Trung Châu chỉ có năm người.

Hôm nay, Lăng Tiêu Vũ có được ủy thác của hộ quốc công, đúng lúc ở đây gặp phải Tô Bằng.

” Hóa ra người cùng con gái của hộ quốc công kia, là bạn thanh mai trúc mã sao?”

Tô Bằng nghe Lăng Tiêu Vũ nói thế, bèn hỏi.

Lăng Tiêu Vũ gật đầu, nói với Tô Bằng.

” Đúng vậy, phụ thân ta bởi vì quan hệ chức vị, có chút qua lại với hộ quốc công, xem như cấp dưới của hộ quốc công, khi còn bé ta thường xuyên theo phụ thân đến phủ hộ quốc công, lúc đó hấn vẫn là hầu gia, Linh muội tuổi tác tương đồng với ta, cho nên chúng ta rất gần gũi... Chỉ là Linh muội về sau tính tình trở nên có chút quái quái...”

“Ồ? Kỳ quái thế nào?”

Tô Bằng thuận miệng hỏi, Lăng Tiêu Vũ đột nhiên đỏ mặt, sau đó nói.

” Không nói cái này, nói thử tình hình của người đi, Tô đại ca, người thật là lợi hại, ta ở Trung Châu cũng nghe được công tích vĩ đại của người trên giang hồ, chẳng những trong võ lâm có danh tiếng rất lớn, còn đã trở thành chủ nhân Lương Châu cùng Dự Châu, thật là lợi hại, phụ thân của ta cũng vô cùng thưởng thức công lao sự nghiệp của người.”

” Cơ duyên xảo hợp mà thôi.”

Tô Bằng nghe vậy mỉm cười, hấn đi trên con đường tranh đoạt này chẳng qua là trùng hợp, có điều bây giờ nghe Lăng Tiêu Vũ dùng giọng điệu sùng bái này nói chuyện với mình như vậy, Tô Bằng mặc dù không ham hư vinh, nhưng cảm giác vẫn rất sáng khoái.

” Đáng tiếc ta bây giờ có chức vụ trong người, không thể rời khỏi Trung Châu. Nếu không nhất định đi thăm lãnh địa của Tô đại ca một chuyến, xem thử nơi của Tô đại ca như thế nào.”

Lăng Tiêu Vũ nói với Tô Bằng.

“Được, nếu ngươi đến, ta nhất định đón chào ngươi.”

Tô Bằng nói với Lăng Tiêu Vũ.

Lăng Tiêu Vũ mỉm cười ngọt ngào, sau đó nàng a một tiếng, nói.

” Chúng ta đã đến phủ hộ quốc công rồi.”

Tô Bằng nhìn tòa nhà này, rất là xa hoa, cửa chính rộng bảy tám mét. Ngoài cửa có tám hộ vệ mặc giáp, hoành đao đứng gác, chia ra hai bên cửa, một tấm biển đỏ thẫm treo ở bên trên cửa chính, trên góc trái bảng hiệu có hai chữ nhũ vàng nhỏ, là hai chữ “ngự tứ”, bên dưới bốn chữ lớn, trên viết “Hộ quốc công phủ”. Dưới góc phải có một ấn vuông nhũ vàng, trên có bốn chữ cổ “Đại Vũ Đế ấn”.

Nhìn thấy con dấu kia, Tô Bằng chăm chú nhìn, đế quốc của đế quốc võ lâm chính là Đại Vũ, Đại Vũ Đế ấn là con dấu hoàng đế các triều dùng, Đại Vũ Đế dùng con dấu này, tức là chứng tỏ tăng thêm ân sủng với hộ quốc công.

Lăng Tiêu Vũ ngược lại không để ý nhiều, trực tiếp đi vào bên trong. Nhìn thấy Lăng Tiêu Vũ đi vào bên trong. Tám hộ vệ kia cũng không ngăn cản, Lăng Tiêu Vũ là khách quen nơi này, hộ quốc công đã sớm căn dặn nhìn thấy Lăng Tiêu Vũ không cần ngăn cản.

Có điều Tô Bằng thì lại khác, một gã hộ vệ cản Tô Bằng lại nói.

” Dừng bước, ngươi là người phương nào? Hãy báo tính danh đi!”

Tô Bằng nghe vậy, chân chờ một chút.

Lăng Tiêu Vũ mặc dù đối với nơi này quen thuộc, nhưng dù sao không phải là nhà của Lăng Tiêu Vũ, Lăng Tiêu Vũ cũng không có cách gì đưa người mình dẫn tới vào.

Tô Bằng võ công mặc dù cao, nhưng lần này hắn là đến tìm người, chứ không phải để đánh nhau, không thể xông vào.

Hắn bây giờ đang do dự, có nên báo tên thật không.

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng nói.

” Ta là Lương Châu Tô Bằng, cầu kiến hộ quốc công.”

” Lương Châu Tô Bằng? !”

Nghe thế Tô Bằng báo danh, hộ vệ kia rõ ràng hoảng hốt lắp bắp, hắn trên dưới đánh giá Tô Bằng một hồi lâu, mới nghiêm túc nói.

” Tô tiên sinh xin đợi ở đây, ta đi thông báo cho chủ nhân.”

Trong giọng nói của người này, so với vừa rồi, càng có thêm vài phần cung kính.

Tô Bằng gật đầu, hắn bây giờ trên giang hồ, cũng không phải hạng người vô danh, đã là cường hào một phương, hộ vệ này biết danh tiếng của mình, cũng là bình thường.

Hộ vệ vào trong bẩm báo, Lăng Tiêu Vũ ở bên cạnh Tô Bằng, Lăng Tiêu Vũ có chút sùng bái nói với Tô Bằng.

” Tô đại ca người thật là lợi hại, hộ quốc công thúc thúc ở đế đô cũng có uy danh rất cao, hộ vệ của hắn đều là những binh sĩ trải qua chiến tranh chính thức, bình thường cũng mất cao hơn đầu, không ngờ lại cung kính với Tô ca ca như vậy.”

Tô Bằng khẽ mỉm cười, những thứ tôn kính cùng với vinh dự này, cho tới bây giờ cũng không phải là từ không mà có, thực lực của Tô Bằng cũng rất xứng đôi với chiến tích, đối phương tất nhiên đối với hắn và những người khác bất đồng, đối phương là binh sĩ trên chiến trường, càng có thể cảm nhận được Tô Bằng xây dựng công lao sự nghiệp cũng rất gian khổ không dễ dàng, cho nên cũng lại càng dễ lý giải được huy hoàng của Tô Bằng, càng thêm tôn trọng Tô Bằng.

Hai người ở cửa đợi một hồi, không bao lâu hộ vệ kia cùng với một tên quản sự đã trở về.

” Hộ quốc công mời Tô Tế Tửu đi đến chính sảnh, hộ quốc công đang thay áo quần, muốn đích thân gặp Tô Tế Tửu một lần.”

Quản sự kia cung kính nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, tuy rằng hắn chủ yếu là tới gặp Linh Mị Nhi, nhưng nếu đối phương đã chuẩn bị cấp bậc lễ nghĩa chu đáo như vậy, thậm chí hộ quốc công còn tự mình mặc chính trang, biểu hiện coi trọng mình như vậy, Tô Bằng cũng không ngại gặp đối phương một lần, dù sao Linh Mị Nhi vẫn ở trong phủ hộ quốc công, Tô Bằng trước tiên gặp chủ nhân nơi này, sau lại đi Linh Mị Nhi cũng không muộn.

Hai người Tô Bằng cùng với Lăng Tiêu Vũ theo quản sự đi đến trong trạch tử, phủ đi tới công rất lớn, bọn người Tô Bằng đi thật lâu mới đi đến chính sảnh.

Quản sự mang theo bọn người Tô Bằng đi vào nhà giữa, hắn để hai người Tô Bằng chờ một chút, sau đó mình tiến vào báo cáo hộ quốc công.

Tô Bằng ở cửa mới vừa đợi không bao lâu, đột nhiên nghe được một tiếng cười lớn sang sảng. Chỉ thấy trong chính sảnh một người nam tử khoảng năm mươi tuổi mặc trang phục quan viên màu vàng sáng, từ bên trong đi ra.

” Là Lương Châu Tô Tế Tửu sao? Ha ha ha ha... Ta ở Trung Châu cũng đã nghe qua đại danh của Tô Tế Tửu, không ngờ ngươi lại đến nơi này của ta làm khách, thật sự là khách quý lâm môn!”

Nam nhân bào phục màu vàng sáng từ trong chính sảnh đi ra.

Tô Bằng đánh giá người này một chút, người này khoảng năm mươi tuổi. Thân thể khôi ngô rắn chắc, tuy rằng thân ở địa vị cao nhưng làn da trên mặt hơi có vẻ phong sương, dung mạo rất là không tầm thường, có một loại cảm giác uy nghiêm của tướng quân, có chút khuyết điểm duy nhất chính là lông mày người này xéch lên quá, cho nên vẻ mặt thoạt nhìn có chút sắc bén, làm cho người ta cảm giác cao ngạo quá đáng.

Có điều lúc này, hắn mang trên mặt nụ cười đủ để cho Tô Bằng mặt mũi rồi.

Người này người mặc quan phục màu vàng sáng, đại võ lễ chế, ít nhất là chức quan nhị phẩm và tước vị hậu tước trở lên mới có thể mặc quan bào màu vàng sáng, hẳn lại ở chỗ này nghênh đón, cho nên đích thị là hộ quốc công không thể nghi ngờ.

Hộ quốc công Từ Diễm tuy rằng tướng mạo có chút cao ngạo, hôm nay đối mặt với Tô Bằng lại hết sức nhiệt tình, hẳn đi ra, giữ chặt cổ tay Tô Bằng, nói với hắn.

” Đến, đi vào trò chuyện nào.”

Tô Bằng mặt lộ vẻ mỉm cười, cùng với hộ quốc công Từ Diễm đi vào trong chính sảnh, Lăng Tiêu Vũ cũng đi vào.

Ba người tiến vào phòng khách, lần lượt ngồi xuống, hạ nhân dâng trà, sau khi mọi người uống hai ngụm, Từ Diễm mới tiến vào chủ đề, nói với Tô Bằng.

” Tô Tế Tửu ở Lương Châu không phải là sự vụ bề bộn nhiều việc sao? Lúc này thiên hạ đại loạn, các nơi đều cần phải có nhân vật cường thế mang lại hoà bình và sự ổn định cho đất nước, Tô Tế Tửu không ở Lương Châu chủ trì đại cục, sao lại tới đế đô vậy? Lần này tìm Từ mỗ ta là có chuyện gì sao?”

Tô Bằng nghe vậy, trả lời.

” Thật ra thì lần này là nguyên nhân khác. Đi ngang qua Trung Châu vừa vặn nghe nói một vị bằng hữu ở Trung Châu, liền để xem một chút, mới vừa rồi ta ở trên đường ngẫu nhiên gặp được Tiêu Vũ, biết được vị bằng hữu kia của ta đang ở trong phủ làm khách, liền đến phủ hộ quốc công đây làm phiền một chút.”

” Ô? Bằng hữu của ngươi ở quý phủ sao? Bằng hữu của ngươi là vị nào vậy?”

Từ Diễm nghe vậy, hỏi Tô Bằng.

” Linh Mị Nhi tiểu thư, có điều cũng không phải là lệnh ái.”

Tô Bằng nói với Từ Diễm.

Từ Diễm nghe vậy, trong mắt hiện lên một đạo tinh quang.

Có điều hần cũng không giấu diễm, gật đầu nói.

” Quả thật như thế, tiểu thư Linh Mị Nhi đang ở quý phủ làm khách, nàng bây giờ đang ở hậu trạch, Tô Tế Tửu muốn gặp nàng sao?”

” Làm phiền hộ quốc công rồi.”

Tô Bằng nói.

Từ Diễm khẽ gật đầu, nói.

” Ta muốn gặp tiểu thư Linh Mị Nhi một chút, liền liền cùng đi thôi.”

Tô Bằng gật đầu, hộ quốc công cũng đứng dậy, cùng với Tô Bằng và Lăng Tiêu Vũ cùng nhau đi đến hậu trạch.

Chương 952: Linh Mị Nhi gặp nguy hiểm!

Từ Diễm ngay cả ở trong nhà mình cũng có chút phô trương, hần còn có cả người hầu cận ở phía trước dẫn đường, Từ Diễm cùng với Tô Bằng và Lăng Tiêu Vũ đi cùng với nhau.

Hậu trạch của phủ Hộ quốc công phải đi qua một đại hoa viên, ngay khi mấy người Tô Bằng đi đến hoa viên, đột nhiên một mặt khác của hoa viên, một người giống như là quản gia đang vội vàng hấp tấp chạy đến bên này.

” Lớn mật! Đụng phải Vương gia, ngươi gánh tội được sao?”

Nhìn thấy người này lộn xộn như thế, hai người hầu cận dẫn đường ở phía trước Từ Diễm lớn tiếng quát với người nọ.

Người nọ lúc này mới nhìn rõ là hộ quốc công Từ Diễm, bị hù dọa đến vội vàng quỳ xuống đất.

Về mặt Từ Diễm có chút không vui, hấn cảm giác mình ở trước mặt Tô Bằng mất mặt mũi, hấn âm trầm nói với người kia.

” Người không phải là quân sự Lâm nhi sao? Vội vàng hấp tấp như vậy còn có bộ dáng gì nữa!”

” Quốc công gia tha tội!”

Người đang quỳ trên mặt đất kia cuống quýt giải thích nói.

” Tiểu nhân đang muốn đi tìm quốc công gia, hậu trạch có chuyện rồi!”

” Chuyện gì?”

Biểu lộ của Từ Diễm càng thêm không ngờ được, nói với người kia.

” Quốc công gia, công tử hấn dùng sức mạnh với tiểu thư Linh Mị Nhi, đang đánh nhau với hộ vệ của Linh Mị Nhi.”

Người này nói.

Lời nói còn chưa dứt, đã nghe từng tiếng “rầm” vang lên, tường vây hậu hoa viên bị người nào đó đánh vỡ, có người từ ngoài tường vây tiến vào....

Tô Bằng nhìn tường vây hoa viên bị đụng vỡ, chỉ thấy người từng gặp, người kia, chính là Lạc Tinh kiếm kiếm Lưu Tinh Lưu Tinh Tô Bằng từng gặp ở Nam Ninh.

Lưu Tinh đã tự nguyện bán mình làm nô cho Linh Mị Nhi, vẫn luôn đảm đương quân gia của Linh Mị Nhi, Linh Mị Nhi ở đâu, Lưu Tinh cũng theo tới chỗ đó.

Lúc này thấy Lạc Tinh kiếm Lưu Tinh, Tô Bằng đã biết Linh Mị Nhi ở chỗ này.

Lưu Tinh giờ khắc này làm vỡ tường vây hoa viên, là bị người truy kích, bản thân Lưu Tinh võ công không tồi, va chạm này chỉ làm cho khóe miệng hấn xuất hiện chút máu, cũng không chính thức tổn hại gân cốt, hấn lập tức xoay người đứng thẳng lên, nhưng mà ngoài tường vây đột nhiên bay vào

một người, trực tiếp trên không trung thi triển song chưởng, tấn công Lưu Tinh.

Lưu Tinh không có để ý máu tươi khoe miệng, tay hắn cầm bảo kiếm, trong nháy mắt đâm ra vài kiếm!

Bảo kiếm của Lưu Tinh, không nhìn thấy xuất kiếm như thế nào, chỉ có thể nhìn thấy từng đợt kiếm quang hiện lên trên không trung, giống như là bầu trời đầy sao, đâm vào bàn tay đối phương!

Chỉ là người từ không trung bay tới kia, có một đôi tay màu đỏ thẫm, còn có một loại cảm nhận bán trong suốt, bảo kiếm Lưu Tinh đâm vào trên bàn tay đối phương, không ngờ không cách nào phá vỡ phòng ngự của bàn tay đối phương, bị đối phương bức trở về.

Người kia, chẳng những bức lui Lưu Tinh, còn bỏ một chưởng trên không trung, lập tức Lưu Tinh hộc máu tươi, bị đánh bay lui ra xa.

” Hạ thủ lưu tinh!”

Người trên không trung kia muốn thừa thắng xông lên, ở trên mặt đất lại chẳng không bay lên, lúc tấn công Lưu Tinh, Tô Bằng liền hô một tiếng, trong lúc nói, thân hình Tô Bằng nhoáng lên, khoảng cách hơn năm mươi mét Tô Bằng trong nháy mắt đã lướt tới bên cạnh Lưu Tinh, bảo hộ Lưu Tinh ở đằng sau, song chưởng đánh ra.

Hai tay Tô Bằng, mang theo ngọn lửa màu trắng bạc, va chạm cùng với đôi tay giống như ngọn lửa đỏ thẫm kia.

” Cương khí? !! !”

Người kia, nhìn thấy ngọn lửa màu trắng bạc trong tay Tô Bằng, ngạc nhiên hô một tiếng, chỉ là lúc này hắn thu tay lại đã không còn kịp rồi, bèn cùng đối chưởng với Tô Bằng.

“Ầm!”

Không khí chung quanh đều giống như bị chưởng lực hai người làm cho bành trướng ra, sau khi vang lên một tiếng giống như tiếng nổ mạnh, người

vừa xông tới kia liền bị đánh bay ra ngoài.

Chỉ là người kia cũng không có trọng thương, hấn lộn vài vòng trên không trung, sau đó đáp xuống mặt đất.

Lúc này, Tô Bằng mới nhìn rõ, đối phương là một Phiên Tăng.

Phiên Tăng kia sau khi đáp xuống, hai tay đặt sau người, nếu sau lưng hấn có người, sẽ phát hiện hai tay của hấn đang không ngừng run rẩy.

Vừa rồi đối chưởng, thật ra là Tô Bằng cùng Phiên Tăng kia tỉ thí nội lực.

Tô Bằng cũng là có chút ít kinh ngạc, hấn cảm giác trên bàn tay có chút nóng rát, đây không phải công lực đối phương lợi hại, mà là trên tay đối phương có độc.

Nội lực Cửu Dương ở trên bàn tay vận hành một chút, cảm giác tê rần trên tay Tô Bằng dần biến mất.

Hấn không quan tâm Phiên Tăng kia ra sao, chỉ cúi đầu nhìn xem thử Lưu Tinh trên mặt đất, hỏi hấn.

” Ngươi không sao chứ?”

” Không cần lo cho ta! Linh Mị Nhi tiểu thư ở bên trong, nàng gặp nguy hiểm!”

Lưu Tinh nhận ra là Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, trong lòng chấn động, hấn cũng chẳng để ý Phiên Tăng này, thân hình nhoáng lên, hóa thành một vệt sáng, tung người xông thẳng vào hậu trạch phủ hộ quốc công!

Hộ quốc công Từ Diễm nhìn thấy thân pháp Tô Bằng, đầu tiên là vô thức khen ngợi.

“Võ công giỏi!”

Nhưng mà một giây sau hấn đã phản ứng lại, quát to một tiếng, nói.

” Không tốt! Lâm nhi gặp nguy hiểm!”

Phiên tăng kia cũng phản ứng lại, hắn cũng bắt chập hai tay đang run rẩy, Phiên Tăng thi triển thân pháp chạy tới hậu trạch.

Tô Bằng đi vào khu vực hậu trạch, chỉ nhảy lên trên không trung nhìn lướt qua, liền đã nhìn ra đâu là chỗ ở của Linh Mị Nhi.

Chỉ thấy trong một sân nhỏ ở hậu trạch, có nhiều gia đình đang ở đó, không ngừng hô gọi gì đó.

Tô Bằng cũng không chậm trễ, thân pháp vận khởi sau vài giây đồng hồ đã đi tới nơi có chuyện phát sinh.

” Tránh ra!”

Tô Bằng hét lớn một tiếng, cũng chẳng đi vào cửa, liền trực tiếp đánh vỡ cửa sổ phòng chính của tiểu viện tử này rồi xông vào.

Sau khi đi vào phòng, Tô Bằng thấy trước mắt có sáu người.

Ở trong phòng, một người trang phục nha hoàn nằm trên mặt đất, trên người chảy máu, có lẽ đã hôn mê.

Sau lưng nha hoàn này, có một nữ nhân cực đẹp trên người giống như mang theo hào quang tựa vào bên cạnh giường, bẹn lấy bụng, bộ dáng rất là thống khổ, ở bên trái thân thể nàng là lão ma ma có thể thả ra âm hồn Dạ Xoa kia đang nằm trên mặt đất, không có chút phản ứng nào.

Mà ở đối diện ba người các nàng, một công tử ca sắc mặt phát xanh đang cắn răng run rẩy. Ở bên cạnh hắn. Một nam tử hơn 40 tuổi mặc thanh sam cầm lấy cánh tay của hắn, trên cánh tay công tử ca này trúng một kiếm, nơi trúng kiếm máu có chút biến thành màu đen, nam tử thanh sam kia giống như đang vận công bức máu độc ra cho hắn.

Trước mặt hai người này, là một người như vậy hơn sáu mươi tuổi giống như là quản gia, đang đứng ở nơi đó, ánh mắt bất thiện nhìn vào nữ tử cực đẹp đang ngã vào bên cạnh giường.

Tô Bằng thấy nữ tử dường như bao phủ bởi ánh hào quang bên trong đó, đã nhận ra nàng là Linh Mị Nhi, lúc này hình dạng của nàng là thi triển công pháp kia của nàng mà tạo thành.

” Tô lang! Là người sao?”

Linh Mị Nhi ngã vào trước giường, nhìn Tô Bằng có chút hoảng hốt, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng thân hình vừa động, đã đi tới bên cạnh Linh Mị Nhi, nói với Linh Mị Nhi.

” Mị Nhi, người không sao chứ?”

” Ta không có gì đáng ngại... Chẳng qua là mama, bà ấy...”

Ngữ khí Linh Mị Nhi có chút bi thương, nhìn lão ma ma đang nằm trên mặt đất kia mà nói.

Tô Bằng nhìn về phía lão ma ma kia, Tô Bằng cảm giác được lão ma ma kia còn có hô hấp, nhưng mà như vậy mới khiến cho trong lòng Tô Bằng chợt lạnh đi.

Lão ma ma này chỉ dùng âm thần để chiến đấu, lúc này nàng không có ngoại thương nhưng lại ngã xuống, Tô Bằng suy đoán là lão ma ma vừa rồi vì bảo vệ Linh Mị Nhi nên cưỡng chế vận dụng âm thần vào ban ngày, sau đó bị thái dương chân hỏa đốt đến thần hồn câu diệt.

” Người quả nhiên đã có nam nhân khác! Một còn tiện nữ còn giả vờ cao thượng cái gì! Thế nhưng lại dám dùng kiếm độc đâm ta, Ngô bá, giết bọn họ cho ta!”

Công tử sắc mặt phát xanh kia, thấy thái độ của Linh Mị Nhi đối với Tô Bằng, lập tức nổi giận nói với hai người bên cạnh.

Tô Bằng nghe thấy những lời này, trên mặt không chút biểu tình, hẩn nhìn về phía ba người kia, đứng lên, trong miệng lạnh lùng nói.

” Nói đi, các người muốn chết như thế nào?”

” Tiểu tử ngông cuồng! Tự tiện xông vào phủ hộ quốc công! Giết!”

Lão già bộ dáng quân gia kia nghe xong, trong ánh mắt hiện lên một tia sắc bén, chỉ thấy hắn đột nhiên tiến lên đánh tới phía trước, một quyền đánh tới Tô Bằng.

Một quyền này không hề biến hoá nhưng lại khiến người ta có cảm giác tránh cũng không thể tránh được, lão già này, không ngờ đã tu hành võ công đến cảnh giới có chiêu hóa vô chiêu.

Trên mặt Tô Bằng một tia biểu tình cũng không thấy, chỉ là một quyền chống lại một quyền này của lão quân gia kia!

Chỉ có điều Bạch Sắc Hỏa Diễm trên một quyền này của Tô Bằng thế nhưng đã che kín hai tay Tô Bằng, hơn nữa còn vượt ra ngoài hơn một thước!

Chương 953: Bộ thần Lăng Truy (1)

“Cương khí? ! !”

Nhìn thấy ngọn lửa trắng ngà trên năm tay Tô Bằng, lão già kia lập tức sợ hãi kêu một tiếng.

Lão già này, có thể là người thực lực võ đạo mạnh nhất trong phủ Hộ quốc công, nhãn lực kiến thức đều rất tốt, lúc này thấy ngọn lửa trắng ngà trên năm tay Tô Bằng, lập tức nhận ra được.

Trong lòng lão già kinh hãi, mặc dù võ công hắn cũng đã siêu phàm, không kém gì trưởng lão cung phụng vừa tấn chức của đại môn phái, nhưng mà bản thân hắn biết được, hắn cả đời này, đều không thể nào tu luyện thành nội lực cảnh giới cương khí, thậm chí ngay cả ngưỡng cửa cũng không mò tới được.

Cương khí mặc dù cũng là đến từ nội lực, nhưng trên thực tế lại quan hệ giữa băng và nước, bình thường nội lực giống dòng nước, mặc dù dòng nước xiết cũng có thể đả thương người, nhưng hoàn toàn không bằng sau

khi kết thành khối băng, đánh vào người, trình độ ngưng thực càng không bằng bằng.

Chuyển hoá nội lực thành cương khí, khó khăn trong đó, vượt xa tưởng tượng của người thường, phần lớn cao thủ cấp cung phụng tu hành hơn trăm năm cũng không cách nào làm được, chỉ có người thiên phú tuyệt hảo, lại nội công trác tuyệt, mới có thể làm được điểm này.

Lúc này khiến lão già khiếp sợ, là tuổi của Tô Bằng, ở tuổi của Tô Bằng không ngờ có thể tu thành cương khí, quả thật không thể tưởng tượng nổi, tạm thời không nói đến lượng nội lực, đã nói phần ngộ tính thiên phú này, trong giang hồ cũng có thể ngạo thị quần hùng.

“Không thể để cho người này sống sót! Nếu không sau này tất áp đảo ta!”

Trong lòng lão già, sinh ra một ý niệm trong đầu.

Công lực lão già này cũng cao tuyệt, vào lúc phát hiện Tô Bằng là dùng cương khí, nội lực quán chú trên năm tay lão già đột nhiên tăng gấp đôi, đây cũng không phải là vừa nãy lão già hạ thủ lưu tình, mà là sử dụng bí thuật, trong nháy mắt bạo phát thực lực gấp hai.

“Oành!”

Một tiếng nổ vang lên, ngọn lửa trắng ngà trên năm tay Tô Bằng, đụng vào trên năm tay đối phương.

Lão già này mặc dù bộ dáng hơn sáu mươi tuổi, nhưng quyền kinh lại rất cương mãnh, một quyền này, lay động dương viêm cương khí như thực chất của Tô Bằng, quả đấm của hắn, đâm vào trong dương viêm cương khí.

Lực lượng một quyền này, đã đủ để đánh nát tảng đá lớn ngàn cân hoàn toàn!

Chỉ thấy quần áo trên cánh tay lão già lập tức rách tươm văng tung toé, cả tay áo đều bị dương viêm cương khí nổ bay.

Nhưng quả đấm của lão già này đã cùng quả đấm của Tô Bằng giao kích!

“Đồng!”

Vượt ngoài ý liệu chính là, hai đấm hai người chân chính giao kích, sinh ra cũng không phải tiếng nổ, mà là một loại tiếng vang trầm đục.

Nội lực hai người bắt đầu so đấu, nếu có người cách đủ gần, sẽ phát hiện giữa quả đấm hai người có khe hở 1cm, nội lực của hai người, ở trong khe hở 1cm này không ngừng so đấu đè ép, tạo thành một lực trường, nội lực điên cuồng so đấu, khiến hai đấm căn bản không cách nào giao tiếp.

Quả đấm Tô Bằng chống đỡ quả đấm đối phương, bỗng nhiên phun ra một chữ.

“Cút!”

“Oành!”

Ngọn lửa trắng ngà trên tay Tô Bằng đột nhiên lại bành trướng, lập tức nuốt sống quả đấm của đối phương, lão giả này hừ nhẹ một tiếng, bị đánh bay về phía sau.

“Oành!”

Lực đạo cường đại, khiến lão giả này đụng nát vách tường, gần như hoàn toàn vắng ra khỏi phòng.

“Mang công tử đi!”

Lão giả này hết sức trung thành với phủ Hộ quốc công, lúc này xương tay của hắn đã nứt nhiều chỗ. Nhưng sau khi được vách tường giảm xóc, thân hình lại trong nháy mắt bắn lên, mặc dù trên chòm râu của hắn dính tia máu, nhưng lại lần nữa vọt về phía Tô Bằng, đồng thời kêu to với một người khác trong phòng.

Nam nhân trung niên bức độc công tử ca đang xanh cả mặt, thấy thế cục không ổn, phản ứng cũng thần tốc, hắn kéo vị công tử ca kia, trực tiếp từ cửa sổ Tô Bằng đánh vỡ nhảy ra ngoài.

Lão giả kia thì chặn vị trí giữa Tô Bằng và cửa sổ, lại vung quyền, nghênh đón về phía Tô Bằng.

“Cút ngay!”

Tô Bằng hét lớn một tiếng, lại một quyền vung về phía đối phương, hai bên lại trúng một quyền.

“Phốc!”

Lão giả kia lần này nhổ ra một ngụm máu tươi, toàn bộ tay phải cũng đã xụi lơ, xương cả cánh tay bị đánh gãy tám chín đoạn, cả người từ trong phòng bị đánh bay ra ngoài.

Tô Bằng vừa sải bước ra ngoài, vừa sờ trong Đại Càn Khôn, trong nháy mắt Thanh Long Khiếu Thiên kiếm liền đã rút ra. Sau đó Tô Bằng từ không trung nhảy lên, chém về phía công tử ca cùng nam nhân trung niên kia!

“Kiếm hạ lưu tình!”

Vào chính lúc này, đột nhiên một tiếng trung tính vang lên, chỉ thấy một thân ảnh màu xám lách thân pháp tốc độ cao lao đến, sau đó dùng một kiện binh khí đen sì, ngăn cản một kiếm này của Tô Bằng.

“Keng!”

Binh khí hai bên giao kích, Tô Bằng cảm giác mình chém trúng thứ có dạng như cao su, với sự sắc bén của Thanh Long Khiếu Thiên kiếm cũng chỉ phá một lỗ trên binh khí đối phương, cũng không chặt đứt binh khí đối phương.

Mà nội lực đối phương cũng không tệ, so với lão giả vừa rồi mà nói, có lẽ chất lượng còn cao hơn một bậc, mặc dù không phải cương khí, nhưng cũng là nội lực cứng mềm hỗ trợ hiếm thấy.

Một chiêu của Tô Bằng không kiến công, nhưng trên mặt không chút biểu tình, hấn mượn lực đạo phản chấn của binh khí thu Thanh Long Khiếu Thiên kiếm tới cạnh người, sau đó định dùng Bạt Kiếm trảm của Tam Hợp kiếm.

Chương 954: Bộ thần Lăng Truy (2)

“Tô đại ca, không nên!”

Thanh âm của Lăng Tiêu Vũ đột nhiên vang lên.

Tô Bằng nghe được thanh âm này, trên mặt vốn không chút biểu tình hơi động dung, một kiếm hấn vốn muốn chém ngừng lại, mà trên không trung mang theo dương viêm cương khí đá đối phương một cước, người kia dùng binh khí trong tay ngăn cản, Tô Bằng thì mượn lực, lộn mèo về phía sau, bay ra một khoảng cách, sau đó đáp đất.

Hắn nhìn về phía đối diện, chỉ thấy ngoài hộ quốc công Từ Diễm, Lăng Tiêu Vũ, ở đây còn nhiều thêm hai người.

Một là người vừa mới đỡ một chiêu của Tô Bằng, kia là một nam nhân mặc trang phục võ giả màu xám, hơn 40 tuổi, hấn để râu, tu bổ cẩn thận, nhìn bộ dáng là một người rất nghiêm cẩn.

Vừa rồi chính là hắn, cầm trong tay một thiết xích màu đen, chặn công kích của Tô Bằng.

Một người khác, chính là mỹ nữ trung tính Tô Bằng từng thấy trong Hoa Mãn lâu phố Phong Nguyệt hôm nay, Linh Muội Nhi.

Linh Muội Nhi kia cũng thấy bộ dáng của Tô Bằng, nàng cảm thấy kinh ngạc, một phương diện là sợ hãi thân võ công của Tô Bằng, mặt khác là không nghĩ tới tiểu nhân xấu xa gặp phải trong thanh lâu hôm nay, sao lại xuất hiện ở đây.

“Lăng thúc cứu ta!”

Vào chính lúc này, công tử ca bị nam tử áo xanh kia xách ra, thấy người áo xám kia, lớn tiếng cầu cứu.

Công tử ca kia cũng không phải người ngu, vừa rồi hắn tận mắt thấy Ngô quản gia võ công cao nhất trong phủ Hộ quốc công bị người kia hai quyền đánh thổ huyết, mà người kia tựa hồ có quan hệ rất sâu với Linh Mị Nhi,

xem ra tựa hồ muốn giết mình để báo thù cho Linh Mị Nhi, chỉ dựa vào cao thủ bên mình thì không ngăn nổi.

Có điều người áo xám kia, lại là cao thủ số một số hai đế đô, có hấn ở đây, mình sẽ an toàn một chút.

Người áo xám khẽ gật đầu, hấn nhìn về phía Tô Bằng, nói.

“Ta là Lăng Truy Trung Châu, vị bằng hữu này, ngươi ở phủ Hộ quốc công đuổi giết công tử hộ quốc công, không cảm giác hơi quá phận à?”

“Lăng Truy?”

Tô Bằng nghe vậy, nhìn về phía người trước mắt, quả nhiên, trên trán người này có vài phần giống Lăng Tiêu Vũ, chỉ là đường nét càng thêm cương nghị.

“Ngươi đồ tiểu nhân xấu xa này, sao giương oai ở nhà của ta? Còn truy sát đệ đệ ta, không sợ chết sao?”

Linh Muội Nhi kia, cũng phản ứng lại, quát Tô Bằng.

“Tô tể tử, ta tiếp đãi ngươi như khách quý, ngươi sao phải hạ sát thủ với con trai ta? Ngươi chính là đối nhân xử thế như vậy sao?”

Hộ quốc công Từ Diễm, cũng mặt đầy âm trầm, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, cười lạnh một tiếng, nói.

“Hộ quốc công, ta không có cừ oán đối với ngươi, nhưng con trai ngươi, vì dùng sức mạnh với Linh Mị Nhi tiểu thư, giết chết hai hạ nhân của Linh Mị Nhi tiểu thư, ở trong mắt ta, kẻ này đáng giết!”

“Cái gì?”

Từ Diễm nghe vậy cả kinh, hấn nhìn về phía công tử ca kia, nói.

“Lâm nhi, ngươi quả thật làm như vậy?”

“Cha, không phải là “tì nữ” sao? Người giết thì cũng giết rồi, có cái gì mà không được”.

Công tử ca kia rất xem thường nói.

“Nghiep chương!”

Từ Diễm nghe vậy, lập tức quát lên một tiếng, mắng công tử ca kia!

Từ Diễm lần này mời Linh Mị Nhi vào kinh, chính là cầu tổ chức sau lưng Linh Mị Nhi. Vốn chuyện đã bàn gần xong, nhưng bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy, không cần phải nói, cứ vậy, quan hệ hai bên chắc chắn sẽ lãnh đạm đi.

Tổ chức của Linh Mị Nhi, với Từ Diễm mà nói cực kỳ trọng yếu, nếu vì nguyên nhân này mà để lỡ chánh sự, Từ Diễm sợ là tìm không thấy cơ hội tốt như vậy.

Cho nên Từ Diễm, tức giận dị thường.

Sau khi hấn quát mắng con trai hấn, xoay đầu lại nhìn về phía Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

“Tô tế tửu, Linh Mị Nhi tiểu thư không sao chứ? Con trai ta quả thật không nên thân, ta sẽ phạt nặng hấn, cho hấn một bài học, cũng sẽ bảo hấn trình trọng xin lỗi Linh Mị Nhi tiểu thư, Linh Mị Nhi tiểu thư là khách quý của ta, là ta chiếu cố không chu toàn, ta sẽ đích thân xin lỗi nàng, chuyện này liền xem như là ngoài ý muốn, bỏ qua được không?”

“Bỏ qua? Xin lỗi?”

Tô Bằng nghe vậy, cười lạnh, nói.

“Xin lỗi của ngươi nếu có thể khiến người chết sống lại, vậy ngươi liền thử xem... Nếu ngươi không làm được, vậy thì dùng mạng con trai ngươi mà bù đi!”

Hộ quốc công Từ Diễm nghe vậy, sắc mặt lập tức biến đổi.

Đã thật lâu, không ai dám dùng loại ngữ khí này nói chuyện với hắn.

Gia tộc Từ Diễm ban đầu chính là dùng quân công phong Hầu, bản thân Từ Diễm cũng là người mang quân, tất nhiên có uy nghiêm của bản thân, không phải là tính tình hiền lành gì, ngày thường, cho dù là ở trên triều đình, hoàng đế võ lâm cũng có chút nể trọng hắn, sẽ không nói với hắn quá nặng lời, những đại thần kia cũng không thể không nể mặt hắn.

Nhưng hôm nay, Tô Bằng lại không hề cố kỵ mặt mũi của hắn, muốn giết con trai hắn ngay trước mặt hắn, Từ Diễm đương nhiên rất không vui.

“Người là Tô Bằng Lương Châu? Ta biết người... có điều, Tô tế tửu, ở đây không phải Lương Châu, Trung Châu có quy tắc, ngày nào còn có ta ở Trung Châu, không ai có thể không hề cố kỵ”.

Lăng Truy lúc này nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, nói với Lăng Truy.

“Người có thể ngăn cản thì thử xem”.

Nói xong, Thanh Long Khiếu Thiên kiếm trong tay Tô Bằng, lại để tại bên người.

“Tô đại ca! Cha! Các người đừng vậy!”

Ánh mắt Lăng Tiêu Vũ đỏ lên, hô với Tô Bằng và Lăng Truy.

“Người lui!”

Lăng Truy quát Lăng Tiêu Vũ.

Ánh mắt Tô Bằng hơi nheo lại, hắn không muốn giết phụ thân của Lăng Tiêu Vũ, nhưng đối phương thật muốn cản trở mình, Tô Bằng vẫn sẽ ra tay.

Có điều nể mặt Lăng Tiêu Vũ, Tô Bằng sẽ không đánh chết Lăng Truy, chỉ trọng thương hắn.

Ngay khi hai người giương cung bạt kiếm, đột nhiên một thanh âm suy yếu, nói.

“Tô lang... không nên động thủ”.

Chương 955: Giết!

Tô Bằng nghe nói là thanh âm của Linh Mị Nhi, không khỏi nhú mày.

Hắn quay đầu lại nhìn thấy, Linh Mị Nhi ra khỏi phòng, trong nháy mắt nàng xuất hiện, cho dù là Lăng Truy, hay là hộ quốc công Tử Diễm, cả người đều thoáng giật mình.

Nói thật, tất cả nam nhân ở đây, đều bị hình tượng nữ nhân hoàn mỹ của Linh Mị Nhi làm cho sững sờ.

Chỉ có Tô Bằng còn giữ bình tĩnh, hắn biết rõ hiệu quả đặc thù của công pháp Linh Mị Nhi tu luyện, hiện tại Linh Mị Nhi mà mọi người nhìn thấy đây, cũng không phải dáng vẻ như vậy, mà là nữ nhân hoàn mỹ trong nội tâm bọn họ tự mình suy diễn ra.

“Tô lang... Hôm nay đến nơi này trước, đã lệnh cho ma ma và Hà Hoa, bọn họ phải giải thích rõ ràng, nhưng không phải là vào hôm nay.”

Linh Mị Nhi nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, cau mày.

” Tô tể tử, Linh Mị Nhi tiêu thư đã bảo hôm nay không so đo, người cũng đừng có làm thêm gì nữa.”

Lăng Truy cũng từ trong rung động nhìn thấy Linh Mị Nhi trả lời, nói với Tô Bằng.

“Phải, Tô đại ca, đừng đánh nữa...”

Lăng Tiêu Vũ cũng nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nhúm mày, hẩn nhìn Lăng Tiêu Vũ, sau đó quay đầu lại, nhìn thoáng qua Linh Mị Nhi.

Chỉ thấy Linh Mị Nhi biểu hiện có chút suy yếu, trong ánh mắt nàng nhìn công tử kia, còn mang theo hận ý hiển hiện rõ ràng.

Tô Bằng nhìn thấy như thế, trong lòng đã sáng tỏ.

Hôm nay bản thân nếu miễn cưỡng động thủ, đương nhiên là có thể giết chết công tử kia, nhưng mà bản thân rất khó có thể ung dung ở trong trùng trùng cao thủ phủ hộ quốc công vây công mang Linh Mị Nhi đi, cái này cũng không có lợi Linh Mị Nhi.

Linh Mị Nhi có lẽ là lo lắng điểm này, hoặc là có những bản khoản khác, mới không mong mình động thủ bây giờ.

Có điều nàng vẫn còn vô cùng căm hận công tử của hộ quốc công.

Hiểu rõ điểm này, trong lòng Tô Bằng đã có quyết định, hẩn chậm rãi đứng thẳng người, nói.

”Linh Mị Nhi tiểu thư đã không muốn truy cứu chuyện của ngươi...”

Thấy Tô Bằng dường như không muốn động thủ nữa, bọn người hộ quốc công cảm giác thoải mái hơn nhiều, thực lực của Tô Bằng, mặc dù là Lăng Truy áp lực cũng cảm thấy rất lớn.

”Nhưng mà ta bây giờ muốn giết hẩn!”

Mọi người ở đây đều tưởng rằng Tô Bằng đã từ bỏ, thì hẩn lại đột nhiên hét lớn, thân thể đồng thời vô cùng nhanh chóng vọt tới bên cạnh công tử kia!

Bọn người Lăng Truy đều cảm giác thấy trước mắt lóe lên một vệt sáng xông đến trước mặt công tử kia, sau đó liền nhìn thấy một đạo thanh sắc nửa vàng trắng lại lóe lên, tiếp theo, chợt thấy đứt ngang người, nửa người trên bay lên cao, chỉ chừa lại phần eo đôi chân còn đứng trên mặt đất.

Nửa người trên của công tử kia lúc bay lên trên, trong mắt vẫn tràn đầy biểu tình không thể tin được.

” Người dám!”

” Ca ca!”

” Tô đại ca!”

” Lâm nhi!”

Bọn người Lăng Truy phản ứng đều chậm một giây, lúc này mới hiểu được, Lăng Truy giận dữ, đánh tới Tô Bằng.

Tô Bằng trên không trung nhanh chóng đối kháng lại với Lăng Truy, Lăng Truy kêu lên một tiếng đau đớn, bị Tô Bằng từ không trung đánh ngã xuống đất, bị nội thương nhẹ.

Chỉ thấy Tô Bằng đứng ở trên tường vậy, nói.

” Người giết rồi, thật sảng khoái, chuyện này ta làm ta chịu, các người muốn báo thù, thì đến Lương Châu, ta chờ các người.”

Nói xong, thân hình Tô Bằng chớp động, rất nhanh biến mất ở phủ hộ quốc công.

Từ Diễm nhìn bóng lưng Tô Bằng rời đi, xoay đầu nhìn nửa người của con trai mình ở trên mặt đất, vẫn còn chưa chết, hai tay kịch liệt run run không thôi...

” Tô Bằng! Ta phải san bằng Lương Châu của người, ngũ mã phanh thây người!”

Cuối cùng, Từ Diễm phản nộ ngửa mặt lên trời hét lớn...

Tô Bằng rời khỏi phủ hộ quốc công, hắn chọn vài ngõ nhỏ bí mật, vòng vo một hồi sau đó tìm một nơi không có người, dừng lại.

” Linh Mị Nhi chắc hẳn không có gì đáng ngại, nàng là đại diện cho thế lực sau lưng nàng đến đây, lần này cũng là người bị hại, hộ quốc công sẽ không làm gì nàng, có điều nàng có lẽ không thể nào tiếp tục ở phủ hộ quốc công được nữa.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, hắn suy nghĩ một lát, lấy kim khâu ra, bắt đầu thay đổi bộ mặt của mình.

Không bao lâu, Tô Bằng đã biến thành một người khác. Hắn thu thanh Long Khiếu Thiên kiếm vào, đi đến một phương hướng khác.

...

Đêm.

Đế đô, một tòa nhà u tĩnh ở nam thành.

Một thân ảnh thanh sắc ở trong bóng đêm lặng lẽ không tiếng động lên vào trong trạch tử này, sau đó đi tới vị trí cửa của chính phòng.

” Người nào?”

Trong phòng truyền tới một thanh âm của nữ tử.

” Là ta.”

Người áo xanh kia nói, nói xong hắn đẩy cửa phòng ra, đi đến.

Chỉ thấy trong phòng, Linh Mị Nhi đang chuẩn bị mở cửa.

Nhìn thấy người tới, Linh Mị Nhi vui mừng nói một tiếng.

” Tô lang!”

Tô Bằng mỉm cười, đi đến.

Linh Mị Nhi thấy là Tô Bằng, đã đành chỉ công pháp hồng trần vạn tượng tâm, ở trong mắt Tô Bằng nàng lại khôi phục diện mạo lúc cùng mình một đêm xuân đó.

Nhìn thấy Tô Bằng, Linh Mị Nhi không nhịn được tiến lên, hai tay vây quanh Tô Bằng, rúc vào trong ngực Tô Bằng.

” Ừm?”

Tô Bằng có chút cảm giác được một tia khác thường, nhưng hắn không nói gì, cũng ôm lấy Linh Mị Nhi.

Hai người ôm nhau một hồi lâu, lúc này mới tách ra.

Sau khi tách ra, Tô Bằng nhìn bụng Linh Mị Nhi, nói với Linh Mị Nhi.

” Ngươi không có việc gì là tốt rồi... Đúng rồi, ma ma kia cùng với thị nữ thế nào rồi?”

Linh Mị Nhi nghe vậy sắc mặt ảm đạm, nói.

” Hà Hoa đã chết, ma ma thì lại thần hồn bị diệt toàn bộ, biến thành hoạt tử nhân không có ý thức, những thứ này đều là do con trai của Từ Diễm hộ quốc công làm hại.”

Tô Bằng nghe vậy, không biết nói cái gì cho phải, chỉ đành trầm mặc.

Linh Mị Nhi đắm chìm ở trong đau thương, chẳng qua là đột nhiên trong lúc đó nàng cảm giác được một cỗ cảm giác ghê tởm dâng lên, nàng vội vàng lấy tay che miệng lại, nhưng vẫn phát ra một tiếng nôn khan.

Tô Bằng càng cảm thấy khác thường, hắn chờ Linh Mị Nhi trả lời, sau đó nhìn về phía Linh Mị Nhi, nói với nàng.

” Ngươi...”

” Ta... Có con của ngươi.”

Linh Mị Nhi đột nhiên hiện lên trên mặt vẻ đẹp chói lọi vô cùng ngọt ngào mà Tô Bằng chưa bao giờ thấy qua, nói với Tô Bằng.

” Cái gì?”

Tô Bằng nghe vậy, thân thể không khỏi chấn động.

Hắn nhìn về phía bụng của Linh Mị Nhi, quả nhiên có chút nhô lên, nhưng lại không giống như là bộ dạng hoài thai tháng sáu.

Thấy ánh mắt của Tô Bằng, Linh Mị Nhi then thùng cười một tiếng, nói với Tô Bằng.

” Tô lang... Ta cũng không phải là nữ tử bình thường, người cũng không phải là nam nhân bình thường, nữ nhân bình thường hoài thai cần mười tháng, người của bộ tộc chúng ta lại phải hoài thai ba năm mới có thể sinh hạ “... Dựa theo nữ nhân bình thường mà tính, bây giờ mang thai sáu tháng chính là tương đương với nữ nhân bình thường mang thai hai tháng mà thôi.”

Tô Bằng nghe vậy, giờ mới hiểu được.

” Người nói người không phải là tộc người bình thường, vậy là chủng tộc gì?”

Tô Bằng hỏi Linh Mị Nhi.

” Tiên tộc.”

Linh Mị Nhi không chần chờ, nói trong miệng.

” Tiên tộc!”

Tô Bằng nghe vậy, trong lòng có chút ngạc nhiên, cũng không coi là vượt ngoài dự đoán.

Hắn cũng đoán qua lai lịch của Linh Mị Nhi, một trong số đó chính là suy đoán Linh Mị Nhi đến từ Tiên giới.

Tô Bằng thật lâu trước kia đã biết ban đầu có một nhóm người tu hành tự xưng là tiên tộc, được mệnh danh là Tiên giới tiểu Vị Diện.

Những người trong tiên tộc tiến vào Tiên giới tiểu Vị Diện này, chưa bao giờ buông tha cho suy nghĩ qua lại với võ giả phản công thế giới Tử Vong Luân Hồi, nên đã phái ra rất nhiều người.

Tô Bằng hoài nghi các thuật sĩ bạch y tương đối gần với Dương Hi kia rất có thể cũng là người trong tiên giới, chẳng qua là còn chưa có chứng cứ xác thật.

Trên thực tế, Tô Bằng mới vừa rồi lúc lên vào tòa nhà này, đã thấy mấy người thuật sĩ sử dụng pháp thuật ẩn núp ở phụ cận, Tô Bằng biết là người của tổ chức đứng sau lưng Linh Mị Nhi, sau khi hấn đánh ngất xỉu hai người mới lên vào.

Linh Mị Nhi thấy bộ dáng suy nghĩ của Tô Bằng, cho rằng Tô Bằng là không tin nằng, trong miệng không khỏi nói.

” Tô lang, ta... Tô lang, ngươi cũng đã biết, cuộc chiến tiên võ vài ngàn năm trước phải không?”

Linh Mị Nhi hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng vuốt cằm, nói.

” Ta biết một ít, mấy ngàn năm trước, một vài thuật sĩ tu hành pháp thuật muốn thành lập nhân gian tiên quốc, muốn biến Đại Việt quốc lúc đó trở thành Khôi Lỗi quốc, về sau bị cao thủ trong chốn võ lâm thiên hạ đánh bại, còn những thuật sĩ kia, thì lại tìm đến một thế giới khác, vào trong thế giới kia, từ đó về sau mai danh ẩn tích ở nhân gian.”

Linh Mị Nhi nghe thế, rất là ngạc nhiên nhìn Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

” Tô lang, không thể tưởng được ngươi hiểu rõ đoạn lịch sử này như thế, ngươi nói không sai... Chỉ là ngươi cũng biết người đi vào thế giới khác kia, về sau thì như thế nào không?”

” Ta đây cũng không rõ lắm.”

Tô Bằng lắc đầu, nói với Linh Mị Nhi.

Chương 956: Tiên Đình di dân

Ta biết... Những người tu luyện kia, sau khi tiến vào thế giới khác, phát hiện linh khí trong thế giới Dị Độ này càng sung mãn hơn nhân gian, hơn nữa có rất nhiều sản vật kỳ lạ, cũng đều sinh trưởng ở trong này, những người này phát hiện, khiến cho bọn họ vô cùng vui sướng.”

” Trải qua ngàn năm phát triển, tiểu thế giới kia đã phát triển cực kỳ phồn hoa, bởi vì sự dư thừa của linh khí, cho nên sản vật phong phú, dân cư cũng nhận được phát triển rất lớn... Nhưng chính vì vậy, khiến tiểu thế giới này gặp phải nguy hiểm.”

” Bởi vì cần số lượng lớn người thường làm trụ cột cho sự tồn tại của người tu hành và lao động, những người trong tiểu thế giới kia đẩy mạnh phát triển lãnh thổ, vốn dĩ đất đai thế giới kia, tổng cộng không đến mười vạn, nhưng mà trải qua ngàn năm phát triển, bây giờ dân cư đã vượt qua một ngàn năm trăm vạn, hơn nữa thành lập ba vương quốc.”

” Mà bởi vì thế giới này người tu hành quá nhiều, những người tu hành này rất nhiều người không chịu cô đơn, kết hợp cùng người thường, sinh con nối dõi, lưu lại rất nhiều hậu duệ. Hơn nữa phần lớn công pháp tu hành bình thường, đã truyền vào trong tay những người thường trong thế giới này, hậu duệ của những người tu hành này lại càng dễ tu hành, lại thêm công pháp phổ biến, cho nên số lượng người tu hành của thế giới này cực kỳ nhiều.”

” Căn cứ tình hình ta nắm được. Người tu hành tiểu thế giới kia, đã hơn năm mươi vạn, nói cách khác, cứ trong ba mươi người thì có một người tu hành, mặc dù thực lực những người tu hành này, có thể chỉ là ở cấp một cấp hai Âm Thần. Cả đời cũng không thăng cấp lên được cấp bốn của Âm Thần, nhưng bọn họ dù sao cũng là người tu hành.”

” Ba trăm năm trước, đoàn thể thống trị tiểu thế giới, cũng chính là Tiên Đình, rốt cuộc phát hiện không ổn, người tu hành gia tăng nhanh chóng với nhân khẩu, khiến cho hoàn cảnh tiểu thế giới biến đổi, linh khí bắt đầu giảm bớt, nhưng vào chính lúc này, cho dù là người tu hành hay là người thường, Tiên Đình đều không thể khống chế được số lượng nữa rồi.”

” Lúc ấy có đại năng dùng bí thuật dự đoán, chưa tới tám trăm năm, tình hình linh khí tiểu thế giới sẽ sụp đổ mất. Đến lúc đó tình huống tốt nhất, là toàn bộ thế giới biến thành thế giới bình thường linh khí mỏng manh, nhưng nếu như là tình hình kém nhất, nói không chừng thế giới này, sẽ trở thành một mảnh đất cằn sỏi đá.”

” Dự đoán này vừa được đưa ra, lập tức khiến cho sóng to gió lớn, mà hậu quả của nó, chính là Tiên Đình lần nữa vạch ra kế hoạch cướp đoạt nhân

giới.”

Tô Bằng nghe vậy, nhẹ gật đầu.

Hắn mặc dù chưa từng đi qua Tiên giới, nhưng từng đến Yêu Giới, Yêu Giới cùng Tiên giới giống như là tiểu thế giới phụ thuộc vào thế giới chính của trò chơi Tử Vong Luân Hồi, như vậy chắc hẳn cũng không khác nhau lắm.

Trong phạm vi thế lực Tô Bằng, không tính Dự Châu mới thu được, chỉ cần là một châu của Lương Châu, thì có ba trăm năm mươi vạn nhân khẩu, Tiên giới nếu có bảy tám châu, mật độ nhân khẩu và thế giới Tử Vong Luân Hồi cũng chỉ cách biệt một chút mà thôi.

Nhiều người như vậy, còn có nhiều người tu luyện như vậy, chắc chắn có ảnh hưởng rất lớn với thế giới kia.

” Cho nên... Người chính là quân tiên phong của Tiên giới phái đến thế giới này?”

Tô Bằng hỏi Linh Mị Nhi.

Linh Mị Nhi khẽ gật đầu, nói.

” Quả thật như thế... Tiên giới tấn công Nhân giới, không thể dựa vào quân đội tạo thành từ người thường, bởi vì thông đạo giữa Tiên giới và Nhân giới không dễ dàng đi qua, muốn cho phần lớn quân đội đi qua con đường này tiến vào Nhân giới, là chuyện rất khó, hơn nữa quân đội tạo thành từ người thường, tiếp tế theo không kịp, rất khó duy trì liên tục tác chiến, cho nên phương thức duy nhất có thể, chính là giống như phương thức lần trước Tiên Đình vạch kế hoạch cướp đoạt vương quyền của đế quốc Đại Việt, dựa vào lực lượng người tu hành cướp đoạt chính quyền.”

” Nhưng mà mấy ngàn năm trước sân tiên võ đại chiến kia để lại cho tiên đình quá nhiều ký ức đau đớn, tiên đình đối với võ giả ở Nhân Gian Giới cực kỳ kiêng kỵ, mà còn Nhân Gian Giới, môn phái mọc lên như rừng, võ giả thiên hạ rất nhiều, tính ra nhân số so với tổng số người tu hành của chúng ta còn nhiều hơn, hơn nữa người cũng biết, người tu hành cảnh giới

ngang nhau so sánh với võ giả thì vẫn là võ giả có năng lực thực chiến hơn, cho nên Tiên giới nếu tiếp tục đoạt quyền có lẽ còn có thể bị võ giả đánh tan, nói không chừng còn có thể bị tìm được lối đi lên Tiên giới, đem Tiên giới diệt sạch.”

” Có điều chuyện này đối với Tiên giới cũng có một mặt lợi, chính là võ giả của Nhân Gian Giới bây giờ các tổ chức lớn nhất đều là các thế lực môn phái, các môn phái từng người tự chiến, trong đó cũng có mâu thuẫn lẫn nhau chứ chưa nói tới đoàn kết.”

” Bởi như vậy, tiên đình đưa ra một kế hoạch, chính là gây xích mích tranh chấp giữa các võ giả trong thiên hạ, khiến các võ giả hao tổn nội bộ, sau đó từng bước suy yếu thực lực môn phái, lúc thực lực tiên đình còn không đủ tuyệt sẽ không có chiến tranh toàn diện, đợi đến khi thực lực đối phương suy yếu đến lúc yếu nhất, sẽ một kích đánh tan.”

Tô Bằng nghe vậy, gật đầu nói.

” Dưới tình huống thực lực không đủ, đây có lẽ là biện pháp tốt nhất, có điều này có loại cảm giác như âm mưu.”

” Xem là như thế đi.”

Linh Mị Nhi cũng không có phủ nhận, nàng nói.

” Một khi đã như vậy, gây xích mích mâu thuẫn giữa các môn phái, cần một lượng tin tình báo lớn, đồng thời lại cần phải che dấu chính mình, cho nên mới có sự tồn tại của ta với Bắc Sứ.”

” Bắc Sứ cũng là tổ chức của Tiên giới?”

Tô Bằng nghe vậy, bừng tỉnh đại ngộ.

Linh Mị Nhi ừ một tiếng, nói.

” Ta cũng giống như vậy... Chẳng qua là kế hoạch của tiên đình rất là khổng lồ, ta cùng với Bắc Sứ cũng chỉ là một phần trong kế hoạch, ta đối với kế hoạch chính thể của tiên đình cũng chỉ là biết một góc, bây giờ ta nói ra có rất nhiều thứ cũng là ta phỏng đoán... Chẳng hạn như ta tới gặp họ

quốc công Từ Diễm lần này, cũng là bởi vì biết Từ Diễm thật là người rất có dã tâm, tiếp xúc với hắn có lẽ có lợi cho việc khống chế châu của chúng ta, có lợi cho kế hoạch của chúng ta.”

” Thì ra là như vậy...”

Tô Bằng chợt hiểu ra, hắn nhìn về phía Linh Mị Nhi, nói.

” Mị Nhi, ngươi nói cho ta biết những thứ này, không sợ ta đổi với kế hoạch của tiên tộc các ngươi có ảnh hưởng gì sao? Dù sao ta cũng là một võ giả.”

” Tô lang, ở trong mắt ta kế hoạch của tiên đình so với ngươi không đáng kể chút nào.”

Linh Mị Nhi nhìn Tô Bằng thật sâu, nói với hắn.

Chỉ nghe nàng nói.

” Kể từ khi tiên đình tiến vào Tiên giới, vẫn có bàn về huyết thống, bởi vì người tu luyện ở cảnh giới cao lấy nhau sẽ sinh ra hậu duệ có thiên phú tu hành mạnh hơn, mà còn tiên đình thì lại vẫn đối với tu hành cho rằng đây là chuyện cực kỳ trọng yếu, cho nên bọn họ đem người trong tộc chia làm ba loại chủng tộc, người tu hành có trong cha mẹ trực hệ ba đời không có âm thần lục giai gọi là hàn tộc, người tu hành có trong cha mẹ trực hệ ba đời đã từng là thần lục giai trở lên gọi là thứ tộc, người tu hành có trong cha mẹ trực hệ ba đời đều có âm thần lục giai trở lên gọi là quý tộc...”

” Ta xuất thân chính là thế gia quý tộc xưa nhất trong Tiên giới, trong gia tộc của ta nhiều thế hệ đều là người tu hành âm thần lục giai trở lên, chưa bao giờ lấy nhau với hàn tộc và thứ tộc, cho nên huyết thống của ta ở trong phương pháp phân chia của tiên đình chính là huyết thống quý tộc tiên tộc thuần chính nhất.”

” Chỉ là, cha mẹ của ta lúc ta còn rất nhỏ vào một lần thám hiểm đã ngoài ý muốn qua đời, chỉ để lại một mình ta, từ đó bi kịch của ta cũng bắt đầu.”

” Mỗi một quý tộc máu thuần, đều là người nắm giữ quyền lực chân chính trong tiên đình, cha mẹ của ta cũng vậy, nếu bọn họ không có gì bất ngờ

xảy ra, như vậy ta sau khi lớn lên cũng sẽ trở thành nhân vật trọng yếu trong tiên đình... Nhưng mà bọn họ dù sao cũng đi rồi, vì vậy cảnh ngộ của ta liền trở nên cực kỳ nguy hiểm.”

” Vô số người ngấp nghé ta, bởi vì huyết thống của ta, chỉ cần lấy ta làm vợ, cho dù là sinh dục hậu đại cho bọn họ, trong tương lai thu được địa vị ở trong tiên đình vốn là của ta, đối với bọn họ đều có lợi.”

” Ta chính là lớn lên ở trong hoàn cảnh như vậy, trong tiên đình, khắp nơi đều là ánh mắt hận không thể đem ta ăn sạch, cho dù là quý tộc, thứ tộc hay là hàn tộc, căn bản không có nơi cho ta dung thân, ta chỉ có thể cố gắng hết sức để bảo vệ mình không bị thương tổn, ở trong nguy khó cầu được sinh tồn.”

” Như vậy mãi đến khi trưởng thành, ta cũng không dám theo đuổi chuyện tình yêu của mình, ta đã quen thấy một mặt âm u trong tiên đình, đã không có thể tin tưởng người khác được nữa, chỉ là bởi vì bọn họ kiềm chế lẫn nhau, ta mới có thể giữ được một thân thanh bạch của mình, nhưng mà sau khi ta càng lúc càng lớn ta càng khó bảo vệ mình.”

” Ở lúc ta gần như cùng đường, đột nhiên có một cơ hội xoay chuyển... Tiên đình cần một người địa vị cao quý, thống lĩnh tổ chức tình báo ở nhân gian, mà còn những người có địa vị cao quý đó cũng không muốn phải ở lại dưới nhân gian. Mà địa vị của ta cũng đủ cao quý, vì vậy ta liền hết sức tranh thủ chức vị này, cuối cùng rời xa tiên đình, đi vào Nhân Gian Giới thu được một quãng thời gian an bình... Mãi đến khi gặp được Tô lang người.”

” Tô lang, người bây giờ nên biết, ta đối với tiên đình không có một chút lòng trung thành nào cả, nếu có thể hy vọng cùng với người..”

Linh Mị Nhi nhìn Tô Bằng, nói với Tô Bằng...

Chương 957: Các người cùng lên đi!

Hai tay Linh Mị Nhi khẽ vuốt bụng của mình, nói.

“Sau lần ta cùng Tô lang, ta phát hiện ta không ngờ mang thai con của người, thật ra ban đầu ta có chút sợ hãi cùng hoài nghi, bởi vì mặc dù ta tới

đến nhân gian, ánh mắt ngấp nghé ta cũng luôn theo dõi ta, ta sợ tin tức ta hoài thai truyền ra, bọn họ sẽ cướp đi hết thầy bây giờ của ta, ta thậm chí suy nghĩ, dùng được vật bỏ hài tử này.”

“Nhưng theo hài tử ở trong thân thể của ta càng ngày càng lâu, ta lại nghĩ, càng ngày càng ít sợ hãi, ta càng ngày càng hy vọng hài tử sinh trưởng ở trong cơ thể ta, chờ mong nó ra đời... Loại cảm giác này, càng ngày càng mãnh liệt.”

“Máu tiên tộc tinh khiết như ta, mang thai khó hơn người bình thường nhiều, bởi vì tổ tiên đều là người tu hành, thân thể cũng có một chút thay đổi với người thường, mặc dù mang thai, cũng phải ba năm mới có thể sinh hài tử, ta không biết, nếu ta bỏ đứa bé này, ta còn có bao nhiêu khả năng sinh sản lần nữa... Cho nên cho dù thế nào, ta muốn sinh ra nó, hơn nữa, nó là con của ta cùng Tô lang ngươi!”

“Hôm nay trong phủ Hộ quốc công, ta rất sợ, lúc con trai của Hộ quốc công muốn xâm phạm ta, ta vốn muốn sử dụng pháp thuật đánh chết hắn, nhưng lại không cẩn thận động thai khí, ta lúc ấy rất sợ hãi, ta sợ hài tử sẽ rời khỏi ta như vậy... Ta cỡ nào hi vọng có người có thể xuất hiện, tới cứu vớt ta, giết tên khốn kia!”

“Ngay khi ta tuyệt vọng nhất, Tô lang ngươi từ trên trời giáng xuống, bức lui hắn... Ngươi có biết trong lòng ta lúc đó là kinh hỉ thế nào không?”

“Mà ta bởi vì sứ mạng, không thể yêu cầu Tô lang ngươi giết chết người nọ, bản thân ta cũng không phải sợ chết, nhưng ta chết đi, con của chúng ta cũng sẽ cùng chết đi, ta không cách nào tiếp nhận, cho nên mới muốn Tô lang hạ thủ lưu tình. Ta không ngờ, Tô lang ngươi lại vì ta hứng trọn tình kháng ở trên người, ta thật hận kẻ muốn xâm phạm ta kia, hắn chẳng những giết chết Hà Hoa, khiến mẹ thân hồn tiêu tán. Đáng hận nhất chính là, hắn thiếu chút nữa hại chết con của chúng ta, mà ngươi cứ vậy mà giết hắn, trong lòng của ta quả thật rất giải hận!”

“Ta ở khắc này nhận định, Tô lang ngươi chính là nam nhân duy nhất ta muốn yếu trong đời, ta ở khắc này đã quyết định, bỏ tất cả thân phận cùng chức trách của ta, chỉ cần tồn tại vì Tô lang ngươi, ta muốn ở cùng ngươi, muốn ngươi che gió che mưa cho ta, sống chung với ngươi cả đời.”

Tô Bằng nghe vậy, trong lòng cũng cảm động hết sức. Hắn tiến lên một bước, đem Linh Mị Nhi ôm vào trong ngực.

Sau khi hai người ôm nhau thật lâu, Tô Bằng mở miệng nói.

“Mị Nhi, cùng ta đi Lương Châu đi, ở đó, không ai dám khi dễ ngươi.”

“Ta cũng rất muốn đi...”

Linh Mị Nhi mở miệng nói, nhưng nàng lại nói tiếp.

“Nhưng ta không thể... Tô lang. Ta biết ngươi là đến từ Tử Hà Môn, chuyện môn phái của ngươi, ta cũng biết một ít, Tử Hà Môn các ngươi, ở tiên đình xem ra cũng là một uy hiếp, bây giờ tiên đình đang bố cục thiên hạ, ta ở bên cạnh, có thể thông báo tin tức cho ngươi, để ngươi có thể thu được ưu thế trong lúc tranh bá thiên hạ.”

“Vậy quá khổ ngươi.”

Tô Bằng thương tiếc nhìn Linh Mị Nhi nói với nàng.

“Đây là ta nguyện ý, hơn nữa chỉ có ngươi càng mạnh, tương lai của ta, mới có thể càng tốt.”

Linh Mị Nhi nói với Tô Bằng.

Lúc này, Tô Bằng còn có thể nói cái gì? Hắn đem Linh Mị Nhi lần nữa ôm vào trong ngực, ôm chặt.

Hai người lại ôm nhau thật lâu, đột nhiên, lỗ tai Tô Bằng hơi nhúc nhích.

Hắn nghe cách bên ngoài tòa nhà không xa, có vài tiếng quần áo xẹt qua không khí bé gần như không thể nghe.

Tô Bằng nhẹ nhàng đem Linh Mị Nhi từ trong lòng ngực đẩy ra, nói với Linh Mị Nhi.

“Có người tới rồi.”

“Tô lang ngươi đi đi, ta còn muốn ở Trung Châu một thời gian ngắn, sau đó ta sẽ chạy về Nam Trữ, ở đó ta sẽ báo tin tức tiên đình cho ngươi, cũng cho ngươi tin tức quan trọng khác, đợi đến khi Tô lang đã thành đại sự, ta sẽ đi đến chỗ ngươi tìm ngươi.”

Tô Bằng nghe vậy, nhẹ gật đầu, hẳn mặc dù còn muốn tâm sự với Linh Mị Nhi, nhưng bây giờ cũng không phải thời cơ tốt, mình ở Trung Châu sẽ mang đến rất nhiều phiền toái cho Linh Mị Nhi, vì vậy Tô Bằng nói với Linh Mị Nhi.

“Ta sẽ không để ngươi đợi lâu, không quá một năm, ta liền người mặc kim giáp, dẫn đầu vạn chúng giáp sĩ, quang minh chính đại đi tìm ngươi.”

“Ta tin tưởng ngươi.”

Linh Mị Nhi nói với Tô Bằng.

Tô Bằng ôn nhu nhìn Linh Mị Nhi, sau đó đem nàng ôm vào trong ngực, hôn sâu.

Linh Mị Nhi nhiệt liệt đáp lại, hai người hôn sâu một hồi, mới tách ra.

“Ồ Nam Trữ chờ ta.”

Tô Bằng nói, nói xong, hắn xoay người, đi ra cửa phòng Linh Mị Nhi.

Tô Bằng đi ra khỏi cửa phòng, đứng ở trong đình viện của tòa nhà này, hắn nghe chung quanh tòa nhà, có tiếng hít thở của năm người.

Trên thực tế, đối phương cũng không tính hành tung bí mật, bọn họ cũng không cố ý che dấu tiếng hô hấp.

Tô Bằng đứng ở trong đình viện, miệng nói.

“Nếu tới rồi, cũng đừng ẩn nấp nữa, đều xuất hiện đi!”

Nghe được tiếng Tô Bằng nói chuyện, năm thân ảnh tựa hồ trong nháy mắt liền đã đáp tứ phía tường viện của tòa nhà.

Tô Bằng nhìn bốn phía, chỉ thấy năm người tới nay tới, Lăng Truy, phiên tăng cùng lão quản gia phủ Hộ quốc công từng đối chiến với Tô Bằng đều tới rồi, ngoài ra còn hai nam nhân trên mặt đeo mặt nạ màu vàng.

“Tô Bằng, người quả nhiên ở đây, quan hệ giữa người cùng Linh Mị Nhi, quả nhiên không phải là nông cạn.”

Ở mặt đối diện với Tô Bằng, là bộ thân Lăng Truy, hắn vẫn mặc bộ quần áo màu xám kia, hắn nói với Tô Bằng.

“Hãy bớt sàm ngôn đi, các người cũng là tới vì tìm lại mặt mũi cho Hộ quốc công đi, có bản lĩnh kia, liền tới giết ta thử xem.”

Tô Bằng nói với Lăng Truy.

“Quả nhiên là tiểu tử nông cuồng, hôm nay có thể khiến chúng ta ra tay, cũng là phúc khí của người.”

Một trong hai người đeo mặt nạ hoàng kim, nói với Tô Bằng.

“Giấu đầu hở đuôi.”

Tô Bằng nghe xong lời của người kia, cười lạnh một tiếng.

Hắn đã nhìn ra thân phận của hai người đeo mặt nạ hoàng kim.

Nếu không có gì bất ngờ, bọn họ là...

Cao thủ Đại nội!

Tô Bằng từng nghe lời đồn, nói là bản thân hoàng tộc Trung Châu, chính là một võ lâm thế gia, nhiều đời tu hành võ công hoàng tộc, mà Hoàng thành thì có thể coi là một môn phái võ lâm, trong đó có không ít cao thủ trung với hoàng tộc, trong đó có tổ chức cao thủ Kim diện nhân trong Hoàng thành này.

Kim diện nhân là một loại cao thủ cao cấp nhất trong Đại Nội, bọn họ đều đeo mặt nạ hoàng kim trên mặt, cũng không ai biết thân phận chân chính của bọn họ, nhưng trong bọn họ, kém cỏi nhất đều là cao thủ cấp cung phụng.

Kim diện nhân, chính là cao thủ cấp cung phụng trong đám ‘Môn phái võ lâm’ của Hoàng thành, hơn nữa số lượng cũng không ít, hôm nay hai người đeo mặt nạ hoàng kim ở trước mặt mình, có thể chính là Kim diện nhân.

“Có thể mời được cao thủ Đại nội, Hộ quốc công này mặt mũi khá lớn.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, có điều đến tình trạng như thế này, Tô Bằng cũng không thêm để ý đôi phương có thêm hai cao thủ cấp cung phụng.

Đem Thanh Long Khiếu Thiên kiếm từ trong Đại Càn Khôn lấy ra, Tô Bằng rút bảo kiếm ra, nói.

“Các người cùng lên đi!”

Chương 958: Đánh lên hèn hạ (1)

“Cuồng vọng!”

Một tên Kim Diện Nhân bất mãn hừ lạnh, nói xong, thân hình hần vừa động, đã tiến vào trong tòa nhà này.

“Cùng đi!”

Lão giả phủ Hộ quốc công kia nói, trong lúc nói, hần cũng nhảy vào.

Phiên tăng cùng một Kim Diện Nhân khác theo sát phía sau, Lăng Truy thì đi theo sau lưng hai người bọn họ.

Tô Bằng đã cùng Kim Diện Nhân đầu tiên tiếp xúc!

Kim Diện Nhân xông tới trước, sử dụng binh khí là một đôi đoản đao rất ngắn, hai thanh đoản đao này thoát nhìn giống đao thái đầu bép dẹt, nhưng vàng chói, tạo hình cũng khoa trương hơn, thoát nhìn hết sức sắc bén.

Lão già phủ Hộ quốc công, cũng lấy ra một kiện binh khí, lại là một tẩu thuốc màu tím thẫm, thấy chất liệu, tựa hồ cũng không phải vật phàm.

Tô Bằng cầm Thanh Long Khiếu Thiên kiếm trong tay, nhìn hai người kia.

Đối phương cũng là cao thủ cấp cung phụng, trên binh khí chắc chắn chọn kỹ lựa khéo, tuyệt đối không phải mặt hàng bình thường, Thanh Long Khiếu Thiên kiếm của mình mặc dù sắc bén, chưa hẳn chiếm được tiện nghi, vẫn nên sử dụng võ công.

Có điều Tô Bằng không muốn giết người ở chỗ đình viện Linh Mị Nhi, sợ mùi máu tanh dẫn tới Linh Mị Nhi động thai khí, cho nên Tô Bằng không trực tiếp sử dụng sát chiêu, chỉ là ở lúc hai người tiếp cận bản thân, sử dụng Bạt Kiếm trăm cảnh giới Hợp Lực của Tam Hợp kiếm.

“Thật nhanh!”

Lão già phủ Hộ quốc công, còn cả Kim Diện Nhân kia, trong lòng đồng thời sinh ra loại cảm giác này.

Cho dù là nhãn lực của hai người, cũng không hoàn toàn thấy rõ kiếm quang hình tròn màu xanh trước người Tô Bằng, bọn họ hoàn toàn nương theo tư thế động tác lúc Tô Bằng rút kiếm, còn tính ra chiều dài Thanh Long Khiếu Thiên kiếm, sớm né tránh, mới tránh khỏi một kiếm này.

Sau khi hai người né qua một kiếm này, sau lưng bọn họ, phiến tảng cùng Kim Diện Nhân thứ hai cũng vọt lên, bổ khuyết phía trước hai người.

Bọn họ muốn vào chính lúc này, quấy rầy tiết tấu của Tô Bằng.

Phiến tảng kia, cầm trong tay một đôi vi đà xử, vi đà xử vàng lóng lánh, nhưng lại không hoàn toàn là hoàng kim chế thành, thoát nhìn rất cứng rắn,

mà Kim Diện Nhân thứ hai, thì lại cầm một thanh bảo kiếm, thanh bảo kiếm này toàn thân đen nhánh, chỗ lưỡi lại có vẻ rất sắc bén, thoát nhìn liền không phải vật phàm.

Tô Bằng nhìn thấy hai người vào chính lúc này công kích mình, chính là muốn quấy rầy tiết tấu công kích của mình, Tô Bằng cười lạnh một tiếng, đột nhiên, hai đạo hư ảnh kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh, vọt tới hai người này.

“Không tốt!”

Phiên tăng đứng mũi chịu sào, lúc hắn thấy hư ảnh lao đến, trực giác cảm giác hư ảnh lợi hại, nhưng mà khinh công của hắn tính linh hoạt kém một điểm. Dưới tình huống không có cách nào, hắn chỉ có thể lặn một vòng ngay tại chỗ, tránh thoát kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh của Tô Bằng.

Kim Diện Nhân khác, khinh công tốt hơn một chút. Hắn vào lúc Tô Bằng ra chiêu cũng cảm giác không đúng, sớm nhảy lên, khó khăn lắm tránh thoát kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh của Tô Bằng.

Người này cầm kiếm phi thân trên không trung, đâm tới Một kiếm Tô Bằng!

“Nghênh không thức!”

Thanh Long Khiếu Thiên kiếm trong tay Tô Bằng, dùng tốc độ không quá nhanh chóng xẹt qua một vết, giao kích với song kiếm người kia trên không trung.

Lúc song kiếm giao kích, thân thể người nọ rung mạnh trên không trung, khí huyết bị nghênh không thức cảnh giới Hợp Khí của Tô Bằng chấn bốc lên, có điều hắn nội lực thâm hậu, một kiếm này còn chưa đánh chết hắn.

“Phù Quang Lược Ảnh!”

Tô Bằng không chút khách khí với hắn, trực tiếp sử dụng kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh lần nữa công kích về phía hắn.

Lúc người kia đang đối song kiếm với Tô Bằng cũng cảm giác được không đúng, hắn cũng kinh nghiệm phong phú, lúc cảm giác được nội lực cuộn cuộn chỉ biết sắp hỏng bét, cho nên trực tiếp dùng công pháp thiên cân trụ, thân thể trầm xuống, đáp đất.

Chỉ là thân thể của hắn bị một kiếm vừa rồi của Tô Bằng chấn toàn thân chết lặng, còn chưa giảm bớt, bây giờ sử dụng thiên cân trụ, cả người từ không trung rơi thẳng xuống, ngã ở trước mặt Tô Bằng.

Tô Bằng tất sẽ không khách khí với hắn, trực tiếp bay lên đá một cước, mang theo dương viêm cương khí đá lên người Kim Diện Nhân, Kim Diện Nhân này kêu lên một tiếng đau đớn, mặc dù cuối cùng hắn dùng cánh tay ngăn cản một chút, nhưng vẫn bị đá trúng, lập tức lăn ra ngoài, bị thương không nhẹ.

Lăng Truy lúc này cũng đã theo tới, hắn và lão giả phủ Hộ quốc công cùng Kim Diện Nhân sử dụng song đao màu vàng, thành hình chữ phẩm vây kín Tô Bằng!

“Tránh ra!”

Tô Bằng quát lạnh một tiếng, hắn không muốn giết chết Lăng Truy, dù sao hắn là phụ thân của Lăng Tiêu Vũ, nhưng nếu đối phương dây dưa không ngớt, Tô Bằng sẽ không để ý mà cho đối phương một chút giáo huấn.

Một kiếm của Tô Bằng chém về phía Lăng Truy, là bạt kiếm trăm cảnh giới Hợp Khí, Lăng Truy vẫn sử dụng thanh thiết xích kia, giao kích với binh khí Tô Bằng!

Chỉ là dưới một kích này, Lăng Truy cả người đều bị đánh bay ra ngoài, đem khe hở phía trước tặng cho Tô Bằng.

Chương 959: Đánh lên hèn hạ (2)

“Ồ?”

Sau khi Tô Bằng một chiêu đánh bay Lăng Truy, trong lòng lại hết sức kinh ngạc, hôm nay hắn ở phủ Hộ quốc công từng lĩnh giáo qua võ công Lăng

Truy, võ công Lăng Truy hẳn còn cao hơn lão già phủ Hộ quốc công kia một điểm, sao bây giờ vô dụng thế?

“Chẳng lẽ người này cũng không muốn ra tay, là vì trở ngại mặt mũi, mới cùng những người này vây giết ta?”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ như vậy.

Mặc dù không biết nguyên nhân, nhưng nếu Lăng Truy nhường, Tô Bằng cũng sẽ không hạ sát thủ thật với hắn.

Phía trước đã không có ai, Tô Bằng không để ý tới hai người sau lưng, phát động thân pháp, muốn trực tiếp rời khỏi ở đây, hắn không muốn ở chỗ Linh Mị Nhi đại khai sát giới.

Tô Bằng thi triển thân pháp, ngay khi hắn vừa muốn lướt qua tường vây tòa nhà, đột nhiên tâm sinh cảnh giác!

“Lưu lại đi!”

Chỉ nghe một tiếng bắt nam bắt nữ, hết sức bén nhọn từ ngoài tường vây vang lên, sau đó liền thấy một lão nam nhân mặt trắng không râu hóa thành một đạo tàn ảnh, từ tường vây công về phía Tô Bằng!

Vũ khí trong tay người này, cũng chỉ là một quả tú hoa châm, mà tay trái hắn, thì lại rơi ra một thứ như hạt cát nhỏ!

“Không tốt!”

Trong lòng Tô Bằng chấn động, hắn vội vàng vận chuyển dương viêm cương khí toàn thân, ngăn ở trước ám khí đối phương bắn ra.

“Đinh đinh đinh...”

Tiếng đánh nhỏ vụn không ngừng vang lên, những thứ giống hạt cát trong suốt kia, không ngờ đều là Ngưu Mao Kim Châm thật nhỏ, cái đó và ám khí Ngưu Mao Kim Trên châm người Tô Bằng không khác là bao, thậm chí nhỏ hơn, lúc này được lão nam nhân mặt trắng không râu này bắn ra, uy lực không ngờ không kém gì Ngưu Mao Kim Châm của bản thân Tô Bằng!

Thân thể Tô Bằng mặc dù bao kín dương viêm cương khí, nhưng dù sao vẫn có chỗ không thể hoàn toàn chiếu cố đến, Tô Bằng cảm giác dưới xương sườn cùng chân trái mình đều tê rần, hẳn biết mình đã trúng độc.

“Hèn hạ!”

Sau khi Tô Bằng trúng chiêu, trong lòng vừa sợ vừa giận.

Đối phương luôn nấp trong này, vừa rồi Kim Diện Nhân kia khinh địch, còn cả Lăng Truy cố ý nhường, cũng là vì một kích bây giờ.

Sát ý của lão nam nhân mặt trắng không râu kia, là ở một khắc cuối cùng trước khi động thủ mới phóng ra, trước đó, lão nam nhân mặt trắng không râu này không ngờ giữ một trái tim bình tĩnh, một điểm sát ý cũng không động, khiến ngọc bội ác ý của Tô Bằng, cũng không có bất luận cảm ứng gì.

Làm được loại trình độ này, đã là cấp bậc sát thủ quan trọng trong thiên hạ. Lão nam nhân này điều chỉnh tâm tính quá tốt, quả thực Tô Bằng chưa từng thấy bao giờ.

Mà bọn họ đánh lén, cũng có hiệu quả, trên người Tô Bằng trúng đ Ngu Mao Kim Châm ối phương bắn ra, trên châm có độc, mặc dù bây giờ bị nội lực của Tô Bằng ngăn chặn, nhưng tiếp tục dây dưa ở đây, nhất định sẽ độc phát.

Tô Bằng đầu tiên là kinh sợ, có điều lập tức lại khôi phục tỉnh táo, kích động cảm xúc, không sẽ thay đổi được bất kỳ sự thật nào.

Lão nam nhân mặt trắng không râu dùng một cây tú hoa châm đâm về phía Tô Bằng, Tô Bằng thi triển Tường không trăm cánh giới Hợp Khí của Tam Hợp kiếm trên không trung, chém về phía hắn!

“Đinh!”

Tú hoa châm của lão nam nhân kia điểm vào kiếm phong trên Thanh Long Khiếu Thiên kiếm của Tô Bằng không sai chút nào. Tô Bằng cảm giác mặc dù đối phương chỉ là một cây tú hoa châm, nhưng lại giống Định Hải thần

châm, kiếm phong đụng trúng châm cảm giác chấn động, một chiêu Tường không trăm cảnh giới Hợp Khí này liền bị phá!

Tô Bằng không biết, lão nam nhân mặt trắng kia cũng chịu khổ sở, công pháp của lão nam nhân kia, chuyên phá các loại nội lực. Cảnh giới Hợp Khí Tam Hợp kiếm của Tô Bằng, nếu ra chiêu thức cảnh giới Song Hợp đối phương cũng sẽ rất chật vật, tuyệt sẽ không phản phát cử trọng nhược khinh giống bây giờ, trên thực tế, cho dù là Tường Không thức cảnh giới Hợp Khí, cũng làm cho lão nam nhân này cảm giác khí huyết có hơi bốc lên, tuyệt đối không nhẹ nhàng giống hần biểu hiện ra ngoài.

Chỉ là, Tô Bằng lúc này, càng đề ý độc châm mình trúng phải, những độc châm này không biết là dính độc vật gì, Tô Bằng đã cảm giác thân thể có một chút tê liệt, nếu xử lý trễ, thân thể của Tô Bằng sẽ càng ngày càng phiền toái.

Mà nơi này ở đế đô Hoàng thành, là địa bàn của đối phương, Kim Diện Nhân ở đây, tuyệt đối không chỉ hai người mới tới bây giờ, nếu thời gian kéo lâu, khó nói sẽ không xuất hiện chuyện xấu.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng cũng không ham chiến, hần liên tục thi triển hai hư ảnh của kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh, đem lão nam nhân mặt trắng bức lui, sau đó bản thân hóa thành một đạo lưu quang, lao về phía đông.

Lão nam nhân mặt trắng kia, cũng không truy kích ngay, mà đứng ở nơi đó, đang điều chỉnh nội tức bản thân.

“Hồng công công, chúng ta nên đuổi theo không?”

Lúc này, bọn người Lăng Truy đã từ trong trạch viện đi ra, hỏi lão nam nhân mặt trắng.

Vị cao thủ có võ công bậc này, không ngờ là thái giám!

Hồng công công nhẹ lấy tay vuốt cằm không một cọng râu, dùng thanh âm khó có thể nhận nam nữ nói.

“Đuổi, có điều không phải bây giờ, Tô Bằng này cực cao, ta cũng chưa hẳn là đối thủ của hắn, nhưng hắn trúng độc châm ám khí của ta, độc trên ám khí của ta, là độc vật âm hàn số 1 thiên hạ, qua một thời gian hắn tất sẽ thân thể cứng đờ độc phát, lúc đó chúng ta lại đuổi theo cũng không muộn.”

Nói xong, Hồng công công huýt một tiếng như còi, chỉ thấy trên cây, bay xuống ba bốn con chim nhỏ toàn thân màu vàng, ở trán có một nhúm lông vũ màu đỏ, Hồng công công nói.

“Sau khi độc châm này bắn vào cơ thể, mồ hôi tiết ra cơ thể sẽ có mùi đặc thù, những đặc thù này đào tạo Xuyên Vân tước, sẽ truy tung loại mùi này, đến lúc đó chúng ta dùng những Xuyên Vân tước này truy tung, tất sẽ đánh chết Tô Bằng này!”

“Hồng công công nhìn xa trông rộng!”

Phía sau, hai Kim Diện Nhân kia lập tức vượt môn ngựa...

...

Sau khi Tô Bằng thoát ly chiến đoàn, thi triển thân pháp, nhanh chóng phóng về phía đông.

Như thế, hắn liên tục đi đường gần 30 phút, mới từ từ dừng lại, bởi vì hắn cảm giác thân thể của mình, cảm giác tê liệt càng thêm rõ ràng.

“Không thể hành động nữa, trước tìm địa phương, đem độc châm bức ra rồi tính!”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, thân hình hắn nhanh chóng di động, chạy vào trong núi...

Chương 960: Tập kích

Nơi Tô Bằng đến, là một rừng núi, Tô Bằng rất nhanh ở trong núi rừng hành động, nhanh chóng tìm được một sơn động không lớn lắm.

Tô Bằng quan sát sơn động này, vị trí coi như bí mật, hơn nữa sơn động không lớn, không gian vừa vặn có thể cho một người thi triển, đồng thời hai

người xông vào thi triển võ công, thì lại có chút chật vật.

” Như thế tốt lắm!”

Tô Bằng thầm nghĩ trong lòng, sơn động như vậy, một mình Tô Bằng ở bên trong, chỉ cần thi triển kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh, sẽ không có ai xông vào được.

Tô Bằng cũng không do dự, tiến vào trong sơn động.

Ở sâu thẳm trong sơn động, Tô Bằng ngồi một chỗ, bắt đầu dùng Nội Thi Thuật kiểm tra tình huống thân thể của mình.

” Dưới xương sườn bên trái trúng bốn độc châm, bắp chân bên trái trúng bốn độc châm, cũng may, không nhiều quá.”

Tô Bằng kiểm tra thân thể một chút, ít nhiều có chút tê rần, còn có chút cảm giác âm hàn, nhưng cũng không có gì đáng ngại.

Đây là tác dụng cương khí dương viêm, giống như là loại Ngưu Mao Kim Châm kia, dễ dàng phá vỡ cương khí hộ thể, lúc lão già mặt trắng kia thi triển, cũng dùng loại thủ pháp đặc biệt, không ngờ sinh ra hiệu quả vô cùng tương đồng với ám khí Ngưu Mao Kim Châm.

Có điều, cương khí dương viêm của Tô Bằng cũng không phải luyện không công, đối phương trong nháy mắt đó, ít nhất ném ra hơn một ngàn Ngưu Mao Kim Châm, nhưng Tô Bằng chỉ trúng có bảy cái, những cái khác đều bị cương khí dương viêm cản trở.

Người thường trúng bảy Ngưu Mao Kim Châm kia, hành động gấp gáp trong vòng một giờ, Ngưu Mao Kim Châm đã sớm theo máu chảy tới tim, nhưng mà nội lực Cửu Dương của Tô Bằng, lại ở trong cơ thể khóa chặt bảy cây Ngưu Mao Kim Châm này, khiến chúng nó không thể tiến thêm được nữa, độc tố bên trên, cũng được hạn chế đến mức thấp nhất.

Nếu để cho Hồng công công kia biết trạng thái bây giờ của Tô Bằng, nhất định sẽ kinh ngạc tròn xoe con mắt, như vậy có thể đánh lén giết chết cao

thủ bình thường, ảnh hưởng với Tô Bằng chỉ là thân thể bên trái có chút tê cứng mà thôi.

Tô Bằng ngồi một chỗ, vận khởi nội lực Cửu Dương trong cơ thể, nội lực Cửu Dương có thể nói là bách độc bất xâm. Cho nên Tô Bằng bây giờ dưới tác dụng của độc được đủ để giết chết mười con voi cũng không hề hấn gì, chỉ có điều nội lực Cửu Dương trung hoà nội lực cần thời gian nhất định, Tô Bằng không muốn chờ lâu như vậy, bèn ép bản thân có thể nhanh chóng hơn một chút.

Tô Bằng cởi áo, ở nơi trúng độc xoa bóp vài lần. Cơ thể chỗ này đã bắt đầu trở nên cứng ngắc, Tô Bằng khống chế cơ thể, lợi dụng nội lực Cửu Dương điều khiển từng động tác rất nhỏ của cơ thể, tranh thủ ép cây độc châm ra ngoài.

Như vậy qua hơn mười phút, dưới xương sườn bên trái của Tô Bằng, ba cây Ngưu Mao Kim Châm nhỏ đến mức gần như không thể nhìn thấy, đã được Tô Bằng ép ra ngoài.

Sau khi ép Ngưu Mao Kim Châm ra ngoài, Tô Bằng tiếp tục điều tức, không bao lâu, mấy lỗ kim lớn bằng hạt đậu nành trên người hắn, nhỏ ra năm sáu giọt máu độc, sau đó, thân thể của hắn dần hoàn toàn khôi phục bình thường.

” Thành công rồi.”

Trong lòng Tô Bằng nói, hắn Cửu Dương Thân Công vận dụng, ép máu độc bốc hơi.

Chỉ là Tô Bằng lúc này chợt ngửi thấy một mùi hương rất kém, lơ lửng trong sơn động nơi này.

“Hửm? Độc được này sẽ không khiến người khác sản sinh ra mùi đặc biệt nào đó chứ?”

Tô Bằng ngửi được mùi vị này, trong lòng suy nghĩ.

Trong lòng hắn vừa chấn động, đem bảy miếng Ngưu Mao Kim Châm trên mặt đất nhặt lên trong tay.

” Có mùi vị này, trách không được bọn họ không có trực tiếp truy sát ta, hóa ra là đang chờ ta độc phát, bọn họ tất nhiên có phương pháp truy tung loại mùi vị này, cho nên không nóng vội chạy tới, đáng tiếc bọn họ lại không biết Cửu Dương Thần Công của ta là thần công trị độc đệ nhất thiên hạ, độc dược này vẫn giết không chết nổi ta.”

” Có điều vừa vặn, ta bây giờ còn có bảy cái Ngưu Mao Kim Châm, có thể dùng mấy thứ này thiết hạ bảy rập, hừ... Đánh lên ta? Ta nhất định phải làm cho các ngươi trả giá thật nhiều!”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ, nghĩ đến đây Tô Bằng cũng không dừng lại nữa, thân thể nhanh chóng lao ra bên ngoài sơn động...

...

Hơn hai mươi phút đồng hồ sau, bên ngoài sơn động mà Tô Bằng trị độc, tụ tập năm người.

Hồng công công cầm đầu, mấy người khác xem Hồng công công như Thiên Lô sai đâu đánh đó, Hồng công công sai phiên tăng kia vào bên trong sơn động trước nhìn xem thử Tô Bằng có phải là ở bên trong không.

Phiên tăng kia vào sơn động, không bao lâu lại ra ngoài, nói với bọn người Hồng công công.

” Hồng công công, trong sơn động không có người, nhưng có một cỗ mùi thơm rất nồng đậm.”

” Cái này không sai, độc châm kia của ta sau khi bắn vào thân thể của người khác, trong mồ hôi của thân thể người sẽ sinh ra mùi vị hương liệu, trúng độc càng nặng mùi vị hương liệu càng dày đặc, nếu mùi vị bên trong nồng đậm như vậy, đã nói lên Tô Bằng đã dừng lại ở trong này hơn nữa còn thử nghiệm bức độc... Hừ, hắn làm sao biết độc của ta há lại dễ dàng bức ra như vậy sao!”

Hồng công công cười lạnh một tiếng, nói với Phiên Tăng.

” Kính xin Hồng công công sử dụng xuyên vân tước tìm được vị trí của Tô Bằng kia.”

Lăng Truy nói với Hồng công công.

Hồng công công gật đầu, hắt huýt sáo một tiếng, không bao lâu trong Thiên Không thành liền bay xuống mấy con xuyên vân tước.

Hồng công công giống như là dùng khẩu kỹ (một loại tạp kỹ, dùng kỹ xảo của miệng để bắt chước các âm thanh khác) không ngừng phát ra tiếng cười, xuyên vân tước quanh quẩn trên không trung, đột nhiên chia làm bốn phương khác biệt mà bay đi.

” Ồ?”

Hồng công công thấy thế không khỏi cảm thấy kinh ngạc kêu lên một tiếng.

” Làm sao vậy?”

Lăng Truy hỏi Hồng công công.

” Mùi không ngờ lại chia làm bốn phương tám hướng... Thật sự là kỳ quái.”

Hồng công công có chút nghi hoặc nói.

” Có thể là Tô Bằng kia cuối cùng giãy dụa không cách nào bức độc tố ra, lại thêm phát hiện mùi trên người cho nên bày bố nghi trận, muốn gạt chúng ta sau đó bỏ chạy.”

Lăng Truy suy nghĩ một lát nói với Hồng công công.

Hồng công công nghe xong, cảm giác có đạo lý, nhẹ gật đầu, nói.

” Tô Bằng trúng độc đã sâu, nếu không sẽ không làm ra loại biện pháp này, chúng ta quyết không thể thất bại trong gang tấc, chúng ta có sáu người, bây giờ chia ra bốn đường, người của Phủ Hộ Quốc Công một tổ, người của

Kim Diện một tổ, ta cùng với một mình Lăng Truy một tổ, đuổi theo giết Tô Bằng kia!”

”Được!”

Người ở chỗ này đều là lòng tin tràn đầy, đều đồng ý đề nghị của Hồng công công.

Sáu người lúc này phân tổ, chia làm bốn phương tám hướng đuổi theo.

Những người khác không nhắc tới, chỉ nói về phiên tăng cùng với lão già của Phủ Hộ Quốc Công, đuổi theo hướng bên trái.

Sau khi hai người đuổi theo khoảng bảy tám phút liền đã phát hiện sinh vật thân thể phát ra mùi vị hương liệu kia, xuyên vân tước trên không trung đang xoay quanh trên thi thể sinh vật kia.

Nhưng mà hai người Phủ Hộ Quốc Công nhìn sinh vật đã chết đi kia, sắc mặt đều rất khó coi.

Chỉ thấy đó là một con nai đực, trên thân thể đen nhánh, còn mang theo một tầng sương lạnh, tản ra mùi vị hương liệu thấp kém.

”Bị chơi xỏ!”

Phiên Tăng rất không thoải mái nhìn thi thể con nai đực kia, nói với lão già.

”Đi! Đi tìm Hồng công công!”

Lão già nhưng lại ngửi thấy được một tia khí tức nguy hiểm nói với Phiên Tăng.

Phiên Tăng mới vừa muốn nói chuyện, chẳng qua là ngay lúc này, một thân ảnh thanh sắc không một tiếng động nào từ trên đại thụ phía trên đỉnh đầu hai người nhảy xuống, bảo kiếm màu xanh trong tay trực tiếp chém tới Phiên Tăng kia!

“A!”

Phiên Tăng hô lên một tiếng, có điều phản ứng của hắn cũng xem như nhanh chóng, vũ khí màu vàng trong tay hắn từ không trung lao đến.

Đáng tiếc một chiêu này của Tô Bằng chỉ là hư chiêu, khi hắn sắp sửa chém ra một kiếm này, thân thể đột nhiên nhoáng lên, ba đạo hư ảnh kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh liên tục bắn ra ngoài.

Bản thân Phiên Tăng chính là vội vàng ứng chiến, có thể kịp phản ứng ngăn cản bảo kiếm Tô Bằng thì đã không tồi lắm rồi, lúc này hắn hoàn toàn không ngờ Tô Bằng sẽ đột nhiên thay đổi chiêu thức, khoảng cách gần như vậy, hắn đã không kịp lẩn tránh, ba đạo hư ảnh kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh, hoàn toàn đánh úp lên trên người của hắn.

” Rầm rầm rầm!”

Ba tiếng nổ vang dội, phòng ngự của Phiên Tăng hoàn toàn bị phá vỡ, hắn chỉ còn lại một hơi thở, lúc này, chỉ thấy không trung xẹt qua nửa vòng tròn màu xanh, đầu của Phiên Tăng liên tục tiếp bay khỏi trên cổ của hắn.

Chặt đầu!

Chương 961: Nhận một chút lợi tức

Tặc tử nguoi dám!”

Ở bên cạnh Phiên Tăng, lão già phủ hộ quốc công kinh hãi không nhẹ, vừa rồi tất cả chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt, hắn căn bản chưa kịp phản ứng, Phiên Tăng đã bị giết chết.

Tô Bằng lại không hề cho hắn thời để phản ứng, Tô Bằng đáp xuống đất, trong nháy mắt lại bước ra trước nửa bước, di chuyển ba bốn mét, sau đó chém ra một kiếm!

“Hự!”

Lão già phủ hộ quốc công kia, cánh tay phải vốn dĩ lúc trước đã bị Tô Bằng chặt đứt, hắn giờ chỉ thể dùng tay trái sử dụng binh khí, uy lực ít nhất giảm bớt ba thành, bây giờ lại bị Tô Bằng sử dụng Bạt Thức Kiếm cảnh giới Song Hợp chém tới, cả người mặc dù không có bị một đao chặt thành hai,

nhưng đã trọng thương. Cánh tay trái của hắn bị kiếm phong Tô Bằng chém trúng, bị chém bay đi, cả người cũng bắn đầy máu tươi, văng xa mấy trượng.

Tô Bằng chậm rãi thu kiếm, nhìn lão già cụt tay cách đó không xa kia. Người này đã hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, lúc này giãy dựa trên mặt đất, chỉ là muốn cố gắng bò dậy.

Tô Bằng sẽ không cho người này bất cứ cơ hội nào, hắn đi tới, lúc này một kiếm đâm vào sau lưng người này, lão già phủ hộ quốc công giãy giữa một hồi, sau đó tắt thở.

Rút Thanh Long Khiếu Thiên kiếm ra, trên bảo kiếm không dính lấy một chút giọt máu, Tô Bằng lạnh lùng nhìn hai cỗ thi thể kia, nói.

“Đây chỉ là lấy lại một chút lợi tức!”

Nói xong, thân thể Tô Bằng nhoáng lên, nhanh chóng biến mất.

Năm sáu phút sau, trong rừng phát ra tiếng vang, chỉ thấy hai người kim diện từ đằng xa vọt đến bên hai cỗ hai thi thể này, trầm mặc hồi lâu, sau đó nói.

” Chúng ta rút lui thôi! Vừa rồi chúng ta đuổi theo đến đây, giống như nơi này, là thi thể động vật. Tô Bằng kia đã bức độc châm ra, hơn nữa đang phục kích chúng ta!”

“Đúng vậy, chúng ta ngay lập tức đi tìm Hồng công công, đem chuyện nơi đây báo cáo nhanh cho hắn...”

Một người khác nói.

Nhưng mà không đợi hắn nói xong, đột nhiên hai người nghe thấy một thanh âm giống như tiếng sấm, một trong số đó còn chưa phản ứng, thì đã có một đạo sấm chớp, vượt qua tốc độ bình thường, không đợi hắn kịp phản ứng, đầu của hắn đã trực tiếp bị sấm chớp chặt đứt!

” Văn Đông!”

Người còn lại, hoảng hốt kêu lên, đồng thời cảnh giác, muốn tìm kiếm thử điểm khác thường xung quanh.

Lúc này, hắn nhìn thấy Tô Bằng cầm trong tay bảo kiếm, nhanh chóng vọt thẳng đến trước người hắn.

Người này càng hoảng sợ hơn, phương thức Tô Bằng xuất hiện thực sự quá mức chấn động, không ngờ có thể điều khiển sấm chớp, trực tiếp chém bay đầu một người.

Ở trong mắt hắn, Tô Bằng giống như ác quỷ lấy mạng, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng hắn!

“A!”

Người này hét lên một tiếng, cũng không để ý thi thể đồng bọn hắn, rất nhanh biến động một hướng khác.

Chỉ là thân pháp hắn kém xa Tô Bằng quá nhiều, Tô Bằng rất nhanh liền đuổi tới phía sau của hắn, nếu người này chính diện đối chiến cùng Tô Bằng, còn có thể duy trì một thời gian ngắn, nhưng mà đưa lưng về phía Tô Bằng, đó chính là vận mệnh bị giết chết.

Tô Bằng trực tiếp tung ra bốn năm đạo kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh, phong bế tất cả phương hướng người này có thể né tránh, tốc độ kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh so với Tô Bằng còn nhanh hơn, gần như trong nháy mắt đã đuổi kịp người nọ phía trước, trong đó hai đạo hư ảnh kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh, đã đánh bay người kia lên khỏi mặt đất.

Nhìn thấy người này đã mất đi sức chiến đấu, Tô Bằng ở bên cạnh người kim diện mới vừa rồi bị chém bay đầu kia, thu hồi phi đao được chế tạo từ Lôi Long một sừng của mình.

Đi đến trước mặt người kia, Tô Bằng nhìn người nọ nằm trên mặt đất, nhưng vẫn còn hơi thở, chỉ là tạm thời mất đi năng lực hành động.

Người kim diện này cũng là thực lực cung phụng sơ kỳ, cho nên đối với kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh có chút tính chất kháng cự, không bị đánh

thành bao nát, nhưng muốn đứng lên, lại rất chật vật.

Tô Bằng đi tới người kim diện đang bò sát trên mặt đất này, mặt nạ hoàng kim của hắn đã rơi xuống, lộ ra một đầu tóc hoa râm, nhưng mặt mũi lại là bộ dáng chỉ có hơn bốn mươi tuổi, hắn thanh âm run rẩy nói.

”Đừng có giết ta...”

Tô Bằng vốn là muốn trực tiếp một kiếm kết liễu tánh mạng của người này, nhưng lúc này nghe người này nói như vậy, Tô Bằng đột nhiên cảm giác được nếu cứ như vậy giết hắn rồi có chút lãng phí, suy nghĩ một lát, khóe miệng Tô Bằng lộ ra một tia mỉm cười tà ác, nói.

”Không chết là được rồi sao? Ta sẽ thỏa mãn ngươi!”

...

Hồng công công còn đang đi lại trong núi rừng, xuyên vân tước trên bầu trời đã dừng ở trên người một sinh vật, trên thân thể sinh vật kia phát ra từng đợt mùi hương liệu thấp kém.

Ánh mắt của Hồng công công có chút nheo lại, hắn nhìn thi thể của động vật này, đó là một con cạp, có điều bộ lông trên thân thể nó đã đen thui lui, còn có hàn khí băng hàn, loại độc chất này vừa vận tạo thành hiệu quả như độc châm của Hồng công công.

”Đáng giận!”

Hồng công công nhìn thấy một màn này không khỏi tức giận, hắn một chương đánh nát một cây đại thụ kích thước bằng một người bên cạnh mình.

Cây đại thụ này vừa mới ngã xuống, Hồng công công đột nhiên nghe được có người thi triển thân pháp, nhanh chóng chạy đến bên này!

”Là Tô Bằng sao?”

Hồng công công lập tức hưng phấn lên, hắn theo bên trong bụi tóc lấy xuống một cây tú hoa châm chuẩn bị nghênh chiến.

Rất nhanh thanh âm phát ra tiếng vang đi tới chỗ Hồng công công, tiến vào tầm mắt của hắn.

” Hồng công công cứu ta!”

Chỉ thấy một người của Kim Diện hoảng hốt chạy bừa, chạy như bay đến bên này.

Mà còn sau lưng hắn, Tô Bằng một bộ áo xanh, mặt không biểu tình cầm trong tay bảo kiếm đang ở= theo sát không nghỉ, đuổi giết người Kim Diện.

” Tốt tặc tử! Lại dám làm cản trước mặt Bản Công! Kim Diện lại đây, ta tất nhiên sẽ không để cho hắn làm thương tổn người!”

Hồng công công trong miệng hô lên, thân hình hắn di động, nghênh đón với Tô Bằng.

Nhưng mà ngay khi Hồng công công muốn dùng tú hoa châm đâm về phía Tô Bằng, đột nhiên Tô Bằng quỷ dị cười một tiếng, từ hư không chỉ một ngón tay vào Hồng công công!

” Bí thuật bắt mối!”

Tô Bằng trong miệng quát ra mấy chữ này, Hồng công công lập tức cảm giác nội lực tinh lực cùng với sinh mệnh lực của thân thể mình giống như là thủy triều vỡ đê vậy, dũng mãnh lao tới đối phương!

” Tà thuật!”

Hồng công công quá sợ hãi, vội vàng phong bế tinh lực, lúc này sinh mệnh lực mới giảm bớt xói mòn một chút.

Lúc này Tô Bằng chưa cho hắn cơ hội đã liên tục thả ra hư ảnh kiếm pháp phù quang lược ảnh vọt tới Hồng công công.

Hồng công công kinh hãi, hắn kéo lê thân thể vô cùng mệt mỏi, liên tục tránh né, trốn thoát được ba bốn hư ảnh kiếm pháp phù quang lược ảnh.

Nhưng mà vào lúc đó, Hồng công công đột nhiên cảm giác được phía sau lưng một trận đau nhức kịch liệt, sau đó bị nội lực dị chủng đánh vào bên trong thân thể. Hắn quát to một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bị đánh bay ra ngoài, mà lúc này đây Tô Bằng lại sử dụng một chiêu kiếm pháp phù quang lược ảnh. Đánh chính diện Hồng công công, lập tức Hồng công công bị đánh lão đảo một cái, máu tươi trong miệng phun ra càng nhiều.

Có điều Hồng công công ở trong cấp cao thủ cũng coi như là trung đẳng trở lên, đến gần nhân vật cao đẳng, tuy rằng trúng chiêu nhưng đả thương không chết nổi, hắn lão đảo vài bước, quay đầu nhìn lại, không ngờ lại là người kim diện kia cho hắn một kích trí mạng.

”Hoàng thượng đối đãi ngươi không tệ, ngươi vì sao phải bán đứng ta?”

Hồng công công nhìn người kim diện kia, hết sức khó hiểu mà hỏi hắn.

”Hỏi hắn cái này đã vô dụng, bởi vì hắn đã không phải là hắn nữa, cũng không có ý chí của mình, chẳng qua là một con rối của ta mà thôi.”

Tô Bằng nói, nói xong hắn nói với người kim diện kia.

”Lấy mặt nạ của ngươi xuống đi.”

Người kim diện giống như người máy, hoàn toàn nghe theo lời của Tô Bằng, chỉ thấy hắn lấy chiếc mặt nạ hoàng kim kia xuống, nhưng mà bên trong mặt nạ hoàng kim kia, còn có một mặt nạ màu trắng bao phủ trên mặt người này.

Mặt nạ màu trắng trên mặt người này gần như bao phủ trọn cả khuôn mặt, chỉ để lại con mắt cùng với chỗ hô hấp và ăn cơm, xem ra giống như là một con rối ác quỷ màu trắng, khiến người ta sinh ra cảm giác khủng bố ở trong lòng.

”Đây là...”

Hồng công công thấy thế, có chút kinh dị, nói với Tô Bằng.

”Đừng lo lắng, ngươi rất nhanh liền cũng sẽ như thế.”

Tô Bằng nói, nói xong hấn lại thi triển kiếm pháp phù quang lược ảnh lần nữa, công kích đến Hồng công công!

Võ công của Hồng công công tuy rằng rất mạnh, nhưng dù sao trúng một chiêu Bí thuật bắt mồi của Tô Bằng, hấn lại bị Tô Bằng cùng với người kim diện kia gây thương tích, hành động chậm chạp, tuy rằng hấn kiên trì được thời gian rất lâu, nhưng Tô Bằng cuối cùng sau khi thi triển hai mươi lần kiếm pháp phù quang lược ảnh, vẫn có hai hư ảnh đâm vào trên người hấn.

Hồng công công bị kiếm pháp phù quang lược ảnh công kích, đã mất đi năng lực chiến đấu tiếp, hấn nằm trên mặt đất, trong miệng phun ra máu tươi, đã không cách nào di động được nữa.

Mà lúc này Tô Bằng đi tới bên cạnh hấn, nhìn Hồng công công trên mặt đất, hấn cười lạnh nói.

” Đa tạ phục kích của ngươi, khiến ta thiếu chút nữa thua bởi trong tay của ngươi, để cảm tạ ngươi ta cố ý chuẩn bị một phần đại lễ, lễ vật chính là muốn ngươi vĩnh viễn làm nô lệ cho ta!”

Nói xong, Tô Bằng từ bên trong túi Càn Khôn lấy ra một mặt nạ màu trắng...

Chương 962: Ngươi sinh được một nữ nhi tốt

Tô Bằng Tô Bằng mặt nạ màu trắng, chính là trước kia ở Tử Hà sơn, cửu sư thúc Phạm Kiến của Tô Bằng đã cho hấn chiếc mặt nạ màu trắng này.

Công dụng của mặt nạ màu trắng này, là để cho người mang mặt nạ, nghe lệnh chỉ huy của Tô Bằng, đánh mất ý chí của mình, sau đó phối hợp một loại thuốc bột, còn có thể làm cho bọn họ không cảm thấy đau đớn.

Nhưng mặc dù có thể gạt bỏ ý chí của đối phương, nhưng vẫn giữ lại vài trí năng của người bị khống chế, xem như là một loại đạo cụ rất mạnh.

Sau khi Tô Bằng xuống núi, đạo cụ này, vẫn chưa có cơ hội sử dụng, đối mặt người bình thường, Tô Bằng không xuống tay ngoan độc được, nhưng hôm nay Hồng công công cùng người kim diện đánh lên Tô Bằng, thiếu

chút nữa khiến Tô Bằng lâm vào hiểm cảnh, trong lòng Tô Bằng rất là phần nộ, cho dù người kim diện hay là Hồng công công võ công đều vô cùng cao cường, cứ giết như vậy thật đáng tiếc, cho nên hắn cuối cùng lựa chọn dùng mặt nạ điều khiển đối phương.

Người kim diện đã bị mặt nạ điều khiển, Tô Bằng bây giờ, chính là muốn điều khiển Hồng công công.

Hồng công công bản năng sinh ra cảm giác sợ hãi đối với chiếc mặt nạ này, hắn nghiêng đầu, không muốn đeo cái này vào, có điều Tô Bằng làm sao có thể cho hắn được toại nguyện, Tô Bằng điểm huyết đạo đối phương, sau đó đem mặt nạ, cưỡng ép đeo lên cho hắn.

Hồng công công sau khi đeo mặt nạ lên, thân thể lập tức nghêch ra, Tô Bằng thì lại đem thuốc bột dùng để điều khiển thi triển trên người hắn, sau một hồi, một loại liên hệ kỳ diệu được thành lập giữa hai người.

Loại cảm giác này, có chút giống như Tô Bằng trước kia từng sử dụng đồng thi, có điều điều khiển càng thêm linh hoạt, không cần phức tạp ra lệnh, chỉ cần một ý niệm, đối phương cũng có năng lực tư duy cố định, chấp hành hoàn mỹ ý tứ của Tô Bằng.

“Không tồi.”

Tô Bằng thầm nghĩ trong lòng, dưới tay hắn khuyết thiếu cao thủ, có điều bây giờ, trực tiếp bổ sung hai cao thủ, đây cũng là một chuyện tốt.

Tô Bằng lấy ra hai viên đan dược, Hồng công công sau khi mang mặt nạ, ra lệnh cho hắn nuốt xuống, Hồng công công rất ngoan ngoãn nuốt uống.

Hồng công công ở bên điều dưỡng, còn người kim diện khác cũng nhận được mệnh lệnh của Tô Bằng đi tới.

“Sau khi mang mặt nạ lên, các người cũng không còn thân phận trước kia, Hồng công công so ra thì lợi hại hơn, về sau kêu Giáo Diện, kim diện sau này gọi là Át Diện.”

Tô Bằng nhìn hai người nói.

” Giáp Diện nghe lệnh.”

” Ất Diện nghe lệnh.”

Hai người đeo mặt nạ bị khổng chế đáp.

Tô Bằng khẽ gật đầu. Hắn nhìn về phía ánh trăng trên trời, rồi nhìn vào trong rừng, nói.

” Như vậy chỉ còn lại một Lăng Truy thôi...”

...

Lăng Truy đi trong rừng, càng ngày càng cảm giác không đúng

Vừa rồi hắn đã phát hiện sinh vật trên người có mùi hương rất khó chịu, nhưng lại không phải Tô Bằng, mà là một con hươu mẹ.

Hắn thậm chí có loại cảm giác, Tô Bằng đã bức ra độc tố trong cơ thể, lúc này chính là đang bố trí cạm bẫy ở nơi nào đó, chờ đợi bọn hắn rơi vào trong cạm bẫy.

Loại bất an này làm cho Lăng Truy rất không thoải mái, hắn quyết định quay về trước, cùng bọn người Hồng công công tụ hợp, sau đó rồi tính tiếp.

Đang lúc hắn quay lại, hắn phát hiện bóng người nhoáng hiện phía trước, có hai người đã đi đến bên phía mình.

Lăng Truy tập trung nhìn vào, trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng, chỉ thấy hai người kia từ quần áo nhìn thấy, chính là Hồng công công và người kim diện.

” Hồng công công, là ngươi sao?”

Lăng Truy hỏi hai người kia.

Hồng công công đeo mặt nạ màu trắng, mặc trang phục màu trắng nói.

” Là ta. Chúng ta mới vừa rồi gặp phải Tô Bằng, hắn đã bức độc châm ra, cùng chúng ta sống mái một trận, hai người của Phủ Hộ Quốc Công đã chết trận, người Kim Diện Đại Nội cũng chết một người. Trên mặt của ta bị thương, chỉ có thể mang mặt nạ.”

” Thì ra là như vậy, vậy Tô Bằng đâu rồi?”

Lăng Truy nghe ra đúng là thanh âm của Hồng công công, trong lòng không nghi ngờ gì nữa, hỏi Hồng công công.

” Đã bị ta đâm rách đại não, chết rồi.”

Hồng công công nói.

” Công công thân công cái thế, Lăng mỗ bội phục.”

Lăng Truy nói, nói xong hắn đi đến Hồng công công.

Chẳng qua là Hồng công công cùng với người Kim Diện kia, hữu ý vô ý để Lăng Truy đi ở chính giữa.

Lăng Truy đầu tiên cũng không có để ý, nhưng mà ngay khi hắn còn muốn nói điều gì đó, Hồng công công cùng với người Kim Diện đột nhiên đồng thời ra tay, một tả một hữu chế trụ Lăng Truy lại!

Hồng công công còn dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai phong bế huyết khí hải của Lăng Truy.

“Hử? Hai vị, các ngươi có ý gì?”

Lăng Truy bất ngờ bị hai người chế trụ hai cánh tay, hắn nhìn về phía Hồng công công cùng với người Kim Diện, nói với hai người bọn họ.

” Ý của bọn hắn là ý của ta!”

Từng tiếng vang lên truyền đến, chỉ thấy trong núi rừng, Tô Bằng một thân áo xanh hiện thân ra ngoài, nói với Lăng Truy.

” Tô Bằng?”

Lăng Truy thấy thế liền kinh hãi, hấn nhìn về phía trái phải, nói.

” Hồng công công, người Kim Diện, các ngươi là cao thủ Đại Nội, địa vị đã đến mức được người ta tôn sùng, vì sao phải phản bội Hoàng thượng? Chẳng lẽ hai người các ngươi đã bị người này mê hoặc sao?”

Chỉ là Lăng Truy nói lớn tiếng đến đâu, Hồng công công cùng với người Kim Diện cũng không nói câu nào.

Tô Bằng cười ha hả, từ trong núi rừng đi đến trước mặt Lăng Truy, hấn nhìn Lăng Truy nói.

” Trước kia ta tại Giang Ninh Quận đã nghe thấy đại danh của thần bộ Lăng Truy, đáng tiếc lần này gặp được, có chút cảm giác nghe danh không bằng gặp mặt.”

Lăng Truy nghe vậy không khỏi biến sắc, hấn nhìn về phía Tô Bằng, nói.

” Ngươi đến tốt cùng đã dùng thủ đoạn quỷ mị gì, mê hoặc Hồng công công cùng với người Kim Diện? Ngươi muốn làm cái gì? Bọn họ đều là cao thủ Đại Nội, ngươi ra tay với bọn họ chính là muốn mưu nghịch sao?”

” Ha ha, hộ quốc công công tử ta nói giết liền giết, ngươi cho rằng ta sẽ để ý đến đại nội cao thủ sao?”

Tô Bằng cười lạnh một tiếng, nhìn Lăng Truy nói.

” Vốn là dựa theo tính tình của ta, trực tiếp giết các ngươi coi như xong, nhưng mà con gái của người Lăng Tiêu Vũ là bằng hữu của ta, ta không muốn bởi vì ngươi chết đi khiến nàng thương tâm hận ta cả đời, cho nên ta chỉ giáo huấn ngươi một chút là đủ rồi.”

Nói xong, Tô Bằng lấy thanh Long Khiếu Thiên kiếm ra khỏi vỏ kiếm, thi triển nội lực của hấn ra, chỉ thấy trên vỏ kiếm xuất hiện dương viêm cương khí màu trắng ngà!

” Ngươi muốn làm gì?”

Sắc mặt Lăng Truy biến đổi, hỏi Tô Bằng.

” Không có gì, chỉ định đánh gãy ba chi trong tứ chi của ngươi, cho ngươi một chút giáo huấn mà thôi.”

Tô Bằng nói, nói xong hắn dùng vỏ kiếm bùng cháy lên ngọn lửa màu trắng ngà đánh xuống hai tay với xương đùi phải của Lăng Truy.

” Răng rắc!”

” Răng rắc!”

” Răng rắc!”

Liên tục ba tiếng giòn vang, trên mặt Lăng Truy lộ ra thân sắc thống khổ, hai cánh tay của hắn còn có xương đùi đùi phải đều bị Tô Bằng đánh gãy.

Có điều Lăng Truy cũng là hán tử, gắng gượng không có kêu la một tiếng nào.

Tô Bằng thấy thế, nhẹ gạt đầu, lúc này mới coi là có một chút khí tiết của thần bộ.

” Được rồi, ta cũng đã hết giận, cứ như vậy, với thực lực của ngươi cho dù chỉ có một chân cũng hắn là không chết được... Có điều ngươi may mắn, ngươi sinh được một nữ nhi tốt.”

Tô Bằng nói, nói xong hắn để Hồng công công cùng với người Kim Diện thả Lăng Truy ra, sau đó ba người thi triển thân pháp, từ trong rừng biến mất, chỉ còn lại có một mình Lăng Truy nằm trên mặt đất...

Tô Bằng dẫn theo Giáp Diện và Ất Diện, đi về hướng Lương Châu.

Mang theo hai con rối này, tốc độ của Tô Bằng so với tự đi một mình đương nhiên chậm hơn một chút, nhưng cũng chậm không bao nhiêu, dù sao cho dù trong ba người Ất Diện thực lực yếu nhất, cũng đã tiến vào đẳng cấp Cung phụng.

Tô Bằng lúc trở về, không có ý định đi đường biển, đi đường biển có chút quanh co, mà bây giờ người bên cạnh Tô Bằng đều không cần đặc biệt

chăm sóc, trực tiếp đi xuống phía nam, đi qua vài châu, trực tiếp vào trong Lương Châu là được rồi.

Cho nên Tô Bằng cũng chẳng dừng lại, trực tiếp đi về hướng nam.

Hành tẩu không đến nửa giờ, Tô Bằng đã đi đến biên giới gần Trung Châu.

Chương 963: Trưởng công chúa

Nơi này có một ngọn núi không thấp, Tô Bằng nhìn về phía kia, chỉ thấy trên ngọn núi này, đều là lá đỏ phủ đầy khắp núi.

Đương nhiên, đó cũng không phải lá phong, bây giờ Trung Châu cũng là tiết trời đông giá rét, cũng không có lá phong gì, đây là một loại cây cối đặc biệt trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, mùa đông lá cây không rụng, chỉ biến thành màu đỏ, đến xuân hạ lại lần nữa đổi thành màu xanh lá.

Tô Bằng nhìn thấy lá đỏ nở đầy núi, cũng cảm thấy rất có lòng thương thức cảnh đẹp, hôm nay lại gần đến ngày rằm, ánh trăng trên bầu trời rất lớn, ánh trăng rất sáng, chiếu rọi khắp trên núi, rất có ý cảnh.

Ngay khi Tô Bằng suy nghĩ có nên dừng lại nghỉ chân tiện thể thưởng thức cảnh sắc nơi đây không, đột nhiên hần phát hiện, nơi này có không ít người.

Chỉ thấy dưới chân núi, đã có người dựng trại đóng quân, Tô Bằng cũng từng nhìn thấy chính là Ngân Lân Vệ lúc trước từng trông thấy ở đế đô Trung Châu.

”Ngân Lân Vệ ở nơi này? Nói như vậy, trưởng công chúa cũng ở gần đây sao?”

Tô Bằng ở trong rừng, nhìn Ngân Lân Vệ ở đằng xa trong lòng suy nghĩ.

Lúc này, từ trong doanh trại Ngân Lân Vệ, đột nhiên đi ra một người, Tô Bằng nhìn thấy người này, không khỏi có chút sững sờ.

”Đại sư huynh? Tại sao hần lại ở chỗ này?”

Nhìn thấy người đi ra khỏi trong doanh trướng Ngân Lân Vệ, Tô Bằng không khỏi có chút kinh ngạc.

Chỉ thấy người nọ, không phải là người khác, mà chính là đại sư huynh Từ Đạo Kỳ của Tô Bằng.

Lúc này, Từ Đạo Kỳ từ trong doanh trướng đi ra, những Ngân Lân Vệ đó dường như rất cung kính cúi đầu thi lễ với Từ Đạo Kỳ.

” Đúng là kỳ quái, đại sư huynh sao lại ở đây?”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ, có điều nếu gặp được sư huynh ở nơi này, Tô Bằng đương nhiên sẽ không giả bộ như không phát hiện, hẳn mang theo hai người Giáp Diện Ất Diện, nhanh chân đi xuống bên dưới.

Tô Bằng vừa đi xuống dưới, Từ Đạo Kỳ nhìn về phía Tô Bằng, quát lớn.

” Người nào?”

Nghe thấy Từ Đạo Kỳ nói như vậy, Ngân Lân Vệ cũng đều khẩn trương lên, rất nhiều người rút ra binh khí, nhìn về hướng chỗ Tô Bằng.

” Đại sư huynh, là ta đây!”

Tô Bằng nhìn bên kia, cao giọng nói.

Từ Đạo Kỳ nghe vậy, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc, Tô Bằng cũng từ trong rừng đi ra.

” Ngũ sư đệ? Người tại sao lại ở chỗ này?”

Nhìn thấy là Tô Bằng, Từ Đạo Kỳ hết sức kinh ngạc, nói với Tô Bằng, đồng thời hẳn nói với Ngân Lân Vệ chung quanh.

” Mọi người không cần khẩn trương, hẳn là sư đệ của ta.”

Nghe thấy Từ Đạo Kỳ nói như thế, Ngân Lân Vệ chung quanh mới thả lỏng tinh thần, nhưng còn có rất nhiều vẫn chưa chịu thu hồi binh khí.

Tô Bằng đi tới, nhìn rõ ràng quả nhiên là Từ Đạo Kỳ, hấn vừa kinh ngạc vừa vui mừng nói.

”Đại sư huynh, thật không nghĩ tới lại gặp được người ở đây! Sư huynh người không phải đi Độc Thủ cốc tìm Bách Uế Châu sao? Tại sao lại ở chỗ này?”

Nghe Tô Bằng nói thế, trên mặt Từ Đạo Kỳ lộ ra nụ cười, nói.

”Ngũ sư đệ, Bách Uế Châu ta đã thu thập đủ rồi, hơn nữa đã đem đi giải độc trên người của Uyển Nhi, nàng cũng đã tỉnh lại, ta bây giờ chính là đang cùng sư tẩu của người cùng nhau quay về nhà nàng, ở đây du ngoạn.”

”Độc của sư đã hóa giải rồi sao?”

Tô Bằng nghe vậy, có chút kinh ngạc, hấn nhìn những Ngân Lân Vệ chung quanh này, nói với Từ Đạo Kỳ.

”Sư huynh, nếu ta không lầm, những Ngân Lân Vệ đế đô này, ta nghe nói Ngân Lân Vệ chỉ phụ trách an toàn trưởng công chúa, sư huynh, sư tẩu chẳng lẽ là...”

Từ Đạo Kỳ hiếm khi có chút ngại ngùng, nói.

”Đúng vậy... Thật ra cũng không phải cố ý giấu diếm người, chỉ có điều Uyển Nhi lúc ấy còn hôn mê, ta cảm thấy nếu nói ra xuất thân của nàng thì không tốt lắm, bèn không nói cho người biết, thật ra sư tẩu người, chính là trưởng công chúa của đế quốc, Đông Phương Uyển Nhi!”

“Gì cơ...”

Tô Bằng nghe vậy, đầu tiên là không biết nên nói sao, sau đó trong lòng dựng thẳng ngón cái.

Lúc ở đế đô Trung Châu, Tô Bằng trong lòng thầm đoán, trưởng công chúa kia có phải là cùng người bỏ trốn hay không, hiện tại xem ra, nàng thật đúng là bỏ trốn, người cùng bỏ trốn, lại là đại sư huynh của mình Từ Đạo Kỳ.

Đồng thời Tô Bằng cũng vô cùng bội phục sư huynh, bản thân sư huynh không ra tay thì thôi, nếu đã ra tay thì trực tiếp cưới luôn trưởng công chúa đế quốc, đây mới là tấm gương của đời ta.

” Sư huynh, người lợi hại thật.”

Tô Bằng nói với Từ Đạo Kỳ.

Từ Đạo Kỳ cười ha hả, nói.

” Uyển Nhi bây giờ đang ở trên núi, chỉ có điều nàng bệnh tình còn chưa khỏi, thân thể có chút suy yếu, ta xuống lấy một chút dược liệu lên cho nàng, người cùng đi với ta đi, nàng vẫn rất cảm kích người, dù sao cũng là người nghĩ đến dùng Bách Uế Châu trị liệu kỳ độc Băng Hỏa cho nàng.”

“Được thôi.”

Tô Bằng đầu tiên là đáp ứng, sau mới cảm giác có chút không đúng, Giáp Diện và Ất Diện của mình đều là cao thủ đại nội, Đông Phương Uyển Nhi là trưởng công chúa, chắc chắn biết bọn họ, tuy rằng đã mang mặt nạ nhưng vẫn rất rõ ràng, mình vẫn là nên để bọn họ ở phía dưới, nếu không sau khi đi lên nếu như Đông Phương Uyển Nhi phát hiện không đúng muốn ra tay với mình thì sư huynh sẽ tương đối khó xử.

Vì vậy Tô Bằng ra lệnh cho hai con rồi mặt nạ, hai con rồi mặt nạ này liền đứng ở nơi đó, chờ Tô Bằng.

Từ Đạo Kỳ nhìn hai con rồi mặt nạ kia khẽ nhíu mày, nói.

” Đây là mặt nạ của Phạm Kiến sư thúc sao?”

Tô Bằng gật đầu, hắn nói với Từ Đạo Kỳ.

” Sư huynh cảm thấy phương pháp này quá mức tàn nhẫn sao?”

” Cũng không phải thế, ta tin tưởng người tất nhiên có suy nghĩ cân nhắc của mình... Chẳng qua là đột nhiên nghĩ đến, Phạm Kiến sư thúc đã mất liên lạc quá lâu, người của môn phái vẫn không có liên hệ được với hắn.”

” Phạm Kiến sư thúc còn chưa có trở lại?”

Tô Bằng nghe vậy, cũng có chút kinh ngạc, Phạm Kiến lúc trước nói là đi đến lăng mộ tể bái thất sư thúc đã bị Quyền Thần Thi Thanh giết chết, nhưng mà kể từ khi xuống núi thì giống như đá chìm đáy biển không có tin tức gì, đến bây giờ vẫn chưa về.

” Ta cũng có chút bận tâm về Phạm Kiến sư thúc, có điều Nhị sư huynh người đã đi điều tra, tin tưởng với năng lực của Nhị sư đệ, rất nhanh liền sẽ có kết quả.”

Từ Đạo Kỳ nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy cũng an tâm. Nhị sư huynh Độc Cô Thắng võ công kinh người, tâm tư kín đáo, có hấn đi tìm kiếm, hấn là rất nhanh sẽ có kết quả.

” Được rồi, đi thôi, chúng ta lên núi.”

Từ Đạo Kỳ nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, hai người đi đến sơn đạo.

Thân pháp hai người đều rất nhanh, có điều cũng không toàn lực thi triển chỉ là giữ một tốc độ tương đối lên núi.

Lúc ở trên núi, Từ Đạo Kỳ chợt nói với Tô Bằng, hấn nói.

“Ta gặp được mấy người kỳ quái. Sử dụng ám khí thật là có chút kỳ lạ. Để ta dùng chân khí biểu diễn cho người xem.”

Nói xong, Từ Đạo Kỳ vươn một tay, chân khí ở trên tay hấn không ngừng thành hình, cuối cùng biến thành một vật thể có hình dáng kỳ lạ.

Tô Bằng nhìn thoáng qua vật thể kia, nhất thời trong lòng chấn động.

Vật thể mà Từ Đạo Kỳ dùng chân khí huyền hóa kia, nhìn từ ngoại hình, không phải là cái gì khác mà chính là một khẩu súng!

” Chính là loại vật này, lúc ta đi Độc Thủ Cốcm đại bộ phận mọi người là võ giả bình thường ta cũng chẳng muốn thương tổn tánh mạng của bọn họ, chỉ ra tay để cho bọn họ mất đi lực chiến đấu thì coi như xong, nhưng mà trong Độc Thủ Cốc có một nhóm người, trên tay đều là cầm loại ám khí này, bọn họ dùng loại ám khí này công kích ta, ám khí kia kỳ thật uy lực cũng không tệ lắm, có điều vẫn phá không được chân khí hộ thể của ta. Ta cảm thấy loại ám khí này rất là tinh xảo, liền mang theo mấy cái về cho tiểu sư muội, xem ra nàng rất cảm thấy hứng thú.”

Nghe Từ Đạo Kỳ nói như vậy, Tô Bằng khẽ gật đầu.

Dựa theo ám khí mà Từ Đạo Kỳ dùng chân khí huyền hóa ra, hẳn là súng ngắn. Nói như vậy, bên trong Độc Thủ Cốc hẳn là có không ít người chơi trong thế giới thực tế.

Đây không tính là ngoài ý muốn, lúc trước Tô Bằng trên đường trở về quận Giang Ninh, ở đầm Thiên Nhân thiếu chút nữa thiếu chút nữa đã chết ở trong tay người chơi của Độc Thủ Cốc, lúc ấy người mặc hắc bào kia rõ ràng đã thừa nhận mình là người chơi.

Vấn đề là ở chỗ bọn họ làm thế nào để đem súng lục vào thế giới trò chơi?

Là đổi thành sao?

Tô Bằng biết bên trong trò chơi này hình như không có đổi thành hai chiều được, cũng không biết những người chơi của Độc Thủ Cốc đó làm thế nào?

Nếu quả thật có thể đổi hai chiều, Tô Bằng cảm thấy có chút lo lắng, nói như vậy thực lực của mình ở trong trò chơi chưa chắc đã có thể chống đỡ được một quả đạn đạo.

Có điều những chuyện này hỏi Từ Đạo Kỳ cũng chẳng có kết quả, Tô Bằng đem nghi ngờ để ở trong lòng, dù sao ở Lương Châu còn có một tiểu tiên điện hạ là người chế tác trò chơi, đến lúc đó hỏi nàng một chút là được rồi.

Đồng thời Tô Bằng suy nghĩ, mình cũng đã ở trong trò chơi thật lâu, hình như đã lâu rồi không có đến cửa hàng quan tài kia, lần sau đi vào trong đó

hỏi một chút, mua một vài thứ, đồng thời hỏi lão bản một chút về chuyện đổi hai chiều.

Lúc suy tư về những chuyện này, hai người Tô Bằng với Từ Đạo Kỳ đã đi tới đỉnh núi.

Ở đỉnh núi, cũng là một mảnh rừng cây màu đỏ, ở trong rừng có một khối đất trống, ở đó có mấy người ngân lân vệ, còn có thị nữ, như sao vây quanh trăng một nữ tử vóc người uyển chuyển đứng ở giữa.

Nhìn thấy Từ Đạo Kỳ ở dưới chân núi đi lên, nữ tử bị vây kia quay đầu lại, lộ ra một nụ cười giống như khiến bầu trời đầy sao cũng bị át đi ánh sáng bởi nàng, nói với hắn.

” Đạo Kỳ, ngươi đã trở lại.”

Từ Đạo Kỳ mỉm cười, mang theo Tô Bằng đi tới bên cạnh nữ tử này, Tô Bằng nhìn lại, nữ tử này chính là Đông Phương Uyển Nhi.

Ở trán Đông Phương Uyển Nhi có một cái bớt hình dáng nhật nguyệt, giống như là trang sức đặc thù khiến nàng càng lộ ra vẻ thần bí.

” Bớt...”

Tô Bằng thấy cái bớt này, chợt nhớ tới điều gì, trong lòng khẽ động.

” Đạo Kỳ, vị này là ai vậy?”

Đông Phương Uyển Nhi nhìn Tô Bằng bên cạnh Từ Đạo Kỳ hỏi.

” Hắn chính là Ngũ sư đệ Tô Bằng của ta, Uyển Nhi, ngươi có thể hỏi phục nhanh như vậy, cũng đều là công lao của Ngũ sư đệ đây.”

Từ Đạo Kỳ mang theo mỉm cười nói.

” Tô Bằng?”

Đông Phương Uyển Nhi nghe vậy không khỏi nhìn Tô Bằng nhiều thêm một cái, trong ánh mắt nàng lộ ra thần sắc khác thường...

Chương 964: Người bồi ta mười năm!

“Vị này chính là Tô Bằng sư đệ sao? Mấy ngày nay, ta nghe được không ít chuyện về hắn, Tô Bằng sư đệ đúng là rất lợi hại, tuổi như vậy đã kiến lập công lao sự nghiệp như thế, thật khiến người ta bội phục.”

Đông Phương Uyển Nhi nói với Tô Bằng.

“Sư tâu khen nhầm rồi, không có sư môn cùng sư huynh chỉ dẫn, ta cho dù thế nào cũng không đi tới được vị trí hôm nay.”

Tô Bằng khiêm tốn nói.

Từ Đạo Kỳ ngược lại rất hài lòng về thành tích của Tô Bằng, hắn nói với Tô Bằng.

“Ngũ sư đệ, quá khiêm tốn chính là một loại kiêu ngạo, thành tích của ngươi, chúng ta đều tận mắt thấy, đây không phải thứ võ công cao cường liền làm được, ngươi làm rất tốt.”

“Sư huynh, ngươi nói như vậy ta quả thật sẽ kiêu ngạo.”

Tô Bằng mỉm cười, nói với Từ Đạo Kỳ.

Từ Đạo Kỳ gật đầu mỉm cười, sau đó hắn lấy một lọ đan dược đưa cho Đông Phương Uyển Nhi, nói.

“Uyển Nhi, đây là đan dược sư vừa điều phối cho ngươi, ngươi ăn một viên trước đi.”

Đông Phương Uyển Nhi gật đầu, nàng mặc dù là trưởng công chúa đế quốc, nhưng lúc này không có cái giá công chúa chút nào, ngược lại như một tiểu nữ nhân dịu dàng, có lẽ như vậy, mới hợp với Từ Đạo Kỳ.

Đông Phương Uyển Nhi ăn một viên dược hoàn, sau đó nhìn Từ Đạo Kỳ, ẩn chứa nhu tình.

Tô Bằng ở đây cảm thấy khó xử, có điều Đông Phương Uyển Nhi cũng chẳng dính Từ Đạo Kỳ lâu, nàng xoay đầu lại, nói với Từ Đạo Kỳ.

“Đạo Kỳ, ta muốn cùng Tô Bằng sư đệ nói chuyện riêng, được không?”

“Đương nhiên là được.”

Từ Đạo Kỳ gật đầu, Đông Phương Uyển Nhi gật đầu, nói với Từ Đạo Kỳ.

“Đạo Kỳ, ta muốn hỏi chút, vào lúc ta ngủ, người trải qua cuộc sống thế nào.”

“Ừm.”

Từ Đạo Kỳ gật đầu, hẩn nhìn về phía Tô Bằng, nói.

“Ta đi xuống trước, các người trò chuyện chút, một lát nữa ta trở về.”

Nói xong hẩn lưu luyến nhìn Đông Phương Uyển Nhi. Sau đó xoay người rời đi.

“Các người cũng tạm thời rời khỏi đi.”

Đông Phương Uyển Nhi nói với Ngân Lân vệ bên cạnh, Ngân Lân vệ cùng bọn thị nữ lĩnh mệnh, cũng rời khỏi nơi đây.

Vào chính lúc này, trên đỉnh núi chỉ còn lại Tô Bằng cùng Đông Phương Uyển Nhi.

Không biết sao, Tô Bằng cảm giác tựa hồ có chút không ổn.

Sau khi mọi người đều đi, biểu lộ của Đông Phương Uyển Nhi dần dần trở nên lạnh. Nàng nói với Tô Bằng.

“Rút kiếm đi.”

“Cái gì?”

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi một hồi nghi hoặc, nói với Đông Phương Uyển Nhi.

“Ta là nói người rút kiếm đi, cùng ta tỷ thí một trận, ta cũng muốn nhìn thử người nào, để cả kế hoạch của ta thất bại trong gang tấc.”

Đông Phương Uyên Nhi lạnh lùng nhìn Tô Bằng, nói với hắn.

“Đông Phương sư tẩu, người vậy là sao? Ta sao có thể rút kiếm đối với người?”

Tô Bằng rất kinh ngạc, nói với Đông Phương Uyên Nhi.

“Hãy bớt sàm ngôn đi, không muốn ta xé rách xiêm y mình, sau đó hô to người muốn phi lễ ta, thì mau rút kiếm, cùng ta tỷ thí một hồi.”

Khuôn mặt Đông Phương Uyên Nhi lạnh như băng nói.

Tô Bằng nghe vậy, trong lòng phát lạnh.

Đông Phương Uyên Nhi không biết vì sao căm thù mình như vậy, nhưng theo lời nàng nói, nếu bây giờ Đông Phương Uyên Nhi xé rách xiêm y mình, sau đó hô to phi lễ, Tô Bằng thật đúng là hết đường chối cãi.

Mặc dù đại sư huynh làm người xem như nhìn rõ mọi việc, hắn sẽ có hoài nghi, nhưng dù sao Đại sư huynh rất yêu Đông Phương Uyên Nhi, nếu Đông Phương Uyên Nhi quả thật làm như vậy, cho dù Đại sư huynh Từ Đạo Kỳ hoài nghi tính chân thực của sự việc, trong lòng cũng sẽ có một vương mắc.

“Đông Phương sư tẩu... Người vì sao bức bách Tô mỗ như thế?”

Trong lòng Tô Bằng rất không minh bạch, hỏi Đông Phương Uyên Nhi.

“Người không rút kiếm, ta sẽ xuất thủ!”

Đông Phương Uyên Nhi nói, nói xong, Đông Phương Uyên Nhi đột nhiên thân hình vừa động, thân thể phẳng phát quỷ mị vọt về phía Tô Bằng.

Tô Bằng thấy thế, thật sự không có cách nào, thân thể hắn chuyển động, bức mở song chương Đông Phương Uyên Nhi công kích tới.

Chỉ thấy nội lực trên hai tay Đông Phương Uyển Nhi đều đã gần như mất thường có thể thấy được, tay trái nội lực màu lam mờ mờ, tay phải là nội lực màu đỏ, hai tay khác biệt, đánh về phía Tô Bằng.

Tô Bằng tránh né vài cái, nhưng chợt phát hiện, thân pháp của Đông Phương Uyển Nhi, không ngờ nhanh kinh người, không thua kém mình chút nào, hoàn toàn có thể đuổi kịp mình, cứ như vậy, nếu không ra chiêu, sẽ hết sức bị động.

Sau khi Tô Bằng tránh né một hồi, đã lâm vào hoàn cảnh xấu bị động, hắn thấy vậy, miệng quát một tiếng.

“Đắc tội!”

Sau đó hai tay thành chưởng, đón đánh Đông Phương Uyển Nhi!

“Tới hay lắm!”

Đông Phương Uyển Nhi quát một tiếng, sau đó song chưởng nghênh đón Tô Bằng, hai người bốn tay chưởng, cứ như vậy giao kích với nhau.

Sau khi song chưởng Tô Bằng cùng Đông Phương Uyển Nhi giao kích, lập tức cảm giác song chưởng có một loại cảm giác sền sệt, dính chặt song chưởng của mình!

“So đâu nội lực?”

Tô Bằng nhìn thấy Đông Phương Uyển Nhi như thế, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc.

Hắn cảm giác, tay trái mình tiếp xúc chính là hàn băng ngàn năm, tay phải là ngọn lửa của lò nung, hai loại nội lực hoàn toàn bất đồng này, không ngừng trùng qua nội lực bản thân Tô Bằng, mà nội lực đối phương, không ngừng ăn mòn nội lực Tô Bằng, không ngừng bành trướng!

“Không tốt!”

Tô Bằng nhìn thấy dị trạng này, không khỏi trong lòng cả kinh, hắn cuối cùng vẫn lựa chọn xuất ra thực lực của mình, lúc ấy trên tay hắn liền cháy

lên ngọn lửa màu trắng ngà, dương viêm cương khí xuất hiện, chống cự sự ăn mòn của nội lực đối phương.

Dương viêm cương khí của Tô Bằng xuất hiện, lập tức, nội lực băng hỏa trong song chưởng của Đông Phương Uyển Nhi, liền giống bị ngăn cách, hai bàn tay giống bị nam châm tiêu từ, không hút nữa, Tô Bằng nhanh chóng rút về phía sau, bức ra cùng Đông Phương Uyển Nhi so đấu nội lực lần nữa.

Mà Đông Phương Uyển Nhi, cũng không truy kích, nàng đứng ở nơi đó, hơi ngần người.

Thấy bộ dạng Đông Phương Uyển Nhi không truy kích, Tô Bằng nhìn nàng, hỏi nàng.

“Đông Phương sư tẩu... Người đây là...”

“Hừ, nếu không phải người làm rối loạn kế hoạch của ta, võ công ta bây giờ sao lại là trình độ gà mờ như vậy? Nếu ta hoàn toàn tu thành công pháp băng hỏa cứu trọng thiên, cương khí của người, ở trước mặt ta cũng không sống qua một hồi nửa khắc.”

“Băng hỏa cứu trọng thiên? Đông Phương sư tẩu, thứ người nói là cái gì?”

Tô Bằng nhìn Đông Phương Uyển Nhi, hỏi nàng.

“Hừ... trong lúc ta ngủ, chính là người ra chủ ý thiu, khiến Đạo Kỳ dùng hạt châu trong cương thi chuyển đổi độc tố cho ta? Người có biết, đây là phương pháp tu hành của ta không?”

Đông Phương Uyển Nhi cười lạnh, nói với Tô Bằng.

“Người đang tu luyện võ công?”

Tô Bằng nghe vậy, tinh quang trong mắt lóe lên, nói.

“Chẳng lẽ băng hỏa kỳ độc trong cơ thể người, là bản thân người hạ?”

“Coi như người thông minh, băng hỏa kỳ độc kia, là đạo cụ phụ trợ tu hành bí pháp băng hỏa cứu trọng thiên trong hoàng tộc ta, chỉ là tu hành bí pháp hoàng tộc ta, phải có cao thủ tiêu hao nội lực mình bảo vệ, Đạo Kỳ dễ dàng bảo vệ cho ta, nhưng chính người chặn ngang một cước, làm ra hạt châu cương thi gì đó, không ngờ đem nội lực đã tích lũy đến gần băng hỏa cứu trọng thiên đại viên mãn của ta một lần nữa tiêu mất ngay cả Tam Trọng Thiên cũng chưa tới... Người có biết trong lòng ta hận người bao nhiêu không? Thời gian mười năm của ta, người tới bồi ta sao?”

Đông Phương Uyển Nhi vẻ mặt sương lạnh, nhìn Tô Bằng nói!

Chương 965: Liễu Châu Thi Hùng

” Người trúng độc chỉ là biểu hiện giả, người muốn lừa đại sư huynh tu luyện võ công cho người? !!”

Tô Bằng nghe thế Đông Phương Uyển Nhi nói vậy, không khỏi khiếp sợ.

” Người làm như vậy, không phụ một mảnh thâm tình của đại sư huynh đối với người sao?”

Tô Bằng sau khi khiếp sợ, không khỏi vì đại sư huynh có cảm giác một hồi không đáng và oán giận, nói với Đông Phương Uyển Nhi.

” Ha ha... Ta không phải gạt Đạo Kỳ, ta cũng thật sự yêu hắn, nhưng yêu một người thì phải trả giá, Đạo Kỳ cho dù biết, trả giá vì ta, hắn cũng cam tâm tình nguyện, chỉ là ta cũng không muốn hắn biết quá nhiều mà thôi.”

Đông Phương Uyển Nhi nói, nói xong nàng nhìn Tô Bằng, nói.

” Người cho dù muốn nói chuyện này cho Đạo Kỳ biết cũng vô dụng, hắn sẽ không tin đâu, ta nghĩ người sẽ không làm chuyện ngu ngốc đến thế này.”

Tô Bằng nghe thế, trầm mặc một hồi, trên thực tế sự thật chính là như vậy, Từ Đạo Kỳ quá mức thâm tình với Đông Phương Uyển Nhi, bản thân lại không có nắm giữ bất cứ chứng cứ chính xác nào, rất khó khiến đại sư huynh tin tưởng Đông Phương Uyển Nhi đang tính kế với hắn.

Thật ra cho dù đại sư huynh biết, Tô Bằng cũng không dám khẳng định đại sư huynh có thể rời khỏi rời khỏi Đông Phương Uyển Nhi hay không, như vậy càng khiến cho đại sư huynh Từ Đạo Kỳ đau lòng.

Cho nên, mặc dù Đông Phương Uyển Nhi đem chân tướng sự tình nói cho Tô Bằng, Tô Bằng cũng không có ý định đem chuyện này nói cho đại sư huynh, chỉ là trong lòng, Tô Bằng cảm thấy rất không đáng thay cho đại sư huynh, đồng thời còn có chút sầu lo, đại sư huynh của mình nếu cứ ở cùng một nữ nhân tâm cơ thâm trầm như Đông Phương Uyển Nhi này, sẽ có một tương lai tốt đẹp hay không.

“Người nói cho ta biết những chuyện này, để làm gì? Cho dù ta biết rồi, người cũng mất đi mười năm thanh xuân, ta ta cũng không có cách gì, còn nữa, ta cảnh cáo người, người tốt nhất nên đối xử thật lòng với sư huynh của ta, nếu không người cứ lợi dụng như vậy, đợi đến khi đánh mất hẳn, người sẽ cảm thấy hối hận còn không kịp!”

Tô Bằng cảnh cáo Đông Phương Uyển Nhi.

Đông Phương Uyển Nhi nghe thế, cười lạnh một tiếng, nói.

” Cho dù ta lợi dụng hẳn, người có thể làm được gì? Ta sẽ dĩ nói cho người biết, là vì trong lòng ta thật sự không thoải mái, chuyện này ta vạch kế hoạch lâu như vậy, không ngờ lại bị phá hoại như thế... Trong lòng ta thật sự rất hận người!”

” Còn có, nghe nghe nói người là cường hào giang hồ? Ta khuyên người tỉnh lại đi, thiên hạ này, cuối cùng vẫn là sẽ thuộc về hoàng tộc Đông Phương chúng ta, đám người tôm tép nhãi nhép các người, sớm muộn cũng bị thiết kỵ của chúng ta thiết kỵ của chúng ta nghiền nát!”

Đông Phương Uyển Nhi nhìn Tô Bằng, nói.

Tô Bằng mặt không biểu tình, hần nhìn Đông Phương Uyển Nhi, nói.

“Những điều này, ta đều sẽ nhớ kỹ.”

“Hừ!”

Đông Phương Uyển Nhi hừ lạnh một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa.

Trầm mặc sau nửa ngày, Đông Phương Uyển Nhi hít sâu một hơi, cả khuôn mặt từ căm hận, biến trở về bộ dáng bình thường.

Chỉ nghe nàng vận nội lực, nói.

” Các ngươi trở về đi.”

Thanh âm truyền đi rất xa, Ngân Lân Vệ cùng thị nữ của nàng nhanh chóng trở về lại đỉnh núi.

Từ Đạo Kỳ một lát sau, cũng đã trở lại, hần đi đến bên cạnh Tô Bằng cùng Đông Phương Uyển Nhi, có chút tò mò nói với Đông Phương Uyển Nhi.

” Uyển Nhi, ngươi và ngũ sư đệ hàn huyên gì thế?”

” Không có gì, chỉ nói chuyện lúc ta hôn mê, hóa ra hóa ra Đạo Kỳ vì ta nhiều như vậy, ta quả thật là...”

Đông Phương Uyển Nhi một bộ cảm động, nhìn Từ Đạo Kỳ.

Tô Bằng nhìn bộ dạng lúc này của Đông Phương Uyển Nhi, hần không khỏi cực kỳ lo lắng cho Từ Đạo Kỳ.

“Những điều này là ta nên làm thôi.”

Từ Đạo Kỳ vẫn không biết bộ mặt thật của Đông Phương Uyển Nhi. Tô Bằng lúc này, cố gắng nặn ra một nụ cười, hần nói với Từ Đạo Kỳ cùng Đông Phương Uyển Nhi.

” Sư huynh cùng sư tẩu ân ái ở đây, ta đột nhiên có cảm giác dư thừa, sư huynh sư tẩu, ta không nên quấy rầy các ngươi nữa.”

“Ngươi không nên quá câu nệ, tự nhiên là được rồi.”

Từ Đạo Kỳ nghe thế, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy cười nói.

” Thật ra ta chỉ là mượn cớ, thực tế Lương Châu của ta còn rất nhiều chuyện cần ta xử lý, ta phải nhanh chóng trở về Lương Châu, cho nên sẽ không quấy rầy sư huynh sư tẩu quá nhiều.”

“Là vậy sao.”

Từ Đạo Kỳ nghe vậy, gật đầu nói.

” Nam nhân nên lấy sự nghiệp làm trọng, như vậy đi, ta tiễn ngươi một đoạn, sau đó ta quay về.”

Tô Bằng gật đầu, hắn vừa vặn còn muốn trò chuyện với Từ Đạo Kỳ.

Hai người chuẩn bị rời khỏi, lúc bỏ đi, Tô Bằng đột nhiên quay đầu lại, hỏi Đông Phương Uyển Nhi.

” Sư tẩu, ngươi đến từ hoàng tộc, ta muốn hỏi một chuyện, Đông Phương sư tẩu có phải có một đệ đệ hay không?”

Đông Phương Uyển Nhi nghe vậy thoáng sửng sốt, nàng không ngờ Tô Bằng hỏi vấn đề này, có điều nàng chần chờ thoáng chốc vẫn trả lời nói.

” Đúng vậy, có hai đệ đệ, có điều ta lúc tỉnh lại nghe phụ hoàng nói, mấy năm trước khi phụ hoàng dẫn theo nhị đệ cải trang vi hành, kết quả ngoài ý muốn thất lạc, bây giờ cũng không tìm kiếm được, vì vậy bên ngoài nói là hắn bị bệnh nặng mà chết, còn đệ đệ khác bây giờ vẫn đang ở trong nội cung, quần thần đang thương nghị sắc phong Thái tử.”

Tô Bằng nghe vậy, hơi vuốt cằm, nói.

“Ừm, không có việc gì, ta chỉ là vừa mới nghĩ đến, phụ thân của Đông Phương sư tẩu nếu chỉ có một con gái là ngươi, thì có lẽ Đông Phương sư tẩu sẽ trở thành nữ hoàng kế đầu tiên.”

” Ha ha.”

Đông Phương Uyển Nhi nghe vậy, mỉm cười, trong mắt lóe lên tia sáng.

Tô Bằng gật đầu, hắn và Từ Đạo Kỳ đi xuống núi.

Lúc hai người xuống núi, Tô Bằng hỏi Từ Đạo Kỳ.

” Sư huynh gần đây còn muốn trở về sư môn không?”

” Tạm thời không trở về, ta đã hỏi Uyển Nhi, nàng muốn cùng ta ở lại sư môn hay là cùng nhau ngao du thiên hạ, nhưng nàng không yên lòng về phụ thân với đệ đệ của nàng, cuối cùng chúng ta đã ước hẹn, ta bồi nàng ở Trung Châu hai năm, sau đó nàng liền theo ta về Tử Hà Môn hoặc là ngao du thiên hạ.”

Từ Đạo Kỳ nói.

Tô Bằng nghe xong, có chút bận tâm, Đông Phương Uyển Nhi này không biết có còn âm mưu gì nữa không.

Có điều bản thân Từ Đạo Kỳ là một người cực kỳ khiến người ta yên tâm, Tô Bằng cũng không tiện nói xấu gì về Đông Phương Uyển Nhi, chỉ có thể trầm mặc.

Hai người quay trở về dưới chân núi, Tô Bằng tìm hai con rôi mặt nạ Giáp Diện và Ất Diện, liền nói lời từ biệt với Từ Đạo Kỳ, mình tiếp tục chạy tới Lương Châu.

Sau khi Tô Bằng từ biệt Từ Đạo Kỳ, lại hành tẩu một đêm, vào buổi trưa ngày thứ hai đã đi tới địa giới Thanh Châu.

Tiến vào Thanh Châu, Tô Bằng nhớ tới mấy ngày trước ở Quần Tinh Hội, Liễu Châu Thi Hùng Tào Tử Ngang đã tìm được Tô Bằng, muốn liên thủ với Tô Bằng chiếm đoạt Tử Châu của Thanh Long Minh, Tô Bằng đã đáp ứng sẽ đi Liễu Châu đến bãi phỏng Thi Hùng Tào Tử Ngang, bây giờ nếu đã đi đến Liễu Châu, như vậy tới bãi phỏng hẳn một chút, thuận tiện nói chuyện chính sự.

Có ý nghĩ này, Tô Bằng mang theo Giáp Diện và Ất Diện, đi về châu quận Liễu Châu quận Long Khê.

Không đến một canh giờ, Tô Bằng đã tiến vào quận Long Khê, hẳn trực tiếp đi đến phủ thứ sử Liễu Châu, lấy ra danh thiếp của mình đưa cho người gác

cổng của phủ thứ sử.

Người gác cổng của phủ thứ sử cũng không phải là một người không có kiến thức, hoặc là nói đại danh của Tô Bằng đã như sấm bên tai, mới vừa đưa lên không bao lâu, đột nhiên Tô Bằng thấy trong phủ thứ sử một trận xôn xao.

Chỉ thấy một nam nhân trung niên có bộ râu được tu bổ tỉ mỉ, vội vã đi ra, sau lưng hắn còn đi theo một đám người hầu.

” Tô Tế Tửu đi tới Liễu Châu của ta, thật là vẻ vang cho kẻ hèn này! Mau mời! Mau mời!”

Trung niên nam nhân đi ra kia nói với Tô Bằng.

Tô Bằng mang theo mỉm cười nói.

” Mạo muội đến thăm, kính xin Thi Hùng thứ lỗi!”

” Nói chi vậy! Mau mời vào! Mau mời vào!”

Tào Tử Ngang cười ha ha, mời Tô Bằng vào phủ thứ sử.

Tiến vào trong phủ thứ sử, hai người lần lượt nhập tọa, ánh mắt Tào Tử Ngang lúc này một mực du đãng trên thân người Giáp Diện và Ất Diện sau lưng Tô Bằng.

Tu vi võ đạo của Tào Tử Ngang cũng có bản lĩnh cố định, ít nhất nhãn lực của hắn là hết sức lợi hại, thấy Giáp Diện và Ất Diện, hắn cảm giác được hô hấp của hai người mang mặt nạ này ngân nga, hành động dường như mang theo vận luật đặc thù nào đó, loại cảm giác này hắn lúc trước học nghệ trên người trưởng lão một số đại môn phái đã từng nhìn thấy qua.

Lúc này, hắn thấy hai người cao thủ này xuôi tay mà đứng sau lưng Tô Bằng, lập tức nhìn thoáng qua Tô Bằng, có một loại cảm giác bí hiểm.

Nhất là hắn nghĩ đến lời đồn đãi trên giang hồ, Tô Bằng là đến từ một môn phái giang hồ lánh đời có thể lực cực kỳ thâm hậu, lúc này hắn càng thêm tin tưởng vào lời đồn đãi này.

” Người này thực lực mạnh, lại có thể lực thần bí ủng hộ, tương lai nhất định là một đối thủ tranh đoạt thiên hạ của mình!”

Trong lòng Tào Tử Ngang thầm nghĩ.

Hắn lúc này không quá sốt ruột nói về nội dung chính với Tô Bằng, mà là không ngừng hàn huyên nói vòng quanh, trên thực tế, hắn đang chờ đợi phụ tá Trần Đào Quân của hắn chạy đến, mới có thể bàn về chính sự với Tô Bằng.

Trần Đào Quân không bao lâu đã chạy tới phủ thứ sử, Tô Bằng ngồi một buổi chiều ở phủ thứ sử, cùng với Tào Tử Ngang và Trần Đào Quân mưu đồ bí mật về kế hoạch chiếm đoạt Từ Châu, đến tối đêm hai bên đã đạt được vài cái hiệp nghị.

Chương 966: Mỹ nữ dâng đến tận cửa

Ban đêm, Tô Bằng cáo từ phủ thứ sử Liễu Châu, hắn trước khi ra đi, thương định với Tào Tử Ngang, từ nay về sau sẽ dùng bồ câu đưa tin liên lạc với đối phương, trong vòng ít ngày nữa sẽ phát động tiến công với Từ Châu.

” Tào Tử Ngang này, năng lực làm kế hoạch của bản thân không thể nói không có, nhưng cũng không thể nào ưu tú, ngược lại Trần Đào Quân tâm tư kín đáo, kế hoạch đề ra rất là ưu tú, nhưng mà lại khuyết thiếu lực quyết đoán, Tào Tử Ngang tuy rằng năng lực kế hoạch không mạnh, nhưng rất có sự quyết đoán, đây là một đôi kết hợp tốt, có điều cũng có nhược điểm. Nếu ngày khác trên chiến trường tranh bá thiên hạ gặp phải bọn họ, chỉ cần ám sát một trong hai người, hệ thống quân chính của Liễu Châu ít nhất phải tê liệt một nửa!”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

Mang loại tâm tình này, Tô Bằng rời khỏi Liễu Châu, phía nam Liễu Châu chính là Từ Châu, đi qua Từ Châu sẽ tới ngay Dự châu, sau đó là Lương Châu, Tô Bằng đã cách nhà không xa mấy.

Chẳng qua là lúc Tô Bằng rời khỏi Liễu Châu, mới vừa tiến vào Từ Châu, một người mà Tô Bằng căn bản không nghĩ sẽ xuất hiện đem Tô Bằng ngăn

lại trên đường từ Liễu Châu đến Từ Châu.

Người này, chính là Thánh nữ ma đạo mà lâu rồi Tô Bằng chưa gặp lại, Lãnh Sương Nguyệt thanh mỹ như tiên.

Biên giới Liễu Châu và Từ Châu, Lãnh Sương Nguyệt một đôi chân trần, tay cầm loan đao, chờ ở chỗ giao giới giữa hai châu, vừa vặn ngăn cản Tô Bằng...

”Lãnh Sương Nguyệt, thật không ngờ, ngươi lại vẫn dám xuất hiện ở trước mặt của ta!”

Tô Bằng nhìn Lãnh Sương Nguyệt, vẻ mặt lạnh lùng, nói với nàng.

Lãnh Sương Nguyệt vẫn một đôi chân trần, trong tay nàng cầm một thanh loan đao ngân sắc, mặc trang phục lụa mỏng, đứng ở bìa giới giao giới giữa Liễu Châu và Từ Châu, nhìn Tô Bằng.

Nghe thấy Tô Bằng nói như vậy, Lãnh Sương Nguyệt nhẹ nhàng cười, nói.

”Người luôn muốn làm chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng mới không dám xuất hiện, ta làm chuyện gì không thể lộ ra ngoài ánh sáng, không dám tới gặp ngươi?”

”Cần ta chỉ ra sao?”

Tô Bằng nghe vậy, cười lạnh một tiếng nói.

”Khách điếm hồng trần giao giới ở Giao Châu và Trịnh Châu, người của ma giáo các ngươi sắp đặt toàn bộ, thiếu chút nữa khiến ta trúng chiêu, còn có Thiên Âm Lão Lão kia, lại thi triển Thiên Ma Âm, làm loạn tâm thần ta, các ngươi nhằm vào nhằm vào như thế như thế, chẳng lẽ còn chưa đủ để ta phẫn nộ sao?”

”Tô đại nhân, ngươi dường như chẳng chịu nói lý lẽ nha.”

Lãnh Sương Nguyệt nghe vậy, một bước cũng không nhường, nói với Tô Bằng.

” Vốn Thánh giáo chúng ta đang quét sạch phản đồ, ai biết người chen chân vào, còn muốn che chở tên phản đồ không thể tha kia, Thánh giáo gặp phải loại chuyện này, ra tay với người, lúc đó chẳng phải nên làm sao?”

“Còn nữa, ta đã bảo thuộc hạ phải kiềm chế, nhưng mà người vẫn giết chết rất nhiều thuộc hạ Thánh giáo chúng ta, còn che chở tên phản đồ của Thánh giáo chúng ta trốn thoát, nếu không phải ta ngăn cản, người của Thánh giáo đã sớm tụ tập tất cả trưởng lão, giết đến cửa Lương Châu của người rồi, làm sao có thể giống như hiện giờ, ta và người tâm bình khí hòa nói chuyện phiếm với nhau?”

Tô Bằng nghe vậy, ha ha cười, chuyện này mặc dù theo như Lãnh Sương Nguyệt giải thích như vậy cũng được, nhưng loại chuyện này, vốn chính là tranh giành khí thế, ai yếu thế hơn, ai không có lý, Tô Bằng làm sao có thể nhượng bộ được?

Chỉ nghe Tô Bằng nói.

” Nói hưu nói vượn, Lãnh Sương Nguyệt, ma giáo các người ra tay với ta đã là sự thật, người còn dám xuất hiện ở trước mặt của ta. Người nghĩ rằng ta không dám giết người sao? Nể tình người và ta cũng từng quen biết với nhau, ta cho người một cơ hội, người nói, lần này người tìm đến ta, là vì cái gì?”

” Ta nói ta là tới tìm kiếm phu quân, người tin không?”

Lãnh Sương Nguyệt nhẹ nhàng cười nói với Tô Bằng.

“Phu... quân?”

Tô Bằng nghe vậy, hơi sửng sờ một chút.

“Đúng vậy, ta gần đây đang không có chuyện làm, ngẫm nghĩ tuổi tác của mình. Mới chợt phát hiện mình đã lớn quá rồi, những năm gần đây này, ta luôn bồn ba vì Thánh giáo, không ngờ làm chậm trễ đại sự cả đời của mình, ta đột nhiên muốn kiếm người cưới mình...”

” Nhưng mà nhìn thấy Tô đại nhân tuần kiệt trẻ tuổi như vậy, những thiếu hiệp bình thường trên giang hồ kia làm sao còn lọt được vào mắt của ta nữa? Cho nên ta nghe nói Tô đại nhân từ Trung Châu trở về, ta bèn chờ ở đây, chính là muốn cùng Tô đại nhân biểu lộ tâm ý một chút, thế nào, Tô đại nhân, Sương Nguyệt liễu yếu đào tơ, có lọt được vào mắt của người không?”

Lãnh Sương Nguyệt mang theo nụ cười, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn Lãnh Sương Nguyệt, trong ánh mắt ngược lại một mảnh nghi hoặc, bản thân xem như đang được tỏ tình sao?

” Lãnh Sương Nguyệt, có chuyện thì nói, đừng có nói nhiều. Người rốt cuộc tìm ta có chuyện gì?”

Tô Bằng vẫn là không tin, nói với nàng.

” Người không tin sao? Thật ra đây chính là tất cả lý do ta tới nơi này, người ta chỉ muốn tìm một phu quân mà thôi. Ta đã nói như vậy, người còn hoài nghi ta, thật là khiến lòng ta thương tâm.”

Lãnh Sương Nguyệt nói với Tô Bằng.

Tô Bằng lúc này, đã tỉnh táo lại, tâm tình lắng đọng, hắn đại khái cũng nắm được dụng ý của Lãnh Sương Nguyệt, hắn nói với Lãnh Sương Nguyệt.

” Mỹ nhân kế sao? Đây là ý đồ của bản thân người, hay là ý đồ của ma giáo các người.”

“Sương Nguyệt đã đến mức này rồi, Thánh giáo cùng Sương Nguyệt, là cùng một suy nghĩ.”

Lãnh Sương Nguyệt nói, nói xong nàng nhìn về Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

” Tô Bằng, người không cảm thấy, chúng ta là một đôi hết sức phù hợp sao? Người thân là Lương Châu, chủ nhân của Dự châu, mà còn ta là Thánh nữ Thánh môn, chỉ cần người cưới ta, lập tức có thể nhận được sự ủng hộ toàn lực của Thánh môn. Thánh môn ở trong thiên hạ, ngoại trừ Phù Đồ Sơn Đại Không Tự ra, là môn phái lớn nhất thiên hạ, đệ tử nhiều nhất thiên hạ, nhận

được sự trợ lực của Thánh môn, người tranh đoạt thiên hạ như hổ thêm cánh, vì sao không liên thủ với Thánh môn ta chứ?”

” Thánh môn không cần người làm con rỗi, toàn bộ thiên hạ đều là của người, Thánh môn chỉ cần người một lời hứa hẹn. Sau khi người cướp lấy thiên hạ, mang chính danh về cho Thánh môn, phong Thánh môn làm môn phái đệ nhất võ lâm, có thể chính thức thu nhận đệ tử, như vậy là được rồi, không cần bắt người trả giá nhiều hơn.”

” Huống chi, Sương Nguyệt tự hỏi, mình sinh ra cũng không tính là xấu xí, chẳng lẽ lấy ta làm vợ, thật sự khó như vậy sao?”

Lãnh Sương Nguyệt nhìn Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn chăm chăm vào Lãnh Sương Nguyệt một hồi, mới nói.

” Nghe người nói như vậy, ta cũng có chút động tâm, có điều có một điểm người có thể chưa rõ ràng, để ta nói rõ cho người.”

” Ma Môn các người, cùng với thế lực chính đạo thiên hạ đã vào thế như nước với lửa, ngàn năm thù hận, không cách nào có thể hóa giải. Ta nếu cưới người, có lẽ có thể được sự ủng hộ của Ma Môn, nhưng đồng thời cũng bị chính đạo thiên hạ vứt bỏ, ta tuy rằng cũng không muốn đứng về phía chính đạo thiên hạ, nhưng nếu đảo hướng về Ma Môn, lại bị thế lực ủng hộ chính đạo thiên hạ đồng thời chèn ép, cái này căn bản là hại nhiều hơn lợi.”

” Chỉ có điểm này là ta không thể đáp ứng đề nghị của người... Đương nhiên, nếu người là muốn gả tới đây, ta cũng có thể suy nghĩ, dù sao với người cũng coi như quen biết đã lâu, ta đối với người cũng không có ghét, người muốn làm thị thiếp thì vẫn là có thể.”

Nghe xong lời của Tô Bằng, Lãnh Sương Nguyệt nhú nhú lỗ mũi, nói.

” Tô đại nhân, người cũng nên biết, lúc người nói những lời này, rất vô sỉ.”

” Ha ha”

Tô Bằng cười ha hả, hấn kỳ thật cũng chẳng cho là thật, chỉ là trêu chọc Lãnh Sương Nguyệt mà thôi, làm cho nàng biết khó mà lui, Tô Bằng nói.

” Vậy người đáp ứng hay là không đáp ứng?”

” Thật ra thì Sương Nguyệt đáp ứng cũng không sao, cho dù không lo lắng đến thế lực sau lưng Tô đại nhân người, chỉ là người coi như là rất hợp với tâm ý của Sương Nguyệt, chẳng qua là không biết có thể ở chung với người được hay không.”

Lãnh Sương Nguyệt nói, nói xong nàng dùng ngón tay đỡ lấy gương mặt của mình, nói.

” Ừm... Như vậy đi, trước tiên ta dùng thân phận người yêu của người ở bên cạnh người mấy tháng, nếu chúng ta ở chung ta sẽ suy nghĩ có gả cho người hay không, người cảm thấy như vậy thế nào?”

“Hóa ra là thật sao!”

Tô Bằng nghe vậy, cảm thấy nhức đầu, có điều trên mặt hấn lại không biểu lộ ra gì cả, hấn nói với Lãnh Sương Nguyệt.

” Đi theo ta cũng được, có điều nói trước, nếu có ngày người bị anh minh thân võ của ta mê đắm, tự tiện cử mình làm ám giương, cuối cùng ta cảm thấy người không tốt, vứt bỏ người thì cũng không nên nói ta vô tình đó.”

” Ha ha, muốn ta tự tiện cử làm ám giương, cũng cần người có khả năng đó.”

Lãnh Sương Nguyệt cười một tiếng, sau đó nói với Tô Bằng.

” Quyết định vậy đi, mấy tháng này ta liền đi theo người.”

” Tùy người, có điều ta đã nói rồi đó, quý phủ ta không có nuôi người vô dụng, người nếu đã định cùng ta đi Lương Châu thì phải chuẩn bị làm việc cho ta.”

Tô Bằng nói.

Nói xong, hắn không để ý tới Lãnh Sương Nguyệt, mang theo Giáp Diện và Ất Diện, tiếp tục lên đường.

Lãnh Sương Nguyệt bị bỏ rơi phía sau, ánh mắt chớp chớp, cũng thi triển thân pháp đi theo Tô Bằng hướng về Lương Châu...

Chương 967: Trao đổi hai chiều

Tô Bằng cùng Giáp Diện Ất Diện và Lãnh Sương Nguyệt, cùng nhau tiến về phía Lương Châu.

Mặc dù mấy người cần đi qua địa bàn Thanh Long minh ở Từ Châu, nhưng mấy người đều là hạng người công lực cao tuyệt, cho dù bị người Thanh Long minh phát hiện cũng không có vấn đề gì.

Có điều mấy người cũng chẳng bị người phát hiện, trực tiếp xuyên qua Từ Châu, trong đêm, ba người đã tiến vào khu vực Dự Châu do Tô Bằng khống chế.

Bọn người Tô Bằng tiến vào trong Dự Châu, về tới quận Dự Trung, sau khi vào trong thành, Tô Bằng đi vào trong nha môn quan phủ ở nơi này.

Trùng hợp, hôm nay Lý Mục cũng ở đây, nhìn thấy Tô Bằng, Lý Mục cũng có chút kinh ngạc tốc độ hắn quay về, bởi vì lúc này, bọn người Cố Minh đi đường biển còn chưa có trở lại, Tô Bằng không ngờ mình còn về Dự Châu sớm hơn bọn người Cố Minh mấy ngày.

”Ngươi trước tiên xử lý nơi này, ta đi quận Lâm Y, chờ bọn họ.”

Tô Bằng dặn dò Lý Mục, sau đó hắn hơi nghỉ ngơi một lát, rồi lại tiếp tục đi đến phủ thứ sử Lâm Y.

Lúc này, đã là hơn mười một giờ khuya.

”Lãnh Sương Nguyệt, nếu ngươi nói là muốn ở chung với ta, hôm nay ở trong phủ thứ sử, có phải nên thị tẩm cho ta không?”

Sau khi vào trong phủ thứ sử Lâm Y, Tô Bằng sắp xếp Giáp Diện Ất Diện, rồi lại nói với Lãnh Sương Nguyệt.

Lãnh Sương Nguyệt nháy mắt nói với Tô Bằng.

” Không ngờ người cũng là nam nhân lỗ mãng không có tình thú như vậy, tình cảm giữa nam nữ, đều là tích lũy tháng ngày, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, lâu ngày nảy sinh tình cảm, làm gì có như người trực tiếp như vậy? Ta chẳng qua là xem người là một trong những ứng cử viên để chọn làm phu quân, người thực sự cho rằng ta xem người là phu quân của ta rồi sao?”

Tô Bằng nghe vậy, ha ha cười, hắn cũng chẳng trông cậy vào Lãnh Sương Nguyệt quả thật làm gì, chỉ là vừa nói như vậy mà thôi xem như đùa giỡn. Hắn nói.

” Lòng của người không thành thật rồi, có điều cũng tốt, người trước hết ở nơi này, ta ở Kỳ Sách phủ an bài cho người một cái phòng.”

Lãnh Sương Nguyệt gật đầu, vừa muốn nói gì đó, đột nhiên một thanh âm của thiếu nữ vang lên.

” Tô Bằng, người ở đâu câu dẫn mỹ nữ như vậy thế?”

Tô Bằng quay đầu lại, phát hiện nói chuyện chính là Tiểu Tiên điện hạ, trên mặt Tô Bằng lộ ra nụ cười, nói.

” Vừa vặn có chuyện tìm người.”

Sau đó Tô Bằng xoay đầu lại, căn dặn hạ nhân phủ thứ sử đem Lãnh Sương Nguyệt đưa đến chỗ Kỳ Sách phủ tìm vài gian phòng, sau đó thì đi cùng với Tiểu Tiên điện hạ.

Lãnh Sương Nguyệt cảm giác mình bị lạnh nhạt, không khỏi u oán liếc nhìn Tô Bằng, Tô Bằng lại hoàn toàn không phát giác, hắn có chuyện tìm Tiểu Tiên điện hạ để nói chuyện, nên xem nhẹ Lãnh Sương Nguyệt.

” Người thiếu nữ kia cũng là mỹ nhân, nhưng vẫn hơi nhỏ, chẳng lẽ Tô Bằng này, thích nữ nhân nhỏ tuổi sao?”

Lãnh Sương Nguyệt một bên bị người dẫn đi đến nơi khác, một bên trong lòng miên man suy nghĩ.

Tô Bằng không biết tâm tư Lãnh Sương Nguyệt, hắn đi đến trước mặt Tiểu Tiên, nói.

” Tiểu Tiên, có chuyện ta muốn hỏi ngươi, ngươi biết chuyện đôi chác hai bên không? Đạo cụ trong hiện thực, có thể đổi được ở trong trò chơi sao? Hoặc là nói, có thể ở trong trò chơi chế tạo các loại công cụ kỹ nghệ ở trong hiện thực, sản xuất vũ khí hiện đại hoá sao?”

“Sao lại có suy nghĩ như vậy?”

Tiểu Tiên nghe vậy, câu đầu tiên đã hỏi vậy, có điều nàng cũng nàng cũng không hề muốn cho Tô Bằng câu trả lời chính thức, bèn giải thích nói.

” Ngươi nói tình huống thứ hai, cơ bản không có khả năng xảy ra.”

” Tại sao?”

” Bởi vì lúc trước có người chơi từng thí nghiệm rồi, bọn họ muốn ở trong trò chơi có được lượng lớn tiền tài, vì vậy đã muốn đem rất nhiều tiến bộ kỹ thuật thay đổi rất nhiều tiến trình lịch sử nhân loại phục chế trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, chẳng hạn như in ấn, luyện kim, hoặc là chế tạo máy móc đơn giản, sau đó sản xuất ra ra linh kiện tương đối tinh vi, chế tạo ra máy móc chính xác hơn.

” Nhưng mà đều không ngoại lệ, bọn họ đều thất bại.”

” Bởi vì trò chơi Tử Vong Luân Hồi như là một sinh vật thể hữu cơ. Những kỹ thuật từ bên ngoài đến này, giống như là một căn bệnh, sẽ bị thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi bài xích. Chính vì như vậy, cho nên mới không có tổ chức khá lớn ở trong trò chơi tiến hành công nghiệp hoá, nếu không thế giới Tử Vong Luân Hồi bây giờ đã là một dáng vẻ khác.”

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi có chút kinh ngạc.

” Tiểu Tiên, nói như vậy cũng không đúng lắm, ta đã từng đem tri thức khoa học giảng giải cho đại phu của nơi này, ta và hắn cũng không có xảy ra chuyện gì.”

” Đó là bởi vì đó là bởi vì người chỉ cung cấp một phương hướng và cách nghĩ tổng quát, xem như là một khu vực mơ hồ, nói như vậy cũng không hề vấn đề gì, người thử trực tiếp ghi chép ra một quyển giáo trình giải phẫu ngoại khoa xem sao, kỹ thuật cụ thể như vậy, trực tiếp sẽ bị thế giới này xem như dị dạng mà bài xích.”

Tiểu Tiên điện hạ nói với Tô Bằng.

Sau khi nói qua, Tiểu Tiên điện hạ dùng ngón tay gõ gõ cái cằm, nói.

” Có điều tình huống thứ nhất mà người nói, ngược lại cũng có, trò chơi Tử Vong Luân Hồi cùng với thế giới thực tế là có thể đối song song, có điều có điều kiện hạn chế.”

” Ô? Hạn chế gì?”

Tô Bằng nghe vậy, hai mắt sáng lên, hỏi Tiểu Tiên điện hạ.

” Một là người thứ mà người đối có đẳng cấp rất cao, một cái khác chính là từ thế giới thực tế đối thành vật phẩm trong thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi, vật liệu sử dụng cũng phải là đồ vật gì đó từ thế giới Tử Vong Luân Hồi mang đi ra ngoài mới được, chẳng hạn như người chế tạo một khẩu súng, tất cả vật liệu kim khí tạo nên súng ngắn này, còn có nguyên vật liệu hỏa dược phải là từ trò chơi Tử Vong Luân Hồi mang ra ngoài, đương nhiên ở bên ngoài gia công cũng được.”

Tiểu Tiên điện hạ giải thích.

” Thì ra là như vậy, có thể gia công nhưng vật liệu phải là từ trong thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi...”

Tô Bằng nghe vậy, sờ lên cằm trầm tư nói.

” Thời gian cũng không còn sớm, bốn tiên phải đi ngủ rồi, giấc ngủ không đủ đối với làn da của nữ nhân sẽ tạo nên ảnh hưởng rất xấu.”

Tiểu Tiên điện hạ ngáp một cái, nói với Tô Bằng.

” Người mà cũng tính là nữ nhân sao?”

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi khinh bỉ nhìn bộ ngực Tiểu Tiên điện hạ một chút, nói với nàng.

” Chết đi!”

Tiểu Tiên điện hạ đá Tô Bằng một cước, lại bị Tô Bằng tránh được, Tiểu Tiên điện hạ trợn mắt nhìn thoáng qua Tô Bằng, liếc hắt một cái, sau đó hừ lạnh một tiếng, thoát ra khỏi trò chơi để đi ngủ.

Tô Bằng nhìn bầu trời một chút, cũng đã gần mười hai giờ đêm, hắt cũng chuẩn bị logout để đi ngủ.

...

Tô Bằng đăng xuất khỏi trò chơi, khôi phục ý thức trong hiện thực.

“Tít tít...”

Ở bên cạnh hắt, di động của Tô Bằng không ngừng vang lên thanh âm nhắc nhở.

Tô Bằng cảm lấy di động, từ trên giường ngồi dậy, nhìn một chút điện báo trên điện thoại di động, phát hiện người điện thoại tới cho mình hóa ra lại là điện thoại tư nhân của La Khoa Đan Ni Nhĩ Đốn, thuyền vương yểm hộ cho mình lúc từ Đức trở về Úc kia.

” Hắt tìm ta có chuyện gì nhi?”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Hắt nhìn một chút thời gian gọi điện thoại lần cuối cùng, là cách đây ba mươi phút đồng hồ, phỏng chừng La Khoa Đan Ni Nhĩ Đốn ngay lúc này còn chưa ngủ, Tô Bằng suy nghĩ một lát liền bấm số điện thoại của đối phương.

Rất nhanh, điện thoại đã được kết nối.

“Xin chào, La Khoa tiên sinh, người tìm ta có chuyện gì sao?”

Tô Bằng nói với bên kia điện thoại.

” Chào người, Tô, ta quả thật có một chuyện rất thú vị... Một con thuyền buôn lậu gần đây của ta chở đến Úc mấy vị nhân tài, ta muốn hỏi người có năng lực và hứng thú chiêu mộ những nhân tài này không?”

Thanh âm của La Khoa ở trong điện thoại vẫn hào sảng như cũ, nói với Tô Bằng.

” Nhân tài? Loại nhân tài như thế nào?”

Tô Bằng có chút nghi hoặc, hỏi La Khoa.

” Nhân tài vũ khí, người cũng biết đó, loại bậc thầy BIG-BOOM.”

La Khoa nói.

Nói xong, hắn tiếp tục giải thích, nói với Tô Bằng.

” Người biết gần đây vấn đề hạt nhân của Iran đang rất nóng hổi chứ? Thật ra dựa theo tin tức của ta, người Iran đã nắm giữ kỹ thuật chế tạo vũ khí hạt nhân, vấn đề của bọn họ là tìm không được nguyên liệu hạt nhân, nhưng là bởi vì ngăn chặn Hoa Kỳ, người Iran ai nấy đều hoang mang, rất nhiều chuyên gia vũ khí hạt nhân cũng muốn chạy trốn lánh nạn.”

” Gần đây thủ hạ của ta ở bên kia Iran tiếp một mối buôn lậu, bảo là muốn mang theo mấy người từ Iran bên kia, lúc đầu hắn cũng chẳng để ý, liền đáp ứng tiện đường làm vụ mua bán này, nhưng mà sau khi chờ những người này lên thuyền, hắn mới phát hiện mấy người này dường như rất không tầm thường.”

“Sau khi hỏi thăm thân phận của mấy người mới biết được, người cầm đầu không ngờ lại là Mặc Hãn Mặc Đức Y Sa Lạp Kỳ chuyên gia vũ khí hạt nhân hàng đầu của Iran. Người này nắm giữ phần lớn tư liệu nghiên cứu vũ khí hạt nhân của Iran, quyền hạn rất cao, nhưng mà hắn cũng đã trở thành một trong những mục tiêu mà Hoa Kỳ muốn ám sát, đồng thời áp lực của thủ lĩnh Iran cũng làm cho hắn không chịu nổi gánh nặng, vì vậy hắn mang

theo mấy người thân tín, được ăn cả ngã về không, chuẩn bị thoát khỏi Iran.”

” Thủ hạ của ta lúc ấy bị hù luôn, hắn không dám báo cho phía chính phủ Iran, cũng không dám để chính phủ Hoa Kỳ hoặc là các tổ chức khác biết được, liền báo cáo nhanh cho ta. Ta lúc ấy cảm thấy người này có giá trị rất cao, nên bảo hắn dẫn tới Úc trước, sau đó lại suy nghĩ sau.”

” Ta về sau suy nghĩ một lát, ở Úc có thể thu lưu hắn, có lẽ chỉ có mỗi lão đệ ngươi. Lão đệ ngươi thân là cổ đông công ty súng ống đạn được lưu, nếu mấy nhân tài này vào trong tay ngươi, ngươi muốn bọn nó làm nghiên cứu cũng tốt, hay là bán cho Hoa Kỳ hoặc là Nga thậm chí là Trung Quốc cũng có giá trị rất lớn. Cho nên ta điện thoại cho ngươi, hỏi ngươi một chút có muốn thu lưu mấy người khoa học gia Iran chạy nạn này hay không.”

Tô Bằng nghe xong lời của La Khoa, cũng chần chờ một chút, hắn cũng đang suy nghĩ, có nên thu lưu mấy người này hay không.

Chương 968: Tấn công Từ Châu

Đột nhiên, Tô Bằng nghĩ tới quãng mỏ do yêu giới ở Vận Thành vừa khai thác ra ở trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi.

Không biết là xuất phát từ tâm lý gì, Tô Bằng cuối cùng vẫn là gật đầu, nói.

“OK, vậy thì phiền toái lão ca, mấy người này, ta muốn!”

Chuyên gia vũ khí hạt nhân Iran chạy nạn này, trưa ngày thứ hai thì đến bên cảng Canberra của Úc, sau đó bị La Khoa dùng xe hơi đưa đến chỗ Tô Bằng.

Tô Bằng cố tình mua một chỗ ở không lớn không nhỏ ở lân cận căn hộ cao cấp của mình, đặc biệt sắp xếp những chuyên gia vũ khí hạt nhân này, lại tìm người giúp bọn họ tạo chứng minh thân phận giả, để những người này thay hình đổi dạng.

Những chuyên gia vũ khí hạt nhân Iran chạy nạn này, cả đám đều nơm nớp lo sợ, thấy có người bằng lòng thu lưu bọn họ, cả đám đều thiên ân vạn tạ.

Tô Bằng từng gặp thủ lĩnh của bọn họ, hứa hẹn sẽ bắt mối với chính phủ Mỹ hoặc là chính phủ Nga, trong tương lai một năm khai thông với những chính phủ này, xóa bỏ lệnh truy sát đối với bọn họ, sau đó đưa bọn họ di dân sang một trong hai nước này.

Có điều ở trong khoảng thời gian này, bọn họ vẫn phải làm việc cho Tô Bằng, mặc dù không thể thực tế làm phản ứng hạt nhân, nhưng vẫn có thể nghiên cứu một vài lý luận tất yếu.

Xử lý xong những chuyện này, Tô Bằng không quan tâm bên này thế nào nữa, tiếp tục tiến vào trò chơi.

Trên kỳ tích, khiến những chuyên gia vũ khí hạt nhân Iran chạy nạn này ở chỗ này, cũng là Tô Bằng tâm huyết dâng trào, một nước cờ nhân rồi thuận tay mà thôi.

Sau này những người này có chỗ hữu dụng tốt nhất, hay không còn hữu dụng, Tô Bằng cũng không quan tâm, cùng lắm thì xem như một món hàng mà bán đi là xong thôi.

Tạm thời Tô Bằng không lo lắng những chuyện này, tiến vào trong trò chơi.

Trong thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi, ngày thứ ba Tô Bằng trở về Lâm Y.

Hôm nay, Phó Tử Dịch và bọn người Cổ Minh, còn có phi cấp truyền thư của Liễu Châu Tào Tử Ngang, đồng thời đến Lâm Y.

Tô Bằng thấy bọn người Phó Tử Dịch, bọn họ trên đường đi ngoại trừ chậm một chút, trên cơ bản không hề gặp phải chuyện gì, khiến Tô Bằng rất là yên tâm.

Tô Bằng sắp xếp vợ chồng Phó Tử Dịch đến Kỳ Sách phủ, Nhâm Y Điệp ở trong Kỳ Sách phủ đảm nhiệm khách khanh nhị đẳng. Phó Tử Dịch bởi vì bản lĩnh nho học của bản thân thâm hậu, rất có bản lĩnh kinh bang tế thế, Tô Bằng để cho Phó Tử Dịch gia nhập vào hệ thống quân chính của mình, để Phó Tử Dịch và Quách Lỗi cùng nhau quản lý nội chính trong lãnh địa mình.

Sau khi an bài xong bọn người Phó Tử Dịch, Tô Bằng lướt xem bồ câu đưa tin của Tào Tử Ngang Liễu Châu.

Tào Tử Ngang dùng bồ câu đưa tin, viết rõ chuyện cùng Tô Bằng giao hẹn tấn công Từ Châu, bên trong có kế hoạch rõ ràng, hơn nữa, Tào Tử Ngang ở bên trong ước hẹn thời gian động thủ.

“Được... Binh sĩ dưới trướng chúng ta, cũng nghỉ ngơi đủ rồi, vào ngày kia, cùng Tào Tử Ngang Liễu Châu, tấn công Thanh Long minh Từ Châu!”

Sau khi xem thư xong, Tô Bằng nói!

Sau đó trong vòng hai ngày, cả Lương Châu cùng Dự Châu, Tô Bằng đang không ngừng điều động quân đội.

Dị trạng này, cũng quấy nhiễu đến quân đội Thanh Long minh đóng quân ở vài tòa thành Dự Châu. Đối phương vô cùng khẩn trương, nghe nói đã triệu tập quân đội, phòng ngự Tô Bằng có thể đến tấn công.

Tô Bằng không cho đối phương quá nhiều thời gian chuẩn bị, ngay trong đêm hôm sau, Tô Bằng đã hạ lệnh, quân đội thuộc hạ của mình, toàn lực tấn công thành trì Thanh Long minh sở chiếm cứ bên trong Dự Châu!

Tô Bằng công thành đoạt đất, quân đội quan trọng nhất chính là yêu quân Vận Thành, lần này Tô Bằng vẫn dùng phương thức công kích trước kia, để cho phi hành yêu quân ném dầu hỏa, sau đó đốt tường thành, quân đội phía dưới đánh phá cửa thành không có người phòng ngự, sau đó tấn công vào trong thành.

Loại chiến thuật này của Tô Bằng, trước kia đã từng sử dụng lúc tác chiến với Vũ Văn gia, cho nên người Thanh Long minh cũng cũng có một chút phòng bị, phương thức phòng ngự bọn họ sử dụng chính là tập trung nỗ lực, bắn loạn xạ lên bầu trời.

Phi hành yêu quân của Tô Bằng gặp phải phương thức công kích như vậy, cũng không có bị sát thương bao nhiêu.

Bởi vì cự ly có hiệu quả của những nỗ lực đó nhiều nhất chỉ có mấy trăm thước, hơn nữa loại cường nỗ này đặc biệt hiếm thấy, chỉ có không đến mười lăm cây, lại thêm sắc trời u ám. Người thủ thành căn bản nhìn không thấu vị trí cụ thể của phi hành yêu trong không trung, chỉ có thể dựa vào cảm giác và vận khí để mà bắn.

Kết quả cuối cùng là phi hành yêu quân của Tô Bằng chỉ có năm yêu quái bị thương, một con yêu quái tử vong, sau đó dầu hỏa rơi xuống, trình độ chính xác không quá tinh chuẩn, lãng phí gấp đôi lượng dầu hỏa, nhưng cuối cùng vẫn đã đánh hạ tòa thành trì này.

Sau khi Tô Bằng dẹp xong tòa thành trì này, không có tham công liệu lĩnh, chỉ tiến vào bên trong tòa thành trì này, đem kẻ địch trong thành hàng phục hoặc là giết chết.

Một đêm qua đi, mãi đến ngày hôm sau, người của Thanh Long Minh mới hoàn toàn kịp phản ứng, Minh Chủ Thanh Long Minh giận dữ, mắng Tô Bằng không tuân thủ đạo nghĩa, nhưng hấn tuy rằng nổi trận lôi đình cuối cùng vẫn là chấp nhận sự thật, triệu tập quân đội từ các địa phương khác của Từ Châu về bên Dự châu này.

Ngay khi quân đội Thanh Long Minh của Từ Châu triệu tập về Dự châu, Tào Tử Ngang của Liễu Châu ngang nhiên phát động công kích!

Tào Tử Ngang của Liễu Châu thừa dịp quân đội Thanh Long Minh triệu tập về Dự châu, nhìn chuẩn lúc đối phương phòng ngự trống không, đem binh sĩ Liễu Châu dốc toàn bộ lực lượng công kích bắc bộ Từ Châu.

Như thế, Thanh Long Minh đầu đuôi không cách nào lo được hết, quân đội vốn đã đi được một nửa, lại bị triệu hồi về lại bắc bộ, mà còn chỗ hổng chính giữa để Tào Tử Ngang Liễu Châu nhân cơ hội đánh hạ một tòa thành trì.

Cứ như vậy, thế công mưu đồ đã lâu nhắm vào Từ Châu của Tô Bằng và Tào Tử Ngang đã triển khai như thế.

Tô Bằng có yêu quân Vận Thành nơi tay, căn bản không lo lắng đối phương phản công đánh lên, về phương diện công trình, Tô Bằng cũng đã tìm được

biện pháp mới.

Hắn và Quách Lỗi tính toán quỹ tích bay cùng với trọng lực gia tốc của yêu quân Vận Thành, sau đó tìm được yêu quân Vận Thành tương đối thông minh, để bọn nó bay cao hơn một chút, sau đó cách thành trì ở một điểm hơi xa thì ném mạnh dầu hỏa vào.

Loại phương pháp ném mạnh này, không phải là ném thẳng đứng từ trên xuống dưới, mà là dựa theo hình thức ném mạnh của máy bay ném bom, chỉ cần tính toán số học tốt thì độ ném bom chính xác rất cao.

Trí lực của Phi hành yêu quái cũng không so với trí lực loài người thấp lắm, rất nhanh bọn nó đã học xong phương pháp ném mới, độ chính xác ngày càng tăng, quân coi giữ của Thanh Long Minh bắn nỏ tiễn không đến được bọn nó, độ chính xác của mũi tên và cường độ bắn càng kém, kể từ đó, yêu quân Vận Thành của Tô Bằng bị thương tổn rất nhỏ lẻ.

Tô Bằng đã mua thật nhiều dầu hỏa, về phương diện dầu hỏa là dư đủ, vì vậy Tô Bằng không hề cố kỵ, chỉ có ba ngày hắn liền chiếm lĩnh toàn bộ Dự châu, khiến Thanh Long Minh chạy về Từ Châu.

Chiến tích của Tào Tử Ngang bên kia cũng rất nổi bật, quân sư Trần Đào Quân của Tào Tử Ngang từ phương thức công kích của Tô Bằng, bọn họ mặc dù không có yêu quân nhưng có máy ném đá, bọn họ lợi dụng máy ném đá, đốt bình dầu hỏa được bọc bởi cỏ tranh, bắn vào trong thành đối phương, tạo thành đạn lửa đơn giản mà hiệu quả.

Loại phương pháp này độ chính xác kém đi rất nhiều, bản thân máy ném đá bị thiêu hủy chiếm đi bảy phần, hơn nữa dầu hỏa tiêu hao gấp Tô Bằng bảy tám lần, nhưng hiệu quả cũng không kém, dựa vào loại phương pháp này, Tào Tử Ngang lại cướp lấy được một tòa thành trì.

Chỉ là đáng tiếc, bởi vì loại này dầu hỏa đạn lửa độ chính xác quá kém, bọn họ bắn dầu hỏa tới trong thành dân cư, kết quả toàn bộ thành trì bị bọn họ thiêu đốt hơn một nửa, cuối cùng lúc đoạt được thành trì này có ít nhất hai phần ba đã bị phế đi.

Có điều công kích của hai bên đều hết sức sắc bén, rất nhanh Thanh Long Minh Từ Châu đã nhận nhin không được loại phương thức công kích này nữa, bọn họ buông tha cho việc cố thủ thành trì, bắt đầu tìm cơ hội tiến hành đã chiến với Tô Bằng và quân đội của Tào Tử Ngang Liễu Châu...

Chương 969: Mặt nạ lưu phi (1)

Ngày thứ mười ba Tô Bằng khai chiến với Thanh Long Minh Từ Châu.

Quân Lương Châu của Tô Bằng, đã xâm nhập trung bộ Từ Châu, đoạt được sáu tòa thành trì.

Mà Tào Tử Ngang Liễu Châu, cũng đoạt được ba tòa thành trì.

Cả quân đội của Thanh Long Minh của Từ Châu, chỉ còn lại có sáu tòa thành trì ương ngạnh chống cự.

Có điều tổn thất bên Tô Bằng, cũng khá lớn.

Bởi vì yêu quân Vận thành của Tô Bằng thật sự là lợi khí công thành, Minh chủ Thanh Long Minh kia vào lúc Tô Bằng đánh hạ tòa thành trì thứ ba, đã bỏ cố thủ thành trì, mà triệu tập quân đội tiến hành đã chiến với quân Lương Châu của Tô Bằng.

Thanh Long Minh có mấy tướng quân không tệ, nhưng bọn người Chu Liệt dưới tay Tô Bằng, cũng không phải nhân vật bình thường, ở mặt sách lược ngang ngửa 50. 50 với đối phương, khó phân thắng bại.

Nhưng dưới lãnh địa Tô Bằng có hai châu, cho dù là tài lực hay là lính, đều vượt qua Thanh Long Minh rất nhiều, cộng thêm Thanh Long Minh hai tuyến tác chiến, binh lực không đủ, địa phương Từ Châu có thể chuyển đổi cũng không quá lớn, cuối cùng bị Tô Bằng dùng thương vong 2. 7 so với diệt sát bắt hơn bốn vạn người, cả đã chiến quân cơ hồ bị quét sạch.

Rơi vào đường cùng, Thanh Long Minh chỉ có thể lần nữa áp dụng thủ thế, cố thủ thành trì, Tô Bằng thì lại để quân đội nghỉ ngơi một chút, sau đó lần nữa tiến công nghiền áp, lần này thế như chẻ tre, phá liền ba thành, gần như đem Thanh Long Minh của Từ Châu đẩy vào tuyệt cảnh.

Mà lúc này, lòng quân trong Thanh Long Minh cũng đã dao động, không ít cường hào Từ Châu ủng hộ Thanh Long Minh, vì giữ vinh hoa phú quý của mình, bí mật tiếp xúc người bên Tô Bằng, có mấy cường hào đã biểu thị, nguyện ý nội ứng ngoại hợp, để Tô Bằng đoạt được thành trì của Thanh Long Minh.

Tô Bằng ít nhiều cũng từng tiếp xúc với những người này, dù sao những cường hào này, là bọn răn độc chiếm được Từ Châu nhiều đời, có bọn họ trong này, lúc thu lãnh địa mới sẽ dễ khống chế hơn không ít.

Chỉ là, ngay khi hết thấy điều tiến hành đâu vào đấy, đột nhiên một tin tức, làm rối loạn bước đi của Tô Bằng.

“Cái gì? Thi hùng Tào Tử Ngang của Liễu Châu cùng quân sư Trần Đào Quân đồng thời gặp ám sát? Trần Đào Quân bị đâm một kiếm ở bụng. Mạng không lâu nữa, mà Tào Tử Ngang cũng thân chịu trọng thương?”

Tô Bằng nghe tin tức Quách Lỗi báo cáo, không khỏi sửng sờ.

“Ừm... Hơn nữa đặc trưng của thích khách cũng truyền ra, thích khách kia...”

Quách Lỗi lúc nói chuyện, nhìn Giáp Diện Ất Diện đứng sau lưng Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

“Người ám sát Tào Tử Ngang cùng Trần Đào Quân, đều đeo mặt nạ trắng, bộ dạng mặt nạ này, căn cứ tin tức chúng ta lấy được, tựa hồ giống hai người Giáp Diện Ất Diện thủ hạ của ông chủ như đức”.

“Hửm?”

Tô Bằng nghe vậy, trong lòng không khỏi chấn động.

Mặt nạ trên mặt Giáp Diện Ất Diện, là mặt nạ đặc thù do cửu sư thúc của Tô Bằng Phạm Kiến chế tạo ra, có thể khống chế tư duy cùng hành động một người, lần này người ám sát Trần Đào Quân cùng Tào Tử Ngang cũng đeo mặt nạ đặc trưng, chẳng lẽ cùng Phạm Kiến sư thúc có quan hệ sao?

“Phạm Kiến sư thúc đi tảo mộ Thất sư thúc, nhưng vẫn chưa về, chẳng lẽ là gặp bất trắc gì, bị người bắt cóc, cuối cùng bị uy hiếp chế tạo ra loại mặt nạ này sao?”

Tô Bằng trầm nghĩ.

Có điều hắn cũng không dám hoàn toàn chắc chắn. Hắn hỏi Quách Lỗi.

“Những thích khách ám sát Tào Tử Ngang kia, ngoại trừ mặt nạ còn có đặc thù gì không?”

“Những thích khách này hết sức dũng mãnh, hoàn toàn không sợ chết, căn cứ một số tin tức cho thấy. Thích khách tựa hồ không sợ bị thương, giống như hoàn toàn không có cảm giác đau, đều là dạng liều mạng, căn bản không có ý định còn sống trở về.”

Quách Lỗi nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe được Quách Lỗi nói như vậy. Trong lòng đã có tám phần chắc chắn, người đeo mặt nạ kia hẳn chính là con rối mặt nạ do sư thúc Phạm Kiến chế tạo.

“Ông chủ, còn có một việc. Chính là trên giang hồ gần đây rất kỳ quái, tựa hồ rất nhiều địa phương thiên hạ, đều xuất hiện đạo phi, trong những đạo phi này, thành viên hạch tâm, đều là một số người thần bí đeo mặt nạ, giống như đạo phi thiên hạ đều là do một tổ chức thần bí đang thao túng, đặc điểm của những người đeo mặt nạ kia chính là căn bản không quan tâm tánh mạng, cũng không cảm giác đau, một khi ra tay, chính là lấy mạng đổi mạng, mặc dù nhân số không tính là nhiều, nhưng cơ bản cũng có thể lấy một địch trăm, trên giang hồ nhắc lên phong ba không nhỏ”.

Chương 970: Mặt nạ lưu phi (2)

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi trầm ngâm một chút.

Hắn lần trước lúc rời khỏi Tử Hà sơn, không lâu sau Phạm Kiến liền cũng rời khỏi Tử Hà sơn, đi mộ Thất sư thúc, tính ra cũng đã mấy tháng, nếu

Phạm Kiến sư thúc quả thật bị người không chế, như vậy trong khoảng thời gian này, ngược lại đủ để hắn tạo ra một đám mặt nạ không chế người.

Hiệu quả loại mặt nạ này thật sự bá đạo, Tô Bằng dùng loại mặt nạ này không ngờ có thể không chế cao thủ cấp cung phụng, nếu có người có được lượng lớn loại mặt nạ này, sau đó cho một đám người có võ công đeo vào, lại giống quả cầu tuyết không ngừng tích lũy cao thủ mặt nạ dưới trướng, không bao lâu nữa, quả cầu tuyết sẽ phát triển càng ngày càng nhiều, đạt tới trình độ nhất định, đạt tới giá trị giới hạn, gần như có thể cuốn sạch thiên hạ.

Chế ước duy nhất, chính là tốc độ chế tạo mặt nạ.

Nếu Phạm Kiến sư thúc bị người dụng tâm kín đáo không chế, vậy cũng có thể là một uy hiếp rất lớn.

“Trong phạm vi thiên hạ đều xuất hiện mặt nạ con rồi... Đến tột cùng là ai đang thao túng? Người tiên giới? Chân Thần giáo? Hay là người của Ma giáo hoặc là đại môn phái gì?”

Tô Bằng nghĩ trong lòng.

“Quách Lỗi, chuyện này ngươi nhớ chú ý, nếu có tin tức gì mới, báo ta biết trước tiên!”

Tô Bằng nói với Quách Lỗi.

Quách Lỗi gật đầu, trong lòng hắn nói.

“Chẳng lẽ không phải ông chủ làm ra mặt nạ lưu phỉ này sao? Giáp Diện Át Diện kia rõ ràng cùng mặt nạ lưu phỉ là cùng một loại, còn tưởng ông chủ trong tối còn có một cỗ thế lực, hiện tại xem ra, cũng không phải như vậy...”

Không đề cập tới Quách Lỗi mang tâm sự đi xuống nữa, Tô Bằng ở sau khi Quách Lỗi đi, ánh mắt trở nên có chút sầu lo, hắn đứng ở cửa đại sảnh nghị sự, ánh mắt nhìn ngoài cửa, không biết suy nghĩ cái gì.

Thời cuộc biến hóa thật khó lường, năm ngày sau, cách cục cả Từ Châu, lại có một biến hóa mới.

Tào Tử Ngang Liễu Châu từ trong trọng thương tỉnh lại, chuyện đầu tiên khi hấn tỉnh lại, chính là hạ lệnh ngừng tất cả công kích với Thanh Long Minh Từ Châu, trái lại, hấn phái đặc sứ, đi Từ Châu tìm Minh chủ Thanh Long Minh Mạnh Khánh Long.

Một ngày sau, Liễu Châu cùng Từ Châu triệt để ngưng chiến, không những như thế, Liễu Châu còn một lần nữa mở ra thương lộ, đem lương thực cùng các loại tư nguyên Liễu Châu bán cho Mạnh Khánh Long cuộn cuộn không ngừng, hai thế lực tựa hồ thành cừu gia sinh tử, thoáng cái trở nên thân như huynh đệ.

Hay là nói,, đây là cùng chung mối thù.

Tào Tử Ngang rút cuộc vẫn hoài nghi Tô Bằng, lúc Tô Bằng tiến đến hỏi thăm Tào Tử Ngang, mang theo Giáp Diện Ất Diện, để lại ấn tượng khắc sâu cho Tào Tử Ngang, mà người ám sát hắn, cùng Giáp Diện Ất Diện, đeo mặt nạ gần như đồng dạng, này làm cho Tào Tử Ngang không có cách nào không nghi ngờ đến Tô Bằng.

Đây cũng là hoài nghi rất rõ ràng, có lẽ là khẩu vị Tô Bằng quá lớn, chẳng những muốn ăn Từ Châu, còn theo dõi Liễu Châu, vào lúc chiến dịch Từ Châu sắp kết thúc, phái cao thủ ám sát Tào Tử Ngang, thừa dịp Liễu Châu nội loạn, trực tiếp đem Liễu Châu chiếm đoạt.

Tào Tử Ngang có loại ý nghĩ này, tất nhiên sẽ không tác chiến với Từ Châu tiêu hao thực lực của chính mình nữa, hắn vừa công kích vật tư Thanh Long Minh Từ Châu, vừa chiêu binh mãi mã, chuẩn bị ở bản địa Liễu Châu, phòng thủ Tô Bằng.

Tô Bằng thì sau khi chiếm thêm hai tòa thành trì của Thanh Long Minh Từ Châu, hoãn cước bộ tiến công.

Bây giờ vấn đề lớn nhất của Tô Bằng, là hắn căn cơ không yên, mặc dù hắn bây giờ đã mở rộng thế lực đến hai nửa châu quận, nhưng đại bộ phận địa bàn Dự châu cùng Từ Châu là gần đây cướp được, cần lượng lớn nhân thủ để củng cố thống trị, loại chân chính có thể chiến, cũng không nhiều lắm.

Có điều Tô Bằng lại có yêu quân nơi tay, chỉ cần làm gì chắc đó, từng bước xoi tái thiên hạ, cũng không phải không thể nào.

Hắn không phải không thể công phá bốn tòa thành trì còn lại của Từ Châu, chỉ là nếu vậy sẽ tiêu hao rất lớn, thứ hai Tô Bằng cần thời gian củng cố

trong phạm vi mình quản hạt, thống nhất thể lực, tuyển nhận lính, nếu quá cường thế, một là khiến cho quần hùng thiên hạ chú ý, thứ hai căn cơ quá không bền vững, ngược lại không phải chuyện tốt.

Cho nên hắn để lại bốn tòa thành trì Thanh Long Minh, xem như giảm xóc, tạm thời không tiến hành quyết chiến với Thanh Long Minh, như vậy không đến mức trực tiếp gặp quân Liễu Châu của Tào Tử Ngang, ngược lại có thể nhân cơ hội củng cố địa bàn, chiêu mộ lính.

Tô Bằng không nhanh không chậm, từng bước mở rộng thực lực của mình, chờ lúc cuối cùng tiêu diệt Thanh Long Minh.

Có điều, Tô Bằng cũng không biết chính là, một trường âm mưu nhằm vào Tô Bằng, hoặc là nói nhằm vào Tử Hà Môn sau lưng hắn, đang từ từ triển khai.

Núi Linh Lung trú địa của Linh Lung kiếm phái, Giao Châu, hôm nay xuất hiện không ít khách nhân.

Những khách nhân này, đều là đại môn phái nổi danh trên giang hồ, cùng đại biểu thể lực cấp dưới, nếu dựa theo thực lực người tham dự mà nói, đây là một trường thịnh hội giang hồ không thua gì Quần tinh hội, chỉ là người tham gia tụ hội lần này, đại biểu cường hào ít một chút, đại đa số là đại biểu các đại môn phái.

Lúc này, đại biểu của những đại phái giang hồ này tụ tập dưới một mái nhà, ánh mắt đều tập trung ở một nam nhân chừng bốn mươi tuổi trang phục thư sinh trong hội trường đại hội.

“Vạn Hiểu Sinh, mời người các đại môn phái trên giang hồ như chúng ta tới đây, nói là có bí mật kinh thiên muốn nói, đến tột cùng là bí mật gì?”

Một trưởng lão chấp sự phái Hoa Sơn được mời đến, nói với thư sinh kia.

Thư sinh được gọi là Vạn Hiểu Sinh nhìn ánh mắt người ở chỗ này đều tụ tập ở trên người mình, khẽ gật đầu, trong lòng cảm thấy, hài lòng, hắn mở quạt xếp, nói với mọi người ở đây.

“Lần này mời mọi người đến đây, là có một đại sự nói với mọi người, chứ vị đều phụ trách môn phái một vùng, các người có từng nghe nói chuyện mặt nạ lưu phi chưa?”

“Mặt nạ lưu phi sao? Chuyện này chúng ta đương nhiên biết, bây giờ trên giang hồ xôn xao, những mặt nạ lưu phi này, không cảm giác đau, không có tình cảm, chuyên môn giết người làm vui, còn ám sát đầu não thế lực dưới sự khống chế của chúng ta, thế lực của rất nhiều môn phái đã gặp nạn.”

“Đúng vậy, bọn họ chẳng những ám sát thủ lãnh thế lực dưới chúng ta, còn ám sát người trong môn phái chúng ta, trong Thục Sơn phái ta,, đã có mấy vị trưởng lão bất hạnh chết!”

“Vạn Hiểu Sinh, nếu người hỏi vấn đề này, chẳng lẽ người đã tra ra, sau lưng mặt nạ lưu phi là ai sao?”

Chương 971: .

Ta gọi mọi người tới đây, chính là vì đã biết một số chuyện, muốn cho mọi người biết một chuyện bí mật trong giang hồ!”

Vạn Hiểu Sinh nhẹ phẩy quạt xếp, nói với mọi người.

“Tin tức gì? ?”

“Tin tức của Diện Cự Lưu Phi... Trên thực tế, Diện Cự Lưu Phi, thực sự không phải là một tổ chức ngầm gì cả, ta có mấy vị bằng hữu cũng bị Diện Cự Lưu Phi ám sát, hên là bọn họ võ công cao cường, bình yên vô sự, ngược lại còn giết được mấy tên Diện Cự Lưu Phi!”

“Bằng hữu của ta với những Diện Cự Lưu Phi này cảm thấy rất hứng thú, rất tò mò về thân phận thật của bọn chúng, còn có tại sao chúng lại không sợ đau đớn, còn có ý chí mãnh liệt như vậy, vì vậy, hẳn từ những thứ lấy được trên thi thể Diện Cự Lưu Phi, lại nhiều mặt dò hỏi, rốt cuộc tìm được thân phận thật sự của Diện Cự Lưu Phi.”

“Đừng thừa nước đục thả câu, Diện Cự Lưu Phi kia, rốt cuộc là ai?”

Có người không kiên nhẫn nói.

“Người giang hồ, Diện Cự Lưu Phi, hầu như trên giang hồ không có danh tiếng gì, chỉ là ở trình độ tam lưu của người giang hồ, người giang hồ ám sát bằng hữu, các người có thể đã nghe nói qua, chính là thứ phế vật của Đại Không Tự, Hoa hòa thượng Diêu Thông!”

“Là hần?”

“Hần ám sát ai?”

Người chung quanh đều cảm thấy hiếu kỳ, hỏi Vạn Hiểu Sinh.

“Một trong Tứ tuyệt kiếm, thâm kiếm Ninh Vô Nhật!”

Vạn Hiểu Sinh nói.

“Ninh Vô Nhật? Với bản lãnh của Diêu Thông kia, cũng dám đi ám sát Ninh Vô Nhật?”

Có người biết về thứ phế vật Diêu Thông của Đại Không Tự kia nghe vậy giật mình nói.

“Đây cũng là chỗ ta cùng Ninh Vô Nhật nghĩ không thông, Diêu Thông kia mặc dù không biết ở đâu chiếm được một môn thượng phẩm khinh công, nhưng bản thân nhưng lại là kẻ gan thỏ đế, vì sao sau khi gia nhập Diện Cự Lưu Phi, trở nên dũng mãnh như thế? Nghe Ninh Vô Nhật nói, lúc ấy Diêu Thông biết mình không cách nào trực tiếp ám sát được hần, cho nên trực tiếp dùng thân vọt tới trước kiếm Ninh Vô Nhật, khiến kiếm kia đâm xuyên người hần. Nhưng mà hần liền lợi dụng khoảng cách này, lấy mạng đổi mạng cùng Ninh Vô Nhật, đồng quy ư tận, hoàn toàn không muốn sống.”

“Cuối cùng vẫn là Ninh Vô Nhật phản ứng nhanh chóng, buông bảo kiếm trong tay, sau đó dùng hai đấm đánh nát đầu Diêu Thông, nhưng nghe Ninh Vô Nhật theo như lời, tu vi của Diêu Thông kia giống như tảng vọt, hơn nữa không sợ đau đớn, thiếu chút nữa quả thật đã cùng Ninh Vô Nhật hoán mệnh thành công... Mọi người không thấy kỳ quái sao? Là lực lượng gì khiến một kẻ gan thỏ đế như thế trở nên dũng mãnh như vậy?”

Hần cười hỏi những người xung quanh.

“Đúng vậy! Thế là sao?”

“Chẳng lẽ hẳn là bị tôn giáo gì tẩy não?”

“Tại sao lại như thế?”

Người chung quanh đều khó hiểu nói.

Vạn Hiểu Sinh thấy tất cả mọi người đều bị gợi hứng thú, hẳn khẽ gật đầu, lấy ra một cái mặt nạ, nói.

“Nguyên nhân, đều ở trên tấm mặt nạ này!”

“Mặt nạ gì? Là mặt nạ của mặt nạ lưu phi sao?”

“Mặt nạ này có gì đặc biệt?”

Người các đại môn phái chung quanh thấy mặt nạ này, đều hiếu kỳ hỏi.

“Mặt nạ này, chính là Ninh Vô Nhật lột từ trên mặt Diêu Thông chết đi kia, thứ này gần như dính chung với mặt Diêu Thông. Mất khí lực rất lớn, Ninh đại hiệp mới lấy được từ trên mặt của hắn... Ninh đại hiệp cũng cảm giác vật này khác thường, vì vậy làm trắc nghiệm ở trên người khỉ, kết quả phát hiện. Con khỉ mang mặt nạ, tựa hồ rơi vào trong mê mang, bị ý chí của người khống chế... Mà những cao thủ giang hồ khác, cũng thành công giết chết người mặt nạ lưu phi. Cũng nhận được mặt nạ như vậy, kết quả cuối cùng phát hiện, người đeo mặt nạ này, thật ra đều không có ý thức riêng, đều là con rối bị người khống chế”.

“Chỉ có điều, mặt nạ này sau khi dùng một lần, hiệu quả giảm yếu rất nhiều, người bị mang lần nữa, mặc dù sẽ ảnh hưởng ý chí, nhưng sẽ không mất ý thức, vẫn có thể dựa vào lực lượng của mình tháo mặt nạ xuống”.

Vạn Hiểu Sinh nói.

Nghe xong lời của Vạn Hiểu Sinh, người ở chỗ này không khỏi đều suy nghĩ sâu xa.

Những người này không phải kẻ ngốc, đều nhìn ra giá trị mặt nạ này.

Nếu chế tạo mấy vạn mặt nạ như vậy, cho dù là cho người thường hay là một số người giang hồ bình thường mang, há không phải xuất hiện một chi đại quân cường đại vô cùng, lại tuyệt đối nghe lệnh,, đánh đâu thắng đó, quét ngang thiên hạ sao?

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người có chút thêm thường.

“Mặt nạ này, đến tột cùng là người phương nào tạo?”

Lập tức đã có người, hỏi ra vấn đề mấu chốt.

“Ha ha... câu hỏi này rất hay, thật ra ta cũng mất rất nhiều khí lực, mới truy xét được một chút manh mối, đã sớm có người nhìn thấy người đeo mặt nạ này, hẳn là hơn nửa tháng trước, bên cạnh tể tửu Lương Châu Tô Bằng, mang theo hai cao thủ trên mặt có loại mặt nạ này bái phỏng Tào Tử Ngang Liễu Châu, mà không đến nửa tháng sau, Tào Tử Ngang Liễu Châu đã bị mặt nạ lưu phi đồng dạng ám sát”.

Vạn Hiểu Sinh nói với mọi người.

” Tô Bằng Lương Châu? Người là nói Tô Bằng Lương Châu mới xuất hiện, chưa tới 30 tuổi đã tọa trấn hai châu, hơn nữa tu vi võ đạo đã vượt qua tông sư?”

Một tên trưởng lão Thục Sơn phái hỏi.

“Chính là người này, người này lai lịch thần bí, hơn nữa quật khởi quá nhanh, nếu nói sau lưng của hắn không có thế lực để dựa, chúng ta đều sẽ không tin, mà biểu hiện gần đây, hắn và người của Ma giáo, quan hệ rất gần”.

Sau khi nói, Vạn Hiểu Sinh hô lớn một tiếng.

“Đồ tiên sinh, các người xuất hiện đi.”

Sau những lời này của Vạn Hiểu Sinh, mấy người giang hồ, từ chỗ ngồi từ chung quanh đứng lên, đi đến bên cạnh Vạn Hiểu Sinh.

“Đồ tiên sinh, các người đều là người từng trải qua chiến dịch ở khách điểm hồng trần Giao Châu kia, các người nói thử xem, võ công Tô Bằng kia thế nào?”

Vạn Hiểu Sinh nói với Đồ tiên sinh kia.

Nếu Tô Bằng ở đây, sẽ nhận ra, Đồ tiên sinh này, chính là nhân vật giang hồ chính đạo chạy thoát trong chiến đấu ở khách sạn hồng trần kia.

Thân thể Đồ tiên sinh này có chút run rẩy, tựa hồ còn chưa từ trong bóng ma ác chiến kia đi ra, thanh âm hần run lên.

“Ngày đó, chúng ta vốn đi vây giết Thiên Nữ Trí Châu của ma đạo, nhưng không ngờ...”

Theo tự thuật của Đồ tiên sinh, cả đám nhân vật môn phái giang hồ ở đây đều trầm mặc.

Giang hồ của Đồ tiên sinh hết sức sống động, hình ảnh sáng khoái lúc chiến đấu, miêu tả các loại võ công của Tô Bằng, khiến người ở đây vừa kinh hãi, lại tâm nóng.

“Võ công này, nếu chỉ nghe miêu tả, đã vượt ra khỏi cảnh giới người trời.... Đến tột cùng là ai, tài hoa dạy ra cao thủ như Tô Bằng?”

Chấp sự Thục Sơn phái nặng nề nói.

Đám người còn lại cũng đầy ưu tư, nếu có võ công bậc này, môn phái bọn họ có lẽ trực tiếp trung hưng, phát dương quang đại.

Trong lúc nhất thời, những người này đều có tâm tư, đều sinh ra hứng thú và ngấp nghé rất lớn với võ công Tô Bằng.

“Chư vị, lai lịch của Tô Bằng kia, ta đã tra được một ít manh mối... Đại khái một năm trước, Tô Bằng ở quận Giang Ninh, đã từng tìm kiếm được một tín vật tên Tứ Nguyên Hắc Thiết Lệnh, sau đó được một tên kiếm khách cười đại điều mang đi, hần vào lúc trở lại, đã võ công cường đại rất nhiều, ta có lý do tin tưởng, Tô Bằng là được thu vào môn tường của môn phái phát ra tín vật này!”

“Môn phái đó tên là gì?”

Lúc ấy có người kèm nén không được, nói với Vạn Hiểu Sinh.

“Tên của môn phái kia, tên là... Tử Hà Môn!”

Vạn Hiểu Sinh nặng nề nói ra tên này!

Chương 972: Tử Hà môn gặp nguy

v” Tử Hà môn?”

Nghe lời của Vạn Hiểu Sinh như thế, những trưởng lão nghi trọng các đại môn phái này nhất thời trầm mặc, bọn họ đều đang nhớ lại, thông tin về Tử Hà môn này.

” Chưa nghe nói qua môn phái này...”

“Đúng vậy, môn phái này chắc chắn không phải là đại môn phái gì, chẳng lẽ là những môn phái môn phái lánh đời kia?”

” Có lẽ, phải rồi, ta nhớ ra một lời đồn, nghe nói hơn mười năm trước, ở Lạc Hà Sơn quận Giang Ninh Tô Châu, đỉnh núi kia đột nhiên trực tiếp rơi xuống, giang hồ đồn đãi, đây là một đại cao thủ, dùng kiếm gọt đứt ngọn núi, trong truyền thuyết người gọt đứt ngọn núi rơi xuống kia, chính là môn nhân Tử Hà môn, môn hạ đệ tử Điểm Thương của ta đúng lúc có người đi ngang qua đó, cho nên biết được.”

Trưởng lão Điểm Thương phải nói với mọi người.

“Lời đồn như vậy người cũng tin sao?”

” Một kiếm cắt đứt ngọn núi, người cho rằng đó là thần thoại à?”

Những người đại môn phái này nghe lời của trưởng lão Điểm Thương phải như thế, không ít người cười nhạt.

Trưởng lão Điểm Thương phải sắc mặt đỏ bừng, nói với đám người xung quanh.

“Hừ! Các ngươi không tin thì không tin đi, dù sao môn hạ đệ tử của ta cũng sẽ không lừa gạt ta, không có lừa thì sao có khới, mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó!”

“Các vị không cần cãi nhau, về Tử Hà môn, ta lại có một chút tư liệu.”

Vạn Hiểu Sinh nhìn những trưởng lão nghi trọng đại môn phái kia, nói với bọn họ.

” Trên giang hồ tin tức của ngươi nhanh nhạy nhất, nói ra xem, ngươi biết cái gì?”

Người của những đại môn phái này, đều tập trung trên người Vạn Hiểu Sinh.

” Chư vị còn nhớ không, mười mấy hai mươi năm trước, trên giang hồ đã từng xuất hiện xuất hiện hai vô danh kiếm khách, bọn họ căn bản không bại lộ môn phái và tên tuổi của mình, sau đó khiêu chiến kiếm khách thành danh của các đại môn phái khác, kết quả đánh khắp thiên hạ gần như vô địch thủ, trong đại môn phái, nếu không phải là trưởng lão Cung phụng xuất hiện, căn bản không có người là đối thủ của bọn họ?”

Vạn Hiểu Sinh nói với mọi người.

Nghe thấy Vạn Hiểu Sinh nói như vậy, lập tức lại không ít trưởng lão đại môn phái sắc mặt trở nên khó coi cực điểm.

Đối phương danh tiếng cũng không nổi trội trên giang hồ, cũng không giết người, nhưng trong lòng tất cả kiếm khách thành danh trong đại môn phái đều là một nỗi ám ảnh, bởi vì kiếm khách thần bí này, sự tồn tại của hắn khiến cho đại môn phái rơi vào trong suy nghĩ và ám ảnh thất bại trường kỳ.

Lời đồn này, từ xưa đến nay, nếu như truy lùng điển tịch môn phái, sẽ phát hiện ngàn năm trước đã xuất hiện kiếm khách thần bí được giấu diếm, những kiếm khách này, giống như thần linh lại giống như ma quỷ, quần quanh ở trên đầu cao thủ mỗi đời của các đại môn phái, áp chế cao thủ môn phái không thở nổi.

Chỉ là cho tới bây giờ không có người biết, lai lịch của kiếm khách thần bí, bởi vì mỗi khi kiếm khách này gần như vô địch thiên hạ, sẽ biến mất khỏi giang hồ, không biết hấn đi đâu về đâu.

Truyền thuyết kiếm khách thần bí kia, đã là truyền kỳ của giang hồ.

Lúc này, nghe Vạn Hiểu Sinh nói như vậy, có người kịp phản ứng, nói với Vạn Hiểu Sinh.

“Người nói là, kiếm khách thần bí kia, là đến từ Tử Hà môn?”

” Đúng vậy... Mọi người còn nhớ ma kiếm mười mấy năm trước không? Chính là người không ai biết hấn tên gì, nhưng ở trên giang hồ khiêu chiến vô số danh kiếm danh kiếm, cuối cùng biến mất.”

Nghe lời của Vạn Hiểu Sinh như thế, không ít trưởng lão đại môn phái nhớ tới ký ức khá là u ám kia.

“Ta vừa nói rồi, Tô Bằng gần một năm trước, được một người cười điếu đưa đi Tử Hà môn. Lúc ấy nhân vật giang hồ ở đây rất nhiều, người có họa bút giỏi, đã vẽ một bức tranh, bức tranh kia đã được người bị ma kiếm năm đó khiêu chiến nhìn thấy. Liền nhận ra, người này chính là ma kiếm lúc trước kia!”

Vạn Hiểu Sinh nói với mọi người.

” Cái gì? Ma kiếm là môn nhân Tử Hà môn!”

Những lời này của Vạn Hiểu Sinh sau khi nói xong, mọi người không khỏi khiếp sợ.

Nếu dựa theo lời này của Vạn Hiểu Sinh, môn phái Tử Hà môn này có thể nói là rất đáng sợ, có người có thể một kiếm chặt đứt ngọn núi, có người mười mấy năm trước là ma kiếm đánh khắp thiên hạ không có địch thủ, Tô Bằng mới ra giang hồ này, cũng là người trong thiên hạ ít người địch lại.

“Các vị, trải qua ta điều tra nhiều mặt, phát hiện mặt nạ này, cũng là do người Tử Hà môn chế tạo!”

” Căn cứ điều tra của ta, những chiếc mặt nạ kia, có lẽ là một sự thúc của Tô Bằng, tên là Phạm Kiến chế tạo ra, hẳn chế tạo những chiếc mặt nạ này ý đồ không rõ, nhưng ta phỏng chừng, là vì trợ giúp Tô Bằng đoạt thiên hạ!”

Vạn Hiểu Sinh nói với mọi người.

” Cái gì? Chuyện này không thể chấp nhận được!”

” Tử Hà môn làm như vậy, nhất định là mưu đồ rất sâu, nói không chừng mục tiêu của bọn họ chính là phá vỡ thiên hạ, danh môn chính phái chúng ta, quyết không thể ngồi yên chịu trận!”

” Đúng vậy, chúng ta nhất định phải đi Tử Hà môn, hỏi cho rõ ràng!”

Các trưởng lão môn phái, nghe Vạn Hiểu Sinh nói như thế, đều một dáng vẻ lòng đầy căm phẫn.

Đương nhiên, bọn họ là vì công nghĩa thiên hạ, hay là võ công của Tử Hà môn, đều không biết được.

Vạn Hiểu Sinh thấy mọi người tâm tình đã bị kích động, mỉm cười nói.

” Chư vị an tâm một chút chờ vội, tại hạ đang điều tra sơn môn Tử Hà môn ở đâu, tin rằng không bao lâu nữa, có thể tìm được sơn môn Tử Hà môn, đến lúc đó tại hạ bất tài, sẽ tập hợp đồng đạo thiên hạ, đến Tử Hà môn, đòi lại công đạo!”

” Như thế rất tốt!”

“Hay!”

” Được, Vạn Hiểu Sinh người nhanh chóng điều tra rõ sơn môn của Tử Hà Môn, tiêu diệt hết Tử Hà Môn, tất nhiên có Thục Sơn ta bỏ ra một phần sức mạnh!”

Mọi người ở các đại môn phái nói.

Vạn Hiểu Sinh gật đầu, khóe miệng của hắn lộ ra một nụ cười khiến người ta không phát hiện được.

...

Nửa ngày sau, trong khách điểm tại một trấn nhỏ vô danh cách núi Linh Lung một trăm dặm.

Vạn Hiểu Sinh ở trong một gian phòng, nửa quỳ nói với một nam nhân vóc người cao lớn.

” Thuộc hạ may mắn không làm hỏng, đã đem tin tức tình báo của Tử Hà Môn báo cáo cho người của các đại phái giang hồ kia, nội trong vài ngày nữa bọn họ sẽ tụ tập cao thủ, dưới sự dẫn dắt của thuộc hạ đến núi Tử Hà.

” Làm khá lắm, ngươi cũng khổ cực rồi, một lọ cực lạc Tiêu Dao hoàn này xem như là phần thưởng của ngươi đi.”

Nam tử cao lớn nói, nói xong đem một bình sứ ném cho Vạn Hiểu Sinh đang quỳ trên mặt đất.

Vạn Hiểu Sinh nhận được bình dược hoàn kia, trên mặt lộ ra biểu tình vui mừng khoa trương đến cực điểm, vẻ mặt kia giống như bộ dáng mấy kẻ nghiện bị cưỡng chế cai nghiện nhiều năm nhìn thấy ma túy vậy...

Nam tử cao lớn thấy Vạn Hiểu Sinh đã không bận tâm hắn, trực tiếp mở bình dược hoàn kia ra nuốt trọn một viên, sau đó cả người mơ mơ màng màng, bộ dáng phiêu phiêu dục tiên, cười lạnh một tiếng.

Nam tử cao lớn này, ở giữa trán có một Hồng Bảo Thạch giống như là mắt dục màu đỏ.

Hắn, chính là Bách Lý Kinh Long mà Tô Bằng đã gặp qua!

Không đếm xỉa đến Vạn Hiểu Sinh đã nằm ở trên mặt đất không còn biết nhân gian là vật gì, ánh mắt Bách Lý Kinh Long nhìn ra ngoài cửa sổ, nói.

” Tô Bằng phải không... Ta hẳn là nên thu hồi một chút lợi tức của ngươi mới được!”

...

Tô Bằng ở tiền tuyến Từ Châu xa xa, không biết mình cùng với Tử Hà Môn đã bị người theo dõi. Hắn vẫn còn ở nơi này xử lý quân vụ.

Tuy rằng Liễu Châu Tào Tử Ngang đã thôi lui ra khỏi cuộc bao vây tiêu diệt Thanh Long Minh Từ Châu, nhưng mà bằng vào lực lượng của mình Tô Bằng cũng đủ để bắt lấy Từ Châu.

Chỉ là bây giờ Tô Bằng cũng không quá gấp gáp tiến công Từ Châu, hắn đang củng cố các châu quận dưới trướng trị vì của mình, tạm thời còn không nghĩ tiến công Thanh Long Minh nhanh như vậy, sau đó chống lại Tào Tử Ngang.

Sự kiện Tào Tử Ngang bị đâm, đối với Tô Bằng ảnh hưởng cũng không lớn, dù sao mục tiêu sau của hắn chính là Tào Tử Ngang Liễu Châu, thích khách mặt nạ ám sát người nọ cũng coi như giúp Tô Bằng một việc.

Ngày hôm đó, Tô Bằng đang ở bên trong phòng làm việc do nha môn sắp xếp tại tiền tuyến, đột nhiên từ bên ngoài có một người đi vào, hóa ra là Quách Lỗi.

“Lão bản, đã có lời đồn đãi, chuyện Tào Tử Ngang bị đâm đã truyền ra ngoài.”

Quách Lỗi nói với Tô Bằng.

Hít sâu một hơi, Tô Bằng nói.

” Bây giờ bọn họ vẫn còn là đồng bọn hợp tác rất trọng yếu của chúng ta. Để an lòng của bọn họ, hôm nay ta sẽ đi gặp bọn họ.”

” Vậy Giáp Diện và Ất Diện kia...”

Quách Lỗi nhìn thủ hộ sau lưng Tô Bằng, hai người một tác cũng không rời, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn thoáng qua hai người Giáp Diện và Ất Diện sau lưng, thở dài. Nói.

“Để giảm bớt hiểu lầm không cần thiết, bọn họ tạm thời không cần phải đi theo ta, ta để hai người bọn hắn ở lại chỗ này để bảo vệ sự an toàn cho các người, tự ta sẽ đi Lâm Y.”

” Lão bản người cẩn thận một chút, bây giờ người muốn ám sát người sợ là không có ít đâu.”

Quách Lỗi hơi có chút lo lắng nói với Tô Bằng.

” Ha ha, trên giang hồ người có thể giết ta trừ phi là từ cấp trưởng lão trở lên tự mình đến đây, nếu không ta còn quả thật không sợ, ngược lại là các người cẩn thận một chút. Bọn họ không có cơ hội ám sát ta, sợ là sẽ xuống tay với các người.”

Tô Bằng nói với Quách Lỗi.

Chương 973: Giết chóc

Quách Lỗi gật đầu, nói thật ra, cơ hội Lý Mục với hắn bị ám sát thật đúng là so với Tô Bằng lớn hơn.

” Được rồi, ta trở về Lâm Y, các người ở chỗ này chủ trì đại cục, đợi đến khi vật tư đợt này tới rồi, chúng ta liền chính thức bắt lấy Từ Châu!”

Tô Bằng vỗ vỗ bả vai Quách Lỗi nói.

Quách Lỗi gật đầu, Tô Bằng lúc này mới yên tâm rời đi.

Tô Bằng thi triển khinh công, từ Từ Châu chạy tới Lương Châu cũng không tới hai canh giờ.

Rất nhanh, hắn đã đến Lâm Y.

Từ cửa chính Lâm Y đi vào, Tô Bằng vốn là tâm tình có chút thoải mái, nhưng mà ở trên đường đi không đến một trăm thước, Tô Bằng đột nhiên cảm giác được một loại cảm giác cực kỳ quý dị, giống như đang bao phủ quanh mình.

Hắn bỗng nhiên đứng lại, ánh mắt cảnh giác nhìn lại bốn phía.

” Giết!”

Ngay khi Tô Bằng vừa mới đứng lại, chỉ thấy hai bên đường phố ba bóng đen từ lâu hai khách điểm hai bên bay ra, đánh tới Tô Bằng!

Đồng thời, trên đường ít nhất một nửa người đánh xe, người bán hàng rong, người đi đường còn có người bên trong khách điểm hai bên đường, vô số thích khách phi thân ra, đồng thời cầm trong tay binh khí đánh tới Tô Bằng!

Tô Bằng thấy thế, trong lòng trầm xuống, đồng thời khôi phục tỉnh táo.

Nguyên nhân trong lòng hấn trầm xuống, là bởi vì nơi này không phải là địa phương khác, nơi này chính là Lâm Y! Trong địa bàn của mình, lại bị đối phương tập trung ưu thế nhân số phục kích, điều này thật sự là không hề có đạo lý.

Tô Bằng thậm chí trong lòng nghĩ đến, không phải là thuộc hạ mình, có người nào đó bán đứng mình, bố trí cạm bẫy ở nơi này đó chứ?

Có điều Tô Bằng lập tức tỉnh táo lại.

Bởi vì hấn cảm giác, những người xông về phía mình kia, võ công dường như cũng không cao mấy, xem xét thân pháp, không có người nào là cao thủ cấp Cung phụng, cũng chỉ là tiêu chuẩn võ công giữa Giang Hồ Thập Tiểu Kiếm đến Thập Đại Kiếm mà thôi.

Đối mặt với cao thủ này, Tô Bằng tuyệt đối nắm chắc phần thắng, cho dù bọn họ người có nhiều hơn nữa cũng không có tác dụng, đây là khác biệt tuyệt đối trên thực lực.

Tô Bằng bình tĩnh từ trong túi Càn Khôn lấy ra Thanh Long Khiếu Thiên kiếm, sau đó đầu tiên nhảy lên, nghênh đón ba bóng đen phi thân lừng không lao đến kia.

Ba hắc y nhân kia, không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, võ lâm lúc chém giết, kiêng kỵ nhất cũng là lúc bắt đầu giao chiến thực lực cách quá xa lại phi thân công kích, như vậy hai chân đã thành cây không có rễ, trừ phi có

pháp môn vận khí đặc biệt, nếu không sau khi hết lực, rất dễ dàng bị người phía dưới ám sát trực tiếp giết chết trên không trung.

Nhưng mà, ba người này lại quên một điểm, chính là thực lực Tô Bằng, căn bản không ngang hàng với bọn họ!

Chỉ thấy Tô Bằng phi thân lên, không trung hiện lên một đạo kiếm quang vòng tròn màu xanh, ba người giữa không trung đồng thời cảm giác thân thể lạnh toát, sau đó trực tiếp mất đi cảm giác.

Ba hắc y nhân giữa không trung, cả người lẫn binh khí, đều bị Tam Hợp kiếm Nghênh Không thức cảnh giới Hợp Lực của Tô Bằng chém chết!

Tô Bằng trên không trung, thân thể liên tục đập không hai cái, cả người liền bay vọt lên trên không trung hơn hai mươi mét, rời khỏi vòng vây của những người ám sát kia.

“Tô tặc, đừng hòng chạy trốn!”

Người phía dưới vây giết Tô Bằng, không ít người cao giọng quát.

Tô Bằng trên không trung cười lạnh, hắc căn bản là không hề dự định đào tẩu.

Người phía dưới vây giết Tô Bằng, mặc dù có gần một trăm người, nhưng lại rời rạc lẻ tẻ, một cao thủ cấp cung phụng tông sư cũng không có, đều là người giang hồ bình thường, người giang hồ như vậy, đến bao nhiêu thì Tô Bằng giết bấy nhiêu, làm gì có chuyện sợ bọn họ?

Tô Bằng bay vút ra vòng vây, nhưng lại chắn bên cửa thành. Hắc đáp xuống hướng gần cửa thành, sau đó xoay người, giết ngược lại những người giang hồ xông đến này.

Những người giang hồ này có chút mơ hồ, bọn họ tưởng rằng Tô Bằng muốn chạy ra vòng vây, nhưng mà ai ngờ rằng, Tô Bằng lại bất chợt xoay người giết ngược lại, thấy tình thế như vậy, là muốn chặn bọn họ ở trong thành.

Không ít người vây giết, cảm giác mình rước lấy nhục nhã, không khỏi kêu to, đánh tới Tô Bằng.

Tô Bằng hừ lạnh một tiếng, hấn ở địa bàn của mình bị người vây giết, vốn chính là cực kỳ khó chịu. Đối phương còn không nhận ra chênh lệch thực lực, tưởng rằng dựa vào nhân số thì có thể giết mình, càng làm cho trong lòng Tô Bằng không vui.

Bởi vì mục đích của đối phương là giết chết mình, Tô Bằng cũng đành không hạ thủ lưu tình, trực tiếp chém giết những người xông tới này.

Trong lúc nhất thời, chỉ nghe Thanh Long ngâm dài, kiếm khí tung hoành, dưới kiếm của Tô Bằng, những người giang hồ này căn bản không có cơ hội né tránh!

Tô Bằng từ trong đội ngũ những người giang hồ này trực tiếp đâm thủng, hơn ba mươi người cùng Tô Bằng giao thủ, không có người có thể chống đỡ được một chiêu, trong hơn trăm người vây giết, trực tiếp bị Tô Bằng giết hơn ba mươi người.

Những người may mắn còn tồn tại kia, ngăn người nhìn thì thể diện hữu rai đầy đất, không biết ai là người đầu tiên đánh mất tinh thần, quát lớn một tiếng.

” Hấn không phải người!”

Nói xong, người nọ xoay người bỏ chạy.

Tô Bằng cười lạnh, hấn đang muốn cầm phi đao giết chết người kia, đột nhiên trong thành vang lên tiếng xé gió lần nữa.

Chỉ thấy Thanh Diện Quỷ Cổ Minh cầm đầu, có chừng sáu bảy mươi võ lâm cao thủ thi triển khinh công dùng tốc độ cực nhanh chạy đến bên này!

” Bảo vệ chủ thượng! Bắt lấy những người ám sát này!”

Cổ Minh la lớn, võ lâm cao thủ chạy đến lúc này, đều là cao thủ giang hồ do phủ Kỳ Sách chiêu dụ đến, đại khái đều là khách khanh cấp ba cấp bốn, võ công những người này tuy rằng chưa đến mức tuyệt thế nhất đẳng, nhưng ít

nhất so với những người ám sát này cũng không sai biệt lắm, lại thêm người ám sát nhuệ khí đã mất đi, lúc này bị người của phủ Kỳ Sách áp chế lại.

Cố Minh lúc này đã đi tới vị trí của Tô Bằng, trên mặt hắn chảy mồ hôi lạnh, nhìn Tô Bằng nói.

” Là thuộc hạ bất lực...”

” Hừ! Chuyện của ngươi một hồi trở lại quý phủ rồi hãy nói sau, bây giờ bắt những người này lại cho ta!”

Tô Bằng hừ lạnh một tiếng, nói với Cố Minh.

Cố Minh gật đầu, hắn cắn răng nhìn những người ám sát đang chạy trốn bốn phía kia, cao giọng quát lên.

” Có thể bắt sống thì bắt sống, bắt sống không được thì đánh gục! Không được để cho tên nào chạy thoát!”

Nói xong, Cố Minh cũng gia nhập vào bên trong chiến đoàn.

...

Đại khái nửa giờ sau, ở phủ thứ sử Lâm Y, Tô Bằng ở trong này gặp Cố Minh.

” Cố Minh, ngươi có phải hay không không muốn làm nữa? !! Hơn trăm người giang hồ lẫn vào Lâm Y muốn phục kích ta, ngươi không ngờ lại một chút phản ứng cũng không có?”

Tô Bằng nhìn Cố Minh, trong giọng nói mang theo sự tức giận, nói với Cố Minh.

Trên mặt Cố Minh trắng bệch, hắn biết mình lần này đã gây ra chuyện lớn rồi.

Kể từ Quân Tinh Hội lần trước, Tô Bằng đã đề bạt Cố Minh một chút, để hắn chưởng quản hệ thống tình báo của Lâm Y, đồng thời có quyền lực chiêu mộ thành viên của phủ Kỳ Sách.

Nhưng mà, hôm nay Lâm Y dưới sự giám thị của hắn, thậm chí có hơn trăm người ám sát Tô Bằng - chủ nhân chân chính của Lương Châu, Dự châu cùng với hơn phân nửa Từ Châu, điều này làm cho Cố Minh sao có thể không chảy mồ hôi lạnh?

Có điều Cố Minh cũng có nỗi khổ tâm riêng của mình, trong phủ Kỳ Sách khách khanh cấp hai vốn đã ít đi, đại bộ phận là khách khanh cấp ba cấp bốn, mà còn gần đây lãnh địa Tô Bằng mở rộng, cũng có rất nhiều khách khanh cấp ba cấp bốn bị phái đến Từ Châu cùng với Dự châu thăm dò tin tức, lại thêm Tô Bằng đã thật lâu không có trở về Lâm Y, ít nhiều cũng để Cố Minh có chút lo lắng.

Vợ chồng Phó Tử Dịch được Tô Bằng tạm thời an bài đi quản lý Dự châu, khách khanh cấp hai trong phủ Kỳ Sách chỉ còn một người Cố Minh, Trúc Nhị Thập Tam cùng với Tiêu Tiên điện hạ căn bản mặc kệ mọi chuyện, bản thân Cố Minh chuyện cũng nhiều, ngược lại phạm vào tội xấu coi nhẹ một vài chuyện.

Những người giang hồ ám sát Tô Bằng kia, đều là từng nhóm theo giai đoạn tiến vào Lâm Y, bởi vì tổng bộ phủ Kỳ Sách ở Lâm Y, Cố Minh nghĩ đối phương sẽ không nháo sự, có lẽ chính là tới gia nhập phủ Kỳ Sách, lại không nghĩ rằng để xảy ra sơ suất như vậy.

Thấy bộ dạng nơm nớp lo sợ của Cố Minh, tức giận trong lòng Tô Bằng cũng tiêu tán một chút, có điều nên phạt vẫn phải phạt.

” Cố Minh, chuyện này tổng trách nhiệm là ở ngươi, ta phạt ngươi bổng lộc nửa năm, ngươi có câu nào oán hận không?”

Tô Bằng nhìn về phía Cố Minh, nói với hắn.

” Thuộc hạ cam nguyện chịu phạt!”

Cố Minh nghe vậy, nửa quỳ trên mặt đất nói.

Tô Bằng khẽ gật đầu, hắn nhìn Cố Minh nói.

” Cho người thời gian ba ngày, điều tra rõ chân tướng chuyện hôm nay, nếu người ngay cả chuyện này cũng làm không được, ta đây sẽ cho rằng người không thích hợp ở vị trí bây giờ!”

” Dạ! Thuộc hạ nhất định sẽ điều tra rõ ràng chuyện này!”

Cố Minh gật đầu, hẩn khẽ cắn môi, lần này người ám sát mà hẩn bắt sống được có ba bốn mươi người, cạy mở miệng những người này, Cố Minh vẫn có lòng tin.

Đang vào lúc này, đột nhiên một tên thân binh tới cửa, thông báo với Tô Bằng, nói là có một người tự xưng là người quen của Tô Bằng, đưa một phong thư cho Tô Bằng.

” Ô? Là ai đưa thư vậy?”

Tô Bằng hỏi thân binh kia.

” Người đưa thư tự xưng là Lạc Tinh Kiếm Lưu Tinh, hẩn đưa một phong thư của Linh Mị Nhi tiểu thư gửi cho Tế Tửu đại nhân.”

Thân binh quỳ trên mặt đất, nói với Tô Bằng...

Chương 974: Kiếm pháp mới (1)

“Lạc Tinh Kiếm Lưu Tinh? Hẩn ở đâu?”

Tô Bằng nói.

“Người đã rời khỏi, chỉ đem thư đưa cho thuộc hạ.”

Thân binh từ trên người lấy ra một phong thư, hai tay quỳ dâng lên cho Tô Bằng.

Tô Bằng đi qua, từ trong tay thân binh cầm lấy thư.

Tô Bằng không sợ trên thư có độc, trong phủ thứ sử đều có một bộ trình tự, hễ là thư đưa cho Tô Bằng xem qua đều phải dùng ngân châm thử nghiệm qua độc mới có thể giao tới tay Tô Bằng.

Cầm lấy thư, Tô Bằng mở ra, chỉ thấy bên trong có một bức thư, chữ viết trong thư rất là đẹp.

“Xuất thân Tô lang đã bị tra ra, Tiên giới cổ động các đại môn phái thiên hạ đi cướp đoạt võ công của Tử Hà Môn. Có bấy rập hay không, Mị Nhi cũng không biết, nhưng xin Tô lang tự mình phán đoán.”

Trong thư của Linh Mị Nhi chỉ có những lời như vậy.

Còn lại chính là một chút tin tức về nơi bắt nguồn cùng với các nhân vật khả nghi.

“Các đại môn phái muốn tiến công Tử Hà Môn?”

Tô Bằng đọc xong bức thư, không khỏi cả kinh.

“Bọn họ đã tra được lai lịch của ta đến từ Tử Hà Môn sao?”

Mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng đây cũng ít nhiều nằm trong dự liệu của Tô Bằng.

Theo địa vị của mình ở trên giang hồ càng ngày càng cao, người chú ý mình chắc chắn cũng càng ngày càng nhiều, mà khi trước, chuyện Tô Bằng ở núi Lạc Hà được Nhị sư huynh Độc Cô Thắng mang đi có mấy trăm người chứng kiến, cứ như vậy việc để lộ tin tức cơ hồ là chuyện ván đã đóng thuyền.

Lúc này nghe nói các đại môn phái trên giang hồ kia muốn vây công Tử Hà Môn, cũng không ngoài dự liệu của Tô Bằng, những môn phái chính đạo kia đến tột cùng là cái loại gì, hắn đã sớm hiểu rõ ràng. Những môn phái này đơn giản là muốn đồ vật này nọ, tiền tài, thực lực, sự nổi tiếng, nhưng những thứ này xét đến cùng, còn phải dựa vào việc võ công môn phái có đủ mạnh hay không.

Các đại môn phái trên thiên hạ lúc này, cũng đều là nhiều năm như vậy khôn sống mòng chết mà tồn tại, ngoài Đại Không Tự siêu quần xuất chúng ra, võ công các môn phái khác tuy rằng mỗi người mỗi vẻ, nhưng trên căn bản uy lực cũng không sai biệt lắm, không có đặc biệt cường đại.

Mà còn võ công của Tử Hà Môn, lại vượt ra xa đối phương nhiều lắm, những đại môn phái giang hồ này không dám tấn công Đại Không Tự, nhưng liên thủ với nhau thì lại ưa chèn ép một số môn phái thừa thớt người.

Tử Hà môn mặc dù mỗi người đều là tinh anh, nhưng người thật sự là quá ít, đối mặt vây công những môn phái giang hồ đó, e rằng vẫn có nguy hiểm nhất định.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng hận không thể mọc thêm hai cánh, mau chóng trở về Tử Hà môn, đem chuyện này thông báo cho sư tôn và các sư huynh đệ của mình.

” Ta phải đi Tử Hà môn một chuyến!”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

Trong thư của Linh Mị Nhi, thông báo cho Tô Bằng thời gian đại khái đối phương sẽ vây công Tử Hà môn, khoảng chừng là mười ngày sau.

Tô Bằng tính toán thời gian, bản thân đem chuyện bên Tô Bằng bàn giao rõ ràng sau đó lại đi tới Tử Hà môn, vẫn may còn kịp, bên này vẫn còn một số chuyện cần sắp xếp, cho nên Tô Bằng chuẩn bị xong xuôi, dùng thời gian một ngày hôm nay sắp xếp chuyện của Lương Châu, sau đó đi đến Tử Hà sơn, cảnh báo cho sư tôn và các sư huynh đệ.

Nghĩ tới đây, Tô Bằng nói với Cố Minh.

” Người xuống dưới đi, xử lý chuyện ám sát hôm nay trước đã, trong vòng một ngày, ta muốn biết tình hình đại khái.”

Cố Minh gật đầu, mặc dù thời gian một ngày có chút ngắn, nhưng nếu hấn thì triển thủ đoạn, vẫn có thể hỏi ra không ít chuyện.

Sau khi xác định chuyện này, Tô Bằng lại ở Lâm Y an bài một vài chuyện trong lãnh địa của mình, vào buổi tối, Cố Minh đưa cho hấn người thẩm vấn những kẻ ám sát kia.

Những người ám sát này, là thân bằng hảo hữu của đám người chính đạo người chính đạo Tô Bằng đã giết ở khách điểm Hồng Trần, lúc đó Tô Bằng

giết chết gần trăm người, dẫn đến rước lấy nhiều thù hận, sau đó có kẻ cầm đầu, đẩy lên tổ chức những người này đến Lương Châu, phục kích giết chết Tô Bằng.

Chỉ là những thực lực của đám người này lại đi làm chuyện này, quả là có chút nực cười, Tô Bằng còn chưa có bị gì, đám người này ngược lại bị giết không ít.

Có điều Tô Bằng sau khi nghe vậy, thì lại nhíu mày.

Chuyện này, rõ ràng có người đang thao túng sau lưng, tụ tập nhóm người này là một người được gọi là Thông Tí Thần Quyền Ngô Pháp Thành, người này lại không có xuất hiện ở hiện trường phục kích, nhưng lại sớm đào tẩu.

” Hừ... Thao túng nhóm người này đến ám sát ta, ngược lại bị ta giết chết, để ta rước thêm nhiều cừu hận trên giang hồ, trở thành mục tiêu mọi người chỉ trích sao? Đây là kế hoạch tốt, đây có lẽ cũng là một chuỗi trong kế hoạch của Tiên giới...”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ...

” Chủ thượng, những người này làm sao bây giờ?”

Cố Minh hỏi Tô Bằng.

Chương 975: Kiếm pháp mới (2)

Tô Bằng cười lạnh, người của Tiên giới cũng là một vấn đề khó, đám người giang hồ ám sát mình này dù rằng đông đúc, nhưng căn bản đều do bị người kích động, nếu giết rồi thì mình lại vô duyên vô cớ rước lấy không ít cừu hận, nếu như buông tha thì khiến người khinh thường mình cảm thấy không có thủ đoạn, nhốt ở phủ thứ sử Lâm Y khẳng định có người đến cứu bọn họ, uổng công mình hao phí sức lực.

Như vậy xem ra, nhóm người giang hồ này ngược lại là một củ khoai lang nóng phỏng tay.

Có điều Tô Bằng làm sao lại là người không có thủ đoạn được chứ.

” Minh Hải kiểm phái không phải có thuyền biển sao? Sai người áp giải đám người ám sát này lên thuyền, sau khi đi hai ngày thì toàn bộ phé hết võ công ném xuống biển, có thể còn sống bơi về đất liền thì xem như bọn họ may mắn mạng lớn, nếu không biết bơi thì xem như bọn họ xui xẻo.”

Tô Bằng nói với Cố Minh.

Cố Minh nghe vậy, trong lòng cảm thấy bội phục, hần nói.

“Tuân lệnh chủ thượng.”

“Được, người cũng đi xuống đi, sơ suất như vậy không được bao giờ xảy ra nữa, mặt khác ta muốn đi xa một thời gian ngắn, người cai quản Kỳ Sách phủ ở Lâm Y cho tốt, tuyển thêm một vài nhân thủ nữa, có điều đừng tìm những kẻ phé vật.”

Tô Bằng nói với Cố Minh.

Cố Minh lĩnh mệnh, lui xuống.

Bản thân Tô Bằng thì lại lần nữa kiểm tra một chút trang bị trên người, hần chuẩn bị trở về Tử Hà sơn, báo động trước cho sư tôn.

Nếu đi đường biển, Tô Bằng đến Đằng Châu ít nhất phải mười lăm ngày, đi đường bộ thì nhanh hơn nhiều, dựa theo tốc độ thân pháp Tô Bằng, đại khái một ngày có thể đi đến Đằng Châu Tử Hà sơn.

Tô Bằng kiểm tra xong hành trang, thì đứng dậy đi Tử Hà sơn.

Toàn bộ Lương Châu đều không cần Tô Bằng lo lắng, về phần tình huống phát sinh đột ngột, Lý Mục cùng Quách Lỗi có thể từ trong hiện thực tìm được Tô Bằng thương nghị, cho nên Tô Bằng cũng yên tâm.

Hần đại khái khoảng năm giờ chiều thì lên đường, sau đó trực tiếp thi triển thân pháp, hướng đến Đằng Châu.

Đằng Châu cách Lương Châu, khoảng chừng hơn năm ngàn dặm, cũng chính là hai ngàn năm trăm kilomet. Tô Bằng đại khái một giờ có thể đi

được hai trăm hai mươi kilomet, hơn mười mấy tiếng đồng hồ thì có thể đi đến Tử Hà sơn.

Tô Bằng sau khi xuất phát, không có dự định dừng lại ở bất cứ nơi nào, trực tiếp thi triển thân pháp, đi đến Đẳng Châu.

Tô Bằng một đường một nắng hai sương, đến ngày hôm sau đại khái bảy giờ sáng, Tô Bằng đã đến dưới núi Tử Hà sơn.

Hắn đã trở về Tử Hà sơn lần nữa, lần này cũng đã quen đường, rất nhanh tiến vào khu vực chính thức của Tử Hà sơn.

Phòng nhỏ của người bảo vệ Tử Hà sơn dưới chân núi kia chính là ở chỗ này, Tô Bằng tiến đến thăm dò một chút, có điều lần này không cần hắn dẫn Tô Bằng lên núi, Loạn Thế trận của Thạch tiên bối trong núi, còn có rừng tùng của Tùng tiên bối đều đã nhận biết Tô Bằng, sẽ không giống lần trước khảo nghiệm hắn nữa, Tô Bằng Tô Bằng rất thuận lợi trèo lên tông môn được đặt trên đỉnh núi Tử Hà sơn.

Tử Hà sơn vẫn đáng vẻ như vậy, Đẳng Châu nhiệt độ rất cao, mặc dù là mùa đông cũng ít nhất duy trì ở nhiệt độ hơn mười lăm độ, bây giờ mặc dù là mùa đông nhưng trên núi vẫn xanh um tươi tốt, không hề có một chút dấu hiệu khô héo.

Tô Bằng trực tiếp đi lên đạo cung trên núi. Hai đồng tử Thanh Phong Minh Nguyệt vẫn đứng phụng dưỡng ở đây, được Thanh Phong dẫn dắt, Tô Bằng đi vào trong chánh điện của sư tôn Vân Đạo Tử.

Trong chánh điện, Vân Đạo Tử đang ngồi thiền, sau khi Tô Bằng đi vào, ngồi xuống trước người Vân Đạo Tử, cùng cùng Vân Đạo Tử luyện tập buổi sáng.

Nửa giờ sau, Vân Đạo Tử mới chậm rãi mở mắt, buổi sáng tu hành của hắn đã kết thúc.

” Sư tôn!”

Tô Bằng nhìn Vân Đạo Tử, nói với hắn.

Vân Đạo Tử nhìn Tô Bằng, mỉm cười khẽ gật đầu.

” Bằng nhi, người ở bên trong hồng trần đã lập nên công lao sự nghiệp to lớn như thế, lúc này không có ở bên trong hồng trần tôi luyện tâm tính võ công, mà trở về núi Tử Hà, chẳng lẽ là gặp phải vấn đề khó khăn gì sao?”

Vân Đạo Tử hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng lắc đầu, nói với Vân Đạo Tử.

” Sư tôn, tu hành của ta cũng không có vấn đề gì, chẳng qua là có một chuyện quan trọng liên quan đến Tử Hà Môn chúng ta, ta nghĩ nên trở về cảnh báo sư tôn.”

Nói xong, Tô Bằng đem tin tức mình thu được nói với Vân Đạo Tử.

Vân Đạo Tử nghe vậy, suy tư một hồi, nói với Tô Bằng.

” Chuyện như vậy, trước kia cũng đã xảy ra, những giang hồ đại phái kia từ xưa đến nay đã ngấp nghé võ công của Tử Hà Môn chúng ta, bây giờ bị bọn họ tìm được cớ, lại lần nữa tới cướp đoạt võ công núi Tử Hà, cũng là ở trong dự liệu.”

Nói xong, Vân Đạo Tử mỉm cười nhìn Tô Bằng nói.

” Có điều nỗi khổ tâm của người đối với Môn ta đã biết được, ta lại xử lý chuyện này.”

Sau khi nói xong, hắn quan sát Tô Bằng một hồi, hơi có chút kinh ngạc nói với Tô Bằng.

“Hửm? Bằng nhi người đã đạt tới cảnh giới nội lực hợp nhất Cửu Dương? Hơn nữa tam hợp kiếm cũng đã tu hành đến cảnh giới tam hợp rồi sao?”

Tô Bằng đương nhiên sẽ không giấu diếm cái này, chỉ là có chút hiếu kỳ Vân Đạo Tử làm sao nhìn ra cảnh giới tu hành của bản thân.

” Đệ tử đã tu hành đến cảnh giới này.”

Tô Bằng nói với Vân Đạo Tử.

Vân Đạo Tử nghe vậy, trên mặt là nụ cười vui mừng, hắn nói với Tô Bằng.

” Thật ra Bằng Nhi, lúc trước ta sợ đã kích lòng tin với việc tu hành của ngươi, không có nói thẳng với ngươi, thiên phú võ đạo của ngươi so với Đại sư huynh và Nhị sư huynh của ngươi cũng không tính tốt nhất, nhưng hiện tại xem ra, tốc độ tu hành của ngươi đã vượt qua hai vị sư huynh của ngươi, xem ra ngươi hẳn là người có trí tuệ lớn, tam hợp kiếm của ngươi đã tu hành đến cảnh giới tam hợp, như vậy ta liền truyền thụ cho ngươi một kiếm thuật cường đại hơn đi.”

” Kiếm thuật cường đại hơn?”

Tô Bằng nghe vậy, lập tức hai mắt tỏa sáng.

” Bằng Nhi, ngươi thả lỏng tâm thần, nhắm mắt lại.”

Vân Đạo Tử nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy gật đầu, hắn để tinh thần của mình thả lỏng, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại.

Vân Đạo Tử nhìn Tô Bằng, một loại khí thể kỳ dị ở trên người Vân Đạo Tử tụ hội lại.

Loại khí thể này, thực sự không phải là sát khí sinh ra lúc thi đấu, mà là một loại khí thể nói không rõ nhưng lại khiến người ta có cảm giác huyền diệu khó giải thích.

Tô Bằng nhắm mắt lại, cũng có thể cảm giác được cỗ khí thể cường đại kia trên người sư tôn trước mặt mình.

Ở trong ý thức của Tô Bằng, hắn cảm giác một mảnh không gian đen kịt, thân hình của Vân Đạo Tử trở thành một thân tiên bạch y khổng lồ, tướng mạo của Vân Đạo Tử không ngừng trở nên trẻ ra, cuối cùng biến thành bộ dáng ba mươi tuổi, một Kiếm Thần bạch sắc hết sức anh tuấn uy nghiêm!

Chỉ thấy Kiếm Thần bạch sắc này ở trong không gian ý thức của Tô Bằng, hai ngón tay hợp thành kiếm, cứ như vậy đâm tới mi tâm của Tô Bằng!

Nếu như là người khác làm như vậy, Tô Bằng sớm đã phản kháng, nhưng bởi vì lúc này người thi triển thủ đoạn này với Tô Bằng là sư tôn Vân Đạo Tử, trong lòng Tô Bằng yên ổn, ngồi yên bất động, cứ đợi kiếm chỉ của Vân Đạo Tử đâm tới trán của mình!

Kiếm Thần tản ra ánh sáng rực rỡ màu trắng, hai ngón tay phải thành kiếm chỉ đã đâm vào giữa trán Tô Bằng, toàn thân Tô Bằng chấn động, nhất thời cảm giác được một lượng tin tức khổng lồ chảy vào bên trong ý thức của hắn!

Chương 976: Vong Thần kiếm (1)

Tô Bằng cảm giác lượng tin tức khổng lồ tràn vào trong ý thức của mình, trong không gian ý thức ở mi tâm Tô Bằng, một quang cầu màu trắng không ngừng ngưng tụ trong này.

Cuối cùng, quang cầu màu trắng này không ngừng bành trướng, đồng thời, Tô Bằng cảm giác lĩnh ngộ về kiếm đạo trong ý thức của mình không ngừng bị hút vào trong quang cầu màu trắng này, còn có bộ phận ý thức bản thân cũng vào trong quang cầu này.

Tô Bằng ở trong thần miếu chiếm được đề thăng tiềm lực cùng đề thăng thực lực, cho nên mặc dù thời gian tu hành võ công của Tô Bằng còn thiếu, nhưng lĩnh ngộ kiếm đạo cũng không dưới cao thủ kiếm đạo tu hành vài thập niên, lĩnh ngộ khổng lồ kia không ngừng vào trong quang cầu màu trắng kia, dần dần, quang cầu màu trắng này nổi lên biến hóa.

Quang cầu màu trắng này, dần dần hình thành hình người, dần dần thành lớn, không mất bao lâu, quang cầu màu trắng này, cũng trở thành một pho tượng tinh thần kiếm thần màu trắng!

Tinh thần kiếm thần này, thực sự không phải là bộ dáng Vân Đạo Tử biến trẻ, mà có 99% tương tự Tô Bằng.

Có điều tinh thần kiếm thần này, lại có một điểm không phải Tô Bằng có khả năng bằng được, chính là trên mặt của hắn hoàn toàn không có bất kỳ biểu lộ gì, trong ánh mắt cũng không nhìn thấy bất luận tâm tình gì, liền giống một pho tượng thần vì kiếm mà sinh, vì kiếm mà sống, hoàn toàn không có tình cảm riêng.

Mà kích cỡ hắn, cũng nhỏ hơn pho kiếm thần hình thành trong tinh thần Vân Đạo Tử kia rất nhiều.

Thấy trong ý thức của Tô Bằng đã tạo thành kiếm tôn kiếm thần này, Vân Đạo Tử khẽ gạt đầu, kiếm thần trong ý thức hắn rút tay lại, Tô Bằng đột nhiên cảm giác ý thức mình lại thanh tỉnh, hắn đột nhiên mở mắt, phát hiện ngồi ở trước mặt mình, vẫn là Vân Đạo Tử bộ dáng lão đạo kia.

“Bằng nhi, ta dẫn động kiếm ý của ngươi, trong ý thức của ngươi, đã chính thức sinh ra tinh thần kiếm đạo.”

Vân Đạo Tử nhìn Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng cảm ứng thoáng cái, quả nhiên, pho kiếm thần áo trắng giống mình, đang ở trong tinh thần của mình. Hắn nhắm mắt đứng ở nơi đó, tựa hồ đang ngủ say.

Trong lòng Tô Bằng vừa động, pho kiếm thần áo trắng này, chính là tinh thần kiếm đạo của Tô Bằng, nếu lần sau lại cùng cao thủ cấp tông sư động thủ, ý tưởng tinh thần của Tô Bằng, chính là pho kiếm thần áo trắng này.

“Sur tôn, kiếm pháp mới mà ngươi nói, chính là tinh thần kiếm thần này sao?”

Tô Bằng hỏi Vân Đạo Tử.

“Võ công Tử Hà Môn ta, há có thể đơn giản như vậy?”

Vân Đạo Tử cười ha ha, nói với Tô Bằng.

“Ồ? Vậy thì thế nào?”

Tô Bằng hỏi Vân Đạo Tử.

Vân Đạo Tử nghe vậy, khẽ vuốt chòm râu, nói với Tô Bằng.

“Võ công mà ta truyền ngươi, tên gọi là “Vong Thần kiếm” ! Pho tinh thần kiếm thần trong ý thức ngươi, chỉ là hạt giống đỉnh lô tu hành Vong Thần kiếm mà thôi.”

“Vong Thần kiếm?”

Tô Bằng nghe vậy, miệng lặp lại.

“Đúng vậy... Tinh thần kiếm thần ta vừa nhen nhóm cho ngươi, là có chỗ tốt đối với tu hành kiếm đạo của ngươi, tu thành tinh thần kiếm thần, ngươi đối với võ công kiếm đạo của thiên hạ, lực cảm ngộ tăng lên ít nhất gấp đôi. Chỉ cần kiếm pháp ngươi từng gặp qua, đều bị tinh thần kiếm thần hấp thu, trở thành một bộ phận võ công của ngươi... kiếm pháp bình thường, ngươi chỉ cần liếc qua, liền có thể thi triển lại.”

Vân Đạo Tử nói với Tô Bằng.

“Vậy à?”

Tô Bằng còn chưa chân chính nhận thức tác dụng tinh thần kiếm thần của mình, bán tín bán nghi nói.

“Đó là tất nhiên... Có điều tu hành Vong Thần kiếm, cũng không phải chỉ tinh thần kiếm thần này là được, mặc dù tinh thần kiếm thần sẽ đem tất cả võ công kiếm đạo của ngươi hoà hợp thành một lò. Nhưng vẫn là kiếm hữu hình, cũng không tăng đến căn bản võ công Tử Hà Môn ta... Trong kiếm ý, thứ ngươi cần làm, là tìm, phá vỡ tinh thần kiếm thần trong tinh thần ngươi, sau khi ngươi phá vỡ nó, bản thân ngươi liền trở thành kiếm thần kia. Quên tất cả kiếm chiêu hữu hình, cuối cùng mới có thể lĩnh hội thần phách của kiếm, vào cảnh giới kiếm vô hình.”

Vân Đạo Tử nói với Tô Bằng.

“Quên mất tinh thần kiếm thần này?”

Tô Bằng nghe vậy, lại cảm giác rất thần kỳ. Bản thân bây giờ nhắm mắt lại liền có thể cảm ứng được tinh thần kiếm thần kia, hấn đứng ở đó, bộ dạng

giống như là bắt tử bắt diệt, mình phải đánh phá hấn sao?

“Sur tôn, ta làm sao mới có thể phá vỡ tinh thần kiếm thần này?”

Tô Bằng hỏi Vân Đạo Tử.

“Không ngừng tu hành các loại kiếm pháp, không ngừng kiến thức các loại kiếm pháp, không ngừng thưởng thức bất đồng cùng ý cảnh trong những kiếm pháp này, tiếp tục tiến hành không ngừng như vậy, đến cuối cùng, đạt đến trạng thái giới hạn, liền có thể quên kiếm thần trong lòng người.”

Vân Đạo Tử nói với Tô Bằng.

“Bắt đầu từ hôm nay, kiếm các phía sau núi mở ra đối với người, bên trong đại khái chứa tám ngàn ba trăm bộ các loại kiếm pháp, võ công Tử Hà Môn ta chiếm tỉ lệ tương đối ít, nhưng kiếm pháp võ công các đại môn phái trong thiên hạ cùng một số võ công truyền t [thể từ] a độc mạch đã thất truyền lại không ít, sau khi người tiến vào liền bắt đầu xem đi, chờ có lĩnh ngộ nhất định, lại ra kiếm các.”

Tô Bằng nghe vậy, trong lòng chấn động, nói.

“Tám ngàn ba trăm bộ các loại võ công kiếm pháp?”

Chương 977: Vong Thần kiếm (2)

“Ha ha, Bằng nhi, người cũng biết Tử Hà Môn ta cứ cách vài thập niên lúc có truyền nhân xuất thế, đều khiêu chiến cao thủ các đại môn phái thiên hạ, người cảm thấy chỉ là khiêu chiến sao? Bằng vào lý giải của người Tử Hà Môn ta với kiếm đạo, chỉ cần kiếm pháp từng giao thủ, đại khái liền có thể tính ra, mấy ngàn năm nay tích lũy tháng ngày, liền đã có nhiều tích lũy như vậy.”

Vân Đạo Tử nói với Tô Bằng.

“Bằng nhi, trí nhớ của người thế nào?”

“Trí nhớ, ta cảm giác tương đối khá.”

Tô Bằng nói với Vân Đạo Tử.

Vân Đạo Tử gật đầu, nói.

“Đây cũng là một mấu chốt tu luyện Vong Thần kiếm, chính là ký ức càng tốt, giai đoạn đầu tu luyện càng thuận lợi, nhưng lúc “Vong thần” hậu kỳ cũng càng khó, nhưng một khi đạt tới cảnh giới vong thần, thành tựu cũng lại càng lớn.”

Tô Bằng nghe vậy, gật đầu thật mạnh.

“Vong Thần kiếm à? Bằng vào năng lực của ta, nhất định đem bộ kiếm pháp kia tu hành đến cảnh giới rất cao...”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ.

“Bằng nhi, ngươi bây giờ liền đi vào trong kiếm các lĩnh ngộ kiếm pháp đi, chuyện những đại môn phái kia, Nhị sư huynh ngươi cũng sắp trở lại, có Nhị sư huynh của ngươi, bọn họ không tạo nổi sóng gió gì.”

Vân Đạo Tử cho Tô Bằng một tín vật, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, hẩn đứng dậy cáo từ Vân Đạo Tử, sau đó Thanh Phong dẫn đầu Tô Bằng, đi kiếm các phía sau núi.

Tô Bằng theo Thanh Phong đi ra phía sau núi, kiếm các cũng là một thạch động, thật ra chính là địa phương cất chứa trân bảo Tử Hà sơn Tô Bằng lần trước ở trong thí luyện biết đến.

Người thủ vệ kiếm các, là một lão già Tô Bằng chưa thấy qua, có điều thấy khí chất tinh thần của hẩn, Tô Bằng cảm giác được lão già này hẩn cũng là kiếm quý, chỉ có điều không biết có phải là kiếm quý của sư tôn không.

Tô Bằng đưa ra tín vật vào kiếm các mà Vân Đạo Tử cho hẩn, một thanh kiếm nhỏ chất liệu như đá, người thủ vệ kiếm các kia gật đầu, dẫn Tô Bằng vào trong thạch động, trong thạch động nhìn như một con đường chết, nhưng ở dưới sự nhắc nhở của người thủ hộ kiếm các, Tô Bằng đem thanh kiếm nhỏ bằng đá này đâm vào trong một lỗ thủng trên thạch bích, sau đó xoay một vòng.

Lập tức, thạch bích mở ra, lộ ra một lối đi, người thủ hộ kiểm các để Tô Bằng tiến vào trong đó.

Sau khi Tô Bằng vào trong thạch bích, thạch bích lần nữa rơi xuống, lúc Tô Bằng ra ngoài, cần theo một cơ quan giấu bên trong mới có thể.

Hắn vào trong kiểm các, tìm kiếm bí tịch võ công kiếm đạo.

Chỉ là trong kiểm các này, cũng không tồn tại các loại giá gỗ giống Đại Không Tự tàng kinh các, bày đặt các loại bí tịch giống Tô Bằng tưởng tượng, trên thực tế, ở đây một bản bí tịch cũng không có.

Tô Bằng cảm thấy kinh ngạc, hắn đi vào bên trong, sau khi đi một hồi, Tô Bằng mới phát hiện, ở trong thạch thất sâu nhất trong kiểm các, vẫn có một cái giá.

Chỉ là cái giá này, hoàn toàn là đá điêu khắc thành, đặt trên đó cũng không phải bí tịch, mà là chưa tới hai mươi viên đá.

“Huyền Giới thạch!”

Tô Bằng thấy hơn hai mươi viên đá này, miệng không khỏi kêu lên.

Hóa ra bí tịch Tử Hà Môn, căn bản không phải ghi trên giấy, mà là trực tiếp ghi chép ở trong Huyền Giới thạch!

Có điều ngẫm lại cái này cũng không kỳ quái, Thạch tiên bối của Tử Hà Môn là tổ tông của Huyền Giới thạch thiên hạ, công năng cường đại, người Tử Hà Môn chỉ cần sưu tập một số Huyền Giới thạch, sau đó vào lúc cùng những người khác giao chiến, đi chỗ Thạch trưởng lão đem ký ức giao chiến của bản thân cùng Huyền Giới thạch để Thạch trưởng lão thao tác một chút, là có thể ghi chép bí tịch võ công, hoàn toàn không cần phiền toái như bí tịch chất giấy.

Dù sao tuổi thọ của Huyền Giới thạch đều là vạn năm trở lên, hơn nữa càng già công năng càng nhiều, cơ bản sẽ không tổn hại, hoàn toàn không giống trang giấy, hơn nữa còn có công năng mô phỏng cảm quan trong hiện thực, so với bí tịch khô cứng mà nói học tốt hơn.

Tô Bằng nhìn về phía những Huyền Giới thạch kia, phía dưới mỗi một viên Huyền Giới thạch, đều có một nhãn.

“Chín trăm tám mươi ba bộ kiếm pháp cương mãnh.”

” Năm trăm hai mươi một bộ kiếm pháp âm nhu.”

“Bốn trăm năm mươi bốn bộ kiếm pháp kỳ quý.”

Nhãn như vậy, khắc vào kệ đá phía dưới Huyền Giới thạch.

Tô Bằng đi đến phía trước giá đá, lấy Huyền Giới thạch viết “Chín trăm tám mươi ba bộ kiếm pháp cương mãnh “, sau đó kéo bò đoàn chuẩn bị sẵn trong kiếm các, cầm Huyền Giới thạch ngồi lên.

Tô Bằng từng sử dụng Huyền Giới thạch, tinh thần của hắn trực tiếp vào trong Huyền Giới thạch, lập tức, hắn lâm vào một loại cảm giác thoáng như chìm vào giấc ngủ.

Đợi đến khi Tô Bằng tỉnh lại, hắn phát hiện cảnh sắc trước mắt đã biến đổi.

Hắn đã tiến vào trong Huyền Giới thạch.

Chỉ là viên Huyền Giới thạch này, cùng cảnh tượng trong Huyền Giới thạch bình thường hoàn toàn bất đồng.

Những Huyền Giới thạch khác, trong mỗi viên gần như đều là một thế giới đầy đủ, mà trong viên Huyền Giới thạch này, thì lại phân cách thành rất nhiều khối.

Vốn Tô Bằng vào trong Huyền Giới thạch thấy, hơn một vạn mét vuông vẫn là sa mạc, nhưng vào một khu vực, liền trực tiếp biến thành rừng rậm nguyên thủy, lại đi hơn một trăm mét, lại biến thành cung điện phồn hoa, lại đi một hồi, lại biến thành ao đầm lầy lội, cứ như vậy.

Mà trong mỗi khu vực, còn ít nhất sẽ có một người, có một vài lúc là hai người.

Nếu khu vực này là một người, như vậy hẳn nhất định phối hợp biểu thị một bộ kiếm pháp, nếu như là hai người, thì chính là tròng diện đối chiến.

Tô Bằng nhìn đến đây, đại khái đã biết được, trong Huyền Giới thạch này, đã bị năng lực của Thạch trưởng lão thay đổi, trong một viên Huyền Giới thạch, có c [thể từ] ng mấy trăm khối khu vực như vậy, nhân vật mỗi khu vực, đều đang biểu thị một bộ kiếm pháp.

“Như thế, học tập kiếm pháp ngược lại dùng ít sức rất nhiều.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ, hẳn hít sâu một hơi, đi đến những khu vực khác biệt của Huyền Giới thạch này!

Chương 978: Không Tước Linh

Trong cảnh tượng được phân cách từng phần trong Huyền Giới thạch, từng cảnh tượng đều có một người hoặc là hai người, đang tu hành kiếm pháp.

Tô Bằng chỉ cần đi vào khu vực này, người ở bên trong đã bắt đầu tu hành kiếm pháp, có ít người còn giống như có thể nhìn thấy Tô Bằng, đứng đó nói chuyện với Tô Bằng, một bên biểu diễn kiếm pháp, một bên giảng giải cho Tô Bằng..

Tô Bằng biết, những bóng người này có thể chính là tiền bối các đời Tử Hà môn, có lẽ còn có hình ảnh của một vài cao thủ giang hồ thời cổ đại hoặc là các môn phái khác, hẳn ở trong Huyền Giới thạch giống như nắng hạn chờ mưa rào cố gắng học tập kiếm pháp.

Toàn bộ trong Huyền Giới thạch, giống như là trong một giáo đường lớn, Tô Bằng ở nơi này không ngừng học tập kiếm pháp.

Trong Huyền Giới thạch, chỉ cần không giết chết những người truyền thụ người kiếm pháp võ công này, như vậy Huyền Giới thạch cũng sẽ không gây sát thương gì cho mình, Tô Bằng học tập kiếm pháp ở đây, tất nhiên sẽ không chính thức động thủ, chỉ là theo chân bọn họ học tập các môn võ công.

Thời gian trong Huyền Giới thạch này, không giống như thời gian trôi qua bình thường, có thể sẽ chậm hơn một chút so với bên ngoài, Tô Bằng ở bên trong thật lâu, cũng không có cảm giác đói bụng, hẳn biết đây là vì thời gian trong Huyền Giới thạch trôi qua càng chậm hơn, một ngày bên ngoài, có lẽ là thời gian ba ngày hoặc là hai ngày nơi này, cho nên Tô Bằng cũng không lo lắng thời gian không đủ xài, yên tâm tu hành trong này.

Trên thực tế, với thực lực Tô Bằng bây giờ, học tập một môn kiếm pháp là thập phần nhanh chóng, đại khái xem một lần, đã biết ưu khuyết của kiếm pháp, nội lực Cửu Dương của hắn, có thể vận hành phần lớn kiếm pháp cương mãnh, xem như đệ nhất nội công dương cương, bởi vì như vậy, Tô Bằng học tập không hề trở ngại, thông thường mười phút hai mươi phút thì đã học xong một bộ kiếm pháp.

Như vậy, Tô Bằng ở trong Huyền Giới thạch đã được thời gian hai ngày hai đêm, đại khái học được hai ba trăm bộ kiếm pháp, mới cảm giác thấy đói bụng, lần trước đến Tử Hà sơn, tam sư huynh Trần Kỳ Trận đã từng truyền thụ công pháp rời khỏi Huyền Giới thạch cho Tô Bằng, Tô Bằng vận dụng công pháp, chợt thấy hắn tự nổ trong thế giới Huyền Giới thạch, hoàn toàn biến mất.

Tô Bằng sau khi tự bạo, ý thức dần dần thanh tỉnh, ý thức của hắn trở lại trong thạch thất ở Kiếm Các.

Lúc này, hắn vẫn còn đang khoanh chân ngồi ở trên bồ đoàn, trong tay cầm lấy viên Huyền Giới Thạch này.

Tô Bằng nhìn thoáng qua Huyền Giới Thạch, phát hiện Huyền Giới Thạch một chút cũng không có ảm đạm mờ đi, xem ra chỉ cần không giết sạch sinh vật bên trong Huyền Giới Thạch, chắc là sẽ không ảnh hưởng đến tuổi thọ sử dụng của Huyền Giới Thạch.

Tô Bằng đứng lên, đem Huyền Giới Thạch đặt ở trên kệ nơi hòn đá kia nên ở.

Cảm giác tôn Kiếm Thần trong ý thức của mình kia một chút, Tô Bằng phát hiện tôn Kiếm Thần này chẳng những không có biến mất ngược lại là càng thêm rõ ràng.

” Thì ra là như vậy... Hiểu được những kiếm pháp này, giai đoạn đầu sẽ không dễ tổn tinh thần Kiếm Thần này tiêu tán, ngược lại còn sẽ làm thực lực của hắn càng ngày càng mạnh, càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng khó tiêu tán, nhưng càng như vậy tương lai lúc quên mất tổn tinh thần Kiếm Thần này cảnh giới tăng lên lại càng lớn!”

Tô Bằng trong lòng suy nghĩ.

Lúc này, ở trong lòng Tô Bằng, hai ba trăm bộ kiếm pháp cương mãnh không ngừng lưu chuyển ở trong lòng, gần như thuộc nằm lòng.

Những kiếm pháp này mặc dù không lợi hại như võ công Tử Hà Môn mà Tô Bằng tu hành, nhưng bên trong những kiếm pháp cương mãnh này có thật nhiều điểm sáng.

Mỗi một bộ kiếm pháp, đều có kiếm lý của mình, bên trong những kiếm lý cùng với kiếm pháp này đều chất chứa tinh thần, đều trở thành một phần trong kiếm pháp của bản thân Tô Bằng.

Chính là chỗ kiếm lý này cuối cùng sẽ tan ra hợp thành một chỗ, giúp nhau lên men cuối cùng hoàn toàn biến mất trong giới hạn của nhau, dung hợp thành một chiêu mạnh nhất.

Tô Bằng với Vong Thần Kiếm tràn đầy chờ mong.

“Oc oc oc...”

Ngay lúc này, bụng Tô Bằng truyền đến từng tiếng vang.

Tô Bằng đã đói bụng.

Trên thực tế Tô Bằng quả thật không muốn ăn cơm, cũng có thể học như Tiểu sư thúc Vân Diệp của mình, hơn mười ngày không ăn không uống nhưng như vậy dù sao đối với thân thể vẫn có tiêu hao khá lớn.

Tô Bằng xoa xoa bụng, đi ra ngoài.

Từ bên trong Kiếm Các mở cơ quan thạch bích ra, Tô Bằng đi ra ngoài, hắn nhẹ gật đầu với vị tiên bối thủ hộ Kiếm Các kia, mình đi ra ngoài.

Bên ngoài Thạch động đã trời đêm đầy sao.

Tô Bằng dựa theo trình độ đói bụng của mình đánh giá một chút, bây giờ đại khái là buổi tối bảy tám giờ.

Tô Bằng đi đến chỗ ăn cơm, chuẩn bị ăn cơm.

Trên nửa đường, Tô Bằng gặp phải Thanh Phong, Thanh Phong mang theo một cái hộp đựng thức ăn, đang đi về phía này, Tô Bằng gọi hắn lại, Thanh Phong báo cho hắn là Vân Đạo Tử lo lắng Tô Bằng đói bụng, muốn phòng bếp làm mấy món thức ăn đưa cho Tô Bằng ăn.

Trong lòng Tô Bằng cảm động, hắn cầm lấy hộp đựng thức ăn, để Thanh Phong về trước đi, sau đó tự mình đi về lại tiểu lâu của mình.

Trở lại tiểu lâu, Tô Bằng ăn xong cơm, thời gian cũng không còn nhiều lắm cũng hơn chín giờ, hắn có lòng đi thăm Tam sư huynh cùng với tiểu sư tỷ một chút, nhưng thời gian có chút quá muộn, Tô Bằng lắc đầu, tắt đèn ở trong tiểu lâu logout.

Ngày hôm sau, sau khi Tô Bằng đăng nhập, đi đến chỗ Tam sư huynh Trần Kỳ Trận cùng với tiểu sư tỷ Chung Linh Tú.

Có điều đến chỗ Tam sư huynh, mới phát hiện cửa phòng hắn đã khóa chặt, chỉ có một tên tạp dịch đang giúp hắn nuôi nấng những kim tằm cổ kia.

Hỏi tạp dịch một chút, Trần Kỳ Trận có một ít chuyện đã xuống núi trước, Tô Bằng lại hỏi một chút về Lương Đại Mễ cùng với Ngũ sư thúc. Hai người kia cũng không ở núi Tử Hà, Ngũ sư thúc mang theo Lương Đại Mễ xuống núi dạo chơi, bây giờ còn không có ở trên núi.

Lúc này ở trên núi, chỉ có tiểu sư tỷ Chung Linh Tú.

Tô Bằng đi bái phỏng tiểu sư tỷ Chung Linh Tú, mới vừa đi tới phụ cận xưởng của Chung Linh Tú, Tô Bằng liền đã nghe được thanh âm đấu súng hết sức quen thuộc.

Tô Bằng hơi kinh ngạc, bước nhanh đi tới, chỉ thấy Chung Linh Tú cầm trong tay một khẩu súng, đang hướng về phía một bia ngắm bằng gỗ mà

bắn.

“Cảnh tượng này không đúng...”

Tô Bằng nhìn, không khỏi sợ ngây người.

Có điều hắn lập tức liền đã thích ứng với việc này, hắn nhớ tới lúc ở phụ cận Trung Châu, Đại sư huynh Từ Đạo Kỳ đã nói qua, lúc hắn tiêu diệt Độc Thủ Cốc đã chiếm được mấy cái ám khí đặc thù, lúc ấy Từ Đạo Kỳ dùng chân khí để biểu diễn ám khí ra, chính là súng ngắn.

” Quả nhiên, thứ này chính là súng ngắn, bên trong Độc Thủ Cốc nhất định là có người chơi đổi hàng hai chiều.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Chung Linh Tú cũng đã phát hiện Tô Bằng, nàng xoay đầu lại nói với Tô Bằng.

” Tô Bằng! Tới nơi này!”

Tô Bằng đi tới, thấy súng ngắn trong tay Chung Linh Tú, là một thanh súng ngắn thật sự, điểm này hắn tuyệt đối sẽ không nhận lầm.

” Đây là ám khí gì?”

Tô Bằng mặc dù biết đây là súng ngắn, vẫn giả vờ ngây ngốc hỏi.

” Ta cũng không biết, có điều ám khí kia chế tác lại rất kỳ lạ, không ngờ lại đem uy lực của hỏa dược dùng loại phương thức này, đúng là đã làm ta mở mang.”

Chung Linh Tú nói, Tô Bằng nghe vậy cũng chảy xuống mồ hôi lạnh, Chung Linh Tú sẽ không ở trong thế giới Tử Vong Luân Hồi làm ra thời đại vũ khí nóng chứ.

” Có điều thứ này uy lực cũng không được tốt lắm, Tô Bằng, ngươi nếu đã trở lại, vừa vặn, Khổng Tước Linh của ta cũng đã làm tốt, vừa lúc cho ngươi.”

Chung Linh Tú nói với Tô Bằng...

Chung Linh Tú nói xong, mang theo Tô Bằng đi vào trong thạch thất làm việc của mình.

Tô Bằng đi theo, Chung Linh Tú đi vào trong thạch thất, ở trong công xưởng mở một hộc tối, hết sức trịnh trọng lấy ra một món ám khí.

Tô Bằng nhìn Chung Linh Tú đi đến trước mặt của mình, khuôn mặt nghiêm túc đem ám khí này hai tay đưa đến trước mặt mình, nói.

” Tô Bằng, giữ kỹ đi.”

Tô Bằng nhận lấy ám khí Chung Linh Tú đưa tới, chỉ thấy ám khí kia đặt ở trong ống tròn màu đen, dài khoảng chừng hai mươi phân, đường kính khoảng chừng tám, chín centimet, cân nặng e rằng nặng hơn gấp đôi Ngưu Mao Kim Châm.

” Đây là Không Tước Linh, ta dựa theo linh cảm trong truyền thuyết, chế tạo ám khí này, vật liệu trong này rất khó tìm được, vật liệu ta có được cũng chỉ có thể chế tạo ba ống Không Tước Linh, bây giờ bây giờ ta chỉ làm một ống, người cầm lấy trước đi, có điều chú ý, vật này chỉ có thể dùng một lần, hơn nữa trên thực tế lực sát thương ta cũng chưa từng thử nghiệm qua.”

Chung Linh Tú nói với Tô Bằng.

“Chưa từng thử nghiệm sao?”

Tô Bằng nghe vậy, có chút kỳ quái, Chung Linh Tú giống như là một chuyên gia vũ khí, vũ khí nàng chế tạo ra, rất ít sẽ không thông qua thử nghiệm liền đưa cho người khác sử dụng.

Chương 979: Tấn công Tử Hà

“Tìm ai thử chứ? Cái thứ này về lý thuyết thì uy lực rất lớn, tìm nhị sư huynh thử nghiệm, không biết chừng sẽ đem nhị sư huynh bắn thành tro bụi mất, lại thêm chế tạo khó khăn như vậy, ta nửa năm gần như mới làm được một ống, người muốn ta thử nghiệm thế nào?”

Chung Linh Tú trợn mắt nhìn Tô Bằng, nói.

” Cái gì? Nhị sư huynh cũng không ngăn nổi sao?”

Võ công của nhị sư huynh Độc Cô Thắng, theo Tô Bằng cũng đã vượt qua giới hạn của người thường, Chung Linh Tú lại còn nói hắn cũng cản không được công kích của Khổng Tước Linh, Khổng Tước Linh này rốt cuộc mạnh bao nhiêu?

“Cứ cầm lấy trước đi, có điều nghe sư phụ nói võ công của người đã tu hành đến trình độ rất lợi hại rồi, có lẽ cũng không dùng đến Khổng Tước Linh này đâu, đúng là đáng tiếc, ta còn muốn nghe người thử cảm giác sử dụng như thế nào... Thôi bỏ đi, thứ này cho người làm át chủ bài bảo vệ tánh mạng của mình.”

Chung Linh Tú nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe thế, nhẹ gật đầu, trịnh trọng cất Khổng Tước Linh này vào trong túi Càn Khôn của mình.

Tô Bằng cùng Chung Linh Tú hàn huyên một hồi, sau đó Chung Linh Tú nói nàng tối hôm qua ngủ quá muộn, bây giờ muốn ngủ thêm một giấc, Tô Bằng liền cáo từ Chung Linh Tú, bản thân tiếp tục đi Kiếm Các tu hành kiếm pháp.

Hôm nay Tô Bằng tiến vào Kiếm Các, không tiếp tục tu hành loại kiếm pháp cương mãnh kia nữa, mà ngược lại tu hành loại kiếm pháp kỳ quái.

Mặc dù thay đổi một viên Huyền Giới thạch, nhưng trên thực tế những Huyền Giới thạch này tình huống bên trong cũng không khác mấy, cũng chia làm các phần nhỏ, Tô Bằng tu hành một ngày, kiếm pháp kỳ quái so với kiếm pháp cương mãnh càng khó tu hành hơn. Cho nên Tô Bằng chỉ học một trăm bảy mươi bảy mươi bộ kiếm pháp thì đã đến buổi tối rồi.

Sau khi tu hành xong, Tô Bằng đột nhiên trong lòng mong muốn, bây giờ hắn còn có thể còn có thể kiểm tra kỹ năng của mình, xem thử trong cột kỹ năng, đã có thêm hơn năm trăm bộ kiếm pháp.

Tô Bằng kinh ngạc phát hiện một việc, chính là tu vi võ đạo của hắn tăng lên không ít, ngộ tính và tiềm lực cũng tăng lên, hắn tu hành một loại võ công kiếm pháp, kinh nghiệm thực chiến cần thiết càng ngày càng ít.

Bây giờ kinh nghiệm thực chiến của hắn, căn bản là nhiều đến dùng không hết. Có điều Tô Bằng cũng chẳng dự định lãng phí, trước mắt hắn cứ giữ lại những kinh nghiệm thực chiến này, dùng kinh nghiệm thực chiến này tăng cường võ công bình thường dường như có chút lãng phí. Hiện tại, Tô Bằng tu hành rất thuận lợi, chỉ cần nhớ rõ chiêu thức võ công, thì tất nhiên sẽ chậm rãi lĩnh ngộ được.

“Cái ta thiếu chính là thời gian...”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Từ đó về sau, Tô Bằng càng chăm chỉ tu hành các loại kiếm pháp bình thường.

Ngày thứ bảy sau khi Tô Bằng trở về núi, nhị sư huynh Độc Cô Thắng cũng quay trở về Tử Hà sơn, chỉ là hắn cũng không mang theo tin tức của cửu sư thúc Phạm Kiến.

” Ta ở nơi chôn cất thất sư thúc, nhìn thấy dấu vết dấu vết đánh nhau ở gần đó, kiểm tra một chút những dấu vết để lại kia, đối phương dường như tu hành công pháp hộ thể giống như Kim Chung Tráo, rất nhiều dấu vết đánh nhau, nhưng đối phương giống như không bị thương, ta hoài nghi, Phạm Kiến sư thúc chính là bị những người này bắt đi.”

Độc Cô Thắng nói với Tô Bằng, hai người bọn họ cùng Vân Đạo Tử đều đang ở trong đạo cung, Vân Đạo Tử bảo Tô Bằng hôm nay thông thả luyện tập, trước tiên tới đây gặp mặt Độc Cô Thắng, nghe hắn nói manh mối điều tra chuyện Phạm Kiến mất tích.

” Kim Chung Tráo?”

Tô Bằng nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Nhị sư huynh, trong lòng hắn nghĩ tới một tổ chức.

” Thế nào, Bằng Nhi người có manh mối hả?”

Vân Đạo Tử nhìn bộ dạng của Tô Bằng, hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, hẳn đem chuyện âm nô của Thiên Âm Lão Lão cùng với Chân Thần Giáo nói một lần với Vân Đạo Tử và Độc Cô Thắng.

” Chân Thần Giáo...”

Vân Đạo Tử nghe vậy, trầm ngâm nói.

Tô Bằng biết rõ, Vân Đạo Tử biết sự tồn tại của Chân Thần Giáo, lúc ấy Tô Bằng ở bên trong Huyền Giới Thạch tiếp nhận khảo nghiệm đã thấy qua người của Chân Thần Giáo.

” Ngũ sư đệ nói như thế, ta cũng cảm thấy khả năng là Chân Thần Giáo khá lớn một chút, công pháp hộ thể của Chân Thần Giáo rất là quý dị, trừ kiếm ý của núi Tử Hà chúng ta ra có thể khắc chế, người giang hồ bình thường rất khó phá vỡ phòng ngự của bọn họ, núi Tử Hà chúng ta có thể nói là thiên địch của bọn hắn. Nếu bọn họ có động tác gì, thì là hi vọng sẽ đả kích đến Tử Hà Môn của chúng ta, Phạm Kiến sư thúc không có tu hành kiếm ý, hẳn càng am hiểu một ít đao pháp hơn, bên trong kiếm quỹ cũng chẳng nắm giữ sự tồn tại của kiếm ý, nếu quả thật gặp phải Chân Thần Giáo thật đúng là khả năng bị bọn họ đặc thủ.”

Độc Cô Thắng nói với Vân Đạo Tử.

Vân Đạo Tử gật đầu, có điều hẳn bỏ sung, nói.

” Tuy rằng hiềm nghi của Chân Thần Giáo lớn nhất, nhưng cũng không thể xem nhẹ các khả năng khác, lời vừa mới nói của Tô Bằng, trong ma giáo cũng có người có công pháp hộ thể như vậy, còn có một Đại Không Tự, hòa thượng tu hành tương tự với công pháp của Kim Chung Tráo cũng không ít, nhớ lấy không nên bị tin tức trước mắt làm nhầm lẫn.”

Tô Bằng cùng với Độc Cô Thắng gật đầu, Độc Cô Thắng nói.

” Lần này xuống núi, Thất sư thúc Mai Cốt Chi Địa đi ra ngoài, ta còn điều tra một chút tin tức người giang hồ đi đi lại lại ở phụ cận, không có phát

hiện dấu vết hoạt động của Đại Không Tự ở khu vực này, cho nên khả năng người Đại Không Tự làm chuyện này cũng không cao, chỉ là ma giáo hành tung quỷ bí không rõ lắm cùng bọn họ có quan hệ gì hay không.”

” Chuyện này cứ tiếp tục điều tra đi.”

Vân Đạo Tử nói.

Tô Bằng cùng với Độc Cô Thắng gật đầu, Vân Đạo Tử tiếp tục nói.

” Có điều Thắng Nhi mấy ngày nay không nên đi ra ngoài, tin tức của Ngũ sư đệ người mang tới, người của các đại môn phái này sợ là cũng sắp tới rồi...”

...

Chuyện đúng như lời của Vân Đạo Tử, ngày thứ chín Tô Bằng trở lại núi Tử Hà, người của các đại môn phái kia rốt cuộc đã tới.

Mấy người Vân Đạo Tử cùng với Tô Bằng và Độc Cô Thắng ở trên núi nhận được thư do người thủ hộ dưới chân núi dùng phi ưng truyền đến.

” Người của các đại môn phái kia đã đến chân núi sao?”

Vân Đạo Tử nhìn chữ trong bức thư do phi ưng truyền đến, trong miệng nói, nói xong đem thư kia đưa cho Tô Bằng cùng với Độc Cô Thắng.

Hai người Tô Bằng cùng với Độc Cô Thắng sau khi xem qua, Độc Cô Thắng nói.

” Lần này người của những đại môn phái phái tới này cũng không phải là quá nhiều, đệ tử bình thường căn bản một người cũng không tới, đều là bốn năm trưởng lão trong môn, lại thêm hai ba người cấp cao thủ.”

” Nếu như là cấp cao thủ thì nhân số cũng không ít.”

Tô Bằng nhìn tin tức một chút, trong miệng nói.

” Tổng cộng tới khoảng một trăm mười người, có chừng hơn hai mươi môn phái ở chỗ này, cấp cao thủ cũng không có ít.”

” Không sao.”

Độc Cô Thắng nhìn tin tức trên mảnh vải, trong miệng nói.

” Nếu chỉ là những người này, một mình ta một kiếm là đủ chống đỡ được.”

” Thắng Nhi, người cùng với Bằng Nhi cùng nhau xuống núi nhìn xem thử đi, không nên sát ý quá lớn.”

Vân Đạo Tử nói với Độc Cô Thắng.

Tô Bằng nghe vậy, trong lòng thầm khen, nhiều cao thủ như vậy chạy đến, nếu như là môn phái bình thường đã sớm rút bỏ núi chạy trốn, mà bản thân Tử Hà Môn của mình chỉ có Nhị sư huynh tự mình một người ra tay liền đã có thể chống đỡ được, mà còn lời của sư tôn cũng là bảo Nhị sư huynh không cần phải sát ý quá mạnh, xem ra sư tôn lo lắng không phải là Tử Hà Môn mà là Nhị sư huynh nhất thời thu tay không được giết nhiều người quá.

Độc Cô Thắng gật đầu, hẩn nhìn về phía Tô Bằng, nói.

” Ngũ sư đệ, đi theo ta.”

Tô Bằng gật đầu, hẩn còn chưa từng thấy qua Nhị sư huynh chính thức ra tay, vừa vặn hôm nay mở mang tầm mắt.

Độc Cô Thắng cùng với Tô Bằng đi ra đạo cung, Độc Cô Thắng mang trên lưng thiết kiếm của hẩn, nói với Tô Bằng.

” Tiểu sư đệ, chúng ta xuống núi.”

Tô Bằng gật đầu, hai người thi triển thân pháp, bay xuống núi.

Thân pháp duệ quang lưu của Tô Bằng là có chút phiêu dật, thân thể giống như là tia sáng, lóe lên không đến hai giây là có thể đi tới hơn một trăm thước, mà còn Độc Cô Thắng dường như cũng không thi triển thân pháp, giống như là hoàn toàn dựa vào sức mạnh của bản thân, chẳng qua là sức

mạnh thân thể hẳn cực kỳ mạnh mẽ, vừa sải bước lại có thể bay thẳng ra ngoài hơn trăm mét, cảm giác kia, giống như là mãnh thú hình người, có chút tương tự với phương thức hành động của bọn đại thánh yêu tộc mà Tô Bằng đã từng gặp qua, nhưng mà tốc độ tuyệt đối không có chậm hơn Tô Bằng.

Hai người nhanh chóng xuống núi, thật ra thì núi Tử Hà không tính là đặc biệt cao, hai người chưa tới bao lâu đã xuyên qua rừng tùng, qua loạn thạch trận đi tới chân núi.

Chương 980: Độc Cô Thắng tức giận

Tô Bằng cùng với Độc Cô Thắng đi vào phòng nhỏ của người giữ núi, chỉ thấy phụ cận phòng nhỏ người giữ núi có không ít người của đại môn phái đã tụ tập ở chỗ này.

Lúc này nhìn thấy trên núi Tử Hà có người xuống, những người của đại môn phái kia đều đem ánh mắt nhìn lại đây.

” Các ngươi, chính là người Tử Hà môn sao?”

Trong đám người các đại môn phái kia, một người bước ra, nói với Tô Bằng cùng Độc Cô Thắng.

Người này nhìn bộ dạng, đại khái chỉ khoảng năm mươi tuổi, dáng người chất phác, tóc cũng không ngay ngắn, thoạt nhìn có chút giống một con sư tử, cái mũi của hắn cũng giống như là sư tử, thoạt nhìn vô cùng uy mãnh.

“Đúng là người của Tử Hà môn, người đeo thiết kiếm trên lưng đứng bên cạnh kia ta biết hẳn, chính là Lương Châu Tô Bằng!”

Bên cạnh người sư tử này, một người bước ra, mang trên mặt vẻ mặt oán độc, nhìn Tô Bằng nói.

Tô Bằng nhìn về phía người nọ, lập tức nhận ra, người này cũng là người quen, chính là trưởng lão truyền công của Thục Sơn phái năm đó lúc mình đi Nam Ninh, từng có đụng mặt mình một lần, còn trúng một kiếm của mình, Phùng Thiết!

Năm đó Tô Bằng trên đường đi đến Nam Vân, đã từng thuận tay hạ môn chủ của một môn phái giang hồ, môn phái giang hồ kia chính là nằm dưới thế lực của Thục Sơn, kết quả Thục Sơn ở trên đường đến Nam Vân bố trí rất nhiều trạm kiểm soát, lúc ấy Phùng Thiết mang theo vài người đệ tử ngăn cản Tô Bằng, Tô Bằng tâm tình không tốt, ra tay đả thương Phùng Thiết, chỉ là vừa đối mặt, liền đánh gãy xương sườn Phùng Thiết, khiến người này mất hết thể diện trước mặt đệ tử.

Lúc này, Phùng Thiết vẻ mặt oán độc nhìn Tô Bằng, âm dương quái khí nói với Tô Bằng.

” Tô Bằng... Chúng ta lại gặp mặt nhau rồi.”

“Là người sao, lần này mang đủ thuốc trị thương không?”

Tô Bằng nhìn Phùng Thiết, không đếm xỉa tới nói với Phùng Thiết.

” Người!”

Phùng Thiết nghe thấy lời của Tô Bằng, nội khí xung thiên, lần trước sau khi Tô Bằng đả thương hắn, còn nói với hắn một câu.

” Các người hành tẩu giang hồ nên mang theo nhiều thuốc trị thương đi.”

Lúc ấy Phùng Thiết đã chịu sự sỉ nhục vô cùng nhục nhã mà trước nay chưa từng gặp, lúc này nghe thấy Tô Bằng nhắc tới lần nữa, lập tức có dã tâm rút kiếm giết người.

Người có dáng vẻ uy mãnh giống như sư tử kia vung tay lên, ngăn cản Phùng Thiết, hắn nhìn Tô Bằng, mở miệng nói.

” Tô Bằng, người gần đây là người mới quật khởi nhanh nhất trên giang hồ. Vốn tất cả mọi người đang suy đoán lai lịch của người, hiện tại xem ra đã rõ ràng, người là đến từ Tử Hà môn... Người không ngại nói một chút, Tử Hà môn để người vào giang hồ, khuấy đảo thế cục thiên hạ hiện tại, rốt cuộc có mục đích gì? !”

Tô Bằng nhìn thoáng qua nam nhân đầu tóc như sư tử kia, nói.

” Người có phải nhầm lẫn hay không? Đám người các người lại lịch không rõ, tụ tập ở Tử Hà sơn, ta đang muốn hỏi các người, rốt cuộc các người đến đây với dã tâm gì mới đúng!”

” Hừ, chúng ta đều là môn phái nổi danh thiên hạ, đâu có như Tử Hà môn các người đầu đầu lộ đuôi như vậy? Tử Hà môn các người làm việc thần bí như thế, tất nhiên là có lòng bất lương rồi. Lần này chuyện mặt nạ Lưu Phi xuất hiện trên giang hồ, chuyện đã xảy ra rồi, người chế tạo mặt nạ này, chính là người Tử Hà môn các người, nếu muốn rửa sạch hiềm nghi, thì mau chóng đưa bọn ta lên núi, thăm vấn Tử Hà môn các người, bằng không đừng trách chúng ta, san bằng Tử Hà môn của người!”

Nam tử đầu sư tử nói với bọn người Tô Bằng.

” San bằng Tử Hà sơn, chỉ dựa vào các người?”

Độc Cô Thắng vẫn luôn không lên tiếng nghe thấy lời của nam tử đầu sư tử, liếc hẳn một cái, nói.

” Ha ha... Chẳng lẽ người không phục sao? Hôm nay tới nơi này, có cao thủ của mười tám môn phái, tổng cộng có bốn mươi tám cao thủ cấp cung phụng, còn có vài chục cao thủ cấp trưởng lão. Tử Hà môn các người có thể để cho chúng ta phải xuất động cao thủ quy mô thế này, cũng là là vinh hạnh của các người rồi!”

Nam nhân đầu sư tử chấp hai tay sau lưng, nói với Độc Cô Thắng cùng Tô Bằng.

” Bốn mươi tám cao thủ cấp cung phụng sao? Tương đương với dộc toàn bộ lực lượng chiến lực đỉnh cao của hai đại môn phái?...”

Tô Bằng nhìn hơn một trăm người trước mặt, trong lòng thầm nghĩ.

Người của những đại môn phái này cũng không phải là ngu ngốc, bọn họ biết rõ sức chiến đấu của người Tử Hà Môn mạnh mẽ nhưng mà ở trong lòng bọn họ mạnh đến đâu cũng phải có giới hạn. Chiến tích huy hoàng nhất của Tô Bằng ở trên giang hồ đại khái vẫn là chiến tích một mình đối chiến với bốn gã Đại Không Tự cấp cao thủ ở Không Văn Tự, về sau đối chiến Vũ

Văn Dương, cùng với đối chiến Phạm Thanh Âm, trên giang hồ đều không rõ lắm thực lực thực sự của Vũ Văn Dương và Phạm Thanh Âm, ngược lại còn không có đánh giá cao chiến tích lần đó.

Vì vậy nên suy nghĩ máy móc là Tô Bằng có thể đối phó bốn người cấp cao thủ, nhưng mà hẳn chắc chắn không đối phó được sáu người trở lên, nếu như là hơn mười người cấp cao thủ đồng loạt xông lên, là có thể trực tiếp đánh chết Tô Bằng.

Như vậy tính lên, Tử Hà Môn với võ công của Tô Bằng làm cơ sở, cho dù Tô Bằng có mấy sư huynh sư phụ, chỉ cần cao thủ tới đủ nhiều, cho dù là võ công cá nhân không bằng người của Tử Hà Môn nhưng mà nhân số chiếm được ưu thế thì cũng có thể diệt môn Tử Hà Môn.

Trước mắt những cao thủ của các đại môn phái này, chính là ô môn thái như vậy đi tới Tử Hà Môn.

Độc Cô Thắng nghe được lời của đối phương, không nói tiếng nào, chẳng qua là thân thể giật giật rất nhỏ.

Tô Bằng nhìn, biết Nhị sư huynh của mình đang hoạt động thân thể, dường như Nhị sư huynh nghe được lời của đối phương rất không thoải mái, muốn giáo huấn bọn họ một chút.

Mà còn những cao thủ của các đại môn phái kia lại vẫn cứ không dứt, ở chỗ này những thứ kia thảo luận sôi nổi.

” Ta thấy nhân số Tử Hà Môn rất thừa thớt, làm sao có thể có võ công cường đại như vậy? Nhất định là mượn võ công của môn phái chúng ta Thục Sơn, học trộm tham khảo, có điều ngược lại nghĩ ra lối tắt cách khác, sau khi chúng ta lên núi Tử Hà, đi đến tầng kinh các của bọn họ nhìn một cái, xem có tham khảo qua võ công của Thục Sơn ta hay không.”

” Núi Tử Hà hình như cũng tồn tại rất nhiều năm, hẳn là có chút cất giấu, chúng ta đi đến kho vũ khí, nhìn xem thử có bảo đao bảo kiếm gì không, Thanh Sương kiếm ở trong tay ta dùng cũng quá lâu rồi, cần phải đổi một binh khí khác.”

” Tốt, các người vào tàng kinh các cùng với kho vũ khí, thứ tốt các người chọn trước đi, Điểm Thương phái ta vốn không thiếu bí tịch võ công, chỉ là Điểm Thương phái của ta gần đây cũng không dư dả mấy, trên núi Tử Hà nếu là có chút ít kim phiếu, tục vật... Điểm Thương ta liền không khách khí nhé, ha ha...”

Người của các đại môn phái này cười ha ha, bàn luận viên vông ba hoa khoác lác, đã mặc kệ Độc Cô Thắng cùng với Tô Bằng trước mặt bàn đến chuyện phân phối Chiến lợi phẩm rồi.

Tô Bằng thấy như vậy, không khỏi từ thái dương chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, len lén nhìn về phía Độc Cô Thắng.

Độc Cô Thắng vẫn là một bộ biểu tình kia, dường như không có gì biến hóa, nhưng mà Tô Bằng đã nhạy cảm cảm giác được, Nhị sư huynh của mình đã hết sức khó chịu.

Tô Bằng vụng trộm nuốt xuống từng ngụm nước bọt, danh hiệu ma kiếm của Nhị sư huynh nhà mình cũng không phải là nói không, Tô Bằng biết rõ, Nhị sư huynh tuy rằng thoát nhìn khoan dung ôn hoà hiền hậu, nhưng cũng chỉ là đối đãi với người của mình mà thôi, đối với kẻ địch, Độc Cô Thắng sẽ làm cho bọn họ cảm giác được cái gì gọi là khủng bố!

Giống như cảm giác được Tô Bằng đang nhìn hẩn, Độc Cô Thắng nhìn thoáng qua người của các đại môn phái này, sau đó trong miệng nói.

” Ngũ sư đệ, lui về phía sau một chút, áp trận cho ta.”

Tô Bằng nghe vậy, trong lòng hiểu rõ cái gọi là áp trận, chỉ là Nhị sư huynh tương đối nói chuyện uyển chuyển, ý của hẩn đại khái là một hồi nữa sẽ thi triển võ công, có thể ảnh hưởng đến mình, muốn mình đứng lùi một chút.

Tô Bằng gật đầu, nói một câu.

” Sư huynh cẩn thận.”

Sau đó hẩn nhanh chóng lùi về sau.

Mà còn Độc Cô Thắng nhìn các trưởng lão của các đại môn phái trước mắt này, mặt không chút thay đổi, trọng kiếm vô phong sau lưng hắn đột nhiên bay lên, Độc Cô Thắng nắm lấy chuôi kiếm của trọng kiếm, đột nhiên đâm xuống mặt đất!”

” Oành!”

Lập tức, toàn bộ mặt đất đều là một trận run rẩy giống như là động đất!

Chương 981: Hô vào bảy dê (1)

Trọng kiếm của Độc Cô Thắng dựng trên mặt đất, lập tức tất cả mọi người ở đây cảm giác dưới chân mình như động đất.

Độc Cô Thắng một tay chống trọng kiếm, nhìn về phía những cao thủ các đại môn phái này, miệng nói.

“Cho các ngươi thời gian ba tức, rút ra Tử Hà sơn, nếu không...”

“Giết không tha!”

“Thật cuồng vọng!”

Nghe xong tuyên ngôn của Độc Cô Thắng, trong lòng cao thủ các đại môn phái đều rất bất mãn.

Ở trong mắt bọn họ, Tử Hà Môn đã là thịt cá trên thớt, mặc người chém giết, nhưng đối phương không ngờ còn dám nói lời kiêu ngạo, đúng là không biết sống chết!

“Tiểu tử, ngươi không nói lời ngông cuồng, có lẽ còn có thể thoát chết được, bây giờ ngươi đắc tội chính là cao thủ tuyệt đỉnh của các đại môn phái trong thiên hạ, ngươi chết chắc rồi!”

Phùng Thiết nhìn Độc Cô Thắng, nói với hắn.

Độc Cô Thắng cũng không để ý hắn, chỉ nói.

“Một tức.”

“Đúng là tiểu tử cuồng vọng, chúng ta giết hắn đi!”

Phùng Thiết thấy Độc Cô Thắng căn bản không để ý hắn, không khỏi giận đến rống to.

“Mọi người cùng nhau xông lên, giết tiểu tử này!”

Có người hô, lập tức, hơn mười thân ảnh liền phi thân về phía Độc Cô Thắng.

Nhưng mà, bọn họ còn chưa tiếp cận Độc Cô Thắng, lúc ở ngoài thân Độc Cô Thắng hơn mười mét, chợt cảm giác đất dưới lòng bàn chân đột nhiên khựng lại, cả thân thể đều rớt xuống phía dưới!

“Oành!”

Từng tiếng vang lên, lấy Độc Cô Thắng làm trung tâm, phương viên ba bốn trăm mét vuông, với hình tròn, đột nhiên ầm ầm hạ xuống, không ngờ giống xuất hiện một hố trời!

Thấy một màn như vậy, Tô Bằng không khỏi cả kinh, thầm nghĩ mình chưa bao giờ xem Nhị sư huynh ra tay, không ngờ Nhị sư huynh Độc Cô Thắng ra tay lại bá đạo như thế, ba bốn trăm mét vuông hình tròn này hạ xuống, không ngờ là do một kiếm của Độc Cô Thắng chấn vỡ địa mạch, tạo thành sụp đổ, hố sụp này chiều sâu chừng ba bốn mét, càng tới gần trung tâm hình tròn sụp càng sâu. Duy nhất ngoại lệ chính là vị trí Độc Cô Thắng đứng, ở đây cũng không sụp đổ chút nào, bỗng dưng so với địa phương khác cao hơn ba bốn mét.

Điều này càng cho thấy, nội lực tu vi của Độc Cô Thắng đã đạt đến cảnh giới cực kì khủng bố, loại cảnh giới này, đem mười cái trứng gà xếp thành một hàng, cuối cùng đặt một thiết cầu. Một kiếm Độc Cô Thắng vung đi đánh vào trứng gà, có thể khiến mười cái trứng gà không vỡ, nhưng nội lực truyền tới lại đánh nát quả thiết cầu cuối cùng !

Những người đoạt công các đại môn phái kia, lập tức không ít người ngã đầy bụi đất, vẫn không biết xảy ra chuyện gì.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Bầy rập!”

“Là bầy rập! Người này đào hố sâu trong này, chờ chúng ta nhảy vào!”

Những người đoạt công Độc Cô Thắng kia, đều là trưởng lão bình thường trong các đại môn phái, những trưởng lão cấp cung phụng kia tự giữ thân phận, không vội vã công kích như vậy.

Nhưng kiến thức của những trưởng lão cấp cung phụng kia, lại cao hơn trưởng lão bình thường không biết bao nhiêu, lúc này thấy một kiếm của Độc Cô Thắng khiến phương viên ba bốn trăm mét vuông sụp đổ, lập tức trên mặt không ít người lộ ra vẻ trịnh trọng, trên mặt một số người lộ ra vẻ nghi hoặc.

Bọn họ cũng không quá rõ, hiệu quả một kiếm này, là bản thân Độc Cô Thắng phát ra, hay là giống những trưởng lão bình thường kia nói là một bầy rập mà thôi.

Nhưng nếu quả thật chính là oai một kiếm của Độc Cô Thắng, vậy thì khó lường.

Tất cả trưởng lão cung phụng ở đây, không có một ai dám nói oai một kiếm của mình có thể tạo thành uy thế lớn như vậy, cho dù là 1/3 1/5 cũng làm không được.

“Võ công Tử Hà Môn không ngờ đáng sợ như vậy?”

Có một số trưởng lão cấp cung phụng không khỏi có chút thấp thỏm trong lòng.

“Không! Đây nhất định là bầy rập đã đào sẵn, sau đó một kiếm này của hân khiến bầy rập phát động, tạo thành ảo giác uy lực như vậy. Chính là để dọa lùi chúng ta!”

Càng nhiều trưởng lão cấp cung phụng nghĩ như vậy, bọn họ là chiến lược cao đoạn của môn phái, thật sự không cách nào tiếp nhận, có võ công của người cao hơn bọn họ nhiều như vậy.

“Hai tức.”

Ở trong hình tròn sụp đổ, Độc Cô Thắng mặt không biểu tình nhìn người chung quanh, tiếp tục tính thời gian.

“Hừ! Giả thần giả quỷ, để bọn ta xuyên thấu bộ mặt thật của ngươi!”

Có mấy trưởng lão cấp cung phụng, đã kềm nén không được, bắt đầu cầm binh khí, chuẩn bị công kích Độc Cô Thắng.

Mà đám cao thủ cấp trưởng lão bình thường ngã vào trong hố kia, cả đám đều thấy mắt mất, kêu to phóng về phía Độc Cô Thắng!

Độc Cô Thắng mặt không biểu tình, một tay hất chống trọng kiếm, đứng ở nơi đó không nhúc nhích.

Những trưởng lão bình thường cầm binh khí trong tay kia, tiến lên chuẩn bị đánh chết Độc Cô Thắng, nhưng lúc bọn họ đi đến bên cạnh Độc Cô Thắng mới khiếp sợ phát hiện, binh khí trong tay bọn họ đã không còn!

Trưởng lão các đại môn phái, đại đa số chỉ dùng bảo kiếm, nhưng khi bọn họ tiếp cận cách Độc Cô Thắng chừng bảy tám thước, bảo kiếm trong tay bọn họ vụn vỡ giống nhận lấy lực lượng cực lớn, không ngừng gãy vụn quỉ dị, bảo kiếm của bọn họ, trực tiếp liền biến thành sắt vụn!

Chương 982: Hô vào bảy dê (2)

“Đây là võ công gì?”

Trưởng lão bình thường của các đại môn phái, không ít người trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi, đây là còn chưa tiếp cận người của đối phương đó, bảo kiếm phé đi trước, đây là tiết tấu gì?

Có điều, cũng có mấy trưởng lão bình thường dũng mãnh, mặc dù binh khí trong tay đã phé bỏ, nhưng vẫn phóng về phía Độc Cô Thắng, tay không cùng quyền cước đánh về phía Độc Cô Thắng.

Độc Cô Thắng đứng bất động, chính vào lúc trưởng lão bình thường tiếp cận bản thân, trọng kiếm của hắn đột nhiên huy động, mọi người chỉ thấy

một tia tàn ảnh, sau đó chỉ thấy bốn năm trưởng lão bình thường, đã bị lực lượng cực lớn hất bay ba bốn mươi mét, hoàn toàn văng ra ngoài!

“Ba tức!”

Độc Cô Thắng lúc này, miệng nói ra lời cuối!

“Mọi người lên! Người này không dám giết chúng ta! Chúng ta cùng đem người này bắt giữ trước! Hắn võ công thần bí, nhất định là đến từ bí mật bất truyền của các đại môn phái chúng ta, chúng ta tất phải đoạt lại!”

Phùng Thiết của Thục Sơn kiếm phái kia, vào thời điểm tiến công bảo kiếm bị lực lượng vạn vẹo thành một đoàn sắt vụn, sợ tới mức hắn không dám tiến lên, có điều công phu ngoài miệng của hắn lại không giảm sút, hô về phía người chung quanh.

Vào chính lúc này, cao thủ cấp cung phụng chung quanh cũng động, chỉ thấy mười sáu cao thủ cấp cung phụng chung quanh cùng nhảy lên, đánh về phía Độc Cô Thắng!

“Ba tức đã qua, các người sống chết có số vậy!”

Một tay Độc Cô Thắng cầm trọng kiếm trong tay nói, nói xong, vào lúc mười sáu tên cao thủ cấp cung phụng tới bên cạnh mình, Độc Cô Thắng đột nhiên chém ra một kiếm!

Tô Bằng sau lưng Độc Cô Thắng nhìn, chỉ thấy một kiếm này của Độc Cô Thắng chém ra, ở chung quanh thân thể hắn xuất hiện mười sáu đạo kiếm khí!

Mười sáu đạo kiếm khí này, toàn bộ là hình trụ, mỗi một đạo đều có đường kính chừng bốn mươi phân, kiếm khí thậm chí có màu, là màu giống đá cẩm thạch, trên đó có khí kinh đình ốc, giống mũi khoan trong nháy mắt đánh tới mười sáu tên cao thủ cấp cung phụng!

“Kiếm cương? ! !”

Thấy Độc Cô Thắng chém ra một kiếm này, những cao thủ cấp cung phụng chung quanh lập tức cảm giác một loại sợ hãi cực lớn, loại cảm giác sợ hãi

này cơ hồ khiến bọn họ hít thở không thông!

Người thường xem náo nhiệt, trong nghề xem môn đạo, Tô Bằng thấy mười sáu đạo kiếm khí sau lưng Độc Cô Thắng, lập tức nhận ra đây là cái gì.

Mười sáu đạo kiếm khí này, là dung hợp cương khí, kiếm khí, còn cả kiếm chiêu siêu cấp của kiếm ý, cùng kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh của Tô Bằng có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, chỉ là càng thêm ngưng thực. Hơn nữa còn có khí kinh đỉnh ốc, lực xuyên thấu so với kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh bản thân cường đại hơn nhiều.

“Ầm ầm ầm ầm ầm ầm...!”

Liên tục mười sáu âm thanh nổ vang lên, mười sáu tên cao thủ cấp cung phụng vây công Độc Cô Thắng, không có một ai tránh thoát kiếm khí phẳng phát đá nhọn này.

Trong đó, sáu trưởng lão cấp cung phụng thực lực yếu nhược căn bản không kịp phòng ngự, trực tiếp bị kiếm khí xuyên qua, nội tạng chảy đầy đất.

Tám trưởng lão cấp cung phụng, nhiều ít còn kịp phòng ngự, nhưng cả người cũng bị kiếm khí đánh miệng phun máu tươi, xương ngực vỡ vụn, mặc dù còn chưa chết, nhưng lại bị đánh bay ra ngoài, mất sức chiến đấu.

Chỉ còn lại hai người võ công cao nhất, không chết đi, bị thương cũng tương đối nhẹ. Nhưng vẫn miệng phun máu tươi, sức chiến đấu chịu ảnh hưởng.

“Cái gì?”

Thấy một chiêu này của Độc Cô Thắng, mấy cao thủ các đại môn phái chung quanh chuẩn bị xông lên, lập tức đều bị chấn kinh.

Đây là dạng uy lực gì, không ngờ một chiêu diệt sát trọng thương mười sáu cao thủ cấp cung phụng? !!

Độc Cô Thắng không cho bọn họ thời gian phản ánh, hấn phẳng phát phạt ma thần, vừa sải bước ra, liền bay ra hơn một trăm mét, sau đó một kiếm

đập lên đầu một cao thủ cấp cung phụng.

Tên cao thủ cấp cung phụng kia cầm trong tay bảo kiếm, hấn kinh hãi khựng lại, trở tay một kiếm. Một kiếm này, không cầu có thể gây tổn thương cho Độc Cô Thắng, nhưng cầu Độc Cô Thắng tránh né, để hấn tránh được một kiếm này.

Nhưng mà, khi cao thủ cấp cung phụng này ra tay, bảo kiếm trong tay hấn đột nhiên vụn vụn, giống bị cự lực chấn gãy, mũi kiếm kia bay ngược vào mặt cao thủ cấp cung phụng này!

Cao thủ cấp cung phụng này lập tức cả kinh, hấn nghiêng đầu tránh mũi kiếm bay tới kiếm, nhưng sau một khắc, hấn cảm giác phần gáy đau đớn!

Hóa ra mũi kiếm kia, không ngờ từ sau lưng cao thủ cấp cung phụng này đâm vào phần gáy hấn, cả quá trình, giống bị không chế linh động.

Tô Bằng ở phía xa nhìn, trong lòng biết, đây là Vô Cực Nguyên Từ Công của Nhị sư huynh mình, có thể ở khoảng cách gần điều khiển hết thủy kim loại cương thiết tạo vật.

Chỉ là Tô Bằng không biết, môn Nguyên Từ Công này của Nhị sư huynh bá đạo như thế.

Trưởng lão cung phụng kia trúng kiếm phần gáy trong lúc nhất thời chưa chết, nhưng sau một khắc, một trọng kiếm huyền thiết ngăm đen từ không trung đập xuống, đầu trưởng lão cung phụng này lập tức giống dưa hấu vỡ tan trắng đỏ vẩy ra, đầu bị đập nát!

Độc Cô Thắng không chút ngừng lại, sử dụng thân pháp giống ma thần của hấn đi tiến công người kế tiếp.

Chỉ thấy Độc Cô Thắng ở trong mảnh không gian này không ngừng trái xông phải giết, chọt trái chọt phải, người bị Độc Cô Thắng theo dõi, cao thủ cấp trưởng lão bình thường không ai kháng được một kiếm, những trưởng lão cung phụng kia, thực lực yếu một chút có thể chịu được một chiêu, mạnh một chút có thể ở thủ được hai ba chiêu của Độc Cô Thắng, nhưng không ai thoát được kết cục một kiếm nát đầu!

Tô Bằng ở phía xa nhìn thấy, trong lòng tràn đầy chấn động, đồng thời cũng nhìn ra một số môn đạo.

Trên thực tế, võ công Độc Cô Thắng cực cao, nhưng vẫn chưa cao đến tình trạng hoàn toàn không đếm xỉa những trưởng lão cung phụng kia, ban đầu hấn một kiếm chấn võ phương viên ba bốn trăm mét vuông, còn một kiếm chém ra mười sáu đạo kiếm khí, đều là chiến pháp rất tiêu hao nội lực.

Có điều nội lực đẳng cấp cao, có một đặc tính, chính là hồi khí rất nhanh, Độc Cô Thắng lập tức từ quần công biến thành giết từng điểm, thân pháp của hắn vượt xa tất cả cao thủ cấp cung phụng của đại môn phái ở đây, đối phương căn bản không cách nào vây công Độc Cô Thắng.

Nhất là Vô Cực Nguyên Từ Công của Độc Cô Thắng, càng chiếm hết ưu thế, binh khí đối thủ căn bản không cách nào sử dụng, lấy ra đã bị Vô Cực Nguyên Từ Công của Độc Cô Thắng hoặc là khống chế, hoặc là phế bỏ, Độc Cô Thắng bằng binh khí diệt sát những người căn bản không có binh khí kia.

Ưu thế như thế, khiến Độc Cô Thắng giống hổ vào bầy dê, ở dưới tay hắn, không ai có thể chống đỡ quá ba lượt!

Chương 983: Giết rồi thì thôi

Trên thực tế, đó cũng không phải những trưởng lão cung phụng của các đại môn phái kia không đủ đông, ngay cả mấy chiêu của Độc Cô Thắng cũng không đỡ nổi.

Chỉ là Vô Cực Nguyên Từ công của Độc Cô Thắng thật sự lợi hại, những trưởng lão cấp cung phụng đó binh khí cũng không cách nào sử dụng, tu vi cả đời, hơn phân nửa đều sử dụng trên binh khí, kết quả binh khí bảo kiếm đều bị Vô Cực Nguyên Từ công của Độc Cô Thắng phế bỏ, một thân võ công ít nhất giảm đi bảy thành, không cách nào phát huy được.

Đối mặt địch nhân như vậy, Độc Cô Thắng giống như chém dưa xắt cải, càn quét bốn phía!

Tình cảnh dưới Tử Hà sơn vô cùng hỗn loạn, đại khái bảy tám phút sau, những người còn đứng nguyên tại đây đã không còn đủ hai mươi người.

Toàn bộ hơn tám mươi người, đã bị Độc Cô Thắng hoặc là thi triển võ công kiếm ý giết chết, hoặc là trực tiếp dùng trọng kiếm đánh chết.

Ở hiện trường, hơn tám mươi cỗ thi thể, nằm trên mặt đất, đầu đều giống như quả dưa nát bị nện trúng.

Ở trong các đại môn phái, trưởng lão cung phụng võ lực cực cao, cứ như vậy chết hầu như không còn.

Vào chính lúc này, tốc độ giết chóc của Độc Cô Thắng cũng dần chậm lại.

Không phải là Độc Cô Thắng kiệt sức, nếu cứ giữ nguyên tốc độ tàn sát như thế này, Độc Cô Thắng cho dù chiến đấu ba ngày ba đêm cũng không thành vấn đề.

Chỉ là Độc Cô Thắng cũng không muốn giết chết hết những người này.

Trọng kiếm chém ra, đánh xuống đầu một trưởng lão cấp cung phụng vẫn còn dám xông lên tấn công, Độc Cô Thắng đem Huyền Thiết Trọng Kiếm đâm thẳng xuống đất, dừng lại đứng nguyên một chỗ.

Dưới cả chân núi Tử Hà sơn, đã không có trưởng lão của một đại môn phái dám phát ra tiếng động, những trưởng lão kia bình thường ở trong môn phái sống an nhàn sung sướng, lúc này toàn thân lạnh run, giống như là từng con chim cút một.

Trưởng lão của những đại môn phái này, đã bị Độc Cô Thắng làm cho sợ mất mật.

Độc Cô Thắng đứng ở nơi đó, sát khí trên người dần dần thu liễm.

Tô Bằng đứng sau lưng nhìn Độc Cô Thắng, hắn có một loại cảm giác, Độc Cô Thắng vừa rồi, có lẽ đã dùng kiếm chiêu Sát Kiếm mà hắn từng truyền thụ cho mình.

Dần dần, khí tức khát máu giống như mãnh thú Hồng Hoang trên người Độc Cô Thắng dần dần biến mất, một lần nữa trở lại bộ dạng phẳng lặng như giếng nước.

” Hôm nay đến mức này, ta nghĩ các vị sẽ không còn muốn san bằng Tử Hà môn ta nữa chứ?”

Độc Cô Thắng mang theo thanh âm từ tính, nói với những “cao thủ” may mắn còn tồn tại của các đại môn phái kia.

Thanh âm của Độc Cô Thắng thật ra rất trầm thấp, nhưng rất có từ tính, là thanh âm nam tử thập phần có mị lực, nhưng mà lúc này nghe thấy hắn nói chuyện, các trưởng lão của các đại môn phái kia, cả đám lại nghĩ nghe thấy thanh âm của ma quỷ địa ngục.

Nhìn ánh mắt Độc Cô Thắng nhìn về phía bọn họ, những trưởng lão của các đại môn phái đã bị làm cho sợ vỡ mật này lập tức toàn thân phát run, không dám đối mặt với Độc Cô Thắng.

Trưởng lão cung phụng mái tóc giống như sư tử của Thục Sơn phái kia, trong những trưởng lão cấp cung phụng này võ công cũng coi như được sắp ở hàng đầu, lúc này cả cánh tay trái của hắn xương cốt đã bị vỡ vụn, bảo kiếm sau lưng bị ình chém gãy thành hai đoạn, cũng không ảnh hưởng đến tính mạng.

Người này dũng khí coi như không tồi, trưởng lão môn phái khác đều đã không dám nói lời nào, toàn thân rét run, hắn vẫn có thể đứng vững, thanh âm run rẩy nói.

” Chúng ta... thua rồi... Tử Hà môn võ công thâm sâu khó dò, không phải như là chúng ta có thể suy đoán, vẫn mong các hạ hãy giữ lại cái mạng này cho chúng ta.”

” Ta nói rồi, hôm nay sát nghiệt đã đủ rồi, ta đã không muốn giết người nữa. Thi thể nơi này các người xử lý đi, sau đó rút khỏi Tử Hà sơn!”

Độc Cô Thắng nhìn trưởng lão cung phụng kia, nói với hắn.

Trưởng lão cung phụng kia, mặc dù còn có thể mở miệng nói chuyện, tuy nhiên lại cũng không còn dũng khí để đối mặt ánh mắt Độc Cô Thắng, chỉ thấy hắn cúi thấp đầu, đôi mắt không tự chủ liếc nhìn bên cạnh, nhưng lại không dám ngẩng lên.

Người đầu tóc như sư tử cấp trưởng lão lúc này mới giật mình. Mình không ngờ lại bị Độc Cô Thắng hù dọa đến nỗi không có dũng khí đối mặt với hắn, tu hành võ công của trưởng lão này tên là Sư Tâm kiếm pháp, nặng nhất chính là khí thế, có một loại khí thế sư tử bỏ nhào thỏ, toàn lực ứng phó không ai bì lại được,

Mà lúc này, hắn ở trước mặt Độc Cô Thắng khí thế hoàn toàn không có, hắn bị ai phát hiện mình đã đề không nổi một tia dũng khí nào cả, Sư Tâm kiếm pháp của hắn trực tiếp đã bị phá vỡ từ trên tâm pháp, từ nay về sau, hắn căn bản không cách nào thi triển bộ kiếm pháp kia được nữa. Mỗi khi thi triển bộ kiếm pháp kia, hắn sẽ nghĩ tới Độc Cô Thắng, đây đã là tâm ma mà hắn cả đời phá không được.

” Nơi này các ngươi xử lý, trong vòng nửa ngày thu thập xong thi thể thì rút ra khỏi núi Tử Hà, bằng không... Hừ!”

Độc Cô Thắng nói với các trưởng lão còn sót lại của các đại môn phái, nói xong hừ lạnh một tiếng, thanh âm hừ lạnh này không lớn nhưng trong lòng người của các đại môn phái kia đều như một tiếng sấm vang giữa trời!

” Sư đệ, chúng ta đi thôi.”

Độc Cô Thắng lúc này đã hoàn toàn thu sát khí về lại, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, trước khi ra đi, hắn nhìn thoáng qua những người cấp trưởng lão còn sót lại của các đại môn phái này, những người này không phải là ngăn người thì là lạnh run, đã hoàn toàn không thể chiến đấu được nữa.

” Những người này tương đương với chiến lực của hai đại môn phái... Đây chẳng phải là nói Nhị sư huynh tự mình một người là có thể diệt môn được hai đại phái giang hồ?”

Trong lòng Tô Bằng không khỏi sinh ra ý nghĩ như vậy.

Hắn bị ý nghĩ của chính mình làm cho sợ hết hồn, trước kia Tô Bằng chỉ biết là Tử Hà Môn rất mạnh, nhưng cụ thể mạnh bao nhiêu còn chưa trực quan cảm thụ được, bây giờ có Nhị sư huynh Độc Cô Thắng biểu hiện chiến lực cá nhân, nhất thời khiến Tô Bằng hiểu rõ, Tử Hà Môn thật sự là quá cường đại rồi.

Nếu không tính đến các đệ tử bình thường kia, chỉ nói chiến lực cấp cao, có lẽ ba người sư tôn, Đại sư huynh cùng với Nhị sư huynh là có thể tiêu diệt toàn bộ võ lâm.

Tô Bằng thở ra một hơi thật sâu, hẳn lúc này mới tỉnh tường, sau lưng mình là một cây đại thụ như thế nào.

Có điều Tô Bằng cũng biết, sư tôn Vân Đạo Tử đã nói qua, cho dù là bên trong Tử Hà Môn, Đại sư huynh Tử Đạo Kỳ cùng với Nhị sư huynh Độc Cô Thắng cũng là thiên tài hiếm thấy trăm năm mới gặp một lần, cho nên một thế hệ Tử Hà Môn này mới đặc biệt cường đại vậy, khi trong đám người của các đại môn phái này cũng xuất hiện loại thiên tài tuyệt thế này, sức mạnh của Tử Hà Môn chưa hẳn đã lớn như bây giờ.

Nhưng mà dù sao, Nhị sư huynh cùng với Đại sư huynh đã xuất thế trong võ lâm, một đời Tử Hà Môn này nhất định khiến cả thiên hạ chú ý.

Một trận chiến hôm nay, uy danh của Tử Hà Môn không sai biệt lắm sẽ bị đẩy tới độ cao giống như Đại Không Tự.

” Đại Không Tự...”

Nghĩ đến Đại Không Tự, Tô Bằng nhìn những cao thủ của các đại môn phái kia, nhưng không thấy một hòa thượng nào cả.

” Đại Không Tự không có tham dự lần hỗn loạn này sao...”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

” Ngũ sư đệ, đi thôi.”

Thanh âm của Độc Cô Thắng ngay lúc này vang lên, Tô Bằng phục hồi tinh thần lại, đáp một tiếng, hai người thi triển thân pháp, cùng nhau chạy lên núi Tử Hà.

Tô Bằng cùng với Độc Cô Thắng rất nhanh đã đi tới trên núi, hai người trực tiếp tiến vào đạo cung, nói với Vân Đạo Tử sự tình vừa rồi.

Vân Đạo Tử nghe Độc Cô Thắng nói xong, có chút trầm mặc, nói.

” Mặc dù không muốn cùng với các đại môn phái kết thù kết oán quá sâu, có điều nếu cần giết thì phải giết thôi, không cần quá chú ý.”

Tô Bằng nghe vậy, trong lòng cũng cảm khái, sức mạnh của Tử Hà Môn quả thật là dồi dào, người của mười mấy môn phái, gần trăm mạng cao thủ, sư tôn Vân Đạo Tử một câu giết cũng đã giết rồi, vậy thì thôi.

” Bằng Nhi, nhìn thấy cách mà Nhị sư huynh người xử lý mọi chuyện, người có phải cảm thấy giết chóc quá nặng hay không?”

Vân Đạo Tử hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy lắc đầu, nói.

” Là những người trong môn phái kia được một tác lại muốn tiến một thước, khinh người quá đáng, nhị sư huynh mới sẽ ra tay như thế.”

” Ha ha, nguyên nhân đúng là vậy, có điều nguyên nhân nhiều hơn chính là, con đường mà Nhị sư huynh người tu hành, là nghiệp quả chém giết, lập địa thành ma, cho nên Nhị sư huynh người xử lý mọi chuyện càng có khuynh hướng giải quyết dứt khoát.”

” Có điều người không phải đi cùng một con đường như Nhị sư huynh người, nếu gặp phải vấn đề, không cần phải dùng loại thủ đoạn này.”

Vân Đạo Tử nói với Tô Bằng.

Chương 984: Môn phái có thể đối kháng với Tử Hà môn (1)

Tô Bằng nghe thấy những lời này, đã biết Vân Đạo Tử có ý gì, đây xem như giáo dục gia đình, nhị sư huynh võ công lợi hại, tu hành lại là kiếm ma, cho nên làm việc có chút bá đạo, Vân Đạo Tử không hi vọng mình cũng học theo đó, hơn nữa võ công của Tô Bằng vẫn chưa tu hành đến cảnh giới lợi hại như vậy, cho nên sư tôn hi vọng Tô Bằng vẫn nên khiêm tốn một chút.

” Sư tôn, ta hiểu mà.”

Tô Bằng gật đầu, nói với Vân Đạo Tử.

Vân Đạo Tử gật đầu, nói.

” Chuyện này coi như là tạm thời giải quyết, Bằng Nhi người ở lại trên núi thêm mấy ngày nữa, tu luyện kiếm pháp Vong Thần kiếm thêm một lần nữa, người ở trong hồng trần vẫn còn chuyện phải làm, sư tôn cũng không hy vọng người bỏ dở nửa chừng, nếu làm một việc, thì phải làm đến cùng.”

Nghe vậy, cũng gật đầu, đây cũng là tính toán của hắn.

Tranh bá thiên hạ, chính là muốn xây dựng lãnh địa to lớn, cho dù Tô Bằng lúc ban đầu mục đích chỉ là ở trong trò chơi thành lập thế lực, đả kích đối thủ trong hiện thực của mình, nhưng bây giờ thời gian lâu như vậy, đã có nhiều người như vậy cuốn vào như vậy, những người giang hồ nương tựa Tô Bằng trong Kỳ Sách phủ kia, dưới tay Tô Bằng nhiều binh tướng quân sĩ như vậy, trong quan phủ Lương Châu Dự Châu nhiều người như vậy, còn có cường hào nương tựa Tô Bằng, thậm chí chiêu mộ bọn người Lý Mục cùng Quách Lỗi. Cũng làm cho con đường tranh bá thiên hạ của Tô Bằng, càng đi càng xa, cho tới thời khắc bây giờ, đã dừng lại không được rồi.

” Chuyện trong hiện thực giải quyết sau, giờ phải toàn tâm toàn ý tập trung tinh thần trong trò chơi, hoàn thành nghiệp lớn tranh bá thiên hạ, mặc dù ta không phải là rất muốn làm hoàng đế. Nhưng là nam nhân cả đời luôn muốn làm một chuyện lớn, ở trong hiện thực tranh bá thiên hạ thì có chút kỳ quái, nhưng ở thế giới này, hoàn thành công lao sự nghiệp vạn người khó làm được, coi như là kinh nghiệm đáng giá ngấm ngấm trong đời.”

Tô Bằng thâm nghĩ trong lòng.

“Được rồi, vì sư còn muốn tu hành, các người lui xuống trước đi.”

Vân Đạo Tử nói với Tô Bằng cùng Độc Cô Thắng.

Hai người Tô Bằng cùng Độc Cô Thắng gật đầu, rời khỏi đạo cung.

Hai người ra khỏi gian phòng tu hành của Vân Đạo Tử, trong lạc viện tầng thứ nhất ở đạo cung, Độc Cô Thắng nói với Tô Bằng.

” Ngũ sư đệ, có chuyện ta muốn nhắc nhở người một chút.”

” Sư huynh cứ nói.”

Tô Bằng thấy Độc Cô Thắng trịnh trọng nói, cũng nghiêm túc nói với Độc Cô Thắng.

” Ngũ sư đệ, lần này mặc dù ta đối mặt với đám người môn phái giang hồ mong muốn xâm phạm Tử Hà sơn dường như chiếm được ưu thế, nhưng hôm nay đến, chỉ là môn phái tép riu trên giang hồ, trong những môn phái kia, những môn phái hàng đầu, căn cơ thâm sâu, trưởng lão cấp cung phụng của những môn phái đó, ta cũng không dám tất nhiên có thể chiến thắng được.”

” Lần này giết nhiều người môn phái giang hồ như vậy, bọn họ tất nhiên sinh ra thù hận. Một mình ta độc hành không sao, người trên giang hồ, phải cẩn thận một chút, những đại môn phái kia liên kết với nhau rất sâu, nói không chừng sẽ phái cao thủ mạnh nhất, nói như vậy Ngũ sư đệ người cũng gặp phải rất nhiều áp lực.”

Độc Cô Thắng nói với Tô Bằng.

” Là như vậy sao?”

Tô Bằng nghe vậy, có chút kinh ngạc.

Có điều nghĩ lại, quả thật là thế, lần này tới Tử Hà sơn, ít nhất Đại Không tự cùng Từ Hàng Tĩnh Trai cũng không phải người đến, mà Thích Duy Tín của Đại Không tự đã có thể đánh nhau bất phân thắng bại với mình. Ở bên trên hẳn còn có cao thủ ba đời, Đại Không tự không giống với môn phái

giang hồ bình thường, Tử Hà môn cho dù cao thủ ra hết, diệt được môn phái thiên hạ, nhưng rất có thể không làm gì được Đại Không tự.

” Ta hiểu mà, sư huynh, còn có môn phái nào cần phải chú ý?”

Tô Bằng hỏi Độc Cô Thắng.

” Ngoại trừ Đại Không tự là đặc biệt cần phải chú ý ra, Từ Hàng Tĩnh Trai cũng cần chú ý, môn phái bọn họ giống như không có cao thủ nổi danh quá nhiều, nhưng lại có một cao thủ trấn phái cấp tổ sư, cho dù là đại sư huynh cùng sư tôn, cũng chưa chắc nhất định có thể chiến thắng người kia của Từ Hàng Tĩnh Trai, cho nên trên giang hồ gặp phải những ni cô này, có thể không hạ sát thủ thì vẫn không nên động tay thì tốt hơn.”

Độc Cô Thắng nói với Tô Bằng, lúc nói chuyện, trong ánh mắt Độc Cô Thắng lộ ra sắc thái nghiêm trọng và nghiêm túc.

” Từ Hàng Tĩnh Trai, thậm chí có cao thủ như vậy sao?”

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi có chút kinh ngạc.

Hắn vốn cho rằng, Phạm Thanh Âm thông hiểu Kiếm Tâm Thông Minh, đã là loại cao thủ đứng hàng đầu trong Từ Hàng Tĩnh Trai, lại không nghĩ rằng, nghe nhị sư huynh Độc Cô Thắng nói như vậy, Từ Hàng Tĩnh Trai còn có cao thủ mạnh hơn đứng đằng sau.

Có điều nghe ý tứ của nhị sư huynh, cao thủ như vậy, ở trong Từ Hàng Tĩnh Trai cũng chỉ là hàng quý hiếm, không biết chừng chỉ có một người.

Ngẫm lại cũng phải, Kiếm Tâm Thông Minh cần người sử dụng có dị năng thời gian, năng lực như vậy ngẫm lại cũng sẽ không quá nhiều, trong Từ Hàng Tĩnh Trai tổng cộng một thời gian, có một hai người thông hiểu Kiếm Tâm Thông Minh, đã không phải ít

Chương 985: Môn phái có thể đối kháng với Tử Hà môn (2)

Tô Bằng gật đầu ghi nhớ, thâm nghĩ Đại Không Tự cùng với Từ Hàng Tĩnh Trai ở trên võ lâm có danh tiếng như thế này thì dù sao Tử Hà Môn cũng phải thận trọng đối đãi đối thủ.

Thấy Tô Bằng nghiêm túc trình trọng đáp ứng, Độc Cô Thắng có chút lộ ra nụ cười, hắn mới vừa rồi nói như vậy chủ yếu là sợ Tô Bằng sau khi biết được sức mạnh của Tử Hà Môn sẽ sinh ra lòng kiêu ngạo, nhưng hắn cũng không muốn Tô Bằng ở trên giang hồ quá co đầu rút cổ.

Cho nên hắn tiếp tục nói với Tô Bằng.

” Có điều ngoại trừ Đại Không Tự cùng với Từ Hàng Tĩnh Trai, trên giang hồ cũng không có quá nhiều môn phái có thể đánh đồng cùng với Từ Hà Môn chúng ta, người cũng không cần quá co đầu rút cổ, chỉ cần làm việc hỏi tâm mình một chút, chuyện nên làm phải đi làm là được rồi, không cần lo lắng quá mức.”

Tô Bằng biết Độc Cô Thắng đây là muốn tốt cho mình, hắn gật đầu, nói.

” Nhị sư huynh, ta sẽ nhớ kỹ.”

” Được, ta định trở về xử lý chuyện của sư thúc Phạm Kiến một chút, người đi tu luyện Vong Thần Kiếm đi.”

Độc Cô Thắng nói, nói xong hắn nhìn thoáng qua Tô Bằng, nói.

” Vong Thần Kiếm là một môn kiếm thuật cường đại, có điều ta tu hành chính là kiếm ma chi kiếm không cách nào tu hành được, cho nên cũng không nhiều lời, chỉ là muốn nói cho người biết, cửa kiếm pháp này Đại sư huynh cũng đã tu hành qua, chẳng qua là vẫn chưa thành công.”

” Cái gì?”

Tô Bằng nghe vậy, có chút kinh ngạc, hỏi Độc Cô Thắng.

” Với tư chất của Đại sư huynh mà cũng chưa tu hành thành công Vong Thần Kiếm sao?”

” Thật ra thì cũng không phải nói là tu hành thất bại.”

Độc Cô Thắng suy nghĩ một lát, nói.

” Người hắn là đã nghe sư tôn nói qua, Vong Thần Kiếm là sau khi xem vạn kiếm thì đem kiếm pháp quên đi, chẳng qua là Đại sư huynh trí nhớ quá tốt, kiếm chiêu đã nhớ kỹ căn bản không thể quên được. Hơn nữa kiếm pháp hắn gặp qua sẽ ở trong óc hắn sinh sôi không ngừng, không ngừng tổ hợp biến hóa kiếm pháp mới, vô cùng vô tận, sau khi quan sát tám ngàn vỏ kiếm

pháp, đối với Đại sư huynh mà nói tương đương có vô số bộ kiếm pháp, Tinh thần Kiếm Thần càng sửa càng mạnh, căn bản không thể quên được.”

” Có điều Đại sư huynh tư chất kinh người, bởi vì tư chất quá tốt hiểu được quá sâu, kiếm pháp không thể quên được, tinh thần Kiếm Thần quá mạnh mẽ, Kiếm Thần bên trong tinh thần hấn ngộ được chuyển bị hấn lĩnh ngộ thành công pháp kiếm, thần người hợp nhất, tuy rằng cuối cùng vẫn là không có tu thành Vong Thần Kiếm, nhưng là lại lĩnh ngộ một chiêu “Kiếm Thần” này, coi như là tự mở ra một con đường mới.”

“Ách...”

Tô Bằng nghe vậy, không biết nói cái gì cho phải, Đại sư huynh tư chất quá mức nghịch thiên, tu hành thất bại cũng có thể biến thành một bộ kiếm pháp nghịch thiên cao hơn.

” Ngũ sư đệ, bộ Vong Thần Kiếm này một khi tu thành, uy lực vô cùng lớn, sư tôn truyền thụ bộ kiếm pháp kia cho người, chính là đối với người có kỳ vọng rất cao, Ngũ sư đệ phải chăm chỉ tu luyện, chớ để cô phụ nỗi khổ tâm của sư tôn.”

” Ta đã biết, đa tạ sư huynh nhắc nhở.”

Tô Bằng chân thành gật đầu, nói với Độc Cô Thắng.

” Tốt lắm, ta đi xử lý chuyện của sư thúc Phạm Kiến đã, người liền đi tu hành đi.”

Độc Cô Thắng cuối cùng nói với Tô Bằng.

Tô Bằng đáp một tiếng. Cho nên cáo từ Nhị sư huynh, bản thân mình đi đến Kiếm Các.

Hôm nay Tô Bằng cũng là có chút nhận phải kích thích của Độc Cô Thắng, dù sao thấy một trận đại chiến như vậy, không có khả năng không có có cảm giác. Hấn hôm nay nhốt mình tại trong Kiếm Các, không ngừng tu hành kiếm pháp, muốn sớm một ngày học thành Vong Thần Kiếm.

Thời gian cứ như vậy trôi qua cực nhanh, trong nháy mắt đã qua năm ngày.

Trong năm ngày này, Tô Bằng một mình tu hành ở trong Kiếm Các tại núi Tử Hà, nhưng không biết trên giang hồ đã nổi lên một cơn sóng gió động trời.

Những đại môn phái kia ở dưới chân núi Tử Hà thương vong thảm như vậy, tự nhiên là không thể gạt được, năm ngày ngắn ngủn, trên giang hồ đã lan truyền danh tiếng của núi Tử Hà.

” Ngươi có biết Tử Hà Môn không?”

” Đương nhiên là biết rồi! Nghe nói là môn phái lánh đời đệ nhất thiên hạ, trong môn cao thủ nhiều như mây, so với người giang hồ bình thường không biết cao hơn bao nhiêu!”

” Cái này là tất nhiên, ta còn biết, Lương Châu tể tử Tô Bằng chính là xuất thân từ Tử Hà Môn, hơn nữa còn là đệ tử võ công không tính là lợi hại bên trong Tử Hà Môn, cái này ngươi biết không?”

” Cái gì? Tô Bằng cũng là đệ tử của Tử Hà Môn sao? Còn là không phải là người lợi hại nhất? Nói đùa sao, danh tiếng của thánh thủ ma kiếm Tô Bằng ở trên giang hồ đã nổi tiếng như vậy, cho dù là cao thủ cấp trưởng lão cũng không phải là đối thủ của hắn, hắn lại là người yếu nhất trong Tử Hà Môn?”

” Ha ha ha, ngươi đây mà cũng không biết sao? Bên trong Tử Hà Môn, có một ma kiếm chân chính, giết cao thủ cấp trưởng lão giống như là thái rau, cái gì? Ngươi không tin? Nghe ta tỉ mỉ nói cho ngươi biết, ngày đó, trưởng lão của các đại môn phái tề tụ ở núi Tử Hà...”

Đồn đãi giang hồ cứ như vậy dùng tốc độ ánh sáng truyền bá khắp trên giang hồ.

Trong lúc nhất thời, danh tiếng của Tử Hà Môn không thể đếm nổi, ngay cả Tô Bằng cũng nước lên thì thuyền lên, khiến cho danh tiếng của môn phái lánh đời Tử Hà Môn này so với Đại Không Tự còn sôi nổi hơn.

Chẳng qua là người trên giang hồ chỉ biết một chút da lông, nhưng lại có một số người, đối với Tử Hà Môn hiểu biết càng nhiều hơn.

Ở một thâm sơn nào đó không biết tên, trong một tiểu cốc u tĩnh, bên trong cái tiểu cốc này không biết người nào xây dựng rất nhiều phòng ốc tinh xảo, trong núi sâu này, dường như có một thôn nhỏ bị bỏ quên.

Ở nơi phía trước thôn xóm này không xa, có một sơn động, người ở trong sơn động này đối với cư dân trong thôn xóm kia mà nói, giống như là thần linh.

Giữ lại, phía trước sơn động ở đằng kia, một tuyệt mỹ nữ tử một thân tăng y nhưng lại giữ lại mái tóc, quỳ gối ở cửa sơn động, ánh mắt kiên định không dao động, không nhúc nhích.

”Đệ tử Phạm Thanh Âm, cầu kiến Thờ Trì tổ sư, xin Thờ Trì Tổ Sư cho phép Thanh Âm tiến vào trong động quang âm tu hành Kiếm Tâm Thông Minh.”

Tuyệt mỹ nữ tử quỳ gối trước cửa sơn động, ánh mắt kiên định nói...

Chương 986: Tô Bằng và Phạm Thanh Âm

Phạm Thanh Âm quỳ gối ở cửa động, ánh mắt kiên nghị nói.

Trong thạch động, cũng không có bất kỳ Thanh Âm gì, giống không người tồn tại.

Mà ngoài thạch động, địa phương rất xa, mấy nữ ni, hết sức lo lắng nhìn địa phương Phạm Thanh Âm quỳ.

“Thanh Âm đã quỳ ở đây nửa ngày, trong động quang âm, vẫn không có phản ứng.”

Một nữ ni ánh mắt lo lắng, nhìn cửa thạch động nói.

“Thờ Trì tổ sư đã ba mươi năm không lộ diện trước mặt mọi người, thậm chí đều không nói gì cả, lần trước thấy nàng mở miệng, là ba năm trước, lúc đưa thân thể nữ hài kia cho Thờ Trì tổ sư chăm sóc.”

Ở bên người nàng, nữ ni tuổi còn lớn nàng một chút, thoát nhìn gần bốn mươi tuổi nói.

“Haizz... Thanh Âm không biết sao rồi, phải đả động Thì Trì tổ sư sao, nàng quả thật phải học tập Kiếm Tâm Thông Minh với Thì Trì tổ sư mới được sao?”

Một nữ ni áo trắng hơn ba mươi tuổi khác nói.

“Đứa nhỏ này tâm trí kiên nghị, lần này trên giang hồ, nàng tựa hồ gặp kích thích, tâm pháp Kiếm Tâm Thông Minh cũng có sơ hở, trải qua bế quan trong khoảng thời gian này, cũng không có tác dụng, cho nên chỉ có thể cầu Thì Trì tổ sư.”

Nữ ni nói chuyện đầu tiên nói.

“Là Tô Bằng kia sao?”

“Ừm... Chỉ là Thì Trì tổ sư chưa hẳn để Thanh Âm vào động quang âm.”

“Xem tạo hóa vậy...”

Mấy nữ ni đều nhìn ra lo lắng trong mắt đối phương, cuối cùng thở dài nói.

Phạm Thanh Âm cũng không biết những lời này, nàng chỉ quỳ trước thạch động, ánh mắt kiên nghị, mặc dù đã quỳ mấy canh giờ, nhưng vẫn như cũ ý nguyện không thay đổi.

Cứ như vậy, Phạm Thanh Âm quỳ suốt hai ngày hai đêm ở cửa thạch động, nhưng trong thạch động, giống như không ai tồn tại, căn bản không ai ra ngoài.

Đêm thứ ba.

Trong không trung một vùng u ám, tiếng sấm mơ hồ, giống như sắp mưa.

Phạm Thanh Âm vẫn quỳ ở cửa thạch động. Nàng mặc dù ý chí vẫn kiên định như cũ, nhưng thân thể đã có chút ăn không tiêu, thân thể của nàng có chút lung la lung lay, giống như tùy thời sẽ ngã vào cửa thạch động này.

“Oành!”

Một tia chớp xẹt qua bầu trời, gió lạnh chợt dâng, mưa xối mạnh xuống, nện ở trên người Phạm Thanh Âm.

Bị mưa kích thích, Phạm Thanh Âm hơi tỉnh táo lại, toàn thân nàng run lên, ngẩng đầu lên.

Chỉ là vào chính lúc này, nàng cảm giác mưa rơi lên người mình đột nhiên biến mất.

Phạm Thanh Âm ngẩng đầu, chỉ thấy một nữ ni trung niên, tay thuận cầm ô che, đứng ở bên cạnh nàng.

“Sur phụ?”

Thấy mỹ ni trung niên này, Phạm Thanh Âm không khỏi nói.

“Thanh Âm, ngươi đã quỳ đủ lâu, Thì Trì tổ sư bây giờ không có hiện thân, nàng hẳn không hiện thân nữa.”

Mỹ ni nói với Phạm Thanh Âm.

“Sur phụ, ta tin tưởng có tâm chân thành, vàng đá cũng tan chảy, huống chi Thì Trì tổ sư cũng không phải không hiểu nhân tình.”

Phạm Thanh Âm quỳ dưới mặt đất, ngẩng đầu nhìn mỹ ni nói.

“Haizz... Si nhi.”

Mỹ ni thở dài một tiếng, sau đó nàng cũng quỳ xuống.

“Sur phụ, người đây là...”

Phạm Thanh Âm kinh ngạc nhìn mỹ ni nói.

“Tâm pháp của ngươi sơ hở, nhưng cũng không phải sơ hở, là một ải phải trải qua trong tu hành. Không ngờ ngươi lại cho rằng đó là sơ hở, thật đúng là. Sur phụ nhìn ngươi lớn lên, biết tính tình của ngươi, biết ngươi chắc chắn sẽ có ngày cầu Thì Trì tổ sư gặp ngươi, sur phụ không có gì để giúp ngươi, chỉ có thể bồi ngươi.”

Nói xong, mỹ ni đem ô che để ở một bên, để mặc mưa rơi lên trên người nàng và Phạm Thanh Âm.

“Sur phụ...”

Phạm Thanh Âm mặc dù tu hành chính là công pháp Phật môn thanh tâm quả dục, nhưng trong lòng lúc này cũng không khỏi sinh ra cảm động.

“Haizz...”

Vào chính lúc này, trong thạch động đột nhiên phát ra tiếng thở dài, Phạm Thanh Âm và mỹ ni đều kinh ngạc nhìn vào trong thạch động.

Chỉ thấy trong thạch động, không biết từ lúc nào đã đầy ánh sáng trắng tinh khiết.

“Sur phụ, đây là...”

Phạm Thanh Âm nhìn cảnh trước mắt, hỏi mỹ ni.

“Chân thành đả động.”

Biểu lộ mỹ ni, biến thành vui mừng, nàng nhìn Phạm Thanh Âm nói.

“Thanh Âm, đi thôi, Thì Trì tổ sư bằng lòng gặp ngươi.”

Phạm Thanh Âm nghe vậy, hai mắt tỏa sáng, nàng đứng dậy, đi vào trong thạch động.

Chỉ là, nàng đi vài bước, lại quay đầu lại, nhặt ô dưới đất lên, mở ra đặt ở trong tay mỹ ni, sau đó nhìn mỹ ni, lúc này mới kiên định gật đầu, đi vào trong thạch động...

...

...

Vào lúc Phạm Thanh Âm vào thạch động, Tô Bằng đang đi đường ngay đêm tối.

Hắn rốt cuộc đã học được toàn bộ tám ngàn ba trăm bộ kiếm pháp.

Khi Tô Bằng đã ghi nhớ tám ngàn ba trăm bộ kiếm pháp, cũng là lúc hắn xuống núi Tử Hà sơn.

Nhị sư huynh Độc Cô Thắng đã rời khỏi Tử Hà sơn trước một bước, tiếp tục đuổi tra tin tức của cửu sư thúc Phạm Kiến, Đại sư huynh vẫn ở Trung Châu, Tam sư huynh làm việc riêng còn chưa trở lại, tiểu sư tỷ Chung Linh Tú đang nghiên cứu âm khí, Lương Đại Mễ cùng Ngũ sư thúc đang dạo chơi thiên hạ.

Bản thân Tô Bằng cũng có chuyện ở Lương Châu, liền cáo từ Vân Đạo Tử, Vân Đạo Tử cũng chẳng giữ Tô Bằng lại, chỉ muốn Tô Bằng làm chuyện, phải đến nơi đến chốn, không nên phụ kỳ vọng của mọi người.

Tô Bằng cảm giác lời của Vân Đạo Tử, một mặt là dặn dò mình cần cố gắng tu hành, một mặt là muốn mình ở mặt sự nghiệp nên dùng chút tâm.

Vân Đạo Tử đại khái biết rằng, phía dưới Tô Bằng bây giờ cũng có không ít người, là nhìn sắc mặt Tô Bằng ăn cơm, sự nghiệp của hắn tốt thì hạ nhân sống tốt hơn một chút, nếu sự nghiệp hoang phế người phía dưới sống cũng khó khăn.

Mặc dù Tử Hà Môn chú ý thanh tu, nhưng không phải bảo người ta vứt bỏ trách nhiệm, trong hồng trần đều có đạo tu hành, sư tôn là muốn mình không nên tu hành thất bại trong hồng trần.

Bản thân Tô Bằng cũng rất muốn chân chính trải nghiệm cả quá trình tranh bá thiên hạ một lần, hơn nữa là làm diễn viên chính chứ không phải quần chúng.

Tâm tình của hắn, đã trở nên thành thực rất nhiều, dần dần, dạng chuyện tranh bá này, cũng không phiền toái giống lúc trước, ngược lại khiến Tô Bằng có chút thích thú.

Tô Bằng lúc này, vừa thi triển thân pháp, vừa xem xét hết thủy lực qua trong bóng đêm, phảng phất đang thưởng thức hết thủy trong giang sơn này, tinh thần dần dần dung nhập trong đó.

Lúc này, trên bầu trời đột nhiên hiện lên một tia chớp, mưa rơi xuống, Tô Bằng cảm giác giọt nước đọng lại, thâm nghĩ.

“Trời mưa rồi.”

Cương khí hộ thể xuất hiện, trời mưa không vào được trong vòng hai mét quanh thân Tô Bằng, Tô Bằng cười to, phóng về phía Lương Châu.

Hắn không biết là, lúc ấy, tia chớp bầu trời, đồng thời chiếu sáng Phạm Thanh Âm ở động quang âm.

...

Tô Bằng vô thức gặp thoáng qua trụ sở bí mật của Từ Hàng Tĩnh Trai, sau đó ở sáng sớm hôm sau về tới Lương Châu.

Hơn mười ngày qua, Lương Châu, Dự Châu, còn cả bộ phận Từ Châu mà Tô Bằng chiếm cứ, đều đang khẩn trương chuẩn bị chiến tranh, đã làm xong chuẩn bị, lúc Tô Bằng trở lại, chính là thời cơ đánh hạ cả Từ Châu, hơn nữa tiến công Liễu Châu!

Tô Bằng đã làm tốt chuẩn bị chiến tranh, tùy thời có thể nghênh đón trận chiến này.

Mà ở trong Đại Không Tự Phù Đồ Sơn phía xa, cũng nghênh đón một số khách nhân cầu khẩn...

Chương 987: Sơn môn Đại Không tự (1)

Ở trước sơn môn Đại Không tự trên núi Phù Đồ, một đám người gần khoảng sáu bảy trăm người đông đúc quỳ trước đó.

Những người này cũng không phải hòa thượng Đại Không tự, nhìn cách ăn mặc của bọn họ, là đệ tử các đại môn phái, những đệ tử này mặc dù quần áo khác biệt, nhưng đều có chung một thứ, chính là trên đầu đều đeo một chiếc khăn tang màu trắng.

Đây là chứng tỏ trong nhà có trưởng bối đã chết.

Sáu bảy trăm người quỳ ở nơi đó, hoàn toàn chắn hết lối đi của sơn môn Đại Không tự.

“Xin Hư Không phương trượng chủ trì công đạo cho chúng ta!”

Một người cầm đầu, quỳ ở hàng trước của mọi người, dẫn đầu dập đầu nói.

“Xin Hư Không phương trượng chủ trì công đạo cho chúng ta!”

Vài trăm người quỳ đằng sau, cũng cùng nhau dập đầu, hướng về phía sơn môn Đại Không tự hô.

Sơn môn Đại Không tự, hai bên đều là vách núi, trên khắp các vách núi, toàn bộ đều là núi đá được tạc thành đủ loại La Hán Phật Đà, Bồ Tát, cho nên Phù Đồ sơn còn được gọi là Vạn Phật sơn, trên toàn bộ Phù Đồ sơn, không biết có bao nhiêu tảng đá tượng Phật, đã sớm vượt khỏi con số trăm vạn, những bức tượng Phật giáo này, đều được làm từ tay danh gia, những tượng Phật này, giờ phút này giống như đang nhìn xuống đám người không ngừng dập đầu hô vang kia.

“Xin Hư Không phương trượng chủ trì công đạo cho chúng ta!”

Người cầm đầu bên dưới, có dập đầu quỳ lạy, mọi người cũng theo hẩn quỳ lạy lần nữa.

Những người này quỳ mãi ở sơn môn Đại Không tự không chịu đứng dậy.

Trong Đại Không tự ở Phù Đồ sơn.

” Hư Không sư huynh, người xem người bên dưới, chúng ta rốt cuộc có nên để cho bọn họ bước vào kể rõ oan tình hay không?”

Ở trong Đại Không tự, một lão tăng thoát nhìn trên sáu mươi tuổi trở lên, râu mày đều một màu tuyết trắng, mặc áo cà sa màu vàng nói.

” Phương trượng, chúng ta không nên để những người này bước vào trong đây, nếu vào trong rồi, chính là mời Phật dễ tiền Phật khó, giang hồ ân oán của bọn họ, muốn Đại Không tự chúng ta tiếp nhận, Tử Hà môn chúng ta

cũng biết, không phải là dễ đựng tới. Đại Không tự chúng ta bây giờ đừng rước chuyện vào mình, đừng để bọn họ liên lụy vào chuyện này!”

Lão tăng bên phải mặc áo cà sa màu nâu, bên ngoài khoác hồng bào lo lắng nói.

” Đại Không tự ta luôn luôn là nhân tài kiệt xuất của chính đạo, lúc này giang hồ chính đạo bị tàn sát như thế, Đại Không tự nếu không ra tay, làm sao có thể đảm đương trọng trách đứng đầu giang hồ? Bất kể như thế nào, Đại Không tự ta đều là môn phái đứng đầu võ lâm, chúng ta nếu đã ở vị trí này, thì phải đảm đương, làm sao có thể giấu đầu giấu đuôi?”

Tăng nhân hồng bào đối diện, thân thể hùng tráng, cũng mặc hồng bào nói.

Lão tăng kim bào nghe vậy, dường như đang nhắm mắt trầm tư. Sau nửa ngày, mở mắt ra, hỏi hai người trẻ tuổi bên dưới”

” Đạo Tín, Duy Tín, hai người các ngươi đều đã từng đối đầu với người của Tử Hà môn, có điều gì muốn nói không?”

Người người lão tăng kim bào hỏi, chính là hai đệ tử nòng cốt chữ Thích của Đại Không tự, Thích Đạo Tín, còn có Thích Duy Tín.

Nghe thấy câu hỏi của lão tăng kim bào, Thích Duy Tín nói.

” Tô Bằng kia trên giang hồ thập phần kiêu ngạo, ta thấy không phải là dạng người lương thiện, nếu cứ để tiếp tục, có lẽ Tử Hà môn trên giang hồ sẽ đuối to khó vầy, hơn nữa cảm xúc của đồng đạo giang hồ, chúng ta cũng có thể thông cảm. Khuynh hướng của ta là để những người này vào trong.”

Thích Đạo Tín thì lại niệm một tiếng Phật hiệu, nói.

“Ta cũng có ý này, võ công của Tô Bằng kia, cũng chỉ không hơn chúng ta bao nhiêu, trong Đại Không tự ta, còn có cao thủ cấp trưởng bối cung phụng hàng chữ Hư, đối phương đối mặt cao thủ môn phái bình thường có lẽ sẽ mạnh hơn, nhưng ở trước Đại Không tự ta, thì vẫn chưa đủ tư cách trở thành đối thủ chính thức, còn nữa, Đại Không tự ta còn có...”

Hắn nói đến đây, dường như có điều băn khoăn, không có tiếp tục nói hết, lại nhìn thoáng qua vô số Phật tượng trên Phù Đồ sơn phương xa.

” Hư Không sư huynh, người quen thù của Hư Văn sư huynh rồi sao? Hư Văn sư huynh hôm nay, còn đang không biết sống chết trong chùa, bị ép phải tu luyện công pháp khác, đây đều là do Tô Bằng làm cả, chúng ta nên vì Hư Văn sư huynh đòi lại công đạo!”

Người chủ trương đề cho đám người giang hồ ngoài sơn môn Đại Không tự kia vào trong nói.

Lão tăng kim bào nghe vậy, suy ngẫm thật lâu, cuối cùng gật đầu, nói.

” Ý ta đã quyết, đề cho những người của các đại môn phái kia vào trong đi, Đại Không tự chúng ta, sẽ vì bọn họ mà chủ trì công đạo!”

” A di đà phật!”

Tất cả tăng chúng ở đây, cùng nhau niệm một tiếng Phật hiệu.

Đệ tử môn phái ngoài sơn môn, được tăng nhân Đại Không tự đưa vào sơn môn.

Những đệ tử môn phái ngoài cửa này, đều là đệ tử, hậu duệ, tộc nhân của những trưởng lão cung phụng và trưởng lão bình thường bị Độc Cô Thắng giết chết.

Người của các đại môn phái kia, bản thân biết không cách nào tìm Tử Hà môn báo được thù này, nhưng bọn họ không nuốt trôi cơn giận này, cũng bất chấp mặt mũi trực tiếp khẩn cầu Đại Không tự, không biết ai nghĩ ra được phương pháp này, để đệ tử thân tộc của những trưởng lão cung phụng bị giết kia đến Đại Không tự cầu Đại Không tự báo thù cho bọn họ.

Dù sao trong cả giang hồ, cũng chỉ có cao tăng Đại Không tự, có thể đánh thắng được người Tử Hà môn.

Chương 988: Sơn môn Đại Không tự (2)

Những người này sau khi tiến vào Đại Không tự, đi tới trước mặt của một đám cao tăng Đại Không tự, người dẫn đầu kia trực tiếp quỳ trên mặt đất, nói.

“Xin thần tăng Đại Không tự làm chủ cho chúng ta!”

Người này mồm miệng cực kỳ rõ ràng, đem chuyện dưới chân núi Tử Hà nói một lần.

Người này thuật lại vô cùng tỉ mỉ, trong sự miêu tả của hắn, đệ tử của Tử Hà Môn gần như thành môn đồ tội ác tày trời, lợi dụng đủ loại thủ đoạn hèn hạ, đem cao thủ của các đại môn phái đánh chết, cực kỳ hèn hạ vô sỉ khiến những hòa thượng của Đại Không Tự này nghe đến mức cau mày.

Sau khi nghe người này nói xong, không ít hòa thượng của Đại Không Tự dường như sinh ra một loại cảm giác nhất định phải trừ ma vệ đạo vì ngã Phật.

Ngược lại lão tăng kim bào kia, vẫn chưa hoàn toàn lâm vào bên trong lời kể của đối phương, lão tăng kim bào kia nói với người cầm đầu môn phái.

” Vị thí chủ này, chúng ta cũng là có lòng hàng ma vệ đạo, nhưng mà người của Tử Hà Môn nếu như tạo sát nghiệt như thế, chưa hẳn đã chỉ có thể trong núi Tử Hà như vậy, chúng ta cũng không có thể dễ dàng rời khỏi Đại Không Tự, này muốn chúng ta làm sao mà hiệp trợ chư vị thí chủ?”

” Hư Không đại sư đã có tâm, chúng ta tất nhiên sẽ có biện pháp khiến người của Tử Hà Môn tiến đến Đại Không Tự.”

Người kia quỳ trên mặt đất nói, nói xong hắn đứng dậy đứng dậy, hô to một tiếng với phía đằng sau.

” Đem yêu nhân của Tử Hà Môn kia dẫn tới đây!”

Chỉ thấy phía sau có người lên tiếng, không bao lâu chỉ thấy trong sơn môn này, mấy người khiêng một cái lồng sắt làm bằng sắt thép đi tới.

Ánh mắt của nhóm tăng chúng nhìn về phía trong lồng kia, ở trong lồng có một người áo xám rối bù, bần thiêu, trên tay trên chân của hắn mang theo

còn tay xiềng chân, ở trên xương tỳ bà còn có hai cái móc câu bằng thép cự đại xuyên qua.

” Đây là?”

Hư Không phương trượng nhìn thoáng qua người trong lồng sắt kia, nói với thủ lĩnh của môn phái kia.

“Bẩm Hư Không phương trượng, người này chính là yêu nhân của Tử Hà Môn, giỏi về dụng độc dùng cổ, gần mặt nạ lưu phi hết sức càn rỡ ở trên giang hồ chính là xuất phát từ trong tay người này.”

Người cầm đầu môn phái kia nói với Hư Không phương trượng.

” Chính là người này?”

Hư Không cũng từng nghe nói qua mặt nạ Lưu Phi, biết trong những mặt nạ Lưu Phi kia đều có một loại độc dược đặc thù, làm mất đi ý chí chỉ có thể bị người điều khiển.

” Người có thể nghiên cứu ra loại độc dược này, nhất định là người táng tận thiên lương!”

Hòa thượng hồng bào tinh tráng ở bên cạnh Hư Không kia nói.

” Hư Không đại sư, chúng ta căn cứ vào manh mối đã tìm được một cái ổ mặt nạ Lưu Phi, lúc đánh vào nơi đó, phát hiện người này đang ở đó chế luyện loại mặt nạ cùng với độc dược khổng chế ý chí của con người này, bị chúng ta bắt sống, nhưng mà người này nhưng lại miệng cứng như sắt, không muốn khai ra chuyện Tử Hà Môn nguy hại thiên hạ, chính bản thân hấn phong bế tai mạch cùng với miệng lưỡi, không cách nào nói chuyện cũng nghe không được người khác hỏi gì, chúng ta chỉ là từ một sổ thuộc hạ của mặt nạ Lưu Phi biết được người này là đến từ Tử Hà Môn, hơn nữa tất cả mặt nạ cũng đều là hấn chế luyện ra.”

Người cầm đầu môn phái nói với Hư Không phương trượng.

” Thật không ngờ!”

Hư Không nghe vậy dường như xuất hiện một tia tức giận, nhìn người trong lồng giam sắt thép.

Nếu Tô Bằng cùng với bọn người Độc Cô Thắng ở chỗ này là có thể nhận ra, người trong lồng sắt này chính là cửu sư thúc Phạm Kiến của bọn hắn.

” Hư Không phương trượng, yêu nhân này liền giao cho Đại Không Tự, có yêu nhân này, không sợ những dư nghiệt khác của Tử Hà Môn không đến Đại Không Tự.”

Người cầm đầu môn phái nói với Hư Không phương trượng.

” Làm sao để đối phó với môn nhân của Tử Hà Môn, còn phải bàn bạc kỹ hơn...”

Ở một bên, Thích Đạo Tín đứng ra nói với Hư Không phương trượng...

...

Tô Bằng ở Lương Châu cũng không biết Phạm Kiến đã bị đưa đến Đại Không Tự, lúc này Tô Bằng đang tập trung tinh thần với chiến dịch Liễu Châu.

Thanh Long Minh Từ Châu rốt cuộc vẫn không thể ngăn cản được thiết kỵ của thuộc hạ Tô Bằng, trong vòng ba ngày Tô Bằng đã san bằng Thanh Long Minh, trực tiếp đối mặt với Tào Tử Ngang của Liễu Châu.

Tuy rằng thoát nhìn là mặt nạ Lưu Phi ám sát Tào Tử Ngang, hơn nữa đệ nhất quân sư Trần Đào Quân đã chết dưới tay hắn, nhưng dù sao chuyện này không phải là Tô Bằng làm, Tô Bằng không có chút áp lực đạo đức nào.

Trên thực tế, cho dù chuyện này thật là Tô Bằng làm, hắn cũng không có áp lực đạo đức gì, trên thực tế cũng có một đoạn thời kì tên là xuân thu chiến tranh không chính nghĩa, cũng là vì sự phát triển riêng của mình, cho dù là âm mưu ám sát chết cũng không trách được người ta, mà còn phải nói là do người khác cao hơn mình một bậc.

Tô Bằng biết Tào Tử Ngang đã hận bản thân thật sâu, mặc dù giải thích rõ mặt nạ Lưu Phi này không phải là người của mình cũng vô dụng, cho nên Tô Bằng dứt khoát không giải thích chút nào cả, trực tiếp tiến công Liễu Châu.

Chỉ là sự chuẩn bị của Liễu Châu dường như so với chủ nhân Từ Châu Dự châu trước đây đủ hơn một chút.

Tào Tử Ngang hết sức có quyết đoán, ngay từ lúc đầu đã không có tính toán làm thủ thành chiến với Tô Bằng, hắn trực tiếp phái quân đội ra, không dựng pháo đài, toàn diện đem quân đội bố trí ở địa phương tiếp giáp với Từ Châu, cùng với liên quân tiến hành đã chiến toàn diện.

Chiến pháp như vậy, khiến quân đội dưới trướng Tô Bằng thương vong cũng rất thảm trọng, dù sao đối phương đã phát giác thủ thành là chỉ còn đường chết, cho nên Tào Tử Ngang hạ quyết tâm cùng với Tô Bằng liều mạng, cho dù cuối cùng cũng trốn không thoát bại vong cũng phải cắn Tô Bằng một miếng thịt to.

Mà còn Tô Bằng cũng đã làm tốt việc chuẩn bị tác chiến chính diện.

Dưới sự điều tra toàn bộ phương vị của yêu quân Tô Bằng, phục kích đã không có khả năng, cho nên hai bên vừa mới bắt đầu đã quyết chiến...

Chương 989: Đại thắng (1)

Tô Bằng cười yêu mã, đứng bên cạnh hắn, là Lý Mục cùng Chu Liệt.

Sau lưng hai người, là ba vạn kỵ binh, sau ba vạn kỵ binh, là năm vạn bộ binh.

Những binh lính này, bày thành trận thế, quay mắt về phía quân Liễu Châu chưa tới ngoài năm dặm.

”Đại nhân, quyết chiến trong này, thật sự được chứ?”

Chu Liệt thị lực cũng không tồi, hắn nhìn quân Liễu Châu đằng xa không xem như quá đặc biệt, nói với Tô Bằng.

”Ồ? Chu tướng quân có ý kiến gì không?”

Tô Bằng quay đầu, hỏi Chu Liệt.

”Đại nhân, chúng ta có yêu quân Vận Thành, bọn chúng có thể chiếm được không trung, kẻ địch căn bản không cách nào mai phục được chúng ta, chúng ta có thể nói kỵ binh chia làm tiểu đội vài trăm người, không ngừng quấy rầy bên trong Liễu Châu của đối phương, ép đối phương đến mức phải vườn không nhà trống, co đầu rút cổ khỏi thành trì, nếu như đối phương dám can đảm dùng đại quân áp chế chúng ta, thì chúng ta liền thừa dịp trống mà vào, lợi dụng ưu thế quấy phá đường tiếp tế của đối phương, so với quyết chiến bây giờ, mạnh hơn rất nhiều.”

Chu Liệt hơi chút do dự, nhưng vẫn nói với Tô Bằng.

“Vậy sao? Chu tướng quân cảm thấy ta bây giờ muốn quyết chiến với Liễu Châu, là vì cái gì?”

Tô Bằng mỉm cười, nói với Chu Liệt.

Chu Liệt nghe vậy, hơi trầm ngâm chốc lát, nói.

”Có thể là muốn tốc chiến tốc thắng, quyết chiến một lần, chúng ta thắng, cả Liễu Châu đều thuộc sở hữu của chúng ta, mặc dù chúng ta không chiếm được ưu thế, sau lưng còn có địa bàn ba châu, còn có yêu quân, ít nhất cũng không rơi vào tình thế đại bại, nhiều nhất chỉ là phải trả một cái giá không bao nhiêu mà thôi.”

“Đúng vậy, tể tửu đại nhân cũng là nghĩ như vậy, mà tể tửu đại nhân, chính mà muốn dùng cái giá nhỏ nhất, để đạt được chiến quả lớn nhất!”

Lý Mục ở bên cạnh, cười ha hả, nói với Chu Liệt.

“Cái giá nhỏ nhất, đạt chiến quả lớn nhất?”

Chu Liệt nghe vậy, không khỏi ngây ra một lúc.

Đúng lúc này, Tô Bằng thị lực tốt nhất, nhìn thấy trên bầu trời phía trên quân Liễu Châu, dường như có không ít điểm đen lao đến, không khỏi hô

lên.

“Đến rồi!”

“Cái gì đến?”

Chu Liệt mờ mịt khó hiểu, tập trung nhìn kỹ bầu trời phương xa, chỉ thấy không trung phương xa, hiển hiện vô số điểm đen.

” Đây là... phi hành yêu quân của Vận Thành?”

Nhìn thấy những điểm đen kia, Chu Liệt không khỏi kinh hô một tiếng, đồng thời ngẩng đầu nhìn lại trên đầu mình.

Chỉ thấy trên đầu mình, cũng có hơn hai ngàn điểm đen xoay quanh, số lượng phi hành yêu quân Vận Thành, tổng cộng có hơn hai ngàn, hiện tại cũng đều đã ở trên đầu mình, khi nào thì quân Vận Thành lại xuất hiện ở nơi này?

Đại quân Liễu Châu, cũng một mảng rối loạn, thám báo bọn họ vẫn luôn chú ý đến phi hành yêu quân bên dưới Tô Bằng, hơn hai ngàn chấm đen đang xoay quanh trên đầu quân đội dưới trướng Tô Bằng, sao lại đột nhiên nhiều gấp đôi như vậy?

” Ha ha ha! Các người đều trúng kế rồi!”

Lý Mục thấy thế, cười ha ha, dùng roi ngựa trong tay chỉ vào quân Liễu Châu đối diện nói.

Trên mặt Tô Bằng cũng lộ ra mỉm cười. Vào chính lúc này, chỉ thấy từ đằng xa bay tới hai ngàn phi hành yêu quân giảm xuống độ cao phi hành, những yêu quân kia dùng lời nói của nhân loại mà nửa đời cũng không quen nói.

“Võ thành, Nhạc thành đã bị công phá! Quân lương Liễu Châu đã bị thiêu hủy cắt đứt! Quân Liễu Châu tất bại!”

Thanh âm hò hét của phi hành yêu quân thật vang vọng, ngay cả Tô Bằng bên này, cũng nghe thấy âm thanh hò hét hô gọi này.

Lập tức, quân Liễu Châu bên dưới một mảnh bối rối.

Trong quân Liễu Châu, có chấp pháp quân lớn tiếng quát dừng lại, thậm chí liên tiếp chém chết vài người, mới khiến cho quân Liễu Châu bình tĩnh lại.

Nhưng mà, phi hành yêu quân trên bầu trời giống như là đang khoe khoang chiến lợi phẩm, đem mấy ngàn quân phục của quân Liễu Châu ném từ trên bầu trời ném xuống.

” Đây là quân phục của thủ vệ quân Võ thành!”

” Trời ạ! Đây là quân phục của đội quân nhu của chúng ta!”

” Trên quần áo còn dính máu!”

Bên trận doanh của quân Liễu Châu, lại lần nữa vang lên tiếng động xôn xao rối loạn, cho dù là quân pháp quan cũng áp chế không được.

Mà lúc này đây, trời vang đất lở, chỉ thấy hậu trận quân Liễu Châu, có hai ngàn kỵ binh từ đường chân trời phóng nhanh theo hướng này mà lao đến, khi các quân Liễu Châu ngoài vài dặm, đã có người dùng nội lực la lớn.

“Lương Vũ tướng quân dưới trướng Tô tế tửu ở đây! Tô tế tửu tập kích bất ngờ Võ thành, Nhạc thành! Võ thành, Nhạc thành đã bị công phá! Đường lương của quân Liễu Châu đã bị cắt đứt! Các người mau mau quy hàng, đầu hàng sẽ không giết!”

“Võ thành, Nhạc thành quả thật bị công phá rồi sao?”

Thanh âm này vang lên, ngay cả tướng quân quân Liễu Châu cũng bắt đầu hoài nghi.

Mà lúc này đây, trong trận doanh quân Liễu Châu, hai phó tướng đội kỵ binh năm ngàn người thấy thế, liếc mắt nhìn nhau, sau đó nhẹ gật đầu.

Hai phó tướng đội kỵ binh này, chợt quát to một tiếng, giục ngựa phi nhanh lao ra.

Chương 990: Đại thắng (2)

Kỵ binh của bọn họ, ít nhất hơn phân nửa đều là thân tín của hai phó tướng này, lúc này thấy lúc này thấy phó tướng hai đội kỵ binh giục ngựa lao ra, những kỵ binh kia cũng nhanh chóng lao theo, lập tức, có một vạn kỵ binh từ trong quân Liễu Châu lao ra ngoài!

“Hà Tái! Hà Hồ! Hai tên khốn kiếp các người bị điên rồi sao? Lâm trận bỏ chạy, không sợ quân pháp xử trí sao?”

Trong trận doanh quân Liễu Châu, chủ tướng quân Liễu Châu thấy thế, lập tức nhảy dựng quát.

Nhưng mà không đợi hấn phái quân pháp quan đuổi theo giết hai phó tướng lâm trận bỏ chạy này, hai phó tướng cùng thân binh sau lưng đã hô lớn.

” Liễu Châu Tào Tử Ngang tất bại! Lương Châu Tô tế tửu tất thắng! Binh sĩ Hà gia, không cần liều mạng cho Tào Tử Ngang! Hà gia ta đã rời khỏi Tào Tử Ngang, nương tựa Tô tế tửu rồi!”

” A nha!”

Nghe nói như thế, chủ tướng quân Liễu Châu quát to một tiếng, tức giận phun ra một búng máu, lập tức ngã xuống dưới.

” Tướng quân!”

Chúng tướng quan quân Liễu Châu chung quanh thấy vậy, nhất thời sợ hãi kêu lên.

Các giác quan của Tô Bằng rất tốt, hấn dồn nội lực vào tai, chuyện xảy ra trong trận quân Liễu Châu tại phía xa ngoài mấy ngàn mét, hấn vẫn có thể nghe được.

Nghe được thanh âm chủ tướng quân Liễu Châu hộc máu té ngựa, trên mặt Tô Bằng lộ ra mỉm cười, hấn vung tay lên, nói.

” Toàn quân... Xuất kích!”

Binh sĩ dưới trướng Tô Bằng cũng nghe được lời kêu gọi đầu hàng của yêu quân, đã sớm sĩ khí như cầu vồng, Chu Liệt mặc dù không biết chuyện gì đã

xảy ra, nhưng lúc này cũng nhìn ra sĩ khí đã được rồi, hấn lớn tiếng chỉ huy quân đội, xuất ra mấy đạo quân lệnh, quân đội dưới trướng Tô Bằng tất cả đều xuất động!

...

Trận chiến dịch này tiến hành suốt một ngày mới coi là kết thúc.

Nói là một ngày, trên thực tế thời gian quân trận hai bên giao chiến tổng cộng không đến một canh giờ liền đã phân thắng bại.

Hai tòa thành trì quan trọng phía sau quân Liễu Châu, Võ thành cùng với Nhạc thành đều bị tướng quân Lương Vũ dưới trướng Tô Bằng cùng với phi hành yêu quân công phá, quân Liễu Châu cho dù là rút lui thì lương thảo đều đã bị chặt đứt cũng không ăn thua gì, lòng quân hoảng sợ, hơn nữa có một vạn kỵ binh lâm trận đào ngũ, đối mặt với liên quân sĩ khí như cầu vồng dưới trướng Tô Bằng há có thể không bại được sao?

Quân Liễu Châu ở chiến trường chính diện có thể kiên trì đến gần một canh giờ, còn là bởi vì tổ chất của tướng lĩnh cùng với binh sĩ của bọn họ thật sự không tệ, nhưng mà về mặt sĩ khí thật sự kém nhiều lắm, đại khái sau bốn mươi phút cũng đã lộ ra dấu hiệu thất bại.

Chủ tướng của Liễu Châu cũng tỉnh lại, hấn biết hôm nay đã là chuyện không thành rồi, vì vậy từ quyết chiến giành thắng lợi biến thành rút lui.

Trong quân Liễu Châu có mấy bộ đội tinh nhuệ, liền chết yểm hộ cho bộ đội chủ lực rút lui, mới để cho đại khái năm sáu vạn bộ đội cốt lõi của quân Liễu Châu thoát ra khỏi chiến đoàn, rút lui về biên giới Liễu Châu.

Tướng quân Chu Liệt dưới trướng Tô Bằng đã sớm thích ứng trận chiến xuôi gió này, một đường giết sạch đến, lúc này hai thành đã bị Lương Vũ công chiếm, Lương Vũ nhìn thấy bại quân Liễu Châu, lúc đối phương mở thành xuất binh, kỵ binh ra hết, một trận đuổi giết quân ít nhất một nửa quân đội Liễu Châu bị Lương Vũ tiêu diệt.

Quân Liễu Châu còn lại tuy rằng trải qua vài tòa thành trì của Liễu Châu, nhưng những thành trì kia đều cơ bản không có bao nhiêu quân coi giữ, chủ

tướng của bọn họ cũng không dám vào thành, nếu như vậy thì liền hoàn toàn bị vây hãm chết ở trong thành, chỉ có thể một đường bỏ chạy về cảnh nội Liễu Châu.

Quân đội dưới trướng Tô Bằng, dưới sự dẫn dắt của tướng quân Chu Liệt, trong vòng một ngày một đêm liền đánh gục tám thành, trong vòng một ngày đã chiếm được hơn phân nửa Liễu Châu.

Trên thực tế, những thành trì kia cũng chưa hẳn là đánh gục, bởi vì sách lược của Tào Tử Ngang chính là cùng với Tô Bằng quyết chiến một trận thắng bại, cho nên đại bộ phận quân có thể chiến đấu đang ở trong quân Liễu Châu, những thành trì này, mỗi cái thành trì chỉ có chưa đến một ngàn quân coi giữ, trên cơ bản đại quân của Tô Bằng đến dưới thành đều không cần đánh, trực tiếp đã có người mở thành đầu hàng.

Như thế, một ngày một đêm, quân Liễu Châu rốt cục vẫn phải chạy trốn, nhưng tàn binh bại tướng của bọn hắn cộng lại chưa đầy ba vạn người.

...

Liễu Châu, trong thành Bác La cách quận Long Khê chỗ Tào Tử Ngang chỉ có bảy mươi dặm.

Tô Bằng ở trong thành Bác La, hắn đã hạ lệnh đình chỉ tiến công.

Dù sao quận Long Khê là châu quận của Liễu Châu, thành trì chắc chắn, so với Quận Dự Trung của Dự châu không sai biệt nhiều lắm, quân đội dưới trướng Tô Bằng, mặc dù là truy kích, nhưng cũng đã chiến đấu một ngày một đêm, mệt nhọc vô cùng, bây giờ không phải là lúc cường công quận Long Khê.

Lúc này, ở trong thành Bác La, Tô Bằng, Lý Mục, còn có chủ tướng Chu Liệt cùng với Lương Vũ một thời gian ngắn trước không biết tung tích, đều đang tụ lại ở trong thành chủ phủ thành Bác La.

”Tướng quân Chu Liệt, tướng quân Lương Vũ, các người đã khổ cực rồi. Trận chiến hôm nay, quân Liễu Châu mười phần đã mất đi bảy tám phần,

quân đội còn lại cũng không phải là đối thủ của chúng ta, đánh hạ toàn cảnh Liễu Châu sắp tới rồi.”

Trong thành chủ phủ, đã chuẩn bị bàn thức ăn đơn giản, Tô Bằng cùng với Lý Mục cùng Chu Liệt và Lương Vũ nâng chén nói.

Chu Liệt cùng với Lương Vũ tất nhiên không dám không nể mặt Tô Bằng, hai người một hơi cạn sạch rượu trong chén, nhưng mà Chu Liệt lại vẫn còn có chút khó hiểu, hẩn nhìn về phía Tô Bằng hỏi.

” Tể tử đại nhân, tuy rằng đã thắng quân Liễu Châu, nhưng mà ta vẫn còn không rõ lắm, chúng ta đến tốt cùng là thắng như thế nào? Võ thành cùng với Nhạc thành tại sao lại bị chúng ta giành được, cắt đứt lương đạo của quân Liễu Châu như thế nào?”

Tô Bằng nghe vậy, cùng với Lương Vũ liếc mắt nhìn nhau, Lương Vũ cười ha ha, nói với Chu Liệt.

” Chu Tướng quân, để ta nói rõ cho ngươi nào.”

Chu Liệt gật đầu, trong ánh mắt mang theo nghi hoặc, nghe Lương Vũ giải thích.

Hóa ra lúc công phá Thanh Long Minh Từ Châu, Quách Lỗi ở trong tư liệu của Thanh Long Minh đã tìm được một tấm bản đồ bí mật.

Địa phương tiếp giáp giữa Từ Châu với Liễu Châu, ngoài quan đạo ra, còn có dãy núi, Minh Chủ Thanh Long Minh với Liễu Châu cũng không phải là không có suy nghĩ, cho nên sưu tập toàn diện, đã tìm được một sơn đạo nguy hiểm, nhưng tướng sĩ có thể len lén đi vào cảnh nội Liễu Châu.

Minh Chủ Thanh Long Minh Mạnh Khánh Long còn chưa có chân chính tập kích bất ngờ Liễu Châu, đã bị Tào Tử Ngang của Liễu Châu liên thủ với Tô Bằng công kích, lộ tuyến bí mật này liền đã mất đi ý nghĩa của nó.

Chẳng qua là, tấm bản đồ bí mật này bị Quách Lỗi tìm được, hết thầy cũng đã thay đổi...

Chương 991: Tiến vào Liễu Châu (1)

Tấm bản đồ này sau khi rơi vào trong tay Quách Lỗi, hẳn trước tiên là tìm đến Tô Bằng.

Tô Bằng có được bản đồ, vốn đang suy nghĩ có nên phái một đội kỳ binh tiến vào cảnh nội Liễu Châu, vào lúc này, bên Liễu Châu ngược lại có vài người cầu kiến.

Người từ Liễu Châu tới gặp Tô Bằng, là cường hào địa phương Liễu Châu, Hà gia.

Liễu Châu dưới quyền cai trị của thứ sử Tào Tử Ngang, mặc dù xem ra giống như là sung sướng hưởng vinh quang, nhưng trên thực tế cũng có rất nhiều mâu thuẫn, chẳng hạn như gia tộc cường hào và thứ sử Liễu Châu, tràn đầy mâu thuẫn.

Phàm là xung hù trong địa bàn, phần lớn đều không thích trên địa bàn của mình có cường hào lớn mạnh vượt hơn mình, Tào Tử Ngang cũng giống như vậy, phương pháp hắn đối xử với cường hào Liễu Châu, chính là lôi kéo một đám, đả kích một đám, chia để trị.

Mà Hà gia, chính là một trong những cường hào lớn của Liễu Châu, chỉ là quan hệ cùng thứ sử Liễu Châu Tào Tử Ngang bình thường, Tào Tử Ngang sau khi có được quyền lực Liễu Châu, Hà gia vẫn luôn là đối tượng bị đả kích.

Hà gia bất đắc dĩ, chỉ đành bỏ một số tiền lớn mua chuộc người bên cạnh Tào Tử Ngang, rồi mới miễn cưỡng không bị đả kích quá thâm, nhưng cũng phải đem nơi trú chân của bốn tộc, từ quận Long Khê dời đến biên giới Liễu Châu, xem như kẻ thất bại trong cuộc đấu tranh.

Nhưng mà Hà gia lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, vẫn còn có chút căn cơ, chẳng hạn như, bọn họ ở Võ thành và Nhạc thành, đều có không ít đệ tử trẻ tuổi trong gia tộc nhậm chức trong quân.

Lúc này nghe nói Tô Bằng muốn tiến công Liễu Châu, gia chủ Hà gia trải qua nghĩ sâu tính kỹ, cảm thấy Tào Tử Ngang hẳn không phải là đối thủ của Tô Bằng, nếu chờ Tô Bằng hoàn toàn thu được Liễu Châu, vậy thì địa vị Hà gia cơ bản sẽ tuột thẳng xuống đáy.

Bởi vì thay đổi thế cục này, gia chủ Hà gia phái ra đặc sứ, đến câu thông với bên Tô Bằng, mưu đồ bí mật dâng ra Nhạc thành và Võ thành.

Tô Bằng vốn tưởng rằng đó là một cái bẫy, nhưng sau khi biết đặc sứ Hà gia phái ra là ai, ngược lại đã tin bảy phần.

Bởi vì đặc sứ gia chủ Hà gia phái đến, là ba đứa con trai của hắn. Gia chủ Hà gia đời này, tổng cộng có ba đứa con trai, bởi vì tranh thủ tín nhiệm của Tô Bằng, một mạch phái liền ba đứa con trai.

Ba đứa con trai này, ngoại trừ là đặc sứ, còn là con tin, nếu gia chủ Hà gia sắp đặt cạm bẫy, dòng dõi Hà gia, coi như tuyệt hậu rồi.

Tô Bằng suy nghĩ một chút, cảm thấy Hà gia cùng Tào Tử Ngang căn bản không có liên hệ sâu như vậy. Không đáng để Hà gia bán mạng con trai mình vì Tào Tử Ngang, vì vậy với đề nghị của Hà gia tin thêm vài phần.

Mà căn cứ tin tức của Hà gia, Tô Bằng cũng biết ý nghĩ của Tào Tử Ngang, hắn có thể biết Liễu Châu không phải đối thủ của mình, nhưng vẫn ký thác hi vọng trong quyết chiến, từ bỏ dựa vào thành trì để thủ vững.

Bởi như vậy, thành trì đằng sau Liễu Châu cũng có chút hư không, trên tay Tô Bằng có tấm bản đồ này, lại có Hà gia dẫn đường như vậy, lúc này Lúc này Tô Bằng quyết định, muốn Lương Vũ dẫn đầu dẫn đầu ba vạn năm ngàn người, từ mật đạo trong núi tiến vào tiến vào Liễu Châu, còn mình thì cùng Chu Liệt chính diện thu hút sự chú ý của quân Liễu Châu.

Về phần yêu quân, Tô Bằng đem yêu quân chia làm hai nhánh, một ngàn năm trăm phi hành yêu quân đi theo bọn người Lương Vũ đánh lên Võ thành và Nhạc thành, năm trăm yêu quân còn lại theo Tô Bằng bày trận, về phần không đủ số lượng, đều là yêu quân ở Yêu Giới gọi dã thú phi hành mặc dù còn chưa thành yêu quái, nhưng nhưng đã có đủ linh trí trụ cột, làm nghi hoặc tai mắt quân quân Liễu Châu.

Kết quả chính là, trong trận đánh này, Lương Vũ xuyên qua sơn lâm, tiến vào phía sau Liễu Châu, tấn công Võ thành và Nhạc thành.

Võ thành và Nhạc thành, một thành trì cũng không quá chừng hai ngàn quân coi giữ, được Hà gia nội ứng, trực tiếp cửa thành, dẫn Lương Vũ vào trong thành, Lương Vũ tiêu diệt toàn bộ quân coi giữ trong thành, sau đó phái mấy ngàn kỵ binh chặn giết đội quân nhu của quân Liễu Châu, cuối cùng phái kỵ binh, đến địa phương giao đấu với Liễu Châu thông báo chiến quả, đả kích sĩ khí quân Liễu Châu.

...

Nghe Lương Vũ nói như vậy, tướng quân Chu Liệt mới hiểu được, trên mặt hấn lại bội phục, lại cười khỏ, nói với Tô Bằng.

” Tề tửu đại nhân lần này đánh bất ngờ, không bàn mà hợp ý nhau, xuất kỳ bất ý, đánh trúng điểm yếu hại, thuộc hạ hổ thẹn không bằng.”

Tô Bằng nghe vậy, mỉm cười, nói với Chu Liệt.

” Chu tướng quân không nên trong lòng còn có khúc mắc, không phải là ta có ý giấu diếm Chu tướng quân, mà là chuyện này phải làm bí mật mới được, người biết càng ít càng tốt, trên thực tế, biết chuyện này, chỉ có bốn người, chính là ta, tướng quân Lý Mục, Quách Lỗi cùng tướng quân Lương Vũ mà thôi, cho dù là dưới trướng tướng quân Lương Vũ, cũng là tiến vào trong Liễu Châu mới biết được kế hoạch này.”

“Soái không mật thì mất tướng, tướng không mật thì mất quân, thuộc hạ cũng không tham dự vào lần tập kích bất ngờ này, không biết cũng là phải.”

Chu Liệt nói, hấn cũng là lão tướng quân, tất nhiên biết tầm quan trọng của giữ bí mật, sẽ không nảy sinh lòng bất mãn.

Càng quan trọng hơn là, bây giờ liên quân dưới trướng Tô Bằng thế lực đang mạnh, rất có thể nhất cử đoạt được thiên hạ, Chu Liệt còn muốn mình làm khai quốc công thần, làm sao cũng sẽ không lựa chọn vào lúc này khiến Tô Bằng mất hứng.

Tô Bằng mỉm cười, mấy người cùng uống chén rượu này, xem như mừng công.

Mấy ngày tiếp theo, mọi chuyện phát triển quá mức thuận lợi.

Quân đội của Tô Bằng, vượt qua quận Long Khê, bắt đầu tấn công những thành thị khác của Liễu Châu, Tào Tử Ngang ở trong quận Long Khê không dám ra ngoài, bị Tô Bằng liên tục công hạ năm tòa thành trì còn lại.

Cứ như vậy, toàn bộ Liễu Châu cũng chỉ còn dư lại một tòa cô thành ở quận Long Khê.

Chương 992: Tiến vào Liễu Châu (2)

Sau ngày thứ năm vây khốn Long Khê, bản thân người bên trong quận Long Khê đã gánh không nổi áp lực, mấy đại gia tộc liên thủ phát động binh biến, đã khống chế quân quyền, sau đó bắt Tào Tử Ngang làm tù binh rồi phái người ra khỏi thành trao đổi với Tô Bằng, mở thành nghênh đón Tô Bằng tiến vào quận Long Khê.

Tô Bằng căn bản không đánh mà thắng, chỉ dùng mấy lời hứa hẹn liền đã đem quận Long Khê thu vào trong túi của mình.

Quận Long Khê, phủ thứ sử Liễu Châu.

Tô Bằng ở trong phủ thứ sử Liễu Châu, xử lý công vụ.

”Bẩm chủ thượng, hôm nay chính là ngày chém đầu nguyên thứ sử Liễu Châu Tào Tử Ngang, chủ thượng muốn gặp Tào Tử Ngang một lần cuối cùng không?”

Trong phủ thứ sử, một tên thân binh thủ hạ của Tô Bằng bẩm báo với Tô Bằng như vậy.

”Chém đầu Tào Tử Ngang?”

Tô Bằng nghe vậy, suy nghĩ một lát, nói.

”Mang ta đi xem thử đi.”

Thân binh này lĩnh mệnh, dẫn đường cho Tô Bằng.

Tô Bằng cùng với đội binh lính hộ vệ, đi tới pháp trường quận Long Khê.

Ở pháp trường đã tụ tập rất nhiều người, trong đó phần lớn là dân thường, còn có rất nhiều người của các đại gia tộc ở Liễu Châu.

Tô Bằng kỳ thật đối với những gia tộc này không có thiện cảm gì, bọn họ là bọn răn độc, những người này chưa nói tới trung thành, mục tiêu duy nhất chính là giữ được lợi ích của gia tộc, để huyết mạch của bọn hắn kéo dài mãi mãi.

Cho nên lúc ở Dục châu, tộc nhân Vũ Văn gia Dục châu nhốt Vũ Văn Chu, ở Liễu Châu những tộc người này bình biến phản bội Tào Tử Ngang.

Nếu Tô Bằng thất thế, những tộc người này cũng sẽ phản bội Tô Bằng, đem Tô Bằng bán cho người mới tới cường thế hơn.

Có điều gia tộc cường hào các nơi đã tồn tại ở cái thế giới này như vậy lâu rồi, Tô Bằng tạm thời cũng không thể dựa theo tâm ý của mình tiêu diệt toàn bộ những gia tộc này, chỉ có thể đợi đến sau khi cướp lấy thiên hạ rồi hẵng tính.

Tô Bằng đi tới pháp trường, nhất thời trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, Tô Bằng không có để ý tới những tộc người đó đi tới lôi kéo làm quen, mà là trực tiếp tìm đến quan giám trăm, bảo hắn mang Tào Tử Ngang đến đây.

Quan giám trăm nhìn thấy lão đại của lão đại mình, tất nhiên sẽ ngoan ngoãn vâng lời, phái người đem Tào Tử Ngang lại đây.

Tô Bằng ở trên pháp trường, thấy được Tào Tử Ngang.

Chỉ thấy Tào Tử Ngang đầu tóc tán loạn, trên người còn có rom rạ, hắn một thân võ công nhưng ngày trước lúc bị phản bội đã bị phế đi, cả người đã không còn chí khí của ” Thi Hùng” nữa, hắn giống như một đêm đã già đi hai mươi tuổi, giống như một lão đầu chờ chết.

” Đại nhân, Tào Tử Ngang đã đưa tới.”

Quan giám trăm nịnh nọt nói với Tô Bằng, nói xong hấn thấy bên trong ánh mắt Tào Tử Ngang giống như một chút thần thái không, cảm thấy có thể làm cho Tô Bằng thoả chí, liền đi qua đá một cước vào trên người Tào Tử Ngang, nói.

” Tào Tử Ngang, ngươi không phải là được xưng ” Thi Hùng” sao? Vào lúc này làm cho ta một bài thơ đề bài điều cúng rượu tổ tiên nói một chút xem ngươi đến tốt cùng là đã bại như thế nào đi?”

Tào Tử Ngang nghe vậy, trong ánh mắt nhất thời toát ra tinh quang, hấn oán hận nói.

” Ta đã mất thơ! Nếu không phải Tô Bằng tên tiểu nhân hèn hạ đề tiện này phái sát thủ mặt nạ ám sát quân sư Trần Đào Quân của ta, hấn há có thể thắng dễ dàng như vậy sao!”

” Lớn mật!”

Nghe xong lời nhục mạ Tô Bằng của Tào Tử Ngang, quan giám trăm lập tức giận dữ, giống như người bị vũ nhục là phụ thân của hấn không bằng, hấn đạp một cước vào Tào Tử Ngang, nói.

” Chết đã đến nơi còn dám nói năng lỗ mǎng!”

” Dừng tay!”

Tô Bằng thấy thế, quát bảo quan giám trăm này ngưng lại, quan giám trăm này nghe lời của Tô Bằng, chân đạp đến một nửa lập tức dừng lại, hấn quay đầu lại nịnh nọt nhìn Tô Bằng, nói.

” Đại nhân có gì cần dặn?”

Trong lòng Tô Bằng có chút không thích tên quan giám trăm này, có điều dù sao cũng là người cạnh mình, cũng không nói gì, hấn nói.

” Tào Tử Ngang dù sao cũng là một thời kiêu hùng, cho dù là hổ lạc bình dương cũng không nên chịu vũ nhục như vậy.”

” Hừ! Ngươi giả bộ tốt bụng làm gì?”

Tào Tử Ngang nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, khẽ nhíu mày, hẩn nhìn về phía Tào Tử Ngang, cúi đầu nói ở bên tai Tào Tử Ngang đang quỳ ngồi dưới đất.

” Ngươi tin cũng tốt, không tin cũng được, Trần Đào Quân thật không phải là ta phái người giết, đến hôm nay, ta không có lý do để lừa ngươi cả.”

Tào Tử Ngang nghe vậy, cũng là sững sờ.

Sau một lúc lâu, hẩn mới kịp phản ứng, nói với Tô Bằng.

” Đúng vậy... Ngươi không có lý do để gạt ta, nhưng mà người giết chết Đào Quân là ai chứ?”

” Ta cũng muốn biết, chỉ là ngươi có lẽ đợi không được đến ngày chân tướng rõ ràng... Tử Ngang huynh, ta sẽ hoá tiền vàng mã cho ngươi, nói cho ngươi biết chân tướng.”

Tào Tử Ngang nghe vậy, có chút chết lặng nhẹ gật đầu, Tô Bằng thở dài một tiếng, nói.

” Quan giám trăm, tiễn Tào huynh lên đường đi.”

...

Chương 993: Tiên tử dâng tận mệnh

Tào Tử Ngang bị chém đầu, chuyện này được coi là một giai đoạn quan trọng của Liễu Châu.

Tô Bằng đem Quách Lỗi điều tới Liễu Châu, nơi này vừa mới chiếm lĩnh, cần phải cường lực trấn áp, Phó Tử Dịch còn đang ở Từ Châu tâm địa quá mềm yếu, không làm được loại chuyện này; Quách Lỗi ngược lại có thể, cũng không phải nói hẩn rất nhẫn tâm mà là Quách Lỗi có một loại cảm giác chỉ xem thế giới này chỉ là các số liệu, cho nên có thể đề ra một số chính lệnh cương quyết.

Liễu Châu nơi này có Lý Mục cùng với Quách Lỗi tọa trấn, Tô Bằng cũng coi như an tâm, mà lúc này đây, ở Lâm Y Lương Châu, truyền đến hai tin tức...

” Phạm Thanh Âm đi tới Lương Châu, bây giờ ở trong Kỳ Sách phủ, nói là muốn gia nhập Kỳ Sách phủ?”

Tô Bằng sau khi nghe tin tức này do Cố Minh đưa đến, vẻ mặt ngạc nhiên.

Hắn có chút cảm giác, có phải là hôm nay phương thức mở trò chơi không đúng rồi không.

“Đúng vậy... Thuộc hạ cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng mà chuyện xác thực là xảy ra như vậy, nhất là Phạm Thanh Âm nhìn thấy Lãnh Sương Nguyệt tiểu thư kia, càng không định dọn khỏi Kỳ Sách phủ.”

Cố Minh phản hồi báo cáo tin tức về quận Dự Trung của Dự Châu cho Tô Bằng nghe.

Tô Bằng nghe thế, không khỏi lấy tay sờ lên trên trán, người Từ Hàng Tĩnh Trai, thật là khiến người khác đau đầu.

” Ý nghĩ của nàng, không phải là muốn sử dụng một chiêu mạnh nhất trong truyền thuyết Từ Hàng Tĩnh Trai... mỹ nhân kế đó chứ?”

Trong lòng Tô Bằng, sinh ra dự cảm bất hảo.

” Đại nhân, vị Phạm tiểu thư này, người gặp hay không?”

Cố Minh nhìn bộ dạng Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng trừng mắt liếc hắn một cái, thầm nghĩ người cố ý à.

Có điều suy nghĩ một lát, Tô Bằng cuối cùng nói.

“Gặp, sao lại không gặp?”

Từ Hàng Tĩnh Trai cho dù sử dụng mỹ nhân kế, cũng phải xem là sử dụng với ai, Tô Bằng cũng không phải là quân tử ngồi trong lòng mà vẫn không

loạn, người dùng mỹ nhân kế, được, tám thân xử nữ này cứ dâng đến miệng Tô mỗ ta trước rồi bàn tiếp!

Tô Bằng quyết định như vậy, sau đó nhìn về phía Cố Minh, nói.

” Người đến tìm ta, không phải chỉ là để nói tin tức này thôi sao?”

” Còn có một tin tức, trên giang hồ đều truyền ra đại nhân cùng sư huynh của ngài ở Tử Hà sơn giết chết gần trăm cao thủ của các đại môn phái, danh vọng giang hồ của đại nhân không ngừng nâng cao, có điều, báo cáo của thuộc hạ giám thị giang hồ nói, báo cáo của thuộc hạ giám thị giang hồ, những người của trưởng lão cung phụng các đại môn phái bị giết kia, toàn bộ đều lên Phù Đồ sơn Đại Không tự, dường như đang dấy lên âm mưu nào đó nhằm vào tông môn của đại nhân, một nội gián trong trong Thục Sơn phái nói, dường như bọn họ bọn họ bắt được đồng môn của đại nhân, nhốt ở trong Đại Không tự, thuộc hạ sau khi biết được tin này, liền đến đây báo cáo với đại nhân trước tiên.”

Cố Minh nói với Tô Bằng.

” Người của tông môn ta rơi vào trong tay Đại Không tự?”

Tô Bằng nghe vậy, lập tức trong mắt tinh quang lóe lên, nói với Cố Minh.

” Nói chi tiết một chút.”

“Dường như trên giang hồ bây giờ lan truyền xôn xao kẻ đứng đằng sau mặt nạ Lưu Phi, nghe nói là họ Phạm, những người đại môn phái kia không biết là từ nơi nào bắt được lão tiên sinh kia, sau đó đưa đến Đại Không tự.”

Cố Minh giải thích kỹ càng nói.

Tô Bằng nghe vậy, trong lòng lập tức trầm xuống.

Người này nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chính là cửu sư thúc Phạm Kiến đã mất tích bấy lâu.

Phạm Kiến đã mất tích lâu như vậy. Khả năng lớn nhất chính là bị tổ chức nào đó bắt giữ, dựa theo tư liệu bây giờ cho thấy người bắt hãm rất có thể là

người Chân Thần giáo, nhưng bây giờ xem ra tình hình có thay đổi rồi...

Phạm Kiến sư thúc đã rơi vào trong tay Đại Không tự!

Đại Không tự không giống với môn phái võ lâm khác, là tồn tại có thể đối kháng với Tử Hà môn, Phạm Kiến sư thúc bị nhốt ở Đại Không tự, e rằng không dễ dàng thoát thân được.

Trọng điểm bây giờ, đã không còn là Phạm Kiến sư thúc rốt cuộc làm sao bị bắt, mà là làm sao để giải cứu hắn ra.

”Cẩn thận tìm hiểu tin tức này, có tiến triển thì bất cứ lúc nào cũng phải báo cho ta.”

Tô Bằng nói với Cố Minh.

Cố Minh gật đầu, hắn lui xuống trước, Tô Bằng thì lại điều chỉnh tâm tình một chút.

”Đại Không tự... Xem ra tránh không được phải đến một lần rồi, chỉ là dựa vào một mình ta đến Đại Không tự, chưa hẳn có thể đem Phạm Kiến sư thúc giải cứu ra ngoài, còn cần sức lực của vài vị sư huynh.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

Mặc dù biết tin tức Phạm Kiến bị nhốt, Tô Bằng vẫn điều chỉnh tâm tình một chút, đi Lương Châu Lâm Y gặp Phạm Thanh Âm.

Đây cũng không phải là chế thuốc, bởi vì địa vị trong thiên hạ của Từ Hàng Tĩnh Trai có chút siêu nhiên, nếu quả thật tán thành đến Từ Hàng Tĩnh Trai, với Tô Bằng mà nói, ở trên đường tranh bá thiên hạ cũng có thể bớt đi một chút lực cản.

Danh vọng của Từ Hàng Tĩnh Trai không chỉ là hư danh, Tô Bằng nghe Nhị sư huynh Độc Cô Thắng nói qua, thiên hạ lúc này người sánh với môn phái Tử Hà Môn về phương diện vũ lực chỉ có Từ Hàng Tĩnh Trai.

Bởi vì trong Từ Hàng Tĩnh Trai có một vị tổ sư đã tu hành Kiếm Tâm Thông Minh đến cảnh giới cao nhất, dựa theo cách nói của Nhị sư huynh,

cho dù là sư tôn cùng với Đại sư huynh cũng chưa chắc có thể thắng được vị tổ sư của Từ Hàng Tĩnh Trai kia.

” Nếu Phạm Thanh Âm lần này thật là dùng mỹ nhân kế đưa tới cửa, ta liền đón lấy, dù sao đây đưa với đồ tôn dòng chính của người, vị tổ sư của Từ Hàng Tĩnh Trai kia cũng sẽ không đến mức ra tay với ta nhỉ?”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ như vậy.

Mang loại tâm tình này, Tô Bằng quay trở về Lương Châu Lâm Y.

Lâm Y phủ Kỳ Sách là do một phần phủ thứ sử cải tạo mà thành, mà trải qua một thời gian ngắn chiều mộ, chỗ ở của phủ Kỳ Sách nhất định không đủ lớn, cuối cùng là Tô Bằng “mua” mấy tòa nhà của các phú thương ở trong nội thành, hợp thành một mảnh.

Khu vực này, là chỗ ở cho gia quyến của phủ Kỳ Sách, tổng cộng có ba bốn trăm gian phòng ốc, có thể chứa được một ngàn tám trăm miệng ăn.

Bởi vì uy danh của Tô Bằng trên giang hồ càng ngày càng vang dội, người trong phủ Kỳ Sách càng ngày càng nhiều, người ở lại khu vực này có chừng hơn bảy phần ròi.

Giống như là bọn người Trúc Nhị Thập Tam, còn có Cố Minh, Lãnh Sương Nguyệt, Tiểu Tiên điện hạ, vẫn luôn ở trong phủ Kỳ Sách nguyên là hậu viện phủ thứ sử cải tạo thành, đó cũng là do thân phận cùng với địa vị bất đồng.

Sau khi Tô Bằng trở về phủ thứ sử Lâm Y, trực tiếp đi đến hậu viện phủ thứ sử, quả nhiên, ở trong hậu viện nơi này, Tô Bằng gặp được Phạm Thanh Âm.

Phạm Thanh Âm vẫn một bộ dáng như cũ, đầu tóc đen lùn trước sau khi động thủ với Tô Bằng đã bị thiêu hủy cũng đã dài trở lại, bộ dáng vẫn xuất trần độc lập như vậy, dường như đóa sen xanh giữa thế gian.

Chẳng qua là Phạm Thanh Âm bây giờ lại không khó có thể nói là thanh tịnh.

Vì nàng đang bị hai người giữ chặt.

Hai người kia cũng không phải kẻ dâm dục gì, dù sao Phạm Thanh Âm lần này tới Tô Bằng, thái độ như thế, người trong phủ Kỳ Sách của Tô Bằng còn chưa có chỉ số thông minh thấp như vậy hoặc là nói lá gan lớn như vậy tới đùa giỡn vị tiên tử này.

Người cuốn lấy Phạm Thanh Âm, là hai người khiến Tô Bằng cũng cảm thấy có chút nhức đầu...

Lãnh Sương Nguyệt cùng với Tiểu Tiên điện hạ.

Lúc Tô Bằng chạy về phủ Kỳ Sách Lâm Y, ba nữ nhân này đang đánh cờ ở hậu viện phủ Kỳ Sách.

Hai người đánh cờ là Phạm Thanh Âm cùng với Tiểu Tiên điện hạ, mà còn Lãnh Sương Nguyệt lại ở giữa hai người, quan sát ván cờ này.

Kỳ nghệ của Phạm Thanh Âm hẳn là không tệ, bởi vì lúc Tiểu Tiên điện hạ đánh cờ cùng Trúc Nhị Thập Tam, căn bản đều là dùng tâm tính vui đùa đã có thể thắng được hẳn, nhưng mà lúc này đánh cờ với Phạm Thanh Âm, Tiểu Tiên điện hạ nếu không dừng lại suy tư, thì cũng thỉnh thoảng cau mày.

Có điều Phạm Thanh Âm cũng giống như vậy, thời gian mỗi một bước đi của nàng so với Tiểu Tiên điện hạ dùng còn nhiều hơn.

” Sao lại đánh cờ vậy?”

Tô Bằng hiếu kỳ cũng chẳng đi qua quấy rầy, liền đứng ở nơi đó nhìn các nàng đánh cờ.

Tô Bằng đứng ở phía sau cửa hoa viên, đại khái hơn hai mươi phút đồng hồ, ván cờ bên kia mới xem như kết thúc.

Chỉ thấy vẻ mặt Phạm Thanh Âm càng ngày càng nghiêm trọng, mà còn biểu tình của Tiểu Tiên điện hạ thì lại càng ngày càng nhẹ thoả mái, cuối cùng Tiểu Tiên điện hạ đặt quân cờ đen xuống, sau đó cười nói với Phạm Thanh Âm.

” Ha ha ha, ngươi thua rồi!”

Phạm Thanh Âm đầu tiên là cau mày, có điều rất nhanh đã giãn ra, nói.

” Tiểu Tiên quả nhiên kỳ nghệ cao thâm ván này đúng là ta thua.”

” Chịu thua rồi, chịu thua rồi, mau đưa ta tiền đặt cược!”

Tiểu Tiên diện hạ cười ha ha, nói với Phạm Thanh Âm.

” Cái gì? Các ngươi đánh cờ còn có tiền đặt cược sao? Không biết là đánh cuộc cái gì vậy?”

Tô Bằng cười đi đến, nói với ba người này.

Chương 994: Tâm tư Phạm Thanh Âm

Nghe thấy lời của Tô Bằng, ba người đồng thời quay đầu lại, nhìn về phía Tô Bằng.

Nhìn thấy ba gương mặt tuyệt mỹ, lại có khí chất khác biệt nhau đứng trước mặt, Tô Bằng trong khoảnh khắc bất chợt giống như ngạt thở, ngạc nhiên một hồi.

Hắn trong nháy mắt giống như có một loại ảo giác, dường như ba nữ nhân này, đồng thời trông ngóng trượng phu về nhà.

” Nghĩ gì thế? Lãnh Sương Nguyệt cùng Phạm Thanh Âm thì thôi đi, Tiểu Tiên vẫn còn con nít.”

Tô Bằng trong lòng tự nhắc nhở bản thân, hắn bề ngoài giả vờ trấn định, đi vào bên trong hậu hoa viên.

Tô Bằng đi vào trong hậu hoa viên, phản ứng đầu tiên là đi đến trước Lãnh Sương Nguyệt, Lãnh Sương Nguyệt nhìn thấy Tô Bằng, lập tức lộ ra nét mặt tươi cười, đi tới nói với Tô Bằng.

” Tô lang, ngươi đã về rồi, vừa rồi Tiểu Tiên muội muội, đang cùng Thanh Âm sư tỷ so tài kỳ nghệ, Tiểu Tiên muội muội đặt cược là một môn võ công

thất truyền đã lâu của Từ Hàng Tĩnh Trai, còn đặt cược của Thanh Âm sư tử, lại là kiếm pháp Kiếm Tâm Thông Minh.”

“Ồ? Không ngờ đánh cuộc lớn như vậy?”

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi ngạc nhiên, hấn cho rằng hai người chẳng qua cược đùa thứ nào đó thôi, không ngờ hai người bọn họ lại đánh cược bí tịch của mình.

Hắn đi tới, khẽ gật đầu với Phạm Thanh Âm, sau đó nhìn về phía Tiểu Tiên, nói với nàng.

” Tiểu Tiên, ngươi muốn bí tịch Kiếm Tâm Thông Minh làm gì vậy? Dù sao ngươi cũng luyện không được.”

Bí tịch bí tịch Kiếm Tâm Thông Minh, là đặc biệt thiết kế cho người có dị năng thời gian, nếu như là người bình thường xem, sẽ cảm thấy bí tịch Kiếm Tâm Thông Minh rối rắm đau đầu, hoàn toàn lĩnh ngộ không được tại sao mỗi một chiêu thức để làm gì, có thể nói, bí tịch Kiếm Tâm Thông Minh khắp thiên hạ là bí tịch không sợ bị học trộm nhất, không biết Tiểu Tiên muốn bí tịch này để làm gì.

” Không hiểu cũng đừng có nhiều chuyện, cái này gọi là tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng! Còn nữa, gọi ta là Tiểu Tiên điện hạ!”

Tiểu Tiên điện hạ quơ nắm đấm, nói với Tô Bằng.

” Được rồi...”

Tô Bằng nghe vậy, nhún vai, hấn không biết Tiểu Tiên điện hạ muốn muốn bí tịch Kiếm Tâm Thông Minh để làm gì, cũng chỉ mặc kệ nàng.

” Một phần năm bí tịch Kiếm Tâm Thông Minh, ta cũng không vội dùng đến, ngươi cầm về viết trước đi cũng được, viết xong trả lại cho ta là được.”

Tiểu Tiên điện hạ điện hạ nói với Phạm Thanh Âm, nói xong nàng nàng duỗi lưng một cái, nói.

“Đánh cờ cả ngày, thân thể cũng mệt mỏi rồi. Ta đi nghỉ trước, các người có chuyện từ từ hãy nói chuyện.”

Nói xong, Tiểu Tiên điện hạ ngáp dài, rời khỏi hậu hoa viên.

Tô Bằng Tô Bằng đưa mắt nhìn Tiểu Tiên điện hạ rời khỏi, sau đó ánh mắt lại rơi trên mặt của Phạm Thanh Âm.

Phạm Thanh Âm thấy Tô Bằng nhìn nàng như thế, trên mặt hơi đỏ lên, nhưng lại không khó chịu.

“Phạm tiên tử, người tới tìm ta, để làm gì? Nghe thuộc hạ nói, người muốn gia nhập Kỳ Sách phủ? Người cũng đã biết Kỳ Sách phủ làm gì rồi chứ? Gia nhập Kỳ Sách phủ của ta, có thể tổn hại danh dự của người trong võ lâm đó.”

Tô Bằng lấy lui làm tiến, nói với Phạm Thanh Âm.

Phạm Thanh Âm nghe thấy Tô Bằng nói như vậy, trong mắt cũng lộ ra một tia mê mang.

Tinh thần của nàng, giống như lại nhớ tới vài ngày trước, cảnh tượng ở trong Từ Hàng Tĩnh Trai.

...

Sáu ngày trước, ở trong động Quang Âm, Phạm Thanh Âm sững sờ nhìn bảo kiếm rơi xuống đất.

Ở trước người của nàng, chính là Thời Trì tổ sư người được Từ Hàng Tĩnh Trai xem như thần tiên, nghe nói đã nắm giữ được sức mạnh vô thượng uy năng.

“Si nhi, người bây giờ đã hiểu rồi chứ?”

Vừa rồi Thời Trì tổ sư chỉ xuất một kiếm, Phạm Thanh Âm đã có chút thành tựu Kiếm Tâm Thông Minh, nhưng lại căn bản không cách nào chống cự được, thanh kiếm trực tiếp rơi xuống.

“Si nhi, ngươi vẫn không hiểu sao? Với tâm tình của ngươi bây giờ, căn bản không cách nào đem Kiếm Tâm Thông Minh tu hành đến cảnh giới đỉnh cao được... Đừng nói là đỉnh cao Kiếm Tâm Thông Minh, cho dù là tiểu viên mãn cũng rất khó, Kiếm Tâm Thông Minh, chính là muốn trong cả đời ngươi, không được tồn tại kẽ hở tâm linh nào, chỉ cần có chút sơ hở, ngươi căn bản không cách nào không chế được đỉnh cao kiếm pháp Kiếm Tâm Thông Minh chính thức.”

Thời Trì tổ sư thở dài một tiếng, thanh âm của nàng cũng làm cho người không nhận ra độ lớn tuổi tác, giống như đồng thời người rất nhiều tuổi và người đang nói chuyện với nhau, nhưng lại không lộ ra vẻ lộn xộn và quý dị.

” Sư tổ... Nhưng mà tâm linh của ta đã xuất hiện sơ hở, người khiến tâm linh ta xuất hiện sơ hở, võ công trên ta, ta không tu hành tu hành Kiếm Tâm Thông Minh đến cảnh giới mới, không cách nào là đối thủ của hắn, như vậy ta làm sao mới có thể bù đắp được sơ hở của mình?”

Phạm Thanh Âm có chút mê mang, nói với Thời Trì Tổ Sư.

Thời Trì Tổ Sư nghe vậy, thở dài một tiếng, nói.

” Thực sự không phải là võ công của ngươi vô địch mới tâm linh không có sơ hở, mà phải là ngươi tâm không có sơ hở mới có thể vô địch. Không phải mọi chuyện cần thiết cũng đều có thể dùng võ công để giải quyết, tâm hồn có sơ hở thì sẽ phải đền bù từ tâm hồn.”

Nói xong, Thời Trì Tổ Sư nhìn Phạm Thanh Âm, nói.

” Nếu ngươi không biết biện pháp giải quyết, ta sẽ tiết lộ một phần biện pháp giải quyết... Ai khiến ngươi sinh ra tâm linh sơ hở, ngươi phải đi đến chỗ của hắn, cùng với hắn, thậm chí yêu hắn cũng không sao, trải qua cuộc sống bên nhau, làm cho ngươi dần dần cảm thấy được hắn không còn là sơ hở, vậy liền không phải là sơ hở nữa. Trong công pháp Từ Hàng Tĩnh Trai của ta, có tam tình kiếp, chính là chỉ loại tình huống này, chờ ngươi trải qua tình kiếp rồi hãy tới tìm ta sửa kiếm đi.”

Phạm Thanh Âm nghe vậy, trong lòng lập tức hiểu rõ, trước mắt nàng hiện lên đúng là tướng mạo của Tô Bằng.

” Đi thôi, chờ người bù lại chỗ sơ hở tâm linh, ta sẽ truyền thụ cho người Kiếm Tâm Thông Minh chân chính.”

Lời của Thời Trì Tô Sur vang lên bên tai Phạm Thanh Âm, nàng không biết mình là làm thế nào mà đi ra khỏi động quang âm, nhưng sau khi nàng ra khỏi động quang âm, trong lòng cũng đã có một chấp niệm mãnh liệt.

” Đi Lương Châu, tìm người kia!”

Trong lòng Phạm Thanh Âm nghĩ như vậy.

...

Lúc này, Tô Bằng đã xuất hiện ở trước mắt Phạm Thanh Âm, nàng ngược lại không biết nên nói gì.

Ngược lại Lãnh Sương Nguyệt bên cạnh Phạm Thanh Âm, thấy bộ dạng Phạm Thanh Âm như vậy, không khỏi ha ha nở nụ cười, nàng nói với Tô Bằng.

” Tô lang, ta nghe nói Từ Hàng Tĩnh Trai tâm pháp cao thâm, yêu cầu đệ tử trải qua tình kiếp mới có thể tu hành, có lẽ lần này Thanh Âm sư tỷ tìm đến Tô lang, chính là muốn trải qua tình kiếp, muốn cùng ta đoạt mối làm ăn rồi.”

Nghe xong Lãnh Sương Nguyệt nói như vậy, trên mặt Phạm Thanh Âm ửng đỏ, nhưng không phản bác, nàng điều chỉnh tâm tình cảm xúc một chút, nói với Tô Bằng.

” Có lẽ có một tia tình cảm như vậy ở bên trong, Tô Bằng, người tại Vận Thành đã phá vỡ Kiếm Tâm Thông Minh của ta, hơn nữa nhìn thấu bản chất của Kiếm Tâm Thông Minh khiến ta sinh lòng sơ hở, sơ hở này rơi vào trên người của người, nên ta phải bù lại từ chỗ người, cho nên trong khoảng thời gian này ta đành làm phiền người vậy.”

” Ha ha, cũng tốt, Phạm tiểu thư ở chỗ này của ta, coi như là vẻ vang cho kẻ hèn này.”

Tô Bằng cười nói, sau đó nói.

” Hai vị ở trong phủ ta, trước hết cứ giống như Sương Nguyệt đi, nhận một hư chức khách khanh cấp hai, cũng không cần các người làm cái gì, trước tiên ở lại Lương Châu là được.”

Phạm Thanh Âm nghe vậy, đôi môi giật giật, cuối cùng vẫn là cô lấy dũng khí, nói.

” Nếu có thể ta còn muốn làm bạn bên cạnh Tô Tế Tửu.”

Tô Bằng nghe vậy lộ vẻ ngạc nhiên, có điều lập tức trở về bản mặt cũ, nói.

” Cũng tốt, Phạm tiểu thư cứ tùy ý.”

Lúc Tô Bằng đang an bài thân phận cho Phạm Thanh Âm, ngoài cửa đột nhiên có một tên thân binh đi tới, chạy chậm đi tới trước mặt Tô Bằng cúi người một chân quỳ xuống, nói với Tô Bằng.

” Bẩm báo tể tửu đại nhân, ngoài cửa phủ thứ sử có một tên hòa thượng tự xưng là đệ tử Đại Không Tự, cầu kiến đại nhân.”

” Hòa thượng của Đại Không Tự?”

Tô Bằng nghe vậy, trong lòng hơi động một chút, chẳng lẽ là người của Đại Không Tự kiềm nén không được, muốn dùng Phạm Kiến tới uy hiếp mình?”

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng nói.

” Mang hòa thượng kia tới nơi này.”

Nói xong, Tô Bằng nhìn thoáng qua Phạm Thanh Âm cùng với Lãnh Sương Nguyệt.

Lãnh Sư Nguyệt ngược lại không sao cả, nàng ngay từ đầu đã là nói rõ với mọi người, muốn Tô Bằng trở thành quân cờ tranh bá thiên hạ của ma giáo, nhưng mà Phạm Thanh Âm thân phận của nàng với Đại Không Tự tương đối gần, nếu bây giờ Phạm Thanh Âm muốn tránh hòa thượng Đại Không Tự kia, như vậy trợ giúp của nàng đối với Tô Bằng cũng không lớn, có lẽ nàng cũng không có thể diện gì để ở lại chỗ Tô Bằng nữa.

Phạm Thanh Âm cũng nghĩ đến điểm này, nàng suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn là không có rời khỏi, mà là ngồi ở nơi này.

Hậu hoa viên có ghế đá cùng với bàn đá, Tô Bằng ngồi ở một ghế đá, chờ người Đại Không Tự tới.

Không bao lâu, tên thân binh kia dẫn theo một hòa thượng tuổi còn trẻ đi vào.

Tô Bằng nhìn hòa thượng trẻ tuổi kia, lập tức nhận ra người này.

”Duy Tín hòa thượng, đã lâu không gặp, không ngờ lần này là người tìm đến ta.”

Tô Bằng nhìn hòa thượng trẻ tuổi này, nói với hắn.

Người đến đúng là đệ tử trung tâm của Đại Không Tự, Thích Duy Tín.

Chương 995: Mười tám tháng hai, đại hội võ lâm

Thích Duy Tín cùng với Tô Bằng đã có mấy tháng không gặp nhau, lần trước gặp nhau là lúc đang tranh đoạt quyền sở hữu Vận Thành.

Chỉ là mấy tháng không gặp, Thích Duy Tín giống như trầm ổn hơn rất nhiều, không giống như là lúc hắn mới bước chân ra giang hồ nữa.

Phương diện này Tô Bằng cũng có không ít công lao, Tô Bằng ở trên giang hồ khiến vị đệ tử trung tâm của Đại Không Tự này chịu không ít ghen tức, nhưng là từ một góc độ khác mà nói, cũng là sự tôi luyện đối với Thích Duy Tín.

”A di đà phật.”

Thích Duy Tín nhìn thoáng qua Tô Bằng, lại nhìn thoáng qua Phạm Thanh Âm ở trong hậu hoa viên, trên mặt lộ ra một tia thần sắc kinh ngạc, có điều chỉ là chột lóe lên.

” Duy Tín hòa thượng, người đến nơi này của ta, đến tột cùng là có chuyện gì? Không nói lời nào, ta đành phải tiễn khách.”

Tô Bằng nhìn Thích Duy Tín, nói với hắn.

” Tô thí chủ, người chẳng lẽ muốn nhìn người trong tông môn bị các đại môn phái tức giận đánh chết phải không?”

Thích Duy Tín nhìn Tô Bằng, nói với hắn!

“Hửm?”

Tô Bằng nghe vậy, nhìn về phía Thích Duy Tín.

Thích Duy Tín nhìn Tô Bằng, nói.

” Chắc hẳn Tô thí chủ cũng biết, môn nhân Tử Hà môn người, đã bị người các đại môn phái đưa đến Đại Không tự, người kia họ Phạm tên Kiến, chính là đầu sỏ tội lỗi đá chế tạo mặt nạ Lưu Phi kia, bây giờ hắn đã bị Đại Không tự ta giam cầm trong chùa, chẳng lẽ Tô thí chủ không niệm tình nghĩa đồng môn, muốn hắn chết ở trong Đại Không tự sao?”

“Ta làm sao có thể xác định, hắn chính là người Tử Hà môn?”

Tô Bằng nhìn, nói với Thích Duy Tín.

Thích Duy Tín nghe vậy, từ trên người lấy ra thứ gì đó, ném cho Tô Bằng.

Kết quả Tô Bằng, ánh mắt nheo lại, thứ này, là một tấm Tứ Nguyên Hắc Thiết lệnh.

Tô Bằng nhìn thấy thứ này, sắc mặt lạnh đi, hắn lạnh lùng nói.

” Duy Tín hòa thượng, người tới đây làm âm ỉ như vậy, không sợ không thể quay về sao?”

” Ha ha, ta nếu đã tới đây, sẽ không dự định trở về.”

Thích Duy Tín cười ngạo nghễ, trên mặt hấn mang theo biểu tình không màn sống chết, nói.

” Trong chùa nếu phái ta tới đây, thì đã cân nhắc đến tình huống Tô thí chủ người không chế ta, dùng ta để trao đổi Phạm Kiến, có điều Tô thí chủ xin yên tâm, cho dù người chém ta thành trăm mảnh, cũng không cách nào đổi được Phạm Kiến đâu.”

Tô Bằng nghe vậy, mặt không biểu tình, sau nửa ngày, hấn mở miệng nói.

” Các người muốn làm gì, nói toạc ra đi.”

” Rất đơn giản.”

Thích Duy Tín nhìn Tô Bằng, nói.

” Hôm nay là mồng ba tháng hai, chúng ta ở Đại Không tự chờ Tô thí chủ nửa tháng, mười tám tháng hai, Đại Không tự sắp sửa triệu tập thiên hạ đồng đạo võ lâm, cử hành đại hội võ lâm, đến lúc đó chừng môn các đại môn phái khắp thiên hạ cùng trưởng lão đều tề tụ tại Đại Không tự, trong đại hội võ lâm, chúng ta sẽ đặc biệt bàn luận về chuyện của quý phái, mong rằng Tô thí chủ thông báo cho môn nhân Tử Hà môn, nhất là người đã giết rất nhiều trưởng lão các đại môn phái, trong ngày mười tám tháng hai này đến Đại Không tự, bằng không thì...”

Thích Duy Tín không nói cho hết lời, có điều ý của hấn, đã hết sức rõ ràng.

Tô Bằng nghe vậy, mặt không biểu tình, trong lòng hấn mặc dù rất muốn trừng phạt Thích Duy Tín này một chút, nhưng mà Phạm Kiến của mình vẫn nằm trong tay đối phương, mình trừng phạt hòa thượng này, đám lừa trọc ở Đại Không tự kia sẽ trút giận lên trên người Phạm Kiến, cho nên Tô Bằng có chút sợ ném chuột võ bình.

” Trở về nói cho phương trượng các người biết, nói đến lúc đó người Tử Hà môn, tất nhiên trình diện.”

Tô Bằng nhìn Thích Duy Tín, nói với hấn.

Thích Duy Tín gật đầu, hắn mặc dù nói rằng không màn sống chết, nhưng lại không phải quả thật muốn chết, hắn cũng biết ở nơi Tô Bằng không phải chỗ để dùng sức mạnh, cũng chẳng nhiều lời, chỉ là nói một câu.

“Vậy thì mười tám tháng hai, ta sẽ ở Đại Không tự Phù Đồ sơn chờ Tô thí chủ.”

Nói xong, hắn xem như lễ tiết thi lễ, sau đó liếc nhìn Phạm Thanh Âm trong hậu hoa viên, nhưng sau đó sau đó xoay người rời đi rời khỏi nơi này.

” Cứ như vậy để hắn đi sao?”

Lãnh Sương Nguyệt ở một bên, có chút tò mò nói với Tô Bằng.

” Hừ.”

Tô Bằng nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, nói với Lãnh Sương Nguyệt.

” Người đừng có ở đây châm ngòi thị phi. Tâm tư của người ta hiểu rõ, không phải là muốn ta cùng Đại Không tự kết thành mối thù không chết không thôi sao, như vậy ma môn các người được lợi quá rồi?”

Nghe Tô Bằng nói toạc ra suy nghĩ trong lòng mình, Lãnh Sương Nguyệt cũng không xấu hổ, chỉ cười cười, nói.

” Chỉ là cảm giác không phải là phong cách của Tô lang người.”

“Bớt nói bóng gió đi.”

Tô Bằng nói với Lãnh Sương Nguyệt, nói xong hắn nheo mắt, nói.

” Đại Không tự Phù Đồ sơn... Các người cũng đừng có kiêu ngạo quá lâu!”

...

Sau khi Tô Bằng nhận được tin tức, trước tiên liền gửi về Tử Hà Môn cái đã.

Bản thân Tô Bằng đi đến Tử Hà Môn có chút phiền phức, cho nên Tô Bằng dùng con đường truyền tin của Tử Hà Môn.

Cũng chính là qua con đường của Lương gia buôn gạo.

Lương gia có năng lực dùng phi ưng truyền thư trực tiếp đến Tử Hà Môn, trên thực tế, Tô Bằng phái ra phi hành yêu quái cũng được, vấn đề ở chỗ yêu quái không biết đường.

Tô Bằng đem tin tức cho người của Lương gia, sau đó bảo hần cấp tốc gửi đi tin tức này, cần phải trong vòng ba ngày đưa đến núi Tử Hà.

Người của Lương gia trình trọng lĩnh mệnh đi làm việc, mà còn Tô Bằng thì bắt đầu ở Lương Châu chờ đợi.

Một ngày sau, núi Tử Hà.

Vân Đạo Tử cùng với Độc Cô Thắng ngồi ở trong đạo cung, ở trước mặt bọn họ bày ra bức thư của Tô Bằng.

Vân Đạo Tử hiếm thấy lông mày nhíu chặt, hần nhìn về phía Độc Cô Thắng nói.

” Thắng Nhi, ta có thể ước trong người, không thể rời khỏi Tử Hà Môn, chuyện của Phạm Kiến sư đệ chỉ có thể nhờ bọn tiểu bối các người này đi làm.”

Độc Cô Thắng vẫn là vẻ mặt bình thường kia, hần gật đầu nói.

” Người của Tử Hà Môn, sinh tử không sòn, Phạm Kiến sư thúc gặp phải khó khăn, ta tất nhiên sẽ ra tay.”

Dứt lời, Độc Cô Thắng trầm mặc một trận, sau đó mới mở miệng lần nữa, nói.

” Đại Không Tự không thể so với môn phái bình thường, đồ nhi không có nắm chắc sẽ tất thắng cứu cửu sư thúc ra.”

” Không sao, người của Lương gia đã báo cho Đạo Kỳ, Đạo Kỳ sau khi biết được tin tức tất nhiên sẽ đi đến Lương Châu, tụ hợp với Bằng Nhi.”

Vân Đạo Tử nói, nói xong, hẩn nhìn về phía Độc Cô Thắng, nói.

” Thắng Nhi, người trước tiên đi Lương Châu tụ hợp với Ngũ sư đệ của người đi.”

“Dạ.”

Độc Cô Thắng gật đầu, thân hình giống như núi cao của hẩn đứng lên, cúi đầu chào Vân Đạo Tử, sau đó đi ra khỏi đạo cung.

Không bao lâu, chỉ nghe trong không trung vang lên thanh âm chim đại bàng kêu, Độc Cô Thắng đã rời khỏi núi Tử Hà.

Vân Đạo Tử thì lại ngồi ở trong đạo cung, cau mày.

“Đã đến lúc rời núi rồi sao?”

Vân Đạo Tử ngồi ở trên bồ đoàn, tự nói với mình.

Trung Châu, Hoàng thành.

Một tên nhìn quần áo đúng là thị vệ Hoàng thành, ở một cái góc nhỏ trong Hoàng thành từ trên người lấy ra một khối vải vóc màu trắng.

Hẩn nhìn vải vóc màu trắng này, ánh mắt lộ ra thần sắc lo âu.

“Trong môn muốn đem tin tức này truyền lại cho người nọ, nhưng mà người nọ bây giờ lại đang ở chung một chỗ với trưởng công chúa, hoàn toàn không có cơ hội tách ra, ta làm như thế nào mới có thể truyền đến được chứ?”

Người này trong lòng nghĩ như vậy.

” Người đang nghĩ làm thế nào để đưa thứ này vào sao?”

Ngay lúc này, ở sau lưng hộ vệ đột nhiên vang lên một thanh âm âm trầm.

Hộ vệ nhất thời kinh hãi hồn phi phách tán, hắn đang muốn quay đầu lại nhưng mà đột nhiên ngực đau nhói.

Hộ vệ không dám tin nhìn lồng ngực của mình chỉ thấy một cánh tay trực tiếp từ phía sau lưng hắn xỏ xuyên qua thân thể của hắn xuyên ra trước người, đánh nát nội tạng của hắn.

Hắn chỉ kịp nhìn thoáng qua cánh tay kia, ngay sau đó đã mất đi liên hệ với thế giới này.

” Hừ, tôm tép còn dám muốn động tới người của trưởng công chúa?”

Thanh âm âm trầm kia nhẹ nhàng vang lên, chỉ thấy người nọ đẩy thi thể hộ vệ từ trên cánh tay xuống, là một thái giám thoát nhìn xem ra rất trẻ tuổi, hắn lấy khối vải trong tay thi thể của hộ vệ kia, nhẹ nhàng nói.

” Tin tức này, dừng ở nơi này đi.”

Nói xong, hắn dùng hai tay chà xát khối vải kia, cả khối vải đã hóa thành mảnh vụn, bay trong gió...

...

Đồng thời Ở hoàng cung đại nội Trung Châu xảy ra một số sự tình, một số địa phương khác của Thần Châu cũng đang tiến hành một ít âm mưu...

Chương 996: Âm mưu hoạt động (1)

Trong miếu thờ nhìn như sắp bỏ đi ở vùng Cẩm Châu gần Liễu Châu, một người nam nhân mặc hắc bào đi vào trong miếu hoang đồ nát.

Trong miếu hoang có một lão hòa thượng, giống như chưa từng nhìn thấy người này, tiếp tục nấu cháo của mình, nam nhân mặc hắc bào kia sau khi đi đến đằng sau tượng thờ trong miếu, dùng thủ pháp đặc biệt, đánh vào phần lưng của tượng thần.

Không bao lâu, bên trong tượng thần vang lên tiếng động, qua một hồi, sau lưng tượng thần, một cánh cửa được mở ra.

Nam tử hắc bào bước vào tầng hầm, không bao lâu, cửa ngầm bên trong tượng thần lại khôi phục như thường.

Nam tử hắc bào tiến vào trong cửa ngầm, đi qua một cơ quan giống như thang máy lên xuống, tiến vào trong lòng đất.

Chỉ thấy bên dưới, không ngờ quanh co chòng chéo, là một không gian huyết động dưới mặt đất được hình thành tự nhiên, nhưng được con người khai thác thành dáng vẻ như bây giờ.

Hắc bào nam tử bước đi nhanh chóng, đại khái mười phút, rốt cuộc đi tới nơi rộng rãi.

Nơi này là một vùng đất rộng, bên trong có chừng ba bốn trăm hắc bào nhân, đang quỳ lạy trên mặt đất, dường như đang làm nghi thức đặc biệt nào đó.

Mà ở chính giữa những Hắc bào nhân này, lại giống như mười tám tầng địa ngục, hơn mười nam nhân bộ dáng bình thường, đang bị các loại hình cụ tra tấn.

Lúc những người bình thường kia chịu hình, ba bốn trăm Hắc bào nhân vây quanh bọn họ yên lặng cầu nguyện, chỉ thấy khí tức ác nghiệp màu đen không ngừng xông tới trên người bọn họ.

Hắc bào nhân tiến xuống dưới đất, đã thấy nhưng không cảm thấy kỳ quái, hần bước nhanh đi đến, cuối cùng đi đến trước mặt nam nhân đeo đầu ưng màu đen.

”Thánh Thần Sử, tin tức đã dò xét được, ngày mười tám tháng hai, Đại Không tự sẽ triệu tập đại hội võ lâm, ở Đại Không tự Phù Đồ sơn quyết một trận tử chiến với Tử Hà môn.”

“Tốt!”

Nghe thấy tin tức này, Thánh Thần Sử mang mặt nạ đầu ưng màu đen kia lập tức hô một tiếng “Tốt”.

” Tô Bằng kia, võ công kỳ lạ, vừa vận khắc chế pháp thuật trong Chân Thần giáo chúng ta, có lẽ người tông môn bọn họ, cũng giống như vậy... Mà Đại Không tự, tự xưng là đứng đầu chính đạo võ lâm, vừa vận áp chế bọn chúng, lại giúp chúng ta trừ đi một mối họa. Hai thế lực bọn họ chố cấn chố, đúng là cho chúng ta cơ hội!”

Thánh Thần Sử thập phần hưng phấn nói.

” Thánh Thần Sử, chúng ta đến lúc đó có đi Đại Không tự không?”

Hắc bào nhân bấm báo tin tức này, nói.

“Đi! Vì sao không đi? Có điều chúng ta phải mượn thân phận, mới đi đến Đại Không tự được... Đợi đến khi người Tử Hà môn cùng cùng Đại Không tự đấu nhau lưỡng bại câu thương, chúng ta hãy tiến ra. Hơn nữa, chúng ta phải tích góp những thứ kia nửa năm rồi, cùng mang đi đi.”

Thánh Thần Sử nói.

Hắc bào nhân bấm báo tin tức lập tức cả kinh, nói.

“Những thứ đó, đều phải mang đi sao?”

“Tất nhiên rồi.”

Thánh Thần Sử nói.

“Cho nổ Đại Không tự, hủy diệt Đại Không tự, là mong muốn trong lòng ta, chùa cổ mấy ngàn năm, còn có những người giang hồ đó, đều chết dưới đạn pháo của chúng ta, vậy mới sảng khoái!

Hắc bào nhân nghe thế, lập tức cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, nói.

” Ta nguyện làm tô tở của Thánh Thần Sử!”

” Như thế rất tốt... Hôm nay vật phẩm huyết yển không tồi, ngươi cũng đi hưởng thụ đi!”

Thánh Thần Sử nói với người này.

Hắc bào nhân nhìn thoáng qua huyết yển đang tiến hành, trên mặt lộ ra vẻ mặt thập phần chờ đợi.

Huyết yển với đệ tử Chân Thần giáo mà nói, cũng không phải hoàn toàn hại người không lợi mình, giống như là nghi thức hấp thu ác nghiệp, những ác nghiệp kia trong quá trình hấp thu vào trong nội thể, trải qua diễn biến của chú văn, sẽ khiến người sinh ra khoái cảm cực độ, hiệu quả cũng không thua gì độc phẩm thời hiện đại... Cho nên đệ tử Chân Thần giáo, mới có thể hứng thú với huyết yển như vậy.

Thánh Thần Sử nhìn thấy Hắc bào nhân bấm báo tin tức cũng gia nhập trong nghi thức huyết yển, trên mặt lộ ra nụ cười.

Trên thực tế, trong nội dung hắn đã nói vừa rồi ẩn tàng một tin tức trọng yếu.

”Đại Không tự sao? Những tượng Phật điêu khắc trên Phù Đồ sơn kia... Ha ha Ha ha Lần này có Tử Hà môn đi khiêu chiến Đại Không tự Đại Không tự, đúng là thời cơ của chúng ta, thiên hạ bảy đại thần huyết, Đại Không tự lại đứng đầu...”

Thánh Thần Sử, trên mặt ẩn sau tám mặt nạ, để lộ ý cười.

Trong lúc Chân Thần giáo đang huyết yển, trên Thủy Bạc Lương Sơn, Bách Lý Kinh Long đang nghe thuộc hạ bấm báo.

”Thuộc hạ may mắn không làm nhục mệnh, đã đem Phạm Kiến Tử Hà môn đưa đến Đại Không tự Phù Đồ sơn, phương trượng phương trượng Hư Không Đại Không tự, đã phái đệ tử gửi thiệp anh hùng, triệu tập chư môn cùng cao thủ cao thủ trong môn phái của tất cả môn phái võ lâm trong thiên hạ, ngày mười tám tháng hai, tụ tập trên Đại Không tự.”

Một người quỳ ở trước mặt Bách Lý Kinh Long, bấm báo với hắn.

”Làm rất tốt, chuyện này ngươi vất vả rồi, dựa theo công lao của ngươi, sẽ nhanh chóng được thăng lên hàng tiên tịch, có được công pháp đỉnh truyền thụ có thể kéo dài tuổi thọ.”

Trên mặt Bách Lý Kinh Long mang theo nụ cười, nói với hắn.

“Thật vậy sao?”

Người quỳ trên mặt đất nghe vậy, lập tức kinh hãi ngẩng đầu.

Nếu có người vài ngày trước đi qua Đại Không tự, sẽ không nhận nhầm người này, người này chính là nhân vật dẫn đầu các đại môn phái tiến lên Phù Đồ sơn cầu hòa thượng Đại Không tự chủ trì công đạo.

“Đương nhiên là thật, chuyện này ta sẽ bẩm báo với tiên đình, sẽ nhanh chóng ban thưởng thôi, bây giờ có thể ban thưởng cho người trước một chút, hai chai Tiêu Dao cực lạc hoàn này, ban thưởng cho người.”

Bách Lý Kinh Long nói, nói xong từ trên người lấy ra hai chai dược hoàn, đưa cho người quỳ trên mặt đất nọ.

Chương 997: Âm mưu hoạt động (2)

Người nọ thấy hai chai dược hoàn màu trắng được đóng chặt chẽ kia, ánh mắt lúc ấy liền tập trung ở phía trên đó, không cách nào dời đi được.

Có điều lực khắc chế của hắn rõ ràng so với Vạn Hiểu Sinh kia khá hơn một chút, hắn chiếm được hai chai Tiêu Dao cực lạc hoàn, tuy rằng đã kích động toàn thân run rẩy, hận không thể ăn sạch bây giờ, nhưng hắn cuối cùng vẫn khắc chế, thân thể hắn run rẩy nhận lấy dược hoàn, sau đó dập đầu nói với Bách Lý Kinh Long.

” Đa tạ Bách Lý tiên sinh ban thuốc... Thuộc hạ... Thuộc hạ có một số việc, xin cáo từ trước.”

” Đi đi, chăm chỉ làm việc cho tiên đình, chỗ tốt không thể thiếu phần ngươi.”

Trên mặt Bách Lý Kinh Long vẫn mang theo mỉm cười nói, người nọ nhận lấy dược hoàn, nghiêng ngả lão đảo đi ra ngoài, rõ ràng võ công không tệ, nhưng mà lúc đi tới cửa cũng bởi vì tâm tình kích động đã đụng phải cửa.

Bách Lý Kinh Long nhìn thấy người này rời khỏi, trên mặt mang theo mỉm cười lúc này mới lộ ra một tia khinh thường.

” Tiêu Dao Cực lạc hoàn, nghe nói ăn một viên là có thể tiến vào thế giới cực lạc, hết thấy ảo tưởng, hết thấy dục vọng cũng có thể thỏa mãn ở thế giới cực lạc, chỉ cần ăn một viên liền vĩnh viễn không có khả năng từ bỏ.”

Âm thanh đột nhiên từ bên trong bình phong gian phòng vang lên.

Bách Lý Kinh Long nghe vậy, vẻ mặt thu lại, nhưng không thấy kinh hoảng, chỉ nghe hần nói.

” Đại sư tới rồi, kính xin đại sư ra ngoài gặp mặt.”

Bách Lý Kinh Long vừa mới nói, trong phòng liền đã truyền đến một trận gió mát, sau đó thấy một người áo đen từ trong phòng đi ra.

Người áo đen này toàn thân đều bao bọc ở bên trong quần áo màu đen, trên mặt còn mang theo cái khăn đen che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt.

Chỉ là trên đầu của hắn mặc dù quấn quanh bằng cái khăn đen, cũng có thể nhìn ra không có tóc, là một tên đầu bóng lũng.

” Đại sư tới tốt lắm, nếu đại sư không tìm tới ta, ta còn muốn phái người đi tìm đại sư nữa chứ.”

Trên mặt Bách Lý Kinh Long mỉm cười, nói với người bịt mặt áo đen này.

” Hừ, âm mưu của ngươi sắp thực hiện được rồi, tất nhiên sẽ rất vui vẻ, ngươi hẳn cũng đã biết, ta tới tìm ngươi là vì cái gì?”

Người bịt mặt áo đen nói với Bách Lý Kinh Long.

Bách Lý Kinh Long nghe vậy, khẽ mỉm cười, nói.

” Đồ mà đại sư muốn, ta đã sớm báo lên cho tiên đình, tiên đình đã tỏ ý thỏa mãn mọi yêu cầu của đại sư, chỉ cần đại sư vào thời khắc mấu chốt, phát động pháp trận kia.”

” Các người thật sự đáp ứng ta sao?”

Người bịt mặt áo đen này có chút không dám tin tưởng nói với Bách Lý Kinh Long.

” Đây là tất nhiên, yêu cầu của đại sư, cũng là hợp lẽ, chẳng qua là ngài không nên quên, ngày mười tám tháng hai, phải mở đại trận kia ra...”

Người bịt mặt này mày nhíu lại, nói.

” Ta đã nói qua với người, ta không phải là người xếp thứ nhất để mở pháp trận ra, hơn nữa nếu võ công của người núi Tử Hà không đủ để uy hiếp được Đại Không Tự, ta cũng không cách nào mở ra...”

” Điểm này ngài đừng lo, chúng ta tất nhiên có phán đoán.”

Bách Lý Kinh Long mỉm cười nói.

” Ngài chỉ cần làm tốt chuẩn bị của mình, nếu pháp trận quả thật mở ra, ngài điều khiển pháp trận, đem tất cả sinh linh, toàn bộ trấn áp ở Đại Không Tự là được rồi.”

” Như thế... Ta sẽ cố gắng hết sức.”

Người bịt mặt gật đầu, nói với Bách Lý Kinh Long.

” Tốt lắm, đại sư thân phận ngài đặc thù, rời khỏi Đại Không Tự quá lâu có thể có chuyện, kính xin ngài về Đại Không Tự trước, đợi đến mười tám tháng hai, tùy thời mà hành động.”

” Cũng tốt.”

Người bịt mặt nghe vậy suy nghĩ một lát, sau đó gật đầu nói.

” Ồ, đúng rồi, đại sư đợi chút.”

Bách Lý Kinh Long nói, người bịt mặt vốn muốn đi quay đầu lại, nhíu mày hỏi.

” Còn có chuyện gì?”

” Đại sư. Người không cần mang theo hai chai Tiêu Dao cực lạc hoàn sao? Coi như mình không cần cũng có thể dùng với người trong chùa, hiệu quả rất không tệ.”

Bách Lý Kinh Long nói với người bịt mắt kia.

Người bịt mắt hô hấp đột nhiên có một chút đình trệ ngắn ngủi, có điều cuối cùng vẫn là khắc chế được.

” Ta không cần loại đồ vật này, người không cần phải thử dò xét ta!”

Người bịt mắt nói, nói xong hần lập tức đi vào sau tấm bình phong, sau đó ngoài cửa sổ truyền tới thanh âm bé nhỏ không thể nghe rõ.

Chẳng qua là hần đi tuy rằng nhanh chóng nhưng mà khí thế lại giống như đang lần trốn.

” Đi rồi sao? ?”

Bách Lý Kinh Long nghe thanh âm kia, nụ cười trên mặt càng đậm, nói.

” Coi như người thông minh, không ai có thể ngăn cản được sự hấp dẫn của Tiêu Dao cực lạc hoàn... Không ai cả!”

Sau đó, Bách Lý Kinh Long từ trong lòng ngực lại lấy ra một lọ Tiêu Dao cực lạc hoàn, trên mặt hần còn mang theo nụ cười, nhưng mà nụ cười lúc này đã biến thành cười thâm, hần nói.

” Ngoại trừ ta... Chỉ là ta còn coi như là người sao?”

Chương 998: Nhị sư huynh đến

Bách Lý Kinh Long ở trong phòng cười thâm, đồng thời trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi ở một nơi khác tại trong cốc sâu khó có thể tìm thấy được, một nam nhân mặt mũi trầm tĩnh hỏi với người dưới trướng.

” Các người xác định, võ công môn nhân Tử Hà Môn có thể bức bách Đại Không Tự dùng cái này sao?”

” Khả năng lên đến chín phần.”

Một tên thuộc hạ của hắn nói.

” Được... Như vậy dựa theo ghi chép trên giấy thần, chúng ta có thể chờ xem một màn kịch hay.”

Nam nhân trầm tĩnh này nói.

Người này chính là nam nhân Triệu Ngụy đã từng xuất hiện ở trong nhà Kim Mạch Lăng kẻ địch trong hiện thực của Tô Bằng.

...

Tô Bằng cũng không biết nhiều âm mưu đang tiến hành như vậy, hắn ở Lâm Y đợi mấy ngày, đợi đến khi trong sư môn có người gấp rút tiếp viện.

Một ngày kia, Tô Bằng đang ở trong phòng nói chuyện với Phạm Thanh Âm và Lãnh Sương Nguyệt, đột nhiên trong lúc đó, nghe thấy trên bầu trời ngoài phòng, truyền đến tiếng chim kêu...

“Là nhị sư huynh tới rồi sao?”

Tô Bằng nghe thấy âm thanh này, trong lòng lập tức chấn động, hắn bước nhanh ra khỏi phòng, đi tới trong đình viện hậu hoa viên.

Trên bầu trời chợt thấy một con đại điêu cực lớn đang bay giữa không trung, chính là thần điêu của nhị sư huynh.

” Nhị sư huynh!”

Tô Bằng nhìn thấy thần điêu, trong lòng mừng rỡ, ngẩng đầu hô to.

Lúc này, thần điêu bay lượn trên không trung đại khái cao hơn năm mươi mét, chỉ thấy một bóng người trên mình đại điêu, đứng dậy, sau đó trực tiếp từ không trung hơn năm mươi mét nhảy xuống!

“A!”

Nhìn thấy cảnh này, Phạm Thanh Âm cùng Lãnh Sương Nguyệt mới từ trong phòng đi ra, không khỏi đều kinh ngạc thất sắc.

Độ cao cao như vậy, cho dù là với võ công của hai nàng, nếu không phải là mượn lực, rơi xuống chắc chắn sẽ không tránh khỏi bị thương.

Mà người trên không trung, lại trực tiếp nhảy xuống như vậy.

Một vệt sáng màu đen từ không trung rơi xuống, giống như là một ma thần từ trên trời giáng xuống, chỉ nghe “ầm” một tiếng, người từ trên mình thân điêu kia đã rơi xuống trong đình viện trước cửa Tô Bằng.

Người này vóc dáng cao lớn, cho dù là thân cao hay là tay chân, dường như đều lớn hơn người thường, sau lưng hắn, đeo một thanh Huyền Thiết Trọng Kiếm rộng bằng một cánh cửa nhỏ.

Từ không trung cao hơn năm mươi mét rơi xuống, người này thậm chí không gập gối lấy một cái.

Chỉ thấy nền đá xanh dưới chân hắn, trong phạm vi nhỏ xuất hiện một vòng rạn nứt.

Người này không phải là ai khác, chính là Độc Cô Thắng, nhị sư huynh của Tô Bằng!

” Nhị sư huynh!”

Tô Bằng nhìn thấy Độc Cô Thắng từ không trung nhảy xuống, sắc mặt ngạc nhiên mỉm cười chào đón.

” Hắn chính là nhị sư huynh Tử Hà môn một mình giết chết một trăm trưởng lão cung phụng?”

Lãnh Sương Nguyệt cùng Phạm Thanh Âm cũng đều nghe qua tin tức lưu truyền trong giang hồ, trong lòng thâm nghĩ.

Độc Cô Thắng nhìn thấy Tô Bằng, nửa gương mặt dưới mặt nạ kim loại lộ ra nụ cười, nói với Tô Bằng.

” Ngũ sư đệ, thân điều không thích vào trong thành thị, hơn nữa nó từ chỗ người cất cánh không tiện lắm, ta bèn trực tiếp nhảy xuống, phá hỏng gạch của người thật ngại quá.”

” Ha ha ha, sư huynh cứ thoải mái, ta mỗi ngày cũng có thể lấy mấy ngàn tấm cho sư huynh đập bẻ!”

Tô Bằng cười ha ha, bước lên phía trước, ôm chầm lấy Độc Cô Thắng.

Hai người ôm nhau một chốc, lúc này, Lãnh Sương Nguyệt cũng bước lại, chân thành cúi người thi lễ với Độc Cô Thắng, nói.

“Bái kiến sư huynh.”

” Vị cô nương này bước đi nhẹ nhàng, khí chất mị hoặc, xem ra rất giống công pháp người tu hành của một vị cổ nhân, là người trong ma môn sao?”

Độc Cô Thắng nhìn thoáng qua Lãnh Sương Nguyệt, hỏi nàng.

Trong lòng Lãnh Sương Nguyệt cả kinh, nàng không ngờ, một người không mấy khi hành tẩu trong giang hồ vừa liếc mắt liền nhận ra sư môn của mình.

Có điều nàng mặt ngoài vẫn giữ nguyên lễ nghĩa, cúi người nói với Độc Cô Thắng.

” Sư huynh ánh mắt thật tinh tường, ta quả thật đến từ Thánh môn.”

” Thánh môn.”

Độc Cô Thắng gật đầu, nói.

” Là ta nói sai.”

Sau đó Độc Cô Thắng nhìn về phía Tô Bằng, nói.

” Cô nương của thánh môn này, có quan hệ như thế nào với sư đệ?”

Tô Bằng nghe vậy, sợ Lãnh Sương Nguyệt nhận bừa, bèn trực tiếp gạt bỏ quan hệ nói.

” Không có quan hệ gì.”

Lãnh Sương Nguyệt nghe vậy, không khỏi liếc mắt nhìn Tô Bằng, có điều lại cũng không nói gì.

” Phạm Thanh Âm bái kiến sư huynh.

Lúc này Phạm Thanh Âm cũng đi tới, thi lễ với Độc Cô Thắng nói.

Nàng mặc dù nội tâm cao ngạo, nhưng Độc Cô Thắng bất kể là chiến tích trên giang hồ, hay là áp lực mang đến cho người khác ở trước mắt này, đều hơn hẳn tất cả những người nàng từng gặp, cho nên hành lễ cũng không quá miễn cưỡng...

” Sắc Không Kiếm?”

Độc Cô Thắng không chú ý tướng mạo Phạm Thanh Âm, mà lại nhìn binh khí Phạm Thanh Âm cầm.

Tô Bằng nghe vậy cũng nhìn thoáng qua binh khí của Phạm Thanh Âm, hẳn cũng có kiến thức về cái này, nghe nói thanh binh khí Sắc Không Kiếm này đều là điều động nội bộ từ trai chủ của Từ Hàng Tĩnh Trai chuẩn bị cho.

” Sư huynh cũng biết Sắc Không Kiếm sao? Chẳng lẽ là từng có sự giao hảo với Tĩnh Trai?”

Phạm Thanh Âm nghe vậy, nói với Độc Cô Thắng.

” Quả thật, Từ Hà Môn chúng ta cùng với Từ Hàng Tĩnh Trai, thật lâu trước kia từng có một chút sâu xa... Thời Trì Tổ Sư của quý phái vẫn khỏe chứ?”

Độc Cô Thắng gật đầu, hỏi Phạm Thanh Âm

” Ngài biết Trì Tổ Sư?”

Phạm Thanh Âm nghe vậy cũng hơi sững sờ.

Thời Trì Tổ Sư mặc dù đang Từ Hàng Tĩnh Trai giống như một nhân vật thần tiên, nhưng lại không có hành tẩu trên giang hồ, người trên giang hồ biết nàng ít lại càng ít.

Có điều nếu Độc Cô Thắng đã hỏi như thế, tất nhiên là biết một chút nội tình. Cho nên Phạm Thanh Âm cũng giấu diếm, nói.

” Thời Trì Tổ Sư còn đang ở trong động quang âm tu hành, nàng đã nhiều năm không hiện thân, có điều vẫn mạnh khỏe như vũ.”

” Như thế thì tốt.”

Độc Cô Thắng gật đầu, sau đó quay đầu lại nói với Tô Bằng.

” Chúng ta tiến vào rồi nói đi.”

” Được.”

Tô Bằng gật đầu, hắn và Độc Cô Thắng hai người tiến vào phòng, hai nàng Lãnh Sương Nguyệt cùng với Phạm Thanh Âm liếc nhau một cái, cũng đi theo tiến vào.

Mấy người đi vào trong phòng, Độc Cô Thắng đặt Huyền Thiết Trọng Kiếm của hắn dựa vào bên cạnh ghế, sau đó ngồi xuống với Tô Bằng, Tô Bằng nói với Độc Cô Thắng.

” Nhị sư huynh, lần này Đại sư huynh không cùng đi với ngươi sao?”

” Đại sư huynh vẫn còn đang ở Trung Châu, có điều con đường tin tức của Tử Hà Môn trải rộng thiên hạ, trong vòng nửa ngày có thể đem tin tức từ bất kỳ một châu quận nào của Thần Châu truyền đến một châu quận khác, Trung Châu so với núi Tử Hà còn gần hơn một chút, nếu Đại sư huynh đã nhận được tin tức hắn là đã đến.”

Độc Cô Thắng nói với Tô Bằng.

” Chẳng lẽ là nữ nhân kia?”

Tô Bằng nghe vậy, chợt nhớ tới nữ nhân trên trán có một cái bớt nhạt nguyệt kia, trong miệng không khỏi nói.

” Ai?”

Độc Cô Thắng hỏi.

Tô Bằng nghe xong lời của Độc Cô Thắng, thở dài một tiếng, đem chuyện trên ngọn núi ở Trung Châu kia, cùng với cuộc nói chuyện của mình với Đông Phương Uyển Nhi, toàn bộ kể hết cho Nhị sư huynh Độc Cô Thắng.”

” Thê tử của Đại sư huynh không ngờ lại là người như vậy?”

Nghe được tin tức này, Độc Cô Thắng cũng là có chút kinh ngạc.

” Đa tình đều sẽ có lúc vô tình... Hóa ra bản án của Ngũ sư thúc thì ra là nói nữ nhân kia.”

Tô Bằng cuối cùng thở dài một tiếng, trong miệng nói.

Độc Cô Thắng nghe vậy, cũng là trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng mới lên tiếng.

” Đại sư huynh rất thâm tình, tin tức như vậy nói cho hẩn biết, Đại sư huynh chưa chắc sẽ tin, ngược lại còn làm tổn thương tình nghĩa huynh đệ, ta sẽ tìm thời cơ nói chuyện này với sư tôn một chút, xem sư tôn có phương pháp tốt nào khuyên hẩn không.”

Tô Bằng gật đầu, nói.

” Cũng chỉ có như vậy.”

Tô Bằng lại hàn huyên với Độc Cô Thắng một hồi, thời gian cũng đến gần giờ cơm trưa, Tô Bằng liền đi an bài cơm trưa.

...

Độc Cô Thắng đi tới Lương Châu, trong lòng Tô Bằng cảm giác nắm chắc hơn một chút, đồng thời hắn cũng phái người của phủ Kỳ Sách đi Trung Châu tìm Đại sư huynh mình để truyền tin tức.

Chỉ là tuy đã chuẩn bị, nhưng trong lòng Tô Bằng luôn cảm giác được một số bất an mơ hồ ẩn ẩn, giống như có âm mưu gì đó đang nhắm vào mình vậy.

Tô Bằng đến cuối cùng cảm giác loại bất an này quả thật làm quấy nhiễu bản thân mình, bức bách Tô Bằng phải làm một sự chuẩn bị khác.

Hắn đổi một lượng lớn nguyên liệu thuốc nổ cùng với sắt thép trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi ra ngoài, sau đó, hắn đem hai mươi Kg nguyên tố u-ra-ni 235 trên tay mình đổi thành hơn mười kg. Sau đó hắn giao cho vị chuyên gia vũ khí hạt nhân chạy trốn từ Iran này.

Nếu trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi luôn cho Tô Bằng cảm giác bất an, hắn liền chế tạo một vũ khí đại biểu cho sức mạnh tuyệt đối, cũng có thể sử dụng để chuẩn bị ở sau.

Chương 999: Tử Đạo Kỳ khó đôi bề

Trong những ngày trước mười tám tháng hai, Tô Bằng luôn bận rộn chuyện đi đến Đại Không tự, trước đại hội võ lâm.

Đại Không tự nếu bắt đài khiêu chiến Tử Hà môn, thì nhất định có chuẩn bị đầy đủ, Tô Bằng cũng muốn làm một ít chuẩn bị.

Cũng may Tô Bằng bây giờ đã khác lúc xưa, có rất nhiều nhân thủ có thể sử dụng, mặc dù dựa vào người Kỳ Sách phủ tấn công Đại Không tự có chút giống như chuyện si tâm vọng tưởng, nhưng có thể để cho bọn họ ở dưới chân núi tiếp ứng.

” Tô lang có cần lực lượng của Thánh môn ta hay không? Người trong Thánh Môn ta, cũng đã chường mắt với những người Đại Không tự đó lâu rồi, nếu Tô Bằng có nắm chắc kiểm chế một ít lực lượng, có lẽ Thánh môn ta có thể trợ giúp Tô lang một tay.”

Lãnh Sương Nguyệt nói với Tô Bằng.

Tô Bằng biết, Lãnh Sương Nguyệt mặc dù người đang ở trong Kỳ Sách phủ của mình, nhưng cũng vẫn không ngừng gián đoạn liên lạc với ma giáo, tin tức với đám người đặc biệt trong ma môn.

Nếu như là bình thường, Tô Bằng sẽ xem xét đến ma môn có trở thành chướng ngại của mình hay không, nhưng sau khi nhị sư huynh một kiếm đánh chết hơn tám mươi trưởng lão các đại môn phái, danh tiếng Tử Hà môn ở trong mắt các đại môn phái kia cũng không khác gì ma môn, cho nên Tô Bằng cũng không quá quan tâm có nên mượn nhờ lực lượng của ma môn hay không, chỉ là đừng có đuôi to khó vẫy là được rồi.

” Ma môn người nếu muốn đúc kết một chút, cũng không phải không được, có điều đã nói, các người cùng ta không có quan hệ gì, hơn nữa đến lúc đó trên Phù Đồ sơn Đại Không tự ít nhất tụ tập chưởng môn năm mươi sáu mươi đại môn phái, trưởng lão cấp cung phụng đi theo có lẽ cũng là ba trăm năm trăm, người trước tiên nên suy nghĩ ma môn có thể tiêu diệt gọn được những người này không rồi hãy nói.”

Tô Bằng nói với Lãnh Sương Nguyệt.

Lông mi như sương khói của Lãnh Sương Nguyệt chớp chớp, nói với Tô Bằng.

” Thánh môn ta nếu dám đi, đương nhiên là có chút ít cách thứ, chỉ là không biết Tô lang, có nắm chắc không chế được chiến lực đỉnh cao của Đại Không tự hay không? Nếu chỉ là trưởng lão cấp cung phụng của mấy đại môn phái kia, thì cũng chẳng có vấn đề gì.”

” Các người có tự tin lớn như vậy?”

Tô Bằng nghe vậy, mở miệng nói, có điều hần lập tức nghĩ đến, tám người âm nô Côn Luân Nô quý di, lần trước đụng mặt ở chỗ khách điểm hồng trần.

” Đại Không tự chiến lực cao đoan mà người nói, chính là chỉ những người kia?”

Tô Bằng hỏi Lãnh Sưong Nguyệt.

” Hòa thượng Đại Không tự, chia làm Huyền Pháp Hư Thích bốn thế hệ, bây giờ thế hệ trẻ tuổi nhất là hòa thượng hàng chữ Thích, mà Hư Không phương trượng Đại Không tự, chính là hàng chữ Hư, là người nắm quyền chính thức của Đại Không tự.”

“Hàng chữ Hư, có không ít người đồng đẳng với cao thủ cấp cung phụng của môn phái bình thường, Tô lang ở Không Văn tự từng đối đầu với bốn hòa thượng kia, có điều ngoài hàng chữ Hư ra, còn có hòa thượng hàng chữ Pháp, hòa thượng cấp độ này, so với trưởng lão cấp cung phụng bình thường, còn lợi hại hơn một cấp.”

” Có điều hòa thượng hàng chữ Pháp, Đại Không tự cũng không có bao nhiêu, nhiều nhất không quá mười sáu người, về phần lão hòa thượng hàng chữ Huyền kia, Đại Không tự sẽ không vượt quá ba người.”

” Cho nên mười chín người này, chính là chiến lực chân chính của Đại Không tự đáng để ngạo thị quần hùng, chỉ dựa vào mười chín người này, Đại Không tự có thể san bằng phần lớn môn phái thiên hạ.”

Tô Bằng nghe vậy, cau mày, nói.

” Mười chín người sao?”

Bản thân Tô Bằng đánh giá, mình sau này sức chiến đấu đã vượt xa trưởng lão cấp cung phụng bình thường, cho dù là Đại Không tự quả thật điều động hòa thượng hàng chữ Pháp, mình cũng có thể đối đầu với bốn năm người.

Về phần hai vị sư huynh, một người chống được công kích của tất cả hòa thượng hàng chữ Pháp, người còn lại đối đầu với ba hòa thượng hàng chữ Huyền, dù sao cũng là không có áp lực.

Chỉ là, Đại sư huynh của mình, có thể trước ngày mười tám tháng hai đi đến Phù Đồ sơn Đại Không tự sao?

...

Trong nháy mắt, đã là ngày mười lăm tháng hai, bọn người Tô Bằng vẫn chưa đợi được đại sư huynh Từ Đạo Kỳ đến, Tô Bằng có chút kèn nén không được, muốn tự mình đi Trung Châu tìm đại sư huynh.

Có điều hấn bị Độc Cô Thắng ngăn lại, Độc Cô Thắng nói.

” Tin tưởng đại sư huynh, đại sư huynh sẽ không thật sự bị che mờ mắt, nếu đại sư huynh không đến, tức là hấn có lý do để không đến, chúng ta đi cũng uổng công, nhưng ta tin tưởng, lúc hấn nên xuất hiện, đại sư huynh nhất định là sẽ xuất hiện.”

Tô Bằng nghe vậy, mặc dù trong lòng còn có chút bận tâm, nhưng cũng không thật sự đi Trung Châu, tìm đại sư huynh Từ Đạo Kỳ.

Lần này người đi Phù Đồ sơn Đại Không tự, ngoại trừ Tô Bằng cùng Độc Cô Thắng, còn có Lãnh Sương Nguyệt cùng Phạm Thanh Âm.

Về phần bọn người Cổ Minh của phủ Kỳ Sách, Tô Bằng cũng phái đi, cường công Đại Không Tự không cần đến bọn họ ra tay, nhưng dưới chân núi Phật Sơn chỗ Đại Không Tự tiếp ứng bọn người Tô Bằng một chút thì bọn họ làm cũng được.

Cứ như vậy, ngày mười sáu tháng hai, bọn người Tô Bằng từ sáng sớm đã lên đường đi đến Đại Không Tự ở Phật Sơn!

...

Mười sáu tháng hai, Trung Châu, Hoàng thành.

Trưởng công chúa hiện đang ở trong cung điện tại hoàng thành.

” Trưởng công chúa tha mạng!”

Một thị nữ hoảng sợ nói với một người con gái mặc hoa phục màu bạc.

Nữ tử này dáng người uyển chuyển, trên trán có bớt nhật nguyệt, đúng là trưởng công chúa nước Đại Vũ Đế, Đông Phương Uyển Nhi!

Đông Phương Uyển Nhi cười lạnh, nhìn thị nữ quỳ trước mặt mình, nói.

” Ngươi là Thư nhi phải không? Thật là thông minh... Không ngờ lại dám nghĩ đến việc trên con đường Phò mã mỗi ngày đi qua, dùng mật viết xuống dòng chữ “Mười tám tháng hai, Phật Sơn, Đại Không Tự quyết chiến Tử Hà Môn”, để cho mật hấp dẫn đàn kiến tạo thành chữ viết, nhưng mà ngươi cho rằng trưởng công chúa ta là kẻ mù sao?”

” Trưởng công chúa tha mạng!”

Thị nữ gọi là Thư nhi kia hoảng sợ nói với Đông Phương Uyển Nhi, chỉ nghe nàng nói.

” Trưởng công chúa tha mạng! Là ta nhất thời hồ đồ, có người ở ngoài cung cho ta kim tiền bảo ta viết mấy chữ này, Thư nhi nhất thời tham tiền, kính xin trưởng công chúa tha mạng!”

Sau lưng thị nữ tên Thư Nhi này, một tên thái giám mặt mũi trắng bệch đi đến một bước, nói với Đông Phương Uyển Nhi.

” Hồi bẩm trưởng công chúa, lời của Thư nhi ta cũng đã tra qua. Là có người đã tìm đến mẫu thân của Thư nhi, cầm năm trăm lượng hoàng kim bảo Thư nhi làm chuyện này.”

Thái giám trẻ tuổi này chính là thái giám mấy ngày trước ở trong hoàng thành giết chết hộ vệ ngoại môn của Tử Hà Môn kia!

“Ồ? Thật sao? Nói như vậy cũng không trách ngươi, ai bảo tiền tài làm động nhân tâm chứ.”

Đông Phương Uyển Nhi nghe vậy, dường như giọng nói trở nên bình thản, nói với Thư nhi.

Nghe được lời của Đông Phương Uyển Nhi, Thư nhi cảm giác giọng nói của nàng đã buông lỏng một chút, liền vội xin tha nói.

” Trưởng công chúa đại nhân minh giám! Thư nhi chỉ là một lúc bị ma quỷ ám ảnh, Thư nhi lập tức đưa ra năm trăm lượng hoàng kim này, sau đó trợ giúp trưởng công chúa tìm được người cho ta tiền kia.”

” Không cần, năm trăm lượng hoàng kim kia ngươi hãy nhận đi, ta còn không thiếu số tiền này.”

Thanh âm Đông Phương Uyên Nhi bình thản nói, nói xong, nàng nhìn thị nữ này, nói.

” Có điều ngươi cảm thứ không nên cảm, nói thứ không nên nói, còn nhìn thứ không nên nhìn... Ta xem hai tay kia, con mắt kia còn có đầu lưỡi kia của ngươi cũng không cần dùng nữa rồi. Phúc Quý, dẫn nàng đi, chặt đứt hai tay, móc mắt rồi cắt đầu lưỡi đi!”

” Tuân mệnh.”

Thái giám trẻ tuổi gật đầu, đi ra, âm trầm nói với thị nữ kia.

” Thử nhi cô nương, đi thôi, không cần ta dẫn ngươi đi ra ngoài chứ? Bằng không ngươi còn phải chịu thêm một số tội nữa, sinh thời nhớ kỹ không phải là vật của ngươi thì đừng có tơ tưởng.”

” Không! Không!”

Thị nữ kia nghe vậy lập tức la hoảng lên, nàng giãy dụa muốn đi cầu xin Đông Phương Uyên Nhi, lại bị thái giám Phúc Quý giữ chặt.

” Ài...”

Ngay lúc này, ở ngoài cửa phòng, đột nhiên truyền đến một tiếng thở dài.

Nghe thấy thanh âm này, thái giám Phúc Quý sắc mặt biến đổi, mà còn vẻ mặt của Đông Phương Uyên Nhi cũng có chút mất tự nhiên.

Chỉ thấy, một bộ áo xanh từ ngoài cung điện chậm rãi đi đến.

” Đạo Kỳ, ngươi đã đến rồi!”

Đông Phương Uyên Nhi thấy Từ Đạo Kỳ, tuy rằng mới vừa rồi sắc mặt khẽ thay đổi, nhưng lập tức khôi phục thần sắc bình thường.

Thái giám Phúc Quý cũng phản ứng lại, hấn thừa dịp thân thể của mình cản trở Từ Đạo Kỳ, tay tại diêm lên á huyết của thị nữ, phong bế thanh âm của nàng.

Từ Đạo Kỳ thì lại đi vào trong cung điện, thở dài một tiếng, nói.

” Uyển Nhi, ngươi còn muốn giấu diếm ta tới khi nào?”

Sắc mặt Đông Phương Uyển Nhi lúc này mới chính thức có một chút biến sắc, nàng nói với Từ Đạo Kỳ.

” Đạo Kỳ, ta tại sao lại phải giấu diếm ngươi cái gì? Ta chẳng qua chỉ là xử lý một số cung nữ tay chân không sạch sẽ trong cung mà thôi...”

” Mười tám tháng hai, Phật Sơn, Đại Không Tự nghênh chiến Tử Hà Môn.”

Từ Đạo Kỳ hồ hững nói, nói xong hấn nhẹ nhàng dùng ngón tay gõ gõ lên hồ lô rượu mang theo trên người mình.

Chỉ nghe hồ lô rượu của hấn vang lên một tiếng chấn động, Đông Phương Uyển Nhi cùng với Phúc Quý đều không có cảm giác được chuyện gì đang xảy ra, nhưng mà thị nữ gọi là Thư nhi kia lại thoáng cái cảm giác được cảm giác chấn ngang cổ họng mình đã biến mất, thoáng cái đã có thể nói ra rồi.

Cú gõ nhẹ một cái của Từ Đạo Kỳ này, nhưng lại trực tiếp đánh tan khí tức phong bế á huyết của thị nữ kia của Phúc Quý.

” Phò mã gia, cứu ta!”

Thư nhi đương nhiên sẽ không buông tha cho cơ hội này, trong hoàng cung người có thể thay đổi ý chí của trưởng công chúa ngoại trừ Hoàng đế võ lâm ra cũng chỉ có vị Phò mã gia này.

Chương 1000: Khiêu chiến toàn bộ võ lâm

” Ta đã biết rồi, ngươi tội không đáng chết, sẽ không sao đâu.”

Từ Đạo Kỳ nói với thị nữ.

Nghe xong Từ Đạo Kỳ nói như vậy, Đông Phương Uyển Nhi không nói gì thêm nữa, sinh tử của một thị nữ là chuyện nhỏ, nàng không muốn từ chuyện này mà đắc tội Từ Đạo Kỳ.

”Đạo Kỳ... Người đã biết?”

Đông Phương Uyển Nhi nói với Từ Đạo Kỳ.

”Tất nhiên, người có thể cấm người trong hoàng cung đàm luận chuyện này, nhưng không cách nào ngăn chặn miệng người trong thiên hạ, chuyện này đã truyền khắp toàn bộ thiên hạ, ta chỉ cần đi ra hoàng cung tất nhiên sẽ nghe được... Uyển Nhi, mấy ngày nay người cứ muốn ta ở bên người, chính là không muốn ta xuất cung nghe thấy những tin tức này sao? Người tội gì phải thế?”

Từ Đạo Kỳ nói với Đông Phương Uyển Nhi.

Đông Phương Uyển Nhi nghe vậy, lông mày nhíu lại, nói với Từ Đạo Kỳ.

”Ta chính là không hy vọng người đi Phật Sơn! Đạo Kỳ, người đã đáp ứng ra hai năm nay sẽ không rời khỏi ta, chẳng lẽ người quả thật muốn vứt bỏ lời thề của người sao?”

Từ Đạo Kỳ nghe vậy, chân mày không khỏi nhíu chặt...

Bọn người Tô Bằng, đang trên đường đi về phía Phù Đồ sơn Đại Không tự.

Đoàn người Tô Bằng, tổng cộng là sáu người, ngoại trừ bản thân Tô Bằng, nhị sư huynh Độc Cô Thắng ra, thì còn có Thánh nữ ma môn Lãnh Sương Nguyệt, truyền nhân Từ Hàng Tĩnh Trai Phạm Thanh Âm, cùng với Trúc Nhị Thập Tam cùng Cổ Minh.

Về phần những người Kỳ Sách phủ khác, đã sớm phái ra đi trước, mở đường cho bọn người Tô Bằng.

Bọn người Tô Bằng đều cười yêu mã của Yêu Giới, yêu mã một ngày một đêm, có thể hành tẩu ba nghìn dặm, có điều bọn người Tô Bằng cũng không liều mạng đi đường như vậy, dù sao mọi người đến Đại Không tự, là muốn quyết chiến, bảo tồn thể lực là chuyện nhất định phải cân nhắc.

Vị trí của Phù Đồ sơn Đại Không tự, nằm ở mé nam hướng đông của Trung Châu.

Châu quận nơi Đại Không tự, cũng không phải là châu gì, Phù Đồ sơn chính nó đã chiếm một diện tích phạm vi rất lớn, nhưng không đủ một châu, chỉ có nửa châu, mà cường hào xung quanh, lại không hề dám xưng bá trên đất Phù Đồ sơn, thậm chí cường hào thế gia thế lực lớn cũng rất ít.

Địa giới cả Phù Đồ sơn, đều là trực thuộc Đại Không tự, địa phương rộng lớn khoảng chừng nửa châu này, đều thuộc phạm vi thế lực trực thuộc Đại Không tự khống chế.

Bốn phương tám hướng Đại Không tự, tổng cộng có ba thế lực giáp giới với Phù Đồ sơn, ba thế lực này, ít nhiều cũng có chút quan hệ với Đại Không tự, cơ bản không dám làm trái ý chí của Đại Không tự, mặc dù không phải thế lực thế tục Đại Không tự trực tiếp điều khiển, nhưng cũng không khác gì.

Cho nên nói Đại Không tự, là một thế lực cực kỳ khổng lồ, ngoại trừ vài châu quận, còn có Cống Châu, dường như đều là phạm vi thế lực Đại Không tự có thể ảnh hưởng.

Nói đến lực ảnh hưởng, trên thế gian này, lời của phương trượng Đại Không tự, có lẽ càng có tác dụng hơn lời nói của hoàng đế võ lâm, những lời này cũng không phải nói đùa.

Sáu người Tô Bằng, chính là muốn chống đối cùng với một con quái vật khổng lồ như Đại Không tự, chỉ dựa vào sức lực của sáu người, khiêu chiến Đại Không tự!

Bọn người Tô Bằng trên đường đi, đi qua không ít nơi, khách điểm của những nơi này, đều có không ít nhân vật võ lâm.

Chỉ là khi bọn người Tô Bằng xuất hiện ở những khách điểm, tửu quán kia, những người giang hồ đó, lại bắt ngờ giữ nguyên thái độ tôn kính đối với bọn người Tô Bằng, thậm chí đã sắp tiến đến cấp độ sùng kính.

Bởi vì hình dáng đặc trưng của Tô Bằng, đã truyền ra trên giang hồ, lại thêm Phạm Thanh Âm, Lãnh Sương Nguyệt, đều là danh chấn giang hồ. Những người này đi bên cạnh nhau, rất nhanh liền bị người nhận ra, đó chính là chủ nhân của Lương Châu, Dự Châu, Từ Châu, Liễu Châu, Tô Bằng trên giang hồ được gọi là Huyết Thủ Ma Kiếm, rất có thể lên làm hoàng đế của vương triều mới.

Những người này, lấy đại một người, cũng đều nổi danh đương thời, những người giang hồ tầm thường kia, nhìn thấy bọn người Tô Bằng, thậm chí còn có chút xấu hổ, căn bản không dám bắt chuyện.

Nhất là nhị sư huynh Độc Cô Thắng của Tô Bằng, cũng ở trong đám người này.

Trang phục Độc Cô Thắng, cũng đã sớm lưu truyền trong giang hồ. Dù sao một người một hơi giết chết hơn tám mươi cao thủ cấp cung phụng, loại cao thủ thể này, trên giang hồ không nghĩ ra tên cũng khó.

Huyền Thiết Trọng Kiếm của Độc Cô Thắng, đã bán đứng rõ ràng hẳn. Nhìn thấy chuôi Huyền Thiết Trọng Kiếm này, không ít người giang hồ đều ngừng thở.

Độc Cô Thắng trên giang hồ đã có ngoại hiệu Kiếm Ma, nghe nói hẳn tính tình không tốt. Những người giang hồ này cũng đều sợ mình không biết khi nào thì đắc tội với Kiếm Ma này, bị một kiếm đánh vỡ đầu.

Dù sao những người này vẫn tự biết lượng sức mình, đầu của mình, sẽ không cứng hơn so với những trưởng lão cấp cung phụng đó.

Đầu của những trưởng lão cấp trưởng lão kia còn vỡ được, đầu của người chẳng lẽ đập không vỡ sao?

Ngoại trừ tâm tình sợ hãi ra, bọn họ đối với đoàn người của Tô Bằng còn có một loại cảm xúc khác thường.

Dứt bỏ thị phi đúng sai, còn có ân oán tình cừ không nói, chỉ nói dám chính diện khiêu chiến Đại Không Tự, đối với những người này xem ra đã là một chuyện vô cùng có tính quả quyết.

Thật ra thì Đại Không Tự mấy ngàn năm nay, cũng không phải là không có bị khiêu chiến qua, có điều môn phái vừa mới bắt đầu khiêu chiến Đại Không Tự, đại đa số đã suy bại, hoặc là trực tiếp được các cao tăng Đại Không Tự ” Độ hóa”, ” Siêu độ”.

Một ngàn năm gần đây, đã không có môn phái nào khiêu chiến địa vị ở trên giang hồ của Đại Không Tự.

Mà còn lần này, một Tử Hà Môn không có danh tiếng gì lại dám khiêu chiến Đại Không Tự, đây không thể không nói là một tin tức chấn động giang hồ!

Thực tế, Tử Hà Môn này, thế nhưng lại là một môn phái nhỏ có môn đồ chưa đến hai mươi người, nhưng mà lại dám chính diện khiêu chiến Đại Không Tự, này làm sao lại không khiến người trong thiên hạ khiếp sợ!

Liên như hiện tại, những người này nhìn qua, trừ bỏ Thánh nữ Ma Môn Lãnh Sương Nguyệt, còn có Phạm Thanh Âm của Từ Hàng Tĩnh Trai cũng chỉ có bốn người.

Trong bốn người này, Thanh Diện Quỷ Cổ Minh không phải là người của Tử Hà Môn, có thể sẽ không lên Phù Đồ Sơn, mà còn Trúc Nhị Thập Tam đã là một lão già gần xuống mồ, không thể tính vào trong nhóm này, cho nên chính thức ra tay chỉ có hai người Tô Bằng cùng với kiếm ma!

Bằng vào hai người đã dám khiêu chiến Đại Không Tự!

Phần này dừng khí trên giang hồ bất kể là người có cừ oán với bọn người Tô Bằng hay không, nghe xong đều không thể không bội phục, ở trong lòng giơ lên ngón cái.

Cho dù bọn họ có tu vi võ đạo như Tô Bằng cùng với kiếm ma, nhưng mà đối mặt với Đại Không Tự... Không, là khiêu chiến toàn bộ võ lâm, những người này có dám xuất hiện ở trên giang hồ hay không cũng còn là cả một vấn đề.

Dù sao, đó là muốn khiêu chiến toàn bộ giang hồ đấy!

Mà bây giờ, hai người kia ngồi ở chỗ này, vẫn ăn uống như thường, phần gan dạ sáng suốt này, đã khiến người ta từ bỏ lập trường, từ trong lòng phát ra một tiếng tán thưởng.

” Người của Tử Hà Môn, thật là có cốt cách của người anh hùng đích thực!”

Cảm nhận như vậy đều dâng lên trong lòng tất cả người giang hồ trên dọc đường.

Bản thân hai người Tô Bằng cùng với Độc Cô Thắng, ngược lại cũng không cảm thấy gì.

Ở trong lòng Tô Bằng, một là mình đi Đại Không Tự, làm như vậy là để cứu Phạm Kiến sư thúc ra, hai là không phải đùa giỡn gì, cũng không phải là tôi rèn con người kiên cường, không phải mình đi để biểu hiện một chút khí tiết của Tử Hà Môn, sau đó bị hòa thượng của Đại Không Tự cùng với người của các đại môn phái đánh chết tại đâu đó.

Nếu là cứu người, như vậy bản thân phải có thực lực đầy đủ, vừa muốn cứu người lại muốn giữ được tính mạng mình.

Tô Bằng tự hỏi, thực lực của mình tuy rằng chưa hẳn có thể thắng được tất cả mọi người ở Đại Không Tự tại Phật Sơn, nhưng nếu như mình muốn đi, đối phương cũng không thể giữ chân mình lại được.

Vấn đề duy nhất là có thể thành công mang Phạm Kiến sư thúc đi hay không.

Lực lượng của mình vẫn còn hơi có vẻ không đủ, nhưng lại thêm hai vị sư huynh cũng đã không sai biệt lắm, có thể chống lại Đại Không Tự được.

Tu vi võ đạo của những người phạm tục kia chênh lệch với người của Tử Hà Môn giống như rãnh trời, không phải là số lượng là có thể bù lại được.

Khiến Tô Bằng có chút bận tâm chính là bọn lão ngoan đồng trấn phái của Đại Không Tự.

Nếu lại có lo lắng, chính là Đại sư huynh Từ Đạo Kỳ của mình, có thể đuổi tới Đại Không Tự trước khi quyết chiến được hay không.

” Đại sư huynh, ta tin tưởng người nhất định sẽ đuổi tới Đại Không Tự.”

Trong lòng Tô Bằng, nghĩ như vậy.

Dọc theo đường đi, bọn người Tô Bằng vẫn cứ như thường, chẳng qua là lời nói ít đi một chút.

Như thế qua hai ngày, sáng sớm mười tám tháng hai, bọn người Tô Bằng đã đi tới dưới chân núi Phật Sơn...

Chương 1001: Đều là đồ bỏ đi!

Tô Bằng cùng bọn người Độc Cô Thắng, đi tới chân núi Phù Đồ Sơn.

Lúc bọn người Tô Bằng đi tới dưới chân Phù Đồ Sơn, đã có rất nhiều người giang hồ ẩn hiện ở chân núi, có điều không giống với người giang hồ nhàn tản gặp phải dọc đường tới, người giang hồ gặp phải ở Phù Đồ Sơn, đại bộ phận đều là người trong tông môn, đối đãi bọn người Tô Bằng lại là một loại thái độ khác.

Những đệ tử môn phái kia đã từng bị Độc Cô Thắng đánh giết, ánh mắt nhìn bọn người Tô Bằng, hơn phân nửa là cừ hận và kiêng kỵ, mà những đệ tử môn phái không tham dự vây công Tử Hà sơn, thì lại khá hào hứng, muốn nhìn thử môn nhân Tử Hà Môn có thể náo loạn ở võ lâm như vậy đến tột cùng là hạng người gì.

Tô Bằng đã học được cách không đem xia ánh mắt bọn họ. Rất nhanh, Tô Bằng cùng Độc Cô Thắng, cùng với bọn người Lãnh Sương Nguyệt, Phạm Thanh Âm, đã đi tới đường lên Đại Không Tự.

Đường lên Đại Không Tự, cũng rất hùng vĩ.

Lúc bọn người Tô Bằng đi lên núi, dọc đường có vô số pho tượng thần Phật, khiến bọn người Tô Bằng cảm giác giống như là ngàn vạn thần Phật không ngừng nhìn chăm chú người lên núi. Người thành kính tất nhiên cảm giác vinh quang vô thượng, nhưng mà người có địch ý với Đại Không Tự, lại cảm giác châm chọc ở lưng.

Có điều tinh thần tu vi bọn người Tô Bằng đều rất cường đại, cũng không bị những tượng thần phật này ảnh hưởng, cứ một mực lên núi.

“Thấy rồi! Kia chính là tể tử Lương Châu Tô Bằng!”

“Người đeo trọng kiếm bên cạnh hắn, chính là ma kiếm giết trên trăm trưởng lão cung phụng sao?”

“Đáng giận! trưởng bối nhà ta, chính là bị ma kiếm giết chết ở Tử Hà sơn!”

“Ta không tin! Ma kiếm gì đó sao có thể là đối thủ trên trăm cao thủ cung phụng? Tử Hà Môn tiểu nhân hèn hạ! Nhất định là bọn họ âm mưu hại chết sư tổ ta!”

Ở trên đường Tô Bằng lên núi, cũng không phải chỉ có bọn họ, còn có đệ tử một số đại môn phái đang lên núi, những người này thấy bọn người Tô Bằng, gặp cừu nhân liền đỏ con mắt, lập tức đủ loại thanh âm không ngừng truyền tới.

Vốn loại thanh âm này chỉ là một hai chỗ, nhưng càng về sau, lại càng lúc càng lớn.

Chân mây Tô Bằng hơi nhúu lại, người những đại môn phái này, đại bộ phận đều rất cừu thị Tử Hà Môn.

“Tử Hà Môn tiểu nhân hèn hạ! Các ngươi cũng thực có can đảm tới Đại Không Tự?”

“Hừ! Các ngươi nhất định sẽ chôn thây ở đây!”

“Chỉ mấy người phô trương thanh thế thôi, mấy người này mà dám khiêu chiến cả võ lâm? Cuồng vọng!”

Lời như vậy càng ngày càng nhiều, cũng càng lúc càng khó nghe.

Tô Bằng nghe đến cuối cùng, đã nghe không nổi nữa, hắn hừ lạnh một tiếng, đột nhiên từ phía sau rút ra Thanh Long Khiếu Thiên kiếm.

Thanh Long Khiếu Thiên kiếm ở dưới Tô nội lực Bằng chấn động, phát ra một tiếng phảng phất rỗng ngâm, lập tức, thanh âm trên cả sơn đạo đều bị thanh âm rút kiếm chặn lại.

“Đồ bỏ đi.”

Tô Bằng rút Thanh Long Khiếu Thiên kiếm, cười lạnh nói với người nhục mạ Tử Hà Môn trên sơn đạo.

Hắn nói chuyện dùng nội lực, thanh âm truyền cực lớn, người trên sơn đạo Đại Không Tự, cho dù không nhìn thấy Tô Bằng, cũng chỉ ít có một nửa người nghe được lời của Tô Bằng.

“Người nói ai là đồ bỏ đi?”

Có một số đệ tử trong môn phái khá trẻ, huyết khí phương cương, nghe vậy liền không nhịn được, từ trên sơn đạo quay đầu lại nói với Tô Bằng.

“Ha ha, người chắc hiểu lầm rồi, ta không nói người là đồ bỏ đi.”

Tô Bằng cười ha hả, nghe người kia nói.

Đệ tử môn phái kia cũng không ngờ Tô Bằng “Mềm” như vậy, hấn ngán người, sau đó trên mặt lộ ra vẻ trào phúng, nói.

“Trên giang hồ đều nói người Tử Hà Môn các người có cốt khí, rất cuồng, hôm nay xem, cũng chỉ như thế! Hừ, quả nhiên là giang hồ đồn đãi thời phòng ra, ở Tử Hà sơn, các người nhất định là dựa vào thủ đoạn hèn hạ mới giết chết trưởng lão cung phụng trong môn phái chúng ta!”

“Người hiểu lầm rồi, ta không phải nói người là đồ bỏ đi, ta nói là, mọi người ở đây trừ chúng ta, đều là đồ bỏ đi!”

Tô Bằng cười lạnh, miệng nói.

Thanh âm của Tô Bằng, trải qua nội lực khuếch tán, lập tức vang vọng cả sơn đạo.

“Cái gì?”

“Người không ngờ cuồng vọng thế!”

“Ai là đồ bỏ đi!”

“Tô Bằng! Người thật ngông cuồng!”

Nghe xong lời của Tô Bằng, lập tức ở trên sơn đạo, không ít người đại môn phái đều phần nộ, đều sử dụng nội lực, lớn tiếng biểu đạt phần nộ với Tô Bằng.

Trên mặt Tô Bằng mang theo nụ cười lạnh, hấn dùng nội lực khuếch tán thanh âm của mình, nói.

“Chẳng lẽ không phải sao? Các ngươi những đại môn phái này, cuồng vọng tự đại, cho rằng trưởng lão cung phụng của mười môn phái liên hợp lại, liền có thể ức hiếp Tử Hà Môn ta, vì vậy tới Tử Hà Môn ta cướp đoạt công pháp, lại bị một người của Tử Hà Môn ta, diệt sạch toàn bộ!”

“Nếu không phải Tử Hà Môn ta nhân từ, trưởng lão các ngươi, một đều trốn không thoát!”

“Các ngươi những người này, vô lý trước, sau khi bị đánh quỳ gối xuống đất cầu xin tha thứ, chúng ta bỏ qua cho tánh mạng của các ngươi, các ngươi không biết cảm kích, ngược lại còn muốn gây sự với chúng ta... Có điều các ngươi thật có cốt khí, trực tiếp đi Tử Hà sơn tử đấu với chúng ta nữa cũng coi như cứng rắn, nhưng các ngươi ngay cả dũng khí báo thù cho môn nhân của mình cũng không có, giống đứa trẻ bị khi phụ tới van cầu Đại Không Tự, ta đúng là xấu hổ thay các ngươi!”

“Người như các ngươi, thì còn thể diện gì mà nhục mạ người Tử Hà Môn ta? Thân phận chúng ta khí khái mạnh hơn các ngươi vạn lần, ta mắng các ngươi đều là đồ bỏ đi, chẳng lẽ không đúng à?”

Tô Bằng vừa cười lạnh, vừa nói.

Sau khi nói những lời này, trên cả sơn đạo lập tức trầm mặc một hồi, nhưng một khắc sau, bộc phát chính là phần nộ càng kịch liệt!

“Càn rỡ! Thật càn rỡ! Chúng ta đều là môn phái ngàn năm, có chuyện gì, không tới phiên các ngươi nói chuyện!”

“Đúng vậy! Tử Hà Môn các ngươi, chỉ dựa vào thủ đoạn hèn hạ, mới giết chết trưởng lão cung phụng chúng ta, chúng ta không phục!”

“Các ngươi sắp treo cờ chết, còn kiêu ngạo cái gì?”

Lời như vậy, không ngừng vang lên ở trên sơn đạo.

“Ha ha...”

Tô Bằng nghe đến mấy lời này, cười lạnh, hần đột nhiên giật Thanh Long Khiếu Thiên kiếm trong tay, trường kiếm phát ra một tiếng rùng ngâm, Tô Bằng cao giọng nói.

“Các ngươi những kẻ bỏ đi ngay cả thất bại cũng không dám thừa nhận này! Đồ chuột nhắt! Nói lợi hại vậy, có dám đứng ở trước mặt chúng ta, cùng chúng ta so thử không? Nếu đi vào Đại Không Tự, chúng ta liền không ngại giết lên núi, mở một đường máu!”

Độc Cô Thắng lúc này, cũng đứng ở nơi đó, tay bắt đầu sờ trọng kiếm huyền thiết sau lưng mình.

Nghe Tô Bằng nói như vậy, có đệ tử trẻ tuổi của một số môn phái, đã nhin không được.

Có điều đây chỉ là những đệ tử trẻ tuổi huyết khí phương cương, những trưởng lão cung phụng trong môn phái kia, lại biết rõ tình huống chân thực của Tử Hà sơn, hơn tám mươi trưởng lão cấp cung phụng, không phải là âm mưu quỷ kế gì có thể giết chết được, có thể giết chết bọn họ, chỉ có thực lực tuyệt đối.

Những trưởng lão cung phụng kia, còn cả cao tăng đại môn phái, đều ước thúc đệ tử trẻ tuổi của môn phái mình, không để bọn họ động thủ tìm chết với bọn người Tô Bằng.

Tô Bằng thấy không người nào dám động thủ thật, miệng nói.

“Cũng chỉ thường thôi.”

Nói xong, đem Thanh Long Khiếu Thiên kiểm thu vào trong vỏ.

Cố Minh đi cùng Tô Bằng, chỉ cảm giác chủ thượng mình nói lời này, khiến ý chí hấn kích động, sinh ra một bầu nhiệt huyết, những đại môn phái kia mặc dù người đông thể mạnh, nhưng nào có ai anh hùng khí khái như chủ thượng? Lập tức, hấn cảm giác ngực mình ưỡn thẳng, sau khi hành tẩu giang hồ, cũng cảm giác cao hơn so với những người đại môn phái này một cái đầu.

“Ta cũng dám theo chủ thượng khiêu chiến Đại Không Tự, khiêu chiến người cả võ lâm!”

Cố Minh tự hào nghĩ.

Phạm Thanh Âm cùng Lãnh Sương Nguyệt, với biểu hiện Tô Bằng lúc này, cũng cực kỳ tán thưởng.

Bản thân Lãnh Sương Nguyệt đã khó chịu đối với mấy đại môn phái này, nhưng thế gian ít có nam tử anh hùng thật, có loại hào tình mặc nghìn vạn người ta vẫn đi này, cái gọi là cuồng nhân, vào lúc gặp thế lực cường đại giống Đại Không Tự cùng cả võ lâm, thì cũng cúi đầu, nhưng nam nhân trước mắt, mặc dù dáng người cũng không quá cao lớn, nhưng lại là một nam nhân đỉnh thiên lập địa chân chính.

Phạm Thanh Âm mặc dù không rất thích trở thành mặt đối lập của đại đa số mọi người, nhưng lại cực kỳ ngưỡng mộ nam nhân vĩ đại có dũng khí chân chính, không nói thứ khác, chỉ việc Tô Bằng dám ở địa giới Đại Không Tự, răn dạy người các đại môn phái đối phương gấp mấy trăm lần như vậy, loại dũng khí cùng quyết đoán này, liền đủ để nữ nhân ngưỡng mộ.

Dù sao bất cứ lúc nào, nữ nhân có ánh mắt chân chính, đều ngưỡng mộ loại cường giả chân chính, từ thực lực đến tinh thần đều trước sau như một.

Tô Bằng đem Thanh Long Khiếu Thiên kiểm thu vào trong vỏ, nhìn người các đại môn phái không dám lên tiếng, ngửa mặt lên trời cười dài, sau đó ngẩng đầu mà bước, tiếp tục đi lên đỉnh núi!

Chương 1002: Mặc nghìn vạn người, ta cứ đi!

Bọn người Tô Bằng đi lên dọc theo sơn đạo Đại Không Tự.

Sáu người đều là người có võ công, tốc độ không chậm, rất nhanh, đã đi tới cửa núi Đại Không Tự.

Đại Không Tự là sơn tự điển hình, trong đoạn Phù Đồ Sơn, liền thiết lập sơn môn, sơn môn tổng cộng ba cửa, theo thứ tự là “Không môn”, “Vô tướng môn”, “Vô tác môn”, sau đó nối thẳng đỉnh phật tự, vào Đại Hùng bảo điện.

Chỗ bọn người Tô Bằng đi vào, là nằm ở “Không môn” sơn môn đầu tiên của sườn núi, trong này, Tô Bằng gặp được đợt người Đại Không Tự đầu tiên “Nghênh đón” mình.

Đệ tử Thích Duy Tín hạch tâm của Đại Không Tự, cùng cả đám tri khách tăng, đứng ở chỗ này.

“Thích Duy Tín!”

Tô Bằng thấy Thích Duy Tín, miệng hô lớn tên của hắn.

“Tô thí chủ, người đã đến rồi, ta còn tưởng người không dám tới.”

Thích Duy Tín nhìn Tô Bằng, nói với hắn.

“Phật gia các người không phải đã nói đại vô úy, tinh tiến dũng mãnh sao? Đại Không Tự các người chưa hẳn mạnh hơn đầm rồng hang hổ, vì sao ta không dám tới?”

Tô Bằng nhìn Thích Duy Tín, lạnh lùng nói.

“A di đà phật, Tô thí chủ không cần giở miệng lưỡi lợi hại, sau khi vào Đại Hùng bảo điện, người còn có thể nói cười như thế, thì lại cười đi.”

Thích Duy Tín nói, nói xong, hắn nhìn Tô Bằng nói.

“Ta ở đây, chẳng qua là tỏ vẻ kính nể khi Tử Hà Môn các người thực có can đảm tới Đại Không Tự, có điều cũng chỉ là chút kính nể mà thôi, chuyện nên trải qua, một việc đều sẽ không thiếu.”

“Nếu tới rồi, sẽ không sợ các người, Thích Duy Tín, người dẫn đường trước đi!”

Tô Bằng nói với Thích Duy Tín.

Thích Duy Tín liếc nhìn Tô Bằng một cái, cũng không nói gì, xoay người dẫn bọn người Tô Bằng tiếp tục đi lên núi.

Không bao lâu, bọn người Tô Bằng đã đi tới “Vô tướng môn” sơn môn thứ hai.

Ở Vô tướng môn, còn có một vị hòa thượng Tô Bằng biết chờ ở chỗ này.

“Thích Đạo Tín?”

Tô Bằng nhìn hòa thượng kia, khẽ nhú mày nói.

Tiểu thánh tăng đời này của Đại Không Tự Thích Đạo Tín đứng ở nơi đó, chấp tay hành lễ, nói với Tô Bằng.

“Có lẽ Duy Tín sư đệ đã nói với Tô thí chủ. Ta chờ ở chỗ này, là vì biểu đạt kính nể với sự can đảm của người Tử Hà Môn các người, có điều ở trong Đại Không Tự trí, có thể sẽ không hạ thủ lưu tình.”

“Hạ thủ lưu tình? Các người từng lưu tình à?”

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi bật cười ha hả, nói với Thích Đạo Tín.

“A di đà phật.”

Thích Đạo Tín miệng niệm một tiếng Phật hiệu, cũng không nói nữa.

Tô Bằng cũng không để ý hấn, chỉ bảo một tiếng ‘Dẫn đường trước đi’, rồi tiếp tục lên núi.

Mà ở sơn môn thứ ba, ‘Vô tác môn’, Tô Bằng không ngoài dự kiến gặp một lão hòa thượng từng có quan hệ sâu xa.

Chỉ là lão hòa thượng này, hình tượng có chút khiến người ta sợ hãi.

Lão hòa thượng kia, mặc áo cà sa màu đỏ, chỉ lộ ra bộ phận áo cà sa, nửa người hoàn toàn giống vỏ cây chết hoặc cây khô, hoàn toàn đoạn tuyệt sinh cơ, mặt khác nửa người cùng khuôn mặt, thì lại hồng nhuận dị thường.

“Hư Văn hòa thượng? Ngươi biến thành bộ dáng này?”

Tô Bằng thấy lão hòa thượng này, lập tức nhận ra. Người này là Hư Văn hòa thượng cầm đầu bốn lão hòa thượng Đại Không Tự đã từng giao thủ với mình tại hậu viện Không Văn Tự Nam Vân, còn cả ngoài Trích Tiên sơn trang.

“A di đà phật, Tô thí chủ, ngươi còn nhận ra lão tăng ta... Ngươi cũng biết, bộ dáng ta bây giờ, hoàn toàn là do ngươi ban tặng. Chiêu thức của ngươi, đoạn tuyệt sinh cơ nửa người của ta, ba vị sư đệ đi cùng ta, một vị tay trái hoàn toàn hoại tử đứt mạch thân thể, một vị hai chân hoại tử... Chỉ có một mình ta, bởi vì công lực coi như thâm hậu. Sau khi trở lại Đại Không Tự trực tiếp tìm hiểu tuyệt kỹ ‘Khô vịnh thiên công’, mới sống đến hôm nay, lão tăng có thể có hôm nay, tất cả đều nhờ công lao của Tô thí chủ.”

Lời của Hư Văn hòa thượng, mặc dù ngữ khí bình thản, nhưng nội dung lại đầy oán khí.

Oán khí của Hư Văn hòa thượng, không chỉ là vì bản thân, mà là vì mấy vị sư đệ hắn.

Mấy sư đệ của Hư Văn hòa thượng, đều cùng Hư Văn lớn lên, hòa thượng cũng có cảm tình, nhiều năm ở chung, tình cảm rất tốt, kết quả bị Tô Bằng giết đến tàn phế hai người, chỉ có bản thân Hư Văn còn bảo toàn thân thể, thực sự tạo thành bộ dạng không người không quỷ này, cho dù hắn là cao tăng đắc đạo, cũng có oán khí.

Dù sao, không có tỳ khí, chỉ có người chết.

Hôm nay, hấn nghe nói Tô Bằng đi Đại Không Tự, cũng không sợ tự hạ thân phận, tự đi vào sơn môn thứ ba để “Nghênh đón” Tô Bằng, chính là xem thử tế tửu Lương Châu hại bản thân cùng sư đệ.

Hư Văn hòa thượng sau khi tu thành khô vịnh thiên công, thực lực không giảm trái lại còn tăng, hôm nay chính là muốn tìm một cơ hội, lại cùng Tô Bằng đối chiến lần nữa.

Bây giờ hấn không nhịn được, chính là muốn sớm “Một trận cho mau” cùng cừu nhân.

Tô Bằng đại khái minh bạch tâm tư Hư Văn hòa thượng, có điều cũng không vạch rõ, chỉ khẽ gật đầu, nói.

“Dẫn đường trước đi.”

Hư Văn hòa thượng liếc nhìn Tô Bằng một cái, cũng chẳng nói thêm cái gì, cùng Thích Duy Tín, Thích Đạo Tín, dẫn bọn người Tô Bằng, tiếp tục đi lên núi.

Sau “Vô tác môn”, chính là kiến trúc quần thể chính thức của Đại Không Tự, địa phương đầu tiên, chính là Đại Hùng bảo điện.

Bản tôn cung phụng của Đại Không Tự, chính là thể tôn Thích Già Ma Ni Phật, thánh nhân Phật đạo cao nhất thế giới này.

Phật tượng bản tôn này, chính là ở trong Đại Hùng bảo điện.

Đại Không Tự thân là thánh địa số 1 Phật giáo, cộng thêm là môn phái đứng đầu võ lâm, tất nhiên là không thể thiếu khí phái, cả Đại Hùng bảo điện, chiếm diện tích sợ là hơn 30 vạn mét vuông, chứa ba bốn vạn người dư dả.

Như thế tựa hồ có vẻ rất rộng, nhưng trên thực tế, Đại Không Tự thân là đứng đầu Phật đạo thiên hạ, hơn nữa là đứng đầu môn phái thiên hạ võ lâm, ngày thường cho dù là tăng chúng Phật đạo, hay là khách hành hương hoặc là người môn phái võ lâm, đều rất nhiều.

Hòa thượng bản thân Đại Không Tự, đã có số lượng hai vạn năm nghìn, Đại Không Tự ngoại trừ tăng tạp dịch, người người tập võ, Đại Hùng bảo điện không định giờ, cũng có thể làm chỗ tập võ, tất nhiên cần rộng lớn một chút.

Lúc này, ở trong Đại Hùng bảo điện chính điện, đã tụ tập hơn tám ngàn người.

Trong Đại Hùng bảo điện, nhân vật của hơn năm mươi đại môn phái nổi danh thiên hạ, đều dẫn theo đệ tử môn hạ đi vào.

Lần này, Đại Không Tự thanh thế to lớn như vậy, môn phái võ lâm thiên hạ, nếu không tham gia lần thịnh hội này, nhiều ít có chút cảm giác lạc hậu, cho nên chương môn các phái đều rất xem trọng, người mỗi môn phái tới đại khái tương đồng, có bốn đến mười trưởng lão cung phụng, hơn mười trưởng lão, đệ tử hạch tâm cùng đệ tử tiềm lực hơn mười người, cộng lại gần như mỗi môn phái có số lượng một trăm.

Hơn năm mươi môn phái, liền gần năm ngàn người, thật ra còn có người một số môn phái vẫn chưa tới, nhưng lần thịnh hội này, chẳng những môn phái thiên hạ, còn cả kiếm khách du hiệp nổi danh thiên hạ, cũng được mời đến, những người này không một ngàn cũng mấy trăm, gần hai ngàn người, cộng thêm hòa thượng bản thân Đại Không Tự, nhân số xấp xỉ hơn vạn.

Có thể nói, tinh hoa võ lâm Thần Châu, đều ở chỗ này.

Trong lịch sử Đại Không Tự, không phải lần đầu tiên tổ chức loại thịnh hội này, mặc dù nhiều người, nhưng an bài coi như có trật tự, nhưng người quá một vạn, vô cùng vô tận, bọn người Tô Bằng sau khi vào Đại Hùng bảo điện, chỉ cảm thấy như tiến vào biển người tấp nập.

Thanh diện quý Cô Minh đi cùng Tô Bằng, lập tức có chút sợ hãi.

Không phải mỗi người đều có thể tiếp nhận được ánh mắt nghìn người, hướng chi, ở đây khoảng chừng vạn người.

Suy nghĩ một chút, một vạn người này đều có thể là kẻ địch của mình, cạnh mình cũng chỉ có sáu người, một vạn người này cho dù là rửa cổ chờ người

đến giết, người đều sẽ giết đến mỗi cả tay...

Loại cảm giác tâm lý chênh lệch thực lực này, thật khiến người ta sợ.

Có điều hai người Tô Bằng cùng Độc Cô Thắng, lại dường như hoàn toàn không cảm giác được, hai người vẫn dựa theo bước đi của bản thân, ngừng đầu ưỡn ngực tiến lên.

Lập tức, trong vạn người này tách ra một con đường, để bọn người Tô Bằng đi vào bên trong.

Có một số kẻ sợ, chậm một bước, nhìn bóng lưng Tô Bằng cùng Độc Cô Thắng, trong lòng không khỏi nghĩ một câu...

Mặc nghìn vạn người, ta cứ đi!

Chương 1003: Hư Không phương trượng (1)

Tô Bằng cùng bọn người Độc Cô Thắng đi đến chính giữa Đại Hùng bảo điện, lập tức, người giang hồ trước mặt bọn họ liền tránh ra nhường đường, để cho sáu người đi vào.

Sáu người đi hai ba trăm mét, đi vào chính giữa Đại Hùng bảo điện, chỉ thấy đối diện, một cao tăng Đại Không tự đi ra.

Người dẫn đầu, mặc tăng bào màu vàng, thân hình cao lớn, chòm râu đã bạc trắng, hai hàng lông mày cũng rũ dài xuống.

Sau lưng hắn, mười tám hòa thượng mặc áo cà sa màu đỏ đi theo sau lưng hắn.

Sau nữa, là ba nghìn tăng chúng, cùng đi theo sau lưng mười tám hòa thượng này.

Tô Bằng cùng Độc Cô Thắng, nhìn ra lão hòa thượng kim bào này và những hòa thượng xung quanh kia, đang đi tới đón đầu hắn.

Rất nhanh, người của hai bên đã đi đến trước mặt nhau.

” A di đà phật, là là Tô Bằng thí chủ sao, lão nạp Hư Không phương trượng Đại Không tự, đã đợi ở đây đã lâu rồi.”

Lão hòa thượng kim bào kia, đi đến trước mặt Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, nhìn thoáng qua lão hòa thượng kim bào này, đột nhiên trong lòng nhớ tới một chuyện.

Rất lâu trước đó, lúc Tô Bằng còn đang ở quận Giang Ninh Tô Châu, vì tu hành Phong Vân Nhất Đạo, cần tăng cường ngộ tính, về sau nghe Triệu Thu từng nói, quận Giang Ninh có một hòa thượng điên có thể gia tăng thuộc tính ngộ tính.

Lúc đó Tô Bằng sử dụng đủ loại cách thức, rốt cuộc tìm được cách thức khiến cho hòa thượng điên nâng cao ngộ tính cho mình, mà lúc đó, Tô Bằng còn từ chỗ hòa thượng điên kia tiếp nhận một nhiệm vụ.

Hòa thượng điên kia, tự xưng là Hư Nguyệt hòa thượng, lúc ấy Tô Bằng với Đại Không tự hiểu biết không sâu, bây giờ nghĩ lại, hòa thượng Hư Nguyệt kia, có lẽ là hòa thượng thuộc hàng chữ Hư của Đại Không tự.

Mà nhiệm vụ hẩn giao, chính là muốn Tô Bằng đến Đại Không tự, hỏi thăm Hư Không hòa thượng trên Đại Không tự, nói hẩn từng ở bờ sông nhìn thấy Bồ Tát ngồi ngược, muốn Tô Bằng thay hẩn hỏi thánh tăng Hư Không của Đại Không tự, tại sao Bồ Tát lại ngồi ngược như vậy.

Tô Bằng mặc dù chưa quên nhiệm vụ này, nhưng cũng chẳng để ở trong lòng, về sau bởi vì nhiều chuyện xảy ra, cũng không có ý định đi Đại Không tự, về sau cũng không để ý đến chuyện này nữa.

Bây giờ đối mặt Hư Không hòa thượng phương trượng Đại Không tự, Tô Bằng chợt nhớ tới, Hư Không thánh tăng trên Đại Không tự mà Hư Nguyệt hòa thượng muốn mình hỏi, không phải là lão hòa thượng trước mắt này hay sao?

Có điều lúc này, Tô Bằng cũng không vội vã hỏi Hư Không hòa thượng những lời này, hẩn nhìn Hư Không phương trượng, nói với hẩn.

” Hư Không hòa thượng, Tử Hà môn chúng ta đúng hẹn tới đây, sư thúc Phạm Kiến của ta đâu?”

” Phạm thí chủ đang trong chùa chúng ta, vô cùng khỏe mạnh, Tô thí chủ không cần phải lo lắng.”

Hư Không phương trượng nói với Tô Bằng, nói xong hắt nhìn thoáng qua đoàn người Tô Bằng, hỏi Tô Bằng.

” Lần này, ta mời tông môn Tô thí chủ tập hợp tại nơi này, Tử Hà môn của Tô thí chủ, chỉ có vài vị như vậy thôi sao? Hơn nữa hai vị nữ thí chủ kia, chắc rằng không phải người trong Tử Hà môn các người, cũng muốn tham gia ân oán giữa võ lâm cùng Tử Hà môn sao?”

” Đại sư, Ta chính là đệ tử đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai, lần này đến đây, chủ yếu không muốn nhìn thấy Tử Hà môn hoặc là trong võ lâm lại có người chết, thực sự không phải muốn trở thành kẻ địch với võ lâm.”

Phạm Thanh Âm nói với Hư Không phương trượng.

” Phương trượng, vị Phạm cô nương này là đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai, Tĩnh Trai gần đây giao hảo với Đại Không tự ta, có lẽ cũng không phải cùng chung đường với Tô Bằng, chỉ là Từ Hàng Tĩnh Trai làm việc luôn không hy vọng võ lâm và thiên hạ có xao động quá lớn. Cho nên mới phái đệ tử đến đây.”

Thích Duy Tín bên cạnh bọn người Tô Bằng, dẫn bọn người Tô Bằng lên núi nói.

Thích Duy Tín lúc sớm hành tẩu giang hồ, đã từng quen biết với Phạm Thanh Âm, đôi bên có chút giao tình, mặc dù Thích Duy Tín là hào thường không động sắc tâm, nhưng dù sao có khoảng thời gian cùng Phạm Thanh Âm đi lại kề bên, về tâm lý tương đối gần gũi với nhau, hôm nay thấy Phạm Thanh Âm cùng Tô Bằng cùng nhau đi đến Đại Không tự, sợ Hư Không phương trượng xem nàng là người cùng phe với Tô Bằng mà cũng “siêu độ” luôn, cho nên đứng bên giải thích.

Hư Không nghe vậy gật đầu, nói.

” Đại Không tự ta ta gần đây giao hảo cùng cùng Tĩnh Trai, mấy chục năm trước, ta còn từng gặp tổ sư Thời Trì của Tĩnh Trai, nếu vị Phạm cô nương này là đệ tử Tĩnh Trai, Đại Không tự ta tất nhiên sẽ đối xử tử tế, Phạm cô nương có thể yên tâm, Đại Không tự ta cũng không dự định thật sự làm gì Tử Hà môn, chỉ là muốn mời muốn mời chúng thí chủ Tử Hà môn ở Đại Không tự lại một khoảng thời gian mà thôi.”

Phạm Thanh Âm gật đầu, thân phận của nàng có hạn, tất nhiên không thể quả thật hoàn toàn đứng ở bên Tô Bằng này, nhưng cũng sẽ không là địch cùng với Tô Bằng, nhiều nhất chỉ là nhân vật ở giữa điều giải thôi.

” Ha ha, Hư Không phương trượng, lời của ta tin rằng với nhãn lực của phương trượng cũng có thể nhìn ra một phần, không sai, ta đến từ Thánh môn, tên của ta, chính là Lãnh Sương Nguyệt, chỉ là hôm nay đến đây, chủ yếu là muốn xem thử náo nhiệt, không muốn động thủ với ai, tin rằng Hư Không phương trượng cũng sẽ không làm gì ta chứ?”

Lãnh Sương Nguyệt ha ha cười, nói với Hư Không.

” Ma môn?”

Hư Không nghe vậy, khê chau mày, ma môn là môn phái đứng sau Đại Không tự trong giang hồ, nói đến, cao thủ ma môn mặc dù chưa hẳn có nhiều như Đại Không tự, nhưng đệ tử bình thường thì lại vượt hơn hẳn đệ tử đệ tử Đại Không tự, ma môn có thể sừng sững ngàn năm không ngã dưới sự áp chế của chính đạo thiên hạ, làm sao có thể là hạng tầm thường? Nếu không phải là có thù hận cụ thể nào, Đại Không tự cũng không mong muốn xung đột toàn diện với ma môn.

Chương 1004: Hư Không phương trượng (2)

Hôm nay Đại Không Tự đại hội võ lâm, mời họp mặt chính là đồng đạo võ lâm thiên hạ, nghiêm khắc mà nói Ma Môn cũng là một thành viên của võ lâm thiên hạ, ngày hôm nay mục đích chủ yếu của Đại Không Tự là Tử Hà Môn, cũng không muốn trêu chọc phải cường địch, khiến chuyện phức tạp hóa lên, cho nên hẳn chỉ là hơi chút suy tư, liền nói.

” Nữ thí chủ nếu bảo đảm khoanh tay đứng nhìn, chúng ta tất nhiên sẽ không làm gì với thí chủ cả.”

” Như thế càng tốt.”

Lãnh Sương Nguyệt nghe vậy, khẽ mỉm cười nói.

Nghe Lãnh Sương Nguyệt nói như vậy, Tô Bằng cũng không ngoài ý muốn, hẳn sớm biết Lãnh Sương Nguyệt cũng không phải trung thành gì, nàng chỉ là đang xem xét so bì thực lực, nếu như Tử Hà Môn của mình thật có thể chống lại Đại Không Tự, như vậy Ma Môn sẽ dốc hết thủ đoạn đả kích những người chính đạo này, nhưng nếu Tử Hà Môn không thể chống đỡ được Đại Không Tự, Ma Môn sẽ trực tiếp bỏ chạy, sẽ không xuất ra một chút khí lực nào.

Có điều Tô Bằng cũng không đem Ma Môn đặt ở trong kế hoạch đã suy tính, chính mình cũng biết chung quy là phải xem vũ lực của bản thân Tử Hà Môn, cũng không phải là dựa vào sự viện thủ của những người khác.

Lúc này, ánh mắt của Hư Không hòa thượng rơi vào trên người Độc Cô Thắng, ánh mắt lộ ra vẻ nghiêm trọng, nói.

” Vị này chính là ma kiếm tiên sinh của Tử Hà Môn?”

” Ta họ kếp Độc Cô, tên chỉ có một chữ Thắng.”

Độc Cô Thắng hờ hững nói.

” Hư Không hòa thượng, ngươi không cần phải nói vòng vo nữa, sư thúc của ta đâu?”

Tô Bằng thấy Hư Không phương trượng này dường như đang dò thăm lai lịch của người bên cạnh mình liền nói với hắn.

” Trước không vội, Tô Bằng thí chủ, Tử Hà Môn các ngươi chỉ có mấy người các ngươi tới sao?”

Hư Không hòa thượng khẽ cau mày nói.

Ý nghĩ của hắn chính là muốn mượn cơ hội này, đem Tử Hà Môn một mẻ hốt gọn.

Căn cứ vào tình báo của hắn, người của Tử Hà Môn rất chú trọng tình nghĩa đồng môn, đã có một người của bọn hắn nơi tay, là có thể uy hiếp toàn bộ người của Tử Hà Môn.

Chẳng qua là không ngờ, hôm nay chính chủ tới, chỉ có hai người Tô Bằng cùng với kiếm ma, về phần Trúc Nhị Thập Tam cùng với Cố Minh, một nửa chân đã bước vào trong quan tài, thoát nhìn xem ra thực lực không có mạnh mẽ như vậy, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

”Mấy người chúng ta, là có thể đại diện cho Tử Hà Môn, hòa thượng ngươi nếu là có lòng tin thì lưu chúng ta lại, nếu không dám thì đưa môn nhân của chúng ta ra đây.”

Độc Cô Thắng nhìn Hư Không hòa thượng, nói với hắn.

Hư Không phương trượng vẫn còn không có gì, sau lưng hắn, những hòa thượng đi cùng hắn kia nghe vậy, lại lông mày cau chặt, trên mặt còn có chút giận dữ!

”Được tiểu tử cuồng vọng! Đến nơi này mà còn kiêu ngạo như vậy! Đại Không Tự không phải là nơi cho các ngươi khẩu xuất cuồng ngôn giương oai diều võ!”

Sau lưng Hư Không hòa thượng, một tên hòa thượng cho dù là mặc áo cà sa màu đỏ cũng không thể che hết dáng người tinh tráng của hắn, quát lên với Tô Bằng và Độc Cô Thắng.

Tô Bằng cùng với Độc Cô Thắng cũng không để ý đến hắn.

”Hư Không phương trượng, ngươi có cái gì thì nói nhanh lên một chút, nếu như nói không ra thì hãy mau thả người của Tử Hà Môn ra, nếu không muốn thả thì chúng ta hãy đấu một trận. Ngươi bây giờ vừa không thả người, lại không động thủ với chúng ta, là có ý gì?”

Tô Bằng nhìn Hư Không phương trượng, nói với hắn.

Nghe xong lời của Tô Bằng, Hư Không hòa thượng cũng không khỏi có chút tức giận, hắc thân là phương trượng của Đại Không Tự, lời nói giống như là pháp chỉ, đã thật lâu không có người dám nói với hắc thân như thế.

Có điều Đại Không Tự làm việc công, luôn luôn có kết cấu, bây giờ còn không tới lúc động thủ, Hư Không phương trượng tối thiểu phải đem tiền căn hậu quả của câu chuyện nói rõ ràng, ở trên phương diện đạo đức chiếm được vị trí rất cao, mới là thời cơ để động thủ.

Hư Không phương trượng kiềm chế tức giận một chút, dùng nội lực, cao giọng nói.

” Chư vị võ lâm đồng đạo, tiến vào đại hội võ lâm do Đại Không Tự triệu khai, chính là vì ân oán với Tử Hà Môn, nếu hôm nay người Tử Hà Môn đã tới, vậy chư vị đồng đạo giang hồ có liên quan, liền đứng ra, nói rõ một chút ân oán với Tử Hà Môn đi.”

Nghe nói như thế, người võ lâm trên Đại Hùng bảo điện lập tức tách ra, có bốn năm mươi người đi ra.

” Tô Bằng, các người biết chúng ta là ai sao?”

Tô Bằng quét nhìn những người này một cái, nói.

” Thật có lỗi, nhãn lực của ta bình thường, bộ dạng không có gì đặc sắc thì thấy không rõ lắm, các người là ai vậy?”

” Kiêu ngạo!”

Một lão già râu tóc hơi bạc tuổi ngoài sáu mươi lập tức đứng dậy, chỉ vào Tô Bằng nói.

” Ta chính là chủ môn Thục Sơn phái Nhâm Tùng! Tử Hà Môn các người thật sự là quá mức kiêu ngạo!”

Ngay sau đó, hắc thân đứng dậy, dùng nội lực lên tiếng.

” Chư vị đồng đạo! Có lẽ mọi người đều biết lời đồn đãi về mặt nạ Lưu Phi gần đây, đoạn thời gian trước, ở tiểu hội võ lâm tại núi Linh Lung, võ lâm

Vạn Hiểu Sinh tìm ra người sau lưng của mặt nạ Lưu Phi, đúng vậy chính là Phạm Kiến của Tử Hà Môn, âm thầm thao túng mặt nạ Lưu Phi, tập kích người của các đại môn phái!”

” Mà còn hơn mười mấy môn phái của bọn ta âm thầm điều tra, xác định người của Tử Hà Môn có tham gia chuyện này, hơn nữa chúng ta còn phát hiện, âm mưu của Tử Hà Môn rất rộng, môn phái này, âm thầm trộm lấy rất nhiều võ công của các đại môn phái, đã có chuyện như vậy, môn phái bọn ta tất nhiên không thể nhẫn nhịn được nữa. Vì vậy tổng cộng mười bốn môn phái đều tự phái trưởng lão của mình đi đến Tử Hà Môn nói chuyện.”

” Nhưng mà!”

Chương môn Thục Sơn phái Nhâm Tùng ngữ điệu đột nhiên cao vút, hần chỉ vào Độc Cô Thắng, nói.

” Chính là người này! Hần ở trên núi Tử Hà không một lời phân trần, đầu tiên là dùng cơ quan chôn giết các môn phái chúng ta, sau đó ỷ vào võ công cao cường, đánh chết các trưởng lão trong mười bốn môn phái, trận chiến này, mười bốn môn phái của chúng ta, chết trận tám mươi sáu người!”

Chương 1005: Đèn con mẹ người (1)

Nghe thấy chương môn Thục Sơn phái Nhâm Tùng, không ít người người trong đại môn phái còn không biết nội tình không khỏi kinh hô.

Chuyện mặt nạ Lưu Phi, đã xôn xao náo động, chỉ ít có một nửa thế lực bị bị bọn họ quấy rối, nhưng rất nhiều người vẫn luôn không tìm được chủ nhân thao túng đằng sau là ai.

Lúc này nghe thấy Nhâm Tùng nói độc thủ phía sau màn của mặt nạ Lưu Phi là Tử Hà môn, lập tức khiến cho một trận nhốn nháo.

Tô Bằng cùng Độc Cô Thắng mặc dù nhìn thấy rối loạn này, nhưng ai cũng không nói gì.

Bởi vì hai người biết, lời của đôi phương còn chưa nói xong, hai người cũng không muốn nhảy vào tranh giành lời nói với đối phương sớm như

vậy, đợi đến khi đối phương đem tất cả chúng có phơi bày ra hết, rồi hẵng bác bỏ đối phương, thì càng tốt hơn nhiều.

Chương môn Thục Sơn phái Nhâm Tùng, thấy mọi người dường như bị lời của mình hấp dẫn, hơi gật đầu, hần tiếp tục nói.

” Chư vị đồng đạo, người Tử Hà môn không chỉ có dùng mặt nạ Lưu Phi âm mưu giành thiên hạ, còn cấu kết ma môn, các người thấy đó, bây giờ bên cạnh Tô Bằng, còn có Thánh nữ Lãnh Sương Nguyệt của Ma môn, không chỉ như vậy, hần còn vì người ma môn giết rất nhiều chính đạo giang hồ.”

Nói xong, hần nghiêng người, lớn tiếng nói với đằng sau.

“Đồ tiên sinh, Bách Hoa nương tử, các người xuất hiện đi.”

Theo lời của Nhâm Tùng, trưởng lão suýt chút nữa đã bị Độc Cô Thắng đánh chết trong đám người môn phái chính đạo, hơn hơn bốn mươi người bước ra.

Trong ánh mắt của mọi người trong Đại Hùng bảo điện, toàn bộ tập trung ở trên người hơn bốn mươi người này, chỉ thấy hơn bốn mươi người này, có một nửa là tứ chi tàn tật, một nửa khác, hoặc là tinh thần uể oải, hoặc là lòng căm phẫn khó kiềm, nói chung người người tâm tình đều cùng một trạng thái không giống bình thường.

Mà khi những người này nhìn thấy Tô Bằng, có người lộ ra ánh mắt cừu hận, cũng có người ánh mắt phức tạp, nhưng phần lớn ánh mắt, đều mang theo một sự sợ hãi sâu sắc, không dám đối mặt với ánh mắt Tô Bằng.

“Đồ tiên sinh, Bách Hoa nương tử, còn có chư vị đồng đạo, không cần lo lắng những kẻ Tử Hà môn này, nơi này là đại hội võ lâm tụ tập đồng đạo chính đạo thiên hạ, cho dù bọn chúng to gan hơn nữa, bọn chúng cũng không dám làm cái gì, các người đã trải qua những gì, thì nói hết ra đi!”

Nhâm Tùng ở bên cạnh những người này, cổ vũ những người này nói.

Người tên Đồ tiên sinh kia, lúc tụ tập môn phái nhỏ ở Linh Lung sơn, bị Vạn Hiểu Sinh tìm được, ở trước mặt mọi người kể rõ cảnh tượng thảm thiết nhìn thấy Tô Bằng chém giết ở khách điểm hồng trần.

Bách Hoa nương tử đứng bên cạnh hắn, vốn cũng rất nổi danh trên giang hồ, là một thiếu phụ xinh đẹp, chỉ là làn da bây giờ đã mất đi sáng bóng, đôi mắt cũng có chút đục ngầu, cả người từ thiếu phụ xinh đẹp hơn ba mươi tuổi trở thành một bà lão không hề có mị lực hơn bốn mươi tuổi có thể thấy được ở bất kỳ đâu.

Lúc này hai người nhìn về phía Tô Bằng, đều mang theo ánh mắt oán độc thật sâu.

Tô Bằng liếc nhìn hai người này, Đồ tiên sinh và Bách Hoa nương tử trong mắt mặc dù mang theo hận ý oán độc, nhưng mà giờ khắc này lại đều vô thức sợ tới mức lui về sau một bước.

Chỉ là Đồ tiên sinh kia sau khi lui về sau một bước, đột nhiên cảm giác được trong lòng thập phần thập phần xấu hổ và nhục nhã, hắc hừ một tiếng, miễn cưỡng xông lên, sau đó rướn cổ, nói với Tô Bằng.

” Tô Bằng! Ngươi đừng hòng đe dọa ta! Nơi này nhiều đồng đạo như vậy, ngươi cũng không dám làm gì ta! Cho dù ngươi uy hiếp ta, ta cũng phải liều chết nói hết ra!”

” Ai đe dọa ngươi...”

Tô Bằng nghe vậy, trong lòng bất đắc dĩ, liếc hắn một cái, lại trở thành là đe dọa sao?

Đồ tiên sinh kia, dường như đã quyết tâm rất lớn, hắc nhìn người người các đại môn phái còn lại chung quanh trong Đại Hùng bảo điện, vận dụng nội lực nói.

” Các vị đồng đạo, Đồ Đại hôm nay đứng ở chỗ này, chính là muốn vạch trần Tô Bằng lòng lang dạ thú, thủ đoạn tàn nhẫn, hắc và ma môn, là cá mè một lứa, cùng một giuộc, tàn sát đồng đạo chính đạo giang hồ ta...”

Đồ tiên sinh, ngữ khí xúc động phần nộ, giống như trần thuật bao nhiêu âm mưu xảy ra trong chốn võ lâm, đem chuyện đã xảy ra ở khách điểm hồng trần nói ra lần nữa.

Nghe thấy lời của Đồ tiên sinh, ở đây có rất nhiều người trong các đại môn phái cùng những hiệp khách thành nhuwxngtreen giang hồ cũng không rõ chuyện này lắm, trên mặt đều là dáng vẻ không ngờ, dường như rất khiếp sợ đối với lời nói của Đồ tiên sinh.

” Chính là như vậy, khách điểm hồng trần là một trong những trạm dịch giao giữa Giao Châu và Trịnh Châu, chính đạo ta tiến đến đó một trăm hai mươi bảy người, chỉ có hai mươi một người còn sống trở về, hơn nữa hơn nữa trong hai mươi một người này, chỉ có mười một người tứ chi hoàn hảo, Tô Bằng này, bắt tay với ma môn, âm mưu tính kế với nhân sĩ chính đạo võ lâm ta, quả thực nhân thân cộng phần!”

Đồ tiên sinh phần nộ chỉ vào Tô Bằng, nói với người võ lâm trong Đại Hùng bảo điện.

Chương 1006: Đèn con mẹ ngươi (2)

Nhìn phản ứng hiệp khách giang hồ thành danh cùng các đại môn phái chung quanh, chương môn Nhâm Tùng Thục Sơn phái rất là thoả mãn, hấn gật đầu nói.

“Đồ tiên sinh, trong thân thể ngươi còn có nội thương, tâm tình ngươi quá kích động, nghỉ ngơi một chút trước đã.”

Nói xong, hấn nhìn về phía Bách Hoa nương tử đã từng xinh đẹp, bây giờ lại thập phần tiều tụy, quả thực như là một thôn phụ hương đã nói.

” Bách Hoa nương tử, ngươi nói xem, Tô Bằng này ngoại trừ ở Trịnh Châu cùng với tiếp giáp Giao Châu ra, ở Lâm Y Lương Châu là thiết kế phục giết các ngươi như thế nào?”

Nữ nhân mặt đầy thần sắc oán độc kia nghe vậy, cũng tiến lên một bước, trong mắt mang theo hận ý vô tận, nhìn Tô Bằng, nói.

” Tô Bằng! Ngươi vẫn còn chưa nhận ra ta sao?”

” Ngài là vị nào?”

Tô Bằng nhìn nữ nhân này, trong lòng cũng không có ấn tượng gì.

Trí nhớ Tô Bằng mặc dù tốt, nhưng cũng không thể mỗi người qua đường gặp qua đều có thể nhớ kỹ, nữ nhân này lại bộ dạng rất tầm thường, Tô Bằng quả thật một chút cũng không có ấn tượng.

“Giới cho một Tô Bằng ngươi! Ở Lương Châu Lâm Y, ngươi cùng với thủ hạ phủ Kỳ Sách giết nhiều người chúng ta như vậy, chồng của ta cũng chết thảm ở trong tay ngươi, ngươi thậm chí ngay cả người bị ngươi giết cũng không nhớ rõ sao?”

Bách Hoa nương tử nghe xong lời của Tô Bằng không khỏi một trận tức giận.

Tô Bằng có chút nhún vai, nữ nhân này mình quả thật không có ấn tượng, có điều nghe lời của nàng, hình như là nằm trong đám giang hồ phục kích mình ở Lâm Y kia.

Bách Hoa nương tử oán hận nhìn Tô Bằng, thật lâu mới khôi phục lại như cũ, nàng dường như nội lực đã bị hao tổn, không thể nào khuếch đại âm thanh, cho nên nàng liền dùng sức mạnh toàn thân, dùng thanh âm bén nhọn, lớn tiếng kể lại.

” Chư vị đồng đạo! Ta là Bách Hoa nương tử của Bách Hoa cốc, chắc hẳn mọi người đã nghe nói qua ta cùng với phu quân của ta là Hộ Hoa lang quân, muội muội của ta, Hoa Tiên Tử tại khách điểm hồng trần bị Tô Bằng giết chết. Lúc ấy trên giang hồ không ít thân bằng hảo hữu của người chính đạo đều bị Tô Bằng âm mưu giết chết, trong lòng đều có cừu hận, Tô Bằng này cũng biết điểm này, cuộc sống hàng ngày ở Lương Châu khó có thể bình an, cho nên tên tiểu nhân hèn hạ đê tiện tâm cơ thâm trầm này, đã sắp đặt một âm mưu hãm hại chúng ta.”

” Mọi người đều biết, Tô Bằng này ở Lương Châu tổ chức một nhóm tên là phủ Kỳ Sách, cái tổ chức này toàn bộ đều là tay sai của Tô Bằng, bọn họ

tiêu phí một số tiền lớn mua được Thông Tí Thần Quyền Ngô Pháp Thành, khiến Thông Tí Thần Quyền Ngô Pháp Thành phát động mấy người chúng ta tìm đến Lâm Y để báo thù Tô Bằng, mà còn trên thực tế, Thông Tí Thần Quyền Ngô Pháp Thành đã bị nanh vuốt phủ Kỳ Sách của Tô Bằng thu mua, báo thù là một âm mưu để Tô Bằng mai phục chúng ta ở Lâm Y!”

” Một nhóm chúng ta hơn một trăm bốn mươi người, đã chết tại chỗ năm mươi mấy người, sau đó bị phủ Kỳ Sách mai phục, bắt vào phủ Kỳ Sách nghiêm hình tra tấn, cuối cùng tên Tô Bằng ác độc này không ngờ lại phế bỏ toàn bộ võ công nội lực của chúng ta, sau đó đưa lên thuyền biển, thuyền biển chạy ba bốn ngày sau, từ trên thuyền biển ném chúng ta xuống dưới, phiêu lưu ở trong biển rộng...”

” Lúc ấy người của chúng ta bị phủ Kỳ Sách bắt được có sáu bảy mươi người, nhưng mà người còn sống sót chưa đầy mười lăm người, đây đều là công lao Tô Bằng ban tặng!”

” Sau khi còn sống trở lại Thần Châu, chúng ta tức giận cực kỳ, tìm đến các đại tông môn Thục Sơn đi tìm Thông Tí Thần Quyền Ngô Pháp Thành, Ngô Pháp Thành cuối cùng bởi vì lương tâm day dứt, đã báo cho chúng ta biết hắn là bị thủ hạ phủ Kỳ Sách của Tô Bằng thu mua, sau đó bởi vì trong lòng áy náy nên đã tự sát ở trước mặt chúng ta, nhưng lúc ấy có hơn ba mươi đồng đạo võ lâm, nghe được hắn nói bị phủ Kỳ Sách thu mua!”

Bách Hoa nương tử sau khi nói xong những lời này, ánh mắt hung hăng nhìn về phía Tô Bằng, nói.

” Tô Bằng! Ngươi thật là tên lòng dạ độc ác! Chém tận giết tuyệt, khiến ta biến thành hình dáng như này! Ta cho dù có biến thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Nội lực của Bách Hoa nương tử đã bị phá, nhưng mà lời của nàng đều là dùng thanh âm cực kỳ bén nhọn hô lên, thanh âm oán độc bén nhọn này mặc dù không có nội lực cũng truyền khắp toàn bộ Đại Hùng bảo điện, hận ý trong lời nói kia khiến người ta nghe xong cũng đều cảm giác thân thể phát lạnh.

Có điều người giang hồ trong Đại Hùng bảo điện tất cả cũng coi là đã lý giải được, trượng phu và muội muội của Bách Hoa nương tử đều chết ở trong tay Tô Bằng, mà còn bản thân Bách Hoa nương tử, tu hành bách hoa chân khí, loại chân khí này ở trên giang hồ cũng hết sức nổi danh, không phải nói quá lợi hại, mà là tu hành loại chân khí này có thuật trú nhan, sau khi tu hành lúc bốn mươi năm mươi tuổi còn có thể giữ bộ dáng khoảng ba mươi tuổi.

Bây giờ chân khí của Bách Hoa nương tử bị phá, cả người từ một phụ nhân xinh đẹp biến thành bộ dáng như bây giờ, loại thương tổn này đối với nữ nhân mà nói, thật sự là quá mức khổng lồ, hận ý trong đó khó có thể nói rõ.

Chương môn Thục Sơn phái Nhâm Tùng rất hài lòng với hiệu quả như vậy, hẳn ra sức như thế là bởi vì bản thân trưởng lão Thục Sơn phái cũng không nhiều, mà ở núi Tử Hà, Thục Sơn phái bọn họ đã chết ba bốn vị trưởng lão, còn có trưởng lão thực lực xếp hạng thứ hai Thục Sơn, chính là vị nam nhân đầu tóc như sư tử kia, khiến nguyên khí Thục Sơn tổn thương nặng nề, vị chương môn Nhâm Tùng này, hận ý với Tử Hà Môn nhưng cũng không kém Bách Hoa nương tử cùng với Đồ tiên sinh là bao.

Sau khi Đồ tiên sinh cùng với Bách Hoa nương tử lên án mạnh mẽ Tô Bằng, chương môn Nhâm Tùng của Thục Sơn phái đứng dậy, cao giọng nói.

” Mọi người đã biết, Tử Hà Môn chẳng những âm mưu khống chế mặt nạ Lưu Phi, lại còn cấu kết Ma Môn, hơn nữa Tô Bằng tâm cơ thâm trầm, không ngừng làm suy yếu sức mạnh của chính đạo, toan tính của hắn nhất định là không nhỏ, muốn đem các đại môn phái chúng ta suy yếu từ từ, để chân chính lấy được thiên hạ, lòng lang dạ thú như thế người người đều muốn tiêu diệt!”

Nói xong hắn chỉ một ngón tay vào Tô Bằng, nói.

” Tô Bằng, ngươi còn không đền tội sao?”

Tô Bằng nghe vậy, hết sức bình tĩnh nói...

“Đền con mẹ nhà ngươi.”

Chương 1007: Chấp mê bất ngộ (1)

Câu “Đền con mẹ nhà ngươi” của Tô Bằng, nội lực kéo dài, cao giọng ung dung, dư âm còn văng vẳng bên tai, rung động đến tâm can, đến mức mọi người chấn động thân thể.

Người ở cấp Tô Bằng, đã có rất ít người trực tiếp mở miệng nói lời thô tục, dù sao đến thân phận địa vị này, cúi xuống đều có không ít thuộc hạ, bình thường phải chú trọng uy nghiêm, bình thường nếu thô tục quá có vẻ không đủ cấp bậc.

Nói một cách khác, chính là như vậy sẽ khiến nhân cách không cao.

Giống chương môn phái Thục Sơn Nhâm Tùng, bình thường mặc dù cũng đều là múa đao lấy kiếm, nhưng cho tới nay, người cùng cấp với hắn cho dù là bằng hữu hay đối đầu, cũng sẽ không trực tiếp mở miệng chửi, đệ tử trưởng lão phía dưới càng lễ kính hơn với Nhâm Tùng, Nhâm Tùng đã rất lâu không nghe được lời chửi tai như vậy.

Lúc này, một câu “Đền con mẹ nhà ngươi” của Tô Bằng, khiến Nhâm Tùng ghen hống nhìn trôn trời, không ngờ trong lúc nhất thời không biết phản ứng thế nào mới tốt, hắn đã rất lâu không gặp phải loại tình huống này.

Sau nửa ngày, hắn mới kịp phản ứng, lập tức đỏ mặt, tay đè chuôi kiếm, nói với Tô Bằng.

“Ngươi nói cái gì?”

“Ngươi muốn ta lặp lại một lần? Tốt, ngươi hãy nghe cho kỹ, đền! con! mẹ! ngươi!”

Tô Bằng nhìn Nhâm Tùng, dùng một loại ánh mắt cực kỳ khinh bỉ nhìn hắn, nói với hắn.

Nói xong, Tô Bằng không cho Nhâm Tùng bất luận cơ hội phản kích nào, trực tiếp nói liên hồi.

“Ngươi người này, cũng là chương môn một phái, dạng chó hình người, nhìn bộ dạng giống một kẻ thông minh, đáng tiếc trong đầu tất cả đều là

cút, trong bụng là rơm rác, người có thể vận dụng chút đầu óc của người được không? Nếu ta thật muốn giết những người này, sẽ chưa một người sống? Những người này tìm đến địa bàn của ta, muốn tới giết ta, ý của người là ta đợi bọn họ tới giết?”

“Còn cả nương tử bách hoa kia, ta đi âm mưu các người? Quá đề cao chính mình rồi! Liền võ công các người, trên giang hồ tìm một số cá nhỏ tôm nhỏ đã xem như là cao thủ, ở trong mắt ta, cả đám đều là gà đất ngồi khuyên, treo giá bán công khai thủ! Ta cho dù đi bất kỳ một địa phương nào trên giang hồ, giờ đại kỳ, muốn các người tới các người có thể tới giết ta à? Còn khiến cuộc sống hàng ngày của ta khó có thể bình an... Các người còn thật tưởng mình là người quan trọng? Nếu nói không khách khí, các người ở trong mắt ta, chính là ruồi bọ, nhìn đáng ghét, nhưng không bay bên cạnh ta, ta cũng lười đánh người, người cảm thấy với thực lực các người, ta có tâm tình gì đi xếp đặt các người?”

“Hơn nữa không nói phía ta, chuyện này sơ hở rõ ràng như vậy các người nhìn không ra? Gì mà Thông Tí Thần Quyền Ngô Pháp Thành. Nếu hắn thật là người có thể vì tiền bán đứng tánh mạng bằng hữu, sẽ không nghĩ tới đào tẩu? Sẽ đợi trong nhà chờ các người chiêu đến thăm đi, sau đó tự sát?”

“Nếu hắn thật là loại trí lực này, vậy các người đều là bao cớ không có đầu óc, bị loại người này lừa? Người có thể có quyết tâm bán đứng các người lớn như vậy, hoặc là có dã tâm lớn âm mưu lớn, hoặc là thu được ích lợi lớn, có số tiền kia, hắn tùy tiện tìm nước nhỏ hải ngoại mà ở, làm thổ hoàng để không phải rất tốt sao? Sẽ vì áy náy tự sát ở trước mặt các người?”

“Là trong đầu các người có cút? Hay là người khác ỉa cút trong đầu các người?”

Tô Bằng chỉ vào đám người Nhâm Tùng cùng bách hoa nương tử nói.

Bách hoa nương tử cùng Nhâm Tùng nghe vậy, sắc mặt lập tức có chút tối sầm, bách hoa nương tử kia giận đến phát run, người võ lâm đều trọng sĩ diện. Bách hoa nương tử mặc dù bị phế võ công, nhưng ít nhất trước đó ở trong giang hồ cũng không tệ, lúc này bị Tô Bằng nói thành ruồi bọ, lập tức khiến nàng giận đến độ mặt càng vàng vọt.

Nhâm Tùng càng không chịu nổi. Hắn thân là chương môn phái Thục Sơn, bình thường đều là tồn tại sống an nhàn sung sướng, hôm nay bị Tô Bằng ở trước mặt mắng trong đầu có cứt, sắc mặt lập tức đỏ lên giống có thể nhỏ ra máu.

Mà Tô Bằng nói cũng không sai, những người đại môn phái này có thể chỉ trích Tô Bằng tàn nhẫn, nhưng không thể nói Tô Bằng hoặc là môn nhân Tử Hà Môn võ công không tốt, một người của Tử Hà Môn có thể đấu hơn tám mươi trưởng lão cấp cung phụng, loại sức chiến đấu này, là khiến người ta tâm kinh đảm hàn, căn bản không cách nào chỉ trích.

“Ngươi! Ngươi...”

Nhâm Tùng chỉ vào Tô Bằng, khuôn mặt trướng máu đỏ bừng, nhưng chỉ nghẹn lời, một câu cũng không nói ra được.

Thủ hạ Tô Bằng - Cố Minh nghe xong, bội phục Tô Bằng tự đáy lòng, nếu đổi là hắn ở đây, thì sẽ không dám trào phúng hơn một vạn người, mắng bọn họ như vậy.

“Đây chẳng lẽ chính là chân anh hùng mới có bản sắc?”

Trong lòng Cố Minh nghĩ, hơn nữa trong lòng tính toán chênh lệch giữa mình và Tô Bằng.

Chương môn Đại Không Tự Hư Không Kiến ở bên cạnh nhìn chuyện phát triển, trong lòng không khỏi chấn động, Tô Bằng này nhanh mồm nhanh miệng, mặc dù dường như rất có đạo lý, nhưng chỉ trích như vậy, Đại Không Tự không thể chiếm được đạo đức triển phong xuất thủ.

Thật ra bọn người Tô Bằng là chủ phía sau màn của mặt nạ lưu phi cũng tốt, không phải cũng tốt, sắp xếp phục giết bọn người Bách hoa nương tử cũng tốt, không phải cũng tốt, với Đại Không Tự cũng không trọng yếu.

Đại Không Tự cũng không phải thần giữ nhà giang hồ chân chánh, thực nhiệt tình vì công nghĩa như vậy, trên thực tế, Đại Không Tự là có chút kiêng kỵ Tử Hà Môn.

Tử Hà Môn là môn phái nhỏ chỉ chưa tới hai mươi người, liền khiến giang hồ loạn như vậy, nếu Tử Hà Môn thu nhiều môn đồ, với giá trị vũ lực của đệ tử Tử Hà Môn, rất nhanh liền có thể uy hiếp được địa vị của Đại Không Tự trên giang hồ, Đại Không Tự thì không cách nào tiếp nhận kết quả như vậy.

Cho nên hôm nay sự thật là thế nào ngược lại không sao cả, chỉ cần có thể đem Tử Hà Môn diệt sát, mục đích của Đại Không Tự đã đạt đến được hơn phân nửa.

Lúc này, Hư Không thấy Tô Bằng chỉ trích bọn người Nhâm Tùng á khẩu không trả lời được, không khỏi thở dài một tiếng, vị chương môn phái Thục Sơn này bình thường trông miệng lưỡi rành rọt, ý nghĩ nhanh nhẹn, không ngờ hôm nay trông lại vô dụng như thế.

Chỉ nghe Hư Không phương tượng nói với Tô Bằng.

“A di đà phật, Tô thí chủ, người nói như vậy cũng có chút miễn cưỡng, cho dù người nói có đạo lý nhất định, nhưng cùng Ma Môn tàn sát người giang hồ chính đạo, còn cả chuyện mặt nạ lưu phi, lại là chứng cứ vô cùng xác thực, người còn muốn nói điều gì sao?”

“Các người nói cái gì, thì là cái đó sao?”

Chương 1008: Chấp mê bất ngộ (2)

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi trợn mắt nhìn Hư Không phương tượng, nói với Hư Không phương tượng.

“Lão hòa thượng, ta cũng không nguy hiểm, ngày ấy cũng là ta giết những người kia, có điều với giang hồ, ở trong mắt ta cũng không phân chính tà, ở trong lòng ta, chỉ có bằng hữu và kẻ địch, người thân cận và cừu nhân. Ngày ấy ta là vì bằng hữu mà ra tay với những người gọi là chính đạo kia, các người muốn trồng tội danh lên đầu ta, ta cũng gánh được.”

“Nhưng mà chuyện về Tử Hà Môn cùng chuyện mặt nạ lưu phi, các người có nghĩ tới, hết thấy, các người không nghĩ được hương vị âm mưu sao?”

“Tử Hà Môn mặc dù cũng không giấu đầu lộ đuôi, nhưng cũng là một môn phái lánh đời, chuyện như chỗ ở của môn phái cũng coi như bí mật, Vạn Hiểu Sinh kia làm sao mà biết được?”

“Còn nữa, Tử Hà Môn ta nếu như là hậu trường phía sau màn của mặt nạ lưu phi. Vì sao không chế tạo những mặt nạ kia ở Tử Hà sơn, ngược lại bắt chấp nguy hiểm xuống núi, hơn nữa môn nhân còn bị các người bắt giữ? “

“Sư huynh của ta võ công mạnh như vậy, nếu quả thật mặt nạ lưu phi là chúng ta chế tạo, chuyện quan trọng như vậy sao sư huynh không bảo vệ Phạm Kiến sư thúc, ngược lại bị các người luồn qua khe hở?”

“Sao các người dễ dàng tìm ra Tử Hà Môn vậy? Các người liên chưa từng nghĩ, có ai ở trong thâm ngòi, cố ý khiến Tử Hà Môn cùng môn phái giang hồ đối lập, để từ đó ngư ông đắc lợi sao?”

Tô Bằng nói với đám người Hư Không phương trượng.

Những lời này của Tô Bằng, khiến hiện trường có chút yên tĩnh. Có một số chương môn môn phái nhìn xa thấy rộng, loáng thoáng cảm thấy lời Tô Bằng nói quả thật có đạo lý.

Những điểm đáng ngờ kia, quả thật khả nghi, chuyện quả thật quý di, Tử Hà Môn giống như đột nhiên liền trôi lên mặt nước, sau đó đối lập với giang hồ.

Bọn chương môn môn phái miễn cảm với âm mưu, rất nhiều người cảm giác được một cỗ khí tức âm mưu.

Chỉ là những chương môn môn phái này, cả đám đều đa mưu túc trí, mặc dù trong lòng có nghi hoặc, nhưng ai cũng không muốn làm chim đầu đàn, cả đám im miệng không nói, ngòì nhìn chuyện phát triển.

Dù sao diễn viên hôm nay, là Đại Không Tự cùng Tử Hà Môn. Người Đại Không Tự nghĩ cái gì, không ít chương môn môn phái nhìn xa hiểu rộng cũng rõ trong lòng, không đáng bởi vì Tử Hà Môn, đặc tội Đại Không Tự.

Hư Không phương trọng nghe được lời này của Tô Bằng, lông mày cũng nhíu chặt.

Hắn cũng loáng thoáng cảm thấy tồn tại của một độc thủ phía sau màn.

Có điều bây giờ mục tiêu trước của Đại Không Tự, là tiêu diệt Tử Hà Môn, không cho môn phái vô cùng có tiềm lực này lớn lên. Về phần âm mưu khác, trong lòng Hư Không phương trọng nghĩ là dù âm mưu có tính diệu tới đâu, ở phía dưới lực lượng tuyệt đối của Đại Không Tự, cũng sẽ sụp đổ!

Nghĩ tới đây, hắn đã ra quyết định, hôm nay nhất định phải giữ bọn người Tô Bằng lại chỗ này.

Chỉ nghe hắn nói với Tô Bằng.

“Tô thí chủ có lẽ nói có đạo lý, nhưng đạo lý kia nhất thời nửa khắc nói không rõ, không ngại mời Tô thí chủ cùng Độc Cô thí chủ lưu trong Đại Không Tự, nói chuyện kỹ càng, nói không chừng có phát hiện gì.”

Tô Bằng nghe xong lời của Hư Không phương trọng, lập tức cười lạnh, nói.

“Nói cho cùng, vẫn là muốn cô lưu Tử Hà Môn ta ở đây... Thôi, các người vàng đồ nhỏ lòng son, chấp mê bất ngộ, không nhìn thấy chân tướng chân chính, được, ta liền bồi các người!”

“Hư Không! Sư thúc ta ở đâu? Người muốn chiến, ta liền chiến với người, cùng lắm thì giết sạch hòa thượng Đại Không Tự các người, tất có thể tìm ra sư thúc của ta!”

Tô Bằng nói với Hư Không phương trọng.

“Thí chủ, khẩu khí người thật lớn!”

Lời của Hư Không, cũng có lửa giận, hắn hừ lạnh một lên tiếng.

“Sư thúc của người, ở ngay trong Từ Văn đường của Đại Không Tự ta, chỉ là các người không cách nào trực tiếp qua đó, nếu các người cưỡng chế cướp người, xảy ra chuyện không hay gì, ta cũng không muốn thấy.”

“Người muốn thế nào mới chịu thả người?”

Tô Bằng nghe vậy, hỏi Hư Không.

“A di đà phật, Đại Không Tự ta mặc dù là Phật môn, nhưng cũng là môn phái võ lâm, giữa môn phái nổi lên tranh chấp, liền dùng thủ đoạn giang hồ giải quyết, Tô thí chủ, người có thể cùng vị thí chủ Độc Cô này phá vỡ đại trận La Hán chúng ta, thắng trận Đại Không Tự ta, ta sẽ trả Phạm Kiến thí chủ cho Tử Hà sơn các người, nếu không thể...”

“Vậy các người cũng lưu lại, ở Đại Không Tự tham ngộ kinh nghĩa phật kinh đi!”

Kim bào Hư Không phương trượng vung lên, nói với Tô Bằng.

“Tốt! Các người kết trận đi! Cố Minh, Trúc tiên bối, các người lui xuống trước đi, nơi này có ta cùng Độc Cô sư huynh là đủ!”

Tô Bằng nghe vậy, xoẹt một tiếng rút Thanh Long Khiếu Thiên kiếm ra, nói với Hư Không.

Độc Cô Thắng cũng là chân trọng kiếm huyền thiết, trọng kiếm từ sau lưng của hắn bay ra, sau đó Độc Cô Thắng đem trọng kiếm huyền thiết, nắm trong tay.

Ba nghìn võ tăng Đại Không Tự, cũng nhanh chóng kết trận, đệ tử các đại môn phái chung quanh, đều tránh chỗ ra, để người hai phái quyết chiến.

Ba nghìn tăng chúng rất nhanh liền kết trận thành công, tạo thành đại trận La Hán, đem bọn người Tô Bằng vây trong đó.

Mười tám hòa thượng hư tự bối, cũng bắt đầu đem hai người Tô Bằng cùng Độc Cô Thắng vây vào giữa.

Sau khi mọi người đứng lại, Hư Không phương trượng cầm đầu, nói với Tô Bằng.

“Tô thí chủ, người cuối cùng còn có gì muốn nói không?”

“Ta đã không lời nào để nói.”

Tô Bằng nói, chỉ nghe hắn cuối cùng nói.

“Chỉ là, cuối cùng ta thay mặt một hòa thượng tên Hư Nguyệt hỏi người một câu, hắn muốn ta hỏi người, hắn thấy một pho tượng Bồ Tát ngồi ngược, hắn muốn để ta thay mặt hắn hỏi thử người, hỏi Bồ Tát vì sao ngồi ngược?”

Hư Không phương trượng vốn vẻ mặt trầm tĩnh nghe vậy, lập tức lộ ra vẻ kinh dị!

Chương 1009: La Hán đại trận (1)

Tô Bằng chỉ thấy Hư Không phương trượng trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, biểu tình trên mặt Hư Không trước nay vẫn luôn rất bình tĩnh, nhưng mà lúc này nghe thấy những lời này của Tô Bằng, sắc mặt của hắn lại trở nên có chút sợ hãi.

Có điều sau một lát, vẻ mặt trên mặt Hư Không phương trượng, liền từ sợ hãi trở thành mặt đầy sát ý, hắn nhìn Tô Bằng, nói.

”Đáp án người không cần phải biết, lão nạp đây sẽ siêu độ cho người!”

Nói xong, Hư Không phương trượng phát tay, lập tức, một luồng năng lượng cường đại tụ lại trên tay hắn.

Tô Bằng cũng cảm thấy Hư Không có chút cổ quái.

Hư Không rõ ràng là hòa thượng hàng chữ Hư, nhưng mà lúc này áp lực công lực tập trung trên người hắn mang lại cho người khác, lại vượt hơn hẳn những hòa thượng hàng chữ Hư bình thường.

Tô Bằng cảm giác, trong cái nhấc tay này của Hư Không, tụ tập lực lượng cường đại, cỗ lực lượng này, đã không phải ảnh hưởng một người có thể có được.

Loại cảm giác lực lượng cường đại này, không ngờ khiến Tô Bằng có một loại cảm giác cho dù là Cửu Dương Thần Công của mình, cũng không cách

nào đối đầu được.

“Đi!”

Hư Không hòa thượng vung tay lên, một đạo kinh lực vô hình, phóng thẳng tới Tô Bằng!

Tô Bằng thân hình lập tức nhoáng lên, vọt ra khỏi chỗ đứng.

“Ầm!”

Một tiếng vang thật lớn vang lên, nền đá xanh nơi Tô Bằng đứng, đại khái đường kính ba năm mét đã bị đánh nứt toác!

” Kinh lực thật cương mãnh!”

Tô Bằng sau khi né tránh, kinh ngạc nhìn sau lưng mình.

Nếu như Cửu Dương nội lực của mình, hiệu quả cũng có thể làm được như vậy, nhưng Hư Không là hòa thượng hàng chữ Hư, hơn nữa sử dụng lại là công phu giống như Phách Không chuông, chưa hẳn đã có hiệu quả lợi hại như vậy chứ?

Tô Bằng đang miên man suy nghĩ điểm này, hần đột nhiên cảm giác thân thể trầm xuống, tứ chi bản thân giống như đều mang theo một loại gông xiềng không nhẹ.

Tô Bằng nhú mày nhìn lại bốn phía rất nhanh liền phát hiện nguyên nhân.

Chỉ thấy ba nghìn võ tăng Đại Không tự, đã di chuyển bày La Hán đại trận, quay chung quanh Tô Bằng không ngừng xoay chuyển.

“Là La Hán đại trận sao?”

Nhìn thấy một màn này, trong lòng Tô Bằng mơ hồ biết được đại khái.

Hắn nhìn về phía Hư Không, quả nhiên, Hư Không một mình đối diện với mình, khí thế của hắn không ngừng dâng lên, có vẻ so với vừa mới bắt đầu nhìn thấy hắn càng mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Mười tám hòa thượng mặc áo cà sa màu đỏ kia, thì lại quay chung quanh Độc Cô Thắng, khí thể bộc phát trên người bọn họ, cũng vượt hơn hẳn tiêu chuẩn hòa thượng hàng chữ Hư bình thường.

” Chẳng lẽ là như vậy?”

Tô Bằng nhìn thấy một màn này, trong đầu linh quang lóe lên, mơ hồ có một suy nghĩ.

La Hán đại trận của Đại Không tự, cũng không phải là phái hơn ba nghìn hòa thượng, không ngừng xoay chuyển vòng quanh, sau đó khiến người có ánh sáng, thì bọn họ sẽ thắng.

Ý nghĩa đích thực của đại trận này chính là, có thể thông qua công pháp hoặc là trận pháp đặc thù, đem nội lực cùng năng lực của phương diện khác của ba nghìn võ tăng này, thông qua đại trận tạo thành áp lực cường đại cho kẻ địch trong trận, nhưng mà đám người Hư Không phương trượng, ở trong đại trận này, có lẽ là bởi vì công pháp tu hành giống nhau, ngược lại có thể mượn lực của nhau.

Ba nghìn võ tăng, mặc dù không có cao thủ đặc biệt, nhưng những người này cũng là đệ tử chủ yếu của Đại Không tự, mặc dù so với bọn người Thích Duy Tín thì yếu hơn không ít, nhưng công lực ba nghìn người tập hợp cùng một chỗ, lại đặc biệt đáng sợ.

Lúc này, Hư Không phương trượng cùng mười tám hòa thượng hàng chữ Hư, rõ ràng là mượn uy lực của La Hán đại trận, cho nên dù là giơ tay nhắc chân, cũng có uy lực đến vậy.

Hư Không phương trượng dường như cực kỳ tự tin, hẳn cảm giác bản thân mình có thể nuốt chửng Tô Bằng, ở bên cạnh hắn, chỉ có một Hư Văn hòa thượng tu luyện Khô Vinh Thiền Công, Hư Văn hòa thượng vô cùng căm hận Tô Bằng, cho nên ban đầu đã chằm chằm chú ý Tô Bằng, định bụng sẽ cùng Hư Không phương trượng liên thủ đánh bại Tô Bằng.

Về phần mười tám hòa thượng hàng chữ Hư mặc áo cà sa màu đỏ còn lại, thì lại vây quanh Độc Cô Thắng, dự định dùng sức lực của mười tám người, cường chế giết chết Độc Cô Thắng.

Chỉ là Tô Bằng, cũng không phải quả hồng mềm, dễ dàng bị bọn họ đánh chết như vậy sao?

Tô Bằng chỉ là vừa bắt đầu cảm giác thấy áp lực La Hán đại trận ở trên người mình, mới kinh ngạc một chút, có điều cũng nhanh chóng khôi phục lại như bình thường.

” Hư Không, Hư Văn, hai người các ngươi xông lên đi, để ta xem La Hán đại trận, có thể giúp các ngươi giết chết ta hay không!”

Tô Bằng nhìn Hư Không phương trượng cùng Hư Văn lão tăng, khiêu khích nói.

Hư Không nghe vậy, mặc dù có chút tức giận, nhưng lại bình tĩnh lại, không sốt ruột động thủ.

Bởi vì Hư Không phương trượng hiểu rõ hiệu quả của La Hán đại trận, hẳn biết, La Hán đại trận càng về sau, công lực tích lũy và áp lực lại càng lớn, có áp lực đến mức này, hành động Tô Bằng càng chậm.

Hắn vừa rồi đã thử, công kích bằng phương thức Phách Không chương từ đằng xa là ổn thỏa nhất, tốc độ không làm gì được Tô Bằng, nhưng chỉ cần trì hoãn Tô Bằng ở nơi này ba khắc, áp lực đại trận, sẽ khiến Tô Bằng càng ngày càng chậm.

La Hán đại trận, là kết tinh trí tuệ võ đạo mấy ngàn năm của Đại Không tự, càng về sau uy lực càng lớn, cũng giống một cái cối xay to lớn, không ngừng mài mòn ý chí tinh thần và nội lực của người bên trong, nếu không hiểu bí pháp của Đại Không tự, căn bản không cách nào giữ công lực bình thường ở trong đại trận.

Trái ngược lại, thời gian càng lâu, bọn người Hư Không phương trượng ở trong đại trận La Hán càng có thể mượn được nhiều sức mạnh hơn, lần này so sánh lại chính là không chiến mà thắng!

Chương 1010: La Hán đại trận (2)

Đại trận La Hán kể từ khi được sáng tạo ra cho đến nay, người có thể phá vỡ được gần như là không, ma đầu có chút võ công cao cường dám đến Đại Không Tự tìm vận xui, cả đám đều bị đại trận La Hán đánh sụp, được siêu độ hoặc là bị phế bỏ võ công tại Đại Không Tự, Từ Văn Đường của Đại Không Tự chính là nơi nhốt các loại ma đầu như vậy.

Tô Bằng cùng với Độc Cô Thắng vừa mới lên núi, Hư Không phương trượng liền bảo người chuẩn bị đại trận La Hán này, đã là rất xem trọng và kiêng kỵ võ công của Tử Hà Môn, chuẩn bị trực tiếp dùng đại trận đại trận mạnh nhất nhốt Tô Bằng cùng với Độc Cô Thắng ở tại chỗ này.

Nhưng mà, bây giờ Tô Bằng muốn phá vỡ đại trận La Hán này!

Tô Bằng ở trong trận, cảm giác áp lực quanh mình rất lớn, toàn bộ bên trong La Hán trận tại Đại Hùng bảo điện giống như là một trường nội lực cực đại, nội lực trong này đều đang đè ép Tô Bằng, khiến Tô Bằng cảm giác giống như là nhận lấy áp lực đến từ toàn bộ bốn phương tám hướng, hơn nữa giác quan cũng không còn nhạy cảm như lúc bắt đầu nữa.

Có điều loại trình độ áp lực này còn không đến mức làm Tô Bằng để vào trong mắt. Dù sao đại trận La Hán chỉ là lực lượng của tất cả mọi người tập hợp cùng một chỗ, nhưng Tô Bằng cũng cảm giác được nếu như mình chậm chạp đại trận này, sợ là càng về sau càng khổ sở.

Cho nên Tô Bằng cũng không chờ lâu, cả người liền di động, muốn đánh tới Hư Không phương trượng!

” Muốn thương tổn phương trượng sao? Trước hết phải qua xác ta đã!”

Hư Văn hòa thượng nửa người hồng nhuận, nửa người giống như là cây cối chết héo nhìn thấy Tô Bằng nhào lên liền miêng quát.

Hắn liền vọt lên, dùng ngón tay điểm về phía Tô Bằng.

Tô Bằng thấy thế, trực tiếp sử dụng rút kiếm cảnh giới hợp khí chém xuống, muốn chém tới Hư Văn!

Hư Văn hòa thượng còn chưa có thấy qua cảnh giới hợp khí của Tô Bằng, nhưng mà cũng biết võ công của Tô Bằng khó đối phó, chỉ thấy ngón tay của hắn nhanh chóng một khô một thịnh, một khô một thịnh, liên tục từ trạng thái no đủ hồng nhuận biến thành trạng thái khô quắt, sau đó lại biến trở về, liên tục ba lượt, cuối cùng mới điểm vào trên kiếm phong của thanh Long Khiếu Thiên kiếm của Tô Bằng.

Tô Bằng cảm giác kiếm trong tay mình chấn động, cảm giác giống như là trực tiếp bị đánh một quyền vào trên khối sắt, thanh Long Khiếu Thiên kiếm tuy rằng sắc bén nhưng không cách nào chém rụng được ngón tay của Hư Văn hòa thượng.

Ngón tay của Hư Văn hòa thượng cũng không ngừng biến hóa, mỗi một lần biến hóa nội lực liên tăng cường thêm một phần, mà còn đại trận La Hán, nội lực của ba nghìn võ tăng cũng tụ tập thành ánh sáng màu vàng nhàn nhạt lập lòe trên ngón tay của Hư Văn hòa thượng.

Thanh Long Khiếu Thiên kiếm cùng với ngón tay của Hư Văn hòa thượng chỉ giằng co chốc lát, sau đó một tiếng nổ vang lên, Tô Bằng cùng với Hư Văn hòa thượng đều lui ra ba bước!

”Kiếm pháp thật mạnh!”

Hư Văn hòa thượng sau khi đụng độ một kiếm này với Tô Bằng, ngón tay có chút tê dại, trong lòng cũng cực kỳ khiếp sợ!

Tô Bằng lần trước giao thủ với Hư Văn hòa thượng ở Không Văn Tự cùng với trích tiên sơn trang, Tô Bằng lúc ấy còn không có học được tam hợp kiếm, chỉ là kiếm pháp bán thức, nhưng khi ấy cũng đã chạy trốn khỏi tay bốn lão hòa thượng.

Về sau, Tô Bằng học tam hợp kiếm, bởi vì tam hợp kiếm cũng không phải là loại kiếm chiêu phòng ngự như kiếm pháp bán thức, mà là kiếm pháp rất có tính công kích xâm lược, thực lực nhất thời tăng lên không ít.

Nhưng những điều này Hư Văn hòa thượng lại không biết, bản thân hắn sau khi trở lại Đại Không Tự, liên tu khô vịnh thiên công, cảm giác thực lực bản thân tăng lên gần như một nửa, tự tin có thể một mình đối mặt với Tô

Bằng, có lẽ còn có thể bắt giữ được hắn, nhưng mà hôm nay thử một lần, lại chỉ có thể ngăn cản một kiếm giống như là không có gì đặc biệt của Tô Bằng, khiến hắn làm sao có thể không kinh ngạc?

Hắn nhưng không biết, Tô Bằng hôm nay đã không phải là Tô Bằng năm đó nữa rồi.

Tô Bằng hôm nay, chỉ cần võ công tầm thường là có thể hoàn toàn ngăn cản được công kích của Hư Văn hòa thượng.

Hư Văn hòa thượng, ưu thế chiếm được cũng chỉ là do La Hán trận tạo thêm cho hắn mà thôi.

Ngay khi Hư Văn hòa thượng còn đang khiếp sợ, Tô Bằng đã di động!

Trên mặt Tô Bằng mang theo vẻ lạnh lùng, đột nhiên tiến lên trước một bước, sau đó một vòng sáng màu xanh hiện lên trước người!

Cảnh giới hợp lực rút kiếm hàng đầu!

Hư Văn hòa thượng chỉ cảm thấy hoa mắt, có điều hắn dù sao cũng là đẳng cấp cao thủ, giác quan hết sức nhạy cảm, tuy rằng không thấy được Tô Bằng xuất đao nhưng hắn bằng vào cảm giác, điểm ra một ngón tay, không ngờ lại điểm vào trên kiếm phong.

Chẳng qua là một kiếm này thật sự quá nhanh, Hư Văn hòa thượng ra tay cực nhanh, trọng tâm thân thể không quá ổn định, nhưng mà ngay sau đó, Tô Bằng mượn lực đao đẩy ra, lại xoay người chém một kiếm, chém về phía Hư Văn!

Hư Văn hòa thượng cả kinh, hắn lại duỗi ra một ngón tay, chỉ là lần này trọng tâm của hắn đã chệch đi hơn phân nửa!

Mà còn thân thể Tô Bằng lại đẩy ra, vừa vặn đưa lưng về phía Hư Văn, chỉ thấy một vòng tròn ánh sáng màu xanh hiện lên, một chiêu xoay người lại chém cảnh giới hợp lực liền đã chém ra lần nữa!

Chương 1011: Thiên Thánh Pháp Thân

Hur Văn không thích ứng được với liên kích Tam Hợp kiếm của Tô Bằng, sau vài đợt, trọng tâm thân thể đã lão đảo.

Một chiêu Hồi Thân Trảm của Tô Bằng này, chỉ dùng trảm pháp cảnh giới Hợp Lực, tốc độ cực kỳ nhanh chóng, Hur Văn đã không kịp xuất chỉ phong bế kiếm chiêu Tô Bằng, trong lòng vội vàng, hấn chỉ kịp dựng thẳng cánh tay giống như củi khô của mình, cứng rắn ngăn cản một kiếm này của Tô Bằng.

“Phụt!”

Từng âm vang vang lên, Tô Bằng một kiếm chém vào cánh tay giống như củi khô của Hur Văn, chỉ là cánh tay của đối phương thoát nhìn thì chẳng khác nào nhánh củi khô héo già, nhưng bên trong không ngờ lại cực kỳ rắn rỏi, bảo kiếm Tô Bằng chém vào tay đối phương một phần ba, nhưng lại chém không đứt được.

” Hur Văn sư đệ!”

Nhìn thấy Hur Văn bị thương, Hur Không phương trượng không khỏi gọi một tiếng, song quyền giơ cao lên đầu, sau đó đột nhiên một quyền Hắc Hồ Đào Tâm, lẳng không đánh tới Tô Bằng.

“Ầm!”

Tô Bằng cảm giác, một quyền này của Hur Không phương trượng, nội kinh dao động xuất kích cực kỳ kinh người, thậm chí khiến Tô Bằng không dám đón đỡ, Tô Bằng nhanh chóng rút Thanh Long Khiếu Thiên kiếm từ trong cánh tay Hur Văn ra, sau đó nhanh chóng lùi về phía sau.

“Ầm!”

Một quyền cách không này của Hur Không phương trượng, đã đánh sụp nơi Tô Bằng vừa đứng xuống thành một cái nón đường kính năm thước, đáng tiếc vẫn không làm Tô Bằng bị thương được.

” Hur Văn sư đệ, ngươi sao rồi?”

Hur Không phương trượng bày ra tư thế ra quyền lần nữa, hỏi Hur Văn.

Hư Văn lúc này tay áo tăng bào đã bị Tô Bằng chém rách, để lộ cánh tay chẳng khác nào cây củi kho của mình, chỉ thấy Hư Văn giống như là thi triển thần công, tay phải của hắn, từ khúc củi khô bỗng chốc trở thành cánh tay hồng nhuận, sau đó lại biến thành khúc củi khô, ba lượt như thế.

Chỉ thấy cánh tay Hư Văn bị chém sâu vào một phần ba kia, trên vết thương chắc chắn chém bị thương xương cốt, không ngờ không chảy ra một giọt máu, sau ba lượt biến đổi, không ngờ khôi phục như thường.

” Công phu này thật thần kỳ!”

Tô Bằng thấy, cũng không khỏi kinh ngạc.

Tô Bằng cũng không biết, công phu tên là Khô Vinh Thiên công này, chính là lấy ý cảnh thụ mộc nhất tuế nhất khô vinh.

Người nhìn cây cối, một tuổi chính là một lần luân hồi vươn mình sống dậy, trong thăng trầm, chính là mới cũ luân phiên, cho dù chặt đứt cây cối, nhiều nhất ba đợt tuần hoàn, cây khô lại như gặp mùa xuân, lần nữa toả sáng sinh cơ.

Môn thần công Khô Vinh thiên công này, chính là lấy ý cảnh nhất tuế nhất khô vinh, sinh sôi không ngừng. Mặc dù chưa hẳn là nội lực cương mãnh nhất, nhưng có thể khiến con người sắp chết đoạn tuyệt sinh cơ giống như gỗ mục gỗ mục tìm được sinh cơ, sau đó ở trong sinh cơ lần nữa tiến vào trạng thái nghỉ ngơi lấy lại sức, mỗi lần tuần hoàn, đều càng mạnh hơn.

Chỉ cần thời gian tu hành đủ dài, môn Khô Vinh thiên công này không hề thua kém bất cứ tuyệt học đỉnh cao nào của Đại Không tự.

Có điều Hư Văn hòa thượng tu hành Khô Vinh thiên công thời gian còn chưa đủ, chỉ là trạng thái bán khô bán vinh mà thôi, tu hành đến trình độ đỉnh cao, chính là hai mươi ba năm khô, hai mươi ba năm vinh, thậm chí có thể tự nhiên gia tăng ba mươi năm tuổi thọ, nội lực cũng không thua Cửu Dương Thần Công.

Đáng tiếc Hư Văn còn chưa đại thành, chỉ có thể dựa vào Khô Vinh thiên công trị liệu thân thể đoạn tuyệt sinh cơ sau khi bị kiếm ý của mình chém

trúng, nhưng lại không thể làm gì Tô Bằng.

Tô Bằng mặc dù bị Hư Không phương trượng bức lui, trong lòng cũng đã thả lỏng.

Dựa theo cường độ bây giờ, hắn đã hiểu rõ thực lực của đối phương, Tô Bằng hoàn toàn có thể ở trong La Hán đại trận phát huy toàn bộ lực lượng, đánh bại hai người Hư Không cùng Hư Văn.

Hư Văn dường như nghĩ đến một điểm, thần sắc trên mặt lộ ra vẻ lo lắng.

Hư Không lại tựa hồ như không chú ý đến điểm này, hắn vẫn đứng đó, không di chuyển, giống như hạ quyết tâm muốn tấn công từ xa đến cùng.

Tô Bằng tất nhiên không thể để cho hắn được như ý, thân pháp hắn hành động rất nhanh, muốn bay thẳng tới bên Hư Không.

Hư Không cũng không tránh không né, đứng yên bất động, chờ Tô Bằng tiến đến.

Tô Bằng xông tới, trong lòng đột nhiên cảm giác được loáng thoáng không ổn.

Trên thực tế, khiến khiến Tô Bằng cảm giác được dị thường, chính là Hư Không phương trượng này.

Tô Bằng cùng với hòa thượng tên chữ Hư đã giao thủ, biết rõ thực lực của Hư Văn hòa thượng cũng coi như bình thường, thuộc về loại cao thủ bình thường, nếu Tô Bằng dùng tới át chủ bài xuất sát chiêu, đối phương liền rơi vào thế hạ phong.

Nhưng Hư Không hòa thượng lại làm cho Tô Bằng cảm giác được rất là dị thường.

Điểm này, chủ yếu là bởi vì Tô Bằng đã từng so đấu với Thích Đạo Tín, cho nên mới cảm giác rất không đúng.

Thích Đạo Tín là thánh tăng của thế hệ này, cũng chính là người đứng đầu các hòa thượng có tự là chữ Thích ở Đại Không Tự, võ công cao cường, so

với hòa thượng chữ Hữ không sai biệt lắm, thậm chí cảnh giới còn mạnh hơn một chút.

Sau này, võ công của hắn lại càng cường đại, đại khái ngang tay với Tô Bằng lúc không có sử dụng cảnh giới tam hợp kiếm, thực lực tương xứng.

Nếu thánh tăng thể hệ mới Thích Đạo Tín cũng có loại võ công này, như vậy thánh tăng thể hệ trước Hư Không hòa thượng sẽ mạnh đến mức nào?

Hư Không hòa thượng so với Thích Đạo Tín dù sao cũng có hơn ba mươi năm kinh nghiệm võ đạo, thấy thể nào cũng so với Thích Đạo Tín mạnh hơn một chút, vì sao bây giờ ngoại trừ nương nhờ đại trận La Hán có vẻ nội lực thâm hậu ra, những phương diện khác lại cũng chỉ thường thường?

Tô Bằng mơ hồ cảm giác Hư Không hòa thượng cũng không phải là đơn giản như thế.

Mang theo loại ý nghĩ này, Tô Bằng cũng không trực tiếp thăm dò, trực tiếp vọt tới sau đó rút kiếm cảnh giới song hợp, trực tiếp chém ra!

” Oành!”

Lập tức, một kiếm này dường như cắt rách không gian, ở trước người Tô Bằng, một lỗ xoáy kiếm khí hình thành, rút sạch tất cả không khí, một kiếm này của Tô Bằng chém về phía Hư Không!

Hư Không cũng không phải là hoàn toàn kém cỏi, ngay từ lúc Tô Bằng chém ra cảnh giới song hợp, cũng đã đem nội lực triệu tập vào chung quanh thân thể của hắn, nội lực dường như kết thành một vách tường sên sệt, chắn giữa hắn và Tô Bằng.

Nội lực cường đại va chạm vào nhau, khiến mặt đất đá xanh chỗ hai người đứng trực tiếp nổ thành từng mảnh bụi phấn, bay đầy trời, làm cho không người nào có thể nhìn thấy được đối phương.

Tô Bằng ngay lúc này, tuy rằng còn có thể sử dụng một chiêu ” Bụi bạo” này, nhưng trên thực tế hắn đã ở trong phạm vi bụi bạo, không thể né tránh hoàn toàn, mà còn Tô Bằng cảm giác nội lực trùn trời lấp đất đối diện mình

giống như là hai mặt vách tường đang kẹp bản thân mình ở giữa, biết Hư Không hòa thượng cũng không có bị trọng thương, vì vậy hắn lập tức rút về phía sau.

Tô Bằng vừa mới rút lui ra khỏi phạm vi khói bụi, liền thấy một tên hòa thượng mặc áo cà sa màu đỏ, trực tiếp giống như là đạn pháo bay ra ngoài, bay qua trước mặt mình sau đó đâm vào trong đại trận La Hán.

Tô Bằng dùng dư quang khóe mắt nhìn một chút, phát hiện Độc Cô Thắng bên kia đã phá khai phong tỏa của mười tám hòa thượng tự chữ Hư của đối phương rồi.

Đối phương là đem chiến lực chủ yếu tập trung ở trên người Độc Cô Thắng, mười tám hòa thượng tự chữ Hư kia, ở bên trong đại trận La Hán kết thành một tiểu trận La Hán, sức mạnh của ba nghìn võ tăng còn có mười tám hòa thượng chữ Hư, toàn bộ tập trung ở trên thân một người, sau đó để người này đối chiến với Độc Cô Thắng, duy trì một thời gian ngắn.

Có điều võ công của Độc Cô Thắng thật sự nghịch thiên, thật ra thì Độc Cô Thắng ban đầu cường công cũng có thể phá trận, nhưng có thể phải giết chết mấy người này, Độc Cô Thắng suy nghĩ đến Phạm Kiến vẫn còn ở trong tay bọn họ, lo lắng giết người của đối phương thì Phạm Kiến sẽ bị bất lợi, vì vậy chỉ là dùng thủ đoạn bình thường phá vỡ tiểu trận La Hán của đối phương.

Lúc này, tiểu trận La Hán đã bị phá, các hòa thượng chữ Hư cũng rút cuộc không kiên trì nổi nữa, cả đám bị Độc Cô Thắng dùng Huyền Thiết Trọng Kiếm đánh bay ra ngoài, nếu không phải Độc Cô Thắng lo lắng về Phạm Kiến, những người này đều phải bị đánh chết rồi.

”La Hán trận dễ dàng bị phá như vậy sao?”

Tô Bằng thấy thế, trong lòng đột nhiên có một loại cảm giác không chân thực.

Mà vừa lúc này, Tô Bằng đột nhiên quay đầu lại, bởi vì hắn cảm giác một cỗ khí tức nguy hiểm cực kỳ cường đại dâng lên bên trong đám bụi tro.

” Oành!”

Xung quanh giống như tiếng chuông đồng, Tô Bằng chỉ thấy được, trăm ngàn hư ảnh La Hán Bồ Tát từ chỗ mình và Hư Không hòa thượng vừa rồi kia xuất hiện trong hư không!

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Đại Hùng bảo điện, giống như thành một đàn tràng thần Phật, Phạm âm tràn ngập, mơ hồ có thanh âm giảng kinh.

” Thiên thánh pháp thân! Hư Không sư huynh gọi ra thiên thánh pháp thân! Chúng ta thắng chắc rồi!”

Hư Văn hòa thượng nhìn thấy trong hư không xuất hiện ra hư ảnh Bồ Tát La Hán, liền vui mừng kêu lên!

Chương 1012: Uy pháp thân (1)

“Pháp thân Thiên Thánh?”

Tô Bằng nghe được Hư Văn nói như thế, không khỏi nhú mày.

Bụi đá rất nhanh tán đi, người lộ ra trong đó, chỉ thấy Hư Không phương trượng, đơn chương dựng ở trước ngực, bảo tướng trang nghiêm, cộng thêm một thân áo cà sa màu vàng, quả thật giống người trong thần Phật.

Mà sau lưng hắn, có trăm ngàn Bồ Tát La Hán màu vàng, giống ở đàn tràng nghe Phật giảng kinh, đứng sau lưng hắn.

“Đây là cái gì? dị tượng tinh thần của cao thủ cấp tông sư sao?”

Sau khi Tô Bằng thấy, cảm giác hết sức kỳ lạ, đồng thời trong lòng sinh ra một loại cảm giác xấu.

Bây giờ Hư Không phương trượng, giống như đột nhiên tăng lên nhiều bậc cảnh giới, làm cho người ta cảm giác không giống vừa nãy.

Hư Không phương trượng bây giờ, có một loại khí tràng cực kỳ mãnh liệt, loại cảm giác này, liền giống Phật đà giảng kinh, cảm giác tất cả ánh mắt thần Phật thiên hạ đều tụ tập ở trên người hắn.

Tô Bằng đã từng cảm giác được loại khí trảng này, chính là lúc Tô Bằng vừa từ thần miếu trở về, lúc ở mặt biển, Thích Đạo Tín cũng mang đến cho Tô Bằng loại cảm giác này.

Lúc này Hư Không phương trượng làm cho người ta cảm giác, không khác Thích Đạo Tín lúc đó là bao.

“Quả nhiên là công pháp nào đó!”

Tô Bằng nhìn, trong lòng không khỏi nghĩ.

Một màn này, khiến Tô Bằng nghĩ tới Phật đà khi còn bé, đã từng một tay chỉ trời, một tay chỉ đất, bộ bộ sinh liên, miệng vừa nói.

“Trên trời dưới trời, mỗi ta độc tôn!”

Lúc này công pháp của Hư Không phương trượng, người hơi hiểu về kinh Phật, đều khiến người ta liên tưởng đến cảnh này.

“Công pháp này dường như rất lợi hại... Còn cả hư không kia, tựa hồ khí chất đều thay đổi!”

Tô Bằng nhìn phía sau Hư Không phương trượng có trăm ngàn Bồ Tát La Hán, trong lòng nghĩ.

Lúc này, La Hán đại trận bên ngoài Tô Bằng và Độc Cô Thắng còn đang vận chuyển. Có điều tựa hồ là được kích thích vì hư ảnh Bồ Tát La Hán của Hư Không phương trượng, những nội lực phóng ra ngoài có chút màu vàng hờ hững, lúc này không ngờ dần dần biến ảo, ở chung quanh bọn người Tô Bằng, quán một vòng quanh hư ảnh kim thân La Hán, bao vây Tô Bằng cùng Độc Cô Thắng trong đó.

Bên kia lông mày Độc Cô Thắng cũng hơi nhăn lại, hắn cũng cảm giác được, Hư Không phương trượng ngưng tụ trăm ngàn Bồ Tát La Hán sau lưng này tựa hồ không dễ đối phó.

“Ta tới thử hắn!”

Tô Bằng nói với Độc Cô Thắng. Nói xong, thân thể Tô Bằng vừa động, nhào về phía Hư Không phương trượng.

Thanh Long Khiếu Thiên kiếm trong tay Tô Bằng, trực tiếp mang theo dương viêm cương khí màu trắng, chém về phía Hư Không phương trượng!

Một chiêu này, ra tay chính là Bạt kiếm trăm cảnh giới Hợp Khí.

Tam Hợp kiếm cảnh giới Hợp Khí của Tô Bằng, từ sau khi nội lực Cửu Dương đại thành viên mãn, uy lực tăng lên gần như gấp đôi, dù sao Tam Hợp kiếm cảnh giới Hợp Khí chính là hợp nội lực, nội lực Cửu Dương sau khi biến thành dương viêm cương khí, hiệu quả cường đại gần như gấp đôi.

Lúc này, Tô Bằng chính là một kiếm này, định chém tới Hư Không hòa thượng.

Trên mặt Hư Không phương trượng vẫn bảo tướng trang nghiêm, chỉ thấy hần nhẹ nhàng phát tay, trăm ngàn hư ảnh Bồ Tát La Hán thoáng cái thu liễm, thoáng cái phảng phát tiến vào thân thể của Hư Không phương trượng.

Chỉ là sau một khắc, chung quanh thân thể của Hư Không phương trượng, xuất hiện một hư ảnh La Hán đại khái ba bốn mét cao lớn. Hai đấm Hư Không phương trượng vung lên, lập tức, hư ảnh La Hán sau lưng hần, cũng hai đấm vung lên.

Lập tức, tiếng rền ngâm hồ gầm vang lên từ phía trên hai đấm hần, chỉ thấy hư ảnh long hồ màu vàng trong hai đấm La Hán không trung bay ra, đụng vào Bạt kiếm trăm cảnh giới Hợp Khí của Tô Bằng!

Tô Bằng cảm giác, giống như đụng vào cần câu thiết chùy khổng lồ, trong tay truyền đến lực phản chấn cực lớn, Bạt kiếm trăm cảnh giới Hợp Khí cùng hư ảnh long hồ của đối phương đụng vào nhau, ầm một tiếng, triệt tiêu lẫn nhau!

“Hàng long phục hồ quyền?”

Một chiêu của Tô Bằng không có kết quả, thấy quyền thế đối phương, không khỏi nói.

Hư Không phương trượng cũng không thu tay lại, hai tay hắt chập lại, vung hai trảo về phía Tô Bằng.

Lập tức, hư ảnh La Hán không trung đồng dạng ra tay, xuất hiện hư ảnh ba rồng bốn hồ màu vàng, đều đuổi lợi trảo, chộp về phía Tô Bằng!

Tô Bằng quát to một tiếng, thân thể bật dậy, trên không trung tránh thoát công kích của hư ảnh bốn hồ này, nhưng còn hư ảnh ba rồng, vẫn đuổi theo.

Tô Bằng xoay một vòng trên không trung, thân thể sau khi bay đến độ cao nhất định xoay người lại, đầu chúc xuống, chém ra một kiếm!

Một kiếm này, là Tường không trăm cảnh giới Hợp Khí!

“Oành!”

Sau khi một tiếng nổ vang lên, một kiếm của Tô Bằng chém vỡ ba đạo hư ảnh thiên long đối phương, bản thân cũng rơi xuống đất.

Chỉ là lúc này, trên tay Tô Bằng có chút chết lặng, cảm giác uy lực hư ảnh thiên long này, rất không

Chương 1013: Uy pháp thân (2)

“hàng long phục hồ la hán?”

Trải qua hai lần giao thủ, Tô Bằng cũng đại khái đoán được hư ảnh La Hán sau lưng Hư Không phương trượng đại biểu là ai.

“Đây là võ công gì? Là Hoán thân thuật hay là cái gì? Hư Không sao có thể có loại năng lực này?”

Tô Bằng nhíu mày trầm nghĩ.

“Hô!”

“Hô!”

Sau lưng Tô Bằng, lại hai hòa thượng áo cà sa màu đỏ bị trọng kiếm huyền thiết của Độc Cô Thắng hất ra, giống đạn pháo thoát cái bay ra ngoài, đâm lên trên người võ tăng tạo thành đại trận La Hán.

Độc Cô Thắng đã hoàn toàn phá vỡ tiểu trận La Hán trong đại trận La Hán mà mười tám tên hòa thượng hư tự bồi tạo thành, lúc này hắn xách trọng kiếm huyền thiết, đi về phía Tô Bằng.

“Hừ... Chỉ là cây mạnh nhất thời, xem ta trừ ma vệ đạo!”

Hư Không phương trượng nói chuyện, thanh âm của hắn cũng giống như được hư ảnh sau lưng cải tạo, thậm chí có một loại cảm giác ảo nói là làm ngay, người tâm trí võ công yếu một điểm, nghe Hư Không phương trượng răn dạy mình, đều có một loại xúc động muốn quỳ xuống đất đền tội,

Có điều loại uy áp tinh thần trình độ này, lại không làm gì được Tô Bằng cùng Độc Cô Thắng.

Tô Bằng cầm kiếm nơi tay, hắn đang suy nghĩ, có phải nên trực tiếp dùng Vạn Kiếm Lưu hoặc là cảnh giới Tam Hợp của Tam Hợp kiếm.

Chỉ là nếu dùng cảnh giới Tam Hợp của Tam Hợp kiếm, một kiếm chém xuống, ở địa phương dày đặc người như Đại Hùng bảo điện, ít nhất phải chết hơn ngàn người.

Tô Bằng cũng không phải sợ giết người, có điều hắn cùng Độc Cô Thắng có lo lắng đồng dạng, chính là nếu giết người quá mức, đối phương có thể bị buộc nóng nảy, trực tiếp ra tay giết Phạm Kiến hay không.

Ngay khi Tô Bằng vừa có chút do dự, Hư Không phương trượng ra tay trước, hư ảnh La Hán phía sau hắn, biến thành một pho tượng Bồ Tát ba đầu sáu tay!

Hư ảnh Bồ Tát này, chiều cao bốn thước, sinh ba đầu sáu tay, trên sáu cánh tay, cầm năm loại pháp bảo.

Ba cánh tay bên trái hấn, hai cánh tay cầm một bình bảo cực lớn, một cánh tay cầm hộp sáu góc, cánh tay phía trước bên phải cầm một thanh bảo kiếm, cánh tay đằng sau cầm chính là chuyển luân kiếm, cánh tay cuối cùng cầm một bình cam lộ.

Sau khi hư ảnh Bồ Tát ba đầu sáu tay xuất hiện, Tô Bằng lập tức cảm giác, sự uy hiếp của Hư Không phương tượng tựa hồ lại đề cao rất nhiều.

“Hàng yêu trừ ma!”

Tay trái Hư Không phương tượng bắn ra, chỉ thấy bảo bình trong tay hư ảnh Bồ Tát sau lưng hấn thoáng cái liền phóng về phía Tô Bằng.

Tô Bằng cảm giác gió mạnh thổi tới trước người, lập tức cả kinh, phẩm chất chân khí đối phương phát ra, không kém gì cửu dương cương khí của mình chút nào!

Tô Bằng không muốn ngạnh kháng, thân thể nhanh chóng lui về phía sau, khó khăn lắm mới tránh khỏi cương khí trong bảo bình đồ ra.

Phẩm chất cương khí này, so với cương khí Thích Đạo Tín còn tinh thuần hơn một bậc.

Cương khí bậc này có một cách nói, gọi là chân khí bảo bình, là một loại phương thức công kích giữa võ công và thần thông sinh ra sau khi tu hành mật pháp Phật đạo, hiệu quả chính là cô đọng cao độ, hiệu quả cường đại.

Thực tế lúc này được Hư Không phương tượng dùng đến, uy lực tựa hồ lại đề cao ba năm thành.

Tô Bằng vừa tránh đi chân khí bảo bình đồ ra trong hư ảnh Bồ Tát, nhưng sau một khắc, hư ảnh Bồ Tát ba đầu sáu tay sau lưng Hư Không phương tượng, trái trong tay cầm hộp sáu góc, liền bắn tới một đạo nội lực cùng loại với vô ảnh kiếm khí!

Tô Bằng cả kinh, nội lực bắn ra kia giống vô ảnh kiếm khí, cảm giác hết sức sắc bén, hoàn toàn bất đồng với chân khí bảo bình chảy ra trong bảo bình vừa rồi.

Tô Bằng vùng Thanh Long Khiếu Thiên kiếm trong tay trên không trung, một kiếm Bạt tiên trăm cảnh giới Hợp Khí chém ra, chỉ thấy vô ảnh kiếm khí do Hư Không phương trượng bắn ra, bị Tam Hợp kiếm cảnh giới Hợp Khí của Tô Bằng chém bay, nhưng lại bắn lên trên đầu một tên võ tăng.

Lập tức võ tăng này kêu lên một tiếng đau đớn, chân trái hấn bị vô ảnh kiếm khí cắt, trực tiếp giống bị lưỡi dao sắc bén cắt, chân trái trực tiếp đứt rời!

Võ tăng đằng sau thấy võ tăng này ngã xuống đất, lập tức đi ra ngoài một người công người này lên, nhanh chóng dựa theo quy luật đặc biệt nào đó đem người này công ra ngoài, vòng qua đại trận La Hán, để không trở ngại đại trận vận hành.

Mà vị trí người ngã xuống đất này, tất được một tên võ tăng khác bỏ khuyết.

“Cuối cùng là cái gì?”

Tô Bằng cảm giác có chút kinh dị, chiêu thức Hư Không phương trượng bây giờ dùng, cũng không biết là pháp thuật hay là võ công, tựa hồ võ công bản thân hấn cũng chính là đẳng cấp hư tự bởi Đại Không Tự bình thường, có lẽ cao minh một chút nhưng không có khác nhau về chất.

Nhưng bây giờ Hư Không phương trượng tựa hồ hoàn thành bí pháp nào đó, ở sau lưng của hấn, xuất hiện trăm ngàn hư ảnh Bồ Tát La Hán, tựa hồ Hư Không phương trượng có thể mượn năng lực những hư ảnh thần Phật này, khiến công lực bản thân tăng trưởng đến một độ cao cực kỳ cường đại.

Trăm ngàn hư ảnh La Hán Bồ Tát sau lưng của hấn, có các loại công pháp thần diệu, trong nháy mắt Hư Không phương trượng tựa hồ có trăm ngàn loại thần thông, dung hợp trăm ngàn loại thần thông thành một thể, cho dù là cao thủ cấp cung phụng bình thường, bây giờ cũng không bình thường, thậm chí có vẻ khủng bố.

“Sur đệ hãy lui ra sau, ta tới thử hấn!”

Lúc này, sau lưng Tô Bằng, thanh âm của Độc Cô Thắng vang lên.

Tô Bằng nghe được thanh âm này gật đầu, hấn mặc dù còn sát chiêu chưa ra, nhưng sau khi dùng sát chiêu, bản thân tiêu hao có hơi lớn, ở chỗ cường địch vờn quanh như này quá không phù hợp.

Bản thân Tô Bằng lui về phía sau, mà Độc Cô Thắng đã hất tất cả hòa thượng hư tự bối áo cà sa màu đỏ ngã bay ra ngoài, không ai ngăn cản hắn, tay hắn cầm trọng kiếm huyền thiết, chân giẫm một cái, cả người bay ra hơn mười mét, thoáng cái liền phóng tới bên cạnh Hư Không phương trượng.

Hư Không phương trượng lúc này vẫn không chế hư ảnh Bồ Tát ba đầu sáu tay, lúc này tay phải hắn vung lên, bảo kiếm và luân chuyển kiếm trong tay hư ảnh Bồ Tát ba đầu sáu tay này, đều bổ về phía Độc Cô Thắng!

Độc Cô Thắng vận hành nội công, Tô Bằng đều thấy, trên người Độc Cô Thắng xuất hiện chân khí hai màu trắng đen, phảng phất viên cầu trong nháy mắt xuất hiện, sau đó lại bị thân thể Độc Cô Thắng hấp thu, sau đó Độc Cô Thắng chém ra một kiếm, chém về phía Hư Không phương trượng trong hư ảnh Bồ Tát ba đầu sáu tay!

Chương 1014: Đại Phá Diệt kiếm pháp

Huyền Thiết Trọng Kiếm của Độc Cô Thắng, cùng bảo kiếm trong tay hư ảnh Bồ Tát ba đầu sáu tay kia luân phiên công kích với nhau.

“Ầm!”

Một thanh âm vang lên, kiếm chiêu này của Độc Cô Thắng, va chạm với hư ảnh Bồ Tát ba đầu sáu tay bộc phát ra dao động nội lực dữ dội!

Nội lực cường đại như vậy, thậm chí Tô Bằng cũng có chút đứng không vững, bị khí lưu nội lực mạnh mẽ đẩy lui về phía sau một bước.

“Là Đại Phá Diệt kiếm pháp!”

Tô Bằng nhìn thấy một chiêu này, lập tức nhận ra Độc Cô Thắng dùng là võ công gì.

Khoảng thời gian trước đó ở trên Tử Hà sơn, Độc Cô Thắng cũng chỉ điểm rất nhiều yếu điểm tu hành kiếm đạo của Tô Bằng, trong đó cũng từng biểu

diễn loại kiếm pháp này cho Tô Bằng nhìn thử.

Độc Cô Thắng trong mình mang theo rất nhiều loại nội công, ngoại trừ Vô Cực Nguyên Từ công, còn tu hành cả Sinh Diệt Lưỡng Nghi công, cùng với tập trung nội công khác.

Bây giờ nội công Độc Cô Thắng dùng, chính là Sinh Diệt Lưỡng Nghi công.

Loại công pháp này, ý nghĩa cũng gần giống như Khô Vinh thiên công, có điều hiệu quả cùng uy lực không thể so sánh nổi.

Sinh Diệt Lưỡng Nghi công, ý nghĩa là sinh diệt tuần hoàn, tu hành hai loại chân khí sinh diệt, hai loại chân khí này cực kỳ khó mà tu luyện, người tu hành nếu ngộ tính không đủ, sẽ bị hai loại chân khí sinh diệt khác biệt trong cơ thể xé nát tâm can, tình huống tốt nhất chính là hai loại chân khí này vùi lấp lên nhau, người tu hành trở thành một phế nhân.

Người có chút ngộ tính, có lẽ có thể tu thành hai loại chân khí khác biệt, sinh sinh chân khí và phá diệt chân khí chia cắt lẫn nhau, uy lực dù sao cũng không tồi, nhưng lại mất đi ý nghĩa vốn có của công pháp Sinh Diệt Lưỡng Nghi công.

Chỉ có người đủ ngộ tính cao nghị lực cao trí tuệ cao, mới có thể từ trong công pháp, hiểu được thâm ý, lĩnh ngộ tinh túy vốn có của bí tịch, đem chân khí sinh diệt dung hợp vào nhau.

Dung hợp cũng không phải đơn giản xác nhập hai loại chân khí, mà là dùng một loại đạo lý vô cùng huyền diệu, khiến cho hai loại chân khí sinh sôi bất diệt, khí tức vận chuyển, sinh diệt tuần hoàn.

Loại cảnh giới này, so với một mình tu thành chân khí sinh sinh, hoặc là chân khí phá diệt, càng khó hơn gấp mười lần.

Độc Cô Thắng chính là người ngộ tính cao đem Sinh Diệt Lưỡng Nghi công tu hành đến đỉnh cao.

Đặc tính của loại công pháp này, chính là mặc dù không thiện tấn công phạm vi rộng lớn, nhưng lại có thể tập trung một điểm, vừa vận thích hợp kiếm pháp Độc Cô Thắng, khiến hấn càng hùng mạnh hơn ở trong độc chiến.

Lúc này Độc Cô Thắng thi triển Đại Phá Diệt kiếm pháp, chính là dùng sinh sinh chân khí chuyển thành phá diệt chân khí, thi triển ra một loại kiếm pháp. Lực phá hủy cực kỳ cường đại, phối hợp thi triển kiếm ý, có thể ở trong phạm vi nhất định đánh vỡ sinh cơ của một người!

Bây giờ Độc Cô Thắng dùng, chính là Đại Phá Diệt kiếm pháp, công kích cùng với hư ảnh ba đầu sáu tay của Hư Không phương trượng.

“Ầm!”

Ầm thanh nổ tung dữ dội, hiện trường một đồng bừa bộn.

Bảo kiếm trong tay hư ảnh Bồ Tát ba đầu sáu tay sau lưng Hư Không phương trượng quét qua mặt đất, thậm chí có loại cảm nhận như bảo kiếm chân chính, đơn giản chỉ cần vạch xuống mặt đất một đường rãnh không lồ.

Nhưng mà, vẫn là đánh không lại Đại Phá Diệt kiếm pháp của Độc Cô Thắng. Ba cánh tay bên phải của Bồ Tát ba đầu sáu tay, bị Độc Cô Thắng một kiếm đánh nát toàn bộ!

Độc Cô Thắng thể vẫn không lùi, tiếp tục công kích Hư Không phương trượng.

Phía uy lực của phá diệt, cho dù là sắt thép, hay là tảng đá, đều giống như trải qua ngàn năm vạn năm, trực tiếp trở nên ăn mòn không cách nào sử dụng, hóa thành tro bụi!

Nhưng mà, át chủ bài của Hư Không phương trượng, cũng không chỉ là chút uy lực này.

Chỉ thấy Hư Không phương trượng hét lớn một tiếng, lập tức, cả khoảng sân Đại Hùng bảo điện, trong nội tâm tất cả mọi người đều cảm giác giống như là bị đánh một quyền nặng nề!

Đệ tử môn phái công lực có chút yếu nhược, thậm chí cổ họng ngòn ngọt, phun ra một búng máu, bị nội thương.

Hư Không phương trượng lúc này rống một tiếng, lập tức một hư ảnh sư tử lớn đến năm thước trực tiếp xuất hiện, đánh vào trên người Độc Cô Thắng!

Đồng thời, chỗ của Hư Không phương trượng có một hư ảnh Kim Cương hộ pháp xuất hiện, hư ảnh Kim Cương này, cùng với hư ảnh Bồ Tát ba đầu sáu tay gần như chồng lên nhau, chẳng qua là hư ảnh này cũng không phải là có tác dụng công kích.

Hư ảnh Kim Cương này lơ mờ như núi cao, toàn bộ hư ảnh đứng ở trên người Hư Không phương trượng, bất động như núi, kiên cố như Kim Cương hộ pháp!

Huyền Thiết Trọng Kiếm của Độc Cô Thắng đánh vào phía trước thân thể Hư Không phương trượng, nhưng không cách nào đột phá được hư ảnh Kim Cương độ dày một thước đang bao phủ trên thân thể Hư Không phương trượng.

Huyền Thiết Trọng Kiếm đánh vào hư ảnh Kim Cương do Hư Không phương trượng gọi ra, thế nhưng lại phát ra thanh âm như vàng đá, dường như hư ảnh Kim Cương này thực sự không phải là hư thể mà là đá kim cương chân chính.

Độc Cô Thắng thấy thế cũng khẽ nhíu mày.

Hắn toàn lực thi triển cũng không phải là không thể đánh chết Hư Không phương trượng này, nhưng mà như vậy Phạm Kiến căn bản liền rút ở chỗ này luôn rồi.

Thi đấu hôm nay, Tử Hà Môn rơi vào hoàn cảnh xấu, trên thực tế vấn đề lớn nhất vẫn là ở trên người Phạm Kiến.

Cho dù là Tô Bằng hay là Độc Cô Thắng cũng đều lấy việc giải cứu Phạm Kiến thành công làm mục tiêu, cũng không phải là chỉ cần giết chết hòa thượng của Đại Không Tự là được.

Cho nên cho dù Tô Bằng hay là Độc Cô Thắng đều có sát chiêu nhưng cũng không quá muốn thi triển.

Một khi đã không hạ sát thủ, như vậy sẽ phải trong thời gian đối phương phản ứng không kịp một kích đột phá, tìm được Phạm Kiến hơn nữa còn phải cứu ra.

Lúc này Độc Cô Thắng thật là có chút tiến thoái lưỡng nan.

Hư Không phương trượng rống ra Phật môn Sư Tử Hống nhưng thật ra cũng không có gì, lực trường nội lực sinh diệt lưỡng nghi công do Độc Cô Thắng dùng Huyền Thiết Trọng Kiếm chế tạo ra đã đủ để trực tiếp phá diệt hư ảnh sư tử màu vàng kia.

Nhưng mà hư ảnh Kim Cương chung quanh thân thể Hư Không phương trượng lại cực kỳ chắc chắn, đại phá diệt kiếm của Độc Cô Thắng chỉ khiến hư ảnh Kim Cương sinh ra một chút mảnh vỡ, nhưng mà lại lập tức được tu bổ trở về.

Độc Cô Thắng cau mày, có điều hắn lập tức có quyết định khác!

Chỉ thấy Huyền Thiết Trọng Kiếm trong tay hắn không ngừng huy vũ, dường như mang theo hàng vạn hàng nghìn hư ảnh Huyền Thiết Trọng Kiếm, không ngừng dùng đại phá diệt kiếm, oanh kích hư ảnh Kim Cương sau lưng Hư Không phương trượng!

” Rầm rầm rầm rầm rầm rầm!”

Thanh âm oanh kích liên tục vang lên, mặt đất đá xanh dưới chân Độc Cô Thắng không ngừng rạn nứt, đây là kết quả so đấu lực giữa hai người.

Tô Bằng sau lưng Độc Cô Thắng, nhìn Độc Cô Thắng điên cuồng oanh kích hư ảnh Kim Cương hộ thể Hư Không phương trượng, hư ảnh Kim Cương kia tuy rằng bất động như núi nhưng bên trong hư ảnh lúc này lại thấy được vết rạn.

” La Hán đại trận! Mở rộng!”

Nhìn thấy một màn này, các hòa thượng tự chữ Hư mặc áo cà sa màu đỏ đứng bên Hư Văn hòa thượng chưa hề nhúng tay vào, lập tức dùng nội lực hét lớn lên.

Sau khi ba nghìn võ tăng tạo thành La Hán đại trận, lập tức từ trong chùa lại đi ra thêm hai ngàn võ tăng, những người này đều là tăng chúng dự bị cho La Hán đại trận, bổ sung cho các võ tăng bị thương trong đại trận.

Nếu uy lực đại trận không đủ, bọn họ còn có thể gia nhập vào trong đại trận, tăng lên uy lực.

Tô Bằng cũng đã nhìn ra, những võ tăng này, ở bên trong La Hán trận có tác dụng như những cục pin khô, những pin khô này tụ tập thành dòng điện, cuối cùng tụ tập cùng một chỗ thông qua công pháp đặc thù gia tăng sức mạnh lên pháp thân thần kỳ kia của Hư Không phương trượng.

Quả nhiên, sau khi hai ngàn người này gia nhập, pháp thân Kim Cương của Hư Không hòa thượng dường như càng thêm chắc chắn.

Mà còn hần, cũng có dư lực đánh trả.

Chỉ thấy hai tay hần thay phiên nhau, xoay chuyển từng vòng...

Hư Không phương trượng song chưởng thay đổi liên tục, hóa ra vô số bóng chưởng.

Song chưởng thay đổi liên tục, cũng không trực tiếp công kích Độc Cô Thắng, mà lại hóa thành hư ảnh Thiên Thủ Quan Âm sau lưng mình.

Hư ảnh Thiên Thủ Quan Âm này, ngàn cánh tay thay đổi liên tục trên không trung, hóa thành chưởng ảnh đầy trời, đánh tới Độc Cô Thắng!

“Hừ!”

Độc Cô Thắng hừ lạnh một tiếng, nội lực Sinh Diệt Lưỡng Nghi công trên người hần triệu tập lần nữa, ở trên hai chân Độc Cô Thắng, trên chân trái xuất hiện chân khí phá diệt màu đen, chân phải xuất hiện chân khí sinh sinh màu trắng, sau đó khắp cơ thể hóa thành quả cầu chân khí, chân khí hai màu trắng đen vây quanh Độc Cô Thắng, sau đó tụ lại trên đầu.

Chương 1015: Sống chết có số (1)

Hai luồng chân khí tụ hợp cùng một chỗ, quả cầu chân khí trắng đen đột nhiên biến mất, nhưng mà trên Huyền Thiết Trọng Kiếm của Độc Cô Thắng bộc phát uy lực phá diệt màu xám càng lúc càng lợi hại, bao phủ toàn bộ thân thể Độc Cô Thắng trong uy lực phá diệt.

Trăm ngàn cánh tay Thiên Thủ Quan Âm trên không trung, khi tập kích vào thân thể của Độc Cô Thắng, căn bản không cách nào tiếp cận, đã bị chân khí phá diệt của Độc Cô Thắng đánh tan tác biến thành điều linh vụn vỡ.

” Rầm rầm rầm rầm rầm rầm!”

Tiếng nổ dữ dội không ngừng vang lên, Độc Cô Thắng cùng Hư Không phương trượng, cứ như vậy không ngừng công kích, nhưng mà hai bên đều có chút cảm giác không phá vỡ nỗi đối phương.

Trên thực tế, có lẽ là Hư Không phương trượng rơi vào hạ phong, bởi vì mỗi một kiếm của Độc Cô Thắng đều có thể khiến thân thể hư ảnh Kim Cương của hắn vỡ tan tác.

Nhưng bởi vì có La Hán đại trận tồn tại, Hư Không phương trượng có thể có được nội lực bổ sung cuồn cuộn không ngừng, hư ảnh Kim Cương mặc dù mỗi lần đều bị đánh tan tác, nhưng trong nháy mắt cũng còn có thể bổ sung trở lại, tạm thời không cách nào hoàn toàn phá giải được.

Tô Bằng nhìn mà trong lòng có chút lo lắng.

Hắn lo lắng, cũng không phải Độc Cô Thắng không thể tiếp tục kiên trì được, mà là lo lắng Đại Không tự có còn hậu chiêu hay không.

Nội lực Độc Cô Thắng tạm thời không cần phải lo lắng, mấy loại nội lực Độc Cô Thắng tu hành, đều là nội lực hồi khí tốc độ cực nhanh.

Nhất là Sinh Diệt Lương Nghi công, Độc Cô Thắng từng nói, đặc điểm công pháp này chính là sinh sôi không ngừng, chỉ cần còn có một hơi nội lực, có thể sinh sôi vô cùng vô tận. Yêu cầu chú ý ngược lại là người có thể lực cùng nghị lực tinh thần.

Cường độ công kích của Độc Cô Thắng bây giờ, chỉ cần không phải xa luân chiến, dùng Đại Phá Diệt kiếm này, đánh ba ngày ba đêm cũng sẽ không đoạn tuyệt nội tức, bởi vì tốc độ tái sinh nội tức của hắn càng nhanh hơn tiêu hao.

Đặc tính võ công của Độc Cô Thắng chính là như vậy, thực tế thiện về đơn độc cường công, nhưng không thích hợp công kích quần thể. Nhưng chỉ cần là đơn độc công kích, đánh bao lâu cũng sẽ không suy kiệt nội lực.

Chỉ là, Đại Không tự bây giờ, cũng chưa tung ra hết át chủ bài.

Bây giờ giữ thể diện cho Đại Không tự, là Hư Không phương trượng, nhưng mà dựa theo tình báo của Lãnh Sưong Nguyệt, Đại Không tự ngoài Hư Không phương trượng ra, còn có mười sáu hòa thượng chữ Pháp.

Huyền Pháp Hư Thích, hòa thượng hàng chữ Pháp, còn cao hơn Hư Không!

Đương nhiên, những hòa thượng hàng chữ Pháp kia, có lẽ sẽ không lợi hại hơn Hư Không hòa thượng có thân pháp Thiên Thánh, hơn nữa có La Hán đại trận góp sức.

Nhưng mà, dù sao đối phương còn có mười sáu hòa thượng hàng chữ Pháp sung sức toàn vẹn.

Đến lúc đó trong mười sáu hòa thượng này, xuất hiện tám chín hòa thượng hàng chữ Pháp còn có sức mạnh thân pháp, cho dù là Độc Cô Thắng cũng có chút miễn cưỡng.

Nghĩ tới đây, đồng tử Tô Bằng hơi nheo lại!

Đến lúc ra tay rồi!

” Nhị sư huynh, ta tới giúp ngươi đây!”

Tô Bằng hét lớn.

Trong nháy mắt, chỉ thấy trước người Tô Bằng, kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh liên tục bắn ra, hơn ba mươi đạo hư ảnh kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh trước nay chưa có liên tục bắn ra.

” Rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm...”

Hơn bốn mươi đạo hư ảnh kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh của Tô Bằng, toàn bộ đều đánh vào cùng một vị trí trên pháp thân Kim Cương của Hư Không phương trượng!

” Hèn hạ!”

” Không ngờ là hai đánh một!”

Trông thấy cảnh tượng này, những hòa thượng hàng chữ Hư mặc áo cà sa màu đỏ bị đánh văng ra, có hai người không khỏi hô lên.

Bọn họ cũng không nghĩ rằng, Đại Không tự của họ, là năm sáu ngàn người cùng vây công hai người Tô Bằng cùng Độc Cô Thắng, cũng không biết bên nào mới là không hợp quy tắc.

Kiểm pháp Phù Quang Lược Ảnh của Tô Bằng, lập tức liền có hiệu quả. Hư ảnh thân pháp Kim Cương, cũng tương tự võ công kiếm ý, đều là kết quả dùng ý chí phối hợp võ công, kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh của Tô Bằng tính chất giống với đối phương, cho nên cũng dễ dàng phá hỏng.

Phá Diệt kiếm pháp của Độc Cô Thắng, thật ra càng thiên về phương diện kiếm pháp, kiếm ý chỉ là tạo ra lực trường hủy diệt, mặc dù uy lực cường đại, nhưng uy lực phá hủy càng nhiều hơn, không hề giống kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh Phù Quang Lược Ảnh của Tô Bằng dễ dàng phá hủy thân pháp Kim Cương của đối phương như vậy.

Hơn nữa, hơn bốn mươi đạo hư ảnh kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh của Tô Bằng, đều là tập trung vào một chỗ, nội lực La Hán La Hán đại trận bổ sung mặc dù rất nhanh, nhưng trong thời gian ngắn vẫn không đủ để cung cấp.

Kết quả chính là, thân pháp Kim Cương của Hư Không phương trượng, trong khoảng thời gian ngắn, dưới sự công kích hợp lực của Tô Bằng và Độc Cô Thắng, không ngờ bị công phá thành một khe hở rất lớn!

Độc Cô Thắng nhìn thấy khe hở này, há có thể bỏ lỡ cơ hội tấn công được sao?

Chương 1016: Sống chết có số (2)

Độc Cô Thắng hét lớn một tiếng, một kiếm bổ ra ngoài, bởi vì đối phương không có pháp thân Kim Cương hộ thể, Độc Cô Thắng cũng không muốn lấy đầu hăn, nên cũng thu lại nội lực của đại phá diệt kiếm một chút, sau đó một kiếm bổ vào trên ngực Hư Không phương trượng.

“Phụt!”

Đã không còn pháp thân hộ thể, trên thân thể Hư Không phương tượng hiện lên một tầng kim quang, đây là võ công hộ thể của bản thân hắn, nhưng võ công hộ thể này ở dưới đòn tấn công đại phá diệt kiếm chỉ giống như là một tầng giấy dai, tuy giống như có thể tạo được tác dụng gì nhưng trên thực tế hiệu quả phòng ngự rất bình thường.

Hư Không phương tượng lập tức phun ra một ngụm máu tươi!

Thân thể của hắn bị đánh bay, cả người bay về phía sau, mà thiên thánh pháp thân ở chung quanh thân thể hắn cũng thoáng cái biến mất, giống như là thoáng cái thu hồi vào bên trong thân thể của Hư Không phương tượng.

” Phương tượng sư huynh!”

Lập tức, mười tám hòa thượng tự chữ Hư mặc áo cà sa màu đỏ kia còn có Hư Văn hòa thượng đều chạy tới, bay ra đón Hư Văn phương tượng!

Mà ngay khi Hư Văn phương tượng bị đánh bay, ở bên ngoài La Hán trận, mười sáu thân ảnh màu xám trước sau không đồng nhất dùng tốc độ cực nhanh từ không trung bay lại đây!

Tô Bằng thấy mười sáu đạo thân ảnh kia, trong lòng vừa động, thầm nghĩ.

” Rốt cuộc đã tới!”

Mười sáu đạo thân ảnh lần lượt rơi vào trong đại trận La Hán, chắn ở giữa Tô Bằng, Độc Cô Thắng cùng với Hư Không phương tượng.

Chỉ thấy mười sáu đạo thân ảnh màu xám này sau khi rơi xuống đất mới để cho mọi người thấy rõ, hóa ra là mười sáu lão hòa thượng dung mạo kỳ dị.

Mười sáu lão tăng này, mỗi người đều có tướng mạo kỳ lạ.

Có lão tăng, bảo tướng trang nghiêm thoát nhìn gần giống như Bồ Tát; có lão tăng vẻ mặt đau khổ giống như là chịu hết thảy ủy khuất nhân gian; có lão tăng thân thể có chút béo, trên mặt luôn mang theo nụ cười giống như là phật Di Đà.

Cầm đầu mười sáu lão tăng này, là một lão tăng tướng mạo tương đối bình thường, tuy rằng tướng mạo bình thường nhưng hai hàng lông mày của hắn lại dài quá mức, thậm chí kéo dài đến hai đầu gối.

Chỉ thấy lão tăng hai hàng lông mày đến gối này chấp tay hành lễ, nhìn Tô Bằng cùng với Độc Cô Thắng nói.

” Hai vị ở xa tới là khách, nhưng mà lại ở bên trong Đại Không Tự ta đã thương người, thật sự được sao?”

” Pháp Ngôn Sư bá!”

” Pháp Ngôn Sư bá!”

Nhìn thấy lão tăng hai hàng lông mày đến gối này, nhất thời trong các hòa thượng tự chữ Hư đằng sau có nhiều người đi tới phía này thi lễ với lão tăng này.

” Quả nhiên là hòa thượng tự chữ Pháp!”

Tô Bằng nghe các hòa thượng tự chữ Hư gọi như vậy, lập tức cũng xác định được thân phận của lão tăng này.

Mười sáu lão tăng này chính là cao thủ trong cao thủ của Đại Không Tự, hòa thượng tự chữ Pháp.

Những hòa thượng này, chính là nội tình của Đại Không Tự.

Hòa thượng tự chữ Pháp, chỉ lúc toàn bộ Đại Không Tự gặp nguy hiểm sinh tử tồn vong mới xuất hiện.

Mười sáu lão tăng này, bình thường đều đang thanh tu, bình thường trong Đại Không Tự có chuyện gì cũng đều mặc kệ, chỉ tu hành võ công Phật hiệu.

Lúc này, mười sáu lão tăng này xuất hiện, chính là đại biểu Đại Không Tự đã lâm vào nguy cơ.

Mà loại nguy cơ này lại chỉ do hai người tạo thành.

Chuyện đến mức này, cho dù hôm nay Đại Không Tự là thắng hay bại cũng đã mất hết mặt mũi.

Tô Bằng lúc này nghe được lão tăng có cặp lông mày đến gối kia nói như thế, không khỏi phát ra tiếng cười lạnh, nói.

” Các ngươi mấy ngàn người đánh hai người chúng ta thì có đạo nghĩa sao?”

” A di đà phật, lão nạp không hợp đầu võ mồm với ngươi, nếu đã để cho chúng ta ra tay, vậy thì nhất định phải có một công đạo!”

Lão tăng hai hàng lông mày đến gối nói.

” Pháp Ngôn Sư Bá ta vẫn còn có lực đánh một trận nữa.”

Ngay lúc này, sau lưng mười sáu lão tăng, Hư Không phương trượng giãy dụa đứng lên, nói với lão tăng hai hàng lông mày đến gối.

” Hư Không sư diệt, ngươi còn có thể tái chiến sao?”

Nghe được lời của Hư Không, lão tăng hai hàng lông mày đến gối hỏi hần.

” Xương ngực sư diệt có chút tổn thương, có điều không có gì đáng ngại.”

Hư Không phương trượng nói.

Mới vừa rồi một kiếm kia của Độc Cô Thắng nhiều ít cũng có nương tay, mà còn Hư Không mặc dù thân công hộ thể của mình đã bị đánh phá, nhưng dù sao còn có La Hán đại trận, lại thêm Độc Cô Thắng hạ thủ lưu tình, không có thương tổn đến tính mạng của hần.

Lúc này, hần tuy rằng xương ngực có chút vỡ nứt, nhưng cũng không phải là dập nát toàn bộ.

Thiên thánh pháp thân của hần cũng chưa hoàn toàn bị đánh tan, có chút chức năng hỗ trợ, khiến hần nhanh chóng hồi phục lại.

” Nếu Hư Không sư diệt còn có lực tái chiến vậy thì ra tay đi.”

Lão tăng hai hàng lông mày đến gối biết Hư Không phương trượng nếu phát huy uy lực của thiên thánh pháp thân, một người cũng có chiến lực như các lão tăng tự chữ Pháp bọn họ, nên cũng không phản đối, nói với Hư Không phương trượng.

Tô Bằng nghe được đối phương nói như vậy, có chút nhú mày.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, mình cũng phải sự dùng con át chủ bài, mà còn phải cố kỵ đến tánh mạng của đối phương.

” Đông!”

Ngay lúc này, chỉ nghe thấy từng tiếng vang lên, Độc Cô Thắng đem Huyền Thiết Trọng Kiếm chống ở trên mặt đất, hai tay đặt ở trên chuôi kiếm.

“Nếu như đã đến mức này, ta cũng sẽ không hạ thủ lưu tình nữa, sinh tử đều đã an bài theo mệnh trời, có điều ta nói trước, nếu người Tử Hà Môn ta có ai bị giết, thì Đại Không Tự các ngươi phải chôn cùng cả nhà!”

Hai tay Độc Cô Thắng chống ở chuôi kiếm, nói với đám người Hư Không hòa thượng.

Nghe xong lời của Độc Cô Thắng, mấy lão tăng đối diện không ít người nhú mày.

Bầu không khí đột nhiên căng thẳng lên!

Nhưng mà ngay khi hai bên đang giương cung bạt kiếm, đột nhiên ở nơi nhập điện của Đại Hùng bảo điện truyền đến tiếng ca du dương...

” Thiên địa là gì? Không thể chiếm được, phong nguyệt là gì? Không thể ăn được.

Trần thế là gì? Vạn vật trong đó, biến hóa ra sao? Đạo pháp tự thành.

Sinh ra ta làm gì? Không thể cười vui, diệt ta làm gì? Không giảm cuồng ngạo...”

Chương 1017: Hư Không trước kia

Nghe được tiếng ca du dương, lực chú ý của người ở chỗ này, thoáng cái đều bị tập trung qua đó.

Những người giang hồ ở cửa Đại Hùng bảo điện, tự phát tránh ra một con đường, chỉ thấy ở cửa Đại Hùng bảo điện, một hòa thượng mập bản thân thể vô cùng cao lớn, đi đến.

“Là hòa thượng?”

Nhìn thấy hòa thượng này nghênh ngang đi tới, trong lòng những người giang hồ kia đều nghĩ thầm, nhưng không biết là lai lịch thế nào.

“Chẳng lẽ là hòa thượng Đại Không Tự ra ngoài vân du, biết Đại Không Tự gặp nạn, cho nên vội trở về?”

Trong lòng không ít người, nghĩ như vậy.

Chỉ thấy hòa thượng này, tăng bào màu vàng đất trên người không biết đã bao lâu không giặt, thân thể tản ra mùi rượu, khiến người tới gần hẩn không khỏi bịt mũi.

Người này lung la lung lay, đi đến, xem người giang hồ ở đây nHư Không có, chỉ trực tiếp đi vào trong đại trận La Hán.

“Là ai?”

Người trong đại trận La Hán, cũng không biết người tới là ai.

Chỉ có Tô Bằng, nghe ca từ này, nhớ tới một người.

“Là hẩn sao?”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ tới ở quận Giang Ninh nhìn thấy một hòa thượng rượu thịt, trong lòng nghĩ.

Hòa thượng béo kia đi đến bên cạnh La Hán trận, đại trận La Hán còn đang vận hành, nhưng mà hòa thượng béo này, tựa hồ rất rõ đại trận La Hán là vận chuyển như thế nào, chỉ thấy thân hình hẩn lắc lư, trên cơ bản một hòa

thượng trong đại trận La Hán cũng không đụng phải, rất nhanh liền tiến vào trong đại trận La Hán.

“Người là...”

Sau khi hòa thượng béo vào đại trận La Hán, sắc mặt của Hư Không phương trượng đột nhiên biến đổi!

“Người là... Hư Nguyệt sư huynh?”

Trong mười tám gã hòa thượng hư tự bối kia, có người thấy hòa thượng béo này, chần chờ không thể tin nói.

“Xem ra còn có người nhớ rõ ta nhỉ, chính là ta, có điều ta bây giờ không gọi Hư Nguyệt, gọi ta hòa thượng điên là tốt rồi, đã lâu không gặp, Hư Không sư huynh. Còn cả các vị sư đệ.”

Hòa thượng điên nhìn những tăng chúng Đại Không Tự này, miệng nói.

Tô Bằng cùng Độc Cô Thắng không biết là, hòa thượng điên này, bối phận trong Đại Không Tự cũng rất cao, hòa thượng hư tự bối, Đại sư huynh là Hư Không, Nhị sư huynh, chính là vị Hư Nguyệt hòa thượng này.

“Thật là Hư Nguyệt sư huynh sao!”

Nghe được hòa thượng điên trả lời như thế, không ít hòa thượng hư tự bối của Đại Không Tự vừa mừng vừa sợ kêu lên.

Hư Nguyệt lúc trước chính là tính cách rất tốt, rất có nhân duyên ở trong hư tự bối Đại Không Tự.

Về sau Hư Nguyệt mất tích, trong Đại Không Tự còn có không ít người thương tâm rất lâu.

Sắc mặt Hư Không, lại không phải dễ coi vậy, sắc mặt của hắn biến ảo hồi lâu, cuối cùng mới hồi phục màu sắc bình thường, hai tay tạo thành chữ thập nói với hòa thượng điên.

“A di đà phật, Hư Nguyệt sư đệ, người mất tích lâu như vậy, ta còn tưởng rằng người đã... Không ngờ hôm nay người trở về, người trở về, bởi vì Đại Không Tự gặp nạn, trở về viện binh sao?”

“Nếu như thế, vậy vừa hay, mấy vị sư đệ người bị thương, vừa vặn do người bổ khuyết tiểu trận La Hán, cùng chống chọi với cường địch!”

Hòa thượng điên nghe vậy, không ngờ cười ha hả, nói.

“Hư Không sư huynh, lần này người đã đoán sai, lần này ta tới, giúp không phải Đại Không Tự, mà là những người Tử Hà Môn này!”

“Cái gì?”

Nghe được lời của hòa thượng điên, người Đại Không Tự lập tức đều sùng sốt.

“Hư Nguyệt! Người định khi sư diệt tổ sao?”

Lời của hòa thượng điên vừa nói xong, Hư Không phương trượng liền quát lớn về phía hắn.

Hòa thượng điên chỉ khẽ cười, hắn lắc đầu, không trực tiếp đáp lời, mà lại nhìn về phía Hư Không phương trượng, nói với Hư Không phương trượng.

“Hư Không sư huynh... Người có còn nhớ rõ? Trong hư tự bồi Đại Không Tự, ta và người là hai đệ tử bồi phận lớn nhất... Năm đó, lúc ta và người kết giao, bội phục tu vi ngộ tính đối phương cùng lĩnh ngộ Phật hiệu lẫn nhau, trong đồng môn hư tự bồi trong chùa, tình cảm ta người là tốt nhất.”

“Hừ! Điều là mấy chuyện cũ năm xưa, mặc kệ ngày xưa ta và người tình cảm như thế nào, hôm nay Hư Nguyệt người phản bội sư môn, ta cũng không thể tha cho người!”

Hư Không phương trượng quát lạnh một tiếng, miệng nói.

Hòa thượng điên lắc đầu, không để ý Hư Không phương trượng chất vấn, hắn tiếp tục nói.

“Nhớ năm đó, ở trong chùa, ta và người ở một tầng phòng, thường xuyên tâm tình, ta và người mặc dù là tăng, nhưng đồng dạng đều một bầu nhiệt huyết.”

“Ta và người đều cảm giác Đại Không Tự mặc dù là thứ nhất trong chốn võ lâm, thứ nhất trong Phật đạo, nhưng đệ tử đông đúc, lại ít ước thúc, trong chùa đã có rất nhiều nơi âm ám, trong lòng người ta bất mãn, nhưng chỉ là đệ tử hư tự bồi, không cách nào thay đổi cái gì, nhưng ta và người lập chí, sinh thời, nhất định phải đem các loại âm u của Đại Không Tự, hoàn toàn bài trừ, khiến Đại Không Tự thực sự trở thành thánh địa Phật môn!”

“Vì mục tiêu này, chúng ta không ngừng cố gắng... Nhưng mà, lúc ấy chúng ta dù sao cho dù danh vọng võ công hay là thực lực, đều rất thấp, trong chùa vẫn là sư thúc pháp tự bồi chủ trì, chúng ta không thể làm gì.”

“Ta còn nhớ rõ, lúc ấy ta và người ở trong chùa, vạch trần tệ án tham ô của một sư thúc pháp tự bồi phụ trách xây dựng thêm chùa chiền, điêu khắc tượng Bồ Tát Phật đà trên chân núi, nhưng thật không ngờ, vị sư thúc pháp tự bồi kia ở trong chùa quan hệ phức tạp, rắc rối khó gỡ, ta và người mặc dù thành công vén tệ án ra, nhưng cuối cùng vị sư thúc pháp tự bồi kia chỉ diện bích một năm ở trong chùa, mà ta và người, lại vì đắc tội với quá nhiều người, không lâu sau đó bị kiểm cớ không ngừng tước quyền.”

“Chưa tới nửa năm, chúng ta từ Đạt Ma đường, bị hạ xuống Tinh Thực Xá, cuối cùng bị hạ đến Tạp Dịch Viên làm đầu lĩnh nhỏ.”

“Ta vốn đã cho rằng cuộc đời này từ này sẽ phí mất ở trong chùa, có chút chán nản, muốn hoàn tục, người không ngừng khuyên ta, muốn ta ở trong chùa chờ thời cơ, chúng ta nhất định có thể trả lại cho Đại Không Tự một căn khôn rộng lớn, còn cả thánh thổ Phật môn thanh tịnh chân chính!”

“Ta chờ tròn một năm, đột nhiên lại một ngày, người nửa đêm tới tìm ta, nói cho ta biết, người đã tìm đến con đường thanh vân đạt thành chí hướng chúng ta!”

“Người nói, lại là một cái luân hồi năm mươi năm, trong Đại Không Tự, cần phải đệ tử tìm kiếm sinh sơn thần miếu.”

“Phàm là người giang hồ, cũng biết Đại Không Tự ta quật khởi, là ở thánh tăng đời thứ nhất đi phương Tây cầu kinh, lại ngoài ý muốn mang về võ công bí tịch thời kỳ đó.”

“Ngoại nhân có lẽ không biết, nhưng người trong Đại Không Tự ta lại biết, cứ năm mươi năm, trong chùa đều phái tăng chúng, đi phương Tây cầu kinh, trên thực tế, lại là vì cầu được càng nhiều võ học.”

“Mà người mỗi một đời thành công từ Thánh sơn thần miếu cầu được võ học, trở lại Đại Không Tự lập tức sẽ được phong làm thánh tăng, chẳng những môn phái toàn lực bồi dưỡng, hơn nữa chỉ cần thánh tăng có ý nguyện này, thì có khả năng chắc chắn, trở thành chủ môn phương trượng Đại Không Tự đời sau!”

“Người lúc ấy rất hưng phấn, người nói cho ta biết, người muốn ta cùng đi tìm kiếm Thánh sơn thần miếu, sau khi thành công, chính là trở thành... chủ môn phương trượng Đại Không Tự, sau đó thay đổi mặt hắc ám của Đại Không Tự!”

“Lúc ấy ta nhiệt huyết sôi trào, liền cùng người, cùng thỉnh nguyện Pháp Hoành phương trượng thời đó, đi tìm kiếm... Thánh sơn thần miếu!”

Chương 1018: Thiện ác sống chết trong một ý niệm

Hòa thượng điên không hề để đám người còn lại của Đại Không tự vào trong mắt, nói với Hư Không phương trượng.

” Hư Không sư huynh, ta lúc ấy còn nhớ rõ, ta bị người nói nhiệt huyết sôi trào, cảm thấy thay đổi tương lai Đại Không tự, muốn kiểm tra chúng ta, cho nên chúng ta bèn thỉnh cầu với Pháp Hoành phương trượng, đi tìm kiếm thánh sơn thần miếu.”

“Lúc đó hai người chúng ta, mặc dù đã bị giáng xuống đến Tạp Dịch viện, nhưng mà trong đồng môn hàng chữ Hư trong chùa, võ công vẫn là ta người mạnh nhất, hơn nữa ta và người hai người từ nhỏ lớn lên trong Đại Không tự, trong chùa đối với chúng ta lòng trung thành của chúng ta với tông môn rất yên tâm.”

“Lại thêm lúc ấy Pháp Hoàng phương trượng, cũng hết lòng chiêu cố chúng ta, cuối cùng ta và người hai người cùng với mười tám đồng môn khác cùng nhau đi về hướng tây, gọi là cầu kinh, thật ra là vì võ công của thánh sơn thần miếu.”

Hòa thượng điên kể rõ, trong mắt hấn mang theo hồi ức, nói.

” Lúc ấy chúng ta vừa mới bắt đầu lên đường, đều cảm thấy rất hăng hái, nhưng khi thực sự bước chân tiến về hướng tây, mới biết được gian khổ như thế nào.”

” Sa mạc, tuyết địa, sa mạc, những chướng ngại tự nhiên này tạm thời không nhắc đến, nhưng nhân họa, chúng ta không biết gặp phải bao nhiêu.”

” Các nước phương Tây, không hề tin đạo Phật, bài trừ đạo Phật, thậm chí có quốc gia căm thù Phật, tăng nhân chúng ta đi đến những nơi đó, lại bị công khai đuổi giết, chúng ta có một nửa sư đệ, đã bỏ mạng lại tại nơi này, hoặc là bị bắt trở thành nô lệ.”

” Mười lăm năm sau, chúng ta đi đến điểm cuối cùng trong hành trình, cũng là tuyết địa gian khổ nhất, sa mạc vô cùng vô tận.”

” Lúc ấy, đồng môn Đại Không tự, cũng chỉ có ta và người, còn có hai vị sư đệ khác... Ta đến nay vẫn còn nhớ rõ tên của bọn họ, bọn họ là Hư Phong, Hư Tĩnh.”

” Chúng ta ở trong sa mạc theo thương đội đi tròn một tháng, cũng không có vượt qua được sa mạc, còn nhiều lần gặp phải bão cát, cuối cùng trong lần bão cát cuối cùng, cả thương đội đều bị chôn vùi, chỉ còn lại có ta và người còn có Hư Phong Hư Tĩnh hai vị sư đệ, bởi vì thân có võ công mà còn sống.”

” Bốn người chúng ta, ở trong sa mạc không phân biệt được phương hướng mười ba ngày, ngày thứ bảy thức ăn và nước uống cũng đã cạn kiệt, dựa vào uống nước tiểu của mình, mà cố gắng chống cự hơn sáu ngày, nhưng ngày thứ mười ba, đã chính thức đi đến đường cùng.”

” Nhưng mà, cũng vào ngày này, chúng ta không ngờ trong sa mạc phát hiện một ngôi miếu!”

Ngũ khí của hòa thượng điên giống như rít lên, chỉ nghe hần nói.

” Chúng ta mừng rỡ như điên, vùng vẫy lao vào trong ngôi miếu đó, nhưng mà sự thật cho chúng ta một đòn chí mạng, nơi này, trước kia có lẽ là một ốc đảo, có tin đồ thành kính xây dựng một ngôi miếu ở nơi này.”

“Chỉ là trong ốc đảo này, nguồn nước vốn đã cắt đứt, đã không người ở lại, chỉ còn lại có ngôi miếu này.”

” Đó là ngôi miếu Bồ Tát, bốn người chúng ta, đã không còn bất kỳ hơi sức nào để động dậy, chỉ có thể lê lét đi vào trong ngôi miếu Bồ Tát này, bên trong, Hư Phong và Hư Tĩnh còn có ta, đã không còn ý chí muốn sống, trong miếu Bồ Tát cũng chỉ là tìm một nơi mai táng, lặng lẽ chờ chết mà thôi.”

” Mà bởi vì đói khát mệt mỏi, đã nhanh chóng hôn mê, có lẽ lần này, ta muốn vĩnh viễn ngủ luôn mãi mãi, nhưng mà ai ngờ rằng...”

” Ta không ngờ còn nhìn thấy ánh mặt trời ngày hôm sau...”

” Nguyên nhân ta sống đến ngày hôm sau, hóa ra lại là...”

“Hư Nguyệt! Đừng nói nữa!”

Hư Không phương trượng nghe thấy hòa thượng điên nói tới chỗ này, lập tức hét lớn một tiếng, nói với hòa thượng điên.

Tiếng rống này mang theo công phu Sư Tử Hống của Phật môn, chỉ là hần bây giờ không thi triển thân pháp Thiên Thánh, uy lực cũng không phải rất lớn.

Hòa thượng điên lẳng lẳng nhìn Hư Không phương trượng, mang trên mặt nụ cười thâm. Hần nói với Hư Không phương trượng.

” Hư Không sư huynh, chuyện đều đã làm rồi, còn sợ nói ra sao? Ta có thể sống đến ngày hôm sau, đó là bởi vì... Ngày hôm sau lúc ta tỉnh lại, phát

hiện Hư Phong, Hư Tĩnh đã chết rồi! Mà trong miệng của ta vẫn còn hương vị máu người... Sư đệ Hư Tĩnh nhỏ nhất trong lần tìm kiếm thánh sơn thần miếu, đã bị Hư Không sư huynh giết chết, hắn uống máu Hư Tĩnh, sau đó lấy máu người còn lại, rót vào trong miệng của ta lúc hôn mê, ta mới có thể sống được!”

” Hư Không sư huynh... hắn tháo dỡ gỗ mục trong miếu, không biết làm thế nào để nhóm lửa, hắn đang, hắn đang...”

“Đang nướng thịt chân trái bị chặt xuống của Hư Tĩnh!”

” Hư Không sư huynh lúc đó, đang dùng một thanh chủy thủ cắt thịt trên bàn chân Hư Tĩnh, nhét vào trong miệng mình, ta thậm chí có thể nhìn thấy bộ dạng hắn đang nhấm nuốt!”

“Oe...”

Nghe thấy lời của Hư Nguyệt hòa thượng, vài đệ tử trẻ tuổi trong đại môn phái ở đây không nhịn nổi cảm giác buồn nôn.

” Hư Nguyệt! Câm miệng!”

Hư Không phương trượng nghe vậy, trên mặt lộ ra sát ý dữ tợn, quát lên với hòa thượng điên!

” Hư Không sư huynh... Người dường như khí độ không bằng năm đó, ta nhớ năm đó, người ở trong miếu miếu Bồ Tát bỏ hoang kia nướng thịt của Hư Tĩnh sư đệ, lúc người ăn thịt hắn, vẻ mặt bình tĩnh, bộ dạng kia, trầm tĩnh hơn bây giờ nhiều.”

Hòa thượng điên nhìn Hư Không, nói.

” A Di Đà...”

Hư Không nghe xong lời của Hòa thượng điên, theo bản năng hô một tiếng Phật hiệu, chẳng qua là đọc đến một nửa bỗng nhiên không thể nào đọc tiếp được.

” Sư huynh, trong lòng người cũng có áy náy sao? Người như người, A di đà phật cũng không dung cho người được nhỉ?”

Hòa thượng diên nhìn Hư Không phương tượng, trong miệng mang theo nụ cười bi thiết, nói với Hư Không phương tượng.

” A di đà phật

Bên cạnh Hư Không phương tượng, trên mặt mười sáu hòa thượng tự chữ Pháp cũng động dung, ngoài ra mười tám hòa thượng tự chữ Bối lại càng mang trên mặt thần sắc sợ hãi không thể tin được, nhìn Hư Không phương tượng.

Sắc mặt của Hư Không phương tượng biến đổi lại biến đổi, cuối cùng hẳn hiểu được, năm đó người trong chuyện đó đã ở chỗ này, hẳn không có cách nào để chống chế quá khứ được nữa.

Chỉ thấy trên mặt Hư Không phương tượng âm trầm sát ý, nói với Hòa thượng diên.

” Hư Nguyệt... Năm đó chúng ta đã muốn cùng đường bí lối, nếu không phải là ta giết Hư Tĩnh, chúng ta phải chết bốn người, nhưng mà hôm nay chúng ta ít nhất vẫn còn sống hai người... Không có ta, người cũng sống không tới hôm nay được, nói đúng ra ta vẫn còn là ân nhân cứu mạng của người, hơn nữa người cũng đã uống máu người, vì sao... Vì sao hôm nay phải ở chỗ này đem ta đặt vào tình cảnh như vậy? !!”

Sau lại, Hư Không phương tượng giống như thật sự nổi giận, quát lên với Hòa thượng diên!

Hư Không nói như vậy là đã thừa nhận chuyện này, nhất thời không chỉ những người võ lâm kia, mười tám hòa thượng tự chữ Bối cùng với mười sáu lão tăng tự chữ Pháp trong sân không ít người đều có chút dạ dày nhộn nhạo, ghê tởm dị thường.

Bọn họ tuyệt đối không ngờ Hư Không phương tượng thế nhưng lại là người như vậy, là một quỷ ăn thịt người, không ngờ lại ra vẻ đạo mạo ở

trong chùa vài chục năm, còn được bọn họ tôn xưng là phương trượng sư huynh, phương trượng sư diệt.

Sự tương phản như vậy thật sự quá lớn, trong lúc nhất thời, khiến người ta giống như đang nằm mộng vậy, không thể tin được.

” Hư Không sư huynh... Ta thừa nhận người đã cứu ta một mạng, ta cũng thừa nhận, ta là dựa vào uống máu người mà sống...”

” Nhưng mà! Hư Không! Người biết không? Chính là từ ngày ta thanh tỉnh lại nhìn qua cảnh tượng đó, trở thành ác mộng cả cuộc đời ta! Trong nháy mắt đó, tất cả mọi thứ trong đời ta đều bị đánh vỡ, giống như là chén Lưu Ly của Phật đà bị vỡ nát vậy, hừng tâm tráng chí gì đó, nhiệt huyết bùng bùng gì đó, tình nghĩa đồng môn gì đó, đều bị cảnh tượng đó đánh nát!”

” Hư Không! Người có biết không, khi ta nhìn thấy người ngồi ở chỗ kia ăn thịt Hư Tĩnh sư đệ. Lúc người ăn thịt, thế nhưng lại an tường như vậy, thậm chí còn hai tay tạo thành chữ thập hướng Phật tổ cầu nguyện... Từ một khắc kia, ta chỉ biết Hư Không sư huynh mà ta biết đã không còn tồn tại! Có lẽ, hẳn chưa bao giờ tồn tại!”

” Ở bên cạnh ta, là một ác ma khoác áo cà sa! Người đã từng nói hết thủy nhiệt huyết, đều chỉ trong nháy mắt biến thành sự trào phúng lạnh như băng xâm nhập vào linh hồn, cái mà chúng ta gọi là lý tưởng chỉ là trò cười!”

” Hư Không! Người chẳng những giết hai vị sư đệ Hư Tĩnh, Hư Phong, mà còn giết luôn cả Hư Nguyệt! Hết thủy của Hư Nguyệt đều bởi vì người mà nát bấy, cái gọi là Hư Nguyệt tràn ngập nhiệt tình, hòa thượng Hư Nguyệt trong một khắc kia đã bị người giết chết!”

” A di đà phật...”

Nghe xong lời của Hòa thượng điên, lão tăng cặp lông mày đến gối kia không khỏi cúi đầu, niệm một tiếng Phật hiệu.

” Nội chiến sao?”

Tô Bằng nghe vậy, đã thu hồi ý định tiến công, nhìn xem thử tình huống phát triển như thế nào.

Dù sao hẳn nhìn Đại Không Tự rất không vừa mắt, Hư Không phương trượng này cho Tô Bằng cảm giác cũng không tốt, lúc này phương trượng Đại Không Tự xảy ra gièm pha lớn như vậy, Tô Bằng tất nhiên phải thích nghe nghe rồi.

Chỉ là Tô Bằng còn có chút thiện cảm với Hòa thượng điền, nghe xong tao ngộ hẳn gặp phải, có chút đồng tình.

Hòa thượng điền nhìn Hư Không, nói.

” Hư Không sư huynh, lúc ấy tại trong miếu Bồ Tát vút đi, ta nhìn thấy người ăn bắp chân của Hư Tĩnh sư đệ, sau đó người lại góp nhặt một số ” thức ăn”, cuối cùng nhìn ta, ta nhớ được người cuối cùng nói với ta, chính là ” Ta vẫn không thể chết, Đại Không Tự vẫn chờ ta”...”

“Nói xong những lời này, người nhìn thoáng qua ta, cuối cùng rời khỏi miếu Bồ Tát.”

” Ta lúc ấy không biết là tâm tình gì, ta thậm chí không biết có phải nên cảm tạ người đã không có giết chết ta sau đó ăn sạch ta luôn hay không.”

” Chẳng qua là một khắc kia, ta tựa hồ nghe được một tiếng thở dài, cũng không phải là tiếng thở dài của người... Ánh mắt ta rơi vào trong miếu Bồ Tát đó, mới phát hiện Bồ Tát trong miếu Bồ Tát này, giống như là không đành lòng nhìn thảm kịch loài người cắn nuốt lẫn nhau, ta không biết có phải là ảo giác hay không, âm thanh thở dài kia lại giống như là Bồ Tát thở dài.”

Chương 1019: Ngày tàn của Đại Không Tự

Hừ!”

Hư Không phương trượng lúc này đã hoàn toàn mất hết, Hòa thượng điền đã đem vụ hãm hại người nói ra ngoài, hẳn từ nay về sau cho dù như thế

nào đi nữa cũng không thành chương môn của Đại Không Tự được, có thể tránh được giới luật của Đại Không Tự hay không còn chưa biết nữa.

” Ngươi cũng đừng giả bộ người tốt lành gì... Hư Nguyệt, ngươi không ăn thịt người thì làm sao sống mà đi tới đây?”

Hư Không phương trượng nói với Hòa thượng điên.

” Đây chính là điều ta muốn nói... Hư Không sư huynh, ngươi hẳn là không nghĩ tới ngươi rời đi chưa đến một ngày thì có một thương đội đi đến miếu Bồ Tát vút đi kia... Hư Không sư huynh, ngươi chỉ cần nhẫn nại một ngày nữa, bốn người chúng ta đã có thể được cứu rồi!”

Âm thanh hòa thượng điên đau đớn nói!

Hư Không phương trượng nghe vậy, đột nhiên ngẩng đầu, trong ánh mắt tràn đầy ngạc nhiên!

Hòa thượng điên dường như nói đến chỗ đau, ánh mắt hắn vô thức nhắm lại, không ngừng run rẩy, sau nửa ngày mới mở mắt.

” Hư Không sư huynh, ta chính là được người thương đội cứu sống, trong thương đội trùng hợp có vài người nghe hiểu được lời của ta, ta đem chuyện đã xảy ra, nói với bọn họ.”

“Thủ lĩnh thương đội kiểm tra dấu vết trong ngôi miếu kia, xác nhận ta nói là sự thật, bèn thu nhận ta... Thật ra thủ lĩnh kia cũng từng phái mấy người đuổi theo truy giết ngươi, ngươi cũng đã đi một ngày, không tìm được ngươi.”

“Sau đó, bởi vì thương đội đi về hướng khác của sa mạc, ta không cách nào một mình trở về Thần Châu, liền cùng bọn họ cùng nhau đi về hướng Tây, gian khổ ba năm năm, mới đi qua được sa mạc... Thời gian này đã có rất nhiều trải nghiệm, không muốn nói với ngươi.”

” Từ khi hai mươi người chúng ta xuất phát từ Đại Không tự tìm kiếm thánh sơn thần miếu, đến ta lần nữa đi qua sa mạc, sau đó trở về Thần

Châu, đằng đằng ba mươi lăm năm! Ta cũng từ một tiểu hòa thượng tràn đầy nhiệt huyết, trở thành lão hòa thượng trung niên...”

” Sau khi ta trở về Thần Châu, trải qua tìm hiểu, mới biết được không ngờ người quả thật tìm được thánh sơn thần miếu, mang về võ công cao thâm, hơn nữa được phong làm thánh tăng, cũng vào mười năm trước tiếp nhận chức chương môn phương trượng Đại Không tự!”

” Ta không có quay về Đại Không tự... Bởi vì ta hiểu rất rõ Đại Không tự, ta có lẽ có thể kéo người xuống khỏi chức vị phương trượng, nhưng với cả Đại Không tự căn bản không có thay đổi...”

” Hư Không sư huynh, người ở trong miếu Bồ Tát, đã khiến ta hiểu rõ, Đại Không tự ở trong xương cốt, đã bắt đầu thôi nát rồi!”

” Nói năng bậy bạ!”

Hòa thượng điên nói đến một nửa, trong La Hán đại trận, một hòa thượng hàng chữ Hư mặc áo cà sa hồng bào bước ra, quát mắng hòa thượng điên.

” Hư Nguyệt! Như lời người nói, đều là lời nói của một bên, làm sao có thể chắc chắn? Còn có Đại Không tự đường đường là đại tự đệ nhất thiên hạ, đại môn phái đệ nhất thiên hạ, há lại để người có thể chửi bới hay sao? Người đây là khi sư diệt tổ!”

Hòa thượng mặc áo cà sa hồng bào, chính là hòa thượng hàng chữ Hư đáng người rất cường tráng kia.

” Hư Sắc... Ha ha, Hư Sắc sư đệ, ta nói mặt tối của Đại Không tự, người khác đứng ra cũng được thôi, người cũng có tư cách đứng ra sao?”

“Ta sao lại không thể đứng ra chứ? Ta ăn ngay đứng thẳng, bảo vệ tông môn của ta, người khi sư diệt tổ, chửi bới tông môn, ta có cái gì không thể nói?”

” Hư Sắc... Người là người trẻ tuổi nhất trong đồng môn hàng chữ Hư, năm đó lúc ta rời khỏi Đại Không tự, người vẫn là đứa trẻ bảy tuổi, có điều ta nhớ rõ, năm đó lúc người bảy tám tuổi, đã rình trộm nữ khách, Pháp Hoàng

phương trượng lúc thụ giới thụ giới cho người, nói người trưởng thành quá sớm, nữ sắc là một trong những kiếp nạn, cho nên ban cho người pháp danh Hư Sắc...”

“Hư Sắc, Hư Sắc, sắc tức thị không, không tức thị sắc, chính là Hư Sắc... Ta còn nhớ rõ lúc người quy y, lời phương trượng nói... Bây giờ ngẫm lại, thuật nhìn người của Pháp Hoằng phương trượng, thật sự khiến ta bội phục.”

” Người nói cái gì đó? Chuyện mấy chục năm trước, người cũng dùng để nói. Là muốn Là muốn chửi bới danh dự của ta sao?”

Hư Sắc nghe vậy, không khỏi cảm thấy rất là không có thể diện, quát mắng Hư Nguyệt.

” Ha ha...”

Hòa thượng diện cười lạnh, đột nhiên, hắt quát lên một tiếng lớn.

“Cổ Tư Đạo!”

“Àm!”

Hư Sắc hòa thượng vô cùng cường tráng, nghe thấy cái tên này, lập tức cảm giác giống như là ngũ lôi oanh đỉnh, hắt trợn tròn mắt, chòng chọc nhìn hòa thượng diện nói.

” Hư... Hư Nguyệt, làm sao người biết... tên này?”

” Hừ! Ta không chỉ biết cái tên Cổ Tư Đạo này, ta còn biết nhiều thứ hơn nữa!”

Hòa thượng diện cười lạnh, nói với Hư Sắc hòa thượng.

” Hư Sắc! Bản thân người từ sau khi trở thành trưởng lão trong miếu, lợi dụng chức quyền nuốt hết tài sản chùa miếu không nói, còn lấy tên giả vân du, mua trang viên Từ gia trang ở Trịnh Châu, trắng trợn thu mua mỹ nữ, để cho người dâm sắc, không những như thế, người còn ham mê thi ngược, người tu hành đại quang minh công, có công hiệu cường kiện thể chất nam

tử, người ham mê dùng sức mạnh, ít nhất hơn mười mỹ nữ trở lên bị người cường hiếp tới chết, ta nói có sai sao? !!”

Hư Sắc ngơ ngác nhìn Hư Nguyệt, sau một lúc lâu mới lên tiếng.

” Không có... Không có chuyện này! Hắn là nói hưu nói vượn!”

” Người có dám thề với Phật tổ không? Có dám dùng sinh tử sư phụ Pháp Minh mà người thụ nghiệp ra thề, nếu có chỗ lừa gạt người cùng với sư phụ của người sau khi chết trọn đời trầm luân trong Địa ngục không được siêu sinh, Địa Tàng Vương Bồ Tát không siêu độ, đời đời kiếp kiếp Luân hồi Súc Sanh Đạo, người có dám không?”

Hòa thượng điên cười lạnh, nói với Hư Sắc.

Hư Sắc nghe vậy, miệng khô khốc khép mở hai cái, lại không dám nói ra lời thề như vậy.

Hắn dù sao học Phật từ nhỏ, đối với phương diện này lời thề cực kỳ kiêng kị.

Thấy bộ dáng này của Hư Sắc, tuy rằng hắn không có thừa nhận nhưng người sáng suốt cũng nhìn ra là đã có chuyện gì xảy ra.

” A di đà phật...”

Trong mười sáu lão hòa thượng tự chữ Pháp, một vị lão tăng tinh tráng không khỏi niệm một tiếng Phật hiệu, hắn chính là ân sư Pháp Minh mà Hư Sắc thụ nghiệp.

Chuyện này được nói ra, trên mặt hắn muốn bao nhiêu ám muội liền có bấy nhiêu ám muội.

” Hư Nguyệt đủ rồi! Những chuyện này đợi đến khi lần đại hội võ lâm này kết thúc rồi chúng ta lại nói sau. Người dù sao cũng là người của Đại Không Tự, Đại Không Tự đem người nuôi lớn, người chớ có làm loại chuyện lấy oán báo ơn này!”

Bên trong các hòa thượng tự chữ Pháp, một lão tăng bước ra nói với hòa thượng điền.

“Lấy oán báo ơn?”

Hòa thượng điền nghe vậy không khỏi cười ha ha, hấn nói.

” Pháp Tuệ sư thúc, đây chính là công đạo cùng với Phật hiệu mà người vâng theo đó sao?”

Hòa thượng điền dường như điên cuồng cười ha ha, tay hấn chỉ chỉ vào bên trong Đại Không Tự, trong miệng điểm ra cả đám tên, sau đó nói ra từng chuyện từng chuyện một, hấn mỗi khi chỉ vào một người trong Đại Không Tự rồi lại kể ra một câu chuyện, trên mặt các hòa thượng Đại Không Tự đều biến thành vẻ mặt cực kỳ khó coi.

” Thật không nghĩ tới... Ta vốn tưởng rằng Đại Không Tự là chính đạo đứng đầu võ lâm, lại không nghĩ rằng nơi này thế mà lại là ổ che giấu bao nhiêu tội ác như thế, quả thật là xấu xa!”

” Đúng vậy... Sau hôm nay, tiếng tăm ngàn năm của Đại Không Tự phỏng chừng sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát rồi!”

” Phi! Đáng đời!”

Hòa thượng điền nói chuyện, mỗi một câu nói đều mang theo nội lực, tất cả môn phái giang hồ cùng với hiệp khách bên trong Đại Hùng bảo điện đều nghe rõ ràng, không ít đệ tử môn phái tuổi trẻ nhiệt huyết đã hết sức khinh thường.

Hòa thượng của Đại Không Tự, trên mặt mỗi người đều âm u, ngay cả các đệ tử tạo thành La Hán đại trận đều có chút tâm chí dao động.

Theo lời Hòa thượng điền đủ loại việc ngấm ngầm xấu xa của Đại Không Tự, tuy rằng các việc cực đoan giống như là Hư Sắc hòa thượng cưỡng hiếp nữ tính tới chết cũng không nhiều, thậm chí chỉ có mỗi Hư Sắc làm loại chuyện này, nhưng những cái khác cũng đều nặng nề, chẳng hạn như vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp, chẳng hạn như tham ô công khoản, chẳng

hạn như áp bức các thôn làng, chẳng hạn như lấy mạnh hiếp yếu... các loại chuyện này lại không phải là ít.

Tất cả mọi chuyện được hòa thượng điên lần lượt nói hết, nói chuẩn xác thời gian, địa điểm, nhân vật, sự kiện đều có, dường như chính hấn tận mắt nhìn thấy vậy, căn bản không để cho người nào có thể phản bác.

Rốt cuộc, lời của hòa thượng điên khiến bọn cao tăng của Đại Không Tự cũng nhin không được nữa!

” Hư Nguyệt! Im miệng!”

Vị lão tăng hai hàng lông mày đến gối kia mở miệng hét to, cắt đứt lời của hòa thượng điên, nói với hòa thượng điên.

” Hư Nguyệt! Dù nói thế nào đi nữa ngươi cũng là từ Đại Không Tự đi ra! Một thân tu vi võ công đều là Đại Không Tự đưa cho ngươi! Ngươi hôm nay ở trên đại hội võ lâm nói những thứ này không có căn cứ này là muốn làm cái gì? Ngươi cũng biết Đại Không Tự là đứng đầu Phật môn và võ lâm chính đạo thiên hạ, không chấp nhận được ngươi làm bản như vậy! !”

Chương 1020: Than chúng sinh không chịu quay đầu lại (1)

“Ha ha ha ha... Phật môn, chính đạo đứng đầu?” Hòa thượng điên nghe nói như thế, phảng phất nghe một câu chuyện rất buồn cười, cười ha hả.

“Ngươi cười cái gì?”

Lão tăng có hai hàng lông mày đến gối, nhìn về phía hòa thượng điên, có chút cảm tức hỏi hấn.

Hòa thượng điên không trực tiếp trả lời, nói.

“Trong cả đời ta, khắp vô số chùa miếu thiên hạ, cũng chỉ có hai chùa miếu, để ta ấn tượng khắc sâu”.

“Một trong số đó, chính là ở trong sa mạc Hãn Hải phía tây, từng gặp trong miếu Bồ Tát kia, Bồ tát ở đó, không ngờ ngồi ngược”.

“Vốn ta cho rằng, đó là do toà miếu kia thiếu tu sửa lâu năm, Bồ Tát bị người di chuyển, mới biến thành ngồi ngược, nhưng mười mấy năm trước, ta ở một cửa làng chài ở Ngô Châu, lại gặp một toà miếu... Trong miếu này, cũng có một pho Bồ Tát ngồi ngược!”

“Lúc đó trong lòng ta kinh hãi, mờ mịt khó hiểu, liền đi hỏi thăm người biết chuyện trong thôn, nhưng người nào nghe ta hỏi vấn đề này, đều sắc mặt cổ quái, không ai kể ra.”

“Mãi đến tối, ta vào lúc tá túc nhà một lão đánh cá, hỏi thăm hẩn, hẩn mới thở dài kể một chuyện xưa.”

“Trong làng chài này, có một gia đình, là nhà trung đẳng trong thôn, nhà bọn họ có một nữ nhân, hết sức xinh đẹp, mấy lưu manh vô lại trong thôn, muốn đùa giỡn nữ nhân này, lại bị người nhà này đuổi đánh, cho nên sinh thù.”

“Nhưng có một thời gian, liên tục ba năm, chẳng biết tại sao, nơi đây liên tiếp mưa to, không cách nào rời bến, không ít người chết ở trong nước, thôn dân sợ hãi, tưởng Long Vương tức giận.”

“Mấy lưu manh vô lại trong thôn, nghe vậy cảm thấy là cơ hội báo thù, liền mua bà cốt, rải lời đồn đãi, nói là Long Vương nhìn trúng nữ nhân gia đình này, đòi đón dâu, muốn bảo vệ chỗ này an bình, phải hiến nữ nhân của nhà này cho Long Vương!”

“Gia đình này tất nhiên không chịu. Nhưng mà thôn dân ngu muội, tin là thật, chuyện ở dưới sự trợ giúp của mấy lưu manh vô lại càng ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng rốt cuộc gây thành thảm kịch, gia đình này bị thôn dân chế trụ, nữ nhân bị trói trên đá lớn, ở trong một đêm mưa gió bị chìm trong nước”.

“Không biết có phải là thực có Long Vương, sau ngày đó, ngược lại gió êm sóng lặng một hồi, toàn bộ thôn dân tựa hồ đều cảm giác Long Vương ứng nghiệm. Nhưng không biết nhà mất đi con gái kia rất bi thương... Người cha nhà này, vì tức giận, chưa tới một tháng phát bệnh chết đi, người mẹ trong vòng một năm buồn bực mà chết, chỉ còn lại con út, đứa con út này, bi

phần thôn dân ngu muội hại chết cả nhà, vì vậy dưới sự giận dữ đốt nhà mình, tự đi ra ngoài. Từ đó về sau không biết tung tích.”

“Đứa con út này, lẫn lộn bên ba thiên hạ, sau mấy chục năm, cũng thành phú ông, cuối cùng hắn cũng có tâm lá rụng về cội, mặc dù làng chài kia khiến hắn đau xót vô tận, cũng muốn trở về để xem”.

Hòa thượng điên nói tới chỗ này, biểu hiện trên mặt biến hoá một chút, sau đó tiếp tục nói.

“Nhưng khi hắn trở về làng chài, đồng thời mời một vị cao tăng, muốn làm pháp sự bù cho cả nhà mình, lại phát hiện cả làng chài, cơ hồ đã bị san bằng hoàn toàn!”

“Hắn kinh hãi, cẩn thận hỏi thăm, mới biết được hắn đi rồi, lại có một nữ tử bị hiến tế cho Long Vương, kết quả trong người nhà này, có một thiếu niên giống như hắn, vì nhịn không được cừ hận, hạ quyết tâm, thiên mình, sau đó đi phủ thứ sử Ngô Châu, làm nô ở hậu trạch thứ sử Ngô Châu”.

“Hơn mười năm về trước, thiếu niên thiên mình kia, thành thân tín của thứ sử Ngô Châu, hơn nữa tu hành võ công, mặc dù mấy lần sinh tử một đường, nhưng cuối cùng đều vượt qua, hơn nữa được kỳ ngộ, trở thành một vị cao thủ nổi danh trên giang hồ, lập công lao hiển hách cho thứ sử Ngô Châu, trong lòng hắn lại nhớ mãi không quên những người thân bị hại chết kia, vào mười mấy năm trước trở lại làng chài, mang binh đem làng chài tàn sát sạch, báo thù cho tỷ tỷ mình!”

“Người đã trở thành phú ông kia, nghe xong không khỏi cảm nín, người làng chài kia, chỉ vì muốn bảo vệ thôn, liền đem người thân người khác hiến tế cho Long Vương, mà bọn họ tuyệt đối không ngờ, chính vì như thế, mới khiến cả thôn bị diệt!”

“Cao tăng đi cùng phú ông sau khi nghe xong, trầm mặc không nói, cuối cùng, phú ông vẫn bỏ trở lại làng chài, mà ở cửa làng chài, do cao tăng đi cùng hắn phụ trách lập một miếu Bồ tát, chỉ là Bồ Tát trong miếu này, lại ngồi ngược”.

Chương 1021: Than chúng sinh không chịu quay đầu lại (2)

“Không biết nguyên nhân gì, sau khi miếu Bồ Tát này xây xong, làng chài không gặp thời tiết khắc nghiệt nữa, mà dần dần lại có người định cư ở đây, dần dần, khí tức làng chài hồi phục bình thường, miếu Bồ Tát cũng mỗi ngày đều có hương khói, bọn ngư dân đều nói Bồ Tát ngồi ngược, mới có năng lực phù hộ bọn họ, lại không ai biết rõ thâm ý của pho Bồ Tát này.

“Mà phú ông kia thì sau khi xây miếu xong, liền rời đi, không ai biết hẳn là có ý gì, mãi đến nhiều năm sau, một vị tăng vân du nơi này, nghe chuyện này, mới nói một câu...”

” Bồ Tát ngồi ngược này là có ý gì?”

Nghe xong những lời này của hòa thượng điên, người trong môn phái giang hồ bên ngoài, có người không nhịn được hỏi.

“Hỏi Bồ Tát vì sao ngồi ngược? Than chúng sinh không chịu quay đầu lại!
Hỏi Bồ Tát vì sao ngồi ngược? Than chúng sinh không chịu quay đầu lại!
!!”

Hòa thượng điên liên tục lặp lại hai lần, thanh âm phảng phất chuông lớn quanh quần trong Đại Hùng bảo điện.

“Hỏi Bồ Tát vì sao ngồi ngược, than chúng sinh không chịu quay đầu lại?”

Nghe xong lời của hòa thượng điên, không ít người lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa, tựa hồ lĩnh ngộ gì đó.

Chuyện xưa của hòa thượng điên, có chút dài dòng, nhưng nghe xong, lại khiến người khác có điều ngộ ra, dường như ý vị thâm trường.

“A di đà phật!”

Thấy hòa thượng điên dẫn đạo tư duy người ở đây, lão tăng lông mày dài kia nhíu mày, hẳn nói.

“Hư Nguyệt, ngươi là đang khua môi múa mép sao? Người phật pháp hơn người ở Đại Không Tự không biết bao nhiêu mà xuề, ta khuyên ngươi vẫn không nên múa rìu qua mắt thợ.”

“Pháp Không sư thúc, người không nghe ra, Không Tự, liền giống ngu dân của làng chài trong câu chuyện sao?”

Hòa thượng điên nhìn về phía lão tăng hai hàng lông mày đến gối, nói với hắn.

“Những ngu dân làng chài kia, vì bảo vệ an bình của mình, thà đưa người thân người khác hiến tế biển cả, đôi lúc cũng là bị đồ diệt cả thôn, lúc ấy chỉ cần bọn họ chịu quay đầu lại, cho dù hiến tế lần đầu, nhưng bỏ hiến tế sau đó, cũng không đến mức toàn bộ thôn chết oan chết uổng.”

“Đại Không Tự cũng giống như vậy... Đứng đầu Phật đạo võ lâm, cũng không phải là thân phận Đại Không Tự tự cấp cho mình, nhưng các người xem, bây giờ cả Đại Không Tự, vì giữ danh vọng đệ nhất thiên hạ của mình, làm quá nhiều việc thương thiên hại lý?”

Hòa thượng điên nhìn lão tăng hai hàng lông mày đến gối, nói với hắn.

Nói xong, hắn nhìn về phía một tên lão tăng Pháp tự bối khác, nói.

“Pháp Tuệ sư thúc, không phải người muốn biết ta sao biết nhiều việc ngầm ngầm xấu xa của Đại Không Tự sao? Ta liền nói cho người biết, là ai để ta biết nhiều như vậy!”

Nói xong, hắn nhắm mắt lại, phảng phất đọc thuộc lòng, nói.

“Mười bảy năm trước, võ tăng Đại Không Tự đi Trịnh Châu làm việc, trên đường đi qua một nơi tên Lạc Hồ Sơn, bởi vì ngôn ngữ mao phạm, võ tăng Đại Không Tự xung đột với đối phương, võ tăng bị chặt trúng một đao, nhưng không nguy hiểm đến tánh mạng, mười ba ngày sau, bọn người Thích Giới đệ tử Thích tự bối Đại Không Tự, dẫn một trăm võ tăng, huyết tẩy Lạc Hồ Sơn, tàn sát ba trăm bảy mươi tám người Lạc Hồ Sơn, nhưng mà Lạc Hồ Sơn có ba mươi một người may mắn thoát khỏi”.

“Mười sáu năm trước, Đại Không Tự thu tiền thuế ở bản địa, vì khóa thuế quá nặng, cường hào Tào gia địa phương dẫn đầu chống nộp thuế, ba ngày sau,, Đại Không Tự phái võ tăng, Tào gia trong vòng một đêm bị nhốt tận

gốc gia chủ Tào gia Tào Vũ không biết tung tích, cả Tào gia hai trăm hai mươi người, chỉ có hai mươi bảy người trốn thoát...”

“Mười bốn năm trước...”

Hòa thượng diên nói, mỗi một câu hẩn nói ra đều là một huyết án có quan hệ với Đại Không Tự.

Nghe xong những lời này, phản ứng đại môn phái chung quanh, ngược lại có chút **.

Bởi vì việc cưỡng đoạt, cá lớn nuốt cá bé này, mỗi môn phái đều làm không ít, chỉ là phần lớn đều hành động bí mật, sẽ không để lại nhược điểm bực này, bị người ta lên án.

Chỉ là hòa thượng diên này, tựa hồ chính là nhằm vào Đại Không Tự, đem mỗi một chuyện tra rất rõ ràng, khiến bọn người Đại Không Tự âm thầm âm trầm.

Hòa thượng diên kể rõ hết việc này tới việc khác, cứ kể một việc, trên mặt hòa thượng Đại Không Tự sẽ càng khó coi một phần.

“Một năm trước, Trương gia Công Châu bị võ tăng Đại Không Tự cùng minh chủ Ngũ Thành Liên Minh Long Thâm diệt tộc, chỉ có mười ba người chạy thoát... Những năm gần đây, thế lực cùng gia tộc bị Đại Không Tự cùng các loại thế lực thuộc hạ diệt tộc, tổng cộng có ba mươi bảy, người mất tích và bị đánh giết vượt qua ba nghìn người, nhưng trốn ra, cộng lại cũng có bốn trăm... Bốn trăm người này, đại bộ phận được ta liên lạc hợp nhất, chuyên tra rõ các loại tệ nạn của Đại Không Tự, chuyện ta biết, cơ bản đều là tin tức bốn trăm người này tra ra!”

Hòa thượng diên cuối cùng nói với bọn người Pháp Tuệ.

“Người... Người...”

Nghe được lời của hòa thượng diên, hòa thượng Đại Không Tự không biết nói như thế nào.

“A di đà phật! Hư Nguyệt!”

Lão tăng hai hàng lông mày đến gối lúc này, đã hơi không ức chế nổi phần nộ, hắt nói với hòa thượng điên.

“Người vất óc tìm kế, tổ chức những cừu nhân Đại Không Tự kia, đến tột cùng muốn thế nào? Chẳng lẽ thật muốn đưa Đại Không Tự vào tuyệt địa sao?”

“Ha ha ha... cũng không phải, thứ ta muốn làm là, hoàn toàn ngược lại, ta muốn, là một Đại Không Tự trong đấng!”

Hòa thượng điên nói tiếp.

“Sau khi ta trở lại Thần Châu, khổ tư thật lâu, rốt cuộc đốn ngộ, Đại Không Tự sở dĩ có nhiều u ám như vậy, chính là vì nó quá khổng lồ, cũng quá huy hoàng... môn phái số 1 võ lâm, chùa số 1 thiên hạ... quá nhiều vinh dự, khiến Đại Không Tự bị lạc bản tâm!”

“Để duy trì địa vị của Đại Không Tự, cho nên Đại Không Tự làm việc vô cùng bá đạo, lại thêm không ai chế ước, mới có hôm nay”.

“Ở dưới vinh dự số 1 võ lâm, số 1 Phật môn, Đại Không Tự đã không có khả năng quay đầu lại, trừ phi...”

“Trừ phi phá nát cái tông số 1 Phật môn, số 1 võ lâm của Đại Không Tự, Đại Không Tự mới có thể phá nát mơ mộng, chân chính trở về chân đạo!”

“Ta làm hết thảy, đều là muốn phá vỡ số 1 thiên hạ của Đại Không Tự, khiến Đại Không Tự từ trong mơ màng tỉnh lại, quy về chân đạo!”

“Đáng tiếc... thế lực có uy hiếp Đại Không Tự trong võ lâm quá ít, ta đau khổ khổ đợi mấy chục năm, mới chờ tới cơ hội hôm nay, hôm nay, ta sẽ trợ Tử Hà Môn, phá vỡ giấc mộng số 1 thiên hạ của Đại Không Tự, đây cũng là cảnh tỉnh của Phật gia ta, để người tỉnh táo lại!”

Hòa thượng điên lớn tiếng nói.

“Người muốn thấy Đại Không Tự từ vị trí môn phái số 1 thiên hạ rớt xuống à? Hay hay hay, ta liền xem thử người có năng lực đó không!”

Nghe xong lời của hòa thượng điên, lão tăng được kêu là Pháp Tuệ, lớn tiếng nói.

“Nội chiến giữa các người ta mặc kệ, có điều hôm nay, ta là tới cứu sư thúc của ta về, Đại Không Tự các người muốn đánh tự đánh, người Tử Hà Môn ta, thả ra trước!”

Vào chính lúc này, Độc Cô Thắng hai tay chống trọng kiếm huyền thiết, hừ lạnh lên tiếng.

“Đúng thế, bọn hoà thượng Đại Không Tự, mau thả người, nếu không ta và sư huynh liền san bằng Đại Không Tự người!”

Tô Bằng cũng cầm bảo kiếm trong tay, nói với chúng tăng Đại Không Tự.

“Hay hay hay! Muốn tới liền cùng tới đi! Ta liền nói cho các người, Đại Không Tự vì sao có thể được xưng số 1 thiên hạ!”

Hư Không phương trượng, mặt lộ vẻ dữ tợn, la lớn với bọn người Tô Bằng!
Chiến!

Chương 1022: Không Tước Linh (1)

Tô Bằng cầm kiếm, chuẩn bị nghênh chiến với mười sáu lão tăng hàng chữ Pháp.

“Thiên Thánh pháp thân!”

Hư Không phương trượng, mặc dù bị người vạch trần chuyện xấu năm xưa, nhưng dường như cũng không muốn thay đổi lập trường, vẫn đứng về phía Đại Không tự, muốn ra mặt vì Đại Không tự.

Võ tăng tạo thành La Hán đại trận, mặc dù vừa rồi mới nghe được đủ loại thói xấu của Đại Không tự, tâm trí có chút dao động, nhưng dù sao tự quy Đại Không tự cũng có ảnh hưởng rất lớn, những võ tăng bình thường này không dám giữa đường rút lui, vẫn đang xoay chuyển La Hán đại trận.

Phía sau thân thể Hư Không hòa thượng, xuất hiện Thiên Thánh pháp thân, hần nhìn về phía hòa thượng điền, nói.

” Hư Nguyệt! Người ta lúc đầu mặc dù tình như thủ túc, nhưng hôm nay đã trở thành người xa lạ, người không phải là muốn vì chuyện năm đó tìm một cách lý giải sao? Vậy thì hãy cùng ta quyết một trận sinh tử đi!”

Hòa thượng điền nghe vậy, nhìn Hư Không phương tượng, nói.

” Sư huynh... Sau khi người trở về Đại Không tự, công pháp tu hành chính là công pháp phương tượng thánh tăng mỗi đời Đại Không tự mới có thể tu hành, bộ công pháp là dung hợp giữa võ công và ý chí tinh thần, cùng với tu vi Phật pháp, trước thì tưởng tượng Phật đà thánh hiền, sau thì tưởng tượng dung hợp trong kỳ kinh bát mạch mỗi một lỗ chân lông khắp cơ thể.”

” Pháp thân đều có thần diệu, trải qua các đời cao tăng trong chùa hoàn thiện, phát hiện mặc dù không phải là nội lực bản thân, chỉ cần dùng La Hán đại trận, đem trận pháp cùng loại đưa vào trong cơ thể, cũng có thể sử dụng như nhau.”

” Thiên Thánh pháp thân của người, bản thân có lẽ cũng chưa tu hành thành công, mà tu hành thông qua tu hành thần miếu, ta nói đúng không?”

Nghe thấy lời của hòa thượng điền, Hư Không phương tượng sắc mặt âm trầm, nói.

“Dù đúng vậy, người lại có thể thế nào? Ta hôm nay phải siêu độ phản đồ khi sư diệt tổ nhà người!”

” Ha ha ha... Vậy cũng phải xem người có thực lực này hay không!”

Hòa thượng điền cười lớn một tiếng, sau đó hai tay huy động, nói.

” Đại Hắc Âm Thiên!”

Hòa thượng điền sau khi hô lớn, chỉ thấy hư ảnh pho tượng, từ sau lưng hòa thượng điền xuất hiện!

Hư ảnh kia, trên trán có một con mắt, ba đầu sáu tay, trong tay có tam xoa kích, nguyệt đao, bát xương, trống xương, dây thùng... Trên trán có mắt và dấu ấn mặt trăng, trên cổ quần rắn!

” Đây là... Đây là tà Phật hộ pháp của những Phật đạo dị tông đó?”

Bọn người Hư Không nhìn về phía tượng Phật Đại Âm Hắc Thiên trên không trung kia, không khỏi khiếp sợ nói.

” Ngươi cho rằng chỉ có ngươi gặp được kỳ ngộ thôi sao?”

Hòa thượng điên cười to, hai tay thi triển ấn pháp, chỉ thấy hư ảnh Đại Âm Hắc Thiên sau lưng hắn, trên trán mở ra một mắt, hỏa diễm do chân khí hình thành trực tiếp xông thẳng về phía Hư Không hòa thượng.

Hư Không hòa thượng cả kinh, vội vàng vận dụng thân pháp, ngăn cản ngọn lửa chân khí kia.

Đáng tiếc, hòa thượng điên cũng giống như Hư Không, cũng có thể từ trong đại trận La Hán mượn được nội lực, hai người thế lực ngang nhau, hòa thượng điên chỉ có một pháp thân, nhưng mà chất lượng còn tốt hơn Hư Không, hai người ai thắng ai thua, vẫn không thể biết được.

“Các vị sư đệ, trước mắt bắt giữ người của Tử Hà môn, sau đó hãy bắt giữ nghịch Đại Không tự chúng ta!”

Lão tăng hai hàng lông mày dài đến gối hét lớn một tiếng, hô lên với những hòa thượng hàng chữ Pháp.

Nghe thấy lời của lão tăng kia, hòa thượng hàng chữ Pháp lập tức hành động, nhanh chóng có mười hai tăng, xông tới Độc Cô Thắng!

Những lão tăng này, mặc dù không phải có pháp thân, nhưng cũng là tuyệt kỹ Đại Không tự, chín lão tăng vừa động thủ, lập tức chọi thấy ánh vàng lấp lánh trên bầu trời, thần Phật xuất hiện đầy trời, tấn công vào Độc Cô Thắng!

“Đánh hay lắm!”

Độc Cô Thắng nói, chỉ thấy Huyền Thiết Trọng Kiếm của hắn một tay nhấc lên, bổ một kiếm vào không trung.

Lập tức, mười hai đạo kiếm khí giống như con rồng, chém thẳng vào người mười hai lão tăng kia!

“Ầm!”

Một tiếng nổ vang dội, Độc Cô Thắng giống như đá ngằm trong hải triều, dáng vẻ sừng sững đứng vững một chỗ, mười hai lão tăng kia, hơn một nửa đã bị chém bay ngược ra ngoài.

” Kiếm khí thật cường đại!”

Mười hai lão tăng, trong lòng đều là cả kinh.

Bọn họ vốn còn có lòng tin, vài người dự định bắt trói Độc Cô Thắng, nhưng bây giờ xem ra, ai thúc thủ chịu trói, vẫn còn phải xem xét lại.

Bên này Độc Cô Thắng đại chiến với mười hai lão tăng, Tô Bằng cũng không nhàn rỗi, có bốn lão tăng hàng chữ Pháp cũng lao đến Tô Bằng, công kích Tô Bằng.

“Trưởng ta dễ khi dễ sao?”

Tô Bằng cười lạnh một tiếng, hắn vung tay lên, lập tức mười hai đạo hư ảnh kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh bắn tới bốn lão tăng hàng chữ Pháp kia.

Bốn lão tăng chưa từng gặp phải võ công kiếm ý, chỉ cho rằng đây là nội lực bình thường phóng ra ngoài.

Nếu người bình thường, tránh thoát cũng là chuyện thường, nhưng mà bốn lão tăng này tự nhận võ công cao cường, muốn chính diện công phá, đả kích khí thế của Tô Bằng.

Chỉ thấy bốn lão tăng này, đều tự thi triển thần công, chính diện đối kháng với kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh của Tô Bằng.

” Sư thúc không thể!”

Hư Văn hòa thượng bên kia, biết võ công Tô Bằng lợi hại, không khỏi la lớn.

Nhưng mà thời gian đã không còn kịp rồi.

Chương 1023: Không Tước Linh (2)

Bốn lão tăng hàng chữ Pháp kia, đều đã thi triển tuyệt chiêu của mình, đối đầu chính diện với kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh của Tô Bằng.

Nhưng mà bọn họ thật không ngờ, kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh cũng không đơn giản là nội lực cùng ý chí tinh thần, còn có kiếm ý đặc biệt của Tử Hà môn ở bên trong.

“Cái gì?”

Trong bốn hòa thượng tự chữ Pháp vây công Tô Bằng, có hai hòa thượng Pháp Tuệ và Pháp Minh mới vừa rồi nói chuyện nhiều với hòa thượng điền, hai người bọn họ cả kinh kêu một tiếng, chỉ cảm giác sức sống trong thân thể mình bị phá hư!

Tô Bằng thấy kiếm pháp phù quang lược ảnh đặc thủ, cũng chẳng tiếp tục công kích, mà là thân thể rút lui về phía sau mấy bước, làm ra tư thế phòng ngự.

” Pháp Tuệ sư huynh, Pháp Minh sư huynh, các người thế nào rồi?”

Hai gã lão tăng ở sau lưng Pháp Minh và Pháp Tuệ hỏi.

Hai người Pháp Tuệ cùng với Pháp Minh thân thể không ngừng run run, sau một lúc lâu Pháp Minh mở mắt, trợn mắt nhìn về phía Tô Bằng, nói.

” Võ công của người thật âm độc!”

Hóa ra Pháp Tuệ cùng với Pháp Minh bởi vì xông lên phía trước, một người bị năm đạo hư ảnh công kích, một người bị bốn đạo hư ảnh công kích, mấy người phía sau hai người bị hai ba đạo hư ảnh công kích.

Pháp Minh ỷ vào mình tu hành Đại Quang Minh Thần công, mạnh mẽ xông vào trước nhất kết quả trúng năm đạo hư ảnh công kích.

Tuy rằng nội lực bên trong kiếm pháp phù quang lược ảnh bị Pháp Minh phá vỡ, nhưng năm đạo kiếm ý lại đánh vào trên người của hắn.

Năm đạo kiếm ý này mặc dù đối với người bình thường mà nói đã đủ mạnh, nhưng mà với hòa thượng tự chữ Pháp, tu vi nội lực đã vượt qua giới hạn thân thể già yếu, tuy rằng tuổi của bọn hắn mỗi người đều đang hơn trăm tuổi, nhưng khi nhìn lại chỉ có năm sáu chục tuổi mà thôi, thân thể bởi vì nội lực siêu phàm đã có khuynh hướng phản lão hoàn đồng, càng thêm cường kiện, sức sống càng thêm tràn đầy.

Bởi vì thăng cấp cường đại, kiếm ý vẫn chưa lấy được tánh mạng của bọn họ, tuy nhiên nó cũng bị phá hư không ít.

Vốn là những hòa thượng tự chữ Pháp này, nếu chăm chỉ tu luyện, không sai biệt lắm có thể sống đến tuổi thọ cực hạn của bọn hắn, cũng chính là một trăm bốn mươi năm mươi tuổi, những hòa thượng tự chữ Pháp này, lớn nhất cũng mới một trăm hai mươi ba mươi tuổi, còn có hai mươi năm nữa.

Nhưng mà lúc này, kiếm ý của Tô Bằng trong bọn họ, sức sống tuy rằng không gãy, nhưng lại bị phá hư, tuy rằng tạm thời không có hiện ra hiệu quả rõ rệt, nhưng bị ám thương, tuổi thọ giảm bớt ít nhất một hai chục năm.

Gặp tổn thất như thế, bảo sao không chộc giận bọn người Pháp Minh một Phật xuất thế, hai Phật thăng thiên?

Pháp Minh nổi trận lôi đình, hắn hét lớn một tiếng, sau lưng loáng thoáng xuất hiện hư ảnh Phật đại quang minh, này mặc dù không phải là pháp thân, nhưng có thể nhìn ra, hắn đã tu hành Đại Quang Minh Thần công đến cảnh giới cực cao.

Hai tay Pháp Minh cũng không dùng binh khí, hắn giống như một mảnh hồ nổi giận, đánh tới Tô Bằng, từng quyền đánh tới Tô Bằng!

Tô Bằng cầm trong tay thanh Long Khiếu Thiên kiếm, hắn không có thi triển tam hợp kiếm, bởi vì Tô Bằng cảm giác, tam hợp kiếm của tam hợp

cảnh giới với hòa thượng tự chữ Pháp hiệu quả không lớn lắm, còn không bằng thi triển kiếm pháp khác.

Tô Bằng thi triển là bán thức kiếm pháp, dùng lực phòng ngự, phòng ngự Pháp Minh.

Lại nói tiếpm cấp độ của kiếm pháp bán thức so với tam hợp kiếm yếu hơn nửa cấp, nhưng trọng điểm khác biệt, nếu chỉ là phòng ngự thì phòng ngự công kích của Pháp Minh vẫn là có thể.

Pháp Minh tuy rằng bàn tay trần, nhưng mỗi một quyền xuất ra, lúc giao kích với thanh Long Khiếu Thiên kiếm của Tô Bằng đều phát ra ánh sáng chói mắt, đây chính là nội lực của Đại Quang Minh Thần công.

Ba vị lão tăng còn lại cũng không chịu cô đơn, đánh tới Tô Bằng.

Tô Bằng thi triển kiếm pháp bán thức ra, kiếm pháp bán thức vốn là phòng ngự bốn hòa thượng tự chữ Pháp còn có chút trầy trật, nhưng sau khi Cửu Dương Thần Công của Tô Bằng tu hành đến đại thành, lực phòng ngự của kiếm pháp bán thức cũng tăng mạnh theo, cho nên bây giờ phòng ngự bốn hòa thượng tự chữ Pháp này cũng miễn cưỡng có thể.

Bốn lão tăng cường công vây bắt Tô Bằng nhưng tạm thời không cách nào phá vỡ lực trường từ kiếm pháp bán thức của Tô Bằng, trong khoảng thời gian ngắn, hai bên đều giằng co với nhau.

” Thực lực quả thật so với hòa thượng tự chữ Hư mạnh hơn không ít... Một khi đã như vậy xem một chiêu này đi!”

Sau khi Tô Bằng cùng với mấy lão tăng chiến đấu một hồi, cũng không tiếp tục nương tay nữa, hần trực tiếp phát động Tất sát của kiếm pháp bán thức!

Ngạo ý kiếm liên!

Một đóa kiếm khí hoa sen đột nhiên nở rộ, bao phủ bọn người Pháp Minh trong đó!

” Tài năng thấp kém!”

Pháp Minh thể công mạnh nhất, hét lớn một tiếng, hấn chấn trước các lão tăng còn lại, đột nhiên trong lúc đó trên người của hắn bộc phát ra ánh sáng chói mắt, cả người giống như là tiến vào bên trong áo giáp ánh sáng.

Ngạo ý kiếm liên hoàn toàn đánh vào trên người Pháp Minh, toàn thân Pháp Minh tản ra ánh sáng màu trắng, kêu lên một tiếng đau đớn.

Tô Bằng lui về phía sau mấy bước, kiếm khí hoa sen của ngạo ý kiếm liên ở trên không trung giăng co hai ba giây đồng hồ rồi mới tiêu tán.

Mà ở trong vòng phạm vi công kích của ngạo ý kiếm liên, Pháp Minh một thân ánh sáng màu trắng vẫn còn ở trong đó.

”Kiếm khí thật là lợi hại... Có điều ta vẫn còn có thể chống được!”

Một tiếng hét to, vang lên trong phạm vi tiêu tán của ngạo ý kiếm liên.

Chỉ thấy ánh sáng màu trắng trên người Pháp Minh dần dần tiêu tán, trên người của hắn, khắp nơi đều là miệng vết thương do kiếm khí cắt rách, thậm chí có vài vết thương chiều sâu đã đạt tới một centimet, trên người của hắn các vết kiếm giao thoa, thoát nhìn dị thường chặt vật.

Nhưng đây chỉ là mặt ngoài, Pháp Minh căn bản vẫn còn có lực tái chiến!

”Trước tiên bắt giữ Tô Bằng kia, vây giết kiếm ma kia!”

Lúc này, mười hai tên lão tăng vây công Độc Cô Thắng kia đều công không được lâu, cảm giác được thực lực rất mạnh, sợ là không thể nào bắt giữ, chỉ có thể cửa đột phá đặt ở trên người Tô Bằng.

Chương 1024: Đẹp vô cùng cũng đáng sợ vô cùng

Lập tức, trong mười hai lão tăng đang vây công Độc Cô Thắng, tám gã lão tăng thi triển tuyệt kỹ, tạm thời cuốn lấy Độc Cô Thắng, đám người còn lại đánh tới Tô Bằng!

”Vừa vặn!”

Tô Bằng thấy thế, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

” Cho các người ném thử... Uy lực của Không Tước Linh chưa xuất thế bao giờ đi!”

Tay Tô Bằng lục vào trong túi Càn Khôn, trong nháy mắt lấy ra một cái vòng tròn đồng đặt ở phía trên túi Càn Khôn, nhắm ngay tám gã lão tăng đang xông lại, phát động cơ quan!

Tô Bằng cầm trong tay, chính là ám khí Không Tước Linh tiểu sư tử Chung Linh Tú tiêu tốn gần thời gian một năm, mới chế tạo ra được.

Không Tước Linh, trong tiểu thuyết võ hiệp Tô Bằng từng xem, là đệ nhất ám khí trong tất cả binh khí.

Nghe nói lúc bắn Không Tước Linh, sẽ có cảnh sắc đẹp nhất trong thiên hạ, nhưng mà, người từng thấy cảnh đẹp này, toàn bộ đều chết hết.

Không Tước Linh một khi một khi tách ra, không ai có thể sống sót ở trước mặt nó, người nhìn thấy ắt hẳn phải chết.

Nhưng mà, đây chẳng qua là Không Tước Linh trong tiểu thuyết võ hiệp, Không Tước Linh Chung Linh Tú chế tạo, có sức mạnh cường đại như thế không, đối diện được với lão tăng hàng chữ Pháp của Đại Không tự hay không?

Tô Bằng cũng không có nắm chắc nhất định, chỉ là cảm thấy, tay nghề chế tạo ám khí của tiểu sư tử Chung Linh Tú đã gần đạt tới trình độ đẳng phong tạo cực, ám khí nòng dùng gần một năm để chế tạo, chắc chắn không phải là đơn giản như vậy.

Cho nên, Tô Bằng lựa chọn vào thời khắc mấu chốt này sử dụng Không Tước Linh, trong lòng chính là tin tưởng Chung Linh Tú.

Không Tước Linh Chung Linh Tú chế tạo, sẽ khiến Tô Bằng thất vọng không?

Đương nhiên sẽ không!

Tô Bằng đè xuống cơ quan Không Tước Linh, trong nháy mắt, Không Tước Linh đã được khởi động.

Trong nháy mắt Khổng Tước Linh tách ra, Tô Bằng cũng có hoảng hốt trong tích tắc.

Chỉ thấy trong ống tròn trước người, ánh sáng bảy màu xuất hiện tựa như ảo mộng, phảng phất như cảnh trong mơ, trong nháy mắt hấp dẫn tất cả lực chú ý của mọi người, giống như trong thiên hạ chỉ còn lại có ánh sáng xinh đẹp này.

Nhưng mà, nó lại trí mạng vô cùng!

Tô Bằng sau khi sử dụng Khổng Tước Linh, ngăn người trong nháy mắt, mới phát hiện, trong tay mình giống như đang cầm một ống phun cầu vòng. Ánh sáng cầu vòng này, bao trùm lấy nơi mọi người đứng, tất nhiên cũng bao trùm cả tám lão tăng vào bên trong.

Ánh sáng cầu vòng này, kéo dài hai ba giây đồng hồ, sau đó mới dần ảm đạm.

Ở trước mặt Tô Bằng, thì đã... không còn lại thứ gì!

“Đây là...”

Tô Bằng có chút sững sờ nhìn không gian trước người, chỉ thấy trong phạm vi khoảng chừng sáu bảy mét, dài hia ba mét trước người hắn, không còn sót lại thứ gì.

Tám lão tăng vừa rồi bỏ nhào tới trước mặt Tô Bằng, đều ở trong phạm vi này, nhưng bây giờ, lại không nhìn thấy chút bóng dáng của bọn họ.

Chỉ có mặt đất, đá xanh trong phạm vi trước người Tô Bằng, đã trở thành một thứ chất lỏng, mặt đất bị đốt cháy thành nham thạch nóng chảy, hơn nữa biến thành bảy màu lóng lánh, không ngừng lưu chuyển.

“Đây... Đây là...”

Bản thân Tô Bằng, cũng kinh hãi không nhẹ.

Trải nghiệm vừa rồi, chẳng qua chỉ có hai ba giây, hơn nữa Tô Bằng cũng bị vẻ đẹp của Khổng Tước Linh làm choáng váng, thất thần một hai giây.

Có điều chính là trong khoảnh khắc một hai giây này, tám lão tăng kia, đã trực tiếp biến mất không thấy đâu ở trước mặt mình.

Tô Bằng đương nhiên sẽ không cho là, Không Tước Linh Chung Linh Tú chế tạo, là một đạo cụ không gian, di chuyển tám lão tăng kia đến địa phương khác.

Trên thực tế, chân tướng Không Tước Linh Chung Linh Tú chế tạo, có thể là ám khí trong nháy mắt có thể bộc phát nhiệt độ cực cao, tám lão tăng kia, có lẽ trực tiếp bị nhiệt độ cực cao kia làm cho bốc hơi cả rồi.

Điều này, cũng rất là khiến người khác cảm thấy kinh khủng.

Lượng nước trong thân thể con người chiếm 60%~70% thể trọng người trưởng thành, bởi vậy đơn giản dựa theo một giây đun sôi để tính toán, cần 37°C nâng cao đến 100°C để bay hơi, dựa theo cân nặng 70kg, tính toán được từ nước nóng lên và bốc hơi thành nhiệt, cũng cần công suất năng lượng 176 MW.

Trong nháy mắt năng lượng khác chuyển hóa thành nhiệt năng công suất lớn như vậy cũng có thể!

Đương nhiên không thể bốc hơi nguyên tố vi lượng, nếu muốn bốc hơi nguyên tố này, thì có phần khó khăn. Ước chừng nhiệt độ 5000W mới có thể trong nháy mắt làm bốc hơi con người.

Tám lão tăng trực tiếp biến mất trước mặt Tô Bằng, ngay cả tro bụi cũng không còn, vậy tức là, tám người kia đã trực tiếp bị bốc hơi rồi.

Nói cách khác, trong nháy mắt Không Tước Linh bộc phát vừa rồi, nhiệt độ vượt qua năm nghìn độ C!

Năm nghìn độ C!

Tô Bằng hoàn toàn không thể tưởng tượng được ở thời đại bối cảnh cổ đại này, Chung Linh Tú đến tột cùng là dùng phương pháp gì khiến Không Tước Linh nháy mắt phóng ra nhiệt độ cao năm nghìn độ C!

Nhiệt độ mặt trời cũng mới sáu ngàn độ C mà thôi!

Năm nghìn độ C, ngay cả trên địa cầu trong hiện thực, cũng chỉ có nhiệt năng ở phòng thí nghiệm mới có thể sinh ra nhiệt độ trong truyền thuyết này thôi.

Huống chi, Không Tước Linh làm được không chỉ là những thứ này, Tô Bằng cách địa phương bộc phát năm nghìn độ C trở lên chỉ có không đến hai mươi phân.

Dù sao bản thân Không Tước Linh cũng chỉ có dài hai mươi phân mà thôi.

Nhưng mà, nhiệt độ cao như vậy, Tô Bằng thế nhưng lại một chút cũng không có cảm giác được, thậm chí ngay cả một chút gió nóng cũng không có cảm giác được.

Nói cách khác, nhiệt độ khủng bố mới vừa rồi Không Tước Linh bộc phát được tập trung ở một khu vực cực kỳ nhỏ hẹp, không có khuếch tán, không có lãng phí, cuối cùng cũng không ảnh hưởng đến người sử dụng, mà là dường như đã biến mất.

Cuối cùng là làm sao để được như thế, bản thân Tô Bằng nghĩ muốn vỡ đầu cũng nghĩ không ra được.

Có điều đây đều là chân thật, đất trước mặt Tô Bằng đều như nham thạch nóng chảy, đây chính là bằng chứng cho nhiệt độ cao mới vừa rồi.

Tô Bằng cảm giác, nhiệt độ cao vừa rồi đã khiến nham thạch hòa tan, trên mặt đất nham thạch nóng chảy độ sâu ít nhất đạt tới hai ba thước.

Như vậy cũng chỉ có tiếp cận nhiệt độ mặt trời mới có thể tạo thành được.

Uy lực của Không Tước Linh đã hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của Tô Bằng.

” Trách không được... Trách không được. Tiểu sư tỷ không để cho Nhị sư huynh thí nghiệm ám khí này, đừng nói là Nhị sư huynh, cho dù là Đại sư huynh, sư tôn cùng với nhau, đoán chừng cũng không ngăn nổi một kích này, không ngăn nổi nhiệt độ như vậy!”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

Uy lực cùng với nhiệt độ của Không Tước Linh đã không phải là thứ mà con người có thể đỡ nổi, thật sự là gặp thần giết thần, gặp Phật giết Phật, ai chống đỡ thì người đó chết.

Có điều ám khí uy lực lớn, cùng với có thể đánh được người là hai khái niệm khác nhau.

Đại sư huynh Từ Đạo Kỳ cùng với Nhị sư huynh Độc Cô Thắng, bị Không Tước Linh đánh tới cũng là hẳn phải chết, nhưng ai có thể đánh được bọn họ chứ?

Cho dù là Tô Bằng, trước khi kịp phóng ám khí ra phòng chừng đã chết rồi.

Có điều, cho dù như vậy, Không Tước Linh cũng là ám khí khủng bố tới cực điểm, thậm chí so với thứ Tô Bằng đọc qua trong tiểu thuyết càng kinh khủng hơn.

...

Tình huống của Tô Bằng bên này cũng trực tiếp chấn kinh đến tám lão tăng đang vây công Độc Cô Thắng bên kia.

Bọn họ vốn là chờ các sư huynh sư đệ bắt Tô Bằng, sau đó uy hiếp Độc Cô Thắng, không chiến mà thắng.

Nhưng không nghĩ tới sau một trận ánh sáng vô cùng chói mắt, các sư huynh sư đệ của bọn hắn đã biến mất.

Những người này thật lâu sau mới phản ứng lại, cuối cùng thấy trên mặt đất nham thạch nóng chảy, mới hiểu được, sư huynh sư đệ của bọn hắn sợ là đã gặp bất trắc!

” Pháp Minh sư đệ! Pháp Tuệ sư đệ!”

Lão tăng hai hàng lông mày đến gôi kia vô cùng đau đớn hô lên.

Nhưng mà, Độc Cô Thắng lại không để cho bọn hắn có thời gian phản ứng.

” Răng rắc!”

“Bịch!”

Tám gã lão tăng lúc này, bản thân đã không phải là đối thủ của Độc Cô Thắng, lại thêm phân tâm, lập tức có hai người bị Độc Cô Thắng đánh trúng.

Một người trong đó, xương ngực sụp đổ, đã bị đánh đến xương ngực vỡ vụn, không chết cũng chỉ còn dư lại nửa cái mạng.

Một lão tăng khác trên đầu bị Huyền Thiết Trọng Kiếm đập một cái, hấn không hổ là tu hành qua Kim Chung Tráo, có thể vẫn tu hành Thiết Đầu Công, không ngờ lại không có bị vỡ đầu!

Chẳng qua là đáng tiếc hấn không có tu hành Thiết Cảnh Công, toàn bộ xương cốt ở cổ của hấn bị nện vỡ vụn, một cái đầu bóng lưỡng bị nện vào trong lòng ngực, bộ dáng giống như là rùa đen, sợ là đã không còn sống...

Trong khoảng thời gian ngắn, mười sáu lão tăng tự chữ Pháp của Đại Không Tự, thế nhưng lại chết hết chỉ còn lại sáu người!

Chương 1025: Hộ tự pháp trận (1)

“Oành!”

Ngay tại lúc trọng kiếm huyền thiết của Độc Cô Thắng đánh chết tên hòa thượng Pháp tự bồi kia thì đồng thời miệng Hư Không cũng phun máu tươi, cũng văng ngược lại.

Mặc dù Hư Không có thiên thánh pháp thân, nhưng phần lớn pháp thân của hấn chẳng qua là loại hư ảnh Bồ tát kim cương La Hán mà thôi, mà hư ảnh sau lưng hòa thượng điên, cũng là Đại Âm Hắc Thiên một trong Tam đại hộ pháp của Mật tông được Phật đạo Trung thổ gọi là dị đoan Phật đạo!

Tuy rằng hòa thượng điên chỉ có một loại pháp thân, nhưng mà lực lượng so với pháp thân của Hư Không mạnh hơn không ít, Hư Không nhanh chóng rơi xuống thế yếu.

Nội lực La Hán đại trận truyền tới, cho dù là Hư Không, hay hòa thượng điên, đều có thể sử dụng, kết quả là hòa thượng điên y vào pháp thân lợi hại

hơn một chút của mình, mà Hư Không trên người có thương tích, đem Hư Không đánh bay.

Lúc này, cả Đại không tự, cơ hồ đã hoàn toàn bại vong.

“La Hán đại trận dừng lại!”

Nhìn thấy một màn này, Hư Văn hòa thượng không khỏi lớn tiếng la lên, làm cho La Hán đại trận dừng lại.

Hư Không đã bị đánh đến không thể phát động pháp thân, mà hòa thượng điên, cũng chính là Hư Nguyệt, lại có thể mượn dùng uy lực của La Hán đại trận, nếu La Hán đại trận tiếp tục vận hành, đã không có ý nghĩa gì nữa.

Tô bằng thấy thế, tảng đá lớn trong lòng mới hạ xuống.

Xem ra, Đại Không Tự đã không còn năng lực tái chiến nữa.

Độc Cô Thắng đánh chết một lão tăng Pháp tự bối xong, cũng liền ngừng tay, hôm nay hắn cũng không muốn lại tạo sát nghiệt, Đại Không Tự đã bị đánh đến không còn có lực đánh trả nữa.

Lúc này, đã có thể bức người trong Đại Không Tự, thả sư thúc Phạm Kiến.

Thế nhưng ở ngay phía sau, ba đạo thân ảnh, liền từ trên không trực tiếp ‘bay’ lại đây!

” Thân pháp thật nhanh!”

Tô bằng nhìn, không khỏi kinh sợ!

Ba đạo thân ảnh bay tới này, tốc độ so với Tô bằng không chậm, trong đó có một đạo thân ảnh, thậm chí so với tô bằng còn nhanh hơn!

Ba đạo thân ảnh này, một bay về phía Độc Cô Thắng, một bay về phía Tô Bằng. Một thẳng tới hòa thượng điên.

“Tái chiến!”

Độc Cô Thắng gặp đối phương công kích mình, trọng kiếm huyền thiết trong tay vung lên, tức khắc một đạo kiếm khí màu xám đường kính tầm một thước, hướng đạo thân ảnh kia đón đánh.

“Gừ!”

Đạo thân ảnh trên không kia, miệng hét lớn một tiếng, thế là sư tử hồng.

Sư tử hồng của lão tăng này, cũng không xuất hiện hư ảnh sư tử màu vàng.

Chỉ thấy ở trên không, xuất hiện một chữ ‘ phật ’ rất lớn màu vàng, chắn lại kiếm khí của Độc Cô Thắng.

“Oành!”

Toàn bộ không gian tựa hồ cũng tạm dừng một chút, kiếm khí của Độc Cô Thắng. Cùng người nọ rống ra chữ ” phật “, từ từ tan biến.

Mà mặt khác, một đạo thân ảnh, đã muốn tiến tới trước mặt Tô Bằng.

“Tới được lắm!”

Tô bằng hét lớn một tiếng, chỉ thấy thoáng qua liên tục mười đạo hư ảnh kiếm pháp, hướng đạo thân ảnh kia đánh tới.

Người tới một tay vẽ nửa vòng tròn, trước người hắn liền xuất hiện một nửa vòng tròn vòng bảo hộ màu vàng, bảo vệ hắn ở bên trong.

Hình nửa vòng tròn vòng bảo hộ màu vàng nhạt này, sức mạnh dường như vượt xa hòa thượng Pháp tự bối, Tô Bằng lướt kiếm pháp đánh qua. Mặc dù là kiếm ý, cũng phòng ngự được không ít.

Vòng bảo hộ kia, giống như là tinh khí thần kết hợp, tô bằng lướt kiếm ý ở trong kiếm pháp. Ít nhất phòng ngự được chín phần, một phần còn lại đánh vào người đối phương.

Chẳng qua, dù là như vậy, người nọ cũng không chịu nổi, vốn muốn một lần tiên công liền bắt giữ Tô Bằng lại ngừng lại. Lộn ngược lại phía sau, rơi xuống mặt đất.

“Oành!”

Bên phía Tô Bằng, cũng nổ vang lên một tiếng. Pháp thân đại ám hắc thiên của hòa thượng diên, một kích bị đánh bại!

“Sur thúc tổ!”

Đám hòa thượng Hư tự bối kia, nhìn thấy ba vị lão tăng tới, trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc vui mừng.

Tô Bằng cũng hướng ánh nhìn qua ba vị này, chỉ thấy cũng là ba hòa thượng, xem tuổi, so với hòa thượng Pháp tự bối vừa nảy già hơn rất nhiều.

Hòa thượng Pháp tự bối, bởi vì nội công tu hành cường đại, sự thật cơ bắp thân mình cũng rất lớn mạnh, bộ dạng thoát nhìn không quá năm sáu chục tuổi, một vài người, cũng không quá bảy mươi, bề ngoài còn trẻ hơn cả tuổi thực của bọn hắn.

Chỉ là ba vị lão tăng trước mắt này, bất luận là kẻ nào nhìn tới, cũng sẽ không hoài nghi, ba vị lão tăng này, tuổi tác cũng cũng hơn trăm.

Ba vị lão tăng này, nhìn như tiêu tụy, thân thể gầy gò, thoát nhìn như là nửa bước là vào hòm, lúc nào cũng có thể tọa hóa.

Có điều, võ công của ba vị lão tăng này, so với hòa thượng Pháp tự bối mà nói, cũng là cao minh không biết bao nhiêu.

Ba lão tăng thân hình tiêu tụy, sau một chiêu, đều ngừng lại, đứng ở trước Độc Cô Thắng, Tô Bằng và hòa thượng diên, ần ần giằng co.

Phượng trượng Hư Không mới vừa rồi bị hòa thượng diên đánh bay, nhìn thấy ba vị hòa thượng, nhin xuống hộc máu, đứng lên đi qua hành lễ với ba lão tăng, nói.

“Huyền Bi, Huyền Từ, Huyền Khô sư thúc tổ, Hư Không vô năng, làm phiền ba vị sư thúc tổ xuất quan.”

Tô Bằng nghe vậy, thâm nghĩ quả nhiên, ba lão tăng thân hình tiêu tụy này, chính là ba hòa thượng huyền tự bối nhân vật quan trọng trong Đại Không

Tự.

“Hư Không, chúng ta vừa rồi đã nghe tới sự tình bên này, ngươi còn có tâm sống chết với Đại Không Tự không?”

Ba lão tăng thân hình tiêu tụy, đứng song song cùng với Độc Độc Cô Thắng, nói với Hư Không.

Hư Không nghe vậy, trên mặt lộ ra một loại kiên quyết thần sắc, nói.

“Tuy rằng Hư Không phạm vào giới luật, nhưng vẫn khác với người khi sư diệt tổ, Đại Không Tự đem con nuôi lớn, con thề sống chết cùng Đại Không Tự.”

Chương 1026: Hộ tự pháp trận (2)

“Tốt lắm, Hư Không, chuẩn bị mở ra hộ tự pháp trận của Đại Đại Không Tự đi.”

Lão tăng đứng song song Độc Cô Thắng nói.

“Hộ tự pháp trận? Đại Đại Không Tự từ lúc xây chùa đến nay, chỉ dùng qua một lần hộ tự pháp trận, đã nghìn năm chưa mở ra...”

Hư Không cực khiếp sợ, nói với lão tăng huyền tự bối.

“Giờ này khắc này, chính là sinh tử tồn vong của Đại Không Tự, nếu lúc này không mở pháp trận, còn đợi tới khi nào?”

Lão tăng Huyền Tự Bối răn dạy !

Hư Không nghe vậy, trên mặt đầu tiên là ngạc nhiên, nhưng mà thần sắc lập tức biến thành dứt khoát kiên quyết, nói.

“Hư Không cần tuân pháp chỉ.”

“Hộ tự pháp trận?”

Tô Bằng nghe vậy, chân mày hơi nhíu lại, chẳng nhẽ phía sau Đại Không Tự còn có chuẩn bị?

Độc Cô Thắng cùng hòa thượng diên cũng cảm giác có chút không đúng, thân hình hai người bọn họ vừa động, nhìn về phía Hư Không.

“Vị thí chủ này, vẫn là lão tăng làm đối thủ của ngươi đi.”

Lão tăng Huyền Tự Bối trước người Độc Cô Thắng, bước từng bước về phía trước, chặn ở trước người trước người Độc Cô Thắng.

Còn lại hai lão tăng Huyền tự bối cũng nhìn thẳng Tô Bằng cùng hòa thượng diên, đem hai người bọn họ che ở trước người.

Mà Hư Không, thì ở phía sau. Hắn đứng ở nơi đó, bỗng nhiên giờ thẳng lên trời niệm một tiếng phật hiệu thật dài, sau đó sử dụng nội lực nói.

“Mở ra hộ tự pháp trận!”

“Trận... Trận... Trận... Trận...”

Thanh âm câu nói của Hư Không, mang theo tiếng vang, vang lên trong Đại Không Tự.

Theo thanh âm của Hư Không, chỉ nghe bên trong Đại Đại Không Tự, bốn phương hướng bắt đầu sinh ra tiếng chuông vang.

Hai tay Hư Không tạo thành chữ thập, không ngừng ngâm xướng một loại chú ngữ kỳ diệu.

Ở sau lưng Hư Không, xuất hiện một ảo ảnh chuông đồng màu vàng nhàn nhạt.

Ảo ảnh của chuông đồng này, cùng tiếng chuông bốn góc trong chùa. Dần dần cộng hưởng lên.

Một loại lực lượng khác thường tựa hồ từ toàn bộ bên trong Đại Không Tự dâng lên đến, khí thế của phương trượng Hư Không, cũng bắt đầu thay đổi.

Khí thể của hắn không ngừng kéo lên, tựa hồ so với thời điểm vừa rồi thì triển thiên thánh pháp thân càng cường đại hơn.

“Không tốt!”

Tô Bằng thấy một màn như vậy, trực giác cảm giác được không ổn, Đại Không Tự này, hình như còn có chuẩn bị ở sau càng mạnh.

“Sur huynh! Đừng cho bọn họ thực hiện được!”

Tô Bằng hô một tiếng với Độc Cô Thắng, sau đó thân thể đột nhiên chớp động, tấn công về hướng phía Hư Không.

Chính là Tô Bằng vừa mới di chuyển. Lão tăng huyền tự bối chấn ở trước người hắn cũng di chuyển.

“Tránh ra!”

Tô Bằng hô to một tiếng, Thanh long Khiếu Thiên kiếm trong tay trực tiếp sử dụng song hợp cảnh giới của Tam hợp kiếm, chém tới phía lão tăng huyền tự bối.

Một ánh sáng màu đen hiện lên, Tô Bằng chém ra một kiếm giống như là hang tối!

Lão tăng huyền tự bối ở trước người Tô Bằng ánh mắt đột nhiên sáng lên. Ngón tay phải bắn ra, mang theo vô tận huyền diệu, giống như là Phật tổ nhật hoa tung về phía trước.

“Keng!”

Chấn vang một tiếng, chỉ thấy lão tăng huyền tự bối.

Vậy mà dùng 2 ngón tay phải, trực tiếp kẹp lấy Song hợp cảnh giới Tam hợp kiếm của Tô Bằng chém ra!

Trong lòng Tô Bằng nhất thời cả kinh, sau khi hắn tu thành tam hợp kiếm. Đây là lần đầu bị người trước mặt tiếp được chiêu kiếm của Song hợp cảnh giới!

Nhưng mà lão tăng huyền tự bối cũng không chịu nổi,

hắn tu hành, là niệm hoa chỉ pháp, đã đến cảnh giới truyền thuyết ‘ linh tê nhất chỉ ’, thiên hạ võ công ám khí, chỉ một ngón tay, không ai tiếp được.

Chính là lúc này, hắn cảm giác thanh long Khiếu Thiên kiếm của Tô Bằng truyền đến khí kinh, cũng là hiềm thấy trên đời, làm cho ngón tay hắn chấn động, suýt nữa kẹp không được.

Hơn nữa, khí kinh của thanh long Khiếu Thiên kiếm truyền đến, làm cho hắn không thể hóa giải giống như Phật tổ niệm hoa vi tiểu, không có cách nào, hắn chỉ có thể đem cổ kinh khí truyền lại đến phía sau lưng, sau đó lợi dụng toàn thân hóa giải.

“Phập!”

Lão tăng huyền tự bối dùng niệm hoa chỉ kẹp lấy song hợp cảnh giới bát tiêm trảm của Tô Bằng xong, áo tăng trên người vỡ vụn, bay ra phía sau, lộ ra thân người khô héo.

Hắn còn chưa thu hồi chỉ pháp, nội lực một trăm bốn mươi năm truyền theo hướng thanh long Khiếu Thiên kiếm về phía Tô Bằng, đúng là so đấu nội lực với Tô Bằng!

Bảo kiếm của Tô Bằng bị đối phương kẹp lấy, không thể thu hồi, rơi vào đường cùng chỉ có thể, chỉ có thể vận nội lực hung hiểm nhất so đấu.

Hai người lấy thanh long Khiếu Thiên kiếm làm môi giới, hai cổ nội lực, không ngừng nổi lên đấu tranh!

Mà một bên khác, Độc cô thắng áp chế lão tăng huyền tự bối.

Độc cô thắng luân khởi độc chiến năng lực, so với lão tăng huyền tự bối còn lớn mạnh hơn, nhưng mà lão tăng huyền tự bối liều chống đỡ,, độc cô thắng nhất thời nửa khắc cũng không giết chết được hắn.

Chính là giờ phút này, phương trượng Hư Không chuẩn bị hộ tự pháp trận, cũng đã mở ra không sai biệt lắm.

“Úm, a, hồng!”

Phượng trọng Hư Không miệng nói xong chân ngôn, chỉ thấy toàn bộ bên trong Đại Hùng bảo điện toàn bộ không gian đều xuất hiện nhàn nhạt kim quang, dường như có cái gì phải phát sinh biến hóa!

“A! Sư phụ, ta như thế nào cảm giác hô hấp không tốt, nội lực bắt đầu hỗn loạn?”

“Trưởng lão! Ta cũng có loại cảm giác này!”

“Cơ thể của ta nặng nề...”

Người các môn phái trong giang hồ vây xem ở xung quanh, một ít nội lực thấp kém, đã cảm giác không thích ứng được.

“Chớ kích động! Điều vận khí hành công!”

Một vài trưởng lão, bắt đầu làm cho các đệ tử bắt đầu vận công điều tức, chống đỡ loại áp lực không rõ này.

Phượng trọng Hư Không lúc này, thể nhưng thân thể chậm rãi nổi lên từ trên mặt đất, hần bông bênh ở trên không trung năm sáu mươi thước, hoàn toàn nổi ở trên đó.

“Úm! A! Hồng!”

Phượng trọng Hư Không ở trên không trung, lại niệm ra chân ngôn, ở lúc hần ngâm xướng chân ngôn, toàn bộ Đại không tự tựa hồ cũng run rẩy một chút, cùng lúc đó, không trung tựa hồ vang lên vô tận phạm âm!

Mà phía sau, ảo ảnh một pho tượng di đà phật lớn vô cùng, từ trên không trung giáng xuống!

Chương 1027: Người còn nhảy lên sao?

“Keng!”

Tiếng kiếm va chạm vang lên, Tô Bằng cùng lão tăng hàng chữ Huyền kia tách ra.

Tô Bằng cùng lão tăng hàng chữ Huyền đều cảm giác được, nội lực đối phương chênh lệch không lớn, cứ tiếp tục thế này, hai người sẽ lưỡng bại câu thương, vì vậy hai bên đều tìm một cơ hội, đồng thời thu tay lại.

Nhưng mà lúc này, Hư Không hòa thượng đã bay lơ lửng trên trời, trên không trung hư ảnh Phật Di Đà cực kỳ khổng lồ, từ trên không giáng xuống!

Cùng lúc với Phật Di Đà này giáng xuống, Tô Bằng cảm giác thân thể mình phảng phất như gia tăng thêm sức lực ngàn cân, thoáng cái trở nên khó có thể hành động.

” Tô Bằng! Đây là trận pháp hộ tự của Đại Không tự, là sức mạnh hương khói và sức mạnh trời đất ngàn năm qua của Đại Không tự, hấp thụ vào trong trận pháp dưới mặt đất Đại Không tự mà thành, nếu không hiểu tâm pháp Đại Không tự, nửa bước cũng khó đi, ta cũng không có cách nào đối phó, người tự lo lấy thân đi!”

Hòa thượng diên nhìn Phật Di Đà từ không trung giáng xuống, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng trong miệng cười khô, hòa thượng diên nói thật dễ nghe, nhưng mà trận pháp này, lại thật sự có uy lực quá lớn!

Phật Di Đà giáng xuống từ không trung, cực kỳ khổng lồ, đã bao trùm toàn bộ Đại Hùng bảo điện vào bên trong, khiến mỗi người trong chùa đều cảm thấy áp lực.

Chỉ là hư ảnh Phật Di Đà này, không gây áp lực quá lớn với hòa thượng trong Đại Không tự, hơn nữa bởi vì Hư Không phương trượng đem uy lực trận pháp hộ tự dồn hết xuống trên người bọn người Tô Bằng, cho nên bọn người Tô Bằng cảm giác được áp lực lớn nhất.

Nhất là Độc Cô Thắng, hần lúc này mặc dù còn đứng ở trên mặt đất, nhưng mà dưới chân hần, mặc dù không có ai tấn công, nhưng dưới chân cũng đã

rạn nứt, có thể thấy được trận pháp hộ tự này cường đại đến cỡ nào.

Bản thân Tô Bằng, cũng cảm giác thân thể của mình giống như nặng trăm ngàn cân, không cách nào tự do di chuyển.

” A di đà phật, thí chủ Tử Hà môn, vẫn nên buông bỏ vũ khí, nếu hai vị tự phế võ công, ta bảo đảm Đại Không tự sẽ không giết chết nhị vị, chỉ cần hai vị ở lại Đại Không tự sáu mươi năm, kiểm điểm tội lỗi của mình.”

Hòa thượng hàng chữ Huyền đối mặt với Tô Bằng, nói.

” Người nghĩ hay thật! Đại Không tự các người, chẳng những giết người, còn muốn giết tâm? Tự phế võ công, ở lại cho Đại Không tự người tẩy não, như vậy mới là chân chính bỏ đi, sáu mươi năm trôi qua, đã thành một phế nhân, các người so với giết người càng thâm sâu hơn, Tô Bằng ta cho dù hôm nay chết trận ở đây, cũng sẽ không khuất phục Đại Không tự các người!”

Tô Bằng hét lớn, hấn tập trung tinh lực, nội lực, thể lực, tinh thần, ý chí toàn thân dung hợp cùng với kiếm ý, sau đó chém ra không trung một kiếm!

Một kiếm này, đã vượt qua tốc độ mắt thường, phảng phất cả thiên địa đều lõm sâu vào một điểm trước kiếm Tô Bằng, luồng sáng vàng kim xuất hiện, sau đó kim quang này nhanh chóng chôn vùi.

Quang cầu sau khi chôn vùi, giống như hoàn toàn khép lại thành một điểm vàng kim. Sau một khắc này, kim quang giống như xé rách thiên địa, chém tới Hư Không phương trượng lơ lửng ở không trung!

Hư Không phương trượng vẫn lơ lửng trên bầu trời bất động, ở chung quanh thân thể hắn, hư ảnh Phật Di Đà cực lớn xuất hiện một vòng kinh văn màu vàng, quay chung quanh Hư Không phương trượng, bảo vệ Hư Không phương trượng ở trong đó.

Bạt Thức Kiếm cảnh giới Tam Hợp của Tô Bằng, hoàn toàn bị chặn lại ở bên ngoài. Hai loại sức mạnh, ở trên không trung giằng co không dứt!

Nếu kiếm quang Tam Hợp kiếm của Tô Bằng thắng, như vậy Hư Không phương trượng sẽ bị một kiếm của Tô Bằng chém thành hai mảnh!

Chỉ là đáng tiếc, kiếm quang Tô Bằng mặc dù lúc ban đầu thắng được kinh văn màu vàng xuất hiện chung quanh thân thể Hư Không phương trượng, nhưng vấn đề ở chỗ Tô Bằng chỉ có uy lực một kiếm, mà sức mạnh của Hư Không phương trượng, lại mượn từ trận pháp, liên tục không ngừng.

Cho nên kim quang màu vàng từ tam hợp kiếm của Tô Bằng, sự thật đã đẩy kinh văn màu vàng trong vòng hai mươi mét chung quanh thân thể Hư Không không ngừng co rút lại vào bản thân Hư Không phương trượng, nhưng mà cuối cùng vẫn là kiệt lực, sau khi chút kinh văn kia co rút lại thì cuối cùng đã bắn ngược ra.

”Ồnh!”

Một thanh âm vang lên, Tô Bằng phát ra kim quang kiếm ý chiêu rút kiếm chém cảnh giới tam hợp, bị kinh văn màu vàng kia làm vỡ nát, hóa thành kiếm khí đầy trời, tản ra xuống phía dưới.

Mà tại phía dưới, bởi vì Hư Không phương trượng điều khiển pháp trận, cho nên trên đầu các đệ tử Đại Không Tự xuất hiện một lá chắn bảo vệ màu vàng, đem tất cả kiếm khí kim quang vụn vặt ngăn cản lại.

Nhưng mà đệ tử các môn phái giang hồ khác thì không có may mắn như vậy.

Những kiếm khí rải rác kia, có ít nhất hơn một ngàn, một nửa bị pháp trận do Hư Không điều khiển ngăn cản lại, số kiếm khí còn lại thì bay ra đến trên đầu đệ tử các môn phái đang nghỉ ngơi, lập tức có mấy trăm đệ tử môn phái giang hồ bị kiếm khí chém đả thương!

“Con mẹ mày chết đi con lừa ngốc! Căn bản không nhìn lại chúng ta! Trời ạ mười tám đời Phật tổ các ngươi!”

Có người hô như thế.

” Sư huynh! Người chết oan uổng quá! Đều là do bọn lừa ngốc này hại người! Ta mặc kệ, hôm nay ta phải thiêu đốt Đại Không Tự này để tể diện người!”

Cũng có người hô như thế.

Chỗ các môn phái, tiếng kêu than dậy khắp trời đất.

Trưởng lão của các môn phái kia, thì là một vẻ mặt sầu khổ.

Hiện tại nơi này đã không phải là thứ bọn họ có thể khống chế được rồi.

Sức mạnh do Tô Bằng cùng với Hư Không hòa thượng bày ra, khiến mọi người chân chính hiểu rõ, cái gì gọi là thần tiên đánh nhau người phàm gặp nạn.

Hư Không phương trượng cùng với Tô Bằng không có sao cả, nhưng mà quần chúng vây xem để lấy kinh nghiệm như bọn hắn đã thương vong thảm trọng.

” Sư đệ lui ra, để ta tới!”

Dưới tình huống rút kiếm cảnh giới tam hợp của Tô Bằng không có đạt hiệu quả, Độc Cô Thắng đứng dậy, tay hắn cầm Huyền Thiết Trọng Kiếm nhìn về phía không trung.

Hư Không phương trượng ở trên không trung, nhìn Độc Cô Thắng đi tới, trong lòng không khỏi chấn động, bởi vì hắn rõ ràng nhất sự cường đại của pháp trận hộ, pháp trận hộ tự một khi mở ra gần như không ai có thể chiến thắng.

Chỉ là pháp trận hộ tự cần phải có sức mạnh tích lũy qua thời gian dài, sức mạnh này không dễ dàng tích lũy, Đại Không Tự mấy ngàn năm qua cũng chỉ mới mở pháp trận hộ tự một lần, cho nên mới có sức mạnh cường đại như vậy.

Hư Không phương trượng đã đem sức mạnh mình có thể điều động được, hơn bảy mươi phần trăm tập trung ở trên người Độc Cô Thắng, nếu như là người bình thường sợ là sớm đã bị áp lực cường đại này áp thành bánh thịt,

nhưng mà Độc Cô Thắng, tuy rằng mỗi một bước đều phải đem đá xanh trên mặt đất áp xuống rạn nứt một mảng lớn, nhưng mà hấn vẫn mặt không biểu tình như cũ, còn có thể hành động.

Độc Cô Thắng lúc này đột nhiên thân thể khuyu xuống, tựa hồ là không chịu nổi uy lực từ pháp trận hộ tự của Đại Không Tự.

” Hấn rốt cuộc không chịu nổi rồi sao?”

Cho dù là Hư Không phương trượng ở trên không trung, hay là ba hòa thượng bởi chữ Huyền đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà chuyện xảy ra ngay sau đó lại làm cho toàn bộ ánh mắt bọn họ trợn tròn.

Chỉ thấy Độc Cô Thắng khom người, cũng không phải là không chịu nổi áp lực, mà nghe Độc Cô Thắng đột nhiên phát ra một tiếng hú dài, đá xanh trên mặt đất xung quanh thân thể hấn hai mươi thước, đều đồng thời rạn nứt, mà còn Độc Cô Thắng, trực tiếp bay vút lên!

” Hấn còn có thể nhảy lên!”

Thấy một màn như vậy, tất cả mọi người ở Đại Không Tự đều kinh hãi!

” Hấn nhảy không tới đâu!”

Cho dù là Hư Không phương trượng hay là các hòa thượng của Đại Không Tự, trong lòng đều thâm nghĩ như thế!

Nhưng Độc Cô Thắng quả thật không thể công kích được Hư Không phương trượng sao?

Tô Bằng nhìn Độc Cô Thắng nhảy lên, trong lòng cũng không yên.

Lúc Độc Cô Thắng luyện kiếm ở Tử Hà sơn, Tô Bằng biết, nếu Độc Cô Thắng mong muốn, có thể dễ dàng nhảy lên hơn một trăm mét.

Mặc dù hấn sử dụng cũng không phải là khinh công thành danh gì, nhưng sự vận dụng đối với nội lực của Độc Cô Thắng đã đạt tới tột đỉnh, thứ khinh

công này, nói toạc ra đơn giản là cường hoá thân thể, Độc Cô Thắng bằng vào thân thể cường đại, có thể đạt tới độ cao Tô Bằng không cách nào nhảy lên.

Chỉ là đó là ở lúc bình thường, mặc dù Độc Cô Thắng bình thường có thể nhảy lên trăm mét, nhưng mà bây giờ dưới sự uy áp của pháp trận hộ tặc của Đại Không Tự, hẳn còn có thể nhảy cao như vậy sao?

Cho dù là Tô Bằng, hay là người Đại Không Tự, hoặc là đệ tử trưởng lão các đại môn phái phía bên ngoài nhìn trận quyết chiến này, đều đưa ánh mắt nhìn về phía Độc Cô Thắng trên không trung.

Lúc này, vị trí Hư Không phương trượng trôi nổi, ở độ cao sáu bảy mươi mét trên không trung, Độc Cô Thắng nhảy lên, không ngờ trực tiếp bay lên hơn ba mươi mét.

Chương 1028: Ai dám đả thương sư đệ của ta! (1)

Đây đã là thành tựu rất giỏi, phải biết rằng, Tô Bằng chỉ chịu áp lực của pháp trận hộ tặc ảnh hưởng gần 10%, đã cảm giác thân thể nặng ngàn cân, một mình Độc Cô Thắng thừa nhận uy áp pháp trận 70%, bây giờ áp lực hẳn thừa nhận, sợ là đã bảy tám ngàn cân!

Nhưng mà Độc Cô Thắng, vẫn là nhảy vọt lên!

Thân thể Độc Cô Thắng tung người lên cao, trực tiếp bay lên không trung hơn ba mươi mét.

Trưởng lão cùng đệ tử các đại môn phái vây quanh, cổ họng đều như nín lên, không biết Độc Cô Thắng có thể nhảy lên được hay không.

“Xuống đây! Xuống đây!”

Ở giữa sân, một đám hòa thượng hàng chữ Hư la lớn.

“Lên! Lên!”

Tô Bằng trong lòng cũng không ngừng cổ vũ sư huynh của mình.

Nhưng mà, không biết có phải là nguyện vọng của những hòa thượng Đại Không tự đó được Phật tổ nghe thấy hay không, thân thể của Độc Cô Thắng, đang bay lên khoảng cách hơn ba mươi mét ở không trung, đã có xu hướng suy yếu, bắt đầu đình trệ, thậm chí sắp rơi xuống, không cách nào bay lên được.

“Ha ha, hấn rơi xuống rồi! Không biết tự lượng sức mình!”

Phía dưới có hòa thượng hàng chữ Hư của Đại Không tự, cười lớn nói.

“Hay là không được sao?”

Tô Bằng nhìn thấy, trong lòng cũng trầm xuống, nhưng mà trong lòng hấn, lập tức nghĩ lại.

“Không! Nhị sư huynh sẽ không chỉ có chút bồn sự ấy chứ!”

Tô Bằng với Độc Cô Thắng, có lòng tin rất mạnh.

Ngoại trừ Tô Bằng, tất cả mọi người đều không nhìn tốt Độc Cô Thắng, Độc Cô Thắng đột nhiên làm ra một động tác khiến tất cả mọi người không thể tưởng được.

Chỉ thấy hấn nhấc chân trái lên, sau đó...

Đạp mạnh xuống dưới!

“Ầm!”

Gần như trong nháy mắt, tất cả mọi người ở đây đều nghe thấy âm thanh vang dội!

Cái đạp mạnh này của Độc Cô Thắng, đã hoàn toàn vượt qua tốc độ vận tốc âm thanh, thậm chí sức mạnh... không thể nào tính được!

Chỉ thấy dưới chân Độc Cô Thắng, đột nhiên sinh ra một dòng chất lỏng, giống như đạn pháo bắn thẳng xuống bên dưới.

Ở bên dưới, Hư Sắc hòa thượng đã từng cưỡng hiếp hơn mười nữ tử đến chết, lúc này đang ngửa đầu nhìn lên trên không trung.

Chất lỏng đột nhiên xuất hiện giữa không trung kia, gần như hoàn toàn trong suốt, ở một góc độ khác còn có thể nhìn thấy phản quang của chất lỏng kia, vị trí của Hư Sắc, vừa vặn ở ngay phía dưới chất lỏng kia, bởi vì góc độ như vậy, hẳn cái gì cũng không nhìn thấy.

Chất lỏng tốc độ cực nhanh, từ không trung nện thẳng xuống, bởi vì tốc độ chóng vánh, dòng chất lỏng này lực phá hoại, không thua gì thép rắn thả rơi tự do từ độ cao mấy ngàn thước!

Hư Sắc mặc dù có Quang Minh thần công, tuy nhiên lại bởi vì không nhìn thấy gì, cho nên cũng không dùng thần công hộ thể, bị chất lỏng trong suốt nện xuống, nện thẳng xuống đỉnh đầu!

“Rầm!”

Tùng âm hưởng vang lên, giống như bồ dừa hấu, đầu Hư Sắc, toàn bộ nứt toát!

Thân thể của hắn, cũng gần như bị nổ thành hai nửa giữa không trung, biến thành thịt nát, rơi rụng lả tả.

” Hư Sắc sư đệ!”

Nhìn thấy Hư Sắc thảm trạng như vậy, không ít hòa thượng hàng chữ Hư, đều bị thương rống lớn.

Mặc dù hành vi của Hư Sắc, khiến Đại Không tự hổ thẹn, khiến chúng tăng trong lòng đều bất mãn, nhưng dù sao, Hư Sắc lớn lên trong Đại Không tự, có nguồn gốc sâu xa khó lòng chặt đứt, nhất là hòa thượng hàng chữ Hư, đều có năm sáu chục năm giao tình với Hư Sắc.

Người không phải cỏ cây ai có thể vô tình, cho dù là không nói gì, năm sáu chục năm mỗi ngày gặp mặt, giao tình cũng không tầm thường, huống chi còn hòa thượng hàng chữ Hư mỗi ngày cùng Hư Sắc kết giao.

Bọn họ mặc dù đối với Hư Sắc bất mãn, cũng chỉ là tức giận với hắn, chứ không phải hận hắn, trong lòng vẫn xem Hư Sắc là người một nhà.

Lúc này bọn họ nhìn thấy Hư Sắc chết thảm như vậy, mỗi người, đều là bi thương phát ra từ nội tâm.

Dù sao hòa thượng cũng là người, Đại Không tự cho dù không chịu nổi dù thế nào đi nữa, cơ bản nhân tính vẫn còn.

“Tặc nhân Tử Hà môn, dùng ám khí gì?”

Không ít người trong lòng, đều là nghĩ như thế.

Chỉ có Tô Bằng, có chút ngạc nhiên nhìn Độc Cô Thắng, trong lòng mừng rỡ hô lớn.

”Đừng đánh nữa! Mau đến xem siêu nhân!”

Những hòa thượng Đại Không tự này không còn tâm trạng thương thức, không biết vừa rồi mới xảy ra chuyện gì, Tô Bằng nhưng lại rất rõ ràng.

Dòng chất lỏng vừa rồi kia, không phải là thứ gì khác, mà là một cước mang theo sức mạnh và tốc độ vô cùng đập mạnh xuống, bởi vì lực lượng quá lớn, trực tiếp ép không khí dưới chân thành chất lỏng!

Chất lỏng kia, căn bản không phải nước hay là thứ gì lạ lùng, mà là... Không khí hóa lỏng!

Không khí hoá lỏng kia, sau khi bị ngưng tụ, thì giống như là đạn pháo, còn chưa phát huy, đã nện thẳng xuống, đánh Hư Sắc hòa thượng tan thành từng mảnh.

Nhưng mà, đây cũng không phải là ý nghĩ của Độc Cô Thắng, Độc Cô Thắng chẳng qua chỉ miễn cưỡng mượn lực giữa không trung, muốn tiếp tục xông lên công kích Hư Không phương trượng kia mà thôi.

Hư Sắc hòa thượng bên dưới, hoàn toàn chính là nằm cũng trúng đạn, vô có bị trúng một chiêu.

Trách chỉ có thể trách, chỗ hấn đứng, quá đặc biệt vừa vặn...

Chương 1029: Ai dám đả thương sư đệ của ta! (2)

Vị trí đứng của Hư Sắc trực tiếp ở ngay dưới chân Độc Cô Thắng, vừa vặn có thể bị chất lỏng không khí đã áp súc đập trúng, đồng thời bởi vì vấn đề về góc độ, không nhìn thấy chất lỏng không khí hoàn toàn trong suốt với màu sắc của không khí.

Đây chỉ có thể coi là hấn xui xẻo.

Mà còn Độc Cô Thắng trên không trung, sau một cước giẫm đạp, giống như là trực tiếp giẫm trúng bậc thềm vậy, thân thể tiếp tục giống như là hỏa tiễn phóng về phía bầu trời!

Một lần phóng này lại hơn ba mươi mét, khoảng cách giữa hấn với Hư Không phương trượng chỉ có không đến mười thước.

Hư Không phương trượng ở không trung cũng đã bị sợ ngây người.

Hấn so với các hòa thượng có kiến thức nhiều một chút. Một màn mới vừa rồi kia, mặc dù không hiểu rõ nguyên lý nhưng hấn vẫn có thể ít nhiều đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Hư Không phương trượng hoàn toàn không ngờ, không ngờ còn có thể có người dưới uy lực của pháp trận hộ tự mà còn có thể nhảy lên, sau khi nhảy lên còn có thể trực tiếp giẫm đạp vào không trung để mượn lực bay cao đến như vậy.

Loại khoảng cách này, đã có khả năng đánh chết hấn!

Trong lòng Tô Bằng cũng là chấn động vô cùng!

Một cước này của Độc Cô Thắng đại biểu cho cái gì, Tô Bằng rất rõ ràng.

Một cước này đại biểu Độc Cô Thắng nếu thể năng đầy đủ là có thể hướng về phía trước bay vút vô hạn, dù sao một cước kia của hấn có thể dùng sức mạnh hoá lỏng không khí, sinh ra lực lượng phản chấn, đủ cho hấn bay đến không trung vô cùng.

Trừ phi bay đến không trung hơn bốn ngàn mét trở lên ra, nơi đó không khí loãng, việc hoá lỏng không khí tương đối khó khăn một chút, mới có thể ngăn cản cước bộ bay lên của Độc Cô Thắng.

Đương nhiên trên thực tế cũng sẽ không biến thái như thế, Tô Bằng cũng biết, một chiêu này đối với thân thể của Độc Cô Thắng cũng có gánh nặng rất lớn, không thể thi triển không có chừng mực.

Nhưng mặc dù như vậy đã đủ khiến người ta hô to “Siêu nhân”.

Lúc này Độc Cô Thắng cách Hư Không phương trượng còn có mười mét.

Độc Cô Thắng ở trên không trung mặt không đổi sắc, hai tay cầm Huyền Thiết Trọng Kiếm, bổ tới Hư Không phương trượng!

” Oành!”

Một đạo kiếm khí giống như rồng cuộn bay tới Hư Không phương trượng!

Hư Không phương trượng kinh hãi, hần triệu tập lực lượng của pháp trận hộ tự, lập tức bên trong phạm vi hai mươi thước chung quanh thân thể hần xuất hiện một chút kinh văn màu vàng, thoáng cái co rút lại, ngăn cản kiếm khí của Độc Cô Thắng.

Đồng thời, một hư ảnh chuông vàng xuất hiện ở phía trên thân thể của Hư Không phương trượng bao phủ thân thể hần trong đó.

” Oành!”

Kiểm khí của Độc Cô Thắng bay về phía trước năm sáu thước, cuối cùng đâm vào trên kinh văn màu vàng đang co rút lại này, phát ra tiếng vang lên.

Kinh văn màu vàng kia, giống như là có lực đàn hồi, sau khi bị công kích trực tiếp co rút lại vào bên trong, nhưng càng co rút lại, tính dai càng lớn, càng khó công kích.

Kiểm khí của Độc Cô Thắng tuy rằng nện cho kinh văn co rút lại, nhưng không có phá vỡ kinh văn kia được, Hư Không phương trượng vẫn hoàn hảo không tổn hao gì.

Nhìn thấy như thế, Hư Không phương trượng mới thở dài ra một hơi, hẳn thật đúng là Độc Cô Thắng cường đại không thuộc người thường này xông lên đánh chết hẳn.

Nhưng mà, tim của hắn còn chưa có hoàn toàn thả lỏng đã thấy thân thể Độc Cô Thắng vượt tới đây, sau đó lại là một cước giẫm đạp như nổ mạnh, giống như là đạn pháo đánh tới Hư Không phương trượng!

Hư Không phương trượng kinh hãi, vội vàng triệu tập sức mạnh, phòng hộ bản thân.

Chỉ thấy những kinh văn màu vàng kia giống như là một quả cầu màu vàng, tuy rằng kinh văn di động nhưng cũng bao vây hoàn toàn Hư Không phương trượng trong đó, phòng ngự Độc Cô Thắng.

” Oành!”

” Oành!”

” Oành!”

” Oành!”

Trong không trung không ngừng vang lên âm thanh chấn động lòng người, mỗi một cái đều giống như sấm rền, đây là Độc Cô Thắng trên không trung oanh kích Hư Không phương trượng.

Nhưng mà Hư Không phương trượng ở phía dưới hai lớp phòng ngự kinh văn cùng với chuông vàng giống như là một con rùa ngàn năm, mặc người oanh kích như thế nào thì ta vẫn không có chui ra.

Hắn có pháp trận hộ thể, có thể trôi nổi trên không trung, Độc Cô Thắng nhưng không có năng lực về phương diện này, cho nên chỉ cần kéo dài thời gian thì vẫn là hắn chiếm được ưu thế.

Sau khi Độc Cô Thắng mãnh liệt oanh kích mười kiếm, phát hiện Hư Không phương trượng kia thật sự là có thể cứng ngắc, dường như cường công không được.

Độc Cô Thắng ở trên không trung, thể năng tiêu hao cũng rất lớn, hơn nữa trên người còn phải chịu áp lực của pháp trận hộ tặc, áp lực cực đoan cường đại, Độc Cô Thắng thấy không thể phá vỡ phòng ngự, cũng không tiếp tục công kích.

Hắn không phải là buông tha mà là còn có một chiêu tុ lực, nhưng cần phải rơi xuống mặt đất trước, vì vậy hắn buông tha công kích, giống như sao băng rơi xuống.

” Oành!”

Chỉ thấy Độc Cô Thắng giống như sao băng nện xuống mặt đất, hai chân rơi xuống đất, trong phạm vi bốn mươi năm mươi mét trên mặt đất, toàn bộ rạn nứt!

Mà còn Hư Không phương trượng trên không trung cũng là trong lòng vừa sợ vừa giận, mới vừa rồi nếu không phải là hắn phản ứng kịp thời, sợ là đã bị Độc Cô Thắng chém chết!

” Người của Tử Hà Môn đều đi chết đi!”

Hư Không phương trượng vùng tay lên, chỉ thấy Phật chưởng của hư ảnh Di Đà Phật vô cùng khổng lồ kia dường như núi cao đánh xuống phía dưới!

Độc Cô Thắng thấy thế, mặt liền biến sắc, hắn rống to.

” Ngũ sư đệ! Nhanh đến sau lưng ta!”

Nói xong, hắn nhanh chóng nhảy lên chỗ Tô Bằng, ngăn Tô Bằng ở sau lưng.

” Oành!”

Phật chưởng khổng lồ hạ xuống, có tăng nhân của Đại Không Tự, ngay từ lúc Phật chưởng hạ xuống đã bị sức đẩy đánh bay ra khỏi khu vực này, mà còn Tô Bằng cùng với Độc Cô Thắng lại bị Phật chưởng khổng lồ vỗ xuống!

” Ha ha ha.. Đều đi chết đi!”

Hư Không phương trượng đã không còn khí độ cao tăng bình thường nữa rồi, hắn ở trên không trung cuồng tiếu la lớn.

Lúc Hư Không phương trượng đang vô cùng điên cuồng ngang ngược, đột nhiên ở phía chân trời phương xa, một đạo thân ảnh bạch y trắng tuyết với tốc độ cực nhanh bay tới, trong vòng mấy hơi thở liền từ phía chân trời phi hành đến phía trên Đại Không Tự.

” Ai dám đả thương sư đệ của ta!”

Một tiếng hét phẫn nộ từ không trung vang lên, một thanh thần kiếm giống như trời xanh với bóng kiếm khổng lồ vài trăm mét, từ không trung chém xuống!

” Oành!”

Một kiếm giống như bút thần này từ trên bầu trời chém xuống, một kiếm đem hư ảnh Di Đà Phật chém thành hai nửa!

Chương 1030: San bằng Đại Không tự

Hư ảnh kiếm khí giống như có thể bóp đôi cả ngọn núi, từ không trung chém xuống.

Kiếm khí bằng bạc này, trấn áp toàn bộ hư ảnh Phật Di Đà ở chính giữa Đại Hùng bảo điện, trực tiếp chém thành hai nửa, hoàn toàn bóp ra!

” Oành!”

Đạo kiếm khí kia sau khi chém đôi trận pháp hộ tự của Đại Không tự, xu thế không ngừng, chém thẳng xuống mặt đất Đại Không tự, chỉ nghe ầm một tiếng, trên mặt đất xuất hiện một vết nứt cực lớn cực lớn rộng năm mét, dài đến ba bốn trăm mét.

Vết nứt này, chẳng khác nào bóp đôi Đại Hùng bảo điện ra thành hai nửa.

Trên mặt đất, Tô Bằng được Độc Cô Thắng chặn ở sau lưng, trọng kiếm Độc Cô Thắng, vừa rồi lúc Phật chưởng Phật Di Đà đè xuống, phá tan hư ảnh trận pháp, Tô Bằng cùng Độc Cô Thắng, mặc dù bị bụi đất bắn tung tóe trên mặt đất bủa vây, nhưng cũng không có bất cứ thương thế gì.

Tô Bằng nhìn thấy không trung có người thi triển một kiếm giống như thần tiên hạ phàm thể này, lập tức nhận ra hô lớn.

”Đại sư huynh!”

Bạch y nhân giữa không trung kia, nghe vậy gật đầu, thân thể hẫ lơ lửng trên không trung, chậm rãi đáp xuống, đi đến trước người Tô Bằng cùng Độc Cô Thắng.

Người đến, chính là đại sư huynh của Tô Bằng, Từ Đạo Kỳ!

Lúc này, Hư Không phương trượng vẫn còn lơ lửng trên không trung, hẫ mới vừa rồi bị kiếm khí Từ Đạo Kỳ chém trúng chính diện, tuy nhiên vẫn giống như toàn thân không bị thương tổn hề hẫ gì, vẫn lơ lửng giữa không trung.

”Hư Không sư huynh!”

Hòa thượng hàng chữ Hư bên dưới, nhìn thấy Hư Không trên không trung, không khỏi cùng kêu lên.

Hư Không phương trượng gian nan di chuyển thân thể trên không trung, ánh mắt nhìn xuống đám người Từ Đạo Kỳ bên dưới.

”Đây là kiếm gì?”

”Thần kiếm.”

Từ Đạo Kỳ bình thản nói ra hai chữ.

Hư Không phương trượng còn muốn nói điều gì, nhưng mà giờ khắc này, hẫ cái gì đều nói không nên lời được.

“Bùm!”

Âm thanh nổ tung vang dội, thân thể Hư Không phương trượng, trên không trung nổ tung thành một bùng bột máu, hoàn toàn bị kiếm khí Từ Đạo Kỳ chém nát!

” Hư Không sư huynh!”

” Phương trượng sư huynh!”

Nhìn thấy Hư Không phương trượng nổ tung thành bột máu, hòa thượng Đại Không tự bên dưới, lập tức vô cùng đau đớn vô cùng đau đớn hết lớn!

” Đại sư huynh, người quả nhiên tới rồi!”

Tô Bằng mặt lộ vẻ kinh hãi, nói với Từ Đạo Kỳ.

Độc Cô Thắng cũng nhìn về phía Từ Đạo Kỳ, gật đầu, dường như đã sớm biết Từ Đạo Kỳ sẽ đến, nói.

” Sư huynh, người đã đến rồi.”

” Ta đã tới chậm.”

Từ Đạo Kỳ nói, hần vồ vồ bả vai của hai người Tô Bằng cùng Độc Cô Thắng, sau đó sau đó quay đầu lại nhìn người Đại Không tự, nói.

” Hòa thượng Đại Không tự nghe đây, ta đến nơi này, là vì người Tử Hà môn ta, bọn người nhanh chóng thả người, nếu dám không nghe, đừng trách ta san bằng Đại Không tự các người!”

Nghe thấy lời của Từ Đạo Kỳ, hòa thượng Đại Không tự, trên mặt cả đám lộ ra không phục, phần hận, mê mang, hối hận, không chịu tin.

Bọn họ tuyệt đối không ngờ rằng, đệ nhất môn phái Đại Không tự đã nắm giữ cầm đầu võ lâm chính đạo chính đạo ngàn năm nay, lại bị tiểu môn phái Tử Hà môn không có danh tiếng gì, bị ba người này san bằng!

Không, thật ra bọn họ lại càng không muốn tin tưởng chính là, thật ra không cần ba người, chỉ cần nam nhân sau cùng vung ra thần kiếm, một kiếm chém vỡ trận pháp hộ tự kia, một mình cũng có thể san bằng Đại Không tự!

Vừa rồi kiếm khí thần kiếm của Từ Đạo Kỳ, chẳng những đánh tan trận pháp hộ tự Đại Không tự, càng đánh tan uy nghiêm ngàn năm của Đại

Không tự, đánh tan mơ mộng ngàn năm của Đại Không tự, đánh tan tự tôn ngự trị trên chúng sinh của Đại Không tự.

Uy nghiêm cần ngàn năm thành lập, nhưng mà hủy diệt nó, một kiếm là đủ rồi!

” Sur thúc, sur thúc tổ! Giết chết Phạm Kiến của Tử Hà môn kia, chúng ta liều mạng cùng với những người Tử Hà môn kia!”

Trong hòa thượng hàng chữ Hư, có người chịu không được mức độ chênh lệch cỡ này, gần như điên cuồng la lớn.

“Hư Thính! Người muốn hủy diệt Đại Không tự, trở thành tội nhân thiên cổ Đại Không tự sao?”

Hòa thượng Huyền Bi, nghe vậy lập tức trừng mắt nhìn hòa thượng kia, lạnh lùng nói.

Huyền Bi thân là hòa thượng bồi phận cao nhất, tuổi tác lớn nhất, võ công mạnh nhất Đại Không tự, đã vượt ra khỏi tranh chấp bình thường, ở trong mắt hắn, danh dự đệ nhất thiên hạ của Đại Không tự tuy quan trọng, nhưng mà so với sinh tử tồn vong của Đại Không tự, thì lại thua xa một bậc.

Thực lực mà Tử Hà Môn bày ra hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của mọi người, ai có thể nghĩ đến, một môn phái nhỏ môn nhân chính thức chưa đầy hai mươi người, mà lại có thể trực tiếp lật đổ Đại Không Tự môn phái đệ nhất thiên hạ có ba đến năm vạn đệ tử chính thức chứ?

Hơn nữa, Tử Hà Môn này, thế nhưng lại chỉ có ba người...

Huyền Bi tuy rằng cũng cảm thấy rất mất mặt, nhưng với địa vị và thân phận của hắn đã khiến hắn thoát ly những suy nghĩ về hư danh không thực tế, hết thảy chỉ vì Đại Không Tự.

Hôm nay Tử Hà Môn bày ra chiến lực như vậy đã đủ khiến Đại Không Tự diệt môn.

Huyền Bi sống lâu như vậy, là một người rất tự mình biết mình, nếu không hắn cũng sống không tới hôm nay được.

Hắn biết rõ, chỉ dựa vào va lão tăng tự chữ Huyền của Đại Không Tự thì không ngăn nổi nam nhân như thần tiên kia.

Chuyện cho tới bây giờ, tuy rằng vạn phần không muốn, nhưng người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Hắn thở dài một tiếng, trong lòng Huyền Bi nói.

” Chuyện hôm nay, nếu muốn bảo trụ lại danh độ nhất thiên hạ của Đại Không Tự đã là việc không thể được, chỉ khẩn cầu Phật tổ, không để cho Đại Không Tự ta hủy hoại chỉ trong chốc lát...”

” Sư thúc tổ!”

Thấy thái độ của Huyền Bi, tựa như có lẽ đã cam chịu thua một trận này, các hòa thượng của Đại Không Tự không khỏi đồng thời có một loại cảm giác vô cùng bi ai.

Loại cảm giác này giống như là vòng nguyệt quế ngàn năm nay bị người lấy đi, nhưng lại vô lực phản kích, giống như là từ nay về sau một thời đại huy hoàng đã xuống dốc, đó là bi ai của vương giả tiền triều, là bi ai của đế vương vong quốc.

Nhưng mà, bọn họ cho dù không muốn thừa nhận, cho dù nuốt không trôi cơn tức này, cho dù là không muốn cúi đầu, nhưng lại có thể thế nào đây?

Tử Hà Môn, chính là mạnh hơn bọn họ!

Huyền Bi thở dài một hơi, muốn nói hai câu với Tử Hà Môn rồi nhận thua.

Nhưng mà, không đợi hắn nói ra miệng, có giọng nói vang lên!

” Tô Bằng, còn có người của Tử Hà Môn nghe đây, sư thúc của các ngươi, đã chết ở trên tay của ta!”

Thanh âm kia vang lên, theo những lời này, ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung ở nơi phát ra âm thanh đó.

Tô Bằng cũng quay đầu nhìn, chỉ thấy trong nội đường phía sau Đại Hùng bảo điện, một tăng nhân hơn 40 tuổi cùng với lão niên đầu tóc bù xù đi ra.

” Phạm Kiến sư thúc!”

Mấy người Tô Bằng cùng với Từ Đạo Kỳ, Độc Cô Thắng nhìn lại, chỉ thấy lão niên đầu tóc bù xù kia chính là Phạm Kiến cửu sư thúc của bọn hắn!

Phạm Kiến lúc này, so với lúc mới tới Đại Không Tự thì khá hơn một chút, dường như đã được thanh tẩy thân thể, móc sắt đâm vào xương tỳ bà của hắn cũng đã được lấy xuống, nhưng mà hắn dường như vẫn như cũ không thể nào nói chuyện, đôi môi của hắn mím thật chặt, không phát ra âm thanh nào.

Hắn lúc này là dựa vào sức lực của mình đi ra, chẳng qua là sau lưng hắn, một tên tăng nhân hơn 40 tuổi của Đại Không Tự dùng đơn chưởng chống đỡ sau lưng Phạm Kiến, đi ra.

” Thích Đạo Tín!”

Tô Bằng thấy tăng nhân Đại Không Tự hơn 40 tuổi kia, lập tức nhận ra, hắn chính là Thích Đạo Tín đã từng giao thủ một lần với Tô Bằng.

” Đạo Tín, ngươi làm cái gì vậy?”

Thấy Thích Đạo Tín áp Phạm Kiến ra ngoài, Huyền Bi khẽ nhíu mày, nói với hắn.

Lúc này Đại Không Tự đã ở vào hoàn cảnh xấu, Thích Đạo Tín nếu sát thương Phạm Kiến, như vậy người của Tử Hà Môn nói không chừng sẽ làm ra chuyện gì đó.

Có lẽ cơ nghiệp mấy ngàn năm của Đại Không Tự sẽ hủy hoại chỉ trong chốc lát!

Trong lòng Huyền Bi có chút trách Thích Đạo Tín, bình thường Thích Đạo Tín rất rõ đại thế, sao bây giờ còn không có nhìn thấu?

” Người của Đại Không Tự các người tốt quá nhỉ, sự thúc của ta nếu xảy ra điều gì ngoài ý muốn, toàn bộ Đại Không Tự của các người đều phải chôn cùng.”

Độc Cô Thắng cầm trong tay Huyền Thiết Trọng Kiếm, trong miệng nói.

Ngữ khí của hắn trầm tĩnh, giống như là trần thuật chứ không phải là uy hiếp, nhưng mà ở trong lòng người khác thì có một loại kinh sợ khác thường!

Cảm giác kia, giống như là hắn nói được nhất định sẽ làm được vậy!

Bọn người Huyền Bi nghe vậy trong lòng đều trầm xuống, sắc mặt Huyền Bi trầm xuống nói với Thích Đạo Tín.

” Đạo Tín! Người muốn làm gì?”

” Huyền Bi sư tổ, Đại Không Tự ta còn chưa có thua! Chúng ta còn có con át chủ bài chưa xuất ra!”

Thích Đạo Tín một tay đặt tại sau lưng Phạm Kiến, vừa nói với Huyền Bi!

Chương 1031: Trận pháp Phù Đồ sơn (1)

” Át chủ bài?”

Huyền Bi nghe vậy, trong ánh mắt lộ ra vẻ nghi hoặc, nói với Thích Đạo Tín.

” Huyền Bi sư tổ, ngài quên rồi sao? Cả Phù Đồ sơn chúng ta, đều là một đại trận!”

Thích Đạo Tín nói với Huyền Bi.

Huyền Bi nghe được câu này, trong lòng đột nhiên chấn động, hắn mang theo ánh mắt không chịu tin tưởng nhìn Thích Đạo Tín, nói.

” Đạo Tín, ngươi là muốn...”

” Sư thúc tổ, Đại Không tự ta đã đến mức này, còn không dàn đại trận cuối cùng hay sao?”

Thích Đạo Tín giống như có chút vô cùng đau thương, nhìn Huyền Bi, nói.

“Sư thúc tổ, đều đến lúc này rồi, ngươi còn để ý truyền thuyết hư vô mờ mịt kia sao, hay là luyện tiếu tu vi của mình?”

Thích Đạo Tín nói với Huyền Bi.

Huyền Bi sau khi nghe, không khỏi một hồi á khẩu không trả lời được.

” Sư huynh! Đạo Tín nói rất đúng, Đại Không tự ta đã đến lúc tồn vong tồn vong, Huyền Khổ ta ta không quan tâm vứt bỏ tu vi một đời, khai mở đại trận Phù Đồ sơn!”

Sư đệ của hần Huyền Khổ đứng bên cạnh Huyền Bi, nói với Huyền Bi.

“Ta cũng như vậy.”

Một lão tăng hàng chữ Huyền khác, cũng nói với Huyền Bi.

Huyền Bi nghe vậy, nhú mày sau nửa ngày, cuối cùng mới nói.

” Cho dù chúng ta nguyện ý không cần tu vi cả đời, nhưng mà cũng không có ai có thể chủ trì đại trận này!”

“Huyền Bi sư thúc tổ, Đạo Tín bất tài, nhưng cũng tu hành chủ trì trận pháp bí truyền trong tự, nếu ba vị sư thúc bỏ bằng lòng mở đại trận, ta nắm chắc, có thể chủ trì đại trận Phù Đồ sơn!”

Thích Đạo Tín thanh âm hùng hồn nói với Huyền Bi.

Huyền Bi nghe vậy, không khỏi nhìn thoáng qua Thích Đạo Tín.

Hần bây giờ, nói ở một mức độ nào đó, chính là bức ba lão tăng hàng chữ Huyền bọn họ đi vào con đường chết.

” Các ngươi còn nói gì nữa? Mau thả sư thúc ta ra!”

Tô Bằng nhìn đám người Thích Đạo Tín, nói.

Huyền Bi nghe thấy những lời này, trong lòng lại đắn đo sau nửa ngày, cuối cùng thở dài một tiếng, nói.

“Được rồi, lão nạp cống hiến một thân tu vi, đánh một trận chiến vì tôn nghiêm Đại Không tự!”

Nói xong, hắn dùng nội lực xen lẫn thanh âm cao giọng hô.

” Đại Không tự người giữ chuông nghe lệnh, bắt đầu khởi động đại trận Phù Đồ sơn!”

” Còn có trận pháp?”

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi nhú mày.

Trận pháp hộ tự Đại Không tự vừa rồi, đã vô cùng khó chơi, nếu nếu không phải là đại sư huynh chạy đến, mình và nhị sư huynh không biết khi nào thì mới có thể phá trận.

Chỉ là một kiếm vừa rồi của đại sư huynh Từ Đạo Kỳ, dùng ngón chân nghĩ cũng biết, tiêu hao rất lớn, không thể nào cứ mãi tung ra. Đại sư huynh bây giờ sau khi đáp xuống vẫn còn chưa ra tay, sợ là đang hồi khí.

Nhưng bây giờ, Đại Không tự lại bày ra một đại trận Phù Đồ sơn, nghe tên thôi cũng đã biết lợi hại hơn đại trận vừa rồi, đại sư huynh còn chống đỡ nổi không?

” Sư huynh! Chúng ta xuất thủ trước!”

Tô Bằng nói với với Độc Cô Thắng cùng Từ Đạo Kỳ.

” Tô Bằng! Ba người các ngươi nếu dám có dị động, ta bây giờ sẽ giết chết sư thúc của ngươi, ngươi cho dù đồ sát cả Đại Không tự ta, cũng không cứu được sư thúc của ngươi!”

Thích Duy Tín tay đè lên giữa lưng Phạm Kiến, nói với Tô Bằng.

” Sư đệ, để cho bọn họ khởi động đại trận Phù Đồ sơn này, ta trái lại muốn xem thử, Đại Không tự còn có át chủ bài gì chưa lấy ra, lại có thể làm gì được chúng ta!”

Đại sư huynh Từ Đạo Kỳ, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, nhẹ gật đầu, Từ Đạo Kỳ nếu nói như vậy, chính là thực lực của hắn không thua gì câu trả lời của hắn.

Đại sư huynh trạng thái khỏe mạnh, Tô Bằng rất có lòng tin đối với hắn.

Vào lúc này, trong cả Đại Không tự, không ngừng vang lên tiếng chuông.

Những tiếng chuông này, nghe ra vẻ như không tầm thường, người gõ chuông giống như cũng dùng tới nội lực, mà cả Đại Không tự phạm vi chiếm diện tích rất lớn, bên ngoài Đại Hùng bảo điện còn có rất nhiều tầng xá Phật điện, trong những đại điện và tháp cao này cũng đều vang lên tiếng chuông.

Những tiếng chuông này, giống như là âm thanh cộng hưởng nào đó, không ngừng khuếch tán trên không trung.

” Các người nhìn xem... lá khô trên đất, tại sao lại đều bay lên rồi?”

Người giang hồ vậy xem trong Đại Hùng bảo điện chợt phát hiện, lá khô trên cành bị gió thổi vào Phù Đồ sơn, không biết bị lực hấp dẫn nào, lại bay lên không trung, mà không rơi xuống.

Cả Đại Không tự, tràn ra một loại năng lượng màu vàng nhạt từ dưới mặt đất, tung bay trên không trung.

Năng lượng nhàn nhạt này, gần như mắt thường có thể thấy được, giống như là sương mù màu vàng, từ trong ngọn núi Đại Không tự phiêu tán ra ngoài.

Hòa thượng hòa thượng hàng chữ Huyền Đại Không tự, trong miệng lớn tiếng ngâm vang chú ngữ Phật môn, thân thể chậm rãi lơ lửng lên trên.

Tình huống này, cùng với Hư Không phương trượng lơ lửng giữa không trung vừa rồi, phương thức khác nhau nhưng hiệu quả lại giống nhau đến kỳ lạ.

Ba lão tăng hàng chữ Huyền này, thân thể rất nhanh đều lơ lửng ở độ cao gần trăm mét trên không trung, sau đó chia ra ba phương hướng, chung quanh thân thể xuất hiện hư ảnh chuông vàng màu vàng.

Chương 1032: Trận pháp Phù Đồ sơn (2)

Kinh Phật cùng thanh âm chú ngữ, không ngừng quanh quẩn bên trong ba cái hư ảnh chuông vàng màu vàng kia, dần dần trở nên to lớn.

Người trong Đại Hùng bảo điện, mơ hồ nghe thấy vô số kinh văn sinh sôi, vang vọng khắp cả Phù Đồ sơn, cũng không chỉ là ba lão tăng hàng chữ Huyền trên không trung đang tụng kinh, mà là cả Phù Đồ sơn đều giống như đang thu hút sự chú ý của Phật tổ Tây Thiên, tiếng âm thanh Bồ Tát giảng kinh khắp nơi không ngừng ở trong hư không truyền đến thế giới này.

Sau lưng Thích Đạo Tín lại có một hòa thượng tự chữ Thích đi tới, trong tay hẩn nắm lấy giới đao, thay thế Thích Đạo Tín không chế Phạm Kiến.

Mà còn Thích Đạo Tín ngửa đầu nhìn không trung, sau đó hai tay tạo thành chữ thập, không ngừng niệm tụng chú ngữ.

Ba lão tăng tự chữ Huyền trong không trung, trong miệng tụng chú, sau đó hai tay làm trạng thái tiếp dẫn, hướng về phía Thích Đạo Tín ở dưới.

Chỉ thấy trong không trung xuất hiện vạn đạo kim quang, tập trung ở trên người Thích Đạo Tín, Thích Đạo Tín trong nháy mắt liền bay lên trời, bay đến không trung, độ cao còn ở phía trên và lão tăng tự chữ Huyền.

Sau đó, Thích Đạo Tín cùng với ba người lão tăng tự chữ Huyền trên không trung, trong miệng đồng thời niệm tụng kinh văn, phạm vi toàn bộ Phù Đồ Sơn, kim quang vạn trượng, trong hư không không ngừng có kim hoa từ trên trời giáng xuống, thật nhiều người đồng thời ngửi được mùi thơm kỳ dị.

” Sư phụ! Đây là trận pháp gì? Sao lại thần dị như thế được?”

Đệ tử môn phái ở bên ngoài Đại Hùng bảo điện, nói. Với sư phụ của hắn.

Người kia hắn là trưởng môn phái Nga Mi, cau mày nhìn ba người Thích Đạo Tín trên không trung, nói.

” Ta nghe nói qua một truyền thuyết, nghe nói bản thân Đại Không Tự chính là nơi địa mạch linh mạch cường đại nhất, nhưng mà trong linh mạch dưới mặt đất Phù Đồ Sơn từ thời cổ đã từng trấn áp một đại ma đầu có phi thường, có thể hủy thiên diệt địa.”

” Ý chí của đại ma đầu kia đã bị tập hợp và phân tán, chỉ còn lại có ma khí oán niệm phi thường, lúc ấy đã dùng trận pháp phong ấn nó tại dưới núi Phù Đồ Sơn.”

” Mà còn Đại Không Tự sau khi chiếm được Phù Đồ Sơn, hàng năm đều phải điêu khắc Phật tượng bằng đá ở trên Phù Đồ Sơn. Cho đến ngày nay số lượng đã lên đến trăm vạn, nghe nói chính là để tăng cường phong ấn, toàn bộ Phù Đồ Sơn đã thành một đại trận.”

” Có điều ta cũng chỉ là nghe được từ lời của sư tổ các ngươi, lúc ấy hắn cũng nói chỉ là lời đồn đãi, thiết giả không phân biệt được, cũng không biết đây có phải thật vậy hay không.”

Đệ tử Nga Mi kia nghe vậy, sợ hãi than một tiếng, ánh mắt lại rơi trên người Thích Đạo Tín ở trên không trung.

Thanh âm chuông vàng chung quanh thân thể ba lão tăng tự chữ Huyền càng ngày càng vang lên. Toàn bộ Phù Đồ Sơn đều bị cộng hưởng.

Các pho tượng Bồ Tát Phật đà La Hán được điêu khắc trên núi Phù Đồ Sơn, không ngừng có đồ vật gì đó bay lên, sau đó tụ tập ở trên đỉnh núi.

Bầu trời phía trên Đại Không Tự, đã thấp thoáng mắt thường có thể thấy được có hàng vạn hàng nghìn hư ảnh Bồ Tát La Hán bay lên không trung.

Từ không trung không ngừng rơi xuống hư ảnh cánh hoa màu vàng kim nhạt, trong hư không thanh âm giảng kinh cũng càng lúc càng lớn, dần dần

toàn bộ phía trên Đại Không Tự dường như trở thành đàn tràng vạn Phật giảng kinh, thần Phật đầy trời, che khuất bầu trời.

Mọi người của các môn phái võ lâm trong Đại Hùng bảo điện gần như đều nhìn xem đến ngây người. Hiệu quả pháp trận này đã vượt qua sự tưởng tượng của bọn hắn, đã tiến vào lĩnh vực Thần Thoại rồi.

Ba người Tô Bằng, Từ Đạo Kỳ, Độc Cô Thắng phía dưới cũng nhú mày nhìn xem.

Uy lực của đại trận hộ sơn Phù Đồ Sơn này đã siêu việt hơn pháp trận hộ tự vừa rồi không biết bao nhiêu lần, uy thế trong đó không thể so sánh nổi.

” Sư huynh, Ngũ sư đệ, đại trận Phù Đồ Sơn này cũng không phải là nhân lực là có thể thành, đây là lợi dụng sức mạnh của linh mạch dưới mặt đất, sức mạnh của linh mạch trong ngày thường đều bị trói buộc ở trong các pho tượng của Phù Đồ Sơn, các pho tượng này cũng không phải thợ thủ công có thể hoàn thành, nhất định là có thêm vào chú văn trận pháp mới có hiệu quả như vậy.”

Độc Cô Thắng nhìn trăm vạn thần Phật trên bầu trời, nói với Tô Bằng và Từ Đạo Kỳ.

Bản thân Độc Cô Thắng sử dụng lực địa mạch để luyện công, cho nên đối với sức mạnh linh mạch địa mạch rất quen thuộc, lúc này hắn thấy đại trận kia cũng cảm giác được một tia quen thuộc.

Chẳng qua là sức mạnh của linh mạch thuần túy cũng không đến mức lợi hại như này, nhưng mà đại trận lúc này của Đại Không Tự nhưng lại lợi dụng sự biến đổi cất chứa trong trăm vạn pho tượng được điêu khắc trong mấy ngàn năm qua, rất nhiều hư ảnh của những thần Phật đó đều là tập kết của lực nguyện và pháp trận, linh mạch hỗ trợ lẫn nhau mới có hiệu quả như lúc này.

Lúc này, thần Phật hiện ra đầy trời, trên không trung giống như một quốc gia của thần Phật.

Bọn người Tô Bằng đều cảm giác được áp lực cường đại, so với pháp trận hộ tự vừa rồi mạnh gấp mấy lần.

Pháp trận Phù Đồ Sơn này tuy rằng vẫn chưa hiện ra toàn bộ, nhưng áp lực đã rơi xuống trên thân mọi người.

Ba lão tăng tự chữ Huyền trên không trung đồng thời mặt hướng về chỗ Thích Đạo Tín, ngửa đầu nhìn Thích Đạo Tín, đồng thời ba người hai tay tạo thành chữ thập, đồng thời hướng về phía Thích Đạo Tín nói.

” Thế tôn.”

” Oành!”

Theo sau một tiếng ” Thế tôn ” vang lên này của ba lão tăng tự chữ Huyền, một hư ảnh Thích Ca Mâu Ni cao tới trăm trượng, khoan chân ngời, bỗng nhiên xuất hiện ở trên bầu trời Đại Không Tự.

Trong nháy mắt hư ảnh Phật Thích Ca Mâu Ni xuất hiện ở không trung, tất cả mọi người cho dù là thân thể hay là tinh thần đều dường như bị sét đánh vậy!

Cơ hồ là trong một tích tắc, tất cả môn phái đệ tử giang hồ bên trong Đại Hùng bảo điện đều hai đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống!

Chẳng những đệ tử bình thường như thế, một số trưởng lão môn phái công lực không đủ thâm hậu thậm chí một số trưởng môn môn phái cũng đều không chế không nổi mà quỳ xuống.

Có thể đứng thẳng chỉ có những trưởng lão công lực thâm hậu kia thôi.

Lão tăng tự chữ Huyền trên không trung, sau khi hô một tiếng ” Thế tôn”, thân thể giống như thoáng cái cũng đã thoát lực, trực tiếp từ không trung rơi xuống.

Có điều ba người bọn họ mặc dù có chút thoát lực nhưng là bởi vì nguyên nhân từ pháp trận, từ không trung hạ xuống xong cũng không phải là trực tiếp té rớt bỏ mình.

Không trung, chỉ có một người Thích Đạo Tín, hần trôi nổi càng ngày càng cao đã đến trên trán hư ảnh Phật Thích Ca Mâu Ni kia.

” Ha ha ha ha...”

Lúc này Thích Đạo Tín đột nhiên ở trên không trung phát ra một tiếng cuồng tiếu, hần vung tay lên, chỉ thấy kim quang đầy trời, lập tức áp xuống phía dưới!

Chương 1033: Tiếng lòng Thích Đạo Tín

Thích Đạo Tín trên không trung phát tay xuống phía dưới, chỉ thấy một mảnh kim quang hàng lâm xuống.

Vùng kim quang này, bọn người Tô Bằng còn chưa cảm thấy như thế nào, nhưng mà những người tới từ các đại môn phái trong Đại Không Tự, lập tức chịu không được!

“Phốc!”

“A!”

Ở phía dưới, những đệ tử môn phái thực lực khá thấp kém, hoặc là miệng trực tiếp phun huyết, hoặc là trực tiếp bất tỉnh, ngay cả quỷ đều làm không được, toàn bộ nằm trên mặt đất.

Mà những trưởng lão còn lại, cũng cả đám nổi gân xanh, đầu bị áp chế đều ngẩng không nổi, quỷ dưới mặt đất cố chống đỡ.

Chỉ có những trưởng lão cung phụng kia, còn có thể đứng ở nơi đó, nhưng mà cả đám ngay cả nhúc nhích đều làm không được, cố gắng chống đỡ.

Hòa thượng bên Đại Không Tự cũng không khá hơn bao nhiêu, những võ tăng tạo thành La Hán đại trận kia, đã không ít người thổ huyết hôn mê, hòa thượng hư tự bồi, không tự bồi, thì có người quỷ trên mặt đất, có người đang gượng chống, nhưng cũng bị trói buộc ở đây.

Ba hòa thượng Huyền Tự Bồi, cũng không khá hơn chút nào.

Mở ra đại trận, công lực tinh thần tiêu hao cực kì khủng bố, một thân võ công của ba hòa thượng Huyền Tự Bối này cũng tạm thời đuối đi **, so với võ tăng bình thường mà nói cũng không khá hơn bao nhiêu, lúc này mặc dù họ không hôn mê, nhưng đều cả đám nằm trên mặt đất, bị đại trận áp chế không cách nào nhúc nhích.

Hòa thượng Không Tự bối, còn có mấy người có lực dư, chỉ thấy lão tăng hàng lông mày đến gối kia ngẩng đầu, giận dữ hét về phía không trung.

“Thích Đạo Tín! Người đang làm gì đó? Đối đầu kẻ địch mạnh, vì sao không đi ngăn địch, mà lại dùng đại trận trấn áp đồng đạo võ lâm cùng bọn ta?”

“Ha ha ha ha... Ta làm gì? Đại trận đã mở ra, người còn để ý ta làm gì? Ta trấn áp chính là các người!”

Thích Đạo Tín nói, nói xong hất lần nửa vung tay lên, một mảnh kim quang bắn xuống, áp chế hòa thượng Đại Không Tự không cách nào nhúc nhích.

“Người... Điên rồi sao?”

Lão tăng hàng lông mày đến gối kia, nhìn Thích Đạo Tín trên không trung, giấy dựa nói.

“Ta điên rồi? Không, ta lý trí vô cùng. Ta muốn các người mở ra đại trận, chính là vì trấn áp tất cả mọi người ở đây!”

Thích Đạo Tín trên không trung nói.

Nói xong, hất nhìn mặt trời trên không trung, nói.

“Thời gian cũng không còn nhiều lắm... Bách Lý tiên sinh, các người còn chưa tới sao?”

“Đạo Tín đại sư đã hoàn thành ước định, chúng ta sao lại không đến chứ?”

Vào chính lúc này, một thanh âm du dương, từ ngoài Đại Không Tự vang lên.

Không bao lâu, chỉ thấy ngoài cửa chùa Đại Không Tự, tụ tập đại khái hơn ba trăm người.

Thích Đạo Tín trên không trung thấy nhóm người này, không khỏi mừng rỡ, hất vung tay lên, ở kim quang trấn áp trên không Đại Không Tự, không ngờ tách ra một lối đi, hơn ba trăm người kia liền đi vào.

Bởi vì người cả Đại Hùng bảo điện, không phải nằm, thì chính là quỳ, chỉ có mấy người Tô Bằng là đứng, cho nên thị lực Tô Bằng không bị trở ngại. Hắn thấy người vào, không khỏi nhướng mày, nói.

“Bách Lý Kinh Long?”

“Tô tiên sinh còn nhớ rõ ta, đúng là hết sức vinh hạnh.”

Người vào, chính là Bách Lý Kinh Long thân hình cao lớn, mặt như quan ngọc, ở trên trán có một bảo thạch hồng sắc giống mắt dợc.

Mà sau lưng hắn, xuất hiện hơn ba mươi bạch y nhân. Toàn bộ đều là người đeo mặt nạ.

“Mặt nạ lưu phi?”

Những trưởng lão cung phụng các đại môn phái còn có thể miễn cưỡng đứng thẳng trong Đại Hùng bảo điện, thấy người đeo mặt nạ đứng thẳng sau lưng Bách Lý Kinh Long, không khỏi kinh hô.

“Các vị anh hùng, Bách Lý Kinh Long ra mắt chư vị. Nghe nói các vị hôm nay tụ tập trong này, một bộ phận nguyên nhân rất lớn là vì cái gọi là mặt nạ lưu phi, ta ở đây sửa lại chút, cách gọi chính xác của những người đeo mặt nạ này, không phải mặt nạ lưu phi, mà nên là mặt nạ con rối, bởi vì bọn họ không có ý thức của mình.”

Sau khi Bách Lý Kinh Long nói, hắn nhìn khắp chung quanh, nói.

“Có điều cũng không cần cảm thấy thần bí hoặc khủng bố, xin hãy giữ tâm bình tĩnh, bởi vì tương lai không lâu, tất cả mọi người trong Đại Hùng bảo điện hiện giờ, đều sẽ biến thành mặt nạ con rối.”

“Cái gì?”

Nghe xong lời của Bách Lý Kinh Long, người ở hiện trường không khỏi đều chấn kinh.

Người có phản ứng nhanh, đã giãy dựa nhìn người Đại Không Tự, nói.

“Đại Không Tự các người không ngờ cấu kết người sau lưng mặt nạ lưu phi, bố trí cái bẫy để tính toán chúng ta?”

Hòa thượng Đại Không Tự, cũng đều trong lòng khiếp sợ, bọn họ cũng không rõ, chuyện sao lại biến thành như bây giờ.

Chỉ có mấy hòa thượng Hư, Không Bối đầu óc khá tinh tường, kịp phản ứng là như thế nào.

Lão tăng hàng lông mày đến gôi kia chính là một người, hẩn ngẩng đầu nhìn Thích Đạo Tín trên không trung, nói.

“Thích Đạo Tín! Không ngờ ngươi cấu kết mặt nạ lưu phi, lừa gạt bọn người Huyền Bi sư thúc mở ra đại trận Phù Đồ Sơn cho ngươi? Ngươi đây là khi sư diệt tổ, ngươi biết hậu quả làm như vậy không? Đại Không Tự lại có gì có lỗi với ngươi chứ?”

“Đại Không Tự có gì có lỗi với ta à?”

Thích Đạo Tín trên không trung nghe vậy, không khỏi cười lạnh, nói.

“Sư thúc tổ, thân thể của ta người khác không biết, ngươi còn không biết sao?”

“Trong cả tự miếu, trưởng bối Không tự bối cùng hư tự bối, hẩn đều biết, thân phận thật sự của ta, nên là tiền thái tử đế quốc Đại Vũ!”

“Vốn, với tuổi ta hiện giờ, hẩn đã trở thành hoàng đế võ lâm đế quốc Đại Vũ, nhưng mấy chục năm trước, hoàng đế võ lâm hiện giữ vì oán vị, âm mưu cướp ngôi, hơn nữa còn giết ca ca của hẩn, cũng chính là phụ thân của ta!”

“Đáng thương ta vốn vì Thái tử, lại chỉ có thể trôi dạt khắp nơi, bị người đưa đến Đại Không Tự, đi làm một hòa thượng!”

Nghe xong lời của Thích Đạo Tín, rất nhiều người giang hồ không biết tin tức này, không khỏi có chút khiếp sợ.

“Tiểu thánh tăng Đại Không Tự Thích Đạo Tín, không ngờ là tiền thái tử đế quốc Đại Vũ?”

Không ít người đều lần đầu tiên biết tin tức này, không khỏi có chút khiếp sợ.

Lão tăng hàng lông mày đến gối phía dưới, ngược lại biết chuyện này, hẩn nhứ chặt mày, nói với Thích Đạo Tín trong không trung.

“Đạo Tín! Đại Không Tự mặc dù biết thân thế của ngươi, nhưng vẫn thu lưu ngươi, hơn nữa ngươi thành thủ đồ của Thích tự bối, một thân võ công cũng là Đại Không Tự truyền cho ngươi, Đại Không Tự có từng có chút lỗi nào với ngươi chưa? Ngươi vì sao phải phản bội sư môn?”

“Không tệ đối với ta? Được, ta thừa nhận, Đại Không Tự quả thật chưa bao giờ thiếu phí ăn mặc dùng của ta, cũng dạy ta học võ... Nhưng, thứ ta muốn, chính là như vậy sao?”

“Từ sau khi ta biết thân thế của mình, thì luôn muốn khôi phục thân phận của ta, tâm tư của ta, từ Hư Không phương trượng, đến các ngươi, có ai mà không biết chứ?”

“Nhưng mà? Các ngươi có từng cho phép ta bất luận hi vọng gì chưa?”

“Ngay từ đầu, các ngươi muốn ta thanh đăng cổ phật, tu hành kinh thư, muốn phai mờ tâm trở lại vị trí cũ của ta, muốn ta làm hòa thượng bình thường!”

“Ta không cam lòng! Ta trời sinh là hoàng, đáng tiếc bị tiểu nhân soán vị, sai chính ở ta à? Ta trời sinh hậu duệ quý tộc, há có thể cam chịu làm chúng, cả đời thanh đăng cổ phật làm bạn?”

“Sau khi ta cố gắng hơn mười năm, mới hiểu rõ các người căn bản không muốn ta trở lại vị trí cũ, cũng không muốn ta làm Hoàng đế, không có cách nào, ta chỉ có thể mưu đồ vì chính mình, hơn hai mươi năm trước, ta vào Hãn Hải tìm Thánh sơn thần miếu, chính là vì bản thân ta, tìm được Thánh sơn thần miếu, ta liền có thể kế thừa vị trí phương trượng Đại Không Tự, sau đó dùng lực lượng của Đại Không Tự giúp ta trở lại vị trí cũ!”

“Chỉ đáng tiếc, mặc dù ta tìm được Thánh sơn thần miếu, nhưng không thể leo lên, chỉ có thể trở về, vì không để các người nhìn ra ý nghĩ của ta, ta làm việc thiện giấu tài, trên giang hồ tạo ra danh tiếng tiểu thánh tăng, chính là vì muốn các người lơ là ta.”

“Sau đó ta thông qua đủ loại thủ đoạn, rốt cuộc lại đi Thánh sơn thần miếu, thuận lợi đăng nhập, sau đó về tới Đại Không Tự.”

“Ta vốn tưởng rằng, ta có thể thuận lợi tiếp nhận chức chương môn Đại Không Tự, nhưng thật không ngờ, cảnh giác của các người đối với ta, lại mạnh lên!”

“Các người không để ý quy củ Đại Không Tự ngàn năm qua, mặc dù đem ta lập làm thánh tăng, nhưng lại lặng lẽ bồi dưỡng người khác có thể tiếp nhận chức chương môn tồn tại, người khác không nói, chính là Thích Duy Tín, Hư Không phương trượng liền truyền cho hãn dưỡng huyết khiêu thánh thai, đồng thời mở ra pháp môn của pháp trận hộ tự!”

“Nếu không phải ta vào mười mấy năm trước lúc cảnh giác của các người đối với ta giảm dần, học được năng lực mở ra trận pháp Phù Đồ Sơn, sợ là chỉ có thể âm thầm nuốt cục tức này xuống, chỉ có thể làm một trưởng lão tu hành cung phụng bình thường của Đại Không Tự!”

“Các người cảm thấy, ta có thể nuốt cục tức này xuống sao?”

Thích Đạo Tín trên không trung, mấy năm nay tựa hồ trải qua cuộc sống hết sức áp lực.

Mặc dù hãn gọi là thánh tăng, nhưng các phương diện, đều không quá như ý.

Hôm nay hắn đã tới lúc đắc chí, kềm nén không được phần uất trong lòng, mới nói một hơi nhiều như vậy.

Lão tăng hàng lông mày đến gối phía dưới nghe vậy, lông mày không khỏi nhúu chặt, hắn thật lâu, mới thở dài một tiếng, nói.

“Đạo Tín, ta thật không ngờ, trong lòng ngươi lại nghĩ như vậy!”

“Đạo Tín đại sư, không nên nhiều lời với bọn họ, người Đại Không Tự không thể giúp ngươi đoạt lại ngôi vị hoàng đế, nhưng ta có thể, hôm nay chỉ cần ngươi trấn áp tất cả mọi người ở đây, đem bọn họ chế tạo thành mặt nạ con rối, ta liền đem quyền sử dụng mặt nạ con rối này, giao cho Đạo Tín đại sư ngươi, để ngươi có được thực lực trở lại vị trí cũ!”

Bách Lý Kinh Long ở cửa vào Đại Hùng bảo điện, nói với Thích Đạo Tín trên không trung!

Chương 1034: Liên thủ phá trận

Sau lưng Từ Đạo Kỳ, xuất hiện hư ảnh Kiếm Thần cực kỳ khổng lồ, hư ảnh Kiếm Thần trong tay cầm một thanh bảo kiếm, chém tới Phật Thích Ca Mâu Ni ở không trung!

” Chút tài mọn! Ngươi cho rằng trận pháp Phù Đồ sơn, giống như trận pháp hộ tự Đại Không tự cũng sẽ bị ngươi dễ dàng phá giải hay sao?”

Thích Đạo Tín trên không trung hừ lạnh một tiếng, chỉ thấy hắn đơn chương đột nhiên đánh thẳng xuống phía dưới!

Hư ảnh Phật Thích Ca Mâu Ni trôi nổi trên không trung, đơn chương đánh xuống phía dưới, tất cả mọi người bên dưới lập tức cảm giác được đỉnh đầu giống như có ngọn núi lớn đè bẹp xuống, khiến người khác không thở nổi.

Tô Bằng cũng có chút bức mình, Thích Đạo Tín điều khiển hư ảnh Phật Thích Ca Mâu Ni kia, đã không phải là trận pháp đơn thuần bình thường, mà là năng lượng tinh thuần hiện hóa sau khi dung hợp địa mạch ngàn năm, giờ tay nhắc chân chỉ thấy, đều có uy lực đất trời!

Thích Đạo Tín trên không trung nhìn Bách Lý Kinh Long phía dưới, gật đầu nói.

“Bách Lý tiên sinh, hi vọng ngươi có thể thực hiện ước định của ngươi.”

“Tất nhiên rồi, có điều trước mắt Đạo Tín đại sư vẫn còn chưa bắt được người Tử Hà môn, hi vọng đại sư có thể bắt giữ được mấy người này, nếu không thì, trực tiếp giết chết cũng được.”

Bách Lý Kinh Long hơi ngẩng đầu lên, nói với Thích Đạo Tín lơ lửng trên không trung.

Thích Đạo Tín nghe vậy, nhẹ gật đầu, nói.

“Nhất định không nhục mệnh.”

Trong Đại Hùng bảo điện, những nhân sĩ môn phái bị Thích Đạo Tín trấn áp kia, lúc này trong lòng sợ hãi dị thường.

Bọn họ phần lớn đều biết mặt nạ Lưu Phi, chỉ cần mang lên, cho dù ngươi có là cao thủ cấp cung phụng, cũng bị tước đoạt ý thức, trở thành bù nhìn chỉ nghe theo mệnh lệnh của đối phương.

Tình hình này, cho dù là còn sống, so với chết còn đáng sợ hơn.

Những nhân sĩ chính đạo giang hồ này, giờ này khắc này, đã không còn ai muốn muốn tìm Tử Hà môn trả thù, ngược lại, bọn họ giờ phút này, chính là vô cùng hi vọng Tử Hà môn có thể đánh thắng Thích Đạo Tín.

” Anh hùng Tử Hà môn! Đại Không tự hèn hạ vô sỉ, Thích Đạo Tín kia cũng là hạng tiểu nhân hèn hạ, anh hùng Tử Hà môn, thỉnh cầu các ngươi có thể san bằng Đại Không tự, giết chết Thích Đạo Tín tiểu nhân gian nịnh này, phái Nga Mi chúng ta, xóa bỏ toàn bộ ân oán với Tử Hà môn!”

Chương môn phái Nga Mi, dẫn đầu hô to những lời này.

Nghe thấy người phái Nga Mi hô to như vậy, những nhân sĩ chính phái kia, mới chợt nhận ra giờ phút này chỉ có người Tử Hà môn có thể cứu tánh mạng bọn họ mà thôi, cả đám bắt đầu muốn cầu khẩn bọn người Tô Bằng.

” Phái Hằng Sơn ta cũng nguyện ý vứt bỏ ân oán với Tử Hà môn! Chỉ cầu những anh hùng Tử Hà môn giết chết Thích Đạo Tín kia, cứu chúng ta ra!”

” Phái Ngô Đồng ta cũng nguyện ý!”

” Linh Lung kiếm phái ta cũng nguyện ý!”

Không bao lâu, những môn phái chính đạo vốn đang ủng hộ Đại Không tự kia, thoáng chốc đã có chín mươi phái, đứng về bên Tử Hà môn.

Ngay cả Thục Sơn Kiếm Phái vừa rồi còn xông lên, chỉ trích Tử Hà môn cùng Tô Bằng kia, lúc này cũng đã cúi đầu.

Đến giờ này khắc này, bọn họ không cúi đầu cũng không được.

Vừa rồi Độc Cô Thắng cùng Tử Đạo Kỳ hai người thể hiện võ công siêu phàm, đã làm cho bọn họ sợ kinh hồn.

Võ công thể này, đã vượt ra ngoài giới hạn con người, bọn họ có mười lăm gan, cũng không dám lại gây sự với Tử Hà môn.

Hơn nữa bây giờ, tình thế mạnh hơn người, giờ này khắc này, có thể chống lại Thích Đạo Tín, chỉ có người Tử Hà môn.

Người sống quan trọng, hay là người chết quan trọng, khoản nợ này, chừng môn cùng trưởng lão tất cả các đại môn phái đều có thể tính toán rõ ràng được.

Tô Bằng thật ra cũng không thêm để ý những đệ tử đại môn phái này, hôm nay sau khi thể hiện chiến lược đỉnh cao của Tử Hà môn, phỏng chừng trên giang hồ cũng không có mấy người dám vuốt râu hỏ Tử Hà môn.

Chỉ là bây giờ, Thích Đạo Tín điều khiển đại trận Phù Đồ sơn này, thì lại có phần khó thể đột phá.

Đại trận Phù Đồ sơn, so với trận pháp hộ tự Đại Không tự, cường đại ít nhất hơn gấp mấy lần, đại sư huynh Tử Đạo Kỳ mặc dù có thể một kiếm chém tan trận pháp hộ tự Đại Không tự, chưa hẳn có thể đánh tan trận pháp Phù Đồ sơn này.

Từ Đạo Kỳ ở bên cạnh Tô Bằng, cũng khẽ nhú mày, nhìn Thích Đạo Tín trên không trung.

” Sư huynh, ngũ sư đệ, sư thúc đã không còn uy hiếp rồi.”

Độc Cô Thắng lúc này đột nhiên mở miệng, nói với Tô Bằng cùng Từ Đạo Kỳ.

Tô Bằng cùng Từ Đạo Kỳ nhìn lại vị trí của Phạm Kiến, chỉ thấy hòa thượng tâm phúc của Thích Đạo Tín ở trong chùa áp giải Phạm Kiến, đã bị một người khác đánh bay.

Chỉ thấy Thích Duy Tín Tô Bằng quen biết, không biết từ khi nào đã đánh ngất xỉu hòa thượng cầm giới đao này.

Có điều lúc này, bản thân Thích Duy Tín, cũng bị áp lực cường đại bức ép, gần như đứng không vững.

” Tô Bằng... Ta không ngờ Đại Không tự lại xuất hiện phản đồ như vậy, ta chỉ có thể ký thác hi vọng lên trên người Tử Hà môn các ngươi, giết chết Thích Đạo Tín kia!”

Thích Duy Tín đứng ở nơi đó, trong ánh mắt mang theo thần sắc phức tạp nhìn Tô Bằng, những lời này hắn không nói ra miệng, hắn không ngờ, có một ngày cần nhờ Tô Bằng tới cứu vớt cục diện này.

Mà còn Phạm Kiến, nội lực của hắn bị phong bế, thân thể cũng bị thương không nhẹ, thậm chí không thể nói ra lời gì, nhưng mà lúc này lại như cũ đứng ở nơi đó.

Hắn toàn bộ là dựa vào ý chí của mình, gượng chống không có quỳ xuống, tuy rằng một thân võ công đã phế nửa, nhưng lại vẫn một thân nông nghênh.

” Sư thúc...”

Tô Bằng thấy một màn như vậy, trong lòng không khỏi sinh ra cảm động, người của Tử Hà Môn không có loại nhu nhược!

” Sư huynh, người có mấy phần nắm chắc sẽ phá vỡ được đại trận Phù Đồ Sơn này?”

Độc Cô Thắng nhìn về phía Từ Đạo Kỳ bên cạnh, hỏi hần.

” Không biết, đại trận Phù Đồ Sơn này rất là lợi hại, giờ phút này ta xuất kiếm, có lẽ có thể ngang hàng với đại trận Phù Đồ Sơn này, nhưng mà ta không biết hần có còn giấu gì hay không.”

Từ Đạo Kỳ nhìn về phía Thích Đạo Tín trên không trung, cùng với hư ảnh Phật Thích Ca Mâu Ni cao trăm trượng kia, trong miệng nói.

” Sư huynh, vị trí của hần quá cao, ta sợ không cách nào đến được độ cao của Thích Đạo Tín kia để đánh chết hần.”

Độc Cô Thắng nói.

Tô Bằng nhìn thoáng qua Phạm Kiến vẫn ngông nghênh đứng thẳng như cũ, lại nghe thấy lời nói của hai vị sư huynh, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một loại xúc động.

” Sư huynh, ta có một chiêu, có lẽ có thể trợ giúp người chia sẻ áp lực của đại trận Phù Đồ Sơn này!”

Tô Bằng nói với Từ Đạo Kỳ.

” Ô? Ngũ sư đệ người còn có chiêu gì sao?”

Từ Đạo Kỳ nghe vậy, nhìn về phía Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, hần nói.

” Tuy rằng chưa chắc có thể một kích giết chết, nhưng ta có lòng tin, sẽ tạo thành quấy nhiễu thật lớn với Thích Đạo Tín kia!”

Từ Đạo Kỳ nghe vậy, một chút cũng không nghi ngờ Tô Bằng, hần nói với Tô Bằng.

”Được! Lát nữa lúc ta xuất kiếm, Ngũ sư đệ ở bên cạnh trợ công, chỉ cần hấp dẫn ba thành thực lực của đôi phương chia sẻ ở chỗ của ngươi, nếu đại trận Phù Đồ Sơn hiển lộ uy lực lúc này, ta nắm chắc sẽ chém phá được đại trận này!”

Tô Bằng thấy Từ Đạo Kỳ tín nhiệm mình như thế, trong lòng sinh ra dòng nước ấm, hần nói.

”Sư huynh yên tâm, ta nhất định sẽ không để cho sư huynh thất vọng!”

Nói xong, Tô Bằng quay đầu lại, nhìn về phía một đám võ tăng Đại Không Tự bên cạnh mình, còn có các trưởng lão các đệ tử của các đại môn phái kia, thầm nghĩ trong lòng một tiếng.

”Xin lỗi rồi!”

Tô Bằng suy nghĩ đến đây, chỉ thấy hần ý niệm thay đổi, mở cột kỹ năng của mình lên, sau đó điên cuồng tăng lên một kỹ năng!

Bí thuật bắt mối!

Từ kinh nghiệm thực chiến tăng lên một lượng lớn, cấp bậc Bí thuật bắt mối của Tô Bằng cũng một đường tăng lên, từ cấp bậc sáu trực tiếp tăng lên cấp chín!

Thật ra thì Bí thuật bắt mối cũng không có gì trở ngại, nếu Tô Bằng muốn tăng lên thì đã sớm có thể tăng lên rồi.

Chẳng qua là Bí thuật bắt mối cấp sáu cũng đã để cho Tô Bằng có chút tiêu thụ không nổi, Tinh Nguyên sinh mệnh quá lớn bảo thân thể của Tô Bằng tăng nhanh thay thế, tổn hại đến tuổi thọ.

Nhưng bây giờ tình thế bức bách, Tô Bằng muốn phát huy một chiêu uy lực mạnh nhất của mình, chỉ có thể kiếm mối phạm vi lớn lấy tinh nguyên của các võ tăng và các đệ tử môn phái này.

”Có một chiêu kia, hậu quả Bí thuật bắt mối tạo thành sẽ không quá nghiêm trọng chứ?”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

Mà lúc này đây, Từ Đạo Kỳ cũng đã động thủ.

Tay hắn cầm bảo kiếm, nói với Tô Bằng.

”Ngũ sư đệ, chúng ta liên thủ phá trận nào!”

Nói xong, Từ Đạo Kỳ một tay cầm kiếm, trong nháy mắt, chỉ thấy một hư ảnh kiếm thần thật lớn hiện lên sau lưng Từ Đạo Kỳ, Kiếm Thần này giống như một thanh hư ảnh bảo kiếm khổng lồ một tay Từ Đạo Kỳ giơ lên, tùy thời chém xuống!

Chương 1035: Phong Vân Nhất Dao trạng thái cực hạn (1)

Đại sư huynh Từ Đạo Kỳ có mạnh hơn nữa, cũng chỉ là một người mà thôi, với sức người, đối kháng với uy lực của trời đất, thực sự có thể thắng được sao?

”Ngũ sư đệ, bảo vệ tâm thần, trận pháp Phù Đồ sơn này có chút tà khí, có thể đoạt lấy tâm chí con người!”

Vào chính lúc này thanh âm của Độc Cô Thắng vang lên bên tai Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, lập tức giật mình bừng tỉnh, bản thân không ngờ lại bị trận pháp này của Đại Không tự ảnh hưởng tới tâm chí, hoài nghi ý nghĩ bản thân có thể chiến thắng.

”Xem ra tu hành của ta vẫn không đến nơi đến chốn, có lẽ võ công nâng cao, nhưng tâm hồn, tâm thái vẫn không phải cao thủ tuyệt thế giống như hai vị sư huynh!”

Tô Bằng thầm nghĩ trong lòng.

Áp lực hư ảnh Phật Thích Ca Mâu Ni gây cho tâm linh Tô Bằng, sau khi Độc Cô Thắng vạch trần, đã không phải là uy hiếp. Lúc này, hư ảnh Kiếm Thần sau lưng Từ Đạo Kỳ, bảo kiếm trong tay, đơn chương đã giao tranh với Phật Thích Ca Mâu Ni!

Cho dù là hư ảnh Kiếm Thần của Từ Đạo Kỳ, hay là hư ảnh Phật Thích Ca Mâu Ni do Thích Đạo Tín điều khiển, đều không chỉ là biến hóa tinh thần.

Bên trong, đều là nội lực tinh thuần, cùng uy thế thiên địa, cho dù là hư ảnh, nhưng lại vô cùng chân thực!

Bảo kiếm Kiếm Thần, đối kháng cùng đơn chương của Phật Thích Ca Mâu Ni, lập tức, một luồng gió cương khí vô cùng một cỗ cường đại bốc thẳng lên trên không trung, hơn nữa phân tán ra khắp bốn phương tám hướng!

Phần lớn các đệ tử môn phái đã sớm quỳ trên mặt đất bên dưới, bị cơn gió này thổi qua, thân thể lại bị cuốn bay lên, ném mạnh ra phía xung quanh.

Có thể giữ vững thân thể không bị cuốn lên, chỉ có đệ tử nòng cốt tinh anh trong môn phái mới có thể làm được, thực sự vô cùng chặt vật.

Phía dưới, bạch y trên người Bách Lý Kinh Long cũng bay phát phới, bên cạnh hắn có bạch y thuật sĩ, thi triển pháp thuật,, trước người Bách Lý Kinh Long dùng pháp thuật khởi động độn pháp phòng hộ, nhưng vẫn không cách nào phòng ngự kinh phong cương khí không trung.

Bách Lý Kinh Long mặc dù quần áo bị gió thổi tung bay, nhưng sắc mặt lại không có một tia thay đổi, vô cùng chăm chú nhìn hư ảnh Kiếm Thần cùng Phật Thích Ca Mâu Ni đang liều mạng giao tranh trên không trung.

” Võ công Tử Hà, quả thật không phải tầm thường!”

Bách Lý Kinh Long không nhịn được buột miệng cảm thán.

Hư ảnh Kiếm Thần Từ Đạo Kỳ phóng ra, giao tranh với đơn chương của Phật Thích Ca Mâu Ni giữa không trung, gian nan ngang hàng, có thể Từ Đạo Kỳ trong khoảng thời gian ngắn vẫn còn chiếm thượng phong.

Chỉ là, tất cả mọi người biết, Từ Đạo Kỳ chỉ là dựa vào sức của một người, miễn cưỡng đối kháng với trận pháp Phù Đồ sơn, Thích Đạo Tín thì lại có linh mạch tích tụ trong trăm vạn tượng Phật tích lũy mấy ngàn năm trên Phù Đồ sơn trợ lực.

Nếu không thể nhanh chóng đánh tan hư ảnh Phật Thích Ca Mâu Ni này, vậy thì Từ Đạo Kỳ dựa vào sức của một mình mình, sợ rằng không chống đỡ được bao lâu!

”Ngũ sư đệ, phải xem người rồi!”

Độc Cô Thắng lúc này, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, nhẹ gật đầu, hẩn hít sâu một hơi, sau đó đột nhiên mở mắt!

Bí thuật Bắt Mọi tầng chín, toàn bộ triển khai!

Bí thuật Bắt Mọi, qua mỗi một tầng, đều là thiên địa hoàn toàn không giống nhau.

Tô Bằng trước đó tu hành bí thuật Bắt Mọi đến tầng thứ sáu, đã nắm bắt được lực lượng cường đại bắt mọi đơn thể, trong chiến đấu dưới tay tông sư mọi việc đều thuận lợi.

Lúc này, Tô Bằng đã đem bí thuật Bắt Mọi thăng cấp lên đến tầng thứ chín, thăng cấp lên cảnh giới bắt mọi quần thể.

Tô Bằng lúc này phạm vi thu tóm tinh nguyên, vừa vặn trải rộng cả Đại Hùng bảo điện, trong cả Đại Hùng bảo điện, cho dù là đệ tử môn phái, hay là võ tăng Đại Không tự, hay là Bách Lý Kinh Long ở bên trong, đều nằm trong phạm vi thu tóm của Tô Bằng.

Thu tóm tinh nguyên ở phạm vi lớn như thế, cho dù bí thuật Bắt Mọi của Tô Bằng có công năng điều tiết, cũng sẽ khiến Tô Bằng thu tóm quá mức sung mãn, bởi vậy càng làm giảm tuổi thọ.

Nhưng mà Tô Bằng lúc này, vẫn lựa chọn sử dụng bí thuật Bắt Mọi, là vì hẳn còn có một tuyệt chiêu ẩn giấu đằng sau, có thể sử dụng!

Tô Bằng toàn lực thi triển bí thuật Bắt Mọi tầng thứ chín, cả Đại Hùng bảo điện, liền trở thành vô số đường ống vô hình.

“Hả? ! Nội lực của ta... Còn có tinh lực thể lực, sao lại không ngừng trôi đi mất thể này?”

“Ta cũng vậy...”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Là trận pháp tà thuật của Đại Không tự sao?”

Mọi người của các môn phái kia, người người kinh nghi bất định.

Nhưng tinh lực của bọn họ, đều đang đối kháng với áp lực của Phật Thích Ca Mâu Ni trên trời cao, căn bản không cách nào phong bế huyết khiếu của mình được.

Tinh lực, thể lực, nội lực của bọn họ không ngừng tuôn trào về phía Tô Bằng.

Không chỉ là bọn họ, ngay cả Bách Lý Kinh Long, còn có bù nhìn đeo mặt nạ sau lưng hắn, tinh nguyên trong thân thể, cũng không ngừng tuôn trào về phía Tô Bằng.

Tô Bằng giờ phút này, giống như cỏ thụ cành lá đan xen, nhưng đường ống vô hình kia giống như là rễ của cỏ thụ, không ngừng đem nguyên đưa vào trong thân thể của Tô Bằng.

Bản thân Tô Bằng, cũng có chút cảm giác không chịu nổi, những tinh nguyên này không ngừng thôi thúc biến hóa trong cơ thể Tô Bằng, bất chợt thân thể của hắn cũng bắt đầu chậm rãi lơ lửng giữa không trung!

Chương 1036: Phong Vân Nhất Đao trạng thái cực hạn (2)

Cũng giống như Từ Đạo Kỳ lăng không phi hành, đều là sau khi nội lực tràn đầy đến trình độ nhất định, tự nhiên mà sinh ra hiệu quả như vậy.

Chỉ là Từ Đạo Kỳ đã đả thông con đường nối kết với trời đất, khí hải của hắn, giống như trời đất, trong có thể chứa đựng nội khí, ngoài có thể câu thông thiên địa, cũng không bởi vậy mà bị thương.

Mà còn Tô Bằng, tuy rằng giờ phút này giống như là thực lực bảo đảm, nhưng lại giống như là một túi nước ấm có cực hạn, nếu nhập vào quá nhiều nội lực sợ là trực tiếp vỡ tan!

Nhưng mà Tô Bằng vẫn không có đình chỉ, không ngừng hấp thu Tinh Nguyên!

” Ngũ sư đệ!”

Nhãn lực của Độc Cô Thắng hết sức lợi hại, lập tức nhìn ra trạng thái lúc này của Tô Bằng, hết sức nguy hiểm, Tô Bằng giống như là một túi nước sắp bị nứt vỡ, nếu đựng phải sợ là sẽ nổ tung.

Tô Bằng nhưng lại không có đình chỉ loại hấp thu Tinh Nguyên điên cuồng này, điều này làm cho Độc Cô Thắng hết sức khiếp sợ, chẳng lẽ Ngũ sư đệ còn có hậu chiêu gì?

Bản thân Tô Bằng lúc cảm giác mình đã đến trạng thái cực hạn, hắn đưa tay xuống phía dưới xương sườn, trong lúc đó ở trên tay Tô Bằng đã xuất hiện một thanh Phi Dao!

Một Phi Dao do sừng của Tê giác một sừng chế tạo ra!

Trên tay Tô Bằng cầm một Phi Dao mang theo ký hiệu thần bí màu vàng.

Bản thân Tô Bằng đã đến trạng thái chịu tải Tinh Nguyên cực hạn, đột nhiên ánh mắt biến đổi.

Giây lát đó, tinh nguyên ở thân thể hắn bắt đầu điên cuồng tụ tập vào trong phi đao ở trên tay hắn.

Con người của Độc Cô Thắng vừa thu lại, hắn cảm giác được trong thanh phi đao ở trên tay Tô Bằng chất chứa sức mạnh cực kì khủng bố!

Độc Cô Thắng không cách nào hình dung được loại sức mạnh này, ngược lại Tô Bằng có thể cảm giác được, sức mạnh chất chứa trong Phi Dao trên tay mình không ngừng nhắc đến tăng lên.

Trong cảm nhận của Tô Bằng, Phi Dao trong tay hắn đã giống như là một lỗ đen nho nhỏ, không ngừng cắn nuốt tinh nguyên của toàn bộ Đại Hùng bảo điện.

Các võ giả bên trong Đại Hùng bảo điện, khoảng chừng hơn một vạn người, loại Tinh Nguyên này có thể nói khủng bố đến cực đoan!

Tinh Nguyên khổng lồ như vậy, tụ tập lại. Trong khoảng thời gian ngắn cũng có thể chống lại sức mạnh của trời đất.

Sức người cũng có thể thắng trời!

Tô Bằng không phải là lần đầu tiên sử dụng kỹ năng tổ hợp Bí thuật bắt mối cùng với Nhất Dao Phong Vân, nhưng mà lần này so với những lần thi triển trước đều không giống nhau.

Trước kia thi triển tổ hợp chiêu thức Bí thuật bắt mối cùng với Nhất Dao Phong Vân, Bí thuật bắt mối của Tô Bằng chỉ là phụ trợ, hắn chủ yếu là dựa vào lực lượng của bản thân, Bí thuật bắt mối thu được tinh nguyên chỉ là gia tăng hiệu quả mà thôi.

Nhưng mà lần này, lực lượng của bản thân Tô Bằng cùng với lực lượng của hàng vạn võ giả ở Đại Hùng bảo điện liên hiệp lại, so sánh với trước đó cơ hồ có thể không cần tính.

Lực lượng của bản thân hắn chỉ là phối hợp việc kiếm mối tinh nguyên của toàn bộ Đại Hùng bảo điện, lực lượng của bản thân Tô Bằng đơn giản là có tác dụng phát ra một máy biến thế hoặc là ổn áp, điều chỉnh việc kiếm mối tinh nguyên toàn bộ Đại Hùng bảo điện, rót vào bên trong Nhất Dao Phong Vân, lại không vượt qua giới hạn của bản thân.

Đó là một quá trình cực kỳ tinh diệu, Tô Bằng nếu hơi chút vô ý, tinh nguyên bên trong thân thể của mình bảo tồn quá nhiều sẽ nổ tan xác mà chết, mà còn một khi tinh nguyên rót vào bên trong Nhất Dao Phong Vân không đủ, như vậy chưa chắc có thể gây tổn thương được Thích Đạo Tín, mà còn Nhất Dao Phong Vân cũng sẽ có chỗ thiếu hụt, sẽ sớm bắn ra.

Nếu là Tô Bằng lúc trước, tuyệt đối sẽ không có lực khổng chế cường đại như vậy, bởi vì thời gian tu hành của hắn dù sao cũng quá ngắn, cho dù có thiên phú, cũng không cách nào phát huy trăm phần trăm năng lực của mình như vậy, này đối với thiên phú, tinh thần, thậm chí là tâm lý đều phải có yêu cầu cực cao.

Nhưng trải qua khoảng thời gian tu hành ở Tử Hà Sơn, Tô Bằng lại có thể làm được!

Giờ phút này Tô Bằng đã mất đi ý thức, hắn cũng không biết đã qua bao lâu, rốt cuộc, hắn cảm giác được Nhất Dao Phong Vân đã đến cực hạn mà mình có thể đạt tới!

Tô Bằng đã từng bắn Nhất Dao Phong Vân, chưa bao giờ phát huy quá uy lực chân chính, bởi vì hạn chế về lực lượng của bản thân Tô Bằng, Nhất Dao Phong Vân cũng có cực hạn của mình.

Mà hôm nay, lại không phải cực hạn của bản thân Tô Bằng, bí thuật kiếm mỗi vạn người đã cung cấp một lực lượng lớn nhất, cực hạn bây giờ đã là cực hạn của môn võ công Nhất Dao Phong Vân này.

Hai mắt của Tô Bằng bây giờ đã gần như không có cảm tình gì, hắn đang hết sức chăm chú thi triển Nhất Dao Phong Vân, đã hoàn toàn quên mất bản thân mình.

Trong ý thức của hắn bây giờ, chỉ có duy nhất một suy nghĩ phải bắn ra một đao hoàn mỹ kia, đánh chết Thích Đạo Tín này.

” Giết!”

Cuối cùng Tô Bằng đã bắn ra một đao kia!

Phi Dao trong tay Tô Bằng đã bay ra ngoài!

Không biết có phải là do lực áp chế của hư ảnh Phật Thích Ca Mâu Ni hay không, hay là cực hạn của Nhất Dao Phong Vân sinh ra một chút vận vẹo, một đao bắn đi ra kia của Tô Bằng, giống như cực nhanh hoặc như là cực chậm.

Nói hấn cực nhanh là bởi vì không ai có thể sử dụng mắt thường mà nhìn thấy một đao kia đến tột cùng là cái dạng gì, một đao kia thậm chí có thể nhanh hơn cả ánh sáng.... Có thể nói hấn cực chậm, một đao kia lại dường như làm đồ sụp cả thời không, cực nhanh cùng với cực chậm đã không còn giới hạn, mỗi một tác Phi Đao đi tới, đều để lại trong lòng tất cả mọi người một ấn ký không thể xóa nhòa.

Trong lòng Tô Bằng, thanh Phi Đao này dường như mỗi một tác đều dừng lại một chút, hấn có thể cảm giác rõ ràng, Phi Đao bay vụt ra chưa đầy trăm mét, cũng bởi vì có tốc độ cao siêu vượt cực hạn, lực cản không khí cùng với sự ma sát cường đại đã đem Phi Đao hóa thành tro bụi.

“Chưa kịp nghĩ đến chất liệu của bản thân Phi Đao... Tốc độ thật sự là quá nhanh... Cho dù là sừng của tê giác cũng không chịu nổi loại cường độ này sao?”

Sau khi Tô Bằng bắn ra một đao kia, ý thức đã có chút mơ hồ, trong lòng hấn lại rõ ràng cảm giác được mỗi một tác Phi Đao đi tới, Phi Đao thực chất đã bị lực cản cường đại mài mòn tan thành mây khói, bắn không đến vị trí của Thích Đạo Tín.

Nhưng mà, một đao kia quả thật cứ như vậy không công mà lui sao?

Ngay khi trong lòng Tô Bằng cảm giác thanh Phi Đao này đã tan thành mây khói, trong nháy mắt chỉ thấy một con rồng sấm sét từ trong thanh phi đao đã bị hủy diệt xông ra, Nhất Đao Phong Vân tuy rằng đã tiêu tán nhưng lực của một đao kia lại hóa thành một con rồng dài đến trăm trượng, gần như trong nháy mắt vọt tới hư ảnh Phật Thích Ca Mâu Ni trong không trung!

Đây mới là hình thái cực hạn của Nhất Đao Phong Vân mà Tô Bằng bắn ra!

Chương 1037: Bí thuật Bất Mối!

Điện nhanh thế nào?

Có người nói, điện chính là ánh sáng.

Sấm chớp trong không khí mặc dù chưa đạt tới tốc độ ánh sáng, nhưng mà tốc độ của nó, đã không phải là người bình thường có thể tưởng tượng được.

Tô Bằng bây giờ chém ra một đao, đã không hề thua kém sấm chớp chính thức.

Trong lòng Tô Bằng, hoàn toàn có thể phản chiếu một đao này, Phong Vân Nhất Đao hóa thành Lôi Long, gần như trong nháy mắt liền bắn về phía trên đầu hư ảnh Phật Thích Ca Mâu Ni trong không trung.

Bản tôn của Thích Đạo Tín, chính là ở kia!

” Có thể đánh chết chứ?”

Bản thân Tô Bằng cũng không ngờ rằng, Phong Vân Nhất Đao ở dưới trạng thái cực hạn, thậm chí có loại uy lực này, thoát nhìn không cần đại sư huynh, tự mình dường như cũng có thể giết chết Thích Đạo Tín.

Đương nhiên, đây chỉ là thuần túy uy lực của một đao kia thôi, nếu như không có Từ Đạo Kỳ thu hút sự chú ý của Thích Đạo Tín và uy lực uy lực đại trận Phù Đồ sơn, Tô Bằng cũng không thể nào có thời gian ung dung chém ra một đao này.

Nhưng uy lực của đao này, cũng đã đoạt đi phong thái của Từ Đạo Kỳ.

Chỉ thấy Lôi Long trăm trọng, trong nháy mắt liền đâm vào phần đầu Phật Thích Ca Mâu Ni!

Một đao kia, đã đạt đến cảnh giới thiên nhân giao cảm, lúc Lôi Long đâm sâu vào Phật Thích Ca Mâu Ni, trong không trung chợt có vô số sấm sét bùng nổ, tập hợp uy lực thiên địa, oanh kích về phía Phật thủ!

“Giết được không?”

Ý thức Tô Bằng đã có chút mơ hồ, thân thể hắn vẫn còn đang trôi nổi trên không trung, vừa hay nhìn thấy biến hóa của Phật Thích Ca Mâu Ni.

Ngay khi Tô Bằng chém ra Phong Vân Nhất Dao, Lôi Long hóa thành tụ hội với sấm sét trên không, oanh kích vào phần đầu đại Phật, chỉ thấy thánh quang công đức trên đầu của Phật Thích Ca Mâu Ni, đột nhiên phát ra ánh sáng chói mắt.

Trong nháy mắt, cả không gian dường như cũng bị tinh lọc, không trung rơi xuống từng đóa kim sen, thánh quang công đức sau đầu của Phật Thích Ca Mâu Ni, không ngờ đem toàn bộ không gian hóa thành lưu ly bảy màu, ở toàn bộ không gian tản mát ra quang mang thánh khiết.

Cả hư ảnh Phật Thích Ca Mâu Ni, trong nháy mắt này giống như có lẽ đã ngưng đọng, biến thành tồn tại chính thức.

Sấm sét trên bầu trời, cùng với Lôi Long, lúc này mới đồng thời đều giáng xuống trên đầu của Phật Thích Ca Mâu Ni.

”Ồn!”

Một tiếng sấm rền như xé không, vang lên bên tai mọi người.

Thánh quang công đức sau đầu của Phật Thích Ca Mâu Ni, đem cả không gian đều hóa thành lưu ly bảy màu, nhưng mà Phong Vân Nhất Dao Tô Bằng chém ra, lại phá tan không gian bảy màu này, sấm sét không ngừng tấn công lên trên phần đầu Phật Thích Ca Mâu Ni!

”Pháp thân Thất Thái Lưu Ly?”

Nhìn thấy hào quang bảy màu trên phần đầu của Phật Thích Ca Mâu Ni, Tô Bằng có chút mờ mịt.

Sấm chớp trong không gian, vẫn đang không ngừng giáng xuống, đánh tan thất thái lưu ly phía trên!

Chỉ là không gian thất thái lưu ly kia, mặc dù không ngừng bị đánh vỡ tan, nhưng cũng không ngừng khôi phục bổ sung.

“Vẫn không được sao?”

Tô Bằng ý thức đã có chút mơ hồ, trong lòng suy nghĩ.

Phong Vân Nhất Dao vừa rồi, mặc dù đã đạt đến sức mạnh cực hạn, nhưng vẫn đủ để giết chết Thích Đạo Tín.

Nếu Thích Đạo Tín chết, đại trận Phù Đồ sơn mất đi người thao túng, cũng có thể đập tan, nhưng bây giờ hư ảnh Phật Thích Ca Mâu Ni vẫn còn đó, vậy tức là Thích Đạo Tín vẫn chưa chết.

Trong không trung, sấm sét đánh xuống dần dần giảm bớt, hư ảnh Phật Thích Ca Mâu Ni, lại lần nữa xuất hiện.

Chỉ là hư ảnh đại Phật này, đã vô cùng chật vật, thánh quang công đức phía sau, gần như đã bị đánh tan, cả phần đầu, cũng bị chém vỡ tan một nửa.

Nhưng mà, hư ảnh Phật Thích Ca Mâu Ni vẫn còn chưa tiêu tan, hơn nữa dùng tốc độ nhất định khôi phục lại.

Kiểm Thần của Từ Đạo Kỳ, mặc dù đã tiếp cận phần đầu, nhưng vẫn chưa đến được trên người Thích Đạo Tín.

Trên thực tế, Phong Vân Nhất Dao vừa rồi của Tô Bằng, ở trong nháy mắt, đã tạo ra áp lực gần như một nửa cho Thích Đạo Tín trên không trung, hoặc là trận pháp Phù Đồ sơn.

Chỉ là, Từ Đạo Kỳ vẫn còn có chút xem thường uy lực đại trận Phù Đồ sơn dưới sự thao túng của Thích Đạo Tín.

Nếu đại trận Phù Đồ sơn này, chỉ có uy lực biểu hiện ra ngoài, vừa rồi, thoáng chốc Thích Đạo Tín đã bị giết chết.

Nhưng mà, Thích Đạo Tín thấy tình hình không ổn, vào thời khắc mấu chốt thi triển bí pháp, phát huy huyền diệu của trận pháp, không ngờ ở trong khoảng thời gian ngắn, đem uy lực đại trận tăng lên gấp đôi.

Bởi như vậy, công kích tất sát của Tô Bằng cùng Từ Đạo Kỳ, đều bị Thích Đạo Tín ngăn cản lại.

Cho dù như vậy, Thích Đạo Tín cũng không dễ chịu, đại trận Phù Đồ sơn liên thông địa mạch ngàn năm, hấn lấy thân thể phàm nhân điều khiển đã là

miễn cưỡng rồi, giờ phút này lại bộc phát bí thuật, khiến tuổi thọ của hắn bị hao tổn không ít.

Có điều cục diện đã như thế, Thích Đạo Tín cũng chỉ có thể cố gắng chống đỡ tiếp tục.

Đại trận Phù Đồ sơn trải qua tiêu hao vừa rồi, kim quang hư ảnh Phật Thích Ca Mâu Ni đã trở nên mờ nhạt, bảo kiếm hư ảnh hư ảnh Kiếm Thần của Từ Đạo Kỳ, đã càng ngày càng tiếp cận gần phần đầu đại Phật.

Thích Đạo Tín cắn hàm răng, cái tay còn lại của hắn cũng đột nhiên đè xuống phía dưới!

Hai cánh tay Phật của Phật Thích Ca Mâu Ni cùng nhau ép xuống phía dưới!

” Oành!”

Không trung gió mạnh lại lần nữa cuộn lên, hư ảnh Kiếm Thần của Từ Đạo Kỳ lại giằng co với hư ảnh Phật Thích Ca Mâu Ni, không cách nào đi tới.

” Chỉ thiếu chút nữa!”

Nhìn thấy một màn này, Độc Cô Thắng nắm chặt nắm tay, chăm chú nhìn lên không trung/

Độc Cô Thắng mặc dù có lòng trợ giúp Từ Đạo Kỳ, nhưng mà lại đành bất lực.

Dựa theo uy lực pháp trận của Phù Đồ Sơn do Thích Đạo Tín bày ra, Độc Cô Thắng tự hỏi mình rất khó bay lên trăm trượng tại không trung đánh chết Thích Đạo Tín.

Loại tình huống này hắn thế nhưng lại không cách nào viện thủ, lại không thể dùng nội lực tương trợ Từ Đạo Kỳ.

Nội lực của hắn và Từ Đạo Kỳ lại khác biệt nhau, miễn cưỡng trợ giúp ngược lại là liên lụy, chẳng thể được như Nhất Dao Phong Vân của Tô Bằng trợ giúp Từ Đạo Kỳ.

Trong lòng Độc Cô Thắng vô cùng xúc động phần nộ, mình lúc này thế nhưng lại không thể giúp đỡ được gì!

Mà giờ khắc này ý thức của Tô Bằng đã lâm vào trong mơ hồ.

” Vẫn không được sao?”

Tô Bằng trong ý thức tự hỏi.

Đây không phải là Thích Đạo Tín quá mạnh mẽ, mà là trăm vạn Phật tượng của Phù Đồ Sơn, tích lũy mấy ngàn năm quá mạnh mẽ.

Cho dù là Đại sư huynh kiếm pháp phi thường, mình lại tụ tập Tinh Nguyên của vạn người, nhưng sao độ lại được trăm vạn Phật tượng Phù Đồ Sơn, tích lũy ba ngàn năm, tụ tập mấy ngàn năm thiên địa cho một khắc này, sức mạnh này cũng không là thứ mà sức người có thể địch được.

” Cứ như vậy mà buông tha sao?”

Trong lòng Tô Bằng sinh ra ý nghĩ này.

Nhưng mà, ý nghĩ này vừa mới sinh ra, trong đầu Tô Bằng đã vang lên một giọng nói khác.

” Người của Tử Hà Môn, sinh tử không sòn!

Trong đầu Tô Bằng vang lên tiếng của sư tôn Vân Đạo Tử!

” Sinh tử không sòn? Sinh tử không sòn?”

Tô Bằng vào giờ khắc này đột nhiên trong đầu chợt hiểu ra.

Lúc ấy sư tôn nói ra những lời này, là nói chuyện của Thất sư thúc, khiến Tô Bằng cho rằng sinh tử không sòn là chỉ vào tình nghĩa đồng môn, sinh tử không sòn.

Nhưng mà vào thời khắc này, Tô Bằng lại lĩnh ngộ thêm một tầng sâu ý nghĩa của những lời này.

” Sinh tử không sòn... Sinh tử không sòn... Không chỉ là nói về tình nghĩa giữa các môn nhân, cũng là chỉ, thân là người của Tử Hà Môn, một khi đã có mục tiêu, cho dù là sinh tử của bản thân cũng không buông bỏ!”

Trong đầu Tô Bằng đột nhiên ngộ đạo được điều này.

Trong nháy mắt, Tô Bằng giống như hiểu ra bản thân mình trong cả đời này, kinh nghiệm vẫn chưa đủ.

” Đúng vậy, ta trong cuộc đời này tự xưng là tỉnh táo, gặp phải chuyện luôn muốn đem chuyện nắm chắc ở trong tay mình, nhưng không nghĩ tới, vạn vật mọi sự trong thiên hạ há một người có thể nắm hết được sao?”

” Bởi vì muốn đem chuyện nắm giữ ở trong tay, ta chưa bao giờ thử qua, buông tha cho việc sinh tử thành bại, toàn bộ thể xác và tinh thần đều tập trung vào một mục tiêu, giác ngộ sinh tử không sòn...”

” Cho nên trên người ta mới có đủ loại hạn chế, đủ loại vấn đề, đây cũng là bởi vì ta chưa bao giờ dám đem năng lực của mình hoàn toàn buông thả, đi khiêu chiến cực hạn của mình!”

” Ta trong tiềm thức sợ ta một khi toàn lực ứng phó vẫn không cách nào thay đổi được cục diện, đối với ta như vậy đúng là một đả kích nghiêm trọng...”

” Nhưng mà nếu không chân chính đột phá cực hạn của mình, làm sao có thể biết mình sẽ thất bại được chứ?”

” Lần này... Để cho ta đánh cuộc một lần đi!”

Tô Bằng trong lúc sinh tử, tự nhiên đột phá cực hạn trong ý thức bản thân, trong nháy mắt này thấy được thiếu sót cùng với nhược điểm của mình.

Nhược điểm của Tô Bằng chính là không dám chân chính đánh bạc tất cả mọi thứ của mình, bất luận thành bại theo đuổi mục tiêu của mình!

Hắn chỉ nghĩ muốn tất thắng, cho nên luôn lượng sức mà làm, chưa bao giờ vượt qua cực hạn của mình!

Chương 1038: Thắng mình thắng người

Nhưng mà, vào giờ khắc này, hắn đã biết được điểm này.

Người, đều sẽ có nhược điểm, nhưng mà, có thể nhìn thấu nhược điểm của mình, hơn nữa còn có dũng khí nghị lực đi thay đổi, đây chính là đại trí tuệ, đại dũng khí, đại nghị lực!

Tô Bằng vào giờ khắc này, trong nháy mắt này đã ngộ đạo, khiến hắn gần như trong nháy mắt có được đại trí tuệ, đại dũng khí, đại nghị lực!

Tô Bằng đấu tranh, dùng ý thức cuối cùng của mình, điên cuồng đem kinh nghiệm thực chiến của mình đổ và bên trong Bí thuật bắt mối!

Kinh nghiệm thực chiến để thăng cấp Bí thuật bắt mối, mỗi ba cấp trở lên đều là cần kinh nghiệm thực chiến gấp nhiều lần! Tô Bằng lúc này cứng rắn đem Bí thuật bắt mối của mình vọt tới tầng thứ mười hai tối cao, không ngờ đã cắn nuốt sạch sẽ kinh nghiệm thực chiến trăm vạn trở lên của Tô Bằng!

Sau khi Bí thuật bắt mối cắn nuốt kinh nghiệm thực chiến hơn trăm vạn của Tô Bằng, cũng đã thăng cấp được lên tầng cao nhất của môn công pháp này!

Bắt mối thiên địa!

Mạnh như thế nào?

Thắng mình thắng người!

Tô Bằng vào giờ khắc này, chính là cường giả!

Tô Bằng không lựa chọn sử dụng tầng thứ chín của bí thuật Bắt Mối, mà lại dùng trăm vạn kinh nghiệm đem bí thuật Bắt Mối trực tiếp tăng lên tầng thứ mười hai, đạt đến trình độ bắt mối thiên địa, chính là thắng mình.

Trong ý thức của Tô Bằng, bí thuật Bắt Mối mỗi một tầng đều là con dao hai lưỡi, mặc dù hiệu quả rất cường đại, nhưng đối với bản thân mình cũng tiêu hao vô cùng lớn, nếu sử dụng bí thuật Bắt Mối quá mức, thân thể của mình sẽ xảy ra biến hóa, từ đó giảm bớt tuổi thọ.

Cho nên sau dần, Tô Bằng cố ý giảm bớt số lượng bản thân sử dụng bí thuật Bắt Mọi. Không thể kiếm mọi quá mức, nếu không sẽ giảm thọ. Khái niệm này, tồn tại trong lòng hắn.

Điều này cũng dẫn đến, mặc dù là vừa rồi, Tô Bằng cũng chính là nguyên nhân đem bí thuật Bắt Mọi tăng lên tầng thứ chín, chứ không phải đem nó trực tiếp tăng lên tầng thứ mười hai.

Bởi vì hắn trong lòng sợ rằng, sợ rằng bí thuật Bắt Mọi tầng thứ mười hai, chỉ là tồn tại trong truyền thuyết, nếu một khi chạy nước rút thẳng cấp, sẽ khiến cho bản thân sớm tiêu hao hết tuổi thọ.

Nhưng mà giờ phút này, Thích Đạo Tín không chế thể cực, hư ảnh Phật Thích Ca Mâu Ni trên không trung áp chế Từ Đạo Kỳ, còn một vạn người võ lâm bên dưới, cũng đều giống như là pin cạn đã dùng qua một lần, Tô Bằng quả thật không xác định, bọn họ có thể trợ giúp mình sử dụng Phong Vân Nhất Đạo trạng thái cực hạn cực hạn lần nữa không.

Không có cách nào, Tô Bằng không muốn đánh cuộc vận khí của mình lên trên đám người võ lâm giống như những cục pin cạn đã dùng qua một lần này, nếu phải đánh cuộc, còn không bằng, đem đem sinh tử đánh cuộc vào trên bí thuật của chính mình.

Vì vậy, Tô Bằng điên cuồng tăng lên cảnh giới bí thuật Bắt Mọi, rút cuộc sau khi gần như tiêu hao tất cả kinh nghiệm thực chiến trên người, đem bí thuật Bắt Mọi tăng lên tới trạng thái cấp cao nhất... Bắt mọi thiên địa!

Ngay khi Tô Bằng đem bí thuật Bắt Mọi tăng lên tới tầng thứ mười hai, giờ khắc này bắt đầu thi triển, thân thể của hắn không tự chủ được lơ lửng trên bầu trời.

Giờ khắc này, trong cảm giác của Tô Bằng, chỉ cảm thấy giữa thiên địa, phảng phất đều là dòng nước ôn hòa, hắn chưa bao giờ trực quan như thế, cảm giá được nguyên khí thiên địa.

Toàn bộ nguyên khí giữa thiên địa, dường như đều tùy ý Tô Bằng sử dụng vào thời khắc này.

“Đây... Chính là bí thuật Bất Mọi tầng thứ mười hai, bất mọi thiên địa sao?”

Trong lòng Tô Bằng, cảm ứng vô cùng chấn động thâm nghĩ.

Trong lòng Tô Bằng lo lắng nổ tung mà chết, nhưng lại không hề xuất hiện.

Bởi vì, nguyên khí xuất hiện giữa thiên địa, không ngừng tẩy rửa thân thể của Tô Bằng.

Cả người Tô Bằng, từng phút từng giờ không ngừng được nguyên khí thiên địa tẩy rửa thay đổi, không hề có một tế bào chết nào, dưới sự bồi bổ của nguyên khí thiên địa, giống như có sinh mệnh mới, một lần nữa bộc phát ra sức mạnh sinh mệnh hoàn toàn mới.

Bây giờ có người bay lên không trung, cho Tô Bằng một đao, chỉ cần không phải một kích giết chết, thân thể của Tô Bằng có thể trong thời gian ngắn nhất, một lần nữa tái sinh thành trạng thái tốt nhất.

Nguyên khí thuần túy trong thiên địa, khiến Tô Bằng giờ khắc này, ít nhất là nội tức, đạt đến trạng thái bất tử bất diệt, thậm chí tới một mức độ nào đó, đã vượt lên trên một bậc so với hai vị sư huynh của hắn.

Bất mọi thiên địa, đã vượt qua phạm vi võ công bình thường, bí thuật này tu hành khó khăn, đã không phải là thứ mà võ giả dùng cả sinh mệnh là có thể tu hành được, chỉ có loại người chơi như Tô Bằng này nắm giữ được lượng lớn kinh nghiệm thực chiến, mới có thể thăng cấp hoàn mỹ đến tầng mười hai.

Giờ khắc này, chỉ cần thời gian đầy đủ, Tô Bằng có thể gần như vô hạn bắn ra Nhất Đao Phong Vân mạnh nhất, bắn chết Thích Đạo Tín!

Nhưng mà, giờ phút này Tô Bằng lại không thi triển được trạng thái mạnh nhất của Nhất Đao Phong Vân...

Cho là hắn thấy, Thích Đạo Tín trên không trung, hắn điều khiển hư ảnh Phật Thích Ca Mâu Ni, thân thể lần nữa lại bộc phát ra thần quang Lưu Ly

bảy màu, trong nháy mắt này thực lực của hư ảnh Phật Thích Ca Mâu Ni ít nhất lại gia tăng gấp đôi!

Thích Đạo Tín cũng không phải người ngu, đối với việc phía dưới cũng không phải hoàn toàn không có cảm giác, hắn cũng cảm thấy dị trạng của Tô Bằng, cảm giác được Tô Bằng đã có đột phá.

Trong lòng Thích Đạo Tín đánh giá, nếu Tô Bằng lại lần nữa thi triển loại Phi Dao vừa rồi, cho dù là hắn cũng chỉ có thể cứng rắn chống đỡ, hắn nhiều nhất chỉ có thể tiếp tục chống đỡ thêm hai ba lần, sau đó, sinh tử đành phải nghe theo mệnh trời.

Tình huống như vậy, Thích Đạo Tín mặc dù không muốn hao tổn tuổi thọ của mình thúc dục đại trận Phù Đồ Sơn, nhưng cũng đành đâm lao phải theo lao, không thể không phát ra.

Dù sao thế giới này, còn có các loại vật phẩm kỳ diệu và phương pháp có thể kéo dài sinh mệnh, nhưng mà hắn lại chưa nghe nói qua đồ vật này nọ có thể làm cho người chết sống lại.

Tuổi thọ có thể sau này đền bù lại, nhưng mà người chết lại không thể sống lại, phép tính này ai cũng hiểu được cả.

Cho nên thấy Tô Bằng sắp sửa phát lực, Thích Đạo Tín cũng không tiếp tục giữ lại, liều mạng đánh bạc tuổi thọ cũng phải đem Tô Bằng cùng với Từ Đạo Kỳ vào thời khắc này chèn ép tới chết!

Vì vậy Thích Đạo Tín lại lợi dụng uy lực của đại trận Phù Đồ Sơn, sử dụng pháp thân Lưu Ly bảy màu Phật Thích Ca Mâu Ni, trong nháy mắt thực lực tăng thêm không chỉ gấp đôi!

Hư ảnh Kiếm Thần của Từ Đạo Kỳ ở phía dưới đã có chút gánh không được cường độ gia tăng của hư ảnh Phật Thích Ca Mâu Ni, kiếm thế không ngừng bị bức lui, bị áp chế xuống.

Mà giờ khắc này trong ánh mắt Tô Bằng lại là một loại thần sắc dường như không có cảm xúc, hắn nhìn không trung, lại giống như thờ ơ với hư ảnh Phật Thích Ca Mâu Ni trên không trung sẽ lập tức ép xuống này.

Giờ khắc này, Tô Bằng cũng không phải là sững sờ.

Hắn sờ dĩ như vậy là bởi vì, sau khi đem Bí thuật bắt mỗi tầng lên tới tầng mười hai, chẳng những khiến thực lực của hắn tăng vọt, càng làm cho Tô Bằng cảm giác được một đạo lý huyền hoặc khó hiểu.

Đó là sau khi kiếm mỗi thiên địa, dường như một lần nữa trở về với thiên địa, trong lúc nhất thời quên mất trạng thái tồn tại của bản thân, dường như hòa tan làm một thể với thiên địa.

Nhưng loại quên mình này, cũng không phải là thật sự không có bản thân mình, trái ngược lại, ở vào một khoảng trung gian giữa quên và không quên, không phải là quên cũng không phải là không quên, một loại trạng thái huyền diệu khó giải thích.

Dưới loại trạng thái này mình mặc dù không tồn tại nhưng lại không phải là chân chính không tồn tại, ngược lại còn so với cảm giác được mình chân thật hơn, so với bình thường càng khắc sâu thêm vô số lần, càng có thể biết được thân thể thậm chí thiên địa chung quanh.

Tô Bằng ở dưới loại cảm giác này, có một loại cảm ngộ huyền diệu khó giải thích.

” Vong... Vong thần... Giờ này khắc này, ta không phải là ở vào trạng thái vong thần đó sao?”

Giữa quên và không quên, Tô Bằng dường như hiểu ra một tầng mỏng manh, nhưng lại là vách ngăn mà mình vĩnh viễn không có đột phá được!

Trong nháy mắt này, Kiếm Thần trong ý thức của Tô Bằng gần như bành trướng không có mức độ, sau đó vào một khắc cuối cùng, từ một Kiếm Thần hóa thành một luồng kiếm khí kiếm ý Thanh Minh kiếm, dung nhập vào Nguyên thần của Tô Bằng.

Tô Bằng giờ khắc này, Bí thuật bắt mỗi mang đến thể nghiệm đỉnh cao cho hắn, ở nơi này chỉ thấy quên và không quên, nhẹ nhàng duỗi ra hai ngón tay, chỉ vào Phật Thích Ca Mâu Ni trên không trung!

“Vong... Thần... Kiếm!”

Ba chữ kia, dường như Tô Bằng hô lên trong trạng thái vô ý thức quên mình.

Thiên địa trong lúc đó, dường như có được kiếm khí của Thanh Minh kiếm, từ trong ngón tay Tô Bằng mạnh mẽ xuất hiện!

Chương 1039: Vong Thần kiếm

Một luồng kiếm khí xanh sáng, bộc phát ở đầu ngón tay Tô Bằng.

Luồng kiếm khí xanh sáng này, hơi nhạt một chút, là màu xanh nhạt, ở đầu ngón tay Tô Bằng, phảng phất một đốm lửa tùy thời có thể dập tắt.

Nhưng mà, chỉ một đốm lửa xanh nhạt như vậy, lại có được một loại cảm giác làm cho không người nào có thể miêu tả, đốm lửa xanh nhảy lên trong gió, phảng phất vĩnh viễn sẽ không tắt!

Luồng kiếm khí xanh sáng này, cũng không phải thứ của thế giới này!

Tô Bằng nhìn kiếm khí xanh sáng đầu ngón tay mình, nhẹ nhàng huy động ngón tay, chỉ Thích Đạo Tín trên không trung.

“Đi!”

Miệng Tô Bằng, phun ra chữ này.

Chỉ thấy sau một khắc, luồng kiếm khí xanh sáng này, đã từ đầu ngón tay Tô Bằng bay ra.

Mà trong nháy mắt kiếm khí xanh sáng thoát khỏi đầu ngón tay Tô Bằng, phía dưới thân thể Tô Bằng, những đệ tử các đại môn phái số lượng chỉ ít có sáu ngàn kia, đều cảm giác được binh khí của mình không ngừng rung động, giống như không bị khống chế!

Những đệ tử môn phái này, 90% đều là sử dụng kiếm, nhưng lúc này bảo kiếm sau lưng họ, đều không thể khống chế, tự động thoát vỏ bay ra!

“Cheng!”

“Cheng cheng!”

Vô số chuỗi bảo kiếm, thoát khỏi vỏ kiếm, bay lên bầu trời!

Những bảo kiếm này, phảng phát cả đám đều linh tính của mình, lại phảng phát vạn kiếm quy tông, cúng bái quân vương của mình, trên bầu trời sáu ngàn bảo kiếm, tạo thành trận kiếm đạo, quay chung quanh luồng kiếm khí xanh sáng kia, giống như đang cúng bái ông vua trong kiếm!

Không chỉ như thế, trong phạm vi mấy vạn mét cả Phù Đồ Sơn, những võ giả sử dụng bảo kiếm, bảo kiếm của bọn hắn, đều không bị khống chế bay tới trong không trung, sau đó ở Đại Không Tự Phù Đồ Sơn, trước mặt kiếm khí xanh sáng do Tô Bằng phóng thích ra, tạo thành đại trận kiếm đạo.

Cả Phù Đồ Sơn, chỉ có hai thanh kiếm cũng không nghe theo triệu hoán của kiếm khí xanh sáng này, một thanh là bảo kiếm trong tay Từ Đạo Kỳ, một thanh khác, chính là trọng kiếm huyền thiết của Độc Cô Thắng.

“Đây... chính là Vong Thần kiếm sao?”

Tô Bằng thấy một màn như vậy, trong lòng thâm nghĩ.

Mặc dù hắn sử dụng Vong Thần kiếm. Nhưng hắn một khi ra chiêu, một chiêu này sẽ không thuộc khống chế của hắn nữa.

Vong Thần kiếm, lại không chỉ là thứ Tô Bằng chứng kiến lúc này mà thôi!

Hôm nay võ giả sử dụng kiếm đi tới Phù Đồ Sơn, hơn một vạn, chỉ là trở ngại thân phận, có ít người căn bản không thể lên núi. Nhưng đi dạo xung quanh, bảo kiếm của bọn hắn, giờ phút này cũng bị kiếm khí xanh sáng triệu hoán trên không trung.

Kiếm khí xanh sáng này, đã tập hợp tất cả nội lực, tất cả tinh thần của Tô Bằng, ngưng kết tất cả kiếm ý, nó phảng phát có tinh thần của mình. Mặc dù xuất kiếm là ý chí của Tô Bằng, nhưng chính nó giống như tồn tại tinh thần của mình!

Giờ phút này, kiếm khí xanh sáng này, sinh động giống đứa trẻ, tựa hồ muốn nói.

“Không khác mấy... vậy thì cùng theo ta đi!”

Ngay trên không Đại Không Tự Phù Đồ Sơn, lúc gom góp vạn chuỗi bảo kiếm, kiếm khí xanh sáng này, bắt đầu phá không, chậm rãi phi hành về phía hư ảnh Thích Già Ma Ni Phật óng ánh bảy màu trên không trung.

Tốc độ của nó, ban đầu mặc dù chậm, nhưng càng lúc càng nhanh, ở trong trăm mét ngắn ngủn, đã đạt tới cực tốc!

Mà những bảo kiếm kia, thì ở trong quá trình gia tốc cực nhanh này, bắt đầu tự động vỡ vụn, đốt hủy...

Nhưng mà, vỡ vụn, đốt hủy, lại không phải tiêu tán, cả đám tinh, khí, thần sản sinh đến từ trong mỗi thanh bảo kiếm, để chủ nhân sử dụng, vào giờ khắc này, đều ngưng kết thành một luồng kiếm hồn, dung nhập vào kiếm khí xanh sáng kia.

Kiếm khí xanh sáng này, càng ngày càng lớn mạnh, đồng thời, bản thân nó lành nghề vào trong, phảng phất bản thân vận hành vô số kiếm pháp kiếm lý, không ngừng diễn hoá, ở trong thiên địa hấp thu năng lượng của kiếm tuyệt cường.

Rất nhanh, nó phát triển thành một thanh kiếm ảnh đục phảng phất chân trời, bảo kiếm chân chính khác, không ngừng vỡ vụn, đem kiếm hồn dung nhập trong một kiếm này, khiến nó trở thành kiếm ảnh dài đến trăm mét.

Trong kiếm ảnh này, cuối cùng kiếm chiêu kiếm ý thiên hạ biến hóa, nếu có người có thể chính diện đối mặt một kiếm này mà không chết, cho dù hắn là kẻ ngốc, sau này tu vi ở mặt kiếm đạo, cũng không thể lường được.

Kiếm ảnh đục không lồ, rất nhanh lướt qua hư ảnh kiếm thần của Từ Đạo Kỳ, chém tới Thích Đạo Tín!

lúc này, chính là hình thái chân chính của Vong Thần kiếm!

Thích Đạo Tín trên không trung, ánh mắt tròn tròn, tinh lực của hắn, đều ở trong so đấu với Từ Đạo Kỳ, lúc này không ngờ không thể phân ra tinh lực để đối mặt với Vong Thần kiếm Tô Bằng phát ra!

“Ta phải chết ở chỗ này sao?”

Trong lòng Thích Đạo Tín, đột nhiên sinh ra loại sợ hãi này.

“Không! Ta còn chưa giết chết nghịch tặc, khôi phục ngôi vị hoàng đế của ta! Ta còn chưa làm Hoàng đế, ta không thể chết được!”

Trong nháy mắt này, trong lòng Thích Đạo Tín sinh ra sợ hãi khổng lồ.

Sợ hãi, là một loại cảm xúc mặt trái.

Có một số thời điểm, sợ hãi cũng là một loại cảm xúc có thể gây cho người ta lực lượng khổng lồ!

Ở dưới cảm xúc sợ hãi vô cùng lớn, Thích Đạo Tín không ngờ đạt đến tinh thần tập trung lực lượng trước nay chưa có!

Hắn trong nháy mắt này, không ngờ giống như hiểu ra cái gì, đạt đến giác ngộ xả thân nào đó.

Ở trong lòng hắn, giờ phút này đã hoàn toàn không đi tự hỏi vấn đề hao tổn thọ nguyên, mà dùng hết tất cả lực lượng của mình, đi thúc giục đại trận Phù Đồ Sơn.

Đại trận Phù Đồ Sơn, dù như thế nào, cũng là ba ngàn năm nay, lực lượng thiên địa, lực lượng trăm vạn Phật tượng tụ tập mà thành, sâu không lường được, tiềm lực không thể tưởng tượng.

Ở dưới sự liều mạng thúc giục Thích Đạo Tín hoàn toàn không để ý hao tổn thọ nguyên của mình, lại bị hắn tăng lên thêm một phẩm cấp!

Hư ảnh Phật Thích Già Ma Ni óng ánh bảy màu kia, không ngờ bắt đầu giống một pho tượng mặt trời, tản ra ánh sáng vô cùng chói mắt.

Nhất là công đức thánh quang sau đầu phật Thích Già Ma Ni, vào giờ khắc này, không ngờ huy hoàng giống ánh sáng, phát ra ánh sáng giống mặt trời, phảng phất mặt trời thứ hai!

” Pháp thân Đại Nhật Như Lai? !!”

Nhìn thấy một màn này, trong lòng Tô Bằng cũng có chút chấn động.

Phật Thích Già Ma Ni mặc dù có ngàn vạn pháp thân tồn tại, nhưng mấy loại mạnh nhất, lại có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Pháp thân Đại Nhật Như Lai, chính là một trong những pháp trận mạnh nhất của phật Thích Già Ma Ni, Tô Bằng thật không ngờ, Thích Đạo Tín lại có loại năng lực này, triệu hồi ra pháp thân Đại Nhật Như Lai của phật Thích Già Ma Ni.

Chỉ thấy phật Thích Già Ma Ni trạng thái pháp thân Đại Nhật Như Lai này, một tay áp chế kiếm của kiếm thần Từ Đạo Kỳ, sau đó tay còn lại phân ra, không ngờ liền chặn lại Vong Thần kiếm của Tô Bằng như vậy!

Vong Thần kiếm của Tô Bằng, cùng kiếm của Kiếm Thần Từ Đạo Kỳ, giờ phút này không ngờ cùng pháp thân Đại Nhật Như Lai của Thích Đạo Tín, giằng co!

Bây giờ giờ khắc này, là Vong Thần kiếm của Tô Bằng và kiếm của Kiếm Thần Từ Đạo Kỳ có thể kéo dài, hay là Thích Đạo Tín hao hết thọ nguyên trước, thật khó nói.

Hai chiêu thần công mạnh nhất Tử Hà Môn, cùng lực lượng cường đại do ba ngàn năm khí thiên địa, trăm vạn Phật tượng Phù Đồ Sơn tích lũy, đến tột cùng là ai mạnh ai yếu?

Ở nơi này cũng không ai biết đáp án, ánh mắt tất cả mọi người trong Đại Không Tự, đều tập trung ở trên bầu trời, trong Phù Đồ Sơn, mười hai vị trí pho tượng phật Thích Già Ma Ni trăm mét điêu khắc trên vách núi đá, lại phát ra tiếng nổ như sấm sét!

Chương 1040: Ai dám không phục?

Ngay khi Vong Thần Kiếm của Tô Bằng và Kiếm Thần của Từ Đạo Kỳ, cùng pháp thân Đại Nhật Như Lai Phật Thích Ca Mâu Ni do Thích Đạo Tín thao túng đang tiếp tục giằng co, trên Phù Đồ Sơn liên tục truyền đến thanh âm bùng nổ vang dội.

Nghe thấy thanh âm này, sắc mặt của Thích Đạo Tín lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

“Là ai? Là ai dám phá hủy hai mươi sáu trong một trăm lẻ tám trận nhãn của Vạn Phật Phù Đồ Sơn trận?”

Thích Đạo Tín trong lòng rung chuyển.

Sức mạnh của hắn, cũng không phải của bản thân hắn, mà là đến từ pháp trận tạo thành từ trăm vạn tượng Phật Phù Đồ Sơn.

Trong trăm vạn tượng Phật này, có một ngàn lẻ tám mươi bức tượng Phật, là tượng Phật tương đối quan trọng, chính là tiểu trận nhãn, tác dụng khởi động điều hành trong trận.

Trong một ngàn lẻ tám mươi bức tượng Phật này, lại có một trăm lẻ tám bức tượng Phật, chính là đại trận nhãn, cực kỳ quan trọng.

Một trăm lẻ tám đại trận nhãn này, mỗi bức tượng đều ít nhất là tượng Phật cự thạch khoảng trăm mét, lại thêm có trận pháp bảo vệ, cực kỳ khó có thể tổn hại.

Nhưng mà, vừa rồi, toàn bộ hai mươi sáu tượng Phật cao trăm mét, bị người dùng thủ đoạn bạo lực phá vỡ!

Lập tức, pháp trận Phù Đồ Sơn, giống như bị người rút củi dưới đáy nồi, mặc dù vẫn chưa hoàn toàn tê liệt toàn bộ, nhưng uy lực thoáng chốc đã suy yếu đi rất nhiều.

Thích Đạo Tín mặc dù điên cuồng dùng tuổi thọ thúc đẩy pháp trận, nhưng mà lúc này, cũng thoáng cảm nhận được có chút lực bất tòng tâm, tượng Phật Phật Thích Ca Mâu Ni dưới sự khống chế của hắn, từ pháp thân Đại

Nhật Như Lai, bởi vì lực lượng không đủ, biến trở về pháp thân Thất Thái Lưu Ly.

Pháp thân Đại Nhật Như Lai, vừa vặn cùng Vong Thần Kiếm của Tô Bằng, còn có Kiếm Thần của Từ Đạo Kỳ đối kháng ngang hàng, lúc này hư ảnh Phật Thích Ca Mâu Ni, biến thành pháp thân Thất Thái Lưu Ly, lập tức áp chế không nổi công kích của Tô Bằng cùng Từ Đạo Kỳ.

Chỉ thấy Vong Thần Kiếm cùng Kiếm Thần, không ngừng đánh về phía vị trí gần với Thích Đạo Tín.

“Đã không được rồi sao? Vậy thì, ta cho thêm chút mồi lửa nữa!”

Tô Bằng nhìn thấy một màn này, biết Thích Đạo Tín đã sắp chống đỡ không nổi nữa rồi, hấn vung tay lên, lập tức lại là một thanh phi đao xuất hiện ở trong tay Tô Bằng.

Tô Bằng lúc này, có thể bắt mồi thiên địa, nguyên khí bổ sung gần như vô cùng vô tận, chỉ cần không bị quấy nhiễu, liền gần như có thể vô hạn phóng ra Phong Vân Nhất Đao trạng thái cực hạn!

Tô Bằng lúc này, trong tay lại lấy ra phi đao làm từ sừng của Lôi Long một sừng, hấn trong tay, khí thế khổng lồ, lại bắt đầu tụ lực!

” Ngũ sư đệ có thể b ra Phi Đao!”

Thấy một màn như vậy, trong lòng Độc Cô Thắng cũng cảm giác có chút chấn động.

Dưới trạng thái không bị quấy nhiễu, cùng với nguyên khí thiên địa bổ sung vô tận. Tô Bằng rất nhanh liền đem Phong Vân Nhất Đao này đạt đến trạng thái cực hạn.

” Giết!”

Khi Phong Vân Nhất Đao lần nữa đạt đến trạng thái cực hạn, Tô Bằng phóng ra Phi Đao!

Phi Dao được làm từ sừng của Lôi Long một sừng, phóng ra trên không trung, nhanh chóng bị lực cản không khí hóa thành tro bụi...

Nhưng mà, đao thể Phi Dao, lại hóa thành một con Lôi Long trăm trượng, đánh tới Thích Đạo Tín giữa không trung!

“Ầm!”

Một đao kia, lần nữa dẫn đến dị tượng thiên địa, không trung sấm sét ầm ầm đánh xuống, giáng xuống pháp thân Thất Thái Lưu Ly của Phật Thích Ca Mâu Ni!

Giờ phút này, Thích Đạo Tín mặc dù thiêu đốt tánh mạng của mình, cũng vô lực xoay chuyển trời đất, gần như đồng thời trong nháy mắt, Vong Thần Kiếm của Tô Bằng, còn có Kiếm Thần của Từ Đạo Kỳ, đồng thời đột phá phong tỏa của Phật chương pháp thân Thất Thái Lưu Ly của Phật Thích Ca Mâu Ni, tấn công về phía Thích Đạo Tín!

“Ầm!”

Thanh âm phảng phất thiên địa thiên địa vang lên. Giờ khắc này, dường như cả Phù Đồ Sơn cũng bị rung chuyển!

Ngay khi Vong Thần Kiếm của Tô Bằng đồng thời chém vào pháp thân hư ảnh Thất Thái Lưu Ly của Phật Thích Ca Mâu Ni, trăm vạn tượng Phật Phù Đồ Sơn, chỉ ít có bảy vạn tượng Phật, trong nháy mắt sụp đổ.

Một trăm lẻ tám trận nhãn cự Phật trăm mét trong trận pháp Vạn Phật Phù Đồ Sơn, ngoại trừ hai mươi sáu trận nhãn cự Phật đã bị chém tan tành, đồng thời lại có hai mươi cự Phật cùng lúc tan tác.

Một kiếm này của Tô Bằng không ngờ lại trực tiếp chém Phật thủ của gần mười vạn Phật tượng trên Phù Đồ Sơn!

” Oành!”

Từ trên không trùng truyền đến thanh âm như núi lở đất rung, gió mạnh quét tới khiến người không thể mở mắt, hư ảnh Lưu Ly của Phật Thích Ca

Mâu Ni cao trăm trượng kia đã bị chém chia năm xẻ bảy, không cách nào thành hình được nữa.

Đại trận Phù Đồ Sơn tích lũy sức mạnh trời đất, dùng trăm vạn Phật tượng, Phù Đồ Sơn ba ngàn năm nay...

Bị hai người Tô Bằng cùng với Từ Đạo Kỳ liên thủ công phá!

Không trung, một thân ảnh từ trời cao trăm trượng rơi xuống.

Thân ảnh rơi xuống này, chính là Thích Đạo Tín.

Pháp trận Phù Đồ Sơn tuy rằng bị phá, nhưng bởi vì uy lực cuối cùng của pháp trận, Thích Đạo Tín vẫn chưa bị trực tiếp đánh chết.

Còn có một chút lực lượng tồn tại của pháp trận khiến Thích Đạo Tín không có bị trực tiếp chém chết, cũng chẳng trực tiếp ngã xuống, mà là coi như rơi xuống hoàn hảo.

Thích Đạo Tín từ không trung giống như là một ngọn lá khô, không có chút lực đạo nào rơi xuống dưới, cuối cùng rơi xuống đất.

Chỉ là lúc này Tô Bằng nhìn về phía, cũng không dám xác định.

” Đây... Là Thích Đạo Tín sao?”

Tô Bằng vẫn còn phi hành trên không trung, hần nhìn bóng người rơi xuống kia, trong lòng khó mà tin được thậm nghĩ.

Chỉ thấy người rơi xuống này, tuy rằng mặc tăng bào vẫn giống như Thích Đạo Tín, cũng đã già yếu đến không thể chịu nổi.

Vốn là tuổi của Thích Đạo Tín cũng chỉ là hơn 40 tuổi thoạt nhìn vẫn còn là đang sung mãn, vóc dáng cũng không tệ.

Mà lúc này người rơi xuống này, lông mày cũng đã trở nên hoa râm, thân thể lại càng già yếu, xem ra giống như là một lão già hơn chín mươi tuổi, hoàn toàn không có tu hành nội công.

Không chỉ như thế, trên người hắn còn có ngọn lửa cương khí màu trắng đang thiêu đốt... Đây không phải là ngọn lửa do cương khí dương viêm phóng ra ngoài như của Tô Bằng, mà là thúc dục pháp trận hao hết sinh mệnh quá mức, vì thế cho nên dẫn đến pháp thân Đại Nhật Như Lai bốc cháy, bị cương khí nhật viêm của pháp thân Đại Nhật Như Lai thiêu hủy.

Ngọn lửa cương khí này không phải là hộ thể, mà là thiêu đốt sinh mệnh của Thích Đạo Tín.

”Đúng rồi... Pháp trận Phù Đồ Sơn, ba ngàn năm tích lũy, trăm vạn Phật tượng cất chứa địa mạch linh khí, uy lực của thiên địa không phải là thứ phàm nhân có thể hoàn toàn điều khiển, cường chế sử dụng, sẽ phải trả một cái giá lớn, cũng tuyệt đối không nhỏ... Người này cho dù là Thích Đạo Tín thì tánh mạng của hắn cũng không chịu nổi bao lâu nữa.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Thấy bộ dáng Thích Đạo Tín lúc này thê thảm như thế, trong lòng Tô Bằng nhiều ít cũng sinh ra một tia cảm giác khác thường, thân thể hắn chậm rãi từ không trung rơi xuống, rơi ở mười mét trước mặt Thích Đạo Tín, nói với Thích Đạo Tín.

”Thích Đạo Tín, đại trận Phù Đồ Sơn đã bị phá, dã tâm của ngươi cũng bị phá chưa?”

Thích Đạo Tín lúc này lại giống như không cách nào nghe được bất kỳ cái gì nữa, bởi vì hắn tiêu hao sinh mệnh quá mức, đã không thể nghe được, thấy được bất kỳ thứ gì tồn tại thực tế nữa.

Nhưng cho dù như vậy, Thích Đạo Tín vẫn giãy dụa đi hơn mười bước.

Mỗi một bước đi, ngọn lửa cương khí màu trắng trên người hắn càng thiêu đốt thân thể của hắn hơn.

”Hoàng tọa... của... trẫm”

Cuối cùng, đã không nhìn thấy bất kỳ đồ vật gì cả, vươn tay hắn ra bắt lấy vương tọa long y không tồn tại trong hư không, mà vào giờ khắc này, thân

thể hần đột nhiên hóa thành một ngọn lửa cương khí màu trắng khổng lồ, thiêu đốt tận trời, cả người đều tan thành mây khói!

Tô Bằng nhìn Thích Đạo Tín kia hóa thành lửa cháy ngất trời, không khỏi thở dài một tiếng, Thích Đạo Tín cuối cùng đến chết cũng chẳng buông tha cho dã tâm thống trị Hoàng Đồ của hắn.

Hít một hơi thật sâu, Tô Bằng quay đầu lại, bễ nghễ nhìn tất cả mọi người ngoại trừ Tử Hà Môn trong Đại Hùng bảo điện, trong miệng nói.

” Hôm nay Tử Hà Môn phá tan pháp trận Phù Đồ Sơn của Đại Không Tự, thắng trận chiến này, bọn ngươi, còn có ai dám không phục? !!”

” Ai dám không phục? !!”

Thanh âm của Tô Bằng quanh quẩn khắp toàn bộ Phù Đồ Sơn!

Nghe thấy lời của Tô Bằng, vạn người xung quanh, không ngờ không có người nào có thể phát ra một câu.

Người Đại Không Tự, xem như bị Thích Đạo Tín tính kế một lần, bây giờ chuyện mặt nạ Lưu Phi, đã được làm cho rõ ràng, là đám người Bách Lý Kinh Long này bày ra, không có quan hệ gì với Tử Hà Môn, Đại Không Tự đối với bọn người Tô Bằng không thể có bất cứ chỉ trích nào.

Về phần các đại môn phái, trong lúc vừa rồi thỉnh cầu Tô Bằng ra tay, đã nói qua hóa giải hết thủy ân oán, bây giờ cũng không thể nói ra được lời nào.

Huống chi, cho dù là bọn họ bất mãn thì có thể làm thế nào chứ?

Chương 1041: Biến hóa của Lãnh Sương Nguyệt

Bây giờ Tử Hà Môn, hoặc là võ lực Tô Bằng thể hiện ra, đã đủ tiêu diệt tất cả mọi người ở ngay tại đây rồi.

Thế giới này, cuối cùng vẫn là dựa vào nắm đấm để nói chuyện, Tử Hà Môn bây giờ là môn phái có nắm đấm lớn nhất thiên hạ, ai dám nói gì với Tử Hà Môn chứ?

Thấy không có người mở miệng, Tô Bằng khẽ gật đầu, hất quay đầu, nhìn về phía Bách Lý Kinh Long, nói.

” Bách Lý Kinh Long, bây giờ không còn người khác làm phiền, có phải là nên tính toán ân oán của chúng ta không?”

Bách Lý Kinh Long nghe vậy, trên khuôn mặt gầy nhon của của hắn, cũng không lộ ra sắc mặt kinh hãi, mà là rất trầm tĩnh nói.

” Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên... Ta đã bỏ sót không ngờ thực lực của ngươi lại mạnh mẽ như thế này, hôm nay bại trong tay ngươi, ta không lời nào để nói.”

Tô Bằng nghe vậy, ngược lại hơi chút cảm giác ngoài ý muốn, Bách Lý Kinh Long, ngược lại là một nhân vật, vô cùng sáng khoái.

Cho dù đã thua trận này, chính là thua cả tánh mạng của hắn!

” Anh hùng Tử Hà Môn! Không thể buông tha người này! Bọn họ là chính là kẻ giết dây đứng sau chuyện mất nạ Lưu Phi, nhất định phải bắt bọn họ tra khảo kỹ càng!

Tô Bằng nghe vậy, trên mặt lộ ra một tia khinh thường.

Người nói chuyện, chính là chương môn Thực Sơn phái.

Bản thân Tô Bằng, đã biết thân phận của Bách Lý Kinh Long, còn những người đại môn phái kia, đều vẫn chưa hay biết gì.

Những này người trong môn phái này, lần này đến Đại Không Tự, thuần túy chính là để làm nền.

Nhất là chương môn Thực Sơn kia, trước khi động thủ, thì nhảy ra hung hăng nhất, lúc này còn dám nhảy ra, cũng không sợ Tô Bằng một kiếm giết hắn, trình độ này cũng xem như là có chút gan dạ.

Tên này cũng coi như da dày thịt chắc, đầu tiên là bị hư ảnh Phật Thích Ca Mâu Ni đè ép, sau đó bị quật tung, trúng bí thuật bắt mồi, lại bị khí tức đối

chiến của cường giả quét qua, lúc này lại vẫn có thể nhảy ra to mồm, không khỏi khiến người ta cảm khái đúng là càng hèn mọn càng có tinh thần.

Hít sâu một lần, đè xuống xúc động muốn một kiếm đập chết người này của mình, Tô Bằng nói.

” Vị Nhâm chương môn Thục Sơn phái kia, muốn người, tự lão ra bắt đi.”

Chương môn Thục Sơn phái Nhâm Tùng kia, lập tức á khẩu.

Hắn mặc dù còn có thể nói chuyện, nhưng mà mới vừa rồi bị lăn qua lăn lại một vòng như vậy, ngay cả bảo kiếm mang theo trên người cũng bị Vong Thần Kiếm của Tô Bằng thu mất, giờ phút này mặc dù hắn trông như còn được lắm, nhưng mà thực lực đã không còn một chút, mà bên dưới Bách Lý Kinh Long đều là con rối, mặc dù cũng bị lăn qua lăn lại vô cùng thảm, nhưng là bọn hắn cơ bản không biết mệt mỏi, so với bọn người Nhâm Tùng mạnh hơn nhiều.

Có điều mặc dù như thế, Tô Bằng cũng không có ý định buông tha Bách Lý Kinh Long.

Bách Lý Kinh Long vẫn phải bắt lấy, tốt nhất chính là giao cho người trong các đại môn phái ở đây xử lý.

Bởi vì sau lưng Bách Lý Kinh Long, chính là Tiên giới... Tô Bằng mặc dù mình đủ cường đại, Tử Hà Môn cũng có thể là môn phái đơn thể thực lực cường đại nhất trong thiên hạ, nhưng mà dù sao nhân số quá ít.

Đối mặt cả Tiên giới, cho dù là Tử Hà Môn hay là bản thân Tô Bằng, đều không được, phải tăng số người lên.

Những đệ tử đại môn phái kia, mặc dù thực lực không được. Nhưng bọn họ đều là cả đám người.

Đi đối kháng cùng Tiên giới, vẫn cần phải nhóm người này mới có thể.

Cho nên, Tô Bằng mặc dù rất chán ghét bọn họ, nhưng cũng không muốn đem người của những đại môn phái này càn quét toàn bộ hết tại đây.

Lúc này, Tô Bằng còn chưa ra tay đối mặt Bách Lý Kinh Long, là vì hắn biết, có người sẽ giúp mình làm điều đó.

” Lãnh Sương Nguyệt! Người của người đâu?”

Tô Bằng đứng ở bên trong Đại Không Tự, trong miệng đột nhiên hô lên một câu/

Nghe xong lời của Tô Bằng, trong các võ tăng đứng bên ngoài Đại Không Tự, một bóng người lão đảo muốn ngã đứng ra.

Người nọ, chính là Lãnh Sương Nguyệt.

Lãnh Sương Nguyệt mới vừa rồi cũng không hơn gì, nàng cũng bị Bí thuật bắt mối của Tô Bằng kiểm mối tinh nguyên, có điều cũng may, cảnh giới của nàng đến gần tông sư, còn không đến mức hoàn toàn thoát lực.

Mà còn võ công của Ma Môn, thành lập dựa trên sự ích kỷ cho bản thân, đầu tiên là chiều cố bản thân, cho nên thương tổn của nàng không có lớn như các chương môn chính đạo kia.

Chẳng qua là vận khí của nàng không tốt lắm, vị trí vừa rồi vừa lúc ở ngoài đại trận La Hán, bị gió mạnh tạo ra khi các cường giả giao chiến thổi cho toàn thân xơ xác, gần như thoát lực.

Phạm Thanh Âm ở cách đó không xa cũng không kém là bao nhiêu, nàng khả năng còn thảm hại hơn một chút, loạn đao của Lãnh Sương Nguyệt ít nhất vẫn còn, nhưng mà bội kiếm của Phạm Thanh Âm lại bị Vong Thần Kiếm của Tô Bằng thu lấy, lúc này, nàng toàn bộ dựa vào một chút tự tôn của đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai mới từ đầu đến cuối còn đứng ở nơi đó, không có ngã sấp xuống.

Bây giờ, Lãnh Sương Nguyệt nghe được lời của Tô Bằng, cắn chặt răng, theo bên cạnh Phạm Thanh Âm đứng lên, sau đó từ trong ngực lấy ra một vật phẩm.

Lãnh Sương Nguyệt rút ra vật phẩm tiêu thư của nàng, lập tức một ống khói hoa bay lên không trung, hóa thành dấu hiệu của Ma Môn.

” Ma Môn? !!”

Thấy cái dấu hiệu này, ở đây không ít vị chính đạo nghĩa sĩ mặt liền biến sắc.

Ma Môn cùng với chính đạo oán hận chứa đã lâu, hôm nay thực lực của các đại môn phái chính đạo đã bị suy yếu đến mức thấp nhất, nếu như ngay bây giờ Ma Môn thừa dịp tràn vào thật sự không tốt.

Bản thân Lãnh Sương Nguyệt kỳ thật cũng có chút thấp thỏm, vì nàng vốn là tính toán thừa dịp Tử Hà Môn cùng với Đại Không Tự lưỡng bại câu thương, muốn để Ma Môn nhặt được một chút tiện nghi.

Nhưng mà, cho dù là Tử Hà Môn hay là pháp trận Phù Đồ Sơn của Đại Không Tự, uy lực và thực lực đều vượt qua sự nhận thức của nàng, cho dù Ma Môn sớm có chuẩn bị, bây giờ đi vào Đại Không Tự cũng chỉ là đưa đồ ăn cho Tô Bằng.

Nàng lại không dám không nghe hiệu lệnh của Tô Bằng, Tô Bằng hôm nay thể hiện ra sự cường thế nằm ngoài dự đoán của nàng, nếu làm trái với Tô Bằng, nàng thật sự không dám tưởng tượng.

Lúc phát ra tín hiệu của Ma Môn, Lãnh Sương Nguyệt đã nhanh chóng điều chỉnh tâm thái, trong lòng nàng bây giờ nghĩ, chính là...

” Thực lực Tô Bằng vượt quá tưởng tượng, đáng thương Thánh môn ta vẫn cho là đứng đầu Thánh môn tiên nhiệm mới là cao thủ đệ nhất thiên hạ, nếu không phải là bị những môn phái kia ám toán tất nhiên có thể làm đệ nhất thiên hạ... Hôm nay thấy võ công của Tử Hà Môn, mới biết được, trời đất to lớn, chuyện không lường được nhiều như thế, mặc dù môn chủ Thánh môn tiên nhiệm ở trên đời, dưới thần công của Tử Hà Môn hoặc là Tô Bằng, cũng chỉ là uổng công...”

Trong lòng Lãnh Sương Nguyệt nghĩ như vậy, trong lúc nhất thời nàng không có chút mê mang, có chút dao động với lòng tin dành cho Ma Môn.

Có điều lập tức trong lòng Lãnh Sương Nguyệt liền điều chỉnh lại.

” Không... Không thể nghĩ như vậy, Tử Hà Môn chẳng qua là võ công lợi hại, những phương diện khác chưa chắc đã so được với thể lực Thánh môn tích lũy được kia, Tử Hà Môn nhiều nam tử, ta không tin bọn họ đều là vô tình với tình yêu, Tô Bằng kia... Ta vốn là chỉ định ủy khuất mình một chút, nhưng bây giờ xem ra, giá trị của hắn đã vượt qua dự liệu của ta... Nếu như có thể không chế hắn ở trong tay, Thánh Môn của ta cũng sẽ có hi vọng!”

” Cho dù... Cho dù là tự tiện cử làm âm giương, dùng kỹ thuật mê hồn trên giường của mình, cũng phải không chế Tô Bằng ở trong lòng bàn tay của Thánh môn!”

Trong mắt Lãnh Sương Nguyệt lộ ra tia sáng kỳ dị, trong lòng suy nghĩ.

Ở bên người nàng, ánh mắt Phạm Thanh Âm cũng lưu động phức tạp, không biết đang nghĩ đến cái gì, nhưng có thể chắc chắn có quan hệ với Tô Bằng.

Lãnh Sương Nguyệt phóng tín hiệu một hồi lâu, nhưng còn chưa có phản ứng gì, trong lòng nàng không khỏi sốt ruột, thầm nghĩ.

” Sao còn chưa tới? Thiên Âm Lão Lão các nàng đang làm cái gì vậy?”

Đang vào lúc này, đột nhiên trong lúc đó, bốn phía Phù Đồ Sơn lại truyền đến hơn hai mươi âm thanh nổ vang!

” Lại có nổ mạnh?”

Người trong Đại Hùng bảo điện cũng đều sinh ra nghi hoặc, tiếng nổ này là từ nơi nào đến?

Vừa lúc đó, bên trong Đại Hùng bảo điện có đệ tử ánh mắt nhạy cảm, sợ hãi chỉ vào bầu trời nói.

” Trời ạ! Các người xem, đây là cái gì?”

Chương 1042: Tàn hồn Thiên Ma sáng thế hỗn độn

Mọi người trong Đại Hùng bảo điện nghe vậy, đều nhìn về hướng người kia chỉ.

Ánh mắt Tô Bằng, cũng rơi ở địa phương kia.

Chỉ thấy trên bầu trời Phù Đồ Sơn, không biết từ lúc nào, không trung đã tối sầm xuống.

Cả không trung, đều màu đen nhạt, phảng phất không trung đổ mực nước.

Vùng bầu trời này, đều đang không ngừng tản khí tức màu đen, những khí tức này ngưng kết thành mình, không ngờ trên không trung ngưng kết thành một hư ảnh ma đầu khổng lồ.

“Đây là ma đầu gì?”

Thấy một màn như vậy, trong lòng không ít người đều kinh hãi thâm nghĩ.

Hư ảnh Thích Già Ma Ni của đại trận Phù Đồ Sơn vừa rồi Thích Đạo Tín triệu hoán đi ra, chỉ là cao hơn trăm trượng, cũng chỉ trấn áp Đại Hùng bảo điện và bên Đại Không Tự.

Nhưng mà lúc này trong không trung, xuất hiện hư ảnh ma đầu kia, giống như bình mực bị đổ trên không trung, mây đen trùm trời lấp đất, bao phủ gần như cả Phù Đồ Sơn.

Tô Bằng nhìn thấy một màn này, chân mày nhíu chặt, hẩn hơi chần chờ nhìn hư ảnh ma đầu khổng lồ ở không trung, không quá xác định nói.

“Đây là... ác nghiệp?”

Đúng vậy, những đám mây đen kia, ở trong mắt Tô Bằng, lại hết sức quen thuộc.

Những thứ này, không phải ai khác, chính là thứ trọng yếu nhất của Chân Thần giáo...

Ác nghiệp!

Chỉ là, ác nghiệp xuất hiện lúc này, có chút khoa trương, cả địa giới Phù Đồ Sơn đều bị ác nghiệp bao phủ, mà cả tòa Phù Đồ Sơn, cũng giống ngọn nguồn ác nghiệp không lồ, không ngừng có ác nghiệp từ trong Phù Đồ Sơn tuôn ra.

Ác nghiệp cỡ này, đã không giống chỉ dựa vào đồ sát người, mà có thể thu được.

Nếu ác nghiệp bậc này, là vì tru diệt người vô tội mà thu được, như vậy người bị tàn sát, sợ là sẽ vượt qua hàng tỉ!

Cả thế giới trò chơi luân hồi tử vong, lại có bao nhiêu người? Đó là ác nghiệp không thể nào vì giết hại sinh linh mà được.

Nhưng mà, lúc này cả Phù Đồ Sơn, phảng phất một ngọn lửa ác nghiệp khổng lồ, không ngừng có ác nghiệp từ trong sơn thể Phù Đồ Sơn phục ra, khiến người ta kinh hãi.

Tô Bằng nhíu chặt mày, hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua, chỉ thấy ở trong vũ tầng Đại Không Tự, đệ tử hạch tâm Đại Không Tự Thích Duy Tín, đã ở trong vũ tầng nhìn ma khí ác nghiệp đầy trời xuất hiện trên bầu trời.

”Thích Duy Tín! Đây là nguyên nhân gì? Lại là một cái bẫy Đại Không Tự người lập ra à?”

Tô Bằng nhìn Thích Duy Tín, quát hấn.

Trên thực tế Tô Bằng cũng biết thứ này rất không có khả năng là Đại Không Tự làm ra, ác nghiệp bức này, đã không giống nhân lực có thể làm. Hẳn có nguyên nhân khác, Đại Không Tự ba ngàn năm nay, sẽ không đến mức tru diệt hàng tỉ người đi?

Có điều nếu chuyện xảy ra ở đây, Tô Bằng lại vừa đại thắng người của Đại Không Tự, lúc này kệp lấy uy thế, quát hỏi Thích Duy Tín như thế, cũng không quá đáng.

“Đúng vậy! Các hòa thượng Đại Không Tự, đây lại là âm mưu các ngươi làm sao?”

Nghe xong lời của Tô Bằng, không ít người của các đại môn phái, đều quát hỏi người của Đại Không Tự.

Thích Duy Tín thì lại sững sờ nhìn trong không trung, miệng thì thảo nói.

“Đây không ngờ là thật... Đây không ngờ là thật...”

“Hoà thượng Đại Không Tự! Tô tể tửu hỏi ngươi đó, các ngươi có nghe hay không?”

Chưởng môn Thục Sơn phái Nhâm Tùng, lại lần nữa chiến kỳ, nói với Thích Duy Tín.

Thích Duy Tín nghe vậy, hẩn xoay đầu lại, nhìn Tô Bằng nói.

” Đại Không Tự ta thành lập ở Phù Đồ Sơn, liền có một truyền thuyết. Tiền bối của Đại Không Tự, đã từng được một tờ giấy thần đến từ trên chín tầng trời, trên đó ghi lại danh sơn khí vận thiên hạ. Trong đó Phù Đồ Sơn, chính là danh sơn khí vận số 1 thiên hạ”.

“Nhưng trên tờ giấy thần, cũng đồng thời ghi lại, thiên hạ có ba mươi sáu núi, phúc họa tương y, mặc dù có đại khí vận, nhưng người trấn áp dưới ba mươi sáu núi này một pho tàn hồn của Thiên Ma sáng thế hỗn độn... Thiên ma này mặc dù không có ý thức, nhưng có ma khí cường đại lưu lại, bị đại năng thượng cổ trấn áp ở dưới ba mươi sáu núi”.

“Trong tờ giấy thần, ghi lại đại trận trận pháp mượn khí vận, đại trận hộ sơn của Phù Đồ Sơn ta, chính là sáng lập dựa theo tờ giấy thần ghi lại, thật ra tác dụng căn bản không phải vì ngăn địch, mà là đang mượn khí vận Phù Đồ Sơn, đồng thời trấn áp tàn hồn Thiên Ma”.

“Chỉ là, đây chỉ là truyền thuyết, đại trận Phù Đồ Sơn, cũng được người trong tự xem là pháp trận bảo hộ khí vận Đại Không Tự, kiến tạo Phật tượng, cũng chỉ là quán tính và bày ra thực lực Đại Không Tự, chưa từng có ai nghĩ, trong Phù Đồ Sơn có tàn hồn Thiên Ma sáng thế gì...”

“Nhưng hôm nay, đại trận Phù Đồ Sơn khởi động, lại bị các người phá vỡ, mất trận một trăm lẻ tám pho tượng Phật cao trăm mét cả Phù Đồ Sơn bị phá huỷ ít nhất một phần ba, giờ này khắc này, sợ là căn cơ Phù Đồ Sơn không yên... Mà trong núi này, thật sự có tàn hồn Thiên Ma, được phóng thích ra...”

Nghe Thích Duy Tín nói như vậy, Tô Bằng chân mày hơi nhíu lại.

Hắn tựa như đã nắm chắc được cái gì.

” Vừa rồi lúc quyết chiến với Thích Đạo Tín, giống như Phù Đồ Sơn đã bộc phát nỗ mạnh, tựa hồ đại Phật mất trận Phù Đồ Sơn, bị người phá vỡ không ít”.

“Mà bây giờ nhìn lại, từ trong Phù Đồ Sơn phóng xuất ra, hẳn chính là ác nghiệp, mà Thiên Ma sáng thế hỗn độn mà Thích Duy Tín nói, cùng chân ma Chân Thần giáo sùng bái, tựa hồ có một chút quan hệ...”

“Chẳng lẽ, nỗ mạnh vừa rồi, chính là người Chân Thần giáo làm ra? Mục đích của bọn họ. là phá huỷ pháp trận Phù Đồ Sơn, phóng thích ra tàn hồn Thiên Ma sáng thế hỗn độn này?”

Tâm niệm Tô Bằng thay đổi thật nhanh, trong lòng thầm nghĩ.

Nghĩ như thế, Tô Bằng cảm giác khả năng đúng là rất lớn.

Không trung, là ác nghiệp rất khổng lồ, ác nghiệp này, ngoại trừ hữu dụng với người Chân Thần giáo, người khác đều không dùng được.

Nếu mục đích của người phá huỷ tượng Phật là muốn phóng xuất ra ác nghiệp này, nếu người ngoài Chân Thân giáo, thật không có tác dụng khác.

Lúc này, hư ảnh ma đầu trong mây đen do ác nghiệp trong không trung tạo thành, bày ra sau một khoảng thời gian, liền một lần nữa hóa thành mây đen ác nghiệp.

Trong lòng Tô Bằng, cũng coi như buông xuống một tảng đá lớn, xem ra Thích Duy Tín nói không sai, trấn áp ở đây, chỉ là tàn hồn Thiên Ma sáng thể hồn độn, chứ không phải thật thể.

Nếu không, vừa rồi phá đại trận hộ sơn của Phù Đồ Sơn, lại để Tô Bằng chiến Thiên Ma sáng thể lần nữa, cho dù là Tô Bằng cũng ăn không tiêu...

Dùng năng lực võ hiệp đi khiêu chiến kẻ địch cấp tiên hiệp, mức chênh lệch thực lực này có hơi lớn đó.

Hư ảnh ma đầu trong không trung, chỉ là Ma tượng tất nhiên sinh ra trong tàn hồn, bản thân cũng không có ý chí đầy đủ, thực chất chỉ là tập kết của lượng lớn ác nghiệp, cũng không có năng lực trực tiếp công kích người.

Tô Bằng nhìn không trung, tâm niệm không ngừng chuyển động, lại nghĩ biến hóa hôm nay, sẽ có ảnh hưởng gì với thể cục thiên hạ.

Vào chính lúc này, ngoài Đại Không Tự đột nhiên truyền đến tiếng động lớn, không lâu sau, đại khái hơn một ngàn người, xông vào trong Đại Không Tự!

Hơn một ngàn người này, ăn mặc cơ bản thống nhất, đều là phục sức màu đỏ kinh điển mà đệ tử bình thường của Ma Môn thích.

Nhất là trong đó, có đại khái một trăm người, toàn thân tản ra màu vàng nhạt, thống nhất đều là đầu trọc, nhưng cũng không phải là hòa thượng, ánh mắt ngốc trệ, giống âm nô của Thiên Âm Mỗ Mỗ Tô Bằng từng gặp.

Thiên Âm Mỗ Mỗ kia, cũng ở trong đám người Ma Môn tràn vào Đại Không Tự.

Lãnh Sương Nguyệt trong Đại Hùng bảo điện thấy những người này, mới thở phào một hơi, áo nàng phiêu động, nghênh đón những người trong Ma môn kia.

“Các người rốt cuộc đã tới...”

Chương 1043: Bình giải

Nhìn thấy Lãnh Sương Nguyệt, đám người bên Ma Môn, chính là Thiên Âm Lão Lão dẫn đầu, nàng nói với Lãnh Sương Nguyệt.

“Lúc lên núi, gặp được một đám người không biết từ đâu đến, những người kia không ít người, dường như giống đám âm nô của ta đao thương bắt nhập, giăng co với bọn họ một thời gian dài, chết một số người, mới chạy lên đây được!”

Lãnh Sương Nguyệt nghe vậy, nàng cũng nhớ tới người Chân Thần Giáo.

Lãnh Sương Nguyệt nghiêm túc, cũng là nữ nhân cực kỳ giỏi giang, nàng rất nhanh đem tình huống Đại Không Tự nói một lần với Thiên Âm Lão Lão, để bọn người Thiên Âm Lão Lão hiểu rõ thế cục lúc này, không nên làm ra phán đoán sai lầm.

Thiên Âm Lão Lão nghe Lãnh Sương Nguyệt tóm gọn sự tình nhưng cũng rất rõ ràng xong, không khỏi chấn động!

Vừa rồi hư ảnh Phật Thích Ca Mâu Ni trên không và Tô Bằng, bọn người Từ Đạo Kỳ tạo ra động tĩnh lớn như vậy, mọi người Ma Môn ở dưới cũng đều nhìn thấy rõ ràng, chỉ là mờ mịt khó hiểu, không biết rốt cuộc Đại Không Tự xảy ra chuyện gì.

Lúc này những người này nghe Lãnh Sương Nguyệt giảng giải, mới biết được vừa rồi đã xảy ra đại chiến đặc sắc kịch liệt như vậy.

Bọn họ cũng không nghi ngờ những gì Lãnh Sương Nguyệt nói, bởi vì trong Đại Không Tự bây giờ, còn để lại vết kiếm cực lớn do Từ Đạo Kỳ ngự phong mà đến.

Vết kiếm gần như chém Đại Hùng bảo điện thành hai nửa, đã nói rất rõ vấn đề.

Chỉ là lúc này, bọn họ nhìn thấy trong Đại Không Tự, người chính đạo suy yếu như vậy, trong lòng không khỏi có chút động tâm.

”Thánh nữ, người cùng Tô Bằng kia quan hệ không phải không tồi, sao không thử thăm dò chút ý tứ từ hắn, có thể ở đây, đem những người tự xưng là chính đạo này...”

Ở bên cạnh Thiên Âm Lão Lão, một trưởng lão cung phụng Ma Môn nói.

Lãnh Sương Nguyệt nghe vậy, nhưng lại nhú mày.

Bản thân nàng cũng không biết, suy nghĩ trong lòng Tô Bằng.

Tô Bằng cảm ứng được Lãnh Sương Nguyệt nhìn về phía mình, ánh mắt hắn bắn ngược lại, thản nhiên nói.

“Bằng hữu Thánh môn, chuyện hôm nay, đây đây rồi thì chấm dứt đi. Người của các đại môn phái, ta đã không muốn ra tay. Các ngươi nếu muốn, thì tự mình quyết định đi.”

Tô Bằng nói như thế, là vì cũng không phải sợ người trong ma môn, ra tay với đám người chính đạo này.

Đám người giang hồ đại phái này, mặc dù hôm nay biểu hiện có hơi chật vật, nhưng dù sao vẫn còn có chút căn cơ vững chãi.

Tỷ như cao thủ cung phụng của các đại môn phái, hôm nay ở trong Đại Không Tự, mười mấy môn phái đến đây, trong đó mỗi môn phái, đều có hai ba cao thủ cấp cung phụng đến.

Như thế, cao thủ cấp cung phụng của các đại môn phái ở đây, đã vượt qua số lượng hai trăm, những người này phỏng chừng còn giữ lại chút ít chiến lực, trong Ma Môn cho dù có át chủ bài, cũng chưa chắc có thể đem những người này nuốt trọn.

Bản thân Tô Bằng cũng không định dính líu đến đám người này, sau hôm nay, âm mưu của Tiên giới sẽ gần như được sáng tỏ, những người này sau này, có lẽ vẫn sẽ là lực lượng tiên phong đối kháng với người Tiên giới.

Nghe xong Tô Bằng nói như vậy. Trong lòng Lãnh Sương Nguyệt thờ dài.

Nàng vẫn chưa chuẩn bị đầy đủ, bởi vì lúc trước nàng cũng không ngờ Tử Hà Môn thật sự có thể thắng được Đại Không Tự, hôm nay an bài đều chỉ là vì kiếm tiện nghi, nếu không Ma Môn dốc toàn bộ lực lượng, thật đúng là nói không chừng có thể một mẻ hốt gọn đám người chính đạo này.

Có điều việc đã đến nước này, hồi hận vô dụng.

Lãnh Sương Nguyệt tâm tính rất tốt, nàng lập tức sắp xếp xong xuôi suy nghĩ của mình, nói với Tô Bằng.

” Đa tạ Tô lang đã cho Thánh môn cơ hội này. Chỉ là hôm nay, có Tử Hà Môn của Tô lang ở đây, chúng ta cũng không nên làm quá đáng.”

Nói xong, ánh mắt của nàng nhìn về phía Bách Lý Kinh Long, nói với Tô Bằng.

” Tô lang, Sương Nguyệt còn có một điều thỉnh cầu, những người này, xem ra rất chán ghét, có thể để cho Sương Nguyệt dẫn người bắt giữ bọn họ không, sau đó giao cho Sương Nguyệt xử lý?”

Tô Bằng nghe vậy, khóe miệng nhếch lên, ý định của Lãnh Sương Nguyệt Tô Bằng thấy rõ, đơn giản là nhìn trung năng lực của con rồi mặt nạ do bọn người Bách Lý Kinh Long không chế, muốn kiếm một món hời khác.

Tô Bằng cũng sẽ không tận lực áp chế Ma Môn, hần thân nhiên nói.

” Tùy ngươi, ta chỉ cần người có hồng sắc bảo thạch trên trán, đám người còn lại tùy các ngươi xử lý như thế nào thì xử.”

Nói xong, Tô Bằng nhìn thoáng qua những người của các đại môn phái kia, trong miệng nói.

” Chương môn của các đại môn phái trên giang hồ, nếu các người muốn bắt giữ nhóm người này, Tử Hà Môn ta cũng sẽ không cướp người, các người cứ tự mình xử lý, chỉ cần giao người cầm đầu kia cho ta.”

Nghe được lời của Tô Bằng, chương môn của các đại môn phái kia cũng đều có chút nóng lòng muốn thử.

Một mặt, bọn họ quả thật hiểu rõ, bọn người Bách Lý Kinh Long có địa vị như thế nào, một mặt khác, bọn họ cũng muốn biết rõ phương pháp chế luyện mặt nạ con rôi.

Dù sao thứ này hiệu quả nghịch thiên, cho dù không cần, biết được đã có chuyện gì xảy ra, đối với môn phái của mình cũng không thiệt thòi.

Tô Bằng lại không có lo lắng việc phương pháp chế luyện mặt nạ con rôi bị tiết lộ ra ngoài, dựa theo cảm nhận của Tô Bằng đối với Bách Lý Kinh Long, quá trình chế luyện mặt nạ chân chính này nhất định là giấu ở trong đầu của Bách Lý Kinh Long.

Lúc này, cho dù là người của Ma Môn hay là chương môn của chính đạo, ánh mắt nhìn về phía Bách Lý Kinh Long giống như là sói đói gặp được thịt tươi.

Bách Lý Kinh Long đứng ở nơi đó, dường như cũng không có tâm tình tiêu cực nào.

” Hắn ngược lại vẫn cứ bảo trì bình thản.”

Tô Bằng nhìn thấy Bách Lý Kinh Long như thế, trong lòng thầm nghĩ.

” Kinh Long đại nhân, hôm nay ở đây chúng ta đại khái hữu tử vô sinh, chúng ta cho dù chết trận, sau khi chết cũng có thể tiến vào tiên đình Phong Thần vị, mà còn Kinh Long đại nhân người nếu chết ở chỗ này, liền quả thật có thể bị chôn vùi... Kính xin Kinh Long đại nhân lấy đại cục làm trọng, quyết không thể chết ở chỗ này!”

Bên cạnh Bách Lý Kinh Long, một tên thuật sĩ bạch y nói với hắn.

Bách Lý Kinh Long nghe vậy, trên mặt hiếm thấy lộ ra một tia bất đắc dĩ mang theo biểu lộ của chua xót, nói.

” Chẳng bao lâu sau, ta còn sống không được bao lâu để khổ não, không nghĩ tới phiên nào hôm nay dĩ nhiên là muốn chết cũng không chết được.”

” Kính xin Kinh Long đại nhân lấy đại cục làm trọng!”

Bên cạnh Bách Lý Kinh Long, bốn năm thuật sĩ bạch y đồng thời nói với Bách Lý Kinh Long.

Bách Lý Kinh Long nghe vậy, trên mặt lộ ra một tia bất đắc dĩ.

Bách Lý Kinh Long, ở trong danh sách Tiên giới, thuộc loại thân phận đặc thù, hẳn không có tu vi quá cường đại, nhưng kể từ khi hắn tiến vào trong tiên đình, bởi vì trí kế trác tuyệt, tham dự rất nhiều kế hoạch của tiên đình, tác dụng đối với tiên đình quá lớn.

Trong tiên đình, đối với hắn một mặt nể trọng, một mặt khác cũng có chút phòng bị, lúc này thuật sĩ bạch y ở bên cạnh Bách Lý Kinh Long một mặt là hộ vệ, vào thời khắc mấu chốt cũng là giám thị Bách Lý Kinh Long.

Lúc này, những thuật sĩ bạch y kia nói như thế, Bách Lý Kinh Long cũng không cách nào phản bác, hắn nhìn về phía Tô Bằng, nói.

” Tô Tế Tửu, hôm nay bản lĩnh của Tử Hà Môn cao hơn một bậc, Bách Lý Kinh Long bội phục, chỉ là Kinh Long vẫn không thể chết ở chỗ này, hôm nay trước hết hãy buông tha cho cái xác này, hi vọng ngày sau lại cùng Tô huynh tương kiến!”

Nói xong, Bách Lý Kinh Long trong miệng phát ra một tiếng ngâm nga, chỉ thấy thân thể của hắn thế nhưng lại bắt đầu bốc cháy lên ngọn lửa trong suốt!

Ở trong ngọn lửa, thân thể của Bách Lý Kinh Long không ngừng tiêu mất!

” Không tốt!”

Tô Bằng thấy một màn như vậy, đột nhiên nghĩ tới binh giải, trong lòng hấn kêu lên không tốt, lập tức từ trong lòng ngực lấy ra một cái Phi Dao.

Nhưng mà không đợi Tô Bằng bắn ra Phi Dao, thân thể của Bách Lý Kinh Long đã hoàn toàn vỡ vụn, hóa thành ngọn lửa trong suốt đầy trời, một tia ánh sáng màu đỏ từ cái trán của hắn bắn ra, trốn vào đám mây, trong nháy mắt tiêu tán...

” Chậm một bước!”

Tô Bằng nhìn thấy như thế, liên tưởng lại lời của Bách Lý Kinh Long trước khi chết, trong lòng sáng tỏ, người này vẫn chưa tử vong, mà là dùng bí pháp binh giải thân thể gì đó, Nguyên thần trốn xa.

” Tiên hướng Vĩnh Xương, tử chiến Phong Thần!”

Các thuật sĩ bạch y còn lại trong miệng cùng kêu lên khẩu hiệu, nhất thời mấy trăm con rối mặt nạ dưới sự dẫn dắt của các thuật sĩ bạch y xông vào Ma Môn và các môn phái chính đạo...

Chương 1044: Sinh tử tồn vong của Đại Không Tự

Đám mặt nạ Lưu Phi cùng bạch y thuật sĩ kia, bắt đầu đánh vào trong đệ tử đại môn phái và Ma Môn...

Đám con rối mặt nạ cùng bạch y thuật sĩ này, cả đám đều giống như hung hãn không sợ chết, con rối mặt nạ bản thân sẽ không có sợ hãi, còn bạch y thuật sĩ, thì có lòng tin của chính mình.

Trong lòng tin của bọn họ, sau khi chết cũng không tiến vào luân hồi, mà là được lên thiên đình được phong thần, cũng có vị trí của mình, so với người bình thường càng không sợ chết.

Những bạch y thuật sĩ này, ôm tâm tư giết một hòa vốn, giết hai có lời, xông vào trong đám người.

Những người Ma Môn đó cũng xem như còn được, dù sao coi như tinh lực dư thừa, nhưng mà những đệ tử bình thường trong đại môn phái kia, trước

đó bị bắt mỗi, sau đó binh khí bị hủy diệt, tay không tắc sắt, xương cốt rệu rã, lập tức bị giết bị thương không ít.

” Người dám giết môn hạ đệ tử ta!”

Nhìn thấy như thế, những trưởng lão cung phụng của các đại môn phái kia người người đều đứng ngồi không yên, từng người đều xông lên, bảo vệ đệ tử nòng cốt dưới trướng của mình.

Tô Bằng mặc dù còn dư lực, nhưng lại không ra tay, nhìn con rối mặt nạ và bạch y thuật sĩ kia cùng những người này liều chết.

Mặc dù Tô Bằng muốn bảo lưu lại hạt giống môn phái võ lâm, có điều thuận tiện khiến cho người Tiên giới và nhân sĩ chính đạo này gây ra chút ít cừu hận trước mắt, cũng phù hợp suy nghĩ trong lòng Tô Bằng.

Ngược lại đám trưởng lão cấp cung phụng của các môn phái chính đạo kia, không có mấy người thực sự ngu ngốc, bọn họ đánh một hồi, liền phát hiện chiến thuật hợp lý.

” Đừng giết những con rối mặt nạ kia! Đám kia không hề có cảm giác đau đớn không dễ đối phó, mau chóng đối phó đám người mặc y phục trắng kia, đánh ngất bọn chúng, đám con rối kia sẽ không còn là uy hiếp nữa!

Một trưởng lão cấp cung phụng phái Nga Mi, la lớn.

Một tiếng này, lập tức cảnh tỉnh không ít người.

Những trưởng lão cấp cung phụng đại môn phái kia, mặc dù binh khí bị hủy, cả đám thân thủ cũng thập phần cao cường, không phải là những bạch y thuật sĩ kia có thể cản trở được.

Những trưởng lão cấp cung phụng này phát động thân pháp, bắt đầu ở trong sự bảo vệ của con rối mặt nạ, đánh ngất xỉu đám bạch y thuật sĩ kia.

Hôm nay bạch y thuật sĩ đến đây vốn dĩ đã không nhiều, đại khái chỉ có ba bốn mươi người, rất nhanh, những bạch y thuật sĩ này cả đám đã bị trưởng lão cấp cung phụng các đại môn phái khống chế được.

Giết chết, hoặc là đánh ngất xỉu một bạch y thuật sĩ, đều có mười con rối mặt nạ mất đi không chế, hoặc là trực tiếp ngã xuống đất bất tỉnh, hoặc là đứng ngay tại chỗ ngơ ngác ngây ngốc, không biết hành động như thế nào.

“Không ngờ còn có chuyện như thế này?”

Tô Bằng nhìn, âm thầm đánh giá.

Lúc trước mặt nạ Phạm Kiến cho Tô Bằng, không phải như vậy.

Mặt nạ Phạm Kiến cho Tô Bằng, sau khi cho người khác mang lên, người kia vẫn sẽ giữ nguyên trí lực cơ bản, nhưng lại không có ý chí của chính mình, trí lực của con rối mặt nạ, cũng là vì mệnh lệnh của chủ nhân mà tồn tại.

Tô Bằng mặc dù là hôn mê, hoặc là ngủ, con rối mặt nạ nghe theo lệnh hắn, cũng sẽ bảo vệ Tô Bằng không bị tấn công, hơn nữa đưa Tô Bằng đến nơi an toàn.

Nhưng bây giờ con rối mặt nạ của đám bạch y thuật sĩ này, dường như không có tác dụng này.

Nhìn thấy một màn này, Tô Bằng quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy Độc Cô Thắng đang đỡ Phạm Kiến, muốn đi đến bên này.

Phạm Kiến vừa đi tới nơi, nhìn thấy đám bạch y thuật sĩ không ngừng bị đánh ngất giết chết, trên mặt lộ ra một nụ cười, hiển hiện vẻ đắc ý của mình.

” Sư thúc cao minh!”

Tô Bằng thấy, lập tức hiểu ý.

Xem ra là sau khi Phạm Kiến bị kẻ địch bắt giữ, cũng không phải hoàn toàn nghe lời, hắn trong lúc chế tác mặt nạ đã cắt xén nguyên vật liệu, giảm bớt không ít tác dụng.

Bên này, đại môn phái và Ma Môn, rất nhanh liền đã bắt giữ không ít bạch y thuật sĩ, lúc này chỉ còn lại hai con rối mặt nạ cũng không có bao nhiêu.

” Sư thúc thế nào?”

Tô Bằng quay đầu lại, nhìn nhị sư huynh Độc Cô Thắng, hỏi hần.

” Phạm Kiến sư thúc thân thể cũng không đáng ngại, có điều đôi phương dùng thuốc hạ độc, làm bị thương năng lực nói chuyện của sư thúc, dây thần kinh sau lưỡi cũng bị cắt đứt, có điều ta nghĩ, với y thuật của sư thúc, sau khi trở lại Tử Hà Môn điều trị nửa năm, phỏng chừng không còn gì đáng ngại nữa, chỉ là khôi phục năng lực nói chuyện, cần thời gian lâu hơn thôi.”

Độc Cô Thắng nói.

Có điều hần hơi chần chờ, nói.

” Chẳng qua đan điền của sư thúc bị phá, xương tỳ bà đã từng bị châm cứu, nội lực mười phần chỉ còn lại một hai phần, sợ là rất khó khôi phục.”

Tô Bằng nghe vậy, trong lòng cũng là hơi trầm xuống.

Tuy rằng sở trường của Phạm Kiến cũng không phải chỉ ở trên võ công, nhưng mà tầm quan trọng của võ công đối với người giang hồ không cần nói cũng biết.

Tô Bằng sắc mặt trịnh trọng, đi đến bên cạnh Phạm Kiến, nói với hần.

” Sư thúc, võ công của ngươi là bị người của Đại Không Tự phá vỡ sao? Nếu như là vậy, ta nhất định phải bắt bọn họ trả giá thật nhiều.”

Bên trong ánh mắt Phạm Kiến chớp động lên thần quang, hần lắc lắc đầu, sau đó dùng ngón tay chỉ vào những thuật sĩ bạch y kia, sau đó ngón tay trên không trung viết mấy chữ, sau đó rất xác định mà gật đầu.

” Tiên giới, Chân Thần Giáo?”

Tô Bằng xem hiểu ý tứ của Phạm Kiến, hỏi hần.

Phạm Kiến gật đầu, hần vừa rồi dùng ngón tay viết trên không trung đúng là Chân Thần Giáo.

Tô Bằng cắn răng, nói.

” Su thúc yên tâm, ta nhất định sẽ san bằng Tiên giới, về phần Chân Thần Giáo... Những việc làm của bọn họ cực kỳ hung ác, mất sạch nhân tính, thiên lý không dung, ta nhất định sẽ diệt trừ sạch sẽ bọn họ!”

” Được!”

Đại sư huynh Từ Đạo Kỳ ở một bên gật đầu nói với Tô Bằng.

” Ta cũng đang có ý này, Ngũ sư đệ san bằng Tiên giới cùng với Chân Thần Giáo, ta tất nhiên sẽ giúp người một tay.”

” Còn có ta nữa.”

Độc Cô Thắng cũng nói.

Tô Bằng gật đầu, hắn vươn tay ra nắm lấy tay Phạm Kiến, Từ Đạo Kỳ cùng với Độc Cô Thắng cũng đưa tay nắm ở phía trên.

Đây là một lời thệ ước.

Lúc này, một bên khác, những trưởng lão của các môn phái kia cùng với người của Ma môn đã chế phục hoàn toàn các thuật sĩ bạch y.

Những người kia đều bị khống chế ở trong tay bọn họ.

Tô Bằng nhìn về phía bên kia liếc mắt một cái, nói với Lãnh Sương Nguyệt.

” Sương Nguyệt, người Thánh môn các người bắt giữ liền để cho các người xử trí, kết quả thẩm vấn giao cho chúng ta một phần.”

Ánh mắt Lãnh Sương Nguyệt lưu chuyển, nói.

” Tô lang có lệnh, Sương Nguyệt sao dám không theo?”

” Rất tốt.”

Tô Bằng gật đầu, phương pháp chế tác mặt nạ con rôi, Phạm Kiến rất rõ ràng, hắn cũng không cần những phiên bản cắt xén kia.

Hắn quay đầu lại, nói với hai vị sư huynh.

” Sư huynh, chúng ta mang sư thúc trở về núi!”

” Được.”

Từ Đạo Kỳ nói, Độc Cô Thắng cũng gật đầu, Độc Cô Thắng nâng Phạm Kiến, bốn người đi ra ngoài Đại Không Tự.

Bốn người đi vài bước, chỉ thấy chuông môn Nhâm Tùng Thục Sơn phái kia đi tới, hắn nhìn như rất cung kính thi lễ với Tô Bằng, nói.

” Tô Tế Tửu, hôm nay đa tạ Tô Tế Tửu giải cứu bọn ta... Chẳng qua là, những người Đại Không Tự này, chúng ta nên xử trí như thế nào? Kính xin Tô Tế Tửu bảo cho biết.”

Tô Bằng nghe vậy, nhìn về phía một đám tăng lữ Đại Không Tự.

” Nhâm Tùng! Đại Không Tự ta cho dù có ra sao cũng không phải là thứ mà loại người như ngươi có thể ngấp nghé!”

Người của Đại Không Tự nghe được, không ít người cực kỳ tức giận, trong đó Thích Duy Tín lại càng phần nộ quát lên.

Ý tứ của Nhâm Tùng rất rõ ràng, Đại Không Tự hôm nay bị Tử Hà Môn đánh tàn nửa, tuy rằng bên trong vẫn còn nhưng hôm nay đã không xong rồi.

Các môn phái môn phái ở đây nếu liên thủ, chưa chắc diệt không được Đại Không Tự, bảy mươi hai tuyệt kỹ chấn động võ lâm của Đại Không Tự có thể đi tàng kinh các “mượn đọc”, “chia sẻ” một phần cũng là vô cùng tốt.

Tô Bằng nghe vậy, nhìn thoáng qua Nhâm Tùng, lại nhìn thoáng qua tăng nhân của Đại Không Tự.

Tất cả mọi người đều thấp thỏm không yên nhìn hắn.

Tử Hà Môn là người thắng lớn nhất hôm nay, nếu như không có sự ủng hộ của Tô Bằng, những chính đạo này cũng không đạt được mục đích.

Chúng tăng Đại Không Tự cũng cực kỳ khẩn trương, mấy ngàn năm tích lũy của Đại Không Tự ngày sau là hưng hay là bại đều dựa vào một ý niệm của Tô Bằng.

Giờ này khắc này, môn phái đệ nhất thiên hạ trước đây, đứng đầu chính đạo ngàn năm, sinh tử tồn vong của Đại Không Tự đứng đầu chính đạo võ lâm đều được quyết định bởi một câu nói của Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn hòa thượng của Đại Không Tự, hơi hơi suy tư, trong miệng nói...

Chương 1045: Được lợi

Nhìn chúng tăng Đại Không Tự kinh sợ, còn có ánh mắt tham lam của những đại môn phái kia, Tô Bằng nói ra một câu.

” Ân oán giữa Tử Hà Môn chúng ta và Đại Không Tự, đã kết thúc rồi. Nhâm chương môn, nếu các người còn ý kiến với Đại Không Tự, thì tự mình ra tay đi, ta không rảnh bận tâm chuyện xấu xa giữa các người.”

Tô Bằng nói.

Nghe thấy Tô Bằng nói như vậy, người mọi người Đại Không Tự không khỏi thở phào nhẹ nhõm, còn đám người môn phái bị khơi dậy dã tâm kia, dường như cũng tỉnh táo trở lại.

Đại Không Tự bản thân vẫn là có căn cơ vững chắc, ở đây dù sao cũng là địa bàn của bọn họ, tính toán thử xem, người Đại Không Tự ở đây có thể nào cũng nhiều hơn đám người đại môn phái.

Chỉ là bây giờ trong cả Đại Không Tự, ngoại trừ Ma Môn, đại bộ phận mọi người bị Tô Bằng hành hạ một phen, không ai còn sức chiến đấu.

Có thể động thủ, cũng chỉ là những trưởng lão cung phụng đó.

Người trong môn phái này, nếu không nể mặt, cùng nhau uy hiếp Đại Không Tự, có lẽ có thể làm cho Đại Không Tự khuất phục.

Nhưng nhóm người này, cũng không phải đến từ cùng một môn phái, đều từ lợi ích khác nhau, hơn mười hơn mười môn phái, cùng Đại Không Tự quan hệ mật thiết.

Hôm nay Đại Không Tự mặc dù cho bọn họ mượn cớ phát tác, nhưng cũng không phải tất cả chưong môn môn phái đều xấu xa giống như Thục Sơn, muốn thừa dịp cháy nhà cướp của.

Cho nên chỉ cần không phải Tô Bằng lên tiếng muốn tiêu diệt Đại Không Tự, Đại Không Tự ngược lại có thể ở trong đả kích hoạn nạn bất kham này có thể khôi phục lại.

Nghe xong Tô Bằng nói như vậy, Thích Duy Tín chấp tay hành lễ, nói với Tô Bằng.

”A di đà phật, Tô Tế Tửu trách tâm nhân hậu, tiểu tăng thay Đại Không Tự tạ ơn Tô thí chủ.”

Tô Bằng nghe vậy, cười nhạt một tiếng.

Hắn cũng không phải nhân từ nương tay gì, mà là suy nghĩ thâm sâu.

Đại Không Tự xảy ra sơ xuất ngày hôm nay, lại thêm chết đi nhiều cao thủ như vậy, pháp trận hộ tự cùng pháp trận Phù Đồ Sơn cũng bị Tô Bằng công phá, lại thêm hòa thượng điên tiết lộ toàn bộ chuyện xấu của Đại Không Tự, thanh danh đệ nhất môn phái chính đạo này của Đại Không Tự, xem như không giữ nổi nữa rồi.

Hơn nữa những đại môn phái này, đã nảy sinh ý định xấu xa với Đại Không Tự, giữa đôi bên khẳng định có hiềm khích, tương lai trên giang hồ, không thể nào có được sự hòa thuận như trước được nữa.

Đại Không Tự hùng bá giang hồ nhiều năm như vậy, xung đột với các môn phái khác có lẽ cũng không ít, chỉ là Đại Không Tự trước kia quá mức cường thế, mâu thuẫn đều bị đè xuống, bây giờ bọn họ thất thế, khó tránh

khỏi sẽ không xuất hiện loại môn phái bỏ đá xuống giếng như Thục Sơn phái này.

Như vậy cũng tốt, Đại Không Tự lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, trên gang hồ kiềm chế lẫn nhau với những môn phái kia, càng phù hợp lợi ích Tô Bằng.

Hôm nay giữ được Đại Không Tự, không động thủ với bọn họ, trong lòng Đại Không Tự dù sao bề ngoài chắc chắn sẽ ghi nhớ nhân tình của Tô Bằng và Tử Hà Môn, sau này gặp người Tử Hà Môn, tự động cúi mình đôi chút.

Hơn nữa giữ được Đại Không Tự, sẽ không để cho những môn phái giang hồ này kiêu ngạo, nếu không nhóm người này mặc dù nói là giải quyết xong xuôi nợ nần với Tử Hà Môn, nhưng trong lòng nghĩ như thế nào, cũng khó biết được.

Giữ được Đại Không Tự, vừa bán nhân tình, vừa sung sướng nhìn bọn họ kiềm chế lẫn nhau. Kết quả như vậy, Tô Bằng rất là thoả mãn.

Đương nhiên, giữ được Đại Không Tự là một chuyện, về chuyện mặt mũi, Tô Bằng vẫn phải đánh.

Đại sư huynh Từ Đạo Kỳ giống như nhìn ra suy nghĩ Tô Bằng, lúc này hắt rút kiếm, chỉ vào mọi người trong Đại Hùng bảo điện nói.

” Hôm nay, Tử Hà Môn cùng môn phái giang hồ, cùng với Đại Không Tự ân oán đã xong, Tử Hà Môn không muốn can thiệp quá nhiều vào giang hồ, nhưng cũng không phải môn phái dễ ức hiếp, nếu còn có người dám ra tay với người Tử Hà Môn ta, thì sẽ giống như cánh cửa này!”

Nói xong, Từ Đạo Kỳ chém ra một kiếm, chỉ thấy hư ảnh bảo kiếm cực lớn từ trên trời giáng xuống, ầm một tiếng, đem cửa tự chân chính của Đại Không Tự hoàn toàn phá huỷ!

Tô Bằng nhìn thấy, trong lòng cảm khái, bản thân mặc dù tu thành Vong Thần Kiếm, nhưng mà chiêu thức vẫn không nhiều như đại sư huynh, một chiêu như vậy nâng nặng như nhẹ, thiên ngoại phi kiếm, trực tiếp phá huỷ sơn môn Đại Không Tự, chưa cần bàn đến uy lực, đẳng cấp so với người bình thường cũng đã cao hơn năm ba bậc rồi.

“Về sau ta cũng học thêm một chút võ học kiếm ý trong Tử Hà Môn mới được, cho dù không giao chiến, bày ra tạo khí thế cũng tốt.”

Trong lòng Tô Bằng suy nghĩ.

Có điều hần mặt ngoài vẫn là sắc mặt bình tĩnh, hần nhìn mọi người ở đây, trong miệng nói.

” Đi, xuống núi!”

Cố Minh, Trúc Nhị Thập Tam trong đám người đã đi tới, Trúc Nhị Thập Tam tuy rằng cũng bị kiếm mồi nhưng lúc này lại đã khôi phục tinh thần không ít, thấy Tử Hà Môn đại thắng, trên mặt vốn cứng nhắc của hần cũng không khỏi lộ ra đắc ý, không ngừng vuốt râu, trong miệng nói.

” Quét sạch mọi việc, đại thiện, Tử Hà Môn đến cuối cùng, đại cát đại lợi!”

Thanh Diện Quỷ Cố Minh thì lại mặt đầy ửng hồng, hần tuy rằng cũng là thân thể bủn rủn nhưng tinh thần lại hết sức phấn khởi.

Lúc trước hần biết chủ thượng của mình rất lợi hại, lại không nghĩ rằng lại lợi hại đến như vậy, còn có sau lưng một môn phái cường đại như vậy.

” Ta cũng dám theo chủ thượng khiêu chiến toàn bộ người võ lâm, hay, chủ thượng còn thắng, chiến tích hôm nay đủ để ta khoe đến mười năm... Không, hai mươi năm... Không có thể là khoe cả đời!”

Trong lòng Cố Minh thầm nghĩ, hần nhìn Tô Bằng, trong lòng hiện lên sự sùng bái vô hạn, càng có một loại cảm giác vinh quang mãnh liệt, hần tuy rằng thân thể đau nhức, nhưng mà vẫn ngẩng đầu ưỡn ngực, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đi ra ngoài, đi theo sau lưng bọn người Tô Bằng.

” Tướng quân đắc thắng, mã đáo thành công, xuống núi!”

Trong miệng Trúc Nhị Thập Tam hát điệu nhạc không biết tên, theo bọn người Tô Bằng đi xuống núi.

Năm Tân Dậu, mười tám hai tháng, Lương Châu tế tửu Tô Bằng ước chiến Đại Không Tự quân hùng thiên hạ, trận chiến này, thần kiếm Tô Bằng phá

đại trận Phù Đồ Sơn, quần hùng sợ hãi, không dám nói lời nào phạm đến thiên uy của người này, Tô Bằng đại thắng, hủy sơn môn Đại Không Tự, đại thắng trở về.

Đến đây, đệ nhất thiên hạ, quy về sư môn Tử Hà Môn của Tô Bằng, bàn về đệ nhất thiên hạ, thiên hạ không biết Đại Không Tự, chỉ biết Tử Hà Môn, chỉ biết Tô Bằng.

...

Trong nháy mắt, cuộc chiến của Đại Không Tự đã trôi qua bảy ngày.

Ngày đó, Tô Bằng cùng với hai vị sư huynh mang theo sư thúc Phạm Kiến từ Phù Đồ Sơn, bởi vì trên người Phạm Kiến có thương tích, lại bị người ngăn cách đầu lưỡi gân kiện, cần phải càng sớm trị liệu càng tốt, Nhị sư huynh Độc Cô Thắng liền cười đại điều đem Phạm Kiến đưa về núi Tử Hà trước, Đại sư huynh Từ Đạo Kỳ cũng nói là còn có chuyện phải xử lý, đi Trung Châu trước một bước.

Tô Bằng thì quay trở về Lương Châu.

Sau khi trở về Lương Châu Lâm Y, Tô Bằng đầu tiên là bế quan năm ngày.

Một trận chiến Đại Không Tự, Tô Bằng cũng thu hoạch rất nhiều.

Cho dù là Bí thuật bắt mỗi tầng thứ mười hai hay là Nhất Dao Phong Vân trạng thái cực hạn hoặc là thập, đều mang cho võ đạo của Tô Bằng thêm sự cảm ngộ, cũng cực kỳ phong phú, đủ để Tô Bằng tiêu hóa một thời gian thật dài.

Nhưng, bản thân Tô Bằng mà nói, hắn thu hoạch nhiều nhất chính là đột phá về mặt tâm tính.

Ở Đại Không Tự, Tô Bằng đột phá cực hạn, thấy được hạn chế về tâm hồn của mình, chính là không dám toàn lực ứng phó.

Tô Bằng lâm trận đột phá tâm chương, vì vậy mới đưa Bí thuật bắt mỗi tầng lên tầng, chính bởi vậy hắn mới hiểu được chân ý của Vong Thần Kiếm, cuối cùng thi triển Vong Thần Kiếm đánh chết Thích Đạo Tín.

Nếu như không có đột phá trên tinh thần, sẽ không có Bí thuật bắt mỗi tầng mười hai, cũng không có Vong Thần Kiếm.

Nếu không phải là Tô Bằng đột phá về tâm hồn, chuyện hôm nay phát triển đến như thế nào còn chưa thể biết được.

Tô Bằng mấy ngày nay bế quan, chủ yếu là tiêu hóa sự lĩnh ngộ về đột phá tâm hồn này, hoàn thiện tính cách của bản thân.

Mà còn năm ngày sau đó, sau khi Tô Bằng xuất quan, cả người hắn đều đã biến hóa rất nhiều.

Bọn người Cổ Minh nhìn thấy chủ thượng dường như khí chất càng thêm cô đọng, tựa hồ khí chất càng thêm lão luyện, hơn nữa còn có một tia bình tĩnh mà dĩ vãng không có được.

Thật ra thì đây cũng là khuyết điểm trong tâm linh của mình mà Tô Bằng dùng cả cuộc đời để tỉnh ngộ, dung hợp lần hiểu được này, cuối cùng hoàn thiện khí chất cuối cùng.

Có loại thăng cấp về mặt tâm linh này, mặc dù võ công của Tô Bằng không có cao như vậy nhưng mà, thành tựu của hắn có lẽ còn phải rất cao.

Đây chỉ là một trận chiến với Đại Không Tự, đã có rất nhiều bổ ích cho Tô Bằng, trên thực tế, một trận chiến với Đại Không Tự này, xuất hiện không ít hiệu quả kèm theo, sinh ra lợi ích càng thêm thực tế.

Chẳng hạn như...

Chương 1046: Môn phái này thật đáng yêu (1)

Trải qua một trận chiến Đại Không tự, Tô Bằng trong hiện thực gặp được cái lợi, nhắc tới có chút khiến người khác dở khóc dở cười.

Hóa ra, Tô Bằng sau khi chiếm được Liễu Châu, đã có được bốn châu, tình thế đang thuận lợi, lại thêm trận chiến oai hùng ở Đại Không tự, khiến thiên hạ phải rửa mắt.

Trong đó, những thế lực cường hào ở xa, vẫn còn chưa cảm nhận được cảm giác gì, mặc dù chấn động mạnh mẽ đến thế lực của Tô Bằng, nhưng mà, còn những thế lực ở gần bên Tô Bằng, đã bắt đầu đứng ngồi không yên.

Liễu Châu và ba châu giáp giới, ở vị trí bên trái Liễu Châu, chính là Cẩm Châu.

Thế lực chiếm cứ Cẩm Châu, hoàn toàn là một môn phái, dựa vào đệ tử môn phái quản lý Cẩm Châu.

Môn phái này, chính là Thiên Sư phái trên Long Hồ sơn Cẩm Châu.

Thiên Sư phái Long Hồ sơn, cũng là một trong số những môn phái chính đạo, thực lực trên mức trung bình, đại khái cùng Thanh Thành, Không Động thực lực không chênh lệch bao nhiêu, có lẽ là mạnh hơn chút đỉnh.

Đáng nhắc tới, Thiên Sư phái trên Long Hồ sơn, ngoại trừ là môn phái võ hiệp, cũng là tông môn đạo giáo, cả Thiên Sư phái, đệ tử chính thức toàn bộ đều là đạo sĩ, cho nên môn phái này cũng gọi là Thiên Sư đạo.

Đạo sĩ Thiên Sư phái, không giống như là Phật môn chú ý thanh tu, tính kỷ luật của đạo sĩ, cho tới bây giờ đều kém hơn nhiều so với hòa thượng, khi đối mặt cũng không có nhiều kiên ky.

Ở trong Cẩm Châu, phần lớn thành trì, đều là cường hào địa phương đó làm thành chủ, sau đó có một đạo quan Thiên Sư đạo làm người chủ sự chân chính, hình thức này có điểm giống hệ thống hành chính Tô Bằng gặp phải trong Trung Quốc thế giới hiện đại, thành chủ bằng thị trưởng huyện trưởng, quản lý hằng ngày, đạo quan là bí thư thị ủy, quản lý tổ chức.

Có điều không thể không nói, đạo quan Thiên Sư đạo cũng có chút trình độ, có chút cảm giác cai trị theo tự nhiên, bình thường chính lệnh ban hành rất ít, nhưng mà cai trị cũng không tồi. Bách tính an cư lạc nghiệp, tất cả đều xem như có đường lối rõ ràng.

Nhưng mà từ sau khi Tô Bằng hiển lộ võ lực của mình ở Đại Không tự, người Thiên Sư đạo bắt đầu đứng ngồi không yên.

Cho dù thế giới này không có Tôn Tử binh pháp, nhưng mà đều là người phương Đông điển hình, trí tuệ phương Đông cũng không hề thua kém nhau, đều hiểu rõ con đường tranh bá thiên hạ đều là xa thân gần đánh, tích lương xây tường, ở thế giới Tử Vong Luân Hồi cũng diễn ra giống như vậy, tất cả mọi người thanh trừ nhau rất nhiều.

Cho nên người Thiên Sư đạo cũng hiểu rõ, dựa theo xu thế phát triển của Tô Bằng, chỉ cần Liễu Châu hơi chút ổn định, sẽ tấn công Cẩm Châu.

Thiên Sư đạo môn phái này, thật ra ở trong thế lực môn phái giang hồ, coi như là tương đối tuyệt thế, không biết có phải trong môn phái tương đối nhiều cao nhân đắc đạo hay không, cả môn phái, nói tốt, chính là không màng danh lợi, nói xấu, chính là có chút không muốn phát triển.

Người Thiên Sư đạo, chưa bao giờ có dã tâm tranh bá thiên hạ, bọn họ muốn làm nhất, chính là giữ vững trạng thái cuộc sống nhàn nhã giàu có bây giờ, căn bản chẳng muốn tranh bá thiên hạ.

Loại tính cách này, từ chương môn đến đạo quan, rồi đến đệ tử trong môn phái, đều cùng một suy nghĩ.

Có điều, lúc này Tô Bằng thế lực quá lớn, đang lúc sung mãn, dường như muốn chiếm toàn bộ Cẩm Châu. Khiến người Thiên Sư đạo từ đó tàn phá cuộc sống tốt đẹp của bọn họ.

Cả Thiên Sư đạo, vào lúc này vô cùng khẩn trương, từ trên xuống dưới đều nằm trong trạng thái bất an sợ sệt.

Từ sau khi từ Đại Không tự trở về, chương môn Thiên Sư đạo đã liên tục mở hội nghị ba ngày, thương thảo nên làm cái gì bây giờ, có nên xuất binh đối kháng với Tô Bằng hay không.

Trên hội nghị, đủ loại chủ ý được đề xuất, có người nói Tô Bằng tạm thời sẽ không xuất binh Cẩm Châu, chủ nghĩa đa điều được ngày nào hay ngày đó trước đã, có người đề nghị tìm đến thế lực các châu quận khác liên thủ chống lại Tô Bằng.

Có điều trải qua thảo luận, trên dưới Thiên Sư đạo, đều cảm giác được hi vọng chiến thắng Tô Bằng rất mong manh.

Dù sao Cẩm Châu chỉ là một châu, dưới quyền Tô Bằng, còn có Lương, Dự, Từ, Liễu bốn châu, càng có yêu quân Vận Thành, hơn nữa Tô Bằng vốn thực lực hơn người, chuyện ám sát, cũng đừng mong nghĩ đến.

Thiên Sư đạo thảo luận ba ngày, cũng chẳng thương nghị ra được một kết quả, ngược lại cuối cùng trong hội trường, đều tràn ngập bầu không khí thất vọng bi quan, một đệ tử nòng cốt thể hệ mới bối phận trải nghiệm nhỏ nhất, nhỏ giọng đưa ra một đề nghị.

“Nếu... Nếu không, chúng ta dứt khoát quy hàng Tô Bằng đi?”

Đệ tử kia yếu ớt đề nghị nói.

Nghe thấy đề nghị này, những trưởng lão Thiên Sư đạo kia, muốn tức giận, phản bác đề nghị này.

Nhưng mà, những trưởng lão này trong lòng đem đề nghị này suy nghĩ một lần, không ngờ phát hiện... Ồ? Đề nghị này dường như cũng được lắm!

Dù sao Cẩm Châu cứ như vậy, quân đội đánh không lại Tô Bằng, thực lực cá nhân đánh không lại Tô Bằng, cao thủ cũng không sánh bằng Tô Bằng... Dù sao đánh cũng đánh không lại, nếu như thua thì càng thảm hại hơn, có thể cả gốc lẫn ngọn đều bị Tô Bằng quét sạch.

Nếu đã như vậy, còn không bằng mở cửa Cẩm Châu, trực tiếp quy hàng Tô Bằng, sau đó nắm lấy vị trí phú quý nhàn rồi.

Đương nhiên, vẫn phải cố hết sức giữ gìn địa vị Thiên Sư đạo.

Chương 1047: Môn phái này thật đáng yêu (2)

Tính đi tính lại, Thiên Sư đạo nếu đầu hàng Tô Bằng, dường như cũng không có mất mát gì, hơn nữa, cho dù buông bỏ một chút quyền lực, cũng không quan trọng, nếu chống lại Tô Bằng, thì càng thua thảm hại hơn.

Nghĩ đến đây, người của Thiên Sư đạo đột nhiên cảm giác được, đầu nhập vào Tô Bằng hình như là một lựa chọn không tệ.

”Đại Thiện!”

Chương môn Thiên Sư đạo cũng là nghĩ như vậy, dù sao đầu phục Tô Bằng hẳn vẫn là chương môn, chi phí ăn mặc không phải ít, Tô Bằng thấy Thiên Sư đạo thế lực đại quy mô như thế, cũng sẽ đối với hắn rất tốt, hắn dù sao cũng không tổn thất gì cả.

Chẳng qua là lời nói đến bên miệng, hắn tạm thời nhịn được.

Đương nhiên, hắn vẫn phải giữ mặt mũi, Đạo Môn tuy rằng chú ý thanh tĩnh vô vi, nhưng cũng không có thể quá phận.

Vì vậy, chương môn Thiên Sư đạo, vuốt vuốt chòm râu, nói.

”Gần đây ta đêm xem thiên tượng, phát hiện tử vi đế tinh âm đạm, ở bên cạnh nó có một tân tinh, mơ hồ phát ra ánh sáng màu tím, tinh tượng thay đổi, là dấu hiệu thiên hạ đại loạn giang sơn đổi chủ.”

”Ta dùng pháp thuật Đạo Môn tính toán, tân tinh màu tím, đã có chữ tử (tử = tím), sợ là rơi vào số mệnh của Tử Hà Môn... Rồi sau đó ta lại tính ra, số mệnh của viên này hẳn là rơi vào trên nam tử có tên trong chữ Côn Bằng... Như thế tính toán lại, Lương Châu tể tửu Tô Bằng, rất có thể đây là thiên mệnh của ngài, là thiên mệnh chân chính!”

”Thiên Sư đạo ta là môn phái Đạo gia, luôn luôn chủ trương đạo pháp tự nhiên, thuận theo Thiên đạo, nếu thiên mệnh đã ở Tử Hà Môn, ở trên người Tô Bằng, chúng ta hẳn là thuận theo thiên mệnh, không thể trái nghịch thiên ý.”

”Cho nên ta quyết định, Thiên Sư đạo nên đón Tô Bằng tiến vào Cẩm Châu.”

Nghe xong lời nói của chương môn này, cả đám trưởng lão của Thiên Sư Đạo phía dưới đều trầm mặc, có người khóe miệng co rúm, có người mượn uống trà để che dấu thân thể có chút run rẩy.

” Vô sỉ! Quá vô sỉ! Chương môn không hổ là chương môn, mẹ kiếp tìm lý do cũng có đạo lý lớn như vậy! Ta nhưng lại không phản bác được!”

Những trưởng lão này, trong lòng cả đám đều mắng chửi.

Chương môn Thiên Sư đạo thấy mình cao lớn như vậy, có lý do Logic như thế, thế nhưng lại khiến cho chư vị trưởng lão không phản bác được, nét mặt già nua hơi đỏ lên. Họ khan hai tiếng, nói.

” Mặc dù là thuận theo thiên mệnh, nhưng thuận theo thế nào cũng phải có một chương trình. Mọi người tiếp thu ý kiến quần chúng, nghĩ ra một chương trình nào...”

...

Hai ngày sau, cũng chính là ngày thứ bảy Tô Bằng trở về từ Đại Không Tự, Tô Bằng nhận được thư do chương môn Thiên Sư đạo tự tay viết được Thiên Sư Đạo đưa tới.

Phong thư này, mặc dù có ý tứ tương tự ” Quốc thư” ở bên trong, nhưng mà Tô Bằng sau khi xem liền đã nhận ra bản chất của nó.

” Đây... Chẳng lẽ chính là ” Thư xin hàng” trong truyền thuyết?”

Tô Bằng sau khi xem hết phong thư do im lặng Thiên Sư Đạo tự tay viết này này, thế nhưng lại im lặng thật lâu.

Ở trong lòng Tô Bằng, luôn không thể ức chế tuôn ra cảm giác đó là một bầy rệp.

“Thư ta đã đọc, chờ ta mấy ngày nữa để ta suy nghĩ một chút.”

Tô Bằng sau khi xem xong lá ” Thư xin hàng” này, nói với đặc sứ của Thiên Sư Đạo như thế.

Mấy ngày sau, phủ Kỳ Sách dưới trướng Tô Bằng không ngừng phái ra mật thám, tiến vào Cẩm Châu dò hỏi, thu thập tin tức của tất cả các phương diện.

Mấy ngày sau, Tô Bằng thông qua các loại tin tức phán đoán Thiên Sư đạo kia thật là muốn đầu hàng.

“... Chẳng lẽ ta quả thật có được cái gọi là khí thế Bá Vương, oai hùng uy gầu, tiểu đệ thấy liền ngã đầu bái lạy?”

Tô Bằng chiếm được tin tức trọng yếu trong Cẩm Châu, mấy ngày gần đây đều nhìn tin tức mà sửng sờ.

Hắn trong hiện thực gặp qua người rất cực phẩm, nhưng mà không ngờ, trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi lại vẫn có loại môn phái cực phẩm như Thiên Sư Đạo này.

” Đây quả thực... Chính là ngốc manh sao, Thiên Sư đạo này, từ trên xuống dưới đều là ngốc manh như vậy sao Sao lại có loại cảm giác ngu xuẩn manh vậy?” (manh = đáng yêu, ngộ nghĩnh)

Tô Bằng đã không biết nên biểu đạt tâm tình của mình như thế nào nữa.

Trước kia Tô Bằng muốn lấy được một châu đều phải tâm tư lao lực, tính kế các loại, gặp phải các loại trở ngại, mới có thể làm cho thế lực khuếch trương lớn hơn một chút.

Nhưng mà lần này, Tô Bằng vốn đã làm tốt chuẩn bị để cường công Cẩm Châu, nhưng mà, nhưng mà Thiên Sư Đạo kia không ngờ lại, không ngờ lại...

Không ngờ lại trực tiếp tự mình đầu hàng?

Điều này làm cho Tô Bằng có một loại cảm giác hoàn toàn mệt mỏi, cũng có cảm giác rơi lệ đầy mắt, mẹ ôi thu được địa bàn dễ dàng như vậy, trước kia khổ cực như vậy đến tột cùng là vì cái gì?

Có điều sau khi yên tĩnh lại một chút, Tô Bằng cũng hiểu rõ, xuất hiện loại chuyện này cũng xu thế tất yếu.

Bản thân Tô Bằng ở trong các cường hào tranh bá, đã coi như là thế lực đứng đầu, tọa trấn bốn châu, coi như là quân phiệt top 3 thiên hạ.

Phi hành yêu quân của Vận Thành, công thành vững chắc, lại càng gần như khó bại.

Mà còn đối thủ lần này của hắn, lại là một trong số ít các đối thủ hoàn toàn không có dã tâm gì trong thiên hạ.

Nếu đối thủ giống như là Thi Hùng Tào Tử Ngang, có chí thiên hạ, chắc chắn sẽ không đầu hàng, ra sao cũng phải chém giết với Tô Bằng một trận, có chết cũng phải cắn được một miếng thịt của Tô Bằng.

Nhưng mà ai mà ngờ, đối thủ lần này là người của Thiên Sư Đạo...

Chẳng qua là, Thiên Sư đạo chưa chắc sẽ đầu hàng thống khoái như vậy, nhưng mà, lại thêm một trận chiến giữa Tô Bằng với Đại Không Tự, Tô Bằng cùng với Tử Hà Môn đã kinh phá lá gan của các môn phái chính đạo trong thiên hạ, nhất là Tô Bằng cùng với Tử Đạo Kỳ, để lại trong lòng người của các môn phái đó ấn tượng không thể chiến thắng cùng với bóng ma tâm lý, làm cho bọn họ đối mặt với Tô Bằng thì dũng khí đã yếu đi ba phần, hoàn toàn không dám đối kháng.

Nhiều nhân tố cộng lại như vậy, mới khiến cho xuất hiện chuyện khiến người ta này không biết nên khóc hay cười thế này...

” Ta đã cường đại đến như vậy sao?”

Tô Bằng suy nghĩ cẩn thận điểm này, mới đột nhiên tỉnh ngộ, mình ở thiên hạ đã trở thành thế lực hạt giống có quyền lực cao nhất, xưng bá thiên hạ...

Chương 1048: Thiên địa dị biến (1)

Cuối cùng, Tô Bằng vẫn triệu tập vài mưu sĩ dưới trướng, nghe thử xem ý kiến của bọn họ.

Quách Lỗi bây giờ, chính là đệ nhất mưu sĩ dưới trướng Tô Bằng, Lý Mục mặc dù cũng có thể bày mưu tính kế, nhưng phần lớn thời gian đều dẫn binh bên ngoài, kiến nghị tương đối ít hơn.

Tô Bằng triệu tập hai người bọn họ đến Lâm Y, còn có vài người người chơi trí lực không tồi được chiêu mộ sau này, cùng nhau thương lượng quy hàng

Thiên Sư đạo lần này.

“Theo như tin tức cho thấy, Thiên Sư đạo lần này là quả thật muốn quy hàng, chỉ là không biết, có nên tiếp nhận hay không, hoặc là sau khi tiếp nhận bọn họ quy hàng rồi thì an bài thế nào.”

Lý Mục sau khi hiểu rõ toàn bộ sự tình, nói với Tô Bằng.

Quách Lỗi gật đầu, nói với Tô Bằng.

” Đây là thế lực đầu tiên có một châu quy hàng chúng ta, nhất định phải xử lý tốt, sau này cũng là một điển hình, có thể làm dấu mốc tuyên truyền.”

Tô Bằng nghe vậy gật đầu, nói.

“Đúng là như thế, lần này Thiên Sư đạo quy hàng, ta nghĩ là có thể tiếp nhận.”

” Dù sao Thiên Sư đạo, cho dù đầu hàng hay không, chúng ta đều có thể đánh chiếm Cẩm Châu, có lẽ còn có thể dùng điều kiện chèn ép, hoặc là trực tiếp tiêu diệt Thiên Sư đạo, nhưng mà cũng không phù hợp lợi ích của chúng ta.”

“Mặt khác, đại động binh đao đối với chúng ta mà nói cũng là gánh nặng không nhỏ, hơn nữa, nếu không tiếp nhận quy hàng, sau này cho dù người khác có muốn quy thuận, cũng sẽ cố kỵ.”

Tô Bằng xác định tư tưởng trước hết, sau đó nói với mọi người.

” Ông chủ nói rất đúng, nhưng vẫn còn có một lo lắng... Thật ra, chúng ta bây giờ mặc dù có được lãnh địa bốn bốn châu, nhưng căn cơ cơ bản vẫn còn ở Lương Châu, tấn công các nơi, chủ yếu dùng binh lực Lương Châu, chúng ta trước sau đánh chiếm Dự Châu, Từ Châu, Liễu Châu, binh Lương Châu cũng hao tổn không ít, hơn nữa sau khi chiếm được lãnh địa các nơi, còn phải giữ thành, chia mỏng lực lượng Lương Châu, cho nên mặc dù chúng ta thế như mặt trời ban trưa, nhưng căn cơ vẫn chưa được củng cố ổn định.”

Quách Lỗi nói với mọi người.

” Cho nên lần này Thiên Sư đạo quy hàng, chúng ta nhất định phải tiếp nhận, đây có thể cho chúng ta một Cẩm Châu không bị nạn binh đao, cũng cố thành quả thắng lợi của chúng ta, nhưng điều kiện cho đối phương, nên thương lượng thật tốt.”

Tô Bằng xác định chuyện chuyện sau khi tiếp nhận chiêu hàng, nói.

“Ta có một ý định, cũng là điều kiện sau này đối với cường hào các nơi quy hàng, đối với môn phái môn phái võ lâm Thiên Sư đạo này, chúng ta có thể bảo đảm lợi ích căn bản của bọn họ, tỷ như quyền hạn ở các châu chiêu mộ đệ tử. Hơn nữa cho duy trì nhất định, nhưng đó cũng không phải không ràng buộc, chúng ta cũng phải cho bọn họ trách nhiệm và nghĩa vụ.”

“Chẳng hạn như, đối với môn phái trong lãnh địa của chúng ta, cưỡng chế bọn họ hàng năm phải phái bao nhiêu đệ tử gia nhập vào trong quân ta, đệ tử môn phái, phần lớn tổ chất không tồi, nếu không có lòng riêng, thì sẽ rất hữu dụng.”

” Về phần thống nhất tư tưởng của bọn họ... Chúng ta dùng thời hạn hai tháng giáo dục tư tưởng cho bọn họ, cũng không phải mất công bố trí.”

Tô Bằng nói với đám người Quách Lỗi.

Nghe thấy Tô Bằng nhắc đến tư tưởng giáo dục doanh địa, trên mặt đám người Lý Mục cùng Quách Lỗi, đều lộ ra vẻ mặt quái đản.

Thật ra, Tô Bằng ở Dự Châu, thật sự mở một trường học bồi dưỡng tư tưởng giáo dục, nội dung chính là trung thành với chủ nghĩa của Tô Bằng, trung thành với tinh thần của Tô Bằng, trung thành với tư tưởng của Tô Bằng, trung thành với lý luận của Tô Bằng.

Sư phụ của ngôi trường này, chính là người bạn giáo sư học vấn uyên sâu, lại từng có nghiên cứu học thuật, cùng với hai người chơi có kinh nghiệm giảng dạy. Trước khi Tô Bằng đi Đại Không tự, đã từng tham quan trường học này một lần, lúc đó tập huấn tiến hành rồi được nửa tháng, lúc ấy sau khi Tô Bằng tiến vào trường học, tham quan tình cảnh lên lớp lúc đó, ấn tượng cực kỳ khắc sâu.

Có thể tưởng tượng được không? Đại khái ba mươi năm mươi kiếm khách thiếu hiệp có tiền đồ của Phổ Ninh kiếm phái, đệ tử nòng cốt, bị một người võ lực đại khái chỉ bằng một phần ba bọn họ đứng trước mặt giảng đạo đến mặt mũi đỏ bừng, giống như là vô cùng hăng say, cùng nhau đứng thẳng trên lớp học, tay trái nắm lấy bảo kiếm, sắc mặt ửng hồng giống như là muốn người, sau đó đồng loạt hô lớn.

“Trung thành với tể tửu! Ta sẽ thành công! Trung thành với tể tửu! Ta sẽ thành công!”

Tô Bằng còn có Lý Mục và Quách Lỗi, cùng nhau đi tham quan trường học này, người khác không biết, nhưng Tô Bằng vẫn nhớ rất kỹ hình ảnh lúc đó.

“Đây đều là nhân tài Quách Lỗi tìm đến...”

Tô Bằng lúc ấy, tự đáy lòng cảm khái.

Lúc này nghe thấy Tô Bằng nhắc đến tư tưởng giáo dục doanh địa, Lý Mục cùng Quách Lỗi sắc mặt đều có chút thay đổi.

“Không biết những đạo sĩ Thiên Sư đạo kia, bị tổng tới đó, sẽ trở thành bộ dạng như thế nào.”

Trong lòng hai người, đều nghĩ như vậy nói.

“Được rồi, đại khái quyết định như vậy đi, chúng ta thương lượng cụ thể thêm một chút nữa.”

Tô Bằng cùng hai thuộc hạ quan trọng dưới trướng của mình, thương nghị tiếp tục chi tiết tiếp nhận quy hàng.

Chương 1049: Thiên địa dị biến (2)

Ba ngày sau, Tô Bằng hồi âm chương môn Thiên Sư đạo, sau hai ngày nữa, chương môn Thiên Sư đạo cùng Tô Bằng bàn bạc chi tiết quy hàng, sau ba ngày nữa, quân Lương Châu của Tô Bằng bắt đầu bắt động thanh sắc tiến vào Cẩm Châu, lại sau hai ngày nữa, Tô Bằng đi Long Hồ sơn, tự mình chiêu hàng Thiên Sư đạo, toàn bộ Cẩm Châu, quy về dưới trướng Tô Bằng.

Toàn bộ Cẩm Châu quy thuận, trước sau chỉ có mười ngày, sau khi tin tức truyền ra, thiên hạ xôn xao.

Đến đây, Tô Bằng đã tọa trấn năm châu, bên trong các cường hào thiên hạ, là quân phiệt chiếm được địa bàn thứ hai.

...

Ba ngày sau khi Thiên Sư đạo của Cẩm Châu chính thức quy thuận, Tô Bằng ở trong phủ thứ sử của quận Bàn Cẩm của châu quận Cẩm Châu, cau mày nhìn về phía ngoài bầu trời.

Trời bên ngoài, vẫn là màu xanh biếc, nhưng mà trong không trung, một đoàn mây đen quanh quẩn giống như đang vung vẩy mực nước kéo dài không tiêu tan.

Đám mây kia, cũng không phải là mây mưa, mà là mây ác nghiệp do ác nghiệp tạo thành.

Lúc này, cuộc chiến Đại Không Tự đã trôi qua hai mươi một ngày.

Hơn nửa tháng này, thế cục thiên hạ lần nữa lại trở nên khó bề phân biệt.

Trong trận chiến với Đại Không Tự, những thuật sĩ bạch y bị bắt kia đã có rất nhiều người nhin không được màn tra hỏi đã khai báo về sự tồn tại của Tiên giới.

Tin tức này cho dù là những đại môn phái kia hay là Ma môn đều không có che dấu, tin tức truyền khắp cả giang hồ, thiên hạ võ lâm xôn xao.

Mấy ngàn năm trước chiến tranh tiên võ đã là truyền thuyết, nhiều nhất chỉ tồn tại trong điển tịch không biết bao nhiêu năm của các đại môn phái.

Nhưng mà tiên đình chỉ tồn tại trong truyền thuyết này không ngờ lại xuất hiện lại lần nữa, hơn nữa giống như đang âm thầm tạo dựng thế lực, điều này làm cho các môn phái võ lâm thiên hạ hoàn toàn không nghĩ tới.

Những môn phái này đều nửa tin nửa ngờ.

Có điều lập tức có một tin tức khiến sự tồn tại của Tiên giới tựa hồ đã được chứng thực.

Trước khi Tô Bằng hoàn toàn thu phục Cẩm Châu, thiên hạ phát hiện một đại sự.

Giải đất trung tâm ở trung nguyên, chín thể lực cường hào đột nhiên tuyên bố kết thành liên minh, đề cử Minh Chủ, chín cái thể lực kia giáp giới lẫn nhau, lập tức hợp thành một vùng, trở thành địa bàn thể lực lớn nhất thiên hạ.

Sau khi Tô Bằng biết được tin tức này, lập tức nhớ tới, lúc trước Bách Lý Kinh Long chủ trì Quần Tinh Hội, có người tham dự của chín thể lực, lúc ấy biểu hiện đã rất kỳ quái, cũng không uống xong tam Thi Trùng độc tửu, hơn nữa vẫn một mực ủng hộ quyết định của Bách Lý Kinh Long.

Quả nhiên, sự kết minh của chín cái thể lực lần này chính là địa bàn của chín người nói chuyện đó.

” Tiên giới... Đã chuẩn bị gia nhập trò chơi tranh bá thiên hạ sao?”

Lúc Tô Bằng nghe nói về chuyện này trong lòng thầm nghĩ.

Thiên hạ quần hùng tranh bá, đã qua giai đoạn lúc ban đầu, anh hào thiên hạ phần lớn đã chết đi, địa bàn thuộc về dưới trướng người thắng.

Thể lực Một mình chỉ chiếm một châu đã bắt đầu giảm bớt, thể lực thiên hạ trải qua khôn sống mỏng chết, chỉ còn lại có hai mươi cái.

Trong đó có bốn người có tiếng hô lớn nhất.

Tam phái liên minh phía nam, chiếm được bốn châu.

Dị tộc nhân Hoàn Nhan Mộ Cốt Đạt phương bắc, chiếm được bốn châu rưỡi.

Lương Châu Tế Tửu Tô Bằng, tính cả Cẩm Châu quy hàng, chiếm được năm châu.

Còn có một liên minh mới thành lập, chiếm được Cửu Châu, thế lực đệ nhất thiên hạ.

Các thế lực còn lại, đại bộ phận giống như là ngũ thành liên minh ở Cống Châu, hoặc là Thiết Quan Vương Tiết Đồng Kinh Châu không có gì phát triển này, sớm hay muộn đều sẽ trở thành thế lực trong tay người khác.

Đáng nhắc tới chính là, hắc thủy quân của Tô Châu không ngờ lại theo đường thủy đánh hạ châu quận Dương Châu ở thượng du, lúc này chiếm được một châu rưỡi, đáng tiếc bởi vì lúc đầu bị áp chế ở Tô Châu không cách nào khuếch trương, bỏ lỡ thời cơ tốt nhất.

Đại thế thiên hạ, cơ bản có thể nói, chính là sự cạnh tranh giữa bốn cái thế lực cực lớn này.

Mà còn Tô Bằng, tuy rằng lãnh địa là thứ hai, thiên hạ, nhưng tiếng hô cướp lấy thiên hạ lại là cao nhất.

Nhưng mà Tô Bằng cũng không có cảm giác đặc biệt vui vẻ nào.

Lúc này hắn ở trong phủ thứ sử Bàn Cẩm, mày nhíu lại, nhìn mây đen ác nghiệp trên bầu trời.

Đánh xong một trận Đại Không Tự, trời đất dị biến, dường như thoáng cái đã tăng nhiều hơn.

Lúc Tô Bằng chiêu hàng Thiên Sư Đạo Cẩm Châu, ở phía nam, Nga Mi Sơn thuộc về tam phái liên minh đã xảy ra động đất mãnh liệt, tạo thành núi lở.

Tuy rằng ngọn núi cao nhất của phái Nga Mi cũng không lở hết, nhưng toàn bộ ngọn núi cao thứ hai Nga Mi Sơn trong trận động đất đã hoàn toàn nứt toác.

Nghe nói lúc các ngọn núi của Nga Mi Sơn sụp đổ, lại xuất hiện mây đen ác nghiệp giống như Đại Không Tự, lúc ấy toàn bộ trời đất đều ban ngày biến thành đêm tối.

Sau đó, cả vùng đất Thần Châu trong khoảng thời gian ngắn, bốn phương tám hướng đều có xảy ra động đất, tính cả Nga Mi, lúc hai ngọn núi sụp đổ đều có mây đen xuất hiện.

Mà còn các nơi khác, giống như đồng thời xuất hiện thành viên của Chân Thần Giáo, dường như giáo chúng Chân Thần Giáo thoáng cái đã nhiều hơn.

Các loại dị biến này cũng làm cho trong lòng Tô Bằng sinh ra cảnh giác.

Ở trong lòng hắn, cường hào các nơi không đủ đánh một trận, nhưng mà Chân Thần Giáo với Tiên giới lại là kẻ địch mà bản thân mình chưa chắc thắng được.

Dưới sự dị biến của trời đất, các nơi Thần Châu cũng từng xuất hiện mây đen ác nghiệp, mà còn Tô Bằng, lúc này đây, ở Cẩm Châu thấy được loại mây đen ác nghiệp này, khiến người ta rất là bất an.

Đang lúc Tô Bằng suy tư, thủ lĩnh khách khanh cấp 2 của phủ Kỳ Sách dưới tay hắn, Thanh Diện Quỷ Cổ Minh, vội vàng từ bên ngoài đi tới...

Thanh Diện Quỷ Cổ Minh, đi vào đại sảnh Tô Bằng đang ngồi, trước tiên thi lễ với Tô Bằng, sau đó nói.

” Chủ thượng, Kỳ Sách phủ ở biên cảnh Cẩm Châu, phát hiện một sào huyết Chân Thần Giáo, trong Kỳ Sách phủ, phái hơn một trăm khách khanh cấp ba cấp bốn, cùng với cũng tiến thủ tấn công vào trong này trước, cuối cùng đánh hạ được, chỉ là người Chân Thần Giáo cũng không phải toàn bộ đều tập trung ở trong sào huyết kia, chỉ bắt giữ được mười thành viên Chân Thần Giáo ở lại lưu thủ.”

” Sào huyết Chân Thần Giáo?”

Tô Bằng nghe vậy, hỏi Cổ Minh.

” Ở địa phương nào? Quy mô như thế nào?”

” Ở trong một miếu hoang vùng Cẩm Châu, từ đường hầm bên trong tượng Phật ở trong miếu, có thể đi vào một huyết động dưới mặt đất tương đối

rộng rãi, nơi này có phần rộng lớn, nhưng chúng ta tấn công bất ngờ, đối phương không phòng bị, hơn nữa người ở đây tương đối ít, vì vậy gần như chúng ta chúng ta một mẻ hốt gọn.”

Chương 1050: Bom nguyên tử

Tô Bằng nghe vậy, nhẹ gật đầu, hắn đã từng thông báo cho Cố Minh, lưu ý tổ chức tà giáo trong lãnh địa, Cố Minh trước đó đã tra được một số manh mối, một đường truy tìm, cuối cùng quả thật tra được đầu mối của Chân Thần giáo.

” Những người kia, có bản lĩnh kỳ dị gì không?”

Tô Bằng hỏi Cố Minh, Chân Thần giáo khiến người đau đầu nhất, chính là bọn họ trên người có ma vân đao thương bất nhập, mặc dù ma vân không có tác dụng gì với người Tử Hà môn, nhưng đối diện với cao thủ giang hồ bình thường, thì lại có uy hiếp rất lớn.

” Thuộc hạ cũng không gặp phải yêu nhân đao thương bất nhập như chủ thượng từng nói, thuộc hạ trước đó đã thẩm vấn qua bọn họ, có được chút ít tin tức, người chúng ta bắt được, đều là người gần đây mới gia nhập Chân Thần giáo, bọn họ cũng không liên quan đến quá sâu, toàn bộ đều là người địa phương Cẩm Châu, bị đầu độc, sau đó gia nhập Chân Thần giáo.”

Cố Minh trả lời Tô Bằng.

”Ồ? Vậy bọn họ có cung khai hay không, Chân Thần giáo làm sao phát triển giáo đồ, gần đây có dị dạng gì không?”

Tô Bằng hỏi Cố Minh.

” Đây chính là chuyện thuộc hạ muốn bẩm báo chủ thượng, trải qua thuộc hạ dụng hình tra hỏi, những giáo chúng Chân Thần giáo đó thừa nhận, bản thân bọn họ chỉ là một vài ác nhân nổi danh ở bản địa Cẩm Châu. Có những kẻ chỉ là lưu manh mà thôi, bị Chân Thần giáo dùng tiền tài cùng lời dụ hoặc nâng cao thực lực bản thân, nên mới gia nhập Chân Thần giáo.”

” Bọn họ trải qua khảo nghiệm một thời gian ngắn, thì được thu nạp vào thành viên Chân Thần giáo tương đối tiến thêm một bước, có tư cách tham gia huyết yển.”

” Những người này có vài người vẫn còn lương tâm, sau khi nhìn thấy thảm trạng của huyết yển, dự định rời khỏi, nhưng mà ở trên huyết yển, bọn họ bị công pháp của những kẻ được gọi là Thần Sử kia, làm cho bọn họ có năng lực hấp thu ác nghiệp.”

” Căn cứ bọn họ cung khai, hấp thu ác nghiệp, là chuyện sung sướng nhất mà bọn họ từng trải nghiệm ở nhân gian, cho dù là mỹ thực, tiền tài, hay là niềm vui nam nữ, so với khoái cảm hấp thu ác nghiệp, hoàn toàn không đáng nói đến, bọn họ nói, khoái cảm hấp thu ác nghiệp, còn hơn cả khoái cảm gấp trăm lần khi làm chuyện nam nữ.”

” Kể từ khi biết lạc thú trong đó, bọn họ không còn muốn rời khỏi Chân Thần giáo nữa, chỉ cầu vì Chân Thần giáo lập công, sau đó có thể được cho phép gia nhập trong huyết yển.”

“Trước kia, muốn hấp thu ác nghiệp chỉ có thể dựa vào huyết yển tạo thành, nhưng mà từ hơn nửa tháng trước, mặc dù không cần huyết yển, Thần Sử cũng có thể trực tiếp từ trên trời hấp thu ác nghiệp. Khiến cho đám giáo đồ cấp thấp của bọn họ có thể hấp thu ác nghiệp, bọn họ cũng nói, từ hơn nửa tháng trước, thành viên mới của Chân Thần giáo, cũng dần dần nhiều hơn, nhân số so với lúc bọn họ gia nhập, có lẽ là hơn gấp ba gấp năm lần.”

Cố Minh nói với Tô Bằng.

” Là như thế này sao...”

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi nhú mày.

Thủ đoạn chiêu gọi giáo đồ Chân Thần giáo, cũng xem như bình thường, nhưng mà thủ đoạn củng cố giáo đồ trung thành, lại có hơi cường điệu vượt xa thời đại.

Bọn họ củng cố lòng trung thành của giáo đồ, ngoại trừ dùng tiền tài cùng thực lực dụ dỗ, ngoài ra, còn sử dụng độc phẩm giống như ma túy ở thế giới

Tô Bằng để điều khiển.

Khoái cảm hấp thu ác nghiệp, giống như hút ma túy, khiến người khác sau khi nghiện rồi, không cách nào tự kiềm chế.

Tô Bằng cũng từng nhìn thấy người nghiện, nhưng mà trong nhận thức của Tô Bằng, cho dù người mạnh bao nhiêu vĩ đại bao nhiêu, cho dù ý chí của người mạnh mẽ bao nhiêu, đứng trước độc phẩm, cũng xem như bỏ đi.

Ác nghiệp Chân Thần giáo, không ngờ có thể mô phỏng khoái cảm này, điều này làm cho Tô Bằng thập phần đau đầu.

Có loại thủ đoạn này, chỉ cần khiến giáo đồ nghiện phải loại khoái cảm này, thì cơ bản cả đời không thoát khỏi được điều khiển của Chân Thần giáo.

Mà căn bản, thủ đoạn khống chế này vẫn còn có hạn chế, bởi vì huyết yển dù sao cần người làm tế phẩm, mới có thể sinh ra ác nghiệp, huyết yển càng dài, luôn sẽ bị người phát hiện đầu đối, số lượng cũng có hạn.

Nhưng bây giờ, sau khi Phù Đồ sơn sụp đổ, trong trời đất trực tiếp có thể hấp thu ác nghiệp, chuyện này với Chân Thần giáo mà nói, hạn chế từ nay về sau không còn nữa.

Chân Thần giáo, hoàn toàn có thể dùng độc phẩm làm phương thức truyền bá phát triển giáo đồ, tình huống như vậy cũng có chút nguy hiểm.

” Nhất định phải trước khi Chân Thần giáo có thể lực vững chắc, phải tiêu diệt bọn chúng khi mới còn manh nha!”

Trong lòng Tô Bằng, hạ quyết tâm.

” Cổ Minh, tiếp tục thăm vấn những người của Chân Thần Giáo đó đối với bọn họ không cần khách khí cái gì cả, hình pháp gì cũng có thể làm, nhất định phải để bọn họ khai báo ra hết tẩy, sau đó đem chuyện của Chân Thần Giáo viết thành bố cáo, dán công khai ở lãnh địa của chúng ta, để cho bọn họ lâm vào trong sự đấu tranh mê mông như biển lớn của nhân dân, biến thành chuột chạy qua đường người người căm phẫn.”

Tô Bằng nói với Cổ Minh.

Việc làm của Chân Thần Giáo đúng là chuyện khiến dân chúng căm thù đến tận xương tủy nhất, Tô Bằng học một số thủ đoạn của chính phủ Trung Quốc trong hiện thực, phát động quần chúng nhất định phải ngăn chặn Chân Thần Giáo hoạt động ở lãnh địa mình.

Cố Minh gật đầu lĩnh mệnh, Tô Bằng suy nghĩ một lát, lại nói.

” Chuyện của Chân Thần Giáo, người viết thành thông cáo, thông cáo thiên hạ, như vậy ở ngoài chúng ta, hễ tự xưng là người chính đạo, cũng không thể dung cho Chân Thần Giáo, nhất định phải bóp chết bọn họ ở lúc mới manh nha, nếu không địch nhân như vậy một khi thành thế lực liền không cách nào ức chế được.”

” Chủ thượng minh xét!”

Cố Minh lĩnh mệnh nói.

” Người đi xuống trước, làm thỏa đáng hai chuyện này, sau đó tiếp tục điều tra Chân Thần Giáo, có tin tức của bọn hắn, trước tiên cho ta biết.”

Tô Bằng nói với Cố Minh, Cố Minh gật đầu lui xuống trước.

Tô Bằng thì lại lần nữa ngẩng đầu, nhìn về phía mây đen ác nghiệp, toàn bộ lông mày nhíu gắt gao thành chữ xuyên (川)

...

Khoảng ba giờ sau, Tô Bằng đăng xuất khỏi trò chơi, trở lại thực tế.

Hắn nằm trên giường trong khu nhà cấp cao của mình, liền đã nghe được thanh âm nhắc nhở không ngừng truyền đến từ di động.

Tô Bằng cầm lấy di động, chỉ thấy có hai cuộc điện thoại chưa nhận, lần lượt một cái đến từ chuyên gia vũ khí hạt nhân của Iran kia, cùng với A Triết đã muốn thật lâu không liên lạc với Tô Bằng.

Nhìn điện thoại suy nghĩ một lát, Tô Bằng bấm số điện thoại của vị chuyên gia vũ khí hạt nhân Iran trước.

Điện thoại vang lên hai tiếng đã được nhận, chỉ nghe bên kia điện thoại, một người dùng khẩu âm Anh ngữ, dùng một loại ngữ điệu cực kỳ hưng phấn nói với Tô Bằng.

“Ông chủ! Chúng ta đã thành công rồi! Quả thật đã tạo được! Thật không có ngờ đến sinh thời ta có thể làm ra vật này!”

Nghe xong lời của đối phương, Tô Bằng lập tức chân mày cau lại, nói với người bên kia.

” Ngươi là nói... Bom nguyên tử?”

” Đúng vậy! Chính là vật này!”

Chuyên gia vũ khí hạt nhân bên kia điện thoại, hưng phấn gần như không biết vì sao, hấn nói.

” Đã hoàn thành thành công! Nguyên liệu hạt nhân... Ngoài thiết bị nổ mạnh, dẫn đốt... Tất cả đều đã thành công!”

Tô Bằng nghe vậy, hít vào một hơi thật sâu, hấn ức chế một chút sự hưng phấn của mình, cố gắng bình tĩnh.

Vũ khí hạt nhân do vị chuyên gia vũ khí hạt nhân Iran kia chế tạo ra, mặc dù không phải dùng kỹ thuật mạnh nhất, nhưng cũng đủ tương đương với quả bom nguyên tử đã phá hủy Hiroshima kia.

Thứ này, nếu Tô Bằng cho nổ tung Canberra, toàn bộ Canberra không sai biệt lắm sẽ trở thành bình địa, bản thân Tô Bằng cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Hiểu rõ đạo lý này, trong lòng Tô Bằng cũng là một loại cảm giác trong hưng phấn mang theo khẩn trương... Một quả đã có thể quyết định mấy trăm vạn tánh mạng người Canberra, không ngờ lại đang được nắm giữ ở trong tay mình!

Hít một hơi thật sâu, Tô Bằng bắt buộc mình phải tỉnh táo lại, nói với chuyên gia vũ khí hạt nhân Iran.

” Phương thức khởi động bom nguyên tử đâu?”

” Dựa theo yêu cầu của ông chủ, chọn dùng lắp đặt kíp nổ đúng giờ, cài lắp ráp theo giờ, rương mật mã cùng với khóa điện tử đều được đặt đồng thời... Nhiên liệu hạt nhân cùng với tính năng cao thì đặt tách ra, nếu muốn sử dụng thì đem nhiên liệu hạt nhân bỏ vào trong cơ thể bắn, sau đó nhập mật mã vào trong cơ thể bắn, sau đó nhập mật mã vào rương mật mã, đặt thời gian nổ, sau đó có thể sử dụng.”

Chuyên gia hạch nhân Iran nói.

” Ừm... Người bây giờ đem nhiên liệu hạt nhân cùng với thân đạn tách ra, khóa vào trong kho phòng, ta lập tức đi qua, lấy rương mật mã để khởi động vũ khí hạt nhân!”

Tô Bằng ở trong điện thoại nói với chuyên gia vũ khí hạt nhân kia...

Chương 1051: Ngưng Thần Đan, hoàn thành (1)

Tô Bằng cúp điện thoại, kiểm chế sự hưng phấn của mình, sau đó gọi điện thoại, gọi một vài hộ vệ, lái xe đi đến phòng thí nghiệm chế tạo bom nguyên tử.

Công xưởng chế tạo bom nguyên tử của Tô Bằng, là phân xưởng chế tạo vũ khí thuê của công ty Lôi Đồn, phạm vi chiếm diện tích không tính đặc biệt lớn, nhưng thiết bị bên trong, hoàn toàn có thể làm phân xưởng chế tạo. Trực tiếp chế tạo vũ khí chỉ có mười một người, những người này chính là những chuyên gia vũ khí hạt nhân chạy nạn từ Iran tới đây.

Bom nguyên tử, nói thì thần kỳ, trên thực tế hàm lượng khoa học kỹ thuật cũng không đặc biệt cao.

Chế tạo bom nguyên tử, đại khái học sinh cấp 3 từng tham gia thi tài vật lý ở cấp 3 đều có thể thực hiện được, vấn đề duy nhất chính là làm sao làm ra nhiên liệu hạt nhân, cùng với làm sao để kích nổ.

Tô Bằng có thể thoải mái lấy được nhiên liệu hạt nhân, mà chuyên gia chuyên gia rất rõ ràng làm sao để kích nổ, cho nên đối với Tô Bằng mà nói,

đây cũng không phải vấn đề lớn.

Vấn đề còn lại, chính là lắp ráp bom nguyên tử.

Trên thực tế, lắp ráp bom nguyên tử, là một công trình rất đơn giản, dùng thiết bị trong phân xưởng vũ khí Tô Bằng thuê được, thì có thể thoải mái hoàn thành.

Quá trình của nó, chính là cố gắng chăm chút cho bề ngoài, chế tạo vỏ bom, bảo đảm trong nháy mắt khi bùng nổ năng lượng có thể tập trung hết sức ở bề mặt bên ngoài, dùng lực lượng này “dẫn dắt” đốt cháy nhiên liệu hạt nhân, tạo thành phân hạch, sau đó năng lượng phân hạch sẽ sinh ra phản ứng dây chuyền, làm nổ bom nguyên tử.

Bây giờ, nhà xưởng dưới mặt đất đằng kia, đã có một quả bom nguyên tử được chế tạo hoàn chỉnh rồi.

Sau hai tiếng ngồi xe, Tô Bằng đã đi tới công xưởng này.

Trải qua tầng tầng xác minh thân phận, Tô Bằng tiến vào nhà xưởng, sau đó thay trang phục chống phóng xạ, đi xuống khu vực lắp ráp bí mật dưới mặt đất.

Chuyên gia vũ khí hạt nhân Iran đứng đầu kia, đang ở dưới phân xưởng bí mật này lắp ráp thiết bị.

Nhìn thấy Tô Bằng đi đến đây, chuyên gia vũ khí hạt nhân Iran này lập tức đi tới, hai mắt sau kính phòng hộ phóng xạ của hắn bởi vì kích động có vẻ đỏ ửng, tiến lên bắt tay Tô Bằng nói.

” Chúng ta làm được rồi! Ôi thánh ALa, chúng ta làm được rồi!”

Tô Bằng cũng dùng sức nắm chặt tay của hắn, hắn có thể hiểu được tâm tình kích động của vị chuyên gia này.

Trên thế giới này có lẽ có mấy vạn chuyên gia liên quan đến vũ khí hạt nhân, nhưng mà trong đó tám mươi phần trăm, cả đời đều khó có khả năng tận mắt thấy vũ khí hạt nhân, về phần chuyên gia vũ khí hạt nhân có thể tự

tay chế tạo ra một quả bom nguyên tử, sợ là ngay cả một phần mười cũng chưa tới.

Vũ khí hạt nhân, trên thế giới này trước mắt mới chỉ là vũ khí mạnh nhất xuất hiện. Đơn giản có thể cướp đi tính mạng của trăm vạn người, tự tay có thể chế tạo ra một vũ khí khủng bố cường đại như vậy, đối với không ít người mà nói, mà một lý tưởng như đang nằm mơ.

Chuyên gia vũ khí hạt nhân Iran này, vốn đã không tồn tại ảo tưởng, có thể ở Iran chế tạo ra một quả như vậy, nhưng mà không ngờ, hốt nhiên trốn đến Úc, lại có cơ hội tự tay dùng sở học suốt đời, chế tạo ra một quả bom nguyên tử như vậy.

“Cảm ơn ngài, tiến sĩ.”

Tô Bằng nói với hắn, sau đó nói.

“Thứ đó ở đâu? Ta muốn nhân tiện quan sát một chút?”

“Ở ngay tầng hầm bí mật bên dưới.”

Chuyên gia vũ khí hạt nhân nói với Tô Bằng.

Nơi này là nhà xưởng chế tạo vũ khí, công ty súng ống đạn dược này, luôn không hy vọng người khác tìm được gì đó, cho nên tầng hầm như thế này, đương nhiên cũng tồn tại khá nhiều.

Hơn nữa, tính an toàn trong tầng hầm bí mật cũng rất cao.

Tô Bằng gật đầu, hắn dưới sự dẫn dắt của chuyên gia vũ khí hạt nhân, đi qua thang máy, tiến vào không gian sâu nhất dưới lòng đất.

Vị trí căn hầm bí mật, đại khái cách bốn mươi mét dưới mặt đất, đây là ba cái kho bảo hiểm được mô phỏng thiết kế theo kho giữ tiền của ngân hàng, có lẽ thiết bị càng tiên tiến hơn.

Chuyên gia vũ khí hạt nhân cùng vài nhà khoa học khác, dùng trang bị điều khiển cùng người máy, mở ra một căn hầm bí mật khác.

Cố Thành nhìn thấy, trong căn hầm bí mật này, chính là nơi cất giấu bom nguyên tử.

“Ông chủ, thân đạn bom nguyên tử, hoàn toàn là dùng kim loại người cung cấp, nguyên liệu chế tạo thành công, vô cùng chắc chắn, ở bên trong, có nhét chất nổ cực mạnh đủ để sản sinh phân hạch, bây giờ, bên trong thân đạn, đã được lấp đầy, chỉ là chưa có lắp ráp nhiên liệu hạt nhân.”

Nói xong, hắn mang theo vẻ kính sợ nhìn về phía một căn hầm bí mật khác, nói.

“Căn hầm này, có đặt nhiên liệu hạt nhân, nhiên liệu hạt nhân ông chủ cung cấp, phẩm chất vô cùng tốt, hoàn toàn đạt được tiêu chuẩn... Còn căn hầm kia, đã xử lý qua phòng hộ phóng xạ, nhiên liệu hạt nhân được lưu giữ bên trong không có nguy hiểm lúc sử dụng, chỉ cần dùng người máy đem nhiên liệu hạt nhân lấy ra, bơm vào trong thân đạn, khóa chặt, sau đó chính là một quả bom nguyên tử đầy đủ.”

” Về phần thân đạn, lớp ngoài quét một lớp nước sơn sinh vật tự nhiên do ông chủ cung cấp, chúng ta đã làm thí nghiệm, quả thật rất thần kỳ, nước sơn sinh vật kia, chỉ cần một tầng hơi mỏng, nhưng có thể gần như trăm phần trăm phòng hộ phóng xạ, quả thật không biết là làm sao làm được như vậy.”

“Ta nói là từ một thế giới khác mang đến, người tin không?”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ, đương nhiên, lời này hắn không có nói ra.

Nước sơn đặc thù kia, là một loại bùn sinh vật xay nhuyễn của một loại côn trùng đặc biệt sau khi chết, vật dễ trao đổi với thứ này rất dễ dàng tìm thấy, chỉ cần nước và phân protein là được rồi, còn có một chút nguyên tố vi lượng.

” Thân đạn dự phòng đâu?”

Tô Bằng lại hỏi một vấn đề.

Đề cần thận, Tô Bằng muốn thân đạn của hai quả bom nguyên tử do chuyên gia chế tạo này, có một cái dự phòng.

” Ở một kho hàng khác, tất cả các thân đạn nguyên bản tham số đều.”

Chuyên gia vũ khí hạt nhân trả lời.

Chương 1052: Ngưng Thần Đan, hoàn thành (2)

Tô Bằng gật đầu, nói.

” Vất vả cho các ngươi rồi, có điều kính xin ngươi vất vả một thời gian ngắn nữa, đại khái trong vòng một hai tháng, các ngươi cứ sinh hoạt tại trong công xưởng này. Muốn thức ăn, đồ chơi gì đó hay là nữ nhân đều có thể tìm đến thuộc hạ của ta, sau một hai tháng, chờ các vật này được chở đi thì các ngươi liền chính thức được tự do.”

” Cảm tạ Thánh A La... Ta chờ mong ngày này.”

Chuyên gia vũ khí hạt nhân trong miệng nói.

Tô Bằng nghe vậy, vỗ vai bờ vai hắn, trong lòng lại là có chút cảm khái.

Chuyên gia vũ khí hạt nhân này dường như vẫn không cách nào nhận rõ tình thế chân chính.

Vũ khí hạt nhân, cho dù bất kỳ một quốc gia nào trên thế giới này, cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho loại vũ lực này rơi vào trong tay người khác.

Cá nhân nào thu được vũ khí hạt nhân, đều sẽ bị các đại quốc liên hợp đuổi giết!

Tô Bằng đoán chừng, Âu Nhã Ny Khả có thể đoán được một chút, nhưng còn không đến mức hoàn toàn đoán được mình đang chế tạo vũ khí hạt nhân, bởi vì trang bị chế tạo vũ khí hạt nhân cũng có thể dùng cho chế tạo các vũ khí khác, không thể xưng là chứng cứ.

Thiết bị phòng phóng xạ cùng với các loại áo quần phòng hộ... Thì lại thông qua thuyền vương La Khoa cung cấp, công nhân lắp đặt cũng đều là

người của La Khoa, quá trình lắp đặt hoàn toàn là dựa theo bản thuyết minh lắp đặt đã xóa đi rất nhiều nội dung, bản thân bọn họ cũng không biết mấy thứ này là để làm gì.

Về phần La Khoa, hẳn có thể đoán được một chút, nhưng mà hẳn là chỉ cho là mình muốn làm thí nghiệm, nhưng tuyệt đối không thể tưởng được mình có thể làm ra vũ khí hạt nhân.

Người bình thường, hoàn toàn không nghĩ tới có người có năng lực chế tạo ra bom nguyên tử, nguyên liệu hạt nhân ở thế giới này quá khó mà đạt được, gần như mỗi một Kg nhiên liệu hạt nhân kể từ khi khai thác đều đã được dấu hiệu, mỗi một trình tự đều bị người của thế giới này theo dõi.

Cá nhân, căn bản không có cách nào có được nhiên liệu hạt nhân.

Nhưng mà, không ai có thể nghĩ đến, nhiên liệu hạt nhân của Tô Bằng đến từ một cái thế giới khác.

Đây chính là điểm mù trong tư duy của những người đó.

Nhưng những chuyên gia vũ khí hạt nhân này nhưng lại cũng biết Tô Bằng có được vũ khí hạt nhân là sự thật.

Cho nên cho dù như thế nào đi nữa, Tô Bằng cũng không thể thả bọn họ ra ngoài.

Nếu lòng dạ Tô Bằng độc ác thêm một chút, khi vũ khí hạt nhân chế tạo xong, hẳn hẳn là trực tiếp giết những khoa học gia này để diệt khẩu, chấm dứt hậu hoạn.

Chẳng qua là lòng dạ Tô Bằng vẫn còn có chút mềm yếu, trên mức độ nào đó, những khoa học gia này cũng đều là những người tương đối vô tội, Tô Bằng cũng không cách nào làm ra loại chuyện có chút vượt qua đạo đức bản thân này.

” Đi một bước tính một bước vậy, trước tiên tìm phương pháp đôi hai chiều, sau đó nhìn xem thử có thể tìm được pháp thuật gì xóa mất ký ức của những

chuyên gia vũ khí hạt nhân này hay không, nếu không phải là bức bách đến bước đường cùng, thật sự hẳn không muốn lạm sát kẻ vô tội.”

Trong lòng Tô Bằng thở dài, mình vẫn là lòng dạ mềm yếu.

Lắc lắc đầu, Tô Bằng đem suy nghĩ bài xuất khỏi đầu.

Dưới sự chỉ đạo của chuyên gia vũ khí hạt nhân, Tô Bằng đã lấy được va li mật mã vũ khí hạt nhân, vật này có thể khởi động thân đạn bom nguyên tử đã nhét vào nhiên liệu hạt nhân.

Tô Bằng tự mình cài đặt mật mã mới, sau đó đem nhiên liệu hạt nhân cùng với hai thân đạn niêm phong cất vào kho, sau khi tìm được phương pháp đổi hai chiều sẽ tính đến chuyện mang đi.

Sau đó, Tô Bằng lại trấn an những khoa học gia này một chút, mình mang theo vali mật mã vũ khí hạt nhân rời khỏi cái công xưởng này.

Trên đường trở về, Tô Bằng nhìn cái vali mật mã này, trong lòng thâm nghĩ.

” Thứ này có lẽ chính là đồ mà các người đàn ông cực kỳ có quyền lực trên thế giới đều sở hữu cũng nên?”

Hoa Kỳ, Trung Quốc, Nga, các nam nhân nắm giữ quyền lực mạnh nhất đương đại đều có thứ như vậy.

Thâm nghĩ đến đó, Tô Bằng cười một tiếng, đem vali mật mã này tiện tay để ở bên người.

Hắn ngồi ở trên ghế phó lái xe Hummer, có tài xế bộ đội bảo vệ đặc biệt lái xe cho hắn.

Người nọ chính là một người trong các hộ vệ ở khu nhà cấp cao của Tô Bằng, Tô Bằng biết người này không hiểu tiếng Trung Quốc, cho nên hắn yên tâm lấy điện thoại di động ra, bấm một số điện thoại.

Điện thoại vang lên năm sáu tiếng, sau đó mới kết nối được.

” A Triết, gọi điện thoại cho ta có chuyện gì sao?”

Tô Bằng nói với bên trong điện thoại.

” Làm sao người lại phản ứng chậm như vậy... Gọi điện thoại cho người cũng đã mười giờ... Được rồi, ta có một tin tức muốn nói cho người, Ngung Thần Đan người nhờ ta chế tạo... Ta đã hoàn thành.”

Thanh âm của A Triết ở trong điện thoại nói...

” Ngung Thần Đan đã điều chế thành công rồi sao?”

Tô Bằng nghe vậy, lập tức ngồi thẳng người, hỏi.

Phản ứng này, so với khi hắn biết chế tạo thành công bom nguyên tử, còn mãnh liệt hơn.

“Đúng vậy... Tiến độ vốn dĩ trong thời gian khá lâu mới có thể làm thành, bây giờ xem như tiến độ trong dự liệu, có điều số lượng có thể không nhiều lắm... Có vài vật liệu, rất khó tìm được, cuối cùng số lượng có được cũng không nhiều.”

A Triết trong điện thoại nói.

” Có bao nhiêu?”

Tô Bằng hỏi.

” Không nhiều lắm, ba viên.”

A Triết trả lời, hắn nói tiếp.

” Có điều nếu như đã nghiên cứu chế tạo thành công, vậy thì về sau sẽ đơn giản hơn rồi, hơn nữa loại dược liệu rất hiếm thấy kia ta cũng đã tìm được cách có được, chờ thêm một tháng, còn có thể làm ra được năm viên.”

” Dược hiệu như thế nào? Cần dùng bao nhiêu?”

Tô Bằng truy vấn nói.

Chương 1053: Đi đến Đài Loan (1)

” Bình thường một viên là được rồi, có điều có những người chứng bệnh đặc biệt, đại khái cần hai viên, nhưng trong một tháng tuyệt đối không thể đồng thời uống hết hơn ba viên, như vậy thân thể sẽ không chịu nổi, tác dụng phụ sẽ rất mạnh.”

A Triết nói với Tô Bằng.

“Vậy cũng có nghĩa là... ba viên dùng đủ rồi sao?”

Trong lòng Tô Bằng nói.

” Không... Vẫn là cố gắng hạn chế, không thể trực tiếp dùng ở trên người gia gia, ít nhất phải làm thí nghiệm được lý cái đã.”

Tô Bằng nghĩ như vậy nói.

” A Triết, đem đan dược sau khi làm được phái chuyên gia đưa cho ta, tiếp tục làm Ngưng Thần Đan, tháng sau ít nhất làm thêm ba viên, nguyên liệu làm không được thì báo cho ta biết, ta giúp người đi thu thập, còn nữa, ta trong vòng năm ngày có thể bay đến Đài Loan, gặp mặt người một lần, người chuẩn bị sẵn sàng đi.”

Tô Bằng nói với A Triết.

” Người muốn đích thân tới một chuyến?”

A Triết cũng không ngờ Tô Bằng coi trọng đan dược hấn làm như vậy, suy nghĩ một lát, nói.

“Được, người trực tiếp đến Đài Bắc đi, có điều đừng để lộ thân phận của ta. Ta ở bên này, còn muốn sống cuộc sống bình thường.”

“Được, trước khi ta đi, sẽ điện thoại cho người, đến lúc đó gặp.”

“Ừm, à, đúng rồi, người từng nói qua đan dược dùng để trị liệu cho người xương thủy tinh, ta cũng làm ra rồi, người muốn không?”

” Đan dược kia?”

Tô Bằng ý niệm xoay chuyển, lập tức nhớ tới, lúc trước bản thân muốn thông qua tổng thống Úc tiếp xúc Bán Vũ chân nhân đứng đầu Trung Quốc, cho nên mới xây dựng kế hoạch này.

Có điều về sau thế cục phát triển, vượt qua dự đoán của Tô Bằng. Giá trị tồn tại của manh mối này, cũng không hiệu quả bằng như trước nữa.

Bây giờ A Triết chế tạo ra được vật trị liệu chứng bệnh người thủy tinh, Tô Bằng cũng nhớ tới chuyện này.

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng nói.

“Đều gửi đến chỗ ta đi, dùng phương thức gửi qua bưu điện an toàn nhất nhanh nhất. Thù lao ta sẽ trực tiếp chuyển khoản cho người.”

Nói xong hai người ước định một chút phương thức liên lạc đến lúc đó, Tô Bằng liền cúp máy.

Sau khi cúp máy, Tô Bằng hít sâu một hơi.

Bây giờ nhược điểm lớn nhất của Tô Bằng, chính là sống chết của gia gia của mình vẫn nằm trong sự khống chế của những tên kia, nếu không tìm được biện pháp khôi phục ý thức của ông nội mình, như vậy Tô Bằng chỉ có thể lựa chọn phương pháp tệ nhất, thỏa hiệp cùng kẻ địch. Hoặc là dùng vũ lực uy hiếp đối phương, sau đó đổi lấy thỏa hiệp của đối phương, xóa bỏ lời nguyên của ông nội.

Có điều bây giờ có Ngưng Thần Đan, chỉ cần đan dược này có tác dụng giống như A Triết miêu tả, Tô Bằng sẽ không còn nhược điểm.

Đến lúc đó, Tô Bằng có thể không hề cố kỵ triển khai tấn công với đối thủ.

Hít một hơi thật sâu, Tô Bằng cảm lấy di động, lại bấm một dãy số.

Điện thoại vang lên vồn vện một tiếng, liền có người bắt máy, chỉ nghe thanh âm một nữ nhân nói.

” Đúng là hiếm có, nghĩ như thế nào lại gọi điện cho ta vậy?”

” Ha ha, Dương Hi, đã lâu không liên lạc, ta đi thẳng vào vấn đề đây, ta tìm được biện pháp ổn định thần hồn của ông nội ta rồi, các ngươi có thể sử dụng dụng cụ Trường Sinh Điện kích thích thức tỉnh, có điều trước đó, ta cần làm thí nghiệm chút đã, ngươi có thể sắp xếp chút không?”

Tô Bằng nói với Dương Hi.

“Ồ? Ngươi không phải là vẫn luôn chống đối với Trường Sinh Điện sao? Lần này cũng muốn làm người thí nghiệm sao?”

Bên kia điện thoại, đúng là Dương Hi, nàng có chút ít ý tứ trêu chọc nói với Tô Bằng.

” Ta không ép buộc người khác, ta ra giá một trăm ngàn đô la Mỹ, cho người bằng lòng làm thí nghiệm nhân thể, chưa nói tới tà ác, chỉ là một giao dịch, luôn luôn có người sẽ làm chuyện này, nếu bọn họ suy nghĩ giá trị một trăm ngàn đô la Mỹ lớn hơn sự an toàn của bản thân thì sẽ tự nguyện tham gia cuộc thí nghiệm này, việc nào cũng có cái giá của nó, trao đổi đồng giá mà thôi.”

Tô Bằng nói.

” Ha ha, cách nói hay lắm, có điều ta có điều ta không có ý định bàn sâu vấn đề này.”

Dương Hi cười, sau đó nói với Tô Bằng.

” An bài thí nghiệm không có vấn đề, Trường Thần điện sẽ cho ngươi ủng hộ kiên định và hữu ích nhất, còn nữa, có một tin tức ta nghĩ ngươi tốt nhất nên biết, chúng ta điều tra ra được ông nội của ngươi đại khái là trúng phải pháp thuật gì đó, có lẽ là pháp thuật có tính nguyên rửa giống như Giáng Đầu thuật trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi.”

“Người giúp việc chăm sóc Tô lão gia tử trong nhà người, bị người mua chuộc, cung cấp sợi tóc rụng xuống khi chải đầu cho ông ấy cho một số người lai lịch không rõ, manh mối này, ta đã phái người tra được.”

Nghe thấy Dương Hi trả lời nhanh chóng như vậy, Tô Bằng ngược lại có chút do dự, hần suy nghĩ một lát, mở miệng hỏi.

” Trên thực tế, ta vẫn luôn nghĩ không thông, Trường Sinh Điện đối với ta, với Tô gia, dường như có hảo giác đặc biệt.”

” Điều này làm cho ta rất không an tâm, ta không biết các người tại sao phải đối với chúng ta tốt như vậy, dù sao, gia tộc có tiềm lực ở Trung Quốc cũng không chỉ có mỗi Tô gia chúng ta.”

Dương Hi bên kia, nghe thấy Tô Bằng nói như vậy, hơi chút trầm mặc một lát, giống như đang do dự, qua sau nửa ngày nói.

” Người đã hỏi như vậy, vậy thì ta đúng lúc có chuyện muốn nói với người.”

“Hửm?”

“Người còn nhớ ta từng nói, người khiến ta gia nhập Trường Sinh Điện, giúp ta giả chết, khiến ta sống lại kia không?”

Dương Hi đột nhiên hỏi Tô Bằng.

“Nhớ, người đã nói, là ông lão phương đông người gặp phải trên chuyến tàu kia.”

“Đúng vậy, thực ra, ta gần đây liên lạc với hần, hơn nữa ta biết, quyết sách thu nạp Tô gia các người, đến từ chỉ thị của hần.” Dương Hi nói.

“Là chỉ thị của hần sao?”

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi có chút kinh ngạc.

Tô Bằng nghe Dương Hi miêu tả, ông già phương đông kia dường như có vị trí rất cao trong Trường Sinh Điện, hần tại sao phải đặc biệt để ý Tô gia?

Chương 1054: Đi đến Đài Loan (2)

Suy nghĩ, hần đề cập nghi vấn này với Dương Hi.

” Ta cũng không biết.”

Dương Hi khẽ thở dài, nói với Tô Bằng.

” Chỉ là hấn tái tạo ta lần nữa, để ta sống lại, ý nguyện của hấn chính là sự mạng của ta, cho dù hấn muốn làm cái gì, ta đều sẽ giúp đỡ hấn đạt thành nguyện vọng.”

” Về phần nghi vấn của ngươi, ngươi vì sao không trực tiếp đi hỏi hấn đi?”

Dương Hi nói.

“Hử?”

Tô Bằng nghe vậy, hơi sững sờ.

” Hấn muốn gặp ngươi, ngay tại gần đây, nếu ngươi muốn thì chờ tin tức của ta.”

Dương Hi nói trong điện thoại.

” Được.”

Tô Bằng chỉ có dùng một giây đồng hồ đã quyết định.

Hấn cũng rất tò mò, kia hấn là lão nhân có quyền lực cao nhất trong Trường Sinh Điện, vì sao lại chiều cố với gia tộc của mình như vậy.

” Tốt lắm, di động này không cần đổi, đến lúc đó ta sẽ thông báo cho ngươi.”

Dương Hi nói.

Nàng cuối cùng báo cho biết, sẽ đem một số tin tức điều tra về lời nguyên rửa của ông Tô Bằng gửi đến email cho Tô Bằng rồi cúp điện thoại.

Tô Bằng cúp máy, hấn nheo mắt lại, nhìn về phía trước.

Lực ảnh hưởng của Trường Sinh Điện là cực kỳ khổng lồ, nếu như có thể xác định cái tổ chức có thể tin cậy được, như vậy với hành động của mình có giúp ích rất lớn.

Nhưng trước đó, nhất định phải xác định động cơ vì sao Trường Sinh Điện trợ giúp mình như thế.

Động cơ này sau khi mình cùng với lão nhân Đông Phương kia gặp nhau thì sẽ biết được.

” Trước chờ đợi một thời gian ngắn đi, đem Ngưng Thần Đan cùng với đan dược trị liệu cho con gái của Lục Nhĩ Khắc Văn đổi ra ngoài, sau đó lại tính bước kế tiếp.”

Trong lòng Tô Bằng nghĩ như vậy.

...

Ba ngày sau, Tô Bằng nhận được Ngưng Thần Đan do A Triết gửi qua bưu tín trong trò chơi.

A Triết dùng phương pháp gửi qua bưu tín, dùng loại đặc biệt sử dụng chim bay gửi bằng đường không, giá cả mắc một chút nhưng tốc độ cũng đủ nhanh.

Tô Bằng nhận được Ngưng Thần Đan cùng với đan dược trị liệu bệnh thoái hoá xương, Ngưng Thần Đan là mỗi một viên đều đặt ở trong một bình sứ, tổng cộng có ba cái bình sứ.

Một loại đan dược khác thì lại là hạt nhỏ, có chừng một trăm hạt, đặt ở trong một cái bình sứ hơi lớn một chút.

Tô Bằng sau khi lấy được cùng với một loại đan dược khác liền bắt đầu đổi.

Mặc dù không biết cụ thể thành phần trong đan dược, nhưng Tô Bằng chọn dùng một loại phương thức tương đối bạo lực.

Hắn thông qua con đường Hoắc Lâm, mua nguyên bộ nguyên tố, bên ngoài nguyên tố có các loại nguyên tố trụ cột, chút ít nguyên tố không thể chế

phẩm cùng với một số loại quản lý chặt chẽ đặc biệt nghiêm khắc khác, mua mấy chục Kg.

Sau đó, Tô Bằng đem những nguyên tố này đặt ở trên dụng cụ đo đặc tinh vi, sau đó dùng năng lực chuyển đổi, khảo sát những nguyên tố cần thiết của Ngưng Thần Đan.

Bên trong nguyên tố của Ngưng Thần Đan không chứa các kim loại nặng khan hiếm, mà các nguyên tố chuyển đổi cũng không cần chính xác quá, nguyên tố u-ra-ni 235 cũng có thể dùng chất đồng vị nguyên tố u-ra-ni 238 đổi được, Tô Bằng không có gặp phải trở ngại gì liền đã lấy được tất cả các vật chất đổi ra Ngưng Thần Đan.

Đan được trị liệu người bệnh thủy tinh kia Tô Bằng cũng sử dụng loại phương pháp này để chuyển đổi.

Tô Bằng chỉ dùng thời gian một ngày liền đã đem hai loại đan dược, toàn bộ đổi ra ngoài.

Sau khi đã lấy được hai loại đan dược, Tô Bằng tính nhẩm bỏ đi một nửa.

Mà còn Dương Hi cũng gọi một cú điện thoại cho Tô Bằng, nói là đã tìm được người tình nguyện thí nghiệm thuốc rồi.

”Thí nghiệm đã an bài tốt, từ trong các người chơi trò chơi Tử Vong Luân Hồi của Trường Sinh Điện, đã tìm được một người chơi tu hành loại pháp thuật không sai biệt lắm với loại nguyên rửa ông của ngươi, sau đó chúng ta sẽ để người chơi này nguyên rửa lên người tự nguyện làm thí nghiệm.”

”Sau đó, sau khi người này hôn mê, chúng ta cho hắn dùng Ngưng Thần Đan, lại dùng dụng cụ đánh thức của chúng ta cưỡng chế tỉnh lại, nếu thành công, chứng minh đan dược có hiệu quả.”

”Nhưng trước đó, chúng ta hi vọng cố hết sức biết tác dụng cùng với thành phần của Ngưng Thần Đan do ngươi cung cấp.

Dương Hi lúc ấy là nói như vậy.

Tô Bằng đồng ý phương án này, hắn đem loại đạn dược trị liệu người bị bệnh thủy tinh tạm thời chưa dùng đến kia niêm phong cất vào kho, sau đó mang theo vali mật mã để khởi động bom nguyên tử cùng với Ngưng Thần Đan, đặt vé máy bay đi đến Đài Loan...

Tô Bằng ngồi máy bay đi đến Đài Bắc.

Nhà của A Triết ở Đài Bắc, khách sạn sofitel mà Tô Bằng ở lại tương đối gần nhà của A Triết, Tô Bằng liền lựa chọn gặp hắn ở đây.

Ý của Tô Bằng, là muốn dẫn A Triết cùng đi đến đế đô, A Triết dù sao đối với dược lý so với người bên cạnh mình thì hiểu biết nhiều hơn, có vấn đề gì có thể tìm hắn giúp đỡ ngay tại chỗ.

Lần này đi Đài Bắc, Tô Bằng dẫn theo mười lăm người bảo tiêu, thuộc hạ của người chơi trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, cũng dẫn theo năm người, Hoắc Lâm cũng đi theo bên cạnh Tô Bằng.

Mang những người này, cũng không phải bởi vì vấn đề an toàn, mà là giải quyết các chuyện khác nhau, luôn cần có người, đến lúc đó nhân thủ không đủ thì thật mất mặt.

Khách sạn này cách sân bay có chừng hai giờ đi xe, Tô Bằng nghỉ ngơi một chút trên xe, thì đã đến khách sạn.

Lúc trên xe, Tô Bằng đã gọi điện thoại cho A Triết, cũng không lâu lắm, A Triết liền đi đến gặp hắn.

Dưới sự dẫn dắt của thuộc hạ Tô Bằng, A Triết được đưa đến trong một phòng ở tầng tám khách sạn.

” Ngươi còn mang cặp sách đến sao? Mới vừa tan học à?”

Tô Bằng cũng đã lâu không nhìn thấy A Triết, giờ đây trông thấy hắn ăn mặc như học sinh thể này có chút ngạc nhiên, bèn hỏi hắn.

” Còn không phải là vì ngươi sao?”

A Triết nói, nói xong hắt đi đến trước sô pha vắt túi sách xuống, ném cho Tô Bằng, nói.

“Làm cả đêm đó, bên trong đại khái có quá trình chế tạo cùng công nghệ của dược vật, cùng với tài liệu cần thiết, đương nhiên một vài kinh nghiệm cũng không viết kỹ càng lắm, nhưng ta đã đại khái đem dược hiệu cùng lý thuyết đều ghi ở bên trong rồi. Các người có lẽ có thể xem hiểu thôi.”

Chương 1055: Giúp thân không giúp lý

Tô Bằng tiếp nhận túi sách, mở ra xem xét, bên trong đều là giấy tờ, còn có một vài sổ tay ghi chép.

” Xem ra hắc đã bỏ không ít tâm huyết vào trong dược vật này.”

Trong lòng Tô Bằng trầm nghĩ.

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng nói với A Triết.

” Thật ra lần này, ta còn hi vọng người cùng ta đi đại lục một lần, người dùng dược vật đối với ta rất quan trọng, ta hi vọng có chuyên gia như người ở bên.”

” Đại lục?”

A Triết nghe vậy, suy nghĩ một chút, nói.

” Cũng chưa chắc không thể, ta hiện tại đang chuẩn bị đi Mỹ lưu học, tạm thời không cần đến trường, hơn nữa bác ta làm việc ở đại lục, ta đúng lúc có thể viện cớ này đi thăm một chút, dù sao ta rất tò mò đại lục bây giờ, trong nhà khá là yên tâm với ta, chắc không có vấn đề gì đâu.”

” Vậy thì tốt quá, ta sẽ chuẩn bị thủ tục cho người, nếu thuận tiện, ngay mai cùng chúng ta khởi hành.”

Tô Bằng nói với A Triết.

A Triết gật đầu, Tô Bằng nhẹ nhàng thở ra một hơi, chuyện này xem như đã giải quyết xong.

Vào lúc này, điện thoại Tô Bằng đột nhiên vang lên.

” Dương Hi?”

Tô Bằng lướt nhìn dãy số hiện trên điện thoại, chân chừ chốc lát, sau đó bắt máy.

” Tô Bằng, người đang ở tầng tám khách sạn sofitel?”

Câu đầu tiên của Dương Hi, đã trực tiếp hỏi Tô Bằng.

“Người điều tra rất rõ ràng đây.”

Tô Bằng nói.

Hắn dùng thân phận chính phủ của mình khi ở Úc, thân phận này Dương Hi rất rõ, khách sạn cũng là đặt trước, chuyện điều tra ra được hành tung của mình không phải khó.

“Được rồi, còn nhớ rõ ta nói rồi chứ, ông lão kia, hắn bây giờ đang ở trong nhà ăn tầng cao nhất khách sạn, nếu muốn gặp hắn, thì tự mình đi thang máy lên tầng mười lăm, sau đó lại đi đến nhà hàng tầng mười sáu, có thể nhìn thấy hắn, hắn cũng muốn gặp người một lần.”

Dương Hi nói với Tô Bằng.

“Hắn ở đây?”

Tô Bằng nghe vậy, hơi sững sờ, sau đó lập tức phục hồi tinh thần lại, nói.

“Được, ta sẽ đi gặp hắn.”

“Ừm, cố gắng đi, qua hôm nay, người có thể cả đời đều không thấy được hắn rồi.”

Dương Hi nói với Tô Bằng, nói xong liền cúp điện thoại.

Tô Bằng cúp máy, hít một hơi thật sâu, nói với A Triết.

” Ta có một số việc phải xử lý, hôm nay người cứ ở lại đây đi, ngày mai cùng chúng ta đi đến đại lục.”

“Ok.”

A Triết nói, Tô Bằng gật đầu, hẩn dặn dò bảo tiêu của mình nói.

“Chăm sóc vị tiên sinh trẻ tuổi này cho tốt, chờ ta trở lại.”

Nói xong, Tô Bằng đi ra bên ngoài.

Ra khỏi phòng, Tô Bằng tiến vào thang máy, hẩn có thể nhìn thấy nút bấm nhà hàng tầng mười sáu, hẩn thử ấn xuống một cái, nhưng không có phản ứng.

“Quả nhiên...”

Tô Bằng khẽ lắc đầu, thoát nhìn nhà hàng tầng mười sáu, có lẽ là đã được ông già kia bao trọn cả rồi.

Hẩn một lần nữa ấn xuống phím tầng mười lăm, thang máy chạy lên trên.

Rất nhanh, Tô Bằng đi đến tầng thứ mười lăm của khách sạn này, sau đó đi ra.

” Tô Bằng tiên sinh?”

Ở cửa thang máy, là một cô gái da trắng mặc đồng phục, dáng người có thể nói hoàn mỹ, khuôn mặt tinh xảo, làn da láng mịn, hoàn toàn không có thô ráp giống như da của phụ nữ da trắng, hơn nữa mái tóc màu vàng, có thể nói là cô gái hoàn mỹ dưới thẩm mỹ quan phương Tây.

“Là ta.”

Tô Bằng gật đầu, cô gái mặc đồng phục kia mỉm cười nói với Tô Bằng.

“Ta là một trong những thư ký sinh hoạt của người ngài muốn gặp, chủ nhân đang dùng cơm, bảo ta thông báo cho ngài đi vào, có thể cùng nhau dùng cơm với ông ấy.”

“VẬY xin dẫn đường.”

Tô Bằng nói.

Mỹ nữ tóc vàng khẽ gật đầu, dẫn Tô Bằng đi vào bên trong.

Tô Bằng đi sau lưng mỹ nữ tóc vàng, trong lòng hần lại trầm nghĩ.

“Lão già kia, chọn thư ký cũng thật tinh mắt.”

Nữ thư ký tóc vàng dẫn Tô Bằng đi vào trong một thang máy khác, vào trong thang máy, sau đó đi lên tầng mười sáu.

Trong quá trình, cũng không tiến hành soát người Tô Bằng, có điều Tô Bằng đã có loại cảm giác, vào lúc mình lơ đãng, thiết bị khám xét nào đó, đã tiến hành quá trình khám xét bản thân rồi.

” Đối phương không cảnh giác đặc biệt, có Dương Hi ở đây, bọn họ chắc chắn biết ta cũng có giá trị vũ lực trong hiện thực, nhưng lão nhân kia vẫn lựa chọn gặp mặt ta, cho dù cũng không lo lắng an toàn của mình.”

Trong lòng Tô Bằng trầm nghĩ.

Rất nhanh, Tô Bằng đi đến nhà hàng tầng mười sáu.

Cả tầng mười sáu, vốn là nhà hàng trong suốt của khách sạn sofitel, trên nhà hàng là trần nhà thủy tinh, ánh mặt trời có thể chiếu vào cũng sẽ không quá chói mắt ảnh hưởng da thịt con người, lúc này, trong cả nhà ăn, chỉ có một vị trí.

Tô Bằng nhìn lại, chỉ thấy đó là một bàn ăn kiểu tây phương cũng không tính là nhỏ, trên bàn ăn có những món Tây tương đối thịnh soạn.

Trên ghế chủ của bàn ăn kiểu tây phương này, một lão nhân mặc Tây phục, đầu tóc hoàn toàn trắng như tuyết, đang ở chỗ này ăn cơm.

Bên cạnh bàn ăn, có một cô gái da trắng khoảng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, có hương vị tuổi trẻ, khuôn mặt mỹ lệ, lại có một chút ý vị nữ nhân

thành thực, một tên đội mũ đầu bếp đang giúp lão nhân dùng cơm rượu, một mỹ nữ phương Đông mặc một thân đồ đầu bếp trắng đang đẩy toa ăn.

Mà ở sau lưng lão nhân, có hai mỹ nữ phương Đông cao gầy xinh đẹp mặc sườn xám phương Đông, đứng hầu ở xung quanh lão nhân, bầu bạn dùng cơm với lão nhân.

“... Kẻ chiến thắng cuộc đời.”

Tô Bằng thấy vị lão nhân này dùng cơm phô trương, trong lòng không khỏi nói thầm một câu.

” Tô tiên sinh mời.”

Nữ thư ký tóc vàng đi ở phía trước Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, hần đi đến bàn ăn.

Rất nhanh hần đã đi tới bên cạnh bàn ăn.

Lúc này, hần đứng ở đối diện vị lão giả kia, vừa vặn quan sát vị Đông Phương lão nhân này.

Vị lão giả này đầu tóc toàn bộ đều là màu trắng, nhưng cũng không phải là loại bởi vì tuổi già mà đầu tóc trở nên trắng, mà là loại trắng rất có nghệ thuật.

Hần một đầu tóc trắng, rất dày, chất tóc cũng rất tốt, trắng giống như tuyết.

Hần lộ ra bộ râu được tu bổ tỉ mỉ, râu cùng với tóc của hần đều là một màu thuần trắng.

Khuôn mặt của hần không đến mức tóc bạc mặt hồng hào như những cũng là một loại màu sắc khỏe mạnh, có lảng nhưng cũng không phải là đầy mỡ, cũng không lộ vẻ đặc biệt khoa trương, màu sắc da có chút đặc thù, khiến người ta phải nhìn lại, có một loại cảm xúc như ngọc Dương Chi.

Biểu lộ của trên mặt hần là một loại lạnh nhạt bình thản, ngẫu nhiên mân mân môi, mới có thể khiến người ta có một loại cảm giác nghiêm túc.

Đôi mắt của hắn có một loại hào quang sáng ngời khác người thường, không phải là loại ánh sáng ngây thơ khờ dại của thiếu niên không biết thế sự, mà là một loại giống như đang nói “Ta nhìn thấy thế giới này, hơn nữa biết rõ bí mật của thế giới này, nhưng mà ta chính là không nói cho người biết đâu”, cái loại dường như có chút giảo hoạt, trên thực tế có thể gọi là ánh sáng trí tuệ.

Chính là một Đông Phương lão giả như vậy, chính là người cực kỳ có quyền lực ở Trường Sinh Điện.

” Tô Bằng? Mời ngồi. Hôm nay ăn đồ ăn Pháp, tuy rằng chưa hẳn đã lành miệng như thức ăn Trung Quốc, nhưng thỉnh thoảng ăn một lần cũng rất có phong vị bản xứ, hi vọng người thích.”

Thấy Tô Bằng tiến đến, lão nhân tóc trắng gật đầu nói, sau đó ý bảo Tô Bằng ngồi xuống.

Một mỹ nữ sườn xám sau lưng lão nhân tóc trắng, đi ra, kéo cái ghế ra cho Tô Bằng.

Tô Bằng khẽ gật đầu với mỹ nữ sườn xám bên cạnh, sau đó ngồi xuống ghế, vị mỹ nữ đẩy toa ăn kia thì lại đưa đồ ăn lên.

“Xin chào, ta nên xưng hô với ngài như thế nào? Trên thực tế, ta bây giờ còn chưa biết tên của ngài.”

Tô Bằng đầu tiên là cảm ơn mỹ nữ sườn xám bên cạnh rót rượu cho mình rồi sau đó nói với lão nhân tóc trắng.

” Ta? Ha ha... Ta dùng rất nhiều tên giả, trên thực tế ta cũng sắp quên mất tên thật của ta rồi, tên đối với ta mà nói quả thật chỉ là một ký hiệu mà thôi, người nếu muốn một xưng hô, gọi ta là Tăng tiên sinh được rồi.”

” Tăng tiên sinh sao?”

Tô Bằng nghe vậy, nhẹ gật đầu, tay hắn cầm lấy ly rượu nho trắng được rót đầy, hỏi lão nhân tóc trắng.

” Tăng tiên sinh, xin thứ lỗi ta hỏi thẳng, ta rất hiếu kỳ, hoặc là nói đùa, ngài tại sao phải chú ý Tô gia chúng ta như vậy, hơn nữa còn dùng quyền lực trong tay trợ giúp cho Tô gia chúng ta nhiều như vậy?”

” Bởi vì ta biết rõ, trong Trung Quốc có Tô gia là gia tộc có điều kiện giống như chúng ta, mặc dù không nhiều, nhưng cũng không phải là không có, có lẽ, điều kiện của bọn họ lại còn khá hơn một chút.”

Tô Bằng nói xong, ánh mắt nhìn thẳng vào đôi mắt của vị lão nhân tóc trắng kia, hỏi hần.

” Ha ha... Điểm này, thật ra thì từ góc độ của ta mà nói, cũng không có bất kỳ chỗ không ổn và hoài nghi nào.”

Lão nhân tóc trắng nghe vậy, trên mặt lộ ra một nụ cười dường như có hàm ý sâu xa, hần nói.

” Con người của ta, cho tới bây giờ đều là giúp thân không giúp lý...”

Chương 1056: T tiên sinh (1)

“Giúp thân không giúp lý?”

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi nhìn về phía Tăng tiên sinh, hần nhìn chăm chú Tăng tiên sinh sau một lúc, nói.

” Tăng tiên sinh, xin thứ cho ta thiên cận, ta cũng không biết ngươi có quan hệ gì với Tô gia chúng ta?”

” Ha ha, ngươi suy nghĩ một chút, trên dưới trong nhà các ngươi, họ của ai, là có khả năng có quan hệ huyết thống với ta nhất?”

Tăng tiên sinh khẽ cười, hỏi Tô Bằng.

” Quan hệ trên huyết thống? Hần họ Tăng, trong gia tộc của ta, họ Tăng, chỉ có...”

“Thím ba?”

Tô Bằng ngẩng đầu, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, nói với Tăng tiên sinh.

“Ý người là... thím ba Tăng Na của ta?”

” Đúng vậy.”

Tăng tiên sinh không che dấu, trực tiếp gật đầu.

” Chờ một chút... thím ba của ta, có quan hệ huyết thống gì với ngài?”

Tô Bằng nghe vậy, hỏi Tăng tiên sinh.

” Đúng vậy, Tăng Na là đời sau trực hệ của ta, ta có hai đứa con trai, con út bởi vì ngoài ý muốn cho nên đã qua đời sớm, con lớn của ta, chỉ có một con gái, cũng chính là cháu gái của ta, hoặc là nói, thím ba của người, Tăng Na.”

Tăng tiên sinh gật đầu, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe được tin tức này, đầu tiên là sửng sốt một hồi, có điều một lát sau, cũng bình thường trở lại.

Trên thế giới này, không có thù hận vô duyên vô cớ, cũng không có tình yêu vô duyên vô cớ, nếu quả thật theo như lời Tăng tiên sinh nói, thím ba Tăng Na của hắn là cháu ruột của lão, vậy thì mọi chuyện đều vô cùng hợp lý rồi.

Thím ba Tăng Na, Tô Bằng cũng không biết tuổi thật của nàng, có điều khoảng chừng ba mươi bốn ba mươi lăm, như vậy cha của Tăng Na khoảng chừng sáu mươi tuổi, theo tuổi tác của Tăng tiên sinh, nếu dựa theo trình độ suy luận bình thường, khoảng chừng là tám mươi đến chín mươi tuổi rồi.

Mà bây giờ Tô Bằng quan sát tuổi của hắn, nếu thuần túy phán đoán từ bề ngoài, hắn tuyet đối sẽ không hơn năm mươi lăm tuổi.

Có điều Tăng tiên sinh là người quyền lực cao nhất Trường Sinh Điện, Trường Sinh Điện lại là một tổ chức tồn tại mấy trăm năm, bọn họ có rất nhiều biện pháp kéo dài tuổi thọ, ngoại hình bây giờ, không cách nào nói rõ vấn đề.

Hít và một hơi thật sâu, Tô Bằng nói với Tăng tiên sinh.

“Quả thật không ngờ... ngài lại là ông nội của thím ba, nói như vậy, vai vế của Tăng tiên sinh, so với ông nội của ta còn phải hơn một bậc rồi, có chút thất lễ rồi.”

” Ha ha, không sao,

“Giúp thân không giúp lý?”

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi nhìn về phía Tăng tiên sinh, hẩn nhìn chăm chú Tăng tiên sinh sau một lúc, nói.

” Tăng tiên sinh, xin thứ cho ta thiển cận, ta cũng không biết người có quan hệ gì với Tô gia chúng ta?”

” Ha ha, người suy nghĩ một chút, trên dưới trong nhà các người, họ của ai, là có khả năng có quan hệ huyết thống với ta nhất?”

Tăng tiên sinh khẽ cười, hỏi Tô Bằng.

” Quan hệ trên huyết thống? Hẩn họ Tăng, trong gia tộc của ta, họ Tăng, chỉ có...”

“Thím ba?”

Tô Bằng ngẩng đầu, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, nói với Tăng tiên sinh.

“Ý người là... thím ba Tăng Na của ta?”

” Đúng vậy.”

Tăng tiên sinh không che dấu, trực tiếp gật đầu.

” Chờ một chút... thím ba của ta, có quan hệ huyết thống gì với ngài?”

Tô Bằng nghe vậy, hỏi Tăng tiên sinh.

” Đúng vậy, Tăng Na là đời sau trực hệ của ta, ta có hai đứa con trai, con út bởi vì ngoài ý muốn cho nên đã qua đời sớm, con lớn của ta, chỉ có một con gái, cũng chính là cháu gái của ta, hoặc là nói, thím ba của ngươi, Tăng Na.”

Tăng tiên sinh gật đầu, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe được tin tức này, đầu tiên là sững sốt một hồi, có điều một lát sau, cũng bình thường trở lại.

Trên thế giới này, không có thù hận vô duyên vô cớ, cũng không có tình yêu vô duyên vô cớ, nếu quả thật theo như lời Tăng tiên sinh nói, thím ba Tăng Na của hắn là cháu ruột của lão, vậy thì mọi chuyện đều vô cùng hợp lý rồi.

Thím ba Tăng Na, Tô Bằng cũng không biết tuổi thật của nàng, có điều khoảng chừng ba mươi bốn ba mươi lăm, như vậy cha của Tăng Na khoảng chừng sáu mươi tuổi, theo tuổi tác của Tăng tiên sinh, nếu dựa theo trình độ suy luận bình thường, khoảng chừng là tám mươi đến chín mươi tuổi rồi.

Mà bây giờ Tô Bằng quan sát tuổi của hắn, nếu thuần túy phán đoán từ bề ngoài, hắn tuyệt đối sẽ không hơn năm mươi lăm tuổi.

Có điều Tăng tiên sinh là người quyền lực cao nhất Trường Sinh Điện, Trường Sinh Điện lại là một tổ chức tồn tại mấy trăm năm, bọn họ có rất nhiều biện pháp kéo dài tuổi thọ, ngoại hình bây giờ, không cách nào nói rõ vấn đề.

Hít và một hơi thật sâu, Tô Bằng nói với Tăng tiên sinh.

“Quả thật không ngờ... ngài lại là ông nội của thím ba, nói như vậy, vai vế của Tăng tiên sinh, so với ông nội của ta còn phải hơn một bậc rồi, có chút thất lễ rồi.”

” Ha ha, không sao, thật ra ta cũng không ngại những chuyện này, ngươi cứ gọi ta là Tăng tiên sinh là được rồi.”

Tăng tiên sinh mỉm cười, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng cũng không nghi ngờ nội dung Tăng tiên sinh nói là thật hay giả, dù sao thân phận địa vị của đối phương, không cần phải nói dối với mình, nhất là lời nói dối như thế này.

Tô Bằng trầm ngâm chốc lát, hỏi Tăng tiên sinh.

” Tăng tiên sinh, thím ba ta biết thân thế của thím ấy, vậy có biết Trường Sinh Điện và ngài không?”

“Nó cũng không biết.”

Tăng tiên sinh lắc đầu, nói với Tô Bằng.

” Tăng Na là con gái của con trai lớn của ta, chỉ là của ta con trai lớn của ta, có hơi không phải nhân tài, vẫn luôn có dã tâm không cân xứng với năng lực của mình, vì vậy đã bị ta đuổi đi, hắn vẫn muốn đánh bại ta, trả thù ta, trong lòng tràn ngập cừu hận.”

” Ta lo lắng cháu gái của ta được nuôi dưỡng bởi người cha như vậy, cho nên giành quyền giám hộ Tăng Na. Nhưng ta cũng không muốn nó đi con đường của ta, hơn nữa giáo dục thế hệ sau, có vẻ ta không được thành công lắm, ta đem Tăng Na lúc còn là đứa trẻ đã ủy thác cho một người thân của ta nuôi dưỡng, xem như làm con gái của bọn họ.”

” Ba trên danh nghĩa của Tăng Na, là con trai của em họ nhỏ nhất trong gia tộc ta, bọn họ cũng không biết chuyện Trường Sinh Điện, hơn nữa định cư ở Hoa Kỳ, cho rằng ta là một người giàu có bình thường, ta đem Tăng Na phó thác cho bọn hắn chiếu cố, sau đó âm thầm chiếu cố một nhà bọn họ.”

Chương 1057: T tiên sinh (2)

Tô Bằng nghe xong những gì Tăng tiên sinh nói, khẽ gật đầu.

Nghe đến đó, Tô Bằng thở dài nói.

” Tăng tiên sinh, suy nghĩ của ngài, ta có thể hiểu được.”

Lời của Tăng tiên sinh, gần như không thể nào là gạt người, với địa vị thực lực của hắn, thật sự không cần phải bịa ra chuyện này để nói dối hắn.

Tăng tiên sinh khẽ gật đầu, nói.

” Động cơ của ta, ngươi bây giờ có lẽ đã hiểu được đôi chút, nếu cháu gái của ta gả vào Tô gia các ngươi, ta đương nhiên hi vọng gia tộc các ngươi càng hiển hách càng tốt, Tô gia là gia tộc có cơ hội trở thành gia tộc đỉnh cao của Trung Quốc, Tô gia càng cường đại càng an toàn, càng có thể bảo đảm sự an toàn và hạnh phúc của Tăng Na, đây chính là nguyên nhân ta trợ giúp Tô gia.”

” Đương nhiên, trong đó cũng có suy nghĩ nhằm phát triển lực ảnh hưởng của Trường Sinh Điện, nhưng so với tương lai hạnh phúc của Tăng Na, chỉ là một bộ phận không đáng nói tới.”

Tô Bằng gật đầu, tâm tính lão nhân gia hẳn có thể nắm chắc một chút, con nối dòng của Tăng tiên sinh không nhiều lắm, Tôn bối chỉ vụn vụn có một mình Tăng Na, này đáng giá cân nhắc.

Nhìn bên cạnh Tăng tiên sinh mỹ nữ nhiều như mây, cũng biết hẳn là người phong lưu, nhưng mà con nối dòng ít như vậy có lẽ đối với việc hẳn kéo dài tánh mạng của mình có liên quan, có lẽ là di chứng của kéo dài tuổi thọ.

Rất có thể, Tăng Na chính là hậu duệ duy nhất của hẳn, hẳn tất nhiên phải chú ý Tăng Na, làm hết sức để cho đời sau của mình một tương lai tốt đẹp, đây là tâm lý của tất cả các lão nhân gia.

Sau khi lý giải được động cơ của Tăng tiên sinh, tâm đề phòng của Tô Bằng đối với Tăng tiên sinh giảm mạnh, thậm chí thoáng cảm giác được một tia thân thiết.

Tăng tiên sinh mang theo nụ cười mỉm, nói với Tô Bằng.

” Lần này muốn gặp ngươi, cũng là bởi vì chuyện ngươi biết có thể nhiều hơn một chút, cũng có liên hệ với Trường Sinh Điện, ta không muốn Tăng Na sớm biết sự tồn tại của ta như vậy, nhưng lại hi vọng dùng phương thức nào đó tiếp xúc với nó, ngươi chính là ràng buộc kia.”

” Tình huống Tô gia gặp phải, ta cũng biết một chút, có sự trợ giúp của Trường Sinh Điện, cùng với năng lực của bản thân ngươi, ta nghĩ các ngươi

có thể đem Tô gia từ tình cảnh nguy hiểm cứu vớt trở lại, rồi sau đó, Tô gia quật khởi, ta cũng có thể góp một phần lực.”

” Ta cũng có không có ý định tự mình ra tay, ngươi vẫn là đại diện... Ta sẽ trợ giúp ông của ngươi trở thành nhân vật đứng thứ hai hoặc là thứ ba Trung Quốc, nhưng ta muốn có của ngươi một sự bảo đảm, vị trí của ông ngươi, sau này sẽ được sự giúp đỡ của ngươi, do chú ba của ngươi, cũng chính là chồng của Tăng Na thừa kế.”

Tăng tiên sinh nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, khẽ cau mày, hần nói.

” Ta không dám cam đoan cái gì cả, mặc dù biết tầng quan hệ này, nhưng trong mắt ta, tất cả người nhà đều là bình đẳng, ta không muốn bắt công trợ giúp người nào cả.”

” Cái này ngươi không cần phải lo lắng, ta biết ngươi cho rằng chú hai của ngươi là chướng ngại trong mục tiêu của ta, nhưng ta cho ngươi biết điều đó không đúng. Trong điều tra của ta, chú hai của ngươi kỳ thật vẫn luôn cảm thấy việc thừa kế gia tộc là một gánh nặng, nhưng vì trách nhiệm hần không thể không lưng đeo trọng trách này, trên thực tế hần càng muốn làm một tên nhân viên kỹ thuật quân sự đơn thuần.

Tăng tiên sinh cười cười, nói với Tô Bằng.

“Hử?”

Tô Bằng nghe vậy, có hơi bất ngờ, chú hai của hần cho tới bây giờ đều rất nghiêm túc, Tô Bằng cũng không biết ý nghĩ của hần, quả thật giống như lời của Tăng tiên sinh sao?

” Phải xem nhật ký của chú hai ngươi đó, đương nhiên nhìn trộm nhật ký của người khác cũng không phải là việc ta mong muốn, nhưng để điều tra toàn diện luôn sẽ có một số chỗ không thể quá khắt khe. Chẳng hạn như quyền riêng tư.”

Tăng tiên sinh nói.

” Không cần.”

Tô Bằng nghe vậy, lắc đầu, đôi phương đã nói như vậy, chắc chắn không phải là bản tên không đích.

” Xem ra người với đề nghị này cũng không có chương ngại tâm lý gì, dù sao xem cũng sẽ không phân tích tâm lý của người, người cũng không phải là một người mưu cầu danh lợi ham thích quyền thế, cũng không tranh đoạt quyền kế thừa của Tô gia, hơn nữa tuổi của người cũng quá trẻ.”

Tăng tiên sinh giống như hết thấy đều nắm chắc, nói với Tô Bằng.

” Như ngài đã biết.”

Tô Bằng gật đầu, này cũng không có gì phải giấu diếm, bản thân Tô Bằng cũng không ưa thích chính trị, cũng không nhiệt tình với quyền thế.

Nếu như có thể giải quyết sự tình trong nhà, cùng với một số chuyện không làm không được khác, dưới tình huống không có áp lực khắp mọi mặt, Tô Bằng thật lòng muốn làm là trở thành một lữ khách, du lịch, thám hiểm toàn bộ thế giới thực tế cùng với thế giới Tử Vong Luân Hồi, có lẽ có thể trở thành tác giả lữ hành cũng nói không chừng.

Quyền thế các loại, Tô Bằng thật lòng không quá nhiệt tâm, tranh bá trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi cũng chỉ là một đoạn lữ trình ngắn trong đời mà thôi.

” Như vậy chúng ta đã định rồi, ta sẽ toàn lực trợ giúp Tô gia các người, lần này sau khi ông của người thức tỉnh, ta sẽ triệu tập tài nguyên của Trường Sinh Điện, trợ giúp các người giải quyết hết các đối thủ chánh trị.”

Tăng tiên sinh nói.

Tô Bằng lại nghĩ một lần, này hết thấy cũng không trái lương tâm, hấn khẽ gật đầu, nói.

” Ta đáp ứng.”

” Được, uống xong ly rượu này xem như khế ước thành lập.”

Tăng tiên sinh giờ lên ly rượu, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng giờ ly rượu lên, hai người kính nhau sau đó uống cạn ly.

” Ha ha, người trẻ tuổi, cùng ta hưởng thụ mỹ thực đi, một bữa đồ ăn món ăn này cũng xuất từ đầu bếp tư nhân của ta, hương vị không giống với đầu bếp bên ngoài đâu.”

Tăng tiên sinh nói.

Tô Bằng gật đầu, hắn cũng thực sự có chút đói bụng, giờ phút này cũng không khách khí nữa, vừa nói chuyện phiếm với Tăng tiên sinh, vừa hưởng thụ mỹ thực.

Một bữa này rất nhanh liền ăn xong rồi.

Sau khi Tăng tiên sinh ăn xong, nghỉ ngơi một hồi, hắn đứng dậy, nói.

” Thời gian không còn nhiều, ta phải rời khỏi Đài Bắc, à đúng rồi, có một tin tức ta muốn nói cho người biết một chút.”

” Xin mời ngài nói.”

Tô Bằng nhìn về phía nói.

” Nhi tử không nên thân kia của ta, bị ta đuổi đi, trong tay hắn ngoại trừ một số tiền tài coi như dày trong cuộc sống ra, gần như hai bàn tay trắng, nhưng về sau hắn giống như gặp được kỳ ngộ hiếm thấy gì đó... Hắn đem số tiền ta đưa cho hắn để sống thoải mái trong quãng đời còn lại đều đầu tư vào một sự vật mới lạ, lấy được lợi nhuận dồi dào.”

” Sự vật mới lạ kia, chính là máy chủ trò chơi Tử Vong Luân Hồi mà Dương Hi thường xuyên nhắc tới, mà còn nhi tử không nên thân kia của ta về sau cũng đã trở thành một thủ lĩnh của một tổ chức tương quan trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi gọi là n.e. t, trong tổ chức của bọn hắn, đều gọi hắn là...”

“T tiên sinh.”

Chương 1058: Thành công? Thất bại?

Tăng tiên sinh nói qua những lời này, khẽ gật đầu với Tô Bằng, sau đó đi theo thư ký xinh đẹp của mình, rời khỏi nơi này.

“T tiên sinh?”

Tô Bằng nghe thấy cái tên này, trong đầu đột nhiên nghĩ lại tới một cảnh tượng.

“T tiên sinh, không phải là chủ nhân hiện giờ của Thời Thiên Quân sao? Chính là người có quyền lực trong tầng lớp nòng cốt của NET, nghe nói là người phái chủ chiến sao?”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

Trong tổ chức N. E. T, không thể nào có hai T tiên sinh được, như vậy có thể chắc chắn, chủ tử của Thời Thiên Quân, chính là con trai của Tăng tiên sinh, ba ruột của thím ba mình.

“Quan hệ này... rối loạn thật...”

Tô Bằng cảm giác có chút đau đầu, hấn xoa xoa huyết Thái Dương của mình, trong lòng thầm nghĩ...

...

Tăng tiên sinh cùng Tô Bằng sau khi gặp mặt ăn cơm một lần, thì không còn xuất hiện thêm lần nào nữa.

Tô Bằng biết hấn có thể là rời khỏi Đài Bắc, Tăng tiên sinh xuất quỷ nhập thần như vậy, người bình thường căn bản không cách nào nắm giữ hành tung của hấn, Tô Bằng cũng chỉ đành không suy nghĩ việc này nữa.

Hấn ở khách sạn một đêm, sau đó ngày hôm sau, thủ hạ của Tô Bằng đã làm xong tất cả thủ tục, Tô Bằng ngồi máy bay rời khỏi Đài Bắc, mang theo A Triết, cùng nhau đi đến đế đô.

Đài Loan cùng đại lục quan hệ gần đây cũng không tồi, đế đô và Đài Bắc đã có đường bay thẳng, Tô Bằng ngồi máy bay, trải qua hơn mấy giờ bay, thì đã đến sân bay đế đô.

Ở sân bay đế đô, Dương Hi tự mình đến tiếp đón, nàng dẫn theo hai bảo tiêu, tới đón tiếp bọn người Tô Bằng.

Đoàn bảo tiêu của Tô Bằng, bây giờ cũng không có chuyện gì, Tô Bằng muốn Hoắc Lâm mang theo bọn họ đi đến khách sạn trước, còn mình thì dẫn theo A Triết, cùng Dương Hi đi lên xe mà nàng đã chuẩn bị sẵn.

” Người làm thí nghiệm đã sắp xếp ổn thỏa rồi. Là một thành viên xem như nằm ngoài Trường Thần Điện nhất, hẳn hoàn toàn tự nguyện, bản thân của hắn bởi vì kinh doanh không tốt, khiến cho công ty phá sản, thiếu nợ đại khái một ngàn hai trăm vạn đô la Mỹ, người này đang suy tính tự sát, sau đó lừa gạt bảo hiểm lưu lại một món tiền cho vợ con.”

” Chúng ta trải qua một phen lựa chọn, phát hiện chỉ tiêu sức khỏe của hắn khá tương đồng với ông nội người, cường độ tinh thần cũng giống nhau, để hắn làm thí nghiệm, có thể mô phỏng tình huống của ông nội người tốt nhất.”

Dương Hi đơn giản giải thích cho Tô Bằng.

” Cho hắn hai ngàn vạn đô la Mỹ, cho dù thí nghiệm thành công hay không, hắn sống hay chết không.”

Tô Bằng nói.

Nói thật ra, Tô Bằng bây giờ, không thiếu nhất chính là tiền.

“Ừm, thật ra từ góc độ vật thí nghiệm đặc biệt cho thấy, tổ chất hắn cũng gần như có giá trị này.”

Dương Hi nói.

Hôm nay tình hình giao thông của đế đô không tồi, đại khái một tiếng rưỡi, thì bọn người Tô Bằng đã đi đến nơi làm thí nghiệm.

Tô Bằng cùng bốn người Dương Hi sau khi đến nơi, đi vào trong tầng sáu của tòa nhà này.

Nơi này, có hai gian phòng đại khái bốn trăm mét vuông đã được đảm thông, bên trong đặt những dụng cụ y tế đơn giản, đại khái hơn hai mươi nhân viên Trường Sinh Điện tiến hành công việc ở bên trong.

Trong này, Tô Bằng gặp được người tình nguyện thí nghiệm kia.

Ông nội của Tô Bằng, thân thể cường tráng, trước kia có bản lĩnh huấn luyện quân sự, còn tu luyện võ thuật Trung Quốc, lại thêm được chăm sóc tốt, mặc dù đã hơn sáu mươi, nhưng thân thể vẫn khỏe mạnh như thường, đại khái có thể xem như người năm mươi tuổi.

Hình thể của Phản Tinh Nhất Hùng này, không sai biệt lắm so với ông nội của Tô Bằng, đều xem như loại hình cường tráng, người này mức độ điều dưỡng cũng được lắm, nhưng không tốt bằng so với ông nội Tô Bằng.

Dương Hi mang Tô Bằng đi gặp người này, thông báo cho Phản Tinh Nhất Hùng, Tô Bằng chính là người ủy thác, Phản Tinh Nhất Hùng hết sức kích động, cầm tay Tô Bằng, không ngừng nói.

” Cảm ơn!”

” Cảm ơn!”

“Cảm ơn đã cho ta cơ hội này!”

” Cảm ơn ngài cho ta cơ hội giải thoát người nhà khỏi địa ngục!”

Nói như vậy, còn không ngừng cúi đầu chín mươi độ.

Tô Bằng từ chỗ Dương Hi biết được một vài thông tin, người này là thương nhân y dược, hẳn dựa vào cơ cấu nghiên cứu bên ngoài

Tô Bằng từ chỗ của Dương Hi biết được một vài thông tin, người này là thương nhân y dược, hẳn dựa vào được Trường Sinh Điện âm thầm ủng hộ mà buôn bán thịnh vượng, Phản Tinh Nhất Hùng này xem như là tăng quan

hệ bên ngoài có liên quan với Trường Sinh Điện, hắn cũng không biết tồn tại cùng bản chất của Trường Sinh Điện.

Người này mặc dù là người Nhật Bản, nhưng buôn bán, rất có đặc sắc Trung Quốc, đem một vài sản phẩm mới của thị trường Nhật Bản, bán cho Trung Quốc, là một thương nhân chính đáng, nhưng lại có chút đầu cơ.

Thuốc của hắn, không phải là thuốc giả, nhưng lại có chút cảm giác như hàng lậu, dược hiệu so với chính phẩm kém hơn một chút, nhưng cũng có tác dụng, kinh doanh buôn bán có chút giao hoạt nhưng coi như có lương tâm, cho nên ở Trung Quốc phát triển cũng khá được.

Chẳng qua là gần đây hắn gặp phải vận rủi, đầu tư khai phá dược vật mới, vốn là không có vấn đề gì, nhưng đưa lên thị trường nửa năm cuối cùng phát hiện dược vật chế tác đối với người có thể chất đặc biệt sẽ sinh ra phản ứng dị thường, làm hơn ba mươi người phải đi bệnh viện.

Sau khi điều tra, hắn bị người bị hại khởi tố, tiền bồi thường lại thêm bị phạt tiền, cuối cùng khiến cho thương hội kinh doanh của hắn phải đóng cửa, chưa kể còn thiếu nợ hơn một ngàn hai trăm vạn USD.

” Thật sự là rất cảm tạ ngài... Nếu không nhờ có ngài, cho dù ta tự sát, vợ cùng với ba đứa con cũng phải sống cuộc sống không có thiên lý đến hết đời...”

Bộ dạng lúc này của Phản Tinh Nhất Hùng đã vượt qua sáu chữ cảm động đến rơi nước mắt.

Hắn lúc trước vì mở rộng kinh doanh, ở trong nước Nhật có mượn tiền của ngân hàng, tiền của xã hội đen, cho dù hắn tự sát, thê tử cùng với đứa nhỏ cũng không được an bình, nói không chừng còn có thể bị bắt đi làm thịt, đi bán...

Tô Bằng khẽ gật đầu, nói.

” Không cần cảm tạ quá, làm tốt chuyện nên làm của người, thí nghiệm nên bắt đầu rồi.”

Dương Hi gật đầu, nàng nói với Phản Tinh Nhất Hùng.

” Chuẩn bị một chút đi.”

Phản Tinh Nhất Hùng, thân thể có chút run rẩy rất nhỏ. Hắn vẫn còn có chút e ngại, nhưng lại dứt khoát kiên quyết gật đầu, dưới sự hướng dẫn của nhân viên công tác, hắn đi vào một gian phòng.

” Người của chúng ta đã ở bên trong, thuật sĩ trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi.”

Dương Hi nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, có điều nhìn ý tứ của Dương Hi là không muốn giới thiệu vị thuật sĩ kia cho mình, Tô Bằng cũng không có yêu cầu đặc biệt gì.

Đại khái nửa giờ sau, Phản Tinh Nhất Hùng nằm ở trên giường di động, được đẩy ra ngoài.

Hắn đã mất đi ý thức, là trúng nguyên rửa của thuật sĩ trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi.

” Chờ hai giờ, để sức mạnh nguyên rửa ổn định lại, chúng ta có thể làm thí nghiệm.”

Dương Hi nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu.

Hai giờ không lâu lắm, chờ một hồi liền trôi qua.

“Được rồi, Tô Bằng, Ngưng Thần Đan của ngươi.”

Tô Bằng từ trên người lấy ra một bình sứ, sau đó nói với A Triết bên kia.

” A Triết, tới đây một chút.”

A Triết một mực chơi trò chơi di động liền thu hồi di động, đứng lên, đi tới bên cạnh Tô Bằng nói.

” Ngưng Thần Đan thật ra dùng rất dễ dàng, nó sẽ cùng với nước bọt của người tạo ra một loại phản ứng, chỉ cần đi vào trong miệng, rất nhanh liền sẽ hòa tan thành chất lỏng. Dễ dàng vào thực quản, hơn nữa không thay đổi được hiệu gì.”

Tô Bằng gật đầu, hắn nhìn thoáng qua Phản Tinh Nhất Hùng trên giường bệnh di động, trên thân thể hắn đã mang lên dụng cụ kích thích của Trường Sinh Điện.

Trên dụng cụ biểu hiện ý thức trạng thái của Phản Tinh Nhất Hùng, cùng với ông của mình vô cùng giống nhau.

Tô Bằng hít sâu một hơi, sau đó nói.

” Dùng Ngưng Thần Đan!”

Có nhân viên y tế chuyên nghiệp hết sức chú ý kết quả của Ngưng Thần Đan, sau đó để Phản Tinh Nhất Hùng nuốt xuống.

” Chỉ số cường độ linh hồn có biến hóa... 1.87z... 1.97z... 2.26z... 2.56z...”

Trước máy dụng cụ kích thích ở đằng kia, một nhân viên chuyên nghiệp không ngừng đọc số liệu.

” Ngưng Thần Đan có hiệu quả!”

Tô Bằng nghe được lời của người này, trong lòng có chút kích động.

“3.15z! Cường độ linh hồn vượt qua 3z, có thể cưỡng chế kích thích!”

Nhân viên thao tác nói.

” Mở cưỡng chế kích thích ra!”

Dương Hi gật đầu, hạ lệnh.

Nhân viên thao tác lập tức thao tác trên dụng cụ.

Tô Bằng khẩn trương nhìn biểu hiện dao động trên dụng cụ, quá trình tỉnh lại tương tự như kích thích trái tim, chỉ phản ứng của cơ thể sẽ không mãnh liệt như vậy, nhưng lại càng hung hiểm hơn.

Bởi vì, lực tác dụng cường đại này, trực tiếp tác dụng lên linh hồn!

Trên biểu đồ, cách mỗi ba giây đồng hồ, sẽ có một cường lực vượt qua tần sóng điện từ kích thích linh hồn Phản Tỉnh Nhất Hùng, cưỡng chế hấn tỉnh lại.

” Cường độ linh hồn 3.27z... Cường độ linh hồn 3.45z... Còn đang tiếp tục tăng lên!”

Người quan sát dụng cụ, khẩn trương nói.

Chương 1059: Chính thức tỉnh lại (1)

” Phản ứng bình thường, sau khi dùng Ngưng Thần Đan, nếu thần hồn bị kích thích, sẽ kích thích được lực, đây là được lực kích phát.”

A Triết nói, hấn cũng rất chú ý, dù sao Tô Bằng trả một cái giá lớn như vậy mời hấn làm Ngưng Thần Đan, nếu không có hiệu quả A Triết cũng sẽ cảm giác mình rất vô dụng.

” Tiếp tục kích thích.”

Tô Bằng nhìn thoáng qua Phản Tỉnh Nhất Hùng, thấy hấn cũng không có vẻ mặt thống khổ gì, trong miệng nói.

” Tiếp tục kích thích... Chờ một chút! Ý thức của hấn có phản ứng... Chỉ số cường độ linh hồn hấn đang rơi xuống!”

Chuyên gia thao tác dụng cụ bỗng nhiên hô lên, trán của hấn lúc này chảy xuống mồ hôi lạnh.

“3.11z... 3.06z... Dưới 3z!”

Cái trán của chuyên gia kia trong nháy mắt chảy ra mồ hôi, kết quả bây giờ cũng không bình thường, nếu thí nghiệm thất bại hấn cũng có trách nhiệm

rất lớn, từ nay về sau cũng sống không được yên ổn.

” Đình chỉ cưỡng chế kích thích!”

Dương Hi kịp thời hô.

Lập tức, thao tác viên đình chỉ kích thích công suất lớn nhất của dụng cụ.

” Chỉ số linh hồn vẫn còn đang giảm xuống... Đã đến 2z... 1.92z... Đến 1.87z! Trở về mức độ trước khi kích thích!”

“Trở về mức độ trước khi kích thích?”

Tô Bằng nghe vậy, trong lòng thấp thỏm.

Trở về mức độ trước khi kích thích, tức là quá trình kích thích này đã hoàn thành, nhưng thí nghiệm rút cuộc đã khôi phục được ý chí hay là như thế nào, Tô Bằng đến bây giờ cũng không rõ.

” Đến tột cùng... Là thất bại hay là thành công?”

Trong lòng Tô Bằng trầm nghĩ...

Cường độ linh hồn của Phản Tinh Nhất Hùng, dừng lại ở 1.87z, liền bất động.

” Thành công? Hay là thất bại?”

Tô Bằng lo lắng, hẩn hẩn trương nhìn Phản Tinh Nhất Hùng nằm ở trên giường bệnh.

” Lại có phản ứng! Cường độ linh hồn thí nghiệm giảm xuống lần nữa rồi!”

“1.79 z... 1.62z... 1.45z... Cường độ linh hồn giảm xuống càng lúc càng nhanh!”

Chuyên gia giám thị máy móc, trên đầu đầy mồ hôi.

Tô Bằng nghe vậy, trong lòng lập tức trầm xuống.

Nếu vừa rồi thành công, như vậy cường độ linh hồn phải giữ ở mức 1.87z, sau đó tỉnh lại mới phải.

Nhưng bây giờ, Phản Tinh Nhất Hùng lại còn chưa tỉnh lại, cường độ linh hồn của hắn ngược lại hạ xuống, đây không phải là chuyện tốt gì.

“Không phải chứ... Sau khi dùng Ngưng Thần Đan, cường độ linh hồn không thể nào giảm xuống được...”

A Triết cũng là có chút sững sờ, hắn chế tạo Ngưng Thần Đan nếu vô dụng, hắn cũng sẽ cảm giác mình không còn hữu dụng nữa.

Cường độ linh hồn của Phản Tinh Nhất Hùng, cuối cùng giảm xuống 0.53z, đã bên bờ vực nguy hiểm.

” Thất bại...”

Tô Bằng nhìn thấy cảnh này, trong lòng giống như có một tảng đá lớn đè nặng, áp lực nói không nên lời.

“Không thể... Tuyệt đối không thể, dùng Ngưng Thần Đan, mặc dù không tăng cường cường độ thần hồn, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không giảm xuống... Đây là có chuyện gì?”

A Triết lúc này vô cùng sốt ruột, hắn cảm giác được vật mình làm ra không có tác dụng như hắn nói, vô cùng nôn nóng sốt ruột, không ngừng nhích tới nhích lui.

Cường độ linh hồn Phản Tinh Nhất Hùng không ngừng giảm xuống, khi giảm xuống đến 0.47z, trị số trên dụng cụ, bắt đầu dừng lại, không có động tĩnh gì mới.

” Các người nhìn xem! Cường độ linh hồn, dừng lại ở 0.47z! Không! Các người xem, trị số đang tăng lên!”

Người quan sát dụng cụ, đột nhiên chỉ vào dụng cụ, la lớn.

Tô Bằng nghe thấy hắn nói như vậy, nhìn về phía dụng cụ, quả nhiên, cường độ linh hồn Phản Tinh Nhất Hùng, trải qua ổn định ngắn ngủi, bắt

đầu tăng lên.

0.47z... 0.63z... 0.85z... 1.21z...

Trị số cường độ linh hồn Phản Tinh Nhất Hùng, không ngừng tăng trở lại.

” Còn có cơ hội xoay chuyển?”

Tô Bằng thấy thế, không khỏi nắm chặt tay, chăm chú nhìn dụng cụ.

“A! Đúng rồi! Vừa rồi nhất định là lực lượng nào đó, ảnh hưởng tới cường độ linh hồn người này, được lực của Ngưng Thần Đan bị loại sức mạnh thần bí kia đè nén, nhưng mà sức mạnh kia cũng không bền bỉ lắm, sau khi qua một thời gian nhất định liền biến mất, Bây giờ được lực Ngưng Thần Đan, lại bắt đầu tạo nên tác dụng!”

A Triết thấy thế, vỗ trán một cái, nói.

Tô Bằng không có suy nghĩ nguyên nhân A Triết nói có phải là thật hay không. Hắn chỉ là chăm chú nhìn số liệu trên dụng cụ.

“1.75z... 1.87z... 2.01z!”

Số liệu trên dụng cụ tĩnh lại, cuối cùng dừng ở trên cường độ linh hồn 2.01z, sau đó đứng im.

“Khụ... Khụ khụ...”

Lúc này, Phản Tinh Nhất Hùng nằm ở trên giường bệnh. Đột nhiên phát ra thanh âm ho khan, thân thể hắn run run, sau đó xoay chuyển vài cái, mở mắt ra.

“Ta.... không sao sao?”

Phản Tinh Nhất Hùng giống như đã tỉnh táo lại, có điều bởi vì cần điều khiển thân thể thí nghiệm, giường bệnh hắn nằm là loại giường bệnh không chế có dây trời, tay của hắn, thân thể còn có chân đều bị cố định ở trên giường bệnh, không cách nào di chuyển.

“Thành công rồi?”

Nhìn Phản Tinh Nhất Hùng giống như thành công tỉnh lại, tâm tình Tô Bằng vốn chìm xuống đáy cốc, giống như là thêm thêm một mũi kích thích, lại lần nữa đẩy lên hi vọng.

” Đừng nhúc nhích! Ngươi bây giờ cảm giác ý thức mình thanh tỉnh chưa? Nhận ra ta là ai không? Ngươi biết mình là ai không?”

Thấy Phản Tinh Nhất Hùng tỉnh lại, Tô Bằng liên tục hỏi hấn vài vấn đề.

Phản Tinh Nhất Hùng nghe vậy, hấn nhìn về phía Tô Bằng, nói.

” Ta bây giờ vẫn còn tỉnh táo, cảm giác giống như là ngủ một giấc, mặc dù có ác mộng, nhưng sau khi tỉnh lại đầu óc giống như rõ ràng hơn, ta tên là Phản Tinh Nhất Hùng, ngài là ân nhân cứu mạng của ta, muốn ta tham gia thí nghiệm một phương pháp đánh thức người thực vật, chúng ta ký kết hợp đồng, chỉ cần ta tham gia thí nghiệm của ngài, cho dù thành công hay không, ngài đều cho ta hai ngàn vạn đô la Mỹ...”

Nói tới chỗ này, Phản Tinh Nhất Hùng đột nhiên biến sắc, hấn hoảng sợ nhìn Tô Bằng, nói.

” Ngài không phải là đùa ý rồi chứ? Thí nghiệm thất bại? Không sao, ta vẫn còn thể lực, ta còn có thể tiếp tục! Xin hãy tiếp tục dùng ta thí nghiệm, mãi đến khi thí nghiệm thành công mới thôi! Ta van ngươi! Ta quả thật cần số tiền này để cứu vớt cả nhà ta!”

” Ngươi làm rất tốt, ta sẽ không nuốt lời, ngươi trước tiên phối hợp bác sĩ ở đây làm một vài kiểm tra đo lường thân thể cần thiết đã, về phần hai ngàn vạn của ngươi, ta sẽ đưa trước cho ngươi một trăm ngàn đô la Mỹ vào trong tài khoản của ngươi, đợi đến khi ngươi làm kiểm tra xong, ta sẽ trả cho ngươi nửa còn lại, yên tâm, ta không thiếu tiền, ngươi không cần phải lo lắng ta không tuân thủ ước định.”

Tô Bằng dùng tay đè chặt Phản Tinh Nhất Hùng có chút kích động, nói với hấn.

Phản Tinh Nhất Hùng nghe vậy, mở to hai mắt nhìn Tô Bằng một hồi, cuối cùng gật đầu, nói.

” Ta tin tưởng ngài! Xin ngài nhất định phải hết lòng tuân thủ ước định!”

Chương 1060: Chính thức tỉnh lại (2)

Tô Bằng khẽ gật đầu, hấn vỗ vỗ bả vai Phản Tinh Nhất Hùng, nói với tổ chuyên gia chữa bệnh của Dương Hi.

” Bắt đầu kiểm tra.”

...

Trong nháy mắt, đã qua ba ngày.

Trong ba ngày này, Tô Bằng vẫn luôn ở trong căn phòng này, chờ kết quả.

Trong ba ngày, Phản Tinh Nhất Hùng làm một loạt báo cáo kiểm tra sức khỏe toàn diện về tâm lý, sinh lý thậm chí là linh hồn, trạng thái thân thể, trạng thái tinh thần, trạng thái ý thức, trí nhớ, trạng thái trí lực, năng lực tình cảm...

Ngày thứ ba, báo cáo kiểm tra đo lường đầy đủ đã có, do thủ hạ của Dương Hi chính là tổ trưởng tiểu tổ chữa bệnh báo cáo với Tô Bằng.

” Tất cả báo cáo kiểm tra sức khỏe đều đã làm xong, Phản Tinh Nhất Hùng, từ các phương diện đều hết sức khỏe mạnh, không có chỗ thiếu hụt cùng với tổn thương nào, duy nhất có một chút dị thường, chính là lực chú ý, lực tập trung, trí nhớ, lực ý chí, thậm chí là chỉ số thông minh của hắn sau khi thí nghiệm đều tăng lên một lượng cố định, nhất là trí lực, chỉ số thông minh của hắn so với trước khi thí nghiệm, tăng lên 13 điểm.”

Tổ trưởng tổ chữa bệnh, báo cáo với Tô Bằng và Dương Hi.

” Mười ba điểm trí lực?”

Tô Bằng nghe vậy, suy nghĩ một lát, nói.

” Đã biết, xác định thân thể hấn hết thấy đều khỏe mạnh chứ?”

” Xác định.”

Người nọ gật đầu, Tô Bằng khẽ gật đầu, nói.

” Được, báo cáo người đưa cho chúng ta một người một phần, người đi ra ngoài trước đi.”

Tổ trưởng chữa bệnh đem ba phần tư liệu, đưa cho Tô Bằng, Dương Hi còn có A Triết, mình liền đi ra ngoài.

Trong phòng nghỉ ngơi lúc này, chỉ để lại ba người Tô Bằng.

” Ngưng Thần Đan có thể đề cao năng lực thần hồn của người, cũng chính là tăng cường độ linh hồn lên. Cường độ linh hồn tăng lên, chính là ý thức tăng lên, cứ như vậy lực chú ý, sức quan sát, còn có trí nhớ cũng sẽ tăng lên, xem như chỗ tốt của Ngưng Thần Đan.”

A Triết lật báo cáo kiểm tra sức khỏe của Phản Tinh Nhất Hùng ra, nói.

” Ngưng Thần Đan, có thể xác định là có hiệu quả, chẳng qua quá trình có chút mạo hiểm.”

Tô Bằng nhìn báo cáo nói, hấn đối với biến hóa ngày đó như xe guồng lòng vẫn còn sợ hãi.

“Về báo cáo tổng hợp này, phân tích phía trên với lời của A Triết giống nhau, Ngưng Thần Đan đúng là có hiệu quả, nhưng sau khi tỉnh lại, lực nguyên rửa sẽ có một lần bộc phát, nó áp chế được hiệu của Ngưng Thần Đan, nhưng được hiệu của Ngưng Thần Đan cuối cùng sẽ chiến thắng lực lượng này, khiến cường độ linh hồn của người sử dụng khôi phục, thậm chí tăng cường một chút.”

Dương Hi nhìn báo cáo nói.

” Một viên Ngưng Thần Đan có chút nguy hiểm, cường độ linh hồn của Phản Tinh Nhất Hùng thiếu chút nữa đã rơi xuống dưới 0.3z, nếu rơi xuống

dưới cường độ đó, mặc dù cuối cùng có thể tỉnh lại linh hồn cũng sẽ bị thương... A Triết có thể gia tăng lượng dùng được hay không?”

Tô Bằng nhìn thoáng qua A Triết nói.

” Có thể, có điều không nên một lần dùng hai viên, ta đề nghị dùng một viên rưỡi, hoặc là một viên thêm ba phần tư viên, dùng hai viên, ta không dám cam đoan sẽ xuất hiện tác dụng phụ hay không.”

Tô Bằng gật đầu, hẩn quay đầu nhìn về phía Dương Hi, nói.

” Thủ hạ của ngươi không phải là đã làm bản báo cáo tính khả thi của việc thức tỉnh ông nội của ta sao? Xác xuất thành công có bao nhiêu?”

” Tám mươi chín phần trăm, rất cao.”

Dương Hi nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, nhẹ gật đầu, tỷ lệ thành công tám mươi chín phần trăm, đã đủ rồi.

” Lại tiếp tục quan sát Phản Tinh Nhất Hùng thêm ba ngày, sau đó lại làm kiểm tra toàn diện một lần nữa, nếu không có vấn đề gì, như vậy liền chuẩn bị thức tỉnh ông nội của ta!”

Tô Bằng cuối cùng đã ra quyết định.

Thời gian ba ngày qua rất nhanh, Phản Tinh Nhất Hùng không có bất cứ dị phản ứng thường nào, Tô Bằng tự mình dùng nội lực kiểm tra trong thân thể của hẩn một chút, ít nhất trong cơ thể không có bất kỳ ám thương gì.

Điều này làm cho Tô Bằng hoàn toàn tin tưởng phương pháp thức tỉnh này có hiệu quả.

Tô Bằng để Phản Tinh Nhất Hùng quan sát thêm ba tháng, có điều Tô Bằng trước tiên đã chuyển tài khoản cho hẩn một trăm ngàn USD.

Phản Tinh Nhất Hùng được phép sử dụng điện thoại, hẩn dùng số tiền kia trả lại phần lớn số tiền nợ ngân hàng lãi suất cao ở Nhật Bản, khoảng cách

trả hết nợ, chỉ còn thiếu hai trăm vạn USD.

Lúc gửi tiền qua, hắn kích động khóc ngất, thậm chí trực tiếp quỳ lạy Tô Bằng, biểu đạt sự cảm tạ của hắn đối với Tô Bằng.

Tô Bằng cũng coi như hiểu được hắn, người này giữ lại còn có chỗ hữu dụng, tạm thời để hắn ở chỗ này, đợi đến khi mình thành công thức tỉnh ông rồi thì suy nghĩ về người này sau.

Sau khi xác định phương án thức tỉnh, Tô Bằng cùng với bọn người Dương Hi bọn người Dương Hi đi đến bệnh viện chỗ Tô lão gia tử.

Lần trước Tô lão gia tử thức tỉnh, đã ký tên lên hiệp nghị ủy thác, muốn thủ hạ của Dương Hi trị liệu cho hắn, lần này cũng không gặp phải ai ngăn trở, bọn người Tô Bằng tiến vào bệnh viện.

Tô Bằng thấy được ông nội trên giường bệnh, hắn hít một hơi thật sâu, nói với Dương Hi.

” Nơi này giao cho các người, ta ở cửa phòng bệnh chờ đợi, có biến hóa gì, ra ngoài gọi ta.”

Không phải là Tô Bằng không quan tâm đến ông mình, mà là quá mức quan tâm, hắn sợ hãi sẽ xuất hiện vấn đề gì đó, mình không chịu nổi, bởi vì lo lắng mà làm ra sai lầm gì đó, cho nên cuối cùng quyết định đem hết thảy giao cho thủ hạ chuyên gia của Dương Hi.

Dù sao Tô Bằng đối với các loại máy móc dụng cụ cũng không biết, chỉ nhìn số liệu mà thôi, có hắn hay không có hắn cũng giống nhau, mà còn Dương Hi là người của Tăng tiên sinh, Tăng tiên sinh trước mắt xem ra chắc là sẽ không làm hại gì cho ông nội.

Bởi vì không cần thiết, cũng không có động cơ.

Tô Bằng đem quyền lực chỉ huy đánh thức giao cho Dương Hi, sau đó tự đi ra ngoài.

Ngoài cửa có bảo tiêu Tô Bằng mang đến, Tô Bằng cảm giác có chút áp lực và sốt ruột, hỏi một bảo tiêu.

“Có thuốc không?”

Hơi sững sờ, sau đó vội vàng lấy ra một bao Vạn Bảo Lộ, đưa cho Tô Bằng.

Tô Bằng rút ra một điếu, hút một hơi thật sâu.

Y tá đằng xa nhìn thấy bên này có người hút thuốc, mày nhăn lại, nhưng nhìn cửa phòng bệnh hơn mười bảo tiêu cường tráng vạm vỡ, biết Tô Bằng thân phận không tầm thường, cho nên có chút giận mà không dám nói gì.

Tô Bằng trái lại một điếu lại một điếu liên tiếp không ngừng, thật ra hắn đã thật lâu không hút thuốc, chỉ là hôm nay thật sự có chút áp lực, khăn trương, cho nên cũng không để ý nhiều như vậy.

Ngay khi Tô Bằng hút gần nửa bao thuốc, cửa phòng bệnh, đột nhiên mở ra...

Chương 1061: Sấm vang chớp giạt (1)

Cửa phòng bệnh sầm sọc đặc biệt mở ra, Dương Hi từ bên trong đi ra.

” Như thế nào?”

Tô Bằng thoáng cái dập tắt tàn thuốc, vung tay ném vào thùng rác, quay đầu lại khăn trương hỏi Dương Hi.

” Thành công.”

Dương Hi gật đầu, nói với Tô Bằng.

Lập tức, một loại tâm tình kích động dâng tràn từ đáy lòng Tô Bằng.

Cánh tay hắn có phần run rẩy, hít sâu một hơi, hắn đẩy cửa phòng bệnh, đi vào.

Ở trên giường bệnh, ông nội Tô Bằng Tô Chí Lâm, đang ngồi trên giường, trên mặt mỉm cười nhìn Tô Bằng.

” Ông nội.”

Tô Bằng gọi, thanh âm hần không lớn, trong đó trong đó ẩn chứa cảm tình, nhưng lại chỉ có hần có thể nhận ra.

“Tiểu Bằng, những ngày này vất vả ngươi rồi.”

Tô Chí Lâm gật đầu, nói với Tô Bằng.

Thân thể Tô Bằng kích động run bần bật, nhưng bị hần dùng ý chí khống chế, hần tiến lên thêm vài bước, cố gắng che đậy cảm xúc kích động của mình, ngồi ở bên giường Tô Chí Lâm, nói.

” Ông nội, bây giờ cảm giác bình thường chứ?”

” Chưa bao giờ tốt như vậy.”

Tô Chí Lâm mang theo nụ cười trả lời.

” Vị lão tiên sinh này dùng một phần bốn ba viên Ngưng Thần Đan, dựa theo số liệu trên dụng cụ, cường độ linh hồn là 2.4z, mặc dù thân thể còn phải phục hồi một chút, nhưng ý thức và tinh thần, thì đã vượt qua trạng thái trước kia.”

A Triết ở một bên nói với Tô Bằng.

” Cảm ơn.”

Tô Bằng gật đầu, nói với A Triết.

“Tiểu Bằng, nói chuyện với ta một chút, trong khoảng thời gian này, đã xảy ra những chuyện gì.”

Tô Chí Lâm vươn tay ra, nắm tay Tô Bằng, mang theo nụ cười ấm áp, nhìn Tô Bằng, nói với hần.

...

Tin tức Tô Chí Lâm tỉnh táo lại, trong hai giờ, liền truyền đến tai khắp tất cả các nhân vật thượng tầng có quan hệ với hần.

Lần này tỉnh lại, khác so với lần trước, là hoàn toàn tỉnh lại.

Hiện tại lần này, người đi vào bệnh viện thăm Tô Chí Lâm, cũng càng nhiều.

Lại lịch Tô Chí Lâm, vẫn còn có sức ảnh hưởng, quan hệ cùng với Bán Vũ chân nhân, đều vẫn còn tồn tại, Bán Vũ chân nhân hoàn toàn sắp có được quân quyền, chắc chắn sẽ có người làm trợ thủ đắc lực trong quân hấn, dựa theo phân chia phe phái vô hình, chỉ cần Tô Chí Lâm tỉnh lại. Đợi trải qua hai đại hội lớn trong nước xong, nguyên lão thứ ba hoặc thứ bốn của nguyên lão viện quân sự sẽ không thể nào thoát được. (Bán Vũ chân nhân tức chỉ Tập Cận Bình, một cách nói lóng của Trung Quốc)

Nhân vật cấp quan trọng như vậy, cho dù là tầng lớp cao tầng nào, cũng sẽ chú ý tới.

Mà đối thủ của bọn họ, tất nhiên sẽ càng thêm chú ý tình huống khỏe mạnh của Tô Chí Lâm.

Buổi trưa ngắn ngủi, thư ký của nhân viên cao cấp đến thăm Tô Chí Lâm, lần lượt đã hơn mười bảy người.

Những người cấp cao kia, cơ bản đều đã sắp xếp thời gian sẵn, rất khó tranh thủ thời gian đến xử lý một chuyện bỗng xảy ra. Thân phận cao cũng khó có thể tự mình tới, thân phận thấp thì lại không tới được, cho nên mỗi người đều cử thư ký của mình tới.

Tô Bằng vẫn luôn trong phòng bệnh, chăm sóc Tô Chí Lâm. Cũng nghe một ít tin tức những người này mang đến.

Bản thân Tô Bằng vẫn còn mang lệnh truy nã trong người, nhưng những người này không thể nào biết được điều này, thấy hấn ở trong phòng, còn tưởng là thư ký của Tô Chí Lâm.

Mặc dù bản thân Tô Bằng tuổi tác tương đối trẻ. Nhưng đã hơn một năm nay trải nghiệm trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, trải qua không ít chuyện, tất nhiên có một phần khí chất trầm ổn. Ngược lại khó lòng khiến cho những thư ký của đám đại nhân vật kia khinh thường.

Những tin tức kia, Tô Chí Lâm ý bảo không cần dè chừng có Tô Bằng, vì vậy mọi tin tức đều lọt vào tai Tô Bằng.

“Bán Vũ chân nhân, lập tức sẽ động thủ với đám người kia rồi sao?”

Tô Bằng sau khi biết tin tức này, trong lòng lập tức cảm giác yên tâm. Hiện tại tuy Bán Vũ chân nhân đã đi công tác nước ngoài, nhưng ngay khi biết tin Tô Chí Lâm tỉnh lại, liền cho thư ký đến chuyển lời, đợi đến khi đại khái ba ngày sau, nếu thân thể Tô Chí Lâm thuận tiện, thì muốn muốn đích thân gặp mặt với Tô Chí Lâm, có một số việc cần bàn.

Lần này lên gặp mặt nói chuyện, không cần phải nói, chắc chắn liên quan đến chuyện đối phó với đám người kia, người này cần ông nội của mình chuẩn bị phối hợp, bày mưu tính kế.

Cả buổi chiều, Tô Bằng đều thấy Tô Chí Lâm xử lý những chuyện này, cho đến hơn sáu giờ tối, Tô Chí Lâm mới lấy lý do thân thể không khỏe, xin miễn tiếp khách.

“Bán Vũ chân nhân, muốn động thủ rồi sao?”

Trong phòng bệnh lúc này chỉ có Tô Bằng cùng Tô Chí Lâm, bọn người Dương Hi đã giải tán hết rồi, bảo tiêu của Tô Bằng thì canh chừng ngoài cửa.

Thím ba Tăng Na của Tô Bằng vì mẹ nuôi mà mình cho rằng là mẹ thật bị ốm nặng, cho nên đã đi Mỹ, hôm nay cũng không có ở đây.

“Ừm... Dựa theo tin tức nói chuyện hôm nay, người chủ chốt kia lại lần nữa nhập viện vì bệnh tình nguy kịch, bọn người thế lực chính trị đang lúc suy yếu, người này đã không nhịn nổi nữa, muốn lập tức xuất thủ.”

” Đột phá khẩu là ai?”

Tô Bằng hỏi.

“Là một người trong tên có chữ Hậu, hần lập nghiệp ở Đông Bắc, là thành phần trung thành của đảng kia, Bất Bạc lên Bắc Kinh, lại là hần ủng hộ võ trang và tình báo, hần là nguyên lão thứ ba trong nguyên lão viện quân sự,

vị số 1 kia vốn đã sớm muốn động thủ tới hắn, chỉ là thời cơ chưa tới, bây giờ cái người chủ chốt kia bệnh nặng, chính là thời cơ tốt để động thủ với hắn.”

Tô Chí Lâm nói.

” Lý do của hắn đâu? Tham ô?”

Tô Bằng lại hỏi.

” Tham ô, có ba người có quyền lực lớn nhất uỷ ban Quân sự, theo thứ tự là trưởng nguyên lão, hai vị phó của trưởng nguyên lão, một vị phó của trưởng nguyên lão quản tổ chức, là nhân vật số hai của nguyên lão viện quân sự, một vị phó của trưởng nguyên lão quản hậu cần, là nhân vật số ba, Bất Bạc, chính là nhân vật số ba quản hậu cần.”

” Hậu cần toàn bộ quân đội Trung Quốc, người cũng hiểu rõ, trong đó lợi ích có bao nhiêu, mà còn người đứng đầu đám người kia, cho tới bây giờ tay chân đều không sạch sẽ lắm, hắn ở vị trí kia, người nói sẽ như thế nào?”

Chương 1062: Sấm vang chớp giật (2)

” Số 1 nếu bây giờ đã phái người ám chỉ, thì phải là có trăm phần trăm nắm chắc bắt được hắn, quân đội của người chủ chốt kia có lực ảnh hưởng rất mạnh, Số 1 mặc dù là quân sự Nguyên lão trưởng, nhưng thực tế lực ảnh hưởng lại còn lớn hơn nhiều.”

“Bất Bạc từ vị trí này bị kéo xuống, phải có một số hiệu có được sự tín nhiệm của người ở trên, người này lai lịch phải đủ, nền tảng phải vừa sạch sẽ vừa vững chắc, quan trọng nhất là phải có được sự tín nhiệm của Số 1, mà thỏa mãn các điều kiện này, chỉ có ông của ngươi, tức là ta.”

Tô Chí Lâm trong miệng nói.

Nghe xong lời của Tô Chí Lâm, Tô Bằng gật đầu, hắn đại khái cũng đã hiểu rõ những mấu chốt này.

Dục vọng quyền lực của người chủ chốt rất mạnh, tuy rằng đã lui xuống, nhưng vẫn vững vàng không chế quân quyền, cùng với lực ảnh hưởng trong

quân đội, Số 1 tiên nhiệm suốt hơn phân nửa thời gian chấp chính đều bị bóng tối của hắc bao phủ, cảm giác có chút uất ức.

Chủ tịch nước hiện giờ, tính tình so với Số 1 tiên nhiệm cũng khác biệt. Tiên nhiệm đã lấy được địa vị quân sự của Nguyên lão trưởng, nhưng vẫn là bất hạnh lực ảnh hưởng không đủ.

Lần này người chủ chốt bệnh nặng, người chủ sự trận doanh chính thức của đối phương hôn mê, đúng là thời cơ để Bán Vũ Chân Nhân động thủ, nhân cơ hội lấy xu thế sét đánh đánh hạ vị trí nguyên lão thứ ba của nguyên lão viện quân sự.

Người mà Bán Vũ Chân Nhân hoàn toàn tín nhiệm không nhiều lắm, người có đầy đủ lai lịch tiếp nhận chức vụ này cũng ít, hai điều kiện đều phù hợp cũng chỉ còn mình ông.

Ông hôn mê, các nhân vật được chọn khác, hoặc là lai lịch kém một chút, hoặc là không có được sự tín nhiệm đầy đủ của Bán Vũ Chân Nhân, cho nên chuyện này vẫn cứ còn dang dở.

Bây giờ Tô Chí Lâm tình chính là thời cơ, người chủ chốt hôn mê cũng là thời cơ.

Cái gọi là thời cơ không thể lỡ, lỡ không thể có lại nữa, Bán Vũ Chân Nhân tuyệt sẽ không bỏ qua thời cơ này.

” Sau khi Bất Bạc rút dài, lại nhìn sự phát triển của tình thế, cùng với việc người chủ chốt có khôi phục lại hay không, nếu người chủ chốt vẫn còn đang hôn mê, khả năng sẽ thuận thế ôm cớ đánh thỏ, lại nói đến Vương nguyên lão trong quân, hẳn là đồng minh đáng tin của Bất Bạc, nếu khử hẳn, sẽ đã kích nghiêm trọng vào thực lực của hệ thống quân đội.”

” Sau khi lực ảnh hưởng trong quân đội của đối phương yếu đến một trình độ nhất định, chính là lúc quét sạch đám người kia rồi.”

Tô Chí Lâm nói.

Tô Bằng sau khi nghe xong, gật đầu nói.

” Ta cũng có chút chứng cứ, lần này người làm ông hôn mê, chính là thủ hạ của đám người kia.”

” Ha ha, chờ hấn xuống đài, chúng ta cùng nhau tính sổ một lần.”

Tô Chí Lâm nghe vậy, cười ha ha, trong tiếng cười này khiến người ta có cảm giác thấy lạnh cả người.

Loại người như bọn họ này, tính sổ là điều tất nhiên, có thù tất nhiên phải báo, huống chi đối phương không tuân thủ quy củ, thiếu chút nữa uy hiếp đến tính mạng của Tô Chí Lâm, bây giờ đối phương lộ ra sơ hở, không đi cắn hấn một miếng thịt, thật sự là có lỗi với danh tiếng địa vị của mình.

Tô Bằng không cảm thấy này có cái gì, đối phương ra loại ám chiêu này, không hung hăng trả thù mới là không bình thường.

” Chúng ta chờ coi xem, lần này chúng ta chỉ là phối hợp diễn, nhìn xem thử Số 1 có thể sử dụng thủ đoạn gì.”

Tô Chí Lâm trong miệng nói...

...

Trong nháy mắt, đã mười sáu ngày trôi qua.

Mười sáu ngày này, Tô Bằng vẫn ở lại Trung Quốc, ngồi yên xem biến hóa.

Sau khi Số 1 trở về nước, lén gặp Tô Chí Lâm, chi tiết cuộc nói chuyện Tô Chí Lâm không nói với Tô Bằng, nhưng Tô Bằng cũng đoán được đại khái.

Ngày thứ năm sau khi Số 1 trở về nước, vị Bất Bạc kia bị tuyên bố bị hiềm nghi không tuân thủ kỷ cương, tiến hành tổ chức điều tra.

Ngày thứ tám, trước bằng chứng như núi, điều tra ra Bất Bạc lợi dụng chức vụ, trực tiếp thông qua người nhà thu nhận hối lộ, lợi dụng chức vụ mà mưu lợi, người nhà hấn thu nhận tài vật của người khác, trái với kỷ luật nghiêm trọng, tình tiết nghiêm trọng ảnh hưởng ác liệt.

Ngày thứ mười ba, Số 1 triệu khai hội nghị nguyên lão viện, hội nghị thảo luận thông qua quyết định hủy bỏ chức vụ và thân phận của Bất Bạc ở nguyên lão viện quân sự, cùng với hết thảy các chức vụ trong tổ chức.

Ngày thứ mười lăm, “Báo nhân dân” và “Báo Quân sự” lần lượt ban bố các bài báo về chuyện này, tố cáo vụ án của Bất Bạc với quảng đại nhân dân.

Ngắn ngủn mười lăm ngày, sấm vang chớp giạt, một vị nguyên lão thứ ba của nguyên lão viện quân sự cứ như vậy có nguy cơ sa vào lưới tù.

Ngày thứ mười sáu, hội nghị nguyên lão của nguyên lão viện lại lần nữa triệu khai, hội nghị nhận mệnh Tô Chí Lâm tạm thay mặt nguyên lão thứ ba của nguyên lão viện quân sự, tạm thời thay thế chức vụ của Bất Bạc.

Danh vọng Tô gia đến đây nhanh chóng bay lên.

Ngay khi Tô Chí Lâm đi đến nguyên lão viện quân sự, lúc nhận bổ nhiệm, Tô Bằng đang ở tầng thứ mười tám của khách sạn đế đô, nghe điện thoại.

Điện thoại là Lý Mục gọi tới, hẩn báo cáo tin tức cho Tô Bằng, khiến lòng mày Tô Bằng không ngừng nhăn lại.

“Ông chủ, bây giờ thế cục trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, có chút rối loạn.”

Trong điện thoại, thanh âm của Lý Mục vang lên.

” Tình huống cụ thể?”

Tô Bằng mày nhăn lại, hỏi Lý Mục.

“Ông chủ, người đi ở đây hơn hai mươi ngày, thế cục có biến hóa rất lớn... Thế lực khác còn dễ nói, chủ yếu là Chân Thần Giáo cùng người Tiên giới.”

” Thế lực liên minh ở Cửu Châu phụ cận Trung Châu, không ngừng mở rộng, hai mươi ngày ngắn ngủn, đã đánh hạ hai châu quận, sau lưng bọn họ là Tiên giới, đã chiếm cứ mười một châu.”

” Còn có Chân Thần Giáo, Chân Thần Giáo gần đây như cỏ dại mọc tràn lan, bọn họ giống như không dự định chọn lựa thành viên giáo phái, ở phạm vi khắp nơi chiêu mộ giáo chúng, mà Thần Châu giống như sinh ra di biến, cho dù địa phương nào, thường cách một đoạn thời gian, đều có thể thấy mây đen ác nghiệp, chỉ cần có mây đen ác nghiệp như vậy, người Chân Thần Giáo liền có thể sử dụng trận pháp, dùng ác nghiệp mang đến khoái cảm chiêu mộ một nhóm tín đồ lớn.”

Chương 1063: Đánh thì sẽ thắng, dụ thì sẽ lấy

Hình thức bọn họ phát triển phát triển, có điểm giống ma túy trong thế giới chúng ta, số lượng phát triển theo cấp lũy thừa, người đi trong hai mươi ngày ngắn ngủn, các nơi Thần Châu xuất hiện giáo chúng Chân Thần Giáo, đại khái đã có mười bảy mươi tám vạn người.”

” Trong đó mặc dù phần lớn đều là lưu manh du côn hoặc là giáo đồ bình thường đổi giáo, nhưng thực lực của bọn chúng tăng lên rất nhanh, chỉ riêng trong giáo chúng Chân Thần Giáo là chúng ta phát hiện, đại khái trong năm mươi người, thì đã có một người tu luyện loại tà công đao thương bất nhập, toàn bộ Chân Thần Giáo, người có năng lực đao thương bất nhập này, e rằng đã là hai ba ngàn người.”

” Cũng may bọn họ còn chưa tụ tập, mà là phân bố các nơi Thần Châu, nhưng bọn họ một khi tụ tập, sợ là trong thời gian ngắn liền có thể đánh hạ vài châu quận, chiếm được địa bàn.”

” Chân Thần Giáo có thần sử đao thương bất nhập, người Tiên giới, thì lại có con rối mặt nạ khổng lồ, chiếm được Cửu Châu, dường như tội phạm ở nơi đó đều bị bọn họ sử dụng làm con rối mặt nạ. Trên chiến trường hung hãn không sợ chết, binh đoàn này cộng lại cũng gần hơn vạn người, hơn nữa số lượng không ngừng đang gia tăng.”

“Ta đoán chừng người Tiên giới, còn muốn chế tạo con rối mặt nạ nhiều hơn, chỉ là trở ngại sản lượng con rối mặt nạ, mới chỉ chế tạo gần hai vạn con rối mặt nạ trước.”

Lý Mục phân tích nói.

Tô Bằng nghe Lý Mục giải thích tình huống rõ ràng, trầm mặc một hồi, sau đó nói với Lý Mục.

” Người đoán thử, người Tiên giới và người Chân Thần Giáo, đại khái phải bao lâu, thì có thể hình thành quân lực ảnh hưởng đến thế lực chúng ta?”

Lý Mục nghe vậy, dừng lại một hồi, sau đó nói.

” Tình thế không thể lạc quan, bây giờ cho dù là Chân Thần Giáo hay là thế lực Tiên giới, đều ý thức được tránh khỏi phạm vi thế lực của chúng ta, nhưng hẳn không phải là sợ chúng ta, mà là đang xây dựng lực lượng, sau đó một hơi chiếm gọn địa bàn của chúng ta.”

“Thậm chí lực lượng của bọn chúng, căn cơ của chúng ta vẫn kém hơn một chút. Căn cơ không quá vững chắc, mà thế lực Tiên giới đều là trực tiếp xác nhập, không hề trải qua chiến tranh, nếu chỉ là chiến tranh hành quân bình thường, chúng ta rơi vào hoàn cảnh xấu, chỉ có thể dựa vào thành trì mà cố thủ thôi.”

” Nhưng mà, một khi con rối mặt nạ của Tiên giới phát triển, chúng ta cũng không phải là đối thủ. Dựa theo thời gian ông chủ cung cấp đối phương có thể nắm giữ phương pháp chế tạo con rối mặt nạ, sau đó tính toán thêm một chút tin tức số lượng quân con rối cụ chúng ta nắm giữ, đối phương đại khái trong thời gian một tháng có thể làm hai ngàn đến hai ngàn con rối mặt nạ.”

“Tư liệu và kỹ thuật bọn họ nắm giữ đều từ từ nhuần nhuyễn, về sau sản xuất sẽ càng lúc càng nhanh, nhiều nhất nửa năm, mặc dù tăng thêm yêu quân Vận Thành, chúng ta cũng không phải đối thủ của bọn họ.”

” Chân Thần Giáo cũng như vậy, bọn họ cũng đang xây dựng lực lượng, khoảng chừng nửa năm, với chiều hướng phát triển theo như kiểu của bọn họ, cũng có thể vượt qua thực lực chúng ta, có điều bọn họ cũng giống như người của Tiên giới, có ý tránh khỏi phạm vi thế lực của chúng ta, không phát triển trên địa bàn của, đoán chừng là có chút cố kỵ Tử Hà Môn của ông chủ.”

Lý Mục mang theo vẻ lo lắng nói với Tô Bằng.

Hắn ở trong thế lực Tô Bằng là có cổ phần, Tô Bằng càng có thế lực, chia hoa hồng càng nhiều, mấy tháng này Lý Mục đã nếm được vị ngọt, bảo hắn vứt bỏ lợi ích, so với giết hắn còn khó chịu hơn.

Tô Bằng nghe vậy, cau mày.

Thế lực thiên hạ mặc dù đông đảo, nhưng theo sự phát triển trước mắt cho thấy, thiên hạ về sau, cũng chính là của Tô Bằng, người trong Tiên giới và Chân Thần Giáo.

Tô Bằng mặc dù cường đại, nhưng cũng không thể nào làm gì được người của Tiên giới và Chân Thần Giáo.

Yêu quân trong tay Tô Bằng mặc dù cường đại, nhưng số lượng vẫn có hạn chế, hơn nữa yêu quân không thể nào trăm phần trăm nghe theo Tô Bằng chỉ huy, thương vong đạt tới trình độ nhất định, sẽ cự tuyệt tác chiến.

Còn đối phương, thì lại nắm giữ bí pháp cùng công nghệ đặc thù, có thể không ngừng chế tạo ra binh sĩ cường lực.

Đây giống như là trò chơi chiến lược tức thời, Tô Bằng mặc dù phát triển thuận lợi, tài nguyên cũng không kém, nhưng tài nguyên đối phương lại càng nhiều, hơn nữa kỹ thuật càng phát triển, có thể gây dựng đội quân hùng mạnh.

Tô Bằng mặc dù cũng có thể có được phương pháp chế tạo con rối mặt nạ từ chỗ sư thúc Phạm Kiến, nhưng mà hắn cũng không quá nhẫn tâm, học người Tiên giới ép buộc tạo ra binh sĩ con rối mặt nạ.

Chế tạo binh sĩ con rối mặt nạ, thì có nghĩa là gạt bỏ ý thức, hai con rối mặt nạ của Tô Bằng, đều là muốn giết Tô Bằng không được, ngược lại còn bị bắt lấy.

Loại tình huống này liên nói không đến gánh nặng trong lòng.

Nhưng mà. Muốn Tô Bằng đem mấy ngàn mấy vạn tội nhân đến đây để chế tác con rối mặt nạ, hắn thật đúng là không nhẫn tâm làm như vậy.

Trải qua thời gian tiếp xúc dài như vậy, Tô Bằng đã không còn cho rằng dân bản địa trong thế giới Tử Vong Luân Hồi là NPC rồi.

Có hai vị sư huynh của mình, sư tôn, Phạm Kiến sư thúc, Vân Diệp sư thúc, tiểu sư tỷ, còn có bọn người Âu Dương Khánh, Phó Tử Dịch, thân là bằng hữu, Tô Bằng làm sao có thể đem người ở thế giới này coi là NPC được?

Ở trong lòng Tô Bằng, thế giới của trò chơi Tử Vong Luân Hồi đã là một thế giới khác, chứ không phải là một trò chơi nữa.

Cho nên ở cái thế giới này, muốn đem ngàn vạn người chế tác thành con rối mặt nạ không có ý thức không có cảm giác, Tô Bằng không nhẫn tâm được.

Nếu phải dùng thủ đoạn này để lấy được thiên hạ, Tô Bằng thà rằng không tham gia trò chơi tranh bá thiên hạ này, ít nhất mình sống cũng an lòng.

Nhưng mà nếu như không sử dụng con rối mặt nạ, so sánh lại, Tô Bằng không có khả năng giành phần thắng với người của Chân Thần Giáo và người trong tiên giới.

Dù sao Tô Bằng cùng với Tử Hà Môn cường thịnh trở lại, cũng có cực hạn, đối phương kiến nhiều căn chết voi, hai cái thế lực này nếu làm ra mười vạn con rối mặt nạ hoặc là ma văn thần sử, Tử Hà Môn có cường thịnh đến đâu cũng chịu không được.

” Lão bản, ngươi có biện pháp gì sao?”

Lý Mục hỏi Tô Bằng.

Cái gọi là lão đại, chính là vào thời điểm máu chót, vào lúc tuyệt cảnh có thể tìm tới cơ hội xoay chuyển, phải là người có bản lĩnh ngăn cơn sóng dữ, nếu không dựa vào cái gì mà làm lão đại?

Tô Bằng trầm tư một hồi, cuối cùng nói.

” Ta có một biện pháp có thể có hiệu quả, nhưng cần phải có con mối cũng đủ lực hấp dẫn, đem con rối mặt nạ cùng với thần sử của Chân Thần Giáo và Tiên giới hấp dẫn đến tập trung ở một nơi, ngươi có ý kiến gì không?”

Lý Mục suy nghĩ một lát, nói.

“Chỉ có mấy biện pháp, hoặc là tấn công vào cái mà hắn muốn, hoặc là dụ cái mà hắn cần, nhưng ta không biết bọn họ muốn cái gì, bọn họ cần cái gì.”

Tô Bằng nghe vậy, hít sâu một hơi.

Đây cũng không phải Lý Mục thông minh không đủ, mà là nhược điểm của Tiên giới cùng với Chân Thần Giáo, Tô Bằng thật đúng là biết không đủ nhiều.

Tuy rằng Tô Bằng cùng với người của Chân Thần Giáo và Tiên giới giao thủ qua rất nhiều lần, nhưng nhược điểm của đối phương, bọn họ liều chết cũng muốn là cái gì, bọn họ liều chết cũng phải giữ được là cái gì, Tô Bằng đều không biết.

Tin tức không dễ, khiến cho kế hoạch dụ dỗ thành nói suông... Người có thể dùng cà rốt đi dụ dỗ một con thỏ, nhưng mà cà rốt chắc chắn không dụ dỗ được một con mèo.

Suy nghĩ một lát, Tô Bằng nói với điện thoại.

” Trước tăng cường tin tức, phái người của phủ Kỳ Sách đi dò hỏi tin tức về Tiên giới và Chân Thần Giáo, ta đi làm một chút chuẩn bị khác.”

Nghe được Tô Bằng nói như vậy, Lý Mục đồng ý, hai người lại trò chuyện một chút về các sự vụ khác trong phạm vi thể lực, liền cúp điện thoại.

” Chân Thần Giáo... Tiên giới...”

Tô Bằng trong miệng mặc niệm hai cái tên này, lông mày nhăn lại thật sâu.

Hai cái thể lực này đều tự có điểm khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Tiên giới, là có được các loại thủ đoạn pháp thuật tầng tầng lớp lớp, chẳng hạn như thủ đoạn khống chế chín người quản lý châu kia, mà còn thủ đoạn thứ hai chính là phương pháp chế tạo con rối mặt nạ thu được từ Phạm Kiến.

Chân Thần Giáo thì lại có phương thức phát triển bệnh độc, cùng với ma văn thần sử đao thương bất nhập.

Người của Chân Thần Giáo là người ban đầu bắt giữ Phạm Kiến, có lẽ cũng đã nắm giữ phương pháp chế tác con rối mặt nạ, chuyện này còn phải tìm sư thúc Phạm Kiến xác nhận đã.

Ngoại trừ những phương diện này, Tô Bằng cũng không kém, chủ yếu còn kém ở binh chủng đặc thù.

Tô Bằng nghĩ biện pháp, thật ra thì chính là cái thứ ở trong tầng hầm ngầm nhà xưởng vũ khí ở vùng ngoại ô thủ đô Canberra của Úc kia của hắn.

” Vũ khí hạt nhân sao... Nếu quả thật có thể thu được năng lực đôi hai chiều, đem thứ đó mang vào trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, chỉ cần dùng một lần là có thể tạo được uy hiếp tuyệt đối.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ...

...

Thế giới Tử Vong Luân Hồi, trong thành Bàn Cẩm châu quận Cẩm Châu.

Một đạo thân ảnh từ trong phủ thứ sử lướt đi.

Nhìn thấy đạo thân ảnh này lướt đi, chung quanh phủ thứ sử, hơn mười đạo thân ảnh bị kinh động, cùng nhau xuất hiện từ chỗ tối.

Nhưng sau khi nhìn thấy thân ảnh lướt đi, hơn mười đạo thân ảnh kia đều thở phào nhẹ nhõm.

Có loại tốc độ này, ở trong thành Bàn Cẩm chỉ có một vị, chính là đại nhân Tô Bằng.

Chương 1064: Giấy rách cũ xưa (1)

Nhìn thấy tể tử đại nhân nửa đêm đi tuần, những hộ vệ hộ vệ của phủ Kỳ Sách này tất nhiên không dám đi theo, tể tử đại nhân võ công đệ nhất thiên

hạ, ai có thể ám sát hắn? Đại nhân nếu đi tuần, tự nhiên là có việc tư, ai cũng không dám đụng vào tế tửu đại nhân chuốc lấy xui xẻo.

Huống hồ, với tốc độ khinh công của tế tửu đại nhân, ai có thể vượt được hắn?

Tô Bằng từ trong phủ thứ sử ra ngoài, thi triển thân pháp, du đãng trong thành Bàn Cẩm.

Hắn đặc biệt chú ý, những ngõ nhỏ có ngõ cụt kia, sau khi nấn ná một hồi, ánh mắt Tô Bằng đột nhiên sáng ngời!

Ở một cái ngõ cụt, treo hai đèn lồng màu xanh biếc, một cửa hàng quan tài.

” Lại gặp được rồi...”

Tô Bằng nhìn thấy các cửa hàng quan tài này, trong lòng nghĩ, hắn hít sâu một hơi thả người lao đến trong ngõ hẻm kia...

Tô Bằng vào trong tiệm quan tài, cửa sau lưng tự động đóng lại.

“Khục khục khục... Đúng là đã lâu không gặp.”

Tiến vào trong tiệm quan tài, Tô Bằng nghe thấy một tiếng cười quái dị quen thuộc, vang lên ở phía trước.

Tô Bằng nhìn lại, chỉ thấy ông chủ mặc triều phục trong cửa hàng thần bí mình đã từng gặp lúc vừa mới tiến vào trò chơi.

“Là ông sao.”

Tô Bằng thấy, cười lên tiếng chào hỏi với ông chủ mặc triều phục kia.

Cửa hàng thần bí, cũng không chỉ là một người kinh doanh, mà có rất nhiều ông chủ, Tô Bằng cũng không phải mỗi lần nhìn thấy ông chủ này.

” Đã lâu không gặp, dựa theo thời gian bên ngoài tính toán, có lẽ đã nửa năm rồi.”

Ông chủ nói với Tô Bằng, lần trước lúc nhìn thấy hắn, giống như là lúc Tô Bằng vừa mới có được năng lực hoán đổi.

Sau đó xảy ra không ít chuyện, Tô Bằng trải qua một khoảng thời gian sóng gió, nhìn lại dường như thời gian lại trôi qua rất chậm.

“Đúng vậy... Ông chủ, có hàng nào tốt không? Còn nữa, ta có một chuyện gấp muốn ngài tư vấn một chút.”

Tô Bằng nói với ông chủ.

“Nói thử xem.”

” Ông chủ, người có biết hay không, dùng phương pháp gì có thể tiến hành song song trao đổi? Tức là đem đồ vật của thế giới chúng ta, đổi thành đồ trong thế giới Tử Vong Luân Hồi?”

Tô Bằng hỏi ông chủ mặc triều phụng.

” Cái này sao... Cũng không khó khăn lắm, bản thân người đã tiêu tốn thẻ điểm gần đủ rồi, gần như đã có tư cách này rồi, chỉ cần ở chỗ ta mua một tấm thẻ chứng minh khách hàng đặc biệt, thì có thể có được năng lực hoán đổi này.”

” Có điều hoán đổi hai chiều, có một điều kiện tiên quyết, chính là người mặc dù có thể từ thế giới hiện thực mang đồ vật vào trong thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi, nhưng nguyên vật liệu của những vật phẩm kia, nhất định phải từ trò chơi Tử Vong Luân Hồi mang ra, nếu không không cách nào hoán đổi được.”

Ông chủ nói với Tô Bằng.

“Thẻ chứng minh khách hàng đặc biệt? Chính là tài khoản VIP trong truyền thuyết sao?”

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi có chút kinh ngạc nói.

” Người nói như vậy, cũng không phải, muốn xem thử không?”

Ông chủ nói với Tô Bằng.

“Đương nhiên rồi.”

Tô Bằng nói, chỉ thấy ông chủ vung tay lên, mục chọn lựa liền xuất hiện trước mắt Tô Bằng.

Tô Bằng dựa theo chỉ dẫn của ông chủ, mở phân loại, tìm được tấm thẻ chứng minh khách hàng đặc biệt kia.

Thẻ chứng minh khách hàng đặc biệt có thể nhìn thấy tiêu chí, là thẻ màu vàng, giá bán 500 điểm độ cống hiến cửa hàng, hạn sử dụng là khách hàng cửa hàng trên cấp bốn.

“Đăng cấp khách hàng của ngươi, đã là cấp bốn, chỉ cần có độ cống hiến cửa hàng, thì có thể mua trực tiếp.”

Ông chủ nói với Tô Bằng.

“What... Tại sao ta có cảm giác, đăng cấp ở đây, đều là do ngươi tự tính vậy.”

Tô Bằng lắc đầu nói.

Hắn nhìn một chút, nói.

” Ông chủ, ta nhớ lần trước đến đây ngươi từng nói, bởi vì rất nhiều khách hàng sử dụng kim phiếu, cho nên dùng kim phiếu đổi độ cống hiến phần trăm sẽ tăng lên?”

“Ừm, bây giờ phần trăm là kim phiếu năm trăm lượng hoàng kim đổi một điểm cống hiến cửa hàng. Tấm thẻ khách hàng đặc biệt này chỉ cần kim phiếu hai mươi lăm vạn lượng hoàng kim thì có thể đổi được điểm cống hiến đầy đủ rồi.

Ông chủ nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, hắn từ trong túi Càn Khôn của mình lấy ra năm trăm kim phiếu năm trăm lượng hoàng kim, đặt ở trên mặt bàn trong phòng, đưa cho

ông chủ, nói.

“Mời kiểm tra.”

Tô Bằng từ sau khi có được địa bàn của mình, mới phát hiện tầm mắt mình trước kia vẫn là tầm nhìn hạn hẹp.

Khi hắn trở thành lãnh chúa có trong tay vài châu quận, ít nhất không chế được ba mươi tòa thành lớn, những tòa thành này, mỗi thành trị một năm ít nhất sẽ dâng lên cho Tô Bằng ít nhất bốn năm vạn lượng hoàng kim.

Trong đó, quận Lâm Y, quận Dự Trung, quận Bàn Gấm đều là những tòa thành lớn, những châu quận như vậy, dự trữ tài chính ít nhất đã vượt qua ngoài ba mươi vạn lượng hoàng kim.

Lúc này những kim phiếu kia ở trong mắt Tô Bằng, đã không phải là tiền tài, mà là một loại tài nguyên.

Hắn đem loại tài nguyên này, trao đổi thành các loại tài nguyên khác mà mình cần thiết, làm một vài chuyện của riêng mình, chứ không phải đơn thuần tích lũy tiền tài.

Chương 1065: Giấy rách cũ xưa (2)

Đương nhiên, trong hiện thực, hắn vẫn thông qua trang web Tê Tiên Cư còn có quan hệ hội trân bảo, đổi lấy kim phiếu hơn mười lăm vạn lượng, nhưng cũng không phải tích lũy tiền tài trong hiện thực, mà là bỏ tiền thuê nhà xưởng vũ khí, mua sắm khí giới, chế tạo vũ khí hạt nhân, thuê hộ vệ, cùng với một số chi tiêu cần thiết khác.

Tiền trong trò chơi, trên người Tô Bằng mang theo kim phiếu trị giá ba mươi vạn lượng.

Nói thật ra, Tô Bằng đã có chút ít cảm giác mất hứng với tiền tài, kim phiếu có nhiều như vậy, cũng chỉ là thuận tiện lấy ra.

Giữ nó trên người, chi bằng để cho chúng nó phát huy tác dụng, trở thành trợ lực cho mình.

“Khục khục khục... Số lượng vừa vặn, hai mươi lăm vạn lượng hoàng kim đổi 500 điểm cống hiến cửa hàng, người muốn trực tiếp mua thẻ khách hàng đặc biệt không?”

Tô Bằng gật đầu, ông chủ cười quái dị một tiếng, vung tay lên, kim phiếu trên mặt bàn biến mất toàn bộ, đồng thời, giữa không trung một tấm thẻ lấp lánh, đột nhiên xuất hiện, sau đó chậm rãi rơi xuống bên dưới.

Tô Bằng nhận lấy tấm thẻ này, chỉ thấy đây chính là Thẻ CMND người sử dụng đặc thù mà mình vừa mới nhìn thấy.

” Thẻ này cùng với thẻ điểm có phương pháp sử dụng giống nhau, có điều nhắc nhở người một chút, sau khi dùng Thẻ CMND này, điểm trên người người bây giờ sẽ thành không, giá tiền thẻ điểm chuyên thuộc sẽ tăng tới hai ngàn lượng hoàng kim một thẻ, người xác định chứ?”

” Hai mươi lăm vạn lượng cũng còn xuất ra được, còn sợ chút tiền ấy sao?”

Tô Bằng nói, nói xong hắn cầm lấy Thẻ CMND người sử dụng đặc thù ra xem, sử dụng bằng giọng nói.

Lập tức, một mảnh kim quang xuất hiện, bao phủ Tô Bằng từ đầu đến chân.

” Đã trở thành người sử dụng đặc thù sao? Giống như không có cảm giác gì cả...”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

Tô Bằng khẽ mỉm cười, lại lấy ra kim phiếu hai vạn lượng hoàng kim, mua mười cái thẻ điểm chuyên thuộc.

Sau khi làm xong những chuyện này, Tô Bằng sử dụng những thẻ điểm kia, sau đó nói với ông chủ.

” Ông chủ, còn có thứ tốt gì sao? Đều lấy ra đi.”

” Thứ tốt sao... Ta cũng không biết cái này có tính là thứ tốt hay không, có điều người đã nói thì cũng cho người xem thử.”

Ông chủ nói, nói xong hất vung tay lên, ở trước mặt Tô Bằng lại bày ra một bảng giao dịch.

Tô Bằng nhìn về phía đó, có bốn vật phẩm.

Bốn vật phẩm này, giá cả cũng thấp kinh người, mỗi một vật phẩm chỉ cần mười lượng hoàng kim là có thể mua được.

” Đây là...”

Tô Bằng thấy ba vật phẩm trong đó không khỏi sửng sờ.

Ba vật phẩm kia từng cái đều chỉ giá trị mười lượng hoàng kim, chính là tờ giấy rách cũ kỹ mà lúc Tô Bằng giao dịch lần đầu ở trong trò chơi đã nhìn thấy một lần kia.

Tô Bằng còn nhớ rõ, lúc trước mình vừa mới từ Thanh Sơn trại ra ngoài, theo Hàn Thác đi quận Giang Ninh. Tại Giang Ninh Quận lúc chuẩn bị đăng xuất thì nhìn thấy cửa hàng thần bí đó, nên đã đi vào.

Lúc ấy cửa hàng thần bí cũng không có bao nhiêu thứ để bán, nhưng một trong số đó chính là tờ giấy rách cũ kỹ này.

Khi đó, Tô Bằng vẫn là một tiểu nhân vật trên người chỉ vụn vụn có mười lượng hoàng kim, tuy rằng thấy được tờ giấy rách cũ kỹ này nhưng thấy nó quá đắt nên không có mua.

Về sau, trên đường từ núi Tử Hà trở về quận Giang Ninh, ở đầm lầy Thiên Nhãn, Tô Bằng bởi vì cứu một con Tiểu Bạch hồ thành tinh, được mẫu thân của tiểu Bạch Hồ báo ân tặng một món lễ vật, chính là tờ giấy rách cũ kỹ này.

Nhưng Tô Bằng vẫn không có cách nào đọc được vật này. Tuy rằng chiếm được cũng có chút tò mò, nhưng không có cẩn thận nghiên cứu qua, vẫn luôn để bên trong túi Càn Khôn của mình.

Tô Bằng mặc dù biết vật này ở trên người mình, lại không chú ý nhiều, lúc này ở cửa hàng của ông chủ này thấy mấy thứ này, Tô Bằng mới nhớ tới chuyện đó.

” Thứ này... Đến tột cùng là để làm cái gì?”

Tô Bằng nhìn ba tờ giấy rách cũ kỹ kia, hỏi ông chủ.

“Khử khử khử... Ta cũng không biết, có điều người có mua hay không?”

Ông chủ hỏi Tô Bằng.

” Mua!”

Tô Bằng nói như chém đinh chặt sắt.

Ông chủ cũng không có lí do để hăm hại mình, nếu hắn đã lấy ra thứ này, liền khẳng định có chỗ dùng.

Xài ba mươi lượng hoàng kim, Tô Bằng mua ba tờ giấy rách cũ kỹ này, hắn thử dò xét một chút, trên giấy rách cũ kỹ vẫn có một cỗ lực lượng thần bí, khiến hắn không cách nào quan sát được.

Lắc đầu, Tô Bằng đem ba tờ giấy rách cũ kỹ bỏ vào túi Càn Khôn, chờ sau này sẽ nghiên cứu sau.

Cuối cùng, hắn nhìn về phía một kiện vật phẩm cuối cùng kia.

Vật phẩm kia là một quyển trục do da cừu tạo thành, tên gọi là quyển da cừu, trên phần giới thiệu vật phẩm, viết

” Một quyển trục ghi lại bí văn cổ đại.”

Tô Bằng dùng mười lượng hoàng kim, tiện tay mua luôn.

Sau khi nhận được quyển da cừu, Tô Bằng mở ra, bắt đầu quan sát xem bí văn cổ đại bên trong.

Chẳng qua là, biểu tình trên mặt Tô Bằng ngay từ lúc đầu là không chút để ý, dần dần sắc mặt trở nên ngưng trọng, cuối cùng hắn thê nhưng lại lộ ra vẻ mặt khiếp sợ.

Sau khi xem bí văn ghi lại bên trong quyển da cừu, Tô Bằng hít một hơi thật sâu, hấn sắc mặt cổ quái nhìn ông chủ, hỏi hấn.

” Ông chủ, người cũng không phải là thương nhân bình thường đúng không? Còn nữa người bán cho ta những vật phẩm này, có phải là đều tồn tại một số mục đích ở trong đó? Tại sao có thể có chuyện trùng hợp như vậy, ta thiếu cái gì, người sẽ đưa ra cái đó?”

” Ha ha ha... Ta cái gì cũng không biết, người cũng không cần đoán, còn chưa tới lúc công bố đáp án, chờ đến thời điểm thích hơn, cho dù người không hỏi, ta cũng sẽ nói cho người biết.”

Ông chủ cười một tiếng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nheo mắt lại, nhìn chăm chăm vào ông chủ một hồi, trong lòng hấn tự hỏi, nếu cửa hàng thần bí là đứng về phía đối địch với mình thì mình sẽ như thế nào.

Nhưng mà suy tư hồi lâu, Tô Bằng chán nản phát hiện, nếu dựa theo năng lực của hàng thần bí thể hiện ra lúc này, nếu muốn muốn đối phó mình, mình thật đúng là không có biện pháp gì.

” Nếu bọn họ quả thật nhằm vào ta, đã sớm xảy ra vấn đề, nhưng mà rất rõ ràng, mục đích của bọn họ cũng không phải là ta, mà hấn là chuyện khác... Bọn họ có mục đích, nhưng lại căn bản đoán không được mục đích của bọn họ là cái gì.”

Trong lòng Tô Bằng cho ra cái kết luận này.

Hấn hít một hơi thật sâu, sau đó nói với ông chủ.

” Được, ta tin tưởng người, có điều sớm hay muộn có một ngày ta sẽ đòi các người một chân tướng.”

” Đương nhiên, thời cơ đến, hết thấy chân tướng cũng sẽ được công bố thôi, bây giờ, chỉ cần chờ đợi.”

Ông chủ nói.

Tô Bằng khẽ gạt đầu, hắn nói với ông chủ.

” Một thời gian ngắn sau, ta còn đến nữa.”

Nói xong, Tô Bằng cầm lấy quyển da cừu kia, đi ra khỏi cửa hàng thần bí...

Chương 1066: Lập thế cục (1)

Tô Bằng từ cửa hàng thần bí sau khi đi ra, trực tiếp quay trở về phủ thứ sử Bàn Cẩm.

Hắn trực tiếp đi tới đi lui thi triển thân pháp tiến vào trong phủ, lại khiến cho cao thủ hộ vệ trong phủ thứ sử sợ bóng sợ gió một hồi.

Tô Bằng sau khi trở lại phủ thứ sử, đi vào trong phòng mình, sau đó lập tức logout.

...

Trong hiện thực, Tô Bằng mở mắt, hắn lập tức bật dậy khỏi trên giường trong phòng khách sạn, sau đó nhanh chóng đi đến giá quần áo, tìm kiếm trong áo khoác ngoài của mình chốc lát.

Rất nhanh, một khẩu súng ngắn bỏ túi màu trắng, được tìm thấy ở trong túi áo của Tô Bằng.

Tất cả nguyên liệu của khẩu súng này, đều lấy từ thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi, kể cả đạn và thuốc súng.

Súng ngắn có ba băng đạn, trong đó có thể bắn năm phát, đều là dùng nguyên vật liệu thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi để chế tác.

Khẩu súng ngắn này, chính là Tô Bằng lúc trước muốn sau khi có được phương thức trao đổi hai chiều, làm vật thí nghiệm đưa vào trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi.

Tô Bằng nhìn khẩu súng ngắn này, trong lòng yên lặng bật chức năng trao đổi.

Chỉ thấy quang mang màu vàng bao phủ súng ngắn màu trắng bạc ở trong tay Tô Bằng, khẩu súng ngắn này cùng ba băng đạn, đều biến mất trong ánh sáng màu vàng.

” Lập tức thí nghiệm!”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ, hắn lại lần nữa đăng nhập vào trò chơi, thử đem khẩu súng ngắn cùng với ba băng đạn này trao đổi vào bên trong.

Tô Bằng tiến vào trò chơi, hắn điều chỉnh hiển thị người chơi của mình, quả nhiên trong mục lựa chọn trao đổi, có thêm một mục. Hơn nữa, lần trao đổi vật phẩm này, không cần tiêu hao vật tư.

Chỉ cần là đạo cụ được chế tạo thành từ nguyên liệu mang ra ngoài của trò chơi Tử Vong Luân Hồi, không cần biết là chất liệu gì, có thể một lần nữa đổi lại vào bên trong trò chơi.

Có được kết quả này, Tô Bằng thở phào nhẹ nhõm, nếu muốn hắn thoáng chốc lấy ra ngoài hơn một tấn urani 235, hắn căn bản cũng không làm được.

Hơn nữa, Tô Bằng còn phát hiện một việc, chính là sau khi bản thân trở thành khách hàng đặc biệt, giới hạn cao nhất có thể trao đổi vật phẩm, đã gia tăng rồi.

Tô Bằng thí nghiệm một chút, hắn trao đổi vật phẩm, trực tiếp lựa chọn bình phong mặt đồng trong phòng ngủ mình.

Đó là một bình phong kim loại, bằng đồng mạ vàng, toàn bộ cả bình phong, khoảng chừng nặng hai trăm ký, Tô Bằng trực tiếp đem vật này nhét vào không gian trao đổi.

Nhìn thấy có thể trao đổi vật này, trong lòng Tô Bằng cũng yên tâm.

Nếu trọng lượng trao đổi vẫn như trước đây, đạn hạt nhân của Tô Bằng, không biết có thể vận chuyển đến đây không.

Cũng không thể chia thành từ linh kiện nhỏ, sau đó vào trong trò chơi lắp ráp lại được.

Trong lòng Tô Bằng vút được tảng đá nặng, hắt hít sâu một hơi, để cho mình tỉnh táo hơn chút, sau đó từ trong túi Càn Khôn đem quyền da cừ có được ở trong cửa hàng thần bí ra.

Tô Bằng lại từ đầu tới đuôi xem hết toàn bộ quyền da cừ một lần, sau đó nắm thật chắc quyền da cừ. Trong ánh mắt lại một tia rét lạnh...

...

Tô Bằng vẫn ở đế đô hơn mười ngày, cùng ông nội của mình trải nghiệm thay đổi bất ngờ của Trung Quốc.

Bất Bạc kia, rốt cuộc cũng bị đánh đổ triệt để, người đã bị khống chế, giam lỏng ở chỗ nào đó để tiến hành điều tra dò xét, người chủ chốt kia vẫn còn chưa tỉnh lại, số 1 Trung Quốc thừa cơ truy kích, ôm cỗ đánh con thỏ, thuận tiện giải quyết Vương nguyên lão trong quân.

Vương nguyên lão kia tràn đầy nguy cơ, mặc dù tạm thời còn chưa đổ, nhưng mà cũng chống đỡ không được bao lâu.

Ông nội Tô Bằng, một đường mạnh mẽ tiến công, tiếp quản chức vụ nguyên lão thứ ba của quân sự nguyên lão viện, sau đó mạnh mẽ vang dội, trong khoảng thời gian ngắn, quét sạch thế lực còn sót lại của Bất Bạc, một vài người còn lại của đối phương, đã quân lính tan rã.

Chỉ là khiến người ta kỳ quái chính là, nguyên lão bên phe của người kia, thì lại giống như mất tiếng, hoàn toàn không có bất cứ động tĩnh gì, co đầu rút cổ, không thấy động tĩnh.

Tô Bằng cùng Tô lão gia tử đều cảm giác được có chút khác thường, người kia không giống như là người từ bỏ kháng cự, cuối cùng chỉ có thể kết luận, đối phương đang mưu đồ phản kích.

Có điều tình huống trong nước, tạm thời xem như ổn định lại.

Thân thể Tô lão gia tử cường tráng, mà hần lần này ngã một lần khôn hơn một chút, bên cạnh lưu lại một người chơi thuật sĩ Trường Sinh Điện, vì hần

kiểm tra các loại tấn công có thể sẽ đến từ phương diện pháp thuật, tạm thời không hề nguy hiểm gì.

Đương nhiên, Tô lão gia tử cho rằng thuật sĩ kia là người của Tô Bằng, Tô Bằng cũng chẳng giải thích quá rõ ràng.

Tạm thời xem ra, Trường Sinh Điện cùng mình vẫn là quan hệ đồng minh, Tô Bằng cũng không lo lắng về mặt này sẽ xảy ra vấn đề.

Như vậy, chuyện trong nước đã gần như giải quyết được hết, Tô Bằng lại ngồi máy bay, trở về Canberra.

Dù sao sản nghiệp cùng thế lực bây giờ của Tô Bằng đều đang ở Úc, hơn nữa, bom nguyên tử kia cũng đặt ở trong tầng hầm nhà máy sản xuất vũ khí ở Canberra.

Trải qua hơn một ngày bay, Tô Bằng quay trở về Canberra.

Sau khi hấn đáp máy bay, hộ vệ lái xe cao cấp đến đón Tô Bằng trở về căn hộ sang trọng của mình.

Tô Bằng sau khi trở về căn hộ cao cấp của mình, chỉ nghỉ ngơi một chút, liền đăng nhập vào trò chơi Tử Vong Luân Hồi.

Ở thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi, trong phủ thứ sử thành Bàn Cẩm, vài thuộc hạ quan trọng của Tô Bằng đều đang đợi ở trong này, chuẩn bị họp.

Sau khi Tô Bằng tiến vào trò chơi, đi tới phòng hội nghị của phủ thứ sử ở thành Bàn Cẩm, lúc này trình diện có hai người chơi là thủ hạ của Tô Bằng chính là đại tướng Quách Lỗi cùng với Lý Mục, còn có thủ lĩnh khách khanh bậc hai phủ Kỳ Sách Cố Minh, Trúc Nhị Thập Tam, cùng với các tướng quân dưới trướng như Chu Liệt.

Thậm chí Thánh nữ của Ma môn Lãnh Sương Nguyệt cũng xuất hiện ở đây.

Sau khi Tô Bằng tiến vào phòng hội nghị, trước tiên nhìn khắp bốn phía, hấn nhìn về phía Lý Mục cùng với Chu Liệt nói.

” Lý Mục, tướng quân Chu Liệt, ta lúc trước có dặn dò một chút chuyện, các người hoàn thành chưa.”

” Thuộc hạ may mắn không làm nhục mệnh, đã đánh hạ Tiên Môn Quan môn hộ của Hoàn châu hướng đông bắc Cẩm Châu.”

Lý Mục chấp tay nói với Tô Bằng.

Chương 1067: Lập thế cục (2)

” Thuộc hạ cũng điều khiển hai vạn quân binh, đi Tiên Môn Quan, dựa theo chỉ thị của chủ thượng, đem tất cả toàn bộ bách tính Tiên Môn Quan cưỡng chế di chuyển đến trong thành cảnh nội Cẩm Châu, bây giờ Tiên Môn Quan đã không có một bách tính nào cả, toàn bộ là người trong quân ta.”

” Rất tốt, việc ta căn dặn người trong quân làm đến đâu rồi?”

Tô Bằng hỏi Chu Liệt.

“Đang làm, bây giờ binh sĩ ở Tiên Môn Quan, có nhiều hơn một nửa đều đang đào ở vị trí mà chủ thượng chỉ định ở Tiên Môn Quan.”

Chu Liệt trong miệng nói.

Tô Bằng gật đầu, nói.

” Phi thường tốt, tiếp tục gia tăng tiến độ công trình, nhất định phải tiếp tục khai quật, nếu nhân thủ không đủ, thì điều binh từ Cẩm Châu qua.”

“Dạ.”

” Chẳng qua là... Thuộc hạ có một chuyện không rõ...”

Chu Liệt đầu tiên là lĩnh mệnh, sau đó trên mặt lộ ra một tia thần sắc nghi hoặc, hắn do dự một chút rồi cuối cùng vẫn hỏi ra.

” Chuyện gì?”

Tô Bằng hỏi.

” Thuộc hạ có chút không giải thích được, chúng ta vừa mới giành được Cẩm Châu, đúng là lúc tu dưỡng sinh lợi, nhưng mà chủ thượng lại bảo chúng ta tiến công Hoàn Châu, vốn thuộc hạ cho rằng, chủ thượng là muốn đánh bất ngờ tấn công không chuẩn bị, nhưng mà chủ thượng sau khi đánh hạ Tiên Môn Quan, lại không hề tiến công nữa, ngược lại còn khiến quân tướng sĩ đi khai quật một hạp cốt ở phụ cận Tiên Môn Quan. Thuộc hạ thật sự không đoán được chủ thượng đến tột cùng có dụng ý gì.”

Chu Liệt nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, nhìn chăm chú vào Chu Liệt một hồi lâu.

Thấy Tô Bằng nhìn chăm chú vào mình, trên trán Chu Liệt không khỏi chảy mồ hôi lạnh, thân thể cũng có cảm giác mồ hôi đầm đìa.

Tô Bằng từ khi làm Lương Châu tể tửu cho đến chủ nhân của năm châu bây giờ, uy nghiêm ngày càng tăng, trong ngày thường mặc dù không nói lời nào, cũng có một loại cảm giác uy nghiêm khiến thuộc hạ cảm giác được không giận tự uy.

Mà còn sau khi Tô Bằng khiêu chiến Đại Không Tự, đánh bại đại trận Phù Đồ Sơn, trở thành cao thủ đệ nhất thiên hạ, loại uy nghiêm này lại ngày càng tăng lên.

Ở dưới trướng Tô Bằng, ngoài một số ít người biết Tô Bằng trong hiện thực như Lý Mục cùng với Quách Lỗi ra, những người khác đều là thủ hạ trong thế giới Tử Vong Luân Hồi, đối với Tô Bằng đều tồn tại một loại cảm giác kính sợ.

Tô Bằng cũng biết thế nên bình thường cũng sẽ biểu hiện một mặt thân hòa, có điều loại uy nghiêm này, đã thấm sâu tận xương tủy của mọi người, tất cả mọi người hết sức kính sợ Tô Bằng, chưa hẳn không phải là thân cận, nhưng nhất định là sợ Tô Bằng.

Mặc dù biết thuộc hạ có loại cảm giác này nhưng như thế ngược lại trợ giúp Tô Bằng cai quản, cho nên hắn cũng không cố ý tiêu trừ loại ấn tượng này.

Chu Liệt là đại tướng dưới tay Tô Bằng, nhưng mà vẫn hết sức kính sợ với Tô Bằng, lúc này thấy Tô Bằng nhìn chăm chú hẳn, hẳn thậm chí có loại cảm giác sợ hết hồn hết vía.

Tô Bằng cũng không phải là sẽ làm khó dễ với hẳn, hẳn có chút vuốt cằm, nói với Chu Liệt.

” Tướng quân Chu Liệt có thể nghĩ như vậy, cũng là chứng tỏ ngươi đối với sự phát triển của chúng ta có tâm chí, đây là chuyện tốt.”

” Có điều ta cũng không phải làm chuyện vô nghĩa, chuyện muốn ngươi làm lúc này, thật ra mới là vẩn, nhưng chuyện cụ thể thì vẫn không thể nói được.”

” Không phải là cố làm ra vẻ huyền bí, mà là còn chưa tới thời cơ, đến thời cơ thích hợp, đáp án tự nhiên sẽ công bố.”

Nghe Tô Bằng nói như vậy, Chu Liệt gật đầu, nếu chủ thượng nói là có ý nghĩa, vậy chắc chắn là có ý nghĩa.

Mà còn sau khi tinh thần hẳn khôi phục lại, mới giật mình, nội y của mình không ngờ lại hoàn toàn bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

” Đây chính là... Khí chất vương giả sao?”

Chu Liệt cảm giác thân thể của mình không khỏi cả kinh, hẳn tinh tế hiểu rõ mới vừa rồi Tô Bằng gây áp lực của hẳn, thậm chí có một loại cảm giác như bị núi cao đè xuống.

Nghe nói đại đế thời cổ, người bình thường căn bản không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào hẳn, cho dù là người thân cận cũng không thể không kính sợ từ trong tâm, chủ công bây giờ dường như còn có loại khí thế này.

” Chủ công là thiên mệnh, ta đi theo chủ công, tất nhiên có thể vì hậu thế chiếm được một hồi vinh hoa phú quý!”

Chương môn Thiên Sư đạo lúc xem tinh tượng đã nói một lần với mọi người như vậy, mặc dù có chút mê hoặc nhưng vẫn có người tin tưởng.

Chu Liệt giờ phút này trong lòng đã tin tưởng vào lời tiên đoán của chương môn Thiên Sư đạo, trong lòng lại càng âm thầm hạ quyết tâm, càng thêm kiên định với quyết tâm trung với Tô Bằng.

Tô Bằng sau khi nói chuyện với Chu Liệt, xoay đầu lại nhìn về phía Quách Lỗi, hẩn hỏi Quách Lỗi.

” Quách Lỗi, Chân Thần Giáo gần đây có động tĩnh gì không?”

Tô Bằng hỏi Quách Lỗi.

” Chân Thần Giáo gần đây dường như đã thành uy thế, ở trong ba châu thiên hạ phát động tấn công tranh giành châu quận.”

” Trong đó bọn họ ở Bành Châu, Giác Châu, Lô Châu phát động thế công, trong đó Giác Châu có đại môn phái Giác Sơn kiểm phái trên Thiên Giác sơn, khiến cho bọn chúng thất bại, nhưng mà Bành Châu Lô Châu, cũng không có môn phái võ lâm tọa trấn, bây giờ Bành Châu cùng Lô Châu, nửa châu quận đều đã đình trệ.”

” Thám tử của chúng ta do thám được, lúc Chân Thần Giáo tấn công vào ba quận này, mỗi châu đã có hai ba vạn giáo chúng Chân Thần Giáo, không ít dân chúng bình thường bị bọn họ lôi kéo vào trong phản quân, sau đó thông qua thần sử thu nạp ác nghiệp, trở thành giáo chúng chính thức, bây giờ tính ra, những giáo chúng lại thêm dân chúng bị kéo vào Chân Thần Giáo này, mỗi châu ít nhất có năm vạn đến bảy vạn người.”

“Mà trong hai vạn người này, có chừng hơn một ngàn thành viên nòng cốt đao thương bắt nhập của Chân Thần Giáo, dựa theo mỗi châu quận có sáu vạn người mà tính, thì bọn họ ở trong mỗi châu quận, chỉ ít có ba nghìn thành viên đao thương bắt nhập.”

” Bành Châu, Lô Châu, chính là bị những Chân Thần Giáo đao thương bắt nhập này đánh chiếm, về phần Giác Châu, là vì Chân Thần Giáo làm việc không chặt chẽ, bị Giác Sơn kiểm phái sớm biết được, những người Chân Thần Giáo này trước khi tập kết, đã bị cao thủ môn phái cùng đại quân áp chế trước đó rồi, hơn nữa Giác Sơn phái có chế tạo Lôi Chấn tử, có lượng

lớn Lôi Chấn tử, những người Chân Thần Giáo đao thương bất nhập đó, đều bị những Lôi Chấn tử đó cho nổ chết.”

”Đương nhiên, căn cứ một ít tin tức, Chân Thần Giáo cũng không sống chết tấn công Giác Sơn, chỉ là thử công kích một lần, không toàn lực tiến công, bọn họ chủ yếu đều tập trung ở Bành Châu cùng Lô Châu, chứ không phải Giác Châu.”

Quách Lỗi nói với Tô Bằng.

Chương 1068: Bảo thạch cực lớn

Tô Bằng gật đầu, những tin tình báo này hắn cũng từng xem, chỉ là không có tập hợp, đều là linh tinh lẻ tẻ. Bây giờ muốn Quách Lỗi tổng kết báo cáo một chút để cho rõ ràng hơn.

“Còn nữa, chủ thượng cũng nên biết, những ngọn núi nổi tiếng trong thiên hạ, đã có hai ngọn sụp đổ... Lư Sơn, Ngô Tùng sơn, đều có một đỉnh núi sụp đổ... Trong thiên hạ, đám mây ác nghiệp xuất hiện càng ngày càng nhiều, hơn nữa căn cứ thám tử tận mắt nhìn thấy ở Bành Châu, những người Chân Thần Giáo tiến công Bành Châu kia, đã có người thao túng dã thú. Những dã thú kia, giống như cũng bị ác nghiệp ảnh hưởng, trở nên càng thêm hung hãn vô cùng, thậm chí đao thương bất nhập giống như thần sử.”

Quách Lỗi cuối cùng có chút bận tâm nói.

Tô Bằng nghe vậy, lập tức mày nhăn lại.

Tô Bằng bây giờ tranh bá thiên hạ, ngoại trừ ưu thế tài nguyên khổng lồ, ưu thế lớn nhất, chính là yêu quân Vận Thành trên tay hắn.

Vận Thành là địa phương lập nghiệp của Tô Bằng, ở đó có thông đạo yêu giới, Tô Bằng có thể khống chế yêu quân Vận Thành.

Yêu quái bình thường không tính, những yêu quân phi hành kia, thật sự là bách chiến bách thắng, công thành đoạt đất, dễ như trở bàn tay.

Hơn nữa, đặc điểm lớn nhất của yêu quân Vận Thành chính là đầy đủ linh hoạt, Tô Bằng dùng yêu quân phi hành đánh hạ nhiều thành trì như vậy, yêu quân thương vong đến bây giờ còn chưa vượt qua ba mươi con.

Tỷ lệ thương vong thấp hơn rất nhiều thế này, cơ bản gần như không hề bị hao tổn.

Nhưng bây giờ, trong Chân Thần Giáo không ngờ xuất hiện kẻ có thể thao túng mãnh thú, thậm chí đem ác nghiệp đưa vào trong cơ thể mãnh thú, trở thành mãnh thú có năng lực đao thương bất nhập.

Nếu như đối phương phát triển loại năng lực này, Chân Thần Giáo bắt mấy ngàn một vạn con ác điều tạo thành đội quân mãnh thú phi hành, mặc dù không có thể giống như là quân quân phi hành có trí tuệ như vậy, nhưng với yêu quân phi hành của Tô Bằng vẫn là có uy hiếp rất lớn.

Điều này làm cho Tô Bằng có một loại cảm giác nguy cơ, cứ tiếp tục thế này, ưu thế của mình rất có thể cũng sẽ bị người khác đuổi kịp hoặc là vượt qua.

” Chân Thần Giáo... Bọn họ cũng không thể nào đề bạt ra nhiều thần sứ mãi như vậy được, lực lượng của bọn họ trong thiên hạ, nhiều nhất cũng chỉ có một vạn thần sứ mà thôi, chỉ cần dụ dỗ có đủ sức hấp dẫn bọn họ...”

Trong lòng Tô Bằng thầm suy nghĩ nói.

...

Thời gian trôi qua, đảo mắt đã qua nửa tháng.

Nửa tháng này, thế cục thiên hạ trở nên càng thêm hỗn loạn.

Người trong Tiên giới, lại đoạt được một châu, thế lực Tiên giới, tổng cộng đã có mười hai châu.

Chân Thần Giáo bởi vì có quân đoàn thần sứ đao thương bất nhập gần như vô địch, nhanh chóng chiếm được Bành Châu cùng Lô Châu, Bành Châu cùng Lô Châu bị Chân Thần Giáo quấy nhiễu nhiều chương khí mù mịt, dân chúng lâm than.

Chân Thần Giáo lại như hổ đói rình mồi, bọn họ hoàn toàn không hề có tự giác trở thành thủ lĩnh, mà là không ngừng lôi kéo bách tính bình thường, dùng sức mạnh đám mây ác nghiệp đưa bọn họ khổng chế ở dưới trướng, sau đó khiến những bách tính này trở thành dân binh, làm quân tiên phong, sau đó tiếp tục vơ vét.

Cách làm này, có chút giống như khởi nghĩa nông dân ở trong thế giới hiện thực của Tô Bằng, Chân Thần Giáo cứ như vậy ở Bành Châu cùng Lô Châu đã thành quả cầu tuyết đã có cảm giác không thể vẫn hồi được nữa rồi.

Hoạt động của Chân Thần Giáo, cũng làm cho người khác có chút không hiểu.

Bọn họ cũng không tập trung ưu thế về giáo chúng, dường như hoàn toàn không có tâm tư xây dựng lãnh địa giành chính quyền, giáo chúng của Chân Thần Giáo không biết khi nào thì từ góc nào đó trong thiên hạ xuất hiện mấy ngàn một vạn người, bọn họ giống như từ hư không xuất hiện, căn bản không biết bọn họ là từ nơi nào nhô ra.

Những giáo chúng của Chân Thần Giáo này, sau khi xuất hiện sẽ trực tiếp tấn công thành thị phụ cận, hoặc là trực tiếp khởi nghĩa trong thành thị, nếu chiếm lĩnh thành công như vậy lập tức sẽ có thần sứ xuất hiện lôi cuốn cư dân thành phố, phụ cận nếu có mây đen ác nghiệp liền thi triển ác nghiệp đồ mưa xuống, đem những bách tính bình thường này trực tiếp biến thành giáo chúng Chân Thần Giáo, sau đó dùng khoái cảm hấp thu ác nghiệp và tử vong cưỡng bức những bách tính này đi tấn công một tòa thành thị nào đó.

Trong lúc nhất thời, thiên hạ đều trở nên e ngại Chân Thần Giáo, thậm chí còn là sợ hãi.

Có điều Chân Thần Giáo coi như có chút đúng mực, bọn họ vẫn chưa phát động loại khởi nghĩa này tại lãnh địa của Tô Bằng và Tiên giới.

Tô Bằng đoán chừng, một mặt là bọn họ cố kỵ thực lực người trong tiên giới với Tô Bằng, hai là lãnh địa của Tô Bằng cùng với mười hai châu của Tiên giới sắp xếp rất tốt, bên trong toàn bộ châu quận không người nào của Chân Thần Giáo có thể ẩn trốn. Rất khó phát động loại khởi nghĩa thành thị này.

Trong thiên hạ, ngoài những biến hóa này, còn có một tin tức khác đang lưu truyền ở phụ cận lãnh địa Tô Bằng.

Nghe nói cao thủ đệ nhất thiên hạ không chế năm châu, đại tể tửu Tô Bằng, ngoài ý muốn tìm được một tờ Bản đồ kho báu, nói là có một phần bảo tàng kinh thiên, giấu ở trong một hạp cốc phụ cận Tiên Môn quan.

Tô Bằng phái binh tướng thủ hạ công chiếm Tiên Môn quan, chính là vì để chiếm được phần bảo tàng kinh thiên này.

Để không rò rỉ tin tức, Tô Bằng thậm chí còn đem toàn bộ bách tính trong Tiên Môn Quan dời đi, trong vòng phạm vi mấy trăm dặm chỉ còn lại có quân binh dưới trướng Tô Bằng.

Mà chút ít quân binh kia, phân ra mấy vạn người, ở trong hạp cốc phụ cận Tiên Môn Quan khai quật phần bảo tàng kinh thiên kia.

Mấy vạn binh sĩ khai quật gần nửa tháng, rốt cuộc tìm được bảo tàng kinh thiên trong truyền thuyết kia!

Bảo tàng kia cũng làm kinh hãi mấy vạn quân binh đó!

Bởi vì, sau khi các quân binh đó tại hạp cốc khai quật gần ba mươi thước, không ngờ lại phát hiện một khối bảo thạch khổng lồ.

Bảo thạch cực lớn này vượt xa sự tưởng tượng của thường nhân.

Khối bảo thạch kia, căn cứ vào lúc khai quật được, nghe nói là chiếm được cả toàn bộ hạp cốc.

Mà còn một nhóm người, thề nói bọn họ nghe được thượng quan nói bảo thạch kia dựa theo ghi chép mà đại tể tửu Tô Bằng lấy được, dài, hai mươi dặm, rộng mười lăm dặm, hình tròn, chôn sâu ở dưới lòng đất.

Đó cũng không phải chuyện khiến cho mọi người ngạc nhiên nhất, để cho mọi ngạc nhiên nhất chính là khối bảo thạch kia cơ hồ là hoàn toàn trong suốt, thông qua khối bảo thạch này, người thị lực tốt có thể xuyên qua khối bảo thạch trong suốt này thấy được bộ dạng phía dưới lòng đất hơn hai mươi dặm.

Nhưng mọi người thấy được, không phải là kỳ quan dưới lòng đất, mà là ở chỗ sâu trong bảo thạch khổng lồ đó, có hai thân hình khổng lồ uy nghiêm bị phong ấn ở trong đó.

Hai thân thể cao lớn kia, mỗi cái ít nhất cũng có ba bốn mươi mét, một người giống như Thần Đế, toàn thân kim Giáp, đầu đội đế quan, tràn ngập uy thế.

Một pho tượng khác cũng cao ba bốn mươi mét, nhưng toàn thân màu đen, giống như Ma Thần, bộ mặt xanh mét, giống như Ma Thần tới từ địa ngục.

Cứ như vậy hai thân hình khổng lồ bị phong ấn ở bên trong bảo thạch trong suốt khổng lồ vượt quá tưởng tượng này.

Bảo thạch trong suốt khổng lồ này rất là thần dị, lưỡi dao sắc bén không cách nào tổn hại nó được, hơn nữa đường kính của bảo thạch tuy hơn hai mươi dặm, thân hình ba bốn mươi mét chính giữa thật ra cũng không coi là khổng lồ, hơn nữa hai thân thể của Thần Ma bị phong ấn ở ngay giữa bảo thạch, vốn là nhìn không rõ lắm.

Nhưng mà chẳng biết tại sao, khi bảo thạch được bộc lộ ở dưới ánh mặt trời chiếu xuống, chỉ cần là người phía trên nhìn xuống bảo thạch sẽ có thể thấy được hai thân thể cao lớn bên trong, hơn nữa tuyệt sẽ không tính sai kích thước thân thể của bọn hắn.

Loại chuyện kỳ dị này khiến mấy vạn binh lính khai quật dưới tay Tô Bằng đều chặc lưỡi khen kỳ, cho là kỳ quan thiên hạ.

Lúc ấy chủ trì khai quật là tướng quân Chu Liệt, lúc ấy tướng quân Chu Liệt đã nói bảo thạch này đúng là điềm lành, đại tể tửu Tô Bằng thu được bảo thạch này, là thụ mệnh trời cao, muốn Tô Bằng lấy được thiên hạ.

Bản thân sau khi Tô Bằng biết được nơi này khai quật ra bảo thạch khổng lồ cùng với hai thân thể Thần Ma khổng lồ, cũng tự mình tới đây, ở chỗ này nán nã không ra.

Đồng thời, Tô Bằng lại ra lệnh những quân binh đã nhìn thấy bảo thạch khổng lồ kia không thể tiết lộ chuyện ở nơi này.

Nhưng mà, có thể là Tô Bằng cẩn thận mấy cũng có sơ sót, hẳn không ngờ ở trong núi phụ cận Tiên Môn Quan vẫn có thật nhiều thợ săn, bọn họ ở lại trong núi cũng không bị cưỡng chế di chuyển, những người này cảm giác hiếu kỳ. Lúc Chu Liệt chỉ huy binh sĩ khai quật từ phía trên hạp cốc tới nhìn lên.

Khi bảo thạch khổng lồ được đào ra, hào quang vạn trượng, đem những thợ săn này hấp dẫn lại đây, bọn họ cũng thấy được bảo thạch khổng lồ kia. Những người này cho rằng là thần tích, sau khi trở về liền tuyên dương khắp nơi.

Mà tin tức này đã truyền vào trong tai người có tâm, qua một thời gian ngắn, ở trên giang hồ lạng lẽ truyền đến...

Chương 1069: Hoàn Châu (1)

Chỉ trong thời gian ngắn, tin tức về việc Tiên Môn Quan khai quật được thi thể cực đại của Thần Ma và đá quý cực lớn đã truyền khắp giang hồ.

“Mọi người biết gì không? Thiên hạ đệ nhất cao thủ Tô Bằng đã lấy được một bản đồ cất giấu kho báu kinh thiên động địa ở vùng giáp giới Hoàn Châu và Cẩm Châu, tìm ra được một viên đá quý cực lớn.”

Trong một tửu quán ở một thành trì nọ của Hoàn Châu, một đám người võ lâm đang nói chuyện phiếm, trong đó có một võ sĩ giang hồ vừa mới đến Hoàn Châu không lâu.

“Uhm. Tin tức này của người đã cũ lắm rồi. Ta đã nghe được tin, viên đá quý cực lớn này dài một trăm mét, rộng một trăm mét, sâu cũng một trăm mét. Trong đó có phong ấn hai di thể Thần Ma. Mỗi một di thể đều cao ba mươi mét, độ to lớn không gì sánh được. Nghe đâu là từ thuở khai thiên lập địa, Thần Ma đã bị phong ấn ở trong đó.

Nghe được lời của người này, một nam nhân mang râu quai nón không khỏi bĩu môi chế giễu, nói.

“Không phải chứ? Người nào lại có thể cao ba mươi mét chứ?”

Nghe người này nói vậy, ở bên cạnh có người nghi ngờ, nói.

“Uhm. Người có phải là không hiểu không? Tất nhiên Thần Ma kia không phải là người bình thường rồi, mà là Tiên Ma từ thuở khai thiên lập địa. Sau đó vì một chuyện gì đó mà đồng quy vu tận. Pháp lực toàn thân bị tiêu biến, hình thành nên một viên đá pha lê cực lớn. Viên đá quý cực lớn kia chính là kết tinh pháp lực của họ. Nếu như hấp thụ được một viên lớn chỉ bằng nắm tay thôi, thì cảnh giới nội lực của con người sẽ tăng lên một cấp độ rộng, là vật báu hiếm có trong thiên hạ.”

“Còn nữa, di thể của Thần Ma kia cũng rất phi phàm. Nếu như có thể lấy ra nghiên cứu một phen, nói không chừng lại có thể phát hiện ra bí mật to lớn của Thần Ma thời thượng cổ. Từ đó sức mạnh thông thiên, thậm chí Phá Toái Hư Không, vượt khỏi thế giới của chúng ta đây cũng không chừng.”

Người hành tẩu giang hồ có râu quai nón kia dường như biết được điều gì, nghe đám người xung quanh nói mà nước miếng bắn ra tung tóe.

“Anh chém gió thì có, viên đá lớn như vậy, dài rộng cao đều là một trăm mét, thì bao lớn chứ! Cứ cho là cắt thành từng miếng bằng nắm tay, thì cũng có đến mấy ngàn cái một vạn như thế. Không đúng. Ta hình như là đã tính ít quá rồi... Tóm lại là rất rất nhiều. Nếu như lần này có thể lấy được, vậy thì chẳng phải không không mà có được hơn mấy nghìn lần sức mạnh của một vạn cao thủ võ lâm sao?”

Người giang hồ khi này bị người có râu quai nón kia châm biếm, nhin không được mà phản pháo trở lại.

“Nói người không hiểu, thì thật đúng là người không hiểu mà! Người có biết tin tức này ta lấy được từ đâu không?”

Nam nhân có râu quai nón nghe vậy, không khỏi tròng mắt, ria mép khê nhếch lên, nói.

“Tin tức này ngươi lấy từ đâu?”

Mọi người xung quanh đều rất hứng thú, nhìn người có râu quai nón này và hỏi.

“Cũng không ngại nói cho mọi người biết. Chị dâu của chị họ của chồng của em gái của bà xã của em họ ta là là vợ của khách khanh tam đẳng của phủ Kỳ Sách dưới trướng của thiên hạ đệ nhất cao thủ Tô Bằng Đại Tế Tửu. Bình thường, vị khách tình tam đẳng kia là do Tô Đại Tế Tửu phái đi. người ta nghe thấy Tô Đại Tế Tửu và mấy vị tướng quân dưới trướng người nói tới việc này. Sau đó mới truyền ra bên ngoài.”

Nam nhân có râu quai nón đặc ý nói.

Mọi người nghe vậy đều hết kiềm chế. Trong lòng đang tính xem cái kiểu quan hệ rắc rối này rốt cuộc là có bao nhiêu tầng bậc dây mơ rễ má.

“Ha ha... Người có cái kiểu quan hệ như vậy, sao lại không đi đầu quân cho phủ Kỳ Sách đi. Nói không chừng còn có thể kiếm được một chức quan nhỏ nữa đây.”

Người giang hồ lúc trước bị người ta chế nhạo sắc mặt không nén được giận dữ, nói những lời châm biếm người mang râu quai nón này.

Người có râu quai nón này nghe vậy, như thể không nghe được những lời không nên nói, vẫn cho là thật nói tiếp.

“Điều này là tất nhiên! Tô Đại Tế Tửu chính là thiên hạ đệ nhất cao thủ, lại có trong tay được năm châu, còn có Yêu Quân Vân Thành. Tử Hà Môn phía sau cũng là môn phái đứng đầu võ công trong thiên hạ, nhìn ra thiên hạ, có mấy người là đối thủ? Ta tính mấy ngày này đến Cẩm Châu trước, nhờ vả chồng của chị dâu của chị họ của chồng của em gái của bà xã của em họ ta, xem xem có thể trở thành một người tương đương với khách khanh tứ đẳng trong phủ Kỳ Sách hay không. Đến lúc Tô Đại Tế Tửu giành được thiên hạ, ta sợ là còn có thể có được một màn vinh hoa phú quý nữa kia.”

Mọi người xung quanh nghe người có râu quai nón nói như vậy, liền nhất thời trầm mặc. Họ đều có những suy nghĩ riêng về tương lai của mình.

Những người này đều là những người lang bạt giang hồ, không có xuất thân hoàng gia, cũng không phải đệ tử của các môn phái. Võ công cũng chẳng mạnh là bao.

Vốn dĩ thiên hạ thái bình, thì những người này có lẽ còn có thể tiếp tục những tháng ngày du côn, nhưng thời cục lúc này lại càng lúc càng loạn. Ngoài trừ một vài thế lực bậc cao ra, thì đề tử của các môn phái đều tốt xấu lẫn lộn, chứ đừng nói gì đến những người lang bạt khắp chốn không hề có chỗ dựa vững chắc như bọn họ.

Đám người này cũng chẳng phải là kẻ ngốc. Thế cục càng ngày càng gian nan. Và với chiều hướng bây giờ thì những kẻ buôn nước bọt căn bản không có ngày ngóc đầu lên được. Cho nên dĩ nhiên là cần phải dựa vào một thế lực nào đó. Nếu không thì khả năng chuyển đổi đường sống của bọn họ sẽ càng ngày càng nhỏ đi.

Trước mặt quán rượu mà mấy người này đang ở đều không có con đường nào để đi, bản lĩnh cũng không thể nói là thật tốt, nếu không thì sớm đã đi tìm một thế lực nào đó để mà nương tựa rồi.

Lúc này, tuy là mối quan hệ mà người mang râu quai nón này nói có chút xa vời, ít nhiều cũng có chút khôi hài, Nhưng có không ít người lại không thể cười nổi.

Có một chút quan hệ còn tốt hơn nhiều so với việc chẳng có mối quan hệ gì.

Trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng cũng có người bắt đầu nói chuyện với thái độ nhỉnh bộ người có râu quai nón kia.

“Hò ca, khi ca đến nhờ vả Tô Đại Tế Tửu, ca có thể dẫn chúng đệ theo cùng không? Nghe nói phủ Kỳ Sách đang chiêu mộ người. Có người dẫn đến nhờ vả thì sẽ dễ có được đãi ngộ tốt hơn. Tuy chúng đệ bất tài, nhưng mà người đông, có thể giúp Hò ca tăng thêm thanh thế. Cho dù chúng đệ không thể nói gì đến chuyện đăng cấp, thứ bậc, nhưng chỉ cần có thể làm một vị khách khanh bất lưu truyền cũng đủ lắm rồi. Huống hồ gì chúng đệ còn có Hò ca huynh, có thể làm khách khanh tứ đẳng, có thể chiếu cố cho chúng đệ một chút.”

Người mang râu quai nón nghe vậy, cười hô hô và nói.

“Nói rất hay. Nói rất hay! Đi cùng ta. Không, là đi theo Đại Tế Tửu, sau này tiền đồ rộng mở. Tô Đại Tế Tửu chiếm được thiên hạ rồi, chúng ta cũng

được tính là công thần, không có công lao cũng có khổ lao. Nói không chừng còn có thể xin được một chức quan nhỏ.”

Vốn dĩ người giang hồ lúc đầu bị người có râu quai nón cười nhạo còn muốn nói hai ba câu châm biếm tên Hồ ca này, nhưng lời vừa tới cửa miệng, y đột nhiên nghĩ về tương lai của mình vẫn chưa có chỗ trông cậy, nên lời châm biếm đã đến miệng vẫn ráng nhịn mà nuốt xuống, biến thành chấp tay xu nịnh.

“Xin Hồ ca dẫn cả đệ cùng đến nhờ vả phủ Kỳ Sách...”

Với lựa chọn trước mắt, cho dù là hiệp khách cũng phải cúi đầu, huống gì là ba kẻ lang bạt giang hồ này chứ.

Tên Hồ ca kia cười haha, có chút cảm giác đắc ý tự mãn, hả lòng hả dạ.

“Hừ. Đợi tên Tô Bằng kia có thể thắng được Chân Thần Giáo đi rồi hẵng nói.”

Đúng vào lúc tên Hồ Ca kia đang cười lớn, thì có một người ở trên một chiếc bàn cách bọn họ không xa hừ lạnh và nói.

Chương 1070: Hoàn Châu (2)

Hồ ca nghe được những lời này cảm thấy vô cùng chói tai, vốn muốn nói đôi ba câu tìm tên phiên phức kia. Nhưng sau khi nhìn thấy y phục mà người này mặc, đột nhiên nghĩ ra một chuyện, miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng đành ngậm ngùi nuốt xuống.

Ở chiếc bàn ấy là bốn năm người đàn ông mặc đồ thường dân.

“Mặt mũi những tên ở nơi này thật đáng ghét, lời nói thấp kém, ta thực sự chẳng còn khẩu vị gì nữa. Đi thôi.”

Người đứng đầu những người mặc áo trắng ở chiếc bàn này hừ lạnh một tiếng, tiện tay quăng một đồng bạc, cũng không thèm ăn một bàn đầy ắp thức ăn còn chưa động đũa, đứng dậy rời khỏi.

Mấy người mặc áo trắng còn lại thoáng nhìn nhau, sau đó cũng theo người này rời khỏi.

Mấy người này cũng không để ý đến đám người giang hồ đang ở trong quán rượu, đi ra khỏi quán. Còn tên Hồ ca kia tuyệt nhiên không dám nói một câu nào.

Đặc trưng của những người này biểu hiện quá rõ ràng, là nho sinh trong thế lực Tiên Giới.

Lời nói ấy của thế lực Tiên Giới đã được những người giang hồ kia đồn ra ngoài. Về cơ bản, những người giang hồ tin tức nhanh nhạy, đều sẽ biết việc liên minh nọ sở hữu nhiều địa bàn nhất hiện giờ đều là nhờ vào sự nâng đỡ của thế lực Tiên Giới.

Thực ra, phạm vi mà liên minh Tiên Giới chiếm cứ đã được mở rộng đến mức gần tiếp cận được với toàn bộ địa bàn mà thế lực Tô Bằng chiếm cứ rồi.

Cầm Châu thuộc sở hữu của Tô Bằng, cách một Hoàn Châu chính là thế lực Tiên Giới.

Về đại thể, những người có con mắt tinh đời đều biết hết, Hoàn Châu căn bản không có năng lực tự bảo vệ mình. Bất luận là Tô Bằng, hay là thế lực Tiên Giới đều có thể dễ dàng nuốt chửng mảnh đất này.

Điều mà Thứ Sử Hoàn Châu phải suy xét bây giờ không phải là làm thế nào để kháng cự với sự tấn công của hai nhà, mà là rốt cuộc thì nên hướng về phía Tô Bằng thì tốt hay là quy hàng thế lực Tiên Giới thì tốt đây.

Trên dưới Hoàn Châu sớm đã không còn lòng hiếu chiến nữa rồi, chỉ là đang tự làm một con đà điểu, được ngày nào hay ngày ấy thôi.

Ngay cả những người sống trong Hoàn Châu cũng chẳng muốn đem thế lực của Thứ Sử Hoàn Châu làm hồi sự, nên đều đã chuẩn bị đợi xem bên nào chiếm được Hoàn Châu thì sẽ chạy đến ôm chân bên ấy.

Thật lòng mà nói, những người võ lâm ở Hoàn Châu vẫn kỳ vọng là Tô Bằng sẽ chiếm cứ được nơi này. Suy cho cùng thì người của Tiên Giới cũng đã từng trải qua một trận tiêu diệt võ lâm, không quá mong đợi được tương kiến người giang hồ. Còn Tô Bằng dù sao cũng là nhất mạch của võ lâm, lại còn là thiên hạ đệ nhất cao thủ. Cho nên trong lòng các võ lâm Hoàn Châu càng có khuynh hướng nghiêng về phía Tô Bằng hơn.

Nhưng khi đối diện với người trong Tiên Giới, bất luận là phía chính phủ hay là võ lâm của Hoàn Châu cũng đều không muốn đắc tội.

Bây giờ khắp nội thành Hoàn Châu tồn tại vô số những trinh thám của phủ Kỳ Sách. Còn các nho sinh mang áo trắng của Tiên Giới cũng thường xuyên hoạt động một cách trắng trợn ở Hoàn Châu. Chính phủ Hoàn Châu đến ngay cả khăn che mặt cũng chẳng buồn dùng đến nữa, thể diện cũng chẳng buồn đoái hoài, cứ để cho hai bên tùy ý điều tra trên địa bàn của mình.

Những hành động không có cốt khí như thế này, ngoại trừ những bách tính bình thường ra, thì trên dưới Hoàn Châu chẳng còn ai muốn đem chính phủ Hoàn Châu hồi sự nữa rồi.

Không sai, năm người đàn ông lúc này chính là nho sinh của Tiên Giới.

Sư huynh, huynh nói di thể Thần Ma mà đám người lúc này mới nhắc đến, còn có viên đá quý cực lớn nữa, có thật hay không nhỉ?”

Trong số những nho sinh mặc thường phục, có một người tuổi tác còn khá trẻ nhện không được sự tò mò của mình, bèn hỏi sư huynh của hấn.

“Hừ. Tuổi đời của đệ còn quá nhỏ. Người khác nói cái gì liền tin cái đó. Thân hình to lớn cao ba mươi mét ư? Định lừa ai chứ!”

Một người tuổi tác lớn hơn một chút đứng ở bên cạnh hấn buông lời dè bĩu.

“Ôi dào. Cũng không thể nói như vậy được. Không có lửa thì làm sao có khói, cái gì cũng có lí do của nó cả.”

Vị nho sinh đứng đầu đám nho sinh áo trắng đã lấy lại được chút hứng thú, lúc bấy giờ mới lên tiếng.

“A? Sư huynh, huynh biết được điều gì sao?”

Nghe sư huynh nói như vậy, các nho sinh còn lại đều rất thích thú.

“Ta cũng chỉ biết được một chút xiu... Ý ta là muốn nói, chúng ta cũng không nên cho là thật.”

Người sư huynh đứng đầu đám nho sinh có chút lưỡng lự nói.

” Trước lúc đến Hoàn Châu, ta tình cờ nghe được Sư Tôn và các vị trưởng lão có thể là có địa vị cao trong Tiên Đình nói chuyện với nhau. Khi nói chuyện họ có nhắc tới việc vào thời Thượng cổ, quả thực có người có thể một mình hô phong hoán vũ, di sơn đảo hải.

Lúc ấy có một vài nho sinh năng lực cường đại kết hợp lại với nhau, tạo thành Tiên Đình... Những võ sinh này đều có năng lực hái trăng đuổi sao. Chỉ có điều lúc bấy giờ trong thiên hạ cũng có không ít Ma đầu tồn tại, sức mạnh vô cùng to lớn, người Tiên Đình cổ xưa đấu một trận sút đầu mẻ trán với đám ma đầu. Kết quả cả hai bên đều suy yếu dần, tử thương chẳng còn một ai, nên cũng chẳng lưu truyền lại.”

“Nghe đồn, trưởng lão bây giờ của Tiên Đình chúng ta là do vô tình có được di tích của Tiên Đình cổ xưa, chiếm được phần truyền thừa của Tiên Đình xưa, mới chính thức nổi dậy, muốn theo gương của Tiên Đình cổ xưa

trở thành chúa tể thống trị toàn thiên hạ. Ngay cả vào mấy nghìn năm trước, thiếu chút nữa là đã thống nhất được Thần Châu. Chỉ có điều lúc ấy có một số người võ công cực kì lợi hại đã bị sức mạnh cực đại cản trở, nên không thành công.”

“Tiên Đình bây giờ của chúng ta chính là dựa theo kết cấu ở trong di tích xưa cổ mà xây dựng. Có một vài thuật pháp cũng là được kế thừa từ trong di tích ấy.”

“Đáng tiếc, thân thể của những vị tu sĩ cổ xưa ấy lại có nhiều điểm không tương đồng với chúng ta. Rất nhiều người trong số họ có thể sử dụng thuật pháp với uy lực cực mạnh. Chúng ta căn bản không có cách nào sử dụng được chúng. Đó chính là thuật pháp di sơn đảo hải, hủy thiên diệt địa.”

Tiên Đình vẫn luôn muốn có được một di thể của vị tu sĩ thượng cổ để nghiên cứu xem giữa họ với chúng ta rốt cuộc là có điểm nào không giống nhau. Đáng tiếc là vẫn chưa thể tìm ra...”

“Còn lần này, thi thể ở trong viên đá quý cực lớn đặt tại Tiên Môn Quan rất có thể chính là di thể của tu sĩ thời thượng cổ... Thi thể này có ý nghĩa rất quan trọng đối với Tiên Đình chúng ta. Cấp trên của Tiên Đình đã hạ quyết tâm. bất luận là phải tiêu tốn bao nhiêu công sức, tiền bạc của cải cũng phải giành cho được di thể này!”

“Chưa hết, tà ma bị phong ấn ở trong viên đá quý kia chính là Ma đầu của thời đại thượng cổ. Hình như là có vô số mối liên hệ với đám người Chân Thần Giáo đang làm mưa làm gió hiện nay. E là đám người Chân Thần Giáo kia cũng rất muốn có được di thể Ma đầu.”

Chương 1071: Làm chứng giám (1)

“Người Chân Thần Giáo cũng muốn có được di thể Thần Ma ở trong Tiên Môn Quan sao?”

Các nho sinh khác bên ở bên cạnh vị sư huynh này thốt lên đầy kinh ngạc.

“Di thể Thần Ma có ẩn giấu một vài bí mật liên quan đến thời thượng cổ. Bất luận là Tiên Đình, hay là Chân Thần Giáo cũng đều đang ở trong tình

thể bắt buộc. Chỉ tiếc là nơi cất giữ di thể ấy lại là địa bàn của Tô Bằng....”

Vị sư huynh kia nói.

“VẬY Tiên Đình không phải là muốn...”

Nghe sư huynh nói như vậy, có một tên nho sinh đầu óc nhanh nhạy lập tức mở miệng.

“XUYT!”

Vị sư huynh kia nghe vậy, ngay lập tức liền ngăn không cho sư đệ của hắn hết câu. Sau đó tiếp lời.

“Đây không phải là chuyện để những người thấp cổ bé họng như chúng ta có thể xen vào. Ngộ nhỡ nói ra mà làm lộ cơ mật của Tiên Đình, thì ai trong chúng ta có thể đảm đương nổi chứ? Nhiệm vụ của chúng ta chính là tìm cho ra nguồn cơn của các tin đồn trong dân gian ở Hoàn Châu, cố gắng đừng gây thêm rắc rối.”

Được sư huynh giáo huấn, các nho sinh còn lại lập tức dạ dạ vâng vâng, không hề thảo luận nữa.

Những nho sinh này ngừng nói chuyện, bước nhanh trên phố.

Nhưng họ không hề để ý tới, ở phía sau họ không xa, có một người đàn ông mình mặc đồ đen đã theo họ được một khoảng thời gian rất dài rồi.

Người mặc đồ đen ấy cứ đi sau lưng năm tên nho sinh mặc áo trắng này. Nếu như quan sát kỹ một chút sẽ thấy được tai của hắn ta không ngừng động đậy.

Đợi đến khi năm nho sinh kia không còn nói chuyện nữa thì người mặc đồ đen kia cũng không bám theo họ nữa. Hắn rẽ vào một hẻm dân cư nhỏ, đi thẳng vào trong.

Trước mặt một hộ dân cư, hắn gõ ba nặng, hai nhẹ, rồi lại bốn nặng, ba nhẹ lên cánh cửa của hộ dân cư này. Cánh cửa mở hé hé, một người đàn ông tuổi tác chừng hơn bốn mươi thò đầu ra xem, thấy không có người bám

theo, mới mở cửa cho người đàn ông mặc đồ đen ấy bước vào. Sau đó mau chóng khép cửa lại.

Trong hộ dân này còn có một người phụ nữ. Lúc này cô ta đang cho con bú, để lộ ra bầu ngực trắng như tuyết. Hình như là vợ của chủ nhân ngôi nhà này.

Người đàn ông mặc đồ đen bước vào phòng. Cả người phụ nữ đang cho con bú và người đàn ông chủ của ngôi nhà đều coi như không có người này, không hề nói một câu nào với hắn, chỉ im lặng làm những việc của riêng mình.

Người đàn ông mặc đồ đen bước vào sài phòng ở phía sau, trong phòng có một con bồ câu đưa thư màu đen.

Hắn lục lọi khắp sài phòng, lấy ra một cây củi, vắn vắn cây củi một chút, là một cây củi rỗng ruột. Bên trong có một lọ thuốc nước đặc chế, còn có giấy và bút nữa.

Người này mau chóng lấy tờ giấy ở trong ruột cây củi ra và viết. Chỉ thấy loáng thoáng trên mặt giấy viết là.

“.... Về đại thể, việc Tiên Môn Quan của Tô Bằng đã lấy được di thể thần bí là thật. Người trong Tiên Giới cũng có ý muốn giành lấy di thể. Thần Giáo chúng ta quyết không để vượt mất cơ hội lần này. Tam Giai Thần Sử Lỗ Hóa của Chân Thần Giáo khẩn thiết cầu xin Thánh Thần Sử mau chóng thành lập đại quân Thần Sử, đoạt lấy di thể Thần Ma...”

Chưa đầy mười giây sau, những bút tích trên mảnh giấy đã hoàn toàn biến mất. Người này viết ở mặt sau, những chữ ở mặt trước đã dần dần biến mất, không còn nhìn thấy nữa.

Người này viết đầy hai trang giấy trắng mới dừng bút. Hắn nhìn trang giấy một lúc. Không lâu sau, bút tích trên mặt giấy đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại là hai trang giấy trắng.

Người này khẽ gật đầu, đem tờ giấy trắng nhét cẩn thận vào trong một ống trúc nhỏ. Hắn bắt con chim bồ câu ra khỏi lồng sắt, cột bức thư vào chân

của bồ câu đưa tin, sau đó thả nó bay đi.

Một lúc sau, hắn lại mang bút mực giấy viết đặt vào chỗ cũ, bước ra ngoài. Hắn cũng không để ý đến nam nữ chủ nhân của căn phòng, trực tiếp đẩy cửa rời đi.

Người chủ của căn phòng sau khi đóng cửa lại thì đi hun một chút khói, còn người phụ nữ kia lại tiếp tục cho con bú, coi như chưa hề có chuyện gì xảy ra...

...

Sự việc này không biết đã xảy ra bao nhiêu lần ở trong các thành thị của Hoàn Châu.

Cả Hoàn Châu đều giống như mạch nước ngầm, bất cứ lúc nào cũng có thể trồi lên trên mặt nước, thành cơn sóng thần có thể nuốt chửng tất cả mọi thứ.

Rạng sáng ngày hai mươi bảy tháng ba, tại Tiên Môn Quan.

Mấy nghìn kỵ sĩ đang trên đường tiến đến Tiên Môn Quan.

Trong đội kỵ sĩ này có ba con yêu mã thần tuấn là chạy nhanh nhất, bỏ xa mấy nghìn con kỵ sĩ kia.

“Ya!”

Trên ba con yêu mã là một nam hai nữ, chính là Tô Bằng và thần nữ ma giáo Lãnh Sương Nguyệt, còn có Phạm Thanh Âm của Từ Hàng Tĩnh Trai.

Hơn hai mươi ngày qua, Lãnh Sương Nguyệt lấy cớ là đem tin tình báo về việc thăm vấn những nho sinh mặc áo trắng truyền lại cho Tô Bằng để bước vào lãnh địa của Tô Bằng. Còn Phạm Thanh Âm, từ sau trận chiến ở Đại Không Tự đã mất tích một thời gian. Nhưng không hiểu sao mười mấy ngày trước lại trở về lãnh địa của Tô Bằng.

Tô Bằng cũng không hỏi thời gian vừa qua Phạm Thanh Âm đã đi đâu, làm gì, chỉ bảo cô ấy tạm thời cứ ở bên cạnh mình một thời gian. Thế nhưng

hôm nay, Tô Bằng đột nhiên mời cả Phạm Thanh Âm và Lãnh Sương Nguyệt đến Tiên Môn Quan trước.

Lúc này, ba người cười trên mình con yêu mã đã đến chân Tiên Môn Quan.

Tiên Môn Quan cách Cẩm Châu và Hoàn Châu một trạm kiểm soát quan trọng.

Trạm kiểm soát này nằm ở vị trí trung tâm của Cẩm Châu và Hoàn Châu, là nơi bất khả xâm phạm, hơn nữa còn là vùng tranh chấp của nhà binh.

Đó là một pho núi tọa lạc ở nơi mà hai bên là ghềnh đá với độ cao mấy nghìn mét, cũng là một nút thắt quân sự trọng yếu, có thể thôn tính năm vạn. Địa hình khe sâu đặc thù, từ trung tâm nhìn về hai hướng đều là những chỗ cao, là hình mẫu tự A của tiếng Anh viết hoa với độ dốc không có gì đáng để bất ngờ. Tiên Môn Quan chính là tọa lạc ở vị trí cao nhất của đoạn hình chữ A này.

Điểm này, cũng chính là Tiên Môn Quan, nằm ở ranh giới của Cẩm Châu và Hoàn Châu.

Bất luận là muốn tấn công Tiên Môn Quan từ Cẩm Châu hay là Hoàn Châu đều sẽ bị quân binh trấn thủ trong cửa ải hiểm yếu này tấn công từ trên cao xuống.

Mà thành lũy của Tiên Môn Quan có độ dày gần mười mét, độ cao đến hơn năm mươi mét. Thêm vào đó là địa thế hiểm trở, càng khó bị đánh hạ.

Cửa ải hiểm yếu này là thành trì tối trọng yếu của Cẩm Châu phòng ngự Hoàn Châu.

Nhưng tiếc thay, Tiên Môn Quan tuy là cửa ải hiểm yếu, nhưng chủ nhân của Hoàn Châu thì lại quá nhu nhược.

Ông chủ của Hoàn Châu là đệ tử Thế Gia, thừa kế cai quản Hoàn Châu. Chủ nhân của thế gia mấy thế hệ vừa qua đã không còn hùng tâm tráng khí nữa, xa hoa dâm giật, ngập trong vàng son, hoàn toàn không có nhận thức được về mối nguy hiểm đang gần kề.

Chương 1072: Làm chứng giám (2)

Quân của Hoàn Châu cũng chỉ là trên làm dưới theo. Những việc như tướng lĩnh thì tham lam, ăn không ngồi rồi, hư hao lương thảo tiêu hao, cắt xén quân lương, mua bán quân giới tư nhân nhiều không kể hết. Chính là không muốn huấn luyện, binh tướng bất hòa, cảm giác như thể binh không biết tướng mà tướng cũng chẳng biết binh vậy.

Nếu như Tiên Môn Quan hoạt động đầy đủ, thì có thể chứa được năm vạn binh tướng. Thêm vào đó là hai vạn thợ thủ công mỹ nghệ và dân chúng biết kinh doanh các loại có tương quan với quân đội. Và số lương thảo có sẵn có thể cung cấp cho bảy vạn người ăn trong ba bốn năm.

Đáng tiếc là tướng quân Tiên Môn Quan thì mục nát, binh sĩ thì lười biếng. Tuy nói là năm vạn quân, nhưng thực tế thì có đến hai vạn là do tướng quân khai khống và ăn bớt.

Với sự bỏ bê huấn luyện, khí giới đã lâu không có đổi mới, không hề có sĩ khí.

Tô Bằng chỉ điều động đại quân gồm hai vạn binh. Thêm vào đó là yêu quân của Vận Thành. Chẳng cần tiêu hao gì nhiều thì đã khiến cho binh tướng thủ thành mất hết ý chí chiến đấu, bỏ Tiên Môn Quan mà chạy thoát thân trước rồi.

Chỉ còn lại phó tướng. Vốn dĩ lão ta cũng định cùng với binh lính dưới trướng của Tô Bằng chiến đấu một mất một còn, nhưng cuối cùng lại bị mấy người tì tướng giết chết rồi. Sau đó họ cầm đầu phó tướng trình lên Tô Bằng và quy hàng. Đồng thời cũng đem Tiên Môn Quan giao cho Tô Bằng.

Sau khi Tô Bằng chiếm được Tiên Môn Quan, liền dự định sẽ mở đường đi đến Hoàn Châu. Nhưng mà cứ giữ mãi không chịu tiến hành, cũng chưa hề tiến công Hoàn Châu.

Mà hôm nay mới là lần đầu tiên Tô Bằng đích thân đến cử điểm quan trọng Tiên Môn Quan.

Tô Bằng và Lãnh Sương Nguyệt, Phạm Thanh Âm giục ngựa tiến vào trong Tiên Môn Quan, sau đó cùng nhau đi lên tường lũy.

Trên tường thành cao hơn năm mươi mét, từ Hoàn Châu nhìn về Cố Thành, chỉ nhìn thấy tiết trời đang vào xuân, cây cối tốt tươi, núi non hùng vĩ, nằm giữa đám sương mù giống như một con quái vật, cứ ẩn mình mãi mà không hành động, nhìn mọi nơi bằng nửa con mắt, uy lực trùng trùng.

“Tô Lang, người dẫn hai bọn ta đến nơi này chắc không phải chỉ là để ngắm cảnh núi sông vào buổi sáng mù sương đó chứ?”

Lãnh Sương Nguyệt đứng bên cạnh và hỏi Tô Bằng. Phạm Thanh Âm ở bên cạnh cô ấy cũng có biểu cảm nghi hoặc tương tự.

“Tất nhiên là không.”

Tô Bằng nói. Nói xong Tô Bằng chỉ tay về phía Tiên Môn Quan, nói.

“Sau này, ở nơi đây sẽ có một trận đại chiến. Ta đưa các muội đến đây, là để làm nhân chứng.”

“Người có phải đang nói đến Chân Thần Giáo và Tiên Giới? Người biết rõ rằng bọn họ bắt buộc phải chiếm cho bằng được viên đá quý cực lớn cùng với Thần Ma bị phong ấn ở trong đó?”

Lãnh Sương Nguyệt tư duy nhanh nhẹn, vừa nghe Tô Bằng nói câu này thì ngay lập tức đã có phản ứng.

“Cũng có thể xem là như vậy. Nhưng đây cũng không phải là việc gì quan trọng. Việc quan trọng hơn chính là ta cần có người chứng giám những việc sẽ xảy ra tiếp theo.”

Tô Bằng nói với nét mặt thản nhiên.

“Là chuyện gì?”

Lãnh Sương Nguyệt và Phạm Thanh Âm đồng thanh hỏi.

“Vẫn chưa tới lúc. Đợi khi thời cơ đến rồi, các muội tự nhiên sẽ biết ngay thôi.”

Tô Bằng nói.

“Tô Lang, người định sẽ buôn cái gì bí mật thế? Cứ nói thẳng với ta chẳng phải tốt hơn sao? “

Lãnh Sương Nguyệt nghe vậy, không khỏi buông lời hờn dỗi, đi lên kéo kéo cánh tay của Tô Bằng.

Tô Bằng bình tĩnh đẩy Lãnh Sương Nguyệt qua một bên. Người luyện võ không thích bị người khác đến gần mình như thế.

“Người mà Tô lang muốn mời tới đây là những người nào?”

Nghe Tô Bằng nói như vậy, Lãnh Sương Nguyệt có chút hiếu kì.

“A Di Đà Phật.”

Lúc ấy đột nhiên có tiếng phật hiệu vang lên.

Nghe thấy tiếng A Di Đà Phật, Tô Bằng, Lãnh Sương Nguyệt, Phạm Thanh Âm đều quay lại.

Chỉ thấy có mười mấy người từ trong thành bước ra.

Trong số mười mấy người ở đây, không kể những người khác thì có Thích Duy Tín của Đại Không Tự, Sư thúc tổ của Thích Duy Tín và hòa thượng Pháp Tự Bồi có hai hàng lông mày rậm ki.

“Thích Duy Tín? Sao mọi người lại có mặt ở nơi này?”

Vừa nhìn thấy Thích Duy Tín, Lãnh Sương Nguyệt có chút ngạc nhiên nói.

Trong trận chiến Đại Không Tự, Tử Hà Môn đã giết rất nhiều các vị trưởng lão cung phụng cao thủ của Đại Không Tự. Tuy sau đó Đại Không Tự đã nhân thua, nói sẽ từ bỏ mọi ân oán. Nhưng mà khi gặp mặt những người ở trong Tử Hà Môn thì ít nhiều vẫn có chút kiêng dè và xấu hổ.

Nhưng hôm nay, Thích Duy Thứ đột nhiên lại xuất hiện trong địa bàn của Tô Bằng.

Từ sau khi Thích Đạo Tín và Hư Không chết đi, Đại Không Tự bước vào một thời đại mới. Người có thể kế thừa vị trí phương trượng, đương nhiên chỉ có mỗi mình Thích Duy Tín mà thôi.

Tuy bây giờ người tạm thời giữ chức phương trượng của Đại Không Tự là lão tăng Pháp Tự Bối. Nhưng biểu hiện của Thích Duy Tín trong đại chiến Đại Không Tự vô cùng xuất chúng, vốn đã được nội bộ quyết định là phương trượng đời kế tiếp của Đại Không Tự. Chỉ cần tích lũy hơn mười năm kinh nghiệm nữa thì có thể đảm nhận chức vị này rồi.

Tuy Đại Không Tự không còn lớn mạnh như trước, nhưng vẫn còn giữ được ngọn lửa. Phương trượng trong tương lai của Đại Không Tự cũng sẽ là nhân vật quan trọng trong giới võ lâm, sao lại xuất hiện ở nơi này?

“Yêu nữ của Ma môn kia. Người chỉ nhìn thấy hòa thượng của Đại Không Tự mà không nhận ra bọn ta sao?”

Một người ở sau lưng Thích Duy Tín buông lời bất mãn.

Lãnh Sương Nguyệt nhìn qua, liền thấy người ở sau lưng Thích Duy Tín chính là trưởng môn của phái Thục Sơn - Nhậm Tùng.

“Huynh ấy đến cả tên này cũng mời đến đây rồi...”

Lãnh Sương Nguyệt thấy vậy, càng khó hiểu hơn.

Lúc ở Đại Không Tự, trưởng môn Thục Sơn - Nhậm Tùng đã đắc phải tội trời không dung đất không tha với Tô Bằng. Nhưng Tô Bằng cuối cùng lại nhẫn nhịn, không có giết hắn, coi như là đã nể mặt hắn lắm rồi. Hôm nay sao đến cả hắn mà huynh ấy cũng mời đến đây chứ?

Lãnh Sương Nguyệt cũng nhận ra, những người còn lại nếu không phải là trưởng môn của các môn phái lớn thì cũng là người mà tiếng nói của họ rất có trọng lượng trong các môn phái.

“Duy Tín sư huynh... Sao mọi người lại xuất hiện ở nơi này?”

Phạm Thanh Âm có chút mơ hồ. Quan hệ giữa cô ấy với Thích Duy Tín cũng rất tốt, bèn hỏi Thích Duy Tín?”

“Sur muội không biết sao? Tô Tế Tửu của Tử Hà Môn đã gửi ta mời cho các vị anh hùng hảo hán trong giang hồ, bảo rằng các nhân vật có tiếng nói trong các môn phái võ lâm đủ tư cách ở trong thiên hạ đến Tiên Môn Quan một chuyến. Nói là có một việc kinh thiên động địa, cần mọi người chứng giám... Với địa vị bây giờ của Tô Tế Tửu và Tử Hà Môn trong võ lâm, lại có thể ngôn đảm bảo an toàn tính mạng cho chúng ta của ngài ấy, các quần hùng võ lâm trong thiên hạ tất nhiên sẽ không dám không nể mặt của Tô Tế Tửu rồi.”

Thích Duy Tín nói với Phạm Thanh Âm.

Phạm Thanh Âm và Lãnh Nguyệt Sương nghe vậy, không khỏi nhìn Tô Bằng với ánh mắt đầy hiếu kì.

“Rốt cuộc là có chuyện gì mà cần phải có sự chứng kiến của các quần hùng trong thiên hạ chứ?”

Chương 1073: Trận chiến Tiên Môn Quan (1)

Tô Bằng cũng đã nhìn thấy ánh mắt của Phạm Thanh Âm và Lãnh Nguyệt Sương, nhưng mà cũng không chịu để lộ ra một chút ý vị gì...

“Còn có rất nhiều hào kiệt trong giang hồ không hề lui tới. Bây giờ ta cũng không tiện nói ra là bản thân đã chứng kiến được chuyện gì. Các vị chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi. Trong vòng nửa tháng, thế nào cũng sẽ khiến cho các vị thấy được hành động đáng kinh ngạc kia.”

Tô Bằng nói với mọi người.

“A Di Đà Phật. Ta tin rằng với địa vị trong giang hồ của Tô Tế Tửu, người sẽ không bao giờ dám nói quàng nói xiên. Ta sẽ đi lên Tiên Môn Quan của Tô Tế Tửu nửa tháng. Xem thử rốt cuộc là việc gì khiến cho Tô Tế Tửu trịnh trọng mời chúng ta họp mặt như vậy.”

Thích Duy Tín nói với Tô Bằng.

“Haha. Ta cũng cảm thấy như vậy. Chẳng qua cũng chỉ là đi lên nửa tháng mà thôi. Nếu như bởi vì không thể đợi được khoảng thời gian này mà lại bỏ lỡ sự việc gì hay ho thì ta sẽ cảm thấy rất tiếc nuối.”

Trưởng môn phái Thục Sơn Nhậm Tùng nói.

Trưởng môn của các môn phái còn lại cũng đều chung một thái độ.

Tô Bằng gật đầu, nói.

“Trong Tiên Môn Quan đã sắp xếp chỗ ở cho các vị, cũng có người phụ trách việc ăn uống cho các vị. Cho dù có khai chiến, cũng sẽ không ảnh hưởng đến mọi người. Chỉ cần mọi người có thể nhẫn nại chờ đợi.”

Nói xong, Tô Bằng ngoảnh đầu lại, nhìn về hướng hẻm núi đáng lẽ sẽ phải phát hiện ra thi thể Thần Ma, ánh mắt lộ ra vẻ thâm thúy....

Thời gian thấm thoắt qua đi. Mới đó mà đã bảy ngày trôi qua, mà trên đại lục Thần Châu, mọi việc đều vẫn dựa theo quy luật nhân quả của Bộ Kỳ Nội mà phát triển.

Trong bảy ngày này, ở Hoàn Châu đã diễn ra một chuyện lớn.

Người trong Tiên Giới cuối cùng cũng đã hạ thủ với Hoàn Châu.

Năm ngày trước, người trong Tiên Giới đã tập kết quân đội, từ Tề Châu sát nhập Hoàn Châu.

Quân binh tập kết của thế lực Tiên Giới vượt qua 15 vạn, trong đó có hai vạn quân mặt nạ con rôi, chính là thế mượn gió thu tàn quét, quét sạch toàn bộ Hoàn Châu.

Đám quân binh Hoàn Châu tham ô, mục nát, không có năng lực vốn đã vang danh khắp thiên hạ rồi. Sở dĩ trước đó chưa hề bị người ta đánh bại là bởi vì Hoàn Châu và cường địch hai bên, Tề Châu và phía Cẩm Châu đều có các cửa ải hiểm yếu.

Phía Cẩm Châu, là Tiên Môn Quan bị kẹt ở Cẩm Châu trên đường tấn công Hoàn Châu, hướng Tề Châu là Thiên Môn Quan tọa trấn, hoàn toàn bị kẹt

tại lối vào Tể Châu.

Người nắm quyền ở nơi này chỉ cần khép kín Sơn Quan, ít quân số cũng có thể giữ vững Hoàn Châu.

Nhưng đáng tiếc thành trì trước tới giờ vốn đã thối nát từ bên trong.

Bởi vì Thứ Sử vùng Hoàn Châu là một kẻ vô công dôi nghề và hết sức ngu ngốc, khiến không ít quân binh Thiên Dung Quan tâm sinh bất mãn. Có khoảng năm, sáu phó tướng nhân lúc tướng quân thủ Quan say rượu đem cắt lấy đầu của hắn, mở cửa Hiến Thành.

Thiên Dung Quan vừa được mở thì đội quân Tiên Giới gồm năm mươi vạn binh liền dũng mãnh xông vào kiểm soát Cẩm Châu. Chưa đầy hai ngày đã chiếm đóng toàn bộ châu và quận của Cẩm Châu.

Thực ra, thế lực Tiên Giới cũng không có gặp phải chống cự gì nhiều. Quân binh Cẩm Châu vốn là lũ bất lực có tiếng. Ngoại trừ một vài binh sĩ tinh nhuệ ra thì chúng căn bản không có năng lực đấu một trận với thế lực Tiên Giới.

Hơn nữa, người trong toàn Cẩm Châu đều không hề có ý chí chiến đấu. Thiên Dung Quan vừa bị phá, trên dưới Cẩm Châu đều nhất loạt quy hàng Hiến Thành. Người trong Tiên Giới hầu như chẳng cần phải động binh đao gì đã có thể chiếm lĩnh toàn bộ Cẩm Châu.

Sau khi người trong Tiên Giới chiếm cứ được Cẩm Châu, chỉ mới một ngày chân chinh đã ngay lập tức tập kết binh lực, tiến đến Tiên Môn Quan.

Hai ngày trước, trước Tiên Môn Quan đã tập kết được ba mươi vạn quân binh Tiên Giới.

Một ngày trước, đội quân Tiên Giới đã gióng hồi trống tấn công thành rồi.

Buổi sáng hôm ấy, đám quân tấn công thành chỉ là muốn tấn công dò xét, đã điều động hai nghìn binh lính tấn công dò xét Tiên Môn Quan.

Tiên Môn Quan tuy là một hùng thành nhưng cách thức tấn công thành trì trong thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi cũng không phải đơn giản.

Tường thành Tiên Môn Quan có độ cao năm mươi mét, mà trong số những khí giới tấn công thành của thế lực Tiên Giới, lại có một thang mây có thể leo lên được chiều cao của Tiên Môn Quan.

Toàn thân những chiếc thang mây này đều có màu đen, rộng 1.5 mét, độ kiên cố và vững chắc không gì sánh được.

Loại thang mây này được làm ra từ một loại Ô Đồng đặc biệt trong thế giới Tử Vong Luân Hồi.

Thân loại Ô Đồng này hết sức rắn chắc. Sau khi trải qua công nghệ xử lý đặc thù, thì không một bảo đao nào có thể tổn hại được.

Càng quan trọng hơn chính là loại Ô Đồng này sau khi đã qua xử lý đặc biệt, luôn có hỏa diễm phòng ngự.

Cho dù có hắt dầu hỏa lên thang mây Ô Đồng đi chăng nữa, thì dầu hỏa cũng không bám vào thang mây Ô Đồng được mà sẽ trực tiếp chảy xuống đất.

Bên dưới thang mây trang bị một loại thiết bị đặc biệt, có thể bảo đảm chiếc thang mây Ô Đồng này sẽ không bị dùng chiếc trụ dài đẩy xuống dưới.

Tính chất này biểu hiện cho việc. chiếc thang mây Ô Đồng một khi lên tới tường thành thì sẽ không chịu bất kì tổn hại nào, có thể để cho các binh sĩ tấn công thành xông lên ồ ạt.

Tất nhiên, chi phí để làm ra chiếc thang mây Ô Đồng cũng không rẻ. Về cơ bản, để làm ra một chiếc thang mây Ô Đồng, phí tổn chế tác có thể tích tương đương với một phần hai hoàng kim.

Trong một trận tấn công thành thông thường, mỗi lần tấn công có thể xuất ra hai chiếc thang mây Ô Đồng cũng có thể được xem là một đại cao thủ rồi.

Nhưng đội quân Tiên Giới khi tấn công thành lại cùng lúc xuất ra mười chiếc thang mây. Tất cả đều là thang mây Ô Đồng.

Từ phương diện này có thể thấy rõ quyết tâm tiêu diệt Tiên Môn Quan của đám người Tiên Giới.

Trong lần tấn công đầu tiên, Tiên Giới đã điều động khoảng ba nghìn binh, từ mười chiếc thang mây tiến công mạnh mẽ Tiên Môn Quan.

Nhưng mà quân phòng thủ Tiên Sơn Quan cũng không phải là lũ ăn không ngồi rồi.

Người chịu trách nhiệm phòng thủ Tiên Môn Quan chính là đại tướng quân Chu Liệt, thủ hạ của Tô Bằng.

Chu Liệt tướng quân cũng có thể coi là một người thân kinh bách chiến, thông thuộc binh thư. Bất luận là chiến mã, tấn công thành trì, hay là giữ thành đều có những kinh nghiệm quân sự rất ưu tú, thâm sâu.

Trong Tiên Môn Quan đã tập hợp bốn vạn binh lính dưới trướng của Tô Bằng, quân số đầy đủ. Hơn nữa trước khi điều động toàn bộ binh lực của Cẩm Châu, ở Tiên Môn Quan Tô Bằng đã cho chuẩn bị đầy đủ lương thảo, dầu hỏa, đá lăn, nỏ tiễn... các loại vũ khí thủ thành. Vì thế mà đối với việc trấn giữ Tiên Môn Quan, Chu Liệt tràn đầy tự tin.

Chương 1074: Trận chiến Tiên Môn Quan (2)

Chu Liệt ung dung chỉ huy đám binh mã dưới trướng của mình dùng đá lăn, nỏ tiễn, rồi lại đá lăn, lần lượt nhằm bên dưới tấn công.

Chiến dịch đầu tiên, chiến đấu khoảng hơn 40 phút đã ném rơi được hơn một nghìn thi thể của thế lực Tiên Giới.

Tướng soái của thế lực Tiên Giới về đại thể đã biết được độ mạnh yếu trong cách thủ thành của đối phương, liền ngưng việc tấn công dò xét, thu quân trở về.

Thang mây Ô Đồng cũng tạm thời bị thu lại.

Kết cấu của chiếc thang mây Ô Đồng có vài loại na ná như thang mây trên xe cứu hỏa ở trong thế giới của Tô Bằng, có thể dùng các cơ quan chức năng để gấp lại, hoặc để đi lên. Tóm lại là có thể thu thả tự do.

Sau ngày hôm đó, thế lực Tiên Giới lại tiến hành thêm mấy đợt tấn công dò xét, thám thính, nhưng đều là vội đến vội đi, hầu như chỉ là để thăm dò.

Nhưng mà chỉ sau một ngày, tới hôm nay, đám người Tiên Giới như thể là uống nhầm thuốc, bắt đầu tấn công dữ dội như những kẻ điên loạn

....

Trên tường thành Tiên Môn Quan, Tô Bằng đang đứng ở sau bức tường thành. Sau lưng hắn là Lãnh Sương Nguyệt và một vài nhân vật huyền thoại của các môn phái trên giang hồ.

Tô Bằng không hề rời khỏi Tiên Môn Quan mà vẫn luôn trấn thủ ở nơi này.

Sau khi cuộc chiến tấn công thành bắt đầu khởi tranh, một vài người trong các môn phái đều khẩn cầu Tô Bằng để cho bọn họ ra đầu thành quan chiến.

Xem ra, nếu chỉ để cho một vài người trong các môn phái quan sát chiến sự ở cự li gần như vậy e là khả ngộ bất khả cầu. Bọn họ rất muốn nhìn thấy thực lực của đám binh sĩ dưới trướng của Tô Bằng, còn có thế lực của đám người Tiên Giới trong lời đồn kia nữa, xem xem rốt cuộc là có sức mạnh ra làm sao.

Đối với bọn họ mà nói, việc quan sát chiến sự cũng chẳng phải là việc nguy hiểm.

Lần này, Tô Bằng mời đến đây không phải là các vị trưởng môn của các Đại Môn Phái, mà chính là các vị trưởng lão Cung Phụng Cấp, thấp nhất thì cũng là trưởng lão của một Môn Phái. Nếu như những người này có thể bị tên bay, đạn lạc đá thương, thì đó mới đúng là chuyện đáng cười nơi cửa miệng của mọi người.

Tô Bằng lại chẳng yêu cầu họ phải xông trận diệt địch, họ tất nhiên cũng không cần lo lắng đến vấn đề an nguy của bản thân.

Thật ra, đối với những người này mà nói, việc vi quan chiến trường kẻ ra cũng là cách để họ tăng thêm thể nghiệm về nhân sinh.

Không ít các võ công trên giang hồ đều do một vài cao thủ trên chiến trường, hoặc chí ít cũng là do được quan sát bầu không khí thiết huyết trên chiến trường mà có được hiểu biết, từ đó mới sáng lập nên.

Hiểu được đạo lý trên chiến trận, cũng là một cách thức để nâng cao cảnh giới võ thuật.

Bản thân Tô Bằng cũng chẳng sợ gì. Hắn được ca ngợi là cao thủ đệ nhất thiên hạ. Cho dù là người trên chiến trận đồng loạt mất hết tâm tính, điên cuồng vây đánh hắn, hắn cũng không sợ.

Bí thuật săn mồi của Tô Bằng đã tăng đến bậc cao nhất, hoàn toàn không sợ quần công. Thêm vào đó, dựa vào võ công của hắn, ai có thể sát thương được hắn chứ?

Hắn vô cùng an tâm, cùng với các vị cao thủ này vây xem cuộc chiến công thành.

Tấn công thành một ngày này so với một ngày trước còn ác liệt hơn nhiều.

Chủ tướng của thế lực Tiên Giới như thể đã hạ quyết tâm sẽ liều mạng. Hôm nay, hắn liền một lúc đã xuất ra hai mươi lăm chiếc thang mây Ô Đồng. Đội quân điều động tấn công thành ước tính cũng khoảng hai vạn năm nghìn tên, còn có hai vạn quân dự bị, mạnh mẽ tấn công thành.

Dưới thế tiến công mạnh bạo như vậy, thi thoảng lại lác đác một vài quân lính Tiên Giới lên được tường thành, quân sĩ dưới trướng của Chu Liệt cũng bị thương vong chút đỉnh.

Nhưng mà mức độ dồn nén như thế này, đối với Chu Liệt mà nói vẫn không là gì cả.

Ở trên thành lũy, Chu Liệt đã cho chuẩn bị đội đao phủ và súng trường. Cứ cách một đoạn thì lại sắp xếp một đội. Chỉ cần đám người tiên giới tấn công lên được thành trì, thì những đội quân đao phủ, súng trường này sẽ nhất loạt tấn công, đem đám quân địch ít ỏi đã leo lên được thành lũy kia chém thành thịt vụn, vớt xuống thành trì.

Cục diện của trận chiến vẫn nằm trong tay Chu Liệt.

Nhìn thấy trên tường thành xuất hiện đội quân đao phủ, súng trường, sự tấn công mạnh bạo của liên quân Tiên Giới không hề có hiệu quả, tướng soái của liên quân Tiên Giới lại tung ra một chiêu, điều động năm nghìn cung thủ, chuẩn bị vô số những mũi tên, âm mưu dùng sức mạnh cung tiễn áp chế đội quân phòng thủ Tiên Môn Quan.

Trong số năm nghìn cung thủ, có tập thể gồm ba nghìn tên bắn tên về phía thành lũy. Những tên cung thủ này đều hết sức tinh nhuệ, đối với việc xác định điểm rơi của mũi tên cực kì tinh chuẩn. Bọn chúng nhất loạt bắn tên lên không trung, hình thành một trận vũ tiễn, điểm rơi của chúng vừa hay lại chính là hậu đoàn bên trong thành lũy, vừa không khiến cho binh lính bên mình bị thương, lại vừa hay có thể ngăn chặn được đội quân thủ thành.

Hai nghìn cung thủ còn lại đều là thần xạ thủ cực kì tinh chuẩn. Mỗi một tên sẽ tìm cho mình một mục tiêu, tiến hành sát phạt, ép quân phòng thủ Tiên Môn Quan không dám xuất đầu lộ diện.

Đám quân binh thông thường phía dưới lại tiếp tục tấn công Tiên Môn Quan.

Thấy vậy, Chu Liệt không những không hề hoảng hốt, mà còn điều động đội quân mai rùa và đội quân khiên chiến.

Quân mai rùa người cũng như tên, cả mình đều mang một chiếc mai giống như những chiếc mai rùa thật dày. còn quân khiên giáo đều là người có sức chịu đựng lâu dài, tay cầm khiên chắn. Những người này đều có mặt ở tuyến trước, phòng ngự quân địch từ trên chiếc thang mây Ô Đồng tấn công tới.

Không chỉ vậy, Chu Liệt còn xin phép điều động những quả cầu tết bằng cỏ cực lớn dính đầy dầu lửa. Đã có số lượng lớn dầu hỏa, khiến cho binh sĩ thủ thành dưới sự bảo vệ của đội quân khiên chắn, châm hỏa cầu lăn xuống phía dưới.

Thang mây Ô Đồng tuy là không hề khiếp sợ hỏa diễm, nhưng đám người trên những chiếc thang ấy thì lại sợ. Mỗi một quả cầu đầy dầu hỏa lăn

xuống, thì sẽ có mười mấy tên địch mất đi sức lực chiến đấu. Sau đó các binh lính hỏa tiễn lại một tiễn bắn xuống, nhay lập tức châm lên một mảng.

Hỏa cầu cũng giống như vậy. Những quả cầu tết bằng cỏ cực lớn được châm lửa lăn xuống, trong thoáng chốc có thể nện rớt mười mấy tên trên thang mây, còn tạo thành một biển lửa ở phía dưới.

Các cung tiễn thủ bên trong Tiên Môn Quan cũng đã có sự chuẩn bị, nhằm vào điểm chết của các cung thủ liên quân Tiên Giới phía dưới thành trì.

Khắp nơi trên thành lũy Tiên Môn Quan đều là gò tiễn, tháp tiễn, so về khả năng tấn công đường dài, nhìn từ trên xuống thì ưu thế vẫn thuộc về phía Tô Bằng.

Do vậy, đôi bên đều đưa ra vô số những chiêu thức, cùng nhau đấu sức ba ngày trời, vẫn ở trong thế giằng co căng thẳng, bất phân cao thấp.

Vào ngày thứ tư, kể từ lúc bắt đầu tấn công thành, người trong Tiên Giới cuối cùng cũng tung ra đòn quyết định...

Đòn quyết định của thế lực Tiên Giới chính là đội quân mặt nạ con rối.

Quân con rối mặt nạ của thế lực Tiên Giới có số lượng hai vạn quân.

Những con con rối mặt nạ sở dĩ có sức mạnh cực đại là vì chúng không hề có cảm giác đau đớn, cũng chẳng có cảm giác sợ hãi, thậm chí còn chẳng có ý chí của riêng mình. Chúng chỉ biết hành động theo ý đồ mà chủ nhân mong muốn.

Chương 1075: Đội quân con rối (1)

Hơn nữa chúng cũng sẽ không oán hận hay đói khát, sức mạnh vô tận, chiến đấu cho tới tận giây phút tử vong cuối cùng. Ý chí chiến đấu hầu như là vô hạn.

Binh sĩ như vậy có thể xem là những binh sĩ hoàn mỹ, những binh sĩ thông thường nếu gặp phải đội quân mặt nạ, mười người có thể đánh thắng một lính mặt nạ hình nộm cũng đã là rất khó khăn rồi.

Mặt nạ hình nộm như thế này, thế lực Tiên Giới ước chừng có số lượng khoảng hai vạn quân.

Hai vạn quân con rối mặt nạ cùng ở một chỗ cũng đã từ lượng biến thành chất, tựa hồ có thể chống lại đội quân ba mươi vạn người.

Người trong thế lực Tiên Giới thấy tấn công mãi mà không hạ được Tiên Môn Quan, liền phái ba nghìn quân mặt nạ con rối, bắt đầu tấn công thành.

“Những tên đeo mặt nạ quái quỷ kia đã lên đây rồi.”

Nhìn thấy đám quân con rối mặt nạ kia, lòng Chu Liệt không khỏi lo lắng.

Từ sau khi được bổ nhiệm làm tướng quân trấn giữ Tiên Môn Quan, Tô Bằng đã đặc biệt gọi Chu Liệt đến nói chuyện, chính là giảng giải tỉ mỉ với ông ấy việc trong trận tấn công lần này rất có thể sẽ nảy sinh điều bất trắc.

Những tên con rối mặt nạ này chính là cái quan trọng trong số những điều bất trắc ấy.

Tô Bằng giảng giải rất nghiêm túc với Chu Liệt, cho dù những quân con rối mặt nạ này chỉ có một tên, thì uy thế của nó cũng là cực lớn, không thể đo lường theo lẽ thông thường được.

Mỗi một tên lính con rối mặt nạ đều có thể tương đương với mười mấy binh lính thông thường, hoặc là tương đương với sức chiến đấu của hai, ba phó tướng. Nếu như bị hơn một nghìn binh lính con rối mặt nạ tấn công lên tới thành lũy Tiên Môn Quan, vậy thì chẳng khác nào chưa đánh đã thua rồi sao?

Cho nên nhất định không được để đội quân con rối mặt nạ kia tiến lên chớp tường thành.

Chu Liệt biết Tô Bằng thấy nhiều biết rộng, chắc hẳn sẽ không mang việc này ra hù dọa ông ấy, cho nên cũng có một vài động tác chuẩn bị.

Lúc này, nhìn thấy đám quân hình nộm từ thang mây Ô Đồng sắp sửa tấn công đến, trước tiên ông ấy hô to một tiếng.

” Tươi dầu, tươi dầu lên.”

Trên trường thành, không phải bất kì nơi nào cũng đều bị che phủ bởi nỗ tiến của liên quân Tiên Giới. Thêm vào đó vẫn có đội quân khiên chắn và đội quân mai rùa. Cho nên một số khí cụ thủ thành vẫn còn có thể được đưa lên.

Một nồi dầu sôi được đưa lên, binh lính thủ thành trực tiếp rót thẳng vào mặt những tên con rối mặt nạ ở bên dưới.

“Ya....”.

Giọng điệu khiến người ta nhức răng và đầy chua xót vang lên, chảo dầu vừa được rót xuống, liền tưới lên đầu những quân con rối mặt nạ ở vị trí cao nhất trên từng chiếc thang mây Ô Đồng. Ngay lập tức phát ra tiếng dầu mỡ xì xèo với những vết phỏng rộp xuất hiện trên mình những lính con rối mặt nạ kia. Đầu tóc, và cả da đầu của đám binh lính con rối mặt nạ ở vị trí cao nhất liền bị phỏng nặng, cả đầu đều lộ ra hộp sọ ảm đàng sau mái tóc.

Nhưng dù là sự thể như vậy, nhưng những tên con rối mặt nạ kia hình như căn bản chẳng có chút cảm giác gì, sương sọ màu trắng ở trên đỉnh đầu, cả mình phỏng lên không còn ra hình người, nhưng vẫn kiên quyết bò lên.

“Quái vật gì vậy không biết!”

Nhìn thấy cảnh này, không ít các binh sĩ thủ thành la toáng lên.

Nhưng mà tiếng la hét của đám binh sĩ kia vừa dứt, thì phía sau liền có một người Ngũ Trường cấp một đến đập cho những tên la hét kia một trận.

“Là quái vật do quân địch làm ra, đừng có thất thần như vậy. Mau chóng giương hỏa tiễn. Nếu để chúng leo lên được tới trên này thì nguy to.”

Chu Liệt sau khi nhận được tin tức về đội quân con rối mặt nạ từ phía Tô Bằng, liền mau chóng quay về hội đàm, đem những tin tức này ra thương nghị và bàn bạc với những phó tướng và tì tướng dưới trướng của mình. Cuối cùng bọn họ cũng nghĩ ra được một vài biện pháp để đối phó với những tên lính hình nộm kia.

Cho nên lúc nhìn thấy đám quân hình nộm leo lên, Chu Liệt cũng không hề hoảng hốt. Ông ấy lập tức hạ lệnh, những tì tướng và phó tướng sớm đã được phân công nhiệm vụ rõ ràng bắt đầu triển khai phản công.

Hỏa tiễn nhằm bên dưới mà bắt, châm cháy dầu sôi trên mình đám lính hình nộm, làm bốc cháy không ít những tên lính hình nộm này.

Kì lạ thay, đám quân mang con rối mặt nạ này mặc dù mình mẩy bốc hỏa, toàn thân bị đốt phát ra tiếng nổ đom đóp, trong số đó có không ít kẻ bị dầu nướng làm xuất hiện thân thể, nhưng tốc độ hành động của chúng vẫn tuyệt nhiên không có bất kì một tia biến đổi nào. Không nhanh cũng không chậm, như thể sự thiêu đốt ấy không phải là ở trên mình của chúng vậy, tiếp tục bò lên.

Nhìn thấy cảnh này, quân binh dưới trướng của Tô Bằng không giấu nổi cảm giác rợn tóc gáy.

Chu Liệt cũng thấy lạnh sống lưng đôi chút. Nhưng mà ông ấy cũng đã nghĩ ra một vài cách để đối phó với đám quái vật không biết sợ hãi, cũng chẳng hề có cảm giác đau đớn này. Ông ấy liên tục hét to vài tiếng.

“Lăn đá xuống đập chết chúng.”

Trên tường thành có không ít những viên đá lớn. Đội quân thủ thành bắt đầu ném những viên đá lớn về phía những tên lính con rối mặt nạ ở phía dưới.

Một trận đá đầy hỗn loạn rơi xuống, ít nhiều cũng thấy được một chút hiệu quả.

Những binh sĩ con rối mặt nạ kia có thể là không sợ lăn dầu, cũng chẳng sợ hỏa tiễn, nhưng lại bị những hòn đá lớn nện vào đỉnh đầu, làm vỡ não bộ. Thêm vào đó, sức nặng của những viên đá trực tiếp đẩy chúng rơi xuống, cho dù không biết đau đớn, không biết sợ hãi thì cũng vô dụng.

Một trận đá lăn xuống, làm rơi một, hai trăm lính mặt nạ con rối.

Nhìn đám quân con rối mặt nạ bị nện rơi xuống, Chu Liệt la lớn.

“Chuẩn bị thảm hỏa. Đội kỵ mã chuẩn bị.”

Ngay lập tức có người nâng lên từng bó cỏ khô bện thành tấm thảm đưa lên lầu trên tường thành.

Vài người binh sĩ kia đem từng cuộn thảm cỏ khô từ trên thành trì cố định chắc chắn vào thang mây Ô Đồng, sau đó triển khai hành động.

Những chiếc thảm cỏ này rất dài, một cuộn thảm chỉ ít cũng dài ba, bốn mươi mét, vừa hay có thể che kín hết thấy thang mây Ô Đồng.

Không ít con rối mặt nạ cũng bị che phủ trong đám thảm cỏ.

“Châm lửa!”

Chu Liệt la to một tiếng, ngay lập tức có người dùng hỏa tiễn phóng vào thảm cỏ.

Những chiếc thảm cỏ này đều đã được tẩm dầu. Chỉ bắn vào một điểm, toàn bộ thảm cỏ đều bốc cháy ngay tức khắc.

Cứ như thế, toàn bộ thang mây Ô Đồng, còn cả những tên con rối mặt nạ trên chiếc thang mây cũng bị bốc cháy ngùn ngụt trong tấm thảm cỏ bao phủ lấy chúng.

Binh lính con rối mặt nạ không phải là sẽ không bị thương, chỉ là bọn chúng đối với việc kiềm chế đau đớn càng cao hơn nhiều.

Những thương thế bình thường sẽ không thể khiến chúng ngừng việc tấn công. Cách chết kinh điển nhất của những tên con rối mặt nạ này chính là dù chỉ còn một giây cuối cùng thì vẫn sẽ ra sức chém giết, hoàn toàn không nhìn ra ảnh hưởng của thương tổn đối với bọn chúng. Nhưng chỉ một giây sau thì đã đến điểm cực hạn, trực tiếp ngã xuống đất, chết bất động.

Chương 1076: Đội quân con rối (2)

Hỏa diễm cũng giống như thế. Chúng không phải là sẽ không bị ngọn lửa đả thương, mà là khả năng chịu đựng thương đau của chúng rất mạnh.

Nhưng một khi kết cấu cơ thể chúng đã bị đập vỡ, thì chúng cũng sẽ chịu tác động.

Sau khi thảm cỏ bị bốc cháy, những tên lính con rối mặt nạ ở trong hỏa diễm một thời gian dài liền bị phỏng rộp, não bộ bị đốt chín, cả mạch kín của não bộ cũng bị phá vỡ, hiển nhiên không còn sức chiến đấu.

Sau khi tung ra chiêu thức thảm hỏa này, đã thiêu chết không ít binh lính mặt nạ con rối.

Trong liên quân Tiên Giới phía dưới, một vị đại tướng mình mang nón giáp sắt màu trắng nhìn thảm hỏa ở trên thành lũy giống như từng con rết lửa, cười lạnh một tiếng.

“Những tên này còn có thể nghĩ ra cách này sao? Lại nghĩ ra dùng chiêu thức này để phá vỡ thế tiến công của ta....”

“Nhưng, thảm cỏ thì có thể cháy được trong bao lâu chứ? Để ta xem các ngươi có thể chuẩn bị bao nhiêu thảm cỏ?”

Viên đại tướng mang áo giáp sắt màu trắng bên phía liên quân Tiên Giới nói.

“Tiếp tục huy động xuất chinh đội quân hình nộm, cố gắng leo lên đỉnh Tiên Môn Quan.”

Tướng quân mang áo giáp sắt hạ lệnh.

Đáng tiếc, sự tình lại phát triển không giống như những gì mà hắn dự liệu.

Hỏa thảm mà Tiên Môn Quan buông xuống không phải là loại cỏ khô thông thường, mà là loại cỏ dầu chỉ có nội thành Cẩm Châu mới sản xuất.

Loại cỏ này không có tác dụng gì khác, chỉ có một tác dụng duy nhất chính là sau khi châm lửa thì sẽ bốc cháy ngùn ngụt, độ nóng cao. Hơn nữa thời gian bốc cháy cũng rất dài.

Sau khi biết được Chu Liệt sử dụng đến hỏa thảm liền trực tiếp huy động những nữ công thêu dệt của Cẩm Châu đến, tết mấy nghìn cây cỏ dầu thành

những tấm thảm.

Bên trong những tấm thảm này đều đã trải qua quá trình xử lí sợi kim loại. Bản thân những sợi kim loại này sẽ cấu thành giàn giáo, khiến cho những thảm cỏ kia cháy không ngừng.

Cứ thế, những tấm thảm do cỏ dầu bện thành bốc cháy lên, nhiệt độ vừa cao, thời gian vừa dài, lại vừa không bị đứt đoạn.

Rất nhanh chóng, số lượng binh lính con rối mặt nạ thương vong đã vượt qua con số năm trăm.

“Thật đáng giận....”

Tận mắt chứng kiến đám con rối mặt nạ không có cách nào mang theo hỏa diễm mà xông vào thành lũy Tiên Môn Quan, viên đại tướng mặc áo giáp trắng bên phía liên quân Tiên Giới không khỏi mắng thăm một tiếng.

Cứ thế này thì không chỉ việc tấn công thành gặp khó khăn, mà còn cho thấy sự phán đoán sai lầm của lão tướng. Ông ta cảm thấy như là bị đám thủ thành của Tiên Môn Quan giáng cho một cái bạt tai đầy khó chịu vậy.

“Quân hình nộm hãy lui xuống! Đợi cho những tấm thảm cỏ kia cháy hết rồi lại tiếp tục tấn công thành.”

Tuy vị đại tướng mang áo giáp trắng kia không cam tâm nhưng ông ta cũng chỉ có thể truyền đạt mệnh lệnh này.

....

Cuộc chiến tấn công thành cứ ở trong chiến thuật so chiêu của hai đại tướng. anh đánh thì tôi rút mà tiến hành.

Sau khi viên đại tướng của liên quân Tiên Giới phát hiện ra không có cách nào để vượt qua đám hỏa thảm kia mà xông lên, ông ta bắt đầu tung ra một chiến thuật mới.

Ông ta lần lượt điều động quân con rối mặt nạ đánh nghi binh, làm tiêu hao mấy chục quân hình nộm lần lượt khởi động đánh nghi binh.

Cách nghĩ của ông ta là loại thảm cỏ này hẳn là sẽ không nhiều lắm, chỉ cần làm tiêu hao sạch sẽ thảm cỏ của Tiên Môn Quan thì có thể tổng tiến công rồi.

Nhưng ông ta bị phản nhận ra, thảm cỏ của Tiên Môn Quan vô cùng vô tận, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, hoàn toàn không có cách nào đốt cho hết hẳn.

Kì thực, cỏ dầu của Cẩm Châu cũng không phải là thứ gì quý giá. Bình thường mọi người hay đem cỏ dầu phơi khô để nhóm lửa, muốn có bao nhiêu thì cũng có thể làm ra bấy nhiêu.

Tết thành thảm cỏ cũng không phải là việc gì khó gì. Trong số trăm vạn nhân khẩu của Cẩm Châu chỉ ít cũng có tới ba, năm nghìn chức hộ, chỉ cần cho họ học sơ sơ một chút, thì có thể học được cách tết loại thảm cỏ này rồi.

Tô Bằng mua một lượng tiền lớn. Mỗi một thảm cỏ dầu có giá một, hai hoàng kim. Còn có nguyên liệu cung cấp miễn phí. Chức hộ Cẩm Châu đổ xô vào như vẹt. Chỉ trong một thời gian ngắn đã có thể đan được hơn một nghìn tấm.

Tô Bằng vận chuyển những tấm thảm cỏ này đến Tiên Môn Quan, việc thủ quan tuyệt đối không có vấn đề gì. Nếu không đủ thì vẫn có thể tiếp tục tết thêm.

Những tên con rối mặt nạ kia coi như gặp phải khắc tinh rồi.

Thảm cỏ cháy được vài ngày, tuy sau đó đại tướng liên quân Tiên Giới cũng đã học được thế nào là sự khôn ngoan, không tiếp tục điều động quân mặt nạ con rối, cho nên sát thương cũng không nhiều, nhưng mà lại có thu hoạch ngoài ý muốn.

Thang mây Ô Đồng đã bị hư hao hết mười lăm, mười sáu cái.

Thang mây Ô Đồng không phải là không sợ lửa, mà là có sức chịu thiêu đốt khá tốt. Hơn nữa lại không bị nhiễm dầu nên rất khó để châm lửa.

Nhưng thảm cỏ không cần phải châm lửa thang mây Ô Đồng, mà chỉ cần móc vào chúng mà bốc cháy thì cái gì cũng có thể rồi.

Gỗ cây Ô Đồng cũng không chịu được sự thiêu đốt nóng rát suốt hai, ba ngày trời, nên đã bị hư hỏng mười lăm, mười sáu chiếc.

Đại tướng liên quân Tiên Giới lúc này đã có chút đau xót. Thang mây Ô Đồng, ông ấy cũng chỉ có tổng cộng hơn bốn mươi chiếc. Bây giờ đã tổn thất mất một phần ba rồi, đối với việc tấn công thành trong tương lai vô cùng bất lợi.

Ông ta cũng hiểu ra rằng, nếu như không làm liều một lần thì e là lần tấn công thành này sẽ trở thành công cốc.

Do vậy, ông ta cũng bắt đầu liều mạng.

....

Ngày thứ bảy kể từ khi bắt đầu tấn công thành, trên thành lũy của Tiên Môn Quan, trưởng môn phái Thục Sơn Nhâm Tùng quan sát chiến trận với vẻ mặt phờ phạc.

Trận tấn công thành lần này đã đánh tới hồi gay cấn nhất rồi.

Mấy ngày qua, đại tướng Tiên Giới cũng như sắp phát điên, không ngừng sử dụng đòn sát thủ.

Ông ta lại điều động một đội quân gồm năm trăm binh sĩ con rối mặt nạ đặc biệt tấn công thành.

Tất nhiên, võ công của mỗi người trong đội quân hình nộm này đều không tầm thường chút nào.

Năm trăm tên lính này cứ kiên định trèo lên thảm lửa, mang theo hỏa diễm mà xông lên, nhưng chỉ chết hơn một trăm tên.

Sau khi năm trăm tên lính này xông lên được thành lũy, một trận chém giết diễn ra. Quân thủ thành bị thương vong vô cùng nghiêm trọng. Cuối cùng

thì một vài cao thủ của phủ Kỳ Sách, còn có cả Tô Bằng đích thân ra tay, mới có thể chém nhóm quân hình nộm kia không còn một mống.

Mà lúc này, số binh lính thủ thành chết ít nhất cũng đã trên hai nghìn người.

Nhậm Tùng sợ đám quân con rối mặt nạ kia sẽ bộc lộ ra ngoài sức lực chiến đấu của mình, anh ta đã kiểm tra thân thể của những tên này, mới phát hiện ra da dẻ của đám người này đều có dấu hiệu của một môn phái Võ Lâm - phái Thiên Túc.

Lúc này, Nhậm Tùng càng hoảng sợ. Phái Thiên Túc đã lâu không có người hành tẩu giang hồ rồi. Thật không nghĩ ra toàn bộ họ đã được chế tạo thành mặt nạ con rối.

Đến lúc này, Nhậm Tùng mới cảm thấy một nguy cơ thực sự.

Nhưng thế cục của Tiên Môn Quan lại có những chuyển biến đột ngột.

Liên quân Tiên Giới dường như không hề sợ thương vong, cứ tiếp tục tấn công mạnh bạo như thế.

Quân thủ thành của Tô Bằng thương vong nặng nề. Nếu cứ theo như chiều hướng này mà tiếp diễn, sợ là trụ không được bao lâu nữa.

Chỉ có điều, bản thân Tô Bằng như đã lường trước mọi việc.

“Hắn rốt cuộc là đang nghĩ cái gì vậy?”

Ý nghĩ này là nghi vấn trong lòng của mỗi vị đại lão giang hồ được Tô Bằng mời đến Tiên Môn Quan....

Chương 1077: Hành động kinh thiên (1)

Trận chiến tấn công phòng ngự ở Tiên Môn Quan lại kéo dài thêm một ngày...

Các vị nghị sự trong các môn phái lớn cuối cùng cũng có chút đứng ngồi không yên rồi.

Chiến sự vẫn đang tiếp diễn trên tường lũy của Tiên Môn Quan.

“Tô Tế Tửu, chúng ta còn phải giữ thể phòng thủ ở nơi này bao lâu nữa? Việc mà ngài nói là kinh thiên động địa có phải là muốn chúng ta nhìn thấy sự độc ác của đám người trong Tiên Giới kia không? Chúng ta đã thấy hết cả rồi. Người trong Tiên Giới đã kiểm soát toàn bộ phái Thiên Túc, biến họ thành đội quân con rối... Người làm dấy lên nỗi căm phẫn giới võ lâm như thế này, khi trở về chúng ta tự nhiên sẽ thông cáo giang hồ. Chúng ta bây giờ không nhất định phải thủ túc ở Thiên Môn Quan này nữa, đúng không?”

Chương môn phái Thục Sơn - Nhâm Tùng liền nhảy ra, nói với Tô Bằng.

Nhâm Tùng tự có suy xét của riêng mình. Anh ta tuy võ công cũng cao cường, nhưng xét đến cùng cũng không phải là tuyệt đỉnh cao thủ, đương không bị cuốn vào trong tình thế loạn quân như thế này, nói không chừng sẽ không có ngày thoát thân.

Mà xem ra chiến sự ở Tiên Môn Quan bây giờ, Tô Bằng đang ở trong thế yếu. Đối phương chỉ cần gia tăng số binh lính con rối biết võ công kia thì cho dù Tiên Môn Quan có là một cửa ải hiểm yếu đi chăng nữa, e là cũng đỡ không được đòn tấn công của kẻ thù.

Vấn đề bây giờ chính là chủ tướng của liên quân Tiên Giới lại không nhẫn tâm xuất ra một lần nhiều quân mặt nạ con rối như thế.

“Một lát nữa là tròn hai ngày trời rồi.”

Tô Bằng nghe Nhâm Tùng nói như vậy, liền nói với anh ta.

Tô Bằng vừa dứt lời, Cố Minh, khách khanh nhị đẳng đứng đầu phủ Kỳ Sách liền tiến lên phía trước, thì thầm bên tai Tô Bằng. Sau đó liền trình lên một bức thư được nhét ở trong một ống trúc hẹp dài.

Tô Bằng lấy bức thư từ trong ống trúc ra, vẻ mặt nghiêm nghị cuối cùng cũng đã nở nụ cười, nói.

“Đến lúc rồi.”

Thời cơ mà hắn chờ đợi cuối cùng cũng đã đến rồi.

Thời cơ mà Tô Bằng mong đợi, chính là tin tức từ phía Chân Thần Giáo.

Bành Châu mà Chân Thần Giáo chiếm cứ cách Hoàn Châu một sơn lĩnh rất khó mà vượt qua, hoàn toàn không có cách nào vận chuyển quân nhu qua sơn lĩnh đó, tầm nhìn cũng hạn hẹp. Chỉ có những người thợ săn thân thủ cao siêu mới có cơ hội vượt qua sơn lĩnh để đến Hoàn Châu. Còn quân đội thì sẽ vì vấn đề lương thực mà không có cách nào đi qua.

Mà người của Chân Thần Giáo ở Bành Châu lại hoàn toàn không chú ý đến điều này. Bọn chúng cứ ra sức dùng roi cưỡng chế và bắt giữ bách tính Bành Châu, ra sức vượt qua sơn lĩnh này.

Sơn lĩnh này tuy là hiểm trở, đừng nói gì đến quân lương, cho dù chỉ mang theo một kiện hàng nặng một chút thôi thì cũng rất khó mà vượt qua, đồng thời cũng khó mà có được quân lương. Nhưng Chân Thần Giáo lại có được cách riêng của mình.

Xem ra, những người cấp cao trong Chân Thần Giáo vừa mới tiến hành cho các giáo dân tham gia vào một nghi lễ ác nghiệp. Bản thân họ giống như một chú lợn trong món hàng tiêu dùng vậy. Nếu đã có thể làm món hàng trong tay người khác, thì đương nhiên cũng có thể làm một thứ khác nữa...

Lương thực!

Người trong Chân Thần Giáo đã ra sức cưỡng chế hơn ba mươi vạn bách tính Bành Châu, vượt qua sơn lĩnh này.

Cho đến khi chỉ còn một phần ba lương thực, không đủ đáp ứng nhu cầu ăn uống của mọi người thì sẽ giết người làm thức ăn.

Dù sao thì Chân Thần Giáo cũng cần phải tổ chức nghi lễ ác nghiệp, cho nên chúng đã thúc ép và lôi kéo bách tính, tiến hành sát hại một cách tàn nhẫn. Sau khi có được ác nghiệp, thi thể của những người bị giết sẽ được lấy làm lương thực, cung cấp cho đại quân dùng.

Do vậy, trải qua mười mấy ngày trời, Chân Thần Giáo thực sự đã ra sức cưỡng chế những bách tính này vượt qua bức bình phong với Hoàn Châu là ngọn núi tự nhiên này.

Nhưng mà ba mươi vạn bách tính kia giờ chỉ còn lại hơn hai mươi vạn.

Đội quân tiên phong của Chân Thần Giáo đã xuất hiện trong nội thành Hoàn Châu, đang tập kết lại, chuẩn bị tấn công về phía Tiên Môn Quan.

Một vài cao thủ dưới trướng của Tô Bằng có hiểu biết về Hoàn Châu, đã điều động một vài tử sĩ lên vào trong đám bách tính bị Chân Thần Giáo lôi theo kia. Những tử sĩ ấy có mang theo viên thuốc hỗ trợ cho việc hành quân, có thể duy trì trong một khoảng thời gian. Lúc đoàn người kia sắp tiến nhập vào Hoàn Châu thì sẽ để lại tin tức.

Điều mà Tô Bằng mong chờ chính là tin tức này.

Hắn biết rằng, chủ tướng của liên quân Tiên Giới tại Tiên Môn Quan có lẽ cũng đã nhận được tin tức này.

Như thế thì tiếp sau đây sẽ chỉ có hai tình huống diễn ra. Hoặc là liên quân Tiên Giới sẽ gia tăng cường độ tấn công Tiên Môn Quan, hoặc là cứ như vậy mà lui binh, đi chặn đánh “quân đội” của Chân Thần Giáo.

Mà lựa chọn của chủ tướng liên minh Chân Thần Giáo cũng rất rõ ràng. cái đầu tiên.

Người đại tướng mặc áo giáp trắng kia đã xuất ra tất cả vũ khí tấn công thành, đồng thời cũng sử dụng toàn bộ thang mây Ô Đồng.

Lúc bấy giờ đã vào xế chiều.

“Chủ tướng của liên quân Tiên Giới không hề sử dụng đến binh lính mặt nạ con rối. Không phải là không nỡ dùng, mà là muốn đợi đến đêm xuống sẽ tung ra luôn một thế, một lần đánh hạ Tiên Môn Quan...”

“Nhưng mà các ngươi chẳng cần phải đánh hạ Tiên Môn Quan nữa đâu. Cái các ngươi cần ta đem tặng cho các ngươi là được chứ gì.”

Tô Bằng trầm nghĩ trong lòng.

Hắn liền cho người đi gọi Chu Liệt đến, nói với Chu Liệt.

“Thời cơ mà chúng ta chờ đợi sắp đến rồi, phải làm cuộc chuẩn bị sau cùng.”

“Chúa công! Chúng ta vẫn còn rất nhiều hỏa tiễn chưa sử dụng tới. Một nửa binh sĩ trong năm vạn binh sĩ thủ thành của ta vẫn còn sức chiến đấu. Chúng ta cứ như vậy mà từ bỏ nơi này sao?”

Chu Liệt có chút kích động, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng khẽ nhìn Chu Liệt, nói.

“Ta hiểu tâm trạng của tướng quân. Nhưng ngay từ lúc bắt đầu ta cũng đã nói rất rõ ý đồ của ta với tướng quân rồi, cần phải làm sự chuẩn bị cuối cùng.”

Chu Liệt nghe vậy, không nói nửa lời. Cuối cùng gật đầu thật mạnh, nói.

“Binh sĩ nghe lệnh.”

Nói xong, hắn ấy bắt đầu đi xuống và bắt đầu làm một sự chuẩn bị cuối cùng.

“Cứ như vậy mà vứt bỏ sao?”

Lãnh Sương Nguyệt và Phạm Thanh Âm ở bên cạnh Tô Bằng không khỏi suy nghĩ.

Hai người họ đều đã nhìn thấy những binh lính con rối kia. Đối với việc người trong Tiên Giới ngang nhiên biến những người bình thường thành mặt nạ con rối, Phạm Thanh Âm vô cùng căm ghét. Còn Lãnh Sương Nguyệt thì muốn cùng chung một trận tuyến với Tô Bằng.

Thế cho nên khi Tô Bằng ra tay sát hại những quân lính con rối tấn công thành lũy, hai người cũng ra tay.

Hai người họ tuy võ công cao cường, nhưng cũng không biết phải làm thế nào với chiến trận này. Trừ phi là tuyệt đỉnh cao thủ như Tô Bằng, nếu không thì với thực lực của hai người họ vẫn có thể xảy ra sơ xuất.

Thế cho nên chiếc váy lụa của Lãnh Sương Nguyệt đã bị cháy mất một mảng, còn khăn che mặt của Phạm Thanh Âm cũng bị khói bụi làm cho đen xạm đi.

Chương 1078: Hành động kinh thiên (2)

Như vậy càng khiến cho hai người họ thêm phần bức tức.

Họ là hai người có thể cảm nhận rõ ràng nhất ý chí chiến đấu của Tô Bằng. Họ cứ nghĩ cho dù phải trả bằng bất cứ giá nào, Tô Bằng cũng sẽ cố sống cố chết giữ lấy Tiên Môn Quan.

Lãnh Sương Nguyệt và Phạm Thanh Âm thậm chí còn nghĩ rằng. Tô Bằng triệu tập tất cả các quần hùng trong thiên hạ đến nơi này chính là muốn họ chứng kiến quyết tâm chiến đấu một mất một còn của huynh ấy với hành động hiểm ác của người trong Tiên Giới.

Nhưng điều mà hai người chưa từng nghĩ đến chính là. Tô Bằng lại hạ lệnh lui binh.

Mà hành động này như thể đã sớm có chuẩn bị từ trước rồi.

Nếu như đã sớm sẽ lui binh, vậy thì sự kháng cự trước đó là vì lí do gì chứ?

Không chỉ hai nàng, mà những quần hùng chính đạo kia cũng không tài nào hiểu được.

Nhưng việc lui binh vẫn được Tô Bằng tiến hành không để xảy ra một chút xáo trộn nào.

Tại Tiên Môn Quan, hướng Cẩm Châu đều đã chuẩn bị sẵn binh mã. Đây là những binh mã Lương Châu được Tô Bằng điều đến Cẩm Châu trong mấy ngày qua.

Những chú kỵ mã này không mặc áo giáp, cũng không mang theo quân nhu, chỉ đứng dưới Tiên Môn Quan chờ hạ lệnh.

Tô Bằng đã hạ lệnh cho những thợ thủ công ở Tiên Môn Quan rút lui trước. Bây giờ trong thành chỉ còn chưa tới ba vạn quân phòng thủ.

Những quân phòng thủ này đem một số lượng lớn dầu hỏa đổ lên thành trì, sau đó dùng hỏa thảm che kín toàn bộ thành lũy.

Một vạn năm nghìn quân phòng thủ sau khi đã đốt hết toàn bộ mọi thứ ở trong thành, đã sớm rút lui từ trước. Số kỵ mã mà Tô Bằng điều động đến, tổng cộng có ba vạn người. Mỗi một kỵ mã chở một lính phòng thủ, hai người một ngựa, bắt đầu lui binh.

Số lính thủ thành còn lại sẽ dùng những viên đá lớn chặn đứng cổng thành, sau đó châm lửa đốt toàn bộ hỏa thảm rải trên thành lũy.

Cả Tiên Môn Quan cháy rực ngay tức khắc.

Những quân phòng thủ này cũng bắt đầu rút lui, đồng thời châm lửa tất cả những vật dễ cháy trong thành trì Tiên Môn Quan. Cả Tiên Môn Quan chìm trong biển lửa.

“Trận lửa này phải cháy được ít nhất là hai canh giờ. Chúng ta có đủ thời gian để lui binh. Nhưng mà chúng ta sẽ không đi cùng hướng với các binh sĩ. Các vị, mọi người cần theo ta đến một nơi.”

Tô Bằng với vài vị quần hào võ lâm là những người rút lui sau cùng. Trước lúc lui binh, Tô Bằng nói với các vị nghị sự của các đại môn phái võ lâm.

“Chuyện đã đến nước này, không nhìn xem trong hồ lô của Tô Tế Tửu người rút cuộc là đang chứa thứ thuốc gì, ta sẽ không cam lòng.”

Một vị trưởng môn của một môn phái lớn nói với Tô Bằng.

Những người còn lại cũng có cách nghĩ như vậy.

Tô Bằng gật đầu, cười lên con tuấn mã, thúc ngựa chạy về trước. Sau hần là những người nghị sự của các môn phái cùng đuổi theo Tô Bằng đi về phía trước.

Tuấn mã của Tô Bằng chạy khoảng hơn bốn mươi phút, đến một hẻm núi.

“Nơi này...”

Các vị nghị sự của các môn phái theo Tô Bằng đến đây nhìn thấy hẻm núi liền nghĩ tới một điều gì đó.

“Nghe nói ở cách Tiên Môn Quan không xa đã khai quật được di thể Thần Ma. Cái gì mà di thể Thần Ma to lớn lạ thường, cao ba mươi mét, phong ấn ở trong một viên đá quý cực lớn. Có phải là ở nơi này?”

Thấy Tô Bằng dẫn họ đến nơi này, trưởng môn phái Thục Sơn - Nhâm Tùng liền nói.

“Cứ coi là vậy đi. Nhưng lời đồn đại có chút khoa trương. Di thể Thần Ma cũng chỉ cao khoảng bảy, tám mét mà thôi. Viên đá quý phong ấn nó chẳng qua cũng chỉ là một viên hình tròn hơn trăm mét, nào có khoa trương như trong những lời đồn thổi kia chứ.”

Cô Minh ở bên cạnh Tô Bằng nói.

Anh ta biết ý của Tô Bằng, đã đến nơi này thì cũng không cần phải giữ bí mật chuyện di thể Thần Ma với trưởng môn của các môn phái nữa.

“Tô Tế Tửu muốn chúng ta cùng đến nơi này, có phải là muốn cho chúng ta xem di thể Thần Ma kia không?”

Thích Duy Tín nhìn Tô Bằng, hỏi.

“Cũng không phải.”

Tô Bằng nói xong, cũng chẳng kiêng dè gì mọi người, trực tiếp từ trong túi càn khôn lấy ra một vật cao gần ba mét, hai người mới ôm hết.

“Đây là cái gì?”

Những nghị sự của các môn phái lớn có mặt tại hiện trường vừa nhìn thấy thứ đồ vật này đều tỏ vẻ mặt chẳng hiểu gì cả.

Thực ra có không ít người biết việc trong tay Tô Bằng có một cái túi lớn tương tự như là túi càn khôn bách bảo. Cho nên khi thấy Tô Bằng từ trong chiếc túi luôn mang theo mình lấy ra một vật phẩm rất lớn, họ cũng không

hề có gì ngạc nhiên. Nhưng họ rất hiếu kì, thứ đồ vật được lấy ra này rất cuộc là cái gì.

“Xin các vị dừng bước. Thứ đồ này, ta sẽ đích thân thả vào trong hẻm núi. Các vị chỉ cần biết có việc này diễn ra là được rồi.”

Tô Bằng nói xong, trong hẻm núi cũng có thủ hạ của hắn. Tô Bằng giơ tay vẫy chào, mấy vị khách khanh tam đẳng nhận được tín nhiệm trong phủ Kỳ Sách lập tức bước đến. Bốn người liền nâng Đại Gia Hỏa được lấy ra từ trong túi cần khôn của Tô Bằng đem vào trong hẻm núi.

“Các vị chờ có nóng nảy. An tâm mà chờ đợi. Ta đi một lát sẽ trở lại.”

Tô Bằng nói. Nói xong hắn liền cùng với các vị khách khanh tam đẳng của phủ Kỳ Sách bước vào trong hẻm núi.

Khoảng độ nửa giờ sau, Tô Bằng cùng bốn vị khách khanh từ trong hẻm núi bước ra. Trong tay họ không còn nhìn thấy Đại Gia Hỏa kia nữa.

“Tô Tế Tửu, người làm vậy là có ý gì?”

Chương môn phái Thục Sơn - Nhâm Tùng hết sức mơ hồ, hỏi Tô Bằng.

“Các vị, việc kinh thiên động địa mà ta đã từng nói qua với các vị, có lẽ sẽ xảy ra vào tối nay. Bây giờ các vị cứ cùng ta rút lui khỏi chỗ này. Độ vài canh giờ nữa, sẽ có một việc khiến mọi người suốt đời này cũng khó mà quên...”

Tô Bằng nói với mọi người bằng vẻ mặt thản nhiên.

Tô Bằng thoáng nhìn các vị đại lão trong các môn phái võ lâm, nói.

“Đi thôi. Không lâu nữa nơi này sẽ có biến cố lớn. Chúng ta không thể lưu lại ở nơi này.”

“Biến cố gì vậy?”

Nghe Tô Bằng nói, trong lòng mọi người đều cảm thấy ngứa ngáy, khó chịu, không sao nhịn được sự hiếu kì. Nhưng rõ ràng là Tô Bằng là đang

thừa nước đục thả câu. Mọi người đều hiểu rõ bây giờ có hỏi gì thì Tô Bằng cũng sẽ không nói. Cho nên cũng không ai dám mở miệng hỏi thêm điều gì.

Nhưng trong lòng mọi người như thể là có trăm nghìn con chuột đang gặm nhấm, một kiểu hiểu kì không nói rõ thành lời.

Bản thân việc di thể Thần Ma cũng đủ khiến mọi người hiểu kì rồi. Giờ lại thêm Tô Bằng có vẻ thần thần bí bí như vậy, khiến trong lòng của các nghị sự ở các môn phái lớn phật phùng, thấp thỏm như thể bị treo ngược trên cành cây vậy, hận không thể tự mình bước vào trong hẻm núi kia dò xét xem rốt cuộc là có cái gì trong đó.

Chương 1079: Hào quang chiếu rọi (1)

Nhưng Tô Bằng lại là thiên hạ đệ nhất cao thủ. Máy người này ngại với thể diện của Tô Bằng, nên cuối cùng không có ai dám bước vào bên trong hẻm núi.

Nhưng trong lòng một vài người đã có dự tính. Họ tính đợi một lát nữa, khi theo Tô Bằng tiến về phái Cẩm Châu, sẽ tìm một cơ hội tách khỏi đoàn, quay lại dò xét một lát.

Tô Bằng nhìn các vị nghị sự trong các môn phái lớn, cười nhạt và nói.

“Ta biết vài người trong các vị sẽ có suy nghĩ quay lại đây xem rốt cuộc là có cái gì. Nhưng mà ta thật lòng khuyên mọi người một câu. Tốt nhất là đừng có quay lại. Ngộ nhỡ mọi người bị hình thần câu diệt, thì đừng trách ta không nhắc nhở mọi người.”

Nghe Tô Bằng nói như vậy, mọi người không khỏi chột dạ. Vài người có cảm giác như đã bị Tô Bằng nhìn thấu tâm can vậy.

“Được rồi. Các vị mau cùng ta lên đường nào. Nơi này để lại cho liên quân Tiên Giới và Chân Thần Giáo đi.”

Tô Bằng nói. Nói xong hắn liền leo lên con tuấn mã, sau đó thúc ngựa chạy một mạch.

Các vị đại lão của các môn phái trong giang hồ thì cứ người nọ nhìn người kia. Cuối cùng vẫn không có ai dám lưu lại nơi này, mà cùng Tô Bằng chạy về phía Cẩm Châu.

Những chú ngựa mà Tô Bằng và mọi người đang cưỡi đều là tuấn mã. Mọi người cũng không tiết kiệm sức ngựa, ra sức thúc ngựa lao như điên. Độ hơn hai tiếng sau đã chạy được hơn một trăm mười dặm.

Thực ra so với việc Tô Bằng triển khai khinh công thì tốc độ đã chậm lại không ít. Nhưng suy cho cùng, không phải ai trong đoàn người cũng có khinh công tốt cả. Thêm vào đó, bản thân Tô Bằng là một lĩnh chủ, dẫn theo một đám người dựa vào sức lực của đôi bàn chân để mà chạy đi nên có phần rớt lại phía sau. Cho nên liền chuyển thành cưỡi ngựa rồi.

Ở cách hẻm núi kia cự li một trăm mười sáu mét là một tiểu thành gọi là Khánh Thành. Đại bộ phận cư dân ở đây đều đã bị Tô Bằng bắt di chuyển cả rồi, để cho nơi này hoàn toàn trở thành thành trì của quân quản.

Đến nơi, Tô Bằng dẫn tất cả mọi người vào thành. Sau khi vào thành, Tô Bằng liền dẫn các vị trưởng lão trong giang hồ leo lên Khánh Thành, đối diện với thành lũy Tiên Môn Quan.

Trên thành lũy của Khánh Thành đã sắp xếp mười mấy chiếc ghế, còn có hoa quả khô và rượu nước các loại.

“Tô Tế Tửu, người làm vậy là có ý gì?”

Chương môn Thục Sơn - Nhâm Tùng hoàn toàn không sao hiểu được dụng ý của Tô Bằng, liền hỏi Tô Bằng.

“Xem sấm.”

Tô Bằng nhàn nhạt nói ra hai chữ này. Sau đó bản thân tự mình ngồi ở vị trí trước nhất, tự mình cầm một quả khô bỏ vào trong miệng.

“Xem sấm? ?? ?”

Nghe Tô Bằng nói xong, các vị trưởng môn trong các môn phái lớn đều không hiểu là Tô Bằng đang nói cái gì.

Tô Bằng cũng chẳng để ý đến họ, một mình ngồi ở đấy, vô tư ăn ít quả khô, bình tĩnh chờ đợi sự việc sắp diễn ra.

....

Tiên Môn Quan.

Đại hỏa ở Tiên Môn Quan đã diễn ra được gần hai canh giờ, cuối cùng cũng đã từ từ tắt lửa.

Bởi vì Tiên Môn Quan là cứ điểm quan trọng cho nên bản thân sớm đã có phương án phòng hỏa. Dân cư ở trong Tiên Môn Quan chỉ có chứa đến một phần ba là được làm từ gỗ, ngoài ra đều là bê tông, do vậy mà đã ngừa được hỏa hoạn.

Hỏa thảm trên thành lũy cùng với dầu lửa. Thêm vào đó là các kiến trúc gỗ ở trong thành, thậm chí là lương thảo các loại đều đã bốc cháy hết cả. Trong hai canh giờ đã cháy hầu như chẳng còn gì.

Cho dù là như vậy thì sau trận hỏa, hầu như tất cả mọi nơi trong Tiên Môn Quan đều đỏ rực cả lên. Đặc biệt là tường thành, tựa hồ như là một hòn than khổng lồ vậy.

Nhưng chủ tướng của liên quân Tiên Giới vẫn bất chấp tất cả. Ông ta huy động một lúc ba nghìn quân mặt nạ hình nôm tiến lên tường thành.

Tường thành tuy bị đốt cho đỏ bừng cả lên, nhưng mà thể lửa cũng đã bị dập tắt rồi. Tuy tay chân của những quân mặt nạ con rôi này đều bị phỏng tới mức tróc da, nổi rộp, nhưng chưa đến mức tử vong.

Trong mắt của liên quân Tiên Giới, những quân con rôi kia cũng chỉ là một món hàng. Chỉ cần mặt nạ của chúng chưa bị tổn hại thì vẫn có thể đem về và tiếp tục lợi dụng, Còn những tên đã chết thì cũng chết rồi, chỉ cần mặt nạ không bị hư hoại thì vẫn còn có thể dùng.

Ba nghìn quân mặt nạ con rôi tiến vào trong thành trì Tiên Môn Quan, dùng hết sức di chuyển viên đá lớn chắn ở cổng thành đi. Cổng thành Tiên Môn Quan mở rộng ra.

Chủ tướng của liên quân Tiên Giới liền tiến vào Tiên Môn Quan, nhưng lại không hề thấy bất kì một tên lính thủ thành nào.

“Thưa đại tướng quân! Tiên Môn Quan chỉ là một thành trống. Chúng ta có cần phải đuổi theo đám tòng quân dưới trướng của Tô Bằng hay không?”

Sau khi tiến vào trong thành, quan tiên phong liền trở lại hồi báo với tên đại tướng mặc áo giáp trắng nọ.

“Thành trống? Bọn Tô Bằng vứt bỏ nơi này rồi sao?”

“Thưa đại tướng quân!”

Lúc này có một tên lính trinh sát chạy đến, còn mang theo một tên tín sứ.

Tên tín sứ quỳ trên mặt đất, nói với tên đại tướng mặc áo giáp trắng.

“Thưa đại tướng quân! Chân Thần Tháo đã vượt qua rãnh trời, từ Bành Châu tiến vào Hoàn Châu rồi! Đại quân gồm hai mươi vạn binh của chúng đã tập kết xong xuôi, đang mau chóng đi về phía Tiên Môn Quan! Yêu quân của Chân Thần Giáo đã thi triển vu thuật, biến thể lực của những giáo dân bị áp giải đến đây như thể những con tuần mã. Không đầy nửa canh giờ nữa, đại quân này của Chân Thần Giáo sẽ tới được Tiên Môn Quan. !”

“Đám yêu chúng Chân Thần Giáo?”

Tên đại tướng mặc áo giáp trắng chỉ suy nghĩ sơ qua một chút, rồi nói.

“Không cần đuổi theo. Cũng không cần phải thủ thành. Toàn quân hãy đi về phía hẻm núi Tiên Môn Quan, nơi có di thể Thần Ma vô cùng xuất thế kia. Chân Thần giáo chỉ là một đám ô hợp. Trang bị, quân khí đều không thể bằng được chúng ta. Chỉ cần chúng ta trấn thủ ở hẻm núi kia thì bọn chúng sẽ không có cách nào mà tiến công vào trong được. !”

“Nhưng mà... Chúng ta chẳng phải là đang bị chúng vây kín ở trong này sao?”

Một phó tướng thân cận ở bên cạnh tên tướng quân mặc áo giáp trắng nói.

“Haha. Không phải chỉ có người mới thông minh.”

Tên đại tướng nghe vậy, cười lạnh một tiếng.

Tên phó tướng kia nghe vậy, không khỏi lạnh sống lưng, cúi thấp đầu chẳng dám mở miệng.

Tên đại tướng liếc nhìn hắn ta một phát, cuối cùng vẫn kiên nhẫn giải thích với hắn ta.

“Không phải tất cả quân lính của chúng ta ở nơi này đều là quân đội do thượng tiên nắm giữ. Thậm chí còn chưa tới một phần ba. Hơn nữa lương thực của chúng ta rồi dào, chỉ cần mỗi người mang theo số lương thực đủ ăn trong năm ngày, thì đã đủ để giữ vững thế phòng thủ, không bị đánh phá.”

“Đến lúc đó, chúng ta có thể đợi viện binh từ Tiên Đình đến. Trong ngoài phối hợp, một phát liền có thể bắt hết đám yêu nghiệt Chân Thần Giáo.”

Nghe tướng quân nói như vậy, tên phó tướng kia cũng đã hiểu rõ sự tình, không nói gì nữa.

Nhưng hắn ta vẫn đang không ngừng oán thán trong lòng. Hắn ta nghĩ bụng.

“Đây rõ ràng chẳng phải là một binh pháp hay. Thế này chẳng phải là tướng quân đang đem toàn bộ đại quân của mình đi vào chỗ chết sao?”

Bây giờ chúng ta cũng không phải đang rơi vào tình thế bị cô lập, không có lối thoát. Vậy thì sao lại muốn mọi người học cách bước vào chỗ chết để rồi sau đó mới là sống chứ?”

Tên đại tướng mặc áo giáp trắng cũng nhìn ra vẻ mặt không hài lòng của tên phó tướng, nhưng ông ta cũng hết cách rồi.

Nhiệm vụ mà Tiên Đình giao phó cho ông ta chính là không từ bất cứ giá nào để có được di thể Thần Ma. Đã có người dò xét nơi có di thể Thần Ma rồi. Và nó thực sự tồn tại.

Mệnh lệnh của Tiên Đình chính là. nếu như chiếm được di thể Thần Ma, thì cho dù là đại quân gồm mười mấy vạn binh này chết hết, cũng là lập được đại công. Nếu như không chiếm được di thể Thần Ma, thì cho dù ông ta có đánh hạ được Tiên Môn Quan, đội quân mười mấy vạn binh không bị tổn hại, cũng là tội chết.

Chương 1080: Hào quang chiếu rọi (2)

Với mệnh lệnh như thế, cũng không thể trách được tên tướng quân mặc áo giáp trắng này phải đưa ra một quyết định xem chừng có vẻ ngu xuẩn như vậy.

Ông ta cũng chẳng còn cách nào. Với mệnh lệnh như thế, ông ta cũng chỉ có thể ưu tiên giữ cái mạng của mình trước mà thôi.

“Tất cả mọi người vứt bỏ hết lương thực. Bộ binh mang theo lương thực đủ dùng trong năm ngày, cưỡi ngựa mang theo thức ăn năm ngày đường cho ngựa và lương khẩu của bản thân, chạy hết tốc lực đến hẻm núi Thần Ma.”

Đại tướng mang áo giáp trắng cuối cùng cũng hạ lệnh.

Hẻm núi Thần Ma là một hẻm núi vô danh mà Tô Bằng đã khai quật được di thể Thần Ma. Nhưng vì phát hiện ra di thể Thần Ma ở nơi này, nên được người trong Tiên Giới đặt tên là hẻm núi Thần Ma.

Đại quân gần mười sáu vạn binh của Tiên Giới lập tức hành động. Sau một hồi rối loạn, liền giống như đã được đầu thai một cách gấp rút vậy, mau chóng chạy về phía hẻm núi Thần Ma.

Cho đến khi đại quân mười sáu vạn binh của Tiên Giới ở nơi này rời khỏi Tiên Môn Quan chưa đầy bốn mươi phút, liền thấy bạt ngàn sơn dã là những bách tính bình thường, cầm trong tay những vũ khí thô sơ như trúc, tre, dao thái các loại, giống như một bầy châu chấu đang từ Hoàn Châu xông đến.

Những bách tính giống như bầy châu chấu này hình như có rất nhiều điểm khác biệt với những bách tính thông thường. Biểu cảm của họ đều giống

như chơi một trò chơi không có gì thú vị vậy, đầy vẻ thần thờ, dờ dẩn. Trong mắt mờ hồ hiện ra tia sáng đỏ, như thể bị ma thuật thôi miên vậy.

Hơn nữa, không biết vì lí do gì mà thể lực của những bách tính này đều vượt xa mức bình thường. Người bình thường chỉ cần tăng tốc chạy thoát thân khoảng một trăm mét thì đã kiệt sức rồi. Còn những bách tính dị hóa này, không một ai chạy như một vận động viên điền kinh cự li một trăm mét, mà chạy liên tục không ngừng nghỉ.

Lượt đầu tiên có khoảng ba mươi lăm vạn bách tính xông lên trước, thì sau đó, trong số dân binh giống như một đàn châu chấu này bắt đầu xuất hiện một nhóm binh chủng đặc biệt.

Nhóm người này có khoảng hai ba nghìn tên, mỗi một người đều cười trên mình thứ ác nghiệp hắc ám tản ra toàn thân, trong mắt ánh lên cái nhìn đỏ như máu của một con dã thú. Sư Tử, con cọp, gấu nâu, sói lớn v... v.. không phải là ít.

Trên người của chúng đều được bao quanh trong một thứ lửa ác nghiệp dày đặc.

“Thành Thần Sử! Tiên Môn Quan không hề có người canh phòng. Đám người của thể lực Tiên Giới, còn có cả Tô Tế Tửu Tô Bằng nữa, sau khi đánh nhau xong thì đều rút bỏ nơi này rồi.”

Một Thần Sử Chân Thần Giáo cười trên mình một con hổ lớn, nói với nam nhân mang mặt nạ hoàng kim, đang cười trên mình một con voi ác nghiệp lớn.

“Đuổi theo! Vừa mới kết thúc trận chiến đấu ở nơi này không lâu. Hai bên chắc hẳn đều đã cạn kiệt sức lực. Còn chúng ta thì chỉ vừa mới tiến hành lễ hiến tế. Những giáo dân kia tuy là còn rất yếu, nhưng mà nhờ sự thúc đẩy bằng bí pháp của chúng ta, có thể thiêu cháy một nửa mạng sống. Nội trong ba ngày, lực lớn vô biên, không biết mệt mỏi, tràn đầy ý chí chiến đấu! Đại quân chúng ta có hai mươi vạn binh. Hơn nữa còn có ba nghìn Thần Sử thần lực vô hạn, cứng rắn như đá, đủ để đẩy lui chúng.”

“Chúng ta đang ở trong tình thế bắt buộc phải có bằng được di thể Thần Ma. Tiếp tục đuổi theo, tiến về hẻm núi Thần Ma!”

Nam nhân mang mặt nạ hoàng kim trên mặt nói.

Những tên Thần Sử Chân Thần Giáo đang cười trên mình ác nghiệp của những dã thú liên gặt đầu. Bọn chúng lấy ra từ sau lưng mình một loại nhạc khí đặc biệt, kích thước cực lớn, bắt đầu thổi lên một bản nhạc không lời.

Những bách tính bị kiểm soát kia nghe được khúc nhạc im ắng ấy ngay lập tức thay đổi phương hướng, đuổi về phía hẻm núi Thần Ma.

...

Sau nửa canh giờ, quân tiên phong của liên quân Tiên Giới đã bước vào trong hẻm núi Thần Ma.

“Nơi này chính là hẻm núi Thần Ma sao?”

Tên đại tướng mặc áo giáp trắng khi đến nơi này, nhìn khắp nơi và nói.

Hẻm núi này nói to cũng không được mà nói nhỏ cũng không xong, vì nó đủ để chứa một đại quân mười mấy vạn binh.

“Hậu quân kết trận! Trấn thủ ở cửa vào hẻm núi, chúng ta đi xem di thể Thần Ma!”

Tên đại tướng nói.

Ông ta mơ hồ nghe thấy âm thanh đòi chém đòi giết của đám người Chân Thần Giáo ở phương xa. Nhưng ông ta chẳng thềm bận tâm. Thứ ông ta quan tâm chỉ có mỗi di thể Thần Ma mà thôi.

Lúc này, quan tiên phong mà ông ta phái đi trở về báo. Chỉ nghe thấy tên quan ấy nói lấp bắp.

“Tướng... Tướng quân....”

“Di thể Thần Ma đâu?”

Đại tướng mặc áo giáp trắng vội vàng hỏi.

“Không.... Không có.... Không có di thể Thần Ma...”

Quan tiên phong lắp ba lắp bắp nói.

“Cái gì cơ?”

Tên đại tướng mặc áo giáp nghe vậy, nhất thời kích động. Ông ta tiến lên túm lấy cổ áo của tên quan tiên phong, nói.

“Di thể Thần Ma không có ở đó, vậy viên đá quý thì sao?”

“Có... Có viên đá quý... Nhưng mà, xem qua giống như là... Tướng quân. Tốt nhất người nên đích thân đến xem...”

Quan tiên phong bị dọa tới mức nói không rõ ràng, cứ lắp ba lắp bắp.

“Chết tiệt! Dừng ngươi có ích lợi gì chứ!”

Tên tướng quân mặc áo giáp trắng nghe vậy, liền ném tên quan tiên phong kia qua một bên, tự mình bước về phía mà thiên hạ đồn là có di thể Thần Ma.

Khi ông ta đến đó, chỉ nhìn thấy trong lòng đất ở phạm vi chừng bốn năm mươi mét, đều là gương trong suốt.

Trong tấm gương như thể đang phong ấn vài thứ.

Ông ta cúi thấp đầu nhìn kỹ xem đó là cái gì, thì chỉ nhìn thấy ở trong đó có một bức văn liên cực lớn, Trên bức văn liên ấy viết rằng.

“Ngày mùng bảy đầu tháng ba, bốn, Tô Tế Tửu của Lương Châu dẫn dắt thiên uy, giết chết toàn bộ liên quân Tiên Giới cùng hơn bốn mươi vạn chúng dân Chân Thần Giáo.

Bên cạnh bức văn liên còn có một vật cao hơn ba mươi mét, trên mặt của nó có những kí hiệu gì hết sức cổ quái nhảy nhót không ngừng.

Đây là cái gì?

Tên đại tướng mặc áo giáp trắng tuy là nhận không ra những kí hiệu kia rốt cuộc là có ý nghĩa gì, nhưng ông ta có thể cảm nhận được, những con số này có thể là đại diện cho những đơn vị tính toán nào đó, không những thế nó đang càng ngày càng ít đi.

Lúc này, ông ta cũng đã nghe thấy được tiếng xông lên liều chết của Chân Thần Giáo với đám thủ hạ của mình ở bên ngoài hẻm núi Thần Ma.

Mà lúc này, tất cả các kí hiệu trên bề mặt thứ đồ vật kì quái kia đều biến thành hình dạng của con số “0”....

....

Một phút trước, trên thành lũy của Khánh Thành.

Tô Bằng nâng cánh tay của mình lên, nhìn chiếc đồng hồ máy trên cánh tay của mình - chiếc đồng hồ có thể vào ra linh hoạt được tạo ra từ một loại sắt thép kiên cố trong thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi, khê gặt đầu.

Ngay lập tức binh sĩ dưới trướng Tô Bằng mang lên kính mắt được chế tác từ tinh thạch đen.

Tô Bằng tự mình cầm lấy một cái kính mắt tinh thạch đen và đeo lên. Sau đó đầu cũng không chịu quay lại, nói với các đại lão môn phái ở phía sau lưng mình.

“Ta khuyên mọi người cũng nên đeo cặp kính này lên đi.”

“Cái thứ cổ quái gì thế này! Ta cũng cũng đâu phải là tên mù, đeo cái này để làm gì chứ?”

Chương môn phái Thục Sơn - Nhâm Tùng đem vút chiếc kính mắt làm từ thạch anh đen qua một bên. Cậu ta đã ngồi ở đây lâu quá rồi, sớm đã chẳng chút nhần nại nào nữa.

Tô Bằng nghe vậy, khê mỉm cười. Lãnh Sương Nguyệt và Phạm Thanh Âm ở bên cạnh hần thì thức thời hơn, biết Tô Bằng làm thế nhất định là có lí do,

tự mình đeo kính lên. Thích Duy Tín do dự một chút cũng đeo chiếc kính kia lên.

“Đến lúc rồi!”

Tô Bằng sửng sốt. Lúc này, cậu ta bỗng nhiên cảm giác có một thứ ánh sáng vô cùng chói mắt xuất hiện ở phương xa.

Chương 1081: Diệt thể thần lôi (1)

Một luồng ánh sáng trắng chói lòa bất ngờ dâng lên ở phương Bắc.

Một cú nổ mạnh diễn ra trong chớp mắt. Trong hẻm núi Thần Ma, nét mặt của tên đại tướng mang áo giáp trắng còn chưa kịp lộ ra vẻ kinh ngạc thì vật thể kì lạ ở dưới tấm kính thủy tinh kia đã mau chóng phóng ra một quang cầu rực sáng dưới sức nén cực mạnh của nhiệt độ cao và của cú nổ mạnh bạo ấy.

Cả tên đại tướng mặc áo giáp trắng và gần mười tám vạn thủ hạ của ông ta ngay lập tức bị cuốn vào trong quả quang cầu màu trắng này. Và cũng ngay lập tức, tất cả đều bị nhiệt độ cao và sức nén cao độ của quá trình khí hóa nghiền nát, đến một mảnh vụn cũng không để lại.

Quả quang cầu tiếp tục phình to, bao bọc toàn bộ hẻm núi Thần Ma ở trong nó.

Vách núi ở hai bên sườn của hẻm núi Thần Ma không thể nào chống đỡ được sự giãn nở của quả quang cầu cực đại ấy, liền bị san phẳng.

Nơi này tràn ngập dòng bức xạ của ánh sáng to lớn ấy. Trong phạm vi chừng bốn mươi mét, chỉ cần có người trực tiếp sử dụng đôi mắt của mình để nhìn quả quang cầu ấy, thì đôi mắt của họ sẽ bị tia bức xạ ấy làm cho mù lòa.

Quả quang cầu giãn nở nhanh chóng, nhưng so với tốc độ giãn nở của nó, sóng xung kích còn lan rộng nhanh hơn.

Bằng mắt thường có thể nhìn thấy được tốc độ lan tỏa cực nhanh của luồng sóng xung kích mạnh mẽ này. Và ở những nơi mà nó lướt qua, không còn

chừa lại bất cứ thứ gì, dù chỉ là một gốc cây, ngọn cỏ.

Những tên còn lại trong đội quân của liên quân Tiên Giới không bị cuốn vào trong luồng ánh sáng đầu tiên phát ra từ quả quang cầu, thì dưới luồng sóng xung kích, một là sẽ bị áp lực cực lớn của nó tiêu diệt, hai là sẽ bị tốc độ mấy trăm mét trong một giây của nó thổi bay đến nơi xa tít mù khơi như thể rơm rạ.

Không chỉ có liên quân Tiên Giới, mà cả hai mươi vạn giáo dân của Chân Thần Giáo có lẽ cũng đã gần tới được hẻm núi. Đáng tiếc, bọn chúng vừa mới tới nơi, còn chưa làm rõ được tình hình, chỉ mới chạm trán với liên quân Tiên Giới thì đã bị sóng xung kích kia tiễn lên trời rồi.

Đối mặt với đội quân có mật độ cao như vậy, luồng sóng xung kích lớn mạnh này giống như một cỗ máy giết người tuyệt hảo. Nếu như có người có khả năng đương đầu với luồng xung kích này, đồng thời có năng lực không bị sức mạnh hạt nhân tác động đến thì khi quan sát ở cự li gần, có thể nhìn thấy được cả đám gần hai mươi vạn quân lính đang bay cùng nhau ở độ cao mấy trăm mét trong không trung giống như là dùng cường lực của súng gió thổi bầy kiến bay khắp bốn phương tám hướng vậy. Một cảnh tượng đầy nguy nga, tráng lệ.

Sau khi sóng xung kích đi qua, quả cầu lửa ở trung tâm của vụ nổ biến thành màu đỏ, bay lên trời, đồng thời cũng bị sức nén cực lớn của sóng xung kích làm thổi bay đám bùn đất lên không trung, hình thành một đám mây hình nấm khổng lồ.

Lúc này, bức xạ hạt nhân, bức xạ nhiệt, bức xạ hạt nhân giai đoạn đầu, sóng mạch xung điện từ không ngừng kéo tới.

Một nửa hẻm núi Thần Ma đã bị san bằng. Hiện trường của vụ nổ hạt nhân giống như địa ngục nóng rực, không hề có sự tồn tại của sự sống.

Những binh lính của Chân Thần Giáo và liên quân Tiên Giới bị luồng sóng xung kích thổi bay kia, một là sẽ bị luồng sóng xung kích giết chết ngay trong không trung, hai là sẽ bị thổi bay xa hàng mấy kilomet rồi sau đó bị rơi xuống đất mà chết.

Với cấp độ của sóng xung kích và bức xạ nhiệt quang, còn có cả bức xạ hạt nhân, thì cho dù có là đám Thần Sử dao đâm không vào, súng bắn không thủng của Chân Thần Giáo đi chăng nữa cũng không có khả năng sống sót.

Cùng lúc ấy, tại Khánh Thành, cách 116 mét ngoài.

Cả Phạm Thanh Âm, Lãnh Sương Nguyệt, Thích Duy Tín, còn có những người đã đeo chiếc kính làm từ tinh thạch đen đều nhìn thấy rất rõ, trước lúc vàng ánh sáng trắng chói lòa kia bay lên, dường như có một lượng bùn đất lớn bị nổ tung, hình thành một trụ đất cao, bay lên trời.

Trong thời gian chưa tới một giây, thứ hào quang chói mắt ấy đã từ dưới mặt đất bay lên, tạo thành một vòng tròn, như một vòng ánh sáng mặt trời sáng rực làm lóa cả mắt.

Cơ thể của Tô Bằng. Phạm Thanh Âm, còn có cả Lãnh Sương Nguyệt đều mạnh hơn so với những người bình thường, thêm vào đó còn đeo chiếc kính làm từ tinh thạch đen, nên mọi thứ khá ổn, thương tổn của mắt cũng không đáng ngại, những vẫn cảm thấy có chút không thoải mái.

Còn chương môn phái Thục Sơn Nhậm Tùng, bởi vì cảm thấy chiếc kính làm từ tinh thạch đen kia quá thô kệch, xấu xí nên không có đeo vào. Lúc này, cậu ta chỉ biết ngây ngốc nhìn vàng ánh sáng trắng chói lòa đang bay lên ở trời Bắc, ánh mắt không hề suy chuyển, trên mặt lộ vẻ không thể nào tin được.

“Cái đồ cổ chấp nhà ngươi. Trực tiếp nhìn tia bức xạ tạo ra từ sự nổ tung của vũ khí hạt nhân như thế, thì cho dù là thứ mắt chó từ hợp kim titan cũng sẽ bị chiếu sáng cho mù mắt nhà ngươi.”

Trong thứ ánh sáng yếu ớt, khóe mắt của Tô Bằng quét qua Nhậm Tùng, trong lòng không khỏi phun ra một câu.

Không đợi ý nghĩ trong đầu của Tô Bằng qua đi, trong mắt của Nhậm Tùng đột nhiên tuôn ra những dòng nước mắt nóng hổi, kêu to lên một tiếng.

“Mắt của ta! Mắt của ta!”

“Quả nhiên... chộc cho mù thứ mắt chó nhà người.”

Trong lòng Tô Bằng thầm mắng một câu, hấn khễ lắc đầu, tiếp tục nhìn về phía xảy ra vụ nổ.

Chỉ thấy vầng ánh sáng chói lòa kia xuất hiện trong không trung chừng hai, ba giây, sau đó không ngừng phình to gấp ba, bốn lần kích thước vừa mới đề cập đến.

Lúc này, nó không còn là một vầng sáng trắng chói lòa nữa, mà đã trở thành màu đỏ thẫm, tồn tại dưới hình thể của một quả cầu tròn, bên ngoài quả cầu tròn có sự tồn tại của một đám mây mù giống như một quầng sáng thổ tinh.

Tiếp theo đó, thứ vầng sáng đỏ như chiều tà này lại bay lên một lần nữa.

Nó từ màu đỏ chuyển qua màu sắc của chính mình, trở thành một đám sương khói màu xám to lớn, một đám mây hình nấm thật lớn bay lên, mãi mãi không tan trong không trung.

Sau đó, lại trôi qua mười mấy giây, một tiếng nổ lớn từ trong không trung truyền đến.

Âm thanh vang dội không hề có tương quan gì với tiếng sét đánh. Nhưng thanh âm của vụ nổ ấy lại giống như tiếng sấm kéo dài liên tục, mãi mãi không tan, cứ ào ào truyền đến trong không trung.

Chẳng biết có phải là trong lòng vốn đã có sẵn dụng ý gì không, mà những vị đại lão trong giang hồ của các môn phái lớn ở ngoài đám mây hình nấm 116 mét kia như cũng cảm nhận được một luồng gió mạnh âm áp từ phía trước quét qua. Sức ép của luồng gió ấy thật lớn, nóng rực vô cùng, khiến bọn họ phải chống cự hết sức vất vả.

“Leng keng, loảng xoảng!”

” Ôi trời ơi!”

“Thiên thần phát uy rồi.”

“Trời nổi giận rồi!”

Chương 1082: Diệt thể thần lôi (2)

Sau lưng Tô Bằng, có mười mấy vị chưởng môn, phó chưởng môn, các vị trưởng lão... v.. v.. trong các môn phái giang hồ bị dọa tới mức mặt không còn một chút máu. Cho dù võ công cao cường, nhưng cũng kinh sợ tới mức đang ngồi trên ghế cũng lập tức ngã xuống đất.

Hai mươi, ba mươi vị đại lão của các môn phái giang hồ còn lại thì có khoảng mười mấy vị từ trên ghế đứng dậy, nhưng lúc này thì đã hoảng sợ tới mức hai chân bủn rủn; có vài người vừa mới đứng dậy thì chân đã mềm nhũn mà ngã sõng soài trên mặt đất.

“Ồ? Sao lại có mùi khai của nước tiểu ý nhỉ? Còn có cả mùi thối nữa?”

Vài vị đại lão của các môn phái trong giang hồ vẫn còn giữ được bình tĩnh tựa hồ như ngửi thấy một mùi rất là lạ.

Họ nhìn về phía bên cạnh mình. Chỉ thấy ở đằng sau họ không xa, có một lão già đang ngồi trên ghế tướng mạo oai phong, cơ thể khỏe mạnh, có bộ râu rậm và một mái tóc bạc.

Hai mắt lão nhắm chặt, tướng mạo oai phong, như thể đang tức giận, có một loại cảm giác oai phong凛冽.

Nhưng trên chiếc ghế mà lão ngồi đã có một bãi chất lỏng màu vàng chẳng rõ thuộc tính đang chảy xuôi. Chất lỏng ấy hình như khởi nguồn từ trong đũng quần của lão già oai phong có đôi mắt đang nhắm chặt kia. Rốt cuộc là cơ quan nào đã sản xuất ra, và sản xuất ra loại chất lỏng gì thì cần phải nghiên cứu thêm.

Còn có vài người vừa rồi còn kiềm chế, không chịu đeo chiếc kính làm từ tinh thạch đen, giờ phút này đang bưng lấy hai mắt, kêu lên đầy đau đớn.

Lãnh Sương Nguyệt và Phạm Thanh Âm ở bên cạnh Tô Bằng giờ phút này cũng sốc tới mức không nói được lời nào.

“Đây... Đây rốt cuộc là cái gì?”

Lãnh Sương Nguyệt đột nhiên không còn thông minh lanh lợi như lúc bình thường nữa. Cô ngây ngốc nhìn đám mây hình nắm cực lớn đang bay lên kia, quay đầu nhìn Tô Bằng, trong lòng có cả vạn câu hỏi, nhưng lại không nói ra dù chỉ một câu.

Vẻ mặt của Phạm Thanh Âm cũng chấn động, đứng ngây ra như trời trồng. Đoán chừng nếu bây giờ mà có người đánh lên cô, từ sau lưng đâm cho cô một kiếm, e là cô cũng không có phản ứng.

Còn Thích Duy Tín lại càng hoảng hốt lo sợ hơn, miệng không ngừng niệm A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, không ngừng vẩy chuỗi tràng hạt đeo trên cổ mình. Nhưng cũng bởi vì quá kinh hãi, tay đã không còn sức nữa. Chỉ mới vẩy được mấy lần, thì chuỗi tràng hạt đã bị Thích Duy Tín làm cho đứt rời. Một trăm lẻ tám viên phật châu làm từ gỗ đàn hương rơi trên mặt đất, Thích Duy Tín lại không hề có chút cảm giác gì, tay vẫn không ngừng chuyển động chuỗi tràng hạt trong hư vô.

Những người nghị sự trong các môn phái lớn, từng người, từng người một đều bị kinh hãi tới mức không nói được gì, sợ chết khiếp tới mức tè ra quần cũng là lẽ dĩ nhiên.

Tô Bằng thản nhiên nhìn về phía đám mây hình nắm kia, khoe miệng khẽ mỉm cười.

Trên tường thành của Khánh Thành, thời gian không ngừng lặp lại. Đám người nghị sự của các môn phái lớn không ngừng bối rối. Cuối cùng chỉ có thể ngơ ngác nhìn đám mây hình nắm khổng lồ ấy.

Mãi đến nửa tiếng sau, đám mây hình nắm khổng lồ kia mới dần dần biến mất. Các vị nghị sự trên tường thành của Khánh Thành mới khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Thực ra những người ở trên tường lũy Khánh Thành đều là những nhân vật tinh anh trong thế giới Tử Vong Luân Hồi. Lẽ ra không nên có phản ứng kiểu như không tài nào chịu đựng được như thế mới phải.

Nhưng mà kiến thức của họ cũng chỉ dừng lại ở trong xã hội cổ đại, làm gì được nhìn thấy cảnh tượng của một vụ nổ hạt nhân bao giờ kia chứ.

Cần phải biết rằng lúc Mỹ thả hai quả bom nguyên tử xuống hai thành phố Hiroshima và Nagasaki của Nhật Bản, đã chuẩn bị sẽ nổ lực chiến đấu cho đến tận giây phút sau cùng trên khắp cả nước, làm cho những quân địch trên quê hương Nhật Bản bị kéo vào vũng lầy chiến tranh sợ chết khiếp. Ngày thứ hai diễn ra vụ nổ hạt nhân, thiên hoàng Nhật Bản từ động thái “quyết tử cho Tổ quốc quyết sinh” liền thay đổi thái độ, sẵn sàng đầu hàng vô điều kiện.

Hai quả bom nguyên tử có thể tiến vào xã hội công nghiệp thời kì tư bản chủ nghĩa và đã được quân sự hóa, đồng thời trải qua thử nghiệm ở hai thành phố của Nhật trong chiến tranh thế giới thứ hai, vậy thì việc nó khiến cho đám người cổ đại trong thế giới Tử Vong Luân Hồi không hề có kiến thức gì về phương diện này chần động, thậm chí bị dọa tới mức tè ra quần, cũng không phải là không thể lí giải được.

Thấy những người nghị sự trong các môn phái lớn đã khôi phục phần nào thần sắc, Tô Bằng mới chậm rãi đứng dậy, nhàn nhạt nói ra một câu.

“Liên quân Tiên Giới và bốn mươi vạn quân phái Chân Thần Giáo đã tan thành tro bụi rồi.”

“Có cần phải làm ra vẻ bức chết người khác như thế này không? Có cần phải làm ra vẻ bức chết người khác không?”

Lúc Tô Bằng nói như vậy, lòng không ngừng nhảy nhót. Hắn đều cảm thấy điệu bộ, ngữ khí, rồi cả lời nói của mình lúc này thật giống như là đang ra vẻ bức chết người khác vậy.

Nhưng mà giờ cũng chẳng còn cách nào khác. Tô Bằng cũng không muốn ép người quá đáng. Nhưng mục đích của hắn lần này chính là làm cho chương môn của các môn phái lớn trên dưới thiên hạ phải khiếp sợ, nên bắt buộc phải làm ra vẻ bí hiểm khó dò, bắt buộc phải có nội hàm sâu xa, không giả bộ không được.

“Tô... Tô Tế Tửu, đây.... đây rốt cuộc là cái gì vậy?”

Bên cạnh Tô Bằng, chương môn phái Thục Sơn Nhậm Tùng, người lúc nãy thiếu chút nữa thì sẽ bị tia bức xạ hạt nhân làm cho mù cả hai mắt đang

giương to hai con mắt đỏ hoe nhìn Tô Bằng và hỏi.

Tuy lúc này đôi mắt của cậu ta phải chịu một sự kích thích, nhưng xét cho cùng thì nơi này cũng cách hiện trường vụ nổ hạt nhân những 116 mét ngoài, thêm vào đó bản thân cậu ta cũng có một cơ thể cường tráng, nên đã khôi phục được về bình tĩnh độ hơn hai mươi phút rồi. Ngoại trừ hai mắt đỏ hoe, giống như một đứa trẻ vừa mới bị bố đánh tới mức khóc mãi không thôi thì không có gì đáng ngại.

“A Di Đà Phật... Tô Tế Tửu, đây rốt cuộc là cái gì?”

Thích Duy Tín của Đại Không Tự cũng đã hoàn hồn lại ít nhiều. Ông khôi phục lại chút về bình tĩnh, quay đầu lại hỏi Tô Bằng.

Về mặt Tô Bằng không chút thay đổi, lạnh nhạt nói ra một chữ.

“Lôi.”

“Lôi? Cái gì Lôi? Trừ phi là Thần Lôi từ thuở khai thiên lập địa trong truyền thuyết?”

Chương môn phái Thục Sơn Nhậm Tùng nghe vậy, vội vàng bước lên trước một bước, mắt mở to nhìn Tô Bằng, hỏi.

“Thật đáng khen!”

Trong lòng Tô Bằng thầm khen một tiếng, nhưng trên mặt vẫn lộ ra vẻ không chút biểu cảm, chỉ nhàn nhạt nói ra bốn chữ.

“Diệt Thế Thần Lôi!”

Chương 1083: Ai tán thành? Ai phản đối? (1)

“Diệt Thế Thần Lôi?”

Nghe Tô Bằng nói như vậy, chương môn phái Thục Sơn Nhậm Tùng, còn có Thích Duy Tín và cả mọi người nữa, đều không giấu nổi vẻ kinh ngạc...

Chỉ mình Thần Lôì thôi cũng đã đủ uy vũ rồi, thế mà phía trước còn thêm vào hai chữ Diệt Thế nữa, thật là khiến người ta có cảm giác rằng sự uy vũ và khí phách đã đạt đến một cấp độ nhất định.

“Ừ. Diệt Thế Thân Lôì.”

Tô Bằng gật đầu, lặp lại bốn chữ ấy một lần nữa.

Hắn dừng lại một chút, tiếp tục nói.

“Mọi người đều đã nghe qua truyền thuyết từ thuở khai thiên lập địa rồi phải không? Nó nói rằng vào thời buổi ban đầu của trái đất, thì trái đất chỉ là một mảnh cực kì hỗn độn. Nhưng không biết từ trong khoảng trống nào đó của trái đất bỗng nhiên xuất hiện Thần Lôì, sắp xếp lại sự hỗn độn, đem từng mảnh hỗn độn phân thành thiên địa. Trải qua hàng tỉ năm biến đổi, mới trở thành thiên địa của chúng ta ngày nay.”

Chương môn phái Thục Sơn Nhậm Tùng nghe vậy, liền gật đầu. Thần thoại này, giống như là thần thoại về Bàn Cổ - nhân vật khai thiên lập địa trong thế giới hiện thực của Tô Bằng, lưu truyền rộng rãi, mọi người đều đã được nghe qua.

Tô Bằng lại tiếp tục nói. Hắn nói rằng.

“Thật ra trong cõi hư không vô cùng vô tận ấy, ngoài Sáng Thế Thần Lôì của buổi khai thiên lập địa ra, còn có Diệt Thế Thần Lôì hủy diệt thiên địa. Nhưng mà thanh Thần Lôì này không phải là thứ tồn tại trong thế giới của ta, mà nó là thanh Diệt Thế Thần Lôì đích thực vẫn còn chưa được hàng phục. Nếu không cho dù là ở trong thế giới của chúng ta, cũng sẽ không thể nào đỡ được một kích của Diệt Thế Thần Lôì.”

“Nhưng Diệt Thế Thần Lôì lại có một tia Lôì Dẫn, trôi dạt trong lỗ hổng ở thế giới của ta, mang theo sự hùng mạnh cổ xưa, có thể bắt giữ được 108 khối Lôì Dẫn của Diệt Thế Thần Lôì, tạo ra xung Thần Lôì. Tuy uy lực của nó vẫn không đủ để hủy diệt thiên địa, nhưng việc phá hủy núi non, san bằng thành trì, giết hơn mười mấy vạn người thì hoàn toàn là khả năng ở trong tầm tay.”

Nghe Tô Bằng nói như vậy, mắt của Thích Duy Tín, Nhậm Tùng và cả những người khác không khỏi trừng lớn.

Tuy bọn họ không làm sao có thể tin tưởng được vào những thần thoại, hay truyền thuyết như vậy, nhưng họ cũng chẳng có cách nào giải thích được cú nổ oanh tạc đầy khủng bố kia rốt cuộc là do cái gì tạo ra.

Cách giải thích thỏa đáng nhất, cũng chỉ có thể là kiến giải về Diệt Thế Thần Lôì này mà thôi.

“Tô Tế Tửu, thứ vật kì lạ mà người lấy được từ trong hẻm núi Thần Ma chính là xung lôì của Diệt Thế Thần Lôì sao?”

Thích Duy Tín nhớ tới việc Tô Bằng ở trong hẻm núi Thần Ma đã lấy được một vật kì lạ, liền hỏi Tô Bằng.

“Chính nó.”

Tô Bằng thừa nhận.

“Nhưng... Nhưng mà... Tô Tế Tửu. Người làm thế nào để lấy được xung lôì của Diệt Thế Thần Lôì?”

Chương môn phái Thục Sơn Nhậm Tùng lấp ba lấp bắp hỏi.

“À? Mọi người cũng biết, cách đây không lâu, ta đã đi một chuyến đến Thần Miếu Thánh Sơn...”

Tô Bằng thản nhiên nói.

Tô Bằng nói như vậy, trong đầu Nhậm Tùng và Thích Duy Tín như có một dòng điện chạy qua.

“Hóa ra là như vậy. Hóa ra là như vậy! Nếu như thật sự là có Diệt Thế Thần Lôì, vậy thì chỉ có khả năng là nó tồn tại ở trong Thần Miếu Thánh Sơn mà thôi!”

“Nói không chừng, Thần Miếu Thánh Sơn chính là nơi phong ấn Diệt Thế Thần Lôì!”

Trong đầu của hai người này ngay lập tức được bổ sung thêm nhiều tình tiết mới.

Tô Bằng nhìn thấy biểu cảm của hai người bọn họ, khẽ nở nụ cười.

Hắn chính là muốn cho mấy người này nghĩ như thế. Đây cũng cho hắn một kiến giải về sự ra đời của đạn hạt nhân.

Thứ vũ khí có uy lực lớn như vậy, sau vụ nổ hạt nhân ngày hôm nay, tất cả các thế lực khác ở trong thiên hạ đều sẽ tiến hành dò la, tìm hiểu triệt để.

Nếu như cứ giấu mãi không chịu nói ra, không chừng lại bị mấy người này nhìn ra cái gì đó, thậm chí là phát hiện ra Tô Bằng đang cất giấu một vài bí mật cũng nên.

Nhưng nếu đem manh mối này dẫn dắt ý nghĩ của mọi người đến thần thoại về cõi hư không mờ mịt và Thần Miếu Thánh Sơn, thì sẽ tốt hơn nhiều.

Muốn nói ra sự thật, Tô Bằng dùng cái đầu gối để suy nghĩ cũng biết, có làm thế nào cũng không thể giải thích rõ ràng cho đám dân chúng nguyên sống ở trong thế giới Tử Vong Luân Hồi này hiểu được về nguyên lý của vũ khí hạt nhân.

Nhưng nếu đem thứ uy lực vô cùng lớn mạnh như thế này đổ lên thứ Thần Lô ở trong truyền thuyết kia thì những người ở trong thế giới này sẽ dễ dàng tiếp thu hơn rất nhiều.

Làm như vậy là để cho những người trong thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi đều có sự nhầm lẫn, sẽ không nghĩ đến việc Tô Bằng có bí mật gì đó.

Mà nhóm người này cũng là những game thủ giống như Tô Bằng vậy. Tuy bản thân căn bản đều có thể nhận ra đây là đạn hạt nhân, nhưng bọn họ cũng chẳng ngăn được Tô Bằng sẽ nói việc gì.

Những game thủ này nhất định không thể ngờ được, bằng cách nào mà Tô Bằng có thể sử dụng đạn hạt nhân ở trong trò chơi.

Suy cho cùng thì những người có thể tiến hành mua bán trong số các game thủ vốn đã rất ít ỏi, người có thể cùng lúc tiến hành mua bán ở cả hai nơi thì

lại càng ít hơn. Thậm chí là có rất nhiều người trước này chưa từng nghe qua chuyện mua bán ở hai nơi như thế này.

Cứ cho là có người mua bán ở hai bên đi chẳng nữa, thì họ cũng không có khả năng nghĩ tới việc ở trong thế giới này lại có mỏ quặng Uranium, hơn nữa lại còn có loại chất đồng vị với quặng Uranium 235 này.

Mà cứ cho là biết được điểm này đi chẳng nữa, bọn họ cũng không thể nào nghĩ đến môn phái thổ dân - kiếm phái Minh Hải lại có một vật có khả năng tinh luyện ra loại quặng Uranium 235 này, lại càng không ngờ là còn có thể mang mỏ quặng ra ngoài.

Mà nếu có thể đưa mỏ quặng Uranium ra ngoài, thì họ cũng không có cơ hội có được những chuyên gia vũ khí người Iran, để chế tạo ra đạn hạt nhân mang lại hiệu quả cao như vậy.

Nói tóm lại, các game thủ tuy là có thể nhận ra đây chính là đạn hạt nhân, nhưng mà lại không biết được rốt cuộc là Tô Bằng đã dùng cách gì để chế tạo ra vũ khí hạt nhân, lại còn có thể đem nó vào sử dụng trong thế giới trò chơi nữa.

Mà những người ở trong trò chơi này vốn dĩ là người trong các thế lực rất mạnh. Ví dụ như là Cư Tê Tiên, Hội Trân Bảo, n.e. t, cho nên càng không dám trêu chọc đến Tô Bằng.

Tô Bằng có thể tạo ra vũ khí hạt nhân trong trò chơi, thì trong thế giới thực cũng có thể có.

Có thể tạo ra vũ khí hạt nhân, loại năng lực này, vài thế lực lớn mạnh kia đều biết rõ, trong nháy mắt cũng sẽ bị dọa tới mức mất hết can đảm, lập tức thay đổi giọng điệu.

Người có thể nắm trong tay vũ khí hạt nhân sẽ là người có sức mạnh như thế nào?

Người của n.e. t và Cư Tê Tiên, cho dù có đem sức trâu bò ra bức bách đến mức nào đi chẳng nữa cũng không thể có được một viên đạn hạt nhân ở

trong thế giới thực. Nhưng Tô Bằng thì lại có thể. Đây quả thực là một cú sốc đối với họ.

Hơn nữa, ngoài việc bị sức mạnh của vũ khí hạt nhân uy hiếp ra, đối phương còn phải suy đi tính lại rất nhiều, suy đoán về gia cảnh, thân phận của Tô Bằng, nên càng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chương 1084: Ai tán thành? Ai phản đối? (2)

Tất nhiên, bản thân Tô Bằng cũng tuyệt đối sẽ không tiết lộ về việc chế tạo ra vũ khí hạt nhân cũng như là cơ mật để mang người vào trong trò chơi cho họ biết. Ngộ nhỡ trong số các game thủ ở trong thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi lại có vài kẻ bị điên, bị bệnh thần kinh, hoặc là kẻ có dã tâm, học được cách Tô Bằng chế tạo ra vũ khí hạt nhân đem vào trong thế giới thực, lại còn làm cho chúng phát nổ, làm không tốt thì sẽ dẫn đến phản ứng dây chuyền gì đó hết sức khủng khiếp.

Nếu như thế thì toàn bộ thế giới sẽ bị vũ khí hạt nhân làm cho náo loạn, đoán chừng khi đó, chẳng thế giới thực tại sẽ phải bước vào ngày tận thế sao?

Tô Bằng khẽ lắc đầu, đánh thức mình từ trong những suy nghĩ viển vông.

Hắn nhìn Nhậm Tùng và Thích Duy Tín ở trước mặt, nói.

“Nhậm Chương Môn, Duy Tín đại sư, các vị thầy Diệt Thế Thần Lôi của ta thế nào?”

Nhậm Tùng và đám người Thích Duy Tín nhất thời im lặng, chẳng biết phải nói gì.

Họ tuy chẳng thể nào tin vào thứ thần thoại quái quỷ ấy, nhưng lại tin tưởng vào con mắt của mình.

Hơn nữa, vụ nổ lúc nãy cũng đã trở thành bàn đạp cho lời nói của Tô Bằng, uy lực của Diệt Thế Thần Lôi thật sự là có sức hủy diệt thế giới tới mức khủng khiếp.

Sau khi Nhậm Tùng nhìn thấy cảnh tượng của vụ nổ kinh hoàng ấy, trong lòng không ngừng tính toán. Nếu như Diệt Thế Thần Lô này mà ném vào trụ sở của môn phái Thục Sơn mình thì...

Bức tranh này quá đẹp, Nhậm Tùng không dám xem nữa.

Cả người Nhậm Tùng bị đánh một cái tới mức lạnh run, ánh mắt cậu ta nhìn Tô Bằng cũng đã biến đổi rồi.

Trước đây cậu ta cho rằng, thực lực của Tô Bằng tuy là mạnh thật, nhưng cũng sẽ không thể nào làm nên việc giết hết các môn phái võ lâm trong thiên hạ, dù sao thì môn nhân của Tử Hà Môn cũng quá ít, sẽ không có suy nghĩ diệt sạch võ lâm trong thiên hạ.

Nhưng nhìn uy lực của Diệt Thế Thần Lô lúc này, suy nghĩ trong lòng hẳn có chút dao động rồi.

Bởi vì với uy lực của Diệt Thế Thần Lô, chỉ cần một quả xung lô thôi cũng có thể tiêu diệt toàn bộ kiếm phái Thục Sơn. Muốn tiêu diệt tất cả các môn phái trong thiên hạ, chẳng qua cũng chỉ phải dùng không tới một trăm quả Diệt Thế Thần Lô mà thôi.

Nhậm Tùng còn muốn để cho các thế lực lân cận với phái Thục Sơn ra sức chèo chống, tranh đoạt thiên hạ thêm một thời gian nữa. Nhưng mà với tình thế hiện tại thì có mà chèo chống cái rắm ý.

Lão tăng có hai hàng lông mày ở bên cạnh Thích Duy Tín cũng bước đến, thì thầm bên tai Thích Duy Tín.

Ánh mắt của Thích Duy Tín dần dần trở nên kiên định. Ông quay người lại, xướng lên một tiếng phật hiệu, nói với Tô Bằng.

“A di đà phật, Tô Tề Tửu thiên mệnh sở quy, khỏi Diệt Thế Thần Lô này đã làm tan vỡ những mơ tưởng hão huyền về việc tranh đoạt thiên hạ của biết bao người... Đại Không Tự ta từ khi rút khỏi những cuộc đua tranh quyền đoạt lợi của các thế lực trong thiên hạ, chỉ an phận làm một môn phái trung lập. Nếu như thế lực của Tô thí chủ mở rộng phạm vi đến Đại Không

Tự, Đại Không Tự nhất định sẽ không ai dám lời ra tiếng vào gì, tùy ý để cho thí chủ chiếm giữ.”

“Chỉ mong... Tô Bằng thí chủ từ bi độ lượng, đừng tùy tiện sử dụng thứ vũ khí Diệt Thế Thần Lôi này. Hơn nữa, Đại Không Tự của ta muốn có một lời đảm bảo. Khẩn mong Tô Tế Tửu dù cho chiếm cứ Đại Không Tự thành sở thuộc của mình thì cũng hãy cho phép Đại Không Tự được tự do chiêu nạp đệ tử.”

Tô Bằng nghe vậy, vẻ mặt tươi cười, nói.

“Đại Không Tự đã có truyền thống mấy nghìn năm nay, lại còn có anh hào Thích Duy Tín đại sư hiểu rõ thời thế như vậy, đương nhiên là có thể tiếp diễn truyền thống của Đại Không Tự thêm mấy nghìn năm nữa. Ta chấp nhận lời hứa này.”

Nói xong, hắn quay đầu lại nhìn các vị đại lão trong các môn phái khác, nói.

“Còn các vị nghĩ thế nào?”

Chương môn phái Thục Sơn Nhậm Tùng nghe vậy, ngay lập tức khúm na khúm núm. Giờ phút này cậu ta đã không còn dũng khí để tranh giành cái gì với Tô Bằng nữa rồi, nhưng cũng chẳng muốn nhanh chóng đầu hàng đến như thế.

“Thánh Môn của ta sẽ toàn lực ủng hộ Tô Tế Tửu. Toàn Thánh Môn nguyện ý làm thủ hạ phò tá Tô Tế Tửu, vâng lời Tô Tế Tửu mà hành động. Chỉ mong Tô Tế Tửu cho Thánh Môn của ta một lời hứa. Thánh Môn của ta không mong sẽ trở thành quốc giáo của đế quốc Tô Tế Tửu trong tương lai, chỉ mong dưới sự cai quản của Tô Tế Tửu sẽ không phải chịu chèn ép, có thể tự do truyền giáo.”

Lãnh Sương Nguyệt cũng đã bình tĩnh trở lại, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, khẽ mỉm cười. Lãnh Sương Nguyệt quả là một nữ tử quyết đoán.

Cô ấy ngoài việc thông minh lanh lợi ra, còn là một người cực kì hiểu chuyện, biết cân nhắc nặng nhẹ, thiệt hơn, cũng biết bản thân mình đáng mấy đồng.

Lãnh Sương Nguyệt rất thức thời. Cô rất rõ sức mạnh của Ma Môn và so sánh với các thế lực trong thiên hạ, cũng rất rõ giá trị của Ma Môn. Hơn nữa còn suy tính sẽ dốc hết toàn lực vì lợi ích của Ma Môn, cũng sẽ không tới nỗi không biết lượng sức mình, cứ cố ép bản thân phải giành lấy thứ mà mình biết rõ với thực lực của mình thì không có cách nào để mà giành lấy được.

Từ lúc Ma Môn chịu sự chèn ép của Tô Bằng, đến lúc muốn lôi kéo Tô Bằng, rồi lại muốn cùng Tô Bằng hợp tác, và đến bây giờ thì Lãnh Sương Nguyệt đã hoàn toàn nguyện ý đi theo Tô Bằng. Mỗi một bước đều suy tính đến tương quan thực lực của hai bên.

Với thực lực bây giờ của Tô Bằng, đã hoàn toàn vượt xa Ma Môn. Nếu như lúc này mà Ma Môn Lại không chịu quy hàng, vậy thì ngày sau Tô Bằng có được thiên hạ, đăng cơ hoàng đế, thì Ma Môn nhất định sẽ bị diệt trừ tận gốc.

Với sức mạnh của Tô Bằng lúc này, căn bản không cần đến Ma Môn. Cứ cho là nguyện ý phò tá đi chẳng nữa thì cũng chỉ là thù hoa trên gấm. Nhưng ít nhất thì cũng có thể bảo đảm rằng truyền thừa chính thống của Ma Môn không bị đứt đoạn.

Bằng không, nếu bây giờ mà Ma Môn còn dám đứng về phía đối lập với Tô Bằng thì e là....

Nghĩ đến đây, Lãnh Sương Nguyệt không khỏi bị dọa tới mức lạnh cả sống lưng. Trong lòng cô có chút hối hận, sao bản thân lại không đi theo Tô Bằng sớm hơn, như vậy thì sẽ giống như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, ân tình giữa hai bên so với bây giờ có lẽ đã lớn hơn rất nhiều.

Nhưng lúc ấy, quả thực thực lực của Tô Bằng còn chưa mạnh như bây giờ. Ai mà ngờ được Tô Bằng lại có thể nắm trong tay Diệt Thế Thần Lô - một thứ vũ khí nghịch thiên này chứ.

“Thời dã, mệnh dã... xem ra thiên mệnh không ở Thánh Môn ta.”

Trong lòng Lãnh Sương Nguyệt khẽ thở dài.

Tô Bằng nhận được sự quy phục của Lãnh Sương Nguyệt, khẽ mỉm cười. Thái độ này của Ma Môn cũng nằm trong sự tính toán của hắn.

Hắn nhìn những vị nghị sự trong các môn phái lớn, nói.

“Các vị cũng không cần phải hao tâm suy nghĩ nữa đâu. Ta giúp mọi người làm một lựa chọn. Lựa chọn chỉ có hai loại. Một là trở thành kẻ địch của ta, hai là trở thành bằng hữu của ta... Người trở thành đồng minh và đi theo ta, ta sẽ đảm bảo quyền tự do thu nhận đệ tử của các môn phái lớn. Người trở thành kẻ địch của ta thì....”

“Đề nghị này của ta sẽ không làm xảy ra bất kì sự thay đổi nào. Mọi người chỉ cần chọn xem sẽ đứng về bên nào mà thôi. Bây giờ, với lựa chọn theo Tô Bằng ta, ai tán thành, ai phản đối?”

Chương 1085: Phản ứng dây chuyền (1)

Nghe Tô Bằng nói như vậy, những vị trưởng môn trong các môn phái lớn và những người nghị sự khác không khỏi nghẹn ngào.

“Ai tán thành, ai phản đối?”

Trong hạng mục lựa chọn đơn giản này, có đầy đủ các loại uy hiếp. Có cả những uy áp cực mạnh, thậm chí còn mang theo cả sự uy hiếp không lời.

Mới nhìn qua cú nổ oanh tạc của Diệt Thế Thần Lô, những người này ai còn dám nhảy ra nói là ta không phục chứ?

Nếu có kẻ cả gan nhảy ra như thế, thì ai dám bảo đảm là Tô Bằng có đem một khối Diệt Thế Thần Lô tiến về môn phái của mình hay không, rồi cứ như thế mà nổ tung thì phải làm sao?

Tranh đoạt thiên hạ ư? Còn tranh thế quái nào được nữa?

Những chương môn trong các môn phái lớn ở đây, có phần nhỏ là mang dã tâm vọng tưởng, còn đa số mọi người chỉ muốn trong trận chiến tranh giành thiên hạ này, có thể bảo đảm quyền lợi lớn nhất cho môn phái của mình là tốt lắm rồi.

Nhưng bây giờ nhìn thấy uy lực của Diệt Thế Thần Lô, những dã tâm không thực tế kia sớm đã bị cú nổ ấy làm cho tan thành mây khói rồi.

Giờ chỉ có một con đường duy nhất, chính là làm thế nào để có thể tận dụng hết khả năng nhằm đạt được lợi ích cao nhất.

Sau khi nghe Tô Bằng nói qua, mọi người trầm mặc độ hơn một phút đồng hồ, cuối cùng cũng có người đầu tiên đứng ra, đứng về phía bên tay trái của Tô Bằng, nói.

“Kiếm phái Linh Lung nguyện ý đi theo Tô Tế Tửu.”

Tô Bằng nhìn thấy vậy, khẽ gật đầu. Khoảng cách giữa Kiếm phái Linh Lung với phạm vi thế lực của mình cũng không quá xa, cho nên khi cảm nhận được một thứ áp lực cực kì to lớn, anh ta là người thứ nhất đứng ra quy hàng cũng là điều dễ hiểu.

Đợi người thứ nhất đứng ra, thì không ngừng có người đứng ra, nguyện ý phò trợ Tô Bằng.

Cuối cùng thì trong số ba mươi sáu môn phái lớn, thì đã có hai mươi tư môn phái chọn sẽ đi theo Tô Bằng.

Còn mười hai gia đình thế lực khác thì lại do dự không quyết.

Trong số mười hai môn phái này, có cả kiếm phái Thục Sơn.

Giờ phút này, chương môn kiếm phái Thục Sơn Nhậm Tùng đang hết sức rối rắm.

Khoảng cách giữa kiếm phái Thục Sơn và thế lực của Tô Bằng là rất xa, khoảng cách về địa vị mà cậu ta đang có so với Tô Bằng cũng rất xa, kể liên Châu Vân Nam, kể ra thì khoảng cách so với liên minh Tiên Giới còn gần hơn một chút.

Chủ ý ban đầu của Nhậm Tùng chính là sau khi nắm vững được địa bàn của mình rồi thì sẽ thừa cơ tận dụng hết khả năng để mở rộng thế lực của bản thân. Chẳng cần phải đi tranh đoạt với các thế lực lớn làm cái gì, chỉ cần nhìn các thế lực lớn đấu đá lẫn nhau, còn mình thì cứ ngồi yên mà hưởng lợi.

Chỉ là với tình hình hiện tại, kế hoạch của cậu ta coi như đã tan thành bọt biển rồi.

Nhưng khoảng cách giữa cậu ta và Tô Bằng xa như vậy, bảo cậu ta phải quy hàng lúc này, cậu ta lại có chút không cam lòng.

Suy nghĩ của hắn dường như cũng là suy nghĩ chung cho chương môn của mười hai môn phái không có động thái gì kia.

Khoảng cách giữa các môn phái này với thế lực của Tô Bằng đủ xa, cho nên trong thời gian ngắn, Tô Bằng cũng không thể nào uy hiếp được bọn họ. Cho nên những người này vẫn còn gặp may, muốn quan sát một lúc nữa đã.

Nhưng bọn họ lại không có cái dũng khí đi nói lời từ chối thẳng thừng với Tô Bằng.

Nhậm Tùng cứ đứng như chôn chân ở chỗ đó suy nghĩ một hồi lâu mới bước lên trước nói.

“Tô Tế Tửu, ta vẫn là muốn đi theo phò trợ người. Nhưng người cũng biết, thân tình của chúng ta với liên minh Tiên Giới gần hơn so với người một chút. Nếu như nguyện ý đi theo người, có lẽ sẽ chọc giận liên minh Tiên Giới...”

“Mặt khác, chúng ta vẫn chưa hiểu được một cách tường tận về uy lực của Diệt Thế Thần Lô, rằng nó rốt cuộc là ra làm sao. Chỉ bằng cứ để cho mấy người chúng ta nhìn thấy được hiệu quả oanh kích của Diệt Thế Thần Lô rồi sau đó chúng ta mới đưa ra quyết định, có được không?”

Tô Bằng nghe vậy, liền nheo mắt lại, nói.

“Được thôi. Nhậm chương môn muốn đi xem tận mắt thì đi thôi nào. Nhưng mà ta đây sẽ không cung cấp ngựa và tùy tùng dẫn các vị đi đâu. Các vị muốn đi xem thì xin cứ tự nhiên.

Nhậm Tùng thấy được ý tứ vô cùng lãnh đạm trong lời nói của Tô Bằng, cắn chặt răng, nói.

“Cũng được. Ngày mai ta sẽ cùng các đồng đạo giang hồ còn lại đi đến đó dò xét.”

“Nhậm chương môn và những người không có thiện chí đi theo ta, ngày mai cứ thế mà đi thôi. Ta cùng với các đồng đạo nguyện ý đi theo phò trợ ta còn có vài chuyện cần phải thương thảo, không thể cùng đi với các người được.

Tô Bằng thản nhiên nói.

Nhậm Tùng nghe vậy, trong lòng có chút bức bối, nhưng lại không dám bộc lộ ra ngoài, nói.

“Cũng được. Chúng ta xin quấy rầy Tô Tế Tửu một đêm. Ngày mai sẽ đi xác thực tình hình của vụ nổ Diệt Thế Thần Lôi.”

Tô Bằng gật đầu với biên độ rất nhỏ, cũng không thêm để ý đến cậu ta nữa.

Nhưng khéo miệng Tô Bằng lại lộ ra một ý cười khẩy không dễ gì nhận ra.

.....

Một đêm không hề buồn tẻ này cứ như vậy mà trôi qua.

Sáng hôm sau, Nhậm Tùng, còn có chương môn của mười một môn phái không chịu đi theo Tô Bằng liền đi xem xét hiệu quả sau vụ nổ của “Diệt Thế Thần Lôi” rồi.

Tô Bằng không tiễn bọn họ, chỉ có điều, lúc nghe thấy bọn họ đang tiến về hẻm núi gì đó thì khẽ nở nụ cười.

Vài ngày sau đó, Tô Bằng khoản đãi hết sức nồng hậu với những người nghị sự trong các môn phái nguyên ý đi theo hắn, sau đó thảo luận sơ lược một chút về một số việc.

Ròng rã ba ngày trời, Tô Bằng đều bận rộn với những việc này.

Đám người Tiên Đình khi nghe được việc đại quân gần hai mươi vạn binh của chúng chỉ trong một đêm đã bị tiêu diệt gọn ghẽ, kinh ngạc tới mức nhất thời chẳng biết nói gì.

Chúng phái một lượng lớn các nho sinh đi dò la tin tức, tiến về phía hẻm núi Thần Ma, điều tra chân tướng sự việc.

Kết quả khiến cho chúng vô cùng khiếp sợ.

Bây giờ hẻm núi Thần Ma không thể nào có thể gọi là hẻm núi được nữa, hai sườn dốc cao của hẻm núi mang độ cao bốn, năm trăm mét đã bị san phẳng rồi.

Chính giữa hẻm núi xuất hiện một cái hồ lớn sâu độ một trăm mét. Hồ lớn sâu một trăm mét, đường kính khoảng hai nghìn mét, bùn đất ở trong đó đã hoàn toàn biến mất, thậm chí là có một số chỗ bây giờ vẫn đang ở trạng thái dung nham tan chảy.

Hai sườn dốc cao bốn, năm trăm mét của hẻm núi đã bị san bằng, không còn sót lại một chút gì.

Lấy hẻm núi Thần Ma làm trung tâm, ở trong chu vi mười mét, không có lấy một ngọn cỏ.

Mà ở bên ngoài hẻm núi Thần Ma, ở chu vi hai trăm mét, khí hậu biến đổi khác thường. Mới đầu xuân mà lại có tuyết rơi không ngừng. Tuyết ở đây không giống với những hoa tuyết thông thường, hết sức dơ bẩn, và sẽ vô cùng khó chịu khi bị chúng dính vào người.

Chương 1086: Phản ứng dây chuyền (2)

Những nho sinh mà Tiên Đình phái đi dò la tin tức sau khi tiến vào trong phạm vi của vòng tròn chu vi hai trăm mét ấy, lại trở về Tiên Đình. Cả đám

đều bị một trận ốm nặng, cơ thể suy nhược. Nhất là những người tới gần hẻm núi Thần Ma, da dễ bị lở loét, mỗi ngày đều ho ra máu, nhue thể còn có thể truyền nhiễm cho những người đến chăm sóc họ.

Tiên Đình bị uy lực của đạn hạt nhân làm cho cả kinh. Bây giờ lại nhìn thấy những thuộc hạ của mình bị như vậy, không khỏi nghi ngờ rằng ở trong đó có chứa thuật pháp với lời nguyên cực kì nguy hiểm. Nhưng mà khi chúng dùng thuật pháp để dò la, lại không phát hiện ra bất kì một dị trạng nào.

Gần hai mươi vạn dân binh của Chân Thần Giáo cũng bị tiêu diệt hết chỉ trong một đêm. Ba nghìn Thần Sử đao súng không thể làm tổn thương được, còn có một tên trong số sáu tên Thánh Thần Sử có địa vị tối cao trong Chân Thần Giáo cũng bị tử trận, không khỏi làm choa Chân Thần Giáo chấn kinh.

Chúng cũng phái người đi điều tra, thu được cũng không ít tin tức.

Chúng phát hiện có khoảng hơn mười vạn thi thể đều đang nằm ở bên ngoài hẻm núi Thần Ma độ hơn dặm.

Phần lớn những người này đều là do bị ngã mà chết.

Những người đã chết này đều là do bị sóng xung kích của đạn hạt nhân thổi bay, sau đó thì bị rơi xuống đất mà chết.

Có điều, những người này tuy là bị ngã chết, nhưng chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, thi thể của họ đã trở nên thối rữa, không còn nhận ra ai là ai nữa rồi.

Mà da dẻ của những trinh thám được Chân Thần Giáo cử đi dò la cũng bị lở loét, không ngừng ho ra máu, thân thể suy nhược, giống như đã vướng phải một lời nguyền ác quỷ vậy.

Điều này càng khiến cho Chân Thần Giáo thêm phần khiếp đảm.

Chúng chẳng biết đây là do sức mạnh nào tạo thành, chỉ có thể ở đó nghi thần nghi quỷ.

Đến ngày thứ ba, tin tức cuối cùng đã được truyền đi khắp giang hồ.

Trên giang hồ đồn rằng. Nguyên nhân khiến cho Chân Thần Giáo và gần bốn mươi vạn quân của liên quân Tiên Giới chết ở đây lần này là vì từ trong Thần Miếu Thánh Sơn, Tô Tế Tửu Tô Bằng của Lương Châu đã lấy được một trăm lẻ tam khối “Diệt Thế Thần Lôi.”

Bốn mươi vạn quân ấy chính là bị Tô Bằng phóng ra xung lôi của khối Diệt Thế Thần Lôi mà tất cả đều bị tiêu diệt trong hẻm núi Thần Ma.

Mà trên giang hồ, chí ít cũng có khoảng hai phần năm trong số các môn phái lớn, sau khi nhìn thấy được uy lực của Diệt Thế Thần Lôi thì ngay lập tức đã quy hàng Tô Bằng.

Dường như chỉ trong một ngày, tin tức ấy đã lan khắp giang hồ.

Cả giang hồ nhất thời xôn xao.

“Diệt Thế Thần Lôi cái con khỉ! Đây chẳng phải là vũ khí hạt nhân sao?”

Ở một nơi nào đó trong giang hồ, trong một quán rượu phồn hoa nọ, một người đàn ông ăn mặc theo kiểu hào khách giang hồ nói.

Chỉ có điều, tuy anh ta nói như vậy, nhưng trong quán rượu ngoại trừ những người ngồi cùng bàn với anh ta hiểu rõ là anh ta đang nói cái gì ra, những người còn lại đều giống như là đang nghe được lời nói của thứ nhà quê mới lên tỉnh ở một nơi hẻo lánh nào đó, hoàn toàn không hiểu là anh ta đang nói cái gì.

Nhưng những người ngồi cùng bàn với anh ta lại hiểu tất cả.

Bảy, tám người ngồi vây quanh chiếc bàn này đều là các game thủ trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi. Chuyện mà họ vừa nói có liên quan đến thế giới thực, đều đã xử lý ngôn ngữ của mình, khiến cho những người khác nghe không hiểu là họ đang nói cái gì.

“Nghe bọn họ nói về hiệu quả của nó, có khả năng đó là vũ khí hạt nhân.... Chỉ không biết đó là bom hydro hay là bom nguyên tử, hay là bom nơ-tron.. v.. v... Lão Tử, lúc huynh còn ở Hoàn Châu, khoảng cách so với Tiên Môn quan cũng không quá khác biệt, huynh có nhìn thấy gì không?”

Một người ngồi ở cái bàn này, hỏi một người khác ngồi cùng bàn với mình.

“Ta nhìn thấy rồi... Tiếng nổ ấy vô cùng lớn. Ta ở cách nơi đó hơn một trăm mét cũng có thể nghe được rõ ràng. Hẳn là bom nguyên tử. Đám mây hình nấm cũng đã xuất hiện rồi. Mấy ngày nay ta đã đi sục sạo tất cả các video, chòm mây hình nấm ấy với đám mây được tạo ra do vụ nổ của bom nguyên tử ở trong video kia giống nhau như đúc...”

“Ta không dám đi tới hiện trường, sợ sẽ nhiễm phải bức xạ hạt nhân, nên đã đi đến nơi khác.”

Người được gọi là Lão Từ kia nói.

“Thật sự là đạn hạt nhân sao... Thật không tài nào hiểu được, tên Tô Châu Tế Tửu Tô Bằng đó, rốt cuộc là loại người gì. Hắn hẳn cũng là một game thủ phải không? Nhưng hẳn cũng thật lợi hại, lại có thể chế tạo ra đạn hạt nhân..... Hẳn làm thế nào để làm ra nó vậy?”

Các game thủ ngồi ở chiếc bàn này đều trầm mặc hồi lâu.

“Mặc kệ đi. Tên Tô Bằng kia lại có thể chế tạo ra đạn hạt nhân, chứng tỏ hẳn không phải là một kẻ tầm thường. Tình thế bây giờ ở trong trò chơi càng ngày càng loạn rồi. Chúng ta cũng nên lo trước tính sau, tìm một ngọn núi cao để có thể dựa vào... Tô Bằng lợi hại như vậy, chúng ta đi tìm hắn, mọi người thấy thế nào? Cùng là game thủ, chỉ cần chúng ta cho hắn thấy bản thân mình có ích cho hắn, tự nhiên sẽ có khả năng được hắn thu nạp. Xét cho cùng thì có vài việc, để cho game thủ làm sẽ thích hợp hơn nhiều.”

Một thiếu nữ ăn vận theo kiểu nữ hiệp nói.

Những người ngồi trên chiếc bàn ấy đều cười. Cô bé này là người nhỏ tuổi nhất trong đám bọn họ, cũng là người đem đến cho mọi người sự vui vẻ. Tuy rằng lời lẽ có chút ngây thơ và ấu trĩ, nhưng không ai trách cô bé cả.

“Được, nếu mọi người đều có ý như vậy, thì cứ như thế mà làm. Chúng ta sẽ không thẳng đường đến Tiên Môn Quan, đi nhiều đường vòng vào một chút, sau đó tìm đến nương tựa Tô Bằng.”

Người đứng đầu đám game thủ ở đây đưa ra quyết định cuối cùng.

Chuyện giống như thế này đều xảy ra ở mọi nơi trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi.

Trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, đám người buôn nước bọt, tối ngày ngồi lê đôi mắt càng ngày càng khó mà sống tiếp. Không ít các game thủ đã chuẩn bị tiến đến Lương Châu, ôm lấy cái trụ lớn là Tô Bằng rồi.

Đương nhiên, trong số đó cũng tồn tại không ít người lòng dạ khó lường...

Ở một góc nào đó trong thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi đang hạ lệnh cho một vài thủ hạ của mình.

“Nhớ kĩ, sứ mệnh của chúng ta là tiến đến Lương Châu, dùng bất kì thủ đoạn nào để có thể trà trộn vào trong phủ đệ của Tô Tế Tửu Tô Bằng ở Lương Châu, tiếp cận với những người thân cận nhất với hắn. Nhất định phải làm cho rõ xem hắn ta đã dùng cách gì để có được đạn hạt nhân.”

Trước mặt anh ta, có khoảng mười ba, mười bốn người, sau khi nghe lời của hắn thì đều nghiêm chỉnh cúi chào.

“Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!”

Một người dẫn đầu trong số đó nói, những người còn lại cũng đồng loạt hô vang.

Chương 1087: Thời Tri Tổ Sư (1)

“Tốt! Ta tin tưởng vào các ngươi. Lộ tuyến và tư liệu đều đã chuẩn bị đầy đủ cả rồi. Các người nhớ xem xong phải thiêu hủy hết tư liệu, sau đó tiến về Lương Châu.”

Người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi nói.

Tất cả thủ hạ của anh ta đều lĩnh lệnh, sau đó rời khỏi căn phòng này.

Sau khi người đàn ông hơn ba mươi tuổi này nhìn thấy thủ hạ của mình đã đi hết cả, mới thở phào một cái.

“Tên Tô Bằng kia làm thế nào để có được vũ khí hạt nhân vậy?”

Anh ta cũng hết sức tò mò và nghi hoặc.

Anh ta chẳng phải ai xa lạ, chính là thuộc hạ của nguyên lão Kim Mạch Lăng trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, Triệu Nguy.

Đúng vào lúc anh ta đang chìm trong những đắn đo, suy nghĩ của riêng mình thì có một tiếng ho khan vang lên phía hậu đường.

Vẻ mặt Triệu Ngụy biến sắc, lập tức chạy đến hậu đường xem thử.

Chỉ nhìn thấy một lão già chậm rãi từ bước ra trong hậu đường.

Người này không phải là Kim Mạch Lãng, đối thủ chính trị của ông nội Tô Bằng, người đã rất mau chóng muốn không chế Bán Vũ Chân Nhân thì còn ai vào đây nữa?

“Thủ lĩnh, sao người lại đến đây?”

Triệu Ngụy từ ba bước biến thành hai bước, đến bên cạnh Kim Mạch Lãng, muốn đỡ lão già ấy.

“Không cần đâu.”

Kim Mạch Lãng khoát khoát tay, không nhờ Triệu Ngụy đỡ lão.

“Chuyện hôm qua mà nhà người báo cáo với ta, đã có tin tức rồi sao?”

Kim Mạch Lãng hỏi Triệu Ngụy.

“Vẫn chưa có... Nhưng căn bản có thể khẳng định, thứ Tô Bằng cho phát nổ là một quả bom hạt nhân, có lẽ là loại bom nguyên tử. Uy lực của nó tương đương với quả bom nguyên tử được ném xuống thành phố Hiroshima của Nhật.

Triệu Ngụy vội vàng trả lời câu hỏi của Kim Mạch Lãng.

“Hắn làm thế nào lại có được đạn hạt nhân, lại còn có thể mang được đến đây chứ?”

Kim Mạch Lãng dường như rất để ý đến điểm này, hỏi Triệu Ngụy.

Triệu Ngụy ngập ngừng một lát, nói.

“Vẫn chưa có gì đặc biệt rõ rệt cả. Nhưng theo phán đoán của tôi. Hẳn ta có lẽ là đã có được nguyên liệu hạt nhân ở trong thế giới này. Sau đó đem đến hiện thực, dùng công nghệ hiện đại để chế tạo ra vũ khí hạt nhân, sau đó lại tiến hành một cuộc trao đổi mà tiến vào đây.”

“Hả? Nói như vậy, hẳn cũng có năng lực trao đổi ở hai nơi giống người sao?”

Kim Mạch Lăng nghe vậy, liền nói.

“Có lẽ là vậy.”

Kim Mạch Lăng nghe vậy, không khỏi chau mày, nói.

“Nói như vậy, trên lý thuyết thì cái tên này có lẽ cũng có năng lực lấy được vũ khí hạt nhân ở trong hiện thực, làm nên vụ nổ hạt nhân?”

“Đúng vậy.”

Triệu Ngụy không dám giấu diếm, gật đầu nói.

“Vậy thì phiền phức rồi....”

Kim Mạch Lăng như vậy, không khỏi buột miệng nói ra theo bản năng.

Lời vừa thốt ra, lão ta dường như cũng nhận ra bản thân thất thố, lộ ra dáng vẻ không nên có vào lúc này, vội ho khan một tiếng và nói.

“Loại người như thế thật quá nguy hiểm... Tuyệt đối không thể để cho loại kỹ thuật này lưu nhập vào trong tay một mình hắn.”

“Sau khi ta điều tra được một chút tư liệu về Tô Bằng sẽ phái người mang đến cho nhà ngươi. Người nghiên cứu một chút, xem có thể nắm được thóp của hắn, bắt hắn giao ra tư liệu về vũ khí hạt nhân được không. Loại người làm hại đến an nguy của toàn nhân loại như vậy, nhất định phải trừng phạt và kiểm soát nghiêm ngặt.”

Triệu Ngụy nghe vậy, thiếu điều muốn vả vào mồm mình một vô thật đau.

Anh ta biết Tô Bằng. Trận chiến Đại Không Tự đã giúp cho Tô Bằng vang danh thiên hạ, được phong là thiên hạ đệ nhất cao thủ, muốn ở trong trò chơi này mà bắt được hắn, quả đúng là si tâm vọng tưởng.

Có điều, anh ta cũng chẳng dám bắt bẻ lời của thủ lĩnh, nên chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu, nói.

“Tôi sẽ cố hết sức.”

“Uhm... À, đúng rồi, chuyện lần trước ngươi nói, có manh mối rồi chứ?”

Kim Mạch Lăng đột nhiên lại thốt ra một câu.

Nghe câu này, Triệu Ngụy có chút sửng sốt.

Anh ta biết rõ chuyện mà Kim Mạch Lăng nhắc đến là chuyện gì.

Trước đây, Triệu Ngụy từ một kênh nào đó mà truy cập vào một cổ chỉ ghi chép những bí văn lớn trong thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi. Trải qua quá trình hóa giải, anh ta đã biết được nội dung ghi chép ở trên cổ chỉ ấy.

Nội dung của nó là miêu tả một cách để chiếm được Thần Ma ở trong thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi, từ đó mới có thể có được sức mạnh phi thường.

Nội dung này khiến cho Triệu Ngụy cảm thấy đây là một phát hiện trọng đại, rất phấn khởi mà trình lên Kim Mạch Lăng.

Chỉ có điều lúc ấy Kim Mạch Lăng không có chút hứng thú nào, cảm thấy đây là một truyền thuyết vô cùng hư vô và mờ mịt, nên không chú trọng đến.

Thế mà hôm nay Kim Mạch Lăng lại chủ động hỏi về chuyện này, khiến cho Triệu Ngụy có chút ngạc nhiên.

Điều này khiến cho Triệu Ngụy đột nhiên nghĩ đến việc dạo gần đây, thế cục chính trị dường như có chút rối ren, hỗn loạn khác thường, địa vị thủ lĩnh của mình dường như có chút lung lay, không còn vững chắc nữa.

Chỉ có điều biểu hiện của người thủ lĩnh này điềm nhiên, đăm bạc như mây, như gió. Đạo gần đây lại còn quay trở về mái trường xưa của mình, trên vách tường của trường đề lên mấy chữ, nhìn lão lúc ấy dường như chẳng có bất kì áp lực gì.

Nhưng bây giờ, vị thủ lĩnh này lại chủ động hỏi anh ta về việc chiếm được sức mạnh Thần Ma trong trò chơi.

Xem ra thủ lĩnh của mình cũng đã không còn cách nào khác, bèn đem hi vọng của mình đặt lên trên những chuyện như có như không kia.

Triệu Ngụy hít một hơi thật sâu, nhắc nhở bản thân không nên suy nghĩ bậy bạ.

Anh ta đã từng nhận được đại ân của Kim Mạch Lăng, ngay cả trên dưới gia tộc của mình nhờ đi theo phò trợ Kim Mạch Lăng mới có thể có ngày cất đầu dậy. Kim Mạch Lăng đã để cho anh ta ấn tượng vô cùng sâu sắc, dù có chuyện gì xảy ra thì anh ta cũng sẽ không bao giờ phản bội Kim Mạch Lăng.

“Nếu đã chọn làm một trung thần... thì sẽ tận trung cho đến cùng.”

Từ tận đáy lòng mà nói, Triệu Ngụy cũng là một người rất trọng nếp xưa. Tính cách của anh ta chính là một khi đã nhận chủ rồi, thì chỉ cần chủ nhân không phụ anh ta, thì anh ta sẽ là người tận trung đến cùng.

Nghĩ đến đây, anh ta gật đầu thật mạnh, nói với Kim Mạch Lăng.

“Thủ lĩnh, tôi đã có manh mối rồi, chỉ cần cho tôi thêm một chút thời gian nữa, tôi nhất định sẽ có câu trả lời rõ ràng cho chuyện này.

“Tốt. Nhà ngươi làm việc ta rất an tâm.”

Kim Mạch Lăng gật đầu, lão vỗ vỗ bờ vai của Triệu Ngụy và nói.

“Vâng, thủ lĩnh... chỉ có điều, kế hoạch 301 vẫn cần phải tiếp tục triển khai sao?”

Triệu Ngụy có chút chần chừ hỏi Kim Mạch Lăng.

Kim Mạch Lãng nghe vậy, im lặng một lúc lâu, sau đó thở hắt ra một tiếng và nói.

“Để xem tình hình thế nào đã.”

Chương 1088: Thời Trì Tổ Sư (2)

Lúc Triệu Ngụy và Kim Mạch Lãng đang mật đàm, thì tại nơi dừng chân bí mật của Từ Hàng Tĩnh Trai, trong động Quang Âm.

“Thời Trì Tổ Sư... mọi việc đại thể đã được điều tra rõ ràng. Thứ mà Tô Bằng dùng đích thực là Diệt Thế Thần Lôi, trong chớp mắt đã giết sạch liên quân Tiên Giới và gần bốn mươi vạn quân của Chân Thần Giáo. Sự việc này đã được chứng thực.”

Trong động Quang Âm, Trai Chủ của Từ Hàng Tĩnh Trai nói với Thời Trì Tổ Sư, người dường như luôn ở trong một vòng ánh sáng, khiến cho người ta hoàn toàn không biết được tuổi tác thực sự của bà ấy.

Thời Trì Tổ Sư nghe vậy, không khỏi thở dài.

“Một khi Diệt Thế Thần Lôi của Tô Bằng xuất ra, thiên hạ chắc chắn sẽ lâm vào đại loạn... Giờ này khắc này, ta cần phải đến gặp hắn ta một lần rồi.”

Thời Trì Tổ Sư thầm nói.

Trai Chủ của Từ Hàng Tĩnh Trai, một ni cô trung niên xinh đẹp, trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc hoảng hốt, nói.

“Thời Trì Tổ Sư, người không phải là đã có ước định với người đó...”

“Ước định là chết, nhưng người thì lại sống... Nếu ta rời khỏi động Quang Âm, thì người đó cũng sẽ biết, ước định bốn mươi năm của hai chúng ta đã đến lúc nên chấm dứt rồi.”

Thời Trì Tổ Sư nói.

Nói xong, Thời Trì Tổ Sư bèn hướng ra bên ngoài động Thời Quang mà bước.

Bà ấy chỉ mới bước đi vền vền có một bước chân, nhưng trên thực tế thì đã đi được hơn mấy chục bước ngoài cửa động Quang Âm rồi.

Nhưng mà trong mắt người ni cô xinh đẹp này, Thời Trì Tổ Sư lại không có bất kì dấu tích thân pháp nào, chỉ mới vừa vịn bước đi một bước cực kì tao nhã, thì đã đến cửa động Quang Âm rồi.

Đây cũng không giống như là sự chuyển dời trong nháy mắt, mà chỉ là một bước đi nhỏ nhẹ nhàng, từ tốn, thì khoảng cách của nó đã lớn như vậy mà thôi.

Thời Trì Tổ Sư cứ chậm rãi tiêu sái như vậy, nhưng mà mỗi một bước đi đều sẽ di chuyển với cự li gần một trăm mét. Loại cảm giác này chỉ có thể khiến cho người ta cảm thấy vô cùng huyền diệu, nhưng lại không thể nào nói rõ nguyên do.

“Chỉ xích thiên nhai* ? Đúng thật là chỉ xích thiên nhai...”

Nhìn thấy nhịp bước kì diệu của Thời Trì Tổ Sư, vị ni cô trung niên xinh đẹp không khỏi khẽ bùm môi, lời nói đầy xúc động.

Vị ni cô này dù sao cũng là người đại diện cho Trại chủ Từ Hàng Tĩnh Trai. Cô ấy chỉ là sừng sốt trong giây lát, rồi từ từ khôi phục lại trạng thái thường ngày.

“Thật không ngờ Thời Trì Tổ Sư ở trong động Quang Âm bốn mươi năm lại có thể lĩnh ngộ được thần kĩ chỉ xích thiên nhai... Có chỉ xích thiên nhai, còn có tu vi của Thời Trì Tổ Sư, thì cho dù Tô Bằng kia có là thiên hạ đệ nhất cao thủ hay là cái gì gì đi chăng nữa cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Thời Trì Tổ Sư.”

Ánh mắt của vị ni cô trung niên xinh đẹp này tràn đầy sự tin tưởng.

....

Ngay lúc Thời Trì Tổ Sư trong chớp mắt đã rời khỏi động Quang Âm, thì ở đỉnh núi Từ Hà Môn cách xa mấy nghìn mét, trong cung đạo của Từ Hà Môn, Vân Đạo Tử đang tiềm tu bỗng nhiên mở to hai mắt.

“Bốn mươi năm rồi... Người cuối cùng vẫn là không thể nhẫn nại được nữa rồi sao?”

Vân Đạo Tử nhìn về khoảng trống rỗng trước mặt, miệng lẩm bẩm.

Ông hít một hơi thật sâu, vung tay lên, một thanh kiếm gỗ từ trên tường của cung đạo tự động bay đến, nằm gọn trong tay Vân Đạo Tử.

Vân Đạo Tử chậm rãi bước ra khỏi gian phòng cung đạo, đi vào trong đình viện.

Hai cậu con trai Thanh Tùng Minh Nguyệt đang chơi trò đoán số vô cùng náo nhiệt ở trên hành lang, thấy Vân Đạo Tử đi tới liền hướng về phía Vân Đạo Tử chào hỏi.

Vân Đạo Tử lại chẳng nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn trời xanh.

Mặt trời đang dần lặn xuống, ánh chiều tà tỏa khắp không gian.

Vân Đạo Tử khẽ mỉm cười, ông nhìn lên bầu trời.

Sau đó...

Nhất Phi Trùng Thiên!

Bên trong cung đạo, hai đứa trẻ Thanh Tùng, Minh Nguyệt ngây ngốc nhìn Vân Đạo Tử cười ngự khí bay lên không, không khỏi ngơ ngác ngẩn ngơ.

Một lúc lâu sau, hai đứa trẻ mới định thần trở lại. Thanh Tùng nói.

“Trời ơi! Đạo trưởng lại rời núi Tử Hà rồi.”

...

Hai canh giờ sau, trong thành Bàn Cẩm, châu quận của Cẩm Châu.

Tô Bằng đang ở trong đình viện, nghe người nào đó không ngừng ca cẩm, oán thán.

“Ô Bằng! Đồ quỷ sứ không có chút nghĩa khí nhà ngươi. Trò hay như vậy mà không chịu gọi ta. Ta lớn bằng từng này rồi, ngoại trừ ở trên video ra, ta chưa từng được xem vụ nổ của vũ khí hạt nhân. Người cũng không dễ dàng gì chế tạo ra được một quả bom hạt nhân, kích nổ nó mà cũng không kéo ta đến cho ta xem với, thật là không có nghĩa khí mà.”

Một thiếu nữ có diện mạo tinh tế lạ thường, nắm chặt song quyền, không ngừng gào thét trước mặt Ô Bằng.

Lúc này đây, trên mặt Ô Bằng Ô Đại Tế Tửu, thiên hạ đệ nhất cao thủ, chủ nhân của thế lực lớn thứ ba trong thiên hạ, Tế Tửu Lương Châu lộ ra vẻ bất đắc dĩ, nhìn người con gái trước mắt.

Người con gái này chẳng phải ai xa lạ, chính là Tiểu Tiên điện hạ.

Sau khi Ô Bằng gây ra vụ nổ hạt nhân, không chỉ là trong giang hồ mà thậm chí là tất cả thủ hạ của hắn, bao gồm cả Lý Mục và Quách Lỗi đều đồng loạt có chút thất thanh.

Ô Bằng có lẽ đã đánh giá quá thấp lực chấn nhiếp* của đạn hạt nhân rồi. Loại lực chấn nhiếp này không chỉ tác động đến những người nghị sự ở các môn phái trong giang hồ, mà còn tác động đến cả những người thủ hạ dưới trướng của hắn.

Mới đây, khi Ô Bằng mở cuộc họp, những thủ hạ dưới trướng của hắn nhìn hắn như là nhìn thấy cọp vậy. Ánh mắt của mọi người nhìn hắn đều hết sức kì lạ, mang theo cả một sự kính nể lạ thường, nhưng lại có chút nhượng bộ đối phương, chỉ dám nói chuyện, nhưng ai cũng không dám hỏi Ô Bằng xem rốt cuộc chuyện vũ khí hạt nhân là như thế nào.

Loại cảm giác này khiến cho Ô Bằng cảm thấy là lạ thế nào.

Chỉ có Tiểu Tiên điện hạ là không như vậy. Sau khi biết được chuyện về vụ nổ hạt nhân, liền tìm đến Bàn Cẩm, sau đó cứ ở đây mà căn nhắc Ô Bằng suốt hai ba ngày trời. Mỗi lần gặp mặt đều sẽ lớn tiếng mắng Ô Bằng chẳng có chút nghĩa khí gì hết.

Tô Bằng tuy là có chút bất đắc dĩ, nhưng so với dáng vẻ kì lạ của đám thủ hạ, phản ứng của Tiểu Tiên điện hạ vẫn khiến Tô Bằng cảm thấy giống với lẽ thường một chút.

Ngay lúc Tô Bằng đang muốn nói đôi ba câu để làm yên lòng Tiểu Tiên điện hạ, thì mặt hắn bỗng biến sắc.

Ánh mắt của hắn nhìn vào bên trong Lạc Viện của phủ Thứ Sử Bàn Cẩm, chỉ nhìn thấy một người phụ nữ giấu thân mình trong thứ ánh sáng màu trắng, không biết đã xuất hiện ở trong Lạc Viện của phủ Thứ Sử từ lúc nào....

Chương 1089: Kiếm Vũ (1)

Cô ta vào đây bằng cách nào?”

Nhìn thấy người phụ nữ ẩn mình trong thứ ánh sáng trắng xuất hiện trong Lạc Viện của phủ Thứ Sử, lông mày Tô Bằng lập tức nhíu lại.

Tô Bằng nhíu mày, bởi vì lúc này hắn hoàn toàn không có chú ý đến, không biết người phụ nữ này xuất hiện ở đây vào lúc nào.

Với tu vi của Tô Bằng thì chẳng có người nào có khả năng im hơi lặng tiếng xuất hiện mà thoát khỏi tầm mắt của hắn.

Nhưng người phụ nữ ẩn mình trong thứ ánh sáng trắng ấy lại có thể làm được.

Tô Bằng muốn nhìn kĩ người phụ nữ này. Cô ta ẩn mình trong một thứ ánh sáng trắng. Thứ ánh sáng trắng ấy cũng không tới mức lóa mắt, nhưng lại khiến cho người ta không có cách nào nhận ra chân thân của người này ở trong đó, chỉ có thể mơ hồ dựa vào dáng vóc để nhận ra, đây là một người phụ nữ.

Chỉ có điều Tô Bằng nhìn ra, dáng vóc của người phụ nữ này hình như không ngừng biến hóa.

Mới nhìn qua, người phụ nữ này hắn là khoảng bốn mươi tuổi. Nhưng nhìn kĩ hơn một chút, lại có cảm giác cô ta chắc chỉ mới hai mươi tuổi đầu.

Nhưng nếu chỉ liếc mắt nhìn sơ qua, lại cảm thấy chỉ là một thiếu nữ hoa quý mười bảy, mười tám tuổi.

Tuy rằng có thể nhận ra đây là phụ nữ, nhưng Tô Bằng vẫn không có cách nào nhìn rõ dung mạo và tuổi tác thực sự của cô ta.

“Là bà ấy?”

Nhìn thấy người này xuất hiện ở đây, biểu cảm của Tiểu Tiên điện hạ khẽ thay đổi, vội lùi lại một bước.

Nhưng mà người phụ nữ ấy lại chẳng chú ý gì đến Tiểu Tiên điện hạ. Bà ấy nhìn Tô Bằng, nói.

“Tê Tửu Lương Châu, Tô Bằng?”

“Là ta. Cho hỏi, tôn giá* là ai?”

Tô Bằng nói. Hắn nhìn người này lai giả bất thiện*, vừa xuất hiện đã lộ ra công pháp xuất thần, trong lòng có chút cảnh giác, hỏi bà ấy.

“Thời Trì Tổ Sư? !!”

Lúc này, có hai người con gái từ trong hậu đường của Tô bằng bước đến, trong đó có một người vừa nhìn thấy người phụ nữ ẩn mình trong thứ ánh sáng trắng kia, kinh ngạc nói.

Đó chính là Phạm Thanh Âm của Từ Hàng Tĩnh Trai. Cô ấy và Lãnh Sương Nguyệt vẫn luôn ở bên cạnh Tô Bằng trong phủ Thứ Sử. Nghe ở bên ngoài có chút lạ thường, Phạm Thanh Âm và Lãnh Sương Nguyệt liền bước ra xem thử. Không ngờ lại nhìn thấy người phụ nữ ẩn mình trong thứ ánh sáng này.

“Người là Thời Trì Tổ Sư?”

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi nhìn đánh giá người phụ nữ này kĩ hơn chút nữa.

Hắn đã được nghe Phạm Thanh Âm kể qua. Trong Từ Hàng Tĩnh Trai, có một vị Tổ Sư, không biết đã tu luyện bao lâu. Bà ấy đã đem Kiếm Tâm Thông Minh tu luyện đến mức gần như có thể Thông Thần. Nếu đem ra so sánh, thì Kiếm Tâm Thông Minh của Phạm Thanh Âm chỉ mới ở mức độ nhập môn mà thôi.

Thời Trì Tổ Sư khẽ gật đầu, nhưng không nói với Phạm Thanh Âm lời nào. Bà ấy lại nhìn Tô Bằng, nói với Tô Bằng.

“Tô Bằng, nhưng ngươi lại tự xưng là giành được Diệt Thế Thần Lô, chỉ một lần hành động đã đánh bại liên quân Tiên Giới và đại quân gồm bốn mươi vạn binh của Chân Thần Giáo trong hẻm núi Thần Ma?”

“Hửm? Là ta thì đã làm sao? Còn hơn Tổ Sư tự nhận mình là thủ lĩnh môn phái chân chính của Từ Hàng Tĩnh Trai, thế mà lại vì thứ môn phái súc sinh Chân Thần Giáo và Tiên Giới Trung Nhân mà không thể ra mặt?”

Tô Bằng nheo mắt lại, nhìn Thời Trì Tổ Sư và nói.

“Ta cũng chẳng phải bởi vì đám người Chân Thần Giáo và Tiên Giới mà ra mặt. Chỉ là Tô Bằng ngươi, ngươi chỉ cần phát tay một cái thì đã đem đường sống của bốn mươi vạn quân hồi phi yên diệt*, kiểu giết người ác nghiệt như thế, ngươi không cảm thấy là đã quá nặng rồi sao?”

Thời Trì Tổ Sư nói với Tô Bằng.

“Sát nghiệt quá nặng?”

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi cười lạnh một tiếng và nói.

“Người có biết, Chân Thần Giáo vì muốn vượt qua rãnh trời của Bành Châu và Hoàn Châu mà đã lấy người làm thức ăn. Có hơn mười vạn người, chỉ vì để làm thức ăn mà bị bọn chúng ăn tươi nuốt sống. Ta dùng Diệt Thế Thần Lô giết hết chúng mới là thay trời hành đạo.”

Thời Trì Tổ Sư nghe vậy, trán khẽ nhú lại. Bà ấy nói.

“Cho dù ngươi có nói như thế, cũng không thể thay đổi được sự thật là ngươi đã tạo ra đại sát nghiệt.”

“Haha... Ta không muốn nói những chuyện này với người. Người có mục đích gì thì cứ nói thẳng. Ta nghe đây!”

Tô Bằng cười nhạt, nói với Thời Trì Tổ Sư.

Thời Trì nghe vậy, liền nói.

“Rất đơn giản. Ta muốn người lập một thệ ước, rằng sẽ không tiếp tục sử dụng thứ vũ khí Diệt Thế Thần Lôi để tạo nên ác nghiệt lớn hơn nữa. Bằng không, ta sẽ giết chết người.”

“Ha ha ha ha...”

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi cười lớn, nói.

“Ta không dùng Diệt Thế Thần Lôi, lẽ nào lại để cho Từ Hàng Tĩnh Trai người dùng sao? Người tính toán thật hay. Tuy rằng người không có được Diệt Thế Thần Lôi, nhưng lại muốn kiểm soát ta. Kiểm soát ta rồi, người có phải là muốn ta trở thành quân cờ trong tay của Từ Hàng Tĩnh Trai các người?”

“Đáng tiếc, người nghĩ sai rồi. Tô Bằng ta quyết không trở thành quân cờ trong tay bất cứ ai, cũng sẽ không nhận sự uy hiếp của người! Muốn ràng buộc ta. Được thôi. Trước tiên người hãy đấu với ta một trận đã. Đánh thắng ta rồi hãy nói tiếp!”

Phạm Thanh Âm vừa nghe thấy thế, lòng không khỏi lo lắng.

Cô xuất thân từ Từ Hàng Tĩnh Trai, cho nên cô hiểu rõ suy nghĩ của Thời Trì Tổ Sư. Có lẽ Thời Trì Tổ Sư thực sự chỉ muốn khống chế không cho Tô Bằng sử dụng Diệt Thế Thần Lôi nữa mà thôi. Còn việc nghĩ muốn khống chế Tô Bằng để rồi từ đó làm bàn đạp để nắm trong tay cả thiên hạ e là chưa từng có.

Nhưng mà việc làm của Tĩnh Trai, tất nhiên sẽ dẫn đến hệ quả này. Thời Trì Tổ Sư có thể không nghĩ như vậy, nhưng nếu làm được việc này, thì thực tế sẽ dẫn đến hệ quả ấy.

Với tính cách của Tô Bằng, sẽ không bao giờ chịu thỏa hiệp với Thời Tri Tổ Sư, giữa hai người nhất định sẽ tạo nên hiềm khích.

Vốn dĩ Phạm Thanh Âm sẽ luôn kiên định đứng về phía Tĩnh Trai. Nhưng những ngày gần đây, cô luôn ở bên cạnh Tô Bằng, nhìn thấy Tô Bằng khiêu chiến với Đại Không Tự, lại nhìn thấy những việc mà huynh ấy làm. Mà mỗi một việc xảy ra, đều là việc kinh thiên động địa cả.

Thực ra thì cho dù Phạm Thanh Âm là người của Từ Hàng Tĩnh Trai, công pháp tu luyện thường ngày chính là thanh tâm - quả dục*. Nhưng khi gặp người đàn ông này, Phạm Thanh Âm ngay lập tức bị hấp dẫn.

Chương 1090: Kiếm Vũ (2)

Những việc mà Tô Bằng làm, nào có việc nào không phải là chuyện kinh thiên động địa? Loại chuyện này, rất dễ để lại trong lòng nữ nhân cảm giác của một người anh hùng.

Tuy lý trí của Phạm Thanh Âm chiếm thế thượng phong hơn cả. Nhưng tận sâu trong nội tâm của mình, cô không phải là không có chút suy nghĩ ngượng mộ Tô Bằng.

Từ xưa tới nay, mỹ nữ đều thích anh hùng, mà vị anh hùng Tô Bằng này bất luận là phong thái hay là tướng mạo, đều rất thoát tục. Điều ấy càng khiến cho mỹ nữ thêm cảm mến.

Hơn nữa, bản thân Tô Bằng lại là người của thời đại mới, tuy là lúc đối lập có thể không nhận ra, nhưng trong sinh hoạt thường ngày, so với những nam nhân mà Phạm Thanh Âm đã từng gặp qua đều có những điểm khác biệt.

Những việc làm nhỏ ấy, cứ thấm vào tim cô từng chút, từng chút một, khiến cho Phạm Thanh Âm dần dần có cảm giác bản thân mình thực sự đã bị Tô Bằng hấp dẫn.

Vốn dĩ cô chỉ muốn lấy Tô Bằng làm lá chắn để lấp vào chỗ trống trong trái tim mình. Nhưng cô dần dần cũng không còn phân biệt được đâu là mục đích của mình nữa.

“Có thể đây chính là tình kiếp....”

Dạo gần đây, tận sâu trong trái tim Phạm Thanh Âm luôn luôn có suy nghĩ này.

Cô đã không còn muốn tìm mọi cách để đạt cho bằng được mục đích của mình nữa. Có lẽ như thế này cũng tốt.

Cô dường như đã bước vào cảm xúc và suy nghĩ của một cô gái tinh tế và có phần nhu mì, kiêu diễm.

Nhưng hôm nay Thời Trì Tổ Sư lại xuất hiện ở nơi này, kéo cô từ trong khung cảnh vi diệu, kiêu diễm ấy về với thực tại.

Xem ra hôm nay Thời Trì Tổ Sư và Tô Bằng tránh không khỏi một trận chiến rồi.

Võ công của hai người đều rất cao cường, chiêu thức cũng quá mạnh. Nếu không hạ thủ lưu tình, thì đến lúc đó e là sẽ có người bị thương.

Bất luận là ai bị thương hoặc bị vong mạng, cũng là cảnh tượng Phạm Thanh Âm không muốn nhìn thấy và khó mà chấp nhận được.

Lúc ấy, Phạm Thanh Âm đột nhiên lại nảy sinh một ý nghĩ khác.

Thời Trì Tổ Sư vì sao phải xuất hiện ở nơi này? Cứ để cô tiếp tục sống bên cạnh Tô Bằng không phải tốt hơn sao?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, khiến lòng Phạm Thanh Âm có chút kinh ngạc. Nhưng ý nghĩ này lại cứ như vậy mà thuận ý thành chương, xuất hiện một cách tự nhiên.

Lúc Phạm Thanh Âm ở trong trạng thái rối rắm thì Tô Bằng và Thời Trì Tổ Sư đã tới lúc có thể xuất chiêu bất cứ lúc nào.

Tô Bằng từ trong túi càn khôn lấy ra một thanh bảo kiếm được rèn từ Lôi Long một sùng.

Thanh bảo kiếm này là Tô Bằng đã giết chết được Lôi Long một sùng ở trong Thánh Sơn, dùng một sùng của Lôi Long rèn ra thanh bảo kiếm này.

Bởi vì Tô Bằng còn có Dao Sát Sinh và Thanh Long Khiếu Thiên Kiếm, nên từ sau khi có được thanh bảo kiếm này, Tô Bằng vẫn chưa đem ra sử dụng lần nào.

Nhưng sau đó Dao Sát Sinh và Dương Viêm Canh Khí xung đột với nhau, cho nên không thể sử dụng được. Mà trong trận chiến Đại Không Tự, Thanh Long Khiếu Thiên Kiếm đã bị phá hủy. Tô Bằng chỉ có thể tạm thời sử dụng thanh bảo kiếm được chế tạo từ Lôi Long một sùng này mà thôi.

Kết quả, Tô Bằng lại phát hiện hiệu quả công kích của thanh Lôi Long một sùng này thậm chí còn mạnh hơn nhiều so với Thanh Long Khiếu Thiên Kiếm, không những thế, nó còn có những công dụng đặc thù.

Tô Bằng gọi thanh kiếm này là Lôi Thần Kiếm, là khí giới chủ chiến của mình.

Lúc này, Tô Bằng đang cầm trong tay thanh Lôi Thần Kiếm, neho mắt nhìn Thời Trì Tổ Sư.

Như cảm nhận được chiến ý trong ánh nhìn của Tô Bằng, Thời Trì Tổ Sư khẽ nâng cánh tay lên, vầng ánh sáng trắng trên người bà ấy ngưng tụ lại, sau đó bỗng nhiên ngưng kết thành một thanh Quang Kiếm.

“Quang Kiếm?”

Tô Bằng nhìn thấy thanh bảo kiếm được tạo thành từ quang mang, không khỏi nhú mày.

Hắn luôn hoài nghi, không biết thứ ánh sáng trắng bao bọc chung quanh thân thể của Thời Trì Tổ Sư là gì.

Xem ra, thứ ánh sáng trắng kia cũng không giống như là canh khí hay là do bất kì thứ nội lực nào đó phát ra. Nhưng nó lại đem lại cho Tô Bằng một loại cảm giác không sao hiểu được.

“Nhìn không rõ lắm.... phải ép bà ta ra tay, xem thực lực của bà ta thế nào thôi.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ. Nghĩ xong, hắn liền lập tức lao ra.

Tô Bằng thi triển thân pháp Duệ Quan Lưu, trong chớp mắt đã lao tới trước mặt Thời Trì Tổ Sư. Dùng Lôi Thần Kiếm trong tay thi triển Bạt Kiếm Trảm ở cảnh giới hợp lực, hướng về phía Thời Trì Tổ Sư mà chém tới.

“Hô.”

Tô Bằng một kiếm chém tới, nhưng đường kiếm này lại hoàn toàn khua ở trong khoảng không mà thôi.

“Hửm? Sao lại thế này?”

Tô Bằng có chút kinh ngạc khi một kiếm này của mình chỉ khua khoảng trong khoảng không.

Bởi vì hắn không hề nhìn thấy Thời Trì Tổ Sư làm thế nào để điều khiển thanh kiếm này.

Trong mắt Tô Bằng, Thời Trì Tổ Sư vẫn đứng yên ở đó, không hề né tránh. Lôi Thần Kiếm của mình mang theo một mảng sấm sét, nhưng lại không hề đánh trúng đối phương.

Loại cảm giác này vô cùng kì lạ. Đối phương rõ ràng không hề cử động, mà thanh bảo kiếm của mình cũng đạt được tốc độ và cự li tuyệt hảo. Nhưng khi vung lên, lại chẳng đánh trúng một cái gì cả.

Mi tâm của Tô Bằng nhất thời nhú lại.

Tô Bằng không dám tin vào điều này. Hắn xoay mình nửa vòng, vung kiếm một lần nữa.

Tô Bằng đã sử dụng Hoàn Thân Trảm ở cảnh giới hợp khí trong một kiếm này, hướng về phía Thời Trì Tổ Sư mà xông tới.

Nhưng mà thứ cảm giác kì lạ lúc này lại xuất hiện một lần nữa. Tô Bằng rõ ràng đã chém tại vị trí mà Thời Trì Tổ Sư đang đứng, đối phương cũng rõ ràng không hề né tránh, nhưng Tô Bằng vẫn không sao chém trúng bà ấy.

Tô Bằng khẽ chau mày, đối phương hình như có một năng lực gì đó rất đặc biệt.

Nhưng không phải vì thế mà Tô Bằng ngưng sự tấn công của mình lại. Hắn không thay đổi kiếm thế, thẳng tay tung ra tuyệt chiêu kiếm pháp ở dạng trung gian.

“Ngọa Ý Kiếm Liên!”

Một đóa Kiếm Khí Liên Hoa sáng chói xuất hiện trong không trung.

Khi Kiếm Khí Liên Hoa nở rộ, Thời Trì Tổ Sư rút cục cũng chịu di chuyển.

Chỉ có điều, Tô Bằng vẫn không thể nào nhìn rõ được đối phương đã dùng cách gì để di chuyển. Chỉ có cảm giác trong khoảnh khắc mà hắn thi triển Ngọa Ý Kiếm Liên, Thời Trì Tổ Sư đã ở bên ngoài phạm vi nở rộ của Liên Hoa.

“Ranh giới của Kiếm Tâm Thông Minh... là một loại dị năng về mặt thời gian giống như của Phạm Thanh Âm sao?”

Nhìn thấy cảnh này, mi tâm Tô Bằng càng nhíu chặt hơn, trong lòng không khỏi suy nghĩ.

“Vai vế của ngươi nhỏ hơn ta không ít. Ta nhường ngươi ba chiêu. Nhưng xem ra bây giờ ta cũng cần phải xuất chiêu rồi.”

Thời Trì nói xong liền tạo thế muốn xuất chiêu với thanh Quang Kiếm cầm trong tay.

Nhưng lúc này trong không trung bỗng nhiên lại truyền đến một trận thanh âm kiếm khí, làm phá vỡ không gian.

Mọi người có mặt ở đây nghe thấy tiếng động liền vội ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy trong không trung xuất hiện hơn một vạn Chân Khí Kiếm Vũ, tựa như những thanh kiếm thực thông thường, từ trong không trung ào ào rơi xuống.

Nhìn thấy một trời kiếm vũ ào ạt rơi xuống, vẻ mặt Tô Bằng liền biến sắc...

Chương 1091: Vân Đạo Tử và Thời Trì (1)

Hắn cứ tưởng chiêu này là do Thời Trì Tổ Sư tiến hành triển khai kiếm chiêu Kiếm Tâm Thông Minh.

Phạm vi lan tỏa của cơn mưa kiếm không hạn độ này thật lớn. Phần lớn phủ Thứ Sử đều đã bị bao phủ trong cơn mưa kiếm ấy. Bản thân Tô Bằng cũng khó mà thoát ra. Hắn dự định sẽ kiên cường chống chọi đến cùng. Nhưng Tiểu Tiên điện hạ và những người khác lại đang lâm vào trạng thái có chút nguy hiểm.

May thay, vào lúc cơn mưa kiếm kia đang rơi xuống, trong lòng Tô Bằng đột nhiên xuất hiện một dự cảm.

“Kiếm ý... là người của Tử Hà Môn.”

Tô Bằng nhìn màn kiếm vũ đầy trời ấy, trong lòng không còn hoang mang nữa, mà trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên xen lẫn vui mừng.

Bởi vì hắn đã cảm nhận được màn kiếm vũ đầy trời này không phải là kiếm chiêu do Thời Trì Tổ Sư tạo ra, mà là một loại kiếm pháp tương tự với kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh của hắn. Mỗi một thanh bảo kiếm rơi xuống trong trận mưa kiếm, đều kiếm ý chi kiếm được tạo ra bởi chân khí và kiếm ý hỗn hợp.

Hơn nữa, Tô Bằng cũng có thể cảm nhận được, màn kiếm vũ với khí thế hào hùng bay lượn trong không trung kia tuy là đã bao phủ gần như toàn bộ phủ Thứ Sử, nhưng lại không hề có chút gây hại hay có dụng ý gây hại nào đến hắn cả. Tô Bằng thậm chí còn cảm nhận được rất rõ, chỉ cần bản thân vẫn đứng bất động ở nơi này thì sẽ không có bất kì thành kiếm ý bảo kiếm nào rơi trúng người hắn cũng như là tấn công hắn.

Không chỉ riêng Tô Bằng, mà lúc ấy, cả Phạm Thanh Âm và đám người Tiểu Tiên điện hạ, cả những cao thủ giang hồ đang làm nhiệm vụ trong phủ Thứ Sử cũng đều có cảm giác tương tự.

Lúc này, các cao thủ giang hồ bình thường kia không dám cử động dù chỉ một bước. Bởi vì họ đều cảm nhận được sự tập trung của khí cơ, trong lòng nhất thời dấy lên một suy nghĩ. không di chuyển thì sẽ không chết. Nhưng chỉ cần họ dám nhúc nhích dù chỉ một bước thôi, thì cả người sẽ bị kiếm vũ xuyên qua.

Cả phủ Thứ Sử chỉ có một người không hề có loại cảm giác như thế. Đó chính là Thời Trì.

Cảm giác của Thời Trì lúc này hoàn toàn trái ngược với cảm giác của Tô Bằng và những người khác. Cái mà Thời Trì cảm nhận được chính là việc bất luận bản thân có di chuyển đến thế nào cũng sẽ không sao thoát khỏi kiếm vũ, thế nào cũng bị kiếm vũ đang rơi xuống ở trong không trung đâm xuyên qua.

Tuy bà ấy đã tu luyện được thần kỹ “chỉ xích thiên nhai” của kiếm pháp Kiếm Tâm Thông Minh, nhưng cũng không cách nào đấu lại khi đối mặt với loại công kích không ngừng bao vây tứ phía này.

Trong lòng Thời Trì khẽ động. Một loại cảm giác quen thuộc ủa về. Có phải là người kia đã đến rồi không?

Bà ấy cũng không có khoe sức khoe tài gì, chỉ lùi về sau một bước.

Tô Bằng vẫn luôn quan sát Thời Trì. Lúc thấy bà ấy lùi về sau một bước, trong lòng đột nhiên lại xuất hiện một cảm giác kì lạ.

Thời Trì Tổ Sư chẳng qua chỉ lùi về sau một bước nhỏ mà thôi, không hề thi triển bất kì thân pháp nào. Nhưng chỉ xuất hiện một khắc sau đó, bà ấy đã đứng cách vị trí cũ hơn một trăm mét rồi.

Bà ấy chẳng hề để lại dấu tích của bất kì loại thân pháp nào trong không khí, cũng không phải sử dụng thuật thuận di*.

Nếu cứ miễn cưỡng mà nói, thì khi bà ấy lùi lại một bước khi này, cự li một trăm mét dường như đã bị dồn lại chỉ trong một mét. Sau đó bà ấy chỉ cần tiêu sái một bước giống như bao người bình thường khác, thì đã đi tới chỗ đó rồi.

“Đây là loại võ công gì?”

Trong lòng Tô Bằng không khỏi nảy sinh một loại cảm giác vô cùng kì lạ.

Kiểm vũ trong không trung liên tục rơi xuống, chỉ ít cũng kéo dài khoảng mười ba, mười bốn giây.

Sau khi rơi xuống đất, những thanh bảo kiếm được cấu thành bởi kiếm ý và chân khí kia cũng không hề biến mất.

Chúng rõ ràng không phải là thực, những bây giờ lại nằm trên mặt đất giống như những thực thể vậy. Tô Bằng thập chí còn có thể nhìn thấy các thanh bảo kiếm kia đang không ngừng lay động trên mặt đất.

Những thanh bảo kiếm như vậy cứ rơi xuống và cắm đầy trên đất, trải khắp phủ Thứ Sử.

Cái này vẫn chưa phải là điều đáng nói. Kiếm vũ của kiếm ý bảo kiếm như thể đang lần theo dấu vết của Thời Trì vậy, không ngừng truy sát theo hướng mà Thời Trì thoái lui, khiến Thời Trì buộc phải lùi về sau thêm hai bước nữa, đến khoảng cách chừng hơn ba trăm mét ngoài so với phủ Thứ Sử, kiếm vũ trong không trung mới chịu dừng lại.

Lúc này, những thanh kiếm ý bảo kiếm ở trên mặt đất mới nhạt dần, hóa thành hư ảnh. Sau đó biến mất, không còn nhìn thấy nữa.

Lúc này, trên bầu trời bỗng hiện lên một ngôi sao sáng. Ngay sau đó, hư ảnh của một chiếc chuôi bảo kiếm màu tím cao hơn bốn mét, tựa như sao băng, từ trong không trung rơi xuống.

“Ầm!”

Hư ảnh của chiếc chuôi kiếm màu tím cao chừng bốn, năm mét rơi trên mặt đất.

Hư ảnh nhạt dần, biến mất. Lúc này đây, mới có thể nhìn thấy trong hư ảnh là bóng dáng của một người.

“Sur tôn!”

Tô Bằng nhìn thấy người xuất hiện trong hư ảnh của thanh kiếm tử sắc kia, không khỏi reo lên đầy vui sướng.

Người xuất hiện trong hư ảnh của thanh kiếm tử sắc rơi xuống từ trong không trung chính là sư tôn của Tô Bằng - Vân Đạo Tử!

Vân Đạo Tử quay đầu lại, mỉm cười nhìn Tô Bằng và khẽ gật đầu, nói.

“Thiếu chút nữa thì ta đến trễ rồi.”

Trên mặt Tô Bằng lộ vẻ vui sướng, nói với Vân Đạo Tử.

“Không ngờ sư tôn lại vì con mà đến nơi này... Nhưng mà sư tôn à, người không phải là có ai đó có ước định, sẽ không rời khỏi Tử Hà Môn đó sao?”

“Haha... Nếu như người cùng lập ước định với ta đã rời khỏi động Quang Âm, thì ta tất nhiên cũng không cần phải cố sống cố chết mà ở lại Tử Hà Môn rồi.”

Vân Đạo Tử khẽ mỉm cười. Sau đó quay đầu lại, nhìn Thời Trì ở nơi xa kia.

Lúc kiếm vũ trong không trung dừng lại, Thời Trì lại bước về trước ba bước. Không biết bằng cách nào lại đã vượt qua cự li hơn ba trăm mét, bước vào trong Lạc Viện của phủ Thứ Sử.

“Thời Trì, đã lâu không gặp rồi.”

Vân Đạo Tử nhìn Thời Trì Tổ Sư, khẽ mỉm cười và nói.

Ánh mắt của Thời Trì Tổ Sư có chút phức tạp. Bà ấy nhìn Vân Đạo Tử một hồi lâu, nói với Vân Đạo Tử.

“Cuối cùng thì ngươi cũng đã đến. Bốn mươi năm trước lúc ta gặp ngươi, ngươi vẫn còn là một chàng trai ba mươi tuổi. Bốn mươi năm sau gặp lại thì

đã...”

“Hả? Nghe người nói vậy, ta thật sự cảm thấy bản thân đã già đi nhiều rồi.”

Vân Đạo Tử nghe vậy, khẽ mỉm cười, nói.

“Nhưng cũng đã bốn mươi năm rồi, hình dáng của người vẫn không hề thay đổi. Bốn mươi năm trước gặp người, người là như vậy. Bốn mươi năm sau gặp lại, người vẫn là như vậy.”

Thời Trì nghe vậy, im lặng không nói.

Trầm mặc một hồi lâu, Thời Trì Tổ Sư mới u nhiên thở dài một tiếng, nói.

“Những năm qua, người vẫn ổn chứ?”

“Hỏi thăm? Lại còn u nhiên thở dài? Đây là cái kiểu gì đây?”

Tô Bằng nghe được lời hỏi thăm của Thời Trì Tổ Sư, trong lòng nhất thời nảy sinh những suy nghĩ xa xôi.

Chương 1092: Vân Đạo Tử và Thời Trì (2)

Hắn khẽ nhìn Vân Đạo Tử, lại nhìn Thời Trì Tổ Sư, lòng thầm nghĩ.

“Thời Trì Tổ Sư và Sư Tôn thân thiết đến như vậy sao? Là không phải mà bạn tốt lâu năm cũng không phải?”

Có suy nghĩ này, Tô Bằng càng nhìn càng giống.

Nhưng hắn cũng chẳng nói gì, chỉ đứng một bên quan sát.

“Cũng không thể nói rõ là tốt hay xấu. Chỉ có điều bốn mươi năm trước ta không có cách nào để phá giải Kiếm Tâm Thông Minh của người, cùng người lập ước định. Trong lúc cả hai chúng ta không có cách nào chiến thắng được đối phương, thì người không được phép rời khỏi động Quang Âm, ta cũng không được phép rời khỏi Tử Hà Môn... Bốn mươi năm rồi, người cuối cùng cảm thấy bản thân đã có thể đánh thắng ta rồi sao?”

Vân Đạo Tử nhìn Thời Trì Tổ Sư và nói.

“Thắng, điều này ta không dám chắc. Nhưng ta tuyệt đối sẽ không thất bại”

Thời Trì Tổ Sư nói ra lời này với giọng điệu đầy vẻ tự tin.

“Hửm? Cái người dựa vào chính là chỉ xích thiên nhai mà người đã tu luyện thành công đó sao?”

Vân Đạo Tử nghe vậy, trên mặt lộ vẻ tươi cười, nói với Thời Trì Tổ Sư.

“Thì ra là địch thủ cũ.”

Tô Bằng nghe vậy, trong lòng đại khái cũng đoán ra được ít nhiều.

Thời Trì Tổ Sư chẳng nói chẳng rằng gì cả.

Vân Đạo Tử nhìn bà ấy, nói.

“Bốn mươi năm trước, ta ở trong giang hồ đã không có đối thủ. Chỉ nghe nói Từ Hàng Tĩnh Trai có bí điển Kiếm Tâm Thông Minh, người phạm không có cách nào lĩnh ngộ được. Ta không tin, bèn đi đến Từ Hàng Tĩnh Trai tìm cho được bí điển này.”

“Lúc ta đánh bại tất cả các cao thủ của Tĩnh Trai, lập tức muốn đoạt cho bằng được bí điển Kiếm Tâm Thông Minh. Nhưng khi ấy, người lại xuất hiện trước mặt ta...”

“Người và ta đánh nhau một hồi. Ta của năm ấy, tuy là chưa thể gọi là thất bại, nhưng cũng không có cách nào thắng được người... Người có lẽ cũng giống như ta. Người và ta đều có tuyệt chiêu chưa dùng tới. Chỉ lo một khi xuất chiêu, người và ta nhất định sẽ có một người bị thương. Chúng ta đều tự mình thoái một bước, lập nên ước định. chỉ cần không thắng được đối phương, ai cũng không được phép rời khỏi chỗ thệ ước.”

“Có điều bốn mươi năm qua, không lúc nào là ta không nghĩ về chuyện xảy ra năm ấy. Càng nghĩ, ta càng cảm thấy có chút kì lạ.”

“Hai mươi năm trở lại đây, ta đã hiểu ra được vài chuyện. Sở dĩ ta năm đó có thể dễ dàng tìm ra được chỗ trú chân của Từ Hàng Tĩnh Trai, sợ là bởi kế hoạch của Tĩnh Trai bọn người. Lúc ấy người trong giang hồ biết đến ta cũng không nhiều. Thế mà Trai Chủ của Tĩnh Trai ngày ấy lại biết rất rõ về ta. Bà ấy là lo lắng ta sẽ dựa vào tu vi mạnh mẽ của mình mà tịch quyền thiên hạ, nên mới cố tình bày ra cục diện này. Lấy bí điển Kiếm Tâm Thông Minh để dụ ta tìm đến nơi trú chân của Từ Hàng Tĩnh Trai, cùng người đấu một trận.”

“Những năm gần đây, tuy ta đã nghĩ thông một vài chuyện, nhưng có một chuyện ta vẫn không rõ. Năm ấy, có phải người sớm đã biết đến điểm này, có phải đã sớm biết đến thiết cục của Tĩnh Trai ngày ấy không?”

Thời Trì Tổ Sư nghe được những lời này của Vân Đạo Tử, trầm mặc một lát, mở, miệng nói.

“Tâm tư của đứa trẻ Nguyệt Nông này quả thật là có phần quá trọng rồi... Trong mắt của nó, thiên hạ giống như một bàn cờ... Tất cả mọi người đều là những quân cờ... bao gồm cả ta, ngươi, có thể là còn cả bản thân nó nữa.”

“Nguyễn Nguyệt Nông... Người quả thật là không biết sao?”

Vân Đạo Tử nghe vậy, liền hỏi Thời Trì Tổ Sư.

“Ta tất nhiên là biết. Lúc Nguyệt Nông cầu cứu ta, ta sớm đã nhìn ra tâm tư của nó... Trong mắt nó, ta và người đều được liệt vào những biến số. Bất luận là trong thiên hạ nó âm mưu toan tính điều gì, chỉ cần có những cao thủ như ngươi và ta tồn tại, thì tất cả mọi mưu toan của nó đều sẽ như đã trảng se cát. Tâm tư của nó, không ngoài mục đích là muốn chúng ta lưỡng bại câu thương, tốt nhất là đồng quy vu tận.”

“Chỉ có điều, ta không vạch trần âm mưu của nó... Trước khi ngươi xuất hiện, ta ở trong thiên hạ đã cảm thấy không có đối thủ. Tuy là thiết cục do Nguyệt Nông bày ra, nhưng lại khiến tâm nguyện tìm kiếm một đối thủ của ta được thỏa mãn.”

“Nói về võ công, lúc mà ngươi có thể vượt lên một đỉnh núi, không có đối thủ, ngươi sẽ cảm thấy có chút bất khoái, đồng thời sẽ mất đi rất nhiều động lực chiến đấu. Khi trèo lên một ngọn núi càng cao, mà có sự tồn tại của ngươi. Bất kể là vì lý do gì mà trở thành đối thủ của ta, đều khiến ta hết sức vui sướng. Ta thậm chí còn cần phải cảm ơn Nguyệt Nông, cũng cần phải cảm ơn ngươi. Cảm ơn ngươi nhiều năm như vậy vẫn là một đối thủ đáng gờm trong lòng của ta.”

Thời Trì Tổ Sư nhìn Vân Đạo Tử và nói.

Tô Bằng ở bên cạnh, nghe qua có vẻ như là chẳng hiểu gì cả. Nhưng ít ra cũng có thể làm rõ được vài chuyện.

“Hóa ra sư tôn lúc trẻ cũng đã từng nghĩ qua, làm qua không ít chuyện hết sức bốc đồng... Thời Trì Tổ Sư này chính là đối thủ của sư tôn lúc trẻ, chứ không phải là thứ quan hệ mà ta tưởng tượng.”

“Vào thời của mình, họ đã bị Trai Chủ Từ Hàng Tĩnh Trai khi ấy đưa vào bẫy, mới đánh với nhau một trận. Tên của người Trai Chủ khi ấy hình như là Nguyễn Nguyệt Nông, nhưng người đó rốt cuộc là ai, bây giờ đang ở chốn nào, ta lại không thể biết... Xem ra, sau ngày hôm nay, ta sẽ phải hỏi Phạm Thanh Âm một chút rồi.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ như vậy.

Còn Thời Trì Tổ Sư thì vừa nhìn Vân Đạo Tử vừa nói.

“Chỉ có điều hôm nay vừa gặp lại, ta không khỏi ngậm ngùi... Bốn mươi năm qua, ta chẳng thay đổi là bao, nhưng ngươi thì đã già rồi...”

“Cho dù việc tu luyện nội lực nhìn như có chức năng trì hoãn quá trình lão hóa của con người. Nhưng thực ra cả người và ta đều biết rất rõ. Sức khỏe suy yếu, thì cho dù có dùng nội lực vô cùng lớn mạnh để duy trì đi chăng nữa cũng không có cảnh nào đạt được đỉnh cao đích thực. Cùng lắm cũng chỉ là tích lũy một lượng nào đó, chuyển hóa thành vô chất.”

“Trận chiến hôm nay, ngươi thua chắc rồi.”

Vân Đạo Tử nghe vậy, nét mặt lộ vẻ tươi cười, nói với Thời Trì Tổ Sư.

“Ta cảm thấy ta vẫn chưa tới mức già lắm đâu!”

Nói xong, ông ấy giơ tay của mình lên, thanh kiếm gỗ trong tay thẳng hướng chỉ vào Thời Trì Tổ Sư, nói.

“Thời Trì, cho ta xem tuyệt kỹ của ngươi đi!”

Chương 1093: Vạn Kiếm thông minh (1)

Thời Trì Tổ Sư nhìn Vân Đạo Tử, từ tốn gật đầu và nói.

“Hôm nay cả ngươi và ta đều xuất quan, đương nhiên là sẽ không giống như bốn mươi năm trước, ta cũng sẽ không hạ thủ lưu tình... Cho dù có người phải vong mạng, nhưng sẽ là một cái chết có nghĩa, sẽ không cảm thấy tiếc nuối.”

“Haha. Nói hay lắm. Bất luận là ai trong số ta và người phải chết trong tay của đối phương, cũng coi như là một cái chết không hổ thẹn với bản thân.”

Vân Đạo Tử khẽ nói.

“Sur Tôn!”

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi lo lắng mà gọi Vân Đạo Tử.

Vân Đạo Tử quay đầu lại, nói với Tô Bằng.

“Bằng nhi. Trận chiến ngày hôm nay là tâm nguyện trong lòng Sur Tôn. Bất luận là thắng hay thua, ta cũng không muốn có người khác nhúng tay vào. Cho dù ta có phải vong mạng, ta cũng không trút hết mối căm giận của mình lên Từ Hàng Tĩnh Trai. Chỉ có điều nơi này của con có khả năng là không thể lưu lại nữa rồi.”

Tô Bằng nghe vậy, lòng càng bất an hơn, mi tâm càng siết chặt hơn.

Nếu Vân Đạo Tử nói như vậy, cũng chính là thừa nhận ông ấy hoàn toàn không tin tưởng rằng bản thân sẽ thắng nổi Thời Trì Tổ Sư.

Lời của Vân Đạo Tử rất rõ ràng. Cho dù ông ấy không phải là đối thủ của Thời Trì Tổ Sư, ông ấy cũng không cần Tô Bằng phải ra tay giúp mình.

Bởi vì cái này liên quan đến tôn nghiêm của một kiếm khách. Bản thân Tô Bằng cũng chưa có tư cách để tham gia vào những cuộc tỉ thí giống như thế này.

Trận chiến này giữa Vân Đạo Tử và Thời Trì Tổ Sư có thể được xem là trận chiến giữa hai người mạnh nhất đương thời, không cho phép có sự khi dễ hay khinh nhờn.

Loại tỉ thí ở cấp độ này đã sớm vượt qua phạm vi cừu hận của giang hồ, thậm chí còn đạt đến cấp độ lấy mình ra để mà hỏi.

Chính bởi vì vậy mà Vân Đạo Tử đã dặn dò Tô Bằng, cho dù ông ấy có chết cũng không được phép tìm Từ Hàng Tĩnh Trai tính sổ.

Thế nhưng Tô Bằng sớm đã đưa ra quyết định. Nếu như Sư Tôn vong mạng dưới tay Thời Trì Tổ Sư, thì cho dù Sư Tôn có căn dặn rồi đi chăng nữa, hắn cũng quyết phải đem Từ Hàng Tĩnh Trai tuần táng cùng Sư Tôn!

Ánh mắt của Vân Đạo Tử và Thời Trì Tổ Sư - ánh mắt của hai vị cao thủ tuyệt thế nhìn nhau đã sớm tỏa ra tia lửa.

Mà lúc này, ở bên ngoài đình viện, đã có các cao thủ hộ viện trong phủ Kỳ Sách của Tô Bằng treo lên mái tường, nhìn sang bên này.

Chỉ có điều, những người này tuy là đang vây xem đây, nhưng không ai dám tiến vào trong đình viện dù chỉ một bước.

Màn kiếm vũ lúc này đã khiến họ sợ đến xanh mặt, làm tan nát cả nhuệ khí của họ rồi.

Nếu như người thi triển kiếm vũ có ý giết người, thì ngoại trừ Tô Bằng và một số ít người ở đây ra, e là cả phủ Thứ Sử trong thành Bàn Cẩm này đã chết sạch không còn một ai rồi.

Bây giờ họ đến nơi này, tuy vẫn còn chưa biết vị cao thủ nào đã thi triển màn kiếm vũ lúc này, nhưng cũng không dám tiến vào trong.

Nhưng có lẽ như chủ công Tô Bằng của họ tạm thời không có gì đáng ngại, khiến họ thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn thấy những cao thủ của phủ Kỳ Sách đang vây xem chung quanh kia, Tô Bằng hừ lạnh một tiếng, dùng nội lực phun ra hai chữ.

“Thanh trận* !”

Tô Bằng nhàn nhạt nói ra hai chữ ấy.

Nghe Tô Bằng nói như vậy, trong số những người của phủ Kỳ Sách, có người cảm thấy như được đại xá, có người lại thấy vô cùng tiếc nuối vì không được xem trận chiến đặc biệt rất ác liệt và tuyệt thế này.

Cả phủ Thứ Sử Bàn Cẩm đều đang rơi vào tình cảnh hỗn loạn. Nhưng chưa đầy năm phút sau, bất luận là cao thủ hộ vệ, hay là các binh sĩ tuần tra, đám nha hoàn, đầy tớ, và cả những người đầu bếp nữa đều đã rời khỏi phủ Thứ Sử.

Cả phủ Thứ Sử chỉ còn lại Tô Bằng, Phạm Thanh Âm, Lãnh Sương Nguyệt, còn có Tiểu Tiên điện hạ và cả hai nhân vật chính trong trận chiến của ngày hôm nay là Vân Đạo Tử và Thời Trì Tổ Sư.

Hai người họ vẫn không hề động thủ. Có lẽ là hai người đều biết rằng tuyệt chiêu của mình có sức sát thương cực mạnh. Nếu như không để những người bình thường khác tản đi hết, thì sợ sẽ nhỡ tay làm bị thương những người vô tội. Cho nên cả hai đều đang đợi cho những người bình thường dời đi hết.

Năm phút sau, mọi người trong phủ Thứ Sử cuối cùng cũng đã bị đuổi đi gọn ghẽ.

Tô Bằng không có rời đi. Nếu như Sư Tôn tỳ phụ của hắn và Thời Trì Tổ Sư không tự nhắm vào bản thân mà khai triển tuyệt chiêu thì bản thân hắn cũng sẽ không đến nỗi ngay cả năng lực đứng bên cạnh quan sát cũng làm không được.

Đương nhiên, nếu như đánh giá sai thực lực của bản thân, vậy thì chết cũng chẳng biết phải làm thế nào cả, chỉ có thể tự nhận là bản thân xúi quẩy mà thôi.

Cảm nhận được những người bình thường khác đều đã di tản khỏi phạm vi phủ Thứ Sử, Vân Đạo Tử nắm thanh Mộc Kiếm trong tay, nói với Thời Trì Tổ Sư.

“Thời Trì... Bản chất nhất mạch Kiếm Tâm Thông Linh của Từ Hàng Tĩnh Trai các người chỉ đơn giản là có thể tác động đến thời gian. Tuy rằng ta vẫn còn chưa hiểu rõ về Chỉ Xích Thiên Nhai của người, nhưng ta đại khái cũng có thể đoán ra nó rốt cuộc là cái gì.”

“Có thể là không ngoài hai loại sau. một loại là sau khi thi triển Chỉ Xích Thiên Nhai, bất luận là kẻ khác có tấn công người như thế nào đi chăng nữa, thì thời gian trước mắt người đều sẽ trở thành một khắc trước khi đòn tấn công ấy chạm đến người. Hơn nữa luôn luôn là một khắc. Cũng tức là nói, người khác luôn luôn không có cách nào để thực sự tấn công được người.”

“Nhưng mà ta đoán rằng, Chỉ Xích Thiên Nhai của người nhất định sẽ có hạn chế. Nếu không thì người cũng sẽ không cần phải tránh né bất kì một hạn chế nào, cũng không cần phải tránh né Hồn Thiên Kiếm Vũ của ta rồi.”

Vân Đạo Tử nói với Thời Trì Tổ Sư.

Nghe lời này của Sư Tôn, lòng Tô Bằng rốt cuộc cũng đã hiểu ra ít nhiều. Hắn thâm nghĩ.

“Hóa ra là vậy!”

Hắn đột nhiên nghĩ đến cảm giác kì lạ mà mình cảm nhận được lúc tấn công Thời Trì Tổ Sư. Tuy rằng đối phương không hề né tránh, nhưng bản thân lại không có cách nào chém được tới đối phương.

Bây giờ nghe Vân Đạo Tử nói vậy, trong lòng Tô Bằng rốt cuộc đã rõ.

Kiểm Tâm Thông Minh của Phạm Thanh Âm đại khái cũng chỉ có thể dự đoán được mười mấy giây của tương lai, cho nên trong trận đấu với những người đồng cấp khác mới vô cùng thuận lợi như vậy.

Nhưng mà năng lực của cô ấy vẫn chưa có cách nào để có thể làm ảnh hưởng đến dòng chảy thời gian.

Mà năng lực của Thời Trì Tổ Sư rõ ràng là vượt xa hơn Phạm Thanh Âm rất nhiều, thậm chí còn có thể tác động đến thời gian.

Nếu quả thật đúng như lời Vân Đạo Tử nói, Kiểm Tâm Thông Minh của Thời Trì Tổ Sư có thể khóa định thời gian một giây trước khi bà ấy bị tấn công, vậy thì Thời Trì Tổ Sư quả thật là bất bại.

Điều này đã vượt quá ranh giới võ công có thể đạt được, gần như là đã chạm tới “pháp tắc chi lực” rồi.

Chương 1094: Vạn Kiểm thông minh (2)

“Nếu Sư Tôn đã nói như vậy, hẳn là năng lực của người cũng đã vượt qua tầng cấp của võ công, đạt đến “Pháp tắc chi lực” rồi sao?”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ.

Cũng chính là nói rằng gần như đã đạt tới cảnh giới võ công cao nhất ở trong thế giới Tử Vong Luân Hồi.

Để nói nó là cái gì thì có lẽ là rất khó giải thích rõ được. Nhưng nếu coi như là ở trong xã hội hiện đại, hoàn toàn có lí giải một cách đơn giản là kiểu ý nghĩa như “phép tắc”, “quy tắc”, “thiết định”.

Cho nên có thể nói rằng trong thế giới này có tồn tại cái gọi là “thiết định”. Thế giới chính là dựa vào những quy luật đã được đặt ra này. Không có cái gọi là “quy luật”, “thiết định” thì sẽ không có cái gọi là thế giới này nữa.

Mà nếu đã nắm được cái gọi là “thiết định” của thế giới, thì có thể hiểu được việc gì có thể làm được tới trình độ nào, đạt tới được giới hạn nào.

Ví dụ như hiểu được quy luật vận hành của “thời gian” thì có thể dưới tiền đề không vi phạm quy luật vận hành của “thời gian” mà làm nên những chuyện vô cùng kì diệu.

Ví dụ như có thể dự đoán trước mười mấy giây của tương lai, hoặc là làm ngưng đọng thời gian, làm cho thời gian luôn được giữ yên ở trong một phạm vi nhất định.

Bây giờ Tô Bằng có thể hiểu rõ điểm kì lạ của Thời Trì Tổ Sư rồi.

Bà ấy vừa xuất hiện thì đã nằm trong một vòng ánh sáng màu trắng, khiến cho người khác không thể nào nhìn rõ được diện mạo của bà ấy, vóc dáng cũng không ngừng biến đổi, cũng không có cách nào có thể nhận ra tuổi tác của bà ấy thông qua giọng nói.

Mà theo lời của Phạm Thanh Âm và Vân Đạo Tử thì tuổi tác của Thời Trì Tổ Sư nhất định sẽ không ít hơn so với Vân Đạo Tử. Nhưng mà Vân Đạo Tử nói bà ấy không hề thay đổi chút nào. Có lẽ là bởi vì Kiếm Tâm Thông Minh của bà ấy đã giúp bà ấy lĩnh ngộ được quy luật vận hành của thời gian.

Vầng ánh sáng trắng kia có lẽ chính là sau khi cô định hoặc tiến hành bóp méo thời gian mà tạo nên sự biến hóa. Trên thực tế, không có ai nhìn rõ được bà ấy, bởi vì không có ai có năng lực làm cho tầm nhìn của mình vượt qua dòng chảy thời gian.

Có lẽ vầng ánh sáng trắng xung quanh cơ thể Thời Trì Tổ Sư chính là biểu hiện của việc khóa định thời gian xung quanh của bà ấy. Bà ấy có thể lợi dụng lúc này để làm cho thời gian chuyển động trên người bà ấy lưu chuyển với tốc độ càng chậm càng tốt, mạng sống càng được kéo dài.

Nếu đúng là như vậy thì người phụ nữ này quả thật là mạnh tới mức đáng sợ.

Nhưng Tô Bằng cũng không cho rằng sẽ không có cách nào giết chết được đối phương.

Theo như Tô Bằng dự đoán, thực lực của Thời Trì Tổ Sư có lẽ là đã cảm ngộ được quy luật của thời gian, tiến tới có thể lợi dụng cấp độ pháp tắc chi lực, nhưng vẫn chưa đạt được đến cấp độ có thể thao túng các quy luật, quy tắc.

Người có khả năng thao túng được các quy luật, quy tắc thì đã không được gọi là người nữa rồi.

Nếu như bà ấy mạnh như vậy, thì Tô Bằng và Vân Đạo Tử cũng chẳng cần đánh nữa làm gì, trực tiếp quỳ xuống vái lạy Thượng Đế luôn cho rồi.

Đôi phương không thể vi phạm các phép tắc, nhiều nhất cũng chỉ có thể lợi dụng nó mà thôi.

Nếu như chỉ đạt đến trình độ này, thì Tô Bằng nghĩ bà ấy vẫn có khả năng bị đánh bại, thậm chí là bị giết chết.

Bốn mươi năm trước, Sư Tôn Vân Đạo Tử đã đánh một trận bất phân thắng bại với Thời Trì Tổ Sư, lại ngộ đạo hơn bốn mươi năm, cho nên Sư Tôn chưa chắc là đã bại dưới tay của bà ấy.

Tô Bằng thậm chí còn cho rằng, võ công của Sư Tôn còn mạnh hơn rất nhiều so với đại sư huynh Dư Đạo Kỳ của mình nữa.

Võ công của đại sư huynh tuy là mạnh, nhưng vẫn còn ở trong phạm vi của võ công, chứ chưa hề đạt tới mức độ “pháp tắc chi lực.”

Sư Tôn nếu có thể cùng với Thời Trì Tổ Sư bất phân thắng bại, vậy thì phỏng chừng Sư Tôn cũng đã lĩnh ngộ được ít nhiều.

“Thời Trì... Xuất kiếm đi!”

Vân Đạo Tử chỉ thanh Mộc Kiếm về phía Thời Trì Tổ Sư và nói.

Thời Trì gật đầu một cách từ tốn, nói.

“Có kiếm khách như vậy, nếu ta không dốc toàn lực của mình ra mà đánh trả, thì chẳng phải là đang sỉ nhục người sao? Hãy tiếp lấy một chiêu này của ta đi!”

Nói xong, Thời Trì Tổ Sư chậm rãi đưa ra thanh Kiếm Quang ở trong tay, miệng hét lớn.

“Vạn Kiếm Thông Minh!”

Một kiếm này của bà ấy vừa tung ra, tốc độ hết sức từ tốn, tựa hồ như có thể gọi nó là quy tốc*.

Mỗi một tác, thậm chí là một phân tiến lên, thì đều có thể cảm thụ được sự tiêu hao tinh lực ở mức độ cực đại từ thanh Kiếm Quang của bà ấy, bởi vậy mới có khả năng đâm xa như vậy.

Bà ấy phải dùng tới một phút đồng hồ mới có thể đem thanh Kiếm Quang này đâm tới.

Nhưng điều kì lạ chính là trong một phút mà bà ấy xuất ra một kiếm kia, thì mỗi một giây, Tô Bằng và tất cả mọi người đang vây xem ở nơi này đều có thể cảm nhận được sự chảy trôi của thời gian, nhưng mà cơ thể của họ lại không có cách nào cử động.

Giống như thể là một kiếm này đã khống chế tất cả mọi người đang có mặt ở đây, khiến cho tất cả bọn họ không có cách nào cử động dù chỉ là một chút.

Lãnh Sương Nguyệt và Phạm Thanh Âm cũng có cảm giác như vậy.

Ý thức của Tô Bằng còn có thể cảm nhận được sự trôi qua của thời gian. Ý thức của hắn tựa như có thể tùy ý suy xét rất nhẹ nhàng, thoải mái, nhưng mà cơ thể thì không có cách nào cử động.

Đáng lẽ Tô Bằng rất kinh hãi, cho rằng một kiếm kia đã khống chế bản thân. Nhưng trong lúc đó, hắn đột nhiên hiểu ra được điều gì.

“Không đúng. Không phải một kiếm này đã khống chế chúng ra, khiến cho chúng ra không có cách nào cử động được... Mà là do tốc độ nhận thức của chúng ta tăng nhanh. ! Một kiếm này nói là cần một phút để tung ra, nhưng trên thực tế thì chỉ trong một cái chớp mắt, trong tích tắc mà thôi. Chỉ có

điều một kiếm này tác động đến ý thức của chúng ta, khiến cho sự tập trung ý thức của chúng ta đều bị một kiếm này hút hết.”

“Cơ thể của chúng ta cũng không phải bị khống chế, mà thực tế thời gian bà ấy cần để tung ra một kiếm này quá ngắn mà thôi. Cơ thể chúng ta vẫn đang cử động, nhưng trong thời gian ngắn như thế, tốc độ cử động quá chậm, làm cho chúng ta có cảm giác như chúng ta hoàn toàn không cử động vậy!”

“Cảm nhận về thời gian! Cảm nhận về thời gian của ta bị một kiếm này làm cho trở nên mơ hồ không rõ rồi... Đây, đây chính là uy lực của tuyệt kỹ Kiếm Tâm Thông Minh chân chính sao?”

Trong lòng Tô Bằng khẽ chấn động.

Chương 1095: Võ tiên lục địa! (1)

Cuối cùng thì Thời Trì Tổ Sư cũng tung ra tuyệt chiêu của mình rồi.

Thanh Kiếm Quang trong tay bà ấy đâm thẳng về phía trước, cuối cùng dung nhập vào trong hư không.

Vào lúc thanh Kiếm Quang trong tay bà ấy đã hoàn toàn đâm vào trong hư không, thì bất thành linh trong lúc ấy, chỉ nhìn thấy xung quanh người Vân Đạo Tử, bao gồm cả phạm vi mà Tô Bằng và những người khác đang đứng, ở diện tích vài trăm mét vuông, có vô số những thanh Kiếm Quang đồng dạng với thanh Kiếm Quang trong tay bà ấy đồng loạt xuất hiện.

Những thanh Kiếm Quang này tràn ngập trong không gian. Vân Đạo Tử hoàn toàn bị bao phủ ở trong đó.

“Đây là chiêu thức gì vậy?”

Vừa nhìn thấy chiêu này, Lãnh Sương Nguyệt và Phạm Thanh Âm không khỏi kinh ngạc.

Một chiêu này giống như Mãn Thiên Kiếm Vũ mà Vân Đạo Tử đã thi triển khi nãy. Tuy là không nhắm vào Phạm Thanh Âm bọn họ, nhưng mấy người nữ nhân bọn họ đều cảm thấy như đang bị cố định lại một chỗ vậy.

Họ cảm giác như bản thân không thể nào di chuyển dù chỉ một bước. Chỉ cần khẽ di chuyển dù chỉ một bước thôi, thì những thanh Kiếm Quangkia sẽ mang họ trở thành mục tiêu của nó và giết hết tất cả bọn họ.

Tô Bằng nhú mảy. Hắn cũng có cảm giác bị tỏa định tại một chỗ. Nhưng nếu Tô Bằng thi triển thân pháp, thì những thanh Kiếm Quangkia không có cách nào chém chết được hắn.

Chỉ có điều sự xuất hiện của những thanh Kiếm Quang này cũng khiến cho Tô Bằng có cảm giác như có một sự uy hiếp không hề nhẹ.

Bởi vì hắn nhận ra những thanh Kiếm Quang này không đơn giản chỉ là xuất hiện đúng lúc, rồi sau đó tập trung chiêu thức tấn công.

Như để minh chứng cho suy nghĩ của Tô Bằng, trong không gian mấy trăm mét, sau khi những thanh Kiếm Quang kia xuất hiện, thì đã có không ít cái biến mất.

Những thanh Kiếm Quang này chỉ xuất hiện trong giây lát, rồi sau đó liền biến mất trong hư không.

Lạ thay, những thanh Kiếm Quang ấy tuy đã biến mất, nhưng ngược lại càng khiến cho Tô Bằng thêm lo lắng, bất an. Cảm giác về sự nguy hiểm cũng ngày một lớn hơn.

“Một chiêu này... tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.”

Tô Bằng thậm chí có suy nghĩ này.

Vân Đạo Tử cũng đang đứng trong vòng vây của những thanh Kiếm Quang ấy.

Chỉ có điều, tuy Vân Đạo Tử cũng có thể cảm nhận được mối nguy hiểm gần kề trong kiếm trận Kiếm Quang này, nhưng lại không hề có lấy một tia sợ hãi, ngược lại còn lộ ra vẻ mặt vô cùng ca tụng và tán thưởng. Ông khẽ nói.

“Vạn Kiếm Thông Minh... Người quả nhiên có thể luyện Kiếm Tâm Thông Minh đạt đến trình độ này.”

Vân Đạo Tử nhìn những thanh Kiếm Quang không ngừng xuất hiện rồi lại biến mất trong không trung, sau đó nói tiếp.

“Ta nghe nói cảnh giới cao nhất của Kiếm Tâm Thông Minh không chỉ có thể ảnh hưởng đến quy luật chảy trôi của thời gian, mà nó còn có thể ảnh hưởng đến những kiếm chiêu chuyển động trong khoảng thời gian đó.”

“Cảnh giới cao nhất của Kiếm Tâm Thông Minh không chỉ dừng lại ở việc chém chết một người trong hiện tại, mà còn có thể chém hết tất cả từng người từng người một ở trong quá khứ, hiện tại và tương lai. Nó có thể giết người này một cách gọn gàng và sạch sẽ, như thể là từ trước đến nay hắn chưa từng xuất hiện trên cõi đời này vậy...”

“Không những thế mà trong trí nhớ của những người có quan hệ với người này cũng sẽ hoàn toàn quên đi mất sự tồn tại của hắn. Chỉ cần xuất ra một kiếm thôi, thì mọi người đang tồn tại trên cõi đời này đều sẽ bị giết sạch...”

“Chỉ có điều không biết là Thời Trì Tổ Sư người đã tu luyện đến cảnh giới này hay chưa!”

Tô Bằng và mọi người vừa nghe Vân Đạo Tử nói như vậy, trong lòng không khỏi chấn động.

Giọng điệu của Thời Trì Tổ Sư không hề bị dao động. Bà ấy nói.

“Thử rồi sẽ biết!”

“Được... Vậy thì để ta thử Vạn Kiếm Thông Minh của người xem sao!”

Vân Đạo Tử khẽ nói. Nói xong, ông bước một bước về phía trước.

Chính vào lúc Vân Đạo Tử bước một bước về phía trước, toàn bộ Kiếm Quang đầy trời đột nhiên biến mất không còn dấu vết.

Nhưng khi Vân Đạo Tử di chuyển một bước này, phía trước ông ấy đột nhiên xuất hiện vô số những thanh Kiếm Quang, cứ như thể là đã đợi để có thể chém chết Vân Đạo Tử ở nơi đó từ lâu lắm rồi vậy.

“Thì ra là vậy!”

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tô Bằng không khỏi chấn động trong lòng.

Ban nãy hắn cũng rất tò mò, không biết là màn Kiếm Quang đầy trời kia đã chạy đến nơi nào rồi.

Bây giờ nhìn thấy trên bầu trời đột nhiên xuất hiện Kiếm Quang dày đặc, Tô Bằng mới hiểu được. Thì ra những thanh Kiếm Quang mà Thời Trì Tổ Sư phóng xuất ra đã được dung nhập vào trong thời gian.

Những thanh Kiếm Quang xuất hiện đầy trời lúc này đều đã dung nhập vào trong không trung, từ thời khắc Thời Trì tung ra chiêu thức ấy thì nó đã vượt qua thời gian và không gian, chạy thẳng tới giờ phút này.

Mỗi một thanh Kiếm Quang đều chờ đợi trên con đường Vân Đạo Tử tiến bước, lúc mà Vân Đạo Tử cử động trong tương lai, chờ đợi lúc Vân Đạo Tử yếu nhất. !

Mỗi một thanh Kiếm Quang đều không bao giờ tùy tiện đâm tới, mà nó đợi khoảnh khắc Vân Đạo Tử suy yếu nhất, chém vào điểm yếu nhất của ông.

Mặc dù Vạn Kiếm Thông Minh của Thời Trì Tổ Sư còn chưa đạt tới sức mạnh có thể giết người ở trong quá khứ, nhưng ít nhất cũng đạt tới cảnh giới chém chết người khác ở trong tương lai.

“Sur Tôn!”

Tô Bằng vô cùng lo lắng. Sur Tôn tuy mạnh thật đấy, nhưng cũng không có gì đảm bảo là sẽ không có sơ hở. Một kiếm này của Thời Trì Tổ Sư tương đương với độ dài của một khoảng thời gian còn chưa biết được trong tương lai. Có vô số Thời Trì Tổ Sư với vô số những thanh Kiếm Quang cứ nhằm vào Vân Đạo Tử mà chém.

Với màn tấn công như vậy, Sur Tôn có thể trụ được hay không vẫn còn là điều không ai biết được.

Sắc mặt Vân Đạo Tử vẫn không thay đổi, nhưng xung quanh ông liên tục có những thanh bảo kiếm được tạo ra từ kiếm ý và cương khí dung hòa vào

nhau mang bản chất như những thanh kiếm thật phóng nhanh ra ngoài mà không có bất kì dấu hiệu báo trước nào.

Tô Bằng đại khái cũng có thể đoán ra võ công Tử Hà Môn mà Sư Tôn tu luyện là một kiểu chiêu thức đem kiếm ý và cương khí dung hòa với nhau, sau đó biến thành những thanh bảo kiếm có khả năng tấn công.

Chỉ có điều trình độ kiếm ý của Sư Tôn, còn có sức mạnh của cương khí nữa, to lớn vô cùng. Tính sát thương trong một trận kiếm vũ phóng ra chừng mấy vạn chiếc vẫn chưa phải là cảnh giới cao nhất, cũng như là Sư Tôn vẫn chưa dốc hết toàn lực của mình.

Lúc này, những Kiếm Ý Bảo Kiếm tựa như những thanh kiếm thực không ngừng phóng ra ở xung quanh cơ thể của ông ấy đột nhiên xuất hiện những kiếm ý kháng cự.

Chỉ có điều Kiếm Quang này không đơn thuần chỉ là tấn công không mục đích. Mỗi một thanh Kiếm Quang đều giống như chính tay Thời Trì Tổ Sư chém ra, bất luận là thời cơ hay là độ mạnh yếu đều khiến cho Vân Đạo Tử khó bề phòng bị.

Hơn nữa tần số xuất hiện của những thanh Kiếm Quang này ngày càng dày đặc. Lúc bắt đầu chỉ có khoảng mấy chục thanh Kiếm Quang. Đến lúc sau thì đã biến thành hàng ngàn hàng vạn thanh kiếm, trong thời gian ngắn nhất và với tần số nhanh nhất tấn công Vân Đạo Tử.

Kiểu tấn công với mức độ dày đặc như thế khiến Tô Bằng không thốt nên lời.

Hắn tự hỏi, nếu bản thân mình phải chịu một chiêu Vạn Kiếm Thông Minh của Thời Trì Tổ Sư, thì hẳn chỉ có thể sử dụng cương khí hộ thể mà kiên cường chống cự. Trừ phi đi trước Thời Trì Tổ Sư một bước, dùng Vong Thần Kiếm hoặc Phong Vân Nhất Dao chặt đứt một giây kia của bà ấy, bằng không một khi Vạn Kiếm Thông Minh đã được xuất ra, thì Tô Bằng cũng không thể nào chống đỡ nổi.

Nhưng Sư Tôn lại có thể đứng vững ở trong vòng vây tấn công điên cuồng ấy.

Chương 1096: Võ tiên lục địa! (2)

Quanh người Sư Tôn lúc này không ngừng có thứ ánh sáng trắng lập lòe, chớp tắt liên tục. Thực ra thứ ánh sáng trắng này chính là Kiếm Ý Bảo Kiếm đã hóa thành những thanh kiếm thật sự.

Chỉ có điều những Kiếm Ý Bảo Kiếm này bay với tốc độ quá nhanh, khiến cho người xem liên có cảm giác giống như là nguồn ánh sáng vô tận đang không ngừng trào ra từ trên người của Vân Đạo Tử, chứ không thể nhìn rõ được đó là bảo kiếm.

Kiếm Ý Bảo Kiếm tuy là có thể chống lại Kiếm Quang, nhưng lượng tiêu hao cũng không phải là nhỏ. Với lượng tiêu hao năng lượng như vậy, chân khí và kiếm ý của Vân Đạo Tử có thể chống đỡ nổi sao?

“Thời Trì Tổ Sư muốn thắng thật sao?”

Trong lòng Phạm Thanh Âm và Lãnh Sương Nguyệt - hai người này giờ vẫn ở bên cạnh quan sát đều có suy nghĩ như vậy.

“Sư Tôn! Sư Tôn tuyệt đối không chỉ có bấy nhiêu đây sức mạnh. !”

Tô Bằng nắm tay thành quyền rất nhanh, cắn chặt răng và nhìn Vân Đạo Tử một cách chăm chú.

Mi tâm Vân Đạo Tử cũng khẽ nhăn lại.

Kiếm Quang Vạn Kiếm Thông Minh đã phủ kín tương lai của Vân Đạo Tử. Mỗi một hành động của ông ấy đều sẽ có vô số những thanh Kiếm Quang tiến hành dừng lại ở một thời khắc nào đó trong tương lai, chém về phía ông ấy.

Nếu quả thật là như thế, thì cho dù lượng chân khí của ông ấy đủ để khiến người khác kinh hãi thì cũng sẽ có lúc bị tiêu hao tất cả.

“Vạn Kiếm Thông Minh... quả nhiên danh bất hư truyền! Xem ra nếu không tung ra tuyệt chiêu thực sự thì không xong rồi!”

Vân Đạo Tử trầm nghĩ trong lòng.

Nghĩ vậy, Vân Đạo Tử đột nhiên hét lên một tiếng.

“Tử Hà Kiếm Vực!”

Lúc ông ấy hét ra câu này Kiếm Ý Bảo Kiếm phóng ra từ trong cơ thể của ông ấy gần như đều chuyển sang màu tím chỉ trong nháy mắt.

Những Kiếm Ý Bảo Kiếm mang sắc tím này không ngừng bay ra. Nhưng sau khi bay ra và chặn đánh được Kiếm Quang thì lại bay trở về. Sau đó chuyển thành cương khí và kiếm ý mang sắc tím, một lần nữa dung hòa vào vùng kiếm ý xung quanh cơ thể Vân Đạo Tử.

“Quả nhiên chỉ có thể là như vậy!”

Nhìn thấy cảnh này, Tô Bằng không giấu nổi dáng vẻ kinh ngạc.

Hắn hoàn toàn không thể ngờ được chân khí và kiếm ý của võ công kiếm ý sau khi phóng ra lại có thể thu trở về, dung hợp lại một lần nữa.

Kiếm ý và chân khí được dung hợp lại từ đầu như thể không có bất kì một sự tiêu hao nào, lại một lần nữa dung nhập vào trong cơ thể của Vân Đạo Tử.

Mà ở xung quanh mình của Vân Đạo Tử, ánh sáng bảo khí mang sắc tím bắt đầu lan rộng. Kiếm Ý Bảo Kiếm của Vân Đạo Tử phóng ra chỉ cần tiếp xúc với ánh sáng bảo khí mang sắc tím thì sẽ tiến hành dung hợp lại từ đầu.

Ánh sáng bảo khí mang sắc tím như vậy không ngừng lan rộng, thậm chí còn bao phủ những nơi mà Thời Trì Tổ Sư đi qua.

Thời Trì Tổ Sư vẫn đứng yên ở nơi đó, không hề động đậy.

Như thể sau khi thi triển Vạn Kiếm Thông Minh, Thời Trì Tổ Sư đã tiêu hao rất nhiều nguyên khí.

Hoặc cũng có thể là một khi thi triển Vạn Kiếm Thông Minh, Thời Trì Tổ Sư không thể di chuyển.

Tóm lại, Thời Trì Tổ Sư vẫn cứ đứng yên ở nơi đó, đợi thứ ánh sáng bảo khí mang sắc tím kia lan rộng về phía bà ấy.

Vân Đạo Tử tiếp tục tiến về phía trước.

Ông ấy bước về trước một bước thì những thanh Kiếm Quang thi hành nhiệm vụ chém chết ông ấy trong thời khắc sắp tới ngày càng nhiều hơn.

Mỗi một giây trôi qua đều sẽ có khoảng mấy chục lượt xuất hiện, và mỗi một lượt xuất hiện thì sẽ có trên một nghìn thanh Kiếm Quang tấn công ông ấy.

Thế nhưng ở trong vầng sáng tím, ông ấy lại giống như bất bại, Kiếm Quang cũng không làm gì được ông ấy.

Không những thế, vầng sáng tím ấy càng biến đổi kì diệu hơn, hiển hiện ra trên người của Vân Đạo Tử.

Mỗi một bước đi của ông ấy tựa như đều mang theo một chút nhiệt huyết của tuổi trẻ.

Lúc Vân Đạo Tử vừa bước về phía Thời Trì Tổ Sư, xem diện mạo của ông ấy có lẽ là khoảng **mười tuổi. Nhưng sau khi ông ấy bước được một bước, thì lại giống như một chàng thanh niên ba mươi lăm tuổi.

Cho đến khi Vân Đạo Tử bước được ba, năm bước chân, thì diện mạo của ông ấy giống như diện mạo của một người đã sáu mươi, bảy mươi tuổi.

Khi Vân Đạo Tử bước đến bước thứ mười, ông ấy có dáng vẻ khoảng hơn năm mươi tuổi.

Còn khi Vân Đạo Tử bước đến bước thứ mười tám, ở trong vầng sáng mang sắc tím ấy, Vân Đạo Tử đã không còn dáng vẻ già nua khúm núm nữa.

Trong vầng sáng mang sắc tím ấy là một nam tử có thân hình cao lớn, vóc dáng khỏe mạnh, diện mạo tràn đầy vẻ sung mãn. Tuổi tác bộc lộ ra bên ngoài nhiều nhất cũng chỉ tầm bốn mươi tuổi.

Đôi mắt của ông ấy cũng không phải là đôi mắt mang dáng vẻ buồn buồn, mệt mỏi, mà là một đôi mắt hẹp dài và luôn mở to, đồng tử trong đôi mắt tỏa ra tia sáng rực rỡ mang sắc tím.

Đằng sau ông ấy có vô số ánh sáng mang sắc tím, cùng với đó là vẻ bên ngoài của Vân Đạo Tử càng ngày càng trẻ, phạm vi bao trùm của ánh sáng tím càng lúc càng lớn.

Sau cùng, thứ ánh sáng mang sắc tím che phủ cả nửa phủ Thứ Sử, cũng bao trùm cả Thời Trì Tổ Sư ở trong đó.

“Người này chính là Sư Tôn?”

Nhìn thấy vị nam tử đứng trong ánh sáng tím, tuổi tác chỉ mới bốn mươi tuổi, Tô Bằng thậm chấn động trong lòng.

“Không ngờ Vân Đạo Tử đã tu luyện được đến bước này...”

Thời Trì Tổ Sư nhìn thấy Vân Đạo Tử trở nên trẻ lại, cũng có chút chấn động trong lòng.

“Nghe nói nếu tu luyện võ thuật đến đỉnh cao, thì cảnh giới đỉnh cao của võ thuật sẽ đi xa hơn việc thân thể mục nát, đủ để trung hòa sự già nua của cơ thể, thậm chí còn vượt xa tốc độ phân rã của thân thể.”

“Võ công tu luyện đến đỉnh cao cũng chính là lúc mở ra bí mật ẩn giấu đằng sau của võ đạo. Một khi bí mật ẩn giấu này được mở ra, thì có thể khôi phục được sinh cơ, trẻ mãi không già, thân thể cũng không bị lão hóa hay hư thối, thọ đến ba trăm năm!”

“Không ngờ Vân Đạo Tử đã tu luyện được đến mức này... Chỉ là hắn vẫn luôn không thể hoàn toàn khám phá bí mật của võ đạo, mặc cho thân thể ngày càng già yếu... Sau khi hắn đã tiêu hao toàn bộ tuổi thọ, lại lần nữa khám phá được bí mật võ đạo, khôi phục sinh cơ, bỗng nhiên lại có thể sống lâu hơn xưa!”

“Tu vi như vậy đã vượt qua cảnh giới võ đạo thông thường, đến gần với thần dị, có thể xưng là Lục Địa Võ Tiên rồi.”

Thời Trì Tổ Sư thâm nghĩ trong sự kinh hãi.

Vân Đạo Tử khôi phục lại dáng vẻ của ông ấy lúc ông bốn mươi mấy tuổi, dáng người cao hơn lúc bản thân già yếu một cái đầu. Bản thân ông ấy vốn đã cao chứ không hề thấp, bây giờ lại thêm cao lớn hơn hẳn.

Chỉ nghe thấy ông ấy hét lớn.

“Tử Hà Kiếm Quyết!”

Ngay lập tức ở trong khu vực có ánh sáng tím có vô số Kiếm Ý Bảo Kiếm, quét qua toàn bộ không gian, nhằm vào Thời Trì Tổ Sư mà chém tới.

Đôi diện vòng xoáy của những thanh bảo kiếm mang sắc tím đầy trời này, nét mặt Thời Trì Tổ Sư không hề có nửa điểm sợ hãi, trong lòng thậm chí còn không dấy lên một cơn sóng nhỏ nào.

“Không ngờ Vân Đạo Tử lại có thể tu luyện được đến mức này.... Tiếc thay, nó lại chỉ có thể vụt sáng trong giây lát, cuối cùng vẫn bị chôn vùi dưới kiếm của ta.”

Thời khắc ấy, trong lòng Thời Trì Tổ Sư lại hiện lên cảm giác tiếc nuối vô cùng.

Bà ấy thở dài một tiếng và nói.

“Vân Đạo Tử, người thua rồi.”

Nói xong, bà ấy lại đâm ra một kiếm.

Chương 1097: Một kiếm vô danh (1)

“Vân Đạo Tử... người thua rồi. !”

Thời Trì Tổ Sư thâm nói trong miệng. Nói xong, bà ấy liền tung ra một kiếm, đồng thời tiến một bước về phía trước.

Một bước này đem lại cho người ta cảm giác huyền diệu vô cùng. Mà Thời Trì Tổ Sư cũng trong một bước ấy mà biến mất trong Tử Hà Kiếm Vực.

Tất cả mọi người ở trong không gian không ai còn nhìn thấy thân ảnh của Thời Trì Tổ Sư nữa.

Cứ như thể bà ấy đã không còn tồn tại trong không gian này vậy.

Trên thực tế, lúc này Thời Trì Tổ Sư quả thật là đã không còn ở trong không gian này nữa.

Một kiếm mà bà ấy tung ra sau cùng trước khi bà ấy biến mất mới là sát chiêu Kiếm Tâm Thông Minh đích thực.

Màn Kiếm Quang đầy trời và cả sự tấn công dồn dập đang chờ đợi Vân Đạo Tử ở trong tương lai lúc trước chẳng qua chỉ là một khúc dạo đầu mà thôi.

Sát chiêu đích thực của Thời Trì Tổ Sư chính là ở trong một kiếm xuất hiện lúc này đây.

Bởi vì một kiếm này là kiếm chiêu không thể nào né tránh.

Xét về cơ bản, Kiếm Tâm Thông Minh chính là sự nhạy cảm đặc biệt đối với thời gian. Người trời sinh vốn đã có những cảm ngộ đặc biệt đối với thời gian, thì có thể tu luyện ra dị năng về thời gian.

Loại dị năng này có thể nảy sinh là bởi vì bản thân người tu hành có cảm ngộ vô cùng nhạy cảm với quy luật chảy trôi của thời gian. Thêm vào đó lại trải qua sự tôi luyện sau này mới dần dần hình thành.

Bản thân Phạm Thanh Âm cũng có dị năng về thời gian. Cô ấy có thể biết trước được thời gian khoảng vài giây trong tương lai.

Nhưng xét trong Kiếm Tâm Thông Minh, mức độ mà cô ấy có thể vận dụng loại dị năng này chẳng qua cũng chỉ là sơ khuy môn kính*.

Còn Thời Trì Tổ Sư lại là người có thể tiến hành tích lũy nó.

Thời Trì Tổ Sư không chỉ có thể xuất kiếm dung nhập vào trong không gian, chém chết người ở trong tương lai, mà còn có sát chiêu vô cùng mạnh mẽ.

Như chiêu thức mà bà ấy thi triển bây giờ chẳng hạn.

Chiêu thức này chẳng hề có tên, nhưng lại là xuất kiếm trong tình thế buộc phải giết kẻ địch.

Lại nói, nguyên lí của chiêu thức này cũng huyền diệu vô cùng.

Nói tóm lại, trong dòng chảy thời gian thực ra có vô số những hướng đi cho tương lai.

Cứ lấy một kiếm đâm ra lúc này của Thời Trì Tổ Sư làm ví dụ. nó có thể chém trúng Vân Đạo Tử và khiến ông ấy phải vong mạng, cũng có thể không chém trúng Vân Đạo Tử.

Nhưng, mỗi một kiểu tương lai đều có một khả năng nhất định.

Trên thực tế, nguyên lí hoạt động của Vô Danh Nhất Kiếm mà Thời Trì Tổ Sư xuất ra lúc này chính là nhảy cóc thời gian.

Dị năng về thời gian của bà ấy tuy là không thể thay đổi quy luật chảy trôi của thời gian, nhưng lại có thể bỏ qua một vài giây ngắn ngủi.

Trong khoảng thời gian này, Thời Trì sẽ dung nhập vào trong quy luật chảy trôi của thời gian. Nói đúng hơn là trong khoảng thời gian một vài giây ngắn ngủi ấy, không tồn tại người có tên là Thời Trì Tổ Sư trên cõi đời này.

Và lúc dung nhập vào trong quy luật chảy trôi của thời gian, bà ấy lại bỏ qua mấy giây nữa, đến mấy giây sau của tương lai.

Bởi vì cái mà bà ấy bỏ qua chính là một tương lai như thế, kẻ địch có lí nào lại không chết cho được kia chứ?

Cái mà Thời Trì Tổ Sư lựa chọn là một tương lai như thế này.

Chiêu thức này dường như đã vận dụng cảnh giới thượng đẳng của “Pháp tắc chi lực”. Tuy không thể thay đổi quy luật và không gian, thời gian nhưng có thể thuận theo quy luật chảy trôi của thời gian để tung ra một chiêu mạnh nhất.

Nói trắng ra. Thời Trì Tổ Sư đang làm một người xuyên không. Chỉ có điều cái bà ấy xuyên qua không phải là không gian, mà là tương lai.

Chỉ vón vện mấy giây sau của tương lai.

Nhưng mấy giây này của tương lai lại chính là lúc mà đối thủ phải chết.

Do vậy mà kiếm này vừa xuất ra, thiên hạ vô song.

Tất nhiên, đối với một người có thể xuyên qua không gian và thời gian như bà ấy mà nói, tuy một chiêu này đã là bất bại rồi, nhưng nó lại có nhược điểm rất lớn.

Nhược điểm 1. Bà ấy chỉ có thể xuyên qua một vài giây, năng lượng tiêu hao cũng rất là lớn. Chiêu này một khi tung ra thì hầu như không còn lực để tái chiến.

Nhược điểm 2. Trước khi xuất chiêu, bà ấy bắt buộc phải tạo ra được một uy thế có tính ảnh hưởng. Ví dụ như lúc một cái ly bắt đầu rơi từ trên bàn xuống mặt đất thì Thời Trì sẽ tiến hành xuyên qua. Bà ấy có thể xuyên thẳng đến tương lai khoảng mấy giây sau khi cái ly rơi xuống đất và vỡ tan tành. Bước ngoặt có tính chuyển tiếp của uy thế này chính là lúc cái ly từ trên bàn rơi xuống.

Cho nên bà ấy bắt buộc phải thi triển Vạn Kiếm Thông Minh trước, khiến cho tương lai của Vân Đạo Tử đều bị bao phủ trong sự tấn công của kiếm pháp ấy.

Nếu không có uy thế này thì cho dù bà ấy có xuyên qua thành công cũng vô dụng mà thôi.

Cũng giống như việc bà ấy muốn xuyên qua thế giới ở mấy giây sau khi Từ Hàng Tĩnh Trai thống trị thiên hạ vậy. Đó là một việc không bao giờ có thể làm được. Trừ phi trước khi bà ấy tiến hành bỏ qua thời gian, Từ Hàng Tĩnh Trai phải có khả năng chế ngự thiên hạ thật lớn, đồng thời khoảng cách giữa lúc xảy ra sự kiện và tính dấu hiệu của việc sẽ xảy ra sự kiện ấy chỉ độ vài giây, thì bà ấy mới có thể làm được.

Nói tóm lại là chỉ khi nào kẻ địch của bà ấy có khả năng sẽ bị giết chết trong tương lai, bà ấy mới có thể tiến hành “nhảy cóc” thời gian. Hơn nữa, khả năng bị giết chết của kẻ địch càng cao thì năng lượng tiêu hao khi bà ấy tiến hành nhảy cóc càng thấp. Nếu như xác suất của việc này là rất nhỏ, thì chiêu này của bà ta căn bản không thể nào thi triển được.

Thêm vào đó, bà ấy chỉ có thể đi đến vài giây ở trong tương lai chứ không thể nào quay trở lại quá khứ.

Cho dù là như thế đi chăng nữa, thì bà ấy cũng gần như là bất khả chiến bại rồi.

Trên thực tế, Thời Trì Tô Sư không hề biết nguyên lí hoạt động của chiêu thức này, cũng không biết có vô số lựa chọn trong tương lai. Nhưng khi sử dụng, bà ấy cũng biết được hiệu quả của chiêu thức này. chính là một khi xuất kiếm thì bắt buộc phải giết chết đối phương.

Sau khi Thời Trì Tô Sư biến mất khoảng mấy giây, thì bà ấy đột nhiên lại xuất hiện trong tầm nhìn của Tô Bằng và những người khác. Lúc này bà ấy đã đến bên cạnh Vân Đạo Tử.

Tư thế xuất kiếm Thời Trì của vẫn không hề thay đổi. Bà ấy đâm thẳng một kiếm này hướng vào tim của Vân Đạo Tử.

Trong lòng Thời Trì Tô Sư như thể giếng cạn không có sóng. Bởi vì bà ấy biết rằng, tương lai này chính là tương lai bắt buộc phải giết chết Vân Đạo Tử.

“Phù phù!”

Kiếm quang nhìn như chậm rãi, nhưng đã đâm thủng lồng ngực của Vân Đạo Tử.

“Người thua rồi.”

Thời Trì Tô Sư nói.

Câu nói này của bà ấy như thể là lời thăm thì trong cổ họng, nhưng trong nháy mắt đã chuyển vào trong ý chí của Vân Đạo Tử. Trên thực tế, Thời Trì

Tổ Sư xuất ra một kiếm này chỉ trong nháy mắt mà thôi.

Lòng ngực của Vân Đạo Tử đã bị Kiếm Quang đâm vào sâu khoảng một phân, nhưng trên mặt của ông ấy lại lộ ra dáng vẻ tươi cười.

“Thời Trì... Là người thua rồi.”

Vân Đạo Tử nói trong miệng.

Chương 1098: Một kiếm vô danh (2)

“Hử?”

Thời Trì nghe vậy liền chấn động trong lòng. Hắn lại có thể khôi phục được ý chí trong thời gian ngắn như vậy sao?

Mà lúc này đây, Thời Trì Tổ Sư lại cảm thấy một kiếm đâm ra này của mình lại không có cách nào đâm sâu vào trong được nữa.

Hình như trong người của Vân Đạo Tử có một sự kháng cự vô cùng mạnh mẽ, chặn đứng Kiếm Quang của Thời Trì Tổ Sư.

“Sao có thể như vậy được?”

Trong lòng Thời Trì không khỏi chấn động mạnh.

Vô Danh Nhất Kiếm này là sát chiêu đỉnh cao của Kiếm Tâm Thông Minh, bỏ qua thời gian, tiến thẳng vào lúc kẻ địch bắt buộc phải chết trong tương lai. Dựa theo nguyên lý của quy luật mà nói, thì một chiêu này là bất khả chiến bại....

Vậy thì, làm thế nào mà Vân Đạo Tử lại có thể ngăn chặn được nó?

Chính vào lúc Thời Trì Tổ Sư đang vô cùng sửng sốt và hoang mang, thì tay trái của Vân Đạo Tử đã niệp chỉ* thành kiếm, không nói không rằng bất thành linh đâm ra, điểm rơi chính là ở trên người Thời Trì Tổ Sư.

“Răng rắc...”

Trong lòng Thời Trì Tổ Sư đột nhiên có một âm thanh vang lên như tiếng của thủy tinh bị đập vỡ, vàng ánh sáng trắng hộ thể xung quanh bà ấy cũng như thủy tinh bị vỡ vụn vấy, bị một ngón tay của Vân Đạo Tử phá vỡ.

Ngay lập tức, từ trong miệng Thời Trì Tổ Sư phun ra một ngụm máu, cơ thể bay ngược ra ngoài.

Cơ thể bà ấy bay lơ lửng trong không trung, nhưng suy nghĩ trong đầu bà ấy lại không đặt vào vết thương của mình, mà là không sao hiểu được.

“Hắn làm cách nào mà có thể phá được Chỉ Xích Thiên Nhai của ta?”

Trong đầu của bà ấy tất cả đều là suy nghĩ này.

Lúc này đây, bà ấy đã từ không trung rơi xuống mặt đất.

Mà lúc này thời gian mới khôi phục lại dáng vẻ bình thường, trở về trạng thái như nó vốn có.

Lúc này Tô Bằng, Phạm Thanh Âm và những người khác mới hoàn toàn nhìn rõ được sự biến đổi của hiện trường.

Chỉ nhìn thấy Thời Trì Tổ Sư đã mất đi vàng ánh sáng trắng hộ thể, chân thân của cả người bây giờ mới hiện ra.

Thời Trì Tổ Sư đang nằm trên mặt đất là một người con gái khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, có khí tức xuất thần trước sau như một của đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai, tướng mạo vô cùng mỹ lệ.

Mái tóc đen dài của bà ấy vẫn chưa cột lên gọn gàng, mà là trực tiếp buông xõa nơi bờ vai, so với người cổ đại thì kiểu tóc này giống với kiểu tóc của những người con gái hiện đại hơn, nhưng dung mạo, khí chất lại vô cùng cổ điển và thanh nhã.

Khóe môi bà ấy có chút máu tươi, ở vùng ngực phía bên phải cũng có một ít máu.

“Thì ra bà ấy trẻ như vậy...”

Suy nghĩ này đồng thời nảy lên trong lòng của Tô Bằng và ba người con gái còn lại.

“Không ngờ người lại có thể phá vỡ Chỉ Xích Thiên Nhai và Vô Danh Nhất Kiếm này của ta...”

Thời Trì Tổ Sư nằm trên mặt đất, hoàn toàn không để ý gì đến thương tích của bản thân. Ánh mắt của bà ấy vẫn nhìn Vân Đạo Tử một cách chăm chú, nói với ông ấy.

“A... Thời Trì, thì ra đây mới là dáng vẻ của người....”

Vân Đạo Tử nghe vậy, khẽ nở nụ cười. Tử Hà Kiếm Vực đầy trời kia cũng biến mất cùng với nụ cười này của ông ấy.

Thu hồi lại Tử Hà Kiếm Vực, Vân Đạo Tử đột nhiên cũng ho hai tiếng thật mạnh, thổ ra không ít máu tươi.

Ban nãy, ông ấy cũng không phải là hoàn toàn không bị đả thương.

“Người rốt cuộc là đã làm như thế nào?”

Thời Trì Tổ Sư nằm ngửa người trên mặt đất, ánh mắt chăm chú nhìn Vân Đạo Tử và hỏi.

“Nói thật ra, ta có phần thắng chi bất võ*... người vẫn còn nhớ chi chủ của Ma Môn vài thập niên trước đây chứ?”

Vân Đạo Tử nhẹ nhàng hít thở mấy cái, khôi phục lại vết thương, hỏi Thời Trì Tổ Sư.

“Chi chủ Ma Môn... Người là muốn nói đến Phạm Thiên Đế?”

Trong lòng Thời Trì như thể có gì đó đang vang lên, hỏi Vân Đạo Tử.

Vân Đạo Tử khẽ gật đầu.

“Thì ra là như vậy... Thì ra là như vậy... chẳng trách... chẳng trách...”

Thời Trì nghe vậy, ánh mắt trở nên mơ màng, miệng khẽ thì thào.

Vân Đạo Tử gật đầu, nói.

“Sau trận chiến của người và ta bốn mươi năm trước, lại trải qua thêm mấy chục năm. Chi chủ của Ma Môn - Phạm Thiên Đế, người được mệnh danh là thiên hạ đệ nhất võ công cũng giống như ta đây, nghe được tiếng của Bí Điển Từ Hàng của Từ Hàng Tĩnh Trai, cũng tìm đến Tĩnh Trai, muốn đánh giá bí mật của Kiếm Tâm Thông Minh... Lần ấy, người không có ra tay, Trai Chủ Từ Hàng Tĩnh Trai đã đưa bí tịch Kiếm Tâm Thông Minh cho ông ấy. Ông ấy xem nó tới bảy ngày bảy đêm, cũng không có cách nào ngộ ra được sự huyền bí ở trong đó, cuối cùng thổ huyết mà chết.”

“Nhưng người có thể cũng không biết, khoảng ba năm sau, Chi chủ Ma Môn đã tìm lên Từ Hà Sơn, muốn cùng ta đấu một trận, lại thất bại dưới kiếm của ta.”

“Nhưng mà hai người chúng ta đều đánh giá cao đối phương. Ông ấy nhắc đến chuyện xảy ra năm đó, nói về võ công thiên hạ, duy chỉ có võ công của Từ Hà Môn ta và công pháp của Từ Hàng Tĩnh Trai người là ông ấy không có cách nào nhìn ra và giác ngộ thông suốt được. Ông ấy đồng thời cũng đem bí tịch Kiếm Tâm Thông Minh mà ông ấy đã được xem qua vào lúc ấy ám tả* cho ta một bản.”

“Chi chủ Ma Môn là kỳ tài trong thiên hạ. Ông ấy chỉ mới xem qua cuốn bí tịch ấy có một lần thì đã có thể nhớ rõ mọi thứ. Tiếc thay, ông ấy lại không có cách nào khám phá ra được điều bí ẩn ở trong đó, mới bị bí tịch khuấy động dẫn tới thổ huyết. Ta và người đã từng đấu với nhau một trận, bản chất của Kiếm Tâm Thông Minh ta cũng lĩnh ngộ được ít nhiều. Lúc ấy, vừa xem qua cuốn bí tịch mà ông ấy sao lại cho ta, ta đại khái cũng đã hiểu chút ít về tuyệt học võ công của Từ Hàng Tĩnh Trai.”

“Một chiêu Vô Danh Kiếm Pháp này của người, trên bí tịch Kiếm Tâm Thông Minh trong Kiếm Điển Từ Hàng có miêu tả. Tuy ta không có cách nào thi triển, nhưng ta đã nghĩ ra được cách để khắc chế nó.”

“Nếu như người không thi triển chiêu thức này thì mọi chuyện có lẽ đã khác. Chỉ cần người sử dụng Vô Danh Nhất Kiếm, ta nắm chắc tám phần

thắng trong tay, phá vỡ nó cùng với Chỉ Xích Thiên Nhai của người.”

Vân Đạo Tử nói với Thời Tri Tổ Sư.

Đám người Tô Bằng nghe vậy, tuy vẫn chưa hiểu được Vân Đạo Tử làm thế nào để phá vỡ nguyên lý cơ bản của chiêu thức kia, nhưng cũng hiểu được vì sao ông ấy có thể đánh bại Thời Tri.

Thời Tri nghe vậy, không khỏi ngẩn ngơ hồi lâu. Bà ấy nói.

“Năm ấy sở dĩ ta không ra tay một mặt là vì ta bị thương trong trận chiến với người, mặt khác lúc ấy ta đang bế sinh tử quan, bước vào trạng thái như thể Quy Túc Tích Cốc, căn bản không có cách nào xuất chiêu được. Trai Chủ khi ấy chẳng còn cách nào khác mới giao ra kiếm điện, Thật không ngờ lại dẫn đến thất bại ngày hôm nay...”

Nói xong, bà ấy khẽ chớp mắt và nói.

“Thật sự quá đáng tiếc... Tiếc cho ta, không có cách nào tu luyện đến đỉnh cao mạnh nhất của Tinh Trai Bí Điện... Nếu không thì làm gì có thất bại ngày hôm nay!”

Chương 1099: Thời Tri tổ sư chạy trốn (1)

“Cảnh giới cao nhất của Kiếm Tâm Thông Minh sao?”

Vân Đạo Tử nghe vậy, vẻ mặt có chút đăm chiêu, nói.

“Theo như những gì ghi chép ở trên Từ Hàng Kiếm Điện mà suy tính, thật sự có thể coi cảnh giới cao nhất của Kiếm Tâm Thông Minh là thiên hạ vô song.”

Đỉnh cao của Kiếm Tâm Thông Minh có thể chém chết người trong tương lai, cũng không đơn giản chỉ là một chốc lát của tương lai, mà là một tương lai vô cùng vô tận. Chỉ cần xuất kiếm, những người bị Kiếm Tâm Thông Minh khóa chân tại chỗ từ nay về sau sẽ không bao giờ có được một ngày bình yên. Chỉ cần không chết, thì từng giờ, từng khắc trong tương lai, không có lúc nào là không chịu sự tấn công vô cùng vô tận của Vạn Kiếm Thông Minh, mãi không ngừng nghỉ...”

“Mà theo như truyền thuyết kể lại, thì cảnh giới của Kiếm Tâm Thông Minh có thể chém chết người ở trong quá khứ. Một khi một kiếm này xuất ra, có thể sẽ chém chết kẻ địch vẫn đang còn là một hài nhi. Từ nay về sau thiên hạ sẽ không còn kẻ địch này nữa, không thể đánh bại.”

“Chỉ tiếc là từ sau khi thời đại thượng cổ qua đi, không còn ai có thể luyện tới kiếm chiêu Kiếm Tâm Thông Minh ở cấp độ giống như vậy nữa.”

“Thời Trì, người cũng được xem là một dị số. Ta sợ là Từ Hàng Tĩnh Trai ngày sau cũng sẽ không có người nào mạnh như người nữa.”

Vân Đạo Tử nói với Thời Trì.

Thời Trì nghe vậy, im lặng hồi lâu.

“Thời Trì, ta biết trong lòng người vẫn có chút không cam lòng. Ta cũng không ngại mà nói cho người biết. Ta sở dĩ có thể phá vỡ Vô Danh Nhất Kiếm của người, là bởi vì ta cũng đã chạm đến cái cảnh giới được gọi là huyền diệu như có như không ấy.”

“Vô Danh Nhất Kiếm của người đơn giản chỉ là cách để ám hợp thời gian, đem bản thân dung nhập vào trong thời gian và tung ra một kiếm không thể né tránh. Nhưng sau khi ta suy xét cẩn thận Từ Hàng Kiếm Điển mà Phạm Thiên Đế đã viết lại cho ta, ta đại khái cũng có suy đoán. Thực lực của người có thể không làm được Tất Sát Nhất Kiếm, chỉ có thể đạt đến mức “Tất Trung” mà thôi.”

Thời Trì nghe vậy, tuy trầm mặc không nói, nhưng biểu cảm trên mặt lại ngầm thừa nhận.

Tuy Vô Danh Nhất Kiếm có thể nhảy cóc thời gian, nhưng độ khó của bước nhảy lại có sự sai biệt. Tiêu hao năng lượng giữa việc nhảy đến tương lai của Tất Trung Nhất Kiếm, và việc nhảy đến tương lai của Tất Sát Nhất Kiếm đương nhiên là không giống nhau.

Nếu như đối mặt với một đối thủ bình thường, thì với sức mạnh của Thời Trì, Thời Trì vẫn có thể nhảy đến tương lai của Tất Sát Nhất Kiếm. Nhưng

chiêu thức mà những đối thủ này sử dụng chẳng hề có ý nghĩa gì cả, chỉ cần thẳng tay sử dụng Chỉ Xích Thiên Nhai thì có thể giết chết bọn họ rồi.”

Nếu như đối mặt với những đối thủ giống như Vân Đạo Tử, thì việc có thể nhảy đến tương lai Tất Sát cũng là rất khó khăn. Đại khái chỉ có thể nhảy đến tương lai của Tất Trung Nhất Kiếm mà thôi.

Nhìn thấy sự ngậm thừa nhận của Thời Trì, Vân Đạo Tử nói.

“Nếu chỉ có thể nhảy đến Tất Trung, người đương nhiên sẽ lựa chọn vị trí tấn công có thể một đao giết chết được ta.”

“Cơ thể của ta đã là cơ thể của một võ tiên. Cho dù người có chọc thủng yết hầu của ta, thì vẫn chưa phải là cục diện Tất Sát của ta. Vị trí mà người có thể tấn công, không ngoài hai chỗ hiểm không có cách nào hồi phục lại sau. Đầu, hoặc là tim.”

“Với hiểu biết của ta về người, thì cho dù ta phải chết, người cũng sẽ hi vọng ta chết không quá mức thâm trọng. Thay vì chém vỡ đầu ta, khiến ta chết rất khó coi, người có nhiều khả năng sẽ lựa chọn đâm vào tim ta. Do vậy ta sớm đã có chuẩn bị, hình thành Cương Khí nơi lồng ngực, cản trở không cho thanh kiếm thời gian của người đâm vào tim ta, làm ta bị thương.”

“Cương Khí tập hợp trong cơ thể ta không đủ để phân bố khắp cơ thể. Nếu như dốc hết toàn lực để phòng ngự một đòn tấn công của người, thì chỉ có thể tập trung tại một điểm. Với hiểu biết của ta về người, ta cá là người sẽ đâm vào tim của ta... Và ta đã đoán đúng, người quả thực là không muốn tướng ta lúc chết quá khó coi, cho nên lựa chọn đâm vào tim ta.”

“Sau khi ta dùng Cương Khí ở trong cơ thể ngăn cản Kiếm Quang của người, thì cũng là lúc người suy yếu nhất... Người tiến tới dung hợp vào trong con đường thời gian, sau đó lại từ trong con đường thời gian mà thoát ra, tiêu hao một lượng lớn chân khí và sức lực. Và cũng bởi vì con đường thời gian không cho phép có sự tồn tại của loại kỹ xảo không rõ ràng như Chỉ Xích Thiên Nhai, nên người bắt buộc phải tái tạo lại Chỉ Xích Thiên Nhai trong một trường thời gian. Và đây cũng là lúc người suy yếu nhất.”

“Nhưng người có thể không biết, quy tắc thiên đạo mà ta chạm tới, kiếm pháp đại đạo mà ta lĩnh ngộ được chính là lấy lẽ trời để khôi phục lại trạng thái bình thường cho những hiện tượng đi ngược lại với quy luật chảy trôi của trời đất.”

“Nếu một chiêu này của người là thi triển bình thường, không có một chút uy lực nào thì sẽ không vượt quá sức mạnh thường ngày của ta. Nhưng khi đối diện với kiểu chiêu thức lợi dụng quy luật chảy trôi của trời đất - Chỉ Xích Thiên Nhai này của người, thì sẽ có hiệu quả đáng ngạc nhiên.”

“Một kiếm này của ta đã phá vỡ Chỉ Xích Thiên Nhai của người. Người đang ở trạng thái toàn thịnh, cho nên lúc ta mới nhập vào Kiếm Chỉ đại đạo, có thể sẽ không tác động gì đến người. Nhưng người đang ở trong tình trạng vừa mới nhảy ra khỏi trạng thái dung hợp vào đại lộ thời gian, nên không có cách nào chịu được một kích của ta.”

“Cho nên... người bại rồi.”

Vân Đạo Tử nói rõ cho Thời Tri nguyên nhân khiến bà ấy thất bại với một giọng điệu vô cùng nhẹ nhàng và êm tai.

Thời Tri Tổ Sư lắng lắng nghe, như thể bà ấy bỗng nhiên bình tĩnh trở lại rồi vậy.

Tô Bằng cũng ở bên cạnh nghe Vân Đạo Tử nói ra nhân quả của sự việc. Sau khi nghe được những lời này, Tô Bằng không khỏi có chút phẫn khích.

“Võ công lại có thể đạt tới trình độ này. Lại còn có thể ảnh hưởng đến việc lợi dụng quy tắc thế giới này. Quả là văn sở vị văn*. Nếu như ta ở trong trò chơi mà có thể tu luyện võ công đạt đến trình độ này, vậy thì trong hiện thực chẳng phải là bất khả chiến bại rồi sao?”

Trong lòng Tô Bằng có vài suy nghĩ vô cùng thú vị.

“Haha, có phải người đang cảm thấy hết sức hứng thú, cho rằng mình cũng có thể chạm đến năng lực nắm giữ các quy luật, phép tắc?”

Ngay lúc ấy, đột nhiên có một giọng nói truyền đến bên tai Tô Bằng.

Chương 1100: Thời Trì tổ sư chạy trốn (2)

Tô Bằng nghe vậy, lập tức nghiêng người và quay đầu lại, chỉ nhìn thấy Tiểu Tiên điện hạ, trên mặt còn mang theo ý cười với hàm nghĩa sâu xa khó hiểu nhìn Tô Bằng chăm chăm.

Thì ra lúc nãy Tiểu Tiên điện hạ đã tiến hành Truyền Âm Nhập Mật*.

“Không được sao?”

Tô Bằng dùng Đồng Tâm Thuật nói với Tiểu Tiên điện hạ.

“Hơ. Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi. Thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi và thế giới của chúng ta hoàn toàn khác biệt. Ngươi có thể đem bí kíp võ công mạnh nhất của ngươi ra khỏi thế giới này, nhưng nếu là võ công có liên quan đến những quy luật, phép tắc thì ngươi có muốn cũng chẳng được. Quy tắc của thế giới này, nhìn sơ thì có vẻ như rất giống với thế giới của chúng ta. Nhưng thực tế thì khác nhau rõ rệt.”

Tiểu Tiên điện hạ truyền âm đáp lại.

Sau khi Tiểu Tiên điện hạ truyền âm nhắc nhở Tô Bằng xong, liền nhìn về phía Thời Trì Tổ Sư và Vân Đạo Tử, cũng chẳng thêm bận tâm là cô vẫn còn đang duy trì sự liên lạc với Tô Bằng bởi Đồng Tâm Thuật, cô nghĩ bụng.

“Hai người này đúng là thiên tài. Họ chưa hề được “xem” qua mật mã của thế giới này, nhưng lại có thể dựa vào tư chất thiên phú của bản thân để cảm ngộ được một vài thiết định nguyên sơ của thế giới này... Tuy chỉ là những thiết định bên lề, nhưng cũng đã là quá tuyệt rồi.”

Tô Bằng nghe được những lời tận sâu trong đáy lòng của Tiểu Tiên điện hạ, cũng nhìn về phía Vân Đạo Tử và Thời Trì Tổ Sư, trong ánh mắt lộ ra dáng vẻ suy tư.

Võ công có thể mang ra khỏi thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi, nhưng một khi đã chạm đến năng lực có thể nắm giữ các quy tắc, quy luật thì lại không có cách nào mang đi? Đây là ý gì? Thiết định về thời gian chẳng phải

đều là thống nhất chung của vũ trụ sao? Hay muốn nói vũ trụ mà thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi tồn tại với vũ trụ của ta không phải là một?”

Ngay lúc Tô Bằng đang còn chìm trong những suy nghĩ của riêng mình, thì Thời Trì Tổ Sư đang nằm ngửa ở trên mặt đất đột nhiên mở miệng. Bà ấy nhìn Vân Đạo Tử, ngữ khí vô cùng bình thản nói với ông ấy.

“Người đem việc người làm sao phá giải được nguyên lý thi triển của Vô Danh Nhất Kiếm nói cho ta biết, không sợ ngày sau ta sẽ lại thi triển Vô Danh Nhất Kiếm và đấu với người sao? Nếu người đã không có cách nào phân biệt được nên phòng ngự ở đầu hay phòng ngự ở tim, vậy thì ta chỉ cần tiếp tục sử dụng Vô Danh Nhất Kiếm thêm một lần nữa. Người ít nhất cũng sẽ có một nửa cơ hội được chết trong tay của ta...”

“Hay là nói, bây giờ người đem cách người có thể phá giải được võ công của ta nói cho ta biết, là bởi vì người đã có dự tính từ trước, rằng người sẽ giết chết ta?”

Nghe Thời Trì Tổ Sư nói như vậy, Vân Đạo Tử cười ảm đạm. Ông nói.

“Thời Trì, sở dĩ hôm nay ta có thể thắng người, chẳng qua cũng chỉ vì người vẫn còn chút nhân từ. Nếu như người thắng tay lấy đầu của ta, thì người bị thua một cách thê thảm lúc này là ta, chứ không phải người.”

“Nếu như thắng lợi của ta là bởi vì chút nhân từ của người, ta đương nhiên cũng sẽ không đối xử với người như vậy. Ta chưa từng nghĩ sẽ hạ sát thủ với người.”

Thời Trì nghe vậy, không khỏi khẽ liếc nhìn Vân Đạo Tử một cái, nói với ông ấy.

“Vì sao người lại không giết chết ta? Giết ta rồi, người sẽ thực sự trở thành thiên hạ đệ nhất, trong thiên hạ này sẽ không còn ai là đối thủ của người nữa. Thiên hạ đệ nhất, không phải là thứ mà võ giả suốt đời theo đuổi sao?”

Vân Đạo Tử nghe vậy, trên mặt lộ ra nụ cười thản nhiên. Ông ấy để hai tay ra sau lưng, nói.

“Bởi vì nếu không có người trên cõi đời này, ta sẽ rất cô đơn.”

“Ách?”

Thời Tri nghe vậy, thoáng chốc ngây người.

Nghe thấy lời này của Vân Đạo Tử, trên mặt Tô Bằng và mọi người cũng lộ ra dáng vẻ ngạc nhiên.

“Thời Tri, bốn mươi năm qua, trong lòng ta vẫn luôn nghĩ về khoảnh khắc ta và người giao đấu năm đó. Bất tri bất giác người đã ở trong lòng ta, cùng ta trải qua bốn mươi năm ròng rã. Nếu như người bị ta giết chết, trong thiên hạ này sẽ chẳng còn ai là đối thủ của ta nữa. Một mình ở nơi cao lạnh lẽo không sao kể xiết, thật cô đơn biết chừng nào.”

“Ta chưa từng có ý muốn sẽ giết người. Mà nếu có thể, ta muốn cùng người làm đối thủ của nhau cả đời, ngày thường cùng nhau nói chuyện, cùng nhau tu luyện kiếm pháp, một lần nữa cùng nắm tay nhau chinh phục đỉnh cao mới của võ đạo. Đây là tâm nguyện trong lòng của ta. Không biết người có đồng ý hay không?”

Vân Đạo Tử đứng ở nơi đó, bình thản nói ra những lời vô cùng thẳng thắn.

“Ta đi!”

Nghe Vân Đạo Tử nói như vậy, một cặp mắt kính nhất thời vỡ nát.

“Ta đi! Đây cũng được xem là một lời bày tỏ sao?”

Tô Bằng nghe vậy, trong lòng Tô Bằng như thể có một vạn cây cỏ đại nơi vũng bùn lớn không ngừng gào thét. Sư Tôn, người cũng quá là mạnh mẽ đi. Trực tiếp bày tỏ với người ta rồi?

“Sư Tôn không phải là bốn mươi năm trước đã có suy nghĩ này với Thời Tri Tổ Sư, nhưng lại luôn bị cản trở bởi hai chữ thể diện, còn muốn ở trong mối quan hệ tranh giành vị trí chủ đạo, cho nên mới dày công tu luyện bốn mươi năm trời đó chứ? Hôm nay đánh bại được Thời Tri rồi, liền trực tiếp bày tỏ sao? !!”

Trong lòng Tô Bằng có một vài suy nghĩ xấu xa.

Thời Trì Tổ Sư đang nằm ngửa trên mặt đất nghe vậy, sững sốt hồi lâu, như thể không có chút phản ứng nào vậy.

“Người... Người là có ý gì?”

Thời Trì ngây ngẩn cả nửa ngày trời, vẫn là không có chút phản ứng nào, nhìn Vân Đạo Tử và hỏi.

Khuôn mặt già nua của Vân Đạo Tử thoáng đỏ lên. Ông ấy ho khan một tiếng, nói.

“Khụ khụ... Thời Trì. Ý của ta là người có hứng thú cùng ta đồng tu võ đạo, hoặc là... hoặc có thể kết thành tri kỉ, cùng nhau trèo lên đỉnh cao võ đạo. !”

“Đỉnh cao võ đạo gì gì đó không phải là trọng điểm trời ạ. !”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

“Ách... Cái này... Cái này... sao...”

Thời Trì nghe vậy, ngay lập tức liền tỏ vẻ vô cùng xấu hổ, nhưng trên mặt lại thoáng ửng hồng.

Dựa theo thể tục mà tính toán, tuổi tác của bà ấy cũng đã gần hai trăm rồi. Nhưng sau khi bà ấy tu luyện được Kiếm Tâm Thông Minh, thời gian xung quanh mình cũng không giống những người khác. Tuổi tác của cơ thể chẳng qua cũng chỉ khoảng hai tám, hai chín tuổi mà thôi.

Hơn nữa, phần lớn thời gian trong cuộc đời của bà ấy đều ở trong quá trình tu luyện, giống như một kẻ điên loạn vậy. Mỗi lần bế quan ít nhất cũng kéo dài khoảng mười năm, hai mươi năm. Không nghĩ thế mà đã gần hai trăm năm rồi, trở thành một vị tổ sư, căn bản không có kinh nghiệm về chuyện yêu đương.

Thời Trì đã từng gặp qua nhiều nam tử kiệt xuất, vai vế của họ đều thấp hơn so với bà ấy. Vậy thì hoặc là sẽ coi bà ấy là “lão” tiên bối, hoặc là sẽ coi bà

ấy là đối thủ. Người muốn nói chuyện nam nữ với bà ấy, trước giờ chưa hề có một ai.

Lúc này, Vân Đạo Tử trước là đánh bại bà ấy, sau lại cùng bà ấy bày tỏ sự ái mộ. Từ trước tới giờ, Thời Trì chưa từng trải qua những chuyện giống như vậy, nên tay chân bà nhất thời luống cuống.

Chỉ nhìn thấy trên mặt đất chợt có ánh sáng trắng lóe lên, xung quanh cơ thể Thời Trì Tổ Sư lại xuất hiện một đoàn ánh sáng trắng.

Thực tế, lúc này Thời Trì Tổ Sư không phải đã hoàn toàn mất đi sức chiến đấu. Bà ấy một mặt nói chuyện với Vân Đạo Tử, một mặt khôi phục lại sức mạnh. Nếu như Vân Đạo Tử thật sự xuống tay giết chết bà ấy, bà ấy sẽ liều mình một phen.

Nhưng lúc này, ánh sáng trắng sớm xuất hiện xung quanh cơ thể Thời Trì Tổ Sư chỉ với một mục đích duy nhất, chính là để che đi sự xấu hổ của bà ấy.

“Chuyện này... về sau hãy nói đi, ta cần phải suy nghĩ cái đã.”

Thanh âm của Thời Trì Tổ Sư truyền ra, sau đó chỉ nhìn thấy bà ấy nhanh chóng lùi về sau một bước, trong chớp mắt đã đến một trăm mét ngoài. Sau đó bà ấy tiếp tục thi triển loại thân pháp ấy, giống như là đang trốn chạy vậy, rất nhanh liền biến mất trong tầm nhìn của mọi người.

Vân Đạo Tử nhìn bóng dáng Thời Trì Tổ Sư rời đi, ánh mắt có chút ngần ngại, không biết là nên đuổi theo hay không đuổi theo thì tốt.

“Ha... haha...”

Trong lòng Tô Bằng đã không sao nhịn cười được nữa. Hắn bước ra, ho khan một tiếng, cố nén để bản thân không có cười nữa, nói với Vân Đạo Tử.

“Sư Tôn...”

Chương 1101: Minh chủ võ lâm (1)

Trên mặt Vân Đạo Tử lộ ra vẻ xấu hổ, ho khan một tiếng nói.

“Khụ khụ... Bằng nhi. Những việc gần đây mà con làm ta đều biết cả rồi. Tuy suy nghĩ của Thời Trì có phần không đúng, nhưng mà uy lực của Diệt Thế Thần Lôi quá sức lợi hại, có thể không dùng, thì cố gắng dùng dùng đến. Trừ những lúc nếu không dùng thì càng hỏng việc ra.”

Tô Bằng nghe vậy, gật đầu đáp.

“Điều này là tất nhiên rồi, con thực tế cũng không có ý định dùng Diệt Thế Thần Lôi này nhiều.”

Đùa chắc, bom nguyên tử là một thứ đồ vật bình thường sao? Đâu phải Tô Bằng ta nói lấy thì liền có thể lấy ra được.

“Ừm”

Vân Đạo Tử nghe vậy liền gật đầu. Tô Bằng còn muốn nói cái gì nữa, đột nhiên nghe thấy ở nơi mà Vân Đạo Tử và Thời Trì Tổ Sư đấu kiếm khi nãy vang lên một tiếng “oàng”.

Tô Bằng nhìn lại, chỉ thấy trong phạm vi một hai trăm mét, toàn bộ những kiến trúc ở trong phủ Thứ Sử đều vỡ thành bột mịn.

“Ách...”

Tô Bằng nhìn thấy cảnh này, không khỏi nhìn thoáng qua Vân Đạo Tử.

Đây là do lúc này Vân Đạo Tử thi triển Tử Hà Kiếm Vực, tạo nên một luồng kiếm khí tung hoành ngang dọc. Trong vòng vây của Tử Hà Kiếm Vực, ngoại trừ Thời Trì Tổ Sư, mọi thứ khác đều bị luồng kiếm khí này tước thành bột mịn.

“Lúc này nhất thời hưng phấn quá đà, nên không khống chế được lực đạo khi ra tay, phủ Thứ Sử này...”

Vân Đạo Tử nhìn thấy cảnh này, sắc mặt có chút ngưng ngững, nói với Cổ Thành.

“Sư Tôn nói gì vậy? Cho dù người có đem cả thành Bàn Cẩm này hủy đi, con cũng không có ý kiến.”

Trên mặt Tô Bằng lộ ra dáng vẻ tươi cười, nói với Vân Đạo Tử.

“Hề hề, Bằng nhi con càng ngày càng biết ăn nói. Nhưng mà ta vô có hủy cả thành Bàn Cẩm này để làm gì chứ?”

Vân Đạo Tử cũng cười và nói với Tô Bằng.

“Lúc này Sư Tôn đấu kiếm với Thời Trì, cũng bị một chút thương tích. Trước hết Sư Tôn hãy cùng con đi nghỉ ngơi cái đã.”

Tô Bằng nói với Vân Đạo Tử.

Vân Đạo Tử gật đầu. Lúc này ông ấy dùng ngực kiên cường chống đỡ một kiếm của Thời Trì Tổ Sư, cũng không phải là không hề chịu thương tổn. Quả thật là cần phải tĩnh tu một lát.

Tô Bằng gật đầu. Hắn nhìn về nơi xa, cao giọng hô to một tiếng.

“Người của phủ Thứ Sử đâu cả rồi?”

...

Chưa đầy hai mươi phút, Tô Bằng đã tìm được chỗ ở mới.

Chỗ ở mới chính là nhà của một thương gia giàu có nhất trong thành Bàn Cẩm.

Vị phú thương giàu có nhất thành Bàn Cẩm này vốn dĩ là cậu của vợ một vị đạo sĩ chủ sự Thiên Sư Đạo trong thành Bàn Cẩm... Cháu gái của vị phú thương này cũng là đạo sĩ, bạn của đạo sĩ chủ sự.

Đạo sĩ không giống với hòa thượng, không cảm bản thân lấy vợ, pháp môn tu luyện của đạo gia lại có hai thuật tu hành, nam đạo nữ quan cũng có thể kết thành bằng hữu, cùng nhau tu hành.

Có được tầng quan hệ này, phú thương đệ nhất thành Bàn Cẩm mới như cá gặp nước, vui vẻ bơi lội trong sự hỗn loạn của thành Bàn Cẩm.

Chỉ là từ sau khi Tô Bằng tiếp quản thành Bàn Cẩm, tất cả những đạo sĩ chủ sự Thiên Sư Đạo đều rút lui về Tông Môn, đại nghiệp của gia đình vị phú thương này lớn mạnh, không thể rời đi, từ đó luôn sống trong nỗi hoang mang và khiếp sợ.

Bởi vì ông ấy luôn lo lắng, đại nghiệp của gia đình mình sẽ bị người có hữu tâm nâng mất.

Nhiều ngày trôi qua như vậy, ông ấy không ngừng nghĩ cách đáp lên con đường với đám thủ hạ của Tô Bằng, để bảo đảm chỗ đứng vững chắc cho gia nghiệp của mình.

Địa vị của Tô Bằng quá cao, ông ấy đáp không tới, chỉ có thể đi theo con đường của đám người Lý Mục và Quách Lỗi, nhưng vẫn kém hơn họ một bậc.

Nhưng mà hôm nay, ông ấy cuối cùng cũng tìm được cơ hội rồi.

Nửa phủ Thứ Sử đều đã hóa thành tro bụi, không thể nào ở lại được nữa, Tô Bằng kêu gọi người trong phủ Kỳ Sách, bảo họ mau chóng tìm cho ra chỗ ở mới.

Mà nhà của vị phú thương này chính là phủ đệ lớn thứ hai trong thành Bàn Cẩm. Người của phủ Kỳ Sách nhanh chóng dắt vị phú thương này từ trong phòng của tiểu thiếp ra, báo cho ông ấy biết là Tể Tửu đại nhân tạm thời muốn mượn nhà của ông ấy để ở.

Vì phú thương này nghe vậy, không nói hai lời, trực tiếp lấy khế đất mua bán nhà, mong Tô Bằng nhận lấy ngôi nhà của ông ấy, coi như đó là lễ vật tặng cho Tô Đại Tể Tửu.

Tô Bằng bị người này làm cho dở khóc dở cười. Nhìn thấy người này nếu như không đem ngôi nhà này tặng đi được thì sống chết cũng quỳ mãi ở đấy không chịu đứng dậy, chỉ muốn Tô Bằng nhận lấy khế ước mua bán nhà của ông ấy.

Tô Bằng liền thuận tay ném cho người này kim phiếu một nghìn hai hoàng kim.

Giá trị của căn nhà này đại khái chỉ khoảng sáu, bảy trăm hai hoàng kim. Chẳng qua là Tô Bằng không muốn chiếm tiện nghi của người khác. Mặt khác cũng không muốn khiến cho Sư Tôn cảm thấy bản thân mình khi nam bá nữ, nên đưa cho ông ấy nhiều hơn một chút.

Kết quả là người phú thương này bị dọa dữ quá, lúc ấy đang quỳ mãi không đứng dậy, đầu đều vì khải mà vỡ mất hai tầng biểu bì, khẩn cầu Tô Bằng thu hồi lại kim phiếu, ông ấy không dám nhận.

Tô Bằng cảm thấy chẳng biết phải làm sao. Điều bộ này khiến người ta cảm thấy bản thân như thể muốn bức hại người này thế nào thì được thế ấy. Mình thì không sao, nhưng để Sư Tôn nhìn thấy thì thật khó giải thích.

Thấy biểu cảm của Tô Bằng có vẻ không vui, cuối cùng vẫn là Cố Minh của phủ Kỳ Sách bước đến bên cạnh vị phú thương kia, thì thầm một câu, vị phú thương ấy ngay lập tức mở to mắt, vội khấu đầu lạy tạ, sau đó nhận lấy

kim phiếu năm trăm hai hoàng kim, để lại kim phiếu năm trăm hai hoàng kim.

Thấy thế, Tô Bằng có chút ngạc nhiên. Nhưng hắn cũng chẳng nói gì, chỉ khẽ gật đầu, sau đó dẫn Sư Tôn đi tìm một lạc viên yên tĩnh để tĩnh dưỡng.

Một lát sau, Cố Minh bước vào, đưa lại cho Tô Bằng kim phiếu năm trăm hai hoàng kim mà mình mới lấy về.

“Chuyện kim phiếu lát nữa hẵng nói. Trước đây không nhìn ra cậu làm việc lại nhanh nhẹn, tháo vát đến vậy. Vừa nãy cậu đã nói gì với ông ấy, khiến ông ấy nghe lời như vậy?”

Trong lòng Tô Bằng rất tò mò, bèn hỏi Cố Minh.

“Thuộc hạ chẳng nói gì cả, chỉ báo cho ông ấy biết là mau chóng cầm lấy kim phiếu năm trăm hai hoàng kim này, để lại kim phiếu năm trăm hai rồi đi đi, nếu không sáng sớm ngày mai cả nhà ông sẽ bị giết sạch mà thôi.”

Cố Minh khẽ hé môi, để lộ ra hàm răng trắng bóc, cười hắc hắc và nói.

“... Cậu được lắm.”

Tô Bằng nghe xong, bị nghẹn ứ ở cổ họng cả nửa ngày trời, cuối cùng mới trở mình nhìn Cố Minh với nửa con mắt nói.

“Chủ công, kim phiếu.”

Hai tay Cố Minh trình ngân phiếu đưa cho Tô Bằng.

“Thôi bỏ đi, đã cho rồi thì sẽ không có chuyện lấy lại, xem như đây là phần thưởng dành cho cậu.”

Tô Bằng nói.

Cố Minh nghe vậy rất đổi vui mừng. Đối với cậu ấy mà nói, năm trăm hai hoàng kim không phải là một cái lợi nhỏ.

“Nhưng mà...”

Tô Bằng đột nhiên mở miệng nói.

Chương 1102: Minh chủ võ lâm (2)

“Chủ công có việc gì xin cứ phân phó.”

Cố Minh tiến lên trước một bước, nói với Tô Bằng.

“Cậu đã cầm kim phiếu rồi, thì đừng có tìm người ta mà gây phiền phức. Còn nữa, ta không hi vọng những người thân cận ở bên cạnh ta lại mang tiếng xấu là tàn bạo và hà khắc. Nếu như cậu làm ra việc xấu xa gì mà để truyền đến tai ta, thì cậu nên rời khỏi chức vụ hiện tại của mình đi.”

Tô Bằng thản nhiên nói.

Cố Minh nghe vậy, cả người run lên bần bật.

Mồ hôi trên trán cậu ấy toát ra đầm đìa. Dự tính lúc đầu của cậu ấy chính là rạng sáng ngày mai sẽ đến dọa dẫm tên phú thương kia một chút. Gia đình phú thương này quá nhu nhược. Tuy Cố Minh không có ý định làm ra chuyện gì quá đặc biệt, nhưng mà kiếm lợi nhuận một chút thì vẫn nên làm.

Nhưng bây giờ nghe Tô Bằng nói như vậy, trán của cậu ấy ngay lập tức toát ra mồ hôi lạnh.

Với tiền tài của tên phú thương ấy, có bắt chẹt một chút, cũng chỉ khoảng một, hai nghìn hai hoàng kim. Nhưng đi theo Tô Bằng, thì sẽ có một tương lai sáng lạng.

Nếu như chỉ vì mấy nghìn hoàng kim mà mất đi sự tín nhiệm của chủ công, vậy thì chẳng phải là lợi bất cập hại sao, thật là một tổn thất lớn rồi.

“Thuộc hạ... thuộc hạ nhất định sẽ thu lại hành vi của mình, kiểm điểm hành vi của bản thân.”

Dưới sự hoảng loạn vô độ, Cố Minh chỉ có thể nói ra những lời như vậy mà thôi.

“Ừm... Cái gì đáng khinh, cái gì đáng trọng, ta nghĩ là cậu rõ hơn ta. Lui xuống đi.”

Tô Bằng nói với Cố Minh.

Mồ hôi lạnh trên người Cố Minh túa ra như tắm, nhưng cậu cũng rõ giờ không phải là lúc để giải thích rõ ràng mọi chuyện, chỉ có thể gật đầu lui ra.

Lúc này cậu thật muốn nhổ vào mặt mình một bãi nước bọt. Thấy bản thân thật không có tiền đồ, đương không lại để cho Chủ công thấy được mặt tư lợi của mình.

“Không những không được dọa dẫm tên phú thương ấy, mà còn phải tiếp đại nòng hậu... Bằng không, nếu để chủ công nhớ lại chuyện này, thì đúng là lại tự mình chuốc lấy phiền phức rồi.”

Trong lòng Cố Minh không khỏi suy nghĩ, sắc mặt vô cùng rối rắm, vội lui xuống dưới.

Lúc này, Phạm Thanh Âm và Lãnh Sương Nguyệt từ bên ngoài đi vào, Cố Minh vội vã thi lễ, sau đó liền rời khỏi nơi này.

Hai người con gái Phạm Thanh Âm và Lãnh Sương Nguyệt bước vào đại sảnh mà Tô Bằng là chủ sở hữu, Lãnh Sương Nguyệt nhìn theo bóng lưng Cố Minh rời khỏi, rồi nói.

“Lạ thật đấy, gần đây tên Cố Minh này rất lễ độ, thấy chúng ta đều sẽ thi lễ vãn an, sao lần này lại mất hồn mất vía thế kia?”

“Haha, có một chút quyền lực trong tay rồi, nên có thể là tâm tư cũng dần thay đổi, phải đánh.”

Tô Bằng nói trong miệng.

Hắn cũng biết một vài chuyện của thuộc hạ, việc mà Cố Minh làm, không được xem là quá phổ biến, nhưng cũng không phải là không có.

Chẳng qua Tô Bằng đều cứ mắt nhắm mắt mở cho qua. Những người này đi theo mình, mình phát đạt thì bọn họ ít nhiều cũng được chia một chút súp

để ăn. Đạo lý thủy chí thanh tắc vô ngư*, Tô Bằng vẫn hiểu được.

Chỉ có điều không thể để cho những người này làm ra những chuyện quá phận sự của mình mà thôi.

Tô Bằng khẽ lắc đầu, muốn đem suy nghĩ của mình thoát khỏi những sự xấu xa, những dung tục tầm thường. Hắn nhìn Phạm Thanh Âm, nói.

“Thanh Âm, Sư Tôn bị thương nên đã đi nghỉ ngơi rồi, hơn nữa ta cũng không tiện hỏi thẳng Sư Tôn. Em xuất thân từ Từ Hàng Tĩnh Trai, nên em cũng biết chuyện về Trai Chủ Nguyễn Nguyệt Nông của Từ Hàng Tĩnh Trai thời đại trước, phải không?”

“Chàng là nói đến Trai Chủ đời trước sao?”

Phạm Thanh Âm nghe vậy, suy nghĩ một lát rồi nói.

“Ta cũng không biết gì nhiều. Lúc ta bước vào Thời Trì Tĩnh Trai, đã là lúc Sư Phụ của ta lên làm Trai Chủ rồi, nhưng ta cũng nghe phong phanh một số chuyện.”

“Các vị trưởng bối trong Tĩnh Trai đều từ chối nhắc đến chuyện về Trai Chủ Nguyễn Nguyệt Nông đời trước. Dấu tích của một vài chuyện linh tinh, vụn vặt mà ta biết, gom góp lại cũng chỉ biết được một chút xiu mà thôi.”

“Khi Nguyễn Nguyệt Nông còn là Trai Chủ Từ Hàng Tĩnh Trai, lập trường dường như không có vững vàng, cũng không hoàn toàn đứng về phía Tĩnh Trai. Nhiều lần đưa ra quyết sách của bà ấy đều dẫn Từ Hàng Tĩnh Trai vào thế bất lợi, các vị trưởng lão trong Tĩnh Trai quyết định cách chức của bà ấy.”

“Sau khi biết tin mình bị cách chức, bà ấy buồn bực không vui, không lâu sau thì lâm bạo bệnh mà chết, người ta nhìn thấy xác chết của bà ấy. Có vẻ như chuyện này cũng không có gì rõ ràng cả.”

“Lâm bạo bệnh mà chết?”

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi nhíu mày thật chặt.

Có thể đảm đương Trai Chủ của Từ Hàng Tĩnh Trai, tối thiểu cũng sẽ có năng lực bậc thầy, người như vậy cũng có thể nhiễm bệnh mà chết sao?

Chẳng qua cái gì cũng chỉ có tính tương đối mà thôi. Nếu như bị mắc phải bệnh giống như là bệnh phong, hay là các loại bệnh dịch chẳng hạn thì chết là điều có thể.

“Những chuyện khác ta biết cũng không nhiều lắm.”

Phạm Thanh Âm nói với Tô Bằng.

“Là vậy sao?... Ta biết rồi.”

Tô Bằng nghe vậy liền gật đầu một cách từ tốn, nhưng lòng vẫn cảm thấy có gì đó không đúng.

...

Thời gian như bóng câu qua khe cửa, chớp mắt đã hai mươi ngày trôi qua rồi.

Trong hai mươi ngày này thế cục của Thần Châu lại có sự thay đổi.

Diệt Thế Thần Lôi của Tô Bằng quả thực đã làm cho thế lực Tiên Giới chấn động. Sau khi điều tra rõ ràng dấu vết của vụ nổ Diệt Thế Thần Lôi trong hẻm núi Thần Ma, Tiên Giới trầm mặc gần mười ngày trời, sau đó dẫn toàn bộ binh sĩ dưới trướng rút lui khỏi Hoàn Châu, tập trung hỏa lực phòng ngự ở Thiên Dung Quan.

Còn Tô Bằng vì lo ngại tia phóng xạ sau vụ nổ hạt nhân nên không hề phái binh tiến vào Hoàn Châu.

Người của Chân Thần Giáo cũng chẳng có bản lĩnh ấy, lại vượt qua rãnh trời một lần nữa.

Do vậy mà Hoàn Châu trở thành mảnh đất không ai quản lý. Lực lượng trên quê hương của chúng sớm đã bị liên quân Tiên Giới đập cho tan đàn xẻ nghé hết cả, căn bản không có cách nào để duy trì trật tự.

Bây giờ cũng chẳng có ai kiểm soát Hoàn Châu, cả Hoàn Châu đã trở thành nơi mà bọn đầu trộm đuôi cướp ngang nhiên quấy phá và hoành hành, là thiên đường của bọn cường đạo.

So với sự án binh bất động của Tiên Giới, thì tuy bị vũ khí hạt nhân thẳng tay đánh chết hai mươi vạn binh, nhưng đối với Chân Thần Giáo mà nói đây cũng chẳng phải là sự đả kích gì nghiêm trọng.

Chiều hướng phát triển của Chân Thần Giáo giống như là châu chấu, trong thời gian hai mươi ngày ngắn ngủi đã công chiếm được hai châu, thậm chí còn có một Môn Phái lớn của Võ Lâm hết sức xúi quẩy, bị bốn mươi vạn bách tính bình thường do Chân Thần Giáo tập hợp lại ép buộc phải từ bỏ Sơn Môn. Mấy tên Chân Thần Giáo ấy đã cướp sạch những gì mà Môn Phái lớn ấy để lại, sau đó cho một mối lửa thiêu rụi Sơn Môn.

Trong lúc khắp nơi trong thiên hạ trăm hoa đua nở, thì toàn bộ Chân Thần Giáo lại có một cảm giác không sao đè nén được.

Còn trong giang hồ thì từ sau ngày diễn ra vụ nổ hạt nhân, chương môn kiếm phái Thục Sơn Nhậm Tùng cùng với mười mấy người nữa đã đi xem xét dấu vết sau vụ nổ “Diệt Thế Thần Lôi”. Kết quả chưa được mấy ngày thì cả thầy đều bị tróc da và ho ra máu, thân thể không ngừng lở loét. Cũng may là võ công của họ cũng thuộc hàng cao thủ, kiên trì cho tới khi quay trở lại Môn Phái mới ngã khụy

Không lâu sau đó, tin tức được truyền ra ngoài. Tô Bằng nghe được tin này, chỉ nói hết sức nhẹ nhàng. “Đó chính là Lôi độc còn lưu lại trong Diệt Thế Thần Lôi.” Sau đó thì không hề phát biểu thêm một lời bình luận nào.

Những vị nghị sự của các môn phái lớn trong giang hồ biết được nội tình thì lại cảm như hết, tận sâu trong lòng đều cảm thấy Tô Bằng thật là lợi hại, ít nhất là chỉ cần hé môi một chút về một tin tức nhỏ, thì những người nghị sự trong các môn phái không thuận theo Tô Bằng kia liền chết cả rồi.

Bây giờ thiên hạ đại loạn như vậy, thêm vào đó khắp nơi đều có người của Chân Thần Giáo quấy rối, những người trong các môn phái lớn cũng dần dần không thể nhịn được nữa rồi.

Cuối cùng, những người trong các môn phái Võ Lâm lớn cũng dần dần hợp thành một nhận định chung.

Người có thể dẫn dắt mọi người chống lại Tiên Giới, dẹp yên đám người Chân Thần Giáo chỉ có một người duy nhất, đó là Tô Bằng, Tế Tửu Lương Châu, thiên hạ đệ nhất cao thủ, môn đồ của Tử Hà Môn mà thôi.

Đại họa gắn liền với Chân Thần Giáo càng ngày càng nghiêm trọng, thanh âm của các môn phái lớn này cũng càng ngày càng lớn, cuối cùng biến thành hành động thực tế.

Bốn mươi tám Tông Môn ở Thần Châu liên hợp lại với nhau, chuẩn bị tiến về Lương Châu.

Lần này không phải là bọn họ muốn tìm Tử Hà Môn để gây phiền phức, mà là chuẩn bị để... trở thành liên minh Võ Lâm, cùng nhau thúc đẩy để Tô Bằng trở thành...

Minh Chủ Võ Lâm.

Chương 1103: Không dám không theo (1)

Dưới sự giật dây của những người hữu tâm, tin tức bốn mươi tám Tông Môn lớn của các đại môn phái ở Thần Châu muốn chung sức chung lòng để cử Tô Bằng trở thành thiên hạ Minh Chủ Võ Lâm rất nhanh đã được lan truyền khắp thiên hạ.

Người của các Võ Lâm trong thiên hạ cũng cảm thấy đây là chuyện đương nhiên và hợp tình hợp lý.

Từ sau sự kiện đại chiến Đại Không Tự, Đại Không Tự của Phù Đồ Sơn đã không còn là Võ Lâm đệ nhất môn phái nữa, cũng không có sức ảnh hưởng của một tông môn siêu cấp như trước kia.

Ban đầu, người trong thiên hạ còn cảm thấy tiêu điều tự tại, nhưng khi thời gian diễn ra sự thể này kéo dài một chút, thì họ lại cảm thấy có chút không thoải mái.

Bởi vì các môn phái không phải là thần tiên ở trong nhân gian khói lửa không cần phải ăn, phải uống. Họ luôn luôn có những lợi ích và mục đích riêng của bản thân. Mà lợi ích chung của mọi người có lúc cũng chẳng thống nhất, thường xuyên xuất hiện một vài xung đột.

Lúc trước, khi chương môn của Đại Không Tự còn tự chấp Võ Lâm, thì mọi thứ còn dễ xử lý. Nếu như hai môn phái không phải là tử thù, tranh giành lẫn nhau không dứt, lại có lực lượng ngang nhau, bất phân thắng bại, thì sẽ có thói quen mời người của Đại Không Tự đến giúp một phen, làm một người xét đoán.

Nói như vậy có nghĩa năng lực phán xét của Đại Không Tự rất công bằng, đều là sẽ gỡ năm mươi phách, nếu hai bên vẫn cứ bất phân thắng bại thì bỏ qua, không so đo tính toán nữa. Các môn phái lớn kia cũng chẳng muốn ở trong cuộc thương lượng phải dành cho được thắng lợi, chỉ cần thể diện không quá mức khó coi là tốt rồi.

Kiểu hòa giải này bình thường vẫn là do cao tăng của Đại Không Tự đích thân ra mặt. Một mặt có thể nâng cao địa vị của Đại Không Tự trong Võ Lâm, hai bên tranh đấu cũng đều nể phục. Đây cũng có thể coi là thuốc bôi trơn ở trong Võ Lâm, để cho các môn phái lớn không có sự xung đột gì đáng ngại.

Từ Hàn Tĩnh Trai thỉnh thoảng cũng sẽ được mời để đảm nhận vai diễn này, nhưng phần lớn đều do Đại Không Tự tiến hành.

Nhưng từ sau trận chiến Đại Không Tự, tuy tiếng tăm của thiên hạ đệ nhất môn phái này không hẳn là đã mất hết, nhưng cũng không chống đỡ được nữa rồi.

Cứ như vậy, rất nhiều cuộc tranh đoạt giữa các môn phái không có người đứng ra xử lý, càng lúc càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Không ít người ở trong giang hồ đều hoài niệm về khoảng thời gian Đại Không Tự vẫn còn là một môn phái siêu cấp, hi vọng sẽ có một môn phái siêu cấp chủ trì những chuyện này.

Đại Không Tự thì đã lui xuống rồi, không còn can dự vào những chuyện như thế này nữa.

Người trong các môn phái giang hồ cũng không biết phải tìm ai. Sau một hồi thương lượng, họ phát hiện ra Tử Hà Môn là một sự lựa chọn rất tốt.

Võ công của Tử Hà Môn đủ để khiến cho giang hồ phải khiếp đảm, mọi người đều phục. Hơn nữa xem Tử Hà Môn hành sự cũng khá công tâm, không thiên vị, cũng không quá tàn bạo, càng không có dã tâm muốn xưng bá giang hồ, làm một người đứng ngoài để hòa giải mọi việc là thích hợp nhất.

Tô bằng là một môn đệ xuất chúng nhất trong Tử Hà Môn, mọi người đương nhiên là muốn đến tìm Tô bằng để bàn về chuyện này.

Mặt khác, thế cục thiên hạ đang dần thối nát, việc thế lực Tiên Giới tiêu diệt hai môn phái lớn trong giang hồ, biến toàn bộ người trong môn phái thành đội quân hình nộm khiến cho trái tim Võ Lâm vô cùng băng giá và sợ hãi. Nhưng các môn phái Võ Lâm đơn độc cũng không sao đánh lại được với thế lực Tiên Giới, đòi hỏi họ phải liên hợp lại với nhau để mà chống lại Tiên Giới.

Ngoài thế lực Tiên Giới ra, sự quấy nhiễu của Chân Thần Giáo cũng khiến cho người ta đau đầu, nhưng môn phái nào cũng không có sức mà diệt trừ Chân Thần Giáo. Đám người Chân Thần Giáo cứ như là châu chấu, đánh không được bạn thì liền bỏ chạy. Sau đó đợi tới lúc tập hợp đủ lực lượng thì sẽ quay trở lại đánh bạn. Nếu như không thể đánh chết bạn chỉ bằng một lần nghênh chiến, thì sẽ giống như là tiểu cường không ngừng ở trước mặt bạn mà bộc lộ sự chán ghét bạn.

Nhất là những tên tiểu cường này vẫn có thể mở rộng và lớn mạnh, biến thành một đám tiểu cường, sẽ gặm nhấm xương cốt của bạn đến một mảnh vụn cũng không chừa lại.

Kể từ đó nhất mạch Võ Lâm bắt buộc phải từ bỏ hận thù, từ bỏ tranh giành lẫn nhau, liên hợp lại với nhau thì mới có con đường sống.

Nhưng mà thực lực của các môn phái lớn cũng không có khác biệt nhau nhiều, nếu bây giờ liên hợp lại thì ai sẽ là đại ca đây?

Suy đi tính lại, vẫn chỉ có mỗi Tô Bằng là có tư cách ấy.

Hắn xuất thân từ Tử Hà Môn, võ công thiên hạ đệ nhất, đối nhân xử thế phong bình bất thác* cũng coi như công bằng, lại còn nắm trong tay năm châu chi địa, còn có được Diệt Thế Thần Lô, có thể dùng nó để chống lại thế lực Tiên Giới và Chân Thần Giáo. Thật đúng là một người đại ca dẫn đầu lí tưởng.

Tổng hợp những nhân tố này lại, khiến người trong Võ Lâm quyết định sẽ cùng nhau tôn Tô Bằng trở thành đại ca dẫn dắt bọn họ, Minh Chủ Võ Lâm.

Phủ Thứ Sử, Lâm Y, Lương Châu.

Lúc này ở trong phủ Thứ Sử có khoảng hơn một trăm người đang tập trung trong đó, như thể đang chờ đợi điều gì vậy.

Nếu như có nhân vật quen thuộc trong Võ Lâm ở nơi này, thì sẽ giật mình mà phát hiện, những người tập trung ở nơi đây đều là các đại lão giang hồ đang hồi run rẩy - những người từng đặt chân trên địa bàn của mình và trên khắp các châu quận.

Toàn bộ chương môn của bốn mươi tám môn phái lớn trong giang hồ đều đã có mặt ở nơi này. Mỗi người còn dẫn theo một vị phó chương môn hoặc là các trưởng lão cung phụng, thêm vào đó lại ở cùng một chỗ, nên tổng thể có một trăm sau mười người.

Họ tập trung cả ở đây đều là vì chuyện muốn chung tay tôn Tô Bằng lên thành Minh Chủ Võ Lâm.

Bởi vì người quá đông, nên những người là thuộc hạ của Tô Bằng trong phủ Kỳ Sách bèn định ra quy tắc. Mỗi môn phái chỉ có ba người được phép bước vào trong phủ Thứ Sử. Nhưng cho dù là như vậy, thì người tập trung ở nơi này vẫn còn rất là đông.

Cố Minh - nghị trượng nhị đẳng trong phủ Kỳ Sách đang không ngừng sắp xếp đám người đến đây ở trong lạc viện của phủ Thứ Sử.

Cũng may, những người ở đây không phải chương môn thì cũng là phó chương môn, trưởng lão cung phụng, đều là những người có thân phận khoa trương một chút, cho nên sẽ không xuất hiện những trường hợp gì khó xử.

Chỉ có điều chờ đợi quá lâu nên không ít chương môn đã có chút mất kiên nhẫn.

“Khi nào thì Tô Tế Tửu mới xuất hiện? Chúng tôi đến đây là vì muốn chung tay tôn Tô Tế Tửu lên thành Minh Chủ Võ Lâm, Tô Tế Tửu vẫn chưa suy xét kỹ lưỡng sao?”

“Hôm nay Tô Bằng cử người thông báo cho chúng tôi, không phải là vì muốn cho chúng tôi một câu trả lời thỏa đáng sao? Sao bây giờ vẫn còn chưa hiện thân chứ?”

Vài vị chương môn có tính cách hơi nóng vội một chút, mang theo ngữ khí đầy trách móc hỏi.

Cố Minh khẽ mỉm cười, cao giọng nói.

“Các vị bình tĩnh, chớ có nóng vội. Tô Tế Tửu sẽ xuất hiện ngay đây thôi.”

Lời còn chưa dứt đã có một tiếng ho khan vang lên, chỉ nhìn thấy võ giả Tô Bằng mình mặc một bộ trang phục màu xanh lam bằng chất liệu hoa quý, từ trong phòng nghị sự của phủ Thứ Sử bước ra.

“Tô Tế Tửu!”

Có người lên tiếng.

Lúc đó, có một vài vị chương môn cố tình lấy lòng Tô Bằng, bèn chấp tay và nói.

“Rất hân hạnh được gặp Tô Tế Tửu!”

“Rất hân hạnh được gặp Tô Tế Tửu!”

Giọng điệu như vậy dần dần thành một chỉnh thể, một trăm năm mươi, một trăm sáu mươi người cùng lúc hành lễ với Tô Bằng.

Chương 1104: Không dám không theo (2)

Tô Bằng gật đầu, nói.

“Các vị quá đa lễ rồi”

Sau màn chào hỏi lẫn nhau, Tô Bằng ngẩng đầu đi về phía đài diễn thuyết đã được chuẩn bị trước đó, nói với mọi người đang có mặt ở hiện trường.

“Các vị chương môn, dụng ý mà Tô Mỗ mời mọi người tề tựu đông đủ ở đây thì các vị cũng đã hiểu rõ cả rồi. Tô Bằng cũng không phải là kẻ quái đản, nghi thức xã giao nhún nhường gì đó Tô Bằng ta không làm được.”

“Chỉ là có vài chuyện, liên quan đến lợi ích thiết thân của các vị, nên ta cần phải nói rõ... Các vị muốn ta là Minh Chủ Võ Lâm, được thôi, nhưng mà có ba việc, nhất thiết phải ước định trước mới được.”

“Xin Tô Tế Tửu cứ nói.”

Có người ở bên dưới phụ họa theo.

Tô Bằng gật đầu, nói.

“Việc đầu tiên, nếu muốn là một Minh Chủ, thì phải là một Minh Chủ thực sự, nếu chỉ là một Minh Chủ bù nhìn, thì ta làm không được,”

Tô Bằng vừa dứt lời, bên dưới nhất thời náo động cả lên. Lúc ấy có người vội lên tiếng.

“Tô Tế Tửu, Minh Chủ thì chính là Minh Chủ, sao lại còn có chuyện thật giả ở đây chứ?”

“Haha... Lời ấy thì không đúng rồi, Minh Chủ Võ Lâm. Minh Chủ Võ Lâm là người phải có năng lực hiệu triệu Võ Lâm, nếu như lời của Minh Chủ ta mọi người đều không phục, cũng không nghe theo. Vậy thì ta chính là một Minh Chủ giả rồi. Việc đầu tiên ta đã nói rõ rồi, chính là nếu muốn tôn ta

lên làm Minh Chủ, thì phải kỷ luật nghiêm minh. Nếu trong lòng người nào có cách nghĩ khác, chỉ muốn đưa ta lên làm một bình hoa, thì ta khuyên người đừng có chọn nữa. Nếu không, một khi ta thượng vị rồi, ta nhất định sẽ không nương tay với những người tâm có ý khác.”

Nghe Tô Bằng nói như vậy, những người ở bên dưới nhất thời trầm mặc.

Thực ra những người này đều có chung một cách nghĩ, chính là có thể chiếm được tiện nghi tốt nhất, nhưng nếu muốn họ nghe lệnh giao quyền, thì quả thực có chút khó làm.

Nhưng thế cục của thiên hạ bây giờ lại không cho phép bọn họ cự tuyệt.

Trong số người ở đây, có những người của kiếm phái Phổ Trữ, còn có người của Sư Đạo Long Hư Sơn Thiên, tiên phong phụ họa, nói.

“Tô Tế Tửu trở thành Minh Chủ thì những việc này là tất yếu rồi. Chúng tôi nào dám không theo. !”

Bản thân kiếm phái Phổ Trữ nằm trong phạm vi của thế lực Tô Bằng, trải qua mấy lượt chỉnh lý đã ngoan ngoãn hơn nhiều, không dám nói hai lời.

Có người dẫn đầu, thì cho dù có người trong lòng có ý phản đối, thì cũng không thể nào lay chuyển được đại cục. Cuối cùng, mọi người đều tỏ ý nghe theo lệnh của Tô Bằng.

“Tốt. Vẫn còn hai điểm nữa. Điểm thứ hai. nếu ta trở thành Minh Chủ Võ Lâm rồi, ta sẽ đem liên quân Võ Lâm đi tiêu diệt Chân Thần Giáo và liên quân Tiên Giới! Tiền ta có thể bỏ ra một phần, nhưng người thì các vị bắt buộc cũng phải bỏ ra. Nếu mọi người đã tôn ta lên là Minh Chủ, thì ta tất nhiên phải có quyền kiểm soát tuyệt đối với liên quân Võ Lâm.”

Điều kiện này chính là ý bổ sung của điều thứ nhất. Nếu chương môn của các môn phái lớn đã đáp ứng điều kiện đầu tiên, thì điều kiện này cũng chỉ có thể đáp ứng mà thôi.

“Rất tốt.... Điều cuối cùng, chính là chuyện liên quan tới tương lai. Các vị cũng biết, ngoài thân phận ở trên giang hồ ra, trên thực tế ta còn là Tế Tửu

Lương Châu, là người nắm trong tay toàn bộ năm châu quận.

“Các vị, mọi người cũng rõ, mục đích cuối cùng của ta chính là thành lập một đế quốc mới.”

“Chỉ có điều, sau khi thành lập đế quốc mới, các vị muốn theo như hiện tại mà hành sự thì không thể được.”

Tô Bằng nói.

Sau khi nghe những lời Tô Bằng nói, mọi người ở bên dưới đều hết sức sửng sốt, sau đó thì một trận thanh âm đầy âm ỹ vang lên.

Tô Bằng lần đầu tiên đứng trước mặt công chúng bộc lộ rõ mục đích của mình.

Chỉ nghe Tô Bằng nói.

“Đế quốc mới thì sẽ có luật pháp mới. Kỳ thực mọi người đều có thể thấy được, luật pháp trên lãnh địa của ta lúc này có vài điểm khác biệt so với những nơi khác. Ta sẽ bảo đảm lợi ích cốt lõi cho các vị, chính là có quyền được tự do thu nạp đồ đệ, có điều quyền hành chính của các vị ta sẽ từng bước tiếp quản. Các vị hành sự tốt nhất là nên tuân thủ một vài quy ước ràng buộc. Nếu như có ai đó không nghe lời thì... Haha, thì đừng có trách ta.”

Nghe Tô Bằng nói một tràng như vậy, mấy người bên dưới lại tiếp tục náo động một phen.

Đại bộ phận các môn phái Võ Lâm đều nắm trong tay một ít quyền lực hành chính, mới có thể bồi dưỡng được các đệ tử môn phái chuyên tâm luyện võ như vậy.

Lời của Tô Bằng lúc này chính là muốn thu hồi quyền lực của bọn họ sao?

Lúc này, lại có vài vị trưởng môn nắm trong tay quyền cao chức trọng được dịp huyên náo hẳn lên, giọng điệu rõ là đang tỏ ý bất mãn.

“Những người không vừa lòng thì hãy đứng ra đây, đi về phía bên phải, sau đó tự mình rời khỏi, đừng làm ảnh hưởng đến những người khác. Nếu như không rời khỏi, thì cho dù là các vị có đồng ý, ta cũng sẽ không trung cầu ý kiến. Bây giờ các vị chỉ có hai sự lựa chọn. hoặc đồng ý, hoặc là phản đối.”

Tô Bằng thấy thế, thân nhiên nói.

Nghe Tô Bằng nói như vậy, những người ở bên dưới kia im lặng không ít.

Có chương môn của hai ba môn phái bước ra, đi về phía bên phải, chờ đợi xem có chương môn nào trong các môn phái còn lại bước ra hay không.

Nhưng cuối cùng cũng chỉ có chương môn của ba môn phái này bước ra. Những người còn lại tuy lúc này cãi nhau rất hung, nhưng lại không hề bước ra.

“Ôi chao. Thụ tử bất túc dư mưu* !”

Một vị chương môn trong số các môn phái bước ra giậm chân và kêu lên một tiếng, sau đó liền rời đi.

Tô Bằng híp mắt, đưa mắt nhìn theo ba vị chương môn rời đi, Cố Minh ở bên cạnh ghi lại tên của các môn phái đã rời đi, còn Tô Bằng thì hướng mắt về các vị chương môn còn lại, nói.

“Các vị bây giờ vẫn còn ở lại nơi này, tức là đồng ý với kế hoạch của Tô mỗ ta?”

Mọi người ở bên dưới đưa mắt nhìn nhau, sau cùng đều đồng thời chấp tay, nói với Tô Bằng.

“Tô Minh Chủ hội minh thiên hạ, chúng tôi nào dám không theo!”

Chương 1105: Giấy thần (1)

Ngày 11 tháng 5 năm Tân Dậu, tại châu quận Lâm Y, Lương Châu, bốn mươi lăm Môn Phái trong thiên hạ đồng lòng tôn Tế Tửu Lương Châu Tô Bằng lên làm Minh Chủ Võ lâm...

Tể Tử Lương Châu Tô Bằng cảm khái tiếp nhận, trở thành Minh Chủ Võ lâm duy nhất trong thiên hạ được sự đồng lòng của Võ lâm trong suốt gần hai nghìn năm trở lại đây.

Sau khi tiếp nhận vị trí Minh Chủ Võ lâm, trong vòng nửa tháng, Tô Bằng đã điều động từ trong mỗi Môn Phái hai trăm đệ tử tinh anh, tám trăm đệ tử thông thường, tạo thành liên quân Võ lâm.

Liên quân Võ lâm vốn kiêu ngạo bất tuân, không nghe hiệu lệnh. Nhưng trong buổi thành lập liên quân Võ lâm, Minh Chủ Võ lâm đã thi triển tuyệt kỹ Vong Thần Kiếm của Tử Hà Môn, cưỡng chế triệu xuất khí giới của bốn vạn năm nghìn binh sĩ Võ lâm. Một kiếm ấy đã san phẳng đỉnh núi của ngọn núi Lương Châu, khiến cho tất cả mọi người trong liên quân Võ lâm vô cùng kinh hãi. Bốn vạn năm nghìn binh sĩ Võ lâm bái phục ngay tại trận.

Lại có sự “giáo dục tư tưởng” của Đẳng hiệu Tô Đẳng, liên quân Võ lâm dần dần đi vào quy củ, trở thành thuộc hạ trong tay Tô Bằng.

Ngày 27 tháng 5, Thiết Quan Vương Tiết Đồng của Kinh Châu, cùng với Long Thiệu Dương của liên minh Ngũ thành đồng thời quy phục Tô Bằng, trở thành người dưới trướng của Tô Bằng.

Tô Bằng tiếp quản Kinh Châu, Cám Châu, nắm trong tay bảy châu. Cám*, Lương, Dư, Thanh, Từ, Kinh, Cẩm; trở thành thế lực lớn thứ hai trong thiên hạ.

Ngày mùng 3 tháng 6, sau hơn hai tháng yên lặng không có động tĩnh, Chân Thần Giáo đột nhiên phát động bạo khởi, chiếm cứ bốn châu trong thiên hạ, tiến hành làm thông suốt các mối liên lạc giữa các châu, cùng với Hoàn Châu, kết thành một vùng đất thống nhất. (gồm 5 châu).

Ngày 11 tháng 6, Chân Thần Giáo tập trung lực lượng ở năm châu, xuất binh với năm mươi vạn quân, tiến đánh Cẩm Châu, bị chặn lại ở Phụng Thiên Quan, cửa ngõ biên giới Cẩm Châu. Minh Chủ Võ lâm thỉnh xuất một khối Diệt Thế Thần Lô, dự định tiến vào Phụng Thiên Quan, sau đó kích nổ Diệt Thế Thần Lô.

Sau khi quả Diệt Thế Thân Lôì thứ hai phát nổ, Phụng Thiên Quan bị san phẳng, liên quân Chân Thần Giáo có năm mươi vạn binh thì đã tử vong tại chỗ hai mươi lăm vạn, hai mươi lăm vạn binh còn lại đều đã nhiễm phải Lôì độc của Diệt Thế Thân Lôì, mức độ nhẹ cũng có mà nặng cũng có. Một tháng sau thì chết sạch sẽ không còn một bóng.

Chịu thiệt hại nghiêm trọng như vậy nhưng Chân Thần Giáo vẫn coi như có như không, tiếp tục hoạt động mạnh ở các châu khác trong thiên hạ.

Toàn bộ Thần Châu đều đã nằm trong sự tàn sát vô cùng ngang ngược của Chân Thần Giáo, không sao khổng chế được.

Một nửa các châu quận trong thiên hạ đều đang phải gánh chịu đại họa do Chân Thần Giáo gây ra. Trừ thế lực Tiên Giới và các vùng thuộc phạm vi của thế lực dưới trướng của Tô Bằng ra, thì không nơi nào trong thiên hạ này mà không nhìn thấy bóng dáng hoạt động của Chân Thần Giáo.

Chân Thần Giáo đã trở thành giới tiên* của thiên hạ, như thể những con giòi nhúc nhích trong xương mu bàn chân, đuôi to khó lọt, sông tràn gây họa vậy.

Trước tình hình chung ấy, trong giang hồ có vài hành động bất thường.

Ngày 20 tháng 6 năm Tân Dậu, trong phủ Thứ Sử mới, tại thành Bàn Cẩm thuộc châu quận Cẩm Châu.

Trải qua quá trình xây dựng thêm, ngôi nhà mà vị phú hộ nọ dâng cho Tô Bằng đã trở thành phủ Thứ Sử mới.

Minh Chủ Võ lâm Tô Bằng lúc này đang tiếp kiến một vị khách trong phủ Thứ Sử.

Vị khách này chính là người được nội bộ Đại Không Tự quyết định sẽ trở thành phương trưởng chương môn của Đại Không Tự trong kì tiếp theo. Thích Duy Tín.

Cùng đến đây với Thích Duy Tín còn có hai vị pháp tự Bối hòa thượng.

“Ô Minh Chủ, sự tình chính là như vậy... Thời cuộc thối nát như thế, đã không cho phép Đại Không Tự tôi giấu làm của riêng nữa. Tôi đã đem đến đây Thần Diệp mà Đại Không Tự tôi có được vào mấy nghìn năm trước. Cách mở Thần Diệp để xem cũng đều có ở đây cả. Ô Minh Chủ có tin lời tôi hay không đều phải xem sự đoán định của bản thân Tô Tế Tửu người.”

Thích Duy Tín mở lời. Nói xong, ông liền đặt hai tờ cổ chỉ* vào trong chiếc hộp gấm trên chiếc bàn bên cạnh.

Tô Bằng cũng nhìn tờ cổ chỉ được đặt trong chiếc hộp gấm ấy, vẻ mặt có chút thất thần.

Hộp gấm đúng là hộp gấm thượng hạng, hay nói đúng hơn là quá tuyệt hảo. Bản thân nó có lẽ là dung để đựng một vài vật còn quan trọng hơn nhiều. Nhưng mà lúc này, trong chiếc hộp ấy chỉ đặt hai tờ cổ chỉ.

Hai tờ giấy này thoát nhìn thì vô cùng cũ nát, nhưng lại mang theo một loại khí tức thiêng liêng, khiến người khác không dám xem thường.

Nếu như chỉ là chuyện cón con như thế, thì sẽ không khiến Tô Bằng thất thần như vậy.

Điều khiến Tô Bằng thất thần là bởi vì hai tờ giấy này với tờ giấy mà Tô Bằng mua được từ trong cửa hàng Thần Bí giống nhau như đúc.

Không cần nhìn Tô Bằng cũng có thể nhận ra hai tờ cổ chỉ này với hai tờ giấy mà bản thân mua được từ trong cửa tiệm Thần Bí kia, còn có một tờ cổ chỉ mà mẹ con cáo trắng dưới đầm lầy Thiên Nhân tặng cho mình hoàn toàn giống nhau.

Từ trong cửa hàng Thần Bí, Tô Bằng mua được ba tờ phá chỉ* hết sức cổ xưa, mẹ con cáo trắng tặng cho hắn một tờ, bây giờ người của Đại Không Tự lại đem đến cho hắn hai tờ nữa. Trên tay hắn tổng cộng đã có sáu tờ cổ chỉ rồi.

Chương 1106: Giấy thần (2)

Chỉ có điều trước đây Tô Bằng không hề biết làm cách nào để sử dụng những tờ phá chỉ cổ xưa này. Nhưng hôm nay người của Đại Không Tự mang đến cho hắn cách để đọc được những tờ phá chỉ rồi.

Có điều chuyện này lại chẳng mang đến cho Tô Bằng cảm giác kinh hỉ gì cả, ngược lại còn khiến cho Tô Bằng nảy sinh một cảm giác như là bị người khác sắp đặt vậy.

“Lúc ta vừa mới mua được phá chỉ cổ xưa này ở trong cửa hàng Thần Bí, ông chủ Triều Phụng liền tặng ta bí văn Thần Ma, bảo ta tìm di thể Thần Ma, đồng thời dùng nó để dẫn dụ Chân Thần Giáo và đám người Tiên Giới, cuối cùng dùng vũ khí hạt nhân tiêu diệt hết tất cả bọn chúng.”

“Thế mà lúc này, khi Chân Thần Giáo như những cái đuôi lớn khó lột hoành hành trong thiên hạ, ta không có cách gì giải quyết, thì Đại Không Tự lại tặng ta hai tờ phá chỉ cổ xưa khác, còn mang đến cả cách giải mã nội dung của phá chỉ cổ xưa này nữa... Đây rốt cuộc chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên, hay vốn đã nằm trong trù tính hoàn hảo của người nào đó rồi?”

Trong lòng Tô Bằng không khỏi nảy sinh cảm giác như vậy.

“Tô Minh Chủ, người phải mau chóng đọc xong cổ chỉ này, rồi cho tôi một kế sách chung thỏa đáng. Trong cổ chỉ này ghi chép cách để trấn áp tất cả mọi thứ được coi là “Chân Thần” mà Chân Thần Giáo sùng bái và tôn thờ. Nếu như có cách để trấn áp ma khí “Chân Thần”, vậy thì có thể xóa bỏ toàn bộ đám mây đen ác nghiệp ra khỏi bầu trời Thần Châu. Diệt trừ được đám mây ác nghiệp này rồi, thì Chân Thần Giáo sẽ không có cách nào tiến hành hiến tế với quy mô lớn được nữa, cũng không có cách nào biến bách tính thông thường trở thành những giáo đồ chỉ biết nghe theo lệnh của chúng. Chúng ta vẫn còn cơ hội.”

“Theo như tiêu tăng nhận thấy, so với đám người Tiên Giới, thì Chân Thần Giáo càng khó đối phó hơn nhiều. Dù sao thì đám người Tiên Giới vẫn còn biết quan tâm đến bách tính. Cái họ muốn là một Thần Châu nguyên vẹn đủ để cho bọn chúng ra sức hưởng thụ. Nhưng Chân Thần Giáo thì lại giống như là muốn hủy diệt toàn bộ thế giới này, hành sự trắng trợn không chút kiêng nể. Chính là muốn tiêu diệt tất cả, để thế giới toàn là một chữ “Ác”, căn bản không muốn Thần Châu tiếp tục phát triển về sau. Như vậy thì

không chỉ riêng gì vận khí của Võ lâm, mà vận khí của cả Thần Châu đều sẽ bị tiêu hao sạch sẽ. Và thế thì nhân gian sẽ thực sự trở thành địa ngục.”

Thích Duy Tín chấp hai tay trước ngực, nói với Tô Bằng.

Nói xong, ông ấy nhìn những tờ phá chỉ cổ xưa đang nằm ở trên mặt bàn, nói.

“Chỉ có điều Thần Diệp ở trong tay chúng tôi chẳng qua cũng chỉ là hai mảnh giấy mỏng, rất nhiều thứ ghi lại trong đó đều không hoàn chỉnh, vẫn phải nhờ Tô Minh Chủ người lĩnh ngộ rồi.”

“Ta biết rồi.”

Tô Bằng gật đầu, sau đó nói.

“Không quá ba ngày ta nhất định sẽ cho đại sư một câu trả lời thỏa đáng. Đại sư nên về nghỉ ngơi trước đi đã, đợi ta có quyết định rồi, sẽ thông báo cho ông đầu tiên.”

“A Di Đà Phật, mong Minh Chủ sớm ra quyết định.”

Thích Duy Tín mở lời. Nói xong, ông hướng về phía Tô Bằng thi lễ, sau đó cùng với hai vị sư thúc tổ rời khỏi.

Ánh mắt của Tô Bằng lại nhìn vào hai tờ giấy gọi là” Thần Diệp” kia.

Hắn đưa tay lục lọi một hồi trong túi Càn Khôn của mình, lấy ra bốn tờ “Thần Diệp” khác.

Hắn hít một hơi thật sâu, đặt sáu tờ Thần Lôi này ở cùng một chỗ. Sau đó vận khởi pháp môn Duyệt Đọc mà Đại Không Tự nghiên cứu ra, bắt đầu xem xét nó.

“Àm!”

Một tiếng nổ lớn giống như tiếng sấm rền vang lên bên tai Tô Bằng...

Cùng với âm thanh cực đại ấy, ý thức của Tô Bằng cũng bị hút vào trong Thần Diệp.

Trong Thần Diệp, Tô Bằng có cảm giác giống như là cảnh tượng ở trong thần thoại vậy, không ngừng hiện lên trước mắt mình.

Đồng thời, một luồng thông tin khổng lồ bắt đầu dung nhập một cách dũng mãnh vào ý thức Tô Bằng.

Việc đọc Thần Diệp không giống như cách đọc những trang giấy thông thường khác, mà nó có thể kéo ý thức của người muốn đọc nó vào trong Thần Diệp, bày ra muôn vàn cảnh tượng lạ lùng.

Ý thức của Tô Bằng tựa như đã xuyên qua hàng vạn năm, trải qua bao nhiêu cảnh tượng thần thoại ở trong Thần Diệp.

Cuối cùng, bên tai Tô Bằng lại một lần nữa vang lên tiếng nổ lớn, trong lòng bỗng nhiên định thần trở lại, ánh mắt nhất thời ngưng lại.

Nhưng hắn phát hiện ra, bản thân đã không còn ở trong Thần Diệp nữa, mà đã ở trong đại sảnh của phủ Thứ Sử Bàn Cẩm, trong tay đang cầm Thần Diệp tới mức ngớ ra.

Lúc này, chén trà ở trên bàn mà hắn thết đãi đám người Thích Duy Tín vẫn còn bốc khói. Thời gian mà ý thức của Tô Bằng bị kéo vào trong Thần Diệp khi nãy không quá thời gian một chén trà từ nóng hóa lạnh.

Tô Bằng có chút ngẩn ngơ. Hắn cảm thấy như bản thân đã trải qua ngàn năm, vạn năm, trải qua một giấc mộng vô cùng chân thực.

Thậm chí những chi tiết trong giấc mơ ấy Tô Bằng đều nhớ hết sức rõ ràng, rành mạch.

Hắn còn nhớ, mở đầu giấc mơ là một Ma Đầu thật lớn bị phong ấn trong một quả tinh cầu tử khí trầm trầm. Mọi chỗ ở trong tinh cầu ấy vô cùng đặc thù, hình như không giống là đang ở trong vũ trụ, mà chỉ tồn tại lẻ loi, trôi nổi trong không gian.

Nhưng năng lực của Ma Đầu này vô cùng to lớn, có thể dùng ý thức của mình xé toang không gian, tìm đến một không gian khác.

Không gian ấy là một tinh cầu giống như trái đất.

Trong tinh cầu ấy tồn tại vài đại lục, chỉ có điều phần lớn các đại lục trong tinh cầu này đều là hư vô cả, chỉ có một đại lục là trên mặt tồn tại một vài sinh linh.

Những sinh linh này cũng vô cùng to lớn, mang nhiều uy năng của di sơn đảo hải.

Tuy những sinh linh to lớn này không đủ sức để hủy diệt thiên địa, nhưng có thể trực tiếp cảm nhận được tầng tầng phép tắc của thế giới này, vận dụng phép tắc chi lực tựa như những Thần Linh Thượng Cổ vậy.

Chương 1107: Thái Cổ thần linh (1)

Sau khi phát hiện ra nơi này, tên Ma Đầu cường đại ấy mừng rỡ như điên. Nhưng toàn bộ sức mạnh của nó đã bị phong ấn trong quả tinh cầu cô tịch ấy, không có cách nào để thi triển, do vậy chỉ có thể dùng ý thức của mình hóa thành ảnh xạ không có sức mạnh, đầu độc những sinh linh vô cùng to lớn kia, dùng tri thức Ma đạo của nó để đầu độc những sinh linh ấy, chuẩn bị cho sức mạnh chân chính của nó được trùng sinh.

Tuy nó là Ma Đầu, nhưng lại có rất nhiều kiến thức, có sở trường thu phục nhân tâm. Kiên trì hơn một vạn năm, nó đã đầu độc được một lượng lớn sinh linh. Những sinh linh ấy sa đọa, trở thành “Ma đạo”.

Nhưng không phải mọi sinh linh hùng mạnh trên đại lục đều bị Ma Đầu đầu độc. Có một vài sinh linh tự xưng là “Thần Linh” phát hiện ra sự tồn tại của ảnh xạ Ma Đầu, cho rằng nó là gốc rễ gây rối loạn cho thế giới này, nên muốn phong ấn Ma Đầu ấy.

Tuy rằng Ma Đầu có rất nhiều kiến thức về Ma đạo, nhưng bản thân lại không có bất kì sức mạnh nào, chỉ có thể dựa vào sự đầu độc để kiểm soát những sinh linh khác, ép chúng tiến hành hoạt động. Đối mặt với những sinh linh hùng mạnh muốn phong ấn mình, nó chỉ có thể tiến hành đầu độc

Ma đạo trong thế giới này thêm một lần nữa, đi giao chiến với những Thần Linh muốn phong ấn nó.

Trận chiến ấy kéo dài cả nghìn năm, số Thần Ma tử thương không sao kể xiết. Giao chiến với hàng loạt pháp tắc chi lực, dẫn đến một vài phép tắc, quy luật của thế giới này có xu hướng bị hủy hoại.

Cuối cùng Ma Đầu cũng đại bại dưới sự tấn công của nhất mạch Thần Linh.

Nhưng thông qua chiến tranh, Ma Đầu đã tích trữ được rất nhiều cái gọi là sức mạnh “ác nghiệp”. Loại sức mạnh này không có cách nào loại bỏ nếu chỉ dựa vào năng lực của con người, mà phải dựa vào sự vận hành của thế giới để loại bỏ từ từ. Ma Đầu chính là chuẩn bị cho việc sử dụng sức mạnh ác nghiệp để ngưng kết thành cơ thể chân thực cho mình.

Sau khi Thần Linh chiến thắng trong trận chiến, ác nghiệp đã tàn sát hết sức bừa bãi, ảnh hưởng nghiêm trọng tới sự vận hành của thế giới. Các Thần Linh tạm thời phong ấn ảnh xạ của Ma Đầu, sau đó trải qua sự nỗ lực mấy nghìn năm, các Thần Linh đã có thể nghiên cứu ra pháp trận có khả năng trấn áp ác nghiệp.

Họ lấy Thần Châu làm trận, lấy linh mạch Thần Châu tập trung ở bốn mươi sáu ngọn Linh Sơn làm trận nhãn, mạnh mẽ trấn áp sự tàn sát bừa bãi bởi sức mạnh của ác nghiệp trong thế giới này, sau đó đem sức mạnh của ác nghiệp đã được trấn áp tiến nhập vào trong địa mạch linh mạch, lấy linh lực địa mạch luyện hóa ác nghiệp.

Như vậy mới có thể làm tiêu tán ác nghiệp tồn tại mấy trăm vạn năm, thậm chí là mấy nghìn vạn năm, với hiệu suất luyện hóa thập bội.

Tuy rằng ác nghiệp đã tạm thời được trấn áp, nhưng trong đại chiến Thần Ma của niên đại Thái Cổ, pháp tắc chi lực đều nằm trong tay những Thần Linh Ma đạo, có thể thao túng phép tắc, thậm chí là ở một trình độ nhất định có thể thay đổi sự tồn tại của pháp tắc.

Đại chiến Thần Ma ảnh hưởng nghiêm trọng đến thế giới này, tạo thành sự biến hóa pháp tắc vô cùng nghiêm trọng.

Kiểu biến hóa này đối với Thần Ma mà nói đều mang tính chất hủy diệt.

Bởi vì bất luận là Thần Linh hay là Ma đạo, sức mạnh và nguồn cội có thể sinh tồn lâu dài là do họ thích ứng được với pháp tắc chi lực, có thể cảm ngộ được pháp tắc, hấp thu sức mạnh từ trong đó.

Ở thời đại Thái Cổ, những Thần Linh và Ma đạo có năng lực pháp tắc thượng vị về thời gian và không gian cũng không phải là ít.

Nhưng trong đại chiến Thần Ma, pháp tắc biến động. Thêm vào đó là sự ảnh hưởng của ác nghiệp đến sự vận hành thiên địa, khiến những Thần Ma may mắn còn tồn tại trong chiến tranh dần dần mất đi năng lực cảm nhận các quy luật, pháp tắc.

Năng lực, thực lực của Thần Linh, Ma đạo, còn có vài sinh linh Thái Cổ đều dần dần thoái hóa, tuổi thọ cũng ngày một ngắn đi.

Chưa đến trăm vạn năm, Thần Linh, Ma đạo, sinh linh Thái Cổ đều đã không còn nắm trong tay sức mạnh pháp lực được nữa.

Phần lớn bọn chúng đều đã trở thành tổ tiên của loài người trong thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi.

Mà Thần Diệp này chính là sản phẩm mà các Thần Linh ở niên đại cuối cùng chế tác.

Họ không muốn người hậu thế quên đi đại chiến Thần Ma năm đó, còn có sự tồn tại của Ma Đầu ngoại vực, bèn chế tác ra Thần Diệp. Trong Thần Diệp ghi lại tiền căn hậu quả của trận chiến Thần Ma năm đó, còn ghi lại một cách cụ thể phương vị để trấn áp các ảnh xạ của những Ma Đầu ngoại vực trọng yếu, cùng với đó là pháp trận trấn áp ảnh xạ của Ma Đầu ngoại vực.

Ngoài những điều trên, trong Thần Diệp còn ghi rõ. nếu như xuất hiện việc ngoài ý muốn, Thần Linh Thái Cổ có lưu lại hậu thủ trấn áp ác nghiệp.

Đây là tất cả mọi thứ được ghi trong Thần Diệp.

Tô Bằng ghi nhớ toàn bộ sự việc mà mình mới trải qua khi nãy vào trong não bộ.

Trong hai tờ Thần Diệp của Đại Không Tự không hề nói đến tiền căn của đại chiến Thần Ma, nhưng có đề cập đến việc phong ấn ác nghiệp của Thần Linh sau khi Thần Linh giành được thắng lợi.

Nhưng bởi vì không có phần đầu của Thần Diệp, nên xem một mình Thần Diệp của Đại Không Tự thì chỉ có thể đoán lờ mờ rằng đó là một Ma Đầu tuyệt thế bị phong ấn dưới ba mươi sáu ngọn núi.

Chương 1108: Thái Cổ thần linh (2)

Hòa thượng của Đại Không Tự có thể giải mã được chút ít về pháp trận dùng để phong ấn Ma Đầu tuyệt thế kia. Dựa vào sự mô phỏng cùng với sự bổ sung toàn vẹn của vài vị cao tăng, hình thành nên đại trận Hộ Sơn của Phù Đồ Sơn Đại Không Tự.

Tô Bằng có trong tay sáu tờ Thần Diệp, nên có thể giải mã thông tin được đầy đủ hơn so với đám hòa thượng của Đại Không Tự một chút, biết được tiền căn hậu quả của những việc này.

“Thần Linh, Ma đạo, Ma Đầu ngoại vực? ?? ?”

Nhớ lại những bức tranh này, Tô Bằng không ngừng lẩm nhẩm trong lòng.

Nếu những gì ghi lại trong Thần Diệp này là thật, vậy thì Tô Bằng có thể với tới thượng hiệu rồi.

Cái gọi là Ma Đầu ngoại vực, thực ra chính là “Chân Thần” mà Chân Thần Giáo tôn sùng, bất luận là ở phương diện nào, cũng đều tương đồng với Ma Đầu ngoại vực.

“Chân Thần” kia dường như không có bất kì sức mạnh nào, nhưng lại có sở trường mê hoặc nhân tâm. Chân Ma mà Chi Chủ Ma Môn đời thứ nhất nhìn thấy năm ấy có thể chính là ảnh xạ của Ma Đầu ngoại vực.

Chỉ có điều trong Thần Diệp lại không ghi chép thời gian cụ thể, Tô Bằng chỉ có thể từ ý kiến chủ quan của bản thân mà nhìn nhận. niên đại Thái Cổ

đại khái tồn tại khoảng mấy trăm vạn năm.

Rốt cuộc thì khoảng cách giữa thế giới hiện tại của trò chơi Tử Vong Luân Hồi so với thế giới Thái Cổ là bao nhiêu thì Tô Bằng cũng không thể nào đoán ra được.

Nhưng hẳn cũng nghĩ ra được một vài việc có thể làm chứng cho phán đoán của mình.

Ví dụ như là Kiếm Tâm Thông Minh của Từ Hàng Tĩnh Trai chẳng hạn.

Trên thực tế, Kiếm Tâm Thông Minh chính là dị năng về mặt thời gian. Tô Bằng vẫn luôn nghi ngờ kiểu dị năng thời gian này có nguồn gốc từ đâu?

Nhưng nếu như những gì ghi trong Thần Diệp là thật thì mọi chuyện sẽ dễ dàng lí giải hơn nhiều rồi.

Rất nhiều Thần Linh và Ma đạo trong thời đại Thái Cổ nắm trong tay kiểu pháp lực thượng vị này. Không ít các sinh linh hùng mạnh trời sinh đã có cảm nhận vô cùng nhạy bén với pháp tắc chi lực, có thể dựa vào pháp tắc chi lực để sống một thời gian rất dài.

Tuy rằng sau đó Thần Linh và Ma đạo đều đã dần dần thoái hóa, trở thành tổ tiên của loài người, nhưng ít nhất cũng cho chúng ta biết được rằng có một bộ phận loài người mang trong mình gen của Thần Linh năm ấy.

Hoặc là những đệ tử của Tĩnh Trai có thể tu luyện được Kiếm Tâm Thông Minh đều mang trong mình huyết mạch của Thần Linh Thái Cổ buổi đầu, bởi vì không biết nguyên nhân tổ tiên thức tỉnh trở về nên càng dễ dàng cảm ngộ được pháp tắc chi lực.

Nghe Sư Tôn Vân Đạo Tử nói, Thời Trì Tổ Sư đã sống được gần hai trăm năm, nhưng cơ thể lại giống như một nữ tử hai mươi mấy tuổi, đây chính là pháp tắc chi lực về mặt thời gian.

Sinh linh hùng mạnh của thời Thái Cổ, hiểu hay không thì cũng đã sống một cuộc đời mấy trăm tỉ năm, phỏng chừng cũng là vì đã nắm trong tay pháp tắc chi lực nào đó.

Thời Trì Tổ Sư là bản nhược hóa, nhưng có thể cũng là nhất mạch tương thừa, đến đời của bà ấy thì gen của Thần Linh tổ tiên bỗng nhiên bộc lộ rõ ràng, cảm ngộ thời gian đặc biệt nhạy cảm, do vậy đã tu hành được công pháp Từ Hàng Tĩnh Trai cao thâm như vậy.

Nếu không thì thực sự không có cách nào giải thích được vì sao người của Từ Hàng Tĩnh Trai lại lợi hại như thế.

Nhưng dựa vào sự lý giải này thì lại khiến Tô Bằng lo lắng hơn.

“Chẳng lẽ hành vi hiện giờ của Chân Thần Giáo chính là muốn gia tăng ác nghiệp trong trời đất? Sát hại bản thân thì sẽ hình thành ác nghiệp. Có thể là chúng căn bản không hề quan tâm đến chuyện hơn mười vạn giáo chúng đã bị vũ khí hạt nhân của ta giết chết, ngược lại đây chính là kết quả mà chúng mong muốn?”

Trong lòng Tô Bằng đột nhiên nảy sinh suy nghĩ này.

Nghĩ tới đây, hấn nhú mày.

Đối thủ không sợ chết, bản thân thật không biết nên làm thế nào. Dù sao cũng không thể tạo ra mấy trăm hay là hơn một nghìn đạn hạt nhân đem thế giới này nổ tung, khiến cho thế giới Tử Vong Luân Hồi bước tới ngày tận thế được.

“Chẳng lẽ thật sự phải dựa vào những gì ghi chép trong Thần Diệp, đi tìm kiếm hậu thủ mà Thần Linh Thái Cổ đã lưu lại sao?”

Trong lòng Tô Bằng thâm nghĩ.

Điều ghi chép cuối cùng trong Thần Diệp chính là để đề phòng có chuyện không may xảy ra, khi Thần Linh Thái Cổ đem ác nghiệp đã được phong ấn dẫn nhập vào trong địa mạch, họ vẫn còn lưu lại một cách xoay chuyển tình thế khác.

Cách này chính là trấn áp Ma Đầu ngoại vực trong linh mạch trọng yếu. Ngày nay nó được gọi là trong địa mạch của “núi Côn Lôn”.

Chỉ có điều, tuy trong tay Tô Bằng có sáu tờ Thần Diệp, nhưng vẫn chưa hoàn chỉnh vì Thần Diệp còn thiếu vài tờ nữa.

Thông tin mà Tô Bằng nắm giữ chỉ ghi chép đến hậu thủ mà Thần Linh lưu lại nằm dưới núi Côn Lôn. Vị trí cơ bản của nó Tô Bằng cũng biết, thậm chí còn biết cách để có được hậu thủ ấy.

Nhưng cụ thể là cái gì thì đúng ra phải được ghi chép trên một tờ Thần Diệp nữa, nhưng đáng tiếc lại không hề nhắc đến.

“Thật sự là phải đi đến núi Côn Lôn một chuyến sao?”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

Lúc này ở bên ngoài đột nhiên lại có một thân binh chân nam đá chân chiêu tiến vào.

“Hoảng sợ thành ra cái dáng vẻ gì vậy hả?”

Tô Bằng nhìn lướt qua hắn và nói.

Tên thân binh ấy vẫn cứ chân nam đá chân chiêu, hồn bay phách lạc bước vào, sau đó quỳ xuống sấn, nói với Tô Bằng.

“Thưa... Thưa Minh Chủ, Chân Thần Giáo... Năm châu mà Chân Thần Giáo đang chiếm giữ bốn bề là cuộc tể máu, dân trong thành bị giết hại không sao kể hết. Bao gồm cả Hoàn Châu. Ít nhất là hơn trăm vạn bách tính của năm thành bị Chân Thần Giáo đem ra tể máu.”

“Cái gì cơ?”

Tô Bằng nghe vậy, không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

Một lúc sao, ánh mắt Tô Bằng từ kinh hoàng biến thành kiên định.

“Đến hậu đường báo với Thích Duy Tín đại sư. Bảo ông ấy thay ta mời chưong môn của bốn mươi lăm Môn Phái họp mặt, yêu cầu các Môn Phái phải cử người ở cấp Cung Phụng trở lên, cùng ta đến núi Côn Lôn!

Chương 1109: Núi Tây Côn Lô (1)

Ngày 23 tháng 6 năm Tân Dậu, Minh Chủ Võ Lâm Tô Bằng cùng với hai trăm người là chương môn hoặc là các vị trưởng lão Cung Phụng của bốn mươi lăm Môn Phái giang hồ tiến về núi Côn Lô, tìm cho ra hậu thủ khắc chế Chân Ma mà Thần Linh Thái Cổ đã để lại.

Trong số bốn mươi lăm Môn Phái giang hồ này, Tô Bằng chọn ra một vài vị chương môn thân cận với mình một chút và cho họ quan sát một phần Thần Diệp. Những vị chương môn này cũng hết sức kinh ngạc khi nhìn thấy cảnh tượng ở trong Thần Diệp, đồng thời cũng biết được nguyên lai của Chân Ma.

Sau khi quan sát Thần Diệp, tận đáy lòng của họ đều bằng lòng. Nếu như có thể khiến Chân Ma quy hàng một lần nữa, có thể Thần Châu sẽ phải rơi vào cảnh trầm luân, trở thành một vùng đất ma quỷ.

Do vậy mà chương môn của bốn mươi lăm Môn Phái giang hồ, mỗi vị còn mang theo hai ba vị trưởng lão Cung Phụng cao thủ, cùng với Tô Bằng tiến về núi Côn Lô.

Thần Châu có hai ngọn núi Côn Lô, chia thành Đông Côn Lô và Tây Côn Lô.

Trong truyền thuyết, hai ngọn Côn Lô này vốn dĩ chỉ là một ngọn núi mà thôi, từng là nơi cư trú của Thần Linh Thái Cổ. Chỉ có điều sau đó có biến cố xảy ra, núi Côn Lô bị tách làm hai, một ngọn nằm ở phía Tây của Thần Châu, một ngọn nằm ở phía Đông của Thần Châu.

Xét về mặt kích thước mà nói, kích thước của dãy núi Tây Côn Lô gấp hơn ba lần núi Đông Côn Lô. Đó là một dãy núi kéo dài, và mục tiêu lần này của Tô Bằng và mọi người cũng là Đông Côn Lô.

Sau khi đích thân quan sát Thần Diệp, Tô Bằng đã có thể có được tọa độ cụ thể của núi Đông Côn Lô.

Cảm giác này vô cùng huyền diệu. Cảm giác ấy giống như là hậu thủ khắc chế Chân Ma mà Thần Linh Thái Cổ đang nằm ở Tây Côn Lô đã trở thành

một nam châm thu hút Tô Bằng tiến về phía trước. Chỉ cần nhắm mắt lại, Tô Bằng cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó ở nơi đó.

Những người khác xem qua Thần Diệp, hoặc là bởi vì phân được xem không đầy đủ, hoặc là hoàn toàn không có sự cảm nhận. Chỉ có mình Tô Bằng là có thể cảm nhận được sự tồn tại của hậu thủ ấy.

Như thế là đang có một thứ gì đó không ngừng vẫy gọi Tô Bằng.

Vốn dĩ một mình Tô Bằng đến Tây Côn Lôn cũng được. Chỉ là Tô Bằng cũng không xác định là nơi mà Thần Linh Thái Cổ cất giấu cách để kiểm soát Chân Ma trong Tây Côn Lôn bao lớn. Nếu như quá lớn thì một mình hắn không thể nào lục soát hết được.

Mà nếu như người quá đông thì cũng không hợp cho lắm. Muốn tiến đến Tây Côn Lôn cần phải đi qua địa bàn của thế lực Tiên Giới và Chân Thần Giáo. Chưa nói đến mục tiêu của việc dẫn theo quá đông người là lớn hay nhỏ, nhưng sẽ dễ dàng bị đánh trực diện.

Do vậy sau một hồi dẫn đo suy tính, Cổ Thành chỉ mang theo hai trăm người bao gồm chương môn của các Môn Phái và các cao thủ Cung Phụng.

Võ công của những người này đủ mạnh. Hai trăm người ở một chỗ, năng lực chiến đấu có thể tương đương với đại quân gồm hai vạn người, hơn nữa cũng sẽ không dễ gì bị người khác gây khó dễ.

Không cần nói đến những cái khác, khinh công của hai trăm người này đều cực kỳ tốt, nếu thực sự gặp phải trở ngại thì sẽ trực tiếp trốn chạy, bất luận là người của Chân Thần Giáo hay là người của Tiên Giới muốn đuổi cũng đuổi chẳng kịp, có đuổi kịp cũng đánh không lại, cho nên về đại thể là an toàn.

Cho dù là như vậy thì Tô Bằng cũng đã phân hai trăm người này thành vài nhóm, cách nhau khoảng mười mấy km, lần lượt đi về Tây Côn Lôn.

Cứ thế Tô Bằng dẫn theo những người này đi không quản ngày đêm, dọc đường đi hữu kinh vô hiểm*, hai ngày sau họ cuối cùng cũng đến được Tây Côn Lôn.

Tô Bằng cũng chưa đi đến vị trí địa lý mà dãy Tây Côn Lĩnh tọa lạc bao giờ.

Trước đây, khi Tô Bằng cùng với vợ chồng Thái Tuấn Hoa và Lương Ủy đi thám hiểm Bí Cảnh đã từng đi qua khu vực này.

Chỉ có điều hướng mà họ đi thám hiểm Bí Cảnh trước kia là ở Tây Bắc, còn đây là Tây Côn Lĩnh, gần về phía Tây hơn nhiều so với Bí Cảnh, khoảng cách đến Tây Vực cũng không thể nói là quá xa.

Tây Côn Lĩnh không đơn thuần chỉ là một ngọn núi, mà nó đường đường là một dãy núi. Vị trí mà Tô Bằng đang đứng vẫn còn trong cảnh nội. Nhưng nếu tiến vào dãy núi Tây Côn Lĩnh, tiếp tục đi về hướng Tây, thì chính là tiến vào Tây Vực rồi.

Dãy núi Tây Côn Lĩnh trải dài tới Sa mạc Gobi* của Tây Vực. Chỉ có điều phần nằm trong cảnh nội Tây Vực đều là núi tuyết trắng xóa.

Gần đến dãy núi Tây Côn Lĩnh, Tô Bằng đột nhiên cảm giác như khả năng cảm nhận với vật mà Thần Linh Thái Cổ để lại đang nhược hóa* dần.

Trên thực tế cái này cũng không thể nói là bị nhược hóa, mà là kiểu tương tự như chim di trú vậy. Ở cự li mấy nghìn km ngoài có thể cảm nhận được một cách rõ rệt sức hút giống như của từ trường vậy. Nhưng khi khoảng cách càng được rút ngắn lại, năng lượng từ trường khi ấy quá mạnh, dẫn đến sự hỗn loạn, khiến ta không thể cảm nhận được phương hướng.

Bây giờ Tô Bằng cũng giống như vậy, hẳn có thể cảm nhận được di vật lưu lại của Thần Linh Thái Cổ. Nhưng khi đi đến gần dãy núi Tây Côn Lĩnh, thì lại không có cách nào cảm nhận một cách kỹ càng, tỉ mỉ xem nó rốt cuộc là ở chốn nào được nữa.

“Xem ra chỉ có thể tiến vào dãy núi Tây Côn Lĩnh mới có thể cảm nhận được phương vị sở tại mà di vật Thần Linh Thái Cổ để lại.

Tô Bằng thâm nghĩ như thế.

Lúc này hẳn đang ở trong một trấn cuối cùng trước khi tiến vào dãy núi Tây Côn Lĩnh.

“Minh Chủ đại nhân, trấn Trại Khôn này chính là trấn cuối cùng trước khi tiến vào núi Tây Côn Lôn rồi... Trên thực tế, Sơn Môn của Kiếm Phái Côn Lôn ta cũng không thuộc chủ mạch của núi Tây Côn Lôn, cho nên điều ta biết sau khi tiến vào dãy núi cũng không nhiều.”

Một vị lão giả với râu tóc bạc phơ nhưng vẻ mặt vô cùng quắc thước ở bên cạnh Tô Bằng lên tiếng.

Chương 1110: Núi Tây Côn Lôn (2)

Vị này chính là trưởng môn của Kiếm Phái Côn Lôn - Hà Sơn Nhạc.

“Ta biết rồi. Chúng ta hãy ở lại đây nghỉ ngơi một ngày, bổ sung một ít lương thực và nước uống, ngày mai sẽ tiến vào dãy núi Tây Côn Lôn.”

Tô Bằng nói với Hà Sơn Nhạc.

Hà Sơn Nhạc gật đầu. Đám người Tô Bằng chính là nhóm đầu tiên trong số các nhóm được phân ra để hành động, phía sau còn có vài vị trưởng môn và các cao thủ Cung Phụng vẫn chưa đến nơi này nữa.

Sau khi bàn bạc xong, Tô Bằng và trưởng môn Kiếm Phái Côn Lôn liền quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Lãnh Sương Nguyệt đang ở phía sau mình không xa lắm, sắc mặt hơi nhẵn nhợt nhìn về trấn Trại Khôn.

Nghe tin Tô Bằng muốn đến Tây Côn Lôn, Lãnh Sương Nguyệt cũng đòi đi cùng, đồng hành với cô còn có Phạm Thanh Âm.

“Sương Nguyệt, em đang nhìn cái gì vậy?”

Nhìn thấy bộ dạng của Lãnh Sương Nguyệt, Tô Bằng liền mở miệng hỏi.

Thực lực bây giờ của Tô Bằng đã hoàn toàn khiến Ma Môn khâm phục và kính hãi. Tuy rằng lúc Tô Bằng hội minh* Võ Lâm, Ma Môn không có tham gia. Nhưng vài vị trưởng lão chủ chốt nhất của Ma Môn đã đến diện kiến Tô Bằng.

Sau khi Chi Chủ đời trước của Ma Môn qua đời, Ma Môn vẫn như rắn không đầu, không hề có người đảm đương vai trò thủ lĩnh. Các vị trưởng

lão này đến tìm Tô Bằng một mặt là để bày tỏ sự khuất phục, mặt khác muốn mời Tô Bằng trở thành Chi Chủ Ma Môn đời này.

Tô Bằng không phải là không thể đảm đương nổi vị trí ấy. Dù sao thì thực lực của hắn cũng đã vượt qua Ma Môn rất nhiều, đồng thời còn có thể trấn áp cả Võ Lâm, không sợ kẻ khác biết được. Trải qua một vài nghi lễ, chỉ ít thì ở trong nội bộ những người chức cao vọng trọng của Ma Môn đều đã xác lập Tô Bằng trở thành Chi Chủ Ma Môn đời này rồi.

Các vị trưởng lão Ma Môn cũng không giấu gì làm của riêng, đem giao cho Tô Bằng một túi gồm những đạo cụ không gian của Ma Môn Điện Tịch. Đây đồng thời cũng là những tín vật của Chi Chủ Ma Môn.

Mặc dù thông tin này không hề công bố, nhưng các vị chức cao vọng trọng của Ma Môn đều đã biết Minh Chủ Võ Lâm Tô Bằng chính là Ma Môn... Không, là Chi Chủ Thánh Môn rồi.

Lãnh Sương Nguyệt thân là Thánh Nữ của Thánh Môn, đương nhiên là phải đi theo hầu hạ Môn Chủ rồi.

Đối tượng kết hôn của không ít Môn Chủ Ma Môn trong các thế hệ qua đều là Thánh Nữ Ma Môn.

Ngoài ra còn có Phạm Thanh Âm nữa. Thời Trì Tổ Sư, người mạnh nhất của Từ Hàng Tĩnh Trai vừa bại trong tay Sư Tôn Vân Đạo Tử của Tô Bằng. Vân Đạo Tử đã công khai theo đuổi Thời Trì Tổ Sư, không khéo hai Môn Phái sẽ thành thông gia.

Bất luận là Phạm Thanh Âm hay là Lãnh Sương Nguyệt thì về cơ bản cũng là ván đã đóng thuyền, đều sẽ trở thành nữ nhân của Tô Bằng. Chỉ có điều Tô Bằng bây giờ vẫn còn việc trọng yếu hơn phải làm, cũng không nghĩ tới việc sẽ rước hai người con gái bọn họ về nhà lúc này. Do vậy quan hệ giữa mọi người vẫn như trước kia.

Chỉ có điều hai người con gái này đều đã nguyện ý gả cho Tô Bằng bất kì lúc nào rồi.

Không phải Tô Bằng không muốn thu nhận hai người con gái này. Chớp mắt một cái, hai người con gái này đã ở cùng Tô Bằng được nửa năm, làm sao không nảy sinh tình cảm được chứ.

Nhưng mà Tô Bằng vẫn không thể nào nắm chắc được. Dù sao thì nơi này cũng là ở trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi. Tô Bằng cũng không rõ chút tình cảm lúc này là hư cấu hay là chân thật, cho nên cũng không muốn mang hai người con gái này về nhà, trở thành nữ nhân thực sự của mình.

Nhưng đi đến đâu Tô Bằng cũng dẫn theo hai người họ.

Lúc này đây Lãnh Sương Nguyệt vẫn sắc mặt nhợt nhạt, nhìn trần Trại Khôn.

“Tô lang, chàng nhìn trần Trại Khôn này mà xem. Chàng không cảm thấy, là một trấn nhỏ ở biên thù, nhưng Trại Khôn này lại phát triển quá phồn vinh rồi sao?”

“Hả?”

Tô Bằng nghe vậy, cũng hướng mắt nhìn về trần Trại Khôn.

Quả không sai, trần Trại Khôn này tuy chỉ là một tiểu trấn nằm ở vùng biên thù, nhưng trước khi tiến vào trong trấn lại có một con đường không thua gì quan đạo nối thẳng từ một thành phố đến đây.

Hơn nữa, trong trấn Trại Khôn này cũng vô cùng giàu có, phồn hoa. Tuy phần lớn gian phòng đều làm bằng gỗ, nhưng nhân khẩu ở đây sợ là tính sơ sơ thôi cũng có gần vạn người.

Đường ở trong trấn cũng bốn phương thông suốt, trên con đường chính cũng thường xuyên nhìn thấy xe ngựa của thương lái chở hàng hóa chạy qua, rõ ràng phát triển tới mức kì lạ.

Tô Bằng ngay lập tức cũng cảm thấy được sự kì lạ, hần hỏi Hà Sơn Nhạc.

“Hà chương môn, trấn Trại Khôn trước nay đều phồn vinh thế này sao?”

“Không phải....”

Hà Sơn Nhạc cũng cảm thấy có gì đó không đúng, ông nói với Tô Bằng.

“Thưa Minh Chủ, lần trước ta đến trấn Trại Khôn, đã là hai mươi năm trước. Lúc ấy dân cư sinh sống ở đây không tới ba nghìn người. Nói là trấn, nhưng so với thôn xóm quả thực cũng chẳng lớn hơn bao nhiêu.”

“Trấn Trại Khôn là dựa vào buôn bán gỗ mới phát triển hưng thịnh. Nhưng sản lượng gỗ mỗi năm nhiều như vậy, nhiều nhất là có vài người thợ săn đi vào trong núi Tây Côn Lôn hái một ít dược liệu, kiếm được một vài dã vị, chưa từng nghe qua trấn Trại Khôn lại phồn thịnh như thế này...”

“Bây giờ nhìn lại, trấn Trại Khôn này có thể chứa được hơn một vạn năm nghìn người, gấp gần năm lần so với năm ấy, nhưng ta một tin tức nhỏ xíu này cũng không hề nghe qua, thật lạ kỳ lạ mà.”

Tô Bằng nghe được những lời Hà Sơn Nhạc nói, không khỏi nhú mày.

“Cẩn thận một chút, phải chú ý quan sát tình hình trong trấn Trại Khôn này, có gì không đúng thì lập tức phản ứng ngay.”

Tô Bằng nói với Hà Sơn Nhạc.

Hà Sơn Nhạc cũng nhận thấy có vài chỗ không đúng. Ông gật đầu, đi thông báo cho các vị chương môn và các vị trưởng lão Cung Phụng khác.

Tô Bằng cũng không tùy tiện tiến vào trấn Trại Khôn, mà đợi một khoảng thời gian xem sao. Khoảng hơn một canh giờ sau, độ hơn hai trăm người chia thành bốn nhóm đã tập trung ở bên ngoài trấn Trại Khôn.

Nếu như là trên đường, thì Tô Bằng cũng không muốn để lại dấu tích như vậy. Nhưng dù sao cũng đã đến chân núi Tây Côn Lôn rồi, cũng không cần phải che giấu nữa.

Tô Bằng dẫn đầu hơn hai trăm người này tiến vào trấn Trại Khôn.

Sau khi Tô Bằng dẫn theo một đoàn người tiến vào trong trấn Trại Khôn, lập tức thu hút cái lườm nguýt của nhiều người.

Người khác thì không nói, nhưng với những người có thể đảm đương vai trò chương môn và Cung Phụng trong các Môn Phái lớn ở giang hồ, chẳng cần phải nói tới võ công, lai lịch bắt buộc phải rõ ràng, minh bạch.

Nói cách khác, tuổi tác của những người có thể đảm đương vị trí chương môn và trưởng lão Cung Phụng đều không nhỏ.

Chương 1111: Quả quyết, xả thân (1)

Trong đoàn người này, ngoài Tô Bằng, Phạm Thanh Âm, Lãnh Sương Nguyệt và Thích Duy Tín ra, tuổi tác bình của của những người còn lại đều đã hơn bảy mươi lăm, thật đáng mặt một đoàn toàn người già.

Chỉ có điều không ai trong những người này có tinh thần uể oải, ai cũng hiện ra dáng vẻ vô cùng hoạt bát và lanh lợi.

Cho nên khi tiến vào trấn Trại Khôn, đội ngũ hơn hai trăm người này tất nhiên là thu hút ánh nhìn của mọi người rồi.

Tô Bằng cũng đã cân nhắc về điểm này, đặc trưng của đoàn người mình dẫn đến đây quá chói mắt, muốn giấu cũng giấu chẳng được. Chi bằng cứ dứt khoát thể hiện ra, nếu nơi này kỳ lạ thật, thì xem thử đối thủ sẽ có phản ứng gì.

Quả nhiên, lúc đám người Tô Bằng vừa bước vào trong trấn Trại Khôn thì đã bắt gặp ánh nhìn đầy khát khao, hi vọng của rất nhiều người, không ít người bắt đầu bấm báo sự việc với thế lực chống lưng phía sau mình.

Bước vào trong trấn, Tô Bằng và mọi người liền đi thẳng đến nơi có lữ quán tập trung trong trấn, bao hết tám lữ quán.

Trên thực tế nếu chỉ tập trung lại một chút, thì năm lữ quán là quá đủ rồi. Lữ quán ở bên này cũng không tệ, nếu một phòng hai ba người ở thì có thể ở được bốn năm mươi người.

Chỉ có điều sau khi bước vào trong trấn, Tô Bằng lúc nào cũng cảm thấy như bị người ta nhìn chằm chằm. Cho nên sau một hồi cân nhắc, suy tính, vẫn quyết định sẽ ở lẫn với những người trong lữ quán khác.

Như vậy thì có thể thăm dò được một vài tin tức, mặt khác cũng khiến cho đôi phương ít nhiều có chút kiêng nể.

Xét về mặt vũ lực mà nói, tuy hai trăm người của Tô Bằng đủ để nhấn chìm toàn bộ trấn Trại Khôn trong bể máu, nhưng chưa chắc gì đôi phương đã dùng vũ lực.

Nếu như họ cho một mối lửa, thì cho dù võ công của Tô Bằng có cao cường đến đâu đi chăng nữa cũng không dám khẳng định là sẽ không có người lật thuyền trong mương.

Người lưu lại ở chung lẫn lộn cũng không nhiều lắm.

Nhưng việc kinh doanh tử bảo của các lữ quán trong trấn Trại Khôn đều rất tốt, khách khứa hầu như đã ngồi kín hết chỗ, tìm không ra nhiều phòng trống như vậy.

Vấn đề này không làm khó được những vị chương môn của các Môn Phái dưới trướng Tô Bằng. Các vị chương môn này vẫn còn biết nói lý lẽ, tiến hành bồi thường tiền bạc gấp đôi thỉnh cả hộ gia đình rời đi, tìm một phòng khác mà ở, nhường chỗ này cho họ.

Gì cơ? Có người không đồng ý?

Vậy thì phải khảo nghiệm một chút. Bản thân những người này đều là chương môn và trưởng lão Cung Phụng hùng bá một phương, có phải họ thực sự dễ dàng nóng nảy đến vậy không.

Tình hình cụ thể cũng không biểu hiện rõ ràng, lúc chạng vạng, toàn bộ thủ hạ của Tô Bằng đã vào ở trong lữ quán lân cận.

“Tô lang, trấn này cho ta cảm giác vô cùng bất an. Từ sau khi bước vào trong trấn, ta luôn cảm thấy có người cứ nhìn ta chằm chằm vậy.”

Trong phòng của Tô Bằng, Lãnh Sương Nguyệt mở miệng nói.

Cô ấy và Phạm Thanh Âm đều có phòng riêng của mình, nhưng trước khi đi ngủ lại ở trong phòng của Tô Bằng, cùng trò chuyện thân mật.

Phạm Thanh Âm tuy còn có chút rụt rè, nhưng vẫn cùng đến với Lãnh Sương Nguyệt.

“Mình đến đây là để nói chuyện chính sự.”

Phạm Thanh Âm tự nhủ.

Tô Bằng cũng gật đầu, nói.

“Trần này tuy rất phồn vinh, nhưng lại luôn đem lại cho người ta cảm giác có gì đó rất lạ, chúng ta cũng không nên nán lại đây lâu. Ở lại đây một hôm, bổ sung lương thực và nước uống, sau đó sẽ tiến vào Tây Côn Lôn.”

“Đồ ăn thức uống ở đây chúng ta cũng cần phải cẩn thận một chút. Ta sợ có người giở trò.”

Phạm Thanh Âm khẽ ho khan một tiếng, mở miệng nói.

“Đúng là cần phải cẩn trọng. Lần này ra ngoài, ta có mang theo thuốc bột kiểm tra độc trùng Nhậm Y Diệp, bất luận là chất độc hay là độc trùng, chúng ta đều có thể đề phòng.”

Tô Bằng nói.

Hai người con gái gật đầu, nhiệm vụ lần này rất quan trọng, có thể quyết định đến bước tiến trong tương lai của Thần Châu, không thể không chú trọng.

Tô Bằng và vài người đợi một lúc sau, cơm tối mới được đưa đến. Thử độc thì không phát hiện ra bất kì chất độc tố nào.

Sau khi ăn tối xong, Tô Bằng cử người đi mua lương thực, còn mình thì nghỉ ngơi một lát.

Nghỉ ngơi được mười hai phút, mắt Tô Bằng đột nhiên mở lớn.

“Có vấn đề.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ, hẳn nghe thấy có vô số những bước chân đang gấp rút tiến đến.

Tô Bằng mau chóng nhảy ra khỏi giường. Lúc này, ở bên ngoài lữ quán, hẳn cũng nghe thấy có không ít người đang di chuyển.

Chỉ có điều phương vị của tiếng động nghe được đều là các trưởng lão Cung Phụng và chưong môn dưới trướng của mình. Những người này cũng cảm nhận được sự kì lạ ở bên ngoài.

“Tô lang.”

Có người gọi Tô Bằng ngoài cửa.

Tô Bằng ra mở cửa. Là Lãnh Sương Nguyệt đứng ở ngoài cửa, Phạm Thanh Âm thì ở sau Lãnh Sương Nguyệt một đoạn.

“Bên ngoài có chuyện gì vậy?”

Tô Bằng hỏi. Lãnh Sương Nguyệt liền đáp.

“Tụi ta cũng chỉ mới phát hiện ra, nhưng các vị trưởng môn thì đã đi ra ngoài cả rồi.”

“Đi cùng ta ra ngoài.”

Tô Bằng nói với hai người con gái. Nói xong liền bước ra khỏi lữ quán.

Sau khi hai người bước ra khỏi lữ quán, nhìn ra bên ngoài cửa, tất cả đều sững sờ.

Chỉ thấy ở ngoài cửa có gần một vạn người, vây quanh Tô Bằng và tất cả mọi người ở trong lữ quán.

Cái gọi là trên một vạn người, vô biên vô hạn. Một vạn người nói nhiều cũng không phải là quá nhiều, đứng trong một sân bóng thì hết sức rộng rãi. Nhưng khi tập hợp lại cùng một chỗ, thì lại khiến cho người ta có cảm giác như bị kẹt giữa biển người tấp nập vậy.

“Người trong trấn Trại Khôn đều đã tập trung hết ở đây rồi.”

Nhìn thấy những người này, mặt Lãnh Sương Nguyệt biến sắc, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu. Người trong trấn Trại Khôn tổng cộng không có tới hai vạn người. Bây giờ chỉ ít cũng có một nửa người trong trấn đã tập trung ở đây rồi.

“Mọi người nhìn lên trời kìa.”

Phạm Thanh Âm cũng phát hiện ra điều gì, chỉ tay lên bầu trời, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy trên bầu trời không biết từ lúc nào đã xuất hiện một vầng mây màu đen, che khuất cả ánh trăng trên bầu trời.

“Ác nghiệp chi vân?”

Nhìn thấy đám mây màu đen ấy, Tô Bằng liền nhận ra ngay tức khắc.

Hắn mau chóng cúi đầu xuống, nhìn những người dân cư ngụ trong trấn Trại Khôn.

“Ác nghiệp chi vân... không phải ngẫu nhiên mà xuất hiện ở nơi này. Chẳng lẽ cả trấn Trại Khôn này đều đã bị Chân Thần Giáo khống chế? Chúng ta đã tiến vào sào nguyệt của chúng rồi sao?”

Trong lòng Tô Bằng không khỏi suy nghĩ.

Lúc này, trong không gian đột nhiên lại truyền tới tiếng gầm rú của một con cọp, tiếp sau đó là tiếng hú của rất nhiều dã thú khác.

Tô Bằng nhìn lại, chỉ thấy đám người kia đột nhiên tách ra, sau đó có khoảng hơn một trăm nam tử mặc y phục màu đen cưỡi trên mình đủ loại dã thú ở bên ngoài đám người bước tới.

Mỗi người trong đám nam tử mặc y phục màu đen này đều có khí chất kỳ lạ. Dã thú mà chúng cưỡi cũng đều tản ra khí tức của ác nghiệp.

“Thần Sử Chân Thần Giáo?”

Tô Bằng nhìn thấy những người này, mi tâm liền nhăn lại, gắt gao nhìn về phía chúng.

Chương 1112: Quả quyết, xả thân (2)

“Haha, hôm nay ta nhận được bồ câu đưa tin, nói rằng có người dẫn theo một nhóm người khả nghi khả nghi tiến vào trong trấn Trại Khôn. Nghe miêu tả của người truyền báo, trong lòng ta hoài nghi chính là nhóm người của Minh Chủ Võ Lâm Tô Bằng... Bây giờ gặp nhau ở đây, quả nhiên đúng là các ngươi. Haha. Đúng là trời cũng giúp ta, Chân Thần phù hộ, giúp ta lập được đại công.”

Một giọng nói vang lên, một người mặc hắc y, mang theo chiếc mặt nạ màu vàng, cười trên một ác nghiệp bò tót, từ trong đám người bước ra và nói với Tô Bằng.

“Ngươi là kẻ nào? Thánh Thần Sử của Chân Thần Giáo?”

Tô Bằng nhìn người này và hỏi.

Đấu với Chân Thần Giáo lâu như vậy, nhưng đôi kết cấu tổ chức của nội bộ Chân Thần Giáo, Tô Bằng không hề biết rõ. Tô Bằng chỉ biết Chân Thần Giáo có năm phương hướng trong Đông Nam Tây Bắc, với mười lăm vị Thánh Thần Sử.

Bình thường mười lăm vị Chân Thần Sử này đều mang theo mặt nạ màu vàng, thuộc vào hàng ngũ thủ lĩnh, mỗi một khu vực sẽ có ba vị Thánh Thần Sử, một chủ hai phó.

Xung hô giữa những người này với nhau trước là dựa vào phương vị sở tại, sau đó là xung hô theo phẩm hàm, thứ bậc tước quan như Đệ Nhất, Đệ Nhị, Đệ Tam Thánh Thần Sử... v.. v.

Tô Bằng biết được những tin tình báo này đều là dựa vào lời khai của tù binh thuộc phẩm tước tôn quý trong Chân Thần Giáo.

“Haha... Tên của ta thì không cần phải nói làm gì. Thân phận của ta chính là Tây Phương Đệ Nhị Thánh Thần Sử của Chân Thần Giáo.”

Nam tử đeo mặt nạ hoàng kim nói.

“Như vậy cũng tốt, hãy đến tề cho kiếm trong tay ta đi.”

Tô Bằng thấy vậy, không cần phải phí lời, liền trực tiếp lao tới. Trong chớp mắt đã đi được khoảng cách hai mươi mét, xuất hiện trước mặt Tây Phương Đệ Nhị Thánh Thần Sử, sau đó một kiếm vung ra. Một kiếm này là Tô Bằng từ trên đầu chém xuống, thẳng tay vận dụng chiêu thức một kích Tam Hợp Kiếm Tam Hợp Cảnh Giới.

Từ sau khi hiểu thông về Vong Thần Kiếm, đạo hạnh của Tô Bằng trên kiếm đạo tăng nhanh vượt bậc, đã đạt đến độ xuất chiêu tùy ý thì đều sẽ có uy lực của chiêu thức Tam Hợp Kiếm.

Một kiếm này của hắn là từ đỉnh đầu chém xuống, một kiếm ấy vừa vung ra, chỉ thấy một quang điểm màu vàng xuất hiện, sau đó như thể đem thiên địa chia làm hai nửa, một vùng Kiếm Quang dựng đứng không ngừng lướt qua.

Dưới một kiếm ấy, về mặt sau lớp mặt nạ của Tây Phương Đệ Nhị Thánh Thần Sử đầy ngơ ngác.

Võ công của hắn tuy không tồi, nhưng khoảng cách so với cảnh giới mà Tô Bằng đạt được đã không đủ để mà tính toán. Hắn hoàn toàn không hề có phản ứng lại với một kiếm này. Hắn cũng chưa từng tưởng tượng tới việc Tô Bằng lại quả quyết như vậy, một câu vô nghĩa cũng không có, trực tiếp xuất chiêu.

Khoảng hai phút sau khi một kiếm của Tô Bằng chém xuống, tên Thánh Thần Sử kia mới kêu lên đầy thảm thiết. Cơ thể phân thành hai mảnh trong không gian, bị kiếm khí làm cho sợ hãi, cơ thể phân thành hai mảnh bay về hai hướng.

Không chỉ có mình hắn mà khoảng ba mươi, bốn mươi Thần Sử Chân Thần Giáo đứng một hàng ở sau lưng hắn đều bị một kiếm của Tô Bằng chém

thành hai mảnh.

“Thánh Thần Sử!”

Nhìn thấy cảnh tượng này, Chân Thần Giáo và một vài giáo dân của Chân Thần Giáo trong trấn Trại Khôn liền kêu lớn.

Nét mặt Tô Bằng vẫn lãnh đạm như thế, thu hồi lại Lôi Thần Kiếm vào trong tay mình.

Hắn không cho đối phương có cơ hội nói chuyện, cùng không cho đối phương thời gian để kịp phản ứng.

Chân Thần Giáo với mình bất tử bất hủ*, không có bất kì nội dung gì để mà nói chuyện, giữ lại tên Thánh Thần Sử này chẳng khác nào cho đối phương có thời gian bố trí lực lượng, chỉ bằng cứ thẳng tay xuất chiêu tiêu diệt cho xong.

Bây giờ Tô Bằng không muốn ra tay với những giáo chúng Chân Thần Giáo bình thường kia, bởi vì rất nhiều người trong số họ chỉ là những người bình thường, cũng chẳng dây dưa rễ má gì quá sâu, tội không đáng chết.

Tô Bằng dự định sau khi tiêu diệt được Thánh Thần Sử của đối phương, thì sẽ nhanh chóng tiêu diệt tất cả Thần Sử của Chân Thần Giáo, sau đó dùng đòn phủ đầu khiến cho những giáo dân bình thường của Chân Thần Giáo kinh hãi, rồi thông thả rời đi.

Vừa mới bắt đầu, xem ra mọi việc đều tiến hành hết sức thuận lợi.

Chính vào lúc hắn muốn lớn tiếng hạ lệnh, bảo các thủ hạ cao thủ đi tiêu diệt hoặc là bắt giữ những Thần Sử của Chân Thần Giáo, thì một người trong đám dân của trấn Trại Khôn bất ngờ xông lên và hét lớn.

“Hừ... Hoàn toàn không hề luyện qua võ công mà cũng dám ra tay với chúng ta?”

Chương môn Hà Sơn Nhạc của Kiếm Phái Côn Lôn thấy thế không khỏi hừ lạnh.

Lần này đến Côn Lôn là do ông dẫn đường, lúc đầu ông ấy đã có lời thề rất son sắt là sẽ tìm ra một con đường an toàn nhất, kết cục lại là dẫn Tô Bằng và mọi người đi vào trong sào huyệt của kẻ địch. Đúng vào lúc vị Hà chương môn Hà Sơn Nhạc này đang vô cùng bất mãn, lại có người dâng đến tận miệng, quả thật rất hợp với tâm ý của ông ấy.

Ông cũng chẳng thêm quan tâm đối phương rốt cuộc là bách tính thông thường hay là giáo đồ của Chân Thần Giáo, chỉ biết trong lòng mình bây giờ đang bốc hỏa, muốn tìm nơi phát tiết.

Tay ông ấy làm một thể thức mở đầu, cảm thấy dùng kiếm của mình để giết chết kẻ dân thường không luyện qua võ công thì thật là quá mất thể diện đi, quyết định một chương giết chết chúng.

Lúc ấy, Tô Bằng quay đầu lại, thấy thần sắc của Hà Sơn Nhạc, lại chú ý đến thần sắc của đám cư dân đang xông lên với khí thế hùng hục của trấn Trại Khôn kia, đồng tử liền co lại.

“Hà?”

Hà Sơn Nhạc nghe vậy, không khỏi sửng sốt. Ông không hiểu Tô Bằng đã nhìn thấy gì mà lại muốn mình tránh tên dân thường chưa hề luyện tập võ công kia?

Trong giây phút Hà Sơn Nhạc sửng sốt ấy, tên cư dân của trấn Trại Khôn đã xông đến trước mặt Hà Sơn Nhạc, mà hư ảnh kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh cùng gần như nện lên người cư dân này.

Nhưng trên mặt cư dân này lại mang theo cái cười ác độc, cuồng tiếu khởi động một cơ quan trên cơ thể mình.

“Bang!”

Hư ảnh của kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh đã nện trên mình người này. Cơ thể của hắn vỡ ra, ngừng thở hoàn toàn.

Nhưng lại không thể ngăn được một chuyện khác phát sinh.

“Ầm!”

Một tiếng nổ vang lên, chỉ nhìn thấy có một luồng sóng xung kích bao trùm cả không gian. Tên cư dân bình thường của trấn Trại Khôn ấy lại mang theo chất gây nổ giống như là Lôi Chấn Tử vậy, đang đến gần với nơi kích nổ.

Chỉ thấy một cú nổ dữ dội diễn ra trong nháy mắt, cả tên cư dân trấn Trại Khôn vô danh kia và chương môn Kiếm Phái Côn Lôn Hà Sơn Nhạc đều bị nổ tan xương nát thịt.

Chương 1113: Huyết tể vạn người

Nghe những lời Tô Bằng nói xong, mấy người Lãnh Sương Nguyệt và Phạm Thanh Âm đều hướng ánh mắt về phía hắn.

Cảm nhận được ánh mắt của những người kia đang chăm chăm nhìn mình, Tô Bằng gật đầu nói.

“Không sai, nó phải ở phía dưới này. Ta có thể cảm nhận được một trong số chúng là di vật lưu lại của các vị thần Thái Cổ (Swire).”

“Nhưng mà chúng ta xuống dưới đó bằng cách nào đây?”

Phạm Thanh Âm vừa nhìn Đại Liệt Cốc, vừa hỏi Tô Bằng.

Độ sâu của Đại Liệt Cốc này ít nhất cũng khoảng mấy nghìn mét, mây mù che phủ, thâm hiểm khó dò. Dựa vào võ công, họa may chỉ có một mình Tô Bằng mới có khả năng thâm nhập vào trong.

Tô Bằng khẽ nhíu mày. Hắn không ngờ rằng sẽ xuất hiện kiểu địa hình này. Trong túi càn khôn của hắn tuy rằng có dây thừng, nhưng mà cũng không có dài tới mấy nghìn mét như thế.

“Minh chủ đại nhân, bên này có biển”.

Lúc này, ở phía trước Tô Bằng, có một người hô lớn.

Tô Bằng nghe vậy, liền bước về phía trước.

Đến nơi, Tô Bằng cũng nhìn thấy cái mà bọn họ phát hiện ra là gì.

Chỉ thấy một bên rìa Liệt Cốc, có một chỗ giống như khe nứt. Khe nứt ấy, tuy là rất hẹp, nhưng mà có không ít điểm có thể mượn lực. Đừng nói là cao thủ võ công, cho dù chỉ là một người bình thường thân thủ khỏe mạnh, cường tráng một chút cũng đều có thể leo xuống.

“Nơi này có dấu vết của người đã từng trèo qua.... những người Chân Thần Giáo kia, chính là từ nơi này mà vào trong Cốc.”

Xem xét dấu vết, Lỗ chương môn kiếm phái Linh Lung ở bên cạnh Tô Bằng nói.

Tô Bằng nhìn vị trí, độ dài, sôi nổi nói.

“Như vậy thì cộng sự của ta chắc là không còn là vấn đề gì nữa rồi. Chúng ta cũng đi xuống.”

Lúc ấy còn có các vị chương môn với các cao thủ Phụng Cấp, nghe xong mệnh lệnh của Tô Bằng liền theo chiều sâu của vết nứt này lên xuống dưới.

Khe nứt này có độ sâu khoảng mấy nghìn mét, hầu như nối thẳng với đáy của Đại Liệt Cốc. Tất cả cộng sự của Tô Bằng đều là những người có thân thủ cao cường. Loại địa hình này hoàn toàn không phải là trở ngại, đơn giản như bước trên mặt đất vậy.

Mọi người không cần mất quá nhiều thời gian. Chưa đầy nửa giờ đồng hồ, đã có thể thuận tiện men theo khe nứt ở phía trên của Liệt Cốc mà lên vào sâu bên trong Liệt Cốc.

“Này. Mọi người không cảm thấy, nhiệt độ ở nơi này càng ngày càng cao rồi sao?”

Khi đến nơi khe nứt tiếp giáp với đáy cốc, Lỗ chương môn của kiếm phái Linh Lung nói trong miệng.

Tô Bằng gật đầu. Bản thân hắn ta cũng cảm thấy, càng đến gần đáy của Đại Liệt Cốc, thì nhiệt độ càng tăng cao.

Bọn họ đã từ vị trí trung tâm sương mù bao phủ của Đại Liệt Cốc thâm nhập vào bên dưới Cốc. Có thể nhìn thấy cảnh tượng chân thật của Đại Liệt

Cốc ẩn dưới đám sương mù.

Chỉ thấy dưới độ sâu mấy nghìn mét của Đại Liệt Cốc là một cánh rừng rậm xanh um tươi tốt, quả là chốn cảnh giới bí mật của tạo hóa.

Phía trên Liệt Cốc, vẫn là trời băng đất tuyết. Thế nhưng sau khi bước vào bên dưới của Đại Liệt Cốc, do hạ thấp độ cao so với mực nước biển, lại thêm địa thế đặc biệt của Đại Liệt Cốc, khiến cho nhiệt độ đột ngột tăng cao. Đến đáy cốc, nhiệt độ thực chắc cũng khoảng 20,30 độ. Áo lông chồn trắng của Lãnh Sương Nguyệt và Phạm Thanh Âm đã nóng lên rồi. Thế nhưng hai nàng vẫn không muốn đưa áo cho Tô Bằng để y vứt đi, do vậy vẫn mặc y nguyên như thế.

Nhìn thấy khuôn mặt của Lãnh Sương Nguyệt và Phạm Thanh Âm bởi vì quá nóng mà trở nên ửng hồng, trong lòng Tô Bằng có chút thương xót, bèn nói.

“Nóng thì cởi ra, ta sẽ cầm cho các người.”

Hai nàng nghe thấy, trong lòng có chút cảm động. Tô Bằng đã chấp nhận thân phận, địa vị của hai người bọn họ, đối xử với họ cũng thêm phần dịu dàng.

“Minh chủ đại nhân. Bên dưới hầu như rừng rậm nguyên sơ. Xem ra thật sự có cảm giác về một vài di vật của các vị thần.”

Lúc này, tên chương môn kiếm phái Linh Lung kia lại không thức thời, nói với Tô Bằng rằng.

“Không làm bóng đèn thì nhà ngươi sẽ chết hả? ! !”

Tô Bằng khó khăn lắm mới bày ra một chút ấm áp, thì liền bị tên này phá ngang, không giấu nổi vẻ bức dọc trong lòng.

Lỗ chương môn này kể ra cũng có năng lực. Nhưng nghe nói cái hấn ta tu hành chính là Đồng Tử Công. Một đời không gần nữ sắc, kinh nghiệm về phương diện nam nữ có phần khiếm khuyết, cho nên EQ có dư đến mấy thì vẫn cứ là không đủ. Nhưng xét về thái độ làm người, hấn có thể được coi là

một kẻ chính trực. Cộng với việc hắn ta là con nuôi và đồ đệ của chương môn kiếm phái Linh Lung đời trước, mới được cất nhắc lên làm chương môn.

Nhưng mà lúc này, hắn lại lộ rachút bất hạnh của kẻ không đủ EQ.

Trong lòng của Tô Bằng vì câu hỏi của hắn ta mà cực kì khó chịu. Cũng may Tô Bằng là một minh chủ anh minh, thấu tình đạt lý. Nếu đổi lại là một người khác, phỏng chừng tên Lỗ chương môn này sẽ không có hi vọng thăng tiến gì rồi.

Hít một hơi thật sâu, Tô Bằng kìm nén sự bức dọc vì bị gọi là bóng đèn đến quấy nhiễu người khác, nói.

“Quả thực, ta cảm giác mảnh đao di vật thần Thái Cổ (Swire), đang vẫy gọi ta ở cách đây không xa.”

Lỗ chương môn vừa định tiếp lời thì Phạm Thanh Âm ở bên cạnh Tô Bằng đột nhiên kéo hắn ta một cái, chỉ tay về phía xa, nói.

“Tô Lang, người xem kia, đó là cái gì?”

Tô Bằng nghe vậy, nhìn theo hướng Phạm Thanh Âm chỉ. Chỉ thấy trong rừng cây um tùm phía dưới Đại Liệt Cốc có một mảng huyết quang phóng vọt lên cao. Cả vùng mây mù trắng xóa trên không trung của Đại Liệt Cốc bị phá tan bởi mảng huyết quang ấy. Sau đó bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy sự lây lan của ác nghiệp¹ trong không trung.

“Không ổn rồi, là người của Chân Thần Giáo đang tế máu”.

Tô Bằng thấy tình cảnh ấy, ánh mắt nhất thời khựng lại.

“Chúng ta phải mau chóng qua đó, ngăn cản bọn chúng lại.”

Tô Bằng nói. Vừa nói, hắn vừa thi triển thân pháp, chạy tới nơi huyết quang ngút trời.

Tô Bằng như là cao thủ võ lâm vậy. Võ công tu luyện đã trên cả bậc thầy, có khả năng dùng mắt thường để quan sát những chi tiết mà người bình

thường không thể nhìn thấy được. Ví dụ như là không khí chiến đấu của binh sĩ nơi chiến trận cách xa hơn mười dặm. Hoặc là tà khí cực kì nguy hiểm, dị thường; hoặc là hơi máu của huyết quang ngút trời.

Tô Bằng và tất cả mọi người đều không sẽ không nhận làm. Các chương môn và cao thủ Cung Phụng Cấp đã thâm nhập vào trong rừng rậm nguyên sơ nơi đáy Đại Liệt Cốc, đều theo sự hướng dẫn của Tô Bằng chạy băng băng về hướng huyết quang vọt lên.

Bên trong khu rừng rậm nguyên sơ nơi Đại Liệt Cốc cũng có một chút nguy hiểm đáng sợ. Ở đây cũng có những loài thú dữ và cả rắn rết. Nhưng đối với Tô Bằng mà nói hoàn toàn không phải trở ngại gì. Hắn ta thi triển thi pháp, nhanh chóng di chuyển trước.

Thân pháp Duệ Quang Lưu của Tô Bằng lúc này, tốc độ mỗi giây đã đạt xấp xỉ trên 100 mét. Hắn lao đi chưa đầy ba, bốn phút, đã đến nơi đầy ắp huyết quang.

Chỉ thấy ở nơi đó, ý nói là ở bên dưới Đại Liệt Cốc, lại có một ngọn núi tọa lạc bên trong Liệt Cốc. Xung quanh ngọn núi này đều là đất cằn sỏi đá.

Mà ở nơi này, đang diễn ra cuộc tể máu dị thường và bi thảm nhất trần gian.

Nơi đây có khoảng 1 vạn ba bốn nghìn người. Tất cả đều mang y phục màu đen của Chân Thần Giáo. Trong đó, đa số bọn chúng đều đã cởi bỏ áo ở trên người mình, để lộ toàn bộ thân trên.

Con mắt chúng đỏ rực, trong tay chúng phần lớn đều có binh khí. Dưới sự chủ trì của Sử Thần, không ngừng dùng dao đâm những người xung quanh, đồng thời cũng tự chém chính cơ thể mình.

Có người còn trực tiếp dùng dao cắt hết toàn bộ mũi, tai, mắt của đồng bọn. Sau đó mổ bụng của đồng bọn, khiến cho ruột lòi ra.

Tên bị lòi ruột mang theo vẻ tươi cười trên khuôn mặt, dùng ruột của mình siết cổ đồng bọn cho đến chết.

Người đang cầm dao sát hại kẻ khác, sau khi làm như vậy, lại bắt đầu tự làm hại mình, bắt đầu chém chính bản thân mình.

Cứ như thế nhưng thân thể kia không phải là của bản thân chúng vậy.

Cảnh tượng như vậy không ngừng phô diễn ở tất cả các mỏm đá bên dưới.

Điều kì lạ nhất chính là tất cả những giáo dân tham gia vào cuộc tế máu của Chân Thần Giáo đều là tự nguyện. Bất luận là giết người, hay là bị người ta giết, đều không hề có sự phản kháng hay ép buộc. Tất cả mọi người cứ điên cuồng tế máu như thế, như thể là không hề có cảm giác đau đớn vậy,

“Địa ngục trần gian!”

Tô Bằng cứ ngơ ngác nhìn cảnh tượng tế máu này trong vòng 3 đến 5 giây, trong lòng bất chợt vang lên những từ này.

Lúc bấy giờ, máu đã chảy thành sông trên khắp các khoảng đất trống xung quanh những ngọn núi phía dưới Liệt Cốc.

Ở những khoảng đất trống vị thế tương đối cao có một vài vị Thần Sử dường như là có địa vị rất cao ở trong Chân Thần Giáo đang tiến hành lễ tế.

Tô Bằng loáng thoáng nghe thấy những từ bọn chúng cầu nguyện, hình như là cái gì mà...” Chân Thần vĩnh sinh, vĩnh thống vạn giới, nguyện vạn thế gian, thành vô thượng ma ngục, vạn thiên sinh linh, vĩnh thế trầm luân, tri ngã Chân Thần, nại duy nhất Ma thần, khổ tập diệt đạo, hủy thiên diệt địa....” (Chân thần suốt đời bất diệt, thống nhất vạn giới, nguyện vì thế gian muôn đời, thành Ma ngục tối cao, hàng vạn sinh linh, đời đời trong kiếp trầm luân, tôi biết Chân Thần, làm thế nào để trở thành Ma Thần duy nhất, khổ tập diệt đạo, hủy diệt đất trời.)

“Yêu ma”.

Tô Bằng khẽ nhướng mày. Hắn rút ra Lôi Thần Kiếm, hô vang một tiếng, cơ thể trong nháy mắt đã vượt xa mười mét, một đạo hướng về phía các vị Thần Sử có địa vị tối cao của Chân thần Giáo mà chém.

Chương 1114: Chân Ma hiển thế

Tô Bằng xuất chiêu, là chiêu thức song hợp trong Tam Hợp Kiếm, chém về phía các tên Thần Sứ kia.

Thế nhưng, một kiếm này chém lên người của tên Thần Sứ kia lại không hề có chút hiệu quả nào.

Chỉ nhìn thấy trên người của tên Thần Sứ này xuất hiện ác nghiệp. Ác nghiệp ấy dường như vô cùng vô tận, vây quanh tất cả những tên Thần Sứ ở trong đó.

Ác nghiệp xoay quanh tên Thần Sứ này cũng không phải là loại ác nghiệp tầm thường. Ác nghiệp này giống như có sinh lực của riêng nó, càng thêm cứng rắn, khó khăn thì lại càng vô cùng vô tận. Xem ra không dễ gì mà phá vỡ được.

Tô Bằng lại trực tiếp sử dụng bốn, năm lần kiếm pháp Phù Quang Lược Ảnh. Thế nhưng loại Kiếm Ý Vô Công này, khi đối diện với thứ ác nghiệp cuộn cuộn không ngớt kia thì cũng không tài nào phá vỡ được phòng hộ của đối phương.

“Là võ lâm Minh chủ Tô Bằng?”

Một tên Thần Sứ đứng ở vị trí cao nhất, đeo mặt nạ màu vàng, nhìn thấy Tô Bằng, liền nói thầm.

Tô Bằng hừ lạnh một tiếng. Bây giờ việc tể máu Tô Bằng đã không có cách nào để ngăn cản nổi nữa rồi. Chỉ có thể ra tay giết chết vài tên Thần Sứ chủ đạo tể máu, xem xem có thể phá hoại cuộc tể máu này không mà thôi.

“Ha ha ha.... ngươi không thừa nhận, ta cũng nhận ra ngươi.... Giết đi, giết đi nào. Giết chết ta, cũng giết luôn tất cả mọi người có mặt ở dưới này. Dù sao bản thân chúng ta cũng chỉ là những tể phẩm, bao gồm cả ta ở trong đó. Đợi sau khi ta chết rồi, sẽ vĩnh viễn hóa thành ác nghiệp, hợp nhất thành một thể cùng với Ngô Thần, bắt tử bắt diệt, tiêu diệt hàng vạn thế giới. Giết ta đi. Ngươi không phải là đang giết ta, mà là đang giúp ta được toại nguyện, để ta có thể ở cùng với Ngô Thần

Tên Thần Sử mang mặt nạ hoàng kim lên tiếng. Vừa nói hấn vừa vung tay lên, cả một vòng ác nghiệp xung quanh người hấn như mở ra một con đường, tựa như muốn để cho Tô Bằng được tùy ý mà giết hấn.

Gặp phải tình huống này, vùng trán giữa đôi lông mày của Tô Bằng nhất thời nhíu lại.

Đây chính là điểm khó chơi nhất của Chân Thần Giáo. Chúng không phải là đang phô trương thanh thế mà là chúng thực sự không sợ chết.

Tô Bằng luôn cảm thấy, những kẻ làm Tôn Giáo luôn ẩn trong mình tố chất của những người điên. Và cái mà chúng gọi là tín đồ ngoan đạo lại càng giống như là một thứ tâm thần.

Trước mắt tên này, rõ ràng chính là Thánh Thần Sử của Chân Thần Giáo. Nhưng mà hấn lại buông bỏ, không cần vinh hoa phú quý ở đời, chỉ muốn hóa thân với ác nghiệp, cùng Chân Ma hợp thành một thể.

Cái loại nhân sinh quan, giá trị quan về thế giới như thế này quả thực Tô Bằng không thể lí giải.

Nhưng mà đây cũng chẳng hề gây ảnh hưởng gì tới việc giết hấn của Tô Bằng.

“Muốn chết? Được. Ta cho ngươi được toại nguyện.”

Tô Bằng nói trong miệng. Vừa nói, Lôi Thần Kiếm của hấn vừa vung lên. Một đóa kiếm khí liên hoa thành hình xuất hiện.

Ngạo Ý Kiếm Liên. !

Đóa Ngạo Ý Kiếm Liên này trực tiếp rơi trên người Thánh Thần Sử của Chân Thần Giáo.

Thánh Thần Sử đứng thẳng ở nơi ấy, không động đậy. Một lát sau, y phục trên người của hấn ta đột nhiên rách ra từng miếng một, phát phơ trong gió, mà mặt nạ ở trên mặt của anh ta cũng đã rơi xuống.

Tô Bằng nhìn lại, phát hiện ra tên Thánh Thần Sử này là một kẻ nam nữ tương sinh. Diện mạo tuyệt sắc như người con gái bình thường. Nhưng hẳn xác thực là một người con trai chính hiệu.

Khóe miệng Tên Thánh Thần Sử Chân Thần Giáo lộ ra nụ cười bình thản. Nụ cười này đã tác động lên các thớ thịt trên cơ thể của y. Chỉ trong chớp mắt, khắp người y xuất hiện vô số vết máu.

“Phụt”

Một khối máu tươi từ cơ thể của Thánh Thần Sử phun ra. Cả người của hắn vỡ ra thành mấy trăm mảnh, rơi xuống mặt đất.

Tô Bằng thấy vậy vội nhú nhú mày. Uy lực của Ngạo Ý Kiếm Liên quả thực không tồi. Hiệu quả thì giác đem lại sau khi giết người quá mạnh, quá chấn động.

Thi thể của tên Thánh Thần Sử hóa thành trăm mảnh rơi xuống mặt đất. Nhưng chỉ một khắc sau, máu thịt của hắn đều biến thành ác nghiệp hắc ám, trực tiếp phiêu tán trong không trung.

Chẳng những Thánh Thần Sử như vậy, mà không ít máu thịt của những người còn lại trong cuộc tế máu cũng biến thành ác nghiệp, bay nhẹ nhàng trong không trung.

Tô Bằng nhìn thấy cảnh này, càng nhú mày sâu hơn.

Điểm cực kì ghê tởm của Chân Thần Giáo chính là hành hạ bản thân chúng cho đến đến chết để tạo thành ác nghiệp. Có nhiều khi thậm chí sẽ tự sát hoặc là tự làm đau chính mình để xây dựng ác nghiệp.

Loại người như thế, ta muốn giết cũng không được, mà không giết cũng không xong. Bởi vì rất có khả năng khi ta giết chúng rồi, trái lại sẽ là đang giúp chúng được toại nguyện như ý muốn của mình.

Tình thế hiện giờ chính là như thế. Tên Thánh Thần Sử kia chính là muốn tự đem bản thân hắn làm vật hiến tế. Cho dù Tô Bằng không giết hắn, thì hắn cũng sẽ tự sát theo ma.

Bây giờ ác nghiệp tung bay tràn ngập bầu trời xung quanh các đỉnh núi. Mặt đất cùng với bầu trời hình thành một chú văn trận pháp, chuyển động không ngừng.

Cả Đại Liệt Cốc, thậm chí là cả trong mây núi cũng truyền đến từng đợt gào thét. Chỉ có điều tiếng gào thét như thế này, giống như là đến từ chín tầng địa ngục, lại giống như là đến từ nơi sâu thẳm, âm u mà trầm lắng nhất trong trái tim của mỗi người. Khiến cho con người ta chất đầy những những cảm xúc tiêu cực, gần như không có cách nào để mà tự kiềm chế.

Tô Bằng võ công hơn người, công thêm với tâm tính được tu dưỡng khá tốt, miễn cưỡng lắm mới có thể ở trong trận pháp này khắc chế bản thân.

Nhưng mà cả Đại Liệt Cốc lại giống như cơ thể con người, không thể nào chịu nổi luồng ác nghiệp ấy, bắt đầu run rẩy.

Tô Bằng cảm thấy mặt đất ở dưới chân mình đang không ngừng rung động. Lấy vị trí chính giữa của Đại Liệt Cốc làm ranh giới, mặt đất bắt đầu chấn động, chia tách.

Mặt đất vỡ ra, dường như nổi thẳng với trung tâm trái đất, sâu không thấy đáy. Ma khí vô tận từ trong lòng đất phun ra như sóng trào.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, cả Đại Liệt Cốc tựa hồ đã biến thành một ma giới hắc ám. Ác nghiệp áp đảo, hoành hành.

“Thật sự bước vào thế giới ma ám rồi sao?”

Tô Bằng nhìn thấy cảnh này, trong lòng không khỏi chấn động, trầm nghĩ ngợi.

Toàn bộ thế giới xung quanh đều bị bao phủ trong ác nghiệp như thể đêm đen. Trong mơ hồ, Tô Bằng nhìn thấy trong bầu trời có một đôi mắt đỏ thẫm to lớn, đang nhìn mọi thứ ở bên dưới.

“Chân Thân hạ thế, vạn giới vĩnh kiếp”

Kẻ còn sống trong Chân Thần Giáo khi nhìn thấy con mắt màu đỏ cực đại không gì có thể quật ngã trong không trung, nhất thời kích động tới mức

nước mắt chảy dài, quỳ lạy không ngớt ở trên mặt đất.

“Không đúng”.

Tô Bằng đầu tiên là bị cặp mắt màu đỏ sẫm trong không trung làm cho chấn động. Thế nhưng hần mau chóng cảm nhận được một tia dị thường.

Tô Bằng có thể cảm nhận thấy trong ác nghiệp tồn tại một ý chí tà ác đến cực độ, nhưng mà ý chí này lại không hề ăn nhập gì với những ác nghiệp kia.

Không phải nói là không có cách gì để hình dung ý chí không nguyên ý lây nhiễm ác nghiệp của thứ tà ác cực độ kia, nhưng cảm giác mà ý chí ấy có thể đem đến cho Tô Bằng thực khó tả.

Cảm giác kì lạ này, cứ giống như là đang ở một trong một bộ phim hoạt hình 2 chiều, đột nhiên có thêm cảm giác như tồn tại hình ảnh của một con người thực sự trong không gian 3 chiều vậy.

Tô Bằng cũng không biết vì sao lại nảy sinh ra loại cảm giác này. Nhưng chính là cảm giác ý thức kìa như được giải phóng, vượt qua ác nghiệp, một kiểu tồn tại càng cao cấp hơn, càng tà ác hơn.

Cũng chính vì nó càng cao cấp hơn, càng tà ác hơn mà nó không có cách nào dung nạp được nghiệp ác của loại tà ác cấp thấp này.

Loại cảm giác này không phải chỉ mình Tô Bằng có. Bên trong Chân Thần giáo, có một vài kẻ cấp cao ẩn mình trong những giáo dân bình thường cũng cảm nhận được.

Bên trong Chân Thần Giáo, một ông già râu bạc trắng hướng lên không trung, ánh mắt phấn khích lộ ra một chút dáng vẻ nghi hoặc, miệng lẩm bẩm.

“Tại sao... tại sao ý thức của Chân Thần lại không có cách nào dung hợp ác nghiệp?”

Chính vào lúc tất cả mọi người đều nghi hoặc, thì tại đỉnh núi ở trong Đại Liệt Cốc, có vài người từ trong sơn động bước ra.

“Lãnh đạo... chính là ở nơi này. Những tên Thần Chân Giáo kia chỉ biết cách giải phóng sức mạnh mà lại không có cách thu được nguồn sức mạnh này cùng với đạo cụ. Mà đạo cụ này lại bị chúng ta lấy được, bây giờ chính là lúc giành lấy sức mạnh Ma Thần.

Một gã đàn ông suốt từ nãy tới giờ vẫn luôn ẩn nấp trong sơn động nói với một lão già bên cạnh mình.

Hai người này chính là Triệu Ngụy, và địch thủ của gia tộc Tô Bằng trong hiện tại, Kim Mạch Lãng...

Chỉ thấy Kim Mạch Lãng gật đầu, tay phải của hắn đang cầm một vật giống như là con người đã khô cong đến mức tàn tạ. Hắn giơ lên cao, miệng bắt đầu niệm chú văn.

(1) Ác nghiệp. những cái xấu, cái ác và nghiệp chướng theo đạo Phật (gồm có tam nghiệp và thập ác).

Mỗi người đều có ba nghiệp chướng sau đây.

Thân nghiệp. tội lỗi do thân xác gây nên.

Khẩu nghiệp. tội lỗi do miệng lưỡi gây nên.

Ý nghiệp. tội lỗi do ý tưởng gây nên.

Ba nghiệp chướng ấy khiến con người phạm mười điều ác kể ra dưới đây.

Thân nghiệp sanh 3 điều ác.

1/ Sát sanh

2/ Đạo tặc

3/ Tà dâm

Khẩu nghiệp sanh 4 điều ác.

1/ Lừa dối

2/ Ý ngôn

3/ Ác khẩu

4/ Vọng ngữ

Ý nghiệp sanh 3 điều ác.

1/ Tham lam

2/ Sân nộ

3/ Si mê

(2) Tứ Diệu Đế của Phật Giáo, bao gồm.

1-Khổ đế (Dukkha). là thực trạng đau khổ của con người.

2-Tập đế (Samudaya). là nguồn gốc hay nguyên nhân dẫn đến thực trạng đau khổ.

3-Diệt đế (Nirodha). là sự kết thúc hay sự chấm dứt khổ đau.

4-Đạo đế (Magga). là con đường hay phương pháp thực hành dẫn đến chấm dứt khổ đau.

Chương 1115: Thời gian ngưng đọng

Sau khi Kim Mạch Lãng cảm ra con mắt khô này, liền giơ cao lên trên đỉnh đầu, miệng bắt đầu niệm chú văn.

Khối con mắt khô kia, có vẻ là một thứ đồ vật phi thường. Dưới sự niệm chú văn, nó bắt đầu bay lên, dừng lại ở độ cao một mét tính từ đầu của Kim Ngạch Lãng.

Bao bọc trong một khối lượng lớn ác nghiệp, Đại Liệt Cốc phảng phất như đêm đen. Bầu trời ý chí tà ác tội độ kia tựa hồ như cảm nhận được điều gì, bất thành linh tập hợp lại, bay về phía con mắt khô ở bên dưới.

Dưới tác dụng của ác nghiệp, con mắt khôkia cũng dần dần nở ra, biến thành một con mắt nguyên vẹn, hoàn chỉnh.

Khởi con mắt này lơ lửng ở độ cao một mét trong khoảng không phía trên đầu của Kim Mạch Lãng, bỗng nhiên phát ra một thứ ánh sáng màu đỏ.

Trán của Kim Mạch Lãng được ánh sáng đỏ kia chiếu rọi, lập tức giống như tia X quang, tan ra thành một lỗ thủng.

Từ lỗ thủng này, có thể nhìn thấy phần xương sọ phía trong đại não của Kim Mạch Lãng. Khởi con mắt lại một lần nữa phình ra, trực tiếp rơi xuống, tiến vào trong trán của Kim Mạch Lãng, nhanh chóng sản sinh mạch máu, liên kết với đại não của Kim Mạch Lãng.

Ánh mắt của Kim Mạch Lãng mơ màng, cả mình không tự chủ mà bay lơ lửng trong không trung.

Cơ thể của hắn càng lên càng cao, bay trực tiếp tới chỗ các đám mây.

“Kim Mạch Lãng”.

Lúc này, bởi vì có rất nhiều ác nghiệp bị hút vào trong khởi con mắt kia, khiến cho môi trường xung quanh không còn tối tăm, u ám nữa. Tô Bằng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thấy một người đang bay lên không trung.

Chỉ trong nháy mắt, Tô Bằng liền nhận ra tên này chính là đối thủ mạnh nhất của gia tộc mình trong hiện tại, Kim Mạch Lãng.

Tô Bằng nhíu mày càng lớn. Hắn không biết vì sao Kim Mạch Lãng lại xuất hiện ở nơi này, nhưng chắc chắn chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì.

Tô Bằng thi triển thân pháp, cả mình trực tiếp bay vào không trung.

Hắn muốn tên Kim Mạch Lãng chết dưới kiếm của mình, để hắn ta vong mạng trong thế giới của trò chơi Tử Vong Luân Hồi, không còn xuất hiện ở trong thực tại nữa.

Nhưng mà, một sự thay đổi bất chợt đã diễn ra ngay vào lúc Tô Bằng bay vào không trung.

Trong nháy mắt, thời gian trong toàn bộ thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi như ngưng đọng. Cả thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi đều bị che phủ trong một lớp màng mỏng mờ mờ màu đỏ nhạt.

Những loài côn trùng có cánh đang bay trong không khí một chút cũng không động đậy, khựng lại trong không trung. Trong thời khắc này, gió cũng ngừng thổi, dòng nước ngừng chảy trôi và những hạt mưa đang rơi xuống cũng bị đóng băng.

Mọi thứ, cả vật có sự sống và vật không có sự sống cũng đều bị cố định trong thời điểm của hiện tại.

Thời gian của toàn bộ thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi trong nháy mắt đều dừng lại ở thời khắc này.

Chỉ có Tô Bằng và Kim Mạch Lãng là hai ngoại lệ duy nhất.

Cơ thể của Tô Bằng như đông cứng lại trong thời khắc này. Hắn hoàn toàn không có khả năng cử động cơ thể. Thậm chí là các tế bào, những phân tử, nguyên tử cấu tạo nên tế bào trong cơ thể hắn cũng đều bị đóng băng trong thời điểm hiện tại.

Nhưng cái mà thời gian vẫn chưa khóa được, là ý chí của Tô Bằng.

Ý chí của Tô Bằng xem ra vẫn còn tỉnh táo và linh hoạt, trôi chảy.

Hắn ta nhìn thấy rất rõ, chỉ có thân thể của Kim Mạch Lãng là không ngừng bay cao lên khi mà tất cả mọi thứ trong thế giới Tử Vong Luân Hồi đều bị cố định trong thời khắc của hiện tại.

Trong sự ngưng đọng của thời gian, Tô Bằng như nghe thấy tiếng hừ lạnh của Kim Mạch Lãng nơi trời cao.

“Còn muốn giam cầm ta? Không có khả năng đó đâu!”

Tiếng Kim Mạch Lãng truyền đến. Ngay sau đó, chỉ nghe thấy một âm thanh giống như là tiếng gương vỡ vụn trong không trung. Những ác nghiệp kia cứ như vậy mà vọt lên, phá bỏ thời khắc này. Trong không trung hình

thành một lỗ xoáy. Kim Mạch Lãng bước vào trong cơn lỗ xoáy đó. Sau đó mất hút không còn dấu vết.

“Rốt cuộc là chuyện gì đang diễn ra?”

Ý thức của Tô Bằng hết sức tỉnh táo. Nhưng mà cơ thể vẫn đang bị giam giữ trong thời khắc này. Trong sự ngưng đọng của thời gian, hoàn toàn không thể thực hiện được bất kì một phản ứng nào.

Không biết phải mất bao lâu, ngay vào lúc Tô Bằng cảm thấy cơ thể mình đã tê liệt và mơ hồ thì vang lên một thanh âm rặng rắc, giòn tan. Tô Bằng bất chợt cảm nhận được cơ thể mình như lấy lại được tự do. Hắn từ không trung rơi xuống.

Tô Bằng hét một tiếng thật dài, thi triển thân pháp, làm chậm lại sức hút của trọng lực, đáp xuống đất.

Hắn phóng tầm mắt nhìn bốn phía. Ngoài ác nghiệp ở trong không trung, thì cả thế giới vẫn đang còn lơ lờ trong màu đỏ tươi, tựa như đã sinh ra một lớp huyết sắc, phong ấn cả thế giới trong thời điểm hiện tại.

Hắn nhìn xuống bên dưới. Trước khi thời gian ngưng đọng, đã có một vài chương môn và các cao thủ Cung Phụng Cấp dưới trướng của Tô Bằng chạy đến đây. Nhưng những tên chương môn và cao thủ Cung Phụng Cấp lúc này cũng bị đóng băng trong lớp màng màu đỏ nhạt, không hề có một chút biến hóa.

“Đây rốt cuộc là làm sao thế này?”

Trong lòng của Tô Bằng chất đầy những thắc mắc, hoài nghi không lời giải đáp.

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên có một tia sáng chói mắt, tỏa sáng trong không gian của lớp huyết sắc lơ lờ.

Tô Bằng ngẩng đầu. Chỉ thấy một chùm ánh sáng rực rỡ màu trắng tỏa sáng như mặt trời ở những ngọn núi trong Đại Liệt Cốc.

“Đây là ... cái gì?”

Tô Bằng nhìn về nơi phát ra ánh sáng ấy, trong lòng suy nghĩ.

Tô Bằng chẳng qua là có chút lưỡng lự, liền hạ quyết tâm. Hắn mở lòng bàn tay, chỉ ngón tay về ngọn núi kia.

Một tia thanh minh kiếm khí xuất hiện trong không trung, từ từ bay qua ngọn núi kia.

Tia thanh minh kiếm khí này ở trong không trung không ngừng phát triển, cuối cùng trở thành một thanh kiếm dài cả trăm mét.

Đây là một trong những chiêu mạnh nhất của Tô Bằng, Vong Thần Kiếm.

Nếu ở nơi có Bảo Kiếm, Vong Thần Kiếm có thể buộc thanh bảo kiếm dung hợp kiếm hợp của nó với mình, góp phần gia tăng thêm uy lực của bản thân.

Nhưng nếu không có bảo kiếm, Vong Thần Kiếm không phải là không thể thi triển, chỉ là thời gian thành hình có chậm hơn một chút mà thôi.

Cự kiếm của Vong Thần Kiếm, một kiếm tước hẳn phần đỉnh của ngọn núi kia.

“Ầm”

Một tiếng nổ lớn rung động đất trời. Cho dù là ngọn núi kia đã bị đóng băng trong thời gian, vẫn bị Vong Thần Kiếm một đao cắt rời, làm cho phần đỉnh núi trượt xuống dưới, nhưng lại không mang theo bất kì một hạt bụi nào.

Thân hình Tô Bằng khẽ động dậy. Hắn mau chóng lợi dụng thân pháp, leo lên đỉnh núi đã bị cắt đứt.

Trên ngọn núi này, đã xuất hiện một mặt phẳng do bị uy lực của Vong Thần Kiếm một nhát cắt phẳng.

Ở giữa ngọn núi, có một chùm ánh sáng đang treo lơ lửng ở đó.

“Đây.... chính là di vật thần Thái Cổ sao?”

Tô Bằng nhìn thấy chùm ánh sáng màu trắng kia, trong lòng thầm nghĩ.

Hắn ta bước qua, tay phải sờ vào chùm ánh sáng một chút.

Trong nháy mắt, những cảm ngộ về sức mạnh của vô số các phép tắc, dũng mãnh xâm nhập vào bên trong trí não của Tô Bằng.

“Đây.... Đây không có khả năng là di vật thần Thái Cổ”.

Trong phút chốc, Tô Bằng cảm thấy hoảng sợ trong lòng.

Chỉ vón vện một lần tiếp xúc, cũng đủ để Tô Bằng nhận ra, bên trong chùm ánh sáng trắng kia rốt cuộc là thứ gì.

Trong chùm ánh sáng trắng ấy không phải cái gì khác mà chính là những phép tắc thuần túy nhất.

Nó không phải là những phép tắc để phân khai lực lượng, cũng chẳng phải là thứ đồ vật gì khác. Nó chỉ là .... được khởi tạo bởi sự ngưng tụ.

Phép tắc riêng của bản thân.

Nhóm ánh sáng màu trắng này chính là phép tắc riêng của bản thân, không có bất kì một cái gì khác.

Hơn nữa, chỉ mới cảm nhận trong chốc lát, Tô Bằng liền biết được bên trong phép tắc này, không chỉ bao gồm các phép tắc của trò chơi Tử Vong Luân Hồi, mà thậm chí còn là các phép tắc của vạn vật ở một tầng bậc cao hơn.

Loại cảm giác này, Tô Bằng cũng không có cách nào diễn tả thành lời. Nhưng chỉ cần tiếp xúc với chùm ánh sáng trắng này, tất cả mọi người cũng đều sẽ có cảm giác như thế.

Những phép tắc này, tuyệt đối không phải là lực lượng của thần Thái Cổ có thể nắm giữ được.

“Rốt cuộc là ai? Ai đã ở nơi này lưu lại sức mạnh của những phép tắc kia? Hơn nữa sức mạnh của những phép tắc này, nếu như không phải là dưới điều kiện đóng băng thời gian thì căn bản không thể nào mà phát giác được.

Lòng của Tô Bằng đầy những nghi hoặc.

Nhưng mà lúc này, như thể có một sinh mệnh ẩn chứa bên trong thứ ánh sáng màu trắng của phép tắc vô biên trực tiếp và dũng mãnh đi vào bàn tay trái của Tô Bằng.

Tay trái của Tô Bằng dần dần biến mất. Toàn bộ cánh tay đã hóa thành hình dạng bạch quang.

Tô Bằng có chút sửng sốt. Hắn ta nhìn cánh tay trái của mình, đã hoàn toàn biến thành bạch quang, do ánh sáng tạo nên một cách thuần túy.

Nhưng hắn ta lại có thể nhận được. cảm giác của máu thịt, cảm nhận, và tất cả các loại cảm xúc vẫn chưa biến mất.

Thậm chí Tô Bằng còn có thể dùng cánh tay này cầm lên bất cứ vật gì có thể cầm được.

Nhưng lại cũng không hẳn là như thế.

Tô Bằng có cảm giác cánh tay trái của hắn không những có thể nắm bắt những thực thể sống mà còn có thể nắm bắt những phép tắc, trực tiếp dùng cánh tay của mình chạm vào sức mạnh của phép tắc.

Khi Tô Bằng còn đang kinh hãi, các đỉnh núi bất thành linh được bao phủ bởi thứ ánh sáng trắng. Tô Bằng được ánh sáng trắng bao bọc lấy toàn thân, cả người biến mất trong không trung.

Chương 1116: Hội nghị APCE

Được ánh sáng trắng bao bọc, Tô Bằng một phen hốt hoảng.

Chẳng biết mất bao lâu, đợi đến khi ý thức của hắn thanh tỉnh trở lại. phát hiện bản thân đã ở một nơi rất quen thuộc.

“Đây là.... cửa tiệm Thần Bí?”

Cô Thành nhìn những thứ đang hiển hiện ở trước mắt, do dự nói.

Chỉ thấy nơi mà hấn ta đang ở là một không gian màu trắng thuần túy. Bất luận là bầu trời, mặt đất hay là những nơi khác, đều chỉ đơn nhất một màu trắng. Vô cùng vô tận, nhìn không thấy bờ, cũng không thấy sự tồn tại của đường chân trời.

Trong không gian rộng lớn mênh mông không gì sánh được ấy, có một cái bàn, một vài chiếc ghế được bày biện ra. Trên bàn còn để một tách trà nóng, giống như nó là ở giữa không gian.

Bộ bàn ghế này, Tô Bằng cảm thấy rất quen thuộc. Chính là bộ bàn ghế của Triều Phụng, ông chủ cửa tiệm Thần Bí.

“Khà Khà khà khà. Vẫn rất bình tĩnh đó chứ.”

Chính vào lúc Tô Bằng đang mãi miết suy nghĩ, thì sau lưng hắn phát ra một tiếng cười quái dị.

Tô Bằng quay đầu nhìn về phía sau, quả nhiên là Triều Phụng, ông chủ cửa tiệm Thần Bí.

Tô Bằng thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy lão, sau đó vội nhú mày, nói.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Chân Ma kia, rốt cuộc lại là chuyện gì? Còn nữa, vì sao ông lại có mặt ở nơi này? Tất cả thứ này đều là trò quỷ của ông sao?”

“Đừng có nói khó nghe như thế chứ? Cái gì mà ta làm trò mèo chứ? Ta cũng không phải là sóng SS gì đó ở hậu trường.”

Ông chủ Triều Phụng nói. Lão ta bước tới bên cạnh bộ bàn ghế kia, ngồi xuống ghế, nhắc chén trà lên, nhìn Tô Bằng, nói.

“Ta biết cậu nhất định rất muốn biết rõ chân tướng sự việc. Nhưng mà bây giờ không phải lúc. Có một chuyện cậu cần phải làm trước tiên, ta mới nói cho cậu hay chuyện mà cậu muốn biết.”

“Chuyện gì?”

Tô Bằng nghe vậy, nhú mày hỏi ông chủ Triều Phụng.

Ông chủ Triều Phụng nghe vậy, Tay trái cầm tách trà nóng, ông tay áo bên phải khẽ vung lên trong không trung. Lập tức xuất hiện một hình ảnh biến hóa trong không trung.

“Đây là...”

Tô Bằng nhìn bức ảnh, liền phát hiện một vài hình ảnh cho thấy hoạt động của Kim Mạch Lăng, kẻ thù không đội trời chung của gia tộc mình.

Trong bức ảnh, tên Kim Mạch Lăng không hầu như không ngừng tiến hành gặp gỡ. Những người gặp gỡ, có một vài người là chính khách Trung Quốc thường xuất hiện trước 20 phút trên các tin tức phát thanh của Trung Quốc, bao gồm cả Bán Vũ Chân Nhân, còn có ông nội của Tô Bằng.

“Người này tên là Kim Mạch Lăng. Cậu chắc hẳn quen biết. Nhưng mà hẳn ta lại vừa không phải là Kim Mạch Lăng. Nói cho chính xác, hẳn là ý chí của phần tà ác tột độ mà cậu đã nhìn thấy ở trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi. Hoặc có thể nói đó là thể kết hợp giữa Chân Ma với Kim Mạch Lăng.”

“Chân Ma này bởi vì một lí do nào đó mà không có sức mạnh thực tế.... Nhưng nó lại có một khả năng cơ bản nhất. Đó chính là ảnh hưởng đến tâm hồn của hẳn.”

Trong giây phút thời gian trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi bị đóng băng, thì ở trong thế giới thực của các cậu đã trải qua 50 ngày. Trong năm mươi ngày này, thể kết hợp giữa Kim Mạch Lăng và Chân Ma đã sử dụng khả năng đặc biệt của Chân Ma, khống chế tâm hồn của đại đa số những người thuộc tầng lớp cấp cao của Trung Quốc, bao gồm cả ông nội cậu, tiến tới khống chế quân đội.

” Ba ngày nữa sẽ diễn ra hội nghị thượng đỉnh apce. Vị trí tổ chức hội nghị thượng đỉnh apce lần này sẽ là tại đế đô của Trung Quốc.”

“Trong ngày này, Kim Mạch Lăng sẽ tiến hành tổ chức nghị thức duyệt binh Trung Quốc, đồng thời sẽ ra tay sát hại tất cả những lãnh đạo cấp cao tham dự hội nghị thượng đỉnh apce, bao gồm tổng thống của nước Nga, cùng với đó là sẽ tuyên chiến với cả thế giới.”

“Mục đích của nó cũng giống như mục đích ở trong thế giới Tử Vong Luân Hồi là lời dụng chiến tranh để tạo ra sức mạnh tà ác, vì sự hồi sinh trọn vẹn của Chân Ma mà ra sức chuẩn bị tà năng.”

“Cậu chắc cũng không hi vọng thế giới của cậu bị Chân Ma hủy hoại trong chốc lát đúng không? Chân Ma không có cách nào giết chết được, nhưng

phong ấn trong cánh tay trái của cậu vừa hay lại chính là vũ khí có thể không chế Chân Ma. Chỉ có cậu mới có thể chế ngự được nó mà thôi.”

Ông chủ Triều Phụng nói với Tô Bằng.

“Vì sao lại là ta? các người vì sao lại không tự mình làm việc này? Kẻ ở đằng sau các người, rốt cuộc là ai?”

Tô Bằng nhú mày, nói với ông chủ Triều Phụng.

“Người đứng sau ta giết đây là ai, vẫn chưa phải là lúc nói cho cậu biết. nhưng mà ta có thể nghiêm túc cam kết với cậu. sau khi cậu làm xong việc này, lại qua một khoảng thời gian, cậu nhất định sẽ biết được chân tướng. Chân tướng của sự việc, có thể sẽ vượt xa hơn nhiều so với tưởng tượng của cậu.”

Ông chủ Triều Phụng nói.

Tô Bằng nghe vậy, trầm mặc một hồi lâu mới nói.

“Cơ thể của ta, còn có cơ thể trong hiện thực của game thủ trò chơi Tử Vong Luân Hồi, 50 ngày không có ai chăm sóc, sẽ như thế nào?”

“Điểm này cậu không cần phải lo lắng. Tất cả thân thể thực của các game thủ đang ở trong thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi đều đã được sức mạnh đặc biệt bảo vệ. Cho dù có không ăn, không uống cũng sẽ không có bất kì sự tổn thương hay thoái hóa nào. Cơ thể của cậu bây giờ đang ở trong bệnh viện Can-be-ra. Bất kì lúc nào cũng có thể tỉnh lại.”

” Được, ta chấp nhận điều kiện này”

Tô Bằng nói.

“Vậy thì tốt. Bây giờ ta sẽ đưa cậu quay trở lại với hiện thực. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, bất cứ lúc nào cũng có thể đăng nhập trở lại. Nhưng mà có một việc cần phải thông báo cho cậu. Lần sau đăng nhập, tuy rằng cơ thể của cậu vẫn sẽ được sức mạnh đặc biệt bảo vệ như trước, nhưng ít nhất trong thời gian một năm, cậu không có cách nào đăng xuất khỏi trò chơi.”

Tô Bằng nghe vậy liền cười, nói.

“Ông cảm thấy sự việc đã đến nước này, không biết được chân tướng, ta sẽ cam tâm sao?”

“Ta đồng ý, Hãy tiến ta về với thực tại nào.”

Tô Bằng nói với ông chủ Triều Phụng.

Ông chủ Triều Phụng thoáng nhìn Tô Bằng, khẽ gật đầu. Sau đó đó vung cánh tay, ánh sáng màu trắng bao phủ lấy Tô Bằng.

Tô Bằng đột nhiên ngồi dậy từ giường bệnh, lập tức máy trị liệu trong phòng bệnh vang lên một thanh âm đặc biệt.

Chưa đầy năm giây, ngoài cửa có một đám y tá và bác sĩ mặc áo blouse trắng bước vào.

“Ôi chúa ơi, anh ta tỉnh dậy rồi! Anh ta đã hôn mê suốt năm mươi ngày”.

Thấy Tô Bằng tỉnh dậy, miệng của một vài người nói ra theo bản năng.

Tô Bằng không hề quan tâm đến những việc này. Hắn giựt hết những điện cực của máy trị liệu dán trên người cùng với các loại dây ống khác xuống khỏi người mình. Động thái này khiến các bác sĩ kia sợ hãi.

“Này anh, anh không thể làm như vậy....”

Tô Bằng nghe vậy, cũng chẳng nói gì, quay đầu một cước đá bay chiếc máy trị liệu cỡ lớn không biết có công dụng gì kia. Chiếc máy trị liệu có giá trị ít nhất cũng vào khoảng 40 vạn Đô la Mỹ đã bị một cước của Tô Bằng làm cho không còn nhìn ra được bộ dạng ban đầu.

“Á”.

Nhìn thấy cảnh này, các cô y tá kia hét lên một hồi chói tai, các vị bác sĩ kia cũng không dám bước lên.

“Các người đều nhìn thấy cả rồi? Ta vẫn còn khỏe mạnh, cường tráng chán, không cần phải trị bệnh nữa.”

Tô Bằng khẽ nhún vai, nói. Sau đó lại nói với bọn họ.

“Ai có điện thoại, cho ta mượn dùng một lát.”

Nghe Tô Bằng hỏi như vậy, một người bác sĩ trẻ tuổi theo bản năng sờ trên người mình, lấy ra một chiếc điện thoại, run run bước lên trước đưa cho Tô Bằng.

Tô Bằng cầm lấy điện thoại, quay một dãy số.

“Xin chào, tôi là Hoắc Lâm...”

“Ta biết là cậu rồi. Ta là ông chủ của cậu. Bây giờ ta đang ở bệnh viện. Cậu mau qua đây đi.”

Tô Bằng nói với Hoắc Lâm.

“A? Ông chủ? Người tỉnh rồi? Làm tôi lo chết đi được..... Trên thế giới bỗng nhiên thịnh hành một loại bệnh mới. Rất nhiều quốc gia đều xuất hiện những ca bệnh ngủ mãi không tỉnh dậy, không cần ăn uống cũng sẽ không chết. Ông chủ à, ông còn có một vài người bạn đều bị bệnh rồi. Tôi còn đang lo lắng cho ông chủ, ngài có thể tỉnh dậy thì thật là tốt quá rồi.... “

Hoắc Lâm ở đầu dây bên kia cấp tốc nói.

“Phí lời ít thôi. Trong vòng nửa giờ đồng hồ cậu phải qua đây. Trễ một phút, ta sẽ trừ 10 nghìn Đô La Mỹ tiền lương của cậu.”

Tô Bằng nói.

“10 phút.”

Lời của Hoắc Lâm lập tức ngắn gọn.

10 phút sau, Hoắc Lâm đã chạy đến bệnh viện. Cái này là trực tiếp ngồi máy bay trực thăng đến rồi.

Tô Bằng nhìn thấy Hoắc Lâm, nói với cậu ta.

“Điện thoại của ta có ở chỗ cậu không?”

“Luôn mang bên mình”

Hoắc Lâm nói. Cậu ta lấy điện thoại của Tô Bằng từ trong túi áo ra.

Tô Bằng gật đầu. Hắn ta quay số điện thoại cá nhân của người đang đương nhiệm chức thủ tướng Australia, Lục Nhĩ Khắc Văn (Lục Văn Berk).

Điện thoại cá nhân của Lục Nhĩ Khắc Văn là tuyệt đối bảo mật với bên ngoài, chỉ cho những người bạn cực kì thân thiết. Căn bản sẽ không nhận cuộc gọi từ số điện thoại của người lạ.

Tô Bằng chỉ có thể dùng điện thoại của bản thân mà gọi đi.

Không lâu sau, điện thoại đã kết nối, giọng điệu niềm nở của Lục Nhĩ Khắc Văn từ trong điện thoại vang lên.

“Này! Bạn Ốc Nhĩ Đặc của tôi, là cậu sao? Cậu tỉnh dậy rồi hả? Lúc cậu mắc phải một căn bệnh mới, tôi còn đến bệnh viện thăm cậu.”

Tô Bằng nghe vậy, lập tức hiểu rõ vì sao những vị bác sĩ kia lại lo lắng cho mình như thế rồi. Thì ra là do Lục Nhĩ Khắc Văn có ghé thăm qua.

Sự niềm nở của Lục Nhĩ Khắc Văn đối với Tô Bằng không phải là giả tạo. Bởi vì trước sau gì, Tô Bằng cũng đã cống hiến tiền bạc gần 20 triệu Đô La Mỹ phục vụ cho công tác chính trị. Lại dùng được liệu do A Triết chế xuất trị khỏi chứng bệnh. “người thủy tinh” cho con gái của anh ta, khiến anh ta xem Tô Bằng như là một người bạn chí cốt tốt nhất trong cuộc đời mình.

“Ừ. Tôi vừa mới tỉnh dậy không lâu. Lục Nhĩ Khắc Văn có một việc này tôi muốn nhờ cậu giúp đỡ. Cậu vẫn còn đang ở Australia chứ? Hội nghị thượng đỉnh apce ba ngày sau, đoàn trợ tá của cậu có vị trí nào trống không? Tôi muốn cùng với cậu đi trước Trung Quốc...”

Tô Bằng cầm điện thoại, nói với Lục Nhĩ Khắc Văn ở đầu dây phía bên kia.

Chương 1117: Thế giới này điên rồi (1)

Tô Bằng đã ngồi ổn định vào chỗ ngồi trên chuyên cơ của Lục Nhĩ Khắc Văn - thủ tướng của Australia. Bây giờ y đang cùng với Lục Khắc Nhĩ Văn đối ẩm.

“Cạn ly”. Tô Bằng cùng với Lục Nhĩ Khắc Văn - thủ tướng của Australia cùng ly, uống cạn rượu nho trong ly rượu thạch anh.

” Ôc Nhĩ Đặc, cậu có thể tỉnh lại thật là may quá.... Nhưng mà có chút kì lạ. Tay trái của cậu làm sao lại sơ ý bị thương thế chứ?”

Lục Khắc Nhĩ Văn sau khi nhấp ly rượu, cầm ly rượu và hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, liền đặt ly rượu xuống, tay phải vuốt ve cánh tay trái của mình.

Tay trái của hắn được quấn quanh bởi dải băng dùng để băng chân trong thể thao màu đen, trên bàn tay trái còn mang chiếc găng tay màu đen.

“Lúc mới tỉnh dậy, không cẩn thận dùng tay nện một cái lên thiết bị trị liệu. Cái máy trị bệnh có giá trị 40 nghìn đô la mỹ xém chút nữa bị tôi cho đi châu Diêm Vương rồi.”

Tô Bằng cười cười, nói.

Lục Nhĩ Khắc Văn nghe vậy gật đầu, không để ý nữa, mà bắt đầu cùng với Tô Bằng thảo luận về lịch sử của Trung Quốc.

Tô Bằng thoải mái nói chuyện, nhưng toàn bộ tinh thần đã đặt lên trên bàn tay trái của mình.

Khi Tô Bằng liên lạc với Lục Nhĩ Khắc Văn, Lục Nhĩ Khắc Văn biết rõ Tô Bằng xuất thân là người Trung Quốc. Gã cũng cần có một người bạn hiểu biết về Trung Quốc giúp hắn giải thích một vài chuyện, liền mau chóng đồng ý sắp xếp cho Tô Bằng một vị trí thích hợp.

Bởi vì quan hệ giữa hai người rất tốt, nên Lục Nhĩ Khắc Văn liền mời Tô Bằng đồng hành cùng với mình trên chiếc chuyên cơ thương vụ Boeing 737

đến Trung Quốc trước.

Chỉ có điều, suốt dọc đường đi, Tô Bằng chỉ “Trường”, “Phong”, “Văn Học”, dành rất ít tâm trí đến Lục Khắc Nhĩ Văn. Phần lớn tâm trí đều tập trung vào cảm ngộ của cánh tay trái.

Phản hồi của pháp lực vô biên này không ngừng lưu thông trong cảm ngộ của Tô Bằng.

“.... Ốc Nhĩ Đặc, cậu vẫn đang nghe đó chứ?”

Lúc này, Tô Bằng đột nhiên nghe thấy tiếng của Lục Nhĩ Khắc Văn vang lên ở trước mặt mình.

“À, Tôi vẫn đang nghe đây”.

Tô Bằng định thần trở lại, gạt đầu và nói với Lục Nhĩ Khắc Văn.

“Cậu nói không sai, chiếc chuyên cơ thương vụ Boeing 737 này của cậu quả thực có hơi nhỏ.”

“Thì thế đó. Tôi dự định sẽ đổi lấy một chiếc chuyên cơ khác. Bèo nhất cũng phải cỡ 600 triệu đô la Úc. Nhưng mà bọn họ lại không chịu phê chuẩn cho tôi. Tôi thật sự cảm thấy bọn họ như là cố ý gây khó dễ cho tôi vậy.”

Tay trái của Tô Bằng, ở trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi đã hoàn toàn biến thành cánh tay mang ánh sáng trắng do sức mạnh của pháp lực cấu thành, dung hòa với bên trong cánh tay trái.

Nhưng trong hiện thực, tay của Tô Bằng chưa hề biến thành cánh tay ánh sáng.

Bề mặt cánh tay của hắn giống như cánh tay của những người bình thường khác, có một lớp da. Chỉ là Tô Bằng tự biết rõ, cánh tay trái của mình cùng với bàn tay trái đã không còn là phần máu thịt của cơ thể. Lớp da kia bất cứ lúc nào cũng có thể lột bỏ đi.

Cho dù là như thế, nhưng nếu tập trung nhìn cánh tay trái của Tô Bằng một cách chăm chú, thì vẫn có thể phát hiện ra một chút dị dạng. Nên Tô Bằng dứt khoát sử dụng băng thể thao bọc lấy cánh tay trái của mình, sau đó tìm một cái găng tay.

Do vậy, tâm trí của hắn đều đang cảm nhận sức mạnh của pháp lực bên trong cánh tay trái của mình.

Trong cánh tay trái của Tô Bằng đang ẩn chứa sức mạnh của pháp lực cụ thể hóa. Cho dù Tô Bằng không có cách nào có thể giải thích hết được, nhưng chỉ cần cảm nhận sơ qua một chút, cũng khiến Tô Bằng cảm thấy bản thân cũng nhận được khá nhiều lợi ích.

Chỉ cần nhẹ nhàng dung hợp với tâm trí, lại có cánh tay trái mang sức mạnh của pháp lực, thì sẽ đem đến cho Tô Bằng lợi ích cực lớn.

Lục Nhĩ Khắc Văn cầm ly rượu. Gã quả thực là uống hơi nhiều rồi, cứ nói luyên thuyên mãi.

“Airliner? Không cần phải phiền tới bọn họ nữa. Tôi có thể tặng cậu một chiếc, chỉ 600 triệu đô là Úc mà thôi. Bản thân tôi đã mua một chiếc máy bay rồi. Nhưng mà tôi đơn giản cũng chẳng mấy khi dùng tới. Tạm thời cho cậu mượn dùng đỡ vậy.”

Tô Bằng khẽ mỉm cười, nói.

“Ax, trời ơi, cậu nói thật đó hả? “

Lục Nhĩ Khắc Văn nghe xong cảm thấy thực sự không thể tin được nói.

“Không vấn đề gì”.

Tô Bằng nói. Ai mà để ý chứ. Dù sao thì tiền mặt trong hiện thực đối với hắn mà nói đã không còn quan trọng gì nữa rồi.

“Cậu thật sự là người bạn tốt của tôi....”

Lục Nhĩ Khắc Văn đứng dậy, dang rộng hai cánh tay. Tô Bằng nở nụ cười nhàn nhạt, cũng đứng dậy ôm lấy gã. Trong lúc ôm, hắn nghe thấy Lục Nhĩ

Khắc Văn nói thầm bên tai.

“Việc trang bị Lục Quân năm tới cho nước Úc, tôi sẽ để một phần thật lớn cho công ty Layton.”

Tô Bằng khẽ cười. Cũng không có nói gì. Chỉ khẽ gật đầu. Sau đó nói.

“Vừa mới xuất viện, tinh thần có chút uể oải. Tôi ngủ một giấc, khi nào đến Trung Quốc thì gọi tôi.”

“Uhm, cậu ngủ đi. Tôi còn có một vài văn kiện cần phải xử lý.”

Lục Nhĩ Khắc Văn nói. Tô Bằng gật đầu. Hắn ta tiến về chỗ nghỉ ngơi của chuyên cơ, kéo chiếc giường ra, nằm lên trên giường, nhắm mắt lại tập trung cảm ngộ sức mạnh pháp lực ở bên trong cánh tay trái của mình.

Trong sự cảm ngộ, thời gian không còn quan trọng nữa. Mười mấy tiếng đồng hồ trôi qua, Tô Bằng mở mắt, máy bay đã hạ cánh và dừng lại. Hắn biết bản thân đã đến Đế Đô của Trung Quốc rồi.

“Đi thôi, bạn của tôi.”

Lục Nhĩ Khắc Văn lúc này đã ăn mặc chỉnh tề. Vừa nãy, có một người nhân sĩ chuyên nghiệp giúp gã chỉnh sửa dáng điệu, thần thái... Gã muốn có một phong thái tốt nhất trước sự hoan nghênh của cánh nhà báo và bạn bè Trung Quốc.

Tô Bằng đứng dậy, đi theo sau Lục Nhĩ Khắc Văn. Cánh cửa khoang máy bay mở ra, Tô Bằng, còn có những người phụ tá thân cận của Lục Nhĩ Khắc Văn cùng nhau bước ra khỏi chiếc máy bay.

Bên dưới chiếc máy bay là đội danh dự của Trung Quốc, còn có vài vị sĩ quan và quan chức cấp cao đang có mặt ở sân bay.

Khuôn mặt Lục Nhĩ Khắc Văn mang theo nụ cười mà gã tự nhận thấy là có phong độ nhất, vừa vẫy tay vừa bước xuống máy bay.

Có điều, việc khiến cho gã ta có vài phần nghi hoặc chính là. trước đây, khi đến Trung Quốc, đều sẽ nhìn thấy những đóa bẻ trên tay cầm hoa tươi, cùng

với cánh nhà báo Trung Quốc. Tại sao hôm nay lại không có?

Chút hoài nghi này cũng không làm cản trở bước chân của Lục Nhĩ Khắc Văn. Gã mang theo đoàn phụ tá cùng bước xuống máy bay. Bên dưới máy bay là đội danh dự của Trung Quốc. Một vị có lẽ là quan chức cấp cao của Trung Quốc, còn có hai vị sĩ quan bước tới.

“Xin Chào”.

Khuôn mặt Lục Nhĩ Khắc Văn mang theo nụ cười, chủ động bắt tay với những quan chức cấp cao tiếp đón mình ở sân bay.

“Ta rất ổn. Nhưng mà nhà người, Rất nhanh thôi sẽ không còn ổn được như thế này nữa đâu.”

Vị quan chức cấp cao kia vừa nhìn Lục Nhĩ Khắc Văn vừa nói. Trong ánh mắt thoáng hiện một tia sắc bén.

Chương 1118: Thế giới này điên rồi (2)

Lục Nhĩ Khắc Văn nghe vậy vội vội sững người, gã nhìn viên quan to của Trung Quốc, hỏi.

“Ngài nói như vậy là có ý gì? Lẽ nào quý quốc không hoan nghênh ta sao?”

Viên quan lớn cười lạnh một tiếng, không nói gì. Hai người sĩ quan bên cạnh ngầm hiểu ý. Một tên trong số đó vung cánh tay lên.

Ngay sau đó, chỉ trong nháy mắt, đội danh dự gồm hơn 300 người kia đã bao vây lấy đám người Lục Nhĩ Khắc Văn. Trên 100 họng súng, 100 họng súng tiểu liên cỡ nhỏ nhắm vào người Lục Nhĩ Khắc Văn.

Lục Nhĩ Khắc Văn hoàn toàn bị gạt rồi. Biết rõ vệ sĩ của gã đã bị tước khí giới, bản thân gã lại bị người ta không chế, mãi mới có phản ứng, nói.

“Các người làm như vậy chính là đang khơi mào tranh chấp quốc tế!”

“Không phải là tranh chấp, mà là chiến tranh.”

Viên quan chức cấp cao Trung Quốc nói trong miệng, nói xong liền nói với các sĩ quan rằng.

“Đưa hắn đi, giam hắn vào trong khách sạn Đế Đô.”

Những tên binh sĩ kia vội tiến lên trước, cường chế đám người Lục Nhĩ Khắc Văn áp giải lên xe quân sự.

....

“Đây là bọn chúng đang muốn khơi mào chiến tranh! Chiến tranh cái khi gió nhà nó! Toàn thế giới đều sẽ biết tất cả những gì mà Trung Quốc đã làm. Đây là sự thách thức với trật tự quốc tế.”

Bị giam lỏng trong khách sạn Đế Đô 17 tầng, Lục Nhĩ Khắc Văn điên cuồng gào thét. Dùng toàn lực đâm vỡ tất cả mọi thứ có ở trong căn phòng.

Tô Bằng yên lặng quan sát cơn thịnh nộ của Lục Nhĩ Khắc Văn, không nói một lời nào.

Hắn cùng với người phụ tá số một của Lục Nhĩ Khắc Văn đều bị giam lỏng trong khách sạn Đế Đô.

Lúc này, Tô Bằng đang ngồi gần cửa sổ, hướng tầm mắt nhìn xuống bên dưới.

Khắp nơi ở Đế Đô của Trung Quốc đều có quân lính tuần tra, kiểm soát. Không nhìn thấy bóng dáng của bất kì người dân bình thường nào. Có vẻ giống như là đang thiết quân luật rồi.

Chỉ có điều đa số những người dân bình thường vẫn cứ tưởng rằng đây là sự siết chặt an ninh thông thường của hội nghị thượng đỉnh Apce.

Vị trí của hắn là ở trong Tam Hoàn, cảnh giới cũng không tới nỗi quá nghiêm. Nhưng mà những người dân Đế Đô có tính miễn cảm với chính trị, còn có cảm nhận về sự nguy hiểm là cực kì nhạy bén. Mọi người đều cảm thấy có việc gì đó không thể lường trước được hậu quả đang diễn ra. Ở trên phố, xe tư gia đều không thấy lấy một chiếc.

Lục Nhĩ Khắc Văn lại hét to thêm một lần nữa, gã không ngừng đập đồ vật ở trong căn phòng.

Cánh cửa căn phòng bất thành linh bị đá văng. Một tên sĩ quan, theo sau là bảy tám tên lính súng vác vai bước vào.

“Im lặng”

Tên sĩ quan lạnh lùng nói với Lục Nhĩ Khắc Văn.

“Mẹ kiếp, ta là thủ tướng của Australia, các người làm sao có thể đối xử với ta như thế này?”

Lục Nhĩ Khắc Văn đã tức giận tới mức khủng khiếp. Gã quát lên với tên sĩ quan.

“Hừ! Trên chỗ ông ở một tầng là nơi giam giữ của Tổng thống nước Mỹ. Áo Hắc Mã. Bên trái ông một tầng, là thủ tướng nước Nga. Kinh Phô. Bọn họ cũng không phục. Nhưng mà bây giờ đã ngoan ngoãn hơn rồi. Ông có muốn trải nghiệm một chút xem chúng ta làm thế nào để bọn họ im lặng không?”

Tên sĩ quan cười lạnh một tiếng, nói với Lục Nhĩ Khắc Văn.

Lục Nhĩ Khắc Văn nghe vậy, không giấu nổi vẻ sùng sốt. Dáng vẻ bốc hỏa thoáng một cái đã tiêu tan không ít. Nhưng mà ngay lập tức, với khuôn mặt đỏ gay, gã nói với tên sĩ quan kia.

“Điên rồi... Điên rồi! Các người làm thế này tức là đang khơi dậy chiến tranh thế giới.”

“Chính là chiến tranh thế giới, và lại cũng không còn xa nữa.”

Tên sĩ quan nói. Hắn lạnh lùng liếc nhìn Lục Nhĩ Khắc Văn một cái, nói với gã.

“10 giờ sáng ngày mai sẽ có người đưa các người đi quan sát nghi thức duyệt binh quy mô nhất của Trung Quốc. Hãy trân trọng lấy cơ hội cuối cùng của người đi.”

Nói xong, hắn ta nhìn vào trong phòng, nói.

“Ta không muốn lại nghe thấy tiếng ồn ào, ông cũng không muốn mất đi “thể diện” đúng không?”

“Rầm”. Cửa phòng đóng lại. Trong phòng lại chỉ còn lại Tô Bằng, Lục Nhĩ Khắc Văn và hai người phụ tá cấp cao nhất.

Hỏa khí của Lục Nhĩ Khắc Văn giảm đi không ít, gã cũng chẳng dám chọc giận đối phương. ” Đạo lý “Hảo hán không chấp thiệt thòi trước mắt” cũng không phải là chỉ có mình người Trung Quốc mới hiểu được.

Gã ngây ngốc cả nửa ngày mới quay đầu nhìn Tô Bằng, nói.

“Ồc Nhĩ Đặc! Gia đình cậu không phải là gia đình cách mạng của Trung Quốc đó sao? Cậu có biết chuyện này không? Cái thứ chết tiệt gì đang xảy ra vậy?”

Tô Bằng nghe vậy, tay trái đang đặt trên bực cửa sổ nhẹ nhàng xoa bóp một chút, sau đó quay đầu nói.

“Yên lặng chờ đợi khoảng 24 tiếng. Đây là lời khuyên chân thành của tôi dành cho cậu. Cậu sẽ không có nguy hiểm gì đâu. Trước ngày mai, mọi thứ đều sẽ kết thúc.

Nói xong, Tô Bằng tiến về trước một bước.

Cơ thể của hắn cứ như vậy mà xuyên thủng cửa sổ bằng thủy tinh sát đất, trực tiếp đi xuống dưới lầu.

“Trời ơi!”

Lục Nhĩ Khắc Văn nhìn thấy cảnh tượng ấy, không giấu nổi dáng vẻ ngây ngốc thốt lên một câu.

Gã ta bước đến cửa sổ trần ở trước mặt, tay vỗ vào cửa sổ, phát hiện ra toàn bộ cửa sổ đều vẹn nguyên, không tổn hao gì.

“Câu ấy làm thế nào mà ra ngoài được? Điên rồi... Cả thế giới này đều điên cả rồi.... Hay là nói. Ta điên rồi? “

Tay Lục Nhĩ Khắc Văn vỗ vỗ tấm cửa sổ thủy tinh, ngậy ngốc nhìn ra bên ngoài, làm bầm trong miệng.....

Tô Bằng rơi xuống từ tầng thứ 17. Hắn thi triển kinh công, không ngừng giảm tốc độ của mình ở trong không trung, cuối cùng đáp xuống mặt đất.

Sức mạnh mà Tô Bằng sử dụng vừa rồi không phải là sức mạnh của pháp lực, mà là thuật xuyên tường của thuật pháp.

Sức mạnh của pháp lực không dễ gì nắm giữ. Tô Bằng còn chưa đủ năng lực để có thể sử dụng khả năng của pháp lực nhanh đến vậy.

Vả lại, Tô Bằng tạm thời cũng không muốn sử dụng loại sức mạnh này. Ai mà biết được có bị Kim Mạch Lăng nhận ra bằng phương thức nào đó hay không?

Hắn rơi xuống từ tầng 17, thân pháp đủ nhanh nhẹn để làm giảm tốc độ rơi xuống đất của mình. Khi hắn vừa mới rơi xuống đất, lợi dụng lúc những tên lính tuần tra gần đó còn chưa kịp phản ứng, lập tức hành động như thể tia chớp, thoát cái đã hạ đo ván những tên lính tuần tra ở phía trước.

Tô Bằng lợi dụng thân pháp của bản thân băng qua đường. Tốc độ gia tăng chút đỉnh, rất mau chóng liền đến khu vực cảnh giới trọng điểm rồi.

Lúc này nếu có nhìn thấy thân ảnh của Tô Bằng, cũng sẽ cho rằng là ban ngày thấy ma, với thị lực của những người bình thường, rất khó để nắm được quỹ đạo chuyển động của Tô Bằng.

Tô Bằng dừng lại ở trong một cái hẻm nhỏ của khu vực mà cảnh giới không qua nghiêm ngặt, sau đó bước ra, chặn một chiếc xe taxi.

Ngồi trong chiếc taxi, Tô Bằng chạy về hướng ngoại ô Tam Hoàn.

Trên xe, Tô Bằng hỏi mượn điện thoại của người tài xế, gọi đến số điện thoại của thím ba Tăng Na.

Điện thoại reo lên 5 tiếng, đối phương mới nhắc điện thoại lên, nói.

“Xin chào, ai ở đầu dây?”

“Thím Thắm, là con.”

Tô Bằng nói với Tăng Na.

“Tiểu Bằng? Con đang ở trong nước? “

Nghe thấy giọng của Tô Bằng, tâm trạng của Tăng Na bớt lộ vẻ háo hức, hỏi Tô Bằng.

Chương 1119: Đại náo thiên cung (1)

“Dạ, con vừa mới xuống máy bay, xảy ra một chút chuyện. Ông nội bây giờ vẫn khỏe chứ ạ? ?

Tô Bằng hỏi Tăng Na.

“Có lẽ không tốt lắm...” Tăng Na ngập ngừng một lát, miệng nói.

“Tuy rằng biểu hiện của ông nội nhìn có vẻ không khác nhiều so với trước đây, nhưng mà thím luôn luôn có cảm giác ông ấy rất kì lạ. Thậm chí đi còn có thể nhìn ra ông ấy giống như đang rơi vào một trạng thái tinh thần nào đó, như thể bị tẩy não hoặc trạng thái tâm trí bị khống chế vậy. Nhưng mà thím không biết nhiều, không biết làm cách nào để giúp ông ấy.”

“Còn nữa, tình hình trong nhà bây giờ cũng không tốt. Kim Mạch Lăng không biết vì sao mà lại không ngừng xuất hiện thường xuyên trên các bản tin thời sự. Thím hoàn toàn không hiểu nổi tình thế hiện nay.”

Nghe Tăng Na nói như vậy, Tô Bằng gật đầu, nói với Tăng Na rằng.

“Thím ba, tất cả việc này rất mau sẽ kết thúc, chậm nhất là tối ngày mai, tất cả đều sẽ có một kết quả. Thời gian này, thím nhớ tự bảo vệ chính mình.”

“Ừ, thím biết rồi.”

Tằng Na lên tiếng, trả lời Tô Bằng.

“Tốt, thím ba, xem như con không có gọi cuộc điện thoại này, thím hãy sống bình thường như trước.”

Tô Bằng nói. Sau đó cúp điện thoại, cầm điện thoại trả lại cho tài xế.

“Vừa từ nước ngoài trở về?”

Tài xế là một người con trai tầm hơn 30 tuổi, hỏi Tô Bằng.

“Uhm, Từ Australia trở về.”

Tô Bằng gật đầu. Hắn liếc nhìn thẻ căn cước của gã tài xế trên biển số xe của chiếc taxi. đường nét khuôn mặt có thể xem là khá rõ ràng, dáng người cũng không có phát tướng. Tô Bằng đắm chiêu suy nghĩ một chút, sau đó vỗ vào vai gã tài xế, nói.

“Bác tài, xuống xe ở chỗ này được rồi.”

“Hả? Thế này không được đâu, chúng ta vẫn chưa đến nơi...” Gã tài xế có vẻ bất mãn nói.

Tô Bằng sờ trên người mình, lấy ra một vài tờ nhân dân tệ mà mình đã đổi trước đó, rút ra hai tờ đưa cho gã tài xế, nói.

“Thật ngại quá, tạm thời có việc, tiền xe cứ tính như là đã đến nơi rồi.”

Gã tài xế nghe vậy, a lên một tiếng, tìm một nơi cho xe dừng lại.

Tô Bằng xuống xe, đồng thời mang theo ví tiền và CMND của gã tài xế. Tất nhiên, gã tài xế không hề biết điều này.

Tô Bằng cũng không để cho người ta chịu thiệt thòi. Hắn đã để lại trong bộ quần áo của gã tài xế một chiếc nhẫn kim cương trị giá 8 vạn đô la mỹ coi như là bồi thường.

Địa điểm dừng xe cách Tam Hoàn không xa, Tô Bằng biết ở gần đây có vừa hay có một loại quán trọ bình dân.

Tô Bằng bước vào một ngõ nhỏ không có người, dùng kim châm rạch một vài vết trên mặt mình. Lúc đi ra, thì đã có 60,70 phần giống như gã tài xế taxi kia rồi.

Trước tiên, Tô Bằng dùng CMND của gã tài xế tìm một quán trọ bình dân để nghỉ lại đã.

“Hội nghị thượng đỉnh Apce sẽ bắt đầu vào ngày mai. Khu vực hiện trường hội nghị sẽ nghiêm cấm xe cộ lưu thông, những người dân tham gia lái xe ở một vài tuyến đường xin hãy chú ý...”

Trong quán trọ bình dân, có một vài người đang nghe tin tức ở trong phòng khách.

Hả? Trước đây không phải cũng đã từng tổ chức hội nghị quốc tế này rồi sao? Năm nay sao lại làm gắt quá vậy? cả Tam Hoàn này đều vây quanh rồi, còn muốn không chế xe cộ lưu thông? Còn có bao nhiêu công ty phải trực tiếp nghỉ làm, giấy tờ nội bộ để hết trong công ty. hai ngày này gọi là không cần phải ra phố rồi.

Một người vừa xem ti vi, vừa hỏi mọi người chung quanh.

Apce mà. Đó là quốc tế đô hội, lần nào mà không như vậy? Ông nhìn các cửa trạm tàu điện ngầm, các quầy hàng thì biết rồi. Trước đây ngày nào cũng có vài trăm quầy hàng, vừa có cái hội nghị quốc tế gì đó lập tức liền chẳng thấy đâu. Qua hai ngày lại xuất hiện thôi.

Một người khác tiếp lời.

“Lần này hình như có gì đó không giống. À, mấy người có biết không? Mấy ngày nay nghe nói có người nhìn thấy xe tăng tiến vào để đô rồi. Không phải là lại làm trò gì phi pháp đó chứ? “

Một người nữa lại nói.

Nghe người này nói như vậy, cả phòng khách trầm mặc không nói.

Không lâu sau có người mở lời, mọi người đều lẳng lặng chuyển đề tài. Trong phòng khách lại vang lên lời trò chuyện rôm rả về những đề tài khác.

Tô Bằng xem tin tức một lát, sau đó mượn ông chủ quán trọ một tấm bản đồ Đế Đô, bước vào phòng của mình.

Ngày mai, Kim Mạch Lãng sẽ tiến hành nghi thức duyệt binh. Đến lúc đó, trên sóng truyền thanh, truyền hình trên toàn thế giới, hắn sẽ cho giết chết các vị lãnh đạo cấp cao tham dự hội nghị thượng đỉnh Apce. Sau đó hắn sẽ tự mình thành lập một Trung Quốc độc nhất, tuyên chiến với thế giới.

Sở dĩ hắn tiến hành nghi thức duyệt binh là muốn bước đầu tiên tại Đế Đô chuẩn bị tốt một thế lực tuyệt đối trung thành với mình.

Căn cứ vào những gì mà ông chủ cửa tiệm thần bí đã nói, thực lực của Kim Mạch Lãng hiện tại còn chưa bình phục, năng lực có thể ảnh hưởng đến nhân tâm và trí tuệ của người khác của hắn nhất định sẽ có giới hạn.

Kim Mạch Lãng, là muốn thông qua nghi thức duyệt binh, ảnh hưởng đến đám binh lính tuyệt đối trung thành với hắn, sau đó lấy những kẻ này làm lực lượng nòng cốt, mở rộng sự ảnh hưởng về tư duy của mình trong đội quân này.

“9h30 phút sáng chuẩn bị nghi thức duyệt binh, 10h chính thức bắt đầu... Phạm vi của nghi thức duyệt binh là toàn bộ tuyến đường An Trường trước quảng trường An Môn, đều sẽ có người canh gác.”

Không chỉ có thế, mà một bộ phận rất lớn của Nhị Hoàn cũng sẽ có thiết quân luật, mình bắt buộc phải giết chết Kim Mạch Lãng trong khoảng thời gian ngắn nhất.”

“Nếu như không thể giết chết Kim Mạch Lãng trước khi hắn ta kịp trở tay, muốn tìm được hắn, e là khó rồi.... Hơn nữa, một khi những vị lãnh đạo của các quốc gia khác bị sát hại ngay trên sóng truyền hình, thì sự việc thực sự không có cách nào có thể cứu vãn được nữa rồi.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

Hắn đem tốc độ thi triển thân pháp của mình tính toán một chút. Tốc độ của hắn đã vượt qua 100m/s. Cũng chính là nói. Nội trong vòng 3 phút, bản thân hắn cần phải từ bên ngoại phạm vi giới nghiêm xâm nhập vào bên

trong quảng trường An Môn, giết chết Kim Mạch Lãng đang ở trên khán đài.

“Cố hết sức thôi.”

Tô Bằng tự nhủ như vậy trong lòng.

.....

9h sáng ngày hôm sau, toàn bộ tivi ở trong Đế Đô cũng như toàn bộ các chương trình trong nước đều bị điều chỉnh, biến thành nghi thức duyệt binh.

Người dân khắp Đế Đô một phen náo động. Nghi thức duyệt binh bọn họ không phải là chưa từng xem qua. Chỉ có điều là nghi thức duyệt binh trước đây đều là kỉ niệm ngày thành lập đất nước 30 năm, 40 năm, 60 năm mới có. Hôm nay vì cớ làm sao lại cần duyệt binh, trong khi trước đó còn không có lấy một chút thông tin gì?

Còn nữa, hôm nay không phải là ngày diễn ra hội nghị thượng đỉnh Apce sao? Duyệt binh trong hội nghị thượng đỉnh Apce là có ý gì?

Người dân Đế Đô nhất thời không biết rốt cuộc là chuyện gì đang diễn ra.

Chương 1120: Đại náo thiên cung (2)

Nhưng ít nhất họ cũng biết một điều. chính là hôm nay nếu như không có việc gì thì tốt nhất là đừng ra đường. Trong Nhị Hoàn, bất kì nơi nào cũng có thể nhìn thấy đám quân cảnh đang cầm súng tuần tra.

Nhưng mà hôm nay, Tô Bằng vẫn chưa rời khỏi quán trọ.

Tô Bằng đi một mình trên phố. Vừa đi, hắn vừa chỉnh sửa diện mạo của chính mình. Sau đó đeo lên một chiếc mặt nạ.

Tô Bằng đã tốn 100 đồng mới mua được chiếc mặt nạ Tôn Ngộ Không từ trong tay của một đứa bé ở cửa hàng tiện lợi dưới lầu.

Tô Bằng đeo chiếc mặt nạ đi trên phố lớn, rất nhanh chóng liền bị người ta nhìn chòng chọc.

“Bên kia có người! Đứng lại, không được nhúc nhích. Còn động đây ta sẽ nổ súng. !”

Một tổ tuần tra gồm 10 tên lính mang theo súng ở trên phố nhìn thấy Tô Bằng, hét lớn.

Tô Bằng không thèm để ý đến bọn chúng. Ánh mắt của hắn đang chăm chú nhìn về một khúc quanh ở trên phố, nơi có lắp chiếc màn hình tivi cực lớn ở bên ngoài. Trên màn hình màn nghi thức duyệt binh âm áp đã kết thúc. Lãnh đạo các quốc gia theo thứ tự xuất hiện trên khán đài chủ trì hội nghị của công thành An Môn.

Chỉ có điều người xuất hiện trước nhất, không phải là Bán Vũ Chân Nhân, mà là Kim Mạch Lãng.

“Thời gian không còn nhiều nữa....”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ.

“Đạn đã lên nòng. Không ngoan ngoãn thì sẽ bắn bỏ ngay tức khắc.”

Thấy Tô Bằng không có bất kì phản ứng nào, tên sĩ quan trưởng của đội tuần tra nói.

Một tiếng nập đạn vang lên, nhưng ngay sau đó, bọn họ chỉ nhìn thấy lóe lên một tàn ảnh tại nơi này. Còn người mang theo chiếc mặt nạ Tôn Ngộ Không vốn dĩ đang đứng ở đó thì đã biến mất không thấy bóng dáng.

“Gặp ma rồi.”

Nhìn thấy cảnh tượng này, tên sĩ quan trưởng không dấu nổi vẻ kinh hoàng trong lòng.

Nhưng mà hắn vẫn còn khá bình tĩnh, bình ổn lại cảm xúc một chút, sau đó thông báo với bên trong.

“Đây là c58. Đây là c58. Có kẻ khả nghi. Có kẻ khả nghi đang chạy về phía c53.”

Thân thể Tô Bằng di chuyển trong thành phố với tốc độ không gì sánh được. Hắn ta vừa mới xuất hiện ở đầu một con phố, thì ngay tức khắc đã thấy anh ta ở cuối phố rồi.

Tối hôm qua Tô Bằng đã ghi nhớ bản đồ Đế Đô. Với năng lực ghi nhớ của Tô Bằng mà nói, địa hình của Đế Đô hoàn toàn đã in sâu trong tâm trí hắn, sẽ không có chuyện nhầm đường.

Đế Đô không có Nhất Hoàn. Nhất Hoàn mà họ vừa nói có thể tạm xem đó chính là An Môn và phố An Trường.

Mà tốc độ của Tô Bằng là khoảng 100m/s. Mỗi phút có thể di chuyển 6km. Chỉ có điều địa hình của Đế Đô không phải là thẳng tuyền, nên Tô Bằng phải tốn khoảng 2 phút mới tới được quảng trường An Môn, giết chết Kim Mạch Lăng.

Chỉ cần nội trong 2 phút này, không để cho Kim Mạch Lăng có thời gian phản ứng hoặc rời khỏi, thì việc giết hắn là có thể rồi.

Tô Bằng không hề có thời gian để ẩn thân. Hắn chỉ sử dụng tốc độ nhanh nhất của mình hướng về quảng trường An Môn ở phía trước.

Bên đường có không ít cảnh sát, còn có cả những binh sĩ cầm súng thuộc đội tuần tra nhìn thấy Tô Bằng. Có một vài tên báo tin này cho bộ tổng chỉ huy phụ trách thiết quân luật của Đế Đô.

Nhưng mà đẳng cấp của đám binh sĩ kia tương đối thấp, bước lên đối phó cũng cần một khoảng thời gian. Đợi đến khi bộ tổng chỉ huy chú ý đến tin tức mà các đơn vị phản ánh lên thì Tô Bằng đã đi được một chặng đường của Nhị Hoàn rồi.

“Đó là thứ gì vậy? Tốc độ nhanh đến chóng mặt?”

Bên trong bộ chỉ huy, một vị tham mưu nọ chú ý đến sự có mặt của Tô Bằng, mới phát hiện có vài điểm kì lạ. Gã ta mau chóng thông báo cho tổng chỉ huy.

“Chặn hẳn lại. Tốc độ của hắn ngay tức khắc sẽ xâm nhập vào vùng lân cận của An Môn. Nơi đó có lực lượng canh gác. Nhất định phải chặn hắn ta lại. Nghi thức duyệt binh không thể xảy ra bất kì một sơ xuất nào.”

Tổng chỉ huy mau chóng ra chỉ thị.

“Tổng chỉ huy, có cần phải thông báo cho các nhân viên bảo đảm trị an của An Môn biết, để họ bảo vệ các vị lãnh đạo không?”

Tên tham mưu tiến hành báo cáo tin tức hỏi.

Tổng chỉ huy nghe vậy, chần chừ một hồi lâu. Sự việc vẫn chưa được làm rõ, nếu như là một việc nhỏ, mà khiến cho nghi thức duyệt binh không thể diễn ra bình thường được, vậy chẳng phải chứng minh gã quá vô dụng sao?

Vào lúc tên tổng chỉ huy này do dự, Tô Bằng lại lần nữa công phá, đã đến được địa điểm chỉ còn cách An Môn 1km.

“Thông báo cho lực lượng bảo an của An Môn.”

Đến lúc này, tên tổng chỉ huy cũng chẳng còn thời gian để mà cân nhắc những việc này, bèn ra lệnh.

Nhưng mà mất đến gần 7 phút, tin tức này mới được thông báo từ tổng chỉ huy đến nhân viên bảo an ở trên lầu.

Lúc này, Tô Bằng đã bước vào trong phố lớn Chu Tước, liền kề với Phố An Trường rồi.

Nhân viên bảo an trên thành An Môn bịt lấy tai nghe, nghe thấy âm thanh ở bên trong, lập tức mặt mày nhăn nhó. Một mình bước lên phía trước, thì thâm vào tai Kim Mạch Lăng đang đứng ở vị trí chính nhất của khán đài chủ trì hội nghị một câu gì đó.

Kim Mạch Lăng nhướn mày. Ánh mắt của hắn nhìn về phía giao lộ giữa phố lớn Chu Tước và phố An Trường.

Cùng với lúc hắn ta nhìn về nơi đó, một bóng người màu đen bay vụt qua, từ phố lớn Chu Tước tiến vào phố An Trường.

Trong nháy mắt, thời gian như ngừng lại. Ánh mắt của Kim Mạch Lăng cùng với tầm nhìn của Tô Bằng đang mang mặt nạ tựa hồ như tạo thành một giao điểm trong không trung.

“Kim Mạch Lăng!”

“Là kẻ nào?”

Trong nháy mắt, hai người đều cảm nhận được sự chú ý của đối phương.

Trên phố An Trường, nghi thức duyệt binh vẫn đang tiến hành. Bây giờ chính là lúc đoàn xe tăng đi qua. Hơn 100 chiếc xe tăng xếp thành đội hình hoàn chỉnh đang tiến hành duyệt binh.

Không ít những người phó lái từ trên chiếc xe tăng đi ra cúi chào cũng thấy được vẻ kì lạ, ánh mắt hướng về nơi mà Tô Bằng xuất hiện, trong đáy mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Bọn họ không thể tưởng tượng được rằng ở đất nước Trung Hoa lại có người đến tìm chỗ chết như thế. Ngang nhiên cản trở nghi thức duyệt binh diễn ra. Dám làm ra loại chuyện này, quả thật trên dưới thiên hạ chắc chắn có ai sánh nổi với hắn rồi.

Nhưng mà bây giờ quả thực là có kẻ làm như vậy.

Thân hình Tô Bằng chợt lóe lên. Trong nháy mắt vượt qua 100 mét, xuất hiện trong đội hình xe tăng. Hắn đứng trên ống pháo của một chiếc xe tăng, cả mình lại một lần nữa tiến về trước, phi vào trong cổng thành An Môn.

Trên cổng thành lúc này, có một vài người thân phận đặc biệt, tầm mắt họ vẫn còn có thể tập trung trên người Tô Bằng. Trong số đó có một ông lão nhìn chiếc mặt nạ Mỹ Hầu Vương mà Tô Bằng đang đeo, thốt lên theo bản năng.

“Cái này thật đúng là đại náo thiên cung a.”

Chưa dứt lời, Tô Bằng đã đến nơi cách An Môn chưa đầy 100m. Hắn đột nhiên nhảy lên, từ trong không trung phi vào thành An Môn.

“Kim Mạch Lãng.”

Tô Bằng hét lớn. Đồng thời, tay áo và da thịt ở bên tay trái của hắn nứt ra từng mảng. Một thanh kiếm quang hoàn toàn nằm gọn trong bàn tay trái mang ánh sáng màu trắng, từ trong không trung chĩa thẳng về phía Kim Mạch Lãng.

Chương 1121: Căn cứ phòng chống hạt nhân (1)

Tô Bằng từ mặt đất nhảy vọt lên, hướng về phía lầu cổng thành An Môn.

Trong số những kẻ kịp thời phản ứng, cũng có không ít kẻ là nhân viên bảo an đứng ở phía sau Kim Mạch Lãng không xa.

Có thể khiến cho Thượng Viện và người giỏi nhất làm vệ sĩ, đều không phải là kẻ tầm thường. Khi khoảng cách giữa Tô Bằng và Kim Mạch Lãng chỉ còn khoảng chừng 30 mét thì Tô Bằng liền cảm thấy như có ba sợi dây thắt chặt tinh thần, trong đó còn có những chiếc xương nhọn đang không ngừng tấn công vào não bộ của mình.

Trong lòng Tô Bằng chẳng hề để tâm đến những biến động của những dây thần kinh này, sức mạnh thuật pháp của bản thân đột nhiên bộc phát, dùng sức mạnh tinh thần của chính mình để trấn áp ba, bốn sợi dây thần kinh kia.

Ngay lập tức liền có ba, bốn tên bảo an có độ tuổi từ trên 30 đến hơn 60, mặc trang phục màu đen kiểu Tôn Trung Sơn từ trên lầu cổng thành An Môn như thể bị búa nện, mũi miệng không ngừng xuất huyết, một lúc sau thì ngã khụy xuống đất.

Những tên này đều là các cao thủ dị năng tinh thần mà phía chính phủ tập hợp từ trong dân gian, thường ngày làm việc với tư cách là nhân viên bảo an đặc biệt, đảm bảo sự an toàn cho các thủ trưởng.

Nhưng mà thật đáng tiếc, những tên này tuy là có tố chất rất mạnh, nhưng lại không có kế thừa được công pháp và kỹ năng, tất cả đều dựa vào sự tìm tòi tự thân. Tố chất tuy mạnh, nhưng mà chỉ biết phô diễn một vài kỹ xảo đã gọt giũa của bản thân, không thể nào so sánh được với thuật pháp trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi.

Lúc này Tô Bằng chỉ mới tùy ý phản công, nhưng cũng đủ đáp trả, khiến cho chúng bị thương.

Giờ đây, trong không gian không còn bất kì cản trở nào giữa Tô Bằng và Kim Mạch Lăng.

“Kim Mạch Lăng!”

Tô Bằng trong miệng hét lớn, cả người tiếp tục lao về trước.

Trong mắt Kim Mạch Lăng lóe lên một tia màu đỏ. Hắn xòe bàn tay ra, năm ngón tay che phủ lấy Tô Bằng đang vọt tới ở phía trước.

Trong nháy mắt, thời gian như ngưng trệ. Tô Bằng có cảm giác bản thân như đang rơi vào một không gian khác.

Chỉ trong phút chốc, vô số những thanh âm đầy mê hoặc vang lên bên tai Tô Bằng, hứa hẹn với hắn rằng hắn sẽ có vô số những lợi ích nếu như nguyện ý trở thành thủ hạ của Kim Mạch Lăng.

Bất luận là những người phụ nữ xinh đẹp, duyên dáng như tiên giáng trần, hay là vàng bạc châu báu, kể cả sức mạnh vô biên... Đối với Tô Bằng mà nói, đều dễ như trở bàn tay.

Thậm chí là ở trong không gian ấy, vô số những Thiên Ma xinh đẹp, cực kì nữ tính, dáng người uyển chuyển, không ngừng xuất hiện, quấn lấy Tô Bằng, khơi dậy ham muốn của Tô Bằng, khiến hắn tâm sinh khởi niệm². Vô số vàng bạc châu báu hiện ra trong không gian, bất kì lúc nào cũng có thể đưa cho Tô Bằng sử dụng. Vô số những Âm ma, Thiên Ma, tất cả đều dâng cho Tô Bằng làm chủ, Tô Bằng có thể tùy ý chinh chiến, chinh phạt vạn giới.

Trái tim của Tô Bằng không khỏi có một chút xao động, một chút yếu lòng. Nhưng hắn ta không giống như những kẻ tầm thường khác, đã từng trải qua nấc thang thử thách về “Vân Nhân Cầu Quả” trong thần miếu Thánh Sơn, lại đã từng vượt qua Vân Hải, nên có khả năng chống lại ảo cảnh rất mạnh. Tô Bằng điên cuồng áp chế bản thân, vùng vẫy thoát ra khỏi ảo cảnh, tiếp tục tiến về phía trước.

Nhưng phía trước lại chỉ mang đến cho Tô Bằng một cảm giác hoảng sợ âm thầm. Cứ như thể chỉ cần Tô Bằng tiến thêm một bước, thì sẽ gặp phải chuyện kinh khủng nhất trong cuộc đời mình. Gia tộc của hắn đang bị tiêu diệt, mọi người thân đều đang phải chịu sự tra tấn dã man, bản thân Tô Bằng cũng bị tra khảo một cách tàn bạo nhất, vô nhân đạo nhất. Thâm chí linh hồn cũng vĩnh viễn mang trên mình dấu ấn của một kẻ thất bại, với một cái chết thê thảm. Đời đời kiếp kiếp sẽ chỉ toàn gặp những chuyện bi ai nhất. Tất cả họ hàng thân thích, máu mủ ruột rà, bạn bè chí cốt, cả những người yêu phóng túng, đều sẽ mãi mãi chết thảm trước mặt của hắn. Bản thân hắn cũng sẽ chịu sự lãng nhục, đến cuối cùng sẽ không cam lòng mà chết, vạn thể trầm luân, vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu dậy.

Loại cảm giác này khiến cho Tô Bằng cảm thấy bản thân như thể càng ngày càng đến gần với Kim Mạch Lăng hơn, khoảng cách nắm được vận mệnh của bản thân ngày một gần hơn. Vào giây phút bắt đầu tự tay giết chết Kim Mạch Lăng, thì cái số mệnh kia sẽ đè nặng lên bản thân hắn càng nhiều hơn nữa.

“Ảo giác!”

Trong lòng Tô Bằng cũng cảm nhận được hàng loạt các trạng thái tiêu cực đầy quyết liệt, nhưng động tác của hắn thì vẫn y như cũ, không có dấu hiệu dừng lại. Tuy rằng trong thế giới của hắn và Kim Mạch Lăng, thời gian như chậm dần, nhưng Tô Bằng không hề suy chuyển, vẫn kiên định di chuyển về phía Kim Mạch Lăng.

Lúc này, trên đầu Kim Mạch Lăng đã có một lớp mồ hôi lạnh.

Chương 1122: Căn cứ phòng chống hạt nhân (2)

Kim Mạch Lăng của bây giờ, thực ra chính là thể dung hòa giữa Kim Mạch Lăng nguyên bản với ý thức của phần tà ác kia. Vì không thể tồn tại bởi sức mạnh tự thân, cho nên ý thức Chân Ma tà ác kia chỉ có thể sử dụng một loạt các sức mạnh tinh thần trong ý thức của Kim Mạch Lăng, sau đó tăng cường kiểm soát những người xung quanh.

Những kẻ tầm thường, thì khỏi phải bàn, dựa vào sức mạnh tăng cường mà Chân Ma cấp cho Kim Mạch Lăng thôi cũng đủ sức khống chế rồi. Nhưng

trong thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi, Tô Bằng đã trải qua không biết bao nhiêu là chuyện, sức kiên định của tinh thần cao hơn rất nhiều so với những kẻ tầm thường. Hơn nữa Tô Bằng còn trải qua sự rèn luyện khổ cực ở trong thần miếu Thánh Sơn, ý chí đã trải qua sự rèn giũa, khả năng chịu đựng ảo cảnh xa hơn nhiều so với người bình thường, khiến cho Kim Mạch Lăng trong khoảng thời gian ngắn như vậy dĩ nhiên là không có cách nào hạ thủ.

Thực ra, điều này cũng dễ hiểu thôi. Đối với Chân Ma mà nói, chỉ cần từ trong thế giới Tử Vong Luân Hồi đến với hiện thực, hẳn liền có thể chuyển kiếp tái sinh. Cho dù là thân thể tiêu tán, chẳng qua cũng chỉ là đổi lấy một thân xác mà thôi. Nhưng mà thân xác khác chưa chắc đã có thân phận hao dụng như Kim Mạch Lăng đây.

Nhưng thanh kiếm quang màu trắng trong tay Tô Bằng lại khiến cho Chân Ma cảm nhận được bầu không khí cực kì nguy hiểm.

Nó có thể cảm nhận được, uy lực tiềm ẩn trong thanh kiếm quang này đều đang nhắm vào mình, như thể đây là một cuộc đối đầu không khoan nhượng.

Nhưng mà sức mạnh và thực lực của bản thân nó lại không có ở trong không gian này. Thực lực của thân xác nó, cũng chỉ ngang hàng với người võ sĩ bình thường, khiến nó không thể nào chống cự được.

Còn Tô Bằng đã từ bên dưới bay gần tới bên trên lầu cổng thành An Môn.

“Chết đi!”

Tô Bằng lại một lần nữa vùng vẫy thoát khỏi ảo cảnh, thanh kiếm quang trong tay đâm thẳng vào giữa trán của Kim Mạch Lăng, không sai lệch dù chỉ một ly.

Kim Mạch Lăng thoáng có chút do dự. nên tự bạo³ để chuyển kiếp tái sinh, hay là tiếp tục ảnh hưởng đến Tô Bằng. Nhưng mà đúng vào giây phút hần thoáng do dự ấy, Tô Bằng đã bay sát đến lầu cổng thành An Môn, một nhát đâm thẳng vào trán của Kim Mạch Lăng.

Kim Mạch Lăng há hốc miệng, thứ ánh sáng màu trắng từ bên trong thất khiếu⁴ của hắn không ngừng phun ra.

Ở khoảng cách gần Tô Bằng, đều có thể cảm nhận được tựa như có một sự biến đổi đến kinh người đang xảy ra bên trong cơ thể của Kim Mạch Lăng.

Không chỉ có thế, mà tựa như cả thế giới cũng đang xảy ra một sự thay đổi nào đó.

Thứ ánh sáng màu trắng cứ liên tục giăng co trong khoảng ba, bốn giây. Bất giác trong lúc ấy, Tô Bằng cảm thấy có một cơn chấn động trong lòng mình.

Thân thể của Kim Mạch Lăng đang được bao bọc trong luồng ánh sáng trắng cũng đột nhiên biết mất. Cả người hắn cứ ngơ ngác ngác đứng trên khán đài chủ trì hội nghị, như thể chẳng biết là có chuyện gì xảy ra.

Tia sáng đỏ trong ánh mắt Bán Vũ Chân Nhân ở bên cạnh của Tô Bằng, còn có ông nội của Tô Bằng và những người khác, trong nháy mắt dường như cũng biến mất.

“Ám sát!”

Lúc ấy, những nhân viên bảo an ở cổng lầu thành An Môn mới bắt đầu có phản ứng. Có một vài nhân viên bảo an xông lên chặn đám người Bán Vũ Chân Nhân lại, sau đó rút súng lục ra, nhằm về phía Tô Bằng mà bắn.

Chỉ có điều đối với Tô Bằng mà nói, tốc độ bắn tia của những tên này nhìn đâu cũng thấy sơ hở, hoàn toàn không đủ sức tạo nên sự uy hiếp đối với Tô Bằng.

Lúc những nhân viên bảo an kia còn chưa rút súng, Tô Bằng nhìn thoáng qua, thấy Kim Mạch Lăng vẫn còn trong trạng thái ngơ ngẩn. Tô Bằng biết tuy rằng Kim Mạch Lăng vẫn chưa tử vong, nhưng mọi nhiệm vụ của hắn thì đã hoàn thành rồi.

Lúc những nhân viên bảo an bắn Tô Bằng, Tô Bằng đã thi triển thân pháp, lách mình rời khỏi lầu cổng thành An Môn trong nháy mắt.

Lúc này, đội binh sĩ kiểm duyệt ở bên dưới vẫn còn đang điều binh. Binh sĩ kiểm duyệt tuy nhìn thấy được việc bất ngờ gì đang diễn ra, nhưng bản thân vẫn chiếu theo nhịp bước vốn có, tiếp tục kiểm duyệt. Đội hình bộ binh đi qua, miệng hô to.

“Chào thủ trưởng!”

Nhìn thấy Kim Mạch Lãng ở trên khán đài, giơ tay lên, ra hiệu theo bản năng.

Bán Vũ Chân Nhân đã khôi phục được ý thức của bản thân, nhìn thấy Kim Mạch Lãng đang đứng ở vị trí đáng lẽ thuộc về mình, trong lòng nhất thời sinh ra một cơn thịnh nộ không tên. Bán Vũ Chân Nhân không để ý đến đám nhân viên bảo an, sai bước về phía trước, lôi Kim Mạch Lãng ngã lăn quay trên mặt đất, sau đó tự mình đứng vào vị trí đó.

Một Bán Vũ Chân Nhân khôi ngô, vạm vỡ nhìn Kim Mạch Lãng đang ở trên mặt đất, lạnh lùng nói.

“Nhà ngươi là cái thá gì? Đây là nơi ngươi có thể đứng sao?”

“Chào thủ trưởng!”

Đội hình bộ binh ở bên dưới đã đi qua và hô khẩu hiệu lần thứ hai. Bán Vũ Chân Nhân lạnh lùng liếc nhìn Kim Mạch Lãng vẫn còn đang rất hoang mang ngã trên mặt đất, sau đó quay đầu lại, nở nụ cười, hướng về phía đội hình bộ binh ở bên dưới vẫy tay chào hỏi....

....

Bảy ngày sau.

“Ồc Nhĩ Đặc thân yêu, cậu không thể cùng tôi trở về Australia sao ?”

Trên sân bay quốc tế thủ đô, thủ tướng Australia. Lục Nhĩ Khắc Văn đang nói lời tạm biệt một người.

Người cùng với gã nói lời tạm biệt, tuổi tác không lớn, nước da trắng ngần, dung mạo lại ẩn hiện vẻ oai phong, không ai khác chính là Tô Bằng.

“Không thể. Tôi còn một số việc cần phải giải quyết ở Trung Quốc. Yên tâm đi, việc chiếc máy bay tôi sẽ mau chóng giúp cậu xử lý.”

Tô Bằng mỉm cười, nói với Lục Nhĩ Khắc Văn.

“Uhm. Cậu thật sự là sứ giả của thần linh! Tôi không tài nào chịu nổi chiếc 737 này nữa rồi.”

Lục Nhĩ Khắc Văn nói. Nói xong, gã tạm biệt Tô Bằng bằng cái ôm ấm áp, sau đó bước lên máy bay. Lúc sắp đi, vẫn còn hướng về phía Tô Bằng vẫy tay chào.

Tô Bằng vẫy vẫy tay. Nhìn thấy Lục Nhĩ Khắc Văn bước vào trong máy bay, Tô Bằng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn đã hoàn thành nhiệm vụ, đã có thời gian bảy ngày rồi. Trong thời gian bảy ngày này, Tô Bằng được chứng kiến một sức mạnh kỳ diệu.

Lục Nhĩ Khắc Văn, Áo Hắc Mã, còn có cả tổng thống Kinh Phô vốn dĩ bị Kim Mạch Lăng bắt cóc, nhưng chỉ trong một đêm, đều quên tất cả việc bản thân đã bị bắt cóc. Ký ức trong não bộ của họ đã hoàn toàn bị sửa đổi. Trong trí óc của họ chỉ có kí ức của việc đến tham dự hội nghị thượng đỉnh apce hết sức bình thường, không hề có chuyện bắt cóc gì cả.

Không chỉ như thế, mà hầu hết những người có dính líu đến việc bắt cóc cũng đều không nhớ gì đến việc đó.

Chương 1123: Căn cứ phòng chống hạt nhân (3)

Chỉ có Tô Bằng là vẫn còn ấn tượng về sự việc này.

Nếu như không phải có niềm tin mãnh liệt đối với năng lực ghi nhớ của bản thân, Tô Bằng cũng sẽ nghi ngờ đây có phải chỉ là ảo giác của bản thân không rồi.

Nhưng mà Kim Mạch Lăng lại không thoát được kiếp nạn này.

Các viên chức cấp cao của Trung Quốc đều nhớ về việc bị Kim Mạch Lăng kiểm soát. Lần này, Kim Mạch Lăng đã đắc tội với toàn thể viên chức cấp

cao của Trung Quốc. Ai cũng không thoát khỏi bọn họ.

Về phần nguyên nhân bị kiểm soát, tất cả đều sẽ được quy kết vào việc của trò chơi Tử Vong Luân Hồi. Bởi vì cái này, Tô Bằng còn thông qua mối quan hệ với ông nội, được người đứng đầu triệu tập, làm báo cáo liên quan đến sự tồn tại của trò chơi Tử Vong Luân Hồi.

Những ngày này, Kim Mạch Lăng đã biến mất trên các tin tức thời sự.

Tô Bằng biết, tương lai của Kim Mạch Lăng... nhà ngục Tần Thành đang chào đón hắn.

“Tiểu Bằng, lên máy bay thôi!”

Lúc này, tiếng của một người đàn ông vang lên bên tai Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu. Người vừa mới gọi Tô Bằng lên máy bay chính là chú Ba của Tô Bằng, Tô Minh Pháp.

“Con đến ngay đây!”

Tô Bằng trả lời. Nói xong liền bước về chỗ chú Ba. Dưới sự đồng hành của một vài sĩ quan quân đội, bước lên chiếc máy bay quân sự.

Từ lúc ông nội của Tô Bằng quay trở lại chiếc ghế trung tâm quyền lực, hai người chú của Tô Bằng cũng bị gọi về.

Lúc này Tô Bằng mới biết, trong lúc đám người Kim Mạch Lăng thao túng quyền hành, hai người chú của mình đã bị điều đến Nam Cương.

Khoảng thời gian trước, ở Nam Cương thường xuyên xuất hiện các cuộc khủng bố và bạo loạn. Nhưng mà đúng một cái, trên ti vi bất ngờ ngưng phát sóng tất cả các tin tức về Nam Cương. Sau đó, dường như lại qua một thời gian nữa mới ca lên khúc ca yên bình.

Thực ra, trong khoảng thời gian này, quân đội ở Nam Cương có không ít hoạt động, làm một vài việc mà mọi người đều có thể loáng thoáng đoán ra, nhưng mà không thể nói rõ ràng được.

Tô Minh Lí và Tô Minh Pháp đều bị điều đến nơi đó. Trên danh nghĩa là đi rèn luyện, nhưng thực chất là đi đày ở biên cương, thực hiện những nhiệm vụ không tiện nói ra.

Nhưng bây giờ lại bị ông nội của Tô Bằng gọi về Đế Đô.

Trải qua khoảng thời gian này, đối với hai người chú của Tô Bằng mà nói, chưa nói tới là việc tốt hay là xấu, chỉ nhìn ở bề mặt mà nói, cũng có thể xem là kiểu công kích không thể nào xóa bỏ được. Còn nhìn từ mặt tiêu cực mà nói, người phụ trách làm việc này sẽ bị tất cả những viên chức cấp cao kia ghét bỏ.

Nhưng đối với Tô Bằng, chỉ cần hai người chú của mình bình an vô sự là tốt lắm rồi.

Lúc này, Tô Minh Pháp cùng với Tô Bằng ngồi trên chiếc máy bay quân sự để đi đến Lan Châu.

Trên máy bay có một vài viên sĩ quan đồng hành ngầm giao ước với nhau là cần giữ một khoảng cách nhất định với Tô Bằng và Tô Minh Pháp, bản thân thì ngồi ở bên đó nói chuyện, còn Tô Bằng thì nói chuyện với chú Ba.

Hai người nói rất nhiều chuyện, nhưng chú Ba không phải là người không thực tế, thích thổi phồng mọi chuyện nên cũng không có nói nhiều về những chuyện xảy ra ở Nam Cương. Nhưng mà Tô Bằng đại khái cũng có thể đoán được nội dung, nên cũng không hỏi quá nhiều.

Việc mà hai người bọn họ trò chuyện nhiều nhất chính là trò chơi Tử Vong Luân Hồi.

“Có trò chơi như vậy, chú cũng muốn thử chút xem sao.... Nhưng mà bây giờ trò chơi Tử Vong Luân Hồi kia đã không còn cách nào để tiếp tục nữa sao?”

Tô Minh Pháp hỏi.

Tô Bằng gật đầu, nói.

“Cũng gần như thế. Nhưng mà qua một thời gian, có thể sẽ ổn hơn một chút. Sau khi sự việc lần này kết thúc, con còn muốn bước vào trò chơi một khoảng thời gian.”

“Có thể suy xét. Nhưng mà con nhớ chú ý an toàn.”

Tô Minh Pháp nói. Sau đó ông ấy nhìn ra bên ngoài cửa sổ của chiếc máy bay, nói.

“Lam Châu.....”

Tô Bằng gật đầu. Lần này hắn đến Lam Châu là muốn đến quân khu Lam Châu tìm bọn Ninh Thái và Lý Minh.

Thời gian trong thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi đã tạm ngưng, nhưng mà Ninh Thái bọn họ có thể vẫn còn chưa ra ngoài.

Căn cứ vào những gì mà ông chủ cửa tiệm Thần Bí nói, thì thân thể của đám người Ninh Thái sẽ không xảy ra bất kì vấn đề gì. Nhưng xét cho cùng vẫn là đang bị kiểm soát ở trong căn cứ địa bí mật của quân khu. Tô Bằng có chút lo lắng.

Sau khi Tô Bằng báo cáo những chuyện trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi với người đứng đầu Trung Quốc, người này vì ông nội của Tô Bằng mà tương đối tín nhiệm Tô Bằng, thành lập một tổ chức có tên là “Văn Phòng Luân Hồi”. Tô Bằng là chủ nhiệm của văn phòng đó.

Chủ nhiệm văn phòng nghe thì cũng chẳng lớn gì, nhưng lại trực thuộc Trung Ương, do người đứng đầu trực tiếp phụ trách, quyền lực rất lớn. Lần này Tô Bằng đến quân khu Lam Châu chính là để điều tra việc này.

Theo như nguồn tin của Tô Bằng, mật địa giam giữ đám người Ninh Thái đã tra ra rồi. Đó chính là một căn cứ địa phòng ngự bí mật nằm trong phạm vi quân khu Lam Châu.

Về phần quân đội đóng giữ ở bên trong, Tô Bằng đã gọi một cuộc điện thoại nhờ người đứng đầu của Trung Ương, người đại diện trong căn cứ địa đã chuẩn bị để giao quyền kiểm soát căn cứ địa cho Tô Bằng bất kì lúc nào.

Mấy người này suy cho cùng cũng chỉ là những kẻ nghe lệnh mà hành sự, nào có ai nghĩ tới việc phản quốc. Đám người Kim Mạch Lãng đã bị bắt, Trung Ương nếu đã muốn nhúng tay vào, không người nào có thể ngăn cản.

....

Cứ như vậy, sau khi chiếc máy bay quân sự đến quân khu Lam Châu, quân khu Lam Châu đã cử đến hai đoàn binh sĩ, hai đại tá, còn có một vị thiếu tướng cùng với Tô Bằng bước vào trong căn cứ địa phòng ngự của Lam Châu.

Bởi vì người nắm quyền hành cao nhất trong căn cứ địa là đại tá, cho nên quân khu Lam Châu mới đặc biệt cử đến vị thiếu tướng kia, cũng chỉ để làm cảnh mà thôi.

Tô Bằng và Tô Minh Pháp đang ngồi trên xe quân sự, cùng với bộ đội cơ giới mau chóng bước vào trong căn cứ địa phòng ngự của Lam Châu.

Quân đội đóng giữ trong căn cứ địa đều đã ra nghênh đón ở bên ngoài.

“Nộp vũ khí”.

Câu đầu tiên của Tô Bằng khi đến nơi đây chính là câu này.

Chương 1124: Bí sử hoàng tộc (1)

Hai người đại tá theo Tô Bằng một đường đến đây lập tức hạ lệnh, tước toàn bộ súng ống của các binh sĩ trong căn cứ địa.

Sắc mặt hai vị nắm quyền hành cao nhất trong căn cứ địa có chút gượng gạo, nhưng việc này kể ra cũng đã nằm trong dự liệu của họ. Thực ra, họ cũng đã mơ hồ biết được, chuyện của căn cứ địa, phần lớn các quan chức cấp cao của trung ương hầu như không hay biết.

“Hai vị không cần căng thẳng. Đợi sau khi sự việc được điều tra rõ ràng thì sẽ lại ổn thôi.”

Tô Bằng trấn an hai vị bên trong căn cứ địa.

Sau đó hắn hỏi một tên phụ trách căn cứ.

“Việc bảo vệ các game thủ trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi vẫn diễn ra bình thường cả chứ?”

Tên phụ trách căn cứ địa kia nghe vậy, chân chừ một lúc, cuối cùng bước lên phía trước, trong miệng nói.

“Lúc căn cứ vừa mới bắt đầu đi vào hoạt động, cả thảy có 173 máy chủ. Các game thủ do công ty Thiên Nhất đưa đến là 153 người, trong đó... trong đó có 110 game thủ đã bỏ mạng trong trò chơi, còn lại 43 game thủ của công ty Thiên Nhất. Nhưng mà trong khoảng thời gian trước khi trò chơi vận hành, tất cả bọn họ đều rơi vào một loại trạng thái như thể ngủ đông, bây giờ vẫn ở trong căn cứ địa nằm yên bất động.”

Nói xong, cậu ta lấy từ trong túi công văn ra một sấp văn kiện, nói với Tô Bằng.

“Đây là danh sách những game thủ vẫn còn sống sót trong trò chơi.”

Tô Bằng cầm lấy sấp văn kiện, sau đó sải bước tiến vào bên trong căn cứ địa.

Vừa đi, Tô Bằng vừa xem sơ qua danh sách, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Đám người Ninh Thái, Lí Minh, Long Tuấn, Tần Tiểu Nguyệt đều vẫn còn sống.

Nhưng mà vào lúc thời gian trong thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi bị đóng băng, bọn họ đều ở trong trò chơi, cho nên không thể tỉnh lại.

Bước vào trong căn cứ địa, Tô Bằng liên nhìn thấy đám người Ninh Thái.

”Đội hết quân đội đóng giữ trong căn cứ địa, đem y sĩ tới đây, đưa tất cả mọi người đi. Đến Đế Đô, sẽ có người chuyên trách sắp xếp cho bọn họ. Không cần làm những việc dư thừa. Bọn họ sẽ không sao. Bảo đảm an toàn cho thân thể của họ.”

Tô Bằng cẩn thận nhìn Ninh Thái một hồi lâu, trong miệng mới dặn dò đôi lời.

Nếu đám người Ninh Thái tỉnh lại, căn cứ địa cũng sẽ không bị đem ra làm chuột thí nghiệm. Phương án mà Tô Bằng vạch ra trong văn phòng Luân Hồi, quốc gia đối với những người tương đối có “Dị năng” như Ninh Thái đây sẽ lấy việc chiêu mộ làm trọng. Trong tương lai, có thể Ninh Thái sẽ trở thành thành viên của một vài tổ chức đặc biệt.

Nhìn thấy đám người Ninh Thái đều bình an vô sự, Tô Bằng rốt cuộc cũng có thể thở phào rồi.

“Yên tâm rồi chứ?”

Tô Minh Pháp cùng với Tô Bằng bước vào trong căn cứ địa, nhìn dáng vẻ của Tô Bằng, hỏi.

“Vâng!”

Tô Bằng gật đầu. Tô Minh Pháp khẽ vỗ vào bả vai của Tô Bằng, nói.

“Bước tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?”

“Trở về Đế Đô, sắp xếp lại một vài việc cho ổn thỏa, sau đó...”

“Bước vào trò chơi Tử Vong Luân Hồi.”

Tô Bằng nói.

Tô Bằng lại lần nữa đăng nhập vào trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi, xung quanh vẫn là thứ không gian trắng xóa mênh mông đó. Chính giữa không gian ấy, ông chủ cửa tiệm Thần Bí đang ngồi trên ghế uống trà.

“Việc mà ông giao phó, ta đã làm xong rồi, ông cũng nên thực hiện lời hứa của mình rồi chứ.”

Tô Bằng bước đến trước mặt ông chủ Triều Phụng, nói.

“Khựa Khựa Khựa Khựa... Yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không nuốt lời. Chỉ có điều bây giờ vẫn chưa phải lúc.”

Ông chủ Triều Phụng nói. Lão nhìn Tô Bằng, nói tiếp.

“Cậu vẫn còn việc chưa làm xong ở trong trò chơi sao? Cậu còn có một năm ở trong trò chơi. Sau một năm, đợi đến khi mọi thứ được giải quyết, cậu cũng sẽ nhìn thấy ta. Đến lúc đó tất cả sự thật, cậu đều sẽ hiểu rõ tường tận. Nhưng mà cậu cũng nên chuẩn bị. Bởi vì cậu có thể sẽ phải đối mặt với một sự lựa chọn quan trọng nhất trong cuộc đời mình.”

“Thời gian một năm sao?”

Tô Bằng nghe vậy, khẽ gật đầu, nói.

“Cũng không quá dài. Ta đúng là còn việc vẫn chưa làm xong. Được, ta đợi ông một năm.”

“Tốt. Nhưng cậu cũng không cần phải nhàn rỗi quá mức. Sức mạnh phong ấn trong cánh tay trái của cậu vẫn cần phải cảm ngộ kĩ hơn một chút, sẽ rất có lợi cho cậu.”

Ông chủ Triều Phụng nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, liền nhấc cánh tay trái của mình lên xem. Cánh tay trái của hắn đã phục hồi lại dáng vẻ bình thường. Nhưng bản thân hắn rất rõ, thực ra sức mạnh của thứ pháp lực kia bên trong cánh tay trái của mình vẫn chưa hề tiêu biến.

“Ta biết rồi. Ông tiễn ta trở về đi. Một năm sau, ta sẽ đến tìm ông.”

Tô Bằng nói với ông chủ Triều Phụng.

“Được..... Thời gian trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi sẽ khởi động lần nữa. Nhưng trong thời gian một năm này, tất cả mọi người đều không có cách nào có thể đăng xuất khỏi trò chơi. Thân thể của các cậu cũng sẽ không có bất kì tổn hại nào. Chỉ cần đợi tới thời khắc chọn lựa cuối cùng là ok rồi.”

Ông chủ Triều Phụng nói. Nói xong, lão phất ống tay áo.

Chương 1125: Bí sử hoàng tộc (2)

Tô Bằng có cảm giác bản thân như được bao bọc trong một lớp ánh sáng màu trắng mờ ảo. Đợi đến khi hẩn tỉnh lại, hẩn đã lại xuất hiện ở trên đỉnh núi đã bị san phẳng bên trong Đại Liệt Cốc núi Tây Côn Lôn.

Thời gian tựa hồ như từ trong sự ngưng đọng khôi phục trở lại. Tất cả vẫn mang dáng vẻ vốn có của nó. Chỉ có điều không biết từ lúc nào luồng ác nghiệp phủ đầy trời kia đã biến mất không còn nhìn thấy nữa.

Tô Bằng hít một hơi thật sâu, đến sát mép của đỉnh núi đã san phẳng, nhìn xuống phía dưới.

Một chút phần còn lại của những chân tay bị cụt cũng như máu của những tín đồ ngoan đạo Chân Thần giáo tự sát ở nơi này đều không nhìn thấy nữa. Chỉ có mười mấy người của Chân Thần giáo không tham gia vào việc tự sát là vẫn còn ở nơi đây.

Trưởng môn của các môn phái và các Trưởng lão Phụng Cấp đi đến đây cùng với Tô Bằng lúc trước cũng đã xông tới, kiểm soát cục diện.

Tô Bằng thi triển thân pháp, từ trên đỉnh núi bằng phẳng nhảy xuống đất.

”Đem những tên bắt được giải đi”

Tô Bằng dùng nội lực truyền đi một trận thanh âm.

Những tên còn sống của Chân Thần giáo phần lớn đều là những tên cấp cao. Nhưng mà phần ác nghiệp ở trong cơ thể của chúng như thể bị tước đoạt trong nháy mắt vậy, không thể thi triển dù chỉ một chút, mau chóng bị thủ hạ dưới trướng của Tô Bằng tóm gọn.

Lãnh Sương Nguyệt và Phạm Thanh Âm đi đến bên cạnh Tô Bằng. Phạm Thanh Âm nhìn Tô Bằng, nét mặt lộ vẻ hồi hộp, hỏi.

“Thành công rồi sao?”

“Ừ”.

Tô Bằng gạt đầu. Hắn liếc nhìn ngọn núi đã san bằng, sau đó dùng nội lực hét lớn.

“Đã lấy được di vật của thần Thái Cổ, tiêu diệt Chân Thần giáo chỉ là ngày một ngày hai.”

....

Ngày 3 tháng 7 năm Tân Dậu, Võ Lâm Minh Chủ Tô Bằng ở Tây Côn Lôn đã đoạt được di vật thần Thái Cổ, ác nghiệp trong thiên hạ cũng dần dần tiêu tán, gốc rễ của Chân Thần giáo cũng bị phá vỡ. Chân Thần giáo hung hăng, hồng hách một thời cuối cùng cũng đã “Nhật Mộ Tây Sơn”. 5

Ngày 10 tháng 8, Thành Chủ Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi của thành Quy Tư Kiền phía Tây vực mang theo 7000 chiến sĩ Quy Tư Kiền không quản ngàn dặm xa xôi, vượt qua vô vàn nguy hiểm, đi vào lãnh thổ của Tô Bằng.

Lúc ác nghiệp hoành hành như một đám mây, Ma Đầu trong lòng đất đã sống lại. Vô số những vật ma quái từ trong lòng đất xuất hiện tràn lan, phá hủy một nửa thành Quy Tư Kiền.

Thành Chủ Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi của thành Quy Tư Kiền dẫn đầu cư dân của thành Quy Tư Kiền rút lui về thành Quy Tư Kiền, tiến hành di chuyển, bước vào Ngọc Môn Quan.

Do thế lực (kinh tế, chính trị, quân sự) hết sức ngặt nghèo, cuối cùng, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi quyết định dẫn đầu người trong bộ tộc di chuyển về phía lãnh thổ của Tô Bằng.

Dọc đường đi cũng có nhiều khó khăn, hiểm trở, nhưng Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi cuối cùng cũng đạt được mục đích.

Mà đứa con của Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi cũng được sinh ra trong lúc rối ren này.

Đó là một bé gái, tên Trung Nguyên của nó là Niệm Tô.

Mà tiểu sư thúc Vân Diệp của Tô Bằng, còn có Âu Dương Khánh, cũng đang hộ tống Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi cùng bước vào lãnh thổ của Tô Bằng.

Hôm Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi đến gặp Tô Bằng, được ở trong phủ đệ của Tô Bằng.

Ngày 1 tháng 9, đám người Ninh Thái, Lí Minh từ Tô Châu đến Kinh Châu, cùng Tô Bằng gặp mặt, gia nhập dưới trướng của Tô Bằng.

Ngày 7 tháng 10, thế lực của đám người trong tiên giới xung quanh Trung Châu, đặt kế hoạch ám sát Võ Lâm hoàng đế, bày mưu tính kế ám sát để đoạt lấy Trung Châu. Bọn chúng đã thành công trong việc giết chết Võ Lâm hoàng đế và Thái tử. Trưởng công chúa Đông Phương Uyển Nhi do ở bên cạnh đại sư thúc của Tô Bằng là Dư Đạo Kỳ nên không xảy ra vấn đề gì. Nhưng hoàng tộc Võ Lâm đã không còn nam đỉnh nào nữa.

Ngày 11 tháng 10, Tô Bằng bắt ngờ tấn công thế lực Tiên giới. Trong ba ngày đã chiếm được Hoàn Châu, Trịnh Châu. Các thế lực xung quanh đã tiếp cận đến Trung Châu.

Mà vào lúc này, trưởng Công chúa Đông Phương Uyển Nhi lại nghe được tin có liên quan đến đại sư huynh Dư Đạo Kỳ của Tô Bằng, gửi đến cho Tô Bằng một lời nhắn.

“Trưởng Công chúa muốn ta ba ngày sau đến Trung Châu gặp cô ấy?”

Tô Bằng sau khi nhận được lời nhắn của Đông Phương Uyển Nhi, có chút nghi ngờ.

Về căn bản, nam đỉnh thuộc huyết mạch của gia đình Đông Phương Hoàng đế Võ Lâm đều đã suy yếu hoàn toàn. Hoàng đế Võ Lâm và thái tử bị ám sát. Người có huyết mạch hoàng tộc Thích Đạo Tín đã chết ở Đại Không Tự. Dòng họ hoàng đế Võ Lâm không rõ vì nguyên nhân gì mà người nối dõi của mỗi thế hệ đều không nhiều, nhánh dòng bên cũng không nhiều. Bây giờ tìm cho ra một nam tử mang họ Đông Phương đều như mò kim đáy bể.

Trưởng công chúa Đông Phương Uyển Nhi, thê tử của sư huynh Dư Đạo Kỳ của Tô Bằng, có khả năng sẽ là truyền nhân trực hệ cuối cùng có quan hệ huyết mạch với hoàng đế Võ Lâm.

Tô Bằng nghĩ. muốn xưng bá thiên hạ, nhất định phải đánh Trung Châu rồi. Nhưng mà Tô Bằng không muốn quá tuyệt tình. Nể mặt của đại sư huynh, có thể nào cũng không thể xuống tay quá mức.

Có thể tiếp quản trong hòa bình là tốt nhất. Sau đó Tô Bằng nghĩ rằng. sẽ cấp cho gia tộc Đông Phương một mảnh đất, để bọn họ ít nhất cũng còn có thể là một phú ông Tiêu Dao Hầu.

Bây giờ nhận được lời nhắn của Đông Phương Uyển Nhi, Tô Bằng có chút do dự. Nhưng cuối cùng vẫn đáp ứng lời mời này.

Tô Bằng dẫn theo đồ đệ Tô Xán, cùng nhau tiến đến Trung Châu.

Ba ngày sau, tại Hoàng thành Trung Châu.

Tô Bằng đến gặp Đông Phương Uyển Nhi. Cô ấy rõ ràng tiều tụy hơn lần trước rất nhiều. Vì chịu tang, giữ tròn đạo hiếu với phụ thân nên cô ấy mặc trên mình một bộ trang phục màu trắng, và Dư Đạo Kỳ vẫn luôn túc trực bên cạnh cô ấy.

Tô Bằng nhìn Dư Đạo Kỳ, chỉ thấy Dư Đạo Kỳ khẽ lắc đầu, thở dài.

Tô Bằng đại khái cũng đoán được tâm tư trong lòng của Đông Phương Uyển Nhi. Hắn chấp tay và nói với Đông Phương Uyển Nhi.

“Đông Phương tẩu, mọi chuyện đã diễn ra như vậy rồi, có thương nhớ cũng chẳng ích gì, mọi việc vẫn nên nhìn về phía trước.

“Ta không muốn nhìn thấy mặt đệ”.

Ánh mắt Đông Phương Uyển Nhi đỏ rực, nói những lời lạnh nhạt với Tô Bằng.

“Nhưng người muốn gặp đệ lần này, không phải là ta, mà là Hoàng tổ mẫu của ta. Đệ bước vào hoàng cung đi, tổ mẫu muốn gặp Đệ.”

Nghe Đông Phương Uyển Nhi nói như vậy, Tô Bằng sửng người, nhưng hấn mau chóng định thần lại, nói.

“Vâng!”

Chương 1126: Bí sử hoàng tộc (3)

Với thực lực của Tô Bằng, Hấn không sợ gì bị người ta bao vây tấn công, cho dù đối phương có sử dụng một lực lượng hùng hậu đi chăng nữa, cũng đều không có khả năng. Bởi vì Du Đạo Kỳ vẫn luôn ở trong hoàng cung, nếu như có cạm bẫy như thế, Du Đạo Kỳ tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Tô Bằng tiến vào trong Hoàng cung, bước vào chủ điện, phát hiện thấy người ở nơi đây không nhiều, chỉ có một lão thái giám, tám người hộ vệ, một kẻ mang dáng dấp của một phạm nhân, còn có một vị phu nhân đang ngồi trên ngai vàng.

Tô Bằng nhìn vị phu nhân kia. Tướng mạo đoan chính, thậm chí có chút cảm giác thánh thiện. Tuổi tác của bà ấy xem ra cũng vào khoảng 40,50 tuổi. Nhưng mà Tô Bằng nghe Đông Phương Uyển Nhi nói vị phu nhân trước mặt mình đây là Hoàng tổ mẫu của tử ấy, vậy thì tuổi thực của vị quý phu nhân này chắc cũng phải khoảng 70 tuổi rồi.

“Người đến rồi.”

Vị phu nhân ngồi trên ngai vàng nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu. Hấn ta có một loại cảm giác kì lạ, cứ luôn cảm giác khí chất của vị phu nhân hoàng tộc này rất đỗi quen thuộc.

“Tô Bằng, ta vẫn luôn quan tâm, theo dõi ngươi. Nhưng mà nhà ngươi chưa hấn đã biết tên ta.... Ngươi cũng biết ta là ai sao?”

Vị phu nhân an tọa trên ngai vàng nói với Tô Bằng.

Lúc bà ấy vừa mở lời, không hề có cảm giác chuyên quyền độc đoán, ngược lại rất có mị lực và vô cùng thân thiết.

Tô Bằng nghe thấy thanh âm này, trong lòng chợt rung động. Hắn nghĩ ra cái cảm giác rất đỗi thân quen kia rốt cuộc là từ đâu đến rồi.

Giọng nói của Hoàng tổ mẫu, có cảm giác rất giống với giọng của Phạm Thanh Âm, hoặc là giọng của Từ Hàng Tĩnh Trai.

“Bà là người trong Tĩnh Trai?”

Tô Bằng nghĩ đến điều này, liền buộc miệng nói ra.

“Haha... người có thể nhận ra cũng chẳng có gì lạ. Bởi vì bên cạnh ta quả thật là có người của Tĩnh Trai... Không sai, ta là người xuất thân ở Tĩnh Trai. Có lẽ là người bên cạnh người đã từng nói qua với người về tên của ta. Nguyễn Nguyệt Nông.

Vị phu nhân ngồi trên ngai vàng nói.

“Nguyễn Nguyệt Nông?”

Tô Bằng nghe thấy cái tên này, tâm trí ngay lập tức như bị điện giật.

“Tôi nhớ cái tên này! Trừ phi bà chính là tiền Trai chủ mà 40 năm trước đã cùng với Thời Trì Tổ Sư và Sư Tôn Vân Đạo Tử của ta xây dựng nên Tĩnh Trai. Bà chẳng phải là đã chết rồi sao?”

Tô Bằng lại buộc miệng nói ra.

“Không sai, đó chính là ta.... 40 năm trước, ta chỉ là giả chết để thoát thân mà thôi.”

Hoàng phu nhân Nguyễn Nguyệt Nông nói.

Bà ta khẽ thở dài, giống như là đang chìm đắm trong những hồi ức xưa cũ mà lầm bầm một mình, nói.

“40 năm trước, khi ta vẫn chưa trở thành Trai chủ của Tĩnh Trai, lúc ấy ngao du thiên hạ. Khi ta trở thành truyền nhân của Tĩnh Trai, hiệu là Tiên Tử, hành tẩu trong thiên hạ, muốn cùng với anh hùng hào kiệt trong thiên

hạ tương kiến. Nhưng trời đất rộng lớn, mà người có thể coi là anh hùng hào kiệt lại hết sức hiếm hoi.”

“Mãi cho tới khi... ta gặp được ông ấy.”

“Là Hoàng đế Võ Lâm của hai triều đại trước sao?”

Tô Bằng dường như hiểu ra được điều gì, nói với Nguyễn Nguyệt Nồng.

” Đúng vậy... là ông ấy. Ông ấy là người đàn ông có hùng tâm tráng khí nhất trong số những người ta đã gặp qua trong cuộc đời mình, cũng là người hiểu ta nhất.... Ta yêu ông ấy hơn bất cứ thứ gì.”

“Ta hoàn toàn chìm đắm trong men say tình ái. Vì ông ấy, ta nguyện ý vứt bỏ mọi thứ. Danh dự của ta, võ công của ta, thân phận của ta, chỉ vì sự tồn tại của ông ấy.

“Ước nguyện của ông ấy, là khôi phục lại sự oai phong của một hoàng đế chân chính. Ước nguyện của ông ấy cũng chính là việc ta phải làm.”

“Ta sống trọn đời trọn kiếp với ông ấy, nhưng lại không hề vứt bỏ thân phận Tĩnh Trai. Bởi vì thân phận Trai chủ Tĩnh Trai của ta càng có thể giúp đỡ ông ấy nhiều hơn.”

” Lúc ấy, ta nhận ra, người gây cản trở lớn nhất cho tình yêu của ta không phải là các môn phái Võ Lâm, mà là những cao thủ chân chính trong thiên hạ, như là sư tôn Vân Đạo Tử của người, hay là Thời Trì sư tổ của Tĩnh Trai ta chẳng hạn.

“Bọn họ quá mạnh, mạnh tới mức có thể dễ dàng phá vỡ bất kì một mưu toan nào. Cho dù là phu quân của ta có thể chiếm được thiên hạ, thì chỉ cần bọn họ muốn, bất kì lúc nào cũng có thể khiến cho một vị hoàng đế chết tức tưởi. Những người như vậy không nên tồn tại trên cõi đời này.”

“Do vậy, ta đã toan tính một kết hoạch. Cuối cùng cũng thiết lập được một ván cờ lưỡng bại câu thương⁶, muốn cùng chết với Sư tôn của người và Thời Trì Sư tổ.”

“Nhưng ta thật không ngờ, hai người bọn họ đến cuối cùng vẫn giữ lại được mọi thứ, khiến cho kế hoạch của ta thất bại trong gang tấc.”

“Bởi vì chuyện này mà ta không có cách nào tiếp tục đảm nhiệm chức Trai chủ Tĩnh Trai, do vậy ta giả chết thoát thân, trở về bên cạnh ông ấy, làm thê tử của ông ấy, đồng thời sinh hạ cho ông ấy một hài nhi.”

“Là Võ Lâm Hoàng đế đã giết anh trai của mình để đoạt vị.”

Tô Bằng hỏi. Hần đã nắm được rõ ràng, rành mạch.

Nguyễn Nguyệt Nông không có trực tiếp trả lời, nói.

“Anh trai của nó quá nhu nhược. Ta thật không ngờ, phu quân ta lại vì bệnh tật mà tạ thế. Hùng tâm tráng khí của ông ấy không có cách nào thực hiện được. Nhưng ta biết sở nguyện một đời của ông ấy, cho nên ta cùng với hài nhi của mình đã kế thừa di nguyện của người đã chết.”

“Thực ra một người con trai khác của người ta yêu, cũng không phải là không làm được gì. Nhưng mà nó quá nhu nhược, căn bản không thể nào gánh vác nổi trọng trách lớn như thế. Ta chỉ có thể làm như vậy chứ không còn cách nào khác.”

“Sự việc sau này, người chắc đều đã biết được ít nhiều rồi... Sự việc về sau người cũng có chút can dự. Đến tận ngày hôm nay, việc mà ta chưa từng nghĩ đến chính là con trai và cháu trai của ta lại bị đám người Tiên giới ám sát... Mà người mà bọn chúng muốn nâng đỡ lại là cái thứ súc sinh này!”

Nói xong, Nguyễn Nguyệt Nông liền dùng tay chỉ vào tên phạm nhân đang quỳ trên trong đại điện.

Dị năng tinh thần. người có siêu năng lực điều khiển và tấn công não bộ.

Tâm sinh khởi niệm. Trong lòng nảy sinh một ý nghĩ gì đó.

Tự bạo. tự khiến mình nổ banh xác.

Thất khiếu. gồm hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi và miệng.

Nhật Mộ Tây Sơn. ngày về phía Tây, aka mặt trời lặn. Ý chỉ tắt hẳn, tàn hẳn.

Lưỡng bại câu thương. Hai bên cùng chịu tổn hại.

Chương 1127: Bàn tay vàng của Tiểu Tiên (1)

“Hả?”

Tô Bằng nghe vậy, nhìn về phía tên tù nhân đang quỳ ở kia. Bây giờ hắn mới phát hiện ra bộ dạng của tên tù nhân này hình như có chút quen quen.

“Đông Phương Cử? !” Tô Bằng nhìn một hồi lâu, cuối cùng cũng nhận ra kẻ đầu tóc rối bù, mặt mũi lem luốc kia là ai.

Lúc ở Đông Thành, người này đã bại dưới tay của Tô Bằng, Sơn Trường Đông Phương Cử của thư viện Đông Phương.

“Để cho tên kia nói chuyện”.

Nguyễn Nguyệt Nông nói. Tên hậu vệ ở phía sau Đông Phương Cử tháo miếng giẻ đang quấn ở miệng Đông Phương Cử.

” Hừ! Con mụ ác độc. Việc của nhà Đông Phương cũng đều là toan tính của mụ?”

Đông Phương Cử tháo mảnh vải ở trong miệng xuống, cười lạnh nhạt, nói với Nguyễn Nguyệt Nông đang ngồi trên ngai vàng.

Nguyễn Nguyệt Nông không thềm đếm xỉa đến lời nói của Đông Phương Cử, bà ta nhìn về phía Tô Bằng, nói.

“Kẻ này, tên thật của hắn đáng ra phải là Đông Phương Diệu Dương... Hắn cũng là một thành viên trong gia đình Đông Phương.”

“Năm con trai của ta đăng cơ hoàng đế, gia tộc Đông Phương vẫn còn một dòng bên, Đông Phương Diệu Dương, con trai đệ đệ của phu quân ta.”

“Chỉ có điều khi ấy, cha của Đông Phương Diệu Dương cũng có khả năng xưng đế. Do vậy ta đã phái người ban cho cha hắc rượu độc.... Phụ thân hắc chết rồi, chỉ có điều không biết làm thế nào mà hắc lại được người ta đưa ra khỏi Đế Đô. Bặt vô âm tín cả hơn 20 năm trời. Sau đó người có cái tên Đông Phương Cử xuất hiện trong thiên hạ.”

“Trước đây ta cũng không hề biết đến thân thế của hắc. Nhưng vì hắc có dính líu tới việc con trai và cháu trai của ta bị ám sát, nên mới bị bắt lại. Trải qua khảo tra, mới biết được hóa ra hắc chính là Đông Phương Diệu Dương năm đó.”

“Thì ra là như vậy....”

Tô Bằng nghe vậy, trong lòng đã hiểu rõ.

Phụ thân của Đông Phương Uyển Nhi, con trai của Nguyễn Nguyệt Nông là giết hại anh trai soán ngôi mà đăng cơ, trên phép tắc không thể nói được gì. Kể ra, huynh đệ thân thích của vị hoàng đế xưa và Đông Phương Cử thật đúng là càng chính tông hơn con trai bà ta một chút, có thể thay hắc trở thành hoàng đế.

Nguyễn Nguyệt Nông lo lắng điểm này, nên mới phái người giết cha của Đông Phương Cử, nhưng lại để cho Đông Phương Cử thoát được kiếp nạn này.

“Haha... Mụ già ác độc. Nhà Đông Phương chính là bị mụ làm cho rối tung... Bây giờ cả nhà Đông Phương, kể cả những nam tử chính thống mang họ Đông Phương chỉ còn có mình ta đây. Sao nào? Mụ muốn giết ta, để cho gia tộc Đông Phương thật sự tuyệt tử tuyệt tôn, không ai nối dõi sao?”

Tuy là đang quỳ, nhưng Đông Phương Cử không ngừng cười khẩy, nói với Nguyễn Nguyệt Nông.

Nguyễn Nguyệt Nông không để ý đến hắc. Bà ta phát phát tay, tên hộ vệ lập tức lại khóa miệng hắc lại. Bà ta đứng dậy, thản nhiên thở một tiếng thật dài, nói.

“Tô Bằng, người có thể chỉ cho ta biết, ta nên làm thế nào không? Ta biết, người muốn hoàng tộc Trung Châu của ta quy hàng. Thực ra muốn ta quy hàng rất đơn giản, ta muốn giết chết tên Đông Phương Cử kia, nhưng mà không muốn cho huyết mạch của họ Đông Phương bị cắt đứt. Phu quân ta nhất định cũng không hi vọng huyết mạch của gia tộc Đông Phương cứ như vậy mà tuyệt tử tuyệt tôn.”

“Bằng không thì, tuy xu thế phát triển tất yếu của thiên hạ ta muốn cản cũng cản không nổi, nhưng ta có thể khiến cho toàn bộ Trung Châu ngọc nát đá tan, bất kể là người hay là đám người trong Tiên Giới kia. Nếu như trong ngoài Trung Châu hợp sức lại, mặc dù không thể thắng nổi các người, song cũng có thể khiến cho các người thương tổn gân cốt.”

“Người cũng muốn có một biện pháp vẹn cả đôi đường chứ? Nếu không thì hoàng tộc Trung Châu của ta thà rằng thịt nát xương tan chứ quyết không sống nhục.”

Cuối cùng, Nguyễn Nguyệt Nông nói.

Nghe đến đây, trên khuôn mặt của Tô Bằng bất chợt nở ra một nụ cười.

“Người cười cái gì chứ?”

Nhìn thấy biểu cảm của Tô Bằng, Nguyễn Nguyệt Nông nhíu mày, hỏi.

“Nguyễn tiên bối, ta có một đồ nhi, tự là Tô Xán. Ta nghĩ người nên gặp cậu ấy một lần. Có lẽ người sẽ có một cách nghĩ khác....”

Họ Đông Phương tự có cách giám định huyết thống, xác định Tô Xán là huyết mạch chính thống của nhà Đông Phương, thừa nhận Tô Xán chính là người em trai thất lạc của Đông Phương Uyển Nhi.

Sau khi biết được tin này và cũng đã xác nhận, Đông Phương Uyển Nhi lần đầu tiên gửi lời cảm ơn nghiêm túc đến Tô Bằng.

....

Ngày 30 tháng 10, Đông Phương Uyển Nhi - người kế vị duy nhất của hoàng tộc Trung Châu truyền ngôi vị hoàng đế cho mình chủ Võ Lâm Tô

Bằng.

Tô Bằng tuy chưa có tiếp nhận ngôi vị đế vương, nhưng đã lấy danh nghĩa hoàng đế phong hầu. phong gia đình Đông Phương là Tiêu Dao Hầu, kế thừa Vong Thế. Về phần thái ấp, sẽ trao đổi sau khi đã bình định thiên hạ.

Thật ra thì Tô Bằng muốn phong cho gia đình Đông Phương là Vương công. Nhưng mà Nguyễn Nguyệt Nông cự tuyệt thiện ý này, chỉ đòi hỏi một tước hầu.

Kết quả, Tô Bằng tiếp nhận Trung Châu trong hòa bình, đồng thời cũng có được địa vị chính thống trên mặt pháp lý. Không những thế còn nhận được một tặng phẩm hết sức thú vị và ngạc nhiên.

” Cái gì cơ? Người đứng sau ngân hàng tư nhân Thông Vân là người thuộc hoàng tộc Trung Châu? Người chủ ở phía sau ngân hàng tư nhân Thông Vân thực ra là tổ mẫu Nguyễn Nguyệt Nông của tì?”

Tô Bằng ở trong nghi thức thiện vị (1), nghe Đông Phương Uyển Nhi nói điều này, hết sức kinh ngạc.

Chương 1128: Bàn tay vàng của Tiểu Tiên (2)

“Đệ cho rằng ông chủ đứng sau ngân hàng Thông Vân, ngân hàng làm nên danh hiệu ngân hàng tư nhân lớn nhất thiên hạ là Thủ Phủ Thần Châu (chỉ Trung Quốc). Dĩ nhiên là không có ai điều tra ra, nhưng đệ cảm thấy một tên bình thường như thế lại có thể làm ra việc này sao? Người có năng lực như thế trong thiên hạ, chính là Tổ Mẫu.”

Đông Phương Uyển Nhi nói với Tô Bằng bằng giọng đầy vẻ xem thường. Cô ta xem thường Tô Bằng đến bây giờ mà vẫn chưa đoán ra.

Tô Bằng nghe vậy, cũng chẳng nói gì.

Nhưng mà đây cũng xem như là việc tốt ngoài dự kiến.

Ngân hàng tư nhân Thông Vân là mạch máu quan trọng của toàn Thần Châu, sức mạnh tài chính sâu không lường được.

Khi đại lục Thần Châu vẫn còn là một mảnh đất hỗn loạn, kim phiếu của ngân hàng Thông Vân vẫn còn có thể đổi thành tiền mặt. Tuy rằng kim phiếu chỉ có thể đổi thành một nửa hoàng kim, nhưng trong thời buổi loạn lạc, có thể làm được một chút này thôi thì cũng đã được xem là một kì tích rồi.

“Tổ nãi nãi nói. Tiền và mạng lưới tình báo, mạng lưới thế lực của ngân hàng tư nhân Thông Vân trong những năm trở lại đây đều giao hết cho đệ rồi. Nhà Đông Phương chúng ta chỉ là người tiến hành những thao tác cụ thể. Lợi tức thu được của ngân hàng đệ hưởng tám phần, nhà Đông Phương một phần. Còn một phần để vận hành và chèo chống ngân hàng. Một phần tiền của này đệ chớ có keo kiệt, coi như là lễ vật đám hỏi đệ tặng lúc liên hôn giữa tỉ và sư huynh của đệ. Tám phần kia, coi như là của hồi môn mà nhà Đông Phương chúng ta tặng đệ.”

Đông Phương Uyển Nhi chuyển lại lời mà Nguyễn Nguyệt Nông muốn cô gửi đến cho Tô Bằng.

“Việc nên làm thôi. Việc nên làm thôi...”

Tô Bằng nói. Tuy hẳn biết một phần lợi tức của ngân hàng tư nhân Thông Vân là một khối tài sản kếch xù khó mà tưởng tượng ra, nhưng Tô Bằng quả thực cũng đã nhìn chán rồi.

Nói thật lòng, thứ tài sản này đối với Tô Bằng bây giờ đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Như vậy, Tô Bằng căn bản đã tiếp nhận thế lực bên ngoài của hoàng thất Trung Châu, chiếm cứ được Trung Châu.

....

Ngày 17 tháng 11, người trong Tiên Giới và Tô Bằng lại một lần nữa xảy ra chiến tranh.

Chỉ có điều lần này, người trong Tiên Giới đã sử dụng vũ khí bí mật.

Đó là dùng động cơ Thần Bí được coi như là ngọn nguồn động cơ của phi thuyền.

Đó là một chiếc phi thuyền thực sự. Nó không phải là chiếc phi thuyền sử dụng động cơ hơi nước, nhiệt khí cầu hay bất kì một máy móc nào khác, mà là một chiến hạm cỡ lớn bay trong không trung.

Chỉ có điều chiến hạm cỡ lớn này là có khung chế tác từ gỗ. Nhưng nó có thể chứa trên một nghìn người.

Chiến hạm cỡ lớn này có tổng cộng bảy chiến thuyền. Trên mỗi chiến thuyền đều vận chuyển ít nhất ba nghìn quân binh, đang sát nhập chiến trường trong không trung.

Lần đầu tiên, quân đội của Tô Bằng gặp bất lợi. Bất luận là yêu quân bay trên không, hay là những tướng sĩ thông thường, đều không có cách nào chiến thắng nổi chiến hạm cỡ lớn đến bất chợt này.

Đồng thời, thế lực Tiên Giới còn xuất hiện một loại vũ khí mới nữa.

Thứ vũ khí này tương tự như đạn ở trong thế giới của Tô Bằng. Một đầu giống như là trái bom vậy, một nửa thành trì đều sẽ lan tràn trong màn khói trắng. Các công trình kiến trúc sẽ không bị tổn hại, nhưng mà mọi sinh vật đều sẽ trực tiếp bỏ mạng mà không có bất kì một vết thương nào.

Vì hai loại vũ khí này mà lần đầu tiên trên chiến trường, Tô Bằng trực tiếp gặp bất lợi.

Tô Bằng đã tự mình điều tra tình hình chiến sự. Sau khi hắn điều tra hiện trường, đại khái cũng đoán được thứ vũ khí mà người trong Tiên Giới sử dụng là gì rồi.

Loại vũ khí này, là khi còn đang ở Tây Vực, hắn đã tiến vào Ma Quật ở trong lòng đất. Những hòn sỏi có thể trôi nổi trong không trung và phát ra ánh sáng trắng.

Tô Bằng cũng không rõ lắm những hòn sỏi kia là do vật gì cấu tạo nên. Có thể là vật chất không có ở trong hiện thực. Nhưng mà lại có được năng

lượng cực mạnh.

Thành trì trong lòng đất lúc trước chính là do sức mạnh bộc phát ra của những viên sỏi màu trắng kia mà bị hủy diệt. Tô Bằng xem chút nữa cũng chết ở trong thứ ánh sáng trắng đó.

May mắn thay, người trong Tiên Giới không phải lúc nào cũng dám sử dụng thứ vũ khí này. Những viên sỏi không lồ màu trắng mà bọn chúng dự trữ cũng rất ít. Thêm vào đó chúng cũng sợ Tô Bằng sẽ sử dụng Diệt Thế Thần Lô tấn công trả thù, cho nên ngoại trừ một lần trong chiến dịch khá lớn ra, thì sau đó chưa từng sử dụng lại loại vũ khí này.

Thế nhưng đây lại là vấn đề nghiêm trọng cản trở bước tiến tranh đoạt thiên hạ của Tô Bằng.

Ngày tiếp theo, Tô Bằng đang cùng với đám thủ hạ thương thảo xem làm thế nào để có thể đối phó với việc thế lực của Tiên Giới đã xuất hiện phi thuyền trong phủ Thứ Sử Kinh Châu.

Nhưng mà suy nghĩ cả nửa ngày, cũng vẫn chưa nghĩ ra được biện pháp thích hợp nào.

Cách làm khả thi nhất chính là dựa vào sức mạnh quân sự của cá nhân Tô Bằng, để phối hợp với Yêu quân bay trên không và các cao thủ nhảy dù nhảy lên chiếc phi thuyền.

Chỉ có điều cách làm này rất nguy hiểm. Bởi vì trên chiếc phi thuyền đó ngoài việc có rất nhiều chiêu thức tấn công ra, còn có một khả năng khác là tự bạo.

Ngày hôm ấy, sau khi một chiếc phi thuyền bị Yêu quân bay trên không chiếm lĩnh, chiếc phi thuyền đó đã lập tức tự bạo. Ánh sáng trắng đã nuốt chửng hàng trăm yêu quân, khiến cho Tô Bằng cực kì đau lòng.

“Ai, nếu như có máy bay thì tốt rồi. Thật ra không cần phi thuyền cũng được. Bây giờ chúng ta hoàn toàn bị kiểm soát trong không trung rồi.”

Đã đồng ý là tạm thời sẽ không có cách nào quay trở về với hiện thực, cho nên Lý Mục nói sẽ đem toàn bộ sinh lực của mình đi vào trong thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi.

“Vậy phải phản pháo bằng cách nào?”

Dương Hi nói.

Dương Hi cũng đang ở trong trò chơi vừa đúng lúc không có cách nào đăng xuất khỏi trò chơi Tử Vong Luân Hồi,. Cô bị mắc kẹt ở nơi này và không cách nào thoát ra được. Vì thế phải đến cậy nhờ Tô Bằng. Bây giờ cũng là một trong những người phụ tá của Tô Bằng.

Tô Bằng cũng nhú mày. Hắn nói.

“Trước tiên tạm gác lại việc có xuất hiện hay không xuất hiện những thứ như là máy bay gì đó đi. Bản thân chúng ta sẽ bị thương nếu đem những công nghệ từ trong hiện thực đến thế giới này. Ta không muốn có chuyện gì xảy ra với mọi người.”

Nghe những lời này, những người dưới trướng của Tô Bằng đều lặng im.

“Hử? Muốn có phi hành khí, thì nhờ ta này.”

Lúc bấy giờ, có một thanh âm vang lên ở sau lưng Tô Bằng.

Tô Bằng quay đầu lại, đã thấy Tiểu Tiên điện hạ.

“Tiểu Tiên, cô có cách?”

Tô Bằng nghe Tiểu Tiên nói như vậy, hồ hởi hỏi.

“Tất nhiên rồi.”

Tiểu Tiên điện hạ nói. Cô ấy lướt nhìn mọi người xung quanh, rồi lại nhìn Tô Bằng, nói với hắn.

“Nhưng mà nếu muốn ta giúp, ngươi phải bảo sư tôn của ngươi đi tìm Thời Trì Tổ Sư, bảo ông ấy giao bản tôn của ta ra cho ta được không?”

“Bản tôn?”

Chương 1129: Bàn tay vàng của Tiểu Tiên (3)

Tô Bằng nghe vậy, có chút kinh ngạc. Hắn nhìn Tiểu Tiên điện hạ, nói.

“Ta nhớ trước đây đã từng nghe đám người A Triết nói qua. Tên bây giờ của cô là tên gọi mới. Ta vẫn luôn muốn hỏi cô, cô làm thế nào mà có thể cùng lúc có hai thân phận như vậy?”

“Ừ thì.... Dù sao cũng đã như vậy rồi, rất có thể sẽ không thể nào thoát ra khỏi đây, nói cho người biết cũng chẳng sao.”

Nói xong, Tiểu Tiên điện hạ ngoắc ngoắc tay, nói với Tô Bằng.

“Đem Lôi Thần Kiếm của người ra đây.”

“Hả?”

Tô Bằng nghe được, không biết vì sao Tiểu Tiên điện hạ lại nói như vậy. Hắn suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn là đem Lôi Thần Kiếm ra.

“Nâng cao lên, quay về phía ta.”

Tiểu Tiên điện hạ nói. Tô Bằng tuy có chút khó hiểu, nhưng mà vẫn làm theo.

Sau đó, chỉ nhìn thấy Tiểu Tiên điện hạ....

Cô ấy bỗng nhiên nhắm về phía Lôi Thần Kiếm, để cho Lôi Thần Kiếm đâm xuyên qua cơ thể của mình.

Tô Bằng nhất thời cả kinh.

Với võ công của hắn, nếu như Tiểu Tiên điện hạ ở khoảng cách vừa rồi đánh lên Tô Bằng, thì không có khả năng thành công rồi.

Nhưng mà Tô Bằng ngàn lần cũng không hề nghĩ tới, Tiểu Tiên điện hạ lại nghĩ quẩn, trực tiếp lao vào Lôi Thần Kiếm của hắn.

Chỉ thấy Tiểu Tiên điện hạ treo lơ lửng trên Lôi Thần Kiếm, như thể đã bỏ mạng, không còn hô hấp nữa.

“Tiểu Tiên....”

Tô Bằng nhìn Tiểu Tiên treo lơ lửng trên Lôi Thần Kiếm, không dám tin vào mắt mình.

Hắn muốn đến sờ mặt Tiểu Tiên một chút, xem cô ấy có thật là đã chết rồi không.

“Yaaaaa” Một tiếng kêu vang trời từ trong miệng của Tiểu Tiên thoát ra. Chỉ thấy đầu của Tiểu Tiên rũ xuống, trong một giây biến thành khuôn mặt của xác chết.

“A...”

Nhìn thấy cảnh tượng này, cho dù là Dương Hi, hay là Ninh Thái cũng không nhịn nổi hét lên một tiếng. Chung quanh cũng có không ít người đã rút vũ khí ra.

Tô Bằng cũng hoảng sợ trong lòng, trong tiềm thức liền muốn sử dụng Tam Hợp Kiếm.

“Lừa các ngươi thôi.”

Nhưng mà ngay tức khắc, khuôn mặt của Tiểu Tiên lại khôi phục lại dáng vẻ bình thường. Cô ấy vô cùng điềm tĩnh treo mình trên Lôi Thần Kiếm, nói với Tô Bằng.

Nói xong, cô khẽ cử động mình mấy, để Lôi Thần Kiếm chạy dọc một nửa cơ thể, hưng Tiểu Tiên không hề chảy một giọt máu nào. Sau khi

để cho Lôi Thần Kiếm cắt qua nửa cơ thể, trong chớp mắt, cơ thể của cô ấy lại khôi phục lại nguyên trạng.

“Cái này... cái này là....”

Nhìn thấy cảnh này, trong não Tô Bằng đột nhiên có một vầng sáng lạ lẫm lên. Hắn nghĩ tới một khả năng.

“Vẫn chưa phát hiện ra sao? Thật là ngốc mà.”

Tiểu Tiên bước qua, gõ vào đầu Tô Bằng một cái, nói.

Cái cốc này như thể đã đánh thức Tô Bằng. Hắn nhìn Tiểu Tiên điện hạ, cả kinh kêu lên.

“Cô là Dương Thần?”

“Haha, cuối cùng cũng nhận ra rồi. Cơ thể này của ta bây giờ, chính là Dương Thần!”

Tiểu Tiên làm mặt quỷ nói.

Đám người Dương Hi ngơ ngác một hồi lâu, mới bước qua, nhìn Tiểu Tiên cả nửa ngày. Lí Mục nhìn thấy vậy còn nói. “Ta đi, dọa chết ta rồi!”

Tô Bằng trong nháy mắt cũng hiểu mọi việc. Chẳng trách Tiểu Tiên điện hạ có thể có được hai thân phận. Thì ra là cô ấy không hề mở song hiệu, mà là thuật pháp tu vi đã đạt tới trình độ Dương Thần. Thân thể của cô ấy bây giờ, chính là Dương Thần.

“Còn bản tôn cơ thể của chính cô thì sao?”

“Đừng có nhắc tới nó nữa.... Lúc đầu nghe nói Từ Hàng Tĩnh Trai chơi rất vui, ta liền mò đến đó một chuyến. Kết quả là bị Thời Trì sư tổ giam giữ ở đó rồi. Nói ta là có chủ ý làm loạn Thần Châu, cho nên không cho bản tôn của ta rời khỏi Thời Quang Động. Không còn cách nào khác, ta chỉ có thể tìm một cơ hội, dùng thân phận Dương Thần để tẩu thoát khỏi đó thôi.”

Tiểu Tiên điện hạ nói.

“Hóa ra là vậy...”

Tô Bằng nghe xong, mới hiểu rõ mọi điều. Nghĩ kỹ thì, lúc Tiểu Tiên điện hạ nhìn thấy Thời Trì tổ sư, hình như có chút phản ứng muốn chạy trốn.

Hóa ra là bởi vì thế.

“Cô nói có thể sử dụng khoa học kỹ thuật, là chuyện như thế nào?”

Tô Bằng nói với Tiểu Tiên điện hạ.

“Ta chẳng phải đã nói rồi sao? Ta có thể nhìn thấy một phần mật mã của thế giới này. Phần năng lực này của ta là để làm một việc.”

“Các người đều biết, sức mạnh khoa học kỹ thuật không thể trực tiếp sử dụng trong thế giới này. Nhưng mà lại để ta tìm ra một sơ hở, hoặc có thể nói là bug.”

“Từ Hàng Tĩnh Trai có một thứ giống như vậy. Có thể khiến cho người ta nhìn thấy một thế giới khác, mà ta có thể ở một mức độ nhất định kiểm soát bản thân nhìn thấy các loại thế giới khác. Do vậy ta liền dùng món đồ kia. Trải qua không biết bao nhiêu là khoa học kỹ thuật của thế giới, có nhiều khoa học tri thức không thua gì thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi. Tất cả đều đang ở trong não bộ của ta... mà những tri thức này, trải qua dụng cụ kia của Từ Hàng Tĩnh Trai, thì coi như là bị xóa sạch. Cho nên nếu như các người cần một vài khoa học kỹ thuật ngầm, thì cứ đến tìm ta.”

Tiểu Tiên cười híp mắt, vừa cười vừa nói, không có chút ý tốt nào.

“Cô là muốn nói đến Đại Thế Kinh?”

Tô Bằng nghe vậy, nghĩ ra được điều gì, nói.

“Đúng vậy, đúng vậy. Nhưng mà những sư cô kia là lừa gạt người ta. Cái gọi là Đại Thế Kinh, thực ra chính là một hòn đá màu đen mà thôi.”

Tiểu Tiên điện hạ nói. Sau đó cô ấy nhìn Tô Bằng, nói tiếp.

“Đây là con át chủ bài lớn nhất của ta rồi. Có được tri thức ở trong não bộ của ta, chính là có được bàn tay vàng để ngầm sử dụng khoa học kỹ thuật trong thế giới này rồi. Mau đến cầu xin ta đi! Cầu xin ta!”

Thứ niên, Ngày 23 tháng 1, năm Nhâm Tuất, thế lực của Tô Bằng và thế lực của Tiên Giới đại chiến ở Giao Châu.

Phi thuyền của thế lực Tiên Giới một lần nữa lại xuất hiện, liền bị một chiếc máy làm từ gỗ đặc biệt đánh bại trên chiến trường.

Những chiếc máy làm từ gỗ kia, giống như những mảnh gỗ dướng chuồn chuồn cực lớn, có thể nhẹ nhàng bay lên mấy nghìn mét trên không, giống như là một chiếc phi thuyền có ý thức tự động tấn công vậy.

Trên những con chuồn chuồn gỗ này đều chuyên chở những quả bộc phá nổ mạnh, ném về phía phi thuyền, không ngừng nổ tung.

Chiếc phi thuyền tuy rất lớn, nhưng mà sự tự bạo không sánh được với chuồn chuồn gỗ. Chiến dịch này, phi thuyền bị đánh chìm ba chiếc, đáng vẻ kiêu căng, tự mãn của thế lực Tiên Giới bị đá kích nghiêm trọng.

Trận chiến giữa Tô Bằng và Tiên Giới từ đó về sau bắt đầu bước vào cục diện chiếm giữ ưu thế.

Hai bên đều có những dè chừng. Tô Bằng không hề sử dụng Diệt Thế Thần Lô, thế lực Tiên Giới cũng không sử dụng loại vũ khí mang ánh sáng trắng là những viên sỏi màu trắng cực lớn kia, chỉ chiến đấu với những chiến thuật tác chiến thông thường

Chỉ là dựa theo tình hình chiến trận, Tô Bằng đã dần dần nắm được nhịp điệu của cuộc chiến tranh.

Tiên Giới tuy có đội quân mặt nạ hình nộm, nhưng mà cũng bị Tô Bằng phát hiện ra nhược điểm.

Chương 1130: Thái Sơn quyết chiến (1)

Đại khái là đội quân mặt nạ hình nộm có khoảng 100 hình nộm, thì tất nhiên sẽ phải có một tên đứng đằng sau giật dây. Thực lực của tên này cũng rất bình thường. Hơn nữa khoảng cách đối với đội quân hình nộm không được quá xa, cho nên tương đối rõ rệt trong hàng quân.

Dưới trướng của Tô Bằng có rất nhiều cao thủ. Sau đó, khi Tô Bằng vừa thấy đội quân hình nộm của đám người Tiên Giới, liền điều động cao thủ ra trận. Những cao thủ này không quản những việc khác, chỉ chuyên tâm đi

giết những kẻ kiểm soát kia. Một khi giết chết được những người kiểm soát, thì hơn một trăm lính hình nộm cũng sẽ biến thành rác rưởi.

Như vậy, thế lực Tiên Giới không có xuất ra thêm bất kì phương án tác chiến nào. Trái lại, dưới sự trợ giúp của Tiểu Tiên điện hạ, phương án tác chiến ở phía Tô Bằng liên tiếp xuất hiện. Đến khoảng tháng Tư năm Nhâm Tuất, chiến sự đã đến lúc bước vào hồi kết.

Thế lực Tiên Giới đã bị dồn đến bước đường cùng. Bọn chúng đã không động viên được binh lính gia nhập quân đội, chỉ có thể triệu tập quân sĩ từ cố quốc đến chống cự với Tô Bằng.

Tô Bằng một mặt bao vây Tiên Giới, một mặt bao vây các thế lực không chịu khuất phục kêu gọi đầu hàng.

Đầu tháng 3 năm Nhâm Tuất, Ba phái liên minh ở Phương Nam quy hàng. Đến cuối tháng, Hàn Thác Tô Châu quy hàng.

Toàn bộ thế lực của Tô Bằng ở Thần Châu, ngoài 3 châu của Đông Bắc, còn có vài châu quận vẫn còn gặp rắc rối với Chân Thần Giáo, thì đã gần như bao phủ khắp thế giới, chiếm 2/3 lãnh thổ trên thế giới.

Về phần thế lực Tiên Giới, căn bản cũng đã mau chóng rút về Tiên Giới. Tô Bằng chỉ cần một lần quyết chiến cuối cùng, thì có thể thẳng tiến vào Tiên Giới.

Mà thời cơ quyết chiến này cũng mau chóng tới rồi.

Ngày 1 tháng Tư, Linh Mị Nhi bước vào lãnh thổ của Tô Bằng để gặp hắn.

Lúc Tô Bằng bắt đầu bước vào trận chiến với Tiên Giới, thì đã cử người trong phủ Kỳ Sách đi tìm Linh Mị Nhi, nhưng mà liên tục không có kết quả.

Lần này Linh Mị Nhi đến đây, khiến Tô Bằng hết sức bất ngờ và mừng rỡ.

Lúc Linh Mị Nhi đến gặp Tô Bằng, liền sa vào lòng của Tô Bằng, vui mừng khôn siết, nước mắt lưng tròng. Tô Bằng an ủi cô ấy rất lâu, mới có thể xoa dịu được tâm trạng của cô ấy.

Lãnh Sương Nguyệt và Phạm Thanh Âm đều có mặt lúc nghênh đón Linh Mị Nhi. Nhìn thấy cảnh này, Lãnh Sương Nguyệt nói khẽ với Phạm Thanh Âm đang ở bên cạnh mình.

“Nhìn thấy chưa, Tô Lang đúng là phong lưu khắp chốn mà.”

Phạm Thanh Âm nghe vậy, cũng chẳng biết cảm xúc trong lòng hiện giờ là như thế nào. Nữ nhân mà, ai cũng hi vọng người con trai có thể một lòng một dạ đối với mình.

Nhưng mà hiện tại cũng không thực tế. Thời gian trước có một nữ thành chủ Tây Vực dắt theo một đứa trẻ đến. Bây giờ lại thêm một Linh Mị Nhi vác theo cái bụng lớn đến. Và lại nếu như Tô Bằng đăng cơ xưng đế, Tam cung Lục viện bảy mươi hai phi tần sợ là chẳng thiếu. Nghĩ tới lúc đó, Phạm Thanh Âm thật sự cảm thấy bản thân không có cách nào tự chủ được.

Nhưng mà muốn cô rời xa Tô Bằng thật sự là rất khó khăn. Phạm Thanh Âm thậm chí còn có một loại cảm giác, nếu như cô rời xa Tô Bằng, thì trời đất rộng lớn này sẽ không còn nơi nào khiến bản thân cô có được cảm giác giống như vậy nữa.

” Không nên có sự đổ kị. Chẳng có người con trai nào lại thích người con gái có lòng đổ kị, muốn có được chỗ đứng cho mình cả. Ta tính đợi sau khi tiêu diệt được Tiên Giới, thì sẽ cùng với Tô Bằng tự tiến chẩm tịch (tự tiến chẩm tịch (自荐枕席). “chẩm tịch” là “gối và chiếu”, chỉ giường chiếu để nằm ngủ. “Tự tiến chẩm tịch” là muốn nói một người sẵn lòng làm vợ (tì thiếp) của ai đó, thường là lời nói khiêm nhường của phái nữ, gần giống như lấy thân báo đáp), ngư thủy chi hoan (chỉ quan hệ thân mật). Ta khuyên muội nên sớm suy tính một chút. Nếu như quá lâu, tình cảm cũng sẽ muộn màng. Vẫn may bây giờ một người sinh hạ bé gái, một người thì vẫn chưa tới kì sinh nở. Nếu như là con trai, thì chút danh phận này sợ là sẽ không đến lượt rồi.”

Lãnh Sương Nguyệt bình tĩnh nói với Phạm Thanh Âm.

Phạm Thanh Âm nghe vậy, trong lòng giống như bị búa tạ nện cho một cái. Cô không khỏi ngẩn ngơ nhìn Tô Bằng và Linh Mị Nhi, nhất thời chẳng biết phải nói gì.

“Mị Nhi, thời gian qua nàng ở đâu?”

Tô Bằng hỏi Linh Mị Nhi. Kể ra Linh Mị Nhi nên là người phụ nữ đầu tiên của mình trong trò chơi Tử Vong Luân Hồi. Tô Bằng cũng dành cho cô ấy rất nhiều tình cảm.

“Ta cũng bị giam lỏng bên trong Tiên Giới... Bọn họ có một nhóm người biết được mối quan hệ giữa hai chúng ta, cho nên không hề muốn thả ta ra.”

Linh Mị Nhi nói với Tô Bằng.

“Em chịu khổ rồi.... Nhưng mà bọn chúng cứ sao lại đột ngột thay đổi tính nết, thả em ra vậy?”

Tô Bằng nghe vậy, hỏi Linh Mị Nhi.

Chương 1131: Thái Sơn quyết chiến (2)

“Còn không phải là do Tô Lang chàng chiến đấu dũng mãnh, thiếu chút nữa thì đã đánh vào trong Tiên Giới đó sao?”

Linh Mị Nhi mỉm cười, nói với Tô Bằng.

“Tiên Đình ở trong Tiên Giới cũng chia thành mấy gia tộc, không phải ai cũng muốn ngọc nát đá tan. Đúng lúc biết được mối quan hệ giữa hai chúng ta. Nhưng trong đó có một, hai gia tộc lớn, bọn họ đem ta giam lỏng, cũng đối đãi với ta rất tốt, chính là muốn chừa cho mình một đường lui.”

“Bây giờ Tô Lang chàng đã tiến công vào cửa Tiên Giới, mấy gia tộc Tiên Giới này đều rất hoảng loạn. Cuối cùng bọn họ muốn thông qua ta để chừa cho mình một cơ hội sống, bảo ta truyền lại cho Tô Lang tin tức này.”

“Tin gì cơ?”

Tô Bằng nghe vậy, nhìn Linh Mị Nhi hỏi.

“Bọn họ nói người đứng đầu Tiên Đình muốn tìm cách phong bế Tiên Giới, lần nữa cắt đứt mọi liên hệ với Thần Châu. Đồng thời chủ Tiên Đình cũng không tin võ công của Tô Lang chàng đã thần thông quảng đại, nên muốn

trước khi phong bế Tiên Giới, sẽ cùng với Tô Lang chàng quyết chiến một trận sống chết ở lối vào của Tiên Giới.”

Linh Mị Nhi nói.

“Quyết chiến một trận sống chết?”

Tô Bằng nghe vậy, khẽ nhú mày, nói.

“Thực lực của người đứng đầu Tiên Đình như thế nào?”

“Chỉ có thể nói là thuật pháp tu vi thâm hiểu khó lường, thậm chí có chút oai phong của Thần Ma Thái Cổ.”

Linh Mị Nhi nói.

“Oai phong của Thần Ma Thái Cổ sao?”

Tô Bằng nghe vậy, khẽ trầm ngâm.

Oai phong của Thần Ma, nói như vậy cũng chính là đã đạt tới ranh giới của pháp lực rồi. Hấn hỏi.

“Em cảm thấy ta nên đi sao?”

“Ta nghĩ Tô Lang vẫn là không nên mạo hiểm thì hơn.”

Linh Mị Nhi suy tư một chút rồi nói.

“Nếu như chỉ là quyết chiến thì khỏi bàn rồi. Ta tin vào thực lực của Tô Lang. Nhưng mà trong Tiên Giới... Trong Tiên Giới có một người tên là Bách Lí Kinh Long. Người này tuyệt đối không được xem nhẹ. Tô Bằng chắc là biết đến chiến hạm cỡ lớn bay trên không của Tiên Giới rồi chứ? Chiến hạm cỡ lớn ấy là do Bách Lí Kinh Long thiết kế. Tiên Giới vốn dĩ chỉ có loại đá tiên kia, qua bàn tay thiết kế của Bách Lí Kinh Long đã trở thành chiến hạm di động trên không, lập tức trở thành con át chủ bài của Tiên Giới.

“Suy tính của tên Bách Lí Kinh Long đó cực kì thâm sâu. Ta lo là không biết lần này hắn lại có âm mưu gì.”

Tô Bằng nghe Linh Mị Nhi nói như vậy, khẽ gật đầu. Hắn nói với Linh Mị Nhi.

“Ta hiểu rồi. Ta sẽ cẩn thận hơn.”

Linh Mị Nhi gật đầu. Tô Bằng bước lên trước một bước, kéo lấy tay của Linh Mị Nhi, nói.

“Mị Nhi! Chúng ta đã lâu không gặp. Hôm nay ta đến qua đêm cùng em.”

Linh Mị Nhi không biết là nghĩ đến điều gì, gò má ửng hồng, nói.

“Người ta còn đang mang thai.”

“Nam nữ ở trong khuê phòng đâu phải chỉ có duy nhất một kiểu lạc thú.”

Tô Bằng nở nụ cười quái dị, khiến cho gò má của Linh Mị Nhi đã đỏ lại càng đỏ hơn.

....

Ngày 16 tháng 4, liên quân của Tiên Giới và liên quân tập kết dưới trướng của Tô Bằng tiến hành quyết chiến ở chân núi Thái Sơn thuộc Thái Châu.

Binh lính dưới trướng của Tô Bằng có tổng cộng khoảng 45 vạn, liên quân Tiên Giới có 50 vạn. Hai bên phô bày nhà binh.

Ở phía sau liên quân Tiên Giới giống như Vân Thành vậy. Chính là biên giới giữa Thần Châu và Tiên Giới.

Hai bên đều sẵn sàng trận địa nghênh đón quân địch, ai cũng không chịu xuất binh trước. Hơn 10 vạn quân đều duy trì tư thế cơ bản này trên 10 dặm trận tuyến.

Khoảng cách mặt trận quân sự giữa hai bên chỉ còn chưa đầy 1,5 dặm, tầm nhìn cũng tốt hơn một chút rồi. Thậm chí còn có thể nhìn thấy rất rõ vũ khí, áo giáp sắt cũng như là mặt mũi tướng mạo của quân thù.

Ở phía trước gần với Tô Bằng nhất là một võ sĩ, thanh y sử dụng chất liệu hết sức xa hoa đang ngồi trên lưng yêu mã, nhìn về phía đối diện.

“Bẩm báo minh chủ. Đoàn quân của đối phương đã dừng ngựa ở phía trước, hình như chỉ có một tên cười một con ngựa chạy tới.”

Một lính trinh sát tiên phương quỳ gối trước người võ sĩ mang thanh y sang trọng.

Người nam nhân mặc thanh y này da dẻ trắng ngần, diện mạo ẩn hiện vẻ oai phong gât đầu, nói.

“Ta biết rồi.”

Lúc này, ở giữa chiến trường của hai quân, một trận thanh âm được thuật pháp khuếch đại phát ra.

“Tô Bằng Chi Chủ đến rồi chứ? Ta đợi người rất lâu rồi. Có thể một mình đến gặp ta một chuyến không?”

“Chi Chủ Tiên Đình?”

Tô Bằng nghe vậy, vùng giữa đôi lông mày nhú lại lập tức giãn ra. Hắn dùng nội công cao giọng đáp.

“Nếu Chi Chủ Tiên Đình đã có nhã hứng như vậy, Ta đương nhiên sẽ không để cho người thất vọng ra về!”

Nói xong, Tô Bằng liền giữ chắc yêu mã, yêu mã lao vút đi. Không lâu sau thì đã vào trong mặt trận quân sự của hai quân.

Tô Bằng bước vào trong mặt trận quân sự, khẽ nhìn đối phương. Chỉ thấy một người nam nhân tướng mạo oai phong, dáng người cường tráng hơn so với người bình thường, có chòm râu dài bạc phơ, tuy tuổi tác đã cao nhưng lại không nhìn thấy một chút sự già yếu nào, đang cười trên lưng một con thú mang theo áp giáp giống như là con Kỳ Lân ở trong truyền thuyết vậy.

Lão già kia cũng nhìn thấy Tô Bằng, không ngừng gật đầu, nói.

“Ta còn tưởng là ai mà lại có thể khiến cho đám người Tiên Giới của ta thảm hại đến như vậy. Hôm nay gặp mặt, quả đúng là anh hùng xuất thiếu niên.”

Tô Bằng nghe vậy, cười lớn, nói.

“Chi Chủ Tiên Đình. Ông tuy lớn tuổi hơn ta, nhưng lại như đang đứng trước cơn sóng lớn, sớm muộn cũng sẽ đến bờ, lại như mặt trời sắp lặn, ngày tháng chẳng còn bao. Ông hẳn là biết rõ?”

“Người thanh niên, lời cậu nói thật là điên rồ.”

Chi Chủ Tiên Đình nghe vậy, cũng không hề tức giận, nói.

“Cậu có biết, hôm nay ta gặp cậu trước trận chiến là vì có gì không?”

“Đơn giản là đánh một trận mà thôi.”

Tô Bằng cười lạnh, nói.

Nói xong, Tô Bằng rút Bội Kiếm ở bên hông mình, ánh mắt chăm chú nhìn bảo kiếm ở trong tay, nói.

“Thanh kiếm này của ta gọi là Lôi Thần Kiếm, do sừng của Lôi Long một sừng chế tác thành. Lúc huy vũ, tự có sức mạnh dữ dội. Ta đã từng cầm thanh kiếm này san phẳng Đại Không Tự, phá tan đại chiến Núi Phù Đồ. Thiên hạ khuất phục, phong ta là đệ nhất thiên hạ... Hôm nay, thanh kiếm vẫn ở trong tay ta.”

“Kiếm tốt”.

Chi Chủ Tiên Giới nói.

“Tất nhiên là kiếm tốt.”

Tô Bằng nói.

“Đáng tiếc, nó vẫn không bằng thanh kiếm trong tay ta đây.”

Chi Chủ Tiên Đình nói.

Chương 1132: Thái Sơn quyết chiến (3)

Chi Chủ Tiên Đình cười lạnh. Ông ta chậm rãi rút ra một thanh kiếm dài màu tím, khoan thai nói.

“Thanh kiếm này của ta tự là Tử Tiêu, là tài nguyên khoáng sản kết hợp với đá thần Tiên Giới, trải qua chín ngày rèn giữa dưới Lôi Hỏa, ngâm trong Hàn Ngọc huyết thanh dùng Hàn Băng Ngọc Tỏa chín nghìn năm tan thành, bên ta cũng gần được 6 cái giáp.”

“Haha... Kiếm thì đúng là kiếm tốt, nhưng còn phải xem người dùng kiếm thế nào.”

Tô Bằng nói trong miệng. Hấn nói tiếp.

“Từ lúc ta xuất đạo đến nay, tiêu diệt Chân Thần Giáo, tên tuổi vang khắp bốn phương. Sau đó dùng thực lực của mình chiếm cứ Vân Thành, coi đây là cơ hội chuyển mình. Tịch quyền thiên hạ, lại cùng với Tử Hà Môn ta độc chiếm Đại Không Tự, đả phá đại trận núi Phù Đồ. Thiên hạ khiếp sợ. Sau đó có thêm Hỏa Diệt Thần Lô, chỉ cần sử dụng một chiêu Thần Lô đã có thể dễ dàng tiêu diệt 40 vạn người. Mà sau khi tiến về phía Tây Côn Lôn, lại có được di vật thần Thái Cổ, công tích cái thế. Thân là minh chủ võ lâm, Hoàng đế Võ Lâm thiện vị. Trong khoảng thời gian chưa đầy ba năm, ta đã trở thành cao thủ đệ nhất thiên hạ, là người có thực lực nhất trong thiên hạ. Ta dùng thanh Lô Thần Kiếm này, ông cảm thấy thế nào?”

“Hahahaha! Nói tới công tích, ta xuất thân từ gia đình Tiên Giới quyền thế hơn 300 năm về trước....”

Trên chiến trường, Tô Bằng và Chi Chủ Tiên Đình cứ anh kể một đoạn tôi kể một đoạn, chớp mắt đã nửa tiếng đồng hồ trôi qua rồi.

Hai người đều là dùng nội lực nói chuyện. Binh lính của hai bên đều nghe rất rõ ràng.

Lúc mới bắt đầu, binh lính của hai bên đều nghe rất hăng say. Nhưng mà về sau, có người bắt đầu ngáp rồi.

“Việc gì thế? Rốt cuộc là đánh hay là không đánh?”

Không ít các binh sĩ ở trên chiến trường, có một vài người bực dọc. Nhưng mà thủ lĩnh của hai bên hình như đấu võ mồm càng ngày càng nghiện rồi, khả năng chém gió về công lao vĩ đại của nhau quả thực là không có điểm dừng, khiến binh sĩ của hai bên đều cảm thấy khó chịu.

Nhưng mà cuộc đấu khẩu của thủ lĩnh hai bên ở giữa chiến trường vẫn chưa có kết thúc.

“Vật để cưỡi này của ta chính là Thủy Kỳ Lân màu xanh ngọc bích của Tiên Giới, có thể tránh được nước lửa, mỗi ngày đi được hai nghìn dặm, mang nặng được ba nghìn cân...”

Giọng của Chi Chủ Tiên Giới có chút khàn khàn, nói với Tô Bằng.

Cổ họng của Tô Bằng cũng có chút đau nhức. Hắn nuốt nước bọt để thông cổ họng, tiếp tục nói.

“Vật cưỡi của ta là Yêu Thế Long Mã, có thể bay vút lên cao từ trên mặt nước, mỗi ngày đi được ba nghìn dặm, mang nặng 2 nghìn 500 cân...”

Nói đến đây, cổ họng của Tô Bằng cảm thấy có chút đau buốt...”

Hắn và Chi Chủ Tiên Đình cứ ở đây đấu khẩu hơn nửa giờ đồng hồ, lại còn dùng nội công, đã có phần không trụ nổi nữa rồi.

Mà liên quân Tiên Giới ở trong mặt trận quân sự, một vài người càng nôn nóng hơn.

“Kính Long quân sư, Chi Chủ Tiên Đình e là không chống đỡ được nữa rồi, vẫn còn chưa ra tay sao?”

Trong liên quân Tiên Giới, một tướng lĩnh mang áo giáp trắng, đang nhìn một người nam nhân cầm trong tay chiếc quạt lông ở trong mặt trận quân sự.

Người nam nhân cầm trong tay chiếc quạt lông, dáng người cao lớn kia chính là Bách Lí Kinh Long.

Hắn nhíu mày, nhìn Tô Bằng và Chi Chủ Tiên Đình đang không ngừng đấu khẩu ở phía xa kia, cau mày một hồi lâu.

“Ra tay đi!”

Cuối cùng, Bách Lí Kinh Long thở dài một tiếng, nói.

Người nhận được mệnh lệnh của Bách Lí Kinh Long, ngay lập tức kêu lên một tiếng đầy phấn khích. Hắn đột nhiên đứng dậy, dùng sức mạnh thuật

pháp truyền đi tiếng thét cực kì chói tai.

Tiếng thét này vang lên, chỉ thấy Chi Chủ Tiên Đình đang ở đầu khẩu ở mặt trận quân sự phía trước, trên mặt ngay lập tức liền lộ ra nét bối rối.

Còn trên mặt Tô Bằng cũng lộ ra vẻ cảnh giác, ánh mắt nhìn lại bốn phía đầy vẻ nghi ngờ.

Chỉ nghe thấy hai quân ở trong mặt trận quân sự, bốn phương đột nhiên bùng lên thứ ánh sáng trắng rất mạnh. Bốn quả quang cầu màu trắng cực lớn nhanh chóng phồng to ra.

“A.... !”

Nhìn thấy bốn quả quang cầu màu trắng này, Tô Bằng và Chi Chủ Tiên Đình đang ở trong chiến trận lập tức đều hét toáng lên, đầy vẻ hoảng hốt.

Nhưng mà bốn quả quang cầu màu trắng vừa đúng lúc phong tỏa bốn hướng, không cho người nào chạy thoát. Tốc độ giãn nở của quả quang cầu màu trắng rất nhanh, chưa đầy vài giây đã phong bế tất cả đường đi của Tô Bằng và Chi Chủ Tiên Đình.

Không riêng gì bọn họ, mà đội quân của Tô Bằng, còn có thể lực liên quân Tiên Giới đều có bộ phận binh sĩ bị tác động đến.

Sau hơn 10 giây, ánh sáng trắng nhạt dần, sau đó mất hẳn.

Chỉ nhìn thấy binh lính của Tô Bằng và liên quân Tiên Giới trong mặt trận quân sự chết gần nghìn người.

Tô Bằng, còn có Chi Chủ Tiên Đình, cả vật để cưới của hai người bọn họ cũng đều đã ngã chết ở trên chiến trường rồi.

“Tô Bằng Trung Phục, chết dưới tay của quân sư Bách Lí Kinh Long!”

“Tô Bằng Trung Phục, chết dưới tay của quân sư Bách Lí Kinh Long!”

Trong đám liên quân Tiên Giới, có kẻ không ngừng hét lên.

Đội quân dưới trướng của Tô Bằng nhất thời rối loạn.

Thông soái của liên quân Tiên Giới, nhìn thấy thời cơ đã đến, liền dùng thuật pháp khuếch đại âm thanh, hô to một tiếng.

“Toàn quân xuất binh!”

Ngay lập tức, người trong liên quân Tiên Giới nhất tề di chuyển lên phía trước.

Nhìn thấy liên quân Tiên Giới đồng loạt di chuyển, lúc Tô Bằng đang ở trong mặt trận quân sự, khóe miệng của một người này giờ vẫn ẩn mình trong chiếc áo khoác màu đen khẽ cười khẩy. Gã ta xé tan tấm áo khoác ở trên người mình.

Chỉ thấy tướng mạo của người này với Tô Bằng, người lúc này xuất trận giống nhau như đúc.

Lúc bấy giờ, mấy con tuần mã ở phía sau người này lập tức chạy như bay đến bên cạnh hắn.

“Ông chủ, quả đúng như người dự đoán. Người trong Tiên Giới không hề có ý tốt đẹp gì.”

Ở phía sau hắn chính là Lí Mục và Quách Lỗi, hai người nói với Tô Bằng.

Tô Bằng khẽ cười, nói.

“Cũng may là ta đã dùng một người có tướng mạo giống hệt, lại còn cải trang bọn hải tặc làm vật thế thân. Thật là làm khó hắn rồi, phải nói khoác tận nửa tiếng đồng hồ.”

Dứt lời, Tô Bằng sử dụng nội lực hết lớn.

“Tô Bằng ta vẫn chưa chết! Tất cả những người mà Tiên Giới đã giết, chẳng qua chỉ là vật thế thân. Hỡi các binh sĩ dưới trướng, xông lên giết!”

Nói xong, Tô Bằng đột nhiên nhảy lên cao trong không trung, khẽ động ngón tay, một tia kiếm khí Thanh Minh truyền ra từ đầu ngón tay của Tô

Bằng.

Chương 1133: Một nhà đoàn tụ (1)

Vong Thần Kiếm của Tô Bằng vừa ra tay, ngay lập tức có ít nhất là hai, ba vạn thanh kiếm các loại của thủ hạ dưới trướng liên quân Tiên Giới đều bị Vong Thần Kiếm của Tô Bằng áp chế gọi ra.

Vong Thần Kiếm của Tô Bằng có năng lực triệu gọi vô số các loại kiếm khí. Đây chẳng phải là tin tức bí mật gì. Nhưng rất nhiều người trong Tiên Giới đều dùng kiếm. Hơn nữa càng về sau trận đánh, khí giới càng eo hẹp. Có vài người còn không có được vũ khí thuận lợi, nên không có cách nào dùng kiếm xuất trận.

Kết quả là vũ khí của những người này đều bị áp chế thu về. Ít nhất có khoảng hai, ba vạn người của đối phương bị rơi vào tình trạng tay không tác sát.

Bản thân Tô Bằng sớm đã dự đoán được bản thân sẽ phải xuất Vong Thần Kiếm, nên đã sớm đem toàn bộ vũ khí của thủ hạ dưới trướng mình thay bằng những loại vũ khí khác, cho nên không ảnh hưởng gì nhiều.

Vong Thần Kiếm vừa xuất chiêu, tưởng chừng như chậm rãi nhưng lại thành hình với tốc độ nhanh chóng trong không khí, sau đó hướng về hàng ngũ liên quân Tiên Giới mà chém.

Biết rõ tiền phương của liên quân Tiên Giới đại khái có khoảng hai, ba nghìn người, đều đã bị Vong Thần Kiếm tác động đến, Tô Bằng liền một kiếm chém chết hai, ba nghìn tên lính.

Nhìn thấy uy lực thần kì của Vong Thần Kiếm, sĩ khí của những binh sĩ dưới trướng Tô Bằng phấn chấn hẳn lên, tấn công bất ngờ về phía liên quân Tiên Giới....

Ngày 16 tháng Tư năm Nhâm Tuất, Tô Bằng quyết chiến với liên quân Tiên Giới ở dưới chân núi Thái Sơn.

Liên quân Tiên Giới cũng sử dụng thể thân Chi chủ Tiên Đình, hòng dụ Minh chủ Võ lâm Tô Bằng ra rồi giết chết. Nhưng chúng không ngờ được rằng, người mà Tô Bằng phải đến cũng là thể thân. Hai kẻ thể thân bị đám binh lính trong Tiên Giới giết chết, bản tôn của Tô Bằng lại bình an vô sự.

Trong chiến dịch này, quân sư của liên quân Tiên Giới là Bách Lí Kinh Long đã thiết kế hai vòng trận tuyến. Gã sắp đặt hai mươi khối Diệt Tuyệt Thần thạch. Đầu tiên là làm nổ tung bốn khối giết chết thể thân của Minh chủ Võ lâm Tô Bằng. Sau đó trong lúc tình hình chiến sự căng thẳng nhất sẽ tiếp tục làm nổ tám khối nữa. Với mong muốn giết chết Tô Bằng trong đám loạn quân.

Minh chủ Võ lâm Tô Bằng đã nhìn thấy được mưu kế của đối phương. Một lần nổ, hai mươi khối Diệt Tuyệt Thần thạch của đối phương có thể giết chết tổng cộng mười hai vạn binh sĩ của hai bên. Tô Bằng cùng với những người trọng yếu trong đám thủ hạ của hắn lại bình an vô sự. Liên quân Tiên Giới bị đánh bại.

Cùng lúc đó, liên quân dưới trướng của Tô Bằng tiến vào Tiên Giới. Việc đánh chiếm Tiên Giới, ngay cả thành Khắc Sở, chỉ còn là ngày một ngày hai.

Ngày 11 tháng 5 năm Nhâm Tuất, phần lớn những châu quận của Tiên Giới đều bị chiếm đóng.

Ngày 13 tháng 5, Chi chủ Tiên Đình thật sự cùng với Tô Bằng quyết chiến ở cửa thành thủ phủ thành Tiên Vương. Tô Bằng chém chết Chi chủ Tiên Giới. Mười hai Tiên Đình quý tộc xin ra hàng. Thế lực Tiên Giới bị tiêu diệt.

Quân sư của liên quân Tiên Giới Bách Lí Kinh Long bị cho rằng có thành ý đem Tiên Giới quy hàng giao cho Tô Bằng.

Là thế này. Khi Tô Bằng nhìn thấy Bách Lí Kinh Long bị gô cổ giải ra, nhưng mặt vẫn không đổi sắc, chỉ đơn giản là có vẻ mặt bất đắc dĩ, Tô Bằng đã suy nghĩ rất lâu. Sau đó hắn nói với thủ hạ.

“Cởi trói cho Bách Lí tiên sinh.”

Bách Lí Kinh Long được cưỡi trời, đứng ở trước mặt Tô Bằng.

Biểu cảm của Bách Lí Kinh Long không hề sợ hãi, chỉ là có chút không cam lòng. Ánh nhìn của gã mang theo một chút cay đắng, nhìn Tô Bằng, nói.

“Tô tiên sinh. Kể ra, ta đã hai lần thất bại dưới tay ngươi rồi. Ta muốn nói, ta thật sự thất bại.”

Tô Bằng ngồi trên Yêu mã, khẽ gật đầu, nói.

“Thân phận của ngươi, ta cũng đoán ra được ít nhiều. Ngươi là Vũ Văn Vô Cực?”

Bách Lí Kinh Long khẽ gật đầu, nói.

“Người quả nhiên là đã đoán ra rồi. Đúng vậy. Cơ thể và tên họ trước đây của ta chính là Vũ Văn Vô Cực!”

“Lần trước, thiếu chút nữa là ta đã chết dưới sự ám sát của ngươi. Sau đó được người trong Tiên Giới đem đi, dùng tiên thuật để tạo nên cơ thể của ta bây giờ..... Haha. Ta đã từng nghĩ, nếu như không phải vì mắc phải căn bệnh trầm kha, thì ở trong thiên hạ này có ai là đối thủ của ta chứ?”

“Nhưng mà sau khi có được một cơ thể mới, ta mới phát hiện ra. thế gian này có một vài việc quả thực là lực bất tòng tâm.”

Bách Lí Kinh Long thở một tiếng thật dài, nói.

“Cho dù có tính toán hoàn hảo đến mức nào, thì đến cuối cùng vẫn là đánh không lại phía có thực lực kém hơn. Đáng tiếc, ta đã không có giết chết ngươi ngay từ đầu, để ngươi ngay từ đầu phải chết trong tay của ta.”

“Cái này chẳng giống ngươi chút nào.”

Tô Bằng nghe vậy, khẽ lắc đầu, nói.

“Ta không tin năng lực của ngươi lại thấp như vậy. Nếu như thực sự để ngươi tùy ý làm những gì ngươi muốn, ngươi nhất định sẽ không chỉ biểu

hiện ra ngoài có bấy nhiêu đây sức mạnh đâu nhỉ?”

“Haha... cũng có thể là như thế.”

Chương 1134: Một nhà đoàn tụ (2)

Bách Lí Kinh Long nghe vậy, cười tự giễu, nói.

“Sau khi ta biết Tiên Giới có Diệt Tuyệt thần thạch, ta đã đề ra một kế sách. Chính là tìm cho ra một pháp khí không gian, đem Diệt Tuyệt thần thạch giấu trong pháp khí đó. Sau đó tìm một người dũng cảm làm vật hi sinh, tiến vào vùng lân cận phủ Thứ Sử Lương Châu, hi sinh chính mình, kích phát tiên thạch, chết cùng với người. Một nửa thành cũng sẽ tuần tảo theo.”

“Nhưng đáng tiếc... người trong Tiên Đình lúc ấy lại do dự không quyết. Một mặt họ muốn giết chết người, mặt khác lại sợ ngộ nhỡ kế hoạch thất bại, khiến Tô Bằng người điên cuồng báo thù. Sợ người sẽ dùng Hỏa Diệt Thần Lô san bằng Tiên Giới. Có một số quý tộc Tiên Giới lại lén lút thả nữ nhân của người đi, khiến cho một mối nhử hoàn mỹ tuột khỏi tay chúng ta. Chính vì bọn họ cứ chần chừ lưỡng lự, nửa muốn nửa không nên Tiên Đình mới có thất bại ngày hôm nay.”

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi suy nghĩ một lúc lâu, sau đó nói.

“Kế sách của người tuy là hiểm độc, nhưng mà quả thực rất hữu hiệu. Nếu như người dùng cách này để tấn công, hoặc là đem Linh Mị Nhi làm mồi nhử, ta chỉ ít có tới bảy phần khả năng chết dưới kế sách của người.”

“Haha.... Bây giờ nói những lời này chỉ vô ích mà thôi.”

Bách Lí Kinh Long lắc đầu cười tự giễu.

“Tính cách của ta không thích hợp để làm một người đứng trên vạn người. Chỉ thích hợp làm một vị quân sư. Nhưng tiếc thay, trong cuộc đời ta, ta chưa từng gặp Minh chủ. Mặc dù dùng ta nhưng lại giống như là không dùng ta, mới có thất bại ngày hôm nay.”

Tô Bằng lắc đầu, nói.

“Bách Lí Kinh Long, kẻ sách của người cực kì hữu hiệu, nhưng mà lại quá nham hiểm, ác độc. Bất kể là vị quân chủ nào cũng thế, trong lúc tranh đoạt thiên hạ có lẽ là sẽ dùng người. Nhưng mà một khi thiên hạ đã thái bình rồi, cho dù người có lập được bao nhiêu chiến công chẳng nữa, sợ là người cũng không thoát khỏi số chết. Bởi vì đối với bất kì một vị Minh chủ nào mà nói, người như người thật sự là quá nguy hiểm. Có người ở đây, nhiều người sẽ ăn không ngon, ngủ không yên.”

“Hôm nay ta nói những lời này, chẳng phải là muốn cầu xin người tha cho ta.”

Bách Lí Kinh Long nói. Nói xong hắn chỉ tay vào viên đá quý màu đỏ ở ngay trán mình, nói.

“Thân thể của ta đã bị tổn hại, nhưng hồn phách đang sống nhờ trong thạch hồn màu đỏ này. Chỉ cần người đập vỡ thạch hồn, ta chắc sẽ không còn sống sót.”

Nói xong, gã nhìn về phía Tô Bằng, nói.

“Tô tiên sinh. Ta từng nghe nói người có làm một bài thơ.....

Hoàng đồ bá nghiệp tiểu đàm trung

Bất thắng nhân gian nhất trường túy

Haha...

Hoàng đồ bá nghiệp tiểu đàm trung

Bất thắng nhân gian nhất trường túy

Cuộc đời của ta đều nằm trong tính toán của kẻ khác. Nhưng hôm nay bỗng nhiên lại có cảm giác cơ thể của mình như đang ở chốn Bồng Lai. Không biết là Tô Bằng người có thể tiễn ta một đoạn đường, cùng ta say một bữa hay không?”

Tô Bằng nghe vậy, từ trên Yêu mã nhảy xuống, nói.

“Mang rượu đến đây!”

Tự nhiên có một thủ hạ mang một loại rượu mạnh, rót đầy chén. Tô Bằng cầm chén rượu, nâng chén và nói với Bách Lí Kinh Long.

“Mời!”

Bách Lí Kinh Long gật đầu. Gã nâng chén rượu lên, một hơi uống cạn.

Tô Bằng và Bách Lí Kinh Long uống liên tiếp ba chén rượu mạnh. Bởi vì hai bên đều không dùng bất kì cách thức nào để làm cho rượu nhẹ hơn, nên mặt mũi của hai người đều ửng đỏ.

“Bách Lí tiên sinh, cùng thêm chén nữa. Ta đích thân tiễn người lên đường.”

Tô Bằng đã uống ba chén rượu, một kiêu bày tỏ sự thừa nhận người đối thủ này. Sau cùng, hắn nói với Bách Lí Kinh Long.

Bách Lí Kinh Long gật đầu. Hắn nâng chén rượu, không chút do dự, uống cạn.

“Keng!”

Tô Bằng rút Lôi Thần Kiếm ra, nhân lúc Bách Lí Kinh Long đặt chén rượu xuống, đâm trúng viên đá quý màu đỏ ngay trán Bách Lí Kinh Long.

Chỉ nghe thấy tiếng răng rắc giòn tan, viên đá quý nơi giữa trán của Bách Lí Kinh Long vỡ tan. Một tia hồng quang bay vào không trung, dừng lại ở trong không trung độ mấy giây. Sau đó tiêu biến như tuyết tan dưới ánh nắng chói chang.

Lúc này, khóe miệng của Bách Lí Kinh Long vẫn còn mang theo ý cười, ngã thẳng ra sau.

Ngày 13 tháng 5 năm Nhâm Tuất, Tô Bằng tiễn biệt Bách Lí Kinh Long với ba chén rượu mạnh. Bách Lí Kinh Long qua đời.

Người mà trong lòng Tô Bằng thừa nhận là đối thủ lại ít đi một người.

Ngày 27 tháng 5, tướng lĩnh dưới tay của Tô Bằng - Chu Liệt tướng quân đánh tan đội quân của Hoàn Nhan Mạc Cốt Đạt ở phương Bắc, đồng thời trong chiến tranh phát hiện, môn phái Thiết Kiếm Môn ở đằng sau Hoàn Nhan Mạc Cốt Đạt chính là môn phái do Chân Thần giáo kiểm soát. Tô Bằng phi cấp hạ lệnh. giết tất cả những người có liên quan đến Chân Thần Giáo.

Hoàn Nhan Mạc Cốt Đạt và đội quân của Chu Liệt quyết chiến ở Cát Châu. Chiến dịch này khiến Chu Liệt bị mù mất một mắt, Hoàn Nhan Mạc Cốt Đạt chết trận. Con trai Hoàn Nhan Ninh Giáp Tộc bị bắt làm tù binh, bị Chu Liệt áp giải về Lương Châu, giao cho Tô Bằng xử lý.

Ngày 9 tháng 6, hơn một nghìn Thần Sử của Chân Thần Giáo lên vào Y Thành. Trên người mỗi một vị Thần Sử đều mang theo đạn Phích Lịch Hỏa, muốn làm một cuộc vùng vẫy cuối cùng, cùng Tô Bằng đồng quy vô tận.

Nhưng hôm đó, đúng lúc Sư tôn Vân Đạo Tử của Tô Bằng cũng vừa mang theo Tiểu Tiên điện hạ từ trụ sở của Từ Hàng Tĩnh Trai trở về. Bản tôn của Tiểu Tôn điện hạ cũng trở về cùng với cô ấy.

Kết quả của chuyện này chính là, cả bầu trời thành Lâm Nghi không hiểu vì sao lại đột nhiên rơi xuống một trời mưa Kiếm. Sau đó một nửa phủ Thứ Sử bị tiêu diệt, vài khách khanh của ba, bốn nước chư hầu ở phủ Kỳ Sách bị chết. Sau đó để lại hơn cả nghìn thi thể của Chân Thần Giáo.

Điều này đã trở thành một cơ hội chuyển mình. Ba ngày sau, Tô Bằng tập trung sức mạnh diệt trừ Chân Thần Giáo.

Vì đám mây ác nghiệp về căn bản đã mất tích ở trong Thần Châu, năng lực mê hoặc dân chúng của Chân Thần Giáo càng ngày càng yếu, chỉ có thể dựa vào sự tàn sát để đạt được ác nghiệp. Dân chúng trong thiên hạ đã nhận ra bản chất của Chân Thần Giáo, Thêm vào đó là các môn đệ trong các môn phái ở Thần Châu đã dùng đạn Phích Lịch Hỏa hoặc là dùng các loại công pháp khác có tính sát thương đối với Chân Thần Giáo vây đánh Chân Thần Giáo. Chưa đầy một tháng, thế lực lớn mạnh của Chân Thần Giáo ở Thần Châu đã hoàn toàn bị đánh bại.

Chương 1135: Một nhà đoàn tụ (3)

Ngày 13 tháng 6, thế lực Chân Thân giáo ở trong toàn bộ Thần Châu không còn chiếm đóng bất kì một châu quận hoàn chỉnh nào. Thiên hạ trên danh nghĩa đã được Tô Bằng thống nhất.

Ngày 2 tháng 7, ở thành Lâm Y, chỉ trong một tháng ngắn ngủi, phủ Thứ Sử của Tô Bằng đã được tân trang lại. Một bữa tiệc có thể coi là long trọng đang được tiến hành.

Phủ Thứ Sử Lương Châu mới tân trang lại của Tô Bằng còn lớn gấp đôi so với phủ Thứ Sử cũ. Tuy là thời gian xây dựng lại từ đầu chỉ chưa đến một tháng, nhưng không hề lộ ra vẻ đơn sơ, tồi tàn.

Thế lực của Tô Bằng đã bao phủ cả thiên hạ, thống nhất thiên hạ trên danh nghĩa. Bước tiếp theo chính là lên núi Thái Sơn cúng tế trời đất, đăng cơ đế vương.

Nếu được như thế, thì vùng đất Lương Châu sẽ trở thành một nơi quan trọng, coi như là Tô Bằng đang xây dựng tân Hoàng triều Long Hưng Chi Địa. Lâm Y của Tô Bằng là trung tâm kinh tế chính trị quan trọng nhất, tất nhiên là phải xây dựng một phen. Nếu như Tô Bằng lại trở về, thì phủ Thứ Sử Lâm Y chính là hành cung của Tô Bằng.

Buổi tối ngày 2 tháng 7, Tô Bằng đang ở trong phủ Thứ Sử Lâm Y, tổ chức một buổi tiệc hoàn toàn mới ở thế giới trò chơi Tử Vong Luân Hồi.

Khắp nơi trong phủ Thứ Sử đều có đặt bàn. Trên mặt bàn có một loạt các loại rượu ngon, các loại thức ăn ngon, điểm tâm, còn có đầu bếp chuyên nghiệp đang ở trong sân nhà nướng thịt dê, thịt bò.

Đây là bữa tiệc được tổ chức trước khi Tô Bằng lên núi Thái Sơn cúng tế trời đất. Sau đó trước khi bước vào Trung Châu xưng đế, Tô Bằng sẽ chuẩn bị một buổi gặp gỡ sau cùng.

Những người được mời đến trong buổi gặp mặt đều là người có quan hệ thân thiết cùng đến đây với Tô Bằng.

Tiểu Tiên điện hạ, Lãnh Sương Nguyệt, Phạm Thanh Âm, Linh Mị Nhi, Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi thì không cần phải kể đến nữa rồi. Những người

đồng nghiệp thân thiết nhất ở trong công ty. Ninh Thái, Quý Minh, Long Tuấn cũng có mặt. Đám người thủ hạ của Tô Bằng. Lí Mục, Quách Lỗi cũng ở đây. Ngoài ra còn có đám người Dương Hi - ban đầu vốn là kẻ thù, sau chuyển thù thành bạn cũng đến.

Ngoài những người này, còn có một vài người tương đối quan trọng đối với Tô Bằng, đã chứng kiến toàn bộ chặng đường Tô Bằng đến với thế giới này như là Hàn Thác của Hắc Thủy Quân, Tôn Nhất Hao hành y cứu đời, Mục Hiểu Tùng giúp đỡ Tô Bằng giành được Lương Châu.. v.v. Tất cả bọn họ đều có mặt ở đây.

Không những thế, Đại Sư huynh Dư Đạo Kỳ và Sư tẩu Đông Phương Uyển Nhi của Tử Hà Sơn Môn, đồ đệ của Tô Bằng - Tô Xán, vốn tên thật phải là Đông Phương Gia Kỳ, nhị sư huynh Độc Cô Thắng, Tiểu sư thúc Vân Điệp cũng đều ở đây tề tựu đông đủ.

Còn có những tướng lĩnh quan trọng nhất dưới trướng của Tô Bằng như là Chu Liệt tướng quân nữa.

Tất cả mọi người đều tề tựu đông đủ trong phủ Thứ Sử Lâm Y. Lúc Tô Bằng mời mọi người tới đây đã có nói qua. bữa tiệc hôm nay không hề phân ra địa vị cao thấp, chỉ có bạn bè tụ hội với nhau.

Thực ra mọi người đều đã biết, qua mấy ngày nữa sẽ là ngày Tô Bằng lên núi Thái Sơn cúng tế trời đất, đăng cơ xưng đế. Sau khi đăng cơ, sẽ ở một nơi rất xa so với mọi người. Hôm nay gặp mặt, tương lai rất có thể sẽ là không còn cơ hội nào nữa.

Nhưng mọi người đều rất vui vẻ đón nhận.

Bữa tiệc tối nay gần giống như một bữa tiệc buffet. Những người thân thiết ở trong bữa tiệc đều tụ tập nói chuyện với nhau rất tự nhiên.

Tô Bằng là người tổ chức buổi tiệc, cũng xuất hiện ở đây theo cách thức của một buổi tiệc buffet.

Người tham dự buổi tiệc tối nay, ngoài những người là thủ hạ dưới trướng của Tô Bằng ra, số còn lại đều giống như bằng hữu, như thể chưa hề có việc

Tô Bằng đi đến nơi nào thì đều chúng tinh phủng nguyệt* vậy.

Tô Bằng cũng rất thích bầu không khí này. Nếu như chỉ vì chuyện đăng cơ mà khiến cho mối quan hệ giữa hắn và mọi người ở đây thay đổi thì thật sự có chút rắc rối rồi.

Tô Bằng vốn dĩ là ở cùng với Lãnh Sương Nguyệt, Phạm Thanh Âm, còn có Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi và Linh Mị Nhi. Nhưng không biết tại sao đến sau cùng lại trở thành mấy người phụ nữ bọn họ nói chuyện với nhau, lại còn xua đuổi Tô Bằng.

“Thật là vô pháp vô thiên mà.... Còn đâu là tôn nghiêm của một vị phu quân như ta nữa chứ?”

Tô Bằng nhìn thấy mấy nữ nhân này đang ở đây nói chuyện, lại còn gạt mình ra, không khỏi thốt ra những lời buồn bực.

“Phu quân, chúng em đang nói những chuyện riêng tư của đàn bà con gái, chàng còn muốn tới nghe sao? Chàng muốn cùng với chúng em nói những chuyện về son phấn, hay là nói những chuyện về kinh nghiệm nuôi dưỡng con cái?”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi nói với Tô Bằng, mắt hấp ha hấp háy.

Tô Bằng nghe vậy, nhất thời bị ghen họng.

Tuy Tô Bằng cảm thấy bản thân rất tài giỏi, nhưng không hề thấy bản thân mình có kinh nghiệm về chuyện mang thai sinh con.

“Haha,... Phu quân, chàng vẫn nên là tìm người khác nói chuyện đi. Mấy người tui em đang bàn chút chuyện bí mật.”

Linh Mị Nhi nhìn thấy dáng vẻ ăn dấm chua của Tô Bằng, liền cười mím kéo kéo tay của hắn. Nhưng mà vẫn là muốn đẩy Tô Bằng qua một bên.

“Chẳng còn vương pháp gì nữa rồi...”

Tô Bằng thăm thì trong miệng... Nhưng mà vẫn rời khỏi nơi đó. Lúc sắp rời đi, Lãnh Sương Nguyệt còn tặng cho Tô Bằng một ánh nhìn đầy quyến

rũ.

Tô Bằng lắc đầu rời khỏi.

Thực ra thời gian trước, Lãnh Sương Nguyệt đã từng ra hiệu với Tô Bằng, nói rằng cô ấy có thể thị tẩm bất cứ lúc nào. Nhưng bản thân Tô Bằng không hề đưa cô ấy vào phòng.

Bởi vì Tô Bằng cũng không dám khẳng định, bản thân mình về sau sẽ như thế nào. Linh Mị Nhi và Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi đã như vậy rồi nên không cần phải nói gì nữa. Còn Lãnh Sương Nguyệt và Phạm Thanh Âm... Tô Bằng tính đợi sau khi gặp ông chủ Triều Phụng của cửa tiệm Thần Bí rồi mới nghĩ xem nên làm thế nào với hai người bọn họ.

Sau khi Tô Bằng rời đi, nhìn thấy phía trước có một đôi nam nữ. Người con trai đang rất mực tha thiết bày tỏ điều gì đó đối với người con gái, nhưng mà cô ấy lại làm ra bộ dạng vô cùng thiếu kiên nhẫn.

Chương 1136: Tiệc đêm (1)

Tô Bằng nhìn thấy cảnh này, không khỏi lộ ra vẻ tươi cười. Hai người kia chính là Tôn Nhất Hao và Tiểu Tiên điện hạ.

Tô Bằng ráng nhin cười. Bản thân hắn bị phụ nữ cự tuyệt, thì cũng không thể để cho Tôn Nhất Hao sống dễ chịu được. Hắn

Hắn bước qua bên ấy, chào hỏi hai người bọn họ.

Thấy Tô Bằng bước qua, mặt Tôn Nhất Hao lộ vẻ xấu hổ. Nhưng mà sắc mặt của Tiểu Tiên điện hạ lại giống như là được giải thoát vậy.

Bây giờ ở nơi này chính là bản tôn của Tiểu Tiên điện hạ.

Trạng thái Dương Thần của Tiểu Tiên điện hạ nhìn chỉ có mười mấy tuổi, vẫn là hình dáng của một thiếu nữ. Còn bản tôn của Tiểu Tiên điện hạ xem ra có lẽ lớn hơn độ một, hai tuổi, đại khái khoảng 16,17 tuổi, mang dáng dấp của một thiếu nữ hoa quý.

Bản tôn của Tiểu Tiên điện hạ ảm áp, dịu dàng hơn nhiều so với dự đoán của mọi người. Nếu như chỉ nhìn vẻ bề ngoài, thực sự có thể dùng từ nhược thủy để hình dung.

Nhưng mà tính cách của cô ta thì... vẫn là cái kiểu khiến người khác phải đau đầu.

Chẳng qua tên Tôn Nhất Hao kia cũng chính là loại người như thế.

Tôn Nhất Hao đã từng lên vào trụ sở của Từ Hàng Tĩnh Trai để cứu bằng hữu của mình. Cái hấn cần chính là bản tôn của Tiểu Tiên điện hạ. Trước khi quen biết Tô Bằng, hai người bọn họ đã biết nhau ở Thần Châu.

Đáng tiếc thay, Tôn Nhất Hao có tình ý với Tiểu Tiên điện hạ nhưng cô ấy lại không hề có chút cảm giác nào với Tôn Nhất Hao cả.

Nhìn thấy dáng vẻ xấu hổ của Tôn Nhất Hao, Tô Bằng bước qua và nói.

“Ta vốn dĩ còn đang suy nghĩ, thế quái nào mà sau khi ta giành được Dự Châu thì lại không thấy cậu đâu nữa. Hóa ra là cậu lại manh động như thế, ngang nhiên dám mò đến trụ sở của Từ Hàng Tĩnh Trai, còn mang theo mấy gói thuốc độc lớn, muốn đầu độc người trong Từ Hàng Tĩnh Trai, còn cả Thời Trì Tổ sư nữa. Nhưng không ngờ trái lại lại bị người ta bắt lại, làm khuôn vác trong Từ Hàng Tĩnh Trai cả một năm trời. Nếu không phải sư tôn đi đến Tĩnh Trai, ta chắc là đã không có tin tức của cậu rồi.”

Tôn Nhất Hao nghe vậy, trên mặt không giấu nổi nét cười khổ, nói.

“Đừng có nhắc lại chuyện này nữa mà.”

“Hừ. Cái người này nhìn thì cũng lạnh lợi, tháo vát. Nhưng thực ra là một tên đại ngu đần. Ta có chút hối hận vì đã quen biết hắn rồi.”

Tiểu Tiên điện hạ hậm hà hậm hực nói.

“Tiểu Tiên, muội không nên đối xử tuyệt tình với ta như thế. Lòng của ta, muội biết rõ...”

Tôn Nhất Hao nghe vậy, nhìn Tiểu Tiên điện hạ và nói.

“Ngậm miệng lại. Tiểu Tiên là cái tên để cho người gọi sao? Gọi ta là Tiểu Tiên điện hạ. Người đừng khiến ta buồn nôn. Ta ghét nhất cái thể loại này.”

Tiểu Tiên điện hạ nói những lời rất thiếu nhã nhặn. Cô nhìn Tô Bằng, nói.

“Tô Bằng, cản cái tên này lại cho ta, ta cần yên tĩnh một lát.”

Tô Bằng nhún vai, nói.

“Chuyện nam nữ ta đây không can dự vào, thật là lực bất tòng tâm.”

“A a a a a!”

Tiểu Tiên điện hạ nghe vậy, không nhịn được kêu to lên. Nói xong liền rời khỏi nơi này nhanh như chớp, chạy thẳng đến chỗ Phạm Thanh Âm và Lãnh Sương Nguyệt.

“Đợi ta với!”

Tôn Nhất Hao thấy vậy vội gọi với theo. Hắn khẽ cúi chào Tô Bằng, sau đó đuổi theo Tiểu Tiên điện hạ.

Nhìn thấy cảnh này, Tô Bằng khẽ lắc đầu. Cách theo đuổi tình yêu kiểu này của Tôn Nhất Hao nhất định sẽ không có kết quả gì.

“Ha Ha, Tiểu Tiên điện hạ đã nói rõ là không thích hắn rồi, hà tất phải khổ vậy chứ?”

Một giọng nói vang lên sau lưng Tô Bằng.

Tô Bằng quay đầu lại, liền nhìn thấy Dương Hi và Lí Mục.

“À, là hai người sao....”

Tô Bằng nhìn thấy hai người họ, trên mặt nở nụ cười, nói.

“Khụ khụ.”

Lí Mục vừa nhìn thấy biểu cảm trên mặt Tô Bằng, không khỏi ho khan một tiếng, rõ ràng là có chút ngưng ngừng.

Trái lại thái độ của Dương Hi lại vô cùng thoải mái. Cô nhẹ nhàng mở bàn tay ra, một tấm thiệp cưới màu đỏ nằm ở giữa bàn tay cô ấy.

“Đây là?”

Tô Bằng nhìn thấy tấm thiệp cưới, nhìn về phía hai người và hỏi.

“Không nhận ra sao? Thiệp cưới. Ta và Lí Mục sắp kết hôn rồi. Thời gian là ngày 20 tháng sau. Đoán chừng lúc đó ngươi cũng đăng cơ rồi. Nên tốt nhất là đem qua đây luôn.”

Dương Hi nói với Tô Bằng.

“Hả? Muốn kết hôn rồi?”

Tô Bằng nghe vậy, cảm thấy rất ngạc nhiên.

Tô Dương từ kể từ khi bị kẹt trong trò chơi phải tự mình tìm nơi nương tựa, tối ngày đều cùng Lí Mục làm việc tại một chỗ. Hai người sớm tối gần kề, cảm thấy tính cách rất thích hợp. Sau đó từ từ phát triển lên thành quan hệ nam nữ.

Nhưng mà hai người này. một người thì có tính cách ngang ngược, còn người kia thì lại không phải là một người con gái bình thường. Cho dù đã trở thành người yêu, cũng không phải là kiểu có thể so sánh hay ví von.

Chương 1137: Tiệc đêm (2)

Tô Bằng cho rằng hai người bọn họ có lẽ chỉ đơn giản là an ủi lẫn nhau thôi. Thật không ngờ hai người này lại tiến đến kết hôn một cách nghiêm túc.

Nhìn thấy bộ dạng này của Tô Bằng, Dương Hi khẽ cười, nói.

“Yên tâm đi, hai chúng ta sẽ không mở một cửa hàng gia đình đến đoạt vị trí của ngươi đâu. Sau khi ngươi đăng cơ, lão Lí vẫn sẽ làm việc ở chỗ

người. Còn ta sẽ rút lui, chuyên tâm làm một vài việc khác.”

“Ax....”

Nghe Dương Hi nói như vậy, Tô Bằng có chút xấu hổ, nói.

“Cô không cần phải làm như thế, đều là người cùng một thế giới, nên với hai người ta không lo lắng gì.”

“Thực ra cũng không phải chỉ là để tránh sự nghi ngờ, chủ yếu là gần đây ta bận quá nhiều việc, nên có chút mệt mỏi rồi, muốn rảnh rỗi một chút để tận hưởng cuộc sống.”

Dương Hi khẽ thở dài, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, nhìn Lí Mục. Lí Mục khẽ gật đầu, nói.

“Những việc mà Dương Hi làm đều rất hao tâm tổn sức, nên muốn lui về nghỉ ngơi hai năm.”

Tô Bằng nghe Lí Mục nói như vậy, khẽ gật đầu, nói.

“Cũng tốt, nhưng khi nào Dương Hi cô muốn quay về, đều có thể quay về bất cứ lúc nào.”

“Uhm, ta biết rồi.”

Dương Hi gật đầu, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nói hết câu này, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một chút áy náy. Hắn nhìn Lí Mục và Dương Hi, nói.

“Nói vậy, hai người sắp kết hôn rồi?”

“Tất nhiên rồi. Muốn kết hôn thì phải xem cá tính của đôi phương, sở thích, tính tình, thể trạng sức khỏe, bao gồm cả sự hòa hợp... những phương diện này đều cần phải suy nghĩ. Nếu như gả cho một kẻ “Vi Nhuyễn”, chẳng phải là ta sẽ chịu thiệt thòi sao?”

Dương Hi nói rất thản nhiên, sau đó khẽ liếc nhìn Lí Mục, nói.

“Chiều dài của lão Lí ta rất vừa ý. Uhm... Kỹ thuật cũng không tệ.”

“Khụ khụ...”

Lí Mục nghe vậy, nhin không được ho khan một hơi.

“Ta đi...”

Nghe Dương Hi nói như vậy, Tô Bằng không biết phải nói gì đối với trò đùa này. Về mặt Lí Mục càng xấu hổ hơn.

“Lão Lí à...”

Nhìn thấy bộ dạng này, Tô Bằng kể ra cũng biết được, Dương Hi phóng khoáng hơn so với Lí Mục. Người còn gái này, người bình thường chắc sẽ không chịu đựng nổi. Điều bộ của Lí Mục xem ra là bị ăn hiếp liên tục trong đó rồi.

Tất cả đều là người trưởng thành, cho nên trò đùa này cũng có thể chấp nhận được. Tô Bằng khẽ vỗ vào bả vai Lí Mục, nói.

“Lão Lí à, cậu phải đứng vững.”

“Cố gắng thôi...”

Lí Mục không đủ tự tin, nói.

Tô Bằng gật đầu, nhận thiệp cưới và nói.

“Được rồi. Lúc hai người kết hôn, ta sẽ tặng một hồng bao thật lớn.”

“Là ngươi nói đó nha, thiếu một chút ta cũng không nhận.”

Dương Hi nói, sau đó kéo kéo cánh tay của Lí Mục, nói.

“Đi thôi, tiếp tục đi phát thiệp cưới nào.”

Lí Mục lộ vẻ mặt bất đắc dĩ. Cậu ta khẽ méo miệng coi như là chào hỏi, sau đó bị Dương Hi lôi đi tiếp tục công cuộc tìm người quen và phát thiệp hồng.

“Cuối cùng cũng có một đôi tu thành chính quả rồi, cũng không tồi.”

Trong lòng Tô Bằng thầm nghĩ, hẳn thầm chúc phúc cho Lí Mục và Dương Hi, sau đó tiếp tục đi qua đi lại bên trong đình viện.

Đi chưa được bao lâu, Tô Bằng liền nghe thấy một tiếng kêu lớn. Một yên hội náo nhiệt như thế này, sao lại không có thịt chó chứ?”

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi nở nụ cười, bước về nơi phát ra tiếng kêu kia.

Khi Tô Bằng bước sang bên đó, chỉ nhìn thấy một vị hòa thượng béo ú núc đang tranh cãi với người nướng thịt.

Tên đó chính là lão hòa thượng chuyên rượu thịt Hư Nguyệt.

Bên cạnh lão là trưởng môn kế nhiệm Đại Không Tự theo quyết định nội bộ Thích Duy Tín, đang chưng ra bộ mặt bất đắc dĩ nhìn lão Hư Nguyệt.

Trận chiến Đại Không Tự cũng trôi qua hơn một năm rồi, những oán hận của năm ấy cũng dần dần biến mất. Tuy Đại Không Tự đã qua được đại nạn, nhưng cũng vì tự suy nghĩ lại những chuyện đã qua, mà vô lễ ra trước đây bản thân đã làm rất nhiều việc sai trái.

Đại Không Tự Tri Sĩ Hậu Dũng*, quyết chí tự cường, đưa ra những quyết định kinh ngạc. Một trong số đó chính là thu nhận hòa thượng Hư Nguyệt vào Đại Không Tự.

Nhưng mà chức vị của hòa thượng Hư Nguyệt nghe đâu là người giữ gìn trật tự. Tuy trên danh nghĩa là thuộc Đại Không Tự, nhưng thực chất là tự mình làm lấy.

Hư Nguyệt hòa thượng rất có tình cảm với Đại Không Tự, chỉ có điều là nộ kì bất tranh*. Về sau không biết là Thích Duy Tín đã dùng cách gì để thuyết phục Hư Nguyệt, khiến cho Hư Nguyệt trở về Đại Không Tự, pháp hiệu vẫn là Hư Nguyệt.

Ở cùng Thích Duy Tín lúc này còn có bạn thân của Tô Bằng - Phó Tử Dịch, thê tử của Phó Tử Dịch - Nhậm Y Diệp, và Âu Dương Khánh.

“Ha ha ha, người anh em, cậu đến rồi! Nào, đến đây, cùng ta uống vài ly!”

Thấy Tô Bằng đến, Âu Dương Khánh cười lớn và nói với Tô Bằng, còn nâng lên một ly rượu nho.

Chương 1138: Tiệc đêm (3)

Tô Bằng mỉm cười, nhận lấy ly rượu và cùng Âu Dương Khánh uống cạn một ly. Âu Dương Khánh cười lớn, nói.

“Quả nhiên, vẫn là người anh em của ta, không có biến thành một người khác.”

“Hơ hơ. Đệ vẫn cứ là đệ, thân phận thay đổi thì có làm sao chứ?”

Tô Bằng mỉm cười nói.

Hắn nhìn Âu Dương Khánh, nói với Âu Dương Khánh.

“Âu Dương huynh, lần này Uyển Nhi có thể từ Tây Vực bình an trở về, đều là nhờ vào huynh cả.”

Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi đã từng nói với Tô Bằng. cô ấy có thể bình yên vào đất liền, đều là nhờ đại ân đại đức của Âu Dương Khánh và Vân Diệp.

“Đâu có... nhưng ta nói này hiền đệ. Lần gặp mặt này rất có thể là lần mặt cuối cùng của chúng ta rồi.”

Âu Dương Khánh nói với Tô Bằng.

“Gì cơ? Âu Dương huynh muốn rời đi sao?”

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi bất ngờ, hắn nhìn Âu Dương Khánh và nói.

“Đúng vậy, ta muốn trở về Tây Vực tu luyện đạo pháp”.

Âu Dương Khánh gật đầu, sau đó quay đầu nhìn Phó Tử Dịch, nói.

“Lão Phó, ngươi có dự định gì?”

“Ta?”

Phó Tử Dịch đang nói chuyện với thê tử của gã, nghe Âu Dương Khánh hỏi như vậy, suy nghĩ một lát rồi nói.

“Kỳ thực thiên hạ giờ đã thái bình, Ma giáo cũng sẽ không truy sát vợ của ta nữa. Ta có một dự định, muốn dạy học cho mọi người, mở một thư viện, sau đó sẽ tự mình làm giáo tịch.

“Haha, đúng là phong cách của ngươi!”

Âu Dương Khánh nghe vậy cười thật lớn, nói.

Nhưng anh ta ngừng lại, nói tiếp.

“Ngẫm lại quả thật có chút khó tin. Năm ấy Tô Bằng đệ vẫn còn là một lãng tử phiêu bạt trên giang hồ, hôm nay liền trở thành hoàng đế rồi.”

“Đáng tiếc, lúc đầu ta nhìn ra được, người con gái tên Lăng Tiêu Vũ ấy rất thích đệ. Nhưng hôm nay cô ấy lại không có mặt ở nơi này rồi.”

Tô Bằng nghe vậy, trong lòng cũng nhất thời thất thần.

“A Di Đà Phật.”

Một tiếng A Di Đà Phật cắt đứt dòng suy nghĩ của Tô Bằng. Thích Duy Tin từ bỏ ý định khuyên Hư Nguyệt không cần phải làm ra chuyện quá mất mặt như thế, đến trước mặt Tô Bằng, kính cẩn hành lễ, nói.

“Tô Minh Chủ, không lâu nữa người sẽ Vinh Đăng đại điển, tiểu tăng chúc mừng người.”

“Ha ha, đại sư khách sáo rồi.”

Tô Bằng thu nhiếp tinh thần, khẽ cười và nói.

“Ta hiểu tính của đại sư, sợ không đơn giản chỉ là đặc biệt chúc mừng. Đại sư có gì muốn hỏi sao?”

“Minh chủ quả là trí tuệ như đuốc, ta cũng sẽ không giấu giếm nữa. Thật ra lần này ta nhận sự phò thác của đồng đạo trong giang hồ đến hỏi minh chủ, ngày sau đăng cơ hoàng đế, minh chủ sẽ xử trí chuyện trong Võ lâm như thế nào?”

Thích Duy Tín hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, suy nghĩ một lát, nhưng không có trực tiếp trả lời, chỉ nói rằng.

“Việc này, bây giờ vẫn chưa thuận tiện, điều lệ vẫn chưa có quyết định rõ ràng, đợi sau khi lên núi Thái Sơn cúng tế trời đất xong lại nói đi.”

Thích Duy Tín vừa định tiếp lời thì nghe ở cách đó không xa có người gọi Tô Bằng. “Sư đệ! Bên này!”

Tô Bằng nhìn theo, là đại sư huynh, nhị sư huynh, còn có tiểu sư thúc Vân Diệp đang chào hỏi mình.

Tô Bằng khẽ gật đầu, cáo từ Thích Duy Tín, đi tới chỗ những người trong Tử Hà Sơn Môn.

Sau khi chào hỏi hai vị sư huynh và Đông Phương Uyển Nhi, Tô Bằng hỏi Vân Diệp.

“Tiểu sư thúc tìm con có việc gì sao?”

“À. Thực ra thì cũng chẳng có việc gì. Chỉ là sư tôn của con cũng muốn biết, con làm sao xử trí những việc trong Võ lâm?”

Vân Diệp vừa cầm một xâu thịt dê nướng lớn, vừa hỏi Tô Bằng.

Tô Bằng nhìn hai vị sư huynh. Thấy Dư Đạo Kỳ và Độc Cô Thắng hình như cũng có chút hứng thú, hấn liền nói.

“Điều lệ chi tiết tuy là vẫn chưa nghĩ xong, nhưng đại thể thì đã có rồi. Chính là thiên hạ võ đạo, tận quy đế quốc,”

“Hả? Cái này nói thế nào?”

Vân Diệp nghe vậy, có chút hiếu kì hỏi Tô Bằng.

“Thì là như thế này. Ta dự định, tất cả các môn phái Võ lâm trong thiên hạ, trừ Tử Hà Sơn Môn ra, các môn phái khác đều phải đem một bản sao chép điển tịch võ công tặng cho tân đế quốc. Ta sẽ cho người biết sắp xếp biên soạn hai bộ điển tịch. Một bộ là điển tịch võ công, tên là” Võ Kinh”, một bộ là điển tịch thuật pháp, tên là. Đạo Ân. Sau đó phân chia các võ sĩ trong thiên hạ thành mười ba phẩm cấp.”

“Ngày sau nếu muốn học võ, hoặc là học tập đạo pháp, nhất định phải xuất thân thanh bạch. Sau đó thông qua võ cử ở phạm vi đế quốc, hai kì thi văn đáp, sau đó trúng tuyển phẩm cấp mà đế quốc công nhận. Ban đầu là nhất phẩm, cao nhất là thập tam phẩm. Có phẩm cấp tương ứng, thì sẽ có địa vị xã hội tương ứng, cấp cho Yêu Bài khác nhau.”

“Phẩm cấp càng cao, thì có thể được học võ công hoặc là thuật pháp ở cấp độ càng cao. Nhưng nếu như phẩm cấp không đủ, mà lại lén lút truyền dạy, thì chính là làm loạn phép tắc.”

“Các môn phái lớn tuy là có quyền tự do thu nhận đệ tử, nhưng mà không có quyền đánh giá phẩm cấp võ công, thuật pháp. Hoặc là chỉ quyền đối với bậc ngũ phẩm trở xuống. Vượt qua ngũ phẩm, bắt buộc phải thông qua võ cử của đế quốc, cuộc thi văn đáp.”

“Đại khái ý tưởng sơ bộ là như thế.”

Tô Bằng đối với những người trong Tử Hà Sơn Môn không hề có chút giấu diếm, nói.

Nghe Tô Bằng nói như vậy, cả Dư Đạo Kỳ và Độc Cô Thắng đều lộ ra thần sắc suy nghĩ sâu xa.

“Ngũ sư đệ, nếu như vậy thì toàn bộ Võ lâm thiên hạ đều sẽ nằm trong tay của đế quốc rồi. Làm như vậy, vương quyền sẽ càng thêm kiên cố. Nhưng mà để có thể triển khai kế hoạch này, trở lực cũng sẽ không hề nhỏ.”

Sau một hồi suy nghĩ, Dư Đạo Kỳ nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, nói.

“Đúng là như vậy. Nhưng mà đây chỉ mới là ý tưởng mà thôi, chính thức thực thi, e là cần tới mười năm, hai mươi năm.”

“Ha ha, ta thấy rất là hay. Không thì Võ lâm thiên hạ sẽ loạn thành một mớ hỗn tạp giống như trước đây, còn gì thú vị nữa chứ?”

Vân Diệp cười lớn, nói với Tô Bằng.

“Hành động này, sẽ tác động đến cả thiên hạ, thậm chí là tác động đến cả mấy trăm năm sau.”

Độc Cô Thắng nói.

Tô Bằng gật đầu. Hai vị sư huynh đều đã nói ra những cách nghĩ sâu sắc trong kế hoạch của chính mình.

Lúc Tô Bằng vừa định nói gì đó, thì có tiếng của một nữ tử vang lên.

“Các vị, thật ngại quá. Có thể cho mượn Tô Bằng một lát không?”

Tô Bằng quay đầu lại nhìn, người nói lời vừa rồi chính là Ninh Thái....

Chương 1139: Đột biến

“Ha ha, duyên nữ nhân của sư diệt ngươi thật không tệ.”

Vân Diệp thấy Ninh Thái tới “Mượn” Tô Bằng, ranh mãnh cười nói.

“Khụ khụ...”

Tô Bằng nghe vậy không khỏi ho khan một tiếng, hắt xin lỗi một tiếng, liền cùng Ninh Thái đi đến một bên.

Chỉ thấy ở một bên, Quý Minh cũng ở đó, Tô Bằng gật đầu, ba người đi sang bên.

Quý Minh chào Tô Bằng một tiếng, nói với Tô Bằng.

“Thực không ngờ, ngươi ở thế giới này, lại đi tới một bước này.”

“Phần nhiều nhờ may mắn cả.”

Tô Bằng cảm khái nói, hắt lúc trước vào công ty Thiên Nhất, cũng thật không ngờ sẽ có hôm nay.

Tô Bằng nhìn về phía Quý Minh, nói với Quý Minh.

“Quý Minh, chuyện của muội muội ngươi có thể yên tâm, ta trước khi vào trò chơi, đã nhờ người truy tra chuyện của muội muội ngươi, muội muội của ngươi vẫn ở trong công việc, có điều người ta nhờ, có thể rất dễ dàng xách nàng từ trong đó ra.”

“Vậy thì tốt rồi.”

Quý Minh nghe vậy, thở dài một tiếng, nói.

“Thật ra ta lo lắng nhất, chính là nàng.”

Tô Bằng nghe vậy khẽ gật đầu, trước khi hắt vào trò chơi, đã nhờ Tăng tiên sinh đi tìm muội muội của Quý Minh, Tăng tiên sinh đã đáp ứng, với thực lực thân phận của Tăng tiên sinh, chuyện đã đáp ứng, cơ bản chẳng khác nào làm được.

Quý Minh buông một tâm sự, nói với Tô Bằng.

“Tốt lắm, không quấy rầy các ngươi, ta đi tìm những đồng nghiệp khác uống hai chén đã.”

“Ừm.”

Tô Bằng gật đầu, Quý Minh cáo từ rời đi, ở đây chỉ còn lại có hai người Tô Bằng cùng Ninh Thái.

“Quả thật không ngờ...”

Ninh Thái nhìn Quý Minh rời đi, sau đó quay đầu lại nhìn thoáng qua Tô Bằng, sau đó nói.

“Thật không nghĩ tới, tiểu tử thò lò nước mũi ngồi cùng bàn với ta lúc trước, thậm chí có ngày trở thành đế vương ở một thế giới khác.”

“Ha ha, cô gái xảo quyết nhà ngươi, lúc trước khi dễ ta không ít, không lo lắng ta sau khi thượng vị tìm ngươi trả thù sao?”

Tô Bằng nghe vậy, cười ha hả, nói với Ninh Thái.

“Đánh chết ngươi!”

Ninh Thái nghe vậy, lập tức liếc Tô Bằng, vung quyền định đánh.

“Quên đi, không nên nói giỡn nữa.”

Tô Bằng sợ Ninh Thái nổi đóa, miệng nói.

Ninh Thái lúc này mới thu quyền, sau đó thở dài một tiếng, miệng nói.

“Tương lai có tính toán gì không? Ở chỗ này làm Hoàng đế của ngươi sao?”

“Không biết...”

Tô Bằng lắc đầu, hẩn nhìn về phía tinh không, nói.

“Có điều lập tức sẽ biết thôi, ta biết, không lâu nữa, có thể tất cả người chơi thế giới trò chơi luân hồi tử vong đều sẽ lựa chọn một lần, lựa chọn rất có thể là tiếp tục sống trong trò chơi, hay là trở về thế giới hiện thực.”

“Ừm?”

Ninh Thái nghe vậy, nói.

“Người biết cái gì?”

Có điều nàng cũng không đợi Tô Bằng đáp lời, mà lại tiếp tục hỏi.

“Nếu muốn người lựa chọn, người sẽ ở tại chỗ này, hay là trở về hiện thực?”

“Không biết...”

Tô Bằng thở một tiếng thật dài, miệng nói.

“Biết sao không? Ta bây giờ cảm giác liên giống khi còn bé làm bài thi toán. Bây giờ còn thiếu một cái đề chọn liên đạt tiêu chuẩn, nhưng ta lại không biết nên chọn đáp án nào, nếu tương lai nói cho ta biết một chút, nói cho ta biết ta chọn sai, ta có thể sẽ hối tiếc không kịp.”

“Ha ha, nếu quả thật là lúc còn bé, lúc này chính là lúc người chép bài thi của ta.”

Ninh Thái phì cười, nói với Tô Bằng.

“Đúng vậy... Chỉ là một bài thi toán ta có thể chép người, nhưng mà lựa chọn bây giờ, ta lại không biết chép ai mới tốt.”

Tô Bằng lắc đầu, bất đắc dĩ nói.

Nghe được Tô Bằng nói đầy bất đắc dĩ, Ninh Thái cũng trầm mặc.

Đối với thế giới này, Ninh Thái cũng không đầu nhập nhiều giống Tô Bằng. Bây giờ rất nhiều người trọng yếu với Tô Bằng, đều là người thế giới này, lựa chọn của Tô Bằng, sẽ càng thêm gian nan.

Hai người trầm mặc trong khoảng thời gian ngắn.

“Hmm, tìm người đã lâu, hóa ra người ở đây.”

Vào chính lúc này, đột nhiên có tiếng vang lên.

Tô Bằng cùng Ninh Thái nhìn lại, chỉ thấy thống lĩnh Hắc Thủy quân Hàn Thác đã đi tới.

“Ừm? Là lão thủ trưởng người?”

Tô Bằng thấy Hàn Thác, miệng ồ lên một tiếng hỏi.

“Hắc, người có phải là không muốn ta sau này sống tiếp? Lão thủ trưởng của người, ta đảm đương nổi sao?”

Trên mặt của Hàn Thác, lộ ra nụ cười hiểm thấy, nói với Tô Bằng.

Chỉ nghe hắc nói

“Ta cảm thấy, người vẫn nên đem ta sung quân biên cương mới tốt, Ngọc Môn quan gì đó, Nam Hải gì đó, cũng đều được, nếu không mỗi ngày ở dưới mí mắt của người, nhớ tới người từng làm thủ hạ của ta, tìm ta gây phiền toái, có lẽ ta liền lải nhải mãi.”

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi nở nụ cười, hắc nhìn về phía Hàn Thác, nói.

“Lão thủ trưởng, người tìm ta không phải chỉ để nói đùa chứ?”

“Ừm, có chút chuyện, không tiện nói công khai, người có thể không? Chúng ta ra ngoài bàn.”

Hàn Thác nói với Tô Bằng.

Tô Bằng suy nghĩ một lát, võ công Hàn Thác không tạo được uy hiếp đối với mình, mà hắc cũng không có lý do gì gây bất lợi cho mình, Tô Bằng gật đầu, nói.

“Được.”

“Vậy làm phiền rồi, mượn người chút.”

Hàn Thác gật đầu nói với Ninh Thái, Ninh Thái cùng hắc cũng coi như người quen, khẽ gật đầu.

Hàn Thác cùng Tô Bằng, đi một hồi, đi đến vị trí một hoa viên đằng sau, ở đây cũng không có người, cũng chẳng ai đi tới, rất yên tĩnh.

“Lão thủ trưởng, người thân bí như vậy có chuyện gì sao?”

Tô Bằng hỏi Hàn Thác.

Chỉ là vừa dứt lời, Tô Bằng đột nhiên cảm giác không đúng!

Hậu hoa viên mà hắn và Hàn Thác vào, giống từ trong không gian cắt ra, biến thành một lĩnh vực giống kết giới, lĩnh vực này đen kịt u ám, hoàn toàn ngăn cả ngoại giới ở bên ngoài!

Tô Bằng cả kinh, trong nháy mắt hắn bước lên vài bước, quay đầu lại nhìn Hàn Thác.

Chỉ thấy Hàn Thác lúc này, trong ánh mắt lóe ra ánh sáng đỏ máu, trán của hắn, một con mắt dọc trực tiếp xuất hiện!

“Chân ma? ! !”

Tô Bằng thấy con mắt dọc này, lập tức chấn động trong lòng.

Hắn ở trên trán Kim Mạch Lăng, đã từng gặp mắt dọc giống như đúc.

Đây là tiêu chí Chân ma!

“Ha ha ha... Người còn nhận ra ta? Người ở trong không gian khác phong ấn ma niệm của ta, ân tình này, ta còn nhớ rõ đó.”

“Hàn Thác” trên trán nứt một con mắt dọc miệng phát ra thanh âm yếu ớt, nói với Tô Bằng.

“Người là chân ma!”

Tô Bằng đã xác nhận thân phận của hắn, chỉ là lúc này, Tô Bằng cảm giác cả không gian đều đang áp chế mình, cả ngón tay đều không thể di động, hắn lại bị chân ma khoá người rồi.

Chỉ là mặc dù tình huống khẩn cấp mạo hiểm, Tô Bằng lại không mất đi tỉnh táo, hẩn nhìn “Hàn Thác”, hỏi hẩn.

“Người chừng nào thì chiếm được thân thể Hàn Thác?”

“Chiếm được? Ta có thể sử dụng thân thể của hẩn, xem như là phúc khí của hẩn... Người còn nhớ rõ năm đó, phái Thanh Thành cùng phái Không Động ở trong sơn mạch tại Tô Châu, thu được một đám di vật viển cổ không? Một tia thần niệm của ta, liền giấu ở trong đám di vật kia, Hàn Thác này, trùng hợp tìm được một kiện trong đó.”

“Chỉ là thế giới này áp chế ta, ta không cách nào dùng hình thái hoàn toàn vào thế giới mới này, một bộ phận thần niệm khác của ta sau khi chiếm được thân thể của người tên Kim Mạch Lãng rời khỏi thế giới này, ta liền vào thế giới mới, hàng lâm ở trên thân thể kẻ tên Hàn Thác này.”

“Có điều đáng tiếc, mặc dù ta hàng lâm ở trên người hẩn, nhưng muốn trở lại thế giới của người, khiến bộ phận ý thức khác của ta giải trừ phong ấn, nhất định phải mượn thân thể của người mới được... Thứ ẩn trong tay trái của người, chính là chìa khóa giải khai phong ấn, thân thể của người, ta muốn chắc rồi!”

Trên mặt “Hàn Thác” cười lạnh, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, đột nhiên nhớ tới mình đã từng có được ống dòm mắt rắn kia, tựa hồ ống dòm kia sau khi thần miếu vỡ nát, cũng có một bóng đen hiển hiện, chỉ là rất nhanh liền tiêu tán ở trong thần miếu.

“Hóa ra đó là một tia ma niệm của chân ma!”

Tô Bằng lúc này, mới xác định lúc đó là cái gì.

Bây giờ thân thể Tô Bằng hoàn toàn không có cách nào không chế, cả người bị khống chế ở trong kết giới này, nhưng kỳ quái chính là, Tô Bằng một chút cũng không kinh hoảng.

Bởi vì một khắc này, ở trong đầu Tô Bằng, một tia hồi ức tràn ra.

“Ha ha, không nên ngại trang trán định, thân thể của ngươi, ta muốn chắc rồi, ngươi liền trở thành tể phạm lô đỉnh của ta!”

Trên mặt “Hàn Thác” mang theo nụ cười lạnh, mắt dọc trên trán hắn, đường kính bắn ra quang mang màu đỏ, bắn về phía trán Tô Bằng.

Trong nháy mắt, Tô Bằng cũng cảm giác được cảm xúc mặt trái vô tận tràn vào trong ý thức của mình.

Có điều Tô Bằng, lại không có vẻ bối rối, ký ức trong lòng hắn đột nhiên hiển hiện, khiến trong lòng hắn vẫn tràn ngập tự tin.

Mắt dọc trên trán “Hàn Thác” bắn ra hồng quang, hoàn toàn đầu nhập vào trong trán Tô Bằng, mà bản thân “Hàn Thác”, thì ngã dưới mặt đất, tựa hồ mất đi ý thức.

Tô Bằng lúc này, trong mắt hiện ra quang mang đỏ khác thường.

Chương 1140: Chân tướng (1)

Trong mắt Tô Bằng, phóng ra ánh đỏ quỷ dị, tựa hồ thân thể của hắn, đã bị Chân Ma chiếm được!

Nhưng mà một khắc cuối cùng, ở trong con mắt Tô Bằng, lại có một điểm sáng trắng, đột nhiên lóe ra. Chân Ma vào trong ý thức Tô Bằng, chính ở trong ý thức Tô Bằng mang theo cảm xúc mặt trái vô cùng vô tận, ý chí bản thân Tô Bằng so sánh với cảm xúc mặt trái vô cùng vô tận kia, quả thực là muối bỏ biển, rất nhanh liền bị chìm ngập.

Nhưng vào chính lúc này, ở trong ý thức Tô Bằng, một điểm sáng phảng phất mặt trời đột nhiên xuất hiện!

Trong ý thức Tô Bằng, những năng lượng mặt trái đỏ như máu tựa hồ ngưng kết thành thực chất, gặp phải điểm sáng màu trắng này, không ngờ lập tức sinh ra biến hóa.

Những năng lượng mặt trái đỏ như máu kia, bị điểm sáng trắng chiếu rọi, không ngờ ngưng kết thành một loại vật chất màu vàng lợt, không ngừng chảy xuôi trong ý thức của Tô Bằng.

Ma niệm của Chân Ma lập tức kinh hãi, nó điên cuồng rống giận ở trong ý thức.

“Không! Đây là bẫy rập!” Chân Ma lớn tiếng rống giận, thanh âm phảng phất sóng to gió lớn, có điều lại không có biện pháp gì, thoát khỏi ý thức Tô Bằng.

Cứ như vậy, năng lượng mặt trái đỏ như máu do Chân Ma ngưng kết, cuối cùng cùng điểm sáng trắng trung hoà, biến thành chất lỏng màu vàng lợt phảng phất vàng chảy.

Những chất lỏng màu vàng lợt này, không ngừng chảy xuôi trong ý thức của Tô Bằng, cuối cùng hóa thành một cái vòng tròn.

Vòng tròn này, mất đi khí tức của Chân Ma, tựa hồ cũng không tồn tại bất kỳ ý thức gì.

Mà vào chính lúc này, ý thức bản thân Tô Bằng dần dần hồi phục xong, chỉ là con người của hắn, lại trở thành màu vàng thẫm.

“Đây là...”

Tô Bằng cảm giác ý thức của mình, trong nháy mắt vừa rồi bành trướng không biết bao nhiêu lần, đây không chỉ là lượng tăng, mà còn chất tăng, Tô Bằng cảm giác phẩm chất ý thức của mình, tăng lên rất nhiều.

Vừa rồi sở dĩ xảy ra chuyện như vậy, Tô Bằng cũng có cảm thụ đại khái.

Trong nháy mắt Chân Ma xâm nhập ý thức Tô Bằng, thứ luôn ẩn nấp ở trong ý thức Tô Bằng bạo phát.

Vật này, cả bản thân Tô Bằng đều sắp không nhớ rõ.

Thứ ẩn nấp ở trong ý thức Tô Bằng này, chính là nghiệp quả tên “Tâm tồn nhất niệm”.

Năng lực của nghiệp quả “Tâm tồn nhất niệm”, Tô Bằng một mực không biết là tác dụng gì, mà lúc này, hắn mới hiểu ra.

Nghiệp quả Tâm tồn nhất niệm, thật ra giống với lực pháp tắc phong ấn của tay trái Tô Bằng, bản thân cũng không có lực lượng gì, nhưng có thể nhằm vào thần niệm Chân Ma.

Lực lượng pháp tắc ở tay trái Tô Bằng, phong ấn phần lớn ý thức của Chân Ma tại hiện thực, mà trong ý thức hắn còn có nghiệp Tâm tồn nhất niệm, có thể đem ma niệm còn lại của Chân Ma phong ấn.

Về phần là nguyên lý gì, Tô Bằng cũng không biết.

Tô Bằng lúc này, khẽ nhíu mày, mặc dù hắn cảm giác ý thức mình đề cao phẩm chất cực cao, nhưng hết thảy vì sao xảy ra, lại không biết.

Vào chính lúc này, Tô Bằng chợt thấy, chỗ sâu trong hoa viên, một tiệm quan tài có đèn lồng màu xanh biếc, đang khai trương ở đó.

Tô Bằng nhìn thấy tiệm quan tài này, trong lòng chấn động.

Hôm nay là mùng 2 tháng 7, cách thời gian hắn lần trước từ cửa hàng thần bí ra ngoài, vừa hay là một năm.

Dựa theo ước định của chủ cửa hàng thần bí, là lúc báo cho mình hết thảy chân tướng.

Tô Bằng hít sâu một hơi, đi đến tiệm quan tài kia.

...

Tô Bằng đẩy cửa tiệm quan tài, đi vào, chỉ thấy chủ nhà giàu, đang uống trà ở bên trong.

“Người đã đến rồi.”

Chủ cửa hàng thần bí, nhìn Tô Bằng nói.

Tô Bằng gật đầu, hắn nhìn về phía ông chủ, nói với ông chủ.

“Ông chủ, dựa theo ước định của chúng ta, người nên báo cho ta, ta muốn biết chân tướng.”

“Khử khử khử khử... Ta vô tình giấu diếm, mà ngay vừa rồi, ngươi đã hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng của ngươi, cũng là lúc báo cho ngươi hết thấy chân tướng rồi”.

Ông chủ nhà giàu cười quái dị một tiếng, nói với Tô Bằng.

Hắn đặt chén trà xuống, hỏi Tô Bằng.

“Tô Bằng, ngươi tin tưởng vũ trụ ngươi tồn tại, có một chúa tể không?”

Tô Bằng nghe vậy, nhẹ gật đầu, nói.

“Thật ra ta vốn không tin, nhưng đã trải qua thế giới trò chơi luân hồi tử vong, ta bắt đầu tin tưởng trong vũ trụ, có lẽ có một chúa tể trong bóng tối”.

“Ha ha, cũng không phải một chúa tể trong bóng tối, mà là một cá nhân”.

Ông chủ nhà giàu cười một tiếng, nói với Tô Bằng.

“Người?”

Tô Bằng sửng sốt, miêng hỏi.

“Trong vũ trụ của chúng ta, tổng cộng có hai vị chúa tể”.

“Vị chúa tể đầu tiên, chúng ta có thể coi hắn là chúa tể sáng thế, hoặc là đứng đầu vũ trụ, hắn cũng không tồn tại ở vĩ độ này, sự hiện hữu của hắn, là vĩ độ cao hơn như lời các ngươi nói, hắn trong một lần thám hiểm, phát hiện không gian tồn tại chỗ vũ trụ chúng ta, lúc ấy vũ trụ của chúng ta, ở đây không có vật chất, chỉ là một vùng hư không thuần túy không có gì cả... Có điều, vị chúa tể sáng thế kia phát hiện trong vĩ độ này có một hạt giống thú vị”.

“Trải qua cải tạo không biết bao lâu, chúa tể sáng thế bước đầu cải tạo thế giới này thành thiết kế sơ bộ, căn cứ thứ hắn biết, hắn đem thế giới này, thiết kế thành vĩ độ sáu vĩ... Cũng chính là vũ trụ đa nguyên mà chúng ta nói”.

“Sau đó, một vụ nổ bắt đầu, vũ trụ không ngừng phát triển, dựa theo ý nguyện của chúa tể sáng thể, thiết kế của chúa tể sáng thể... vũ trụ này từ từ thành hình”.

” Bản ý của hần, là không chạm đến những sự vật trong vũ trụ này càng nhiều... bởi vì vũ trụ chịu phát triển tự nhiên, có thể mang cho chúa tể sáng thể càng nhiều thứ mới... Nhưng, vấn đề tới rồi”.

” Khi vũ trụ thành lập, sáng thể mới phát hiện, trong vũ trụ đa nguyên này, có một loại lực lượng, bắt buộc đem cả vũ trụ, chia làm năng lượng hai phương diện chính phản, tồn tại ở trong vũ trụ đa nguyên này, liền sẽ như thế... Thậm chí bao gồm bản thân chúa tể sáng thể”.

“Không lâu sau, sáng thể cũng cảm giác được lực phản tác dụng của vũ trụ phát triển, mặc dù lực lượng chính của vũ trụ tác dụng cùng ta, đề cao lực lượng và năng lực của ta, nhưng một loại lực lượng tương phản, cũng phân liệt trong thân thể hần... Đồng thời, một loại lực lượng vũ trụ tương phản, cùng ý thức chúa tể sáng thể mặt trái tác dụng lẫn nhau, cũng đang phát triển.

Loại phát triển này càng ngày càng nghiêm trọng... Nếu hần không làm cái gì, chúa tể sáng thể mặt trái này, sớm muộn gì cũng sẽ phân liệt ra ngoài, chôn vùi cùng chúa tể sáng thể, vũ trụ này, cũng sẽ bị chôn vùi...”

“Có điều, sáng thể dù sao cũng là đến từ vĩ độ khác, sử dụng một số thủ đoạn, hần đem lực lượng mặt trái này, tiến hành nhân cách hoá... sau đó, dùng một số thủ đoạn, ta đem nó phong ấn ở chỗ sâu của vũ trụ này”.

“Chúa tể Sáng Thể vốn tưởng rằng, nó sẽ bị phong ấn vĩnh viễn... Chỉ là không ngờ, nhanh như vậy, trong vũ trụ đã xuất hiện sinh vật... Người nên biết, loài người, liền đã dò xét đến cái gọi là tiềm thức. Biết bên trong là một mảnh hắc ám... ở đây, chính là thổ nhưỡng của chúa tể Sáng Thể mặt trái bị phong ấn. Nó mặc dù không hiển thị, nhưng lực phản tác dụng luôn tác dụng trong vũ trụ này”.

“Chỉ là lực lượng của bản thân chúa tể Sáng Thể, đem lực phản tác dụng không thể tiêu diệt này điều tiết đến hình thức có thể dùng chính diện tác

dụng ở trong vũ trụ đa nguyên này... Chỉ cần Sáng Thế tồn tại, nó sẽ ở vào trạng thái phong ấn”.

“Có điều... Về sau, quê hương chỗ chúa tể Sáng Thế, xảy ra một vài vấn đề, hấn cần chạy về quê hương hấn”.

“Mà một khi ta rời đi, trong vũ trụ này, lực lượng mặt trái bị áp chế, liền sẽ xuất hiện... Hấn phải tìm một người tiếp nhận hấn”.

Ông chủ nhà giàu nói với Tô Bằng.

“Ta biết, người này chắc chắn không phải ta”.

Tô Bằng tự giễu cười nói.

“Ha ha, quả thật không phải ngươi, vị đứng đầu vũ trụ thứ hai, cũng giống ngươi, tới từ một quê hương với ngươi. Mà ta vừa rồi nói cho ngươi những chuyện kia, đều là bản ghi chép ở trên tấm bia vũ trụ, đây đã từng là lời chúa tể Sáng Thế, nói với vị đứng đầu vũ trụ thứ hai”.

Ông chủ nhà giàu nói, nói xong, hấn cười quái dị một tiếng, nói với Tô Bằng.

“Ngươi có muốn biết chuyện vị chúa tể vũ trụ thứ hai trải qua không?”

Tô Bằng suy nghĩ một lát, nhẹ gật đầu.

Có thể biết kinh nghiệm của một vị thần, với Tô Bằng mà nói cũng rất hiếm kỳ.

Ông chủ nhà giàu gật đầu, hấn vung tay lên, lập tức, Tô Bằng cảm giác được ký ức khổng lồ, truyền vào trong ý thức của mình.

Hấn phảng phất nhận ra chính ôn lại một lần chuyện đã trải qua, đạt được ký ức trong óc người kia.

Tô Bằng đứng ở nơi đó, tựa hồ đang không ngừng thể nghiệm hết thấy người kia trải qua, cuối cùng, ánh mắt hấn trở nên ngạc nhiên.

“Bằng... Khang Tư Thản Nhân... Mục Mộc... Chân Ma bị phong ấn ý thức tại địa cầu... còn cả rất nhiều người, bọn họ ở thế giới của ta, trải qua nhiều chuyện như vậy?”

Ký ức trong đầu Tô Bằng, nói cho hắn rất nhiều chuyện.

Hắn nhìn về phía ông chủ nhà giàu, trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc nói.

“Ông chủ... Sự hiện hữu của người, không phải gần ở trong hiện thực sao? Sao, người lại ở trong trò chơi luân hồi tử vong này?”

“Khử khử thực ra... ta cũng là làm việc giúp người ta thôi”.

Ông chủ nhà giàu cười quái dị nói.

Hắn nói.

“Trong ký ức của người hắn rõ, Chân Ma, chính là nhân cách mặt trái hoá của chúa tể Sáng Thế, thật ra, chỉ cần ở vũ trụ của chúng ta, chúa tể Sáng Thế nhân cách hoá mặt trái kia, sẽ vĩnh viễn không cách nào chết đi, cũng không cách nào bị tiêu diệt”.

“Mà chúa tể Sáng Thế đầu tiên sở dĩ muốn vị đứng đầu vũ trụ thứ hai tiếp nhận vị trí của hắn, chính là vì, trong ý thức của vị chúa tể vũ trụ thứ hai, tồn tại một không gian địa cầu hư vô, nơi đó vừa không phải trong vũ trụ, cũng không phải bên ngoài vũ trụ, là thế giới **, lực lượng cùng ý thức của Chân Ma, liền bị phong ấn ở thế giới kia”.

” Chúa tể Sáng Thế rời khỏi vũ trụ của chúng ta, mà chúa tể vũ trụ mới tiếp nhận vị trí của hắn, nhưng rất nhanh, chúa tể vũ trụ mới, phát hiện một thiếu sót cực kỳ trọng yếu trong vũ trụ”.

” Thiếu sót gì?”

Tô Bằng nghi ngờ hỏi.

Chương 1141: Chân tướng (2)

Bởi vì dựa theo ký ức hần vừa lấy được, vị chúa tể vũ trụ thứ hai mặc dù cũng là nhân loại trên địa cầu giống mình, nhưng kể từ khi hần thu được vị trí đứng đầu vũ trụ, năng lực của hần, cũng không khác biệt với chúa tể Sáng Thế.

Vị chúa tể vũ trụ mới kia, một ý niệm, là có thể ở trong vũ trụ này khai sáng ra vô số thế giới mới, là thần chí cao trong vũ trụ mới này.

Tô Bằng không ngờ, còn có chuyện gì, có thể làm khó vị đứng đầu vũ trụ kia.

“Cho dù là thần, cũng có lúc bất đắc dĩ”.

Ông chủ nhà giàu lắc đầu nói.

Hần nói với Tô Bằng.

“Vừa rồi ta đã nói với ngươi, thần sáng chế vũ trụ của chúng ta, cũng chính là chúa tể Sáng Thế, bản thân hần là sinh mệnh chiều cao cấp, vũ trụ hần khai sáng, là thành lập dựa theo mô hình thế giới sáu chiều”.

“Nhưng, đây cũng đã thành hạn mức cao nhất của vũ trụ chúng ta... Chiều cao nhất của vũ trụ chúng ta, chỉ có sáu chiều”.

“Nhưng mà, đứng đầu vũ trụ mới, muốn thu được năng lực lớn hơn nữa, nhất định phải dựa vào sự tồn tại của vũ trụ chúng ta, khiến vũ trụ tiến hóa, tiến hóa thành vũ trụ chiều cao hơn”.

“Chỉ là, tiến hóa thành vũ trụ độ chiều càng cao, bản thân nhất định phải có một bộ quy tắc nhất quán, mà trong vũ trụ của chúng ta, đã có hai điểm cực kỳ không hài hòa, ngăn trở tiến hóa của vũ trụ”.

“Điểm gì?”

Tô Bằng nghe vậy, hiếu kỳ hỏi.

“Hai điểm kia, một là ý thức Chân Ma nhốt ở địa cầu, một là lực lượng của Chân Ma”.

Ông chủ nhà giàu nói.

“Muốn vũ trụ tiến hoá tự nhiên, địa cầu nhất ý thức Chân Ma không nên tồn tại, tinh cầu ý thức kia, mặc dù ở trong vũ trụ, nhưng lại không phù hợp quy tắc. Coi là một loại kết quả dị thường, nó cũng không nên tồn tại trong thế giới này”.

“Mà một điểm khác, chính là lực lượng của Chân Ma... Chân Ma là tồn tại cùng đẳng cấp với chúa tể Sáng Thế, mặc dù nó bị nhân cách hoá, nhưng mặt lực lượng, lại không thua kém chúa tể vũ trụ”.

“Muốn vũ trụ tiến hóa, phải đem địa cầu ý thức kia hóa thành lực lượng thường quy trong vũ trụ chúng ta, đồng thời phải thu được lực lượng của Chân Ma, chuyển hóa làm lực vũ trụ, mới có thể thành công”.

“Nhưng mấu chốt của vấn đề là, một khi giải trừ phong ấn, dùng lực lượng đứng đầu vũ trụ của mình, thì không cách nào chiến thắng nó, chỉ có thể chôn vùi cùng nó, mà muốn thu được lực lượng của Chân Ma, nhất định phải tách ý thức nhân cách cùng lực lượng của Chân Ma ra, mà bản thân đứng đầu vũ trụ vĩnh viễn không cách nào làm được, muốn tách lực lượng và ý thức Chân Ma, phải tự nó làm vậy, hơn nữa cho dù lực lượng và ý thức của nó chia lìa, chỉ cần đứng đầu vũ trụ đem lực lượng của nó ra tinh cầu ý thức, nó lập tức sẽ thu được lực lượng kia”.

“Nó hẳn sẽ không làm như vậy nhỉ? Tách ý thức và lực lượng mình ra, đây là kẻ ngu cớ nào mới làm ra được”.

Tô Bằng nói.

“Ha ha ha, dưới trạng thái thường quy, Chân Ma tất nhiên sẽ không làm như vậy, nhưng đứng đầu vũ trụ, thiết kế một cái bẫy xảo diệu, mà bẫy rập này người cũng biết, chính là thế giới trò chơi luân hồi tử vong”.

Ông chủ nhà giàu nói.

“Thế giới trò chơi luân hồi tử vong?”

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi tinh thần tập trung lại, hẩn hoi.

“Ta luôn muốn hỏi, bản chất của thế giới trò chơi luân hồi tử vong đến tột cùng là cái gì? Rốt cuộc là hiện thực, hay là thế giới hư cấu?”

“Là hiện thực, nhưng cũng không phải hiện thực, nhưng chắc chắn không phải thế giới hư cấu”.

Ông chủ nhà giàu, nói với Tô Bằng.

“Trên thực tế, thế giới trò chơi luân hồi tử vong...”

“Có ý gì?”

Tô Bằng nghe vậy, nhướn mày hỏi.

Ông chủ nhà giàu nhìn về phía Tô Bằng, hỏi Tô Bằng.

“Người biết π không?”

“ π ?”

Tô Bằng nghe vậy sững sốt, có điều lập tức phản ứng lại, nói.

“Người là nói số Pi? Số lẻ không tuần hoàn?”

“Đúng vậy, chính là π này, người xem ra cũng biết, nhưng người biết ý nghĩa nó đại biểu cụ thể không?”

“Ý nghĩa của π ?”

Tô Bằng nghe ông chủ nhà giàu hỏi như vậy, không khỏi nhíu mày, nói.

“Không phải là vô hạn không tuần hoàn sao? Còn có ý nghĩa gì?”

“Ha ha, ý nghĩa vô hạn không tuần hoàn, to hơn người tưởng tượng nhiều lắm”.

Ông chủ nhà giàu vung tay lên, ở trong không gian xuất hiện một vòng tròn, sau đó một đường thẳng, từ trong vòng tròn xuyên qua, mà ở sau hình vẽ, một nhóm con số...

“ π , chiều dài chu vi hình tròn so với đường kính, đây là bắt đầu, vô cùng vô tận, mãi không lặp lại. Chính là nói ở trong chuỗi số này, bao hàm mỗi một loại khả năng tổ hợp, sinh nhật của người, mật mã tử chứa đồ, CMND của người, đều ở trong đó, nếu chuyển mấy con số này thành chữ cái, là có thể đạt được toàn bộ từ đơn, vô số loại tổ hợp, âm tiết đầu tiên lúc người là trẻ con phát ra, tên người trong lòng người, chuyện từ đầu đến cuối của cả đời người, mỗi sự kiện chúng ta đã làm hoặc là từng nói, trong vũ trụ sở hữu khả năng vô hạn, đều ở trong vòng tròn đơn giản này, dùng những tin tức này làm gì, nó có ích lợi gì, hoàn toàn quyết định bởi năng lực của người”.

Ông chủ nhà giàu mỉm cười, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe được ông chủ nhà giàu nói như vậy, tâm niệm đột nhiên vừa động.

Trước kia hẳn quả thật chưa từng nghĩ tới, vô hạn không tuần hoàn, là có ý gì.

Nhưng bây giờ nghe ông chủ nhà giàu nói, Tô Bằng mới phát hiện, hóa ra ‘ π ’ đơn giản này, không ngờ bao hàm nhiều ý nghĩa như vậy.

Chỉ là...

“Ông chủ, lời người nói ta gần như có thể hiểu được, nhưng sao người phải nói vậy chứ?”

“Khử khử khử khử... Tô Bằng, người ngẫm lại xem, một hình tròn của mặt phẳng hai chiều, so với đường kính, liền bao hàm nhiều tin tức như vậy, người cảm thấy, nếu mặt bằng hai chiều này tăng lên ba chiều, trong một không gian chi tiết người cũng không thêm để ý, có bao nhiêu tin tức?”

“Mà người suy nghĩ thử coi, π đại biểu, là tổ hợp con số, nhưng, nếu có một loại lực lượng, cưỡng chế cắt bỏ một đoạn trong tổ số vô hạn không tuần hoàn của π này, muốn tổ số của π này, vĩnh viễn sẽ không xuất hiện một tổ số riêng. Vậy sẽ biến thành thế nào?”

“Ồ?”

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi phát ra âm thanh kinh ngạc.

Đúng vậy, thuộc tính của π , chính là vô hạn không tuần hoàn, nhưng nếu ở trong π lấy ra một đoạn, hoặc cộng thêm một quy tắc, khiến nó không cách nào xuất hiện một đoạn tổ số. Vậy π liền không còn là π , mặc dù nó vẫn là vô hạn không tuần hoàn.

Nhìn thấy bộ dáng Tô Bằng như đã hiểu, ông chủ nhà giàu nói.

“Người thử nghe xem, thế giới ba chiều chỗ người, chính là chỗ này π , ba chiều trong vũ trụ của người, dài, rộng, cao, lượng tin tức độ chiều từng cái đều vượt qua lượng tin tức của π , mà từ trong mấy độ chiều này, rút ra một số độ chiều, thế giới này, sẽ biến thành dạng gì?”

Tô Bằng trầm mặc một lúc, sau đó nói.

“Thế giới trò chơi luân hồi tử vong sao?”

“Ha ha, đáp đúng rồi”.

“Cái gọi là thế giới trò chơi luân hồi tử vong, chính là đem thế giới ba chiều, rút ra một số tin tức độ chiều. Nó không phải thế giới ba chiều, nhưng cũng không phải thế giới hai chiều, càng không phải thế giới hư cấu...”

“hết thảy của thế giới này, cơ bản giống với thế giới ba chiều. Nhưng lại không phải cùng trong một độ chiều tồn tại cùng ba chiều hoặc hai chiều, mà ở một loại trạng thái lưng chừng, nhưng càng nghiêng về thế giới ba chiều”.

“Người trong thế giới ba chiều, nếu nắm giữ phương pháp riêng, thì có thể tiến hành một số sửa đổi với thế giới này”.

“Người là nói tiểu Tiên điện hạ sao?”

Tô Bằng tựa hồ suy đoán ra thứ gì đó, hần nói.

“Nói như vậy, thiên thạch trong bụng người Đức xui xẻo bị thiên thạch rơi trúng kia, chính là thứ chứa lượng tin tức của trò chơi luân hồi tử vong

sao?”

“Xem như thế đi.”

Ông chủ nhà giàu nói.

“Thật ra người kia chỉ là không may, khối thiên thạch kia, là đứng đầu vũ trụ đưa tới địa cầu, chỉ là không cẩn thận đánh sai”.

“...”

Tô Bằng một trận trầm mặc, hần điều chỉnh tâm tình một chút hồi.

“Mục đích của đứng đầu vũ trụ là gì?”

“Tách ý thức và lực lượng của Chân Ma”.

Ông chủ nhà giàu nói.

“Đứng đầu vũ trụ chế tạo ra thế giới trò chơi luân hồi tử vong, mà độ chiều hần thiếu kia, lại có hiệu quả đặc thù”.

“Bởi vì thiếu lượng tin độ chiều, tạo thành một loại hiệu quả, chính là thế giới này, hoặc chỉ có thể dung nạp ý thức Chân Ma, hoặc chỉ có thể dung nạp lực lượng của Chân Ma, mà cho dù là lực lượng hay là ý thức của Chân Ma, cũng không thể dung nạp đầy đủ, vì vậy bản thân thế giới chính là thế giới thiếu lượng tin độ chiều”.

Sau đó, đứng đầu vũ trụ đem thế giới nhốt Chân Ma, nối với thế giới trò chơi luân hồi tử vong”.

“Đặc tính của Chân Ma, mặc dù có thể chôn vùi lực lượng đứng đầu vũ trụ, nhưng không thể không đem xia pháp tắc, thế giới luân hồi tử vong, nó nhiều nhất chỉ có thể hàng lâm bộ phận, còn cần chia lìa ý chí và lực lượng, hơn nữa không thể hàng lâm đầy đủ”.

“Hàng lâm đầy đủ, tương đương với Chân Ma sống lại, nếu ý chí và lực lượng chia lìa trăm phần trăm, Chân Ma sẽ không mắc mưu”.

“Sau khi Chân Ma phát hiện thế giới trò chơi luân hồi tử vong, nó đã bắt đầu ý động, bởi vì thế giới nhốt nó, là thế giới tĩnh mịch, nhưng ít nhất càng tiếp cận thế giới ba chiều, nếu như có thể vào thế giới ba chiều chân chính, nó liền có biện pháp sống lại”.

“Lựa chọn cuối cùng của nó, chính là phần lớn ý thức của Chân Ma, liền hàng lâm ở thế giới trò chơi luân hồi tử vong, nhưng vì nó chỉ là ý thức thuần túy, cuối cùng bị thần linh thế giới này trấn áp xuống”.

“Mà đứng đầu vũ trụ sau khi hoàn thành bước này, liền bắt đầu đưa tới địa cầu thiên thạch chứa lượng tin tức của trò chơi luân hồi tử vong, định nối liền thế giới ba chiều và thế giới trò chơi luân hồi tử vong”.

“Thời gian thế giới trò chơi luân hồi tử vong và hiện thực nối liền, chỉ là thế giới vài năm, mà mấy ngàn vạn năm của thế giới trò chơi luân hồi tử vong trước đó, là trực thời gian một nhánh khác không khớp với địa cầu, mãi đến khi người chơi đầu tiên vào thế giới này, trực thời gian của địa cầu và trực thế giới của trò chơi luân hồi tử vong mới bắt đầu trùng khớp”.

“Ý thức Chân Ma bị trấn áp, cảm giác được thế giới ba chiều, nó bắt đầu nôn nóng muốn vào thế giới ba chiều”.

“Chỉ là ý thức Chân Ma, cũng không hoàn chỉnh, nếu tổng số lượng ba chiều của Chân Ma là 100, thì thế giới này chỉ có thể dung nạp ý thức hoặc là lực lượng của Chân Ma tổng số là 9, lực lượng hoặc ý thức của nó tổng số là 99 trước khi vào thế giới ba chiều chân chính, ý thức hoặc là lực lượng còn lại của nó căn bản không thể nào tới đây”.

“Nó phải dùng trò chơi luân hồi tử vong làm ván cầu, hai lần mới có thể hoàn chỉnh vào thế giới ba chiều, mà lúc này, liền tồn tại khả năng thao tác”.

“Ý là đại diện năm mươi, hấn dùng bốn mươi chín?”

Chương 1142: Chân tướng (3)

“Không kém là bao, thật ra, tổng số 100, tổng số 99, hay là đại diện 50. Hấn dùng 49, con số đều là hư ảo. Người đại khái có thể hiểu được ý này là

được rồi”.

“Chuyện sau đó, chính là chuyện người đã trải qua, Chân Ma sống lại, tổng số ý thức 99 của nó tiến vào thế giới thực tế, chỉ là nó chỉ là Chân Ma tổng số 99, hơn nữa, là tổng số 99 kia, đều là thế giới luân hồi tử vong ước thúc sẵn”.

“Sau khi nó vào thế giới ba chiều, bị lực pháp tắc trong tay trái của người phong ấn... Thật ra, lực pháp tắc trong tay trái người, cũng không chỉ là pháp tắc của thế giới trò chơi luân hồi tử vong, mà là pháp tắc của vũ trụ sáu chiều, có điều cũng có tính châm đối”.

“Những pháp tắc này, đều là tàn phá, tác dụng của chúng, chính là trung hoà ý thức Chân Ma tổng số 99, dùng pháp tắc khóa lại nó”.

Tô Bằng nghe đến đó, có hơi hiểu, hần nói.

“Ta đại khái đã hiểu, người là nói, những lực lượng pháp tắc này, liền giống thuốc đặc hiệu nhằm vào bệnh cảm mạo nào đó, liền giống bệnh độc, trên người nó có chỗ đặc biệt, có thể cùng cơ thể người, hoặc là thế giới tạo phản ứng, lúc nó hoàn chỉnh cơ bản khó giải, nhưng vì nó chỉ có tổng số 99, thiếu 1 kia, khiến phương pháp châm đối nào đó gọi là khả năng, mà pháp tắc trong tay trái ta, vừa vận tạo phản ứng với ý thức Chân Ma không trọn vẹn, biến thành kháng thể, kết hợp với Chân Ma”.

“ý thức Chân Ma tổng số lượng 99, sau khi kết hợp với pháp tắc ở tay trái ta, liền biến thành thể phong bế nào đó, không thể dung hợp ý thức tổng số lượng 1% máu chốt vốn thuộc về nó, kết quả biến thành Chân Ma không trọn vẹn, Chân Ma như vậy, đứng đầu vũ trụ liền có biện pháp đối phó rồi, đúng không?”

Nghe Tô Bằng nói như vậy, ông chủ nhà giàu gật đầu, nói.

“Đại khái là thế, có điều thao tác trên thực tế phức tạp hơn, một điểm trong đó, chính là cho dù Chân Ma không trọn vẹn, đứng đầu vũ trụ vẫn không thể tự mình động thủ đối phó, bao gồm người dưới trướng đứng đầu vũ trụ như chúng ta, cũng không thể tự mình đối phó, chỉ có thể mượn người đến từ thế giới ba chiều”.

“Người chúng ta lựa chọn, chính là người... Trên thực tế đây cũng không phải là do người đặc biệt, mà là vì người vừa hay đứng ở trên vị trí này”.

“Vừa rồi, người kia tập kích người, chính là ý thức Chân Ma 1% sau khi ý thức tổng số 99% Chân Ma rời khỏi thế giới trò chơi luân hồi tử vong, nhập cư trái phép đến thế giới này”.

“Thứ nó muốn làm, là vì lực pháp tắc ẩn chứa ở tay trái của người, nếu nó nắm giữ thân thể của người, là có thể mang theo thân thể của người đi mở ý thức tổng 99 ở thế giới ba chiều đã bị phong ấn, nhưng nó lại không ngờ, từ lúc người vào trong Thánh sơn thần miếu, đã có kháng thể pháp tắc nhắm vào tổng số 1% này phong ấn ở trong ý thức của người”.

“Tâm tồn nhất niệm sao?”

Tô Bằng nghĩ, nghiệp quả mình luôn không biết chỗ dùng.

“Đúng vậy... Thật ra cho dù là ý thức Chân Ma tổng số lượng 1%, cũng cực kỳ đáng sợ, nó kết hợp với ý thức Chân Ma tổng số lượng 99 kia, liền tương đương với ý thức Chân Ma đầy đủ”.

“Nhưng bây giờ, ý thức Chân Ma tổng số lượng 99, còn cả ý thức Chân Ma tổng số lượng 1 này, lần lượt bị kháng thể pháp tắc châm chích bất đồng phong ấn, liền biến thành một trạng thái tương đối an toàn”.

“Cứ vậy, lực lượng Chân Ma ở tinh cầu ý thức, liền biến thành lực lượng thuộc tính ác thuần túy của chúa tể không có ý thức, nhưng đứng đầu vũ trụ, có thể từ từ luyện hóa, sau đó khiến tinh cầu ý thức kia biến mất, để vũ trụ từ từ tiến hóa thành vũ trụ vĩ độ cao hơn”.

Ông chủ nhà giàu cuối cùng nói.

Tô Bằng lúc này, cũng đại khái minh bạch tất cả mọi chuyện.

Nói tóm lại, chính là có 1 con boss, đứng đầu vũ trụ chính diện nó không có cách gì, vì vậy đứng đầu vũ trụ, nghĩ tới một biện pháp, diệt boss kia.

Nghe được chân tướng sự tình, Tô Bằng thở phào một cái, nói với ông chủ nhà giàu.

“Thật ra nói như vậy, hết thấy, đều là một màn mưu tính của đứng đầu vũ trụ đúng không?”

“Ha ha, nếu người nói đây là một âm mưu, cũng được, nhưng đối với người mà nói, cũng rất có lợi”.

Hắn chỉ chỉ tay trái Tô Bằng, nói.

“Trong tay trái của người, có phần lớn pháp tắc của vũ trụ sáu chiều, trong ý thức của người, thì có pháp tắc 1% máu chốt khác, hai thứ gia tăng, thân thể của người, tương đương có được tất cả pháp tắc bên trong sáu chiều thế giới này”.

“Thật ra thần linh và ma đạo nguyên bản trò chơi luân hồi tử vong, chẳng qua là một số năng lực mạnh nhất trong những pháp tắc vận hành tự nhiên trong thế giới này”.

“Mà trong thân thể của người, thì phong ấn pháp tắc cả vũ trụ sáu chiều, chỉ cần người có đủ thời gian, sẽ có một ngày, người thông hiểu toàn bộ pháp tắc trong vũ trụ, trong sáu chiều”.

“Về phần thời gian, người không cần lo lắng... chỉ có một chút nhỏ huyết mạch thần linh của thân đất thế giới trò chơi luân hồi tử vong này, là có thể sống trên mấy trăm năm. Tiềm lực của người, là vô số lần của nàng”.

“Chỉ là, người cuối cùng muốn đi hướng nào, vẫn phải tự lựa chọn”.

“Lựa chọn?”

Tô Bằng nghe vậy, nhú mày nhìn về phía ông chủ nhà giàu.

“Ừm... Bởi vì trên người người có phong ấn toàn bộ pháp tắc sáu chiều của Chân Ma, người chính là chìa khóa máu chốt, không thể nào tùy tâm sở dục như người thường”.

“Lựa chọn mà người có thể làm, có chừng hai loại”.

“Một loại, khiến người trở về thế giới hiện thực, nhưng hết thấy ký ức và kỹ năng của người về thế giới trò chơi luân hồi tử vong, đều biến mất, pháp tắc

sáu chiều phong ấn trong cơ thể người, cũng sẽ được chuyển lên người khác, bởi vì phần lớn ý thức Chân Ma đều sẽ dùng trạng thái phong ấn luân hồi ở địa cầu, người không thể mang theo chìa khóa mở khoá ý thức Chân Ma vào địa cầu”.

“Nhưng, đứng đầu vũ trụ sẽ có một phương diện khác bồi thường”.

“Nếu thế giới địa cầu là một trò chơi, đứng đầu vũ trụ có thể làm cho người trở thành VIP mãi mãi trong người chơi trò chơi Trái Đất”.

“Giá trị vận may của người, thiên phú tiềm lực của người, đều trở thành người cao cấp nhất trên địa cầu, nếu người tham chính, liền sẽ biến thành lãnh tụ của siêu cường quốc. Người làm minh tinh, sẽ thành siêu sao siêu cấp quốc tế, người đi viết sách, chính là văn hào siêu cấp, người muốn tìm cuộc sống hưởng thụ, người sẽ trở thành hào phú có tiền có thế lực nhất trên thế giới, tóm lại cho dù người làm cái gì, đều là trong đám người ưu tú nhất ở thế giới kia”.

“Mặc dù người vẫn sẽ chuyển thể luân hồi, nhưng loại đãi ngộ VIP này sẽ theo linh hồn người sau khi chuyển thể, khoá vĩnh cửu”.

Tô Bằng nghe vậy, không khỏi huýt sáo một tiếng, nói.

“Nghe không tệ, vậy lựa chọn thứ hai thì sao?”

“Thứ hai, chính là ở lại trong trò chơi luân hồi tử vong, đãi ngộ VIP vẫn tồn tại như cũ, nhưng không thể trở lại Trái Đất. Hơn nữa có một điểm, chính là người có thể không cần tiếp nhận nỗi khổ chuyển thể luân hồi, tất cả ký ức của người đều tồn tại, cho dù thân thể tử vong, ý thức ở kiếp sau, cũng có thể giữ lại ký ức”.

“Nhưng vì thế giới trò chơi luân hồi tử vong Chân Ma đã từng hàng lâm, không biết nó sẽ lưu lại hậu quả gì ở thế giới này không, hai phong ấn pháp tắc sáu chiều trong cơ thể người, ít nhất phải lấy đi một, người mất đi cơ hội trực tiếp cảm ngộ pháp tắc, sẽ không trở thành tồn tại siêu thoát thế gian chân chính”.

“Mà thế giới trò chơi luân hồi tử vong, sau khi xác nhận không sơ hở tý nào, hơn nữa đứng đầu vũ trụ luyện hóa lực lượng của Chân Ma xong, sẽ từ từ ba chiều hóa, nối với không gian địa cầu, nhưng lúc này, cũng không dễ giới định, có thể chỉ cần vài chục năm, nhưng cũng có thể cần trên ngàn vạn năm”.

Ông chủ nhà giàu nói.

Tô Bằng nghe vậy, trầm mặc một hồi, đột nhiên hấn ngừng đầu hỏi nhà giàu.

“Mặc dù ngươi cho ra hai loại lựa chọn, nhưng trong lời ngươi, hình như vẫn còn lựa chọn thứ ba?”

“Ha ha, đúng vậy, lựa chọn thứ ba cũng tồn tại, chính là ngươi giữ lại phong ấn pháp tắc tất cả thế giới sáu chiều, nhưng cả đời không thể trở lại Trái Đất hoặc là thế giới trò chơi luân hồi tử vong”.

Ông chủ nhà giàu nói.

Tô Bằng nghe vậy, lập tức trầm mặc.

“Không cần chọn vội, cho ngươi thời gian một tháng, từ từ suy nghĩ, nghĩ kỹ, kết quả lựa chọn tất sẽ xuất hiện trước mặt của ngươi”.

Ông chủ nhà giàu nói với Tô Bằng.

Tô Bằng nghe vậy, thông thả gật đầu, sau đó nói.

“Một tháng sau, ta sẽ có câu trả lời”.

Sau đó hấn lại hỏi một câu, nói.

“Những người chơi khác, sẽ như thế nào?”

“Xem lựa chọn của ngươi, ngươi lựa chọn thế giới hiện thực, bọn họ cũng sẽ giống như ngươi, mất đi ký ức và kỹ năng, nhưng sẽ cho bọn họ chút bồi thường, mặc dù không như ngươi trọn đời VIP, nhưng coi như là hội viên bình thường, luôn có thể sống tốt hơn người bình thường”.

“Nếu người ở lại trò chơi luân hồi tử vong, bọn họ cũng sẽ lưu ở cái thế giới này, có điều cũng có thể xem là hội viên bình thường”.

“Nếu người lựa chọn rời khỏi thế giới này, bọn họ có thể lựa chọn trở lại hiện thực hoặc là lưu ở cái thế giới này, cho dù chọn thế nào cũng sẽ không mất trí nhớ hoặc là mất đi kỹ năng, nhưng một khi lựa chọn, liền không thể nào trở về, chỉ có thể vĩnh viễn sống ở hiện thực hoặc là trong thế giới trò chơi”.

Tô Bằng gật đầu, hần hít sâu một hơi, nói.

“Được rồi, một tháng sau ta sẽ cho người câu trả lời”.

“Đi đi”.

Ông chủ nhà giàu nói.

Tô Bằng đi tới cửa, đột nhiên lại quay đầu lại, hỏi.

“Sao tiểu Tiên điện hạ có thể tạo ra trò chơi này? Nàng là người nào? Còn nữa, ý thức Chân Ma bị phong ấn trên địa cầu người định làm sao?”

“Ha ha... ý thức Chân Ma, bây giờ vẫn phong ấn ở trên người Kim Mạch Lãng, Kim Mạch Lãng sẽ ở ngục giam Tàn thành trải qua quãng đời còn lại của hần, đại khái năm 2019, hần sẽ chết trong tù, mà Chân Ma phong ấn, thì sẽ rơi vào trong luân hồi Trái Đất, tùy cơ vào trong tiềm thức người khác”.

“Về phần tiểu Tiên điện hạ, thật ra chính là huyết mạch đứng đầu vũ trụ lưu ở Trái Đất, người không cần lo lắng nàng. Cho dù người chọn thế nào, tiểu Tiên điện hạ đều sẽ trở về Trái Đất, nàng là ngoại lệ, hơn nữa, đại khái mười mấy năm sau nàng trở lại Trái Đất, nàng sẽ khai phá ra hệ thống mô phỏng vr, đến năm 2030, trên địa cầu sẽ tràn ngập trò chơi giả thuyết vr, mà ý thức Chân Ma, sẽ bị nhốt ở trong mê cung thế giới giả thuyết, có điều những thứ này, người cũng không cần phải lo lắng”.

Ông chủ nhà giàu trả lời.

“Ta đi... bối cảnh thật lớn...”

Tô Bằng nghe vậy không khỏi líu lười, khó trách tiểu Tiên điện hạ liền giống tồn tại bug, hoá ra có bối cảnh như vậy.

“Tốt lắm, nên hỏi cũng đã hỏi, đi đi”.

Tô Bằng thở dài một tiếng, phát phát tay, rời khỏi cửa hàng thần bí.

Sau khi Tô Bằng từ cửa hàng thần bí đi ra, phát hiện mình vẫn ở trong hậu hoa viên ở trạch viện, mà trong hậu hoa viên, còn hai người.

Chỉ thấy tiểu Tiên điện hạ, đang ngồi chồm hồm trên mặt đất, dùng cọng cỏ, không ngừng đâm vào lỗ mũi Hàn Thác hôn mê.

“Ha...”

Tô Bằng thấy thế, không khỏi bật cười.

Ý thức Chân Ma từ trong thân thể Hàn Thác sau khi phóng đến ý thức Tô Bằng, bản thân Hàn Thác cũng khôi phục ý thức của mình, chỉ có điều lúc này đã hôn mê.

Tô Bằng đi tới, hẩn nhìn tiểu Tiên điện hạ, đột nhiên mở miệng hỏi.

“Tiểu Tiên, biết đã lâu như vậy, còn chưa từng hỏi ngươi, tên gọi của ngươi trong hiện thực là gì?”

“Ta?”

Tiểu Tiên điện hạ nghe vậy, ném cọng cỏ đi, đứng lên nói.

“Thật ra vậy quen rồi, nói cho ngươi biết cũng không sao, tên tên Vương Tiên nhi”.

“Vương Tiên nhi...”

Tô Bằng nghe vậy, hơi ức trong đầu hiện lên, hẩn nói.

“Quả nhiên...”

“Quả nhiên cái gì?”

“Không có gì”.

Tô Bằng lắc đầu, vỗ nhẹ đầu vai tiểu Tiên điện hạ nói.

“Đi ăn gì đi”.

“Ta muốn ăn đùi cừu nướng!”

Chương 1143: Không bằng một trận say nhân gian

Một tháng sau, dưới chân Thái Sơn, Tô Bằng rút cuộc phong thiện Thái Sơn.

Phong thiện lần này, Tô Bằng mời khắp đồng đạo thiên hạ, ngoại trừ Âu Dương Khánh rời đi không trình diện, tất cả mọi người mà Tô Bằng kết giao ở thế giới trò chơi luân hồi tử vong, thậm chí kể cả yêu vương như Tôn Đại Thánh, đều đã trình diện.

Tô Bằng phong thiện Thái Sơn, chính thức đăng cơ làm đế.

Chủ trì nghi thức phong thiện, là Mục Hiểu Tùng, sau khi Mục Hiểu Tùng cắt tay, tìm kiếm được một loại cây hoa thần kỳ, dùng cây hoa cải tạo cánh tay, không khác nhiều với người thường.

Mục Hiểu Tùng được Tô Bằng phong làm Đại tế tửu, chuyên môn phụ trách tế điện.

Nghi thức phong thiện trang nghiêm túc mục, ở đỉnh núi Thái Sơn, dưới vạn chúng chú ý, hoàn thành tất cả nghi thức tế bái thiên địa.

Nhưng mà sau khi nghi thức phong thiện chấm dứt, Tô Bằng cũng ở dưới sự chú ý của ngàn vạn thần chúc, làm ra một việc khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

“Nên rời đi rồi...”

Thanh âm của Tô Bằng, quanh quẩn ở đỉnh Thái Sơn.

Ngay khi tất cả mọi người không rõ ý những lời này của Tô Bằng, một cánh cửa cực lớn màu vàng, đột nhiên từ trong hư không xuất hiện, tất cả mọi người trên Thái Sơn, đều nhìn thấy cánh cửa cực lớn này.

Trên Thái Sơn, tất cả mọi người khiếp sợ vô cùng, không biết xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà, lập tức trong ý thức bọn họ, có thêm một đoạn ký ức, cũng là bản thân Tô Bằng thông qua lực lượng đứng đầu vũ trụ, thông báo với mọi người.

Trong trí nhớ người bình thường, chỉ là biết Tô Bằng gặp trời cao tác động, sắp phi thăng, mà bạn tốt chí giao của Tô Bằng, đều biết rõ hơn, biết gần chân tướng Tô Bằng biết.

Tô Bằng mặc long bào màu tím, mặt mỉm cười, đi đến trước mấy nữ nhân của mình, hắt từ trong tay Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi hai mắt tràn ngập nước mắt nhận lấy con gái của mình, ôm vào trong ngực đùa một hồi, sau đó giao cho Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi.

Sau đó hắt nhìn về phía Linh Mị Nhi thân thể đã có chín tháng, đi qua, dùng ngón tay lau khô nước mắt trên khóe mắt Linh Mị Nhi.

Hắn lại quay đầu, nhìn về phía Đại sư huynh Từ Đạo Kỳ của mình, nói với Từ Đạo Kỳ.

“Sư huynh, ta đi rồi, đế quốc tạm thời do người lo liệu, có chút phiền người... Đợi đến khi đứa nhỏ của Mị Nhi sinh ra, người chiếu cố nó lớn lên, xem thử tâm tình của nó, nếu nó có tâm trở thành Hoàng đế, sư huynh liền phụ tá nó một hồi. Nếu nó vô tâm, vậy ngôi vị hoàng đế đế quốc, sư huynh có thể chiếm lấy”.

Lúc này vẻ chấn kinh trên mặt Từ Đạo Kỳ từ từ giảm đi, hắn vừa rồi cũng gần như biết rõ một số chân tướng sự tình, hắn lắc đầu, nhìn về phía Tô Bằng, nói.

“Hoàng đế nghiệp bá gì đó, ta cũng không gì lạ, ta muốn nhất, cũng giống sư đệ người, ngao du kỳ diệu thế gian tới tận cùng, chỉ là đáng tiếc, ta

không có cơ duyên như vậy”.

Tô Bằng khẽ mỉm cười, nói.

“Cơ duyên này, nói không rõ, ai có thể nghĩ tới chứ”.

Hắn nhìn về phía Lãnh Sương Nguyệt và Phạm Thanh Âm, nhìn hai nàng nước mắt mông lung, Tô Bằng khẽ mỉm cười, nhưng có chút chua xót.

“Sur đệ”.

Vào chính lúc này, Nhị sư huynh Tô Bằng Độc Cô Thắng đi tới, trong tay hắn cầm ba túi rượu, hắn ném cho Tô Bằng một cái, cũng cho Từ Đạo Kỳ một cái, nói.

“Sur đệ sắp sửa đi xa, ta uống chung một túi rượu với sư đệ lần cuối đi”.

“Được!”

Tô Bằng nghe vậy, miệng nói, ba người sư huynh đệ bọn họ, đồng thời vặn mở túi rượu, uống thả cửa.

Tô Bằng uống hết một túi rượu ngon, ý chí sảng khoái rất nhiều. Hắn cao giọng xướng.

“Trong cười nói bá nghiệp hoàng đồ, không bằng một trận say nhân gian!
Trong cười nói bá nghiệp hoàng đồ, không bằng một trận say nhân gian! Ta hôm nay, mới biết được chân lý trong đó”.

“Sư đệ đi mạnh giỏi!”

Từ Đạo Kỳ và Độc Cô Thắng, nói với Tô Bằng.

Tô Bằng gật đầu, cười dài ha ha, sau đó xoay người, đi đến cánh cửa cực lớn màu vàng trong hư không.

Rất nhanh, hắn liền đi lên hư không, thân hình dần dần mờ hồ, tựa hồ sắp sửa biến mất ở trong cửa lớn.

“Tô lang! Chờ chờ chúng ta!”

Nhìn thấy Tô Bằng sắp rời đi, Phạm Thanh Âm, Lãnh Sương Nguyệt, còn cả chúng nữ Đặc Mục Nhĩ Uyển Nhi và Linh Mị Nhi, cũng nhịn không được nữa, các nàng khóc, đuổi theo thân ảnh Tô Bằng mà đi.

“Si tình đau khổ, cần gì chứ...”

Độc Cô Thắng nhìn màn này, miệng không khỏi nói.

Nhưng ngay sau đó, Độc Cô Thắng khiếp sợ há hốc miệng ra.

Chỉ thấy chúng nữ Phạm Thanh Âm, không ngờ đuổi theo Tô Bằng, tiến vào trong cửa lớn màu vàng, thân ảnh các nàng, cũng từ từ trở nên bắt đầu mơ hồ.

“Ha ha ha ha...”

Từ Đạo Kỳ và Độc Cô Thắng nhìn nhau một hồi im lặng, mà bọn họ sau một khắc, đồng thời tuôn ra một trận cười sảng khoái...

- HẾT TRỌN BỘ -